THESAURUS

GRAECAE LINGUAE.

CLEVECVE FLACIEVE

ΘΗΣΑΥΡΟΣ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

THESAURUS
GRAECAE LINGUAE,

AB

HENRICO STEPHANO

CONSTRUCTUS.

POST EDITIONEM ANGLICAM NOVIS ADDITAMENTIS AUCTUM, ORDINEQUE ALPHABETICO DIGESTUM TERTIO EDIDERUNT

CAROLUS BENEDICTUS HASE,
GUILIELMUS DINDORFIUS,

ET

LUDOVICUS DINDORFIUS,

SECUNDUM CONSPECTUM AB ACADEMIA REGIA INSCRIPTIONUM ET HUMANIORUM LITTERARUM DIE 29 MAII 1829 APPROBATUM.

Volumen Octavum.

GRADUATE THEOLOGICAL UNION
LIBRARY
1962

ALMA COLLEGE
483
LIBRARY
SC44
Alma, California

PARISIIS,
EXCUDEBAT AMBROSIUS FIRMIN DIDOT,
INSTITUTI FRANCIÆ TYPOGRAPHUS.
VENIT APUD FIRMIN DIDOT FRATRES,
VIA JACOB, N° 56.

1865.

35349

Size 3
44
E 8
1851
v. 8

HF
153.

THESAURUS GRAECAE LINGUAE

AB

HENRICO STEPHANO

CONSTRUCTUS.

NOVA EDITIO AUCTIOR ET EMENDATIOR.

ALEXANDER I Imperator anno MDCCCXIV visit et curiose perlustrat typographeum FIRMINI DIDOT, cui duos juvenes Russos tradens typorum sculpendorum, fundendorum et imprimendorum ad artem instituendos, « Prela vestra, inquit, atque typi tela sunt formidolosiora pyrobolis meis. »

Υ [nota vigesimæ apud Græcos literæ, quam vocant ὖ, ut Callias ap. Athen. 10, p. 453, D : Νῦ, ξῦ, τὸ οὖ, πῖ, ῥῶ, τὸ σὰν, ταῦ, ὖ παρόν· Plato Crat. p. 393, D : Πλὴν τοῦ ὖ], una ex vocalibus est, a cujus figura os quoddam ad radicem linguæ situm vocatur ὑοειδὲς, a quibusdam et ὑψιλοειδές. Quæ vocabula suis locis vide. [|| Υ ab Æolibus in vocabulis quibusdam inter vocales inseritur, ut in αὔηρ, αὔως aliisque in quibus omnibus υ ex antiquo digammo ortum, de quo dixit post alios Ahrens. De dial. Æol. p. 35 seqq.] Υ ab Æolibus ponitur pro ο, dicentibus ὄνυμα pro ὄνομα : unde est ὀνυμαίνω. [De usu literæ υ Æolico v. Ahrens. l. c p. 97 seqq. || Est etiam numeri nota, υ′ = 400, sed ,υ = 40,000. Myrinus Anth. Pal. 11, 67 : Ὑ τετρηχόσι' ἐστίν· ἔχεις δὲ σὺ τοὺς ἐνιαυτοὺς δὶς τόσσους, τρυφερὴ Λαΐ χορωνεχάβη· ubi Jacobs. vol. 8, p. 283 : « Ὑ est interjectio admirantium, docente schol. Aristoph. Pl. 896. Jam finge tibi vetulam, infantium in morem omnia admirantem, ore balbutiente et blæso. Quæ quum frequenter illa interjectione ὗ ὗ utatur, poeta hoc maligne interpretatur sic ut eam annorum suorum numerum clamare dicat. » Non constat aliunde ὗ ὗ aliter dictum esse quam ab olfacientibus.]

Ὑ, Ὑ, apud Aristoph., ad exprimendum sonum quem quis olfaciens edit, spiritum naribus attrahendo. A Nam in Pl. [896] carnes suillas olfaciens sycophanta, dicit, Ἔνδον ἐστὶν ὦ μιαρωτάτω Πολὺ χρῆμα τεμαχῶν καὶ κρεῶν ὠπτημένων· subjungens, ὗ ὗ. ὗ ὗ. ὗ ὗ. ὗ ὗ. ὗ ὗ. ὗ ὗ. Cui Carion respondet, Κακόδαιμον ὀσφραίνει τί; Sed schol. aliam quoque expos. affert : ut sc. sit ἐπίῤῥημα θαυμαστικὸν, [ὅπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν· ὡς ὀσφραινόμενός τοῦτό φησι· quæ Suidas sic vel in codice suo scripta invenit vel mutavit, λέγομεν ὀσφαινόμενοί τινος κνίσης. Brunck. edidit : ὗ ὗ, ὗ ὗ, ὗ ὗ, ὗ ὗ, ὗ ὗ, ὗ ὗ, ut sexies repetita interjectio ὗ ὗ senarium efficiat.]

[Ὑα. V. Ὑάμπολις.]

[Ὑαγνις, ιδος, ὁ, Hyagnis, Marsyæ pater, Phrygiæ harmoniæ inventor. Athen. 14, p. 624, F, ex Aristoxeno; Plutarch. Mor. p. 1132, F, Suid. s. v. Ὄλυμπος (ubi codices Οἰάγνιδος), Antip. Thess. et Dioscor. in Anth. Pal. 9, 266, et ubi falso accentu Ὑαγνίδος 340. ὕ]

Ὑάγχη, ἡ, Angina porcina, Anginæ species qua sues corripi solent : ut et Plin. 8, 51, testatur suillum genus morbis esse obnoxium, anginæ maxime et strumæ. Alii interpretantur Angina, quæ cum tumore exteriores faucium partes occupat, eo quod suum colla sæpius hac inflammatione afficiantur. Item a canibus κυνάγχη vocatur. Vide Συνάγχη. B

[Ὑαγὼν, όνος, ἡ. Athen. 3, p. 94, F, ubi de v. σιαγὼν agit : Οἱ δὲ διὰ τοῦ υ στοιχείου ἐκφέροντες κατ' ἀναλογίαν λέγουσιν ἀπὸ τοῦ ὑός. Hoc est, qui συαγόνα scri-

bunt, non ὑαγόνα quod pro arbitrio posuit epitomæ auctor, ὅτι τὴν σιαγόνα ὑαγόνα τινὲς φασὶ, quod repetivit Eustath. p. 842, 52. G. Dind.]

[Ὑάδες. V. Ὑάς.]

[Ὑαία, ἡ, Hyæa. Steph. Byz.: Ὑ., πόλις Λοκρῶν τῶν Ὀζολῶν. Τὸ ἐθνικὸν Ὑαῖος. Θουκυδίδης τρίτῃ. Locus est c. 101. Videtur autem ex hoc loco Ὑαίαν nobis urbem conflasse auctor. Holst.]

Ὕαινα, ἡ, itidem [ut ὗς. Hesych.: Ὕ., τετράπουν ζῷον· καὶ ἰχθύς] Sucula, Porcella. Piscis nomen est, quem supra appellari σύαιναν dixi: vocatur etiam ὗς, ut innuit Athen. 7, [p. 326, F] ex quo attuli quædam in illo ipso vocabulo. Numen. ap. eund. Athen. [l. c.]: Καινθαρίδα προφανεῖσαν ὕαινάν τε τρίγλην τε. Plin. in fine l. 32: Et hyænam piscem vidi in Ænaria insula captum, caput exerentem. [Ælian. N. A. 13, 27.] ‖ Est ὕαινα Feræ etiam nomen, de qua vide Plin. 8, 30, [Herodot. 4, 192,] Oppian. [Cyn.] 3, [263]; Aristot. H. A. 6, c. 31; 8, c. 5. [Diodor. Exc. p. 522, 45; Ælian. N. A. 1, 25; 3, 7; 6, 14, 22, 46; 7, 22. Vitiose vero ὕαιναι 15, 15, ubi v. Schneid.] Rursum Plin. hyæniæ gemmæ meminit, 38, 11: Hyæniæ ex oculis hyænæ, et ob id in vase inveniri dicuntur, et, si credimus, linguæ hominis subditæ futura prædicere. Certe multos usus magicos præstare hyænam Idem tradit, necnon Plutarch. aliquot in locis. [Ὑαίνης χολὴ Plut. Mor. p. 552, F (ubi v. Wyttenb. annot.) et 1065, B. ‖ Ὕαιναι, αἱ, Mulieres Mithræ cultui devotæ, quarum viri λέοντες. Porphyr. De abst. 4, 16, p. 350, 10: Ὡς τοὺς μὲν μετέχοντας τῶν αὐτῶν ὀργίων μύστας λέοντας καλεῖν, τὰς δὲ γυναῖκας, ὑαίνας, τοὺς δὲ ὑπηρετοῦντας, κόρακας. Unde adj. Ὑαινικὸς, ἡ, ὸν, auctore Salmas. In hist. Aug. p. 117, D, de iisdem sacris: «Sic et ὑαινικὰ, quod mulieres hyænas appellabant, ut viros Leones.» Hase.]

Ὑαινὶς, ίδος, ἡ, Hyænula, piscis per dimin. dictus qui et ὕαινα. Epicharm. ap. Athen. 7, [p. 326, E]: Ὑαινίδες βούγλωσσοί τε.

Ὑακίζω, Pluo, Madefacio, Rigo. Hesych. enim ὑακίζει exp. ὕει, ὑετίζει, βρέχει: apud quem legitur etiam, ὑακίζει οἱ εἰς τὰ αὐχένια. [Verba οἱ εἰς τὰ αὐχ. male huic glossæ affixa esse monuerunt interpretes. ῠ̄]

Ὑακίνθια, τὰ, Festum Lacedæmone in Hyacinthi honorem agitari solitum: quod et Ὑακινθόκωμον nominatum fuisse Hesych. videtur innuere. Athen. 4, [p. 139, D] ex Didymo et Polycrate: Τὴν τῶν ὑακινθίων θυσίαν οἱ Λάκωνες ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας συντελοῦσι, καὶ διὰ τὸ γενόμενον περὶ τὸν Ὑάκινθον, οὔτε στεφανοῦνται ἐπὶ τοῖς δείπνοις, οὔτε ἄρτον εἰσφέρουσιν, ἀλλὰ πέμματα καὶ τὰ τούτοις ἀκόλουθα διδόασι, καὶ τὸν εἰς τὸν θεὸν παιᾶνα οὐκ ᾄδουσιν, ἀλλὰ μετ' εὐταξίας πολλῆς δειπνήσαντες ἀπέρχονται. Meminit ejusdem festi [Herodotus 9, 6 et 11, Thucyd. 5, 25, Pausan. 3, 10, 1 et 3; 4, 19, 4,] Xen. Hell. 4, [5, 11, ubi v. Schneid.], et Ovid. Met. 10, [162 seqq.] ubi canit, Nec genuisse pudet Sparten Hyacinthon: honorque Durat in hoc ævi, celebrandaque more priorum Annua prælata redeunt Hyacinthia pompa. [Hyacinthia Hecatombæone mense esse celebrata ostendit C. Fr. Hermann. in comment. De mensibus p. 79, 80. Conf. Ὑακίνθιος, quod Hecatombæonis mensis nomen est.]

Ὑᾰκινθίζω, Hyacinthum refero, Hyacinthum imitor, Hyacinthino sum colore. De gemma dictum ap. Areth., ut et ap. Plin. 37, 5: Quarto loco numerantur ὑακινθίζοντες. [Andreas Cret. p. 993, C. Hase. ῠ̆]

[Ὑακινθικός. V. Ὑακινθίς.]

Ὑᾰκινθινοβαφὴς, ὁ, ἡ, Hyacinthino tinctus colore, Imbutus colore qui hyacinthi in modum purpurat et suave rubet. Xenoph. Cyrop. 6, [4, 1]: Χιτῶνα πορφυροῦν ποδήρη, στολιδωτὸν τὰ κάτω, καὶ λόφον ὑακινθινοβαφῆ. [Arrian. Anab. 6, 29, 9: Στολαὶ ὑ. Wakef.]

Ὑᾰκίνθινος, [η, ον, et ὁ, ἡ] itidem Hyacinthinus, Purpureus vel Subniger in modum hyacinthi: ut ὑακίνθινον χρῶμα. [Licet πορφυρέη passim nominetur ὑάκινθος, ap. Athen. 15, p. 677, F, et schol. Theocr. 10, 28; color tamen hyacinthinus, quippe ad nigrum vergens, distinguitur a purpureo ap. eund. Athen. 12, p. 525, E. Cœruleum esse colorem multis variorum auctorum testimoniis ostendere conatus est Bochartus Hieroz. col. 729. Schweigh. Ferrugineus, Gl. Hesych. et Phot.: Ὑ., ὑπομελανίζον, πορφυρίζον. Hom. Od. Z, 231: Κόμας ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας· et Ψ, 153. Ὑακινθίνους κόμας Philostr. p. 694, ubi Olear. —ίνας. Ὑακινθίνας τρίχας Lucian. Pro imag. c. 5. Ὑ. ἄνθεα Eurip. Iph. A. 1298. Ὑ. ὤϊον Sappho ap. Etym. M. p. 282, 39. Ὑ. φύλλα Theocr. 11, 26. Καλασίρεις ὑακίνθιναι Democrit. Ephes. ap. Athen. 12, p. 525, E, si recte correxit Epitomes auctor quod in cod. Ven. scriptum est ὑάκινθοι, quod ὑακίνθινοι potius est, nisi quis ὑακινθινοβαφεῖς scribi velit cum Dorvillio ad Charit. p. 545 (533).] Et ὑακίνθινα δέρματα, Exod. 25, [5] Pelles hyacinthini coloris, Pelles hyacinthinæ, ut Persius [1, 32]: Cui circum humeros hyacinthina læna. [Protevang. Jacobi min. p. 212, 5, et Thilo ad h. l. p. 213. Galen. vol. 14, p. 166, 5: Ὑακινθίνου σπέρματος. Hase.]

[Ὑακίνθιος, ὁ, Hyacinthius, nomen mensis (quem Attico Hecatombæoni respondere ostendit C. Fr. Hermann. in comment. De mens. p. 79, 80) apud Rhodios (v. inscrr. ap. Bœckh. n. 2525, 68 et 85, ubi v. Bœckh. p. 392), Theræos (v. inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 1086) et in civitatibus quibusdam Siciliæ: v. Herm. l. c. p. 110. Nomen in *Iathios* corruptum in Vocabulario Papiæ, ut conjicit Herm. in Schneidew. Philol. vol. 2, p. 263. G. Dind.]

Ὑακινθὶς, ίδος, ἡ, Hyacinthis. Athen. 4, [p. 173, F]: Ἐν τῇ Λακωνικῇ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς καλουμένης Ὑακινθίδος, Quæ ab interempto ibi Hyacintho dicta est Hyacinthis; nam in agro Laconico periisse Hyacinthum, patet ex Ovidio Metam. lib. 10, et ex verbis Nicandri in Ὑάκινθος afferendis. [Hesych.: Ὑακινθίδες, ἐπώνυμοι Ἀπόλλωνος, ἀπὸ Ὑακίνθου.] Sed et Erechthei filias vocatas fuisse Ὑακινθίδας testatur [Pseudo-] Demosth. [p. 1397. Diodor. 17, 15: Τὰς Λεὼ κόρας καὶ τὰς Ὑακινθίδας· ubi Wessel.: «*Hyacinthi filiæ* ab interprete redduntur, prave, si Demosthenem (l. c.) audias, nomen hoc Erechthei filiabus tribuentem, quæ sic dictæ fuerunt a pago Hyacintho, in quo mactatæ fuerunt, teste Phanodemo ap. Suid. s. v. Παρθένοι. Sed salva res: Interpretem tuentur Harpocration (exscriptus ab Photio et Suida), qui Ὑακινθίδας filias fuisse ait Hyacinthi Lacedæmonii, et præter ceteros Apollod. Bibl. 3, 14, 8, p. 236. Videntur autem Hyacinthides et Erechthei filiæ ab Athenicnsibus consulto confusæ, gloriosius arbitratis, si puellæ indigenæ pro salute patriæ sese devovisse traderentur. Plura vide ap. Vales. ad Euseb. Or. de laude Const. c. 13, p. 284, et ad Harpocr.» ‖ Ὑακινθὶς, tribus Teniorum, in inscr. ap. Ross. Inscrr. 2, p. 14; unde ib. p. 15: Τὰ χωρία τὰ ἐν Ὑακινθικῷ, et p. 16: Ἐν Οἴῳ Ὑακινθικῷ. ‖ Ὑα... navis Atticæ nomen in inscr. navali I, a, 24, p. 262 ed. Bœckh., fortasse ex Ὑακινθὶς decurtatum. G. Dind.]

[Ὑακινθόκομον, τό. Hesych.: Ὑάκινθος, πόας εἶδος τὸ ὑακινθόκωμον. Ὑακινθόκομον Palmer., ut est ap. Cyrill.]

Ὑάκινθος, ἡ, vel ὁ, Hyacinthus, nomen pueri cujusdam [Pieri et Clius filii: v. Apollod. 1, 3, 3; aut Amyclæ et Diomedæ, ut ibid. 3, 10, 3. De Amycla consentit Pausan. 3, 1, 3], quem Apollo usqueadeo dilexit, ut quum inter ludendum disco eum imprudens occidisset, herbam et florem quendam ex cruore effuso in terram produceret, et ejus nomine ornaret, in perpetuam memoriam: unde ap. Ovid. Met. 10, [211] ubi infortunatus ille casus describitur: Te (Hyacinthe, inquit Apollo,) lyra pulsa manu, te carmina nostra sonabunt, Flosque novus scripto gemitus imitabere nostros: (ita enim in eo discurrunt venæ, ut Græcarum literarum AI figura legatur inscripta: quod αἰ αἰ est dolentis et gementis:) Tempus et illud erit, quo se fortissimus heros (Ajax sc.) Addat in hunc florem, folioque legatur eodem. Talia dum vero memorantur Apollinis ore, Ecce, cruor, qui fusus humi signaverat herbas, Desinit esse cruor; Tyrioque nitentior ostro Flos oritur, formamque capit quam lilia, si non Purpureus color his, argenteus esset in illis. Non satis hoc Phœbo est, (is enim fuit auctor honoris,) Ipse suos gemitus foliis inscribit, et AI AI Flos habet inscriptum, funestaque litera dicta est. Sic et Plin. 21, 10: Hyacinthum comitatur fabula duplex, luctum præferens ejus quem Apollo dilexerat, aut ex

Ajacis cruore editi, ita discurrentibus venis, ut Græcarum literarum figura AI legatur inscripta. Unde et γραπτὰ ὑάκινθος a Theocr. dicitur, cujus verba paulo post afferam. Euphorion quoque cecinit: Πορφυρέη ὑάκινθε, σὲ μὲν μία φάτις ἀοιδῶν Ῥοιτείης ἀμάθοισι δεδουπότος Αἰακίδαο Εἴαρος ἀντελλομένου γεγραμμένα κωκύουσαν. [Sic etiam Meleag. Anth. Pal. 5, 147. Pausan. 1, 35, 4; 2, 35, 5.] Nicander eandem ob causam πολύθρηνον ὑάκινθον nominavit Ther. 902, quoniam Apollo, quum Ὑάκινθον Παῖδα λαβὼν προπάροιθεν Ἀμυκλαίου ποταμοῖο Ηρωθήβην, ... ἀεκούσιος ἔκτα, ... ἐπεὶ σόλος ἔμπεσε κόρσῃ Πέτρου ἀφαλλόμενος, νέατον δ' ἤραξε κάλυμμα, eum πικρῶς θρήνησεν, ut ibid. canit idem poeta. Nota vero πορφυρέη ὑάκινθε in Euphorionis loco, ut Maroni quoque dicitur Purpureus hyacinthus, et Suave rubens hyacinthus. Sic vero et Diosc. 4, 63, in hyacinthi herbæ descriptione, inter alia dicit eam habere κόμην ἐπικειμένην κυρτὴν ἄνθους πλήρη πορφυροειδοῦς. Et ab Ovid. in præcedente l. is flos esse dicitur Purpureus Tyrioque nitentior ostro: unde sunt qui hyacinthum esse dicant lilium purpureum aut rufum. Rursum a Virg. [Ecl. 4, 183] Ferrugineus vocatur hyacinthus, qui pro ὑάκινθον μέλαιναν ap. Theocr. dixit Vaccinia nigra. Nam hoc distichon ejus ex Id. 10, [28]: Καὶ τὸ ἴον μέλαν ἐντὶ, καὶ ἃ γραπτὰ ὑάκινθος, Ἀλλ' ἔμπας ἐν τοῖς στεφάνοις τὰ πρᾶτα λέγονται, sic vertit, (vel potius repræsentavit, aut certe ad ipsum respexit,) Ecl. 10, [39]: Quid tum si fuscus Amyntas? Et nigræ violæ sunt, et vaccinia nigra. Et Ecl. 2, [18]: O formose puer, nimium ne crede colori, Alba ligustra cadunt, vaccinia nigra leguntur. [*Ferrugineas hyacinthos* etiam ap. Columell. 10, 305. Ib. 9, 4, 4: *Cœlestis luminis hyacinthum*, iridis cæruleæ speciem significans.] Ajunt esse hyacinthos etiam ex candido pallidos, quos dicendos potius esse bulbos sylvestres; atque adeo hyacinthum, qui a quibusdam pingitur, frequentem in segetibus et pratis, a nonnullis verum esse Dioscoridis bulbum existimari. Diosc. delphinii etiam speciem quandam scribit ὑάκινθον nominari, 3, 85. Notandum vero, quum de herba et flore usurpatur, non modo feminino genere dici ἡ ὑάκινθος, ut in illo Euphorionis et Theocr. loco, sed etiam masculino: quo modo Philo usurpavit V. M. 3, et Latini. [De hyacintho flore multa disputat Athen. 15, p. 677, 680, 683, 685. Conf. Bochart. Hieroz. part. 2, lib. 5, 10. Schweigh. Sec. Fraas. Syn. pll. floræ cl. p. 293 et 133 hyacinthus poetarum est noster Gladiolus triphyllus; δελφίνιον, quod Diosc. 3, 77 a quibusdam ὑάκινθον vocari ait, est Delphinium ajacis L. Hase. V. Voss. ad Virgil. Ecl. 2, 18, 50; 3, 106; 10, 39. De viribus medicis Galen. vol. 13, p. 237. Memoratur primum ab Hom. Il. Ξ, 348: Κρόκον ἠδ' ὑάκινθον, πυκνὸν καὶ μαλακὸν, et Hymn. Cer. 7: Υ. νάρκισσόν τε.] ‖ Ὑάκινθος est etiam Gemmæ nomen ap. [Galen. vol. 13, p. 970,] Lucian. [?] Epigr. quodam, et Jo. Apoc. 21, [20]. A colore hyacinthi flori simili id nomen invenit; nam scribit Plin. 37, 10, huic gemmæ velut ex carbunculo refulgere quendam in purpura leviter roseum colorem, et fulgorem violaceum dilutum. [Itaque quam hodie *hyacinthe* vocamus, non est ὑάκινθος gemma veterum, quæ videtur fuisse species amethysti. Millin *Introd. à l'ét. des pierres gr.* p. 23. Alii sapphirum nostram putant. De ὑακίνθοις veterum Heliod. Æth. 2, 30: Αἱ δὲ ἀπεμιμοῦντο χροιὰν ἀκτῆς θαλαττίας ὑπ' ἀγχιβαθεῖ σκοπέλῳ μικρὸν ὑποφριττούσης, καὶ τὸ ὑποκείμενον ἰαζούσης. Joseph. Ant. Jud. 3, 7, 7. Philo vol. 1, p. 536, 16. Idem vol. 2, p. 148, 40: Ὁ δὲ ὑάκ. ἀέρι ὁμοιοῦται· φύσει γὰρ μέλας οὗτος. Hase. Themist. Or. 21, p. 247, B: Ὑακίνθων βασανιστήρια.] ‖ Ὑάκινθος dicitur præterea Lana s. Fila hyacinthino colore imbuta. Exod. 28, [19]: Λήψονται τὸ χρυσίον καὶ τὴν ὑάκινθον καὶ τὴν πορφύραν καὶ τὸ κόκκινον καὶ τὴν βύσσον. Ibid.: Ὑακίνθου κεκλωσμένης. [‖ Ὑάκινθος, n. pr. lenonis in fabula Anaxilæ Ὑάκινθος ἢ Ὀρνοβοσκὸς inscripta ap. Athen. 9, p. 385, F; 14, p. 623, E. G. Dind. Alius in inscr. Sciath. ap. Bœckh. vol. 2, p. 178, n. 2154, 5, et Franz. El. epigr. gr. p. 299, n. 138: Ἐπιμελησαμένου Ὑακίνθου Πίστου. Idem memoratur in alio tit. Sciath. ap. Ph. Le Bas *Inscr. de la mer Égée* p. 229, n. 288, 10. Hase.]

Ὑακινθώδης, ὁ, ἡ, Hyacinthinus, i. e. Hyacintho similis.

[Ὑαλεὶς vitiose pro ὑαλόεις, quod v.]

Ὑάλεος [non Ὑαλέος, quod quibusdam placuit, quorum errorem notavit Lobeck. Pathol. p. 101], et per contr. Ὑαλοῦς, Vitreus, Ex vitro confectus. Lucian. De hist. conscr. [c. 25]: Παμμεγέθη ἐκπώματα ὑαλᾶ τῆς καλλίστης ὑάλου, Prægrandia pocula vitrea ex vitro pulcerrimo. [Mæcius Anth. Pal. 6, 33: Ὑαλέην κύλικα. ‖ Vitro similis. Strato Anth. Pal. 12, 249: Παιδὸς ἐφ' ὑαλέην ὄψιν. « Photius: Ὕαλος ... καὶ ὕαλα σκεύη, lege ὑαλᾶ, quam adjectivi formam, Atticis, si satis memini, ignotam recentiores adamant: ὑαλᾶ σκεύη, Strabo 4, 5, p. 69; Dio Cass. 57, 21, p. 869; λιθία ὑαλῆ, Arrian. Peripl. Erythr. p. 145, Geopon. 9, 19, p. 616. Itaque ap. Hesych. s. v. Τριόπιος pro ὑάλους non ὑαλίνους, neque ὑάλου, ut Salmasio visum, sed ὑαλοῦς reponendum. » Lobeck. ad Phryn. p. 309.]

‖ Ὑέλεος [quæ recentior forma pro ὑάλεος. Conf. Ὕαλος], et per contr. Ὑελοῦς, Vitreus, Ex vitro confectus: ut ὑελοῦν ἀγγεῖον ap. Diosc., Vas vitreum [s. Crystallinum. Sic ap. Athen. quidem 4, p. 129, D, ὑελοῦς πίναξ rectius Crystallinus discus quam Vitreus intelligetur. Schweigh. Clem. Al. p. 191: Ἀμίδας ὑελᾶς. Ὑελοῦν ἀγγεῖον Oribas. p. 63, 218 ed. Matth., Geopon. 5, 7, 2; 9, 19, 9.]

Ὑελέψης, ὁ, Qui vitra coquit; coquitur enim vitrum, ut prolixe docet Plin. etiam 36, 26. Legitur ap. Hesych., et exp. per Ὑελοτέχνης, quod ad verbum sonat Artifex vitri, coquendi sc. et conficiendi. [Ὑελλέψης Olympiod. In Aristot. Meteor., citatus ab Hemst. ad Thom. M. p. 863. Schæf. Vita Simeon. Sali Actt. SS. Julii t. 1, p. 168, 16: Τινὸς ἀπὸ Ἑβραίων ὑελεψοῦ. Ibid. p. 164. 52: Πλησίον τοῦ καμινίου τοῦ ὑελ. Non eliso o Niceph. Blemmyd. De fabr. auri cod. Reg. 2329, f. 159 verso: Εἰς κάμινον ὑελοεψοῦ. Hase. Ὑελεψὸς ap. Michael. Glyc. Annal. p. 272, D. ‖ Alia forma ap. Herodian. Epim. p. 138, ὕελλος ὑελλοψὸς, quæ simplici λ scribenda. Recte ap. schol. Luciani Lexiph. c. 7: Μέντορος ὑαλοψοῦ. G. D. Jo. Moschus Prat. spir. p. 1086, C: Ὑαλοψὸς ἦμην τὴν τέχνην. Hase.]

[Ὑάλη. V. Ὑάλομαι et Ὕαλος.]

[Ὑαλίδιον, τὸ, Vitriolum, Gl.]

Ὑαλίζω, Vitrum imitor colore et pelluciditate, Pellucidus sum in modum vitri, Vitreo sum colore, Hesych. in Ὑαλείς. [Dioscor. 1, 91, de resina terebinthi: Ὑαλίζουσα τῷ χρώματι. Id. ibid. 133: Ὑελίζον (sic), διαυγές. Hase. Et infra:] Ὑελίζω, Vitrum imitor colore et pelluciditate, Vitri in modum pelluceo.

[Ὑαλίης, ἢ Ὑαλιεύς· εἰκαῖος, βλοσυρὸς, Hesych. Sic etiam Theognost. Can. p. 18, 29, sed omisso ἢ Ὑαλιεύς.]

[Ὑάλικος κώμη (κῶμος Musurus) Διονύσιος, gl. obscura Hesychii. Ὑάλιος· κῶμος, Διόνυσος, Guyetus.]

[Ὑαλικὸς, ἡ, ὸν, Ad vitrum conficiendum aptus. Joseph. B. J. 2, 10, 2: Ἀναδίδωσιν (ὁ τόπος) τὴν ὑαλικὴν ψάμμον.]

[Ὑελινοποιὸς, ὁ, Vasorum vitreorum fabricator. Inscript. Spartana ap. Welcker. in *Bullettino dell' Instituto* 1844, p. 147, 24. G. Dind.]

Ὑάλινος, ίνη, ινον, idem quod ὑάλεος: ut ὑαλίνη θάλασσα ap. Joann. Apoc. 4, [6], Vitreum mare. Horat. quoque dicit Vitreo daturus Nomina ponto: sed paulo aliter. [Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 233, n. 150, B, 34, et Franz. El. epigr. gr. p. 157, n. 58: Σφραγῖδε ὑαλίνα ποικίλα· et ib. lin. 37: Σφραγὶς ὑαλίνη περικεχρυσωμένη. Pausan. 2, 27, 3: Μέθη, ἐξ ὑαλίνης φιάλης πίνουσα. Damocrat. ap. Galen. vol. 14, p. 99, 5: Ἀγγείοις ὑαλίνοις. Hase. Phrynich. p. 309, καὶ ἡ Κόριννα « τὸν ὑάλινον παῖδα θήσεις. » De verbo θήσεις alii alia conjecerunt. Mihi παῖδα quoque suspectum. Aristoph. Ach. 74: Υ. ἐκπωμάτων. Lucian. V. H. 1, 42: Ἀγκύραις ὑαλίναις.]

‖ Ὑέλινος [forma recentior], idem: unde ὑέλινα κάτοπτρα ap. Alex. Aphr., Vitrea specula. [Ælian. V. H. 13, 3: Πύελον ὑελίνην. Vox ὑελίνη Ionem auctorem, unde hæc Æliani descripta, monstrat: v. Hedyl. ap. Athen. 11, p. 486, B. Suid. s. v. Ἔνδιος. Ὑέλινον σκεῦος et ὑάλινα σκεύη reperies utraque in Paul. Æg. p. 268,

277, ὑαλίνη φιάλη in Pausan. 2, 27, 3. Hæc enim adjectivi flexio Etymologo M. præferenda videtur alteri ὑαλέος ὑαλοῦς· apud eum enim p. 774, 5, scribi debet ὑάλινον ἀντὶ τοῦ ὑαλοῦν. Hemst. ad Thom. M. p. 863. Anth. Pal. 14, 52 : Ὑελίνῳ κείμενον ἐν δαπέδῳ. Ὑέλινον ποτήριον et ὑέλινα σκεύη Geopon. 10, 56, 6; 9, 19, 11.]

[Ὑέλιον, τὸ, Speculum. Suidas : Σπέκλον, τὸ ὑ. Ὑάλιον Damasc. Studita Homil. 25 ab Ducang. cit. : Ἐκήταζα εἰς τὸ ὑάλιον τὸ πρόσωπόν μου.]

[Ὑάλιος, πολέμιος, καὶ Ἐνυάλιος, Suidas. « Mihi videtur καὶ Ἐνυάλιος (quod non habet Photius p. 613, 20) ab homine docto profectum fuisse, qui monstrum vocis ὑάλιος animadversum corrigeret. » Bernhardy. Eadem gl. in Lexico cod. Upsal. apud Aurivillium p. 125, sed omisso καὶ Ἐνυάλιος. G. Dind.]

[Ὑαλῖτις, ἡ, Vitrea. Ὑ. ἄμμος Strabo 6, p. 758. Ὑελῖτις ap. Theophr. De lapid. § 49 : Ἔτι δὲ καὶ ὁ ὕελος ἐκ τῆς ὑελίτιδος. Nam sic vulgatum ὑελίδος ex Strabone correxit Schneiderus.]

[Ὑαλκάδαι, χορὸς παίδων. Λάκωνες, Hesych.]

Ὑᾰλοειδής, ές, ἡ, Vitri formam habens, figuram referens, modo pellucidus [De sole Theodoret. Græc. aff. cur. p. 59, 26 ed. Sylb. Ὑ. λίθος Theophr. De lap. § 30, et ὑαλοειδέες λίθοι Orph. Lith. 277, ubi syllaba prima metri caussa producta, ut in ὑαλόεις aliisque hujus stirpis vocabulis in versibus dactylicis], ut ὑαλοειδὴς χιτὼν τοῦ ὀφθαλμοῦ ap. Medicos, quæ et κρυσταλλοειδὴς, teste Polluce [2, 71], quanquam alii inter eos distinguant. Gorr. enim, Ὑαλοειδὲς ὑγρὸν, inquit, Vitreus humor, est Humor oculi a tergo crystallini humoris situs, vitro fuso similis : non ambiens universum crystallinum, sed dimidium tantum posteriore parte, ut qui ejus diametrum non excedat, qui a dextra ejus parte in sinistram ducitur. [Galen. vol. 4, p. 160, 7; vol. 6, p. 789, 2. Id. vol. 14, p. 712, 11 : Ὑγρὰ, τό τε ὑδατοειδὲς, καὶ τὸ ὑαλοειδὲς καὶ τὸ κρυσταλλοειδές. Hase. Rufus p. 36, 37, 55 ed. Clinch. Ὑελοειδὲς ὑγρὸν ap. Cassium Probl. 27, Theophil. Protosp. p. 152, 3; 159, 8, 10 ed. Greenhill.]

Ὑαλόεις, εσσα, εν, idem quod ὑαλώδης. Ὑαλόεν Hesychio διαφανὲς, λαμπρὸν, Pellucidum, Splendidum. [Rufin. Anth. Pal. 5, 48 : Ὑαλόεσσα παρειή.] Ὑαλεὶς, idem. Affert enim idem Hesych. ὑαλὲν pro λαμπρὸν, ὑαλίζον, Splendidum, Vitrum pelluciditate referens. Sed suspecta mihi est ea scriptura. [Vitiose pro ὑαλόεν, quod restituendum ex Theognosto, cujus locum apponimus s. v. Ὕαλος. G. Dind.]

[Ὑαλοχέρας ap. Olympiod. In Plat. Alcib. p. 223. Vitiose pro ὕαλον ἢ χέρας.]

Ὑάλομαι, significans σκωληκιῶ, Vermiculor, A vermibus infestor s. erodor. [Hesych. : Ὑάλεται, σκωληκιᾷ. Mox, Ὑάλη, σκώληξ. Fortasse alicubi ὑάλεται pro εὐλᾶται et ὑάλη pro εὐλὴ corrupte scriptum reperit. Supra : Εὐλάζει, σκωληκιᾷ. Ruhnk.]

Ὑαλὸς, idem quod ὑάλινος. Affert enim Hesych. ὑαλὸν pro λαμπρὸν et τίμιον : exponens tamen et πρᾶον, ἠλίθιον. Quæ postrema expositio si vera est, ὕαλος idem foret cum ὑηνὸς, et derivatum ab ὗς. [Recte Scaliger ἢ λίθον τίμιον, pro ἠλίθιον, τίμιον. Priores vero interpretationes ad ὑαλόεν spectare videntur. G. Dind.]

Ὕαλος sive Ὑελὸς, ἡ [et ὕελος, ὁ, ap. Theophr. De lap. § 49. Inter nomina masculina, sed quæ apud Atticos feminina sint, refert schol. Pind. Ol. 1, 10. V. Lobeck. Pathol. p. 24], Vitrum. [Hæc recentior vocabuli significatio est, cujus exemplum primum reperitur ap. Plat. Tim. p. 61, B.: Τὸ ... περὶ τὴν ὕαλον γένος ἅπαν ὅσα τε λίθων χυτὰ εἴδη καλεῖται. Λίθινα χυτὰ dicere videtur Herodot. 2, 69 : Ἀρτήματα λίθινα χυτὰ καὶ χρύσεα. Σκύφον χυτῆς λίθου dixit Epinicus ap. Athen. 10, p. 432, C, Mnesiptolemi ridens abstrusum genus scribendi. Videtur igitur ὑάλου nomen Vitri significatione post Herodoti demum tempora in usum esse receptum, Græca, ut opinor, origine, ab ὕω pro χύω derivatum, ut ex eo colligi potest quod ὕαλος nonnisi de fossilibus dicitur quæ in ignem conjecta solvuntur. Inter ξηραντικὰ est ap. Paul. Æg. 6, 22 : Ὕαλος χνοώδης ἐπιπαττομένη. Schneid. De ὑάλῳ veterum disseruit Salmas. Exerc. Plin. p. 770—3.] Lucian. De hist. conscr. [c. 25] : Παμμεγέθη ἐκπώματα ὑαλᾶ, τῆς καλλίστης ὑάλου, Ex pulcerrimo vitro. Ubi etiam subjungit, quendam κατάξαντα τὸν μέγιστον τῶν σκυφῶν, ἐνὶ τῶν θραυσμάτων χρήσασθαι εἰς σφαγὴν, ἐντεμόντα τῇ ὑάλῳ τὸν λαιμόν. Alex. Aphr. : Ὥσπερ δι' ὑέλου ἐμφαίνει τὸ εὐανθὲς τοῦ χρώματος· Probl. 1 : Αἱ ὕελοι ἐν τῷ χειμῶνι θερμοῦ σφόδρα τινὸς ἐμβληθέντος ῥήγνυνται. Et rursum, Ῥῆξιν ἐργάζεται τῷ τῆς ὑέλου σώματι. [Athen. 11, p. 487, C : Κατασκευάζουσι δὲ οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὴν ὕαλον μεταρρυθμίζοντες πολλάκις πολλαῖς ἰδέαις ποτηρίων, παντὸς τοῦ πανταχόθεν κατακομιζομένου κεράμου τὴν ἰδέαν μιμούμενοι. Schweigh. || Ὕαλος dicitur etiam Crystallus [Sic illud ἐξ ὑάλου s. ὑέλου ap. Herodot. 3, 24 : Περιιστᾶσι (τῷ νεκρῷ) στήλην ἐξ ὑέλου πεποιημένην κοίλην, rectius E crystallo, quam E vitro interpretaberis. Schweigh. Videtur de alabastro orientali esse intelligendum. V. Belzoni *Researches* p. 236. Liddell. De crystallo ὑάλου γλαυκῆς Antiphil. Anth. Pal. 6, 250. Schneid.]; idque ab antiquis. Schol. Aristoph. : Ὕαλον ἡμεῖς μὲν ἀρτίως τὸ ἐκ βοτάνης τινὸς κεκαυμένον καὶ διὰ πυρὸς τηκόμενον εἰς κατασκευὴν ἀγγείων τινῶν λέγομεν (quibus verbis Vitrum intelligit)· οἱ παλαιοὶ δὲ, τὸν διαφανῆ λίθον, τὸν ἰδιωτικῶς λεγόμενον κρύον, ἐοικότα δὲ ὑάλῳ. Ubi etiam obiter nota, Κρύος a vulgo usurpatum fuisse pro κρύσταλλος : si tamen κρύον eum scripsisse putandum est, et non potius κρύσταλλον. Annotat autem hæc in Nub. [768], ubi Strepsiadi dicenti, Ἤδη παρὰ τοῖσι φαρμακοπώλαις τὴν λίθον Ταύτην ἑώρας τὴν καλὴν τὴν διαφανῆ, Ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἅπτουσι; respondet Socrates, Τὴν ὕαλον λέγεις; Et rursum schol. hanc ὕαλον esse dicit κατασκεύασμα ὑάλου τροχοειδὲς παχὺ, ὅπερ ἐλαίῳ χρίοντες καὶ θερμαίνοντες, προσάγουσι θρυαλλίδα, καὶ οὕτως ἅπτουσι. [Theophr. De igne § 77 : Ἐξάπτεται δὲ (τὸ πῦρ) ἀπό τε τῆς ὑέλου καὶ ἀπὸ τοῦ χαλκοῦ καὶ τοῦ ἀργύρου τρόπον τινὰ ἐργασθέντων, οὐχ ὥσπερ Γοργίας φησὶ καὶ ἄλλοι δέ τινες οἴονται, διὰ τὸ ἀπιέναι τὸ πῦρ διὰ τῶν πόρων. Conf. Philem. Lex. § 248, p. 171. Schneid.] || Quo pertinent etiam hæc Plinii 36, 26 : Addita aqua vitreæ pilæ sole adverso in tantum excandescunt ut vestes exurant. Ut nostra quoque ætate quædam crystallina et chalybea specula eadem sunt vi prædita. Idem schol. ὑάλου nomen Homero et antiquioribus ignotum esse ait, usurpatum autem pro eo esse ἤλεκτρον. || Gorr. certe et ipse tradit ὕαλον a quibusdam dici speciem Succini fulvi et pellucidi vitri instar : qua de re plura in Ἤλεκτρον. Præterea notandum esse ait, fem. genere et per α dici ἡ ὕαλος : nam Atticam esse illam generis usurpationem et scripturam tradunt tum alii, tum Eust. [p. 1390, 52], et Lex. meum vetus, atque Etym. [M. p. 774, 4.] Quibus facile assentior, quum ap. Aristoph. reperiatur, scriptorem per omnia Ἀττικόν. Alterius autem scripturæ meminere Hesychius quoque et Suidas, nec non ipse Etym. : quam tamen rejicit. || Hesychio vero ὕελος est etiam βόρβορος, Lutum, Cœnum. [Theognost. Can. p. 18, 29 : Ὕαλος ὁ βόρβορος, ἐνίοτε δὲ καὶ τὸ λαμπρόν· ὑαλόεν τὸ διαφανὲς, ubi verba ἐνίοτε ... λαμπρὸν transponenda sunt post διαφανές. G. D.] Quod vocab. ex ὕω derivari posset, quoniam sc. pluviis cœnosiores fiunt viæ. [De formis per α et ε Phrynich. p. 309 ed. Lob.: Ψίεθος, μιερός, ὕελος, ἁμαρτάνουσιν οἱ διὰ τοῦ ε λέγοντες· ἀδόκιμον γάρ. Idem in Bekk. Anecd. p. 68, 22 : Ὑάλινα καὶ ὕαλος· διὰ τοῦ α, οὐ διὰ τοῦ ε. Mœris p. 73 : Ὕαλος ἐν τῷ α Ἀττικοί· ἐν τῷ ε Ἕλληνες· ubi Sallier. : « In eadem cum Mœride sententia sunt Dionysius apud Eustath. p. 1390, schol. Aristoph. Nub. 768, Phrynichus, Thomas M. p. 862, Etym. M. et Photius, quem ea de re disserentem audire juvat : Ὕαλος, οὐχὶ ὕελος. Καὶ θηλυκῶς ἡ ὕαλος καὶ ὑάλιον. Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσι « ἐξ ὑαλίνων ποτηρίων καὶ χρυσίδων. » Πάντα δὲ τὰ τοιαῦτα διὰ τοῦ α λέγεται. Quam ob rem si illorum judicio standum est, vox ὕελος est repudianda : quibus tamen ne assensum præbeamus, facit auctoritas Theophrasti, in cujus scriptis ὕελος semper, ὕαλος nunquam reperias. Sic lib. De lapid. c. 59 : Εἰ δὲ καὶ ὁ ὕελος ἐκ τῆς ὑελίδος, ὡς τινές φασι, καὶ αὐτῇ πυκνώσει γίνεται· ubi prætera illud est animadvertendum, nomen illud masculino genere efferri : alibi tamen, libro nempe De igne c. 122, femininum facit. Unde colligas, Atticos nulla lege constrictos, quam ipsis sequi necesse foret. Femininum tamen magis obvium. Ita (Pseudo-)Lucianus qui, ut et Theophra-

stus ὕελος, scribere non dubitavit, Amor. c. 26 : Τὸ δ' ἄλλο σῶμα, inquit, μηδ' ἀχαρῆ τριχὸς αὐταῖς ὑποφυομένης ἠλέκτρου φασὶν ἢ Σιδωνίας ὑέλου διαφεγγέστερον ἀπαστράπτει. Quodsi ὕαλος etiam in ejusdem scriptis occurrit, ex eo illud tantum sequitur, nomen ὕαλος et ὕελος nullo discrimine ab Atticis usurpatum.» Frustra Theophrasti (cui add. Aristot. Analyt. postt. 1, 31) recentiorumque scriptorum exempla opponit grammaticis, quorum præceptum ad solos Atticos veteres spectat. Iones utrum dixerint dubitari potest : nam in loco uno Herodoti 3, 24, libri aliquot optimi ὑάλου præbent pro vulgato ὑέλου. Syllaba prima brevis est : producitur tamen in derivatis polysyllabis in versibus dactylicis, ut s. v. Ὑαλοειδὴς diximus. G. D. || Ὕαλος fortasse ortum ex Ægyptiaco ουαλ s. ουιαλ, quod Lapidem pellucidum, non vero proprie Vitrum nostrum significat. Jablonsk. Opusc. 1, p. 250.]

|| Sed et Ὑάλη dicitur pro ὕαλος, teste Hesychio et Suida : ut τύλη pro τύλος. Id ipsum tamen ὑάλη Hesychio est etiam βόμβυξ, σκώληξ, Vermiculus quidam qui βόμβυξ nominatur : itidemque ὑάλεται affert Idem, et exp. σκώληκιᾷ, a them. ὑάλομαι [quod v. || Ὑάλη, vas vitreum colli angustioris, nostris inde *Fiole*. Interpolator Dioscoridis Parab. 1, 170. Ducang. Arrian. Peripl. maris Er. p. 4, 9 Huds. : Λιθίας ὑαλῆς πλείονα γένη. Interpr., Omnis generis vasa vitrea. Ib. p. 6, 1 : Ὑαλὴ λιθία σύμμικτος. Hase.]

[Ὑαλοξύστης, ὁ. Excerpta Moschop. ms. in Agapetum ap. Fabric. B. Gr. vol. 12, p. 306 : Βίκος· εἶδος ὀσπρίου καὶ ὁ λεγόμενος ὑαλοξύστης.]

Ὑαλοτέχνης, ὁ, Vitri artifex. [Ὑελοτέχνης ap. Hesych. s. v. Ὑελέψης.] Idem et Ὑελέψης.

[Ὑαλότυπος, ὁ, ἡ, Vitri speciem habens. Lexicon Ms. ap. Salmas. Exerc. Plin. p. 1081, E : Ἤλεκτρος, χάλκωμα καθαρὸν, ἢ ὑαλότυπον χρυσίον. Hase.]

Ὑαλουργεῖον, τὸ, Locus ubi vitra fiunt, Vitriaria officina. [Vitrarium, Gl.] || Ὑελουργεῖον, τὸ, Officina vitriaria. [Diosc. 5, 181.]

[Ὑαλουργία, ἡ, i. q. præcedens. Paul. Ægin. De re med. fol. 106 verso, 10, ed. Ald. : Λαμβάνεται μὲν ἐκ τῶν ὑαλουργιῶν. Nisi tamen hic quoque scribend. ὑαλουργείων. Hase.]

[Ὑελουργικὸς, ἡ, όν. Ὑ. κάμινος, Caminus vitriarii, Geopon. 20, 7. « Ὑαλουργικὴ ἐστι τέχνη καταγινομένη περὶ τὴν ὕαλον, Niceph. Blemm. Logica p. 11. Similiter David Armenus Expos. in Porphyr. ap. Krabing. ad Synes. Calv. p. 156. » Boiss.]

Ὑαλουργὸς, ὁ, Qui vitra conficit, Vitriarius, ὑελέψης. [Strabo 16, p. 758.] || Ὑελουργὸς, ὁ, Vitriarius, Qui vitra conficit. Bud. ex Dioscor. [5, 181, ubi hodie ex correct. Sarac. et J. G. Schneideri legitur ἐκ τῶν ὑελουργείων, quod v. Hase.]

[Ὑαλοῦς, Ὑελοῦς. V. Ὑάλεος.]

[Ὑαλόχροος, ὁ, ἡ, et contr. Ὑαλόχρους, Vitri colorem habens. Leonid. Tar. Anth. Pal. 6, 211 : Μηλοῦχον ὑαλόχροα· ubi notandum υ metri caussa productum in versu iambico. || Aliam formam Ὑελοχρώδης, ὁ, ἡ, Crinagoræ Anth. Pal. 6, 232, restitui voluit Brunckius : Καὶ πότιμοι γέλγιθες ἰδ' ὑελοχρώδεες ὄγχναι, conjectura parum probabili. Codex ὑελαχυκάδες, de quo alii alia conjecerunt : v. Jacobs. vol. 8, p. 383, qui ipse in ed. altera proposuit εὖ μάλα κυκλάδες, quod ipsum quoque non satisfacit.]

[Ὑαλοψός. V. Ὑαλέψης.]

Ὑαλόω, In vitrum converto. Pass. Ὑαλόομαι, Vitrum fio, In vitrum convertor, abeo.

Ὑαλώδης, ὁ, ἡ, i. q. ὑαλοειδὴς, Vitro similis, Vitreus. [Ὑαλῶδες οὖρον, Vitrea urina dicitur, quæ multam pituitam vitream, frigidam, albam, viscidam deponit, morbosque ex hujusmodi crudis humoribus ortos judicatione liberat, et inter solutionis caussas et signa reponitur ab Hippocr. p. 140, E. Eadem autem videtur dici ὑαλώδης urina, quæ postea γονοειδὴς, et ab Hippocr. sæpius hoc nomine usurpatur, quæ pituitam vitream multam, et confertum quiddam ac compactum, album, consistentia et colore genitali semini simile continet. Nam ibidem p. 173, E, Ὑαλοειδὴς οὔρου διέξοδος, Urinæ exitus vitri speciem referens, ponitur in universaliore convulsionis solutione, urinam significans multam pituitam vitream, albumineam, crassam et glutinosam continentem, certissimam convulsionis materiam : quas postea in singulari opisthotoni judicatione γονοειδέας οὐρήσιας vocat. Et Galen. Comm. 2 in Epid. 6, p. 469, 17, γονοειδὲς οὖρον non aliter exponit, quam urinam quæ multum vitreum humorem deponit, his verbis : Τὸ γονοειδὲς δὲ οὖρον ἢ καὶ διαχώρημά γένοιτ' ἄν ποτε κρίσιμον, ὅταν ὁ καλούμενος ὑπὸ Πραξαγόρου χυμὸς ὑαλώδης ἐκκενοῦται. Hanc autem pituitam vitream ὑαλώδη χυμὸν Praxagoræ dictum agnoscit etiam Galen. lib. 1 De præsag. ex puls. p. 124, 42 ed. Bas. Est et ὑαλοειδὴς χυμὸς, Vitreus humor in oculo, de quo Gorræus. Foes. Pallad. De febr. p. 26, 90. Kall. Dioscor. 3, 86 : Τὸ δέ τι ἐν ταῖς κοιλίαις ὑελῶδες. Hase. Ὑαλῶδες φλέγμα Theophan. Nonn. vol. 2, p. 48.] || Ὑελώδης, Vitreus, Vitro similis [Gl.].

Ὑάλωμα, τὸ, Vitium in oculis equorum, sicut γλαύκωμα. Apsyrtus in Hippiatr. 1 [p. 43, 11] : Συμβαίνει δὲ ἐκ τούτου, ὃ καλεῖται ὑάλωμα, ὅμοιον ψηφῖδι λευκῇ.

[Ὑαλῶπις, ιδος, ἡ, Quæ vitreum colorem habet. Ὑ. ἴασπιν Orph. Lith. 607.]

[Ὑάλωψ, ὁ, i. q. ὑαλέψης, Vitriarius. Pallad. schol. Hippocr. vol. 2, p. 222 ed. Dietz. V. Lobeck. Paralip. p. 201.]

[Ὕαμα (?), βάθος, Hesych.]

[Ὑάμεια, ἡ, Hyamea. Steph. Byz. : Ὑ., πόλις Μεσσήνης, τῶν πέντε μία. Ὁ πολίτης Ὑαμείτης διὰ διφθόγγου. Unde Pausan. 4, 14, 3, Ὑάμειαν pro Ὑαμίαν restituendum esse animadvertit Holstenius.]

[Ὑάμιον, τὸ, Hyamium. Steph. Byz. : Ὑ., πόλις Τρωϊκή. Τὸ ἐθνικὸν Ὑάμιος, ὡς Βυζάντιος, καὶ Ὑαμιεὺς, ὡς Δουλιχιεύς.]

[Ὕαμος, ὁ, Hyamus, Lycori filius. Pausan. 10, 6, 3.]

[Ὑάμπεια, ἡ, Hyampea, vertex Parnassi. Herodot. 8, 39 : Ὑπὸ τῇ Ὑαμπείῃ (Ὑαμπέῃ, forma Ionica, Valck.) πέτρῃ. Plut. Mor. p. 557, A : Ὑάμπειαν πέτραν. Strabo 9, p. 424. Conf. Wessel. ad Diodor. 16, 28, Perizon. ad Ælian. V. H. 11, 5.]

[Ὑάμπολις, ιδος, ἡ, Hyampolis (hodie Bogdana : v. Ross. Inscrr. 1, p. 37). Steph. : Ὑ., πόλις Φωκίδος. Ὁ οἰκήτωρ Ὑαμπολίτης. Homer. Il. B, 521 ; Herodot. 8, 28 (unde Polyæno 6, 18, 2, Ὑάμπολιν a Koenio restitutum pro τὴν πόλιν), 33; Strabo 9, p. 401, 416; Pausan. 10, 1, 2; 10, 3, 1; 35, 5; Plut. Mor. p. 660, D. Ap. Strabonem loco priore divisim Ὕαν πόλιν in codd. et ap. Eustath. p. 275, 11. Quod non fuisse cur in Ὑάμπολιν mutaretur apparet ex tertio loco p. 424 : Εἶθ' Ὑάμπολις, Ὕα μετὰ ταῦτα ἐκλήθη ὑπό τινων. « Schol. Hom. Il. B, 521 : Ὑάμπολιν, οὕτως ἀνεγνώσθη ὡς φιλόπολις· ἓν γάρ ἐστι. Fuerunt ergo qui Ὕαν πόλιν scriberent, ut non solum in schol. Eurip. Orest. 1087, quem Matthiæ falso corrigit, sed etiam in codd. Strabonis p. 401 legitur. Si vero Ὕα πόλις utrinque ut Μεγάλη πόλις declinatum est, usitatum Ὑάμπολις ex accusativo reclinatum esse videtur ut neotericum *Stalimene* et similia. ... Scholiastæ Homerici addunt Hyampolin ab incolis appellari διὰ τοῦ σ Ὑσάμπολιν. Num forte Συάμπολιν? Nonnus 13, 124, a sue denominatam dicit, quæ cum Minerva contendit. » Lobeck. ad Soph. Aj. p. 367. Eustathii errorem tres hujus nominis urbes ex una facientis notavit Müller. in libro de Orchomeno p. 496, qui hodiernum ejus nomen *Hiapoli* ex Meletio memorat. Ὑαμπολιτῶν τὸ προάστειον memorat Xenoph. Hell. 6, 4, 27, i. e. Cleonas, quas Κλεωνὰς τῆς Ὑαμπόλιδος vocat Plut. Mor. p. 244, D.]

Ὑάνεος [codex ὑανέοος], Aspectu terribilis. Vide alias exposs. ap. Hesych. [εἰκαῖος, βλοσυρὸς, χαλεπὸς, ὕπτιος], qui habet etiam [cum iisdem exposs., ut indicatur verbis τὰ αὐτά] Ὑάνεως [codex ὑανεῶς]. || Est et Ὑανία ap. Eund., expositum τύρβη, μάχη, ὕβρις, ἀγερωχία. [Conf. Συανία et Ὑηνία.]

[Ὑανθίδας, ὁ, Hyanthidas, Propodæ filius. Pausan. 2, 4, 3.]

[Ὕαντες, Ὑαντία, Ὑάντινος, Ὑάντιος. V. Ὕας.]

[Ὕαξ vitiose pro Οἴαξ ap. Hesych.]

[Ὑάπεια, ἡ, Hyapea. Steph. Byz. : Ὑ., πόλις Φωκίδος, ἀπὸ Ὑάπου. Ὁ πολίτης Ὑαπεύς. Nomen non diversum ab Ὑάμπεια, quod v.]

[Ὑαργίδες. V. Ὑάς.]

[Ὑάρωτις, ιδος, ἡ, Hyarotis, fl. Indiæ ap. Strab. 15, p. 694; qui genitivo utitur Ὑαρώτιδος ib. p. 699. Ὑδραώτης est ap. Arrian. Anab. 5, 4, 4, et Phot. Bibl. p. 325, 5.]

Ὑὰς, άδος, ἡ, Sucula, itidem ut συὰς supra. Ὑάδες, ut Eust. [p. 1155, 58] ex Lex. quodam rhetorico annotat, dicuntur Βάκχαι τιθῆναι τοῦ Διονύσου, atque adeo ipse Bacchus ab eis denominatur Ὕης secundum quosdam, qui Ὕην dicunt esse ἐπίκλησιν τοῦ Σαβαζίου. [Etym. M. p. 775, 5 : Ὁ Φερεκύδης τὴν Σεμέλην Ὕην λέγει καὶ τὰς τοῦ Διονύσου τροφοὺς Ὑάδας. V. Sturz. ad Pherec. p. 114. Schol. Arati Phæn. 172 : Ἡ δὲ προσωνυμία ἐστὶ ταῖς Ὑάσιν, ὅτι τὸν Διόνυσον ἀνεθρέψαντο. Ὕης δὲ ὁ Διόνυσος. « Hyades Liberi nutrices primus, opinor, omnium Pherecydes dixerat ap. schol. ad Germanici Arat. p. 55 ed. Buhl. et ap. Hygin. Astron. Poet. 2, 21, correctum ab Hemst. ad Lucian. vol. 1, p. 312. » Meinek. ad Euphor. p. 49. Hesych. s. v. Ἔναστρος, τὰς Βάκχας Ὑάδας ἔλεγον. Quocum alia ejusdem gl. est comparata, Ὑαργίδες, αἱ εὐειδεῖς Βάκχαι αἱ Ἀργεῖαι (ἄργιαι codex).] Et sic ὑάδες eædem fuerint quæ θυάδες et μαινάδες : et ὕης idem qui et μαινόλης. Ac revera ferebantur quodam furore Thyades s. Bacchæ, (de quibus Ovid. : Nunc feror ut Bacchi furiis Eleides actæ, Quæque sub Idæo tympana colle movent :) quemadmodum et sues plerumque, præcipue feri. Itidem ab ὗς quidam Latinorum ὑάδας denominatas putarunt, et interpretati sunt Suculæ : sunt autem ὑάδες Stellæ quædam, quæ tauri caput constituunt. Quorum ignorantiam his verbis reprehendit Tullius Tiro ap. Gellium 13, 9 : Adeo veteres Romani literas Græcas nesciverunt, et rudes Græcæ linguæ fuerunt, ut stellas, quæ in capite tauri sunt, propterea Suculas appellarint, quod eas ὑάδας Græci vocant : tanquam id verbum Latinum Græci verbi interpretamentum sit, quia Græce ὗες, Sues Latine dicantur. Sed ὑάδες οὐκ ἀπὸ τῶν ὑῶν, ita ut nostri opici putarunt, sed ab eo, quod est ὕειν, appellantur : nam et quum oriuntur et quum occidunt, tempestates, pluvias, largosque imbres cient. Pluere autem Græca lingua ὕειν dicitur. Gell. tamen aliquo modo eos excusat, ut ibi videbis. Itidem Cic. De nat. Deor. 2, [43] : Tauri caput stellis conspersum est frequentibus. Has Græci stellas ὑάδας vocitare suerunt, a pluendo, (ὕειν enim est Pluere ;) nostri imperite Suculas, quasi a suibus essent, non ab imbribus, nominatæ. Similiter Plin. 18, 29 : Hoc est vulgo appellatum sidus Palilicium, quoniam XI Cal. Maii, urbis Romæ natalis, quo fere serenitas redditur, claritatem observationi dedit : nimborum argumento ὑάδας appellantibus Græcis has stellas. Quod nostri a similitudine cognominis Græci, propter sues impositum arbitrantes, imperitia appellavere suculas. Hoc sidus vehemens est, et terra marique turbidum : tam in ortu suo quam occasu tempestates, pluvias, largosque imbres concitat. Plura lege ap. Eund. 2, 42 ; Vitruv. 6, 10 ; Hygin. 2, et ap. Græcos, Hesiodum, Proclum, Galen. in lib. 1 in Hippocr. 1 Epidem. Idem etymon confirmant doctissimi etiam quique Latini poetæ. Virg. enim [Æn. 1, 744 ; 3, 516] Pluvias appellat, Horat. [Od. 1, 3, 14] Tristes, et Ovid. Fast. 5, [166] : Navita quas hyadas Graius ab imbre vocat. Sic Statio [Silv. 1, 6, 22] Inserena hyas dicitur ; Claudiano, Nimbosa. Necnon et Hesych. ita dictas innuit, quoniam κατὰ τὴν ἀνατολὴν αὐτῶν ὑετὸς γίνεται. Eust. quoque istius etymi meminit, qui tamen ait fortassis etiam sic nominatas esse, quoniam literæ υ sunt παρεμφερεῖς, vel ab ipsorum fratre Hyante : de quo, sicut et de ipsis hyadibus, vide quæ refert Il. Σ, enarrans hunc versum 486 : Πληϊάδας θ' ὑάδας τε, τό, τε σθένος Ὠρίωνος. [Et alibi :] Ὑάδες, Hyades ; stellæ quædam a pluendo sic dictæ, quoniam ortu occasuque suo pluvias largosque imbres concitant, ut Cic. et Plin. [2, 39] testantur. [Hesych. : Ὑάδας, τὰ ἐπὶ τοῦ μετώπου κέρατα τοῦ ταύρου τοῦ ἐν οὐρανῷ ἄστρου. Εἰσὶ δὲ ἀστέρες ἑπτὰ, ὧν κατὰ τὴν ἀνατολὴν ὑετὸς γίνεται.] Alii Suculas vocarunt Latine, ab ὗς derivantes, ut supra docui.

‖ At Ὕας, gen. Ὕαντος [Chœrob. In Theod. p. 91, 15 ; 94, 3 ; Theognost. Can. p. 18, 27], filius Atlantis et Æthræ, frater hyadum, Eust. p. 1155. || Pindari schol. [et Chœrob. l. c. p. 27, 24] scribit Ὕαντας priscis temporibus dictos fuisse, qui Bœotiam incolebant ; gentem barbaram agrestemque : proinde a quibusdam depravata voce Ὕας nuncupatos fuisse scommatice, sc. ob porcinos et insulsos mores : quo pertinet proverb. Bœtica sus. [V. Strabon. 9, p. 401, 424, et schol. Apoll. Rh. 3, 1242.] Steph. B. tradit fuisse gentem finitimam Alalcomeniæ : alio nomine dictos Ὑαντίους et Ὑαντίνους. [Apoll. Rh. 3, 1242 : Ὑαντίου Ὀγχηστοῖο· ubi schol. : Τοῦ Βοιωτίου· Ὕαντες γὰρ τὸ πρὶν ᾤκουν τὴν Βοιωτίαν.] Ubi affert et fem. Ὑαντία et Ὑαντίνη : addens, Ὑαντίαν nominatam fuisse et Locrorum quoddam oppidum. Ibi igitur nota Ὕαντες et Ὑάντιος sive Ὑάντινος : item Ὑαντία. [Ὕας, Bœotius, Tzetz. ad Lyc. 433. Kall.]

[Ὕασις, εως, ἡ, Hyasis. Steph. Byz. : Ὕ., πόλις Λιβύης. Λέγεται καὶ Ὄασις. Καὶ ὁ πολίτης Ὀασίτης, ὁ ποιητὴς Σωτήριχος ὁ καὶ τὰ πάτρια γεγραφὼς αὐτοῦ. Ὁ πολίτης Ὑασίτης. Conf. Ὄασις.]

[Ὕᾶται, οἱ, Hyatæ. HSt. s. v. Ὗς :] Item Ὑάται a sue vocabantur Tribules quidam Sicyone, teste Herodoto 5, [68] ubi scribit Clisthenem Sicyonios mutatis tribuum cognominibus derisisse, quoniam sc. ἐπὶ ὑός τε καὶ ὄνου τὰς ἐπωνυμίας μετατιθεὶς, αὐτὰ τὰ τελευταῖα ἐπέθηκεν, sua tribu excepta, cujus tribules vocabat ἀρχελάους, ceterarum vero quosdam ὑάτας, quosdam ὀνεάτας, quosdam χοιρεάτας.

[Ὑβάδαι, οἱ, Hybadæ. Harpocr. (et partim Photius, Suidas, Etym. M.) : Ὑβάδαι· Λυσίας ἐν τῷ περὶ τῆς Ὀνομακλέους θυγατρός. Ἔστι δὲ δῆμος τῆς Λεοντίδος. Steph. Byz. : Ὕβα· οὕτως ὁ δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς. (Hæc nominis forma nullo exemplo probata est.) Τινὲς δὲ τὸν δῆμον Ὑβάδαι λέγουσιν. Τὰ τοπικὰ ἐξ Ὑβάδων, εἰς Ὑβάδων, ἐν Ὑβάδων. Ubi cod. Vratisl. ter ὑβάδω. Scribendum vero Ὑβαδῶν. Nulla tamen horum τοπικῶν exempla innotuerunt. Adj. gentile Ὑβάδης est in inscrr. ap. Bœckh. vol. 1, n. 779, 780, et in duabus aliis ap. Rossium in libro De demis p. 99. G. D. Λύσανδρος Ὑβάδης ap. Diog. L. 5, 57. Hase.]

[Ὑβάζω.] Invenitur et verb. Ὑβάζω, de incurvatione. Sed Suidas ὑβάζειν exp. ἐμεῖν : quoniam qui vomunt, ἀπὸ τῆς βίας κυρταίνειν ἐοίκασιν.

[Ὑβαλλὴν, ὁ, per λάγνος exp. Theognost. in Cram. Anecd. Oxon. vol. 2, p. 18, 33, ubi de nominibus agit ab υβ incipientibus. Quocum Hesychii glossæ sunt comparandæ, Ἥβαλὴς, καταφερὴς, λάγνος. Συβάλλας, ὁ καταφερὴς πρὸς τὰ ἀφροδίσια. G. Dind.]

[Ὑββάλλω. V. Ὑποβάλλω.]

[Ὑβέλη, ἡ, Hybela, πόλις περὶ (παρὰ cod. Vrat. recte) Καρχηδόνα ap. Steph. Byz. ex Hecatæi Asia. Idem adj. gentile posuit Ὑβελίτης, ὁ.]

[Ὑβιός. V. Ὑβός.]

[Ὕβλα, ἡ, Hybla. Steph. Byz. : Ὕβλαι, τρεῖς πόλεις Σικελίας· ἡ μείζων, ἧς οἱ πολῖται Ὑβλαῖοι· ἡ μικρὰ, ἧς οἱ πολῖται (Ὑβλαῖοι addit cod. Vrat.) Γαλεῶται Μεγαρεῖς· ἡ δὲ ἐλάττων Ἥρα καλεῖται. Ἔστι καὶ πόλις Ἰταλίας. Τὴν Ὕβλαν ἀπὸ Ὕβλου (ὕλαν ἀπὸ ὕλου cod. Vrat.) τοῦ βασιλέως, διὰ τὸ (sic cod. Vrat. : vulgo διὰ τοῦτο) πολλὰς Ὕβλας καλεῖσθαι τῶν Σικελῶν πόλεων. Τοὺς ἐνοικοῦντας Μεγαρέας ἐκάλουν. Μία δὲ τῶν Ὑβλῶν (scr. Ὑβλῶν) Τίελλα (hanc eandem esse videri quæ Στύελλα vocatur ab Steph. Byz. s. h. v. monuit Cluverius) καλεῖται, ὡς Φίλιστος τετάρτῳ Σικελικῶν. Nonnulla in his sive epitomatoris sive librariorum culpa perturbata, de quo post Cluverium aliosque dixerunt Tzschuck. ad Pomp. Mel. vol. 3, 2, p. 850 et Gœller. ad Philistum p. 159 seqq. Duas tantum Hyblas Siculas memorat Pausan. 5, 23, 6 : Πρὸς δὲ τῷ ἅρματι τῷ Γέλωνος Ζεὺς ἕστηκεν ἀρχαῖος, ἔχων σκῆπτρον. Ὑβλαίων δέ φασιν εἶναι ἀνάθημα. Αἱ δὲ ἦσαν ἐν Σικελίᾳ πόλεις αἱ Ὕβλαι, Γερεᾶτις (Γελεᾶτις ap. Thucyd. 6, 62) ἐπίκλησιν, τὴν δὲ, ὥσπερ γε καὶ ἦν, ἐκάλουν μείζονα. Ἔχουσι δὲ καὶ κατ' ἐμὲ ἔτι τὰ ὀνόματα. Ἐν τῇ Καταναίᾳ δὲ ἡ μὲν ἔρημος ἐς ἅπαν, ἡ δὲ κώμη τε Καταναίων ἡ Γερεᾶτις, καὶ ἱερόν σφισιν Ὑβλαίας ἐστὶ θεοῦ, παρὰ Σικελιωτῶν ἔχον τιμάς. Pariter Strabo 6, p. 267 : Τοὺς μὲν οὖν Χαλκιδέας κτίσαι Νάξον, τοὺς δὲ Δωριέας Μέγαρα, τὴν Ὕβλαν πρότερον καλουμένην. (Μεγαρέας Ὑβλαίους memorat Thucyd. 6, 4.) Αἱ μὲν οὖν πόλεις οὐκέτ' εἰσὶ, τὸ δὲ τῆς Ὕβλης ὄνομα

συμμένει διὰ τὴν ἀρετὴν τοῦ Ὑβλαίου μέλιτος. Ταυρομένιον, κτίσμα τῶν ἐν Ὑβλῃ Ζαγκλαίων ib. p. 268. Syllabam priorem corripuit Scymnus v. 277. Οἱ Χαλκιδεῖς | κτίζουσι Νάξον, οἱ Μεγαρεῖς δὲ τὴν Ὑβλαν. || Nomen regis, quem Ὕβλον appellat Steph. Byz., Ὕβλων, ωνος, ὁ, est ap. Thucyd. 6, 4 : Οἱ δ' ἄλλοι ἐκ τῆς Θάψου ἀναστάντες Ὕβλωνος βασιλέως Σικελοῦ προδόντος τὴν χώραν καὶ καθηγησαμένου Μεγαρέας ᾤκισαν τοὺς Ὑβλαίους κληθέντας.]

[Ὑβλήσιος, ὁ, Hyblesius, n. pr. viri in documentis ap. Demosth. p. 926, 8; 934, 15.]

[Ὑβλιός. V. Ὑβός.]

[Ὕβλος, Ὕβλων. V. Ὕβλα.]

[Ὑβλήτης, μάντις (μάντης codex), Hesych. Idem quod Γαλεὸς vel Γαλεώτης esse videri annotavit Albertus. Γαλεοὶ autem vel Γαλεῶται vatum genus erant Hyblæorum, de quibus v. quæ s. v. Γαλεώτης dicta sunt.]

Ὑβός, ἡ, ὸν, Curvus, Inflexus. Item Gibbosus, Cui spina incurvata est et fornicata. [Ὑβοὶ sunt qui κυφοὶ dicuntur sæpius ab Hippocr. De art., aut κυρτοὶ, Gibbosi, quum foras seu in posteriorem spinæ partem vertebræ convertuntur ac tendunt, quibus λόρδωσις opponitur, Aph. 6, 46; ubi scribit Galen., Ὑβοὺς καὶ κυφοὺς εἴωθεν ὀνομάζειν ὁ Ἱπποκράτης, οὓς ἅπαντες οἱ νῦν ἄνθρωποι προσαγορεύουσι κυρτούς· καὶ γὰρ καὶ ὄντως ἡ ῥάχις αὐτοῖς εἰς τοὐπίσω γίνεται κυρτή. Τῷ μὲν οὖν κυρτῷ τὸ κοῖλον ἀντικειμένως λέγεται, τῷ δ' ὑβῷ τε καὶ κυφῷ, τὸ λορδόν. Idem ὑβοὶ per κυρτοὶ exponit in Lex. (p. 82). Foes. Sic etiam Phot. et Suid. In ἠβὸς corruptum ap. Suidam s. v. Ἠβός.] Apud Theocr. 5, [43] habetur hic versus : Μὴ βάθιον κείνου [τήνω] πυγίσματος ὑβὲ ταφείης, ubi schol. annotat ὑβὸς esse a nomine κυφὸς, abjectione literæ κ, et mutatione literæ φ in β. [Eadem fere in Etym. M. p. 774, 8.] At vero Ὕβος paroxytone subst. de Tubere in cameli dorso, ex Gaza ap. Aristot. [H. A. 2, 1. Serv. ad Georg. 1, 138. Koen. ad Greg. Cor. p. 285 ed. Schæf. Schneid.] Pro adj. autem ὑβὸς affertur etiam Ὑβιὸς, et Ὑβλιός : sed ex his duobus alterum duntaxat habet Hesych., qui ὑβλιὸν esse dicit τὸν κυρτὸν, καμπύλον, γυρόν : additque, οἱ δὲ ὑβὸς, κυρτὸς, ὑβριστής.

[Ὑβόω. V. Ὕβωμα.]

[Ὑβραγόρας, ὁ, Hybragoras, n. pr. Chœrob. In Theodos. p. 13, 4 et Greg. Cor. p. 603 : Οἱ αὐτοὶ (Æoles) πολλάκις εἰς α ποιοῦσι τὰς εὐθείας. Ὁ Ἀρχύτα γὰρ λέγουσι ἀντὶ τοῦ ὁ Ἀρχύτης, ὁ Ὑβραγόρα ἀντὶ τοῦ ὁ Ὑβραγόρας. Nomen pr. Ὑβραγόρας aliunde mihi nondum innotuit. Koen. Pro eo Letronn. *Journ des Sav.* 1845, p. 729, conjicit scribend. Ἀβραγόρας. Hase.]

[Ὑβρέας, ὁ, Hybreas, rhetor Mylasensis. Strabo 14, p. 630, 659, 660.]

[Ὑβριᾶνες, οἱ, Hybrianes, gens Illyrica ap. Strabon. 7, p. 318, nusquam alibi memorata : unde nomen suspectum fuit Casaubono, qui Ἀγριᾶνες conjecit.]

[Ὑβρίας, ὁ, Hybrias, poeta Cretensis. Athen. 15, p. 695, F. || Ὑβρίας Πρατίχω in inscr. Megarica ap. Keil. Inscrr. Bœot. p. 19 et 20. Alii in inscrr. Delphicis ap. Ross. 1, p. 23, 6 (ubi genit. Ὑβρία) et Curt. Anecd. Delph. p. 66, 71. G. Dind.]

[Ὑβρίγελως, ωτος, ὁ, ἡ, Petulans s. Contumeliosus irrisor. Manetho 4, 280, 446.]

Ὑβρίζω, [Dor. Ὑβρίσδω,] f. ὑβρίσω, vel etiam ὑβριῶ [et forma med. ὑβριοῦμαι, Aristoph. Eccl. 666 : Οὐχ ὑβριεῖται φαύλως οὐδεὶς οὕτως τῇ γαστρὶ κολασθείς, Non facile deinceps injuriam faciet, sic ventre multatus. Seag.] Attice, Injurius sum, vel Protervus sum et insolens, Insolesco, Contumeliosus sum; ὕβριν ἔχω, ut Hom. loquitur. Idem Od. Σ, [380] : Οὐδ' ἄν μοι τὴν γαστέρ' ὀνειδίζων ἀγορεύοις· Ἀλλὰ μάλ' ὑβρίζεις, καίτοι νόος ἐστὶν ἀπηνὴς, Injurius es et contumeliosus. [Herodot. 1, 100 : Εἴ τινα πυνθάνοιτο ὑβρίζοντα. Æsch. Prom. 82 : Ἐνταῦθα νῦν ὕβριζε. Soph. Aj. 971 : Πρὸς ταῦτ' Ὀδυσσεὺς ἐν κενοῖς ὑβριζέτω.] Dem. [p. 32, 15] : Οὔτε Φίλιππος τοσοῦτον ὑβρίκει χρόνον· et [p. 549, 16] : Προσχυνεῖν τοὺς ὑβρίζοντας, οὐκ ἀμύνεσθαι. Aristot. Rhet. 1 : Οὐ γὰρ, εἰ ἐπάταξεν, πάντως ὕβρισεν, Non protinus injurius fuit et contumeliosus. Nec enim omnes ictus ἐφ' ὕβρει ingeruntur, sed quidam ἐπὶ τιμωρίᾳ etiam. [Ib. 2, c. 2.] Et Xen. Cyrop. 8, [6, 16] : Ἤν δέ τις ὑβρίζῃ, σωφρονίζει. Et aliquanto ante [8, 1, 30] : Ὅταν ὁρῶσιν ᾧ μάλιστα ἔξεστιν ὑβρίζειν, τοῦτον σωφρονοῦντα. Ubi observa etiam opponi sibi ὑβρίζειν et σωφρονεῖν, sicut [ap. Antiphont. p. 128, 16, et] infra ex eod. Xen. habebimus ὕβριν et σωφροσύνην sibi opposita, i. e. Insolentiam et moderationem, Injuriosam petulantiam et modestiam. Rursum Od. Σ, 245 : Τὰς νῦν ὑβρίζων φορέεις, pro ἐφ' ὕβρει, s. δι' ὕβριν, Per injuriam. Interdum additur accus. ὕβριν, diciturque aliquis ὕβριν ὑβρίζειν pro simplici ὑβρίζειν : quo modo et ὕβριν ἐνυβρίζειν ap. Herodian. legi, infra docebo. Sic Æschyl. ap. Athen. 15, [p. 667, C] : Οὐδὲν ἧσσονας Ὕβριζ' ὑβρισμοὺς, Non minus erat injurius et contumeliosus. [Alia exx. v. s. Ὕβρις.] Passive vero Aristoph. Pl. [1045] : Τάλαιν' ἐγὼ τῆς ὕβρεως, ἧς ὑβρίζομαι, O miseram me injuria illa et contumelia, qua afficior. Plut. Pericle [c. 12] : Δοκεῖ δεινὴν ὕβριν ἡ Ἑλλὰς ὑβρίζεσθαι, Insignem pati injuriam et Atroci affici contumelia. [V. Ὕβρις.] Additur vero et accus. personæ; et tunc significat Injuria afficio, Injuria et contumelia afficio, Insolente et proterva injuria afficio, Petulanter injuriam facio. Hom. Il. Λ, [694] : Ταῦθ' ὑπερηφανέοντες Ἐπειοὶ χαλκοχίτωνες Ἡμέας ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανόωντο. Dem. : Ἐὰν ἰδιώτην τινὰ ὑβρίσῃ τις. Isocr. Symm. [p. 179, B] dicit etiam Ἐπόρθουν μὲν τὴν ἤπειρον, ὕβριζον δὲ τὰς νήσους. Et pass. Ὑβρίζομαι, Injuriam accipio, Contumeliosa afficior injuria, Insolens et petulans injuria mihi fit. Dem. [p. 516, 5] : Πληγὰς εἰληφὼς καὶ ὑβρισμένος. Ibid. : Ὕβρισμαι μὲν ἐγὼ, καὶ προπεπηλάκισται τὸ σῶμα τοὐμὸν τότε. Et [p. 126, 9] : Ὡς ὑβρίζετο καὶ προεπηλακίζετο ὑπὸ τοῦ δήμου τοῦ τῶν Ὠρειτῶν. Et Herodian. 5, [4, 12] : Φοβηθεὶς μὴ αἰχμάλωτος ληφθεὶς αἰσχίστως ὑβρισθείη, Ne captivus ageretur, nihil non passurus contumeliæ. Itidemque 4, [6, 11] : Οἰηθεὶς ὑβρίσθαι, Injuriam et contumeliam passum se esse. [Plato Leg. 9, p. 874, C : Νηποινεὶ τεθνάτω ὑπὸ τοῦ ὑβρισθέντος βίᾳ.] Nonnunquam accus. illi personæ vel etiam rei quæ ad illam pertinet, præmittitur præp. εἰς s. περὶ, et tunc significat Injurius sum in, Contumeliosus sum in : et differt hoc ὑβρίζω εἴς σε ab ὑβρίζω σε, ut testatur Lucian. Solœc. [c. 10], his verbis : Τὸ μέν σε ὑβρίζειν, τὸ σῶμά ἐστι τὸ σὸν ἤτοι πληγαῖς, ἢ δεσμοῖς, ἢ καὶ ἄλλῳ τρόπῳ· τὸ δὲ εἴς σε, ὅταν εἴς τι τῶν σῶν γίγνηται ἡ ὕβρις· καὶ γὰρ ὅστις γυναῖκα ὑβρίζει τὴν σὴν, εἰς σε ὑβρίζει, καὶ ὅστις παῖδα καὶ φίλον, καὶ ὅστις γε οἰκέτην. Id tamen discrimen non perpetuum est, nec semper verum. Invenio enim pro uno eodemque posita ὑβρίζω τινὰ. et ὑβρίζω εἴς τινα : ut in hac Lege ap. Dem. [p. 529, 14] : Ἐάν τις ὑβρίζῃ εἴς τινα, ἢ παράνομόν τι ποιήσῃ εἰς τούτων τινά. Sic Aristoph. Nub. [1508] : Ὑβρίζετόν γ' εἰς τοὺς θεοὺς, In deos estis contumeliosi, Deos contumelia afficitis. Idem [Pl. 900] : Ταῦτ' οὖν ἀνασχέτ' ἐστὶν, ὦ Ζεῦ καὶ θεοὶ, Τούτους ὑβρίζειν εἰς ἐμέ; [Plato Leg. 11, p. 927, D : Μηδὲν εἰς ὀρφανὸν ὑβρίσας.] Et Dem. : Εἰς ἐμὲ καὶ τοὺς ἐμοὺς ᾤετο δεῖν ὑβρίζειν. Idem dixit etiam, Ἐμοῦ μὲν ὕβρισεν εἰς τὸ σῶμα· nec non [p. 523, 1] : Ὧν εἰς τὸ σῶμα ὑβρίζεσθαί φημι. Sic Herodian. 4, [5, 12] de Romulo : Οὐκ ἤνεγκεν ἀδελφὸν ὑβρίσαντα μόνον εἰς τὰ ἐκείνου ἔργα, Operibus suis illudentem, Opera sua afficientem contumelia. Fama enim est Remum, quum in ludibrium fratris novos transiliisset muros, ab illo irato interfectum. Eadem constr., sed paulo alia signif., dixit Plato Symp. [p. 174, B], de Homero : Κινδυνεύει οὐ μόνον διαφθεῖραι, ἀλλὰ καὶ ὑβρίσαι εἰς ταύτην τὴν παροιμίαν. Ubi pro Violasse accipi potest : ut ex Plut. Solone affertur, Ὑβρίζοντες εἰς τὸ μαντεῖον pro Violantes vaticinium. Verum huic præp. εἰς et περὶ præmittitur interdum alius accus., ut est ὕβριν, aut τὶ, aut τοῦτο, aut similes. Dicit enim Plato Leg. [6, p. 777, D], Ὕβριν ὑβρίζειν εἰς τοὺς οἰκέτας. Itidemque ὑβρίζω τι περὶ τούτους, In hos aliquid contumeliose admitto : ut ὑβρίζω ταῦτα περὶ θεοὺς, Hæc in Deorum contemptum et contumeliam ago, ap. Eund. itidem. [Leg. 9, p. 885, B : Ὅσα ... λόγῳ καὶ ὅσα ἔργῳ περὶ θεοὺς ὑβρίζει τις λέγων ἢ πράττων· 6, p. 761, E : Ἐὰν ὑβρίζωσί τι περὶ τοὺς ὧν ἐπιμελοῦνται.] Sine præpositione accusativo personæ itidem ejusmodi accusativi solent adjungi : ut quum

Xen. dicit Cyrop. 5, [2, 27] : Ἀλλὰ τοὺς μὲν ἀσθενοῦντας οἷα ὑβρίζει, τί δεῖ λέγειν; [Soph. El. 613 : Ὅτις τοιαῦτα τὴν τεκοῦσαν ὕβρισεν. Plato Symp. p. 222, A : Ἅ με ὕβρισε.] Qui accus. personæ in verbo passivo transit in nominativum, altero accus. manente immutato, ut ap. Dem. [p. 516, 6] : Ὑβρισμένος οἷα οὐκ οἶδ' εἴ τις ἄλλος πώποτε χορηγὸς ὑβρίσθη. Ac rursum, Ἐξελέγξω δὲ πρῶτον ὅσα αὐτὸς ὑβρίσθην, ἔπειθ' ὅσα ὑμεῖς ἠδικῆσθε, Quanta affectus sim injuria, ac contumelia. Idem rursum, Τῷ τὸ σῶμα ὑβρισμένῳ. [Aristoph. Thesm. 903 : Αἰσχύνομαί σε τὰς γνάθους ὑβρισμένη. ‖ Ad vestitum τοῦ ὑβρίζοντος transtulit Xenoph. Cyrop. 2, 4, 5 : Εἰσήει ἐν τῇ Περσικῇ στολῇ οὐδέν τι ὑβρισμένη, i. e. non magnifica et delicata, qualis Medorum est, sed modesta et vili. Similiter Eurip. Phœn. 1119 : Οὐ σημεῖ' ἔχων ὑβρισμένα.] ‖ Suid. ὑβρίζειν dicit usurpari etiam ἐπὶ τοῦ αἰσχρῶς διαιτᾶσθαι, ejus signif. hoc afferens exemplum ex anonymo : Ὑπέλαβε πονηροὺς ὄντας ὑβρίζειν καὶ ῥᾳστωνεύεσθαι. ‖ Porro sicuti ὕβριν dicam restringi etiam ad Stuprum ac vim quæ uxori alicujus aut liberis infertur ; ita et ὑβρίζω sciendum est accipi pro Stupro, Constupro, Violo, Pudicitiæ vim infero. Quomodo accipi potest ap. Lucian. l. c. : Ὅστις ὑβρίζει γυναῖκα τὴν σήν· et ap. Thuc. 8, p. 286 [c. 74] : Ὡς πληγαῖς τε πάντας ζημιοῦσι, καὶ ἀντειπεῖν ἐστὶν οὐδὲν πρὸς τοὺς ἔχοντας τὴν πολιτείαν, καὶ ὅτι αὐτῶν καὶ παῖδες καὶ γυναῖκες ὑβρίζονται. [Lysias p. 93, 12 : Ὁ ἀνὴρ ὁ ὑβρίζων εἰς σὲ καὶ τὴν σὴν γυναῖκα· 142, 12 : Ὑβριζεν αὐτὸν ὡραῖον ὄντα.] Bud. certe pro Stupro contamino accipit in hoc l. Æschinis C. Timarch. : Τίς οὐκ ἀπαίδευτος εἶναι δόξει, τῇ μὲν γυναικὶ κατὰ φύσιν ἁμαρτανούσῃ χαλεπαίνων, τῷ δὲ παρὰ φύσιν ἑαυτὸν ὑβρίσαντι συμβούλῳ χρώμενος; exponens, ἐπὶ πορνείᾳ ἑαυτὸν μισθώσαντι. Recte; objicit enim Timarcho orator quod τὴν ὕβριν τὴν εἰς τὸ ἑαυτοῦ σῶμα ὑπερεώρακε, i. e. Stuprum : et quod ἡταίρηκε, i. e. Se prostituit. [De eo qui eunuchus factus erat, Xenoph. Cyrop. 5, 4, 35.] ‖ Bruta etiam animantia ὑβρίζειν dicuntur Quum petulantia sunt et lasciva, ut quum taurus petulcus cornu ferit, et asinus aut equus calce. Quo refer ὑβρίζοντες, quod Suid. ex Herodoto affert pro σκιρτῶντες : ut et Corinthus [Greg. Corinth. p. 542] Ionas tradit ὑβρίζειν usurpare pro σκιρτᾶν, quod frequenter accipitur pro Lascivire exiliendo, et Ludere exultim, ceu loquitur Flaccus, ut bene pasti boves et equi. Et sic accipiendum non dubito quod ex Herodoto [4, 129] affertur, Ὑβρίζοντες οἱ ὄνοι· quod tamen alii interpr. Rudentes asini. [Xenoph. Cyrop. 7, 5, 62, de equis : Τοῦ δάκνειν καὶ ὑβρίζειν παύονται. Similiter ὕβρις de brutis animantibus dicitur : quod v.] At ὕβριζε, quod ex Eur. afferunt pro Quiesce, satis mirari non possum. [Legebatur Rhes. 730, ὕβριζε, corruptum ex ὕφιζε, quod restituit Reiskius.] Vide etiam Ὑβριστὴς et Ἐξυβρίζω. ‖ Plantæ quoque ὑβρίζουσι Quum frondibus luxuriant et ὑλομανοῦσι : quod et τραγᾶν dicitur, ut supra docui. Utitur Theophr. H. Pl. 3, [15, 4] et 2, teste Bud. In quorum locorum illo dicit philosophus arbores ὑβρίζειν Quum διὰ πλῆθος ὑγροῦ οὐ πέττουσι. Hic autem sic habet 2, 8 : Ἀμυγδαλῇ δὲ καὶ πάτταλον ἐγκόψαντες σιδηροῦν, ὅταν τετράνωσιν, ἄλλον ἀντεμβάλλουσι δρύϊνον, καὶ τῇ γῇ κρύπτουσιν· ὃ καλοῦσί τινες κολάζειν ὡς ὑβρίζον τὸ δένδρον. Sic et ἐξυβρίζειν δένδρα Idem dicit, et arbores ὑβριστικάς. Obiter vero eo in loco nota κολάζειν dictum de arboribus luxuriantibus et velut insolentia quadam et improbitate fructum non ferentibus. [Ἐξυβριζούσας παραφυάδας ap. Clem. Al. p. 138 comparat Wakef.]

[Ὑβρίκτας, ὁ, i. q. ὑβριστής. Incerta conjectura Valckenarii Epist. ad Rœv. p. xxxiv in loco Theocriti 23, 14 : Φεῦγε δ' ἀποπρὸ ὑβρίκτα, ὀργὰν περικειμένῳ· ubi libri φεῦγέ δ' ἀπὸ χρὼς ὕβριν τᾶς ὀργᾶς π. Similiter Bernhard. Syntax. p. 51, φεῦγε δ' ἀπόχρως, ὑβρικτὰς ὀργὰς περικείμενος, masculino ὑβρικτὰς cum femin. ὀργὰς juncto, ut in πατροφόντου μητρὸς ap. Soph. Trach. 1127, similibusque exemplis.]

[Ὑβρικῶς, Contumeliose, Injuriose. Jo. Chrys. In 2 Tim. serm. 7, vol. 4, p. 360, 8 : Ὅρα πῶς ὑβρικῶς ἀποκρίνεται πρὸς τὸν Θεὸν, Μὴ φύλαξ εἰμὶ τοῦ ἀδελφοῦ μου; Idem In Ep. ad Hebr. serm. 34, vol. 4, p. 604, 16 : Τίς γὰρ, φησὶν, ὑβρικῶς δύνατάι φυλάξαι τὴν χάριν, καὶ οὐκ ἀπόλλυσιν αὐτήν; Seager.]

[Ὑβριλίδης, ὁ, Hybrilides, archon Atheniensis eponymus olymp. 72, 2 ap. Pausan. 6, 9, 2, Dionys. A. R. 7, 1, p. 1313.]

Ὑβριοπᾰθέω, Injuriam patior, Injuria et contumelia afficior, Bud. ex Hermog., sed sine interpretatione. [Hermog. De invent. 4, p. 228 : Ὑβριοπαθῶν (δεινοπαθῶν Greg. Cor. in Comment. p. 930) ἐπὶ τῇ βουλῇ. Hemst. Est verbum frequens apud scriptores inferiorum temporum. Ex schol. Apoll. Rh. 1, 609 (?) citat Schneid., ex Niceph. Greg. Hist. Byz. p. 27, C, Anna Comn. p. 402, B, Eustath. p. 1227, 44, Lobeck. ad Phryn. p. 620. Boisson. addit Const. Manass. Chron. 765, 827, Pachymerem Declam. 2, p. 19, 7.]

Ὕβρις, εως, ἡ [Grammaticorum de origine vocabuli ineptias exponunt Etym. M. p. 774, 18, et Suidas. Ab ὑπὲρ derivat Schneiderus, collato Latino *superbia*], Injuria; sed ea gravior : quare nonnunquam reddi potius debet Injuria contumeliosa, Injuria simul et contumelia, Injuria petulanter et proterve illata, Petulans et insolens injuria. [Plato Phædr. p. 238, A : Ἐπιθυμίας ... ἀρξάσης ἐν ἡμῖν τῇ ἀρχῇ ὕβρις ἐπωνομάσθη· ὕβρις δὲ δὴ πολυώνυμον. Definitt. Plat. p. 415, E : Ὑ. ἀδικία πρὸς ἀτιμίαν φέρουσα.] Ab insolentia certe potissimum proficiscitur ὕβρις : unde [ab Theognide 153 et Solone ap. Clem. Alex. p. 740] dicitur κόρος τίκτειν ὕβριν : qui κόρος facit ut homines insolescant. [Orac. ap. Herodot. 8, 77 : Δῖα Δίκη σβέσσει κρατερὸν Κόρον, Ὕβρις υἱόν. Pind. Ol. 13, 12 : Ὕβριν κόρου ματέρα θρασύμυθον· ubi v. schol. Hippodam. ap. Stob. Flor. 98, 71 : Κόρου καὶ ὕβρις πέρα, ὄλεθρος· quod omisso κόρου nomine dixerunt Phintys ib. 74, 61 med., et Callicrat. 85, 16. Æsch. Eum. 534 : Δυσσεβίας μὲν ὕβρις τέκος. Soph. OEd. T. 873 : Ὑβρις φυτεύει τύραννον. Æsch. Pers. 821 : Ὑβρις γὰρ ἐξανθοῦσ' ἐκάρπωσε στάχυν ἄτης. Ὑβριν inter εἰδωλοποιίας δαιμονιώδεις memorat Eustath. p. 603, 37. Ὕβρις Anaxandridis comœdia inscripta fuit.] Et Dem. C. Mid. [p. 529, 9] : Οὐκ εἶναι τῶν πάντων οὐδὲν ὕβρεως ἀφορητότερον· appellans ὕβριν, quod quum choragus esset festo quodam solemni, Midias ipsi pugnum incussisset. Itidemque aliquis quæritur quidpiam esse ὕβριν, quum injuriam et contumeliam esse interpretatur quod quis fecit, sive quum injuria et contumelia se affectum esse dicit. Lucian. Nigrino [c. 22], de salutatoribus et cœnipetis minus laute exceptis quam sperassent : Πόσα μὲν ἐμφαγόντες, πόσα δὲ παρὰ γνώμην ἐμπιόντες, ἀπίασι διαβάλλοντες τὸ δεῖπνον, ἢ ὕβριν ἢ σμικρολογίαν ἐγκαλοῦντες. Dem. [p. 402, 27] : Ἀδημονούσης δὲ τῆς ἀνθρώπου, καὶ οὔτε ἐθελούσης ᾄδειν οὔτ' ἐπισταμένης; ὕβριν τὸ πρᾶγμα ἔφασαν, καὶ οὐκ ἀνεκτὸν εἶναι. Aristoph. Pl. [886] : Ἆρ' οὐχ ὕβρις ταῦτ' ἐστὶ πολλή; Injuria proterva, et Immanis improbitas. At quum Socrates ap. Aristot. Rhet. 2, [23] dicit, Ὕβριν εἶναι τὸ μὴ δύνασθαι ἀμύνασθαι ὁμοίως εὖ παθόντα ὥσπερ καὶ κακῶς, reddideris potius Contumeliosum et probrosum esse. Dicitur porro aliquis ὕβριν ἔχειν et ὀφέλλειν, nec non ὕβρει εἴκειν. Hom. Od. A, [368] : Μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρες ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες· Π, [86] : Λίην γὰρ ἀτάσθαλον ὕβριν ἔχουσι. Et rursum [418] : Ἀντίνο' ὕβριν ἔχων, κακομήχανε. Sic Soph. El. [523] : Ἐγὼ δ' ὕβριν μὲν οὐκ ἔχω, Injuriosa et contumeliosa non sum, Injuria et contumelia non afficio. Hesiod. [Op. 211] : Σὺ δ' ἄκουε δίκης μηδ' ὕβριν ὄφελλε. Ubi ὕβριν ὀφέλλει is, cui ὕβριος μέλει, ut paulo ante dicit, οἵσιν Ἄρηος Ἔργ' ἔμελε στονόεντα καὶ ὕβριες. Rursum Hom. ὕβρει εἴκειν dicit eum, quem immanis improbitas et protervia ad flagitium aliquod perpetrandum impellit, Od. Ξ, 262 : Οἱ δ' ὕβρει εἴξαντες, ἐπισπόμενοι μένεϊ σφῷ, Αἶψα μάλ' Αἰγυπτίων ἀνδρῶν περικαλλέας ἀγροὺς Πόρθεον, ἐκ δὲ γυναῖκας ἄγον καὶ νήπια τέκνα, Αὐτούς τ' ἔκτεινον. In prosa vero aliquis dicitur πόῤῥω ὕβρεως προάγειν, προελθεῖν, et ἐλθεῖν. Athen. [12, p. 515, F] : Καὶ τέλος πόῤῥω προαγαγόντες ὕβρεως, τὰς τῶν ἄλλων γυναῖκας ὕβριζον, Eo petulantiæ evaserunt. Id. 12, [p. 524, D] : Εἰς τοῦτο προῆλθον ὕβρεως, ὥστε πάντων ἀνθρώπων, εἰς οὓς ἀφίκοιντο, ἡκρωτηρίαζον τὰς ῥῖνας. Dem. [p. 51, 1] : Εἰς τοῦθ' ὕβρεως ἐλήλυθεν ὥστ' ἐπιστέλλειν Εὐβοεῦσιν ἤδη τοιαύτας ἐπιστολὰς, Eo proterviæ et immanis improbitatis devenit. Quibus adde

hoc Herodiani 1, [9, 15] : Βαρὺς γὰρ καὶ ἀφόρητος ἦν ὑπεροψία καὶ ὕβρις, Superbia ejus et contumelia erat intoleranda. Item aliquis ὕβριν ὑβρίζειν vel ἐνυβρίζειν dicitur. [Eurip. Bacch. 247. Herc. F. 741 : Ὕβρεις ὑβρίζειν· ubi notandus usus numeri pluralis, quem eidem Suppl. 494 restituit Marklandus : Οὓς ὕβρεις ἀπώλεσαν, ubi libri οὓς ὕβρις ἀπώλεσεν. Sed rectius fortasse Barnes. ὕβρις οὓς ἀπώλεσεν.] Plut. Symp. sept. sap. [p. 148, E] : Οἵαν ὕβριν πρὸς ἡμᾶς ὕβρικε, pro Insignem nobis fecit injuriam, Insigni nos affecit injuria et contumelia. Herodian. 1, [13, 11] : Σύραντές τε τὰ σώματα, καὶ πᾶσαν ὕβριν ἐνυβρίσαντες, Tracta per urbem cadavera, et contumeliosissime habita, Contumeliis affecta. Idem 8, [8, 14] dicit, Γυμνοὺς τῆς βασιλείου αὐλῆς ἐξέλκουσι μετὰ πάσης αἰσχύνης καὶ ὕβρεως, Per omnem ignominiam et contumeliam. Itidemque 4, [6, 2] : Τὰ πτώματα φερόμενα μεθ' ὕβρεως πάσης, καὶ ἁμάξαις ἐπιτεθέντα. Nec non ὕβριν ἀνταποδιδόναι, dicitur qui vicissim injuria et contumelia afficit. Plut. Polit. præc. [p. 825, C] : Ὁ δὲ ἐκείνῳ πάλιν ὥσπερ ἀνταποδιδοὺς ὕβριν, ἐμοίχευσε τὴν γυναῖκα. Præterea δι' ὕβριν, εἰς ὕβριν, πρὸς ὕβριν, [ἐφ' ὕβρει] et ὕβρει aliquis facere aliquid dicitur pro Per summam injuriam, Per contumeliam a protervia quadam et improbitate profectam. [Soph. El. 381 : Οὐχ ὕβρει λέγω τάδε. Philostr. p. 36 : Μηδὲν ὕβρει πράττοντα· et Her. p. 674 : Ὕβρει οὐδὲν πράττει, ubi schol. ap. Boiss. p. 384 : Σὺν, Ἀττικὴ ἡ σύνταξις. Eurip. Or. 1581 : Ἐφ' ὕβρει λέγεις τάδε. Dio Chr. vol. 1, p. 369 : Ἐκάβην Ὀδυσσεῖ δοθῆναι ἐπὶ ὕβρει.] Dem. [p. 527, 26] : Ὅσῳ μείζονος ὀργῆς καὶ ζημίας ἀξιοῦσι τοὺς ἑκουσίᾳ καὶ δι' ὕβριν πλημμελοῦντας. Xen. Hell. 2, [2, 10] : Ἃ διὰ τὴν ὕβριν ἠδίκουν ἀνθρώπους μικροπολίτας. Nam τῶν ἀδικημάτων τὰ μὲν γίνεται δι' ὕβριν, τὰ δὲ διὰ κακουργίαν, inquit Aristot. Polit. 4. Et quidam ἀδικήματα ἀδικοῦσιν εἰς ὕβριν, καὶ οὐ κακουργίαν, teste Eod. in Rhet. 2, [c. 18 fin.]. Ubi εἰς ὕβριν possumus ex illo ipso exponere δι' ὕβριν, aut ὕβρεως ἕνεκα. Secus vero ap. Herodian. 5, [8, 1] : Εἰς ὕβριν καὶ παροινίαν ἐκβεβακχευμένων· hic enim præp. εἰς consuetam signif. obtinet : quum εἰς ὕβριν ἐκβεβακχευμένοι sint Qui velut bacchico quodam furore perciti ad contumeliosissima quæque facinora proruperunt. Item πρὸς ὕβριν adverbialiter sæpe, sicut πρὸς βίαν, pro Injuriose, Contumeliose. Plut. Coriol. [c. 17] : Πρὸς ὕβριν τοὺς πεμφθέντας ἐξήλασεν ὑπηρέτας, Injuriose et contumeliose expulit, Injuria et contumelia affectos. [Id. V. Alcib. c. 37.] Alcib. : Ἔλεγεν οὐχ ὕβρει τοῦτο πράττειν οὐδὲ κρατούμενος ὑφ' ἡδονῆς. Dem. [p. 537, 25] dicit etiam ἐφ' ὕβρει τύπτειν, Per contumeliam cædere. [Dio Chrys. Or. 11, p. 193, B. Wytt.] At μεθ' ὕβρεως ἕλκειν habuisti paulo ante. Oppositum superioribus est ὕβριν ἀπέχειν s. ὕβρεως ἀπέχεσθαι, et ὕβρεως παύσασθαι. Hesiod. [Op. 133] : Ὕβριν γὰρ ἀτάσθαλον οὐκ ἐδύναντο Ἀλλήλων ἀπέχειν, Abstinere a mutuis injuriis, a mutuo inferenda sibi injuria. Dem. [p. 564, 2] : Ὅσον καταθεὶς παύσεται τῆς ὕβρεως, Quanta pœna depensa injuriam postea inferre desinet. Sic Herodian. 2, [4, 2] : Τοὺς στρατιώτας ἐκέλευσε παύσασθαι τῆς πρὸς τοὺς δημότας ὕβρεως, Ne quem in posterum ex populo ulla vel injuria vel contumelia afficerent. Sicut vero παύεται aliquis τῆς ὕβρεως, ita vicissim alium παύει : ut κἀκεῖνον τῆς ὕβρεως ἔπαυσαν, ap. Isocr. Paneg. [p. 89, A] ; qui in Hel. Enc. dicit, Εὐθὺς αὐτῶν τὴν ὕβριν ἔπαυσεν, pro ἔπαυσεν αὐτοὺς τῆς ὕβρεως. Cui ὕβρεως παύειν oppositum est εἰς ὕβριν τρέπειν ap. Thuc. 3, [39]. Porro ut aliquis ὕβριν ὑβρίζει, ita vicissim ὕβριν ὑβρίζεται, quum afficitur injuria et contumelia. [Eurip. Bacch. 1296 : Ὕβριν γ' ὑβρισθείς.] Aristoph. Pl. [1044] : Τάλαιν' ἐγὼ τῆς ὕβρεως [ὕβρεος, de qua forma genitivi dixi ad Nub. 1075 in ed. Oxon. G. Dind.] ἧς ὑβρίζομαι, O miseram me ob insignem illam injuriam ac contumeliam qua afficior. [Demosth. p. 660, 20 : Καλήν γε ὕβριν ἦμεν ἂν ὑβρισμένοι. Plut. V. Pericl. c. 12 : Δοκεῖ δεινὴν ὕβριν ἡ Ἑλλὰς ὑβρίζεσθαι.] Sic et γίνεσθαι ὕβρις εἴς τινα dicitur. Lucian. Solœcista [c. 10] : Τὸ δὲ εἴς σε ὑβρίζειν ἐστὶν ὅταν εἴς τι τῶν σῶν γίγνηται ἡ ὕβρις· καὶ γὰρ ὅστις γυναῖκα ὑβρίζει τὴν σὴν, εἴς σε ὑβρίζει, καὶ ὅστις παῖδα καὶ φίλον, καὶ ὅστις γε οἰκέτην. Sic vero dicitur ἡ εἰς vel πρός τινα ὕβρις, pro ὕβρις ἡ εἰς τινὰ γινομένη. [Eurip. Bacch. 9 : Ἀθάνατον Ἥρας μητέρ' εἰς ἐμὴν ὕβριν.] Herodian. 1, [3, 6] : Αἱ τῶν Ἀλεξάνδρου διαδόχων εἰς τοὺς ὑπηκόους ὕβρεις τε καὶ βίαι, δι' ὧν τὴν ἐκείνου ἀρχὴν κατήσχυναν, Alexandri successorum, qui contumeliose violenterque dominati sunt. Id. 2, [4, 2] : Παύσασθαι τῆς πρὸς τοὺς δημότας ὕβρεως. [Cum κατὰ Soph. fr. 337 : Τὴν κατ' Ἀργείους ὕβριν· ubi Ἀργείων restituit Ellendtius, de raptu Helenæ intelligens.] Nonnunquam vero pro ἡ εἴς τινα ὕβρις s. ἡ πρός τινα ὕβρις, dicitur ὕβρις τινός, omissa præp., et accus. converso in genitivum patientis, ut loquuntur grammatici. Herodian. 2, [4, 9] : Ὕβριν αὐτῶν καὶ ἀτιμίαν νομίζοντες, In contumeliam suam ac dedecus accipientes. Id. 1, [8, 9] : Τὴν ἐκείνης τιμὴν, ἑαυτῆς ὕβριν νομίζουσα, Illius honorem in suam contumeliam vertens, Polit. Itidem Lucian. [Herc. c. 1] dixit, Ἐφ' ὕβρει τῶν Ἑλληνίων θεῶν τοιαῦτα παρανομεῖν τοὺς Κελτοὺς ἐς τὴν μορφὴν τοῦ Ἡρακλέους, Commentum esse illud Gallicum ludibriumque quoddam hominum Herculis Græci divinitatem sugillare volentium, Bud. Sic Plut. Lycurgo [c. 7] : Ὕβρει μὲν τῶν βασιλέων, οὐκ εὐπειθίᾳ δὲ τῶν ὄχλων τὰ καθεστῶτα συνταράξαντες. Non semper tamen gen. ille patientis est, verum etiam agentis, i. e. non semper ejus qui ὕβριν patitur, sed ejus etiam qui eam infert. Hom. Od. P, [581] : Ὕβριν ἀλυσκάζειν ἀνδρῶν ὑπερηνορεόντων· O, [328] : Τῶν ὕβρις τε βίη τε σιδήρεον οὐρανὸν ἵκει· ut et ex Herodiano paulo ante attuli, Αἱ τῶν Ἀλεξάνδρου διαδόχων εἰς τοὺς ὑπηκόους ὕβρεις τε καὶ βίαι, Contumeliosa et violenta dominatio. [Soph. Aj. 197 : Ἐχθρῶν δ' ὕβρις ἀτάρβητος ὁρμᾶται ἐν εὐανέμοις βάσσαις. Eur. Bacch. 555 : Φονίου δ' ἀνδρὸς ὕβριν κατάσχες.] Rursum Od. P, [487] : Ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες. Quo in loco [et ap. Plat. Soph. p. 246, B] nota etiam τῇ ὕβρει opponi τὴν εὐνομίην, ut ap. Hesiod. Op. [215] δίκη et ὕβρις sibi opposita leguntur : Δίκη δ' ὑπὲρ ὕβριος ἴσχει. Et aliquanto ante [211] : Ὦ Πέρση, σὺ δ' ἄκουε δίκης, μηδ' ὕβριν ὄφελλε. Uterque enim iis in ll. ὕβρις generaliter accipiunt pro ἀνομία et ἀδικία, Injustitia, Iniquitas. Alioqui, ut supra dixi, magis restricta signif. interdum redditur Injuria proterva et insolens, contumeliosa et violenta, Injuria petulans; interdum etiam Injuria, Contumelia, Insolentia, Petulantia, Protervia; nec non et Superbia. Quarum exposs. exempla satis multa suppeditabunt tibi antedicta. Quibus adde [Herodot. 1, 106 : Ὕβριος καὶ ὀλιγωρίης. Plato Leg. 10, p. 906, A : Ἀδικία καὶ ὕβρις μετὰ ἀφροσύνης· Gorg. p. 525, A : Τρυφῆς καὶ ὕβρεως· Leg. 10, p. 884 : Αἱ τῶν νέων ἀκολασίαι καὶ ὕβρεις· Leg. 1, p. 627, A : Μεγίσταις προσπίπτουσιν ἡδοναῖς καὶ ὕβρεσι. Isocr. p. 183, C : Τὴν ἀκολασίαν καὶ τὴν ὕβριν· Polyb. 10, 37, 8 : Ἀδικίαι καὶ ὕβρεις· 11, 6, 7 : Ὕβρεις καὶ παρανομίαι. Ὕβρις καὶ φρύαγμα Plutarch. Mor. p. 745, C; ὕβρις καὶ χλευασμὸς 741, A,] et hunc Xen. locum, in quo ὕβρει opponitur σωφροσύνη, Cyrop. 8, p. 132 [c. 4, 14] : Δοκεῖ δέ μοι χαλεπώτερον εἶναι εὑρεῖν ἄνδρα τἀγαθὰ καλῶς φέροντα ἢ τὰ κακά· τὰ μὲν γὰρ ὕβριν τοῖς πολλοῖς, τὰ δὲ σωφροσύνην τοῖς πᾶσιν ἐμποιεῖ· ut et Thuc. 3, [39] dicit, solere ἀπροσδόκητον εὐπραξίαν εἰς ὕβριν τρέπειν· insolescimus enim rebus secundis, adversis autem moderatiores evadimus : unde idem Thuc. 1, [28] : Ὕβρει δὲ καὶ ἐξουσίᾳ πλούτου πολλὰ ἐς ὑμᾶς ἡμαρτήκασι, Petulantia et licentia, quam opum magnitudo animis eorum invexit, multa in nos admiserunt. Proficiscitur autem illa ὕβρις ex despicientia et contemptu quodam ejus cui infertur, ut docet Aristot. Rhet. 2, [2] ubi quum tres esse ὀλιγωρίας species dixisset, sc. καταφρόνησιν, ἐπηρεασμὸν, et ὕβριν, subjungit aliquanto post, Καὶ ὁ ὑβρίζων δὲ ὀλιγωρεῖ· ἔστι γὰρ ὕβρις, τὸ βλάπτειν καὶ λυπεῖν ἐφ' οἷς αἰσχύνη ἐστὶ τῷ πάσχοντι· μὴ ἵνα τι γένηται αὐτῷ ἄλλο ἢ ὅ,τι ἐγένετο, ἀλλ' ὅπως ἡσθῇ· docens finem τῶν ὑβριζόντων eum esse, ut eum cui injuriam faciunt, simul afficiant contumelia, ipsi autem voluptatem inde capiant, et videantur eo esse superiores; ait enim, Αἴτιον τῆς ἡδονῆς τοῖς ὑβρίζουσιν, ὅτι οἴονται κακῶς δρῶντες αὐτοὺς, ὑπερέχειν μᾶλλον. Itidem cum ὀλιγωρίᾳ quadam conjuncta est, vel potius ex ὀλιγωρίᾳ oritur hæc ὕβρις, ap. Aristoph. Ran. [21] : Εἶτ' οὐχ ὕβρις ταῦτ' ἐστὶ καὶ πολλὴ τρυφή; Annon insolentia hæc est proterviaque maxima, et deliciæ intolerandæ? Annon

immanis improbitas, et mollities detestanda? vel etiam Insolentes et protervæ deliciæ, Insolens et immanis mollities: quod nimirum ego, quum Bacchus sim, pedes eo et me fatigo, hunc autem asino invehi sino, ne prematur ab onere. [Soph. OEd. C. 883: Ἆρ' οὐχ ὕβρις τάδε; || De clade bellica Pind. Pyth. 1, 140: Ναυσίστονον ὕβριν ἰδὼν τὰν πρὸ Κύμας.] Dicitur vero peculiariter et de injuria et vi quæ corpori infertur, idque vel plagis vel stupro. Plagis, ut ap. Dem. Mid. et alios passim. [Contra duas has injuriarum species, τὴν δι' αἰσχουργίας et τὴν διὰ πληγῶν in jure Attico γραφὴ τῆς ὕβρεως data fuit, de qua v. Herald. Adv. Salmas. p. 117, 122, et Meier. Proc. Att. p. 321 seqq. Isocr. p. 396, A: Περὶ τῆς ὕ. ἔξεστι ... γραψαμένῳ πρὸς τοὺς θεσμοθέτας εἰσελθεῖν. Τοὺς νόμους τοὺς τῆς ὕβρεως memorant Demosth. p. 529 et Æschines C. Timarch. p. 3, 14. Ab αἰκία distinguunt grammatici ita ut ὕβρις sit ἡ μετὰ προπηλακισμοῦ καὶ ἐπηρείας, αἰκία δὲ πληγαὶ μόνον. V. Ammon. p. 91, Phot., Suid. et Etym. M. De lascivia venerea Plut. Mor. p. 654, E.] De stupro autem, ut ap. Æschin. p. 20 [16, 25]: Τὴν ὕβριν τὴν εἰς τὸ ἑαυτοῦ σῶμα ὑπερεώρακε· nam sese prostituerat et ἡταιρήκει. Itidem Isocr. Paneg. [p. 64, D], sed cum genit.: Παίδων ὕβρεις καὶ γυναικῶν αἰσχύνας καὶ χρημάτων ἁρπαγάς. Aristot. Rhet. 1: Γυναικῶν οἰκείων ὕβρεις, ἢ εἰς αὐτοὺς ἢ εἰς υἱούς. [Polyb. 6, 8, 5: Αἱ τῶν γυναικῶν ὕβρεις. || De brutis animantibus, ut ὑβρίζειν, quod conf., Pind. Pyth. 10, 56: Γελᾷ (Apollo) δρῶν ὕβριν ὀρθίαν κνωδάλων· Nem. 1, 76: Ἄμυνεν ὕβριν κνωδάλων. Ælian. N. A. 11, 18: Παύεται (ἡ ἵππος) τῆς ὕ. καὶ τοῦ σκιρτήματος τοῦ πολλοῦ.] || Ὕβρις ἀνὴρ dixit Hesiod. pro ἀνὴρ ὑβριστὴς, adjective accipiendo hoc nomen substantivum [Op. 190]: Μᾶλλον δὲ κακῶν ῥεκτῆρα, καὶ ὕβριν Ἀνέρα τιμήσουσι. [V. Lobeck. Paralip. p. 41.] At vero Ὑβρὶς, Hesychio est ὄρνεον νυκτερινὸν, Avis quædam nocturna. [Aristot. H. A. 9, 12. || Ὕβρις canis nomen est ap. Xenoph. Cyneg. 7, 5, fortasse a petulantia ductum ut ὄνοι ὑβρίζοντες ap. Herodot. 4, 129, nec dissimile andronymicis Πρᾶξις, Τίσις, Λύσις, Ἴσχυς. Lobeck. Paralip. p. 41. || Ὕβρις n. pr. Satyri scriptum in fictili antiqui operis apud de Witte *Descr. d'une coll. de vases peints* p. 52, n. 96. Hase.]

[Ὑβρίσδω. V. Ὑβρίζω.]

Ὕβρισμα, τὸ, i. q. ὕβρις, Injuria et contumelia, qua quis affectus est, s. Injuria contumeliosa et proterva; vel etiam Insolentia, Petulantia: nam et has signiff. ὕβρις habet. [Herodot. 3, 48: Ὕβρισμα ἐς τούτους εἶχε ἐκ τῶν Σαμίων γενόμενον· et plur. 7, 160: Ἀποδεξάμενος ὑβρίσματα ἐν τῷ λόγῳ. Frequens ap. Eurip., ut Bacch. 778: Ὕβρ. Βακχῶν· Herc. F. 181: Τετρασκελὲς ὕβρισμα, Κενταύρων γένος· Or. 1038: Ὕβρισμα θέμενος τὸν Ἀγαμέμνονος γόνον· Heracl. 18: Τόδ' ὕβρισμα ἐς ἡμᾶς ἠξίωσεν ὑβρίσαι. Xenoph. Rep. Ath. 3, 5: Ἐὰν ὑβρίσωσί τινες ἄηθες ὕβρισμα. Dionys. A. R. 9, 9.] Dem. C. Mid.: Τὰ μὲν δὴ τότε ὑβρίσματα τούτων εἰς ἐμὲ ταῦτ' ἐστὶ, i. e. ἃ ὕβρισμαι, ut paulo post loquitur, s. ὕβρεις ἃς ὕβρισμαι. Plato Epist. [3, p. 319, B]: Διὸ τὸ τότε σοι ὕβρισμα, νῦν ὕπαρ ἀντ' ὀνείρατος γέγονε. Plut. Alcib. [c. 16]: Περὶ πότους καὶ ἔρωτας ὑβρίσματα, καὶ θηλύτητας. [Christus patiens v. 2228: Ἤδη τόδ' ἐγγὺς ὥστε πῦρ ὑφάπτεται Ὕβρισμ' Ἰησοῦ, Injuria Jesu facta. Hase.]

Ὑβρισμὸς, ὁ, i. q. ὕβρισμα. Æschylus [fr. 165] ap. Athen. initio fere libri 15, [p. 667, C]: Οὐδὲν ἧσσονας Ὕβριζ' ὑβρισμοὺς, οὐκ ἀνοιστέους ἐμοὶ, Non minoribus me afficiebat injuriis et contumeliis, mihi intolerandis. Repono enim ibi ἀνοιστέους pro αἰνεσίους· nisi forte malis ἀνοισίμους vel ἀνεκτέους. [Recte nunc ἐναισίους. Vocabulum memoratum a Pseudo-Herod. Epim. p. 179, reprehensum a Thoma M. p. 863: Ὕβρις λέγε καὶ μὴ ὑβρισμός.]

[Ὑβριστέος, α, ον, Injuria afficiendus. Demosth. p. 1271, 6: Οὐ τυπτητέοι οὐδ' ὑβριστέοι δήπου ἐσμέν. « Greg. Naz. Carm. iamb. 20, 27: Ἢ καὶ σεβαστὸν καί τι καὶ ὑβριστέον; » Hase.]

Ὑβριστὴρ, ὁ, Injuriosus, Injurius, Contumeliosus, Insolens et protervus, Petulans, Qui insolescere consuevit, petulantibus et contumeliosis injuriis lacessere solet. Exp. specialius etiam Convitiator et Stuprator. [Meleag. Anth. Pal. 7, 352: Ὑβριστῆρας ἰάμβους. Oppian. Cyn. 1, 416: Σύας ὑβρ. Nonn. Dion. 46, 5: Ὑβριστῆρι χόλῳ. Apollin. Metaphr. Psalm. 21, 40: Κυνὸς ὑβρ. Pro ὑβριστῆσι Hom. Il. N. 633, in cod. Lips. ὑβριστῆρσι scriptum.]

Ὑβριστὴς, ὁ, i. q. ὑβριστήρ. Sed usitatius, idque tam in prosa quam in carmine. Hom. Od. I, [175], N, [201]: Τῶνδ' ἀνδρῶν πειρήσομαι οἵτινές εἰσιν. Ἦ ῥ' οἵ γ' ὑβρισταί τε καὶ ἄγριοι, οὐδὲ δίκαιοι, Ἦὲ φιλόξεινοι, καί σφιν νόος ἐστὶ θεουδής. Ubi nota ὑβριστὰς opponi τοῖς δικαίοις, ut ὕβριν opponi τῇ δίκῃ et εὐνομίῃ supra docui: generaliterque accipi pro Injusti, Qui peregrinos et hospites ad se appellentes afficiunt injuriis. Et Od. Ω, [281]: Ὑβρισταὶ δ' αὐτὴν καὶ ἀτάσθαλοι ἄνδρες ἔχουσι, Injusti et improbi. Ubi nota copulari cum ἀτάσθαλος ut in præcedente l. cum ἄγριος. Verum et cum aliis copulatur. [Cum ἄδικος Plato Leg. 1, p. 630, B; 2, p. 662, A; cum ἀκόλαστος Apol. p. 26, E; cum ἄφρων Phileb. p. 45, E; cum βίαιος Lysias p. 169, 32.] Dicit enim Aristot. Rhet. 2, [16]: Ὑβρισταὶ καὶ θρασεῖς· et rursum, Ὑβρισταὶ καὶ ὑπερήφανοι. Polit. 4, [11]: Γίγνονται ὑβρισταὶ καὶ μεγαλοπόνηροι· Eth. 4, 3: Ὑπερόπται καὶ ὑβρισταὶ γίγνονται. Plut. Symp. 8, [6, p. 726, D]: Ὑβριστὴς ὢν καὶ φιλογέλως φύσει. Plato Apol. [p. 26, E]: Ὑβριστὴς καὶ ἀκόλαστος. Æschin. vero C. Tim. ὑβριστὴς καὶ ἀπαίδευτος: Τὸ δὲ ἀσελγαίνειν ἀργυρίου μισθούμενον, ὑβριστοῦ καὶ ἀπαιδεύτου ἀνδρὸς εἶναι ἡγοῦμαι· petulantis enim hominis est quæstum corpore facere, et παρὰ φύσιν ἑαυτὸν ὑβρίζειν, ut idem Æschin. loquitur. [Idem p. 3, 24: Τὸν εἰς ὀτιοῦν ὑβριστήν.] Opponitur vero ei σώφρων ap. Xen. Apol. [19], ut supra ap. Eund. opponi sibi ὕβρις et σωφροσύνη, ὑβρίζειν et σωφρονεῖν, docui. Rursum Aristot. Polit. 7, [3] dicit τὴν τῆς εὐτυχίας ἀπόλαυσιν ὑβριστὰς ποιεῖν, ut et Thuc. 3, [c. 39] τὴν ἀπροσδόκητον εὐπραξίαν solere homines εἰς ὕβριν τρέπειν· contra autem Xen. res adversas σωφρονίζειν· tristia enim et adversa moderatiores nos reddunt, res prosperæ, insolentiores et petulantiores: ut jumenta etiam copiosiore pastu lascivire consuevere. [Herodot. 1, 89: Πέρσαι φύσιν ἐόντες ὑβρισταί· 2, 32: Ἀνδρῶν ... παῖδες ὑβρισταί. Æsch. Suppl. 30: Ἐσμὸν ὑβριστὴν Αἰγυπτογενῆ. Sic λαὸν ὑβρ. Eurip. Suppl. 728. Νάρθηκας ὑβριστὰς Bacch. 1131, i. e. ferulas quas ferunt ὑβρισταί.] Item Soph. Aj. [1088: Αἴθων ὑβρ., et 1092]: Ἐν θανοῦσιν ὑβριστὴς γένῃ, Inter mortuos injurius et contumeliosus. Quo fere modo Onestus [Onestes] Epigr. 2 [Anth. Pal. 11, 45] dicit πότον, qui ἀνάγκῃ fit, ὑβριστὴν οἴνῳ τ' εἶναι καὶ οἰνοπότῃ, i. e. ὑβρίζειν καὶ εἰς τὸν οἶνον καὶ εἰς τὸν οἰνοπότην· est enim ὕβρις vel sese vel alium cogere ad potandum. At Epigr. [Palladæ Anth. Pal. 9, 172] cum gen.: Ὑβριστὴν πενίης πλοῦτον ἀποστρέφομαι· solent enim plerique divites εἰς τοὺς πένητας ὑβρίζειν. Porro ut ἀνὴρ ὑβριστὴς dicitur, ita βασιλεὺς, στρατός: nec non ἵππος: itemque ἄνεμος et οἶνος. Hesiod. Theog. [996] de Pelia: Βασιλεὺς ὑπερήνωρ Ὑβριστὴς ... καὶ ἀτάσθαλος ὀβριμοεργός. Soph. Trach. [1098]: Διφυῆ τ' ἄμικτον ἱππο-βάμονα στρατὸν Θηρῶν, ὑβριστὴν, ἄνομον, ὑπέροχον βίαν, Insolentem, Petulantem. [Plato Phædr. p. 254, E: Τοῦ ὑβρ. ἵππου.] Xen. Cyrop. 7, [5, 62]: Οἵ τε ὑβρισταὶ ἵπποι ἐκτεμνόμενοι, τοῦ μὲν δάκνειν καὶ ὑβρίζειν ἀποπαύονται· dicuntur enim et equi ὑβρίζειν, qui insolentiores sunt et petulantiores, et calcibus impetunt eos qui accedunt. [Eur. Bacch. 742: Ταῦροι ὑβρισταὶ κὰς κέρας θυμούμενοι. || De fluvio violento Æsch. Prom. 723: Ἥξεις δ' ὑβριστὴν ποταμὸν οὐ ψευδώνυμον. Araxen intelligit scholiasta: quod barbarum quidem nomen est, sed simile nomini ab ἀράσσειν derivato, unde οὐ ψευδώνυμον dixit poeta. Similiter ποταμὸν ὑβρίσαντα (Gyndem) dixit Herodot. 1, 189, ποταμὸν ἀλαζόνα Themist. Or. 18, p. 221, D. G. Dind.] Rursum Hesiod. Theog. [307]: Δεινόν θ' ὑβριστήν θ' ἄνεμον, de typhone: ut et ap. Polluc. 1, [111] legitur ὑβριστὴς ἄνεμος· quem eundem putat esse cum eo, quem Eupolis ἀσελγῆ ἄνεμον nuncupavit, i. e. βίαιον, Violentum. Apud Ælian. autem in Epist.: Οἶνος ὑβριστὴς διὰ νεότητα. [De placenta, quam mel additum superbam facit, Archestr. ap. Athen. 3, p. 101, E: Μέλι ζήτησον ἀπελθὼν Ἀττικὸν, ὡς τοῦτ' ἔστιν ὃ ποιεῖ κεῖνον ὑβριστήν.] || Ὑβριστὴς dicitur etiam Qui virgini aut adolescenti vim ac stuprum infert, Stuprator: ut ὑβρίζω dictum est

accipi etiam pro Stupro, Violo, Vim s. Stuprum infero. Æschin. C. Tim. p. 23 [20, 3]: Ὅσον κεχωρίσθαι ἐνόμισαν τοὺς σώφρονας καὶ τῶν ὁμοίων ἐρῶντας, καὶ τοὺς ἀκρατεῖς ὧν οὐ χρὴ, καὶ τοὺς ὑβριστὰς, i. e. eos, qui ὑβρίζουσιν εἰς τὰ τῶν νέων σώματα, cinædi sc. execrandi. [Aristoph. Nub. 1068: Οὐ γὰρ ἦν ὑβριστὴς οὐδ' ἡδὺς ἐν τοῖς στρώμασιν τὴν νύκτα παννυχίζειν.]

|| Inde et fem. Ὕβριστις, Injuriosa, Contumeliosa, Insolens, Petulans. Suidæ tamen ὕβριστις est substantivum nomen; exp. enim ἡ ὕβρις καὶ ἡ ἀτιμία, Injuria, Contumelia, Ignominia. Si adjectivum sit, significare poterit etiam Convitiatrix: ut sc. Idem ὑβριστὰς exp. θρασεῖς et λοιδόρους. Legitur ap. Etym. quoque [M. p. 774, 22] et in Lex. meo vet., sed sine expositione; tantum enim ibi dicitur esse παράγωγον ab ὑβριστής. [Ab ὑβριστὸς derivatur ib. p. 697, 57. De accentu v. Lobeck. ad Phryn. p. 256, et Paralip. p. 443.] Possumus inde derivare et superl. Ὑβριστότατος, qui legitur ap. Xen. Mem. 1, [2, 12] de Alcibiade, et significat Petulantissimus, Procacissimus, Insolentissimus. Seu Supra modum pronus ad lacessendum dictis factisve petulantibus: ut οἱ σκωπτικοὶ καὶ φιλογέλωτες ὑβρισταὶ dicuntur. Legitur et ap. Aristoph. Vesp. [1294]: Τούτων ἁπάντων ἦν ὑβριστότατος μακρῷ, Istorum omnium erat multo petulantissimus. [Ὑβρ. θηρίων Plato Leg. 7, p. 808, D. Ζῷον ὑβριστότατον Lucian. Prom. c. 5.] Nec non compar. Ὑβριστότερος, Injuriosior, Pronior ad afficiendum injuriis et contumeliis, Protervior, Petulantior, Insolentior. [Plato Leg. 1, p. 641, C. Herodot. 3, 81 (ab Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 115, 15 citatus): Ὁμίλου ἀχρηίου οὐδὲν ... ὑβριστότερον· ubi var. lect. ὑβριστικώτερον. Eadem scripturæ diversitas etiam in locis Xenophonteis. Suidæ, qui s. v. Ὑβριστότερος post locum Xenophontis Cyrop. 5, 5, 41, addit exemplum aliunde sumtum, quocum Herodoti verba modo allata comparari possunt, Οὐδὲν ὑβριστικώτερον ὄχλου πρὸς ὀργὴν καὶ παρανομίαν ὁρμήσαντος, non dubito quin ipsi quoque ὑβριστότερον restituendum sit. G. D.] Suidas e Xen. [Cyrop. 5, 5, 41]: Οἱ ἀμελεῖσθαι δοκοῦντες στρατιῶται, οἱ μὲν ἀγαθοὶ, πολὺ ἀτιμότεροι γίνονται, οἱ δὲ πονηροὶ, πολὺ ὑβριστότεροι. [Idem Anab. 5, 8, 3: Τῶν ὄνων ὑβριστότερος. Dionysio Art. rhet. vol. 5, p. 327, ὑβριστότερος restituendum ex codd. pro ὑβριστικώτερος. Ex Aristide vol. 1, p. 339, attulit Thomas M. p. 864, de utroque adjectivo agens.] Nisi forte hunc compar. ὑβριστότερος, et superl. illum ὑβριστότατος per syncopen factos quis existimet ex ὑβριστικώτερος et ὑβριστικώτατος, derivatis ex adj. Ὑβριστικός. [De quo non cogitandum. Ceterum comparativum et superlativum non ab ὑβριστής esse derivandos, sed ab ὕβριστος, nunc constat e Lex. rhet. in Bekk. Anecd. p. 368, 12, cujus auctor ipse quoque ad illud de syncope commentum aberravit, sic scribens: Ἀκόλαστον καὶ ὕβριστον πρᾶγμα· διττὴν δ' ἔχει τὴν θεωρίαν, μίαν μὲν ὅτι ἐχρήσατο τῷ ὕβριστον ἀντὶ τοῦ ὑβριστικὸν (scrib. ὑβριστότατον cum Bernhardyo), ὅμοιον ὂν τῷ τύπῳ τοῖς τοιοῖσδε τῶν ὑπερθετικῶν, βέλτιστον κάλλιστον κράτιστον καὶ τοῖς ὁμοίοις, ἑτέρων δὲ διότι συμπέπλεκται τὸ ὑβριστικὸν (ὕβριστον Lobeck. Paralip. p. 41) τῷ ἀκολάστῳ. Quibus duo addit exempla, alterum Platonis comici, in quo mulier ὕβριστον χρῆμα κἀκόλαστον dicitur, alterum Pherecratis, Ὕβριστον ἔργον καὶ κόβαλον εἰργάσω. Quas συγγραφικὰς συνθήκας esse, i. e. in soluta oratione usitatas, ut interpretatur Meinek. Com. vol. 2, p. 649. Συνθήκας disparium graduum conjunctiones intelligit Lobeck. Paralip. p. 41. Rectius Bernhardyus in censura libri Lobeckiani, quæ inserta est Annalibus Berolin. a. 1838, m. Sept., de nominum prope synonymorum conjunctione intellexit. Ὕβρις cum ἀκολασία similibusque nominibus conjuncti exempla v. s. h. v. Ὑβριστὸς oxytonum scribitur in Etym. M. p. 697, 57, ubi ὕβριστις ab eo derivatur, ut πύστις a πυστός. G. Dind.]

[Ὑβριστὴς, ὁ, Hybristes, n. pr. medici ap. Galen. vol. 13, p. 923: Ὑβριστοῦ Ὀξυρρυγχίτου.]

Ὑβριστικὸς, ἡ, ὸν, Pronus ad afficiendum injuria et contumelia, Qui solet esse injuriosus, contumeliosus, insolens, petulans. Interdum etiam simpliciter Injuriosus, Contumeliosus, Insolens, Petulans, ut ὑβριστὴς, ex quo derivatum est. [Plato Crat. p. 396, B: Κρόνου υἱὸν ὑβρ. Ἔπος ὑβρ. πάνυ καὶ οὐ σφόδρα τι ἔμμετρον Phædr. p. 252, B. Ὑβρ. καὶ γελοῖα Crat. p. 426, B. Ὑβρ. καὶ μανικὰ λέγειν Polit. p. 307, B.] Plut. Symp. sept. sap. [p. 147, A]: Καί τινες ὑβριστικαί σου περὶ τυράννων ἀποφάσεις ἀνεφέροντο πρὸς αὐτὸν, Sententiæ contumeliosæ de tyrannis. Æschin. [p. 87 extr.]: Κατέπεμψε τῷ δήμῳ καὶ μάλα ὑβριστικὴν καὶ βάρβαρον ἐπιστολήν. [Demosth. p. 1101, 2: Ὑβρ. καὶ δεινὰ παθών· 218, 27: Τὸ ὑβριστικώτατον καὶ ὑπεροπτικώτατον τῶν Μακεδόνων.] Aristot. Rhet. 2, [18 extr.]: Ἀδικήματα ἀδικοῦσιν οὐ κακουργικὰ, ἀλλὰ τὰ μὲν, ὑβριστικὰ, τὰ δὲ, ἀκρατευτικά· ubi ἀδικήματα ὑβριστικὰ philosophus appellat Ea quæ ab insolentia et petulantia proficiscuntur, qualia αἰκίας esse dicit: ἀκρατευτικὰ autem, Ad quæ ἡ ἀκρασία impellit, ut μοιχεία est. Eod. l. legitur ἡδονὴ ὑβριστικὴ, et διαθέσεις ὑβριστικαί. Xen. vero Cyrop. 7, dicit, Οὐδὲν ὑβριστικὸν ποιοῦντες φανεροὶ εἶναι. [Marc. Anton. 11, 18. Kall. Philostr. Her. p. 170, 13 Boiss.: Ἀκόλαστον δὲ οὐδὲν οὐδὲ ὑβρ. ἐφθέγξατο. Hase.]

|| Sed et vites quædam ὑβριστικαὶ dicuntur, quæ sc. solent ὑβρίζειν, i. e. Luxuriare frondibus, nec fructum ferre. Theophr. C. Pl. 3, [15, 4]: Τὰς δ' ἐν τοῖς ἐφύδροις, καὶ ὅσα τῶν γενῶν ὑβριστικὰ, τοῦ ἦρος δεῖ τμηθῆναι, Quæque eluxuriare et lascivire solent, Bud.

|| At Ὑβριστικὰ, τὰ, Festum quoddam Argivorum, quo mulieres insolentius in maritos agebant, virilibus indutæ vestimentis, in memoriam patriæ ab hostibus sua fortitudine vindicatæ. Meminit Plut. De virt. mul. in Argivis, ubi inter alia dicit [p. 248, E]: Καθ' ἣν μέχρι νῦν τὰ ὑβριστικὰ τελοῦσι, γυναῖκας μὲν ἀνδρείοις χιτῶσι καὶ χλαμύσιν, ἄνδρας δὲ πέπλοις γυναικῶν καὶ καλύπτραις ἀμφιεννύντες. [Polyæn. Strateg. 8, 33. Conf. Car. Fr. Hermann. De anno Delph. p. 22; Car. O. Müller *Dorier* vol. 1, p. 173, et Ph. Le Bas *Expéd. scientif. de la Morée* vol. 2, p. 108 (19). Hase.]

Ὑβριστικῶς, More eorum qui ὑβριστικοὶ dicuntur, Injuriose, Contumeliose, Insolenter, Petulanter. [Plato Charm. p. 175, B. Ὑβρ. εἰς ἐμέ· Epist. 3, p. 319, B. Demosth. p. 87, 17: Ὑβρ. ὑμῖν κέχρηται· et compar. ὑβριστικώτερον p. 610, 1.] Plut. [Mor. p. 762, C]: Ὑβρ. σοι κέχρηται καὶ ὑπερηφάνως τὸ μειράκιον. Xen. Cyrop. 8, [1, 33]: Οὔτε χαίροντα ὑβριστικῶς [ὑβριστικῷ Reisk.] γέλωτι. [Lysias apud] Athen. 12, [p. 552, A]: Τοῖς λίαν ὑβρ. πρὸς τὰ θεῖα διακειμένοις. [Philodem. De poemat. p. 17, 14, ex restit. Dübneri: Κατηγορεῖν τῶν μὲν μετρίως, τῶν δὲ καὶ ὑβριστικῶς. Hase. Polyb. 1, 70, 5; 10, 6, 3.] Unde compar. Ὑβριστικώτερον, Contumeliosius, Insolentius, Petulantius. Ap. Suid.: Οὐδὲν ὑβριστικώτερον ὄχλου πρὸς ὀργὴν καὶ παρανομίαν ὁρμήσαντος. [Huic ὑβριστότερον restituendum esse diximus s. v. Ὑβριστής.]

[Ὕβριστις. V. Ὑβριστής.]

Ὑβριστοδίκαι, οἱ, dicuntur οἱ τὰς δίκας ὑβρίζοντες, i. e. οἱ μὴ θέλοντες εἰσάγειν τὰς δίκας, ut Hesych. [et Phot.] annotavit, qui Atticam esse vocem ait. Sic vero et Pollux 8, [126] scribit, si Cratero, qui ψηφίσματα collegit, credendum sit, ὑβριστοδίκας nominari τοὺς μὴ θέλοντας τὰς δίκας εἰσαγαγεῖν, Qui causas et crimina in judicium pertrahere nolunt. Illi enim aliquo modo ipsas δίκας ὑβρίζουσι. [Addit Pollux: Ἐπεπόλασε δὲ τὸ τοιοῦτον ἐν Σικελίᾳ. Ὑβρ. inscripta fuit Eupolidis comœdia quæ memoratur a Ptolemæo ap. Phot. Bibl. p. 151, 10. HSt. alibi:] Ὑβριστοδίκαι, οἱ, dicebantur Qui criminum reos in judicium protrahere nollent, οἱ μὴ βουλόμενοι τὰς δίκας εἰσαγαγεῖν, si Cratero credendum est, a quo psephismata congesta sunt, Pollux: eadem ap. Hesych. expos. est, addentem Atticum hoc vocab. esse.

[Ὕβριστος. V. Ὑβριστής.]

Ὑβρίστρια, ἡ, exp. non solum Convitiatrix, verum etiam Invectiva. [Jerem. 50, 31, ubi זדון, Superbia, per metonymiam Superbum notat. Schleusner. Lex. Macar. Philadelph. In exalt. crucis p. 178, A: Ὑβρίστριαν καὶ φρένα καὶ γλῶσσαν. Hase.]

Ὕβωμα, τὸ, Curvamen. [Per κύρτωμα exp. Galen. Lex. p. 582.] Vox generalis est ap. Hippocr. [frequenter in libro De articulis, velut p. 816, C, ubi v. Galen.], significans Omnem vertebrarum eversionem præter naturam, ut scribit Gorr. ex Galeno. At in VV. LL. dicitur esse Gibbus vel Gibber: additurque

tamen ex Galeno, itidem esse Quamvis spinæ verticulorum conversionem mutationemve præter naturam. Ibid. Ὕβωσις, Affectus spinæ dorsi incurvatæ et fornicatæ, quo gibberes s. gibbosi fiunt. Cui opp. λόρδωσις. Quidam autem λόρδωσιν esse in corpore adverso dixerunt, ὕβωσιν cervicis, dorsi κύρτωσιν, ut ibid. annotatur. [Schol. Theocr. 5, 43 : Λόρδωσίς ἐστι τὸ ἔμπροσθεν, ὕβωσις τὸ κατὰ τὴν κεφαλὴν πρὸ τῆς ῥάχεως πάθος, κύρτωσις δὲ τὸ μέσον τῆς ῥάχεως. Eadem fere in Etym. M. p. 774, 11.] Sunt porro illa Ὕβωμα et Ὕβωσις tanquam verbalia ab Ὑβοῦσθαι, q. e. a nomine Ὑβός.

[Ὕβωσις. V. Ὕβωμα.]

[Ὕγασσος, ἡ, Hygassus. Steph. Byz. : Ὕγ., πόλις Καρίας, ὡς Βούβασσος, Καρύασσος. Τὸ ἐθνικὸν Ὑγάσσιος, ὡς Βουβάσσιος. Λέγεται καὶ Ὑγάσσειον πεδίον διὰ διφθόγγου, ἀφ' οὗ καὶ Ὑγασσεύς. Pro Βούβασσος et Βουβάσσιος scribendum Βύβασσος et Βυβάσσιος, quæ ipsa quoque Cariæ urbs fuit, de qua v. Steph. Byz. s. v. Βύβασσος. De Caryasso nihil constat. G. Dind.]

[Ὕγγεμος (?), συλλαβή. Σαλαμίνιοι, Hesych.]

[Ὑγεία. V. Ὑγίεια.]

[Ὑγείδιον, τὸ, nomen collyrii ap. Galen. vol. 13, p. 443.]

[Ὑγειλὸς HStephani conjectura. V. Ὑγιόω.]

[Ὑγεινός. V. Ὑγιεινός.]

[Ὑγεῖνος, ὁ, Hyginus, n. pr. viri in inscr. Att. ap. Franz. El. epigr. gr. p. 257, n. 103, 2, 21. Alii ap. Bœckh. vol. 2, p. 923, n. 3664, 41, et vol. 1, p. 377, n. 272, 9, ubi per compendium ΥΓΕ. V. Ὑγῖνος. Hase.]

[Ὑγείωσις. V. Ὑγιόω.]

[Ὑγεννεῖς et Ὑτεννεῖς, vitiose pro Ἑτεννεῖς. Vid. Ἕτεννα et Ὕτεννα.]

[Ὑγία. V. Ὑγίεια.]

Ὑγιάζω, άσω, Sanum reddo, Sanitatem restituo, Curo ut sanescat. Aristot. Polit. 3, [16] : Ἄρνυνται τὸν μισθὸν τοὺς κάμνοντας ὑγιάσαντες, Ægris sanatis et pristinæ valetudini restitutis. Sic Eth. 3, 3 : Οὐ γὰρ ἰατρὸς βουλεύεται εἰ ὑγιάσει, οὔτε ῥήτωρ εἰ πείσει. [Idem Metaphys. 1, 1, p. 981, 18. Boiss. Timæus Locr. p. 104, D : Τὰ σώματα νοσώδεσί ποκα ὑγιάζομες.] Pass. Ὑγιάζομαι, Sanor, Sanitati restituor, etiam Sanesco, Convalesco [Aristot. Anal. postt. 1, 13, Rhet. 2, 19, Phys. ausc. 5, 5] : ut ὑγιαζόμενα ἕλκη ap. Alex. Aphr. Probl. 1, Ulcera quæ sanantur; itidemque ap. Eund., Ὑγιασθὲν μόριον. [Polyb. 3, 70, 5. Diodor. 17, 112 : Ὡσπερεὶ τετρωμένος τὴν ψυχὴν καὶ τοῖς τῶν φιλοσόφων λόγοις ὑγιασθείς. Ammon. p. 107 : Ὑγιασμένη σὰρξ ἐκ παλαιοῦ τραύματος. Cum genit. simplici, nisi ἐκ excidit, apud Suidam, qui s. v. Ὑγιασθεὶς verba posuit scriptoris non nominati : Ὁ δὲ ὑγιασθεὶς τοῦ τραύματος. G. D. Sext. Emp. p. 727, 19. Id. p. 726, 35 : Τὸ ὑγιάζειν κοινόν ἐστι τοῦ τε ἰατροῦ καὶ ἰδιώτου· τὸ δὲ ἰατρικῶς ὑγιάζειν, τοῦ τεχνίτου ἴδιον. Basil. t. 2, p. 962, B : Τὸ μὲν νενοσηκὸς ὑγιάζοντες, τὸ δὲ ὑγιαῖνον ἀλείφοντες. Hase.] || Neutraliter etiam accipitur ὑγιάζω, ut ὑγιαίνω, pro Sanus sum, Salubri sum corpore, Bene valeo. Xen. OEc. [20, 18] : Ὥσπερ καὶ ἐν ταῖς ὁδοιπορίαις παρὰ στάδια διακόσιά ἐστιν ὅτε τοῖς ἑκατὸν σταδίοις διήνεγκαν ἀλλήλων ἄνθρωποι τῷ τάχει, ἀμφότεροι καὶ νέοι ὄντες καὶ ὑγιάζοντες [Legitur ibi ὑγιαίνοντες], Quum æquales sint, amboque valentes, Bud. p. 247, in Παρά.

Ὑγιαίνω, Sanus sum, Sano sum corpore, Valeo, Recte s. Bene valeo, Bona sum valetudine, Prospera utor valetudine. [Herodot. 1, 153. Aristoph. Av. 605. Plato Gorg. p. 495, E : Οὐ γὰρ ἅμα ὑγιαίνει τε καὶ νοσεῖ ὁ ἄνθρωπος. Demosth. p. 1256, 4 : Ὑγιάνας καὶ σωθείς· et alii quivis.] Athen. 7 : Σὺ μὲν ὑγιαίνοντας δύνασαι, ὅταν βουληθῇς, ἀπολλύναι· ἐγὼ δὲ τοὺς νοσοῦντας σῶσαι. Ubi nota sibi opponi ὑγιαίνειν et νοσεῖν, ut et in hoc titulo libri cujusdam a Diphilo Siphnio conscripti [ap. eund. 3, p. 82, F], Περὶ τῶν προσφερομένων τοῖς ὑγιαίνουσι καὶ τοῖς νοσοῦσι. At ap. Lucian. Pro lapsu in salut. [c. 6] ad imitationem Pindarici illius, Ἄριστον μὲν ὕδωρ, legimus, Ὑγιαίνειν μέν, ἄριστον· τὸ δεύτερον, καλὸν γενέσθαι· τρίτον δὲ, πλουτεῖν. [Carmen ab aliis Simonidi aliisve poetis tributum : v. Athen. 15, p. 694, E. « Hippocr. Aphor. 6, 2 : Ὑγιαίνειν νοσηλότερον ἢ ὑγιεινότερον, Minus prospera sanitate frui aut salubrius degere. » Foes. De convalescentibus Hippocr. De morb. mul. 1, p. 625 et 655, et De nat. mul. p. 541 : Μελεδαινομένη ἐν τάχει ὑγιαίνει. Philostr. V. Apoll. 1, 10, 11 : Ὑγιάνας, Sanatus. Artemid. 3, 39, p. 180 : Οὐδὲ τῷ ὑγιαίνοντι λέγει τις, ἀναρρώσεις (ἀναρρώσει) καὶ ὑγιανεῖς. Active Dicæarch. Descr. Pelii p. 30 ed. Huds.: Ὁ φλοιὸς τοὺς κοιλιακοὺς ὑγιαίνει· et Clem. Alex. Cohort. 1, 8. Lobeck. ad Soph. Aj. p. 383.] In salutationibus etiam usurpatur ὑγίαινε, Vale, Bene vale, quum sc. alicui prosperam optamus valetudinem, s. quum alicui salutem dicimus, idque vel in colloquio, vel in epistola. Alexis : Ὦ δέσποθ' ὑγίαιν', ὡς χρόνιος ἐλήλυθας, Salve here, s. Salvere te jubeo, Plurimam tibi salutem precor. Achæus : Ἥκω πεπραγὼς δεινά· σὺ δ' ὑγίαινέ μοι, Tu vero mihi salve. Tale est ap. Hom. in Od. Ω, circa finem, Οὔλέ τε καὶ μέγα χαῖρε· θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν· nam hoc οὔλε æquivalet illi ὑγίαινε, teste etiam Luciano. Sed postea usus obtinuit ut amicum accedentes dicerent potius χαῖρε, ab eo autem discedentes juberent ὑγιαίνειν : sicut et ap. Latinos salutationem et colloquium exordiebantur verbo Salve, claudebant autem verbo Vale. Sic ap. Aristoph. Ran. [164] quum Hercules et Bacchus discedere a se invicem vellent, dixissetque Baccho Hercules, Καὶ χαῖρε πόλλ', ὦ δελφὲ, Vale, frater, et plurimum lætare, respondet ille, Νὴ Δία καὶ σύ γε Ὑγίαινε, Vale et tu. [Id. Eccl. 477.] Sic ex nostratibus nonnulli discedentes ab aliquo dicunt, *Portez-vous bien*, commendantes ei suæ valetudinis curam : perinde ac si dicerent, *Faictes que vous vous portiez bien*. Huc pertinet et quod in quibusdam Italiæ locis dicitur, *State allegro*. Eadem in epistolis ratio erat; eas enim a χαίρειν s. εὖ πράττειν inchoabant : claudebant autem verbo ὑγίαινε s. ἔρρωσο : ut et Cic. Epist. suis præmittere solet S. vel S. P. D. i. e. Salutem, et, Salutem plurimam dicit; claudere autem eas his a se usitatis, Vale, Etiam atque etiam vale, Cura ut valeas, Valetudinem tuam cura diligenter. Hoc tamen sciendum est, ut Cic. in Epist. cujusdam fine dicit, Vale et salve; nec non et Salve : ita χαίρειν et εὖ πράττειν, non tantum exordiis epistolarum servire, sed etiam clausulis; ut in Epist. quadam Aristotelis ad Philipp. : Τὰ δ' ἄλλ' εὖ πράττε [πρᾶττε] ψυχὴν πρὸς φιλοσοφίαν, σῶμα δὲ πρὸς ὑγείαν ἄγων καὶ ἐπιμελούμενος. Diogenes vero suæ ad Dionysium Epist. hanc attexuit clausulam : Οὐκ ἔστιν οὖν σοι οὔτε χαίρειν οὔτε ἐρρῶσθαι, ὦ φίλτατε. Plato ut initio solet uti verbo εὖ πράττειν, ita in fine nonnunquam εὐτύχει : ut et Dem. sic exordiens, Δημοσθένης τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ χαίρειν, fini adjicit, εὐτυχεῖτε : idque non semel. Certa autem de causa Ptolemæus Lagi in Epistola ad Seleucum inverso ordine, Ἐν ἀρχῇ μὲν τῆς ἐπιστολῆς ὑγιαίνειν αὐτὸν προσειπὼν, ἐπὶ τέλει ἀντὶ τοῦ ἐρρῶσθαι ὑπέγραψε τὸ χαίρειν· ut et Hephæstion mane in tentorium Alexandri ingressus, eum sic compellavit, Ὑγίαινε, βασιλεῦ· καιρὸς ἤδη ταράττεσθαι· forsan quoniam in nuntio tristi non quadrabat consueta salutatio χαῖρε. Eadem propemodum ratio est, quum ὑγιαίνειν usurpant homonymos : veluti quum Agesilaus Menecrati ad hoc exordium epistolæ, Μενεκράτης Ζεὺς βασιλεῖ Ἀγησιλάῳ χαίρειν, rescripsit, Βασιλεὺς Ἀγησίλαος Μενεκράτει ὑγιαίνειν· optans ei saniorem mentem, qui se Jovem cognominare non erubesceret. Quomodo et Cæsar ap. Plut. De loquacitate [p. 508, B], quum Fulvius ei more solito in salutatione matutina dixisset, Χαῖρε, Καῖσαρ, respondit, Ὑγίαινε, Φούλβιε· etiam ipse saniorem mentem Fulvio optans, qui secreta quædam ex ipso audita, uxori loquacissimæ commisisset. Procul dubio Lucian. quoque in homonymia ludere voluit, Ὃς ἀφικόμενος πρός τινα, ὡς προσείποι τὸ ἑωθινὸν, δέον τὴν συνήθη ταύτην φωνὴν ἀφεῖναι καὶ χαίρειν κελεύειν, ὑγιαίνειν αὐτὸν παρακελεύεσθαι ἠξίου. Qua de re vide quæ scribat in Apologia Ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ προσαγορεύσει πταίσματος. [Ubi c. 1 leguntur verba ab HSt. allata.] Vide etiam quæ supra de εὖ πράττειν dixi, s. v. Πράσσω. Sequitur nunc ut dicam de ὑγιαίνω ad animum s. mentem translato, cujus jam aliqua mentio facta est. Sciendum itaque est, ut Latini dicunt Homo sanæ mentis, et Homo sanæ mentis compos, poetæ autem et Sanus mentis, ita Græcos dicere ὑγιαίνων. [Aristoph. Nub. 1275, Av.

1214; Plato Theæt. p. 190, C, Phileb. p. 29, D.] Plut. in suo Περὶ φιλαδελφίας libello [p. 479, D]: Ὡς γὰρ εἰκόνα κοσμεῖν ἀδελφοῦ, τὸ δὲ σῶμα τύπτειν καὶ ἀκρωτηριάζειν, μανικόν· οὕτως τοὔνομα σέβεσθαι καὶ τιμᾶν ἐν ἑτέροις, αὐτὸν δὲ μισεῖν καὶ φεύγειν, οὐχ ὑγιαίνοντός ἐστι. Ubi μανικὸν id esse dicitur Quod fit ab eo qui non ὑγιαίνει. Sic λῆρεῖν et ὑγιαίνειν sibi opposita sunt ap. Dem. [p. 116, 7]: Ἂν δὲ λῆρεῖν καὶ τετυφῶσθαι δοκῶ, μήτε νῦν μήτ' αὖθις ὡς ὑγιαίνοντί μοι προσέχητε. Aristoph. quoque sic usus est [Pl. 1066]: Γέρων ἀνὴρ ὢν, οὐχ ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς. Plut. vero De aud. poem. [p. 21, F] dixit etiam, Αὗται γάρ εἰσιν ὑγιαίνουσαι περὶ θεῶν δόξαι καὶ ἀληθεῖς· i. e., Sunt hominum ὑγιαινόντων, qui sanæ mentis sunt, s. sapiunt, et recte sentiunt. [Ὑγ. φρένας Herodot. 3, 33. Τὸ ὑγιαῖνον τῆς Ἑλλάδος 7, 157. Apud Polyb. 28, 15, 13, οἱ ὑγιαίνοντες oppositi τοῖς κινηταῖς καὶ καχέκταις, hominibus turbulentis.] Transfertur vero et ad alia verbum ὑγιαίνω, et modo significat Salubris s. Salutaris sum, modo Recte habeo. Prioris signif. hoc exemplum legitur ap. Synes. Ep. 114: Γῆς ὑγιαινούσης χυμοί, Terræ salubris succi. Et hoc ap. Plut. De educ. lib. [p. 5, A]: Τοῦ ὑγιαίνοντος καὶ τεταγμένου βίου καταφρονεῖν, Salutarem et modestam vitam contemnere. Posterioris autem, hoc Demosthenicum [p. 434, 9]: Τὰ παρ' ὑμῶν ὑγιαίνει. Ubi ὑγιαίνειν potest accipi etiam pro Salvum et incolumem esse: ut accipiunt ap. Synes. quoque Ep. 79: Ἀλλ' οὐχ ὑγιανεῖ ὁ μέγας Ἀνθέμιος, οὐδὲ παύσεται πυρέττων ὁ Ῥωμαίων ὕπαρχος, ἂν μὴ Μαξιμῖνος καὶ Κλεινίας ἀπόλωνται. Nisi forte ibi accipiendum pro Convalescet, Sanus evadet, præsertim quum verbale Ὑγίανσις significet q. d. Convalescentia, ut patet ex Themistio In Phys. 2: Ὑγίανσις, ὁδὸς εἰς ὑγίειαν· ὡς θέρμανσις, ὁδὸς εἰς θερμότητα. [Formulam sollennem in epistolis Romanorum, S.V.V.B.E.E.Q.E.E.V., sic vertit M. Antonius triumvir in tit. Aphrodis. ap. Bœckh. vol. 2, p. 493, n. 2737, 9: Εἰ ἔρρωσθε, εὖ ἂν ἔχοι, ὑγιαίνω δὲ καὶ αὐτὸς μετὰ τοῦ στρατεύματος. Hase.]

[Ὑγιαίνων, οντος, ὁ, Hygiænon, n. pr. Aristot. Rhet. 3, 15: Εἰ γέγονε κρίσις, ὥσπερ Εὐριπίδης πρὸς Ὑγιαίνοντα ἐν τῇ ἀντιδόσει κατηγοροῦντα ὡς ἀσεβής. ‖ Ὑγιαίνων, ὄνομα ἰατροῦ ap. Theognost. Can. p. 37, 15.]

[Ὑγίανσις et Ὑγιαντὸς vitiose pro Ὑγίασις et Ὑγιαστὸς, quæ v.]

[Ὑγίᾱσις, εως, ἡ, Sanitatis restitutio. Cum ἰάτρευσις conjunctum ap. Aristot. Eth. Eudem. 2, 1, p. 1219, 15. Male ὑγίανσις ap. eund. Ausc. phys. 5, 5, p. 229, 26: Ὑγίανσις ἡ εἰς ὑγίειαν (μεταβολή), νόσωσις δ' ἡ εἰς νόσον, et ap. Hermiam In Plat. Phædr. p. 66.]

[Ὑγίασμα, τὸ, Sanatio. Gramm. in Bekk. Anecd. p. 364, 12, et « Suid. s. v. Ἀκέσματα. » Kall.]

[Ὑγιαστήριον, τὸ, Valetudinarium, Gl.]

Ὑγιαστικὸς, ἡ, ὸν, Sanandi vim habens, Cui inest vis sanandi. [Aristot. De anima 2, 2, Phys. ausc. 8, 5, p. 257, 17. « Schol. in Hermog. ap. Walz. vol. 4, p. 26, 26: Ἰατρὸς, κἂν μὴ ὑγιάσῃ, ταῖς δὲ ὑγιαστικαῖς χρήσηται μεθόδοις. » Hase.]

[Ὑγιαστὸς, ἡ, ὸν, Sanabilis. Aristot. l. c. et De cœlo 4, 3. Male ὑγιαντὸν Phys. ausc. 5, 1, p. 224, 30, errore ex adjuncto θερμαντὸν orto. Ab ὑγιάζω derivantur ὑγίασις et ὑγιαστὸς, non ὑγίανσις et ὑγιαντὸς, quæ ad ὑγιαίνω referenda forent, quod non habet significationem transitivam. G. Dind.]

[Ὑγιάτης, ὁ, cognomen Bacchi, i. q. ἰατρός. Athen. 2, p. 36, B: Ἡ Πυθία εἴρηκέ τισι Διόνυσον ὑγιάτην καλεῖν.]

Ὑγίεια, [Ὑγιεία paroxytonum producta syllaba ultima, quod Atheniensibus tribuit Chœrob. in Cram. Anecd. vol. 2, p. 270, 9, interdum a poetis Atticis metri caussa (ut ἀγνοία παρανοία et similia) dictum. Sic in anapæstis Aristoph. Av. 604: Οὐχ ὑγιεία μεγάλη τοῦτ' ἐστί; (et in composito πλουθυγιείαν ib. 731.) In senario Menandri Monost. 522: Ὕπνος δὲ πάσης ἐστὶν ὑγιεία νόσου], ἡ, Sanitas, Bona valetudo: cui opp. νόσος, Morbus. [Aristot. Rhet. 1, 5: Σώματος ἀρετὴ ὑγίεια. Ὑγίειαν duplicem, τὴν μὲν ἐν τῷ ἰατρῷ, τὴν δὲ ἐν τῷ ὑγιαζομένῳ σώματι distinguit anon. ap. Suid. s. v. Ὑγεία. Idem s. v. Ὑγίεια anonymi definitionem posuit συμμετρία τῶν πρώτων σωματικῶν δυνάμεων, ἅ ἐστι θερμότης, ψυχρότης, ὑγρότης, ξηρότης. Herodot. 2, 77: Ἐμέτοισι θηρώμενον τὴν ὑγιείην, quod ὑγίειαν scribendum ostendi in Comment. de dial. Herodoti p. xi. Pind. Pyth. 3, 128: Ὑγ. χρυσέαν. Eurip. Or. 235: Δόξαν γὰρ τόδ' ὑγιείας ἔχει.] Plat. Rep. 1, [p. 332, D: Πρὸς νόσον καὶ ὑγ.]: Τῆς ὑγείας ἐκ συμμέτρου κράσεως οὔσης, τῆς δὲ νόσου ἐξ ἀμέτρου δυσκρασίας. [Qui l. in Lex. Septemv. non ex Plat., sed ex Alex. Aphr. Probl. 1 affertur.] Xenoph. Cyrop. 1, [6, 17]: Οὕτω γάρ μοι δοκεῖ ἥ τε ὑγίεια μᾶλλον παραμένειν, καὶ ἰσχὺς προσγίνεσθαι. Isocr. Ad Dem. [p. 9, E]: Τῆς ὑγιείας πλείστην ἐπιμέλειαν ἔχομεν, Valetudinem omnium rerum maxime curamus. [Isocr. p. 234, B: Μετεσχηκὼς τῆς περὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν ὑγ.] Inde Cic. in Epist. suis toties usurpat clausulam illam, Valetudinem tuam cura diligenter, Cura ut valeas. Inde et tot Medicorum συγγράμματα περὶ ὑγιείας τῶν καμνόντων, quorum mentio ap. Plat. Minoe, et Galeni ac Plutarchi Ὑγιεινὰ παραγγέλματα. Porro dicitur medela aut cibus aut exercitatio ὑγίειαν παρέχειν, s. παρέχεσθαι, ποιεῖν, et παρασκευάζειν: ut, Ἰατρικὴ μὲν ὑγίειαν παρέχεται· versatur enim περὶ ὑγιεινὸν καὶ νοσερὸν, ut Aristot. [Rhet. 1, 2] ait. Idem Rhet. 1: Τὸ γυμνάζεσθαι ὡς ἐπιπολὺ ποιεῖ ὑγίειαν· ut et Xen. scribit [Ven. 12, 1] venaticos labores ὑγίειαν τοῖς σώμασι παρασκευάζειν. Item potus aut cibus dicitur πρὸς ὑγίειαν πρόσφορος εἶναι, vel διαφέρειν, Athen. 1, [p. 26, A]: Παλαιὸς οἶνος πρὸς ὑγίειαν προσφορώτερος· 12: Πρὸς ὑγίειαν διαφέρειν τοὺς ποταμούς. Præcedens autem ποιεῖν ὑγίειαν ad verbum reddere possumus Facere bonam valetudinem, Plinii exemplo, dicentis, Meliorem valetudinem senibus faciunt fici. [Plato Leg. 12, p. 960, D: Ὑγ. καὶ σωτηρίαν τοῖς σώμασι παρασκευάζειν· et alii quivis. Numero plurali Plato Tim. p. 87, C: Ὑγιείας καὶ νόσους· Protag. p. 354, B, Rep. 9, p. 618, B. Aristot. H. A. 8, 18. Georg. Pachym. Mich. Pal. p. 150, A: Περὶ τῶν βασιλικῶν ὑγειῶν μαθησόμενος· Andron. Pal. p. 103, C: Ἐρωτᾶν ὅπως ἔχοι τῶν ὑγειῶν ὁ νέος βασιλεύς.] In conviviis memoratur etiam μεταντιπτρὶς τῆς ὑγιείας, qui calix est s. πόσις, quam post ablutas a cœna manus sibi mutuo propinabant convivæ, ὑπειπόντες τὸ τῆς ὑγιείας ὄνομα, ut patet ex Philetæro ap. Athen. 11, [p. 487, 488]: Ἐνέσεισε μεστὴν ἴσον ἴσῳ μεταντιπτρίδα Μεγάλην, ὑπειπὼν τῆς ὑγιείας τοὔνομα. Ibid. Nicostratus dicit, Μετραντιπτρίδ' αὐτῷ τῆς ὑγιείας ἔγχεον. Et Callias: Καὶ δέξαι τηνδὶ μεταντιπτρίδα τῆς ὑγιείας. Sicut vero ὑγιείας, ita et Διὸς Σωτῆρος et Ἀγαθοῦ Δαίμονος erat μεταντιπτρίς: ex qua post ablutas manus videntur libasse Jovi Servatori et Bono Genio, sicut et Ὑγιείᾳ, Sanitatis deæ, ut propitium eorum numen haberent. Ἀρχίλοχε, inquit Diphilus ibid., δέξαι τήνδε τὴν μεταντιπτρίδα Μεστὴν, Διὸς Σωτῆρος κἀγαθοῦ Δαίμονος. Et rursum, Δαίμονος ἀγαθοῦ μετάντιπτρον. Pertinent huc quæ Pollux scribit, 6, c. 16 [§ 100] itidem de hac metaniptride loquens: Ἦν δὲ καὶ ὑγίεια ἱερὰ, ὥσπερ καὶ Διὸς Σωτῆρος κρατὴρ ἱερὸς ἦν· Ἀγαθοῦ δὲ Δαίμονος, ὁ μετὰ τὰς τραπέζας ἄκρατος. Ubi forsan pro ὑγίεια ἱερὰ scrib. est ὑγιείας ἱερὰ, et μεταντιπτρὶς subaudiendum ex præcedentibus. Nisi forte illa ipsa μεταντιπτρὶς κύλιξ putanda sit nominata fuisse ὑγίεια ἱερὰ pro μεταντιπτρὶς ὑγιείας ἱερὰ [Sic nunc legitur ex cod.], Calix s. Poculum sanitatis præsidi deæ consecratum. Nam et ipsam ὑγίειαν inter divina numina posuerunt: unde eam Critias ap. Athen. 10, [p. 433, A] vocat τερπνοτάτην θεῶν θνητοῖς: inde et Ariphron Sicyonius in Pæane quodam ap. eund. Athen. sub finem l. 15 cecinit: Ὑγίεια πρεσβίστα μακάρων, μετὰ σεῦ ναίοιμι τὸ λειπόμενον βιοτᾶς. Σὺ δέ μοι πρόφρων σύνοικος εἴης· quem Pæanem sic claudit, Μετὰ σεῖο, μάκαιρ' ὑγίεια, τέθαλε πάντα, καὶ λάμπει χαρίτων ἔαρ· σέθεν δὲ χωρὶς οὔτις εὐδαίμων. Sed et Orpheus Hymnum conscripsit in Ὑγίειαν [67], quem vide. [Theo in Walzii Rhett. vol. 1, p. 233: Καθάπερ εἴ τις φαίη τὴν Ὑγίειαν Ἀπόλλωνος εἶναι θυγατέρα, ἐπειδὴ ἰατρὸς ὁ θεός. ‖ De sanitate mentis, Æsch. Eum. 535: Ἐκ δ' ὑγιείας φρενῶν ὁ πᾶσιν φίλος ... ὄλβος. Isocrates l. supra cit.] ‖ Porro notandum est, pro ὑγίεια facta syncope dici etiam Ὑγεία. Plut.: Ποθεινόν ἐστι νοσοῦσιν ὑγεία, καὶ πολεμουμένοις εἰρήνη. Passim ap. Lucian. ita scriptum legitur, et quum alibi, tum De lapsu in sal. [c. 13]: Τί δ' οὐχὶ καὶ ἐν τῷ τῶν ἐντολῶν βιβλίῳ τοῦτο πρῶτον ὑμῖν ἐστι παράγγελμα, τῆς ὑγείας τῆς ὑμετέρας αὐτῶν ἐπιμελεῖσθαι,

Valetudinem vestram curare diligenter, Curare ut valeatis. Quibus clausulis Cic. uti solet in Epistt. Idem Lucian. [ibid. c. 6] ex Philemone: Αἰτῶ δ' ὑγείαν πρῶτον, εἶτ' εὐπραξίαν, Τρίτον δὲ χαίρειν, εἶτ' ὀφείλειν μηδενί. [Mœris p. 380: Ὑγίεια Ἀττικοί· ὑγεία Ἕλληνες· ubi Pierson.: « Etym. M. p. 774, 32: Ὑγίεια καὶ κράσει ὑγεία, ὥσπερ Ἀπολλωνίεια, τὰ Ἀπολλώνεια. (Conf. Chœrob. in Cram. Anecd. vol. 2, p. 270, 11.)... Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ὑγεία τρισύλλαβον οὕτως ἐν τῇ κωμῳδίᾳ, οὕτως ἐν τῇ τραγῳδίᾳ αὐτὸ εὕρηται. Καὶ οἱ ῥήτορες δὲ τετρασυλλάβως προφέρουσι. Par ratio in ἁλιεία et ἁλεία. Vid. Hemst. Obs. Miscell. vol. 6, p. 339. In MSStis ὑγίεια et ὑγεία ubique videas permisceri; Davis. ad Max. Tyr. p. 554, et Jebb. ad Aristid. vol. 1, p. 38. Aliquando ὑγεία cum damno metri scriptum apud Comicos, ut in Philemonis Pyrrho v. 10: Πλοῦτον, ὑγείαν, σῖτον, οἶνον, ἡδονήν· in Eubuli fragmento apud Suidam v. Οἶνος. Contra in Orphei Hymno 28, 18, pro Εἰρήνῃ θάλλουσα καὶ ἠπιόχειρ' ὑγιείᾳ, præstat ἠπιοχείρῳ ὑγείᾳ, ut H. 84: Ὄλβον ἐπιπνείουσα καὶ ἠπιόχειρον ὑγείαν. » Quum constans in his hymnis formæ quadrisyllabæ B usus sit, non dubitandum quin in priore loco vulgata scriptura recte habeat, in altero autem ἠπιόχειρ' ὑγίειαν restituendum sit cum Porsono ad Eurip. Or. 229. Atticos forma trisyllaba (cujus frequentia sunt in inscriptionibus recentioribus exempla, velut ap. Bœckh. Corp. Inscrr. vol. 2, n. 2069—2077) nusquam usos esse constat, licet ab librariis non raro codicibus illata sit, nec posteriorum temporum scriptores quorum quidem purior dialectus est, velut Plutarchus, Aristides, Lucianus, usquam ea usi esse videntur. V. Lobeck. Paralip. p. 28. Accentum vitiosum ὕγεια, qui quibusdam placuit, notavit Lobeck. ad Phryn. p. 493. Corrupta Etymologici verba quæ Piersonus apposuit plus uno modo corrigi possunt. Chœroboscum manifestum est nihil aliud dicere voluisse quam Comicos pariter ac Tragicos et rhetores quadrisyllaba omnes uti forma, quod clarius expressum est in lectione cod. Sorbon. τετρασυλλάβως ὡς καὶ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ « Αὖται γὰρ ἐπιθυμοῦσιν ὑγιείας φαγεῖν »· ubi ὑγιείας Mazas significare videtur. G. D.] Est Ὑγεία C Minervæ etiam epitheton, teste [Harpocrat. et] Etym., [M. p. 774, 23], forsan quod sanitatis esse præses existimaretur. Cujus meminit Plut. Pericle [13], τῆς Ὑγείας Ἀθηνᾶς ἄγαλμα, a Pericle erectum fuisse Athenis scribens. Meminit et Pausan. Att. p. 23 [c. 34, 2], ubi dicit apud Ἀχαρνὰς esse Ἀθηνᾶς βωμὸν Ὑγείας. Sunt qui Salubrem Minervam Latine appellent. Alioqui Ὑγεία est etiam una ex filiabus Æsculapii, quæ et ipsa Sanitatis esse præses dea credita est. Pausan. Attic. p. 25 [c. 34, 3]: Τετάρτη δέ ἐστι τοῦ βωμοῦ μοῖρα Ἀφροδίτης καὶ Πανακείας· ἔτι δὲ Ἰασοῦς καὶ Ὑγείας, καὶ Ἀθηνᾶς Παιωνίας. Hippocr. Juram.: Ὄμνυμι, Ἀπόλλωνα ἰητρὸν, καὶ Ἀσκληπιὸν, καὶ Ὑγείαν, καὶ Πανάκειαν, καὶ θεοὺς πάντας καὶ πάσας, ἵστορας ποιούμενος. Sic Plin. 35, 11: Talesque sunt ejus picturæ, cum Æsculapio filiæ, Hygia, Ægle, Panacea, Iaso. Ubi etiam nota hæc nomina ab effectu indita, nimirum Πανάκεια, et Ἰασὼ, et Ὑγεία. Nam primam Æsculapius Πανακείας nomine vocavit παρὰ τὸ πᾶν νόσημα ἀκεῖσθαι, quod omnibus mederi morbis posset; secundam vero Ἰασὼ nuncupavit, quod nosset ἰᾶσθαι et medicari; tertiam vero Ὑγείαν vocavit, quod sanitatem vel præsentem conservare, vel amissam restituere hominibus posset. [Ὑγίεια, sive est Minervæ cognomen sive nomen deæ Æsculapio natæ, sine dubio Salutem significat. Mulieris nomen est Ὑγίεια in epigr. quod Jacobs. vol. 3, p. 967 edidit, Ὑγείη Append. n. 153. *Julia Hygie* in Gruteri Inscriptionibus. Lobeck. Pathol. p. 234.] ‖ Ὑγεία vocatur etiam ἡ διδομένη ἐν ταῖς θυσίαις μάζα [μᾶζα] ἵνα ἀπογεύσωνται, Athen. 3, [p. 115, A] Maza quæ in sacrificiis degustanda præbetur. Pro quo ὑγεία ap. [Phot. p. 614, 19,] Etym. et Hesych. legitur ὑγίεια: utroque enim modo scribi jam dictum est: ii vero tradunt ὑγίειαν Atticis nominari ἄλφιτα οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ πεφυραμένα, καὶ πᾶν τὸ ἐκ θεοῦ (Etym. habet ἐξ ἱεροῦ) φερόμενον, εἴτε μύρον, εἴτε θαλλός. [Apud Phot., πᾶν ὅτι ἐξ ἱεροῦ φέρει, οἷον θαλλόν τινα ἢ ἄλφιτα. Lex. rhet. in Bekk. Anecd. p. 313, 13: Ὑγεία τί ἐστι; μαζίον τι ψαιστῶδες, ὅπερ ἐδίδοτο τοῖς θυομένοις.]

[Ὑγεία, medicamenti nomen ap. Alex. Trall. 9, p. 78 (?). Theoph. Nonnus c. 220. ‖ Ὑγίεια, nomen navis Atticæ in inscrr. nav. a Bœckhio editis II, 59; IV, b, 34, et ubi vitiose Ὑγεία IV, e, 28.]

Ὑγιεινὸς, ἡ, ὸν, i. q. ὑγιὴς [Gramm. Hermanni p. 318: Ὑγιεινὸν σῶμα τὸ μὴ ῥᾳδίως τρεπόμενον πρὸς νόσον, ὑγιὲς δὲ τὸ ἤδη μὴ νοσοῦν], Sanus, Qui bene valet, prospera valétudine utitur, sano corpore est, aut etiam salubri: ut dixit Sallust., Genus hominum salubri corpore. Sic [Plato Rep. 3, p. 408, E: Πάνυ ὑγ. φύσει· 4, p. 438, E: Τῶν ὑγιεινῶν καὶ νοσωδῶν· Leg. 5, p. 728, E: Τὸ ὑγ. σῶμα·] Aristot. Eth. 3, 4, dicit τοῖς εὖ διακειμένοις esse ὑγιεινὰ σώματα, Sana s. Salubria corpora, Bene valentia corpora. Et ap. Plat. Leg. [5, p. 734, B] ὑγιεινὸς βίος, Sana s. Salubris vita. At Plut. Lycurgo [c. 16], ὑγιεινὰ βρέφη, Infantes sani et salubri corpore: quibus ib. opponit τὰ νοσώδη καὶ ἐπιληπτικὰ βρέφη, Infantes morbosos et comitiales. Ex Aristot. autem OEcon. 1, Πρὸς τὰς κινήσεις ὑγιεινὸν, affertur pro Valens ad motus ferendos. [Plato Charm. p. 165, C: Ἰατρικὴ ἐπιστήμη ἐστὶ τοῦ ὑγιεινοῦ· Polit. p. 299, B: Τότε ἰατρικὸν καὶ τὸ ὑγ.] ‖ Cibus etiam et potus aut locus aliquis esse ὑγιεινὸς dicitur, Qui ad sanitatem corporis confert vel tuendam vel recuperandam, πρὸς ὑγίειαν πρόσφορος, ut Athen. loquitur. Latini ea signif. Saluber potius dicunt quam Sanus. [Plato Phileb. p. 61, C: Ὑγ. ὕδατος· Gorg. p. 504, C: Ὑγ. τόπῳ.] Isoer. [p. 12, A]: Τῶν σιτίων τοῖς ὑγιεινοτάτοις χαίρειν, Cibis saluberrimis. [Adde Plat. Ion. p. 531, C.] Aristot. Polit. 7 [c. 11]: Ὕδασιν ὑγιεινοῖς χρῆσθαι. Xen. Cyrop. 1, [6, 16]: Περί τε τῶν νοσηρῶν χωρίων καὶ τῶν ὑγιεινῶν. Sic ὑγιεινὴ οἰκία, Domus salubris. Aristot. Polit. 7, [c. 11 init.]: Αἱ πρὸς ἕω τὴν ἔγκλισιν ἔχουσαι, καὶ πρὸς τὰ πνεύματα τὰ πνέοντα ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς, ὑγιεινότεραι. Plut. De curiositate [init.]: Λαμπροτέραν, εὐπνουστέραν, ὑγιεινοτέραν ποιήσασθαι τὴν οἰκίαν. Item ὑγιεινὴ dicitur Medicinæ quædam pars, cui sanitatis cura incumbit: ea autem dignitate ceteras antecellit, duobusque summis præceptis continetur: sc., optime valentia corpora similibus conservanda esse: quæ C parum ab optima constitutione desciscunt, aut quodammodo ad neutrum statum accedunt, medico contrariorum usu esse revocanda ad mediocritatem. Ad quam pertinent Dioclis et Galeni Ὑγιεινὰ, nec non Ὑγιεινὰ παραγγέλματα Plutarchi. Aristot. Metaphys. 3, enumerans quædam πολλαχῶς λεγόμενα, ὑγιεινὸν dici scribit, τὸ μὲν, τῷ φυλάττειν· τὸ δὲ, τῷ ποιεῖν· τὸ δὲ, τῷ σημεῖον εἶναι ὑγιείας· τὸ δὲ, τῷ δεκτικὸν εἶναι ταύτης. [Galen. vol. 2, p. 195: Ἁπάσης τῆς ὑγιεινῆς πραγματείας. Id. vol. 6, p. 83: Ὁ τὴν ὑγ. τέχνην μετερχόμενος ὑγιεινὸς ἂν εὐλόγως προσαγορεύοιτο. Forma vitiosa Ὑγεινὸς, Salubris, in Gl.]

[Ὑγιεινὸς, ὁ, Hygienus, n. pr. medici ap. Galen. vol. 13, p. 354, 452, 636, 688, 765.]

Ὑγιεινῶς, Sane, Salubriter, ἀνόσως, ἀπόνως, ἐῤῥωμένως: synonymos enim hæc ponit Pollux [3, 107]. Plato Rep. 9, [p. 571, D]: Ὅταν δὲ ὑγ. τις ἔχῃ αὐτὸς αὑτοῦ καὶ σωφρόνως, καὶ εἰς τὸν ὕπνον ἴῃ, At qui salubri et moderato cultu atque victu quieti se tradiderit, Cic. [Id. Gorg. p. 522, A: Ταῦτα πάντα ἐγὼ ἐποίουν ὑγ., D i. e. ratione ad sanitatem tuendam accommodata.] Aristot. Eth. 5, 1: Λέγομεν γὰρ ὑγ. βαδίζειν, ὅταν βαδίζῃ ὡς ἂν ὁ ὑγιαίνων. [Hippocr. t. 4, p. 182, 2 Littr.: Πολλοὶ μέντοι ἤδη καὶ εὐφόρως ἤνεγκαν καὶ ὑγ. τὴν κύφωσιν ἄχρι γήρως. Figurate Alex. Comn. Nov. ap. Zachar. Hist. juris græco-rom. p. 123, 21, de re publica: Οὔθ' ὑγ. ἂν σχοίη καὶ καθαρῶς. Hase. Xen. Rep. Lac. 2, 6: Ὑγιεινοτέρως διάγειν· Mem. 3, 13, 2: Ὑγιεινότερον διάξειν· 4, 7, 9: Πῶς ὑγιεινότατ' ἂν διάγοι. Aristot. De sens. c. 5: Ὑγιεινοτέρως ἔχει τὰ περὶ τὸν τόπον τοῦτον.]

[Ὑγίεις, εσσα, εν, Sanus, Bene valens. Pind. Ol. 5, 53: Ὑγίεντα ὄλβον· quod schol. exp. τὴν μεθ' ὑγείας εὐδαιμονίαν. Annotavit Chœrob. In Theodos. p. 204, 24.]

[Ὑγιηρὸς, ἡ, όν. Saluber, Ad bonam valetudinem faciens.] Apud Hippocr. [p. 289, 45; 303, 53, ex eoque ap. Erotian. p. 374] habetur etiam Ὑγιηρός: ut ὑγιηρὸς γόνος: forsan ut non solum σιωπηλὸς dicitur, sed etiam σιωπηρός. [Pind. Nem. 3, 29, ubi laus victoriæ dicitur ὑγιηρὸν ἄχος πλαγᾶν. De homine Herodot.

4, 187 : Οἱ Λίβυες ἀνθρώπων πάντων ὑγιηρότατοι· unde eidem 2, 77, ubi eadem fere verba leguntur, ὑγιηρότατοι restituendum pro vulgato ὑγιηρέστατοι, quod ex ὑγιέστατοι ad ὑγιηρότατοι adscripto ortum, in aliis codicibus in ὑγιέστεροι depravatum. Rectam scripturam in codice suo habuit Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 115, 7, qui ὑγιηρότατος ex Herodoti libri secundo attulit. G. D. Apud Hippocr. De aere et locis § 58 recte Coraes ὑγιηρὴ restituit pro ὑγιηρής. Schneid. || Adv. Ὑγιηρῶς, Hippocr. p. 675.]

Ὑγιὴς, ὁ, ἡ, [Etymologiam ineptam ὁ ἐν ὑγρῷ ὢν καὶ ζῶν, οἷον ὑγρὶς exponunt Etym. M. p. 774, 25, Suid.] Sanus, Bene valens, Integræ et incolumis valetudinis, [Salvus, Incolumis]. Prov. [Ὑγιέστερος ὄμφακος ap. Phot. p. 614, 22. Et] Ὑγιέστερος Κρότωνος, ap. [emnd. et] Suidam [ex Zenob. 6, 27], quod dici scribit ἐπὶ τῶν πάνυ ὑγιαινόντων. [Adde schol. recens ad Aristoph. Eq. 1089, quod compositum est ex Suida s. v. Ἀρχίας et Eustathio ad Dionys. P. 369, ut monui s. v. Παμπλούσιος. G. D.] Quo modo Epicharm. ap. Athen. 2, [p. 59, C] : Ὑγιέστερον κολοκύντας πολύ. [Et sine Epicharmi nomine omissoque πολὺ ap. Zenob., Phot., Suid.] Item ap. Stob. e Xen. [Mem. 1, 3, 13] : Μόλις γὰρ ἂν ἐν τοσούτῳ χρόνῳ τὸ δῆγμα ὑγιὲς γένοιτο, Sanetur. Ubi alii legunt ὑγιὴς γένοιο, Saneris. [Herodot. 4, 76 : Ἦν σῶς καὶ ὑγ. ἀπονοστήσῃ, ut σῶν καὶ ὑγιὲς μένειν ap. Plat. Tim. p. 82, B. Idem Symp. p. 186, B : Τὸ ὑγιὲς τοῦ σώματος καὶ τὸ νοσοῦν· Leg. 3, p. 684, C : Εὐεκτικά τε καὶ ὑγιῆ σώματα ἀπεργάζεσθαι· Theæt. p. 179, D : Εἴτε ὑγιὲς εἴτε σαθρὸν φθέγγεται.] In accus. casu regulariter [et ap. Iones] ὑγιέα habet [ut Herodot. 3, 130 : Ὅτι μιν ὑγιέα ἐποίησε· et 134], pro quo Attici contractione facta dicunt ὑγιᾶ, ut εὐφυᾶ pro εὐφυέα. [Mœris p. 375 : Ὑγιᾶ Ἀττικοί· ὑγιῆ Ἕλληνες. Similiter Greg. Cor. p. 163, Thom. M. p. 864, aliique grammatici. Forma vulgaris Platoni (velut Gorg. p. 478, C) aliisque veterum Atticorum interdum illata ab librariis.] Aristot. Rhet. 1, [c. 1, 4] : Οὐδὲ γὰρ ἰατρικῆς τὸ ὑγιᾶ ποιῆσαι, ἀλλὰ μέχρις οὗ ἐνδέχεται, μέχρι τούτου προαγαγεῖν. Sic Thuc. 3, [34] : Πάλιν αὐτὸν καταστήσειν εἰς τὸ τεῖχος σῶν καὶ ὑγιᾶ. [Plato Charm. p. 156, B : Τὴν κεφαλὴν ὑγιᾶ ποιεῖν. Hesych. : Ὑγιᾶ, σῶον, νεαρόν. Κρῆτες. || Improprie Thucyd. 8, 107 : Τῶν νεῶν ὅσαι ἦσαν ὑγιεῖς. Plato Gorg. p. 493, D : Πίθοι ὑγιεῖς καὶ πλήρεις ὁ μὲν οἴνου, ὁ δὲ μέλιτος. « Lysias p. 104, 16 : Τὸν Ἑρμῆν ὑγιᾶ τε καὶ ὅλον εἶναι. Aristot. De mirab. ausc. p. 113, 3 : Τὸ ἔδαφος καὶ τοὺς τοίχους ὑγιεῖς. Sextus Emp. p. 481, 45, contraria junxit ὑγιὲς ἱμάτιον et διερρωγός. In Pind. Pyth. 5, 66, ὅλον δίφρον schol. exp. ἄθραυστον καὶ ὑγιᾶ. Add. Hesych. s. v. Αινοτόμος. » Hemst. ad Thom. M. p. 26. Dio Chrys. p. 438, D : Μηδὲν τῶν ἀγαλμάτων ὑγιές. Eurip. Or. 589 : Μένει δ' ἐν οἴκοις ὑγιὲς εὐναστήριον, Castum cubile, ut alibi ἀκήρατον λέχος. Valck. Phot. Lex. p. 232, 7 : Ὑγ. τὰς τρίχας τῶν λόφων.] Metaphorice quoque usurpatur pro Non vitiosus s. vitiatus, ut et ὁ οὐ νοσῶν, i. e. pro Incorrupto, Integro, Probo, Sincero. Quo fere modo et Cic. dixit, Rhodii oratores saniores et Atticorum similiores. [Simonid. ap. Plat. Prot. p. 346, C : Ὑγ. ἀνήρ. Eurip. Bacch. 948 : Τὰς πρὶν φρένας οὐκ εἶχες ὑγιεῖς. Plato Gorg. p. 526, D : Ὅπως ἀποφανοῦμαι ... ὡς ὑγιεστάτην τὴν ψυχήν.] Longin. [44, 9] : Οὐκ ἂν ἐπὶ τῶν δικαίων καὶ καλῶν ἐλεύθερος καὶ ὑγιὴς ἂν κριτὴς γένοιτο. Id. [33, 1] : Ὑγιὲς πάντη καὶ ἀδιάπτωτον. Plato Ep. 6 [p. 322, D] : Φίλοι βέβαιοί τε καὶ ἦθος ἔχοντες ὑγιές, Probis moribus præditi, Bonis moribus, etiam Sanis et incorruptis ac minime vitiosis moribus [Leg. 5, p. 735, C : Τὸ τῶν ὑγιῶν καὶ ἀκηράτων ἠθῶν τε καὶ σωμάτων γένος] : ut Idem ὑγιᾶ πόλιν dicit Rep. 2, [p. 372, E] opponens ei τὴν φλεγμαίνουσαν. [Menex. p. 245, C : Τὸ τῆς πόλεως βέβαιόν τε καὶ ὑγ. ἐστι· Leg. 1, p. 630, B : Πιστὸς καὶ ὑγιής· Soph. p. 232, A : Τὸ φάντασμα τοῦτο ὡς οὐκ ἔσθ' ὑγιές· Rep. 9, p. 584, E : Περὶ πολλῶν μὴ ὑγιεῖς δόξας ἔχουσι. Sopater com. ap. Athen. 4, p. 160, F : Τὴν πεῖραν ὑγιῆ λήψομαι τῶν δογμάτων.] Sæpe occurrit οὐδὲν ὑγιὲς, ubi ὑγιὲς itidem significat Vitio carens, Probum, Sincerum, Integrum; nonnunquam et Rectum. [Soph. Phil. 1006 : Ὦ μηδὲν ὑγ. μηδ' ἐλεύθερον φρονῶν. Eurip. Andr. 449 : Μηχανορράφοι κακῶν, ἕλικτὰ κοὐδὲν ὑγιές· 953 : Ὑγ. γὰρ οὐδὲν αἱ θύραθεν εἴσοδοι δρῶσιν γυναικῶν. Cum genit. Bacch. 262 : Οὐχ ὑγ. οὐδὲν ἔτι λέγω τῶν ὀργίων. Et Helen. 752 : Οὐδ' ἦν ἄρ' ὑγ. οὐδὲν ἐμπύρου φλογός.] Synes. : Μηδὲν ἀσκεῖν ὑγιὲς ἐν τῷ βίῳ, Simplex et candidum, Non fucatum, sed sincerum. (Quæ verba procul dubio mutuatus est ex Aristoph. Pl. [50] : Τὸ μηδὲν ἀσκεῖν ὑγιὲς ἐν τῷ νῦν χρόνῳ, ubi μηδὲν ὑγιὲς ἀσκεῖν Bud. interpr. Improbos mores colere.) Idem [p. 286, B] de foro loquens : Ἀνθρώπια παρεχομένη ἀναιδῆ καὶ παμπόνηρα, καὶ οὐδὲν ὑγιὲς, ἀλλὰ λοίδορα καὶ κακορράφειν εἰδότα. Et rursum [Aristoph. Pl. 362] : Ὡς οὐδὲν ἀτεχνῶς ὑγιές ἐστιν οὐδενὸς, Ἀλλ' εἰσὶ τοῦ κέρδους ἅπαντες κρείττονες [immo ἥττονες]. Sic Plato Phædro, Οὐδὲν οὐδενὸς ὑγιὲς ἡγεῖται εἶναι. Et rursum [Phædon. p. 90, C] : Ὅτι τῶν πραγμάτων οὐδὲν οὐδενὸς ὑγιὲς τὸ παράπαν, οὐδὲ βέβαιον, οὔτε τῶν λόγων· quibus verbis significat nulla cujusquam vel dicta vel facta carere vitio. Rursum Aristoph. Pl. [355] : Ἀνδρὸς οὐδὲν ὑγιὲς εἰργασμένου· ut et Dem. Pro cor. [p. 307, 23] : Ἀνθρώπιον οὐδὲν ἐξ ἀρχῆς ὑγιὲς πεποιηκός. Et Thuc. 3, [65] : Ὡς οὐδὲν αὐτῶν ὑγιὲς διανοουμένων τῇ τοῦ μὴ ξυμπλεῖν ἀπιστίᾳ, Nihil sanum et quod conveniret ac æquum esset : ut et 4, p. 129 [c. 22], οὐδὲν ὑγιὲς et οὐδὲν δίκαιον pro eod. posuit. [Dionys. A. R. 5, 42 : Ὕποπτα καὶ οὐδὲν ὑγ. ἀπεκρίναντο.] Apud Lucian. autem [Demonact. c. 17] : Ἐπεὶ οὐδὲν ὑγιὲς ἔλεγεν, reddideris potius, Quum non nisi futilia loqueretur. [Οὐδὲν ὑγιὲς βούλευμα Herodot. 6, 100. Ἐπὶ μηδενὶ ὑγιεῖ Lysias p. 114, 32. Τὸν ἐπὶ οὐδενὶ ὑγιεῖ γέλωτα Pausan. 10, 17, 13.] || Item ὑγιὴς accipitur pro Verus, teste Bud., qui itidem ap. Dem., Ταύτης τοίνυν ἐπιστολῆς οὐδέν ἐστι ὑγιὲς, interpr. Nihil verum et simplex, sed omnia subdola. Ac rursum, Οὐδ' ὁτιοῦν ὑγιὲς ἀπαγγέλλοντες, ap. Eund., Nihil quicquam veri renuntiantes atque sinceri. [Et p. 1333, 22 : Δεινὸς ψεύσασθαι καὶ μηδὲν ὑγ. εἰπεῖν. Eurip. Cycl. 258 : Οὗτος ὑγ. οὐδὲν ὧν φησιν λέγει.] Apud Hom. autem ὑγιὴς λόγος Eustathio [p. 727, 39] est ὁ ἀπαραποίητος καὶ ἀκολόβωτος, Il. Θ, [524] : Μῦθος δ' ὃς μὲν νῦν ὑγιὴς εἰρημένος ἔστω. In quo etiam obiter nota hyperbaton esse; sic enim accipienda ea verba, Μῦθος δ' ὃς μὲν νῦν εἰρημένος, ὑγιὴς ἔστω. [Herodot. 1, 8 : Λέγεις λόγον οὐχ ὑγιέα. Aristid. vol. 2, p. 95 extr. : Οὔτε ταῦτα ἔχει λόγον ὑγιᾶ. Polyb. 10, 2, 4 : Οὐχ ὑγιές ἐστι τὸ λεγόμενον. Dionys. A. R. 6, 16 : Οὐδὲ τὸ προσποίημα τῆς ἀφίξεως ὑγ. ἐστιν, ἀλλὰ μεστὸν δόλου καὶ ἀπάτης· 6, 59 : Οὐδὲν ἀληθὲς οὐδ' ὑγ. Id. De Thuc. jud. c. 29, p. 886, 6 : Ὑγιέστερον ἦν εἰπεῖν ...] || Facit et irregularem compar., nimirum Ὑγιώτερος, pro ὑγιέστερος : ut ap. Etym. [M. p. 774, 42, ex Philoxeno] et in Lex. meo vet. ex Sophrone, Ὑγιώτερον κολοκύντας. [Addit Etym. : Ῥητέον ὅτι ἑκοντὶ ἥμαρτε τὸ ἄκακον τῆς γυναικείας ἑρμηνείας μιμούμενος, ὃν τρόπον κἀκεῖ ἐσολοίκισε κτλ.] Apud Athen. vero [2, p. 59, C] ex Epicharmo, ὑγιέστερον κολοκύντας πολὺ, ut supra etiam dictum est.

[Ὑγῖνος, ὁ, Hyginus, n. pr. frequens ap. Latinos. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 393. Hyginus, Augusti libertus, fabularum librique astronomici scriptor. De mensura nominis Ὑγῖνος, non Ὑγινὸς scribendi, v. Lobeck. Pathol. p. 190. V. Ὑγεῖνος.]

[Ὑγιοζυγία, ἡ, Sana conjunctio. Schol. Æsch. Pers. 540.]

[Ὑγιοποιέω, Sanum reddo, Sanitati restituo. Diodor. fr. vol. 2, p. 521 (ap. Phot. Bibl. p. 378, 29). Schneid. Pseudo-Chrys. t. 9, p. 951, A : Ὑγιάσας καὶ ὑγιοποιήσας. Hase.]

[Ὑγιόπους, ὁ, ἡ, Sanos pedes habens. Hesych. s. v. Ἀρτίπους.]

[Ὕγιος, Integer, Gl. Vitiose pro ὑγιής.]

[Ὑγιότης, ητος, ἡ, Sanitas. Sext. Emp. p. 480 : Πρὸ παντὸς δεῖ ἐπικριθῆναι τὴν περὶ τῆς ὑγ. αὐτοῦ τῶν διαλεκτικῶν διάστασιν.]

Ὑγιόω, Sano, Sanitati restituo [Hippocr. De vet. med. p. 15], vel etiam Sanor, Convalesco, ut patet ex Hesych., ὑγιοῦν exponente θεραπεύεσθαι : pro quo puto scrib. θεραπεύειν. [Symeon Metaphr. V. Lucæ p. 54, Boiss. Eustath. Opusc. p. 153, 30 : Θεοῦ ... τοῦ ἡμᾶς ὑγιοῦντος καὶ ἁγιάζοντος· 199, 90 : Πολλὰ τῶν ἐθνῶν πλεονεξίαν νενοσηκότα ὑγιοῦντο σωφρονιζόμενα. Ab hac forma derivatum est subst. Ὑγείωσις, ἡ, quo utitur Nicetas Paphl. in Combefis. Auct. Patrum noviss. vol. 1, p. 388, D, quod Ὑγίωσις scribendum

ὑγρᾶς τὸν ἀγρευτῆρα λίνον ἀνέσπασε. Lobeck. Paralip. p. 350. Adde Joann. Cinn. Hist. p. 98, B; 135, C.] ‖ Dictum est supra ὑγρὸς interdum reddi potius Liquidus quam Humidus: quomodo accipitur ap. Diosc. ὑγρὰ πίσσα, Pix liquida: quæ et ὑγρόπισσον voce composita nominatur: et ὑγρὰ ῥητίνη, Resina liquida: quæ omisso substantivo simpliciter dici Ὑγρὰ solet a medicis. Sic enim Gorr., Ὑγρὰ, inquit, s. ὑγρὰ ἡ ἐκ τῶν κεραμίων dicta est veteribus Resina pinea quæ liquida esset. Ejus enim duas differentias, unam frixæ tostæque, alteram liquidæ s. humidæ, φρυκτῆς et ὑγρᾶς nominibus, citra ῥητίνης adjectionem designabant κατ' ἐξοχήν, quod pinea resina, ut ait Diosc., omnium præstantissima haberetur, vel quod esset omnium maxime parabilis, ut ait Galen. Ceterum humida in Græciam apportabatur fictilibus et doliis, unde ἡ τῶν κεραμίων ὑγρὰ dicta est, ex Colophone et Gallia et Tyrrhenia. Galen. 6 Meth. med.: Καὶ μέντοι καὶ μὴ παρούσης τερμινθίνης, ἥ τ' ἐκ τῶν κεραμίων ὑγρὰ καὶ ἡ φρυκτὴ καλῶς ἂν μιχθεῖεν. Id. lib. 4 De sanit. tuenda: Ἀπορῶν δὲ τούτων, ἤτοι τὴν ἐκ τῶν κεραμίων μιγνύναι πιτυΐνην, ἢ καὶ τὴν φρυκτὴν ὀνομαζομένην. Itidem pro Liquidus accipitur ὑγρὸς, quum Plato Leg. [5, p. 746, D] dicit ὑγρὰ μέτρα, Mensuræ rerum liquidarum, ut vini, olei: quibus opp. τὰ ξηρὰ μέτρα, Mensuræ rerum aridarum, ut frumenti, tritici.

‖ Metaphorice quoque accipitur ὑγρὸς interdum pro Tener, Mollis, in qua signif. tam de re animata quam inanimata dicitur. [« Ὑγρὸν dicitur quidquid molliter leniterque movetur, *undulatum*, *quod motum quasi undis fluit*. Sic ap. Pind. Pyth. 1, 17, accipe ubi ὑγρὸν νῶτον αἰωρεῖν aquila dicitur, ut intelligas obversari poetæ motum avium dormientium, quæ, ut aquila sceptro, alicui ligno insidentes, dum dorsum librant, ejus plumas molliter movent. Hinc εὐδιάχυτον pulcre schol. exponit. Deinde transfertur ad flexile quidvis vel leniter inflexum et incurvum, sive motum sive quietum. Huc refer ὑγρὰν ῥάχιν, equi spinam dorsualem, ap. Tryphiod. 80. (Philostr. Imag. p. 883: Σκολιοῦ καὶ ὑγροῦ τοῦ αὐχένος τοῦ κήτους.) Κέρας ὑγρὸν ap. Theocr. 25, 206; ὑγρὸν ἄκανθον ib. 1, 55 (εὐκαμπὴς ἢ νεόφυτος schol.), qui Virgilio Ecl. 3, 45, *mollis acanthus* est, et vocem ὑγροτράχηλος. Postremo ὑγρὸν dicitur *molle* quidquid *et languens*, partim adjuncta motus vel flexus notione, partim absque motu, ut ὑγρὰ ὄμματα sunt Natantia et languentia libidine et desiderio, unde ὑγρόφθαλμος, ὑγρὸν δρᾶν, ὑγρὸν βλέμμα, ὑγρὸς πόθος et similia, et de languore ὑγρὰ χεὶρ, ὑγρὸς ἀγκών.» Boeckh. Explic. Pindar. p. 227 seq.] Plut. Erot. [p. 751, A]: Τὸν ὑγρὸν τοῦτον καὶ οἰκουρὸν, ἐν κόλποις διατρίβοντα καὶ κλινιδίοις γυναικῶν, Mollem hunc. Aristoph. Vesp. [1208]: Τὰ γόνατ' ἔκτεινε, καὶ γυμναστικῶς Ὑγρὸν χύτλασον σεαυτὸν ἐν τοῖς στρώμασιν, Colloca te mollem in stragulis. Sic ὑγραὶ ἀγκάλαι dicuntur Molles et teneri lacerti. Eur. Theseo: Καὶ γῆν πέριξ ἔχονθ' ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις, Qui terram tenero circumjectu amplectitur, Cic. p. 110 mei Lex. Cic. Nisi forte hanc interpret. ex alio sumpsit. Sed et ap. Hom. [Od. E, 478, T, 440], Ὑγρὸν ἀέντων, exp. μαλακῶς πνεόντων, Molliter spirantium, de ventis. [Hesiod. Op. 623, Theog. 869.] Pro Mollis, Tener, accipitur et in paulo alia signif., ut quum Plut. De educ. lib. [p. 3, E] dicit, Εὔπλαστον γὰρ καὶ ὑγρὸν ἡ νεότης. Significat enim puerilem ætatem esse mollem adhuc in modum ceræ vel argillæ, et fingi formarique posse, prout vult ille qui mores eorum informare conatur. [Plato Symp. p. 196, A: Ὑγρὸς (ὁ Ἔρως) τὸ εἶδος· Theæt. p. 162, B: Τῷ νεωτέρῳ τε καὶ ὑγροτέρῳ ὄντι προσπαλαίειν. Rufin. Anth. Pal. 5, 60: Ὕδατος ὑγροτέρῳ χρωτὶ σαλευόμεναι. Ὑγροὶ καὶ ἁπτῆνες νεοσσοὶ Ælian. V. H. 9, 2. Ὑγρὸν βρέφος ἡμιτέλεστον ἀμαιεύτοιο τεκούσης de Baccho Semelæ filio Nonn. Dion. 1, 4.] Ad quam signif. hujus vocab. proxime accedit ea, qua ponitur pro Flexibilis et Agilis. Xen. De re eq. [1, 6]: Τὰ σκέλη ὑγρὰ μετεωρίζει, de equo loquens. [Pollux 1, 89. Ὑγρὸς ὀρχηστὴς 4, 96, quod annotavit Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 115, 13: Ὑγρόν· τὸ ἁπαλὸν, ὡς τοὺς ὀρχηστὰς ὑγροὺς λέγομεν.] Itidem pro Flexibilis accipi potest quum Longin. [c. 34, 3] dicit Demosthenem esse ἀδιάχυτον, ἥκιστα ὑγρόν. Sic certe τὸ ὑγρὸν in moribus dicitur Flexibilitas, i. e. Ingenium flexibile modo in hanc, modo in illam partem, ut se cuivis accommodet. Plut. Pericle [c. 5]: Ἐπαινεῖ δὲ τὸ Κίμωνος ἐμμελὲς καὶ ὑγρὸν καὶ μεμουσωμένον ἐν ταῖς περιφοραῖς. [Aristot. De partt. anim. 2, 9: Ὑγροτέραν κίνησιν.] Exp. vero etiam Laxus, Remissus, ut Bud. quoque annotat Xen. ὑγρὸν et χαλαρὸν pro eod. ponere, i. e. pro Lento, laxo, et non contento. [Pollux 1, 215: Εἰ ἐγκαθίζεις ἵππῳ, μὴ τοὺς μηροὺς πιέζειν, ἀλλ' αἰωρεῖν ὑγροὺς τοὺς πόδας, Laxos pedes. De languente Soph. Antig. 1236: Ἐς δ' ὑγρὸν ἀγκῶνα ... παρθένῳ προσπτύσσεται. Similiter Eurip. Phœn. 1448, de Eteocle morituro: Ἥκουσε μητρὸς κἀπιθεὶς ὑγρὰν χέρα, quocum comparatum est quod Tibullus dixit 1, 1, 60: « Te teneam moriens deficiente manu. »] Itidemque ὑγρὸν βίον accipiunt pro Fluxo ac remisso vitæ genere. Meminit vero hujus ὑγροῦ βίου Athen. 6, [p. 258, B] de adulatoribus s. assentatoribus loquens, ubi ὑγρὸν βίον videri posset nominare τὸν τῶν κολάκων, qui sese in omnem partem flectere possunt: sc. a flexibilitate; sicut et Plut. De discern. amico et adul. [p. 51, C] dicit adulatorem esse ὑγρὸν καὶ πιθανὸν μεταβάλλεσθαι ἐπὶ τὰς ἐξομοιώσεις, ut videbis p. 88 meæ ed.: sed itidem de aliis quibuslibet ὑγρὸς βίος dictum, Voluptariam vitam significat. [Ὑγρὸν δέος Archilocho ap. Stob. Flor. 110, 10, restituit Valck. ad Eurip. Phœn. 1448: Ὑγρὸν (libri λυγρὸν vitiato metro) δ' ἦλθ' ἐπ' ἀνθρώπους δέος.] Hesychio vero et Suidæ ὑγρὸς est εὐκαταφερὴς s. εὐκατάφορος εἰς τὰς ἡδονάς. Affertur autem et ὑγρὸς πρὸς τὴν δίαιταν, ex Plut. Solone [c. 3. Id. Mor. p. 1101, A: Ὑγροί τινες εἶναι καὶ φιλικοὶ δοκοῦσι. Ὑγρὸς κίναιδος Pollux 6, 126.] Exp. et Fluxus, item Lubricus, ut a Plut. copulatur ὑγρὸς et περιολισθαίνων, De fort. Rom. [p. 321, E], ubi de trireme recens compacta loquens ait, Ἐὰν δὲ ὑγροῖς ἔτι καὶ περιολισθαίνουσι τοῖς ἁρμοῖς κατασπασθῇ, πάντα χαλάσει διατιναχθέντα, καὶ δέξεται τὴν θάλασσαν. Ubi etiam nota τῆς ὑγρότητος consequens esse τὸ χαλάσαι. Idem Symp. 7 [p. 713, A] dicit, Τὴν διάνοιαν ὑγρὰν ὑπὸ τῆς μέθης καὶ ἀκροσφαλῆ γεγενημένην. [‖ Pronus. Anon. ap. Suid. s. v. Αὐτοπολίτης: Πρὸς τὰς δωρεὰς ὑγρὸς καὶ καταφερής. Valck. Appian. Civ. 5, 8: Λεγόμενος ὑγρότατος ἐς ταῦτα ἀεὶ φῦναι. ‖ Mollis, Mobilis. De oculis natantibus desiderio vel libidine Lucian. Imag. c. 6, de statua Veneris: Τῶν ὀφθαλμῶν τὸ ὑγρὸν ἅμα τῷ φαιδρῷ. Dio Chrys. Or. 4, p. 77, D: Ὑγροῖς τοῖς ὄμμασι μάχλον ὑποβλέπων. Anacreont. 28, 21: Βλέμμα ὑγρὸν ὡς Κυθήρης. Hinc ὑγρὰ δρᾶν s. δέρκεσθαι, ut ap. Leonid. Tar. Anth. Plan. 306: Λίχνοισιν ἐπ' ὄμμασιν ὑγρὰ δεδορκώς· et similiter Antip. Sid. Anth. Pal. 7, 27. Et πόθος ὑγρὸς Hymn. Hom. in Panem (18) v. 33.] Rursum pro Mollis et Flexilis accipitur ap. Xen., in signif. paulum diversa a superiore, ut quum De re eq. p. 554 [c. 10, 10] scribit τὸν χαλινὸν vocari ὑγρὸν, quando οἱ ἄξονες εὐρείας καὶ λείας ἔχουσι τὰς συμβολὰς, ὥσπερ ῥᾳδίας κάμπτεσθαι: contra vero, ἢν χαλεπῶς ἕκαστα τοῦ χαλινοῦ διατρέχῃ καὶ συνθῇ, hoc dici σκληρὸν εἶναι. Quæ verba Cam. sic interpr.: Molle frænum est, quum axes commissuras habent læves atque latas. In quo vero omnes particulæ fræni graviter discurrunt atque colliduntur, illud frænum rigidum erit. Ubi nota iterum sibi opponi ὑγρὸν et σκληρὸν, Molle et Durum s. Rigidum: ut ap. Eund. in eod. l. [immo De venat. 4, 1]: Μήτε ὑγρὰς λίαν μήτε σκληρὰς λαγόνας, Nec molles nimium nec duras. [Hinc Pollux 5, 69. Ὑγρ. μηρίδια ib. 63. Ælian. V. H. 14, 7: Εἴ τι τῶν μελῶν ὑγρότερον. Appian. Civ. 1, 106: Ὑγρότατα καὶ πένθιμα μελῳδούντων. ‖ « Ὑγρὸν σῶμά Corpus molle, molliter positum, aut molliter affectum et flexibile, ut extenso opponatur, significat ap. Hippocr. in Prognost. p. 37, 37: Τὸ ξύμπαν σῶμα ὑγρὸν κείμενον. Corpus enim integrum molliter inflexum esse debet, ac intra figuras extremas consistere, ut neque nimis tensum, aut immodice inflexum sit, ut illic exponit Galen., ubi etiam scribit, Τὸ ὑγρὸν κεῖσθαι τὸ σῶμα πρὸς ἀντίθεσιν αὐτῷ λέγεται τοῦ τεταμένου. Sic figuram corporis mediam, quæ sine tensione est, mollem aut humidam vocat Hipp., ut ibidem scribit Galen.: Τὸ δ' ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὑπερβολικῶν ἄνευ τάσεώς ἐστι, διὸ καὶ προσηγόρευσεν αὐτὸ ὑγρὸν, τῶν ὑγρῶν σωμάτων οὐ πεφυκότων τείνεσθαι. » Foes. ‖ Liquidus. De vocalibus ancipitibus Sext. Emp.

p. 238 : Τρία κοινὰ μήκους τε καὶ βραχύτητος, α ι υ, ἅπερ δίχρονα καὶ ὑγρὰ καὶ ἀμφίβολα καὶ μεταβολικὰ καλοῦσιν.] || At ὑγρὰ ὄρχησις dictum est quoddam ὄρχημα Περσικὸν καὶ σύντονον, quod et ὄκλασμα, Pollux 4, c. 14 [§ 100], forsan a molli aut agili crurum motu. [|| Ὑγρὰ λέξις Dionysio De vi dic. Dem. 20, p. 1013, est Dictio fluida, quæ molliter aures tangit : itaque addit, Ὁμαλὴ, καὶ ὥσπερ ἔλαιον ἀψοφητὶ διὰ τῆς ἀκοῆς ῥέουσα, Instar olei sine strepitu et remora in aures influens. Opposita est γενναία, τραχεῖα, πικρή. Longino 34, 3, Demosthenes dicitur ὑγρὸς, h. e. Moro interprete, Mollis, Tractabilis, vel ut Cic. dixit De orac. 2, 15 : Cujus oratio fusa et tracta est, et cum lenitate æquabili profluit. Plut. Pericle c. 5, τὸ ἐμμελὲς καὶ ὑγρὸν καὶ μεμουσωμένον ἐν ταῖς περιφοραῖς jungit. Ernest. Lex. rhet. Apud Longin. ib. § 2 : Ἐν ὑγρῷ πνεύματι διεξοδεῦσαι.]

[Ὑγροσαίτης, ὁ, Mensura liquidorum continens sextarios quinquaginta. Ex Euchologio p. 833 citat Ducang. Conf. Σαίτης.]

Ὑγρόσαρκος, ὁ, ἡ, Cui humida est caro. [Aristot. H. A. 8, 21.] Et compar. ὑγροσαρκότερος, Cui caro est humidior. [Arist. ib. 4, 11.]

[Ὑγροσκελὴς, ὁ, ἡ, Tenera crura habens. Liban. Epist. 585, b, p. 283 : Ἵππον ὑγρ. Anna Comn. p. 119, A. Theodor. Prodr. in Notitt. Mss. vol. 8, p. 184.]

[Ὑγρόστομος, ὁ, ἡ. Theodor. Prodr. p. 237 : Ξίφος ὑγρ., Acutum. Kall.]

Ὑγρότης, ητος, ἡ, Humiditas, Humor. [Eurip. Phœn. 1262. Plato Phileb. p. 32, A : Ἡ τῆς ὑγρ. πῆξις. Dor. ὑγρότας et ὑγρότατα Tim. Locr. p. 100, D; 102, C. Ὑγρ. χολώδης, ἰχωροειδὴς, ὑδατώδης, αἱματώδης Aristot. H. A. 2, 16; 6, 3; 7, 7.] Lucian. De saltat. [c. 19] : Ὕδατος ὑγρότητα μιμεῖσθαι, ut et Plut. 2 De fort. Alex. [p. 335, B] : Τῶν ὀμμάτων τὴν διάχυσιν καὶ ὑγρότητα μιμεῖσθαι θέλοντες. [At hic Agilitatem significat, ut in exx. infra ex Plut. afferendis. « Plur. ὑγρότητες, αἱ, Fluida. Athen. p. 62 (?). » Schweigh. Aristot. De gen. anim. 3, 10; Meteor. 1, 14 : Ἀενάους ποιεῖν τὰς ὑγρ. τῶν τόπων μᾶλλον.] Item Flexibilitas, [Agilitas, Volubilitas,] ut ap. eund. Lucian. [De salt. c. 73] : Ἰσχύν τε ἅμα καὶ ὑγρότητα τῶν μελῶν ἐπιτηδεύειν. [Plut. V. Pomp. c. 2 : Τῶν περὶ τὰ ὄμματα ῥυθμῶν ὑγρ. V. Alex. c. 4 : Τὴν ὑγρότητα τῶν ὀμμάτων διατετήρηκεν ἀκριβῶς ὁ τεχνίτης (Lysippus in statua Alexandri)· Moral. p. 67, E : Ὑγρότητα καὶ περιεργίαν τῆς χειρός.] Affertur et τοῦ ἤθους ὑγρότης pro Morum facilitas. [Crobylus ap. Athen. 6, p. 258, C : Τὴν ἀσωτίαν ὑγρότητα νῦν προσαγορεύουσί τινες. Lycurg. C. Leocr. p. 152, 12 : Τὴν ὑγρότητα αὐτῶν τοῦ ἤθους τοῖς δακτύλοις εἰς ἔλεον προαγαγέσθαι. Plut. V. Cimon. c. 3 : Περὶ τὰς ὑποδοχὰς ὑγρότης καὶ δαψίλεια.]

[Ὑγροτόκος, ὁ, ἡ, Humorem s. Aquam generans. Nonn. Dion. 22, 102 : Ῥεέθρων ὑγροτόκους ὠδῖνας· 32, 295 : Ὑγρ. ὑπὸ πίδακας.]

Ὑγροτράχηλος, ὁ, ἡ, Mollem et flexilem cervicem habens : ut Aristot. ὑγροτράχηλα ζῶα vocat Quæ colla s. cervices suas facile queunt λυγίζειν, et versare huc illuc, velut aves et cameli.

Ὑγροτροφικὸς, ὴ, ὸν, Qui in humido ali solet et nutriri : ut Ξηροτροφικὸς dicitur ὁ ἐν ξηρῷ τρεφόμενος : veluti ξηροτροφικὰ καὶ ὑγροτροφικὰ ζῶα ap. Athen. 3, [p. 99, B] ex Plat. Politico [p. 264, D], ubi et ξηροβατικὰ et ὑγροβατικὰ ζῶα memorantur, quæ sc. sicca et humida permeant : quorum illa sunt τὰ ὑγρόβια, Quæ in aquis degunt; hæc τὰ χερσαῖα, Terrestria.

Ὑγρουσία, ἡ, pro Humecta substantia, sine auctoris nomine affertur : videndumque ne pro eo scrib. sit ὑγρασία. [Legitur ap. Chalcid. In Plat. Timæum fol. xxxvj verso ed. Ascens. Osann.] Non minus mendosa est vox Ὑγροσία, quæ non solum exp. Humiditas, sed etiam Flexibilitas.

[Ὑγροφανὴς, ὁ, ἡ, Humidam speciem habens. Galen. vol. 8, p. 662, 12; 674, 17. Hase.]

Ὑγρόφθαλμος, ὁ, ἡ, Qui humidis est oculis, Cui oculi fluunt : cui opp. ξηρόφθαλμος. Ac sicut a ξηρόφθαλμος fit ξηροφθαλμία, ita ab hoc formari potest Ὑγροφθαλμία, Lippitudo. [Aristot. De partt. anim. 2, 2 : Τὰ μέν ἐστι σκληρόφθαλμα, τὰ δ' ὑγρόφθαλμα. Ib. 13 : Οἱ ἰχθύες ὑγρ.]

Ὑγρόφθογγος, ὁ, ἡ, In quo τὰ ὑγρὰ φθέγγονται. In Epigr. [Marci Argent. Anth. Pal. 6, 248] poculum ὑγρόφθογγον dici ajunt, In quo liquores resonabant. Camerar.

[Ὑγρόφλοιος, ὁ, ἡ, Mollem corticem habens. Geopon. 9, 6, 2.]

Ὑγροφοῖνιξ, ἡ, ap. Ælian. esse dicitur nomen Avis, forsan quod τὰ ὑγρὰ sectaretur. [Ap. Ælian. N. A. 12, 24, legitur ὑγρὸς φοῖνιξ.]

[Ὑγρόφοιτος, ὁ, ἡ, i. q. ὑγροπόρος. Lycophr. 88 : Ὑγρ. τόργος, Cantero Undivagus.]

[Ὑγροφόρητος, ὁ, ἡ, Per aquam vectus. Nonn. Dion. 15, 372; 43, 356, Βασσαρίς.]

[Ὑγροφόρος, ὁ, ἡ, i. q. ὑδροφόρος. Maximus Π. καταρχ. 283 : Ὑγροφόροιο κατ' αἰγοκερῆος. « Theolog. arithm. p. 48, 13 : Ἡ τοῦ ὑγροφόρου ὑμένος σύστασις. » Hase.]

[Ὑγροφυὴς, ὁ, ἡ, Flexibilis, Agilis. Schol. Theocr. 1, 47 : Παρθένος ὑγρ. καὶ τρυφερά. Boiss. || Adv. Ὑγροφυῶς, Aristæn. Ep. 1, 1, p. 6 : Τὰ ὀστᾶ ὑγρ. λυγίζεσθαι.]

[Ὑγρόχερσος, ὁ, ἡ, In mari et terra degens. Pisid. Opif. p. 411. Angl. Const. Manass. Chron. 3933, 5659.]

[Ὑγροχεύμων, ὁ, ἡ, Aquam profundens. Const. Manass. Chron. 150 : Ὑγρ. ῥοάς. Boiss.]

[Ὑγροχίτων, ὁ, ἡ, Humidam tunicam habens. Nonn. Dion. 23, 112, βυθόν· 312, Βοώτην.]

[Ὑγρόχροος, ὁ, ἡ, Qui humido corpore est. Jo. Gazæus Ecphr. 278, ap. Rutgers. VV. LL. 2, 7. Osann.]

[Ὑγρόχυτος, ὁ, ἡ, Aqua perfusus. Nonn. Dion. 8, 277, ὄμβρος· Jo. c. 2, 46.]

[Ὑγρύνω, i. q. ὑγραίνω. Casii Probl. 5. Voc. suspectum. Schneider.]

[Ὑγρῶπις, ἡ, Teneram faciem habens. Tzetz. Anteh. 118.]

Ὑγρῶς, Humide, Liquide, Fluide. Significat etiam Molliter. Athen. 11, [p. 479, E] : Ὑγρ. ἀφεῖναι τὴν λάταγα. Item, Flexibiliter, Agiliter. [Alcidamas p. 84 ed. Reisk. : Ὑγρ. (i. e. promte, expedite) καὶ φιλανθρώπως μεταχειρίζεσθαι τοὺς λόγους.] Unde Ὑγροτέρως, compar. gradu, Mollius, Flexibilius. Xenoph. De re eq. [1, 6] : Πάντες γὰρ προϊόντος τοῦ χρόνου ὑγροτέρως κάμπτουσιν ἐν τοῖς γόνασι. Ibid. dixerat, Τά γε μὴν γόνατα ἢν βαδίζων ὁ πῶλος ὑγρῶς κάμπτῃ, εἰκάζοις ἂν καὶ ἱππεύοντα ὑγρὰ ἕξειν τὰ σκέλη. [Philostr. Epist. 24, p. 10, 19 Boisson. : Τὸ βλέπειν ὑγρῶς. Hase.]

[Ὑγρώσσω, Madeo. Æsch. Ag. 1329 : Βολαῖς ὑγρώσσων σπόγγος ὤλεσεν γραφήν.]

[Ὑγυλὸς lectio vitiosa. V. Ὑγιόω.]

[Ὑδαῖος. V. Ὕδη.]

Ὑδαλέος, α, ον, i. q. ὑδατώδης, Aquosus, Aqueus. [Hippocr. p. 84, A : Ἀχρόους καὶ ὑδαλέους.] Galen. : Καὶ ἡ χροιὰ ἐς τὸ λευκότερόν τε καὶ ὑδαλεώτερον ἐκτέτραπται τοῦ κατὰ φύσιν. [Paul. Ægin. p. 45, 16.] || At Ὑδαλὶς ap. Hesych. legitur exponiturque ὑδροπιῶν. [Corrigitur Ὑδαλὴς, ὑδρωπιῶν. Suspectum tamen est ὑδαλής.]

[Ὑδαλεώδης, ὁ, ἡ, i. q. ὑδαλέος. Joann. Actuar. in Ideleri Phys. Gr. vol. 2, p. 376, 6. G. Dind.]

[Ὑδάλη, ἡ, Hydale, n. pr. Suidas : Σίβυλλα ... κατά τινας Ἀριστοκράτους καὶ Ὑδάλης. Sic codd. : ed. Mediol. Ὑδώλης.]

[Ὑδὰν (?), ἀγορασθεῖσαν (ὑγρανθεῖσαν Salmas.), Hesych. et Cyrillus.]

[Ὕδαρα, τὰ, Hydara, castellum Armeniæ. Strabo 12, p. 555.]

[Ὑδᾰρεύω, Aquosum reddo, Diluo. Metaph. Epiphan. vol. 1, p. 509, D : Μή τινες ὑδαρευόμενοι νομίσωσιν ... Interpres, Diluti nimium et insipidi. Id. p. 511, D : Τοὺς ὑδαρευομένους ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. Interpres, Qui in ecclesia molliores quodammodo sunt.]

Ὑδᾰρὴς, ὁ, ἡ, Aquosus, Aqueus, ut ὑδατώδης et ὑδαλέος. Sic ὑδαρὲς ὀξύκρατον ap. Galen. Ad Glauc., Posca aquosa, quæ sc. a mediocritate sui generis deficiens, ad aquam proxime accedit, ut ex Gorr. in Ὑδατώδης docebo. Sic ap. Eund. 1 Ad Glauc. ὑδαρὴς οἶνος, Vinum aquosum s. aqueum, imbecillimum sc. et minimam sustinens aquæ mistionem, Hippocrati ὀλιγοφόρον. Alii tamen interpr. non solum Aquam sapiens, sed etiam Dilutius, Immodice dilutum : sicut vulgo de vino nimium diluto dicimus, *Ce n'est*

qu'eau; quod alioqui et de vino imbecillimo s. tenuissimo interdum dicitur. [Ἰχῶρες ὑδ. Aristot. H. A. 8, 9.] Opponitur certe ὑδαρὲς τῷ ἀκράτῳ, ut Xen. [Rep. Lac. 1, 3] : Οἴνου γε μὴν ἢ πάμπαν ἀπέχουσαι, ἢ ὑδαρεῖ χρώμεναι. Et ap. Athen. 10, [p. 431, B] ubi de οἴνου κράσει disputatur, Alexis dicit, Μὴ παντελῶς αὐτῷ δίδου Ὑδαρῆ, sed ἴσον ἴσῳ, paribus portionibus aquæ vinique mixtum dari jubens, non nimis dilutum et aquosum. Ibid. Lysander Lacedæmonius : Τὸν οἶνον ὑδαρῆ πωλούντων τῶν καπήλων ἐν τῷ στρατοπέδῳ κεκραμένον, ἐκέλευσεν αὐτὸν πωλεῖν, ἵνα τὸν ἀκρατέστερον ὠνοῖντο. Ubi quum addat κεκραμένον, videtur οἶνον ὑδαρῆ dicere eum qui natura sua talis est, tenuis sc. et ὀλιγοφόρος. Antiphanes ap. Eund. [p. 441, C] : Ὡς γέ μοι κεράννυται Οὔθ' ὑδαρὲς, οὔτ' ἄκρατον. [Κυλίκιον ὑδ. Lycophron ib. p. 420, C.] Idem Athen. rursum 4, [p. 143, C] de Cretensium conviviis, Εἶτα ποτήριον ἐν ἑκάστῃ τραπέζῃ παρατίθεται κεκραμένον ὑδαροῦς. [Figurate Clem. Alex. p. 184 : Εἰ γὰρ καὶ τὸ ὕδωρ οἶνον ἐν τοῖς γάμοις πεποίηκεν, οὐκ ἐπέτρεψε μεθύειν, τὸ δὲ ὑδ. τοῦ φρονήματος ἐζωοποίησε τοῦ νόμου τὸν ἐργάτην ἐξ Ἀδάμ etc.] Nec non ὑδαρεῖς ἰχῶρες ex Aristot. H. A. 7, affertur pro Diluta sanies. [Ibid. cap. ult., οἶνος ὁ μὴ ὑδαρής. Ὑδ. ὄμμα προβάτων id. De gen. anim. 5, 1, ubi de colore dictum. Ὑδ. κολλούριον Alex. Trall. 2, p. 47.] ‖ Translate vero ὑδαρὴς φιλία Eidem dicitur Fluxa amicitia, Bud., s. Non sincera, nec firma, et quasi diluta, ut alii. Aristot. Politic. 2, [4] : Ἐν δὲ τῇ πόλει τὴν φιλίαν ἀναγκαῖον ὑδαρῆ γίνεσθαι, διὰ τὴν κοινωνίαν τὴν τοιαύτην. [Similiter Æsch. Ag. 798 : Τὰ δοκοῦντ' εὔφρονος ἐκ διανοίας ὑδαρεῖ σαίνειν φιλότητι. De oratione Aristot.] De poetica [c. 27, 13] ὑδαρῆ μῦθον dicit. [Ὑδαρὴς χαρακτὴρ, Ratio dicendi *diluta*, *infirma*, Dionys. Jud. Din. c. 11, p. 659, 12, jungitur τῷ ἀσθενεῖ et ψυχρῷ, et mox τῷ κεχυμένῳ, qui et ipse dilutus et invalidus est. Sic Aristot. Poet. c. 26, ὑδαρῆ μῦθον vocat Fabulam nimis latam et productam, τῷ τοῦ μέτρου μήκει. Huic omni generi oppositum est, quod Cicero in Bruto c. 84, *solidum* et *exsiccatum* orationis genus dixit, metaphora ducta, ut Ernestius docuit, a cibo solido et sicco, qui opponitur molli et jurulento, estque saluber inprimis. Hinc et Quintil. 2, 4, 5, *sicca* et *severa* conjungit, h. e. solidiora. Ernest. Lex. rhet. Greg. Naz. vol. 1, p. 687, B : Ὡς ἂν μηδὲν ἀθεώρητον μηδ' ὑδ. ὁ λόγος ἡμῖν ἔχῃ. De mensura vocabuli mira est Mœridis observatio p. 379 : Ὑδαρὲς, βραχὺ τὸ α Ἀττικοὶ, μακρῶς Ἕλληνες. Producti α nullum usquam exemplum exstat.]

[Ὑδαριάω. V. Ὑδεριάω.]

[Ὑδάρναι, οἱ, Hydarnæ. Steph. Byz. : Ὑδ., ἔθνος Ἰνδικὸν ἀντιταξάμενον Διονύσῳ, ὡς Διονύσιος Βασσαρικῶν τρίτῳ.]

[Ὑδάρνης, δ, Hydarnes, n. pr. Persarum trium ap. Herodot. 3, 70; 6, 133; 7, 65, 83, 135, 211; Strabon. 12, p. 531. Genitivus apud Strabonem et Pausan. 3, 4, 8, est Ὑδάρνου : apud Herodotum vero Ὑδάρνεος, accus. Ὑδάρνεα, et vocativus (7, 135) Ὕδαρνες.]

[Ὑδαροειδὴς, ὁ, ἡ, Aquosus. Alexandro Trall. 11, p. 643, restituendum pro ὑδεροειδής. Neque enim ibi de hydropico, sed de aquoso agitur. Et sic interpres Latinus. Struv.]

[Ὑδαρόπιστος, ὁ, ἡ, vertitur Qui est fluxa fide : Giacomelli proponit ὑδατόπιστος. Boiss. Ex Philonis Carpasii Enarratione in Canticum canticorum, quam Giacomellus edidit Romæ a. 1772.]

[Ὑδαρὸς, ὰ, όν.] Ὑδαρὸς, idem quod ὑδαρής. Hesych. enim ὑδαρὲς exp. per ὑδαρὸν veluti notius. [Videtur hoc sequioris ævi fuisse; unde pro ὑδαρῆ, accus. sing., subinde ὑδαρὸν aut ὑδαρὴν scripsere librarii (ut codex Venet. Athen. 10, p. 426, D; 430, E, F). Schweigh. Suidas s. v. Ἄγευστος θοίνης : Τὰ ὑδαρὰ τῶν ῥοφημάτων. G. D. Theod. Prodr. p. 257. Elberling. Hippocr. De hominis fabr. p. 295, 18 Ermerins. : Χρῶ δὲ τοῖς γλυκέσι καὶ ὑδαροῖς. Hase. V. Lobeck. Pathol. p. 282.]

[Ὑδαρότης, ητος, ἡ, Mollitudo, Imbecillitas. Clem. Alex. p. 169. Wakef. Epiphan. t. 1, p. 917, D. Pallad. Vita Chrys. p. 106, 28 : Τῇ ὑδ. τῶν λογισμῶν τὴν ἄκρατον ἐξαφανίζων γνῶσιν. Hase.]

A Ὑδαρόω, Reddo ὑδαρὸν, i. e. Aquosum s. Aqueum et dilutum : unde ὑδαρωθεὶς οἶνος, Bud. ex Pand.

[Ὑδαρώδης, ὁ, ἡ, Aquosus. Psell. In Cantic. Cant. 2, 3. Boiss. Alex. Trall. 8, p. 429. Pseudo-Aristot. De plantis 2, 6. Vita Maximi Confess. vol. 1, p. VIII.]

[Ὑδαρῶς, Aquose. Alex. Trall. De lumbr. Angl. Basil. t. 1, p. 851, A : Τὸ μὲν φοινικοῦν ὑδ. πεφοίνικται, Dilutiore rubore. Figurate Epiphan t. 1, p. 917, B : Ὑδ. τὰ πάντα καὶ κακῶς ἐδίδασκε, Dissolute. Compar. Moschion De mul. pass. p. 26, 21 Dewez. : Οἴνῳ ὑδαρεστέρως συγκεκραμένῳ, Cum plurima aqua. Hase.]

[Ὑδασιστεγὴς, ὁ, ἡ, Aquam arcens, Aquæ impervius. Philipp. Thess. Anth. Pal. 6, 90 : Καὶ πῖλον ἀμφίκρημνον ὑδασιστεγῆ, ubi syllaba prima metri caussa producta. De forma vocabuli v. Lobeck. ad Phrynich. p. 688.]

[Ὑδάσπης, ὁ, Hydaspes, fl. Indiæ. Strabo 15, p. 686, 691, 696; Arrian. Anab. 6, 3; Lucian. Quom. hist. conscr. c. 12; Athen. 13, p. 595, E; Dionys. P. 1139. Genitivus est Ὑδάσπου, et Ion. Ὑδάσπεω ap. Arrian. Ind. c. 18, 1. G. D. Nomen sanscritum est Vitastâ, sec. Schlegel. *Ind. Bibl.* vol. 2, p. 295 seqq. et Lassen. *Ind. Alterthumskunde* vol. 1, p. 44 sqq. Unde scriptura Βιδάσπης ap. Ptol. Geogr. p. 412, 17 ed. Basil. Hase.]

Ὑδαταίνω, Aquosus fio, Aquesco, etiam Aquosum reddo, In aquam converto. Galen. certe [Lex. p. 582] ap. Hippocr. ὑδαταινούσῃσιν exp. non solum ὑδερώδεσιν, Hydropicis, sed etiam ἐξυδατούσαις τὸ αἷμα, καὶ ὑδατώδη καθαιρομέναις : sicut Erot. quoque [p. 312] ὑδαταινούσῃσι exp. ὑδρωπιώσαις : ut ὑδαταίνουσα hic sit, quod alibi ὑδατώδεα appellat. [Hippocr. p. 1008, ὑδαταινόμενοι.]

[Ὑδάτεινος vitiose pro ὑδάτινος, quod v.]

Ὑδατηγὸς, ὁ, i. q. ὑδραγωγὸς et ὑδροφόρος. Suidæ ὑδατηγὸς ἀνὴρ est ὁ ἀντλῶν : quum potius sonet, Qui aquam haustam aliquo fert vehitve. [Est ex Callimacho, cujus fragm. (42) apposuit Suidas s. v. Ἰμαῖον ἅσμα.]

[Ὑδατηρὸς, ὁ, ἡ, Aquarius. Æschylus (fragm. 91) C ap. Polluc. 6, 23 : Κρωσσοὺς μήτ' οἰνηροὺς μήθ' ὑδατηρούς. Nisi ὑδρηροὺς scripsit : nam ὑδρηροὺς πίθους καὶ οἰνηροὺς ex Æschyli Cabiris affert Phrynichus in Bekk. Anecd. p. 115, 3. G. D. ‖ Aquosus. Tzetz. Exeg. Il. p. 9, 4 : Τὴν ὑδατηρὰν τῶν ποταμῶν οὐσίαν.]

[Ὑδατιαῖος, αία, αῖον, Aquatilis. Hesych. Wakef.]

Ὑδατικὸς, ἡ, ὸν, Aquarius, Ad aquam pertinens : ὑδατικὸν σημεῖον Theophr. Progn. [s. De signis 1, 17 et 19, p. 787 ed. Schneid.] vocat Signum et indicium pluviæ futuræ : Ὕδατος σημεῖον id ipsum nominans, ut in Ὕδωρ docebo : Αἱ δὲ βρονταὶ, inquit, αἱ μὲν ἑωθιναὶ πνεῦμα σημαίνουσιν· αἱ δὲ μεσημβρίας βρονταὶ, ὑδατικὸν σημεῖον. Unde Plin. : Tonitrua matutina ventum significant, imbrem meridiana. [Ὑδ. νεφελῶν Theophr. ib. § 11, p. 785. Ὑδ. πόρος schol. Aristoph. Pl. 521, ex eoque Suidas s. v. Ἔμπορος. G. D. Paul. Alex. Apotelesm. p. 44, 4 : Ὑδ. τόπων. Theol. arithm. p. 45, 26 : Τῇ ὑδ. σφαίρᾳ. Hase.]

Ὑδάτινος, ίνη, ινον, Aqueus, [Aquosus. De ventis Hippocr. p. 283, 28 (vol. 2, p. 26 ed. Littr.) : Πνεύματα ὑδατεινότατα, quod ὑδατινώτατα scribendum. Νότοι ὑδάτινοι Theophr. De vent. § 57, p. 780 : unde ib. § 7, p. 760, ἄνεμος ὑδάτινος restituendum pro ἄν. ὑδάτιος. Ὑδατίνη νάρκισσος Anth. Pal. App. 120, ut alibi φίλομβρος et ὑγρὸς dicitur : v. Jacobs. ad Anthol. vol. 6, p. 105. ‖ « Ὑδάτινον, τὸ, nomen est medicamenti ocularii ap. Galen., quod ex aqua pluvia conficiebatur, velut aqueum dixeris. Galen. ubi de aqua pluvia loquitur (vol. 9, p. 496) : Εἴς τε γὰρ ὀφθαλμῶν φαρμάκων κατασκευὴν ὕδατι τοιούτῳ χρώμεθα καὶ τὸ καλούμενον ὑδάτινον ἐξ αὐτοῦ σκευάζομεν. » Foes. ‖ De colore thalassino, Theocr. 28, 11 : Πολλὰ δ' οἷα γυναῖκες φορέοισ' ὑδάτινα βράκη. Callim. fr. 295 : Ὑδ. καίρωμ' ὑμέννεσσιν ὅμοιον. ‖ Ex Epigr. [Antipatri Thess. Anth. Pal. 9, 567] ὑδατίνους βραχίονας affertur pro Rosida [Sic Lexicon septemv. fortasse typothetæ errore pro Roscida] brachia. [Immo Mollicula, Tenera : quo sensu etiam ὑγρὸς dicitur, et IISt. ipse est interpretatus in annot. ad Anacreont. 29, 9. Syllaba prima brevis est, sed producitur in versibus dactylicis. Penultima produci

videtur a Matrone ap. Athen. 4, p. 136, C, ubi versus finitur verbis θυάδας θ' ὑδατίνους, loco etiam propter θυάδας suspecto. Adjectivum si recte legitur, ὑδατεινοὺς scribendum erit, quo tamen non utar ad ὑδατεινότατα defendendum in loco Hippocratis, quem probabilius est vulgata forma ὑδάτινος usum esse. Conf. Lobeck. Pathol. p. 189, 242. G. Dind.]

Ὑδάτιον, τὸ, Aquula, ut Cic. loquitur, Suidæ νᾶμα. Simpliciter pro Aqua etiam usurpatur, s. Aquis, et specialiter pro Aquis pluviis. Affertur enim ex Theophrasto C. Pl. 2, 3 [9, 9] : Ὑδατίων ἐπιγινομένων, pro Pluviis supervenientibus. Utitur Aristot. quoque H. A. 8, nec non Plato [Phædr. p. 229, A : Κατὰ τὸ ὑδ. ἰέναι· B : Καθαρὰ καὶ διαφανῆ τὰ ὑδ. φαίνεται. « Julian. Orat. 7, p. 222, B. » Jacobs. Apoll. Dysc. p. 45 ed. Teuch. Schæf. Hero Spirit. p. 169, 5 et 12; 200, 28; 211, 23; 213, 28; 217, 24; 224, 26, μικρὸν ὑδ. Antig. Caryst. Hist. mir. p. 99, 12 Westerm. Apollon. ibid. p. 105, 16 : Ὑδ. αἰτῆσαι παρά τινος τῶν γνωρίμων. Διαυγὲς ὑδ. Aristænet. Epist. p. 14, 10 Boiss.; παραρρέον ὑδ. Synes. Epist. 113, p. 255, A. Hase.]

[Ὑδάτιος, ία, ιον, i. q. ὑδάτινος. Æneas Gaz. Theophrast. p. 65, 7. Boiss. Nisi huic altera forma restituenda ut Theophrasto, de quo v. s. Ὑδάτινος. Nihilo certius Const. Manass. Chron. 43 exemplum est, Τὴν παντόχυτον φύσιν τὴν ὑδατίαν | καὶ τὰς ἀβύσσους διελών· ubi alius codex τὴν ὑδατείαν, alius, quod verum videtur, τῶν ὑδατίων. G. Dind.]

Ὑδατὶς, ίδος, ἡ, Aquula : Medicis est Pinguetudinis superiori palpebræ substratæ extima parte incrementum : nam quum palpebra superior duabus membranis constet, earum medium viscosa quædam atque unctuosa occupant, quæ palpebras alioqui siccas sua pinguedine emolliant. [V. Definitt. med. vol. 2, p. 271, et Galen. vol. 2, p. 395; 10, p. 343.] Pinguis autem ea substantia palpebræ cuti naturaliter substrata in aliquibus, et præsertim pueris, ceu natura humidioribus, augescens supramodum ὑδατίδα parit, quæ oculum pondere suo gravans, fluxionem in eo excitat, facitque ut ab oculis humor præter naturam stillet. Palpebræ igitur hoc vitio detentis infra supercilia aquam intercutem repræsentant, nec sursum attolli possunt : si vero digitis ipsas deprimamus, inde digitos quod medium intercedit, inflatur. Horis autem antelucanis potissimum defluxione tentantur, neque contra solis splendores cernere sustinent, sed illacrymant continuisque lippitudinibus infestantur. Gorr. [Paul. Æg. 6, 14 : Ἡ ὑδ. οὐσία τίς ἐστι πιμελώδης ὑπεστρωμένη τῷ τοῦ βλεφάρου δέρματι παρὰ φύσιν. G. D. Leo phil. Consp. med. p. 151, 14 Ermerins. : Ὑδ. ἐστιν, ὅταν τὸ ἄνω βλέφαρον πιμελὴν πολλὴν ὑποθρέψαν ὀγκωθῇ καὶ βαρῇ τοὺς ὀφθαλμούς. Galen. vol. 14, p. 712, 15 : Πιμελή, ἥτις ἐπὶ τὸ πολὺ πλεονάζουσα τὰς ὑδ. ποιεῖ. || De ulceribus nominatis παραπρίσματα, μελιχηρίδες s. ὑατίδες, quæ nascuntur in talis calcibusque equorum, Hippiatr. p. 205, 23; 229, 5; 230, 16. Hase. || De hydatibus hepatis Galen. vol. 9, p. 323 : Ἐπιτηδειότατόν ἐστι τὸ ἧπαρ ὑδατίδας γεννῆσαι κατὰ τὸν ἔξωθεν αὐτῷ περικείμενον ὑμένα. Φαίνεται γοῦν ἐπὶ τῶν σφαττομένων ζώων ἐνίοτε μεστόν. Ἐὰν οὖν ποτε συμβῇ ῥαγῆναι τὰς ὑδ., ἐκχεῖται δηλονότι τὸ ὕδωρ εἰς τὴν κατ' ἐπιγάστριον περιτοναίου χώραν. || Photio,] Suidæ et Hesychio ὑδατίδες sunt σταγόνες, Stillæ, Guttæ. [Ὑδατὶς, Vesicula, Gl.]

[Ὑδατισμὸς, ὁ, ab Cælio Aurel. M. Chr. 5, 8, dicitur Sonus collisi et conclusi humoris in internis vomicis ac collectionibus, velut in membranæ succingentis suppuratione. Foes.]

[Ὑδατοδόχος, ὁ, ἡ, Aquas excipiens. Const. Manass. Amat. 9, 35. Boiss. Suidas : Φακὸς ὕδατος, εἶδος ὑδατοδόχου ἀγγείου. Cod. Paris. ὑδατόδους, quasi ὑδατώδους voluerit.]

[Ὑδατοειδὴς, ὁ, ἡ, Aquosus, Aqueus. Diog. L. 10, 106 : Ὑδατοειδῶν τινῶν ὁμοῦ ῥῆξιν. Theoph. Nonn. c. 272; Eudocia p. 178. G. D. Nemes. p. 175, 2. Galen. vol. 14, p. 712, 11 : Τό τε ὑδατοειδὲς καὶ τὸ ὑαλοειδές. Hase. Conf. Ὑδατώδης.]

Ὑδατόεις, εσσα, εν, i. q. ὑδατώδης, Aquosus, Aqueus. Dionys. P. [782] fem. gen. ὑδατόεσσαν ἴασσαν dicit quam eodem in libro χλωρὰ διαυγάζουσαν ἴασπιν, a cæruleo et pellucido aquæ colore. Cumatilem s. Cymatilem reddere queas; hic enim color imitatur aquas, habet quoque nomen ab undis, ut canit Ovid. [Inscr. Mytil. ap. Bœckh. vol. 2, p. 190, n. 2169, 1 : Σοὶ πλάκ' ἀν' ἦ[μαρ] ἀνῆκε κόρη Διὸς ὑδατόεσσα Πηγή. Hase. Nicias Anth. Pal. 6, 270 : Ὑδατόεσσα καλύπτρη. Hermocreon ib. 9, 327 : Ὑδ. δόμον. Nonn. Dion. 1, 86 : Ὑδ. ὁλκῷ. Syllaba prima longa est in versibus dactylicis.]

Ὑδατοθρέμμων, ὁ, ἡ, Aquæ alumnus, In aqua nutritus et altus, Aquatilis s. Aquaticus : ὑδ. ἰχθῦς, Plutarch. ex Empedocle [v. 78 et 88].

Ὑδατόκλυστος, ὁ, ἡ, Aqua lotus s. ablutus. Plut. [Mor. p. 270, F], ex Socrate : Ἐν δὲ Ἄργει λευκὰ φέρουσιν ἐν τοῖς πένθεσιν ὑδατόκλυστα. Id. [ib. p. 134, E] : Τὰ ὀθόνια ῥύμμασιν καὶ γαλαστραίοις πλυνόμενα, μᾶλλον ἐκπλύνεται τῶν ὑδατοκλύστων.

[Ὑδατόλουτος, ὁ, ἡ, Aqua lotus. Const. Manass. Chron. 417 : Ὑδ. ἡ ζωοθρέμμων χέρσος.]

[Ὑδατομήτωρ, ἡ, Aquarum mater. Ὑδ. πηγὴ Const. Manass. Chron. 212.]

[Ὑδατόμικτος, ὁ, ἡ, Aqua mixtus. Monolog. in S. Panteleemonem. Boiss.]

[Ὑδατοπαγὴς, ὁ, ἡ, Ex aqua concretus. Anon. In ador. crucis p. 145, C Grets. Pseudochrys. t. 11, p. 910, C, de cœlo : Τὴν ὑδατοπαγῆ καμάραν. Hase.]

[Ὑδατόπιστος. V. Ὑδαρόπιστος.]

[Ὑδατοπλὴξ, ὁ, ἡ, Aqua percussus. Oppian. Cyn. 2, 142 : Ὑδατοπλήγεσιν ἄκραις.]

[Ὑδατοπόντιστος, ὁ, ἡ, Aqua immersus. Const. Manass. Chron. 406 : Ὑδ. τῶν δένδρων τὰ στελέχη.]

[Ὑδατοποσία, ἡ, Aquæ potio. Hippocr. p. 400, 38; Lucian. Rhet. præc. c. 9.]

[Ὑδατοποτέω, Aquam bibo. Lucian. Icar. c. 7. || Ὑδατοπωτέω Cratino ap. Pollux. 4, 184, restituit Porsonus postulante metro : Οὐδ' ὑδατοπωτῶν οὐδὲ κοιλοφθαλμιῶν. V. de hac forma Lobeck. ad Phryn. p. 456.]

[Ὑδατοπότης, ὁ, Aquæ potor. Phrynich. ap. Athen. 2, p. 44, D.]

[Ὑδατόρροια, ἡ, Diluvium. Const. Manass. Chron. 476.]

[Ὑδατόρρυτος, ὁ, ἡ, Aquas fluentes habens. Eust. ad Hom. p. 268, 29; Laudat. S. Panteleemonis p. 12. Boiss.]

[Ὑδατόστρωτος, ὁ, ἡ, In aquis stratus. Jo. Damasc. Epiph. 8. Const. Manass. Chron. 1050 : Τάφος ὑδ. ὁπλιτικῆς ἰσχύος.]

[Ὑδατοσύδνη, ἡ, nomen Nereidis, Callim. ap. Eust. p. 437, 21, et 1204, 3. « Ἁλοσύδνη, quodque Callimachus hinc effluxit ὑδατοσύδνη, simplicia esse pro ἁλοσύνη et ὑδατοσύνη jam ad Soph. Aj. p. 486 dixi mihi falsum videri; neque Dœderlini auctoritas Synon. vol. 3, p. 85, de sententia me deducit, potiusque assentior Vossio vocabula ista cum ὕδνη id est ἔγγονος composita existimanti, quod cum υἱὸς et φύω cognatum videtur. » Lobeck. Pathol. p. 235.]

Ὑδατοτρεφὴς, ὁ, ἡ, i. q. ὑδατοθρέμμων. Hom. Od. P, [208] : Ἀμφὶ δ' ἄρ' αἰγείρων ὑδατοτρεφέων ἦν ἄλσος. Cujus versus Athen. quoque [2, p. 41, A] meminit, apud quem tamen scribitur ὑδατοτροφέων : quam scripturam apud Hesych. quoque extare sciendum est, ὑδατοτροφέων exponentem ὑπὸ ὕδατος τρεφομένων ἢ αὐξομένων : a nom sing. Ὑδατοτροφής. [V. de utraque forma Lobeck. ad Phryn. p. 577.] At Ὑδατοτροφέω, quod VV. LL. ex eodem Hesych. afferunt pro Aqua nutrio, commentitium esse puto. [Sumtum est ex glossa illa ὑδατοτροφέων.]

[Ὑδατότροφος, ὁ, ἡ, Aqua nutritus, Irriguus. Πλάτανος ὑδ. Const. Manass. Chron. 192.]

[Ὑδατοφόρητος, ὁ, ἡ, Aqua vectus. Const. Manass. Chron. 409 : Ἅπαν ὑδ. ἦν τηνικαῦτα ζῷον.]

Ὑδατόχλοος, ὁ, ἡ, Virens aqua. Hippocr. ὑδατόχλοα dixit quasi ὑδατόχλωρα, Galen. Lex. [p. 582. « Aquosa virescentia, aut aquosa ex pallido virescentia significant, et de alvi recrementis dicuntur ap. Hippocr. p. 1117, E (vol. 3, p. 146 ed. Littré), ubi tamen alii codices ὑδατόχροα. Rursus p. 218, A, ὑδατόχλοος ὑπόστασις Subsidentiam aquosam ex pallido virescentem in alvi excrementis significat. Varia vero hujus est

dictionis scriptio, et frequenter ὑδατόχροα dicuntur Aquæ similes dejectiones, quæ perliquidæ Celso, et ὑδαρὲς διαχώρημα vocatur in Progn., summæ cruditatis notæ, quum non solum aquæ colorem, verum etiam essentiam referant, p. 986. Sæpius quoque ὑδατόχολα scribuntur, quæ aquosas et perliquidas dejectiones pallida aut flava bile permixtas indicant, ut p. 1096, C; et p. 73, E; 136, E, et p. 127, A: Κοιλίης ὑδατόχολα πολλὰ διδούσης. Quam dictionem exponit Galen. (ad Epidem. p. 1096, C, vol. 9, p. 295): Τῶν δὲ κατὰ μέρος ἐν τῇ προκειμένῃ ῥήσει γεγραμμένων τὰ μὲν ὑδατόχολα διαχωρήματα τινὲς μὲν διὰ τοῦ χ καὶ λ γράφουσιν, ἔνιοι δὲ διὰ τοῦ χ καὶ ο καὶ λ, καὶ λεπτὰ μὲν ὑπάρχειν αὐτὰ, καθάπερ καὶ τὸ ὕδωρ ἐστὶ λεπτὸν, ἐνδεικνυμένων ἀμφοτέρων τῶν ὀνομάτων· ὑπηλλαγμένα δὲ κατὰ τὴν χρόαν, τὰ μὲν ὑδατόχλοα τῆς χλόης ἐμφαίνειν αὐτὰ, τὰ δὲ ὑδατόχολα τῆς χολῆς· καὶ τρίτη δ' αὖ τις γραφὴ, διὰ τοῦ χ καὶ ρ, ἡ ὕδατος χρόα, μήτ' ἐν τοῖς παλαιοῖς, μήτε ὅλως ἐν τοῖς ἀκριβέσιν ἀντιγράφοις εὑρισκομένη, φανερῶς τε οὖσα μοχθηρά· τὰ γὰρ ὑδατώδη τῶν οὔρων ἐν αὐτῷ τῷ τοιαῦτα λεχθῆναι καὶ τὴν σύστασιν ἐμφαίνει λεπτὴν καὶ τὴν χρόαν λευκήν. Ὑδατόχροα οὖρα Erotian. (p. 370) exponit τὰ ὕδατος ἔχοντα χροιάν. Verum suspectus mihi est locus neque ὑδατόχροα οὖρα dicuntur Hippocrati, sed ὑδατώδη, non quæ tantum colore aquam, sed essentiæ tenuitate referunt, ut exponit Galenus. Existimo igitur Erotianum urinis attribuisse ap. Hippocr. quod de alvi recrementis dicitur p. 1117, E, et pro ὑδατόχλοα legisse ὑδατόχροα, hoc modo, Καὶ τὰς ἐπομένας ὑδατόχροα πολλὰ διήει οὖρα. Foes.]

[Ὑδατόχολος, ὁ, ἡ.] Ὑδατόχολα διαχωρήματα apud Actuar. Π. διαγνώσ. παθῶν 1, 4, Excrementa permixta bile aquosa s. aqua biliosa.

[Ὑδατόχροος (contr. —ους), ὁ, ἡ.] Ὑδατόχροα οὖρα Erot. [p. 370] ex Hippocr. affert pro ὕδατος ἔχοντα χροιὰν, Quæ aquæ colorem habent, Urinæ aquei coloris. [V. Ὑδατόχλοος.]

Ὑδατόω, Aquosum reddo. [Rufus p. 135: Τὸ ψυχρὸν ὑδατοῖ.] Unde pass. ὑδατοῦται, quod exp. In humorem resolvitur. [Philippus Anth. Pal. 9, 709: Πᾶσι ... ἐν κώλοις ὑδατούμενος. Rufus p. 97 ed. Matth. G. D. Theodos. Diac. Expugn. Cretæ p. 270, 167: Πλησμονὴν ἄπειρον ὑδατουμένην. Hase.]

Ὑδατώδης, ὁ, ἡ, Aquosus, Multum in se aquæ continens, Aqueus. Theophr. [C. Pl. 2, 19, 2: Τὰ μὲν χλωρὰ, τὰ δὲ ὑδ. καὶ ὑγρά. Idem] de quercu [H. Pl. 3, 7, 5]: Ἐπὶ δὲ τοῦ φύλλου φύει κατὰ τὴν ῥάχιν σφαιρίον λευκὸν, διαυγὲς, ὑδατῶδες, ὅταν ἁπαλὸν ᾖ, Pilulam candicantem, translucidam, aquæ plenam. Idem [C. Pl. 6, 11, 11]: Ψυχρότατα τὰ ἔνυδρα καὶ ὑδατώδη, Quæ in aquis nata sunt et aquosa. [Aristot. De partt. anim. 2, 4: Δειλότερα τὰ λίαν ὑδ. Basil. M. vol. 2, p. 126, A: Ἄποτος αὐτοῖς καὶ ὑδ. ὁ οἶνος. Plutarch. Mor. p. 650, B: Ἄβαφος καὶ ὑδ.] Item ὑδατώδεις ἄνεμοι, qui et ἔφυδροι, Aquosi s. Pluviosi venti, ut Aquaticus auster apud Ovid. [Ὑδ. χειμὼν Geopon. 1, 12, 20. Ὑδ. γῆ 11, 13.] Apud Hippocr. Galenus ὑδατώδεας exp. ὑδρωπικάς. [Ὑδατώδεες, Aqua intercute suffusi, hydropici et qui aqua inter cutem laborant, eaque hydropis specie quæ subtercus, anasarca, sarcites et ὑποσαρκίδιος ab Hippocrate vocatur De rat. vict. in morb. ac., quibus præcipue sectio per paracentesin convenit, etsi Paulus, Celsus, Aetius et reliqui asciti tribuunt. Ὑδατώδεας ὑδρωπικοὺς explicat Galen. in Lex. (p. 582) ap. Hippocr.; sic enim malo ex melioribus exemplaribus, quam ὑδρωπικὰς quod passim legitur, existimoque locum p. 1195, A designari: Ὑδατώδεας θᾶσσον τάμνειν. Eosdem ὑδατουμένους ibidem vocat, Aqua inter cutem suffusos. Foes.] || Ὑδατῶδες (sive Ὑδατοειδὲς) ὑγρὸν, Aqueus humor: unus ex oculi humoribus, crystallinum anteriore parte circumdans, et medium complectens. Censetur autem verus humor, ut qui aquæ modo effluat et pellucidus sit: unde et ὑδατώδης s. ὑδατοειδὴς dictus est. Alii eum ᾠοειδῆ (h. e. Ovo similem, s. Albugineum) nuncuparunt, ut scripsit Aetius 7, 1, quod magnam gerat cum ovi humore albo et tenui similitudinem. Gorr. Idem in sapore ὑδατῶδες vocari tradit quod aqueum est, i. q. aquæ modo insipidum: et ὑδατώδη saporem dici, quem aquosus humor admixtus rebus inducit. Esse autem valde obscurum, et, velut aquam ipsam, in medio saporum omnium. Dicitur vero, inquit Idem, et alia signif. ὑδατῶδες et aqueum, id quod a mediocritate sui generis deficiens, ad aquam proxime accedit, ut in vinis id quod imbecillimum est, et minimam sustinet aquæ mistionem (quod Hippocr. ὀλιγοφόρον nominavit), et in urinis alba et valde tenuis, et in humoribus quæ plurimum seri habent. Est enim certum non ab aquæ sapore, sed ab aliis aquæ qualitatibus ejusmodi omnia nuncupari Aquea. Vide Ὑδαρής. [Ὑδατῶδες Aqueum dicitur et saporis est differentia, aut quod aquæ est simile, ut ὑδατῶδες οὖρον, Urina diluta et aquea, Hipp. p. 210, F. Foes. Ὑδ. γεῦσις Geopon. 7, 15, 4. De colore Lucian. De dea Syr. c. 32: Λίθοι οἱ μὲν λευκοὶ, οἱ δὲ ὑδατώδεες.]

[Ὑδέας, ὁ, Hydeas, n. pr. viri. V. Ὑδισσός.]

[Ὑδείω. V. Ὑδέω.]

[Ὑδελχις, ἡ, Hydelchis. Arcad. p. 36, 12, ubi de nominibus in χις agit: Τὸ Ἀτάρβηχις Ὑδελχις (sic cod. Havn.: Parisini ὕδελφις) ἐπὶ πόλεων καὶ νήσων.]

[Ὑδεραίνω, i. q. ὑδεριάω. Hippocr. p. 563, 41.]

[Ὑδεράω, i. q. ὑδεριάω. Photius p. 615, 13, Suidas et gramm. Bachmann. vol. 1, p. 303, 11: Ὑδερῶν· ὑδρωπιῶν. Quod ap. Hesych. ὑδρῶν cum eadem interpretatione scriptum contra seriem. Pollux 4, 187: Ὕδερος, ὑδερᾶν, quod ὑδεριᾶν scripserunt Jungerm. et (fortasse ex cod.) Bekkerus. Apud Aristid. vol. 2, p. 408, 8, codex optimus ὑδερῶντας pro ὑδεριῶντας. Similiter in aliis hujusmodi verbis terminatio variat: de quo dixit Lobeck. ad Phryn. p. 80. Tertia, sed vitii manifesta forma ὑδράω est ap. Mœrin p. 377: Ὕδερος καὶ ὑδρᾶν Ἀττικοὶ, ὕδρωψ καὶ ὑδρωπιᾶν Ἕλληνες, qui ὑδερᾶν vel, quod probabilius, ὑδεριᾶν scripserat, ut observarunt editores. Quartum denique vitium est ap. Hesych.: Ὑδαριᾷ, ὑδρωπιᾷ. G. Dind.]

Ὑδερίασις, εως, ἡ, dicitur πάθος illud, sc. Aquæ intercutis et hydropis, i. q. ὕδρωψ et παρέκχυσις, quæ vide. [Hippiatr. p. 135, 9: Παρέκχυσις καὶ ὑδ. Hase.]

Ὑδεριάω, i. q. ὑδρωπιάω significans, Hydropicus sum, Intercutibus vitiis madeo, ut Gell. loquitur, ap. Diosc. 5. [Galen. vol. 4, p. 463, 15; vol. 6, p. 338, 5. Id. vol. 2, p. 41, 2: Ὑδραγωγὸν διδόναι τοῖς ὑδεριῶσιν. Hase. Ælian. N. A. 3, 18; 14, 4; Teles ap. Stob. Flor. 93, 31, vol. 3, p. 237; Rufus p. 34, 42 ed. Matth.] At pro Ὑδαριᾷ, quod Hesych. exp. ὑδρωπιᾷ, forsitan scrib. est ὑδεριᾷ. [V. Ὑδεράω.]

Ὑδερικὸς, ἡ, ὸν, pro ὑδερώδης. Dicitur enim ὑδερικὸς, Hydropicus, Qui hydrope laborat, Aqua intercute laborans. [Rufus p. 51 et Oribas. p. 271 ed. Matth.] Et ὑδερικαὶ διαθέσεις, ap. Galen. Ad Glauc., Affectiones hydropicæ. [Schol. Hom. Il. N, 568. Ὑδ. ἀρρωστίαι Gregor. Nyss. vol. 3, p. 247, D, ubi codex ap. Wolf. Anecd. vol. 3, p. 39, ὑδρικαῖς. Ὑδερίῳ πάθει, quod ex Andrea Cret. p. 208, D, affert Kallius, ὑδερικῷ scribendum aut ὑδέρῳ, ut ὑδέρῳ· νοσήματι dixit schol. Pind. Pyth. 1, 89. G. D. Figurate Theophyl. Bulg. Alloc. de Latinis p. 288 Anecd. Mingar.: Φεῦ τοῦ ὑδερικοῦ ὑμῶν ὄγκου. Boiss.]

[Ὑδεροειδὴς vitiose pro ὑδαροειδὴς, quod v.]

Ὕδερος, ὁ, i. q. ὕδρωψ, Aqua intercus, Hydrops. [Mœris p. 377: Ὕδερος Ἀττικοί· ὕδρωψ Ἕλληνες.] Aristot. Eth. 7, 8: Ἔοικεν ὑδέρῳ καὶ φθίσει. Lucian. Lexiph. [c. 17]: Ἔπαυσεν ἄν σε ὑδέρῳ μὲν ἐχόμενον καὶ ὑπὸ τοῦ πάθους διαῤῥαγῆναι κινδυνεύοντα, σεαυτῷ δὲ εὔσαρκον εἶναι δοκοῦντα, καὶ εὐρωστίαν οἰόμενον τὴν συμφοράν. [Id. Gall. c. 23. Philostr. V. Apoll. 1, 6: Ὑδέρους ἁλίσκονται καὶ φθόας· et 9; 3, 44; Heroic. p. 679. Schol. Pind. Pyth. 1, 89.] Galen. Ad Glauc. 2: Ὑδέρων ἴασις· sunt enim plures ὑδέρου species. Nam alia τυμπανίας ὕδερος nominatur; alia, ἀσκίτης, alia, λευκοφλεγματίας s. ὑποσαρκίδιος aut ἀνὰ σάρκα ὕδερος: de quibus Paulus Ægin. 3, 48. De iisdem et infra in Ὕδρωψ ex Gorræo. || At vero ὕδερος εἰς ἀμίδα, ut ὕδρωψ εἰς ἀμίδα, Hydrops ad matellam, dicitur a quibusdam Renum morbus, quem διαβήτην appellant. Gorr. [|| Ὑδεροῦν Erotian. (p. 372) apud Hippocratem τὸν ὕδερον exponit, et Epiclem reprehendit qui τὸ ὑδρηλὸν χωρίον, hoc est Humectum locum, sumserit, quum passim pro Hydrope apud Hippocratem capiatur, ut lib. Περὶ τῶν ἐντὸς

παθῶν sæpe, et lib. Περὶ παθῶν, et p. 191, A; 483, 4; 563, 37; 611, 15. At ὑδεροῦν aut ὑδροῦν, quod etiam legunt exemplaria quædam, pro ὕδερον non reperies ap. Hipp. Quamobrem suspecta Erotiani lectio. Ὑδερος legitur p. 543, 55; 544, 34. Foes.]

Ὑδερώδης, ὁ, ἡ, i. q. ὑδρωποειδής, Hydropicus, supra in Ὑδαταίνω. [Rufus p. 14, 32, 44, 283, et Oribas. p. 119 ed. Matth.]

Ὑδέω, idem quod ὕδω, siquidem Hesych. ὑδέουσι exp. ὑμνοῦσιν, Celebrant, Decantant, Laudant, Carmine prædicant, Carmine pangunt vel dicunt. [Suidas 5. v. Ὕδω versum apposuit, Αἴθρην τὴν εὔτεχνον ἐπαγρομένης (ἐν ἀγρ. Bernh.) ὑδέοιμι, quem Callimachi esse ex Hecale vidit Toupius.] Pass. Ὑδέομαι, ap. Apoll. Arg. 2, [528]: Καὶ τὰ μὲν ὡς ὑδέονται, i. e. ᾄδονται καὶ λέγονται, schol. [Id. 4, 264. Nicand. Al. 47, 525; Callim. fr. 477; Aratus 257.] Metri causa dicitur etiam Ὑδείω, ut πνείω pro πνέω. Callim. Hymno in Jovem 176]: Αὐτίκα χαλκῆας μὲν ὑδείομεν Ἡφαίστοιο, Dicimus, λέγομεν, schol. [De forma Ὕδω HSt.:] Ὕδω, Celebro, cano, Dico. Hesych. enim ὕδειν exp. ὑμνεῖν, ᾄδειν, λέγειν. Nicander Al. pro Voco etiam posuisse hoc verbum fertur. [Male hanc formam Nicandro tribuit. «Etym. Ms. Paris.: Ὑδειν· παρὰ τὸ ὑάδειν κατὰ συγκοπὴν τοῦ α, ὕδειν, ὥς φησι Διογενιανός. Ὑδειν· σημαίνει τὸ ὑμνεῖν. Ἔστι παρὰ τὸ ὑμνῶ ἀποβολῇ τοῦ ν ὑμῶ καὶ τροπῇ τοῦ μ εἰς δ γίνεται ὕδω κατὰ ἀναβιβασμὸν τοῦ τόνου, καὶ ὕδεις καὶ ὕδει, καὶ τὸ ἀπαρέμφατον ὕδειν, «Ὑδειν ἔοικε τὴν φερέζωον κόρην.» Bast. ad Greg. Cor. p. 241. Est versus Callimachi, cujus duo prima verba apposuit Suidas s. v. Ὕδω, totum repetivit Joann. Damasc. Hymn. pentecost. 26. V. Næk. in Museo Rhenano vol. 2, p. 522. Theognost. Can. p. 19, 27: Ὑδειν, τρέχειν, λέγειν· qui ὕδειν vel ὑδεῖν, cui apta est interpretatio λέγειν, confudit cum ὑδνεῖν, ad quod altera spectat explicatio τρέφειν: nam sic scribendum pro τρέχειν. V. Ὑδνέω. G. Dind.]

[Ὑδη, ἡ, per φήμη, ᾠδή exp. Theognost. Can. p. 19, 26.]

[Ὕδη, ἡ, Hyda. Steph. Byz.: Ὕδη, πόλις Λυδίας, ἐν ᾗ ᾤκει Ὀμφάλη δυναστεύουσα Λυδῶν, Ἰαρδάνου θυγάτηρ, ὡς Ἀπολλώνιος Καρικῶν τετάρτῳ.... Τὸ ἐθνικὸν Ὑδαῖος. Homer. Il. Υ, 385: Ὕδης ἐν πίονι δήμῳ. Eandem cum Sardibus urbem esse quorundam opinio fuit, quam memorant Strabo 13, p. 626, Steph. Byz., schol. Homeri et Plinius H. N. 5, 29, 30. Male autem in libris quibusdam scriptum Ὕλης, quemadmodum vicissim Ὕλης, Bœoticæ urbis nomen, in Ὕδη corruptum fuit, de quo v. s. Ὕλη. || Urbs Lycaoniæ ap. Hierocl. Synecd. p. 394 ed. Bekk., ubi Wessel.: «Plinius Lycaoniæ urbem in confinio Galatiæ atquæ Cappadociæ fuisse 5, 27 scribit. Rufus πόλεως Ὕδης est in Chalcedon. p. 526; qui Σίδης mendose p. 400.»]

Ὑδης, ὁ, Qui carmina pangit, carminibus laudes alicujus dicit, Poeta; ποιητὴς, συνετὸς [Per συνετὸς exp. etiam Theogn. Can. p. 19, 26], Sapiens, Intelligens, Prudens, Hesych. In qua signif. posteriore legitur ap. Eund. et Ὕδνης. Id enim ὕδνης exp. εἰδὼς, ἔμπειρος, Sciens, Peritus. Idem tamen ὕδναι attulerat etiam pro ἔγγονοι, σύντροφοι, i. e. Nepotes, Convictores. [Hæc ad ἁλοσύδνη spectare videntur, quod Is. Vossius comparavit.]

[Ὑδισσὸς, ἡ, Hydissus. Steph. Byz.: Ὑδ., πόλις Καρίας, ἀπὸ Ὑδίσσου παιδὸς Βελλεροφόντου καὶ Ἀστερίας, θυγατρὸς Ὑδέου, ὡς Ἀπολλώνιος Καρικῶν τετάρτῳ· ἐξ ὧν ἐγενήθη Ὕδις (Ὕδισσος Salmasius), ἐξ οὗ καὶ ἡ πόλις Ὑδισσός. Ὁ πολίτης Ὑδισσεὺς, ὡς ὁ αὐτὸς Ἀπολλώνιός φησιν.]

[Ὕδνα, ἡ, Hydna, Scyllidis (Σκύλλου ap. Athen.) Scionæi filia. Pausan. 10, 19, 1 (ubi Ὕδναν), et Athen. 7, p. 296, E (ubi Ὕδνης).]

[Ὑδνέω.] Ὑδνεῖν, Nutrire. Vide Hesych. [qui per τρέφειν, κρύβειν (hoc fortasse delendum), αὔξειν explicat. Etym. M. p. 776, 11: Ὑδνῶ, τὸ τρέφω· καὶ ὑδνεῖν, τὸ τρέφειν. Adde Theognost. s. v. Ὑδέω citatum.]

[Ὕδνα. V. Ὑδατοσύδνη.]

[Ὕδνης. V. Ὕδης.]

[Ὕδνον, τό. HSt. post verba s. v. Οἶδνον apposita:] Ceterum pro οἶδνον scribitur etiam Ὕδνον, quod et Hesych. agnoscit. Plut. [Mor. p. 664, B]: Διὰ τί τὰ ὕδνα δοκεῖ τῇ βροντῇ γενέσθαι; Juvenal., Raduntur tubera si ver Tunc erit, et facient optata tonitrua cœnas Majores. Diosc. 2, 175: Ὕδνον, ῥίζα ἐστὶ περιφερὴς, ἄφυλλος, ἄκαυλος, ὑπόξανθος· ἔαρος ὀρυττομένη· ἐδώδιμος δέ ἐστιν ὠμή τε καὶ ἑφθὴ ἐσθιομένη. Athen. 2, [p. 62, A] ex Theophr.: Τὸ ὕδνον ὃ καλοῦσί τινες γεράνειον, καὶ εἴ τι ἄλλο ὑπόγειον. Et mox ex Lynceo Samio: Ἀκαλήφην ἡ θάλασσ' ἀνίησιν, ἡ δὲ γῆ ὕδνα. [Incert. De cibis p. 267, 20 Ermerins. annumerat alimentis quæ viscosum humorem generant. Sec. Fraas. Synops. pll. floræ cl. p. 319, est Tuber cibarium W. Hase. Hesych.: Φέριγγες, τὰ ὕδνα. De viribus medicis v. Galen. vol. 13, p. 238.]

Ὑδνόφυλλον, τὸ, Folium tuberis, i. e. Herba quæ tuberi superinnascitur, ἡ ἐπὶ τοῖς ὕδνοις φυομένη πόα, Hesych. Sic Athen. 2, [p. 62, D] ex Pamphili Glossis: Ὑδνόφυλλον, ἡ φυομένη τῶν ὕδνων ὕπερθε πόα, ἀφ' ἧς τὸ ὕδνον γινώσκεται.

[Ὑδογενὴς, ὁ, ἡ, Ex aqua natus. Orph. ap. Euseb. Præp. ev. 13, p. 666, A, ubi libri ὑλογενὴς vel ὁλογενής. Correxit Scaliger. V. Lobeck. Aglaoph. p. 443.]

[Ὕδος, τὸ, Aqua. HSt. s. v. Ὕδωρ:] Poetice dicitur Ὕδος etiam. [Hujus formæ duo tantum casus, ὕδος et ὕδει, usitati sunt apud Epicos, syllaba priore in ὕδος correpta, in ὕδει modo correpta modo producta.] Hesiod. Op. [61]: Γαῖαν ὕδει φύρειν, pro ὕδατι. [Theogn. 961: Ὕδωρ ἀναμίσγεται ὕδει. Callim. ap. Chœrob. In Theodos. p. 384, 3: Ἔστιν ὕδος καὶ γαῖα. Orph. Arg. 1134, de Acheronte fluvio: Ἀργυροειδὲς ὕδος προρέων.]

[Ὕδρα. V. Ὕδρος.]

Ὑδραγωγεῖον, τὸ, pro Aquæductu Bud. affert ex Strab. p. 68 [13, p. 614]. Scribitur etiam Ὑδραγώγιον. [Aquarium, Ductus, Gl. Aq. Sam. 2, 8, 1. «Gruter. Inscr. 1066.» Kall. Theodoret. Hist. eccl. p. 829, A. Inscr. Mytil. ap. Bœckh. vol. 2, p. 191, n. 2172, 2: Τὰν κράνναν καὶ τὸ ὑδραγώγιον Ἀρτέμιδι Θερμίᾳ. Hase.]

[Ὑδραγωγέω, Aquam duco. Strabo 13, p. 614: Ἐξ οὗ (ποταμοῦ) τὸ ὕδωρ ὑδραγωγεῖται τοῖς Ἀδραμυττηνοῖς. Wakef. Vita Pachom. Actt. SS. Maii t. 3, p. 43, B: Ὑδραγωγήσωμεν νυκτὸς ποτίζειν τὸν ἀγρόν. In ed. perperam, ὑδραγωνήσωμεν. Hase.]

Ὑδραγωγία, ἡ, exp. Aquæductus; item et Aquæ deductio. [Greg. Nyss. t. 1, p. 140, A, improprie: Ὑδραγωγίας αἵματος. Hase. Plato Tim. p. 77, C: Τὴν ὑδρ. κατεσκεύασαν τρόπῳ τινὶ τοιῷδε. Joseph. A. J. 9, 14, 2.]

[Ὑδραγωγικὸς, ἡ, ὸν, Aquam ducens. Suidas: Λείβηθρα ... ὀχετὸς ὑδρ. Sic etiam Photius: sed ὑδραγωγὸς Eustath. p. 1323, 18. Aristot. Meteor. 1, 13: Οἱ τὰς ὑδρ. ποιοῦντες.]

[Ὑδραγώγιον. V. Ὑδραγωγεῖον.]

Ὑδραγωγὸς, ὁ, ἡ, Aquam educens, ut ὑδραγωγὸν φάρμακον ap. [Galen. vol. 10, p. 463,] Actuar. [et Theophan. Nonn. vol. 2, p. 96] inter καθαρτήρια. Exp. etiam Aquator: quomodo Cæs. et Liv. appellant Eum cui aquandi s. aquæ advehendæ cura commissa est. [Sic Artemid. 4, 74; Manetho 1, 84. Ὑδρ. dicitur Hippocrati Qui aquam sæpe haurit, et sumitur pro hydropico et aqua subter cutem laborante ex nimis crebro aquæ haustu, p. 1240, C.] Substantive etiam accipitur pro Aquagio s. Aquæductu, ὑδροχόη, ut Eccles. 24, [31]: Ἐγὼ ἡ σοφία ὡς διώρυξ ἀπὸ ποταμοῦ, καὶ ὡς ὑδραγωγὸς ἐξῆλθον εἰς παράδεισον. Itidemque 4 Reg. 18, [17] legitur Ἐν τῷ ὑδραγωγῷ, In aquæductu. [Hesych. s. v. Παροχετεύων· ὅταν ἀπὸ τούτου τοῦ μέρος στρέφῃ τὸ ὕδωρ εἰς ἄλλον ὑδραγωγόν· ubi codex ὑδραγόν. || Aquam adducens, de Sirio, Plutarch. Mor. p. 366, A. De Aquilege idem ibid. p. 914, B: Διονύσιον τὸν ὑδρ. Wytt. De loco aquoso Horapoll. Hierogl. p. 50, 3 Leemans.: Ἐὰν λάβηται ὑδραγωγοῦ τόπου. Hase. || I. q. Chamædaphne, Diosc. Notha p. 473 (4, 149). Boiss.]

Ὑδραίνω, Lavo, Irrigo, aqua sc.; Aqua perfundo. [Eurip. Tro. 226: Γᾶν ἂν ὑδραίνει Κρᾶθις· Iph. T. 54: Ὑδραινον αὐτόν· 162: Ὦ (Ἀδᾶ) τάσδε χοὰς μέλλων κρατῆρά τε τὸν φθιμένων ὑδραίνειν γαίας ἐν νώτοις.] Unde aor. med. Ὑδρήνασθαι [Ὑδρήνασθαι], Hesychio λούσασθαι, περιῤῥάνασθαι: qui ὑδρηναμένη exp. itidem λουσαμένη, et περιεῤῥαμμένη, ὕδατι περιχεαμένη, de-

sumptum ex Hom. Od. P, [48]: Ἀλλ' ὑδρῃναμένη, καθαρὰ χροὶ εἵματ' ἑλοῦσα, Εἰς ὑπερῷ' ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶ Εὔχεο, Quum te laveris et pura corpori indueris vestimenta. [Adde Od. Δ, 750, 759, P, 58. Eurip. El. 157: Λουτρὰ πανύσταθ' ὑδρανάμενον χροΐ. || Forma Laconica ap. Hesych.: Οὐδραίνει, παρακαθαίρει (περικαθαίρει Lobeck. Aglaoph. p. 183)· Λάκωνες.]

[Ὑδραῖος, αία, αῖον, Aquatilis. Ex Olympiod. In Plat. Phædon. affert Bekker. Anecd. p. 1426. Ὑδρ. καὶ χερσαῖος Nicet. Chon. Annal. 1, 5. || Hydræus. V. Ὕδρος.]

[Ὑδραλεσία, ἡ, Mola aquaria, Gl. || Ὑδρατία, idem. V. Ὑδρόμυλος.]

[Ὑδραλέτης, δ, Mola aquaria. Strabo 12, p. 556.]

[Ὑδράλης, ὁ, Hydrales, n. fluvii, ap. Nicet. Chon. Hist. p. 211, D.]

Ὑδραλὴς, ὁ, Hesychio ὄφις ὕδατος, Coluber s. Serpens aquaticus, (qui ὕδρος quoque dicitur et ὕδρα, nec non ἔνυδρις,) item [ap. Hesych. ante Ὕδρα] μετάβολος, Mutabilis.

[Ὑδράλμη, ἡ, Aqua salsa. Oribas. p. 53 Matth. G. D. Muria. Moschion De pass. mul. p. 29, 7; 31, 5 Dewez. Hase.]

[Ὑδραμαρδία, ἡ, Hydramardia, fictum urbis nomen. Lucian. V. H. 2, 4.]

[Ὑδραμία, ἡ, Hydramia. Steph. Byz.: Ὑδρ., πόλις Κρήτης, ὡς Ξενίων ὁ τὰ Κρητικὰ γράψας. Οἱ πολῖται Ὑδραμεῖς, ὡς Μεγαρεῖς.]

[Ὑδρανὸς, ὁ ἀγνιστὴς (ἀγνωστὴς codex) τῶν Ἐλευσινίων, Hesych. Significat eum, qui apud Eleusinios sacra lustrationum perageret seu publice, ut Athenis exegetæ, seu privatim, ut piatores plebeii. Lobeck. Aglaoph. p. 183. Accentus ducit ad ὑδραγὸς, quod non legitur. Idem Pathol. p. 178. Idem Hesych. Ὑδράνα, εἰς θυσίαν ἀκραιφνές· Ῥίνθων. Ὑδράνη, τὸ ἀκραιφνὲς καὶ καθαρόν.]

[Ὑδραντικὸς, ἡ, όν. Incerti medici fr. De hydrophobia, a Bernardo editum in Reliq. medico-crit. p. 67. Nota tamen hoc l. potius ὑγραντικὴ δίαιτα legendum videri Coraio in Chardoni de la Rochette *Mélunges de critique et de philol.* vol. 2, p. 358. Osann. Recte Coraes.]

[Ὕδραξ, ακος, Hydrax, locus Cyrenaicæ, ap. Synes. Ep. 67, p. 210, C. Boiss.]

[Ὑδραργυρίζω, Colorem argenti vivi habeo. Tzetz. Hist. 8, 450. Elberling. || Pseudosynes. De arte magna ap. Fabric. Bibl. Gr. vol. 8, p. 248, 15: Τὰ μὲν δύω ☿☿ ὑδραργυρίζοντα, Duos Mercurios in argentum vivum redactos. Hase.]

Ὑδράργυρος, ὁ, Argentum vivum. Metallum est, inquit Gorr. Definitt. med., in argentifodinis nascens, album, aquæ instar liquidum, et valde mobile: paulo post quum duo ejus genera posuisset, addidit, Nomen enim ex aqua et argento ductum est, quod argenti quidem colorem referat, nec tamen ut argentum uno loco consistat, sed aquæ modo diffluat: ob id ab Aristot. ἄργυρος χυτὸς dicitur, quod nomen Alex. Aphrod. ὑδράργυρον interpr. Verum Plin. purum illud et nativum nominat Argentum vivum: factitium autem illud ex minio, Hydrargyrum, diversis verbis diversas res significari putans. Hæc ille, apud quem plura reperies, et ap. Diosc. 6, 29, Theophr. De lap. [§ 60], Plin. 33, 8. [HSt. alibi:] Ὑδράργυρος, Argentum vivum, ut interpretantur ap. Diosc. 5, 102, et 6, 29, ubi de ejus vi lethali et remediis agit. [Adde Galen. vol. 13, p. 270.] Plin. tamen inter ea duo distinguit, ut Gorr. quoque annotat, cujus hæc sunt verba: Ὑδράργυρος, Argentum vivum: metallum est in argentifodinis nascens, album, aquæ instar liquidum et valde mobile. Duo sunt ejus genera, unum naturale, alterum factitium. Naturale, ut ait Diosc., in argentifodinis, cameratis earum tectis pendens et in stillas concretum reperitur. De eo scripsit Plin. in argenti venis lapidem esse, cujus vomica liquoris æterni argentum vivum appellatur. Factitium autem ex minio paratur hunc in modum: In patinam fictilem minium inditur, atque ubi diligenter luto circumlita est, accensis carbonibus superponitur: postea quæ operculo adhæserit fuligo, deradenda: hæc enim postquam refrigerata coierit, argentum vivum est. Natura utrique eadem: ideo et

A ὑδράργυρος utrumque a Græcis dictum, et a Latinis Argentum vivum. Quorum hi quidem in indendo nomine mobilitatem ejus contemplati sunt, hi vero eam quam habet cum aqua similitudinem. Nomen enim ex aqua et argento ductum est, quod argenti quidem colorem referat, nec tamen ut argentum uno loco consistat, sed aquæ modo difflat: ob id ab Aristot. ἄργυρος χυτὸς dicitur, quod nomen Alex. Aphr. ὑδράργυρον interpr. Verum Plin. purum illud et nativum nominat Argentum vivum, factitium autem illud ex minio, Hydrargyrum, diversis verbis diversas res significari putans. Certe Diosc. eod. nomine utrumque appellat, quod non natura modo, sed etiam facultas utrique par esse videatur. Hæc ille inter alia, ap. quem plura vide de natura ejus et facultate. [Hero Spirit. p. 192, 25. Anastas. Sin. Hodeg. p. 42, 28: Ἡ ὑδρ., θανατικὴν ποιοῦσα ἐνέργειαν. Est noster *mercure préparé artificiellement*, sec. Hœfer. *Hist. de la chimie* t. 1, p. 134, quem v. ibi de ὑδραργύρου confectione apud veteres. Hase. Ὁ et ἡ, vid. Heusing. Emendd. p. 442.
B Schæf.]

[Ὑδράρπαξ, γος, ὁ, i. q. κλεψύδρα. Simplic. In Aristot. De cœlo p. 127.]

[Ὑδράστινα, ἡ, Cannabis silvestris. Diosc. Notha p. 461 (3, 166). Boiss.]

[Ὑδράτης. V. Ὕδρος.]

Ὑδραύλαξ, Sulcus aquarius, ut aliqui dicunt, Bud.

[Ὑδραύλης, δ. V. Ὑδραυλις.]

[Ὑδραύλησις, ἡ, i. q. ὕδραυλις. Simplicius In Aristot. Phys. p. 160.]

[Ὑδραυλικὸς, ἡ, όν, Hydraulicus. Hero Spirit. p. 227. Etym. M. p. 677, 34.]

Ὕδραυλις, εως, ἡ, sive Ὑδραυλικὸν ὄργανον, Hydraula: musicum instrumentum, simile ei quod nostra ætate κατ' ἐξοχὴν appellatur Organon: nisi quod in hoc ventis inflantur canales plumbei æreive, in hydraulicis vero aquæ etiam motu et pressionibus coacta anima fistulas replet, et sonos elicit. Ceterum quum ὄργανα sint vel ἔντατὰ, quibus sc. χορδαὶ ἐνταθεῖσαι sonos edunt, vel ἐμπνευστὰ, quæ spiritu inflantur, Aristo-
C cles ap. Athen. 4, [p. 174, B] quærit inter quæ ὕδραυλις referri debeat; sed in eam inclinans sententiam, esse ex numero τῶν ἐμπνευστῶν, quod ejus canales spiritum accipiant aquæ motu: Ἐμπνευστῶν ἂν ἴσως, inquit, ῥηθείη διὰ τὸ ἐμπνεῖσθαι τὸ ὄργανον ὑπὸ τοῦ ὕδατος· κατεστραμμένοι γάρ εἰσιν οἱ αὐλοὶ εἰς τὸ ὕδωρ, καὶ ἀρασσομένου τοῦ ὕδατος ὑπό τινος νεανίσκου, ἔτι δὲ διϊκνουμένων ἀξόνων διὰ τοῦ ὀργάνου, ἐμπνέονται οἱ αὐλοὶ, καὶ ἦχον ἀποτελοῦσι προσηνῆ. Dixerat autem ibid. Athen.: Ἐκ τῶν γειτόνων τις ἐξηκούσθη ὑδραύλεως ἦχος πάνυ τις ἡδὺς καὶ τερπνὸς, ὡς πάντας ἡμᾶς ἐπιστραφῆναι θελχθέντας ὑπὸ τῆς ἐμμελείας. [Idem inventorem instrumenti nominat Ctesibium Alexandrinum, de quo consentiunt Hedy-
D lus ap. Athen. 11, p. 497, D, et Plin. H. N. 7, 37, ubi v. Harduin.] Rursus ibid. Plato dicitur μικράν τινα ἔννοιαν δοῦναι τοῦ κατασκευάσματος, νυκτερινὸν ποιήσας ὡρολόγιον ἐοικὸς τῷ ὑδραυλικῷ, οἷον κλεψύδραν μεγάλην λίαν. Vide et quæ Vitruv. scribit de hydraulicis organis 10, 13. Idem hydraulas inter aquarias machinas referre videtur capite 10 ejusd. libri; quum enim locutus esset de rotis et tympanis quæ aqua circumaguntur ad molendum farinam, subjungit, Eadem ratione etiam versantur hydraulæ, in quibus eadem sunt omnia, præterquam quod in uno capite axis habent tympanum dentatum et inclusum. Nisi forte dicat hydraulica quoque organa suas habere rotas et tympana, quæ versata impellant ipsa organa et sic cieant sonum. Ubi nota etiam Hydraulæ, a nomin. sing. Ὑδραύλης [Philo Byz. Belop. p. 77, 43: Ἐπὶ τῆς σύριγγος τῆς χρουομένης ταῖς χερσὶν, ἣν λέγομεν ὑδραύλην· nisi tamen ibi de alio instrumento. Hero Spirit. p. 180, 20: Αἱ τῶν ὑδραυλέων (sic) πυξίδες. Hase]: quod tamen etiam accipi posse videtur pro Eo qui hydraulico organo canit, ut καλαμαύλης. [Organarius, Gl. Nicomachi Geras. Mus. «Anon. De musica p. 35, 2 Bellerm.: Οἱ ὑδραῦλαι μόνοις τούτοις τοῖς τρόποις κέχρηνται.» Hase.]

[Ὑδράω. V. Ὑδεράω.]

[Ὑδραώτης. V. Ὑάρωτις.]

[Ὑδρέα, ἡ, Hydrea. Steph. Byz.: Ὑδρέα, νῆσος πρὸς

τῇ Τροιζῆνι. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. (Adde Herodot. 3, 59, ubi Ion. Ὑδρέην, et Pausan. 2, 34, 9.) Τὸ ἐθνικὸν Ὑδρεάτης· οὕτω γὰρ ἐχρημάτιζεν Εὐάγης Ὑδρεάτης κωμῳδίας ποιητὴς, ὡς Διονύσιος κγ΄ τῆς μουσικῆς ἱστορίας, etc. Male ap. Hesych.: Ὕδρα, νῆσος εὐτελὴς Δολόπων.]

Ὑδρεία, ἡ, et Ὕδρευσις, εως, ἡ, Aquatio (ut Cæs. dicit Aquationis causa longius procedere), i. e. Aquæ haustio. Apoll. Arg. 4, [1767] : Ὑδρείης πέρι δῆριν ἀμεμφέα δηριόωντο, Ὅς κεν ἀφυσσάμενος φθαίη μετὰ νῆα ὀ ἰκέσθαι, de aquatione, Quis sc. citius aquam hauriret et primus in navem rediret. Et mox, Πλήθοντας ἐπωμαδὸν ἀμφιφορῆας Ἐνθέμενοι κούφοισιν ἄφαρ κατ' ἀγῶνα πόδεσσι Κοῦροι Μυρμιδόνων νίκης πέρι δηριόωνται. Utuntur et prosæ scriptores. [Plato Leg. 8, p. 844, B : Τάξιν τῆς ὑδρ. ταξάμενος παρὰ τοῖς ἀγρονόμοις.] Auctor Axiochi [p. 371, E] qui Platoni ascribitur : Δαναΐδων ὑδρεῖαι ἀτελεῖς, Inanes Danaidum haustus, sc. ἠθμῷ ἀντλουσῶν ὕδωρ εἰς πίθον τετρημένον, ut in Πίθος videre est. Thuc. 7, p. 236 [c. 13] : Φρυγανισμὸν καὶ ὑδρείαν, Lignationem et aquationem. [Polyb. 2, 9, 2; 3, 112, 4; Diodor. 3, 21; Strabo 1, p. 37; Plut. V. Themist. c. 9.] Plut. Symp. 8, [5, p. 725, A, ubi edd. vet. ὑδρίας frequenti codicum vitio : quæ accurate distinguunt grammati s. v. Ὑδρία indicandi] : Αἰτίαν ἐζήτησε, δι' ἣν οἱ ναύκληροι τὰς ὑδρείας ἐκ τοῦ Νείλου νυκτὸς, οὐχ ἡμέρας ποιοῦνται. Ubi ὑδρείας ποιεῖσθαι, idem est quod supra dixit ὑδρεύεσθαι. Altero autem verbali ὕδρευσις utitur scholiastes Apollonii in ὑδρία exponendo. [Achmes Onirocr. p. 152, 21. Theophyl. Simoc. Hist. p. 210, 20 ed. Bonn. : Τῷ καταύχμῳ τῆς ὑδρεύσεως. Hase.] ‖ Rigatio, Irrigatio, quæ sc. aqua fit. [Plato Tim. p. 77, D : Ἵνα ἡ ἐπίχυσις παρέχοι τὴν ὑδρ. ὁμαλήν· 78, B : Τὴν ἐκ τῆς κοιλίας ἐπὶ τὰς φλέβας ὑδρ. Leg. 6, p. 761, C.] Theophr. H. Pl. 2, 8, paulo ante verba in Ὑδρεύω citanda : Φιλεῖ δὲ καὶ ὑδρείαν σφόδρα τὸ δένδρον, Rigari et ἀρδεύεσθαι amat : de quo alibi, Ἐπιζητεῖ δὲ μᾶλλον τὸ ναματιαῖον ὕδωρ ἢ τὸ ἐκ τοῦ Διός. Plin. quoque palmam testatur gaudere riguis. Idem C. Pl. 3, 24 : Τὰ μὲν γάρ ἐστι κοινὰ πᾶσιν· οἷον ὕδρευσις, κόπρισις. [Ib. 3, 9, 5.]

Ὑδρεῖον, τὸ, i. q. ὑδρία per ι, sc. Vas quo ὑδρεύομεν s. ὑδρευόμεθα, quo utimur in aquando, i. e. Hydria, Situla, Urna. Athen. 8 : Θηρεύσας ἰχθύδια ἐκ τῆς κρήνης, καὶ ἐμβαλὼν εἰς ὑδρεῖον. [Plut. Mor. p. 365, B : Τῶν ἱερῶν προπομπεύει τὸ ὑδρ.] Utitur et Theon ap. Arat., et Harpocr. in Σκαφηφόρος, dicens ὑδρεῖα pro eo quod Hesych. ὑδρίας. Sed et in Epigr. [in lemmate vulgari epigr. Anth. Pal. 9, 670] legitur. Et ap. Plut. Philopœm. sub finem, de Urna reliquiarum, Bud. [Vid. Salmas. ad Solin. p. 833, b, Socrat. H. E. 4, p. 220, 25. Hemst. Aquarum receptaculum, Polyb. 34, 2, 6 : Δαναὸν τὰ ὑδρ. τὰ ἐν Ἄργει παραδείξαντα. Strabo 1, p. 37 : Οὔτε τὸ ὑδρ. ἐκλείπειν ἀδύνατον ... 12, p. 560 : Ὑδρ. δαψιλὲς, ὃ νῦν ὠλιγώρηται· et ib. : Εὖρε τὰ ὑδρ. (libri plerique ὑδρία) ἐμπεφραγμένα. « Περὶ Ὑδρείων, de Horologiis per aquam constructis, scripsit Hero Alex., teste Fabr. B. Gr. vol. 3, p. 593. » Schleusn. Hero Spirit. p. 145, 11, ubi perperam cusum, τῶν ὑδρίων ὡροσκοπειῶν. Horapoll. Hierogl. p. 30, 1 Leemans. : Τὸ μὲν ὑδρεῖον ὁμοιοῦντες καρδίᾳ γλῶσσαν ἐχούσῃ. Hase.] Ionica vero resolutione pro eo dicitur Ὑδρήϊον, ut ap. Herodot. [3, 14] Ὑδρήϊον ἔχουσα, Hydriam habens. [Quod per ὑδρεία (corr. ὑδρία) exp. Hesych. Conf. Ὑδρίον.]

Ὑδρέλαιον, τὸ, Aqua oleo misto. Incerta autem et multiplex misturæ ratio est., Diosc. 2, 10 : Σὺν ὑδρελαίῳ, Cum aqua cui oleum admixtum est, quam Hydrelæon dicunt. [Galen. vol. 13, p. 76.] Plut. [Mor. p. 663, C] : Ἐν πτισάνῃ καὶ ἐν ὑδρελαίῳ τὴν ἰατρικὴν ἀπολιπεῖν. [Galen. vol. 14, p. 388, 3. Id. ib. p. 138, 9, et 146, 13 : Ὑδρ. θερμόν. Hippiatr. p. 106, 14; 190, 20; 223, 8. Aurel. De ac. pass. p. 47, 14 Daremberg. : « Ydroleon (sic) aut mulsa. » Hase. Schol. Aristoph. Vesp. 1206 : Χύτλον τὸ ὑδρ. Rufus p. 212, et Oribas. p. 102, 248 ed. Matth. Theophan. Nonn. c. 30, 33, 40, al.]

Ὑδρεντεροκήλη, ἡ, Herniæ species composita, quando sc. una cum intestino aquosus humor in scrotum descenderit. Gorr. Supra Ὑγρεντεροκήλη. [V. Galen. vol. 2, p. 275, 396.]

[Ὑδρεντὸν, τό. V. Ὑδροῦς.]

Ὕδρευμα, τὸ, [Aquatio. Schol. Pind. Pyth. 4, 303 : Ὡς ἐν Μυσίᾳ ἐξῆλθεν ἐφ' ὕδρ. Geopon. 2, 6, 9 : Καθάπερ ἐστὶν ἐν Ἀράδῳ ὕδρ. Wakef. ‖] Aquationum ratione disposita mansio. Sic enim Plin. 6, 13 : A Copto camelis itur, aquationum ratione mansionibus dispositis. Prima appellatur hydreuma, xxxii m. Secunda, in monte, diei itinere. [Ptol. Geogr. p. 35, 1 Wilberg. : Διὰ τὰς τῶν ὑδρευμάτων ἀποχάς. Arrian. Peripl. maris Er. p. 14, 20 Hudson., ὅρμος καὶ ὕδρ., et l. 30, ὑδρεύματα γλυκύτερα. Tit. Scit. ap. Letronn. *Inscr. gr. et latines de l'Ég.* t. 1, p. 457, n. 51, 5 : Ὀρύξας [τὸν λάκκον τοῦ ὑδ]ρεύματος· et in ara Montis Claudiani ib. p. 422, n. 39, 1 : Ὕδρευμα εὐτυχέστατον Τραϊανὸν Δακικόν· quod in altero aræ latere latine versum legitur : FONS FELICISSIMVS TRAIANVS DACICVS. Τὸ ὕδρευμα τοῦ Πανείου ib. t. 2, p. 240. Hase.]

[Ὑδρεὺς, έως, ὁ, Aquilex. Manetho 4, 251.]

[Ὕδρευσις. V. Ὑδρεία.]

[Ὑδρευτὴς, ὁ, Aquator, Gl.]

[Ὑδρευτικὸς, ἡ, ὸν, Ad hauriendam vel deducendam aquam idoneus. Alex. Polyhist. ap. Euseb. Pr. ev. p. 432, B : Τὰ ὄργανα τὰ ὑδρ. καὶ πολεμικά. Hase.]

Ὑδρεύω, Aquor (ut Cæs. : Quum sine periculo non possent aquari oppidani; et Virg., Tutæ sub mœnibus urbis aquantur,) i. e. Aquam peto s. haurio. Hom. Od. K, [105] : Κούρῃ δὲ ξύμβληντο πρὸ ἄστεος ὑδρευούσῃ Θυγατρὶ ἰφθίμῃ Λαιστρύγονος. [Theogn. 264.] Sed in hac signif. frequentior est pass. vox et media. Od. P, [206] : Ἄστεος ἐγγὺς ἔσαν, καὶ ἐπὶ κρήνην ἀφίκοντο Τυκτὴν, καλλίροον· ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται, Unde oppidani aquabantur. [Herodot. 9, 49 : Τὴν κρήνην ἀπ' ἧς ὑδρεύετο πᾶν τὸ στρατόπεδον· 7, 193 : Ὑδρευσάμενοι. Eurip. Tro. 205 : Ἡ Πειράνας ὑδρευσιμένα πρόσπολος οἰκτρὰ σεμνῶν ὑδάτων. Plato Leg. 8, p. 844, B : Παρὰ τῶν γειτόνων ὑδρευέσθω· Tim. p. 81, B. Polyb. 2, 9, 3; 3, 112, 3. Aristot. H. A. 9, 40 : Τῶν τελμάτων, ἀφ' ὧν ὑδρεύονται αἱ μέλιτται.] Plut. Symp. 8, [quæst. 5] : Διὰ τί πρὸ ἡμέρας ἐκ τοῦ Νείλου οἱ πλέοντες ὑδρεύονται. Synes. Ep. 51 : Διατρίψαντες δὲ ὅσον ὕδωρ πιεῖν [male ποιεῖν codex ap. Boiss. ad Marin. V. Procli p. 89] καὶ ὑδρεύσασθαι, Donec aquam bibissemus et aquati essemus. At 2 Reg. 16, Ὑδρεύοντο ὕδωρ, Hauriebant aquam. [Cf. Reg. 1, 9, 11.] Cui adde Plut. Symp. 6, 2 [p. 688, B] : Τοῖς μὲν φυτοῖς ἀναισθήτως ἐκ τοῦ περιέχοντος, ὥς φησιν Ἐμπεδοκλῆς, ὑδρευομένοις τὸ πρόσφορον, Haurientibus et attrahentibus ex aere aquam sibi commodam. [Galen. vol. 2, p. 6, E : Οἱ ἀπὸ τῶν κρηνῶν ὑδρευμένοι πρόσθεν. Hemst. Apollod. 1, 1, 26; Lucian. V. H. 1, 9; 1, 28; Xenoph. Eph. 1, 11 extr.] ‖ Alioqui ὑδρεύω significat etiam Rigo, Irrigo : ut Hesych. quoque ὑδρεύειν exp. non solum ἀντλεῖν et ὕδωρ φέρειν, sed etiam ποτίζειν : itidemque Suidas. Theophr. H. Pl. 2, 8 [6, 3], de palmis : Δεῖ δ' ὑδρεύειν εὖ μάλα κατὰ τῆς κόπρου. Sic ὑδρεύεσθαι Idem usurpat pro Rigari, Irrigari, ut vides in Ἄνυδρος.

Ὑδρηγὸς, ὁ, Sulcus aquarius, Aquæductus, Aquagium, Hesych. in exponendo Ἀπώρυξ [et Ῥοῶδες, Suid. s. v. Παροχετεύει, et Ὀχετηγία. « Lex. Havn. Ms. : Ῥύακες, ῥεύματα, ὑδρηγοί. » Osann.]

[Ὕδρηλα, τὰ, Hydrela. Steph. Byz. : Ὑδρ., (πόλις addit Holst.) τῆς Καρίας· Ἐρατοσθένης λγ΄ Γαλατικῶν. Τὸ ἐθνικὸν Ὑδρηλεύς. Ὑδρηλειτῶν in numo ap. Eckhel. D. N. vol. 2, p. 583. Ὕδρηλος dici videtur ab Strabone 14, p. 650 : Ἱστοροῦσι τρεῖς ἀδελφοὺς Ἄθυμβρόν τε καὶ Ἀθύμβραδον καὶ Ὕδρηλον ἐλθόντας ἐκ Λακεδαίμονος τὰς ἐπωνύμους ἑαυτῶν κτίσαι πόλεις.]

Ὑδρηλὸς, ἡ, ὸν, itidem Aquosus, Aqueus, Humidus, Aquaticus : ut Hesych. quoque ὑδρηλοὶ exp. ὑδατώδεις, κάθυδροι, ἔνυδροι, nec non μαλακοί. [Ex Hom. Od. I, 133 : Λειμῶνες ... ὑδρηλοὶ, μαλακοί. Unde etiam Quint. Sm. 5, 77. Σάμος ὑδρ. Hymn. Apoll. 41. Λιβάδες ὑδρ. Æschyl. Pers. 613. Νέφη ὑδρ. id. Suppl. 793. Κρωσσοὶ ὑδρ. Eurip. Cycl. 89. Σταγόνας ὑδρ. Suppl. 206.] Geopon. 2, [5, 7] : Τούτων δὲ τὰ λίαν ἔμπηλα, ὑδρηλότερα, καὶ ἔτι μᾶλλον τούτων τὰ γλυκάζοντα. [10, 13, 1, χωρίοις· et Hippocr. p. 1278, 39.] Et quidam ap. Athen. 2, [p. 70, B] : Εἶναι τὴν γῆν ὑδρηλὴν κρήνῃσι καὶ ὀχετοῖσι. [Dioscorid. 4, 19, de epimedio : Φύεται ἐν τόποις ὑδρ. Philo vol. 1, p. 410, 28 : Ἡ ἕλιξ τὸ ὑδρ.

ὄργανον, ubi est i. q. ὑδρευτικόν. Hase.] Apud Nicandr. vero Ther. [60]: Ποταμοῖο πολυῤῥαγέος κατὰ δίνας Ὑδρηλὴν καλάμινθον ὀπάζεο, schol. ὑδρηλὴν dici annotat vel τὴν χλωρὰν, Viridem, vel Aquaticam, ad differentiam Montanæ. [De accentu v. Arcad. p. 55, 17.] A

[Ὑδρηλος, ὁ. V. Ὑδρηλα.]

[Ὑδρημερία. V. Ὑδρομερία.]

[Ὑδρηρὸν, τὸ, Erinus. Diosc. Notha p. 464 (4, 29). Boiss.]

[Ὑδρηρὸς, ὰ, ὸν, i. q. ὑδατηρός. Ὑδρηροὶ πίθοι Æschylus ap. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 115, 3, de quo dictum s. v. Ὑδατηρός. Ὑδρ. ποτὸν poeta tragicus ap. Stob. Flor. 97, 17: Στέργειν θ' ὑδρηροῖς ὥστε θὴρ ἀεὶ ποτοῖς, i. e. Aquæ potu.]

Ὑδρηχόος, ὁ, i. q. ὑδροχόος, i. e. Aquarius; sed magis poeticum. [Leo philos. in Boiss. Anecd. vol. 2, p. 469.] Apud Hesych. vero legitur Ὑδρηχόες [vitiose. Ὑδρονηχέες Ruhnken.], ἰχθύες, Pisces. [Πῶμα ὑδρηχόον, Aquæ potum, dixit Eur. ap. Athen. 4, p. 158, E, aliosque (v. Matth. ad fragm. inc. 14).]

Ὑδρία, ἡ, Hydria, Vas aquarium, Aqualis. Ita enim Varro scribit vocari Vas aquarium, quo aqua et manibus datur et mensæ infertur, utiturque eo Plautus. [Aristoph. Av. 602: Τὰς ὑδρίας ἀνορύττω· Eccl. 678: Τοὺς κρατῆρας καὶ τὰς ὑδρίας.] Athen. 11, [p. 462, B]: Λιβύων τῶν Νομάδων τινὲς οὐδὲν ἄλλο κέκτηνται ἢ κύλικα καὶ μάχαιραν καὶ ὑδρίαν· 13, [p. 589, B]: Τάφον ἔχοντα ὑδρίαν λιθίνην· ut et l. 10: Οὐκ ἐχώρησε μία ὑδρία τὰ ὀστέα αὐτοῦ καταυθέντος, Una urna s. situla. [De urna cineraria Plut. V. Philop. c. 21, Lucian. Demosth. enc. c. 29.] Et 5, [p. 199, D]: Ὑδρίαι εἴκοσι καὶ ἕξ, ἀμφορεῖς παναθηναϊκοὶ δεκαέξ, ψυκτῆρες ἑκατὸν καὶ ἑξήκοντα. [Polyb. 9, 41, 5: Ὑδρίας καὶ τὰς πρὸς τοὺς ἐμπυρισμοὺς εἶχε παρασκευάς.] At ἐπὶ θύραις τὴν ὑδρίαν, Hydriam in foribus, vide ap. Erasm. Chil.; et ὑδρίαν πλάσαι ἐκ λατύπης ap. schol. Aristoph. [Vesp. 921. Ibid.: Εἰώθασι τὰ ῥήγματα τῶν ὑδριῶν τῇ λατύπῃ διαπλάττειν.] Item ὑδρίαι Athenis dicebantur Situlæ et urnæ in quas conjiciebantur calculi et sortes, quarum crebra mentio ap. Aristoph. et Xen. Hell. 1, [7, 6.] De iisdem intelligenda hæc Isocr. Trapez. [p. 365, C]: Τίς οὐκ οἶδεν ὑμῶν πέρυσιν ἀνοίξαντα τὰς ὑδρίας, καὶ τοὺς κριτὰς ἐξελόντα τοὺς ὑπὸ τῆς βουλῆς εἰσβληθέντας; Et rursum ibid.: Ὑδρίαι σεσημασμέναι ὑπὸ τῶν πρυτανέων καὶ τῶν χορηγῶν. [Demosth. p. 1155, 6: Ὑδρίαν χαλκῆν ἀποφέροντα.] Eadem signif. ὑδρεῖον dicitur: at ὑδρεία significat τὴν ὕδρευσιν. [Schol. Aristoph. Vesp. 921: Ὑδρία τὸ ἀγγεῖον ἰωτογραφούμενον, ὑδρεία δὲ τὸ ὑδρεύεσθαι διὰ διφθόγγου. Similiter Suidas, Zonaras p. 1762, Herodian. Epimer. p. 222. Ὑδρία inscriptæ fuerunt Antiphanis et Menandri fabulæ, ea, ut videtur, significatione qua Aristoph. Av. 602 τὰς ὑδρίας ἀνορύττειν dixit, ubi schol.: Ἐν ὑδρίαις γὰρ ἔκειντο οἱ θησαυροί.] B

[Ὑδριὰς, άδος, ἡ.] Ὑδριάδες νύμφαι dicuntur Aquaticæ, ut Κρηναῖαι, Fontanæ. [Porphyr. De antro nymph. p. 14, 5; 18, 1 Goens. Id. ibid. p. 19, 8: Τὰ κήρια καὶ αἱ μέλισσαι οἰκεῖα σύμβολα ὑδριάδων νυμφῶν. Hase.] Plato in Epigrammatum Anthologia [Anth. Pal. 9, 823], in statuam Panis fistula canentem: Αἱ δὲ πέριξ θαλεροῖσι χορὸν ποσὶν ἐστήσαντο Ὑδριάδες νύμφαι, νύμφαι Ἁμαδρυάδες. [Adde Paul. Sil. ib. 6, 57, 7; Nonn. Dion. 16, 467.]

Ὑδριᾱφόρος, ὁ [et ἡ], Qui hydriam gestat, Situlam s. Urnam gestans. [Aristoph. Eccl. 738: Φέρε δεῦρο ταύτην τὴν ὑδρίαν, ὑδριαφόρε· ubi est generis fem.] Athenis ὑδριαφόροι dicebantur αἱ τῶν μετοίκων γυναῖκες, quoniam Panathenaicis, solemnibusque pompis gestabant ὑδρίας s. ὑδρεῖα, ut in Σκαφηφόρος docui ex Polluce [3, 55] et Harpocr. [Hesych.: Ὑδριαφόροι, μέτοικοι.]

[Ὑδρικὸς vitiose pro ὑδερικὸς, quod v.]

Ὑδρίον, τὸ, Aquula, ut Cic. vocat. || Parvum vas aquarium, Parva hydria. Apud Hippocr. enim ὑποχοριστικῶς accipi tradit pro ἡ μικρὰ ὑδρία Galen. Lex. [p. 582], ap. quem tamen quædam exempll. proparoxytonως habent ὕδριον. Sed videndum ne scrib. sit ὑδρήϊον. [Ὑδρίον νέον ap. Hippocr. p. 49, 53. Ὑδρίον, i. q. κλεψύδρα, Theo ad Ptolem. p. 6. Vitiose pro ὑδρεῖον, quod v.]

[Ὑδριππος, ὁ, Epiphan. Physiolog. p. 9 Mustox. Boiss.]

[Ὑδρὶς. V. Ὑετὶς.]

Ὑδρίσκη, ἡ, Parva hydria, Urnula, quamvis ab Hesychio simpliciter exponatur ὑδρία [codex ὑδρεία]. Athen. 10, [p. 438, F]: Κατὰ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ὑδρίσκην ὑπὲρ δύο χόας ἔχουσαν παχέος μύρου, καταχυθῆναι ἐκέλευεν. [Lxx Reg. 2, 2, 20. Hesych. s. v. Κωνίς.]

Ὑδροβαφὴς, ὁ, ἡ, Aqua tinctus, ὕδατι βαφείς. Pollux [7, 56] ὑδροβαφὲς ἱμάτιον forsan esse scribit quod suo tempore ψυχροβαφὲς dicebatur.

Ὑδρόγαρον, τὸ, Garum aquosum, h. e. Garum aqua dilutum. Aet. 3, 84, habet descriptionem ὑδρογάρου καθαρτικοῦ. [Alex. Trall. 1, p. 14. Boiss. Leo Phil. Consp. med. p. 171, 2 Ermerins. Hase. Vita Maximi Confess. vol. 1, p. viii; Theophan. Nonn. c. 156, 158.]

[Ὑδρογάστωρ, ὁ, Qui hydrope alvi laborat, Manetho 1, 155.]

[Ὑδρογνώμων, ὁ, Aquæ vestigator. Geopon. 2, 10, 6.]

[Ὑδρογονικὸς, ἡ, ὸν, Qui aquam generat. Geopon. 2, 5, 16, σημεῖα.]

Ὑδρογώγιον, in VV. LL. perperam pro ὑδραγώγιον.

[Ὑδροδόκη, ἡ, Aquæ receptaculum. Theodor. Hyrtac. in Anecd. meis vol. 3, p. 61: Ὑδροδόκη καὶ ὑδροχόη φιάλη τις ἦν τὸ σημεῖον. Boiss.]

Ὑδροδόκος, Aquam excipiens s. recipiens: ὑδροδόκοι dicuntur Lacunæ et λάκκοι [ut Hesych. exp.] facti ad recipiendas aquas, quales et cisternæ sunt: nec non vasa aquaria et quævis alia aquæ receptacula. Adjective Pollux [?] ὑδροδόκος κόλπος, Sinus s. Alveus aquæ capax. [Theolog. arithm. p. 46, 10: Φύσει τινὶ ὑμενώδει ὑδροδόκῳ. Hase.]

[Ὑδροδόχος, ὁ, ἡ, idem. Nonnus Joann. c. 2, 36; schol. Theocr. 13, 46; Eustath. p. 58, 20.]

[Ὑδροδρόμος, ὁ, ἡ, In aqua currens. Orph. Hymn. 23, 7, ex emend. Eschenbachii. Libri ὑδροδόμοι.]

Ὑδροειδὴς, ὁ, ἡ, Aquæ speciem habens, Eur. [Rhes. 253. Anon. Isag. Anat. p. 118. Kall.]

Ὑδρόεις, εσσα, εν, Aquosus, Humidus. [Eurip. Hel. 355: Τὸν ὑδρόεντι δόνακι χλωρὸν Εὐρώταν.] Fem. ὑδρόεσσα, ex quo per contr. fit Ὑδροῦσσα, ut κοτινοῦσσα ex κοτινόεσσα. Ita dicta fuit Cos [Ceos] insula, teste [Heraclide Polit. c. 9,] Hesychio [Ὑδροῦσα (simplici σ etiam ap. Heraclid.), ἡ Κέως οὕτως ἐκαλεῖτο], et Plin. 4, 12, qui tamen aliquanto post tradit Tenon insulam teste Aristotele Hydrussam fuisse appellatam propter aquarum abundantiam. [Ὑδροῦσσα, insulæ Atticæ, prope pagum Æxonensium sitæ, nomen ap. Strab. 9, p. 398. G. D. Teni insulæ nomen. Steph. B. s. v. Τῆνος: Ἐκλήθη καὶ Ὑδρ., διὰ τὸ κατάρρυτον εἶναι. || Steph. Byz. p. 28, 4 Westerm.: Ἄκρα, Ἰαπυγίας πόλις, κατά τινας Ὑδροῦσα λεγομένη· ubi tamen E. Miller. *Journ. des Sav.* 1838, p. 701, scribendum suspicatur Ὑδροῦς. Hase.] C

Ὑδροθήκη, ἡ, Aquæ repositorium, Locus aquæ reponendæ destinatus. In navi locus ad asservandam conservandamque aquam dulcem. Athen. 5, [p. 208, A] in descriptione navis Hieronis: Ἦν δὲ καὶ ὑδροθήκη κατὰ τὴν πρώραν κλειστὴ, δισχιλίους μετρητὰς δεχομένη, ἐκ σανίδων καὶ πίττης καὶ ὀθονίων κατεσκευασμένη. D

[Ὑδροθήρας, ὁ, Piscator. Ælian. N. A. 14, 19. « Eust. p. 574 16. » Wakef.]

[Ὑδροθηρία, ἡ, Piscatio. Ælian. N. A. 1, 10, 19; 15, 11, et in Epilogo. Et adj. Ὑδροθηρικὸς, Piscatorius, ap. eund. 14, 24; 15, 1.]

[Ὑδροκέλευθος vitiose pro ὑγροκέλευθος, quod v.]

Ὑδροκέφαλον, τὸ, Tumor capitis aquosus; colligitur enim aliquando in capite tanta humoris copia, ut eo caput supra modum intumescat. Is vero ut plurimum quidem aquosus est, aliquando tamen fæculentus aut sanguine dilutus: omnis autem piger est et deses: tribusque in locis colligitur, ex quibus totidem ὑδροκεφάλων differentiæ existunt; aut enim inter cutem et pericranium, aut inter cranium et pericranium, aut inter cranium et cerebri membranas coacervatur. Veteres et quartam addidere differentiam, inter cerebrum et ejus membranas, sed quæ nullam recipiat curationem. Hæc inter alia Gorr., ap. quem

causas hujus mali vide, nec non apud Aetium [ex quo ap. Phot. Bibl. p. 180, 9] et Paul. Ægin., a quibus [et Galeno vol. 2, p. 394] singularum specierum discrimina explicantur. Meminit Celsus quoque ejus morbi, 4, 2 : Humor cutem inflat, eaque intumescit et prementi digito cedit : ὑδροκέφαλον Græci appellant. Definitionum medicarum auctor [vol. 2, p. 273] ὑδροκέφαλον esse dicit ὑδατώδους ὑγροῦ ἢ αἵματος τοῦ τρυγώδους συλλογὴν κατά τι μέρος τῶν τὴν κεφαλὴν πλεκόντων σωμάτων. [Lemma in Cocch. Chirurg. p. 7 : Ἐκ τῶν Ἀντύλλου Περὶ ὑδροκεφάλων.]

Ὑδροκήλη, ἡ, Ramex aquosus, i. e. Tumor aquosus corporum scrotum implicantium. Galen. De tumoribus præter naturam, scribit aquosum eum humorem in tunicis quæ testes ambiunt, coacervari : Paulus vero Ægineta generalius ἐν τοῖς τὸν ὄσχεον διαπλέκουσι σώμασι. Ceterum humor hic colligitur, ut Celsus ait, integris testium membranis : quamvis iis quoque ruptis vel laxatis interdum colligi possit. Sunt autem duæ species τῆς ὑδροκήλης, auctore Celso; nam vel inter tunicas is humor increscit, vel in membranis quæ ibi circa venas et arterias sunt, ubi hæ gravatæ occalluerunt. Ac ne ei quidem humori, qui inter tunicas est, una sedes est; nam modo inter summam et mediam, modo inter mediam et imam consistit. Verum Paulus hanc secundam differentiam non expressit : dixitque colligi magna ex parte in tunica erythroide circa anteriorem testiculi regionem, qua potissimum membrana illa a testiculo separatur, alibi autem rarissime. Aliquando vero, ut idem Paulus docet, peculiari quadam tunica humor ille comprehenditur : vocantque hoc malum Chirurgi ἐν ἐπιγενητῷ, quod in membrana supernascente, et quæ prius non erat, ille continetur, veluti atheroma quoddam, aut steatoma : speciemque aliquam tertii testiculi præ se fert. Sciendum autem est, non semper aquam colligi in eo morbo, sed humorem sanguineum interdum, vel fæculentum. Meminit Aetius τῆς ὑδροκήλης et inter morbos mulierum : Aspasiamque auctorem secutus scribit circa pudendi alas consistere, inflationi similem, debili ac molli tumore : et aliquando alteram tantum, quandoque utramque partem occupare, et ad contactum exhibere speciem quandam fluctuantis humoris. Hæc Gorr. Vide [Galen. vol. 2, p. 275, 396, et al.] Paul. 6, 62, Cels. 7, 18. [Theophan. Nonn. vol. 2, p. 114.] Græcum porro vocab. retinent Latini, inter quos Martialis dicit Tumidas hydrocelas, l. 12, [85. Symm. Hoseæ 5, 10 : Ὑδροκελίαν (ὑδροκηλίαν Fischerus Clav. p. 82) ὁρμήματός μου, Tumorem iræ meæ. Semlerus ὑδροΐκελον ὅρμημά μου. Schleusn. Neutra conjectura satisfacit.]

[Ὑδροκηλικὸς, ἡ, όν.] Ὑδροκηλικοὶ, Hydrocelici, Qui laborant aquoso ramice. Plin. 30, 8 : Hydrocelicis stelliones prodesse tradunt. [Galen. vol. 2, p. 396. Ὑδροκηλικὸν κοπάριον, Paul. Æg. 6, 62.]

[Ὑδροκιρνάω, Aquam misceo. Tzetz. Hist. 5, 535 : Τοὺς ὑδροκιρνῶντας. De forma verbi v. Lobeck. ad Phryn. p. 630.]

[Ὑδροκιρσοκήλη, ἡ. Galen. Definitt. med. vol. 2, p. 275 : Ὑδρ. ἐστὶν ἀνευρυσμὸς τῶν τρεφόντων τὸν δίδυμον ἀγγείων καὶ ἀργοῦ ὑγροῦ συλλογὴ κατά τι μέρος τοῦ ὀσχίου.]

[Ὑδροκολυμβηταὶ, οἱ, edd. vet. Polluc. 7, 137, ubi nunc recte ex codd. κολυμβηταὶ ὕφυδροι.]

Ὑδρολάπαθον, τὸ, Lapathum aquaticum. Plin. 20, 21 : Sunt qui Hydrolapathon tradunt in aqua natum.

[Ὑδρολόγιον, τὸ, Horologium per aquam formatum. Cleomedes 2, 1, p. 75. Schneid. Ptolem. Tetrab. p. 108, 23. Horapoll. Hierogl. p. 25, 6 Leem. Proclus Hypotyp. p. 108, 9 Halm. : Χρόνον ἐξ ὑδρ. χρονολάβου λαμβάνοντες. Diphthongo Ach. Tat. In Arat. p. 149, D : Ἐν τοῖς μηχανικοῖς ὡρολογείοις καὶ ὑδρολογείοις. Hase.]

[Ὑδρολόγος, ὁ, Aquilex, Gl.]

[Ὑδρομανία, ἡ, i. q. ὑδροφοβία, Furor ob aquam visam. Epiphan. t. 2, p. 233, C. Hase.]

Ὑδρομαντεία, ἡ, Ejusmodi per aquas divinatio [de qua dictum s. v. Ὑδρόμαντις].

[Ὑδρομαντικὸς vitiose pro ὑδροφαντικὸς, quod v.]

Ὑδρόμαντις, ὁ, Qui ex aqua prædicit futura, res futuras ex aqua auguratur. [Strabo 16, p. 762; Manetho 4, 212.]

Ὑδρομαστευτὴς, ὁ, Aquarum investigator, idem et ὑδροσκόπος et ὑδροφάντης.

[Ὑδρομαστευτικὸς, ἡ, όν.] Ὑδρομαστευτικὴ, sc. τέχνη s. ἐπιστήμη, Ars et scientia indagandi aquas. [Geopon. 2, 6, 1.]

Ὑδρομέδουσα, ἡ, Aquarum regina, nomen proprium ranæ ap. auctorem Batrachom. [19.]

[Ὑδρομέλαθρος, ὁ, ἡ, In aqua degens. Ἰχθύες ὑδρ. Emped. 225.]

Ὑδρόμελι, ιτος, τὸ, Aqua mellita, melle mista, quam Latini Aquam mulsam appellant. [Mœris p. 254 : Μελίκρατον Ἀττικοί· οἰνόμελι καὶ ὑδρόμελι Ἕλληνες. V. Dioscor. 5, 17.] De diversis autem ejus miscendæ condiendæque rationibus vide Gorr., nec non Palladium et Colum. 12, c. 12 [ubi v. Schneid. vol. 3, part. 1, p. 373], quod sic inchoat : Per se facienda erit optimo melle aqua mulsa. Sola vetustate differt ἀπὸ τοῦ μελικράτου, quod aqua mulsa est subita et recens, quum utriusque eadem mistionis ratio fuisse videatur, impares autem vires et usus diversus : id quod ex Diosc. perspicuum est. Nec desunt, inquit Diosc. et Colum., qui ὑδρόμελι appellent Quod a melle elutis aqua favis confici servarique solet : verum id ἀπόμελι est. Plin. 14, 17 : Fit vinum et ex aqua ac melle tantum : hoc vocatur Hydromeli, et vetustate saporem vini assequitur. Et 31, 6 : Hydromeli quoque ex imbre puro cum melle temperabatur quondam, quod daretur appetentibus vinum ægris, veluti innocentiore potu. [Sext. Emp. p. 365; Rufus p. 222, et Oribas. p. 74 ed. Matth.; Theophan. Nonn. c. 31, 37, 283. Geopon. 8, 28. G. D. Hippiatr. p. 19, 22; 22, 25; 28, 20; 49, 21, al. Galen. vol. 14, p. 147, 6; 151, 7; 165, 18; 168, 13; 301, 14. Id. vol. 6, p. 274, 14.: Δι' ὕδατος σκευαζόμενον, οὐ τοῦ ὀμβρίου, καθάπερ τὸ ὑδρ. Hase.]

[Ὑδρομερία, ἡ, Aquarum distributio. Pallad. Hist. Laus. p. 954, D, ubi cusum : Μάχονται γὰρ εἰς τὰς ὑδρημερίας (sic). Hase.]

[Ὑδρομέτριον, τὸ, Vasculum aquam continens metiendo inserviens. Theo In Ptol. 5, p. 261.]

Ὑδρόμηλον, τὸ, Hydromalum; genus potionis sic dictæ a malis cotoneis, quæ Græci μῆλα vocant κατ' ἐξοχήν. Cujus diversas conficiendæ rationes habes ap. Gorr. ex Diosc. [5, 30], Oribasio, Paulo, Aetio. [Artemid. 1, 66; Geopon. 8, 27; Theophan. Nonn. vol. 1, p. 102.]

[Ὑδρομῖγὴς, ὁ, ἡ, Cum aqua mixtus. Ὑδρ. γάλα Aret. p. 77, 13.]

[Ὑδρομίκτης, ὁ, Caupo qui aquam vino miscet. Joann. jejunat. Serm. de confess. et pœnit. p. 93. Ducang.]

[Ὑδρομύλη, ἡ, Aquamulina, Gl.]

Ὑδρομύλιον, τὸ, Aquarium molendinum, VV. LL. Legitur Ὑδρομύλιον, teste Bud., in Paud. [Adde Basilic. 58, 19, 10, a Ducang. cit.]

[Ὑδρόμυλον, τὸ, Aquæ mola, Gl.]

Ὑδρόμυλος, ὁ, Mola aquaria, i. e. Mola quæ ab aqua circumagitur, Molendinum aquarium. Hesychio ὑδραλετία. [Cedren. p. 295. Borss. Achmes Oniroer. p. 169, 27. Hase.]

[Ὑδρομύστης, ὁ. Synesii Epist. 121, inscripta Ἀναστασίῳ Ὑδρομύστῃ. Meursius eum censet qui aquæ lustrali in vestibulo templi præfectus ineuntes exeuntesque aspergebat : quasi vero is obtinuerit unquam ritus, qui nusquam legitur. Alii legunt ὑδροκομιστῇ. Ducang.]

Ὑδρόμφαλον, τὸ, Supervacui humoris circa umbilicum collectio : continetur autem humor ille interdum sub umbilico, indeque in tumorem attollitur. Gorr. ex auctore Definitt. medic. [vol. 2, p. 274. Adj. Ὑδρόμφαλοι, οἱ, Galen. vol. 2, p. 395 extr.]

Ὑδρονομέομαι, i. esse videtur q. ὕδωρ διαμετρῶ Plutarcho. Ad verbum redditur Aquam dispenso ap. Lucian. [Lexiph. c. 9] : Ἦν μὲν γὰρ ἄδικος ἡ ἡμέρα καὶ ἄλογος· ὡς ἂν οὖν ἐχεγλωττίας οὔσης, οὔτε ῥησιμετρεῖν εἶχον, οὔτε ἡμερόλεγδον, ὡς ὑδρονομεῖσθαι· quæ verba partim obsoleta sunt, partim ab eo conficta risus gratia.

[Ὑδροπαραστάτης, ὁ, Aquarius. Theodoret. Hæret.

fab. 1, 20, p. 208 : Ὑδρ. ὀνομάζονται ὡς ὕδωρ ἀντὶ οἴνου προσφέροντες. Balsamo ad Canon. 1 Basilii ad Amphilochium p. 929 : Ὑδρ. εἰσὶν οἱ ἀντὶ οἴνου ὕδωρ τῷ θεῷ προσφέροντες καὶ τὸν γάμον πορνείαν λέγοντες. De his Augustinus Hæres. 64 : « Aquarii ex hoc appellati sunt, quod aquam offerunt in poculo sacramenti, non illud quod omnis ecclesia. » Hæc et alia Suicer. et Ducang.]

Ὑδροπέπερι, τὸ, Piper aquaticum : plantæ nomen ex eo sic appellatæ, quod φύεται μάλιστα παρὰ στασίμοις ὕδασιν ἢ ἐπιεικέσι ῥείθροις, et habet folia δριμέα ἐν τῇ γεύσει, ὥσπερ τὸ πέπερι, οὐ μὴν ἀρωματίζοντα : qua de re Diosc. 2, 191. [Et Galen. vol. 13, p. 238. Est Polygonum hydropiper s. Persicaria Linnæi, ut monet Schneid.]

[Ὑδροπίασις, Ὑδροπιάω, Ὑδροπικὸς, vitiose pro Ὑδρω—, quæ v.]

[Ὑδροπίπερον, τὸ, Persicaria, herba. Agapius in Geopon. c. 144 : Ὃ λέγουσιν Ἰταλοὶ Περσικάρια, καὶ ἡμεῖς ὑδρ. Ducang.]

[Ὑδροποιὸς, ὁ, ἡ, Aquam procreans, Aquosus. Plut. Mor. p. 939, E.] B

[Ὑδροπόρος, ὁ, ἡ, Aquosa permeans, Aquosus. Nonn. Dion. 2, 438 : Ἐς ὑδρ. δὲ χαράδρας ὦρτο γίγας. Bast. Orac. ex Porphyrio ap. Euseb. Pr. ev. p. 145, B : Ἥρος ὑδροπόροιο. Hase.]

Ὑδροποσία, ἡ, Aquæ potio s. potus. [Plato Leg. 2, p. 674, A; Xen. Cyrop. 1, 5, 12; Plut. Mor. p. 129, B; 132, B; 848, C, al. Lucian. Dem. enc. c. 15. G. D. Galen. vol. 14, p. 318, 10; 343, 10; 499, 7. Id. vol. 6, p. 298, 13 : Εἰ μὲν εὐπέπτως φέροι τὴν ὑδρ. Hase.]

Ὑδροποτέω, Aquam bibo, poto. [Herodot. 1, 71; Plato Rep. 8, p. 561, C.] Lucian. [Bis acc. c. 16. Idem Macrob. c. 5] : Ὑδροποτεῖν γάρ φασι τὸ ἔθνος τοῦτο σύμπαν· ut etiam Anchimolus et Moschus, οἱ ἐν Ἥλιδι σοφιστεύσαντες, dicuntur ὑδροποτῆσαι πάντα τὸν βίον, teste Athenæo 2, [p. 44, C] qui et 10, [p. 429, A] tradit ap. Massaliotas lege jussas fuisse τὰς γυναῖκας ὑδροποτεῖν. Et Xen. Cyrop. 6, [2, 26] : Ἐθίσαι ἡμᾶς αὐτοὺς ὑδροποτεῖν. Apud Diosc. 5, 17, γυναιξὶν ὑδροποτούσαις Ruell. et Herm. ex Plin. verterunt Mulieribus abstemiis, Marcellus autem Mulieribus aquam bibentibus : intelligendas iis verbis credens mulieres, quæ vinum ex fœtura fastidiunt. [Theophan. Nonn. c. 14 et 72. Artemid. t. 1, p. 92, 11 : Θερμῇ ὑδροποτεῖν. Galen. vol. 19, p. 556, 12 : Φυλάττειν μήποτε κλέψαντες ὑδροποτήσωσιν. Hase. Mœris p. 380 : Ὑδροπωτεῖν διὰ τοῦ ω μεγάλου Ἀττικοὶ, διὰ τοῦ ο μικροῦ Ἕλληνες. Ammon. p. 114 : Πόμα καὶ πῶμα διχῶς λέγουσι. Τὸ μὲν ἁπλοῦν διὰ τοῦ ο μικροῦ· ἐν δὲ συνθέτοις μόνον διὰ τοῦ ω μεγάλου, οἷον γαλακτοπωτεῖν καὶ ὑδροπωτεῖν. V. de his formis Lobeck. ad Phryn. p. 456.]

Ὑδροπότης, ὁ, Aquæ potor, ut Horat. loquitur, i. e. Qui aquam bibit, potare solet. Xen. Cyrop. 6, [2, 29] : Ἕως ἂν μάθωμεν ὑδροπόται γενόμενοι. Antip. [Thess.] Epigr. 2 [Anth. Pal. 11, 20] : Ὁ κρητὴρ οὐ δέχεθ' ὑδροπότας. [I. e. homines frigidos invita Musis operantes Minerva, secundum illud Horatii Epist. 1, 19, 3 : Nulla placere diu nec vivere carmina possunt quæ scribuntur aquæ potoribus. Jacobs.] Athen. 2, [p. 44, C] : Καταγράφει καὶ Γλαύκωνα ὑδροπότην. [Clem. Al. Pædag. 2, 7, 57. Greg. Naz. t. 1, p. 702, D : Σήμερον οἰνοπότης, αὔριον ὑδρ. Hase.] D

[Ὑδροπωτέω. V. Ὑδροποτέω.]

Ὑδροῤῥόδινον, τὸ, Aqua rosaceo oleo mista. [Galen. vol. 14, p. 388, 7. Hase. Antyllus Oribasii p. 301 ed. Matth.; Alex. Trall. 12, p. 721, et in Fabric. Bibl. Gr. vol. 12, p. 606; Theophan. Nonn. vol. 2, p. 70.]

[Ὑδρορόη. V. Ὑδρορρόα.]

Ὑδροῤῥόσατον, τὸ, Potio est ex rosis facta. Gorr. ex Galeno, Paulo, Oribasio, Actuario. [Alex. Trall. p. 53, 272, 292, 299, et sæpius. Oribas. p. 84 ed. Matth.; Theophan. Nonn. c. 25, 118, 122. G. D. Leo Phil. Consp. med. p. 153, 24 Ermerins. Id. ib. p. 155, 5 et 16; 157, 3. Hase.]

Ὑδροῤῥόα, sive Ὑδρόῤῥοια, ἡ, Cloaca, Emissarium, Canalis per quem aqua pluvialis effluit, schol. Aristoph., ita vocari dicens κοῖλον τόπον δι' οὗ χωρεῖ τὸ ὕδωρ τὸ ἐξ ὑετοῦ, s. τὸ μέρος τῆς στεφανίδος δι' οὗ τὸ ἀπὸ τοῦ ὄμβρου ὕδωρ συναγόμενον κατέρχεται. [Vetus forma Attica est Ὑδρορρόα sive ὑδρορρόη, quæ sæpe simplici ρ scripta in codd. Mœris, p. 381 : Ὑδρορόη Ἀττικοί· ὑδροχόα Ἕλληνες. V. Lobeck. ad Phryn. p. 492, 497.] Utitur autem hoc vocab. Aristoph. Ach. [922] : Δι' ὑδροῤῥόας βορέαν ἐπιτηρήσας μέγαν· et [1185] : Εἰς ὑδροῤῥόαν πεσών [ubi schol.: Ὑδροῤόαν δὲ ὕφαλον πέτραν (hoc grammatici inventum est), ἢ τὸ μέρος τῆς στεφανίδος, δι' οὗ τὸ ἀπὸ τοῦ ὄμβρου ὕδωρ συναγόμενον κατέρχεται· ἢ ὁ στενὸς τόπος]· Vesp. [126] : Ὁ δ' ἐξεδίδρασκε διά τε τῶν ὑδροῤῥοῶν Καὶ τῶν ὀπῶν. [Ἀμάρη per ὑδρορόη exponitur schol. Hom. Il. Φ, 259, quod ὑδρορρόη et ὑδρορρόα scriptum ap. Hesych. et Suidam s. v. Ἀμάρα. Ἀναχαθῆραι τὴν ὑδρορρόην annotatum a Polluce 1, 224, et ὑδρορρόαι ap. eund. 9, 46. Polyæn. 1, 37 : Τῆς ὑδρορρόης διὰ τοῦ τείχους στενῆς φερομένης. Vitiose ὑδρόρυα (sic) ap. Hesych. s. v. Κορκόδρυα.] Posterioris autem ὑδρόῤῥοια hoc affert exemplum ejusd. Comici scholiastes [cui hæc verba ex Suida s. v. Ὑδρορρόα intulit Musurus] ex quodam anonymo : Οἱ δὲ εἰς τὰς ὑδροῤῥοίας συνωθοῦντες αὐτοὺς, διὰ τούτων ἐσώζοντο εἰς τὰς ναῦς. [Polyb. 4, 57, 8 : Διαδὺς διά τινος ὑδρορροίας.] Quibus in Il. nota ὑδροῤῥόας s. ὑδροῤῥοίας, Navium esse cloacas, s. tubos et canales per quos aqua pluvialis in navem delapsa effluit. Jocosa autem metaphora Eubulus comicus ap. Athen. 13, [p. 557, F] de mulieribus quibusdam : Κἂν ἐξίητε τοῦ θέρους, ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν ὑδροῤῥόαι Δύο ῥέουσι μέλανος· ἐκ δὲ τῶν γνάθων Ἱδρὼς ἐπὶ τὸν τράχηλον ἅλοκα μιλτώδη ποιεῖ. [|| Ὑδρορρόος, ὁ, i. q. ὑδρορρόα, Canalis. Alciphro 3, 47 : Ὑδρορρόον (var. lect. ὑδρορρόαν) ἀνεωγότα οὐκ εἰς βάθος· ubi Bergler. adscripsit Hesychii gl. Ὑδροφόρους, ὑδρορρόους. || Nominativum Ὑδρορόης præbet codex Sorbon. Etym. M. p. 77, 14, ubi vulgo Ἀμάρα ... ὑδρορροή. Ejusdem formæ vestigium latere videatur in gl. Hesychii, Ἀμαρὶς, ὑδρορρὴς (sic) ὀχετός. G. D. || I. q. ὕδρωψ. Lex. rhet. in Bekk. Anecd. p. 312, 16 : Ὑδρορόη· ὁ νῦν ὕδρωψ καλούμενος. || De accentu Arcad. p. 102, 21 : Τὸ ὑδρωῶν (ὑδρωώη codex Havn.; scribendum ὑδρορρόη) οἱ παλαιοὶ ἐβάρυναν, οἱ δὲ μεταγενέστεροι ὀξύνουσιν οὐχ ὑγιῶς.]

Ὕδρος, ὁ, et Ὕδρα, ἡ (pro quo Ionice dicitur Ὕδρη), Hydra, Serpens aquaticus, Coluber in aquis vivens, qualis est Plinii enhydris. [Hesych.: Ὕδρα ... θηρίον πολλὰς ἔχον ὄφεων ὄψεις, πολυκέφαλον. Ὕδρη, ὁ ἔχις. Idem Ὕδρος per ὄφις exp. Artemid. 4, 56 : Τὰ μικρὰ, ὡς φαλάγγια καὶ ὕδροι καὶ σαυροί. Arrian. Peripl. m. Erythr. p. 22, 23, 31. Ælian. N. A. 4, 57. Ὕδρος λιμναῖος et θαλάττιος 16, 8. Anth. Pal. 3, 10 : Ὕδρος, ὁ γᾶς γενέτας, ὤλεσεν Ἀρχέμορον.] Gaza vertit Natrix ap. Aristot. [H. A. 1, 1 : Ἄποδα, οἷον ὕδρος.] Ea enim a nando dicitur : unde Lucanus, Et natrix violator aquæ. Diversa tamen serpentum species ea esse videtur, quum Latini quoque uti soleant hydri atque hydræ nomine : inter quos Plin. 29, 4 : In orbe terrarum pulcerrimum anguium genus est, quod in aqua vivit, Hydri vocantur : nullis serpentium inferiores veneno. Et Virg. Georg. 4, [458] : Illa quidem dum te fugeret per flumina præceps, Immanem ante pedes hydrum moritura puella, Servantem ripas alta non vidit in herba. Aratus in suis Prognosticis [945] de ranis loquens, Δειλαὶ γενεαὶ, ὕδροισιν ὄνειαρ· quoniam sc. οὗτος ὁ ὄφις βατράχους σιτεῖται, utpote in aquis degens : ut plurimum sc.; nam quum Sirius paludes exiccat, terrestres sedes quærit : ex quo nominatur Χέρσυδρος, sc. διὰ τὸ ἐν ὕδατι καὶ χέρσῳ διατρίβειν : ut testatur [Hesych. : Ὕδρα, ὁ ὕδρος ὄφις, οἱ δὲ τὸν χέρσυδρον· et] Nicander Ther., ubi quum dixisset esse χερσύδροιο καὶ ἀσπίδος μορφὰς ἰσαίας, exposuissetque symptomata quæ ictos comitantur, de hoc chersydro subjungit [367] : Ὅς δή τοι τὸ πρὶν μὲν ἐπὶ βροχθώδεϊ λίμνῃ Ἄσπειστον βατράχοισι φέρει κότον· ἀλλ' ὅταν ὕδωρ Σείριος ἀζήνῃσι, τρύγῃ δ' ἐν πυθμένι λίμνης, Καὶ τόθ' ὅγ' ἐν χέρσῳ τελέθει ψαφαρός τε καὶ ἄχρους, Θάλπων ἠελίῳ βλοσυρὸν δέμας· ἐν δὲ κελεύθοις Ἰλώσσῃ ποιφύγὸην νέμεται διψήρεας ὄγμους. Hoc porro sciendum est, tam Latinos quam Græcos eadem de re loquentes, variare appellationibus. Hom. enim Philoctetem ait ictum esse ab hydro, Soph. a vipera, schol. Soph. generalius ὑπ' ὄφεως, ut et Cic. a serpente. Locus Hom. in Bœotica est [Il. B], v. 722 : Ἐν νήσῳ κεῖτο

κρατέρ' ἄλγεα πάσχων, Λήμνῳ ἐν ἠγαθέῃ, ὅθι μιν λίπον A υἷες Ἀχαιῶν Ἕλκεϊ μοχθίζοντα κακῷ ὀλοόφρονος ὕδρου. [Philostr. Her. p. 702: Ὕδρου ἐνσκήψαντος αὐτῷ (Philoctetæ) ἐς τὸν πόδα.] Sophoclis, in ipso Philoct. p. 387 [267], ubi eum dicit, Πληγέντ' ἐχίδνης ἀγρίῳ χαράγματι· ut et ille, qui ὑπόθεσιν ἔμμετρον ejus fabulæ conscripsit, ait, Πληγεὶς ὑπ' ἔχεως ἐλίπετ' ἐν Λήμνῳ νοσῶν. Cic. autem, in l. De fato: Philoctetes serpentis morsu ulceratus, in insula Lemno relictus est. Ὕδρα vero plerumque dicitur Lernæus ille anguis ab Hercule occisus, quem Alcæus ἐννεακέφαλον vocat, Simonides πεντηκοντακέφαλον, Eurip. ἐχιδνοκέφαλον. [Soph. Tr. 574: Λερναίας ὕδρας· et 836, 1094. Eurip. Ion. 191, Phœn. 1143, Heracl. 950; Pausan. 2, 37, 4; 5, 5, 10; 5, 17, 11; Ælian. N. A. 9, 23.] Eadem hydra postea in siderum cœlestium numerum relata fuit, ejusque mentionem facit Arat. Phæn. 441, et seqq.: appellans Ionice ὕδρην: quam Latini quoque ejus interpretes Hydram vocant, Cicero, Germanicus, Festus Avienus: Proclus et ipse ὕδραν in sua Sphæra. Virg. et apud Inferos hydræ sedem tribuit, Æn. 6, B [576]: Quinquaginta atris immanis hiatibus hydra Sævior intus habet sedem. Ubi observa etiam convenire hæc cum Simonide vocante πεντηκοντακέφαλον. || Hoc ipsum Ὕδρα est et insulæ nomen ap. Strab. Plin. et Steph.: qui ἐθνικὸν esse dicit Ὑδραῖος, sive Ὑδράτης. [Steph. Byz.: Ὕδρα, νῆσος Λιβύης, περὶ Καρχηδόνα, ὡς Ἔφορος πέμπτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Ὑδραῖος ἢ Ὑδράτης. « Apud Strabon. 10, p. 460, palus Ætoliæ etiam Hydra dicitur, et 13, p. 622, promontorium sinus Elaitici pariter sic appellatur. » Holst. De πολιχνίῳ in Argolide ad Lernam paludem, Ὕδρα dicto, fabulantur Palæphat. De incred. c. 39, 3, et Eudocia Augusta Viol. p. 409, 9. Hase. Cum Ὑδρέα confudit Hesych., cujus gl. apposuimus s. h. v.]

[Ὑδροσεληνίτης, ὁ, nomen lapidis, de quo Damasc. ap. Phot. Bibl. p. 349, 34: Ἰδεῖν δὲ καὶ σεληνίτην, οὐ τὸν ὕδατι τεγγόμενον, εἶτα ἐκφαίνοντα τὸν μηνίσκον καὶ διὰ τοῦτο ὑδροσεληνίτην καλούμενον, ἀλλὰ κατὰ φύσιν τὴν ἑαυτοῦ τρεπόμενον ὅτε καὶ ὅπως ἡ σελήνη τρέποιτο, θαυμάσιον χρῆμα τοῦτό γε φύσεως.]

[Ὑδροσέλινον, τὸ, i. q. Heleoselinum, Apium palustre. Dioscor. 3, 76.]

[Ὑδροσκοπεῖον. V. Ὑδροσκόπιον.]

Ὑδροσκοπέω, s. Ὑδροσκοπέομαι, Speculor rimorque ubi aqua lateat, Aquas indago. Democritus Geopon. 2, [6, 42]: Δεῖ δὲ τοὺς σκοποῦντας καὶ ὑδροσκοπεῖσθαι τοιούτῳ τινὶ τρόπῳ.

Ὑδροσκοπικὸν, τὸ, Liber (si quidem subaudiri σύγγραμμα putemus) docens quomodo quis speculari rimarique possit ubi aqua lateat, quique docet quo in loco fodiendum sit ut aquam reperias: quale ὑδροσκοπικὸν Παξάμου extat Geopon. 2, [4. Ὑδροσκοπικὴ, ἡ, 2, 6, 47.] Agit vero et Vitruv. de aquæ inventionibus, 8, 1.

Ὑδροσκόπιον, τὸ, accipiunt pro Clepsydræ genere, qua horæ discernuntur, ap. Synes. Ep. 15, quam τῇ φιλοσόφῳ scripsit: in qua quum dixisset sese usque adeo infelicem esse, ut ὑδροσκοπίου indigeat, rogassetque ut sibi id fabricandum emendumque curaret, sic ipsum describit: Σωλὴν ἐστι κυλινδρικὸς, αὐλοῦ καὶ D σχῆμα καὶ μέγεθος ἔχων· οὗτος ἐπί τινος εὐθείας δέχεται τὰς κατατομὰς, αἷς τῶν ὑδάτων τὴν ροπὴν ἐξετάζομεν· ἐπιπωματίζει γὰρ αὐτὸν ἐκ θατέρου κῶνος κατὰ θέσιν ἴσην ἐγκείμενος, ὡς εἶναι κοινὴν βάσιν ἀμφοῖν, τοῦ κώνου τε καὶ τοῦ σωλῆνος· αὐτὸ δὴ τοῦτό ἐστι τὸ βαρύλλιον· ὅταν οὖν εἰς ὕδωρ καθῇς τὸν αὐλὸν, ὀρθὸς ἑστήξει, καὶ παρέξει σοι τὰς κατατομὰς ἀριθμεῖν· αἱ δὲ τῆς ροπῆς εἰσὶ γνωρίσματα. [Videtur igitur fuisse machinamentum Synesii id ipsum quod hodie vocamus *un pèse-liqueur*. Hase: Περὶ Ὑδροσκοπείων libros quattuor scripsit Hero Alexandrinus, quos laudat Proclus Hypot. Astron. p. 42. Schleusn.]

Ὑδροσκόπος, ὁ, Aquarum speculator, Qui speculatur rimaturque ubi aquæ lateant, Aquarum indagator. [Ὑδροσκόποι, Aquilices, Elicatores, Gl.]

Ὑδροσπάσιον, τὸ, Aquæ haustus, Bud. ex Pand.

Ὑδρόσπονδα, τὰ, Sacra quædam in quibus aqua libabatur, non vino: quæ et νηφάλια. Vide Νηφάλιος. [Theophrast. ap. Porphyr. De abst. 2, 20.]

Ὑδροστάσιμος pro Stagnans, sine auctoris nomine affertur. [Diosc. 3, 133, τόπος.]

Ὑδροστάσιον, τὸ, Stagnum, [Stillicidium add. Gl.]: Suidæ λίμνη μικρὰ, Parva palus; veluti quum ante magnum aliquam paludem s. magnum lacum aqua subsistens parvum lacum s. lacunam efficit. Sunt qui in aquæductibus pro Castello accipi dicant. Affert autem hoc exemplum [Menandri Hist. Exc. p. 301] Suidas: Παραμειψάμενοι τὸ μέγα τοῦτο ὑδρ. ἀφίκοντο ἐς τὰς λίμνας, ἐν αἷς ἐπιμιγνύμενος ἀπόλλυται ὁ Κωφὴν ποταμός.

[Ὑδροστατέομαι, Stagno. Scriptor ignotus ap. Suid. s. v. Ἀξιόλογα: Τοὺς ὑδροστατουμένους τόπους γεφυρώσας.]

[Ὑδροστάτης, ὁ, Libella. Procl. ad Hesiod. p. 133, b. || Tubus, Canalis, quo aqua ad restinguenda incendia ejicitur. Vita Stephani jun.: Τοὺς ἐν τῷ τόπῳ ἱσταμένους ὑδροστάτας τῶν ἐμπρησμῶν. Ducang.]

[Ὑδροστόλος, ὁ, ἡ, Aquam navibus præbens. Ὑδρ. λιμὴν anon. Peripl. Pont. Eux. § 16. J. F. Gail.]

[Ὑδροσφράντης, ὁ, Aquæ odorator, Aquam reconditam investigans. Parasiti nomen, Alciphr. 3, 61. B Similia apud eundem nomina Καπνοσφράντης et Κωνωποσφράντης.]

[Ὑδρότης, ἡ, Humor. Proclus Paraphr. in Ptol. p. 166, 6. Hase.]

Ὑδροτόκος, ὁ, ἡ, Aquam pariens s. producens, i. e. Aqua manans s. scaturiens, fontis epitheton apud Apollonium [(?) Pseudo-chrys. t. 8, p. 744, A; πηγὴν ὑδρ.· et t. 5, p. 735, B; ὑδρ. πηγάς. Hase.]

[Ὑδροῦς, οὔντος, ὁ, Hydrus. Steph. Byz.: Ὑδροῦς, φρούριον, ἀρσενικῶς. Θεόπομπος λθ' Φιλιππικῶν. Τὸ ἐθνικὸν Ὑδρούντιος. Ἔστι καὶ πόλις Ἰταλίας (Calabriæ, ut docent Strabo 6, p. 281, Agathias Hist. p. 35, D, Anna Comn. p. 37, D. Pausan. 6, 19, 9: Βρεντεσίου τε μεταξὺ καὶ Ὑδροῦντος. « Flexura recentiore Georg. Alex. Vita Chrys. t. 8, p. 245, 5: Ἐν Ὑδρεντῷ τῆς Καλαβρίας. » Hase). Τὸ ἐθνικὸν Ὑδρουσσαῖος καὶ Ὑδρούσσιος.]

[Ὑδροῦσσα. V. Ὑδρόεις.]

Ὑδροφάντης, ὁ, i. q. ὑδρομαστευτὴς et ὑδροσκόπος, Qui aliquo in loco latentes aquas deprehendit, et C ostendit quærentibus. [Comparandum Ὑδροσφράντης, quod v.]

[Ὑδροφαντικὸς, ἡ, όν.] Ὑδροφαντικὴ, s. τέχνη s. ἐπιστήμη, Ars s. Scientia ostendendi et prodendi aquas iis qui eas quærunt. Geopon. [Proœm. 7, p. 5, ex codd. restitutum pro vulgato olim ὑδρομαντική.] Democr. in Geopon. 2, [6, 1]: Περὶ δὲ τῆς ὑδροφαντικῆς, ὑπὸ δέ τινων ὑδρομαστευτικῆς λεγομένης, νῦν ἐροῦμεν. Quibus verbis subjungit, Ἀποφαίνονται γὰρ οἱ περὶ τῶν ὑδροφαντικῶν τὴν ἐμπειρίαν εἰληφότες τὰ μὲν πεδία ἄνυδρα ὑπάρχειν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, τῶν δὲ ὀρέων ἔνυδρα τὰ πλεῖστα. Ubi etiam nota τὰ ὑδροφαντικὰ, Quæ ad ὑδροφάντας pertinent, Quæ τῆς ὑδροφαντικῆς propria sunt.

[Ὑδροφόβας, ὁ, i. q. ὑδροφοβία. Plut. Mor. p. 731, B: Πρῶτον ἐν τοῖς κατ' Ἀσκληπιάδην χρόνοις οὐ μόνον τὴν ἐλεφαντίασιν, ἀλλὰ καὶ τὸν ὑδροφόβαν. De forma voc. v. Lobeck. ad Phryn. p. 639 et Paralip. p. 333. || Vitiose pro ὑδροφόβος, quod v.]

[Ὑδροφοβέω, i. q. ὑδροφοβιάω. Greg. Nyss. t. 1, p. 310, B, οἱ ὑδροφοβοῦντες· et p. 340, A, τῶν ὑδροφοβούντων. Id. t. 2, p. 253, B, ubi perperam ed. Morell., οἱ ὑδροφοροῦντες. Hase.]

[Ὑδροφοβὴ, ἡ, i. q. ὑδροφοβία. Greg. Nyss. t. 1, p. 310, B: Τῷ πάθει τῆς ὑδροφοβῆς. Hase.]

[Ὑδροφοβία. V. Ὑδροφόβος.]

Ὑδροφοβιάω, Aquam timeo, Laboro eo morbo qui ὑδροφοβία nominatur: ut Diosc. 7, 2, scribit Themisonem, secundum quosdam, φίλῳ ὑδροφοβιῶντι προσκαρτερήσαντα πρρθύμως καὶ συμπαθῶς, εἰς τὴν ὁμοίαν ἐμπεσεῖν διάθεσιν.

Ὑδροφοβικὸς, ἡ, όν, ut ὑδροφοβικὸν πάθος, Morbus ὑδροφοβικός: quo sc. aliquis a cane rabioso morsus aquam timet perinde ut ipse canis a quo morsus est. Diosc. 7, 2, de morsu canis rabidi: Ὕστερον δὲ ἐμποιεῖ πάθος τὸ καλούμενον ὑδροφοβικόν. [Theophan. Nonn. c. 271.] Item ὑδροφοβικοὶ homines dicuntur Qui eo πάθει laborant, qui et ὑδροφόβοι. [Καταπότιον ὑδροφοβικὸν, Pilula s. Pastillus contra aquæ metum, Galen. vol. 14, p. 208, 3. Hase. Fragm. De hydrophobia c. 3, p. 65, ubi Bernard. Reliq. p. 73: « Utuntur

hac voce Cassius Quæst. med. 73 et Priscianús 2, c. 8. »]

Ὑδροφόβος, ὁ, ἡ, Qui aquam timet. Plin. 29, 5 : Est limus salivæ sub lingua rabiosi canis : qui datus in potu, fieri hydrophobos non patitur. Nisi ibi cum ὑδροφόβους malis subaudire morbos : ut ap. Cels. 5, [c. 27, 2] de morsu canis rabiosi : Solet autem in eo vulnere, ubi parum occursum est, aquæ tumor nasci : ὑδροφόβους Græci vocant : miserrimum genus morbi, in quo simul æger et siti et aquæ metu cruciatur. Hinc Gorr., Ὑδροφόβος, inquit, seu Ὑδροφοβία, Aquæ metus : symptoma est morsus rabiosi canis : aliis statim, aliis quadragesimo die, aliis etiam serius supervenit. Sed nemo eorum, qui a rabioso cane demorsi fuerint, immunis ab ea affectione est, qui neglexerit aut male subierit curationem : idque maxime si corpore fuerit cacochymo et melancholico. In tantum autem aquam (nec eam modo, ut fertur, sed omne etiam liquoris genus) metuunt, ut ea visa, animo vehementissime perturbentur. Res quidem admiratione digna, quum ita affecti, canibus fere similes evadant, non modo rabie, latratibus et morsibus æque pestiferis, quibus obviam factos petunt, sed calida etiam siccaque intemperie et siti. Hujus causas qui investigarunt, existimant eos aquam tantopere aversari, quod in ea, tanquam in speculo, intueantur se rubenti facie, torvis oculis et supra humanum morem efferatis : unde non aquam modo, sed quidquid etiam pellucidum est, abhorrent. Alii dicunt in iis fieri ὑδροφοβίαν, quod canis, a quo morsi sint, imaginem in aqua cernere sibi videantur. Sunt qui vanam esse hujus rei inquisitionem dicant, ipsamque ὑδροφοβίαν nihil aliud esse quam insaniæ ex atra bile genus. Hæc ille inter alia. [Epict. Diss. 4, 4, 20 : Ὡς λυσσώδη ὑδροφόβον εἶναι· ubi vulgo ὑδροφόβαν, quod ex cod. correxit Schweigh. ‖ Ὑδροφόβος, i. q. ὑδροφοβία, Diosc. 7 Præf. : Μήπω περιπεπτωκότων ὑδροφόβῳ. Qua signif. Ὑδρόφοβος scriptum ap. auctor. Definitt. med. vol. 2, p. 262.]

Ὑδροφορέω, Aquam gero, s. fero, ὕδωρ φορέω, ut Hom. loquitur. [Xenoph. Anab. 4, 5, 9 : Ὑδροφορούσας γυναῖκας καὶ κόρας. Aristot. H. A. 9, 40.] Athen. 10, [p. 456, F] : Τὸν Τρωϊκὸν μῦθον, ἐν ᾧ ὁ Ἐπειὸς ὑδροφορεῖ τοῖς Ἀτρείδαις. [Diog. L. 4, 50. Cyrill. Scythopol. Vita Cyriac. Actt. SS. Sept. t. 8, p. 148, E : Ὑδροφορῶν καὶ μαγειρεύων. Hase.] Et ap. Ælian. legimus ὑδροφορούσης pro eo quod Cic. [Tusc. 5, 36] dicit Aquam ferentis mulierculæ, narrans quædam de Demosthene. [Ap. Ælian. V. H. 9, 17, non femin. legitur, sed οἱ ὑδροφοροῦντες. Lucian. Tim. c. 18, D. mar. 6, 2, al. Geopon. 15, 2, 4.]

[Ὑδροφόρησις, εως, ἡ, Aquæ gestatio. Eustath. p. 1323, 59.]

[Ὑδροφόρια, τὰ, Festum ab Æginetis Apollini habitum. Schol. Pind. Nem. 5, 81.] Ὑδροφορία, ἡ, Aquæ gestatio. [Lucian. D. mor. 6, 2 : Καιρὸς τῆς ὑδρ.] Suidas [cui Bernhardyus recte restituit Ὑδροφόρια, τά] ex Apollonio tradit ὑδροφορίαν Athenis fuisse ἑορτὴν πένθιμον ἐπὶ τοῖς ἐν τῷ κατακλυσμῷ ἀπολομένοις, Festum lugubre in eorum memoriam institutum, qui diluvio periissent. [Calendis Martiis celebratum fuisse colligitur ex Plutarch. V. Sullæ c. 14. Bernh. Conf. Car. Fr. Hermann. *Lehrb. der gottesd. Alterth. der Gr.* p. 235 (5); 264 (20); 306 (22). Hase.] Meminit et Hesych. [Ὑδροφορία (corr. Ὑδροφόρια), ἑορτὴ πένθιμος Ἀθήνησιν.]

[Ὑδροφορικὸς, ἡ, ὸν, Ad aquam ferendum aptus. Ὑδρ. ἀγγεῖον, Suid. s. v. Κρωσσός. Schleusn.]

Ὑδροφόρος, ὁ [et ἡ, ap. Herodot. 3, 14 : Παρεξελθουσέων τῶν ὑδρ. Xen. Anab. 4, 5, 10. Pollux 8, 66], Aquæ gerulus, Lixa s. Calo qui aquam afferre domum solet. Lucian. [Vitt. auct. c. 7] : Πλὴν εἰ μὴ σκαπανέα γε καὶ ὑδροφόρον αὐτὸν ἀποδεικτέον. [Id. V. Hist. 1, 24, Philops. c. 26.] Hesych. ὑδροφόρους exp. ὑδροῤῥόους : forsan iis verbis intelligens Canales qui aliquem in locum aquam ferunt, aquagia s. aquæductus. [Manetho 1, 85. LXX Deut. 29, 11. Wakef. Greg. Naz. Carm. 11, 186 : Ἄλλους δ' ὑδροφόροισιν ἐνηρίθμησεν Ἰησοῦς. De ὕδρ. in sacris Porphyr. De abst. p. 157, 1 : Ὑδροφόρους παρθένους κατέλεξαν. Inscrr. Miles. ap. Bœckh. vol. 2, p. 561, n. 2879, 5 : Ἡ ὑδροφόρος Τρυφῶσα Ἀπολλωνίου· et p. 565, n. 2885, 1 : Ὑδρ. Ἀρτέμιδος Πυθίης Μαλία Ῥουφεῖνα. Hase.]

[Ὑδροχαμαίμηλον, τὸ, Alex. Trall. 12, p. 735.]

[Ὑδροχάρης, ὁ, ἡ, Aqua gaudens. Eust. p. 254, 11 : Ὄρνεον ὑδρ. 1619, 28, φυτόν.]

[Ὑδρόχαρις, ὁ, Aqua gaudens. N. pr. ranæ, Batrach. 229.]

[Ὑδροχοεῖον, τὸ, Aquale, Gl.] Apud Suid. in Ms. etiam cod. legitur Ὑδροχεῖα, δεξαμεναί : cum hoc exemplo [Menandri Hist. exc. p. 374 ed. Nieb., qui ὑδροχοεῖα restituit] : Ὁλκὸν τοῦ ὕδατος ἐπεσκεύασε, καὶ ὑδροχεῖα ἐπενόησεν. Supra autem ὑδροδόχους dici Cisternas et aquarum receptacula annotavi. [Ὑδροχόϊον in Homil. Clement. 10, 1, 26, et 11, 1. Kall.]

[Ὑδροχοεύς. V. Ὑδροχόος.]

[Ὑδροχοέω, Aquam fundo. Achmet. Onirocr. c. 187 : Καυκαλίῳ ὑελίνῳ ὑδροχοεῖ τῷ λαῷ.]

Ὑδροχόη, ἡ, Aquagium, Aquæductus, qui sc. aquam ducens aliquo effundit. Hesych. ὑδροχόας exp. ἀμάρας : quæ sunt sulci et aquæductus per quos ὁ ὀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης μελανύδρου Ἀμφυτὰ καὶ κήπους ὕδατος ῥόον ἡγεμονεύει. [Mœris p. 381 : Ὑδρορρόη Ἀττικοί· ὑδροχόα Ἕλληνες. Ὑδροχόαν ap. Procop. Anecd. p. 64, C. Ὑδροχόη ap. Theodor. Hyrt. in Boiss. Anecd. vol. 3, p. 61. Ὑδροχοῶν (codex ὑδροχόων) ἐκροαὶ Oribas. p. 8 ed. Matth. G. Dind.]

[Ὑδροχοΐα, ἡ, Aquæ profusio. Achmet. Onirocr. c. 187 : Φήμην ἀνάλογον τῆς ὑδροχοΐας.]

[Ὑδροχόϊον. V. Ὑδροχοεῖον.]

Ὑδροχόος, ὁ, Aquarius : unum ex duodecim zodiaci signis, de quo Ovid. : Jam levis obliqua subsedit aquarius urna. Frequens ejus mentio tum apud alios, tum apud [Plutarch. Mor. p. 908, C, Sext. Emp. p. 341,] Proclum in Sphæra, ubi dicit Ὕδωρ τὸ ἀπὸ ὑδροχόου, Aqua quæ ab aquario effunditur. Fingunt hunc esse Ganymedem ab Jove raptum : quoniam sc. ἔστηκεν ἔχων οἰνοχόην, καὶ ἔκχυσιν πολλὴν ποιεῖται ὑγροῦ, ἥτις εἰκάζεται τῷ νέκταρι τοῦ Γανυμήδους, ut Theon ap. Arat. annotat : a quo Arato non tantum ὑδροχόος nominatur, sed et Ὑδροχοεύς : ut Phænom. 389, Σποράδην ὑποκείμενοι ὑδροχοῆϊ· ubi etiam paulo post ait, Ἐγγύθι δὲ σφῶν Δεξιτερῆς ἀπὸ χειρὸς ἀγαυοῦ ὑδροχόοιο, Οἵη τίς τ' ὀλίγη χύσις ὕδατος ἔνθα καὶ ἔνθα Σκιδναμένου, χαροποὶ καὶ ἀναλδέες εἰλίσσονται. Τοὺς πάντας καλέουσιν ὕδωρ. Habet enim ὁ ὑδροχόος ὥσπερ ὑδρεῖον ἀπὸ ἀστέρων, ἀφ' οὗ λοιπὸν ἓξ κάτω ἀστέρες φέρονται, ὑδάτων χύσιν ἀπομιμούμεναι. Cic. ea verba sic vertit : Propter Aquarius obscurum dextra rigat amnem, Exiguo qui stellarum candore nitescit : Quæ tenues stellæ perhibentur nomine Aquai. Et German. : Nec procul hinc dextra diffundit Aquarius undas, Atque imitata cadunt errantis signa liquoris. Vide et Festum Avienum. [De commentis astrologorum circa Aquarium Sext. Emp. p. 340, 8; 341, 28; 343, 33; 353, 7 et 11, et Dositheus Mag. Geneal. Hygini p. 70, 6 Böcking. : Ὑδρ. οὗτος πάσας τέχνας ἤδει, καὶ ἀνθρώπους ἐδίδαξεν. Orac. ap. Zosim. Hist. p. 220, 4 : Ζεὺς ὅταν εἰς πλατὺ τέρμα πέλῃ κλυτοῦ ὑδροχόοιο. Hase. Frequens ap. Maneth., ut 1, 106; 2, 95. Strato Anth. Pal. 12, 199 : Ἤδη δ' οὐκέτι μοῦνον ἐπ' οἰνοχόον σεσόβημαι, ἀλλὰ πάρωρα βλέπω κἠπὶ τὸν ὑδροχόον. Dativo ὑδροχοῆι utitur etiam Nonn. Dion. 23, 315. ‖ Ὑδρηχόος. De hac forma v. s. h. v.]

Ὑδρόχῠτος, ὁ, ἡ, Aqua perfusus. Affertur enim ex Nonno ὑδροχύτων κόλπων pro Sinuum aqua perfusorum. [‖ Aquam fundens. Eurip. Cycl. 66 : Κρήναισιν ὑδρ.]

[Ὑδροψύγιον, τὸ, Frigidarium, Gl. Pro ὑδροψυγεῖον.]

Ὑδρώδης, ὁ, ἡ, Aquosus, Humidus. [Theophr. C. Pl. 5, 16.]

[Ὑδρὼν, ὁ, Mensis Aquarii sec. Dionys. ap. Ptolem. Almag. 9, 7. Conf. Letronn. *Journ. des Sav.* 1839, p. 654. Hase.]

Ὑδρωπιάω, significat Hydropicus sum, Aqua intercute laboro, Intercutibus vitiis madeo, ut Gell. loquitur. [Mœris p. 377 : Ὕδερος καὶ ὑδεριᾶν Ἀττικοί· ὕδρωψ καὶ ὑδρωπιᾶν Ἕλληνες. Legitur ap. Hippocr. p. 1046, A, ubi male ὑδροπιῶντα. Aristot. De gen. an. 5, 8, 13. Theophr. fr. 7, 5, p. 802 : Τοῖς ὑδρωπιῶσι.] Diosc. 3, 123, de trifolio : Βοηθεῖ δὲ τὸ σπέρμα καὶ τὰ

φύλλα πινόμενα ἐν ὕδατι πλευριτικοῖς, δυσουροῦσιν, ἐπιλεπτικοῖς, ἀρχομένοις ὑδρωπιᾶν, Iis qui aquæ inter cutem principia sentiunt. Legitur et ap. Alex. Aphr. Probl. 1, [81. Plut. Mor. p. 136, B; 403, C; 831, B. Artemid. 1, 77, 80; 2, 36.] Sed notandum est, ap. Suid. non per ω, sed [vitiose] per o scribi Ὑδροπικὸς, et Ὑδροπιῶντες, in Ms. etiam cod., ut ap. Paul. Ægin. quoque ὑδροπιωσῶν γυναικῶν reperitur. At Ὑδρώπισις, quod in VV. LL. habetur itidem pro Aqua intercus, ὕδρωψ, videndum est an ut a Plinio et quibusdam Latinorum aliis, ita et a Græcis usurpatum sit. [Lexicon ms. Havn. ap. Osann. Auctar. p. 156 : Ὕδερος· ὑδροπίασις. Vera vocabuli scriptura est ὑδρωπίασις. Aliud vitium ὑδρωπίᾳ τῇ κατὰ σάρκα ap. Oribas. p. 186 ed. Matth., cui ipsi quoque ὑδρωπιάσει restituendum. G. Dindorf.]

[Ὑδρωπικός. V. Ὕδρωψ.]

[Ὑδρώπισις. V. Ὑδρωπιάω.]

[Ὑδρωπιώδης. Ὑδρωποειδής. V. Ὕδρωψ.]

Ὕδρωψ, ωπος, ὁ, [pro quo Atticos ὕδερον potius dicere observavit Mœris p. 377,] Hydrops, s. Hydropisis (nam et ita appellatur a Plin.), Ciceroni Aqua intercus, Celso Aqua inter cutem. Græci ὕδερον, ὑδερίασιν, nec non παρέχυσιν alio nomine vocant : Quintus Serenus Sammonicus languorem aquosum et lymphaticum errorem etiam, qui de hoc morbo sic cecinit: Corrupti jecoris vitio vel splenis acerbus Crescit hydrops, aut quum siccatæ febre medullæ, Atque avidæ fauces gelidum traxere liquorem : Tum lympha interius vitio gliscente tumescit, Secernens miseram proprio de viscere pellem. Et Horat. Carm. 2, 2 : Crescit indulgens sibi dirus hydrops : Nec sitim pellit nisi causa morbi Fugerit venis, et aquosus albo Corpore languor. Est autem ὕδρωψ, ut annotat Gorr., Morbus in tumorum genere præter naturam : verum tumor alias totius corporis, interdum autem ventris. Ille, perpetuo ab humore : hic, aliquando a flatu etiam excitatur. Quo fit ut triplex sit omnis hydrops. [V. Galen. Defin. med. vol. 2, p. 264.] Alius enim fit humore per totum corpus effuso, qui ἀνὰ σάρκα et ὑποσαρκίδιος et σαρκίτης et λευκοφλεγματίας dicitur : alius, solo ventre aqua distento, qui ἀσκίτης : alius vero solo ventre flatu pleno et tumente, qui τυμπανίας s. τυμπανίτης appellatur. Sed omnium quidem communia sunt ista fere, quod jecinore vehementer refrigerato oriantur, sintque depravatæ sanguificationis symptomata, sive primario, propter phlegmonen aut scirrhum aut aliud vitium, jecur male affectum sit : sive lege consortii, quod illi cum aliis partibus intercedit, quodque omnis a cachexia initium sumat. Tamen manifestis ab invicem distinguuntur differentiis. Nam Ἀνὰ σάρκα, sive Ὑποσαρκίδιος, sive Σαρκίτης, aut Λευκοφλεγματίας ὕδρωψ, toto corpore ex æquo tumet, redditque corpus laxum, pallidum, et emortuo simile; et, si digitum in carnem paulo altius adegeris, cavitatem ibi impressam diutissime retinet. [V. Hippocr. p. 405, 15; 447, 13.] Qui vero nominatur Ἀσκίτης ὕδρωψ, est Abdominis ab aquoso humore distentio. Colligitur ille inter peritonæum et intestina veluti in utre quodam : unde morbo nomen. Habet autem nonnihil spiritus secum admistum. In eo quum venter supra modum intumescat, reliquum corpus alimentum non sentit, et consumitur. Aliquando tamen invalescente morbo tumor ad femora usque procedit, et pedes scrotumque invadit. Occupat nonnunquam et thoracem : id quod fit non tam ex propria ascitis ratione, quam ex complicatione hydropis anasarca cum eo; hæc enim jam sunt illius rudimenta. At Τυμπανίας sive Τυμπανίτης, abdomen multo flatu distendit, non tamen sine ullo prorsus humore, cujus etiam aliquid omnino remistum est : totus venter eo circumquaque tensus est, et percussus, tympani modo sonat : omnium autem is periculosissimus esse a Græcis medicis perhibetur, inter quos Hippocrati siccus etiam hydrops nominatur. A Nicandro vocatur τυμπανόεις ὕδρωψ, Al. 341 : Ὡς δ' ὁπόθ' ὕδρωψ Τυμπανόεις ἀνὰ μέσσον ἀφυσγετὸν ὀμφαλὸν ἴζει, Ἀμφὶ δέ οἱ γυίοις τετανὸν περιφαίνεται ἔρφος. Primus autem Galen. ὑποσαρκίδιον vocat, dicitur etiam Ὑποσάρκιος, nec non ὁ ὑπὸ σάρκα : ut ap. Diosc. 2, 52 : Πρὸς ὕδρωπας ὑποσαρκίους ποιεῖ, Ad aquas inter cutem fusas. 2, 3 : Τοῖς ὑπὸ σάρκα ὕδρωψι, Vitiis aquæ subter cutem fusæ; sic enim quidam Latine interpr. Plura si requiras, adi Galen. τῶν Κατὰ τόπους 9, 3, Paul. Ægin. 3, in cap. Περὶ ὑδέρων, Aet. Tetrab. 3, Serm. 2, c. 20; Corn. Cels. 3, 21. [Ὕδρωπα distinguit Hippocr. ex partibus corporis ex quibus originem sumit, velut in Progn. et Coac. Præn. et lib. Περὶ παθῶν et Περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν. Ὕδρωψ ἀπὸ τοῦ σπληνὸς, ἀπὸ τοῦ ἥπατος, et ἀπὸ τοῦ λευκοῦ φλέγματος nominatur. Est et pulmonis ὕδρωψ lib. 2 De morb., et uteri ὕδρωψ lib. 1 Περὶ γυν., et ὑδρωπες ἐν ὄρχεσιν, Testium hydropes, p. 282, 42. Foes.] || Ὕδρωψ εἰς ἀμίδα, Morbus quidam qui διψακὸς alio nomine dicitur, et διαβήτης, a Plin. Urinæ profluvium. Galen. De caus. sympt. 3 : Καὶ ὁ καλούμενος ὕδρωψ εἰς ἀμίδα· τινὲς δὲ διαβήτην αὐτὸν ὀνομάζουσι. || Præterea ὕδρωπος nomine dicitur Serosa illa et mucosa proluvies, quæ in partu egeritur : οἱ ἐκ τῶν τόκων ἰχῶρες. Hippocr. Περὶ φύσιος παιδίου : Ἐκ δὲ τοῦ ὀμφαλοῦ τὸ χορίον τεταμένον ἐστὶ, μετὰ δὲ ταῦτα ὕδρωψ ἔρχεται. [Aristot. H. A. 7, 9.] || Apud eund. Hippocr. 2 Epidem. Dioscorides oxytonως legit Ὑδρὼψ, significari eo vocabulo dicens τὸν ὑδρωποειδῆ, teste Galeno Lex. Hippocr. [p. 582. « Respicere videtur ad p. 1046, B : Ὕδρωψ, ἢν οἴδημα ἔχων ἐν τοῖς σκέλεσι βήσσῃ. Quem ibid. A ὑδρωπιῶντα dicit. P. 557, 50 : Οὐρέει παχὺ ὁκοῖόν περ ὕδρωπες, qui paullo post significantur verbis οἵτινες ὑπὸ ὑδέρου ἑάλωσαν. Foes. Ὕδρωψ, sive de morbo dicitur, sive de ægroto, item ut ὑδροφόβος, adjectivum esse videtur colorem aquaticum significans, neutiquam simplex, ut Schneidero visum. Lobeck. ad Soph. Aj. p. 409.] Quod comp. Ὑδρωποειδὴς accipiunt pro simplici derivato Ὑδρωπικὸς, Hydropicus. Id autem si de homine dicitur, significabit Eum qui hydrope s. aqua intercute laborat, ut ap. Horat. [Ep. 1, 2, 34]: Si noles sanus, curres hydropicus. Sin vero alicui morbo tribuatur, signilicat Hydropi proprius, s. Talis qualis hydropem comitatur, vel etiam Ad hydropem pertinens, ut ὑδρωπικὰ οἰδήματα affertur pro Cutem subeuntium aquarum tumores. [Oribas. p. 293, 343 ed. Matth. : Ὑδρ. κατὰ σάρκα. Polyb. 13, 2, 6 : Ἐπὶ τῶν ὑδρωπικῶν. Longin. De subl. 3, 4 : Κακοὶ ὄγκοι καὶ ἐπὶ σωμάτων καὶ λόγων οἱ χαῦνοι καὶ ἀναλήθεις καὶ μήποτε περιστάντες ἡμᾶς εἰς τοὐναντίον· οὐδὲν γὰρ, φασὶ, ξηρότερον ὑδρωπικοῦ.] At ὑδρωπικὸν πάθος significat potius ipsam Hydropisin. [Ναῦς ὑδρωπικὴ Nicarch. Anth. Pal. 11, 332. || De adj. Ὑδρωποειδὴς, ὁ, ἡ, Foes. : « Ὑδρωποειδέα sunt Excrementa aquosa et qualia in aqua inter cutem laborantibus visuntur. Hipp. p. 602, 2 : Τὰ ὑδρωποειδέα καὶ φλεγματώδεα ἀφίησι. Et τὰ λοχεῖα χωρήσει ὑδρωποειδέα, qualia esse ibidem scribuntur si quis carnes cruentas abluat, eademque ὑδατοειδέα ibidem vocantur. Ὑδρωποειδὲς excrementum serosum et aqueum in corpore dicitur p. 507, 35. Est et φλέγμα ὑδρωποειδὲς, Pituita aquea, p. 537, 33. Ex qua fit tabis tertia species. Ὑδρωποειδὴς etiam Mulier hydrope laborans dicitur p. 612, 43. Et ὑδρωπιώδεες ἢ ὑδρωπιοειδέες ὑδρωπικοὶ p. 190, E, F; 191, B, D. At ὑδρωπιῶδες pro Hydrope sumitur p. 167, G : Ἐς ὑδρωπιῶδες ξηρὸν ἀποτελευτᾷ, quod εἰς ὕδρωπα ξηρὸν ἱδρύεται dicitur Aphor. 4, 11. Sic rursus p. 185, H, Ὑδρωπιώδεα σκληρὰ Hydrops siccus dicitur. Ubi σκληρὸν ἀντὶ τοῦ ξηροῦ ponitur, ut Aphor. 5, 71, Δέρματα καρφαλέα καὶ σκληρὰ, et Epidem. 6, 6, 15, ubi eadem verba repetuntur, et omnes interpretes siccum vertunt, quod cutis sicca dura sit, et ex consecutione siccum durum : etsi p. 191, B, Ὑδρωπιώδεες ξηροὶ sunt Qui hydrope sicco aut tympanite laborant. Ὑδρωποειδέα τῶν ὀφθαλμῶν dicuntur Oculi quales hydrope laborantibus, p. 641, 10. »]

[Ὕδω. V. Ὑδέω.]

Ὕδωρ, gen. ὕδατος, τὸ, ab inus. them. Ὕδας [Eustath. p. 782, 13. Wakef. Nomen a Phrygibus accepisse Græcos putat Plato in Cratylo p. 418, A. Angl.], grammatici ab ὕω derivatum dicunt pleonasmo literæ δ : quod etymon sequendo, i. proprie foret q. ὑετὸς, Humor cœlo delapsus dum plueret, Pluvia : generaliter tamen pro quavis Aqua accipitur, sive cœlitus delapsa sit, s. fluminum, lacuum, stagnorum, mariumve fontibus et scaturiginibus eruperit. Hom. Od.

I, [85] et K, [56]: Ἔνθαδ' ἐπ' ἠπείρου βῆμεν, καὶ ἀφυσσάμεθ' ὕδωρ. Itidemque Δ, [359]: Ἐς πόντον βάλλουσιν ἀφυσσάμενοι μέλαν ὕδωρ· Il. Z, [457]: Ὕδωρ φορέειν· B, [825]: Πίνοντες ὕδωρ μέλαν Αἰσήποιο· Π, [161]: Ἀπὸ κρήνης μελανύδρου Λάψοντες γλώσσῃσιν ἀραιῇσιν μέλαν ὕδωρ. [Il. Θ, 365: Στυγὸς ὕδατος αἰπὰ ῥέεθρα· Od. K, 514: Στυγὸς ὕδατος ... ἀπορρώξ· Il. Φ, 312: Ὕδατος ἐκ πηγέων. Plurali, cujus unum est exemplum ap. Homer., Od. N, 109: Ἐν δ' ὕδατ' ἀενάοντα, frequenter utuntur alii poetæ prosæque orationis scriptores; quorum exempla plura v. infra. Herodot. 4, 140: Χιλοὶ τοῖσι ἵπποισι καὶ ὕδατα ἦν.] Nec non rex Persarum ap. Herodot. 1, [188] et Athen. 2, [p. 45, B]: Ὕδωρ ἀπὸ τοῦ Χοάσπεος πιεῖν ἄγεται τοῦ περὶ Σοῦσα ῥέοντος· cui ex Ægypto quoque ἀνεπέμπετο ὕδωρ ἐκ Νείλου. Rursum Od. A, [110]: Οἶνον ἔμισγον ἐνὶ κρητῆρσι καὶ ὕδωρ· ut et ap. Athen. 13, [p. 600, E]: Ὕδωρ οἴνῳ συμμιγνύμενον κυλίκεσσι· 10, [p. 426, E]: Εἷς οἴνου πρὸς δύ' ὕδατος. Apud Eund. 2, [p. 39, C]: Οἶνός τοι χαρίεντι πέλει μέγας ἵππος ἀοιδῷ, Ὕδωρ δὲ πίνων χρηστὸν οὐδὲν ἂν τέκοις· ut et Horat. [Ep. 1, 19, 2]: Nulla placere diu nec vivere carmina possunt Quæ scribuntur aquæ potoribus. Eandemque ob causam Demostheni quidam objiciebant quod ὕδωρ πίνων εἰκότως δύσκολος καὶ δύστροπός ἐστί τις ἄνθρωπος. [V. Demosth. p. 73, 3, et Liban. V. Demosth. p. 4, 16. Aristoph. Eq. 349: Ὕδωρ τε πίνων κἀπιδεικνύς.] Iterum Il. I, [171]: Φέρτε δὲ χερσὶν ὕδωρ, Aquam afferte lavandis manibus. Ω, [303]: Χερσὶν ὕδωρ ἐπιχεῦαι, ut et Γ, [270]: Βασιλεῦσιν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν. Et rursum [Od. A, 147]: Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν, Σῖτον δὲ δμῳαὶ παρενήνεον ἐν κανέοισι. Sic Aristoph. Tagenistis [fr. 427]: Φέρε, παῖ, ταχέως κατὰ χειρὸς ὕδωρ, παράπεμπε τὸ χειρόμακτρον· Vesp. [1216]: Ὕδωρ κατὰ χειρὸς, τὰς τραπέζας εἰσφέρειν. Δειπνοῦμεν, ἀπονενίμμεθ', ἤδη σπένδομεν· nam τὸ κατὰ χειρὸς s. κατὰ χειρῶν ὕδωρ, sc. χεόμενον, vocabant Aquam qua accubituri lavabant manus; ἀπόνιμμα autem, Qua post cibum manus abluebant: de qua Od. Γ, [339]: Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν, Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο· quibus a cœna libarent. Illud vero κατὰ χειρῶν ὕδωρ omnium ὑδάτων suavissimum esse, jocose quidam dixit ap. Athen. 4, [p. 156, E] ubi quæritur quænam aquæ optimæ sint et laudatissimæ. Item, Εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτειν, Od. I, [392]. Il. Ψ, [282]: Λοέσσας ὕδατι λευκῷ· ut Plutarch. quoque Lycurgo [c. 16]: Οὔτε ὕδατι τὰ βρέφη, ἀλλὰ οἴνῳ περιέλουον. [Ἦν καὶ ὕδωρ αἰτεῖν Lycurg. p. 156, 43, Herodot. 5, 17, 18; et διδόναι 5, 18, 73, et 6, 94; φέρειν 7, 133.] Apud oratores in causis forensibus διαμετρεῖν et ἐγχεῖν ὕδωρ, Dimetiri et infundere aquam, quum sc. causæ dicendæ agendæque locus datur. Ad aquæ enim mensuram certam et ad clepsydram oratores quidam, quum Alcibiades esset accusatus de quibusdam criminibus, et cum copiis in Siciliam jam profecturus, dicunt esse ἄτοπον αὐτοκράτορι στρατηγῷ τηλικαύτης ἀποδεδειγμένῳ δυνάμεως, ἠθροισμένης στρατιᾶς καὶ τῶν συμμάχων, μεταξὺ συγκληροῦντας δικαστήριον, καὶ ὕδωρ διαμετροῦντας, ἀπολλύναι τὸν καιρόν. Sic Æschin. p. 77 [82, 13]: Ἐγχεῖται γὰρ τὸ μὲν πρῶτον ὕδωρ τῷ κατηγόρῳ καὶ τοῖς νόμοις καὶ τῇ δημοκρατίᾳ· τὸ δὲ δεύτερον ὕδωρ, τῷ τὴν γραφὴν φεύγοντι καὶ τοῖς εἰς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα λέγουσιν· ἐπειδὰν δὲ τῇ πρώτῃ ψήφῳ μὴ λυθῇ τὸ παράνομον, ἤδη τὸ τρίτον ὕδωρ ἐγχεῖται τῇ τιμήσει καὶ τῷ μεγέθει τῆς ὀργῆς τῆς ὑμετέρας. Quibus verbis sui temporis consuetudinem clare ostendit. [Id. p. 23, 20: Ἀποδοθέντος αὐτῷ τοῦ ὕδατος. Dinarch. p. 104, 46: Τὸ ὕδωρ παραδίδωμι τοῖς ἄλλοις κατηγόροις. Πᾶν ὕδωρ ἀναλίσκειν p. 105, 38.] Et Dem. [p. 274, 9]: Εἰ δέ φησι, νῦν δειξάτω ἐπὶ [Recte libri nonnulli ἐν, ut p. 339, 5; 1206, 20. Nam ἐπὶ si scripsisset, cum genitivo construendum fuisset, ut p. 1318, 6] τῷ ἐμῷ ὕδατι, Quod si ita esse dicat, ostendat id ad meam clepsydram. [P. 407, 16: Οὐκ ἐγχεῖ μετὰ ταῦθ' ὕδωρ οὐδεὶς ἐμοί· 1116, 11: Οὐ γὰρ ἱκανόν μοι τὸ ὕδωρ· 1103 extr.: Ἐπίλαβε τὸ ὕδ.] Lucian. Ὑπὲρ τὸ ἐγχεόμενον ὕδωρ λέγειν, dixit pro Longiore uti oratione quam præfinitum sit: extendere sc. orationem ultra clepsydram. [Id. Pisc. c. 24: Τὸ ὕδ. ἤδη ἐκκέχυται· 28: Σοὶ τὸ ὕδ. ῥεῖ νῦν.] Vide infra et Ἐφύδωρ s. Ἐφ' ὕδωρ. [Vid. vol. 3, p. 2595. Plato Theæt. p. 172, D: Κατεπείγει γὰρ ὕδωρ ῥέον. Plut. Alcib. c. 19; Dio Chrys. Or. 12, p. 204, D.] Et in bello τὸ ὕδωρ ἀφαιρεῖσθαι τοῖς πολεμίοις, Aquam eripere hostibus, alio sc. divertendo alveos fluminum et rivorum in hostium sedem influentes. Xenoph. Hell. [3, 1, 18]: Αὐτὸς δ' ἱκανὸς εἶναι τὸ ὕδωρ ἀφελέσθαι τοῖς Κεβρηνίοις. Et paulo ante, Φρεατίαν τεμόμενος ὑπόνομον, ὤρυττεν, ὡς ἀφαιρησόμενος τὸ ὕδωρ αὐτῶν. Sic Plutarch. Alex.: Ὕδωρ ἀφαιρησόμενος ἡμῶν ἀφῖξαι. Thuc. [5, 65] ἐκτρέπειν τὸ ὕδωρ ea signif. dicit. Apud Hom. autem Il. Φ, [257]: Ἀνὴρ ὀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης μελανύδρου Ἀμφυτὰ καὶ κήπους ὕδατος ῥόον ἡγεμονεύει. [Ἐπ' ὕδωρ πεμφθῆναι Herodot. 7, 193. Φοιτᾶν ἐπ' ὕδωρ 7, 137. Prov. Καθ' ὕδατος γράφειν Diogenian. 5, 83, exp. ἐπὶ τῶν ἀδυνάτοις ἐπιχειρούντων, Suidas ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων. Legitur ap. Lucian. Catapl. c. 21. Καθ' ὑδάτων γράφειν ap. Niceph. Greg. Hist. Byz. 19, 1, 2. Γράμμασι τοῖς καθ' ὕδατος Georgid. Gnomol. in Boiss. Anecd. vol. 1, p. 5. Ἐν ὕδατι γράφειν Plato Phædr. p. 276, C. Alio sensu Εἰς ὕδωρ γράφειν Sophocles ap. Hellad. in Photii Bibl. p. 530, 15 (fr. 694): Ὅρκους ἐγὼ γυναικὸς εἰς ὕδωρ γράφω, i. e. Nihili facio. Eodem vero sensu Εἰς ὕδωρ σπείρειν, ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων, ap. Zenob. Prov. 3, 55, quod σπείρειν πόντον sive ἐν πόντῳ dixerunt Theognis 106, et Pseudo-Phocyl. 141.] Sunt porro τῶν ὑδάτων duæ summæ differentiæ; quædam enim πότιμα sunt, Latinis aquæ Potabiles: quædam ἄποτα, Quæ bibi nequeunt: ποτίμου ὕδατος quinque in universum sunt species, ὄμβριον, πηγαῖον, φρεάτιον, ποτάμιον, λιμναῖον, h. e. Aqua pluvia, fontana, putealis, fluvialis, palustris. Rursum pluviæ aquæ tres ap. Hippocr. Epid. 4, differentiæ statuntur, sc. ὕδωρ θερινὸν, βροντιαῖον, λαιλαπῶδες, Aqua æstiva, tonitrualis et procellosa: quarum primam ὡραῖον etiam ὕδωρ nuncupat, quoniam æstatis partem mediam κατ' ἐξοχὴν veteres appellarunt ὥραν. Quibus addi possunt τὰ ἀπὸ κρυστάλλου καὶ χιόνος ὕδατα, Aquæ a glacie et nive manantes. Aquarum vero, quæ bibi non possunt, multa sunt genera, θαλάττιον ὕδωρ, στυπτηριώδες, ἀσφαλτώδες, χαλκανθώδες, ἰώδες, νιτρώδες, θειώδες, Aqua marina, aluminosa, bituminosa, atramentosa, æruginosa, nitrosa, sulphurea. Quum vero apud medicos simpliciter ὕδωρ dicitur, eam intelligere aquam oportet, quæ revera dulcis est, quæque a Græcis vocatur Ἄποιος: h. e. Quæ nec gustu nec olfactu alienam ullam qualitatem præ se fert: sc. quæ nec dulcis nec salsa, nec acida nec acris, nec male olens nec putris, nec alio quovis modo insuavis est, sed omnis penitus qualitatis est expers, et omnis alterius rei mixtione caret, quæ gustu aut olfactu deprehendi possit. Est autem etiam pellucida, minimeque cœnosa, sed veluti diligentissime colata, et ab omnibus, quæ innatare solent, ramentis libera: cito calefit et cito refrigeratur: unde et levem esse constat: itidemque si quid in ea calefiat, calefit cito: si quid incoquatur, cito coquitur. Et ejusmodi sunt τὰ λεπτὰ καὶ κοῦφα καὶ μαλακὰ τῶν ὑδάτων, Aquæ tenues levesque et molles: quibus opp. ὕδατα παχέα, βαρέα, σκληρὰ, ap. Plut. et Athen.; quæ σκληρὰ ὕδατα dicuntur etiam ἀτέραμνα s. ἀτεράμονα, Aquæ indomitæ et incoctiles, perinde atque legumina quæ difficulter elixantur. [Ὕδωρ sæpius Hippocrati pro Aqua simplici et potabili capitur, quæ omnis est qualitatis expers, et qualitatum gustabilium veluti canon ac regula. Ὕδατα ἀτεχνέα dicuntur Epid. 6, 4, 17, Aquæ quæ nullam habent ex arte præparationem, et sponte nascuntur: αὐτοφυῆ vocat Galenus, qualis quæ ex lacu, flumine, fonte et imbre petitur. Hujus differentiæ ibidem scribuntur βροντιαῖον, ὡραῖον καὶ λαιλαπῶδες, quæ a Galeno explicantur. Sunt et ὕδατα ἀτέραμνα, σκληρὰ καὶ ψυχρὰ p. 280, 49, 51; 282, 35; 284, 32, 52, 54. Ἀτέραμνα, σκληρὰ καὶ βαρέα dicuntur Galeno Comm. in Epidem. 6, p. 457 ed. Bas., Quæ neque concoqui neque immutari possunt, sed diutius in hypochondriis restitant, neque facile permeant. (Sic enim ὕδωρ σκληρὸν δυσκατέργαστόν τε καὶ βραδύπορον, ὡς ἐπιπλεῖστον ἐν τοῖς ὑποχονδρίοις μένον, exponit Galen. lib. 3 De diff. puls. p. 40, 18.) His ὕδατα μαλακὰ, Aquæ molles, opponuntur, ab Hipp. p. 280, 49, etsi initio lib. 1 Epid. ὕδατα μαλθακὰ, Molles pluviæ et leves, dicuntur, quæ

iis opponuntur, quæ cum impetu, raptim, large et confertim fiunt. Sic enim τὸ ἀθρόως, καὶ λάβρως, καὶ σφοδρῶς opponit Galen. in Comm. Ubi et ὕδατα πολλὰ, ξυνεχέα, λαῦρα [λάβρα], sæpius dicuntur Hippocrati pluviæ multæ, continentes et copiosæ, easque exponit Galen. statim initio Comm. in lib. 1 Epid. Foes. Æsch. ap. Strabon. 1, p. 33 (fr. 178) : Θερμαῖς ὕδατος μαλακοῦ προχοαῖς. Ἀλφεσίβοιον ὕδωρ Suppl. 855. Ὕδωρ ἄπεφθον Alexis ap. Athen. 3, p. 122, F : Ὕδατος ἀπέφθου κύαθον· ἂν δ' ὠμὸν πίῃ, βαρὺ καὶ κοπῶδες.] Rursum idem Athen. 2, [p. 46, B] : Τὰ δὲ τῶν ὑδάτων στάσιμα, χαλεπά· ὡς τὰ λιμναῖα καὶ τὰ ἑλώδη. Et Plut. Symp. 4 [p. 664, C] : Τὰ δὲ ἀστραπαῖα τῶν ὑδάτων εὐαλδῆ καλοῦσιν οἱ γεωργικοί. [Ὕδωρ πιττῶδες καὶ παχὺ (pluvia) Theophr. H. Pl. 3, 1, 6. Ὕδωρ ἀσθενές, Levis aqua, cui nihil innatare potest, Herodot. 3, 23. Ὕδωρ νότιον, ὀξὺ, πλατύτερον Aristot. Meteor. 2, 3; ὑόμενον 2, 4.] Idem Athen. eod. lib. scribit quædam ὕδατα esse σωματώδη καὶ ἔχειν ὥσπερ τι βάρος ἐν αὐτοῖς. Commemorat ibid. et quædam γεώδη, quædam etiam ῥυπτικά. Præterea ψυχρὸν ὕδωρ, cum opposito θερμόν : inter quæ medio loco est τὸ χλιαρὸν s. γαλακτῶδες ὕδωρ, Egelida et lactis modo tepida aqua : quod μετάκερας etiam nominatur. At vero λευκὸν ὕδωρ ap. Pausan. Messen. [4, 35, 10] et Strab. 5. Latini appellant Albulas aquas. Quarum mentio ap. Galen. Meth. 8, Plin. 31, 2, Vitruv. 8, 3, Suet. Aug. [c. 82] et Martial. l. 1, [13] et 4, [4. Æsch. Suppl. 24 : Πόλις ... γῇ καὶ λευκὸν ὕδωρ. Eurip. Iph. A. 1294 : Ἀμφὶ τὸ λ. ὕδωρ, ὅθι κρῆναι Νυμφῶν κεῖνται· et Hel. 1352. Ὕδωρ ἀπὸ πηγῶν ἀνερχόμενον μέλαν ap. Pausan. l. c. ‖« Ὕδωρ Hippocrati Aquæ frigidæ potionem indicat, Epid. 6, 4, 18, ὕδωρ βορὸν, Aqua vorax, quod de frigidæ potu capitur, quæ voraces homines facit, et appetentiam excitat. Sic p. 869, H : Καὶ ὕδωρ ξυμφέρει πᾶσι τοῖσι ἕλκεσι, Omnibus ulceribus etiam aquæ potio conducit. ‖ Ὕδωρ apud Hipp. ponitur etiam pro Aqua in qua quid incoxerit, et ab eo denominationem sumit, ut ὕδωρ κρίθειον p. 401, 47, Aqua hordei, qua in vehemente siti utitur Hipp.; ὕδωρ μαλάχης, Malvæ aqua, hoc est decoctum, ad subducendum alvum biliosam, p. 601, 24; 603, 24; 617, 38. Sic λινοζώστιος ὕδωρ, Mercurialis decoctum, ad alvum subducendam exhibetur p. 1216, F; 1234, D. Et ἀπὸ τῶν κρίμνων ὕδωρ, Aqua in qua farina crassior macerata aut decocta fuerit, in potu sæpe usurpatur Hippocrati. V. Κρίμνον. » Foes.] ‖ Ὕδωρ peculiariter interdum dicitur Mare. Hom. Od. Γ, [300] : Τὰς πέντε νέας κυανοπρῳρείους Αἰγύπτῳ ἐπέλασσε φέρων ἄνεμός τε καὶ ὕδωρ. At I, [227] : Ἐπιπλεῖν ἁλμυρὸν ὕδωρ, adjecto epitheto. [‖ Frequentius poetæ cum nominibus fluviorum et fontium conjungunt, ut Pind. Pyth. 5, 40 : Ὕδατι Κασταλίας· Nem. 3, 6 : Ὑδ. ἐπ' Ἀσωπίῳ· Isthm. 6, 109 : Δίρκας ἁγνὸν ὕδωρ· Ol. 14, 1 : Καφισίων ὑδάτων, ut Διρκαίων ὑδ. Pyth. 9, 153. Æsch. Sept. 308 : Ὕδωρ Διρκαῖον εὐτραφέστατον πωμάτων· Suppl. 561 : Ὕδωρ τὸ Νείλου· Soph. fr. 637 : Τὸ Βοσπόρειον ἐν Σκύθαις ὕδωρ· fr. 758 : Σύγγονόν θ' ὕδωρ, Ὑπέρεια κρήνη· fr. 265 : Ὕδασιν τοῖς Ἀχελῴου· et sæpe ap. Eurip. cum nominibus Δίρκης, Ἡριδανοῦ, Κασταλίας, Πειρήνης, Ὠκεανοῦ. Ἀπιδανὸν, τὸν καλλίστων ὑδάτων πατέρα Hec. 452. Λίμνης ὕδωρ (Acherontem) Troad. 442. Φάραγγες ὕδατι χειμάρρῳ ῥέουσαι ib. 449. Πηγαὶ ὑδάτων Iph. T. 1192. Ὕδατος ὀροτύπου Æsch. Sept. 85. Ῥυτῶν ὑδ. λουτρὰ Soph. OEd. Col. 1599. Στατὸν ὕδ. Phil. 716, Aqua stagnans, quod ἑστὸς ὕδωρ dixit Philostr. p. 572. Δινᾶεν ὕδωρ πυταμῶν Eurip. Cycl. 46. Ἐλευθέριον vel ἐλεύθερον ὕδωρ, nomen fontis, de quo v. s. Ἐλευθέριον.] ‖ Ita vocatur etiam τὸ ὄμβριον ὕδωρ [Pind. Ol. 11, 2 : Οὐρανίων . ὑδ. ὀμβρίων], s. τὸ ἐκ Διὸς γενόμενον ὕδωρ, ut Theophr. [H. Pl. 2, 6, 5] loquitur, quæ signif. propria esse dici queat, respiciendo ad etymon supra allatum. [Id. C. Pl. 1, 19, 5; 2, 6, 1. Plato Leg. 6, p. 761, A : Τῶν ἐκ Διὸς ὑδάτων· et 779, C, Critia p. 118, E. Plut. Mor. p. 680, C; 913, A.] Xen. Hell. 1, [6, 28] : Ὕδωρ δ' ἐπιγενόμενον πολὺ καὶ βρονταὶ, διεκώλυσαν τὴν ἀναγωγήν. [Thucyd. 6, 70 : Βροντὰς γενέσθαι ... καὶ ὕδωρ πολύ. Demosth. p. 1379, 1 : Ὕδωρ γενόμενον τῆς νυκτὸς πολύ· 1272 extr. : Ὕδατα καὶ τότε πολλάκις ἐγίγνετο.] Sic Theophr. in suis Prognost. dicit, ὕδωρ σημαίνει, et ὕδατος σημεῖόν ἐστι, nec non, ὑδατικὸν σημεῖόν ἐστι, pro ὑετοῦ σημεῖόν ἐστι, ut ibid. loquitur. Et Aristot. [H. A. 9, 40], de apibus : Προγινώσκουσι δὲ καὶ χειμῶνα καὶ ὕδωρ αἱ μέλιτται, i. e., Plin. interpr., Prædivinant apes ventos imbresque. [Id. H. A. 8, 19 : Μὴ γιγνομένων ὑδάτων.] Theophr. rursum adjecto epitheto dicit, Γίνεται δὲ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ νήσῳ ὕδωρ οὐράνιον· pro quibus verbis idem Plin. habet, Rigatur gelidis fontibus, et imbres accipit. [Ὕδωρ ἐξ οὐρανοῦ Thuc. 2, 77. Aristid. vol. 1, p. 329, 14 : Ἐπιγίγνεται ὕδωρ ἐξ οὐρανοῦ πολὺ καὶ λάβρον. Ὕδωρ ὕειν Aristoph. Nub. 1280 : Πότερα νομίζεις καινὸν ἀεὶ τὸν Δία ὕειν ὕδωρ ἑκάστοτε ...;] Itidem vero ὕδωρ ποιεῖν dicitur, ut ὑετὸν ποιεῖν, pro Pluere. Aristoph. Vesp. [260] : Κοὐκ ἔσθ' ὅπως οὐχ ἡμερῶν τεττάρων τὸ πλεῖστον Ὕδωρ ἀναγκαίως ἔχει τὸν θεὸν ποιῆσαι. Ἔπεισι γοῦν τοῖσιν λύχνοις οὗτοι μύκητες. Φιλεῖ δ', ὅταν ᾖ τουτὶ [τοῦτ' ᾖ], ποιεῖν ὑετὸν μάλιστα· ut Virg. quoque Georg. 1, tradit nocturna carpentes pensa puellas hyemem et pluvias expectare, quum testa ardente vident Scintillare oleum et putres concrescere fungos. Sic Characterum auctor [c. 3] dicit, Εἰ ποιήσειεν ὁ Ζεὺς ὕδωρ, τὰ ἐν γῇ βελτίω ἔσεσθαι. [Omisso dei nomine Theophr. C. Pl. 1, 19, 3 : Ἐὰν πλείω ποιῇ ὕδατα.] Et Socrates ap. Diog. L. [2, 36] amicis ait, Nonne prædixeram ὅτι Ξανθίππη βροντῶσα καὶ ὕδωρ ποιήσει; [De pluvia etiam Herodot. 1, 87 : Ὗσαι ὕδατι λαβροτάτῳ· 8, 12 : Ἐγίνετο ὕδωρ ἄπλετον διὰ πάσης τῆς νυκτός· 13 : Πλώουσι αὐτοῖσι χειμών τε καὶ τὸ ὕδωρ ἐπεγίνετο. Videtur vero etiam ὕδωρ Sudorem dicere 3, 104 : Ἐν ὕδατι βρέχεσθαι, Sudore madere. Latinum profecto vocabulum Sudor, ipsum Græcum ὕδωρ est. Schweigh.] ‖ Ὕδωρ Medici vocant etiam Subeuntes cutem aquas, Aquam intercutem : ὕδρωπα et ὕδερον alio nomine id appellantes. Diosc. 4, 173, de thymelæa : Καθαίρει κάτω χολὴν καὶ φλέγμα καὶ ὕδωρ, Per inferna bilem, pituitam, aquasque detrahit. Sic Aristot. Probl. ‖ At ὕδωρ τὸ ἀπὸ ὑδροχόου ap. Proclum in Sphæra Sidus est : aqua, quam aquarius ex suo vase effundit. Vide Ὑδροχόος. [‖ Syllabam primam in nominativo pariter atque reliquis casibus Homerus producere solet in arsi, corripere in thesi. Ab qua regula posteriorum temporum Epici interdum desciscunt ita ut etiam in thesi producant, ut Hom. H. in Cer. 382 : Οὔθ' ὕδωρ ποταμῶν οὔτ' ἄγκεα ... Batrach. 97 : Εἰς ὕδωρ μ' ἔρριψας. Apoll. Rh. 4, 290 : Τῇ δ' ὕδωρ ... Manetho 6, 424 : Κοσμηταὶ κήπων ἄντλοις ὕδωρ φορέονται. Ab Atticis υ constanter corripitur, nisi quod Aristoph. Ran. 1339, in fine hexametri producto usus est in verbis θέρμετε δ' ὕδωρ.]

Ὑὲ, vox quædam minitantis, Suid. [cujus gl. hæc est : Ὑέ· ἀπειλὴ βραδυνόντων καὶ ἀνοιγνύναι κελευόντων. Vox vitiosa, fortasse corrupta ex interjectione aliqua, quales sunt ἰεῦ, ἰή, ἰύ. Nihil cum ea commune habere videtur obscurum illud ὑὲ δειλὲ ap. Hesych. s. v. Ὑή. G. Dindorf.]

[Ὑειδίς. V. Ὑϊδοῦς.]

Ὑεικὸς, ἡ, ὸν, i. q. ὕειος. Affertur enim ex Polluce [6, 55], ὑεικὸν κρέας, Suilla caro : ut βοεικὸν dicitur Bubula. In Lex. meo veteri habetur Ὑϊκὸς, sine diphthongo, ut ὑϊκὸν δέρμα : ubi tamen ὑϊκὸν dicitur potius usurpandum esse pro ὗὸς ἴδιον, s. χοίρου ἔργον. Apud Suid. vero [qui Photium exscripsit p. 615, 24] cum diphthongo, Ὑεικὸν, ὗὸς ἴδιον, χοίρου ἔργον, cum hoc exemplo [Xen. Mem. 1, 2, 30] : Λέγεται τὸν Σωκράτην, ἄλλων τε πολλῶν παρόντων καὶ τοῦ Εὐθυδήμου, εἰπεῖν ὅτι ὑεικὸν αὐτῷ δοκοίη πάσχειν ὁ Κριτίας, Εὐθυδήμου προσκνήσασθαι ἐπιθυμῶν, ὥσπερ τὰ ὑΐδια τοῖς λίθοις. Solent enim porci prurientes ad lapidem aut lignum aliquod terga fricare. Ubi nota et dimin. Ὑΐδιον, Sucula, Porculus, Porcellus. [Timæus Lex. Plat. p. 262 : Ὑηνεῖς, ὑεικόν τι καὶ ζωῶδες ποιεῖς. Apud Xenoph. nunc legitur ὑϊκόν. Eodem modo fluctuatur inter βοεικὸς et βοϊκὸς, de quo Lobeck. Pathol. p. 321 : « Polluc. l. c. κρέας ὑεικὸν ὡς βοεικὸν, ubi codices more solito iota præbent : et pariter ap. Thomam M. p. 865, ὕειον κρέας μὴ λέγε, ἀλλ' ὗὸς κρέας καὶ ὑεικὸν, ὡς βοεικὸν, libri aliquot βοϊκὸν, constantes in altero, sed hoc quoque duplici modo scriptum est apud Xenoph., qui ὑϊκὸν πάσχειν dixit, nec secuta est reprehensio; sed possessive dici vetant : ὑϊκὸν δέρμα οὐχ εὕρηται εἰ μὴ παρ' Ἀξιονίκῳ (v. Meinek. Com. vol. 3, p. 536)· ἡμάρτηται

δέ· οὐδέποτε γὰρ λέξις σημαίνουσα μέρος σώματος ἔχει εἰς κον κτητικὸν, ἀλλὰ διὰ καθαροῦ τοῦ ον· οὐ γὰρ λέγομεν χοιρικὸν κρέας οὐδὲ ἀνθρωπικὸς πούς, οὐδ' οὖν ὑϊκὸν δέρμα, ἀλλ' ὕειον, Etym. M. p. 775, 30.»]

Ὕειος, α, ον, Suillus, Porcinus, i. q. σύειος. [Aristoph. Eq. 356 : Κοιλίαν ὑείαν, quod ὑίνην scriptum in cod. Venet. Athen. 3, p. 94, D : Ὑεία κοιλία, ὕειος σπλήν. Ὕειαι τρίχες Aristot. H. A. 1, 16; 1, 17; 3, 12.] Athen. 7 : Τὴν κοιλίαν ἔχει ὁμοίαν ταῖς ὑείαις· 9 : Τὰ ὕεια καὶ ἄρνεια κρέα. Lucian. [De hist. conscr. c. 20] sine substantivo κρέας : Συείων καὶ λαγῴων προκειμένων, Carnibus suillis. Et ap. Suid. : Ἐχορτάσθησαν ὑείων. [Lucian. Alex. c. 25 : Ὕειον πόδα· Lexiph. c. 6 : Δίχηλον ὕ. Ὑ. κρέας ap. Thom. M. p. 865, de quo v. s. Ὑεικός. Ὑεία γαστὴρ Chœrob. in Cram. Anecd. vol. 2, p. 270, 16. Θηρίον ὕειον Plato Rep. 7, p. 535, E. G. Dind. Gregent. Disp. p. 5, 10. Achmes Onirocr. p. 257, 22. Joseph. De Macc. p. 503, 21 Haverc. Diog. L. 6, 49 : Κρέασιν ὑείοις καὶ βοείοις. Hase. In Gl. Ὕεινα (sic), Verrina.]

[Ὑελακυκάδες scriptura vitiosa. V. Ὑελοχρώδης.]

[Ὑελέος. V. Ὑαλέος.]

[Ὑελέω vitiose pro ὑθλέω, quod v.]

[Ὑελέψης, Ὑελεψός. V. Ὑαλέψης.]

[Ὑέλη, ἡ, Hyela, urbs Lucaniæ. Strabo 6, p. 252 : Κόλπος ἐν ᾧ πόλις, ἣν οἱ μὲν κτίσαντες Φωκαεῖς Ὑέλην, οἱ δὲ Ἔλην ἀπὸ κρήνης τινὸς, οἱ δὲ νῦν Ἐλέαν ὀνομάζουσιν, ἐξ ἧς Παρμενίδης καὶ Ζήνων ἐγένοντο, ἄνδρες Πυθαγόρειοι. Herodot. 1, 167 : Οἱ δὲ αὐτῶν (τῶν Φωκαιέων) ἐς τὸ Ῥήγιον φυγόντες ἐνθεῦτεν ὁρμεώμενοι ἐκτήσαντο πόλιν γῆς τῆς Οἰνωτρίης ταύτην ἥτις νῦν Ὑέλη καλεῖται.]

[Ὑελίζω, Vitrum repræsento. Aetius Amid. Medic. f. 133 verso, 33 Ald. : Τὰ μὲν γὰρ τῶν ὑποχυμάτων (*de la cataracte*) ἀερίζει, τὰ δὲ ὑελίζει. V. Ὑαλίζω. Hase.]

[Ὑελινοποιὸς, Ὑέλιον. V. Ὑα—.]

[Ὑέλιον, τὸ, Hyelium, oppidum Phrygiæ. Nicet. Chon. Hist. p. 125, D. ‖Simile Ὑελλοκαστέλλιον (sic), τὸ, ib. p. 179, D.]

[Ὑελῖτις. V. Ὑαλῖτις.]

[Ὑελλοψός. V. Ὑαλέψης.]

[Ὕελος, Ὑελουργεῖον, Ὑελουργικὸς, Ὑελουργὸς, Ὑελοῦς, Ὑελοχρώδης, Ὑελοψὸς, Ὑελώδης. V. Ὑα—.]

[Ὕεσις, στολή. Πάφιοι, Hesych. Ὕεστις Salmasius, coll. Lat. Vestis : et mox Ὑεστάκα, ἱματισμός. Et supra : Γεστία, ἔνδυσις. Item : Ἔστη, στολή. Κύπριοι· et Γέστρα, στολή. Angl.]

[Ὑετὴς (?), ὁ αὐτοετής. Μαρσύας, Hesych.]

Ὑετίζω, Pluo, ὑετὸν ποιῶ, ut Aristoph. loquitur. Utitur Hesych. in exponendo Ὑαχίζω. [Jerem. 14, 22; Job. 28, 26. «Orig. C. Cels. p. 260; Euseb. H. E. p. 169.» Kall. De numine Greg. Naz. t. 1, p. 558, A : Τὴν ἐπ' ἀμφότερα τοῦ ὑετίζοντος ἀμετρίαν. Hase. Nicet. Annal. 2, 5. Ex Basilio In Esaiæ c. 5, p. 945, A, Epiphanio vol. 2, p. 89, D, Simeone Metaphr. V. Jo. Chrys. vol. 8, p. 382, 32; 401, 25, indicavit Hasius ad Leon. Diac. p. 445. ῡ]

Ὑέτιος, ία, ιον, Pluvius, Pluviosus. [Hippocr. p. 1125, F : Περὶ Πληϊάδων δύσιας νότια καὶ ὑέτια ἦν. Plut. Mor. p. 911, F : Ὑετίων ὑδάτων.] Υ. ἀτραπὸς, Epigr. [Antip. Sid. Anth. Pal. 7, 398], Via pluviosa. [Eratosth. ap. Achill. Tat. Isag. p. 153 : Υ. κρυστάλλου. Perses Anth. Pal. 7, 539 : Υ. ἀρκτούρου.] Et Aristot. Probl. [26, 7] : Διὰ τί οὐχ οἱ αὐτοὶ ἄνεμοι παντα χοῦ ὑέτιοί εἰσι. Idem et Ὑετίου Διὸς meminit in l. De mundo [c. 7] : Ἀστραπαῖός τε καὶ Βροντᾶιος καὶ Αἴθριος καὶ Αἰθέριος, Κεραύνιός τε καὶ Ὑέτιος ἀπὸ τῶν ὑετῶν καὶ κεραυνῶν καὶ τῶν ἄλλων καλεῖται. Meminit ejusd. Arrianus quoque et Cornutus [Adde inscr. Coam ap. Ross. Inscrr. 2, p. 60]; nec non Strabo et Pausan. [2, 19; 9, 39], a quibus Ὄμβριος Ζεὺς nominatur. Lucian. [D. deor. 4, 2] ὕοντα appellat : Οὐδὲ βωμὸν ἐν τῷ Γαργάρῳ τοῦ ὕοντος. [Epictet. Diss. 1, 12, 12, et 22, 16. Alciphro 3, 35 : Μάταια ἡμῖν καὶ ἀνήκοα τέθυται τῷ ὑετίῳ.] Sed et Ὕης appellatur. Sic enim Hesych. : Ὕης, Ζεὺς Ὄμβριος. Latini Pluvium dixere, ut Tibull. : Arida nec pluvio supplicat herba Jovi. Reperitur et Ὑετώτατος superl. gradu pro Pluviosissimus, ut ὑετώτατος ἄνεμος ap. Herodot. [2, 25], Ventus pluviosissimus, s. maxime pluvius, Bud. [« Nisi forsan ὑετιώτατοι Herodot. scripserat, quemadmodum est comparat. ὑετιώτερος νότος ap. Theophr. De ventis c. 7, p. 403.» Schweigh. Mihi substantiva ὑετὸς, ἔμετος, κάπετος, etc., adjectivorum ad naturam tam prope accedere videntur ut comparativos non admodum mirer. Lobeck. Pathol. p. 375. Ὑετία, ἡ, absolute pro Tempestate pluvia, Gemin. El. astron. p. 66, D; 67, A; 68, A; Ptolem. De app. inerr. p. 71, A; 78, A; 80, C; 83, D. Hase. Ὑέτιον, τὸ, substantive, ap. Joann. Philop. De mundi creat. p. 57, A : Ἵνα τὸ ὑέτιον σημάνῃ. De imbre largo Pachymeres Histor. 1, p. 182, A. Idem ad Leon. Diac. p. 445. ῡ]

[Ὑετὶς, ίδος, ἡ, Hyetis, nomen fontis prope Miletum. Theocr. 7, 115 : Ὑετίδος καὶ Βυβλίδος ἁδὺ λιπόντες νᾶμα. Obscura Hesychii gl. est, Ὑετὶς, ὑδρίς (?). Ταραντῖνοι. Cui simile est ὑστὶς in alia gl. non minus obscura : Ὕητα, ὑστίς. Ταραντῖνοι.]

[Ὑέτισις, εως, ἡ, Pluvia. Leon. Diac. p. 69, 8 : Ῥαγδαία τις ἡ ὑέτισις κατεφέρετο.]

[Ὑετόεις, εσσα, εν, Pluviosus. Epitheton Apollinis Anth. Pal. 9, 525, 21. ῡ]

Ὑετόμαντις, ἡ, epitheton cornicis ap. Euphorionem [citatum ab schol. Nicandri Ther. 406], ex eo quod pluvias prædicit. Reddi potest Pluviæ prænuntia, vel Aquæ augur, vel Imbrium divina avis imminentum, utrumque ex Horat. Huc pertinet iste Virg. versus, Tum cornix plena pluviam vocat improba voce. Sic Theophr. [De sign. 1, 16] inter σημεῖα ὑδάτων hoc etiam ponit : Κορώνη ἐπὶ πέτρας κορυσσομένη, ἢν κῦμα κατακλύζει, ὕδωρ σημαίνει· nec non eadem κολυμβῶσα πολλάκις καὶ περιπετομένη itidem ὕδωρ σημαίνει. [Iridem a poetis ὑετόμαντιν dici annotavit Olympiodor. ad Aristot. Meteor. p. 132 ed. Idel. Meinek. ad Euphor. p. 106.]

Ὑετὸς, ὁ, Pluvia, τὸ ὑόμενον, Id quod depluit s. pluendo decidit. Lucian. [Tim. c. 3] : Ὑετοί τε βαγδαῖοι καὶ βίαιοι. [Semel ap. Hom. Il. M, 133 : Δρύες ... αἴτ' ἄνεμον μίμνουσι καὶ ὑετὸν ἥματα πάντα.] Hesiod. Op. [543] : Δέρματα συῤῥάπτειν νεύρῳ βοὸς, ὄφρ' ἐπὶ νώτῳ Ὑετοῦ ἀμφιβάλῃ ἀλέην, Ut tibi sint præsidio ad arcendam pluviam. Aristoph. Vesp. [263] : Φιλεῖ δ' ὅταν ᾖ τουτὶ [τοῦτ' ᾖ], ποιεῖν ὑετὸν μάλιστα, Fieri pluviæ, ut Lucr. loquitur. [Plato Epin. p. 979, A : Ἀνέμων τε καὶ ὑετῶν γιγνομένων.] Quid vero sit ὑετὸς et quomodo ab ὄμβρος differat, his verbis docet Aristot. De mundo [c. 4] : Ἠπία οὖσα ἡ τοῦ νέφους θλῖψις, μαλακὰς ψεκάδας διασπείρει, σφοδρὰ δὲ, ἀδροτέρας· καὶ τοῦτο καλοῦμεν ὑετὸν, ὄμβρου μείζω καὶ συνεχῆ συστρέμματα ἐπὶ γῆν φερόμενα· Bud. interpr., Si nubis compressio remissa fuerit, molles stirias dispergit; sin vehemens, pleniores; hocque appellamus pluviam, imbris contorta stillicidia, quum majuscula ipsa, tum vero jugi tenore casitantia. [Aristot. De partt. anim. 2, 7 : Ὑετῶν γένεσις. Id. Meteor. 1, 9 : Ὅταν κατὰ μικρὰ φέρηται (τὸ ὑγρὸν), ψακάδες, ὅταν δὲ κατὰ μείζω μόρια, ὑετὸς καλεῖται.]

Ὑετοσίαι, si vulg. Lex. credendum est, Venti quidam anniversarii, qui certo anni tempore flant, qui et ἐτησίαι. [Lectio vitiosa.]

[Ὑετώδης, ὁ, ἡ, Pluvialis, Pluviosus, Gl. Joseph. A. J. 1, 1, 1 : Κρύσταλλον νότιον καὶ ὑετ.]

[Ὑετώτατος. V. Ὑέτιος.]

[Ὑεύς. V. Ὕης.]

[Ὑη sive Ὑή. V. Ὕης.]

[Ὑηνεία, Ὑηνεύω, Ὑηνέω. V. Ὑηνία.]

Ὑηνία, ἡ, i. q. συηνία et συωδία s. ὑωδία, i. e. Mores suilli, Porcina insulsitas, Porcina stupiditas, Suillum ingenium. Aristoph. Pac. [928] utitur hoc vocab., ap. quem Trygæo quærenti sacrificetne ὑὶ παχείᾳ καὶ μεγάλῃ, respondet chorus sibi id non placere, Ἵνα μὴ γένηται Θεαγένους ὑηνία, i. e. μωρία, ἀμαθία, inquit schol., quoniam sc. Theagenes διεβάλλετο εἰς μαλακίαν καὶ ὡς μωρὸς καὶ ὑώδης. Idem schol. ὑηνίαν ibi exp. δυσωδίαν porcinam; est enim porcus animal immundum ac spurcum fœtidumque; ex luto in quo volutari amat, interdum ex suo ipsius fimo non minus male olente. Sic enim schol. Eq. [982] quum ὑομουσία exposuisset χοιρωδία, ἀπαιδευσία, ὑηνία vero μωρία, attulissetque locum Aristoph. ex Pace jam citatum, subjungit, quosdam ὑηνίαν intelligere τὴν ἐκ τῶν χοίρων δυσωδίαν, οἵπερ διαφόροις ἐδέσμασι χρώμενοι δυσώδη ἀποπατοῦσι καὶ εἰς βόρβορον διαλύονται. In Lex. meo vet.

ὑηνία exp. σκαιότης et ἀμαθία [Sic etiam Phot. Lex. p. 616, 17, qui addit, οὕτως Καλλίας], annotaturque pro eo dici et συηνία. In eod. hæc leguntur, post verba jam citata, Καὶ Ὑηνῶν, σκαιῶν, καὶ ἀμαθῶν· καὶ συηνῶν ὡσαύτως· a nomin. Ὑηνὸς et Συηνὸς, i. significantibus q. ὑώδης et ὑϊκὸς, s. συώδης et συϊκὸς, Qui porcinis moribus est, porci modo stupidus est et insulsus : unde priora duo ὑηνία et συηνία derivata sunt. [Eadem leguntur in Etym. M. p. 775, 7, sed omissa altera forma συηνία et συηνῶν.] Ead. signif. dicitur Ὑηνεὺς, ut ap. Suid. Ὑηνεὺς, ὁ σκαιός. Unde Ὑηνεία derivari potest, quod ap. Eund. legitur, afferentem hæc verba ex quodam, quem non nominat, Ἐν πάσῃ ὑηνείᾳ καλινδούμενος, i. e. In omnibus spurcitiis porcinis. [Sunt Damascii verba ap. Phot. Bibl. p. 350, 17, qui hoc voc. utitur etiam p. 347, 17.] Ibid. [ex Damascio l. c.] : Ἡ νῦν γενεὰ ὑπὸ τρυφῆς ἀκολούθου [ἀκολάστου] διεφθαρμένη, δειλία σύνοικος καὶ [ἐν] πάσῃ ὑηνείᾳ [καλινδουμένη], γαστρὶ καὶ αἰδοίοις ἀεὶ τὴν εὐδαιμονίαν μετροῦσα. [Porro Suidas : Ὑηνία δὲ, ἡ συγγένεια. Δὲ om. Zonaras p. 1764, qui post συγγένεια, quod in συηνία recte mutare videtur Kusterus, addit καὶ ἡ σκαιότης.] Legitur apud Eundem et Ὑήνων, σκαιῶν, καὶ ἀμαθῶν, a nomin. Ὑηνος, i. significante q. ὑηνός. [Immo Ὑηνός. Nam Suidæ ὑηνῶν restitutum ex Photio p. 616, 17.] Xen. ὕηνα θρέμματα vocat Suillum pecus [Non Xenophontis, sed Platonis (Leg. 7, p. 819, D) verba sunt ὑηνῶν θρεμμάτων ab Photio et Suida citata], ap. Eund.: Καὶ ἔδοξέ μοι τοῦτο οὐκ ἀνθρώπινον, ἀλλ' ὑήνων τινῶν μᾶλλον εἶναι θρεμμάτων. Ex ὑηνὸς s. ὕηνος est verb. Ὑηνέω, Sum ὕηνος s. ὑώδης, Sum insulsus in modum porci. Quo verbo usus est Plato [Theæt. p. 166, C], ex quo [Phot. et] Suidas hæc affert : Οὐ μόνον αὐτὸς ὑηνεῖς, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀκούοντας, τοῦτο δρᾷν πρὸς τὰ συγγράμματά μου ἀναπείθεις. In [Etym. M. p. 775, 7, et] Lex. meo vet. ὑηνεῖς exp. ὑϊκόν [ὑεικόν Suid.] τι ποιεῖς καὶ ὀζῶδες [corr. ζωῶδες ex Photio p. 616, 16, et Suida], Porcum imitaris, agis, Porcinum fœtorem excitas, aut etiam Porci more insulsus es : juxta proverb. Bœotica sus. Taxabantur enim Bœoti ob porcinos et insulsos mores : unde et Pind. Ol. [6, 151] dicit, Ἐπεὶ τἀρχαῖον ὄνειδος ἀλαθέσιν λόγοις εἰ φεύγομεν, Βοιωτίαν Ὕν, ubi schol. annotat, Bœotos olim fuisse dictos Ὕαντας, sed ob agrestes rusticosque et inconditos mores ὕας depravato nomine nuncupatos : quod scomma in alios etiam dimanavit postea, qui rudes, inconditi et moribus rusticanis essent. Qua de re plura vide ap. Erasm. in dicto jam proverb. Horatius : Bœotum in crasso jurares aere natum. ‖ In VV. LL. habetur Ὑπνία, ἡ, Fœtor suum, quasi ὑὸς πνόη. Quod vocab. nec ap. Polluc., nec ap. Hesych., nec ap. Suid., nec Etym., vel Eust., invenire potui : ac proptera suspectum habeo, existimans ex ὑηνία esse depravatum. Nam simile ex πνέω compositum me videre non memini. [De formis συηνέω et συηνία dictum s. v. Συηνέω.]

[Ὕης, ὁ. Genitiv. Ὕου ap. Suid. HSt. post verba s. v. Ὑέτιος posita :] Quod vero ad Ὕης attinet, annotat [Etym. M. p. 775, 3, et Phot. p. 616, 11, quem exscripsit Suidas] Suid. esse quoque epith. Bacchi, ejus ex Clidemo hanc afferens rationem, quoniam ἐπιτελοῦμεν τὰς θυσίας αὐτῷ, καθ' ὃν ὁ θεὸς ὕει χρόνον. Pherecydes autem Semelen scribit ὕην nominari, et Dionysi s. Bacchi nutrices, Ὑάδας : quemadmodum Hesych. Ὑὴ, inquit, ἡ Σεμέλη, ἀπὸ τῆς ὕσεως : afferens et Ὑεὺς, Σαβάζιος. [Addunt Etym. M., Phot. et Suidas, Ἀριστοφάνης (Ἀπολλοφάνης Meinek. Com. vol. 2, p. 881) δὲ συγκαταλέγει ξενικοῖς θεοῖς τὸν Ὕην. Demosth. p. 313, 27 : Βοῶν εὐοῖ σαβοῖ καὶ ἐπορχούμενος ὕης ἄττης ἄττης ὕης. Ex quo l. Lex. rhet. in Bekk. An. p. 207, 25 : Ἄτης ὕης· τὸ μὲν ὕης υἱὸς, τὸ δὲ ἄτης θεὸς σαβάζιος. Οἱ δέ φασι μυστικὰ εἶναι ἐπιφθέγματα· ἄλλοι δὲ ὕην μὲν εἶναι τὸν Διόνυσον ἀπὸ τοῦ συμβάντος ἐπὶ τῇ γεννήσει αὐτοῦ ὑετοῦ· ὗσε γὰρ ἀμβροσίαν ἐπ' αὐτῷ ὁ Ζεύς· ἄττης δέ ἐστιν ὁ Διόνυσος ἀπὸ τῆς γενομένης ἐκ Τιτάνων εἰς αὐτὸν ἄτης καὶ φθορᾶς· οἱ δὲ ἐπίθετα Διονύσου. « Quod de ambrosia dicit, fortasse fictum e nomine diei festi Ἀμβροσία, quo Athenienses Liberum honorarunt : v. Etym. M. s. v. Ληναιών, aut quia una nutricum Ambrosia dicta, Pherecyd. p. 115. Nonn. Dion. 21, 20. ... Dionyso Euphorion quoque hoc nomen tribuit in schol. Arati 172 : Ὕῃ ταυροκέρωτι Διωνύσῳ κοτέσασα. Plut. De Is. p. 364, D : Ἕλληνες τὸν υἱὸν ἀπὸ τοῦ ὕδατος καὶ τοῦ ὗσαι, καὶ τὸν Διόνυσον Ὕην ὡς κύριον τῆς ὑγρᾶς φύσεως· quod et Nonnus ad Dionysum Thebanum transfert 22, 276, eumque a nutricibus suis Hyadibus hoc cognomen accepisse e Lexico rhet. tradit Eustath. ad Dion. 1151. Photius autem et Hesych. Ὕης Σαβαζίου ἐπίκλήσιν esse confirmant. » Lobeck. Aglaoph. p. 1045 seqq. Apud Hesych. scriptum Ὑεὺς, Σαβάζιος. Idem et Theognost. Can. p. 18, 30 : Ὕης, Ζεὺς ὄμβριος. Ceterum vitiosus videtur constans in libris accentus Ὕης, quum Ὑῆς scribendum esse appareat ex Herodiano ap. Arcad. p. 23, 9 : Τὸ δὲ ὑῆς (sic cod. Havn. pro vulgato ῥυῆς) περισπᾶται ἔχον τὸ υ, ὥσπερ καὶ τὸ θυῆς κυῆς ἰσοσυλλάβως κλινόμενα. G. D.] Vide et quæ ex Eust. supra annotavi in Ὑάδες de hoc epith. Bacchi : et obiter hic nota Ὕῃ etiam sive Ὑή : utroque enim modo scriptum reperitur : paroxytonως ap. Suid., ap. Hesych. vero oxytonως. In cujus loco nota etiam Ὕσις de ipsa Pluendi actione, quasi Pluitionem dicas. In VV. LL. autem Ὕῃ exp. Pluvia, sed sine auctore et sine exemplo.

[Ὕησις in Etym. M. p. 549, 3, vitiose pro χύσις, quod ex Eustath. restitutum. « Similiterque in loco Diod. Sic. ap. Euseb. Pr. ev. p. 21, B, pro ὑήσεως emendavit Gaisford. οἰκήσεως. » Hase.]

[Ὕησον (?), σάλευσον, Hesych.]

[Ὑηττὸς, ὁ et ἡ, Hyettus. Steph. Byz. : Ὑ. κώμη Βοιωτίας, ἀπὸ Ὑήττου, ἀνδρὸς Ἀργείου. Λέγεται καὶ ἀρσενικῶς. Ὠνόμασται δ' οὕτω διὰ τὸ καθύεσθαι σφοδροῖς ὄμβροις. Τὸ ἐθνικὸν Ὑήττιος, ὡς Ὑμήττιος. Τινὲς δὲ τὴν Ἀσπληδόνα Ὕηττον ἐκάλεσαν. Vici pariter atque viri nomen Ὕηττος proparoxytonum est ap. Pausan. 9, 24, 3 et 36, 6 seqq.]

Ὑθλέω, Nugor, φλυαρῶ. [Ineptio, Gl. Aristoph. Nub. 783 : Ὑθλεῖς, ἄπερρε. Ephipp. ap. Athen. 8, p. 347, C : Τοιαῦθ' ὑθλῶν δειπνεῖ καὶ ζῇ, ubi syllaba prima producta in anapæstis. G. D. Philo vol. 2, p. 626, 23 : Ὁ δὲ βουλόμενος ἄλλως ὑθλεῖν. Democrit. ap. Stob. Floril. tit. 98, 61 : Ψεύδεα περὶ τοῦ μετὰ τὴν τελευτὴν μυθέοντες φόβου, ubi Jacobs. Lectt. Stob. p. 4 conjecit, ὑθλέοντες χώρου. Alii aliter. Hase.] Ὑελεῖν, Delirare, Desipere, [ληρεῖν, μωραίνειν] Hesych. [Scribendum ὑθλεῖν cum Sopingio.]

[Ὕθλημα, τὸ, Nugamentum, Gl.]

[Ὑθλομῡθέω, Nugacia loquor. Const. Manass. Chron. p. 139 (?). Boiss.]

[Ὑθλορρήμων, ὁ, ἡ, Nugax. Ῥήματα ὑθλ. Tzetz. Hist. 4, 375. Elberling. Id. in Walzii Rhett. vol. 3, p. 678, 27 : Πλατυσμοὶ λόγων ὑθλ.]

Ὕθλος, ὁ, Loquacitas ejus qui nugatur, Nugæ. [Hesych. : Ὕθλος, φλυαρία, μωρία, ληρότης, φληναφία. Ὕθλους, φλυάρους, μωροὺς, λήρους.] Dem. ὕθλον et φλυρίαν conjunxit alicubi [p. 931, 11]. Apud Plat. plur. ὕθλοι, Rep. 1, [p. 336, D] : Ὡς ἐγὼ οὐκ ἀποδέξομαι, ἐὰν ὕθλους τοιούτους λέγῃς. [Theæt. p. 176, B : Γραῶν ὕθλος· Lys. p. 221, C : Ὁ ... τὸ πρότερον ἐλέγομεν φίλον εἶναι, ὕθλος τις ἦν. Aristid. vol. 1, p. 385 : Ὕθλοι καὶ σκιαί· vol. 2, p. 407, 424. Lucian. Tim. c. 42, D. mort. 10, 8, al. Sext. Emp. p. 122. G. D. Zosim. Hist. p. 302, 7 : Τούτοις ἐπαρθεὶς τοῖς ὕθλοις. Jo. Chrys. t. 9, p. 153, B. Porphyr. De abst. p. 354, 15 : Τὸ δὴ λεγόμενον, γραῶν ὕθλον· similiterque Jo. Philop. De cr. mundi p. 282, 25. Hase.]

[Ὑθμῖται, οἱ, Hythmitæ. Steph. Byz. : Ὑθμ., ἔθνος πρὸς Λιβυρνοῖς καὶ Συωπίοις, ὥς φησιν Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.]

[Ὑϊαρχία. V. Ὑιότης.]

[Ὑιάφιον, τὸ, ὑποκοριστικῶς, Filiolus, Gl. Hippocr. De aere p. 179.]

[Ὑϊδεύς, Ὑϊδῆ. V. Ὑϊδοῦς.]

Ὑΐδιον, τὸ, Filiolus. Aristoph. Vesp. [1356] : Τὸ γὰρ ὑΐδιον τηρεῖ με, κἄστι δύσκολον, Filiolus enim observat me. Sed notandum ibi cum diphthongo scribi Υἱδιον, sine diphthongo autem ap. Suid. in Ms. etiam cod. [Codd. Rav. et Ven. υἵδιον. Et sic vel ὑΐδιον ap. Suid. s. v. Ὑϊδοῦς et s. v. Κυμινοπριστοκαρδαμόγλυφον. Recta scriptura est ὑΐδιον pariterque ὑϊδοῦς, non υἱϊδοῦς : de quo monuit Elmsl. ad Soph. OEd. Col. p. 83.]

Ὑϊδοῦς, οῦ, sive Ὑϊδεὺς, έως, ὁ, i. q. υἱωνὸς, Filius

filii, Nepos ex filio. Illud ap. Aristot. legitur [H. A. 7, 6 et Pausan. 4, 15, 32, apud quos υἱϊδοῦς. Athen. 10, p. 438, C. Diodor. Exc. p. 580, 92 : Σκιπίωνος ... κατὰ θέσιν ὑϊδοῦς] : hoc autem ap. Isocr. Epist. ad magistratus Mityl. [p. 424, A] : Οἱ παῖδες οἱ Ἀφαρέως, υἱϊδεῖς δ' ἐμοί. Erat enim Aphareus filius ejus, sed adoptivus, ut docet Plut. in Vita ipsius Isocr. Ambo hæc vocabula agnoscit Hesych. : Ὑϊδοῦς ἢ ὑϊδεῖς, υἱῶν υἱούς. Ὑϊδεῖς, υἱῶν υἱοὶ, ἔγγονοι. || Fem. Ὑϊδῆ, ἡ, Filii filia, Neptis ex filia, υἱώνη. Affert enim idem Hesych. ὑϊδῆν pro υἱοῦ θυγατέρα. Apud Eund. legitur et Ὑϊδὸς, ὁ τοῦ υἱοῦ υἱός. In VV. LL. vero etiam Ὑϋδοῦς, Nepos, ἔγγονός : sed ea scriptura aperte mendosa est. Nec minus suspecta mihi est ea quæ ap. Polluc. extat, nimirum Ὑϊειδοῦς, et Ὑϊειδῆ : sic enim ap. illum 3, c. 2 [§ 17], tit. Περὶ ἀπογόνων, legimus, Ὁ μὲν υἱοῦ υἱὸς, Ὑϊωνός τε καὶ Ὑϊειδοῦς [recte Mss. υἱϊδοῦς] πάππῳ τε καὶ τήθῃ λέγεται· ἡ δὲ υἱοῦ θυγάτηρ, ἀμφότερα, Ὑϊειδὴς, Ὑϊειδή. [Recte nunc legitur θυγάτηρ ἀμφοτέροις υἱϊδῆ.] Quibus subjungit, Ὁ δὲ θυγατρὸς υἱὸς, Θυγατριδοῦς· ὥσπερ ἡ τῆς θυγατρὸς θυγάτηρ, Θυγατριδῆ [Θυγατριδῆ]. Forsan autem et Ὑειδὶς scrib. pro ὑειδὴς, Filii filia, Neptis ex filio. [Fallitur.]

[Ὑϊεύς. V. Ὑϊός.]

Ὑΐζω, Grunnio; et Ὑϊσμὸς, ὁ, Grunnitus. [Pollux 5, 87.]

Ὑΐης quoque Filium significat; significat tamen et Vitem. Sic enim ap. Hesych. : Ὑΐην, τὴν ἄμπελον, ἢ υἱόν. Itidem vero Ὑΐὸν exposuerat ἀναδενδράδα : quæ ἀναδενδρὰς ἄμπελος est Vitis arbustiva, quæ arboribus juncta eas scandit. Forsan autem ex eo υἱὸς s. υἱὴς vocatur hæc vitis, quoniam ejus arboris, cui jungitur, filius s. filia esse videtur. Latini Conjugem dicunt : unde ea aliæ arbores maritari dicuntur, ut ab Horatio Adulta vitium propagine Altas maritat populos. Columella : Si teneram ulmum maritaris, novam sufferet; si vetustam vitem applicueris, conjugem necabit.

[Ὑΐήω, ποιὰ βοτάνη, gl. corrupta Hesychii.]

[Ὑΐΐδιον. V. Ὑΐδιον.]

[Ὑϊϊδοῦς. V. Ὑϊδοῦς.]

[Ὑΐθλον s. Ὑίθλον, scriptum perantiquis litteris in fictili propter Vetuloniam in Etruria reperto, est fort. priscum nomen Vetuloniorum. *Catal. del princ. di Canino* p. 157, n. 1887. Hase.]

[Ὑϊϊκὸς, s. Ὑϊκὸς, ἡ, ὸν, Filialis, Qui est filii. Dionys. Areop. p. 167. Kall.]

Ὑϊϊκῶς, Filii more, Filialiter. [Basil. M. vol. 2, p. 833, A. Hase.]

[Ὑΐϊς. V. Ὑίός.]

[Ὑϊκελία, ἡ, femina quædam φιλόχριστος, nominata Theodoro in Vita S. Theodosii ap. Allat. ad Method. p. 345. Boiss.]

[Ὑϊκός. V. Ὑεικός.]

Ὑἱοθεσία, ἡ, Adoptio, Adoptatio. [In inscrr. Lindiis ap. Ross. in Ritschelii Museo Rhen. a. 1845, vol. 4, p. 166 seqq. G. D.] Paulus Epist. ad Ephes. 1, [5] : Προορίσας ἡμᾶς εἰς υἱοθεσίαν διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς αὐτὸν, In adoptionem designavit. Itidem ὁ δοθεὶς εἰς υἱοθεσίαν dicitur ὁ θετὸς s. ἐκποίητος, Qui a familia sua alienatus, in adoptionem alienæ familiæ datus est, Bud. Rursum Paul. Ad Galat. 4, [5] : Ἵνα τὴν υἱοθεσίαν ἀπολάβωμεν, Ut adoptionem acciperemus. Et in Epist. ad Rom. 8, [23] : Ἐν ἑαυτοῖς στενάζομεν, υἱοθεσίαν ἀπεκδεχόμενοι, τὴν ἀπολύτρωσιν τοῦ σώματος ἡμῶν, Adoptionem expectantes, i. e. Redemptionem corporis nostri. Paulo ante, Ἐλάβετε πνεῦμα υἱοθεσίας, ἐν ᾧ κράζομεν, Ἀββὰ ὁ πατὴρ, Spiritum adoptionis, qua sc. Deus nos θετοὺς υἱοὺς λαμβάνει : est enim υἱοθεσία Hesychio ὅταν τις θετὸν υἱὸν λαμβάνῃ. Idem baptismum quoque vocari tradit υἱοθεσίαν : nam in eo valedicimus Adamo parenti nostro, et in Dei quasi familiam transimus. [In verbis Hesychii καὶ τὸ ἅγιον βάπτισμα Salmasius καὶ in κατὰ mutandum censet, ut sensus sit υἱοθεσίαν dici, quum quis in baptismo est ἀναδοχεὺς, filium ex lavacro suscipit. Ego nihil putem mutandum : is enim quem quis ex baptismatis fonte suscipit, non potest dici θετὸς υἱός. Deinde υἱοθεσία de baptismo usurpatur a Phot. Epist. 97, Dionys. Areop. Hier. 2, 2, p. 217. Suicer. It. de baptismo id. Photius Epist. p. 43, 34; 204, 2; 383, 11; 302, 20 : Ὁ βαπτιζόμενος εἰς υἱοθεσίαν Θεοῦ ἀναγράφεται. It. Maxim. Mart. Comp. eccl. p. 356, E. De adoptione tit. Cous ap. Bœckh. vol. 2, p. 390, n. 2513, 3; Rhodiacus ib. p. 392, n. 2524, 2; Rhod. ib. p. 395, n. 2539, 2 : Σωσίδαμος Αἴσχρωνος, καθ' ὑοθεσίαν (sic) δὲ Ξεινιάδα. Testam. Epictetæ ibid. p. 363, n. 2448, 3, 15 : Ἀντισθένης Ἰσοκλεῦς, κατὰ δὲ ὑοθ. Γρίννου· ubi Maffei Mus. Veron. p. 18, 17 legerat, κατὰ δεμοθεσίαν. Hase. Numero plur. Diog. L. 4, 53 : Εἰώθει νεανίσκων τινῶν υἱοθεσίας ποιεῖσθαι.]

Ὑἱοθετέω, Adopto : unde υἱοθετεῖ, Hesych. υἱοποιεῖ, οὐ φύσει, ἀλλὰ θέσει. [Ὑἱοθετησάμενος, Adrogator, in Basilic. vol. 1, p. 153. Ducang. Schol. in Prochir. Basil., Const. et Leon. p. 140, 44 Zachar. : Τὴν τοῦ υἱοθετοῦντος ἐξουσίαν. Basil. t. 1, p. 608, C, υἱοθετεῖ. Anon. Cat. in Psalm. t. 1, p. 495, 19 : Ἁγιασμός σε υἱοθετείτω. Passiv. Basil. t. 2, p. 125, B, υἱοθετεῖται· Greg. Nyss. t. 3, p. 221, A, et Basil. t. 2, p. 121, A, τῶν υἱοθετουμένων· Anon. Cat. in Psalm. t. 1, p. 400, 15, τοὺς υἱοθετηθέντας. Hase.]

[Ὑἱοθέτησις, εως, ἡ, Adoptio. Ælian. ap. Suid. s. v. Ὑἱῶσαι.]

Ὑἱόθετος, ὁ, ἡ, affertur pro Adoptatus, θετὸς, ποιητὸς s. εἰσποίητος, quemadmodum Bud. quoque ex Atticis et Hesychio υἱόθετος affert pro νόθος, εἰσποιητός. [Clem. Alex. p. 977 : Ὑἱόθετος γέγονεν ὁ Χριστός. Ὑἱοθετὸν ap. Thom. M. p. 850, quod υἱὸν θετὸν corrigit Heinsius.]

[Ὑἱοκτάνος, ὁ, ἡ, Filium occidens. Tzetz. in Walzii Rhett. vol. 3, p. 675, 17 : Πατρὶ υἱοκτόνῳ.]

[Ὑἱοπατήρ. V. Ὑἱοπάτωρ.]

[Ὑἱοπατορία, ἡ, Coalitio indivisibilis patris et filii, Cyrill. Hier. p. 26, 99, 100, 162. Kall. Acacius CPol. Epist. p. 46, 32 Grets. Actt. Concc. t. 2, col. 845, A : Φεύγων τὸ τῆς υἱοπ. ἔγκλημα. Interpr., Paternitatis, perperam : v. Ὑἱοπάτωρ. Hase.]

[Ὑἱοπάτωρ, ὁ, Filiopater. Hæretici quidam in Trinitate Patrem et Filium et Spiritum sanctum non tres personas, sed unam duntaxat trinominem esse docebant, ut monui s. v. Τριάς. Illis Filius erat υἱοπάτωρ. V. Greg. Nyss. vol. 2, p. 733. Hæc hæresis a veteribus vocabatur υἱοπατορία, quasi dicas Filiopaternitas. V. Canon. 7 CPol. et Ammon. in Catena ad Joann. 1, 1, p. 14. Suicer. Cyrill. Alex. vol. 4, p. 243; Athanas. vol. 1, p. 682. Male Ὑἱοπατὴρ ib. p. 395. Kall. Euseb. Contra Marc. p. 60, D; 63, D; 107, D; 119, D. Epiphan. t. 1, p. 732, D; 858, D. || Ipsi illi hæretici. Greg. Nyss. t. 2, p. 305, B : Τὴν τῶν υἱοπατόρων λεγομένην ἀπάτην. Hase.]

Ὑἱοποιέω, Filium facio, i. e. Filium vel procreo vel adopto. Vide Ὑἱοθετέω. [Ὑἱοποιέομαι, forma media, Polyb. 37, 3, 5; Diodor. 4, 39, 60. « Suid. v. Θερμότατοι. » Schleusn. Athanas. vol. 1, p. 218. Ὑἱοποιέομαι, de Christo, ib. p. 97. De Baptizatis, Clem. Alex. Pæd. 1, p. 113. Kall. Alia Suicer. collegit.]

[Ὑἱοποίησις, εως, ἡ, Adoptio. Hesych. : Ἐκποίητος, ὁ ἐκδοθεὶς ἑτέρῳ εἰς υἱοποίησιν. Athanas. vol. 1, p. 283. Kall. Cyrill. Al. t. 5, p. 492, C : Ἐνεργήσει μὲν εἰς ἑτέρους τὴν υἱοπ. Hase.]

[Ὑἱοποίητος, ὁ, ἡ, Adoptivus (Gl.). Dionys. H. De Dinarcho c. 12, p. 664, 10, ubi orationes enumerat Dinarcho falso adscriptas : Κάλλιππος ὑπὲρ υἱοποιήτου· ἔδει δὲ ἐπιγεγράφθαι, Ὑπὲρ Θεοδώρου, ὃν ἐποιήσατο υἱὸν Ἀρχεφῶν. « Joann. Chrys. In Ep. ad Ephes. serm. 5, vol. 3, p. 786, 20. » Seager.]

Ὑἱὸς, ὁ, Filius, Natus, Gnatus. Hom. Il. Z, [366] : Οἰκῆας, ἄλοχόν τε φίλην καὶ νήπιον υἱόν· Τ, [326] : Ὅς Σκύρῳ μοι ἐνιτρέφεται φίλος υἱός· Od. A, [218] : Ὡς ὀλ ἔγωγ' ὄφελον μάκαρός νύ τευ ἔμμεναι υἱὸς Ἀνέρος. Et alibi, Ἀτρέος υἱὸς, Atrei filius. [Orac. ap. Herodot. 8, 77 : Κόρον Ὕβριος υἱόν.] In prosa etiam passim [apud scriptores quosvis. Sæpissime omittitur ante nomen patris, ut Δημοσθένης Δημοσθένους, Κρέων ὁ Μενοικέως : cujusmodi exempla innumera sunt in inscriptionibus, in quibus rarius additur υἱὸς, velut in locis collectis a Keilio ad Inscr. Bœot. p. 85. G. D.] Dem. [p. 118, 26] : Ὑἱὸς ἐν πολλῇ οὐσίᾳ γεγονὼς γνήσιος. Plut., Ἀγαπητὸν υἱόν. Id. Quæst. Rom. [p. 288, E] : Τοὺς ἀπάτορας, σποριους υἱοὺς καλοῦσι, Filios spurios appellant Romani eos qui patrem non habent. Athen. : Ἑκάτερον τῶν υἱῶν. Item υἱὸν ποιεῖσθαι s. θέσθαι, quod et παῖδα θέσθαι,

Adoptare in familiam suam : unde υἱὸς θετὸς, s. υἱὸς ποιητὸς, Filius adoptivus. At υἱὸς ἐπανιὼν de Filio adoptato dicitur, qui ad suam naturalemque familiam reversus est ab ea in quam ascitus fuerat. Vide et Υἱήϊς. Annotat Eust. [p. 22, 43], ex quibusdam gramm., etiam sine diphthongo apud Atticos scribi Ὑὸς [Sic interdum in inscriptionibus : v. Welcker. in *Bullettino dell' Instituto* 1844, p. 150. G. D.], et forsan communem dialectum συνεκφωνῆσαι literam ι, ad differentiam genitivi ὑὸς ab ὗς. [Theognost. Can. p. 49, 30 : Τὰ εἰς ος λήγοντα καθαρὸν δισύλλαβα τῇ υι διφθόγγῳ παραληγόμενα δύο ἐστὶν, υἱὸς καὶ γυιός· ταῦτα δὲ Ἀττικοὶ ἄνευ τοῦ ι γράφουσιν. Ὑὸς correpta syllaba priore, quod ad ὗς ducere videatur, est ap. Hom. Il. Z, 130 : Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Δράκοντος υἱὸς, κρατερὸς Λυκόοργος· Δ, 473 : Ἔνθ' ἔβαλ' Ἀνθεμίωνος υἱὸν Τελαμώνιος Αἴας· Η, 47 : Ἕκτορ, υἱὲ Πριάμοιο. ... Quo commendantur Πηλῆος ὑὸς et Μηκιστῆος ὑὸς restituta a quibusdam Il. A, 489; B, 566, et si qua sunt similia.]

|| Dicitur vero etiam Υἱεὺς pro υἱὸς, idque Attice, ut annotat schol. Thuc. 1, p. 6 [c. 13], ubi Thuc. B ait, Ἐπὶ Κύρου καὶ Καμβύσου τοῦ υἱέως αὐτοῦ. Plato Epist. 7, [p. 347, D] : Εἶναι γὰρ αὐτὰ οὐ Δίωνος, ἀλλὰ τοῦ υἱέως. Ubi tamen quidam dicunt per ο scr. υἱέος, ut ap. Hom. legimus Τυφωέος et Ἀτρέος : ap. Hesych. certe ita scriptum extat, sc. Υἱέος, υἱοῦ, τέκνου. Sic quum ap. alios, tum vero ap. Lucian. sæpe υἱέος. [Phryn. in Bekk. Anecd. p. 68, 12 : Υἱέος· ἁμαρτάνουσιν οἱ διὰ τοῦ ω τὴν γενικὴν προφέροντες ὡς Πηλέως. (Similiter Chœrob. In Theodos. p. 212, 20.) Υἱεῖ· τῇ δοτικῇ χρῶνται, τῇ δ' εὐθείᾳ υἱεύς οὔ, οὐδὲ τῇ αἰτιατικῇ υἱέα. Nominativum fingunt grammatici, ut Chœrob. In Theodos. p. 115, 13; 218, 12. « Genitivi υἱέως tanquam a recto υἱεὺς derivati, quem jam olim Thomas M. p. 865 detestatus est, monimenta extant in libris editis manuve scriptis, neque ea solum inferioris ætatis, ut v. c. Joseph. A. J. 18, 2, Philostr. p. 352, Dion. Cass. 68, 21, Themist. Or. 5, p. 64, sed etiam ipsos antiquos auctores hæc labes infuscavit, ut Thucyd. 1, 13, in libris multis et schol., et in cod. Cassel. 3, 26, porro Plat. Rep. 2, p. 378, A, quo e loco Photius C s. v. Ἥρας δεσμὸς rectius υἱέος citat, sed υἱέως mox recurrit p. 378, D; Leg. 3, p. 687, D; Xenoph. Hell. 4, 1, 40, Demosth. p. 1062, 1075, 1077, eaque forma p. 1057 bis a Reiskio pro υἱέος reducta est. Sed si vel dupla vel etiam plura hujus scripturæ exempla in lucem proferantur, tamen multis numeris superior est ea forma, quam grammatici solam Atticis concessam esse volunt, neque dubito quin in hac servanda summa fuerit veterum constantia. » Lobeck. ad Phryn. p. 68.] Dativo utitur Hom. Od. Ξ, [435] : Ἑρμῇ Μαιάδος υἱεῖ. [Plato Rep. 5, p. 461, C : Πλὴν υἱεῖ καὶ πατρί. Et alii multi. Accusativum vero rejicit Phrynich. p. 68 : Υἱέα· ἐν ἐπιστολῇ ποτὲ Ἀλεξάνδρου τοῦ σοφιστοῦ εὗρον τοὔνομα τοῦτο γεγραμμένον καὶ σφόδρα ἐμεμψάμην· οὐ γὰρ ἐπεὶ υἱέος καὶ υἱεῖ ἐστὶν, εὐθὺς καὶ τὸν υἱέα εὕροι τις ἄν· ἀλλὰ τὴν αἰτιατικὴν υἱόν λέγουσιν οἱ ἀρχαῖοι. Τοῦτο δὲ καὶ Φιλόξενος ἐν τοῖς περὶ τῆς Ἰλιάδος συγγράμμασι δαψιλέστατα ἀπέφηνεν, ἀδόκιμον μὲν εἶναι τὸν υἱέα, δόκιμον δὲ τὸν υἱόν. Accusativi υἱέα exempla Lobeck. attulit ex Arriano De venat. 17, p. 209, D Dione Chrys. Or. 15, p. 448, Themist. Or. 4, p. 58, B; 5, p. 70, D, Niceta Annal. 1, 9, p. 21, D.] Duali numero υἱέε dixit Plato Apol. [p. 20, A] : Ἔστὸν γὰρ αὐτῷ δύο υἱέε. [Lach. p. 186, A : Τοῖν υἱέοιν.] Nominativo plurali υἱέες Hom. Od. Κ, [6] : Τοῦ καὶ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροις γεγάασιν· Ἓξ μὲν θυγατέρες, ἓξ δ' υἱέες ἡβώοντες. [Υἱέες male ap. Ælian. N. A. 11, 1. Nam in prosa υἱεῖς dictum est, ut a Platone Rep. 3, p. 405, D.] Genitivo υἱέων, Plato rursum in Apol. [l. c.] : Διὰ τὴν τῶν υἱέων κτῆσιν. [Protagoras ap. Plut. Mor. p. 118, E, loco Ionice scripto.] Dativo υἱέσιν, De rep. 2, [p. 362, E] : Παρακελεύονται πατέρες υἱέσι. Et Aristoph. Nub. [997] : Τοῖς Ἱπποκράτους υἱέσιν εἶξεις, Similis futurus es filiis Hippocratis. [Soph. Ant. 571 (ubi cod. Laur. υἱάσι); Xen. Mem. 1, 2, 27; Demosth. p. 1063; 1260; Aristot. Eth. Nic. 8, 12. Υἱεῦσι, a fictitio illo nominativo υἱεὺς derivatum (Eustath. p. 1348, 27) ap. Ælian. N. A. 9, 1, recte reprehensum a Thoma M. p. 865. Lobeck. l. c. p. 69. Æliano υἱέσιν restitutum ex codd.] Accus. Plur. Synes. : Τούτους δὲ ἴσα καὶ τοὺς υἱέας τιμῶ. [Maxim. Tyr. 10, p. 169 addit Lobeck.] Dem. contractim υἷεῖς dicit. [Qua forma sola utuntur Attici, ut Aristoph. Vesp. 569, Platō Phædr. p. 278, A, Criton. p. 45, C, Demosth. p. 1099, 1260, Aristot. Eth. Nic. 10, 10.] Nominativus autem ille sing. num. inusitatus esse dicitur. Ionice pro υἱέος dicitur Υἱῆος, et Υἱῆα pro υἱέα, nec non Υἱῆες pro υἱέες, ut βασιλῆες pro βασιλέες. Nonn. Jo. [c. 13, 131] : Πατὴρ υἱῆα γεραίρων. Apoll. Arg. 2, [1094] : Υἱῆες Φρίξοιο. [|| Generi signif. legitur ap. Dionys. A. R. 4, 4 : Τὸν ἕτερον τῶν ἑαυτοῦ υἱῶν. Sed scrib. ex cod. Vat. γαμβρῶν.]

|| Sunt porro et alii casus obliqui, [quos ab nominat. υἷες derivat Herodian. ap. Chœrob. In Theodos. p. 408,] gen. Υἷος, dat. Υἵι, accus. Υἷα, et dual. Υἷε. Plur. Υἷες, et accus. Υἷας, item irregularis dat. plur. Υἱάσι, ap. Hom. [Il. E, 463, Apoll. Rh. 3, 450, 692, Dionys. P. 1160, aliosque poetas epicos, libris partim υἱέσι præbentibus. Cum πατράσι et ἀνδράσι componit Arcad. p. 138, 3. Sic etiam Chœrob. In Theodos. p. 463, qui ab singulari υἵι derivat inserto α, quia υι diphthongus ab litera consonante excipi nequeat.] Quorum Eust. quoque mentionem facit, dicens υἷος et υἵι per crasin facta esse ex υἱῖος et υἱῖι, derivatis a nomin. Υἱῖς. Quod si υἱὸς in illo gen. scriberetur, et υἱῖ in dat., ab υἷς derivari possent. Utuntur autem iis poetæ tantum. Hom. Il. B, [230] : Οἵσει ἐξ Ἰλίου υἱὸς [υἷος] ἄποινα, i. e. υἱοῦ λύτρα. Ω, [399] : Ἓξ δέ οἱ υἷες ἔασσι, Sex filii. Χ, [156] : Πρὶν ἐλθεῖν υἷας Ἀχαιῶν· Od. Γ, [32] : Ἔνθ' ἄρα Νέστωρ ἧστο σὺν υἱάσι, Cum filiis suis. In priore autem loco nota υἷας Ἀχαιῶν periphrastice dici τοὺς Ἀχαιούς, ut ἰατρῶν παῖδες vocari solent οἱ ἰατροί. Accus. sing. υἷα legitur ap. Hesych.

Υἱότης, ητος, ἡ, q. d. Filiitas, Filiatio, i. e. Filium esse. Vel etiam Filii vocabulum s. nomen, Filii appellatio, i. e. Filium appellari. Greg. Naz. : Οὐδὲ γὰρ ἔλλειψις ἡ υἱότης. Dionys. Areop. : Ὅτι πᾶσα θεία πατρία καὶ υἱότης ἐκ τῆς πάντων ἐξῃρημένης πατραρχίας καὶ υἱαρχίας δεδώρηται. Ubi etiam nota Υἱαρχία, ut πατραρχία, κυριαρχία, ἀγαθαρχία. [OEcum. Comm. in Apoc. p. 322, 29 et 32 Cramer. Phot. Epist. p. 4, 37. Justin. Mart. p. 385, C, cujus verba iterantur Actt. Concc. t. 3, col. 881, A. Hase. Ephræm. ap. Phot. Bibl. p. 350, 28. Alia v. ap. Ducang.]

[Υἱοτοκία, ἡ, Filiorum procreatio. Nicet. Chon. Hist. p. 55, B.]

Υἱόω, Filium facio, Adopto, υἱοποιῶ s. υἱοθετῶ. [Phot. p. 617, 1, et Suidas, et iisdem fere verbis Etym. M. p. 775, 29 : Υἱῶσαι τὸν παῖδα· υἱὸν ποιῆσαι αὐτὸν θετόν· καὶ υἱώσει, τῇ υἱοθεσίᾳ· καὶ υἱώσατο, ἀντὶ τοῦ υἱὸν θετὸν ἐποιήσατο. Καὶ τὰς υἱώσεις καὶ τὰς υἱοθεσίας. Ἡ χρῆσις παρ' Αἰλιανῷ (corrupte Αἰολεῦσιν in Etym. M.) πολλή. Nicol. Damasc. Exc. p. 486 (108 Orell.) : Ἐν ταῖς διαθήκαις αὐτὸν υἱοῦται ἅπαις ὢν ἀρρένων παίδων. Anon. in Boiss. Anecd. vol. 1, p. 432 : Ἠρώτα τίνος πατρὸς καὶ μητρὸς υἱᾶτο παῖς. Fort. υἱῶτο.]

Υἵς, ἴδος, ἡ, Filii filia, Neptis ex filio, vel etiam Filia : unde ap. Hesych. : Υἵδες, θυγατέρες, ἢ υἱῶν θυγατέρες. Sed videndum ne potius ὑἱδοῦς scrib. sit, eodemque modo quæ sequuntur ad hunc usque locum. Sic certe ap. Isocr. υἱἱδεῖς in illo, quem attuli, loco.

[Ὑἱσμός. V. Ὑἵζω.]

Υἱωδία, ἡ, affertur ex schol. Eurip., pro υἱότης.

[Υἱωνεύς, Υἱωνή. V. Υἱωνός.]

Υἱωνὸς, sive Υἱωνεὺς, ὁ, Filii filius, Nepos ex filio. [Hesych. : Υἱωνοὶ, υἱῶν υἱοί. Υἱωνὸς, ὁ υἱὸς τοῦ υἱοῦ, ἔγγονος. Mœris p. 379 : Ὑἱδοῦς, ὑἱδῆ Ἀττικοί· υἱωνὸς, υἱωνή Ἕλληνες.] Hom. Il. B, [666] : Υἱέες υἱωνοί τε βίης Ἡρακληείης, Herculis filii, et nepotes ex filiis, ut et schol. exp. υἱῶν υἱοὶ, ἔγγονοι. Et Od. Ω, [514] : Υἱὸς θ' υἱωνός τ' ἀρετῆς πέρι δῆριν ἔχουσι. Apoll. Arg. 2, [1165] : Κρηθῆος δ' υἱωνὸς ἐγώ. Est et in prosa hujus vocab. usus. Plut. [Mor. p. 563, A] : Ἀκροχορδόνες καὶ μελάσματα καὶ φακοὶ πατέρων ἐν παισὶν ἀφανισθέντες, ἀνέκυψαν ὕστερον ἐν υἱωνοῖς καὶ θυγατριδοῖς, In filiorum et filiarum filiis. [« Philo et Josephus Judæi passim utuntur. Vide Philonis insignem locum, De virt. et leg. ad Caium p. 996 ed. Par. 1630. » Anon. Philostr. Her. p. 104, 19 Boiss. Id. ibid. p. 218, 8 : Ἀστεροπαῖον ... Ἀξίου τοῦ ποταμοῦ υἱωνόν. Creberrime usurpatur in

titulis impp. Romanorum : Hadriani ap. Bœckh. vol. 2, p. 65, n. 2013, 2; p. 66, n. 2020, 3; Antonini Pii ib. p. 31, n. 1879, b, 3, aliorumque. De Germanico ib. n. 1879, 4 : Γ. Καίσαρα, Τιβερίου Καίσαρος υἱὸν, Σεβαστοῦ Καίσαρος υἱωνόν. Hase.] Posterius autem υἱωνεὺς ap. Hesych. extat, afferentem υἱωνέες [υἱωνεῖς legitur ap. Hesych.] pro υἱῶν υἱέες. [|| Ὑἱωνὸς, ἡ, Filii filia. Nicet. Chon. Hist. p. 330, C : Τὸν τῆς υἱωνοῦ Θεοδώρας γάμον.] Fem. Ὑἰώνη, ἡ, nisi potius scrib. Ὑἱωνὴ [ut scribitur ap. Mœr. p. 379 et Thom. M. p. 850], Filii filia, Neptis ex filio : quæ et ὑὶς et ὑϊδή. [Joseph. B. Jud. 1, 22, 1 : Τῆς υἱωνῆς ὁ γάμος. Hase.]

[Ὑἱωνυαῖα. Glossator ad Planud. Ovid. Met. p. 37 : Φορωνεὺς πατὴρ ἦν Ἰνάχου, ὅθεν Φορωνὶς ἡ τοῦ Ἰνάχου θυγάτηρ Ἰὼ, υἱωνυαῖα δὲ τοῦ Φορωνέως. Boiss.]

Ὑἴωσις, εως, ἡ, Adoptatio, υἱοθεσία. [V. Ὑἱόω.]

Ὑκελὸν, Hesychio ὑγιές. [Supra Ὑγυλὸν cum eadem interpretatione. Corruptum utrumque.]

Ὕκης, ου, ὁ, s. Ὕκκης et Ὕκκη ap. Athen. [cujus verba apponimus s. v. Ὕκκαρα], Piscis quem Callim. ἱερὸν ἰχθὺν dixit. Zenodotus ait Cyrenæos τὸν ὄκκην vocare ἐρυθρῖνον. VV. LL. Sic Hesych. : Ὕκος, ἐρυθρῖνος.

[Ὕκκαρα, τὰ, vel Ὕκκαρον, τό. Steph. Byz.: Ὕκκαρον, φρούριον (sic cod. Vratisl., et Ὑκκάρου Σικελικοῦ φρουρίου Nymphiodor. ap. Athen. 13, p. 589, A : vulgo πόλις. Ὕκκαρα πόλισμα dixit Thucyd. 6, 62, πολίχνιον Timæus ap. Athen. 7, p. 327, B, et omisso nomine schol. Aristoph. Pl. 179, πόλιν Athen. 13, p. 588, C) Σικελίας, ὡς Φίλιστος Σικελικῶν πρώτῳ. Ἀπολλόδωρος δ' ἐν δευτέρῳ Χρονικῶν πόλιν λέγει αὐτὴν τὰ Ὕκκαρα. (Ὕκαρα simplici κ hic et infra cod. Vratisl.). Μέμνηται τῆς λέξεως καὶ Θουκυδίδης (6, 62, ubi v. Wass. et Cluver. Sicil. antiq. p. 272). Ὕκκαρα δὲ πόλισμά ἐστι τῆς Σικελίας, ἔνθεν φασὶ γενέσθαι καὶ Λαΐδα τὴν ἑταίραν. (V. schol. Aristoph. Pl. 179, et Athen. 13, p. 588, C, ubi ἐξ Ὑκκάρων, πόλεως Σικελῆς, fuisse dicitur secundum Polemonem; sed p. 589, A, ἐξ Ὑκκάρου, Σικελικοῦ φρουρίου, secundum Nymphodorum. Ἐξ Ὑκκάρων τῶν ἐν Σικελίᾳ Pausan. 2, 2, 5.) Τὸ ἐθνικὸν Ὑκκαρεύς καὶ κτητικὸν Ὑκκαρικός. Sic Ὑκκαρικὸν ἀνδράποδον ap. Thucyd. 7, 13, et Synes. Epist. 3, ad quem locum spectat interpolator Stephani Byz. s. v. Εὐκαρπία. De origine nominis insignis est Athenæi locus 7, p. 327, A : Ὕκαι (si recte habeat simplex κ, cui in apographis quibusdam duplex est substitutum, ὗκαι scribendum erit, ut poetarum loci docent)· τὸν ὗκην Καλλίμαχος ἐν ἐπιγράμμασιν ἱερὸν ἰχθὺν καλεῖ διὰ τούτων « Θεὸς δέ οἱ ἱερὸς ὗκης. » (Supra p. 284, C : Ἱερὸς δέ τοι, ἱερὸς ὗκης.) Νουμήνιος δ' ἐν Ἁλιευτικῷ « Ἢ σπάρον, ἢ ὗκας ἀγεληΐδας. ...» Τίμαιος δ' ἐν τῇ ιγ' τῶν ἱστοριῶν περὶ τοῦ Σικελικοῦ πολιχνίου, λέγω δὲ τῶν Ὑκκάρων, διαλεγόμενος προσαγορευθῆναί φησι τὸ πολίχνιον διὰ τὸ τοὺς πρώτους τῶν ἀνθρώπων ἐλθόντας ἐπὶ τὸν τόπον ἰχθῦς εὑρεῖν τοὺς καλουμένους ὗκας, καὶ τούτους ἐγκύους· δι' οὓς οἰωνισαμένους Ὕκκαρον ὀνομάσαι τὸ χωρίον. Ζηνόδοτος δέ φησι Κυρηναίους τὸν ὗκην καλεῖν ἐρυθρῖνον. Ἑρμιππος δ' ὁ Σμυρναῖος ἐν τοῖς περὶ Ἱππώνακτος ὗκην ἀκούει τὴν ἰουλίδα· εἶναι δ' αὐτὴν δυσθήρατον. Διὸ καὶ Φιλητᾶν φάναι « Οὐδ' ὗκης ἰχθὺς ἔσχατος ἐξέφυγε. »]

[Ὕκσως. Vocem hanc nobis ex lingua Ægyptiaca explicat Manetho, ipse Ægyptius, ex cujus libro secundo Ægyptiacorum Josephus hæc profert Contra Apionem 1, § 14, p. 445 : Ἐκαλεῖτο δὲ τὸ σύμπαν αὐτῶν ἔθνος ΥΚΣΩΣ, τοῦτο δέ ἐστι βασιλεῖς ποιμένες· τὸ γὰρ ΥΚ καθ' ἱερὰν γλῶσσαν βασιλέα σημαίνει, τὸ δὲ ΣΩΣ ποιμήν ἐστι, καὶ ποιμένες, κατὰ τὴν κοινὴν διάλεκτον, καὶ οὕτω συντιθέμενον γίνεται ΥΚΣΩΣ. Τινὲς δὲ λέγουσιν αὐτοὺς Ἄραβας εἶναι. Ἐν δ' ἄλλῳ ἀντιγράφῳ οὐ βασιλεῖς σημαίνεσθαι διὰ τῆς τοῦ ΥΚ προσηγορίας, ἀλλὰ τοὐναντίον αἰχμαλώτους δηλοῦσθαι ποιμένας. Τὸ γὰρ ΥΚ πάλιν Αἰγυπτιαστὶ, καὶ τὸ ΑΚ δασυνόμενον, αἰχμαλώτους ῥητῶς μηνύει. Καὶ τοῦτο μᾶλλον πιθανώτερόν μοι φαίνεται καὶ παλαιᾶς ἱστορίας ἐχόμενον. Hæc Manethonis verba, non uno nomine memorabilia, ab Eusebio Præp. Evang. 10, 13, cum aliqua lectionis varietate repetita, nec ab editoribus Josephi satis illustrata, quod tamen fieri oportuerat, nunc ex consuetudine ac lingua Æg. historiaque breviter interpretari conabor. Ait Manetho, populum quendam, quem Israeliticum fuisse significat, in vett. Æg. monumentis vocari ΥΚΣΩΣ, vocemque hanc ex duabus compositam esse, ΥΚ et ΣΩΣ. Ad priorem vocem ΥΚ quod attinet, eam affirmat Manetho καθ' ἱερὰν γλῶσσαν significare Regem. Jablonsk. Vocc. Ægypt. p. 355. Quibus longam addit disputationem de Ægyptiaca vocabuli origine.]

Ὕλαγμα, τὸ, Latratus. [Eurip. Iph. T. 293 : Κυνῶν ὑλάγματα. Æsch. Ag. 1631 : Σὺ δ' ἐξορίνας ἡπίοις ὑλ. ἄξει· 1672 : Μὴ προτιμήσῃς ματαίων τῶνδ' ὑλ. Oppian. Cyn. 2, 456. G. D. Epist. Isidis ap. Hœfer. *Hist. de la chimie* t. 1, p. 503, 21 : Ὑλ. τοῦ κερκοβόρου δράκοντος. Hase.] Vide Ὑλακή.

Ὑλαγμὸς, ὁ, idem. [Arcad. p. 58, 5; Pollux 5, 86.] Hom. Il. Φ, [575] de pardali : Οὐδέ τι θυμῷ Ταρβεῖ, οὐδὲ φοβεῖται, ἐπεί κεν ὑλαγμὸν ἀκούσῃ, Latratu audito non expavescit. Xen. De re eq. p. 571 [c. 4, 5], de canibus : Διωκέτωσαν δὲ ἐῤῥωμένως, καὶ μὴ ἐπανιεῖσαι, σὺν πολλῇ κλαγγῇ καὶ ὑλαγμῷ. Ubi nota discrimen statui inter κλαγγὴν et ὑλαγμόν : quorum hæc vox est gravior et pleno gutture effertur, illa autem, acutior. [Aristot. H. A. 4, 10; Plut. V. Arati c. 8; Lucian. Philops. c. 22; Ælian. N. A. 5, 51. « Euseb. Dem. ev. p. 505, D : Τοὺς ὑλ. ἔφερον, Emittebant. Astramps. Onirocr. p. 5, 39 : Κυνῶν ὑλ. ἐχθρικὴν δηλοῖ βλάβην. » Hase.] Hesychio ὑλαγμὸς est βοὴ, Clamor.

Ὑλᾰγωγέω, Ligna conveho, Materiem comporto ; ὑλάζομαι, Bud. [Dem. p. 1041, 3. Pollux 7, 109.]

Ὑλαγωγία, ἡ, ipsa Lignorum vectura, Materiei comportatio. [Pollux 7, 101.]

Ὑλᾰγωγὸς, ὁ, ἡ, Qui ligna vehit, materiem comportat, Pollux [7, 101, 109] in Ὑλοτόμος.

[Ὑλάδια σῦκα, Ficorum species quædam, memorantur ap. Athen. 3, p. 78, A, sed ibi pro ὑλάδια videtur κοιλάδια legendum ex præcedente κιρροκοιλάδια. Schweigh.]

[Ὑλάεις. V. Ὑλήεις.]

Ὑλάζομαι, άσομαι, Materior, Lignor, i. e. Materiam s. Ligna colligo, Materiam s. Ligna comporto, ξυλίζομαι [ut Hesych. exp. s. v. Ὑλάζεσθαι] : ut Hesych. quoque ὑλάσασθαι affert pro ξύλα συναγαγεῖν. [Phot. p. 617, 18 et Etym. M. p. 776, 27 : Ὑλάστριαι· καὶ ὑλαζόμενοι οἱ ξύλα συλλέγοντες]

[Ὗλαι. V. Ὕλη.]

[Ὑλαία, ἡ, Hylæa (i. e. Regio silvestris), nomen regionis Sarmaticæ inter Borysthenem et Hypacyrin sitæ. Herodot. 4, 18, 54, 55, 76, qui Ionica forma utitur Ὑλαίη. Steph. Byz. : Ὑλέα (series postulat Ὑλαία), χώρα Ποντικὴ, Ἀβικὴ λεγομένη (sic dicta ab Ἀβίοις), τουτέστιν Ὑλαία (ὑλέα cod. Vratisl.). Ἀλέξανδρος ἐν τῷ περὶ Πόντου. « Ὕβλα corrupte in descriptione Ponti anonymi Ms. » Holsten.]

[Ὑλαῖδαι, οἱ, Hylæ posteri. Anth. Pal. 13, 18 : Φώκριτε, σῷ δ' ἄρα παιδὶ καὶ Ὑλαῖδαι βασιλῆες πατρώων ἔδοσαν λαχεῖν ἀέθλων. Nomen vitii suspectum, quod parum probabiliter correxit Jacobsius vol. 11, p. 358, παιδὶ Ἀμυκλαῖται β.]

[Ὕλαιθος, ὁ, Hylæthus, fl. Dionysius (vulgo Dicæarch.) in Ἀναγραφῇ τῆς Ἑλλάδος v. 67 : Μετὰ δὲ τὴν Τολοφῶνα ποταμὸς ἐσθ' Ὕλ. λεγόμενος. ὕ]

Ὑλαῖος, αία, αῖον, Sylvaticus, Sylvestris, etiam Luxurians frondibus et sylvescens. [Theocr. 23, 10 : Θὴρ ὑλ. Ælian. N. A. 16, 10 : Εἰσὶ δὲ ὑλαῖοι τὴν δίαιταν καὶ τὸ γένος. Ib. : Ἀναχωρεῖν ἐς ἤθη τὰ ὑλ.] Epigr. [Agathiæ] in Astrologos [Anth. Pal. 11, 365] : Εἴπερ ἐπομβρηθῇ τὸ ἀρούριον ὅσσον ἀπόχρη, Μηδέ τιν' ὑλαίην τέξεται ἀνθοσύνην, Herbam sylvaticam et luxuriantem. [Dicit herbas inutiles, frutices inter segetem enascentes eamque impedientes, quo sensu ὕλην plus semel usurpavit Xenoph. OEc. c. 16. Jacobs.] || Materialis. Synes. De insomn. : Ποιναί τε γὰρ ὑλαῖαι τότε δὴ καὶ παρ' εἱμαρμένην κινοῦνται κατὰ τῶν ἀφηνιασάντων πρὸς τοὺς νόμους αὐτῆς, Pœnæ materiales. [Proclus Hymn. in Solem in Brunck. Anal. vol. 2, p. 441, 3 : Ὑλαίοις ἐνὶ κόσμοις. Mundus ὑλαῖος opponitur τῷ νοητῷ, materialis intelligibili. Jacobs.]

[Ὑλαῖος, ὁ, Hylæus, Centaurus. Callim. H. in Dian. 221; Apollod. 3, 9, 2. G. D. Ejus nomen scriptum in cantharo antiqui operis. Gerhard. *Neuerworbene Denkm. des Mus. zu Berlin* p. 14, n. 1588. Hase.]

Ὑλακὴ, ἡ, Latratus, i. q. ὕλαγμα s. ὑλαγμός. [Hesych. : Ὑλακὴ, ὑλαγμὸς, βοή. Pollux 5, 86. De accentu Hero-

dian. ap. sch. Hom. Il. O, 709. Poeta ap. Plat. Leg. 12, p. 967, D : Ματαίαις χρωμέναισιν ὑλακαῖς. Apoll. Rh. 3, 749, 1040; 3, 1217. Plut. V. Cimon. c. 18; Lucian. Philops. c. 24, 27. Alciphro 3, 18 : Τῷ βάρει τῆς ὑλ., ut βαρεῖς τὴν ὑλ. 3, 47.] Geopon. [19, 1, 1] : Βαρείᾳ τῇ ὑλακῇ καὶ καταπληκτικῇ χρώμενοι. Et alibi, Μεγάλοι ὄντες τὰ σώματα, τὴν οὐρὰν παχεῖαν καὶ ὕλαγμα ἔχοντες βαρύτατον· quod Cato dixerat, Facie debent esse formosi, cauda crassa, latratu gravi. [Dosith. Mag. Fab. Æsop. p. 25, 17 Böcking. : Ὑλαχή (sic) τε κυνῶν αἰφνιδίως ἀκούεται. Hase. Figurate Clem. Alex. p. 432 : Εἰς ὑλακὴν ζητήσεως ἀναιδέσι.]

[Ὑλακίδης, ὁ, Hylaci filius quem esse simulat Ulixes ap. Hom. Od. Ξ, 204 : Κάστωρ Ὑλ. Per Ὑλάκου υἱὸς exp. Hesych. et Eustath. p. 1758, 25. Αὔλακος inter nomina propria in κος est ap. schol. Hom. Il. Ω, 566, cui Ὕλακος restituit Lobeckius Pathol. p. 307.]

[Ὑλακόεις, εσσα, εν, i. q. ὑλακτικός. Oppian. Hal. 1, 721 : Ταρβήσας μητρὸς χόλον ὑλακόεντα.]

Ὑλακόμωρος, ὁ, ἡ, Ad latrandum fato quodam natus, Latrando se exercens et fatigans, ut ap. Hom. ὑλακόμωροι schol. [Hesych. : Ὑλ., οἱ περὶ τὸ ὑλακτεῖν μεμορημένοι, ὅπερ ἐστὶν ἴσον τῷ πεπονημένοι, οἱ βαρύφωνοι, ὀξύφωνοι· et iisdem fere verbis Etym. M. p. 776, 21.] Eust. [p. 1749, 34; 1792, 10] exp. οἱ περὶ τὸ ὑλακτεῖν μεμορημένοι, i. e. πεπονημένοι, s. ὑλακτικοί. [Similiter Phot. et Suidas.] Aristarchus autem ὀξύφωνοι, παρὰ τὸ μορὸν, τὸ ὀξύ : facta ἐκτάσει syllabæ μο. Epith. canum est ap. Hom. Od. Ξ, [29] : Ἐξαπίνης δ' Ὀδυσῆα ἴδον κύνες ὑλακόμωροι, ... κεκλήγοντες ἐπέδραμον. [Greg. Naz. Carm. iamb. t. 2, p. 250, 43, de cynico : Τό θ' ὑλακόμωρον τοῦ βίου καὶ τοῦ τρόπου. Hase. Conf. Ἐγγεσίμωρος, Ἰόμωρος, Σινόμωρος. Angl.]

[Ὕλακος. V. Ὑλακίδης.]

Ὑλακόω, Latro, i. q. ὑλάω et ὑλακτέω. Oppian. Cyneg. 3, [281] loquens de pelle lupina : Τῆς μέν τε διατμήξας περὶ ποσσὶν Εἰ φορέοις, φορέοις σκυλάκων μέγα δεῖμα κραταιῶν, Καί σε κύνες κείνοισιν ἐπεμβεβαῶτα πεδίλοις Ἀντίον οὐχ ὑλάουσι, πάρος γέ μεν ὑλακόωντες. [Ex epica hac forma participii, quam pari jure ab ὑλακάω derives, non potest colligi ὑλακόω aut alia hujus formæ tempora usitata fuisse.] Plinius vero dicit eos, qui linguam hyænæ in calceamento sub pede habeant, non latrari a canibus. Et rursum, Non latrant canes lingua canina in calceamento subdita pollici. Item, Non latrari a cane membranam ex secundis canis habentem.

Ὑλακτέω, i. q. ὑλάω, sed usitatius, in prosa præsertim. Hom. Il. Σ, [586] de canibus : Ἱστάμενοι δὲ μάλ' ἐγγὺς ὑλάκτεον, ἔκ τ' ἀλέοντο· quoniam sc. δακέειν ἀπετρωπῶντο λεόντων. Plut. Περὶ εὐθυμίας [p. 468, C] : Ὥσπερ κύνες, ἂν ὑλακτῶσι, τὸ πρόσηκον αὐτοῖς ἐκείνοις οἰόμενοι περαίνειν. Sicut vero ὑλάω cum accus. nonnunquam construi dicetur, et usurpari pro Allatro s. Latratu invado, Latratu prosequor, ita sciendum est ὑλακτεῖν quoque accipi. [Annotavit gramm. in Bekk. Anecd. p. 178, 27, allato Heraclidis Pontici exemplo.] Isocr. [p. 8, C] : Τοὺς τυχόντας ὑλακτοῦσι. [Polyb. 16, 24, 6 : Οὓς ... ὅτε μὴ δοῖεν ὑλάκτει.] Lucian. [De luctu c. 4] : Τοὺς δὲ πειρῶντας ἀποδιδράσκειν ὑλακτῶν, Allatrans, Latratu prosequens, Latrans in eos qui aufugere conantur, ut Plaut. dicit, Etiamne meæ in me latrant canes? Plin. autem, Hanc habentes negant latrari a canibus. Synonymum huic ὑλακτεῖν est βαύζειν, pro quo Theocr. dicit βαύσδειν Dorice : diversa autem κνυζᾶσθαι, nec non ἀράζειν et ῥύζειν, quæ tamen itidem canibus tribuuntur. Pollux [5, 88] de vulpibus etiam, lupis cervariis, (θῶας Græci dicunt,) itemque de lupis dici ait ὑλακτεῖν et ὠρύεσθαι : quod ὠρύεσθαι nonnunquam leonis est, i. e. Rugire. Homo vero ὑλακτεῖν dicitur, quum ἐμμανῶς καὶ ἀναιδῶς βοᾷ, in modum canis latrantis, ut annotat schol. Soph. El. p. 95 [299] : Τοιαῦθ' ὑλακτεῖ· recte enim dixerat paulo ante ipse poeta, Ἐμμανὴς βοᾷ παραστᾶσ'· ut et Hesych. ὑλακτῶν exp. μετὰ μανίας κράζων, Insane clamitans s. vociferans. [Eurip. Alc. 760, de Hercule : Ἄμουσ' ὑλακτῶν.] Ita Cic. [Orat. 2, 54] : A Philippo interrogatus quid latraret. [Philostr. p. 587 : Εἰ δὲ ἀμελοῖτο, φιλολοιδόρως εἶχε καὶ ὑλάκτει. Dio Cass. 46, 26 init. : Πολλὰ γοῦν καὶ μάτην ὑλακτεῖς. Demetrium cynicum κύνα ὑλακτοῦντα vocat 66, 13 extr. Passiv. Hesych. : Ὑλακτηθέντων (codex ὑλακτιθέντων), φλυαρηθέντων.] Sed et alia dicuntur latrare et ὑλακτεῖν, quæ latrantium canum sonos imitantur. At quum Lucr. dicit, Nil aliud sibi naturam latrare, hoc verbum Latrare est potius Latratu dicere, θρυλλεῖν, ὑλᾷν. Item cor, quum palpitat, et συνεχῶς κινεῖται, dicitur ὑλακτεῖν, ut schol. Homeri annotat, Il. [Od.] Υ, non procul ab initio [13, 16] : Καρδίη δέ οἱ ἔνδον ὑλάκτει. Sic et ap. Plut. Περὶ ἀδολεσχ. [p. 506, B] legimus, Τῇ καρδίᾳ μὴ τρέμειν μηδ' ὑλακτεῖν. [Id. Mor. p. 734, B : Λυττῶσιν ἔοικε τὰ βαλανεῖα καὶ ὑλακτοῦσι.]

[Ὑλάκτης, ὁ, i. q. seq. Greg. Naz. Carm. de vita sua 1032, de cynicis : Οἱ νυνὶ κύνες, κύνες δ' ὑλάκται. Hase.]

[Ὑλακτητὴς, ὁ, Latrator. Ὑλ. κύων Theodorid. Anth. Pal. 7, 479.]

[Ὑλακτιάω, i. q. ὑλακτέω. Quint. Sm. 2, 375 : Πυκνὸν ὑλακτιόωντες.]

Ὑλακτικὸς, ἡ, ὸν, Qui solet latrare, Pronus ad latrandum, schol. Hom. in exponendo Ὑλακόμωρος. [Etym. M. p. 549, 37, de cane : Ὑλ. ζῴου. Aristot. Physiogn. c. 2 extr.; Epiphan. vol. 2, p. 106, B. « Ἐν κυνὶ τὸ ὑλακτικὸν, Niceph. Blemm. Logica p. 11. » Boiss. Greg. Nyss. t. 1, p. 920, A. Sext. Emp. p. 474, 10; 696, 10. Id. p. 114, 3 : Ζῷον τετράπουν, ὑλ. Hase. Sed ap. Eudoc. in Villois. Anecd. vol. 1, p. 138 : Οἱ κύνες ἔχουσί τι φύσει ὑλακτικὸν καὶ διακριτικὸν, scribendum cum Bastio Ep. crit. p. 154, ἔχουσί τι φυλακτικὸν ex Nonno Hist. 1, 25.]

[Ὑλακώδης, ὁ, ἡ, Latratui similis. Greg. Nyss. t. 1, p. 825, B, de correptis a dæmone : Ὀξεῖα καὶ ὑλ. ἡ φωνή. Hase.]

[Ὕλαμοι, οἱ, Hylami. Steph. Byz. : Ὑλ. (Ὕλαβοι cod. Vratisl.), πόλις Λυκίας, ὡς Ἀλέξανδρος ὁ Πολυΐστωρ ἐν δευτέρῳ περὶ Λυκίας. Εἶτα Διονύσιός φησι Τούβεριν (τούμεριν cod. Vratisl.) καὶ Τέρμεριν δύο ἀδελφὰς γῆμαι καὶ γεννῆσαι δέκα ἄρρενας. Ὑλάμους δὲ τοὺς ρπούς (καρπούς Salmas.) φασι. Τὸ ἐθνικὸν Ὑλαμίτης.]

[Ὕλαξ, κος, ὁ, Hylax, n. pr. Chœrob. p. 305, 19, Draco p. 51, 10, sed corruptum haud dubie ex Γῦλαξ, quod v., ubi adde Herodian. Περὶ διχρ. in Cram. Anecd. Oxon. vol. 3, p. 284. G. Dindorf.]

[Ὑλάριμα. V. Ὑλλάριμα.]

[Ὑλάρχιος, ὁ, ἡ, Materiam moderans. Ὑλ. θεὸς Synes. De insomn. p. 140, B.]

[Ὕλας, α, ὁ, Hylas, cujus patrem alii alium perhibent (v. Meinek. ad Euphor. fr. 149, p. 152), eximiæ formæ juvenis a Nymphis in Mysia raptus. Apollod. 1, 9, 19; Theocr. carmine 13; Apoll. Rh. 1, 131, 1207, 1258, 1350 (ubi genit. Ὕλα, de quo Chœrob. In Theod. p. 35, 32), Lucian. V. H. 2, 17, Nav. c. 43, aliique multi. Proverbium Ὕλαν κραυγάζειν annotavit Photius p. 617, 7, exscriptus ab Suida. || Nomen servi ap. Aristoph. Eq. 67. Quo spectat Phot. p. 617, 17 : Ὕλας, ὄνομα οἰκέτου βαρβάρου. || Grammaticus, ap. Plut. Mor. p. 739. || Corrupte Hesych. : Ὕλας, κρήνας· καὶ ἄνοι (ἄνθρωποι Musurus). Καλοῦνται δὲ καὶ βαρβάρων γένος οὕτως. Postrema ad Ὑλλεῖς refert Albertus. ŭ]

[Ὑλασία. V. Ὑλάστρια.]

[Ὑλάσκω, i. q. ὑλάω. Æsch. Suppl. 884.]

[Ὕλασσα. V. Ὑλάστρια.]

[Ὑλάσσω, i. q. ὑλακτέω. Chariton p. 103, 18 : Κυνῶν ὑλασσόντων. Dio Cass. 63, 28 : Εἴ τί που κυνίδιον ὕλαξεν. Etymologiæ caussa ponit Eustath. p. 1881, 17 : Πρωτότυπον τὸ ὑλάειν· δεύτερον δὲ ἀπ' αὐτοῦ τὰ ὑλάσσειν, ἐξ οὗ ὄνομα ὑλακτός καὶ ἀπ' αὐτοῦ ῥῆμα τὸ ὑλακτεῖν, ὁμοίως τῷ τάσσω ἄτακτος ἀτακτῶ· et p. 1791, 64.]

Ὑλάστρια, ἡ, et Ὕλασσα, ἡ, quorum illud significat Lignatrix, Mulier quæ ligna comportat, ἡ ὕλης φακέλους συγκομίζουσα, ut Thuc. loquitur, ἡ ξύλων ὕλην συγκομίζουσα, ut Philo. [Phot. p. 617, 18 : Ὑλάστριαι· καὶ ὑλαζόμενοι οἱ ξύλα συλλέγοντες.] Hoc autem ὕλασσα [ὑλασία Is. Vossius] ab Hesych. exp. ξυλεία, φρυγανισμὸς, Lignatio, Lignorum et virgultorum congestio, Sarmentorum collectio. Sed metuo ne mendosum sit.

[Ὑλάτης. V. Ὕλη.]

Ὑλάω, Latro : canum proprium, irascentium dum

incognitum aliquid aut dum inimicum vident, vel audiunt aliquid quod bilem moveat. Hom. Od. Π, [5] : Τηλέμαχον δὲ περίσσαινον κύνες ὑλακόμωροι, Οὐδ' ὕλαον προσιόντα, Advenientem Telemachum circum blandas movebant caudas, nec latrabant. [Per ὑλάκτουν exp. Hesych., quod ὑλακτοῦ (sic) scriptum in cod. Corrupte ap. eund. in gl. proxima Ὑλαλοῦν, ὑλακτοῦν.] Et mox, Εὖμαι', ἦ μάλα τίς τοι ἐλεύσεται ἐνθάδ' ἑταῖρος, Ἢ καὶ γνώριμος ἄλλος· ἐπεὶ κύνες οὐχ ὑλάουσιν, Ἀλλὰ περισσαίνουσι. Eod. l. pass. voce ὑλᾶσθαι dixit pro ὑλᾶν, Latrare, 162 : Κύνες τε ἴδον, καί ῥ' οὐχ ὑλάοντο, Κνυζηθμῷ δ' ἑτέρωσε διὰ σταθμοῖο φόβηθεν, Non latrabant. Verum notandum est in primo illo loco ὕλαον posse accipi etiam pro Allatrabant, et tunc sublata distinctione leg. Οὐδ' ὕλαον προσιόντα, Nec accedentem allatrabant, Suo latratu invadebant. Quomodo et Od. Υ, accipi potest, v. 15 : Ὡς δὲ κύων ἀμαλῇσι περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα, Ἄνδρ' ἀγνοιήσασ' ὑλάει, μέμονέν τε μάχεσθαι· Ὡς ῥα τοῦ ἔνδον ὑλάκτει ἀγαιομένου κακὰ ἔργα. [Theocr. 15, 70 : Κύνες θεσπέσιον ὑλάοντες. Oppian. Cyn. 1, 449 : Μηδ' ὑλάειν ἐθέλοιεν· ubi male ὑλάαν illatum ex cod. Paris. Nam ὑλάει dixit idem poeta 4, 219, et ὑλάουσι 3, 281 ; ὑλάοντες Tryphiod. 610 ; ὑλάουσα 421 ; ὑλάων Macedon. Anth. Pal. 6, 175. V. Lobeck. Rhemat. p. 175.] || Hesych. ὑλάει [ὑλαεῖ codex] exp. θρυλλεῖ. [Cui glossæ addenda proxima verba ὑλακτεῖ, λέγει, θρηνεῖ, quod vidit Albertus.] Paulo post tamen affert ὑλλεῖ [quod ex ὑλάει corruptum esse conjicit Ruhnk. Epist. cr. p. 138, cum alia Hesychii glossa Φυλλεῖν, ἀδολεσχεῖν, comparavit Lobeck. Rhem. p. 72. Id vero ex φλύειν detortum videri jam Ruhnken. observat l. c.] pro θρυλλεῖ, λέγει : a them. Ὑλλέω. [Idem : Πυλαεῖ, θραύει, λέγει, διαβοᾷ, θρυλλεῖ. Lege Ὑλάει, λέγει etc. et dele θραύει, quod natum est ex variante verbi θρυλλεῖ. Ruhnk. l. c. Tryphiodor. 421 : Θαρσαλέη κυνάμυια, μάτην ὑλάουσ', ἀπερύκεις. || Hesych. : Ὑλᾶται, ἐστερήθη, ἀπέθανεν. Pro συλᾶται scriptum videbatur Guyeto.]

[Ὑλέα vitiose pro Ὑλαία, quod v.]

[Ὑλέες (codex Ὕλεες), οἱ ἐν Κρήτῃ Κυδώνιοι, Hesych. Simile est gentis Illyricæ nomen Ὑλλεῖς.]

Ὑλειώτης, ὁ, Sylvaticus, In sylvis degens, Sylvicola ; Panis epith. in Epigr. [Diodori Zon. Anth. Pal. 6, 106], ubi legitur vocandi casu ὑλειῶτα, Sylvicola Pan, Sylvane. Vocatur idem et ἀγρότης et ὀρειβάτης, nec non Ὑλοβάτας, φιλόδενδρος, ὀρεσσαύλου πόσις Ἠχοῦς. Ubi etiam nota Ὑλοβάτας, Sylvigradus, Qui per sylvas graditur, ut ὀρειβάτης dicitur Montigradus.

[Ὑλεύς, έως, ὁ, Hyleus, venator ab apro Calydonio occisus. Apollod. 1, 8, 2. || Nomen canis. Xen. Ven. 7, 5. Ab ὕλη derivat Weiskius, comparans Ὑλαῖον Ovidii Metam. 3, 213. Blanius in Cynegeticis Anglice scriptis comparat Britannicum *dashwood*. Schneider.]

Ὕλη, ἡ, Materia s. Materies : Philosophis dicitur ἡ μὴ τόδε τι οὖσα ἐνεργείᾳ, δυνάμει ἐστὶ τόδε τι : cujus comes est μορφὴ, Forma : omnia ex illis duabus constant, ut Aristoteles docet in Phys. et Metaphys. 4 init. Nec non Macrob. Somn. Scip. 1, 12 : Ὕλη, inquit, omne corpus mundi, quod ibicunque cernimus, ideis impressa formavit. Quam ὕλην paulo ante interpr. Sylvestrem tumultum, Anima ergo, inquit, quum trahitur ad corpus, in hac prima sui productione, sylvestrem tumultum, i. e. ὕλην influentem sibi incipit experiri. Innuens, primam signif. vocis ὕλη esse eam qua pro Sylva accipitur : nec immerito fortassis, quum ab Hom. omnium antiquissimo ita usurpetur, uti paulo post docebo. Rursum Aristot. Polit. 1, [5] ὕλην esse dicit τὸ ὑποκείμενον, ἐξ οὗ τι ἀποτελεῖται ἔργον, Subjectum et rem propositam ex qua aliquid efficitur : ut textoris ὕλη esse dicitur lana, statuarii autem, æs, marmor, aut lignum, unde statuam fabricatur : architecti et fabri lignarii, ligna : ferrum, ferrarii : itidemque in ceteris artibus et disciplinis. [Sext. Emp. p. 33 : Ὑλῶν ὑποκειμένων. De Protagoræ sententia τὴν ὕλην ῥευστὴν εἶναι id. p. 56.] Atque hæc ὕλη λόγον ἔχει πρὸς τὰ γινόμενα, μητρὸς καὶ τιθήνης, ut ex Platone tradit Plutarch. Symp. lib. 2 [Mor. p. 882, C ; 884, A] ; qui et lib. 8, ait, Τὸ πῦρ τὴν ὕλην, ἐξ ἧς ἀνήφθη, μητέρα καὶ πατέρα οὖσαν, ἤσθιε· unde Latini istam ὕλην non sine causa Materiem dixere, quasi rerumomnium matrem.

[Conf. ib. p. 718—720.] Sic Herodian. 7, [3, 13] : Ὕλη νόμισμα ποιῆσαι δυναμένη, Materia ex qua numi possunt cudi. Id. 4, [10, 2] : Δῶρα ὕλης πολυτελοῦς καὶ τέχνης ποικίλης. Et Plut. [Mor. p. 802, B, ex Sophocle] : Παρ' ἄκμονι τυπάδι βαρείᾳ καὶ πληγαῖς ὑπακούουσαν ὕλην ἄψυχον δημιουργοῦντες. Et Longinus [?] χαρίτων ὕλην esse dicit νυμφαίους κήπους et ἔρωτας : γέλωτος autem, Irum et Thersiten Homericum ; ejusmodi enim monstra deformia risus Materiam præbent spectanti. [Polyb. 2, 16, 14 : Ὕλη τραγική, i. e. fabulæ a tragicis tractatæ. Schweigh. Longin. De subl. 13, 4 : Εἰς ποιητικὰς ὕλας συνεμβῆναι καὶ φράσεις· 43, 1 : Παρὰ Ἡροδότῳ ... δαιμονίως ὁ χειμὼν πέφρασται, τινὰ δὲ περιέχει τῆς ὕλης ἀδοξότερα· fragm. 3, 5 : Ὕλη τοῖς μέτροις ἡ συλλαβή. Philo vol. 2, p. 250, 22 : Ὕλη φλογὸς ἱερᾶς. Hippocr. Epist. p. 1278, 8 : Ὁ θεραπεύων θεὸς ἀπέστη ὡς οὐκ ἔχων ὕλην θεραπείης. Heraclid. Alleg. Hom. p. 463 : Ὕλην τινὰ δαψιλῆ τῆς ἀθέου πρὸς Ὅμηρον μανίας. Ὕλη φλυαρίας Eunap. Hist. Exc. p. 69, 6. || Ὕλη ἰατρική, de qua Galen. vol. 9, p. 494 : Οἷς χρώμεθα κατὰ τὴν ἰατρικὴν οὐ μόνον ἐπὶ τῶν νοσούντων, ἀλλὰ καὶ τῶν ὑγιαινόντων σωμάτων, ὕλαι τῆς τέχνης εἰκότως ὀνομάζονται καὶ γέγραπταί γέ τισι τῶν ἰατρῶν βιβλία τὴν ἐπιγραφὴν ἔχοντα περὶ ὕλης. Dioscoridis exstant libri quinque περὶ ὕλης ἰατρικῆς.] || Ὕλη peculiariter vocatur Materies illa ex qua vel struuntur ædificia vel ignis accenditur, i. e. Ligna : ut Latini quoque Materiam vocant arbores destinatas ædificiis, sed non dolatas. De fabrili materia et lignis quæ ad ædificia cæduntur, ap. Theophr. tum alibi, tum H. Pl. 5, [7, 1] : Ὅλως δὲ πρὸς ποῖα τῆς ὕλης ἑκάστη χρησίμη, καὶ ποία ναυπηγήσιμος καὶ οἰκοδομική, πειρατέον εἰπεῖν, Quæ materies navibus, quæ item ædificiis extruendis apta sit. [Plato Leg. 4, p. 705, C : Ναυπηγησίμης ὕλης· et Theophr. H. Pl. 4, 5, 5.] Itidemque ex Thuc. 4, [69] : Κόπτοντες τὰ δένδρα καὶ ὕλην, affertur pro Cædentes arbores aliamque materiam. Schol. enim subaudit ibi ἄλλην. Et Xen. Hell. 1, p. 252 [c. 1, 17] : Ἐκέλευσε ναυπηγεῖσθαι τριήρεις, χρήματά τε διδοὺς, καὶ ὕλην ἐκ τῆς Ἴδης κομίζεσθαι φράζων· paulo ante παρακελευσάμενος μὴ ἀθυμεῖν ἕνεκα ξύλων. [Theophr. H. Pl. 5, 21 : Φασὶν ἀρίστην εἶναι ὕλην πρὸς τὴν τεκτονικὴν χρείαν ... τὴν Μακεδονικήν.] Sic ὕλη παντοίη, affertur [ex Herodoto 4, 21] pro Omne arborum genus. [Strabo 12, p. 570 : Δρυμοὶ ποικίλης ὕλης. Soph. Ant. 420 : Φόβην ὕλης πεδιάδος. Eurip. Bacch. 1136 : Ὕλης ἐν βαθυξύλῳ φόβῃ.] De ea autem materia ex qua ignis accenditur, ut sunt non solum ligna ex arboribus fissis, sed etiam virgulta et sarmenta, passim ap. Hom., ut Il. Η, [418] : Ἕτεροι δὲ μεθ' ὕλην, sc. ὥπλίζοντο, Accingebantur ad convehenda cremandis mortuis ligna. Ω, [662] : Τηλόθι δ' ὕλη Ἀξέμεν ἐξ ὄρεος· Od. Κ, [104] : Ἀστυδ' ἀφ' ὑψηλῶν ὀρέων καταγίνεον ὕλην· Ι, [234] de Polyphemo pransum eunte : Φέρε δ' ἄχθος Ὕλης ἀζαλέης ἵνα οἱ ποτιδόρπιον εἴη. Sic Il. Ψ, [163] : Κηδεμόνες δὲ παρ' αὖθι μένον, καὶ νήεον ὕλην, Ligna construebant Patroclo cremando : paulo ante, Αἶψα δέ οἱ μενοεικέα νήεον ὕλην. [Herodot. 4, 164 et 6, 80 : Ὕλην περινήσας (incendii caussa). Æsch. Ag. 496 : Δαίων φλόγα ὕλης ὀρείας. Soph. Trach. 1195 : Πολλὴν ὕλην τῆς βαθυρρίζου ὀρυός. Demosth. p. 1048, 16 : Τὴν ὕλην τὴν τετμημένην. « Polyæn. 4, 3, 32, p. 359 : Ξύλων διακόσιαι ἅμαξαι, ὕλης ἑκατὸν ἅμαξαι. » Hemst.] Et ap. Plat. Leg. [6, p. 761, C] : Ὕλη αὖη, Ligna arida : et ὕλη καύσιμος, Ligna quæ comburi apta sunt, Materies et fomes ignis. [Ὕλη ξηρὰ καὶ παντοδαπὴ, e qua factæ lampades, Polyb. 3, 93, 4. Ὕλη ἐμπιπραμένη 34, 2, 16. Schweigh.] Nec non ὕλη vocantur Virgulta et frutices quibus aves suos nidos vel construunt vel muniunt. Aristot. H. A, 6, [1] de coturnicibus et perdicibus : Ἐν τῇ γῇ ἐπηλυγαζόμενα ὕλην. Ib. 9, [8] de iisdem : Ἐπηλυγασάμενοι ἄκανθάν τινα καὶ ὕλην, τῆς περὶ τοὺς ἱέρακας ἕνεκα καὶ τοὺς ἀετοὺς ἀλεώρας, ἐνταῦθα τίκτουσιν. Unde Plin. : Perdices spina et frutice sic muniunt receptaculum, ut contra feras abunde vallentur. [De virgultis quibus terra ingeritur Herodot. 7, 36 : Ὕλην ἐπεφόρησαν.] Præterea Frutices stirpesque parvulæ quæ in segete nascuntur, vel etiam Herbæ quæ in frutices assurgunt, ὕλη nominantur. Xen. OEc. [17, 14] : Τί γὰρ ἦν ὕλη πνίγῃ συνεξορμῶσα τῷ σίτῳ, καὶ διαρπάζουσα τοῦ σίτου τὴν τροφήν ;

Et rursum [12] : Ἡ ὕλη δὲ πολλάκις ὑπὸ τῶν ὑδάτων συνεξορμᾷ τῷ σίτῳ. Et sic sæpe, ubi Bud. ὕλην interpr. Frutices, Virgulta, Arundines. [Sic ap. Polyb. 3, 93, Asdrubal suos jubet λαμπάδας δεσμεύειν ἐκ τῆς ξηρᾶς καὶ παντοδαπῆς ὕλης. » Schweigh.] Ipsæ etiam arbores, fruticesque nondum succisi, sed simul adhuc stantes, ὕλη nominantur, Lat. Sylva. [Hesych.: Ὕλη, πόλις. Δηλοῖ δὲ καὶ τὸ σύνηθες καὶ ξύλα τὰ ἤδη κεκομμένα· ἢ σύμφυτος τόπος, ἐξ οὗ ἀποτελεῖται τὸ ἔργον.] Hom. Od. E, [63] : Ὕλη δὲ σπέος ἀμφιπεφύκει τηλεθόωσα, Virens sylva; cui versui hunc subjungit, Κλήθρη τ' αἴγειρός τε καὶ εὐώδης κυπάρισσος, declarans quid ὕλης vocabulo intellexerit. Et Il. Λ, [155] : Ὡς δ' ὅτε πῦρ ἀΐδηλον ἐν ἀξύλῳ ἐμπέσῃ ὕλῃ, Πάντῃ δ' εἰλυφόων ἄνεμος φέρῃ, In sylva lignis abundante. Υ, [491] : Ὡς δ' ἀναμαιμάει βαθέ' ἄγκεα θεσπιδαὲς πῦρ Οὔρεος ἀζαλέοιο, βαθεῖα δὲ καίεται ὕλη· Od. P, [316] : Φύγεσκε βαθείης βένθεσιν ὕλης Κνώδαλον ὅ, τι ἴδοιτο· Il. Λ, [118] : Καρπαλίμως ἤϊξε διὰ ὀρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην. [Soph. OEd. T. 477 : Φοιτᾷ γὰρ ἀν' ἀγρίαν ὕλαν· et OEd. Col. 349. Eurip. Hec. 631 : Ἰδαίαν ὕλαν· Bacch. 874 : Σκιαροκόμου ἔρνεσιν ὕλας.] Prosæ etiam scriptores sic usurpant. [Aristot. H. A. 9, 11 : Ἐν τοῖς ὄρεσι καὶ τῇ ὕλῃ· et c. 32.] Herodian. 8, [1, 2] : Μήτινες ἐνέδραι ἐν κοιλάσιν ὀρῶν ἢ λόχμαις ὕλαις τε κρύφιοι εἶεν, In convallibus et densissimis sylvis. 7, [2, 10] : Ἐν ταῖς ὕλαις ἐκρύπτοντο. Ibid. [8] : Ὕλαι δὲ εὔδενδροι· ὅθεν ξύλων οὔσης ἐκτενείας, συμπηγνύντες αὐτὰ καὶ ἁρμόζοντες σκηνοποιοῦνται. Sic Xen. Cyneg. aliquoties. [Eandem in sententiam Herodotus singulari numero collective utitur, ut 3, 112 : Τῶν αἰγῶν τῶν τράγων ἐν τοῖσι πώγωσι εὑρίσκεται ἐγγινόμενον (τὸ λάδανον), οἷον γλοιὸς, ἐκ τῆς ὕλης, E sylvis; nisi malueris E frondibus, aut fruticibus. Apud eund. 9, 37, memoratur aliquis in fuga τὰς ἡμέρας καταδύνων ἐς ὕλην, Interdiu sese occultans in sylvis, s. in fruticetis. Ap. Athen. 4, p. 138, F, memorantur στιβάδες ἐξ ὕλης, Strata ex fronde, s. ex arborum foliis, super quibus discumbunt hospites. Ap. eund. 4, p. 135 (?), σχεδία χλωρᾷ πεπυκασμένη ὕλῃ, Tugurium viridi fronde contectum. Schweigh. || Ὕλης μήτηρ. V. Ὑλομήτρα.] || Porro ut ὕλη dicitur Materia qua ignis alitur, i. e. Ligna, ita etiam aliqua quibus corpus alitur et vita sustentatur, ὕλης nomine appellantur. Quem usum habet ap. Aristot. H. A. 8, nec non Herodot. [1, 203] : Ἐξ ὕλης ἀγρίης ζώοντα ἔθνεα, ubi de iis loquitur, quæ in locis sylvestribus proveniunt. Cui adde Plut. Symp. 6, 2 : Τὰ γὰρ ὀξέα καὶ δριμέα καὶ ἁλμυρὰ θρύπτοντα τὴν ὕλην διαφέρει καὶ σκίδνησιν. Ubi tamen ὕλης nomine vocantur potius Fæces cibi concocti, vel etiam ipsi Cibi concocti : unde etiam crassa materia gigni in corporibus dicitur ex cibis crassi succi. [|| Sordes s. fæx (vini). Photius p. 617, 20 : Ὕλην, τὸ καθίζον τοῦ οἴνου ἢ τοῦ ὕδατος· οὕτως Ἀριστοφάνης (fragm. 697), quod non debuisse ex ἰλὺν corruptum haberi ab Lobeckio ad Phryn. p. 73, rationibus et exemplis ostendit L. Dindorfius s. v. Εἰλὺς vol. 3, p. 249.] Theologi vero ὕλην interdum nominant Fæces sordesque mundanas, quibus involuti sunt ii qui res divinas negligunt. In qua signif. passim usurpavit Synes. in Hymnis suis, ut 3 : Σχολιᾶς δ' ἀπάτας Ἀνέχεις ὁσίας Ἡραπίδας μερόπων, Ἐς ζόφον ὕλας Μὴ καταδῦναι. Et aliquanto post, Ἀνοφερὰν ὕλας Κηλῖδα φέρω. Item ; Τὰν πολλάκι δὴ Νοεραῖς ἀνόδοις Ἐπιβαλλομέναν, Λαμυρᾶς ὕλας Ἵμερος ἄγχει. Quibus adde hoc, quod ex Greg. Naz. affertur, Ἀπὸ τῆς ὕλης καὶ τῶν ὑλικῶν, pro Crassis terrenæ molis impedimentis. [Agathias Hist. p. 54, A : Τοῦτο δὴ τὸ τῆς ὕλης χωρίον ποικίλα παθήματα ὑποδέχεσθαι πέφυκεν· 151, C : Τῶν τῆς ὕλης ἁμαρτημάτων.] || Est et urbis nomen ap. Etym. [M. p. 776, 35] et Diog. L. [9, 28, ubi nunc recte legitur Ὑέλη. Steph. Byz. : Ὕλη, πόλις Κύπρου, ἐν ᾗ Ἀπόλλων τιμᾶται Ὑλάτης. Λυκόφρων (448) « Καὶ Σάτραχον βλώξαντες Ὑλάτου τε γῆν. » (Ὑλ. Ἀπόλλων memoratur etiam ap. Steph. Byz. s. v. Ἀμαμασσὸς, Ἐρύσθεια et Τέμβρος, et ab Eustath. p. 596, 45.) Ἔστι καὶ πόλις Λοκρῶν τῶν Ὀζολῶν, ἧς τὸ ἐθνικὸν Ὑλαῖος. Δῆλον δ' ὅτι καὶ Βοιωτίας ἦν ἡ Ὕλη. Ὅμηρος (Il. B, 500)· « Οἵ τ' Ἐλεῶν' εἶχον ἠδ' Ὕλην καὶ Πετεῶνα. » Εἰρῆσθαι δ' αὐτὴν ἀπὸ Ὕλης τῆς Θεσπιέως, ἢ ὅτι ὑλώδης. In versu Homeri syllabam primam ποιητικῶς produci annotavit Strabo 9, p. 408. Nam alibi corripitur, ut E, 708 : Ὅς ῥ' ἐν Ὕλῃ ναίεσκε, et H, 221 : Σκυτοτόμων ὅχ' ἄριστος, Ὕλῃ ἔνι οἰκία ναίων. Quibus in locis Ὕδῃ, quod est Lydiæ urbis nomen, male a quibusdam illatum notat Strabo. Dixit de mensura etiam Eustath. p. 260, 8, 16; 596, 44. Numero plurali ap. Strabon. p. 407, qui Homericum Ὕλη κώμην appellat, ἣν καλοῦσιν Ὕλας, et Βοιωτίδες Ὕλαι ap. Moschum 3, 89. Denique Steph. Byz. addit, Ἔστι καὶ Ὕλη χωρίον μεταξὺ τῆς Σαβίνων καὶ Ῥωμαίων πόλεως· de quo Holsten : « Puto auctorem legisse aliquid de Sylva malitiosa, ubi Romani a Gallis cæsi : inde ex sylva fecisse oppidum. Vide Ortelium s. v. *Lucus.* » G. D. De Apolline Ὑλάτῃ conf. Lenormant. *Trésor de numism.* p. 32 (5). Hase. || Pausan. 10, 32, 6 : Ἔστι δὲ καὶ τοῖς ἐπὶ ποταμῷ Ληθαίῳ Μάγνησιν Ὕλαι καλούμενον χωρίον.]

[Ὕλη, ἡ, Hyle, Thespiei filia. Steph. Byz. s. v. Ὕλη. || Mulier ap. Alciphr. 3, 25. G. D. || Alia in tit. ap. Welcker. Syll. epigr. Gr. p. 103, n. 101, 1. Hase.]

Ὑληβάτης, ὁ, Sylvigradus, (si ita loqui liceat, ut Pontigradus dicitur, i. e. Qui per sylvas graditur,) Qui sylvas pervadit s. pererrat. Clitomachus [immo Antiphanes] ap. Athen. 9, [p. 402, E] : Τῶν χερσαίων δ' ἡμῖν ἥξει παρ' ἐμοῦ ταυτί· Βοῦς ἀγελαῖος, τράγος ὑληβάτας, αἶξ οὐρανία, Κριὸς τομίας, κάπρος ἐκτομίας. Ubi tamen scriptum Ὑλιβάτας per ι : de qua scriptura dicam in Ὑλιουργός. [In Epitome ὑληβάτας, ex quo Eustath. p. 1753, 24, ἠλιβάτας sive casu sive consilio fecit : quæ vera scriptura videtur. V. Meinek. vol. 3, p. 73. Eodem modo erratum in fragm. Anaxilæ ib. p. 374, F, ubi codex δέλφακας ἠλιβάτους, Epitome iterum ὑληβάτας, Meinekius (vol. 3, p. 314) ἠλιβάτους vel ἠλιβάτας. Formam ὑλιβάτης merito suspectam habet Lobeck. ad Phryn. p. 637.] Catullus dicit Ubi cerva sylvicultrix, ubi aper nemorivagus. Ovid., Sylvicolæ viri.

[Ὑλιγενὴς, ὁ, ἡ, In silvis natus. Synes. H. 3, 4. Boiss.]

Ὑλήεις, εσσα, εν, Sylvosus, Arboribus densus et opacus. [Per δασὺς, ξυλώδης, σύμφυτος, ὕλας ἔχων explicatur in glossis Hesychii, per σύνδενδρος ab Phot. et Suida.] Hom. [Il. P, 848 : Ὑπὸ Νηΐῳ ὑλήεντι] Od. I, [191] de Polyphemo : Ἐώκει ῥίῳ ὑλήεντι Ὑψηλῶν ὀρέων. [Hinc Theocr. 25, 228 et Callistrat. Stat. c. 12, ubi v. Jacobs. p. 721.] A, [246] : Καὶ ὑλήεντι Ζακύνθῳ, ut Virg. quoque dixit, Nemorosa Zacynthus. Itidem Hesiod. Theog. [484] : Ἀργαίῳ ἐν ὄρει πεπυκασμένῳ ὑλήεντι. [Antimach. ap. Lucian. V. H. 2, 42 : Ὑλήεντα διὰ πλόον ἐρχομένοισι.] Fem. gen. facit ὑλήεσσα. Il. X, [479] : Ὑποπλάκῳ, ὑληέσσῃ. Itidemque in Epigr. ὑλήεσσα χώρα legitur. [Hesych. : Ὑληέσσης, συμφύτου, ἢ ὕλας ἐχούσης.] Neutr. Ὑλῆεν ap. Hesych. δασὺ, ξυλῶδες. [|| Forma Dorica Ὑλάεις, Soph. Aj. 1218 : Ὑλᾶεν πρόβλημα πόντου. Bianor Anth. Pal. 10, 22 : Ὑλάεσσαν ἀταρπόν. Et contracte Eurip. Hel. 1319 : Ἀν' ὑλᾶντα νάπη. || In silvis degens. Ὑλήεντα inter Dionysi epitheta posuit scriptor hymni Anth. Pal. 9, 524, 21. || Formam poeticam ὑλήειν pro ὑλᾶεν annotavit Chœrob. In Theodos. p. 717, 23.]

Ὑληκοίτης, ὁ, Cubile in sylvis habens : de feris dicitur ab Hesiodo, θῆρες ὑληκοῖται παρ' Ἡσιόδῳ, inquit Eust. [p. 1031, 45], intelligens de eo l., qui legitur ap. eum [Op. 529] : Καὶ τότε δὴ κεραοὶ καὶ νήκεροι ὑληκοῖται Αὐγὸν μυλιόωντες ἀνὰ δρία βησσήεντα Φεύγουσιν, Feræ cubilia habentes in sylvis, quæ stabulantur in sylvis. [ISt. alibi :] Ὑληκοίτης, Cubilia sua in sylvis habens, In sylvis cubans, ὁ ἐν τῇ ὕλῃ καὶ ὄρεσι κοιμώμενος, schol. Hesiodi Op. 2 : Καὶ τότε δὴ κεραοὶ καὶ νήκεροι ὑληκοῖται Αὐγὸν μυλιόωντες ἀνὰ δρία βησσήεντα Φεύγουσιν, Animantes sylvicolæ.

Ὕλημα, τὸ, i. q. ὕλη, in ea quidem signif. qua accipitur pro Fruticibus et stirpibus humilioribus, mediis inter arbores et herbas, propius tamen accedentibus ad genus herbaceum. Theophr. [H. Pl. 1, 6, 1] : Ἐν δὲ τοῖς θαμνώδεσι καὶ ὅλως τοῖς ὑλήμασιν, οἷον καλάμῳ, νάρθηκι καὶ τοιούτοις, Fruticosis et omnino materie humili, Gaza. Et rursum [4, 5, 1], Ἀλλὰ μᾶλλον τῶν ἄλλων ὑλημάτων ἔνια τοὺς ψυχροὺς ἐζήτει τόπους, οἷον κενταύρειον, ἀψίνθιον. Idem de India loquens [4, 4, 5],

Σχεδὸν γὰρ οὐδὲν ὅλως τῶν δένδρων οὔτε τῶν ὑλημάτων, οὔτε τῶν ποωδῶν, ὅμοιόν ἐστι τοῖς ἐν τῇ Ἑλλάδι. Ubi nota tres φυτῶν species, δένδρα, ὑλήματα, ποώδη. Ita ut ὑλήματα eadem fere sint, quæ τὰ θαμνώδη: nam θάμνον itidem medium statuit inter arboracea et herbacea. H. Pl. 1, 5 : Πρῶτα δ' ἐστὶ καὶ μέγιστα καὶ σχεδὸν ὑφ' ὧν πάντη τὰ πλεῖστα περιέχεται, τάδε, δένδρον, θάμνος, φρύγανον, πόα· c. 10 ejusdem libri : Πλείους αἱ διαφοραὶ τῶν ῥιζῶν ἐν τοῖς ὑλήμασι καὶ λαχανώδεσι. Ubi sicut ὑλήματα et λαχανώδη copulat, ita φρυγανώδη et λαχανώδη, c. 5. Gaza vocare solet Stirpes humiles. H. Pl. 1, 5, 3 : Φρυγανικὰ καὶ θαμνώδη καὶ ὅλως τὰ ὑλ. et 1, 6, 1. Φλοὸς ἐκ τῶν ὑλῶν ὀξυτάτη 5, 9, 3. Ὑλ. ἴδιον περὶ Μέμφιν 4, 2, 11. Plut. Mor. p. 51, D : Συναφομοιοῦται (polypus) τοῖς ὑποκειμένοις ὑλ. καὶ χωρίοις. Φυτὰ et ὑλ. p. 911, E; 917, E.]

Ὑλημᾰνέω, Inutili fruticatione insanio, Sylvesco. Infra Ὑλομανέω.

[Ὑλημᾰτικὸς, ἡ, ὸν, Fruticosus. Theophr. C. Pl. 6, 11, 10.]

[Ὑληνόμος, ὁ, ἡ, i. q. ὑλονόμος. Sext. Emp. p. 16. V. Lobeck. ad. Phryn. p. 636.]

[Ὑληουργία, ἡ, i. q. ὑλουργία. Schneid. Fictum fortasse ex forma adjectivi poetica ὑληουργός.]

Ὑληουργὸς, ὁ, Qui circa materiem vel cædendam vel dolandam occupatur, ξυλουργὸς, Materiarius faber, ut Vitruv. loquitur. Apoll. Arg. 2, [80] : Ὡς δ' ὅτε νήϊα δοῦρα θοοῖς ἀντίξοα γόμφοις Ἀνέρες ὑληουργοὶ ἐπιβλήδην ἐλάοντες Θείνωσιν σφύρῃσιν, Fabri lignarii, τέκτονες. Schol. exp. ξυλουργοὶ, et ὑλοτόμαι καὶ τὰς ναῦς ἐργαζόμενοι.

[Ὑληρεὺς, Ὑληρός. V. Ὑλωρός.]

[Ὑλησκόπος vitiose pro ὑλοσκόπος, quod v.]

[Ὑλήτης· οἴνου εἶδος, Hesych. Hinc γλεῦκος ὑλητήριον ap. Plut. Mor. p. 1109, E : Κρᾶμα παντοδαπῶν ποιοτήτων ἀποφαίνουσι σύμμικτον ὥστε γλεῦκος ὑλητήριον. Ita legendum pro αὐλητήριον. Toup. Emend. vol. 3, p. 332. Verba illa inde ab σύμμικτον poetæ esse videri annotavit Wyttenb.]

Ὑλητόμος, ὁ, ἡ, Sylvas et ligna cædens, Utilis lignis s. sylvis cædendis. Infra ὑλοτόμος. [Forma Dor. ἀνὴρ ὑλατόμος Theocr. 17, 9.]

[Ὑληφορέω, Ὑληφόρος. V. Ὑλοφ—.]

[Ὑληωρὴς, Ὑληωρός. V. Ὑλωρός.]

Ὑλίαι, αἱ, Præsegmina coriorum, VV. LL. Extat ap. Hesych. duobus in locis. [Hesychii gl. sunt, Ὕλλει, τὰ πρὸς κάσσωσι δέρματα· ex qua Musurus fecit Ὑλίαι, τὰ πρὸς καττύμασι δ., et Ὑλίας, τοὺς καρπατίμους (καρπατίνους Soping.) τόμους. Latinum *solea* comparavit Salmas. ad Trebell. Poll. p. 290. Lobeckio Paral. p. 34 et 338, ὑλίαι Æolicum videtur pro ὅλαι, soleæ. Quæ omnia valde incerta. Ὕλις ἡ ὑλία (?) ap. Arcad. p. 31, 1.]

[Ὑλίας, ὁ, Hylias, fl. Italiæ inferioris. Thucyd. 7, 35.]

[Ὑλιβάτης vitiose pro ἠλιβάτης et ὑλοβάτης. V. Ὑληβάτης et Ὑλοβάτης.]

[Ὑλιγενὴς vitiose pro ἠλιτενὴς, ut videtur Meinekio, in fragm. Nicæneti ap. Parthen. Erot. c. 11.]

Ὕλιγξ, Lancea : ὕλιγγες [?], λόγχαι, Hesych.

Ὑλίζω, Defæco, Fæcibus expurgo, Percolo ut fæcibus expurgem, Per colum transfundo defæcandi causa. [Liquo, Colo, Sacco, Gl. Plut. Mor. p. 897, A : Τὰ διὰ τῆς τέφρας ὑλιζόμενα.] Diosc. 3, 9 : Ὑλίζεται δι' ὀθονίου. Id. [3, 80], de sphondylio loquens : Ἀποτίθεται δὲ ὑλιζόμενος, ὡς τὰ λοιπὰ χυλίσματα. Cratinus autem Ὕλιζε τὰς ῥῖνας, Muco expurga nares, dixit, pro ἀπόμυττε, Emunge, Pollux 2, [78 : Τὸ δὲ ἀπεμύττετο «ὕλιζε τὰς ῥῖνας» ἔφη Κρατῖνος. Sed cod. Oxon. ap. Cramer. Anecd. Ox. vol. 2, p. iv, ἔλυζε : unde Cramerus recte ἔκλυζε.]

[Ὑλικὴ, ἡ (sc. λίμνη), lacus Bœotiæ, ab Homero Il. E, 709, Λίμνη Κηφισὶς dicta. V. Strabo 9, p. 407.]

Ὑλικὸς, ἡ, ὸν, Materialis, ὑλαῖος. [Aristot. De partt. anim. 1, 1 : Ὑλ. ἀρχή. Ib. : Ἡ κατὰ τὴν μορφὴν φύσις κυριωτέρα τῆς ὑλ. φύσεως. Theophr. C. Pl. 6, 6, 5; 6, 11, 1. Marc. Anton. 4, 21.] Philo V. M. 3 : Τὸ δὲ ἀποτέλεσμα πρὸς τὸν τύπον ἐδημιουργεῖτο, ἐναποματτομένου τὰς σφραγῖδας τοῦ τεχνίτου ταῖς προσφόροις ἑκάστῳ ὑλικαῖς οὐσίαις, Artifice illa simulacra in idonea materia imprimente. Plut. Symp. 8, [p. 720, E] : Ἡ πρὸς τὰς ὑλικὰς καὶ ὀργανικὰς ἀρχὰς πραγματεία. [Galen. vol. 4, p. 512, 2; 544, 16; 613, 10; 615, 6 : Τὴν ὑλ. ἀρχήν. Didym. ap. Stob. Floril. 101, 28 : Τῶν ὑλ. ἀρχῶν. Porphyr. De antro nymph. p. 30, 14 : Ὑλ. σύστασις Ptol. Almag. t. 1, p. 4, 11; 2, 28 : Τῆς ὑλ. καὶ ἀεὶ κινουμένης ποιότητος· ubi Halma : *La qualité matérielle est toujours variable.* Hase. Sext. Emp. p. 128 : Τῶν ἀρχῶν τὰς μὲν ὑλικὰς εἶναι, τὰς δὲ δραστικάς (et similiter Theophil. De corp. hum. fabr. p. 227 ed. Greenhill.)· et p. 143, 395. Ὑλ. αἴτιον Theophil. p. 105, 106.] || Crassus, Mundanis sordibus inquinatus, Carnalis, in qua signif. a Theologis solet usurpari. Greg. Naz. : Ὑλικοὶ τὴν διάνοιαν, Quorum mens crassis et terrenis tenebris obruta est. Idem Diabolum vocat ἀκάθαρτον καὶ ὑλικὸν πνεῦμα. [Clem. Al. Strom. 5, 4, 19 : Ἄτακτον καὶ ὑλ. Superl. Synes. p. 14, D : Ἡδονὰς, καὶ τούτων γε τὰς ὑλικωτάτας. Hase.]

[Ὑλικῶς, Quantum ad materiam pertinet. Greg. Nyss. t. 1, p. 40, D. Id. t. 2, p. 1065, B : Οὐχ ὁ αὐτός ἐστι τῷ χθιζῷ ὁ σήμερον ἄνθρωπος, κατὰ τὸ ὑλ. ὑποκείμενον. Hase.]

[Ὑλίμη, μάχη τις, Hesych. Ex ὑσμίνη corruptum.]

[Ὕλιμος, ὁ, ἡ, Frondosus. Christus patiens 2260 ed. Dübn. : Ὕλ. νάπη. Hase.]

[Ὕλινος, ίνη, ινον, Greg. Nyss. Antirrh. adv. Apoll. 15, p. 154.]

Ὑλιουργὸς, ὁ, Lignarius faber, ex Eur. Herc. F. [241, ubi recte ὑλουργός.] Legitur et in Lex. meo vet. et ap. Etym. [M. p. 776, 29], ubi etiam expressa fit mentio hujus scripturæ. [In Etym. M. vulgo solum legitur subst. ὕλις cum genit. ὕλιος : sed in cod. Vossiano ap. Gaisf. p. 2173, cujusmodi codice etiam HSt. usus esse videtur, plenius : Τὸ δὲ ὑλιουργοί ἀπὸ τοῦ ὕλις ὕλιος διὰ τοῦ ῑ· τὸ δὲ ὕλις ἀπὸ τοῦ ὕλη κατὰ μεταπλασμόν. Quibuscum si comparentur quæ ex aliis codd. edidit Gaisfordius p. 1347, non dubium videbitur quin in postremis Etymologi verbis ἀπὸ τοῦ ἴλύς scribendum totumque illud ὕλις, vel potius ὑλὶς, fictum a grammaticis sit in originem voc. ἰλὺς inquirentibus. Nam fuerunt qui ab verbo ὕω derivarent ὕλη et ἐν ὑπερβιβασμῷ ἰλύς. G. D.] Atque ita mendo carebit etiam Ὑλιβάτας ap. Athen. [V. Ὑληβάτας.]

Ὕλις, εως, ἡ, i. q. ὕλη [Ὕλις ἡ ὑλία (?) inter disyllaba in λις ap. Arcad. p. 31, 1]: unde deriv. Ὑλιουργὸς in Lex. meo vet. Nullum tamen hujus vocab. usum esse puto, aut certe valde [« valde » delevit HSt. in Ms. Vindob.] perrarum.

[Ὑλισκόπος vitiose pro ὑλοσκόπος, quod v.]

[Ὑλισμὸς, ὁ, Fusio, Gl. Clem. Alex. Pæd. 1, p. 116; Iren. 14, 8, p. 73. Kall.]

Ὑλιστὴρ, ῆρος, ὁ, Colum, Cribrum, Saccellus per quem aliquid transfunditur, ut a fæcibus repurgetur. [Saccus vinarius, Gl. Phrynich. p. 303 ed. Lob. : Ὑλιστήρ· τρύγοιπον τοῦτο καλοῦσιν οἱ δοκίμως διαλεγόμενοι. Τρύγοιπος per ὑλιστὴρ exp. Phot. et Suidas, per ὑλ. σάκκινος schol. Aristoph. Pl. 1088.] Pollux 6, c. 2 [§ 19, et 10, 75] : Ὅτῳ δὲ διηθεῖται (ὁ οἶνος), ὑλιστὴρ καὶ τρύγοιπος. Utitur et Diosc. 2, [123, p. 102. Oribas. p. 54 ed. Matth.; Geopon. 7, 37; 20, 46. Tzetz. Hist. 13, 420 : Τρύγοιπος ὑλ. τε.]

Ὑλιστήριον et Ὑλίστριον, τὸ, pro eodem. Schol. Nicandri Al. 493, exponens hæc verba, Οἰνοβρῶτα βορὴν ἐν κυρτίδι ὀλίψαις, Κυρτὶς, inquit, κατασκεύασμά τι ἐκ λεπτῶν σχοινίων γεγονὸς, ᾧ καὶ οἱ μυρεψοὶ χρῶνται περὶ τὴν τῶν μύρων ἔκθλιψιν, ὑλιστήριον αὐτὸ καλοῦντες ἢ καὶ ὑλίστριον.

[Ὑλιστικὸν, τὸ, Fusionaticum, Gl.]

[Ὑλιστὸς, ἡ, ὸν, Colatus. Diosc. Parab. 2, 34 : Κονίας ὑλιστῆς.]

[Ὑλίστριον. V. Ὑλιστήριον.]

[Ὑλιχίδης. V. Ὕλλιχος.]

[Ὑλιωρός. V. Ὑλωρός.]

[Ὑλλαϊκὸς λιμὴν, Portus Corcyræ. Thucyd. 3, 72 et 81, simplici λ scriptum ap. Dionys. De Thucyd. jud. c. 28, p. 884, 1. Sed vera nominis scriptura haud dubie Ὑλλικὸς est, de qua constat ex Apoll. Rh. 4, 1125 : Ὑλλικῷ ἐν λιμένι, ubi schol. : Ὑλλικὸς λιμὴν ἀπὸ Ὕλλου τοῦ Μελίτης καὶ Ἡρακλέους. Ὑλλικὸς nomen fluvii est ap. Pausan. 2, 32, 7 : Ἰοῦσι δὲ τὴν διὰ τῶν ὀρέων

ἐς Ἑρμιόνην πηγή τέ ἐστι τοῦ Ὑλλικοῦ ποταμοῦ, Ταυρέου δὲ τὸ ἐξ ἀρχῆς καλουμένου.]

[Ὑλλάριμα, τά, Hyllarima. Steph. Byz. : Ὑλλ., πολίχνιον Καρίας ὑπὲρ τῆς Στρατονικείας (ὕπερθε Στρ. Voss. ad Pomp. Mel. 1, 16)· ὅθεν ἦν Ἱεροκλῆς ὁ ἀπὸ ἀθλήσεων ἐπὶ φιλοσοφίαν ἀχθείς. Ὁ πολίτης Ὑλλαριμεύς. In Ὑλάρημα corruptum ap. Hierocl. Synecd. p. 688, ubi Wessel. : « Ὑλάριμα Conciliorum Acta probant : ut Georgius πόλεως Ὑλαρίμων ἐπαρχίας Καρίας Constant. 3, p. 673, et Anthemius episcopus πόλεως Ὑλαρίμων Nicæn. 2, p. 52. » Apud Stephanum duplex λ tuetur literarum series.]

[Ὕλλειοι. V. Ὑλλεῖς.]

[Ὑλλεῖς, οἱ, Hyllenses, tribus Sicyonia. Herodot. 5, 68. Steph. Byz. s. h. v. : Ἔστιν Ὕλλις (scr. Ὑλλίς) καὶ φυλὴ Ἄργους καὶ Δωριέων καὶ Τροιζηνίων. Ὁ φυλέτης Ὑλλεύς. (V. duo exempla in inscr. Corcyræa ap. Bœckh. vol. 2, p. 22.) Χάραξ θ', « Καὶ Παμφύλιοι καὶ Ὑλλεῖς. » Ὑλλεῖς Agrigentinorum tribus in marmore ap. Gruter. p. 401. || Gens Illyrica, sic appellata ab Hyllo Herculis et Melitæ filio, secundum Steph. Byz., Etym. M. p. 776, 38, et schol. Apoll. Rh. 4, 524, ubi forma epica Ὑλλήων, et Ὑλλῆας ib. 527. Idem feminino utitur Ὑλληΐς ib. 562 : Γαίης Ὑλληΐδος, et 535 : Πόλιν Ὑλληΐδα. Ὑλλὶς, ίδος, ex Callimacho memorat Steph. Byz. et Ὑλλὶς (male Ὕλλις scriptum) Χερσόνησος ex Apollodoro. Pro quo Χερρόνησος Ὑλλικὴ dixit Scymnus 405. Vitiose Ὑλλείων χθόνα ap. Dionys. Per. 386, ubi veram scripturam Ὑλλήων in libro suo habuit Eustathius : Τὸ δὲ Ὑλλήων τὸ παρὰ τῷ Διονυσίῳ πολλὰ τῶν ἀντιγράφων διὰ διφθόγγου γράφουσι πλεονασμῷ τοῦ ἰῶτα. Certior est forma Ὕλλοι, οἱ, ap. Scylac. p. 7, in fragm. Apollodori ap. Steph. Byz. (ex eoque ap. Eustath. l. c.) emendato ab Meinek. ad Scymn. p. 29. Ab Apollodoro sumsit Scymnus v. 408. Apud Scylacem l. c. etiam Ὑλλινοί. Urbis nomen Ὕλλη, ἡ, ap. Steph. Byz. et Eustath.]

[Ὑλληΐς. V. Ὑλλεῖς.]

[Ὑλλίδης, ὁ, Hylli filius, sine interpretatione positum ap. Suidam. Corruptum ex Ὑλαχίδης videtur Bernhardyo.]

[Ὑλλικός. V. Ὑλλαϊκὸς et Ὑλλεῖς.]

[Ὑλλὶς, ίδος, ἡ, Hyllica, Ab Hyllo (Herculis filio) originem ducens. Pind. Pyth. 1, 120, de institutis Doricis : Ὑλλίδος στάθμας ἐν νόμοις, ubi v. Bœckh. Explic. p. 234. || V. Συλλὶς et Ὑλλεῖς.]

[Ὕλλιχος, ὁ, Hyllichus, n. pr. viri. Callim. fr. 77 (ap. schol. Pind. Isthm. 2, 9) de Simonide : Ὁ Κεῖος Ὑλλίχου νέπους. || Hinc patronym. Ὑλλιχίδης, ὁ, simplici λ scriptum in inscr. Cea ap. Ross. in Ephemerid. Halens. a. 1838 (*Intelligenzbl.*) nr. 18, ubi Dionysius quidam Ὑλ. memoratur.]

[Ὕλλος, ὁ, dimin. ab ὕδρος. Sic dicitur Ichneumon, Pisid. (Cosm. 951), Latine Sullus, Dracontius ap. Isidor. : Salmas. Exerc. p. 446, Vales. ad Ammian. 22, 5, Fabric. Bibl. Gr. vol. 12, p. 662. Anonymus Augustanus Ms. cap. 42, 43. Schneid.]

[Ὕλλος, ὁ, Hyllus, Terræ filius, unde secundum Pausan. 1, 35, 8, Hercules filio ex Dejanira suscepto nomen fecit, qui memoratur ap. Herodot. 6, 52; 7, 204; 8, 131; 9, 26, Sophoclem in Trachiniis, Apollod. 2, 8, 4, aliosque. G. D. Idem in fictili, ascripto nomine HVLLOS. De Witte *Cab. de Durand* p. 110, n. 318. Hase. || Herculis et Melitæ filius. V. Ὑλλεῖς. || Atheniensis in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 492. || Hesych. : Ὕλλος, ποταμὸς Λυδίας. Homer. Il. Υ, 392 : Ὕλλῳ (male Ὕλῳ ap. Hesych.) ἐπ' ἰχθυόεντι. Herodot. 1, 80. Pausan. 1, 38, 5 : Ἡρακλέα διὰ τὴν παρ' Ὀμφάλῃ ποτὲ ἔφασαν δίαιταν Ὕλλον ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ καλέσαι τὸν παῖδα. Recentius fluvii nomen Φρύγιος memoratur ab Strabone 13, p. 626, quod Ὀρρύγιος scriptum ap. schol. Homeri l. c. De accentu Arcad. p. 53, 15.]

[Ὑλλούαλα, Hylluala. Steph. Byz. : Δῆμος Καρίας. Ἀπολλώνιος ε' Καρικῶν· « Κᾶρες δὲ τὸν τόπον ἐκεῖνον, ἔνθα Ὕλλος ἀπώλετο, Ὑλλούαλαν ὠνόμασαν καὶ ἕδος ἐνταῦθα ἐδείμαντο Ἀπόλλωνος· καὶ νῦν ἔτι περὶ τὸ ἕδος δῆμός ἐστιν Ὑλλούαλα λεγόμενος· ἄλα γὰρ οἱ Κᾶρες τὸν ἵππον ἔλεγον, ὡς καὶ πρότερον εἴρηται (s. v. Ἀλάβανδα).]

[Ὑλοβαρέω, Materia impura onero. Ammon episc. Vita Pachom. Actt. SS. Maii t. 3, p. 69, 31 : Οὕτως ὑλοβαρῶν. Hase.]

[Ὑλοβάτης, ὁ, Qui silvas pervadit. Dor. ὑλοβάτας Agathias Anth. Pal. 6, 32, et Theæt. Anth. Plan. 233. Vitiose ὑλιβάτην ap. Mucium Sc. Anth. Pal. 9, 217, cui ὑλοβάτην restituit Brunckius.]

[Ὑλόβιος, ὁ, ἡ, In silvis vivens. Ὑλόβιοι gens Indica ap. Strabon. 14, p. 713. Scott. De eadem Sarmanarum secta Clem. Al. Strom. 1, 71 : Τῶν Σαρμανῶν οἱ ἀλλόβιοι προσαγορευόμενοι οὔτε πόλεις οἰκοῦσιν οὔτε στέγας ἔχουσιν· ubi E. A. Schwanbeck. Megasthenis Ind. Bonnæ 1846 editis p. 46 legend. censet οἱ ὑλόβιοι. Hase.]

Ὑλογενὴς, ὁ, ἡ, In sylvis s. frutectis natus. Apud Athen. 2, [p. 63, B] in Gripho quodam de cochlea : Ὑλογενὴς, ἀνάκανθος, ἀναίματος, ὑγροκέλευθος. [Orph. fr. 2, 36.]

[Ὕλογος, στρατός. Περγαῖοι, Hesych. Ex Σύλλογος corruptum, ut videtur Guyeto.]

[Ὑλογραφέω, In ligno pingo. Vita Ms. Theodori Syceotæ ap. Ducang. Gloss. vol. 1, p. 651 : Ἰδὼν τὸ αὐτοῦ ἀφομοίωμα ὑλογραφημένον. G. D. Epiphan. Presb. Vita S. Andreæ, ab Alb. Dressel. 1843 edita, p. 47, 25 : Εἰκόνα εἰς μάρμαρον ὑλογραφουμένην. Hase.]

[Ὑλογραφία, ἡ, Pictura in ligno expressa. Constantin. De admin. imp. c. 29, p. 93 (139, 21 ed. Bekk.) : Εἰκονισμένος ἐξ ὑλ. ἀρχαίας, ex emend. Salmasii (Exercit. p. 1219) pro ἠλιγραφίας.]

[Ὑλογράφος, ὁ, Qui in ligno pingit. Manetho 4, 342.]

[Ὑλοδίαιτος, ὁ, ἡ, In silvis degens. Synes. H. 3, 381; ζωᾶς, 730.]

[Ὑλοδρόμος, ὁ, ἡ, In silva currens, degens. Aristoph. Thesm. 47 : Θηρῶν ἀγρίων πόδες ὑλοδρόμων. Etym. M. p. 776, 35, in additamento Turrisani : Ὑλ. ὁ ἐν ταῖς ὕλαις ἐνοικῶν.]

Ὑλόεις quoque affertur pro Sylvosus, Nemorosus, Arboribus densus et opacus; sed sine exemplo. [Fortasse pro ὑλάεις.]

[Ὑλοκάτοικος, ὁ, Sylvicola, Gl.]

Ὑλόκομος, Sylvis s. Arboribus comans, Arboribus sylvosus, ut Plin., Insula cedri genere sylvosa. Vel Sylviger, ut Idem dicit Sylvigeri montes. Aliis Frondosus, afferentibus ex Eur. [Andr. 283], ὑλόκομον νάπος. Legitur et in Epigr.

[Ὑλοκοπέω, Aristot. H. A. 9, 17. Vide Σφυροκοπέω.]

[Ὑλοκουρὸς, ὁ, ἡ, i. q. ὑλοτόμος. Lycophr. 1111. De accentu v. Arcad. p. 73, 2, qui exp. ὁ τὴν ὕλην τέμνων et cum νομοουρὸς composuit : nam sic ex cod. Havn. scribendum pro νομίουρος, de quo moneri debebat supra vol. 5, p. 1547. G. Dindorf.]

Ὑλομᾰνέω, Sylvesco, Inutili fruticatione luxurio et fere insanio, Frondibus ac sarmentis luxurio. [Etym. M. p. 776, 36 : Ὑλομανούντων, μεμηνότων περὶ τὴν ὕλην, τῇ ὕλῃ χαιρόντων. Theophr. C. Pl. 3, 1, 5 : Καθάπερ ὑλομανῶν ὁ θέρμος. Strabo 14, p. 684 : Ὑλομανούντων τῶν πεδίων. « Clem. Alex. p. 320, 30 : Τὴν ὑλομανοῦσαν χώραν. » Valck. Ὑλομανοῦσαι ἐλαῖαι Geopon. 9, 10, 7.] Const. Geopon. 5, [40] : Τὰς ὑλομανούσας ἀμπέλους μακροτομεῖν δεῖ· ἐκκλιματούμεναι γὰρ λωφῶσι· ut Pallad. in Novembri, c. 9 : Locis calidis et apricis vites quæ fructu carent, fronde luxuriant, et pauperiem fœtuum compensant ubertate foliorum, nunc putare pressius conveniet. Et Colum. : Nec pati vitem supervacuis frondibus luxuriantem sylvescere. Et ante hos Cic. De senect. : Quam multiplici serpentem lapsu et erratico, ferro amputans coercet ars agricolarum, ne sylvescat sarmentis, et in omnes partes nimia fundatur. Synonyma huic ὑλομανεῖν sunt τραγᾶν et ἐξυβρίζειν, de quibus suo loco dictum est. Ab arboribus vero ad homines et res inanimas etiam translatum est, significans itidem Luxurio s. Eluxurio. [Diodor. Exc. p. 533, 49 : Γυναικείαις θεαῖς ὑλομανοῦντα. Sic Wessel. pro vulgato αὐλομανοῦντα. Joann. Chrys. vol. 2, p. 472, D : Τὴν ἐν ὑμῖν ὑλομανήσασαν τῆς ἁμαρτίας ἄκανθαν. Et proprie ibid. Basil. M. vol. 1, p. 46, B : Μὴ ὑλομανεῖν proverb. idem est μὴ ἐπιδεικτικῶς πολιτεύεσθαι. Valck.] Chrysost. [vol. 1, p. 718, D] : Ἵνα καθάπερ δρεπάνῃ τῷ λόγῳ τὰ ὑλομανοῦντα πάθη τῆς διανοίας περικόπτοντες, ἔγκαρπα δένδρα γενώμεθα. Plut.

[Mor. p. 15, E] : Ἐξυβρίζει καὶ ὑλομανεῖ τὸ μυθῶδες τῆς ποιητικῆς τε καὶ θεατρικόν. [Quem l. expressit Isidor. Pelus. Epist. 2, 228.] Synes. De insomn. [p. 150, B] : Τὴν ὅλην κατασκευὴν τῆς γλώττης ὑλομανοῦσάν τε καὶ φλεγμαίνουσαν ὀνομάτων καινότητι. [OEcum. Comm. in Apoc. p. 398, 18 Cramer. : Θερισμὸς ὑλομανήσας. Gregor. Thaumaturg. p. 62, B. Athanas. t. 2, p. 222, D. Jo. Chrysost. t. 3, p. 157, C : Καθάπερ γὰρ γῆ, γεωργικῶν οὐκ ἀπολαύουσα χειρῶν, χερσοῦται καὶ ὑλομανεῖ. Figurate Philostrat. Vit. soph. p. 119, 5 Kayser. : Τὸν ἑαυτοῦ λόγον τέως ὑπομενοῦντα· ubi Alb. Jahn. Symbol. ad Philostr. p. 29 et 82 sq. probabiliter emendat, ὑλομανοῦντα. Hase.]

Ὑλομᾰνής, ὁ, ἡ, Insano sylvarum amore captus, i. e. Qui mirum in modum gaudet sylvis ; ὁ ταῖς ὕλαις χαίρων, Hesych.

[Ὑλομανία, ἡ, Fruticatio inutilis. Epiphan. t. 1, p. 845, A : Τῆς ἐξ αὐτοῦ φυείσης ὑλ. Id hodie πολυκλαδιὰν vocant Græci. Fraas. Synops. pll. floræ cl. p. 34. Hase.]

[Ὑλομᾰχέω, In silva pugno. Appian. Mithr. 103.]

Ὑλομήτρα sive Ὕλης μήτηρ, σκώληκος εἶδος, Hesych. Sunt qui βόμβυκα eo nomine intelligant. [Hesychii glossæ duæ sunt, Ὕλης μητέρα· εἶδος σκώληκος, ὃ καλεῖται ὑλομήτρα· ἄλλοι δὲ βόμβυκα. Ὑλομήτρα, εἶδος σκώληκος. Vitiosum videtur Ὑάλη, quod idem exp. ὕαλος, βόμβυξ, σκώληξ. G. Dind.]

[Ὑλονόμος, ὁ, ἡ, In silvis degens. Simonid. Anth. Pal. 6, 217; Archias ib. 179; Hymn. Orph. 50, 9; Aristot. H. A. 7, 40; Nonn. Dion. 21, 105.]

[Ὕλοι, σπόνδυλοι (σφόνδυλοι Albert.), Hesych. Vox nihili.]

[Ὑλοσκόπος, ὁ, ἡ, Silvas custodiens. Philipp. Anth. Pal. 6, 107 : Ὑλοσκόπῳ Πανί· nam sic scripturam codicis ὑλισκόπῳ, ab aliis in ὑλησκόπῳ mutatam, recte correxit Kuster. ad Suid. vol. 1, p. 525.]

[Ὑλότης, ητος, ἡ, q. d. Materietas, Materiæ habitus. Merc. Trism. p. 23, 49, et 35, 18 : Ὕλη ἐνεργεῖ τὴν ὑλότητα. Hase.]

Ὑλοτομέω, Materiem cædo s. succido, Ligna in sylvis cædo, ὕλην τέμνω. [Pollux 7, 109.] Hesiod. Op. [420] : Τῆμος ἄρ' ὑλοτομεῖν, μεμνημένος ὥριον ἔργον, Tunc materiam cædito, memor id opus esse tempestivum. [Dionys. A. R. 4, 44.] Joseph. C. Apion. 1, [c. 17] : Ἀναβὰς δὲ εἰς τὸν Λίβανον, ὑλοτόμησε πρὸς τὴν τῶν ναῶν κατασκευήν. [Quæ sumpta sunt ex Dio s. Dione historico. Idem Ant. Jud. 8, 5, 3; Georg. Syncell. Chron. vol. 1, p. 344, 8 ed. Bonn. Hase.]

[Ὑλοτομία. V. Ὑλοτομικός.]

Ὑλοτομικὸς, Ad materiarium pertinens, Aptus ad ὕλης τομὴν, ut ὑλ. ἐργαλεῖα : quales sunt ὑλοτόμοι πελέκεις ap. Hom. [Athanas. vol. 2, p. 1132. Diog. L. 3, 100.] Item ὑλοτομικὴ τέχνη, Ars cædendi materiem, Scientia cædendi ligna; artis enim est cædere ligna ædificiis apta, et cædere suo tempore, quam sub τῇ ναυπηγικῇ comprehendit Themistius. Vocatur eadem et Ὑλοτομία, ἡ, quum tamen id proprie sit potius ἡ τῆς ὕλης τομὴ, Materiæ succisio. Aristot. Polit. 1, 7 [11], mechanicas quasdam recensens artes : Ὑλοτομία τε καὶ πᾶσα μεταλλευτική. Pollux 7, c. 24 [§ 101] : Καὶ ἡ πρᾶξις, ὑλουργία, ὑλοτομία, ὑλαγωγία, ξυλουργία. [Aristot. Polit. 1, 11; Ælian. N. A. 3, 21. « Procl. schol. ad Hesiod. Op. 805. » Hase.]

Ὑλοτόμιον, τὸ, ex Strab. 13, [p. 606 : Τὸ ὑλ. τῆς Ἰδαίας ὕλης] pro Cædua sylva.

Ὑλοτόμος, ὁ, Qui arbores in sylvis succidit, Cæsor materiæ. [Per ξυλοτόμος exp. Hesych.; ὁ δρυμὸν ἐκκαθαίρων, Cyrill. Lex.] Hesiod. [Op. 805] : Ὑλοτόμον τε ταμεῖν θαλαμήϊα δοῦρα, Νηϊά τε ξύλα πολλὰ, τά τ' ἄρμενα νηυσὶ πέλονται. Itidemque ap. Polluc. ὑλοτάμοι, ὑλαγωγοὶ, ξυλουργοὶ, 7, c. 24 [§ 101], ubi nomina quædam recenset τῶν τὰς ὕλας παρασκευαζόντων. [Diodor. 19, 58 : Ἀθροίσας ὑλοτόμους καὶ πρίστας.] Hom. vero ὑλοτόμους vocat Lignatores qui in sylvis ligna cædunt cremanda : Il. Ψ, [123] : Πάντες δ' ὑλοτόμοι φιτροὺς φέρον, Qui in sylvas abibant, ut cæderent ligna struendo rogo Patrocli. Idem adjective ὑλοτόμους πελέκεας dixit Secures aptas materiæ cædendæ, Aptas ad succidendas arbores. Ib. [114] : Οἱ δ' ἴσαν ὑλοτόμους πελέκεας ἐν χερσὶν ἔχοντες. [Soph. El. 98 : Ὅπως δρῦν ὑλοτόμοι σχίζουσι κάρα φονίῳ πελέκει. Theophr. H. Pl. 3, 9, 3. Plutarch. V. Luculli c. 26. LXX Sap. 13, 11 : Ὑλ. τέκτων. G. D. Strabo p. 707, C. Theodoret. Gr. aff. cur. p. 176, 15 Gaisf. Pseudo-Chrys. t. 10, p. 983, D. Hase. || Ὑλότομον, τὸ, Herba succisa. Hom. H. in Cer. 229 : Ἀντίτομον μέγα φέρτερον ὑλοτόμοιο. Scriptura suspecta. Οὐλοτόμοιο, herbæ ad pernicïem excisæ, Vossius. G. D. De Dioscoride herbario Epiphan. t. 1, p. 3, B : Διοσκουρίδης ὁ ὑλ. Hase.]

[Ὑλοτρᾰγέω, Fructibus silvestribus vescor. Ælian. N. A. 16, 21.]

[Ὑλοτρᾰφὴς, ὁ, ἡ, In silvis nutritus. Proclus H. in Mus. 9 (ap. Brunck. Anal. vol. 2, p. 443) : Ὑλοτραφέσσι περὶ κλήροισι μανεῖσαν.]

[Ὑλότροφος, ὁ, ἡ, idem. Poetaster in Supplem. Theocr. Id. 24. Boiss.]

[Ὑλουργέω, Ligna cædo. Ælian. N. A. 7, 22.]

Ὑλουργία, ἡ, Opus materiarium, Ars lignaria, ut ξυλοτομία dicitur non solum Materiei s. Lignorum succissio, verum etiam Ars et scientia ea succidendi. Ambo ap. Polluc. 7, c. 24 [§ 101], et supra in Ὑλοτόμος et Ὑλοτομία.

Ὑλουργὸς, ὁ, i. q. ὑληουργὸς s. ὑλιουργὸς, Materiarius s. Lignarius faber; ξυλουργὸς, Pollux [7, 101. Etym. M. p. 776, 28. Eurip. Herc. F. 241 : Ὑλ. δρυὸς κορμούς (τέμνει). « Joseph. A. Jud. 8, 2, 6 : Μισθὸν ἐγὼ τοῖς ὑλ. παρέξω. » Hase. Adject. Dionys. A. R. 3, 73 : Δρεπάνοις καθοπλίσαντες ὑλουργοῖς· nisi ὑλουργικαῖς scripsit. G. Dind.]

Ὑλοφάγος, ὁ, ἡ, Qui sylvas depascitur, in sylvis pascitur s. degit. Hesiod. Op. [589] : Καὶ βοὸς ὑλοφάγοιο κρέας μήπω τετοκυίης, i. e. νομάδος, s. ἀγρίου καὶ ἀδαμάστου, ut quidam exponunt. [Agatharch. ap. Phot. Bibl. p. 452, 12, de Æthiopibus : Τὸ τῶν ὑλ. γένος. De quibus v. Diodor. 3, 23.]

[Ὑλοφορβὸς, ὁ, In silvis pascens. Βοῦς ὑλ. Eurip. Iph. T. 260.]

Ὑλοφορέω, Materiem comporto. [Pollux 7, 130.] Philo V. M. 1 [vol. 2, p. 86] : Ὑλοφοροῦντες αὐτοὶ μεθ' ἡμέραν καὶ νύκτωρ ἄνευ διαδοχῆς, Materiam ipsi noctu juxta interdiuque absque successione comportantes. [|| Ὑληφορέω. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 67, 19 : Ὑληφορεῖν, ἀντὶ τοῦ φορτία φέρειν.]

Ὑλοφόρος, sive Ὑληφόρος, ὁ, Qui materiam et ligna comportat. [Ὑλοφόροι inscripta fuit Aristomenis comœdia memorata ab scriptore argumenti Aristoph. Equitum.] Ambo in Lex. meo vet. et ap. Etym. [M. p. 776, 28], posterius ap. [Phot. p. 617, 19, et] Suid. etiam, a quo exp. ξυλοφόρος. [Ὑλοφ., Leon. Tar. Anth. Pal. 9, 335. Ὑληφόρος, ἡ, Lignatrix, Aristoph. Ach. 272 : Ὡρικὴν ὑλ. || Ὑλοφόρος, ὁ, ἡ, Silvas progignens, Silvosus. Mons ὑλ. καὶ δενδροφόρος ap. Polyb. 3, 55, 9. HSt. alibi :] Ὑληφόρος, Sylviger, ut Plinius dicit Sylvigeri montes. Item Lignifer s. Lignator.

[Ὑλοχαρέω, Ramis luxurior. Aq. Esai. 35, 2 : Ὑλοχαρήσει. (Pseudo-Chrys. t. 10, p. 886, D. Hase.) Est igitur idem quod ὑλομανήσει, si recte scriptum.]

Ὑλώδης, ὁ, ἡ, Sylvosus, Nemorosus. [Thucydides 4, 8, 29.] Xenoph. Cyneg. [5, 15] : Ὅσοι δὲ μὴ ἔρχονται αὐτῶν εἰς τὰ ἐργάσιμα, τοὺς λειμῶνας, τὰς νάπας, τὰ ὑλώδη. Et rursum [7] : Ἐν δὲ τοῖς ὑλώδεσι μᾶλλον ἢ ἐν τοῖς ψιλοῖς ὄζει, In locis sylvosis. [Strabo 10, p. 458. Plutarch. V. Marcelli c. 29 : Λόφου ὑλ. καὶ συνηρεφοῦς. Dio Cass. 39, 3 : Ὄρη ὑλωδέστατα. Geop. 2, 10, 2 : Μεγάλα καὶ ὑλ. δενδρα. || « Improprie Jobus 29, 5 : Ὅτε ἤμην ὑλ. λίαν, Quum omnium rerum copia valde abundarem. » Schleusn.] Ὑλώδης significat etiam Qui crassæ est materiæ, Fæculentus, quoniam ὕλη interdum pro Fæce et ὑποστάθμη usurpatur. Ex Diosc. 5, 87 : Ὕδωρ γένηται ὑλῶδες, ἢ χυλῶδες, ἢ πηλῶδες, Aqua succi modo crassescat, aut cœnosa reddatur. [Geopon. 7, 4, 2 : Μένει ἐν τῷ πυθμένι πᾶν τὸ ὑλ. Moschopul. Περὶ σχ. p. 92 : Τρὺξ, τὸ ὑλῶδες τοῦ οἴνου. Thom. M. p. 790 : Σαπρὸς οἶνός ἐστιν ὁ πρὸς τῷ τέλει ὑλώδης. De fluvio palustri Plutarch. V. Pyrrhi c. 21 : Ποταμὸν ὑλ. καὶ τραχύν· Bruti c. 51 : Ῥεῖθρον ὑλ. καὶ παράκρημνον· Sullæ c. 20 : Λίμνας τυφλὰς καὶ ὑλ.]

[Ὑλῶος, ώα, ῶον, Materialis. Olympiod. In Plat. Alcib. p. 19 : Ὑλῶοι λέγονται οἱ τήνδε τὴν ὕλην ἐξάπτοντες τῆς τῶν οὐρανίων κτλ.]

Ὑλωρὸς, ὁ, Sylvæ custos, [ὕλην φυλάσσων exp. Hesych.] Cui sylvarum custodia demandata est, Qui observat quæ per sylvas et nemora fiunt: ut principes quibusdam suis ministris sylvarum custodiam committunt, qui curent ne vel arbores succidantur vel feræ interficiantur a rusticis. Pompon. JCtus Saltuarios vocat, qui ejusmodi munus obeunt. Aristot. Polit. 6, 8, quum de ἀστυνομίᾳ et præfectura urbana locutus esset, eique subjecisset τειχοποιοὺς, κρηνῶν ἐπιμελητὰς, λιμένων φύλακας, subjungit, Ἄλλη δ' ἀναγκαία τε καὶ παραπλησία ταύτῃ (sc. ἐπιμέλεια), περὶ τῶν αὐτῶν μὲν γὰρ, ἀλλὰ περὶ τὴν χώραν ἐστὶ καὶ τὰ περὶ τὰ ἔξω τοῦ ἄστεος· καλοῦσι δὲ τοὺς ἄρχοντας τούτους, οἱ μὲν, ἀγρονόμους, οἱ δ' ὑλωρούς. Itidemque 7, 13, quum de ἀστυνομίᾳ et ἀγορανομίᾳ verba fecisset, Μεμιμῆσθαι δὲ χρὴ, inquit, τὴν εἰρημένην τάξιν καὶ τὰ περὶ τὴν χώραν· καὶ γὰρ ἐκεῖ τοῖς ἄρχουσιν, οὓς καλοῦσιν οἱ μὲν, ὑλωροὺς, οἱ δ' ἀγρονόμους, καὶ φυλακτήρια καὶ συσσίτια πρὸς φυλακὴν ἀναγκαῖον ὑπάρχειν. Dicitur et Ὑληωρὸς, sed in metro potius quam in prosa, itidem pro τὴν ὕλην φυλάσσων: ut et Suidæ ὑληωροὶ sunt οἷς τὰ διὰ τῆς ὕλης ἔργα ἐν φροντίδι ἐστὶ, s. οἱ τοῦ ὄρους φύλακες. [Apoll. Rh. 1, 1227, ubi Νύμφαι ὑλήωροι (corrigo, ὑληωροὶ), quod schol. exp. αἱ ἐν τοῖς ὄρεσι διατρίβουσαι. Oxytonum Πᾶνα ὑληωρὸν ap. Leonid. Tar. Anth. Pal. 9, 337, recto accentu, ut docet Arcad. p. 72, 23, qui ὑλιωρὸς (nam sic scriptum) exp. ὁ γνήσιος φύλαξ.] Nec non Ὑληρὸς et Ὑληρεὺς dicitur pro ὑλωρὸς s. ὑληωρός. Affert enim Hesych. ὑληρεὺς pro νομεὺς ἐν ὕλῃ φυλάττων: Lexicum autem meum vetus ὑληροὶ ἁμαδρυάδες, Sylvarum custodes vel etiam Sylvicolæ Hamadryades. Ap. Nicandr. Ther. 55, legimus etiam χείραμα κοῖλα καὶ ὑληώρεας εὐνάς· quod potius est a nomine ὑληωρὴς quam ὑληωρεύς: sunt autem ὑληωρέες εὐναὶ, Cubilia et latibula sylvestria. [Ὑληώρης cum genit. ὑληώρους ap. Chœrob. In Theodos. p. 54, 6. Scribendum igitur apud Nicandrum ὑληώρεας. G. Dind.]

[Ὑμᾶς. Ὑμέας. V. Σύ.]

[Ὑμέας, ὁ, Hymeas, Darii gener. Herodot. 5, 116, 122, ubi forma Ion. Ὑμέης.]

[Ὑμεδαπὸς, ἡ, όν. HSt. s. v. Ἡμεδαπός:] Compositum Ὑμεδαπὸς illi Ἡμεδαπὸς proxime subjungendum est, utpote ei respondens, sicut Latine sibi respondent Nostras et Vestras. Est igitur Ὑμεδαπὸς itidem Qui est ex vestro solo, Vestras. [Arcad. p. 179, 21.] Hesych. ὑμεδαπῶν exp. τοῦ ὑμετέρου ἐδάφους. Suidas τῶν ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἐδάφους ὑμῖν συγγενῶν· ἢ τῆς αὐτῆς χώρας· ubi pro ἢ credo reponendum ἤγουν, aut ἤτοι: ut genitivo χώρας exponatur ille ἐδάφους. At in VV. LL. legitur Ὑμεδαπὴς, quod interpr. Conterraneus, Vestras, quasi Eodem vobiscum loco natus. Hisque subjungitur nomen Suidæ, tanquam testis. Unde apparet eum, qui hæc scripsit, existimasse ὑμεδαπῶν, quod ap. Suid. legitur, esse a nomin. contracto ὑμεδαπής. Sed miror cur potius ab ὑμεδαπὴς quam ab ὑμεδαπὸς esse putarit: præsertim quum non ἡμεδαπὴς in iisdem, sed ἡμεδαπὸς duntaxat legatur. Quod si usquam ὑμεδαπὴς extaret, et quidem apud idoneum quempiam auctorem, non dubium est quin et ἡμεδαπὴς itidem dici posset: quin etiam reliqua compp. fortasse eandem accipere formam possent. Inveniri quidem certe et παντοδαπὴς, in illo docui. [HSt. alibi:] Ὑμεδαπὸς, Ex vestro solo oriundus, Vestras, Conterraneus vester: [Phot. et] Suid. ὑμεδαπῶν, τῶν ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἐδάφους ὑμῖν συγγενῶν, s. τῆς αὐτῆς χώρας: Hesych. τοῦ ὑμετέρου ἐδάφους. Eadem comp. forma dicitur ἡμεδαπὸς, Nostras: ἀλλοδαπὸς, Ex alieno solo oriundus, Alienigena. [Athen. 9, p. 366, A: Οὐχ ὡς ὑμεδαποὶ Ἀθηναῖοι. Clem. Alex. p. 35: Τῆς δὲ ὑμεδαπῆς ἀπωλείας ἐχόμενοι.]

[Ὑμέες. Ὑμείων. V. Σύ.]

[Ὑμέης. V. Ὑμέας.]

Ὑμέλη, Sterilis, στείρα, ἄγονος, explicatur a Suida. [Qui accusativum posuit ὑμέλην. Sed vitii suspecta est glossa.]

[Ὑμεναιέω. V. Ὑμεναιόω.]

Ὑμέναιος, ὁ, Hesychio ἐπίπλους, et τὸ διαφανές. Quibus verbis haud scio quid sibi velit, nisi ὑμεναίου nomine accipiat τὸν ἐπίπλουν ὑμένα, qui ventri et intestinis incumbit: item Quod pellucidum est in modum tenuis membranæ. Idem ὑμέναιον dici scribit τὸ τοῖς γαμοῦσιν ἐπαυλούμενον [ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ ναίειν, et similiter Etym. M. p. 776, 41], ut ex Polluce etiam docebo ὑμένα et ὑμέναιον dici τὸ γαμήλιον ᾆσμα, quod γαμικὸν ὕμνον ab Athen. nominari. Idem rursum Hesych. ὑμεναίων exp. γαμικῶν ᾀσμάτων: ut et Suidas, γαμικῶν ὕμνων, afferens ex Epigr. [Leonidæ Tar. Anth. Pal. 7, 19]: Τὸν χαρίεντ' Ἀλκμᾶνα, τὸν ὑμνητῆρ' ὑμεναίων Κύκνον, τὸν μουσῶν ἄξια μελῳάμενον. Sic Athen. quoque 14, [p. 619, B] ὑμέναιον dici scribit τὴν ἐν γάμοις ᾠδὴν, ut rursum Hesych. ᾠδὴν ἐπιγάμιον. Hom. Il. Σ, [493]: Νύμφας δ' ἐκ θαλάμων δαΐδων ὑπὸ λαμπομενάων Ὑμέναιον ἀνὰ ἄστυ, πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει· quoniam sc. γάμοι ἔσαν, ut ibid. loquitur, i. e. διεγείρετο πλείστη γαμήλιος ᾠδὴ, ut brevium scholiorum auctor exp., quem consule de etymo hujus vocabuli, ipsiusque verba conf. cum iis quæ ex Servio in Ὑμὴν afferam. Itidem Hesiod. Sc. [274]: Ἐὐσσώτρου ἐπ' ἀπήνης Ἤγοντ' ἀνὸρὶ γυναῖκα, πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει. [Apoll. Rh. 4, 1160, 1197. Æsch. Ag. 707: Τὸ νυμφότιμον μέλος ἐκφάτως τίοντας ὑμέναιον, ὃς τότ' ἐπέρρεπε γαμβροῖσιν ἀείδειν. Eurip. Herc. F. 10: Ἦν πάντες ὑμέναιοισι Καδμεῖοί ποτε λωτῷ συνηλάλαξαν· Alc. 922: Ὑμεναίων γόος ἀντίπαλος· Iph. T. 367: Ἀργεῖαί νιν ὑμνοῦσιν ὑμεναίοισι.] Plutarch. Symp. 4 [p. 666, F]: Ἡ δὲ γαμήλιος τράπεζα κατήγορον ἔχει τὸν ὑμέναιον μέγα βοῶντα, καὶ τὴν ᾠδὴν καὶ τὸν αὐλόν. Athen. 1, [p. 6, A] de Philoxeno: Λουσάμενος παρῆν ἄκλητος ὡς τὸν νυμφίον, καὶ μετὰ τὸ δεῖπνον ᾄσας ὑμέναιον, οὗ ἡ ἀρχὴ, Γάμε θεῶν λαμπρότατε, πάντας ἐψυχαγώγησε. Ubi ut ὑμέναιον ᾄδειν dicit, ita alibi γαμικὸν ὕμνον ᾄδειν: itidemque Virg., Natæ Turnique canit hymenæos, i. e. nuptiale carmen in honorem natæ suæ et Turni compositum. Et Plaut., Suavi cantu concelebra omnem hanc plateolam hymenæo. [Lucian. D. mer. 2: Ὑμέναιον ᾄδειν.] Hesychio ὑμέναιος est non solum ἡ ἐπιγάμιος ᾠδὴ, Nuptiale carmen, sed etiam ipse γάμος. Quo modo Virg. hanc vocem (sed in plur. num.) usurpavit, ut quum dixit Vetitos hymenæos invadere, Inconcessos hymenæos exercere. Nisi pro Concubitu in hisce ll. accipere malis. [Soph. OEd. T. 422: Ὅταν καταίσθῃ τὸν ὑμ., ὃν δόμοις ἄνορμον εἰσέπλευσας· Antig. 813: Οὔθ' ὑμεναίων ἐπίκληρον. Eurip. Iph. A. 123: Παιδὸς δαίσομεν ὑμεναίους· Hel. 728: Νῦν ἀνανεοῦμαι τὸν σὸν ὑμ. πάλιν· 1451: Ὑμέναιον Ἑλένης κἀμόν. Liban. vol. 4, p. 611, 5: Τάφος ἦν ὁ γάμος, καὶ Πυριφλεγέθων αἱ δᾷδες καὶ Κωκυτὸς ὁ ὑμέναιος.] Rursum ὑμέναιος, ipse Nuptiarum præses s. antistes deus. [Eurip. Tro. 311: Ὦ Ὑμὴν Ὑμέναι' ἄναξ· et Ὑμὴν, ὦ Ὑμέναιε ib. 314, 322, et Ὑμὴν ὦ Ὑμέναι', Ὑμὴν 335. Aristoph. Av. 1742: Ὑμὴν, Ὑμέναι' ὦ.] Lucian. [Herodoto c. 5]: Πάροχος δὲ καὶ νυμφαγωγὸς Ἡφαιστίων συμπαρέστη, δᾷδα καιομένην ἔχων, μειρακίῳ πάνυ ὡραίῳ ἐπερειδόμενος. Ὑμέναιος, οἶμαι, ἐστίν· ἑτέρωθι δὲ τῆς εἰκόνος ἄλλοι Ἔρωτες παίζουσι. Vide et Ὑμὴν, nec non schol. Homeri in l. supra cit. [Procl. ap. Phot. Bibl. p. 321, 19: Ὑμέναιον ἐν γάμοις ᾄδεσθαί φασι κατὰ πόθον καὶ ζήτησιν Ὑμεναίου τοῦ Γερψιχόρης, ὃν φασι γήμαντα ἀφανῆ γενέσθαι· οἱ δὲ κατὰ τιμὴν τοῦ Ἀττικοῦ Ὑμεναίου· τοῦτον γάρ φασί ποτε διώξαντα ἀφελέσθαι κόρας Ἀττικὰς λῃστῶν. Ἐγὼ δὲ βίου τινὰ εὐτυχοῦς προαναφώνησιν ὑπάρχειν καὶ συνεύχεσθαι τοῖς συνιοῦσι πρὸς γάμου κοινωνίαν μετὰ φιλοστοργίας, Αἰολικῇ παραπλέκοντας τὴν εὐχὴν διαλέκτῳ, οἷον ὑμεναίειν καὶ ὁμονοεῖν τούτους ἀεὶ ὁμόσε ναίοντας. Lex. rhet. in Bekk. Anecd. p. 312, 17: Ὑμέναιος ὁ ἐν τοῖς γάμοις ᾀδόμενος ὕμνος. Ὑμέναιος γάρ ἐστι πρόπολος Ἀφροδίτης καὶ Ἐρώτων. || Hymenæus, puer amatus ab Argynno. Athen. 13, p. 603, D. || Ὑμέναιος, pater Tantali et Ascali. Xanthus ap. Steph. Byz. s. v. Ἀσκάλων. || Atheniensis, in inscr. apud Bœckh. vol. 1, p. 394. Aliique in aliis inscriptt.: v. Keil. Anal. epigraph. p. 145. || Alius in Pauli Epist. ad Timoth. 1, 1, 20; 2, 2, 17. || Ὑμέναιος inscripta fuit Ararotis comœdia. || Ὑμήναος, forma Æolica. Sappho apud Hephæst. p. 129: Ὕψοι δὴ τὸ μέλαθρον, Ὑμήναον, | ἀέρρετε, τέκτονες ἄνδρες, Ὑμήναον. Epigr. sepulcrale in Petronium Capitonem ap. Welcker. Syll. p. 71: Οἳ θρήνοισι βοητὸν ὑμήναον, οἳ προκελεύθους ...]

Ὑμεναιόω, sive Ὑμεναιάω, Hymenæum canto, Hy-

menæo jungo, Connubio jungo. Utriusque verbi meminerunt Etym. [M. p. 776, 45] et Lex. meum vetus: afferuntque ὑμεναιώσουσι pro ἅσουσι τὸν ὑμέναιον καὶ συνάψουσι γάμῳ [ex Theocr. 22, 179], et ὑμεναιοῦν pro συνάπτειν γάμῳ, καὶ ἅδειν τὸν ὑμέναιον. [Sic Phot. Lex. p. 618, 16. Æsch. Prom. 557 : Μέλος ... ὅτ' ἀμφὶ λουτρὰ καὶ λέχος σὸν ὑμεναίουν.] Aristoph. quoque schol. ὑμεναιοῖ exp. ἐς γάμους ἄγοιτο. [Pac. 1076, 1112 : Πρίν κεν λύκος οἶν ὑμεναιοῖ. Hesych. : Κουριζομέναις, ὑμενοιουμέναις. Apud Polluc. 3, 37 : Ὑμνῆσαι τὸ τὸν ὑμέναιον ᾆσαι, libri alii ὑμένα ᾆσαι, ex quo Jungermannus fecit ὑμεναιῆσαι. Debebat ὑμεναιῶσαι. Neque enim fides habenda Etym. M. p. 776, 42, qui ὑμεναιῶ non solum τῆς τρίτης, sed etiam τῆς πρώτης συζυγίας esse affirmat. Æolicum verbum ὑμεναίειν a Proclo fictum vid. s. v. Ὑμέναιος. G. Dind.]

Ὑμένειον, τὸ, pro Membranula affertur. Pro quo tamen existimo scrib. esse potius Ὑμένιον, sine diphthongo. [Sic ap. Aristot. H. A. 1, 17, Ruf. p. 113 ed. Matth., Clem. Alex. s. v. Ὑμένινος citandum.] Ὑμενήϊος, adjectivum : ut ὑμενήϊος βάκχος, VV. LL. ex Epigr. [Anth. Pal. 9, 524, 21], Bacchus nuptialis : quia in nuptiis potationi indulgetur. [Ad venereos amplexus provocans, exp. Jacobs. vol. 10, p. 410. De forma nominis v. Lobeck. Pathol. p. 474.]

Ὑμένινος, η, ον, Membranaceus, s. potius Membraneus, ut Ulpian. loquitur, i. e. Ex membrana factus : ὑμ. περιγλωττὶς [Athen. 1, p. 6, C], Linguæ involucrum ex membrana s. tenui pellicula. Vide Περιγλωττίς. [Clem. Alex. p. 235 : Τῶν ὑμ. τῶν περιόπτων, ubi nunc ὑμενίων ex codd.]

Ὑμένιος, Membranaceus, Membranæ in modum tenuis. Hesych. vero simpliciter ὑμένιον exp. λεπτόν : ut ὑμενῶδες Eidem est itidem λεπτὸν, nec non ἀεροειδές. [V. Ὑμένειον.]

Ὑμενοειδὴς, ὁ, ἡ, Membranæ speciem gerens, Membranaceus, etiam Membrana constans, ut Plin. vertit, qui hæc Aristot. verba [H. A. 3, 15] : Ἔστι δὲ καὶ κύστις ὑμενοειδὴς, διακοπεῖσα δὲ οὐ συμφύεται, sic Latine expressit : Vesica membrana constat, vulnerata cicatrice non solidescit. Ubi nota Membranam diserte ab eo vocari, quod Græci ὑμένα appellant : ut rursum pro his ejusd. Aristot. [H. A. 5, 22], Τὸν ὑμένα περιῤῥήξας ἐκπέταται, ipse habet, Ruptis membranis emergit, de apum fœtu loquens. Iterumque pro his, Περιτέταται δὲ ὥσπερ ὑμὴν περὶ τὰ κάτω, Subesse membrana quædam radicibus spongiarum intelligitur. [Diosc. 1, 142; Hippocr. p. 1013. « Aristid. Quint. p. 105. » Wakef. Herophil. ap. Galen. vol. 4, p. 596, 14 : Λεπτῷ τινὶ καὶ ὑμενοειδεῖ ὑμένι. Theodoret. Hist. eccl. p. 894, D : Λεπτότατον τὸ δέρμα καὶ ὑμ. Hase. Ὑμενοειδέα ἐπιμήνια v. s. v. Ὑμενώδης.]

Ὑμενόπτερος, ὁ, ἡ, Alas membranaceas habens, ut vespertiliones et cicadæ. Plin. 11, 18 : Membranis et cicadæ volant. 39 : Membranis volant fragilibus insecta, humentibus hirundines in mari, siccis inter tecta vespertilio. Utitur autem Græco vocabulo Lucian. [Muscæ enc. c. 1. Strabo 15, p. 703 : Ὄφεις ὑμ.]

Ὑμενόστρακος, ὁ, ἡ, Testa constans tenui et subtili in modum membranæ. Lucian. [Lexiph. c. 7] : : Ἀνεμοφόρητα καὶ ὑμενόστρακα ποτήρια.

[Ὑμενόω, In membranam converto, Membrana includo. Hippocr. p. 236, 14 : Ἡ γονὴ ὑμενοῦται. Schneid. Galen. vol. 4, p. 526, 14; 527, 10. Id. ib. p. 625, 4 : Τὸ μὲν ὑμενοῦσθαι τῆς οὐσίας αὐτοῦ. Hase.]

Ὑμενώδης, ὁ, ἡ, Membranaceus, Tenui membrana constans, In modum membranæ tenuis, Membranæ speciem gerens. [Phot. et Suid. et Etym. M. p. 776, 50 : Ὑμενῶδες, λεπτότατον καὶ οἷον εἰπεῖν ἀερῶδες. Hesych., λεπτὸν, ἀεροειδές. Schol. Plat. p. 373 : Ἥτριον, ἔνδυμα ὑμ.] Gaza ap. Aristot. [H. A. 1, 16] ὑμενώδεσι δεσμοῖς vertit Fibrarum nexu. [Id. De partt. anim. 3, 6 : Ὑμ. πλεύμων. Theophr. C. Pl. 1, 7, 4 : Δερματικὰ καὶ ὑμ. 1, 19, 1 : Σπέρμα ὑμ. καὶ ἀμενηνόν. « Ὑμενώδεες οὐρήσιες et ὑμ. οὖρον, Urina membranosa aut pelliculosa, multam crudam, frigidam, crassam et flatulentam materiam continens, Hippocr. p. 213, F. Ὑμ. ἐπιμήνια, Menses in quibus multa pituita viscida abundat, p. 594, 33; 595, 38 (ὑμενοειδέα ibid. v. 42). Ὑμ. ἐμμήνια p. 594, 33. Foes. Jo. Philop. De cr. mundi p. 192, 17. Nemes. p. 256, 13 Matth. : Ὑμ. δεσμοί. Galen. vol. 2, p. 233, 12 : Μῦς λεπτὸς ὑμ.· 235, 2 et 263, 12, ὑμ. σύνδεσμος· 265, 18, ὑμ. τένων. Compar. ib. 303, 17 : Τὸ πέρας ὑμενωδέστερον. Hase.]

[Ὑμές. V. Ὑμεῖς s. v. Σύ.]

Ὑμέτερος, α, ον, Vester; fem. Ὑμετέρα, Vestra; neutr. Ὑμέτερον, Vestrum. [Hom. Il. P, 226 : Ὑμέτερον δὲ ἑκάστου θυμόν· et alii scriptores quivis. Hymn. in Merc. 276 : Βοῶν κλοπὸν ὑμετεράων. Ὑμέτερόνδε οἶκον vel δῶμα Il. Ψ, 86.] Plato Apol. Socr. [p. 36, D], ὑμετέρα παρακέλευσις, Vestri adhortatio, passive accipiendo, pro Ea qua vos adhortamini et excitamini : Δεομένῳ ἄγειν σχολὴν ἐπὶ τῇ ὑμετέρᾳ παρακελεύσει, Cui opus est otio ad vos commonendos adhortandosque. [Τὸ ὑμέτερον, Vestræ partes, Id quod in vobis est, Herodot. 8, 140. Thucyd. 1, 70 : Τὸ δὲ ὑμέτερον τῆς δυνάμεως ἐνδεᾶ πρᾶξαι. Dionys. A. R. 8, 7 : Ἂν τὰ ὑμέτερα πρόθυμα ᾖ, i. e. ἂν ὑμεῖς πρόθυμοι ἦτε. Πράττω τὸ ὑμ. δὴ τοῦτο, i. e. Id quod vos facitis, Plato Gorg. p. 522, C. Philostr. p. 753 : Ἂν τὸ πνεῦμα ὑμέτερον, Si ventus vester fuerit, i. e. si vobis faverit. Oppositum : Εἰ δ' ἐναντίον εἴη τὸ πνεῦμα. Post numerum singularem pro σὸς, apud poetas metri explendi caussa, velut Nonn. Dion. 5, 340 : Οὐ θάνες ... οὐδὲ μετώπῳ ὑμετέρῳ προσβλῆτες ἐπηώρηντο κεραῖαι· 6, 304 : Πρὸς Παφίης λίτομαί σε καὶ ὑμετέρου Πολυφήμου. Paul. Silent. Anth. Pal. 5, 293 : Μερίζειν σὸν χρόα παρθενικῆς τηλόθεν ὑμετέρης. Hæc et alia recentiorum poetarum exempla indicavit Jacobs. ad Anth. Pal. vol. 3, p. 619. Adde Solon. ap. Plutarch. in V. ejus c. 26 : Τὴν πόλιν εὖ ναίοις καὶ γένος ὑμέτερον· Callim. H. in Del. 227 : Δύνασαι γὰρ ἀμύνειν, πότνια, δούλοις ὑμετέροις.] || Ὑμὸς, i. q. ὑμέτερος, i. e. Vester, sed poetis peculiare; fem. Ὑμὴ, neutr. Ὑμόν. Hom. Il. E, [489] : Οἳ δέ τάχ' ἐκπέρσουσ' εὐναιομένην πόλιν ὑμὴν, Urbem vestram. Od. A, [375] : Ὑμὰ κτήματ' ἔδοντες, Vestra bona. [Per ὑμέτερα exp. Hesych. Ap. eund. Ὑμῆς.] Hesiod. [Th. 662] : Ῥυσόμεθα κράτος ὑμὸν, Tuebimur vestrum imperium. [Immo Tuum imperium. Sic γένος ὑμὸν, Genus tuum, in oraculo ap. Diodor. Exc. Vat. p. 12, 11, ex emendatione L. Dindorfii. Codex ἀμόν. Pind. Pyth. 7, 15 : Ὑμαί τε καὶ προγόνων (νῖκαι).]

[Ὑμέων. V. Ὑμεῖς s. v. Σύ.]

Ὑμὴν, ένος, ὁ, ejusdem cum ὕμνος originis est. Est enim Polluci [3, 37] ὑμὴν et ὑμέναιος, τὸ ᾆσμα τὸ γαμήλιον, quod Athen. ὕμνον γαμικὸν appellat, i. e. Carmen nuptiale, quod in nuptiis cantari solet [Phot. Lex. p. 618, 18 : Ὑμένων, γαμικῶν ὕμνων] : ἐπιθαλάμιον alio nomine dicunt, quod ad thalami fores decantari soleret : itidemque idem Poll. ὑμνῆσαι esse dicit τὸ τὸν ὑμέναιον ᾆσαι. [V. s. v. Ὑμεναιόω.] Eustath. quoque ὑμέναιον dici posse ait παρὰ τὸ ὑμνεῖν, quasi ὑμναῖόν τινα. Itemque Suidas, quum ὑμεναίων exp. γαμικῶν ὕμνων, procul dubio ad etymon allusit. Latinis Hymen itidem dicitur hoc γαμήλιον ᾆσμα. Stat. in Epithalamio Stellæ : Ergo dies aderat parcarum conditus albo Vellere, quo Stellæ Violantillæque professus Clamaretur hymen. At Catullus in Epithalamio Juliæ sæpe ingeminat, O hymen hymenæe iô, O hymen hymenæe : forsan Hymenis et Hymenæi nomine deum aliquem intelligens. [Adde exempla Euripidis et Aristophanis s. v. Ὑμέναιος allata, in quibus est vocativ. Ὑμὴν, ὦ Ὑμέναιε. Vocativum ὑμὲν ex Callimacho attulit Apoll. Dysc. in Bekk. Anecd. p. 567, 17, male ille explicans per apocopen pro ὑμέναιε. Apollonii errorem repetit Hellad. ap. Phot. Bibl. p. 531, 11.] Teste enim Donato [ad Terent. Adelph. 5, 7, 6], Hymenæum quidam Liberi et Veneris filium esse dicunt, qui primus certas nuptias instituerit : et ob hoc meritum per laudem cantari in virginalibus nuptiis. Servius vero [ad Virg. Æn. 4, 99] scribit, Hymenæum quendam apud Athenas inter bella sævissima virgines liberasse : eamque ob causam nubentes ejus invocare nomen, quasi liberatoris virginitatis. [V. schol. Hom. Il. Σ, 493.] Apud Romanos Talasio quoque invocari solebat : quoniam plebeius quidam in Sabinarum raptu pulcerrimam ducens virginem, metuensque ne sibi eriperetur, Talasionis nomine puellæ virginitatem tutatus fuerat, simulans ad Talasionem ducem eam se deducere. Cujus rei Plu-

tarch. quoque meminit in [V. Romuli c. 15, et] Probl. Rom. p. 484 meæ ed. [p. 271, E], sed paulo aliter quam Servius. Nonnulli hunc sive Hymenem s. Hymenæum, dici volunt ἀπὸ τῆς ὑμένος, i. e. a membrana s. pellicula, quæ virginitatis index est, et primo coitu rumpitur. ‖ Nam ὑμὴν alias significat Membrana, Pellicula [Aristot. H. A. 3, 13 : Ὅμοιος δ' ἐστὶν ὁ ὑμὴν δέρματι πυκνῷ καὶ λεπτῷ], ut Galen. Ad Glauc. ὑμένα appellat Membranam s. Tuniculam oculi [Schol. Soph. Aj. 85 : Βλέφαρα κυρίως οἱ τοὺς ὀφθαλμοὺς περιέχοντες ὑμένες. Theophr. De sensu § 37, p. 662 : Τοὺς ὑμένας τῶν ὀφθαλμῶν λεπτοὺς εἶναι καὶ λαμπρούς] : et alii ὑμένας Membranas quibus fœtus involvitur. [Anon. ap. Schneider. ad Theophr. vol. 1, p. xxvi : Ὑμένες ἐοικότες πομφόλυξιν αἳ ... χρόνῳ διαρραγεῖσαι τὰ ζῷα ἀπέτεκον.] Ὑμὴν, inquit Gorr., Membrana : est pars corporis simplex, alba, nervosa, lata, plana, valida, tenuis facileque dilatabilis : quam Græci nunc ὑμένα, nunc χιτῶνα, nunc μήνιγγα indiffenter appellant; res enim eadem est, sed rationes diversæ : nam quum partem aliquam vestit, χιτὼν, quum cerebrum foris integit, μῆνιγξ, alias ὑμὴν dicitur. Est autem omnium corporis membranarum amplissima cutis; sed ante cutim ἐπιδερμὶς, sensu destituta, ex cutis incremento producta, et tota cuti supertensa. Præter hanc autem singuli etiam musculi suas habent membranas s. tunicas. Habet et cranium membranam suam, dictam περικράνιον. [Ὑμένες ἐγκεφάλου Aristot. H. A. 1, 16.] Insunt et oculis suæ membranæ, ἐπιπεφυκυῖα, κερατοειδὴς καὶ χοροειδὴς, s. ῥαγοειδὴς, adhæc ἀμφιβληστροειδὴς, et quæ humorem crystallinum ambit. Habet et palatum et os suam : suam etiam fauces, et epiglottis, et larynx, et aspera arteria : tota item rhachitis, et spondyli, itidemque reliqua ossa : venter infernus quoque suum περιτοναῖον ὑμένα, et costæ suum ὑπεζωκότα. [Ὑμ. περιτόναιος Pollux 2, 224; περικάρδιος 217. Οἱ ἐν ταῖς πλευραῖς ὑμένες 2, 219.] Habent vero et proprias membranas singula viscera, quas et tunicas appellare licet. Sunt autem et in membranarum numero, νύμφη, quæ pudendo muliebri inest, et χορίον, et ἄμνιος, et ἀλλαντοειδὴς, et præterea in toto corpore quamplurimæ. [Ὑμ. ὑγρὸς καὶ στενὸς sub medulla dorsi antacæi, Ælian. N. A. 14, 26. ‖ Membrana, in qua scribitur. Aristeas De 70 interprr. p. 20 : Διφθέραις, ἐν αἷς ἡ νομοθεσία γεγραμμένη θαυμασίως εἰργασμένου τοῦ ὑμένος, et paullo post : Ὑμένας ἀνείλιξαν. Hemst.] Hæc ille inter alia, addens etiam, quasdam villos habere, quasdam iis carere. Λεπτονήτους autem ὑμένας Eubulus comicus videtur Tunicas vel vestes dicere ex tenui s. subtili tela, ap. Athen. 13, [p. 568, F] de meretricibus loquens : Πώλους Κύπριδος ἐξησκημένας Γυμνὰς ἐφεξῆς ἐπὶ κέρως τεταγμένας, Ἐν λεπτονήτοις ὑμέσιν ἑστώσας: [Callim fr. 295 : Καίρωμ' ὑμένεσσιν ὅμοιον. Qui usus vocabuli confimat etymologiam propositam in Etym. M. p. 776, 51 : Ὁ ὑμὴν ὑφήν τίς ἐστιν ἀπὸ τοῦ ὡς ὕφασμα εἶναι λεπτὸν ὑμένα. Ælian. N. A. 9, 4 : Τοὺς ὀδόντας τῆς ἀσπίδος ... ἔχειν οἱονεὶ χιτῶνας περικειμένους ἄγαν λεπτοὺς καὶ ὑμέσι παπλησίους. Nicand. Ther. 184 : Μύχατος δὲ χιτὼν ὑμένεσσι καλύπτει.] Vide et comp. Ὑμενοειδής. [‖ De membrana qua semen continetur, Theophr. H. Pl. 1, 11, 2 : Ἐν ὑμένι δ' ἔνια τῶν ἐπετείων (ἔχει τὸ σπέρμα), ὥσπερ πυρὸς καὶ ἡ κέγχρος. Ib. 5 : Τὰ τῶν μήλων καὶ τὰ τῶν ἀπίων (σπέρματα) περιείληπται καθάπερ ὑμένι τινὶ δερματικῷ. Ὑμένες βοτρύων Geopon. 5, 2, 11. Ὑμένες τοῦ σίτου 3, 8. ‖ « De lamella metalli, Athen. 6, p. 230, D : Ἐξήλαυνόν τινες τὸν ἄργυρον εἰς ὑμένος ἰδέαν. » Schweigh. Philo p. 500, E : Aurum ductile εἰς ὑμένας λεπτοτάτους. Wakef.]

[Ὑμήναος. V. Ὑμέναιος.]

[Ὑμηττὸς, ὁ, Hymettus, mons Atticæ. Herodot. 6, 137 (ubi Ion. forma Ὑμησσός); Strabo 9, p. 399; Theophrast. H. P. 6, 7, 2; Pausan. 1, 32, 1; Lucian. Tim. c. 7, Jud. voc. c. 8. Eugenicus in Tafelii Append. ad Eustath. Opusc. p. 371, 70 : Γῆ βρύουσα μέλι ὑπὲρ τὸν Ὑμηττόν. Ὕμηττος proparoxytonum ap. Theophr. De sign. 1, 20, et 2, 6, contra regulam Stephani Byz. s. v. Γαργηττὸς, ut notavit Lobeck. Pathol. p. 411. Vitiose Ὑμμῆρος (Ὑμμητὸς Musurus), ὄρος Ἀττικῆς ap. Hesych. ‖ Adject. Ὑμήττιος, ία, ιον, Hymettius. Ζεὺς Ὑμ. Pausan. 1, 32, 2. Idem et Ὑμ. Ἀπόλλων ap. Hesych. Μαρμάρου τῆς Ὑμηττίας Strabo l. c., ubi alii libri Ὑμηττείας, qua forma metri caussa utitur Erycius Anth. Pal. 7, 36 : Τύμβος Ὑμηττείῳ λειβόμενος μέλιτι. Ὑμήττιον μέλι ap. Photium Lex. p. 618, 22, et Suid., Galen. vol. 13, p. 871 extr., 951, aliosque. Hinc Ὑμήττιον στόμα ἀνοίγειν, de oratore dulciloquo, Lucian. Rhet. præc. c. 11. ‖ Ὑμηττὶς, ίδος, ἡ. Nicand. Al. 446 : Μελίσσης ἄμμιγα ποιπνύων Ὑμηττίδος. Ubi syllaba prima producta dictum est. Mensuram ancipitem esse annotavit Steph. Byz. s. v. Ὑμηττός.]

[Ὕμι, εἶδος ἐνδύματος, gl. corrupta Hesychii.]

[Ὑμῖν. Ὕμμε. V. Σύ.]

[Ὕμμος. V. Ὑμός.]

Ὑμναγόρας, ὁ, Qui carmina dicit s. pangit, i. q. ὑμνοθέτης, ὑμνοπόλος, ὑμνῳδός : ὑμν. Ἀπόλλων, Epigr. [Anth. Pal. 9, 525, 21.] Ubi tamen videndum ne potius id epith. Apollini tribuatur, quia poetis sua carmina dictat, s. quoniam lauro eorum tempora redimiens ad dicenda carmina incitat : unde ap. Ovid., Vatis Apollinei vocalia ora.

[Ὑμναῖος. Versus ap. Heliodor. 3, 2, p. 109 : Δέγνυσο δ' ὑμναίων (ὑμεναίων ed. Basil.) τάνδε θυηπολίην. Mitscherlichius εὐμενέων (ab verbo εὐμενέω).]

[Ὑμνάοιδος, ὁ, i. q. ὑμνῳδός. De accentu Arcad. p. 86, 24.]

[Ὕμναιος, ὁ, Hymnæus, n. viri ap. Philostr. Her. p. 670. Boiss.]

[Ὑμνείω. V. Ὑμνέω.]

Ὑμνέω, i. q. ὕδω s. ὑδέω, sed usitatius, idque tam in prosa quam in carmine, i. e. Carmine dico, celebro, Hymnis laudes alicujus dico, Hymnis decanto. Proprieque de poetis dicitur, et iis qui carmina recitant. [Hesiod. Th. 11 : Ὑμνεῦσαι Δία αἰγίοχον · 33 : Ὑμνεῖν μακάρων γένος.] Hom. Hymno in Apoll. [178] : Αὐτὰρ ἐγὼ οὐ λήξω ἑκηβόλον Ἀπόλλωνα Ὑμνέων · paulo post, Μοῦσαι μέν θ' ἅμα πᾶσαι ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ Ὑμνεῦσίν ῥα θεῶν δῶρ' ἄμβροτα, ἠδ' ἀνθρώπων Τλημοσύνας. Paulo ante autem de Deliacis puellis dixerat, Αἵ τ' ἐπεὶ ἂρ πρῶτον μὲν Ἀπόλλων' ὑμνήσωσιν, Αὖτις δ' αὖ Λητώ τε καὶ Ἄρτεμιν ἰοχέαιραν, Μνησάμεναι ἀνδρῶν τε παλαιῶν ἠδὲ γυναικῶν, Ὕμνον ἀείδουσιν, θέλγουσι δὲ φῦλ' ἀνθρώπων. Ubi ὑμνεῖν et ὕμνον ἄδειν idem fere sunt, nisi quod illud activum est, hoc autem neutralis verbi ὑμνῳδεῖν locum obtinet. Thuc. quoque usus est hoc verbo in ea signif., sed quasi neutrali. Sic enim ille 1, p. 8 [c. 21] : Ὡς οἱ ποιηταὶ ὑμνήκασι περὶ αὐτῶν, Quemadmodum ea poetæ celebrarunt. [Pind. Nem. 10, 3 : Ὑμνεῖτε, Χάριτες, Ἄργος · Isthm. 3, 12 : Χρὴ ὑμνῆσαι τὸν ἐσθλόν. Soph. Ant. 816 : Οὔτ' ἐπινύμφειός πώ μέ τις ὕμνος ὕμνησεν. Eurip. Iph. T. 367 : Ἀργεῖαί νιν ὑμνοῦσιν · Bacch. 72 : Διόνυσον ὑμνήσω · Ion. 1590 : Ἔνθεν Δωρὶς ὑμνηθήσεται πόλις. Aristoph. Pac. 800 : Τοιάδε χρὴ τὸν σοφὸν ποιητὴν ὑμνεῖν · Lys. 1320 : Τὰν χαλκίοικον ὕμνη (Dor. pro ὕμνει). Plato Rep. 2, p. 372, B : Ὑμνοῦντες τοὺς θεούς · Phædr. p. 247, C : Τὸν ὑπερουράνιον τόπον οὔτε τις ὕμνησέ πω οὔτε ποθ' ὑμνήσει κατ' ἀξίαν · Theæt. p. 176, A : Ὑμνῆσαι θεῶν τε καὶ ἀνδρῶν εὐδαιμόνων βίον ἀληθῆ. Addito dativo personæ Apoll. De synt. p. 291, 7 : Τὸ ἄδω σοι καὶ κωμῳδῶ σοι, ὑμνῶ σοι... αὐλῶ σοι νῦν τῆς συντάξεως περιποίησίν τινα τοῦ αὐλεῖν σημαινούσης. Cum accus. rei, Cano. Æsch. Ag. 1474 : Ὕμνον ὑμνεῖν ἐπεύχεται. Eurip. Herc. F. 688 : Παιᾶνα Δηλιάδες ὑμνοῦσ' ἀμφίπολοι · Med. 543 : Ὀρφέως κάλλιον ὑμνῆσαι μέλος.] Alioqui in prosa solet accipi simpliciter pro Prædico, Dico. Plato Rep. 2, [p. 364, A] : Πάντες ἐξ ἑνὸς στόματος ὑμνοῦσιν ὡς καλὸν μὲν ἡ σωφροσύνη, Uno ore prædicant, dicunt. [Lysias p. 190, 29 : Ὑμνοῦσι τὰς τούτων ἀρετάς. Æschin. p. 18, 41 : Τὴν φιλίαν ὑμνήσει.] Item Prædico, Celebro (ut dicitur aliquid prædicari et celebrari, cujus fama spargitur), Decanto, Laudibus celebro, Laudo. Herodian. 1, [13, 17] : Τῶν κολάκων εἰς ἀνδρείας δόξαν αὐτὸν ὑμνούντων, Adulatoribus eum fortitudinis gloria celebrantibus, Polit. Thuc. cum duplici accus., rei et personæ, dixit 2, p. 61 [c. 42] : Ἃ γὰρ τὴν πόλιν ὕμνησα, αἵ τῶνδε καὶ τῶν τοιῶνδε ἀρεταὶ ἐκόσμησαν, Quæ in urbis laudem et gloriam dixi, Ob quæ urbem prædicavi et laudibus extuli. Schol. ibi subaudit præp. εἰς, quam in Herodiani loco adjunctam habes. Pass. autem voce et si-

gnif. Herodot. [5, 67] dixit ὑμνέαται, sed Ionice pro ὕμνηνται, Celebrati sunt. Isocr. [p. 218, A] : Ὡς καλῶν ὄντων τῶν πεπραγμένων, ὑμνεῖσθαι μᾶλλον ἢ σιωπᾶσθαι ἠβουλήθησαν, Celebrari. [Aristot. Eth. Nic. 9, 10 : Αἱ ὑμνούμεναι φιλίαι ἐν δυσὶ λέγονται.] ‖ Ὑμνῆσαι Polluci [3, 37] est etiam τὸ τὸν ὑμέναιον ᾆσαι, quod Athen. dicit γαμικὸν ὕμνον ᾄδειν. [De loco Pollucis, ubi dubitari potest an ὑμεναιῶσαι potius scribendum sit, diximus s. v. Ὑμεναιόω.] ‖ Ὑμνῶ accipitur κατ' ἀντίφρασιν etiam pro Convitior, Incuso, Accuso, κακολογῶ, Eustath. p. 364, afferens ex Eur., Τὴν ἐμὴν ὑμνοῦσ' ἀπιστοσύνην. Et ex Æsch. [Sept. 7] : Ὑμνοῖθ' ὑπ' ἀστῶν φροιμίοις πολυῤῥόθοις. Ubi etiam vocabuli ὕμνος similem usum affert, ex Eur. Med. [426] : Ἐπεὶ ἀντάχησαν ὕμνοι ἀρσένων γέννᾳ, i. e., inquit, αἱ κατὰ τῶν ἀῤῥένων ὕβρεις. Est autem superior ille locus Eur. desumptus itidem ex Med. [423] et proxime citatum paulo præcedit, ubi chorus dicit, Τὰν δ' ἐμὰν εὔκλειαν ἔχειν βιοτὰν στρέφουσι φᾶμαι· ἔρχεται τιμὰ γυναικείῳ γένει, οὐκέτι δυσκέλαδος φάμα γυναῖκας ἕξει. Μοῦσαι δὲ παλαιγενέων λήξουσ' ἀοιδᾶν τὰν ἐμὰν ὑμνεῦσαι ἀπιστοσύναν· Carmine perstringere et diffamare, vel etiam simpliciter, Decantare, Divulgare, Celebrare. Rectius Maledictis celebrare, ut Cic. dicit, Quod omnium accusatorum non criminibus, sed vocibus maledictisque celebratum est. Suidas quoque annotat ὑμνεῖν accipi pro μέμφεσθαι, λοιδορεῖν, idque tum a Soph. et Æschylo, tum a Plat. Rep. 1, [p. 329, B] cujus verba, ad quæ respicit, hæc sunt : Καὶ ἐπὶ τούτῳ δὴ τὸ γῆρας ὑμνοῦσιν, ὅσων κακῶν σφίσιν αἴτιον. [Timæi Lex. p. 262 : Ὑμνοῦσι· λέγεται καὶ ἐξ ὀρθῆς λέξεως καὶ κατ' εὐφημισμὸν ἀντὶ τοῦ ἐπαιτιῶνται τὸ γῆρας, ὡς ἐν α' Πολιτειῶν. Conf. schol. ad locum Platonis, quo usi sunt etiam Phot., Suid. et Etym. M. p. 777, 14. Rep. 8, p. 549, E : Ὅσα καὶ οἷα φιλοῦσιν αἱ γυναῖκες περὶ τῶν τοιούτων ὑμνεῖν. Ruhnk.] Apud eundem Plat. ὑμνεῖν accipiunt pro Deplorare (ut Suidas quoque exp. ὀδύρεσθαι), quum dicit Epist. 7, [p. 334, A] : Πολλοῖς καὶ ἄλλοις ὑμνεῖν ταῦτα ἐπιμελές, Hæc deplorare et lamentari, multis etiam aliis curæ est. [Aristid. vol. 1, p. 259 : Ἃ δὲ νῦν ὁρᾶν τε καὶ ὑμνεῖν ὁ δαίμων παρέδωκε, τίς θρῆνος, ... τίνες ᾠδαὶ συμμετρήσονται;] Sic vero et ap. Soph. ὑμνῆσαι schol. exp. θρηνῆσαι, El. p. 99, [384] : Ζῶσα δ' ἐν κατηρεφεῖ Στέγῃ, χθονὸς τῆς ἐκτὸς ὑμνήσεις κακά. Sed Eustath. ὑμνήσεις κακὰ ibi accipit pro ὑβρίσεις. [Eurip. Rhes. 549 : Ὑμνεῖ πολυχορδοτάτᾳ γήρυϊ παιδολέτωρ μελοποιὸν ἀηδονὶς μέριμναν.]

‖ Poetæ metri causa dicunt etiam Ὑμνείω pro ὑμνέω, ut ὑδείω pro ὑδέω, et πνείω pro πνέω. Hesiod. Op. init. : Μοῦσαι Πιερίηθεν ἀοιδῇσι κλείουσαι, Δεῦτε, Δί' [al. δὴ] ἐννέπετε σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσαι, Carmine celebrantes, ᾄδουσαι καὶ εὐλογοῦσαι, ut Hesych. ὑμνεῖ exp. εὐλογεῖ, ᾄδει. Sed potius accipitur neutraliter eo loco ὑμνείουσαι pro ὑμνῳδοῦσαι, s. ὕμνους ᾄδουσαι. [‖ Ὑμνίωμες, forma Dor. pro ὑμνέωμεν, Aristoph. Lys. 1305. ‖ Ὑμνήσω syllaba prima correpta dixit Eurip. Bacch. 72 in versu Ionico, quod in ὑμνῳδεῖ sibi permisit Æschylus Ag. 990 in numeris trochaicis. G. Dindorf.]

[Ὑμνηγορέω, Hymno celebro. Theod. Prodromi Εὐχαριστήριος in Notitt. Mss. vol. 6, p. 526; vol. 7, p. 249. Boiss.]

[Ὑμνηγορία, ἡ, Carmen, Cantus. Epiphan. t. 1, p. 1075, A : Ἀναλαβὼν τὴν ὑμν. Hase.]

[Ὑμνηγόρος, ὁ, ἡ, Hymno celebrans. Epiphan. t. 1, p. 1071, A : Μετὰ τῆς ἰδίας ὑμν. φωνῆς. Hase.]

Ὑμνηπολέω, i. e. περὶ ὕμνους ἀναστρέφομαι, Circa hymnos et carmina versor, Occupor in scribendis hymnis s. carminibus : Hesych., [Phot.] et Suid. [et Etym. M. p. 777, 11], ὑμνηπολείτω, ὑμνείτω.

[Ὑμνηπόλος. V. Ὑμνοπόλος.]

[Ὑμνήσιος, ία, ιον, i. q. ὑμνητός. Ælian. N. A. 12, 5 : Δράκοντας ὑμνησίους, quocum comparatum est ἱερὸν τιμήσιον, quod idem dixit 11, 1, pro τιμητὸν vel τίμιον.]

Ὕμνησις, εως, ἡ, Celebratio; peculiariter vero Ea quæ fit hymnis s. carmine. [Diodor. 4, 7 : Διὰ πολλῆς ὑμν. ἐπιφανεῖς κατασκευάζειν. G. D. Theophyl. Bulg. arch. In ador. cruc. p. 293, A Grets. Epiphan. Presb. Vita Deiparæ p. 43, 15 ed. Dressel. : Μετὰ τὴν ὕμν. Hase.] Pro Laudum decantatione affertur ex Greg. Naz. [t. 1, p. 677, B : Εἴπερ καὶ τούτοις τὸ πᾶν ἐφικτὸν τῆς ὑμν. Hase. Symm. Psalm. 9, 15 : Τὰς ὑμν. σου, Laudes tuas.]

[Ὑμνήτειρα, ἡ, q. d. Celebratrix, Laudatrix. Greg. Naz. Anth. Pal. 8, 35.]

[Ὑμνητέον, Celebrandum, Laudandum. Plato Epin. p. 983, E : Θεοὺς αὐτοὺς ταῦτα ὑμν. ὀρθότατα. Lucian. Demosth. enc. c. 19 : Τὸν θάνατον τἀνδρὸς ὑμν. G. D. Georg. Pis. Hexaem. 1041 : Ὑμν. δὲ μᾶλλον αὐτόν. Hase.]

Ὑμνητὴρ, ῆρος, sive Ὑμνητὴς, ὁ, Celebrator, Laudator; sed proprie Qui carmine laudes alicujus celebrat. [Plat. Rep. 8, p. 568, B : Τυραννίδος ὑμνητάς.] Ὑμνητὴρ vero ex Epigr. [Leonidæ Tar. Anth. Pal. 7, 17] affertur etiam pro Cantator, Poeta, ut i. sit q. ὑμνῳδὸς, s. ὑμνοθέτης, aut ὑμνοπόλος, apud Suidam : Τὸν ὑμνητῆρ' ὑμεναίων Κύκνον. [Oppian. Hal. 3, 7 : Σοὶ δ' ἐμὲ ... ὑμνητῆρ' ἀνέηκαν δαίμονες. Ὑμνητὴς, Cantator, Gl. G. D. Greg. Naz. Carm. 2, 91 : Ὑμνητῆρά τ' ἐμῶν μενέων τε νόου τε. Hase.]

[Ὑμνητήριος, ία, ιον, Ad carmina pertinens. Eudocia in Villoison. Anecd. Gr. vol. 1, p. 122. Wakef. Constant. Acrop. Vita Jo. Damasc. Actt. SS. Maii t. 2, p. 756, 27. Hase. Theod. Prodr. in Notitt. Mss. vol. 6, p. 525. Const. Manass. Chron. 4831, γλῶττα. Eust. ad Dionys. P. 576. Nicet. Chon. Hist. p. 197, C : Ὑπερεφώνουν τὸν εἰς θεὸν ἱκετήριον. Codex Monac. ὑμνητήριον.]

[Ὑμνητής. V. Ὑμνητήρ.]

[Ὑμνητικὸς, ἡ, ὸν, Ad laudes canendas pertinens. Strabo 10, p. 468 : Ἡ ποιητικὴ πᾶσα ὑμνητικὴ οὖσα. ‖ Adverb. Ὑμνητικῶς, Dionys. Areop. De div. nom. 1, 4 (p. 158=244, 7).]

[Ὑμνητὸς, ἡ, ὸν, Celebrandus, Laudandus. Pind. Pyth. 10, 31 : Ὑμνητὸς σοφοῖς· 11, 93 : Ὑμνητὸν ἐόντα. Interpretes quidam Psalm. 47, 2.]

[Ὑμνητρὶς, ίδος, ἡ, i. q. ὑμνήτειρα. Ὑμνητρίδες ap. Polluc. 1, 35, ubi quod vulgo præcedit ὑμνήτριαι, abest ab codd.]

[Ὑμνήτωρ, ὁ, i. q. ὑμνητήρ. Michael Syngelus in Laudat. Dionysii p. 355 ed. Paris. a. 1562. Angl.]

[Ὑμνία Ἄρτεμις memoratur a Pausan. 8, 13, 1; conf. L. Ross. *Reisen durch Gr.* part. 1, p. 129, Ph. Le Bas *Expéd. de Morée, inscr. de la mer Égée*, vol. 3, p. 51 (17), et E. Braun. Artemis Hymnia, ed. Romæ 1842, *in-fol.* Hase.]

[Ὑμνὶς, ίδος, ἡ, Hymnis, n. pr. Suidas : Ὑμνιδι· ἀπὸ Ὕμνις εὐθείας. « Scribendum Ὑμνίδι et Ὑμνίς. Glossa spectat ad Menandreæ fabulæ Ὑμνὶς inscriptæ titulum. Quod idem habet Γύμνις· ὄνομα κύριον, καὶ κλίνεται Γύμνιδος, fortasse ex Ὑμνὶς corruptum est. Cæcilius *Hymnide* passim laudatur. Meretricis nomen fuisse constat ex Luciani Dial. meretr. 13, p. 315. Servæ nomen est ap. Crinag. in Anth. Pal. 7, 643. » Meinek. Com. vol. 4, p. 211.]

Ὑμνογράφος, ὁ, Hymnorum scriptor : ut Homerus, Orpheus, Callimachus : inter Christianos autem Gregorius, Synesius, Tertullianus, Ambrosius, Prudentius, atque alii. Eo autem nomine κατ' ἐξοχὴν vocatur interdum David a Christianis scriptoribus. Sic Philo De mundo [vol. 2, p. 605, 24] : Μαρτυρεῖ δέ μου τῷ λόγῳ ὁ ὑμνογράφος, οὕτωσὶ λέγων, Ἐξαπέστειλεν εἰς αὐτοὺς ὀργὴν θυμοῦ αὐτοῦ δι' ἀγγέλων πονηρῶν. [De Davide etiam Joseph. Maccab. 18, 15, ubi vulgatum ὑμνῳδογράφον correxi ex cod. Lips. G. D. It. de Davide Sever. Gabal. In Theoph., ed. a Chr. Fr. Matthæi Lect. Mosqu. vol. 2, p. 2, 40 : Καθά φησιν ὁ ὑμν. OEcum. Comm. in Apoc. p. 327, 27; 330, 23. Pseudo-Chrys. t. 6, p. 724, C. Nil. Epist. p. 216, 24. Hase.]

[Ὑμνοθετὴρ, ῆρος, ὁ, i. q. ὑμνοθέτης. Etym. M. p. 177, 25.]

Ὑμνοθέτης, ὁ, Hymnorum compositor, Carminum conditor, Poeta; ποιητὴς Hesychio. Sic supra habuimus ὕδης. [Theocr. Epigr. 11, 4. Meleager Anth. Pal. 4, 1, 2 : Τεύξας ὑμνοθέταν στέφανον. Ib. v. 44; et 7, 428. 12, 257 : Μόχθον ὑμνοθετᾶν.]

Ὑμνολογέω, sive Ὑμνολογίζω, Hymnum dico. Martian. Capella 1, init. : Nondum vulgata materie cantare deproperas, et ritu nictantis antistitis, priusquam

fores aditumque reseres, ὑμνολογίζεις. Sic enim reponendum pro γυμνολογίζεις. [Ὑμνολογέω, Greg. Nyss. vol. 3, p. 243. Wakef. Cyrill. Al. t. 5, p. 509, B. Nil. Epist. p. 207, 19: Ὑμνολογεῖν τὸ κρεῖττον. Hase. Symm. Psalm. 55, 11; 64, 9.]

[Ὑμνολόγημα, ἡ, Canticum laudatorium. Andr. Cret. p. 144, A: Τὰ ἐξόδια προσεπάδειν ὑμν.]

[Ὑμνολογία, ἡ, Hymnorum decantatio, Laudatio. (Carmentalia, Gl.) Joann. Chrys. In Ps. 149, vol. 1, p. 908, 10. Seager. Symm. Job. 33, 26. Ps. 64, 9. Dionys. Areop. p. 6, 30, 92, 97, 111. Kall. Epiph. Presb. Vita Deiparæ p. 31, 1 Dressel. Phot. Epist. p. 386, 28. OEcum. Comm. in Apoc. p. 452, 23 Cramer. Nicet. Dav. In Greg. Naz. p. 9, 8 Dronk.: Τὴν περὶ ψυχῆς ὑμν. ἢ θεολογίαν. Felix Papa Ep. ad Petr. Full. p. 56, 4. Acac. CPol. Ep. p. 44, 21 Grets., ἄρρητον ὑμν. Id. ib. 2, τὴν τρισάγιον ὑμν. Hase. Socrat. H. E. 6, 8, p. 313.]

[Ὑμνολογίζω. V. Ὑμνολογέω.]

[Ὑμνολογικός, ἡ, ὸν, Ad hymnorum decantationem pertinens. Athanas. vol. 2, p. 275. Kall. Id. ib. p. 245, F. Germ. CPol. In ador. crucis p. 248, B Grets.: Εὐφημούντων τὰ ὑμν. Hase. Acta Jun. Bacchi p. 105 Combef. Boiss.]

[Ὑμνολόγος, ὁ, Hymnorum decantator. Dionys. Areop. p. 182; Andr. Cret. p. 132, 144. Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. vol. 2, p. 209. Kall. Incert. De translat. corp. Greg. Naz. Actt. SS. Maii t. 2, p. 769, 43. Theod. Studita In ad. crucis p. 235, B Grets.: Τοὺς θερμοὺς ὑμν. σου. De Davide OEcum. Comm. in Apoc. p. 336, 4 Cramer. Hase.]

[Ὑμνοποιέομαι, Hymnos facio, Laudo. Ὑμνοποιήσομαι Symm. Ps. 55, 11.]

[Ὑμνοποιός, ὁ, ἡ, Hymnos faciens s. componens. Eurip. Rhes. 651: Τῆς ὑμν. θεᾶς Μούσης. Τὸν ὑμν. in versu spurio Eurip. Suppl. 180. G. D. Epigr. ed. a Fr. Th. Welcker. Mus. Rhenan. vol. 6, 1847, p. 83, n. 5, 2: Πᾶσαν μάθησιν ὑμνοποιόν. De Davide Theodoret. Gr. aff. cur. p. 92, 11 Gaisf. Hase.]

[Ὑμνοπολεύω, Hymnis occupor, Cano. Synes. H. 8, 50, p. 346. Apollin. Metaphr. Psalm. p. 171, 180, 210. «Anon. ap. Olympiod. In Gorg. Plat. ap. Cousin. *Journ. des Sav.* 1832, p. 752: Ὑμνοπολεύσω.» Hase. V. Lobeck. ad Phryn. p. 566.]

[Ὑμνοπολέω, idem. Sophronius Anth. Pal. 1, 123. Boiss.]

Ὑμνοπόλος, ὁ, i. q. ἀοιδοπόλος, ab ὕμνος, quo significatur ᾠδὴ ποιητικῇ ἐμμελείᾳ συντεθεῖσα, schol. Soph. p. 99. Suidæ ὁ περὶ τοὺς ὕμνους ἀναστρεφόμενος, afferenti hoc hemistichium [Antipatri Thess. Anth. Pal. 7, 18]: Πολλαὶ μητέρες ὑμνοπόλων, de Alcmane; nam et is εὔφθόγγοιο λύρης ἠσκήσατο τέχνην, Δώριον εὐκελάδοισι μέλος χορδῇσιν ὑφαίνων, ut Epigr. lib. 5 in eum quidam cecinit. [Empedocl. v. 407 (ap. Clem. Alex. p. 532, 12). Meleager Anth. Pal. 4, 1, 13.] Utitur et Phalaris eo voc., Ep. 53, de Stesichoro loquens: Ὃν ἐξ ἁπάντων αἱ καθαρώταται θεαὶ μοῦσαι προὐτίμησαν ὑμνοπόλων, δι' οὗ μέλη καὶ χοροὺς ἐξήνεγκαν. Alibi ὑμνοπόλος κεφαλὴ legitur ap. Eund. [Epist. 19, p. 98. Simonid. Anth. Pal. 7, 25, 2, de Anacreonte: Τὸν ἄφθιτον εἵνεκα Μουσῶν ὑμν. Greg. Naz. Carm. 2, p. 44, 85; 55, p. 131; 26. Id. Anthol. Pal. 8, 144, 4: Ἤθελεν ὑμνοπόλον κεῖθι χοροστασίη. Hase.] ‖ Dicitur vero et Ὑμνηπόλος [memoratum ab Suida s. v. Ὑμνηπολείτω] pro ὑμνοπόλος, ut γραμματηφόρος pro γραμματοφόρος.

Ὕμνος, ὁ, Hymnus, Carmen; sed peculiariter in honorem Dei, quo Dei laudes dicimus: ut Ὁμήρου Ὕμνος εἰς Ἀπόλλωνα, Ὀρφέως Ὕμνος εἰς Ἠλούτωνα, Καλλιμάχου Ὕμνος εἰς Δία. Extant enim horum poetarum Hymni aliquot in deos. Verum non solum ὕμνος εἰς Ἀπόλλωνα, sed etiam ὕμνος Ἀπόλλωνος aut θεῶν dicitur pro Hymnus in Apollinem aut deos, Carmen in honorem et laudem Apollinis aut deorum decantatum. Athen. 1, [p. 22, B]: Καὶ Ὅμηρος δὲ, ἢ τῶν Ὁμηριδῶν τις, ἐν τοῖς εἰς Ἀπόλλωνα Ὕμνοις φησὶν, Ἀπόλλων Φόρμιγγ' ἐν χείρεσσιν ἔχων χάριεν κιθάριζε, Καλὰ καὶ ὕψι βιβάς. Quæ verba leguntur sub finem Homerici in Apollinem Hymni; sed ibi pro χάριεν vulgatæ edd. habent ἀγαθὸν, et κιθαρίζων pro κιθάριζε. Id. Athen. 14, [p. 627, F]: Οἱ ἀρχαῖοι περιέλαβον ἔθεσι καὶ νόμοις τοὺς τῶν θεῶν ὕμνους ᾄδειν ἅπαντας ἐν ταῖς ἑστιάσεσιν, Hymnos deorum, in deorum laudem conscriptos. Paulo ante dixerat, Παρὰ γοῦν Ἀρκάδων οἱ παῖδες ἐκ νηπίων ᾄδειν ἐθίζονται κατὰ νόμον τοὺς ὕμνους καὶ παιᾶνας, οἷς ἕκαστοι κατὰ τὰ πάτρια τοὺς ἐπιχωρίους ἥρωας καὶ θεοὺς ὑμνοῦσι. Ubi ex Teleste etiam attulerat, Οἱ δ' ὀξυφώνοις πηκτίδων ψαλμοῖς κρέκον Λύδιον ὕμνον· ut inde constet ad πηκτίδας etiam, lyras, citharasque, cantata fuisse ejusmodi carmina. Unde Etym. [M. p. 777, 5] ex Didymo hoc inter προσῳδίαν [προσόδιον] et ὕμνον discriminis constituit: προσῳδίαν sc. dictam fuisse ὅταν προσιόντες ναοῖς ἢ βωμοῖς πρὸς αὐλὸν ᾖδον: ὕμνον vero, quum πρὸς κιθάραν. [Copiosius de his egit Proclus in Chrestom. ap. Phot. Bibl. p. 320, qui, ut Etym. M., ὕμνον vocari hariolatur ἀπὸ τοῦ ὑπόμνησίν τινα εἶναι καὶ οἱονεὶ εἰς μνήμην καὶ ὑπόμνησιν ἄγειν τὰς πράξεις τῶν ὑμνουμένων. Hymnorum in deos species tractat Menander in Walzii Rhett. vol. 9, p. 132. Eurip. Hipp. 56: Ἄρτεμιν τιμῶν θεὰν ὕμνοισιν· Alc. 360: Κόρην Δήμητρος ... ὕμνοισι κηλήσαντα. Plato Leg. 3, p. 700, B: Καί τι ἦν εἶδος ᾠδῆς εὐχαὶ πρὸς θεοὺς, ὄνομα δὲ ὕμνοι ἐπεκαλοῦντο· Rep. 10, p. 607, A: Ὕμνους θεοῖς καὶ ἐγκώμια τοῖς ἀγαθοῖς. Demosth. p. 530, 23: Χοροὺς καὶ ὕμνους τῷ θεῷ ποιεῖσθε.] Davidis etiam Psalmi vocantur ὕμνοι a Philone, paulo supra in Ὑμνογράφος. [Scriptorum eccles. exempla v. ap. Ducang. et Suicer.] Non semper tamen tam stricte accipitur, verum etiam de Quovis carmine dicitur, quod sc. decantatur [Sic sæpissime apud Pindarum de carminibus quibus laudes victorum in certaminibus athleticis celebrantur, non raro cum epithetis, ut γλυκὺς, ἁδυεπὴς, ἁδυμελὴς, μελίγαρυς, ποικίλος, καλλίνικος, aliis. Ὕμνων πτυχαὶ Ol. 1, 170. Ἄνθεα ὕμνων Ol. 9, 74. Πυρσὸς ὕμνων Isthm. 4, 74. Ἐγκωμίων ἄωτος ὕμνων Pyth. 10, 82. De cantilena Furiarum Æsch. Eum. 331: Ὕμνος ἐξ Ἐρινύων δέσμιος φρενῶν, ἀφόρμικτος, αὐονὰ βροτοῖς· 306: Ὕμνον δ' ἀκούσει τόνδε δέσμιον σέθεν· Suppl. 1025: Μηδ' ἔτι Νείλου προχοὰς σέβωμεν ὕμνοις]: ut quum idem Athen. 4, dicit, Ἐμμελῶς ᾀδόντων γαμικὸν ὕμνον, Carmen nuptiale: quod ἐπιθαλάμιον etiam dici solet. [Ὕμνος ἐπινύμφειος Soph. Antig. 815. Ὕμνοι πρέποντες τοῖς γάμοις Plato Rep. 5, p. 459, E.] Itidemque ap. Hesiod. Op. [655]: Ἔνθα με φημὶ Ὕμνῳ νικήσαντα φέρειν τρίποδ' ὠτώεντα, Ibi me dico carmine victorem obtinuisse tripodem auritum. Et rursum, Μοῦσαι γάρ μ' ἐδίδαξαν ἀθέσφατον ὕμνον ἀείδειν, Carmina dicere. Hom. vero periphrastice ὕμνον ἀοιδῆς dixit pro ᾠδὴν s. ὕμνον, Od. Θ, [429]: Δαιτί τε τέρπηται, καὶ ἀοιδῆς ὕμνον ἀκούων. ‖ Hesychio χρησμὸς, Oraculum: forsan quoniam ἐμμέτρως solebant reddi oracula, et responsa dari consulentibus. ‖ Dicitur etiam θρῆνος: quo modo Anacreontem hoc vocab. usurpasse testatur Eustath. [p. 928, 64. Eurip. Alc. 449: Ἐν ἀλύροις κλέοντες ὕμνοις (Alcestin mortuam).] Sic vero et schol. Soph. p. 99 annotat, ὕμνον proprie esse τὴν εἰς θεὸν ᾠδήν: ap. poetas autem simpliciter accipi pro ᾠδὴ, εἴτε, inquit, ἐπὶ ποιητικῆς ἐμμελείας, εἴτε μέλους θρηνώδους. Vide et Ὑμνέω.

[Ὑμνοτήιαι (?), σύνοδοι τῶν ἐπ' ἔτος γεγαμημένων, Hesych.]

[Ὑμνοτόκος, ὁ, ἡ, Hymnos pariens. Nonn. Dion. 26, 203.]

[Ὑμνοφόρος, ὁ, ἡ, Hymnum afferens. Vita Nili jun. p. 40, 4: Ὑμν. φωνήν. Hase.]

[Ὑμνὼ, ἡ, Hymno, nomen Musæ. Cramer. Anecd. Oxon. vol. 1, p. 277, 30: Μνασέας δέ φησιν ὅτι αἱ πᾶσαι τρεῖς εἰσίν· Μοῦσα, Θεὰ, Ὑμνώ. Conf. Schneidewin. *Fragm. gr. Dichter aus einem Papyrus*, Gottingæ 1838, p. 15 sqq. Hase.]

Ὑμνῳδέω, Hymnos canto, Carmina decanto. Plato Leg. 3, [p. 682, A]: Θεῖον γὰρ δὴ καὶ τὸ ποιητικὸν ἐνθεαστικὸν ὂν γένος, ὑμνῳδοῦν, πολλῶν τῶν κατ' ἀλήθειαν γιγνομένων σύν τισι χάρισι καὶ μούσαις ἐφάπτεται, Dum carmina pangit, versus condit. [Æsch. Ag. 990: Τὸν δ' ἄνευ λύρας ὅμως ὑμνῳδεῖ θρῆνον Ἐρινύος αὐτοδίδακτος ἔσωθεν θυμός· ubi syllaba prima correpta, ut in ὑμνήσω ap. Eurip. Bacch. 72. Eustath. Opusc. p. 52 extr.: Εὐλογεῖ τὴν γλῶσσαν ὁ θεὸς ὑμνῳδοῦσαν.] ‖ Sicut vero dictum est ὕμνου vocabulo vocari interdum τὸν χρησμὸν, ita sciendum est ὑμνῳδεῖν accipi etiam pro χρη-

σμῳδεῖν, Oracula edere, Responsa dare : ut Eustath. quoque ap. Dionys. P. [481] annotavit, Euripidem innuere ὕμνον usurpari ἐπὶ μαντείας, quum ὑμνῳδεῖν dicat pro θεσπίζειν, in Ione [6] : Ὀμφαλὸν μέσον καθίζων Φοῖβος ὑμνῳδεῖ βροτοῖς, Oracula edit et responsa dat mortalibus. Sed addit Eustath. posse ὑμνῳδεῖν accipi etiam pro ἀμέτρως ᾄδειν : forsan quia non omnia responsa ἐμμέτρως reddebantur a Pythia, sed quædam etiam ἀμέτρως, et prosa oratione. Nota ibid. μέσον ὀμφαλὸν dici Delphos, qua de re suo quoque loco dictum fuit. [Joseph. A. Jud. 12, 8, 5. Id. ib. 9, 13, 3 : Ἐπεσάλπιζον τοῖς ὑμνῳδοῦσιν. Hase.]

[Ὑμνώδης, Philostr. p. 204 : Τὸν φιλοθύτην ἐνθεώτερον γίγνεσθαι καὶ ὑμνώδη, loco vitii suspecto.]

Ὑμνῳδία, ἡ, Hymnorum decantatio, etiam Hymnus qui decantatur. [Eurip. Hel. 1450 : Χρὴ γαῖαν βοᾶσθαι μακαρίαις ὑμν. ὑμέναιον Ἑλένης κἀμόν. De oraculo Ion. 682 : Τίν' ὦ παῖ πρόμαντι Λατοῦς ἔχρησας ὑμνῳδίαν ;] De carmine lyrico ap. Phalar. Ep. 53 [p. 268] : Θεῖον ἄνδρα, περὶ κάλλους ὑμνῳδίας ἐπαινούμενον· de Stesichoro, qui in Epigr. λιγύθροος dicitur, et ἀμέτρητον στόμα μούσης. Eund. ibid. dicit Phalaris Musas προτιμῆσαι ἐξ ἁπάντων ὑμνοπόλων, item eum γηρᾶσαι ἐν ὕμνοις καὶ μέλεσι. [Greg. Naz. Carm. iamb. 15, 259; 18, 649 : Παννύχοις θ' ὑμν. Theophyl. Simoc. Hist. p. 37, 10 : Κατηφὴς ὑμν. Theod. Mopsvest. Comment. in N. T. ed. O. Fr. Fritzsche, Turici 1847, p. 103, 20 : Σύμφωνον τὴν ὑμν. ἀποδιδόναι. Inscr. Stratonic. ap. Bœckh. vol. 2, p. 483, n. 2715, 7 : Κἀκ τῆς δι' ὑμνῳδίας προσόδου καὶ θρησκείας εὐσεβεῖν αὐτούς. Hase. Artemidor. 1, 56. Scriptor Philopatridis c. 26 : Παννύχους ὑμν. Andr. Cret. p. 144, B : Τῶν ἐνθεαστικῶν ἐκείνων ὑμν. Eustath. Opusc. p. 52, 10, aliique recentiores.]

[Ὑμνῳδικός, ἡ, ὸν, Hymnorum decantatione effectus. Eustath. Opusc. p. 52, 70 : Ἡ κατὰ βίον ὑμνῳδικὴ διόρθωσις καὶ ἡ δι' αὐτῆς πρὸς θεὸν ἄρσις· 152, 1 : Δοξολογίαις ὑμν.]

[Ὑμνῳδογράφος vitiose pro ὑμνογράφος, quod v.]

Ὑμνῳδός, ὁ, Hymnorum cantor, Qui carmina pangit, carmina decantat. [De accentu Arcad. p. 86, 25.] Greg. Naz. adjuncto gen. : Ὑμν. θείας δόξης, quod interpr., Hymnos de divina majestate canens [vol. 1, p. 561, A, ubi legitur, ὑμν. θείας μεγαλειότητος, non δόξης. Id. Greg. Naz. t. 1, p. 429, A, et t. 2, p. 180, carm. 32, 2. Tit. Smyrn. ap. Bœckh. vol. 2, p. 779, n. 3348, 2 : Ἡρῷον κοινὸν Κλ. Μελάμπου, ὑμν. καὶ θεολόγου. Alius tit. Smyrn. ib. p. 735, n. 3201, 5 : Οἱ ὑμνῳδοὶ τῆς γερουσίας. Tit. Mel. ib. p. 358, n. 2436, 3 : Ὑμν[ῳ]δῶν τόπ[ος]. Conf. Welcker. Syll. epigr. Gr. p. 183, n. 134. Hase. Joseph. A. J. 7, 15, 7 : Ὑμνῳδοὺς τοῦ θεοῦ. Femin. ὑμνῳδοὺς κόρας Eurip. Herc. F. 394. Σοφὴν θεῶν ὑμνῳδὸν Dionys. trag. ap. Athen. 14, p. 636, A.]

[Ὕμοιος, οἷα, οιον. HSt. s. v. Ὅμοιος :] Æoles vero pro ὅμοιος dicunt Ὕμοιος. [V. Ὅμοιος vol. 5, p. 1968.]

[Ὑμός. V. Ὑμέτερος.]

[Ὑμῶν. V. Ὑμεῖς s. v. Σύ.]

[Ὕναν, τὴν εἰρήνην, gl. corrupta Hesychii.]

[Ὑνάσιος, ὁ, Hynasius. Inscr. Argiva ap. Bœckh. vol. 1, p. 3 : Σθενέλας ὁ Ὑνασίου. Nomen suspectum.]

[Ὑνιμάχος, ὁ, Vomere pugnans. Maxim. Tyr. 36, 6. Wakef.]

Ὕνις, sive Ὕννις, εως, ἡ, [ὁ, ap. schol. Apoll. Rh. 3, 232 : Ἔστι δὲ τὸ ἔλυμα ἐν ᾧ ὁ ὕνις ἐντίθεται. Etymologiam ineptam proponit Etym. M. p. 777, 15,] Vomer, Ferramentum rostratum, quo aratrum findit terram. Pollux 2, [252] vocat [ὕνιν] τὸ ἀροῦν σιδήριον : addens, ejus τὸ ἄκρον vocari νύμφην. Pulcre autem Plutarch. exp. quid sit ὕνις, et unde nomen invenerit, Symp. 4, 5 [p. 670, A] : Τὴν δὲ ὖν ἀπὸ τῆς χρείας καὶ τιμᾶσθαι λέγουσι (sc. apud Ægyptios), πρώτη γὰρ σχίσασα τῷ προὔχοντι τῆς ὀρυχῆς, ὥς φασι, τὴν γῆν, ἴχνος ἀρόσεως ἔθηκε, καὶ τὸ τῆς ὕνεως ὑφηγήσατο ἔργον· ὅθεν καὶ τοὔνομα γενέσθαι τῷ ἐργαλείῳ λέγουσιν ἀπὸ τῆς ὑός. Et in Romulo p. 42 meæ ed. [c. 10] : Ἐμβαλὼν ἀρότρῳ χαλκῆν ὕννιν, ὑποζεύξας δὲ βοῦν ἄρρενα καὶ θήλειαν, αὐτὸς ἐπάγει περιελαύνων αὔλακα βαθεῖαν τοῖς τέρμασι. Ubi etiam addit, arantem sequi, qui καταστρέφει εἴσω ἃς ἀνίστησι βώλους τὸ ἄροτρον. Et mox, Τὴν ὕννιν ἐξελόντες, Exempto vomere ex aratro. Ubi gemino ν scribitur, sicut et ap. Hesiod. Op. 2. [Non apud Hesiodum, sed ap. Tzetz. ad Hesiod. Op. 425.] Simplici ν in superiore loco Plutarchi, [ap. Babr. Fab. 37, 2 : Σύροντι τὴν ὕνιν] et Epigr. [Philippi Anth. Pal. 6, 104] : Καὶ φιλόγαιον ὕνις [ubi cod. Palat. ὕνην pro ὕνιν. Quo loco utitur Suidas, male addens τὸ δὲ υ μακρὸν, quum βραχὺ dicere deberet, qua mensura utuntur etiam Antiphilus ib. 7, 175, 176, Isidor. 7, 280. Idem ὕνιν interpretatur γεωργικὸν ἐργαλεῖον καὶ ῥόπαλον. Solum ῥόπαλον habet Phot. p. 619, 6. Cornut De N. D. c. 28, p. 210 : Τὸν τῆς ὕνεως ὀδόντα, ὑφ' οὗ κατὰ γῆς κρύπτεται τὸ σπέρμα. Geopon. 2, 23, 14 : Ὕνει χρῆσθαι βαρυτέρᾳ· et ὕνιν βαρύνειν 2, 2, 3. Ὕνις quid significet secundum somniorum interpretes v. ap. Artemid. 2, 24. De accentu Arcad. p. 32, 9. Ὕνις cum genit. ὕνιος ap. Chœrob. In Theod. p. 354, 33.]

‖ Ap. Hesych. legitur non solum ὕννις [in cod. ὑννὴς scriptum], sed et Ὑννὴ, itidem pro τὸ τοῦ ἀρότρου σιδήριον τὸ τέμνον τὴν γῆν. [Æsop. Fab. 33 Fur. (p. 291 ed. Schneid.) : Δίκελλαν ὕννας τε.] Apud Tzetzen vero [ad Hesiod. Op. 425] legitur, Γύης, ἔστι τὸ ὑπὸ γῆν ξύλον τοῦ ἀρότρου· εἰς ὃν ἡ ὕννης, ἤγουν τὸ σιδήριον, ἐμβάλλεται· manifesto errore pro ὕννις [quod nunc legitur ex codd.]. Rursum Hesychio ὑννὴ est αἶξ, Capra : sicut Ὑννὰς ab Eod. exp. αἶξ ἀγρία, Capra agrestis, fera. Apud Eundem legitur, Ὕννος, πῶλος ὁ ἐν τῇ γαστρὶ νοσήσας πρὶν κυηθῆναι. Cujus vocab. meminit et schol. Aristoph. Pac. [790] : Νάννοι γὰρ λέγονται οἱ κολοβοὶ τῶν ἀνθρώπων· οἱ δὲ κολοβοὶ τῶν ἵππων, ὕννοι λέγονται. [Vitiose pro ἴννοι, quod ex codicibus restitutum.] Igitur sicut νάννοι dicuntur Pusilli homunciones, Latinis quoque Nani et Pumiliones : ita ὕννους vocari dicemus Equuleos, s. Equos parvulos, qui veluti nani et pumiliones sunt in equino genere. Vocabitur ergo Pumilio equus, ut Colum. dicit Pumiliones aves; nam et in volucrum genere sunt pumiliones, veluti in gallinaceo videre est. A Latinis ejusmodi equulei vocantur Manni et Mannuli, ut a Lucr. et Horat. et Propert. ac Martiale, et Plin. Juniore.

‖ Verum et Ἰννὸς scribitur pro ὕννος : item Γίννος. Tradit enim Hesych. quosdam ἰννὸν vocare ἡμιόνιον ἢ ἱππάριον ἀναυξὲς, Mulum aut Equulum qui non crescat. Ipse vero ἰννὸν esse dicit τὸν πῶλον τὸν ἐξ ἵππου πατρὸς, καὶ μητρὸς ἡμιόνου ἢ ὄνου· alii contra ἰννὸν s. γίννον ajunt esse Partum equæ ex asino aut mulo conceptum : ut Aristot. in fine l. 2 De gener. anim. quum dixisset τὸν ὀρέα s. mulum gignere posse, subjungit, Τὸ δ' ἐκτελεσθὲν γίγνεται γίννος· τοῦτο δ' ἐστὶν ἡμίονος ἀνάπηρος· καὶ γὰρ ἐκ τοῦ ἵππου καὶ τοῦ ὄνου γίνονται γίννοι, ὅταν νοσήσῃ τὸ κύημα ἐν τῇ ὑστέρᾳ. Subjungit ibid. et hæc : Ἔστι δ' ὁ γίννος ὥσπερ τὰ μετάχοιρα ἐν τοῖς χοίροις· καὶ γὰρ ἐκεῖ τὸ πηρωθὲν ἐν τῇ ὑστέρᾳ, καλεῖται μετάχοιρον· γίνεται δ' ὁ τοιοῦτος ὡς ἂν τύχῃ τῶν χοίρων· ὁμοίως δὲ γίνονται καὶ οἱ πυγμαῖοι· καὶ γὰρ οὗτοι πηροῦνται τὰ μέρη καὶ τὸ μέγεθος ἐν τῇ κυήσει, καὶ εἰσὶν ὥσπερ μετάχοιρα καὶ γίννοι. Itaque dicuntur Fœtus mulini, asinini, aut equini, qui in ventre matris corrumpuntur, nascunturque membris depravatis ac oblæsis : quod si in suillo genere accidat, μετάχοιρον dicitur; si in humano, πυγμαῖος aut νάννος : a Latinis itidem Pygmæus, Nanus, Pumilio. Idem H. A. 6, 24, de mulo, quem ὀρέα appellat : Ἑπταέτης δ' ὢν καὶ πληροῖ, καὶ ἤδη ἐγένετο γίννος, ὅταν ἀναβῇ ἐφ' ἵππον θήλειαν. Et paulo post, Οἱ δὲ καλούμενοι γίννοι γίνονται ἐξ ἵππου, ὅταν νοσήσῃ ἐν τῇ κυήσει, ὥσπερ ἐν τοῖς ἀνθρώποις οἱ νάνοι, ἐν δὲ τοῖς ὑσὶ τὰ μετάχοιρα· καὶ ἴσχει δὲ, ὥσπερ οἱ νάνοι, ὁ γίννος τὸ αἰδοῖον μέγα. Procul dubio huc respexit Plin. quum 8, 44, sic scripsit, Equo et asina genitos mares, Hinnulos antiqui vocabant : contraque Mulos, quos asini et equæ generarent. Item, In plurium Græcorum est monumentis, cum equa muli coitu natum, quem vocarint Hinnum, i. e. Parvum mulum. Et Colum. 6, cap. penult. : Qui ex equo et asina concepti generantur, quamvis a patre nomen traxerint, quod Hinni vocantur, matri per omnia magis similes sunt. Et Varro R. R. 2, 8 : Muli et hinni bigeneres atque insititii, non suopte genere a radicibus. Ex equa enim et asino fit Mulus : contra ex equo et asina, Hinnus. Et sub finem capitis, Hinnus qui

appellatur, ex equo et asina, minor est quam mulus corpore, plerumque rubicundior, auribus ut equi, jubam et caudam similem asini habet. Hosce item ut equuleos, et educant et alunt, et ætatem eorum ex dentibus cognoscunt. || Ὄιννους Hesych. exp. etiam παῖδας: item Ὄιννην, κόρην μικρὰν, καὶ τὴν ἐν τῷ ὀφθαλμῷ: significans dici de Puella parvula, item de Pupilla oculi. Quibus adde Ὄινις [de quo diximus vol. 4, p. 608], quod Idem exp. υἱὸς νέος, παῖς, βρέφος, ἀπόγονος, νήπιος.

[Ὑνναρεὺς, Ζεὺς ἀπὸ τοῦ Ὑνναρίου ὄρους, Hesych.]

[Ὕντινος, ὁ. Schol. Nicandri Ther. 460: Ἔστι δὲ τῆς Ἥρας καὶ Ὑντίνου Ἀπόλλωνος νεὼς ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ (in Rhescyntho monte Thraciæ). Ζηρυνθίου Angl., collato Livio 38, 41: « Eo die ad Hebrum flumen perventum est. Inde Æniorum fines præter Apollinis, Zerynthium quem vocant incolæ, templum superant. »]

[Ὕντωσε, συμπαρῆσαν, gl. corrupta Hesychii. Ap. Cyrill. Ὕντωσα.]

[Ὑνῶ. Arcad. p. 160, 20: Τὰ εἰς νω παραληγόμενα υ μακρῷ βαρύνεται ... σεσημείωται τὸ ὑνῶ (?) περισπώμενον.]

[Ὑξήσας (?), ὁ, n. pr. viri in inscr. numi Coi ap. Mionnet. vol. 6, p. 569.]

[Ὕξον (?), βοήθησον, Hesych.]

[Ὑοβοσκέω, Sues pasco. Συβωτεῖν per ὑοβ. explicat Mœris p. 355.]

Ὑοβοσκὸς, ὁ, Suum pastor, Subulcus, Suarius, Porculator, Porcarius, i. q. χοιροβοσκὸς, συβώτης. [Aristot. H. A. 8, 21. Arcad. p. 87, 26.]

Ὑοβότης, ὁ, idem: συοβόσκης, Hesych. [HSt. alibi:] Ὑοβότης, ὁ, Qui sues pascit, Subulcus.

Ὑοειδὴς, ὁ, ἡ, Sui assimilis, Suis figuram gerens, Figuram gerens literæ Υ. Gorr.: Ὑοειδὲς ὀστοῦν est Os bicorne, pluribus ossiculis contextum, in similitudinem literæ υ (quamobrem a quibusdam dicitur etiam Ὑψιλοειδές), ad radicem linguæ situm. Sunt etiam qui λαμβδοειδὲς appellent, communi cum capitis sutura nomine, a litera Λ, quæ inversa, non est valde absimilis τῷ Υ: firmamentum est musculorum linguæ et laryngis. Hæc ille inter alia. Vide et Polluc. [2, 202] ac Ruf. Ephes. [Galen. vol. 4, p. 474; 2, p. 375. (Vitiose υἱοειδὲς in libello De musculis ap. Kühn. vol. 18, 2, p. 957, 958.) Oribas. p. 127: Ὑοειδῶς ἡ φλὲψ σχίζεται. Theophil. p. 122, 123 ed. Greenh.] Vide et Παράστάτης. In VV. LL. scribitur etiam Ὑωειδές.

[Ὑόεσσα, ἡ, Hyoessa, n. fontis. Athen. 3, p. 122, F: Τοῦ περὶ Τροιζῆνα ποταμοῦ Ταύρου, παρ' ᾧ καὶ κρήνη τις Ὑόεσσα καλεῖται.]

[Ὑόκοπρος, ἡ, Succerda, Gl.]

Ὑολλὸς, Hesychio τόπος συῶν βορβορώδης: qua signif. supra habuimus συῆλαι ex Eodem. Fortassis autem comp. est hoc ὑολλὸς ex ὗς et εἰλέω, ex quo et ἄελλα: ut significet Locum cœnosum, s. lutosum, in quo porci amant εἰλεῖσθαι et volutari.

[Ὑομεμνία (?), ἑορτή τις ἐν Ἄργει, Hesych.]

Ὑομουσία, ἡ, Musa porcina, Cantus suum grunnitum referens. Aristoph. Eq. [986]: Θαυμάζω τῆς ὑομουσίας αὐτοῦ· de quodam, qui dicebatur τὴν Δωριστὶ μόνην ἂν ἁρμόττεσθαι θαμὰ τὴν λύραν, ἄλλην δ' οὐκ ἐθέλειν μαθεῖν. Schol. χοιρωδίας, ἀπαιδευσίας.

[Ὑόπιος. V. Ὑοψ.]

Ὑοπόλος, ὁ, Qui circa sues versatur, i. e. Subulcus, Suarius, Porcularius, Porculator. Pollux 7, [187] synonymum facit τῷ ὑοφορβὸς, συφορβὸς, συβώτης.

[Ὑόπρωρος, ὁ, ἡ, Proram habens ori suillo similem. Plutarch. V. Pericl. c. 26: Ἡ σάμαινα ναῦς ἐστιν ὑόπρωρος μὲν τὸ σίμωμα ... Libri ὑπόπρωρος. Correxit Coraes collato Hesychio, qui Σάμαινα, εἶδος νεὼς ὑὸς ἔχουσα προτομήν.]

[Ὑὸς, i. q. υἱὸς, quod v.]

Ὑόσερις, ἡ, Porcina seris, Herba intybo similis, sed minor asperiorque tactu, ut Plin. tradit 27, 10, ubi tamen Hyosiris scriptum est. [De ejus speciebus, H. microcephala et H. scabra, H. Margot *Flore de l'île de Zante*, p. 61. Hase.]

[Ὑοσκυαμάω. Ὑοσκυαμέω. V. Ὑοσκύαμος.]

Ὑοσκυάμινος, η, ον, Ex hyoscyamo confectus, Ex alterco s. Apollinari herba confectus: ὑοσκ. ἔλαιον, Dioscor. 1, 43: quod Plin. quoque Hyoscyaminum oleum appellat, ex semine ejus herbæ fieri scribens, in l. paulo post citando, et 23, 4.

Ὑοσκύαμος, ὁ [non Ὑοσκύαμον, τὸ, quod fuerunt qui ab Suida positum crederent, Ὑοσκύαμον, εἶδος βοτάνης], Faba porcina, suilla, Herba quædam ex eo nominata, quod ejus pastu resolvantur et convellantur apri, ut prodit Ælian.: addens, id fieri præsenti mortis periculo nisi statim copiosa aqua intus et foris se proluerint. Plin. 25, 4: Herculi eam quoque ascribunt, quæ Apollinaris, apud Arabas Altercum s. Altercangenon, apud Græcos vero ὑοσκύαμος appellatur. Ubi vide plura ejus genera: vide et Diosc. 4, 69. [Sext. Emp. p. 16: Ὁ ὑοσκ. παίνει τὰς ὗς. Lucian. Tragodop. 156. De viribus medicis v. Galen. vol. 13, p. 238.] || Et Ὑοσκυαμάω sive Ὑοσκυαμέω, Insanio more eorum qui hyoscyamum gustarunt. [Phot. p. 619, 8.] Suidas ὑοσκυαμᾶν simpliciter exp. μεμηνέναι, παραπαίειν, addens ex Pherecr., Ὑοσκυαμᾷς ἀνὴρ γέρων, Deliras senex. Eadem habentur in Lex. meo vet. et ap. Etym. [M. p. 777, 17.] Ap. Hesych. vero ὑοσκυαμεῖς, μαίνῃ: ἀπὸ τῆς πόας. Ceterum herbam hanc esse δηλητήριον, Diosc. quoque testatur l. paulo ante cit., dicens μανιώδη καὶ καρωτικήν: et Plin. 25, 4, insaniam gignere capitisque vertigines, mentem caputque infestare, mentem tentare et corrumpere. [Phot. p. 619, 10: Ὑοσκ., ὃν πίνοντες μαίνονται. Xenoph. OEc. 1, 13: Τὸν ὑοσκ., ὑφ' οὗ οἱ φαγόντες παραπλῆγες γίγνονται. Nicand. Al. 415, ubi Schneid. p. 214 Aetii aliorumque locos attulit.] Et rursum Diosc. 6, 15: Ὑοσκύαμος δὲ ποθεὶς ἢ βρωθεὶς παρακοπὴν τοῖς μεθύουσιν ὁμοίαν ἐπιφέρει. Et Scrib. Larg. De comp. med. c. 49: Altercum (quod Græci ὑοσκύαμον vocant) qui biberunt, caput grave venisque distentum habent, mente abalienantur cum quadam verborum altercatione (inde enim hoc nomen herba trahit Altercum), postea sopiuntur, et omni sensu carent, livescentibus membris eorum. [Galen. vol. 13, p. 269, 6; vol. 14, p. 181, 16; 345, 10; 346, 6, al. Andromach. ib. p. 33, 3: Ψυχροῦ χυλὸν ὑοσκυάμου. Ejus species, Ὑοσκ. μέλας, λευκὸς, μηλινοειδὴς, ap. Diosc. 4, 69, sunt Hyoscyamus niger, albus, aureus L., sec. Fraas. Synops. pll. floræ cl. p. 169. De ejus usu apud veteres conf. Hœfer. *Hist. de la chimie* t. 1, p. 210, et J. Sichel. *Mém. sur le glaucôme*, Bruxell. 1842, p. 144 sq. Hase.]

[Ὑοφορβεῖον, τὸ, Porcinarium, Gl.]

[Ὑοφόρβιον, τὸ, Suum grex. Strabo 4, p. 197: Οὕτω δ' ἐστὶ δαψιλῆ καὶ τὰ ποίμνια καὶ τὰ ὑοφ. p. 218: Ἐκ τῶν ἐντεῦθεν ὑοφ. ἡ Ῥώμη τρέφεται τὸ πλέον.]

Ὑοφορβὸς, Suilli pecoris pastor. Vide Ὑοπόλος.

[Ὑοχαί (?), τὸ βορβορῶδες ὕδωρ, Hesych.]

[Ὑπ. et Ὑπα., sigla in titulis, valent ὑπάτῳ et ὕπατον. Franz. El. epigr. Gr. p. 372. Hase.]

[Ὕοψ, πος, ἡ, Hyops. Steph. Byz.: Ὕοψ, πόλις ἐν Ἰβηρίᾳ Χερρονήσου. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ ... Τὸ ἐθνικὸν Ὕοπος (scrib. Ὑόπιος cum Holsten.) ἀπὸ τῆς γενικῆς.]

[Ὑπαγανακτέω, Subindignor, Clam s. Supra modum indignor. Dionys. H. De adm. vi Dem. c. 54, p. 1119, 10; Herodian. 2, 7, 4.]

[Ὑπαγαπάω. Ὑπηγάπησε ap. Joseph. A. J. 12, 4, 6, vitiose olim pro ὑπερηγάπησε.]

Ὑπαγγέλλω, Clam nuntio. Musæus [106]: Νεύμασι λαθριδίοισιν ὑπαγγελέουσα Λεάνδρῳ, quod vertitur Innuens. Malim, Nutibus occultis dans clam signa amoris prænuntia. || Ὑπαγγέλλω, vulgo exponitur Ad majorem vel potentiorem aliquid dico, ὑπαγορεύω.

[Ὑπάγγελος, ὁ, ἡ, A nuntio vocatus. Æsch. Choeph. 838: Ἥκω μὲν οὐκ ἄκλητος, ἀλλ' ὑπάγγελος, quod ὑπ ἀγγέλων κληθεὶς dixit Soph. Aj. 287. Idem Trach. 391: Μίμν', ὡς ἀνὴρ ὅδ' οὐκ ἐμῶν ὑπ' ἀγγέλων, ἀλλ' αὐτόκλητος, ἐκ δόμων πορεύεται.]

Ὑπάγγελτος, ὁ, ἡ, i. q. ἐξάγγελτος, vel κατάγγελτος, Patefactus, Detectus, Manifestus. Auctor incertus ap. Suid.: Ὁ δὲ, κατορρωδήσας, μὴ γενόμενος ὑπάγγελτος τοῖς Ῥωμαίοις κινδυνεύσῃ· ἀντὶ τοῦ κατάφανής.

[Ὑπαγκαλίδιος, ία, ιον, i. q. ὑπαγκάλιος. Const. Man. Chron. 1445: Βρέφος ὑπ., ubi codex alter ὑπαγκαλιστόν.]

[Ὑπαγκαλίζω, In ulnis gesto. Eurip. Cycl. 496: Φίλον ἄνδρ' ὑπαγκαλίζων. Ὑπηγκάλισμαι signif. transi-

tiva Eurip. Heracl. 42 : Ἡ δ' αὖ τὸ θῆλυ παιδὸς Ἀλκμήνη γένος ... ὑπηγκαλισμένη σώζει.]

Ὑπαγκάλιος, ὁ, ἡ, ut ὑπαγκάλιος παῖς, Puer qui in ulnis gestatur. Suid. : Ὑπαγκάλιος παῖς. Ὁ εἷς δέκα ἔτη γεγονώς· καὶ ὁ ἕτερος ὑπαγκάλιος, per quod designatur ætas. [Sunt verba Dionysii A. R. 7, 67, ubi vulgo ὑπάγκαλος, sed codex Vat. ὑπαγκάλιος. Const. Manass. Chron. 3702 : Παῖδες ὑπ. « Ap. eund. v. 5644 Ἐπαγκάλιος male legitur pro ὑπαγκ. : Καὶ βρέφος ἐπαγκάλιον βαστάσας τὸ τοιοῦτον. » Angl. Ὑπαγκ. libri duo.]

[Ὑπαγκάλισμα, τὸ, Ulnarum gestamen, Quod in ulnis gestatur, Amplexus. Soph. Tr. 540 : Δύ' οὖσαι μίμνομεν μιᾶς ὑπὸ χλαίνης ὑπαγκάλισμα. Eurip. Troad. 752 : Ὦ νέον ὑπ. μητρὶ φίλτατον· Hel. 247 : Ἃ Διὸς ὑπ. σεμνόν· Ion. 1337 : Ὁρᾷς τόδ' ἄγγος, χερὸς ὑπαγκάλισμ' ἐμῆς, ex emend. Elmsleji pro ὑπ' ἀγκάλαις ἐμαῖς.]

[Ὑπαγκαλιστός. V. Ὑπαγκαλίδιος.]

[Ὑπάγκαλος vitiose pro ὑπαγκάλιος, quod v.]

[Ὑπαγκωνίζω, Suppono cubitis. Psellus Opusc. p. 149, 7 : Διαγρυπνοῦντες ... καὶ μηδ' ὅσον τὴν χεῖρα ὑπαγκωνίσαντες. Boiss.]

Ὑπαγκώνια, τὰ, Cubitalia, Quæ cubitis supponuntur, ut ὑπαυχένια, Cervicalia, Quæ cervici supponuntur. Galen. Comm. in 2 Περὶ ἀγμῶν [vol. 12, p. 218]. Cam. [Pollux 6, 10, ubi vulgo ὑπαγκώνια στρώματα, περιστρώματα etc., sed recte in Ms. Jungermanni distinguitur post ὑπαγκώνια. Ὑπαγκώνιον, Cervical, Gl. Syn. Ezech. 13, 18.]

[Ὑπάγνυμι, Infringo. Oppian. Hal. 4, 652 : Εἰλεῦσι νεπόδων δειλὰς στίχας εἰς ἕνα χῶρον κοιλοφυῆ, κευθμῶσιν ὑπαγνύμενον θαμέεσσιν, ubi schol. μεριζόμενον.]

[Ὑπαγορεία, ἡ, i. q. ὑπαγόρευσις. Amphiloch. p. 189, B. Ὑπαγορία ib. p. 55, A : Πρὸς ἣν ὁ Συμεὼν ὑπαγορίαν ἐντίθεται φάσκων ... Kall. Georg. Al. Vita Chrys. t. 8, p. 223, 1 : Ἀναγνῶναι τὴν ὑπ. Anast. Sin. Hodeg. p. 204, 5 : Ἐν τῇ τοῦ χάρτου ὑπαγορίᾳ. Hase. Sic etiam in Gl., ubi exp. per Dictatura.] Ὑπαγορία, Hesychio συμβουλία. Eidem Ὑπάγορον [quod ex Ὑψάγορον depravatum esse conjecit Ruhnk.] est κατὰ βίαν ὑπερήφανον. [Hesych. : Μακρηγορία, μακρὰ διάλεξις, ἢ ὑπαγορία.]

Ὑπαγόρευσις, εως, ἡ, Dictatio, ipsa Dictandi actio, Hortatio, ut ex Josepho citatur Ὑπαγορεύσει Ἀντιπάτρου, Antipatri hortatu, s. impulsu. [17, 4, 3 : Ἀφίκετο δὲ γράμματα παρὰ τῶν ἐν Ῥώμῃ φίλων τῷ Ἡρῴδῃ, γνώμῃ καὶ ὑπαγορεύσει Ἀντιπάτρου, ἐπὶ κατηγορίᾳ Ἀρχελάου καὶ Φιλίππου συγκείμενα. Ὑπαγόρευσις, Dictatura, Dictatum, Dictatus, Dictatio, Gl. || Præceptio. Clem. Alex. p. 102 : Καὶ ὑπαγορεύσει μὲν τῶν πρακτέων, ἀπαγορεύσει δὲ τῶν ἐναντίων. Hermog. vol. 3, p. 135 : Ὅσα πρὸς τὸ κατεπεῖγον τῆς ὑπ. ἐπιτρέχει τῇ ψυχῇ. G. D. Joseph. A. J. 19, 1, 2 : Ὑπαγορεύσει τῇ ἐκείνου. Id. ib. 3, 8, 8 : Κατὰ τὴν ὑπ. τοῦ Θεοῦ. || Ap. Socrat. Hist. eccl. p. 79, 32 Reading., ἐν τῇ πρώτῃ ὑπ. interpr., In priore editione. Hase.]

[Ὑπαγορευτέον, Respondendum, Vicissim dicendum. Origen. Ep. ad Afric. fine. Routh.]

[Ὑπαγορευτής, ὁ, Recitator. Nicet. Chon. Hist. p. 140, D : Ὁ τοῦ γράμματος ὑπ.]

[Ὑπαγορευτικός, ἡ, ὸν, Indicatorius. Sext. Emp. p. 495 : Τὸ δὲ ἐνδεικτικὸν σημεῖον ἐκφύσεως ὑπαγορευτικὸν εἶναι δοκοῦν τοῦ σημειωτοῦ κατ' ἀνάγκην ἑνὸς δεῖ πράγματος ἐνδεικτικὸν εἶναι.]

Ὑπαγορεύω, Verba subjicio, Vicissim respondeo, Sermonem excipio, Bud. ex Luciano, addens a Theodorito accipi in Hist. Eccl. p. 60, pro Subjicio, Post factum verba addo. [Incertum hoc an alio sensu accipiendum sit ap. Harpocr. : Ἀντιβληθέντας· ἀντὶ τοῦ ὑπαγορευθέντας. Δείναρχος ἐν τῇ κατὰ Πυθέου εἰσαγγελίᾳ.] || Ὑπαγορεύω, Nuncupo. Plut. [V. Cæs. c. 49 extr.] : Ὃν Ἀλεξανδρεῖς Καισαρίωνα ὑπηγόρευσαν. [De inscriptione libri Apoll. De synt. p. 297, 27 : Ἐν τῷ περὶ μετοχῆς ὑπαγορευομένῳ.] || Dicto. Synes. [Ep. 16. Boiss.] : Κλινοπετὴς τὴν ἐπιστολὴν ὑπηγόρευσα. Xenoph. OEcon. [15, 7] : Δεῖ γράμματα ἐπίστασθαι τὸν μέλλοντα δυνήσεσθαι τὰ ὑπαγορευόμενα γράφειν. [Demosth. p. 219, 27 : Τοὺς διδασκάλους τοὺς ὑπαγορεύοντας ἃ δεῖ ποιεῖν.] Et pro Dicto, eo sensu quo dicitur ratio aliquid dictare pro Suadere, vel Hortari, licet nonnulli secus illud Lat. verbum exponant. Galen. Ad Glauc. 1 : Τοὺς μὲν ἀδεῶς κενωτέον, ὅταν γε καὶ τἄλλα ὑπαγορεύῃ· τοὺς δ' ἑτέρους, οὐδ' εἰ τἄλλα σύμπαντα προτρέποιτο. Hic ὑπαγορεύειν et προτρέπεσθαι pro eodem ponit. Bud. ap. Synes. : Ὡς ἑκάστοτε ἡ δύναμις ὑπηγόρευσε, exponit, Ut facultas suppeditavit. Et simile esse ait ὡς ἂν ἡ χρεία ὑπαγορεύῃ, Ut necessitas postulaverit, vel suggesserit. Quod posterius malo. [Plut. Mor. p. 1020, B : Δυσθεωρήτου τῆς μαθήσεως ἐσομένης, αὐτὸ τὸ πρᾶγμα τὸν πολυπλασιασμὸν ὑπηγόρευσεν. Artemidor. 4, 47 : Καὶ ματαίας ὑπαγορεύει καὶ κενὰς τὰς ἐλπίδας. Strabo 1, p. 40 : Οἱ δ' ἐκτὸς καὶ πόρρω βάρβαροι οὐδεμίαν τοιαύτην ὑπηγόρευον ἐλπίδα. « Ὑπαγορεύειν et ὑπογράφειν verba sunt Straboni admodum familiaria, idemque significant, Innuere aliquid et ostentare, etiam si verbis id non fiat. » Casaub. Ib. p. 46 : Δικαίαν τινὰ ὑπαγορεύει πρόφασιν τῆς στρατείας. Clem. Alex. p. 629 : Τέλος γὰρ κἀκεῖνοι τὴν ἐλπίδα ὑπηγόρευον τοῖς φιλοσοφοῦσιν. Joseph. A. J. 3, 5, 3 : Καὶ βίον τε ὑμῖν εὐδαίμονα καὶ πολιτείας κόσμον ὑπαγορεύσας, πάρεστι καὶ αὐτὸς εἰς τὸ στρατόπεδον· 4, 8, 2 : Ὑπαγορεύσαντός μοι τοῦ θεοῦ. Dio Cass. 66, 14 : Πάντα γὰρ καὶ ταῦτα, καὶ τὰ ἄλλα, ὅσα ἂν ὑπαγορεύσῃς μοι, ἔν τε τῇ ψυχῇ ἀεὶ φέρω καὶ οὐδέποτε ἐξαλειφθῆναι δύναται.] || Ὑπαγορεύω, i. q. ἑρμηνεύω, Suid. [Ὑπαγορεῦσαι, δοτικῇ, ἑρμηνεῦσαι. Καὶ ὁ Λογοθέτης Περὶ Συμεὼν τοῦ Στυλίτου· Τόνδε τὸν μοναδικὸν βίον αὐτῷ ὑπαγορεῦσαι.] || Pro προαγορεύω, v. Ὑπειπεῖν. || Ὑπαγορεύομαι activa significatione, Basil. p. 90. Bud. [|| Hortor, Præcipio. Plut. Marcello c. 29 : Οὐ μὴν ἀλλὰ θυσιῶν καὶ καθαρμῶν, ὧν ὑπηγόρευον οἱ μάντεις, γενομένων, ἐξῆλθε μετὰ τοῦ συνάρχοντος ἐπὶ τὸν πόλεμον. Iamblich. V. P. c. 28 : Κυπαρισσίνην δὲ μὴ δεῖν κατασκευάζεσθαι σωρὸν ὑπαγορεύει, διὰ τὸ κυπαρίσσινον γεγονέναι τοῦ Διὸς σκῆπτρον. Angl.]

[Ὑπάγορος voc. suspectum. V. Ὑπαγορεία.]

[Ὑπαγροικίζω, Subrustice loquor. Greg. Nyss. t. 2, p. 295, D : Διὰ τῆς ἐπιχωρίου γλώττης ὑπαγροικίζομεν. Hase.]

[Ὑπάγροικος, ὁ, ἡ, Subrusticus. Aristoph. fr. 552 (ap. Sext. Emp. p. 264) : Διάλεκτον ἀνελεύθερον ὑπαγροικοτέραν. Sext. Emp. p. 366 : Τὸ διάτονον ἔντραχυ καὶ ὑπ. Arrian. Anab. 4, 10, 1 : Καλλισθένην τὸν τρόπον ὄντα ὑπαγροικότερον. Plut. Mor. p. 710, D : Ἰδιώταις καὶ ὑπαγροικοτέροις.]

[Ὑπαγρυπνέω, Vigilo, ita tamen ut somno vix resistere possim, Suid. s. v. Ὑπνομαχῶ. Schleusn.]

[Ὑπάγρυπνος, ὁ, ἡ, i. q. ὑπαγρυπνῶν. Hippocr. p. 146.]

Ὑπάγω, Subduco, Clam eximo. Hom. Il. Λ, [163] : Ἕκτορα δ' ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεὺς, ἔκ τε κονίης, Ἔκ τ' ἀνδροκτασίης. Ubi Eust. [p. 837, 29] ὕπαγε exponit ὑπεξῆγε. Et ut Subducere alvum dicit Celsus metaphorica significatione, sic ὑπάγειν κοιλίαν Dioscor. : Galen. ὑπάγειν τὴν γαστέρα etiam dicit. [Ὑπάγουσα κοιλία, Alvus subiens, h. e. soluta et naturaliter fæces deponens aut excernens, non autem ad fluxionem aut excretionem aliqua excrementorum qualitate aut specie sollicitata, ut exp. Galen. Comm. 4 ad Hippocr. De rat. vict. in morb. ac. p. 396, 27. Foes.] At in VV. LL. pro eadem signif. citatur, ἐπάγειν κοιλίαν, pro Alvum ciere, dejicere, ex Dioscor.; sed vitiosam esse hanc scripturam plerique alii loci probant, et illi adeo, in quibus ὑπαγωγὴ κοιλίας legitur, et ὑπαγωγός. [|| Hesych. : Ὑπάγειν, τὸ ἡσύχως πίνειν (?).] Apud eund. Hom. ὑπάγειν ζυγὸν ἵππους, quod ejus posteri dixerunt, ut annotat idem Eust. [p. 1050, 54; 1301, 57], ὑπάγειν ζυγῷ, Ducere sub jugum, Subdere jugo. Il. Π, [148] : Τῷ δὲ καὶ Αὐτομέδων ὕπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους. Et Ψ, [291] : Ἵππους δὲ Τρῳοὺς ὕπαγε ζυγόν. Esse autem intelligendum ὑπάγειν ζυγὸν, pro ἄγειν ὑπὸ ζυγὸν, ostendit versus, qui statim post sequitur, Ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγεν ὠκέας ἵππους. [Lucian. D. deor. 25, 3 : Ἔλαυνε ὑπαγαγὼν τοὺς ἵππους.] Ut autem ὑπάγειν ζυγῷ ἵππους dicitur, et passive etiam, ὑπαχθησόμενος τῷ ζυγῷ, ap. Lucian. [Fugit. c. 6], sic Idem ὑπάγειν θησαυρὸν τῇ δικέλλῃ dixit in Timone p. 18 [c. 39] : Σὺ δὲ τὸν θησαυρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ. || Ὑπάγω, Subjicio. Gr. ὑπάγειν τούτων τινὶ τῶν γεννήσεων τὴν θείαν. Aristides : Καὶ τὰ δῆλα τοῖς ἀδήλοις ὑπάγειν. [Idem vol. 1, p. 449 : Τὸ εἰς τοῦτο ἀγαγεῖν τὴν πόλιν ... ὑπάγει δικαίως αὐτοὺς τῆς μέμψεως τῇ κοινωνίᾳ. Suidas : Ὑπάγει, ... ὑποτάσσει· addito exemplo, Ὑπάγει τὰ προβλήματα τοῖς γενικοῖς. Apoll. De synt. p. 234, 4 : Τίνι μέρει λόγου ὑπαχθήσε-

ται τὸ χρὴ καὶ τὸ δεῖ, Ad quam sermonis partem revocandum sit.] Et ὑπάγεσθαι, pro Subjicere sibi, Subjugare. ‖ Ὑπάγω, Clam induco, vel paulatim, Compello paulatim, Perpello, Perlicio. [Eurip. Cycl. 505 : Ὑπάγει μ' ὁ χόρτος εὔφρων ἐπὶ κῶμον· Hel. 832 : Τίν' ὑπάγεις μ' εἰς ἐλπίδα;] Xenoph. Hipp. [4, 12] : Πειρᾶσθαι τοὺς πολεμίους εἰς ἐνέδρας ὑπάγειν. Dem. [p. 37, 8] : Ὑπάγουσιν [ἐπάγουσιν ex codd. restitutum] ὑμᾶς ἐπὶ ταῦτα. [Id. p. 127, 27 : Εἰς χαλεπὸν πρᾶγμα ὑπάγουσι τὴν πόλιν· quo referenda glossa Harpocrationis, qui ὑπάγουσιν ex Philippicis citat, per προάγουσι interpretatus. Dio Cass. 40, 29 : Ἐς δίωξιν αὐτοὺς ὑπήγαγε· 38, 11 : Ἐς φιλονεικίαν ὑπαγαγόντας· 41, 20 : Ὑπήγαγον σφᾶς ἐς χωρία ἑαυτοῖς ἐπιτήδεια.] Et ὑπάγεσθαι pro eodem, ut ap. [Eurip. Andr. 906 : Εὖ μ' ὑπηγάγου (ut Ion ap. Athen. 13, p. 604, D : Ὡς εὖ ὑπηγάγου τὸν παῖδα)· El. 1155 : Παλίρρους δὲ τάνδ' ὑπάγεται δίκα·] Herodian. [2, 9, 14] : Εὐμαρῶς αὐτοὺς ἐφ' ἃ ἐβούλετο ὑπηγάγετο. Apud Eund. [4, 7, 3] ὑπάγεσθαι εἰς φιλίαν legitur : Ὡχειώσατο δὲ καὶ πάντας τοὺς ἐπέκεινα Γερμανούς, ἔς τε φιλίαν ὑπηγάγετο. Et alibi [2, 14, 8] : Τοιαῦτά τινα λέγων, ὑπηγάγετο τοὺς πλείστους εἰς εὔνοιαν καὶ πίστιν, ὧν ὑπισχνεῖτο. [6, 2, 3 : Πάντα τὰ ... βάρβαρα χειρώσασθαι καὶ εἰς φόρου συντέλειαν ὑπάγεσθαι, Vectigales facere. Dio Cass. 35, 4 : Ὅπως τοὺς βαρβάρους ἐς μάχην ὑπαγάγηται· 42, 39 : Ἐς φιλίαν αὐτοὺς ὑπαγαγέσθαι ἠθέλησεν· et alibi non raro ap. eundem in locutionibus ὑπ. ἐς ἔρωτα, εὔνοιαν, λόγους, σπονδάς, al. Alia collegit Hemst. ad schol. Aristoph. Pl. 179.] Isocr. Ad Phil. [p. 100, D] : Τοιαύταις ἐλπίσιν ὑπαγόμενος, Quum alliceret, s. perliceret proponendo has spes. [Demosth. p. 59, 18 : Ἐλπίδας καὶ φενακισμοὺς, οἷς ὑπαχθέντες ὑμεῖς...] Demosth. autem Pro corona dixit [p. 291, 11] : Εἰς ἔχθραν καὶ μῖσος καὶ ἀπιστίαν τῶν πόλεων ὑπηγμένων ὑπὸ τούτων, pro Impulsis et provectis, inquit Bud. [Id. p. 127, 27 : Εἰς χαλεπὸν πρᾶγμα ὑπάγουσι τὴν πόλιν· p. 955, 15 : Ὑπάγεσθαι ὑπὸ τῶν τοῦδε ὑποσχέσεων· ut Dio Cass. 41, 11 : Χώρας ὑποσχέσει ὑπῆκτο. Demosth. p. 678, 9 : Συμβαίνει τοῖς χρόνοις εἰς τοῦθ' ὑπηγμένα τὰ πράγματα. Addito κατὰ μικρὸν p. 1262 extr. : Κατὰ μ. ὑπάγεσθαι ἐκ μὲν λοιδορίας εἰς πληγὰς etc., et Isocr. p. 82, B.] Etiam cum infinitivo [Eurip. Andr. 428 : Προὔτεινα παιδὸς θάνατον, ᾧ σ' ὑπήγαγον ἐς χεῖρας ἐλθεῖν τὰς ἐμὰς ἐπὶ σφαγήν] citatur ex Demosth. in hac signif. ὑπαχθῆναι πόλεμον ἐκφέρειν, Impelli ad bellum inferendum. [Et p. 1433, 26 : Ὑπάγεσθε πράττειν ἔνια. Dio Cass. 39, 45 : Ὑπηγάγετο αὐτοὺς ἀπερισκέπτως προσβαλεῖν.] Bud. ὑπάγειν pro Cogere etiam et ὑπάγεσθαι pro Cogi aliquando poni, annotavit, in qua signif. plane Latinis Subigere et Subigi respondent, ideoque per illa interpretari mallem, nisi in hac signif. poetica potius essent. Æschines autem In Timarch. ὑπὸ τῆς ἀπάτης ὑπάγεσθε dixit, pro Dolo adducimini, Fallimini [p. 25, 23 : Ἐν δὲ ταῖς ἐκκλησίαις καὶ τοῖς δικαστηρίοις πολλάκις ἀφέμενοι τῶν εἰς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα λόγων, ὑπὸ τῆς ἀπάτης καὶ τῶν ἀλαζονευμάτων ὑπάγεσθε]. Significat autem ὑπὸ Dolum in hoc verbo ὑπάγομαι, sicut et in ὑπέρχομαι. Sed et per se hoc verbum id significat; nam Suid. in hoc quem affert loco [Æliani, ut conjicit Valck.], Γυναίου ἀκολάστου καὶ τυραννικοῦ διαβολαῖς ὑπαγόμενος, vult ὑπαγόμενος esse πειθόμενος, vel ἀπατώμενος. Itidem ap. Plut. Solone [c. 8] ὑπαχθέντες τῇ ὄψει exponitur Decepti. Idem Suidas ὑπάγει ait esse ἐξαπατᾷ vel ὑποτάσσει. [Herodot. 9, 94 : Ταύτῃ ὑπάγοντες (αὐτὸν), Fallentes eum hac ratione : qui dein dicitur ἐξαπατηθείς. Schweigh. Aristid. vol. 2, p. 5 : Ὅπως μὴ περὶ τῶν μεγίστων φαύλως ὑπαχθεῖεν· ubi infinitivus aliquis, velut νομίζειν, quod conjecit Wyttenbach., videtur excidisse.]

‖ Ὑπάγειν et Ὑπάγειν εἰς δίκην, Deferre, In judicium adducere. Plato in Apol. [p. 32, B] : Ἑτοίμων ὄντων ἐνδεικνύναι με καὶ ὑπάγειν [Nunc ἀπάγειν restitutum ex codd. Illud legit Timæus Lex. Plat. p. 263, si ejus gl. Ὑπ., εἰς δίκην ἐνάγειν ex hoc loco sumta est] τῶν ῥητόρων. Xen. : Ἡμεῖς μὲν οὖν τοῦτον ὑπάγομεν ὡς προδιδόντα ὑμᾶς, Postulamus proditionis, vel Reum facimus. Eodem modo dixit Hermog., Ὡς ἱερόσυλος ὑπάγεται, Sacrilegii accusatur. [Dio Cass. 40, 53 : Ὑπαχθεὶς ἐπὶ ἐκείνῳ (τῷ ἐγκλήματι) ἑάλω. Maxim. Tyr. Diss. 18, p. 219 : Ὑπάγειν ἄνδρα κατὰ τοὺς αὐτῶν νόμους· ubi v. Davis. Liban. vol. 1, p. 882 : Ὁ ῥήτωρ ὑπάγεται τῷ νόμῳ. Hesychius : Ὑπάγων, ὑπὸ δίκην ἄγων. Multo frequentior est plena locutio εἰς δίκην ὑπάγειν. Ruhnk. ad Tim. p. 264. Lysias p. 105, 4 : Ὁ θεὸς ὑπῆγεν αὐτὸν, ἵνα ... δοίη δίκην.] Ὑπάγειν εἰς δίκην, Thuc. [3, 70] : Ὑπάγουσιν αὐτὸν οὗτοι οἱ ἄνδρες εἰς δίκην. [Appian. Civ. 1, 33.] Ὑπάγειν, inquit Bud. in Lex. Objicere judicibus damnandum; et exemplum addit e Xenoph. Hell. 2, [3, 38] : Καὶ τοὺς ὁμολογουμένους συκοφάντας ὑπάγεσθαι. Idem Bud. in Comm. p. 390, ὑπάγειν εἰς δίκην exponit Deferre et ad judicium exhibere judicandum. [Ὑπ. ἐς κρίσιν Appian. Hisp. c. 4. Εἰς ἔγκλημα id. Civ. 1, 37 : Ἐλπίσαντες τοὺς δυνατοὺς ἅπαντας αὐτίκα εἰς ἔγκλημα ἐπίφθονον ὑπάξεσθαι, καὶ δικάσειν μὲν αὐτοὶ κτλ.] Ceterum ut Herodot. [6, 136] dixit ὑπάγειν θανάτου Μιλτιάδεα ὑπὸ τὸν δῆμον, ita cum eodem genitivo Xen. Hell. 2, [3, 11] : Συλλαμβάνοντες ὑπῆγον θανάτου. Et in 1, [3, 12] : Ὃς ὑπαγόμενος θανάτου ὕστερον ἐν Λακεδαίμονι. [Ib. 5, 4, 24.] Exponitur autem in VV. LL. ὑπάγειν θανάτου, Accusare mortis, quum potius dicendum sit, Accusare criminis capitalis. Porro ut ibi Herodotus addit ὑπὸ τὸν δῆμον post ὑπάγειν, sic alibi [6, 82] dicit ὑπάγειν ὑπὸ τοὺς Ἐφόρους. Lucian. autem [Fugit. c. 11] ὑπάγειν δικαστηρίοις dixit, quasi Subjicere judiciis, aut Sub judicia adducere; et Aristides, ὑπάγειν ταῖς πρεπούσαις ζημίαις. In VV. LL. legitur etiam ὑπαχθεὶς ὑπὸ δικαστήριον ex Demosth. [Immo Herodoto 6, 72, et ὑπαγαγόντες ὑπὸ δ. 9, 93. Eidem 6, 104, nunc ex libris optimis restitutum Ὑπὸ δικαστήριον αὐτὸν ἀγαγόντες, ubi alii ἐπαγαγόντες, quod ὑπαγαγόντες scribendum foret. Ὑπ. εἰς χεῖρας, 8, 106 : Οἱ θεοὶ ὑπήγαγόν σε ἐς χέρας τὰς ἐμάς. ‖ Infero, Respondeo. Apoll. De synt. p. 79, 27 : Ὁ Πρίαμος ... πεῦσιν ποιεῖται τὴν κατὰ τοῦ κυρίου ὀνόματος, πρὸς ὃν πάλιν ὑπάγεται «Οὗτος ὁ Ἀτρείδης.»]

‖ Ὑπάγειν, neutraliter positum, Se subducere, Retrocedere. [Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 114, 31 : Ὕπαγε, πορεύου. Ἡρόδοτος τετάρτῳ, Ἀριστοφάνης Βατράχοις. Herodot. 4, 120 : Τούτους μὲν δὴ ὑπάγειν, ἢν ἐπὶ τοῦτο τράπηται ὁ Πέρσης· 122 : Ἐπήϊσαν κατὰ στίβον αἰεὶ ὑπαγόντων.] Aristot. [H. A. 9, 44] de leone : Ἀλλ' ἐὰν καὶ διὰ πλῆθος ἀναγκασθῇ τῶν θηρευόντων ὑπαγαγεῖν. Citatur ex Aristoph. [Ran. 174], Ὑπάγεθ' ὑμεῖς τῆς ὁδοῦ, pro Subducite vos ex via. [Av. 1017 : Ὑπάγοιμί τἄρ' ἄν.] ‖ Ὑπάγειν, de animalibus dictum, Subsidere, Demitti, et clunem submittere in coitu, ut tradit Bud. Comm. p. 388, ex Aristot. [H. A. 5, 2 : Ὑπάγοντα τὰ θήλεα δέχονται τὴν γονήν· 5 : Ἄρρενας ὑπάγοντες κεστρέας τὰς θηλείας περιβάλλονται συνάγοντες.]

‖ Ὑπάγειν pro προάγειν, Procedere, Progredi. Bud. ex Plut. Vide p. 388. [Harpocr., Phot. et] Suidas ὑπάγουσι pro προάγουσι citat ex Philipp. Demosth. [Vide infra.] Sed et passiva voce ac significatione ὑπῆκται, Productus est, vel adductus, protrusus, exponitur a Budæo in Demosth. [p. 423, 25] : Ἀλλὰ καὶ διακρουόμενος ἅπαντα τὸν ἔμπροσθεν χρόνον εἰσελθεῖν, εἰς τοιοῦτον ὑπῆκται καιρόν. ‖ Ὑπάγειν, pro simpliciter Ire. [Eurip. Cycl. 52 : Ὕπαγ' ὦ, ὕπαγ' ὦ.] Citatur ex Aristoph. Nub. [1298] : Ὕπαγε· τί μέλλεις; Ap. Matth. et Marc. frequens. Ammon. [p. 140, ubi ὑπ. dici observat ἀντὶ τοῦ προάγειν, τοῦτ' ἔστιν εἰς τοὔμπροσθεν πορεύεσθαι] ex Eupolide affert, Σὺ δ' ὕπαγε εἰς τοὔμπροσθεν. Ὑπάγειν, Hesych. exponit ἡσύχως πίνειν, Potare quiete [« remisse » HSt. in Ms. Vindob.] aut tranquille; et sic accipi posse videtur ap. Theognin, inquit Bud. [Locus est v. 920 : Εἶδον δ' ἄλλον, ὃς ἦν γαστρὶ χαριζόμενος· Χρήματα μὲν διέτριψεν, ἔφη δ', ὑπάγω φρένα τέρψας. At alio sensu verba hæc accepit Brunck., cujus hæc est annotatio : « Ὑπάγω significat προάγω, Progredior, i. e. Ævum duco, *Je vais devant moi*, quod proprium est animi curis vacui, et de eo, quod futurum sit, minime solliciti. » ‖ Ὑπάγειν de iis qui in acie succedunt pugnæ conserendæ caussa, ap. Polyb. 11, 16, 1. Id vero non dubitandum quin ἐπάγειν scribendum sit cum Gronovio : quo verbo alibi utitur Polybius.]

‖ Ὑπάγεσθαι, præter significationes supradictas, Subjugare significat ap. Lucianum, teste Budæo. [Dial. mar. 8, 1 : Δέον χειρώσασθαι μόνον, ὥσπερ τοὺς ἄλλους ὑπηγάγετο· Catapl. c. 9 : Μέχρι ἂν ὑπαγάγωμαι τοὺς Ἡσιόδας.] Sic autem et Philo De mundo dixit, Οὐδὲν παρὰ θεῷ μέλλον, τῷ καὶ τὰ τῶν χρόνων ὑπηγμένῳ

πέρατα, Qui in suam potestatem agit. In hac autem significatione optime respondet Lat. verbo Subigere, sicut et quum pro Cogi ponitur. [Thucyd. 7, 46 : Ἐς Ἀκράγαντα στασιάζοντα Σικανὸν ἀπέστειλαν, ὅπως ὑπαγάγοιτο τὴν πόλιν, εἰ δύναιτο, Ut urbem, si posset, in suam potestatem redigeret. Brunck. Ὑπάγειν εἰς δουλείαν Lucian. Apol. c. 3 : Ὡς μὴ ὑπ' ἀγνοίας σφᾶς αὐτοὺς εἰς δουλείαν ὑπάγοιεν.] ‖ Idem ὑπάγεσθαι pro Suadere affert e Xenoph. Anab. 2, [1, 18] : Ὁ δὲ Κλέαρχος ταῦτα ὑπήγετο, βουλόμενος, etc. ‖ Item ὑπάγεσθαι sine casu pro Insurgere, ut vult Bud., in hoc Xenoph. loco [Hell. 2, 3, 28] : Ἐξορμήσας ὑμᾶς τοῖς πρώτοις ὑπαγομένοις ἐς ἡμᾶς, δίκην ἐπιτιθέναι, Insurgentibus in nos, de triginta tyrannis loquens.

Ὑπαγωγεὺς, έως, ὁ, Instrumentum fabrile, ut volunt Pollux [7, 125 : Ἐργαλεῖα δὲ αὐτοῦ (τοῦ οἰκοδόμου) σὺν τοῖς ξυλουργικοῖς, ... ὑπαγωγεὺς, ᾧ παρέξεον, πέλεκυς, στάθμη, μολύβδαινα, κανὼν, διαβήτης· et 10, 147], et Aristoph. schol., sed de ejus usu non consentientes. Hunc vide in Av. [1148] : Καὶ νὴ Δί' αἱ νῆτται γε περιεζωσμέναι Ἐπλινθοφόρουν· ἄνω δὲ τὸν ὑπαγωγέα Ἐπέτοντ' ἔχουσαι κατόπιν, ὥσπερ παιδία, Τὸν πηλὸν ἐν τοῖς στόμασιν αἱ χελιδόνες. Ubi sunt qui Tomentum esse putent, aut aliquid hujusmodi, quod calones oneri supponunt, ut pulvini usum præstet, quale est quod Festus Cesticillum appellat [Cesticillus appellatur circulus, quem superponit capiti, qui aliquid est laturus in capite]. Quod convenit cum una ex interpretationibus quam affert, ut videlicet πῖλον significet : nam pro πηλὸν reponendum est πῖλον ex Suida. [Fallitur. Scholiastæ verba sunt hæc : Ὑπαγωγέα δὲ, τὸν ξυστῆρα, πλατὺ δέ ἐστι σιδήριον ᾧ ξύουσι τὸν πηλόν. Alius schol. : Ὁ δὲ ὑπαγωγεὺς, ὥς τινες, σιδηροῦν τι, οἷος πτυΐδιον, ᾧ χρῶνται οἱ κονιαταί· οἱ δὲ, ἐργαλεῖον οἰκοδομικὸν, ᾧ ἀπευθύνουσι τὰς πλίνθους πρὸς ἀλλήλας· τινὲς δὲ αὐτὸ παράξυστον καλοῦσιν· εἰ μὴ ἄρα πηλόν (πῖλον Suidæ edd. veteres et codd. duo : sed πηλόν cod. Paris. A) τινα ὑπαγωγέα καλοῦσι. Τοιοῦτον γάρ τι καὶ Ἕρμιππος ἐν τοῖς Τριμέτροις ἐμφανίζει. Hermippi versus corruptos, in quibus figurate dictum est, servavit Suidas : Ξύνεστι γὰρ δεσμῷ μὲν (οὗτος addit Meinek.) οὐδενὶ, τοῖσι (τούτοισι Meinek.) δ' ὑπαγωγεῦσι τοῖς ἑαυτοῦ (αὐτοῦ Meinek.) τρόποις. Hesych. : Ὑπ., πρὸς πλίνθων οἰκοδομὴν πηλός. Eustath. Opusc. p. 135, 80 : Τὸ ζωογόνον ... ὑφεδρεύει καὶ ὑποσμῦχον ζωπυρεῖται εἰς ἔαρ, ὅτε πάλιν ὡς δι' ὑπαγωγέων τινῶν ἐκθλιβόμενον ἀνατρέχει καὶ γεννᾷ τὰ πέρυσιν ἀγαθά. ‖ Ὑπαγωγεὺς, in re musica. Nicom. Geras. 2, 27, p. 148 : Ὥσπερ δὲ ἐν τῇ τοῦ μουσικοῦ κανόνος κατατομῇ χορδῆς μιᾶς τεταμένης ἡ αὐλοῦ μήκους ἑνὸς ἐκκειμένου τῶν ἄκρων ἀμετακινήτων ὑπαρχόντων, μεταλαμβανούσης δὲ τῆς μεσότητος ἐν μὲν τῷ αὐλῷ διὰ τρυπημάτων, ἐν δὲ τῇ χορδῇ δι' ὑπαγωγέως, ἄλλον ἐξ ἄλλου τρόπον ἀποτελεῖσθαι δύνανται αἱ προλεχθεῖσαι τρεῖς μεσότητες, ἀριθμητική τε καὶ γεωμετρικὴ καὶ ἁρμονικὴ, ἵνα εἰκότως καὶ ἐτυμώτατα ἂν καλοῖντο, διὰ τὴν τοῦ μέσου μετάστασίν τε καὶ μεταγωγὴν διαφόρως συντελούμεναι, κτλ. « Ὑπαγωγεὺς dicebatur Fulcrum, vel Ponticulus mobilis, canoni suppositus; μαγὰς vero, Ponticulus fixus, super quo citharæ nervi contendebantur. Schol. Ms. in Harm. Ptolem. 1, 8, quod Bullialdus ad Theon. Smyrn. p. 260 excitavit : Μαγὰς, ἡ μὴ ἀγομένη· ὑπαγωγεὺς δὲ, ὁ ἀγόμενος· καταχρηστικῶς δὲ καὶ (adde ἡ) μαγὰς λέγεται ὑπαγωγεύς. Sic Nicom. Harm. 1, p. 18 : Ἀπολῃφθείσης τῆς χορδῆς ὑπαγωγεῖ. Idem est, quod Theo Smyrn. 16, p. 107, ὑποβολεὺς vocat : Ἐπὶ γὰρ τοῦ κανόνος αἰσθητὸς ὢν ὁ ὑποβολεὺς πάντως ἕξει τι πλάτος, ubi Bulliald. annotat : Μαγὰς est Hemisphærium fixum, super quo chordæ ex altera parte tensæ sunt; ὑπαγωγεὺς est Hemisphærium mobile, quo utebantur in canone per numeros distributo, ut partes quaslibet interciperent chordæ illiusque sonum. Canonem quoque vocant πῆχυν. » Ast. Iamblich. In Nicom. Geras. p. 157, D : Καθάπερ δὲ ἐπὶ τοῦ κανόνος, τῶν ἐξάψεων μενουσῶν, ὁ ὑπ. μεθιστάμενος ποικίλας συμφωνίας ἀποτελεῖ. Hase.]

Ὑπαγωγὴ, ἡ, Subductio. [Photius p. 619, 20, et Etym. M. p. 777, 24 : Ὑπ. ἡ ταῖς ναυσὶ σκέπη καὶ προσόρμησις, οἷον ὕφορμός τις.] Et quidem in ea etiam significatione, qua dicit Celsus Subducere alvum : nam a Diosc. ὑπαγωγὴ κοιλίας appellatur quum alibi, tum 3, 30 : Βιβρώσκεται δὲ καὶ μετὰ χλωρῶν σύκων λείων, πρὸς ὑπαγωγὴν κοιλίας. Et subjungit, Σφοδρότερον δὲ καθαίρει μιγέντος αὐτῷ καρδαμώμου, ubi καθαίρει nihil est aliud quam κοιλίαν ὑπάγει. Est etiam [ὑποχώρησις, ut exp. Hesych., vel] ἀναχώρησις, quod fit, quum receptui canitur, ut ap. Thuc. [3, 97, quo loco utuntur Photius, Suidas s. v. Ὑπαγωγὰς et Etym. M. p. 777, 22] ἡ ὑπαγωγὴ opponitur τῇ διώξει, quæ quia interdum subdola est ad pelliciendum hostem in insidias, ideo ὑπαγωγὴ ponitur ἀντὶ ἀπάτης, Pro deceptione. Vel ideo dicta est ὑπαγωγὴ, quod ὑπάγω significat ἐξαπατῶ et pellicio, inquit Bud. [Plut. V. Alex. c. 66 : Ἡ διὰ τῶν ποταμῶν πρὸς τὴν θάλατταν ὑπ. μηνῶν ἑπτὰ χρόνον ἀνήλωσε· V. Æmil. Pauli c. 17 : Τῶν συνεχῶν τοῖς τελευταίοις καθ' ὑπαγωγὴν ἐξελιττομένων. Agathiæ exemplum 2, 21, p. 59, addit Suidas : Πέρα τοῦ μετρίου δειμαίνοντας ἐς ὑπαγωγὴν μετανίστασθαι. ‖ Deceptio, Illecebræ. Pollux 4, 50. Phot. et Suidas : Ὑπαγωγαὶ, ἀπάται. Demosth. p. 444, 23 : Ταύταις ταῖς ἐλπίσι καὶ ταῖς παρασκευαῖς καὶ ταῖς ὑπ. ‖ « Ὑπαγωγὰς Quintilian. Inst. 6, 3, 300, ad jocos gratos, et veluti boni stomachi documenta refert. Burmannus ad hunc l. Fraudes interpretatur. Gesnerus de Receptu quodam accipi posse arbitratur, qui διώξει opponatur, quum paullatim subducimus et recipimus nos, h. e. non contradicimus et locum cedimus. » Ernest. Lex. rhet. Theod. Mopsvest. Comm. in N. T. p. 36, 18 Fritzsch. : Καλὴ δὲ καὶ ἡ ὑπ. Hase.]

‖ Ὑπαγωγὴ, Submissio et succidua exceptio maris. Unde ὀχείαν ποιεῖσθαι ἐξ ὑπαγωγῆς. Aristot. H. A. 6, [29 : Ἡ δ' ἔλαφος τὴν μὲν ὀχείαν ποιεῖται τὰ πλεῖστα μὲν ἐξ ὑπαγωγῆς· οὐ γὰρ ὑπομένει ἡ θήλεια τὸν ἄρρενα πολλάκις, διὰ τὴν συντονίαν· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ὑπομένουσαι ἐνίοτε ὀχεύονται, καθάπερ τὰ πρόβατα. ‖ De pronomine tribus generibus subjecto Apoll. De synt. p. 206, 30 : Τῶν ἀντωνυμιῶν, αἳ γένος οὐ διακρίνουσαι ἀκόλουθον ἔχουσι τὴν ἐν τοῖς τρισὶ γένεσιν ὑπαγωγήν· φαμὲν γοῦν σὺ αὐτὸς, σὺ αὐτὴ κτλ.]

[Ὑπαγωγικὸς, ἡ, όν. Ὑπαγωγικὴ περίοδος, Periodus dilatata, πλατεῖα, extensa longius. Contraria est στρογγύλη καὶ πυκνὴ, Rotunda et constipata. Dionys. De vi dic. Demosth. c. 4, p. 964 et 1006, quo altero loco vulgo legitur ἐπαγωγικὴ, quod correxit Sylburgius, et Reiskius explicat Seductivam, h. e. sinuosam, in recessus excurrentem, et κολπώδη, ut mox. Nam τὸ ἐπαγωγικὸν alium sensum habet. V. s. v. Ἐπάγεσθαι. Ernest. Lex. rhet.]

Ὑπαγωγὸς, ὁ, ἡ, Subductivus, Vim habens subducendi, ut ὑπαγωγὸς κοιλίας ex Diosc. [2, 35] citatur, sicut et præcedens ὑπαγωγὴ κοιλίας, pro Vim habens subducendi alvum, vel Utilis ad subducendam alvum. Pro quo male alicubi legitur ἐπαγωγός. [Galen. vol. 18, part. 1, p. 250, 17 : Διὰ κλύσματος οὕτινος ὑπαγωγοῦ. Substantive id. vol. 19, p. 661, 9 : Ἔδωκαν ὑπαγωγὸν γαστρὸς, Medicamentum quo alvus subducitur. Hase. Aretæus p. 117 : Λαχάνων δὲ ἑφθῶν μὲν, ὁκόσα οὖρον καὶ κοιλίας ὑπαγωγά. Oribas. p. 18, 29, ubi codicis vitium κοιλίας ἐπαγωγὰ utrobique notavit Matthæi.]

[Ὑπαγωνιάω, Angor, Anxius sum. Phleg. Trall. Mirab. c. 3, p. 42 : Ὑπαγωνιῶντες καὶ ἐκπεπληγμένοι. Boiss.]

Ὑπάδω, Succino [Gl.], quo utitur Horat. Pollux [4, 63] προσάδειν, ἐπάδειν, ὑπάδειν, συνάδειν, conjungit, de sonis musicis loquens. [Aristoph. Ran. 874 : Ὑμεῖς δὲ ταῖς Μούσαις τι μέλος ὑπάσατε· quod schol. et Etym. M. p. 782, 4 per προάσατε explicant. V. Valck. Anim. ad Ammon. p. 219.] Lucian. De merc. cond. [c. 33] ὑπάδειν et τερετίζειν conjunxit, quæ Erasmus reddit Cantillare et garrire. [Id. De salt. c. 30 : Πάλαι μὲν γὰρ αὐτοὶ καὶ ἦδον καὶ ὠρχοῦντο· εἶτ' ἐπειδὴ κινουμένων τὸ ἆσθμα τὴν ᾠδὴν ἐπετάραττεν, ἄμεινον ἔδοξεν ἄλλους αὐτοῖς ὑπάδειν, ubi vertitur Succinere. G. Dind. Jo. Chrys. t. 1, p. 295, A : Καθάπερ ἐπὶ τῆς ὀρχήστρας ἐν τῷ χορῷ τῶν γυναικῶν ὁ τοῖς ὑπορχουμένοις ὑπάδων χορευτής. Hase. ‖ Forma poet. Ὑπαείδω. Callim. H. in Dian. 242 : Ὑπήεισαν δὲ λίγειαι λεπταλέον σύριγγες· in Del. 304 : Οἳ μὲν ὑπαείδουσι νόμον Λυκίοιο γέροντος· ubi α productum est, ut in simplici quoque verbo ἀείδω interdum fit. Cum tmesi Hom. Il. Σ, 576 : Λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδε· Od. Φ, 411 : Ἡ δ' ὑπὸ καλὸν ἄεισε· H. in Merc. 502 : Θεὸς δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδεν.]

[Ὑπαέριος, ὁ, ἡ, (Ion. Ὑπηέριος,) Subdialis. Ælian. N. A. 8, 26 : Ἡ τρυγὼν, οὗ φημι νῦν τὴν ὑπ., ἀλλὰ τὴν ἐν τῇ θαλάττῃ. Antip. Sidon. Anth. Pal. 6, 15 : Δίκτυα ... Πίγρης θῆκεν ὑπηερίων Πανί. ‖ « Subobscurus, Niger. Apoll. Rh. 4, 1577 : Κεῖνο δ' ὑπηέριον θείην Πελοπηΐδα γαῖαν εἰσανέχει πέλαγος. » Brunck.]

[Ὑπάετος, ὁ, Subaquila. Aristot. H. A. 9, 32 : Ἔτι δ' ἕτερον γένος (ἀετῶν) περκνόπτερος, λευκὴ κεφαλὴ, μεγέθει δὲ μέγιστος, πτερὰ δὲ βραχύτατα καὶ οὐροπύγιον πρόμηκες, γυπὶ ὅμοιος· ὀρειπέλαργος καλεῖται καὶ ὑπάετος· ubi alii codd. ὑπαιετὸς, edd. vett. γυπαίετος. Anton. Lib. c. 20, ex Bœo : Καὶ ἐγένετο Κλεῖνις μὲν ὑψιαιετός (scrib. ὑπαίετος ex tabula capitum in cod. ap. Bast. Ep. crit. p. 147)· οὗτός ἐστι δεύτερος ὀρνίθων μετὰ τὸν αἰετὸν etc. V. Schneid. ad Aristot. vol. 4, p. 148.]

[Ὑπαί. V. Ὑπό.]

Ὑπαιάζω, q. d. Sublamentor. Affertur ex Epigr. [Anth. Pal. 9, 372, secundum Planud. : nunc ex cod. Pal. restitutum ἐπαιάζοντα.]

[Ὑπαιδέομαι, Revereor. Xenoph. Hell. 5, 3, 30 : Ὑπηδεῖτο αὐτὸν, ὥσπερ εἰκὸς, πρεσβύτερον.]

[Ὑπαίετος. V. Ὑπάετος.]

Ὕπαιθα, Ex obliquo, Coram, Recta. Apoll. Arg. 2, [735] : Κατακέκλιται ἤπειρόνδε Κοίλη ὕπαιθα νάπη. Hom. Il. [O, 520, ubi v. Heyn.] : Ὕπαιθα λιάσθη, In obliquum declinavit, In anteriorem partem, VV. LL. [Ib. X, 241 : Ἡ δέ θ' ὕπαιθα φοβεῖται, de columba quæ accipitrem fugiens inferiora petit. De fluvio recta fluente Φ, 271 : Ὑπ. ῥέων. Cum genitivo constructum Il. Φ, 255 : Ὑπ. δὲ τοῖο λιασθεὶς φεῦγε, In obliquum ab eo deflectens. Σ, 421 : Αἱ μὲν ὑπ. ἄνακτος ἐποίπνυον, de puellis Vulcanum sub axillis sustinentibus.] Sic autem et Græci [V. Etym. M. p. 777, 43, Eustath. p. 1030, 20; 1234, 11; 1262, 61] exponunt εἰς τὸ πλάγιον, et εἰς τοὔμπροσθεν. [Mira corruptela ap. Hesych. Ὑπάσσεα (series literarum postulat ὕπαιθα), ἔμπροσθεν.]

[Ὑπαίθρειος. V. Ὑπαίθριος.]

[Ὑπαίθριον, et Ὕπαιθρον, τό. Glossæ : Ὑπαίθριον, Subdiale, Subdival; Ὕπαιθρον, Area, Subdivum, Subdival, Impluvium, Area. Pseudo-Herodiani Epimer. p. 140 : Ὕπαιθρον, τὸ ἄστεγον, καὶ εὔδιον.]

[Ὑπαίθριος, ὁ, ἡ, Subdialis. Herodot. 4, 7 : Ὃς ἂν ὑπ. κατακοιμηθῇ· 7, 119 : Ἡ στρατιὴ ἔσκε ὑπ., Sub dio agebat. Pind. Ol. 6, 104 : Αἰτέων νυκτὸς ὑπαίθριος. Thucyd. 1, 134. Plato Symp. p. 203, D. Æsch. Prom. 113 : Ὑπαίθριος δεσμοῖσι πασσαλευτὸς ὤν. Ubi probabilis est Blomfieldi emendatio ὑπαιθρίοις. Ὑπαιθρίων πάγων Ag. 335 : quo loco collato Sophocli Antig. 357 restituit Bœckh. : Πάγων ὑπαίθρεια (αἴθρια libri contra metrum) καὶ δύσομβρα φεύγειν βέλη· quemadmodum ἐπινύμφειος ἐπινίκειος Ἐφέσειος per diphthongum dixit idem poeta. Ἄγαλμα ὑπαίθριον Polyb. 16, 12, 3. Eurip. Andr. 226 : Ῥανίδ' ὑπαιθρίας δρόσου· ubi notanda terminatio feminina. (Τὰς ὑπαιθρίους dixit Plato Critia p. 117, A.) Theophr. H. Pl. 4, 11, 6 : Τιθέασιν ὑπαίθριον (τὸν ζευγίτην) ἐν τῷ λέμματι. Καρπὸς (βοτρύων) ὑπ. id. C. Pl. 1, 17, 3. Dio Cass. 51, 1 : Ἔδος τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπαίθριον· Exc. p. 43, 11 : Τῆς πρόσθεν ὑπαιθρίου διαίτης. G. D. Diod. Sic. 1, 48, 4 : Ὑπαίθριον βωμόν. Galen. vol. 14, p. 702, 13, de arcu pluvio : Ὑπ. ἶρις. Id. vol. 6, p. 94, 11, frictiones fieri τὰς μὲν ἐν ὑπαιθρίῳ, τὰς δὲ ἐν καταστέγῳ, nisi tamen leg. ἐν ὑπαίθρῳ. Conf. Bœckh. *Urk. über das Seew. des Att. St.* p. 66, 298, 335, 336 et 311, ubi tit. : Τριήρων ... τῶν ὑπαιθρί[ων] καὶ τῶν ἐκπλευ[κυ]ῶν. Hase.]

Ὕπαιθρος, ὁ, ἡ, i. q. ὑπαίθριος. [Phot. p. 619, 23, et Suidas : Ὑπαίθριον ὑπὸ τὸν ἀέρα· καὶ ὕπαιθρον ὁμοίως. Quibus Suidas Eunapii addit exempla, in quibus est ὑπαίθρων πραγμάτων et ὕπαιθρον μάχην. Ὕπαιθρος εὐνὴ Hippocr. p. 391, 38. Ὑπ. παραχείμασία est ap. Polyb. 3, 87, 2, et ὕπ. δυνάμεις 16, 12, 3. Ὑπ. δίαιτα Epictet. Diss. 3, 22, 87. Lucian. Demon. c. 1. Utraque forma Plutarchus aliique frequenter utuntur.] Unde [εἰς τὴν ὕπ. ἐξελθεῖν Dionys. A. R. 8, 63; 9, 14. Τῆς ὑπ. παραχωρεῖν 9, 6 : unde eidem 8, 68, restituendum : Ἐξῆγον εἰς τὴν (libri τὸν) ὕπαιθρον. Sext. Emp. p. 292 : Ἐπὶ τῆς ὑπ. Babr. 12, 13. G. D.] Ἐν ὑπαίθροις τόποις, Lucian., In locis quæ sunt sub dio, In locis subdialibus : ap. Diosc. Item ἐν ὑπαίθρῳ, Sub dio. [Antiphon p. 130, 29.] Xenopho [Mem. 2, 1, 6] : Εἶναι πλείστας πράξεις τοῖς ἀνθρώποις ἐν ὑπαίθρῳ. [Lucian. Hermot. c. 77. Τὸ ὕπ. τῆς αὐλῆς Sympos. c. 20.] Plur. autem ὕπαιθρα Polybium pro Castris dixisse putat Budæus. [Τὰ ὕπ. ap. Polyb. Quæ sub dio sunt, aperta loca, quibus in historia bellorum opponuntur urbs et castella, de cujus voc. usu multa collegit Casaub. ad 1, 12, 4. Ἀντιποιεῖσθαι τῶν ὑπ., Educere exercitum ex oppidis in castra ad bellum aperto marte gerendum, 1, 12, 4; 1, 15, 4; 1, 30, 6; 4, 8, 5. Κρατῆσαι τῶν ὑπ. 1, 40, 6. Τῶν ὑπ. ἐκχωρεῖν 1, 15, 7. Μάχεσθαι ἐν τοῖς ὑπ. 17, 3, 4. Ἡ ἐν ὑπαίθροις οἰκονομία, Belli administratio, 6, 12, 5. Ἐν τοῖς ὑπαίθροις, In bello, In castris, 6, 12, 7; 6, 34, 3. Πρῶτον εἰς ὕπαιθρον ἐξεληλυθὼς, Primum in bellum profectus, 10, 3, 4. Schweigh. Ἔννομος καὶ ὕπ. μάχη Eunap. ap. Suidam s. v. Νεωτερίζειν. Κοινὰ καὶ ὕπ. πράγματα id. s. v. Ὑπαίθριον. « Plut. V. Ag. et Cleom. c. 2 : Τὸ δὲ ἄγαν πανταχοῦ μὲν ἐπισφαλὲς, ἐν δὲ ταῖς πολιτικαῖς φιλοτιμίαις ὀλέθριον· ἐκφέρει γὰρ εἰς μανίαν καὶ παραφροσύνην ὕπαιθρον. Seager. Ceterum formam trisyllabam rejicit Phrynich. p. 251 (ab Thoma M. exscriptus p. 867) : Ὕπαιθρον μὴ λέγε, τὸ δὲ ὑπαίθριον τετρασυλλάβως· ubi Lobeck. : « Quod e Xenophonte aliisque (v. Schæf. ad L. Bos. Ellips. p. 484) afferunt ἐν ὑπαίθρῳ, id nunquam aliter scriptum reperi neque id fortasse excluserit Phrynichus. » G. D. Clem. Al. Protrept. 65, de Persis : Θύειν ἐν ὑπαίθρῳ τούτους ὁ Δίνων λέγει. Greg. Naz. t. 1, p. 248, C. Id. ib. p. 515, B : Κρείσσων ὕπ. πίστις πολυτελοῦς ἀσεβείας. Synes. p. 31, A : Ὑπ. εἶναι καὶ ἐναγώνιον. Hippiatr. p. 121, 19; 123, 14; 128, 28; 188, 3. Ib. p. 18, 24 : Ὕπαιθρον στήσεις τὸ ζῷον. De templis hypæthris vett. conf. C. Fr. Hermann. *Die Hypæthraltempel des Alterthums*, Gottingæ 1845, *in*-4°, et R. Rochett. *Journ. des Sav.* 1846, p. 669—677; 721—733; 1847, p. 105—120. Hase.]

[Ὑπαίθω, Succendo. Soph. Tr. 1210 : Καὶ πῶς ὑπαίθων σῶμ' ἂν ἰώμην τὸ σόν; Schol. Hom. Il. I, 123 : Αἴθων (λέβης) ἀπὸ τοῦ ὑπαίθεσθαι ἤτοι ὑποκαίεσθαι. ‖ Figurate de excitando amore Soph. fr. 312 : Μηροῖς ὑπαίθων (Ganymedes) τὴν Διὸς τυραννίδα.]

Ὑπαικάλλω, Subassentor, Subadulor, Clam assentor. [Hesych. : Ὑπαικαλλούσας, ὑποτρεμούσας (ὑποτρεχούσας Ruhnk.).] Apud Suid., Τὴν βασιλέως θεραπεύων καὶ ὑπαικάλλων Δάφνην [immo φάτνην. Ælian. N. A. 17, 17 : Ὑποσαίνουσι καὶ ὑπ. Seager. Adde 4, 45. Eustath. Opusc. p. 157, 1; 302, 20.]

[Ὑπαιλιχάζω. Hesych. : Ὑπαιλίχαζε, ἐκ πέτρας ὑποχώρει. Conf. Ἐκλιχάζω.]

[Ὑπαιλόχιοι, ἔθνος Μολοσσικόν. Ῥιανὸς ἐν τετάρτῳ Θεσσαλικῶν, Steph. Byz.]

Ὑπαινίττομαι, Subobscure declaro, s. innuo, Ænigmatice significo, αἰνιγματωδῶς ἐμφαίνω, inquit Hesych. A Bud. exp. Clam significo, in hoc Demosth. loco [p. 348, 6] : Ὑπηνίττετο δ' οὕτω που καὶ παρεδήλου τὸν Ὠρωπόν. Ego malim, ad exprimendam vim præpositionis ὑπὸ, interpretari, Subobscuris verbis innuo, vel Tacite verbis obscuris innuo, aut Tacite et obscure innuo, vel Tacite et occulte innuo. Observanda est autem hic præpos. παρὰ in παραδηλοῦν, juncto cum ὑπαινίττεσθαι, habetur in composito παραινίττεσθαι supra posito. Plutarch. De orac. def. [p. 426, D] : Ἡ δ' ἀπὸ στοιχείων ἔφοδος, ἣν αὐτὸς ὑπηνίξατο. [Idem Mor. p. 764, A, V. Rom. c. 8. Dionys. Art. rhet. 9, 7, p. 343 : Ἀχιλλέως λόγοι ὑπαινιττομένου εἰς Ἀγαμέμνονα. Ælian. V. H. 12, 1; Dio Cass. 73, 14; Himer. Ecl. 5, 24.] ‖ Apud Aretham identidem ὑπαινίττομαι pro Significo, Figurate dico, χαρακτηρίζω. Bud.

[Ὕπαιπα, τὰ, Hypæpa, oppidum Lydiæ. Strabo 13, p. 627; Pausan. 5, 27, 5; Ovid. Metam. 6, 13; 11, 153. Originem nominis explicat Steph. Byz. : Πόλις Λυδίας κτισθεῖσα ὑπὸ τὸ παρακείμενον ὄρος, ὑπὸ τὸ αἶπος. Idem adj. gentile memorat Ὑπαιπηνὸς, cujus exx. sunt in inscr. Eleusinia ap. Bœckh. vol. 1, p. 438, Appian. Mithr. c. 48, Tacit. Ann. 4, 55, Plin. H. N. 5, 29, 31. Alia attulit Wessel. ad Hierocl. Synecd. p. 659 (ubi nomen in Ὕπητα corruptum) et Keil. Anal. epigr. p. 96.]

Ὑπαίρω, Attollo, Elevo, in VV. LL. [Ὑποαίρομαι, Sublevo, Gl.] Bud. ὑπαίρειν τὸν ὅρκον pro προαίρειν poni dicit, ut ὑπάγω pro προάγω ponitur; sed nec

expositionem, nec exemplum addit. [Ὑπαίρω τὸν ὅρκον ἀντὶ τοῦ προαίρω scriptura vitiosa est apud Ammon. p. 140 pro Ὑπερῶ τὸν ὅρκον ἀντὶ τοῦ προερῶ, quod restituit Valcken. « I. q. ἐπαίρω, Erigo, Excito. Jo. Chrys. Homil. 16 in Matth. vol. 8, p. 191, C. » Anon.]

[Ὑπαισθάνομαι, Sentio, Animadverto. Themist. Or. 7, p. 89, D: Ἐγώ ποτε ὑπησθόμην καὶ τῶν Ἀσσυρίων γραμμάτων ταὐτὸ τοῦτο κομψευομένων. Aristæn. Epist. 2, 5. Theophyl. Hist. p. 38, D.]

Ὑπαΐσσω, Clam prosilio. Exp. et Subrepo ap. Hom. Il. B, [310]: Βωμοῦ ὑπαΐξας. Hesychius ὑπαΐξας vult esse ὑφορμήσας, ut ἀναΐξας antea dixi ab eo exponi ἀνορμήσας. [Nicand. Th. 455: Θάμνου ὑπαΐξας. Cum accus. Hom. Il. Φ, 126: Θρώσκων τις κατὰ κῦμα μέλαιναν φρῖχ' ὑπαΐξει ἰχθύς, i. e. emicabit supra aquarum superficiem. Per ὑποτροχάσεται exp. schol. Idem Philetæ Callistratique lectionem memorat φρῖχ' ὑπαλύξει non probandam. Aristarchus φρῖχ' ἐπαΐξει. Notandum autem α in ὑπαΐξει correptum, qua mensura verbi ἀΐσσω nusquam alibi Homerus, frequenter recentiores poetæque Attici usi sunt. Forma Attica Ὑπάσσω ap. Soph. Aj. 301: Ὑπάξας διὰ θυρῶν.]

[Ὑπαισχρος, ὁ, ἡ, Subturpis, Gl.]

[Ὑπαισχύνομαι, Suppudet me, Aliquantulum me pudet. Plato Lach. p. 179, C: Ταῦτα δὴ ὑπαισχυνόμεθα ... τούσδε.]

Ὑπαίτιος, ὁ, ἡ, Obnoxius crimini, s. facinori, Non insons, nec extra noxam. [Antiphon p. 117, 8: Ὑπ. ὑπὲρ ἐκείνων ἐσόμενος σαφῶς ἤδειν· p. 125, 34: Τοῦ ὑμετέρου ἁμαρτήματος ὑπ. γιγνόμεθα.] Philo V. M. 1: Ἀλλ' ὅγε κτείνων ἄνθρωπον, εἰ καὶ δικαίως καὶ ἀμυνόμενος καὶ βιασθεὶς, ὑπαίτιος εἶναι δοκεῖ. Synest. Epist. 44: Καὶ νῦν ἂν οὐχ ὑπαίτιος ὢν ἀκούῃς κακῶς. Dicitur etiam ὑπαίτιός εἰμί σοι, pro Obnoxius sum tibi, ut usus est Plaut., quum dixit, Ego tibi me obnoxium esse fateor, culpæ compotem. Xenopho [Mem. 2, 8, 5]: Τὸ ὑπαίτιον εἶναί τινι οὐ πάνυ προσίεμαι, quod in VV. LL. exp., Obnoxium cuiquam esse et reprehendi. [Arrian. Anab. 6, p. 250, 10: Ὑπ. τῇ ἐπιτιμήσει. Hemst. Frequens ap. Dion. Cass. aliosque recentiores.] Dicitur etiam ὑπαίτιός σοί εἰμι τοῦδε, q. d. Obnoxius tibi sum hujus rei. Pro quo posse dici existimo, Est quod me culpes hac de re, ut ὑπαίτιός σοί εἰμι vertere nos posse arbitror, Est quod me culpes, vel Culpa apud te non vaco, vel Reprehensionem a te mereor. Plut. [V. Pomp. c. 77]: Ὑπαίτιοι τῷ Πομπηΐῳ τῆς ἐκβολῆς, Qui culpam erga Pompeium de ejectione ejus commeruerant. [Cum infin. Xenoph. Anab. 3, 1, 5: Ὑποπτεύσας μή τι πρὸς τῆς πόλεώς οἱ ὑπαίτιον εἴη Κύρῳ φίλον γενέσθαι, Ne ei crimini daretur a civibus.] || Et substant. τὸ ὑπαίτιον, Culpa. Bud. in Epistt. pr. [Ὑπαίτιος σταφυλὴ, anonym. De signis mortis p. 363 meæ ed. Boiss.]

Ὑπαιτίως, Reddendo se crimini obnoxium, Reprehensionem merendo. [Pollux 3, 139: Ὑπ. ζῶντες Philo ap. Euseb. Præp. ev. p. 387, A.]

[Ὑπαιωρέω vitiose pro ὑπεραιωρέω, quod v.]

[Ὑπακμάζω vitiose pro ἐπακμάζω in fragm. Æliani ap. Suid. s. v. Ὕφει, quæ gl. recte abest ab libris melioribus: nam illata est ex v. Δᾳς, ubi recte scriptum ἐπακμαζούσαις.]

Ὑπακοὴ, ἡ, Obedientia, [Obauditio, Obtemperantia, Obsequium, Gl.] ut παρακοὴ est Inobedientia. Quæ eleganter a Paulo inter se committuntur Ep. ad Rom. 5, 19: Ὥσπερ γὰρ διὰ τῆς παρακοῆς τοῦ ἑνὸς ἀνθρώπου ἁμαρτωλοὶ κατεστάθησαν οἱ πολλοὶ, οὕτω καὶ διὰ τῆς ὑπακοῆς τοῦ ἑνὸς δίκαιοι κατασταθήσονται οἱ πολλοί. [Clem. Alex. p. 886: Ζῶντας κατὰ τὴν τοῦ εὐαγγελίου ὑπ. || Hymnus in ecclesia Græcanica, de cujus appellationis ratione haud bene constat, etiam apud ipsos Græcos, quorum sententias refert Goar. ad Euchолog. p. 57. Typicum Sabæ c. 2. Marcus Hierom. De dubiis Typicis c. 10: Ὁ ἄμωμος ἡ ὑπ. τοῦ ἤχου. Occurrit fere semper hæc vox post ἄμωμος, ita ut statim post hunc Psalmum dicatur. Ὑπακουστικὸν, τὸ, eadem notione in Martyrio S. Clementis n. 21. Hæc et alia Ducang.]

[Ὑπακολουθέω, Subsequor. Aristot. l. ab HSt. s. v. Προβαίνω citato: Οὐ προβαίνει τῷ ἀριστερῷ τὸ δεξιὸν, ἀλλ' ὑπακολουθεῖ. Philo vol. 1, p. 224, 9: Ὤτων ἁπάσαις φωναῖς ὑπακολουθούντων. Nisi utrobique ἐπακ. restituendum, ut ap. Xenoph. Hell. 5, 1, 21, ex codd. factum. Plut. V. Demosth. c. 7: Αὐτοῦ ἀπιόντος ὑπακολουθῆσαι Σάτυρον· ubi codex unus ἀκολουθῆσαι.]

[Ὑπακούος, ὁ, ἡ, Qui ex altero audivit, Interpres alterius. Apollon. Rh. 4, 1381: Μουσάων ὅδε μῦθος, ἐγὼ δ' ὑπακουὸς ἀείδω Ιερίδων.]

[Ὑπάκουσις, εως, ἡ, ap. Diod. 15, 10, ubi ὑπάκουσιν ex ὑπακούειν corruptum. V. Lud. Dindorf.]

[Ὑπακουστέον, Obediendum. Plato Epist. 7, p. 328, B: Πότερον εἴη πορευτέον καὶ ὑπ. ἢ πῶς. || Intelligendum, Accipiendum. Plato Soph. p. 261, D: Τὸ ποῖον ... περὶ τῶν ὀνομάτων ὑπ.; || Intelligendum, i. e. cogitatione addendum, sæpissime apud scholiastas aliosque grammaticos.]

[Ὑπακουστέω vitiose scriptum pro ὠτακουστέω, in libris multis Xenoph. Cyrop. 5, 3, 56.]

[Ὑπακουστικὸν, τὸ, i. q. ὑπακοὴ, quod v.]

Ὑπακούω, Aures præbeo ad audiendum, q. d. Aures subjicio loquenti ad excipiendum sonum, qua periphrasi utor ad exprimendam aliquatenus vim præpositionis ὑπὸ, Ausculto. Et Gall. *J'escoute*, Quod ita differt a verbo *Ouïr*, ut *Regarder* differt a *Voir*. Dicimus enim interdum *J'escoute si je l'orray point*: itidemque *Je regarde si je le verray*. Et similiter, *J'escoute bien, mais je n'oy rien*. Quum tamen alioqui *Escouter* interdum idem plane sit quod Audire, sive ab ἀκουστῶ, sive ab Ausculto sit derivatum. Hoc quidem certe v. Auscultare, eadem etiam de re dictum reperitur, de qua ὑπακούειν. Ut enim ap. Plaut. legimus Auscultare ad fores, et Auscultare ab ostio, sic ap. Græcos θυρωρὸς, Janitor, dicitur ὑπακούειν, ut ap. Plat. Phædone [p. 59, E]. Et quicunque ad fores accedit daturus illi, qui eas pulsavit, responsum, ὑπακούειν dicitur. Plut. [« immo Xenoph. » HSt. in Ms. Vindob.] Symposio [1, 11]: Φίλιππος δ' ὁ γελωτοποιὸς κρούσας τὴν θύραν, εἶπε τῷ ὑπακούσαντι εἰσαγγεῖλαι ὅστις τε εἴη καὶ διότι κατάγεσθαι βούλοιτο. [Demosth. p. 1149, 27: Ἐκέλευσε τὴν ἄνθρωπον τὴν ὑπακούουσαν μετελθεῖν αὐτὸν ὅπου εἴη. Theophr. Char. c. 4; Lucian. Icarom. c. 22 (et de ancilla, ut apud Demosth., Asin. c. 2). Schol. Aristoph. Ach. 394.] Eodem autem sensu atque adeo de re eadem usus est Lucas hoc verbo, Act. 12, [13]: Κρούσαντος δὲ τοῦ Πέτρου τὴν θύραν τοῦ πυλῶνος, προσῆλθε παιδίσκη ὑπακοῦσαι, ὀνόματι Ῥόδη. Ubi Erasm. ὑπακοῦσαι reddidit Ut subauscultaret. Alii simplici verbo, Ut auscultaret. Sunt autem qui malint Ut responsaret, quo Plautum legisse comperiantur. Quasi vero quicquid in antiquo illo poeta gratiam habet, id protinus ad usum nostrum eadem cum gratia transferri possit, nullaque illius vocabula aut loquendi genera pro obsoletis habenda sint. Ὑπακούειν certe in aliis itidem ll., i. e. in quibus alia de re agitur, exp. Auscultare: ut ap. Theocr. 7, [95]: Ἀλλ' ὑπάκουσον. [Eurip. Alc. 402: Ὑπάκουσον, ἄκουσον, ὦ μῆτερ, ἀντιάζω σε. Aristoph. Vesp. 273: Τί ποτ' οὐ πρὸ θυρῶν φαίνετ' ἄρ' ἡμῖν ὁ γέρων οὐδ' ὑπακούει; qui senex v. 319, τήκομαι μὲν, inquit, πάλαι διὰ τῆς ὀπῆς ὑμῶν ὑπακούων.] || Ὑπακούω, Respondeo, q. d. Aurem præbeo, deinde Respondeo, ap. Homerum et Theocr. Ita enim Od. Δ, [281]: Ἀκούσαμεν, ὡς ἐβόησας. Νῶϊ μὲν ἀμφοτέρω μενεήναμεν ὁρμηθέντε, Ἢ ἐξελθέμεναι, ἢ ἔνδοθεν αἶψ' ὑπακοῦσαι, quod et Eust. exp. ἀποκρίνεσθαι. [Xenoph. Cyrop. 8, 1, 18: Ὁ Κῦρος πολὺν μὲν χρόνον οὐκ ἐσχόλαζε τοῖς τοιούτοις ὑπακούειν, ἐπεὶ δὲ ἀκούσειεν αὐτῶν, πολὺν χρόνον ἀνεβάλλετο τὴν διαδικασίαν.] Theocr. autem 13, [59]: Τρὶς μὲν Ὕλαν ἄϋσεν ὅσον βαρὺς [βαθὺς] ἤρυγε λαιμὸς, Τρὶς δ' ἄρ' ὁ παῖς ὑπάκουσεν, ἀραιὰ δ' ἵκετο φωνή. Huc videtur posse referri et Luciani illud [Navig. 11], Ὑπακούσῃς ἡμῖν ἐμβοῶσιν. [Aristoph. Lys. 878: Ἀλλὰ τῷ γοῦν παιδίῳ ὑπάκουσον· οὗτος, οὐ καλεῖς τὴν μαμμίαν; Epict. Enchir. c. 11: Ὅταν δὲ καλῇς τὸν παῖδα, ἐνθυμοῦ ὅτι δύναται μὴ ὑπακοῦσαι, καὶ ὑπακούσας μηδὲν ποιῆσαι ὧν θέλεις. Kust.] Sic et in libro Job aliquoties usi sunt qui vocandi putantur LXX Interpretes, ut c. 14, [15]: Καλέσεις, ἐγὼ δέ σοι ὑπακούσομαι. Et 19, [16]: Θεράποντά μου ἐκάλεσα, καὶ οὐχ ὑπήκουσέ μοι. Sumpta est autem hæc signif. ex consequente, quia, postquam aurem præbuimus nos vocanti, aut quovis modo nos

compellanti, respondere solemus. [De amico qui vocatus ad cœnam recusat, Athen. 6, p. 247, D : Μένανδρος περὶ φίλου λέγων οὐχ ὑπακούοντος γάμων δείπνῳ.] ‖ Ὑπακούω, inquit Camer., dicitur et accusator et advocatus, quum facta potestate dicendi et rogatus in medium procedit. [Diodor. 1, 92 : Ὅταν δὲ μηδεὶς ὑπακούσῃ κατήγορος.] Demosth. De falsa leg. [p. 423, 17] : Ἠτίμωσεν ὑπακούσαντά τινα αὐτοῦ κατήγορον. Ibid. paucis interjectis [p. 434, 15] : Ἐπὶ μὲν τῆς πρώτης ψήφου οὐδ' ὑπακοῦσαι καλούμενος ἠθέλησας. Quam signif. hic posui quod affinis proxime præcedenti esse videatur. [De teste qui ab actore vocatus comparet, Æschin. p. 7, 21, 33; Isæus p. 49, 25. De accusato coram judicibus comparente Philochor. ap. Dionys. De Dinarcho c. 3 : Τοὺς μὲν οὐχ ὑπομείναντας τὴν κρίσιν ἐνεθανάτωσαν τῇ ψήφῳ, τοὺς δ' ὑπακούσαντας ἀπέλυσαν. « De respondente ad interrogata Andocid. p. 15, 12 : Οὐδεὶς ὑπήκουεν· ib. 19 : Ὑπήκουσα δὲ μὴ, Non agnovi me fecisse. Ib. 1, 21, 23, contrarium ὁμολογῆσαι bis. » Valck.]

‖ Ὑπακούω, Sum dicto audiens, Ausculto, Morem gero, Pareo [Herodot. 3, 148 : Οἱ δ' ὑπακούσαντες ἐξεκήρυξαν Μαιάνδριον· 4, 119], cum gen. et cum dat. Herodot. [3, 101] : Δαρείου βασιλῆος οὐδαμᾶ ὑπήκουσαν. [Plato Leg. 4, p. 708, D : Ὑπακοῦσαι μέν τινων νόμων καινῶν τάχα ἂν ἐθελήσειε μᾶλλον· Soph. p. 217, D : Πάντες γὰρ ὑπακούσονταί σοι πράως.] Thuc. [4, 56] : Ὅτι Ἀθηναίων ὑπακούοντες, ὅμως πρὸς τὴν Λακεδαιμονίων γνώμην ἀεὶ ἔστησαν, ubi Ἀθηναίων ὑπακούοντες non simpliciter significat Atheniensibus parentes, sed Qui in Atheniensium ditione sunt ac potestate, vel Atheniensibus subjecti. Pro quo dicitur et ὑπήκοοι. [Id. 2, 62 : Ἀναγκαῖον ἢ εἴξαντας εὐθὺς τοῖς πέλας ὑπακοῦσαι ἢ κινδυνεύσαντας περιγενέσθαι. Cum infin. Diodor. Exc. p. 568, 86 : Οὐδεὶς ὑπήκουσε προσενεγκεῖν τὰς χεῖρας τοῖς ἀναγκαιοτάτοις.] Et cum gen. rei, ut ap. Theophr. C. Pl. 5, 4, [2] : Ἀσθενέστερον γὰρ ὂν, μᾶλλον ὑπήκουσε τοῦ ψύχους. Ubi ὑπακούειν τοῦ ψύχους ad verbum Parere s. Cedere frigori, capitur pro Obnoxium esse frigori. Sic Gall. *Estre suject* utramque harum verbi ὑπακούειν significationum complectitur. [Similiter ὑπ. τῶν ἐμπήξεων ib. 5, 12, 9. Cum dat. 1, 15, 1 : Ταῖς ὥραις τάχιον ὑπακούει καὶ εὐθὺς ποιεῖται τὰς ἐκβλαστήσεις· et ὑπ. τῷ ἀέρι 2, 12, 1. Thucyd. 5, 98 : Τῷ ὑμετέρῳ ξυμφόρῳ ὑπακούειν πείθετε. « Hippocr. p. 1221, D : Πταρμικῷ ὑπήκουσε, i. e. Sternutatorio medicamento est excitata. Τοῖς προσφερομένοις δυσκόλως ὑπ., Oblata ægre admittere, p. 1086, B. De morbo qui curationi cedit p. 112, A : Βαρύτατα ὑπακούει. » Foes. Figurate Pind. Ol. 3, 44, αὐγαῖς ἡλίου ὑπακούειν, Radiis solis expositum esse. De lapide vel ære in quo facies hominis ad vivum est expressa, Callistr. Stat. p. 904 : Ὁ χαλκὸς ὑπήκουσε ἐθέλοντι τῷ εἰδώλῳ γαυρῶσαι· 892 : Ὁ λίθος πλοκάμων ὑπήκουσε τοῖς μιμήμασι· et p. 894.] Frequentior est cum dat. constructio, qua et ipsa Thuc. alibi utitur, ut, ἄλλοις ὑπακούσωμεν. [Æschin. p. 17, 42 : Εἰ μὴ καὶ ἐμὲ δεῖ ὑπακούειν τοῖς ὄχλοις μὴ Δημοσθένην καλούμενον, ἀλλὰ Βάταλον.] Sic Demosth., Ὑπακούσομαί σοι, et, Οὐ γὰρ ἂν ἄλλῳ γ' ὑπακούσαιμεν. Sic et ap. Aristoph. Nub. [360, cujus illa sunt verba Οὐ γὰρ ... ὑπακούσαιμεν. ‖ Fidem habeo. Xenoph. Ages. 3, 4 : Κότυς ... βασιλεῖ οὐχ ὑπήκουσε δεξιὰν πέμποντι ... Ἀγησιλάου δὲ σπονδαῖς πιστεύσας...] Jungitur et cum dat rei, necnon cum πρὸς habente accus., ut ap. Demosth. Pro Ctes. [p. 296, 8] : Τὸν δὲ ὑπακούειν τοῖς ἐπιταττομένοις ἀποφηνάμενον Κύρσιλον. Plut. Lycurgo [c. 17] : Αἱ γὰρ ἰσχναὶ καὶ διάκεναι [διάκενοι] μᾶλλον ἕξεις ὑπακούουσι πρὸς τὴν διάρθρωσιν. [Diodor. 16, 85 : Ὁ Δημοσθένης ὑπήκουσε προθύμως πρὸς τὴν χρείαν· 12, 75 : Πολλῶν πόλεων ὑπακουουσῶν πρὸς τὴν κοινὴν ἐλευθερίαν. Harpocrat. s. v. Κλητῆρες : Ὅταν μὴ ὑπακούωσι πρὸς τὴν μαρτυρίαν ἐν τοῖς δικαστηρίοις. « Cum εἰς Polyæn. 1, 27, 3 : Οἱ δὲ ... εἰς τὴν ἀποικίαν τὴν ἐν Συρακούσαις ὑπήκουσαν. » Valck.] Dicitur et ὑπακούω τοῦτο, pro κατὰ τοῦτο. [Thucyd. 1, 29 : Κορίνθιοι δὲ οὐδὲν τούτων ὑπήκουον. Xenoph. Cyrop. 2, 2, 3 : Τοῦτό γε ὑπήκουσεν.] Et cum personæ etiam dat., ὑπακούω σοι τοῦτο, ut ὑπήκουον τἄλλα, ap. Thuc. [Plato Leg. 6, p. 774, B : Μηδεὶς ὑπακουέτω μηδὲν αὐτῷ ἑκὼν τῶν νέων.] Citatur et ex alio innominato, Φόβῳ σοι τοῦτο ὑπακούω. [Dionys. A. R. 6, 62 : Ὡς φόβῳ ὑπακούσαντες καὶ τὰ πρῶτα.] Metaphorice autem dicitur res etiam aliqua nobis parere, pro Succedere ex animi sententia. Lucian. [Icarom. c. 10] : Ἐπειδὴ ὑπήκουέ μοι τὸ πρᾶγμα. [Strabo 9, p. 399 : Τῆς μεταλλείας ἀσθενῶς ὑπακουούσης. Claud. Jul. ap. Steph. Byz. s. v. Δῶρος : Ὡς ὑπήκουεν αὐτοῖς τὰ τῆς ἐργασίας. Hemst.]

‖ Ὑπακούειν τοῖς λόγοις, ap. Plat. Leg. 10, [p. 898, C] Orationis sensum assequi et mente comprehendere : fortasse, inquit Cam., translato ab janitoribus verbo, qui dicuntur ὑπακούειν, Cognoscere quis adsit et intromitti velit, et respondere quærentibus ab ostio, etc. De hac enim signif. modo dixi. [Plato Epist. 7, p. 327, A : Οὕτως ὀξέως ὑπήκουσε καὶ σφόδρα ὡς οὐδεὶς πώποτε. ‖ Intelligo, Accipio. Plato Phileb. p. 31, C : Κοινὸν τοίνυν ὑπακούωμεν δὴ τῶν τεττάρων τρίτον ἐλέγομεν· eodemque sensu ὑπακουστέον in loco s. h. v. allato.] ‖ Ὑπακούειν, inquit Idem, Intelligere, quum aliquid extrinsecus cogitatione assumitur : vulgo Subaudire vocant. Ptolem. Μεγ. συντάξ. 1 : Καὶ ἐπὶ τῶν ἑξῆς δὲ λαμβανομένων περιφερειῶν τὸ ὅμοιον ὑπακουέσθω. Exempla hujus signif. et ap. gramm. passim extant. [Apollon. De synt. p. 153, 29 : Πρὸς τὴν ὑπακουομένην τρίτου προσώπου εὐθεῖαν· 48, 5 : Πρὸς τὸ ὑπακουόμενον τὸ σχῆμα ὑπήκουσεν. Non raro ἔξωθεν additur, ut ap. eund. p. 27, 23 : Ὥστε πρὸς τὸ ὑπακουόμενον ἔξωθεν τὸ ἄρθρον ἀνατείνεσθαι.]

‖ Ὑπακούειν, pro simpl. ἀκούειν [Non pro simplici ἀκούειν, sed Auscultandi significatione, quæ propria est composito ὑπακούειν]. Hom. Od. Ξ, 484 : Καὶ τότ' ἐγὼν Ὀδυσῆα προσηύδων ἐγγὺς ἐόντα, Ἀγχῶνι νύξας· ὁ δ' ἐμμαπέως ὑπάκουσε. Ubi Eustath. ἤγουν ἁπλῶς ἤκουσε. Sic et Il. Θ, [4] : Αὐτὸς δέ σφ' ἀγόρευε· θεοὶ δ' ὑπὸ [var. lect. ἅμα] πάντες ἄκουον. Ubi idem schol. videri dicit esse pro simplici ἀκούειν. [Hymn. Hom. in Ven. 180 : Ὡς φάθ', ὁ δ' ἐξ ὕπνοιο μάλ' ἐμμαπέως ὑπάκουσεν. Æschin. p. 61, 32 : Τῶν Ἑλλήνων ὅσοις ἐπιμελὲς γέγονεν ὑπακούειν τῆσδε τῆς κρίσεως, i. e. Auscultare, interesse judicio audiendi caussa. Plato Gorg. p. 487, C : Καί ποτε ὑμῖν ἐγὼ ὑπήκουσα βουλευομένων. Sed hic e libris optimis ἐπήκουσα scribendum.] In VV. LL. ex Aristoph. [Nub. 263] citatur εὐχῆς ὑπακούειν pro Audire preces. [Codd. Rav. et Ven. ἐπακούειν, quod de diis potius dicitur preces exaudientibus quam de hominibus auscultantibus, unde ib. 274, in precibus ad Nubium chorum factis, Ἐπακούσατε δεξάμεναι θυσίαν καὶ τοῖς ἱεροῖσι χαρεῖσαι, hoc rursus præferendum videtur Rav. et Ven. scripturæ ὑπακούσατε.] Fortasse autem potius ponitur pro Exaudire. [Fallitur.]

[Ὕπακρος, ὁ, ἡ, Pæne summus, Primario proximus, Pæne perfectus. Plato Amat. p. 136, A : Καὶ οὕτω γίγνεσθαι περὶ πάντα ὕπακρόν τινα ἄνδρα τὸν πεφιλοσοφηκότα. Ib. p. 136, C : Ποῦ καὶ χρήσιμοι ἡμῖν εἰσιν οἱ ὕπακροι οὗτοι. Ib. D : Τὸν ὕπακρον ἐκεῖνον τὸν φιλόσοφον· 138, E : Λέγωμεν πένταθλον αὐτὸν δεῖν εἶναι καὶ ὕπακρον, τὰ δευτερεῖα δ' ἔχοντα πάντων τὸν φιλόσοφον. Longin. De subl. 34, 1 : Ἔστι γὰρ (Ὑπερείδης) αὐτοῦ (Δημοσθένους) πολυφωνότερος ... καὶ σχεδὸν ὕπ. ἐν πᾶσιν.]

[Ὑπακτέον, Procedendum. Etym. M. p. 777, 26, et Zonaras : Ὑπακτέον, πορευτέον (sic etiam Phot. p. 619, 24), ἐκ τοῦ ἄγω ἀκτέον, καὶ ὑπακτέον. Ex Clem. Alex. Pædag. 3, p. 288, et Geopon. 16, 5, 6 (?) citat Kallius.]

[Ὑπακτικὸς, ἡ, ὸν, Vim ciendi, subducendi (velut alvum) habens. Athen. 3, p. 92, B, ex Mnesitheo Atheniensi De comestibilibus : Διόπερ ὠμὰ μὲν ἐσθιόμενα, κοιλίας ἐστὶν ὑπακτικὰ διὰ τὴν ἁλυκότητα.... Διόπερ αἱ μὲν ὑγρότητες, ἐν αἷς ἂν ἐψηθῇ τι τῶν ὀστρέων, ταρακτικαὶ καὶ ὑπακτικαὶ κοιλίας εἰσίν· 8, p. 357, F : Βελτίω δ' ἐστὶν ἑψόμενα, τῆς δὲ κοιλίας ἐστὶν ἀνωμάλως ὑπακτικά· 358, A : Τῆς μὲν κοιλίας καὶ τῆς οὐρήσεως ὑπακτικώτερα ταῦτ' ἐστὶν ἐκείνων.]

[Ὑπάκυρις, ὁ, Hypacyris, fluvius Sarmatiæ. Herodot. 4, 47 et 55.]

[Ὑπαλγέω, Subdoleo. Ex Hippocrate affertur. Vitiose pro ὑπεραλγέω in libris quibusdam Æliani N. A. 2, 43.]

[Ὑπαλεαίνω, Nonnihil calefacio. Ælian. N. A. 15, 12 : Τὰ ῥόδα πρὸς τὴν εἵλην ὑπαλεανθέντα καὶ ἐκκύψαντα τῶν καλύκων. Nam sic ex cod. Vat. correctum quod olim legebatur ὑπαλεασθέντα.]

Ὑπάλειμμα, τὸ, Quod sublinitur. In VV. LL. Sublitio, Inunctio.

Ὑπάλειπτον, τὸ, Quod illinitur, ὑπάλειμμα. Galen. [Lex. Hippocr. p. 582] ὑπάλειπτον exp. ἔγχριστον φάρμακον. [Hippocr. p. 881, B : Μαλθακῷ πυρὶ καθέψειν ἕως ἂν δοκέῃ καλῶς ἔχειν τὸ πάχος ὡς ὑπάλειπτον.] Sunt qui ὑπάλειπτον ap. Hippocr. Π. γυναικ. esse scribant Medicamentum quod specillo illinitur. Vocatur autem Specillum ὑπάλειπτρον, vel potius Specillum ὑπαλείπτρου nomine comprehenditur, ut mox docebo.

[Ὑπαλειπτρὶς, ίδος, ἡ, Specillum, quo ad illinendum utimur. Hippocr. p. 263, 36 : Μήλην ὑπαλειπτρίδα καθιέναι ἐς τὸ στόμα τῆς μήτρης.]

Ὑπάλειπτρον, τὸ, Illitorium, Id quo ad illinendum utimur, s. Specillum, s. Spathe, sive Διαπύρηνον, ut scribit Galen. [vol. 12, p. 360.] Qui et in Exegesi Gloss. Hippocr. [p. 582] ὑπάλειπτρον esse scribit ἐλασμάτιον ᾧ ἄν τις ὑπαλείψαιτο τοὺς ὀφθαλμούς. Hippocr. De morb. mul. 2 [p. 661, 32] : Καὶ προστιθέναι ἄσσα μαλθάσσει τὸ στόμα, καὶ ὑπάλειπτρον καθιέναι. [Adde p. 788, B ; 802, 39.] In VV. LL. ὑπάλειπτρον exp. peculiariter Specillum, μήλη. Apud Erotian. [p. 256 et ap. Galen. l. c. in libris quibusdam] ὑπάλιπτον legitur, mendose ut opinor.

Ὑπαλείφω, Sublino, Subterungo, et Subungo. [Plato Lach. p. 185, C : Εἴτε χρὴ αὐτὸ (τὸ ἔλαιον) ὑπαλείφεσθαι εἴτε μή. Aristot. Probl. 38, 3 : Ὑπαλειφθὲν ἔλαιον.] Ὑπαλείφειν ὀφθαλμοὺς, Sublinere oculos, ut qui fuco utuntur. Gregor. De hom. : Οὐδέ τινος μέλανος ὑπογραφὴ ὀφρύν τε καὶ ὀφθαλμοὺς ὑπαλείφουσα. [Forma media Aristoph. Pac. 897 : Καὶ παγκράτιόν γ' ὑπαλειψαμένοις νεανικῶς παίειν· fr. 181 : Ὀφθαλμιάσας ... ὑπαλειφόμενος παρ' ἰατρῷ. Comicus ap. Plut. V. Pompeji c. 53 : Ὡς ἄτερος πρὸς τὸν ἕτερον ὑπαλείφεται (pugnaturus cum eo) τὼ χεῖρέ θ' ὑποκονίεται. Dio Cass. 68, 15 : Τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπηλείψατο.] Unde et pass. ὑπαλείφεσθαι, de iisdem ap. Xen. [OEc. 10, 5] : Τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπαλειφόμενος ἀνδρεικέλῳ. Sed et ὀφθαλμοὶ ὑπαληλιμμένοι opponuntur τοῖς ὑγιαίνουσιν, ap. Eund. [OEc. 10, 6]. Aristophanes autem jocans dixit Acharn. [1029] ὑπαλείφειν τοὺς ὀφθαλμοὺς non ἀνδρεικέλῳ, aut alia re hujusmodi, sed εἰρήνῃ. [Plut. Mor. p. 521, C : Ἰδὼν ἄλλον ὑπαλειφόμενον ἢ καταπλαττόμενον. « De vaporibus qui rigant atque humectant, Gregor. Nyss. vol. 1, p. 69, A, membranam cerebrum ambire περιπτυσσομένην ἐν ἑαυτῇ τὸν ἐγκέφαλον καὶ τοῖς ἐκεῖθεν ἀτμοῖς ὑπαλειφομένην· p. 134, C : Ἡ ἀπ' ἐκείνου ἀνάδοσις ὑπαλείφει τὸν περιεκτικὸν τοῦ ἐγκεφάλου ὑμένα. Unde metaphorice sicut Imbuere apud Latinos. Ignatius Epist. p. 19, A : Ἐμὲ γὰρ ἔδει ὑφ' ὑμῶν ὑπαλειφθῆναι πίστει, νουθεσίᾳ, ὑπομονῇ. » Hase ad Leon. Diac. p. 416. Cum locis Gregorii Nyss. comparanda quæ de hoc usu verborum ὑπαλείφειν, ἐπαλείφειν et περιαλείφειν ex Galeno aliisque medicis collegit Greenhill. ad Theophilum p. 308.] ‖ Ὑπαλείφειν, ut de ἐπαλείφειν supra dictum est, metaphorice pro Incitare, Concitare, ut Deus martyres ad tormenta patienda, ap. Aretham. [Leo Diac. p. 20, 9 : Λόγοις ὑπαλεῖψαι τὴν στρατιάν.]

[Ὑπάλειψις, εως, ἡ, Illitio. Hippocr. p. 689 extr.; Theophr. De sudor. c. 39.]

[Ὑπαλεύω. HSt. s. v. Ἀλεύω :] Item compositum Ὑπαλεύομαι, [Evito, Declino. Hom. Od. O, 275 : Τῶν ὑπαλευάμενος θάνατον καὶ κῆρα μέλαιναν. Per φυλαξάμενος exp. Hesych.] ap. Hesiod. Op. [760] : Βροτῶν ὑπαλεύεο φήμην. [Ὑπαλεύασθαι ib. 557.]

Ὑπαλλαγὴ, ἡ, Immutatio. [Submutatio, Gl. Philo vol. 1, p. 13, 17 : Ὡρῶν τῶν ἐτησίων ὑπαλλαγάς. Eurip. Hel. 293 : Γάμους ἑλομένη τῶν κακῶν ὑπαλλαγάς. Recte Matthiæ ἀπαλλαγάς. Theophr. C. Pl. 2, 19, 6 : Αἱ κατὰ γένη ὑπαλλαγαί· ubi παραλλαγαὶ scribendum ex cod. Urbin. ‖ De immutatione generis, sensu grammatico, Apoll. De synt. p. 209, 9 : Ἔνθεν γνωρίζεται τὸ « κλυτὸς Ἱπποδάμεια » καὶ « ἄγριον ἄτην » ἐν ὑπαλλαγῇ γένους καθεστῶτα.] Et peculiariter ita vocatur schema, per quod oratio immutata et inversa vice s. serie profertur, ut Dare classibus austros, pro Dare classes austris. [‖ Alexander in Walzii Rhett. vol. 8, p. 468 : Τοῦτο τὸ σχῆμα (ἐπιτίμησις, a quibusdam ὑπαλλαγὴ appellata) γίνεται ... κατὰ τίνας τρόπους· ἢ γὰρ ἐπιτιμήσαντες τῇ πρώτῃ λέξει ἐλάβομεν, ὡς Δημοσθένης « ὀψὲ γάρ ποτε, ὀψὲ λέγω· χθὲς μὲν οὖν καὶ πρώην » etc. Conf. Zonæum ib. p. 689, anon. p. 712, Quintilian. Inst. 8, 6, 23, Ciceron. Orat. c. 27. Dionys. De comp. verb. c. 3, vol. 5, p. 15 : Οὔτε ὑπαλλαγαὶ οὔτε καταχρήσεις οὔτ' ἄλλη τροπικὴ διάλεκτος οὐδεμία.]

Ὑπάλλαγμα, τὸ, Commutatio subsidiaria, Res succedanea, et quæ vicem alterius præbet, quasi τὸ ἀντιβαλλόμενον. [Pignus, Gl.] Aristot. Ethic. 5, [8] : Οἷον δ' ὑπάλλαγμα τῆς χρείας τὸ νόμισμα γέγονε κατὰ συνθήκην, Est nummus veluti pro indigentia succedaneus, hominum instituto et civili consensu; quia succedit loco rei, qua nobis opus est. [Adde Porphyr. De abst. 2, 27, p. 150. Gramm. in Bekk. Anecd. p. 423, 12 : Ἀπετίμησεν, καὶ ἀπότιμησις, καὶ ἀποτίμημα. Εἰώθασιν οἱ τῇ γυναικὶ γαμουμένῃ προῖκα διδόντες αἰτεῖν παρὰ τοῦ ἀνδρὸς ὥσπερ ἐνέχυρόν τι τῆς προικὸς ἀντάξιον, ὃ νῦν ὑπάλλαγμα λέγεται· ἐκλήθη δὲ τὸ ὑπάλλαγμα ἀποτίμημα, διότι ἐτιμᾶτο πρὸς τὴν προῖκα, ἵνα μὴ ἔλαττον ᾖ, ἀλλὰ πλέον αὐτῆς. Reprehendit Phrynich. 306 ed. Lob. : Ὑπ. ἀμαθῶς τινες ἀντὶ τοῦ ἐνέχυρον.]

Ὑπαλλακτικὸς, ἡ, ὸν, Permutativus, Alternativus, ut ὑπαλλακτικὴ στάσις ap. rhetores, Status causæ alternativus. [‖ Adv. Ὑπαλλακτικῶς, Ammon. p. 103 : Φασὶ δὲ οὕτως ὀλίγην τὴν μικρὰν ὑπ.]

[Ὑπαλλάσσω s.] Ὑπαλλάττω, Muto, Immuto. [Plut. Mor. p. 930, B : Ὑπαλλάττουσιν αἱ ὄψεις τὴν ἀνάκλασιν. Aristid. vol. 1, p. 222 : Ἐπέρχεταί μοι τὸ Ὁμηρικὸν εἰπεῖν μικρὸν ἐπὶ τῆς τελευτῆς ὑπαλλάξαντι (posito ἀρχή pro αὐλή). De nomine concreto in abstractum mutato, Pollux 8, 138 : Εἴποι ἄν τις τοὺς πρέσβεις ὑπαλλάττων τὴν πρεσβείαν. ‖ Permuto. Pollux 7, 44 : Ἀμεῖψαι ἐσθῆτα καὶ ὑπαλλάξαι. Polyb. 5, 8, 9 : Τὰ μὲν πολυτελῆ (τῶν ὅπλων) καθαιροῦντες ἀπεκόμιζον, τινὰ δ' ὑπήλλαττον. Lucian. Solœc. c. 10 : Ἆρ' οὖν καὶ τοῦτο κατανοεῖς, ὅτι τὸ ταῦτα ὑπαλλάττειν (permutare) σολοικίζειν καλοῦσιν; Σ. Ἀλλὰ νῦν εἴσομαι. Λ. Αὐτὸ δὲ τὸ ὑπαλλάττειν; Σ. Ἐμοὶ μὲν ταυτὸν λέγειν δόξει. Λ. Καὶ πῶς ἂν εἰ ταυτὸν τῷ ὑπαλλάττειν τὸ ἐναλλάττειν, εἴπερ τὸ μὲν ἑτέρου πρὸς ἕτερον γίγνεται, τοῦ μὴ ὀρθοῦ πρὸς τὸ ὀρθὸν, τὸ δὲ τοῦ μὴ ὄντος πρὸς τὸ ὄν. Σ. Κατέμαθον ὅτι τὸ μὲν ὑπαλλάττειν τὸ μὴ κύριον ἀντὶ τοῦ κυρίου λέγειν ἐστὶ, τὸ δ' ἐναλλάττειν ποτὲ μὲν τῷ κυρίῳ, ποτὲ δὲ τῷ μὴ κυρίῳ χρῆσθαι.] Apud Galen. pro Muto identidem : ut, Ὑπαλλάττων ἀεὶ τὸ ἐπικείμενον ὀθόνιον. Gregor. In Jul. : Καὶ ῥᾳδίως ἑαυτὸν ὑπαλλάττων τοῖς εἴδεσιν, In alias aliasque formas immutans. ‖ Ὑπαλλάττω sæpe etiam pro ἀνταλλάττω, Unum loco alterius pono s. exhibeo. Vide et in Ὑπαλλαγὴ proxime præcedente. [Forma media Philo vol. 1, p. 37, 1 : Δι' οὗ ὑπαλλάττονται τὸν θνητὸν ... βίον ἀντ' ἀθανάτου. Schol. Pind. Pyth. 4, 14 : Τὸ Ὁμηρικὸν οὖθαρ παράγει ... ὑπαλλαξάμενος τὸν μαστόν. De vestibus mutatis Phot. et Suidas s. v. Κωρυκαῖος : Ὑπαλλαττόμενοι πρὸς τοὺς ἐν ἄλλοις λιμέσιν ὁρμοῦντας κατηκροῶντο. Suspectum est quod ap. Joseph. legitur A. J. 15, 3, 2 : Τὸ μῖσος ὑπαλλάξεσθαι τῇ περὶ τὴν μήνυσιν εὐνοίᾳ προσεδόκησε· ubi interpres Latinus ἀπαλλάξεσθαι expressit. ‖ Solum muto, Abeo. Pollux 6, 194 : Ταυτόν ἐστιν ὑποχωρεῖν ... ὑπαπιέναι, ὑπαλλάττεσθαι. ‖ Ὑπαλλάττω, intransitive, de eo qui alium ætatis gradum ingreditur, Pollux 2, 10 : Εἰς ἀνδρῶν ἡλικίαν ὑπαλλάττων.]

Ὑπάλληλος, ὁ, ἡ, Subalternus; ut ὑπάλληλοι ἐπιστῆμαι ap. Aristot. [Metaph. 4, 10] exp. Artes subalternæ. Vocantur autem et αἱ ὑπ' ἀλλήλας ἐπιστῆμαι ab Eodem. Et ὑπάλληλον Quodcunque sub altero locatur, et alteri subest. Porphyr. Isagoge : Τὰ γὰρ πρὸ τῶν εἰδικωτάτων ἄχρι τοῦ γενικωτάτου ἀνιόντα γένη τε λέγεται καὶ εἴδη ἐπάλληλα, ut Agamemno locatur sub Atrida tanquam genere, Atrides sub Pelopida, et ita deinceps. [Schol. Hermog. vol. 7, p. 198 : Γενικά εἰσιν, ὑπάλληλα ὄντα γένη τε καὶ εἴδη.]

[Ὑπαλοιφὴ, ἡ, Illitio. Inscr. navalis p. 390 ed. Bœckh. : Ταρρὸν, κλιμακίδας, κοντοὺς, ὑπαλοιφήν. G. D.]

[Ὑπάλπειος, ὁ, ἡ, Subalpinus. Χώρα ὑπ. Plut. V. Marcell. c. 3, ubi var. lect. ὑπάλπιος. Apud Suidam : Ὑπαλπία, ὄνομα πόλεως· ubi codex Paris. simpliciter πόλις, sed in litura.]

Ὑπάλυξις, εως, ἡ, Effugium, Devitatio. [Per ἔκκλισις exp. Phot. et Suidas. Hom. Il. X, 270 : Οὔτοι ἔτ' ἔσθ' ὑπ. Od. Ψ, 287 : Κακῶν ὑπ. Apoll. Rh. 4, 1261.]

[Ὑπαλύσκω.] Ὑπαλύξαι, quod sonat Subterfugere, habemus ap. Hom. [Il. Λ, 451 : Τέλος θανάτοιο ... οὐχ ὑπάλυξας· Μ, 113 : Κακὰς ὑπὸ κῆρας ἀλύξας· 327 : Ἂς οὐκ ἔστι φυγεῖν βροτὸν οὐδ' ὑπαλύξαι. Per ἐκφυγεῖν, ἐκλῖναι exp. Hesych.] Od. Ε, [430] : Καὶ τὸ μὲν ὣς ὑπάλυξε. [Apoll. Rh. 2, 603; 4, 1082. Fut. ὑπαλύξειν 3, 336.] Et ex Phocyl. [133] citatur pro Devito, Refugio : Πλαζόμενόν τε βροτὸν καὶ ἀλίτροπον οὐδ' ὑπαλύξῃς.

[Ὑπαμαρύσσομαι, Subtersplendeo. Apoll. Rh. 4, 178 : Ἥλιθα δὲ χθὼν αἰὲν ὑπὸ πρὸ ποδῶν ἀμαρύσσετο νισσομένοιο.]

[Ὑπαμάω, Demeto, Subobtundo. Nicand. Th. 902, Al. 215. Etym. M. p. 109, 32.]

[Ὑπαμβλής. V. Ὑπαμβλύς.]

Ὑπαμβλύνω, q. d. Subobtundo. Vide Ἀμβλύνω.

[Ὑπαμβλὺς, ὐ, Paullulum obtusus. Philo in Mathem. vett. p. 65 : Τὸ δὲ γένειον μικρὸν ὑπαμβὲς (sic : i. e. ὑπαμβλὲς) ἔστω. Recte in margine correctum ὕπαμβλυ, sive sic sive ὑπαμβλὺ scribas. V. Lobeck. ad Phryn. p. 539.]

[Ὑπαμείβω, Commuto, Permuto. Greg. Nyss. vol. 3, p. 246, D : Τὸ τεθνηκός τε καὶ κείμενον εἰς ἀθανάτου φύσιν ὑπαμειφθήσεσθαι. Sozom. H. E. 6, 6. Oppian. Hal. 1, 651 : Πόντον ὑπημείψαντο, Mare commutarunt (cum terra).]

[Ὕπαμμος. V. Ὕφαμμος.]

[« Ὑπάμπελος, ὁ, ἡ, Vitibus consitus, Novell. Const. Lex. Gr.-Lat. ap. P. Baldvin. 1611. » Anna Comn. Hist. p. 275, C. G. Dind.]

[Ὑπαμπέχω, Indumento tego. Plut. Mor. p. 562, B : Τὸ συγγενὲς ἦθος ὑπὸ μηδενὸς ὑπαμπεχόμενον μηδὲ καταπλαττόμενον.]

[Ὑπαμφίβολος, ὁ, ἡ, Nonnihil ambiguus, Dubius. Philo vol. 2, p. 30, 47 : Ἀδελφιδοῦς ... ἀβέβαιος, ὑπ., ἀντιρρέπων τῇδε κἀκεῖσε. « Basil. schol. Ms. Greg. Naz. p. m. 40. » Bast.]

[Ὑπαμφιέννυμι, Induo sub. Ælian. N. A. 16, 15 : Ὑπαμφιέννυται γὰρ, ὡς εἰπεῖν, ἐκ ταύτης (τῆς ἑψας δρόσου) πάγου τινὰ χιτῶνα ὑπόλεπτον.]

[Ὕπανα, τὰ, Hypana. Strabo 8, p. 344 : Δύο πυλείδια Τριφυλιακὰ, Ὕπανα καὶ Τυμπανέαι ... Eodem accentu apud Steph. Byz. : Ὕπανα, πόλις τῆς Τριφυλίας, ὡς Πολύβιος τετάρτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Ὑπανεύς. Apud Polybium 4, 77, 9, est accusativus Ὑπάναν, et 79, 4, τὴν Ὑπάναν, ut nominativus sit Ὑπάνα, ἡ, quemadmodum Ὕπατα, τὰ, et Ὑπάτα, ἡ, dicitur, quod v. G. Dind.]

Ὑπαναβάλλομαι, in VV. LL. ex Phalar. pro Cunctor. [Legitur Ep. 69, p. 212, 76 : Ἐπεμψά σοι τὸ ἀργύριον οὐδ' ὅσον ὑπαναβαλλόμενος. Recte Valckenar. p. xix correxit ἐπαναβαλόμενος.]

[Ὑπαναβλέπω, Visum sensim adipiscor. Ælian. N. A. 3, 25, de pullis hirundinum.]

[Ὑπαναγιγνώσκω s.] Ὑπαναγινώσκω, pro προαναγινώσκω. [Prælego. Æschin. p. 42, 26 : Δεύτερον δὲ ὑπανέγνω τὸ ψήφισμα, ὃ γεγραφὼς αὐτὸς ἦν. Isæus p. 83, 19 : Ἀναβιβασάμενος οὖν αὐτὸν, ἐναντίον ὑμῶν ἐρωτήσω τὰ ἐν τοῖς νόμοις ὑπαναγινώσκων, Particulatim recitans, cum intercapedine, vel intervallis quibusdam, aliud membrum ex alio, ut exp. Reisk. « Greg. Naz. vol. 1, p. 58, D; 336, B, 804, C. » Valck. Idem Ep. 43. Aster. Hom. p. 18; Sozom. 5, 2, p. 593; Theodoret. H. E. 3, 1, p. 637; Apoll. De synt. p. 131, 9; Anna Comn. Hist. p. 471, D. Suidas s. v. Γραμματεύς, Psellus Opusc. p. 186 ed. Boiss. Eustath. Opusc. p. 319, 40.]

[Ὑπαναγνώστης, ὁ, Prælector. Greg. Naz. Or. 3, p. 94. : Ὁ τῶν θείων ὑπ. ποτὲ λόγων.]

[Ὑπαναγνωστικὸν, τὸ, i. q. ἀναγνωστικὸν, Commonitorium, in Synodo sexta Act. 12. V. Ἀναγνωστικόν. Ducang.]

[Ὑπανάγω, Subduco, Abduco. Joseph. A. J. 4, 4, 5 : Τὴν δύναμιν ὑπανῆγε, διὰ τῆς ἐρήμου ἐκπεριιών. « Sensim reduco, Hierocles p. 174 : Ἐκ μὲν τῆς ἐποχῆς τῶν πράξεων τὸ ἀναμάρτητον ἡμῖν εἰσηγουμένου, ἐκ δὲ τῆς προτροπῆς τοῦ μανθάνειν οὐ πάντα, ἀλλ' ὅσα δεῖ, πρὸς τὰς ἀρίστας πράξεις ἡμᾶς ὑπανάγοντος. » Wakef.]

Ὑπαναδίπλωσις, εως, ἡ, Reduplicatio, rectius ἐπαναδίπλωσις.

Ὑπαναδύω, Sensim s. Clam emergo; Subeo, VV. LL. [Ὑπαναδύομαι, Subduco me. Dionys. A. R. 7, 13 : Σφῶν αὐτῶν κατεγνώκεισαν ὡς κακῶς βεβουλευμένων καὶ ὑπανεδύοντο τὴν ἔξοδον, Tergiversabantur exire.]

[Ὑπαναθλίβω, Premendo expello. Plut. Mor. p. 901, D : Τοῦ ἐμφύτου θερμοῦ τῇ πρὸς τὸ ἐκτὸς ὁρμῇ τὸ ἀερῶδες ὑπαναθλίβοντος. ῑ]

[Ὑπανακαίω, Post accendo. Const. Manass. Amat. 1, 40 : Σβέννυσι τὴν φλόγα, ἄλλην δὲ πάλιν κάμινον καὶ πῦρ ὑπανακαίει. Boiss.]

[Ὑπανάκειμαι, Psellus in Fabricii Bibl. Gr. vol. 11, p. 699. Boiss.]

[Ὑπανακινέω, Subsultim abeo. Aristoph. Eccl. 1165: Ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὑπανακινεῖν. ῑ]

[Ὑπαναλίνω et Ὑπανακλίνομαι, Succumbo, Gl.]

[Ὑπανακόπτω, Retundo. Liban. vol. 4, p. 803, 22 : Ἡ μὲν τὴν χεῖρα ὡς κατὰ τυράννου ὥπλιζεν, ἡ δ' ὡς κατ' ἀνδρὸς ὁπλιζομένην τὰς ὁρμὰς ὑπανέκοπτεν.]

[Ὑπανακουφίζω, Sublevo. Planud. Ovid. Metam. 14, 577, ἑαυτήν. Boiss. Theodor. Hyrtacenus in *Extr. des Mss.* vol. 5, p. 732. Kall.]

[Ὑπανακύπτω, Emergo. Georg. Pachym. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 579, 4 : Ἄρτι τῶν κατὰ Περσῶν πόνων ὑπανακύψαντι. Eustath. Opusc. p. 315, 50; Theodor. Hyrtac. in Boiss. Anecd. vol. 1, p. 286.]

Ὑπαναλίσκω, Sensim vel Clam consumo. Ὑπαναλόω, i. q. ὑπαναλίσκω. Sed hoc potius usurpatur. [Hippocr. p. 527 (?). Wakef. Thuc. 3, 17 : Τὰ χρήματα τοῦτο μάλιστα ὑπανάλωσε. Plut. V. Sertorii c. 13, et al. Philo vol. 2, p. 464, 13. Ælian. N. A. 4, 34 : Ἕως τ' ἂν ὑπαναλωθῇ τὰ πρῶτά οἱ καὶ πεφθῇ. G. D. Greg. Nyss. t. 2, p. 569, D; 904, C : Τῆς νεότητος ὑπαναλωθείσης. Hase.]

[Ὑπαναλύω, Furtim relabor. Athanas. t. 2, p. 372, D : Πρὸς τὰ κάτω ὑπαναλύειν. Greg. Al. Vita Chrys. t. 8, p. 237, 30, ὑπαναλύσας. Hase.]

[Ὑπαναμέλπω, Cantum edo. Ælian. N. A. 14, 5 : Καί πού τις καὶ μεταξὺ ἐπιρροφῶν τῆς κύλικος ὑπαναμέλπει.]

[Ὑπαναμιμνήσκω, In memoriam revoco. Schæf. Æsop. p. 140. Angl. Athanas. t. 2, p. 393, C. Hase.]

[Ὑπαναξαίνω. Const. Manass. Amat. 5, 15 : Ὑπαναξαίνουσα τὰς ἐν ἐκείνοις πάθας, Unicuique suos renovans dolores, Int. Boiss.]

[Ὑπαναπίμπλημι, Repleo. Ælian. N. A. 17, 13 : Ὑπαναπλησθεὶς τὸ σῶμα ἰχτέρου τις.]

[Ὑπαναπλέω, Innato. Philo vol. 1, p. 593, 41; vol. 2, p. 174, 23 : Διὰ τῶν ὑπαναπλευσάντων σωμάτων. Figurate id. vol. 1, p. 565, 17, φαντάσματα ὑπαναπλεύσαντα, Imagines emersæ, obortæ. Hase.]

[Ὑπαναπνέω, Aliquantum respiro. Euseb. H. E. p. 332 : Ἐκ καθαροῦ ἀέρος. Kall. Id. Dem. ev. p. 274, B, τῆς τυραννίδος. Georg. Al. Vita Chrys. t. 8, p. 230, 7 et Pallad. ib. p. 75, 25 : Ὑπαναπνεύσαντες τῆς πληγῆς, Quum tantillum a plaga respirassent. Hase.]

[Ὑπαναπτύσσω, Explico. Niceph. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 471, 17 : Τίς ὑπαναπτύξει τὸ αἴνιγμα;]

[Ὑπανάπτω, Subincendo. Eustath. ad Dionys. 431, p. 182, 6 : Τὴν ἐκ τῆς περιβολῆς θάλψιν εἰς πυρὰν αὐτῷ ὑπανάψας. Idem Opusc. p. 170, 40; 178, 10. Eumath. p. 70; Tzetz. Hist. 2, 524; Const. Manass. Chron. p. 64 (ubi nunc ex libris v. 3115, ἄσπονδον πόλεμον ἐξανῆψε); Psellus In Cantic. Cant. ad c. 3, 7. Boiss. Ignat. Mart. 4, p. 164. Kall. Niceph. Antioch. Vita Sim. Styl. Actt. SS. Maii t. 5, p. 312, 16; Constant. Acrop. Encom. Theodosiæ ib. t. 7, p. 74, 22. Georg. Pisid. Vita Anastasii p. 307, 13, ὑπανῆψε. Chr. patiens 2239 : Ὄχλου τε θυμὸν ὑπανάπτουσι σφόδρα. Niceph. Basil. Progymn. ap. Walz. vol. 1, p. 433, 28 : Βασιλέως θυμὸν ὑπανάψας. Hase. Theodor. Metoch. p. 648. Anon. ap. Suid. s. v. Ἀπειπών.]

[Ὑπαναρόω, Aratro leviter proscindo. Anon. ap. Suid. v. Ὑποψαμμότερος : Ὑπανήροσε τὸν τόπον· ubi nunc ex cod. Leid. legitur προήροσε γάρ.]

Ὑπανάστασις, εως, ἡ, q. d. Assurectio, Budæo Honor habitus in cedendo loco. Aristot. Eth. 9, [2] : Παντὶ δὲ τῷ πρεσβυτέρῳ τιμὴν τὴν καθ' ἡλικίαν (ἀποδοτέον) ὑπαναστάσει καὶ κατακλίσει, Assurgendo locumque cedendo. [Plur. ὑπαναστάσεις Plato Rep. 4, p. 425, D. « Dem. Cydon. Ep. 6, p. 275 meæ ed. » Boiss. Porphyr. De abst. 2, 61 : Ταῖς ἐπὶ τῶν ἀγαθῶν προεδρίαις ὑπαναστάσεσί τε· ubi tamen de Rhoer. p. 210, 17, edidit ἐπαν. Hase.]

[Ὑπαναστατέον, Assurgendum, Loco cedendum. Xenoph. Rep. Laced. 9, 5 : Ἐν τοῖς νεωτέροις ὑπ.]

[Ὑπαναστοιβάζω, Reprimo. Nicet. Chon. Hist. p. 81, A : Εἰς ἀνάρρουν τὸ ῥεῦμα ὑπανεστοίβαζε θριγχίῳ ἀρραγεῖ στρατοπέδου. Similiter ἀναστοιβάζειν apud eundem p. 393, B.]

[Ὑπαναστρέφω, Revertor. Hippocr. p. 464, 46 : Ἐνίοτε δὲ πολλοῖς ὑπανέστρεψεν ἡ νοῦσος ἑβδόμῳ ἔτει.]

[Ὑπανατέλλω, Orior. Ὑπανίσχει Suidas exp. per ὑπανατέλλει. De fonte scaturiente Ælian. N. A. 15, 4 : Πηγὴν ὑπανατέλλουσαν. Wakef. De capitibus hydræ Mich. Acominat. Panegyr. p. 40, 29 Tafel. : Δύο παλιμφυεῖς ὑπανέτελλον. Poetice Greg. Naz. Carm. 3, 304 : Τὸ δ' ἔρευθος ὑπαντέλλοιτο τάχιστα. Hase.]

[Ὑπανατρέφω, Alo. Aret. p. 119, 12, ὑπ. τὸν νοσέοντα.]

[Ὑπανατροπιάζω, Revertor, Reciproco. De morbo per vices redeunte dictum ὑπανετροπίασε (var. lect. ὑπετρόπασεν, i. e. ὑπετροπίασεν) annotavit Pollux 3, 107, cum similibus verbis ὑπέστρεψεν, ἀνθυπέστρεψεν, quibus ὑπανέστρεψεν addi potest, quod supra ex Hippocr. attulimus.] B

[Ὑπαναφέρω, Refero. Sozom. H. E. 1, 19, p. 51 : Ἀθανασίῳ ὑπαναφέρει τὸ πρᾶγμα.]

[Ὑπαναφλέγω, Paullatim incendo. Ælian. V. H. 14, 41 : Ἐκ τοῦ οἴνου ὑπαναφλεγόμενος καὶ ὑπεξαπτόμενος.]

[Ὑπαναφύω, Paullatim procreo. Phile De anim. 38, 16, p. 152 : Ὑπαναφύει (τὸ θηρίον) πάλιν καινοὺς ὄϊστούς. Passiv. Ælian. N. A. 4, 21 : Ἐν ταῖς χώραις τῶν ἀπολυομένων ἔκ τινων κέντρων ὑπαναφύεσθαι ἄλλα· V. H. 14, 4 : Ὑποιδούσης καὶ ὑπαναφυομένης πιμελῆς. Const. Manass. Chron. 4317 : Ηικροκαρπότερος κλάδος ὑπανεφύη.]

Ὑπαναχωρέω, Sensim recedo s. secedo, Sensim retro abeo, Clam recedo. Herodian. [2, 6, 5] : Οἱ μὲν δημόται, ἕκαστος τὸ καθ' αὑτὸν δεδιὼς ὑπανεχώρει, ubi tamen Bud. vertit, Secessit, Domum ex foro concessit. Sed ita interpretando, vacaret præp. ὑπό. Idem Ὑπαναχωρῶ ait esse etiam Cedo, Concedo, Obviam non eo, et non resisto, Pedem rèfero. Sed malim, Pedem refero sensim, Pedetentim me recipio. [Himer. Or. 24, 2, p. 808 : Ἡρέμα ὑπαναχωρῶν τοῦ ὁμίλου. Boiss. Zosim. Hist. p. 56, 7 : Τοῦ μὲν στενοῦ τῆς Προποντίδος ὑπανεχώρουν. Evagr. Hist. eccl. p. 306, D : Ἱστόρηται ... τὸ γύναιον ὑπαναχωρῆσαι. Hase. Dionysio A. R. 5, 8 : Οὔτ' αὐτὸς ἐκ τῆς ἀγορᾶς παρεχώρησεν ἕως ἐκεῖνοι κολασθῶσι, ex cod. Vat. restituendum ὑπανεχώρησεν. Sext. Emp. p. 609 : Αἱ ἐν τῇ τεμνομένῃ γραμμῇ στιγμαὶ ὑπαναχωρεῖν πεφύκασιν. De mari Dio Cass. 63, 26 : Ἐκ τῆς Αἰγύπτου ὑπαναχωρήσασα ἡ θάλασσα, Retrocedens.]

Ὑπαναχώρησις, εως, ἡ, Recessio quæ sensim fit, illa Actio recedendi sensim s. pedetentim, aut clam. [Dionys. A. R. 3, 19 : Τῶν μαχομένων ἐπεμβάσεις καὶ ὑπ.]

[Ὑπαναψύχω, Refrigero. Mich. Choniat. in Anecd. meis vol. 5, p. 373 : Τοῦ πότου τὸ θάλπον ὑπ. Boiss.]

[Ὑπανδραποδίζω, In potestatem redigo. Phot. Epist. p. 332, 37 : Πρὶν ὑπανδραποδισθῆναι. Hase.]

[Ὑπανδρεύω, Conjugio illigo, Nuptui do. Nomocanon Coteler. n. 334 : Εἰ ὑπανδρευθῇ τὸ ἓν μέρος. aliique infimi ævi scriptores, qui etiam πανδρεύειν et παντρεύειν barbare dixerunt. V. Ducang.] D

[Ὑπανδρία, ἡ, Matrimonium. Nomocanon Coteler. n. 332, 452. Ducang.]

Ὕπανδρος, ὁ, ἡ, Qui sub viro est, Viro subjectus, Viro obnoxius; ut ὕπανδρος γυνή. [Maritata, Gl. Arcad. p. 74, 25. Polyb. 10, 26, 3; Diodor. Exc. p. 521, 37; Plut. V. Pelop. c. 9; Artemidor. 1, 80; Athen. 9, p. 388, C. V. Jacobs. ad Ælian. N. A. vol. 2, p. 127. Cum Homerico γυναῖκες ὑπ' ἀνδράσιν οἶκον ἔχουσαι comparat Eustath. p. 1568, 31.] Paul. Ad Rom. 7, [2] : Ὕπανδρος οὖσα παραβέβηκας.

[Ὑπανδρύνομαι, Paullulum augesco, incrementum capio. Greg. Nyss. t. 1, p. 721, D : Εἰ δὲ ὑπανδρυθείη τὸ νήπιον. Nisi tamen ὑφανδρυθείη scribendum. Hase.]

Ὑπανειμένως, Remisse. [Diosc. 46. Angl.]

[Ὑπάνειμι, Paullulum subeo. Lucian. De merc. cond. c. 39 : Ὁρᾷ τὴν ποδάγραν ὑπανιοῦσαν.]

[Ὑπανεμάω, s. potius Ὑπανεμόω, Paullulum afflo. Liban. vol. 4, p. 1072 : Ὠχτείρησεν ἔρως τὴν συμφορὰν, καὶ παρὰ τῇ κάρῃ τὸ πτερὸν ἡδίστως ὑπέσυρε, καί πως ἔρωτι τὰς παρειὰς ὑπηνέμησε. Angl.] A

[Ὑπανερπύζω, Sursum serpo s. eo. Ælian. N. A. 5, 3 : Ὑπανερπύσαντες.]

[Ὑπανέρχομαι, Sensim me recipio. Galen. vol. 19, p. 149, 6 : Μετρίως ὑπανῆλθε τῆς πυρεκτικῆς θερμότητος, si lectio sana. Joseph. Ant. J. 1, 3, 5 : Ἧς ὑπανελθούσης πρὸς αὐτόν· ubi recte correxit Havercamp. ἐπανελθ. Hase.]

[Ὑπανέχω, Sustineo. Maxim. Planud. Ovid. Metam. 10, 193, ἑαυτόν. Boiss. Nicet. Chon. Hist. 22, p. 316. Anon. Germ. CPol. In vivif. crucem p. 238, A Grets. Hadrian. Synops. prophet. p. 32, 16 : Ὑπανέχον καὶ στηρίζον. Hase. Eustath. Opusc. p. 300, 80 : Παρελαμβάνετο μὲν ἡδέως, καὶ ὑπανεχόμενος ὡς ἐπὶ τιμῇ ἔβαινεν ἅβρὸς ἔσω.]

[Ὑπανθέω, Floreo, Vigeo. Longus Past. 3, c. 12 : Ηόας ὑπανθούσης· 4, c. 8, de floribus : Ὑπήνθει καὶ ἔλαμπε. Philostr. p. 809 : Τὸ ἔρευθος οὐδὲ ἐπιβεβλῆσθαι φήσεις, ἀλλ' ἔνδον ὑπηνθηκέναι. De vere Pollux 1, 60 : Ἥρος ὑπανθοῦντος. De lanugine id. 2, 10 : Ἰούλῳ νέον ὑπανθῶν παρὰ τὰ ὦτα καθέρποντι. Suidas : Ὑπανθῶ ἀεί, sine interpretatione.]

[Ὑπανθηρὸς, ὁ, ἡ, Aliquatenus floridus. Hippocr. p. 1012, D : Ἔπτυεν ὑπανθηρόν.]

Ὑπανιάω, Dolere facio, Dolore afficio. Et Ὑπανιῶμαι, Doleo, Indoleo. Aristoph. Nub. [1195] : Ἑωθεν ὑπανιῶντο τῇ νουμηνίᾳ.

Ὑπανίημι, ex Gaza affertur ὑπαν. τὴν φωνὴν, pro Remitto vocem s. intermitto. [Phot. et Suidas : Ὑπανέντος, ἐνδόντος. Plut. V. Æmil. Pauli c. 23 : Τοῦ φόβου μικρὸν ὑπανέντος· V. Dion. c. 7 : Ἡ τυραννὶς τὸ λίαν ἀπάνθρωπον ὑπανῆκεν. « Philo J. p. 1057, D : Ἀσκητὴς... διαπνεῖ πάλιν καὶ ὑπανίεται. Philostr. p. 90, 19 : Φιλοσοφία ξύμμετρος καὶ ὑπανειμένη. » Hemst. Joseph. Ant. Jud. 2, 5, 1 : Ὑπανίει τῶν δεσμῶν. Nicet. David. In Greg. Naz. p. 180, 22 Dronk. : Ὑπανιέντων θελήματι. Hase.]

[Ὑπανίπταμαι, Eust. ad Dionys. P. p. 8. Angl.]

[Ὕπανις, ιος, ὁ, Hypanis, fluvius Sarmatiæ Europææ, de quo Herodot. 4, 52 : Τρίτος δὲ Ὕπ. ποταμὸς ὁρμᾶται μὲν ἐκ τῆς Σκυθικῆς, ῥέει δὲ ἐκ λίμνης μεγάλης... καλέεται δὲ ἡ λίμνη μήτηρ Ὑπάνιος etc. Ib. c. 53. Aristot. H. A. 5, 19 : Περὶ τὸν Ὕπανιν ποταμὸν τὸν περὶ Βόσπορον τὸν Κιμμέριον. Strabo 2, p. 107; 7, p. 306; Athen. 2, p. 42, E. || Fluvius Sarmatiæ Asiaticæ: Strabo 11, p. 494. ||Fluvius Indiæ. Strab. 15, p. 686, 691, 701 seqq.; Dionys. P. 1145; Diodor. 2, 37, ubi duo codd. Ὕσπανιν, quod ex Ὕπασιν ortum esse potest, ut *Hypasin* dixerunt Plinius H. N. 6, 17, et Curtius 11, 1, et Ὕφασιν ποταμὸν ap. Diodor. 17, 93, ubi nunc Ὕπανιν restitutum ex cod. Ὕφασις constanter apud Arrian. Anab. 5, 4, 2; 5, 5; 14, 4 etc. et Hist. Ind. c. 2, 3, 4 et 6. G. D. || Nomen propr. viri in tit. Olbiop. ap. Bœckh. vol. 2, p. 137, n. 2077, 8 : Ηέλδιος Ὑπάνεος. Hase.] C

Ὑπανίσταμαι, Assurgo [Philostr. p. 233 : Καθῆσθαι ἐν ὁρμῇ τοῦ ὑπανίστασθαι. Id. p. 117], ut ii qui honoris causa alicui assurgunt, i. q. ὑπεξανίσταμαι, ἐξανίσταμαι, ἐπανίσταμαι : ὑπανίσταμαί σοι τῆς καθέδρας. Xen. [Memor. 2, 3, 16 : Καθήμενον ὑπαναστῆναι·] Symp. [4, 31] : Ὑπανίστανται δέ μοι ἤδη καὶ θάκων, καὶ ὁδῶν ἐξίστανται οἱ πλούσιοι. [Rep. Lac. 15, 6 : Ἕδρας ὑπανίστανται βασιλεῖ.] Aristoph. Nub. [993] : Καὶ τῶν θάκων τοῖς πρεσβυτέροις ὑπανίστασθαι, Assurgere de sella senioribus, Sedibus assurgendo, senioribus cedere. [Similiter Philostr. p. 719.] Et cum præp. ἀπὸ, Xen. Hier. [7, 2] : Ὑπανιστῶνται δ' ἀπὸ τῶν θάκων, ὁδῶν τε παραχωροῦσι. Surgere de sella, caput aperire solitum, Sallust. [Philostr. p. 233 : Ὑπανίστασθαι τῷ ἡλίῳ.] Usurpatur etiam de iis, quæ eminent, ut ἐξανίσταμαι, ἐπανίσταμαι. Philo ex Theophr. : Εἰ μὴ γενέσεως ἀρχὴν ἔλαβεν ἡ γῆ, μέρος ὑπανεστὸς οὐδὲν ἂν ἑωρᾶτο, ἀλλὰ χθαμαλὰ ἤδη τὰ ὄρη ἐγεγένητο, Nulla ejus pars assurgeret et emineret. [De Philocteta cui barba erat horridior, Philostr. p. 889 : Τὴν γενειάδα ὑπανεστηκώς.] Alia autem signif. ap. Xen. Cyrop. 2, [4, 19] : Πορευομένῳ δὲ αὐτῷ εὐθὺς ἐν τῷ πρώτῳ χωρίῳ ὑπανίσταται λαγὼς, Ei proficiscenti, continuo in primo agro exurgit lepus. [De animo Callistr. Stat. p. 905 : Λογισμοῦ κατη-

γόρει τὸ δήλωμα καὶ θυμὸς ὑπανίστατο καὶ πρὸς λύπης διάθεσιν μετέβαινεν ἡ εἰκών.]

[Ὑπανίσχω, Orior. Ælian. N. A. 11, 10: Ὑανισχούσης σελήνης. Wakef. Philostr. Vita Apoll. p. 99, 20 Olear. Id. ib. p. 95, 6: Ἀκρωνυχίαι πετρῶν ὑπανίσχουσι τοῦ ὕδατος. Hase. Per ὑπανατέλλειν explicant Phot. et Suidas.]

Ὑπανοίγω [s. Ὑπανοίγνυμι], Subaperio. [Lucian. Asin. c. 13: Τὸ δωμάτιον ὑπανοίξασα. Demosth. p. 889, 28: Εἰ γράμματ' ἔκλεπτεν ἢ ὑπανέῳγεν. Ephipp. ap. Athen. 1, p. 29, D, et 14, p. 642, E: Φοινικίνου βῖκός τις ὑπανεῴγνυτο. « Andr. Cret. p. 171, A: Ἡ τοὺς καταρράκτας ἡμῖν τῶν θείων οἰκτιρμῶν ὑπανοίξασα. » Kall. Athanas. t. 2, p. 449, B, ὑπανοίξας. Chr. patiens 2486, ὑπανοίγει τ' ἠρέμα. Greg. Naz. t. 1, p. 354, A, ὑπανοίγον. Arcad. De accent. p. 188, 15, ἐπιφράττειν αὐτὰ καὶ ὑπανοίγειν. Hase.]

[Ὑπάνοιξις, εως, ἡ, Apertio, Reseratio. Eustath. Opusc. p. 153, 30: Ἡ κατὰ τὸ ἔαρ ὑπ. ἡ κατὰ τὸν Μάρτιον.]

[Ὑπαντὰξ, Ex adverso. Eustath. p. 1442, 2: Ὑπ., οὗ μέμνηται Αἴλιος Διονύσιος λέγων ὡς δηλοῖ τὸ ἐξ ἐναντίας, φέρων εἰς χρῆσιν ἐξ Ἀριστοφάνους (fragm. 534) τὸ « Ἔφευγε κἀγὼ τῆς (τῆσδ'?) ὑπ. εἰχόμην. » Quo referenda Hesych. glossa Ὑπαντάξ (codex ὑπαντάξας, quod correxit Albertus)· ἐξ ἐναντίας· ἀντὶ τοῦ ὑπαντιάσας, συναντήσας.]

Ὑπαντάω, vel Ὑπαντάομαι, Obviam procedo. [Occurro, Obvio, Gl. Pind. Pyth. 8, 84: Ὑπάντασεν ἰόντι. Soph. Ph. 719: Ἀνδρῶν ἀγαθῶν παιδὸς ὑπαντήσας. Ubi notanda constructio cum genit. Xenoph. Cyrop. 4, 2, 17: Εἰ φίλοι εἰσὶν, ὡς τάχιστα ὑπαντᾶν· 6, 3, 15: Ὑπήντα τε αὐτῷ καὶ ἐδεξιοῦτο. Posidon. ap. Athen. 5, p. 213, B: Ἡ πόλις τοῖς ὑπὲρ ἄνθρωπον τιμαῖς ὑπαντῶσα καταλαλεῖται τὸν θεὸν βασιλέα. Plut. V. Arati c. 34: Ἐν φορείῳ κομιζόμενος ὑπήντησε τῇ πόλει πρὸς τὴν χρείαν. De eo qui hosti obviam it, Appian. Illyr. c. 24: Ὁ Καῖσαρ ὑπαντήσας ἐνήδρευσεν αὐτήν· Pun. c. 104: Εἰσιοῦσιν οἱ Καρχηδόνιοι ὑπήντων. Sext. Emp. p. 216: Ἰσοσθενεῖ μάχης ἀνωμαλίᾳ τῶν πραγμάτων ὑπαντήσαντες ἐπέσχον. « Cum accus. Appian. Civ. 5, 45: Ὑπήντησα ... ἔτι ἐκτὸς ὄντα κατὰ σπουδὴν, nisi ὄντι scribendum. » Schweigh.] Herodian. [2, 11, 11]: Ὑπήντων δὲ δαφνηφορδοῦντες. Idem [2, 5, 8]: Καὶ δὴ δωματίου προελθὼν, ὑπαντώμενος αὐτοῖς. Sunt qui exponant Honoris causa obviam procedo. Quæ expos. convenire illi priori Herodiani loco possit, et nonnullis illi similibus [velut Appiani Mithr. c. 104: Χιλιάρχους καὶ ἱππάρχους ἐπὶ τιμῇ κελεύσαντος ὑπαντᾶν τοῦ Πομπηίου· Illyr. c. 28: Ἐρχομένῳ τῷ Καίσαρι ὑπήντων], sed aliis plurimis nequaquam. Imo et generalius esse puto ὑπαντῶ s. ὑπαντῶμαι, quam Obviam procedo: licet Bud. pro illius signif. exemplo addat et hunc l. ejusdem scriptoris, 3, [11, 4]: Προϊὼν δὲ φοβερὸς ἦν, ὡς μήτε τινὰς προσιέναι, καὶ τοὺς ὑπαντωμένους ἀναστρέφειν· nam hic ὑπαντωμένους nequaquam esse dixerim Obviam procedentes, sed potius Qui forte illi obvii fierent. [‖ Occurro. Longin. De subl. 16, 4: Ἐπειδήπερ ὑπήντα τῷ ῥήτορι « λέγεις ἤτταν » etc. Occurro, Objicio. Eurip. Suppl. 398: Ὑπαντᾷ τοῖς ἐμοῖς βουλεύμασι. Sext. Emp. p. 644: Οὗτοι μὲν οὕτως ὑπαντήσονται. Cum πρὸς p. 425: Πρὸς τοῦτο ὑπαντῶντες φασὶν ὅτι .... Et similiter p. 650, 651, 652, 708, 726. « Methodius p. 284, 285 Allat. = p. 161. » Boiss. ‖ Imperf. ὑπήντετο ap. Herodian. 4, 11, 4; 8, 7, 22; quod cum συνήντετο et ἀπήντετο comparandum, de quibus v. Phrynich. p. 288, cum annot. Lobeckii. Sed Herodianus ὑπηντᾶτο scripsisse videtur, quo ducit codicis Veneti scriptura ὑπήντα τε. In codd. frequenter permutatum cum ἀπαντάω, quæ Ammonius p. 139 sic distinguit: Ὑπαντῆσαι ἐπὶ ὁδοῦ λέγεται, ἀπαντῆσαι δὲ τὸ περιτυχεῖν δίκῃ· οἷον, ἀπήντησε κατὰ τὴν δίκην, ἀντὶ τοῦ περιέτυχεν. Quod discrimen neglexit schol. Aristoph. Pl. 725: Ἀπόδοσις αἰτίας, δι' ἣν οὐχ ὑπαντᾷ τις πρὸς τὴν δίκην· nisi ἀπαντᾷ scripsit, quod conjecit Hemst.]

Ὑπαντέω pro ὑπαντάω, unde, Ὑπήντεεν Ἡρακλῆϊ, Anthol. [Plan. 4, 101], Occurrit Herculi. [Ex hac imperfecti forma non potest colligi quemquam præsenti ὑπαντέω usum esse. Quod apud Hesych. legitur Ὑπηγτίαζον, ὑπήντουν, non dubitandum quin librarii error sit pro ὑπήντων. Qua forma verbi Hesychius utitur paullo ante ὑπαντιάζει per ὑπαντᾷ explicans. Joann. Malal. vero p. 420, 13, utrum ὑπήντουν scripserit an huic quoque ὑπήντων sit restituendum in medio relinquimus. G. Dindorf.]

Ὑπαντὴ, ἡ, et Ὑπάντησις, εως, ἡ, Occursus. [Appian. Civ. 4, 6: Ἐν ἑστιάσεσί τε καὶ ὑπαντήσεσι.] Et Ὑπαντὴ, ἡ, in VV. LL. pro eod. [Ὑπάντησις, Obviatio, Occursus; Ὑπαντή, Obvia, Gl. Ὑπάντησις Sext. Emp. p. 426: Πρόχειρος δ' ἐστὶ καὶ πρὸς τοῦτο ὑπάντησις, Facile est ad hoc occurrere. Id. p. 727: Οἱ ταύτῃ χρώμενοι τῇ ὑπ. Ἄντησις et ὑπάντησις Etym. M. p. 112, 16. G. D. Hermes Trismeg. Serm. ad Æscul. p. 12, 41: Τῇ ἐναντίᾳ ὑπ. Greg. Naz. t. 1, p. 390, B: Τιμῶν τε καὶ ὑπαντήσεων, Obviam itionibus. Hase. Altera forma ap. Eustath. Opusc. p. 248, 40: Προποδίσαι εἰς ὑπαντήν. « Ὑπαντὴ i. q. Ὑπαπαντὴ, Festum occursus Domini. Vita Eliæ jun. p. 186, 5 Combef. » Hase. Ὑπαντῆς pro ὑπαντήσεως codex Monac. Nicet. Chon. Hist. p. 164, A. Ad accentum quod attinet, ὑπάντη scribitur ap. Ducam Hist. Byz. p. 57, C; 126, B; 127, B.]

[Ὑπαντητικὸς, ἡ, ὸν, Occurrens. Ptolem. Tetrab. p. 141, 12. Hase.]

Ὑπαντιάζω, άσω, Occurro, Obviam eo, i. q. ὑπαντιάω et ὑπαντάω. [Hesych.: Ὑπαντιάζει, ὑπαντᾷ. (Phot. et Suid. s. v. Ὑπαντιάζων.) Ὑπήντιαζον, ὑπήντουν (corr. ὑπήντων). Hom. Il. Z, 17: Πρόσθεν ὑπαντιάσας (hosti). Pind. Pyth. 4, 241: Ὑπαντίασεν. Æsch. Pers. 407: Παρ' ἡμῶν Περσίδος γλώσσης ῥόθος ὑπηντίαζε. Xenoph. Cyrop. 4, 2, 18. Anab. 6, 5, 27: Ὑπηντίαζεν ἡ φάλαγξ. Plut. V. Marcelli c. 7; Lucian. V. H. 1, 37. Sext. Emp. p. 302, 35: Μετὰ τοῦ πάλιν τὰς αὐτὰς ὑπαντιάζειν ἀπορίας. Cum dat. Æsch. Pers. 834: Ὑπαντίαζε παιδί· 850: Ὑπαντιάζειν παιδ' ἐμῷ πειράσομαι. Pind. Pyth. 8, 13: Ὑπαντιάξαισα κράτει δυσμενέων. Xen. Cyrop. 5, 5, 9: Οἱ ἐμοὶ δοῦλοι ἰσχυρότεροι ἐμοῦ ὑπαντιάζουσί μοι, ubi libri multi ἀπαντῶσι.] Lucian. [V. H. 1, 21]: Ἐπεὶ δὲ ἀφικόμεθα καὶ ὑπηντίαζον ἡμῖν [nunc ἡμᾶς legitur ex libris melioribus], ἠσπάζοντο μετὰ δακρύων οἱ ἑταῖροι. [Cum accus. Herodot. 4, 21: Οἱ Σκύθαι ὑπηντίαζον τὸν Δαρείου στρατόν. Pind. Pyth. 4, 241: Ἑκόντι πρέπει νόῳ τὸν εὐεργέταν ὑπαντιάσαι. Appian. Mithr. c. 5: Ἀνδρόνικος αὐτὸν ὑπαντιάσας. Frequenter ap. Josephum, libris partim dativum præbentibus: v. p. 26, 17; 780, 33; 796, 45; 800, 15; 803, 25; 822, 28; 833, 22; 847, 8; 883, 7; 897, 8; 927, 1 ed. Huds. G. D.] Est etiam, Hostiliter occurro, Incurro; in qua signif. accus. admittit, sicut et ἀντιάζω: ut apud Plut. [V. Pompeji c. 71]: Αἱ δὲ ἐπιτεταγμέναι σπεῖραι πρὸς τὴν κύκλωσιν ἐκδραμοῦσαι, ὑπαντιάζουσι τοὺς πολεμίους, At subsidiariæ cohortes cursim circumductæ, in adversos hostes incurrunt, ut Bud. Comm. interpr. Synes. de fluctu idem hoc verbum usurpavit, itidem pro Occurrere: Γίνεται δὲ τὸ τοιοῦτον ὅταν μὴ τῷ λήξαντι πνεύματι καὶ τὰ παρ' ἑαυτοῦ συναναπαύσηται κύματα, ἀλλ' ἰσχύον ἔχον τὸ ἐνδόσιμον τῆς κινήσεως, ὑπαντιάζῃ τῇ τοῦ πνεύματος ἐπικρατείᾳ, καὶ ἀντεμβάλλῃ ταῖς ἐμβολαῖς.

Ὑπαντιάω, άσω, Occurro, i. q. in prosa ὑπαντάω. [Ex Oppian. Hal. 2, 565: Ὑπαντιόωντος ὁμίλου.]

[Ὑπάντλειον. V. Ὑπάντλιον.]

[Ὑπάντλησις, εως, ἡ, vitiose pro ἐπάντλησις in libris pluribus Diodori 2, 10. Non minus suspectum quod ex Philostrato affertur verbum Ὑπαντλέω, Imag. p. 830: Ὁμόσε κεχώρηκε τοῖς κύμασι, τῶν μὲν διεκπαίων, τὰ δὲ ἐπισπώμενος, τὰ δὲ ὑπαντλῶν τῷ στέρνῳ, quod Jacobs. p. 471 interpretatur, Pectori fluctus subjiciens, sublatusque adeo fluctibus.]

[Ὑπάντλιον, τό.] Ὑπάντλεια, τὰ, Vasa ærea, Cadi, [χαλκᾶ ἀγγεῖα, κάδοι] Hesych. [cui ὑπάντλια recte restituerunt Angl., collato gramm. in Bekk. Anecd. p. 411, ἄντλιον per ὑπάντλιον interpretato.]

Ὑπάντομαι, Occurro. Herodian. [4, 11, 4]: Οὐκ ἀναμείνας δὲ ὁ Ἀρτάβανος ὑπήντετο αὐτῷ ἐν τῷ πρὸ τῆς πόλεως πεδίῳ. [V. dicta s. v. Ὑπαντάω.]

Ὕπαντρος, ὁ, ἡ, Qui sub antro est vel in antro degit; ut ὕπαντρος γῆ, et ὕπαντρος πέτρα, quod VV. LL. Saxum cavum interpr. [Cavernosus, Aristot. Meteor. 2, 8: Ὑπ. χώρα. Strabo 9, p. 406: Ὑπ. καὶ σηραγ-

γώδης γῆ. Ὑπ. καὶ φαραγγώδεις τόποι Cornut. De N. D. c. 27, p. 204. Ὑπ. καὶ ὑπόπετρος νῆσος Theagenes ap. schol. Pind. Nem. 3, 21. Οἶκοι ὑπ., Conclavia subterranea, Ælian. V. H. 12, 28. V. Lobeck. Paral. p. 382.] Item ὕπαντροι ap. Hesych., Qui in antris latitant aut degunt. [Basil. t. 1, p. 52, C, αἱ σομφώδεις τῶν ἠπείρων καὶ ὑπ. Ælian. N. A. 16, 17, de testa testudinum Taprob. : Ἔοικεν ὑπορωρυγμένῃ πέτρᾳ καὶ ὑπ. τε καὶ αὐτορόφῳ στέγῃ. Hase]

Ὑπανύω, ύσω, Ministro; unde ὑπανῦσθαι [non sic, sed ὑπανύσθαι est ap. Hesych.], quod Hesych. ὑπουργεῖν interpr. Sed repono ὑπανύσασθαι.

[Ὑπαξόνιος, ὁ, ἡ, Qui sub axe est. Σύριγγες ὑπ. Callim. L. Pall. 14. Apud Æschyl. Suppl. 189, σύριγγες ἀξονήλατοι.]

[Ὑπαπαίδευτος, ὁ, ἡ, Subrusticus, Non satis eruditus. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 69, 13, qui exp. ὁ μὴ τελέως ἀπαίδευτος.]

[Ὑπαραίρω, Sensim recedo. Greg. Naz. t. 1, p. 750, A : Τῶν μὲν παραγινομένων, τῶν δὲ ὑπαπαιρόντων. Hase.]

[Ὑπαπαντάω, Obviam procedo, Occurro. Diodor. Exc. p. 628, 68 : Τῶν ὄχλων ὑπαπαντώντων. Theodot. ap. Clem. Alex. p. 799. || Objicio, Respondeo. Socr. H. E. 1, 5 : Γοργῶς ὑπαπήντησε πρὸς τὰ παρὰ τοῦ ἐπισκόπου λεχθέντα.]

[Ὑπαπαντή, ἡ, Occursus. Amphilochii oratio εἰς τὴν ὑπαπαντὴν τοῦ κυρίου est inter ejus opera p. 23. Joannis Chrys. Homil. 137, inscripta εἰς τὴν ὑπ. τοῦ Σωτῆρος. Typicum Sabæ p. 11 : Εἰς τὴν ὑπ. καὶ τὴν κοίμησιν. Joel. Chronogr. p. 173, A : Ἡ ὑπ. ἔλαβεν ἀρχὴν ἑορτάζεσθαι. Alia exx. v. ap. Suicerum.]

[Ὑπαπειλέω, Subminor, Clam minor. Xen. Hell. 4, 6, 3 : Ὑπ. τοῖς Λακεδαιμονίοις.]

[Ὑπάπειμι, Paulatim abeo.] Ὑπαπιέναι, [Pollux 6, 194] in VV. LL. redditur simpliciter Abire : quum tamen ibid. ὑπαπήεσαν reddatur Paulatim abibant. [Lucian. Icarom. c. 14 : Κατ' ὀλίγον ὑπαπιών.] In iisd. est ὑπαπιόντες, Discedentes. [Thuc. 3, 111; 5, 9.] Hesych. habet Ὑπαπίει, quod exp. ὑποστρέφει. [Greg. Naz. t. 1, p. 200, A, de sideribus : Ἐν τάξει φαινομένων τε καὶ ὑπαπιόντων. Id. ib. p. 447, B : Προϊοῦσί τε καὶ ὑπαπιοῦσιν. Hase. || Philostr. p. 230 : Ἐφήβου ἄρτι ὑπαπήει, Ephebis fere excesserat.]

[Ὑπαπέρχομαι, idem. Ælian. N. A. 11, 33.]

[Ὑπαποδύομαι, Paullatim repudio. Greg. Nyss. t. 3, p. 29, D : Τὴν ἰατρικὴν ὑπαπεδύετο. Hase.]

[Ὑπαποκῑνέω, Paullatim me subduco. Cum genit. Aristoph. Av. 1011 : Ὑπαποκίνει τῆς ὁδοῦ. Hinc Ὑπαποκινητέον Thesm. 924.]

[Ὑπαποκρύπτω, Occulto sub. Ælian. N. A. 5, 40.]

[Ὑπαπολείπω, Relinquo. Ælian. N. A. 10, 43 : Ἰχθῦς... ὑπαπολείπονται ἐν ἰλύϊ βραχείᾳ.]

Ὑπαποτρέχω, pro ὀπίσω τρέχω, [ut exp.] schol. Aristoph. [Eccl. 284.]

[Ὑπαποψήχω, Paullatim derado. Ælian. N. A. 3, 24 : Ὑπαποψήχουσα (ἡ χελιδὼν) τῷ ῥάμφει (τὸν πηλὸν) τὴν ... οἰκοδομίαν χειρουργεῖ.]

[Ὑπάπτω Ionice pro ὑφάπτω, quod v.]

Ὕπαρ [Genitivi ὕπαρος, quem ponunt Chœrob. In Theodos. p. 381, 6, et Etym. M. p. 491, 30, exempla nulla sunt] dicitur quasi ὕπνου ἄρσις, sc. διὰ τὴν ἐγρήγορσιν, sicut ὄναρ dicitur παρὰ τὴν τοῦ ὄντος ἄρσιν : quum φαντασίᾳ sint τὰ κατ' ὕπνους, καὶ οὐκ ἐν ὀντότητι, inquit Eust. p. 1876, ubi etiam ὄναρ et ὕπαρ ἀντικεῖσθαι ait, velut in hoc Homeri Od. Τ, [547] : Οὐκ ὄναρ, ἀλλ' ὕπαρ ἐσθλόν, ὅ τοι τετελεσμένον ἔσται· quem versum proverbii loco usurpatum fuisse tradit ἐπὶ τῶν ἐμφανῶν ἀγαθῶν. Itidemque in hoc versu, Υ, [90] : Ἐμὸν κῆρ Χαῖρ', ἐπεὶ οὐκ ἐφάμην ὄναρ ἔμμεναι, ἀλλ' ὕπαρ ἤδη· est enim ὄναρ Vanum somnium et visum : ὕπαρ autem ὀπτασία ἀληθής [ut exp. Etym. M. p. 777, 31, et ἀληθινὸν ἐνύπνιον Chœrob. In Theodos. p. 381, 6. Hesych. : Ὕπαρ, μεθ' ἡμέραν, ἀληθές], Vera visio : quæ sc. eventu comprobatur : quamobrem in præcedente l. poeta addidit, Ὅ,τοι τετελεσμένον ἔσται. Et Plato Epist. 3, [p. 319, B] quum dixit, Διὸ τὸ τότε σοὶ ὕβρισμα νῦν ὕπαρ ἀντ' ὀνείρατος γέγονε, indicat non amplius esse somnium, sed visionem eventu comprobatam, et τετελεσμένον ἔργον loco ὀνείρατος. Et rursum in Polit. [p. 278, E] : Ἵνα ὕπαρ ἀντ' ὀνείρατος ὑμῖν γίγνηται. In eod. l. paulo ante dixerat, Κινδυνεύει γὰρ ἡμῶν ἕκαστος οἷον ὄναρ εἰδὼς ἅπαντα, πάντα αὖ πάλιν ὥσπερ ὕπαρ ἀγνοεῖν. Plut. De S. N. V. [p. 565, B] : Ὅσῳ τὸ ὕπαρ ἂν εἴη τοῦ ὀνείρατος ἐναργέστερον. Ubi itidem nota ὕπαρ vocari ἐναργῆ ὅρασιν, ut Ammon. quoque [p. 139] ὕπαρ esse tradit ἐναργῆ ὄψιν : ὄνειρον autem τὴν ἐν τῷ καθεύδειν φαντασίαν. [Ad quem Valck. Anim. p. 217 : « Ex veterum usu ὄναρ *fallacem* et *obscuram* φαντασίαν, ὕπαρ *exploratam rei veritatem* designat. Ὕπαρ ab Hesychio exponitur ἀλήθεια in v. Ἔπαρ. Maxim. Tyr. 28, p. 162 : Λόγους σφαλεροὺς καὶ ἀπατεῶνας καὶ μηδὲν ὕπαρ ἐπὶ τὴν ψυχὴν φέροντας, *nihil habentes, in quo animus tuto possit acquiescere*.... Pind. Ol. 13, 94 : Ἐξ ὀνείρου δ' αὐτίκα ἦν ὕπαρ. »] Itidemque Bud. ex quodam grammatico annotat, ὕπαρ dici ὅταν ἁπτώμεθα τοῦ πράγματος αὐτοῖς ὀφθαλμοῖς ἀνεφγόσιν ἐναργέστατα : ὄναρ autem, ὅταν ὕπνῳ τοῦτο φανταζώμεθα. Quamobrem Plut. rursum dixit in libro quo docet Quo modo quis sentiat se in virtutis studio proficere [p. 80, F] : Οὔπω δὲ τῆς ἀρετῆς γεγονὼς θεατής, οὐδ' ὕπαρ, ἀλλ' ὄναρ αὐτῆς ἐν εἰδώλοις καὶ σκιαῖς ῥεμβόμενος. [Alia Plutarchi exempla collegit Wyttenb. vol. 6, p. 1005. « Formula loquendi proverbiali perquam frequenter ὕπαρ et ὄναρ sibi invicem solent opponi. Heliodor. 2, 16 : Εἴθε γε ὕπαρ ἦν καὶ μὴ ὄναρ τὸ φανέν. Id. 3, 12; 8, 11. Aristæn. 2, 18; Maxim. Tyr. 21, p. 120. Ab his probe secernenda est locutio καὶ ὕπαρ καὶ ὄναρ, qua præter Maxim. Tyr. 26, p. 154 usus est Democritus apud Stob. Ecl. phys. 2, p. 205 (vol. 2, p. 409 ed. Heer.) : Ὁ μὲν εὔθυμος εἰς ἔργα ἐπιφερόμενος δίκαια καὶ νόμιμα καὶ ὕπαρ καὶ ὄναρ χαίρει, *per totum vitæ spatium tranquilla pace gaudet.* » Valck. Anim. ad Ammon. p. 218.] Sicut vero καθ' ὕπνον dicitur pro ἐν ὕπνῳ s. δι' ὀνείρατος, In somnis, Per quietem, sic et καθ' ὕπαρ, Per veram visionem. Greg. Naz. 2 In Jul. [p. 110, B] : Τὰς δὲ δι' ὀνειράτων παιδεύσεις τοῦ Θεοῦ, καὶ τὰ καθ' ὕπαρ φαντάσματα. Utitur et in lib. De homine. Sed et ex Aretha affert Bud., scribens tamen non καθ' ὕπαρ, sed Καθύπαρ· [Καθ' ὕπαρ reprehendit Phrynichus p. 421 (cujus præceptum repetit Thom. M. p. 650) : Ὥσπερ καθ' ὕπαρ οὐ λέγεται, ἀλλ' ὕπαρ, οὕτως οὐδὲ κατ' ὄναρ, ἀλλ' ἤτοι ὄναρ ἰδὼν ἢ ἐξ ὀνείρου ὄψεως· ubi Lobeck. p. 423 καθ' ὕπαρ memoravit ex Apollod. 3, 12, 5.] Interdum vero omissa præp., ὕπαρ adverbialiter usurpatur [Hippocr. p. 2, 31 : Καὶ ὕπ. καὶ ὄναρ. Æsch. Prom. 484 : Κἄκρινα πρῶτος ἐξ ὀνειράτων ἃ χρὴ ὕπαρ γενέσθαι], ut quum Synes. ait, Εἶτα ἀφ' ὧν ἕτερος ὄναρ ὁρᾷ, μᾶλλον δὲ ἰδεῖν λέγεται, Πεντάπολις ὕπαρ πέπραγε πονήρως, Propter insomnia commentitia quorundam urbs revera et vigilans afflicta est tyrannide, Bud. Et ap. Plat. Rep. 2, [p. 382, E] : Ὁ θεὸς ἁπλοῦν καὶ ἀληθές, οὔτ' ἄλλους ἐξαπατᾷ οὐδ' ὕπαρ οὐδ' ὄναρ, Nec vigilantes et revera cernentes nec somniantes decipit. [Ὕπαρ καὶ οὐ καθ' ὕπνους βλέπομεν Sext. Emp. p. 409. Idem p. 28 : Ὥσπερ τὰ ὕπαρ ἔστιν, κἂν μὴ ᾖ καθ' ὕπνους· 449 : Ἐν τοῖς ὑπ. Ὑπάρ καὶ μεθ' ἡμέραν, opposito κατὰ τὸν ὕπνον, Polyb. 10, 5, 5.]

[Ὑπαράσσω s.] Ὑπαράττω, άξω, Succutio, κινῶ, πλήττω Suidæ, apud quem hoc citatur exemplum : Ἵππων χρεμετιζόντων, τῆς γῆς τοῖς ποσὶν αὐτῶν ὑπαρατ-τομένης, ὅπλων κρουομένων.

[Ὑπαργήεις, εσσα, εν, Subalbicans, i. q. ὑπόλευκος. Nicand. Th. 663 : Ῥίζα ὑπαργήεσσα.]

Ὑπάργιλος, ὁ, ἡ, Subargilus, ut Gaza vertit. Malim dicere Subargillaceus. Theophr. [H. Pl.] 9, 4, [8] : Γῆν ὑπάργιλον καὶ πλακώδη.

[Ὕπαργμα, τὸ, i. q. ὕπαρξις, Substantia, Possessio, Bona. Parthen. c. 1 : Τῆς τε βασιλείας καὶ τῶν λοιπῶν ὑπ. c. 8 : Ἐξηργυρίσατο μέρος τῶν ὑπ.]

[Ὑπαργύρευσις, εως, ἡ, Obæratus, Obæratio, Gl.]

[Ὑπαργυρεύω, Argentum anxie quæro, et veluti effodiendo investigo. Ὑπαργυρεύω, Obæro; Ὑπαργυρεύομαι, Obæror, Gl. Plutarch. Mor. p. 832, A : Ἀπαιτούμενοι, δασμολογούμενοι, δουλεύοντες, ὑπαργυρεύοντες. Interpres, Adulterina moneta circumventi.]

[Ὑπαργυρίζω, Argenti colorem habeo. Nicet. Chon. Hist. p. 173, D : Τὴν ὑπαργυρίζουσαν τῷ χρόνῳ τρίχα. « Eunap. p. 74=102=485. » Boiss.]

Ὑπάργυρος, ὁ, ἡ, Subargenteus, in quo argentum mixtum est; Bud. Eur. [Rhes. 970], ὑπάργυρος χθών,

propter metalla. [Cycl. 293 : Ὑπ. πέτρα. Xenophl. De vect. 1, 5 : Ὑπ. ἐστι (terra Attica) σαφῶς θεία μοίρᾳ· 4, 2 : Ὑπ. λόφων. Pollux 3, 87; 7, 98.] Polluci vero [7, 104] χίβδηλος est. [De auro sub quo argentum est, s. cui argentum mixtum est : quo sensu Pollux l. c. ὑπάργυρον interpretatur τὸ χίβδηλον χρυσίον. Τὰ ὑπ. χρυσία Sext. Emp. p. 74. « In inscr. ap. Stuart. : Πρόσωπον ὑπάργυρυν, κατάχρυσον, et ὑποξύλου καταχρύσου. » Schneid. Inscr. Att. nuper reperta, *Revue arch.* 1845, p. 326, 12 : Καρχήσιον χρυσοῦν, τὸν πυθμένα ὑπάργυρον ἔχον. Vertit Rhangabes : *Une tasse d'or, dont le fond est en argent plaqué d'or.* Alia inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 236, n. 150, A, 43 : [Κρατὴ]ρ ὑπ. ἐπίτηκτος. Hase.] At Hesych. ὑπάργυρον, τὸ κιννάμωμον exp. [Sic dicitur *cinnamomum* quod pretium ejus argenti pretium exæquaret ac sub argenti exagio venumdaretur. Salmas. ad Scriptt. Hist. Aug. vol. 2, p. 546. || Argento venalis. Φωνὰ ὑπ. Pind. Pyth. 11, 65. Tzetz. Hist. 8, 828 : Λέγων ὑπάργυρα πᾶσαν γραφὴν ἐποίει.]

[Ὑπάρδω, Subtus irrigo. Schol. Nic. Alex. 139 : Γάλα ... δὸς ἔνεμα διὰ τῆς ἕορας, ὅπως ὑπάρδῃς τὴν γαστέρα. Schneid. Med. Phot. Epist. p. 327, 40 : Τινὲς νοτίδες ἀφανῶς ὑπαρδόμεναι. Hase.]

[Ὑπαριθμέω, Annumero post et tanquam inferiorem. Joannes Chrysost. Hom. 102, vol. 5, p. 666 : Παρερμηνούουσι κακῶς, οὐ συναριθμοῦντες, ἀλλ' ὑπαριθμοῦντες τῷ πατρὶ τὸν υἱόν. Seager. Athanas. vol. 1, p. 93, 380. Kall. Id. Athanas. vol. 2, p. 216, A : Ἐκ τοῦ ὑπαριθμηθῆναι αὐτῷ. Greg. Naz. t. 1, p. 431, A : Προαριθμοῦντος, ἐναριθμοῦντος, ὑπαριθμοῦντος. Hase. Basil. M. vol. 3, p. 35.]

Ὑπαρίθμησις, εως, ἡ, q. d. Subnumeratio, ex Greg. Naz. [Athanas. vol. 1, p. 380. Kall. Basil. t. 2, p. 185, A et C; 186, B; 191, A. Greg. Nyss. t. 2, p. 891, C : Ἐν τῇ τοῦ Ἰσραὴλ ὑπ., Ubi (Paulus) post gentes numerat Israelem. Hase.]

[Ὑπαρκτέον, Incipiendum. Plato Rep. 5, p. 467, C : Τοῦτο μὲν ἄρα ὑπ., θεωροὺς πολέμου τοὺς παῖδας ποιεῖν.]

Ὑπαρκτικός, ἡ, ὸν, [Substantivus, Gl.] ut ὑπαρκτικὸν ῥῆμα apud grammaticos [ut Apoll. Dysc. De synt. p. 71, 23 (et ὑπαρκτικαὶ συντάξεις, Constructiones verbi substantivi, p. 219, 11), Etym. M. p. 300, extr., schol. Eurip. Or. 673. G. D. Jo. Glyc. De vera synt. rat. p. 19, 4 ed. Alb. Jahn. Hase], Substantivum verbum [Sic Priscian. l. 8, p. 812 extr. P.], quale est εἰμὶ, Sum. Eustath. quum alibi sæpe [ut p. 1457, 43; 1600, 19; 1787, 13], tum p. 75. [Thom. M. p. 184. || I. q. ὑπαρκτὸς, Exsistentiam habens, Qui re vera est. Sext. Emp. p. 191, 12, de arte quæ circa vitam versatur : Οὐδὲ διαβεβαιοῦσθαι περὶ αὐτῆς δύναταί τις ὅτι ἐστὶν ὑπαρκτική. Galen. vol. 19, p. 530, 1 : Ὑπ. εἶναι τὴν μαθηματικὴν ἐπιστήμην. Hase.]

[Ὑπάρκτιος, ὁ, ἡ, Septentrionalis, Qui est sub Septentrionibus. Plut. V. Marii c. 11, Sertor. c. 17.]

Ὑπαρκτὸς, ἡ, ὸν, Existentiam habens. [Diog. L. 7, 91, de virtute, quam Posidonius, æque ac vitiositatem, et exsistere posse et doceri censebat, quod in ea quidam profecissent : Τεκμήριον δὲ τὸ ὑπαρκτὴν εἶναι τὴν ἀρετήν φησιν ὁ Π. τὸ γενέσθαι ἐν προκοπῇ τοὺς περὶ Σωκράτη, Διογένη καὶ Ἀντισθένη· εἶναι δὲ καὶ τὴν κακίαν ὑπαρκτὴν διὰ τὸ ἀντικεῖσθαι τῇ ἀρετῇ. Plutarch. Mor. p. 1046, C : Τὴν ἐπιχαιρεκακίαν ὑπαρκτὴν, ὥσπερ τὸν φθόνον καὶ τὸν ἔλεον, ἀπολιπών. Sext. Emp. p. 191, et alibi sæpe. Phot. et] Suidas autem ὑπαρκτὰ exp. μόνιμα et ὑπάρχοντα. [Sic etiam Etym. M. p. 777, 36. Epicurus ap. Diog. L. 10, 135 : Μαντικὴ ὡς ἀνύπαρκτος, εἰ δὲ καὶ ὑπαρκτὴ (var. lect. ὑπαρκτικὴ), οὐδὲν παρ' ἡμᾶς ἡγῇ τὰ γενόμενα. « Orig. C. Cels. 4, p. 223 : Ἐπὶ δὲ τοῦ παρόντος δεδύσθω, ὑπαρκτὸν εἶναι τὴν οἰωνιστικήν. » Seager. Philo vol. 1, p. 584, 3 : Ἔστι μὲν ὑπ. πρᾶγμα σοφία· p. 451, 8, ὑπάρχοντα καὶ ὑπαρκτά· p. 416, 9, πράγματα ὑφεστηκότα καὶ ὄντως ὑπ. Hase.]

[Ὕπαρνα, τὰ, Hyparna, castellum Cariæ. Arrian. Anab. 1, 24, 6.]

Ὕπαρνος, ὁ, ἡ, Agnum sub se habens, ut ὕπαρνος πρόμνη [ἄρνας ἔχουσα] ap. Hesych., et ὕπαρνος Ovis, quod VV. LL. citant ex Eur. [Andr. 558 : Οἵδ' ἄγουσί σε καὶ παῖδ'· ὕπαρνος γάρ τις ὡς ἀπόλλυσαι. Callim. H. in Apoll. 53 : Πᾶσαι δέ κεν (ὄϊες) εἶεν ὕπαρνοι. Μέτασσαι Suidas exp. ὕπαρνα πρόβατα. Πρόβατα ὑπ. Constant. De cærim. p. 268, A. Apollon. Lex. Hom. : Ὕπαρνον, οἷον ἄρνα ἔχουσαν ἐν τῇ γαστρί· et Etym. M. p. 783, 19.]

Ὕπαρξις, εως, ἡ, q. d. Existentia. [Hesych. : Ὑπ., προγένεσις, ἢ οὐσία.] A Bud. exp. Substantia et Vita [In Gl. Substantia, Opes, Essentia] : unde inquit, Ἀνυπαρξία Areopagitæ Interitus. [Ὑπ. ἢ ἀνυπαρξία Sext. Emp. p. 7.] Quomodo autem ὕπαρξις differat ab οὐσία, vide ap. Eund. p. 137. Idem alibi ὕπαρξιν interpr. Subsistentiam in quodam loco, ubi ἀπὸ τῆς οὐσίας distinguitur. [Plutarch. Mor. p. 387, C : Προσλαβὼν τὴν ὑπ. ἐπάγει τὸ συμπέρασμα τῆς ἀποδείξεως· 1067, C : Τοῦ μὲν κακοῦ νόησιν εἶναι, τοῦ δὲ ἀγαθοῦ καὶ ὕπαρξιν.] Ap. Alex. Aphrod. Probl. 1, [44] : Ἔχει ἐν συμμέτρῳ κράσει τὴν ὕπαρξιν τὸ ἀνθρώπου σῶμα, exp. Constat habitu temperato hominis corpus. Et ap. Eund., Λαμβάνειν τὴν ὕπαρξιν ἐξ αἵματος, Ex sanguine provenire. Et, Διδόναι τῇ τριχὶ τὴν ὕπαρξιν, Edere s. Producere capillum, τρίχα φύειν. Invenitur et ὑπάρξεις plur. Ammon. : Τὰ μὲν γὰρ ὀνόματα τὰς ὑπάρξεις σημαίνουσι τῶν πραγμάτων, τὰ δὲ ῥήματα τὰς ἐνεργείας ἢ τὰ πάθη. || Ὕπαρξις, Substantia, ut Quintil. loquitur, i. e. Bona, Facultates. Polyb. [2, 17, 11] : Ὑπαρξίς γε μὴν ἑκάστοις ἦν θρέμματα καὶ χρυσός. [Id. 10, 25, 5; 16, 34, 8. Diodor. 20, 71, et Exc. p. 614, 2; 615, 4; Dionys. A. R. 5, 48; 7, 8; Plutarch. Mor. p. 226, C. Artemid. 3, 23 : Ἀνατραπῆναι τὸν βίον καὶ τὴν ὕπ. Etym. M. p. 519, 13 : Κλῆρος σημαίνει τὴν ὕπ. καὶ κληρονομίαν.] Sic Ad Hebr. 10, [34. Xenoph. Eph. 5, 9 : Πολλὴ ἐσθήτων ὕπ.] Et Ἀνυπαρξία, ἡ, [quod v.] contrarium, q. d. Inexistentia. Apud Areop. Interitus, ut modo dictum fuit.

[Ὑπαρόω, Imporco, Liro, Terram aratro leviter proscindo. Theophr. H. Pl. 8, 11, 8 : Διὸ καὶ οὐχ ὑπαροῦντες σπείρουσι· C. Pl. 3, 21, 8 : Ὅταν μέλλωσι σπείρειν, ὑπήροσαν. Pollux 7, 145 : Ὑποσφυρίσασθαι οἱ ποιηταὶ τὸ ὑπαρόσαι (male libri nonnulli ὑπαρῶσαι) λέγουσιν. Conf. Schneid. ad Varron. De re rust. 1, 29, p. 324.]

[Ὑπαρπάζω Ionice pro ὑφαρπάζω, quod v.]

[Ὕπαρσις, ἡ, Elatio, ap. Joseph. Hymnogr. Can. de Tychone Actt. SS. Junii t. 3, p. 95, 47, mendose videtur scribi pro Ἔπαρσις. Hase.]

[Ὑπαρτάω, Subligo, Suspendo ex. Ælian. N. A. 5, 7.]

Ὑπαρχὴ, ἡ, Principium, Initium, Ortus : unde ἐξ ὑπαρχῆς i. q. ἐξ ἀρχῆς : ut [Soph. OEd. T. 132 : Ἀλλ' ἐξ ὑπ. αὖθις αὖτ' ἐγὼ φανῶ. Demosth. p. 1013, 9.] Aristot. [Rhet. 1, 1, H. A. 8, 2, De gen. anim. 2, 6,] De partib. anim. 4, [10] : Πάλιν ἐξ ὑπαρχῆς περὶ τῶν ἐναίμων ἐπισκεπτέον, Denuo ab exordio, Rursus ab integro. Lucian [Necyom. c. 1] : Κᾆτ' ἐξ ὑπαρχῆς ἀναβεβίωκεν, Deinde denuo revixit. [Plutarch. V. Cicer. c. 11 : Καταστὰς πάλιν ἐξ ὑπ. ἐδημηγόρησε· ib. c. 18, et alibi non raro apud Plutarch. aliosque recentiores, ut Cleanthem ap. Stob. Flor. 7, 54, Ælian. N. A. 17, 20, Aristid. vol. 1, p. 389, 3, Philon. vol. 1, p. 406, 9; vol. 2, p. 593, 44.] || Significat etiam Beneficium ultro collatum, i. e. Priorem beneficentiam, quæ et προϋπαρχὴ dicitur Bud. [Ὑπαρχὴ per προκάταρξις exp. Thom. M. p. 868. Non videtur hoc vocabulum usquam legi extra formulam ἐξ ὑπαρχῆς.]

[Ὑπαρχία, ἡ, vitiose pro ἐπαρχία in libris quibusdam Strabonis 4, p. 178 et 184.]

[Ὑπάρχιος ap. Tryphiod. 281 vitiose pro ἐπάρκιος, quod restituit Schæferus.]

Ὕπαρχος, ὁ, Præses, Præfectus. Herodot. 5, [25] : Καὶ καταστησάμενος Ἀρταφέρνεα ἀδελφεὸν ἑωϋτοῦ ὁμοπάτριον ὕπαρχον εἶναι Σαρδίων. [Id. 4, 166 : Αἰγύπτου ὕπ. ὑπὸ Καμβύσεω. Ἑλλήνων ὕπ. 7, 6. Μακεδόνων ὕπ. 5, 20.] Xenoph. Cyrop. 8, [3, 19] : Διδάσκειν τῶν ὑπάρχων τινὰ ὅ,τι τις βούλοιτο· ἐκείνους δὲ ἔφη πρὸς αὐτὸν ἐρεῖν. Idem Hell. 7, [4, 19] : Καὶ Ἀνδρόμαχος μὲν ὁ Ἠλεῖος ὕπαρχος, ὅσπερ αἴτιος ἐδόκει εἶναι συνάψαι τὴν μάχην. Bud. de hujus voc. signif. in Comm. ita : Ὕπαρχος, Rector provinciæ dicitur a Strab. de Ægypto loquente. Apud Lucian. significat etiam Legatum in exercitu. Apud Aristot. et Herodot. significat σατράπην. Hæc ille, qui in Lex. scribit ὕπαρχον pro Præside et præfecto a Gregor. sumi. Locum Luciani hunc esse arbitror [D. mort. 12, 2] : Ἐγὼ γοῦν μετ' ὀλίγων ἐξορμήσας

ἐς τὴν Ἰβηρίαν, τοπρῶτον ὕπαρχος ὢν τῷ ἀδελφῷ, μεγίστων ἠξιώθην, ἄριστος κριθείς. In VV. LL. ὕπαρχος exp. etiam Proprætor. Hesychio autem ὕπαρχος est οἰκονόμος, πολέμου στρατηγός. [De Christo Euseb. H. E. 1, 2, 15 : Ὡσανεὶ τοῦ πατρὸς ὕπαρχον, τὰ δευτερεῖα τῆς κατὰ πάντων βασιλείας τε καὶ ἀρχῆς ἐμπεπιστευμένον.] || Ὕπαρχος tamen proprie, addit Bud., τὸν ἀρχόμενον significat, h. e. τὸν ὑπ' ἀρχὴν ὄντα : ἔπαρχος vero τὸν ἐν ἀξιώματι. Soph. Aj. [1105] : Ὕπαρχος ἄλλων δεῦρ' ἔπλευσας, οὐχ ὅλων Στρατηγὸς, ὥστ' Αἴαντος ἡγεῖσθαί ποτε. [Ubi significat τὸν ὑπ' ἄλλοις ἄρχοντα, ut ap. Eurip. Hel. 1448 : Φράσων ὑπ. τοῖς ἐμοῖς.] Hactenus ille. At ego discrimen hoc apud Græcos scriptores observatum non reperio : qui, ut opinor, itidem quum ὕπαρχον vocant Præfectum s. Præsidem, præpositioni ὑπὸ subjectæ alii potentiæ signif. includunt; ut sit ὕπαρχος quasi ὁ ὑπ' ἄλλῳ ἄρχων, ut ὕπαρχος quum pro Satrapa ponitur significat τὸν ὑπὸ τῷ βασιλεῖ ἄρχοντα, adeo ut aptissime reddi posse videatur Gallica voce *Lieutenant;* quæ certe et ipsa utrumque itidem significat : nam qui sub rege alicujus loci imperium obtinet, dicitur *Lieutenant du roy :* quod si contingat aliquem in ejus locum ad tempus suffici, hic ejus legatus dicetur itidem esse *Le lieutenant du lieutenant du roy;* ut ὕπαρχος dicitur propria signific. ὁ ἄρχων ὑπὸ τῷ βασιλεῖ, at posteriore, ὁ ἄρχων ὑπὸ τῷ τοῦ βασιλέως ὑπάρχῳ. In illo tamen Soph. l. et similibus ὕπαρχος ἄλλων, fateor resolvi aptius in ὑπὸ τὴν ἀρχὴν ὤν. [Recte Suidas : Ὑπ. ὁ ὑφ' ἑτέρου ἀρχόμενος, ὁ ὑποτεταγμένος ἑτέρῳ, ὁ μὴ ὢν αὐτοκράτωρ. Dio Cass. 52, 24 : Τῶν δ' ἄλλων τῶν ἐν τῇ Ἰταλίᾳ στρατιωτῶν οἱ ἔπαρχοι ἐκεῖνοι προστατείτωσαν, ὑπάρχους ἔχοντες. De collega in consulatu 46, 46 : Ὕπατος ἠρέθη καὶ αὐτῷ καὶ συνάρχων (εἴ γε τοῦτο δεῖ, ἀλλὰ μὴ ὕπαρχον αὐτὸν εἰπεῖν) ὁ Ἡέδιος ὁ Κύϊντος ἐδόθη. « Ap. Polyb. 7, 9, 5 : Τοὺς Καρχηδονίων ὑπάρχους, *qui sub imperio sunt Carthaginiensium.* Distinguuntur tamen ὕπαρχοι ab ὑπηκόοις, qui mox ibidem seorsim memorantur, intelliguntur que haud dubie ὕπαρχοι qui melioris sunt conditionis quam ὑπήκοοι, i. e. qui imperio quidem Carthaginiensium sunt subjecti, sed suis tamen legibus utuntur. » Schweigh.]

[Ὕπαρχος, ὁ, Hyparchus, fl. Indiæ. Ctesias ap. Phot. Bibl. p. 47, 7 : Ὄνομα τῷ ποταμῷ Ἰνδιστὶ μὲν Ὕπαρχος, Ἑλληνιστὶ δὲ φέρων πάντα τὰ ἀγαθά. G. D. Id esse voces Indicas Su-bhara, i. e. Felicitatem afferens, conjicit Schauffelberger. Corp. scriptt. qui de India scripserunt, p. 19. Hase.]

Ὑπάρχω, Initium do rei, Primus facio, aut dico; ut ap. Thuc. ὑπάρχω τούτου, Primus hoc facio. Ita enim puto reddi posse, si simpl. quæratur interpret. in hoc l. 1, p. 25 [et 2, 74] : Οὐδ' αὖ πρῶτοι τοῦ τοιούτου ὑπάρξαντες. Bud. tamen recte et ipse ὑπάρχω interpr. Auctor sum; Meum est hoc institutum et exemplum. Vel, Initium rei do; ut Andoc. [p. 18, 34] : Οἳ ὑπῆρξαν τῆς ἐλευθερίας ἁπάσῃ τῇ Ἑλλάδι. [Ammon. p. 140 : Ὑπάρξαι, τό τε γενέσθαι καὶ τὸ κατάρξασθαι. Hesych. : Ὑπάρξας, κατάρξας. Ὑπάρχει, προκατάρχει. Eurip. Phœn. 1229 : Ἐτεοκλέης δ' ὑπῆρξ', *incœpit.* Androm. 273 : Ἦ μεγάλων ἀχέων ἄρ' ὑπῆρξεν· Herc. F. 1169 : Ὧν ὑπῆρξεν Ἡρακλῆς. Valck. Dio Chrysost. vol. 1, p. 696 : Οὐδὲ ἡ τῶν Τρώων πόλις εὐδαίμων, ὅτι πονηρῶν καὶ ἀκολάστων ὑπῆρξε πολιτῶν. Arrian. Anab. 2, 14, 9 : Ὑπάρξαντός σου τῆς ἔχθρας. Plutarch. V. Ages. c. 20 : Ἀεί τινος ὑπῆρχε λόγου περὶ τῶν ἐν ὥρᾳ. Wakef.] Nam capitur tam in bonam, quam in malam partem. Et in mutua beneficentia ὁ ὑπάρξας, prior est : at ὁ ἀντευποιῶν et εὐεργετῶν, posterior, ap. Aristot. Demosth. Pro cor. [p. 431, 17] : Διὰ τὰς εὐεργεσίας, ἃς ὑπῆρξαν εἰς ὑμᾶς. Sic Isocr. Plat. [p. 307, D] : Ὥστε δικαίως ἂν τὴν αὐτὴν εὐεργεσίαν ἀπολάβοιμεν, ἥνπερ αὐτοὶ τυγχάνομεν εἰς ὑμᾶς ὑπάρξαντες. Ubi observa, sicut et in illo Demosth. loco, εἰς ὑμᾶς, quum alioqui dici etiam possit ὑμῖν. Sic enim cum dat. personæ, ap. Æschin. [p. 31, 31] : Καὶ τὰς εὐεργεσίας, ἃς ὑμεῖς ὑπήρξατε Ἀμύντᾳ. [Aristid. vol. 1, p. 491 : Ἀγροικίσασθαι εἰς τοὺς ὑπάρξαντας χρηστότητα· ubi duo codd. male χρηστότητι. Incipio, Heliodor. 2, 1 : Αὐλοῦ καὶ σύριγγος τελεστικόν τι μέλος καὶ καταγγελτικὸν τῆς θυσίας ὑπαρχόντων.] Plutarch. autem pro illo rei accus. dedit gen. : Ἥλαι δεόμενος χρείας τινὸς ὑπάρξαι καὶ φιλανθρωπίας πρὸς αὐτὸν, Jamdiu occasionem quærens materiamque hominis promerendi beneficio quopiam atque benignitate. Quibus exemplis consentanea est part. passivi ὑπηργμένον signif., de quo infra. Ceterum ὑπάρχω ead. signif., sed in malam partem; a Bud. exp. Lacesso, Excito contentionem aut simultatem. Demosth. [p. 1350, 4] : Ὥστε ἀνεπίφθονον αὐτῷ τιμωρεῖσθαι τὸν ὑπάρξαντα. Sic Plato ἀμυνόμενον opponit τῷ ὑπάρχοντι in Gorgia [p. 456, E] : Ἀμυνομένους, μὴ ὑπάρχοντας. [Lysias p. 169 extr. Isocr. p. 356, A : Οὐδ' ἀμυνόμενος, ἀλλ' ὑπάρχων ἠδίκεις αὐτούς. Aristid. vol. 2, p. 156 (?) : Ποιηταὶ καὶ νομοθέται καὶ παροιμίαι καὶ ῥήτορες καὶ πάντες κελεύουσιν ἀμύνεσθαι τοὺς ὑπάρξαντας. Liban. vol. 4, p. 23, 24. Aliter senserunt philosophi quidam : unde Maxim. Tyr. Diss. 18, 5, p. 213 : Οὐ τῷ ὑπάρξαι πλεονεκτεῖ κατὰ πονηρίαν ὁ ἀδικῶν, ἀλλὰ τῷ ἀμύνασθαι ἐξισοῦται κατὰ μοχθηρίαν ὁ ἀνταδικῶν. Apud poetas ὑπάρξαι hoc usu rarissimum est. Fertur incerti tragici senarius diversis attributus (de quibus vide Gatak. Advers. c. 12, p. 540), ὡς οὐχ ὑπάρχων, ἀλλὰ τιμωρούμενος. Non multum distat usus in oraculo Pythiæ ap. Pausan. 4, 12, 1, et OEnom. ap. Euseb. Præp. ev. 5, p. 221, C : Ταῖς δ' αὐταῖς τέχναις τις ἁλώσεται αἷσπερ ὑπῆρξεν, quocum comparari potest hoc Thuc. 2, 67 : Τοῖς αὐτοῖς ἀμύνεσθαι οἷσπερ καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι ὑπῆρξαν. Ubi schol. ὧν προκατήρξαντο. Æschyl. Choeph. 1068 : Παιδοβόροι μὲν πρῶτον ὑπῆρξαν μόχθοι τάλανές τε Θυέστου. Hæc fere Valck. ad Eurip. Phœn. 1576, p. 533 sq.] Quibus exemplis immiscet Budæus et hoc Demosthenis : Τῆς γὰρ ἔχθρας πρότερος οὗτος ὑπῆρξεν. Ubi tamen ὑπάρχω non significat per se Excito contentionem aut simultatem, quum addatur gen. ἔχθρας : sed duntaxat Initium do, Incipio, Auctor sum. Possit etiam, meo judicio, τῆς ἔχθρας πρότερος ὑπῆρξεν aptе verti, Ab illo simultas profecta est, ubi vacare πρότερος observandum est. Sic autem ὑπάρχω cum aliis gen., ut ἀδικίας et βίας. Sed ὑπάρχω ἀδικίης ap. Herodot. [4, 1; 7, 9] non est simpl. Infero injuriam; nec ὑπάρχω βίας ap. Plutarch. [V. Thesei c. 7 et 33] est simpl. Infero vim, ut in VV. LL. habetur, sed Prior infero injuriam, Prior vim infero. [Herodot. 1, 5 : Τὸν ὑπάρξαντα ἀδίκων ἔργων. Cum particip. Herodot. 7, 8, 2 : Ὑπῆρξαν ἄδικα ποιεῦντες· 9, 78 : Ὑπάρχειν ἔργα ἀτάσθαλα ποιέων. Xenoph. Anab. 2, 3, 23; 5, 5, 9.]

Ὑπάρχω, Sum. [Soph. Ant. 932 : Τοῖσιν ἄγουσιν κλαύμαθ' ὑπάρξει βραδυτῆτος ὕπερ· 1349 : Πολλῷ τὸ φρονεῖν εὐδαιμονίας πρῶτον ὑπάρχει. Eurip. Hec. 1229 : Θησαυρὸς ἄν σοι παῖς ὑπῆρχ' οὑμὸς μέγας. Plato Tim. p. 53, B : Ὡς ἀεὶ τοῦτο λεγόμενον ὑπαρχέτω· Ep. 1, p. 309, A : Πάντες ὑπάρχουσί μοι μάρτυρες.] Aristot. De part. anim. 1 : Πολλὰ κοινὰ πολλοῖς ὑπάρχει τῶν ζώων. Cujus signif. et hæc afferuntur exempla : Demosth. : Ὑπάρχω πράττειν ἕτοιμος· et, ὑπάρχω ἐμαυτῷ μάρτυς· et ὑπάρχει ἀληθές. Idem [p. 226] : Τοσαύτην (εὔνοιαν) ὑπάρξαι μοι παρ' ὑμῶν εἰς τουτονὶ τὸν ἀγῶνα. Idem alibi, Ὑπάρχει μοι πρός σε ἀπέχθεια. Et Aristot. Pol. 5 : Ὑπάρχει μῖσος τοῖς τυράννοις, In tyrannos odium existit. Ap. Herodian. [3, 10, 11] : Καὶ πρὸς γένος [γένους] αὐτῷ ὑπάρχοντα. [Dionys. A. R. 2, 65 : Προγόνων ὑπάρχοντι τῶν ἐξ Ἰλίου ... μετενεγκαμένων, μητρὸς δὲ ἱερείας. Cum εἰς Antiphon p. 136, 22 : Ταὐτὰ ὑπῆρχεν αὐτῷ εἰς ἐκεῖνον ἅπερ ἐμοὶ, Rationes ei erant cum eo eædem quæ mihi. Quod frequentius cum πρὸς dicitur, ut ap. Lysiam p. 122, 13 : Νῦν δὲ οὔτε πρὸς τὴν πόλιν αὐτοῖς τοιαῦτα ὑπάρχει οὔτε πρὸς ἐμέ. Plutarch. Mor. p. 866, F : Ταῦτα ὑπῆρχε Βοιωτοῖς τότε καὶ Θηβαίοις πρὸς ἀλλήλους, ἐπιεικὲς δὲ καὶ φιλάνθρωπον οὐδέν· V. Demosth. c. 9 : Ὅσα Θηβαίοις ὑπάρχει καλὰ πρὸς τὴν Ἑλλάδα· V. Pomp. c. 14 : Τοῦτο αὐτῷ καὶ πρὸς εὔνοιαν ὑπῆρχε τῶν πολλῶν οὐ μικρόν. || « Οἱ ὑπάρχοντες, Qui nunc sunt, ap. Polyb. 10, 17, 12. Ubi opponuntur οἱ προγενόμενοι, Qui ante fuerunt. Alibi τὸ ὑπάρχον, Id quod jam est et adhuc fuit, opponitur ei quod deinde adjicitur, ut 13, 6, 8 : Τῶν ὑπαρχουσῶν θυρίδων· et in fragm. ap. Suidam s. v. Καταβολή, Πεντήκοντα τῶν ὑπαρχουσῶν (νεῶν). » Schweigh. Ὑπάρχειν et φαίνεσθαι opposita, Sext. Emp. p. 53 : Οἱ μὲν σκεπτικοὶ φαίνεσθαι λέγουσι τὰ ἐναντία περὶ τὸ αὐτὸ, οἱ δ' Ἡρακλείτειοι ἀπὸ τούτου καὶ ἐπὶ τὸ ὑπάρχειν αὐτὰ μετέρχονται. Ap. eund. p. 189, et 473, τὸ ὑπάρχον definitur τὸ καταληπτικὴν κινοῦν φαντασίαν. Ab ὑφεστηκέναι

distinxit Chrysippus ap. Plutarch. Mor. p. 1081, F : Χρύσιππος βουλόμενος φιλοτεχνεῖν περὶ τὴν διαίρεσιν ... τὸ μὲν παρῳχημένου τοῦ χρόνου καὶ τὸ μέλλον οὐχ ὑπάρχειν, ἀλλ' ὑφεστηκέναι φησὶ, μόνον δ' ὑπάρχειν τὸ ἐνεστὸς, etc.] Jungitur et cum præt. Demosth. [p. 190 extr.]: Ἅπαντες ἐγνωκότες ὑπάρχειν μοι δοκεῖτε. Id. [p. 30, 15] : Ὑπῆρχον Ὀλύνθιοι δύναμίν τινα κεκτημένοι. Dicitur etiam ὑπάρχω ὤν, ut τυγχάνω ὤν, sed longe rarius. Herodot. : Ὑπῆρξε ἐόντα ταῦτα. Demosth. C. Mid. : Οὐ γὰρ ἐχθρός γε ὑπῆρχεν ὤν. [Plutarch. V. Artox. c. 2 : Ἡ μήτηρ ὑπῆρχε τὸν Κῦρον φιλοῦσα. Aristid. vol. 2, p. 4 : Ὑπάρχειν εἰδότας. Ὑπάρχων εἰμὶ i. q. ὑπάρχω. Herodot. 5, 124 : Ὡς ἄμεινόν σφι εἴη χρησφύγετόν τι ὑπάρχον εἶναι.] || Ὑπάρχω exp. etiam Suppeto; ut Demosth. : Ὑπάρχει σοι τοῦτο παρ' ὑμῶν. Et, Ὑπάρχει παρ' ὑμῶν τὰ δέοντα. [Id. p. 408, 22 : Τὴν ὑπάρχουσαν αἰσχύνην εἰς τοὺς αἰτίους ἀπώσασθαι. Æschin. p. 25, 29 : Ἀποτρίβεσθαι τὰ ὑπάρχοντα αὐτῷ ἐγκλήματα.] Idem [Demosth. et Isocr. p. 8, A], ὑπάρχουσα οὐσία, Quæ suppetunt facultates, Bona quæ adsunt, vel Præsentia bona. [Demosth. p. 16, 18 : Τὴν ὑπάρχουσαν (sc. γῆν) καὶ τὴν οἰκείαν καρπούμενοι.] Pro quo dicitur et uno verbo, sed præfixo articulo, τὰ ὑπάρχοντα, ap. Demosth. [p. 18, 12 : Μὴ χείρους περὶ ἡμᾶς αὐτοὺς δόξωμεν εἶναι τῶν ὑπαρχόντων· 1403, 11 : Χαλεπόν ἐστι τὴν σὴν φύσιν ἀξίως τῶν ὑπαρχόντων διελθεῖν. Æschin. p. 45, 27 : Καταμισθοφορεῖν τὰ ὑπ. Isocr. p. 38, E : Κινδυνεῦσαι περὶ τῶν ὑπ. Pollux 3, 67 : Ἀπὸ τῶν ὑπ. εἰσφέρων· 8, 145 : Παραχωρῆσαι τῶν ὑπ. Plut. V. Æm. Pauli c. 4 : Εὐδάπανος καὶ ἀφειδὴς ἐκ τῶν ὑπ. Dio Cass. 59, 14; 66, 24 extr.] Et cum gen. personæ, τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ, ap. Matth. [19, 21, al.], Lucam [8, 3, al.] et Paul. [Ad Cor. 1, 13, 3.] Theopomp. ap. Athen. 6, [p. 261, A], ὑπάρχοντα et ἀπόντα inter se opponit : Καὶ τῶν μὲν ὑπαρχόντων ἠμέλουν, τῶν δὲ ἀπόντων ἐπεθύμουν. [Cum dat. Περὶ τῶν ὑπαρχόντων οἱ, De opibus suis, Dio Cass. 38, 40; 72, 12.] Plato Timæo [p. 30, C] : Τούτου δ' ὑπάρχοντος, pro Quum hoc ita sit : quod tamen Cic. vertit, Hoc posito. Et ibid. [p. 29, A] : Τούτων δὲ ὑπαρχόντων, Ex quo posito et constituto etc. Vide mei Cic. Lex. p. 13, 14. || At ὑπάρχω σοι, pro Adsum tibi, i. e. Faveo, Sto a tuis partibus, ap. Demosth. Vide Bud. p. 135. [Demosth. p. 358, 7 : Τὸν Φίλιππον ὑπάρχειν αὐτοῖς· 377, 10 : Καθ' ὑμῶν ὑπάρξων ἐκείνῳ· 384 extr. Eidem p. 286, 8, restitutum ex cod. Paris. S : Ὡς ὑπαρχόντων Θηβαίων Φιλίππῳ, ubi vulgo φίλων additum ex glossemate. Xenoph. Anab. 1, 1, 4 : Παρύσατις ἡ μήτηρ ὑπῆρχε τῷ Κύρῳ. Dio Cass. 38, 15 : Τὸν Πίσωνα ὑπάρξειν οἱ προσεδόκησε. Alia exx. collegit Wyttenb. ad Eclog. Hist. p. 382.]

|| Ὑπάρχει μοι τοῦτο ποιεῖν, Hoc mihi facere licet, vel Contingit mihi hoc facere (sed accipio Contingit, ut ap. Horat. Non cuivis homini contingit adire Corinthum), Mihi facultas est. Ὑπάρχειν, inquit Bud., est etiam Licere, Contingere, Evenire. [Æsch. Ag. 961 : Οἴκοις (sic Porsonus : codex οἶκος) δ' ὑπάρχει τῶνδε σὺν θεοῖς ἔχειν. Soph. El. 1340 : Ὑπάρχει γάρ σε μὴ γνῶναί τινα. Xenoph. Rep. Ath. 3, 9 : Ὥστε ὑπάρχειν δημοκρατίαν εἶναι ... οὐ ῥᾴδιον· De ven. 13, 17 : Ὥστε ὑπάρχειν ἐνθυμουμένους τούτων θεοφιλεῖς εἶναι. V. Schneid. ad Cyrop. 8, 8, 20.] Demosth. [p. 312, 22] : Ἐμοὶ μὲν ὑπῆρξε φοιτᾶν ἐς τὰ προσήκοντα διδασκαλεῖα. Et Plato Symp. [p. 217, A] : Ὡς ὑπάρχον μοι πάντ' ἀκοῦσαι, Tanquam mihi liceret. [Phædr. p. 240, B : Οἷς τὸ καθ' ἡμέραν ἡδίστοισιν εἶναι ὑπάρχει· 269, D : Εἰ σοὶ ὑπάρχει φύσει ῥητορικῷ εἶναι. Andocid. p. 22, 13 : Ὑπάρχει αὐτοῖς, ἐάν τι ἐξαμαρτάνωσιν, αἰτίαν ἔχειν. Isæus p. 66, 3 : Ὑπάρχει τὴν αὐτὴν εἶναι μητέρα. Lucian. Gall. c. 2 : Ὅθεν ὑπάρχει μοι οὕτω λαλεῖν. Cum præp. ἐν Plato Gorg. p. 522, C : Εἰ ἐκεῖνό γε ἐν αὐτῷ ὑπάρχοι ὃ σὺ πολλάκις ὡμολόγησας· ubi ἐν deleri voluit Heindorf.] Plutarch. [V. Marcelli c. 6] : Τότε δὲ ἀναλαβεῖν τὸν στρατὸν καὶ διαναπαῦσαι οὐχ ὑπῆρξε, Non licuit. [Ὑπάρχειν συμβαίνει Dionys. Art. rhet. 10, 1, p. 374 : Ὅθεν αὐτοῖς οὐδ' ἀγωνίζεσθαι τοῖς ἤθεσιν ὑπάρχειν συμβαίνει. Schæf.] Thuc. [3, 109] : Ὥσπερ ὑπῆρχε, Ut licuit, Ut tempus tulit. [Schol. : Ὡς ἦν δυνατὸν, ἐκ τῶν παρόντων.] Vide Bud. p. 136. [Addito genit. Aristot. H. A. 3, 7 : Τὰ δ' ἄλλα μόρια τῶν ὀστῶν ἐνίοις μέν ἐστιν, ἐνίοις δ' οὐκ ἔστιν, ἀλλ' ὡς ὑπάρχει τοῦ ἔχειν τὰ μόρια, οὕτω καὶ τοῦ ἔχειν τὰ ἐν νώτοις ὀστᾶ, i. e. Pro ratione membrorum.] His autem subjungendum puto ὑπάρχοντα pro δυνατὰ, et ἐκ τῶν ὑπαρχόντων, pro ἐκ τῶν δυνατῶν, ut ap. Thuc. exp. schol. [Xenoph. Anab. 6, 4, 9 : Ἔθαψαν ἐκ τῶν ὑπ. ὡς ἐδύναντο κάλλιστα.] Sed in VV. LL. ἐκ τῶν ὑπαρχόντων exp. Pro præsenti copia, Ex præsentibus facultatibus. Item, Pro præsenti rerum conditione, Præsentis temporis ratione, ἐκ τῶν παρόντων. [Suidas : Ἐκ τῶν παρόντων, ... ἐκ τῶν ὑπαρχόντων καὶ ἐνεστηκότων καὶ εὐπορουμένων.] Plato in Epistola 7 : Τίνες οὖν δὴ δίκαι ἀναγκαίως ὀρθαὶ γίγνοιντ' ἂν ἐκ τῶν ὑπαρχόντων αὐτοῖς; [Aristid. vol. 1, p. 363 : Νικίᾳ ... πλείων μερὶς παρὰ πάντων ἐκ τῶν ὑπαρχόντων ... ὀφείλεται. Plutarch. V. Them. c. 5 : Δοκῶν ἐξ οὐχ ὑπαρχόντων παρ' ἀξίαν ἐπαίρεσθαι, i. e. Indigne supra fortunas suas.] || Item, Ὑπάρχει σοι ταῦτα, Hæc tibi obtingunt et obveniunt, Polyb. Et, Ταύτην παρὰ τῶν θεῶν αὐτοῖς ὑπάρξασαν τιμὴν, Divinitus delatum honorem. [Aristid. vol. 1, p. 409 : Ἃ νῦν αὐτοῖς ἀξιοῦσιν ὑπάρξαι παρ' ὑμῶν. Dio Cassius 38, 23 : Ὃ καὶ σοὶ νῦν ὑπάρχει.] Basil. : Καὶ οὐδὲν ὑπῆρξεν αὐτῷ, sub. ἐκ τοῦ μηχανήματος, πλὴν τοῦ δημοσιεῦσαι τὴν ἔχθραν, Nihil ei obtigit vel obvenit ex eo : puto enim et hic posse verba illa retineri, q. d. Nihil commodi vel utilitatis ei fuit ex ea re. || Ὑπῆρχεν αὐτῷ ἢ φεύγειν ἐκ Χαλκίδος, ἢ τεθνᾶναι [τεθνάναι] ἐγκαταλειφθέντι, Æschin. [p. 66, 37], Necesse erat, inquit Bud. Cui exemplo addo Demosth. C. Mid. : Ταῦτα καὶ τοιαῦθ' ἕτερ' αὐτῷ παθεῖν ὑπάρξει. Hoc enim ὑπάρξει itidem significare puto Necesse erit. [Dio Cass. 41, 57 : Τοῖς δὲ ... παθεῖν ἢ πονῆσαι δεινότατα ὑπάρξει.] || Ὑπάρχουσα τιμὴ sic dicitur ut γιγνομένη τιμὴ, pro Justo rei pretio, Bud. ex Demosth. [p. 926, 24 : Ἀποδόσθαι τῆς ὑπ. τ.] || Ὑπάρχει τὸ κινούμενον τῆς τοῦ κινοῦντος ἰσχύος, Quod movetur, superat vires ejus quod movet, VV. LL. ex Aristot. De gen. anim. 5. Et ex Eod. De partt. anim. 3 : Ὑπάρχει τῶν ἀμφοτέρων ἄκρων τὸ μέσον.

|| Ὑπάρχομαι, unde ὑπῆργμαι, et part. ὑπηργμένος. Bud. ὑπηργμένον, sequendo eam signif., quæ data fuit verbo ὑπάρχω cum accus. εὐεργεσίαν, esse dicit Beneficium, quod paria meretur et gratiam postulat rependendam. Vide exempla ex Aristot. et Demosth. p. 135. [« Olynth. (p. 12, 1) : Ἔμοιγε δοκεῖ τις ἂν δίκαιος λογιστὴς τῶν παρὰ τῶν θεῶν ἡμῖν ὑπηργμένων καταστὰς, μεγάλων ἂν ἔχειν αὐτοῖς χάριν εἰκότως. » HSt. in Ms. Vindob. Aristoph. Lys. 1159 : Ὑπηργμένων τε πολλῶν κἀγαθῶν. Æschin. p. 42, 23 : Τὰς ὑπηρεσίας τὰς ὑπηργμένας εἰς Φίλιππον αὐτῷ. Antiphon p. 136, 13 : Οὐδέν μοι τοιοῦτον ὑπῆρκτο εἰς αὐτόν. Ad personam transtulit Tzetz. Hist. 3, 542 : Ὡς εὐεργέτου τῶν Περσῶν μεγάλως ὑπηργμένου.] At ex Herodoto ὑπηργμένον citatur pro Injuria ultro illata. [Herodot. 7, 11 : Εἰ χρὴ σταθμώσασθαι τοῖσι ὑπαργμένοισι ἐξ ἐκείνων, Sic colligere fas est ex his quæ ab illis coepta sunt fieri, quæ illi priores fecerunt. Schweigh. Aor. ὑπαρχθεῖσαν Hesych. exp. per προγεγονυῖαν.]

|| Ὑπάρχομαι, Incipio. [Phot. et Suidas : Ὑπαρξάμενος, κατάρξας, fortasse ex Plat. Timæo p. 41, C : Σπείρας καὶ ὑπ. ἐγὼ παραδώσω. Cum ἐκ Ælian. N. A. 12, 41 : Ὁ Γάγγης ὑπαρχόμενος ἐκ τῶν πηγῶν βαθύς ἐστι. Cum genit. idem N. A. 4, 34 : Βαδίσεως ὑπάρχονται ... τὰ τοῦ λέοντος βρέφη. Idem 16, 26 : Ὑπαρχομένου τοῦ ἦρος, Sub initium veris.] Galen. : Γράφειν ὑπηρξάμην, Scribere cœpi. Idem, Ὡς ὑπήρξατο, Ut cœperat. [Ælian. N. A. 14, 11 : Εἴ τις ὑπάρξοιτο τούτων διώκειν τινά. || Vitiosum est quod ap. schol. Aristoph. Pl. 566 : Εἰ μὴ φωραθεὶς κλέπτων ὑπῆρχεν, codex Rav. præbet ὑπήρχθη, corruptum fortasse ex ὑπήχθη. G. D.] || At quum scribit Idem [Galenus], Καὶ μὲν δὴ καὶ περὶ τῆς τῶν νοσημάτων διαφορᾶς, ὁπόσα τέ ἐστι καὶ ὁποῖα, καὶ περὶ τῶν συμπτωμάτων, Ἱπποκράτης μὲν πρῶτος πάντων, ὧν ἴσμεν, ὑπάρξασθαι φαίνεται, interpr. cum Bud. Præivisse posteritati et præmonstrasse, ut sit pro εἰσηγήσασθαι. Existimo tamen posse etiam verti, Prima ejus scientiæ velut elementa tradidisse.

|| Ὑπάρχω, Impero, Imperium gero, Præsum. [Thucyd. 6, 87 : Ἐν παντὶ χωρίῳ, καὶ ᾧ μὴ ὑπάρχομεν· quod schol. exp. ἐν πάσῃ γῇ, καὶ ἧς οὐκ ἄρχομεν.] Strabo : Τοσοῦτον δ' εὐτυχίᾳ διήνεγκεν ἡ πόλις αὕτη ὡς τεττάρων μὲν ἐθνῶν τῶν πλησίον ὑπῆρξε. Bud. autem

postquam ὑπάρξαι poni dixit pro ἄρξαι, i. e. ἀρχήν τινα ἄρξαι, ex Synes. affert, Ὥστε ἄρξαι ποτὲ παρασχεῖν, ἢ ὑπάρξαι μεγίστην ἀρχήν. Ubi tamen videtur Synes. comp. a simpl. voluisse distinguere. [Impero sub alio. Dio Cass. 71, 34 : Τῷ πρὶν Ἀντωνίνῳ συχνὸν χρόνον ὑπαρξας καὶ αὐτὸς ιθ' ἔτη αὐταρχήσας· 36, 19 : Τοὺς ὑπάρξειν ἐκείνῳ μέλλοντας· et infra : Ἡότερον ἄρχοντας αὐτοὺς ἢ ὑπάρχοντας καὶ στρατηγοὺς ... πεμφθῆναι δεῖ.]

Ὑπαρωματίζω, Subodoratus sum, Aromata aliquatenus redoleo. Diosc. [3, 8, de radice chamæleonis albi : Ὑπαρωματίζουσαν, βαρύοσμον. Hase.]

[Ὑπασθενέω, q. d. Subægroto, Paullulum ægroto, Ægrotare incipio. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 69, 5 : Ὑπασθενεῖν· καινῶς τὸ ἀπάρχεσθαι ἀσθενεῖν καὶ μήπω κατέχεσθαι φανερῶς ὑπὸ τῆς νόσου.]

[Ὑπασκέω, Exerceo. Nicol. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 270, 3 : Τοὺς μὲν ἀγωνιζομένους ὑπασκεῖ τῷ καρπῷ, τοὺς δὲ νικῶντας στεφανοῖ τῷ θαλλῷ.]

Ὑπασπίδιος, ὁ, ἡ, Clypeo tectus. Hom. Il. [N, 158]: Κοῦφα ποσὶ προβιβὰς καὶ ὑπασπίδια προποδίζων, i. e. [ὑπὸ τὴν ἀσπίδα τιθεὶς τοὺς πόδας καὶ οὕτως προβαίνων, ut exp. Hesych., vel] ἐντὸς τῆς ἀσπίδος βαίνων, καὶ οὐ προβάλλων τὰ ἴχνη, ἀλλ' ὑπ' αὐτὴν τὸ σῶμα κρύπτων, ut exp. Eustath., addens aliis esse ἐνόπλια οἷον ὀρχούμενος [Ib. 807 : Εἴ πώς οἱ εἴξειαν ὑπασπίδια προβιβῶντι. Et similiter II, 609. Asius ap. Athen. 12, p. 525, F : Ὑπ. πολεμιστήν] : quomodo et Soph. schol. Aj. [1407] : Τὸν ὑπασπίδιον κόσμον φερέτω, exp. ἐνόπλιον. Eur. [Rhes. 740] : Ὑπασπίδιον κοῖτον ἰαύει, Sub clypeo dormit. [Const. Manass. Chron. 5300, βίος. Boiss.]

Ὑπασπίζω, ἴσω, [Scutifer sum] a Bud. ponitur, sed sine expos. et exemplo. [Eurip. Heracl. 216 : Τῶνδ' ὑπασπίζων πατρί. « Philo vol. 1, p. 504, 13 : Ὑπασπιζόντων ἑκατέρωθεν. Pseudo-Chrys. t. 3, p. 943, C : Ἀπαντῶντας καὶ ὑπασπίζοντας, Stipantes. » Hase.]

[Ὑπασπιστὴρ, ῆρος, ὁ, i. q. ὑπασπιστής. Æsch. Suppl. 197 : Ὄχλον ὑπασπιστῆρα καὶ λαοσσόον.]

Ὑπασπιστὴς, ὁ, Clypeatus, Satelles [Protector, Armiger, Gl. Per ὑπηρέτης exp. Hesych.], δορυφόρος, [Hesych. et] Suid., qui etiam hæc affert, Τῷ δὲ Χοσρόῃ ὑπασπισταὶ καὶ δορυφόροι τριάκοντα ὑπῆρχον. [De satellite s. armigero Herodot. 5, 111 : Ἦν οἱ ὑπ. γένος μὲν Κάρ. Xenoph. Anab. 4, 2, 20 : Ξενοφῶντα ὁ ὑπ. ἔχων τὴν ἀσπίδα ἀπέλιπεν· Hellen. 4, 5, 14, et 8, 39. Polyb. 5, 27, 3 : Ὁ δὲ βασιλεὺς ... κατέπλευσε μετὰ τῶν ὑπασπιστῶν. Dionys. A. R. 3, 18 : Τὰ ξίφη τοῖς ὑπ. παρέδωκεν, et 11, 26. Alia aliorum exx. collegit Perizon. ad Ælian. V. H. 11, 9. De scutatis Diodor. 19, 40 : Τῶν πεζῶν πρώτους ἔταξε τοὺς ὑπ., εἶτα τοὺς ἀργυράσπιδας. V. Thirlwall *History of Greece* vol. 6, p. 148.] Est etiam βοηθὸς Hesychio, Adjutor, Defensor; ut Eur. Phœn. [1219] : Ἔρημος παῖς ὑπασπιστοῦ σέθεν, i. e. ἀσπιδηφόρου, schol. [Rhes. 2 ; Τίς ὑπασπιστῶν ἄγρυπνος βασιλέως; ubi schol. : Ὁ ὑπ. ἴδιον ὄνομα σύνεγγυς παρασπίζων βασιλέως.]

[Ὑπάσσω. V. Ὑπαΐσσω.]

[Ὑπαστράπτω, Refulgeo. Philostr. p. 77, 8 : Πυρσαῖς λίθοις ὑπαστράπτει χρυσός. Greg. Naz. vol. 2, p. 164, B : Πνεύματος αἰγλήεντος ὑπήστραψεν θεότητα. G. D. Id. vol. 1, p. 21, B : Κάλλος ὑπαστράπτον· et p. 101, B : Τοῖς ὑπαστράπτουσι νοήμασιν. Hase. Legebatur apud Const. Man. Chron. 4624, cui nunc ἀπαστράπτων restitutum ex codd.]

[Ὕπαστρος, ὁ, ἡ, Sidereus, Cælestis, A sideribus ortus, ductus. Æsch. Suppl. 399 : Ὕπαστρον δέ τοι μῆχαρ ὁρίζομαι γάμου δύσφρονος φυγᾷ. Schol. τὴν δὲ τοῦ γάμου μηχανὴν ὁριοῦμαι τοῖς ἄστροις, ἀντὶ τοῦ, μηχανήσομαι φεύγειν δι' ὁδοῦ μακρᾶς τὸν γάμον· οἱ γὰρ μακρὰν ὁδὸν φεύγοντες, δι' ἄστρων σημαίνεσθαι ἔλεγον.]

[Ὑπασώδης, ὁ, ἡ, Nonnihil nauseabundus. Hippocr. Schneid.]

[Ὕπατα, τὰ, Hypata. Steph. Byz. : Ὑπάτη· πόλις Αἰνιάνων. Λέγεται δὲ καὶ Ὕπατα. (Sic ap. Lucian. Asin. c. 1, ἐς τὰ Ὕπατα· Hierocl. Synecd. p. 642. Heliodor. 2, 34 : Μητρόπολιν σεμνυνόμενον Ὑπάταν, quod Ὑπάτην scribendum videri posset, nisi τὴν Ὑπάταν aliquoties legeretur apud Polybium 20, 9, 6; 11, 3 et 8; 21, 2, 7 et 3, 7, similisque ratio nominis esset Ὕπανα, τὰ, vel Ὑπάνα, ἡ, quod v. Nunc Πατραντζίκι barbare vocari ex Meletio annotavit Coraes.) Ἔστι καὶ χώρα πλησίον Σαγγαρίου ποταμοῦ. Τὸ ἐθνικὸν Ὑπαταῖος καὶ Ὑπαταία καὶ Ὑπατεύς. Femin. Ὑπάτη apud Procop. De ædif. p. 70, C. G. Dind. Ὑπάτην Aristot. p. 843, 16. Hase.]

Ὑπατεία, ἡ, Consulatus, ἡ ὕπατος ἀρχή. [Frequens apud Plutarchum, Dionem Cassium aliosque rerum Romanarum scriptores.] Herodian. 8, [8, 8] : Κατ' εὐγένειαν καὶ διπλῆν προάγουσαν ὑπατείαν πρωτεύειν ἀξιῶν, Ob notabilitatem et iterum gestum consulatum. Id. 7, [10, 7] : Γενόμενος μὲν εὐπατρίδης, εἰς δευτέραν τε ὑπατείαν ἑλληλακώς· 7, [3, 8] : Μετὰ ὑπατείας τιμὴν, Post consulares honores. I. e. Post gestum consulatum. Rursum 8, [2, 14] : Ἄνδρες δύο ὑπὸ ὑπατείας, Duo consulares viri. Itidemque 7, [11, 6] : Τῆς συγκλήτου ἀνὴρ ὑπὸ ὑπατείας νεωστὶ, Senator quidam deposito nuper consulatu, Polit. Ceterum Bud. in præcedente l. legit ἀπὸ ὑπατείας : quam scripturam præpono alteri, vel potius in ejus locum reponendam censeo. Idem vero et de posteriore l. judicandum fuerit. [Ὑπατία, Murator. Inscr. p. 401, 405; Athanas. vol. 1, p. 616, 858. Kall. De dignitate proconsulari, ut ὕπατος pro ἀνθύπατος dicitur, Appian. Hisp. c. 83 : Ῥωμαῖοι τὸν Αἰμίλιον παρέλυσαν στρατηγίας τε καὶ ὑπατείας. V. Schweighæus. vol. 3, p. 376. || Missilia seu Sparsiones consulum et imperatorum in populum, quum procedebant, apud scriptores Byzantinos, quorum exx. v. ap. Ducang., quemadmodum ὑπατεύειν apud eosdem est Munus s. ὑπατείαν in publicum spargere.]

Ὑπατεύω, Sum ὕπατος, Sum consul, Consulatum gero, Consulari munere fungor. Herodian. [2, 6, 12] : Ἀνὴρ τῶν ὑπατευκότων, Vir ex eorum numero qui consulatum obierant, Vir consularis. Plut. : Δέσμιον προαγαγὼν ἄνδρα Ῥωμαίων τρὶς ὑπατεύσαντα, Qui Romæ tertium fuerat consul. [Vita Pomp. p. 623, D. Id. Syll. p. 452, C : Ὑπατεύοντι Μαρίῳ τὴν πρώτην ὑπατείαν. Zosim. Hist. 2, 4, 2 : Μάρκου Ποτίτου τὸ τέταρτον ὑπατεύοντος. Hase.]

[Ὑπάτη. V. Ὕπατος. || I. q. Ὕπατα, τὰ, quod v.]

[Ὑπατήϊος, ὁ, ἡ, i. q. ὕπατος. Nonn. Dion. 41, 366 : Υἱέες Αὐσονίων, ὑπατήϊα φέγγεα Ῥώμης.]

[Ὑπατηΐς, ίδος, ἡ, Consularis. Epigr. in ædem Michaelis archangeli ap. Suid. s. v. Στούδιος : Ἑλὼν ὑπατηΐδα ῥάβδον.]

[Ὑπάτης, ὁ, Hypates, Thebanus. Xenoph. Hell. 7, 3, 7; Plut. V. Pelop. c. 11, Mor. p. 596, C; 597, F.]

[Ὑπατία vitiose pro ὑπατεία, quod v.]

[Ὑπατία, ἡ, Hypatia, filia Theonis geometræ Alexandrini, de qua dixerunt Suidas, Socrates H. E. 7, 15, Hesych. Illustr. p. 54 Or., Nicephor. Callist. 14, 16, Joann. Malal. p. 359 (ubi codex Oxon. Ὑπατείαν). Palladæ in eam epigramma est in Anth. Pal. 9, 400, ubi senarii initium est Ὑπατία σεμνή: nisi Ὑπάτεια poeta scripsit. || Alia ap. Damasc. Phot. Bibl. p. 346, 14. G. Dind.]

Ὑπατικὸς, ἡ, ὸν, Consularis. [Dionys. A. R. 6, 96 : Τῶν ὑπ. εἷς.] Herodian. 7, [7, 8] : Ὡς καὶ τὸν τῆς πόλεως ἐπάρχοντα μετὰ πράξεις πολλὰς ὑπατικὰς, ξύλῳ παισθέντα κατὰ τοῦ κρανίου, τελευτῆσαι. Nec non ὑπατικὸς ἀνὴρ, Vir consularis, qui sc. consulatum gessit, ap. Plutarch. Camillo. Sic etiam ap. Lucian. [Demon. c. 38] : Κεθήγου τοῦ ὑπατικοῦ, sc. ἀνδρός. [De Consulari, i. e. rectore, Cretæ titt. Gortyn. ap. Bœckh. vol. 2, p. 432, n. 2593, 9, et 2594, 5 : Δοσίθεος Ἀσκληπιόδοτος ὁ λαμπρότατος ὑπατικός. De Consulari Bithyniæ titt. Nicaenses ib. p. 957, n. 3747, 4, et p. 958, n. 3748, 3; Palæstinæ Pallad. Hist. Laus. p. 122, B. Hase. Ὑπ. τόπος et alia ap. Plutarch. Symp. 1, qu. 3. Ὑπατικὴν ἀρχὴν Diodor. 20, 91, nisi ὕπατον ex duobus libris scribendum, quæ vocc. permutata sunt ib. c. 37. Ὑπ. τιμαὶ Dio Cass. 60, 8.]

[Ὑπάτιος, ὁ, Hypatius, n. pr. viri in epigrr. Juliani et Agathiæ Anth. Pal. 7, 591, 592, ubi syllaba prima producta in arsi dactylica. || Anastasii imperatoris ex sorore nepos. Procop. vol. 1, p. 39 seqq. ed. Bonn. || Ephesinus antistes. Id. vol. 2, p. 17, 18, 21. G. D.]

[Ὑπάτισσα, ἡ, Mulier consularis. Constant. Cerim. p. 41, A ed. Reisk., ubi ὑπατίσας simplici σ, licet præcedat ἀνθυπατίσσας. G. Dind.]

[Ὑπάτμενος, ὁ. Hesych. : Ὑπαγμένοι, δοῦλοι, ὑπουργοί. Series postulat Ὑπάτμενοι. Est igitur i. q. ἄτμε-

νοι, de quo voc. v. Hesych. s. v. Ἄτμενον et Ammon. p. 71. G. Dind.]

Ὑπατμίζω, Vaporem subduco. Ὑπατμισθεὶς, Suffitu evaporatus, VV. LL. [Dioscor. 3, 30.]

Ὑπατμισμὸς, ὁ, Suffitus vaporem eliciendo factus. Diosc. 3, 26 : Καὶ ὁ ὑπατμισμὸς δι' αὐτοῦ τοῦ ἀφεψήματος, ubi Ruell. Decoctum saporis suffitu. [Restituendum Paulo Æg. 6, 75 : Χρῆσθαι ὑπατμισμοῖς (legitur ὑπατμοῖς) ἐν χύτρᾳ. G. Dind.]

[Ὑπατόδωρος, ὁ, Hypatodorus, Tanagræus. Xen. Hell. 5, 4, 49. || Statuarius, quem circa olymp. 102 floruisse Plinius tradit H. N. 34, 8, 19. Memoratur a Pausania 8, 26, 7; 10, 10, 4. Thebanum fuisse ex inscriptione Delphica ap. Bœckh. vol. 1, p. 41, discimus. Recentior ejusdem familiæ Hypatodorus memoratur in inscr. Thebana ib. p. 760. Nomen in Ἑκατόδωρος corruptum apud Polyb. 4, 78, 5, correxit Schweigh. || Erianthis filius. Plut. Mor. p. 586, F. G. Dind. Conf. Letronn. *Journ. des Sav.* a. 1846, p. 165. Hase.]

[Ὑπατοειδὴς, ὁ, ἡ, Qui est ad modum ὑπάτης (de qua v. s. v. Ὕπατος). Μελοποιία ὑπ. Aristid. Quintil. p. 28 et 29, cujus verba apposita sunt s. v. Μεσοειδής. V. Bœckh. De metris Pind. p. 251. G. D. Anon. De mus. p. 33, 2 Bellerm. Id. ib. p. 76, 11 : Τόποι φωνῆς τέσσαρες· ὑπ., μεσοειδὴς, νητοειδὴς, ὑπερβολοειδής· ad quem l. conf. A. J. H. Vincent. in Milleri *Revue de bibl. anal.* a. 1841, p. 1073. Videtur esse Vox gravis s. ima, quam vulgo Bassum vocamus. Hase.]

[Ὕπατον ὄρος. V. Ὕπατος.]

Ὑπάτοπος, ὁ, ἡ, Subabsurdus, Aliquomodo absurdus. [Aristot. De partt. an. 1, 4.]

[Ὕπατος, η, ον, et ὁ, ἡ. HSt. s. v. Ὑπέρτατος :] Pro hoc ὑπέρτατος facta syncope dicitur Ὕπατος, ut Νέατος pro νεώτατος, et Lat. Summus pro Supremus, Imus pro Infimus. [Hesych. : Ὑπ., ὑψηλὸς, ἔντιμος, πρῶτος, διαφέρων τῶν ἄλλων, ἐξοχώτατος. Ὑπαστὴ (error Hesychii pro ὑπάτη), ὑψηλὴ, δυνατή. Recte paullo post Ὑπάτη, ὑπερτάτη, ἀνωτάτη, πλουσία. Tim. Locr. p. 100, A : Καθάπερ ὑπάτῳ (sic Valck. pro ὑπ' αὐτῷ) τῷ σκάνεος ἅπαντος· ubi cum genit. constructum est ut ap. Æsch. Ag. 51 : Ὕπατοι λεχέων στροφοδινοῦνται. Sine casu] Hom. Il. Ψ, [165], Ω, [787]: Ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, ἐν δ' ἔβαλον πῦρ, In summa pyra, i. e. In summa et suprema rogi parte, In altissima pyra, rogo excelsissimo, ut in Epigr. legimus ὕπατον ὄρος, Mons altissimus, sublimissimus [Epigr. Homeri ap. Diod. 1, 15; 3, 65; 4, 2 : Ἔστι δέ τις Νύσῃ, ὕπατον ὄρος, ἀνθέον ὕλῃ· quod ὑπ. κέρας scriptum ap. schol. Apoll. Rh. 2, 1215, hos versus ex Herodoro afferentem, memoriæ errore, ut conjicit Wessel., ex Apoll. Rh. 4, 282, ubi de Istro, Ἔστι δέ τις ποταμὸς, ὕπατον κέρας Ὠκεανοῖο, Ultimum cornu Oceani. Ὑπάτου ὄρεος idem 1, 553. Οὔρεος ἐξ ὑπάτου Callim. H. in Del. 126, ut πρηόνος ἐξ ὑπάτοιο H. in Diau. 196. Ὕπατον ὄρος est nomen proprium montis Bœotiæ ap. Strabon. 9, p. 412. Mascul. ap. Pausan. 9, 19, 3 : Ὑπὲρ δὲ Γλίσαντός ἐστιν ὄρος Ὕπατος καλούμενον. Κράατος ἐξ ὑπάτοιο, Summo ex vertice, Apoll. Rh. 1, 222; 4, 1610. Αὐχένος ἐξ ὑπάτοιο 4, 180, 1348], ubi etiam ὕπατον κλέος, Summum et maximum decus. [Est ex Apollonid. Anth. Pal. 9, 280, ubi nunc legitur Λαίλιος, Αὐσονίων ὑπάτων κλέος. Codex Palat ὑπάτ$^{\omega}$ν.] Dii quoque dicuntur ὕπατοι, quoniam supremum locum obtinent, cœlum sc., ut ὕπατος Ἀπόλλων in Epigr., Supremus s. Summus Apollo. Peculiariter autem Jovi id epith. tribuitur, quoniam supremo inter ceteros deos loco est : unde et μέγιστος nominatur, i. e. Maximus. Aristot. De mundo [c. 6 init.] : Τὴν ἀνωτάτω καὶ πρώτην ἕδραν ὁ θεὸς ἔλαχεν· ὕπατός τε διὰ τοῦτο ὠνόμασται, καὶ κατὰ τὸν ποιητὴν ἀκροτάτῃ κορυφῇ τοῦ σύμπαντος ἐγκαθιδρυμένος οὐρανοῦ. [Plut. Mor. p. 1007, F : Τὸ ἄνω καὶ πρῶτον ὕπατον οἱ παλαιοὶ προσηγόρευον, ᾗ καὶ Ξενοκράτης Δία τὸν ἐν μὲν τοῖς κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ ὡσαύτως ἔχουσιν ὕπατον καλεῖ, νέατον δὲ τὸν ὑπὸ σελήνην. Πρότερον δὲ Ὅμηρος τὸν τῶν ἀρχόντων ἄρχοντα θεὸν ὕπατον χρειόντων προσεῖπε.] Hom. Il. T, [258] : Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος, Jupiter optimus maximus. Θ, [31] : Κρονίδη ὕπατε χρειόντων. [I. e. βασιλεὺς βασιλευόντων, ut Hesych. exp. E, 756 : Ζῆν' ὕπατον μήστωρα, quod Hesych. exp. τὸν ἐν τῷ βουλεύσασθαι σοφώτατον, οἷον πρῶτον. Pind. Ol. 13, 34 : Ὕπατ' εὐρὺ ἀνάσσων Ὀλυμπίας ... Ζεῦ. Ὕπ. Ζεὺς Eurip. Rhes. 456. Ὁποῖον εὔχεται τον ὕπατον θεὸν ib. 703. Æsch. Ag. 55 : Ὕπατος δ' ἀΐων ἢ τις Ἀπόλλων ἢ Ἂν ἢ Ζεύς· 509 : Ὑπατός τε χώρας Ζεύς. Ὕπατοι et χθόνιοι, Dii superi et inferi, oppositi ib. 89 : Πάντων δὲ θεῶν τῶν ἀστυνόμων, ὑπάτων, χθονίων· Suppl. 24 : Ὕπατοί τε θεοὶ καὶ βαρύτιμοι χθόνιοι. Διὶ ὑπάτῳ et Ἀθηνᾷ ὑπάτῃ in oraculis prosa oratione scriptis ap. Demosth. p. 531, 7; 1072, 18. Ὕπατον δῶμα Διὸς Pind. Ol. 1, 67.] Sic Epigr. : Ὦ ὕπατε Ζεῦ, O summe s. supreme Jupiter. [Apoll. Rh. 4, 146 : Ὕπνον ἀοσσητῆρα, θεῶν ὕπατον. Callim. H. in Del. 166 : Σωτήρων ὕπατον γένος. Ὑπ. τεθμὸς, Summus ritus, Pind. Nem. 10, 60. Ὕπατος πρὸς ἀρετὰν, Præstantissimus virtute, Pyth. 6, 42. De regula, qua scribæ utuntur, Philipp. Anth. Pal. 6, 62 : Κανονῖδ' ὑπάτην. Supremus (tempore), Soph. Ant. 1332 : Φανήτω μόρων ... ὕπατος. Apollonid. Anth. Pal. 7, 233 : Νοῦσον ὅτ' εἰς ὑπάτην ὠλίσθανε.] Item apud Musicos et eos qui de musica scripserunt, ὑπάτη χορδὴ, Suprema s. Summa chorda : opposita τῇ νήτῃ, Infimæ : quarum illam Nicomachus in Enchiridio de Harmonia, ex planetis assignat Saturno, propter tardissimum motum, locumque in cœlo supremum : hanc vero, τὴν νήτην, Lunæ, utpotæ quæ infirma sit et terris citima, omniumque celerrime moveatur. Sed notandum est, sæpius omisso subst. simpliciter dici Ὑπάτη pro ὑπάτη χορδὴ, ut νήτη pro νήτη χορδή [Sic Aristot. Problem. 19, 4, Plutarch. Mor. p. 744, C, et sæpe in libro De musica, Aristot. Harm. p. 49, Ptolem. Harmon. 2, 10, et apud alios quosvis rei musicæ scriptores. Ὑπάτη ὑπατῶν Plut. Mor. p. 1136, E. Ὑπάτη μέσων p. 1138, E, aliique musici, et Greg. Cor. in Walzii Rhett. vol. 7, p. 1128. V. Bœckh. De metris Pindari 3, c. 7 et 8] : unde ap. Suid. : Ὑπάτη, χορδὴ μουσικὴ βαρὺν φθόγγον ἀποτελοῦσα. A Martiano Capella vocatur Principalis, ut l. 9, in cap. de Tropis, ὑπάτη ὑπάτων, h. e. Principalis principalium : ὑπάτων διάτονος, Principalium extenta : ὑπάτη μέσων, Principalis mediarum. Meminit et Vitruv. 5, 4, ubi inter alia, Qui lichanos in harmonia dicitur, ab hypate distat hemitonium. Ibid., Tetrachorda autem, inquit, sunt quinque : primum, gravissimum, quod Græce dicitur ὕπατον : secundum, medianum, quod appellatur μέσον : tertium, conjunctum, quod συνημμένον dicitur : quartum, disjunctum, quod διεζευγμένον nominatur : quintum, quod acutissimum est, Græce ὑπερβόλαιον dicitur. Sic Martianus l. 9, in cap. de Tonis : Tetrachordum quippe est quatuor sonorum in ordine positorum congruens fidaque concordia. Sunt autem tetrachorda, principalium, mediarum, conjunctarum, separatarum, excellentium. Et primum tetrachordum, quod est gravius, incipit a principali principalium, et desinit in principalem mediarum. Verum principalium et mediarum connexum, quod conjunctarum vocatur, erit tetrachordum a media in neten conjunctarum; atque ab his divisum, longeque discretum, quod est quartum divisarum, a submedia in neten separatarum usque conjungitur. Quod autem ex diversis conjunctum est, in acutiorem sonum et quintum excellentium profertur. Ubi obiter etiam nota Μέση, et Συνημμένη, et Διεζευγμένη, nec non Ὑπερβόλαιος : item Τετράχορδον. Nota etiam quomodo Vitruv. hæc chordarum genera vocet Latine, quomodo item Martianus. Est vero et Παρυπάτη χορδή. [V. Παρυπάτη. Ὑπάτης et παρυπάτης inventores Orpheus et Thamyros perhibentur ab Diodoro 3, 58. G. D. Agathias Anth. Pal. 11, 352, 6. Olympiodor. In Gorgiam p. 354, 25 ed. Ruth. Psellus Opusc. p. 96 et 153. Boiss. || Sensu obsceno Anth. Pal. 5, 99 : Ἤθελον, ὦ κιθαρῳδὲ, παραστὰς ὡς κιθαρίζεις, τὴν ὑπάτην κροῦσαι τήν τε μέσην χαλάσαι. Vid. Jacobs. vol. 13, p. 640. De accentu numeri plur. Chœrob. In Theodos. p. 449, 30 : Ὑπάτη καὶ ὑπάται παροξυτόνως ἐπὶ τῆς χορδῆς· μονογενὲς γάρ ἐστιν· οἱ ὕπατοι δὲ καὶ αἱ ὕπαται ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ προπαροξυτόνως· παρεσχημάτισται γὰρ ἀρσενικῷ· et p. 456, 25 : Οἱ ὕπατοι καὶ ὕπαται τῶν ὑπάτων. « Κοῦραι πετράων ἔρριπον ἐξ ὑπάτων. » Ἐπὶ δὲ τῆς χορδῆς ἡ ὑπάτη τῆς ὑπάτης καὶ αἱ ὑπάται τῶν ὑπα–

τῶν περισπωμένως· μονογενὲς γάρ. In libris mss. hæc distinctio modo observata modo neglecta reperitur : v. Lobeck. Paralip. p. 356.] || Ὕπατοι, Suidæ sunt etiam Species quædam ἰχθύος κητώδους : quos πρόβατα quoque nominari ait et πρέποντας, et annumerari forsitan eis posse τοὺς ὄνους. Forsan a magnitudine et celsitate id nominis invenere ; ideoque et πρέποντες dicti sunt, quod ea ceteros antecellerent. [Fallitur. Est illud ὕπατοι scriptura vitiosa pro ἦπατοι, quod recte legitur ap. Ælian. N. A. 9, 38, cui sua debet Suidas.] || Ὕπατος pro Imo etiam et profundissimo accipitur, ut quum Apoll. Arg. 2, [207] dicit, Ἐξ ὑπάτοιο Στήθεος ἀμπνεύσας, Ex imo profundissimoque pectore, ut schol. quoque exp. ἐκ βάθους. Id. [3, 1213]: Ἡ δ' αἴουσα Κευθμῶν ἐξ ὑπάτων δεινὴ θεὸς ἀντεβόλησεν. Sic Virg., Habitatque sub alto Pectore. Et, Manet alta mente repostum. Item, Spelunca alta fuit, vastoque immanis hiatu. Similiter Altæ radices, Altum mare, Alti fluvii, Altus sopor. Posset autem hoc ὕπατος pro Imo usurpatum, ex ὑπὸ potius quam ex ὑπὲρ derivatum esse videri.

|| Ὕπατος ap. Græcos rerum Romanarum scriptores [Polybium, Diodorum, Dionysium, Dionem Cass. aliosque] significat Consul, quod sc. apud consules post exactos reges, summa esset potestas. Dionys. H. 4, [76] : Τοὺς δὲ ἄρχοντας τούτους ἔταξαν καλεῖσθαι κατὰ τὴν ἑαυτῶν διάλεκτον, Κωνσιλίους· τοῦτο μεθερμηνευόμενον εἰς τὴν Ἑλλάδα γλῶτταν τοὔνομα, συμβούλους ἢ προβούλους δύναται δηλοῦν· κωνσίλια γὰρ οἱ Ῥωμαῖοι τὰς συμβουλὰς καλοῦσιν, ὕπαται δὲ ὑφ' Ἑλλήνων ἀνὰ χρόνον ὠνομάσθησαν, ἀπὸ τοῦ μεγέθους τῆς ἐξουσίας, ὅτι πάντων τε ἄρχουσι καὶ τὴν ἀνωτάτω χώραν ἔχουσι. Frequens est hoc vocab. ap. Plut. quoque : ut in Romulo, nec non in Sulla [c. 8] : Ἀπραξίας διὰ ταῦτα τῶν ὑπάτων ψηφισαμένων, Quum propter hæc consules justitium decrevissent. Et in Polit. præc. : Ὕπατον ἀπέδειξε. [Στρατηγὸς ὕπατος, Consul, Polyb. 1, 52, 5; 6, 14, 2. De Flaminino imperatore procons. 18, 29, 5. Schweigh. (Pro ἀνθύπατος, Proconsul, etiam ap. Appian. Hannib. c. 48 : Φούλβιος Ῥωμαίων ὕπατος Ἐρδονίαν ἐπολιόρκει· ubi alia exx. attulit Schweigh. vol. 3, p. 376.) Macedon. Anth. Pal. 11, 58 : Οὐδ' ἀλεγίζω τῶν χρυσέων ὑπάτων τὴν φιάλην κατέχων. Ἀπὸ ὑπάτων, Vir consularis, Exconsul. Caten. ms. ap. Wolf. Anecd. vol. 3, p. 164 : Σευήρου ἐκ τῆς πρὸς Κωνσταντῖνον ἀπὸ ὑπάτων ἐπιστολῆς. De quo usu præpos. ἀπὸ v. Chilmead. ad Joann. Mal. p. 325 (568 ed. Bonn.).]. Herodian. vero dixit etiam ὕπατος ἀρχὴ pro ὑπατικὴ ἀρχὴ, Consulatus s. Consulare imperium, 2, [3, 9] : Τὴν ὕπατον ἀρχὴν τελέσας δεύτερον, Qui consulatum secundum obierat. Ib. [6, 9] : Τὴν ὕπατον τετελεχότι ἀρχήν. Alibi ὑπατείαν vocat hanc ὕπατον ἀρχήν. [Ὕπατος ἀρχὴ Polyb. 3, 40, 9, Diodor. 11, 51, 63, 74, 78; 20, 37 (ubi var. lect. ὑπατικήν), 106; Exc. p. 541, 58, Dionys. A. R. 10, 33; Dio Cass. 43, 46; 44, 22, et alii quivis rerum Romanarum scriptores. Omisso ἀρχὴ Dio Cass. 62, 23 : Ὥστε καὶ τὸν γαμβρὸν, καὶ πρὶν στρατηγῆσαι, τὴν ὕπατον λαβεῖν, nisi ἀρχὴν librarii culpa excidit. Femin. Τὰν ὑπάταν ἀρχὰν epigr. Anth. Pal. App. 285. Ὕπατον ἐσθῆτα ἀμφιέσασθαι Appian. Civ. 2, 122. Ὕπατος τιμὴ Zosimus 5, 18. Ὕπατος ἐξουσία Onesander Strat. præf. init. De dictatura in Exc. Appiani De reb. Gall. 5, nisi hic error eclogarii est. Δικτάτωρα dixit Appianus in ejusdem facti narratione De reb. Ital. 8, 2. G. D. || De dignitariis qui ap. scriptores Byzantinos ὕπατοι dicuntur, v. Ducang. in Glossar. et in Appendice.]

[Ὑπαττικίζω, Greg. Nyss. t. 3, p. 34, B : Πάνυ σοβαρῶς τῇ λέξει, τῶν εἰσφρησάντων, ὑπαττικίσας, Magnifice Atticum agere sese ratus. Hase.]

[Ὑπαττικὸς, ἡ, ὸν, Subatticus, Nonnihil Atticus. Ὑπ. εἰρωνευτὴς Timo Phlias. ap. Diog. L. 2, 19, de Socrate.]

[Ὑπάτῡφος, ὁ, ἡ, Subalienus a superbia. Timo Phlias. ap. Sext. Emp. p. 58 : Ξεινοφάνης ὑπ.]

Ὑπαυγάζω, Splendesco, VV. LL. Sed potius sonat q. d. Subsplendesco. [Philostr. p. 564 : Χρυσοῦ ψῆγμα ποταμῷ ἀργυροδίνῃ ὑπαυγάζον. De die illucescente Polyæn. 1, 39, 1 : Ἐπεὶ ὑπηύγαζεν ἕως· 7, 8, 2 : Ὑπαυγαζούσης ἕω· et 8, 3, 2, p. 700. Lucian. V. H. 2, 47 : Ἐπεὶ ἡμέρα ὑπηύγαζε. Transitive, Collustro. Apoll. Rh. 3, 1378 : Πυρόεις ἀναπάλλεται ἀστὴρ ὁλκὸν ὑπαυγάζων. Heliodor. 2, 30, p. 97 : Ἐλαιώδους αὐτάς τινος λειότητος ὑπαυγαζούσης. « Basil. Seleuc. V. Theclæ p. 8. » Hemst. Georg. Pisid. Hexaem. 492 : Τὸ φῶς ὑπαυγάζοντας, ubi interpr., Lucem emittentes. Nic. Dav. Paraphr. in Greg. Naz. p. 104, 11 Dronk. : Τὴν δόξαν ὑπαυγάζει. Phot. Epist. p. 114, 39, τὴν λαμπρότητα· 374, 22, τὸ στυγνόν. Damasc. ap. Phot. Bibl. p. 339, 31 : Φωτὸς ἤδη τὴν γῆν ὑπαυγάζοντος. Hase.]

Ὕπαυγος, ὁ, ἡ, Qui est sub luce. Compositum ex Homerico ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο, Od. B, [181] quod, ut Eust. [p. 1440, 57] docet, idem est ac ὑφ' ἥλιῳ, aut ὑφ' ἥλιον. [Paulus Alexandr. Apotelesm. (ap. Schneider. Lex. v. Ὑπεραυγής), ὕπαυγος ἀστὴρ, Stella combusta. « Id. Paul. Al. ib. p. 41, 23 : Ὑπ. ἐστιν ἀστὴρ ὅταν ἐντὸς ιε μοιρῶν ᾖ πρὸς τῷ ἡλίῳ. Conf. ib. p. 9, 23, et Ptolem. Carpo p. 227, 21. » Hase. Oraculum ap. Jo. Lydum De mens. p. 32 : Καὶ χθόνιοι κόλποι τε καὶ ἠέριοι καὶ ὕπαυγοι. Ὑπαυγὲς, sed corruptum ex ὑπ' αὐγὰς, ap. Iambl. Stob. Flor. 3, 55.]

[Ὑπαυθαδίζομαι. HSt s. v. Αὐθαδίζομαι :] At in Ὑπαυθαδίζομαι contra minuit significationem præpositio ; sonat enim, ut opinor, q. d. Subarroganter me gero.

Ὑπαυλέω, Succino tibia. [Pollux 4, 67. Alcman ap. Apoll. De pron. p. 383 : Ἀμὶν δ' ὑπαυλήσει μέλος.] Lucian. [Harm. c. 1 : Ὑπηύλησας τῇ Πανδιονίδι· De salt. c. 83] : Ἑνὸς δὲ τῶν ὑπαυλούντων τὸν αὐλὸν ἁρπάσας. Athen. 6, [p. 252, E, ex Posidonio] : Ἱερακά φησι τὸν Ἀντιοχέα, πρότερον λυσιῳδοῖς ὑπαυλοῦντα. [Ælian. N. A. 17, 18; Maxim. Tyr. 28, 4. Clem. Alex. p. 192. Wakef. Dio Cass. Exc. p. 39, 36 : Ἐκείνου ὑπαυλοῦντός οἱ· l. 74, 5 : Ἑτέρων πένθιμόν τι ὑπαυλούντων.]

Ὕπαυλος, ὁ, ἡ, Qui in aula est, q. d. Qui est sub aula. Apud Soph. Aj. [796 : Ἐκεῖνον εἴργειν ... σκηνῆς ὕπαυλον] exp. Qui est in tentorio. [Per ἐνδόμυχον exp. schol.]

Ὑπαύστηρος [scrib. Ὑπαυστηρὸς, ὰ, ὸν], Subausterus. Diosc. [4, 55, de radice chrysocomes : Γευσαμένῳ ... ἐν τῷ γλυκεῖ ὑπαυστηράν. Galen. vol. 6, p. 583, 4, de uvis passis : Ὑπαυστηροὶ φαίνονται. Hase.]

Ὑπαυχένιος, [ὁ, ἡ, et α, ον,] Cervici subjectus, Qui est sub cervice. [Heliodor. 3, 4 : Κόμη πολλὴ καὶ ὑπ., nisi ἐπαυχένιος scribendum cum Schneidero, ut ἐπαυχένιοι κόμαι ap. Greg. Nyss. vol. 1, p. 769, B. Ὑπαυχενίων σπονδύλων Adamant. Physiogn. p. 392. Sed hic quoque ἐπαυχ. in loco parallelo Polemonis p. 260. Agathias Anth. Pal. 4, 3, 47 : Ὑπαυχενίοιο ζωστῆρα λεπάδνου· et 6, 41 : Βύρσαν ὑπαυχενίην, quod ὑπαυχένιον dici poterat. G. D. Orac. Sib. ap. Phlegont. Trall. Macrob. p. 204, 21 Westerm. et Zosim. Hist. 2, 6, 9 : Ὑπαυχένιον ζυγὸν ἕξει. Absque ι Jo. Phocas, Descr. Palæst. c. 23 : Ὑπαύχενα φέρουσι δύο ξυλάρια, Sub collo gestant. Hase.] Et Ὑπαυχένιον substantivum. [Pollux 6, 9. Et προσκεφάλαια ὑπαυχένια 10, 38.] Lucian. [Gall. c. 11. Gramm. in Append. ad Ammon. p. 192], Cervical [Sic Gl.], Quod cervici supponitur ; ut ὑπαγκώνιον, Quod cubitis supponitur. [Distinguit Galen. vol. 18, part. 1, p. 420, 15 : Προσκεφάλαιον, ἢ ὑπαυχένιον, ἤ τι τοιοῦτον. Hase. Galen. vol. 12, p. 218.]

Ὑπαύχενον, τὸ, [Inferior pars cervicis]. Aratus [487 : Ὑπ. ὀρνίθειον· 524 : Ἱππείη κεφαλὴ καὶ ὑπ.], quod nonnullis mendi suspectum est ; vide in meo Cic. Lex.

[Ὑπαυχμήεις, εσσα, εν, Subaridus, In terra arida crescens. Nicand. ap. Athen. 9, p. 371, C : Ὑπ. σταφυλῖνος.]

[Ὑπᾰφᾰνίζω, Paullatim evanidum reddo. Ælian. N. A. 2, 56 : Μυὸς ἦπαρ ... πάλιν ὑπολήγει μειουμένου τοῦ μηνὸς τὸν ἴσον λοβὸν ὑπαφανίζον.]

[Ὑπαφίημι, Subtus emitto. Sim. Metaphr. Vita Samps. Xenodochi Actt. SS. Junii t. 5, p. 276, D : Πνεύματος ὄπισθεν ὑπαφιεμένου. Hase.]

[Ὑπαφίσταμαι, Paullatim recedo. Pollux 6, 194. Thales ap. Diog. L. 1, 44 : Ὑπαποστὰς ἐξ Ἀθηνέων. Antiphon p. 128, 9 : Τὴν σπουδὴν τῶν κατηγόρων φοβηθεὶς ὑπαπέστη. Sic duo codd. : vulgo ὑπεξέστη. Ælian. N. A. 2, 25 : Πεφεισμένως ἀλλήλοις ὑπαφίστανται τῆς ὁδοῦ· 9, 43 : Ὅταν αἴσθωνται ὑπαφιστάμενον τῆς σαρκός.]

[Ὑπαφρίζω, Spumare incipio. Eustath. p. 445, 40.]

Ὕπαφρος, ὁ, ἡ, Spuma tectus, Spumosus, Non manifestus, VV. LL., citantia ex Eur. [Rhes. 711], ὕπαφρον ὄμμα. [Ubi schol. cod. Flor.: Ὑπ. ὁ μὴ φανερὸς, ἐκ φεταφορᾶς τῶν ὑπ' ἀφρὸν νηχομένων, ἢ τῶν ὑφάλων πετρῶν, μῖς ἐπανθεῖ ἀφρός· ἢ ὁ καταπληκτικὸς, ἢ ὁ μανικός.] Vaaino est ὑγρασίαν ἔχων ἐμφερῆ ἀφρῷ. Item κρύφιος καὶ ῥπουλος. [Hæc ex Hesych.: Ὕπαφρον· τὸ μὴ φανερὸν ὕπαφρον λέγουσιν· ἀλλὰ (ἄλλοι Wessel.) τὸ ὕπαφρον (scrib. ὑπ. τὸ) τὴν ὑγρασίαν ἔχον ἐμφερῆ ἀφρῷ. Ἔνιοι κρύφιον καὶ ὕπουλον. Photius Lex. p. 620, 19: Ὕπαφρον, ὕπουλον, φανερόν. Schol. Hom. Il. Ξ, 16: Καλῶς μελαίνεσθαί φησι τὸ πέλαγος τὸ μηδέπω ὑπ. γενόμενον. In loco Euripidis recte explicari per τὸ μὴ φανερὸν sequentia ostendunt verba poetæ ῥακοδύτῳ στολᾷ πυκασθεὶς, ξιφήρης, κρύφιος ἐν πέπλοις. Ὕπαφρον per κρύφιον exp. etiam Psellus in Boiss. Anecd. vol. 3, p. 226, exscriptus ab Zonara Lex. p. 1781. Doctius de hoc voc. exposuit Erotianus p. 374: Ὕποφρον· κρυφαῖον (var. lect. κρύφιον), ὥς φησιν ὁ Ταραντῖνος. Μαρτυρεῖ γὰρ ὁ Σοφοκλῆς ἐν Ἠριγόνῃ (legitur Σμηριγόνῃ) λέγων « Νῦν δ' εἰρὴ (sic) ὕποφρος ἐξ αὐτῶν ἕως ἀπώλεσέν τε καὐτὸς ἐξαπώλετο.» Μέμνηται δ αὐτὸς καὶ ἐν Ἰφιγενείᾳ. Καὶ ὁ Ἱπποκράτης δὲ σαφὲς ποιεῖ λέγων « Οὐδὲν ὅ τι καὶ ὕποφρον καὶ ἔχει περὶ αὐτὸ θαλάμας. » Εἰ οὖν αἱ καταδύσεις θαλάμαι λέγονται, εἰκότως πᾶν τὸ σκεπόμενον κρυφαῖόν ἐστι καὶ ὕποφρον. « Locus Hippocratis legitur p. 6, 37: Καὶ τούτων οὐδὲν ὅτι οὐχ ὕπαφρόν ἐστι, καὶ ἔχον περὶ αὐτὸ θαλάμας. Agitur ibi de cavitatibus et spatiis internis corporis, iisque præcipue quæ sunt circum articulos, quorum nullum non subspumosum est, et circa se forulos habens, hoc est penetralia et loculos materia quadam subspumea et mucosa refertos. Sic enim legunt vulgati codices. Quædam etiam exemplaria ὑπόφορον habent, quod Cavernosum et foraminulentum significat. Quod forte legisse videtur Erotianus, etsi nihil muto, quod in codicibus nostris constans sit admodum hæc lectio, et sensus optime cum Erotiano quadrat, ut significetur has omnes partes intus latentes et occultas esse, et circa se velut quædam cubilia ac latebras habere.» Foes. Apparet ex his unam veram vocabuli formam esse ὕπαφρος.]

[Ὑπάφρων, ὁ, ἡ. HSt. s. v. Ἄφρων:] At vero Ὑπαφρονέστερος, quod ex Herodoto [4, 95] affertur, diminutivi usum præstare, et quandam amentiæ, ut ita dicam, diminutionem significare videtur. Affertur tamen ex eo, Ὑπαφρονεστέρων καὶ κακοβίων, Male insciteque viventium.

[Ὑπάφωνος, ὁ, ἡ. Ὑπάφωνον ῥῖγος, Rigor subabsurdus, non consentaneus, non legitimus, dicitur Hippocrati in Coac. Prænott. p. 169, F, hoc est, qui inter judicationes movetur, quum naturæ legibus vacuationes criticas præcedere debeat. Sic enim exponit Galen. Comment. 3 in Prorrh. p. 205, 34, additque quosdam pro ὑπάφωνον ὑπόφοβον legere, quod exponit τὸ φοβερὸν, ἢ μετρίως φοβερόν. Quam lectionem secutus videtur Cornarius in Coac. Prænott., ubi in publicatis exemplaribus ὑπὸ ἄφωνον vitiose legitur. Foes.]

[Ὑπαχαιοὶ, οἱ. Herodot. 7, 91, de Cilicibus: Οὗτοι τὸ παλαιὸν Ὑπαχαιοὶ ἐκαλέοντο, ἐπὶ δὲ Κίλικος τοῦ Ἀγήνορος ἀνδρὸς Φοίνικος ἔσχον τὴν ἐπωνυμίην. Hesych.: Ὑπαχαιοί· ὀνομαστικόν.]

[Ὑπαχλύνω, Subobscurum reddo. Quint. Sm. 1, 67: Ὀψὲ δ' ὑπηχλύνθη (libri ὑπαχλύνθη) μέγας οὐρανός. Hoc alibi ἐπαχλύειν dicitur.]

[Ὑπε. comp. scripturæ in titt. pro ὑπεκρίνετο. Franz. El. epigr. gr. p. 360. Hase.]

[Ὕπεας vitiose pro ὄπεας in libris Herodoti 4, 70, ubi ὀπέατι restituit Vossius. Ὕπεαρ pro ὄπεαρ Ionicum videbatur Lobeckio Paralip. p. 34 et Pathолog. p. 218. || Obscura Hesychii gl.: Ὕπεα, τὰ ὀπίσθια.]

[Ὑπέασιν, V. Ὕπειμι.]

Ὑπέγγυος, ὁ, ἡ, Data fidejussione aliquid faciens, ut datis vadibus liberatus, Bud. Ὑπέγγυα δανείσματα, vide Ἔγγυος. Idem Bud. ἀπότιμα χρήματα ap. Dem. ὑπέγγυα esse dicit et ὑποτεθέντα, quasi Bona prædia. [Γάμος ὑπ., Nuptiæ certis pactis et conditionibus contractæ, oppositæ γάμῳ ἀνεγγύῳ, ap. Polluc. 3, 34.] Eid. Bud. ὑπόχρεως οὐσία a Dem. [p. 1187, 18] dicitur ἡ ὑπέγγυος, ὑποκειμένη, Quæ mutui aut pacti præs facta est et satisdato obnoxia. [Æsch. Choeph. 38: Κριταί τε τῶνδ' ὀνειράτων θεόθεν ἔλαχον ὑπέγγυοι, Sponsione obligati. || Obnoxius.] Apud Eur. Hec. casum etiam adjunctum habet, et significat Obnoxius et sponsione quasi addictus [1020]: Τὸ γὰρ ὑπέγγυον Δίκᾳ καὶ θεοῖσιν οὗ ξυμπιτνεῖ, ὀλέθριον, ὀλέθριον κακὸν, i. e. τὸ ἠσφαλισμένον τῇ δίκῃ καὶ τοῖς θεοῖς, schol. [Herodot. 5, 71: Ὑπεγγύους πλὴν θανάτου, Judicio et pœnæ obnoxii, excepta capitis pœna. Schweigh.] || Hinc Ὑπεγγύως, Satisdato, Bud. Ὑπεγγύως ὑποσχέσθαι, Satisdato promittere. At ὑπεγγύως δεδανεισμένα, vide in Ἔγγυος.

[Ὑπεγείρω, Paullatim excito. Philostr. p. 519: Ἑαυτὸν ὑπεγείρων καὶ τοὺς ἀκροωμένους· 799: Μειράκιον βραχίονα ὑπεγεῖρον ἤδη, de brachio, in quo musculi torique pro roboris maturitate jam tumescentes apparent, ut exp. Hamack. Lect. Philostr. p. 44. Id. p. 851: Ὑπεγείρων τὸ οὖς, Paullatim erigens. Ælian. N. A. 6, 1: Ὁ λέων τῇ ἀλκαίᾳ ἑαυτὸν ὑπεγείρει μαστίζων.]

[Ὑπεγκλίνω, Paullatim inclino. Orph. Arg. 1203: Σκαιὸν ὑπεγκλίνας οἰήϊον. ῑ]

[Ὑπεγχαίνω, Inhio. Const. Manass. Chron. p. 131 (?). Boiss.]

[Ὑπεγχέω, Paullatim infundo. Plut. V. Anton. c. 75, ubi nunc ὑποχεῖν legitur e libris melioribus, ut in Moral. p. 620, E.]

[Ὑπέδδεισαν. V. Ὑποδείδω.]

[Ὑπέδεκτο. V. Ὑποδέχομαι.]

Ὑπεζωκὼς, tanquam ab Ὑποζώω. V. in Ὑποζώννυμι.

[Ὑπείδομαι, Suspicor, Suspectum habeo. (Nullum est præsens ὑπείδομαι, sed aoristus ὑπειδόμην cum infin. et participio ὑπιδέσθαι et ὑπιδόμενος, quæ in libris plerumque scripta ὑπείδεσθαι et ὑπειδόμενος. V. L. Dindorf. ad Diodor. vol. 4, p. 108. G. Dind.) Polyb. 1, 66, 6: Ὑπιδόμενοι τὸν ὄχλον καὶ τὴν συμβαίνουσαν ἀκρασίαν· 1, 79, 8; 3, 8, 4; 31, 12, 7; 2, 7, 5: Ὑπιδόμενος τὴν κοινὴν φήμην τῶν Γαλατῶν, Suspectos habens Galatas ob pervulgatam de iis famam. Schweigh. Dionys. A. R. 8, 30: Κίνδυνόν τινα ἐκ τῶν δημοτικῶν ὑπείδετο. Diodor. 1, 61: Ὑπιδομένους τοὺς ἄρχοντας τὸ πραχθέν· ubi libri ὑπειδομένους, per diphthongum, ut in locis ab Wessel. allatis Philonis p. 527, C: Ὁ δὲ ὑπειδόμενος οὐδέν· et Josephi A. J. 14, 11, 6; 13, 4; 15, 7 (sed Polyæn. 1, 27, 2: Ἰμίλκων οὐδὲν ὑπιδόμενος), ap. Plut. Mor. p. 487, C; 598, A; 944, A; 1006, F; V. Titi c. 11, Pompeji c. 44, et alibi, Dion. Chrys. p. 521, D; 522, A, aliosque recentiores plurimos. Ὑπειδόμενοι per ὑφορώμενοι exp. Hesych.]

[Ὑπεικαθεῖν. V. Ὑπείκω.]

[Ὑπεικτέον, Cedendum, Parendum. Soph. Aj. 653: Ἄρχοντές εἰσιν· ὥσθ' ὑπεικτέον. Plato Criton. p. 51, B: Οὐχὶ ὑπ. οὐδὲ ἀναχωρητέον.]

[Ὑπεικτικὸς, ἡ, ὸν, Qui cedere s. parere solet. Schneid. sine teste.]

Ὑπείκω, et Ὑποείκω etiam ap. poetas [epicos], Cedo. [Hesych.: Ὑπείκει, ὑπακούει, ὑποχωρεῖ, ὑποτάσσεται. Ὑπείκεται (forma suspecta, fortasse ex ὑπείκετε corrupta), τὰ αὐτά. Ὑπειξά σοι, ὑπεχώρησά σοι. Ὑπείξομαι, ἥξω, ὑπονοστήσω, ὑποχωρήσω. Hom. Il. Π, 305: Νεῶν δ' ὑπόεικον ἀνάγκη, Cedebant a navibus. Ο, 211: Νῦν μέν κε νεμεσσηθεὶς ὑποείξω· Υ, 266: Ὡς οὐ ῥηΐδι' ἐστὶ ... δαμήμεναι οὐδ' ὑποείκειν. Cum accus. secundum interpretes quosdam Il. Ο, 227: Ὅττι πάροιθε νεμεσσηθεὶς ὑπόειξεν χεῖρας ἐμάς. Rectius vero Eustath. accusativum cum νεμεσσηθεὶς construxit. Addito genit. loci Od. Π, 42: Τῷ δ' ἔρρης ἐπιόντι πατὴρ ὑπόειξεν Ὀδυσσεύς· ut in loco Plutarchi infra ab HSt. allato. Herodot. 7, 160: Ἡμεῖς τι ὑπείξομεν τοῦ ἀρχαίου λόγου, Remittemus nonnihil de pristino postulato. Æsch. Ag. 1362: Ὑπείξομεν δόμων καταισχυντῆρσι τοῖσδ' ἡγουμένοις. Soph. Aj. 371: Πρὸς θεῶν ὕπεικε καὶ φρόνησον εὖ· OEd. T. 625: Ὡς οὐχ ὑπείξων οὐδὲ πιστεύσων λέγεις· Ant. 713: Παρὰ ῥείθροισι χειμάρροις ὅσα δένδρων ὑπείκει· Ph. 1046: Βαρεῖαν ... φάτιν ... κοὐχ ὑπείκουσαν κακοῖς. Ὑπείκειν καὶ ἐνδιδόναι Themist. Or. 1, p. 16, B. Id. 23, p. 292, C: Οὐχ ὑπεῖξα οὐδ' ὑπεχώρησα. De iis qui in pugna se recipiunt, Eur. Iph. T. 327: Εἰ δὲ τούσδ' ὠσαίατο αὖθις, τὸ νῦν ὑπεῖκον ἥρασσον πέτροις. Aristoph. Eq. 337: Ἐὰν δὲ μὴ ταύτῃ γ' ὑπείκῃ. Plato

Rep. 8, p. 555, E : Τὸν ἀεὶ ὑπείκοντα τιτρώσκοντες. Dio Chrys. vol. 2, p. 364 : Ἐκεῖνοι μὲν οὐχ ὑπείκουσι διὰ τὸ ἠσκηκέναι. Xenoph. Hell. 5, 4, 45 : Μάλα πρόσθεν μέγα φρονοῦντες μὴ ὑπείξειν τοῖς Θηβαίοις· Anab. 7, 7, 31 : Οὐδὲν πλήθει γε ἡμῶν λειφθέντες ὑπεῖξάν σοι.] Thuc. 1, [127] : Ἠναντιοῦτο πάντα τοῖς Λακεδαιμονίοις, καὶ οὐκ εἶα ὑπείκειν. Soph. [Aj. 670]: Τιμαῖς ὑπείκει. [Plato Phædr. p. 253, E : Μάστιγι μετὰ κέντρων μόγις ὑπείκει· Leg. 4, p. 717, D : Θυμουμένοις ... ὑπείκειν δεῖ· 8, p. 836, D : Τοῦ ταῖς ἡδοναῖς ὑπείκοντος· 6, p. 762, A : Ταῖς θωπείαις ὑπείκοντες. Demosth. p. 798, 19 : Θορύβοις ... οὐδέποθ' ὕπειξε.] Exp. et Obsequor, ut Apoll. Arg. 2, [23] : Θεσμοῖς γὰρ ὑπείξομεν. Sic vero et ὑπείξομαι, Hom. Il. A, [294] : Εἰ δή σοι πᾶν ἔργον ὑπείξομαι, Si tibi in omni re obsequar, Morem geram : ubi accus. regitur a sub. præp. εἰς, κατά. [Demosth. p. 197 extr. : Τῷ δὲ ὡς φοβερῷ πάνθ' ὑπείξομεν. Cum infin. Soph. OEd. Col. 1184 : Καὶ νῷν ὕπεικε τὸν κασίγνητον μολεῖν, i. e. Permitte. Apoll. Rh. 4, 1676 : Ὡς ὄγε χάλκειός περ ἐὼν ὑπόειξε δαμῆναι Μηδείης βρίμῃ· et sim. ib. 408.] In Eur. [Iph. A. 139], Μηδὲν ὑπείκων γήρᾳ, redditur Locum daus. [Cum μηδὲν etiam Soph. Ant. 716: Ναὸς ὅστις ἐγκρατὴς πόδα τείνας ὑπείκει μηδέν.] Sic apud Xen. [Mem. 2, 3, 16] : Ὑπεῖξαι λόγῳ. [Recte nunc λόγων ex libris melioribus, ut Cyrop. 8, 7, 10.] Ab Eod. dicuntur ὑπείκειν quæ sunt χαλαρὰ et ὑγρὰ, Cedere tactui, Non resistere tactui, Bud. [Xenoph. De re eq. 7, 6 : Ὑγρὰ οὖσα ἡ κνήμη ὑπείκοι ἄν· Cyneg. 9, 12 : Ἧλοι ... ξύλινοι, ὅπως ἂν ὑπείκωσι τῷ ποδί. Apoll. Rh. 4, 41 : Τῇ δὲ καὶ αὐτόματοι θυρέων ὑπόειξαν ὀχῆες.] ‖ At Ὑπείκω σοι τῆς ἕδρας, Cedo tibi sede [ap. Homer. l. supra cit. et] ex Plut. Apophth. [p. 227, F. Xenoph. Cyrop. 8, 7, 10 : Τοῖς πρεσβυτέροις ὁδῶν καὶ θάκων καὶ λόγων ὑπείκειν.] ‖ Ὑποείκω dicitur interdum a poetis, ead. signif., ut Hom. Il. Δ, [62] : Ταῦθ' ὑποείξομεν ἀλλήλοισι. ‖ At quod affertur ex Apoll. Arg. 2, [1268] : Καχλάζων ὑπόεικε, de fluvio, pro Manabat strepitans, suspectum est. [Non est suspectum. Dictum est de fluvio remorum ictibus cedente.] Et Ὑπεικάθω Atticum censetur et ὑπείκω, sicut διωκάθω pro διώκω. [Hodie satis constat aoristorum esse has formas Εἰκαθον εἰκαθεῖν εἰκαθών, Ἐδιώκαθον διωκαθεῖν διωκαθών, et quæ sunt reliqua : de quibus omnibus v. quæ s. verbis simplicibus dicta sunt.] Apoll. Arg. 1, [505] : Ὅ μὲν Κρόνῳ εἴκαθε τιμῆς. Soph. El. [361] : Οὐκ ἂν δώροις ὑπεικάθοιμι. [Apoll. Rh. 2, 590 : Ὅσον δ' ἂν ὑπείκαθε νηῦς ἐρέτῃσιν· 4, 339 : Παυρότεροι πλεόνεσσιν ὑπείκαθον. Themist. Or. 2, p. 26 : Ὅτῳ ἂν μόνῳ ἐγὼ ὑπεικάθοιμι.]

[Ὑπειλέω, Devolvo sub. Ælian. N. A. 9, 57 : Οἱ δὲ ὑπειλοῦνταί τινα πέτραν, i. e. Intra saxa se recipiunt. ‖ V. Ὑπίλλω.]

[Ὑπειλίττω. V. Ὑπελίσσω.]

[Ὑπείλλω. V. Ὑπίλλω.]

Ὑπειμι, Subeo. [Cum dat. Plut. Mor. p. 652, B : Ἡρῶτον ὑπῆει μοι τὸ γενόμενον ὑπὸ τῶν ἰατρῶν, Subibat mientem, In memoriam mihi venit. Cum accus. Id. V. Titi c. 12 : Ταῦτα δὴ τοὺς Ἕλληνας ὑπῆει. Pausan. 7, 1, 7 : Τῶν δὲ Ἰώνων τοὺς βασιλέας ὑπῆει δέος μὴ .... 10, 4, 2 : Ὑπῆει ἐπῶν ἡμᾶς τῶν Ὁμήρου μνήμη. Aristid. vol. 1, p. 425, 10 : Πολλά με ὕπεισι καὶ παλαιὰ καὶ μεγάλα· 448 extr. : Πάλιν δέ με ὕπεισιν ὡς .... Sine casu Aristid. vol. 1, p. 215 : Οὐ τοίνυν οὐδὲ μῖσος ἐκ τῶν ἀπολειπομένων ὕπεισι. Insinuo me, Aristoph. Vesp. 465 : Ἡ τυραννὶς ... ὑπιοῦσά με. Plut. V. Cicer. c. 45 : Οὕτω γὰρ ὑπῆει τὸ μειράκιον αὐτὸν, Adeo enim eum subiit, In benevolentiam ejus sese insinuavit adolescens. Joseph. B. J. 1, 28, 4 : Ὑπιέναι (libri ὑπεῖναι) πανούργως ἔδεισε τὸν πατέρα. Apoll. Rh. 3, 1076 : Αὐτὸν ὑπῄϊε ... οὖλος ἔρως. ‖ Sensim retrocedo. Herodot. 4, 120 : Ὑπεξάγειν ὑπιόντας.]

Ὑπειμι, Subsum. [Hom. Il. I, 204 : Ἄνδρες ἐμῷ ὑπέασι μελάθρῳ. Quod Hesych. exp. per ἐληλύθασιν, quod ὑπεληλύθασιν potius dicendum erat, ut legitur in scholio Homerico. A, 681 : Πολλῇσι δὲ (equabus) πῶλοι ὑπῆσαν. Cum tmesi Od. A, 131. K, 315, 367 : Ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν.] Hesiod. [Sc. 266] : Μακροὶ δ' ὄνυχες χείρεσσιν ὑπῆσαν. [Herodot. 2, 127 : Ὕπεστι οἰκήματα ὑπὸ γῆν. Xenoph. Anab. 3, 4, 7 : Κρηπὶς δ' ὑπῆν (var. lect. ἐπῆν) λιθίνη. Figurate Æsch. Pers. 815 : Κοὐδέπω κακῶν κρηπὶς ὕπεστιν. De equis jugo subjectis Herodot. 7, 86 : Ὑπὸ δὲ τοῖσι ἅρμασι ὑπῆσαν ἵπποι καὶ ὄνοι ἄγριοι. De civibus imperio subjectis Eurip. Suppl. 443 : Ὑποῦσιν ἀστοῖς ἥδεται νεανίαις. ‖ Subsum, Insum, Adsum. Herodot. 1, 31 : Βίος ἀρκέων ὑπῆν αὐτοῖσι, i. e. ὑπῆρχε. Soph. El. 479 : Ὕπεστί μοι θράσος. Eurip. El. 1036 : Ὑπόντος τοῦδε, i. e. Quum hoc vitium (mulieribus) subsit. Plato Epist. 7, p. 339, E : Αὐτῷ δέ μοι ὑπῆν ὡς οὐδὲν θαυμαστὸν νέον ἄνθρωπον ... πρὸς ἔρωτα ἐλθεῖν τοῦ βελτίστου βίου. Pseudo-Demosth. p. 801, 25 : Τὸ τιμωρησόμενον οὐχ ὑπέσται τῆς πολιτείας καταλυθείσης. Isæus De her. Cleon. § 41, p. 10 ed. Bekk. : Ταύτης ὑπούσης τῆς ἐχθρας. Isocr. p. 57, C : Τοῖς μὲν γὰρ ὕπεισι πράξεις, Suppetunt actiones. 235, A : Τοῖς μὲν γὰρ ἐκτίσειν τὸ καταγνωσθὲν ἐλπίδες ὕπεισιν. Demosth. p. 330, 4 : Πᾶσιν ἀνθρώποις ζῶσιν ὕπεστί τις ἢ πλείων ἢ ἐλάττων φθόνος, i. e. Manet eos invidia, proposita illis est, ut exp. Reisk. Thucyd. 8, 36 : Μεγάλα χρήματα διαρπασθέντα ὑπῆν τοῖς στρατιώταις, Relicta erant militibus. 6, 87 : Διὰ τὸ ἑτοίμην ὑπεῖναι ἐλπίδα τοῦ ἀντιτυχεῖν ἐπικουρίας. Aristid. vol. 1, p. 408 : Τοῖς ἀτυχοῦσι κοινὴ πᾶσιν ὕπεστιν εὐτυχία τὸ τῆς πόλεως ... ἦθος· 466 : Τοῖς μὲν .... ἡ πρὸς οὓς ἤρηνται χάρις αὐτῶν ὕπεστι. Theophyl. Sim. Hist. p. 170, D : Μὴ ὑπόντος τοῦ δορυφοροῦντος τινός. Qui hoc composito sæpe utitur ubi simplex sufficiebat, ut p. 172, A : Δασέος τέμπους ὑπόντος εἰς τὸ ἀντιπέρας τοῦ ποταμοῦ· 174, A : Ἔφασκε Ῥωμαϊκὸν ὑπεῖναι τὸ ἔδαφος· 175, B : Ὑποτοπάσαντες Ἀβάρους ὑπεῖναι τοὺς ἐνδημήσαντας. Plut. Mor. p. 689, F : Τὰ ὑπόντα σιτία, Reliquias ciborum.]

Ὑπειξις, εως, ἡ, Cessio, Obsequium, ex Plat. Leg. [7, p. 815, A : Ἐκνεύσεσι καὶ ὑπείξει πάσῃ· ubi de cedendo dictum, ut ap. Plut. Mor. p. 751, D : Ἡ τοῦ θήλεος τῷ ἄρρενι ὕπ. De obsequio Plato Leg. 5, p. 727, A : Δώροις ἤ τισιν ὑπείξεσιν· Definitt. p. 412, D : Ὑπ. ἑκουσία πρὸς τὸ φανὲν βέλτιστον. Theophr. Char. c. 25.]

[Ὑπεῖπον, aoristus, cum perfecto ὑπείρηκα et futuro ὑπερῶ.] Ὑπειπεῖν, Subjicere, Exponere, Cam. afferens ex Soph. Aj. [213] : Οὐκ ἂν ἄϊδρις ὑπείποις. [Eurip. Suppl. 1170 : Παισίν θ' ὑπεῖπον τούσδε τοὺς αὐτοὺς λόγους, τιμᾶν πόλιν τήνδε. Demosth. p. 797, 19 : Τὸν ἐχθρὸν ἕκαστος ὑπειπὼν τὸν ἑαυτοῦ, Subjiciens, Addens, ut ap. Thucyd. 1, 90 : Ὁ μὲν ταῦτα διδάξας καὶ ὑπειπὼν τἄλλα ὅτι αὐτὸς τάχιστα πράξει.] Ex Demosth. Pro cor. : Καὶ τούτων ὑφέξω λόγον, τοσοῦτον ὑπειπών, pro Hoc interfatus, Ubi hoc monuero. In VV. LL. exp. etiam Respondeo, in illo Soph. l. Sed et ὑπειπὼν pro προειπὼν [quo verbo illud explicare solent grammatici, velut Phot. et Suid.] ex Aristoph. [Pl. 997 : Ὑπειπούσης ὅτι εἰς ἑσπέραν ἥξοιμι· ubi tamen rectius exp. gl. κρυφίως μηνυσάσης, Clam jubentis. Vesp. 55 : Ὀλίγ' ἄθ' ὑπειπὼν πρῶτον αὐτοῖσιν ταδί. Eurip. Herc. F. 962 : Οὐδενὸς ἀκοὴν ὑπειπών. Thucyd. 1, 35 : Ὥσπερ ἐν ἀρχῇ ὑπείπομεν. Demosth. p. 637, 11 : Οὐδὲν ὑπειπὼν ὅπως ἄν τις ἀποκτείνῃ· et p. 692, 15. ‖ De sententia quam quis vocabulo subjicit, Plato Protag. p. 343, E : Οὕτωσί πως ὑπειπόντα τὸ τοῦ Πιττάκου, ὥσπερ ἂν εἰ θείημεν κτλ. ‖ Perfect. ὑπείρηκα : unde passiv. ap. Isæum p. 84, 37 : Κατὰ ταὐτὰ καθάπερ καὶ ἐξ ἀρχῆς ἦν ὑπειρημένον, i. e. προειρημένον. ‖ Futur. ὑπερῶ. Aristoph. fragm. 479 : Ἐγὼ δ' ὑπερῶ τὸν ὅρκον, Præibo jusjurandum, quod per προερῶ exp. Ammon. p. 140.]

[Ὑπείρ. V. Ὑπέρ.]

[Ὑπειράλιος, Ὑπειρέχω, Ὑπείροχος. V. Ὑπερ—.]

[Ὑπειρεσία, ἡ. Schol. cod. Palat. ad Hom. Od. K, 78 : Ὑπηρεσία ἡ δουλεία· ὑπειρεσία δὲ ἡ κωπηλασία. Error grammatici, qui in versu Homeri ὑπειρεσίης conjunctim scriptum repererat pro ὑπ' εἰρεσίης. Alio modo peccatum ab Hesychio, qui ὑπειρεσία pro ὑπηρεσία exposuit, et ab Suida, qui ὑπειρέσιον et ὑπειρετικοῖς pro ὑπηρέσιον et ὑπηρετικοῖς habet.]

[Ὑπείροχος, ὁ, Hyperochus, n. pr. viri Trojani ap. Hom. Il. Λ, 335. Inter Priami filios memoratur ab Apollod. 3, 12, 5. ‖ Ὑπειροχίδης, ὁ, Hyperochi filius (Itymoneus), Il. Λ, 673.]

Ὑπείρων, Superior, VV. LL. [Est nomen proprium viri Trojani ap. Hom. Il. E, 144 : Ὑπείρονα ποιμένα λαῶν, quod ἐκ τῆς ὑπείρ προθέσεως παρηγμένον esse annotavit Eustath. p. 532, 44.]

Ὑπεὶς ap. Herodot. pro ὑφεὶς, ab ὑφίημι [quod v.].

[Ὑπεισάγω, Subintroduco, Adduco. Basil. t. 1, p. 12, C: Τὴν συνερειστικὴν δύναμιν ὑπεισάγειν. Agathang. Vita Greg. Armen. Actt. SS. Sept. t. 8, p. 330, E: Εἰς δουλείαν ὑπεισαγαγεῖν τῆς τῶν ματαίων εἰδώλων λατρείας. Hase.]

[Ὑπείσας. V. Ὑφεῖσα.]

[Ὑπεισδύομαι, Clam introeo. Herodot. 1, 12: Ὑπεσδύς. Schneid. Phot. Epist. p. 257, 8: Τούτους ὑπεισδὺς, In istos se insinuans. Epiphan. t. 1, p. 981, C, ὑπεισδύνει· 1061, B, ὑπεισδύνων· 736, D, ὑπεισδύνοντες· 737, C, τοῦ ὑπεισδύντος. Hase. Ὑπεισδύνω Etym. M. p. 290, 13: Δυσμαὶ δυσμῶν ὅπου ἐξέρχεται καὶ ὑπεισδύνει ὁ ἥλιος.]

Ὑπείσειμι, i. q. παρείσειμι. [Acta S. Ignatii in Cotel. Patr. Apost. vol. 2, p. 158, 5. Boiss. De hereditate adeunda Theophil. Inst. 1, 6, 104: Μηδενὸς ὑπεισιόντος τὴν τούτου κληρονομίαν. G. Dind.] Item ὑπεισιέναι, In mentem venire, Bud. [Orig. t. 3, p. 556, B: Τὰ ὑπεισιόντα τοὺς λογισμοὺς ἡμῶν. Athanas. t. 2, p. 206, B: Ὑπεισήει δέ με παραβολή. Greg. Naz. t. 1, p. 4, A: Ὑπ. ἔρως. Id. Carm. de vita sua 1460: Ὑπ. τι κἀμοὶ δάκρυον. Hase. Surrepere, Gl. Ὑπ. τὸ φρόντισμα Justin. Novell. 15 Epil. Ὑπ. τὰ βουλευτικὰ τοῦ πατρὸς λειτουργήματα, Subire. Franck. ad Richteri Inscriptt. p. 349.]

Ὑπεισέλευσις, εως, ἡ, τῆς κληρονομίας, Aditio hæreditatis, VV. LL.

[Ὑπεισελευστέον, Obeundum, Gl.]

Ὑπεισέρχομαι, Subingredior, Irrepo, Irrependo ingredior. [Plato Ax. p. 367, B: Εἶτα λαθὸν ὑπεισῆλθε τὸ γῆρας. Plut. V. Caton. c. 70: Ὥστε καὶ τοὺς φίλους ὑπεισελθεῖν· ubi aptius est ἐπεισελθεῖν, quod ex cod. uno restitutum. Schol. Soph. Ph. 1113: Οὐ δόλῳ ὑπεισελθόντες. Cum accus. Theophil. Institt. 1, 25, 342: Ὑπεισέρχονται τὴν τοῦ πατρὸς τάξιν. Ibid. 349, de tutela suscipienda: Τὴν τοῦδε ἐπιτροπὴν ὑπεισελθεῖν. Cum dativo, de hereditate adeunda Joann. Malal. p. 439, 19: Ὑπεισελθεῖν τῇ κληρονομίᾳ· et p. 440, 3, 6. Dixit de hoc usu verbi Franck. ad Richteri Inscriptt. p. 349.] Sed ὑπεισέρχεσθαι interdum significat etiam Subire animum, Occurrere. Lucian. [De merc. cond. c. 11]: Ὑπεισέρχεται γὰρ εἰκότως τὸ μηδ' ὑπ' ἄλλου ἂν καταδεχθῆναι. [Liban. vol. 4, p. 126, 7: Οἶκτος αὐτὸν ὑπεισῆλθε (ὑπῆλθε cod. Paris. ap. Bast. ad Greg. Cor. p. 375) τῶν λόγων· 605, 6: Οὔτε τῆς παιδὸς ὑπεισῆλθέ τις οἶκτος αὐτόν. ‖ Ὑπεισελευσθέντων, Initis, Gl.]

[Ὑπεισρέω, Paullatim influo. Longus 1, 1: Διείληπται (ἡ πόλις) εὐρίποις, ὑπεισρεούσης τῆς θαλάττης.]

[Ὑπειστρέχω, Paullatim incurro. Clem. Epist. De gestis Petri § 133. Kall.]

[Ὑπεισφέρω, Infero. Epiphan. vol. 1, p. 263, A. « Id. ib. p. 77, C; 673, C et 767, D, ὑπεισήνεγκεν. » Hase.]

[Ὑπὲκ, ante vocales literas Ὑπὲξ, Desub. Construitur cum genitivo. In libris modo sic modo divisim scriptum ὑπ' ἐκ, de quo disseruit Spitznerus ad Hom. Iliad. Exc. XVIII, p. LXXVII, cujus disputationis summa hæc est: « Non multum proficitur observationibus scholiastarum ad Iliad. 4, 465; 13, 89; 15, 628; 16, 353; 22, 146, et Eustath. ad Il. p. 1263, 20. Immo est ubi aperte falsa præscribant, ut ad Il. 13, 89: Φεύξεσθαι ὑπ' ἐκ κακοῦ· τὸ φεύγειν γενικῇ συντάσσει· « πεφυγμένος ἦεν ἀέθλου (Od. 1, 18)· » ἔστι δὲ ὑποφεύξεσθαι ἐκ κακοῦ. Rectius alibi, ut in schol. ad Il. 4, 465; 22, 146, ubi Ven. B.: Βραχὺ διασταλτέον μετὰ τὸ ὑπέκ· τὸ γὰρ ἑξῆς ὑπὲκ τείχεος κατὰ τὸν ἀμαξιτὸν, οἷον ὑπὸ τὸ τεῖχος· ἡ δὲ πρόθεσις προκειμένη (l. προσκειμένη) ἐμφαίνει ὡς καὶ μικρὸν ἐκ τοῦ τείχους ἐοίκον. Conjunctim scripto ὑπέκ, ut διέκ et ἀπέκ, congruunt παρέξ et παρέκ, estque particularum istarum ea natura et vis ut cum sequentibus vel antecedentibus sua sponte coeant, ut Il. 6, 854: Ὧρσεν ὑπὲκ δίφροιο ἐτώσιον ἀϊχθῆναι· ib. 13, 89: Οὐ γὰρ ἔφαν φεύξεσθαι ὑπὲκ κακοῦ· 15, 628: Τυτθὸν γὰρ ὑπὲκ θανάτοιο φέρονται (ut Apoll. Rh. 1, 1166: Τυτθὸν ὑπὲκ Φρυγίης παρεμέτρεον)· Od. 11, 37: Αἱ δ' ἀγέροντο ψυχαὶ ὑπὲξ Ἐρέβευς· 12, 107: Οὐ γάρ κεν ῥύσαιτό σ' ὑπὲκ κακοῦ· et apud alios Epicos, ut Apoll. Rh. 1, 913, 1204; 2, 608; 3, 575, 608, 1183, 1319; 4, 933, 951, 1224, 1613, 1659, Theocr. 22, 144; 23, 52, Nicand. Alex. 66. Mosch. 2, 114: Ἀνέδυσαν ὑπὲξ (vulgo ὑπ' ἐξ) ἁλός (ut λάθρῃ ὑπεξαναδὺς πολιῆς ἁλὸς Hom. Il. 13, 352)· 4, 78: Εἴπερ μοι ὑπὲκ νηδυίοφιν ἦλθες. Eodem modo ap. Quintum Sm. 11, 124, ὑπὲκ ῥιζῶν emendabis, coll. 4, 402; 13, 489. Magis etiam id firmant composita, velut ὑπεξαΐσσω, ὑπεκσώζω, ὑπεκφεύγω, ὑπεκφέρω et adverbia triplici ex præpositione conjuncta, ut Apollonii (4, 225) ὑπεκπρό. » (Apud Apoll. ὑπεκπρὸ cum verbo ἔταμνον conjungendum.) Adde Leon. Tar. Anth. Pal. ep. 68: Σκώληκες ὑπὲκ σοροῦ αὐγάζονται· ejusd. ib. ep. 93: Ὑπὲκ χερὸς ἀΐξασα· Leonidæ Tar. ib. ep. 30: Φεύγεθ' ὑπὲκ καλύβης. Duplicato ἐκ Nicand. Alex. 295: Ὑπὲκ γόνον ἔχεε γαίῃ. Nonnum, Tryphiodorum ceterosque inferiorum temporum Epicos formis ὑπέκ et παρέκ non esse usos observat Wernick. ad Tryphiod. p. 274. De Homerico ὑπὲκ θανάτοιο φέρονται argutatur Longin. De subl. 10, 6: Τὰς προθέσεις, ἀσυνθέτους οὔσας, συναναγκάσας παρὰ φύσιν καὶ εἰς ἀλλήλας συμβιασάμενος « ὑπὲκ θανάτοιο », τῷ μὲν συνεμπίπτοντι πάθει τὸ ἔπος ὁμοίως ἐβασάνισεν, τῇ δὲ τοῦ ἔπους συνθλίψει τὸ πάθος ἄκρως ἀπεπλάσατο καὶ μονονοὺκ ἐνετύπωσε τῇ λέξει τοῦ κινδύνου τὸ ἰδίωμα.]

[Ὑπεκβαίνω, Clam elabor. Anon. ap. Suid. s. v. Κἄτα: Ἐπειδὰν ὑπεκβάντες ποιήσωνται τὴν ὁρμήν. « Euseb. V. C. 9, si vera est, ut videtur, Valesii emend. » Boisson. Philodem. Περὶ ποιημ. in Voll. Hercul. Oxon. 2, col. 26 (p. 23 ed. Dübn.): Διὰ τὸ τἀληθὲς ὑπεκβαίνειν. G. D. Theophyl. Simoc. Hist. p. 90, 16, ὑπεκβαίνων. Galen. vol. 2, p. 793, 7, de vena: Ὑπεκβαίνει ἐκτὸς, In externam evadit partem. Agathias Hist. p. 268, 15 Bonn.: Ὑπεκβὰς τοῦ δεσμωτηρίου. Id. ib. p. 279, 14 et 323, 18, ὑπεκβάντες. Hase.]

Ὑπεκβάλλω, [Ejicio, Amoveo. Rufin. Anth. Pal. 5, 66: Ταῖς τρυφεραῖς ἡμᾶς χερσὶν ὑπεξέβαλεν. Plut. Mor. p. 530, D: Μηδ' ὑπέκβαλλε πιστεύειν δοκοῦντα. Clam ejicio. Poeta De vir. herb. 104: Ὑπ' ἔμβρυα ἐκβάλλουσιν. ‖] pro παρέρχομαι et ἀμείβομαι VV. LL. ex Apollon. [Rh. 1, 596: Οὐδ' ἔτι ὀηρὸν μέλλον ὑπὲκ ποταμοῖο βαλεῖν Ἀμύροιο ῥέεθρα.]

Ὑπεκδέχομαι, pro Expecto, Epigr. [Immo, Recipio sub. Antip. Sid. Anth. Pal. 9, 722: Δάμαλις... μαστῷ πόρτου ὑπεκδέχεται.]

Ὑπεκδιδράσκω, Subterfugio. [Plut. V. Flam. c. 20, Mor. p. 642, B; Dio Cass. 36, 7.]

[Ὑπεκδρομέω i. q. ὑπεκτρέχω. Greg. Naz. vol. 2. p. 219.]

[Ὑπεκδρομὴ, ἡ, Excursio. Symeon Metaphr. in Anecd. meis vol. 5, p. 481: Τὰς ἀτάκτους αὐτῶν ἀναστέλλων ὑπεκδρομάς. Boiss. Jo. Camen. De exc. Thessalon. c. 41: Τὴν ὑπ. τομῶς ποιησάμενοι. Hase.]

[Ὑπεκδύομαι.] Ὑπεκδύω, Clam exuo, excutio, elabor. [Elabendi s. Clam subducendi se significatione Ὑπεκδύομαι dicitur, cum perf. ὑπεκδέδυκα et aor. sec. ὑπεξέδυν. Herodot. 1, 10: Ὑπεκδὺς ἐχώρει ἔξω. Plut. V. Philop. c. 12: Ὑπεκδὺς διὰ πυλῶν ἑτέρων. Ach. Tat. 6, 2: Τοῦτον τὸν τρόπον ὑπεκδύομαι. Oppian. Hal. 3, 569: Θρώσκει μὲν ὑπεκδῦναι μενεαίνων· Cyn. 4, 226. Cum genit. Babrius Fab. 4, 4: Ὑπεξέδυνε δικτύου πολυτρήτου. Plutarch. V. Demosth. c. 9: Ὑπεκδῦναι τῆς πανηγύρεως. Philostr. p. 801: Ὑπεκδὺς τῶν σπαργάνων· et p. 814. Cum accus. Eurip. Cycl. 346: Πόνους Τρωϊκοὺς ὑπεξέδυν. Oppian. Hal. 3, 384: Αὖτις ὑπεκδῦναι πλεκτὸν λόχον· et 594. Plut. Mor. p. 170, F: Ὑπεκδῦναι τὸν λίθον ὑπεραιωρούμενον· 978, B, ubi cum ἀποδρᾶναι conjunctum.]

[Ὑπέκδῦσις, εως, ἡ, Effugium. Oppian. Hal. 3, 395: Τῇ δ' οὔτις ὑπέκδυσίς ἐστιν ἑτοίμη.]

[Ὑπεκθέσιμος, ὁ, ἡ, Merx resque omnis quæ in alienæ urbis emporio deponitur, ea conditione ut rursum exportetur. Tit. Cret. ap. Bœckh. vol. 2, p. 412, n. 2556, 25, et Franz. El. epigr. gr. p. 204, n. 77, 25: Κατὰ θάλασσαν ἐώσας ἐξαγωγᾶς τῶν ὑπεκθεσίμων. Hase.]

Ὑπέκθεσις, εως, ἡ, ab Hesych. exp. ὑπόθεσις. [Ejus glossam, qua ὑπέθην per ὑπεκθέμην, quod ὑπεξεθέμην esse debebat, comparat Albert. Joseph. B. J. 4, 7, 2: Εἴς τε ὑπέκθεσιν κτήσεως ἐν πολέμου ροπαῖς καὶ σωμάτων ἀσφάλειαν, Subductionem.]

[Ὑπεκθέω, Clam procurro s. effugio, elabor. Empedocl. ap. Aristot. De respir. c. 7: Πνεύματος ἐμπί-

πτοντος ὑπεκθέει αὔξιμον ὕδωρ. Plut. V. Pompeji c. 80 : Πνεῦμα λαμπρὸν ἐβοήθει πελαγίοις ὑπεκθέουσιν.]

[Ὑπεκκάθαίρω, Subtus expurgo. Hippocr. p. 612, 16 : Ἢν συλλάβῃ τὴν γονὴν καὶ κυήσῃ, ὑπεκκαθαίρεται καὶ τὰ πρόσθεν ὑπιόντα ξὺν αὐτοῖσι. « Poeta ap. Wernsd. Phil. p. 32 : Ὑπεκκαθαίρει τὰς ἀκάνθας τῶν σίτων, Clam evellit spinas. » Boiss.]

Ὑπεκκαίω, Succendo. Alex. Aphr. [Probl. 1, 85. Theophr. De igne § 63, p. 727 : Τὸ ξύλον ... τὸ ὑπεκκαῖον ἔχει συγγενὲς ὂν τῷ πυρί. Ὑπεκκαυθῇ Aretæus p. 109, 3. || Metaph. Plut. Mor. p. 616, E : Τῇ φιλοτιμίᾳ ὑπεκκάομεν καὶ ἀναζωπυροῦμεν· V. Dion. c. 22 : Ὑπεκκαῦσαι καὶ συνεξορμῆσαι. Lucian. De morte Peregr. c. 26 : Ὑπεκκάουσι τὴν γνώμην. Forma med. id. Dips. c. 9 : Δίψος ἄσχετον ὑπεκκάεταί μοι.]

[Ὑπεκκακότης, ἡ, Malitia subdola. Gregor. Naz. Carm. 3, 525, si lectio sana. Hase.]

[Ὑπεκκἄλύπτω, Paullatim denudo. Leonid. Anth. Pal. 7, 480 : Ἥδη μευ τέτριπται ὑπεκκεκαλυμμένον ὀστοῦν.]

Ὑπέκκαυμα, τὸ, [Subustus, Gl.] Id quo aliquid succendimus, Fomes ad succendendum, Suscitabulum, Igniculi [Suid. : Ὑπ., ἡ ὕλη τῆς φλογὸς, ἡ τροφή. Xenoph. Cyrop. 7, 5, 22 : Αἱ θύραι (Babylonis) ἀσφάλτῳ ὑπεκκαύματι κεχρισμέναι. Aristot. De respir. c. 6 : Ἀναπνέοντος ὥσπερ ἐπὶ πῦρ ὑπέκκαυμα. Id. Meteor. 1, 4, sæpius. Theophr. De igne § 29 : Τοῖς ξύλοις ὑπ. λεπτὰ λαμβάνοντες φυσῶσι τοὺς ἄνθρακας· et ib. 63 et 73. Plut. Mor. p. 651, B : Δᾳδῶδές τι καὶ λιπαρὸν τῆς σαρκὸς ἐχούσης, ὥστε ὑπ. γίγνεσθαι τῶν ἄλλων. De materia aeri contigua et ignibus gignendis accommodata apud physicos : v. Simplic. ad Aristot. De cœlo 1 fol. 9 verso et Philop. ad Genes. c. 1, p. 11 et 55, 186. Longe frequentius metaph. Suidas, Καὶ τῶν παθῶν ὑπεκκαύματα, αἱ τροφαὶ τῶν παθῶν, αἱ τρέφουσι τὰ πάθη. Xenoph. Symp. 4, 25 : Ἔρωτος οὐδὲν δεινότερον ὑπέκκαυμα (quam osculum). Menand. ap. Stob. Flor. 63, 18 : Πολλοῖς ὑπ. ἔστ' ἔρωτος μουσική. Τὸν οἶνον ὑπ. φέρων Achill. Tat. 2, 3. Ὑπ. τῆς θερμότητος Plut. Mor. p. 694, F, ex emend. Xylandri pro ὑπέκλυμα], Bud. ap. Aristot. Meteor. p. 165 [2, 5]. Gregor. : Οὔτε πόθος ὑφίσταται μαραινομένου τοῦ ὑπεκκαύματος. Philo V. M. : Καίτοι μυρία ἐχούσης ὑπεκκαύματα, Fomites et illecebras. [Et alibi non raro ap. eund., ut p. 905, B : Τὰ τῆς ἔχθρας ὑπ. ζωπυρήσαντας. Theoctist. post Stob. Flor., sent. 1 : Ὑπ. τοῦ πάθους καὶ τῆς δίκης. Hemst.] Plut. [V. Lyc. c. 15 : Ὑπ. πόθου, ut τὸ τῶν πόθων ὑπ. ap. Gregor. Naz. vol. 1, p. 279, D.] Cæsare [c. 8] : Οἷ τοῦ παντὸς ὑπέκκαυμα πλήθους ἦσαν, ubi Facem reddere possumus : ut Cic., Quæ provincia est tam exigua, ex qua illa fax excitare non posset incendium? [Ὑπ. ἐπιθυμίας Achill. Tat. 1, 5 : Τὸ τοῦ θυμοῦ ὑπ. Alciphro fr. 20, vol. 2, p. 228, et quæ sunt similia ap. Plut. Mor. p. 117, A; 610, C; 787, A. Joseph. A. J. 17, 10, 6; Ælian. Epist. 15. Scriptorum eccles. exempla (Clem. Al. Strom. 2, p. 406, 399; Joann. Chrys. vol. 1, p. 672; OEcumenii In Epist. ad Ephes. c. 5, p. 641; Isidori Pelus. Epist. 1, 208, p. 61, et 477, p. 120) apposuit Suicer. Τὰ τῶν νέων ὑπ. ἑταίρας dixit Orig. C. Cels. 4, p. 182. Hermias In Plat. Phædr. p. 147.] || At Hippocr. Aphor. 1, 14 [p. 1243, H] ὑπεκκαύματα appellavit τὴν τροφὴν, suum sequens dogma, et omnium fere nobilissimorum philosophorum, qui eorum, quæ animalia constituunt, elementorum, ignem maxime esse vitæ causam existimarunt, Gorr. ex Galeni Comm.

[Ὑπέκκαυσις, ἡ, Incensio, Incitamentum. Method. Conv. decem virg. p. 79, 10 : Τὴν ὑπ. τὴν εἰς συνουσίαν. Hase.]

[Ὑπεκκαύστρια, ἡ, Mulier ignem succendens. Plut. Mor. p. 292, A : Τίς ἡ παρὰ Σόλοις ὑπ.; τὴν τῆς Ἀθηνᾶς ἱέρειαν οὕτω καλοῦσιν, ὅτι ποιεῖταί τινας θυσίας καὶ ἱερουργίας ἀποτροπαίους. Hinc corrigendus Hesychius, apud quem Ὑπερκάϋστρα, ἡ τῆς Ἀθηνᾶς ἱέρεια. G. Dind.]

[Ὑπέκκειμαι, Exportatus et foris in tuto positus sum. Herodot. 8, 60 : Σαλαμὶς, ἐς τὴν ἡμῖν ὑπέκκειται τέκνα τε καὶ γυναῖκες· 8, 41 : Ὡς δέ σφι πάντα ὑπεξέκειτο· 9, 73 : Οὐκ εἰδότες ἵνα ὑπεξέκειτο ἡ Ἑλένη. Schweigh. Thucyd. 1, 137 : Ἦλθε γὰρ αὐτῷ ὕστερον ἐξ Ἀθηνῶν παρὰ τῶν φίλων ἃ ὑπεξέκειτο· et 8, 31. Isocr. p. 387, E.] Ὑπεκκείμενον, Clam exportatum, Bud. ex Aristot. OEcon. 2, [28] : Καὶ οὐκέτι ἀποκεκρυμμένον ἦν αὐτοῖς ἢ ὑπεκκείμενον ὃ μεθ' ἑαυτῶν εἶχον. [Polyæno 7, 31, ὑπεκκείμενα χρήματα restituit Coraes pro ὑποκείμενα.] Affertur autem ὑπεξέκειτο et pro Subductus erat. [Ex Herodoto vel Thucydide.]

[Ὑπεκκενόω, Subtus excavo. Dio Cass. 69, 4 : Μετέωρον αὐτὸν (τὸν ναὸν) καὶ ὑπεκκεκενωμένον γενέσθαι ἐχρῆν.]

Ὑπεκκλέπτω, Clam et furtim eripio, Furto subduco, Furtim et clam subripio. [Pollux 9, 155.] Plut. Themist. [c. 25] : Ὑπεκκλαπέντα διὰ τῶν φίλων χρήματα, Pecuniæ furtim surreptæ, Clam et furtim exportatæ. [Greg. Naz. Carm. iamb. 19, 58 : Ὥστε μὴ τὸ σῶμ' ὑπεκκλαπῇ. Joseph. B. J. 14, 11, 6 : Τοῦτόν τε (filium obsidem) ὑπεκκλέψαι. Figurate Greg. Nyss. t. 2, p. 669, A, ὑπεκκλέπτειν τὸ ὄνειδος, Turpitudinem quasi subducere atque occultare. Hase. Subtraho. Oppian. Hal. 4, 48 : Ἐν κύρτοισι ... ἁλόντα ... ἄλλος ὑπεξέκλεψε καὶ ἐξείρυσσεν ὀλέθρου.]

Ὑπεκκλίνω, Subdeclino, Clam declino. [Aristoph. Eq. 272 : Ἦν δ' ὑπεκκλίνῃ γε δευρί. Cum accus. Plut. V. Camill. c. 18 : Τὸ δεξιὸν ὑπεκκλῖναν τὴν ἐπιφοράν. « Τοὺς κινδύνους ὑπ. Const. Manass. Chron. 6427. » Boiss. Jo. Camen. De exc. Thessalon. c. 8 : Τὴν ἔφοδον ὑπεκκλίνασα. Id. ib. c. 21, τὴν βλάβην· c. 34 et 41, τὸν θάνατον· c. 13, τὴν μνήμην. Aliter id. ib. c. 38, de mulieribus pudicis : Βουλόμεναι τῆς ὄψεως τῶν ἀνδρῶν ἑαυτὰς ὑπεκκλίνειν. Hase.]

Ὑπεκκομίζω, Clam exporto, Clanculum effero. [Pollux 9, 155. Thucyd. 4, 123 : Αὐτῶν ὑπεκκομίζει ἐς Ὄλυνθον παῖδας καὶ γυναῖκας· et simil. Plut. V. Camilli c. 21. Id. Mor. p. 942, C : Διφθέρας ἱερὰς ὑπεκκομισθείσας κρύφα. Dio Cass. 47, 10. Forma med. Herodot. 9, 6 : Ὑπεξεκομίσαντο πάντα, Sua omnia exportarunt. Xenoph. Cyrop. 2, 4, 13.]

[Ὑπεκκόπτω, Excido. Const. Manass. Chron. p. 82 (?). Boiss.]

[Ὑπεκκρατέω vitiose pro ὑπερκρατέω, quod v.]

[Ὑπεκκρίνω, Subtus excerno. Diog. L. 9, 76 : Ἃ τὴν ὕλην προεκκρίναντα καὶ αὐτὰ ὑπεκκρίνεται καὶ ἐξαπόλλυται.]

[Ὑπέκκρουσις, εως, ἡ, Excussio. Iren. 1, 13, 2, p. 80 Grab. Routh.]

[Ὑπεκκρούω, Excutio, Expello. Just. M. Apol. 1, p. 86 Thirlb.=78 Bened.]

[Ὑπεκλαμβάνω, Surripio. Eur. Herc. F. 997 : Ἀλλὰ φθάνει νιν ἡ τάλαιν' εἴσω δόμων μήτηρ ὑπεκλαβοῦσα.]

[Ὑπεκλείπω, Paullatim deficio. Galen. vol. 8, p. 13 : Σφυγμὸς ἀνώμαλος καὶ ἄτακτος καὶ ὑπ., et mox iterum. Theophrasto De igne § 55, restituendum ex libro Voss. pro ὑπελλείπει. G. Dind.]

[Ὑπέκλυμα vitiose pro ὑπέκκαυμα, quod v.]

[Ὑπεκλύω, Exsolvo, Libero. Schol. Aristoph. Vesp. 991 : Οὕτως ἀπέφυγε· ὑπεξελύθη, γενόμενος ἐκτὸς τιμωρίας τοῦ φεύγοντος· ubi tamen codex Ven. ἐξελύθη. De quæstione solvenda Apollon. De synt. p. 223, 9 : Οὐδὲν ἡ τοῦ γένους σύνταξις ὑπεκλύει τὸν λόγον, Nihil confert ad quæstionem solvendam. || Exsolvo, i. e. Debilito, Frango. « Ὑπεκλυόμενοι παλμοὶ, ap. Hippocr. p. 600, 26, sunt Palpitationes quæ sensim et paullatim exsolvuntur, debiles sunt, aut subinde dissolvuntur et desinunt, deinde vero rursus ingravescunt, quod significavit per ἐπαναδιδόντες ὀξέες ibidem. » Foes. Schol. Aristoph. Vesp. 151 : Τὸν ὑπεκλυόμενον οἶνόν φασί τινες καπνίαν λέγεσθαι. Joseph. A. J. 7, 8, 5 : Μαλακὸν αὐτὸ καὶ τὴν σφοδρότητα τῆς ἐμβολῆς ὑπεκλύειν δυνάμενον. Sext. Emp. p. 729 : Ἡ δὲ τυγχάνει τῶν ἐπιθυμουμένων, ὑπεκλυομένην ἴσχει τὴν ταραχήν. « Nicph. Chumn. in Anecd. meis vol. 5, p. 202 : Ἐκ τινων συμπιπτόντων καὶ δυναμένων ὑπεκλύειν καὶ μεθέλκειν. » Boiss. Plutarcho V. Niciæ c. 14, Τὴν γνώμην ὑπεξέλυσε καὶ κατέβαλε τὸ φρόνημα τῶν ἀνδρῶν Reiskius restituit pro ἐπεξέλυσε.]

Ὑπεκπέμπω, Clam emitto. [Thucyd. 4, 8 : Ὑπεκπέμπει φθάσας δύο ναῦς ἀγγεῖλαι Εὐρυμέδοντι κτλ. Cum genit. Eurip. Hec. 6 : Ὅς μ' ὑπεξέπεμψε Τρωϊκῆς χθονός.] Exp. etiam Furtim mitto, Summitto. [Soph. El. 1350, cum accus. loci : Φωκέων πέδον ὑπεξεπέμφθην. Cum εἰς Eurip. Andr. 47 : Ὑπεκπέμπω λάθρα (τὸν παῖδα)

ἄλλους ἐς οἴκους. Plut. V. Thes. c. 35, Pompeji c. 66. Dio Cass. 41, 25; 57, 5, al.]

[Ὑπεκπεράω, Trajicio. Orph. Arg. 68 : Νῆα, ἣ οἱ ὑπ' εἰλατίνοις ἐρετμοῖς ἁλιμυρέα βένθη πρώτη ὑπεξεπέρησεν. Quint. Sm. 5, 246 : Πόντον ναῦται ὑπεκπερόωσιν.]

[Ὑπεκπηδάω, Exsilio, Subsilio. Aristæn. 2, 5, 26 : Ὑπεκπηδᾷ μοι ποικίλα τῆς διανοίας κινήματα.]

[Ὑπεκπιαίνω, Galen. Protr. 9, n. 4.]

[Ὑπεκπλέω, Clam enavigo, solvo ex portu. Plut. V. Lys. c. 11 : Ὀκτὼ νηυσὶν ὑπεξέπλευσε. Philostr. V.S. 2, p. 603.]

[Ὑπεκπνέω, Evanesco. Plato Axiocho p. 365, C: Περιττοὶ λύγοι ὑπεκπνέουσι λεληθότως καὶ ἀτιμάζονται. « Greg. Thess. in Matthæi Lectt. Mosq. 2, p. 7.» Boiss.]

[Ὑπεκπονέω, Sub alio perago. Pollux 9, 110 : Ὅταν ὑπηρέτης εἶναι λαχὼν πᾶν τὸ ταχθὲν ὑπεκπονῇ.]

[Ὑπεκπρό. V. Ὑπεκπροτέμνω.]

Ὑπεκπροθέω, Præcurro. [Hom. Il. Φ, 604 : Τυτθὸν ὑπεκπροθέοντα· et Od. Θ, 125. Cum accus. Il. I, 506 : Πάσας πολλὸν ὑπεκπροθέει. Apoll. Rh. 4, 937 : Ὑπεκπροθέουσαι (Nereides) ἐπήτριμοι εἱλίσσοντο Ἀργώῃ περὶ νηΐ. Per ὑπεκτρέχειν exp. Hesych. « Greg. Naz. Carm. 2, 17, de lumine divino : Αἰὲν ὑπεκπροθέον πάντων φρένας. » Hase.]

[Ὑπεκπροθρώσκω, Subtus prosilio. Oppian. Cyn. 4, 160 : Ὄγε σπήλυγγος ὑπεκπροθορὼν ἁλίαστος.]

[Ὑπεκπρολύω, Subtus exsolvo. Hom. Od. Z, 88, de mulabus quæ jugo solutæ pascuntur : Ἔνθ' αἴγ' ἡμιόνους μὲν ὑπεκπροέλυσαν ἀπήνης· ubi schol. : Ἡ μὲν ὑπέκ τὴν ἀπόζευξιν δηλοῖ, ἡ δὲ πρό τὴν εἰς τοὔμπροσθεν ἕλασιν τῶν ἡμιόνων· vel, ut Eustath. p. 217, 20, ἡ ὑπό τὴν κάτω σχέσιν, ἡ δὲ ἐξ τὴν ἐκτὸς, ἡ δὲ πρό τὴν ἔμπροσθεν ὑπαγορεύει.]

[Ὑπεκπρορέω, Subtus profluo. Hom. Od. Z, 87 : Πολὺ δ' ὕδωρ καλὸν ὑπεκπρορέει· ubi Eustath. p. 1553, 7, observat διὰ μὲν τῆς ὑπό τὴν κάτωθεν ἀνάδοσιν, διὰ δὲ τῆς ἐξ καὶ πρό τὴν ἔξοδον καὶ πρόοδον δηλοῦσθαι τοῦ ὕδατος. « Jo. Geometra Parad. 4.» Boiss.]

[Ὑπεκπροτέμνω (Ion. Ὑπεκπροτάμνω). Per tmesin Apoll. Rh. 4, 225, de navi quæ ex portu solvit et mare secat : Ὑπεκπρὸ δὲ πόντον ἔταμνε νηῦς.]

Ὑπεκπροφεύγω, Clam profugio, effugio, Suffugio; etiam simpliciter, Effugio, Elabor. [Hom. Il. Υ, 147 : Ὄφρα τὸ κῆτος ὑπεκπροφυγὼν ἀλέοιτο· et Φ, 44, Od. Υ, 43. Cum accus. Od. M, 113 : Εἴπως ... ὑπεκπροφύγοιμι Χάρυβδιν.] Hesiod. [Sc. 42] : Ὅτ' ἀνὴρ ὑπεκπροφύγοι κακότητα. [Orph. Lith. 205 : Θῆρα ὑπεκπροφυγεῖν. Epigr. ap. Steph. Byz. s. v. Θούριοι : Μῶμον ὑπεκπροφυγών· ubi libri ἀπεκ—, quod correctum ex Tzetza in Cram. Anecd. Oxon. vol. 3, p. 350.]

[Ὑπεκπροχέω, Subtus effundo. Quint. Sm. 13, 57 : Ὄζου ὑπεκπροχέονται.]

[Ὑπέκπυρος, ὁ, ἡ, q. d. Subardens, Nonnihil ardens. Orph. Lith. 140 : Ὑπ. ὄζον.]

Ὑπεκρέω, (q. d. Subeffluo,) Sensim et clam effluo, aut etiam Evanesco : ut exp. ap. Plut. [immo Plat.] Symp. [p. 203, E] : Τὸν [τὸ] δὲ ποριζόμενον ἀεὶ ὑπεκρεῖν. [Aristot. De gen. et corr. 1, 5, p. 321, 27 : Τὸ μὲν ὑπεκρεῖ, τὸ δὲ προσέρχεται. Plut. Mor. p. 473, D : Οἱ τῇ μνήμῃ τὰ πρότερα μὴ στέγοντες, ... ἀλλ' ὑπεκρεῖν ἐῶντες. Cum accus. V. Marii c. 46 : Τοὺς ἀμνήμονας ... ὑπεκρεῖ τὰ γιγνόμενα μετὰ τοῦ χρόνου.] Ex Eod. [V. Pompeji c. 9] Bud. affert pro Clam me subduco : Ὑπεκρυεὶς τῆς σκηνῆς ἔλαθε. [3 Maccab. 5, 34 : Σκυθρωπῶς ὑπεκρέων, Cum mœrore se subd. De rebus inanimis Jo. Damasc. t. 1, p. 176, E : Ἡ αἰσθητὴ βρῶσις τοῦ ὑπεκρύσαντός ἐστιν ἀναπλήρωσις· et Epiphan. t. 1, p. 561, A : Ὑπεκρέοντος τοῦ ὕδατος. Hase. || Tabesco. Joseph. B. J. 1, 33, 2 : Τὸν βασιλέα ταῖς ἀθυμίαις ὑπεκρέοντα καὶ τῇ νόσῳ.]

[Ὑπεκρήγνυμι.] Ὑπερακτεις, Suberumpens, ab ὑπερρήγνυμαι. [Plut. V. Camilli c. 3 : Τοῦ ἰσθμοῦ ὑπερραγέντος.]

[Ὑπεκρίπτω, Projicio. Plut. Comp. Ages. c. Pomp. c. 1 : Ἀγησίλαος Λύσανδρον ἐκ τῆς τυχούσης προφάσεως ὑπεξέρριψε καὶ καθύβρισε.]

[Ὑπεκσπάω, Substraho. Is. Porph. in Allat. Exc. p. 300. Boiss.]

[Ὑπέκστασις, εως, ἡ, Cessio. Eustath. Opusc. p. 329 extr. : Θρόνων παραχωρήσεις καὶ ὁδῶν ὑπεκστάσεις.]

[Ὑπεκσώζω, Subductum servo. Æsch. Pers. 453 : Φίλους δ' ὑπεκσώζειν ἐναλίων πόρων. || Forma epica Hom. Il. Ψ, 292 : Ἀτὰρ αὐτὸν ὑπεξεσάωσεν Ἀπόλλων. Orph. Arg. 1260 : Ὑπ' ἰλύος ἐξεσάωσεν.]

[Ὑπεκτανύω, Subtus extendo. Paul. Sil. Amb. 54 (83) : Πῇ δέ γε κύκλων βαιὸν ἀποπλαγχθέντας ὑπεκτανύουσιν ἑλιγμούς.]

[Ὑπεκτείνω, Subtus extendo. Phot. Epist. p. 147, 43 : Τὰς βλάστας ὑπεξέτεινεν. Hase.]

[Ὑπεκτελέω, Clam perficio. Quint. Sm. 1, 204 : Καὶ τὸ μὲν ὡς ἤμελλον ἐτήτυμον ἤματι κείνῳ Κῆρες ὑπεκτελέειν.]

[Ὑπεκτήκω, Paullatim consumo. Hippocr. p. 299, 39 : Ὑπεκτήκονται αἱ σάρκες, i. e. Colliquescunt. Alex. Trall. 8, p. 139 : Τὸν σπλῆνα ὑπεκτήκει. Scott. Quæ petita sunt ex Galeno vol. 14, p. 517, 11, et p. 574, 9. Hase.]

Ὑπεκτίθημι, s. [quæ sola usitata est, forma med.] Ὑπεκτίθεμαι, Clam subductum et subtractum expono, ut qui aliquem ex inimicorum subtractum manibus, et vehiculo aut navi exportatum, in loco tuto exponit. [Pollux 6, 195 : Ὑπεκτίθεσθαι ἑαυτὸν ἢ τὰ ἑαυτοῦ. Herodot. 8, 4 : Ἔς τ' ἂν τέκνα τε καὶ γυναῖκας ὑπεκθέωνται· et similia ap. Thucyd. 1, 89, Lysiam p. 194, 1, 10, Lycurg. p. 154, 32. (Τὸ ἑαυτοῦ σῶμα καὶ τὰ χρήματα ὑπ. id. p. 151, 8.) Demosth. p. 401 extr.; Xenoph. Cyrop. 6, 1, 16; Diodor. 13, 108; Plut. Mor. p. 867, B.] Plut. Themist. [c. 10]: Ὑπεξέθεντο τοὺς γονέας εἰς Τροιζῆνα, Subductos periculo parentes Trœzenem exportarunt. Sic Antiphon : Αἰτίαν ἔχοντος τοὺς υἱοὺς καὶ τὴν γυναῖκα ὑπεκθέσθαι, Clam ex urbe subduxisse et exportasse. Et Sophocles El. [297] : Ἥτις ἐκ χερῶν κλέψασ' Ὀρέστην τῶν ἐμῶν, ὑπεξέθου. [Et Eurip. Andr. 69 : Ὃν ἔξω δωμάτων ὑπεξέθου.] Sic Priamus dici potest ὑπεκθέσθαι Polydorum : sequendo Virg. Æn. 3, [50] : Polydorum auri cum pondere magno Infelix Priamus furtim mandarat alendum Threicio regi, quum jam diffideret armis Dardaniæ, cingique urbem obsidione videret. Rursum Plut. Galba [c. 10] : Τὸν ἄνδρα εἰς βίον ἀκύμονα ὑπεκθέμενος, Qui virum ex curarum turbis ad tranquillam vitam subduxit s. traduxit. [Perfect. Polyæn. 7, 31 : Συγγενῶν πολλὰ χρήματα ὑπεκτεθειμένων· Passiv. Herodot. 5, 65 : Ὑπεκτιθέμενοι ἔξω τῆς χώρης οἱ παῖδες. || Vitiose ap. Phalar. Epist. 5, p. 24 : Ὡς αὐτὸς ὑπεξέθετο, ubi sensus ὑπέθετο postulat, Ut ipse præceperat, quod restituit Lennep.]

Ὑπεκτρέπω, Paulum deflecto, Clam averto, Latenter s. Paulatim deflecto s. averto. [Soph. Tr. 549 : Τῶν δ' ὑπεκτρέπει πόδα.] Pass. [Med.] Ὑπερεκτρέπομαι, Paulum declino, aversor et vito. Plato Phædon. [p. 108, B] : Ταύτην ἅπας φεύγει τε καὶ ὑπεκτρέπεται. [Epiphan. t. 1, p. 585, C : Ὑπεκτρέπεσθαι καὶ μισεῖν. Hase. Cum infin. Soph. OEd. C. 566 : Ὥστε ξένον ... οὐδέν' ὄνθ', ὥσπερ σὺ νῦν, ὑπεκτραποίμην μὴ οὐ συνεκσώζειν.]

[Ὑπεκτρέχω.] Ὑπεκδραμεῖν, Effugere [Hesych. : Ὑπεκδράμω, φεύγω (immo φύγω)] : ut ὑπεκδραμεῖν τὸ παρὸν ex Herodoto [1, 156] affertur pro Præsentes pœnas effugere. [Soph. Antig. 1086 : Ὧν (καρδίας τοξευμάτων) σὺ θάλπος οὐχ ὑπεκδραμεῖ. Eur. Andr. 415 : Ἦν δ' ὑπεκδράμῃς μόρον· Med. 524 : Ὑπεκδραμεῖν τὴν σὴν γλωσσαλγίαν· Phœn. 880 : Ὡς ὀὴ θεοὺς ὑπεκδραμούμενοι. Addito infin. Andr. 338 : Ἦν δ' οὖν ἐγὼ μὲν μὴ θανεῖν ὑπεκδράμω; De tempore quod quis excedit, adjuncta mali effugiendi notione, Soph. Tr. 167 : Τοῦθ' ὑπεκδραμόντα τοῦ χρόνου τέλος, si locus ille (166—168) scriptus ab Sophocle est, de quo dubitatur. « Ὑπεκτρέχειν τὴν συνήθη διαγωγὴν Simplic. ad Epict. p. 279, 14. » Hemst.]

[Ὑπεκτροφή, ἡ, scriptura vitiosa in Eurip. Autol. fr. 1 ap. Galen. Recte ὑπερβολὴν ap. Athen. 10, p. 413, C.]

[Ὑπεκτύφω, Paullatim incendo. Hesych. : Ὑπεξέθαυτο, ὑπεκέκαυτο. « Leg. ὑπεξέθυπτο, pro ὑπεξετέθυπτο.» Hemst. Conjectura incerta.]

[Ὑπεκφαίνω, Sublucere facio. Philostr. Imag. p. 799 : Μειράκιον τὴν ὥραν τῶν ὀστῶν ὑπεκφαῖνον. Schneid. Basil. t. 1, p. 538, D : Τὸν ἔνδοθεν θυμὸν (aper rabidus) διὰ τῆς τῶν ὀδόντων παρατρίψεως ὑπεκφαίνων. Hase.]

Ὑπεκφαίνομαι, Subluceo. [Hom. H. in Apoll. 428 : Καί

σφιν ὑπὲκ νεφέων Ἰθάκης ὄρος αἰπὺ πέφαντο. Wakef. Rectius ὑπὲκ cum genitivo νεφέων construas.] A

Ὑπεκφέρω, q. d. Subefferо, i. e. Clam effero. Sed ex Hom. affertur potius pro Sensim effero. [Hom. Il. E, 318 : Ἡ μὲν ἐὸν φίλον υἱὸν ὑπεξέφερεν πολέμοιο· et 377. Θ, 268 : Αἴας μὲν ὑπεξέφερεν σάκος, ubi Eust. p. 712, 41, observat ὅτι ἡ μὲν ὑπό τὸ ἠρέμα καὶ λεληθὸς, ἡ δὲ ἐξ τὴν ἐπὶ τὰ ἔξω φορὰν ὑπαγορεύει. Lucian. Anach. c. 28 : Φίλον τρωθέντα ὑπ. Plut. Mor. p. 944, A. Id. V. Luculli c. 17 : Ὁ ὑπεκφέρων τὸν ἄνδρα ἵππος. Rufus p. 87 ed. Matth. : Πρὸς δέ τι καὶ ὑπεκφέροι τῶν λυπησάντων ἄν.] Alicubi vero ἐκ in hoc verbo auxesin quandam significat ap. eund. poetam. [Od. Γ, 496 : Τοῖον γὰρ ὑπέκφερον ὠκέες ἵπποι.] Vide et Eust. [p. 1478, 6, qui observat τὴν ἐκ πρόθεσιν ὑπεροχῆς εἶναι ἐμφαντικήν. || « Intrans. Ex conspectu me aufero. Herodot. 4, 125 : Ἐδίωκε ὑπεκφέροντας ἡμέρης ὁδῷ· ubi ex uno cod. ὑπερφέροντας affertur. Eadem notione 4, 120, ait ἡμέρης ὁδῷ προέχοντας τῶν Περσέων ὑπεξάγειν. » Schweigh. Duo libri optimi ἐπεκφέροντας.]

Ὑπεκφεύγω [Subter effugio] supra positum una cum Διεκφεύγω. [Hom. Il. E, 22 : Ὑπέκφυγε κῆρα μέλαιναν· Υ, 191 : Ἔνθεν δ' ἐς Λυρνησὸν ὑπέκφυγες· Od. Ψ, 320 : Οἷος ὑπέκφυγε νηΐ· et alibi sæpe ap. eund. Ὑπεκφυγέειν καὶ ἀλύξαι Il. Θ, 243. Sed Il. N, 89 : Οὐ γὰρ ἔφαν φεύξεσθαι ὑπὲκ κακοῦ, præpositio per se posita est, non per tmesin cum verbo conjungenda : hoc enim cum accusativo construitur, non cum genitivo. Orph. Lith. 345 : Νοῦσον ὑπεκφεύξεσθαι. Soph. Ant. 553 : Οὐ φθονῶ σ' ὑπεκφυγεῖν· 776 : Ὅπως μίασμα πᾶσ' ὑπεκφύγῃ πόλις. Eur. Suppl. 565 : Πολλοὺς ὑπεκφύγοις ἂν ἀνθρώπων λόγους. Eidem Med. 989 ὑπεκφεύξεται ex gl. illatum pro ὑπεκδραμεῖται, quod restituit Porson. Thucyd. 2, 91; Plut. Mor. p. 169, B; 654, B; Lucian. Dial. mer. 15, 2, aliique recentiores non raro.] B

[Ὑπεκφράζω, Sensim enarro. Eustath. p. 1957, 33 : Ἠρέμα ὑπεκφράζων.]

[Ὑπεκφυγγάνω i. q. ὑπεκφεύγω. Hippocr. p. 466, 5, de ægrotante qui mortem effugit.]

[Ὑπεκφύω, Emitto. Philes Anim. p. 14, gryphus ὄνυχας ὑπεκφύει, Unguibus armatus s. per naturam instructus est. Schleusn. Ὑπεκφυόμενον τῶν κροτάφων κέρας, Philostr. Imag. p. 786, 13. Hemst.] C

[Ὑπεκχέω, Sensim effundo, Effluere sino. Plut. Mor. p. 78, E : Ὅταν ὑπεκχέῃς φθόνους καὶ ζηλοτυπίας. Apoll. Rh. 3, 705 : Τὸ δὲ πολλὸν ὑπεξέχυτ' αὐτίκα δάκρυ. « De malitia Macar. Homil. p. 195, 35 : Οὕτως ὑπεκχεομένη σκοτίζει τὸν ἄνθρωπον. » Hase.]

Ὑπεκχωρέω, Sensim excedo s. abscedo, ut ὑπεκχωρῶ τοῦ βίου, Plato Leg. [6, p. 785, B], Sensim excedo ex vita. (Affertur tamen tanquam positum simpliciter pro Excedo, et ita ὑπεκχωρῶ non aliud esset quam ἐκχωρῶ.) Idem usus esse dicitur verbo ὑπεκχωρεῖν pro Subducere sese, ap. Plat. Phæd. [p. 106, E] : Τὸ δ' ἀθάνατον, σῶν καὶ ἀδιάφθορον οἴχεται ἀπιὸν, [ὑπεκχωρῆσαν τῷ θανάτῳ,] Sese a morte subducens. [Ib. p. 103, D : Ὑπεκχωρήσειν αὐτῷ. Φεύγειν et ὑπεκχωρεῖν conjuncta ib. p. 102, D. Herodot. 9, 13 : Μαρδόνιος ὑπεξεχώρεε (ἐκ τῆς Ἀττικῆς)· et 14. Plut. V. Marii c. 10, Crassi c. 10. Ὑπεξελθεῖν et διαφεύγειν ib. c. 25.] D

[Ὑπεκχώρησις, εως, ἡ, Subductio, i. e. Exoneratio, Dejectio (alvi). Hippocr. p. 408, 7 : Ἡ κοιλίη ὁπόταν ὑπ. μὴ ποιέῃ τὴν μετρίαν· 421, 2.]

[Ὑπεκχωρητικὸς, ἡ, ὸν, Subducens (alvum). Hippocr. p. 421, 3 : Ἐν τούτῳ δὲ τὰ ὑπ. φύσει στάσιμον ποιέουσι ἐν τῇ κοιλίῃ· et p. 420, 52, 54.]

Ὑπέλαιον, τὸ, Olei fæx s. sordes : γλοιός. [Hesych. || Fons Ὑπέλαιος vocatus ap. Ephesios, de quo Strabo 14, p. 634, 640, Athen. 8, p. 361, D. Quocum HSt. (s. v. Κρήνη) comparavit κρήνην ἐλαίου 2, p. 43, A.]

[Ὑπελάτη. V. Χαιμαιδάφνη.]

[Ὑπελαύνω, Adequito. Xenoph. Anab. 1, 8, 15 : Ὑπελάσας ὡς συναντῆσαι.]

[Ὑπέλαφρος, ὁ, ἡ, Levis, Facilis. Sext. Emp. p. 229 : Ὥστε τοῦτο μὲν ὑπέλαφρον.]

[Ὑπελαφρύνω, Allevo. Const. Manass. Amat. 4, 10, τὸ βάρος τῶν πειρασμῶν. Boiss.]

[Ὑπελέγχω, q. d. Subsciscitor. Lydus De magistr. 2, 26, p. 128 : Μετρίως ὑπ. Osann.]

[Ὑπέλεθρος. V. Ὑσπέλεθος.]

[Ὑπελθετέον, Subeundum. Strabo 13, p. 622 : Ὑπὸ τὰς στοὰς ὑπ. Forma deterior pro ὑπελευστέον, comparanda cum ἐλθετέον, cujus exempla duo v. suo loco. Dixit de his formis Lobeck. Paral. p. 479. G. Dind.]

[Ὑπέλευθος vitiose pro ὑσπέλεθος, quod v.]

[Ὑπελίσσω s. Ὑπελίττω, Sursum torqueo. Nilus Narr. p. 47 ed. Par. 1639. « Achill. Tat. 1, 6 : Εἰ κατὰ τὰς θύρας γενοίμην, ὑπείλιττον κάτωθεν. Verbum ὑπείλιττον si genuinum est, eo sensu debet accipi quo ὑπίλλειν, ὑπιλλώπτειν et κατιλλώπτειν, *limis et transversis adspicere oculis.* » Jacobs.]

[Ὑπελλείπω vitiose pro ὑπεκλείπω, quod v.]

[Ὑπεμβαίνω. Ὑπεμβὰς vitiose pro ὑπερβὰς olim ap. Theocr. 17, 98. G. D. Ὑπεμβαίνων Method. Conv. decem virg. p. 86, 26, si lectio sana. Greg. Nyss. t. 3, p. 27, A, de declamatore : Κατ' εὐθεῖαν ὑπεμβαίνει τοῖς μνημονευθεῖσιν. Interpr., In prædictos toto impetu incurrit. Hase.]

[Ὑπεμβάλλω, Subinjicio. Theophyl. vol. 4, p. 6. Bast. Adrian. Isag. p. 32, 14 Hœschel. : Ὡς γὰρ οἱ τῶν ἀψίδων οἰκοδόμοι νεοπαγεῖς μὲν οὔσας ὑποστηρίζουσιν, ἐρείσματά τινα ἐπεμβάλλοντες· ubi fort. scribend. ὑπεμβάλλοντες. Hase. Greg. Cor. p. 387 : Τῷ ο ὑπεμβάλλουσι τὸ υ, κόρη κούρη.]

[Ὑπεμβολαῖος, α, ον, Synes. Serm. ad Pæon. 312. Kall.]

[Ὑπεμβρυόω, Prægnantem facio. Falsarius Judæus in versibus Sophocli suppositis ap. Clem. Alex. p. 716, et Euseb. Pr. ev. 13, p. 680 : Ὡς κόρην Πλευρωνίαν ὑπημβρύωσεν· quod ἐπημβρύωσεν scriptum ap. Clem. || Substantivum ὑπέμβρυον fictum in gl. Hesychio, Photio et Suidæ communi ex Hom. Od. I, 245, ubi recte scriptum Ὑπ' ἔμβρυον ἦκεν, i. q. ὑφῆκεν.]

[Ὑπεμνήμυκε. V. Ὑπημύω.]

[Ὑπεμπίπλημι, Repleo, Compleo. Pass. Niceph. Basil. Progymn. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 430, 10 : Ὑπεμπίπλαται μέθης. Hase.]

[Ὑπεμπίπρημι, Succendo. Joseph. B. J. 2, 19, 4 : Ὑπεμπίπρησι τὴν Βεζεθάν· ubi var. lect. ὑπεμπίμπρησι et ὑποπίμπρησι. Dio Cass. 62, 16 : Ἄλλοθι ὑπενεπίμπρα· ubi var. lect. ὑπεμπίπρα.]

Ὑπεμφαίνω, q. d. Subostendo, Subsignifico, habente sc. præp. eum usum quem habet in Subindico : atque verbo hoc Subindico reddi illud potest, a Latinitate non prorsus alieno eo quidem. [Hesych.: Ὑπεμφαίνει, φανεροῖ. « Psell. In Cantic. Cant. 5, 14. Cyrillus Suidæ s. v. Σπάδων. » Boiss. Anna Comn. p. 263. Elberling. Athanas. t. 2, p. 446, A : Ἕως γὰρ θεραπείας ἐλπίδα ὑπεμφαίνει τὸ πάθος. Jo. Damasc. t. 1, p. 177, C, ὑπεμφαίνων· 213, 2, ὑπεμφαίνοντες. Galen. vol. 19, p. 556, 4 : Τὴν ἐν βάσει θερμασίαν ὑπεμφαίνοντα. Cyrill. Al. t. 5, p. 421, A, ὑπεμφήνειεν ἄν. Med. ὑπεμφαίνεται, Subostendit, Athanas. t. 2, p. 395, F. Ap. Papp. Al. In Apoll. Perg. p. 7, 2 Halley., (ἀπόδειξιν) τὴν μάλιστα ὑπεμφαίνουσαν, videtur esse, Maxime evidentem. Hase.]

[Ὑπέμφασις, εως, ἡ, Subindicatio. Athanas. vol. 1, p. 814. Kall. Id. Athanas. vol. 2, p. 396, B. Hase.]

[Ὑπεναντιόομαι. V. Ὑπεναντίος.]

Ὑπεναντίος [ὁ, ἡ. Rarius ία, ίον, ut τῇ ὑπεναντίᾳ ap. Plut. Mor. p. 1019, C, D, et τῆς ὑπεναντίας στάσεως V. Ages. c. 24], pro ἐναντίος, [Contrarius,] Adversarius, Hostis. Hesiod. [Sc. 347] : Ὑπεναντίοι ἀλλήλοισιν. [Thucyd. 2, 2 : Τοὺς σφίσιν ὑπ. διαφθεῖραι. Plato Polit. p. 306, E : Ἐν τοῖς ὑπ. γένεσι· Theæt. p. 176, A : Ὑπ. γάρ τι τῷ ἀγαθῷ ἀεὶ εἶναι ἀνάγκη· Alc. 2 p. 139, B : Ὑπεναντίον εἶναι μανίαν φρονήσει. Xenoph. Hell. 4, 8, 24 : Ὑπεναντιώτατα ταῦτα ἀμφότεροι ἑαυτοῖς πράττοντες. Alexis ap. Athen. 3, p. 123, F : Ἄνθρωπος φυτὸν ὑπεναντιωτάτοις πλείστοις χρώμενον.] Citatur autem et e Xen. [Cyrop. 3, 3, 58] οἱ ὑπεναντίοι pro οἱ ἐναντίοι, Hostes: [Ib. 1, 6, 38 : Ἐξαπατᾶν τοὺς ὑπ., ubi alii libri πολεμίους. Hesych. : Ὑπ., ἐχθρός.] Sic autem et Polyb.: Τὴν τόλμαν αὐτοῦ καταπεπληγμένων τῶν ὑπεναντίων. [Id. 1, 11, 14 : Ἐπεκράτησε τῶν πολεμίων καὶ κατεδίωξε τοὺς ὑπ. ἕως εἰς τὸν χάρακα πάντας· et alibi sæpe. Plut. V. Thes. c. 13 : Ὡς ἐπιθησόμενοι τοῖς ὑπ. Cum genit. Τὸ ὑπεναντίον τούτου, Contrarium hujus rei, Herodot. 3, 80. || Ὑπεναντίον, adverbialiter,

Orph. Lith. 117 : Ὑπεναντίον ἀΐξαντα. Dio Cass. 38, 2 : Ὥστε μὴ διᾶραι τὸ στόμα ὑπεναντίον οἱ μηδένα τολμῆσαι. Τὰ ὑπεναντία, Vicissim, id. 40, 6 : Χάριν αὐτῷ τὰ ὑπ. διδόναι ἐδόκει.] || Ὑπεναντίως, adv., ut ὑπεναντίως ἀλλήλοις ἔχει, pro ἐναντίως, Sibi mutuo adversantur, Inter se repugnant. [Theophr. H. Pl. 5, 1, 3 : Ὑπ. συμβαίνει τοῦτο. Plut. V. Marc. c. 22 : Ὑπ. τῷ Ῥωμαϊκῷ (νομοθέτῃ) τάξαντα τὰς θυσίας· Comp. Cimon. et Luculli c. 1. Lucian. Nigr. c. 36.] || Et Ὑπεναντιοῦμαι, itidem pro ἐναντιοῦμαι; ut ὑπεναντιούμενος ἐκείνοις Plut. Pericle [c. 21], Adversans illis. [V. Aristid. c. 3, et alibi sæpe.] Ex Eod. autem [ib. c. 17] et Bud. affert ὑπεναντιωθεὶς, pro Refragatus, Obsistens. [Et c. 34 : Εἰ μή τι δαιμόνιον ὑπηναντιώθη τοῖς ἀνθρωπίνοις λογισμοῖς. Pollux 5, 134.] Sed non semper tamen vacat in his compositis præpositio ; nam idem Bud. ὑπεναντίος vertit Subcontrarius ap. Aristot. Polit. 2, [c. 7 med.] : Ὑπεναντίος δὲ καὶ ὁ περὶ τὴν τεκνοποιΐαν νόμος πρὸς ταύτην τὴν διόρθωσιν. Idem ὑπεναντίως ἀντικείμενα interpr. Subcontrarie opposita. Jam vero et in Ὑπεναντιοῦμαι mihi non dubium est quin præpositio ὑπὸ aliquid de signif. τοῦ ἐναντιοῦμαι remittat; ut sit ὑπεναντιοῦμαι, Aliqua ex parte adversor, s. Aliquantum adversor. Nisi quis malit, Clanculum s. occulte adversor.

[Ὑπεναντιότης, ητος, ἡ, Contrarietas, Quædam diversitas. Epicur. ap. Diog. L. 10, 77. Strabo 10, p. 454 : Καὶ τοῦτο δὲ δοκεῖ ὑπεναντιότητά τινα δηλοῦν. Plur. 8, p. 344 : Ἐκτετίμηται ... τὰ τῆς Δήμητρος ... καὶ τὰ τοῦ Ἅδου, τάχα διὰ τὰς ὑπ., ὥς φησιν ὁ Σκήψιος Δημήτριος. Scott. Joseph. C. Ap. 1, 25 : Ἡ τῶν ἱερῶν ὑπ., Religionum diversitas. Nicom. Geras. Arithm. p. 151, 36 Ast. : Τῆς πρὸς τὴν γεωμετρικὴν ὑπεναντιότητος. Hase.]

[Ὑπεναντίωμα, τὸ, Repugnantia. Hippocr. p. 422, 17 : Οὔτε νοῦσος οὔτε ὑπ. προσφερομένων (τῶν σιτίων) γίνεται· 1245, B. Aristot. Poet. c. 25 : Ὅταν ὄνομά τι ὑπ. τι δοκῇ σημαίνειν Soph. elench. 30, 2. Plut. Mor. p. 1042, D. « Orig. In Jo. 6, 3, ut legi debet. » Routh.]

[Ὑπεναντίως. V. Ὑπεναντίος.]

[Ὑπεναντίωσις, εως, ἡ, Repugnantia. Demosth. p. 1405, 18 : Τοσαύτας ὑπεναντιώσεις πρὸς ἄλληλα λαβοῦσα ἡ τύχη, πρὸς τὸ δέον ἅπανθ' ὁμολογούμενα ἀπέδωκεν. Aristot. De anima 1, 5 : Ἀπορίας καὶ ὑπεναντιώσεις ἔχει. Longin. De subl. c. 10, 5 : Καθ' ὑπεναντιώσεις ἅμα ψύχεται, καίεται, ἀλογιστεῖ, φρονεῖ, Per vices sibi oppositas. Seager. Ib. 38, 1 : Ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ εἰς ὑπεναντιώσεις ἀντιπεριίσταται. Plut. Mor. p. 20, C : Αἱ τῶν ποιητῶν ὑπ., i. e. ubi sibi ipsi contradicere videntur. Id. p. 661, C : Πολλαὶ καὶ ποικίλαι ποιότητες ὑπεναντιώσεις ἔχουσαι· 1050, E; 1055, C. Galen. vol. 2, p. 361 ; Sext. Emp. p. 480.]

[Ὑπενδάκνω, Submordeo. Eustath. Opusc. 276, 90 : Τὸν θυμὸν ὑπενδακών. Sic δάκνειν τὸν θυμὸν dicitur.]

[Ὑπενδείκνυμι vitiose pro ἐπιδείκνυμι olim ap. Apollon. De synt. p. 146, 15.]

Ὑπενδίδωμι, Paulatim cedo, Clam cedo. [Symm. Ezech. 3, 9 : Ὑπενδῷς. Eustath. p. 86, 36 : Περιτυχὼν ἑτέρῳ μὴ ὑπενδιδόντι κατ' ἐμέ. Ὑφιέναι Suidas exp. ὑπενδοῦναι. Anon. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 621, 9 : Κεραία μὴ ὑποχαλῶσα καὶ ὑπενδιδοῦσα. « Pachymeres Declam. : Ἐκεῖνοι μηδὲν ὑπενδόντες. » Boiss. Philo vol. 2, p. 10, 39 : Φίλτροις ὑπαχθῆναι καὶ ὑπενδοῦναι. Id. vol. 1, p. 456, 42 : Ὡς ὑπενδοὺς ὀκλάσαι· et 174, 23 : Ὑπενδόντες καὶ ταπεινωθέντες τὸ αὔχημα. Nic. Dav. Paraphr. in Greg. Naz. p. 106, 13 Dronk. : Νόμοις πρὸς ὀλίγον ὑπενδούς. Jo. Hieros. Vita Jo. Damasc. Actt. SS. Maii t. 2, p. 730, A : Οὐχ ἑκουσίως, τῇ βίᾳ δὲ ὑπ. Eulog. ap. Phot. Bibl. p. 244, 3 : Μὴ πρὸς βραχύ τι ὑπενδιδόντων, Nisi paulisper cessissent. Aliter ac minus perspicue Schottus interpr. Hase.] Ex Thuc. autem [2, 64 : Ἦν καὶ νῦν ὑπενδῶμέν ποτε] affertur ὑπενδιδόναι pro Terga vertere. [Ὑπέρεπτε Hesych. inter alia exp. ὑπενεδίδου. Vita Maximi Conf. vol. 1, p. v.]

[Ὑπένδοθεν, ἀντὶ τοῦ κάτωθεν, Erotian. p. 376. Liber unus ὑπένδεθεν. Voc. corruptum. Interpretatio κάτωθεν apta foret adverbio ὑπένερθεν. G. Dind.]

[Ὑπένδοσις, εως, ἡ, Cessio. Athenag. De resurr. 5, p. 318 ed. Bened. Routh. Eustath. Opusc. p. 186, 20 : Φυλάττεσθαι τὴν ὑπ. 350, 1 : Βιάζεσθαι τὴν ὑπ.]

[Ὑπένδῦμα, τὸ, Interula, Interius indumentum, i. e. Indumentum cui tunica superinduitur. Marc. Argent. Anth. Pal. 6, 201 : Λεπτὸν ὑπ. τοῦτο χιτῶνος. Hedyl. ib. 292 : Τόθ' ἁλουργὲς ὑπ.]

[Ὑπενδύτης, ὁ, idem. Strabo 15, p. 734 : Ὁ ὑπ. μὲν λευκὸς, ἄνθινος δ' ὁ ἐπάνω (χιτών).]

[Ὑπενδύω, Subinduo. Alexis ap. Athen. 13, p. 568, B : Οὐκ ἔχει τις ἰσχία· ὑπενέδυσ' ἐρραμμέν' αὐτήν. Forma med. Plut. V. Æm. Pauli c. 18 : Μέλανας ὑπενδεδυμένοι χιτῶνας· Mor. p. 595, E : Θώρακα σιδηροῦν ὑπενδεδυμένος. « Demophil. Simil. Pythagor. § 31 : Ὑπενδύεσθαι δεῖ τῷ μὲν θώρακι χιτῶνα, τῇ δὲ λύπῃ νοῦν. » Hase.]

[Ὑπενεγκεῖν. V. Ὑποφέρω.]

[Ὑπένερθεν, et ap. poetas] Ὑπένερθε, i. q. ἔνερθε, Infra, Subtus. [Per ὑποκάτωθεν exp. Hesych. et Phot. Hom. Il. Δ, 147 : Σφύρα κάλ' ὑπένερθεν· 186 : Ζωστήρ τε ... ἠδ' ὑπένερθεν ζῶμά τε καὶ μίτρη· Od. M, 242 : Ὑπένερθε δὲ γυῖα φάνεσκε. Οἱ ὑπένερθεν, oppositi τοῖς οὐρανίοις, ap. Plat. Axioch. p. 371, B. Οἱ ὑπ. δαίμονες Apoll. Rh. 2, 259. Μέγας οὐρανὸς ἥ θ' ὑπ. γαῖα 3, 715.] Interdum cum gen., ut Hom. Il. B, [150] : Ποδῶν ὑπένερθε κονίη Ἵστατο, Sub pedibus. [Od. Γ, 172 : Ὑπένερθε Χίοιο. Hesiod. Sc. 418 : Αὐχένα ... ὑπ. γενείου ἤλασε. Pind. Nem. 10, 164 : Ὑπένερθε γαίας ἐών. Orph. Arg. 1102 : Κεῖθ' ὑπένερθ' Ἑλίκης. Aristoph. Nub. 977 : Τοὐμφαλοῦ ὑπένερθεν· et sic Ran. 1067 quoque scribendum pro ὑπένερθε. G. Dind.]

[Ὕπενες, εἰς τετάρτην (sc. ἡμέραν), Hesych. Ὑπένες tacite scripsit Pierson. ad Mœr. p. 152; ὑπ' ἔνες Is. Vossius. Est ὑπ' ἔνας.]

[Ὑπεννοέω, In animo meditor. Ælian. V. H. 4, 8.]

[Ὑπεντυγχάνω, Adeo, Interpello. Greg. Naz. vol. 1, p. 599, C : Αὐτὸ τὸ πνεῦμα ὑπεντυγχάνει ὑπὲρ ἡμῶν στεναγμοῖς.]

[Ὑπέξ. V. Ὑπέκ.]

Ὑπεξάγω, Subduco, Subtraho. [Hom. Od. Σ, 147 : Ἀλλά σε δαίμων οἶκαδ' ὑπεξαγάγοι. Sed Υ, 300 : Ἀλλ' ἄγεθ' ἡμεῖς πέρ μιν ὑπὲκ θανάτου ἀγάγωμεν, ὑπὲκ rectius cum θανάτου construetur, ut φεύξεσθαι ὑπὲκ κακοῦ dictum est N, 89. Eurip. Hec. 812 : Ποῖ μ' ὑπεξάγεις πόδα; ubi verba ὑπ. πόδα, Subducis pedem (tuum), cum accusativo με constructa sunt, quia nihil aliud significant quam φεύγεις.] Chrysost. De sacerd. : Εἰ γὰρ διὰ τοῦτο σαυτὸν ὑπεξήγαγες τῆς τοιαύτης λειτουργίας. [Plut. V. Agid. c. 16 : Τὸν Ἀγησίλαον ὁ υἱὸς ... ὑπεξήγαγε καὶ διέσωσε. Polyæn. 2, 1, 14 : Ἄλλον ἄλλῃ ὑπεξάγων. Dio Cass. 42, 39 : Τὴν Ἀρσινόην ἐς τοὺς Αἰγυπτίους ὑπεξήγαγε. Cum genit. Hierocles p. 68 : Τῆς φιλίας ἑαυτὸν ὑπεξήγαγεν. « Choricius p. 182, 1 : Ὑπεξαγαγεῖν με τοῦ πένθους. Et p. 192. » Boiss. Addito ἐκ Lucian. Nigr. 18 : Ὑπεξαγαγὼν ἑαυτὸν ἐκ βελέων. De alvo subducenda Artemid. 5, 79 : Τῇ ὑστεραίᾳ κλυστῆρα προσθέμενος καὶ ὑπεξαγαγὼν τῆς ἑαυτοῦ γαστρὸς σκύβαλα· 1, 67 : Διὰ τὸ τὴν γαστέρα ἐκταράσσειν καὶ τὰ ὑποκείμενα σκύβαλα ὑπεξάγειν· ἰδίως γὰρ ἡ γαστὴρ καὶ τὰ ἔντερα δανεισταῖς ἐοίκασι. Aretæus De morb. ac. p. 107, 36, de urina : Ὑπεξάγει γὰρ διὰ τῶν ὀχετῶν, οἵπερ ἀπὸ ἥπατος ἐς νεφροὺς κραίνουσι. Plut. Mor. p. 635, B : Ὡς οὖν ἀφῃρέθησαν αἱ τράπεζαι, Γλαυκίας καὶ Ξενοκλῆς ἠτιάσαντο τὴν ὀπώραν διαφόρως· ὁ μὲν ὡς τὴν κοιλίαν ὑπεξάγουσαν καὶ τῷ κενοῦσθαι τὸ σῶμα νεαρὰς ὀρέξεις ἀεὶ παρασκευάζουσαν. || Forma med. Herodot. 8, 40 : Ἵνα παῖδάς τε καὶ γυναῖκας ὑπεξαγάγωνται ἐκ τῆς Ἀττικῆς. || Subduco me, Recedo, Discedo. Herodot. 4, 120 : Ὑπιόντας τε καὶ ὑπεξάγοντας. Xen. Cyr. 3, 3, 60 : Ὑπεξῆγον πρὸς τὸ ἑαυτῶν πλῆθος· ubi libri deteriores ἀνεχώρουν. Aristot. Probl. 5, 21 : Ὅταν οὖν μὴ δύνηται ὑπεξάγειν διὰ τὸ πλῆθος. Epict. Diss. 4, 1, 106 : Ἂν δ' οἱ πρῶτοι μὴ ὑπεξάγωσι, τί ὑπολείπεται; Maxim. Tyr. 3, 1 : Ἔλαφον διώκει λέων, ἡ δὲ φεύγουσα ὑπεξάγει καὶ καταδύεται εἰς δρυμὸν βαθύν. Diodor. 3, 28, de struthione : Ὅταν κατ' ἀνέμου πνοὰς ἐξαίρῃ τὰς πτέρυγας, ὑπεξάγει καθαπερεί τις ναῦς ἱστιοδρομοῦσα.]

[Ὑπεξαγωγὴ, ἡ, Subtractio, Detractio, Subductio, Abductio clandestina. Heliodor. Æth. 6, 8, p. 236 : Καὶ ταῦτα ἔχων ὑπόδικον ἐμὲ τουτονὶ τῆς κατ' ἐκείνην ἁρπαγῆς καὶ τῆς ἐκ τῶν Ἀθηνῶν ὑπεξαγωγῆς. Marc. Anton. 5, 23 : Πολλάκις ἐνθυμοῦ τὸ τάχος τῆς παραφορᾶς καὶ ὑπεξαγωγῆς τῶν ὄντων τε καὶ γινομένων. Wakef. Eustath. p. 304, 50 : Ἀπειλὴ βίου ὑπεξαγωγῆς.]

[Ὑπεξαείρω, i. q. ὑπεξαίρω. Oppian. Hal. 2, 5 : Οὐδ' ὅσσον ὑπὲκ ποδὸς ἴχνος ἀεῖραι, Ne pedis quidem plantam tollere. Wakef.]

Ὑπεξαίρεσις, ἡ, Subtractio, Detractio, ut quum dicit Epicurus ap. Sext. Philosophum [p. 588, Plut. Mor. p. 635, A; 1088, C, Clem. Al. p. 495], et ap. Laert. [10, 139], ὅρον τοῦ μεγέθους τῶν ἡδονῶν esse τὴν παντὸς τοῦ ἀλγοῦντος ὑπεξαίρεσιν, pro quo tamen Cicero dixit, Omni privatione doloris terminari summam voluptatem. [Diodor. 3, 17 : Τὴν τοῦ λυποῦντος ὑπ. 12, 21 : Ταῖς τῶν προστίμων αἰσχραῖς ὑπ. Sext. Emp. p. 566 : Τῆς τῶν ἀντιπιπτόντων λόγων ὑπ. Plut. V. Numæ c. 9 : Πρὸς ὑπ. γεγονέναι τοὔνομα τῶν δυνατῶν. Eustath. Opusc. p. 293, 70 : Πάντες ἔφευγον καθ' ὑπ. εὐαριθμήτων τινῶν.] ‖ Ὑπεξαίρεσιν Quintil. vertit Exceptionem, 3, 8 : Legales autem quæstiones has fecit, scripti et voluntatis, quam ipse vocat κατὰ ῥητὸν καὶ ὑπεξαίρεσιν, i. e. Secundum dictum et exceptionem. [Ὑπεξαίρεσις, figura eloc. Alexander Περὶ σχημ. p. 577 (vol. 8, p. 437) ita explicat : ὅταν ὑπεξελόμενόν τι πρόσωπον ἢ γένος τῶν λοιπῶν προκρίνωμεν, περὶ οὗ ποτ' ἂν ὁ λόγος ᾖ. (Zonæus et anon. ib. p. 675, 699.) Fortunatian. De fig. p. 68 : *quum aliquid in actione subtrahimus, quando id nobis periculosum est, quod nec adversarius proponit, vel ignorantia vel periculo communi.* Quintil. 3, 6, p. 139, refert, quæ in quæstionibus legalibus vulgo dicerentur κατὰ ῥητὸν καὶ διάνοιαν, ab Aristotele dici κατὰ ῥητὸν καὶ ὑπεξαίρεσιν, nomine minus usitato. Ernest. Lex. rhet.] Sic μετὰ ὑπεξαιρέσεως pro Cum exceptione, citatur ex Marco Aurelio [p. 91, ubi v. Gataker. Adde Epict. Ench. 2, 2, et Simplic. ad Epict. p. 85. Καθ' ὑπεξαίρεσιν Sext. Emp. p. 547 : Ὅλλα καθ' ὑπ. (i. e. Tacite aliquid excipiendo) λέγεται, ὡς τὸν Δία φαμὲν θεῶν ... πατέρα καθ' ὑπ. αὐτοῦ τούτου· οὐ γὰρ δή γε καὶ αὐτὸς αὑτοῦ ἦν πατήρ.]

[Ὑπεξαιρετέος, α, ον, Subtrahendus, Eximendus. Hippocr. p. 595, 41 : Αἱ προφάσιες ὑπεξαιρετέαι. Ὑπεξαιρετέον ex Philone Jud. et Clem. Alex. p. 104, 3; 323, 20 ed. Sylb., p. 894 Pott. citat Wakef. G. D. Loci Philonis sunt vol. 1, p. 362, 17; 399, 35 : Λόγου γὰρ ὑπεξαιρετέον ψυχῆς ὠμότητα· et 521, 7 : Τὰς σωμάτων μίξεις ὑπ. τοῦ παρόντος λόγου, Semovendæ sunt ab hoc sermone. Hase.]

Ὑπεξαιρέω, et Ὑπεξαιρέομαι [Ὑπεξαιροῦμαι, Interverto, Suppilo; Ὑπεξῃρημένων, Deductis, Exceptis; Ὑπεξεῖλε, Præcepit, Gl.] Clam aufero vel averto, Interverto, Subduco, Subtraho, [Excipio, Eximo. Herodot. 7, 8, 3 : Οὔτε τινὰ πόλιν ... οὔτε ἔθνος ... ὑπολείπεσθαι, τὸ ἡμῖν οἷόν τε ἔσται ἐλθεῖν ἐς μάχην, τούτων τῶν κατέλεξα ὑπεξαραιρημένων (forma Ion. pro ὑπεξῃρημένων). Thucyd. 8, 70 : Ἀπέκτειναν οὐ πολλοὺς οἳ ἐδόκουν ἐπιτήδειοι εἶναι ὑπεξαιρεθῆναι. Plut. V. Artox. c. 17 : Νικήσασα λαμβάνει τὸν Μασσαβάτην· οὐ γὰρ ἦν ἐν τοῖς ὑπεξῃρημένοις. Soph. El. 1419 : Ἁλίρρυτον γὰρ αἷμ' ὑπεξαιροῦσι τῶν κτανόντων οἱ πάλαι θανόντες, i. e. Mortui vicissim de medio tollunt occisores suos. Plato Rep. 8, p. 567 : Ὑπεξαιρεῖν δὴ τούτους πάντας δεῖ τὸν τύραννον. Eurip. Hipp. 633 : Ὅλβον δωμάτων ὑπεξελών. Soph. OEd. T. 227 : Τοὐπίκλημ' ὑπεξελὼν αὐτὸς καθ' αὑτοῦ, de eo dictum qui crimen cujus reus est subterfugit peregrinam in terram abeundo. Aoristum ὑπεξαιρῆσαν pro ὑπεξελὸν ut ἀνελλήνιστον notavit Etym. M. p. 777, 53, pluribus explicans grammaticorum de aoristo ἥρησα præceptum. ‖ Forma media, E medio tollo. Plato Theæt. p. 151, C : Ἐὰν σκοπούμενός τι ὧν ἂν λέγῃς ἡγήσωμαι εἴδωλον καὶ μὴ ἀληθὲς, εἶτα ὑπεξαιρῶμαι καὶ ἀποβάλλω. Xenoph. Hier. 5, 2 : Ὅταν τοὺς τοιούτους (bonos) διὰ τὸν φόβον ὑπεξαιρῶνται (οἱ τύραννοι). Nam sic librorum scripturam ὑπεξαίρωμαι et ὑπεξαίρωνται correxit Wyttenb. ad Plut. Mor. vol. 6, p. 826. « Philo p. 967, A : Τὰς ὑπονοίας ὑπεξαιρουμένου. » Hemst. Apollon. De synt. p. 126 extr. : Εἴ γε μὴ τὸ φωνῆς ἰδίωμα ὑπεξέληται τὸ διτονῆσαι.] ‖ Excipio, Eximo. [Plut. V. Caton. c. 21 : Ἐπώμοσε τοῦ δόντος ἀργύριον, ὅστις ἂν ᾖ, κατηγορήσειν, ἕνα Σιλανὸν ὑπεξελόμενος δι' οἰκειότητα· V. Artox. c. 17 : Πέντε ἑκάτερον ὑπεξελέσθαι τοὺς πιστοτάτους.] Lucian. De Prometheo [c. 3] : Ὃς τὴν νομὴν τῶν χρεῶν ἐγχειρισθεὶς, οὕτως ἀπατηλὴν ἐποιήσω, ὡς αὑτῷ μὲν τὰ κάλλιστα ὑπεξελέσθαι, τὸν Δία δὲ παραλογίσασθαι. ‖ Est etiam ὑπεξαιροῦμαι, Excipio, s. Recipio, i. e. Retineo mihi in re alienanda, ut interpr. Bud. in hoc Luciani loco [Saturn. c. 7] : Πλὴν ὀλίγας ταύτας ἡμέρας ὑπεξελέσθαι μοι ἔδοξε. [Demosth. p. 365, 27 : Τῶν ἰδίων τι κτημάτων ὑπεξαιρούμενοι. Plut. V. Alcib. c. 31 : Μηδὲν αὐτοῖς ἴδιον ὑπεξελόμενοι.] Est præterea, ut vult Idem, Excipio, i. e. In pacto contineri nolo, ut in hoc Athen. loco, 10, p. 178 [445, A] : Οὐδεμίαν ὑπεξαιρούμενοι πρόφασιν. Vide Ὑπεξαίρεσις.

Ὑπεξαίρω, [Extollo. Poeta ap. Suid. s. v. Ταῦρος de monte : Εἶτα δὴ τὸν αὐχένα κυρτῶς ὑπεξαίροντι. Sic legendum pro ὑπεξαιροῦντι. Hemst. Eodem modo correxit Bernhardy. Idem Eustathio ad Dionys. P. 39 ex codd. pluribus restituit : Ἡ οἰκουμένη ... οὐκ ἀκριβῶς ἐσφαίρωται, ὡς ὑπεξαιρομένων τῶν ἑκατέρωθεν ἀοικήτων· quod exp. *quæ in extremas partes latius diffundantur.* Vulgo ὑπεραιρομένων. G. D. Polychron. Cat. in Jerem. t. 2, p. 392, E. Mich. Acominat. Paneg. in Is. Ang. p. 22, 28 Tafel. : Πρὸς τὰ βασιλικώτερον ὑπεξαίρουσα. Hase.] Et Ὑπεξαίρομαι, Eximo, Summoveo, Rejicio. Plato Theæt. : Εἶτα ὑπεξαίρωμαι καὶ ἀποβάλλω. Item, Clam de medio tollo. Xenopho : Ὅταν δὲ καὶ τοὺς δικαίους καὶ ἀνδρείους διὰ τὸν φόβον ὑπεξαίρωνται. Bud. Comm. p. 518. Sed particula Clam, quam addit in posteriore signif., videtur et in ceteris addenda, nisi quum ὑπεξαίρεσθαι simpliciter pro ἐξαίρεσθαι sumitur. [Platoni et Xenophonti ὑπεξαιρῶμαι et ὑπεξαιρῶνται restituenda esse dictum est s. v. Ὑπεξαιρέω.]

[Ὑπεξακρίζω, In summum eo, Per cacumina ambulo, Ad summum evado, Cacumina seco. Eur. Bacch. 667 : Ἀγελαῖα βοσκήματ' ἄρτι πρὸς λέπας μόσχων ὑπεξήκριζεν, quo loco utitur Etym. M. p. 52, 46. ‖ Hesych.: Ὑπεξήκριζον, ὕβριζον (?).]

[Ὑπεξαλέασθαι. HSt. s. v. Ἐξαλέασθαι :] Et bicompositum Ὑπεξαλέασθαι, quasi dicas Furtim s. Clam evitare, aut effugere. [Hom. Il. O, 180 : Σὲ δ' ὑπ. ἀνώγει χεῖρας. Per ὑπεκκλίνειν exp. Hesych.]

[Ὑπεξάλυξις, ἡ, Discessus, Abitio, ex conj. admodum probabili Franzii ad inscr. Cherson. Thracicæ, ed. *Ann. di corrisp. archeol.* 1842, p. 137 : Ἄχους λεύσειν ὑπε[ξ]άλυ[ξ]ιν. Hase.]

[Ὑπεξαλύσκω, Furtim effugio.] Ὑπεξαλύξαι ap. Hesiod. [Th. 615] : Τοῖό γ' ὑπεξήλυξε βαρὺν χόλον. [Apoll. Rh. 3, 551 : Κείνης δ' ὄγε μείλιχος ὄρνις πότμον ὑπεξήλυξε. « Epiphan. t. 1, p. 574, C : Ὑπεξαλύξαντι τὰς ὁρμάς. » Hase.]

[Ὑπεξαναβαίνω, Clam s. Sensim ascendo. Theocr. 22, 197 : Ὑπεξαναβὰς ποδὶ Κάστωρ σκαιῷ, de Castore qui, quum genu suum sinistrum ab adversario ense peti videret, sinistro pede recedens dextram illi manum abstulit, qua ensem tenebat. Clem. Alex. p. 425 : Ἡ ἀληθὴς διαλεκτικὴ ἐπισκοποῦσα τὰ πράγματα ... ὑπεξαναβαίνει περὶ τὴν πάντων κρατίστην οὐσίαν· 635 : Ὅταν ψυχὴ γενέσεως ὑπεξαναβᾶσα καθ' ἑαυτήν γε ᾖ· 780 : Ἀβραὰμ εἰς τὴν τοῦ κτίσαντος ὑπεξανέβη γνῶσιν. G. D. Id. Strom. 6, 7, 58 : Λείπεται τοίνυν ὑπεξαναβάντας ἡμᾶς καὶ τὸν τούτων διδάσκαλον ποθεῖν. Hase.]

Ὑπεξανάγομαι, Clam ex littore solvo, et enavigo, Navem ascendens lateo, et me mari subduco. Bud. ex Thuc. [3, 74 : Ἡ Κορινθία ναῦς ὑπεξανήγετο.]

Ὑπεξαναδύομαι, et Ὑπεξαναδῦμι [imo Ὑπανεξέδυν], Clam emergo, Sensim emergo, ut exp. ap. Hom. [Il. N, 352] : Λάθρη ὑπεξαναδὺς πολιῆς ἁλός· sed ita interpretando vacaret λάθρη : ac certe Eustathius vult ὑπὸ hic esse τὰ κάτωθεν, at ἐξ, τὸ εἰς εὐθὺ, ἀνὰ autem, τὸ εἰς ὕψος, p. 217, [18. Theocr. 22, 123 : Ἀλλ' ὅγ' ὑπεξανέδυ κεφαλῇ.]

[Ὑπεξανάπτω, Succendo. Georg. Pis. Bell. Abar. 267 : Ἡμᾶς τῇ φορᾷ τῶν γραμμάτων Ὑπεξανῆπτεν. Hase.]

Ὑπεξανίσταμαι, Assurgo, ut ii, qui honoris causa alicui assurgunt. Plut. Lycurgo [20] : Ὑπεξαναστῆναι πρεσβυτέρῳ, Assurgere seniori. [Id. Mor. p. 217, B; 806, E; 817, A, et alibi sæpe ap. Plut. aliosque recentiores, velut Lucian. Demon. 63 : Ὑπ. παριόντι· De merc. cond. c. 39 : Διαβολὴ ὑπεξανίσταται πρὸς ἄνδρα.] Idem dicitur et ὑπαναστῆναι. [De capillis surrigentibus Callistr. Stat. p. 894 : Ἁψαμένῳ δὲ ἡ θριξὶ ὑπεξανίστατο, μαλθακιζομένη πρὸς τὴν αἴσθησιν.]

[Ὑπεξαντλέω, Exhaurio. Eur. Ion. 927 : Κακῶν γὰρ ἄρτι κῦμ' ὑπεξαντλῶν φρενὶ, πρύμνηθεν αἴρει μ' ἄλλο σῶν λόγων ὕπο.]

[Ὑπεξάπτω, Succendo, Inflammo. Ælian. V. H. 14,

41 : Ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ οἴνου ὑπαναφλεγόμενος καὶ ὑπεξαπτόμενος ἐγίνετο φονικώτερος· N. A. 14, 20 : Τῷ πόθῳ τοῦ ὕδατος, ὅπερ οἱ ἱππόκαμποι αὐτοῖς ὑπεξῆπτον. « Anon. ap. Suid. s. v. Τονθορύζει : Πάλιν τε θροῦν ὑπεξαπτόντων καὶ τονθορύζειν πειρωμένων. » Boiss.]

Ὑπεξαφύω, Clam exhaurio, VV. LL. ex Apoll. Arg. 2, [983] utente voce pass : Πολέες δὲ πόροι νώνυμνοι ἔασιν Ὄππῃ ὑπεξαφύονται.

[Ὑπεξεγείρω, Suscito. Scriptor ap. Euseb. H. E. 5, 16. Boiss.]

[Ὑπέξειμι, Clam s. Sensim excedo s. recedo. Herodot. 4, 120 : Ὑπεξιόντες καὶ ὑπεξελαύνοντες· 7, 211 : Οὗτοι μὲν ὑπεξήϊσαν, οἱ δὲ Πέρσαι ἐκδεξάμενοι ἐπήϊσαν· 223 : Ὑπεξιόντες ἐς τὰ στενόπορα. Plut. V. Arati c. 11 : Ὑπεξήει βάδην· Agid. c. 12 : Λεωνίδαν εἰς Τεγέαν ὑπεξιόντα· Mor. p. 1091, A : Ὅταν μηδὲν ἔτι ὑπεξίῃ μήτε ἀλγεινὸν μήτε λυπηρόν. Cum genit. Anon. ap. Suid. s. h. v.: Νεᾶνις ἄρτι τῶν παρθενικῶν θαλάμων ὑπεξιοῦσα. Sensim evanesco, Plato Phæd. p. 103, D : Τὸ πῦρ προσιόντος τοῦ ψυχροῦ αὐτῷ ἢ ὑπεξιέναι ἢ ἀπολεῖσθαι· et p. 106, A : Ὑπεξῄει ἡ χιὼν οὖσα σῶς καὶ ἄτηκτος. De aqua effluente, Hesych. : Γόργυρα, ὑπόνομος δι' οὗ τὰ ὕδατα ὑπέξεισι. Cum dat. De loco decedo, Demosth. p. 775, 27 : Τὰς ἕνας ἀρχὰς ταῖς νέαις ὑπεξιέναι. Hesych. : Ὑπεξίει, ὑπεξίσταται. Fort. Ὑπεξῄει, ὑπεξίστατο, licet sequatur gl. Ὑπεξίσταται cum expos. τὰ αὐτά. || Ὑπεξιόντες de exercitu dictum qui adversus hostem egreditur, legebatur ap. Herodot. 1, 176, cui Bekkerus recte restituit usitatum in hac re verbum ἐπεξιόντες.]

[Ὑπεξειρύω. V. Ὑπεξερύω.]

[Ὑπεξέλασις, εως, ἡ. Leo Diac. p. 12, D : Ταῖς αἰφνιδίοις ὑπεξελάσεσι τὰ ὑπέραυχα ... φρονήματα θρασύνεσθαι. Scribendum ἐπεξελάσεσι, quo alibi utitur Leo : v. exempla ab Hasio collecta p. 199, C. G. Dind.]

Ὑπεξελαύνω, Clam progredior longius, ex Herodoto. [Immo Retro ago, Retro duco, 4, 120 : Ὑπεξιόντες καὶ ὑπεξελαύνοντες · ubi prius verbum ad pedites refertur, posterius ad equites et currus et greges. Schweigh.]

Ὑπεξέλευσις, εως, ἡ, Supplicium, si Suidæ credimus, qui et alias expositiones affert, ap. Pisid. [Ὑπεξελεύσεις Suidas exp. τιμωρίας, βασάνους, ἐφευρέσεις, addito Pisidæ loco, Ὁ δὲ Χοσρόης ὑπεξελεύσεις ποικίλας ὑφίστατ' ἐμπόνους, quod vitiose scriptum esse pro ἐπεξελεύσεις monuit Schneider. Idem sive librarii sive scriptoris ipsius error est ap. Joseph. Genesium p. 9, C : Προσέταξε τὸν ὑπεύθυνον ἐλευθεριάσαι τῆς αὐθώρου ὑπεξελεύσεως. G. Dind.]

[Ὑπεξέλκω, Subtus extraho. Planud. Ovid. Metam. 13, 316 : Ἀνέπεισα ἑαυτὸν ὑπεξελκύσαι τῶν τῆς ὁδοῦ ... πόνων. Boiss.]

[Ὑπεξεργάζομαι, Subtus perficio. Epiphan. Presb. Vita Deiparæ p. 23, 10 Dressel., ὑπεξεργασάμενος · ubi tamen cod. alius, ἀπεργασάμενος. Hase.]

[Ὑπεξρεύγω, Sensim evomo. Nicand. Alex. 227 : Ὅππ' ἂν ὑπεξερύγῃσι δαμαζόμενος χερὶ λώβην.]

Ὑπεξερύω, Subtraho. Unde ὑπεξείρυσαν [ap. Herodot. 7, 225, de cadavere Leonidæ Persarum manibus subtracto], Subtraxerunt. Et in pass., signif. tamen activa, ap. Apoll. Arg. 2, [1183] : Ὡς μὲν γὰρ πατέρ' ὑμὸν [al. ὔμιν] ὑπεξείρυτο φόνοιο Μητρυιᾶς, Exemerat ex cæde s. eripuerat et liberarat a cæde a noverca imminente.

Ὑπεξέρχομαι, q. d. Subegredior, Clam egredior. [Herodot. 1, 73 : Σκυθέων ἵλη ὑπεξῆλθε ἐς γῆν τὴν Μηδικήν. (Sed ib. 176 ὑπεξελθόντες recte a Bekkero mutatum in ἐπεξελθόντες.) Id. 8, 36. Eurip. Phœn. 1474 : Ὑπεξῆλθ' Ἀντιγόνη στρατοῦ ὄψιν. Andocid. p. 3, 10 : Τεῦχρος, ὃς ᾤχετο Μέγαράδε ὑπεξελθών. Demosth. p. 1380, 15 : Ὑπεξῆλθον Ἀθήναζε. Plato Theæt. p. 182, D : Εἴπερ ἀεὶ λέγοντος ὑπεξέρχεται. Frequens ap.] Plut. [velut V.] Popl. [c. 7] : Ὑπεξῆλθε τῆς πόλεως, Clam egressus est urbe, Subduxit se ex urbe. [V. Luculli c. 16 : Ὁ δὲ δείσας ὑπεξῆλθε· aliosque recentiores, ut Dion. Cass. 38, 17 ; 41, 3. « Sensu moriendi Zachar. Mityl. p. 192, 9. » Boiss. Cum dat. personæ, Plato Leg. 9, p. 865, E : Διὸ ... χρεών ἐστιν ἄρα ὑπεξελθεῖν τῷ παθόντι τὸν δράσαντα, de occisore qui irato quasi interfecto annuum se subducit. Cum accus. Thucyd. 3, 34 : Οἱ δὲ ὑπεξελθόντες τούτους καὶ ὄντες φυγάδες τὸν Πάχητα ἐπάγονται. Quod schol. exp. λαθραίως φυγόντες. Eodem modo ὑπεκστῆναί τινα dicitur, Declinare aliquem.]

[Ὑπεξευρίσκω, Adinvenio. Basil. t. 1, p. 308, D : Ὀδύνην ὥσπερ ἑκὼν ἐμαυτῷ ὑπεξεῦρον. Hase.]

[Ὑπεξέχω, Subduco me, Clam effugio. Absolute ὑπεξέσχε, Herodot. 5, 72, sc. ἐκ τῆς πόλιος. Seq. præpos., Ὑπεξέσχον ἐκ τῆς Χίου, 8, 132. Ὑπεξέσχε ἐς Θεσσαλίην, 6, 74. Schweigh. Dio Cass. Exc. p. 14, 43 : Πρὸ τῆς δίκης ὑπεξέσχεν· (quem locum Herodoteo comparavit Suidas.]

[Ὑπεξηγητικός, ἡ, ὸν, Interpretandi caussa subjectus s. additus. Eustath. p. 584, 30 : Τὸ δὲ ἐπὶ βρεχμὸν καὶ ὤμους οἷον ὑπεξηγητικόν ἐστι κατὰ Ὁμηρικὴν συνήθειαν τοῦ κύμβαχος.]

[Ὑπεξίστημι, Sensim de statu demoveo. De mente stupefacta Callistr. Stat. p. 892 : Ὃ δὴ καὶ μάλιστα τὸν λογισμὸν ὑπεξίστη. Ὑπεξίστησι per μεθίστησι exp. Hesych. || Forma med.] Ὑπεξίσταμαι, [Egredior. Lucian. Amor. c. 17 : Ὑπεκστάντες τοῦ νεώ. Plut. V. Caton. c. 19 : Ὑπεκστῆναι τῆς πόλεως. ||] Cedo. [Cum dat. Xenoph. Rep. Athen. 1, 9 : Οὔτε ὑπεκστήσεταί σοι ὁ δοῦλος. Plut. V. C. Gracchi c. 3 : Δημάρχῳ πορευομένῳ δι' ἀγορᾶς οὐχ ὑπεξέστη. Lucian. Tim. c. 40 : Ἐγὼ ὑμῖν ὑπεκστήσομαι. Callistr. Stat. p. 900 : Ἀψαμένῳ δέ σοι πρὸς τὴν ἀκμὴν ὑπεξίστατο.] Philo V. M. 1 : Οὐχ ὑπεκστήσεσθε ταῖς πρότερον ἠκούσαις, Non cedetis prioribus. [Ὑπεκστῆναι τῷ καιρῷ Plut. V. Caton. c. 35.] Ὑπεξίσταμαί σοι τῆς ὁδοῦ, Cedo tibi via, i. e. Decedo : quod etiam ἐξίσταμαι dicitur, h. e. παραχωρῶ, Bud. Philostr. Her. [p. 719] : Ὑπεξίσταντο αὐτῷ ὁδῶν, Ei de via decedebant. Plut. Apophth. [p. 237, D] : Ὑπεξίσταμαι τῆς καθέδρας, Assurgens ex sede, locum cedo ; ἀρχῆς, Imperii jure cedo. [Ὑπεξίσταμαι τῆς ἀρχῆς, Abdico me magistratu, Herodot. 3, 83. Quod ὑπεκστὰς ἄρχειν dixit Lucian. Sat. c. 6.] Bud. exp. etiam Excedo, Cedo inimicis, ap. Antiph. p. 115 [128, 9] : Ὁ μὲν ἀνὴρ οὐ καταγνοὺς αὐτὸς ἑαυτοῦ, ἀλλὰ τὴν σπουδὴν τῶν κατηγόρων φοβηθείς, ὑπεξέστη. [Plut. V. Pyrrhi c. 11 : Ὑπεκστὰς καὶ προέμενος τὰ πράγματα· V. C. Gracchi c. 1 : Δεδιὼς τοὺς ἐχθροὺς ἢ φθόνον συνάγων ἐπ' αὐτοὺς ὑπεξέστη τῆς ἀγορᾶς. « Const. Manass. Chron. 4177 : Παραχωρεῖ τῷ δυσμενεῖ τοῦ θρόνου ... ἑκὼν ἀέκων ὑπεκστάς. » Boiss.] || Declino, Vito : cum accus., Plato Philebo [p. 43, A] : Ἀλλὰ γὰρ ὑπεκστῆναι τὸν λόγον ἐπιφερόμενον τοῦτον βούλομαι· τῇδ' οὖν διανοοῦμαι φεύγειν. Bud. || At ex Plut. Sol. [c. 25] citatur, Ὑπεκστῆναι ταῖς ἀπορίαις, pro Difficultatibus se liberare.

[Ὑπέξοδος, ἡ, Alvi secessus, Subtus erumpens excretio, Alvi fluxus. Hippocr. p. 106, A : Παύεσθαι τὴν ὑπ.]

Ὑπεξούσιος, [ία, ιον et ὁ, ἡ,] Alterius potestati subjectus, q. d. Qui est sub potestate. Cui opp. αὐτεξούσιος, ut dictum est. [Schol. Eur. Andr. 412 : Ἐγὼ ὑπεξουσία καὶ ὑποχειρία γίνομαι. Wakef. Severian. In creat. mundi t. 7, p. 614, 42 : Ὑπεξούσιοι οἱ ἀπόστολοι, ἐξουσιαστὴς ὁ Σωτήρ. Phot. Epist. p. 43, 22 : Ἡ εὐδαιμονία τῶν ὑπ. ἄκραν ἀναχηρύττει σύνεσιν τῆς ἐξουσίας. Hase. Suidas in gl. quæ abest a libris melioribus, Μεγιστᾶνες· οἱ τοῦ βασιλέως περίβλεπτοι ὑπεξούσιοι. Theophil. Institt. 1, 8, 137 ; 1, 11, 196, et alibi. Ὑπεξούσια τέκνα Georg. Pachym. V. Andron. Pal. p. 137, A.]

Ὑπεξουσιότης, ητος, ἡ, Subjectio : quo utitur Theophilus in Institt. [1, 5, 81 ; 1, 8, 137 ; 1, 10, 152 et al.], sicut et præcedente. [Novellæ Leonis Imp. 1, 15, ap. Mortreuil. *Hist. du droit byz.* t. 2, p. 308 : Περὶ λύσεως ὑπεξουσιότητος, De emancipatione. Prochiron Bas., Const. et Leonis p. 141, 9 Zachar. : Λύεται τῆς ὑπ. ὁ παῖς, Solvitur patria potestate filius. Hase.]

[Ὑπεξουσιόω scriptura vitiosa Can. Petri Alex. Actt. Concc. t. 1, col. 232, C Hard. : Τοῖς κατὰ πίστιν ὑπεξουσιοῦσιν. Interpr., Qui fideles satagunt. Corrigendum, Τοῖς κατὰ π. ἐπαξιοῦσιν, Qui secundum fidem postulant. Hase.]

[Ὑπεξωθέω, Sensim expello, deminuo. Epiphan. t. 1, p. 561, B : Τὰ ἀπὸ τῆς τροφῆς ἀντεισαγόμενα ἀντὶ τῶν ὑπεξεωθεισῶν σαρκῶν. Hase.]

Ὑπεπικουφίζω, Aliquantum sublevo. At in VV. LL. exp. simpliciter Sublevo.

[Ὑπεπιμερής. V. Ὑπεπιμόριος.]

[Ὑπεπιμόριος, ὁ, ἡ. HSt. s. v. Ἐπιμερής:] At vero bicomp. Ὑπεπιμόριος, Qui est numerus obversaria serie respondens τῷ ἐπιμορίῳ, Bud. p. 172. [Ita ut numerus major (v. c. ternarius) sit ἐπιμόριος minoris (binarii), minor vero ὑπεπιμόριος majoris, quæ ratio binarii est ad ternarium. Ὑπεπιμερὴς autem, Subsuperpartiens, et ὑπεπιμόριος, Subsuperparticularis, eodem modo differunt, quo ἐπιμερὴς et ἐπιμόριος, de quibus dictum est s. v. Ἐπιμερής. De utroque v. Nicom. Introd. arithm. 1, 17, 19 et 20, et Iamblich. In Nicom. p. 50.] Utitur Aristot. utroque, Metaph. 4, [15 : Τὸ δὲ ἡμιόλιον πρὸς τὸ ὑφημιόλιον κατ' ἀριθμὸν πρὸς ἀριθμὸν ὡρισμένον· τὸ ἐπιμόριον πρὸς τὸ ὑπεπιμόριον κατὰ ἀόριστον, ὥσπερ τὸ πολλαπλάσιον πρὸς τὸ ἕν.]

[Ὑπεπιφαύσκω vitiose pro ὑποφαύσκω, quod v.]

[Ὑπεπιτέταρτος, ὁ, ἡ, Quarta parte minor : quæ ratio numeri 3 est ad 4, ut Ὑπεπίτριτος, ὁ, ἡ, Tertia parte minor; quæ ratio numeri 2 est ad 3. V. Nicom. Introd. arithm. 1, 19. Schneid. It. Iamblich. In Nicom. p. 73, D; 122, D; 172, D : Ἵνα ὑπεπίτριτον λόγον πρὸς ἄλλον τινὰ ὅρον παρασχῇ. Hase.]

Ὑπὲρ, præp. [Herodian. Π. μον. λέξ. p. 45, 24 : Οὐδεμία πρόθεσις δισύλλαβος εἰς σύμφωνον καταλήγει, ἀλλὰ μόνη ἡ ὑπέρ], cum gen., Super (quod et factum ex illo est, teste etiam Gellio 13, 9), vel Supra, [Trans, Ultra, non solum cum verbis quietem in loco indicantibus, sed etiam cum verbis motus significationem habentibus, quibus proprium est ὑπὲρ cum accusativo constructum.] Hom. Il. [B, 20] : Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, Stetit autem supra caput. [Ψ, 327 : Ἕστηκε ξύλον αὖον ὅσον τ' ὄργυι' ὑπὲρ αἴης· Ο, 382 : Νηὸς ὑπὲρ τοίχων καταβήσεται· Od. Z, 107 : Πασάων δ' ὕπερ ἦγε (Diana) κάρη ἔχει ἠδὲ μέτωπα.] Apoll. [Rh. 1, 745] : Ὑπὲρ μαζοῖο, Supra mammam s. Super. Itidemque ap. Hom. ὑπὲρ μαζοῦ. [Il. Δ, 528 : Βάλε δουρὶ στέρνον ὑπὲρ μαζοῖο· et Ε, 145; Λ, 108. Ὑπὲρ πόλιος, Super urbe, i. e. in colle supra urbem eminente, Od. Η, 471. Ὑπὲρ πόντου, Od. Ν, 257 : Τηλοῦ ὑπὲρ πόντου. Pind. Pyth. 2, 126 : Μέλος ὑπὲρ πολιᾶς ἁλὸς πέμπεται· Nem. 7, 95 : Ἀχαιὸς Ἰονίας ὑπὲρ ἁλὸς οἰκέων· ubi Dissen.: «Regiones mari adjacentes dicuntur ὑπὲρ θαλάσσης sitæ, quoniam mari altiores sunt, similiterque qui post accolas maris habitant supra hos habitare dicuntur.» Hom. Od. Ξ, 300 : Ἡ δὲ (νηῦς) ἔθεεν Βορέῃ ἀνέμῳ ... μέσσον ὑπὲρ Κρήτης. Pind. Pyth. 1, 34 : Ταί θ' ὑπὲρ Κύμας ἁλιερκέες ὄχθαι. Orph. Arg. 141 : Φθίσθαι ὑπὲρ Λιβύης. Æsch. Ag. 676 : Ὑπὲρ θαλάσσης καὶ χθονὸς ποτωμένοις.] Soph. [Ant. 105 : Διρκαίων ὑπὲρ ῥεέθρων μολοῦσα· 117 : Στὰς δ' ὑπὲρ μελάθρων· Aj. 1279] : Ηηδῶντος ἄρδην Ἕκτορος τάφρων ὕπερ. [Eurip. Iph. T. 26 : Ὑπὲρ πυρᾶς μεταρσία ληφθεῖσα. Et alii quivis. Ὑπὲρ τεγέων, Supra tectum, i. e. in conclavibus ædium supernis (ὑπερῴοις), ut exp. Wernick. ap. Tryphiod. 547 : Γυναῖκες ὑπ. τ. αἴουσαι. Ὑπὲρ θαλάμοιο est 512.] Itidemque in soluta oratione. Plato Timæo [p. 59, E] : Ὑπὲρ γῆς χάλαζα συνίσταται, Supra terram grando concrescit. [Phædro p. 258, E : Ὑπὲρ κεφαλῆς ἡμῶν. Xenoph. Cyrop. 6, 3, 24 : Τοξεύοντες ὑπὲρ τῶν πρόσθεν ἁπάντων· Symp. 2, 11 : Ἐξεκυβίστα ὑπὲρ αὐτῶν (τῶν ξιφῶν).] Theophr. [C. Pl. 3, 3, 1.] : Τὰ ὑπὲρ γῆς, εὐτραφέστερα ποιεῖ. Lucian. [De luctu c. 9] : Καταλελειμμένος ὑπὲρ γῆς φίλος, Super terram relictus amicus et superstes. Quod ὑπὲρ γῆς oppositum habet ὑπὸ γῆν, ap. Plut. C. Colot. [p. 1124, E] : Καὶ τὸν ὑπὲρ γῆς καὶ ὑπὸ γῆν χρυσὸν ἀρετῆς ἀντάξιον μὴ τιθέμενος, Quicquid auri super terram et sub terra est. [Sed in V. Aristid. c. 10 cum accus.: Χρυσοῦ τοσοῦτον πλῆθος οὔθ' ὑπὲρ γῆν οὔθ' ὑπὸ γῆν· nisi hoc librarius posuit pro ὑπὲρ γῆς.] Nonnunquam vero locus aliquis dicitur esse ὑπὲρ, Super alium. [Herodot. 2, 105 : Τὸ οὖρος τὸ ὑπὲρ Τεγέης.] Thuc. 2, [48] : Ἐξ Αἰθιοπίας τῆς ὑπὲρ Αἰγύπτου. [Dionys. P. 103 : Αὐτὰρ ὑπὲρ Σικελῆς χθονὸς ἕλκεται οἶδμα κορύσσων πόντος ἔσω Λιβύης, quo nihil amplius quam ulterioris positus notionem contineri recte monet Bernhard. p. 549, contra Eustath. qui nimia subtilitate Dionysium hic et alibi ὑπὲρ de locis australibus, quos ipsos quoque οὐκ ἐστερῆσθαι τοῦ εἰς ὕψος ἐξῆρθαι, εἰ καὶ ἡμῖν δοκεῖ ταπεινὰ, non solum de borealibus, quos altiores existimabant veteres, dixisse observat. Eodem modo scriptores Latini *super* præpositione utuntur ubi de locis ulterioribus vel interioribus loquuntur sive septentrionem sive meridiem versus sitis : de quo dixerunt interpretes Pomp. Melæ 1, 2, 6.] Apud Eund. Οἱ ὑπὲρ τῆς πόλεως, redditur, Urbi imminentes. Item [Thuc. 4, 25, § 9], Σικελοὶ οἱ ὑπὲρ τῶν ἄκρων, Siculi montani, οἱ ἐπὶ τῶν ἄκρων ὄντες καὶ ὀρεινοί. [Xen. Anab. 1, 10, 11 : Ὑπὲρ τῆς κώμης γήλοφος ἦν, i. e. Vico imminebat collis. 14 : Κελεύει κατιδόντας τὰ ὑπὲρ τοῦ λόφου τί ἐστιν ἀπαγγεῖλαι· 2, 6, 2 : Πολεμήσων τοῖς ὑπὲρ Χερρονήσου καὶ Περίνθου Θρᾳξίν· 7, 5, 1 : Τοὺς ὑπὲρ Βυζαντίου Θρᾷκας. Ὑπὲρ τοῦ Κύρνου οἰκεῖν Dio Cass. 36, 37; et similia 40, 14 init.; 54, 5 med.; 67, 6 med. Ὑπὲρ πεδίοιο, Per campum, Tryphiod. 259 : Γυμνὸς ὑπὲρ πεδίοιο φάνη· unde eidem 307, Εἶλκον ὑπὲρ πεδίοιο θοῶν ἐπιβήτορα κύκλων ἵππον restituit Wernick. pro ἐπὶ π. Coluth. 343 : Δροσόεντος ὑπὲρ π. θαάσσει· et sæpe ap. Nonnum.]

|| [Ὑπὲρ, Supra quam, Magis quam. Qua signif. cum accusativo construi solet. Sed cum genit. Pind. Ol. 11, 87 : Ἔδικε πέτρῳ χέρα κυκλώσαις ὑπὲρ ἁπάντων· ubi libri interpolati ὑπὲρ ἅπαντας. Illud defendit Bœckhius in Explic. p. 203, collatis Nem. 9, 130 : Ὑπὲρ πολλῶν τιμαλφεῖν λόγοις νίκαν· et Isthm. 2, 52 : Ὅσον ὀργὰν Ξεινοκράτης ὑπὲρ ἀνθρώπων γλυκεῖαν ἔσχεν. Adde Soph. Antig. 1138 : Τὰν ἔκπαγλα τιμᾷς ὑπὲρ πασᾶν πόλεων. Nam sic metri sententiæque caussa correxi codicis scripturam τὰν ἐκ πασᾶν τιμᾶς ὑπερτάταν πόλεων. G. Dindorf.]

|| Ὑπὲρ est etiam Pro, [i. e. in commodum, salutem, utilitatem alicujus, servandi, defendendi, commendandi caussa. Hom. Il. Η, 449 : Τεῖχος ἐτειχίσσαντο νεῶν ὕπερ, ubi v. Eustath. p. 690, 40. Μ, 12 : Τεῖχος ὕπερθεν εὐρὺ, τὸ ποιήσαντο νεῶν ὕπερ· Α, 444 : Φοίβῳ ... ἑκατόμβην ῥέξαι ὑπὲρ Δαναῶν. Æsch. Eum. 705 : Εὐδόντων ὕπερ ἐγρηγορὸς φρούρημα γῆς καθίσταμαι· Pers. 405 : Νῦν ὑπὲρ πάντων ἀγών· Eum. 101 : Οὐδεὶς ὑπέρ μου δαιμόνων μηνίεται. Soph. OEd. T. 137 : Ὑπὲρ γὰρ οὐχὶ τῶν ἀπωτέρω φίλων, ἀλλ' αὐτὸς αὑτοῦ τοῦτ' ἀποσκεδῶ μύσος· 187 : Ὧν ὕπερ ... εὐῶπα πέμψον ἀλκάν· OEd. Col. 33 : Τῆς ὑπέρ τ' ἐμοῦ αὐτῆς θ' ὁρώσης· Ant. 518 : Ὀρθῶν γε τήνδε γῆν, ὁ δ' ἀντιστὰς ὕπερ (sc. γῆς.) Plato Symp. p. 207, B : Ἕτοιμά ἐστιν ὑπὲρ τούτων καὶ διαμάχεσθαι τὰ ἀσθενέστατα τοῖς ἰσχυροτάτοις· Apol. p. 32, B : Τὸν τῷ ὄντι μαχούμενον ὑπὲρ τοῦ δικαίου. Xenoph. Cyrop. 2, 1, 8 : Ὅπως μάχωνται ὑπὲρ τῶν τρεφόντων· Anab. 3, 5, 4 : Βοηθεῖν ... ὡς ὑπὲρ τῆς ἡμετέρας· Mem. 2, 2, 13 : Θύειν ὑπὲρ τῆς πόλεως. Στρατηγεῖν ὑπέρ τινος dicuntur qui nomine vel auctoritate alicujus præsunt exercitui. Demosth. p. 482, 15 : Τρόπαια, ἃ ὑπὲρ ὑμῶν στρατηγῶν ἐκεῖνος ἔστησε· ubi Wolf. comparavit Isocr. p. 73, A : Ὑπὲρ τῆς Ἀσίας στρατηγήσας. Ἡ ὑπὲρ τῆς χώρας φυλακὴ Plato Menex. p. 238, B, quod omissa præpos. dici poterat. Frequenter cum verbo θνήσκειν, ut Soph. Tr. 708 : Ἧς ἔθνησχ' ὕπερ. Eur. Iph. A. 312 : Δεσποτῶν θνήσκειν ὕπερ. Lysias p. 197, 6 : Ὑπὲρ τῆς τῶν πολεμίων ἐλευθερίας ἀποθνήσκειν. Plato Symp. p. 179, B : Ἐθελήσασα ὑπὲρ τοῦ αὐτῆς ἀνδρὸς ἀποθανεῖν. Demosth. p. 690, 18 : Ὑπὲρ δόξης καὶ ἐλευθερίας τελευτήσαντας. Sæpissime cum substantivis vel verbis Dicendi,] ut [in inscriptionibus orationum, velut] Dem. Or. ὑπὲρ Κτησιφῶντος, Pro Ctesiphonte, [et quæ sunt aliæ non paucæ hujus aliorumque oratorum orationes defensoriæ]. Sic ὑπὲρ σοῦ λαλῶ, et ὑπὲρ σοῦ ἑνίσταμαι : hic enim ὑπερηγορίαν declarat, ut inquit Eust. [Soph. El. 554 : Τοῦ τεθνηκότος γ' ὕπερ λέξαιμ' ἂν ὀρθῶς. Plato Protag. p. 309, B : Καὶ γὰρ πολλὰ ὑπὲρ ἐμοῦ εἶπε βοηθεῖν ἐμοί· Rep. 2, p. 359, C. Τὸν ... ὑπὲρ τῆς δικαιοσύνης λόγον. Xenoph. Anab. 5, 5, 13 : Ξενοφῶν ὑπὲρ τῶν στρατιωτῶν εἶπε.] Sed ὑπὲρ σοῦ potest reddi interdum non solum Pro te, vel Nomine tuo, sed etiam Tua causa, vel In gratiam tuam, ut ex sequentibus patebit exemplis. Isocr.: Ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν ἢ σφῶν αὐτῶν ἄμεινον βουλευόμενοι. [Æschin. p. 44, 6 : Τὴν μέλλουσαν πόλιν ὑπὲρ τῶν ὅλων βουλεύεσθαι. Πολιτεύεσθαι ὑπὲρ τοῦ δήμου id. p. 84, 2.] Sic, Ὑπὲρ τῶν κοινῇ συμφερόντων, Pro utilitate communi. [Demosth. p. 274, 9 : Ψήφισμα ὑπὲρ (sic S : vulgo περὶ) τῶν συμφερόντων τῇ πόλει.] Dem.: Ἀλλ' ὑπὲρ εὐδοξίας καὶ τιμῆς ἤθελον τοῖς δεινοῖς αὑτοὺς διδόναι. [Plato Symp. p. 208, C : Ὑπὲρ τούτου ... κινδύνους κινδυνεύειν ἕτοιμοί εἰσι πάντας. Lysias p. 100,

19 : Ἑτέρους ὑπὲρ τῆς πατρίδος εἰς κίνδυνον καθίστη· 161, 37 : Ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἀνυπέρβλητον εὔνοιαν ἔχειν.] Tale est ap. Isocr. [p. 135, B] : Ὑπὲρ τοῦ τυχεῖν καλῆς δόξης θνήσκειν ἐθέλοντες· Evag. Enc. [p. 200, C] : Ὑπὲρ ὧν ἡμεῖς μὲν αὐτοὺς ἐτιμήσαμεν ταῖς μεγίσταις τιμαῖς, καὶ τὰς εἰκόνας αὐτῶν ἐστήσαμεν. [Dicitur autem ὑπὲρ non solum ubi de bono aliquo vel parando vel conservando agitur, sed etiam de malo avertendo, quanquam hoc multo rarius. Sic Æsch. Sept. 107 : Ἴδετε παρθένων ἱκέσιον λόχον δουλοσύνας ὕπερ, i. e. Preces facientium pro servitute avertenda. Æschin. p. 55, 19 : Ἠναγκάζοντο τὴν ψῆφον φέρειν οἱ δικασταὶ οὐ περὶ τοῦ παρόντος ἀδικήματος, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς αἰσχύνης τοῦ δήμου. Ex quo apparet ap. Demosth. p. 16, 17 : Ὅτι νῦν οὐ περὶ δόξης οὐδ' ὑπὲρ μέρους χώρας πολεμοῦσιν, ἀλλ' ἀναστάσεως καὶ ἀνδραποδισμοῦ τῆς πατρίδος, nihil referre utrum περὶ an ὑπὲρ ad verba ἀναστάσεως καὶ ἀνδρ. intelligatur.] || Ab Eod. dicitur vicissim διδόναι δίκην ὑπέρ τινος, ubi Latine potest omitti præpositionis interpretatio, quum dicatur Dare pœnas alicujus rei; aut etiam reddi præpositione De, quum dicatur interdum, Dare pœnas de re aliqua; sed rarissime. Talem certe usum habet præp. Pro, ap. Terent., cum verbo Ulciscor. Est autem ille Isocr. locus, in Busir. Enc. [p. 229, A] : Ὑπὲρ ὧν τὴν μὲν ἀξίαν δίκην οὐκ ἔδοσαν, οὐ μὴν ἀτιμώρητοί γε διέφυγον. [Lysias p. 102, 31 : Δίκην λαβεῖν ὑπὲρ ὧν φησιν ἠδικῆσθαι· 133, 28 : Τιμωρεῖν ὑπὲρ αὐτοῦ Ἀγόρατον· 148, 41 : Ὑπὲρ ἀδικημάτων τιμωρία. Æschin. p. 24, 36 : Λαμβάνειν τιμωρίας ὑπὲρ τῆς ἰσηγορίας.] Apud Dem. Ὑπὲρ ὑμῶν, quod reddi possit Pro vobis, Bud. maluit interpretari Ex re vestra [p. 1473, 14] : Καὶ πλεῖστα πεπραγματευμένον τῶν νυνὶ ζώντων ὑπὲρ ὑμῶν, Et qui plurima ex re vestra egerim omnium hujus ætatis. Ubi fortasse reddi etiam possit, Causa vestra, In gratiam vestram. [Demosth. p. 305, 20 : Ὁ δὲ πάντων φοβερώτατον καὶ μάλισθ' ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν.] Sic ap. Herodian. [8, 5, 21] : Μηκέτι δὲ πορθοῖεν Ἰταλίαν ὑπὲρ τυράννου κατεγνωσμένου καὶ μεμισημένου, Neque Italiæ bellum inferrent in gratiam tyranni omnibus damnati et invisi. At pro Causa tua, Propter te, extat et in Hom. Il. Z, [524] : Τὸ δ' ἐμὸν κῆρ Ἄχνυται ἐν θυμῷ ὅθ' ὑπὲρ σέθεν αἴσχε' ἀκούω, i. e. διὰ σέ, inquit Eust., καὶ ὡς ἄν τις εἴποι, χάριν σοῦ. Idem sive pro ἕνεκεν s. pro ὑπεράνω, de qua signif. primo loco dictum est, accipi posse ait ap. Hom. Il. H, [449] : Τεῖχος ἐτειχίσαντο νεῶν ὕπερ. [V. supra.] Sic vero ὑπὲρ αὐτοῦ φοβοῦμαι, quidam interpr. Timeo ejus causa, quum alioqui reddi commode possit Timeo de illo, aut, quod loquendi genus est usitatius, Timeo illi. [Soph. OEd. T. 989 : Ποίας δὲ καὶ γυναικὸς ἐκφοβεῖσθ' ὕπερ; Plato Rep. 3, p. 387, C : Ἡμεῖς δὲ ὑπὲρ τῶν φυλάκων φοβούμεθα μὴ....] Plut. : Δεδίασιν οἱ βασιλεῖς ὑπὲρ τῶν ἀρχομένων, οἱ δὲ τύραννοι τοὺς ἀρχομένους. [Demosth. p. 11, 6 : Ὑπὲρ ὧν φοβοῦνται καὶ πεπόνθασιν. Cum verbis στένειν, ἀγανακτεῖν et similibus, Æsch. Prom. 66 : Σῶν ὕπερ στένω πόνων· 67 : Τῶν Διός τ' ἐχθρῶν ὕπερ στένεις. Plato Phædon. p. 115, E : Μὴ... ἀγανακτῇ ὑπὲρ ἐμοῦ.] Interdum ὑπὲρ σοῦ, Pro te, i. e. Fungens vice tua. Dem. [p. 242 fin.] : Ἐρώτησον αὐτούς· μᾶλλον δ' ἐγὼ τοῦθ' ὑπὲρ σοῦ ποιήσω. [Æschin. p. 11, 15 : Μηδὲν ἐκτίνῃ αὐτὸς, ἀλλ' ἕτερος ὑπὲρ αὐτοῦ. Plato Gorg. p. 515, C : Ἐγὼ ὑπὲρ σοῦ ἀποκρινοῦμαι. Xenoph. Anab. 7, 7, 3 : Προλέγομεν ὑμῖν, ἐγώ τε ὑπὲρ Σεύθου καὶ ὅδε ὁ ἀνὴρ... ἀπιέναι ἐκ τῆς χώρας. Antiphon p. 117, 8 : Ἐγὼ ὑπὲρ ἐκείνων ὑπαίτιος ἐσόμενος· 135, 9 : Ἔξεστι... καὶ τῷ δεσπότῃ ἐπεξελθεῖν ὑπὲρ τοῦ δούλου. Est tamen in hujusmodi locis omnibus non simpliciter pro ἀντὶ dictum, sed ita ut significetur fieri aliquid in commodum vel utilitatem alius. Recentiores vero scriptores etiam simpliciter pro ἀντὶ posuerunt. Sic certe Ælian. N. A. 4, 26 : Ὑπὲρ τοῦ τέως προσηρτημένου κρέως αὐτοῖς τὰ σπλάγχνα τῶν ἡρημένων τὸ δεῖπνόν ἐστιν· 7, 42 : Προστάττει ὑπὲρ τῶν ἁλῶν σπογγιαῖς καὶ ἐρίοις ἐπισάξαι αὐτόν. Eidem 10, 47, Jacobs. restituit ὑπὲρ τοῦ τέως εἶναι πατέρες γενέσθαι μητέρες, ubi libri ὑπὲρ τοῦ τέως ἀντὶ πατέρων γ. μ. ex glossemate. G. Dind.]

|| Ὑπὲρ, pro διὰ [ut exp. Eustath. p. 660, 29], Propter, vide in proxime præcedente tmemate. [Soph. Ant. 932 : Τοῖσιν ἄγουσιν κλαύμαθ' ὑπάρξει βραδυτῆτος ὕπερ. Ælian. N. A. 3, 39 : Πονηρότατον αὐταῖς μισθὸν ὑπὲρ τῆς πλησμονῆς ἀποδιδούς· ubi Jacobs. comparavit Gemin. Anth. Pal. 6, 260 : Ἔρωτα μισθὸν ὑπὲρ λέκτρων ἄνθετο. Xenoph. Anab. 1, 7, 3 : Τῆς ἐλευθερίας, ὑπὲρ ἧς ὑμᾶς ἐγὼ εὐδαιμονίζω.]

|| Ὑπὲρ, pro πρὸς, Per, ea signif. qua dicitur, Rogo te per Deum. Greg. Naz. : Ὑπὲρ Χριστοῦ δέομαι. Manavit autem jam inde ab Hom. hic usus præpositionis ὑπέρ. Legimus enim ap. eum Il. Ω, [466] : Καί μιν ὑπὲρ πατρὸς καὶ μητέρος ἠϋκόμοιο Λίσσεο, καὶ τέκεος· ἵνα οἵ σὺν θυμὸν ὀρίνῃς. [O, 660 : Λίσσεθ' ὑπὲρ τεκέων γουνούμενος· et 665. X, 338 : Λίσσομ' ὑπὲρ ψυχῆς καὶ γούνων· Ω, 466. Od. O, 261 : Λίσσομ' ὑπὲρ θυέων καὶ δαίμονος. Apoll. Rh. 3, 701 : Λίσσομ' ὑπὲρ μακάρων σέο τ' αὐτῆς ἠδὲ τοκήων.]

|| Ὑπὲρ, pro περὶ, De. [Hom. Il. Z, 524 : Ὑπὲρ σέθεν αἴσχε' ἀκούω πρὸς Τρώων· ubi per κατὰ interpretatur gramm. in Bekk. Anecd. p. 176, 30, addito Demosthenis exemplo p. 554, 11 : Ἡ εἰσαγγελία ἐδόθη... ὑπὲρ Ἀριστάρχου ... ὅτι εἴη Νικόδημον ἀπεκτονώς. Soph. OEd. T. 1444 : Οὕτως ἄρ' ἀνδρὸς ἀθλίου πεύσεσθ' ὕπερ. Xenoph. Cyrop. 7, 1, 17 : Θάρρει ὑπὲρ ἐκείνων. Æschin. p. 22, 12 : Ὑπὲρ αὐτῶν ψηφιεῖσθαι ὧν ἡ δίωξις ἦ. Sæpissime cum verbis λέγειν, γράφειν, διελθεῖν et similibus. Sic Plato Apol. p. 39, E : Ἡδέως ἂν διαλεχθείην ὑπὲρ τοῦ ... πράγματος· Leg. 6, p. 776, E : Ὑπὲρ τοῦ Διὸς ἀγορεύων ὡς ... « Ἱστορεῖν ὑπὲρ αὐτῶν Polyb. 1, 13, 7; διελθεῖν 1, 13, 10; γράφειν 1, 14, 1; ὑπὲρ ἧς ῥητέον 1, 64, 2; ὑπὲρ ἐκείνων ποιήσομεν τὴν ἐξήγησιν 5, 30, 8; θροῦς ὑπὲρ τοῦ τὸν Λυκοῦργον ἐκπέμπειν 5, 17, 5; ὁ ὑπὲρ τῆς ἱστορίας ἔπαινος, Laus historiæ, 1, 1, 1; πειθαρχεῖν ὑπὲρ τῶν παραγγελλομένων 3, 4, 3. » Schweigh.] Galen. Ad Glauc. 1 : Ὑπὲρ πασῶν γράψαι οὐκ ἐγχωρεῖ. Sic etiam quum δεδιέναι ὑπέρ τινος dicitur, potest ὑπὲρ reddi præpositione De, ut paulo ante docui.

|| Ὑπὲρ τοῦ, sequente infin., diversis modis reddi potest. Isocr. : Ὑπὲρ τοῦ τυχεῖν καλῆς δόξης ἀποθνήσκειν ἐθέλοντες; Ad consequendam gloriam, Ut consequerentur gloriam, Consequendæ gloriæ causa. Sic ὑπὲρ τοῦ λαθεῖν, ap. Plut. [Xenoph. Hier. 4, 3 : Δορυφοροῦσιν ἐπὶ τοὺς κακούργους ὑπὲρ τοῦ μηδένα βιαίῳ θανάτῳ ἀποθνήσκειν.] Sed frequenter post ὑπὲρ τοῦ, sequitur particula μή. [Isocr. p. 152, D : Ὅτιοῦν πάσχειν ὑπὲρ τοῦ μὴ ποιεῖν τὸ προσταττόμενον.] Plut. Lycurgo, Ὑπὲρ τοῦ μὴ γενέσθαι τυραννίδα, Ne tyrannis existeret, oriretur. Æschin. : Ὑπὲρ τοῦ μὴ γίνεσθαι τὰ μέτρια, Ne fiant. Philo : Ὑπὲρ τοῦ μὴ πλάζεσθαι κατὰ τὴν πορείαν, Ne in itinere deerrarent. Possit vero his quoque Il. adhiberi particula Ut, dicendo Ut ne pro Ne. Ceterum invenitur et aliter reddita hæc præp., illam constr. habens : Plut. Fabio [c. 8] : Παρέδωκεν ὁ Φάβιος τῷ Μινουκίῳ τὴν δύναμιν ὑπὲρ τοῦ μὴ μάχεσθαι, Tradidit Fabius Minucio exercitum ea conditione, ut non pugnaret. Invenitur ὑπὲρ τοῦ sequente infin., ubi resolvi etiam potest in τό : Herodian. 8, [7, 15] : Ὑπὲρ δὲ τοῦ καὶ τὰ βάρβαρα ἡσυχάζειν ἔθνη, διὰ φροντίδος ἡμεῖς ἔξομεν.

|| Ὑπὲρ ὧν, interdum pro Idcirco ponitur, et vim suam naturalem non retinet, quia jam duæ dictiones esse desinunt, et in aliam partem orationis transeunt, Bud.; qui etiam subjungit hunc Isocr. l., in Paneg. [p. 52, B] : Τὴν δ' ἡμετέραν πόλιν ἱκανὴν νομίζοντες εἶναι μόνην ἀποδοῦναι χάριν ὑπὲρ ὧν ὁ πατὴρ αὐτῶν πάντας εὐηργέτησε, h. e. ἀνθ' ὧν, inquit. Sed non video cur ap. eum debuerit scribi Ὑπερῶν conjunctim : quum ὑπὲρ ὧν sit pro ὑπὲρ ἐκείνων ὧν, posito ὧν pro ἅ. Tale certe est ἀποδοῦναι χάριν ὑπὲρ ὧν etc., quale supra, Ὑπὲρ ὧν αὐτοὺς ἐτιμήσαμεν. Nec video quomodo in illo Isocr. loco reddi possit adverbio Idcirco, aut alio hujusmodi.

|| Ὑπὲρ, cum accus. pro Ultra, (sicut et Supra hanc signif. interdum obtinere videmus,) Trans, ut in prov. [de quo Eustath. p. 1591, 53, et paræmiographi] Ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾶν. [Hom. Il. E, 16 : Ὑπὲρ ὦμον ἀριστερὸν ἦλυθ' ἀκωκὴ ἔγχεος, οὐδ' ἔβαλ' αὐτόν· 339 : Πρυμνὸν ὑπὲρ θέναρος· 852 : Ὤρεξα θ' ὑπὲρ ζυγὸν ἡνία θ' ἵππων· M, 289 : Τεῖχος ὕπερ πᾶν δοῦπος ὀρώρει. Herodot. 4, 188 : Ῥιπτέουσι ὑπὲρ τὸν δόμον. Æsch. Ag. 302 : Λίμνην ὑπὲρ Γοργῶπιν ἔσκηψεν φάος· Eum. 250 : Ὑπέρ τε πόντον ἦλθον· et similiter Soph.

fr. 655. Id. Ant. 1144 : Παρνασίαν ὑπὲρ κλιτύν. Eurip. Andr. 650 : Ἦν χρῆν σ' ἐλαύνειν τὴν ὑπὲρ Νείλου ῥοὰς ὑπέρ τε Φᾶσιν· Suppl. 383 : Ἐλθὼν ὑπέρ τ' Ἀσωπὸν Ἰσμηνοῦ θ' ὕδωρ. Plato Critia p. 108, E : Τοῖς ὑπὲρ Ἡρακλείας στήλας ἔξω κατοικοῦσι. Xenoph. Anab. 1, 1, 9 : Τοῖς Θρᾳξὶ τοῖς ὑπὲρ Ἑλλήσποντον οἰκοῦσι. Qui alibi hac significatione cum genitivo construxit, quod usitatius. Eadem inconstantia alii quoque scriptores modo genitivo utuntur modo accusativo. Sic Dio Cass., ex quo genitivi exempla supra apposuimus, accusativum prætulit 37, 9 : Ὑπὲρ τὸν Ἠριδανὸν οἰκούντων· 41, 4 : Τῶν ὑπὲρ τὰς Ἄλπεις στρατοπέδων· 48, 28 : Τὰ ὑπὲρ τὸν Ἰόνιον· 40, 15 : Ἔξω ἐκείνης (τῆς χώρας) ὑπὲρ τὸν Εὐφράτην. Polyb. 3, 84, 9 : Ὑπερίσχειν τὰς κεφαλὰς ὑπὲρ τὸ ὑγρόν.] Herodian. 7, [2, 13] : Καίτοι ὑπὲρ γαστέρα τοῦ ἵππου βρεχομένου, Supra alvum, Polit. Sic reddi potest Supra, et quum dicitur ab [Homero ὑπὲρ αἶσαν et μοῖραν, de quibus HSt. infra, Pind. Ol. 1, 45 : Ὑπὲρ τὸν ἀλαθῆ λόγον δεδαιδαλμένοι μῦθοι, Fabulæ ultra verum exornatæ. Æsch. Agam. 378 : Ὑπὲρ τὸ βέλτιστον. Soph. Ant. 366 : Ὑπὲρ ἐλπίδα. Eurip. Herc. F. 146, et] Demosth. [p. 18, 22] : Ὑπὲρ τὴν ἀξίαν, Supra dignitatem. [Plato Rep. 2, p. 372, B : Οὐχ ὑπὲρ τὴν οὐσίαν ποιούμενοι τοὺς παῖδας· 6, p. 488, A : Ναύκληρον μεγέθει καὶ ῥώμῃ ὑπὲρ τοὺς ἐν τῇ νηΐ πάντας. Demosth. p. 292, 25 : Ταῦτα ἔπραξα ὑπὲρ δύναμιν. Plut. V. Alex. c. 11 : Ἠγωνίσθη ὑπὲρ δύναμιν. Hesych.: Ὑπὲρ δύναμιν, βιαίως.] Et ap. [Plat. Parm. 128, B : Ὑπὲρ ἡμᾶς τοὺς ἄλλους φαίνεται ἡμῖν τὰ εἰρημένα εἰρῆσθαι. Isocr. p. 43, A : Ἐπιτιμῶντες τῶν λόγων τοῖς ὑπὲρ τοὺς ἰδιώτας ἔχουσι· et Aristot. De gen. anim. 1, 18 : Λίαν ἐστὶν ὑπὲρ ἡμᾶς τὸ λεγόμενον. Ib. 2, 8.] Plut. [Mor. p. 162, C] : Ἐγγὺς θεῶν καὶ ὑπὲρ ἡμᾶς, Supra nos, captum nostrum. Cui simile est, ὑπὲρ ἄνθρωπόν ἐστι, Supra hominem est, Captum humanum excedit, s. Facultatem humanam. [Plato Leg. 8, p. 839, D : Οὐκ ἔστιν ὑπὲρ ἄνθρωπον, οἵόντε δὲ γενέσθαι· et Dio Cass. 53, 7; 59, 25 et 26. Demosth. p. 172, 7 : Καὶ ὁ δεῖνα εὐδαίμων, εἷς ἢ δύο, ὑπὲρ τὴν πόλιν, i. e. Beatiores quam respublica fert, vel, quam reipublicæ expedit, ut exp. Reisk.] Affertur rursus, Ὑπὲρ ἡμᾶς λίαν ἐστὶ τὸ λεγόμενον, pro Longe majus est quam ut noster sensus assequi possit. Alicubi comparativo ad exprimendam vim præpositionis uti possumus, ut Ὑπὲρ χιόνα λάμπειν, Splendidum esse supra nivem, Nive splendidiorem esse. Sic ap. Herodian. [3, 14, 5] : Ἀλλὰ τὰ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ ἔῤῥωτο ὑπὲρ πάντα νεανίαν, Vegetiora erant quam etc. Alicubi redditur, Supraquam, ut ὑπὲρ λόγον [Xenoph. Mem. 4, 3, 8, in additamento codicis Meermann.], Supraquam dici potest. [Ὑπὲρ τὸ συμφέρον Dio Cass. 57, 2. Ὑπὲρ τὸ προσῆκον 48, 58 extr. Ὑπὲρ τὰ νομισθέντα 78, 22. Ὑπὲρ τὸν νόμον 59, 14. Ὑπὲρ τὸν ἀριθμὸν 37, 46; 49, 16, al.] Quum vero computationi annorum, vel mensium, vel dierum adhibetur, alio etiam modo vis ejus exprimi potest : Ὑπὲρ ἑξήκοντα ἔτη γεγονὼς, Natus supra sexaginta annos s. Ultra, s. Qui annum sexagesimum excessit. [Plato Leg. 2, p. 664, D : Τοὺς ὑπὲρ τριάκοντα ἔτη γεγονότας. Plut. Mor. p. 222, A : Ἦν βεβιωκὼς ὑπὲρ τὰ ὀγδοήκοντα ἔτη. Æschines p. 58, 3 : Ὑπὲρ τριάκοντα ἡμέρας. Herodot. 5, 64 : Ἔπεσον ὑπὲρ τεσσεράκοντα ἄνδρας. Demosth. p. 141, 9 : Οὐ προσήει τῇ πόλει τάλαντα ὑπὲρ τριάκοντα καὶ ἑκατόν. Ὑπὲρ ἥμισυ Xenoph. Cyrop. 3, 3, 47 : Εἰ μὴ ὑπὲρ ἥμισυ αὐτῶν ἔσονται. De tempore Xenoph. Cyrop. 1, 2, 4 : Τοῖς ὑπὲρ τὰ στρατεύσιμα ἔτη γεγονόσι.] Possumus autem hoc verbo uti et in hoc loquendi genere, licet diverso, Ὑπὲρ τὸ ὕδωρ ἐγχεόμενον [τὸ ἐγκεχυμένον] λέγειν, ap. Lucian. Iconibus [Pro imag. c. 29], Aquæ modum in dicendo excedere, s. mensuram, Ultra clepsydræ modum orationem suam protrahere. Alioqui de tempore dictum ὑπὲρ reddi etiam potest Ante. Thuc. 1, [41] : Πρὸς τὸν Αἰγινητῶν ὑπὲρ τὰ Μηδικὰ πόλεμον, cui opp. μετὰ τὰ Μηδικά.

|| Ὑπὲρ, Præter, Contra : ea signif. qua dicimur aliquid Præter decorum facere, vel Contra jus et fas. Hom. Il. Γ, 59 : Ἕκτορ, ἐπεί με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν. [Z, 383, II, 780, P, 321.] Possit tamen fortassis ὑπὲρ hic quoque reddi Ultra, ut sit, Ultra quam decet, Ultra quam jus et æquum postulat. Itidemque ap. eum legitur ὑπὲρ μόρον [quod nunc ubique recte scriptum ὑπέρμορον] et ὑπὲρ μοῖραν [Il. Υ, 336 : Μὴ καὶ ὑπὲρ μοῖραν δόμον Ἄϊδος εἰσαφίκηαι. Orph. Lith. 127.] Apud Apollonium Rh. autem ὑπὲρ μοῖραν quidam interpr. etiam Obstante fato. [Ὑπὲρ ὅρκια, Contra fœdus jurejurando sancitum, Hom. Il. Γ, 299 : Ὁππότεροι πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια πημήνειαν· Δ, 67 : Ἄρξωσι πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια δηλήσασθαι· et ib. 236, 271. Ὑπὲρ θεὸν, Contra dei voluntatem, Il. P, 327 : Πῶς ἂν καὶ ὑπὲρ θεὸν εἰρύσσασθε Ἴλιον; quod cum ὑπὲρ μοῖραν componit Eustath. p. 1108, 31. Huc referendæ glossæ Hesychii, Ὑπέρθεον, ὑπὲρ τὸ θεῖον ἢ τὴν τοῦ θεοῦ γνώμην, Photii et Suidæ, Ὑπέρθεον, ὑπὲρ θεῶν βούλησιν, ex quibus HSt. adjectivum ὑπέρθεον infra posuit. Divisim scribendum esse vidit Schrevelius, etsi loci Homerici ignarus. G. D.] Ceterum ut hic ὑπὲρ exp. παρὰ, sic etiam quum dicitur ὑπὲρ μίαν ἡμέραν : censetur enim idem valere quod παρὰ μίαν ἡμέραν, Tertio quoque die, Alternis diebus. Et ita sonaret ὑπὲρ μίαν ἡμέραν quasi quis diceret, Transcendendo unum diem.

|| Ὑπὲρ pro κατὰ posse accipi putat Eust. [p. 1629, 3], ap. Hom. Od. I, [259] : Ἡμεῖς τοι Τροίηθεν ἀποπλαγχθέντες Ἀχαιοὶ Παντοίοις ἀνέμοισιν ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης. Hic enim ὑπὲρ pro κατὰ posse intelligi existimat, vel certe ἀντιπτωτικῶς pro ὑπὲρ ἄνω. Apud Hom. Il. M, [289] : Τὸ δὲ τεῖχος ὑπὲρ πᾶν δοῦπος ὀρώρει, exp. εἰς τὰ ὕπερθε τοῦ τείχους κτύπος ἦν.

[|| Ὑπὲρ, Propter, cum accus. legebatur Pind. Isthm. 6, 43 : Λαομεδοντίαν ὑπὲρ ἀμπλακίαν· ubi Kayserus recte restituit genitivum Λαομεδοντιᾶν ὑπ. ἀμπλακιᾶν, quem legisse videtur schol., qui exp. τῶν τοῦ Λαομέδοντος ἁμαρτιῶν χάριν.]

|| Ὑπὲρ indicare interdum τὸ ἔξωθεν, et τὸ ἄνωθεν, vide infra ex Plutarcho.

|| Ὑπὲρ invenitur etiam junctum adverbiis quibusdam, ex quibus sunt, ἄνω, ἄγαν, λίαν. Et alicubi conjunctim, alicubi disjunctim scriptum extat, sed ut frequentior, ita etiam melior, meo quidem judicio, scriptura est, quæ ipsum cum adverbio conjungit, præsertim cum ἄνω. Ideoque illam secutus sum supra, in Ἄνω, ubi etiam signif. vide. Apud Eust. tamen, ut alios omittam, legitur Ὑπὲρ ἄνω, p. 1629. Quod autem attinet ad vocem Ὑπεράγαν, nec non ad vocem Ὑπερλίαν, quamvis eadem sit utriusque natura, ut ita dicam, eademque forma utrumque dicatur, invenitur tamen potius conjunctim Ὑπεράγαν quam disjunctim scriptum Ὑπὲρ ἄγαν : ap. Paulum autem contra scriptum Ὑπὲρ λίαν, non Ὑπερλίαν : ideoque illius, non hujus scripturæ mentionem feci in Λίαν. Sonat autem utrumque q. d. Supraquam valde, i. e. Maxime, Vehementissime. [Ejusdem generis esse videatur Ὑπὲρ μᾶλλον, quod Suidas exp. per ἐκ περισσοῦ, addito loco scriptoris ignoti, quem Ælianum esse conjecit Valcken. : Ἦν μὲν ἀπορία καὶ δέος ὑπὲρ μᾶλλον περὶ τοὺς ἀνθρώπους οὐ δυναμένους ἐπινοῆσαι τί ποτέ ἐστι τὸ λειπόμενον. Cum ἐπὶ μᾶλλον et εἰσέτι μᾶλλον comparavit Lobeck. ad Phryn. p. 48. Quæ mihi non videntur similia esse, nec dubito quin Suidas vitiosa deceptus sit scriptura ὑπὲρ μᾶλλον pro ὑστερόβαλλον. G. D.]

[|| Ὑπὲρ, adverbialiter, i. q. πλέον s. μᾶλλον. Paulus Ad Corinth. 2, 11, 23 : Διάκονοι Χριστοῦ εἰσι, παραφρονῶν λαλῶ, ὑπὲρ ἐγώ, Plus ego, i. e. major ego sum. Hesych. : Ὑπέρ· πρόθεσις, πολὺ, πλέον, λίαν. Suidas : Ὑπὲρ, πλέον· καὶ ὁ Ἀπόστολος « ὑπὲρ ἐγώ » ἀντὶ τοῦ πλέον ἐγώ. Schleusn.]

|| Ὑπὲρ interdum invenitur, sicut et aliæ præpp., disjunctum a suo verbo per anastrophen (quam alii aliis nominibus appellant) collocata. Hesiod. Op. [215] : Δίκη δ' ὑπὲρ ὕβριος ἴσχει, pro ὑπερίσχει ὕβριος, Jus injuriam superat, Jus s. Justitia plus pollet quam injuria.

|| Ὑπὲρ in comp. auget, sicut Lat. Per et Quam, cujus usus exemplum habes paulo ante cum adverbiis quoque ἄγαν et λίαν. Atque adeo per se etiam indicare τὸ ἄγαν et τὸ σφοδρὸν, testatur Plutarchus infra. Sed cum verbis nonnullis vim etiam comparativi habet. Habemusque exemplum ap. Aristot. Polit. 4 : Ὑπερτείνει τῷ ποιῷ ἢ λείπεται τῷ ποσῷ, Magis superat qualitate, quam deficiat quantitate. Nisi quis μᾶλλον addi aut certe subaudiri debere dicat, ut et alibi omitti videmus.

|| Ὑπὲρ, poetice pro ὑπὲρ, Super, [apud Epicos in formula ὑπὲρ ἅλα, Hom. Il. Ψ, 227, Ω, 13,] Od. [Γ, 73,] I, [254]: Οἷά τε λῃϊστῆρες ὑπὲρ ἅλα τοί τ' ἀλόωνται. [Δ, 172. Apoll. Rh. 1, 236, 918; 2, 1138; 3, 1072; 4, 299. Orac. ap. Xenoph. Eph. 1, 6.] A

Ὑπέρα, ἡ, Funis quo antennarum cornua transferuntur, tenduntur et laxantur. [Usum horum funium accuratissime explicuit Bœckh. in Introd. ad inscr. naval. p. 154—156.] Sunt enim Suidæ ὑπέραι, ναυτικαὶ σχοῖνοι, αἷς μετάγεται τὸ κέρας. [Similiter schol. Hom. Od. E, 260: Ἐν δ' ὑπέρας τε κάλους τε πόδας τ' ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ. Et Eustath. p. 1534: Ὑπέρας δὲ λέγει σχοινία, οἷς τὸ κέρας μετάγεται, ἢ μᾶλλον σαφέστερον, τὰ ἄνω εἰς ἄκρον τοῦ κέρατος ἑκατέρωθεν δύο σχοινία, οἷς οἱ ναῦται τὸ κέρας μετάγουσιν], afferenti hoc proverbiale ex Hyperide dictum: Ἀφεὶς τὴν ὑπέραν, τὸν πόδα διώκει· quod dici ait ἐπὶ τῶν παριέντων μὲν τὰ σπουδαιότερα, περὶ δὲ τὰ φαῦλα διατριβόντων. Quæ ex Harpocr. desumpta sunt. Rursum Idem ὑπέραν esse dicit itidem τὸ τοῦ κέρατος τοῦ ἱστοῦ σχοινίον, ᾧ ἀνίεταί τε καὶ διατείνεται. [Sic etiam Eustath. l. c. Duo autem in his verbis notanda, ut monet Bœckh. Primum διατείνεται non distendendi significationem hic habet, sed intendendi, pro ἐπιτείνεται vel ἐντείνεται positum. Rectius igitur in Etym. M. p. 778, 11, simplex positum est τείνεται. Deinde subjectum verborum ἀνίεταί τε καὶ διατείνεται est κέρας: quod quum non intellexissent grammatici quidam vel librarii, vel τὸ ἱστίον, ut factum in Lex. rhet. in Bekk. Anecd. p. 312, vel τὸ σχοινίον, ut ap. Phot. et in Etym. M. l. c., addendo sensum plane perverterunt] : subjungens itidem hoc proverb., dicique annotans ἐπὶ τῶν ἃ δεῖ μὲν ἔχειν ἀφιέντων, ἃ δὲ μὴ δεῖ κρατούντων, s. ἐπὶ τῶν τὰ ἀναγκαῖα μὲν παραλιμπανόντων, τὰ περιττὰ δὲ προτιμωμένων : sc. de iis qui omissis seriis ludicra et futilia tractant. [Similiter Eustath. l. c.] Erasmus quoque meminit, sic interpretans, Relicta hypero pedem consectatur. Volunt autem denominari παρὰ τὸ ὑπεράνω εἶναι. [Duas alias, sed non probandas explicationes memorant schol. Homeri l. c. et Eustath.: Οἱ δ' αὐτοὶ (οἱ παλαιοὶ) καὶ ἄλλως ὑπέρας φασὶν ἢ τὰ ἐκ τοῦ ἄκρου τῆς ὀθόνης ἐξημμένα σχοινία, ἢ τοὺς τροχίλους (ap. schol. τροχηλίας). Denique Isidori locum memoramus Orig. 19, 4, 6: « Opifera (Mss. opisfera vel opifora), funes, quæ cornibus dextra sinistraque tenduntur. » Unde sumtum quod in Gloss. Latino-Anglosaxonico legitur, Opisfera stediuline. Recte vero Hemst. in annot. ad Luciani D. mort. 4, 1 (ubi legitur, Ἥλους καὶ καλώδιον ἀφ' οὗ τὴν ὑπέραν ἐποίησας), et Bœckhius l. c. p. 155, nomen illud ex Græco ὑπέρα depravatum esse judicant. || Hesychii gl. Ὑπέραι, σκώληκές τινες, grammatici librariive error est pro Ὑπερα. V. Ὑπερον.] B

[Ὑπεραβέλτερος, ὁ, ἡ, Ultra modum stultus, insipidus. Dem. p. 1178 extr. Termin. feminina Liban. vol. 4, p. 143, 12: Ὑπεραβελτέραν γυναῖκα.]

[Ὑπεράβυσσος, ὁ, ἡ, Profundissimus. Steph. Alex. in Ideleri Phys. Gr. vol. 2, p. 229, 11. G. Dind.]

[Ὑπεράγαθος, ὁ, ἡ, significat eum, qui est Superbonus, plusquam bonus, et est epithetum solius Dei. Dionysius Areop. cap. 2 De divinis nominibus, sect. 4, p. 419, Deum vocat ὑπεράγαθον θεότητα, Supraquam bonam Deitatem. Idem, statim ab initio Mysticæ Theologiæ p. 707, SS. Trinitatem vocat, Τριάδα ὑπερούσιον καὶ ὑπέρθεον καὶ ὑπεράγαθον, Supernaturalem, et supraquam divinam, et supraquam bonam. Suicer. Michael Syngelus in Laudatione Dionysii p. 345 ed. Paris. 1562: Τὸν τῆς πάντα θεωμένης καὶ ἀγαθότητι παντελεῖ πάντα περιθεούσης καὶ συνεχούσης θεότητος, τῆς ἐν τῇ ὑπερουσίῳ καὶ ὑπερθέῳ καὶ ὑπεραγάθῳ Τριάδι προσκυνουμένης καὶ λατρευομένης ὑμνήτορα. « Nicetas Paphlag. Laud. S. Eustathii p. 61, 6. » Boiss. Eustath. Op. p. 153, 70: Τῷ θεῷ τῷ πανσόφῳ καὶ ὑπ. Themist. Or. 1, p. 8, B: Ὑπ. ἀγαθότητα προστίθησιν ἡ διάνοια τῇ πάντων πηγῇ.] C

[Ὑπεραγαθότης, ητος, ἡ, Superbonitas, i. e., Bonitas omnem bonitatem superans. Dionysius Areop. De divinis nominibus 1, 5, p. 382, de Deo: Ἡ τῆς ὑπεραγαθότητος ὕπαρξις (ὑπερύπαρξις legitur in edd. Junt. et Paris. 1542, p. 249, 4 a fin. Boiss.), Bonitatis omnem bonitatem superantis exsistentia. Suicer.] D

[Ὑπεραγάλλομαι, Supra modum gaudeo. Ignatius Epist. 6, p. 130=33. Kall. Zonaras Annal. vol. 2, p. 197.]

Ὑπεράγαμαι, Demiror, Supra modum miror, Vehementer miror. [Pollux 5, 113, : Ἄγαμαι, καὶ τοῦτ', εἰ βούλει, μετὰ τῆς ὑπέρ. Lucian. Dem. enc. 33: Ὑπερηγάμην (Demosthenem) τοῦ φρονήματος.] Suidas: Ὑπεράγασθαι, ὑπερθαυμάζειν. [Idem et Photius: Ὑπερηγάσθην, ὑπερεθαύμασα. Zonar. p. 1783: Ὑπερηγάσθη, ἐθαυμάσθη. Hesych.: Ὑπερηγάσθη, ὑπερεθαυμάσθη. Et, Ὑπεραγασθεὶς, ὑπερθαυμάσας. Tittmann. ad Zonaræ locum, tanquam ad vindicandam lectionem ἐθαυμάσθη, ex Hesych. affert, Ἀγασθεὶς, θαυμασθεὶς, cui glossæ addi possit hæc ejusdem Hesychii, Ἐθάμβησεν, ἐθαυμάσθη, ἐξεπλάγη. Sed ἐθαυμάσθη et θαυμασθεὶς Zonaræ et Hesychii librariis procul dubio debentur. Nam nec ὑπερηγάσθη, nec ἀγασθεὶς usquam ponitur sensu passivo, hoc pro θαυμασθεὶς, illud pro ἐθαυμάσθη. Favor. quidem, in Hesychii glossa Ὑπερηγάσθη, ὑπερεθαυμάσθη, non dubitavit ὑπερεθαύμασεν reponere. Plato Sympos. p. 180, A: Ὅθεν δὴ καὶ ὑπεραγασθέντες οἱ θεοὶ διαφερόντως αὐτὸν ἐτίμησαν. Ælian. V. H. 12, 1, p. 716: Ἀλλ' ἐνταῦθα μὲν ὑπερηγάσθη τὴν εὐγένειαν οὐ Περσικῶς ὁ τοῦ Δαρείου. Philostr. V. Apollon. 2, 17: Ὅτε δὴ καὶ τὸν Οὐαρδάνην τῆς τε φιλανθρωπίας καὶ τῆς ἐπιμελείας ὑπεραγασθῆναί φασι. Eunapius in Vita Iamblichi p. 71: Εἶτα τὸ Κανωβικὸν θαυμάσας τε καὶ ὑπεραγασθεὶς τοῦ Νείλου στόμα. (Suidas s. v. Κῦρος Πανοπολίτης: Εὐδοκία ὑπερηγάσθη τὸν Κῦρον.) Angl. Idem Eunap. p. 62=471; 66=479. Boiss.]

[Ὑπεράγαν, Supra modum. Dixit de hoc adverbio HSt. s. v. Ὑπὲρ in fine, sed nullo allato exemplo. Eurip. Med. 627: Ἔρωτες ὑπὲρ μὲν ἄγαν ἐλθόντες οὐκ εὐδοξίαν οὐδ' ἀρετὰν παρέδωκαν ἀνδράσιν. Maccab. 2, 10, 34: Ὑπεράγαν ἐβλασφήμουν. Strabo 3, p. 147: Ὑπ. λυσιτελῆ. Ælian. N. A. 3, 38: Ἔνθα νοτιώτερος ὁ ἀὴρ ὑπ. 5, 47; 7, 47. Euseb. V. Const. 1, 14. Procop. Hist. p. 561, D. Hesych. s. v. Ὑπερήκρισας, Ὑπερφυῶς, schol. Aristoph. Nub. 291. In libris plerumque sic, rarius divisim scriptum ὑπὲρ ἄγαν. G. Dind.]

Ὑπεραγανακτέω, Supra modum indignor, Vehementer stomachor, vel conqueror. Et ὑπεραγανακτῶ τούτου, pro ἀγανακτῶ ὑπὲρ τούτου. [Plato Rep. 7, p. 535, E: Ἥν ἂν (ψυχὴ) ... ἑτέρων ψευδομένων ὑπεραγανακτῇ. Ælianus V. H. 8, 9: Ὅτε δὴ ἄλλῳ συνώκισε τὴν παῖδα, ὑπεραγαναχτήσας διέφθειρε τὸν Ἀρχέλαον. Josephus p. 452, 15; 482, 38, 494, 34 Huds. Plut. Mor. p. 116, B: Ὁ ἢ αὐτὸς μέλλων ἀποθνήσκειν ἢ τέκνων ἀποθανόντων ὑπεραγανακτῶν. Dio Cass. 77, 21 extr. G. D. Euseb. Hist. eccl. p. 155, D, ὑπερηγανάκτησε. Porphyr. De abst. p. 155, 3 Rhoer.: Ὑπεραγανακτήσαντα τῷ συμβάντι. Hase.]

Ὑπεραγαπάω, idem apud oratores, quod ἀμφαγαπάω, apud poetas. [Vehementer amo. Pollux 5, 113. Demosth. p. 686, 9 (ex eoque Pseudo-Demosth. p. 172, 15): Οὐ χαλκοῦς ἵστασαν (viros de republica bene meritos) οὐδ' ὑπερηγάπων. Aristot. Eth. Nic. 9, 7: Ὑπεραγαπῶσιν οἱ ποιηταὶ τὰ οἰκεῖα ποιήματα.] Herodian. 1, [17, 6]: Ὑπερηγάπα δὲ αὐτὸ ὁ Κόμμοδος. [4, 7, 5: Τούτοις δὲ χαίροντες οἱ βάρβαροι ὑπερηγάπων αὐτόν. Lucian. D. deor. 15, 2: Οὓς μάλιστα ὑπερηγάπησα· Toxar. c. 25; D. meretr. 12: Διέφθειρας αὐτὸν ὑπεραγαπῶσα. Aristænetus Epist. 1, 19: Ὑπερηγάπα δὲ τὸ βρέφος. Plutarch. V. Cimon. c. 9: Διὰ τί τοίνυν τὸ Κίμωνος ὑπερηγάπησαν ἔργον; Joseph. A. J. 12, 4, 6: Ἐλθόντα δ' ὁ πατὴρ ὑπερηγάπησε τοῦ φρονήματος. Dio Cass. 49, 20; 78, 22 princ., aliique recentiores non raro. « Eunap. p. 67=482. » Boiss. Mart. Zenonis Actt. SS. Junii t. 4, p. 477, A: Ὑπερηγάπησε τοῦτον τὸν τρόπον. Diog. Laert. 6, 28: Τοὺς φιλαργύρους ψέγειν μὲν τὸ ἀργύριον, ὑπεραγαπᾶν δέ. Hase.]

[Ὑπεράγιος, ία, ιον, Admodum sanctus, Sanctissimus. Ἡ ὑπεραγία θεοτόκος (Maria virgo) ap. Andr. Cret. p. 115, German. in Dormit. Mariæ init., Eustath. Op. p. 235, 70, aliosque scriptores eccles.]

[Ὑπεραγιότης, ἡ, Sanctitas excellens. Greg. Nyss. t. 2, p. 877, C: Τῆς τοῦ πρωτοτύπου κάλλους ὑπεραγιότητος. Hase.]

[Ὑπέραγνος, ὁ, ἡ, Admodum purus, Purissimus. Julian. p. 178: Οἱ θεοὶ τοῖς ὑπεράγνοις παρακελευόμενοι

τῶν θεουργῶν κατεπαγγέλλονται. Wakef. Ὑπεραγνότατος, Andr. Cret. p. 42 (?). Kall. Eustath. Opusc. p. 153, 1, Inscriptio Christi patientis in cod. Romano ap. Osann. : Προλογίζει ἡ ὑπ. μήτηρ ... Ἰησοῦ Χριστοῦ. G. D. Pseudo-Chrys. t. 10, p. 928, C : Τὴν ὑπ. δέσποιναν. Hase. Georg. Acropol. Hist. c. 88. Boiss.]

[Ὑπεράγνωστος, ὁ, ἡ, Superignotus, Supra quam indemonstrabilis. Dionys. Areop. De div. nom. 2, 4, p. 418 : Τῆς ὑπεραρρήτου καὶ ὑπ. μονιμότητος· 1, 4, p. 382 : Τῆς ὑπ. καὶ ὑπερφανοῦς ἀγαθότητος· 707 : Ἡ τῶν μυστικῶν λογίων ὑπ. καὶ ὑπερφανὴς καὶ ἀκροτάτη κορυφή. Suicer. Idem De myst. theol. c. 1 init. Greg. Thessal. in Matthæi Lect. Mosq. 2, p. 23. Boiss. Thalassius Centur. p. 1182, E : Ἄκρα δὲ γνῶσις τῷ ὑπ. παρίστησιν. Hase. || Adverb. Ὑπεραγνώστως, Andr. Cret. p. 135.]

[Ὑπεραγοναστὰς, εἱμαρμένας κρόκας, οἷον ὑπερστήμονας, gl. corrupta Hesychii.]

Ὑπεράγοντως, q. d. Exuperanter, Supra modum. [Macc. 2, 7, 20 : Ὑπ. θαυμαστή. Hesych. : Ἐσχάτως, ὑπεραγόντως, ἄκρως. Ὑπερδεᾶ, ὑπεραγόντως (male ὑπερδεόντως ap. Apollon. Lex. Hom.) ἐνδεᾶ, ἢ ἐλάσσονα κατὰ δύναμιν. Ὑπερφυῶς, ὑπεραγόντως.]

Ὑπεράγορεύω τινὸς, Loquor pro aliquo, in defensionem alicujus, Patrocinor alicui. Aristot. OEcon. 2, [c. 20]: Καὶ συναγαγὼν ἐκκλησίαν, πολλὰ τοῦ κεκομμένου νομίσματος ὑπερεῖπεν. Hic enim aoristus thema illud mutuatur. [Imperf. Synes. De prov. p. 43, 19 Krabing. : Πόλεις ὧν ὑπερηγόρει. Hase.]

[Ὑπεραγρυπνέω, Vigilo pro. Ælian. N. A. 8, 25 : Ὑπεραγρυπνῶν αὐτοῦ. Eustath. p. 119, 13 : Ὑπ. τῶν ἄλλων. Scott. Anon. Vita Chrys. t. 8, p. 337, 36 : Τῶν ψυχῶν ὑπ. Hase.]

Ὑπέραγχος, Superbus, ὑπερήφανος, Hesych. Sed aliam scripturam illius vocabuli poscit ea sedes, quam ap. eum juxta seriem alphabeticam habet. [Cui aptum est ὑπέραυχος, quod conjecit Perger.]

Ὑπεράγω, [Eveho. Appian. Civ. 4, 92 : Ἡ ἀντίδοσις ... τήν τε ἡγεμονίαν ἐς εὐδαιμονίαν ἄκραν ὑπερήγαγε καὶ τοὺς ἀξίους ἐτίμησε. ||] Exupero, Excello. [Hesych. : Ὑπεράγον, διαφέρον (ὑπεραῖρον add. Cyrill.). Glossa, ut videtur, sumta ex Maccab. 1, 6, 43 : Καὶ ἦν ὑπεράγον πάντα τὰ θηρία. Sirac. 33, 27 : Ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις σου γίνου ὑπεράγων.] Suid. ὑπεράγοντα exp. ὑπερέχοντα in quodam quem affert loco [Τὸν δὲ ὑψηλὸν ἡλικίᾳ ὄντα, καὶ ὑπεράγοντα τὸν Ἐπίσκοπον, τὴν βλάβην τῇ κεφαλῇ δέξασθαι]. Quæ expositio convenit et isti Athenæi loco : Ζῶα ὑπεράγοντα τῷ μεγέθει. [5, p. 202, D : Θηρία ὑπεράγοντα τοῖς μεγέθεσι. Diodor. 5, 17 : Ἡμιόνους ὑπεράγοντας ταῖς ῥώμαις· 17, 26 : Τοὺς ταῖς ἀνδραγαθίαις ὑπεράγοντας· 13, 5 : Κακοπάθειαν ὑπεράγουσαν· ib. 6 : Ἀνδριάντων ὑπεράγων ἀριθμός. Cum genit. personæ Polyb. 11, 13, 5 : Τὰ ξενικὰ ... τῶν μισθοφορούντων εἰκὸς ὑπεράγειν καὶ διαφέρειν. Diodor. 3, 34 : Τοῖς δὲ ὀδοῦσι πάντων ὑπεράγει· 4, 37 : Ῥώμῃ πολὺ τῶν ... ἡρώων ὑπεράγοντα. Stob. Ecl. phys. 2, 7, vol. 2, p. 148 : Εὐφυΐαν ψυχῆς ... ὑπεράγειν τῆς τοῦ σώματος εὐφυΐας. Cum accus. Diodor. 3, 44 : Τῇ εὐχρηστίᾳ πολὺ τοὺς ἄλλους ὑπεράγων. Joseph. A. J. 15, 7, 6 : Κάλλει ... ταύτην ὑπερῆγεν.]

[Ὑπεραγωνιάω, Ultra modum trepido. Plato Euthyd. p. 300, C : Καί μοι ἐδόκει ὑπεραγωνιᾶν ... διὰ τὰ παιδικά. Demosth. p. 1410, 4 : Ὁρῶν αὐτῶν ἐνίους καὶ μηδενὸς δεινοῦ παρόντος ὑπερηγωνιακότας. Joseph. A. J. 16, 4, 1 : Ὑπεραγωνιῶν αὐτοῦ. Heliodor. 2, 18, p. 75; Hierocl. p. 152 ed. Lond. « Greg. Naz. t. 1, p. 307, A : Ἃις εὐνουστάτων ἐμοὶ, καὶ φιλτάτων, καὶ ὑπεραγωνιώντων. » Hase.]

Ὑπεραγωνίζομαι, cum gen., ut ὑπεραγωνίζομαι τῆς πόλεως, Pugno pro civitate, vel Propugno. [Appian. Civ. 1, 96 : Ὑπερηγωνίζοντο αὐτοῦ καὶ μεταστάντος. Themist. Or. 2, p. 37, A : Ποταμὸς ... ὑπεραγωνίζεται καὶ διαμάχεται ὑπὲρ βασιλέως τῷ Ξέρξου ἐκγόνῳ. Schol. Oppian. Hal. 1, 37, Γαίης ὕπερ ἀθλεύουσιν exp. ὑπεραγωνίζονται. « Eunap., ut putant, ap. Suid. s. v. Εὐτόκιος, t. 1, col. 1531, D Gaisf. : Ὁ Κρατερὸς ὑπεραγωνίζεται τοῦ Εὐτοκίου. Joseph. B. Jud. 2, 12, 7 : Ἐκθύμως ὑπεραγωνιζόμενος Ἰουδαίων. Hase.

[Ὑπεραγωνιστὴς, ὁ, Propugnator, Qui pro alio pugnat. Cyrill. Hieros. Cat. 16, 9, p. 185. Kall.]

[Ὑπεραείρω i. q. ὑπεραίρω. Agathias Anth. Pal. 5, 299 : Ἡ δ' ὑπερηέρθη.]

[Ὑπεραέριος, ὁ, ἡ, q. d. Superaerius. Anon. Cat. in Psalm. t. 1, p. 567, 36. Didym. ib. p. 578, 37, de Deo pluviæ effectore : Τὸ ὕδωρ ὑπεραέριον ποιεῖ. Hase.]

Ὑπερᾱὴς, ὁ, ἡ, Desuper fluens. [Vehementer spirans. De turbine desuper ingruente Hesych. : Ὑπεραεῖ (ὑπεράει codex Apollon. et Hesychii), ὑπεράγοντι (ὑπεράοντι Heyn. ad Hom. vol. 6, p. 170) κατὰ τὴν πνοήν. Hom. Il. Λ, 297 : Ἐν δ' ἔπεσ' ὑσμίνῃ, ὑπεραεῖ ἶσος ἀέλλῃ· ubi Herodiani de accentu observatio excerpta est ab scholiasta.]

[Ὑπεραθετέω, Despicio. Aq. Psalm. 88, 39.]

[Ὑπεραθλέω, Certo pro aliquo, Propugno. Jo. Chrysost. ap. Phot. Bibl. p. 518, 2. Carmen de St. Theodoro 25, p. 18 ed. Wernsd. : Ὡς ὑπεραθλῶν εὐσεβῶν θεσπισμάτων. G. D. Const. Acrop. Enc. Theodosiæ Actt. SS. Maii t. 7, p. 84, F, ὑπεραθλήσασαι. Id. ib. p. 78, E, τῶν ὑπεραθλησάντων αὐτοῦ. Phot. Epist. p. 252, 30 : Τῶν τῆς ἀληθείας ὑπερηθληκότων. Achmes Onirocr. p. 11, 34 : Ὑπεραθλεῖν τοῦ θείου ὀνόματος. Hase.]

[Ὑπεραιδέομαι, Nimium revereor. Apoll. Rh. 3, 978 : Τῷ μὴ μελίην ὑπεραίδεο, κούρη.]

[Ὑπεραιμόω, Sanguine abundo. Xenoph. De re eq. 4, 2 : Σῶμα (equi) ὑπεραιμοῦν. Libri ὑπερεμοῦν, quod correxit Camerarius. Conf. Ὑπεραίμωσις.]

Ὑπεραίμωσις, εως, ἡ, Nimia sanguinis abundantia. Afferuntur ex Polluce [1, 209] κριθίασις et ὑπεραίμωσις de equi morbis. [Vide præc. voc.]

Ὑπεραινετὸς, ἡ, ὸν, Supra modum laudabilis. [Cant trium puer. 22 : Αἰνετὸς καὶ ὑπ.]

[Ὑπεραινέω, Supra modum laudo. Anon. Vita Chrys. t. 8, p. 317, 29 : Ὑπερήνει καὶ ἐξεθείαζεν. Hase.]

[Ὑπεραιόλιος, ὁ, ἡ, Hyperæolius. Anon. De musica p. 37, 1 : Οἱ δὲ αὐληταὶ (ἁρμόζονται τρόποις) ἑπτά· ὑπεραιολίῳ, ὑπεριαστίῳ, κτλ.· conf. Bellermann. ib. p. 4 et 43, qui hunc sonum inter Hyperphrygium et Hyperlydium collocat. Hase.]

Ὑπεραίρω, Extollo [Gl.] vel Effero supra. [Plato Phædr. p. 248, A : Ὑπερῆρεν εἰς τὸν ἔξω τόπον τὴν ἡνιόχου κεφαλήν. Oppian. Cyn. 2, 243 : Λευκὸς δ' ὑπερῆρεν ὀδόντας. Aretæus p. 83, 26 : Μελίκρητον ... μυστίλῃ μακρῇ ὑπεραίροντα ὑπὲρ τῆς ἀρτηρίης ἐς τὸν στόμαχον ἐγχέειν.] Interdum autem simpliciter Extollo s. Effero, vacante præpos. ὑπὲρ, ut quum dicit Lucian. ὑπερῄρκασιν ὑπὲρ, in dialogo qui inscribitur Ἔρωτες, circa finem [c. 54]: Καὶ ὅσοι τὴν φιλοσοφίας ὀφρῦν ὑπὲρ αὐτοὺς τοὺς κροτάφους ὑπερήρκασι. || Ὑπεραίρω, Excedo, Supergredior, Antecello, cum accus., et interdum etiam cum gen. [Demosth. p. 301, 25 : Σὺ τοσοῦτον ὑπερῆρες τοὺς ἄλλους ῥώμῃ καὶ τόλμῃ· 798, 8 : Τοσοῦτον ὑπερῆρκε πάντας ἀνθρώπους πονηρίᾳ. « Polyb. 16, 32, 1 : Ἡ τῶν Ἀβυδηνῶν τόλμα ὑπερῆρκε τὴν Φωκικὴν ἀπόνοιαν. Τὰ ὑπεραίροντα τὴν κοινὴν συνήθειαν, Quæ superant, excedunt communem consuetudinem, 15, 16, 1; 27, 16, 2. » Schweigh. Id. 12, 13, 9 : Βουλόμενος τῇ μεγαλουργίᾳ ὑπεραῖραι τὸν Παῦλον. Diodor. 4, 76 : Φύσει πολὺ τοὺς ἄλλους ὑπεραίρων (ubi libri multi ὑπερβαίνων ex gloss.)· et similia 2, 23; 11, 71. Frequens apud Pausan., ut 7, 12, 2; 7, 17, 3; 7, 19, 2; 8, 24, 5; 8, 26, 2; 10, 17, 12; 10, 20, 7. Eidem 8, 32, 5 : Ἀνάκειται αὐτόθι καὶ ὀστᾶ ὑπερήκοντα ἢ ὡς ἀνθρώπου δοκεῖν, Wyttenb. (Ind. in Plutarch. p. 1582) et Porsonus recte restituerunt ὑπερῃρκότα. Simile vitium ex Philostr. p. 723 infra notabimus. Philostr. p. 693 : Ὀρφέα ἐν πολλοῖς ... ὑπερῆρε.] Aristot. Polit. 2, [c. 7] : Ἐὰν γὰρ ὑπεραίρῃ τὸ τῆς οὐσίας μέγεθος δ τῶν τέκνων ἀριθμὸς, ἀνάγκη τόν γε νόμον λύεσθαι. Plutarch. Lycurgo [c. 31] : Ὑπερῆρε τῇ δόξῃ τοὺς πάντας. Sic etiam dixit Aristides : Ὡς θ' ὑπερῆρεν αὐτὴν τοσοῦτον ἡ πόλις ὅσον περ προτοῦ τοὺς ἄλλους. [Idem vol. 1, p. 215, 16. || De hostibus superandis Pseudo-Demosth. p. 1395, 23 : Ὑπερῆρεν ὁ τῶν ἐναντίων ἡγεμὼν τοὺς ἐπὶ τούτῳ ταχθέντας. || De modo excedendo Æsch. Ag. 786 : Μήθ' ὑπεράρας μήθ' ὑποκάμψας καιρὸν χάριτος.] Theophr. autem [H. Pl. 4, 8, 10] τὸ ὑπεραῖρον τὸ ὕδωρ dixit, Quod excedit aquam, i. e. Quod extat supra aquam : Ἅμα δὲ τῷ ἡλίῳ φανερὸν ὑπὲρ τοῦ ὕδατος εἶναι καὶ ἀνοίγειν τὸ ἄνθος, συχνὸν δὲ τὸ ὑπεραῖρον εἶναι τὸ ὕδωρ. [Id. C. Pl.

5, 14, 9,: Ἐὰν τὸ στάσιμον ὕδωρ ὑπεραίρῃ τὸ μέγεθος τοῦ δένδρου· H. Pl. 4, 6, 8 : Τὸ δὲ ὅλον μέγεθος ἀμφοτέρων (τῆς ἐλάτης καὶ τῆς δρυὸς) ὡς πυγωνιαῖον ἢ μικρὸν ὑπεραῖρον. De aqua torrente terminos suos excedente Demosth. p. 1274, 20 : Εἰς τὰ χωρία ὑπεραίρειν (τὸ ὕδωρ) ἐστὶν ἀναγκαῖον ἤδη.] Interdum cum accus. pro Supero in propria signif. sumpto, ut dicitur Superare montes, et Superare viam saltu, ut ap. Xenoph. [Hipparch. 8, 3] : Τειχία ὑπεραίρειν καὶ ἐπ' ὄχθους ἀνάλλεσθαι. [Ὑπ., Superare, trajicere, montem, ut τὰς Ἄλπεις Polyb. 2, 23, 1; 3, 47, 5; mare, τὸ πέλαγος, 1, 28, 1; 1, 47, 2; promontorium superare, circumvehi, 1, 54, 7; et superato promontorio ulterius provehi, trajicere, ut, Κάμψαντες τὸν Πάχυνον ὑπερῆραν εἰς Ἔκνομον, 1, 25, 8. In re tactica ὑπεράρας τὸ λαιὸν τῶν πολεμίων νεῶν, Circumductis navibus suis circa lævum cornu hostium, 1, 50, 6. Et in pedestri pugna τοὺς κατὰ κέρας ὑπεραίρειν, Cornua hostium superare, ut a latere eos aggrediaris, 11, 14, 6. Id. 3, 73, 7 : Ὑπεραίροντες τοὺς προτεταγμένους τῶν ἰδίων καὶ πρὸς τὰ κέρατα προπίπτοντες τοῖς Ῥωμαίοις· 5, 23, 3 : Τοῖς δ' Ἰλλυριοῖς ὑπεράρας ἐκ πλαγίων ἐποιεῖτο τὴν ἔφοδον, Circumductis Illyriis (circa peltastas suos) a latere invasit hostem. Adde 5, 85, 3; 11, 1, 7. Schweigh.] Genitivo etiam interdum jungitur ὑπεραίρω, uti dixi, pro Excedo, [Superior sum,] etc. [Plato Leg. 4, p. 717, D : Μήθ' ὑπεραίροντα τῶν εἰθισμένων ὄγκων (τὸν εἰθισμένον ὄγκον apud Stobæum) μήτ' ἐλλείποντα. Sext. Emp. p. 587 : Εἰ δὲ μεγαλοψυχίαν ἔχει, ἐπιστήμην ἔχει ποιοῦσαν ὑπεραίρειν τῶν συμβαινόντων.] Sic Pausan. [2, 27, 5] : Τὰ μὲν γὰρ Ῥωμαίων θέατρα πολὺ δή τι καὶ ὑπερῆρε τῶν πανταχοῦ τῷ κόσμῳ. Eandem constr. ei dedit et Theophr. alicubi. [H. Pl. 6, 6, 4 : Τὰ μὲν πλεῖστα πεντάφυλλα ... δωδεκάφυλλα ... εἰκοσίφυλλα, τὰ δ' ἔτι πολλῷ πλεῖον ὑπεραίροντα. Diodor. 16, 24 : Πύργους κατασκευάσας ὑπεραίροντας πολὺ τῶν κατὰ τὴν Ἠέρινθον πύργων· 20, 91 : Μηχανὴν τὴν καλουμένην ἑλέπολιν ὑπεραίρουσαν πολὺ τῷ μεγέθει τῶν πρὸ αὐτῆς γενομένων. Dio Cass. 75, 13 : Ὑπεραίρει (τὸ ὄρος) πολὺ πλεῖστον ἁπάντων ὀρῶν. Philostr. p. 723 : Ἡ δὲ ἑτέρα ὀφρὺς ὑπερῆρε τοῦ ὄμματος (ubi cod. Paris. ὑπερῆκε addito tamen γρ. ὑπερῆρε. Quam ὀφρὺν ἐγειρομένην, oppositam καθειμένῃ, dixit anon. ap. Boiss. ad Marin. p. 130). Id. p. 746 : Μικρὸν τῆς γῆς ὑπεραίροντες.] Quidam autem grammatici annotarunt hanc solam habere construct., quum ponitur pro προέχειν et προφέρειν. Interdum sine casu ponitur ὑπεραίρων, sicut ὑπερβάλλων, pro Supramodum magno, ut ὑπεραίρουσα ἁμαρτία apud Gregor. [Theophr. C. Pl. 2, 7, 3 : Ἀεὶ δὲ κατὰ τὸ ὑπεραῖρον ἡ ὄρεξις· 6, 16, 7 : Ἐὰν ὑπεραίρῃ θάτερον· et De sensu et sensib. § 3, ubi præcedit eadem signif. τὸ ὑπερβάλλον. De vent. § 27 : Γίνεται ἀνάκλασις τῶν ἀνέμων ... ὅταν ὑψηλοτέροις τόποις προσπνεύσαντες ὑπεραῖραι μὴ δύνωνται. Cum ἐν Dio Cass. 37, 8 : Τοσοῦτον ἐν τούτοις ὑπερῆρεν· et 69, 3. Τὸ ὑπεραῖρον, Excessus, Quod supra modum est, Polyb. 16, 12, 9.]

‖ Ὑπεραίρω, de navigantibus dictum, sicut καταίρω. Polyb. 1 : Ἄννων τὸ πέλαγος ὑπεράρας ἐνέβαλε ταῖς τῶν τριαρίων ναυσὶ, Superato pelago. [V. exempla supra apposita. Cum genit. Philostr. p. 114 : Ἑρμάτων τε ὑπεραῖραι τὸ σκάφος· 306 : Οἱ τέχνῃ τοῦ ῥοθίου ὑπεραίροντες.] Hanc autem Superandi signif. habet et in alio usu, ut modo dictum est.

‖ Ὑπεραίρομαι, Exuperor, Superor, eo sensu quo dicitur aliquid magnitudine superari ab alio pro Minus esse. Gregor. : Καὶ τὴν ὑπεραίρουσαν ἡμῶν ἁμαρτίαν κάτω βάλλειν ὑπεραιρομένην τῷ κρείττονι. Ab Hesych. autem ὑπεραίρεται exp. ὑψοῦται. [Et Ὑπερῆρτο, κατεξανίστατο.] At D. Paulus ὑπεραίρεσθαι ponit pro Seipsum extollere s. efferre, Ad Thess. 2, 4 : Ὁ ἀντικείμενος καὶ ὑπεραιρόμενος ἐπὶ πᾶν τὸ λεγόμενον θεὸν ἢ σέβασμα. Vetus interpres vertit, Qui extollitur. Et 2 Cor. 12, 7 : Καὶ τῇ ὑπερβολῇ τῶν ἀποκαλύψεων ἵνα μὴ ὑπεραίρωμαι, Ne me efferam, vel Ne me extollam. Nec enim videtur necesse addere Supramodum, aut aliquid hujusmodi, ne videatur concedi illi se efferre, sed non supra modum. [Anon. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 632, 16 : Πάντων ὑπεραιρόμενοι. Aristæn. 1, 17 : Ἐρῶσα καρτερεῖ, ὑπεραίρεται πόθου μένη.]

[Ὑπεραίρων, December mensis appellatus sub Commodo, quem constanter hoc nomine usum esse refert Dio Cassius 72, 15, ὡς πάντας ἀνθρώπους καθ' ὑπερβολὴν νικῶντα· ubi v. quæ Reimarus ex Lampridio (qui *Calendas Exsuperatorias* dixit c. 11) et aliunde attulit.]

[Ὑπεραίσιος, ὁ, ἡ.] Ὑπεραίσιον, Quod est ὑπὲρ τὴν αἶσαν. Vide Αἶσα. [Annotarunt gramm. in Bekk. An. p. 359, 32, et qui per ὑπέρμετρον exp. Etym. M. p. 39, 21. Ὑπὲρ αἶσαν dixit Homerus.]

Ὑπέραισχρος, ὁ, ἡ, Supramodum turpis, s. Fœdus, ap. Xenoph. [Cyrop. 2, 2, 28. Plut. Mor. p. 632, A. « Phot. Epist. p. 39, 10 : Ὑπ. καὶ μιαρόν. » Hase.]

Ὑπεραισχύνομαι, Supramodum verecundor. [Admodum me pudet. Æschin. p. 5, 21 : Ὑπεραισχυνθέντες ἐπὶ τῷ πράγματι· 75, 9 : Ὑπεραισχυνθέντες οἱ ἐν Θήβαις ἄρχοντες, μὴ δόξωσιν ὡς ἀληθῶς εἶναι προδόται. Cum genit. Eustath. Opusc. p. 162, 40 : Τῶν ὑβριστῶν ὑπεραισχυνόμενοι.]

[Ὑπεραίχμη, ἡ, nomen navis Atticæ in inscr. navali 2, 47, et 4, b, 38.]

Ὑπεραιωρέω, Superextendo, Superappendo. Ap. Diosc. ὑπεραιωρούμενον redditur Superexpassum. [Herodot. 4, 103 : Τῆς οἰκίης ὑπεραιωρέεσθαι, In sublimi suspensum vel erectum eminere, quod ibidem paullo ante dixerat ὑπὲρ τῆς οἰκίης ὑπερέχειν. Schweigh. Aretæus p. 120, 8 : Ὑπεραιωρεῦντα τὴν κεφαλήν. « Ὑπεραιωρεῖσθαι, Elevari, Suspendi, Attolli significat, et de ossibus dicitur, quæ dum in diversa diducuntur aut per vim extenduntur, paullum inter se recesserunt (ut loquitur Celsus), neque inter se hærent, sed veluti sublimia suspenduntur. Hippocrates p. 761, G : Ὑπεραιωρέεται γὰρ ἐς ἰθυωρίην ὑπὲρ τῆς ἀρχαίης ἕδρης. Quod de articulo dicitur, velut dixit Celsus 8, 16, membrum in diversas partes extendere donec spatium inter ossa liberum sit. » Foes. Hippocr. t. 4, p. 302, 9 : Οὕτως ἅμα μὲν ἡ κατάτασις ὑπεραιωρέοι ἂν τὴν κεφαλὴν τοῦ μηροῦ ὑπὲρ τῆς κοτύλης. Littré : *De la sorte, d'un côté, par l'extension, la tête du fémur viendra flotter en avant de la cavité cotyloïde.* Conf. ib. p. 292, 1, et 294, 2 : Ἦν μὲν ὑπεραιωρηθῇ οὕτως. Inf. Euseb. Præp. ev. p. 391, D : Ἠκονημένον ὑπεραιωρηθῆναι πέλεκυν. Hase. Plutarch. V. Marcelli c. 15 : Ταῖς ναυσὶν ἀπὸ τῶν τειχῶν ἄφνω ὑπεραιωρούμεναι κεραῖαι· Mor. p. 170, B : Λίθον ὑπεραιωρούμενον, ex emend. Reiskii pro ὑπαιωρούμενον. Sic ὑπεραιωρουμένην πέλεκυν Philo vol. 2, p. 640. Προνομαίας ὑπεραιωρουμένας Lucian. Zeux. c. 10. Id. Dial. mar. 14, 3 : Ὑπεραιωρηθεὶς ὁ νεανίσκος πρόκωπον ἔχων τὴν ἅρπην. ‖ « In re navali, Herodot. 6, 116 : Τῆσι νηυσὶ ὑπεραιωρηθέντες Φαλήρου, Postquam navibus in alto supra Phalerum fluctuassent, agitati fuissent. » Schweigh. Et Plutarch. Mor. p. 862, E. ‖ Ὑπερεωρήσας per ε scriptum ap. Arrian. Tact. 2, p. 33.]

[Ὑπεραιώρησις, εως, ἡ, Suspensio. Hippocr. p. 795, C : Ἐξ ὑπεραιωρήσιος ἐμβάλλονται, In sublime elevando. Et p. 851, B.]

Ὑπερακμάζω, quo Myro Prienensis ap. Athen. utitur 14, [p. 657, D] : Εἴ τινες ὑπερακμάζοιεν τὴν οἰκετικὴν ἐπιφάνειαν, i. e., ut opinor, Siqui vegetiores essent quam pro servili forma. Vel, Siqui vigorem quendam præ se ferrent majorem quam qui in servis soleat conspici, ut sit pro ἀκμάζοιεν ὑπὲρ τὴν οἰκετικὴν ἐπιφάνειαν. [Epiphan. t. 1, p. 510, B : Ὑπερακμάζουσαι περιέπιπτον πορνείᾳ, Maturam ætatem prætergressæ. Hase. Ὑπέρακμος per ὑπερακμάσας exp. Cyrillus Lex.]

Ὑπέρακμος, ὁ, ἡ, Ætatis florem egressus, vel Qui excessit æt. etc. Ætatem vegetam egressus, ὑπεκδραμὼν [recte ὑπερδραμὼν codex Leid., Photius et Cyrillus] τὴν ὥραν, inquit [Photius et] Suid. [Exoletus, Gl.] Paulus 1 Ad Cor. 7, 36 : Εἰ δέ τις ἀσχημονεῖν ἐπὶ τὴν παρθένον αὐτοῦ νομίζει, ἐὰν ᾖ ὑπέρακμος, ubi vet. Interpr. ἐὰν ᾖ ὑπέρακμος reddit Quod sit superadulta : Erasm., Si prætereat nubendi tempus : ut videlicet dicatur ὑπέρακμος Quæ sit non matura viro, ut loquitur Virg., sed plusquam matura, ut ἀκμὴ hoc in composito sit Tempus illud, quo nuptiæ contrahi solent, aut certe debent : quod esse scimus in ætatis flore. [Const. Manass. Chron. 3330, cum ἔξωρος et τριγέρων. Boiss. Eustath. p. 937, 37 : Ὑπερβὰς μὲν τὸν ἀκμαῖον, παραγγείλας δὲ καὶ εἰς ὑπέρακμον· 1915, 2 : Ἀκολασταί-

νοντες ὑπέραχμα. Hemst. Eustath. Opusc. p. 203, 50 : Ἐκ παιδὸς μέχρι καὶ εἰς τὸ ὑπ. G. D. Ὑπέραχμα adverbialiter Eust. Od. p. 1915, 20. Boiss.]

Ὑπερακοντίζω, ad verbum, Supra jaculor, s. Ultra, aut Ulterius. Sed frequentius est in metaph. signif., pro Supero, quemadmodum videlicet qui ulterius jaculatur quam adversarius, eum jaculatione superat. Exponi etiam potest Antecello. Aristoph. Av [363] : Ὑπερακοντίζεις σύ γ' ἤδη Νικίαν ταῖς μηχαναῖς. Citatur ex Ejusdem Pl. [666] : Τοὺς βλέποντας ὑπερηκόντισεν. Sic usus est et Chrysost. : Τοὺς πολλοὺς στατῆρας καταβαλόντας ὑπερακοντίσαι τῷ πλούτῳ τῆς γνώμης. [Id. in Or. in laudem Pauli p. 26 ed. Valck. : Καὶ τοῦτον ἐκ πολλοῦ τοῦ περιόντος ὑπερηκόντισε· ubi Valck. : « Verbum hoc ab Aristophane adhibitum frequentavit Joann. Chrys. Euseb. Præp. evang. p. 68, C : Ποίαν οὐχ ὑπερηκόντισεν ὑπερβολὴν ἀσεβείας; In schol. ad Aristoph. Pl. 178 tyrannus memoratur Βούσιριν ὑπερηκοντικώς. Πολυμαθείᾳ πάντας ὑπερηκοντικότες sunt ap. Athen. 1, p. 4, C; cujus conf. 6, p. 225, A; 7, p. 295, F. (Add. 4, p. 168, D.) Comparat hoc verbum J. F. Gronovius cum lectione codicum apud Livium 38, 58 : « P. Africanum tantum paternas superjecisse laudes », ubi *superavisse* est in edd. » Lucian. Adv. ind. c. 14 : Αὐτόν σε ὑπερηκόντισε τῇ ἀναιδείᾳ. Eustath. p. 125, 30 : Ὑπ. ἀλλήλους. Alia recentiorum exx. v. ap. Boiss. ad Planud. Ovid. Metam. p. 149, et Anecd. vol. 1, p. 340; vol. 2, p. 275; vol. 5, p. 491.] || Ὑπερακοντίζομαι, eadem signif. metaph. ex Alex. Aphrod. [Probl. 2, princip.] citatur cum gen. : Τὸ Ἀσκληπιοῦ δῶρον πασῶν τῶν κατὰ τὸν βίον χρειῶν ὑπερηκοντίσθη κατὰ τὴν ἀξίαν.

[Ὑπερακούω. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 69, 24 : Ὑπερακήκοα· οἷον ἄκρως ἀκήκοα.]

[Ὑπερακράτως vitiose pro ὑπεράκρως, quod v.]

Ὑπερακρῐβής, ό, ή, Supramodum exactus, Exactus plusquam necesse sit. [Lucian. Hermot. c. 54.]

Ὑπερακρίζω, a Xenoph. etiam usurpatur pro Per summum evado, Supero, inquit Bud., citans ex illius Hipparchico [6, 5] : Καὶ τάφρους ἀσφαλῶς περᾶν, καὶ τὰ τείχη ὑπερακρίζειν, καὶ ἀπ' ὄχθων καταίρειν. [Pollux 1, 196 : Τειχίον ὑπερακρίσαι.] Qua signif. alibi dicit τειχία ὑπεραίρειν καὶ ἐπ' ὄχθους ἀνάλλεσθαι. In VV. LL. citatur ex Eurip. [Suppl. 988] ὑπερακρίζει δόμων, pro Ædibus imminet desuper. [Hesych. : Ὑπερήκρισας, ὑπεράγαν ἐπήδησας.]

Ὑπεράκρια, τὰ, Montium cacumina. Herodot. [6, 20] : Οἱ μὲν εἶχον τὰ περὶ τὴν πόλιν καὶ τὸ πεδίον· τὰ δ' ὑπεράκρια ἔδοσαν Καρσί. Qui locus ab Eustath. [p. 1636, 54] affertur, postquam dixit Herodotum pro ἄκριας dicere ἄκρια neutro genere, quum tamen hic sit ὑπεράκρια. [|| Ὑπεράκριοι, οἱ, incolæ montanæ partis Atticæ, ap. Herodot. 1, 59 (ubi oppositi sunt τοῖς παράλοις et τοῖς ἐκ τοῦ πεδίου, litoralibus campestribusque) et Dionys. A. R. 1, 13, et Lex. rhet. in Bekk. Anecd. p. 253, 4. In περάκριοι corruptum in schol. ad Demosth. p. 561, 16, ubi Ὑπεράκριοι restituit Meierus. Ab aliis Διάκριοι dicuntur : v. Διακρία.]

[Ὑπέρακρος, ό, ή, Summus. Ælian. N. A. 14, 16 : Τῶν λόφων τῶν ὑπ. || Adv. Ὑπεράκρως. Pseudo-Demosth. p. 1415, 1 : Ὑπ. ζῆν προῃρημένον, de Alcibiade in omni re modum excedere affectante. Ubi libri partim ὑπερακράτως.]

[Ὑπεραλγεινὸς, ὴ, ὸν, Doloris plenissimus. Aristid. vol. 1, p. 305, 9 : Πάντα αἵματι ἐπέφυρτο καὶ γίγνομαι ὑπεραλγεινός. Libri tres ὑπεργεινός.]

Ὑπεραλγέω Perdoleo, Supramodum doleo; quo videtur modo accepisse Aristot., inquit Bud., Rhet. 2, [c. 8, 2] : Καὶ τῷ ὑπεραλγεῖν ἐπ' ἀλγοῦντι, κόλακος σημεῖόν ἐστι. [Eurip. Med. 118 : Τέκνα, μή τι πάθηθ' ὡς ὑπεραλγῶ. Adjecto accus. Heracl. 620 : Μηδ' ὑπεράλγει φροντίδα λύπᾳ. Achill. Tat. 8, 1 : Ὑπεραλγήσας τὴν ψυχήν. Ælian. N. A. 2, 43 : Εἰ ἡ γυνὴ ἀπέλθοι ... ὁ δὲ ὑπεραλγεῖ, ubi var. lect. ὑπαλγεῖ.] Frequentius autem poni existimo in altera signif., videlicet ὑπεραλγεῖν τινος pro Vicem alicujus dolere, q. d. Pro aliquo dolere. [Soph. Ant. 630 : Ἀπάτας λεχέων ὑπεραλγῶν. Eurip. Alc. 886, et Hipp. 260 : Τῆσδ' ὑπεραλγεῖν. Aristoph. Av. 466 : Ὑμῶν ὑπεραλγῶ.] Appian. : Ὑπερήλγει μάλιστα αὐτοῦ τεθνηκότος. [Eunap. p. 59=479. Boiss. Aristæn. 2, 7 : Ὑπεραλγῆσαι ποθούσης. Cum dativo Aristot. Rhet. 2, 3 extr. : Ὑπ. τοῖς πεποιημένοις. Plutarch. V. Æm. Pauli c. 31 : Τὸ πλῆθος ὑπεραλγοῦν τῷ προπηλακίζεσθαι τὸν Παῦλον. Cum ἐπὶ Lucian. Asin. c. 38 : Ὑπεραλγήσας ἐπὶ τῇ ἐμαυτοῦ μεταβολῇ. Athen. 13, p. 543, E. Cum ἕκατι Agathias Hist. p. 27, A : Τούτων μὲν οὖν ἕκατι ὑπερήλγει καὶ ὠλοφύρετο.]

[Ὑπεραλγὴς, ό, ή, Gravi dolore plenus. Soph. El. 176 : Τὸν ὑπ. χόλον. Polyb. 3, 7, 12 : Ὑπ. ὢν διὰ τὴν βαρύτητα τῆς ἐπενεχθείσης ὀφθαλμίας αὐτῷ. Quo loco utitur Suidas s. h. v., addito alio, Ὁ δὲ ἵππος ὑπ. ὢν ἐκ τῆς πληγῆς ῥύδην ἐφέρετο. Quæ ipsa quoque Polybii verba esse cognoscitur ex Suida s. v. Ἀποσφαλμήσας. G. D. || Forma Ὑπέραλγος ἐκ λύπης in Tzetza inedito, cum variante ὑπέραντλος. Boiss.]

[Ὑπεραληθὴς, ό, ή, Valde verus. Anast. Sin. Hodeg. p. 72, 17 : Ἐκ τῆς ὑπεραληθοῦς πατρικῆς ἀληθείας. Hase.]

[Ὑπεραλήθως, Valde vere. Dionys. Areop. Epist. 1, p. 280. Kall. Ὑπεραληθῶς legitur in ed. Junt. et ap. Pachymerem in Paraphrasi hujus epistolæ p. 393, 3. Boiss.]

Ὑπεράλιος, et Ὑπειράλιος, ό, ή, metri causa, Maritimus. Ad verbum, Qui est supra mare, q. d. Mari impositus, vel Mari imminens. Dionys. P. [851] : Κεῖθι δ' ἂν ἀθρήσειας ὑπειράλιον πτολίεθρον Ἄσπενδον, ποταμοῖο παραὶ ῥόον Εὐρυμέδοντος. Sic Gall. dicimus, *Une ville qui est sur la mer*. [Id. 1085.]

[Ὑπεραλκὴς, ό, ή, Valde robustus. Plutarch. V. Pomp. c. 65 : Τόπους ἕδρας τοῖς στρατοπέδοις ὑπεραλκεῖς ἐχούσας.]

Ὑπεράλλομαι, Supersilio, Transilio [Gl.], Ultra salio. [Hesych. : Ὑπεράλλεται, ὑπερπηδᾷ. Idem et Photius : Ὑπεραλεῖται, ὑπερπηδήσει. Lucian. De gymn. c. 8 : Γυμνάσια πυγμῆς ... καὶ τοῦ ὑπεράλλεσθαι.] Aristot. H. A. 9, [48 : Ὑπεράλλονται πλοίων μεγάλων ἱστούς. Plutarch. Mor. p. 1071, B : Τὴν σκιὰν ὑπεράλλεσθαι τὴν ἑαυτῶν. Lucian. Anach. c. 27 : Ὑπ. τάφρον.] Et ὑπεράλμενος per syncopen apud poetas pro ὑπεραλλόμενος, ut de ἐξάλμενος et ἐπάλμενος dictum est. [Hom. Il. E, 138 : Αὐλῆς ὑπεράλμενον, quod per ὑπεραλλόμενον exp. Hesych. Ὑπεᾶλτο pro ὑπερήλετο Υ, 327 : Πολλὰς δὲ στίχας ἡρώων, πολλὰς δὲ καὶ ἵππων Αἰνείας ὑπεᾶλτο. Cum genit. Oppian. Hal. 3, 103 : Φελλῶν ῥηϊδίως ὑπεᾶλτο καὶ ἐξήλυξε μόροιο· ut ὑπ. τῶν λόχων Ælian. N. A. 12, 47; τοῦ ποταμοῦ Philostr. p. 777; σκάφους Philes 72, 41. || « Sirac. 38, 43 : Ἐν ἐκκλησίᾳ οὐχ ὑπεραλοῦνται, Non transilient (sc. alios), s. transcendent ad honores et locum sublimem. » Schleusn.]

[Ὑπέραλλος, ό, ή, Eximius, Aliis præstans. Pind. Nem. 3, 57 : Ὑπ. αἰχμὰν ταμών.]

[Ὑπέραλμα, τὸ, Trajectus, Saltus super aliquid. Ὑπεράλματα inter γυμνάσια παιδικὰ ap. Artemid. 1, 55.]

[Ὑπεράλπειος, ό, ή, Transalpinus, Gl. Strabo 4, p. 193 : Τῶν Ἀλπείων τινὰς καὶ τῶν ὑπεραλπείων· 5, p. 212 : Οἱ Κελτοὶ τοῖς ὑπεραλπείοις ὁμοεθνεῖς εἰσι· et p. 218. In libris melioribus Ἄλπιος et ὑπεράλπιος per ι scribi observat Kramerus vol. 1, p. 316 : cui scripturæ favere videatur quod 4, p. 202, tradit Strabo τὰ Ἄλπια καλεῖσθαι πρότερον Ἄλβια.]

[Ὑπέραλσις, εως, ή, Transultus. Georg. Pachym. V. Andron. Pal. p. 105, D : Ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα ὑπέραλσις. G. Dind.]

[Ὑπεραμείβω, Transgredior. Sozomenus ab HSt. s. v. Περιρραντήριον citatus : Ὑπ. τοῦ ναοῦ τὸν οὐδὸν.]

[Ὑπεραμπέχω, Supra complector. Fragm. Cyclopis Timothei, ex papyro Paris. editum a Letronn. *Journ. des Sav.* 1838, p. 323, et a Fr. W. Schneidewin, *Fragm. gr. Dichter aus einem Pap. des Mus. zu Paris*, p. 21 : Οὗτοι τόν γ' ὑπεραμπέχοντα Οὐρανὸν εἰσαναβήσει. Hase.]

[Ὑπεραμφισβητέω, Discepto super. Pollux 5, 165.]

[Ὑπεράμωμος, ό, ή, Prorsus immaculatus. Epitheton Mariæ virginis ap. Andr. Cret. p. 132. Kall. S. Hieron. Dial. De S. Trin. p. 34 et ap. Fabric. B. Gr. vol. 8, p. 386. Boiss. Timoth. Or. de Sim. p. 847, B et 848, E : Ἡ ὑπ. καὶ παναγία παρθένος. Hase. Anna Comn. p. 105, D : Τῆς ὑπ. θεοτόκου· 170, D : Τῆς ὑπ. δεσποίνης ἡμῶν θεοτόκου· et p. 501, B.]

[Ὑπεραναβαίνω, Transcendo, Transgredior. Cum

genit. vel accus. Zosim. 2, 53 : Τὰς Ἄλπεις ὑπεραναβῆναι. Clem. Alex. p. 455 : Τῶν ἄλλων πάντων ὑπεραναβαίνοντας ἐπὶ τὸν νοῦν ἵστασθαι. Sex. Emp. p. 458 : Τούτων ἑκάστου ἔστι τι ὑπεραναβεβηκὸς κριτήριον, ὡς αἴσθησις καὶ νοῦς, Superius aliquod criterium. Eust. p. 18, 26 : Τοὺς κοινοὺς ἐγκωμιαστικοὺς ὑπεραναβάντες τόπους· 103, 7 : Τοσοῦτον αὐτὸς ἑαυτὸν τῇ ... συνέσει ... ὑπεραναβέβηκε. Eumath. p. 418. « Niceph. P. CP. Disp. cum Leone Armeno, ex Theodoro Grapto p. 171 Combef. Zachar. Mityl. Dial. p. 209. Gregor. in Anecd. meis vol. 5, p. 437, 4. Methodius Allat. p. 57=31. Mich. Sycellus Laud. Dionysii Ar. p. 359, 11. » Boiss. Joann. Chrys. In Genes. or. 37, vol. 1, p. 301. Orig. C. Cels. 1, p. 16. Seager. Κατεπάλμενον schol. Apoll. Rh. 2, 583 exp. per ὑπεραναβάν.]

[Ὑπεραναβεβηκότως, Transcendendo. Pachym. In Dionys. Areop. De div. nom. p. 133. Kall.]

[Ὑπεραναβλύζω, Superscaturio. Theophyl. Sim. Epist. 52, p. 62 : Ὅταν ὁ χρυσὸς ὑπεραναβλύζῃ τῶν σῶν θησαυρῶν.]

[Ὑπεραναγκάζω. Ὑπερηναγκάζοντο ap. Ælian. V. H. 12, 31, scriptura vitiosa pro ὑπερησπάζοντο.]

[Ὑπεράνάγω, Supra effero. Joann. Chrys. t. 12, p. 228, C ed. Par. alt. : Ἂν μή τις ἑαυτὸν τῆς συνηθείας ὑπεραναγάγῃ τῆς κοινῆς. Hase.]

Ὑπεραναιδεύομαι, Impudentia vincor. Aristoph. Eq. [Hoc HSt. ex Lexico Septemvirali sumsit, in quo versus Aristophanis (1206) appositus est integer, Οἵμοι κακοδαίμων, ὑπεραναιδεσθήσομαι, servata hac librorum Suidæque scriptura, quam Elmslejus in ὑπεραναιδευθήσομαι mutari voluit. Mihi probabilius videtur ὑπεραναιδισθήσομαι, collato Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 80, 30 : Ἀναιδίζεσθαι· Ἀριστοφάνης Ἱππεῦσιν, sive is hunc locum in mente habuit, sive v. 398, ubi nunc libri in ἀναιδεύεται consentiunt. Ceterum schol. exp. τῇ ἀναιδείᾳ νικηθήσομαι. G. Dind.]

[Ὑπεραναίσχυντος, ὁ, ἡ, Valde impudens. Demosth. p. 1071, 27.]

[Ὑπερανάκειμαι, Superaccumbo. Diog. L. 7, 17 : Δυοῖν ὑπεραναkειμένοιν ἐν πότῳ καὶ τοῦ ὑφ' αὑτὸν τὸν ὑφ' ἑαυτὸν σκιμαλίζοντος ..., ubi sensus postulare videtur quod conjecit Menagius ὑπαναkειμένοιν, *duobus infra se accumbentibus*.]

[Ὑπεραναπληρόω, Superimpleo. Joann. Climac. p. 75. Boiss.]

[Ὑπεραναρτάω, Supersuspendo. Theodor. Prodr. in Notitt. Mss. vol. 8, part. 2, p. 142 : Τῆς αἰώρας ὑπεραναρτήσω, ἵνα μάθῃς δραπέτης ὢν κτλ. Boiss.]

[Ὑπεράναρχος, ὁ, ἡ, Prorsus sine initio. Maximus Capp. Theolog. init. Boiss.]

Ὑπερανάστης, ὁ, [Hesychio, Photio et] Suidæ i. q. μετανάστης, μεταβάτης.

[Ὑπερανατείνω, Supra modum extendo. Lucian. Pro imag. c. 13 : Τοῦ βραχυτέρου ὑπερανατεινομένου. Ὑπερτέλλοντα ap. Eurip. Or. 839 (828 Matth.) schol. exponit ὑπερκύπτοντα, ὑπερανατεινόμενον· ubi cod. Guelf. ἀνατεινόμενον.]

[Ὑπερανατίθημι, Superimpono. Joseph. A. Jud. 3, 7, 7 : Οὐ γὰρ ἂν ἄλλως ὑπερανετίθετο αὐτῷ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Hase.]

[Ὑπεράνειμι, Supervado. Nicet. Chon. 11, p. 167. Anon. Anon. De transl. corp. Greg. Naz. Actt. SS. Maii t. 2, p. 770, 51 : Τὰς ἀκροτάτας ὀροφὰς ὑπερανιόντες. Hase.]

[Ὑπερανέρχομαι, Supero. Jobius Phot. Bibl. p. 202, 19 : Τὴν πασῶν πάσαις ἀρεταῖς ὑπερανελθοῦσαν. Ὑπερανελθὸν pro ὑπερελθὸν scriptum in cod. Paris. Joseph. A. J. 3, 1, 4, p. 96, 32 ed. Huds. G. Dind.]

[Ὑπερανέχω, Promineo. Maxim. Planud. Ovid. Metam. 12, 352 : Τὸν ὑπερανέχοντα καὶ λόχμης αὐτῆς. Boiss. Ὑπεραίροντας per ὑπερανέχοντας exp. schol. Philostr. Her. p. 643 ed. Boiss., et ὑπερτενὲς Suidas per ὑπερανέχον, quod apud Photium ὑπερέχον scriptum. Eust. p. 1020, 28 : Ὑπερανίσχει καὶ ὑπερανέχει ὄρος τῶν αὐτοῦ ταπεινοτέρων. Ὑπερανέχουσαν inepte interpolatum in libris quibusdam Strabon. 9, p. 400, ubi v. Kramer. vol. 2, p. 230. || Emineo, Antecello. Procl. In Platon. Alcib. vol. 1, p. 137 : Βούλονται πλείστων ἄρχειν καὶ ὑπερανέχειν τῶν ἄλλων ἀνθρώπων· 139 : Ἀξιέραστον εἶναι τοιοῦτον ἦθος ὑπέληφεν ὡς ὑπερανέχον τῆς γενέσεως. Zonaras Annal. vol. 2, p. 32. Hermias In Plat. Phædr. p. 167. || Ὑπερανίσχω. Joseph. B. J. 7, 6, 1 : Κατὰ τοῦτο δέ πη ὁ Μαχαιροῦς τὴν ὑψηλοτάτην ἔχει κορυφὴν ὑπερανίσχουσαν. || « Supero, Excedo. Cyrill. Alex. In Joann. c. 13 : Τοῦτο καὶ αὐτὴν ἡμῶν ὑπερανίσχει τὴν διάνοιαν. » Suicer.]

[Ὑπερανθέω, Valde floreo. Pollux 3, 71. « Greg. Nyss. t. 2, p. 994, D : Ὑπερανθῶν τῇ νεότητι. Id. t. 3, p. 178, C, ὑπερήνθει, et p. 256, C, ὑπερήνθουν. » Hase. || Floreo super. Philes p. 58 ed. Wernsd. : Τῇ γῇ δὲ χωσθὲν ὑπερανθήσει πάλιν, Terra obrutum super ea reflorescet. Boiss.]

[Ὑπεράνθης, ους, ὁ, Hyperanthes, Darii filius. Herodot. 7, 224, || Alii in inscr. Hierapytnia ap. Bœckh. vol. 2, p. 420; in Tegeatica vol. 1, p. 700, ubi quod legitur ΥΠΕΡΑΝΟ[Ρ]ΟΣ, scribendum Ὑπεράνθεος ex apographo Leakii *Travels in the Morea* vol. 3, tab. 1. Tertius ap. Xenoph. Eph. 3, 2.]

[Ὑπερανθίζω, Supra modum floridum facio. Greg. Nyss. vol. 1, p. 769, A : Ὑπερανθίζεσθαι τῇ βαφῇ τῆς πορφύρας. Hemst.]

[Ὑπερανθρώπινος, ὁ, ἡ, i. q. seq. OEcum. Comm. in Apoc. p. 322, 1 Cram. : Τοῦ ὑπ. θυσιαστηρίου. Idem tamen p. 350, 1, τὴν ὑπεράνθρωπον γνῶσιν. Hase.]

Ὑπεράνθρωπος, ὁ, ἡ, Qui est supra hominem, Qui humanam conditionem excedit. A Bud. exp. Humanum fastigium excedens; dicitque accipi interdum pro ὑπὲρ ἀνθρώπινον μέτρον φρονῶν. [Lucian. Catapl. c. 16 : Ὑπεράνθρωπός τις ἀνὴρ καὶ τρισόλβιος κατεφαίνετο, καὶ μονονουχὶ καλλίων καὶ ὑψηλότερος ὅλῳ πήχει βασιλικῷ. Dionys. A. R. 11, 35 : Ὑπ. τις ὥρα καὶ χάρις.]

[Ὑπερανιδρύομαι, In superiore sede collocor. Theodor. Melit. in Fabric. B. Gr. vol. 9, p. 200. Cramer.]

Ὑπερανίσταμαι, [Hesych. : Ὑπερανέστηκεν, ὑπερβέβηκεν, ἐκ τοῦ ὑπέρ ἤτοι ὑψηλότερον. Emineo, Exsurgo. Dionys. A. R. 3, 68 : Ὀλίγον ὑπερανεστηκυίας καθέδρας. Lucian. Icar. c. 12 : Ὑψηλὰ καὶ ὑπερανεστηκότα. Schol. Theocr. 1, 12 : Ὑπερανεστηκὼς ὄχθος. Cum genit. Dionys. A. R. 1, 15 : Ὑπερανέστηκε τοῦ νάματος οὐ πλεῖον ἢ ποδιαῖον ὕψος· 9, 68 : Τεῖχος ὑπερανέστηκε τοῦ τάφρου. Anon. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 639, 15 : Ὥσπερ κέντρον μεσαίτατον τῆς αὐλῆς ὑπερανέστηκεν· et simil. p. 640, 6. ||] Præsto, Antisto, i. e. Supero, Excello. Gregor. : Δόγμα πάντων δογμάτων ὑπερανεστηκός. Idem, Ὑπερανεστώσης αὐτῶν δυναστείας διαφορά. Idem, Ὁ πνευματικὸς τούτου ὑπερανέστηκε. Arethas In Apoc. : Θνητῶν φύσεων ὑπερανεστηκός. Budæo Longe sublimior sum, Valde antecello, Longe præsto, Comm. p. 519. [Eustath. Opusc. p. 277, 30 : Ἐπιβαλεῖν ἐφίεται καὶ τῷ ὑπερανεστηκότι βαθμῷ.] || Philostr. [Her. p. 730, τὸ] ὑπερανεστηκὸς τῆς γνώμης, VV. LL. Animi fastus, [Schol. ap. Boiss. p. 596 exp. per διεγηγερμένον. Libri multi ἀνεστηκός. Ibid. p. 724 : Τὸν ταὼ ... ἰδών ποτε ὑπερανεστηκότα καὶ περιβεβλημένον τὰ πτερά.]

[Ὑπερανίσχω. V. Ὑπερανέχω.]

[Ὑπερανοικίζομαι, Habito supra, Positus sum supra. Greg. Thessal. Homil. p. 77, 9; 81 med. Nicet. Laudat. Archang. p. 19. Theodor. Hyrtac. in Anecd. meis vol. 3, p. 2 : Ὅσῳ τὴν θεοτόκον τῶν νοερῶν ὑπερανῳκισμένην οἶδε δυνάμεων. Nicephor. Chumnus Epist. 61. Boiss. Phot. Epist. in Auctar. noviss. Combef. p. 527, B : Τὸ ὑπερανῳκισμένον τῆς τῶν πολλῶν καταστάσεως, Quod superat. Hase. Eustath. Opusc. p. 93, 90; 183, 10; 239, 40; 250, 10.]

[Ὑπεραντέλλω legebatur ap. Apoll. Rh. 1, 776, ubi nunc recte ex aliis apographis δόμων ὕπερ ἀντέλλουσαν.]

[Ὑπεραντλέομαι. HSt. post verba s. v. Ὑπέραντλος posita :] Et Ὑπεραντλεῖσθαι apud Lucian. [De merc. cond. c. 2] pro ὑπέραντλον ἔχειν τὸ σκάφος. [Figurate Eustath. p. 339, 80 : Τῶν ὑπεραντλουμένων εὐτυχίαις.]

[Ὑπέραντλος, ὁ, ἡ.] Κάταντλος et Ὑπέραντλος, ut κάταντλον et ὑπέραντλον σκάφος, Cujus sentina exundat, inquit Bud. Pollux [1, 113] : Ὑπερκατέβη (τὸ κῦμα) εἰς κοίλην τὴν ναῦν, εἰσέπεσε· κάταντλον ἦν τὸ σκάφος. Usitatius est ὑπέραντλον σκάφος, quod ab eodem alibi [1, 92] ponitur. [Legitur ap. Plutarch. Mor. p. 134, C. Meleag. Anth. Pal. 5, 204 : Νέρθε δὲ πάνθ' ὑπέραντλα νεώς.] Transfertur autem ὑπέραντλος et ad alia, pro Redundans, Exuberans, Circumfluens : unde

ὑπέραντλον ὕβριν τοῦ βίου dicit Lucian. [Tim. c. 4]; Exuberantem improbitatem hominum, et quæ omnem modum supergreditur. Apud Eundem [ib. c. 18] dicit Plutus de prodigo, Φθάσαι βουλόμενος τὴν ἐπιῤῥοὴν, μὴ ὑπέραντλος γενόμενος ἐπικλύσω αὐτόν. Sed et cum gen. interdum ponitur; ut ὑπέραντλος συμφορᾶς [Hoc ex Lex. Septemv. Apud Eurip. recte χαλεπᾷ δ' ὑπ. οὖσα συμφορᾷ], ap. Eur. [Hipp. 767], Cui calamitas exuberat, et major est quam ut ei ferendæ par sit. [|| « Ναῦς ὑπέραντλος, Cujus sentina, vel aqua per fatiscentes rimas illabente, vel tumidis fluctibus desuper infusis, tanta copia exundat, ut intra limites contineri amplius, neque exhauriri possit, atque adeo periculum instet, ne mersa navis intereat. Philo p. 1119, E: Ὑπέραντλος ἄνωθεν ἐπιχυθείσης τῆς θαλάσσης ἡ ναῦς γενομένη πλωτῆρσιν αὐτοῖς συγκαταποθῇ· p. 884, D: Hercules μόνος πλήρωμα καὶ ἕρμα ὢν ἐναυβάρει, δέος παρασχὼν τοῖς συμπλέουσι, μὴ τὸ σκάφος ὑπέραντλον γένηται. Plutarch. V. Luculli c. 13: Ὀλκάδος πρὸς τὴν θάλασσαν ἤδη βαρείας καὶ ὑπ. γενομένης. Ap. Dion. Cass. 52, 16, Mæcenas rem Romanam cum navi procellis jamdudum agitata componens, Augustum adhortatur ut ejus gubernacula capessat: Μήτ' οὖν χειμαζομένην ἔτ' αὐτὴν περιίδῃς· ὁρᾷς γὰρ ὡς ὑπέραντλός ἐστι· μήτε περὶ ἕρμα περιρραγῆναι ἐάσῃς. Insolentiore usu Diphilus ap. Athen. 7, p. 292, A, navicularium ipsum, cujus ratis in hoc periculum sit adducta, dixit ὑπέραντλον γενέσθαι. De aqua intercute quasi sentina corpus obruente Pseudo-Heraclit. Epist. 5: Ἐὰν δὲ φθάσαν ὑπ. γένηται τὸ σῶμα, δύσεται εἰς τὸ εἱμαρμένον. Suidas: Ὑπ., πλήρη· additque incerti scriptoris verba, Οἱ δὲ ὑπέραντλον ποιησάμενοι τὸν πλοῦν ἀσφαλῶς παρεκομίσθησαν εἰς τὴν νῆσον· ubi corrig. τὸ πλοῖον. Ea ipsa potestate quam notavit Suidas, et alia quidem longe in re, vocem adhibuit Themistius Or. 18, p. 221, B: Οὔκουν αἱ σιτοθῆκαι μεσταὶ εὐρῶτος καὶ ἀραχνίων, ἀλλ' ὑπερχειλεῖς καὶ ὑπέραντλοι. Luciani ὑπ. ὕβρις τοῦ βίου tanta est humanæ vitæ tamque gravis protervia atque injustitia, quæ eam subsidere faciat velut occupatam ab sentina ratem. » Hæc fere Hemst. ad l. Luciani. Plut. V. Marii c. 45: Ταῖς φροντίσιν οἷον ὑπ. ὢν καὶ κατάπονος τὴν ψυχήν. Eustath. Opusc. p. 332, 10: Ἐγενόμην τοῖς ἀγαθοῖς ὑπέραντλος, quemadmodum idem ὑπεραντλεῖσθαι ταῖς εὐτυχίαις dixit p. 339, 80. Ὑπέραντλα Hesych. exp. πολλά.]

Ὑπεράνω, cum gen. Supra. [Aristot. H. A. 3, 2: Ὑπ. τούτων.] Galen. Ad Glauc.: Μικρὸν δὲ ὑπεράνω τῶν πεπονθότων χωρίων ἐπιτιθέναι σπόγγον. Paul. Ad Eph. 4, [10]: Ἀναβὰς ὑπεράνω πάντων τῶν οὐρανῶν· ut et 1, [21]: Καὶ ἐκάθιζεν ἐν δεξιᾷ αὐτοῦ ἐν τοῖς ἐπουρανίοις, ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς· ubi vet. interpr. exp. Longe super. Quum autem absolute ponitur, accipitur pro Sursum in cœlis. [Lucian. Dial. deor. 4, 2, de Jove: Ὁ οἰκεῖν ὑπεράνω λεγόμενος· Hermotim. c. 61: Ὁ μὲν γὰρ πίθος ἔτι μενέτω σοι ... ἐνέστω δὲ μὴ οἶνος, ἀλλὰ πανσπερμία τις· πυρὸς ὑπεράνω, καὶ μετὰ τοῦτο κύαμοι, εἶτα κριθαὶ, ὑπὸ ταύταις φακοί. Improprie ὑπεράνω γίγνεσθαι, Superare, Vincere. Lucian. Dem. c. 3: Πάντων τούτων ὑπ. γενόμενος καὶ ἀξιώσας ἑαυτὸν τῶν καλλίστων· et Teles ap. Stob. Flor. 97, 31 extr.: Τῆς ὀργῆς ὑπ. γίγνεσθαι. Sext. Emp. p. 587. Plutarch. Mor. (De educ. puer.) p. 10, B. Euseb. H. E. p. 413, 21 ed. Cantabr. Cum verbo ποιεῖν Sext. Emp. p. 586: Ἀρετὴ ὑπ. ποιοῦσα ἡμᾶς τῶν ... δυσαποσχέτων· Plutarch. Mor. p. 98, E: Τίνων ἡ φρόνησις τὸν ἄνθρωπον ὑπ. ποιεῖ· 6, B: Σχολῇ γ' ἂν τῆς ἡδυπαθείας τὸ ὀρθὸν ὑπ. ποιήσαιντο. Cum verbo εἶναι LXX Deuteron. 26, 19: Καὶ εἶναι σὲ ὑπ. πάντων τῶν ἐθνῶν. Cum articulo, ὁ ὑπ. ξυνθήκης πάσης Themist. Or. 1, p. 8, B. Ὑπ. λημμάτων Pollux 3, 114. « Οἱ ὑπ. πλεονασμοὶ, Nimia copia, nimia repetitio et frequentatio rerum earundem. Polyb. 12, 24, 1: Φησὶ γὰρ τοὺς ποιητὰς καὶ συγγραφέας διὰ τῶν ὑπεράνω πλεονασμῶν ἐν τοῖς ὑπομνήμασιν διαφαίνειν τὰς ἑαυτῶν φύσεις. » Schweigh. HSt. in Ms. Vindob.: « Divisim etiam scriptum reperitur ὑπὲρ ἄνω. » Sic olim ap. Lucian. Hermot. c. 61, et alibi.]

Ὑπεράνωθεν, De loco superiori, Desuper. [Ὑπεράνω καὶ ὑπεράνωθεν in gl. Suidæ in cod. Paris. A in margine posita. Ὕπερθεν per ὑπεράνωθεν exp. Hesych. « Schol. Arati 12. » Wakef. Greg. Nyss. t. 2, p. 15, C. Niceph. Mag. Vita Sym. Stylitæ jun. Actt. SS. Maii t. 5, p. 344, 7, de imbri: Νεφέλαις ὑπ. ὥσπερ ἐντεταλμένον. Hase.]

[Ὑπεράνωρ Dor. pro Ὑπερήνωρ, quod v.]

[Ὑπεράξιος, ὁ, ἡ, Valde dignus. Jo. Climac. p. 52, 30. Hase.]

[Ὑπεράοιδος (?), ὁ, inter proparoxytona in αοιδος ap. Arcad. p. 86, 24.]

[Ὑπεραπατάω, Valde decipio. Anon. Anth. Pal. 9, 761: Ὑπεραπατηθεὶς τῇ θέᾳ τῶν χρωμάτων.]

[Ὑπεράπειρος, ὁ, ἡ, Plus quam immensus. Dionys. Areop. p. 241. Nicetas Chon. Hist. p. 282, B: Τὸ ἐμπορικὸν φρόνημα καὶ ὁ ὑπ. λημματισμός. G. D. Gregent. Tephr. p. 171, 20. Jo. Damasc. t. 2, p. 873, A: Τὴν ὑπ. ἀγαθότητα. Hase. || Adverb. Ὑπεραπείρως, Andr. Cret. p. 144, B: Πάντα γὰρ ἀγνωσίας ἁπάσης καὶ ἀβλεψίας ὑπ. ἐξῃρέθη. Kall.]

[Ὑπεραπλόω, Explico super. Procl. Instt. Theol. p. 138 ed. Creuz.: Ἄπειρον εἶναι τὸ ἐν ἐκείνοις ἄπειρον ὂν ὑπερήπλωται· 302: Ὑπερήπλωνται (αἱ ψυχαὶ) τῶν μεριχῶν ψυχῶν. Iamblich. De myster. 7, 2, p. 151: Ὁ θεὸς ἵδρυται καθ' ἑαυτὸν καὶ ὑπὲρ τὴν τοιαύτην ἡγεμονίαν καὶ ἐνέργειαν σεμνὸς καὶ ἅγιος ὑπερηπλωμένος καὶ μένων ἐν ἑαυτῷ. Eulogius Photii Bibl. p. 278, 24. « Jo. Chrysost. Hom. in illud prophetarum: Verumtamen frustra conturbatur, vol. 6, p. 98. » Anon. Basil. t. 1, p. 934 A: Νεφέλης ὑπερηπλωμένης τῶν κεφαλῶν αὐτῶν. Hase.]

[Ὑπεραποδέχομαι, Vehementer amplector. Orig. C. Cels. 3, p. 135: Διὰ τὸ πρὸς ἐκεῖνον φίλτρον, ὑπεραποδέχεται καὶ τὸν ταῦτα πρῶτον πᾶσι τοῖς ἔθνεσι παραστήσαντα δι' ὧν κατεσκεύασε μαθητῶν. Seager. Theophyl. Bulg. vol. 1, p. 2. Niceph. Chumn. in Boiss. Anecd. vol. 5, p. 266: Πολλὰ ὑπεραπεδεξάμην αὐτὸν καὶ ἐπήνεσα ὑπὲρ τῆς ἐπιστροφῆς.]

[Ὑπεραποδίδωμι, Supra modum reddo. Philostr. p. 533: Ἀπαιτουμένου πέντε καὶ εἴκοσι μυριάδας, ὑπεραπέδωκε ταῦτα τὰ χρήματα. Inscr. Olbiopolitana apud Bœckh. vol. 2, p. 121, 17: Οὐκ ἐχόντων λύσασθαι ... αὐτὸς ὑπεραποδοὺς τοὺς ἑκατὸν χρυσοῦς ἐλύσατο.]

Ὑπεραποθνήσκω, Morior pro (aliquo). Cum gen., quem habet vi præp. Xenoph. Cyneg. [1, 14]: Ἀντίλοχος δὲ τοῦ πατρὸς ὑπεραποθανὼν, τοσαύτης ἔτυχεν εὐκλείας ὥστε κτλ. Interdum vero gen. omittitur, s. potius subaudiendus relinquitur. Plato [Symp. p. 180, A]: Οὐ μόνον ὑπεραποθανεῖν, ἀλλὰ καὶ ἐπαποθανεῖν· vide Ἐπαποθνήσκω. [Ib. p. 179, B; 208, D. Apollod. 1, 9, 15. « Nilus Epist. 307, p. 296 fin. » Boiss.] Item ὑπεραποθνήσκοντες peculiari signif., Qui pro patria, amicis mortem sponte obeunt, ap. Aristot. Eth. 9, p. 80 [c. 8]. Bud.

[Ὑπεραποκρίνομαι, Respondeo pro (aliquo, defendendi caussa). Aristoph. Vesp. 951: Χαλεπὸν ... διαβεβλημένου ὑπεραποκρίνεσθαι κυνός· Thesm. 186: Ἐὰν ... ἐν ταῖς γυναιξὶν ... ὑπεραποκρίνῃ μου.]

[Ὑπεραπολαύω, Valde fruor. Basil. M. vol. 1, p. 112, C: Πόσοι ὄναρ πλουτήσαντες ὑπεραπήλαυσαν (scr. ὑπερεπέλαυσαν) τῆς ζημίας;]

[Ὑπεραπόλλυμι, Plus quam perdo. Eur. Alc. 1082: Ἀπώλεσέν με· κἄτι μᾶλλον ἢ λέγω, ubi schol. ὑπερεπώλεσεν. || Ὑπεραπόλλυμαι, Pereo pro. Ὑπερέφθιτο πατρὸς ap. Pind. Ol. 6, 29, schol. exp. ὑπερεπώλετο τοῦ πατρός.]

[Ὑπεραπολογέομαι, Caussam oro pro aliquo, Defendo. Herodot. 6, 136: Προκειμένου αὐτοῦ ἐν κλίνῃ ὑπερεπελογέοντο οἱ φίλοι. Xenoph. Hell. 1, 7, 16: Τὰ μὲν κατηγορήσων ... Περικλέους, ... τὰ δ' ὑπερεπολογησόμενος. Antiphon p. 119, 26: Κατήγοροι καὶ τιμωροὶ φόνου προσποιούμενοι εἶναι ὑπεραπολογούμενοι τῆς ὑποψίας τῆς ἀληθοῦς. « Theod. Abbas in Matth. Lectt. Mosq. 2, p. 11. Rufus 7, p. 76 ed. meæ. Basil. Schol. Greg. Naz. in Notitt. Mss. vol. 11, vol. 2, p. 66. Symeon Sethi Ichnel. p. 158. » Boiss. Leo Imp. Vita Chrys. t. 8, p. 269, 17. Olympiodor. Cat. in Job. p. 648, B. Jo. Damasc. t. 1, p. 93, A: Ὑπὲρ γὰρ τῶν αὐτοῦ λόγων ... τινὲς μέσοι ὑπεραπελογήσαντο. Hase. Schol. Soph. Ant. 696.]

[Ὑπεραπότισις. V. Ὑπερέκτισις.]

[Ὑπεραποφαντικὸς, ἡ, ὸν, Superenuntiativus. Diog. L. 7, 69: Ὑπεραποφαντικόν ἐστιν ἀποφαντικὸν ἀποφαντικοῦ,

οἷον Οὐχὶ ἡμέρα οὐκ ἐστί· τίθησι δὲ τὸ Ἡμέρα ἐστίν. Ad Homer. Il. Δ, 224, οὐδ' οὐκ ἐθέλοντα, schol. : Ὑπ. ἐστι τοῦτο· αἱ γὰρ δύο ἀρνήσεις ἀντὶ μιᾶς εἰσιν ἀρνήσεως.]

[Ὑπεραποχράω, Plus quam sufficio. Pollux 1, 236 : Ὑπεραποχρῶσαν σκιὰν ποιούμενοι κλάδοι. Ὑπεραποχρῶν ῥήτωρ 6, 149.]

[Ὑπεραποχρώντως, Plus quam sufficienter. Pollux 9, 154.]

[Ὑπεραρέσχω, Supra modum placeo. Appian. Civ. 2, 1 extr. : Τῷ πλήθει δαιμονίως ὑπεραρέσκειν. Passivum apud Suidam, qui Ὑπερευδοκούμενοι exponit ὑπεραρεσκόμενοι.]

[Ὑπεραριθμέω, Connumero. Gregor. Naz. Or. 24, p. 431, A. Boiss.]

Ὑπεράριθμος, ὁ, ἡ, Qui est ultra numerum, q. d. Supernumerarius. [Anon. Laud. pomi ed. ab A. J. H. Vincent *Revue de philol.* t. 2, p. 204, 13 : Μόνος ὁ ὑπ. ἀμερὴς θεός. De trinitate Anast. Sin. Hodeg. p. 28, 21 : Ὑπ. ὕπαρξις, Omnem numerum supergressa. Hase. Ὑπεράριθμοι σχολαρίων ap. Procop. Anecd. c. 24 : quo loco utitur Suidas s. h. v.]

[Ὑπεράρρητος, ὁ, ἡ, Superineffabilis. Dionys. Areop. De div. nom. 2, 4, p. 418, cujus verba apposuimus s. v. Ὑπεράγνωστος. « Theophilus Alex. in Orat. de vita humana. » Boiss.]

[Ὑπεραρρήτως, Superineffabiliter, Modo plus quam effabili. Dionys. Areop. l. c. 1, 4, p. 381 : Ἐν ὑπερουσίῳ ἀκτῖνι πάντα τὰ πέρατα πατῶν τῶν γνώσεων ὑπ. προϋφέστηκεν. Suicer.]

[Ὑπεραρρωδέω Ionice pro ὑπερορρωδέω, quod v.]

[Ὑπέραρσις, εως, ἡ, Elevatio, Superlatio, Præstantia, Excellentia, Supereffusio, Inundatio. Al. Ezech. 47, 12 : Ἐν τῇ ὑπ. αὐτοῦ. Quæ ab alio interprete posita sunt pro vulgato ἐν τῇ διεκβολῇ αὐτοῦ.]

[Ὑπεραρχαῖος, αία, αῖον, Pervetus. Schol. Hom. Il. Γ, 144 : Ἀπίθανον ἀμφίπολον εἶναι τὴν οὕτως ὑπεραρχαίαν.]

Ὑπεράρχιος, ὁ, ἡ, Qui principium omne excedit, Qui est supra quodvis principium, sicut ὑπερτελής, Qui est supra omnem finem. Ap. Dionys. Areop. de Deo utrumque dicitur. [De cœl. hierarch. c. 7, p. 71 : Πάσης οὐσίας ὑπεράρχιος ἀρχὴ καὶ αἰτία· De div. nom. (1, p. 243, et) 3, p. 378 : Ἀρχῆς ἁπάσης ὑπερουσίως ὑπ. ἀρχή. Ita etiam alibi. Suicer. Eustath. Opusc. p. 27, 20 : Τὴν ἄναρχον καὶ ὑπεράρχιον ἀρχήν. Unde eidem p. 221, 30, restituendum ὑπεράρχιον pro ὑπέραρχον. Hymnus in Trinit. s. v. Ἔναρχικός cit. vol. 3, p. 1007, C. Jobius Phot. Bibl. p. 195, 20. G. D. Andreas Cret. In exalt. crucis p. 75, D Grets. Jo. Damasc. t. 1, p. 146, C, et 147, E : Ὑπ. ἀρχή. Id. ib. p. 312, B, et 355, C : Τὴν ἁγίαν Τριάδα τὴν ὑπ. OEcum. Comm. in Apoc. p. 240, 29 Cramer. : Ἡ ὑπ. καὶ ὑπέρθεος ἁγία Τριάς. Hase.]

Ὑπερασθενής, ὁ, ἡ, Supramodum infirmus s. imbecillus. [Aristot. Polit. 4, 11 : Ὑπέρπτωχον ἢ ὑπ.]

[Ὑπερασθμαίνω, Valde anhelo. Arrian. Cyneg. 14, 3.]

[Ὑπερασία. Ὑπερασιεύς. V. Ὑπερησία.]

[Ὑπεράσιος. V. Ὑπερήσιος.]

Ὑπέρασθμος, ὁ, ἡ, Admodum anhelans. [Xenoph. Cyneg. 10, 20, ex eoque, ut videtur, Pollux 5, 80. Ὄνος ἄγριος ὑπ. ibid. 84. Synes. p. 303. Notaras in Boiss. Anecd. vol. 5, p. 121.]

[Ὑπαρασμενίζω, Supra modum delector s. gaudeo. Plutarch. Mor. p. 1094, C : Ὑπ. ταῖς ἡδυπαθείαις.]

[Ὑπερασπάζομαι, Valde amplector s. amo. Xenoph. Symp. 4, 38 : Αἷς ἂν προσέλθω ὑπερασπάζονταί με. Plutarch. Mor. p. 229, E : Ὅτε ἐπαινοίη αὐτὸν καὶ ὑπερασπάζοιτο· et p. 1074, D. Pseudo-Æschin. Epist. p. 623 ed. Reisk. : Τὰ μικρὰ πάνυ ὑπ. Dio Cass. 61, 13 init. Ælian. V. H. 10, 16; 14, 14, et ex emend. Gronovii pro ὑπερηναγκάζοντο 12, 31. Philostr. p. 536; Themist. Or. 32, p. 362, A.]

Ὑπερασπίζω, Clypeo protego, Propugno [Gl.]; βοηθῶ, ἀντιλαμβάνω, Hesych. Polyb. [6, 39, 6] : Ὑπερασπίζοντες καὶ σώζοντες πολίτην. [Et similiter Dio Chrys. vol. 1, p. 242. Dionys. A. R. 7, 26 : Τὸν Μάρκιον ὑπερασπιοῦντες ἅμα τοῖς πατρικίοις. Diodor. 17, 99 : Πρῶτος ὑπερήσπισε τὸν βασιλέα· 20, 52. Plutarch. V. Caji Marcii c. 3. V. Marcelli c. 2 : Ἐν Σικελίᾳ τὸν ἀδελφὸν κινδυνεύοντα διέσωσεν ὑπερασπίσας καὶ ἀποκτείνας τοὺς ἐπιφερομένους. Arrian. Ind. 14, 4; 19, 8. Cum genit., quæ constructio annotata in schol. Lucian. Pisc. c. 23, et in gl. Suidæ illata, Ὑπ. γενικῇ, Arrian. Anab. 6, 11, 14 : Ὑπερασπίσαι κειμένου· 6, 28, 6 : Τὸν Ἀλεξάνδρου ὑπασπίσαντα, ubi libri multi Ἀλεξάνδρῳ, ut 6, 11, 12, in omnibus scriptum τῶν ὑπασπισάντων ἐν τῷ κινδύνῳ Ἀλεξάνδρῳ, ubi genitivum recte restituit Ellendtius. Quod ex Arriano affert gramm. in Bekk. Anecd. p. 178, 25, exemplum verbi cum accus. constructi, non legitur in Anabasi, licet verba similia sint 7, 5, 8, ubi ὑπερασπίσαντα sine casu positum est, ut pari jure etiam genitivus αὐτοῦ intelligi possit. lxx Gen. 15, 1 : Ἐγὼ ὑπερασπίζω σου. Jud. 6, 5; 9, 14, et alibi. Ὑπ. τῶν ἐχγόνων Joann. Chrys. vol. 2, p. 625, E. Addito ὑπὲρ lxx Reg. 4, 19, 34 : Ὑπερασπιῶ (hoc Hesych. per προΐσταμαι exp.) ὑπὲρ τῆς πόλεως ταύτης. Esaias 31, 5, et alibi.] Greg. Naz. Orat. : Ἵνα ὑπερασπίσῃ σου. Basil : Ὑπερασπιζόμενος ὑπὸ θεοῦ. [Forma med. Etym. M. p. 91, 13, ubi ἀμφιβέβηκας per ὑπερασπίζῃ explicatur.]

[Ὑπεράσπισις, ἡ, i. q. seq. Hesych. Presb. Centur. p. 1016, A : Τὴν ἀντιληπτικὴν ὑπ. Hase.]

Ὑπερασπισμός, ὁ, Defensio, Propugnatio. [Sam. 2, 22, 6; Psalm. 17, 38; Symm. Psalm. 83, 12. Schleusn. Greg. Naz. t. 1, p. 840, C. Clem. Rom. Ep. ad Corinth. p. 83, 30 Frey. : Ὑπ. ἐστι τοῖς παιδευομένοις. Hase.]

[Ὑπερασπιστὴρ, ῆρος, ὁ, i. q. ὑπερασπιστής. Interpr. Psalm. 7, 11; 17, 38; 46, 10. || Femin. Ὑπερασπίστρια, ἡ, Joseph. Maccab. c. 15, p. 517 Hav. : Ὑπ. τῆς εὐσεβείας. Nilus Epist. p. 375.]

Ὑπερασπιστὴς, ὁ, Propugnator. [Protector, Gl. Per ἀντιλήπτωρ exp. Hesych., per φύλαξ, βοηθὸς Suidas, per ὑπέρμαχος, βοηθὸς Cyrillus. Frequens in V. T., velut « Sam. 2, 22, 3, Psalm. 17, 3; 26, 2; 27, 11; 30, 3; 39, 24. » Schleusn. Phot. Epist. p. 48, 22 : Ὑπ. τινας καὶ προμάχους. S. Hieron. Præf. ad Pentat. t. 9, p. 3, ed. Veron. : Aristeas, ejusdem Ptolemæi ὑπερασπιστής. Hase.]

[Ὑπερασπίστρια. V. Ὑπερασπιστήρ.]

[Ὑπεράστειος, ὁ, ἡ, Supra modum urbanus, Valde facetus. Athen. 6, p. 250, F.]

[Ὑπεραστράπτω, Valde splendeo. Arrian. Cyneg. c. 4, 5 : Τὰ πυρωπὰ καὶ ὑπεραστράπτοντα. Improprie Anon. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 632, 16 : Πᾶσι περιαδόμενοι καὶ λίαν ὑπεραστράπτοντες. « Nicet. Paphlag. in Martyrum Triade, edita a Combef. p. 2. » Boiss. Basil. t. 1, p. 499, C : Δόξαν ὑπεραστράπτουσαν. Greg. Nyss. t. 2, p. 938, C. Id. ib. p. 948, A : Οἰκοδόμημα ὑπεραστράπτον ταῖς χάρισιν. Hase.]

[Ὑπεραστρονομέω prava scriptura ap. Procl. Hypotyp. p. 65, 8 Halm., οὐρανοῦ τε ὑπεραστρονομεῖν, nam sunt hæc Platonis Theæt. p. 173, E, οὐρ. τε ὕπερ ἀστρονομοῦσα. Similiterque, ut videtur, mendoso usus Platonis codice Theodoret. Græc. aff. cur. p. 461, 1, οὐρανούς (sic) τε ὑπεραστρονομοῦσα. Hase.]

[Ὑπερασχάλλω, Nimis ægre fero. Aristid. vol. 1, p. 555, 13 : Ὑπ. τῷ συμβεβηκότι.]

[Ὑπερασχημονέω.] Ὑπερασχημονεῖν, Admodum indecenter se gerere. In VV. LL. affertur ex Plut. [Mor. p. 45, F] pro Supramodum ineptire.

[Ὑπερασώματος, ὁ, ἡ, Prorsus incorporalis. Nic. David. Paraphr. in Greg. Naz. p. 75, 2 Dronk. : Τῇ ὑπ. Τριάδι. Hase.]

[Ὑπερατμιδόω, In vaporem muto. Theod. Prodr. Rhod. 1, p. 101. Boiss.]

[Ὑπεράτοπος, ὁ, ἡ, Perquam absurdus. Demosth. p. 213, 25. « Orig. C. Cels. p. 89. » Kall.]

[Ὑπεράτρεπτος, ὁ, ἡ, Valde inflexibilis. Dionys. Areop. p. 251. Kall.]

[Ὑπεραττικίζω, Nimium affecto Atticismum. Philostr. p. 21 : Λόγων ἰδέαν ὑπεραττικίζουσαν. Id. Epist. 1, p. 916 : Ἡρώδης ... ὑπεραττικίζων καὶ ὑπερλαλῶν· ubi Boiss. p. 52 Procli locum ineditum attulit : Τὸ τῆς φράσεως ὑπέρογκον καὶ τὸ ὑπεραττικίζειν ἀλλότριον τοῦ τῶν ἐπιστολῶν χαρακτῆρος. Joann. Sicel. in Walzii Rhett. vol. 6, p. 94 : Ὑπ. ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς. G. D. Phot. Bibl. p. 331, 32 : Ἰδέαν κατεγλωττισμένην καὶ ὑπεραττικίζουσαν. Hase. Passiv. Phot. Bibl. p. 35, 8 : Τὰς,

ὡς ἂν εἴποι τις, λίαν ὑπερηττικισμένας ἢ ἀρχαιοτρόπους διώκων σύντάξεις.]

[Ὑπεραττικισμὸς, ὁ, Nimia Atticismi affectatio. Phot. Bibl. p. 65, 1 : Τῷ ἀττικισμῷ τὸ καθωμιλημένον μιγνύντος καὶ παίδων ἡγουμένου εἰς ἄμιλλαν καθισταμένων τὸν, ὡς ἂν εἴποι τις, ὑπεραττικισμόν. Vitium sæpius ab rhetoribus reprehensum : v. Olear. ad Philostr. p. 21.]

[Ὑπεραττικὸς, ἡ, ὸν, Nimis Atticus. Lucian. Demon. c. 25.]

[Ὑπεραυγάζω, Splendore supero. Eustath. p. 729 : 22 : Ἐν αὐτῇ (τῇ πληροσελήνῳ) ἀμαυρά εἰσι τὰ ἄστρα ὡς ὑπεραυγαζόμενα. Manuel Holobolus in Boiss. Anecd. vol. 5, p. 159 : Βλέπων ὡς ὑπερηύγασας πάσας τὰς τούτου λάμψεις. G. D. Const. Acrop. Laud. Theodosiæ Actt. SS. Maii t. 7, p. 77, 4 : Τὰς ἄλλας ὑπεραυγάζουσαν. De sole Basil. t. 1, p. 82, C, ὑπερηύγασε τοὺς ἀστέρας· de luna id. ib. p. 72, D, τὰ ἄστρα ὑπεραυγάζουσα. Passiv. ib. p. 885, A : Φῶς ὑπεραυγαζόμενον τῷ ἡλίῳ. Hase. Ὑπεραυγάζω, γενικῇ gl. ap. Suidam in marg. cod. Paris. A.]

[Ὑπεραυγέω, Valde splendeo. Eust. ad Dionys. Per. p. 189. Angl. Pseudo-Chrys. t. 8, p. 951, D ed. Paris. alt. : Φωτὸς ὑπεραυγοῦσιν ἀκτῖνες. Hase.]

[Ὑπεραυγὴς, ὁ, ἡ, Valde splendens. Lucian. Ver. Hist. 1, 29 : Ηυρώδεις ἤδη καὶ ὑπεραυγεῖς.]

[Ὑπεραυγίζω, Valde splendeo. Ducas Hist. Byz. p. 160, C : Ὑπ. ὁμοίως χρυστάλλῳ. Nisi ὑπεραυγάζων scribendum. G. Dind.]

[Ὑπεραυθεντέω, Auctoro, Exauctoro, Gl.]

[Ὑπεράϋλος, ὁ, ἡ. Adv. Ὑπεραΰλως, q. d. Minime materialiter. Philo J. vol. 1, p. 103, 40. Schleusn.]

[Ὑπεραυξάνω. V. Ὑπεραύξω.]

[Ὑπεραύξησις, εως, ἡ, Excessus in crescendo. Favorin. : Ἀπονυχίζειν· τὸ τὰς ὑπ. τῶν ὀνύχων ἀφαιρεῖν.]

Ὑπεραύξω, s. Ὑπεραυξάνω, Supra modum augeo. [Epist. ad Thessal. 2, 1, 3 : Ὑπεραυξάνει ἡ πίστις ὑμῶν καὶ πλεονάζει ἡ ἀγάπη ἑνὸς ἑκάστου.] Et in pass. Ὑπεραυξάνομαι, Supra modum augesco, cresco, Budæo Nimium cresco. Andoc. p. 30 [32, 23], de iis qui nimium eminent inter cives : Ἔστι δὲ σωφρόνων ἀνδρῶν φυλάττεσθαι τῶν πολιτῶν τοὺς ὑπεραυξανομένους. [Callisth. ap. Stob. Floril. 100, 14, de clupea pisce : Ὑπεραυξήσας δὲ ὑπὸ τῶν ἰδίων ἀκανθῶν ἀναιρεῖται. Galen. vol. 14, p. 226, 9 : Τὰς ὑπὸ τῶν ἑλκῶν ὑπεραυξανομένας σάρκας. Id. ib. p. 410, 17 : Ὅταν δὲ ὑπεραυξηθῇ. Hase. Dio Cass. 79, 15 : Ὑπερηυξήθη, ὥστε καὶ ὑπὲρ αὐτὸν ἐκεῖνον ἰσχῦσαι. || Cresco super. Schol. Aristoph. Vesp. 1282 : Κάλαμοι ἐνίοτε ριζοβολήσαντες ὑπεραύξονται τῶν ἀμπέλων.]

Ὑπεραυχέω, Valde glorior, vel me jacto. [Thucyd. 4, 19 : Πρὸς τὰ ὑπεραυχοῦντα καὶ παρὰ γνώμην διακινδυνεύειν. Dio Cass. 57, 12; 76, 6.]

[Ὑπεραυχὴς et Ὑπέραυχος, ὁ, ἡ, Jactabundus, Valde gloriosus vel elatus. Prior forma ap. Tryphiod. 671 : Πολέμου ὑπεραυχέϊ νίκῃ. Altera ap. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 68, 12 : Ὑπέραυχοι, οἱ ὑπὲρ τὸ δέον αὐχοῦντες· et Hesych. : Ὑπέραγχος (series postulat ὑπέραυχος), ὑπερήφανος. Æsch. Sept. 483 : Ὑπέραυχα βάζουσιν. Οἱ ὑπ. Soph. Ant. 1351, et Xenoph. Ages. 11, 11. Τὰ ὑπ. Dionys. A. R. 3, 23 (p. 476, 6), et 8, 50. Philo vol. 1, p. 310, 7 : Τὸ Αἰγυπτιακὸν διαφερόντως ἐστὶν ὑπ. Parthen. Erot. c. 14 : Ἀνηλεῆ καὶ ὑπ. ἀποκαλουμένη. Ὑπ. δυνάστης Const. Manass. Chron. 3676. Ὑπ. λεών Pollux 5, 83.]

[Ὑπεραφθέγκτως, Supra quam dici potest. Andr. Cret. p. 134. Kall.]

[Ὑπεράφραστος, ὁ, ἡ, Superineffabilis. Amphiloch. p. 49; Andr. Cret. p. 134.]

[Ὑπεραφρίζω, Valde spumo. Eubul. ap. Athen. 11, p. 471, D : Μάλ' ἀνδρικὴν τῶν θηρικλείων, ὑπεραφρίζουσαν· et similiter Aristophon ib. p. 472, C.]

[Ὑπεραχθὴς, ὁ, ἡ, Oneratus, Nimis gravis. Theocr. 11, 37 : Ταρσοὶ δ' ὑπεραχθέες εἰσί. Oppian. Hal. 5, 263 : Πτερύγων δ' ὑπεραχθεῖ ῥιπῇ. Nicand. Th. 342 : Ὑπεραχθέα φόρτον.]

[Ὑπεράχθομαι, Nimium succenseo, Valde doleo, Iniquissimo animo fero. Soph. El. 178 : Μήθ' οἷς ἐχθαίρεις ὑπεράχθεο. Herodot. 6, 21 : Ὑπεραχθεσθέντων τῇ Μιλήτου ἁλώσι. « Jo. Cantacuz. Hist. 1, 5, p. 19, C : Ἐν οἷς ὑπεραχθόμενος ὁ πάππος ... » Boiss. Orig. Cat. in Jerem. t. 3, p. 136, E. Hase.]

Ὑπερβάθμιος, ὁ, ἡ, Supergrediens, Areth. In Apocal. p. 890. Et alibi pro Immodico. Bud. || Ὑπερβάθμιον πόδα πέμπειν, Non justo passu gradatim progredi, sed transultare aliquem locum. Idem Bud. ex Ammonio in Aristot. Categ. [p. 12, a, 6 ed. Ven. a. 1545. Ὑπ. πόδα ῥιπτῶν ap. Suidam, qui exp. ἀτάκτως, ἀπρεπῶς διαπραττόμενος, addito Damascii loco ex Vita Isidori. Ὑπ. πόδα τείνειν ap. Marin. V. Procli c. 13, p. 30, Agathiam Hist. 2, p. 67, schol. Platon. ad Cratyl. p. 413, A, Simplic. In Epict. vol. 1, p. 84, Nicet. Chon. Hist. p. 3, B.]

Ὑπερβαίνω, [Trajicio, Transfero. Xenoph. De re eq. 7, 2 : Eques in ascendendo ὑπερβησάτω ἐπὶ τὰς δεξιὰς πλευρὰς τὴν κνήμην. Frequentius intrans.] Transgredior, Prætergredior, Transcendo. [Transcendo, Supergredior, Transgredior, Evado, Exundo, Excedo, Varico, Divarico, Transvarico; Ὑπερέβη, Excessit, Gl. Cum genit.] Herodot. [3, 54] : Ὑπερέβησαν τοῦ πύργου, Turrim transcenderunt. [Recte nunc ex melioribus libris τοῦ πρὸς θαλάσσῃ ἑστεῶτος πύργου κατὰ τὸ προάστειον ἐπέβησαν. Apud Eur. Ion. 220 : Θέμις γυάλων ὑπερβῆναι λευκῷ ποδί γ', scribendum cum Hermanno ποδὶ γραμμὴν vel ποδὶ βαλὸν vel simile quid. Cum dat. olim ap. Polyb. 5, 4, 10 : Νεανίσκους ὑπερβάντας τῷ πτώματι, ubi nunc τὸ πτῶμα ex codd. G. D.] Jungitur tamen potius accusativo, ut [Hom. Il. M, 468 : Τεῖχος ὑπερβαίνειν· 469 : Οἱ μὲν τεῖχος ὑπέρβασαν (forma epica pro ὑπερέβησαν)· Od. Θ, 80; Π, 41 et al. : Ὄθ' ὑπέρβη λάϊνον οὐδόν. Herodot. 6, 108 : Ὑπερβάντες τοὺς οὔρους. Eurip. Med. 382 : Δόμους ὑπερβαίνουσα· Ion. 514 : Οὔπω δῶμ' ὑπερβαίνει τόδε· Phœn. 1187 : Ὑπ. γεῖσσα τειχέων· Rhes. 111 : Τάφρους ὑπερβάς. Thucyd. 2, 96 : Τοὺς ὑπερβάντι Αἷμον Γέτας. Xenoph. Ages. 6, 6 : Ἐχυρὰ τὰ μὲν παριὼν, τὰ δὲ ὑπερβαίνων. Demosth. p. 609, 15 : Ὁπότ' ἄνθρωπος πένης ... τέγος ὡς τοὺς γείτονας ὑπερβαίνοι.] Chrysost. : Τοὺς οὐρανοὺς ὑπερβῆναι. Apud Arrian. autem lib. 6, cum κατὰ habetur, Ὑπερβαίνοντες κατὰ τὰ τείχη, Muros transcendisse, et ita pervenisse in urbem, Camer. [Cum εἰς, Herodot. 2, 13 : Ἢν μὴ ἐπ' ἑκκαίδεκα ... πήχεας ἀναβῇ ὁ ποταμὸς, οὐκ ὑπερβαίνει εἰς τὴν χώρην. Et absolute ib. 99 : Εἰ ἐθελήσει ῥήξας ὑπερβῆναι ταύτῃ ὁ ποταμός. Xenoph. Hell. 5, 4, 59 : Ἀδύνατον νομίσας τὸ ὑπερβῆναι εἰς τὴν τῶν Θηβαίων. Improprie Plato Rep. 9, p. 587, C : Τῶν νόθων (ἡδονῶν) εἰς τὸ ἐπέκεινα ὑπερβὰς ὁ τύραννος· Parmen. p. 152, B : Οὐ γάρ που πορευόμενόν γε ἐκ τοῦ ποτὲ εἰς τὸ ἔπειτα ὑπερβήσεται τὸ νῦν.] Et peculiariter pro Ascendere suggestum, ex Aristoph. Eccl. [96. || De eo qui jus et fas vel fines legibus præscriptos transgreditur, Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 68, 26 : Ὑπ. νόμους· τὸ παρανομεῖν. Hom. Il. I, 501 : Ὅτε κέν τις ὑπερβήῃ καὶ ἁμάρτῃ. Quæ verba pariter conjungit Plato Rep. 2, p. 366, A : Ὑπερβαίνοντες καὶ ἁμαρτάνοντες. Pindar. fr. 4 : Οὐ θέμιν οὐδὲ δίκαν ξείνων ὑπερβαίνοντες. Herodot. 3, 83 : Οἰκίη νόμους οὐκ ὑπερβαίνουσα τοὺς Περσέων· et simil. Soph. Ant. 449, 481. Et 663 : Ὅστις δ' ὑπερβὰς ἢ νόμους βιάζεται ... Plato Rep. 2, p. 373, D : Ὑπερβάντες τὸν τῶν ἀναγκαίων ὅρον. Demosth. p. 153, 4 : Ὑπερβαίνω τὰς πίστεις. Æschin. p. 23, 30, et Polyb. 3, 26, 4 : Ὑπ. τὰς συνθήκας.] || Est etiam Excedo, Supero [Absol. Theognis 1015 : Πρίν γ' ἐχθροὺς πτῆξαι καὶ ὑπερβῆναί περ ἀνάγκη. Cum accus. Plato Rep. 5, p. 478, C : Ὑπερβαίνουσα ἢ γνῶσιν σαφηνείᾳ ἢ ἄγνοιαν ἀσαφείᾳ· Tim. p. 24, D : Πάσῃ πάντας ἀνθρώπους ὑπερβεβηκότες ἀρετῇ· Leg. 6, p. 755, A : Ὅπως ἄν τις πλέον ὑπερβὰς ἑβδομήκοντα ζῇ. Polyb. 2, 15, 6 : Σπανίως τοῦθ' (pretium) ὑπερβαίνουσι· 12, 13, 1 : Δημοχάρην ὑπερβεβηκέναι τοῖς ἐπιτηδεύμασι τὰ Βότρυος ὑπομνήματα. Diodor. 1, 58 : Πάντας ὑπερβεβηκέναι ταῖς πολεμικαῖς πράξεσι (ubi duo libri ὑπερβεβληκέναι, quæ frequenter permutata in codicibus, ut ap. Isocr. p. 57, B; 307, B)· Exc. p. 551 : Σόλων σοφίᾳ καὶ παιδείᾳ πάντας τοὺς καθ' ἑαυτὸν ὑπερβεβηκώς], ut Ὑπερβέβηκε [nunc ὑπερβέβλ.] πᾶσαν ἀτοπίαν, Plut. Numa [c. 15], Omnem absurditatem excessit. [Supero, i. e. Vinco. Plut. Mor. p. 32, C : Τὰς ἡδονὰς ὑπερβαίνειν.] Sed gen. etiam habet pro Supero, Antecello, Præsto, ut, Τίνι τῶν ἄλλων ζώων ὑπερβέβη-

χεν ἄνθρωπος; Aristot. De mundo. || Ὑπερβαίνοντες dies intercalares. Bud. ex Macrob. [Saturn. 1, 13.] Idem Bud. ὑπερβαίνω exp. etiam Prætereo, ex Æschine [p. 61, 8 : Ταῦτά μοι δοκῶ ὑπερβήσεσθαι· 63, 29 : Τὸ τῆς συμμαχίας ὄνομα ὑπερέβησαν. Herodot. 3, 89 : Ὑπερβαίνων τοὺς προσεχέας. Plat. Crat. p. 415, B : Ὃ οὔπω διήλθομεν, ἀλλ' ὑπερέβημεν. Demosth. p. 51, 7 : Ὅσα ἄν τις ὑπερβῇ τῷ λόγῳ. Plutarch. Mor. p. 496, D : Οὐχ ὑπερέβη τὸ νήπιον οὐδὲ ἔφυγεν· 921, E : Τὴν Στωϊκὴν δόξαν ἀπροσάντητον ὑπερβαίνοντες.] Cum qua signif. convenit et ὑπερβαίνομεν quod Cic. reddit Omittimus ap. Epicur. Pro his enim Epicuri verbis, Ἔσθ' ὅτε πολλὰς ἡδονὰς ὑπερβαίνομεν, ὅταν πλεῖον ἡμῖν τὸ δυσχερὲς ἐκ τούτων ἕπηται, Cic. dixit, Voluptates omittimus majorum dolorum effugiendorum gratia. Sed et ὑπερβαίνω pro Transmitto, i. e. Non dico, ab Isocr. poni idem Bud. scribit. Vide Ὑπερβατῶς. [Isocr. p. 345, C : Ὑπερβὰς τὸ πλῆθος τῶν συμφορῶν. Isæus p. 38, 6 : Ὑπερβᾶσα τὸν τελευταῖον κληρονόμον, i. e., ut Reisk. exp., quamvis eum, qui postremus bonorum possessor fuit, illa quiete possidere siverit neque controversiam eorum illi moverit; et p. 43, 34. || Passivo Jobius Phot. Bibl. p. 195, 20 : Μονάδος μὲν κινηθείσης διὰ τὸ πλούσιον, δυάδος δὲ ὑπερβαθείσης διὰ τὴν ὕλην καὶ τὸ εἶδος. || Protego, c. dativo. Oppian. Hal. 1, 710 : Τεκέεσσιν ὑπερβεβαῶτα λέοντα· quod schol. exp. τεκέων ὑπερανιστάμενον, ὑπερμαχόμενον.]

[Ὑπερβακχεύω, Stilo plus quam Bacchico utor, Supra modum exaggero. Philostr. V. Soph. 2, 26, p. 613 : Τὰς πανηγυρικὰς ἐννοίας οὐχ ὑπερβακχεύων.]

[Ὑπερβαλλόντως, Exsuperanter, Supra modum, Immodice. (Excellenter, Gl.) Plato Leg. 2, p. 667, A : Πολιτικὸν ὑπ. 8, p. 836, A : Πλουτεῖν ὑπ. Xenoph. Ages. 1, 36 : Ὑπ. ἄγασθαι αὐτοῦ. Isocr. p. 8, B : Μηδὲν ὑπ., ἀλλὰ μετρίως αὐτὴν ἠγάπα· 234, C : Τῶν μὲν ὑπ., τῶν δ' ἐξαρκούντως συμβεβηκότων. Polyb. 16, 24, 4 : Ὑπ. ἐδυσχρηστεῖτο. Athen. 5, p. 207, F : Ποτηρίων κατασκευαῖς ὑπ. κατεσκεύαστο. Phrynich. in Bekk. An. p. 69, 17 : Ὑπὲρ τὸ φεῦ· οἷον ὑπ. Aliique recentiores plurimi, velut Joann. Chrys. vol. 6, p. 637; Clem. Alex. p. 52 (?) ed. Par., Athanas. vol. 1, p. 376, Andr. Cret. p. 48, scholiastæ Aristoph. Pl. 982, Pind. Ol. 2, 13, Eurip. Orest. 1110, Soph. OEd. T. 934.]

Ὑπερβάλλω, q. d. Superjicio (ut Quintil. ὑπερβολὴν Superjectionem reddidit), Exupero, Excello. Item Supero. [Propria signif. Hom. Il. Ψ, 637 : Δουρὶ δ' ὑπειρέβαλον Φυλῆα, Hasta mittenda superavi, i. q. ὑπερηκόντισα, ut exp. Eustath. 843 : Ὑπέρβαλε σήματα πάντων· et cum genit. 847 : Τόσσον παντὸς ἀγῶνος ὑπέρβαλε· ubi Eust. σήματα (i. e. signa in campo certaminis fixa) ex v. 843 cogitando repeti et παντὸς ἀγ. pro διὰ παντὸς ἀγ. accipi dicit, de quo eo minus cogitandum, quum versus 843 recte ab veteribus criticis ut spurius rejectus sit. Od. Λ, 597 : Ὅτι μέλλοι ἄκρον (sc. λόφον) ὑπερβαλέειν. || Cursu supero, Præcurro. Soph. El. 716 : Ὡς ὑπερβάλοι χνόας τις αὐτῶν καὶ φρυάγμαθ' ἱππικά. Xenoph. Cyn. 6, 20 : Ἐὰν μὴ πρὸς αὐτοῖς ὦσι τοῖς ἴχνεσιν, ἀλλ' ὑπερβάλλωσι. Ἆρμ' ὑπερβάλλον πόδας, nomen jactus in ludo talario ap. Eubul. in fragm. ap. Polluc. 7, 205, ubi Bentl. (Opusc. p. 486) jactum intellexit qui aliis jactibus tanto anteiret quanto qui pedibus iter faceret a curru vinceretur. Metaph.] cum accus. personæ [vel rei] et dativo rei [modo addito modo intellecto] ὑπερβάλλω σε τούτῳ: et tam in bonam quam in malam partem. [Hesych. : Ὑπερβάλλει, ὑπερνικᾷ. Plato Alcib. 1 p. 103, B : Οὐδεὶς ὃς οὐχ ὑπερβληθεὶς τῷ φρονήματι ὑπὸ σοῦ πέφευγε· Protag. p. 356, B : Ἐὰν τὰ ἀνιαρὰ ὑπερβάλληται ὑπὸ τῶν ἡδέων. Isocr. p. 57, B : Ἐπαινεῖν τοὺς ὑπερβεβληκότας τὰς τῶν ἄλλων ἀρετάς· 111, A : Τῶν προγεγενημένων ὑπερβαλεῖν τὰς πράξεις τοῖς διὰ σοῦ κατειργασμένοις], ut ὑπερβάλλειν τῇ φιλοπονίᾳ, Xenoph. [Ap. Xen. Cyneg. 1, 7, non hoc, sed ὑπερέσχε τῇ φ. legitur.] Sic ὑπερβαλέσθαι πάντας ἀνθρώπους ἀνδραγαθίᾳ, Aristid. At ὑπερβάλλειν πάντας ἀνθρώπους τόλμῃ τε καὶ μιαρίᾳ, rursus Xen. Hell. 7, [8, 6]. Sic Dem. Pro cor. [p. 317, 25] : Αἰσχίνης τοίνυν τοσοῦτον ὑπερβέβληκεν ἅπαντας ἀνθρώπους ὠμότητι. Sæpe autem accus. personæ omittitur. [Eurip. Hipp. 924 : Δέδοικα μή σου γλῶσσ' ὑπερβάλῃ κακοῖς.] Aristoph. Pl. [109] : Ὑπερβάλλουσι τῇ μοχθηρίᾳ. Xenoph. Cyrop. 2, [2, 29] : Ὡς δὲ εἶδον τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνδρὸς ὑπερβάλλον αἴσχει. Isocr. Evag. [p. 191, D], ὑπερβάλλοντας et καταδεεστέρους ὄντας opponit. [Idem ὑπερβάλλουσαν κτῆσιν opponit τῇ μετρίᾳ ἀπολαύσει p. 7, C. Idem p. 49, D : Θεάματα ταῖς δαπάναις ὑπερβάλλοντα. Omnino frequens est usus participii ὑπερβάλλων, Exsuperans, Justum modum excedens, Leges migrans, Nimius. Æsch. Prom. 923 : Βροντῆς ὑπερβάλλοντα καρτερὸν κτύπον· ubi tamen probabilius est βροντὴν vel βροντὰς scribendum esse. Eurip. Ion. 472 : Ὑπερβαλλούσας εὐδαιμονίας· Med. 127 : Τὰ δ' ὑπερβάλλοντ' οὐδένα καιρὸν δύναται θνατοῖς. Thucyd. 2, 35 : Τῷ ὑπερβάλλοντι τῶν ἐπαίνων φθονοῦντες ἤδη καὶ ἀπιστοῦσιν. Plato Phædr. p. 240, E : Ἀκαίρους ἐπαίνους καὶ ὑπερβάλλοντας· Leg. 10, p. 899, A : Δυνάμεις ἄλλας τινὰς ὑπερβαλλούσας θαύματι· Rep. 10, p. 619, A : Φεύγειν τὰ ὑπερβάλλοντα ἑκατέρωσε.] Sic etiam dicitur ὑπερβάλλουσα ἀνδραγαθία, et contra ὑπερβάλλουσα μοχθηρία, et ὑπερβάλλον αἶσχος, ac similia. Sic ὑπερβάλλουσα τρυφὴ Athen. 12. Sæpe autem in Exuperationis signif. utitur Xenoph. τῷ ὑπερβαλέσθαι, sicut et alii nonnunquam. [Vide infra, ubi de forma media dicetur.] Sed et participio ὑπερβαλλόμενοι active usus est Cyrop. 5, [3, 32] : Τοὺς δ' εὐεργετοῦντας ἀγαθοῖς ὑπερβαλλόμενοι· ubi accipitur pro Superantes, Vincentes. || Ὑπερβάλλειν autem dicitur etiam peculiari Superandi signif., qui in auctione superat, i. e. pluris licetur. Bud. p. 464, ex Andocide. [Sic Herodot. 1, 196 : Ὑπερβάλλοντες ἀλλήλους, Licitando alter alterum superans. Id. 5, 51 : Προέβαινε τοῖσι χρήμασι ὑπερβάλλων, i. e. Majorem quam alter pecuniæ summam offerens. Lysias p. 165, 1 : Τοῦ προτέρου χειμῶνος, ἐπειδὴ τίμιος ἦν ὁ σῖτος, τούτων ὑπερβαλλόντων ἀλλήλους. Andocid. p. 17, 26 : Ἵν' αὐτοῖς ἀμφότερα ᾖ καὶ μὴ ὑπερβάλλουσι λαβεῖν ἀργύριον. Dio Cass. 47, 6 : Ὑπερβάλλοντες ὥσπερ ἐν πρατηρίῳ.] Sed et alteram Superandi signif. observavi in v. ὑπερβάλλειν, et quidem propriam. [Herodot. 7, 168 : Ὑπερβαλέειν Μαλέην, i. e. Circumvehi promontorium. Æsch. Prom. 722 : Κορυφὰς ὑπερβάλλουσαν ἐς μεσημβρινὴν βῆναι κέλευθον· Ag. 307 : Σαρωνικοῦ πορθμοῦ πρῶν' ὑπερβάλλειν. Eurip. Or. 443 : Γῆς ὑπ. ὅρους.] Thuc. 8, p. 296 [c. 104] : Ὑπερεβεβλήκει ἤδη τὴν ἄκραν. [Ὑπ. τὰς Ἄλπεις et similia ap. Polyb. 2, 23, 5; 3, 19, 10, Dion. Cass. 49, 1. Suidas s. v. Εὐρύβατος: Λαβεῖν αὐτὸν τὸν ὄροφον καὶ ὑπερβάλλοντα ... διὰ τοῦ τέγους καταπηδῆσαι. Suspecta structura cum genit. ap. Eurip. Ion. 1321 : Τρίποδα χρηστήριον λιποῦσα θριγκοῦ τοῦδ' ὑπερβάλλω ποδί, ubi aut θριγκοὺς τούσδ' cum Dobræo aut θριγκὸν τόνδ' scribendum. Vitiosior constructio cum dat. illata ab librario Polyb. 18, 2, 5, ὑπερβάλλειν ταῖς ἀκρολοφίαις, ubi recte Schweigh. ἐπιβάλλειν. Simili errore ἐπέβησαν in ὑπερέβησαν corruptum in libris multis Herodoti 3, 54. G. D.] Bud. quoque ex Aristot. [H. A. 9, 48] affert, Καὶ ὑπερβάλλονται τοὺς ἱστοὺς, de delphinis, pro Saltu superant : emendatius tamen legi existimans ὑπεράλλονται [ut nunc legitur], ex alio Ejusd. l. Qua in re libenter illi assentior : hoc tamen addo, Plinium verbo Superjecto, quod plane respondet τῷ ὑπερβάλλειν s. ὑπερβάλλεσθαι, ita usum esse.

|| Ὑπερβάλλω, Excedo. Cui opp. ἐλλείπω, et ἀπολείπω. Hesiod. Op. [491] : Μήτ' ἂρ ὑπερβάλλων βοὸς ὅπλην, μήτ' ἀπολείπων. [Theognis 479 : Ὅς δ' ἂν ὑπερβάλλῃ πόσιος μέτρον. Herodot. 3, 23 : Ἔτεα ἐς εἴκοσι καὶ ἑκατὸν τοὺς πολλοὺς αὐτῶν ἀπικνέεσθαι, ὑπερβάλλειν δέ τινας καὶ ταῦτα. Plato Polit. p. 283, E : Τὸ τὴν τοῦ μετρίου φύσιν ὑπερβάλλον. Xenoph. Hell. 5, 3, 21 : Ὁ Ἀγησίλαος ὑπερέβαλε τὸν χρόνον (ut Aristot. H. A. 7, 5 : Αἷς ἂν ὑπερβάλῃ [τὰ καταμήνια] τὸν χρόνον τοῦτον)· Hier. 4, 8 : Τὰ ὑπερβάλλοντα τὰ ἱκανά. Demosth. p. 660 extr. : Φιλεῖν καὶ μισεῖν μηδετέρου τὸν καιρὸν ὑπερβάλλοντα.] Aristot. autem [cum genit.] Ethic. ὑπερβάλλειν, vel ὑπερβάλλειν τοῦ δέοντος et ἐλλείπειν inter se opponit. [Id. H. A. 2, 11 : Ὑμένες πολλοὶ καὶ ἰσχυροὶ καὶ πολὺ ὑπερβάλλοντες τῶν περὶ τὰ λοιπὰ ὑπαρχόντων. Plato Gorg. p. 475, B : Ἆρα λύπῃ ὑπερβάλλει τὸ ἀδικεῖν τοῦ ἀδικεῖσθαι· Leg. 5, p. 734, A : Ὑπερβαλλούσας ἐν τῷ σώφρονι βίῳ τὰς ἡδονὰς τῶν ἀχθηδόνων. (Cum accus. ib. B : Ὑπερβάλλουσι δὲ ἡδοναὶ μὲν λύπας ἐν ὑγιείᾳ, λῦπαι δὲ ἡδονὰς ἐν νόσοις.) Absolute Herodot. 4, 184, de ni-

mio solis calore: Οὗτοι τῷ ἡλίῳ ὑπερβάλλοντι καταρέονται. Pindar. Nem. 7, 97: Δέρκομαι λαμπρὸν οὐχ ὑπερβαλών· quod schol. exp. οὐχ ὑπεροπτικός εἰμι καὶ ὑπέρογκος. Æsch. Pers. 291: Ὑπερβάλλει γὰρ ἥδε συμφορὰ τὸ μήτε λέξαι μήτ' ἐρωτῆσαι πάθη. Eurip. Bacch. 785: Ὑπερβάλλει τάδε, εἰ πρὸς γυναικῶν πεισόμεσθ' ἃ πάσχομεν· Alc. 1077: Μή νυν ὑπέρβαλ', ἀλλ' ἐναισίμως φέρε. Thucyd. 7, 67: Ὑπερβαλλόντων αὐτοῖς τῶν κακῶν· 8, 56, de Alcibiade nimium postulante: Ἤτει τοσαῦτα ὑπερβάλλων. || De fluvio exundante Herodot. 2, 111: Ὡς ὑπερέβαλε (ὁ ποταμὸς) τὰς ἀρούρας. Similiter de lebete cujus aqua fervens oram vasis superat, 1, 59: Λέβητες ἔμπλεοι ὕδατος ἔζεσαν καὶ ὑπερέβαλον.] Sed et pass. ὑπερβεβλημένην opponit Plato ἐλλειπούσῃ. [Leg. 4, p. 719, D: Οὔσης ταφῆς τῆς μὲν ὑπερβεβλημένης, τῆς δὲ ἐλλειπούσης. Id. Rep. 8, p. 558, B: Εἰ μή τις ὑπερβεβλημένην φύσιν ἔχοι, i. e. Eximiam. Eurip. Alc. 153: Τὴν ὑπερβεβλημένην γυναῖκα· quod gl. cod. Flor. exp. τὴν ὑπερβάλλουσαν.] Hinc ὑπερβολὴ et ἔλλειψις itidem opponuntur.

|| [Forma media Ὑπερβάλλομαι, Supero, Vinco, Antecello. Herodot. 5, 124: Πρὸς δέ οἱ καὶ ἀδύνατα ἐφάνη Δαρεῖον ὑπερβαλέσθαι· 7, 168: Ἀελπτέοντες τοὺς Ἕλληνας ὑπερβαλέεσθαι· 8, 24: Οἳ ἤλπισαν τὴν βασιλέος δύναμιν ὑπερβαλέεσθαι. Addito dativo 2, 175: Πολλὸν πάντας ὑπερβαλλόμενος τῷ τε ὕψεϊ καὶ τῷ μεγάθεϊ. Soph. Tr. 584: Φίλτροις ἐάν πως τήνδ' ὑπερβαλώμεθα. Eurip. Or. 691: Μάχῃ μὲν οὖν ἂν οὐχ ὑπερβαλοίμεθα Πελασγὸν Ἄργος. Aristoph. Eq. 409: Οὗτοι μ' ὑπερβαλεῖσθ' ἀναιδείᾳ· 890: Ἀλλ' οὐχ ὑπερβαλεῖ με θωπείαις. Plato Phædr. p. 232, C: Μὴ χρήμασιν αὐτοῖς ὑπερβάλωνται. Demosth. p. 451, 2: Τίν' οὐχ ὑπερβαλεῖσθαι προδότην. Isocr. p. 28, E: Οὐχ ὡς ἐκεῖνον ὑπερβαλούμενος. Et alii quivis. Vitiose ap. Lycurg. p. 165, 15: Ἆρ' οὐχ ὑπερβαλέσθαι (προσήκει) ἐκείνους τῆς τιμωρίας; ubi recte H. Steph. ταῖς τιμωρίαις. Cum εἴς τι Plato Critia p. 115, E: Ὑπερεβάλλετο εἰς δύναμιν ἀεὶ τὸν ἔμπροσθεν. Absolute Herodot. 1, 61: Θηβαῖοι ὑπερεβάλοντο τῇ δόσι τῶν χρημάτων· 9, 71: Ὑπερεβάλοντο ἀρετῇ Λακεδαιμόνιοι· 3, 21: Ἐπ' Αἰθίοπας πλήθεϊ ὑπερβαλλόμενον στρατεύεσθαι.]

|| Ὑπερβάλλομαι ap. Lucian. [Gymnas. c. 40: Εἰς αὔριον ὑπερβαλώμεθα τὴν συνουσίαν], In aliud tempus rejicio, Differo [Herodot. 9, 45: Ἧν ὑπερβάληται τὴν συμβολὴν Μαρδόνιος· 3, 76: Πάγχυ κελεύοντες ὑπερβαλέσθαι· et 7, 206]: unde ὑπερβολὴ κακοῦ, Herodot. [8, 112. Plato Phædr. p. 254, D: Δεομένων εἰς αὖθις ὑπερβαλέσθαι. Prætermitto, Dionys. A. R. 11, 9: Τοῦτον ὑπερβαλόμενοι τὸν καιρὸν ὡς οὐκ ἐπιτήδειον. Formæ activæ hanc significationem tribuere videtur Hesych. qui Ὑπερβάλλει non solum per ὑπερνικᾷ exp., sed etiam ὑπερτίθεται, παραβαίνει, ἢ ἐπαναφέρει εἰς συμβουλίαν.]

[Ὑπερβαπτίζω, Supra modum mergo. Jo. Climac. p. 351, 13: Ὑπερβαπτισθῆναι τὴν ψυχήν. Hase.]

[Ὑπερβᾰρέω, Præpondero, Gl. Ὑπερταλαντᾶν per υπερβαρεῖν exp. Etym. M. p. 744, 16, et Suidas s. v. Ταλαντουμένην.]

[Ὑπερβᾰρὴς, et Ὑπέρβαρυς, ὁ, ἡ, Prægravis. Æsch. Ag. 1175: Δαίμων ὑπ. ἐμπίτνων· ubi Turnebus formam usitatiorem, sed metro adversantem, intulit ὑπερβαρὺς, pravo accentu pro ὑπέρβαρυς. Ὑπερβαρέα τιμὰν ex inscr. Cumana ap. Cayl. 2, pl. 56, memorat Schneider. Sed quod ap. schol. Eurip. Hipp. 776 (761 Matth.) legitur, ὑπερβαρῆ νοσήσασα τὴν ἀγχόνην ἐβουλεύσατο, ὑπέρβαρυ potius scribendum videtur. Hippocr. p. 811, G: Εἰ μὴ ὑπέρβαρύ τι ἄχθος ἐμπέσοι. Galen. vol. 9, p. 204: Ἐν τῷ βαστάζειν ὑπέρβαρύ τι.]

[Ὑπερβᾰρύνω, Prægravo, Gl.]

[Ὑπερβᾰσία, ἡ.] Ὑπέρβασις, pro quo Ὑπερβασία ap. poetas, Transgressio, et metaph. Delictum. [Hesych.: Ὑπέρβασις, ὕβρις, ἀδικία, κόρος, ἁμαρτία (codex μαρτυρία), ὑπερηφανία· παράβασις ὅρκων. Ὑπερβασίης, ἀδικίας, ὑπερηφανίας. Hom. Il. Γ, 107: Μή τις ὑπερβασίῃ Διὸς ὅρκια δηλήσηται· Π, 18: Ὀλέκονται ὑπ. ἕνεκα σφῆς. Plural. Ψ, 589: Οἷσθ' οἷαι νέου ἀνδρὸς ὑπ. τελέθουσιν· et Od. X, 168.] Hesiod. [Op. 828]: Ὑπερβασίας ἀλεείνων. [Soph. Ant. 605: Τεὰν, Ζεῦ, δύναμιν τίς ἀνδρῶν ὑπερβασία κατάσχῃ; Orph. Arg. 348. Paul. Sil. Anth. Pal. 5, 300. G. D. || Transitus. Joseph. A. Jud. 2, 14, 6: Τὴν ἑορτὴν Πάσχα καλοῦντες· σημαίνει δὲ ὑπερβασία. Hase.]

[Ὑπέρβασις, εως, ἡ, Transgressio, Trajectio. Polyb. 4, 19, 8: Ἡ τῶν λέμβων ὑπ., nisi ὑπερβίβασις legendum. Conf. Ὑπερβιβάζω. Schweigh. Galen. vol. 18, part. 1, p. 790, 4. Id. ib. p. 793, 3: Πτύσσε κατὰ μετώπου τρὶς καθ' ὑπέρβασιν, ubi interpr., In ascensu. De trajectibus Alpium Strabo 4, 6, 12 Cor., ex Polybio: Τέτταρας δ' ὑπ. ὀνομάζει μόνον· διὰ Λιγύων μὲν κτλ. Hase. Clem. Alex. p. 854: Ἴσμεν γὰρ εὖ μάλα τὸν γνωστικὸν τὴν ὑπ. παντὸς τοῦ κόσμου ὥσπερ ἀμέλει τῆς Αἰγύπτου οἱ Ἰουδαῖοι ἑκουσίως ποιούμενον.]

[Ὑπερβατέον, Transgrediendum, Prætereundum. Plutarch. Mor. p. 709, D: Τοὺς μοχθηροὺς ... καθάπερ βάτους ... ὑπ. ἐστί.]

[Ὑπερβατήριος, ία, ιον. Ὑπερβατήρια θύειν, Sacra facere pro felici montium transgressione, Polyæn. 1, 10, 1. Similiter διαβατήρια dicuntur.]

[Ὑπὲρβατικὸς, ἡ, ὸν, Hyperbatis abundans. Marcellinus V. Thucyd. p. 8: Τὸ τῆς συνθέσεως τραχύτητος μεστὸν καὶ ἐμβριθὲς καὶ ὑπ. || Adverb. Ὑπερβατικῶς, Cum hyperbato. Eustath. p. 1179, 18: Ἔσται δ' ἐνταῦθα κάλλιον ὑπ. ἀναγνῶναι.]

Ὑπέρβατος, ἡ, ὸν, Superans, [Excedens (fines). Æsch. Ag. 428: Τὰ μὲν κατ' οἴκους ἐφ' ἑστίας ἄχη τάδ' ἐστὶ καὶ τῶνδ' ὑπερβατώτερα. Aristot. De divin. per somnum c. 1, p. 463: Τὰ ὑπερβατὰ ἐνύπνια πάντα καὶ ὧν μὴ ἐν αὐτοῖς ἡ ἀρχὴ, sunt eadem quæ c. 2 dicit ἀρχὰς ἔχοντα ὑπεροχίας ἢ τοῖς χρόνοις ἢ τοῖς τόποις ἢ τοῖς μεγέθεσιν. || Βρόχος ὑπ., Ligaturæ species, ap. Heliodor. De laqueis. Schneid. ||] Qui transcendi s. transiri potest. [Thucyd. 3, 25: Ἦ ὑπερβατὸν ἦν τὸ τείχισμα. Hesych.: Ὑπερβατὸν, ὑπερβαινόμενον.] Sed ὑπερβατὸν a rhetoribus dicitur Trajectus verborum ordo, quæ quasi transcendant. Ὑπερβατὸν, inquit Camer., vocant grammatici Longiorem sententiæ transitum interruptumque contextum illius. Fabius [8, 6, 66] Transgressionem verbi interpretatur, quem vide et ceteros rhetores. [Ὑπ. Longinus c. 22 sic definit: λέξεων ἢ νοήσεων ἐκ τοῦ κατ' ἀκολουθίαν κεκινημένη τάξις. Hermogenes Περὶ μεθ. δειν. p. 32, τῆς σαφηνείας ὄργανον vocat, certe ita, ut dicti causam, quam auditor requirere videatur, mediam orator collocet: unde eandem ἐπένθεσιν et παρένθεσιν dicit. Gregor. ad hunc l. c. 14 hæc adnotat: Ἔστι μὲν τὸ καθ' ὑπέρθεσιν, κάλλους, τὸ δὲ κατὰ παρένθεσιν, περιβολῆς. Alexander Περὶ σχημ. p. 586: Κατ' ἀναστροφὴν συλλαβῶν καὶ μορίων γίνεται, καὶ πάλιν λέξεως συνθέτου διασπειρομένων ἀπ' ἀλλήλων τῶν μορίων καὶ πάλιν λέξεως, εἰ μὴ κατὰ τὸ ἑξῆς μηδὲ κατὰ φύσιν τιθεμένων. Γίνεται δὲ ὑπερβατὸν καὶ πολλῶν τιθεμένων μεταξὺ λέξεων τῶν ὀνομάτων. Auctor. Rhet. ad Alex. c. 31, p. 257: Σαφῶς δηλώσομεν, ἀπὸ τῶν μὲν πραγμάτων, ἐὰν μὴ ὑπερβατῶς αὐτὰ δηλῶμεν, ἀλλὰ τὰ πρῶτα πραχθέντα ἢ πραττόμενα ἢ πραχθησόμενα, πρῶτα λέγωμεν, τὰ δὲ λοιπὰ ἐφεξῆς τάττωμεν, etc. — Eustathius ad Hom. Il. A, p. 29, Δύο εἴδη, inquit, τοῦ ὑπερβατοῦ σχήματος. Τὸ μὲν γὰρ ἔστιν ἐννοίας διακοπὴ, τὸ δὲ ἕτερον, ὃ οὐδὲ κυρίως ὑπερβατόν ἐστιν, ἐν τῇ διακοπῇ λέξεως θεωρεῖται. Idem ad Il. I, p. 773: Τινὲς κριτικῶν ἔλεγον ὑπερβατὸν εἶναι τὸ ἔθων ἀντὶ τοῦ καταθέων, ὑπερβατὸν λέγοντες ἐκεῖνοι τὴν τῶν στοιχείων μετάθεσιν, δι' ἧς τὸ θέων, ἔθων γίνεται. Species etiam quædam τοῦ ὑπερβατοῦ est σύγχυσις, quam Quintilian. 8, 2, 14, *mixturam* verborum appellat. Ciceroni De orat. 3, 52, *verborum concinna transgressio* dicitur. Quintil. 9, 3, 24, commemorat *hyperbaton*, «non illud quod inter tropos esse voluerunt, sed alterum, quod est ejus figuræ sententiarum, quæ ἀποστροφὴ dicitur, simile, quum non sensus mutatur, verum forma eloquendi, ut *Decios, Marios, Magnosque Camillos, Scipiadas duros bello, et te, maxime Cæsar.* Qui tam parva momenta nominibus discreverunt, μετάβασιν vocant.» Ernest. Lex. rhet. De accentu Lobeck. Paralip. p. 484: «Plerumque oxytonum est, primum ap. Platon. Protag. p. 343, E: Ὑπερβατὸν δεῖ θεῖναι ἐν τῷ ἄσματι τὸ ἀλαθέως· deinde Apollon. De pron. p. 51, Longin. 22, 1, aliosque rhetores apud Walzium vol. 1, p. 188; 3, p. 418; 7, p. 1242; 8, p. 481, 501, 743, schol. Aristoph. Ach. 1106, Eccl. 105, schol. Apoll. Rh. 1, 445, schol. Pind. Ol. 1, 68, aliosque: unde adverbium peu-

det ὑπερβατῶς Aristot. Rhet. ad Alex. c. 31, p. 1438, Strabon. 8, p. 342, et 370 extr. (adde Eustath. p. 197, 10), eodemque congruit mobilitas generis, σύνθεσις ὑπερβατὴ Aristot. l. c. c. 26, p. 1435, 6, quam licito neglexit Dionys. De Thucyd. vol. 6, p. 943 : Τὰς ὑπερβατοὺς νοήσεις. Verum in eodem libro editum est δι' ὑπερβάτου c. 31, p. 891, ut ὑπερβάτως ap. Strabon. 10, p. 489 extr.; ἐν ὑπερβάτῳ schol. Soph. OEd. T. 334, καθ' ὑπέρβατον Orig. Dial. de ver. in deum fid. vol. 2, p. 832, D, schol. Lyc. 530, schol. Pind. Pyth. 1, 84, Greg. Cor. p. 449, ubi duo codd. oxytonum præferunt, nec dubium mihi quin illis quoque locis, si aditus ad veteres pateret libros, verioris scripturæ vestigia videremus.»]

[Ὑπέρβατος, ὁ, Hyperbatus, prætor Achæorum, ap. Polyb. 26, 1, 1 et 6, et (ubi libri ὑπερβάτονον vel ὑπερβάτωνον) 29, 8, 2. Simile est nomen ducis Antiochi in Hycarnia 10, 31, 12, in libris corruptum in ὑπερβάσαν vel ὑπερβάσειν, ex quo Casaubonus Ὑπέρβασιν fecit. Sed fortasse hic quoque Ὑπέρβατον scribendum. G. Dind.]

Ὑπερβατῶς, quod ex Fabio redditur In transitu [Cum hyperbato, apud rhetores. V. Ὑπερβατος], ex Plin. In transcursu, ut sit i. q. ἐν παρόδῳ : i. e. Defunctorie, s. Perfunctorie. Hippocr. De arte [p. 7] : Ὅμως οὐ τῷ τάχει μᾶλλον, ἢ τῷ ὡς δεῖ δημιουργεῖται, οὐδὲ ὑπερβατῶς. Respondet autem hoc adv. Gallicis verbis, *En passant par-dessus*. Tale fere est et Saltuatim apud Sisennam. Convenit autem cum hujus adv. signif. ea, quam postremam ipsi verbo dedi.

Ὑπερβεβλημένως, Supra modum. [Aristot. Eth. Nic. 3, 10. « Euseb. H. E. 5, 1. Schol. Pind. Pyth. 4, 213. » Wakef.]

Ὑπερβερεταῖος, ὁ, extremus anni mensis apud Macedones et Asiæ populos, October Suidæ. [September Galeno vol. 4, p. 263, 3 : Περὶ τὴν ἐπιτολὴν τοῦ ἀρκτούρου, ὅστις καιρὸς ἐν Ῥώμῃ μὲν ὁ καλούμενος μήν ἐστι Σεπτέμβριος, ἐν Περγάμῳ δὲ παρ' ἡμῖν Ὑπ. Josephi A. J. 8, 4, 1, Euagrii H. E. 6, 8, aliorumque locos collegit et explanavit Clinton. Fust. Hell. vol. 3, p. 366 seqq. Idem mensis cum aliis Macedonicis tribuitur etiam Ephesiis, Sidoniis, Arabibus aliisque gentibus in Hemerologio Florentino ap. Ideler. Chronol. vol. 1, p. 421 seqq. Ibidem (ap. Ideler. p. 426) nomen mensis Cretici Ὑπερβέρετος memoratur respondentis diebus Junii 23—Julii 24.] Unde pro Comperendinatore ponitur et cunctatore. [Zenob. Prov. 6, 30, Diogenian. 8, 63, et Suidas : Ὑπερβερεταῖος (male Ὑπερβερεταῖα ap. Zenob.)· ἐπὶ τῶν ὑπερχρονίων εἴρηται· παρὰ γὰρ Μακεδόσιν ὁ τελευταῖος μὴν τοῦ ἐνιαυτοῦ Ὑπ. ἀνεγράφη.] Ὑπερβερεταῖος μὴν exp. October in Can. Apost. c. 38. VV. LL. [Pseudo-Hippocr. De hom. fabr. p. 295, 22 Ermerins. Id. ib. p. 297, 6 : Ἀπὸ Ὑπ., τουτέστιν Ὀκτωβρίου. Hase.]

Ὑπερβιάζομαι, Vi supero, Vim inferendo præpolleo. Thuc. 2, [52] : Ὑπερβιαζομένου γὰρ τοῦ κακοῦ, οἱ ἄνθρωποι οὐκ ἔχοντες ὅ, τι γένωνται, Nam exuperante malo, quum non haberent, quid agerent. [Joseph. A. J. 9, 10, 2, eadem phrasi usus. Wakef.]

Ὑπερβιβάζω, Traduco, Trajicio, Transfero, Transcendere facio, ut VV. LL. exp. [Polyb. 8, 36, 9 : Ὑπ. τὰς ναῦς ἐκ τοῦ λιμένος εἰς τὴν νότιον πλευράν. Lucian. V. H. 2, 42. « Prochir. Bas., Const. et Leon. p. 246, 13 Zachar. : Τὸν δὲ ὁρισθέντα τόπον τοῦτον ὑπερβιβάσας, Qui ultra præstitutum locum duxerit. Jo. Philop. De cr. mundi p. 250, 7 : Μικρὸν ὑπερβιβάσαντας τὸ προκείμενον, Egressos a proposito. » Hase. || Sensu grammatico : v. Ὑπερβιβασμός.]

[Ὑπερβίβασις. V. Ὑπέρβασις.]

Ὑπερβιβασμὸς, ὁ, Figuræ nomen apud grammaticos, ut, quum vel accentus, vel litera ex una syllaba in aliam traducitur : quemadmodum in ἔγωγε, quod fit ex ἐγὼ, in κραδία pro καρδία. Sic et Plutarch. V. Hom. [§ 9, p. 1076 ed. Wytt.] ὑπερβιβάζειν τὰ στοιχεῖα vocat, quum κάρτιστος ponitur pro κράτιστος. [Apollon. De synt. p. 335, 10 : Ὑπερβιβάζεσθαι τὰ στοιχεῖα οὐ ξένον. De accentu schol. Theocr. 1, 101, de pronomine ἄμμιν pro ἡμῖν : Ἐν ὑπ. τοῦ τόνου. De litera transposita Etym. M. p. 68, 18 : Ἀλλότοκον καὶ καθ' ὑπ. ἀλλόκοτον· et p. 128 extr.; 351, 40; 764, 26 (ex cod. Leid. : nam alii libri καθ' ὑπέρθεσιν), gramm. in Append. ad Greg. Cor. p. 649, aliique grammatici non raro. De articulo transposito Apollon. De synt. p. 66, 26 : Τὰ ἄρθρα ὑπερβιβασθέντα πρὸ τῶν ὀνομάτων. De particula ib. p. 86, 15 : Τοῦ δέ ὑπερβιβαζομένου. Schol. Pind. Ol. 6, 40 : Τὸν καί σύνδεσμον ὑπερβιβαστέον, Per transgressionem s. trajectionem construendum est.]

[Ὑπερβιβαστικῶς, Per traductionem s. trajectionem. Eustath. p. 980, 44 : Ἀθηναῖοι ἐν πολλοῖς ὀκνοῦσι μεταθέναι ὑπ. τὰς τῶν εὐθειῶν ὀξείας.]

Ὑπερβίη, ἡ, Modum excedens vis, Injuria : ἀδικία Suidæ [Corruptum, ut opinor, ex Homerico ὑπερβασίη.]

Ὑπέρβιος, ὁ, ἡ, Omnem vim excedens, Omni vi superior, Violentus. [Hesych. et Apollon. Lex. Hom. : Ὑπ., ὑπεράγοντα τῇ βίᾳ (κατὰ τὴν βίαν Apoll.). In bonam partem Pind. Ol. 10, 20 : Τράπε δὲ Κύκνεια μάχα καὶ ὑπ. Ἡρακλέα. Frequentius in malam, ut ib. 35 : Αὐγέαν ὑπ.] Hom. Il. Σ, [262], θυμὸς ὑπέρβιος· Od. A, [368] : Μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρες ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες. Hesiod. Op. [692] : Ὑπέρβιον ἄχθος ἀείρας· Theog. [139] : Κύκλωπας ὑπέρβιον ἦτορ ἔχοντας. [Apoll. Rh. 1, 151 : Λυγκεὺς καὶ ὑπ. Ἴδας ... μεγάλῃ περιθαρσέες ἀλκῇ· 188 : Ἀγκαῖος ὑπ. 3, 714 : Κόλχων ὅρκος ὑπέρβιος. Ὑπ. θάρσος 1, 820. Ὑπ. ἔλκος 4, 1523. Ὑπ. χεῖρες 1, 944. Ὑπ. κύματα 4, 823. Ὑπ. ἐσμὸς Nonn. Joann. c. 8, 88.] Et Ὑπέρβιον, adv. pro ὑπὲρ δύναμιν, Ultra vires, Per vim : ὑπερβίως, Suid. Hom. Il. P, [19] : Οὐ μὲν καλὸν ὑπέρβιον εὐχετάασθαι· Od. [M, 379 : Οἵ μευ βοῦς ἔκτεινον ὑπέρβιον· Ξ, 95 : Οἶνον δὲ φθινύθουσιν ὑπ. ἐξαφύοντες·] Π, [315] : Χρήματα δαρδάπτουσιν ὑπέρβιον, οὐδ' ἔπι φειδώ. [Neutr. plur. Ὑπέρβια μηχανόωντες Apoll. Rh. 3, 583. || Adverb.] Ὑπερβίως, Valde violenter, ἄγαν βιαίως. [Schol. Par. Apoll. Rh. 4, 1523 : Τὸ ὑπέρβιον ἀντὶ τοῦ ὑπερβίως καὶ χαλεπῶς κεῖται. Apollon. Lex. Hom. et Suidas s. v. Ὑπέρβιον.]

[Ὑπέρβιος, ὁ, Hyperbius, filius Ægypti. Apollod. 2, 1, 4. || OEnopis filius, Thebanus. Æsch. Sept. 504, 519. || Atheniensis, in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 294, 56. || Siculus, ap. Pausan. 1, 28, 3.]

[Ὑπερβιόω, Super vivo. Polyb. 23, 18, 2 : Χρόνον οὐκ ὀλίγον ὑπερβιώσασα τἀνδρός.]

Ὑπερβλαστάνω, Germinationis modum excedo. Theophr. C. Pl. 1, 25 : Ὅσα τὴν φύσιν ἀσθενῆ, ταῦθ' ἥκιστα ὑπερβλαστάνει, ἀλλὰ σύμμετρος αὐτῶν ἡ εὐβλαστία γίνεται πρὸς τὴν καρπογονίαν. Ubi Gaza, In arbores debiles germinum lascivia minime cadit.

Ὑπερβλαστὴς, ὁ, ἡ, Germinationis modum excedens. Cui opp. κακοβλαστής : at medium inter utrumque εὐβλαστής. Theophr. ibid. : Δεῖ γὰρ μήτε ὑπερβλαστὲς, μήτε κακοβλαστὲς εἶναι τὸ καρποφορῆσον· Quod enim satis fructuum præstiturum sit, id neque excedere, neque deficere in germinando oportet, Gaza.

[Ὑπερβλέπω, q. d. Supervideo; Negligo, Contemno. Euagrius H. E. 6, 4, p. 447. Photius p. 623, 2 : Ὑπεροράν, ὑπερβλέπειν.]

Ὑπερβλήδην, Exuperanter. [Orph. Arg. 255 : Ταρσοῖσιν ποδὸς ἄκρον ὑπ. τανύσαντες. Hesych. : Ὑπερβλύδην, ὑπεράγων· ὑπερβλύζει. Recte correctum videtur Ὑπερβλήδην, ὑπεράγαν. Verbum autem ὑπερβλύζει alius glossæ sive caput sive interpretatio est.]

[Ὑπέρβλημα, τὸ, Excessus. De parte plani ultra datam lineam projecta s. prominente, Archimed. p. 70, 4, 5, 45, 47; 76, 39; 77, 12 ed. Bas. Struv.]

Ὑπέρβλητος, ὁ, ἡ, Excellens. Dem. [p. 1389, 6] : Ὑπέρβλητον παντὶ λόγῳ τὴν αὐτῶν ἀρετὴν καταλελοίπασι. Bud. At ego aliter legendum et exponendum puto. [Ἀνυπέρβλητον libri omnes.]

Ὑπερβλύζω, Supra modum scateo, seu, ut Bud. exp., Exundo, Redundo, Exubero, Circumfluo. [Ὑπερβλύζει in gl. Hesychii, de qua v. s. v. Ὑπερβλήδην. Idem s. v. Κυμαίνουσα. Dio Chr. vol. 1, p. 411 : Ὥσπερ ἐκ πηγῆς ὕδατος ὑπερβλύσαντος. Quint. Sm. 5, 324 : Χολὴ δ' ὑπερέβλυσεν αἰνή. Cum accus. 11, 192 : Φλέβες δ' ὑπερέβλυσαν αἷμα. Procop. Hist. p. 548, C : Οἶνος ὑπερβλύσας καὶ ῥεύσας πολύς. Frequens ap. scriptores eccles., ut Dionys.] Areop. : Φῶς ἀγαθὸν ὡς ἀκτὶς πηγαία καὶ ὑπερβλύζουσα φωτοχυσία. [Idem Epist. 9, p. 478, 7. Boiss.] Chrysost. De sacerd. : Ὑπερβλύζουσιν οἴνῳ αἱ ληνοί. Gregor. : Εἰ δέ που τὸ ἀκρατὲς τῆς

ὀργῆς ὑπερβλύσει. [Clem. Alex. Pæd. 2, p. 167 : Δίαιτα τὴν αὐτάρκειαν ὑπερβλύζουσα. « Martyr. S. Clem. p. 21. » Kall. Eustath. Opusc. p. 181, 90. || Ὑπερβλύω. Homil. Clem. p. 809, 21 : Ὑπερβλυούσης· ubi var. lect. ὑπερβλυζούσης.]

Ὑπέρβλυσις, εως, ἡ, Exuperantia. [Phot. Epist. p. 92, 2 : Ὑπ. τῆς εὐεργεσίας. Hase. Suidas s. v. Καλλισθένης : Ὑπὸ φθειρῶν ὑπερβλύσεως καὶ ἐκβράσεως τὸν βίον καταστρέφει.]

[Ὑπερβοάω, Clamando supero. Aristid. vol. 2, p. 105, 3 : Ἀχαιοὺς τὰ ἕρματα τῶν νεῶν καὶ τὴν θάλατταν ὑπερβοῶντας. G. D. Greg. Nyss. t. 2, p. 783, D, ὑπερβοῶσα. Id. ib. p. 959, B : Καί μοι σύγγνωτε ὑπερβοῶντι τὸ πάθος. Hase.]

Ὑπερβολάδην, Supra modum. Theogn. [484 : Μὴ πῖν' οἶνον ὑπ.]

Ὑπερβολαῖος, [αία, αῖον], Superlatus. [Vocabulum musicorum proprium νήτην et παρανήτην ὑπερβολαίων dicentium, de qua v. Gaudent. Introd. harm. p. 9, 10, Nicom. Harm. p. 21, 23, 27, Bœckh. De metris Pind. p. 206 seqq.] Plut. De def. orac. [p. 430, A, et p. 1029, A] : Καὶ συνημμένων, καὶ διεζευγμένων, καὶ ὑπερβολαίων, Conjunctarum, disjunctarum, superlatarum, Turn. interpr. [Τὴν ὑπερβολαίαν (sc. νήτην) Philo vol. 1, p. 111, 38. Wakef. Τετράχορδον ὑπερβολαίων A. J. H. Vincent. *Notices et extr. des Mss.* t. 16, part. 2, p. 119 vertit, *tétracorde des adjointes*. Alii, *tétr. des excellentes* s. *des supérieures*. Hase. Τῆς ὑπερβολαίας Aristoxen. Harm. 2, p. 40. Versus Comici ap. Plut. Mor. p. 1142, A : Ἐξαρμονίους ὑπερβολαίους τ' ἀνοσίους καὶ νιγλάρους κτλ., fragmento Pherecratis ib. paullo ante apposito inseruit Meinekius vol. 2, p. 334, post verba παρελήλυθ' ᾄδων ἐκτραπέλους μυρμηκιάς.]

Ὑπερβολή, ἡ, Exuperatio, Exuperantia. [Superlatio, Eminentia, Nimietas, Gl. Eurip. Med. 232 : Χρημάτων ὑπερβολῇ πόσιν πρίασθαι. Id. Hippol. fr. 2 : Τολμήμασιν δὲ καὶ χερῶν ὑπερβολαῖς ἁλίσκεται πάντα. Plato Leg. 6, p. 776, A : Ὑπερβολαῖς πλησμονῆς. Defin. Platon. p. 416 : Ὑπερβολὴ θράσους πρὸς φόβους οὓς μὴ δεῖ. Demosth. p. 298, 19 : Τοσαύτῃ ὑπ. συκοφαντίας οὗτος κέχρηται· 362, 5 : Πῶς γὰρ οὐκ αἰσχρὸν, μᾶλλον δ' εἴ τις ἔστιν ὑπ. τούτου· 468, 11 : Σκοπεῖτε δὲ πρὸς ὅσης κακίας ὑπερβολὴν ὁ νόμος ὑμᾶς προάγει· 500, 10 : Τοσαύτας ὑπ. δωρεῶν παρέσχηται· 1025, 14 : Εἰς τοσαύτην ὑπ. τόλμης ἐληλύθασιν.] Potius autem verbo utendum est in reddendis loquendi formulis nomen istud habentibus : quæ et elegantes et valde usitatæ sunt. Isocr. Busir. Enc. [p. 224, B] : Εἰς τοσαύτην δ' ὑπερβολὴν εὐδαιμονίας ἥκουσιν· quæ ad verbum sonant, Ad tantam autem exuperantiam felicitatis perveniunt; sed reddi potius debent verbo, quam verbali : hoc aut simili modo, Adeo autem exuperat eorum felicitas : vel, Adeo autem modum omnem felicitas eorum supergreditur : vel, Adeo autem quosvis alios felicitate superant. [Thucyd. 3, 82 : Τὰ ἐφυστερίζοντα ... πολὺ ἐπέφερε τὴν ὑπ. τοῦ καινοῦσθαι τὰς διανοίας. Polyb. 1, 37, 1 : Διὰ τὴν ὑπ. τοῦ συμβάντος. Ὑπερβολῇ προθυμίας δέχεσθαί τι 3, 99, 4. Ὑπ. χαρᾶς 18, 29, 12. Ὑπερβολαὶ πάγων, Nimia frigora, 9, 16, 3.] Sic et, quum dicunt τοῦτο οὐδεμίαν ὑπερβολὴν λείπει, vel ἀπολείπει, vel καταλείπει : quod loquendi genus frequentissimum est, ut Isocr. Evag. [p. 189, A] : Λείποντα οὐδεμίαν ὑπερβολὴν τῶν τοιούτων. [Id. p. 42, B : Ὥστε μηδεμίαν λελεῖφθαι τοῖς ἄλλοις ὑπ. 63, D : Οὐδεμίαν λιπόντες ὑπ. τοῖς αὖθις βουλομένοις γενέσθαι πονηροῖς. Demosth. p. 35, 8 : Ὥστε μηδενὶ τῶν ἐπιγιγνομένων ὑπερβολὴν λελεῖφθαι· 833 extr. : Τίνας οὗτοι λελοίπασιν ὑπερβολὰς εἰπεῖν; Et similia ap. Polyb. 1, 36, 1; 6, 56, 8; 15, 16, 1; 16, 18, 2, et alios quosvis.] Lucian. [Phalar. 2 c. 2] : Σκέψασθε εἴ τινα ὑπερβολὴν ἀδικίας ἀπολέλοιπεν, Considerate an aliquem aliis ad majorem nequitiam locum reliquerit : vel, An quicquam sibi ad nequitiam reliqui fecerit. Polyb. : Ὥστε μὴ καταλιπεῖν ὑπερβολήν, quod Bud. interpr. Ut majus esse non possit. Cic. in Ep. Epicuri, Πάθη ὑπερβολὴν οὐκ ἀπολείποντα τοῦ ἐν ἑαυτοῖς μεγέθους, interpr. Morbos ad quorum magnitudinem nihil possit accedere. Vide meum Cic. Lex. Et res aliqua dicitur οὐκ ἔχειν ὑπερβολήν : ut [Isocr. p. 49, A, de Piræeo : Τοσαύτην ἔχων ὑπ.] Dem. [p. 553, 12] : Τοῦτο γὰρ, τοῦτο οὐκ ἔχον ἐστὶν ὑπερβολὴν ἀκαθαρσίας, Hoc flagitium nullo scelere superari potest, Bud. : vel, Summum est hoc scelus. [Idem p. 786, 26 : Δεινῶν γὰρ ὄντων καὶ οὐκ ἐχόντων ὑπερβολήν.] Ego autem existimo hujusmodi phrasibus Lat. exprimendis accommodatum esse et illud loquendi genus, Nihil magis sceleratum dici aut fingi potest. [Ὑπερβολὴν ποιεῖσθαι, Lysias p. 143, 20 : Ὑπ. ποιησάμενοι τῆς πρότερον πονηρίας. Demosth. p. 291, 24 : Ἐγὼ δὲ τοσαύτην ὑπ. ποιοῦμαι ὥστε ..., i. e. Eo usque procedo ut ... 447, 25 (et Aristid. vol. 1, p. 389, 5) : Ἀλλ' ὑπ. ποιήσομαι, i. e. Plus largiar quam aut serio volo aut e re mea est, ut Reisk. exp. Id. p. 609, 8 : Τοσαύτην ὑπ. ἐποιήσατο ἐκείνων τῆς αὐτοῦ πονηρίας. Plur. Antiph. p. 32, 5 : Ὑπ. τηλικαύτας ποιεῖται τῶν ἁμαρτημάτων. Εἰς ὑπερβολὴν, Eurip. Autol. fr. 3, 6 : Κτήσαιτ' ἂν ὄλβον εἰς ὑπ. πατρός· Melanipp. fr. 14 : Ἐσθλῆς (γυναικὸς) οὐδὲν εἰς ὑπ. πέφυκ' ἄμεινον· Hipp. 939 : Ὁ δ' ὕστερος τοῦ πρόσθεν εἰς ὑπ. πανοῦργος ἔσται· ubi Valck. comparavit ἀγαθὸς εἰς ὑπ. ap. Antiphan. Athen. 6, p. 238, B; ἀδηφάγον τὸ ζῷον εἰς ὑπ. Anaxipp. ib. 9, p. 404, D; πλουτεῖν εἰς ὑπ. Lucian. Tox. c. 12; et addito genitivo, ut in locis Eurip., Anaxil. ap. Athen. 13, p. 558, A : Εἰς ὑπ. ἀφῖκται τοῦ καταπτύστου γένους. Ἐξ ὑπερβολῆς αὔξειν τι Polyb. 8, 17, 8. Καθ' ὑπερβολὴν, Soph. OEd. T. 1196 : Ὅστις καθ' ὑπ. τοξεύσας ἐκράτησε τοῦ ... ὄλβου, i. e. Nimis prospero jactu. Isocr. p. 84, D : Καθ' ὑπ. ἐπαινοῦντες. Καθ' ὑπ. εὐφυὴς vel ὠμὸς Polyb. 3, 92, 10; 9, 22, 8. Diodor. 2, 16 : Ἐλέφαντες καθ' ὑπ. λαμπρῶς κεκοσμημένοι. Paulus Ep. ad Cor. 2, 1, 8 : Καθ' ὑπ. ἐβαρήθημεν.] At de illo Paulino loquendi genere, 2 Cor. 4, [17] : Καθ' ὑπερβολὴν εἰς ὑπερβολὴν, lege Bezam. [|| Ὑπερβολῇ, i. q. εἰς vel καθ' ὑπερβολήν. Macho ap. Athen. 8, p. 341, B : Ὑπ. λέγουσι τὸν Φιλόξενον ... γεγονέναι ὀψοφάγον. Plut. Mor. p. 183, F : Ἱέρειαν ὑπ. καλὴν φανεῖσαν.] || Peculiari appellatione figura quædam ap. Rhetores, a Fabio [Inst. 8, 6, 67] dicta Ementiens [libri meliores non *ementiens* sed *descensuris* vel *de cæsuris* : unde critici conjecerunt *decens* vel *decens sermonis*] superjectio. Exp. etiam Exuperatio. Item Superlatio, et Verba superlata : et definitur, Oratio superans veritatem, alicujus augendi minuendive causa. Vide Cic. et Fab. [Trypho in Walzii Rhett. vol. 8, p. 746 : Ὑπ. ἐστι φράσις ὑπεραίρουσα τὴν ἀλήθειαν αὐξήσεως ἢ μειώσεως χάριν. Anon. ib. p. 721 : Ὑπ. ἐστι λόγος ὑπεραίρων τὴν ἀλήθειαν ἐμφάσεως ἢ ὁμοιώσεως ἕνεκα. Similiter alii rhetores ib. p. 772, 791, 814. Cicero De orat. 3, 53; Auct. ad Herenn. 4, 33; Rufinian. p. 223 ed. Ruhnk. De metaphoris hyperbolicis Aristot. Rhet. 3, 11 : Εἰσὶ δὲ καὶ εὐδόκιμοῦσαι ὑπερβολαὶ μεταφοραὶ, οἷον εἰς ὑπωπιασμένον « ᾠήθητε δ' ἂν αὐτὸν εἶναι συκαμίνων κάλαθον. » Ὑπ. μειρακιώδεις ibid. Ὑπ. λόγων Philostr. p. 352 : Τὰς ὑπ. τῶν λόγον εἰσαγόμεθα διὰ τοὺς τοῖς πιθανοῖς ἀπειθοῦντας.]

|| Ὑπερβολὴ, Excessus, sæpe ap. Aristot., cui opp. ἔλλειψις vel ἔνδεια. Plato Protag. [p. 356, A] : Ἀλλ' ἡ ὑπερβολὴ ἀλλήλων καὶ ἔλλειψις. [Ib. p. 357, B : Ὑπ. τε καὶ ἐνδείας οὖσα σκέψις· Polit. p. 285, B : Περὶ τῶν ἐλλείψεων καὶ ὑπ.] Isocr. Ad Nicocl. [p. 21, D] : Αἱ γὰρ μετριότητες μᾶλλον ἐν ταῖς ἐνδείαις, ἢ ταῖς ὑπερβολαῖς ἰσχύουσι. [Plut. Comp. Lycurgi et Numæ c. 2 : Τὰς ὑπ. ἀφαιροῦντες καὶ τὰς ἐνδείας ἀναπληροῦντες.] Interdum ὑπερβολὴ redditur Quod est nimium : a nonnullis et Nimietas, ex Colum. Et quod Cic. dixit in Orat. : Magis offendit nimium quam parum, quidam esse putant ὑπερβολὴν et ἔλλειψιν. || Ὑπερβολὴ, [Transmissio. Philostr. p. 842 : Τοὺς μὲν ὑπερτρέχει, τοὺς δὲ παγκρατίῳ αἱρεῖ καὶ ὑπερβολαῖς δίσκων, i. e. Disco longius jacto superans. Hemst. ||] Transmissio, ut Transmittere ardua loca dicimus [Xenoph. Anab. 1, 2, 25 : Ἐν τῇ ὑπ. τῶν ὀρέων, In superandis montibus. 4, 6, 6 : Ὑπ. εἰς τὸ πεδίον, Juga montium per quæ transitur in planitiem. Ὑπ. τοῦ ὄρους, Cacumen montis, 3, 5, 18; 4, 4, 18; 4, 6, 24. Polyb. 10, 1, 8 : Εἰς Τάραντα ἐποιεῖτο τὴν ὑπ.], ap. Polyb [3, 34, 6; 3, 47, 6] exp. ἡ τῶν Ἄλπεων ὑπερβολή. Et ὑπερβολαὶ τῶν ὀρῶν ap. Eund., Cacumina montium, Juga, ut quæ exuperantem quandam altitudinem habeant. [Ἡ ὑπ. s. αἱ ὑπ., Transitus montis, loca quibus conscendi mons et superari solet, Polyb. 3, 39, 10; 3, 49, 4; 3, 50, 5; 4, 11, 5; 4, 69, 1; 10, 39,

8. Exponitur etiam, Montium juga, loca montana, saltus, 3, 60, 3 et 5.; 3, 52, 7. Summitas collium 18, 7, 3. Schweigh. Diodor. 19, 74 : Παραγενόμενος ἐπὶ τὴν κατὰ τὸν Αἶμον ὑπ., ubi Wessel. Strabonis exempla attulit 4, p. 204 : Τὰς δι' αὐτῶν ὑπ. 206 ; 7, p. 292.] Sed et ὑπερβολαὶ sine adjectione dicitur, ut Plut. Fabio [c. 6] : Τῶν ὑπερβολῶν ἐγκρατεῖς ὄντες. Ibid. : Βοῦς ἐλαύνειν ἐπὶ τὰς ὑπερβολάς. ‖ Dilatio. Herodot. [8, 112] : Ὑπερβολὴ κακοῦ ἐγένετο Καρυστίοισι, Carystiis clades dilata fuit. [Sic Polyb. 14, 9 : Μηδεμίαν ὑπερβολὴν ποιησάμενοι. Vide supra in Ὑπερβάλλεσθαι. Schweigh.] ‖ Ὑπερβολή, sicut et παραβολή, Sectionis conicæ appellatio. Camer. Citatur ex Archimede. [‖ Hesychius : Ὑπερόλβη· κόρος, ὕβρις, corrupte pro ὑπερβολή.]

[Ὑπερβολητικὸς, ἡ, ὸν, i. q. ὑπερβολικός. Cyrill. C. Julian. 4, p. 137, A : Ὑπ. κέχρηται λόγῳ. Sed corrig. ὑπερβολικῷ cum Lobeck. ad Phryn. p. 520, idque tanto magis quum mox sequatur ὑπερβολικῶς.]

Ὑπερβολία, ἡ, Excessus, Injuria, ὕβρις, κόρος, Hesych. [De forma voc. v. Lobeck. ad Phrynich. p. 530.]

Ὑπερβολικὸς, ἡ, ὸν, Excedens, Nimius. [Superlativus, Gl. Polyb. 18, 29, 13 : Ὑπ. εὐχαριστία. Herodian. in Boiss. Anecd. vol. 3, p. 248, 249. Eustath. p. 115, 10. G. D. Nic. David. Paraphr. Greg. Naz. p. 8, 32 Dronk. : Ὑπερβολικῆς τοῦτο λήθης βυθός. Sopat. in Walzii Rhett. vol. 5, p. 155, 14 : Ὑπ. τάξιν. Just. Mart. t. 3, part. 1, p. 12, D Ott. : Ὑπερβολικόν τι προσθεὶς, Exaggeratione quadam usus. Hase. Ὑπ. σχήματα quæ dicantur a medicis explicat Galen. vol. 8, p. 601.]

Ὑπερβολικῶς, Supra' fidem. [Polyb. 2, 62, 9 : Ὑπ. ἀποκρινόμενος· 5, 32, 2 : Λέγειν ὑπ. 7, 12, 8 : Μικρῷ ὑπερβολικώτερον εἰπεῖν.] Plut. [Mor. p. 668, B] : Οὐχ ὑπερβολικῶς, ἀλλ' ἀληθῶς, πρὸς τὴν τρυφὴν καὶ πολυτέλειαν τῆς πόλεως δημηγορῶν εἶπεν. [Pseudo-Chrys. t. 8, p. 726, A ed. Par. alt. : Ὑπ. αὐτὸ εἶπε, Superlate. Hase. Cyrill. C. Julian. p. 137, C.]

Ὑπερβολιμαῖος, αία, αῖον, i. e. ἐν ὑπερβολῇ ὤν, vel ὑπερβολαῖς χρώμενος. Camer. [Ὑπερβολιμαῖον Suidæ glossa sine interpretatione posita, ut nesciamus utrum recta hæc sit scriptura an depravata ex ὑποβολιμαῖον. G. Dind.]

[Ὑπερβόλιμος, ὁ, ἡ, Qui procrastinari s. differri potest. Schol. Aristoph. Vesp. 592 : Μὴ γενέσθαι ὑπερβόλιμόν τινι ποιήσασθαι ἐπὶ τῶν γνωμῶν καὶ τῶν ψηφισμάτων, ἀλλὰ τὸ ἅπαξ κριθὲν κύριον εἶναι. Schneid.]

[Ὑπερβολοειδὴς, ὁ, ἡ, vocabulum musicorum græcorum proprium. Anon. De mus. p. 76, 11 Bellerm. : Τόποι φωνῆς τέσσαρες· ὑπατοειδὴς, μεσοειδὴς, νητοειδὴς, ὑπ. Videntur esse ea fere quæ posterius parum latine vocata sunt Bassus, Contra, Tenor, Superus. Hase.]

[Ὑπέρβολος, ὁ, Hyperbolus.] Ὑπέρβολος, sc. λίθος, Saxum, quod injici solebat iis, qui in mare demergebantur. Ad quod Aristoph. [Eq. 1363] allusit, Ἐκ τοῦ λάρυγγος ἐκκρεμάσας ὑπέρβολον. Fuit enim hoc nomine Athenis quidam insigniter improbus, interfectus in Samo, ut scripsit Thuc. [8, 73.] Hæc Camer. [Turpis error Camerarii. Recte schol. monet pro λίθον præter exspectationem dictum esse Ὑπέρβολον, substituto clari tum temporis nomine demagogi, ab Aristophane, Platone (qui comœdiam Ὑπερβόλου nomine inscriptam in scenam produxerat) aliisque Comicis exagitati, de cujus vita et moribus dixit Meinek. Com. vol. 1, p. 188 seqq. ‖ Ὑπ., αὐλωδὸς Κυζικηνὸς, ætate Alexandri M., ap. Athen. 12, p. 538, F.]

[Ὑπερβόρειος s.] Ὑπερβόρεος, ὁ, ἡ, q. d. Superborealis, Superaquilonaris. Dicti sunt autem Hyperborei populi quidam Scythiæ, quia supra eos, i. e. ultra, flat Boreas, ut Serv. etiam testatur. [Herodot. 4, 32—36. Per diphthongum Ὑπερβόρειον ap. Strab. 1, p. 61, 62 ; sed Ὑπερβόρεοι ubi de Hyperboreis Indiæ agit 15, p. 711 : quod illis quoque locis restituendum. « Steph. Byz. Ὑπερβόρεοι cum aliis multis. Notat tamen Hellanicum scripsisse per ει Ὑπερβόρειοι. Sed et alii sic efferunt, ut Maxim. Tyr. Diss. 17, 4 init., schol. Apoll. Rh. 2, 677, Suidas s. h. v., Ptolem. 5, 9, Ælian. V. H. 2, 26, et alii quidam, nisi quis velit tuno adjectivum esse, etsi etiam sic per ε Apollon. 2, 675. Poetæ tamen penultimam corripere solent, unde prior scriptura magis firmatur. (Eam Lobeck. quoque Paralip. p. 220, alteri præfert. Plane vitiosum vero est Ὑπερβόραιος, quod præbet codex unus Iambl. V. Pyth. p. 284.) Locos veterum de Hyperboreis diligenter notavit Cerda ad Virgil. Georg. 3, 196. Veterum aliquas opiniones refert schol. Apoll. Rh. 2, 677. Magna enim fuit olim et multiplex fama de Hyperboreis, quam etiam in libris seorsum et antiqui et recentiores exposuerunt. Scripsit de iis etiam Hecatæus testibus Plinio H. N. 6, 20, 17, Diodoro 2, 47, schol. Apoll. Rh. l. c. Eorum mentionem Homerum fecisse in Epigonis affirmat Herodot. 4, 32, etsi dubium auctorem esse Homerum subjicit. (Aliud nominis exemplum est in Hymno Hom. in Bacchum v. 29 : Ἢ Αἴγυπτον ἀφίξεται ἢ ὅγε Κύπρον ἢ ἐς Ὑπερβορέους ἢ ἑκαστέρω. G. D.) Qui verbi etymon sequuntur, quasi ὑπὲρ τὸν ἄνεμον βορέαν οἰκοῦντας, ut explicat Pausan. 5, 7, intelligunt, quo sensu etiam ὑπερνοτίους esse posse dicit Herodot. 4, 32, quod verbum, etsi ille ridet, ponit tamen Dionys. v. 151, et ultra aquilonem eos ponunt, velut Plin. H. N. 4, 26, 12; 6, 14, 13, Pausan. l. c., Solin. 21, 16, Diodor. 2, 47, Martian. Capella 6, p. 214, Festus et Suidas s. h. v. Ita vero in primis solent poetæ aquilonem commemorare et oras Hyperboreas pro septemtrionalibus dicere, velut Pindar. Olymp. 3, 55, Callim. H. in Del. 281, Virgil. Georg. 3, 196. Hinc Nili fontes et Hyperboreos opponit Pindar. Isthm. 6, 34. Et sic τοὺς βορειοτάτους dici scribit Eratosthenes ap. Strabon. 2, p. 62. Nempe τὸ ὑπέρ superlativum sæpe indicat, ut in ὑπέρπικρος, ὑπέρλαμπρος. » Hæc et alia Tzschuck. ad Pomp. Mel. vol. 3, part. 3, p. 114 seqq. Τὰ ὑπερβόρεια μέρη ap. Steph. Byz. s. v. Θούλη, qui alibi constanter forma Ὑπερβόρεος utitur, hic quoque restituenda. Schol. Hom. Il. B, 750 : Δωδώνη χωρίον ἐν Ὑπερβορέοις τοῖς Θεσπρωτίας· quod ἐν ὑπερβορέῳ scriptum in scholiis minoribus et ap. Eustath. p. 335, 42.] Sed et pro Iis qui ex remotissima quapiam regione adveniunt, Lucian. [Pseudol. c. 3 : Εἰ μή τις ἄρα ἐξ Ὑπερβορέων ἄρτι εἰς ὑμᾶς ἥκοι· Philops. c. 13 : Ἐξ ὑπερβορέων δὲ ἦν ὡς ἔφασκεν· et Ὑπερβόρεον ἄνδρα ib. « Commune omnium gentium Græcis ignotarum et in septemtrionem remotissimarum nomen fuisse probabiliter existimat Perizon. ad Ælian. V. H. 2, 26. Et sic Strabo 7, p. 295, nomen Hyperboreorum et Rhipæorum ignorationi illarum regionum deberi affirmat. » Tzschuck. ad Pomp. Mel. l. c. p. 118. ‖ Ὑπερβόρεος τύχη, ap. Æsch. Choeph. 373, Summa felicitas, qualis Hyperboreorum est, quia *diutius quam ulli mortalium et beatius vivere* credebantur : v. Pompon. Mel. 3, 5, 2, ubi Tzschuck. p. 123 : « Mille annos vivere scripserant Megasthenes, Simonides, Pindarus, aliique, teste Strabone 15, p. 711. *Prolixitatem vitæ* iis etiam attribuit Martianus Cap. 6, p. 214, et Plin. H. N. 4, 26, 12, *gens annosa degit ævo.* » ‖ Ὑπερβορὶς, ίδος, ἡ, Hyperborea. Dionys. A. R. 1, 43 : Λατῖνον (κατέλιπεν) ἔχ τινος Ὑπερβορίδος χόρης, ἣν... ἐπεὶ εἰς Ἰταλίαν ἔπλει, ἐρασθεὶς ἐγκύμονα ποιεῖ. ‖ Ὑπερβορέην vitiose in libris Orph. Arg. 1080, ubi recte Schneid. : Κρόνιον δέ ἑ κικλήσκουσιν πόντον Ὑπερβόρεοι μέροπες.]

[Ὑπερβράζω, Exæstuo, Exundo. Bianor Anth. Pal. 11, 248 : Ἵσσα ὑπερβρασθεῖσα πυρὸς φλογί. « Georg. Pisid. De opif. v. 261, in var. lect. ed. Morelli. » Boiss. Id. Georg. Pis. Heracl. 1, 24 : Πῦρ ὑπερβράζον. Hase.]

Ὑπερβριθὴς, ὁ, ἡ, Præponderosus, Gravissimus. Soph. [Aj. 951], ὑπερβριθὲς ἄχθος, Gravissima molestia. [Per μέγα καὶ βαρὺ exp. schol.]

[Ὑπερβρυχᾶτο vitiose pro ὑπεβρυχᾶτο olim ap. Tryphiod. 319.]

[Ὑπερβρύω, Nimis plenus sum, Abundo. Lucian. Rhet. præc. c. 6 : Ἀμαλθείας κέρας παντοίοις καρποῖς ὑπερβρύον. Conf. Ὑπερθύω.]

[Ὑπερβύω, Nimis obturo. Euseb. C. Marcell. p. 77, C : Ὑπερβεβυσμένος τὰ ὦτα. Hase.]

[Ὑπερβώϊα, τὰ, nomen festi in inscr. Cretica ap. Bœckh. vol. 2, p. 413, 42 : Ἀναγινωσκόντων δὲ τὰν στάλαν ... ἐν τοῖς Ὑπερβωΐοις.]

Ὑπεργάζομαι, Clam facio s. efficio, Plut. Galba p. 745 [c. 9. ‖ I. q. προεργάζομαι, s. προϋπηρετέω, de officio prius s. antea præstito : Eur. Med. 871 : Ἐπεὶ νῷν πόλλ' ὑπείργασται φίλα. ‖] Et pro προεργάζομαι, ut

Xen. [OEc. 16, 10] : Τῷ σπόρῳ νεὸν ὑπεργάζεσθαι [ex A coque, ut videtur, Pollux 1, 222] quod alibi προεργάζεσθαι. Et pro Subigere, de terra dictum, ex Philone De mundo [vol. 2, p. 619, 28] : Τὴν σκληρόγεων ὑπεργάζεσθαι. [Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 141, n. 103, 20, et Franz. El. epigr. Gr. p. 171, n. 66, 20 : Ὅπως ἂν τῷ μισθωσαμένῳ μετὰ ταῦτα ἐνῇ ὑπεργάζεσθαι. Hase. HSteph. infra :] Ὑπερτάζω, s. Ὑπερτάζομαι, Superficiarium sulcum produco, i. e. Non alte impresso terræ vomere aro, sed superficiem leviter perstringo: ut accipiunt ap. Theophr. H. Pl. 3, 4 [3, 1, 6] : Ἐπεὶ καὶ ἡ μίξις αὐτὴ τῆς Αἰγυπτίας γῆς δοκεῖ τινα γεννᾶν ὕλην· ἐνιαχοῦ δὲ ἂν μόνον ὑπερτάσωνται καὶ κινήσωσιν, εὐθὺς ἀναβλαστάνειν τὰ οἰκεῖα τῆς χώρας, ὥσπερ ἐν Κρήτῃ κυπάριττοι· quem sic interpretatur : Si tantum superficiarium sulcum produxerint terramque moverint : confirmantes interpretationem illam suam his verbis Plinii, l. et c. 18 : Syria quoque tenui sulco arat, quum multifariam in Italia octoni boves ad singulos vomeres anhelent. Quibus aliquanto post subjicit, de triplici vomerum genere, Tertium in solo facili, nec toto B porrectum dentali, sed exigua cuspide in rostro. Gaza ὑπερτάζεσθαι vertit eo in loco Subigere : quod aliis non probatur. Ego autem vereor ne mendosum sit id verbum : nec scio quid in mentem venerit iis, qui ex ὑπὲρ et τάζω compositum esse opinantur; id enim poetarum est tantum, et apud hos ipsos rarissimum. [Recte Stephanus ipse ap. Theophr. correxit ὑπεργάσωνται. ‖ Subigo, Subjicio. Eurip. Hipp. 504 : Ὡς ὑπείργασμαι μὲν εὖ ψυχὴν ἔρωτι· quod per ὑποθάλπομαι exp. schol.]

Ὑπεργαμία, ἡ, Seræ nuptiæ, ὀψιγαμία [Phot. et] Suidæ.

[Ὑπεργάνυμαι, Valde lætor. Philostr. p. 769; Eunap. p. 35 (468); Greg. Nyss. vol. 3, p. 419; Gregor. monach. in Boiss. Anecd. vol. 5, p. 448. Vulgo ubique duplici ν scriptum, quod ap. Philostr. ex cod. correctum.]

[Ὑπεργαργᾰλίζω, Valde titillo. Eumath. 3, p. 89.]

Ὑπέργειος, ὁ, ἡ, Qui supra terram est : ὑπέργεια [Aristot. H. A. 1, 1, 27] animalia vocant VV. LL. Quæ C per summa telluris degunt, οἷς ἐναντιοῦται τὰ τρωγλοδυτικά. [Geopon. 1, 30; schol. Arati. Wakef. Novell. Leon. Imp. ap. Mortreuil. *Hist. du droit Byz.* t. 2, p. 309, 43 : Ὑπεργείου τόπου. Greg. Nyss. t. 2, p. 642, D : Τόν τε ὑπ. καὶ τὸν ὑπόγειον τόπον. Ones. Strateg. p. 124, 14 Cor. : Τῆς ὑπ. κατὰ τὴν νύκτα φορᾶς τῶν ἀπλανῶν. Hase. Pollux 5, 150 : Ὑπ. γράμματα ἐν στήλαις. Theophyl. Sim. Hist. p. 11, D : Τὸ ὑπ. ἡμισφαίριον. Geopon. 1, 7, 1 : Ὑπεργείου σελήνης· 10, 86, 2 : Ὑπ. κορυφάς. Eustath. Opusc. p. 89, 90 : Ἐκ τῶν ὑπ. εἰς τοὺς ἀντίποδας. Id. p. 130, 10; 217, 20; 220, 40.]

[Ὑπεργέλοιος, ὁ, ἡ, Nimis ridiculus. Demosth. p. 406 extr. : Ὑπ. ἦν τὸ πρᾶγμα. G. D. Gregor. Cypr. Apol. ap. Band. Imp. Or. t. 2, p. 667, 3 Ven. : Εὔηθες ὁμοῦ καὶ ὑπ. Greg. Nyss. t. 2, p. 850, A : Ὑπεργέλοιος ῥήτωρ. Hase.]

[Ὑπεργεμίζω, Nimis repleo. Xenoph. De vect. 4, 39 : Μὴ ὑπεργεμισθῇ τὰ ἔργα, i. e. Ne plures sint servi quam opus postulat.]

[Ὑπεργέμω, Nimis repletus s. plenus sum. Alexis D ap. Athen. 10, p. 419, C : Ὡς ἡδὺ πᾶν τὸ μέτριον· οὔθ' ὑπεργέμων ἀπέρχομαι νῦν οὔτε κενός. Diodor. 3, 17 : Κεῖται δ' ἕκαστος ὑπεργέμων καὶ δύσπνους. Cum genit. Polyb. 4, 75, 8 : Ὑπ. παντοδαπῆς ὠφελείας.]

[Ὑπεργεννάω. Hesych. : Ὑπερφὺς, ὑπεργεννηθείς. Significatio incerta. Ὑπερφύεσθαι Superandi s. Antecellendi significatione dici solet.]

[Ὑπεργηθέω, Valde lætor. Euseb. Dem. ev. p. 270, B : Ὑπεργέγηθε ταῖς ἐπαγγελίαις. Hase.]

[Ὑπεργηράσκω, s. Ὑπεργηράω, Nimis senex sum, Decrepitus sum. Apollod. ap. Diog. L. 8, 52 : Ἦ γὰρ οὐκέτ' ἦν ἢ παντελῶς ὑπεργεγηρακώς. Ex Athanas. vol. 2, p. 291, et Cotel. Monum. Eccl. Gr. vol. 1, p. 341, citant Kall. et Boiss. Zonaras Annal. vol. 2, p. 36. Aor. ὑπεργηράσαντες in Etym. M. p. 712, 4, et pro γηράσαντα, in Tzetzæ scholio ad Lycophr. 184, ap. Eudociam p. 396. ‖ De urbe Pollux 9, 18 : Εἴποις ἂν πόλιν τὴν πρὸ πολλοῦ κτισθεῖσαν ... γηρῶσαν, ὑπέργηρων, ὑπεργηρῶσαν.]

Ὑπέργηρως, ὁ, ἡ, [et ὑπέργηρων, τὸ], q. d. Supramodum senex, vel Plusquam senex, Decrepitus. [De accentu ὑπέργηρως v. Etym. M. p. 230, 49, collatis quæ de v. εὔγηρως dicta sunt vol. 3, p. 2209. Paroxytonum est in cod. Mediceo Æschyli Agam. 79, ubi ex scriptura τίθιπεργήρωσ correctores fecerunt τό θ' ὑπέργηρων. Apud Lucian. Dial. mort. 6, 2, et 27, 9, Demon. c. 63, Joseph. A. J. 5, 1, 28, τὸν ὑπέργηρων et ὁ ὑπέργηρως, libris partim ὑπέργηρον et ὑπέργηρος præbentibus, quæ frequens etiam aliorum compositorum scriptura est, ut εὔγηρος cum plurali εὔγηρα, de quo suo loco dictum. G. D. Phlegon Trall. Mirab. p. 125, 12 Westerm. Zosim. Hist. p. 309, 10 Reitem. : Οἷα δὴ ὑπέργηρων ὄντα. Zenob. Proverb. 6, 18 Gaisf. : Τιθωνοῦ γῆρας· ἐπὶ τῶν πολυχρονίων καὶ ὑπεργήρων τάττεται. Hase. Τὸ ὑπέργηρον Tzetz. ad Lycophr. v. 18, ubi recte alii ὑπέργηρων, vitiose vero editiones veteres ὑπεργήρειον. Πόλις ὑπέργηρως v. s. v. Ὑπεργηράσκω.]

[Ὑπεργίγνομαι, Insuper accedo, Redundo. Epiphan. vol. 2, p. 178, C : Διὰ τοῦ ὑπεργίνεσθαι τὸ τέταρτον τοῦ μοδίου. Ex Euseb. H. E. p. 340 (?) ed. Mogunt. citat Kall. Ὑπερεγεγόνει vitiose pro ὑπεργεγόνει ap. Suid. s. v. Ζηλοτυπία.]

[Ὑπεργλίχομαι, Valde appeto. Const. Manass. Chron. 1307 : Ὑπερεγλίχετο ... συνεῖναι τούτῳ. ῐ]

[Ὑπεργλῠκάζω, Nimium dulcesco. Georg. Pisid. Opif. p. 422.]

[Ὑπέργομος, ὁ, ἡ, Nimis oneratus. Strabo 17, p. 818 : Μή τις ὑπ. ποιήσῃ τὸ πορθμεῖον. Epiphan. vol. 2, p. 178, C : Μόδιος ὑπ., i. e. Redundans, Superfluens.]

[Ὑπεργονία, ἡ, Summa ubertas. Philo vol. 2, p. 526, 37 : Τῆς πεδιάδος ἀφθονώτατον ὑπεργονίας τὸν τοῦ σίτου καρπὸν ἀναγούσης· nisi ὑπ' εὐγονίας scripsit, de quo cogitavit Mangey. Hase.]

Ὑπεργράφω, Superpingo, affertur ex Plinio 35, 11 [?].

Ὑπέργυος, ὁ, ἡ, Qui jugeri spatium excedit, ὑπερμήκης, μέγας, Hesych., ap. quem ὑπεργύϊος scribitur.

Ὑπέρδασυς, ὁ, ἡ, Valde hirsutus. [Xenoph. Cyrop. C 2, 2, 28 : Ἄνδρα ὑπ. τε καὶ ὑπέραισχρον. ‖ Valde densus. Ælian. N. A. 7, 6 : Κιττὸν ἄγριον τοῖς φυτοῖς ἐφέρποντα καὶ ὑπ.]

Ὑπερδεὴς, ὁ, ἡ, Metu superior, Qui nullo metu superatur aut frangitur; ἀπτόητος καὶ ὑπερκείμενος δέους, ut Eust. [p. 1108, 61] exp. ap. Hom. Il. P, [330] : Κάρτεί τε σθένεί τε πεποιθότας, ἠνορέῃ τε, Πλήθεί τε σφετέρῳ, καὶ ὑπερδέα δῆμον ἔχοντας, ubi Idem [et Arcad. p. 196, 19, Etym. M.] sync. esse tradit pro ὑπερδεέα. [Recte Eustath. : male alii, quorum opinionem sequuntur Apollon. Lex. Hom., Hesych. et Etym. M. p. 778, 37, ὑπερδέα (ὑπερδεᾶ in Etym.) explicantes ὑπεραγόντως (male ὑπερδεόντως ap. Apoll.; ὑπερβαλλόντως Etym. cum Photio et Suida) ἐνδεῆ, οἷον (ἢ Hesych.) ἐλάσσονα κατὰ δύναμιν. Per σφόδρα ἐνδεῆ exp. schol. B; nec Pollux 4, 170, ὑπερδεᾶ τὸν λίαν ἐνδεᾶ aliunde videtur cognitum habuisse.]

[Ὑπερδείδω, Valde timeo. Herodot. 8, 94 : Ἐκπλαγέντα τε καὶ ὑπερδείσαντα. Cum accus. Themist. Or. 10, p. 138, D : Ὑπερδεδοίκασι τοὺς γεωργούς. « Planud. Ovid. Metam. 14, 186. » Boiss. ‖ Timeo pro. Cum genit. Æsch. Sept. 292 : Τέκνων ὑπερδέδοικεν πελειάς. Soph. Ant. 82 : Ὡς ὑπερδέδοικά σου.]

[Ὑπερδείκνυμι. Joseph. A. J. 15, 3, 4 : Τά γε μὴν εἰς τὴν πολυτέλειαν τῆς ἐκφορᾶς καὶ μᾶλλον ὑπερεδείξατο. Scribendum ἐπεδείξατο ex cod. Leid. G. Dind.]

Ὑπερδειμαίνω, Metuo, s. potius Supra modum metuo. [Herodot. 5, 19 : Ὑπ. τοὺς Πέρσας.]

Ὑπέρδεινος, ὁ, ἡ, Supra modum gravis s. atrox. [Demosth. p. 551, 2 : Τὸ πρᾶγμά μοι εἰς ὑπ. περιέστη· et sim. Lucian. Tim. c. 13. Gregor. Naz. Epist. 47, p. 808, C : Ἔστω δεινὰ τετολμημένα τοῖς παιδαρίοις ἢ ὑπέρδεινα. ‖ Valde peritus. Dio Chrysost. vol. 2, p. 215 : Ὑπέρδεινος εἰπεῖν, i. e. Valde eloquens. Ὑπ. ῥήτωρ Pollux 4, 20.]

Ὑπερδειπνέω, Ultra modum cœno aut cœnam instruo; seu, ut exp. Hesych., ὑπερτρυφῶ.

[Ὑπερδεκαπλάσιος, ὁ, ἡ, Plus quam decuplus. Eustath. p. 190, 11 : Ὡς ἐκ τούτου φαίνεσθαι πολλαπλασίους ἤγουν ὑπερδεκαπλασίους εἶναι τῶν Τρώων τοὺς Ἕλ-

ληνας. In ejusdem scholii initio : Θέλων δεῖξαι ὁ ποιητὴς ὑποδεκαπλασίονας εἶναι τῶν Ἑλλήνων τοὺς ἐφεστίους Τρῶας, i. e. Decuplo pauciores. Quod melius dixisset ὑπερδεκαπλασίονας εἶναι τοὺς Ἕλληνας τῶν ἐφεστίων Τρώων.] A

Ὑπερδεκατάλαντας, ὁ, ἡ. Ὑπ. βλάβη, Damnum quod est plusquam decem talentorum. [Phalar. Epist. 113, p. 326.]

Ὑπερδέξιος, ὁ, ἡ, In quo dextra superiorem locum habet, In quo dextra potest attolli supra aliquem. [Xenoph. Anab. 4, 8, 2 : Εἶχον δ' ὑπ. χωρίον οἷον χαλεπώτατον καὶ ἐξ ἀριστερᾶς ἄλλον ποταμόν.] Ita enim vertendum existimo ὑπερδέξιος τόπος, ad exprimendam vim vocabuli : quod non fit, quum simpl. dicitur ὑπερδέξιος τόπος esse Locus editus, Locus opportunus. [Pollux 9, 20 : Τὴν ἐν ὄρει πόλιν ... ὑπερδέξιον πᾶσαν.] Arrian. Exp. 6, [6, 5] : Ἡμύνοντο ἐξ ὑπερδεξίου χωρίου καὶ χαλεποῦ ἐς προσβολάς. [Ἐξ ὑπερδεξίου, omisso χωρίου, Xenoph. Hell. 7, 4, 13, Polyb. 2, 3, 6.] Sic, Ὑπερδέξια χωρία ἔχοντες, Xen. Hell. 7, [4, 12 et Anab. 3, 4, 37. Ib. 5, 7, 31 : Τὰ ἐρυμνὰ ὑπερδέξια πειρᾶται ἔχων σκηνοῦν· Ages. 2, 24 : Ἐν τοῖς στενοῖς καὶ ὑπ. τόποις. Diodor. 13, 79 : Ἐξ ὑπ. τόπων.] Dicitur ab Eod. [Hell.] 4, [2, 14] et, Ἐκ τῶν ὑπερδεξίων βάλλειν, et alibi non addito subst. [Pausan. 4, 29, 4 : Ἐπέκειντο ἐξ ὑπερδεξίων· 12 : Γιγνομένης σφίσιν ἐξ ὑπερδεξίων τῆς μάχης. Diodor. 12, 72 : Στάσιν ὑπ. ἔχοντες. « In fluvio ἐξ ὑπερδεξίου est, Ab ea parte unde descendit fluvius, ap. Polyb. 3, 43, 3. » Schweigh.] Sed et gen. jungitur interdum ὑπερδέξιος, more comparativi gradus; ut [Strabo 13, p. 591 : Ἔστι δὲ ἡ Σηστὸς ἐνδοτέρω κατὰ τὴν Προποντίδα ὑπερδέξιος (var. lect. ὑπερδεξίως) τοῦ ῥοῦ τοῦ ἐξ αὐτῆς·] Polyb. 1, [30, 7] : Καὶ καταλαβόμενοι λόφον ὑπερδέξιον τῶν πολεμίων, In quo futuri essent superiores hostibus (accipiendo Superiores in propria signif., q. d. supra hostes), In quo habituri essent hostes infra se. [Id. 2, 3, 4; 3, 92, 11.] Quod si dicas Lat. Quum superiorem locum occupassent, facile subaudias quod respondeat gen. illi πολεμίων. [Id. 11, 15, 3 : Ὑπ. ἐγεγόνει τοῦ τῶν πολεμίων κέρατος· 10, 30, 7 : Ὑπ. τῶν πολεμίων ἐγίγνοντο· 8, 6, 19 : Ὑπ. γίγνονται τοῦ τείχους. || Polyb. 3, 73, 2 : Τοῖς Καρχηδονίοις ὑπ. ἦν ἡ χρεία, Pœnis omnia favebant, omnia prospera erant. Schweigh.] Dicitur ὑπερδέξιος et de persona, pro Superior, i. e. Cujus superiores sunt vires, ut Ὑπερδέξιος τῷ πολέμῳ ex Polyb. 5, [102, 5] affertur. [Id. 27, 4, 2 : Ὑπολαμβάνων ὑπ. φανήσεσθαι τοῖς δικαίοις.] Et Ὑπερδέξιος τῆς κακίας ἀρετὴ, Plut. Numa [c. 20], Virtus vitio superior. [Ἐγκρατῆ καὶ ὑπερδ. τῆς κακίας τὴν ἀρετὴν καταστῆσαι. Id. Mor. p. 133, F. Et V. Arati c. 7 : Σύνθημα δοὺς Ἀπόλλωνα ὑπ. προῆγεν ἐπὶ τὴν πόλιν. Paul. Ægin. p. 45, 9 : Ὑπ. ἐγένετο τοῦ λοιμοῦ. || Ὑπερδέξιον, τὸ, nomen loci, de quo Steph. Byz. : Ὑπερδέξιον (Ὑπερδέξιοι codex Vratisl.), χωρίον Λέσβου, ἐν ᾧ Ζεὺς Ὑπερδέξιος καὶ Ὑπερδεξία Ἀθηνᾶ. Ὡς οὖν ἀπὸ τοῦ Βυζαντίου Βυζάντιος, οὕτως παρὰ τὸ Ὑπερδέξιον Ὑπερδέξιος τὸ ἐθνικόν. Νικόλαος δὲ πληθυντικῶς Ὑπερδεξίους φησίν.]

[Ὑπερδέομαι, Preces facio pro. Dionys. Areop. Epist. 8, p. 446, 4. Boiss.]

[Ὑπερδεόντως vitiose pro ὑπεραγόντως, quod v.]

Ὑπερδέω, Superligo. [Lucillius Anth. Pal. 6, 166 : Τοῖς μηροῖς αὐτὴν (τὴν κήλην) γὰρ ὑπερδήσας ἐκολύμβα.]

[Ὑπερδιαζευκτικὸς vitiose pro ὑποδιαζευκτικὸς vulgo in Etym. M. p. 415, 22.]

[Ὑπερδιαλεχθέντος vitiose pro ὕπαρ διαλεχθέντος olim ap. Lucian. Philops. c. 38.]

Ὑπερδιατείνομαι, Supra modum contendo, Maximopere contendo, etiam Mira pervicacia contendo. [Gregor. Naz. t. 1. p. 753, D. Hase.] Qua signif. utitur tum Lucian. [Hermot. c. 26, Eun. c. 2, Icarom. c. 7, et al.], tum Demosth. [p. 501, 3] : Εἰ δὲ φανήσεται σπουδάζων καὶ ὑπερδιατεινόμενος κύριον ποιῆσαι τὸν νόμον, Vehementer dicendo contendens. [Nunc e libris melioribus διατεινόμενον restitutum. Altero utuntur Ps.-Demosth. C. Aristog. p. 770, 4, et Aristid. vol. 1, p. 396, 9.]

[Ὑπερδικάζω, Caussam alicujus ago, in lite defendo. Aq. Psalm. 9, 5, ubi ὑπ. τινὸς est Ulcisci injuriam alicui illatam. Schleusn.]

[Ὑπερδικαιόω, Valde punio. Schol. Pind. Pyth. 10, 68. Verbum fictum, ut videtur, ab schol. ad explicandum ὑπέρδικος. G. Dind.]

Ὑπερδικέω, Defendo in judicio, Patrocinor. [Ὑπερδικῆσαι ap. Polluc. 4, 30, et adjecta interpretatione ὑπέρ τινος εἰπεῖν δίκην ap. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 68, 24. Æsch. Eum. 652 : Πῶς γὰρ τὸ φεύγειν τοῦδ' ὑπερδικεῖς ὅρα.] Plato Phæd. [p. 86, E] : Ὑπερδικεῖν τοῦ λόγου, Id tueri, quod dictum est, Bud. [Plut. Mor. p. 726, B : Ὑπ. τῶν νεανίσκων· 694, E : Τῶν μὲν ἐπιφυομένων τῷ δόγματι, τῶν δὲ ὑπερδικούντων. Dio Cass. 38, 10 : Ὑπὲρ αὐτοῦ τότε ὑπερδικῶν. « Symm. Psalm. 42, 1 (ubi v. l. ὑπερνίκησον), et 67, 6; 118, 154. » Schleusn. Cyrill. Al. t. 5, p. 625, B : Οὐδὲν ἐπαμύνοντος ἢ ὑπερδικοῦντος ἔτι. Hase. Cum accusativo in l. Josephi, de quo s. v. Ὑπερεκδικέω dicemus. In ὑπερδοκεῖν corruptum ap. Procl. In Plat. Alcib. vol. 1, p. 313, correxit Creuzerus.]

Ὑπέρδικος, ὁ, ἡ, Supra modum justus, Summe justus, ὑπερβολικῶς δίκαιος. Soph. Aj. [1119] : Τὰ σκληρὰ γάρ τοι, κἂν ὑπέρδικ' ᾖ, δάκνει. || Ὑπέρδικος autem ἀγὼν ap. Polluc. [8, 26] ὁ ὑπὲρ τοῦ δέοντος. Et ὑπέρδικοι συνήγοροι ap. Hesych. οἱ τὸ δίκαιον ὑπερβαίνοντες. [Contrario, ut videtur, sensu de defensoribus juris schol. Plat. ad Phædon. p. 86, E, qui ὑπερδικεῖν per συνηγορεῖν interpretatus addit, Καὶ ὑπέρδικοι οἱ συνήγοροι. || Apud Pind. Pyth. 10, 68 : Φυγόντες ὑπέρδικον Νέμεσιν, Bœckh. intelligit Jus exercentem quod supra homines est. Schol. : Ὅτι ὑπερδικαιοῖ καὶ κολάζει τοὺς ἀδικοῦντας ἡ Νέμεσις. Alius, πεφεύγασι τὴν διὰ τὸ παρὰ τὸ δίκαιόν τι πράσσειν νέμεσιν, τουτέστι μέμψιν.]

[Ὑπερδίκως, Justissime. Æsch. Ag. 1396 : Τάδ' ἂν δικαίως ἦν, ὑπ. μὲν οὖν.]

Ὑπερδίπηχυς, ὁ, ἡ, Duos cubitos excedens.

[Ὑπερδισκεύω, vel Ὑπερδισκέω, Disco jaculando supero. Metaph. (ut ὑπερακοντίζω quoque dicitur) Supero, Antecello. Phryn. in Bekk. Anecd. p. 67, 27 : Ὑπερδεδίσκηκας πονηρίᾳ πάντας (fortasse ex Comico aliquo)· οἷον ὑπερβέβληκας. Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ὑπερδισκευόντων ἀλλήλους. Ὅμοιον τὸ ὑπερηκόντισας. Altera forma ap. Clem. Al. p. 834 : Ὑπερεδίσκευσεν ... τὴν ἐπιτομὴν τῆς σωτηρίας.]

[Ὑπερδισύλλαβος, ὁ, ἡ, Plus quam disyllabus. Steph. Byz. s. v. Γαληψὸς, Arcadius p. 11, 11; 29, 13; 31, 3, et alibi non raro aliique grammatici quivis.]

[Ὑπερδιψάω, Valde sitio. Galen. vol. 4, p. 569 : Τῶν ὑπερδιψησάντων. || Metaph. Valde appeto. Const. Manass. Chron. 6122 : Τὴν μονάστριαν ζωὴν μᾶλλον ὑπερεδίψα. G. D. Greg. Nyss. t. 1, p. 269, B : Ὑπερδιψᾷ τοῦ βελτίονος. Hase.]

[Ὑπέρδιψος, ὁ, ἡ, Valde sitiens. Hippiatr. p. 177, 6 : Ὥστε αὐτὰ ὑπ. ποιεῖν. Hase.]

[Ὑπερδιώκω, Ultra modum consector. Greg. Naz. t. 1, p. 912, C : Τὴν τοῦ βίου ῥαστώνην ὑπερδιώκειν. Hase.]

[Ὑπερδοκέω.] Ὑπερδοκεῖν, Supra modum placere, Perplacere, VV. LL. ex Philostr. : Ταῦτά μοι ὑπερδοκεῖ.

[Ὑπερδομέω, Superædifico. Joseph. B. Jud. 6, 3, 2 : Ὧν ἡ συνάπτουσα γωνία τῆς φάραγγος ... ὑπερδεδόμητο. Hase.]

[Ὑπερδοξάζω, Valde glorifico. Ignat. Ep. ad Polyc. § 1 : Ἀποδεχόμενός σου τὴν ἐν θεῷ γνώμην ἡδρασμένην ὡς ἐπὶ πέτραν ἀκίνητον ὑπερδοξάζω. Eustath. Opusc. p. 256, 10 : Προσῆλθες ἄδοξος καὶ δοξάσει σε· ἀλλ' ἔνδοξος· ὑπερδοξάσει σε· 307, 30 : Τὸν ὑπερδεδοξασμένον.]

[Ὑπέρδουλος, ὁ, ἡ, Valde servus. Apollon. Al. De constr. p. 310, 13 : Πρόδηλον γὰρ ὅτι τὸ σύνοικος, σύνδουλος, ὑπέρδουλος ... σύντεσιν τὴν τῶν γενῶν ἀνεδέξατο. Hase.]

[Ὑπερδοχὴ, ἡ, q. d. Superconvivium. Photius Epist. p. 256, 9 : Τὸν δοχὰς ἡμῖν καὶ ὑπερδοχὰς περιθέμενον. Hase.]

[Ὑπέρδριμυς, εια, υ, Valde acer. Apud Lucian. Dial. deor. 7, 3, pro γοργὸν τὸν παῖδα in cod. Guelf. scriptum ὑπέρδριμυν, ex glossemate.]

[Ὑπερδύναμος, ὁ, ἡ, Valde potens. Themist. Or. 1, p. 8, B : Οὐσίαν ὑπερούσιον καὶ ὑπ. δύναμιν.]

[Ὑπερδῠνᾰμόω, Prævaleo, Vinco, Supero. Psalm.

64, 3 : Λόγοι ἀνόμων ὑπερεδυνάμωσαν ἡμᾶς. Quod Suidas per κατεδυνάστευσαν explicat. Schleusn.]

[Ὑπερδῦναστεύω, idem. Heracl. Alleg. Hom. c. 25.]

[Ὑπερδώριος, ὁ, modus musicus i. q. Mixolydius. Anon. De musica p. 38, 1 Bellerm. : Οἱ τοῖς ὀρχηστικοῖς προσήκοντες μουσικοὶ ἑπτὰ τούτοις χρῶνται· Ὑπ., Λυδίῳ, Φρυγίῳ κτλ. Conf. ib. p. 2, 39; 4, 23; 11, 10. Hase.]

[Ὑπερεβδομηκονταέτης, ὁ, ἡ, Annos natus major septuaginta. Inscr. Stratonic. ap. Bœckh. vol. 2, p. 487, n. 2721, 9 : Ὑπάρχων ὑπ[ερε]β[δ]ομηκονταέτης. Hase.]

[Ὑπερεγγυάω, Tam sponsalia contraho quam qui maxime. Philo vol. 2, p. 311, 39 : Ὅταν ὁμολογίᾳ μὲν ὑπερεγγυήσωσιν. Hase.]

Ὑπερεθίζω, q. d. Subirrito, Aliquantum irrito. [Appian. Civ. 2, 93 : Οὐδὲν αὐτοὺς ὑπερεθίζειν ἔτι δεόμενος. Basil. M. vol. 3, p. 457. Babrius Fab. 95, 60 : Ἄλλους δὲ βασιλεῖς ὑπερέθιζε καὶ ποίει. G. D. Greg. Nyss. t. 1, p. 96, D. Theophyl. Simoc. Hist. p. 48, 11 Bonn. : Τοῦτό τοι καὶ βασιλέα οὐκ ἀπὸ τρόπου πρὸς ὀργὴν ὑπηρέθιζεν. Hase.]

[Ὑπερείδεος, ὁ, ἡ, q. d. Superspecialis, Olympiod. In Plat. Phileb. p. 241 : Πρῶτα ἐκεῖνα (τὸ καλὸν καὶ τὸ ἀγαθὸν) καὶ ὑπερείδεα· τὸ δὲ ἐν εἴδεσιν ἡμῖν συγγενέστερον· et p. 248. Boiss. Ὑπερίδεον ex Olymp. posuit Bekk. in Anecd. p. 1427.]

[Ὑπέρεια, ἡ, Hyperea. Steph. Byz.: Ὑπερησία, πόλις τῆς Ἀχαΐας ... Ὅμηρος (Il. B, 573). Κακῶς δὲ Θέων Ὑπέρειαν αὐτὴν καλεῖ. Ὑπέρεια γὰρ πηγὴ Μεσσηΐδος. Imo Μεσσηΐδος, ut Hom. Il. Z, 457 : Καί κεν ὕδωρ φορέοις Μεσσηΐδος ἠ Ὑπερείης. Strabo 9, p. 432, Μεσσηΐδα et Ὑπέρειαν duos distinctos fontes esse scribit prope Pharsalum, et p. 439 Ὑπέρειαν in media urbe Pheræorum ponit. Holst. Hyperiam Thessaliæ memorat Plin. H. N. 4, 8, 15. Alter autem ille fons est ap. Hom. Il. B, 734 : Οἱ δ' ἔχον Ὀρμένιον οἵ τε κρήνην Ὑπέρειαν. Hanc Ὑπερῆδα, ut metro postulante pro Ὑπερηΐδα correctum est, appellat Pind. Pyth. 4, 222 : Ἐγγὺς μὲν Φέρης κράναν Ὑπερῆδα λιπών· ubi scholiasta Sophoclis fragm. (758) attulit, Ὦ γῆ Φεραία χαῖρε, σύγγονόν θ' ὕδωρ Ὑπέρεια κρήνη, νᾶμα θεοφιλέστατον. Additque, Φασὶ δέ τινες ἀπὸ Ὑπέρητος λαβεῖν αὐτὴν τοὔνομα, ὡς Φερεκύδης. Φησὶ γὰρ οὕτω « Μέλας ὁ Φρίξου γαμεῖ Εὐρύκλειαν· τῶν δὲ γίνεται Ὑπέρης, ὃς ᾤκει ἐπὶ τῇ κρήνῃ τῇ ἀπ' αὐτοῦ κληθείσῃ Ὑπερείῃ. » Κατ' ἐνίους δὲ καὶ ἔκδοσις παρ' Ὁμήρῳ (Il. B, 711) ἔχει « Οἱ δὲ Φερὰς ἐνέμοντο ἰδὲ κρήνην Ὑπέρειαν » ubi nunc recte legitur παρὰ Βοιβηΐδα λίμνην. Εἶναι δέ φασι καὶ ἐν Λακωνικῇ Ὑπέρειαν κρήνην. Messeidem et Hyperean in Argolide memorat Valer. Flacc. 4, 374. Pergit Steph.: Καὶ πόλις Σικελική (quam ab Phæacibus habitatam memorat Hom. Od. Z, 4, et Ὑπέρειαν Φαιάκων dicit Steph. Byz. s. v. Ἄργος, apud Hesych. : Ὑπερία, ἡ τῶν Φαιάκων πόλις, καὶ κρήνη· ubi Musurus Ὑπέρεια contra seriem)· ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ Ὑπέρητος τοῦ Λυκάονος υἱοῦ. Τὸ ἐθνικὸν ... ἀπὸ τῆς Ὑπερείας τῆς κρήνης Ὑπερηϊάς θηλυκὴ εὐθεῖα, ἀφ' ἧς τὴν Ὑπερηϊάδος ἢ Ἀρεθούσης (ἀφ' ἧς τὸ « Ὑπερηΐδος ἢ Ἀρεθούσης » Meinek., ut sint verba poetæ). || His addendum Ὑπέρεια, oppidi Trœzenii nomen, de quo Pausan. 2, 30, 8 : Τοὺς δὲ ὕστερον βασιλεύσαντας οὐκ ἴσασιν ἄχρι Ὑπέρητος καὶ Ἄνθα. Τούτους δὲ εἶναι Ποσειδῶνος καὶ Ἁλκυόνης Ἄτλαντος θυγατρὸς, καὶ πόλεις αὐτοὺς ἐν τῇ χώρᾳ φασὶν Ὑπέρειάν τε καὶ Ἄνθειαν οἰκίσαι· Αἴτιον δὲ τοῦ Ἄνθα τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ θείου παραλαβόντα τὴν ἀρχὴν τὴν ἑτέραν τῶν πόλεων Ποσειδωνιάδα ὀνομάσαι. Τροιζῆνος δὲ καὶ Πιτθέως παρὰ Αἴτιον ἐλθόντων, βασιλεῖς μὲν τρεῖς ἀντὶ ἑνὸς ἐγένοντο. Ἴσχυον δὲ οἱ παῖδες μᾶλλον οἱ Πέλοπος. Σημεῖον δέ· ἀποθανόντος γὰρ Τροιζῆνος, Πιτθεὺς τὴν νῦν πόλιν, συναγαγὼν τοὺς ἀνθρώπους, ὠνόμασεν ἀπὸ τοῦ ἀδελφοῦ Τροιζῆνα, συλλαβὼν Ὑπέρειάν τε καὶ Ἄνθειαν. || Ὑπέρεια nomen recentius Calauriæ insulæ, quam Plut. Mor. p. 295, D, ex Aristotelis libro De republica Trœzeniorum refert primum appellatam fuisse Εἰρήνην, ab Irena Neptuni et Melantheæ filia : ὕστερον δὲ τῶν περὶ Ἄνθην καὶ Ὑπέρην αὐτόθι κατοικούντων Ἀνθηδονίαν καὶ Ὑπέρειαν ἐκάλουν τὴν νῆσον, unde in oracullo esse, Πῖν' οἶνον τρυγίαν, ἐπεὶ οὐκ Ἀνθηδόνα ναίεις οὐδ' ἱερὰν Ὑπέραν, ὅθι κ' ἄτρυγον οἶνον ἔπινες. Ὁ δὲ Μνασιγείτων φησὶν Ὑπέρης (imo Ὑπέρου, ut supra, non Ὑπέρητος, quod est in libris duobus) ἀδελφὸν ὄντα τὸν Ἄνθον (corr. Ἄνθην) ἔτι νήπιον ἀπολέσθαι καὶ τὸν Ὑπέρην κατὰ ζήτησιν αὐτοῦ πλανώμενον εἰς Φερὰς πρὸς Ἄκαστον ἢ Ἄδραστον ἐλθεῖν, ὅπου κατὰ τύχην ὁ Ἄνθος (corr. Ἄνθης) ἐδούλευεν οἰνοχοεῖν τεταγμένος. Oraculo illo utitur etiam Athen. 1, p. 31, C, additque ex Aristotele, ὠνομάζετο δὲ παρὰ Τροιζηνίοις ἄμπελος Ἀνθηδονιὰς καὶ Ὑπεριὰς ἀπὸ Ἄνθου τινὸς καὶ Ὑπέρου, quod Ὑπερείας potius scribendum videtur, licet in Ὑπεριὰς consentiat Suidas s. v. Ἀληθφίας et Ὑπεριάς. || Hypere, antiquum nomen Amorgi insulæ, ap. Plin. H. N. 4, 12, 23. G. Dind.]

[Ὑπερείδης, ὁ, Hyperides, Glaucippi filius, orator Atheniensis, cujus vitam scripsit Ps.-Plutarchus Mor. p. 848 seqq. et breviter Suidas s. h. v. Memoratur ab Demosthene p. 803, 27, et sæpe a grammaticis. Γλαύκιππος ὁ Ὑπερείδου ap. Plut. V. Phocion. c. 4. || Callæschri filius, in testimonio ap. Demosth. p. 273, 6. || Cleandri filius, in psephism. ap. Demosth. p. 291, 6. || Thrasyleontis filius, in inscr. Theræa ap. Bœckh. vol. 2, p. 363, 14; 364, 5, quo altero loco genitivus est Ὑπερείδους : sed Ὑπερείδου, η, ην, ap. Plutarchum aliosque. Ad scripturam quod attinet, Ὑπερείδης per ει scriptum in cod. Paris. S Demosthenis, ap. Arrian. Anab. 1, 10, 6, et apud alios in uno alteroque codice. Nam libri plerumque, sed non rectius, Ὑπερίδης, quod apud Harpocrationem quoque, quo nemo frequentius hoc nomine usus est, ita prævalet ut rara alterius scripturæ in codicibus vestigia appareant. Et probat hoc Etym. M. p. 778, 53 : Ὑπερίδης· παρὰ τὴν ὑπέρ πρόθεσιν γίνεται Ὑπερος καὶ Ὑπερίδης ὡς Ὕλλος Ὑλλίδης, et disertius, addito διὰ τοῦ ι γράφεται, Chœrob. in Crameri Anecd. Oxon. vol. 2, p. 270, 1. G. Dind.]

[Ὑπερεῖδον (aor. sec. cum infin. ὑπεριδεῖν et partic. ὑπεριδών : præsens ὑπερείδω nullum est. Male igitur ap. Hesych.: Ὑπερείδει, καταφρονεῖ. Recte infra Ὑπερίδῃ, καταφρονῇ. Ubi codex ὑπερίδει, καταφρονεῖ), Supervidi, Despexi, Neglexi, Contemsi. Herodot. 5, 69 : Ὑπεριδὼν Ἴωνας ... τὸν Κλεισθένεα ἐμιμήσατο. Thucyd. 4, 62 : Ἃ χρὴ σκεψαμένους μὴ τοὺς ἐμοὺς λόγους ὑπεριδεῖν· 5, 6 : Ὑπεριδόντα σφῶν τὸ πλῆθος· 6, 11 : Εἰ δὲ σφαλείη μέν τι, τάχιστ' ἂν ὑπεριδόντες μετὰ τῶν ἐνθάδε ἐπιθεῖντο· 18 : Εἰ δοξομεν ὑπεριδόντες τὴν ἐν τῷ παρόντι ἡσυχίαν καὶ ἐπὶ Σικελίαν πλεῦσαι. Lysias p. 113, 31 : Τοσοῦτον ὑπερεῖδε τὸ « δι' ἐμέ. » Demosth. p. 702, 27 : Ὑπερεῖδεν ἅπαντα τὰ πράγματα τοσοῦτον. Ὑπ. τοὺς ὅρκους id. p. 153, 4; 289, 4. Et sic alii quivis cum accus.; raro cum genitivo, ut ap. Marc. Anton. 5, 31 : Πόσων ἡδονῶν καὶ πόνων ὑπερεῖδες; Lucian. Demon. c. 3 : Ὑπερεῖδε τῶν ἀνθρωπείων ἀγαθῶν πάντων· et Pro imag. c. 9 : Ὑπεριδεῖν οὕτω παραδόξου τιμῆς. Sed cum accus. Dial. mort. 23 : Μὴ ὑπερίδητε δέησιν ἐρωτικήν.]

Ὑπερείδω, [Suffulcio, i. e. fulcimentum subjicio. Hesych.: Ὑπερείδει, στηρίζει. Ὑπερειδούσης, στηριζούσης. Ὑπερείσατε, στηρίξατε. Plato Phædon. p. 99, B : Ὁ δὲ ὥσπερ καρδόπῳ πλατείᾳ βάθρον τὸν ἀέρα ὑπερείδει (τῇ γῇ). Aristot. De partt. an. 4, 12, 31 : Τοῖς τετράποσι πρὸς τὸ βάρος σκέλη ἐμπρόσθια ὑπερήρεισται. Diodor. 1, 47 : Ὑπηρεῖσθαι (ὑπερηρεῖσθαι margo libri unius et recte fortasse) ἀντὶ τῶν κιόνων ζῴδια μονόλιθα. lxx Proverb. 9, 1 : Ὑπήρεισε στύλους ἑπτά. Figurate Pind. Nem. 8, 80 : Λάβρον ὑπερεῖσαι λίθον Μοισαῖον, quod schol. exp. ἀναστηρίξαι καὶ ὑπερεῖσαι εὔτονον μουσικὴν στήλην, ἤγουν τὸν ὕμνον. ||] Suffulcio, Fulcio, Sustineo. Ὑπερείδων ὀροφὴν κίων, Plut. V. Rom. [c. 28], Columna tectum fulciens, sustinens. [Strabo 17, p. 811: Ὑπὸ μονολίθων ὑπηρεισμένας· nisi hic quoque ὑπερηρεισμένας scribendum. Iambl. V. Pyth. p. 46 : Ἐκβαίνοντα (ἐκ τῆς νεὼς) ὑπερείσαντες σεβαστικῶς πάντες. Improprie Plut. V. Marcelli c. 14 : Λογικῆς καὶ γραμμικῆς ἀποδείξεως οὐκ εὐπορούντα προβλήματα δι' αἰσθητῶν ... παραδειγμάτων ὑπερείδοντες. Nam sic correcta est librorum scriptura ὑπεριδόντες. Lucian. Tim. c. 1 : Ὑπερείδεις τὸ πῖπτον τοῦ μέτρου (labantem versum). « Dio Chrys. ap. Synesium Calv. p. 65, A. » Boiss.] || Confirmo, i. e. Animum addo timenti, et eum recreo. Bud. ex Herodiano [2, 3, 25.]

[Ὑπέρεικον. V. Ὑπέρικον.]

[Ὑπέρειμι, Superior sum. Hesych. : Ὑπερέσσεται,

περιέσται, κρατήσει. Homericum περὶ μὲν βουλῇ Δαναῶν, περὶ δ' ἐστὲ μάχεσθαι, Etym. M. p. 664, 20, exp. ἀντὶ τοῦ ὑπέρεστε ἐν τῷ βουλεύειν καὶ περίεστε ἐν τῇ μάχῃ, ὅπερ ἐστὶ τὸ ὑπερέχετε. « Dionys. Areop. De myst. theol. c. 1, 2, De divinis nom. c. 13, p. 416, 4. Lydus De mensibus c. 3, p. 15 Sch. » Boiss.]

Ὑπερειπεῖν. V. Ὑπεραγορεύω. [Ubi ex Aristot. OEcon. 2, 21, 4 attulit.]

[Ὑπερείπω, Subruo, Subverto. Hesych.: Ὑπέρειπε, κατέβαλεν, ἀπὸ τοῦ ἐρειπεῖν (corr. ἐρείπειν). Plut. V. Anton. c. 82 : Ἀπειλὰς καὶ φόβους ... οἷς ἐκείνη καθάπερ μηχανήμασιν ὑπηρείπετο (libri ὑπερείπετο) καὶ παρεδίδου τὸ σῶμα θεραπεύειν· Pompeji c. 74 : Πομπηίου δεξαμένου ταῖς ἀγκάλαις αὐτὴν ὑπερειπομένην καὶ περιπίπτουσαν· Mor. p. 71, B : Τὸ ἅπτεσθαι τοῦ ἁμαρτάνοντος ὑπερείπει καὶ διεργάζεται τὴν κακίαν· ubi Wyttenb. vol. 6, p. 533, alios indicavit locos Plutarchi. Χωρία ὑπερείποντα, ὑποσκελίζοντα, ἀνάντη et sim. ap. Pollnc. 1, 187. || Aor. 2 Ὑπήριπον, Succidi. Hom. Il. Ψ, 691 : Αὐτοῦ γὰρ ὑπήριπε φαίδιμα γυῖα.]

[Ὑπερεισέρχομαι, Superimmitto me. Leont. Neap. Vita Sym. Sali Actt. SS. Jul. t. 1, p. 157, 53 : Ὑπερεισῆλθεν εἰς τὴν θάλασσαν. Hase.]

[Ὑπέρεισις, εως, ἡ, Sustentatio. Iambl. V. Pyth. p. 46 : Οὔτε πρὸς τὸν ἀποβιβασμὸν καὶ τὴν τῶν ναυτῶν ὑπ. καὶ χειραγωγίαν ἠναντιώθη. G. D. Epicur. ap. Diog. L. 10, 44 : Τὴν ὑπ. οὐχ οἵα τε οὖσα ποιεῖσθαι. Porphyr. ap. Euseb. Præp. ev. p. 112, D : Τῆς τῶν καμνόντων ὑπ. καὶ ἀναπαύσεως. Hase.]

Ὑπέρεισμα, τὸ, Fulcimentum, Fultura, Sustentaculum. [Hesych.: Ὑπερείσμασι, στηρίγμασι. Aristot. De partt. an. 2, 9 : Τοῖς μεγάλοις (ζῴοις) ἰσχυροτέρων δεῖ τῶν ὑπ. καὶ μειζόνων καὶ σκληροτέρων. Plut. Mor. p. 132, A : Οἷον ὑπ. καὶ διάζωσμα ἐμβαλλομένους (τὰ κρέα). G. D. Basil. t. 1, p. 312, C. Porphyr. ap. Euseb. Pr. ev. p. 112, B, de Vulcano s. igni : Ὕλης δεόμενον εἰς ὑπ. Galen. vol. 14, p. 717, 17 : Ἀνέχονται ὑπὸ τοῦ ἐνυφασμένου αὐτῷ ὑπ. Hase. Eustath. Opusc. p. 182, 20 : Στύλος ἐξεύρηται ... εἰς ὑπ. Etym. M. p. 786, 45 : Τὰ τῆς νεὼς ὑπερείσματα.]

Ὑπερειστικὸς, ἡ, ὸν, q. d. Fultorius, Ad fulciendum s. sustentandum aptus : ὑπ. βακτηρία, ex Gregor. [OEcum. Comm. in Apoc. p. 336, 4 Cramer. : Τῆς ῥάβδου τὸ ὑπ. καὶ δραστήριον. Hase. || Adverb. Ὑπερειστικῶς, Eustath. p. 236, 14 : Ὑποστῆναι τὸ ὑπό τινα στῆναι ὑπ.]

[Ὑπερεκβλύζω, Superabundo, Erumpo. Al. Proverb. 3, 10. Schleusn. Greg. Nyss. t. 1, p. 302, D. Anon. Vita Eliæ Spelæotæ Actt. SS. Sept. t. 3, p. 866, 32 : Ὑπερβλύζει ἄνωθεν· et ib. l. 27 : Ὥστε ἐμπλησθῆναι καὶ ὑπερεκβλύζειν τὸν πίθον. Hase. Theodoret. H. E. 2, 30, p. 118.]

[Ὑπερεκδικέω, Ulciscor. Joseph. A. J. 6, 1, 2 : Ἐδόκει τὴν κιβωτὸν ἀποπέμπειν τοῖς οἰκείοις ὡς ὑπερεκδικοῦντος αὐτὴν τοῦ θεοῦ. Sic ex codd. Voss. aliisque correxi vulgatum ὑπερδικοῦντος. G. Dind.]

[Ὑπερεκδίκησις, ἡ, Ultio. Euagrius H. E. 5, 21, p. 440.]

[Ὑπερέκεινα, i. q. ἐπέκεινα, Ultra, memoratum ab HSt. vol. 3, p. 1474, A, legitur in Ep. ad Corinth. 2, 10, 16 : Εἰς τὰ ὑπ. ὑμῶν (μέρη) εὐαγγελίσασθαι. Eustath. Opusc. p. 193, 10 : Εἰς τὸν ἁπάντων ὑπ. et p. 208, 80; 315, 90. Ὑπερεπέκεινα ap. Theodoret. H. E. 1, 3, vol. 3, p. 734 : Ἀγγέλων καταλήψεως ὑπ. ἐστιν ἡ τοῦ μονογενοῦς θεοῦ ὑπόστασις· ubi var. lect. ἐπέκεινα. G. D. Athanas. t. 2, p. 424, B : Ἔξω γὰρ τούτων πάντων ἦσθα καὶ ὑπ. Jo. Damasc. t. 1, p. 424, E : Ὑπ. παντὸς νοῦ. Hase.]

[Ὑπερεκθεραπεύω, Valde colo, Vehementer gratiam capto. Æschin. p. 48 extr.: Ὑπερεκθεραπεύσας αὐτὸν καὶ προσαγαγόμενος.]

[Ὑπερεκκαίω, Admodum ferveo. Mich. Nicetas ap. Tafel. De Thessalon. p. 355. Boiss. Vita Marthæ, viduæ Actt. SS. Maii t. 5, p. 415, 29 : Καίτοι τοῦ ἡλίου ὑπερεκκαίοντος. Hase.]

[Ὑπερέκκειμαι. Plut. Mor. p. 1066, C, cui Wyttenb. recte restituit ὕπαρ ἔκκειται.]

Ὑπερεκκρεμάω, Desuper appendo. [Rufin. Anth. Pal. 5, 92 : Ἦν ποτε καὶ στεφάνους προθύρων ὑπερεκκρεμάσωμαι. Sic codex Palat. Recte nunc ὕπερ ἐκκ.]

[Ὑπερέκκρῐσις, εως, ἡ, Nimia secretio. Alex. Trall. 3, 8, p. 204 : Αἱ αἱμορραγίαι γενόμεναι τοῖς ὀξέως νοσοῦσι κατὰ τὰς καλουμένας ἰδίως παρὰ τοῖς νεωτέροις ἰατροῖς ὑπερεκκρίσεις.]

[Ὑπερέκκρουσις, εως, ἡ, Deceptio. Epiphan. vol. 1, p. 248, C : Χαυνῶσαν αὐτῶν τὴν γνώμην καὶ ἐπιτήδειον εἰς ὑπερέκκρουσιν κατασκευάσαν. Ubi ὑπέκκρουσιν conjecit Petavius. Ὑπερέκκρουσις ex « p. 84, 94 » nescimus cujus scriptoris citavit Kallius.]

[Ὑπερεκκύπτω, Emergo. Euseb. Dem. ev. p. 129, D. Method. Conv. decem virg. p. 173, 20 : Εἰς τὸν ὑπερκόσμιον τόπον ὑπερεκκύψασαι. Hase.]

[Ὑπερεκλάμπω, Valde luceo. Const. Manass. Chron. 3281 : Ὑπερεκλάμπει γὰρ φαιδρῶς ... ἄλλος ἥλιος γίγας.]

[Ὑπερεκνῑκάω, Valde evinco, Supero. Euseb. H. E. 8, 14, p. 255=312.]

[Ὑπερεκπαίω, Dejicio. Clem. Alex. p. 239, 17 : Τὰ δὲ ἀμόργινα καὶ τὰ βύσσινα σιωπῶ· ὑπερεκπέπαικεν ἡ τρυφὴ καὶ τὴν ὀνομασίαν. Hemst.]

Ὑπερεκπέμπω, Emitto ultra, Ultra scopum ejaculor.

[Ὑπερεκπερισσεύω, Superabundo. Jo. Chrys. t. 11, p. 653, A ed. Par. alt., ὑπερεξεπερίσσευσεν. At in loco S. Pauli Ep. ad Rom. 5, 21, quo respicit, hodie legitur ὑπερεπερίσσευσεν. Hase.]

[Ὑπερεκπερισσοῦ, Superabundanter, Maximopere. Dixit de h. v. HSt. s. v. Περισσὸς vol. 6, p. 928, C. Legitur ap. LXX Dan. 3, 23 : Ἡ κάμινος ἐξεκαύθη ὑπ. Epist. ad Thessal. 1, 3, 10 : Νυκτὸς καὶ ἡμέρας ὑπ. δεόμενοι. Ib. 5, 13 : Ἡγεῖσθαι αὐτοὺς ὑπ. Ephes. 3, 20 : Τῷ δυναμένῳ ὑπὲρ πάντα ποιῆσαι ὑπ. ὧν αἰτούμεθα ἢ νοοῦμεν. Eustath. Opusc. p. 220, 1 : Ὑπ. κτώμενοι· et p. 230, 20. Hinc adverbium fictum Ὑπερεκπερισσῶς in Clementis Rom. Epist. ad Corinthios § 20 : Εὐεργετῶν τὰ πάντα, ὑπ. δὲ ἡμᾶς. Nisi huic quoque ὑπερεκπερισσοῦ restituendum. G. Dind.]

Ὑπερεκπίπτω, Supergredior, Exupero, Excello, Bud. ex Greg. Naz. Εἰς τὰ Γενέθλια, ubi de Deo loquitur : Πᾶσαν ὑπερεκπίπτων ἔννοιαν καὶ χρόνου καὶ φύσεως, νῷ μόνῳ σκιαγραφούμενος, καὶ τούτῳ λίαν ἀμυδρῶς. Addit autem uti et Hermogenem pro Exuperare. [Excedere, Modum excedere, vol. 3, p. 397 : Βουλόμενος δὲ εἶναι καὶ τοῦτο ὑψηλὸν αὐτῷ... πάλιν ὑπερεκπίπτει κατά τε τὰς ὑπερβολὰς καὶ τὰς καινότητας. Sext. Emp. p. 357 : Ἐν τοῖς παρέλκουσιν ὑπερεκπίπτοντες εἰς μακρὰς διεξόδους. Lucian. Hermot. c. 67 : Ὑπερεξέπιπτες ἀπομηκύνων τὸ πρᾶγμα· De salt. c. 83 : Εἰς τοσοῦτον ὑπερεξέπεσεν ὥστε .... Cum genit. Plut. Mor. p. 876, F : Τῶν δέκα ὑπερεκπεσεῖται. Galen. vol. 4, p. 93 : Ἔστι δ' ὅτε βραχύ τι τῶν ἰνῶν ὑπερεκπίπτει, et p. 166. De temporis excessu id. vol. 8, p. 460 : Συμβαίνει πολλάκις ὑπερεκπίπτειν τὴν λύσιν εἴς τινα τῶν ἐφεξῆς ἡμερῶν.]

[Ὑπερεκπλέω, Enavigo. Theodor. Prodr. Rhod. 6, p. 253, μακρὸν τόπον. Boiss.]

[Ὑπερεκπληκτέον, Super omnia mirandum est. Euseb. Laud. Const. p. 635, D : Τὸν δὴ τοῦ παντὸς εἰδοποιόν τε καὶ κοσμήτορα ὑπ. Hase.]

[Ὑπερέκπληκτος, ὁ, ἡ, Supra modum mirabilis. Laurent. Rut. Vita Diomed. Actt. SS. Aug. t. 3, p. 269, 25 : Ξένον τινὰ τρόπον καὶ ὑπ. Hase.]

Ὑπερεκπλήσσω, et Ὑπερεκπλήττω, Supra modum obstupefacio. [Joseph. A. J. 8, 6, 4 : Ὑπερεξέπληττε δ' αὐτὸν ὁ οἶκος.] Et pass. Ὑπερεκπλήττομαι, Supra modum obstupefio, Cum summo stupore admiror, Valde exhorresco. [Xenoph. Cyrop. 1, 4, 5 : Ὑπερεξεπέπληκτο ἐπ' αὐτῷ.] Dem. [p. 19, 16 : Τοὺς ὑπερεκπεπληγμένους ὡς ἄμαχόν τινα τὸν Φίλιππον. Plut. Mor. p. 870, A : Ὑπερεκπλαγεὶς καὶ καταδείσας ἔφευγεν· ib. p. 1063, A, et cum accus. p. 523, D. Lucian. Rhet. præc. c. 13. « Euseb. V.-C. 1, 2, p. 333. » Boiss. Schol. in Psalm. ap. Matthæi Lectt. Mosqu. vol. 2, p. 48, 3 : Ὑπερεξεπλάγησαν γὰρ αὐτήν. Hase.]

Ὑπερεκπλύνω, Superfluo. VV. LL.

[Ὑπερέκπτωσις, εως, ἡ, Excessus, Licentia. Longin. De subl. 15, 18 : Τὰ παρὰ τοῖς ποιηταῖς μυθικωτέραν ἔχει τὴν ὑπ. Clem. Alex. p. 605 : Κατὰ φυσικὴν ὄρεξιν χρηστέον τοῖς κεκωλυμένοις καλῶς πᾶσαν ὑπ. παραιτουμένους. « Nicom. Geras. Arithm. p. 87, 29 : Αἵ τε ὑπερβολαὶ καὶ πλεονεξίαι καὶ ὑπ. Iamblich. In eund. p. 75, B : Τὴν ἴσην ὑπ. τοῦ μέτρου, Æqualem mensuræ excessum. » Hase.]

Ὑπερέκτασις, εως, ἡ, Extensio ultra, Extensio illa qua aliquid supra aliud evehitur et extollitur. A

Ὑπερεκτείνω, Ultra extendo, s. Ultra modum extendo, Ultra quam par est produco. [Ep. ad Corinth. 2, 10, 14 : Οὐ γὰρ ὡς μὴ ἐφικνούμενοι ἐφ' ὑμᾶς ὑπερεκτείνομεν ἑαυτούς.] Pass. Ὑπερεκτείνομαι, Ultra extendor, i. e. Efferor et evehor s. extollor supra, Supero, Excello : ut ap. Dionys. Areop. cum accus. junctum, teste Bud. Ap. Greg. Naz. vero cum gen., ex quo affert, Καὶ ὀρῶν καὶ κέδρων ὑπερεκτείνεσθαι, i. e. ὑπεραίρειν. [Homericum ὑπερικταίνοντο Od. Ψ, 3, schol. exp. ὑπερεξετείνοντο. Eustath. Opusc. p. 182, 60 : Τὴν ὅρασιν βούλομαι ... ὑπερεκταθῆναι καὶ εἰς διόρασιν. Agathiæ Anth. Pal. 9, 463, restitui s. v. Παρεκτείνω, Εἰ παρὰ δαιτὶ μὴ τοῦ ἀναγκαίου πόλλ' ὑπερεξετάθης· ubi codex πολὺ παρεξετάθης. G. Dind.]

[Ὑπερεκτιμάω, Immodice rerum venalium pretium augeo. Const. Acrop. Laud. Jo. Damasc. Actt. SS. Maii t. 2, p. 750, 44 : Ὑπερεκτιμᾷ τὰ εὐτελῆ ἐξεπίτηδες. Hase.]

Ὑπερεκτίνω, Solvo pro, Pendo pro : cum gen. B personæ. Lucian. Dial. mort. [22, 2] : Νὴ Δί' ὀναίμην εἰ μέλλω γε καὶ ὑπερεκτίνειν τῶν νεκρῶν, Pulcre vero mecum ageretur, si, præter laborem mortuos deducendi, etiam pro eis solvere me naulum oporteret. Bud.

Ὑπερέκτισις, εως, ἡ, Multa quæ dependitur, Pœna quæ penditur. [Depensio, Dipensus, Gl. Per ὑπεραπότισις exp. Hesych., cujus in cod. ὑπερέκτησις scriptum.]

[Ὑπερεκτιστὴς, ὁ, Qui supra modum rependit. Basil. t. 1, p. 165, D : Θεὸν δὲ, ὑπ. τῶν πτωχῶν. Hase.]

[Ὑπερεκτρέπομαι, Supra modum abhorreo. Aretæus p. 30, 26.]

[Ὑπερεκφεύγω, Effugio. Hippocr. p. 482, 14 : Κινδυνεύει δὲ καὶ ἐν τῇσι ἑπτά· ἦν δὲ ταύτας ὑπερεκφύγῃ ...]

[Ὑπερεκχέω, Supereffundo. Diodor. 11, 89 : Οὔτε ὑπερεκχεῖται τὸ ὑγρὸν οὔτε ἀπολείπει. Sotion Περὶ ὑδάτων p. 124, 10. Hemst. Ælian. N. A. 12, 41 : Πλατύνεται τὸ ὕδωρ καὶ ὑπερεκχεῖται εἰς σταδίους τετρακοσίους. Artemid. 2, 27 : Ὅταν γε μὴ ὑπερεκχῇται (τὸ ὕδωρ τοῦ φρέατος· ubi aut ὑπερεκχέηται scribendum aut cum cod. Ven. ὑπερχέηται, quod commendatur sequentibus verbis, ἐπεὶ τὸ ὑπερχεόμενον ... ubi codex ille ἐγχεόμενον). lxx Proverb. 5, 16. « Clem. Al. p. 432; Iren. p. 70; Orig. C. Cels. p. 199. » Kall. Joann. Chrys. In Ep. 2 ad Cor. serm. 12, vol. 3, p. 619, 23. Seager. Theophyl. Sim. Hist. p. 13, D : Διὰ τὸ ἐκ τῆς εἰρήνης ῥᾳθυμίαν πολλὴν ὑπερεκχεῖσθαι τῆς Θράκης. Boiss. Futur. ὑπερεκχυθήσονται lxx Joel. 2, 24.] || Ὑπερεκχύνομαι, Effundor, Exundo. [Forma recentior pro ὑπερεκχέομαι ap. Lucam 6, 38 : Μέτρον ὑπερεκχυνόμενον. Orig. Exhort. ad Mart. p. 171 Wetst. G. D. Evang. Marcion. p. 414, 12. Vita Nili jun. p. 146, 5 : Πάντων ὑπερεκχυνομένων. Hase.]

[Ὑπερέκχυσις, εως, ἡ, Supereffusio. De aqua exundante Heliodor. 1, 5 : Κοιλὰς τῆς αὐτόθι γῆς, τοῦ Νείλου ὑπ. τινὰς ὑποδεχομένη. Plutarch. Mor. p. 731, C : Τὰ μέτρα τηρεῖ τοῖς πάθεσιν ὥσπερ ἡ θάλαττα ταῖς ὑπερεκχύσεσιν· ubi libri deteriores ὑπεκχύσεσιν. « Metaph. Simplic. In Epictet. p. 265 : Ὑπ. τῆς ψυχικῆς περιχαρείας ὁ γέλως. » Hemst. Aq. Job. 40, 6 : Ὑπερεκχύσεις θυρεῶν.]

Ὑπερέλασις, εως, ἡ, Transmissio, VV. LL. Hesych. exp. ὑπέρθεσις et ὑπερβολή.

[Ὑπερελαύνω, Transmitto. Quint. Sm. 11, 330 : Ἦμος δ' ὠκεανοῖο ῥοὰς ὑπερήλασεν Ἠώς. || Supero. Theodor. Metoch. Misc. p. 804 : Πάντας ὑπερελάσας ἐν τοῖς ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἀγῶσι. Quo sensu παρελαύνειν dici solet. Anna Comn. p. 72, A : Οὔπω τὸν ὄγδοον ὑπερελάσασα χρόνον (octavum ætatis annum). G. D. Phot. Ep. p. 321, 22 : Πάντας τῇ σπουδῇ ὑπ. Georg. Pachym. Decl. p. 95, 1 Boiss., ὑπερελάσειαν. Id. ibid. p. 199, 26 : Ποίαν τοιγαροῦν οὐχ ὑπερελάσει ἀπήνειαν; Hase.]

Ὑπερέλαφρος, ὁ, ἡ, Perlevis, Valde levis. [Xen. Cyneg. 5, 31; ex eoque Pollux 5, 71.]

Ὑπερεμβάλλω, Intermitto, VV. LL. [Xen. Cyneg. 6, 8 : Ἐν δὲ ταῖς ἰχνείαις μὴ ὑπερεμβάλλεσθαι· ubi nunc ex libris melioribus ὑπερβάλλεσθαι.]

[Ὑπερεμέω, Superevomo. Dicitur de venis quæ redundantem sanguinem refundunt, ap. Hippocr. p. 467, 23 : Ὑπερεμήσαντα τὰ φλέβια τὰ αἵματα τὰ περὶ τὸν ἐγκέφαλον. Ib. l. 32 : Ἦν ὑπερεμήσωσιν αἱ φλέβες ἐς τὴν κεφαλήν. Foes.]

Ὑπερεμπίπλημι et Ὑπερεμπλήθω, Supra modum impleo. Xen. Cyrop. 1, [6, 17] : Δύσφορον τὸ ὑπερεμπίπλασθαι, Supra modum cibo impleri, vel se implere, aut replere. Quidam exp. Nimia repletio. [Ælian. N. A. 14, 25 : Ὁ θηρατὴς ἡδονῆς ὑπερεμπίμπλαται· ubi libri deteriores ὑπερπίμπλαται. Rectius autem ὑπερεμπίπλαται scribitur ex præcepto grammaticorum, de quo s. v. Ἐμπίπλημι dictum. Et sic ap. Lucian. Quom. hist. scr. c. 20 : Ὑπερεμπίπλαται ἔτνους τινός. Imperf. vero ὑπερενεπίμπλαντο ap. eund. Sympos. c. 35. Sed apud Annam Comn. p. 351, B : Αἰδοῦς ὑπεμπίπλατο, satis esse videtur ὑπεπίμπλατο corrigi. G. D. Basil. Hom. de avar. p. 107. Boiss. Greg. Naz. t. 1, p. 762, B : Οἴνου δὲ ὑπερεμπίπλασαι. Id. ib. p. 757, A : Μὴ ὑπερεμπλήσας τὴν ἑαυτοῦ γαστέρα. Galen. vol. 6, p. 132, 12, ὑπερεμπλησθῆναι· et vol. 4, p. 463, 14, τοῖς θ' ὑπερεμπλησθεῖσι καὶ ὑδεριῶσιν. Hase.]

[Ὑπερεμπίπτω, Superincido, Gl.]

[Ὑπερεμφορέω, Supra modum repleo. Lucian. Dial. mer. 6, 3 : Οὔτε ὑπερεμφορεῖται τοῦ ὄψου ἀπειροκάλως· Saturn. c. 32 : Ἔς τ' ἂν ὑπερεμφορηθῆτε.]

Ὑπερένδοξος, ὁ, ἡ, Supra quam dici possit gloriosus. [Euseb. Thessalonic. Actt. SS. Octobr. t. 4, p. 134, 20 : Τὸν ὑπ. ἀθλοφόρον Δημήτριον. Theophyl. Simoc. Hist. p. 211, 13 Bonn. : Τὸ νικᾶν ὑπερένδοξον. Ibid. p. 175, 11, Chosroes de se ipse : Θεὸς ἐπιφανέστατος, ὑπ. Hase. Per ἄγαν ἔνδοξος exp. Hesych. Est Dei epitheton in Cant. tr. puer. 5, 23 et 25, et ap. Dionys. Areop. Cœl. Hier. 8, 2, Theophyl. Sim. Hist. p. 101, C.]

[Ὑπερενεγκεῖν. V. Ὑπερφέρω.]

Ὑπερενιαυτίζω, Ultra annum duro s. permaneo. Julian. Serapioni [Ep. 24, p. 392] : Μόνῳ δὲ τῷ σύκῳ καὶ ὑπερενιαυτίζειν ἔξεστι, καὶ τῇ τοῦ μέλλοντος καρποῦ γενέσει συνενεχθῆναι.

[Ὑπερενόω, Supra quam dici possit coaduno. Nic. David Paraphr. in Greg. Naz. p. 116, 11 Dronk. : Τὴν μίαν καὶ ὑπερηνωμένην θεότητα. Hase.] C

[Ὑπερεντελὴς, ὁ, ἡ, Plus quam perfectus s. sufficiens. Dio Cass. 47, 17 : Μισθοφορία ὑπ. οὖσα.]

Ὑπερέντευξις, εως, ἡ, Compellatio ejusmodi [de qua s. v. Ὑπερεντυγχάνω], Intercessio, Deprecatio, Greg. Naz. [vol. 1, p. 611.]

Ὑπερεντρυφάω, Illudo per delicias et lasciviam supra quam dici possit, Supramodum ludificor. Alciphr. Epist. [1, 37, p. 166] : Δοκεῖ δέ μοι μᾶλλον ὑπὸ τούτων τετυφῶσθαι, καὶ ὑπερεντρυφᾶν ἡμῖν· λοιπὸν οὖν ἀποκλείειν. [Soph. Tr. 281, ὑπερχλίοντες schol. exp. ὑπερεντρυφήσαντες τῇ καθ' Ἡρακλέους λοιδορίᾳ.]

Ὑπερεντυγχάνω, Convenio et compello pro, Interpello et intercedo pro. Paulus Epist. ad Rom. 8, [26] : Τὸ πνεῦμα συναντιλαμβάνεται ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν· τὸ γὰρ τί προσευξώμεθα καθὸ δεῖ, οὐκ οἴδαμεν, ἀλλ' αὐτὸ τὸ πνεῦμα ὑπερεντυγχάνει ὑπὲρ ἡμῶν στεναγμοῖς ἀλαλήτοις, Interpellat pro nobis suspiriis inenarrabilibus. Proprie ὑπερεντυγχάνειν dicitur, qui convenit aliquem D super negotio alterius, veluti si quis adeat principem, expositurus, commendaturus et adjuturus causam amici. [Const. Acrop. Laud. Jo. Damasc. Actt. SS. Maii t. 2, p. 760, 15 : Ὑπερεντυγχάνειν τούτῳ διηνεκῶς. At Joann. Chrys. t. 4, p. 845, B ed. Par. alt. : Ἡμεῖς ὑμῖν ὑπερεντυγχάνομεν κατ' ἐκείνων, Nos quoque, illos accusando, vos alloquimur. Hase. In Niceph. schol. in Synes. p. 442, A, ὑπερεντυγχάνει λύπῃ vitiose pro ὕπαρ ἐντυγχάνει, quod restituit Lobeck. ad Phryn. p. 423. Sic Plutarcho Mor. p. 166, A, ὕπαρ ἐξαπατῶσιν restituit Xylander pro ὑπερεξαπατῶσιν.]

[Ὑπερεξάγω, Supero. Euseb. H. E. 8, 12, 5 : Ἀεὶ ταῖς καινότερον ἐφευρισκομέναις αἰκίαις, ὥσπερεὶ ἐν ἀγῶνος βραβείοις, ἀλλήλους ὑπερεξάγειν διαμιλλώμενοι· 10, 8, 5 : Πᾶσαν ἥμερον ὑπερεξάγων φύσιν. Hephæstion p. 113 : Ἐὰν ὑπερεξαγάγῃ τὴν Τριάδα.]

[Ὑπερεξαίρω, Supra modum s. valde extollo. Hippocr. p. 332, 13 : Ἦν δὲ καὶ αὐτὸ τοῦτο πρὸς τοῦ δεξιοῦ ὀμαλόν τι ὑπερεξῃρμένον τῶν ὑπό τι περιφέρειαν ἐχόντων.

Wakef. Cosmas Comment. in Gregor. Naz. p. 24, 4. Boiss. De laude nimia Eustath. p. 1364, 49 : Ὑπερεξαίρων τὸν Ἀχιλλέα κατ' αὐτὸ δὴ τούτο.]

Ὑπερεξακισχίλιοι, Plures sex millibus, VV. LL. ex Dem. Κατὰ Νεαίρας [p. 1375, 16]. Videndum autem ne potius disjungi debeat ὑπέρ. [Joseph. A. J. 17, 2, 4 : Ἄνδρες ὄντες ὑπὲρ ἑξακισχίλιοι. Similiter 18, 1, 5 : Ἄνδρες ὑπὲρ τετρακισχίλιοι τὸν ἀριθμὸν ὄντες. G. Dind.]

Ὑπερεξακόσιαι, Plusquam sexcentæ.

[Ὑπερεξαναδύομαι. Ὑπερεξαναδὺς apud Philemon. Lex. § 192, manifeste corruptum ex Homerico ὑπεξαναδύς. G. Dind.]

[Ὑπερεξανθέω, Supereffloresco. Pollux 6, 54 : Πᾶν τὸ ὑπερεξηνθηκὸς, ὅπερ ἐκκεκαυληκὸς καλοῦσιν, ὄρμενον ὠνόμαζον.]

[Ὑπερεξαπατάω scriptura vitiosa. V. Ὑπερεντυγχάνω.]

[Ὑπερεξάρχω, Summum imperium teneo. Constant. De admin. imp. p. 123 : Τοὺς ὑπερεξάρχοντας τῶν Ἀρμενίων.]

[Ὑπερέξαψις, ἡ, Summa inflammatio. Jo. Philop. De cr. mundi p. 12, 13 : Ὑπερβολὴ καὶ ὑπ. πυρός. Hase.]

[Ὑπερέξειμι. Eutherius in Garnerii Append. ad Theodoret. vol. 5, p. 1139 (secundum alios Athanasius vol. 2, p. 569) : Τίς οὐχ αἱρεῖ παθεῖν· οὐ μόνον ὑπὲρ φίλων, ἀλλ' ἤδη καὶ ὑπὲρ ἀντιδίκων, εἰ ὑπερέξεστι παθεῖν ἀπαθῶς; Scribendum εἴπερ ἔξεστι. G. Dind.]

[Ὑπερεξέρχομαι. Theo in Walzii Rhett. vol. 1, p. 253, 21 : Καθ' ἕκαστον βίον ὑπερεξελευσόμεθα, οἷον γεωργοῦ, ἐμπόρου κτλ. Scribendum ἐπεξελευσόμεθα, Persequemur. De quo usu verbi vid. vol. 3, p. 1486, A. G. Dindorf.]

[Ὑπερεξέχω, Emineo. Niceph. Callist. in Fabric. Bibl. Gr. vol. 10, p. 441 ed. Harl. Boiss. Ephraem. in Cotel. Patr. Apost. vol. 1, p. 811, 1. G. Dind.]

[Ὑπερεξηκοντέτης, ὁ, ἡ, Plus quam sexagenarius. Aristoph. Eccl. 982 : Τὰς ὑπ.]

[Ὑπέρεξις, εως, ἡ, Eminentia. Plato Tim. p. 87, E : Οἷον ὑπερσκελὲς ἢ καί τινα ἑτέραν ὑπ. Libri plerique, ut videtur, ὑπὲρ ἕξιν. Usitatius est ὑπεροχή.]

[Ὑπερεξίστημι. Ὑπερεκστάντα vitiose pro ὑπεκστάντα in libris Josephi Ant. J. 20, 2, 3.]

[Ὑπερεξισχύω, Præpotenti imperio prævaleo. Method. Conv. decem virg. p. 207, 28. Hase.]

[Ὑπερεξούσιος, Filiusfamilias, Gl.]

[Ὑπερεόρτιος, ὁ, ἡ, Festorum princeps. Epiphan. t. 2, p. 277, D : Αὕτη ἡμῶν ἡ πασῶν τῶν ἑορτῶν ὑπ. Hase.]

Ὑπερεπαινέω, Supra modum laudo, Immensis laudibus prosequor, ap. [Herodot. 1, 8; Aristoph. Eq. 680, Eccl. 186; Platon. Euthyd. p. 303, B, Leg. 1, p. 629, D; Xenoph. Hell. 6, 5, 23,] Æschin. [p. 67, 25; Isocr. p. 289, B, Plutarchum, Lucianum aliosque.]

[Ὑπερεπαίρω, Supra modum s. valde extollo. Aq. Psalm. 106, 41 : Ὑπεραρεῖ. Al. Psalm. 138, 5 : Ὑπερεπήρθη, Valde in altum sublata est (ita ut ad illam pertingere nequeam). Schleusn. OEcum. Comm. in Apoc. p. 427, 27 Cramer., ὑπερεπηρμένων. Anon. Cat. in Psalm. t. 1, p. 652, 42. Orig. ib. p. 895, 41 : Ἐπήρθησαν, ἀλλὰ σφόδρα οὐ μέντοιγε ὑπερεπήρθησαν. Hase. Appian. Annib. c. 17 : Ἐπέστελλε τὰ γιγνόμενα ὑπερεπαίρων· Pun. c. 42 : Τὸν κίνδυνον τοῦ παρόντος ἀγῶνος καὶ τὸ μέγεθος ἑκάτερος τοῖς ἰδίοις ὑπερεπῆρεν. Const. Manass. Chron. 6018 : Καὶ τὴν ὀφρὺν κατέσπασε τὴν ὑπερεπηρμένην.]

[Ὑπερέπαρσις, εως, ἡ, Superexaltatio. Aq. Ps. 47, 4.]

[Ὑπερεπείγω, Valde urgeo. Dio Cass. 59, 21 : Αἱ δαπάναι ὑπερήπειγον αὐτόν. Hesych. : Περισπερχούσης, ὑπερεπειγούσης.]

Ὑπερεπιθῡμέω, Supramodum cupio, Mirum in modum cupio. [Pollux 5, 165. Xenoph. Cyrop. 4, 3, 21; 6, 1, 5; Lucian. Demosth. enc. c. 32. Symm. Psalm. 118, 173.]

[Ὑπερεπικλίνω, Superincumbo Iambl. Protr. p. 350 : Αἱ κράγγαι ... ἀφιέναι δυσχερεῖς, εἰ μὴ ἄρα τις ὑπερεπικλίνῃ αὐτὰς ἀναστρέφων.]

[Ὑπερεπιστήμων, ὁ, ἡ, Valde peritus. Ὑπερίστορα per ὑπ. exp. Lex. rhet. in Bekk. Anecd. p. 312, 29.]

[Ὑπερεπιτατικὸς, ἡ, ὸν, Nimis intendendi s. augendi vim habens. Schol. Hom. Il. Ξ, 271, de adject. ἀάατος, quod duplex habet α ἐπιτατικόν.]

[Ὑπερεπιτείνω, Nimium intendo. Metaph. Philostr. p. 90 : Φιλοσοφία ξύμμετρος μὲν καὶ ἀνειμένη ... ἡ δ' ἀκριβὴς καὶ ὑπερεπιτείνουσα. Artemid. 3, 59 : Κάνναβις ὑπερεπιτείνει τὰ σημαινόμενα ὑπὸ τῆς λευκέας καὶ τοῦ λίνου. Eustath. Opusc. p. 154, 70 : Ὑπερεπιτείνει ἑαυτὸν καὶ ... οὐρανοῦ γίνεται ἄχος.]

[Ὑπερέπτω, Subtus devoro, Subtraho. Hom. Il. Φ, 271 : Κονίην ὑπέρεπτε ποδοῖϊν (ὁ ποταμός)· quod per ἤσθιεν, ὑπενεδίδου, ὑπέσυρεν exp. Hesych. || Metaph. de doloribus animum arrodentibus Quint. Sm. 9, 377 : Οὔνεκά οἱ μέλαν ἕλκος ἐς ὀστέον ἄχρις ἵκανε πυθόμενον καθύπερθε, λυγραὶ δ' ὑπέρεπτον ἀνῖαι.]

[Ὑπερεράω, Vehementer amo. Ælian. V. H. 12, 1, p. 716 : Ὑπερηράσθη ταύτης ὁ Κῦρος.]

[Ὑπερεργαστικὸς mala lectio ap. Martian. Cap. 9, p. 317 Grot. Boiss.]

[Ὑπερερεθίζω, Valde irrito. Basil. M. vol. 3, p. 457. Bast. Chrys. Cat. in Job. p. 91, A. Olympiodor. ib. p. 46, D. Hase.]

[Ὑπερερρωμένως, Validissime. Pollux 5, 125. Idem 4, 89 : Ἀγλαΐς σάλπιγγι ὑπ. ἐχρήσατο.]

[Ὑπερέρχομαι, Supergredior. Xenoph. Anab. 4, 4, 3 : Ὑπερῆλθον τὰς πηγὰς τοῦ Τίγρητος ποταμοῦ. Parthen. Erot. c. 9 : Τὸ τεῖχος ὑπερελθόντες. Joseph. A. Jud. 11, 8, 3 : Τὸν Ταῦρον ὑπερελθών· 3, 1, 5 : Ὄρνεον τὴν θάλατταν ὑπερελθόν. G. D. Ælian. Hist. an. 16, 21 : Ὑπερελθόντι τὰ ὄρη. Hase. || Metaph. Excello. Pind. Ol. 13, 20 : Ἄκραις ἀρεταῖς ὑπερελθόντων ἱεροῖς ἐν ἀέθλοις.]

Ὑπερεσθίω, Supra s. Ultra modum edo, Nimium edo, Cibo nimio me onero. Redditur etiam Superedo, ex Plin.; sed illi aliud hanc vocem significare videmus, in loco qui in comp. Ἐπεσθίω allatus fuit. [Xenoph. Mem. 1, 2, 4 : Τὸν ὑπερεσθίοντα ὑπερπονεῖν ἀπεδοκίμαζε.]

[Ὑπερέσσω s. Ὑπερέττω, Subremigo. Ælian. N. A. 13, 2 : Ὑπηρετεῖ δέ οἱ παῖς ἡσυχῇ, προμαθὼν τῆς ἐλάσεως τὸ σχολαῖον ἐπιτηδές. Codex Vat. ὑπερέττει (quod etiam in duorum aliorum librorum vitiis ὑπερτέγει et ὑπερεγγεῖ latet), et recte fortasse.]

[Ὑπερέσσυμαι. V. Ὑπερσεύω.]

[Ὑπερεσταλμένως prava lectio ap. Cyrill. Al. t. 5, p. 481, A; nam ibi scribendum ὑπεσταλμένως. Hase.]

Ὑπέρευ, Recte supra quam dici possit. [Plato Theæt. p. 185, D : Ὑπ. ἀκολουθεῖς. Xenoph. Hier. 6, 9 : Ὑπ. μοι δοκεῖς λέγειν. Demosth. p. 228, 17 : Ὑπ. πεπολίτευμαι.] Affertur et Ὑπέρευγε [per ὑπερκαλῶς exp. ab Hesych.] pro Egregie. [Lucian. Paras. c. 9; Ælian. V. H. 9, 38; Eumath. p. 222, 397. Angl. Greg. Naz. t. 1, p. 521, A. Anon. Laud. calv. p. 39, 17 ed. Miller. : Ὑπ. τῆς σαφοῦς ταύτης καὶ ἀληθοῦς ἐξηγήσεως. Hase.]

Ὑπερευγενὴς, ὁ, ἡ, Nobilis supra quam dici possit. [Aristot. Polit. 4, 11, 5.]

[Ὑπερευγνωμότατοι in verbis Ephori ap. Steph. Byz. s. v. Μύνδωνες corruptum ex οἵπερ εὐγν., quod restituit Meinekius. G. Dind.]

[Ὑπερεύγομαι, Eructo. Apoll. Rh. 2, 984 : Ἠόντον ἐς ἄξεινον κυρτὴν ὑπερεύγεται (fluvius) ἄχνην. Phot. Bibl. p. 8, 21.]

[Ὑπερευδαιμονέω, Supra modum s. valde felix sum. Aristot. Rhet. 2, 8, 3. Aristæn. 1, 18.]

[Ὑπερευδαίμων, ὁ, ἡ, Supra modum s. valde felix. Lucian. Gall. c. 20 : Ὑπερευδαίμονα εἶναι τὸν πλοῦτον· ubi alii libri ὑπερευδαιμονεῖν ἀεὶ τ. πλ.]

Ὑπερευδοκέω, Maxime celebror, Clarissima opinione s. existimatione præditus sum, Bud. p. 364, ex Lysia. [Et infra HSt. : « Παρευδοκιμέω et Ὑπερευδοκιμέω. » Tum post prioris verbi exempla pergit :] Ὑπερευδοκεῖν vero Lysiæ, Celeberrimum esse s. clarissimum. Bud. p. 364. [Apud Lysiam p. 112, 45, legitur ex ed. HSt. : Οὐδ' αὖ ὑμᾶς μὲν ὑπερευδοκιμοῦντας, ἐμαυτὸν δὲ διαβεβλημένον, consentientibus, ut videtur, codicibus; ὑπερευδοκοῦντας ed. Ald. Hoc verbum annotavit Suidas, Ὑπερευδοκούμενοι, ὑπεραρεσκόμενοι, addito scriptoris non nominati (Polybii, ut videtur Toupio) loco, in quo est, Οἱ Ῥωμαῖοι ὑπερευδοκούμε-

νοι κατὰ πάντα τρόπον τῇ τοῦ Σκιπίωνος ὁμολογίᾳ. Schol. Demosth. ad p. 348, 9 : Πλήττει λεληθότως τὸν δῆμον ὅτι ὑπερευδοκιμοῦσιν οἱ φενακίζοντες. G. Dind.]

[Ὑπερευδοκιμέω. V. Ὑπερευδοκέω.]

[Ὑπερευδοξέω, Fama supero. Theodor. Metoch. Misc. p. 398 : Οὐχ ὑπερπλουτεῖν οὐδὲ ὑπ.]

[Ὑπερευθὴς, ὁ, ἡ, Subruber. Aratus 867; Oppian. Hal. 3, 167.]

[Ὑπερεύθομαι, Subrubeo. Eustath. Opusc. p. 308, 20 : Ὀπηνίκα δίσκος ἡλίου χρυσοῖς ὑπερεύθεται νέφεσι.]

[Ὑπερευθύμως, adverb., Valde bono animo. Pollux 5, 125.]

[Ὑπερευκαιρέω, Peropportunus sum. Hippocr. Epist. p. 1276, 33 : Οἰκήσεις δὲ τὴν ἐμὴν οἰκίην ὑπερευκαιρέουσαν.]

[Ὑπερευλαβέομαι, Valde vereor s. caveo. Eunap. V. Soph. p. 67.]

[Ὑπερευλαβὴς, ὁ, ἡ, Valde cautus s. religiosus. Germanus Dormit. B. Mar. p. 110. Boiss.]

[Ὑπερευλογέω, Admodum benedico. Basil. M. vol. 2, p. 683. Ὑπερευλογημένος, Admodum benedictus, Joann. Chrys. Liturg. vol. 6, p. 985. Seager. Theodor. Hyrtac. in Anecd. meis vol. 3, p. 1. Boiss.]

[Ὑπερευπρεπῶς, Admodum decenter. Schol. Soph. Ant. 696.]

[Ὑπερευρύβατος, ὁ, Eurybatum superans (nequitia). Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 67, 23, cujus verba afferemus s. v. Ὑπερθεμιστοκλῆς.]

[Ὑπερευρύνω, υνῶ, Dilato. Passivo Menander in Exc. Maii p. 359. Cramer.]

[Ὑπερευτυχία, ἡ, Nimia felicitas. Rufin. Anth. Pal. 5, 67 : Ζητήσεις ταύτην τὴν ὑπ.]

[Ὑπερεύφημος, ὁ, ἡ, HSt. memorat s. v. Πανεύφημος. Max. Mart. Comp. p. 314, 6 : Τοῖς πανευφήμοις καὶ ὑπ. ὑμῖν. Hase.]

[Ὑπερευφραίνω, Valde exhilaro s. oblecto. Lucian. Icar. c. 2, Amor. c. 5. « Liban. in Wolfii Anecd. vol. 3, p. 299. Medio Clem. Alex. Pæd. p. 117, Strom. 7, p. 880. » Kall. Greg. Naz. t. 1, p. 516, C : Τοὺς θλίβοντας ὑμᾶς ὑπερευφραίνεσθαι. Joseph. B. Jud. 7, 1, 3 : Ὡς ἂν ὑπερευφραινόμενός τις ἐπ' οἰκείοις κατορθώμασιν. Hase.]

[Ὑπερευχαριστέω, Summas gratias ago. Euseb. H. E. 7, 11, 11 : Μεγάλῃ τῇ φωνῇ τῷ τηλικούτων αὐτὸν ἀξιώσαντι κυρίῳ ὑπερευχαριστῶν. « Basil. M. vol. 3, p. 260. » Schleusn. Decret. Al. Comn. ap. Montfauc. Bibl. Coisl. p. 107, 2 : Ὑπερευχαριστήσαντες καὶ θεῷ καὶ τῇ βασιλείᾳ αὐτοῦ. Hase.]

Ὑπερεύχομαι, cum gen. pers., ut ὑπερεύχομαί σου, Precor pro te, Bud. ex Dionys. Areop. [Sed Budæus Comment. p. 289 extr. : « Sic ὑπ. σου apud eundem ipsum », videlicet Gregorium ante nominatum : Greg. Naz. Epist. 23 fine. Dionys. Areop. Ep. 8, p. 462, 7 a fine. Boiss. Joseph. A. J. 11, 4, 3 : Τούτων (sic Coccejus pro τοῦτον) ὑπερευχόμεθα. Basil. M. vol. 3, p. 136, 213. Eustath. Opusc. p. 123, 60; 233, 40. Suidas : Ὑπερεύχομαι, γενικῇ. « Ὑπερεύχομαί σου τῆς ἀποδημίας. » Quam gl. om. cod. Leid.; in marg. habet Paris. A.]

[Ὑπερεύωνος, ὁ, ἡ, Qui valde vili pretio emi potest. Χωρίον ὑπ. πρίασθαι Ælian. V. H. 14, 44.]

[Ὑπερεχθαίρω, Valde odi. Soph. Ant. 129.]

[Ὑπερεχίδης, ὁ, Hyperechides, Calliæ pater. Thuc. 6, 55.]

[Ὑπερέχιος, ὁ, Hyperechius, grammaticus Alexandrinus, ætate Marciani imperatoris : de quo Suidas s. h. v. Alius s. v. Λέων et ap. Tzetz. Hist. 10, 58. ‖ Amicus Libanii frequenter memoratus ab eo in Epistolis : v. Wolfii Indicem p. 853. ‖ Ὑπ. Ἀββᾶς in Apophthm. Patr. ap. Cotel. Monum. Eccl. Gr. vol. 1, p. 701. Ejus Capitula parænetica et ascetica edidit Combefis. in Auct. Patr. noviss. G. Dind.]

[Ὑπερεχόντως, Eminenter. Iambl. Protr. p. 136, 6 '322 Kiessl.) : Ὑπ. τῆς ἐν τῇ γῇ τάξεως. Eustath. p. 4, 13 : Εἴ τις εἴπῃ ὁ ῥήτωρ, ὁ Δημοσθένης εὐθὺς ὑπ. ἐνοήθη.]

Ὑπερέχω [Varios verbi usus una gl. complexus Hesych. Ὑπερέχει exp. per ἄνωθεν ἐπιβάλλει, βοηθεῖ, διαφέρει, ὑπερβάλλει, ὑπεράνω ἔχει], Teneo super, supra, q. d. Superteneo. Hom. Il. B, 426 : Σπλάγχνα δ' ἀρ ἐμπείραντες ὑπείρεχον Ἡφαίστοιο, Tenebant super igni, Igni admota tenebant, pro Assabant ad ignem. ‖ Supra aliquid attollo, Bud. in Aristot. H. A. 4, [c. 10] : Ὁ δελφὶς δὲ καὶ φάλαινα καὶ ὅσα αὐλὸν ἔχει, ὑπερέχοντα τὸν αὐλὸν καθεύδει τῆς θαλάττης, δι' οὗ καὶ ἀναπνέουσι. [Ibid. 8, c. 2.] At in hoc Plutarchi l. [Mor. p. 327, B] exp. uno verbo Prætendere : Εἰ δὲ μὴ Πτολεμαῖος ὑπερέσχε τὴν πέλτην, Quod nisi Ptolemæus cetram mihi sedulus prætendisset. [Aristoph. Av. 1508 : Τουτὶ λαβών μου τὸ σκιάδειον ὑπέρεχε.] In VV. LL. ὑπερέχων τὴν πλεκτάνην, Brachium superexporrectum tenens. In iisdem ex Diosc., Ὑπερέχει τὴν κόμην, pro Exerit comam. At vero ὑπερέχειν χεῖρα τινὸς, Attollere s. Tenere manum supra quempiam, metaphoricum est loquendi genus eid. Hom. pro Protegere : Il. Δ, 249 : Ὄφρα ἴδῃτ' αἴχ' ὔμμιν ὑπέρσχῃ χεῖρα Κρονίων· E, [433] : Γιγνώσκων ὅ οἱ αὐτὸς ὑπείρεχε χεῖρας Ἀπόλλων. [I, 687 : Αἴ κ' ὔμμιν ὑπέρσχῃ χεῖρα Κρονίων· Od. Ξ, 181.] Ponitur autem ὑπείρεχε et ὑπείρεχον ab Hom. metri causa pro ὑπερεῖχε et ὑπερεῖχον. Et Il. I, [419] cum acc. et gen. pers., Μάλα γὰρ ἔθεν εὐρύοπα Ζεὺς Χεῖρα; ἑὴν ὑπερέσχε. [Il. Ω, 374 : Ἀλλ' ἔτι τις καὶ ἐμεῖο θεῶν ὑπερέσχεθε χεῖρα. Theogn. 757 : Ζεὺς ... τῆσδε πόληος ὑπειρέχοι ... αἰεὶ δεξιτερὴν χεῖρα.] Tale est Gall. *Maintenir*, q. d. Manum tenere. Usi sunt autem hoc genere loquendi et prosæ scriptores aliquando. Sed et ὑπερέχειν sine adjectione pro eodem ex Aristoph. affertur. [Frequenter de diis commodorum humanorum custodibus, ut ap. Philostr. p. 302 : Ἡμῶν εἰς ἀμήχανά τε καὶ φοβερὰ ἐμβεβηκότων θεῶν τις, οἶμαι, ὑπερέχει χεῖρα· et sim. Aristid. vol. 1, p. 174 init., Philo p. 1024, B, Maxim. Tyr. 26, p. 267. Hinc jocum duxit Aristoph. Eq. 1170 : Ἐναργῶς ἡ θεός σ' ἐπισκοπεῖ καὶ νῦν ὑπερέχει σου χύτραν ζωμοῦ πλέαν, ubi recte schol. χύτραν ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν χεῖρα. Nicol. Damasc. Exc. p. 433 : Εἰ μὴ βασιλεὺς ὁ δεσπότης αὐτοῦ ὑπέρσχοι τὴν δεξιάν. Hemst. ad Lucian. Tim. c. 10, ubi est, Ὑπερέσχε γὰρ αὐτοῦ τὴν χεῖρα Περικλῆς. Eodem sensu ὑπ. ἀλκὴν dixit Æsch. Sept. 215 : Πόλεος ἵν' ὑπερέχοιεν ἀλκάν.] At Ὑπερσχὼν τὴν δεξιὰν χεῖρα ... εἱστήκει a Plutarch. Popl. [c. 17], de Mutio Scævola dictum, exp. Superjecta manu dextra stabat. ‖ Emineo, Superemineo. Hom. Il. Γ, 210 : Στάντων μὲν, Μενέλαος ὑπείρεχεν εὐρέας ὤμους. Pro quo alibi dicit, Ἔξοχος εὐρέας ὤμους, 227 : Ἔξοχος Ἀργείων κεφαλὴν ἠδ' εὐρέας ὤμους. Virgilio hoc dicitur Supereminet, Supra est, in isto hemistichio aliquoties repetito : Et toto vertice supra est. ‖ Huic affinis signif. Exto [genitivo nominis vel addito vel intellecto] : Τοῦ ὕδατος ὑπερέχων, Herodot. [Id. 2, 4 : Αἰγύπτου εἶναι οὐδὲν ὑπερέχον τῶν νῦν ἔνερθε λίμνης τῆς Μοίριος ἐόντων. Ib. 41 : Τὸ κέρας τὸ ἕτερον ἢ καὶ ἀμφότερα ὑπερέχοντα σημηίου ἕνεκεν· 5, 92, 6 : Ὅκως τινὰ ἴδοι τῶν ἀσταχύων ὑπερέχοντα. Eurip. Phœn. 1384 : Ὅμμ' ὑπερσχὸν ἴτυος. Thucyd. 7, 25 : Σταυροὺς οὐχ ὑπερέχοντας τῆς θαλάσσης. Plato Rep. 7, p. 514, B : Σκεύη ὑπερέχοντα τοῦ τειχίου. Polyb. 34, 6, 8 : Ἡ παραλία ὑπερέχει τῆς εὐθείας υ' σταδίοις.] Sic Geop. : Ξύλα μικρὸν ὑπερέχοντα τοῦ ὕδατος· quod Varro dixit, Ita ut extent paululum. [Ib. 9, 33, 3 : Πληρώσας τὸ ἀγγεῖον κίνει, ὑπερεχέτω δὲ τὸ ὑγρόν. De maris æstu humanam vim et artem superante Demosth. p. 128, 25 : Ἐπειδὰν δὲ ἡ θάλαττα ὑπέρσχῃ, μάταιος ἡ σπουδή. Ὑπερεῖχε τὸ κῦμα, Pollux 1, 113. Τὸ ὑπερέχον τοῦ βραχίονος ἀκρωμία id. 2, 137.] ‖ Præsto, i. e. Præstantior sum, Antecello, Exupero, Supero. [Hesych. : Ὑπερέξουσι (codex ὑπείξουσι), μείζονες ἔσονται. Ὑπερέχοντι, ἐξουσιάζοντι. Demosth. p. 689, 10 : Οὐδεὶς ὑπερεῖχε τῶν πολλῶν. Isocr. p. 44, C : Πόλις ἐν τῷ πολέμῳ τῷ κατὰ γῆν ὑπερέχουσα· 60, C : Τῶν πόλεων ταῖς ὑπερεχούσαις λυσιτελεῖ. « Polyb. 29, 9, 11 : Πολὺ ὑπερεῖχον, Longe vincebant (in disceptando). Ὑπ. πλήθει 2, 38, 3; ταῖς οὐσίαις 6, 9, 5. Οἱ ὑπερέχοντες, Potentiores, 28, 4, 9; 30, 4, 17. » Schweigh. Eodem sensu τὸ ὑπερέχον Dio Cass. Exc. p. 22, 30. Οἱ ὑπερσχόντες, Qui rerum summa potiti sunt, Æschylo Prom. 213 restitutum pro οἱ ὑπερέχοντες. Theognis 202 : Θεῶν δ' ὑπερέσχε νόος.] Xenoph. [Cyneg. 1, 11] : Παλαμήδης ... πολὺ τῶν ἐφ' ἑαυτοῦ ὑπερέσχε σοφίᾳ· pro quo dicit alibi προέχειν, ὑπερβαλεῖν. Sic Aristid. usus est verbo ὑπερέχειν, p. 113, ex Aristot. Eth. 4, [2] : Ὑπερέχει τῆς ἐλευθεριότητος μεγέθει. Idem 5 : Οὐ γὰρ

πέφυκε τὸ μέρος ὑπερέχειν τοῦ παντὸς, Natura enim pars non superat totum; Non excedit totum: ut redditur in hoc Ejusdem l.: Ὑπερέχει τὰ τρία τοῖν δυοῖν. Ex Diosc. autem lib. 4, Ἄνθῃ τῷ πλήθει ὑπερέχοντα τῶν φύλλων, pro Flores foliis numerosiores. [De acie quæ hostium aciem excedit, Xenoph. Hell. 4, 2, 18: Ὅπως ὑπερέχοιεν τῷ κέρατι τῶν πολεμίων. Τὸ ὑπερέχον τῶν ἐναντίων Thucyd. 3, 107.] Sed invenitur et cum acc., ut [Æsch. Pers. 709: Ὦ βροτῶν πάντων ὑπερσχὼν ὄλβον εὐτυχεῖ πότμῳ· 1365: Ὁ σωφροσύνῃ πάντας ὑπερσχών. Xenoph. Hell. 6, 1, 4: Ὥστε πελταστικῷ ὑπερέχειν τὴν ἡμετέραν δύναμιν.] Gregorius de Maximino tyranno: Τοῦτον πολλοὶ ὑπερέσχον τῶν ἡμετέρων ἀγωνιστῶν, καὶ μέχρι θανάτου διηγωνισμένοι. Idem, Ἔστι δὲ οὓς καὶ ὑπερέσχεν. [Thucyd. 3, 23: Ἡ νὺξ πολὺ τὸ ὕδωρ ἐπεποιήκει, ὃ μόλις ὑπερέχοντες ἐπεραιώθησαν.] || Ex Aristoph. Pac. [17]: Οὐ γὰρ ἔθ' οἷός τ' εἰμ' ὑπερέχειν τῆς ἀντλίας, pro Non possum hanc tetri odoris sentinam perpeti, s. Perferre. Sed exponi potest et hic Superare, Vincere, Evincere. Quod enim perpetimur, id veluti superamus; atque adeo pro mea ista interpret. facit Virg. Superanda omnis fortuna ferendo est. [Diodor. 4, 80: Τῇ δαψιλείᾳ τῆς εὐπορίας ὑπερεῖχον τῶν ἀναλωμάτων. Sed hic probabilius est ὑπερεῖδον, quod est in libris tribus. G. D.] || Ὑπερέχομαι, Superor, Vincor: ut Cic. ap. Plat. Tim. ὑπερέχουσαν vertit Præstantem, at ὑπερεχομένην [p. 36, A], Superatam, Cic. Lex. p. 22. Alicubi redditur etiam Sum inferior. A Bud. exp. Vincor, Antecellenti cedo. [Plato Parm. p. 150, D: Τὴν τοῦ ὑπερέχειν τε καὶ ὑπερέχεσθαι δύναμιν· Phædon. p. 102, C: Οὐδὲ ... ὑπὸ Φαίδωνος ὑπερέχεσθαι.]

|| Ὑπερσχέθω [Nullum est præsens ὑπερσχέθω, sed aor. sec. ὑπερέσχεθον, ὑπερσχεθεῖν, ὑπερσχεθών], i. q. ὑπερέχω, Emineo, Emico, Existo. Hom. Il. [Λ, 734], de sole: Ὑπερέσχεθε γαίης, De terra emicuit, Cam.; Super terram emicuit, VV. LL. [Ὑπερέσχεθε γαῖαν gl. Hesychii sine expos. posita. Eodem sensu ὑπερέσχεν idem exp. ἀνέτειλεν.]

[Ὑπερέψω, Valde coquo. Schneid.]

[Ὑπερέοντας (?), μετακινοῦντας, Erotian. Lex. Hippocr. p. 376.]

[Ὑπερέω, contr. Ὑπερῶ. V. Ὑπεῖπον.]

Ὑπερεών, ῶνος, ὁ, Tabula. VV. LL.

Ὑπέρζεσις, εως, ἡ, Vehemens effervescentia, etc. [Aristot. Probl. 24, 6, 1. «Eustath. Il. p. 614, 6.» Wakef. Theol. arithm. p. 27, 30 Ast. Georg. Pisid. Hex. 807: Τῶν παθῶν ὑπερζέσει. Id. ib. 1572: Τὰς τῶν ποδῶν ὑπ. Hase. Ὑπ. καρδίας Theodos. Acroas. 4, 90.]

Ὑπέρζεστος, ὁ, ἡ, Vehementer effervefactus, etc. [Aristot. De mundo c. 4, 27.]

Ὑπερζέω, Supramodum ferveo, Vehementer ferveo. Lucian. [Dips. c. 1] usus est de sole vehementer ardente. [Theophr. De igne § 16: Τὸ ὑπερζεῖν ἐστιν ἀναβολὴ τῶν πομφολύγων. Athen. 3, p. 126, D: Πρὸς τὸ μηδὲν ὑπερζέσαι τοῦ πιμελεστέρου· διὸ καί φησι, κατάπνιγε τὸ ὑπερζέον, ἐπιθεὶς τὸ πῶμα. «Jo. Chumnus Ep. 8, p. 221, βρώματα ὑπερζέοντα.» Boiss.] Et metaph. ap. Pausan. de ira, Ἅτε ὑπερζέων εἰς αὐτοὺς τῇ ὀργῇ. [Aristoph. Eq. 920, de Cleone impudenter blaterante: Ἀνὴρ παφλάζει, παῦε παῦ', ὑπερζέων. Metaphora ducta, ut schol. observat, ἀπὸ τοῦ χαλκείου ἐν τῷ πυρὶ κειμένου· ἐπειδὰν γὰρ ἴδωμεν τοῦτο ὑπερζέον, τῶν ὑποκειμένων ξύλων ἀφαιροῦμεν καὶ τοῦ ὕδατος, ἵνα μὴ ὑπερχυθέντος τοῦ ὕδατος τὸ πῦρ σβεσθῇ. G. D. Greg. Nyss. t. 1, p. 527, D; 825, D; 878, B; t, 2, p. 1050, D, τοῦ καθήκοντος μέτρου. Justin. Mart. p. 512, B, δίκην συῶν ἢ κυνῶν. Greg. Naz. De vita sua 397: Ὑπερζέοντος, ὡς ἀεὶ νέου, τοῦ συμπεσόντος. Jo. Damasc. t. 2, p. 900, D: Τῷ θυμῷ ὑπερζέσας. Athanas. t. 2, p. 381, A: Ἡ τῆς ὀργῆς κίνησις ὑπερζέσασα. Eunap. fr. p. 484, 14 Boiss.: Τῷ θυμῷ τε ὑπερέζεσεν. Hase.] || Interdum autem Circumfervesco, Circumfundor fervendo, Circumfluo, Bud. ex Plin. et Curtio: in Aristot. Probl. [24, 6]: Διὰ τί οὐχ ὑπερζεῖ τοῦ χειμῶνος ὁμοίως καὶ τοῦ θέρους τὸ ὕδωρ. [Id. De gen. anim. 3, 2: Οἷον ὑπερζεῖν ποιεῖ ὑγρότητα τὴν ἐν τοῖς ᾠοῖς.]

[Ὑπέρζωος vel Ὑπέρζως, ὁ, ἡ.] Αὐτόζως et Ὑπέρζως Bud. ex Dionys. Areop. [qui ὑπέρζωος De div. nomin. c. 2, p. 260 med. Boiss.] pro Per se vivens, Supra vitam existens. [Procl. Institt. theol. p. 168 ed. Creuz.: Πᾶς θεὸς ὑπερούσιός ἐστι καὶ ὑπέρζωος. «Theoph. Nicæn. Orat. p. 80.» Boiss. Antioch. Homil. p. 1029, A. Hase.]

[Ὑπέρηβος, ὁ, ἡ, i. q. ὑπερῆλιξ. Galen. vol. 19, p. 489, 6. Hase.]

Ὑπερηγορέω, i. q. ὑπεραγορεύω, supra. [Defendo, cum gen. Suid.: Ὑπερηγορῶν, ὑπὲρ αὐτοῦ λαλῶν. «Ὁ δὲ Ἰσίδωρος ὑπερηγορῶν τοῦ Σωκράτους, βαθύτερον ἢ κατὰ ἀκροατὰς διελέγετο,» ex Damascio. Ex Nicephoro Chumno Epist. 169 citat Boiss.]

[Ὑπερηγορία, ἡ, Defensio caussæ, Patrocinium. Thom. M. p. 750. Nicet. Annal. 12, 4.]

[Ὑπερήγορος, ὁ, Advocatus, Patronus. Const. Acropol. Vita Jo. Damasc. Actt. SS. Maii t. 2, p. 760, 52: Δεξιὸς ὑπ. Hase.]

Ὑπερηδέως, ut Xen. Cyrop. 1, [6, 21]: Τούτῳ οἱ ἄνθρωποι ὑπ. πείθονται, Perlubenter. [Macho ap. Athen. 13, p. 580, A.] Item Ὑπερήδιστα, Quamlubentissime. [Lucian. D. mort. 9, 1.] At ὑπερήδιστος pro Quamsuavissimus.

B Ὑπερήδω, Supra modum exhilaro, gaudio et lætitia afficio, delecto. Basil. [M. vol. 3, p. 474, B]: Καὶ ἡ μὲν εὐχροία σε τοῦ χρυσοῦ ὑπερήδει. Et in pass. Ὑπερήδομαι [a Polluce 5, 129, annotatum], Supra modum exhilaror et delector, Gaudio et lætitia afficior: Ὑπερησθεὶς τῷ πόματι, Majorem in modum delectatus potu. [Herodot. 1, 54: Ὑπερήσθη τοῖσι χρηστηρίοισι· 1, 90, et Xenoph. Cyrop. 3, 1, 31: Ταῦτα ἀκούων ὑπερήδετο. Cum ὅτι Xenoph. ibid. 8, 3, 50: Ὑπερήδετο ὅτι ἐξέσοιτο αὐτῷ.] Herodian. 5, [2, 2]: Οὐχ οὕτω δὲ εὐφραινε πάντας ἡ Μακρίνου διαδοχὴ, ὡς ὑπερήδοντό τε καὶ πανδημεὶ ἑώρταζον ἐπὶ τῇ Ἀντωνίνου ἀπαλλαγῇ. [Plut. Mor. p. 108, F. Lucian. V. H. 1, 30, Demosth. enc. c. 26.]

[Ὑπέρηδυς, ὁ, ἡ, Valde suavis. Superl. Ὑπερήδιστος, Lucian. Tim. c. 41: Χρυσίον ... τὴν πρόσοψιν ὑπερήδιστον· Catapl. c. 15: Τὸ ἰσοτιμίαν ἅπασιν εἶναι ὑπερήδιστον ἐμοὶ γοῦν δοκεῖ· Gall. c. 5: Ὑπ. ἄκουσμα· Rhet. præc. c. 24.]

[Ὑπερηΐας. Ὑπερηΐς. V. Ὑπέρεια.]

C [Ὑπερήκω. Ὑπερήκοντα ap. Pausan. 8, 32, 5, vitiose pro ὑπερηρκότα. V. Ὑπεραίρω. G. D. Galen. vol. 2, p. 461, 4: Κἂν ὑπερήκῃ τὸν πρῶτον σπόνδυλον ἡ κεφαλὴ πρόσω, si lectio sana. Int., Etsi transcenderit. Hase.]

Ὑπερηλικίωσις, εως, ἡ, Ætas extrema, provecta, VV. LL. mendose.

Ὑπερῆλιξ, ὁ, ἡ, Qui ætatem excessit, Bud. ex Gregor. [vol. 1, p. 684, C]: Μηδὲ γὰρ ἂν ἵππον θερμὸν καὶ ὑπ. ἐνεγκεῖν χαλινοῦ τυραννίδα δίχα τινὸς κολακείας, Qui nondum pullus est, et in ea ætate, quæ domari potest. [Appian. Pun. c. 114: Ὅσοι ὑπερήλικες. Lucian. Amor. c. 10. Hesych. s. v. Δαλλῶ et Δαλώ. Comparat. ὑπερηλικέστερος ap. Ocell. Luc. p. 533.]

[Ὑπέρημαι, Sedeo super. Apollinar. Metaphr. Psalm. 131, 25: Τεῆς ὑπερήμενον ἕδρης. G. Dind.]

[Ὑπερημερεύω, Supergredior diem, Tempus præscriptum prætermitto, Nimium diu commoror. Theodor. Hyrtacen. Epist. 11 in Notitt. Mss. vol. 5, p. 733: Ταύτην ᾤετο ἐπανήξειν· ὑπερημερευούσης δ' ἐς δεῦρο προσανιᾶται. Boiss. || Jo. Hierosol. Vita Jo. Damasc. Actt.
D SS. Maii t. 2, p. 751, 39: Εἰς μακρὸν ἄγαν ὑπερημέρησεν· ut sit ab ὑπερημερέω, modo scriptura bene habeat. Hase.]

Ὑπερημερία, ἡ, Delatio ejus, qui præstitutum diem prætergreditur, quo sc. dissolvere debitum debuit, aut aliud præstare, quod promisit. Dem. [p. 894, 8]: Καὶ ἐνεβάτευον εἰς τὴν ναῦν, εἰληφότες τῇ ὑπ., In possessionem navis euntes ob moram dissolvendi. [P. 871, 11: Οἰκέτην, ὃν ἔλαβον κατὰ τὴν ὑπ. ἐκ τῶν Ἀφόβου. Theophr. Char. c. 10, 3: Δεινὸς καὶ ὑπερημερίαν πρᾶξαι καὶ τόκον τόκου, Exigere usuram pecuniæ ad diem non solutæ.] || Apud Eundem [p. 1154, 8]: Μελλούσης μοι ἤδη ἐξήκειν τῆς ὑπ., vertit, Quum ea dies, in quam ego judicatum facere debebam, jam exitura esset. Atque ita accipitur et in hoc genere loquendi, ἀναβάλλεσθαι τὴν ὑπ. [ap. Demosth. ib. l. 17 et p. 1154, 16; 1162, 27], quod ille reddit Comiter diem præstitutum prorogare. [Greg. Naz. t. 1, p. 274, C: Συγγνώσεται ἡμῖν καὶ τῆς ὑπ. Hase.]

Ὑπερήμερος, ὁ, ἡ, q. d. Supergrediens diem, præ-

stitutum sc. s. condictum, Qui intra diem non persolvit debitum, implet quod promisit, qui in mora est, Nomen tardum. Proprie, Qui judicatum non facit intra diem rei judicatæ ab judice præstitutum, Bud., qui etiam λαμβάνειν ὑπερήμερον τὸν δικασθέντα, καὶ τῶν κτημάτων αὐτοῦ λαμβάνεσθαι, vertit, In possessionem bonorum ejus mitti, qui intra diem non affuit, rei judicatæ non paruit. Pollux [3, 85] : Ὁ δὲ οὐκ ἐκτίσας κατὰ προθεσμίαν, ὑπερήμερος· καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερημερία. [Harpocratio et partim Lex. rhet. in Bekk. Anecd.] p. 311, 28 : Ὑπερήμεροι· οἱ δίκην ὀφείλοντες ὁποιανοῦν, καὶ τὰ ἐπιτίμια τοῖς ἑλοῦσι μὴ ἀποδιδόντες ἐν ταῖς τακταῖς προθεσμίαις ὑπερήμεροι ἐκαλοῦντο, καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερημερία, ὡς ὑποσημαίνεται ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκλέους Ἰσαῖος, εἰ γνήσιος ὁ λόγος ἐστίν. Conf. eund. s. v. Ἐξούλης. Antiphon p. 136, 39 : Ἐκεῖνός γ' ἑαυτὸν οὐδ' ὑπ. γενόμενον ἑπτὰ μνῶν δυνατὸς ἦν λύσασθαι. Lysias p. 167, 42 : Ἐπεὶ ὑπ. ἐγένετο, ἔτισε τὴν δίκην. Demosth. p. 518, 2; 927, 1. Ἀπάγειν ὑπερημέρους Pollux 3, 116, ut ap. Dionys. A. R. 6, 23 : Ἀπαγωγὴ τῶν ὑπ. Ib. c. 83.] Jungitur interdum genitivo : Ὑπερήμερος τῆς προθεσμίας, Cui ultimus προθεσμίας dies elabitur, antequam præstet, quod spopondit. Lucian. [Pisc. c. 52] : Καιρὸς δὲ καὶ ὑμᾶς ἀπιέναι, ὅθεν ἥκετε· μὴ καὶ ὑπ. γενήσησθε τῆς προθεσμίας. Item, Ὑπερήμερος τοῦ ὀφλήματος, ex Eodem [Hermot. c. 80] affertur, pro Cui dies persolvendo debito præstitutus elabitur: Ἠγανάκτει, λέγων ὑπ. εἶναι καὶ ἐκπρόθεσμον τοῦ ὀφλήματος, ὃν ἔδει πρὸ ἑκκαίδεκα ἡμερῶν ἐκτετικέναι, τῇ ἕνῃ καὶ νέᾳ, ubi tamen ὑπ. seorsum etiam legi posse existimo. Hinc est ὑπ. εἰσπράττειν τινά, de Eo, qui acerbe debitum exigit, Bud. p. 121, 122. [De debito ipso Plutarch. Mor. p. 548, D : Οὐδὲν οὕτω χρέος ὡς τὸ τῆς δίκης ὑπερήμερον γενόμενον κτλ.] ‖ Latius autem extenditur : unde et aliis jungitur genitt., ut puella ὑπερήμερος γάμου, [Anaxandrides ap.] Aristot. Rhet. 3, [10], Cui nubendi tempus elabitur, Quæ nubilem ætatem prætergreditur. Philostr. [Epist. 14] : Μὴ δὴ νόμιζε σεαυτὸν ὑπ. τῆς τούτων (τῶν ποιητῶν) ἀκροάσεως, Ne existima te excessisse ætatem auditionis poetarum, i. e. Ætatem aptam audiendis poetis. Intelligit autem Ætatem, in qua apte s. commode studium poetis impendere atque operam dare possumus. Bud. tamen vult per se significare, Cui ætas excessit ex aliquo studio; quam interpr. probare nequeo. [Plutarch. Mor. p. 549, D : Θεὸν ... ἐφεστῶτα τοῖς ἀνθρωπίνοις πάθεσιν οὐχ ὑπ. δικαιωτήν. Aristid. vol. 1, p. 486, 21 : Ἐμβατεύων εἰς τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα, ὥσπερ εἰληφὼς ὑπερήμερον τὴν Ἑλλάδα· ubi libri ὑπερημέριον, quod correxit Reiskius.] ‖ Ὑπερήμεροι dicitur a Synes., sine adjectione genitivi, de navigantibus, Qui non conficiunt cursum intra justum tempus, cujus sc. spatio confici potest et solet; Epist. 4 : Οὐ γὰρ ὄντες ἐθάδες ἀτυχεῖν, οὐδ' ἐλπίσαντες ὑπ. γενέσθαι, μέτριά γε ἐνετιθέμεθα. ‖ Ὑπ. dicitur esse res, Cujus justum tempus elapsum est. Philo V. M. 3 [vol. 2, p. 169] : Μήπω τοῦ πένθους ὑπ. καὶ ἐκπροθέσμου γεγονότος. Sed et cum gen. reperio, ubi de re dicitur : Longin. [14, 3] : Μὴ τοῦ ἰδίου βίου καὶ χρόνου οὐ φθέγξαιτό τι ὑπ., Aliquid excedens tempus, i. e. Non amplius conveniens tempori, habita et vitæ et ætatis ratione. At Lucian. dixit [Hermot. c. 67], Ὡς ὑπ. γίγνεσθαι τἀληθὲς τοῦ ἑκάστου βίου, significare volens, ut opinor, Tempus quod impendendum est pervestigationi veri, humanæ vitæ dies supergredi.

[Ὑπερήμισυς, ὁ, ἡ.] Ὑπερημίσεες, Qui numero dimidiam partem excedunt. Ὑπερημίσεες ἀστῶν, ex Herodoto [7, 156. Ib. c. 40. Xenoph. Anab. 6, 2, 10 : Ἦν ὑπερήμισυ τοῦ ἄλλου στρατεύματος Ἀρκάδες καὶ Ἀχαιοί.]

[Ὑπέρημος, ὁ, ἡ, Nonnihil s. prope desertus. Plutarch. V. Popl. c. 4 : Οἶκος ὑπ. καὶ σκοτώδης· V. Æmil. Pauli c. 8 et Pomp. c. 28 : Πόλεις ὑπ.]

[Ὑπερήνεμος, ὁ, ἡ, Qui supra ventos se extollit. Jo. Philoponus De cr. mundi p. 148, 10. Hase. Niceph. Blemm. Phys. p. 133. Schæf.]

[Ὑπερηνορέη, ἡ, Ferocia, Insolentia, inprimis ex fiducia virium. Apoll. Rh. 3, 65 : Ὅς μ' ὑπερηνορέῃ θυέων ἀγέραστον ἔθηκε. « Constant. Or. ad SS. ap. Euseb. p. 595, C : Ἔργ' ὑπερηνορίῃσι κεκασμένα· ubi Rossignol., *Virgile et Const. le Grand*, part. 1, p. 128, recte corrigit, ὑπερηνορέῃσι. » Hase. Frequentius est simplex ἠνορέη. Quod Eustath. p. 462, 4, ex Euripide affert μεγαλάνορα ὑπερηνορίαν, memoriæ errore posuit pro μεγαλαγορίαν ὑπεράνορα, quod legitur Phœn. 190.]

[Ὑπερηνόρεος. V. Ὑπερηνορέω.]

Ὑπερηνορέω, ήσω [Solum usitatum est participium Ὑπερηνορέων], Supra modum virilis et fortis sum, Supra quam viro dignum sit, robore utor, Ferocio, Superbio : modo in bonam partem interpretando, modo in malam. [Apud Homerum nusquam in laude positum est. Il. Δ, 176 : Τρώων ὑπερηνορεόντων. Ib. N, 258, in oratione Merionis est epitheton Deiphobi, qui ipse quoque Trojanus est. In Od. epitheton est procorum P, 482, 581; Υ, 375; Φ, 361; Ψ, 31; qui κακῶς ὑπερηνορέοντες dicuntur B, 266; Δ, 766. Ib. Z, 5 : Κυκλώπων ἀνδρῶν ὑπ. Per ὑπερηφάνων exp. Hesych., per ὑπερεχόντων τῇ δυνάμει Suidas. Etym. M. p. 778, 55 : Ἤτοι τῶν ὑπερεχόντων τῇ ἠνορέῃ, τουτέστιν ἀνδρείων, ἢ τῶν ὑπὲρ δύναμιν φρονούντων, ὑπερηφάνων. Mirum grammaticorum commentum commemorat Olympiod. In Aristot. Meteor. p. 27 : Καθόλου οἱ Ῥωμαῖοι πᾶν ὄνομα παροξύνουσι διὰ τὸν κόμπον· ὅθεν ὑπερηνορέοντες ἐκλήθησαν ὑπὸ τῶν ποιητῶν. Recentiores Epici non videntur hoc verbo usi esse. Ab Homero sumsit, sed significatione mutata, Aristoph. Pac. 53 : Τοῖσι παιδίοις καὶ τοῖσιν ἀνδρίοισι καὶ τοῖς ἀνδράσι καὶ τοῖς ὑπερτάτοισιν ἀνδράσιν φράσω καὶ τοῖς ὑπερηνορέουσιν ἔτι τούτοις μάλα. Ubi schol. : Τοῖς ὑπερβαίνουσι τὴν τῶν ἀνδρῶν ἡλικίαν· ἢ τοῖς ὑπερηφάνοις· ἢ τοῖς τούτων ἰσχυροτέροις καὶ μᾶλλον ἀκμάζουσι. Quarum interpretationum media, τοῖς ὑπερηφάνοις, aliena ab hoc loco. ‖ Ὑπερηνόρεος i. q. ὑπερηνορέων. Theocr. 29, 19 : Ἀνδρῶν τῶν ὑπερανορέων δοκέεις πνέειν. Quod suspectum fuit Valckenario ad Eurip. Phœn. p. 62, qui ἀνδρῶν τῶν in χλιδώντων mutari voluit, ut ὑπ. non genitivus sit, sed nominativus.]

[Ὑπερηνωμένως, Admodum conjunctim. Gregor. Cypr. ap. Bandur. Imp. Or. t. 2, p. 664, 34 ed. Ven. Hase.]

Ὑπερήνωρ, ὁ, ἡ, Supramodum virilis, Fortis; ut ὑπερήνορες υἷες Ἀχαιῶν, et ap. Hesiod. [Th. 995] : Βασιλεὺς ὑπερήνωρ. Annotat Eustath. in Ἀγήνωρ, ὑπερήνωρ et ἀγήνωρ idem aliquando esse, et sicut ἀγήνωρ interdum in malam partem accipitur, sic accipi etiam ὑπερήνωρ, ut sit Qui supra modum et supra quam viros deceat, robore utatur, Superbus, Ferox. [Orph. Arg. 942 : Θέλξαι ὑπερήνορα θῆρα. Forma Dor. Eurip. Phœn. 190, ubi μεγαλαγορίαν ὑπεράνορα recte restitutum pro μεγαλανορίαν ὑπ.]

[Ὑπερήνωρ, ορος, ὁ, Hyperenor, Trojanus. Hom. Il. Ξ, 416; P, 24. ‖ Neptuni ex Alcyone filius. Apollod. 3, 10, 1. ‖ Unus ex Spartis. Hellanicus ap. schol. Apoll. Rh. 3, 1178, 1185; Apollod. 2, 4, 1; Pausan. 9, 5, 3.]

[Ὑπερηπλωμένως, Admodum extense. Gregor. Cypr. ap. Band. Imp. Or. t. 2, p. 664, 34 ed. Ven. Hase.]

[Ὑπέρης, ητος, ὁ, Hyperes, Neptuni filius, rex Trœzeniorum. Pausan. 2, 30, 8. ‖ Melanis ex Euryclea filius. Pherecyd. ap. schol. Pind. Pyth. 4, 220. Conf. quæ s. v. Ὑπέρεια dicta sunt, ubi etiam genitivi formam Ὑπέρου memoravimus. Alteram tantum formam ponit Chœrob. In Theodos. p. 50, 11.]

[Ὑπερησία, ἡ, Hyperesia. Steph. Byz. : Ὑπ., πόλις τῆς Ἀχαΐας. « Οἵ θ' Ὑπερησίην (syllaba penultima propter metrum producta) τε καὶ αἰπεινὴν Γονόεσσαν, » Ὅμηρος (Il. B, 573. Ab Ionibus postmodum Αἴγειρα appellata, cujus nominis originem explicat Pausan. 7, 26, 1). Κακῶς δὲ Θέων Ὑπέρειαν αὐτὴν καλεῖ ... Τὸ δὲ ἐθνικὸν Ὑπερησιεύς (Ὑπερησιεῦσι ap. Pausan. l. c. § 2, et ibid. Ὑπερησιεῖς ex emend. HSt. pro Ὑπερησίας), καὶ θηλυκὸν Ὑπερησίς παρ' Ἡσιόδῳ. Θεόπομπος δὲ Ὑπερασιεῖς φησι διὰ τοῦ α. De qua forma Steph. Byz. supra : Ὑπερασία, πόλις (Ἀχαΐας recte addidit Meinekius), ἧς τὸ ἐθνικὸν Ὑπερασιεύς. Φλέγων κγ' ὀλυμπιάδι. Nomen ἀπὸ Ὑπερησίου βασιλέως τῆς Ἀχαΐας derivatum, secundum schol. Apoll. Rh. 1, 176, ubi Ἀμφίων, Ὑπερασίου υἱός, quod Ὑπερησίου scribendum cum Spitznero in Observ. in Quint. Sm. p. 133. V. Lobeck. Pathol. p. 430. G. Dind.]

[Ὑπερηττάομαι, Vincor. Theodor. Hyrtac. in Boiss. Anecd. vol. 3, p. 11 : Τοὺς ἐξ ὧν ὑπερεσχηκότες τοῖς κατορθώμασιν, εὖ γε μόνης ὑπερηττηθῆναι πεπόνθασι ... τῆς φύσεως. Fictum, ut videtur, propter oppositum ὑπερεσχηκότες. L. Dind.]

[Ὑπερηφάνεια. V. Ὑπερηφανία.]

[Ὑπερηφᾰνεύω, Superbe tracto, Despicio. Etym. M. p. 778, 50 : Ὑπερηφανέω ὑπερηφανῶ καὶ ὑπερηφανεύω, ἐκ τοῦ ὑπερήφανος. Schol. Theocr. 1, 69 : Νύμφης ἐρᾶν τῆς ὑπερηφανευούσης αὐτόν. « Athanas. t. 2, p. 361, D : Τῶν ὑπερηφανευσάντων αὐτήν. » Hase. Male vero in Etym. M. p. 527, 7, in additamento Turrisani κομᾶν per ὑπερηφανεύειν explicatur, quod ὑπερηφανεύεσθαι potius dicendum erat, forma media, vel ὑπερηφανεῖν.] Ὑπερηφανεύομαι i. q. ὑπερηφανέω, Superbio, Insolesco. [Jo. Camen. De exc. Thessalon. c. 10. Georg. Pachym. Declam. p. 82, 16 Boiss. : Ὑπερηφανεύεται καθ' ἡμῶν. Paralip. de Pachomio Actt. SS. Maii t. 3, p. 52, 27, ὑπερηφανευόμεθα. Greg. Naz. t. 1, p. 53, A : Ἐν τῷ ὑπερηφανεύεσθαι. Hase. Schol. Pind. Nem. 11, 55 : Παραινῶν αὐτῷ μὴ ὑπερηφανεύεσθαι, ἀλλὰ μετρίως βιοῦν.] Accipitur autem et transitive, sicut ὑπερηφανῶ : ut ὑπερηφανεύομαι ταῦτα ap. Basil., Superbe jacto.

Ὑπερηφανέω, Superbio, Insolesco. [Pollux 9, 146 : Ἡ ὑπερηφανία τὸ μὲν πρᾶγμα ἔστι, τὸ δὲ ῥῆμα τὸ ὑπερηφανεῖν οὐκ ἐπαινῶ. Qui veterum Atticorum usum spectavit, quorum nemo hoc verbo usus esse videtur.] Hom. Il. Λ, [693] : Ταῦθ' ὑπερηφανέοντες Ἐπειοὶ χαλκοχίτωνες, Ἡμέας ὑβρίζοντες, ἀτάσθαλα μηχανόωντο. Ubi Eustath. exp. διὰ τοῦτο ὑπερφρονοῦντες : quod vocab. frequenter pro Contemnere ponitur. Polyb. de politia Lacedæmoniorum loquens [6, 10, 8] : Τῆς βασιλείας κωλυομένης ὑπερηφανεῖν διὰ τὸν ἀπὸ τοῦ δήμου φόβον. [Xenoph. Ephes. 1, 4 : Ἄπειρος ὢν τῶν σῶν ὑπερηφάνουν· 2, 5 : Ὅπως τιμωρήσαιτο τὸν ὑπερηφανοῦντα· et 1, 16. Joseph. A. J. 2, 4, 5; 4, 3, 1; 6, 3, 4, B. J. 1, 19, 6; Aristæn. 2, 1, quæ exx. attulit Locella ad Xenoph. p. 144.] Apud Eundem pro Effero, s. potius Superbe effero, 5, [33, 8] : Χάριν τῆς ἀλαζονείας τῶν ὑπερηφανούντων ἑαυτοὺς καὶ τὰς ἰδίας πραγματείας. Apud Lucian. autem [Nigrin. c. 31] pro Contemnere, vel Fastidire, aut Superbe contemnere, et fastidire : Τὸ μὲν παράκαιρον ἀγαπῶντες, τὸ δὲ ἐν καιρῷ καὶ κατὰ φύσιν, ὡς εὐτελὲς ὑπερηφανοῦντες. Sic ap. Hom. ὑπερφρονοῦντες, ut modo dixi : cui voci ut plurimum Contemptus signif. inest. [Diodor. Exc. p. 504, 53 : Ὃν ὑπερηφάνησε τὴν ἀτυχίαν. Maccab. 4, 5, 21 : Ὁ νόμος ὑπερηφανεῖται. Clem. Alex. Protr. p. 48 : Ὑπερηφάνει τὴν θεόν· et ὑπερηφάνησε πάντα Strom. 7, p. 882; 2, p. 438. Cum genit. Themist. Or. 21, p. 249, B : Ὑπερηφανοῦντες θεῶν καὶ ἀνθρώπων. Cum infin. Longus p. 117 (126 Schæf.) : Εἶναί δοῦλον αὐτὸν οὐχ ὑπερηφανῶ. Joseph. A. J. 4, 8, 23 : Εἰ δ' ὑπερηφανήσειεν αὐτὴν γαμετὴν ἔχειν· ubi libri deteriores ὑπερηφάνευσεν.]

[Ὑπερηφανὴς vitiose pro ὑπερφανὴς, quod v.]

[Ὑπερηφᾰνία, ἡ.] Ὑπερηφάνεια, vel Ὑπερηφανία, ἡ, Superbia, Arrogantia. [Isocr. p. 58, D; Æschin. p. 31, 7.] Dem. [p. 577, 16] : Ὑπερηφανίας καὶ ὑπεροψίας μεστὸς ὤν. [Id. p. 559, 17 : Τὴν ἀσέλγειαν καὶ τὴν ὑπ. τοῦ βίου.] Interdum vero ὑπερηφανία est Contemptio, s. Contemptus. Vel potius Superbus quidam contemptus, Contemptus qui a superbia proficiscitur, ut ap. Plat. [Symp. p. 219, C : Δικασταὶ τῆς Σωκράτους ὑπ. Menex. p. 240, D : Κολασάμενοι τὴν ὑπ. ὅλης τῆς Ἀσίας·] Rep. 3, p. 32 [391, C] : Ὑπερηφανία θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων. [Xenoph. Cyrop. 5, 2, 27 : Ὑπ. τοῦ τρόπου.] Animadvertendum est autem, tam in hoc quam in Dem. loco, nec non aliis, scribi ι solo hanc vocem, quum tamen alioqui ap. Polluc. [8, 79; 9, 146] sit ὑπερηφάνεια, non ὑπερηφανία, itidemque ap. Hesych. in Μεγαλόνοια : ac certe itidem ἐπιφάνεια et alia quædam scribuntur. Sed ὑπερηφάνεια est tanquam ab ὑπερηφανὴς, at ὑπερηφανία ab ὑπερήφανος. [Recte nunc ὑπερηφανία apud Pollucem aliosque scriptum, quod ubique restituendum. Aristæn. Ep. 1, 11 : Ἐπὶ κάλλει μέγα φρονῶν, οὐ μέντοι εἰς ὑπερηφάνειαν. Hic quoque codex unus recte ὑπερηφανίαν.]

Ὑπερήφανος, ὁ, ἡ, significat Superbus; quum enim Eustath. [p. 314, 44; 617, 24; 854, 61] tradit ὑπερήφανος habere pleonasmum literæ η, aperte innuit dici ὑπερήφανος pro ὑπέρφανος, et esse ab ὑπερφαίνομαι. Quod si etiam superesset aliqua de hac derivatione dubitatio, eam tollere posset illud ὑπερηφανὴς Xenophontis, quum id inde derivari nemo inficiari queat. [Id vero ex ὑπερφανὴς corruptum esse dicetur s. h. v. Ὑπερήφανος Hesych. exp. ὑπεράφρων, ἀγνώμων. Ubi Alberti conjectura ὑπέρφρων (quomodo etiam schol. Plat. ad Phædon. p. 96, A, interpretatur) probabilior quam Ruhnkenii, qui ab Ὑπεράφρων novam glossam incipere putabat, cujus interpretatio sit ἀγνώμων, prioris autem Ὑπερήφανος explicationem excidisse. G. D.] Est igitur ὑπερήφανος dictus Superbus, s. Arrogans, ex eo quod is, qui talis est, supra ceteros conspiciendum se præbeat, supra eos sc. se attollens. Apud Athen. [13, p. 584, E] cuidam miranti se vocari ὑπερήφανον, et dicenti, Ἐγὼ ὑπερήφανος; respondet Gnathæna, Τίς δὲ μᾶλλον; ὃς οὐδὲ καλούμενος ἔρχῃ; [Hesiod. Theog. 149 : Κόττος τε Βριάρεώς τε Γύης θ', ὑπερήφανα τέκνα. Plato Menon. p. 90, A : Ὑπ. πολίτης. Isocr. p. 274, B : Διὰ τὰς ὑπερβολὰς τὰς τούτων ὑπ. γενόμενοι. Callicrat. ap. Stob. Flor. 85, 16 extr. : Ὑπερηφάνως γενομένως ὑβριστὰς ἦμεν. Teles ib. 93, 31 : Ὑπ. ἐξ ἀλαζονείας. Et alii quivis. Dionys. A. R. 4, 41 : Τοῦτο δὲ (Superbi cognomen Tarquinio tributum) δηλοῦν βούλεται κατὰ τὴν ἡμετέραν γλῶτταν τὸν ὑπερήφανον. Cum genit. Joseph. Ant. Jud. 4, 8, 17 : Ὑπερήφανος ἂν τῶν νόμων ἔσοιτο, Contemtor legum.] Legitur et gradus comparativus ap. [Demosth. p. 175, 10 : Οἰκίας ὑπερηφανωτέρας·] Aristot. Rhet. 2, [17] : Ὑπερηφανώτεροι μὲν οὖν καὶ ἀλογιστότεροι διὰ τὴν εὐτυχίαν εἰσί. [Et forma irregulari Const. Manass. Chron. 656 : Ῥήμασιν ὑπερηφανεστάτοις. Schol. rec. Apoll. Rh. 2, 4, ὑπεροπλιέστατον exp. per ὑπερηφανέστατον.] Et [ὑπερήφανον αἰχμὰν Æsch. Prom. 402; quo uno loco legitur apud Tragicos. Ὑπ. πράξεις Pind. Pyth. 2, 52.] Ὑπερήφανον τοῦ τρόπου apud Plutarch. [Compar. Alcib. c. Coriol. c. 4] conjungentem et τὸ αὔθαδες : Ὃν αἴτιον ἁπάντων τὸ ἀνομίλητον τοῦ τρόπου, καὶ λίαν ὑπερήφανον καὶ αὔθαδες. Item ὑπερήφανοι λόγοι, Demosth., Verba superba, Philipp. 1 [p. 42, 27] : Ὑπερηφάνους λόγους, ὥς φασι, λέγει. [Id. p. 311, 16.] Ap. Eund. [p. 175, 10], οἰκία ὑπερήφανος. [Ὑπ. ἐπιτάγματα Æschin. p. 10, 29.] ‖ Interdum ὑπερήφανον, Magnificum, Eximium, Maximi pretii. Plato Gorgia [p. 511, D] : Καὶ αὕτη μὲν ἡ τέχνη προσεσταλμένη ἐστὶ καὶ κοσμία, καὶ οὐ σεμνύνεται ἐσχηματισμένη, ὡς ὑπερήφανόν τι διαπραττομένη, Tanquam magnificum quidpiam efficiens. Vel, ut Bud. vertit, Tanquam grande quiddam profiteatur et præstet. [Per καλὸν πάνυ exp. Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 114, 33.] Idem ὑπερήφανον ἔργον vertit Præclarissimum facinus, in hoc ejusd. Plat. loco in Symp. [p. 217, E] : Ἔπειτα ἀφανίσαι Σωκράτους ἔργον ὑπερήφανον, εἰς ἔπαινον ἐλθόντα, ἄδικόν μοι φαίνεται, Deinde injuriæ simile videtur, hominem qui laudandum susceperit Socratem, præclarissimum ejus facinus silentio tegere. Ex Eod. [Phædon. p. 96, A] áffert, Ὑπερήφανον [Recte nunc Ὑπερήφανος, sc. σοφία, quod præcedit] γάρ μοι ἐδόκει, εἰδέναι τὰς αἰτίας ἑκάστου, διὰ τί γίγνεται ἕκαστον, καὶ διὰ τί ἀπόλλυται. Ut autem legimus ἔργον ὑπερήφανον in illo Symp. loco, sic et ap. Plut. Pericle [c. 13], ἔργων ὑπερηφάνων μέγεθος· atque ut hic μέγεθος ἔργων, sic in Fabio [c. 26], inversa orationis structura, Πράξεις ὑπερήφανοι τὸ μέγεθος. Sic porro et Latini vocem Superbum usurparunt. Suntque hujus usus exempla quum apud alios, tum apud Virg. Aulæa superba : Aulæis jam se regina superbis Aurea composuit sponda, mediamque locavit. Sic Tecta superba, et Fores superbæ, et Postes superbi, apud Eundem. Sed interdum Superba etiam dicuntur quæ sunt superbi, s. superborum; atque ita possunt intelligi alicubi Tecta superba, quarum dominus superbus est : itidemque cum ceteris substantivis. [Philippides ap. Athen. 11, p. 781, F : Ποτήρια ἅπαντα χρυσᾶ ... ὑπερήφανα. Ὑπ. παρασκευὴ, ἡ μεγάλη καὶ θαυμαστὴ, ap. Thom. M. p. 869.]

Ὑπερηφάνως, Superbe, Arroganter. [Ὑπ. ἔχειν Plato Theæt. p. 175, B, Rep. 3, p. 399, B. Ὑπ. ζῆν Leg. 3, p. 691 : Βασιλέων ὑπ. ζώντων διὰ τρυφάς. Polyb. 16,

34, 6 : Ὑπ. ὁμιλεῖν. Diphil. ap. Athen. 6, p. 228, A : Ὀψωνεῖν οὐχὶ μετρίως, ἀλλ' ὑπ. G. D. Sim. Metaphr. Vita Samps. Xenod. Actt. SS. Junii t. 5, p. 267, 8. Joseph. B. Jud. 4, 9, 11. Priscus Hist. p. 214, 2 Bonn., ὑπ. διαλεχθείς. Aristid. vol. 2, p. 521 Dind. : Προσπαραγράφει πάλιν αὖ μάλα ὑπ. Hase. Comparativus Ὑπερηφανώτερον ap. Dion. Cass. 58, 26. ‖ In bonam partem, Magnifice, Splendide. Plutarch. V. Ages. c. 34 : Ἀρχίδαμον ἀγωνιζόμενον ὑπ. De sumtuoso cœnæ apparatu Alexis ap. Athen. 2, p. 60, A : Ὑπ. (codex ὑπερήφανος) ὄζουσα τῶν Ὡρῶν λοπάς.]

[Ὑπερηφερὴς vitiose pro ὑπερφερὴς, quod v.]

Ὑπερηχέω, Supra modum resono; active, Sono pleniore vinco. [Aristid. vol. 1, p. 123, 3 : Οἱ δ' ἐφέροντο ὑπερηχοῦντες τὸν Αἰγαῖον.] Bud. ex Basil. p. 52, 521. [Greg. Nyss. t. 1, p. 179, D; 758, C; t. 2, p. 323, C; 931, C; 935, B; t. 3, p. 22, A; 197, A. Greg. Naz. t. 1, p. 771, D : Ὑπερηχῶν τὰς ψαλμῳδίας. Passiv. id. ib. p. 34, A. : Πιπτόντων οἰμωγαῖς ὑπερηχούμενοι. Hase. Joann. Chumnus Epist. 2, p. 206, 10. Boiss.]

[Ὑπερηχήεις. Quint. Sm. 2, 1 : Αὐτὰρ ἐπεὶ κορυφὰς ὀρέων ὑπερηχηέντων λαμπρὸν ὑπὲρ φάος ἦλθεν ἀτειρέος ἠελίοιο. Scribendum ὕπερ ἠχηέντων cum Struvio, cui non obstat quod sequitur ὑπὲρ φάος ἦλθεν per tmesin dictum pro ὑπερῆλθεν.]

[Ὕπερθα. V. Ὑπερθεν.]

[Ὑπερθαλασσίδιος, ὁ, ἡ, Supra tractum terræ maritimum (i. e. paullo altius) situs. Herodot. 4, 199 : Τῶν ὑπ. χώρων. Schweigh.]

[Ὑπερθαρροῦντας ap. schol. Eurip. Andr. 778 (776 Matth.) vitiose pro ἦπερ θαρροῦντας, quod restituit Heathius.]

[Ὑπερθαυμάζω, Valde admiror. Herodot. 3, 3 : Πολλῷ ἐχρᾶτο τῷ ἐπαίνῳ ὑπερθωυμάζουσα (sc. τὰ τέκνα τὰ εὐειδέα τε καὶ μεγάλα), quod ὑπερθωμάζουσα potius scribendum, quæ vera est forma Ionica. Lucian. Zeux. c. 3 : Ὑπερθαυμάσαι τὴν τέχνην· V. H. 1, 34, Amor. c. 52. Athen. 12, p. 523, D. Gramm. in Cram. Anecd. Oxon. vol. 4, p. 302, 7 : Ὑπερθαυμάζω· αἰτιατικῇ. « Τὸν ἄνδρα τῆς ἀνδρείας ὑπερθαυμάσας· » et ib. p. 301, 15. Suidas s. v. Προσηγάσθησαν. « Eunap. p. 87=491; 89=492. » Boiss. Basil. t. 1, p. 415, A; 462, D; t. 2, p. 945, D. Jo. Philop. De cr. mundi p. 272, 10. Eclog. Leonis et Const. p. xxviii, 9 Zachar. : Τὴν δικαιοσύνην ὑπερθαυμάζειν. Galen. vol. 18, part. 1, p. 401, 8 : Ὑπ. τὸ πρᾶγμα. Georg. Pachym. Decl. p. 90, 5 Boiss. : Ὑπερτεθαύμακα τοῦτον. Aor. ὑπερεθαύμασα in inscriptt. viatorum visentium syringas, i. e. sepulcra regum propter Thebas. Letronn. *Inscr. de l'Égypte* t. 2, p. 273, n. 215, 1; p. 265, n. 201, 8 : [Τὰς] μὲν ἄλλας σύρινγας (sic) ἰδὼν ἐθαύμασα· τὴν δὲ τοῦ Μέμνονος ταύτην ἔ[τι] ἱστορήσας ὑπ. Hase.]

[Ὑπερθαύμαστος, ὁ, ἡ, Valde admirabilis. Constant. Rhod. Anth. Pal. 15, 16 : Ὑπερθαύμαστε κόσμου δεσπότι. Schol. Pind. Ol. 9, 98. Eustath. Opusc. p. 352, 10. G. D. Phot. Epist. p. 100, 8. Schol. in Psalm. ap. Matthæi. Lectt. Mosqu. vol. 2, p. 48, 5 : Τὴν ὑπ. πρὸς ἡμᾶς συγκατάβασιν. Phot. Bibl. p. 468, 15 : Τὸ τῶν θαυμάτων ὑπ. Sisinn. De appar. Michael. Actt. SS. Sept. t. 8, p. 47, 45 : Ὑπερθαύμαστά τε καὶ παράδοξα τεράστια. Hase.]

[Ὕπερθε. V. Ὕπερθεν.]

[Ὑπερθειάζω, Ad cœlum extollo. Philostorg. H. E. 1, 3, p. 470; 10, 16.]

[Ὑπερθεῖος. V. Ὑπέρθεος.]

Ὑπέρθεμα apud nullum scriptorem nec lexicographum legere me memini. Videtur tamen inde derivatum verb. Ὑπερθεματίζω, quod est Pretium augeo, ὑπερβάλλω, ut Bud. p. 465, Ὑπερβάλλω, inquit, est Supra omnes liceor, h. e. οὐ μόνον τιμῶμαι, ἀλλὰ καὶ ὑπερτιμῶμαι : quod ab aliquibus dicitur et πλειστηριάζω, nec non Ὑπερθεματίζω. Et Ὑπερθεματισμὸς vocatur Melior allata conditio in pacto addictionis in diem. Hæc ille. Idem in suo Lex. exp. ἐπαύξησις τιμήματος, Additamentum pretii, afferens ex Pand. [Legitur etiam in Basilic. vol. 2, p. 31, 50, 381, al. Duc.] Et ita ὑπέρθεμα foret Pretium quod superadditur, quo licitator licitatorem superat. Quod si quis tamen hæc ex θέμα et θεματίζω derivare malit, non magnopere repugnarim. [In Glossis legitur Ὑπέρθεμα et Ὑπερθημα, Licitatio; Ὑπερθεματίζω, Licitor, Liceor; Ὑπερθεματισμὸς, Licitatio, Adjectio; Ὑπερθεματιστὴς, Licitator. « Utitur hisce vocibus Harmenopulus non uno loco. » Ducang. HSt. post verba s. v. Πλειστηριασμὸς posita, ubi Hesychii glossam memorat Πλ. per ὑπερθεματισμὸς explicantis :] Tradit autem Bud. hoc nomine Ὑπερθεματισμὸς significari Meliorem allatam conditionem in pacto addictionis in diem. Quum alioqui verbum Ὑπερθεματίζω exponatur simpliciter, Pluris liceor quam ceteri. Quam expositionem sequendo, fuerit ὑπερθεματίζειν, reddendo verbum verbo, quod vulgo dicimus, quum de licitatione agitur, *Mettre par-dessus*, intelligentes *Mettre par-dessus un autre*, vel *par-dessus les autres*. [Anon. fragm. Artis gramm. ap. Eichenfeld. et Endlicher. Anal. gramm. part. 1, p. 105, 18, redditur similiter, Licitatio. Conf. Mortreuil *Hist. du droit byzantin* t. 2, p. 333. Hase.]

[Ὑπερθεματίζω, Ὑπερθεματισμός. V. Ὑπέρθεμα.]

[Ὑπερθεμιστοκλῆς, έους, ὁ, Qui Themistoclem superat. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 67, 20 : Ὑπ. καινοτάτη ἡ φωνή· σημαίνει οἷον ὑπὲρ Θεμιστοκλέα τῇ σοφίᾳ. Ὅμοιον Ὑπερπερικλῆς καὶ Ὑπερσωκράτης, καὶ εἴ τι τοιοῦτον· ἀλλὰ κἀπὶ τοὐναντίου Ὑπερευρύβατος ὁ ὑπερβάλλων Εὐρύβατον πονηρίᾳ. Nomina haud dubie ex veteris comœdiæ poetis sumta.]

[Ὕπερθεν.] Ὕπερθε sive Ὑπερθεν (illud enim usurpatur sequente consonante, hoc vero vocali) [Rarum in prosa oratione, frequens vero hoc adverbium est apud poetas, qui ὕπερθε, ut ἔνερθε, πρόσθε et alia hujusmodi, non videntur dixisse nisi postulante metro, etsi librarii non raro ὕπερθε ante consonantem vel in fine versuum scripserunt, ubi metrum ὕπερθεν ferret. Æolica et Dorica forma Ὕπερθα memorata ab Apollon. De adverb. p. 606, 26. G. D.], Desuper, Superne, In superiore parte, Supra. [Hom. Il. B, 218 : Αὐτὰρ ὕπερθεν φοξὸς ἔην κεφαλήν· H, 161 : Ὕπερθεν νίκης πείρατ' ἔχονται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν· M, 4 : Τάφρος ... καὶ τεῖχος ὕπερθεν εὐρύ· O, 36 et Hesiod. Theog. 110, 702 : Οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν· Od. Υ, 2 : Ὕπερθεν αἰγείην κυνέην κεφαλῇ ἔχε· et alibi non raro, ut] Il. N, [75] : Μαιμώωσι δ' ἔνερθε πόδες, καὶ χεῖρες ὕπερθε, Infra quidem, pedes, supra autem, manus : paulo ante [et E, 122, aliisque locis] : Γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρὰ, πόδας, καὶ χεῖρας ὕπερθεν· E, [503] : Ὣς τότ' Ἀχαιοὶ Λευκοὶ ὕπερθ' ἐγένοντο κονισάλῳ. [Pind. Pyth. 2, 88, de Centauris : Τὰ ματρόθε μὲν κάτω, τὰ δ' ὕπερθε (superiorem corporis partem) πατρός· 8, 109 : Ἄλλοτε ἄλλον ὕπερθε βάλλων. Eurip. Sisyph. fr. 1, 31 : Ἐκ τῆς ὕπερθε (scr. ὕπερθεν) περιφορᾶς. Χεῖρας ὕπερθεν ἔχειν, i. q. χεῖρας ὑπερέχειν, Solon ap. Demosth. p. 421, 27, et addito genitivo Theodorid. Anth. Pal. 6, 155. Cum genit. Pind. Pyth. 4, 342 : Ἐμβόλου ὕπερθεν· Isthm. 4, 104 : Ἀλεκτρᾶν ὕπερθεν. Æsch. Sept. 228 : Ὑπερθ' ὀμμάτων κρημναμενᾶν νεφελᾶν· Ag. 232 : Ὕπερθε βωμοῦ. Eur. Bacch. 903 : Ὃς ὕπερθε μόχθων ἐγένετο.] Eur. vero in Med. [650] : Μόχθων δ' οὐκ ἄλλος ὕπερθεν ἢ γᾶς πατρίας στερέσθαι, sub. ἐστὶν, Nulla ærumna major est quam patrio orbatum esse solo. [Xenoph. Anab. 1, 4, 5 : Ὕπερθεν ἦσαν πέτραι.] Item τὰ ὕπερθεν ap. Xenoph. [Mem. 1, 4, 11], Superna, Superiores partes, ut et Aristot. De mundo, Τὸ ὕπερθεν αὐτῆς πᾶν. [‖ Amplius. Soph. OEd. Col. 1745 : Τοτὲ μὲν ἄπορα, τοτὲ δ' ὕπερθεν.]

[Ὑπέρθεος, ὁ, Qui supra deum est. Dionys. Areop. De myst. theol. 1, 2, 3, idemque Epist. 2. Proclus In Plat. Cratyl. 16 (?). Mich. Syncell. Laudatione Dionysii Ar. init. Boiss. Antioch. Homil. p. 1029, A. Novella Leonis Chaz. ap. Zachar. Hist. juris græcorom. p. 108, 19 : Τῇ ὑπ. καὶ μακαρίᾳ Τριάδι. Phot. Epist. p. 1, 23 : Τὴν ὑπ. τῆς Τριάδος θεότητα. Anon. De transl. corp. Gregor. Naz. Actt. SS. Maii t. 2, p. 770, 22 : Τῆς ὑπ. καὶ μακαρίας Τριάδος, ubi ed. ὑπερθείου. Hase. Eustath. Opusc. p. 252, 40 : Ὑπὲρ πᾶσαν λογοπραγίαν καὶ διὰ τοῦτο ὑπέρθεος. Expos. rhet. in Miscell. Havn. 2, 1, p. 170, citat Meinek. ad Menandr. p. 578. Ὑπερθειότατος ex Damascio affert Bekk. in Anecd. p. 1427.] Ὑπέρθεον, Quod est supra numen divinum vel numinis voluntatem. [Hoc ex

Hom. Il. P, 327, sumsit, ubi nunc recte legitur ὑπὲρ θεόν. V. quæ s. v. Ὑπὲρ diximus. In Menandri monost. v. 243, quod legebatur μὴ φρονεῖθ' ὑπέρθεα, recte in ὑπὲρ θεοὺς mutatum ex Stob. Flor. 22, 16, ubi hic versus Demonacti tribuitur. G. Dind.]

[Ὑπερθεότης, ητος, ἡ, q. d. Superdeitas. Dionys. Areop. De div. nomin. c. 13, p. 416, 4. Boiss.]

[Ὑπερθεράπευω, Supra modum colo. Pollux 4, 49. Heliod. Æth. 1, 9 : Ἰῇ τε ὥρᾳ τὸν πρεσβύτην ἐπαγομένη καὶ τἄλλα ὑπερθεραπεύουσα.]

[Ὑπερθερμαίνω, Supra modum calefacio.] Ὑπερθερμαίνομαι, Supra modum calefio s. calesco, Effervesco. [Aristot. Probl. 1, 12, 2. « Galen. vol. 6, p. 509. » Boiss. Idem vol. 4, p. 776, 14 : Πυρετὸς δὲ σφοδρὸς ὑπερθερμαίνει· et 763, 13 : Τῶν ὑπερθερμαινόντων φαρμάκων. Achmes Onirocr. p. 232, 19 : Εἰ ὑπερεθερμάνθη. Hase.]

[Ὑπερθερμασία, ἡ, Nimius calor. Hippocr. p. 462, 23 : Περιωδινέει ὑπὸ τῆς ὑπερθερμασίης τῆς κεφαλῆς. Ib. l. 46.]

[Ὑπέρθερμος, ὁ, ἡ, Nimis calidus. Geopon. 6, 8, 1 : Μήτε ἐψυγμένης τῆς πίσσης μήτε ὑπερθέρμης. Quod, nisi ὑπερθέρμου scripsit, comparandum cum ὑπερκάλη et similibus, de quibus dixit Lobeck. Paralip. p. 471.]

[Ὑπερθέσιμος, ὁ, ἡ. V. Ὑπέρθεσις.]

Ὑπέρθεσις, εως, ἡ, Transpositio. Hermog. [vol. 3, p. 287] : Καὶ τὸ ὑπερβατὸν δὲ εἰ μὴ κατὰ παρένθεσιν γίγνοιτο, ἀλλὰ καθ' ὑπέρθεσιν, κάλλος ποιεῖ. [Schol. Demosth. ad p. 22, 19.] Est et Figuræ grammaticæ nomen, quam alio vocabulo μετάθεσιν appellant. [Etym. M. p. 3, 25; 38, 39; 317, 24; 665, 43; 764, 26, al. Greg. Cor. De dial. p. 489. ‖ I. q. ὑπερβολή, Exsuperatio, Excessus, Excellentia. Polyb. 30, 5, 10 : Βουλόμενοι κατὰ τὴν ὑπ. τῆς ἐπιβολῆς ἀφαιρεῖσθαι τὰς ἐπινοίας τῶν δυσχερές τι διανοουμένων περὶ τῆς πόλεως· quod Ernest. exp. Magnitudine et contentione studii in ea re. Diodor. 17, 114 : Ὥστε μὴ μόνον τὰς προγεγενημένας παρ' ἀνθρώποις ταφὰς ὑπερβαλέσθαι, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἐσομένοις μηδεμίαν ὑπ. καταλιπεῖν· 19, 34 : Περὶ τὸν τράχηλον ὅρμων πλῆθος τῶν μὲν ἐλασσόνων, τῶν δ' ἐκ τοῦ κατ' ὀλίγον ἀεὶ καθ' ὑπέρθεσιν μειζόνων, i. e. Per gradus majorum. Schol. Hom. Il. Ξ, 344 : Τρίτος δὲ (τρόπος καθ' ὃν πᾶσα ποίησις θεωρεῖται) ὁ καθ' ὑπέρθεσιν τῆς ἀληθείας καὶ φαντασίας. Eustath. Opusc. p. 141, 50 : Τὸ μὲν ἱερὸν ὄνομα καὶ τὴν αὐτοῦ ὑπέρθεσιν. ‖ Gradus superlativus, apud grammaticos. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 3, 5 : Κατὰ σύγκρισιν ἡ λέξις προφέρεται καὶ ἐν ὑπερθέσει. Pollux 5, 106 : Τὰ συγκριτικὰ καὶ τὰ καθ' ὑπ. Etym. M. p. 5, 23, de adj. ἀγαθός : Σύγκρισιν δὲ οὐ ποιεῖ οὐδὲ ὑπέρθεσιν· 110, 19 : Τὰ εἰς ης λήγοντα τριγενῆ ὑπ. δέχονται καὶ σύγκρισιν.] ‖ Ab Hesychio exp. non solum ὑπέρβασις, sed etiam ἀναβολή, Dilatio, Procrastinatio [Pollux 9, 137, ubi alia hujus significationis nomina recenset, quorum ultimum est ἀνάθεσις, ἡ γὰρ ὑπέρθεσις, inquit, ὕποπτος εἰς εὐτέλειαν. Nec videntur antiquiores dixisse. Inscr. Bœotica ap. Bœckh. vol. 1, p. 788, 43 : Μηδεμίαν ὑπ. ποιησάμενος ἐν τοῖς χρόνοις μήτε θυσίας μήτε δαπανης] : qua in signif. usurpavit Philo V. M. 1 : Μήποτε καὶ τὰς ὑπερθέσεις τῆς ἐνθάδε ἀφίξεως ἐποιοῦ; Num tu adventum differebas ea gratia? Ex Pand. vero ὑπέρθεσιν ποιεῖν Bud. affert pro Moram facere. [Ὑπ. ap. Polyb. 3, 112, 4; 21, 3, 7. Id. 2, 51, 7 : Ὑπ. ἔσχε τὸ διαβούλιον· 23, 9, 12 : Εἰς ὑπ. ἤγαγε τὸ διαβούλιον· 18, 25, 7 : Τὸ διαβούλιον ἔλαβεν ὑπ. ἐπὶ τοὺς δέκα, i. e. Rejicitur ad decemviros. Schweigh. Plut. V. Cicer. c. 7 : Τὴν δίκην ὑπερθέσεσι καὶ διακρούσεσι πολλαῖς εἰς τὴν ὑστάτην ἐκβαλλόντων· V. Dion. c. 15 : Ὑπερθέσεις τὸ πρῶτον ἦσαν. Appian. Civ. 2, 83; Heliodor. 1, 23; 7, 21; Artemid. 1, 58; Sext. Emp. p. 428, aliique recentiores. ‖ « Ὑπέρθεσις, Superpositio jejunii. De qua egimus in Glossario Latino s. h. v. Dionys. Patr. Alex. in Epist. ad Basilidem Can. 1 : Τοῖς πάνυ διακονηθεῖσιν ἐν ταῖς ὑπ. Hinc Ὑπερθέσιμοι ἡμέραι ap. Euagr. H. E. 1, 21 : Οἱ πολλάκις τὰς καλουμένας ὑπ. ἡμέρας πράττουσι, διήμεροι καὶ τριήμεροι τὰς νηστείας ἐκτελοῦντες (et ap. Jo. Climac. p. 204, 26 : Ὑπ. σε ποιεῖν, ubi perperam cusum disjuncte, ὑπὲρ θεσίμους. Hase)· et verbum Ὑπερτίθεσθαι apud Epiphan. in Epilogo libri de Hæres. : Οἱ σπουδαῖοι διπλᾶς καὶ τριπλᾶς καὶ τετραπλᾶς ὑπερτίθενται. ‖ Ὑπ.,

A Superstitio. Ὑπ. τῶν ἀρχαίων ap. Moschion. De morb. mul. c. 65, ita vetus interpres vertit. » Ducang.]

Ὑπερθετέον, Transponendum. [Schol. Plat. ad Gorg. p. 499, A : Ὑπ. τὴν λέξιν οὕτως. ‖] Differendum, In aliud tempus aut locum rejiciendum. Philo V. M. 3 : Τὰ μὲν οὖν πρῶτα ὑπερθετέον, Ac prima quidem illa prætermittenda sunt, Turn. [Id. Philo vol. 1, p. 15, 32; 452, 23; 504, 2; vol. 2, p. 185, 5 : Τὰς μὲν οὖν ἄλλας ὑπερθετέον. Hase.]

[Ὑπερθέτης, ὁ, fingitur in Etym. M. p. 779, 18, ut inde adj. Ὑπερθετικὸς derivetur.]

Ὑπερθετικὸς, ἡ, ὸν, Superlativus. Vox grammatica. [Schol. Hermog. vol. 7, p. 430, 5 : Δύο τῆς συγκρίσεως εἴδη, τὸ μὲν συγκριτικὸν, τὸ δὲ ὑπ. et p. 432, 12. Pollux 3, 136. Etym. M. p. 779, 14. Ὑπ. ὄνομα p. 143, 12, aliique grammatici non raro. ‖ Qui cunctari solet, Cunctator. Hesych., Phot. et Suidas s. v. Μελληταί.]

[Ὑπερθετικῶς, Superlative, Gradu superlativo. Schol. Aristoph. Pl. 83 : Ἔπαιξεν αὐτότατος ὑπ. εἰπών. Hesych. s. v. Ἰδιαίτατα. Eustath. p. 1384, 42.]

B [Ὑπέρθετος, ὁ, ἡ, Supra positus, Superior, ap. Greg. Naz. t. 2, p. 158, C, ubi nunc edd. ὑπέρτατος s. ὑπέρτερος. Sed ὑπέρθετος legerunt et Nic. David Paraphr. p. 167, 7 Dronk. et Zonaras ad h. l. : Ὁ πρότερον ὢν ὑπέρθετος καὶ ὑπερκείμενος καὶ νικῶν. Hase. Schol. Hom. Od. Γ, 65 : Ὑπέρτερα) ὑπέρθετα καὶ μείζονα.]

[Ὑπερθέω, Supergredior, Supero. Pollux 9, 141. Hesych. et Suidas : Ὑπερθέοντες, ὑπερτρέχοντες. Hesych. : Ὑπεθρεῖ (error grammatici pro ὑπερθεῖ), ὑπερέχει, ὑπερβάλλει. Et infra, Ὑπερθεῖ, ὑπερέχει, ὑποτρέχει (immo ὑπερτρέχει), ἦγουν θέει. Æsch. Eum. 562 : Ἀμηχάνοις δύαις λαπαδνὸν οὐδ' ὑπερθέοντ' ἄκραν. Eurip. Arch. fr. 4 : Οὐ γὰρ ὑπερθεῖν κύματος ἄκραν δυνάμεσθα. Lucian. Amor. c. 7 : Χελιδονέας ὑπερθέοντες. Plato Leg. 1, p. 648, D : Τὴν δύναμιν ὑπερθέων καὶ κρατῶν. Absol. Eurip. Andr. 195 : Τύχη θ' ὑπερθεῖ κἄμ' ἐλευθέραν ὁρᾷς.]

[Ὑπέρθημα. V. Ὑπέρθεμα.]

C [Ὑπερθιγὴς, ὁ, ἡ, Superbus. Suidas : Ὑπερθιγῶν, ἀλαζόνων. « Καῖ τοῖς φρονήμασιν ὑπερθιγῶν, ὡς ἂν ἤδη κεκρατηκότων. » Quæ Æliani esse verba videbantur Valckenario. Vocabulum corruptum esse judicabat Hemst.]

[Ὑπερθνήσκω, Morior pro. Eur. Alc. 682 : Ὀφείλω δ' οὐχ ὑπερθνήσκειν σέθεν· 153 : Πόσιν προτιμῶσ' ἢ θέλουσ' ὑπερθανεῖν (sc. αὐτοῦ)· Andr. 499, Phœn. 1005. « Theodor. Prodr. Rhod. 1, p. 29. » Boiss. Gregor. Naz. Carm. iamb. 18, 678, de Menœceo : Θηβῶν ὑπερθανόντος, ὡς σώσῃ πόλιν. Hase.]

[Ὑπερθορεῖν. V. Ὑπερθρώσκω.]

Ὑπερθορῠβέω, Supra modum tumultuor, Lexx. Gr. ἁμαρτύρως.

[Ὑπερθρασύνομαι, Audacia efferor. Dio Cass. 41, 28.]

[Ὑπερθρησκεύω, Nimis colo. Orig. C. Cels. p. 750.]

[Ὑπέρθρονος, ὁ, ἡ, Qui in altiore sedet throno. Greg. Naz. Carm. 9, vol. 2, p. 78, B : Ἔζεσθαι δοκέεσκον ὑπ., οὐχ ὑπέροφρυς. Boiss.]

D Ὑπερθρώσκω, Supersilio, i. q. ὑπερθορέω. [Forma ex aoristo Ὑπερθορεῖν ficta, de qua HSt. :] Ὑπερθορέω, Supersilio, Transilio. Hom. Il. Θ, [179] : Ἵπποι δὲ ῥέα τάφρον ὑπερθορέονται ὀρυκτήν. [Quod per ὑπερπηδῶσιν (debebat ὑπερπηδήσουσιν) exp. Hesych. I, 476 : Ὑπέρθορον ἑρκίον αὐλῆς· unde Hesych. Ὑπ., ὑπερεπήδησα, ὑπερηλάμην. M, 53 : Οὔτ' ἄρ' ὑπερθορέειν σχεδόν· Π, 380.] Ex [Solone ap.] Demosth. [p. 422, 24 : Ὑψηλὸν δ' ὑπὲρ ἕρκος] ὑπέρθορεν, Saltu exiliit. [Herodot. 2, 66 : Αἰέλουροι ὑπερθρώσκοντες τοὺς ἀνθρώπους· 6, 134 : Τὸ ἕρκος ὑπερθορέειν. Æsch. Ag. 297, 827, Suppl. 874. Præsens ap. Oppian. Hal. 2, 589 : Ἅλμης ἀφρὸν ὑπερθρώσκων. Et cum genit. Eurip. Hec. 823 : Καπνὸν πόλεως τῆσδ' ὑπερθρώσκονθ' ὁρῶ. G. D. Figurate Cyrill. Al. t. 5, p. 511, D; 516, A; 537, D. Id. ib. p. 517, B : Τὸ τῆς ἰδίας φύσεως ὑπερθρώσκοντες μέτρον. Hase.]

[Ὑπερθυμέστατος. V. Ὑπέρθυμος.]

[Ὑπερθυμόομαι. Valde animosus sum. Ὑπερθυμοῦσθαι cum ἀνδρίζεσθαι, τολμᾶν similibusque verbis composuit Pollux 5, 125. Dio Cass. 43, 37 : Ὡς καὶ μόνοι κινδυνεύοντες ὑπερεθυμοῦντο.]

Ὑπέρθῡμος, δ, ἡ, Supra modum animosus, Magnanimus. [Hesych. : Ὑπέρθυμοι, πρόθυμοι, μεγαλόψυχοι. Frequens ap. Hom., idque ubique in laude positum, ut] Od. H, [59] : Ὅς ποθ' ὑπερθύμοισι γιγάντεσσιν βασίλευεν, de Eurymedonte, quem et ipsum μεγαλήτορα appellat, i. e. μεγάθυμον, ut alibi loquitur. Il. Υ, [88] Πηλείωνος· Ζ, [111] Τρῶες. [Κόρωνος ib. B, 746; Διομήδης Δ, 365, E, 376, et al. Νέστωρ Ψ, 302. Ὑπ. θεράποντες Od. Δ, 784. Ὑπ. ἕταροι Il. Ψ, 512. Κάδμος ὑπ. Hesiod. Theog. 937. Τιτῆνες ὑπ. ib. 719. Ὑπ. φῶτες Pind. Pyth. 1, 23. Μέμνονος βίαν ὑπ. Isthm. 8, 117. Ὑπερθυμέστατον ἀνδρῶν (forma superlativi irregulari pro ὑπερθυμότατον) Stesichor. ap. Eustath. p. 1441, 15.] Ap. Xenoph. De re eq. [3, 12] dici videtur de Equo feroci et qui ninios animos spirat, oppos. τῷ βλάξ : Οἱ δὲ ἢ διὰ βλακείαν ἐλάσεως πολλῆς δεόμενοι, ἢ, διὰ τὸ ὑπερθύμους εἶναι, πολλῆς θωπείας τε καὶ πραγματείας. [Ὑπ. σῦς et λέων ap. Polluc. 5, 80, 83. Idem 6, 124, inter vocabula iram significantia posuit. ‖ Adverb. Ὑπερθύμως, Vehementi ira. Æsch. Eum. 824 : Μηδ' ὑπ. ἄγαν θεαὶ βροτῶν στήσητε δύσκηλον χθόνα.]

[Ὑπερθύριον, τό. Vid. seq.]

Ὑπέρθυρον, pro quo ap. Hom. et Hesiod. [Sc. 271] est Ὑπερθύριον, exp. Limen superius [Herodot. 1, 179 : Πύλαι χάλκεαι πᾶσαι καὶ σταθμοί τε καὶ ὑπέρθυρα ὡσαύτως] : sicut Ὑπόθυρον, Limen inferius. Quidam ex Plinio [H. N. 29, 4] Superliminare [*Supero limine* Harduinus ex codd.] : ad cujus exemplum Ὑπόθυρον, Subliminare. Pollux [1, 75] ὑπέρθυρον s. ὑπερθύριον esse scribit τὸ ὑπὲρ τὰς θύρας, quas ab Hom. vocari σανίδας. Is certe Od. H, [90] quum dixisset, Χρύσειαι δὲ θύραι πυκινὸν δόμον ἐντὸς ἔεργον, Ἀργύρεοι δὲ σταθμοὶ ἐν χαλκέῳ ἕστασαν οὐδῷ, addidit, Ἀργύρεον δ' ἐφ' ὑπερθύριον [τὸν ἐπάνω τῶν θυρῶν τόπον exp. schol.], ubi tamen et ἐφυπερθύριον conjunctim scribitur, annotatque Eustath. ὑπερθύριον vocari τὸ ἐπικείμενον ταῖς θύραις, εἰς ὃ αἱ ἄνω στρόφιγγες ἁρμόζονται. [Τὰ ὑπέρθυρα etiam ὑπερτόναια dicta esse annotavit Pollux 7, 122.] In quodam Cantico, quod canebant ii, qui χελιδονίζειν dicebantur, legimus ap. Athen. 8, [p. 360, C] inter alia, Ἢ τὰν θύραν φέρωμες, ἢ τὸ ὑπέρθυρον. Plut. Symp. 5 [p. 684, A] : Ἀμπρίας δὲ, ὁ πάππος ἡμῶν, ἔφη τὴν ὑπέρ φωνὴν οὐ μόνον τὸ ἄγαν καὶ τὸ σφοδρὸν δηλοῦν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἔξωθεν, καὶ τὸ ἄνωθεν· οὕτω γὰρ ὑπέρθυρον καὶ ὑπερῷον καλεῖν ἡμᾶς. [Joseph. B. J. 5, 5, 3 : Αἵ τε παραστάδες καὶ τὰ ὑπ. Heliodor. 5, 3 : Ἄρτι μὲν ὑπερθύροις ἄρτι δὲ σκεύεσιν, εἴ πη τι τῆς ὀροφῆς ἥρτητο, τὴν κεφαλὴν προσαράσσων. « Theocr. 2, 60 : Τᾶς τήνω φλιᾶς καθυπέρτερον. Em. καθ' ὑπέρθυρον. » Valck. Planud. Ovid. Met. 14, 735. Boiss.] Ceterum quod ad illum Homeri l. attinet, quem modo protuli, etiamsi ἐφυπερθυρίοις conjunctim legamus, ut in quibusdam codd. legi admonui, i. tamen valebit q. ὑπερθυρίοις ap. Hesiod. [Sc. 271] : Ὑπερθυρίοις ἀραρυῖαι Ἑπτὰ πύλαι. [Schol. : πύλαι ἡρμοσμέναι καὶ κεκλεισμέναι ἐν ὑπερθυρίοις ἦγουν τῇ φλιᾷ ἢ ἐν κλεισίν.] Nam quo dicitur modo ἐφύπερθεν, pro ὕπερθεν, eodem plane diceretur ἐφυπερθυρίοις pro ὑπερθυρίοις : ideoque in VV. LL. nomen Ἐφυπερθύριον perperam et inepte etiam exp. τὸ ὑπὲρ τῷ ὑπερθύρῳ, cujuscunque sit hæc expositio. [Vitruv. 4, 6, 2 : « Sculpendum est cymatium Lesbium cum astragalo : supra cymatium, quod erit in supercilio, collocandum est hyperthyrum crassitudine supercilii, et in eo sculpendum est cymatium Doricum. » Ubi hyperthyrum diversum a supero limine positum est supra supercilium antepagmenti cymatiumque ejus. Schneid. Inscr. templi Minervæ Poliadis ap. Bœckh. vol. 1, p. 263, n. 160, 93 : Οὗς τῷ ὑπ. τῷ πρὸς ἕω, Parotis hyperthyro ostii orientalis. Parmenid. ap. Sext. Emp. p. 393, 12, de portis noctis : Καί σφας ὑπ. ἀμφὶς ἔχει, καὶ λάϊνος οὐδός. Hierocl. Facet. p. 313, 7 Boiss. : Ἄρτον ἐν ὑπ. κείμενον. Figurate Jo. Damasc. t. 2, p. 854, C : Τὸ ὑπ. ἀναφαίρετον τῆς ἀγνείας· utensque similitudine Severiani. In cr. mundi t. 7, p. 599, 18 : Πᾶσα θύρα οὐδὸν ὑποκείμενον ἔχει, καὶ ὑπ. ἐπικείμενον ταῖς παραστάσι· καὶ οὔτε στῆναι δύνανται παραστάδες μὴ ἔχουσαι οὐδὸν, οὔτε στηριχθῆναι ἀσάλευτοι μὴ προλαβοῦσαι τὸ ὑπ. Hase.]

[Ὑπερθύω, Valde æstuo. Alexis ap. Athen. 11, p. 471, F : Μεστὴν ἀκράτου θηρίκλειον ἔσπασε κοίλην ὑπερθύουσαν· ubi Coraes Homericum dictum de Scamandro comparavit Il. Φ, 234 : Ὅ δ' ἐπέσσυτο οἴδματι θύων. Sylburg. ὑπερβρύουσαν conjecerat. Potuisset etiam ὑπερβλύουσαν.]

[Ὑπερία. V. Ὑπέρεια.]

[Ὑπεριάστιος, ὁ, nomen modi musici. V. Ἰάστιος. De utroque dixit Bœckhius De metr. Pindari 3, 8.]

Ὑπεριάχω, Ultra sono, Sonum edo qui est ultra sonos alios, i. e. eos superat, Epigr. [Antipatri Sid. Anth. Plan. 305 : Νεβρείων ὁπόσον σάλπιγξ ὑπεριάχεν αὐλῶν.]

[Ὑπεριδεῖν. V. Ὑπερεῖδον.]

[Ὑπερίδεος. V. Ὑπερείδεος.]

[Ὑπερίδης. V. Ὑπερείδης.]

[Ὑπεριδρύω, Colloco supra. Dionys. Areop. De div. nom. 2, 10, p. 532 ed. Antv., de Christo : Πάσης ὑπεριδρυμένος καὶ ἀρχῆς καὶ τάξεως. Idem Epist. 1 fine. Procl. In Plat. Alcib. p. 140 : Ἵνα καὶ τελειότερος ᾖ καὶ προσεχῶς ὑπεριδρυμένος. Phot. Bibl. p. 278, 5. Niceph. Basil. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 442, 20. G. D. Jo. Damasc. t. 1, p. 132, A. Phot. Epist. p. 192, 44. Anon. Vita Chrys. t. 8, p. 302, 29. Gregor. Palamas apud Matthæi Lect. Mosqu. vol. 2, p. 23, 14, de essentia Dei : Τὴν τῶν ὑπερουρανίων νόων ὑπεριδρυμένην. Hase.]

[Ὑπεριζάνω, Sedeo super. Nonn. Dion. 41, 308 : Χρυσέης ὑπερίζανεν ἠθάδος ἕδρης. Joseph. A. J. 3, 5, 2 : Νεφέλη ὑπερίζανε τοῦ παντὸς στρατοπέδου.]

[Ὑπερίημι, Ulterius jacio. Hom. Od. Θ, 198 : Οὔτις Φαιήκων τόνγ' ἴξεται οὐδ' ὑπερήσει. Per ὑπερβαλεῖ exp. Hesych. ‖ « Medio Xenophanes ap. Heracl. Alleg. c. 44, p. 150 : Ἥλιός θ' ὑπεριέμενος, Supergressus. » Boiss.]

Ὑπερίκανος, ὁ, ἡ, Plusquam sufficiens. Perquam sufficiens, VV. LL.

[Ὑπερικνέομαι. V. Ὑπερικταίνομαι.]

Ὑπέρικον, vel Ὑπερικὸν, τὸ, Frutex ferulaceus, dodrantalis, rubeus : folio rutæ, flore albæ violæ, luteo, qui digitis tritus sanguineum succum remittit : ex quo ἀνδρόσαιμον cognominatur. Vulgo Herbam Sancti Joannis appellant, inquit Gorr. Vide Diosc. 3, [171. Plin. 26, 8, s. 53. Hypericum coris Linn. Sprengel. Hist. rei herb. p. 185. Schneid. De ejus usu in medicina Galen. vol. 14, p. 43, 13; 59, 15; 109, 4; 157, 16; 188, 17; 456, 3, multisque aliis ll. Est Hypericum crispum Linn. sec. Fraas Synops. pll. floræ cl. p. 110, qui mavult diphthongo scribi, quasi sit ὑπ— ἔρεικον. Hyp. corin hodie βαλσάμινον vocari tradunt Margot et Reuter *Essai d'une flore de l'île de Zante* p. 35. Hase. ‖ Ὑπέρεικος, ἡ, Nicand. Al. 616 : Κόψας οὐρείην ὑπέρεικον.]

[Ὑπερικταίνομαι, incertæ originis verbum, quod ap. Hom. Od. Ψ, 3 : Γούνατα δ' ἐρρώσαντο, πόδες ὀ ὑπερικταίνοντο, de anu dicitur gradum accelerante ut heræ suæ adventum heri nuntiet. Etym. M. p. 779, 9 : Κράτης τὸ ἄγαν ἐπάλλοντο (vulgo ἐφάλλοντο. Sed cod. Leid. ἐπάλλοντο, superscripto φ), ὑπερακταίνοντο (libri deteriores ὑπερικταίνοντο, quod in ὑπερεξετείνοντο ex schol. Hom. mutat Lehrs. De stud. Aristarchi p. 323). Αυσανίας ἐπὶ τοῦ τρέμειν φησὶ τετάχθαι. (Ap. Hesych. Ὑποακταίνοντο, ἔτρεμον, quam scripturam Lysaniam ante oculos habuisse conjecit Ruhnken. ad Tim. p. 21.) Ἡ δασύνεται, ὥστε εἶναι ὑπερικνοῦντο· οἱ δὲ πόδες διικνοῦντο διὰ τὴν χαρὰν ὑπὲρ τὸ μέτρον τῆς δυνάμεως. Similiter Hesych. : Ὑπερικταίνοντο (codex ὑπικταίνοντο)· ἔνιοι ὑπὲρ δύναμιν ἰκνοῦντο (codex ἴκνουν ὑπερικνοῦντο, quod correxit Tollius) διὰ τὴν χαρὰν, ὅ ἐστιν ἐξετείνοντο. Schol. : Ἀρίσταρχος ἀνεπάλλοντο καὶ ἐκινοῦντο προθυμουμένης αὐτῆς βαδίζειν ταχέως, μὴ δυναμένης δὲ, ἀλλὰ κατὰ βραχὺ διὰ τὸ γῆρας· ὁ δὲ (Κράτης add. Lehrs. l. c. p. 324) ὑπερεξετείνοντο, ἄμεινον δῆθεν ἐκινοῦντο παρὰ τὸ ἴκταρ, ὅ ἐστιν ἐγγύς. (Hanc opinionem sequitur Eustath. p. 1936, 12.) Καὶ γὰρ προείρηκε « γούνατα δ' ἐρρώσαντο· » ταχέως οὖν ὑπερικνοῦντο, ὅ ἐστι παρεγίνοντο. Denique Apoll. Lex Hom. : Ὑπ. τῶν ἅπαξ εἰρημένων ἐν τῇ Ψ ῥαψῳδίᾳ· ὁ γὰρ Ἀρίσταρχός φησιν ἄγαν ἐπάλλοντο προθυμουμένης ... διὰ γῆρας (eadem verba quæ modo ex schol. attulimus)· φαίνεται τοίνυν τὸ πλῆρες κατὰ Ἀρίσταρχον ἐρικταίνοντο· καὶ δῆλα τὰ τῆς ἀναγνώσεως. Ἔνιοι δὲ ἐτυμώτερον ὑπερεσχίζοντο κατὰ τὴν πορείαν· οἱ γὰρ σπουδαστικῶς ἔχοντες κατὰ διάβασιν ὁρῶνται ὡσπερεὶ

σχισμόν τινα ποιούμενοι τῶν ποδῶν ἕνα παρ' ἕνα, ἐρίξαι οὐ κυρίως τὸ διασχίσαι, « ἤρικε δ' ἱπποδάσεια κόρυς » (Il. P, 295), καὶ ἡμεῖς ἔτι ἐριγμὸν λέγομεν τὸν ἐσχισμένον κύαμον· ὁ δὲ Ἡλιόδωρος ὑποκατεκλῶντο οὐκ εὐτονοῦντες· ἄλλοι δὲ ὑπερικνοῦντο διὰ τὴν προθυμίαν. Sensum loci expressit Virgil. Æn. 4, 641, ab Lehrsio comparatus, *Studio properabat anili.*]

[Ὑπεριλάσκομαι, Supplico pro. Euseb. Or. De laud. Const. c. 1 extr., p. 501 : Πρῶτος καὶ μόνος τῆς πάντων ὑπεριλάσκεται σωτηρίας.]

[Ὑπεριμείρομαι, Vehementer appeto. Epiphan. vol. 1, p. 233, C : Ὑπεριμείρεσθαι τοὺς παρόντας ἐξ ἐκείνου γεύσασθαι τοῦ πόματος.]

[Ὑπερινέω. HSt. s. v. Ἰνέω :] Est inde et compositum Ὑπερινεῖν, cum verbali suo Ὑπερίνησις. [V. Ὑπέρινος.]

Ὑπέρινος, Nimium purgatus, Nimium evacuatus purgante pharmaco. Galenus enim ap. Hippocr. [et Etym. M. p. 779, 5] ὑπέρινον esse ait τὸν ὑπερκεκαθαρμένον ἄνθρωπον. [Τὸν κεκενωμένον exp. Galen. in Comm. ad Hippocr. Epidem. 6, p. 1185, E; in Lex. Hipp. vero (p. 582) ὑπέρινος exponitur ὁ ὑπερκεκαθαρμένος ἄνθρωπος, καὶ αὕτη ὑπερίνησις. Οὕτως γοῦν ἐξηγήσαντό τινες καὶ τὸ Ὑπέρινος ἰσχναίνει. Δοκεῖ δὲ καὶ τὸ μακρόπνους, καὶ τὸ βραχύπνους, διχῶς ὡσαύτως λέγεσθαι. Quibus verbis Galen. locum illum Hippocr. subindicat, variata tamen lectione, significatque ὑπέρινον tam immodicam vacuationem quam immodice vacuatum denotare, ut et μακρόπνους et βραχύπνους tam de longa aut brevi spiratione accipitur quam de his qui longam aut brevem spirationem habent. Ὑπερίνησις vero legitur p. 424, 10 : Ὅκως μὴ ἰνηθμὸς γένηται ἐκ τῆς ὑπερινήσιος. Ὑπέρινον τὸν σφόδρα λεπτὸν exponit Favorinus, hoc est Exilem et valde extenuatum. Ὑπέρινον idem significat Polluci quod ἐξινωμένον, Quod est immodice vacuatum. Sic enim scribit 4, 179 : Τὸ δὲ κενῶσαι διὰ καθάρσεως καὶ ἐξινῶσαι λέγουσι· καὶ ἐξινωμένον ἡ κωμῳδία τὸν κεκαθαρμένον, ὡς ἐκ τῶν ἰνῶν φερομένης τῆς χολῆς· τὸν δ' αὐτὸν καὶ ὑπερινωμένον φασὶ καὶ ὑπέρινον. Ὑπερινωμένος etiam ὑπερκαθαιρόμενος exponitur Erotiano (Lex. p. 372) ap. Hipp. : ἴνησις γὰρ ἡ κάθαρσις λέγεται. Quo loco ὑπερινωμένος mihi videtur legisse Erotian. ap. Hippocr. p. 1185, E, ubi Galen. ὑπέρινος legit. Hanc autem dictionem usurpat Galen. in libro De sang. missione adv. Erasistr. p. 5, 24 ed. Bas. : Θεάσασθαι δὲ ἔστι ἐναργῶς τῆς βλάβης μέγεθος ἐν τοῖς ὑπερίνοις μὲν καὶ ἀσθενέσι, Foes. Phryn. in Bekk. An. p. 69, 15 : Ὑπέρινος· ὑπερκεκενωμένος διὰ καθάρσεως· ἶνᾶσθαι γὰρ τὸ καθαίρεσθαι καὶ ἐξεμεῖν.] Afferturque ex Theophr. H. Pl. 9, [14, 2] de elaterio : Φασὶ δὲ μόνον μάλιστα ὑπέρινον ἄνω ποιεῖν τῶν φαρμάκων· qui locus ita redditur, Aiunt inter medicamenta id unum omnium hominem per superna ultra modum purgare. Galen. ait ὑπέρινον dici etiam αὐτὴν τὴν ὑπερίνησιν. Est autem Ὑπερίνησις Eidem alibi ὑπερκάθαρσις. Ἐξινῶσαι, ut testatur Pollux [l. c.], κενῶσαι διὰ καθάρσεως : unde ἐξινωμένος : qui et ὑπερινωμένος. In VV. LL. Ὑπέρινος dicitur etiam esse Effœta propter nimium partum. Ibidem ὑπέρινοι aves ex Aristot. [De gen. an. 3, 1. ‖ Valde gracilis. Etym. M. p. 779, 6 : Ὑπ. τὸ σφόδρα λεπτόν· ἰνῶ ἐστι ῥῆμα τὸ ἐκκενῶ καὶ λεπτύνω καὶ ὀξύνω· ὅθεν καὶ ὑπέρινον ἄνδρα λέγομεν τὸν λεπτὸν καὶ κενόσαρκον (—κενὸν σαρκῶν. Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ τῆς Ῥωμαίων διαλέκτου Orion p. 157, 11). Eustath. Opusc. p. 229, 40 : Ὅτε δέ τις λεπτὸς καὶ, ὡς ἂν εἴποι τις, ὑπ. τῇ ἰσχνότητι τὸν μονήρη βίον ὑπεισελθὼν λιπαίνεται. De plantis id. p. 155, 10 : Εἴ που δέ τι καὶ σχοίη (ἡ κατὰ τὸ ἔαρ ὥρα), ἀλλ' ἰσχνὸν αὐτὸ καὶ ὑπ.]

[Ὑπεριονίδης. V. Ὑπερίων.]

[Ὑπεριονὶς, ίδος, ἡ, Hyperionis filia. Sic Lunam vocarunt Pythagorei. « Unitatis nomen Pythagoricum; v. Lydus De mensib. c. 3, p. 15 Sch. » Boiss.]

[Ὑπεριππεύω, Superequito. Theod. Prodr. Rhod. p. 233. Elberl.]

[Ὑπερίππη, ἡ, Hyperippa, Arcadis filia, uxor Endymionis. Pausan. 5, 1, 4.]

[Ὑπερίπτη, ἡ, Danai filia, ap. Apollod. 2, 1, 5. Nomen, ut videtur, corruptum. Ap. Hygin. Fab. 170, p. 284, est *Hyparete.*]

Ὑπερίπτημι [immo Ὑπερίπταμαι], Supervolo, Superne volo. [Suidæ interpolator, Ὑπερίπταμαι, αἰτιατικῇ. Suidas s. v. Ἴβυκος : Τὰς γεράνους ὑπερίπτασθαι. Plut. V. Numæ c. 8 : Ἀετὸν ὑπεριπτάμενον. Anon. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 628, 24; Theodor. Prodr. Rhod. p. 133, aliique recentiores. « Choricius p. 153, 23 : Ἀετὸς ... ὑπερίπταται καὶ κρατεῖ τῶν ὀρνέων. » Boiss. Hom. Il. N, 408 et X, 275 : Ὑπέρπτατο χάλκεον ἔγχος· Od. Θ, 192 : Ὃ δὲ (λᾶας) ὑπέρπτατο σήματα πάντα· X, 280 : Τὸ δ' (ἔγχος) ὑπέρπτατο. Ex quo aoristo HSt. finxit præsens, quod nullum est,] Ὑπέρπταμαι, Supervolo. [Alman. ap. Athen. 9, p. 373, E : Ἱέρακος ὑπεπταμένω.] Apoll. Arg. 2, [1254] : Νηὸς ὑπερπτάμενον. ‖ Ὑπερπέτομαι, Supervolo, Superne volo, [cum fut. ὑπερπετήσομαι, aor. sec. ὑπερεπετόμην cum infin. ὑπερπτέσθαι et particip. ὑπερπτόμενος]. Aristot. H. A. 5, [5 : Ὑπερπετομένων περδίκων· 8, 12 : Ὅταν ὑπερπτῶνται (οἱ πελεκᾶνες) τὸ ὄρος. Diodor. 16, 27 : Ἀετὸς ὑπερπετόμενος. Dio Cass. 47, 48 : Ἀετοὶ δύο ὑπερπτόμενοι· ubi vulgo ὑπερπτώμενοι, quod correxit Bekkerus. Ὑπερπέτεται Paul. Sil. Anth. Pal. 5, 259, ubi in cod. superscriptum ὑπερπέταται.] Ὑπερέπτης, Supervolasti [Σὺ δὲ τὸν παῖδα ὑπερέπτης, Choricius p. 181. Boiss.], Lucian. [Ap. eund. Rhet. præc. c. 6, recentior aoristi forma : Ὑπερπετασθέντα τὸ ὄρος. Diodor. 4, 51 : Ἐπὶ δρακόντων ὀχουμένην τὴν Ἄρτεμιν δι' ἀέρος ὑπερπετασθῆναι πολλὰ μέρη τῆς οἰκουμένης. Suidas, Ὑπερπταίη (codex Paris. A ὑπερπαίη)· ὑπερπετασθῇ.]

[Ὑπεριπτία (?), ἀγών τις παρθένων, Hesych.]

[Ὑπερισθμίζω, Trans isthmum veho, Transduco. Suidas : Ὑπερισθμίσας (libri deteriores ὑπερισθμήσας), τὸν ἰσθμὸν περάσας. « Ταχὺ δὲ τοὺς κέλητας καὶ τὰς ἡμιονίας ὑπ. ἀνήχθη, σπεύδων καταλαβεῖν τὴν Ἀχαιῶν σύνοδον. » Qui locus recte tribuitur Polybio, qui hoc verbo usus est 4, 19, 9 (ubi libri partim ὑπερισθμήσας), et 5, 101, 4 : Τὰ λοιπὰ τῶν πλοίων ὑπερισθμίσας. Simile verbum est διισθμίζειν.]

[Ὑπερίσταμαι (cum aor. ὑπερέστην), Superne adsto. Herodot. 7, 17 : Τὸ ὄνειρον ὑπερστὰν Ἀρταβάνου. « Anon. De transl. corp. Greg. Naz. Actt. SS. Maii t. 2, p. 768, 23. Niceph. Basil. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 440, 17 : Νάρκισσος ὑπερίσταται τῶν ναμάτων. » Hase. ‖ Superior sum. Joseph. B. Jud. 5, 10, 3 : Πάντων παθῶν ὑπερίσταται λιμός. ‖ Adsum (defendendi caussa), Soph. El. 188 : Ἃς φίλος οὔτις ἀνὴρ ὑπερίσταται. ‖ Præsum. Eustath. Opusc. p. 201, 30 : Ὁ τῆς Γερμανικῆς ἁπάσης ὑπεριστάμενος γῆς. ‖ Anon. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 621, 1 : Ὑποχωρεῖν ἀλλήλαις καὶ ὑπερίστασθαι. Scrib. ὑπεξίστασθαι. G. Dind.]

[Ὑπερίστιον, τό. Etym. M. p. 424, 48 : Ἠλακάτη καὶ τὸ ὑπ. Scribendum τὸ ὑπὲρ τὸ ἱστίον ex schol. Hom. Il. Π, 183, ubi in schol. min. ὑποϊστίον scriptum. L. Dind.]

Ὑπερίστωρ, ὁ, ἡ, Supra modum sciens, Peritus. Exemplum [Soph. El. 850 : Κἀγὼ τοῦδ' ἵστωρ, ὑπ.] habes in Ἵστωρ. [Per ὑπερεπιστήμων exp. Lex. rhet. in Bekk. Anecd. p. 312, 29.]

[Ὑπέρισχνος, ὁ, ὁ, ἡ, Supra modum tenuis. Hermog. vol. 3, p. 394 : Ὑπ. αὐτῷ τὸ εἶδος. Καρφαλέος per ὑπ. exp. Eustath. p. 1745, 44. Id. Opusc. p. 147, 70 : Τὸ ἐξ ἐγκρατείας ὑπέρισχνον τῆς σαρκός.]

Ὑπερίσχῡρος, ὁ, ἡ, Robustus supra quam dici possit, Præpotens. [Xenoph. Cyrop. 5, 2, 2 : Ὑπ. τὸ ἔρυμα. Aristot. Polit. 4, 11, 5. « Chrys. Cat. in Jerem. t. 1, p. 512., B. » Hase. Const. Manass. Chron. 3568 : Τί δὲ τὴν ὑπ. ἰσχύν σου διαφεύγει;]

Ὑπερισχύω, Prævalidus, Præpotens sum. [Hesych. : Ὑπερισχύουσαν, ὑπερβάλλουσαν.] Pro Prævaleo accipi a Dionys. Areop. testatur Bud., qui et affert ex Theophrasto [C. Pl. 1, 15, 3] : Οὐ γὰρ τοσοῦτον ὑπερισχύουσιν [Libri ὑπερισχύουσι τῷ· ἰσχύειν. Recte Schneid. ὑπερίσχουσι τῷ ἰσχύειν, sublata tautologia non ferenda] ὅσῳ πλείω τοῦ συμμέτρου τὸν καρπὸν ἴσχουσι. At in VV. LL. affertur ex Theophr. C. Pl. 1 [l. c.], ὑπερισχύω τῷ ἰσχύειν, pro Prævaleo viribus. [Ibid. 3, 18, 2 : Ὅπως μὴ ὑπερισχύσασα (ἡ ἀμυγδαλῆ) ἀποβάλλῃ τοὺς καρποὺς ἐν τῷ ἄνθει. Id. De igne § 10 : Τὸ πῦρ ... καταμαραῖνον τῷ ὑπερισχύειν. Joseph. A. J. 11, 3, 2 : Ἐρωτᾷ εἰ ὁ οἶνος ὑπερισχύει. LXX Reg. 2, 24, 4 : Ὑπερίσχυσεν ὁ λόγος τοῦ βασιλέως πρὸς Ἰακώβ. Dan. 3, 22 : Τὸ ῥῆμα τοῦ βασιλέως ὑπ. Cum genit. ibid. 11, 23 : Ὑπερισχύ-

σει αὐτοῦ ἐν ὀλίγῳ ἔθνει. Joseph. B. J. 1, 29, 4 : Οὐ μὴν ὑπερίσχυσε τοῦ πάθους.]

Ὑπερίσχω, i. q. ὑπερέχω, Emineo, Exto. Polyb. 3, [84, 9] : Τὸ δὲ πολὺ πλῆθος ... προβαῖνον εἰς τὴν λίμνην, ἔμενε τὰς κεφαλὰς αὐτὰς ὑπὲρ τὸ ὑγρὸν ὑπερίσχον, Capite ex aquis extans, ut Cæs. Superior sum, Supero, Vinco, Prævaleo. Hesiod. Op. [215] : Δίκη δ' ὑπὲρ ὕβριος ἴσχει Ἐς τέλος ἐξελθοῦσα. [Cyrill. Al. t. 5, p. 683, C : Ὕπαρξιν ἐξῃρημένην τε καὶ ὑπερίσχουσαν. Hase. Aret. p. 25, C : Ἢν δὲ ὑπερίσχῃ τὴν αἰδῶ τὸ πάθος. Theophrasto restituit Schneiderus, ut diximus s. v. Ὑπερισχύω. Καταδύεσθαι et ὑπερίσχειν opposita ap. eund. C. Pl. 2, 19, 4. ‖ Patrocinor, Defendo. Mnasalcas Anth. Pal. 6, 268 : Σὺ δ' εὐθήρου τοῦδ' ὑπέρισχε βίου. Quod per ὑπερμάχει, προΐστασο exp. Suidas.]

Ὑπερίων, ονος, ὁ, Hyperion : Cœli et Terræ, seu, ut alii, Thiæ, filius, pater Solis : quo significari volunt [grammatici, ut Hesych.] τὴν ἄνω κίνησιν, ἀπὸ τοῦ ὑπεράνω ἰέναι. [Cœli et Terræ filius, Thiæ maritus, pater Solis, Lunæ et Auroræ, secundum Hesiod. Theog. 134, 374, Hom. H. 5, 26; 28, 13 (sed in alio hymno (31, 4) Sol est filius Hyperionis et Euryphaessæ), Apollod. 1, 2, 2.] Unde Ὑπεριονίδης, patronym. Filius Hyperionis, i. e. Sol. Citat Eustath. [p. 1190, 5; 1383, 36] ex Pindaro et Ὑπερίων, pro eod. per syncop. pro ὑπεριονίων, Eustath. [Conf. schol. Pind. Nem. 4, 32]; dicens similem sync. factam esse in illo, Ἀκτορίωνε Μολίονε, a nomin. Μολιονίων : nisi quis adj. esse velit, quasi ὁ ὑπὲρ ἡμᾶς ἰών : et tunc acui quidem ultimam oportuisse, sed διὰ ἀποφυγὴν συνεμπτώσεως μεταπεπτωκέναι εἰς καθαρὸν ὄνομα, ut in Ἀμφίων, Εὐέλθων, et similibus. [Ὑπερίονος Ἠελίοιο Hom. Il. Θ, 480, Od. A, 8, 21, M, 263. Ἠελίῳ Ὑπερίονι ib. 133. Omisso Ἠλίου nomine.] Il. T, [398] : Τεύχεσι παμφαίνων, ὥστ' ἠλέκτωρ ὑπερίων. [Sic etiam in H. in Apoll. 369.] Od. A, [8] de sociis Ulyssis : Οἳ κατὰ βοῦς ὑπερίονος ἠελίοιο Ἴσθιον. [‖ Hyperion, Agamemnonis filius, rex Megarensium. Pausan. 1, 43, 3.]

[Ὑπερκἀγχάζω, Immodice rideo. Diog. L. 7, 185.]

Ὑπερκαθαίρω, Immodice, Supra modum purgo. [Hippocr. Aphor. 7, 41, t. 4, p. 588, 10 Littr. Leo Phil. Consp. med. p. 123, 19 Ermerins. : Ἐπὶ τῶν ὑπερκαθαιρομένων ἢ πυρεττόντων, In nimis inanitis. Galen. vol. 18, part. 1, p. 144, 8 : Ἅπασι τοῖς ὑπερκαθαιρομένοις οὐκ ἀγαθὸν ἡ λύγξ. Hase. Erotian. p. 372 : Ὑπερινωμένος, ὑπερκαθαιρόμενος. Apud Galen. Lex. p. 582, ὑπερκκαθαρμένος.]

[Ὑπερκάθαρος, ὁ, ἡ, Supra modum purus. Eust. Opusc. p. 235, 70 : Τὸν ὑπ. καὶ ὑπεράγιον θεόν.]

Ὑπερκάθαρσις, εως, ἡ, Immodica purgatio. De mulieribus dicta ὑπερκάθαρσις oppositam habet ἐποχὴν τῶν ἐμμήνων, Suppressionem mensium. Bud. Comm. p. 636. [Hippocr. p. 208, G; p. 1252, H. Dioscor. Alexiph. c. 33.]

[Ὑπερκαθέζομαι, i. q. ὑπερκάθημαι. Ones. Strateg. p. 29, 3 Cor. Joseph. A. Jud. 19, 8, 2. Gregor. Naz. t. 1, p. 703, D : Πέτρας ὑπερκαθέζεται. Unde fort. Theophyl. Sim. Hist. p. 104, 19 Bonn. : Ὑψηλῆς ὑπερεκαθέζετο πέτρας. Hase.]

[Ὑπερκαθεύδω, Dormio pro. Philostr. p. 356 : Οὐ θαυμάζω Τελεσῖνον ὑπερκαθεύδοντα· καὶ γὰρ δὴ καὶ ὑπερεγρήγορέ μου πάλαι.]

[Ὑπερκάθημαι, Sedeo supra. Xenoph. Anab. 5, 2, 1 : Ὑπερεκάθηντο (observantes et aggressuri) ἐπὶ τῶν ἄκρων. Ib. 5, 1, 9, de hostibus imminentibus : Ὑπερκάθηνται ἡμῶν. Plotin. p. 522, A : Ὁ δὲ (θεὸς) ὑπερκάθηται καὶ ὑπερίδρυται ἐπὶ καλῆς οὕτως οἷον χρηπῖδος.]

[Ὑπερκαθίζω, Præsideo. Nicet. Chon. Annal. p. 32, B : Κορωνὶς ὡς εἰπεῖν τῶν ὅσοι Ῥωμαίων ἐκ τοῦ τῶν Κομνηνῶν γένους ὑπερεκάθισαν. G. D. Antigon. Car. Hist. mir. p. 99, 21 Westerm. : Οἱ ὑπερκαθίζοντες. Hase.]

[Ὑπέρκαιρος, ὁ, ἡ, Modum excedens, Immodicus. Σίτων ὑπερκαίρων Xenoph. (Ages. 5, 1) ap. Athen. 14, p. 613, B. Nam ap. Xenoph. recte ὑπὲρ καιρὸν legitur. G. D. ‖ Qui ultra tempus est. Ignat. Epist. p. 14, 29 Frey. : Τὸν ὑπέρκ. προσδόκα, τὸν ἄχρονον· nisi tamen ibi quoque scribend. disjuncte, ὑπὲρ κ. Hase.]

[Ὑπερκαίω, Nimis uro. Ὑπερκαῖον χωρίον Pollux 5, 110. Alex. Aphr. Probl. 2, 74 : Ἡ γῆ ὑπερκαεῖσα. Clem. Alex. Pæd. 2, 8, p. 181. « Planud. Ovid. Met. 4, 62. » Borss. Philostrat. De gymn. p. 20, 5, Kayser., de solibus austrinis : Ὑγροί τέ εἰσι καὶ ὑπερκαίοντες. Niceph. Basil. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 519, 28 : Ὅλην αὐτὴ καρδίαν ὑπερεκάη τῷ ἔρωτι. Hase. Eustath. Opusc. p. 125, 60 : Ὑπερκαίεταί μοι τῆς αὐτῶν ἐπιτυχίας ἡ ψυχή.]

[Ὑπερκακέω.] Ὑπερκακεῖν videri possit, sicut et περικακεῖν, plus esse quam ἐκκακεῖν, utpote præp. hac vim Intendendi eodem modo habente; sed Hesych. scribit, Ὑπερκακεῖν, ὃ νῦν ἐκκακεῖν.

Ὑπερκαλλὴς, ὁ, ἡ, i. q. περικαλλής. Ad verbum, Supramodum pulcer. [Xenoph. Cyrop. 5, 1, 18. Dio Cass. Exc. p. 11, 37; l. 59, 28.] Apud Aristot. autem ὑπέρκαλος. [Jo. Damasc. t. 1, p. 175, E : Ἐν τῷ θειοτάτῳ χώρῳ καὶ ὑπερκαλλεῖ. Hase.]

Ὑπέρκαλος, η, ον [Ὑπέρκαλος, cum femin. ὑπερκάλη, ut παγκάλη, ap. Polluc. 3, 71], Supramodum pulcer, Supramodum honestus, Bud. ex Aristot. Polit. [4, 11. Eustath. Opusc. p. 319, 40 : Τῷ ὑπ. Δούκᾳ· 337, 40 : Τὸν ὑπ. φίλον. G. D. Basil. t. 1, p. 15, B; t. 2, p. 190, C : Τὸ ὑπ. τοῦ ἀρχετύπου θέαμα. Epist. fort. Juliani Imp. edita ab A. J. H. Vincent *Revue de philol.* t. 2, p. 202, 1 : Τὸ αὐτόκαλον καὶ ὑπ. Hase. ‖ Adv. ap. Hesych. : Ὑπέρευγε, ὑπερκάλως. Codex ὑπερκαλῶς.]

Ὑπερκάμνω, Pro aliquo laboro (quam signif. et προκάμνειν interdum habere, supra dictum est), ut ὑπερκάμνειν τέκνων, ap. Eurip. [Iph. A. 918. Id. Bacch. 963 : Πόλεως τῆσδ' ὑπερκάμνεις. ‖ Ἀπεῖπεν, Despondit animum, Defecit, ap. Soph. Trach. 791 schol. exp. non solum per ἀπέκαμεν, sed etiam per ὑπερκέκμηκεν.]

Ὑπερκάρπεω, Supra modum fructifico, In fructu ferendo modum excedo. [Theophr. C. Pl. 2, 10, 2.]

Ὑπέρκαρπος, ὁ, ἡ, Supra modum fructificans, Cujus fructus modum excedunt, Fructuosissimus.

[Ὑπερκαταβαίνω, Superdescendo. Homerus Il. N, 50, 87 : Τοὶ μέγα τεῖχος ὑπερκατέβησαν ὁμίλῳ. Schol. ὑπερέβησαν. Divisim O, 382 : Κῦμα θαλάσσης νηὸς ὑπὲρ τοίχων καταβήσεται. Epigr. Anth. Pal. 9, 533 : Ἀνεγρομένου δὲ ... θηρὸς ὑπερκατέβαινεν ἐϋστρέπτοισι πόδεσσιν. G. D. Nicet. Chon. Hist. p. 803, 22 : Τὴν Οἴτην ὑπερκαταβάς. Hase.]

[Ὑπερκαταβαπτύουσαν, ἀντὶ τοῦ ὑπερηφάνους λόγους ποιουμένην (—ένους codex), Hesych. Ὑπερκαταπτύουσαν Jensius contra seriem. Fortasse duæ glossæ confusæ, quarum prior ὑπερκατέβησαν fuisse potest.]

[Ὑπερκαταγέλαστος, Supra modum ridiculus. Æschines p. 81, 29; Plut. Mor. p. 4, A.]

Ὑπερκατάκειμαι, Supra discumbo, i. e. Supra aliquem discumbo. [Plutarch. V. Marii c. 3, Sertorii c. 26. Lucian. Symp. c. 31.]

[Ὑπερκατάληκτος, ὁ, ἡ.] Ὑπερκατάληκτον metrum dicitur, Quod syllaba aut pede in fine versus abundat, cui opp. βραχυκατάληκτον. [V. Hephæstion. c. 4, p. 25, Dracon. p. 134, 26. Voc. frequentissimum apud grammaticos.]

[Ὑπερκατεργάζομαι, Supra justum modum conficio, percoquo. Galen. vol. 6, p. 255, 16 : Ὑπερκατεργασθέντος τοῦ αἵματος. Hase.]

[Ὑπερκατηφὴς, ὁ, ἡ, Supra modum tristis. Lucian. Necyom. c. 10 : Τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπ. ἦν καὶ σκυθρωπόν· Amor. c. 52 : Ὑπ. τὸν Χαρικλέα.]

[Ὑπέρκαυμα, τὸ, Ustio supra modum vehemens. Jo. Damasc. t. 1, p. 117, A : Τὰ τοῦ αἰωνίου πυρὸς ὑπ. Hase.]

[Ὑπερκάϋστρα vitiose pro ὑπεκκαύστρια, quod v.]

[Ὑπερκαχλάζω, Supra modum effervesco. Philostr. Imag. 3, 11. Lucian. Dial. mar. 11, 2 : Αὐτὸν δὲ ἐμὲ ὑπερκαχλάσαι ποιήσας.]

Ὑπέρκειμαι, Superjaceo, Superpositus sum. [Supercubo, Gl. Hesych. : Ὑπερκείμενον, ἀνακείμενον. Ἡ ὑπερκειμένη σιαγὼν ἀκίνητος Pollux 2, 89. Polyb. 4, 29, 1 : Οἱ ὑπερκείμενοι τῆς Μακεδονίας βάρβαροι. Id. 5, 44, 10. Et τὰ ὑπ. κρημνὰ 10, 30, 2. Ex eodem, ut videtur, Suidas s. v. Ἔφεδρος : Ἐξ ἐχθρῶν ὑπερκειμένων καὶ ἐφέδρων. Diodor. 4, 50 : Τὴν ὑπερκειμένην τῆς θαλάττης σκοπήν. Philostr. p. 865 : Ὀφρὺς ὑπέρκειται τοῦ ὄμματος εἰς ὀργὴν συνηγμένη. Etym. M. p. 68, 50 : Εἰώθασιν οἱ Αἰολεῖς διπλασιάζειν τὸ ἀμετάβολον καὶ συστέλλειν τὰς

ὑπερκειμένας συλλαβάς, i. e. Reliquas syllabas.] Ex Greg. Naz. affertur pro Præsum, de Metropoli : Τῶν πόλεων ὧν ὑπέρκειται. [|| Superior sum, Supero. LXX Proverb. 31, 29 : Σὺ δὲ ὑπέρκεισαι πάσας. Ezech. 16, 46 : Κατὰ μικρὸν ὑπέρκεισαι αὐτὰς ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς σου· quod Cyrill. in Lex. exp. ὑπερβάλλεις· unde corrigitur Hesychii gl. Ὑπερκείσῃ, ἀναβάλλεις.] Ex Gaza in Præf. libri De senect. affertur ὑπερκείσθω in VV. LL. pro Differatur. [Hesych. : Ὑπερκείσθω, ὑπερτεθείσθω. Hac signif. Lucian. Bis acc. c. 23 : Ὑπερκείσεται αὕτη ἡ δίκη ἕς τ' ἂν ὁ Ζεὺς δικάσῃ κτλ.]

[Ὑπερκενόω, Nimis vacuo s. purgo. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 69, 15 : Ὑπέρινος, ὑπερκεκενωμένος. Galen. vol. 7, p. 206 : Ἀπορίᾳ τροφῆς, ὡς ἐν τοῖς ὑπερκενωθεῖσιν.]

Ὑπερκέρασις, εως, ἡ, Alterius cornu circumventio, Bud. [Jul. Afric. Cest. p. 310, 21 : Διὰ τὰς ὑπερκεράσεις τε καὶ ὑπερφαλαγγώσεις, si vocis forma sana. HASE.] In Tract. de Vocab. Mil. esse dicitur Quum ex altera tantum parte superiores sumus in prælio, ὅταν τοῦ ἑτέρου μέρους μόνον ὑπερέχωμεν τῶν πολεμίων· sed ibi scribitur Ὑπερκέρωσις. [Sic etiam ap. Agath. Hist. p. 45, D et 164, D. Georg. Cedren. p. 633, B; 760, B.]

Ὑπερκεράω, Alterum cornu circumvenio. [Polyb. 11, 23, 5 : Ὑπερκερᾶν ἐπειρῶντο τοὺς πολεμίους. Eidem 11, 1, 5, pro περικερᾶν restitui voluit Casaub. Plut. V. Bruti c. 41 : Καταβαλόντες οὐ πολλοὺς, ἀλλ' ὑπερκεράσαντες. Polyæn. 4, 3, 16] : sicut ὑπερφαλαγγῆσαι phalanx dicitur, quum utrimque hostibus circumfusa aciem eorum coercet, Bud. p. 631, exempla ex Æliano afferens, et præterea hunc Livii l. ad ea declaranda, Mox cornua extendendo clausere et a tergo hostes : ita ut ὑπερκερᾶν ex Liv. interpretari possimus Cornua extendendo claudere hostes. Sic accipi testatur idem Bud. in 1 Macc. 7, [46] ; Καὶ ἐξῆλθον ἐκ πασῶν τῶν κωμῶν τῆς Ἰουδαίας κυκλόθεν, καὶ ὑπερεκέρων αὐτούς· male exponitur [in Vulg.] Et ventilabant eos cornibus. [Onosander Strat. c. 21, p. 79. Boiss. Arrian. Peripl. mar. Erythr. p. 21, 24 Huds. : Τῆς ἠπείρου ἐκ τῆς ἀνατολῆς ὑπερκερώσης, Velut in cornua excurrente. HASE. || De aqua exundante schol. Aristoph. Pac. 17 : Ὡς ὑπερκεράσαντος ὕδατος τῆς ἀντλίας.]

Ὑπέρκερως, ὁ, ἡ, Supra modum cornutus, Cornua gerens supra modum magna, epith. cervi ap. Polluc. [5, 76.]

[Ὑπερκέρωσις. V. Ὑπερκέρασις.]

[Ὑπερκεφαλέω ex Athanasio vol. 1, part. 2, p. 1132 ed. Paris. a. 1698 citat Bast., ubi non legitur.]

[Ὑπερκηλέω, Supra modum delinio s. permulceo. Lucian. Amor. c. 1 : Τοῖς Μιλησιακοῖς λόγοις ὑπερκηλούμενος.]

Ὑπερκινδυνεύω τινὸς, Periclitor pro aliquo, Periculum subeo. Chrysost. : Ἤδη γάρ τις καὶ ὑπερεκινδύνευσε τοῦ ἐχθροῦ [In 2 Tim. serm. 7, vol. 4, p. 362. SEAGER].

[Ὑπέρκλησις vitiose pro ὑπέρκλυσις, quod v.]

[Ὑπερκλονέω, Valde concutio s. turbo. Orac. Sibyll. 4, 126 : Κύπρον ὅταν περίκλυστον ὑπερκλονέῃ μέλαν ὕδωρ.]

[Ὑπερκλύζω, Inundo. (Eluo, Gl.) Strabo 9, p. 440 : Λίμνη ... εἰς ἣν ὑπερκλύζων ὁ ποταμὸς ἀφῃρεῖτό τι τῆς ἀροσίμου· 10, p. 456 : Ἡ νῆσος ταπεινὸν ἰσθμὸν ποιεῖ, ὥσθ' ὑπερκλύζεσθαι πολλάκις ἐκ θαλάττης εἰς θάλατταν. Scott. Greg. Naz. t. 1, p. 200, D : Πυρὸς ὑπερκλύζοντος. HASE.]

[Ὑπέρκλυσις, εως, ἡ, Inundatio. Eunap. V. Iambl. p. 15 : Ἐπὶ τῆς κρηπῖδος κατὰ τὴν ὑπέρκλυσιν καθήμενος, ubi edd. vet. ὑπέρκλησιν. Anon. ap. Cuper. Harpocrat. p. 49 : Ἡ τοῦ Νείλου ἀνάχυσις καὶ ὑπ. (male excusum ὑπερέλυσις).]

[Ὑπερκοιτέω. Tzetzes Exeg. Il. ined. : Ὑπερκοιτήσας ὁ Σκάμανδρος, Qui superaverat ripas Scamander. Boiss.]

Ὑπερκολακεύω, Supra modum adulor s. assentior. [Pollux 4, 49; 6, 122. Demosth. p. 391, 19. Dio Cass. 44, 7; 59, 4; 61, 15.]

[Ὑπερκολαστικὸς, ἡ, όν. Hippocr. Epist. p. 1290, 32 : Μήτε τοῖς ὕπνοις τοῖς ὑπ. ἀγυμνάστου ὄντος τοῦ σώματος χρώμενος. Interpres, Somnis maxime noxiis. Voc. dubium. SCHNEID.]

[Ὑπερκομίζω, Transveho. Strabo 2, p. 73 : Τὸν Ἰνδικὸν φόρτον ὑπερκομισθέντα εἰς τὸν Ὦξον εἰς τὴν Ὑρκανίαν κατάγεσθαι.]

[Ὑπέρκομπος. Ὑπερκόμπως. V. Ὑπέρκοπος.]

Ὑπέρκοπος, ὁ, ἡ, Supra modum lassatus, Valde lassus, defessus, fatigatus, Bud. ex Aristot. Περὶ θαυμασ. ἀκουσμ. [cap. 6.] Idem [ib.] de venatu pantheræ, Ἵνα προσαλλομένη καὶ ὑπέρκοπος γενομένη ὑπ' αὐτῶν παραλυθῇ καὶ ὑποχείριος γένηται. [Ὑπ. ὄνος, Pollux 5, 84.] || At in Soph. Aj. [127] : Ὑπέρκοπον Μηδέν ποτ' εἴπῃς αὐτὸς εἰς θεοὺς ἔπος, Μηδ' ὄγκον ἄρῃς μηδέν', schol. vult ὑπέρκοπον metri causa usurpatum esse pro ὑπέρκομπον. [Quod ipsum in aliquot apographis legitur vitiato metro. Idem Æschyli librorum vitium est Sept. 455, ubi ὑπερκόπῳ dori ex uno restitutum est apographo. Ὑπερκόπως vero in fine trimetri positum librarii intactum reliquerunt Choeph. 136. Valde probabilis igitur Blomfieldi sententia est ad Sept. c. Theb. 378, ὑπέρκοπος reliquis quoque Æschyli versibus restituentis, ubi metrum utramque formam fert, Sept. 391 : Ταῖς ὑπερκόμποις σάγαις· 404 : Σῆμ' ὑπέρκομπον τόδε· Pers. 342 : Ὑπέρκομποι τάχει (νῆες)· 827 : Ζεὺς κολαστὴς τῶν ὑπερκόμπων ἄγαν· 831 : Ὑπερκόμπῳ θράσει. Alterius formæ, Ὑπέρκομπος, quam cum κομπαστὴς, κομπαστικὸς et κομπώδης componit Pollux 9, 146, unum certum exemplum est in anapæstis Menandri ap. Strab. 10, p. 452 : Τὸν ὑπέρκομπον θηρῶσα Φάων' ... Significationis discrimen recte exponit Lobeck. ad Soph. Aj. 127 : « Ὑπέρκομπα quæ sunt et ὑψίκομπα, eadem ὑπέρκοπα, immoderata et enormia, dici possunt, sed non contra; in illis præverbium et nomen perinde valent; in hoc prævalet præpositio, obscurata quodammodo compositi parte altera, ut μεσόκοπος. »] Ὑπέρκομπος, Supra modum jactabundus, Jactator supra modum gloriosus : Ὑπέρκομποι τάχει νῆες [ap. Æsch. Pers. 342], Celeritate præstantes naves, et celeritatis suæ veluti jactatrices : quales sunt actuariæ. Plutarch. Themist. [Cyrill. Al. t. 5, p. 556, D : Τὴν οὕτως ὑπερφυᾶ καὶ ὑπ. HASE.] || Adverb.] Ὑπερκόμπως, Supra modum jactanter, Jactabunde, Superbe, ὑπερηφάνως, Hesych. [Ὑπερκόπως ex Æsch. Choeph. 136 supra attulimus.]

[Ὑπερκόπτω vitiose pro ὑπερκύπτω, quod v.]

[Ὑπερκορέννυμι, Exsaturo. Theognis 1158 : Οὔτε γὰρ ἂν πλούτου θυμὸν ὑπερκορέσαις. Ὑπερκεκορέσθαι Pollux 7, 23. G. D. Anon. Vita Marthæ Actt. SS. Mai t. 5, p. 411, 8 : Τὸ ὠτίον μου ὑπερεκορέσθη τῆς σοφίας. HASE.]

[Ὑπερκορής. V. seq.]

Ὑπέρκορος, ὁ, ἡ, Supra modum satur. Athen. 10, [p. 438, F] : Ἐγώ σε τούτου ὑπέρκορον ποιήσω, Ego te exatiabo, Faciam ut ejus te satietas capiat. Dicitur et Ὑπερκορὴς, ut διακορὴς et κατακορὴς et προσκορὴς, i. q. ὑπέρκορος. [Pollux 5, 151.] Dion [Cass. 60, 34] de Claudio Cæs. : Ὑπ. μέθης σφόδρα, Mero plenus. [Id. 51, 24; 59, 17. « Joann. Chumnus Ep. 8, p. 220. » Boiss. Hippiatr. p. 30, 11 : Ἵππον ἁλῶν ὑπ. ἐποίει. HASE.]

[Ὑπερκορύφόω, Fastigo s. in verticem attollo super. Eustath. Opusc. p. 184, 1 : Ἀεὶ γὰρ ὑπερκορυφοῦνται ἡμῶν.]

[Ὑπερκορύφωσις, εως, ἡ. Ὑπερκορυφώσιες sunt Vertices et apices, aut elata quædam fastigia, velut tumuli. Sic lobi pulmonis dicuntur ap. Hippocr. p. 915, A. Et p. 916, A, de hepate : Ὑπ. ἔχον δύο, ἃς καλέουσι πύλας. FOES.]

Ὑπερκόρως, Satis superque, Pollux [5, 151].

Ὑπερκόσμιος, q. d. Supramundanus, Bud. [Hesych. : Ὑπερκόσμια· ὡς ἄγγελοι· καὶ τὰ μέλλοντα (μένοντα Salmas.) ὑπὲρ τὸν κόσμον. Περὶ τῶν ὑπ. καὶ ἐγκοσμίων θεῶν agit Sallust. De diis c. 6, p. 253.] Ὑπερκοσμίους ἐκφαντορίας ap. Dionys Areop. vertit, Rerum cœlestium explanationes. [Joann. Chrys. Hom. 140, vol. 5, p. 882, 40. SEAGER. Eustath. Opusc. p. 226, 20 : Ὁλότης ἥ τε κατὰ κόσμον καὶ ἡ ὑπ. Ib. p. 246, 50; 251, 50; 255, 70. Hermipp. Dial. p. 29 ed. Bloch. : Τάς τε ὑπ. καὶ ἐγκοσμίους δυνάμεις. Hermias In Plat. Phædr. p. 179. « Hierocles De provid. p. 264. Nicetas Chon. 20, p. 284. » ANON. Anon. Vita Zenon. Actt. SS. Jun. t. 4, p. 477, 16, ἀνάπαυσιν, et 480, 12, ἄνεσιν ὑπ., Requiem qualis in hoc mundo sperari non potest. Synes. p. 8,

C : Κατὰ μίμησιν ὑπ. et p. 97, B : Ἄλλο γένος θεῶν ὑπ. Hase. || Adv. Ὑπερκοσμίως, Greg. Naz. Or. 38, p. 614, C. Boiss. Niceph. Blemmyd. Polit. Exc. Maii p. 631. Cramer. Ephræm De cruce p. 474, A. Hase.]

[Ὑπέρκοσμος, ὁ, ἡ, i. q. præced. Damascius De princip. p. 308, 333, 369. Osann.]

[Ὑπέρκοτος, ὁ, ἡ, Supra modum stomachans s. irascens, cum adv. Ὑπερκότως, legitur duobus in locis Æschyli, Ag. 822 : Ἁρπαγὰς ὑπερκότους ἐπραξάμεσθα· et 466 : Τὸ δ' ὑπερκότως κλύειν εὖ βαρύ· unoque Euripidis Herc. F. 1087 : Ὦ Ζεῦ, τί παῖδ' ἦχθηρας ὧδ' ὑπερκότως τὸν σόν; Sed in Æschyli versibus sensus ὑπερκόπους potius et ὑπερκόπως postulat, quod critici restituerunt, idemque fortasse apud Euripidem quoque præferendum cum Wakefieldo, etsi ὑπέρκοτος et ὑπερκότως per se spectata non minus bona sunt quam ἐπίκοτος et ἐπικότως.]

[Ὑπερκράζω, Clamando supero. Philostr. p. 806 : Φιλοτιμούμενοι ὅστις ὑπερκεκράξεται τὸν πέλας.]

[Ὑπερκρᾰτέω, Superior sum, Supero. lxx Reg. 3, 16, 22 : Ὑπερεκράτησε τὸν λαόν. Joseph. A. J. 6, 10, 2 : Τοῦ πάθους ὑπερκρατοῦντος· ubi tamen libri meliores ὑπερκρατοῦς ὄντος. Ib. 11, 3, 3 : Εὑρίσκω τὸν οἶνον ὑπερκρατοῦντα πάντων. G. D. Andr. Cret. p. 183, 186. Kall. Basil. t. 2, p. 1159, B : Τῇ προδοσίᾳ τῶν ὄπιθεν ὑπερκρατούντων. Hase.]

[Ὑπερκρᾰτής, ὁ, ἡ, Exsuperans. Hesych. : Ὑπερμενεῖ· τῷ ... τῇ ἰσχύϊ ὑπερκρατεῖ.]

Ὑπερκρεμάω, et Ὑπερκρεμαννύω, Suspendo super. [Christus pat. 166 Dübn. : Χὼς ἀριστεῖον σφέων ὑπερκρεμασθείς. Hase.] Pro Super appendo citatur ex Epigr. [Theognis 1022, et Mimnerm. ap. Stob. Flor. 116, 34 : Γῆρας ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτίχ' ὑπερκρέμαται. Pind. Ol. 1, 91 : Ἅταν (i. e. lapidem magnum) ὑπερκρέμασεν αὐτῷ (Tantalo).]

[Ὑπερκρίνομαι, Superior judicor. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 69, 3 : Ὑπερκριθῆναι· κατὰ κάλλος, κατὰ ῥητορικὴν, κατὰ φιλοσοφίαν. Ὑπερκριθῇς ap. Aq. Psalm. 50, 5.]

[Ὑπερκρύπτω mendose videtur scribi ap. Gregor. Nyss. t. 1, p. 350, C, τοῖς ἔνδον ὑπερκρυπτομένοις, pro ὑποκρ. Hase. V. Ὑπερκύπτω.]

[Ὑπερκτάομαι, Nimium acquiro. Soph. El. 210 : Πολὺ γάρ τι κακῶν ὑπερεκτήσω. Eustath. Opusc. p. 230, 3 : Ἀνάγκη ἐστὶ καὶ ὑπερεκτῆσθαι σέ ποτε, ὡς καὶ περισσεύειν. Ib. 50 : Τὸ κτᾶσθαι καὶ τὸ ἐπικτᾶσθαι καὶ τὸ διὰ συχνῆς προσθήκης ὑπερκτᾶσθαι. Et sic p. 231, 20 : Κτητέον ... ἐπικτητέον ... ὑπερκτητέον.]

[Ὑπέρκτησις, εως, ἡ, Nimia acquisitio s. possessio. Eustath. Opusc. p. 222, 50 : Εἰ μὴ ἐξκπορρέειν μέλλοι τὸ τῆς ὑπ. ὕδωρ· 231, 20.]

[Ὑπερκτῠπέω, Superstrepo. Gregor. Naz. vol. 2, p. 3, D : Βοὰς ... ὑπερκτυπούσας κυμάτων πολὺν ῥόθον.]

[Ὑπερκυάνεος, ὁ, ἡ, Valde cæruleus. Hesych. : Ὑπ., λίαν κυάνεον.]

[Ὑπερκῠβιστάω, Præcipitem me do, Nimium facio. Polyb. 28, 6, 6 : Τοὺς ὑπερκυβιστῶντας ... ἔφασαν δεῖν κωλύειν. Sunt iidem quos 28, 3, 4, τοὺς προπίπτοντας dixerat, qui ultra modum præcipites se dant ad faciendum cum Romanis. Schweigh.]

[Ὑπερκῡδαίνω, ανῶ, Summis laudibus effero. Mich. Chon. Encom. Is. Angeli § 8. Boiss. Passiv. id. ibid. § 34, p. 52, 7 : Ὑπερκυδαινόμενος παρὰ τῷ βασιλεῖ. Hase.]

Ὑπερκύδας, αντος, ὁ, Gloria supereminens, Summa gloria insignis, ὑπεράρας τῇ δόξῃ. [Hom. Il. Δ, 66 et 71 : Ὑπερκύδαντας Ἀχαιούς. Unde Hesych. : Ὑπερκύδαντας, ὑπερέχοντας τῇ δόξῃ, ὑπερενδόξους γενομένους. Et Ὑπερκυδέοντας (?), λίαν ἐνδόξους. Dixerunt de hoc v. schol. Hom. Il. Δ, 66, Chœrob. In Theodos. p. 35, 2, Eustath. p. 445, 27, Etym. M. p. 779, 20, qui cum nominibus Μείδας Μείδαντος, Φείδας Φείδαντος similibusque componunt : τούτων οὖν οὕτως ἐχόντων δοκεῖ καὶ τὸ ὑπερκύδαντας, ὃ δηλοῖ τοὺς ἄγαν ἐνδόξους, ἀπὸ βαρυτόνου τοῦ κυδάεις κυδάεντος κυδάεντες κύδαντες κατὰ συγκοπὴν καὶ ἐν συνθέσει ὑπερκύδαντες. Ἡρωδιανὸς δὲ ἐν Ἐπιμερισμοῖς μετοχὴν λέγει τοῦτο ἀπὸ τοῦ κυδάναντες, ἐν δὲ τῷ Ὀνοματικῷ ὄνομα λέγει εἶναι αὐτό· ᾧ καὶ πιστευτέον μᾶλλον ἤπερ τοῖς Ἐπιμερισμοῖς· τοῦτο μὲν γὰρ Ἡρωδιανοῦ εἶναι ὡμολόγηται, ἐκείνων δέ εἰσιν οἱ ψευδεπίγραφοι λέγονται.] Hesiod. [Theog. 510] : Τίκτε δ' ὑπερκύδαντα Μενοίτιον, ubi volunt esse syncopen pro ὑπερκυδάναντα.

[Ὑπερκύκνειος, vel Ὑπέρκυκνος, ὁ, ἡ, Cycnos (i. e. cycnorum cantum) superans. Theophyl. Quæst. phys. p. 9, 3 : Ἐπὶ τὰς ὑπερκυκνείους (alii libri ὑπερκυκνείας) μελῳδίας γενόμενος. Sed ap. eund. Epist. 44, p. 58 : Τὰς ὑπερκύκνους (libri deteriores ὑπερύμνους) μελῳδίας ᾄσόμενος. Priorem formam ex Max. Planud. Ovid. Metam. 11, 53 (?); 12, 618 (?) memorat Boiss.]

[Ὑπέρκυκνος. V. præced.]

Ὑπερκύπτω, ψω, Caput profero ad prospiciendum, aut simpliciter Caput profero. Lucian. [De luctu c. 16] : Τοῦ στομίου ὑπερκύψαι [ὑπερκῦψαι]. Cam. exp. Prospicio super id, quod directum aspectum prohibet. [Id. V. H. 2, 43.] Affert autem ex Plat. Euthyd. [p. 271, A] : Ὑπερκύψας μέντοι κατεῖδον· ubi, inquit, significat se super alios prospectantem conspexisse. Bud. esse ait In pedes erigi et eminere super alios; ubi et exempla vide, p. 72. In VV. LL. Ὑπερκύπτον τοῦ ὕδατος φύλλον, Folium extra aquam eminens. [Philo p. 292, C; 992, D; 402, B; 439, B; 443, C; Maxim. Tyr. 27, 8; Dionys. ap. Euseb. Pr. ev. 14, p. 782, D; Dio Chrys. vol. 1, p. 531. Wyttenb. Antiphil. Anth. Pal. 6, 250 : Αἰτὸς ἐγὼ τὰ τύχης· ... φημὶ δὲ πολλῶν ὄλβον ὑπερκύπτειν. Alciphroni in Epist. inedita pro ὑπερέκρυπτεν restituit Dorvill. ad Charit. p. 556. Schol. Hom. Il. E, 5 de Arcturo : Ὑπερκύψας τὸν ὁρίζοντα. Cum accus. constructum memoratur in gl. Suidæ, quæ tamen ab libris melioribus abest, ex Plutarcho, cujus locus est V. Lyc. c. 15 : Ὑπερκύψας τὸ Ταΰγετον· et cum genit. ex Heliodor. Æth. 1, 1 : Ὑπερκύψαντες τοῦ ὄρους. Adde Nicostr. ap. Athen. 3, p. 111, D : Ναστὸς ... ὑπερέκυπτε τοῦ κανοῦ. HSt. s. v. Κόπτω :] Ὑπερκόπτω, Supero, Superscando, Supervehor, Supergredior : ut προκόπτω, Provehor, Progredior. Themist. in Sophista : Οὐδ' ἀνελθεῖν εἰς ἐκείνην τὴν σκοπιὰν, ἣ ὑψηλοτάτη τέ ἐστι καὶ ὑπερκόπτει τὸν οὐρανὸν, Supergreditur : ut Tacit., Villarum magnificentia quasi principem supergrederetur; Quintil., Omnem laudem supergressa : ibi enim Supergredior pro Supero accipitur. [Apud Themist p. 293, B, recte legitur ὑπερκύπτει.]

[Ὑπερλαλέω, Nimis loquax sum. Philostr. Epist. p. 916 : Ὑπεραττικίζων καὶ ὑπερλαλῶν. || Loquor pro. Eustath. p. 2 med. : Ὁμήρου ὑπερλαλεῖν· 836 extr. : Ὑπερλαλείτω ἑαυτῆς ἡ ποίησις.]

[Ὑπερλαμπὴς, ὁ, ἡ, Superlucens. Greg. Nyss. t. 2, p. 188, D : ὑπ. λόγους. Hase.]

Ὑπέρλαμπρος, ὁ, ἡ, Prælustris, Supramodum splendidus et illustris, clarus et fulgidus. [Ὑπ. ἀστραπὴ Polux 1, 117.] Aristoph. Nub. [571] de sole : Ὑπερλάμπροις ἀκτῖσιν κατέχει γῆς πέδον. [Macar. Philadelph. De cruce p. 151, D et 182, C Grets. Nil. Epist. p. 243, 8. Amphiloch. p. 2, A, καρποῖς ὑπερλ. Greg. Naz. t. 1, p. 694, D, φῶς, et Athanas. t. 2, p. 319, D, φῶς πολὺ καὶ ὑπ. Hase.] Et ὑπέρλαμπρον ὀλολύζειν, Supramodum clara voce ululare. Dem. [p. 313, 22] : Αὐτὸν φθέγγεσθαι οὕτω μέγα, ὀλολύζειν δ' οὐχ ὑπέρλαμπρον. [Liban. vol. 4, p. 73, 5.]

Ὑπερλαμπρύνομαι, Supramodum in alacritatem me compono, et magnifice gestio. Xenoph. de canibus, quæ vulgo vaniloquentia fallere dicuntur, Cyneg. [3, 7] : Αἱ δὲ ἀσπαζόμεναι τὰ ψευδῆ, καὶ ὑπερλαμπρυνόμεναι ἐφ' ὅτῳ ἂν τύχωσι, συνειδυῖαι ἑαυταῖς ὅτι ἐξαπατῶσι, Falsa vestigia consectantes, supramodum caudæ motu et assultibus alacres, Magnificam spem prædæ in eo loco jacentis supra modum pollicentes, Bud. [Splendore supero. Joseph. B. J. 2, 8, 6 : Ἐσθῆτι ἤ τινι πλέονι κόσμῳ τοὺς ὑποτεταγμένους ὑπερλαμπρύνεσθαι. G. D. Porphyr. De abst. p. 339, 8 Rhoer. et ap. Euseb. Præp. ev. p. 406, C, ubi eadem ad verbum iterantur. Hase.]

Ὑπερλάμπω, Præluceo, Præradio, Bud., i. e. Fulgore supero, Splendore antecello, Luce præsto, Super alios clarus et conspicuus sum. Exemplum habes in Ἀντιλάμπω. Et in pass. ὑπερλάμπεσθαι, pro ὑπερακτινοβολεῖσθαι et ἀμαυροῦσθαι, ex Annott. Bud. in Epistt. [Niceph. Bryenn. Hist. p. 37, C : Λίθος ὃς λαμπρότητι τοὺς διαυγεῖς ἅπαντας ὑπερέλαμπεν. Andr. Cret. p. 43, C : Ἀγλαΐαν τοσοῦτον ὑπερλάμπουσαν τοῦ φαινομένου. Ὑπερ-

λάμπουσα πόλις Pollux 9, 20. Ὑπερλάμπων et ὑπερλάμπουσα inter nomina formositatem significantia ap. eund. 3, 71. « Chrysippus presb. Hierosol. ap. Fabr. Bibl. Gr. vol. 10, p. 334, 3. » Cramer. Marc. Eugen. Ecphr. p. 135, 3 Kayser. Greg. Nyss. t. 1, p. 499, A; 618, B; t. 2, p. 947, D; 1018, B; 887, D, τῷ ὑπερλάμποντι φωτί. Pass. Hermes Trism. Pœm. p. 22, 49 ed. Col. : Τὸ ὑπέρλαμπρον, τὸ ὑπερλαμπόμενον ὑπὸ τοῦ θεοῦ. Hase.]

[Ὑπέρλαος, ὁ, Hyperlaus, Melanis filius. Apolloid. 1, 8, 4. Nomen suspectum. Πτερέλαος vel Περίλαος Heynius.]

[Ὑπερλείπω vitiose pro ὑπολείπω libri quidam Sam. 1, 14, 36.]

Ὑπέρλεπτος, ὁ, ἡ, Supra modum tenuis, Prætenuis. [Philostr. p. 853 : Τοὺς Σῆρας, ὧν τὰ ὑπ. καὶ μόλις ὁρατά.]

[Ὑπερλευκαίνω, Supra modum dealbo sive candidum reddo. Eustath. ad Dion. Per. 248 : Διὰ τὸ κάλλιστος εἶναι καὶ ὑπερλελευκάνθαι τὴν χροιάν. G. Dind. ‖ Summo sum candore. Greg. Nyss. t. 1, p. 531, B, de pomo : Τῷ μὲν γὰρ ὑπερλευκαίνοντι μιμεῖται τὴν τῆς σαρκὸς ἰδιότητα. Hase.]

[Ὑπέρλευκος, ὁ, ἡ, Supra modum albus. Hippocr. p. 638, 36; Lucian. Amor. c. 41. Eustath. Opusc. p. 230, 90.]

[Ὑπερλίαν, Supra s. plus quam valde, Ultra valde. Bis legitur in N. T., Ep. ad Cor. 2, 11, 5 : Μηδὲν ὑστερηκέναι τῶν ὑπ. ἀποστόλων, i. e. Summorum et auctoritate præ ceteris insiguium apostolorum; et ib. 2, 12, 11. Schleusn. Suidas s. v. Ὑπερπετεῖς. Eust. p. 1184, 19 : Οὐκέτι ἐπαινετὸν διὰ τὸ ὑπ. 1396, 42 : Ὑπ. σοφόν. (Idem Commentario in Joann. Damasc. § 10. Boiss.) Attigit HSt. s. vv. Λίαν et Ὑπέρ.]

[Ὑπερλοφίας ap. Polem. Physiogn. 1, 15, p. 261 : Παχὺς αὐχὴν ὑπ., vitiose pro τραχὺς αὐχ. ὥσπερ λοφία, quod restituendum ex Adamantio 2, 16, p. 392.]

[Ὑπέρλοφος, ὁ, ἡ, Prælatum cacumen habens. Nonn. Dion. 28, 219 : Ἐλάτη περίμετρος ὑπέρλοφος. Theod. Prodr. Rhod. p. 73 (2, 269) : Τειχῶν κατασπᾶν ἐξοχὰς ὑπερλόφους.]

[Ὑπερλύδιος, ὁ, ἡ, Super-Lydius, nomen modi musici ap. Anon. Introd. mus. p. 36, 93 ed. Bellerm. aliosque musicos. V. Bellerm. p. 42, Bœckh. De metr. Pind. p. 225 seqq. ῡ]

Ὑπερλῡπέομαι, Supra modum contristor, Sum mœstus supra modum. [Herodot. 8, 90. Eust. p. 111, 24.]

Ὑπερμαζάω, Supramodum luxurior in mazis parandis. Athenæus 15, [p. 663, B] ὑπερμαζᾶν esse dicit τὸ καθ' ὑπερβολὴν τρυφᾶν. [Eustath. p. 1751, 62.] Pollux autem [7, 23] ὑπερεμπεπλῆσθαι καὶ ὑπερκεκορέσθαι, a veteribus dictum scribit τὸ ὑπερμαζᾶν, a μάζα formato verbo : pro quo a recentioribus usurpari κριθιᾶν, sumpta metaph. ab jumentis, ut Æschylus dicit κριθιῶντα πῶλον. Est igitur ὑπερμαζᾶν, Lascivire præ nimia saturitate et luxu, Petulantem esse ex nimio mazarum delicatarum esu. Sed generalius capitur. [Hesych. : Ὑπερμαζᾷ, ὑπερτρυφᾷ (πλουτεῖ, στρηνιᾷ add. Photius, apud quem male ὑπερμαζεῖ, Suidas et Etym. M. p. 573, 23). Suidas duo addit exempla scriptoris non nominati (Dionysii Halic. vel Dionis Cassii, ut conjicit A. Majus Except. Vatic. p. 529) : Ὑπερμαζώντων αὐτόχρημα τῶν Ῥωμαίων καὶ διὰ τὴν τρυφὴν ῥιπτούντων τοὺς ἄρτους. Et : Ὁ δὲ ὑπερμαζῶν καὶ χρυσίῳ βάλλων καὶ τὰς κορώνας. Dio Cass. 57, 22 : Ἐπὶ τῷ ἀξιώματι ὑπερμαζήσας. Lucian. Navig. c. 15 : Ὑπερμαζᾷς καὶ εἰς τὸν κόλπον πτύεις· ubi Thom. M. p. 869 exp. per ὑπερτρυφῶ, οἱονεὶ τὸ τραπέζῃ χρῶμαι οὐκ εὐτελεστάτῃ, οἷον ἀπὸ μάζης, ἀλλὰ πλεῖστα σιτία ἐχούσῃ.] Quidam ap. Alciphr. [1, 18] : Ὑπερμαζᾷς ἢ μέμηνας· ἀκούω γάρ σε λοιδόρου γυναικὸς ἐρᾶν. [Id. 3, 67 : Ὑπερμαζᾶν καὶ τῶν ἀνεφίκτων ἐρᾶν.] Et ap. Theophyl. Ep. 77 : Ὁ σὸς ἔγγονος ὑπερμαζᾷ, Μυρωνίδη· ἐρυθρῷ ῥάκει τὰ βουκόλια διετάραξε· sub fin. Epistolæ dicit, Οἱ γὰρ νέοι καὶ σφριγῶντες ἀκόλαστοι, καὶ τρυφῶντες εἰσὶν ἀκρατέστεροι. [Greg. Naz. in Tollii Itin. p. 20 : Ἔπειθ' ὑπερμαζῶσι. Boiss. Anast. Sin. Qæst. p. 84, 17. Theodoret. Græc. aff. cur. p. 486, 3 Gaisf. : Οἱ δὲ ὑπερμαζῶσι καὶ τρυφῶσιν· et p. 257, 4 : Ὑμεῖς δὲ τρυφῶντες καὶ ὑπερμαζῶντες. Hase.] ‖ Ὑπερμαζᾶν est etiam Turgidiores habere mammas, Nimis mammosam esse. Synes. Ep. 4 [p. 168] : Αὗται γὰρ ὑπερμαζῶσι καὶ ἀσυμμέτρως ἔχουσι τῶν στέρνων, Grandiores habent mammas; sed hoc est a Μαζός.

Ὑπερμαίνομαι, Furo supraquam dici possit, Vehementer furo, insanio; Insano amore depereo, accendor. Aristoph. Ran. [774] : Οἱ δ' ἀκροώμενοι Τῶν ἀντιλογιῶν, καὶ λυγισμῶν καὶ στροφῶν, Ὑπερεμάνησαν, κἀνόμισαν σοφώτατον, schol. λίαν ἐχάρησαν. [Suidæ exempla duo v. s. v. Ὑπόμαργος. Perf. medio, Eustath. Opusc. p. 154, 90 : Ἡ θάλασσα ὑπερμέμηνεν.]

[Ὑπερμάκης. V. Ὑπερμήκης.]

[Ὑπερμάλιστα, Plus quam maxime. Eustath. Opusc. p. 146, 10 : Ποθεῖται ὑπ. τὸ εὐαγγελικὸν μέλι. Quod comparandum esset cum ὑπερμᾶλλον in loco Æliani, de quo dixi s. v. Ὑπὲρ, nisi id ex ὑπερβάλλον corruptum videretur. G. Dind.]

[Ὑπερμαντεύομαι. Eurip. Ion. 431 : Ἧς ὑπερμαντεύεται. Recte Musgrav. ὕπερ μαντεύεται.]

Ὑπερμαχέω, Propugno, sicut et προμαχῶ, Pugno pro (aliquo). [Hesych. : Ὑπερμαχῆσαι, βοηθῆσαι, σκεπάσαι. Ammon. p. 31 : Ὑπερμαχεῖ ὁ ἀδυνάτῳ χρησιμεύων.] Plutarch. Solone [c. 30] : Ὑπερμαχεῖν τοῦ Πεισιστράτου. Idem [V. Cat. min. c. 61] : Ὑπερμαχῶν τῆς κοινῆς ἐλευθερίας, quo dixit modo Gregor., ὑπερμαχεῖν τῆς εὐσεβείας. Apud Lucian. autem cum accus. etiam [Pisc. c. 23] : Ὃ κοινὸν ἅπαντες ἔχομεν, τοῦτο ὑπερμάχει· sed hic Bud. τούτου pro τοῦτο reponendum esse putat. [Recte. Id. Jov. trag. c. 17 : Τὰ ἡμέτερα ἐφρόνει καὶ ὑπερεμάχει (sc. ἡμῶν). Cum genit. Eurip. Phœn. 1258 : Πόλεως ὑπερμαχεῖς.] Itidem tamen ap. Soph. accusativo junctum reperitur, et quidem cum aliis duobus casibus, sc. gen. et dativo, utroque personæ : Aj. p. 73 meæ ed., circa fin. [1346] : Σὺ ταῦτ', Ὀδυσσεῦ, τοῦδ' ὑπερμαχεῖς ἐμοί; Tune hæc pugnas pro illo adversus me? nam Pugnare rem aliquam ipse etiam Cic. dixit. Sed haud scio tamen an in illo etiam l. Luciani accus. rei ferri possit, ubi solus ponitur. [Fallitur. Cum accusativo non potest construi nisi eo sensu quo Sophocles ταῦτα ὑπερμαχεῖν dixit, i. e. τήνδε τὴν μάχην ὑπ. Cum dativo construitur personæ quacum pugnatur, non pro qua pugnatur. Suspecta igitur esse possunt quæ ex Basilio M. vol. 1, p. 608, C : Ὑπερμαχοῦν αὐτῷ, et Greg. Nyss. vol. 1, p. 558, B : Τοὺς ὑπερμαχοῦντας ἡμῖν, attulit Hasius ad Leon. Diac. p. 430, quum præsertim Greg. Nyss. aliis in locis pluribus ab Hasio indicatis hoc verbum cum genitivo construxerit. Recte tamen habet dativus, si pro dativo commodi, quem grammatici dicunt, accipiatur, qui verbis quibusve adjungi potest. Et sic etiam Symm. Deuteron. 33, 7 : Αἱ χεῖρες αὐτοῦ ὑπερεμάχησαν αὐτῷ. Cum genit. vero idem Jes. 51, 23 : Ὑπερμαχήσει τοῦ λαοῦ αὐτοῦ. G. Dind.]

[Ὑπερμάχησις, εως, ἡ, Propugnatio. Symm. Exod. 12, 11. Fortasse tamen scripturæ vitium est pro ὑπέρβασις, quod accuratius respondet Hebraico. Ἀμφίβασιν ap. Hom. Il. E, 623, schol. minor. (et Etym. M. p. 89, 4) exp. ὑπερμάχησιν. Schleusn.]

Ὑπερμαχητὰ, Victricia. Ita in VV. LL. et quidem in primis etiam. [Vocabulum vitiosum. Est fortasse vocativus nominis ὑπερμαχητὴς alicubi lecti.]

[Ὑπερμαχητικὸς, ἡ, ὸν, Propugnatorius. Plutarch. V. Numæ c. 16 : Τὸ ὑπερμαχητικὸν τοῦ οἰκείου. Sic H. Steph. Libri ὑπερμαχικόν. Phurnut. De N. D. c. 20, p. 188 : Ἄρεια (ἐκλήθη ἡ Ἀθηνᾶ) διὰ τὸ εἶναι ... ὑπερμαχητικὴ τοῦ δικαίου.]

Ὑπερμαχίζω, i. q. ὑπερμαχέω. Lex. cod. Paris. 345, fol. 134 : Προστατεύουσα ... ἡ προασπίζουσα, ὑπερμαχίζουσα. Osann.]

Ὑπερμάχομαι, i. q. ὑπερμαχῶ : unde fut. Ὑπερμαχοῦμαι, ex Soph. [OEd. T. 265 : Ἀνθ' ὧν ἐγὼ τάδ' ὥσπερεὶ τοὐμοῦ πατρὸς ὑπερμαχοῦμαι], Defendam. [Ubi eadem est verbi constructio qua ταῦτα τοῦδ' ὑπερμαχεῖς dictum est in Aj. 1346. Plutarch. V. Caton. min. c. 53 : Τῆς ἐλευθερίας ὑπερμάχεται. Dio Cass. 65, 15 : Ὧν ὑπερεμαχέσαντο. G. D. Cyrill. Al. t. 5, p. 566, E : Τοῦ ψεύδους ὑπερμαχόμενοι. Hase. ‖ Vitiosum est ὑπερμάχοντι ap. Symm. sec. Hieron. Hoseæ 10, 6, pro ὑπερμαχοῦντι.]

Ὑπέρμαχος, ὁ, ἡ, Qui pro (quopiam) pugnat, Pro-

pugnator, qui et πρόμαχος. Sapient. [16, 17] : Ὑπ. ὁ κόσμος ἐστὶ τῶν δικαίων, pro Propugnator, Defensor. Fem. gen. in Epigr., ὑπέρμαχος ἀσπίς. [Est Antiphili Anth. Pal. 7, 147 : Μοῦνος ἐναρομένοισιν ὑπέρμαχος ἀσπίδα τείνας. Nam sic recte codex Pal., non, ut vulgo, ὑπέρμαχον. « Ὑπ. frequens apud Philonem, qui modo conjungit cum δορυφόρος (p. 257, B), modo cum προαγωνιστής (p. 28, A; 299, B; 615, E; 765, E), semel cum προδιαγωνιστής (p. 608, E). Neque aliter Joann. Chrys. Or. in Genes. vol. 1, p. 295, 4; 318, 17; Gregor. Thaum. p. 70, B; Petrus Sic. Hist. Manich. p. 70, A. » Hase ad Leon. Diac. p. 429, ad verba Leonis p. 38, 12, ubi : Τὸν ὑπέρμαχον καὶ ἀλαζόνα Φωκᾶν, ubi Nimis pugnacem significat. Βοηθὸς καὶ ὑπ. τῶν ἀδικηθέντων Philo vol. 2, p. 799, 2. « Pachymer. Decl. 10, p. 207, 1. » Boiss.]

[Ὑπερμεγάθης. V. Ὑπερμεγέθης.]

[Ὑπερμεγαλύνω, Supra modum extollo. Pallad. De Brachm. p. 19. Angl. Jo. Monach. De pœnit. p. 103, E : Ἵνα ὑπερμεγαλυνθῇ. Hase.]

[Ὑπέρμεγας, άλη, α, Nimis magnus. Aristoph. Eq. 158 : Ὦ νῦν μὲν οὐδείς, αὔριον δ' ὑπ. Dio Cass. 76, 2 : Μέγας ὁ Πλαυτιανὸς καὶ ὑπ. ἐγεγόνει. Schol. Dionys. Thr. in Bekk. Anecd. p. 793, 9 : Μεγαλεῖον τὸ μέγα λίαν ἤτοι τὸ ὑπέρμεγα. Const. Manass. Chron. 459 : Ὑπέρμεγαν εἰς ὕψος. Eustath. Opusc. p. 220, 80. G. D. Numen. ap. Euseb. Præp. ev. p. 738, C : Πρὸς οὕτως ἄνδρα ὑπ. φανέντα. Hæc Bœthii 2, 1, « Suique magnum monstrat ostentum, » sic vertit Max. Planud. p. 15, 8 Weber. : Ὑπέρμεγα σφέτερόν τε φαίνει τέρας. Hase.]

[Ὑπερμεγεθέω vitiose pro ἑτερομεγεθέω, quod v.]

Ὑπερμεγέθης, ὁ, ἡ, Supramodum magnus, Magnus supraquam dici possit. Sed redditur et una voce, sc. Immensus. Xenoph. [Mem. 1, 4, 8] : Τὰ δ' ὑπερμεγέθη καὶ πλῆθος ἄπειρα. Et ὑπερμέγεθες ἔργον, Cyrop. [1, 6, 8.] Ex Æschine [p. 54, 31], Ὑπερμέγεθες ἀδίκημα, Immensum flagitium. Sed et Immane facinus hoc sensu aliquando dicunt Latini. [Ὑπ. εὐεργεσίας Demosth. p. 330, 12. Ὑπερμέγεθες μηδὲν τὴν πόλιν βλάπτειν p. 684, 4. Ὑπ. ψεῦδος p. 1059, 2. Δρῦν ὑπ. Plutarch. V. Rom. c. 16. « Ὑπ. de monstris Apollod. p. 10, 3, 30; p. 16, 34; p. 18, 25. Scopulus ὑπερμεγέθης, Apollod. 1, p. 48, 18; p. 82, 30; 88, 29; 89, 15. Σπήλαιον ὑπ. Antonin. Lib. c. 8. Ὄφιν ὑπ. Eratosth. c. 3. » Valck. Ὑπ. βροντὴ, λέων, πόλις ap. Polluc. 1, 118; 5, 83; 9, 19. « Diog. L. 6, 102, πώγων· 8, 68. φωνή. Superl. Joseph. A. Jud. 12, 2, 7 : Ὑπερμεγέστατον τοῖς μέτροις ἀπεργάσασθαι τὸ κατασκεύασμα. » Hase. || Forma Ionica Ὑπερμεγάθης, unde] Ὑπερμεγάθεες pro Supra modum magni, Ingentes [ap. Herodot. 4, 191 : Ὄφιες οἱ ὑπ. 2, 175 : Λίθους ὑπ. 7, 126 : Κέρεα ὑπ. || Adverb. Ὑπερμεγέθως, Anon. in Voll. Hercul. Oxon. vol. 1, p. 60 : Ὑπ. κολάζονται. G. D. Philo vol. 1, p. 103, 40 : Ὑπ. καὶ ὑπεραύλως καὶ ὑψηλῶς νοεῖν. Hase.]

Ὑπερμεθύσκομαι, Supra modum inebrior, aut etiam Supra quam dici possit; Vehementer inebrior. Affertur infin. ὑπερμεθυσθῆναι [ex Herodoto 2, 121, 4] pro Admodum temulentum esse, in VV. LL. Est autem hic aoristus infinitivi tanquam ab ὑπερμεθύομαι : cujus tamen nullum exemplum extat, quod sciam, sicut nec simplicis μεθύομαι, ut antea dictum est.

[Ὑπερμέλομαι, Admodum curo, cupio. Inscr. Callipol. *Annali dell' Inst. di corr. arch.* 1842, p. 137, ex restitutione Franzii : Εἰ δ' [ἂ]ν ὑπερμ[έλ]εσθε ἄχους λεύσειν ὑπε[ξ]άλυ[ξ]ιν. Hase.]

[Ὑπερμενέτης, ὁ, i. q. ὑπερμενής. Hom. Hymn. 8, 1 : Ἄρες ὑπερμενέτα.]

Ὑπερμενέω, Viribus præpolleo, Viribus alios antecello et supero. In malam partem ὑπερμενέοντες dicuntur proci ab Homero ut ὑπερφίαλοι, Od. Τ, [62] : Καὶ ὄεπα, ἔνθεν ἄρ ἄνδρες ὑπερμενέοντες ἔπινον, Eustath. exp. ἀγήνορες. [Quod unicum est hujus participii (neque enim alia tempora videntur exstitisse) exemplum. Nihili est Ὑπερμένεον, quod Hesych. exp. ὑπερηφανοῦντα, ὑπερέχοντα τῇ δυνάμει. Quod aut ex ὑπερμενέα aut, si quid literarum ordini tribuendum, ex ὑπερμενέοντα corruptum.]

Ὑπερμενὴς, ὁ, ἡ, Viribus prævalens, præpotens, Viribus ceteros præcellens. [Hesych. : Ὑπερμενεί, τῷ ὑπεράγοντι κατὰ τὸ μένος, τουτέστι τῇ ἰσχύϊ ὑπερκρατεῖ. Ὑπερμενὴς, μεγάλην ἰσχὺν ἔχων.] Exp. non solum ὑπερέχων τῇ δυνάμει, ὑπερισχύων, sed etiam ὑπὲρ τὸ δέον βίαιος, in malam partem pro Nimium violentus. Hom. Il. Β, [116] : Οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενεῖ φίλον εἶναι· et [350] : Φημὶ γὰρ κατανεῦσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα, Potentissimum Saturnium. Latini Maximum Jovem a potentia dicunt. [Et ib. 403; Θ, 470, Η, 315, al. Ὑπερμενέων βασιλήων Il. Θ, 236, Od. Ν, 205, Υ, 222. Ὑπ. ἐπικούρων Il. Ρ, 362. « Orpheus ap. Euseb. Præp. ev. p. 101, A; 107, D. Orac. Sibyll. 2, 174 Alex. : Ἄρξουσιν ὑπερμενέων ἀνθρώπων. Heliod. ap. Galen. vol. 14, p. 145, 13 : Ὑπερμενέα Κρονίωνα. » Hase. || Adverb. Ὑπερμενέως, Apollin. Metaphr. Psalm. 34, 2; 36, 70; 58, 18; 62, 17; 234, 22; 135, 33. G. Dind.]

[Ὑπερμένης, ους, ὁ, Hypermenes, Lacedæmonius. Xenoph. Hell. 6, 2, 25. || Scriptor libri περὶ Χίου memoratus a Ptolemæo Hephæst. ap. Phot. Bibl. p. 152, 20.]

[Ὑπερμενίδης, ὁ, Hypermenides, dux Corinthiorum. Pausan. 4, 19, 2.]

[Ὑπερμέση, ἡ, Hypermese, chorda tertia heptachordi Pythagorici. Hagiopol. apud A. J. H. Vincent. *Notices et extr. des manuscrits* t. 16, part. 2, p. 270, 13. Georg. Pachym. ib. p. 407, 1. Hase.]

[Ὑπερμεσόω, Ultra medium sive meridiem sum. Zonaras Annal. vol. 1, p. 272 22 ed. Bonn. : Ὑπερμεσούσης ἡμέρας.]

[Ὑπέρμεστος, ὁ, ἡ, Cumulatissimus. Philo vol. 2, p. 533, 4 : Γράμμασιν ἃ κολακείας ἦν ὑπ. Hase. Gl. cod. Voss. ap. Valcken. Opusc. vol. 1, p. 241. Hesych. : Ὑπέρχειλον, ὑπέρμεστον.]

[Ὑπερμετοχὴ, ἡ, Pars alicujus rei residua. Antyllus Oribasii p. 185 Mai. : Τὰς μεταξὺ τῶν διαιρέσεων τῆς σαρκὸς ὑπερμετοχὰς ἀποξύσομεν. Osann.]

[Ὑπερμετρέω, Modum excedo. Hesych. s. v. Ὑπερχειλές. Wakef.]

[Ὑπερμετρία, ἡ, Immodicum incrementum. Ptolem. Tetrab. p. 84, 13 : Ποταμῶν ὑπ. Hase. V. seq.]

Ὑπέρμετρος, ὁ, ἡ, Qui est ultra mensuram, Excedens mensuram. [Pollux 4, 170. Id. 5, 62, κύνες· 9, 21, πόλις. Plato Leg. 9, p. 864, D : Νόσοις ἢ γήρᾳ ὑπερμέτρῳ ξυνεχόμενος. Xenoph. Epist. ap. Stob. Flor. 5, 79 : Ὑπ. κτῆσιν. Plutarch. Mor. p. 9, B : Πόνους ὑπ. Schol. Pind. Pyth. 4, 213 : Ὑπ. χαρά. Hesych. s. v. Ὑπέρογκον, Eustath. p. 1388, 3.] Unde versus ὑπέρμετρος, Qui mensuram suam excedit, Qui longior est quam esse debeat, abundante sc. una syllaba, quæ cum initio proxime sequentis jungitur; ut ap. Virgil. Georg. 1 : Aut dulcis musti Vulcano decoquit humorem, Et foliis undam tepidi despumat aheni. Dicitur etiam ὑπερσκελὴς et μακροσκελὴς, a nomine σκέλος, Tibia, s. Crus. [Hephæstio p. 35 : Τῷ πενταμέτρῳ καίπερ ὄντι ὑπ., aliique grammatici.] || Hinc subst. Ὑπερμετρία, de illo versus vitio. Sed et aliud vitium vocatur ὑπερμετρία, quum sc. πλεονάζει χρόνῳ. Eustath. [p. 353, 35] meminit.

[Ὑπέρμετρος, Ultra modum. Pollux 5, 167. Eurip. Inon. fr. 22 : Γίγνωσκε τἀνθρώπεια μηδ' ὑπ. ἄλγει. Greg. Naz. vol. 1, p. 759, C : Μηδὲ ἄγαν σοφὸν καὶ ὑπ. Φιλοτίμως per ὑπ. exp. Etym. M. p. 794, 51.]

Ὑπερμετώπιον, τὸ, Cam. existimat posse verti Frontale. [Est adjectivum apud Suidam s. v. Βρέγμα et Etym. M. p. 212, 12 : Τὸ ὑπ. μέρος, i. e. Sinciput.]

Ὑπερμήκης, ὁ, ἡ, Prælongus, Supra modum longus. [Herodot. 8, 140 : Ὑπ. χείρ. Pollux 9, 19, πόλις. Dionys. A. R. Epit. 14, 13 : Κοπίδες ὑπ. Herodian. 8, 1, 12. LXX Num. 13, 33, de viro immanis staturæ. De altitudine Herodot. 7, 128, 129 : Ὄλυμπος ὑπ. De tempore Æsch. Prom. 591 : Ὑπ. δρόμοι. Improprie, Ingens, Pind. Ol. 7, 69, ubi forma Dorica : Ὑπερμάκει βοᾷ.]

[Ὑπερμηκίζω. Nicet. Chon. Annal. p. 351, C : Ὑπερεμηκίσθη τὸ καλούμενον Δεύτερον ἡ τοῦ πυρὸς ἐρωή. Interpres, Flammæ impetu ultra Deuterum elato. Exspectes τῇ ... ἐρωῇ, nisi ὑπὲρ excidit post ὑπ. Ad novitiam verbi formam quod attinet, comparari potest μεμηκισμένον, quod legebatur ap. Eustath. ad Dionys. P. 64 : cui tamen nunc μεμηκυσμένον restitutum ex uno cod.]

[Ὑπερμιμνήσχω ap. Dionys. Hal. vol. 6, p. 740, 6, vitiose pro ὑπομιμνήσχω.]

[Ὑπερμιξολύδιος, ὁ, ἡ. Ὑπ. ἁρμονία, nomen modi musici acutioris quam μιξολύδιος. Athen. 14, p. 625, D, ex Heraclide Pontico : Καταφρονητέον τῶν τὰς μὲν κατ' εἶδος διαφορὰς οὐ δυναμένων θεωρεῖν, ἑπακολουθούντων δὲ τῇ τῶν φθόγγων ὀξύτητι καὶ βαρύτητι καὶ τιθεμένων ὑπερμιξολύδιον ἁρμονίαν καὶ πάλιν ὑπὲρ ταύτης ἄλλην. De quo loco v. Bœckh. De metr. Pind. p. 225. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 15, 20 : Ἁρμογή· μουσικὸν τοὔνομα, τιθέμενον ἐπὶ τῶν ἁρμόσεων, ἃς ποιοῦνται οἱ μουσικοὶ, ἐπειδὰν ἐξ ἁρμονίας εἰς ἑτέραν ἁρμονίαν μετίωσι, φέρε ἐκ Δωρίων εἰς Ὑπιώνια, ἢ ἐκ Φρυγίων εἰς Ὑπερμιξολύδια, ἢ ὅλως ἔκ τινος τόνου εἰς ἕτερον τόνον· οὐ ταυτὸν οὖσα ἡ ἁρμογὴ τῇ μεταβολῇ. Ptolem. Harm. 2, 10, p. 71; Manuel Bryenn. Harm. p. 389, 409 ed. Wall. G. D. Idem Manuel Bryenn. ad Aristid. Quint. ap. Bellerm. p. 14, 1. Anon. De musica ib. p. 77, 3. Est tonus omnium acutissimus, sec. A. J. H. Vincent., *Notices et extr. des man.* t. 16, part. 2, p. 31, 16; 411, 3; 413, 15; 483, 25; 502, 4. Hase.]

[Ὑπερμῖσέω, Nimis odi. Lysias p. 188, 32.]

[Ὑπερμνήστρα, ἡ, Hypermnestra, Danai filia, uxor Lyncei. Pind. Nem. 10, 6; Apollod. 2, 1, 5; Pausan. 2, 25, 4; 10, 10, 1, et alibi. ‖ Thestii filia. Apollod. 1, 7, 10; Pausan. 2, 21, 2.]

Ὑπέρμορον et Ὑπέρμορα, pro ὑπὲρ μόρον s. ὑπὲρ μοῖραν. [Hesych. : Ὑπέρμορα, ὑπὲρ τὸ δέον, ὑπὲρ τὸ καθῆκον· Ὑπέρμορον, ὁμοίως. Hoc per ὑπερμόρως exp. schol. Hom. Il. Υ, 30 et Etym. M. p. 779, 47] : aut ὑπὲρ τὸ μεμοιραμένον, ὑπὲρ τὸ μοιρίδιον, Eust. Hom. Il. [B, 155] : Ἔνθα κεν Ἀργείοισιν ὑπέρμορα νόστος ἐτύχθη, Contra quam in fatis erat. [Φ, 517 : Μὴ Δαναοὶ πέρσειαν (τὸ τεῖχος) ὑπέρμορον ἤματι κείνῳ.] Υ, [30] : Δείδω μὴ καὶ τεῖχος ὑπέρμορον ἐξαλαπάξῃ· nam una voce ita legit Aristarchus, sicut ὑπέρβιον : Eust. vero divise quoque ὑπὲρ μόρον scribi posse annotat : qui Od. A, [34] : Σφῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπέρμορον ἄλγε' ἔχουσι, exp. ὑπὲρ τὸ καθῆκον, ubi et divisim legitur. [Conjunctim an divisim scribendum sit quærunt grammatici, quorum disputationes v. in schol. ad Il. B, 154, Υ, 30, Eustath. p. 194, 43; 1193; 58; 1388, 1, Apollon. Lex. Hom., Etym. M. p. 779, 35. Recte ὑπέρμορον probatum ab Aristophane, Ptolemæo Ascalonita aliisque : de quo omnem dubitationem tollit pluralis numeri usus ipse quoque adverbialis ὑπέρμορα, absurde a quibusdam ὑπὲρ μόρα κατὰ διάστασιν scripti, ut annotavit schol. Il. B, 155. Post Homerum Apoll. Rh. 4, 20 : Καί νύ κεν ... ὑπέρμορον (libri multi divisim) ὥλετο κούρη. Anon. Anth. Plan. 106 : Εἶλεν ἂν ἄστυ βίῃ καὶ ὑπὲρ μόρον.]

[Ὑπερνεμεῖς (?), ὑπεροράς, Hesych.]

[Ὑπερνέμομαι, Pascor supra. Philostr. Vita Apoll. 5, 1 : Τὴν μὲν τῆς Λιβύης ἄκραν λέοντες ὑπερνέμονται. Hase.]

[Ὑπερνεολκέω vitiose pro ὑπερνεωλκέω, quod v.]

[Ὑπερνέφελος, ὁ, ἡ, i. q. ὑπερνεφής. Pollux 9, 20 : Πόλις μικροῦ ὑπ. Lucian. Herm. c. 5 : Μετὰ τῶν θεῶν ὑπερνεφέλους γενομένους· Icarom. c. 2 : Ὑπ. ἀνδρί. Cyrill. Alex. Adv. Julian. 4, p. 136 et 137 : Πύργον ὑπ. Eumath. p. 321 : Οἷον ὑπερνεφέλῳ τῷ σχήματι. Eust. Opusc. p. 316, 20. G. D. Zonar. Annal. vol. 1, p. 89; Nicetas Chon. 17, p. 258. Anon. Niceph. Gregor. Hist. vol. 1, p. 73, 11 Bonn., φρούριον. Hase.]

[Ὑπερνεφέω, Supra nubes me effero. Eust. Opusc. p. 352, 50 : Ὑπερνεφεῖν τε καὶ οἷον ἀεροβατεῖν. Ib. 60 : Ὑπερνεφοῦντα ταῖς πτέρυξι. Niceph. Chumn. in Boiss. Anecd. vol. 5, p. 214 : Ἐπηρμένα καὶ ὑπερνεφοῦντα φρονήματα. « Idem Epist. 149, p. 171 : Συμμετεωρίζεσθαι (τοῖς ὑψηλοῖς) καὶ ὑπερνεφεῖν. » Boiss. Greg. Naz. Carm. de vita sua 413, ὑπερνεφῶν· et 3, 6, de virgine, ὑπερνεφέουσαν ἐρωαῖς. Id. t. 1, p. 361, A : Ὑπερνεφεῖν καὶ μηδὲν γινώσκειν ὁμότιμον. Hase.]

Ὑπερνεφὴς, ὁ, ἡ, Qui est ultra nubes, excedens nubes. [Suidas s. v. Ἄλπειον : Ὄρη ὑπερνεφῆ. Clemens Al. Pæd. 1, 9, p. 125. « Gregor. Naz. Stel. 1, p. 74 Montac. Schol. Hom. Il. A, 420; Eustath. p. 127, 23. Const. Manass. Chron. 459. » Boiss. Niceph. Basil. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 439, 17. Jo. Philop. De cr. mundi p. 148, 9, ubi perperam cusum disjuncte, ὑπὲρ νέφη. Figurate Greg. Naz. t. 1, p. 105, C : Θεωρίας ὑπερνεφοῦς. Hase.]

[Ὑπερνέω, Supernato. Schol. Luciani Jov. trag. c. 47.]

Ὑπερνεολκέω [immo Ὑπερνεωλκέω], Transfero classem, VV. LL. [Polyb. 8, 36, 12 : Ὑπερνεολκήσαντες (recte —νεωλκ— Schweigh.) τὰς νῆας. Strabo 6, p. 278 : Τὰ πλοῖα ὑπερνεωλκεῖσθαι· 8, p. 335 : Τὰ πορθμεῖα ὑπ. Plut. V. Anton. c. 70.]

Ὑπερνήχομαι, Supernato. [Metaph. Supero, Excedo. Hesych., Phot. et Suidas : Ὑπερνήχεται, ὑπερέχει (hoc om. Phot. et Suidas), ὑπερβαίνει. Cyrill. Alex. In Jes. p. 674 : Τῆς ἐν μητράσι φιλοστοργίας ὑπερνήχεται τὰ τοῦ θεοῦ ἐκεῖνα· 730 : Ὑπερνήχεται τὴν αὐτοῦ δύναμιν παντελῶς οὐδέν· et p. 748. Suicer. Schol. Jo. Clim. p. 19, 13, κοῦφος. Cum gen. Theodoret. Cat. in Psalm. t. 1, p. 92, 43 : Τοῦ κλύδωνος ὑπερνήχεται. Hase.]

Ὑπερνῑκάω, Longe supero, ut quidam interpr. At in VV. LL. redditur Prævaleo. Hesych. ὑπερνικᾷ exp. ἀντιμάχεται. Affert et pass. Bud. ex Gregor., Ψαλμῳδίαι θρήνοις ὑπερνικώμεναι. [Paulus Ep. ad Rom. 8, 37 : Ἐν τούτοις πᾶσιν ὑπερνικῶμεν διὰ τοῦ ἀγαπήσαντος ἡμᾶς. Socr. H. E. 3, 21 : Νικᾶν καλὸν, ὑπερνικᾶν δὲ ἐπίφθονον. Leo Tact. 14, 25 : Νικᾷ καὶ μὴ ὑπερνικᾷ. Schleusn. Theophyl. Sim. Epist. 25; Const. Manass. Chron. 4007, 6446, aliique recentiores non raro.]

[Ὑπερνοέω, Ultra cogito, Insuper cogito. Soph. OEd. C. 1741 : A. Φρονῶ. B. Τί δῆθ' ὑπερνοεῖς; Scriptura vitiosa, quæ aut in ὑπεννοεῖς mutanda cum Hermanno, aut in ὅπερ νοεῖς, quod conjecit Graserus.]

[Ὑπερνόησις, εως, ἡ, Superintelligentia. Plotin. 6, 8, 16, p. 751, D (1375, 8 Cr.) : Οὐκ ἄλλου ὄντος τοῦ ἐγρηγορότος ἐγρήγορσις καὶ ὑπ. ἀεὶ οὖσα.]

[Ὑπέρνοια, ἡ, i. q. præced. Jo. Chrys. In Matth. p. 322, A : Θεοπρεπῆ τὴν ὑπ. ἔχων. Hase.]

[Ὑπέρνομος, ὁ, ἡ, Leges migrans. Niceph. Chumnus in Anecd. meis vol. 2, p. 45 : Ὑπέρνομον (codex unus ὑπὲρ νόμον) ὡς ἄν τις εἴποι προαίρεσιν. Boiss.]

[Ὑπερνότιος, ὁ, ἡ, Superaustralis. Ὑπερνότιοι, populi sub extrema plaga cœli australi habitantes, oppositi τοῖς Ὑπερβορέοις, ap. Herodot. 4, 36, ex eoque Strabo 1, p. 62, schol. Apoll. Rh. 2, 677, Eustath. ad Hom. p. 1386, 25, et ad Dion. P. 31. Terminatione femin. Dionys. P. 151 : Δύο ... κολῶναι, ἡ μὲν ὑπερνοτίη ... ἡ δὲ βορειοτέρη.]

[Ὑπέρνους, ὁ, ἡ, Supermentalis. Procl. Institt. theol. c. 115, p. 168 : Πᾶς θεὸς ὑπερούσιός ἐστι καὶ ὑπέρζωος καὶ ὑπέρνους. Nicol. Methon. c. 23, p. 43.]

[Ὑπερξανθίζω, Nimis flavus sum. Eustath. p. 975, 61 : Φαεινοὺς δὲ πλοκάμους ἔφη τοὺς ὑπερξανθίζοντας.]

[Ὑπέρξενος, ὁ, ἡ, Eximie novus. Jo. Damasc. t. 2, p. 835, 1 : Βασιλικὴ καὶ ὑπ. ἑορτή. Hase.]

[Ὑπερξηραίνω, Supra modum exsicco. Hippocr. p. 364, 30; 365, 25; 446 extr.; 454, 51; 516, 16. Passiv. Aristot. Meteor. 1, 10. Angl. Greg. Nyss. t. 2, p. 861, C : Οἱ λίαν ὑπερξηρανθέντες τῶν ἀσταχύων. Galen. vol. 4, p. 192, 4, et vol. 14, p. 31, 4 : Ὑπερξηρανθέντα. Id. ib. p. 48, 7 : Τὸ μὲν ἕτερον μέρος ὑπερξηρανθήσεται. Hase.]

[Ὑπερξηρασία, ἡ, Nimia ariditas. Hippocr. p. 460, 2 : Τοῦτο πᾶν ἐκκαίει ὑπὸ τῆς ὑπερξηρασίης τε καὶ θερμασίης.]

Ὑπέρξηρος, ὁ, ἡ, Supramodum siccus, aridus, Aridissimus. [Aristot. De respir. c. 14, et Pseudo-Aristot. H. A. 10, 3.] Diosc. 2, [106] de propoli : Μαλακήν τε ἐν τῷ ὑπ. καὶ μαστίχης τρόπῳ ἐφελκομένην, In summa ariditate mollem.

[Ὑπερογκέω, Supra modum tumesco, Promineo. Hippocr. p. 819, A : Ψαυομένη ἡ κεφαλὴ τοῦ μηροῦ κατὰ τὸ περίνεον ὑπερογκέουσα εὔδηλός ἐστι.]

[Ὑπερογκία, ἡ, Nimius tumor, Nimia elatio. Georg. Lapitha Poem. Mor. in tit. ad v. 526. Boiss.]

Ὑπέρογκος, ὁ, ἡ, Supra modum tunidus et turgidus, Nimia mole turgens. [Xenoph. Hell. 5, 4, 58 : Γενομένης τῆς γνώμης ὑπ. Multo frequentius dicitur de rebus quibusve justum vel usitatum modum excedentibus.] Plutarch. [Mor. p. 7, A] : Ἡ μὲν γὰρ (λέξις) ὑπ., ἀπολίτευτός ἐστιν· ἡ δὲ ἰσχνὴ, λίαν ἀνέκπληκτος. Plato Epist. [3, p. 317, C] : Τὰς μεγάλας οὐσίας καὶ ὑπ., Ingentes et nimias opes. [Leg. 5, p. 728, E : Τὰ ὑπ.

ἑκάστων τούτων ἔχθρας καὶ στάσεις ἀπεργάζεται· ubi opposita sunt τὰ ἐλλείποντα. Demosth. p. 46, 16 : Ὑπ. δύναμις. Plutarch. Mor. p. 820, F : Αἱ μεγάλαι καὶ ὑπ. καὶ βάρος ἔχουσαι τιμαί· et V. Demetr. c. 30. Iambl. ap. Stob. Flor. 46, 76 : Ἐπίφθονος ἡ ὑπεροχὴ τῆς ἀρχῆς καὶ τὸ ὑπ. μισητὸν αὐτοῖς καθίσταται.] Et ap. Arrian., Ὑπέρογκον καὶ δυσέφικτον, Elatum supra modum, Immensum, Excellentem, Bud. [Conf. Exp. 3, 10, 4; 4, 11, 6; 7, 29, 1.] Item Gravis et magnificus, ex Basil. VV. LL. exp. etiam Superbus, Valde fastuosus, ἀλαζών, σοβαρός. [Plutarch. Mor. p. 1119, B : Τὰς ἐπαχθεῖς καὶ ὑπ. κατοιήσεις καὶ μεγαλαυχίας. Ὑπέρογκον φρονεῖν Iambl. Protr. p. 226. « Eunap. p. 39=470. Adverbialiter dixit Ὑπέρογκα Georgius Lapitha v. 526. » Boiss.] Hesych. autem ὑπέρογκον exp. μέγα, ὑψηλόν, ὑπέρμετρον. [Ὑπ. κλάδοι Pollux 1, 235; πόλις 9, 19, 24; φωνὴ 2, 116. || Adverb. Ὑπερόγκως, Epiphan. vol. 1, p. 471, A : Ὑπ. θαυμάζειν. « Maxim. Planud. Ovid. Metam. 8, 396 : Ὑπερόγκως ὑψηγόρῳ στόματι. » Boiss. Sensu non invidioso Philo vol. 1, p. 103, 35 : Ὑπ. καὶ μεγαλοπρεπῶς λογιζόμενος. Hase.]

[Ὑπερογκόω, Supra modum tumefacio. Passiv. Ὑπερωγκῶσθαι, de hydropicis, ut videtur, dictum memorat Pollux 4, 187.]

[Ὑπεροδυνέω et Ὑπεροδυνία vitiose pro ὑπερωδυνέω et ὑπερωδυνία, quæ v.]

Ὑπεροειδής, ός, ή, Pistilli formam habens. [Hippocr. p. 782. Angl. Galen. vol. 18, part. 1, p. 336, 3; 337, 2; 758, 9, ξύλου τινὸς ὑπεροειδοῦς. Hase.]

[Ὑπεροιάζομαι. V. Ὑπεροίομαι.]

[Ὑπεροιδαίνω, Supra modum tumeo. Rufin. Anth. Pal. 5, 60. Schæf. Greg. Nyss. t. 2, p. 820, A : Ἄβυσσοι τῶν ἰδίων ὅρων ὑπεροιδαίνουσαι. Figurate id. ibid. p. 141, B, καρδίαν. Hase.]

[Ὑπεροιδάω, idem. Lucian. Amor. c. 53 : Μαστοὺς ὑπεροιδῶντας. Ὑπερῳδηκὼς annotatum a Polluce 8, 79.]

Ὑπεροικέω, Habito super. Herodot. [4, 21] : Τουτέων δὲ ὑπεροικέουσι, Super hos habitant. Idem [ib. c. 37] : Ὑπεροικέειν αὐτῶν, Super hos incolere. [Et ib. c. 13. Strabo 6, p. 253 : Οἱ ὑπεροικοῦντες τοῦ Ταραντίνου κόλπου. Scott. Idemque Strabo 7, p. 326 : Τῆς γὰρ Ἐπιδάμνου ὑπεροικοῦσι Βυλλίονες. Hase.] Apud Eundem cum dat. : Ὑπεροικέουσι τούτοις, Supra nos habitant. [Hoc non videtur legi apud Herodotum. Sed cum accus. 7, 113 : Ὑπεροικέοντας τὸ Πάγγαιον. Lucian. Alex. c. 9 : Ὑπεροικοῦντας τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος. G. D. Pausan. 4, 35, 5 : Τὴν Ἤπειρον ὑπεροικοῦντες. Hase.]

Ὑπεροικοδομέω, Ædifico super, Superstruo : qua signif. súpra ἐποικοδομέω. [Joseph. A. J. 15, 9, 6, ubi pass. Wakef.]

Ὑπέροικος, ός, ή, Qui in superiori parte habitat : ὑπέροικοι τῆς χώρης, Supremi regionis incolæ. [Herodot. 4, 7 : Τῶν ὑπ. τῆς χώρης.]

[Ὑπεροικτείρω, Mirum in modum misereor. Clem. Alex. p. 68. Kall.]

[Ὑπέροινος, ός, ή, Nimium vino s. potui indulgens. Polyæn. 8, 25, 1 : Φύσει τὸ Κελτικὸν ὑπ.]

Ὑπεροίομαι, Nimis magnam de me concipio opinionem, Nimium mihi arrogo. Unde ap. Hesych. : Ὑπεροιησάμενοι, ὑπερηφανοῦντες. Ap. [Phot. et] Suid. reperio etiam Ὑπεροιαζομένου, quod exp. ὑπερηφανευομένου : cujus vestigia et ap. Hesych. conspiciuntur : quippe apud quem post Ὑπέρογκον et ante Ὑπεροιησάμενοι, ita legatur, Ὑπεριζομένου [sic Musurus. Codex ὑπεροιζομένου, quod est ὑπεροιαζομένου], ὑπερηφανευομένου. Hoc ergo partic. erit a verbo Ὑπεροιάζομαι, significante i. q. ὑπεροίομαι, ac forsitan inde derivato.

[Ὑπεροϊστεύω, Sagittando supero. Eust. p. 146, 46.]

[Ὑπεροίσω. V. Ὑπερφέρω.]

[Ὑπερόλβη vitiose pro ὑπερβολὴ vel ὑπερβολιὰ, quæ v.]

Ὑπέρολβος, ός, ή, Perbeatus, Prædives, Dives supraquam dici possit. [Ὑπερόλβιος in versu Basilii Megalom. in Boiss. Anecd. vol. 3, p. 450, 1 : Καὶ τῶν Σεραφὶμ ὑπερολβιωτέρα.]

[Ὑπερομβρία, ή, Immodica pluvia. Aristot. H. A. 8, 19, Meteor. 2, 8; Theophr. C. Pl. 5, 3, 7.]

[Ὑπερόμοιος, ός, ή, Plus quam similis. Epiphan. vol. 1, p. 914, C : Τοῦ υἱοῦ ὁμοίου ὄντος τῷ πατρὶ καὶ ὑπερομοίου.]

[Ὑπερον, τὸ, et] Ὑπερος, ός, Pistillum. [Ὑπ., τὸ, ap. Polluc. 1, 245; 7, 107 (ubi est plural. ὕπερα σιδηρᾶ· unde in inscr. didasc. ap. Bœckh. vol. 1, p. 349, ubi in lapide est ..εροις σιδηροῖς, Ὑπέροις restituit L. Dindorfius s. v. Σιδήρεος vol. 7, p. 224); 10, 114, Etym. M. p. 779, 48. Polyb. 1, 22, 7; Lucian. Philops. c. 36, 37. Formæ masculinæ, quam posuit Zonaras Lex. p. 1768 (Ὑπερος, τὸ ἰγδοκόπανον· καὶ ὕπερον), unum exstat exemplum Hesiodi Op. 421 : Ὑπερόν τε τρίπηχυν· nisi hoc pro τρίπηχυ positum est ab librariis ad similitudinem masculini præcedentis ὅλμον τριπόδην et sequentis ἄξονά θ' ἑπταπόδην. In aliorum scriptorum locis pluribus casus obliqui ita sunt positi ut genus non appareat, ut ap. Herodot. 1, 200 : Λεήναντες ὑπέροισι· Hippocr. p. 760, H (ubi pro vecte in ossium fractorum extensione adhibitum dicitur), Epictet. Diss. 3, 12, 9 : Ὅλμον καὶ ὕπ. περιφέρειν. Lucian. Hermot. c. 79, Demon. c. 48.] Ὑπέρου περιστροφὴ, proverbium ap. Hesych. [qui observat λέγεσθαι ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ (τῶν πάντα ap. Zenob.) ποιούντων καὶ μηδὲν περαινόντων. Vera proverbii scriptura est Ὑπέρου περιτροπὴ, qua usi sunt Plato Theæt. p. 209, D, Plato comicus et Philemon citati ab Zenob. Proverb. 6, 25, et Photius Lex. p. 623, 9, et Suidas. In περιστροφὴ (quod in alia Suidæ gl. in ὑπέρου περίτροφον corruptum) cum Hesychio consentit Proverb. App. 5, 5, ubi aliud præcedit proverbium, Ὑπερον κοσμεῖς, ὅμοιον τῷ Χύτραν ποικίλλεις, notum ex Demetr. De eloc. § 119, τὸ ἐν τῇ παροιμίᾳ κοσμούμενον ὑπ. memorante. Tertium denique prov. est Ὑπέρου γυμνότερος, ἐπὶ τῶν πάνυ πτωχῶν dictum, ap. Suid. s. v. Γυμνότερος, Eustath. Opusc. p. 330, 7, et Apostol. 19, 96, 97, qui addit καὶ ὑπέρου πολλῷ φαλακρώτερος. Nicet. Chon. p. 36 : Οἱ τὴν σύνεσιν ὑπέρου ψιλότεροι. || Hesych. : Ὑπέραι, σκώληκές τινες· quod grammatici librariive errore scriptum pro ὕπερα, ut apparet ex Aristot. H. A. 5, 19, ubi τὰ ὕπερα καὶ τὰ πηνία. G. D. Ὑπ. pæne τρίπηχυν, velut Hesiodium illum, in fictili pictum opinatur Bern. Quaranta *Revue archéol.* 1846, p. 517. Hase. ||] Est Ὑπερος et nom. propr. [Ὑπερίδου nomen ab Ὑπερος derivat Chœroboscus. V. Ὑπερείδης. Conf. etiam Ὑπέρεια.]

[Ὑπερόντως, q. d. Supervere. Plotin. p. 749, E : Πρώτως αὐτὸς καὶ ὑπ. αὐτός.]

[Ὑπέροξυς, υ, Admodum acutus. Hippocr. p. 759, H : Πυρετοὶ ὑπεροξέες· accentu posito tanquam ab nominativo ὑπεροξής. V. Lobeck. ad Phryn. p. 540.]

Ὑπεροπεὺς, Contemptor, ὑπερόπτης, Hesych.; qui etiam exponit ψεύστης : itidemque verb. Ὑπεροπεύει exp. ψεύδεται : sed addit [Musurus] ἢ διὰ τοῦ η̄, innuens sc., scrib. potius esse in ea signif. ἠπεροπεὺς et ἠπεροπεύει. [Quæ sola vera scriptura est.]

[Ὑπεροπλεία vitiose pro ὑπεροπλία, quod v.]

[Ὑπεροπλέω. V. Ὑπεροπλίζω.]

[Ὑπεροπλήεις, εσσα, εν.] In Lex. meo vet. [et Etym. M. p. 779, 54] ponitur etiam Ὑπεροπλὴς, atque inde esse dicitur superl. Ὑπεροπληέστατος ap. Hom., quo utitur et Apollon. Arg. 2, [4, quod est ab Ὑπεροπλήεις].

[Ὑπεροπλία, ή. HSt. post verba s. v. Ὑπεροπλήεις posita :] Annotatur in eodem [Lex. vet.] ab ὑπέροπλος forma possessivorum fieri Ὑπερόπλειος : atque inde Ὑπεροπλεία, per diphthongum : quod tamen et ab ὑπεροπλὴς, de quo jam dictum fuit, derivari posset : ab ὑπέροπλος autem dedūci Ὑπεροπλία. Significat autem Ὑπεροπλία s. Ὑπεροπλεία, Superbia, ὑπερφροσύνη, ὑπερηφανία, sicut ὑπέροπλον, ὑπερήφανον, sumpta metaph. ἀπὸ τῶν ὑπὲρ ἑαυτοὺς τὰ ὅπλα φερόντων, Qui nimis magna et gravia sibi sumunt arma, adeo ut eis uti nequeant. [Hesych. : Ὑπεροπλίαις, ὑπερηφανίαις, ὑπερφροσύναις.] Hom. Il. A, [205] : Ἧς ὑπεροπλίῃσι τάχ' ἄν ποτε θυμὸν ὀλέσσαι, Sua superbia. Quo in l. manuscriptum etiam exemplar habet ὑπεροπλίῃσι, sine diphthongo : adeo ut non necesse sit fingere nec ὑπεροπλὴς nec ὑπερόπλειος, quorum ante memini; eodem modo et ὀνειδία et ὀνείδιος penult. longam habent, et quædam etiam alia ita scripta tum ap. Hom., tum apud alios. [Ὑπερόπλειος κτητικῷ τύπῳ· ἐξ οὗ τὸ θηλυκὸν ὑπεροπλεία, Etym. M. p. 779, 50. Recte vero HSt. rejecit scripturam per diphthongum. Vocalis ι in

versu Homerico metri necessitate producitur, ut in aliis non paucis hujusmodi vocabulis. Eodem modo Rhian. ap. Stob. Flor. 4, 34 : Ἀλλ' ὑπεροπλίῃ καὶ ἁμαρτωλῆσι νόοιο ἶσα Διὶ βρομέει. Ubi Meinek. ὑπεροπλίης ad similitudinem loci Homerici. Eadem dubitatio ap. Theocr. 25, 139 : Τῶν μέν τε προφέρεσκε βίῃφί τε καὶ σθένεϊ ᾧ ἠὸ' ὑπεροπλίης Φαέθων· ubi codices plerique —πλίῃ. G. D. Greg. Naz. Carm. 58, 113 : Ὑπεροπλίῃσι θεὸς κοτέει μεγάλῃσιν· et 3, 444 : Ἧς ὑπ. ἀτιμίης ζυγὸν ἕλκων, sumtis primoribus voce. ex Hom. Il. A, 205, ut it. Arcan. 4, 47 : Ἧς ὑπ. φάος καὶ κῦδος ὀλέσσας. Hase.] A

[Ὑπεροπλίζομαι. HSt. s. v. Ὑπέροπλος :] Ab ὑπέροπλος derivatur præterea verbum Ὑπεροπλίζομαι : hinc enim malo quam a simplici ὁπλίζομαι deducere, præfixa præp. ὑπέρ : quum habeat ὑπεροπλίζομαι convenientem cum ὑπέροπλος signif., i. e. καταθρασύνομαι, ut Eustath. [p. 339, 38] exp. Ab eodem Eustath. [p. 1819, 31] ὑπεροπλίζομαι exp. etiam ὑπερηφανέω, ex veteribus : et, δι' ὑπεροπλίαν βλάπτω. Hom. Od. P, [268] de muro quo Ulyssis ædes cinctæ erant : Οὔτις μιν ἀνὴρ ὑπεροπλίσσαιτο, i. e. οὐδεὶς τὸν τοῖχον ὑπερηφανήσῃ [Schol. ἤτοι ὑπερηφανήσει, ἢ εὐχερῶς ἐπιβουλεύσει] : sicut et Hesychio ὑπεροπλίσσαιτο, est νικήσειεν, ὑπερηφανήσειεν. Apud Eundem habetur etiam Ὑπεροπλῆσαι, quod exponit ὑπερβῆναι, ὑπερπηδῆσαι : videturque ab ὁπλὴ deducere, ut metaph. sit ab jumentis, quæ suis ungulis transiliunt fossam aliquam aut sepem : nisi forte scrib. sit ὑπεροπλίσαι, sicut ὑπεροπλήσσαιτο perperam apud eum habetur pro ὑπεροπλίσσαιτο. [Apud Suidam Ὑπεροπλίσαι, ὑπερνικῆσαι. Utraque scriptura ex Homerico ὑπεροπλίσασθαι vel ficta vel corrupta videtur.] B

Ὑπέροπλος, ὁ, ἡ, Cujus robur et virtus omnia arma superat, οὗ ἡ ἰσχὺς καὶ ὅπλων ἐστὶν ἐπικρατεστέρα, ut accipiunt quidam ap. Apoll. Arg. 2, [110] : Βίην ὑπέροπλος ὀπάων. [Pind. Pyth. 9, 24 : Λαπιθᾶν ὑπ.] Itidem exponi potest ap. Hesiod. Theog. [670], de Titanibus : Δεινοί τε, κρατεροί τε, βίην ὑπέροπλον ἔχοντες, Pollentes vi et robore, quod nullis domari armis poterat. [Ib. 516 : Ἀτασθαλίης τε καὶ ἠνορέης ὑπ. et 619.] Alias in malam quoque partem capitur, et ab Eust. [p. 70, 11; 86, 28; 389, 38] exp. αὐθάδης, et ὁ διὰ θρασύτητα ὑπὲρ τὸ δέον ὅπλοις χρώμενος : sicut ἀγήνωρ, ὁ ἄγαν τῇ ἠνορέῃ χρώμενος. Idem Eust. p. 1012, annotat ὑπέροπλον non significare solum τὸ θρασὺ, sed, ut antiqui exp., τὸ ὑπὲρ ἑαυτόν : metaph. sumpta ἀπὸ τῶν μεγάλων ὅπλων καὶ μὴ ἀναλογούντων τοῖς σώμασι, atque eo modo non tantum ἔργον ὑπέροπλον dici, sed etiam ἔπος ὑπέροπλον, ut Hom. Il. O, [185] : Ἦ ῥ' ἀγαθός περ ἐὼν ὑπέροπλον ἔειπεν, subaudi ἔπος. [Eodem modo P, 170.] Hesiod. [Theog. 516] : Ἠνορέης ὑπερόπλου. Phocylides [53] : Ἔστω κοινὰ πάθη, μηδὲν μέγα, μηδ' ὑπέροπλον. At quod Pind. Ol. [1, 90] dicit, ἅταν ὑπέροπλον, ad præcedentem potius signif. pertinet; exp. enim ibi βλάβην ὑπερβολικὴν, s. ἀμήχανον, Ineluctabilem. [Id. Pyth. 6, 48 : Ὑπ. ἤβαν, quod per ἀλαζονικὴν exp. schol. Hesych. : Ὑπέροπλον, ὑπὲρ τὸ δέον, ὑπερήφανον, ψευδές.] C

[Ὑπέροπτα. V. Ὑπέροπτος.]

Ὑπεροπτάω, Supramodum torreo, Nimium torrefacio, et quasi Deuro. [Galen. vol. 2, p. 137, 2 : Ὑπεροπτηθὲν ἐσχάτως. Id. ib. p. 130, 6 : Τὸ συγκεκαυμένον καὶ οἷον ὑπερωπτημένον ἐν τοῖς χυμοῖς. Hase. Alex. Aphr. Probl. 1, 104 et 110. Pollux 7, 23 : Ψωθίαι ὑπεροπτώμεναι.] D

[Ὑπεροπτέον, Despiciendum, Posthabendum. Isocr. Epist. 9 extr. : Τῶν μὲν ἐνεστώτων πραγμάτων ὑπ., μείζοσι δ' ἐπιχειρητέον. Greg. Naz. vol. 1, p. 14, D. Nilus in Cotel. Mon. vol. 3, p. 209, 5. G. D. Greg. Nyss. t. 1, p. 892, C : Ὑπ. τοῦ πόνου, διὰ τὸ κερδος. Cum acc. Clem. Al. Strom. 4, 4, 15 : Ἃ δὴ ὑπ. εὐχαρίστως. Hase.]

[Ὑπεροπτεύω. Epist. Socr. 37, p. 75 (45 Or.) : Ὑπεροφθέντα κακὸν ῥάψαι ἐς τὸν ὑπεροπτεύσαντα. Corruptum, ni fallor, ex ἠπεροπεύσαντα. Similis corruptelæ exempla v. s. v. Ὑπεροπεύς. G. Dind.]

Ὑπερόπτης, ὁ, Contemptor, Qui superbe contemnit et despicit. [Soph. Ant. 130 : Πολλῷ ῥεύματί προσνισσομένους χρυσοῦ καναχῇ θ' ὑπερόπτας· ubi codex Laur. ὑπεροπτίας, sed superscripto ὑπερόπτας. Illud schol. exp. per ὑπερηφανίας, nihil offensus forma vitiosa ὑπεροπτία pro ὑπεροψία. Theocr. 22, 58 : Πρὸς πάντα παλίγκοτος ἠὸ' ὑπ. G. D.] Thuc. 3, [38] : Δοῦλοι ὄντες τῶν ἀεὶ ἀτόπων, ὑπ. δὲ τῶν εἰωθότων, Contemptores, καταφρονοῦντες, schol. Aristot. Eth. 4, 3 : Ὑπ. δὲ καὶ ὑβρισταὶ γίγνονται· sic ab Herodiano quoque copulantur ὑπεροψία et ὕβρις. A Suida ὑπερόπτης exp. παρορῶν, hoc in l. : Ὁ δὲ ὑπερόπτης ὢν τοῦ δικαίου καὶ ὑβριστὴς, ubi observa eand. copulationem. [Ælian. ap. eund. s. v. Νέμεσις : Τρόπους ὑπερόπτας καὶ ὑπερηφάνους. Diog. L. 7, 185, de Chrysippo : Δοκεῖ δὲ ὑπ. γεγονέναι· Plut. V. Pyrrhi c. 4 : Ὑπ. τῶν ταπεινοτέρων. Lucian. D. mar. 13, 2, Nec. c. 14, al. « De fastuoso s. tumido in oratione Phot. Bibl. cod. 180 (p. 125, 2) : Ὑπ. ἐν οἷς οὐ δεῖ, κατεπτηχὼς πάλιν ἐν οἷς μὴ δεῖ. » Ernest. Lex. rhet. || Femin. Ὑπέροπτις, ἡ, Georg. Pachym. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 559, 6 : Τὴν ὑπ. λυπῶν.]

Ὑπερόπτησις, ἡ, Nimia torrefactio, Immodica assatio, Deustio. [Alex. Aphr. locis s. v. Ὑπεροπτάω citatis. Nemes. De nat. hom. p. 155 : Καταφερόμενον τὸ πῦρ καὶ ψυχόμενον ἐκ τῆς ὑπ. ἀπολιθοῦται. Ὑπ. αἵματος Theophil. De urin. p. 96, 98 Guid. G. D. Galen. vol. 19, p. 576, 16; 626, 1. Id. ib. p. 580, 2; 605, 1; 624, 16, τοῦ αἵματος· 490, 13 et 706, 16, τῆς ξανθῆς χολῆς· itemque ib. p. 364, 17, ubi ed. mendose, ὑπεροπλήσεως. Magnus In Galen. De urinis p. 287, 15 Bussemak. : Ἡ διὰ ψύξιν, ἢ δι' ὑπ. Hase.]

Ὑπεροπτικὸς, ἡ, ὸν, Qui contemnere et superbe despicari solet. [Plato Definitt. p. 416 : Ἀδικία ἕξις ὑπ. νόμων.] Isocr. [p. 8, D : Τὸν τῶν ὑπ. ὄγκον·] Panath. [p. 283, B] : Σπαρτιάτας δὲ, ὑπ. καὶ πολεμικοὺς καὶ πλεονεκτικοὺς, ubi opponit τοῖς φιλέλλησι, Amatoribus Græcorum : innuens eos despicari et superbe contemnere præ se ceteros Græcos. Lucian. [Nigrin. c. 1] : Καὶ ὅλως ὑπ. τινι ἔοικας. [Id. D. deor. 22, D. mar. 13, 1. Epist. Socr. p. 56, 15 : Ὑπεροπτικὴ παντὸς οὖσα τοῦ πλείονος. Superl. ὑπεροπτικώτατος Demosth. p. 218 extr.]

Ὑπεροπτικῶς, More eorum qui despicantur et superbe contemnunt, Contemptim. [Pollux 8, 76; 9, 147.] Xen. cum gen. quoque hoc adverbium construit sicut ipsum verbum, Hell. 7, p. 361 [c. 1, 18] : Ἀναχωροῦντες δὲ ἐκεῖθεν μάλα πάντων ὑπ. τῶν ἐναντίων, Quum inde despectis prorsus omnibus inimicis recessissent. [Dionys. A. R. 2, 9 : Ὑπ. ἐχρῶντο τοῖς πελάταις. Id. De adm. vi Demosth. c. 39 : Τῆς ἀκολουθίας τῶν προεξενεχθέντων ὑπ. ἔχειν τὴν φράσιν. Strabo 8, p. 381 : Πρὸς Ῥωμαίους ὑπ. εἶχον. Plut. V. Pompeji c. 55 : Ὁ δὲ παρῆλθεν ὑπ. Lucian. Tim. c. 8, V. H. 1, 36. Compar. ap. Polyb. 5, 46, 6 : Ὑπεροπτικώτερον χρῆσθαι τοῖς φίλοις. Superl. Ὑπεροπτικώτατα, Dio Cass. 49, 7 : Ὑπ. σφίσιν χρησάμενος.]

[Ὑπέροπτις. V. Ὑπερόπτης.]

Ὑπερόπτομαι [Præsentis et imperfecti, quæ ab Ὑπεροράω sumi solent, exempla nulla sunt], Despicio s. Despicor, Despectui et contemptui habeo : qua signif. et περιόπτομαι usurpatur, et ὑπεροράω. [Dionys. A. R. 5, 52 : Ὡς σφῶν οὐχ ὑπεροψομένων συγγενεῖς ἀφαιρεθέντας τὴν πατρίδα. Plut. V. Dion. c. 43. Passiv. Thucyd. 5, 28 : Ἡ Λακεδαίμων ὑπερώφθη διὰ τὰς ξυμφοράς. Lucian. Merc. cond. c. 26. Marcellin. V. Thucyd. § 42 : Ἡρόδοτος ὑπεροφθεὶς ὑπὸ Κορινθίων. « Libanius vol. 4, p. 91, 15. Choricius p. 146. » Boiss. Act. ap. Euseb. Dem. ev. p. 103, D, si vocis forma sana : Πᾶσαν ὁρατὴν φύσιν ὑπερόψαντα. Hase.]

[« Ὑπέροπτος, ὁ, ἡ, Supra modum assus, tostus, Valde tostus, Eust. » Lex. Gr.-Lat. ap. P. Baldvin. 1611.]

Ὑπέροπτος, ὁ, ἡ, Prospicuus, Spectabilis, Præ ceteris visendus. Hesychio ὑπέροπτον est μέγα καὶ ὑπὲρ τὸ μέτρον : itidemque Suid. ὑπέροπτον exp. μεγάλην. [Ὑπέροφρυς per ὑπέροπτος exp. Hesych.] Quas expositiones sequendo, hoc ὑπέροπτος derivatum esse dicemus ex ὑπεροφθῆναι, Supra omnes conspici, Eminere præ ceteris omnibus. Alioqui, nisi ap. Suid. ὑπέροπτον suo loco positum esset, h. e. post ὑπεροπτικώτερον, ap. Hesych. pro ὑπέροπτον, scrib. fortasse quis putaret ὑπέροπλον. Certe ὑπέροπτος ab altera τοῦ ὑπεροφθῆναι signif. sonaret Contemptus, Despectus, Contemptibilis. Nam Ὑπέροπτα, quod adverbialiter

usurpatur pro ὑπερόπτως, a Soph. accipitur pro Contemptim, Superbe despicando, vel, ut Suid. exp., ὑπερηφάνως, in OEd. T. p. 188 meæ ed. [883]: Εἴ δέ τις ὑπέροπτα χερσὶν ἢ λόγῳ πορεύεται, δίκας ἀφόβητος, οὐδὲ δαιμόνων ἕδη σέβων, κακά νιν ἕλοιτο μοῖρα. [Strato Anth. Pal. 12, 186: Ἄχρι τίνος ταύτην τὴν ὀφρύα τὴν ὑπέροπτον ... τηρήσεις; 193: Οὕτως ὑπ. καὶ ἄγρια. « Cyrill. Cat. in Psalm. t. 1, p. 260, 7: Ἐξ ὑπερόπτου φρονήματος. » Hase. Quod ad ὑπερόπτης referendum. ‖ Adv. Ὑπερόπτως ap. Polluc. 9, 147.]

Ὑπερόρᾱσις, εως, ἡ, Despicientia, quo et Cic. utitur, ipsa Actio despiciendi. [Marc. Antonin. Ad seips. 8, 26: Ὑπ. τῶν αἰσθητικῶν κινήσεων. Hase. LXX Num. 22, 30; Ezech. 47, 12.]

Ὑπερορᾱτικὸς, ἡ, ὸν, Despicax, Contemptor. Reddi potest et Superbus. Sed βιαιότερον hoc esse scripsit Pollux [9, 147], quum ei præfixisset ὑπερόπτης et ὑπεροπτικὸς, quæ vide in Ὑπερόπτομαι, una cum Ὑπεροψία.

Ὑπεροράω, [cum aor. ὑπερεῖδον, passiv. ὑπερώφθην, fut. ὑπερόψομαι, ὑπεροφθήσομαι, quorum temporum exempla v. s. Ὑπερεῖδον et Ὑπερόπτομαι,] q. d. Aspicio ultra, s. ulterius [Desuper conspicio. Herodot. 7, 36: Ἵνα μὴ φοβέηται τὰ ὑποζύγια τὴν θάλασσαν ὑπερορῶντα]: nam præp. ὑπὲρ existimo id sonare hoc in verbo, quod alioqui accipitur pro Contemno, Sperno, sicut Despicio ap. Latinos. Quod si id significat præp. ὑπὲρ, dicetur ὑπερορᾶν pro Contemnere, ex eo, quod iis, quæ contemnimus, non acquiescimus, sed ulterius respicimus, i. e. majora spectamus, s. ad majora oculos convertimus. [Hesych.: Ὑπεροράᾳ, καταφρονεῖ, παραβλέπει. Per ὑπερβλέπειν exp. Phot. et Suidas.] Neque tamen hæc de signif. istius origine affirmo, sed tanquam conjecturam meam s. divinationem propono. Habet autem duplicem constr. verbum ὑπερορᾶν, sc. et cum gen. et cum accus.: quam posteriorem possumus dicere esse vi præpositionis: ut sc. dicatur ὑπερορᾶν τοῦτο, quasi ὁρᾶν ὑπὲρ τοῦτο, et quidem sequendo id quod de hujus signif. origine modo dixi. Cum gen. [Antiphon p. 122, 43: Τῷ δικαίῳ πιστεύων ὑπερορῶ τῆς ἀπολογίας·] Xen. [Mem. 1, 2, 9]: Ὑπερορᾶν ἐποίει τῶν καθεστώτων νόμων τοὺς συνόντας. Gorgias [p. 690 R.]: Τῶν δυστυχούντων οἰκτίρμων, οὐδὲ πενίας ὑπερορῶν. [Plut. Mor. p. 148, B: Ὑπ. τῆς φιλοτιμίας. Aristid. vol. 2, p. 308, 3: Ὑπ. χρημάτων. Lucian. Tim. c. 35: Ὑπερόρα τῶν ἀχαρίστων. Philostr. p. 832: Δράκων ὑπερορῶν τοῦ καθεύδειν.] Chrysost. De sacerd.: Μανία γὰρ περιφανὴς ὑπερορᾶν τῆς τοσαύτης ἀρχῆς. [Id. Or. in laudem Pauli Ap. p. 51 Valck.: Πόνων ὑπερεώρα καὶ κινδύνων.] Synes.: Διά σέ μοι δοκῶ ὑπερόψεσθαι τῆς πατρίδος. Cum accus. autem, quæ constr. [secundum Eustath. p. 725, 53, et Thom. M. p. 870] putatur esse Attica [Lysias p. 198, 1: Τοὺς πονηροὺς οὐχ ὑπερορᾷ (ὁ θάνατος)], ut ap. eund. Xen. [Mem. 1, 3, 4]: Αὐτὸς δὲ πάντα τἀνθρώπινα ὑπερεώρα πρὸς τὴν παρὰ τῶν θεῶν συμβουλίαν. [Plato Critia p. 120, E: Πλὴν ἀρετῆς πάντα ὑπερορῶντες. Isocr. p. 146, A: Ὑπερεώρων τοὺς καταδεέστερον πράττοντας. Plut. V. Luculli c. 14: Ταῦτα ... ὑπερεώρα καὶ οὐκ ἐφρόντιζεν.] Sic ap. Thuc., Αὐτὸν κατά τε τὴν νεότητα ὑπεριδόντες· 4, [62]: Ἃ χρὴ σκεψαμένους, μὴ τοὺς ἐμοὺς λόγους ὑπεριδεῖν, τὴν δὲ αὐτοῦ τινὰ σωτηρίαν μᾶλλον ἀπ' αὐτῶν προϊδεῖν, ubi ludere videtur in ὑπεριδεῖν et προϊδεῖν. [Id. 6, 11.] Æschin. pro eod. dixit ὑπερορᾶν, et καταφρονεῖν, et ὀλιγώρως ἔχειν, Or. in Timarch. ita scribens [p. 10, 12]: Ἵν' ὑμῖν ἐπιδείξω οἵους ἀπεργάζεται ἀνθρώπους τὸ ἐπιτήδευμα τοῦτο· ὡς καταφρονοῦντας μὲν τῶν θεῶν, ὑπερορῶντας δὲ τοὺς νόμους, ὀλιγώρως δὲ ἔχοντας πρὸς ἅπασαν αἰσχύνην. Idem [ib.]: Οὐκ ἠγνόουν ὅτι ὑπερόψεται τὸν ὅρκον, ὦ Ἀθηναῖοι. Idem [p. 16, 25]: Καὶ τὴν ὕβριν τὴν εἰς τὸ ἑαυτοῦ σῶμα ὑπερεώρακε. Lysias: Ὑπερεῖδε τὴν ἐμὴν ὁμιλίαν. Isocr. Archid. [p. 128, A]: Πάσας τὰς αἰσχύνας ὑπεριδόντες· ut dixit Æschin. in l. modo citato, Ὀλιγώρως ἔχοντες πρὸς ἅπασαν αἰσχύνην. Exp. etiam Pro nihilo habere, Nihili facere. Item Posthabere: quo verbo commode reddi potest in illo Xen. l. [Mem. 1, 3, 4]: Πάντα τἀνθρώπινα ὑπερεώρα πρὸς τὴν παρὰ τῶν θεῶν συμβουλίαν· nam, Omnia contemnebant præ consilio divino, idem valent. [Ὑπερορῶεν libri deteriores Isocr. p. 130, D, pro περιορῶεν.] Et pass. Ὑπερορῶμαι, Contemnor: unde ὑπερεωραμένος ap. Dem., Contemptus, Contemptui habitus, Spretus. [Plato Phædr. p. 232, D: Ἡγούμενοι ὑπ' ἐκείνων ὑπερορᾶσθαι. Aristid. vol. 2, p. 307, 7: Ὑπερορῶσι τῶν ἄλλων. ὅσον αὐτοῖς ὑπερορᾶσθαι προσήκει. Lucian. Tim. c. 26, et ὑπερεωρᾶσθαι Gall. c. 10. Eidem Tim. c. 44, ὑπερορώμενοι e libris melioribus restitutum pro παρορώμενοι.] Apud Thuc. schol. ὑπερορᾶσθαι exp. ἐξουδενοῦσθαι. Sic autem et ὑπερώφθη invenitur [5, 28] expositum ἐξουθενήθη. A quo partic. ὑπεροφθείς. [Id. 7, 42. V. Ὑπερόπτομαι.]

[Ὑπεροργίζομαι, Supra modum irascor. Dio Cass. 50, 25: Πῶς οὐκ ἂν εἰκότως ὑπεροργισθείητε; et 55, 11 (p. 781, 70). « Photius Epist. p. 91, 35: Ὑπεροργιζομένου κατὰ τῶν ἁμαρτανόντων. » Hase.]

[Ὑπεροργώντως, Nimis cupide, Nimis ardenter. Hesych. s. v. Περιόργως. Codex ὑπεροργόντως; quod correxit HSt. s. v. Περιόργως.]

[Ὑπερορέγομαι, Nimis cupio. Pollux 5, 165.]

Ὑπερορία, ἡ, Id quod ultra fines nostros est, Locus extra fines, Terra ultra fines nostros sita, ita ut subaudiatur γῆ vel χώρα, sicut in περίχωρος et περιοικίς. Gregor.: Ἀποδημῶν εἰς τὴν ὑπ. Plato [Leg. 9, p. 866, D]: Εἰς τὴν ὑπ. ἐκπεμπόντων, Exterminent, In exilium relegent. [Phædr. p. 230, D: Ἐκ τοῦ ἄστεως οὔτ' εἰς τὴν ὑπ. ἀποδημεῖς. Xenoph. Anab. 7, 1, 27, ubi oppos. τὰ ἔνδημα. Isæus p. 46, 26; Andoc. p. 28, 10; Lysias p. 187, 29; Demosth. p. 1086, 11. Τοὺς ἐν ὑπερορίᾳ πολέμους Pollux 1, 177.] Sic Chrysost.: Τί λέγω τὴν εἰς τὴν ὑπ. κατάστασιν; Quid loquor de exilio? Idem, Πρὸς τὴν ὑπ. μεταστῆναι. [Aristid. vol. 1, p. 185, 481. Alciphro 1, 11.] Et, Πρὸς τὴν ὑπ. μετοικισθῆναι, Exterminari, Patriis finibus expelli, Exilio mulctari. Plut. [Mor. p. 508, A]: Βουλόμενος ἐκ τῆς ὑπ. ἀνακαλεῖσθαι τὸν θυγατριδοῦν, Ab exilio revocare nepotem, sc. τὸν ἐκ διαβολῆς τινὸς ἐν φυγῇ ὄντα, ut præcedit paulo ante. [Dio Cass. 67, 3: Φόνοις τε καὶ ὑπερορίαις ἐκποδὼν ποιούμενος. Niceph. Bryenn. Hist. p. 5, B: Πρόσταγμα ὑπερορίαν τοῦ Κομνηνοῦ διακελευόμενον· et ib. C.]

[Ὑπερορίας, ὁ, Exul. Theophanes continuat. p. 98, B: Ὑπ. ἔν τινι μονῇ γεγονώς. Nisi ὑπερόριος scripsit G. Dindorf.]

Ὑπερορίζω, Extermino, Limitibus et finibus meis expello, Ultra terminos regionis meæ ejicio, Extorrem facio. [Plato Rep. 7, p. 560, D: Μετριότητα ὑπερορίζουσι. Æschin. p. 88, 36: Ὑπερορίζομεν τὰ ξύλα καὶ τοὺς λίθους καὶ τὸν σίδηρον, ἐάν τινα ἐμπεσόντα ἀποκτείνῃ (de qua lege Pollux 8, 120). Isocr. p. 122, C: Οἱ δικαίως ἂν ἐξ ἁπάσης τῆς οἰκουμένης ὑπερωρίσθησαν.] Gregor. ὑπερωρίσθη, pro ὑπερόριος ἐγένετο, Extorris factus est. Et Æschin. [p. 89, 36]: Εἰ δὲ μία μόνον (ψῆφος) μετέπεσεν, ὑπερώριστ' ἂν ἦ ἀπέθανεν. [Id. p. 72, 22.] Sic ap. Polluc. quoque 9, c. 1 [§ 8]: Ὑπερορίσαι ἄνδρα· quod et ἐξορίσαι dicitur, unde ibid. ἐξόριστον γενέσθαι. [Aristid. vol. 1, p. 26, 17: Ὑπερωρίσθαι ταῦτά γε εἰς τὸν πρὸς γῆν τόπον. Wytt. ‖ Ὁ ὑπερορίζων, Pars cœli supra orbem finientem. Schol. in Rhesum Eurip. 524 Cobet.: Εἰς τὸν ὑπερορίζοντα ἀνιούσας, nisi scribend. bipartito, ὑπὲρ ὁρ. Hase.]

Ὑπερόριος, ὁ, ἡ, Qui ultra s. extra fines est. Gregor.: Οὐχ ἡ περίχωρος μόνον, ἀλλ' ἤδη καὶ ἡ ὑπερόριος, sub. χώρα. [Τὰ ὑπερόρια, sc. χωρία, Xenoph. De rep. Ath. 1, 19: Διὰ τὴν κτῆσιν τὴν ἐν τοῖς ὑπ.] Et ὑπερόριος πόλεμος, Dem. et Aristot., Bellum quod extra fines geritur. [Ὑπ. ταραχαὶ Aristid. vol. 1, p. 389, 4.] Et ὑπ. ἀσχολία, qua detinemur extra fines, ap. Thuc. 8, p. 285 [c. 72]: Διὰ τὰς στρατείας καὶ ὑπ. ἀσχολίαν. Sic ap. [Dionys. A. R. 2, 12, et] Suid., ὑπ. στρατιά. [Ὑπ. στρατεία Diodor. 2, 39; 4, 40. Ὑπερορίων ἐκστρατειῶν anon. ap. Suid. s. v. Ὑπερόριον. Ὑπ. καὶ μεγάλαι στρατεῖαι Aristid. vol. 1, p. 389, 16. Ὑπ. ἀρχὴ Æschin. p. 3, 34.] Philo V. M. 1: Τὰ ὑπ. πλήθη. Aristot. Polit. 3, [14]: Καὶ τὰ κατὰ πόλιν, καὶ τὰ ἔνδημα, καὶ τὰ ὑπ. Xen. [Symp. 4, 31]: Τῶν ὑπ. στέρομαι, καὶ τὰ ἔγγαια οὐ καρποῦμαι. Apud Suid. [ex anonymo]: Ἀποδημεῖν τε καὶ ὑπερόρια αἱρεσθαι. Homo etiam aliquis ὑπερόριος dicitur, Qui extra fines urbis aut regionis alicujus est, pro ἔκδημος. Synes. Ep. 80: Νικᾶν ὑπερόριον ἐν ἀγρῷ διαιτώμενον, Vincere extra fines provinciæ. Ep. 62: Ἐπεὶ δὲ

τυγχάνω ὢν ὑπ., Quandoquidem sum extra provinciæ fines. Ὑπ. ῥίψαι [ῥῖψαι], Projicere extra fines. Apud Suid. [ex scriptore ignoto]: Ἀναπείθει τοὺς Ἀθηναίους ὑπ. τὸ σῶμα τοῦ ῥήτορος Ὑπερίδου ῥίψαι, i. e. ἔξω τῶν ὅρων, s. μακρὰν ἀπὸ τῆς πόλεως, ut ipse Suidas exponit. [Athen. 4, p. 165, A: Ὑπ. ἀποδημίας ποιεῖσθαι. Cum genit. Photius Bibl. p. 55, 27: Δυσχερὴς ἀκοῦσαι καὶ τοῦ ἡδέος ὑπερόριος, i. e. Expers. Procop. Hist. p. 505, A: Γραφὴ ὑπερόριος τῆς φύσεως.] || Exterus, Qui est ex regione ultra fines nostros sita. Synes. Ep. 4: Οἵστισι συμβόλαιον γέγονε πρὸς ἄνθρωπον ὑπερόριον, Cum homine extero. [Æschin. p. 34, 29: Τὴν ὑπ. λαλιὰν ἀγαπῶντες ἐν τοῖς οἰκείοις πράγμασιν, Fabellas de rebus extraneis. Diodor. Exc. p. 552, 98: Τῆς ὑπ. χάριτος.] || Peregrinus, Inusitatus, ut ξένος: Suid. exp. παρηλλαγμένον καὶ πάντη ἀλλότριον, in hoc l. [anonymi]: Τὸ τῶν ἀέρων ἄηθες καὶ ὑπ. λυπήσειν ἔμελλε τὴν στρατιάν. [Aristot. Περὶ τῆς καθ' ὕπνον μαντ. c. 2: Τῶν μὴ τοιαύτας ἐχόντων ἀρχὰς ἐνυπνίων, ἀλλ' ὑπερορίας ἢ τοῖς χρόνοις ἢ τοῖς τόποις ἢ τοῖς μεγέθεσιν.] Pro Immensus, Immodicus, Inusitatus, ex Aristide etiam affert Bud., sed addit, Nisi sit menda. [Aristid. vol. 1, p. 128, 12: Ἠπείλει οὕτως ἀήθη καὶ ὑπ. καὶ φόβου μείζω.] || Qui extra fines expulsus est, Exul, Externus, Profugus extra fines. [|| Forma poet. Ὑπερούριος, Theocr. 24, 93: Κόνιν πυρὸς ... ῥιψάτω ... ὑπὲρ ποταμοῖο φέρουσα ῥωγάδας ἐς πέτρας ὑπερούριον: Sic Reiskius. Libri ὑπὲρ οὖριον.] || In VV. LL. habetur etiam Ὑπέρορος, Qui ultra fines est, ut ὑπερόριος: sic ἔφορος et ἐφόριος, ἔξορος et ἐξόριος dicitur. Et τὸ ὑπέρορον substantive pro ἡ ὑπερορία. [Ὑπέρορος vitiose scriptum pro ὑπέρωρος v. sub hoc voc.]

[Ὑπερορισμὸς, ὁ, Exterminatio, Exilium. Pollux 9, 158. G. D. Greg. Nyss. t. 3, p. 49, C. Epiphan. t. 1, p. 916, A: Εἰς ὑπ. κατέταξεν. Hase.]

[Ὑπεροριστέον, Exterminandum. Aristid. vol. 1, p. 25, 19: Τοῦτον τὸν λόγον ὑπ. ἡμῖν ἔξω ξυμπάσης τῆς Ἑλλάδος.]

[Ὑπερορμαίνω, Prorumpo super. Manetho 4, 131: Ζεὺς ὑπερορμαίνων φοράδην ὑπὲρ ἀστέρα πατρός.]

[Ὑπερορμάομαι, i. q. præcedens. Apollin. Metaphr. Psalm. 82, 29: Καρφαλέων ὀρέων ὑπερορμηθείσῃ. Quod etiam divisim scribi potest ὕπερ ὁρμ. G. Dind.]

[Ὑπερόργυμαι, Superimpendeo. Sophocl. OEdip. R. 164: Καὶ προτέρας ἄτας ὑπερογυμένας, ex conj. Reisigii ad OEd. Col. 1485: nam alii aliter scribunt. Hase.]

[Ὑπέρορος. V. Ὑπέρωρος.]

[Ὑπεροφίος male pro ὑπερωρόφιος; quod v.]

[Ὑπερόροφος. V. Ὑπέροφρυς.]

[Ὑπερορρωδέω et Ionice] Ὑπεραῤῥωδέω, Metuo super, etiam Supra modum metuo, Vehementer metuo. Herodot. [8, 72]: Ὑπεραῤῥωδέω τῇ Ἑλλάδι, Metuo Græciæ. [Cum genit. Eurip. Suppl. 344: Ἥ τεκοῦσα χὐπερορρωδοῦσ' ἐμοῦ.]

[Ὑπερορχέομαι, Salto super. Anon. in Anecd. meis vol. 2, p. 367, v. 513: Ταῖς διδασκάλων μάστιξιν ὑπερορχεῖσθαι θέλω. Boiss.]

[Ὕπερος. V. Ὕπερον.]

[Ὑπερόσιος. V. Ὑπερώσιος.]

Ὑπερουράνιος, ὁ, ἡ, Qui supra cœlos est. Exp. etiam Supercœlestis. Pro Cœlestis affert Bud. ex Gregor. [Plato Phædr. p. 247, C, et Damasc. ap. Phot. Bibl. p. 337, 22: Εἰς τὸν ὑπ. τόπον. Ὑπ. θεὸν Pollux 1, 23. Οὐσία ὑπ. καὶ ὑπερδύναμος Themist. Or. 1, p. 8, B. Gregor. Thessal. in Matthæi Lect. Mosq. 2, p. 23: Τῶν ὑπ. νόων. G. D. Euseb. Dem. ev. p. 246, B. Greg. Nyss. t. 3, p. 85, B, τῶν ὑπ. θαυμάτων. Anon. præfat. in Orac. Sibyll. p. 12, 9. Alex.: Τὸν ὑπ. κόσμον: ubi tamen monet editor, fort. legend. ὑπουράνιον. Hase.]

[Ὑπερούριος. V. Ὑπερόριος.]

[Ὑπερουσιασμὸς, ὁ, i. q. ὑπερουσιότης. Eustathius in Maii Spicileg. Rom. vol. 5, p. 276. Osann.]

[Ὑπερούσιος, ὁ, ἡ, Super omnem essentiam exsistens. Frequens ap. Dionys. Areop., ut p. 375: Τῆς ὑπ. καὶ κρυφίας θεότητος, i. e. Divinitatis quæ omnem naturalem captum creaturæ excedit. Id. p. 735: Ὁ ὑπ. Ἰησοῦς. Damascen. Orthod. fidei 1, 15, p. 53: Ὀνόματα δηλοῦντα τὸ ὑπ. Suicer. Sallust. De diis p. 253; Theodoret. vol. 2, p. 79; vol. 5, p. 131; Proclus Institt. theol. p. 168. Id. In Plat. Theol. 1, 24, p. 59; Synes. Hymn. 1, 62, 67; 2, 35; Zachar. Mytil. Dial. p. 232, aliique recentiores non raro. Ὑπερούσιος per ὑπὲρ πᾶσαν οὐσίαν ὄν exp. ap. Suidam in gl. quam libri meliores omittunt. Hesych.: Ὑπ., ἀγαπητὸς, πεφιλημένος· quæ interpretatio non convenit huic voc. || Pro ὑπερπλούσιος, nisi forte hoc ipsum restituendum, dixit Constant. De adm. imp. c. 14, p. 68: Ἐγένετο περιφανὴς καὶ ἄγαν ὑπ.]

[Ὑπερουσιότης, ητος, ἡ, Supersubstantialitas. Dionys. Areop. p. 375: Τῆς ὑπὲρ λόγον καὶ νοῦν καὶ οὐσίαν αὐτῆς ὑπ. 382: Τὴν ὑπ. τὴν θεαρχικήν. Suicer. Idem De div. nom. p. 249, Epist. 4. Boiss. Gregor. Thessal. in Matthæi Lect. Mosq. 2, p. 23: Τὴν ὑπ. τὴν θείαν.]

[Ὑπερουσίως, Superessentialiter, Supernaturaliter, Supersubstantialiter. Legitur ap. Dionys. Areop., ut p. 382, de Deo: Πάντων ὑπ. ἐξῃρημένον· et p. 71. Suicer. Idem Epist. 1 fine. Theodoret. vol. 4, p. 47. G. D. Jo. Damasc. t. 1, p. 228, C; t. 2, p. 858, A: Ὑπερφυῶς καὶ ὑπ. Phot. Epist. p. 220, 10. OEcum. In Apoc. p. 190, 20; 422, 9 Cramer. Id. ib. p. 394, 28: Ὑπ. ἡνωμένος τῷ ὑπερουσίῳ. Porphyr. Sentent. 1, 10: Ἀνεννοήτως τε καὶ ὑπ. Hase.]

[Ὑπερούχιον, τὸ, nomen machinæ ignotæ ap. Philon. in Mathem. vett. p. 97: Τὰ μηχανήματα εἰς τὰ ὑπουρουχία καὶ περίακτα κατασκευάζων. Codex Berolin. ap. Schneiderum in Lex. (s. v. Περίακτον) ὑπερουχία.]

[Ὑπεροφρυάζω, Superciliosus sum. Nicet. Chon. Annal. p. 352, C: Ὑποσκυζομένῳ προσώπῳ καὶ ὑπεροφρυάζοντι βλέμματι.]

[Ὑπερόφρυον, τὸ, Pellis supercilii. Sic ἐπισκύνιον exp. Eutecnius in Paraphrasi Oppian. Cyn. 1, 181. Schneider.]

Ὑπεροφρυόομαι, Supercilia allevo, adduco et tollo, τὰς ὀφρῦς ἀνασπῶ s. ἐπαίρω, ut in gravi s. severo vultu. Theophyl. [Epist. 60]: Ἄνδρα πρεσβύτην, πολιὰν αἰδέσιμον [ἔχοντα], ὑπερωφρυωμένον ἐπὶ σεμνότητι, Supercilio adducto s. allevato et sublato præ severitate et gravitate; seu, ut Seneca loquitur, Subductis superciliis: quo modo et Propert., Tunc volo subducto gravior procedere vultu.

Ὑπέροφρυς, ὁ, ἡ, Superciliosus, Qui elato supercilio est, Superbus, ὑπέροπτος, Hesych. [Apud quem præcedit alia glossa, de qua HSt.:] Ὑπερόροφος, Superbus. Nam Hesych. ὑπερορόφους, si modo ita scripsit, exp. ὑπερηφάνους. [Ὑπερορόφους corruptum ex ὑπερόφρυς. Recte ap. Phot. et Suidam: Ὑπέροφρυς, ὑπερήφανος. Greg. Naz. vol. 2, p. 78, B. «Schol. Epict. Enchir. 22. Const. Manass. Chron. 3679.: Ὑπέροφρυ τὸ στράτευμα· 6518.» Boiss. Cyrill. Al. C. Julian. 4, p. 115; 8, p. 258. Agapet. c. 77. Anon. Jo. Xiphilin. De cruce p. 258, C Grets. Greg. Naz. Carm. 9, 7: Ὑπέρθρονος, οὐχ ὑπέροφρυς. Jo. Damasc. t. 2, p. 859, A, ὁ ὑπ. τύραννος. Id. ib. p. 892, B: Βλοσυρὸν καὶ ὑπέροφρυ βλέφαρον, ubi perperam cusum conjuncte, ὑπεροφρυβλ. Hase. Eustath. Opusc. p. 11, 60: Ἤν τὸ περὶ αὐτὸν ὑπέροφρυ. Ducas Hist. Byz. p. 80, A.]

[Ὑπεροχεῖν ap. Joseph. A. J. 1, 3, 5, vitiose pro ὑπερσχεῖν, quod restitui in ed. Paris. G. Dind.]

Ὑπεροχὴ, ἡ, Eminentia, Summitas, i. q. ἔξοχή. [Sic et per ὑπερβολὴ exp. Hesych.] Athen. 9, [p. 370, D] ex Ephippo: Οὐ κνίσσα [κνῖσα] κρούει ῥινὸς ὑπεροχὰς ἄκρας Ἀμφιδρομίων ὄντων, Non ferit nidor summas nares. [De collibus vel montibus Polyb. 3, 104, 3: Οὔσης τινὸς ὑπ. μεταξὺ τῆς στρατοπεδείας. Αἱ τῶν βουνῶν ὑπ. 10, 10, 10. Αἱ κατὰ τὸν Λαβὸν ὑπ. 10, 31, 1. Τῶν ὀρῶν τὰς ὑπ. Plut. Mor. p. 936, A.] Dicitur etiam ut ἔξοχὴ, Excrescentia et extuberatio in corpore humano; aut specialius, In ulceribus pars excrescens, et quæ magis extat ac eminet. Diosc. 1, 152, de malo Punico: Καὶ πρὸς πτερύγια τὰ ἐν δακτύλοις, νομάς τε καὶ ὑπ., h. e., ut Plin. habet, (Utilissimum) pterygiis, et iis, quas Nomas vocant, et quæ in hulceribus excrescunt. Idem 2, 96, de felle hircino: Θύμιά τε αἴρει καὶ τὰς ἐπὶ τῶν ἐλεφαντιώντων ὑπεροχὰς καταχριομένη, Thymia abolet, et luxuriantes elephanticorum extuberationes illitu reprimit, Ruell. || Excellentia, Eminentia, qua aliis superiores sumus. [Plato Leg. 4, p. 711, D: Κατὰ πλούτων ὑπεροχάς· Defin. Platon. p. 416: Ὑπ. ἐν πράξει ἢ ἐν λόγῳ. Iambl. V. Pyth. p. 368: Τοιαύτης ὑπ. καὶ ἐπανατάσεως, ἀφ' ἧς ἐστι σωφρονισμός.] Aristot. Rhet. 2, [14]

Ὑπεροχὴν γὰρ ἐπιθυμεῖ ἡ νεότης· ἡ δὲ νίκη, ὑπεροχή τις· A Polit. 4, [13] : Τὴν γὰρ ἰσχὺν καὶ τὴν ὑπ. ἐν τοῖς ἱππεῦσιν ὁ πόλεμος εἶχεν, Quod belli vis ac præstantia in equitibus sita sit. Ibidem ibid. 7 : Διαφέρονται δ' ἐν τῷ ποσῷ καὶ ταῖς ὑπεροχαῖς. Apud eund. Aristot. eod. libro : Κατὰ τὴν ὑπ., ἥνπερ εἴληφε διάστασιν, ὧν φαμὲν αὐτὰς εἶναι διαθέσεις ταύτας, Proportione respondentem ad differentiam, quam habent res ipsæ mutuo compositæ, quarum affectiones esse dicimus, Bud. Comm. p. 994, docens ibi esse βραχυλογίαν Περιπατητικὴν, et ita ejus verba construenda, Κατὰ τὴν ὑπ. τῆς διαστάσεως, ἥνπερ εἴληφε ταῦτα, ὧν φαμὲν εἶναι τάσδε τὰς διαθέσεις. Et ap. Galenum lib. 1 Ad Glauc. : Ὑπεροχὴ τοῦ τάχους, Excessus velocitatis, ὑπερβολή. [Ἡ ὑπ. τῆς δυνάμεως, Eminentia, fastigium potentiæ, Polyb. 1, 2, 7; 5, 45, 1. Et nude ἡ ὑπ., Potentia, Imperium, Potestas, 1, 64, 1; 6, 9, 4. Ἡ Ῥωμαίων ὑπ. 25, 9, 3. Φυλάττειν τὰς ὑπ. 10, 36, 5. Ἐφάμιλλος ἡ ὑπ. αὐτῶν 9, 26, 5. Honor, Dignatio, Existimatio, 23, 14, 10. Οἱ ἐν ὑπεροχαῖς ὄντες περὶ τὴν αὐλὴν 5, 41, 3. Schweigh. Diodor. 4, 41 : Τῶν ἐν ὑπεροχαῖς νεανίσκων· 11, 89: B Ὅταν ὑπό τινος ὑπ. κατισχύωνται. Posidon. ap. Athen. 4, p. 152, B : Κατ' ἀξίαν ἧς ἔχουσιν ὑπ. Diodor. 19, 81 : Κεκοσμημένος ὅπλοις βασιλικοῖς εἶχε πολλὴν ὑπ. Longin. De subl. 17, 1 : Ἡγεμόνας ἐν ὑπεροχαῖς. Id. 36, 4 : Τὸ ἐν ὑπεροχῇ. Ὑπ. γένους Plut. Mor. p. 787, C. Ὑπ. τιμῆς p. 617, E. ‖ Excellentia, titulus summarum potestatum ap. Byzantinos, quorum exx. v. ap. Ducang. ‖ Excessus. Plato Polit. p. 283, B : Πάσης ὑπ. τε καὶ ἐλλείψεως. Longin. De subl. 38, 3 : Ἡ τοῦ πάθους ὑπ. καὶ περίστασις. Sensu mathematico Plut. V. Marc. c. 17 : Τὸν λόγον τῆς ὑπ. τοῦ περιέχοντος στερεοῦ πρὸς τὸ περιεχόμενον· Moral. p. 1022, B : Ταῦτα δὲ ἀμφότερα τῶν ὑπ. ἐλάττω ἐστὶν ἢ ἡμίσεα· 1028, E : Τὸ ἔκτον τῆς ὑπ. ἦν ἡ μεγίστη νὺξ πρὸς τὴν βραχυτάτην ἡμέραν ποιεῖ. Cum verbo ὑπερέχειν p. 1139, D : Ταῖς αὐταῖς ὑπ. ὑπερέχειν καὶ ὑπερέχεσθαι τῆς ἁρμονίας τὰ μέρη ὑπὸ τῶν μερῶν· et paullo post : Κατὰ τὴν ἐν ἀριθμοῖς ὑπ. Porro, Ἡ δὲ τῆς νεάτης ὑπ. καὶ τῆς μέσης κατ' ἀριθμητικὸν λόγον ἴσῳ μέρει τὰς ὑπ. ἐμφαίνουσιν· et sæpius deinceps.]

[Ὑπερόχη, ἡ, Hyperoche, virgo Hyperborea. Herodot. 4, 33—35.]

[Ὑπερόχησις, εως, ἡ, Eminentia, Locus prominens, Vestibulum. Symm. Ezech. 40, 21.]

[Ὑπεροχικὸς, ἡ, ὸν, Eminens. Eustath. p. 1384, 45 : Τὸ ὑπ. τοῦ Διός· 49 : Τὸ τῆς λέξεως ὑπ. Id. Opusc. p. 188, 70. Suidas s. v. Ἡγεμών : Ὑπ. ἄρχοντι. « Eust. Comm. in Jo. Damasc. § 8, οἱ ὑπεροχικοὶ ἄνθρωποι. (Et ipse Jo. Damasc. t. 1, p. 449, D. Id. ib. p. 128, B et 147, E : Ὑπ. ἀπόφασις, Præcellens negatio. Superl. German. CPol. In ador. crucis p. 256, D Grets., ὑπεροχικώτατον σύστημα. Hase.) Glycas De syntaxi p. 17, 31. ‖ Adverb. Ὑπεροχικῶς, Dionys. Areop. Epist. 1. » Boiss. Jo. Damasc. t. 1, p. 147, C : Πάντων ὑπ. τῶν ὄντων ἐξήρηται. Marcus Er. De temper. p. 955, B. Simeon Thessal. Dialog. p. 128, E Morin. : Ὑπ. τε καὶ μετὰ φαντασίας τινός. Hase. Eustath. p. 1360. Id. Opusc. p. 254, 10.]

Ὑπέροχος, ὁ, ἡ [Hesych. : Ὑπέροχον, περισσὸν, δεινὸν, μεῖζον], et Ὑπείροχος, poet. inserto ι, metri causa, Eminens, Excellens, Superior. Hom. Il. Z, [208, et Λ, 784] : Αἰὲν ἀριστεύειν καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων· quo modo supra habuimus ex Ξ, [118] : Ἀρετῇ δ' ἦν ἔξοχος. [Hom. Hymn. 11, 2 : Ἥρην ... ὑπείροχον εἶδος ἔχουσαν. De eadem Pind. Pyth. 2, 69 : Ὑπεροχωτάτᾳ ... Οὐρανιᾶν θυγατέρι Κρόνου. Id. Nem. 3, 42 : Δάμασε δὲ θῆρας ἐν πελάγεσιν ὑπερόχος (Dor. pro ὑπερόχους). Herodot. 5, 92, 7 : Τοὺς ὑπερόχους τῶν ἀστῶν· ubi libri multi ὑπειρόχους, quam formam ubique inferre solent librarii. Sic Æschylo Prom. 429, nunc restitutum : Ὑπέροχον σθένος κραταιὸν γᾶς· et Sophocli Trach. 1096 : Ἄνομον ὑπέροχον βίαν. Plut. Mor. p. 111, B : Τοὺς ὑπεροχωτάτους τῶν βασιλέων.] Oppian. Cyn. 3, [52] : Ὑπείροχος ἑσπερίη νύξ. [[‖ Ὑπείροχος, n. pr. cognitum ex patronymico Ὑπειροχίδης, quod v.]

[Ὑπέροχος, ὁ, Hyperochus, Cumanus, scriptor Κυμαϊκῶν, ap. Athen. 12, p. 528, D, Pausan. 10, 12, 8. ‖ Hyperboreus, qui Delphis adversus Gallos opem tulit. Pausan. 1, 4, 4; 10, 23, 2.]

[Ὑπεροχυρόω, Supra modum munio. Clem. Al. p. 331.]

Ὑπεροψία, ἡ, Despectus, Contemptus, Despicientia, Despicatio : quorum utroque Cic. etiam utitur. [Thucyd. 1, 84 : Τῶν νόμων τῆς ὑπ. Isocr. p. 178, D : Ὑπ. τῶν συμμάχων. Demosth. p. 577, 17 : Ὑπ. πάντων ἀνθρώπων. Plut. V. Marc. c. 4 : Μαντειῶν ὑπ.] Chrysost. De sacerd. : Ἐπαίνων ὑπεροψία, ut Cic. Despicientia rerum humanarum, pro Contemptus. Idem De prec. : Ἐν ὑπεροψίᾳ τῆς ἡδονῆς καθιστῶσα τὴν ἑκάστου ψυχήν. Et ap. Suid. [qui per καταφρόνησιν exp. cum Photio, additque exemplum Josephi B. J. 3, 7, 33] : Τὴν πρὸς τὰς κολάσεις ὑπεροψίαν, Despicientiam pœnarum. Aliquando significat Superbiam et fastidium quo aliquis ceteros omnes præ se despicatur et contemnit, i. q. ὑπερηφανία. [Sic exp. Hesych., addens παρὰ τὸ τὰ ὑπὲρ αὐτὸν (αὐτῶν Musurus) θεωρεῖν. Lysias p. 128, 41 : Εἰς τοσοῦτον ὑπεροψίας ἐλθόντες. Isocr. p. 283, C : Τὴν ὑπ. σεμνότητος μετέχειν λέγουσιν. Plut. V. Alex. c. 52 : Δόξαν εἰληφὼς ὑπ. καὶ ὀλιγωρίας.] Herodian. 1, [9, 15] : Βαρὺς γὰρ καὶ ἀφόρητος ἦν ὑπ. καὶ ὕβρει, Intoleranda superbia. 5, [1, 14] : Τῶν μὲν εὐπατριδῶν βασιλέων τὸ εὐγενὲς εἰς ὑπεροψίαν ἐκπίπτει, καταφρονήσει τῶν ὑπηκόων ὡς πολὺ ἐλαττόνων, Patricia principum nobilitas sæpenumero in superbiam abit, despectis omnibus velut inferioribus, Bud. [Eunap. p. 53, 18 : Ὑπ. ἡ ἐν τοῖς ὄμμασι καὶ τὸ μείλιχον. Hemst.] Theophyl. Ep. 31 : Τὸ Μηδικὸν ὄρνεον ὁ ταὼς καὶ τῶν Μήδων τὴν ὑπ. κεκλήρωται, μέγα τι καὶ ὑπέρογκον ἐπὶ τῷ κάλλει φρονῶν.

[Ὑπέροψις, εως, ἡ, i. q. ὑπεροψία. lxx Levit. 20, 4 : Ἐὰν δὲ ὑπερόψει ὑπερίδωσιν οἱ αὐτόχθονες. Alii libri κρύψει. Schleusn.]

[Ὑπεροψωνέω, In obsoniis emendis plus liceor. Phrynichus in Bekk. Anecd. p. 67, 32 : Ὑπεροψωνεῖν· τὸ ἀγοράζοντός τινος ὄψον ἕτερον τῇ τιμῇ ὑπερβάλλοντα ὠνεῖσθαι.]

Ὑπερπάγης, ὁ, ἡ, pro Valde glaciato affertur e Xen. [Cyneg. 8, 2.]

[Ὑπερπᾰθέω.] Ὑπερπαθήσας a them. Ὑπερπαθέω, in VV. LL. Valde affectus, Commotus. [Per πάνυ λυπηθεὶς exp. Hesych. Eurip. Phœn. 1456 : Μήτηρ δ', ὅπως ἐσεῖδε τήνδε συμφορὰν, ὑπερπαθήσασ' ἥρπασ' ἐκ νεκροῦ ξίφος. Joseph. A. J. 7, 2, 1, B. J. 6, 2, 4. Eustath. p. 212, 12 : Οὐδὲ ἐνταῦθα ὑπερπαθεῖ ὁ ἀκαιρολόγος.]

[Ὑπερπᾰθής, ὁ, ἡ, Vehementi affectu commotus. Clem. Alex. p. 52. Tzetz. Hist. 1, 784. « Phlegon Trall. Mirab. p. 119, 3 Westerm. : Πάντας ὄντας ὑπερπαθεῖς καὶ θρηνοῦντας. » Hase. ‖ Adverb. Ὑπερπαθῶς, Eustath. Opusc. p. 253, 60.]

Ὑπερπαίω, Supergredior, Supero, Excedo. [Cum genit. Aristoph. Eccl. 1118 : Πολὺ δ' ὑπερπέπαικεν αὖ τούτων ἁπάντων τὰ Θάσι' ἀμφορείδια. Longe frequentius cum accus., ut] Demosth. [p. 1217, 18] : Τοσοῦτον ὑπερπέπαικας πλούτῳ τοὺς ἄλλους, ubi observa constr. [Per ὑπερβαίνειν, πλεονάζειν exp. Suidas ex Polyb. 14, 5, 14 : Τὸ γεγονὸς ὑπερπεπαίκει τῇ δεινότητι πάσας τὰς προειρημένας πράξεις.] Apud Lucian. autem Catapl. [c. 27] cum solo accus. rei : Ὑπερπεπαικότα πᾶσαν ὕβριν, Excedentia. Bud. [Id. Imag. c. 9 : Θέαμα πᾶσαν ἀνθρωπίνην εὐμορφίαν ὑπερπεπαικός.] Tale est omnino ap. Athen. 12, [p. 538, B] : Εἷς τῶν ὀπισθοφυλάκων πᾶσαν D ὑπερπεπαικὼς κολακείαν. [Plut. Mor. p. 379, E : Πᾶσαν ὑπερπέπαικε τερατείαν. Euseb. Præp. ev. 15, p. 792, B : Ὑπερπαίει μωρίᾳ τὰ ὑπὸ Λύκωνος εἰρημένα, e libris restitutum pro vulgato ὑπερπαλαίει. Eustath. Opusc. p. 153, 20 : Ὧν ἕκαστον αὐτὸς ὑπερπαίω τῇ τοιαύτῃ χάριτι.]

[Ὑπερπαλύνω, Desuper conspergo. Anth. Pal. 10, 11 : Ὀρνεόφοιτον ὑπὲρ καλαμῖδα παλύνας ἰξῷ.]

[Ὑπερπαρανήτη, ἡ, nomen chordæ sextæ octachordi Pythagorici sec. Mich. Psellum, ap. A. J. H. Vincent. *Notices et extr. des man.* t. 16, p. 337, 11. Hase.]

[Ὑπερπαρυπάτη, ἡ, chorda quinta ejusdem octachordi sec. Niceph. Gregor. ad Synesium, ib. p. 284, 25, vel tertia sec. alios. Conf. ib. p. 337, 8; 407, 8. Hase.]

[Ὑπερπάσχω, Patior pro (aliquo). Eumath. 6, p. 230 : Μὴ συνεκπλεῦσαι, μὴ συμπονῆσαί σοι, μὴ συμπαθεῖν καὶ ὑπερπαθεῖν. Angl. Cyrill. Hieros. p. 129. Kall. Ptolem. Tetrab. p. 188, 7. Epiphan. t. 1, p. 736, A. Gregent. Tephr. Disp. p. 120, 18 : Ἁπάντων ὑπερπασχόντων ὑπὲρ τοῦ λαοῦ. Hase.]

Ὑπέρπαφλάζω, ex Luciano pro Supramodum ferveo, Lexiph. [c. 8] : Ὁ μέντοι ἰπνολέβης, ὑπερπαφλάζων, ἐς κεφαλὴν ἡμῖν ἐπέτρεπε τοὺς ἄνθρακας.

Ὑπερπαχύνω, Supra modum pinguefacio, Crassum reddo aut Obesum. Unde Ὑπερπαχύνομαι, Supra modum pinguesco, adipe ingravesco. [Theoph. C. Pl. 5, 11, 3 : Ὅταν ὑπερπαχυνθῶσι τὰ ζῷα. Schneid. Leo phil. Consp. med. p. 197, 31 Ermerins. : Ὅταν αὐτὸς ὁ ὀσχέος ὑπερπαχυνθῇ. Hase.]

[Ὑπέρπαχυς, ὁ, ἡ, Præpinguis. Hippocr. p. 290, 13; 385, 15. Plut. V. Cat. maj. c. 9, Alex. c. 55; Appian. Hispan. c. 63; Dio Cass. 49, 1. G. D. Galen. vol. 6, p. 827, 16. Hase.]

[Ὑπερπείθω, Supra modum persuadeo. Perf. ὑπερπέπεισμαι ap. Polluc. 5, 152. Et Ὑπερπεποιθὼς, Præfidens, in Gl.]

[Ὑπερπέλομαι, Superior aliis sum, Emineo. Apoll. Rh. 4, 1637 : Κρήτην, ἥτ' ἄλλων ὑπερέπλετο εἰν ἁλὶ νήσων.]

Ὑπερπέμπω, Mitto super, ultra. Unde exp. etiam Ultra scopum jaculor, ὑπερακοντίζω. [Anna Comn. p. 297. Elberling. Greg. Naz. t. 1, p. 903, A : Οἱ τοξεύοντες, ἄν τε εἴσω πέμπωσιν, ἄν τε ὑπερπέμπωσιν. Hase.]

[Ὑπερπενθέω, Supra modum lugeo. Philostr. p. 556.]

[Ὑπερπεπαίνω, Supra modum maturo. Apoll. Lex. Hom. s. v. Πέπον, Etym. M. p. 661, 55.]

[Ὑπερπερικλῆς, έους, ὁ, Periclem superans. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 67, 21, cujus verba apposuimus s. v. Ὑπερθεμιστοκλῆς.]

[Ὑπερπερίλαμπρος, ὁ, q. d. Superceleberrimus. Anna Comn. p. 181, D : Ὁ ἐν ὑστέροις Ὑπ. τιμηθείς. Est dignitas in aula Cpol., inventa ab Alexio Comneno, qua ornatus Scaliarius, satrapa Turcicus. Ducang.]

[Ὑπερπερισσεύω. V. Ὑπερπερισσῶς.]

Ὑπερπερισσῶς, Supra modum, Plusquam abundanter [Marc. 7, 37], a nomine Ὑπερπερισσός. Unde Ὑπερπερισσεύω et Ὑπερπερισσεύομαι, quorum rarus est usus. Paulus pass. vocem usurpavit, 2 Cor. [7, 4] : Ὑπερπερισσεύομαι τῇ χαρᾷ, ubi redditur Superabundo gaudio, Vehementer exundo gaudio. [Act. Ad Rom. 5, 20 : Ὑπερεπερίσσευσεν ἡ χάρις. Ducas Hist. Byz. p. 78, B : Τοῦτο τὸ νεόλεκτον σύνταγμα καθ' ἕκαστον ἔτος ὑπερπεριττεῦόν ἐστι. G. D. Georg. Pisid. Vita Anastasii Mart. p. 306, 44. Moschion De pass. mul. p. 6, 13 Dewez. : Ὑπερπεριττεῦον τὸ αἷμα. Hase.]

[Ὑπερπερκάζω, Admodum maturesco. Eumath. p. 241. Wakef. Eidem p. 216 ed. Teuch. ex codd. Paris. 2895, 2897, et Vaticano restituit Osann. : Ὅταν τὸν βότρυν ἴδῃς ὑπερπερκάσαντα· ubi vulgo περκάσαντα.]

[Ὑπερπέσσω, s.] Ὑπερπέττω, Supra modum concoquo. [Hippocr. De loc. in hom. c. 15, ubi edd. ὑπερπεσεῖν.]

[Ὑπερπέταμαι. V. Ὑπερπέτομαι.]

[Ὑπερπετάννυμι, Superextendo. Dio Cass. 43, 24 : Παραπετάσματα ὑπὲρ αὐτῶν σηρικὰ ὑπερεπέτασε.]

[Ὑπερπετάομαι. V. Ὑπερπέτομαι.]

[Ὑπερπετὴς, ὁ, ἡ. Diodor. 14, 23 : Τὰς τῶν τόξων βολὰς καὶ τῶν ἄλλων βελῶν ὑπερπετεῖς ἐδόκει ποιήσειν· ubi Wessel. : « Suidas in Ὑπερπετεῖς hæc exscripsit, sed ita ut verba et sententiam Diodori mutilaverit, interpretatus ὑπερλίαν σωζομένους, inepte, si tamen ita scripsit. Sunt ὑπερπετεῖς Qui supra nos transvolant. De lacu Avernó Strabo 5, p. 374, B (244) : Τοὺς ὄρνεις τοὺς ὑπερπετεῖς γενομένους καταπίπτειν εἰς τὸ ὕδωρ. Polybius de telis quæ catapultis emissa supra Romanos avolabant, 8, 7, 3 : Ὅτε δὲ ταῦθ' ὑπερπετῆ γίγνοιτο. (Adde 18, 13, 3 : Βέλη ὑπερπετῆ τῶν προστατῶν φερόμενα· 8, 6, 4 : Ὑπερπετέσι θωρακίοις σκεπάσαντες. Plut. V. Marcelli c. 16 : Ὑπερπετεῖς ποιήσασθαι τὰς τῶν βελῶν ἀφέσεις. « Joseph. Ant. Jud. 2, 10, 2, de anguibus volucribus : Μὴ προϊδομένους ἀδικεῖν, ὑπερπετῆ γινόμενα. » Hase.) Paulo aliter montis vertex ultra aerem nostrum in altum evectus ὑπερπετὴς ἄκρα τῆς τῶν ἀνέμων πνοῆς ap. Diodor. 17, 7, et ὑπ. ἄνεμοι, qui sublimibus e montibus spirant, ap. Strabon. 15, p. 1063, C (731). » Idem Strabo 15, p. 1069, B (736) : Ἀτμοὶ ... οἷον ῥοφητικοὶ τοῦ ὑπερπετοῦς· 1121 (775) : Τὴν κορυφὴν πολὺ ὑπερπετεστέραν ἔχει τῆς καμήλου. « Dionys. A. R. 9, 11, ὑπ. φάλαγξ est acies ultra cornu adversæ vel porrecta vel cadens : potest enim ab utriusvis potestatis verbo deduci. » Hemst. ‖ Elatus. Lucian. Pro imag. c. 17 : Μηδὲν ὑπερπετὲς μηδὲ τύφου μεστόν.]

[Ὑπερπέτομαι. V. Ὑπερίπτημι.]

[Ὑπερπέττω. V. Ὑπερπέσσω.]

[Ὑπερπήγνῡμι, Supra figo. Hippocr. p. 1175, B : Λαβόμενος πασσάλου ἄκρου ὑπερπεπηγότος εἵλετο.]

Ὑπερπηδάω, Supersilio, ut Colum., Saltu supero, Transilio. [Hesych. : Ὑπερπηδῶν, ὑπερθορών· et inverso ordine Suidas. Pollux 1, 196 : Ὑπερπηδήσας τάφρον ἵππος. Lucian. Timon. c. 20 : Ὑπερπηδήσας τὸ στάδιον· Adv. ind. c. 7 : Ὑπερπηδήσεται τὸν ποταμόν. Supero, i. e. Effugio. Menand. Monost. 251 : Θεοῦ δὲ πληγὴν οὐχ ὑπερπηδᾷ βροτός. Qui versus Sophocli tribuitur ab Theoph. Ad Autol. p. 110, sine nomine poetæ affertur ab Stob. Ecl. phys. 1, 4, p. 106.] Dicitur metaph. ὑπερπηδᾶν νόμον, ut παραπηδᾶν, Transgredi. Æschin. [p. 55, 29] : Ὑπερπηδήσας τὸν νόμον περὶ τῶν ὑπευθύνων κείμενον. [Demosth. p. 644, 16 : Νόμιμα ... ἀναιδῶς ὑπερπεπήδηκε.] Idem [Æsch.] dicit [p. 82, 29], Ὑπερπηδήσας τὴν δικαίαν ἀπολογίαν, quod commode reddemus Transiliens, ut Cic. Transilire ante pedes posita, et alia longe petita sumere. [Plut. Mor. p. 171, E : Ἐκπίπτουσιν εἰς ἀθεότητα ... ὑπερπηδήσαντες ἐν μέσῳ κειμένην τὴν εὐσέβειαν. ‖ Supero, i. e. Antecello. Plato Leg. 3, p. 677, E : Πολὺ ὑμῖν ὑπερεπήδησε τῷ μηχανήματι τοὺς ξύμπαντας. Ælian. N. A. 6, 25 : Τὰς ἄλλας ὑπερεπήδησε σωφροσύνῃ.]

[Ὑπερπήδησις, εως, ἡ, Transiliendi actio. Plut. Mor. p. 371, B : Τὴν πολλάκις ἀναστροφὴν καὶ πάλιν ὑπ.]

[Ὑπερπιάζω, Desuper prehendo. Greg. Nyss. t. 1, p. 775, B : Ὃν ὑπερπιάζει διὰ τῆς πυκτικῆς. Hase.]

[Ὑπερπιαίνω, Immodice pinguefacio, Præpinguem reddo. Jo. Chrys. Hom. 126, vol. 5, p. 821, 8 : Ἑώρα αὐτῶν τὸν μὲν νοῦν ἐν τῇ ἀτροφίᾳ τῶν τῆς ἀληθείας διδαγμάτων λιμαγχονούμενον, ὑπερπιαινόμενον δὲ αὐτῶν καὶ κατασαρκούμενον τὸν ἔξω ἄνθρωπον. Seager. Galen. Protr. (9, p. 43 Willet.) : Ὑπερπιάναντές τε καὶ διασάξαντες. Gataker. Basil. t. 1, p. 345, B; 628, D; 839, D; 329, D, ὑπερπιαίνων σεαυτὸν καὶ κατασαρκῶν. Passiv. id. ib. p. 340, C : Ὑπερπιαινόμενον καὶ κατασαρκούμενον. Hase.]

[Ὑπέρπικρος, ὁ, ἡ, Admodum acerbus. Æsch. Prom. 944 : Τὸν πικρῶς ὑπ.]

Ὑπερπίμπλημι, Supra modum impleo. [Ælian. N. A. 16, 12 : Τῶν ὑπερπιμπλάντων τοὺς ποταμοὺς ὑετῶν. « Joannes mon. Vit. Barlaami in Anecd. meis vol. 4, p. 21. » Boiss. Ὑπερπίμπλαμαι, Superimpleor, Gl. Hippocr. p. 536, 39 : Ὁπόταν παχυνθῇ καὶ συσσαπῇ καὶ ὑπερπλησθῇ τὰ φλέβια. Soph. OEd. T. 874 : Ὕβρις εἰ πολλῶν ὑπερπλησθῇ μάταν. De intemperantia cibi vel potus, genitivo modo addito modo intellecto, Soph. ib. 779 : Ἀνὴρ ὑπερπλησθεὶς μέθης. Athen. 10, p. 453, A : Ἀγροίκου τινὸς ὑπερπλησθέντος καὶ κακῶς ἔχοντος. Aristot. H. A. 9, 40, p. 625, 4, de apibus : Διὰ τὸ ὑπερπεπλῆσθαι οὐ δύναται πέτεσθαι. Lucian. Alex. c. 15 : Ὑπερεπέπλησto.]

[Ὑπερπίνω, Nimium bibo. Xen. Cyrop. 8, 8, 10.]

Ὑπερπίπτω, Superincido, Illabor. [Superne defluo, effluo, redundo. Polyb. 4, 39, 8 : Τὸ προσγιγνόμενον καὶ πλεονάζον (ὕδωρ) ὑπερπῖπτον ἀπορρεῖν. Schweigh. Gemin. Elem. astr. p. 2, A. Procl. Hypotyp. p. 80, 25 Halm. Strabo p. 127, D; 94, D, ὑπερπιπτούσης ἑκατέρων τῶν τροπικῶν εἰς τὸ ἐκτός. Hero Belop. p. 141, 32, ὑπερπεσεῖται. Figurate Greg. Naz. t. 1, p. 492, B. Id. ib. p. 446, B, de θερμότητι ἀπαιδεύτῳ : Ἡ δὲ ὑπερπίπτουσα, καὶ τοῦ δεξιοῦ ποιουμένη τι δεξιώτερον, Ulterius cadens. Nicet. Dav. Paraphr. in eund. p. 128, 9 Dronk. : Εἰ δέ γε πέρα τοῦ δέοντος ἅττον ὑπερπέσοι. Hase. Præterlabor, Herodot. 3, 71 : Ἦν ὑπερπέσῃ ἡ νῦν ἡμέρη. Hippocr. p. 648 : Ὅταν ὑπερπέσῃ οὗτος ὁ χρόνος.]

[Ὑπερπλάζω. Euphorio ap. Stob. Flor. 59, 16 : Ζωὴν δὲ μεθ' ὕδατος ἔμβαλε πᾶσαν χεῖρας ὑπερπλάζων, Manus temere jactans in summo, Gesn.]

[Ὑπερπλασιάζω, Longe multiplico. Jo. Damasc. t. 2, p. 908, D : Ὑπερεπλασίασε καὶ ὑπερηύξησεν. Hase.]

[Ὑπερπλέκω, Necto supra. Passiv. Anon. Vita Marthæ Actt. SS. Maii t. 5, p. 411, 10 : Στέφανος ὑπερεπλάκη τῇ κεφαλῇ σου. Hase.]

Ὑπερπλεονάζω, Superabundo, quod ex Ulpiano affertur. Sic autem auget in hoc verbo præp. ὑπὲρ ut in ὑπερπερισσεύω. [Tim. 1, 1, 14 : Ὑπερεπλεόνασεν ἡ χάρις τοῦ κυρίου. Macar. Homil. p. 28, C : Ἀνεπλήρωσαν τὸν ὅρον τῶν ἁμαρτιῶν καὶ ὑπερεπλεόνασαν. G. D. Pseudo-Chrys. t. 9, p. 949, D. Athanas. t. 2, p. 254, B : Ὑπερπλεονάζει τὸ τρυφερὸν πνεῦμα. Hero Spirit. p. 165, 40, τὸν ὑπερπλεονάζοντα ἀέρα. Hase.]

[Ὑπέρπλεος, ὁ, ἡ, Abundans. Tzetz. Hist. 8, 654, ἐξ ὑπερπλέου. Elberling. Eustath. Opusc. p. 201, 80 : Οὐκ ἤθελε τῇ κόμῃ χορηγεῖν τὸ ὑπέρπλεον. « Ὑπέρπλεον, τὸ, Residuum alicujus majoris summæ, quod summam aliquam excedit, Gallis *Surplus*, tributi genus inventum et exactum ab Alexio Comneno. Zonaras p. 237 : Ἀπογραφεῖς πανταχοῦ τῶν ἐν ἀγροῖς καὶ χωρίοις διαφερουσῶν τοῖς ὑπηκόοις ἐστέλλοντο κτήσεων καὶ τὰ καινὰ τῶν ὀνομάτων ἐπενενόητο, τὰ ὑπέρτιμα λέγω καὶ τὰ ὑπέρπλεα. Hausit a Zonara Glycas p. 332. Novella 4 Manuelis Imp. lib. 2 Juris Græcorom. p. 159 : Γῆς τὸ ὑπέρτιμον. » Ducang.]

Ὑπερπλέω, Supernavigo. [Theod. Prodr. Rhod. 6, p. 253, (394). Boiss. Figurate Greg. Naz. t. 1, p. 366, C : Κιβωτὸν τῶν αἱρετικῶν ὑπερπλέουσαν. Joann. Chrys. t. 2, p. 568, D : Ὑπερπλέουσα τοῦ χειμῶνος. Hase.]

[Ὑπέρπλεως, ὁ, ἡ, Plus quam plenus. Pollux 4, 170; 5, 133, qui neutrum posuit τὸ ὑπέρπλεων. Ultra modum repletus. Lucian. Amor. c. 42 : Ἐπειδὰν ὑπέρπλεω γένωνται ταῖς γαστριμαργίαις. Quo sensu ap. Polluc. 5, 51. Idem 4, 186, ὑπ. de ulceroso dictum annotavit.]

[Ὑπερπληθής, ὁ, ἡ, Nimis multus, Permultus. Nicochar. ap. Athen. 7, p. 328, E : Ἐπὶ δεῖπνον ἡκούσας ὑπερπληθεῖς. Pseudo-Demosth. p. 802, 25 : Ὑπερπλήθη (var. lect. παμπληθῆ) ἐξημαρτηκότα (ubi paroxytonum est quemadmodum in παμπληθὴς et παμπλήθης aliisque hujusmodi compositis accentus variat). Anna Comn. p. 172, A : Πολλοστοὺς πρὸς ὑπερπληθεῖς· 184, C : Τὸ ὑπερπληθὲς τῶν Σκυθῶν. Maxim. Planud. Ovid. Met. 3, 665.]

[Ὑπερπλημμυρέω, Superinundo, Gl. Ὑπερπλημμύρω ap. Nicet. Chon. Annal. p. 43, D : Χειμάρρους αἰφνιδὸν ὑπερπλημμύρας.]

[Ὑπερπλήρης, ὁ, ἡ, Nimis plenus. Plotin. p. 494, A (919, 4 Creuz.), ubi ed. Bas. ὑπὲρ πλῆρες, Creuzer. ὑπερπλῆρες ex codd., ut ait : quod ὑπέρπληρες scribendum erat. Proclus Instt. theol. p. 196. « Andr. Cret. p. 19, 133, 144. Dionys. Areop. p. 38, 42, 176, 178, 232, 233, 248, 282. » Kall. Synes. p. 97. Wakef. Jo. Damasc. t. 1, p. 132, A, de Deo : Ὑπεράγαθον, ὑπ., Plenitudine omnibus superiorem. OEcum. In Apoc. p. 452, 25 Cramer., de eodem : Τοῦ ὑπερπλήρους τῇ ἀγαθότητι. Hermias In Plat. Phædr. p. 121, 138, 160. || Adv. Ὑπερπλήρως Liturg. Jacob. p. 3, B. Hase.]

[Ὑπερπληρότης, ητος, ἡ, Nimia plenitudo. Dionys. Areop. p. 248. Kall.]

[Ὑπερπληρόω, Superimpleo, Gl. Xen. Cyrop. 8, 2, 22 : Ἃ οὔτε κατασήπεται οὔτε ὑπερπληροῦντα λυμαίνεται· Rep. Lac. 5, 3 : Σῖτον ὡς μὴ ὑπερπληροῦσθαι. Aristot. H. A. 5, 5 : Ἡμέρας δύο ἢ τρεῖς ἀσιτεῖ· δύναται γὰρ διὰ τὸ ὑπερπληροῦσθαι. « Dionys. Areop. De M. Th. 1. Const. Manass. Chron. 3326. » Boiss. Galen. vol. 4, p. 755, 11. Id. ib. p. 754, 14 : Κίνδυνος ὑπερπληρωθῆναι τὴν ἕξιν. Hase.]

[Ὑπερπλήρωσις, εως, ἡ, Nimia repletio, affertur ex Aetio l. 6. Angl. Galen. vol. 4, p. 756, 3 : Ἀπολήψεις δὲ φλεβῶν τὰς ὑπερπληρώσεις εἶπεν (Hippocrates). Hase.]

Ὑπερπλήττομαι, pro θαυμάζω affertur ex schol. Aristoph., sed perperam fortasse pro ὑπερεκπλήττομαι : quod tamen plus est quam θαυμάζω. [Ὑπερπεπληγμένων pro ὑπερεκπ. veterum edd. vitium est ap. Lucian. Rhett. præc. c. 13.]

Ὑπερπλούσιος, ὁ, ἡ, Supra modum dives, Divitiis modum excedens. [Aristot. Polit. 4, 11.]

Ὑπερπλουτέω, Sum prædives. Aristoph. [Pl. 354. Athen. 12, p. 551, A. Lucian. Tim. c. 10, 45, Phal. 2 c. 9, et alibi.]

[Ὑπέρπλουτος, ὁ, ἡ, i. q. ὑπερπλούσιος. Æsch. Prom. 360 : Ἄγαλμα τῆς ὑπ. χλιδῆς. Platò Rep. 8, p. 552, B : Οἱ μὲν ὑπ., οἱ δὲ παντάπασι πένητες. Lucian. Tim. c. 10, 45, et alibi. Basil. M. vol. 1, p. 419. Eustath. Opusc. p. 256, 1. « Anon. in Anecd. meis vol. 1, p. 30 med. » Boiss. Jo. Damasc. t. 2, p. 873, A : Τὸν ὑπ. πλοῦτον. Hase.]

[Ὑπερπλωτὴς, ὁ, Supervaganeus, Gl.]

[Ὑπερπνέω, Nimium spiro. Philostr. p. 339 : Ἀνέμους θέλξαι τῆς ὥρας ὑπερπνεύσαντας, Ventos ultra tempus suum spirantes. || Extollo me supra. Idem p. 587 : Τὸ προοίμιον τοῦτο ἦν ὑπερπνέοντος τοὺς Ἀθηναίους. « Cæsarius Quæst. 13, p. 82. » Anon.]

[Ὑπερπνῐγὴς, ὁ, ἡ, i. q. ὑπέρασθμος, Supra modum anhelans. De equis cursu nimis contento confectis anon. ap. Suid. s. v. Ἐκπραχηλίζω et Ὑπερπνιγεῖς : Ἵπποι ὑπ. γενόμενοι, οἱ δὲ ὑπέρπονοι ἐκ τῆς ἄγαν ἱππηλασίας. Quæ verba Polybio tribuebat Toupius. Mihi scriptoris esse videntur multo recentioris. G. Dind.]

[Ὑπερποθέω, Nimis desidero. Aristid. vol. 1, p. 36, 12 : Ἀσμένοις καὶ ὑπερποθοῦσιν ἔδωκας ἡμῖν οἷον ἐκ πελάγους ... λιμένος λαβέσθαι. Schol. Pind. Ol. 8, 81 : Δόξαν ποθεινοτάτην, τουτέστιν ὑπερποθουμένην.]

[Ὑπερπολάζω, Exundo. Strabo 1, p. 52 : Ἐπειδὴ ὑπερεπόλασεν ἡ ἐντὸς θάλασσα· 17, p. 810 : Μὴ ὑπερπολάζειν (τὴν Μοίριδα λίμνην) εἰς τὰ οἰκούμενα καὶ πεφυτευμένα.]

[Ὑπέρπολυς, πόλλη, υ, Permultus. Hippocr. p. 1015, H : Οὔρει ὑπέρπολυ ἀνυπόστατον. Idem vero p. 1135 extr. Ionica forma Ὑπέρπολλος usus est : Κοιλίης ταραχὴ ἠλεκτρώδης, ὑπόγλισχρος, ὑπέρπολλος ἐφ' ἡμέρας τινάς.] Ὑπέρπολλα, Permulta, Quamplurima, πάμπολλα, Xen. [Hell. 3, 2, 26. Demosth. p. 1073, 28. Æschyl. Pers. 794 : Κτείνουσα λιμῷ τοὺς ὑπερπόλλους. Sic Hermannus Opusc. vol. 2, p. 232, nisi quod ὑπερπολλοὺς scripsit. Codex Med. ὑπερπώλους (quod schol. per πολυΐππους exp.). In aliis ὑπερκόμπους interpolatum.]

Ὑπερπονέω, Supra modum laboro, Nimium labore me exerceo, Labore me conficio, Galen. Ad Glauc. 1. [Xenoph. Mem. 1, 2, 4 : Τὸ ὑπερεσθίοντα ὑπερπονεῖν. Id. Hipparch. 4, 1 : Μὴ λαθεῖν ὑπερπονοῦντας. Soph. OEd. C. 345 : Σφὼ δ' ἀντ' ἐκείνων τἄμὰ δυστήνου κακὰ ὑπερπονεῖτον. Plato Leg. 4, p. 717, C : Ὑπερπονούντων ὠδῖνας παλαιάς. G. D. Euseb. Dem. ev. p. 467, C. Galen. vol. 6, p. 132, 12; 404, 9. Id. ib. p. 54, 3 : Τὸ δ' ὑπερπονεῖν, ὥσπερ ἔνιοι τῶν παιδοτριβῶν ἀναγκάζουσι τοὺς παῖδας, οὐδαμῶς ἀγαθόν. Hase.] || At. ὑπερπονῶ σου, s. ὑπερπονοῦμαι, Labores pro te suscipio, sustineo, perfero, Tua causa laboro. Soph. Aj. [1310], ὑπερπονοῦμαι τοῦδε pro ὑπὲρ τοῦδε ἀγωνίζομαι, Pro hoc dimico : sicut Homerum quoque accipere πονεῖσθαι pro Pugnare s. Dimicare supra docui.

[Ὑπερπόνηρος, ὁ, ἡ, Supra modum pravus. Eustath. Opusc. p. 282, 1.]

Ὑπέρπονος, ὁ, ἡ, Laboribus confectus : i. q. κατάπονος : vel etiam Qui supra modum laboravit, et eam ob rem viribus solutus est ac defectus. Plut. Alex. p. 228 a tergo [c. 61], de bucephalo : Διὰ γῆρας ὑπέρπονος γενόμενος· τριάκοντα γὰρ ἐτῶν ἀποθανεῖν αὐτόν. [Adde anon. s. v. Ὑπερπνιγὴς citatum.]

[Ὑπερπόντιος, ία, ιον, et ὁ, ἡ, Transmarinus, Extraneus, Peregrinus. Pind. Pyth. 5, 79 : Ὑπερποντίαν γλῶσσαν. Æsch. Suppl. 42 : Ὑπερπόντιον τιμάορ' ἶνιν· Ag. 414 : Ηόθῳ ὑπερποντίας. Soph. Ant. 785, de Amore : Φοιτᾷς ὑπερπόντιος, i. e. ὑπὲρ πόντον. Euseb. H. E. 2, 14, 2 : Ὑπερπόντιον πορείαν.]

[Ὑπερπράξιον, τὸ, Exactio non legitima. Inscr. Mylas. ap. Bœckh. vol. 2, p. 479, n. 2712, 7 : Τὴν ἐν τοῖς ὑπ. [αὖ]τῶν πλεονεξίαν. Hase.]

[Ὑπερπρόθεσμος, ὁ, ἡ.] Synonymum τῷ ἐκπρόθεσμος est Ὑπερπρόθεσμος : ait enim Bud. Pand. Gr. p. 40 : Ὑπερήμερος τῆς προθεσμίας ap. Lucian. [Pisc. c. 52], Qui jam elapso tempore non præstitit quod spopondit, Qui ad diem non satisfacit; atque eam ob causam alio vocabulo ἐκπρόθεσμος dicitur et ὑπερπρόθεσμος. [Suid. : Ὑπερήμερος, ὑπερπρόθεσμος, ἢ ἐκπρόθεσμος.]

[Ὑπερπροθῡμοῦμαι, Prægestio, Gl. « Gloss. ap. Dacier. ad Horat. Od. 2, 5, 9. » Boiss.]

[Ὑπερπροφύγῃ ap. Hesiod. Sc. 42, libri nonnulli male pro ὑπεκπροφύγῃ. Eodem errore ὑπεκπροχέονται ap. Quint. Sm. 13, 57, in quibusdam corruptum in ὑπερπροχέονται.]

[Ὑπέρπτωσις, εως, ἡ, Excessus, Nimietas. Gregor.

Nyss. t. 1, p. 315, D; 612, A; t. 2, p. 716, D. Id. t. 1, p. 612, B, κατὰ πλεονασμὸν καὶ ὑπ.· et 248, D: Πέφυκε πᾶσα κακία ἢ κατ' ἔλλειψιν ἢ καθ' ὑπ. ἀρετῆς ἐνεργεῖσθαι. Hase.]

[Ὑπέρπτωχος, ὁ, ἡ, Nimis pauper. Aristot. Polit. 4, 11.]

[Ὑπέρπυκνος, ὁ, ἡ, Prædensus, Gl.]

[Ὑπερπυππάζω, Supra modum demulceo poppysmate. Aristoph. Eq. 680: Οἱ δ' ὑπερεπήνουν ὑπερεπύπταζόν τέ με· quem locum tetigit HSt. s. v. Πύπταξ. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 69, 7: Ὑπερπυππάζειν· ὑπερθαυμάζειν, ἐκπλήττεσθαι, παρὰ τὸ πύππαξ, ὅ ἐστιν ἐπίρρημα θαυμασμοῦ.]

Ὑπέρπῡρος, ὁ, ἡ, Supra modum igni excalfactus, Valde calidus. [Aristot. De respir. c. 14. Theophr. C. Pl. 1, 21, 5: Τὰ ὑπέρπυρα τὴν φύσιν ἄγειν εἰς τὸ ὑγρόν. Ὑπ. ἀπαρχαὶ, Primitiæ quæ igne adolentur, Dionys. A. R. 2, 31; 6, 14. Quæ alibi ἔμπυροι dicuntur. || « Ὑπέρπυρον, τὸ, Aurea moneta imperatorum Cpolitanorum, de qua copiose egimus in Gloss. med. Latin. s. v. *Hyperpyrum*. V. Balsamon. ad Concil. Nicæn. Can. 84 et 85. Codin. De offic. p. 63, D. » Ducang. De Hyperpyris it. Schmeller. *Abhandll. der Kœn. Bayer. Ak. der Wiss.* vol. 2, p. 187. Hase. Georg. Pach. V. Andron. Pal. p. 450, C.]

Ὑπερπυῤῥιάω, Supra modum rufus sum, Rufus fio, Rufo colore perfundor. Nam Suidas ὑπερεπυῤῥίασε exp. πυῤῥὸς ἐγένετο, in hoc l. Aristoph., quem et Bud. citat [Ran. 308]: Οὗτος δὲ δείσας ὑπερεπυῤῥίασέ μου.

[Ὑπερπώλους vitiose pro ὑπερπόλλους. V. Ὑπέρπολυς.]

Ὑπερπώρωσις, εως, ἡ. Ut ὑπερσάρκωσις vel ὑπερσάρκωμα est Excrescentis carnis vitium: ita Quum id in ossibus evenit post fracturam sanatam, dicitur ὑπερπώρωσις. Ita VV. LL. ex Paulo Ægin. [Index capitum Nicetæ in Cocchii Chirurg. p. 23: Περὶ ὑπερπωρώσεως καταγμάτων. Kall.]

[Ὑπερπωτάομαι, i. q. ὑπερπέτομαι, Supervolo. Theocr. 15, 120: Οἱ δέ τε κῶροι ὑπερπωτῶντες Ἔρωτες.]

[Ὑπερρέω, Supermeo, Gl. Plotin. p. 494, A: Τὸ ἓν ὂν τέλειον τῷ μηδὲν ζητεῖν μηδὲ ἔχειν μηδὲ δεῖσθαι οἷον ὑπερερρύη καὶ τὸ ὑπέρπληρες αὐτοῦ πεποίηκεν ἄλλο. G. D.]

[Ὑπέρροον· τὸ ἀπὸ ὕψους ῥέον· ὑπερῷον δὲ τὸ ἀνώγεων, Suidas. Pro ὑπὲρ ῥόον, ut monet Bernhardyus.]

[Ὑπερρώννυμι, unde perf. pass. Ὑπερέρρωμαι, Supra modum valeo, Prosperrima valetudine utor. Pollux 3, 107, cui ὑπερερρῶσθαι pro ὑπερρῶσθαι restituerunt critici comparato adverbio ὑπερερρωμένος, quod memorat idem 5, 125.]

Ὑπερσαρκέω, q. d. Supramodum carnosus fio. Magis Latine, Supramodum corpulentus evado. Athen. 228 [12, p. 549, B, sive Ælian. V. H. 9, 13, ex Clearcho]: Ὑπὸ τρυφῆς καὶ τῆς καθ' ἡμέραν ἀδηφαγίας ἔλαθεν ὑπερσαρκήσας· quod exp. εἰς τὸ πάχος ἐπιδούς. In VV. LL. ὑπερσαρκεῖν et ὑπερσαρκοῦσθαι dicuntur Quæ corpulentiora justo fiunt. Et τὰ ὑπερσαρκοῦντα, Carnis excrescentiæ, Quæ in carne excrescunt, Caro luxurians. [Ὑπερσαρκίσῃ τὸ ἕλκος ap. Hippocr. p. 909, vitiose pro ὑπερσαρκήσῃ. Schneid. Eodem modo corrigendum ὑπερσαρκίσαντος apud Leontium infra citandum. Osann. Greg. Nyss. t. 1, p. 484, A, ὑπερσαρκήτας. Forma Ὑπερσαρκόω ap. Leon. phil. Consp. med. p. 151, 10 Ermerins.: Ὅταν ὑπὸ ἕλκώσεως ὑπερσαρκώσῃ· et ap. Galen. vol. 14, p. 772, 8: Ἑλκωθέντος καὶ ὑπερσαρκώσαντος. Hase. Ὑπερσαρκοῦν ἕλκος Pollux 4, 191.]

[Ὑπερσάρκημα, τὸ, i. q. seq. Leontius in Maii Coll. Vat. vol. 9, p. 509, bis. Osann. Leo phil. Consp. med. p. 137, 17; 181, 16 Erm. Id. ib. p. 131, 25, ὑπερσαρκήματά τινα ἐρυθρά· sed p. 153, 9, ὑπερσάρκωμα. Hase.]

[Ὑπερσαρκόω. V. Ὑπερσαρκέω.]

[Ὑπερσάρκωμα, τό.] Ab ὑπερσαρκοῦσθαι autem sunt verbalia nom. Ὑπερσάρκωσις et Ὑπερσάρκωμα, Carnis excrescentia, Carnis inutile incrementum in quacunque corporis parte. Magis autem ad verbum Carnis supercrescentia: sicut Ἐκσάρκωμα, Carnis excrescentia: sed hoc potius quam illo utuntur Latini. [Ὑπερσάρκωμα, Const. Apost. p. 252. (Theoph. Nonnus t. 1, p. 240, 5: Τὸ πτερύγιον ὑπερσάρκωμά ἐστι τοῦ ἐπιπεφυκότος ὑμένος. Hase.) Ὑπερσάρκωσις, Clem. Alex. p. 137: Τὰς ὑπ. τοῦ τύφου ἐξομαλίζων. Wakef. Leo philos. Consp. med. p. 137, 6; 153, 9 Erm. Hase.]

[Ὑπερσάρκωσις. V. voc. præced.]

[Ὑπερσέβαστος, ὁ, ἡ, Maxime venerabilis. Psellus in epist. ad imperatorem p. 172 ed. Boiss.: Τὴν ἱεράν σου καὶ ὑπ. κεφαλήν.]

[Ὑπερσέβω, Nimium s. Valde colo. Epiphan. vol. 2, p. 106, A: Ὑπερσέβουσι δὲ τὰ παρ' αὐτοῖς ζῷα. Theophan. continuat. p. 269, A: Ὑπερέσεβε Σέργιον. G. D. Greg. Naz. t. 1, p. 221, A: Μηδ' ὑπερσέβοντες μηδ' ὑποσέβοντες. Hase. Proclus In Ptolem. Tetrab. p. 61 (?).]

[Ὑπερσειρηνίζω, Sirenes supero. Theodor. Hyrt. in Boiss. Anecd. vol. 3, p. 65: Ἐκεῖθεν ἀηδὼν ὑπερεσειρήνιζε.]

[Ὑπερσέληνοος, ὁ, ἡ, Qui supra lunam est. Damascius De princip. p. 344. Osann.]

[Ὑπέρσεμνος, ὁ, ἡ, Valde gravis s. magnificus. Ælian. N. A. 2, 6: Μάλα ὑπ. ἀντέρως. Diogenian. Prov. 2, 91: Τῶν σκυθρωπῶν καὶ σιωπηλῶν καὶ ὑπ. Synes. p. 10, C: Ὑπ. θέαμα· Epist. 143: Τὸ ὑπ. αὐτῆς. « Eustath. Comment. in Jo. Damasc. § 11. Schol. Philostrati in Bekkeri Specim. p. 112. » Boiss. || Adverb. Ὑπερσέμνως Jo. Glyc. De synt. p. 49, 13 Jahn. Hase.]

Ὑπερσεμνύνομαι, Vehementer glorior et efferor, me jacto, Bud. e Xen. Symp. [3, 11]: Καλλιππίδης ὁ ὑποκριτὴς ὑπερσεμνύνεται ὅτι δύναται πολλοὺς κλαίοντας καθίζειν.

[Ὑπερσεύω: unde perf. pass. Ὑπερέσσυμαι, Ruo s. Prorumpo super. Quint. Sm. 2, 183: Ἧμος δ' ἠλιβάτων ὀρέων ὑπερέσσυται ἄκρης... Ἑωσφόρος.]

[Ὑπερσιτίζω, Supra modum cibum capio, Admodum sum edax. Philostratus De gymnast. p. 8 et 12 ed. Kays.: Οἱ ὑπερσιτίσαντες. Osann.]

Ὑπερσκελὴς, ὁ, ἡ, Qui est cruribus grandioribus, Ficin. ap. Plat. in Tim. [p. 87, E.] Item versus ὑπερσκελὴς et μακροσκελὴς dicitur Qui una syllaba s. dimidio pede ceterorum mensuram superat, alio nomine ὑπέρμετρος dictus, ut Virgilii ille, Aut dulcis musti Vulcano decoquit humorem. Permittunt autem hanc sibi licentiam poetæ, quum sequens versus a vocali aut diphthongo incipit, quacum ἡ ὑπερσκελὴς s. ὑπέρμετρος syllaba præcedentis per συναλοιφὴν confletur.

[Ὑπέρσκληρος, ὁ, ἡ, Prædurus. Schneid.]

[Ὑπερσκληρύνω, Præduro, Gl.]

[Ὑπερσοφιστεύω, Arte sophistica supero. Philostr. p. 567.]

[Ὑπερσοφιστὴς, ὁ, Ultra quam dici potest doctus sollersque, Supra modum sapiens aut peritus, Qui sibi videtur peritus esse supra alios omnes. Sic per jocum musicus quidam a Phrynicho comico ap. Athen. 2, p. 44, B, vocatur μινυρὸς ὑπερσοφιστής. Schweigh.]

Ὑπέρσοφος, ὁ, ἡ, Sapiens supra quam dici possit, ap. Aristoph. [Ach. 972. Plat. Euthyd. p. 289, E; Philostr. p. 708, 787. Isidor. Pelus. Epist. 4, 67. Eustath. Opusc. p. 163, 1. G. D. Antioch. Homil. p. 1029, A. Theod. Studita In ador. crucis p. 233, A Grets., ἡ ὑπ. σοφία. Phot. Epist. p. 93, 41: Τὸ ὑπ. καὶ φιλάνθρωπον τῆς προνοίας. Hase. || Adv. Ὑπερσόφως, Justini M. fragm. Append. ed. Bened. p. 599, A.]

[Ὑπερσπεύδω, Nimis propero. Diogenian. 6, 26: Αὐτὸς πρὸ βοῆς σπεύδει· ἐπὶ τῶν ὑπερσπευδόντων. Schol. Aristoph. Ran. 1180: Ὑποτεμνόμενος τὸν Εὐριπίδου λόγον διὰ τὸ ὑπερσπεύδειν. Boiss.]

[Ὑπέρσπονδος, ὁ, ἡ, Pacta violans. Ὑπερφίαλος per ὑπ. exp. schol. Hom. Il. O, 94, Od. A, 134. Pro quo ἔκσπονδος est ap. Hesych., οὐκ ἔνσπονδος ap. Suidam. ||Corruptum ex Ὑπέρσπουδος v. s. h. v.]

Ὑπερσπουδάζω, Supra modum studeo, Supra fidem navo operam alicui rei, Vehementer s. Studiosissime diligentissimeque incumbo. Lucian. Gymn. [c. 9]: Ὑπερεσπουδακέναι περὶ τὴν ἀναίρεσιν τῶν τηλικούτων. [Greg. Nyss. t. 2, p. 793, C, ὑπερσπουδάζειν. Joseph. A. Jud. 15, 3, 6, ὑπερεσπουδακώς. Justin. Mart. p. 494, A, ὑπερεσπουδακότα σε μαθεῖν. Hase. Pass. Eustath. p. 1277, 48: Τῇ δὲ κωμῳδίᾳ λίαν πάνυ τὸ τοιοῦτον (τὸ πολυσυνθέτοις χρῆσθαι λέξεσιν) ὑπερεσπούδασται.]

[Ὑπέρσπουδος, ὁ, ἡ, Nimis severus. Περίσπουδος,

ὑπ., κατεσπουδασμένος epitheta συμπότου ap. Polluc. 6, 29. || Favorin. ap. Stob. Flor. 49, 48 : Ἡδονὴν δεξιάν τινα καὶ ὑπέρσπονδον καὶ ... ἡλίκην οὐδεὶς πρὸ σοῦ. Corruptum ὑπέρσπονδον, quod ὑπέρογκον corrigebat Jacobsius, in ὑπέρσπουδον mutat Boisson., Dignam quæ expetatur.]

Ὑπερσταθμίζομαι, Pondere vinco, Prægravo, Propendeo, Bud. ex Damasc. p. 151.

[Ὑπερστᾰτέω, i. q. ὑπερίσταμαι, Defendo, Protego. Æsch. Suppl. 342 : Ἀλλ' ἡ Δίκη γε ξυμμάχων ὑπερστατεῖ.]

[Ὑπερστᾰχύω, Spicis abundo. Orac. Sibyll. 1, 298 : Γαῖη δ' αὖ καρποῖς ἐπαγάλλεται αὐτομάτοισι φυομένη πολλοῖσιν, ὑπερσταχύουσα γενέθλη· ubi non probanda videtur Struvii conjectura ὑπερσταχυοῦσσα, ut adjectivum sit ὑπερσταχυόεις, εσσα, εν.]

[Ὑπερστείχω, Superambulo. Heliodor. ap. Stob. Flor. 100, 6 : Ἰταλίης οὐ πολλὸν ὑπερστείχοντι κολώνην Γαυρείην.]

[Ὑπερστένω, Gemo propter. Æsch. Prom. 66 : Σῶν ὑπερστένω πόνων. Ubi tamen nihil impedit quominus divisim scribatur σῶν ὕπερ στ. π., ut versu proximo τῶν Διός τ' ἐχθρῶν ὕπερ | στένεις. G. Dind.]

[Ὑπερστέργω, Supra modum diligo. Pollux 5, 113 : Φιλῶ, ὑπερφιλῶ, στέργω, ἀγαπῶ, ἄγαμαι, καὶ ταῦτ' εἰ βούλει, μετὰ τῆς ὑπέρ.]

[Ὑπερστερητικὸς, ἡ, όν. V. HSt. s. v. Αστερητικόν.]

[Ὑπερστεφὴς, ὁ, ἡ, Supra modum repletus. Theodor. Hyrtac. in Notitt. Mss. vol. 5, p. 730 : Βοτρύων ὑπερστεφεῖς αἱ ληνοί.]

[Ὑπερστήμονας. V. Ὑπεραγοναστάς.]

[Ὑπερστίλβω, Supra modum splendeo s. luceo. Ὑπερστίλβων inter epitheta ἐρωμένου ap. Pollucem 3, 71.]

[Ὑπερστρέφω, Revertor. Epiphan. Hagiopol. Vita Andreæ p. 55, 31 Dressel. : Ὑπερέστρεψαν εἰς τὴν ἄνω Φρυγίαν. Sed vereor ne scribendum sit, ὑπέστρεψαν. Hase.]

Ὑπέρστρωννύω sive Ὑπερστρώννυμι, Supersterno, Superinsterno, i. q. ἐπιστρώννυμι. [Olympiod. ap. Cousin. *Journ. des Sav.* 1832, p. 625, 2, animam rationalem ὑπερεστρωμένην esse τῇ ἀλόγῳ. Hase.]

[Ὑπερστῡγέω, Supra modum odi. Max. Planud. Ovid. Met. 1, 483; 8, 183; 14, 92. Boiss.]

[Ὑπερσυναντάω. Ὑπερσυναντήσαντες Homil. Clement. in Cotel. Patr. Apostol. vol. 1, p. 690, vitiose pro ὕπαρ συναντήσαντες, ut recte correctum in margine.]

[Ὑπερσυντέλικος, ὁ, Plusquamperfectum, Gl. Chœrob. In Theodos. p. 479, 31 : Ὑπερσυντελικὸς λέγεται παρὰ τὸ πρὸ πολλοῦ πληρωθῆναι· συντελικὸς γὰρ ὁ πεπληρωμένος. Frequens in grammaticorum scriptis vocabulum, intellecto χρόνος, quod addidit Apoll. De synt. p. 278, 13 : Κατὰ χρόνον τὸν ὑπ. et Herodian. in Walzii Rhett. vol. 8, p. 583 : Ἐν τοῖς ὑπ. τῶν ῥημάτων χρόνοις. Scriptum autem in codicibus est modo hoc accentu modo ὀξυτόνως : vid. Schæfer. ad Greg. Cor. p. 121, 256. Cujus exemplis Boiss. aliique addunt Herodian. ap. Herm. De em. gramm. p. 315, schol. Hesiodi Sc. p. 76, 99, Etym. M. p. 483, 51, Suid. s. v. Ὦρυχα, Eustath. p. 1403, 45. Vocem proparoxytonam esse debere observat Gœttl. ad Theodos. p. 220, quia parasyntheta sit, i. e. composita ex tribus vocabulis. Terminationis fem. exemplum est ap. Apoll. De synt. p. 76, 23 : Τὰ προστακτικὰ ... προστασσόμενα ἢ εἰς παραστατικὴν διάθεσιν ἢ εἰς ὑπερσυντελικήν· et ap. schol. Demosth. p. 342, 11. G. D. || Adverb. Ὑπερσυντελικῶς, Eustathius in Maii Spicileg. Rom. vol. 5, p. 289. Osann.]

[Ὑπερσυντίθεμαι. Nicephr. Gregor. ad Synes. p. 387, A : Ὁμολογεῖν τῇ φύσει· ὑπερσυντίθεσθαι ἐγγράφως. Corrig. ὥσπερ συντίθεσθαι. Sic paullo ante ὥσπερ ἔγγραφον συμφωνίαν. G. Dind.]

[Ὑπερσφῡγάω, Supra modum turgeo s. vigeo. Greg. Nyss. vol. 1, p. 768, D : Ὅτε σαι ὑπερσφῡῶσιν αἱ χεῖρες πρὸς κίνησιν.]

[Ὑπερσχεθεῖν. V. Ὑπερέχω.]

[Ὑπερσχίζω, Supra modum findo s. discindo. Apoll. Lex. Hom. s. v. Ὑπερικταίνοντο : Ἔνιοι δὲ ἐτυμώτερον ὑπερεσχίζοντο (sc. οἱ πόδες) κατὰ τὴν πορείαν.]

[Ὑπερσωκράτης, ὁ, Socratem superans. Phrynich in Bekk. Anecd. p. 67, 22, cujus verba apposuimus s. v. Ὑπερθεμιστοκλῆς.]

[Ὑπερτάζομαι vitiose pro ὑπεργάζομαι, quod v.]

[Ὑπερταλαντάω.] Ὑπερταλαντᾶν, in Lex. meo vet. [et Etym. M. p. 744, 15] habetur et exp. ὑπερβαρεῖν, Præponderare, Ponderis gravitate superare.

[Ὑπερτᾰλαντεύω, Pondere vinco, Præpondero. Jo. Chrys. Hom. 108, vol. 5, p. 703, 38 (vol. 6, p. 119 ed. Ben.) : Ὑπερεταλάντευσε γὰρ παρὰ Κυρίῳ ἡ ταύτης βραχεῖα προσφορὰ τῶν τὸν χρυσὸν βεβληκότων πλουσίων. Seager.]

[Ὑπερταλαντίζω, idem. Epiphan. vol. 1, p. 985, D : Ὑπερτεταλάντισται τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ ἑτέρου.]

[Ὑπέρτᾰσις, εως, ἡ, Elevatio. Marc. Anton. 10, 8. Gatak. Zonar. Annal. vol. 1, p. 39; 2, p. 8. Anon. Actt. Concc. t. 3, col. 773, 16 : Τὴν ἐξ ὁδοιπορίας τῶν νεύρων ὑπ., Nimiam intentionem. Hase.]

Ὑπέρτατος, η, ον, Supremus, Summus, Altissimus. [Hesych. : Ὑπερτάτην, ὑψηλὴν, ὑπερβαίνουσαν. Ὑπέρτατος, μέγιστος, πρεσβύτατος, ἀνώτατος, ὑψηλότατος, εὐγενέστατος.] Hom. Il. [M, 381, de lapide : Κεῖτο μέγας παρ' ἔπαλξιν ὑπέρτατος·] Ψ, [481] : Ἧστο γὰρ ἐκτὸς ἀγῶνος ὑπέρτατος ἐν περιωπῇ, Altissimus in specula, i. e. In celsissima specula. [Hesiod. Op. 8 : Ζεὺς ... ὃς ὑπέρτατα δώματα ναίει. De eodem Pind. Ol. 4, 1 : Ἔλατὴρ ὑπέρτατε βροντᾶς. Ib. 2, 141 : Ὑπ. θρόνον. Eurip. Cycl. 114 : Ὄχθος Σικελίας ὑπέρτατος. Summus, i. e. qui aliis antecellit virtute, auctoritate, honore vel alio quocunque modo. Sic ὑπ. ἥρως ap. Pind. Pyth. 8, 37. Ἀνορέαις ὑπ. Nem. 3, 34. Ὄλβον ὑπ. Pyth. 3, 157. Βουλᾶν τε καὶ πολέμων κλαΐδας ὑπ. ib. 8, 5. Ζῆνα ὑπ. Æsch. Suppl. 672. Ἄνασσα Περσίδων ὑπερτάτη Pers. 151, ut Ἀσιατίδων τὴν ὑπ. Eurip. Tro. 1219. Θεῶν τὰν ὑπερτάταν Γᾶν Soph. Ant. 338. Σέβας et κλέος ὑπ. Phil. 402, 1347. Μόχθοι ὑπ. OEd. Col. 105. Apoll. Rh. 4, 362 : Πάτρην τε κλέα τε μεγάρων αὐτούς τε τοκῆας νοσφισάμην, τά μοι ἦεν ὑπέρτατα, Summa, i. e. Cariora quam alia omnia. Aristoph. Pac. 52 : Τοῖς ὑπερτάτοισιν ἀνδράσιν· Av. 1764 : Δαιμόνων ὑπέρτατε. || « Adverb. Ὑπερτάτως, Dionys. Areop. p. 27, 28. » Kall. || Ὑπερώτατος i. q. ὑπέρτατος. Pindar. Nem. 8, 73 : Τὰ μὲν ἀμφὶ πόνοις ὑπερώτατα.]

Ὑπέρτεγος, Qui supra tectum est, ὁ ὑπεράνω τῆς στέγης, Hesych. [Articulum ὁ addidit HSt. Codex ης ης ὑπέρτεγος· ὑπεράνω τῶν στέγων. Recte Albert. divisim scripsit ὑπὲρ τέγος.]

Ὑπερτείνω, Supra modum tendo, Intendo s. Contendo aut Extendo ultra justam mensuram. [Ὑπερτεταμένον, Celsitudo, i. q. τὸ ὕψος in oratione Demosthenis, Longin. 12, 5; ὑπερτεινόμενα, Nimis intenta, ut in vitiosa hyperbole, 38. In bonam partem dixit 10, 2, Valde intenta, h. e. Magna et valida. Ernest. Lex. rhet.] Longin. [38, 1] : Καὶ τὰ τοιαῦτα ὑπερτεινόμενα χαλᾶται. [Plut. V. Popl. c. 12 : Τὴν τιμωρίαν ὑπερέτεινεν. Joseph. A. J. 4, 6, 1 : Τὴν πρὸς τοὺς πολέμους ἐπιθυμίαν ὑπερέτεινεν.] || Alioqui Ὑπερτείνομαι, ut ὑπερεκτείνομαι, est Extollor et evehor supra, s. ultra, Supero, Superemineo : ut ὑπερτείνομαι δυνάμει, Viribus supero, ap. Aristot. Probl. [3, 6 ante med.] Item Xen. [Hell. 4, 2, 19] : Καὶ οὕτω πολὺ ὑπερετείναντο τὸ κέρας, Longe superarunt cornu hostium, ulterius se extendendo. Sed et act. ὑπερτείνω neutraliter pro hoc ὑπερτείνομαι ponitur. Theophr. H. Pl. 4, [13, 1] : Τὰ ἄγρια ὑπερτείνει πολὺ τὴν τῶν ἄλλων ζωὴν, Longe superant et transcendunt aliorum vitam, Alia vitæ diuturnitate longe superant. Sic Aristot. Eth. 3, 1 : Ἃ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν ὑπερτείνει· Polit. 4, [7] : Ὅταν δὲ ἤδη πολὺ ὑπερτείνωσι ταῖς οὐσίαις καὶ πολυφιλίαις, Si vero jam opibus et amicorum numero alios superarint, Aliis superiores extiterint. Eod. l., Ὅπου δὲ τὸ τῶν μέσων ὑπερτείνει πλῆθος, Superat, et superius est. Quo modo ibid. : Ὅπου τὸ τῶν εὐπόρων καὶ γνωρίμων μᾶλλον ὑπερτείνει τῷ ποιῷ, ἢ λείπεται τῷ ποσῷ. Pro quo ὑπερτείνει paulo ante dicit ὑπερέχει : sic scribens, Ὅπου ὑπερέχει τὸ τῶν ἀπόρων πλῆθος τὴν εἰρημένην ἀναλογίαν, Quum plures sunt ἄποροι quam qui prædictæ proportioni respondeant, Quum inopum numerus prædictam proportionem superat et excedit. [4, 11 : Ὅταν τῷ πλήθει ὑπερτείνωσιν οἱ ἄποροι.] Ex Ejusd. Analytt.

Prior. affertur Ὑπερτείνει ἐκείνῳ pro Illum transcendit : quæ constr. a superiori diversa est. Ex Ejusd. Probl., Ὑπερτείνει ὥρα, Tempus amplificatur, prorogaturque, Gaza interpr. Vel, Producitur et extenditur ultra præfixum terminum, Statutos limites egreditur. At vero Eth. 3, 8 : Οἱ στρατιῶται δὲ δειλοὶ γίνονται, ὅταν ὑπερτείνῃ ὁ κίνδυνος, quidam interpr. Quum periculum majus est quam ut possint obsistere. Fortasse autem intelligit potius, Majus quam putarint. Quæ loquendi genera metaphorica sunt, sumpta sc. ab iis quæ extenduntur supra aliquid, s. sublata et elevata sunt supra, ac supereminent. Thuc. 2, p. 73 [c. 76] : Ἀπὸ κεραιῶν δύο ἐπικεκλιμένων καὶ ὑπερτεινουσῶν, ὑπὲρ τοῦ τείχους ἀνελκύσαντες, schol. ὑψουμένων. [Superemineo, Excello, Supero. Cum genit. Demosth. p. 1406, 1 : Ἧς (quam formam oris) οὐδὲ ἃ τέχνη πεποίηται τῶν ἔργων τοῖς ἀρίστοις δημιουργοῖς δύναται ὑπερτεῖναι. Simile ductum de sagittis ab hoc longius vel ulterius vel altius adactis quam alter adegit. Reisk. Cum accus. Aristot. Polit. 7, 10 : Πολὺ γὰρ ὑπερτείνει τοῖς χρόνοις τὴν Μίνω βασιλείαν ἡ Σεσώστριος. Theophr. H. Pl. 8, 11, 5 : Τὰ δίενα καὶ τὰ τρίενα· τὰ δ' ὑπερτείνοντα ... Aristot. Analyt. prior. 2, 23 : Εἰ ἀντιστρέφει τὸ Γ τῷ Β καὶ μὴ ὑπερτείνει τὸ μέσον. Polyb. 1, 26, 15 : Ὑπ. τοὺς πρὸ ἑαυτῶν, Latitudine superare, Porrigi ultra. Passiv. Dionys. P. 18 : Σῆμα δ' ὑπερτέταται νοτιώτατον ἐς στόμα Νείλου, i. e. Protenditur. || Pendo supra. Herodot. 4, 71 : Παραπήξαντες αἰχμὰς ἔνθεν καὶ ἔνθεν τοῦ νεκροῦ ξύλα ὑπερτείνουσι. Æsch. Ag. 967 : Φυλλὰς ἵκετ' ἐς δόμους σκιὰν ὑπερτείνασα κυνός. Eur. El. 1022 : Ὑπερτείνας πυρᾶς λευκὴν διήμησ' Ἰφιγόνης παρηΐδα· 1257 : Γοργῶφ' ὑπερτείνασά σου κάρα κύκλον. Dio Cass. 59, 23 : Παραπετάσματα ὑπὲρ τῆς ἀγορᾶς ὑπερταθῆναι. Cum Protegendi signif. Eurip. Iph. A. 916 : Ἢν τολμήσῃς σύ μου χεῖρ' ὑπερτεῖναι. Ὑπ. πόδα, Projicio pedem, i. e. Transgredior. Eurip. Med. 1288 : Ἀκτῆς ὑπερτείνασα ποντίας πόδα· Sciron. fr. 1 : Κναφάλλου δ' οὐχ ὑπερτείνεις (ὑπερτενεῖς Meinek.) πόδα.] Item ὑπερτείνω, Tensus sum supra s. super. Athen. 12, [p. 539, D] : Οἱ δὲ ὑπερτείνοντες οὐρανίσκοι ἐσκέπαζον τὸν ἄνω τόπον. [Nicand. Th. 781 : Σφόνδυλοι ἐννεάδεσμον ὑπερτείνουσι κεραίης. Nam sic ex codd. correctum vulgatum ὑπερτείρουσι.]

[Ὑπερτεῖς, Κρητικῶν πόλεων ἐπίθετα, glossa corrupta Hesychii. Ὑπερτελεῖς Salmas.]

[Ὑπερτελέατον, τὸ, nomen loci ap. Pausan. 3, 22, 10 : Ἱερὸν Ἀσκληπιοῦ στάδια ἀπέχον ὡς πεντήκοντα Ἀσωποῦ· τὸ δὲ χωρίον, ἔνθα τὸ Ἀσκληπιεῖον, Ὑπ. ὀνομάζεται.]

[Ὑπερτέλεια, ἡ, Præstantia. Schol. Hom. Il. B, 289 : Τὴν ὑπ. τῶν πολεμίων.]

Ὑπερτέλειος, sive Ὑπερτέλεος, ὁ, ἡ, sonat Plusquam perfectus : sicut redditur ὑπερτελὴς a Bud. [Anon. Vita Chrys. t. 8, p. 309, 5 : Ὁ τέλειος τοῦ ὑπερτελείου Θεοῦ θεραπευτής. Hase. Pollux 4, 81 : Τοῖς παιδικοῖς αὐλοῖς παῖδες προσῇδον, οἱ δὲ ὑπερτέλειοι προσεφθέγγοντο ἀνδρῶν χοροῖς. Athen. 4, p. 176, F : Τοὺς ἀνδρείους αὐλούς, οἵτινες καλοῦνται τέλειοί τε καὶ ὑπ. Aristox. Harm. p. 20 : Τῶν ὑπ. βαρύτατος φθόγγος. « Cæsar. Quæst. 3, p. 16. » S. || Στιγμὴ τελεία, ὑπερτελεία et ὑποτελεία ap. Joseph. Rhacend. in Walzii Rhett. vol. 3, p. 564.] At in VV. LL. ὑπερτέλειοι, Ampliores numeri. [De numeris abundantibus Theon Smyrn. De arithm. p. 73, 3 Gelder. : Ὑπερτέλειοι δέ εἰσιν ὧν τὰ μέρη συντεθέντα μείζονά ἐστι τῶν ὅλων, οἷον ὁ τῶν ιβ· τούτου γὰρ ἥμισύ ἐστι ϛ, τρίτον δ, τέταρτον γ, ἕκτον β, δωδέκατον α· ἅτινα συντεθέντα γίνεται ις, καί ἐστι μείζω τοῦ ἐξ ἀρχῆς, τουτέστι τῶν ιβ. Numeros ὑπερτελείους et ὑποτελείους distinguit Method. Conv. dec. virg. p. 201, 12 et 23. Hase.]

[Ὑπερτελειότης, ητος, ἡ, Perfectio omnem perfectionem superans. Epiphan. vol. 1, p. 839, C : Τῆς ἐκείνου (Dei patris) τελειότητος καὶ ὑπ. γέννημα γνήσιον τοῦ υἱοῦ τελειότης.]

[Ὑπερτελέω, Supero, i. e. Evado transiliendo. Æsch. Ag. 359 : Μήτε μέγαν μήτ' οὖν νεαρῶν τιν' ὑπερτελέσαι μέγα δουλείας γάγγαμον.]

Ὑπερτελὴς, ὁ, ἡ, Plusquam perfectus, Bud. ex Damasc., de Deo, Ὑπερτελὴς καὶ προτέλειος. [Eustath. Opusc. p. 74, 20 : Ἵνα ὑπ. ἀρετῆς λόγῳ γένηται.] Sic dicitur ut ὑπερπλήρης, et alia quædam. [Ὑπ. καὶ ἐλλιπεῖς ἀριθμοὶ (quos superfluos et diminutos dixit Boethius) ap. Nicom. Arithm. 1, 14, p. 87, qui ὑπ. sic definit : Ὑπ. ἀριθμός ἐστιν ὁ ὑπὲρ τὰ προσήκοντα αὐτῷ καὶ ἐπιβάλλοντα μέρη ἔχων ἕτερα πλείονα· ... ὑπερβαίνει γὰρ τὴν τοῦ τελείου πρὸς τὰ ἑαυτοῦ μέρη συμμετρίαν· οἷός ἐστιν ὁ ιβ', ὁ κδ' καὶ ἄλλοι τινές. Ἔχει μὲν γὰρ ὁ ιβ' ἥμισυ ϛ', τρίτον δ', τέταρτον γ', ἕκτον β', δωδέκατον α', ἅπερ ὁμοῦ πάντα συγκεφαλαιωθέντα ποιεῖ ις', ὃς πλείων ἐστὶ τοῦ ἐξ ἀρχῆς ιβ'. Τὰ ἄρα μέρη αὐτοῦ πλείονα τοῦ ὅλου ὑπάρχει. ||] Hesych. exp. ὑπὲρ τὸ τέλος ἀφικομένη. [Fortasse ex Æsch. Ag. 286, ubi de face dictum est, cujus lux ultra fretum conspicitur. De deo supra domum apparente Eurip. Ion. 1549 : Τίς οἴκων θυοδόκων ὑπερτελὴς ἀντήλιον πρόσωπον ἐκφαίνει θεός ; Nisi ὑπερτενὴς scribendum cum Piers. ad Mœr. p. 271.] Schol. Soph. [ad Trach. 36 : Ἡνίκ' ἄθλων τῶνδ' ὑπερτελὴς ἔφυ, i. e. Laboribus his defunctus] ὁ ἐγκρατὴς καὶ ὑπεράνω.

Ὑπερτέλλω, Exorior et existo supra alios, Superemineo. Proprie de stella quæ ortu suo alias omnes superat s. supereminet, Quæ quum orta est, alias omnes antecellit. Quo refer ὑπερτέλλων, quod Hesych. exp. ὑπερανατέλλων, ὑπερφαινόμενος τῶν ἄλλων ἄστρων : qui tamen ὑπερτέλλοντες affert etiam pro ἀνατέλλοντες. Ex Herodoto autem [3, 104], Ὑπερτείλας ἥλιος, pro, Sol effervescens, s. potius Quum usque ad umbilicum cœli pervectus est. [Immo Postquam exortus est, ad aliquam in cœlo altitudinem pervenit. Schweigh. Eurip. Phaeth. fr. 6 : Θερμὴ δ' ἄνακτος φλὸξ ὑπερτέλλουσα γῆς καίει τὰ πόρσω.] Pro Existo, s. Sum supra, accipi potest in hoc loco Greg. Naz. Invect. 2 in Jul. : Οὐ δίψῃ κολαζόμενος ἐν λίμναις ἐπιγενείοις, ἢ κορυφῆς ὑπερτέλλοντα δειμαίνων πέτρον, ὡς τῇ τραγῳδίᾳ [Eurip. Or. 6, et similiter Paul. Sil. Anth. Pal. 5, 236. Eustath. Opusc. p. 291, 70] δοκεῖ, Nec metuens lapidem supra verticem existentem, ubi intelligit lapidem quem Jupiter Tantalo ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἐξήρτησε, ut loquitur Athen. 7, [p. 281, C] : ut et Pind. dicit τὸν ὑπὲρ κεφαλᾶς Ταντάλου λίθον· de quo vide locum Plat. et Virgilii supra in Τάνταλος. [Eurip. Phœn. 1014 : Τοὺς ὑπερτείλαντας ἐκ γαιᾶς σπαρτούς· Hec. 1010 : Μέλαινα πέτρα γῆς ὑπερτέλλουσ' ἄνω· Or. 839 : Ματρὸς φαρέων μαστὸν ὑπερτέλλοντα. Cum dat. Anth. Pal. 9, 656 : Οἶκος Ἀναστασίοιο ... μοῦνος ὑπερτέλλω πανυπείροχος ἄστεσι γαίης. || Forma media Oppian. Hal. 5, 126 : Εἰ ... πόντοιο κυλινδόμενον μετὰ δίνας βαιὸν ὑπερτέλλοιτο· quod per ἀνατέλλοιτο, ἀναφαίνοιτο exp. schol.]

Ὑπερτενὴς, ὁ, ἡ, Tensus, Tendens supra. [Photio et] Suidæ ὑπερτενὲς est ὑπερανέχον, Eminens, Superans, et ὑψηλὸν, Altum, Sublime. [Hesych. : Ὑπ., ὑπερανατείνουσα, ὑψηλή. Æschylus in Bekk. Anecd. p. 353, 10 : Χαλκὸν ... ἀσπίδος ὑπερτενῆ. Apollod. 1, 4, 2 : Ὑπ. πίτυς. Zenob. Prov. 4, 81 : Ὃν Ἀπόλλων ὑπερτενῆ κρεμάσας.]

[Ὑπερτερεύω, i. q. sequens. Jo. Cameniat. De exc. Thessalon. c. 7, p. 324, A : Τῶν ἄλλων πόλεων ἀσυγκρίτως ὑπερτερεύουσα. Hase.]

Ὑπερτερέω, Sum superior. Quod cum gen. construi annotat Suidas [Verba ὑπερτερῶ, γενικῇ interpolatoris sunt], afferens etiam cum Hesychio [et Photio] ὑπερτεροῦν pro δεσπόζον. [Themist. Or. 13, p. 170, A : Ὁ θεὸς δυνάμει πάντων ὑπερτερεῖ καὶ ἀρετῇ. Cyrill. Alex. C. Julian. 2, p. 68, B, τὸ ὑπερτεροῦν. Schol. Luciani Pro merc. cond. c. 12 : Ὅσον βασιλεὺς ἰδιώτου εἰς τύχην ὑπερτερεῖ. Eustath. p. 55, 16 : Ἀνάγκαι κρείσσονες (ap. Eurip.) αἱ ὑπερτεροῦσαι καὶ κραταιαί. Id. Opusc. p. 19, 70 : Πάντας ἀνθρώπους ὑπερτερεῖν τῶν κατὰ τὴν ... τοῦ παλαιοῦ νόμου τύπωσιν. Pro προτεροῦσαν ap. Diod. 1, 1, libri aliquot ὑπερτεροῦσαν.]

[Ὑπερτερεώτερος vitiose pro ὑπερτερώτερος. V. Ὑπέρτερος.]

Ὑπερτερία, ἡ, Hesychio est πῆγμα τῆς ἁμάξης, τὸ ἄνωθεν τῆς ἁμάξης ἐπιτιθέμενον, Polluci [1, 144] τὸ ὅλον ἐπίθεμα τοῦ ἅρματος. [V. eund. ib. § 253.] Eustathio vero [p. 1344, 39; 1550, 24] τετράγωνον πλινθίον τῷ ἄξονι ἐπικείμενον : quod πείρινθα etiam nominari a Poeta tradit : sc. Il. Ω, [190] de Priamo ad Achillem iter facturo : Ὑΐας ἅμαξαν εὔτροχον ἡμιονείην Ὀπλίσαι ἠνώγει, πείρινθα δὲ δῆσαι ἐπ' αὐτῆς. Ubi rursum annotat, πείρινθα esse τὸ πλινθίον τὸ ἄνω τῆς ἁμάξης, ὅπου τὰ φορτία ἐπιτίθενται : quod ὑπερτερίην quoque appel-

lari διὰ τὸ ὑπερκεῖσθαι τοῦ ἄξονος. Ab antiquis autem dici, πείρινθα esse τὸ τετράγωνον πλινθίον τὸ ἄνω περιδούμενον ταῖς ἁμάξαις, πλεκόμενον ἀπὸ ῥιπῶν, i. e. τῶν τῆς οἰσύας λύγων: a Xen. vocari κάνναθρον, ex κάννη significante τὴν ψίαθον: sicut hodieque storeæ ex vitilibus imponi curribus solent. Utitur autem hoc vocab. idem Hom. Od. Z, [70]: Ἀτὰρ τοὶ δμῶες ἐφοπλίσσουσιν ἀπήνην Ὑψηλὴν, εὔκυκλον, ὑπερτερίῃ ἀραρυῖαν, Storea superimposita instructam. [Oppian. Cyn. 1, 530. Plato Theæt. p. 207, A: Τροχοὶ, ἄξων, ὑπ., ἄντυγες, ζυγός· ubi libri plerique ὑπερτήρια (sic). Recte scriptum ap. Timæum p. 266, qui exp. τὸ τῆς ἁμάξης πῆγμα: quæ exscripsit Suidas, cujus duo codd. optimi ὑπερτηρία. Τῆς ὑπερτερίας Hesych. s. v. Ἁμαξίποδες.] Apud Hesych. rursum legimus Ὑπερτῆρα, τὸ τῆς ἁμάξης πῆγμα: forsan a nom. ὑπερτήρ. [Immo corruptum ex Ὑπερτηρία.] ‖ Idem ὑπερτερίῃσιν affert pro νεωτερισμοῖς, ὑπερηφανίαις. [Pro ὑπεροχὴ, Præstantia, accipitur ap. Theogn. 418: Ἐς βάσανον δ' ἐλθὼν παρατρίβομαι ὥστε μολίβδῳ χρυσὸς, ὑπερτερίης δ' ἄμμιν ἔνεστι λόγος.]

Ὑπέρτερος, α, ον, Superior, Superiore et altiore loco constitutus. [Aristoph. Lys. 772: Τὰ δ' ὑπέρτερα νέρτερα θήσει Ζεὺς ὑψιβρεμέτης. ‖] Superior, i. e. Qui aliqua re superat et excedit alium, Præstantior, Major. In qua signif. nonnunquam habet adjunctum accus. vel dat. ejus rei qua aliquis alium superat. [Pind. Pyth. 2, 111: Τιμῇ γενέσθαι ὑπέρτερον.] Oppian. Cyn. 3, [302]: Ἄλλος δ' αὖ μέγεθος μὲν ὑπέρτερος, Statura superat reliquos, et procerior est. Plut. Pericle [c. 15]: Δυνάμει πολλῶν βασιλέων ὑπέρτερος, Viribus et potentia multos reges superans. Simpliciter autem Herodian. 6, [6, 9]: Εἰ καὶ ἐκ τοῦ κρείττονος ὑπέρτεροι ἐδόκουν γεγενῆσθαι οἱ βάρβαροι, Quamvis bello superiores fuisse viderentur. Item de rebus inanimatis dicitur pro Præstantior, Potior. Hom. Il. Λ, [290]: Ἵν' ὑπέρτερον εὖχος ἄρησθε, Præstantiorem et majorem gloriam. Nonn. [Jo. c. 5, 141]: Μείζονα μαρτυρίην μετέχω καὶ ὑπέρτερον ὀμφὴν, ubi etiam nota ὑπέρτερος ὀμφὴ pro ὑπερτέρα. [Hom. Il. M, 437: Ζεὺς κῦδος ὑπ. Ἕκτορι δῶκεν, et similiter O, 491, 644, quod Eust. p. 1026, 44; 1035, 58, exp. τὸ ὑπερκείμενον τῶν ἄλλων, ἢ τὸ ἄνωθεν ἐκ θεοῦ προσγενόμενον καὶ οἷον οὐράνιον. Pind. Isthm. 1, 2: Ἁρᾶγμα ἀσχολίας ὑπέρτερον· Nem. 4, 62: Δαΐων ὑπέρτεροι, Superiores. Æsch. Sept. 366: Δυσμενοῦς ὑπερτέρου· fragm. 243: Ἡμῶν γε μέντοι Νέμεσίς ἐσθ' ὑπερτέρα.] Soph. vero [El. 455] dixit ἐξ ὑπερτέρας χειρὸς pro ἰσχυροτέρας, i. e. μετὰ δυνάμεως μείζονος. [Eurip. Med. 921: Ἐχθρῶν τῶν ἐμῶν ὑπερτέρους. Apoll. Rh. 3, 989: Οὐ γὰρ ... στονόεντος ὑπέρτερος ἔσσυμ' ἀέθλου. Major, Amplior, Ulterior. Soph. El. 1265: Ἔφρασας ὑπερτέραν τᾶς πάρος ἔτι χάριτος· Ant. 16: Οὐδὲν οἶδ' ὑπέρτερον. Æsch. Choeph. 105: Λέγοις ἂν, εἴ τι τῶνδ' ἔχεις ὑπέρτερον. Apoll. Rh. 1, 682: Δηϊοτῆτος ὑπέρτερα πήματα.] ‖ Ὑπέρτερα κρέα in victima dicuntur Carnes exteriores, quæ forinsecus objacent, ut ἔγκατα, Interanea s. Intestina. Scribit enim Hesych. ὑπέρτερα κρέα dici τὰ ἐκτὸς τοῦ σώματος, sc. πρὸς σύγκρισιν τῶν ἐντός. Itidemque Lamprias ap. Plut. Symp. 5, 8 [p. 684, A] docens præp. ὑπὲρ significare non solum τὸ ἄγαν et τὸ σφοδρὸν, verum etiam τὸ ἔξωθεν et τὸ ἄνωθεν, patere id ait ex comp. ὑπέρθυρον et ὑπερῷον, nec non ex eo, quod Poeta etiam κρέα ὑπέρτερα vocarit τὰ ἔξω τοῦ ἱερείου, sicut ἔγκατα, τὰ ἐντός: sc. sub finem Od. Γ, [470]: Οἱ δ' ἐπεὶ ὤπτησαν κρέ' ὑπέρτερα, καὶ ἐρύσαντο. Itidemque v. 65: Οἱ δ' ἐπεὶ ὤπτησαν κρέ' ὑπέρτερα, καὶ ἐρύσαντο, Μοίρας δασσάμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα. Ubi Eust. [p. 1457, 9] ὑπερτέρων nomine significari ait vel τὰ νωτιαῖα, (quoniam superiorem locum obtinet dorsum in quadrupede,) vel τὰ ὑπεράνω κείμενα τοῦ πυρός: vel etiam τὰ ἔξωθεν, ad differentiam τῶν ἔνδον, i. e. σπλάγχνων, quæ prius comedebant. [Conf. Arat. 576, et schol.] ‖ Veteres Iones ὑπέρτερον dixerunt etiam Juniorem, τὸν νεώτερον, ut Eust. [p. 884, 33] annotat ap. Hom. Il. Λ, [786]: Τέκνον ἐμὸν, γενεῇ μὲν ὑπέρτερός ἐστιν Ἀχιλλεὺς, πρεσβύτερος δὲ σὺ ἐσσί· βίῃ δ' ὅγε πολλὸν ἀμείνων· ut poeta dicat Achillem esse νεώτερον, filium autem Nestoris πρεσβύτερον. Quæ expos. verisimilior est, γενεὴν accipiens pro Ortu s. Natu: minus probabilis ea quæ pro εὐγένεια accipit, i. e. Nobilitate generis: ut et Hesych. ὑπέρτερον affert pro A νεώτερον, ὕστερον. Sed ea signif. si per se obtinet, redundabit dat. ille γενεῇ. Idem tamen quum ὑπερτέρα in propria signif. exposuisset ὑψηλοτέρα, subjungit non solum νεωτέρα, verum etiam πρεσβυτέρα, i. e. Senior, Antiquior: ut ὑπέρτεροι dicantur et οἱ μεταγενέστεροι et οἱ προγενέστεροι. [Ὑπέρτατος de filio natu majore ap. Pind. Nem. 6, 36: Σωκλείδα, ὃς ὑπέρτατος Ἀγησιμάχῳ υἱέων γένετο.] Rursum ὑπέρτερον exp. ἔσχατον, Extremum, Ultimum. Nec non Ὑπερτερεώτερος, idem cum ipso ὑπέρτερος significans, i. e. Superior; nec non Junior, νεώτερος, Hesych. [Recte Albert. Ὑπερτερώτερος. Memorant hanc formam gramm. Barocc. in Museo philol. Cantabr. vol. 2, p. 114, et Max. Planud. in Bachm. Anecd. vol. 2, p. 75, 15. ‖ « Ὑπέρτερον, τὸ, Calyptræ Imperatoris species, ap. Codin. De offic. Aulæ Cpol. n. 36. » Ducang.]

[Ὑπερτέρως. Apoll. Lex. Hom.: Ὑπέρτερα· τὰ ὑπεράνω τῶν ἐντὸς κρέα· οἱ δὲ ὑπερτέρως ὠπτημένα. Corrigendum videtur ὑπὲρ πυρός. Τὰ ὀπτηθέντα ὑπεράνω τοῦ πυρὸς dixit schol. Hom. Od. Γ, 65. Non minus suspectum est Ὑπερτέρω ap. Themist. Or. 11, p. 152, C: Τὸν ἵππαρχον καὶ τὸν πέζαρχον καὶ ὅστις τούτων ἐστὶν ὑπερτέρω. Quod etsi cum ἀνωτέρω, πορρωτέρω aliisque quodammodo comparari potest, tamen etiam ex ὑπέρτερος corruptum esse potest. G. D. Itemque Encom. Leontii Actt. SS. Junii t. 3, p. 568, 14, ὑπερτέρως διατηρεῖν, scribendum, ὑπερτέρους. Nec magis videtur sana lectio ap. Achmet. Oniroer. p. 217, 22, ὑπερτέρως δοξασθήσεται. Hase.]

[Ὑπερτερώτερος. V. Ὑπέρτερος.]

Ὑπέρτεχνος, ὁ, ἡ, Supramodum artificiosus, σπουδαῖος, Hesych.

[Ὑπερτήκω, Nimis colliquo. Strabo 3, p. 146: Ὁ ἄνθραξ ἐπαναλίσκει πολὺ ὑπερτήκων τῇ σφοδρότητι καὶ ἐξαίρων. Joseph. Maccab. 7, 12: Διὰ τοῦ πυρὸς ὑπερτηκόμενος.]

[Ὑπερτηρία vitiose pro ὑπερτερία, quod v.]

Ὑπερτίθημι, Superpono, Superimpono, etiam Attollo super. Plut. Rom. p. 42 meæ edit. [c. 10]: Ὅπου δὲ (sc. τοῦ τείχους) πύλην ἐμβαλεῖν διανοοῦνται, τὴν ὕννιν ἐξελόντες, καὶ τὸ ἄροτρον ὑπερθέντες, διάλειμμα ποιοῦσι, Exempto vomere, et aratro ei loco superposito: seu, Posito et sublato supra eum locum aratro. Exp. etiam Præpono: ut idem sit cum προτίθημι. [‖ Phot. et Suidas: Ὑπερθήσει, οἰκοδομήσει. ‖ Trajicio, Supero. Polyb. 34, 13, 4: Εἰς Σαμόσατα ... ὑπερθέντι τὸν Ταῦρον σταδίους εἴρηκε υν'. (Adde Strab. 14, p. 668: Μετὰ Μόψου τὸν Ταῦρον ὑπερθέντας· et 7, p. 314: Ὑπερθεῖσι τὴν Ὄκραν.) Et forma media, signif. transitiva, Ὑπερτίθεμαι, 22, 22, 9: Βουλόμενοι τῶν σωμάτων τινὰ τῶν ἀναγκαίων καὶ τῶν χρημάτων ὑπερθέσθαι πέραν τοῦ Ἅλυος ποταμοῦ. Schweigh. ‖ Supero, Excedo numerum. Strabo 16, p. 772: Εἰσὶ ... βραχυβιώτατοι· τὰ γὰρ τετταράκοντα ἔτη σπανίως ὑπερτιθέασιν. ‖ Præficio. Pind. Pyth. 5, 33: Παντὶ μὲν θεὸν αἴτιον ὑπερτιθέμεν· quod schol. exp. ἐπὶ παντὸς πράγματος δεῖ τῷ θεῷ τὴν αἰτίαν ἀνάπτειν καὶ ὑπερτιθέναι. Mando. Herodot. 3, 155: Εἰ μέν τοι ὑπερετίθεα τὰ ἔμελλον ποιήσειν .... 5, 32: Ὡς οἱ ὑπερτιθέντι τὰ λεγόμενα. Qua signif. Herodotus frequentius utitur forma media, ut 1, 8: Τούτῳ τὰ σπουδαιέστερα τῶν πρηγμάτων ὑπερετίθετο· 1, 107: Ὑπερθέμενος τοῖσι ὀνειροπόλοισι τὸ ἐνύπνιον· et 3, 71; 5, 24; 7, 8 et 18. Polyb. 18, 30, 9: Ὑπερτίθεσθαι τὸ διαβούλιον ἐπὶ τὴν σύγκλητον, Deliberationem rejicere ad senatum. Activ. Epictet. Ench. 50, 2: Ἵνα εἰς ἐκεῖνον ὑπερθῇς τὴν ἐπανόρθωσιν. ‖ Ὑπερτίθεμαι χεῖρα, i. q. ὑπερέχω. Anth. Pal. 6, 280: Τὺ δὲ παιδὸς ὑπὲρ χέρα Τιμαρετείας θηκαμένα σώζοις τὰν ὁσίαν ὁσίως. ‖ « Ὑπερτίθεμαι, Supero, Antecello, τινὰ τινὶ, aliquem aliqua re, Polyb. 2, 63, 3; 10, 40, 9; 15, 4, 12; τινὰ κατά τι 17, 17, 3; 18, 38, 1; 30, 9, 1. Id. 22, 3, 6: Τὴν τοῦ πατρὸς προαίρεσιν οὐχ οἷόν τ' ἦν ὑπερθέσθαι, τοῖς δὲ πράγμασιν ὑπερεθέμην (sc. αὐτόν). » Schweigh. Ὑπερτίθεσθαι ἑαυτὸν, Se ipsum superare, inscr. Tenia ap. Bœckh. vol. 2, p. 259, 27: Συγχωρήσας πλῆθος χρημάτων ἱκανώτερον πάλιν αὐτὸν (in lapide est ΑΤΟΝ, quod pro αὐτὸν in inscrr. interdum positum esse ostendit C. Keilius in Comment. de duabus inscrr. Lipsiæ edita a. 1849, p. 28) ἐν τῇ πρὸς τὸν δῆμον ὑπερέθετ' εὐεργεσίᾳ. Sine accus. personæ, quemadmodum ὑπερβάλλειν quoque non raro

dicitur, in inscr. Teia ap. Bœckh. vol. 2, p. 662, 9 : Τιμηθεὶς ἀξίως ὧν εὐεργέτηκεν ὑπερτίθεται τῇ εὐνοίᾳ καὶ φιλοτιμίᾳ τῇ εἰς τοὺς τεχνίτας. Inscr. Paria ib. p. 1075, 28 : Ὁ δῆμος ... τιμὰς ἀπονέμων τοῖς ὑπερτιθεμένοις (πρὸς in fine versus supplevit Bœckh.) αὐτὸν τῇ φιλοτιμίᾳ. G. Dind.] At pass. [med.] Ὑπερτίθεμαι i. significat q. ἀνατίθεμαι s. ἀναβάλλομαι, Differo, Procrastino, In aliud tempus rejicio. [Pollux 1, 43; 9, 136.] Polyb. [4, 30, 2 : Ὑπερτίθεσθαι καὶ καταμέλλειν· 4, 87, 12 : Πῶς τοῦτο συνέβη γενέσθαι κατὰ τὸ παρὸν ὑπερθησόμεθα, sc. ἐξαγγέλλειν quod verbum mox sequitur. 30, 19, 2 : Ὑπερθεμένης τῆς συγκλήτου τὸ διαβούλιον. Schweigh.] 5, [29, 3] de Ætolis : Ἐλπίσαντες μέγα τι καὶ δυσχερὲς κίνημα περὶ τὴν αὐλὴν εἶναι, παρεῖλκον, ὑπερτιθέμενοι τὴν ἐπὶ τὸ Ῥίον ταχθεῖσαν ἡμέραν, Diem conveniendi prorogantes. [Appian. Pun. c. 122 : Ὑπ. ἐς τὴν ἐπιοῦσαν. Lucian. Abd. c. 22 : Πρὸς ὀλίγον ὑπερθήσομαι. Dio Cass. 62, 8 : Ἐς ἐπιτηδειότερον καιρὸν τὴν μάχην ὑπερετίθετο. Inscr. Gytheensis apud Lebas. *Revue archéol.* a. 1845, part. 1, p. 207, 18 : Οὐθένα καιρὸν ὑπερτιθέμενοι πρὸς τὸ etc. Hesych. : Ὑπερκείσθω, ὑπερτεθείσθω, si hoc sic intelligendum.] Philo De mundo : Ὃ δὲ ὑπερεθέμεθα, νῦν ἐπισκεπτέον, Nunc agitandum quod huc digrediendo rejeceramus. [Geopon. 2, 49, 1 : Ἡ τῶν ἐργαλείων χρεία συνεχῶς ὑπερτεθεῖσα.]

Ὑπερτῑμάω, Supra modum honoro, Super alios honoro [Soph. Antig. 284 : Πότερον ὑπερτιμῶντες ὡς εὐεργέτην ἔκρυπτον αὐτόν; Ὑπ. τοὺς θεοὺς Pollux 1, 21]: unde pass. ὑπερτιμᾶσθαι ap. Lucian. [Jov. trag. c. 48], Præferri in honore, προτιμᾶσθαι. [Philo vol. 1, p. 112, 28 : Μηδὲν τῶν μετὰ θεὸν ὑπερτιμῶν. Joseph. Maccab. c. 8, 34 : Τὸ πλῆθος τοσούτων ἀδελφῶν ὑπ. Jo. Damasc. t. 1, p. 110, D : Τούτους δι' εὐταξίας ὑπερτιμῶντες. Origen. t. 3, p. 497, D : Τῶν ὑπερτιμώντων τὴν ἡδονήν. Hase.] ‖ Nimis magno æstimo s. indico pretio, ut ἐκτιμάω supra. At ὑπερτιμᾶσθαι emptor dicitur pro Nimis magno pretio liceri, Care emere. Sic enim Bud. p. 204. Τιμᾶσθαι etiam vendentis est, quod Latine Indicare dicitur, sicut Liceri ementis, quod etiam ὑπερτιμᾶσθαι et ἐκτιμᾶσθαι dicitur, sed proprie Magno liceri.

Ὑπερτίμιος, ὁ, ἡ, Pretii magnitudine excedens modum, Qui magni pretii est et carior. Aristot. OEcon. 2, [34] : Ἔλεγεν ὅτι ἀκηκοὼς εἴη τὰ ἀγοράσματα αὐτὸν ὑπερτίμια ἠγορακέναι, i. e. ἐκτετιμημένα, ut ibid. loquitur, Bud.

[Ὑπέρτιμος, ὁ, ἡ, Supra modum honoratus, Honoratissimus. Est Titulus Metropolitani. Codinus duos Metropolitanorum ordines facit, quorum prior honoratior erat, et ἔξαρχοι καὶ ὑπέρτιμοι dicebantur : alter non ita, sed ὑπέρτιμοι tantum. Verba Codini sunt : Περὶ τάξεως τῶν θρόνων τῶν μητροπολιτῶν, τίνες αὐτῶν λέγονται ἔξαρχοι καὶ ὑπέρτιμοι, τίνες ὑπέρτιμοι μόνον. Et post subjunctam illorum enumerationem, Μέχρι τούτων οἱ ἔχοντες τὰς ἐξαρχίας· οἱ δὲ λοιποὶ πάντες μητροπολῖται ὑπέρτιμοι μόνον γράφονται, καὶ οὐκ ἔξαρχοι. Apud Eundem in Notitia Metropoleων, Metropolitanus Cæsareæ Cappadociæ, quæ Metropolis erat Diœcesis Ponti, dicitur ὑπέρτιμος τῶν ὑπερτίμων καὶ ἔξαρχος πάσης Πόντου. Et Metropolitanus Ephesi Diœcesis Asianæ Metropolis, ὑπέρτιμος καὶ ἔξαρχος πάσης Ἀσίας. In Hist. Concilii Florentini, sect. 8, cap. 5, p. 225, Heracleensis Antistes vocatur πρόεδρος τῶν ὑπερτίμων, Antesignanus Honoratissimorum, i. e. Metropolitanorum. Vide Gloss. Meursii. Suicer. V. etiam Ducang. ‖ Pretiosissimus. Andr. Cret. p. 188, C : Πάσας, ὡς ἐν θησαυρῷ χρυσέῳ τοὺς λίθους ... τῇ ψυχῇ τὰς ὑπ. τῶν ἀρετῶν ἐναπέθου. Kall. Theodor. Hyrt. in Notitt. Mss. vol. 8, p. 137 : Τὸν ὑπ. ... πέντε λάβε ταλάντων. Elberl. Phot. Epist. p. 367, 10, μάργαρος. Jo. Damasc. t. 2, p. 871, A, ἡ μετάστασις· 872, C, κλῆρος. Pseudo-Chrys. t. 6, p. 635, B : Ὑπέρτιμον ἀγγέλοις ἀνέδειξε (Adamum Deus). Hase.]

[Ὑπερτιπαμπληθής, ὁ, ἡ, Permultus, Valde multus, Plurimus. Macc. 2, 7, 20, sec. Ald. : Ὠφέλειαν ὑπερτιπαμπληθῆ, ubi scr. ὑπέρ τι παμπληθῆ, ut ὑπό τι dicitur. Schleusn.]

[Ὑπερτοιχέω, Latera navis supero. De unda, Greg. Naz. Carm. vol. 2, p. 3, B. Kall.]

[Ὑπερτοκέω.] Ὑπερτοκεῖν, Exuberare fœtura. Eadem forma dicitur, qua ὑπερκαρπεῖν. [Theophr. C. Pl. 2, 11, 4 : Τὰ ὑπερτοκήσαντα (ζῷα) πολλάκις ἀπόλλυται.]

[Ὑπέρτολμος, ὁ, ἡ, Supra modum audax. Æsch. Ch. 590 : Ὑπέρτολμον ἀνδρὸς φρόνημα.]

[Ὑπερτόναιον, τό. Ὑπερτόναια i. q. ὑπέρθυρα ap. Polluc. 7, 122. Inscr. De munim. Athen. p. 34 ed. Müll. : Ἐπιθήσει (ταῖς θυρίσι) ὑπερτόναια ξύλινα γομφώσας διάτοιχα πάχος στοιχιαῖα, μῆκος ὀκτώποδα· ὑποθήσει δὲ καὶ κύβους τοῖς ὑπερτοναίοις. Sunt ligna supra lumen fenestrarum suspensa, quibuscum Müller. p. 53 comparat διατόναια τοξοειδῆ, i. e. tigna in arcus speciem supra œcum extensa, ap. Athen. 5, p. 205.]

[Ὑπερτονέω. Galen. Lex. p. 584 : Ὑπερτονεῖ (?), ὑπερτείνεται.]

[Ὑπέρτονον, τὸ, Trabs media tecti. Etym. M. p. 576, 16 : Μέλαθρον κυρίως λέγεται τὸ μέσον τῆς στέγης ξύλον τὸ ὑπέρτονον καλούμενον· ubi alii libri et Zonaras ὑπότονον. In ὑπέρτονον consentit Eustath. p. 249, 19; 780, 27. Ab aliis διάτονος vocatur, quod v.]

Ὑπέρτονος, ὁ, ἡ, Nimium tentus, Contentus s. Intentus ultra modum. [Plut. V. Fab. Max. c. 19 : Ὥσπερ ἀθλητικὰ σώματα τῆς δυνάμεως ὑπερτόνου γενομένης καὶ καταπόνου.] Admodum vehemens. [Æsch. Eum. 369 : Σάλπιγξ ... ὑπέρτονον γήρυμα φαινέτω στρατῷ.] Aristoph. Nub. [1154] : Βοάσομ' ἆρα τὰν ὑπέρτονον βοάν, Ἰὼ κλάετ', ὡ 'βολοστάται, Admodum intenta voce clamabo, i. e. μέγιστον ἐκβοήσομαι, schol. [Clem. Al. p. 325 : Ψάλλοντες τὸ ὑπ. τῆς σεμνότητος ἐμμελῶς ἀνίεμεν. Id. p. 158 : Οὐ γὰρ ὑπ. ἡ τοιάδε ἀγωγὴ τοῦ λόγου, ἀλλ' εὔτονος. Epiphan. vol. 1, p. 248, C : Ἐκνευρίζουσιν ἑαυτοὺς ὑπέρτονα τοξεύοντες. Eustath. Opusc. p. 149, 70 : Τὴν ὡς ἄν τις εἴποι διὰ πασῶν ἀρετῶν μολπὴν καὶ τὸ ὑπ. ἁρμοσάμενος. G. D. Cyrill. Al. t. 5, p. 603, C. Gregor. Naz. Carm. 58, 123, ὑπέρτονα τοξεύοιμεν. De equis nimio labore confectis Hippiatr. p. 5, 12, ὑπ. ὑπὸ δρόμου καὶ ἐλασμοῦ· 1, 21 et 39, 29, τῷ κόπῳ· 40 24, ἀπὸ κόπου. Hase.]

[Ὑπερτοξεύσιμος, ὁ, ἡ, Superabilis. Æsch. Suppl. 473 : Μίασμ' ἔλεξας οὐχ ὑπ.]

Ὑπερτρᾰγίζω, Supra modum oleo hircum, Vehementissime redoleo hircinum virus. Dioscor. 1, 6 : Ὑπερτραγίζει τῇ ὀσμῇ, Hircorum virus supramodum obolet, Odore est supramodum hircoso. Itidemque l. 2 [?], de nardo.

[Ὑπερτρανόω, Nimis clarum s. disertum reddo. Theod. Prodr. Notitt. Mss. vol. p. 6, p. 561 : Οὗ ὑπεράλλεσθαι μὲν τοὺς πόδας, ὑπερτρανοῦσθαι δὲ τὴν γλῶσσαν εἰκός. Elberling.]

[Ὑπερτραφὴς, ὁ, ἡ, Supra modum nutritus. Philostorg. H. E. 1, 4, p. 468 : Διὰ τὸν σαρκὸς ὑπερτραφοῦς ὄγκον.]

Ὑπερτρέχω [cum aor. sec. ὑπερέδραμον et fut. ὑπερδραμοῦμαι], Supercurro, ut Plin. [i. e. Effugio. Theogn. 620 : Ἄκρην γὰρ πενίην οὐχ ὑπερεδράμομεν. ‖ Supero. Eurip. Ion. 973 : Πῶς τὰ κρείσσω θνητὸς οὖσ' ὑπερδράμω; Hel. 1540 : Μίαν ὑπερδραμεῖν χέρα τοσούσδε ναύτας· Tro. 930 : Εἰ θεὰς ὑπερδράμοι κάλλει. Philetær. ap. Athen. 10, p. 416, F : Τὸν Κτησίαν δὲ τῷ φαγεῖν ὑπερδραμῶ· ubi notanda futuri forma activa ὁραμῶ, cujus nullum aliud exemplum reperitur. Anon. Anth. Plan. 360 : Σὸν γῆρας νεότητα τεὴν ὑπερέδραμε νίκαις. ‖ Excedo, Violo. Soph. Ant. 455 : Θεῶν νόμιμα δύνασθαι θνητὸν ὄνθ' ὑπερδραμεῖν. Oppian. Cyn. 1, 227 : Καὶ φύσιος θεσμοὺς ὑπερέδραμε. G. D. Philo Belop. in Mathem. vett. p. 63, 35, παρεπιτομαὶ ὑπερτρέχουσαι. Cyrill. Al. t. 5, p. 493, C : Τοὺς ὅρους ὑπερτρέχον. Hase.] Exp. etiam Transcurro : nec non Depopulor. [Hoc κατατρέχειν potius dicitur.]

[Ὑπερτρισύλλαβος, ὁ, ἡ, Plus quam trisyllabus. Etym. M. p. 459, 48; 746, 18; Arcadius p. 43, 11, aliique grammatici.]

[Ὑπερτρομάζω, Vehementi tremore percellor. Planud. Ovid. Met. 15, 33 : Ὑπερετρόμαξε. Boiss.]

[Ὑπερτροχάζω, Prætercurro, Prætermitto. Philo vol. 1, p. 173, 8 : Ὑπερτροχάζοντες τὰ ἐν γενέσει. Hase.]

[Ὑπερτρῡφάω, Nimis laute vivo. Ὑπερδειπνεῖν et ὑπερμαζᾶν per ὑπερτρυφᾶν exp. Hesych. et Etym. M. p. 573, 22. ‖ Supra modum luxurior, delicias facio. Dio Cass. 62, 28 : Ἡ Σαβῖνα οὕτως ὑπερετρύφησεν

ὥστε τὰς ἡμιόνους τὰς ἀγούσας αὐτὴν ἐπίχρυσα σπαρτία ὑποδεῖσθαι, Lucian. Jov. trag. c. 48 : Μειδίας καὶ Σαρδανάπαλλος ὑπερτρυφῶντες καὶ τῶν ὑφ' αὑτοὺς καταπτυοντες· Asin. c. 26 : Ὑπ. καὶ τὴν ἐρασθεῖσαν ὑπερορᾶν.]

[Ὑπερυβρίζω, Supra modum contumeliose tracto. Pollux 8, 75. Dio Cass. 59, 4 fine. Zonaras Annal. vol. 2, p. 177.]

[Ὑπερυγραίνω, Nimis humecto. Hippocr. p. 446, 2; 454, 53; Aristot. Meteor. 2, 7. Angl. Galen. vol. 4, p. 775, 6 : Ἡ ὑπερξηρανθέντος ἢ ὑπερυγρανθέντος τοῦ ἐγκεφάλου. Hase.]

[Ὑπερυδραργυρίζω, Hydrargyrum supero. Tzetz. Hist. 8, 449 : Ὡς ... ὑπερυδραργυρίζειν τε καὶ πάντα νικᾶν κλέπτην. Hoc quomodo intelligendum sit Tzetza ipse docet in Cram. Anecd. Oxon. vol. 3, p. 371, 17 : Νικᾶν καὶ τὸν Ὑδράργυρον, ὃς κλέπτης ἦν ἐν χρόνοις Τζέτζου τοῦ συγγραφέως. G. Dind.]

Ὑπέρυδρος, ὁ, ἡ, Supramodum aquosus, Nimis repletus aqua. Ex Hippocr. [p. 522] affertur etiam pro Distentus aqua inter cutem collecta. [Galen. Lex. p. 584 : Ὑπ., ἄγαν πλήρη τοῦ παρακεχυμένου ὕδατος.] Potest poni etiam pro Eo qui super aquas est.

[Ὑπερυθραίνομαι, i. q. sequens. Choricius p. 283. Boiss. Theoph. Nonnus De cur. morb. t. 1, p. 330, 4. Method. Conv. virg. p. 231, 17 : Ὑπερυθραινομένης αὐτῇ τῆς ὄψεως αἰδοῖ. Hase.]

Ὑπερυθριάω, ap. Aristoph. [Pl. 702], Subrubesco.

Ὑπέρυθρος, ὁ, ἡ, Subruber, Aliquantum ruber. [Plato Rep. 10, p. 617, A : Χρῶμα ὑπ. Hippocr. p. 1090, G. Athen. 7, p. 316, D; 326, C. Pollux 2, 234; 4, 146, 194. Lucian. Tim. c. 41, Anach. c. 25. Geopon. 5, 17, 4; 5, 36, 1. G. D. Theodos. Melit. Chron. p. 8, 15 Tafel. Magnus Emes. De urinis p. 288, 2 Bussemak. Galen. vol. 14, p. 396, 13, ἑλκώσεις· 265, 2, ὀφθαλμούς· vol. 19, p. 609, 7, οὖρον. Sthenelum Philostr. Her. p. 122, 24 Boiss. fuisse tradit ὑπ. τε καὶ ἕτοιμον τὸ αἷμα. Hase.]

[Ὑπερυλακτέω, Latrando supero. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 678.]

[Ὑπερυμνέω, Summis laudibus extollo. Eustathius in Maii Spicil. Rom. vol. 5, p. 340. Osann.]

[Ὑπερύμνητος, ὁ, ἡ, Laudibus super omnia evectus, evehendus, Summis celebratus s. celebrandus laudibus. [Maria virgo Jo. Damasc. t. 1, p. 273, D; Trinitas id. ib. p. 414, E; Servatoris nomen Anon. Martyr. Alphii Actt. SS. Maii t. 2, p. 774, 7; ipse Servator Theophan. Nicæn. p. 84, 4. Hase. Deus ὑπ. Cant. tr. puer. 23, 24. Eustath. Opusc. p. 167, 10.]

[Ὑπέρυμνος vitiose pro ὑπερκύκνειος, quod v.]

[Ὑπερύπαρξις, εως, ἡ, Superexistentia. Dionys. Areop. De div. nom. 1, 5, p. 382, Deum vocat τὴν τῆς ὑπεραγαθότητος ὑπερύπαρξιν, Substantiam bonitatis bonitatem superantis. Suicer.]

[Ὑπερύπατος, ὁ, ἡ. Ὑπερυπάται appellantur soni quidam, qui sunt alias ὑπατῶν ἐναρμόνιος, χρωματική τε καὶ διάτονος, ut ait Aristides Quint. De mus. p. 10 Meib. Osann.]

Ὑπερύπτιος, ὁ, ἡ, Valde s. Supra modum supinus.

[Ὑπερύψηλος, ὁ, ἡ, Prælatus. Xenoph. Anab. 3, 5, 7, et Arrian. Anab. 1, 5 extr. : Ὄρη ὑπ. Pollux 9, 20 : Πόλις ὑπ. « Ælian. V. H. 3, 1. Greg. Naz. Or. vol. 1, p. 751. » Boiss. Eust. Opusc. p. 184, 70; 326, 50.]

Ὑπερυψόω, Supra alia exalto et extollo, Supramodum extollo et eveho, Eveho supra quam dici possit, In summum effero. [LXX Psalm. 36, 37 : Εἶδον τὸν ἀσεβῆ ὑπερυψούμενον· 96, 10 : Σφόδρα ὑπερυψώθης ὑπὲρ πάντας τοὺς θεούς. Andr. Cret. p. 316. Anon. in Boiss. Anecd. vol. 5, p. 115, 2. Ducas Hist. Byz. p. 50, B : Τὸν πιστὸν ὑπερυψῶσαι καὶ ἀναβιβάσαι. Hesych. : Μεγαλίζεο· ... ὑπερυψώθης. G. D. Synes. Epist. p. 225, A : Ὑπερύψωσε τὸν ὑψηλὸν, καὶ τὸν ταπεινὸν ἐταπείνωσεν. Orig. t. 3, p. 725, D : Ὁ θεὸς αὐτὸν ὑπ. ex Epist. ad Philipp. 2, 9. Mich. Acom. Paneg. p. 54, 2 Tafel. : Ὑπερυψούμενος καὶ ἐπαιρόμενος. Hase.]

[Ὑπερύψωμα, τὸ, i. q. seq. Leontius in Maii Coll. Vat. vol. 9, p. 536. Osann.]

[Ὑπερύψωσις, εως, ἡ, Nimia elatio. Athanas. vol. 1, p. 168. Kall. Greg. Nyss. t. 2, p. 160, C. Jo. Damasc. t. 1, p. 285, E; 286, C, ὑπ. καὶ χρίσιν. Hase. Eustath. Opusc. p. 91, 1 : Εἰς ὑπ. φιλικήν.]

[Ὑπερφᾶής, ὁ, ἡ, Supra modum lucens. Andr. Cret. p. 134, A : Τῆς ὑπ. ἐκείνης φωτοφανείας ἀξιωθέντας. Dionys. Areop. p. 103, 238, 271. Kall. Idem p. 385, ubi Deum vocat ὑπερφαῆ καὶ ὑπερώνυμον ἀγαθότητα· et p. 707 : Ἡ τῶν μυστικῶν λογίων ὑπ. καὶ ἀκροτάτη κορυφή. Suicer. Nicet. Dav. In Greg. Naz. p. 39, 14 Dronk. : Ὁ θεοπτικώτατος τῆς ὑπερφαοῦς θεότητος. Hase.]

[Ὑπερφαίνω et] Ὑπερφαίνομαι, q. d. Superappareo, Appareo supra, Conspicior supra. [Nicand. Th. 177 : Δοιοὶ δ' ἐν σκυνίοισιν ὑπερφαίνουσι μετώπου οἷα τύλοι.] Thuc. p. 152 [4, 93] : Καὶ ἐπειδὴ καλῶς αὐτοῖς εἶχεν, ὑπερεφάνησαν τοῦ λόφου, Supra collem apparuerunt, conspecti sunt, et quasi conspiciendos se inde præbuerunt. Interpres autem reddit, Superato colle apparent. In eadem pag. circa fin. legitur, Παγώνδου περιπέμψαντος δύο τέλη τῶν ἱππέων ἐκ τοῦ ἀφανοῦς περὶ τὸν λόφον, ὡς ἐπόνει τὸ εὐώνυμον αὐτῶν, καὶ ὑπερφανέντων αἰφνιδίως, κτλ., ubi itidem subaudiendus gen. τοῦ λόφου, quum præcedat περιπέμψαντος περὶ τὸν λόφον. [Aristot. H. A. 5, 18 : Πολλάκις ὑπερφαίνεται πρὸς τῇ γῇ τὸ κύτος τῆς σηπίας. Plutarch. Mor. p. 196, B : Πόλιν ἧς ὑπερεφαίνετο ναὸς Ἀφροδίτης· V. Pyrrhi c. 16 : Θυρεοὺς πολλοὺς ὑπερφαινομένους τοῦ ποταμοῦ· V. Dion. c. 39, ubi cum accus. constructum est : Πολεμίων ὑπερφαινομένων τὰ τείχη. Pollux 9, 111 : Ὁπότερον ἂν μέρος (τοῦ ὀστράκου) ὑπερφανῇ. Lucian. Zeux. c. 9; Joseph. B. J. 5, 4, 1. Marin. V. Procli c. 7, p. 6. G. D. Philostr. Her. p. 164, 14 Boiss. : Ὄρος δὲ τοῦτο ὑψηλὸν (Lepetymnus) ὑπερφαίνεται τῆς Λέσβου. Theodoret. Græc. aff. cur. p. 188, 10 Gaisf. : Τῆς ὑπερκειμένης ἐκείνης ἢ ὑπερκειμένης ἐνεργείας. Hase.] ‖ Ὑπερφαίνομαι est etiam Superemineo, ut ὑπερφαίνομαι τῶν πολλῶν, Bud. vertit Super alios emineo, ap. Basil. [M. vol. 1, p. 453, A], quem dicit illis verbis opponere hæc, Ὑπερκύπτω τοὺς πολλούς. [Themist. Or. 1, p. 11, A : Οὐχ ὑψηλὸς ἐκεῖνος ὃς, ἂν μὴ καταβάλῃ τοὺς πλησίον, οὐχ ὑπερφαίνεται. Activo utitur Etym. M. p. 780, 3, in etymologia voc. ὑπερφίαλος, quod sit ὁ ὑπερφαίνοντα τῶν ἄλλων ἑαυτὸν ἐπιχειρῶν δεῖξαι.]

Ὑπερφαλαγγέω. Verbum Ὑπερφαλαγγεῖν et verbale Ὑπερφαλάγγησις dicuntur de Phalange quæ utrimque hostibus circumfusa aciem eorum coercet [Xenoph. Cyrop. 7, 1, 5 : Ἑκατέρωθεν ὑπερφαλαγγοῦντες· 6, 3, 20, cum genit. : Ἐβούλετο ἐπὶ πλεῖστον ὑπερφαλαγγῆσαι τοῦ σοῦ στρατεύματος], Bud., afferens ex Arriano [Anab. 2, 8] : Ὅτι πάντη ὑπερφαλαγγήσειν αὐτὸν διὰ τὸ πλῆθος ἔμελλον. [Idem ibid. c. 9, et 3, 13. Polyæn. 2, 10, 4; 3, 1, 2.] Vide Ὑπερκερῶ. [‖ Subst. Ὑπερφαλάγγησις, εως, ἡ, apud Suidam, Æliani verba in Tacticis c. 49, excerpentem, corruptum in ὑπερφαλαγγίασις, quod exp. ὅταν ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν τῆς φάλαγγος ὑπερέχωμεν τῶν πολεμίων. Meliores Suidæ libri ὑπερφαλαγγίωσις (cui simile est ὑπερφαλάγγωσις ap. anon. in Cram. Anecd. Ox. vol. 3, p. 163. « Et ap. Jul. Afric. Cest. p. 310, 21 : Τὰς ὑπερκεράσεις τε καὶ ὑπερφαλαγγώσεις. » Hase). Scribendum ὑπερφαλάγγησις, idemque pro ὑπερφαλάγγισις restituendum gramm. in Montef. Bibl. Coisl. p. 513, et Psello p. 124, 5 ed. Boiss. (ubi codex ὑπερφαλάγγιος). Simili errore libri interdum ὑπερφαλαγγίσαι pro ὑπερφαλαγγῆσαι : vid. var. lect. ad Polyæni locos supra citatos et Psellum l. c.]

[Ὑπερφανὴς, ὁ, ἡ.] Ὑπερηφανὴς, q. d. Apparens et conspicuus supra alios, s. supra alia. [Πόλιν ἐπιφανῆ, ὑπερφανῆ, ὑπερλάμπουσαν Pollux 9, 20. Γράμματα ὑπ. i. q. ὑπέργεια 5, 150.] Unde et pro Erecto atque Arduo accipitur, ut Bud. vertit ap. Xen. Hipparch. [5, 7] : Καὶ τοὺς μὲν πρὸ τῶν πολεμίων ἱππέας ὀρθὰ τὰ δόρατα ἔχειν, τοὺς δ' ἄλλους ταπεινὰ καὶ μὴ ὑπερηφανῆ. [Ubi HSt. ipse recte restituit ὑπερφανῆ. « Dionys. Areop. p. 161. Ὑπερφανέστατος ib. p. 272. » Kall. Poeta anon. in Catal. codd. Grr. Monacc. t. 5, p. 366 : Ὑπερφανέας δὲ καλύπτρας Τίς νοῦς οὐρανίδης εἰσδύσεται; Hase.]

[Ὑπέρφας, αντος, ὁ, Hyperphas, pater Euryganiæ. Apollod. 3, 5, 8; Pausan. 9, 5, 11; schol. Hom. Od. Λ, 326, ubi Εὐρυανάσσης τῆς Ὑπέρφαντος. De declin. hujus nom. Chœrob. In Theodos. p. 39, 8.]

[Ὑπέρφασις, εως, ἡ, Hesychio ὑπερηφανία, μεγαλορρημοσύνη.]

[Ὑπέρφᾰτος, ὁ, ἡ, Ineffabilis, Supra quam dici po-

test excellens. Pind. Ol. 9, 98 : Ὑπ. ἄνδρα μορφᾷ τε καὶ ἔργοισι· fragm. 74, 8 : Νιφετοῦ σθένος ὑπ.]

[Ὑπερφέγγεια, ἡ, Nimius splendor. Iambl. V. Pyth. p. 138 : Διὰ τὴν τῶν (τοῦ ἡλίου) ἀκτίνων ὑπερφέγγειαν.]

[Ὑπερφέρεια, ἡ, Præstantia, Elatio, Superbia. Aq. Prov. 16, 19. Job. 37, 4.]

[Ὑπερφερέτης, ὁ, fictum ad explicandum Jovis Feretrii cognomen ab Dionys. A. R. 2, 34, ὅτι πάντων ὑπερέχει καὶ πᾶσαν ἐν κύκλῳ περιείληφε τὴν τῶν ὄντων φύσιν τε καὶ κίνησιν.]

[Ὑπερφερέως ex Theod. Prodr. f. 74 (?) citat Bast.]

Ὑπερφερὴς, ὁ, ἡ, Præstans. [Hesych. et partim Phot. et Suid. : Ὑπ., μέγα, ὑπὲρ φύσιν, ἢ ὑπεράγον.] Eustath. [p. 1788, 15] : Καὶ τὸ ὑπερφέρειν καὶ ὑπερφέρεσθαι, καὶ ὁ ἐξ αὐτῶν ὑπερφερὴς, τόπῳ ἴσως ἢ ἐνδοξότητι. [LXX Dan. 2, 31 : Ἡ ὄψις αὐτοῦ ὑπ. Aq. Psalm. 46, 5; 122, 4. « Jo. Chrys. Hom. 6 in Matth. vol. 7, p. 68. Cyrill. Al. C. Julian. 2, p. 70, 72. » Anon.] Sed ego in usu potius esse puto gradum comp. Ὑπερφερέστερος, pro Præstantior [Τόλμα ὑπερφερεστέρα anon. (Ælianus, ut conj. Valck.) ap. Suid.]; et superl. Ὑπερφερέστατος pro Præstantissimus [Comp. Epiphan. t. 1, p. 103, D : Τῶν λοιπῶν ἑαυτοὺς ὑπερφερεστέρους εἶναι. Superl. Jo. Damasc. t. 2, p. 795, A : Δῶρον ἁπάντων ὑπερφερέστατον. Hase] : quod Eustath. alibi [p. 1588, 44] exp., ὕπερθεν τῷ τῆς ἀρετῆς ὕψει φερόμενος : item, ἔμπροσθεν τῶν ἄλλων φερόμενος : dicens etiam esse i. q. προφερέστατος. [Nihil cum hoc v. commune habet gl. Hesychii Ὑπεριφερές (ὑπερηφερές Musur.), de qua dicetur s. v. Ὑψερεφής. Ὑπερφερῆ corruptum ex ὑπερνεφῆ in edd. vett. schol. Hom. Il. A, 420. ‖ Adverb. Ὑπερφερῶς, Eustath. Opusc. p. 161, 70 : Οὐ τὸν σὸν ὅμοιον, ἀλλ' ὑπ. καλλίονα.]

Ὑπερφέρω, fut. Ὑπεροίσω, Fero super, ultra, trans, Transveho [Hesych. : Ὑπερφερεῖς, ὑπερβαλεῖς. Scr. Ὑπερφέρεις, ὑπερβάλλεις]; ut Thuc. 3, [81] : Καὶ ὑπερενεγκόντες τὸν Λευκαδίων ἰσθμὸν τὰς ναῦς, Quum transvexissent naves. [Id. 4, 8 : Ναῦς ὑπερενεχθεῖσαι τὸν Λευκάδιον ἰσθμόν. Plutarch. Mor. p. 510, B : Νυκτὸς ὑπερφέρεσθαι (sc. τὸν Ταῦρον) λανθάνοντας. Dionys. A. R. 3, 56 : Οὐ δυνηθέντες ὑπερενεχθῆναι τὰς δίνας. Xenoph. OEc. 18, 7 : Ὑπερενεχθῆναι τὰ ἄχυρα ὑπὲρ τὸν σῖτον εἰς τὸ κενόν· et § 8. ‖ Exsto, Emineo. Hippocr. p. 1230, G : Δέρμα περὶ μέτωπον καὶ τὸ ἄλλο μαλθακὸν ὑπερφέρειν ἀεί. Plutarch. Mor. p. 591, B : Ἡ σελήνη φεύγει τὴν Στύγα μικρὸν ὑπερφέρουσα.] ‖ Præsto, Antecello, Præcello, Anteeo. [Soph. OEd. C. 1007 : Εἴ τις γῆ θεοὺς ἐπίσταται τιμαῖς σεβίζειν, ἥδε τοῦθ' (i. e. hac in re) ὑπερφέρει. Nam sic in recentioribus apographis correctum quod in cod. Laur. legitur τοῦδ', quod etiam ex τῷδ' corruptum esse potest. Plutarch. Mor. p. 359, D : Δι' ἀρετὴν ὑπερφέρουσαν ἢ δύναμιν. Cum accus. personæ vel rei Eurip. Heracl. 554 : Ὑπερφέρεις τόλμῃ τε τόλμαι καὶ λόγῳ χρηστῷ λόγοι.] Isocr. [p. 52, E] : Ὑπερενεγκὼν τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν. Plutarch. Rom. [c. 7] : Ὑπερφέρει μεγέθει πάντας. [Id. Mor. p. 360, D. Aristid. vol. 1, p. 267, 7 : Τῇ πάντα ὑπερφερούσῃ πόλει. Eratosth. Catast. c. 40 : Δικαιοσύνη ὑπερενέγκας πάντας ἀνθρώπους. Anon. (Ælianus, ut videtur Valckenario) ap. Suid. s. v. Ὑπεροίσων (quod male exp. per aoristos ὑπερβαλών, ὑπερενεγκών) : Ὡς καὶ τὸν Ἀλέξανδρον ὑπεροίσων (sc. φρονήματι).] Interdum cum gen. personæ, et dat. rei, aut etiam absque illo, ut [Herodot. 4, 74 : Τούτῳ πολλῷ ὑπερφέρει (sc. τοῦ λίνου) ὁ κάνναβις· 8, 144 : Χώρη κάλλεϊ καὶ ἀρετῇ μέγα ὑπερφέρουσα· 9, 96 : Κάλλεϊ ... ὑπερφέρων τῶν Περσέων. Eurip. Hec. 268 : Αἰχμάλωτιν κάλλει ὑπερφέρουσαν. Soph. OEd. T. 381 : Τέχνη τέχνης ὑπερφέρουσα τῷ πολυζήλῳ βίῳ. Aristoph. Eq. 584 : Ἁπασῶν πολέμῳ τε καὶ ποιηταῖς δυνάμει θ' ὑπερφερούσης ... χώρας.] Thucyd. [1, 81 : Τοῖς ὅπλοις αὐτῶν καὶ τῷ πλήθει ὑπερφέρομεν· et] : Ὑπερφέρω αὐτῶν τῷ πλούτῳ. Xenoph. [Apol. 15] : Ἀνθρώπων δὲ πολλῷ προέκρινεν ὑπερφέρειν. Interdum autem cum solo dativo rei : Ταῖς ἀρεταῖς ὑπερενηνοχότες, Æschin. [Lucian. Pisc. c. 9. « Aor. partic. ὑπερενέγκας Eratosth. Catast. c. 40. » Boiss.] ‖ Pass. Ὑπερφέρομαι itidem pro Præsto, Antecello, ex Herodoto affertur, Ὑπερφέρομαι τῶν ἄλλων. [Hoc non videtur legi ap. Herodot., qui 8, 38, dixit ῥόδα ὑπερφέροντα ὀδμῇ τῶν ἄλλων.] Ex Chrysost. autem De sacerd. : Εἰσὶ πολλοὶ οἱ τούτων ὑπερενεχθέντες τῶν δικτύων, pro Multi sunt qui hæc retia superarint. Nisi forte quis sonare putet, q. d. Supervecti sunt hæc retia et supergressi. Vide Ὑπερφερής.

[Ὑπέρφευ, Supra modum. Hesych. : Ὑπερφεῦ, ὑπεραγόντως. Sic codex, ex quo Musurus fecit ὑπερφυῶς. Scribendum ὑπέρφευ. Æsch. Ag. 377 : Φλεόντων σωμάτων ὑπέρφευ· Pers. 820 : Οὐχ ὑπέρφευ θνητὸν ὄντα χρὴ φρονεῖν. Eurip. Phœn. 550 : Τί τὴν τυραννίδα τιμᾷς ὑπ.; Herc. F. 1321 : Εἰ σὺ μὲν ... φέρεις ὑπ. τὰς τύχας· ubi est Nimis graviter. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 69, 17 : Ὑπὲρ τὸ φεῦ· οἷον ὑπερβαλλόντως καὶ ἐκπληκτικῶς· τὸ γὰρ φεῦ ἐπὶ ἐκπλήξεως τίθεται. Articulus in medio relinquimus utrum grammatico an librario debeatur : neque enim verisimile est quenquam aliter quam ὑπέρφευ dixisse, quod cum ὑπερφυὴς potius cognatum esse videtur quam cum φεῦ. G. Dind.]

[Ὑπερφεύγω, Effugio, Supero. Hippocr. p. 468, 18 : Ἢν τὰς ἑπτὰ ἡμέρας ὑπερφύγῃ· et p. 470, 30; 483, 51. Cum tmesi Æsch. Pers. 100 : Τόθεν οὐκ ἔστιν ὑπὲρ θανατὸν φυγεῖν.]

[Ὑπέρφημος, ὁ, ἡ, Præ ceteris celeber. Achmes Onirocr. p. 228, 21 : Εὑρήσει ὑπ. ὄνομα ἐν πᾶσιν. Hase.]

Ὑπερφθέγγομαι, (q. d. Sono supra altum,) Sono altius, Sonando supero, Elatiorem sonum edo. Cam. vertit Clamore vinco, i. e. obscuro, ex Luciano [Toxar. c. 35] : Καὶ μάλιστα ἐπειὰν τὰ ἔργα ὑπερφθέγγηται τοὺς λόγους, Præsertim si facta verborum celebritatem superent. [Plutarch. Mor. p. 396, D : Τὸν Ἡσίοδον καὶ τὸν Ὅμηρον εὐεπείᾳ ὑπερφθέγγεσθαι· et p. 160, E. Sext. Emp. p. 189 : Ὑπερφθεγγομένων τὴν ἀνθρώπων φύσιν καὶ εὐχομένων μᾶλλον ἢ τἀληθῆ λεγόντων. « Nicet. Chon. 16, p. 242. » Anon.]

[Ὑπερφθίω, unde perf. pass. Ὑπερέφθιμαι, Occisus sum pro aliquo. Pind. Pyth. 6, 29 : Ὃς ὑπερέφθιτο πατρός.]

[Ὑπερφίαλος, ὁ, ἡ. HSt. s. v. Φιάλη :] Hinc secundum quosdam et nomen comp. Ὑπερφίαλος, quod alicubi exp. Fœdifragus. Hom. Il. Γ, [106] : Ὄφρ' ὅρκια τάμνῃ Αὐτὸς· ἐπεί οἱ παῖδες ὑπερφίαλοι καὶ ἄπιστοι. Proprie, ut quidam volunt, Qui transgreditur jusjurandum quod per phialas datum est. Alicubi vero ὑπερφίαλος existimatur dici Superbus, Arrogans, Insolens, Impotens animi, Ferox. [Per ὑπερήφανος, ὑβριστὴς, παράνομος exp. Hesych.] Sic et ὑπερφίαλον ἔπος, ex Hom. Interdum vero in laude pro μεγαλοφυής. Atque adeo pro Immensus quoque. Vide Eust. et Suid. [Grammaticorum de origine hujus vocabuli opiniones expositæ sunt in Etym. M. p. 780, 3, schol. Hom. Il. B, 169, Eustath. p. 389, 20; 1400, 37; 1608, 12; schol. Apoll. Rh. 2, 54, schol. Oppiani Hal. 2, 10. Eorum alii derivarunt ab verbo φῶ, i. e. φαίνω, ut sit ὁ ὑπερφαίνοντα τῶν ἄλλων ἑαυτὸν ἐπιχειρῶν ἐπιδείξαι, alii a φῶ, i. e. λέγω, ut sit ὁ ὑπὲρ τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν λέγων καὶ ἐπαγγελλόμενος. Alii ab φιάλη ortum esse putarunt, ut significet τὸν παραβαίνοντα τοὺς διὰ φιαλῶν γενομένους ὅρκους, aut ut ὑπερφίαλον intelligatur τὸ πλῆθυον τῆς φιάλης, i. e. τὸ ὑπέρμετρον. Quarum opinionum nullam probabilem esse ostendit Buttmann. Lexil. vol. 2, p. 212, qui Dammio assentitur ab ὑπερφυὴς derivanti : cui tamen opinioni nihil ponderis accedere ab ὑπερφυάλοισι per υ scripto in schol. Od. B, 320, Buttmannus ipse intellexit. Ab ὑπέρβιος derivat Lobeck. Pathol. p. 91. Ad significationem quod attinet, eodem fere modo dicitur quo ὑπέρβιος et ὑπέροπλος de iis qui aliorum hominum aliarumve rerum rationem parum habentes nimium se efferunt, poniturque plerumque in vituperio, ut in l. Homeri ab HSt. allato, et frequenter Τρῶες ὑπ., ut Il. N, 621, Φ, 224, 414. Μνηστῆρες ὑπ. Od. A, 134, B, 310, N, 373, Ξ, 27, O, 315, 376, Π, 271, Υ, 12, al. Ib. I, 106 : Κυκλώπων ἐς γαῖαν ὑπερφιάλων, ἀθεμίστων· Z, 274 : Μάλα δ' εἰσὶν ὑπερφίαλοι κατὰ δῆμον. Porro θυμὸς ὑπ. καὶ ἀπηνὴς Il. O, 94, Ψ, 611; μύθους ὑπ. Od. Δ, 774. Sine opprobrio dictum est Od. Φ, 289, ubi Antinous, unus ex primariis procis, Οὐκ ἀγαπᾷς, inquit, ὃ ἕκηλος ὑπερφιάλοισι μεθ' ἡμῖν δαίνυσαι; (licet eadem fere verba ὑπ. μεθ' ὑμῖν δαίνυσθαι contra procos dicta sint B, 310). Quod notarunt grammatici, Apollon. Lex. : Ὑπερφίαλοι, ὑπερήφανοι. Λέγονται δὲ οὕτως καὶ οἱ κατ' ἀρετὴν διαφέροντες, οἷον ὅταν τις τῶν μνηστήρων λέγῃ « Ὑπ. μ.

ἡμ.» οὐ γὰρ ἂν ἑαυτοὺς κακῶς ἔλεγον· schol. Il. O, 94, et Suidas, qui eodem loco usus ἐπὶ ἐγκωμίου ἀντὶ τοῦ ἀγαθοῖς dictum observant. Quo defenditur Aristarchi lectio Il. E, 881 : Ὑπερφίαλον Διομήδεα, ubi αἱ δημώδεις ἐκδόσεις præbent ὑπέρθυμον. Post Homerum Pind. Ol. 10, 42 : Μολίονες ὑπ. Pyth. 4, 198 : Ὑπερφιάλου ἀγεμόνος δείσαντες ὕβριν· 2, 79 : Τέκεν γόνον ὑπ. et similia passim apud recentiores Epicos, ut Βέβρυκες ὑπ. Apoll. Rh. 2, 758, Orph. Arg. 657. Παῖς Ποσειδῶνος ὑπ. Theocr. 22, 97. Ἔπη ὑπ. Apoll. Rh. 2, 54. Pind. vero fr. 93 de immani vinculo dixit : Κείνῳ μὲν Αἴτνα δεσμὸς ὑπ. ἀμφίκειται. De labore ingenti Apoll. Rh. 3, 428 : Τὸν ἄεθλον ὑπ. περ ἐόντα τλήσομαι. De vino immodice sumto Ion ap. Athen. 11, p. 495, B : Ἐκ ζαθέων πιθακνῶν ἀφύσσοντες ὄλπαις οἶνον ὑπερφίαλον κελαρύζετε.]

‖ Hinc adv. Ὑπερφιάλως, Fœdifrage, More eorum qui sunt fœdifragi; Superbe, Arroganter. Et pro μεγάλως atque ὑπερφυῶς, ap. Hom. Vide Eust. [p. 1829, 21. Legitur Il. N, 293 : Μή πού τις ὑπ. νεμεσήσῃ (et eodem cum verbo Od. P, 281)· Σ, 300 : Ὅς κτεάτεσσιν ὑπ. ἀνιάζει· Od. A, 227 : Ὑβρίζοντες ὑπ. Δ, 663 : Ἦ μέγα ἔργον ὑπ. ἐτελέσθη· et sim. Π, 346. Damn. Cyrill. Al. t. 5, p. 689, D, ὑπ. ἐπιτιμᾶν. Hase.]

Ὑπερφιλέω, Supramodum amo, Amo supra quam dici queat. Redditur et uno verbo Adamo; sed hoc non tam significans est : sicut nec Deamo, quod alioqui esse etiam significantius illo existimo. [Pollux 5, 113.] Xenoph. Cyrop. [1, 4, 6;] 3, [1, 36] : Ὁ δὲ ἐτύγχανε νεόγαμος ὢν, καὶ ὑπερφιλῶν τὴν γυναῖκα· Hell. 7, [1, 13] : Καὶ ὑπερεφίλουν τὸν Λυκομήδην, καὶ μόνον ἄνδρα ἡγοῦντο. Utitur et Aristoph. Pl. [1072. Aristot. Eth. Nic. 9, 1 : Ὁ ἐραστὴς ἐγκαλεῖ ὅτι ὑπερφιλῶν οὐκ ἀντιφιλεῖται.]

[Ὑπερφιλονεικέω, Supra modum contendo. Ὑπερδιατείνεσθαι per ὑπ. exp. schol. Luciani Eunuch. c. 2. Boiss.]

[Ὑπερφιλοσοφέω, Nimio studio philosophor. Hippocr. Epist. p. 1279, 38 : Ὁ δὲ Δημόκριτος μετ' ἀκριβείης τότε ὑπερεφιλοσόφεε.]

[Ὑπερφιλοτίμως. HSt. s. v. Ἀφιλότιμος :] Ὑπερφιλότιμος, Qui supra modum honoribus studet, Nimium ambitiosus. A quo est adverbium Ὑπερφιλοτίμως, Nimio honoris studio, Summa cum æmulatione et contentione : ut ὑπερφιλοτίμως ἔχειν πρὸς ἀλλήλους dicuntur aliqui, inter quos summa est æmulatio et contentio, sc. de honore et laude. Athen. 12, [p. 531, C] : Ἔτι δὲ μᾶλλον πρὸς Νικοκλέα φιλοτιμούμενος· ἐτύγχανον γὰρ ὑπ. ἔχοντες πρὸς ἀλλήλους· i. e. supramodum enim φιλοτίμως εἶχον πρὸς ἀλλήλους.

[Ὑπερφλεγμαίνω, Nimia pituita laboro. Hippocr. p. 411, 41; 417, 50 : Ὅταν τοῦ σώματος ὑπερφλεγμήναντος αἱ σάρκες ἀνοιδήσωσιν.]

[Ὑπερφλέγω, Nimis uro. Theod. Prodr. Rhod. p. 230 : Ὑπερφλέγοντος τοῦ θυμοῦ τὴν καρδίαν. Kall. Galen. vol. 19, p. 514, 12 : Ὅταν ἐν ἡλιοκαΐᾳ ὑπερφλεχθείη ἡ κεφαλή. Hase.]

[Ὑπέρφλοιος, ὁ, ἡ, Supra modum vigens s. virens. Ὑπέρφλοια μῆλα quo sensu dixerit Empedocles quæritur ap. Plutarch. Mor. p. 683, D, qui grammaticos quosdam refert ὑπέρφλοια dici credidisse διὰ τὴν ἀκμήν· τὸ γὰρ ἄγαν ἀκμάζειν καὶ τεθηλέναι φλοίειν ὑπὸ τῶν ποιητῶν λέγεσθαι· Lampriam vero observasse ὅτι ὁ τοῦ μήλου φλοιὸς ἐντός ἐστι κολλώδης χιτὼν καὶ λιπαρὸς, ᾧ προσίσχεται τὸ σπέρμα· τὸ δὲ ἐδώδιμον ἔξωθεν αὐτῷ περικείμενον εἰκότως ὑπέρφλοιον ὠνομάσθαι. Apparet priorem interpretationem multo probabiliorem esse quam alteram. Ceterum in versu ipso, Οὕνεκεν ὀψίγονοί τε σίδαι καὶ ὑπέρφλοια μῆλα, nihil caussæ erat cur diphthongum corripere quam ὑπέρφλοα scribere mallet poeta. Hoc igitur recte restituit Karsten. Attigit hoc vocab. HSt. s. v. Φλέω. G. Dind.]

[Ὑπερφλυᾱρέω, Supra modum nugor. Per σφόδρα φλυαρεῖν exp. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 68, 27.]

Ὑπερφλύζω, Effervesco, Inundo, VV. LL. Fortasse rectius Effervescendo exundo. [Hesych. : Ὑπερφλύζει, ἀναρρεῖ, ἐκφυσᾷ.]

Ὑπερφοβοῦμαι, Timeo supra quam dici possit, In summo metu versor, s. Vehementissimo [Æschylus Sept. 238 : Ἕκηλος ἴσθι μηδ' ἄγαν ὑπερφοβοῦ], e Xen. OEc. [8, 17; Cyrop. 1, 4, 2.] Ex Phalar. autem Epist. affertur ὑπερφοβοῦμαί σου, pro φοβοῦμαι ὑπὲρ σοῦ, Tibi metuo. Cetera autem compp. verba vide supra.

[Ὑπέρφοβος, ὁ, ἡ, Supra modum timidus. Pollux 5, 124. Ἵππος ὑπ. ib. 1, 198, et Xenoph. De re eq. 3, 9. G. D. Hippiatr. p. 262, 24, ὑπόπτας φύσει καὶ ὑπ., ubi perperam cusum, ὑπερβόφους. Hase. Τὸ ὑπέρφοβον, Nimius timor, Dio Cass. 58, 6. Ὑπέρφοβα pro ὑπὲρ φόβον codex Paris B in versu Mimnermi ap. Stob. Flor. 102, 3.]

[Ὑπερφορὰ, ἡ, Elatio. Theodor. Prodr. in Notitt. Mss. vol. 6, p. 564 : Οἵ τε τῇ καταφορᾷ αὐτῆς (τῆς ῥητορικῆς) πυρπολούμενοι, καὶ τῇ ὑπ. φωτιζόμενοι. Kall.]

[Ὑπερφορέω, Fero super. Xenoph. Cyneg. 8, 4 : Τὰ πνεύματα ὑπερφορεῖ τὴν χιόνα ὑπὲρ τῶν τοιούτων. Nisi ὑπερφέρει scripsit, quod legitur OEc. 18, 7 et 8. G. D.]

[Ὑπέρφορτος, ὁ, ἡ. Ὑπ., τὸ, Nimium onus. Eustath. Opusc. p. 209, 30 : Οὔτε γὰρ ἐκεῖνος ἐπισάττοι ἂν τὸ ὑπ.]

[Ὑπερφορτόω, Nimium onero. Pass. Antioch. Homil. p. 1032, B : Ἔοικε νηὶ ὑπερφορτουμένῃ. Hase.]

[Ὑπερφρίσσω s. Ὑπερφρίττω, Supra modum horreo. Maxim. Planud. Ovid. Met. 13, 877 : Ἡ δ' Αἴτνη τῇ βοῇ ὑπερέφριξεν. Boiss. Ὑπερέφριττεν vitiose pro ὑπέφριττεν olim ap. Lucian. Jov. confut. c. 4.]

Ὑπερφρονέω, Supra modum de me sentio, Insolesco [Æsch. Ag. 1039 : Μηδ' ὑπερφρόνει. Cum dat. Herodot. 1, 199 : Ὑπ. πλούτῳ. Plato Alc. 1 p. 104, A : Τὸν δὲ λόγον ᾧ ὑπερπεφρόνηκας ἐθέλω διελθεῖν. Polyb. 6, 18, 7 : Οὐδὲν ἐξοιδεῖ τῶν μερῶν οὐδ' ὑπερφρονεῖ. Dio Cass. 68, 7 : Ἐξογκοῦσθαί τε καὶ ὑπ.], ap. Bud. Paul. Epist. ad Rom. 12, [3] : Μὴ ὑπερφρονεῖν παρ' ὃ δεῖ φρονεῖν, ἀλλὰ φρονεῖν εἰς τὸ σωφρονεῖν. Sed alii non male interpr. Ne sapiat supra quam oportet sapere. Idem certe ὑπερφρονοῦντες existimavit sonare Plus sapientes, ap. Æschin. [p. 19, 42] : Ὑμεῖς δὲ εὐσχήμονές τινες προσποιεῖσθε εἶναι, ὡς ὑπερφρονοῦντες [nunc ex aliis libris περιφρονοῦντες] ἱστορίᾳ τὸν δῆμον. [Hippocr. p. 1279, 28 : Οὐ παρέκοπτε Δημόκριτος, ἀλλὰ πάντα ὑπερεφρόνεε καὶ ἡμᾶς ἐσωφρόνιζε. Similiter ibid. paullo post dictum est ὑπερφιλοσοφεῖν.] Solet alioqui hoc verbum poni pro Contemno, Despicio; et quidem vel accusativo junctum, vel etiam gen. [Æsch. Pers. 825 : Ὑπερφρονήσας τὸν παρόντα δαίμονα.] Thuc. [3, 39] : Πέφυκε γὰρ καὶ ἄλλως ἄνθρωπος τὸ μὲν θεραπεῦον ὑπερφρονεῖν, τὸ δὲ μὴ ὑπεῖκον θαυμάζειν. Eandem construct. dedit huic verbo Plutarch. [V. Pomp. c. 21] : Αὐτόν τε τὸν Πομπήϊον ὑπερφρονῶν καὶ τοὺς ἄλλους ἅπαντας. [V. Phoc. c. 20 : Ὡς ὑπερορῶντος καὶ ὑπ. τὰ οἰκεῖα.] Idem alioqui huic ipsi aliam constr. dedit alicubi, sc. cum gen., ut in Apophth. Lac. [p. 227, E] : Δόξης ὑπερφρονῶσι. Aristoph. quoque utraque constr. est usus Nub. [226] dicens, Τοὺς θεοὺς ὑπερφρονεῖς· item [1402], Τῶν καθεστώτων νόμων ὑπερφρονεῖν. [Eurip. Bacch. 1324 : Δαιμόνων ὑπ. Plato Phædr. p. 258, B : Ὑπ. τοῦ ἐπιτηδεύματος.] Lucian. [Char. c. 13], cum genit. : Τῶν ἄλλων ὑπερφρονοῦντες. [Passiv. Thucyd. 6, 16 : Ὑπὸ τῶν εὐπραγούντων ὑπερφρονούμενος.]

[Ὑπερφρόνησις, εως, ἡ, Contemtus. Pollux 9, 146. Ὑπ. θανάτου Plut. Mor. p. 238, B. Suidas s. v. Καταφρόνησις. Theodor. Stud. p. 21, C.]

[Ὑπερφρονητὴς, ὁ, Contemtor. Niceph. Chumn. in Anecd. meis vol. 5, p. 340. Boiss.]

[Ὑπερφροντίζω, Supra modum curo. Heliodor. Æth. 9, 3; 10, 29.]

Ὑπερφρόνως, Superbe, Arroganter. Pollux [9, 147] τραχύτερον hoc adverb. esse censet, sicut et ὑψηλοφρόνως. Utitur tamen eo quidam ἀνώνυμος ap. Suid. [Adde Dion. Cass. 37, 5 et 50.]

[Ὑπερφροσύνη, ἡ, Contemtus, Fastus, Superbia. Plut. Mor. p. 19, D; 827, A, V. Crass. c. 21. Theodor. Metoch. Miscell. p. 337.]

[Ὑπερφρύγιος, ὁ, ἡ, Super-Phrygius, nomen modi musici ap. Heraclid. Athen. 14, p. 625, D, de quo loco v. Bœckh. De metris Pind. p. 225. G. D. Idem esse quod Hypermixolydium opinatur Bellermann. ad Bacchii sen. Introd. artis mus. p. 4, 22; 14, 1; conf. A. J. H. Vincent. *Notices et extr. des man.* t. 16, part. 2, p. 256, 34. Hase.]

Ὑπέρφρων, ὁ, ἡ, (q. d. Cujus mens modum superat, i. e. Cujus mens supra modum de se sentit,) Super-

bus, Arrogans. [Hesych.: Ὑπ., ὑπερήφανον, ἀγνώμονα, ὑψηλόφρονα. Λέων ὑπ. et συμπότης ὑπ. ap. Polluc. 5, 83; 6, 29. Æsch. Sept. 410 : Στυγοῦνθ' ὑπέρφρονας λόγους· 380 : Ἔχει δ' ὑπέρφρον σῆμ' ἐπ' ἀσπίδος τόδε. Eurip. Heracl. 389 : Τῶν φρονημάτων ... τῶν ἄγαν ὑπερφρόνων.] Soph. [Aj. 1236] : Ποίου κέκραγας ἀνδρὸς ὦδ' ὑπέρφρονα; Ap. Thuc. 2, [62] τὸ ὑπέρφρον redditur Superior animi magnitudo, vel major. Vulgo, Altitudo mentis. [Thucydidis verba sunt : Τὴν τόλμαν ἡ ξύνεσις ἐκ τοῦ ὑπέρφρονος ἐχυρωτέραν παρέχεται. Ab Thucydide sumsit Dio Cass. Exc. p. 22, 28 : Ὥστε τοὺς μὲν εὐνοιαν αὐτοῦ, τοὺς δὲ δέος ἔκ τε τοῦ ὁμοδιαίτου καὶ ἐκ τοῦ ὑπ. παμπληθεῖς ἔχειν· et l. 45, 3 : Ὥσπερ τοὺς οἰκέτας τοὺς ἀποδιδράσκοντας καὶ μετιέναι καὶ κολάζειν ἐκ τοῦ ὑπ., ubi vertitur *pro imperio*.]

[Ὑπερφῠὴς, ὁ, ἡ. Accus. ap. Atticos non ὑπερφυῆ, sed ὑπερφυᾶ, ut in aliis hujusmodi adjectivis : v. intt. ad Greg. Cor. p. 163. HSt. s. v. Φύω :] Comp. Ὑπερφυὴς, multo præcedentibus [διφυὴς, τριφυὴς et aliis] usitatius, uti dixi, sonat q. d. Supernaturalis, si tamen hoc adjectivum fingere mihi liceat pro eo, quod est Naturalem modum excedens, s. Naturæ modum. Sed redditur Mirum in modum s. Supra modum excellens, insignis, Valde admirandus, Mirificus. Aut etiam simpliciter, Excellens, Insignis, Eximius. [Diog. L. 1, 100 : Τοὺς ὑπερφυέας τῶν ἀσταχύων ῥάβδῳ παίων ἀπεθέριζον. Æsch. fragm. 212 : Σμίνθος ὑπ. Herodot. 2, 175 : Λίθους ὑπερφυέας τὸ μέγαθος.] Aristoph. Pl. [734] : Ὑπερφυεῖς τὸ μέγεθος δύο δράκοντε, Mirifica quadam magnitudine, Mirum in modum magni, Magni supramodum, Incredibili quadam magnitudine, aut, Immensa magnitudine. Sic ὑπερφυὴς μεγέθει, Plut. Rom. [c. 28.] Ibid. : Ὑπερφυᾶ ῥώμῃ γενόμενον. [Ὑπ. μεγέθει καὶ κάλλει Dio Chr. Or. 12, p. 202, D; 209, C. Ὑπερφυές τι χρῆμα εἰς κάλλος Lucian. Adv. ind. c. 8. Ὑπ. βία τῶν ἐλεφάντων Polyb. 1, 34, 7.] Et sine hujusmodi adjectione, ut μισθὸς ὑπερφυὴς, ap. Gregor. Naz., Merces immensa. Item et quemadmodum dicitur θαυμαστὸς ὅσος, sic etiam ὑπερφυὴς ὅσος, ab Aristoph. Pl. [750] : Ὄχλος ὑπερφυὴς ὅσος. [Cum ὡς Plato Gorg. p. 477, D : Ὑπερφυεῖ τινι ... ὡς μεγάλῃ βλάβῃ.] Idem δαιμονίως ὑπερφυᾶ dixit [Nub. 76] : Μίαν εὗρον ἀτραπὸν δαιμονίως ὑπερφυᾶ. [Eq. 141, de isiciario : Ὑπερφυᾶ τέχνην ἔχων, i. e. Admirabilem, singularem artem.] Hesych. ὑπερφυᾶ exp. ὑπὲρ φύσιν μέγαν, quum alioqui videatur pro hac signif. addendum τὸ μέγεθος, vel τῷ μεγέθει, ut in præcedentibus vides exemplis. Sic etiam ipsum μέγεθος dicitur ὑπερφυὲς, ubi ὑπερφυὲς apte reddi potest τὸ ὑπὲρ φυὴν, i. e. ὑπὲρ φύσιν, quasi Naturam humanam excedens, i. e. Modum s. Mensuram staturæ quam natura homini dare solet. Idem Hes. ὑπερφυὲς exp. ὑπερμέγεθες, item μεῖζον : sed post hoc μεῖζον non dubito quin verba quæpiam desiderentur : itidemque ap. Suid. post μείζων, ubi ὑπερφυὴς exp. μεγαλοφυὴς, et μείζων. [Nimis sublimis, Nimis elatus. Longin. De subl. 1, 4 : Οὐ γὰρ εἰς πειθὼ τοὺς ἀκροωμένους, ἀλλ' εἰς ἔκστασιν ἄγει τὰ ὑπερφυᾶ· 9, 4 : Εἰς τοὺς μάλιστα φρονηματίας ἐμπίπτει τὰ ὑπερφυᾶ· ὑ : Ὑπερφυᾶ καὶ τὰ τῆς θεομαχίας φαντάσματα· 16, 2 : Ξένων καὶ ὑπ. ὅρκων.] Denique ὑπερφυὴς ab eo exp. etiam μεγαλοπρεπὴς, quæ expos. convenire potest huic adjectivo juncto nomini τιμὴ, aut alii hujusmodi, veluti ap. Plutarch. Cæsare, Τιμάς τινας ὑπερφυεῖς ψηφισάμενοι· ubi tamen non simpliciter sonat μεγαλοπρεπεῖς, sed aliquid amplius. Ideoque τιμὰς ὑπερφυεῖς interpretandum censuerim, Honores humanum fastigium excedentes, vel Honores humano fastigio majores. [Ἔργον ὑπ. de facinore quod omni laude majus est, Herodot. 9, 78 : Ἔργον ἔργασταί τοι ὑπερφυὲς μέγαθός τε καὶ κάλλος. Contra de facinore immani 8, 116 : Ὁ βασιλεὺς ἔργον ὑπ. εἰργάσατο. || Ὑπερφυὴς vel ὑπερφυεστάτη σύγκλητος, titulus honorarius Senatus Cpolitani : v. quæ ex Actis Concilii Cpol. et aliunde collegit Ducang.] || Ὑπερφυὲς redditur etiam Absurdum, Atrox. Verum si his verbis reddatur (quod mihi non satis placet), fuerit illis aliquid addendum, nec simpliciter dicendum Absurdum, s. Atrox; sed Mirum in modum absurdum, aut atrox. [Plato Gorg. p. 467, B : Σχέτλια λέγεις καὶ ὑπερφυῆ. Phryn. in Bekk. Anecd. p. 68, 21 : Ὑπ. Κρόνος· ἐπ' ἀρχαιότητι καὶ εὐηθείᾳ.] Affertur autem ex Dem. pro illa signif., non indicato tamen loco. Sed ego hunc esse puto, qui extat in Or. κατὰ Μειδίου, debetque altius repeti ut magis hujus vocis ὑπερφυὲς signif. pateat [p. 543, 2] : Δεῖ δὴ τοῦτο τὸ πρᾶγμα ὑμᾶς οὕτωσὶ σκέψασθαι, καὶ λογίσασθαι τί ποτ' ἐστὶν ὃ παθὼν Μειδίας οὕτως ὠμὸν, τηλικαύτην ἐπεβούλευσε λαβεῖν τῶν πεπραγμένων παρ' ἀνδρὸς πολίτου δίκην· κἂν μὲν ᾖ τι δεινὸν ὡς ἀληθῶς καὶ ὑπερφυὲς, συγγνώμην ἔχειν. Huic certe loco minime interpr. illa convenit, meo judicio, qua ὑπερφυὲς redditur Absurdum, quum ei adjungatur δεινὸν, et præcedat eadem de re vocabulum ὠμόν. At vero Atrox quum respondeat voci δεινὸν, cur eo alteram illam vocem ὑπερφυὲς interpretandam putem? Dico itaque ὑπερφυὲς subjungi illi δεινὸν, ut declaretur facinus non solum atrox, sed tale ut vix in humanam cadere naturam possit. Vel, Facinus naturam aliquo humanitatis sensu præditam transcendens; brevius, Facinus omnem humanitatis sensum exuperans; Facinus quod ab eo proficiscitur cui nullus est humanitatis sensus. Atque ita, præsertim primam illam interpr. sequendo, maxime convenientem etymo suo signif. hic obtinebit vox ὑπερφυές. Gallice rem talem vocare solemus *Une chose enorme* : pro quo *Enorme* vulgus pronuntiat *Inorme*. At vero ap. Isocr. ὑπερφυὲς crediderim posse reddi sermone nostro, magis respondente interpretatione illius etymo, *Une chose contre nature*, in Trapez. [p. 364, D] : Ἔπειτα καὶ τοῦθ' ὑπερφυὲς, εἰ πρὶν μὲν συγγράψαι τὸ γραμματεῖον, οὕτω σφόδρ' ἠπίστησα τοῖς πράγμασιν, ὥστε μὴ μόνον ἀφεῖναι Πασίωνα τῶν ἐγκλημάτων, ἀλλὰ καὶ συνθήκας ποιήσασθαι περὶ αὐτῶν· ἐπειδὴ δὲ τοιοῦτον ἔλεγχον κατ' ἐμαυτοῦ συνεγραψάμην, τηνικαῦτα ἐπεθύμησα εἰς ὑμᾶς εἰσελθεῖν. [Demosth. p. 848, 23 : Πῶς οὐχ ὑπερφυὲς αὐτὸν μὲν δεινὰ πεπονθέναι φάσκειν ... τοὺς δὲ μάρτυρας οὐ δεινὰ πάσχειν νομίζειν, κτλ. Lysias p. 178, 40 : Τὸ δὲ πάντων ὑπερφυέστατον ὅτι ... Aristides vol. 1, p. 421, 5 : Πῶς οὐκ ἄτοπον καὶ ὑπ.; vol 2, p. 113, 18 : Γελοῖον ἂν εἴη, μᾶλλον δὲ ὑπ. Αἰσχρὸν καὶ ὑπ. ib. p. 221, 12. Cujusmodi in locis ὑπ., ut rei natura fert, nusquam primo, sed altero loco ponitur, ut monuit Lobeck. Paralip. p. 541.] Dicimus enim interdum, *Cela seroit bien contre nature*, de re quæ nullo modo rationi consentanea est, atque adeo sensui humano velut repugnat. Quod si voce Absurdum nobis utendum esset, non dubium est quin magis huic Isocratico quam illi Demosthenico loco conveniat. De quo hoc addam, posse fortassis δεινὸν καὶ ὑπερφυὲς resolvi in δεινὸν ὑπερφυῶς : talem enim duorum adjectivorum usum alibi observasse mihi videor. [|| Supra terram crescens. Lucian. Lexiph. c. 6 : Τῶν λαχάνων τά τε ὑπόγεια καὶ τὰ ὑπερφυῆ.]

|| Adverb. Ὑπερφυῶς, q. d. Excedendo consuetum naturæ modum. [Per ὑπεραγόντως exp. Hesych.] Sed redditur simpliciter, Supra modum, Mirum in modum, Mirifice, etiam Eximie, Egregie, Supra quam dici possit. [Aristoph. Ach. 142 : Φιλαθήναιος ἦν ὑπ. Plato Protag. p. 358, A : Ὑπ. ἀληθῆ· Gorg. p. 481, B : Ὑπ. σπουδάζειν. In responsione graviter affirmante Rep. 7, p. 525, B : Ὑπ. μὲν οὖν.] Herodian. 5, [8, 14] : Τὸν μὲν Ἀλέξανδρον ὑπ. ἠσπάζοντό τε καὶ εὐφήμουν. Itidemque alibi [ib. 15] eodem cum verbo εὐφημεῖν junxit. Alicubi [5, 6, 8] dixit et ὑπερφυῶς σέβειν τινά : item [6, 1, 16] ὑπερφυῶς ἐσπουδακέναι περί τι. Ap. Plutarch. autem [V. Dion. c. 7] ὑπ. θαυμάζειν τινὰ legitur. [Cum ὡς Plato Theæt. p. 155, C : Ὑπ. ὡς θαυμάζω· Symp. p. 173, C : Ὑπ. ὡς χαίρω. De oratione splendida Longin. De subl. 43, 2 : Θεόπομπος ὑπ. κατασκευάσας τὴν τοῦ Πέρσου κατάβασιν. || Substant. Ὑπερφυία, ἡ, sine interpretatione positum in Suidæ cod. Leidensi. G. D. Approbante Franzio C. I. vol. 3, p. 344, n. 4699, 26, in inscr. Busir., ubi erat in apographo ΥΠΕΡΟΥΓΑ, Letronn. *Rech. pour servir à l'hist. de l'Ég.* p. 392, 26 et p. 406 legit, τῇ τε τῶν πυραμίδων μεγαλειότητι καὶ ὑπερφυΐα τερφθεὶς, vertitque, *ayant été ravi de l'aspect majestueux et gigantesque des pyramides*. HASE.]

[Ὑπερφύομαι, cum perf. ὑπερπέφυκα et aor. 2 ὑπερέφυν, Cresco super, Succresco. Hesych. : Ὑπερφὺς, ὑπεργεννηθείς. Aristæn. 1, 6, p. 30 : Ηὐξάνετο (ὁ ἔρως) τῇ μελλήσει, καὶ ὡς φυτὸν ἐν τῇ γῇ, οὕτως ἔνδον τῆς ἐμῆς

ὑπερεφύετο ψυχῆς. Hemst. Cum dativo Galen. Comm. in Tim. Platonis p. 6, 15 Daremberg. : Ταῖς ὑποκειμέναις φλεψὶν ὑπερφύονται σαφῶς οἱ ὄνυχες. Hase. || Supero, Excello. Aristid. vol. 2, p. 375 : Μεθ' ὅσης ὥρας ἐν σώματι καὶ κάλλους ὁπόσου τινὸς ἀντάξιον ἡ τῶν λόγων χάρις καὶ τὸ ταύτης (ταύτῃ Reisk.) κάλλος ὑπερπέφυκεν. Cum genit. ib. p. 151 : Ἄρχειν ἐπιτηδειότατον καὶ ἱκανώτατον καὶ πάντων ὑπερπεφυκότα τῶν ἄλλων. Cum accus. Herodot. 6, 127 : Ὑπερφὺς Ἕλληνας ἰσχύϊ. Dio Cass. 56, 2 : Πάντας ἀνθρώπους εὐανδρίᾳ ὑπερέφυμεν.]

[Ὑπερφῡσάω, Supra modum inflo. Lucian. Char. c. 19 : Αἱ φυσαλίδες ὑπερφυσώμεναι ἐς μέγιστον ὄγκον αἴρονται.] Ὑπερφυσόομαι, quo utitur Basil. Hom. 10 : Μὴ ὑπερφυσοῦ ἐπαινούμενος, μὴ δόξαζε σεαυτόν. [Non sunt hæc Basilii, sed Greg. Nyss. t. 1, p. 152, C. Basilius contra semper forma utitur ὑπερφυσάω : t. 1, p. 347, D, ὑπερφυσῶνται· 824, D, ὑπερφυσᾶσθαι· 32, C, ὑπερφυσωμένης· 1050, A, ὑπερφυσηθεῖσα. Marcus Erem. quoque Disp. p. 970, A : Ὑπερφυσῶνται ψιλοῖς τοῖς νοήμασιν. Hase.] Est autem ὑπερφυσοῦμαι, Supra modum inflor et efferor, vel Immodice. Nisi quis malit, Inflor supra quam dici possit : ne quis hoc ita dici existimet, quasi nobis inflari liceat, sed infra modum. In VV. LL. est Ὑπερφυσάω, quod redditur Supra modum inflatus sum. Sed duplex error eo in verbo committitur; unus, quod voci activæ datur passivæ signif., quem errorem Eadem et in Ἐπιφυσάω committere, supra admonui; alter, quod secunda conjugatio circumflexa pro tertia ponitur.

Ὑπερφωνέω, Voce elatiore utor. [Philostr. p. 484 : Τῶν ῥητόρων τοὺς ὑπερφωνοῦντας. LXX Judith. 15, 17 : Ὑπερεφώνει πᾶς ὁ λαὸς τὴν αἴνεσιν ταύτην, i. e. Elata voce cantabant. Greg. Naz. vol. 1, p. 492, D : Μὴ ταὐτὸ πάθω ταῖς φωναῖς, αἳ τῷ ὑπερφωνεῖσθαι παντελῶς διαπίπτουσιν. G. D. Greg. Nyss. t. 2, p. 1020, D : Οὐκ ἐφικνοῦμαι τοῦ πάθους, κἂν ὑπερφωνήσω τῷ λόγῳ. Georg. Pachym. ap. A. J. H. Vincent. *Notices et extr. des man.* t. 16, part. 2, p. 444, 6 : Μὴ πεφυκυίας τῆς τάσεως ἢ τῆς φωνῆς ἢ τῆς χορδῆς ἐπέκεινα τούτων ὑπερφωνεῖν. Hase. || Voce supero. Lucian. Rhet. præc. c. 13 : Ἐμὲ τούς γε ἄλλους τοσοῦτον ὑπερφωνοῦντα εὑρήσεις ὁπόσον ἡ σάλπιγξ τοὺς ἄλλους. Greg. Naz. vol. 1, p. 891, B : Τάχα ἂν καὶ τὰς Τυρρηνικὰς ὑπερεφώνησα σάλπιγγας. || Improprie i. q. ὑπερβάλλω, Supero. Philostr. p. 194 : Τὸ περὶ τὴν τομὴν ἔργον ὑπερφωνεῖν (edd. vet. ὑπερφρονεῖν) δοκεῖ τὰ Νέρωνος πάντα. Himer. Ecl. 2, 4, p. 42 : Τὸ Θηβῶν πάθος ὑπερεφώνει τοὺς Ἕλληνας. Julian. Or. 6, p. 182, B : Ὑπερφωνοῦντες τὸν ἡμέτερον λόγον οὔ τι τοῖς ῥήμασιν, ἀλλὰ τοῖς ἔργοις. G. D. Synes. p. 127, A : Ἐν δὲ τοῖς τὴν φύσιν ὑπερφωνήσασιν. Hase.]

[Ὑπέρφωτος, ὁ, ἡ, Prælucidus. Dionys. Areop. Theol. myst. p. 708 : Ὑπ. γνόφος, Caligo plus quam luceus. Suicer. Sic etiam Andr. Cret. p. 50, B. Idem p. 124, D : Τὴν ὑπ. θεωνυμίαν. Kall. Niceph. Cpol. in Actis Synodi Ephes. p. 307, de Trinitate : Φῶς ἀειλαμπὲς, ὑπ. (It. de Trinitate Nic. David. In Greg. Naz. p. 116, 11 Dronk.; Anon. De prima transl. corporis ejusd. Actt. SS. Maii t. 2, p. 771, 42; Jo. Docian. Orat. p. 12, 6 Tafel. Hase. De eadem Jo. Eugenicus Ecphr. p. 340, 7 meæ ed., de Deipara p. 336 fin. Boiss.) Eust. Opusc. p. 217, 70; 238, 80. G. D. Max. Mart. Comp. eccl. p. 335, C : Τὸ πάμφωτον αὐτοῦ (Christi) καὶ ὑπ. βάπτισμα. Hase.]

Ὑπερχαίρω, Supra modum lætor, Nimia lætitia efferor, Gaudio ultra modum exulto, ut περιχαίρω. [Eur. Med. 1165 : Δώροις ὑπερχαίρουσα. Xen. Hell. 4, 1, 5 : Ὑπ. ὅταν ἐχθρὸν τιμωρῶμαι· Cyneg. 4, 4 : Ὑπερχαίρουσιν (canes) ὅτι λαγὼ ἐγγύς εἰσι· Cyrop. 1, 3, 3, cum particip. : Ἱππεύειν μανθάνων ὑπερέχαιρε. Plut. Mor. p. 1098, B : Ὑπερέχαιρον ἐπὶ τοῖς γάμοις αὐτοῦ. Lucian. Nec. c. 12, V. H. 1, 30. Dio Cass. 56, 43; 59, 10.]

[Ὑπερχαλάω. Leon. Alex. Anth. Pal. 11, 200 : Ζηνογένους οἶκος κατεκαίετο, πολλὰ δ' ἐμόχθει ἐκ θυρίδος ζητῶν αὐτὸν ὑπερχαλάσαι. Scribendum ὑπεκχαλάσαι cum Scaligero. Similiter ἐκχαλᾶν, Demittere, dictum ab Agathia ib. 11, 354.]

[Ὑπερχἄρὴς, ὁ, ἡ, Supra modum lætus. Polyb. 1, 44, 5; 8, 19, 2. Schweigh. Maccab. 3, 7, 20; Esth. 5, 9. Schleusn. Manetho ap. Joseph. C. Apion. vol. 2, p. 359, 53 Dindorf. : Οἱ δὲ ὑπερχαρεῖς γενόμενοι. Hase.]

[Ὑπερχειλέω, Labra excedo. De fluvio ripas excedente Anna Comn. p. 90, A : Ὑπερχειλήσαντος τοῦ ὕδατος θάλασσαν ἦν ὁρᾶν ἅπαν τὸ πεδίον.]

[Ὑπερχειλὴς, ὁ, ἡ.] Ὑπέρχειλος [forma vitiosa] sive Ὑπερχειλὴς, Qui supra labia est, labra excedit [Hesych. : Ὑπερχειλές, ὑπερμεμετρημένον. Ὑπέρχειλον, ὑπέρμεστον. Quod fortasse corruptum ex Ὑπερχειλῶν, ὑπερμέστων. G. D.] : ut ὑπερχειλὲς μέτρον dicitur Mensura quæ modii labra s. oras excedit, i. e. Ultra modum plena, ὑπέρπλεως. Cui oppos. ἐπιχειλὴς, ut supra ex Polluce [2, 89; 5, 133] docui. Itidemque ὑπερχειλεῖς κρατῆρες dicuntur Crateres qui supra labra implentur et exuberant, i. e. Summe pleni. Athen. [1, p. 13, D] : Ἐπιστέφονται δὲ ποτοῖο οἱ κρατῆρες, ἤτοι ὑπερχειλεῖς οἱ κρατῆρες ποιοῦνται, ὥστε διὰ τοῦ ποτοῦ ἐπιστεφανοῦσθαι. [Adde Suid. s. v. Ἐπιστεφέας. Eumath. p. 228 ed. Teuch. : Ὑπερχειλῆ (nam sic duo codd. Monac. pro ὑπερέχει) τὸν τῆς εὐδαιμονίας τριπλοῦν κρατῆρα κεκερακώς. Ὑπ. ποτήριον ib. p. 236.] In præcedenti loquendi genere ὑπερχειλὲς demensum interpretari possumus etiam Sine radio cumulatum, ut Plaut.: Dii deæque omnes tantam nobis lætitiam, tot gaudia sine radio cumulent. [Themist. Or. 18, p. 221, B : Σιτοθῆκαι ὑπ. καὶ ὑπέραντλοι. Ταμεῖον ὑπ., i. e. Immensis opibus refertum, id. Or. 23, p. 291, C. Πίθοι ὑπ. ζωῆς καὶ ὄλβου καὶ πλούτου 15, p. 194, B.]

[Ὑπερχειρία, ἡ, Defenstrix (ut cum Cicerone loquar), Custos, cognomen Junonis. Pausan. 3, 13, 6 : Ἥρας δὲ ἱερὸν Ὑπερχειρίας κατὰ μαντείαν ἐποιήθη, τοῦ Εὐρώτα πολὺ τῆς γῆς ἐπικλύζοντος· quod ex locutione τὴν χεῖρα ὑπερέχειν explicandum esse vidit Siebelis. Conf. C. O. Müller. *Handb. der Arch.* § 335, 6. Hase.]

Ὑπερχέω, Superfundo. [Hesych. : Ὑπερχέων, ὑπερέχων.] Pass. Ὑπερχέομαι, Superfundor, i. e. Superfusione obruor : ut Seneca dicit, Insula superfusa, pro Aquis superfusis obruta, ὑπερχυθεῖσα καὶ κατακλυσθεῖσα. Vel Supra modum excresco et exubero. Plut. [Mor. p. 590, C] : Πολλαχῆ δὲ καὶ ὑπερχεῖσθαι, καὶ ἀπολιπεῖν αὖθις, de mari, et lacubus s. paludibus. [Id. V. Rom. c. 5 : Ὑπερχεῖται ὁ ποταμός. Dio Cass. 66, 16 : Οἶνος ὑπὲρ τὸ ἀγγεῖον ὑπερεχύθη. Geopon. 6, 12, 2 : Ὥστε μὴ ὑπερχεῖσθαι (τὸ γλεῦκος). Suidas s. v. Λουτρὰ ex anonymo : Τὰ ἐκ τῶν κόλπων τῆς γῆς ἀναβρύοντα καὶ ὑπερχεόμενα. De crinibus Alciphr. fragm. vol. 2, p. 222 W. : Τρίχες τῶν ἀκρωμίδων ὑπερκεχυμέναι. De effusa hominum multitudine Plut. V. Cat. maj. c. 14 : Εἰς ταῦτα διὰ τῶν στενῶν ὑπερχεόμενοι καὶ συνωθοῦντες ἀλλήλους. G. D. Activ. Dosith. Mag. Interpr. p. 31, 7 Bœcking. : Τὸ ὕδωρ ἄνω ὑπερέχεε. Passiv. Cleomed. Circ. doctr. p. 3, 8 Bake; Galen. vol. 19, p. 265, 16. De piscibus inundationem sequentibus Ælian. Hist. an. 16, 12 : Καὶ αὐτοὺς ὑπερχεῖσθαι. Hase.] || Ὑπερχύω [forma ficta propter aor. ὑπερχυθῆναι], Superfundo s. Fundo super, Supra modum fundo : unde partic. ὑπερχυθεὶς, quod tamen interpr. Diffusus.

[Ὑπερχθόνιος, ὁ, ἡ, Qui supra terram est. Manetho 2, 26.]

[Ὑπερχλίω.] Ὑπερχλιδάω, Supramodum luxuriosus sum, In deliciis modum excedo. Item, Insolentia et petulantia modum supero. Soph. Tr. p. 341 [285]: Κεῖνοι δ' ὑπερχλιδῶντες [scribendum ὑπερχλίοντες ex cod. Laur. A] ἐκ γλώσσης κακῆς, Αὐτοὶ μὲν ᾄδου πάντες εἴσ' οἰκήτορες, Πόλις δὲ δούλη, schol. ὑπερεντρυφήσαντες τῇ καθ' Ἡρακλέους λοιδορίᾳ, et ὑπερηφάνως λοιδορησάμενοι τῷ Ἡρακλεῖ.

Ὑπερχολάω, Valde biliosus sum, Vehementer irascor. [Galen. Gloss. Hippocr. p. 584 : Ὑπερχολήσει, πολλῆς πληρώσει χολῆς. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 69, 21 : Ὑπερχολᾶν, οἷον μεγάλως μελαγχολᾶν, καὶ ὑπερχολῶ τῷδε ἀντὶ τοῦ διὰ τόδε. Sine casu Aristoph. Lys. 694 : Ὑπερχολῶ γάρ· et Philostr. p. 828.]

Ὑπέρχολος, ὁ, ἡ, Supra modum iratus; [Photius p. 624, 16, et] Suidas ex Antiphonte [Antiphane] affert, Ὑπέρχολος γενόμενος, pro ὑπεραγανακτήσας. [Omisso Antiphanis nomine Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 115, 2. Hesych. : Ὑπ., ὑπερβαλλόντως ὀργιζόμενος.]

Ὑπέρχομαι, Subeo. [Hom. Od. E, 476 : Ὑπήλυθε θάμνους· M, 31 : Ὑπήλθετε δῶμ' Ἄϊδαο· Σ, 150 : Ἐπεί

κε μέλαθρον ὑπέλθῃ. Æsch. Eum. 339 : Ὅφρ' ἂν γᾶν ὑπέλθῃ. Ælian. V. H. 9, 18 : Ἐκείνας (τὰς δρῦς) ὑπέρχονται οἱ ἄνθρωποι ... ὅταν ὕῃ. Parthen. c. 7 : Κρύφα τὸ φρούριον ὑπελθών. Addito ὑπὸ, Antiphon p. 121, 35 : Ὑπὸ τὴν φορὰν τοῦ ἀκοντίου ὑπελθόντος· quemadmodum ib. 30 ὑποδραμὼν dictum est. || Procedo. Xenoph. Anab. 5, 2, 30 : Ἡ δὲ στρατιὰ ἐν τούτῳ κατέβαινεν. Ἐπεὶ δὲ ἐδόκει ἤδη ἱκανὸν ὑπεληλυθέναι ... || De affectibus animum subeuntibus Hom. Il. H, 215 : Τρῶας δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυῖα ἕκαστον· et Υ, 44. Herodot. 6, 134 : Φρίκης αὐτὸν ὑπελθούσης.] Soph. [OEd. C. 1465 : Ἐς δ' ἄκραν δεῖμ' ὑπῆλθε κρατὸς φόβαν, constructione eadem Æschylus fr. 155 : Ἐκ ποδῶν δ' ἄνω ὑπέρχεται σπαραγμὸς εἰς ἄκρον κάρα. Philoct. 131 : Ὥς μ' ὑπῆλθέ τις φόβος· El. 928] : Θαῦμά τοί μ' ὑπέρχεται, Subit me admiratio. [Eur. Hipp. 1089 : Οὔτις οἶκτος σῆς μ' ὑπέρχεται φυγῆς· Med. 57 : Ἵμερός μ' ὑπῆλθε γῆ τε κοὐρανῷ λέξαι μολούσῃ δεῦρο δεσποίνης τύχας· ubi libri nonnulli et Pseudo-Gregor. v. 57 μολοῦσαν. Sed dativum agnoscit scholiasta : Τὸ σχῆμα σολοικοφανὲς διὰ τὴν ἐναλλαγὴν τῆς πτώσεως, et qui Euripidem est imitatus Philemo ap. Athen. 7, p. 288, D : Ἵμερός μ' ὑπ. γῇ τε κ. λέξαι μολόντι τοὔψον ὡς ἐσκεύασα, similibusque nonnullis aliorum verborum exemplis defendit Elmslejus. Minus probabiliter Meinck. Com. vol. 4, p. 27, apud utrumque poetam μοὐπῆλθε scribi voluit, i. e. μοι ὑπῆλθε, ut ἐμοὐποδύνει, quod ex ἐμοὶ ὑποδύνει contractum memorat Chœrob. In Theodos. p. 846, 18. Plato Phæd. p. 251, A : Καί τι τῶν τότε ὑπῆλθεν αὐτὸν δειμάτων.] Τὸ ὑπελθὸν Lucian., Quod mentem subit, in mentem venit. Sic vereor ne male pro ἐπελθόν scriptum sit [quod nunc ex libris restitutum Alex. c. 49]. || Subeo, Induo, Simulo, Bud., afferens ex Basil., de polypode : Ὅς ὁποίᾳ ποτ' ἂν ἑκάστοτε πέτρᾳ περιπλακῇ, τὴν ἐκείνης ὑπέρχεται χρόαν. || [Subeo, Obrepo, i. e. Clam me insinuo doli vel fraudis caussa.] Et ut Quintil. dicit, Interim fallendus judex et variis artibus subeundus est, sic etiam ὑπέρχομαι assentationem significare ait et obreptionem sese alteri captiose submittentis (nam huc pertinere dictum illud Fabii, ideoque in Bud. Comm. p. 389, suo loco motum esse existimo), et affert ex Luciano [D. deor. 9, 2] : Τὴν μὲν γὰρ Σεμέλην ὑπελθοῦσα ἡ Ἥρα κτλ. Item [D. mar. 13, 1] : Ὑπελθών μου τὴν ἐρωμένην. Existimo autem posse hic reddi Obrepere simpl. vel Blanditiis obrepere. [Soph. OEd. T. 386 : Εἰ ταύτης (τῆς ἀρχῆς) Κρέων λάθρα μ' ὑπελθὼν ἐκβαλεῖν ἱμείρεται· Phil. 1007 : Οἵ' αὖ μ' ὑπῆλθες. Eurip. Suppl. 138 : Φοίβου μ' ὑπῆλθε δυστόπαστ' αἰνίγματα· El. 748 : Ἢ δοκῶ κενὴ ὑπῆλθέ με. Epicrates ap. Ælian. N. A. 12, 10 : Τελέως μ' ὑπῆλθεν ἡ ... μαστροπός.] Eur. certe dat. etiam addit [Andr. 436], ὑπέρχεσθαι δόλῳ· item [Iph. A. 67,] ὑπέρχεσθαι πυκνῇ φρενί. [Pausan. 7, 11, 5 : Ὑποσχέσεσι καὶ δώροις ὑπελθόντες Ὡρωπίους ὑπάγονται σφᾶς ἐς ὁμολογίαν.] || Obsequiose colo, Alicui me vendito et eum observo : ut ὑπ. καὶ θεραπεύειν, Dem. [p. 623, 22.] V. Bud. p. 389. Cam. quoque, Ὑπέρχεσθαι, inquit, significat et Insidiosam aggressionem et Blandam submissionem. Plato Crit. [p. 53, E] : Ὑπερχόμενος πάντας ἀνθρώπους βιώσῃ καὶ δουλεύων, Omnibus mortalibus obnoxius et subjectus vitam deges. [Aristoph. Eq. 269 : Εἶδες οἵ' ὑπέρχεται ... ἡμᾶς· quod schol. exp. : Ὡς ὑπάγεται τὸν δῆμον ὑποτρέχων καὶ κολακεύει καὶ καταπραΰνει ἀπάγων τὴν ὀργὴν ἅπασαν τὴν πρὸς αὐτόν. Andocid. p. 31, 43 : Εἰκότως δέ μοι δοκοῦσιν οἱ κριταὶ ὑπέρχεσθαι Ἀλκιβιάδην. Pausan. 7, 10, 7 : Ἥκοντας ... ὑπήρχετο ὁ Καλλικράτης, οὔτε ἔργον τῶν ἐς τὴν κολακείαν οὔτε λόγον οὐδένα ἐς αὐτοὺς παριείς. || Submitto me, Revereor, Timeo. Xenoph. Rep. Ath. 2, 14 : Οἱ γεωργοῦντες καὶ οἱ πλούσιοι Ἀθηναίων ὑπέρχονται τοὺς πολεμίους μᾶλλον, ὁ δὲ δῆμος ... ἀδεῶς ζῇ καὶ οὐχ ὑπερχόμενος αὐτούς· Rep. Lac. 8, 2 : Ἐν μὲν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν οἱ δυνατώτεροι οὔτε βούλονται δοκεῖν τὰς ἀρχὰς φοβεῖσθαι ... ἐν δὲ τῇ Σπάρτῃ οἱ κράτιστοι καὶ ὑπέρχονται τὰς ἀρχὰς καὶ τῷ ταπεινοὶ εἶναι μεγαλύνονται.]

[Ὑπερχράομαι, Supra modum utor. Eustath. Opusc. p. 221, 10 : Δοτέον ὄχημα τῷ μεγαλοσχήμονι, ὥστε χρᾶσθαι, οὐ μὴν ὑπερχρᾶσθαι, εἴτ' οὖν παραχρᾶσθαι.]

Ὑπέρχρεως, ὁ, ἡ, Qui supra facultates est obæratus, s. ære alieno premitur. [Per κατάχρεως exp. Phot. p. 624, 15.] Hesych. dicit non solum ὁ πλείω τῆς οὐσίας ὀφείλων, sed πολλῷ πλείω. Legitur hoc nomen ap. Pollux. [3, 85] post ὑπόχρεως et κατάχρεως, sed absque expositione. [Demosth. p. 821, 14.]

[Ὑπερχρήματος. V. Περιχρήματος.]

Ὑπερχρονίζω, Supra modum χρόνιος sum. Utitur hoc verbo Hesych. compar. χρονιώτερον exponens per partic. ὑπερχρονίζον.

Ὑπερχρόνιος, ὁ, ἡ, Valde longævus. [Zenob. Prov. 6, 30, Diogenian. 8, 63 : Ὑπερβερεταῖος· ἐπὶ τῶν ὑπ. « Stylian. ap. Montfauc. Bibl. Coisl. p. 90, 11. » Hase.]

Ὑπέρχρονος, ὁ, ἡ, Qui super omne tempus est, Omne tempus exuperans, ut Deus, qui ante omnia tempora fuit, et erit post omnia sæcula. [Theodoret. Gr. aff. cur. p. 92 Gaisf. : Τρία ὑπ. καὶ ἄϊδια. « Greg. Naz. Or. 20 et 42, ubi var. lect. ὑπερχρόνιος. » Schneid. Sine var. lect. ap. eundem Greg. p. 204, D. G. Dind. Greg. Nyss. t. 1, p. 431, A. Epiphan. t. 2, p. 23, B. Basil. t. 1, p. 7, A : Κατάστασις ἡ ὑπ., ἡ αἰωνία, ἡ ἀΐδιος. Hase. Cæsarius Quæst. 3, p. 14; 18, p. 32.]

[Ὑπέρχρυσος, ὁ, ἡ, Pretiosior auro. Anon. Enc. capitis Jo. Baptistæ Actt. SS. Junii t. 4, p. 738, 37 : Τοῖς ὑπ. τῶν ἐγκωμίων ἄνθεσιν. Hase.]

Ὑπέρχυσις, εως, ἡ, Immodica effusio, Profusio. [Strabo 16, p. 743 : Ἡ πηγὴ ὑπέρχυσιν εἰς τὸν ποταμὸν λαμβάνει. Ὑπ. ὑγρῶν Plut. Mor. p. 502, A; 1094, B. Figurate de tyrannide et plebis licentia p. 826, F.] Greg. Naz., ὑπέρχυσις ἀγαθότητος, Profusa bonitatis abundantia, Profusa bonitas et benignitas.

[Ὑπερχωρέω libri deteriores Thucyd. 4, 43, vitiose pro ὑποχωρέω. G. D. Aristot. p. 813, 33, de motibus, si sane lectio : Οὗσαί τε οὐ κατὰ μικρὸν ὑπερχωροῦσιν. Interpr. : Nec etiam paulatim exsistentes procedunt. Hase.]

[Ὑπέρψῡχος, ὁ, ἡ, Animo superior. Plato Tim. p. 88, A : Σῶμα ... μέγα καὶ ὑπ. Sic nunc ex libris melioribus legitur pro ὑπέρψυχρον.]

Ὑπέρψυχρος, ὁ, ἡ, Supra modum frigidus, Modum frigiditate excedens. [Lucian. Hist. conscr. c. 16.]

[Ὑπερψύχω, Nimis refrigero. Hippocr. p. 446 extr.: Τοῦ ψυχροῦ καὶ ὑπερψύχοντος. Id. p. 459, 42, et passivo ὑπερψύχηται p. 516, 17. Galen. vol. 6, p. 509. G. D. Id. vol. 19, p. 705, 16 : Ποτὲ μὲν ὑπερθερμαινόμενος, ποτὲ δὲ ὑπερψυχόμενος. Hase.]

[Ὑπερῶ. V. Ὑπείρηκα.]

Ὑπερῴα, ἡ, s. Ὑπερῴη Ionice, dicitur Palatum : alio nomine οὐρανὸς s. οὐρανίσκος, quoniam summum in ore locum occupat. [Hesych. : Ὑπερῴα, ἡ τοῦ στόματος. Pollux 2, 98, 106. Aristot. H. A. 1, 11. Theophil. De corp. hum. p. 119, 12; 136, 1; 145, 9 ed. Greenh.] Hom. Il. X, [495] : Χείλεα μέν τ' ἐδίην', ὑπερῴην δ' οὐκ ἐδίηνε. Plut. [Mor. p. 14, D] : Οἷς ὁ Κάτων ἔφη τῆς καρδίας τὴν ὑπερῴαν εὐαισθητοτέραν ὑπάρχειν. Galen. Ad Glauc. 1 : Διὰ ῥινῶν καὶ ὑπερῴας καθαίρειν, Per nares et palatum purgare. [Leo Phil. Consp. med. p. 157, 8 Ermerins. Galen. vol. 14, p. 721, 17 : Ὀστᾶ δὲ προσώπου δώδεκα· ῥινὸς δύο· ὀφθαλμῶν δύο· μήλων δύο· ὑπερῴας τέσσαρα. Hase.] Utitur item Aristoph. [non legitur ap. Aristoph.] et Lucian. [versum Homericum citans Apol. pro merc. cond. c. 6.]

[Ὑπερωδυνέω, Vehementer doleo. Hippocr. p. 1175, C : Ὑπὲρ ὀδυνέων κατακείμενος. Scribendum ὑπεροδυνέων vel ὑπερωδυνέων. Per περιοδυνεῖν exp. Galenus. Struv.]

Ὑπερωδυνία, ἡ, Dolor vehementissimus, vehemens supra quam dici possit. In VV. LL. male redditur Calamitas; afferturque et Græca expositio λύπη, quæ vim illius vocab. non assequitur. [Anon. ap. Suid. s. v. Ἀκληρούντων et Παρεκστῆναι : Συμπάσχοντας τῇ τῶν ἀκληρούντων ὑπερωδυνίᾳ.]

[Ὑπερωέω.] Ὑπερώησαν, Retrocesserunt. [Hom. Il. Θ, 122, 314, et O, 452 : Ὑπερώησαν δέ οἱ ἵπποι. Per ὑπεχώρησαν exp. Apollon. Lex., Phot. et Suid., per ὑπανεχώρησαν Hesych.] Exp. et aliter, ut te docebit Eust. [p. 703, 3 : Ὅτι τὸ ὑπ... δύναται μὲν ὡς ἐκ τοῦ ὑπερῴου νοηθῆναι ἀντὶ τοῦ ὀρθοὶ ἔστησαν ὡς εἰς ὕψος καὶ ὡς εἰπεῖν ἀνεπάλθησαν κατὰ τὸ « ὁ δ' ἀλγήσας ἀνέπαλτο· » ἀρέσκει δὲ μάλιστα δηλοῦν τὸ ἀφώρμησαν, ἀνεχώρησαν, ἀνεπόδισαν, ἀπὸ τοῦ ἐρωή ἡ ὁρμή, ὅθεν ἐρωῶ τὸ ὁρμῶ.]

Ὑπερωϊόθεν, Ex summa ædium parte. Hom. Od. A,

[328] : Τοῦ δ' ὑπερωϊόθεν φρεσὶ σύνθετο θέσπιν ἀοιδὴν Κούρη Ἰκαρίοιο περίφρων Πηνελόπεια, exp. Ex cœnaculo. Sed malim Ex conclavi supremæ domus, superioris ædium partis. [V. Eustath. p. 1409, 49; 1790, 13. « De monte superpendente Anon. Vita Eliæ Spelæotæ Actt. SS. Sept. t. 3, p. 864, 67, ἐκ τοῦ ὑπ. βουνοῦ. » Hase.]

[Ὑπερώϊον. V. Ὑπερῷον.]

[Ὑπερωκεάνιος, ὁ, ἡ, Plus quam Oceanius, i. e. Ingens. Philo vol. 1, p. 425, 6 : Ὑπ. καὶ μετακόσμιος ὡς ἔπος εἰπεῖν ἀσέβεια. Wakef. Id. vol. 1, p. 629, 1; 675, 45, ὑπ. μὲν οὖν ἡ μεταχ. τι καινὸν κακόν· vol. 2, p. 547, 22, τήν τε ἐντὸς ὠκεανοῦ καὶ ὑπ. Hase.]

Ὑπερωμία, ἡ, Excellentia humerorum : ut quidem hac voce usus esse fertur Chrysost. De sacerd. [2, vol. 6, p. 8, 42.] Sed fortassis Eminentia humerorum dicendum potius fuerit. [lxx Sam. 1, 9, 2 : Ἀνὴρ ἀγαθὸς, καὶ οὐκ ἦν ἐν υἱοῖς Ἰσραὴλ ἀγαθὸς ὑπὲρ αὐτὸν, ὑπερωμίαν καὶ ἐπάνω ὑψηλὸς ὑπὲρ πᾶσαν τὴν γῆν· et 10, 23 : Ὑψώθη ὑπὲρ πάντα τὸν λαὸν ὑπερωμίαν καὶ ἐπάνω. Recte utrobique corrigitur ὑπὲρ ὠμίαν. || Subst. Ὑπερωμίας, ὁ, ap. Annam Comn. p. 350, A : Κελτός τις ὑπ. ἰθύνας τὸ δόρυ· 450, B : Τὸν Ῥωμαῖον Φίλιππον, ὃς ὑπ. γέγονεν ἀνὴρ καὶ τὴν ἰσχὺν καὶ τὸ σῶμα ἀνυπόστατος. Michael Glyc. Annal. p. 177, B : Σαοὺλ ὑπερωμίας ὢν παντὸς τοῦ Ἰσραὴλ· 255, D : Οὐχ εὕρισκεν ἰσομήκη αὐτοῦ διὰ τὸ ὑπερωμίαν εἶναι. Zonar. Annal. vol. 1, p. 39. Theophan. Chron. p. 120, A. Alia forma ap. Theophan. continuat. p. 247, A : Ἄνδρα ὄντα ὑπερώμιον· nisi ὑπερωμίαν scribendum. G. Dind.]

[Ὑπερωνέομαι, Pluris liceor. V. Πλειστηριάζω.]

[Ὑπερώνυμος, ὁ, ἡ, Qui est supra omne nomen, Qui exprimi verbis non potest. Dionys. Areop. De div. nom. 7, p. 385, ubi Deus vocatur ἀγαθότης ὑπ. Suicer. Gregor. in Matthæi Lectt. Mosq. 2, p. 18, 30. Osann.]

Ὑπερῷος, ὁ, Qui in summa ædium parte est : ὑπ. θάλαμος, Plut. in Pelop. [c. 35] : Θάλαμος, ἐν ᾧ καθεύδειν εἰώθεσαν, ὑπερῷος ἦν. Et ὑπ. οἴκημα [ap. Polluc. 1, 81], Domicilium in summa ædium parte; vide Ἐπιῤῥακτός. Itidem Philo V. M. 2 : Συνεχῆ κατασκευασάμενος ἔνδον οἰκήματα, ἐπίπεδα καὶ ὑπερῷα, τριώψορα καὶ τετρώροφα, Non solum in plano, sed etiam in edito, Turn. [Ὑπ. οἶκος Etym. M. p. 780, 19. Στοαὶ ὑπερῷοι Dionys. A. R. 3, 68. Ὑπερῷοι περίπατοι Oribas. p. 109 ed. Matth. Ἐν ὑπ. τόπῳ καὶ καταψύχρῳ Geopon. 10, 21, 1.] Sed plerumque absolute dicitur Ὑπερῷον pro ὑπερῷον οἴκημα, vel ὑπερῷον τῆς οἰκίας μέρος, aut tale quid. [Hom. Il. Π, 184 : Εἰς ὑπερῷ' ἀναβὰς παρελέξατο λάθρη Ἑρμείας· Od. A, 362 : Ἐς δ' ὑπερῷ' ἀναβᾶσα (Penelope) σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν· et alibi non raro ap. Homer. quum hac forma tum ὑπερώϊον, de quo infra. Pind. fragm. 25 : Ἐξ ὑπερῴου.] Aristoph. [Eq. 1001 : Ἐμοὶ δ' ὑπερῷον (plenum oraculis) καὶ ξυνοικία δύο· Eccl. 698 : Ἄνωθ' ἐξ ὑπερῴου·] Pl. [811] : Αἱ δὲ λήκυθοι μύρου γέμουσι, τὸ δ' ὑπερῷον, ἰσχάδων. Plut. [Mor. p. 684, A] : Οὕτω γὰρ ὑπέρθυρον καὶ ὑπερῷον καλεῖν ἡμᾶς· sc. ex ὑπὲρ, τὸ ἄνωθεν. Ita ὑπερῷον significat τὸ ἀνώγαιον οἴκημα [ut exp. Hesych., Suidas aliique gramm.], ut est Cœnaculum, Tabulatum, et alia in editiore domus parte conclavia. [Ὑπερῷα ἐγεῖραι, ὑπ. ποιεῖν Pollux 7, 125, 119.] Improprie autem Psalm. 104 [?] τὰ ὑπερῷα τοῦ οὐρανοῦ dicuntur Supremæ cœli partes. Eust. p. 1420, ὑπερῷον esse dicit τὸ ὑπερκείμενον οἴκημα : quoniam ᾧα κατὰ γλῶσσαν τὰ οἰκήματα· quæ verba non consentiunt cum iis quæ supra [s. v. Ὦα] ex Eod. [p. 1054, 3] citavi. [De accentu et de iota subscr. in ὑπερῷον idem p. 272, 13. Mœris p. 131 : Διῆρες Ἀττικοί· ὑπερῷον κοινόν.] Ceterum pro ᾧα dicitur etiam Ὦϊα tribus syllabis; itidemque pro ὑπερῷος legitur Ὑπερώϊος. Athen. [2, p. 57, E] ubi de Ὠὸν sermo est : Ἐκάλουν δὲ καὶ τὰ νῦν τῶν οἰκιῶν παρ' ἡμῖν καλούμενα ὑπερῷα, ὤϊα, φησὶ Κλέαρχος ἐν Ἐρωτικοῖς· τὴν Ἑλένην φάσκων ἐν τοιούτοις οἰκήμασι τρεφομένην, δόξαν ἀπενέγκασθαι παρὰ πολλοῖς ὡς ἐξ ὠοῦ εἴη γεγενημένη. Nisi quis etiam ibi ᾧα scrib. existimet : quod ᾧον vicinius sit vocabulo ὠόν. Altero autem Ὑπερώϊον pro Ὑπερῷον [de quo Eustath. p. 1409, 49], Summa ædium pars, utitur Hom. Od. O, [515] de Penelope : Οὐ μὲν γάρ τι θαμὰ μνηστῆρσ' ἐνὶ οἴκῳ Φαίνεται, ἀλλ' ἄπο τῶν ὑπερῳΐῳ ἷστὸν ὑφαίνει, In summa ædium parte. Sic Il. B, [514] : Παρθένος αἰδοίη ὑπερώϊον εἰσαναβᾶσα Ἀρηϊ κρατερῷ. [Od. Σ, 206 : Ὑπερώϊα σιγαλόεντα· et alibi sæpe ap. Hom.]

Ὑπέρωρος, ὁ, ἡ, i. q. ἔξωρος, Qui excessit tempus legitimum, Exoletus. Atque ut dicitur ἔξωρος παῖς pro ἔξωρος τῶν ἐρωτικῶν, Qui egressus est ætatem amabilem, ita ὑπέρωρος παῖς s. παρθένος Puella exoleta et quæ nubilem ætatem excessit. Æschin. Ep. [10] : Ἐγὼ δὲ οὐκ ἐπαιδοποιησάμην, ἔφη, ἅπαξ δὲ διελέχθην παιδὶ ὑπερώρῳ τε ἤδη. [Nicet. Chon. Hist. p. 178, B : Ὁ ὑπ. τὴν ἡλικίαν.] Itidem ap. Diosc. 1, 78, de myrrha caucalide : Ὑπέρωρος, μέλαινα, κάτοπτος, Marcell. vertere maluit Eorum modo qui exoleverunt arescens, colore nigro, et velut ab igne torrida : quam cum Hermolao, Maturitate insignis, vel Admodum speciosa. Subjungitque, ὑπέρωρον nihil aliud significare quam Eum qui ultra tempestivitatem suam productus speciem et bonitatem amisit : ut cucumerem ὡραῖον dici Quum in cibo gratus et idoneus est : ὑπέρωρον autem, Quum transeunte in lignum cortice duratisque intus seminibus et carne, alium quam in cibis usum habere incipit. Qua similitudine hic myrrham istam ὑπέρωρον dici, sc. eorum modo qui jam exoleverunt, scabram, aridam et lignosam. [Pollux 6, 54 : Τὸ ὑπέρωρον γενέσθαι ἐξορμενίσαι. « Pseudo-Chrys. t. 2, p. 945, D : Τὸν ὑπ. τοκετὸν δυσχεραίνει· ubi ed., ὑπερώριον. » Hase. || I. q. ὑπερήμερος (de debitore dictum) ex conjectura illatum schol. Aristoph. Nub. 1132 : Μὴ ταχέως ἀποδιδόντας τοὺς τόκους ἢ τὰ δάνεια ἀπήτουν ὡς ὑπερώρους, ubi libri et Suidas ὑπερόρους, Ernestius ὑπερημέρους.]

[Ὑπερωρόφιος, ὁ, ἡ.] Ὑπεροróφιος, ὁ, ἡ, Qui supra tectum s. cameram est. [Ex Polluce 1, 80, ubi recte scriptum ὑπερωρόφιον.]

[Ὑπερώσιος, ὁ, ἡ.] Ejusdem cum Περιώσιος significationis est Ὑπερώσιος [ut observat Etym. M. p. 665, 29]. Suidas ὑπερώσιον [Cod. Leid. ὑπερόσιον, contra seriem] exp. τὸ ὑπὲρ μοῖραν, [Quod est ultra fas. « Ὑπερόσιος, Hermes Pœmand. 1112 ed. 1554. » Boiss. || Sequitur ap. Suidam in cod. Leid. gl. sine interpret. posita Ὑπέρωσις. Porro Suidæ edd. vet. post Ὑπεύθυνοι habent Ὑπερώσιον, ἄπειρον, quæ gl. abest a codd.]

[Ὑπερώτατος. V. Ὑπέρτατος.]

Ὑπερωτάω, q. d. Subinterrogo. [Plato Gorg. p. 483, A : Κακουργεῖς ἐν τοῖς λόγοις, ἐάν ... τις κατὰ νόμον λέγῃ, κατὰ φύσιν ὑπερωτῶν etc.] In VV. LL. redditur Clam interrogo, et ascribitur hic verbi istius usus Demostheni Olynth. 1. Sed videndum est ne falso nominetur Demosth. pro Libanio in Argumento illius Olynth. 1. Is enim ibi hoc verbo s. potius hujus verbi participio usus est, circa finem : Διὸ ὁ Δημοσθένης εὐλαβῶς ἅπτεται τῆς περὶ τούτου συμβουλῆς· καὶ ὑπερωτήσας ἑαυτὸν, ὅτι σὺ γράφεις ταῦτα εἶναι στρατιωτικά; ἐπιφέρει, μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε. Cui tamen loco interpretatio illa parum convenire videtur.

[Ὑπεσθίω, Subedo. Homericum ὑπέρεπτε Il. Φ, 271, per ὑπήσθιε exponit schol., quod Hesychio, qui per simplex ἤσθιε exp., restitui voluit Heynius. Ap. Apollon. Lex. Hom. est ὑποκατήσθιε. G. Dind.]

Ὑπεσταλμένως, redditur Remisse, Non contente. [Heraclid. Alleg. c. 29.] Potest et aliter reddi, sequendo interpretationes verbi ὑποστέλλομαι. [Joann. Chrys. In Rom. serm. 30, vol. 3, p. 227. Seager. Schol. Soph. Aj. 82, 1080. « Dubitanter. Cyrill. Alex. Glaph. 1, p. 54. » Mendham. Idem t. 5, p. 496, B, et 620, D, ubi est Moderate, Timide, sicut ap. Jo. Chrys. In Matth. p. 233, A; t. 8, p. 389, E; 396, C; t. 10, p. 409, A; 531, E; t. 9, p. 183, B : Οὐκ ἀναισχύντως προσῆλθεν, ἀλλ' ὑπ. Hase.]

[Ὑπέσχεθον. V. Ὑπέχω.]

[Ὑπετυμολογέω, Etymologiam subindico. Schol. Aristoph. Av. 181, ubi poeta verbo πολεῖται utitur : Ὑπετυμολογεῖν βούλεται τὸν πόλον. Nam sic correxi pro ὑφετυμολογεῖν. G. Dind.]

Ὑπεύδιος, ὁ, ἡ, Qui est sub dio, Serenus, Tranquillus, VV. LL. ex Apoll. [Rh. 3, 1202], ὑπεύδιος ἀκτὴ, pro ὁμαλὴ, καὶ οὐ τραχεῖα οὔτε πετρώδης. [Aratus 1012 : Οὐδὲ παλιρρόθιοί κεν ὑπεύδιοι (αἱ γέρανοι) φορέοιντο, ubi syllaba penultima metri caussa producta, quemadmodum idem alibi εὔδιος litera ι modo producta

modo correpta dixit.] Ex Plut. Themistocle [c. 32]: A Ἢ ὑπεύδιον τῆς θαλάσσης, κρηπίς ἐστιν εὐμεγέθης, Qua mare tranquillum est, crepido est eximia magnitudine. Sed hæc controversia non carent. [Ælian. N. A. 1, 41: Γαληνά τε τὰ τοῦ πελάγους καὶ ὑπ. Id. 3, 13; 9, 57. Etym. M. p. 103, 53: Τὰ ὑπ. καὶ κατασκιαζόμενα τῶν δένδρων. Hemst. Ap. Xenoph. Cyrop. 6, 1, 16, libri nonnulli ὑπεύδια pro ὑπ' εὐδίαν.]

Ὑπεύθῡνος, ὁ, ἡ, Obnoxius reddendæ rationi, Qui liberam non habet rerum administrationem. [Hesych.: Ὑπ., ἔνοχος, ὑποκείμενος. Æsch. Prom. 324: Τραχὺς μόναρχος οὐδ' ὑπεύθυνος κρατεῖ. Plato Epist. 8, p. 355, E: Τοῖς δὲ ἀρχὴ ὑπ. βασιλική. Demosth. p. 263, 24: Ἅπαντα τὸν βίον ὑπ. εἶναι ὁμολογῶ· 1105, 16: Ὑπεύθυνον ἐλάμβανον, i. e. Ea conditione hunc testem admisissem ut de quibus testaretur, ea is periculo suo præstaret, ut exp. Reisk.] Interdum cum dat. [Æsch. Pers. 213: Οὐχ ὑπεύθυνος πόλει.] Demosth. p. 127 [306, 4]: Ὑπ. ὧν οὐδενί. [Id. p. 291, 19: Ὑπεύθυνον ἑαυτὸν δίδωσιν ὁ σύμβουλος τοῖς πεισθεῖσι, τῇ τύχῃ, τοῖς καιροῖς, τῷ βουλομένῳ. Æschin. p. 51, 3: Ὑπ. τῷ συκοφάντῃ μάρτυς.] Apud Aristoph. [Eq. 259] ὑπεύθυνοι exp. a schol. Qui rerum in magistratu gestarum rationes nondum retulerunt. [Antiphon p. 146, 21: Ἑτέρους τῶν ὑπ. ἔσειε. Æschin. p. 56, 38: Καθιεροῦν τὴν οὐσίαν οὐκ ἐᾷ ὁ νόμος τὸν ὑπ. Addito gen. Demosth. p. 747, 1: Οὐδ' ἀρχὴν καταστήσω, ὥστ' ἄρχειν ὑπεύθυνον ἀρχῆς ἑτέρας ὄντα· 1114, 21: Ὡς προκλήσεώς ἐστιν ὑπ., οὐχὶ μαρτυρίας. De servis quos scelera corpore luere oportet p. 610, 15: Τοῖς δούλοις τὸ σῶμα τῶν ἀδικημάτων ἁπάντων ἐστὶν ὑπ.] Dicitur et res aliqua esse ὑπεύθυνος, sicut contra ἀνεύθυνος. Thuc. 3, [43]: Ἄλλως τε καὶ ὑπεύθυνον τὴν παραίνεσιν ἔχοντας πρὸς ἀνεύθυνον τὴν ὑμετέραν ἀκρόασιν, ubi quidam Obnoxiam et Non obnoxiam interpr. pro Cujus reddenda ratio est, non est. Et ὑπ. ἀρχὴ Herodot. [3, 80.] Item Δίαιτα κεκολασμένη καὶ ὑπ., Plut. Lycurgo [c. 22], ubi quidam interpr. Victum astrictum; ego malim Legibus quibusdam obnoxium, et minime liberum: q. d. Cujus reddenda sit ratio ipsis legibus. At Chrysost. dixit aliquem ὑπεύθυνον τιμωρίᾳ, Obnoxium pœnæ: Ἐννόει ὅσων κεφαλῶν ὑπ. εἶ τιμωρίᾳ. [Lycurg. p. 169, 8: Ὑπ. τῇ παρὰ τῶν θεῶν τιμωρίᾳ· 166, 17: Ὑπ. κινδύνῳ.] ‖ Reus, Obnoxius crimini. Sed Lucian. genitivo junxit [De salt. c. 27]: Καὶ μόνης τῆς φωνῆς ὑπ. παρέχων ἑαυτὸν, exp. Sola voce semetipsum reprehendendum exhibens. Ego malim Seipsum crimini obnoxium reddens, quod ad solam vocem attinet. [‖ Adverb.] Ὑπευθύνως, Ita ut rationem reddere tenearis, crimini sis obnoxius. [Pollux 3, 139.]

[Ὑπευθύνω, Pœnæ obnoxium facio. Schol. rec. Soph. OEd. T. 104: Ἀπευθύνω τὸ ἀπὸ εὐθύνης ποιῶ, ἤτοι ἀνεύθυνον· ὑπευθύνω δὲ τὸ τιμωροῦμαι, τὸ ὑπεύθυνον ποιῶ. Fictum, ut videtur, ab grammatico verbum. G. Dindorf.]

[Ὑπευλαβέομαι, Subvereor. Restituendum Maccab. 2, 14, 18, ex cod. Alex. et Methodio Conv. Virg. p. 86, pro ἐπευλαβεῖτο. V. Ἐπευλαβέομαι.]

[Ὑπευνάομαι, Suppositum mihi habeo, Sedeo super. Nicand. Al. 294: Ὀρταλὶς νεοσσοῖς ὑπευνηθεῖσα. Sed recte ὑποδμηθεῖσα corrigi videtur a Spitzner. De versu her. p. 64. Sic ὑπευνηθεῖσα var. l. pro ὑποδμηθεῖσα ap. Hesiod. Theog. 374. G. D. Porphyr. ap. Euseb. Pr. ev. p. 124, A, ubi de se ipso Æsculapius: Ἥκω θεὸς, ὃν ποτε μήτηρ Φοίβῳ ὑπευνηθεῖσα κυεῖ, cum var. l. ὑπευνασθεῖσα. Hase.]

[Ὑπευρύνω, q. d. Subdilato. De maledictis latius divulgatis Excerpta ex Menandri Hist. p. 432, 4 ed. Nieb.: Ὅτι τῇ κακηγορίᾳ ἔνεστιν ὡς τὰ πολλὰ ἐπιχαιρεκάκῳ οὔσῃ ἀόκνως περινοστεῖν τε καὶ ὑπευρύνεσθαι.]

[Ὑπευτρεπίζω, q. d. Subinstruo, Præparo. Greg. Nyss. t. 2, p. 370, C: Κατασκευὴ τὴν ἀκολουθίαν ὑπευτρεπίζουσα. Hase.]

[Ὑπευφραίνομαι, Intus gaudeo. Greg. Naz. t. 1, p. 834, D. Id. ib. p. 194, D: Τοῖς ἀλλήλων κακοῖς ὑπευφραίνεσθαι. Hase.]

[Ὑπεύχομαι, Apprecor. Greg. Naz. t. 1, p. 853, C; 860, B; 879, A. Id. ibid. p. 853, A: Τί οὖν ἀντὶ τούτων ὑπεύξομαί σοι· et 306, B, ὑπευξάμενόν τε αὐτοῖς. Hase.]

[Ὑπεφηβαρχέω, Princeps epheborum sub alio sum. Inscr. Cumana ap. Caylum *Recueil* vol. 2, pl. 60.]

[Ὑπεφίημι, q. d. Subimmitto, si recte habet scriptura ap. Alex. Mon. De inv. crucis p. 19, C Grets.: Μάστιγα κατ' αὐτοῦ ὑπεφιεῖσα. Hase.]

[Ὑπεχθέσιμος, ὁ, ἡ, forma Cretica pro ὑπέκθεσιμος. Inscr. Cretica ap. Bœckh. vol. 2, p. 413, 22: Εἰ δέ τι κα ὁ Ἱεραπύτνιος ὑπέχθηται (i. e. ὑπέκθηται) ἐς Πριάνσιον ἢ ὁ Πριανσιεὺς ἐς Ἱεραπύτναν ὁτιοῦν, ἀτελέα ἔστω καὶ ἐσαγομένῳ καὶ ἐξαγομένῳ αὐτὰ καὶ τούτων τὸς καρπὸς καὶ κατὰ γᾶν καὶ κατὰ θάλασσαν· ἐξ ὧν δέ κα ἀποδῶται, κατὰ θάλατταν ἐώσας ἐξαγωγᾶς τῶν ὑπεχθεσίμων ἀποδότω τὰ τέλεα. « Ὑπεκτίθεσθαι est *subductum et subtractum aliquid in loco tuto ponere.* Cretenses quum ea ætate piraticam maxime exercuerint, consentaneum est haud raro prædam captam, quæ non posset statim domum deduci, in propiorem urbem esse delatam, donec secure deduci posset: hæc proprie fuerunt ὑπεκθέσιμα. Sed potuerunt deinceps etiam merces et res omnes hoc vocabulo designari, quæ in alienæ urbis emporio deponerentur ea condicione ut rursum exportarentur. » Boeckh. p. 414.]

Ὑπέχω, q. d. Habeo, Teneo sub, pro Suppono; nam Eust. [p. 236, 8; 675, 47; 983, 5] ὑπέσχεθε χεῖρα, κεφαλήν, ἀκοήν, vult esse ὑπέθετο. [Hom. Il. Π, 188: Ὑπέσχεθε χεῖρα. Demosth. p. 421, 18: Προτείνας τὴν χεῖρα καὶ ὑποσχών (muneris accipiendi caussa). Similiter Menand. ap. Stob. Flor. 10, 20: Ὅστις ὑπέχει χρυσίῳ τὴν χεῖρα· et Plutarchus Mor. p. 10, B, Comp. Arist. cum Catone c. 3 extr. Aristoph. Pac. 908: Ἀλλ' οὐκ ἂν εἴ τι προσαγαγεῖν σ' ἔδει, ἀλλ' εὗρον ἄν σ' ὑπέχοντα τὴν ἐκχειρίαν· quod exp. schol.: Ἀλλὰ κατέλαβόν σε ὑπέχοντα τὴν χεῖρα ἑτοίμην πρὸς τὸ λῆμμα. Ἐπειδὴ ἐκχειρίαι τότε πρὸς τοὺς Λάκωνας ἦσαν αὐτοῖς, πρὸς τοῦτο ἔπαιζεν, ἅμα καὶ σκώπτων αὐτοὺς ὡς ἥττους λήμματος. Ὑπ. κυνέην (ἀντὶ φιάλης) Herodot. 2, 151; τὴν φιάλην Aristoph. Pac. 431; τοὐξάλειπτρον Ach. 1063; τὸν θύλακον Eccles. 820. Ὑπ. ἀκοήν, Aurem præbere, Dio Chr. vol. 1, p. 661: Μηδέποτε σωφρονοῦντι λόγῳ τὰς ἀκοὰς ὑπέχοντες. Aristid. vol. 2, p. 230, 8: Τὴν ἡμέραν ἐν ᾗ σοι τὰ ὦτα ὑπέσχον. Procop. Hist. p. 94: Οὐδὲ τὴν ἀκοὴν ὑπέσχε τοῖς διαβάλλουσιν. Ælian. N. A. 12, 44: Ὑπέχει τὰ ὦτα καὶ θέλγεται. Themist. Or. 15, p. 184, D, ubi cum κηλεῖσθαι conjunctum. Synes. p. 90, A: Τῷ πατρὶ ὑπεῖχε τὰ ὦτα. Numero singul. Procl. H. in Minerv. 33: Κέκλυθι καί μοι μείλιχον οὖας ὑπόσχες. Simonid. ap. Dionys. De comp. verb. c. 26: Ἐμῶν ῥημάτων λεπτὸν ὑπεῖχες οὖας; ubi cum genitivo constructum est ut ὑπακούειν.] Exp. et Summittere. Hom. Il. E, [269]: Ὑποσχὼν θηλέας ἵππους. Sic autem et ap. Plut. Rom. [c. 21]: Ὑπέσχε θηλὴν νηπίοις, redditur, Infantibus mammam summisit. [Eur. Ion. 1372: Μαστὸν οὐχ ὑπέσχον. Callim. Del. 51, ad insulam quæ natale solum præbuit Apollini: Ἠνίκα δ' Ἀπόλλωνι γενέθλιον οὖδας ὑπέσχες, τοῦτό σοι ἀντημοιβὸν ἀλίπλοοι οὔνομ' ἔθεντο· ubi libri partim ἐπέσχες.] Atque ita fortasse et ὑπέχειν τὴν χεῖρα a Luciano [D. mar. 14, 3] dicitur pro Summittere, ut manus subduci ferulæ dicitur, quam quis prius ei submiserit; exp. tamen Præbere, Porrigere. At τὴν κεφαλὴν ὑπέχειν τοῖς λίθοις, ex Philostr. Her. [p. 715], pro Objectare caput lapidibus. [Subtendo, Æsch. fr. 182: Νεφέλην δ' ὑποσχὼν νιφάδι γογγύλων πέτρων ὑπόσκιον θήσει χθόνα. Suppono, Subjicio. Plato Theæt. p. 191, D: Ὑπέχοντες αὐτὸ ταῖς αἰσθήσεσι καὶ ἐννοίαις. ‖ Suggero. Pind. Ol. 2, 99: Ὁ πλοῦτος.... βαθεῖαν ὑπέχων μέριμναν· quod schol. exp. per ὑποτιθεὶς et προπαρασχών. ‖ Præbeo. Xenoph. Cyrop. 7, 5, 44: Εἴ τις τούτοις ὑφέξει ἑαυτόν. Plato Rep. 3, p. 399, B: Ἄλλῳ δεομένῳ ἢ διδάσκοντι ἢ μεταπείθοντι ἑαυτὸν ὑπέχοντα· ubi libri plerique ἐπέχοντα, duo παρέχοντα. Appian. Civ. 4, 26: Τὸν προδότην μόνον ἀποκτείνας ἑαυτὸν τοῖς σφαγεῦσιν ὑπέσχεν. Addito infinitivo Plato Gorg. p. 497, B: Ὑπόσχες Σωκράτει ἐλέγξαι ὅπως ἂν βούληται, i. e. Permitte.] Quinetiam pro Offerre et subministrare accipi tradit Cam., sed exemplo nullo id confirmans. Hoc certe constat, in his usitatissimis loquendi generibus, ὑπέχειν αἰτίαν, δίκην, respondere Latino Sustinere, quod ex Teneo compositum est, i. q. ἔχω, primitivum τοῦ ὑπέχω. Sed Sustineo dici putatur quasi Sursum teneo.

Dici autem a Cic. Sustinere causam, culpam, quod Græcis est αἰτίαν ὑπέχειν, docet Bud. p. 8 et 1038. Ibid. αἰτίαν ὑπέχειν, sicut et ἔχειν, interpr. etiam, Crimine premi, Suspectum esse. [Plato Apol. p. 33, A : Τούτων ἐγὼ οὐκ ἂν δικαίως τὴν αἰτίαν ὑπέχοιμι. Antiphon p. 137, 18 : Εἰ τούτων δέοι τὰς αἰτίας ὑποσχεῖν τοῖς συγγενομένοις. Xenoph. Cyrop. 6, 3, 14.] Itidem ὑπέχειν δίκην [vel δίκας] reddere possumus Sustinere pœnam, sicut et Subire pœnam, ex Cic.; fateor tamen frequentius esse Subire. [Soph. OEd. T. 552 : Εἴ τοι νομίζεις ἄνδρα συγγενῆ κακῶς δρῶν ὑφέξειν τὴν δίκην, οὐκ εὖ φρονεῖς· ubi cum articulo, qui plerumque omittitur. Eur. Andr. 358 : Αὐτοὶ τὴν δ. ὑφέξομεν ἐν σοῖσι γαμβροῖς. Plato Phædr. p. 98, E : Παραμένοντα ὑπέχειν τὴν δίκην ἣν ἂν κελεύσωσιν. Thuc. 3, 53, 81. Demosth. p. 637, 22 : Οὐ δίκην ὑπέχειν, ἀλλὰ συγγνώμης τυχεῖν· 646, 14 : Τὴν ἐπὶ τῷ προτέρῳ φόνῳ δίκην ὑπέχει.] Sed notandum, dici ὑπέχω δίκην, σοι δίκην, τούτου δίκην, aut cum utroque casu, σοι δίκην τούτου : ut Lat. Do pœnas, tibi pœnas, hujus rei pœnas, tibi hujus rei pœnas. [Herodot. 4, 118 : Δίκας ὑπέχειν τῶν Πρωτεὺς ... ἔχει.] Eur. Hec. [1253] : Ὑφέξω τοῖς κακίοσι δίκην. [Or. 1649 : Δίκην ὑπόσχες αἵματος μητροκτόνου Εὐμενίσι τρισσαῖς· El. 1318 : Ἐπ' ἀλλοτρίαις ψήφοισι φόνον (i. e. φόνου δίκην) μητρὸς ὑφέξω. Plato Leg. 6, p. 754, E : Δίκην ὑπεχέτω τῷ βουλομένῳ μετιέναι· 9, p. 872, C : Εἰ πολίτην κτείνας ὑπεῖχε φόνου δίκας· 11, p. 921, A : Δίκην τῷ θεῷ ὑφέξει. Xenoph. Anab. 5, 8, 1 : Δίκην ὑποσχεῖν τοῦ παρεληλυθότος χρόνου. Pausan. 7, 10, 12; 7, 11, 6. Δίκας λαγχάνειν ... καὶ τοῖς ἐγκαλοῦσιν ὑπ. Dionys. A. R. 2, 10. Cum dativo rei qua crimen luitur, Isocr. p. 398, C : Οἵτινες εἰς τὰ σώματα ἐξαμαρτάνοντες τοῖς χρήμασι τὰς δίκας ὑπέχωσιν.] Dem. In Conon.: Τίνα ἂν οὗτος ἀξίαν τῶν πεπραγμένων ὑπόσχοι δίκην; Sed et ὑπέχειν τιμωρίαν, κόλασιν, pro eod. dicitur. [Thucyd. 6, 80. Æschin. p. 85, 23 : Ὑπ. τιμωρίαν ἀδικημάτων. Plato Leg. 4, p. 716, B : Ὑποσχὼν τιμωρίαν οὐ μεμπτὴν τῇ δίκῃ. Lycurg. p. 159, 15; Isocr. p. 320, C. Plut. Mor. p. 198, D : Ὑποσχεῖν κόλασιν ἀδικήσας. Addito dativo Athen. 7, p. 283, B : Ἁλιέα ... τῷ ἰχθύϊ τούτῳ κόλασιν ὑποσχεῖν. Ὑπ. ζημίαν Eur. Ion. 1308.] Verum ὑπ. δίκην interdum exp. etiam, Subire judicium, Causam dicere : vide Bud. p. 173; et ibid. λόγον ὑπέχειν, [Rationem reddere. Plato Leg. 6, p. 774, B : Ἐν ταῖς εὐθύναις τοῦ τοιούτου λόγον ὑπεχέτω πᾶς· Prot. p. 338, D : Ἐμοὶ λόγον ὑποσχέτω. Xen. Mem. 4, 4, 9. Andocid. p. 34, 8 : Ὑποσχεῖν τῇ πόλει περὶ τοῦ βίου λόγον. Aristot. Rhet. 1, 1, Anall. Pr. 2, 19, Top. 8, 5. Λόγον ὑπ. τῷ ἐγκλήματι schol. Aristoph. Pl. 385, ubi nunc ex codd. restitutum ἐλευθερωθῆναι τοῦ ἐγκλήματος. Ὑπ. αἰτίαν Apoll. De synt. p. 63, 29.] Sed et ὑπέχειν τὰς εὐθύνας dicitur [ab Lysia p. 115, 11, Longino 14, 4, Babrio Fab. 102, 7]; τὴν κρίσιν, a Plat. [Leg. 9, p. 861, D. Pausan. 7, 10, 10 : Ἐν δικαστηρίῳ κρίσιν τῷ Ῥωμαίων ὑφέξοντας. Et de malo quovis quod quis sustinet, ut Soph. Tr. 1274 : Τῷ τήνδ' ἄτην ὑπέχοντι. Aristoph. Lys. 841 : Πάνθ' ὑπέχειν· Thesm. 196 : Τὸ σὸν κακὸν ἡμᾶς ὑφέξειν. Plato Rep. 3, p. 403, C : Ψόγον ἀμουσίας ὑπ. Pausan. 8, 40, 3 : Ἀνὰ μέρος τὸν ἕτερον ὑποσχεῖν αὐτῶν τῷ ἑτέρῳ πληγήν.] ‖ Ὑπεσχόμην, Promisi, Pollicitus sum, tanquam ab Ὑπέχομαι, s. potius inusitato Ὑποσχέομαι, vide in Ὑπίσχομαι post Ἴσχω. [V. Ὑπισχνέομαι.]

[Ὑπήβολος. V. Ὑπώβολος.]

[Ὑπηγμένως vitiosa lectio ap. Jo. Damasc. t. 2, p. 896 B, pro ἠπειγμένως, quod v. Hase.]

[Ὑπηγορία, ἡ, Enarratio. Greg. Nyss. t. 1, p. 473, C. Greg. Naz. t. 1, p. 718, B : Τῇ τῶν ὀνομάτων ὑπ. Pallad. Vita Chrys. p. 70, 1 : Ἀναγνῶναι τὴν ὑπ., ubi interpr., Dictata illa. Hase.]

[Ὑπηέριος. V. Ὑπαέριος.]

[Ὑπηθέω, Subcolo. Hesych. s. v. Ὑποσαχίζειν. Nam sic ὑπωθεῖν, quod est in codice, correxit Musurus.]

[Ὑπήκοον, τὸ, planta, Diosc. 4, 68. Paul. Æg. 7, p. 249, 12, ex Galeno vol. 13, p. 238 : Ὑπήκοον· ψύχει κατὰ τὴν τρίτην τάξιν ἐγγὺς ὂν μήκωνος. Plin. H. N. 27, 11. Hypecoum procumbens Linnæi. Conf. Ὑπνικόν, τό.]

Ὑπήκοος, ὁ, ἡ, Morigerus, Qui paret, Subjectus, Qui imperio alicujus subest. [Xenoph. Hell. 4, 1, 36 : Ὥστε σοὺς ὑπηκόους εἶναι. Cum dat. Eurip. Heracl. 288 : Οὐ γὰρ Ἀργείων πόλει ὑπήκοον τήνδ', ἀλλ' ἐλευθέραν ἔχω· ubi non opus ut πόλιν scribatur cum Elmsl.] Aristoph. Pl. [146] : Ἅπαντα τῷ πλουτεῖν γὰρ ἔσθ' ὑπήκοα. [Xenoph. Cyrop. 2, 4, 22 : Σύμμαχος ἦν καὶ ὑπ. Κυαξάρῃ. Plut. Mor. p. 234, C : Ὑπ. ἦν τῷ πριαμένῳ· 90, B : Γλῶσσαν ὑπ. τῷ λογισμῷ. Clem. Alex. p. 839 : Ταῖς ἐντολαῖς ὑπ.] Frequentius cum gen., ut [Æsch. Pers. 242 : Οὔτινος δοῦλοι κέκληνται φωτὸς οὐδ' ὑπήκοοι· Choeph. 304. Plato Rep. 8, p. 549, A : Ἀρχόντων ... σφόδρα ὑπ. Leg. 3, p. 701, B : Νόμων ὑπ. 9, p. 875, C : Νοῦν οὐδενὸς ὑπ. οὐδὲ δοῦλον. Aristot. Eth. Nic. 1, 13 : Πολίτας τῶν νόμων ὑπηκόους.] Plut. Solone [c. 12] : Ὑπήκοον τοῦ δικαίου [καὶ μᾶλλον εὐπειθῆ πρὸς ὁμόνοιαν τὴν] πόλιν κατέστησε, Æquitati morigeram. Apud Herodot. [4, 167, et Æsch. Pers. 234], ὑπήκοος τοῦ βασιλέως, Qui est in ditione et potestate regis. Sic πόλις ὑπήκοος Ἀθηναίων, Civitas quæ est in ditione vel sub ditione Atheniensium, Civitas Atheniensibus subjecta. [Thucyd. 7, 57 : Τῶν ὑπ. καὶ φόρου ὑποτελῶν. Ibid. : Ναυσὶ καὶ φόρῳ ὑπήκοοι.] Ap. Xenoph. [Cyrop. 1, 5, 2], ὑπήκοον ἔχειν, Habere in vel sub potestate, sicut [ibid.] ὑπήκοον ποιεῖσθαι, In potestatem redigere. [Ὑπήκοος, ἡ, sc. χώρα, Terra imperio subjecta ap. Dion. Cass. 36, 19 extr.; 53, 26, Agath. Hist. p. 110, B; 121, B. ‖ Τὸ ὑπήκοον, Subditi, sæpissime ap. Dion. Cass., ut 37, 25; 38, 10; 40, 30. Theophyl. Epist. 10, p. 36 : Οὐκ ἀρχαῖς καὶ προσφόροις τὸ ὑπ. ἐκεκόσμητο· ubi alia ejusdem exx. indicavit Boiss. p. 23. ‖ Ἐς ὑπήκοον pro ἐς ἐπήκοον, i. e. In locum unde quis exaudiri possit, de qua formula dictum est s. v. Ἐπακουὸς vol. 3, p. 1386, A, legitur aliquoties ap. Theophyl. Hist. sive scriptoris sive, quod probabilius, librarii culpa, p. 101, A : Ὁ τοῦ Περσικοῦ βασιλεὺς εἰς ὑπ. τῶν συνεληλυθότων παρεγύμνου τὰ ... γεγραμμένα· 120, B : Καθίσας συνέδριον ἐς ὑπ. τῶν συνεληλυθότων προσέταττε τοὺς ἀγγέλους ὅ τι ἂν εἴη αὐτοῖς ἡ ἀξίωσις ... ἐκτίθεσθαι· 176, C : Εἰς ὑπ. τῶν σ. τὰ τοῦ βασιλέως ποιήσασθαι λόγια· 197, C : Ὁ Περσῶν βασιλεὺς τῶν σατραπῶν εἰς ὑπ. τάδε διείλεκται. Denique p. 43, A : Βλασφημοῦσι τὸν στρατηγὸν αἱ δυνάμεις καὶ ἐς (male excusum ὡς) ὑπήκοον ἐκωμῴδουν αὐτόν. ‖ De dea preces exaudiente Antipater Anth. Pal. 9, 46 : Ἄρτεμις ἀμφοτέροισιν ὑπήκοος. Quod etsi dici potuit, probabilius tamen videtur quod Brunck. restituit ἐπήκοος, ut ap. Addæum ib. 303 : Μούναις οὔ τι γυναιξὶν ἐπήκοος. De discipulis Pollux 4, 44 : Τοὺς μαθητὰς ὀνομάσαις ἂν ... ὑπηκόους, κατηκόους, συνηκόους. Verum hic quoque ἐπηκόους corrigendum. G. Dind.]

[Ὑπήλᾰτος, ὁ, ἡ.] Ὑπήλατα φάρμακα, Medicamenta quæ alvum subducunt. [Rufus p. 248 ed. Matth. Erotian. p. 376 : Ὑπηλάτῳ· τῷ τὴν κάτω κοιλίαν καθαίροντι· παρὰ τὸ ὑπελαύνειν εἰρημένον. Legitur ap. Hippocr., sed numero plurali, p. 387, 39, 41; 514, 1; unde Foes. ap. Erotian. corrigit Ὑπηλάτων· τῶν ... καθαιρόντων. Ὑπήλατον, φάρμακον καθαρτικὸν τῆς κοιλίας, Eustath. p. 1163, 40, et de derivatione ab ὑπελᾶν p. 1635, 42.] Ὑπήλατα τὸ φλέγμα κενοῦντα, Purgationes pituitam elicientes, Galen. Ad Glauc. 1. [Id. vol. 10, p. 178 : Τῶν ὑπ. τε καὶ κατωτερικῶν ὀνομαζομένων.] Ὑπηλάτων τὶ τῶν ἐπιεικῶν, ap. Eund., Aliquod ex iis quæ blande purgant, Aliquod ex blandis medicamentis, quæ ventrem tantum, intestina et primas venas sine vehementia expurgant, non autem ex toto corpore trahunt. VV. LL. [Theodoret. vol. 4, p. 584 : Τῶν κάτωθεν ἐνιεμένων ὑπ.]

[Ὑπηλῐφὴς, ὁ, ἡ, Unctus pice. Etymol. M. p. 61 : Οἷον ὑπηλιφὴς, ἀνυπηλιφὴς, σημαίνει δὲ τὴν ναῦν τὴν μὴ ἀλιφθεῖσαν πίσσῃ.]

[Ὑπηλλαγμένως, Commutate, Mutatione facta. Pseudo-Chrys. t. 9, p. 927, D. Hase.]

[Ὑπημάτιος, ία, ιον, pro ὑπηοῖος, Matutinus, dixisse creditur Oppian. Hal. 4, 640 : Τοὺς μὲν ὑπηματίους, τοὺς δ' ἕσπερος εἶλε δαμέντας· si hæc vera scriptura est. Scholiastæ explicationi, κατὰ τὴν ἡμέραν· πολλάκις γὰρ τῷ φωτὶ ἀγρεύονται οἱ ἰχθύες, melius conveniret ἐπημάτιους, quo adj. utitur Oppian. ib. 3, 229 : Ἔνθεν ἔπειθ' ὁ μὲν αἰὲν ἐπημάτιος ποτὶ πέτρην στέλλεται· ubi pariter aliquot libri ὑπημάτιος. G. Dind.]

[Ὑπημύω, Demitto (caput vel vultum). Coluth. 331 (338) : Γοεραὶ μὲν ὑπημύουσι παρειαὶ, πυκνὰ δὲ μυρομένοις θαλεραὶ μινύθουσιν ὀπωπαί. Ad hoc verbum recte referri videtur inventum uno in loco Homeri, quem ante oculos habuit Coluthus, præteritum ὑπεμνήμυκε Il. X, 491 : Ἦμαρ δ' ὀρφανικὸν παναφήλικα παῖδα τίθησιν· πάντα δ' ὑπεμνήμυκε, δεδάκρυνται δὲ παρειαί. De quo diversæ fuerunt veterum interpretum opiniones. Apoll. Lex. (et similibus verbis schol. ad l. Homeri) : Ὑπεμνήμυκεν ἐν τῇ X ῥαψῳδίᾳ τῆς Ἰλιάδος ἐν ἀθετουμένοις στίχοις « π. δ' ὑπ. » ὁ Ἀρίσταρχος ἀποδίδωσιν ὑποκατανένυκται· ὅθεν Ἀπίων φησὶν ὑπομέμυκε καὶ κλαίει· ἐπιφέρει γὰρ « δ. δὲ π. » ἐκ δευτέρου δὲ ἀποδιδοὺς, ἵνα ᾖ ἀνάμνησιν εἴληφεν. Βέλτιον δὲ τὸ πρῶτον. Ubi pro ὑποκατανένυκται, quod κατανένευκεν scriptum ap. schol., corrigendum κατανένυκται ex Apollonio ipso s. v. Ἐμνήμυκε· συνθέτως λέγεται μετὰ τῆς ὑπό, « π. δ' ὑπ. » μεταφράζεται δὲ εἰς τὸ κατανένυκται. De formatione verbi Epim. Hom. in Crameri Anecd. Oxon. p. 416 : Ὑπ. οὐ παρὰ τὸ μνῶμαι δύναται εἶναι· οὐ γὰρ συνᾴδει τῷ νοουμένῳ. (Hæc observatio spectat ad interpretationem etiam ab Apoll. Lex. H. merito rejectam ἀνάμνησιν εἴληφεν, vel εἰς ἀνάμνησιν ἔρχεται ap. schol. Hom., vel εἰς ὑπόμνησιν ἤνεγκεν, ut Hesych. s. v. Ἐμνήμυκεν.) Δῆλον γὰρ ὅτι « πάντα » ἐν καταπτώσει αὐτῷ καὶ ἐπικλίσει ἐστὶν, οἷον, οὐδὲν ὀρθὸν ἔχει οὐδὲ εὐτυχές. Γίνεται δὲ παρὰ τὸ μύω, τὸ ἐπικλίνω καὶ καταπίπτω, οὗ ὁ παρακείμενος ἤμυκα, ὁ Ἀττικὸς ἀναδιπλασιασμὸς ὤφειλεν εἶναι ἠμήμυκα· ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ Ἀττικοὶ παρακείμενοι πάντως ἀπὸ βραχείας ἄρχεσθαι βούλονται ὡς ἐν τῷ ἀρήρυκα ἐλήλυθα ὀμώμοκα ἐλήλακα, κἀνταῦθα τὸ η συστείλας εἰς ε ἐποίησε τὸ ἐμήμυκα, ὅπερ ὁ ποιητὴς ἴσως διὰ τὸ μέτρον πλεονάσας τὸ ν πεποίηκε τὸ ὑπεμνήμυκε, etc. Similiter Etym. M. p. 777, 46, et Eustath. p. 1282, 24, qui exp. κατὰ πάντα ἐστύγνακε, ἢ μᾶλλον τεταπείνωται, καταβέβληται. Hesych. per ὑπομέμυκε, κλαίει, στενάζει, στυγνάζει. Ἐμμέμυκεν, καταμέμυκται (imo κατανένυκται, quod Albert. restituit ex Apoll. Lex. Hom.), ἢ ἐπικέκλιται, παρὰ τὸ μεμυκέναι. Τινὲς δὲ ἐμνήμυκεν. Neque aliunde petita quæ idem posuit, Μνημύει, σκυθρωπάζει. Μνήμυκεν, ὑποπτήσσει, δυσχεραίνει. G. Dind.]

[Ὑπήνεικα. V. Ὑποφέρω.]

Ὑπηνέμιος [Dor. Ὑπανέμιος Theocr. 5, 115], ὁ, ἡ, Ventosus, Subventaneus, si Lat. dici potest, Cui subest ventus. [Arat. 839 : Καί κεν ὕδωρ φορέοι καὶ ὑπ. τανύοιτο, Ventis obnoxius.] Usitatissima signif. dicitur hoc v. de ovis irritis et ex quibus nihil gignitur, quæ feminæ mutua inter se libidinis imaginatione concipiunt. Plin. lib. 10 c. 58 ita claudit : Et ipsæ autem inter se, si mas non sit, feminæ æque saliunt, pariuntque ova irrita, ex quibus nihil gignitur, quæ ὑπηνέμια Græci vocant. Idem Plin. 10, 60, itidem de ovis : Quidam et vento putant ea generari; qua de causa etiam Zephyria appellantur. [Hesych. : Ὑπ., ᾠὰ τὰ δίχα τοῦ ὀχευθῆναι γεννώμενα. Idem Ζεφύρια, ὑπ. ᾠά.] Vide et οὔρινα ᾠὰ, item κυνόσουρα ᾠά. Aristoph. ap. Athen. 9, [p. 374, C] : Πολλαὶ τῶν ἀλεκτρυόνων βίᾳ Ὑπηνέμια τίκτουσιν ᾠὰ πολλάκις. [Et iisdem fere verbis Plato com. ap. schol. Aristoph. Nub. 659. Aristophanis loco utitur Photius p. 624, 24 (ab Suida exscriptus), qui Ὑπηνέμια, inquit, λέγουσιν (sc. οἱ Ἀττικοὶ) ὡς ἡμεῖς. Quæ observatio ad Atticistarum præceptum spectat ab Mœride servatum p. 73 : Ἀνεμιαῖον Ἀττικοὶ, ὑπηνέμιον Ἕλληνες, et Thom. M. p. 68.] Legitur et ap. Aristot. aliquoties. [Vid. H. A. 6, 2; 10, 6, De gen. anim. 3, 1.] Huc autem Lucian. [Sacrif. c. 6] alludens dixit Junonem sine congressu virili concepisse Vulcanum ὑπηνέμιον παῖδα. [Similiter Aristoph. Av. 695 : Τίκτει πρώτιστον ὑπηνέμιον Νὺξ ... ᾠὸν, ἐξ οὗ ... ἔβλαστεν Ἔρως. Ὑπ. γεννήματα Dio Chr. vol. 1, p. 499. Theophyl. Quæst. phys. p. 16, ὑπηνέμια ex codd. restituit Boiss. pro ὑπήνεμα.] Ab illis denique ovis ducta metaph. dicitur ὑπηνέμιον Quicquid est inane, vanum et futile : unde ὑπηνέμιος λόγος, Plut. [Mor. p. 38, E] pro Inani, et Ex quo nullus gignitur mentis conceptus aut editur, quique audienti non prodest, ut inquit Bud. Sic [Plut. Mor. p. 1000, E : Ὑπ. τε καὶ ψευδῆ καὶ ἀβέβαια γεννᾶν· 735, E : Ὑπ. τε καὶ ψευδῶν ὀνείρων·] Lucian. [Harm. c. 4] ὑπηνέμια ὀνείρατα dixit Futilia. || At Græci poetæ ὑπηνέμιον varie usurpant eod. fere modo, quo Latini poetæ suum Ventosum : unde ap. Nonn. [Dionys. 8, 177] : Ὑπηνέμιος ποῦς [πούς], et ὑπηνέμιον πνεῦμα. [Ὑπ. λίνον, de reti, idem Joann. c. 21, 18. Πέταλα ὑπ., Levia folia, Nicand. Al. 425. De hominibus veloci pede fugientibus Plut. V. Sertor. c. 12 : Διώξεσι καὶ φυγαῖς ἀπαύστοις ἀνθρώπων ὑπ. De scarabæis qui vento sublevati feruntur Theocr. 5, 115 : Σῦκα κατατρώγοντες ὑπανέμιοι φορέονται. De divitiis dissipatis Lucian. Gall. c. 12 : Τὸν πλοῦτον ἐκεῖνον διασκεδάσας ὑπηνέμιον φέρεσθαι παρεσκεύασας.]

Ὑπήνεμος, ὁ, ἡ, inquit Bud., Auræ patens, i. e. Vento expositus : ut ὑπήνεμος νεοττία, Vento expositus nidus, h. e. Non occultus et in terra defossus, Aristot. H. A. [6, 1 : Ὑπ. ποιεῖται τὰς νεοττεύσεις. Ib. 14 : Πρὸς τοῖς αἰγιαλοῖς ἐν ὑπηνέμοις.] Ὑπήνεμος tamen nonnunquam προσηνέμῳ opponitur, ut ap. Xen. OEc. [18, 7] : Ἤν δέ τις, ἔφη, λικμᾷ ἐκ τοῦ ὑπηνέμου ἐρχόμενος, δῆλον, ἔφην ἐγὼ, ὅτι εὐθὺς ἐν τῇ ἀχυροδόκῃ ἔσται τὰ ἄχυρα, Ita ventilare incipiat, ut primum id ventiletur quod ab adverso vento longissime distat, ut scilicet progrediatur ventilatio sursum versus et in adversum ventum, ad eam partem videlicet, quæ προσήνεμον μέρος τῆς ἅλω dicitur, Gallice, *Au-dessus du vent*. Hæc Bud. in suo Lex., addens etiam opponi sic et ap. Theophr. ὑπήνεμος et προσήνεμος : quod Theodor. non intellexerit. Idem certe Theodor. ὑπήνεμον τόπον ap. Theophr. C. Pl. 3, [6, 9] vertit Locum tranquillum. Soph. Ant. [418] : Καθήμεθ' ἄκρων ἐκ πάγων ὑπήνεμοι, pro A vento aversi. [Per ὑπὸ τὸν ἄνεμον exp. schol., quæ expos. ap. Phot. et Suidam et in Etym. M. glossæ ὑπηνέμιοι adscripta est, ubi Kust. recte corrigere videtur ὑπήνεμοι. Apud Zonar. ὑπηνέμιον. In Hesychii gl., quæ post Ὑπηνέμους legitur, Ὑπηνέμιον, ἄνεμον, ὑετὸν καὶ τὰ ὅμοια, Toup. in Add. ad Theocr. p. 403, corrigit Ὑπήνεμον· ὑπὸ τὸν ἄνεμον, ὑετὸν καὶ τὰ ὅμοια, quo non multum proficitur, nisi quis reliquam glossæ partem explicet.] Quam interpret. quum locus aperte poscat, contrariam tamen vulg. Interpr. habet, sed a me emendatam in Editione Tragœdiarum selectarum Græco-Lat. [Theocr. 22, 32 : Ὑπ. ἀκτήν. Eodem modo ὑπ. αὔρα de leni aura dixit Eurip. Cycl. 44. Ὑπ. λιμὴν Pollux 1, 100. Hesych. : Ὑπηνέμους, σκεπηνούς. Et paullo post, Ὑπήνεμος, σκέπη, ubi σκεπηνὸς corrigitur. || Ventosus, Vanus. Dio Chr. vol. 1, p. 499 : Ἄνοιαί τε καὶ ἐπιθυμίαι ὑπ. τε καὶ ἀδρανεῖς. Alciphro 2, 2, p. 220 : Καθυμνεῖν τὰς ὑπ. αὐτοῦ δόξας. Nisi hujusmodi in locis ὑπηνέμιος scribi malis. || Anth. Plan. 54 : Φεύγων τὸν ὑπήνεμον ... Θῦμον· ubi de celeritate qualis venti est intellexit Grotius, qui per *Alipes* expressit. Similiter ὑπηνέμιος dictum supra notavimus.]

Ὑπήνη, ἡ, Barba, sed Ea proprie quæ est circa labia : unde a Gaza ap. Aristot. redditur Mustax. [Hesych. : Ὑπ., τὸ γένειον, ἤτοι πώγων· ἄλλοι μύσταξ, ἄλλοι ὑπήνη, ὅς ἐστιν ὑπὸ τὴν ῥῖνα τόπος. Phot. et Suidas : Ὑπ., μύσταξ, τὸ γένειον, πώγων· ἡ τοῦ ἄνω χείλους τρίχωσις, τὸ δὲ κάτω πάππος. Postrema τὸ δ. κ. π. om. Photius. Μύσταξ et πάππος eodem modo definiuntur ab schol. Hom. Il. Ω, 348, qui addit : Τὸ δὲ ἐξ ἀμφοῖν ὑπήνη. Galen. vol. 2, p. 369 : Μύσταξ τὸ ὑπεράνω τοῦ χείλους ὑπὸ τοὺς μυξωτῆρας, ὅπερ Ὅμηρος ὑπήνην ἐκάλεσε. Grammaticorum de etymologia opiniones exp. Etym. M. p. 780, 29, et Suidas. Æschyl. fr. 27 : Δαῦλος δ' ὑπήνης καὶ γενειάδος πυθμήν. Aristoph. Vesp. 477 : Τὴν ὑπ. ἄκουρον τρέφων· Lys. 1072 : Ἕλκοντες ὑπήνας. Qua locutione utuntur Aristid. vol. 2, p. 212, Greg. Naz. Stel. 1, p. 112, A, addito βαθείας.] Plut. Camillo [c. 22] : Ἥψατο τοῦ γενείου, καὶ κατῆγε τὴν ὑπήνην βαθεῖαν οὖσαν. Greg. Naz. [l. c.], de philosophis : Οἱ τὰς βαθείας ὑπήνας ἕλκοντες, καὶ τὸ κομψὸν περισύροντες ἡμῖν τριβώνιον. [Philostr. p. 552 : Νεανίας ἦν ἐν ὑπήνῃ πρώτῃ. Diodor. 5, 28 : Τὰς ὑπ. ἀνειμένας ἐῶσιν. Plato com. ap. schol. Aristoph. Eccl. 71, de Epicrate immensam barbam alente : Ἄναξ ὑπήνης Ἐπίκρατες σακεσφόρε.] Ex Epigr. autem [Christod. Ecphr. 194] affertur ἄχνους ὑπήνη pro Malæ imberbes. [Ib. 136 : Ἀνίουλον ἐδείκνυε κύκλον ὑπήνης.] Vide et s. v. Πώγων. [HSt. in Indice :] De ὑπήνη lege Polluc. [2, 80] et alios lexicographos.

Ὑπηνήτης, δ, Juvenis, utpote cui ὑπήνη suboriri incipiat. [Pollux 2, 10. Phot. et Suid.: Ὑπηνήτῃ, ἀκμαίῳ, ἄρτι γενειῶντι. Hom. Il. Ω, 348: Κούρῳ ... πρῶτον ὑπηνήτῃ· et sim. Od. K, 279. Plato Protag. p. 309, B: Ἥβην ... τοῦ ὑπηνήτου.] Lucian. De sacrif. [c. 11]: Ἀναπλάττουσι γενειήτην μὲν τὸν Δία, παῖδα δ' ἐς ἀεὶ τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ τὸν Ἑρμῆ ὑπηνήτην. [Philostr. Epist. p. 38, 3 Boisson. Agath. Hist. p. 324, 7 Bonn. Himer. ap. Phot. Bibl. p. 367, 39: Ὁ μὲν ὑπ. ἔτι, πρωΐτερον τῆς ἡλικίας βλαστήσας ἴουλον. De Mercurio ὑπηνήτῃ C. O. Müller. *Handb. der Arch.* § 379, 3. Hase. De hirco Agath. Anth. Pal. 6, 32: Κνακὸν ὑπηνήταν ... τράγον. ‖ Femin. Ὑπηνῆτις, Theod. Prodr. in Boiss. Anecd. vol. 4, p. 431: Κεῖρε τὴν ὑπηνῆτιν τρίχα, i. e. τὴν τῆς ὑπήνης τρίχα.]

[Ὑπηνόβιος, ὁ, ἡ, Qui barbam alens vivit. Plato com. ap. Aspas. ad Aristot. Eth. Nic. 4, 7: Τὸν ὑπ. σπαρτιοχαίτην.]

[Ὕπηνος, ὁ, Hypenus, Pisæus, victor Olympicus. Pausan. 5, 8, 6.]

[Ὑπήνωρ, ὁ, Hypenor, Trojanus. Tzetz. Hom. 65.] B

Ὑπηοῖος, οἷα, οἷον, Matutinus, quasi ὑπὸ τὴν ἠῶ, Hom. [Il. Θ, 530, Σ, 277: Ἠρωῒ δ' ὑπηοῖοι (libri plerique ὑπ' ἠοῖοι, nonnulli ὑπ' ἠοῖ: v. Eustath. p. 727, 52) σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες· Od. Δ, 656: Ἴδον ... Μέντορα δῖον ὑπηοῖον, i. e. Hesterno die mane. P, 25: Στίβη ὑπηοίη. Per ῳ scriptum ὑπηῷοι ap. Apoll. Rh. 4, 841, et αὔρῃ ὑπηῴῃ Quint. Sm. 4, 111. Ὑπηῷοι Orph. Arg. 656 restitutum pro ἐπ' ἠῷοι.]

[Ὑπήρατος (?), λογομάχος, ὑπέρλαμπρος, Hesych.]

[Ὑπηρέμα, Leniter, Aliquantulum. Dionys. Per. 1122: Ἀμέθυστον ὑπηρέμα πορφυρέουσαν· nisi ὑπ' ἠρέμα π. scribendum præpositione ad verbum referenda: quod posuit Brunck. in annot. ad Anal. vol. 3, p. 31.]

[Ὑπηρεσία, ἡ.] Ὑπηρεσίαι ap. Thucyd., Naves administræ earum quæ armatos portant [Fallitur. Naves ipsæ nusquam ὑπηρεσίαι dicuntur]: etiam Servitia earum [i. e. Remiges et quidquid ad ministerium nauticum pertinet], Bud. [Sic Thucyd. 6, 31: Ναῦς ὁπλιταγωγοὺς καὶ ὑπηρεσίας ταύταις. Ib.: Τοῖς θρανίταις τῶν ναυτῶν καὶ ταῖς ὑπ. 8, 31: Ὑπηρεσίαι ταῖς ναυσίν. Isocr. p. 70, B: Χρώμενος ταῖς ὑπ. ταῖς παρ' ἡμῶν. Polyb. 1, 25, 3: Ναῦς ταῖς ὑπ. ἐξηρτυμένη. Numero singulari ‖ Thucyd. 1, 143: Κυβερνήτας καὶ τὴν ἄλλην ὑπ. Polyb. 5, 109, 1: Ἡ κατὰ θάλατταν ὑπ.] Sed addit, Arrianum videri accipere pro Remigibus: quod et ὑπηρεσίαν sing. significare Demostheni, quum alibi, tum [p. 1214, 23]: Διεξιὼν τούς τε μισθοὺς τοὺς τῇ ὑπ. καὶ τοῖς ἐπιβάταις κατὰ μῆνα διδομένους. [Id. p. 1216, 13, et 1217, 2: Οἵ τε ναῦται καὶ οἱ ἐπιβάται καὶ ἡ ὑπ. Et p. 1208, 20: Ὑπ. κρατίστην ἐμισθωσάμην. Lysias p. 162, 25: Τὸ πλήρωμα καὶ τὴν ἄλλην ὑπ.] Sic autem ὑπηρετικὰ πλοῖα dicta fuerunt Actuaria quædam navigia, quæ majoribus navibus inserviebant. [Εἰς ναυτικὰς ὑπηρεσίας, Ad usus nauticos, Geopon. 18, 9, 3.] Sed ὑπηρεσία frequenter ponitur pro quolibet Ministerio, et pro Opera, quæ navatur quapiam in re. Synes. Ep. 145: Ὑπέστη δὲ τὴν ὑπ. αὐθαίρετος. [Aristoph. Vesp. 600: Δουλείαν καὶ ὑπ. Plato Leg. 4, p. 717, C: Πρὸς τὸ παρέχειν αὐτὰ εἰς ὑπηρεσίαν ἐκείνοις· 12, p. 961, E: Ἰατρικὴ ὑπ. πᾶσα· Tim. p. 33, D: Οὐδὲ ποδῶν οὐδὲ ὅλως τῆς περὶ τὴν βάσιν ὑπ. Epist. 7, p. 333, C: Τῆς πρὸς τὴν κάθοδον ὑπ. Demosth. p. 1458, 18: Τοσαῦται τέχναι καὶ γοητεῖαι καὶ ὅλως ὑπηρεσίαι τινὲς (i. e. Studium quovis modo aliis inserviendi) ἐφ' ὑμᾶς εἰσι κατεσκευασμέναι. Aristot. Polit. 1, 13: Τὰς σωματικὰς ὑπ. Plut. Mor. p. 780, D: Πολέμων ἔλεγε τὸν ἔρωτα εἶναι θεῶν ὑπηρεσίαν εἰς νέων ἐπιμέλειαν. Quam definitionem memorat etiam in Comp. Thesei c. Romulo c. 1, et V. Alcib. c. 4. Heraclit. De incred. c. 15: Δύο πρὸς ὑπηρεσίαν ἀδελφοὺς εἶναι. De ministerio apparitorum Pollux 8, 131: Σκύθαι ἐκαλοῦντο (οἱ δημοσίου ὑπηρέται) ... καὶ σπευσίνιοι ἀπὸ τοῦ πρώτου συντάξαντος τὴν περὶ αὐτοὺς ὑπ. De bestiis Plut. V. Sullæ c. 12: Ζεύγεσιν ὁρικοῖς καθ' ἡμέραν ἐνεργοῖς οὖσι πρὸς τὴν ὑπ. Axion. ap. Polluc. 10, 122: Ὑπηρεσία σοι παντελὴς κεραμίων. ‖ Cultus. Plato Apol. p. 30, A: Τὴν ἐμὴν τῷ θεῷ ὑπ. (quam τὴν τοῦ θεοῦ λατρείαν dicit p. 23, D.) Euthyphr. p. 14, D: Τίς αὕτη ἡ ὑπ. ἐστὶ τοῖς θεοῖς. ‖ Obsequium, Obedientia. Plato Leg. 5, p. 729, D: Ὑπηρεσίας τῶν οἴκοι νόμων.] Bud. accipi etiam tradit pro Ministris, ut Lat. Ministerium. [Plato Leg. 12, p. 956, E: Ὑπηρεσιῶν ἑκάσταις τῶν ἀρχῶν καταστάσεις· 5, p. 729, D: Σεμνοτέρας τὰς ἐκείνων ὑπ. εἰς αὐτὸν ἡγούμενος ἢ 'κεῖνοι· Ep. 7, p. 350, A: Οἱ τῶν ὑπ. ὄντες Ἀθήνηθεν.]

Ὑπηρέσιον, τὸ, Pellis aut Aliud quidpiam, quod remiges sibi substernebant. Pollux [1, 88, 94; 6, 9; 10, 40, 134. Hesych.: Ὑπηρέσια· τῶν κωπηλατούντων δέρματά τινα ὡς προσκεφάλαια, ἐφ' ὧν καθέζονται. Photius p. 625, 16: Ὑπηρέσιον (male Ὑπειρέσιον ap. Suid.), ὑπαγκώνιον τῶν ἀρετῶν ἤγουν κωπηλατῶν ἐφ' οὗ καθίζουσιν (ἐρέσσοντες, διὰ τὸ μὴ συντρίβεσθαι αὐτῶν τὰς πυγάς addit Suidas)], Hesych. Schol. Thuc. 2, p. 79 [c. 93]: Λαβόντα τῶν ναυτῶν ἕκαστον τὴν κώπην καὶ τὸ ὑπ. καὶ τὸν τροπωτῆρα. [Isocr. p. 169, A: Ὑπηρέσιον ἔχοντες ἐκβαίνουσιν. Plut. V. Themist. c. 4: Εἰς ὑπηρέσιον καὶ κώπην συνέστειλε τὸν τῶν Ἀθηναίων δῆμον. Themist. Or. 1, p. 7, A: Ὅ τε πηδάλιόν τι κατέχων ὅ τε ὑπηρέσιον εἰληχώς. ‖ I. q. πλοῖον ὑπηρετικόν. Eratosth. ap. Strab. 2, p. 79: Τὸ σχῆμα τῆς Μεσοποταμίας, ὃ ποιοῦσι συμπίπτοντες εἰς ἓν ὅ τε Τίγρις καὶ ὁ Εὐφράτης ὑπηρεσίῳ παραπλήσιον. Pro quo Strabo ipse 16, p. 746, dixit πλοίῳ ἐώκει. ‖ Stragulum cui eques insidet. Diodor. 20, 4: Τοῖς ἵπποις διακελευόμενος ἔχειν μεθ' ἑαυτῶν ... ὑπηρέσιον καὶ χαλινόν. ‖ Suidas: Ὑπ., τὸ παρ' ἡμῖν, ᾧ χρώμεθα εἰς ἀπόπατον· ubi edd. vett. ὑπηρετήσιον· unde HSt.:] Sed Ὑπηρετήσιον habet Suidas, in ead. significatione, itemque pro Lasano. [‖ Merces ministrorum (nauticorum). Phot. p. 625, 16: Ὑπ., ὁ διδόμενος μισθὸς τοῖς ὑπηρετοῦσι, τοῖς στρατευομένοις καὶ ἐρέσσουσι καὶ δουλεύουσιν, τοῦ ὀνόματος ἀπὸ τοῦ ὑπηρετεῖν κληθέντος· et brevius in Lex. rhet. Bekk. Anecd. p. 312, 27.]

Ὑπηρετέω, Ministro. [De remige Ælian. N. A. 23, 2: Ὁ θηρατὴς ... κάθηται ἐπὶ τῇ πρύμνῃ ... ὑπηρετεῖ δέ οἱ καὶ παῖς ἡσυχῇ προμαθὼν τῆς ἐλάσεως τὸ σχολαῖον ἐπιτηδές. Diodor. 2, 55: Πλοιάριον ῥᾳδίως ὑπὸ δυοῖν ἀνθρώπων ὑπηρετεῖσθαι δυνάμενον. ‖ Servio. Aristoph. Vesp. 618: A. Ὅστις ἄρχω τῶν ἁπάντων. B. Οὐ σύγ', ἀλλ' ὑπηρετεῖς. ‖] Inservio, Operam navo alicui. [Herodot. 1, 109: Οὔ οἱ ἐς φόνον τοιοῦτον ὑπηρετήσω. Soph. Phil. 990: Ζεὺς ἔσθ'... ᾧ δέδοκται ταῦθ' (abduci Philoctetam), ὑπηρετῶ δ' ἐγώ· El. 996: Αὐτή θ' ὁπλίζει κἄμ' ὑπηρετεῖν καλεῖς· Phil. 15: Ἔργον ἤδη σὸν τὰ λοίφ' ὑπηρετεῖν· OEd. Col. 283: Ἔργοις ἀνοσίοις ὑπηρετῶν. Euripid. Phœn. 1702: Τυφλῷ τῷδ' ὑπηρέτει πατρί· Suppl. 381: Ὑπηρετεῖς πόλει τε κἀμοί· Bacch. 223: Εὐναῖς ἀρσένων ὑπ. Plato Rep. 5, p. 467, A: Διακονεῖν καὶ ὑπ. τὰ περὶ τὸν πόλεμον. Quæ verba pariter conjuncta ap. Lucian. Philops. c. 35: Ἐς πάντα δεξιῶς ὑπηρέτει καὶ διηκονεῖτο ἡμῖν· et alio modo ap. Athen. 14, p. 639, C, in narratione ex Carystio excerpta: Εὐωχουμένων τῶν οἰκετῶν οἱ δεσπόται ὑπηρετοῦσι πρὸς τὰς διακονίας.] Dem. Pro cor.: Τοῖς μὲν ἐχθροῖς ὑπηρετῶν, ἐμοὶ δ' ἐπηρεάζων εὑρέθη. Et Ὑπηρετεῖν τοῖς ἐπιτασσομένοις, ibid. Dicitur etiam Ὑπηρετῶ σοι τοῦτο. [Soph. Phil. 1024: Οἷς σὺ ταῦθ' ὑπηρετεῖς. Eur. Rhes. 153: Πάντα ... πόλει πατρῴᾳ ... ὑπ. Plato Symp. p. 185, A: Ὅτι ἕνεκα χρημάτων ὁτιοῦν ἂν ὁτῳοῦν ὑπηρετοῖ.] Xen. [Mem. 2, 4, 7]: Ἃ αἱ χεῖρες ἑκάστῳ ὑπ. Idem Cyrop. 4, [6, 3]: Σὺ ἡμῖν τί ἀντὶ τούτων ὑπηρετήσεις; [Passiv. Herodot. 4, 139: Τὰ ἀπ' ἡμέων ἐς ὑμέας ἐπιτηδέως ὑπηρετέεται· et 1, 108: Εἴ τοι φίλον τοῦτο ..., χρὴ δὴ τό γ' ἐμὸν ὑπηρετέεσθαι ἐπιτηδέως, i. e. Oportet ut mea tibi navetur opera, ut exp. Schweigh. Isocr. p. 39, E: Ἦν τὰ παρ' ὑμῶν ὁμοίως ὑπηρετῆται. ‖ Obsequor, Obtempero, Accommodo me. Herodot. 8, 41: Τῷ χρηστηρίῳ ὑπ. Plato Leg. 11, p. 914, A: Τοῦτο ἡ πόλις ὑπηρετοῦσα ταῖς μαντείαις δράτω τοῦ θεοῦ. Τῇ δίκῃ ὑπ. Eurip. Hec. 844; τῷ λόγῳ Med. 585, Plato Tim. p. 70, D; τοῖς τρόποις Aristoph. Ran. 1432; τῷ δαίμονι Soph. El. 1306; τῇ νόσῳ OEd. T. 217; τοῖς νόμοις Plato Leg. 5, p. 729, D; 7, p. 822, E, Lysias p. 192, 10; τοῖς θεοῖς Xenoph. Cyrop. 8, 2, 22. Idem Mem. 2, 1, 28: Τῇ γνώμῃ ὑπηρετεῖν τὸ σῶμα ἐθιστέον· OEc. 17, 17: Τοῖς κιθαρισταῖς ἡ χεὶρ, ὅπως δύνηται ὑπηρετεῖν τῇ γνώμῃ. Isocr. De antid. p. 465 ed. Bekk.: Τοῦ σώματος ἔργον ἐστὶν ὑπηρετεῖν τοῖς ὑπὸ τῆς ψυχῆς γνωσθεῖσιν.] Bud. ab Isocr. accipi ait pro Obsequor, Impendo obsequium. [Isocr.

p. 33, D: Τῷ βασιλεῖ προθύμως ὑπηρετῶν.] Idem ap. Aristot. Eth. 8: Καὶ οὔτε δέονται φίλων, οὔθ' ὑπηρετοῦσι τοιαῦτα, vertit, Non obsequuntur amicis in talibus. A Thuc. autem et pro Suppeditare, Subministrare sumi ait. Et ὑπηρετοῦμαι quoque act. interdum: ut Xen. Hell. 5, [2, 34]: Ὥστε ἐκείνους πάντα ὑπηρετεῖσθαι ὅσων ἂν δέησθε. Alioqui ὑπηρετοῦμαι, est Gall. *Je suis servi*, Mihi ministratur, præstatur ministerium. Bud. p. 333. [Xenophonti pro ἐκείνους recte ex aliis libris restitutum ἐκεῖθεν, ex quo sequitur ὑπηρετεῖσθαι passive accipiendum esse. Neque ulla alia formæ mediæ exempla apud scriptores antiquiores reperiuntur. Nam Sophocli El. 1306 Elmslejus certissima emendatione restituit ὑπηρετοίην pro ὑπηρετοίμην, de quo vanum est recentissimi cujusdam commentum scholiastæ ὑπηρετεῖν κοινῶς, ὑπηρετεῖσθαι Ἀττικῶς dici scribentis. Galenus vol. 10, p. 206: Λεγόντων καὶ τῶν ὑπηρετουμένων αὐτῷ βαθὺν οὕτως εἶναι τὸν ὕπνον, utrum hoc an ὑπηρετούντων scripserit dubitari potest. Certius Alciphronis exemplum est 1, 11: Ὁπλομάχοις ἀνδράσιν ὑπηρετεῖσθαι· ubi Bergler. Heliodori locos collegit 1, B 4: Δουλεύειν ... καὶ ὑπηρετεῖσθαι· 7, 25: Δουλείαν τὴν ἐσχάτην ὑπηρετησόμενοι· 27: Ὑπηρετησόμενος ταῖς τραπέζαις· 9, 25: Τῶν δή τις ὑπηρετουμένων εὐνοῦχος. Joann. Cinnamus Hist. p. 157, B: Παιδάριόν τι τῶν ἐπὶ σκηνῆς αὐτῷ ὑπηρετουμένων. Adde schol. Soph. Trach. 862: Κύπρις ... ἡ ὑπηρετησαμένη τῷ Ἡρακλεῖ πρὸς τὸν ἔρωτα. Composita διυπηρετεῖσθαι et ἐξυπηρετεῖσθαι frequentia in scriptoribus Byzantinis. G. Dind.]

Ὑπηρέτημα, τὸ, Ministerium. Soph. [El. 1358: Ὦ φίλταται μὲν χεῖρες, ἥδιστον δ' ἔχων ποδῶν ὑπ.] et Plato [Alc. 1 p. 106, B: Χαλεπὸν ὑπ. Euthyd. p. 282, B: Ὅτιοῦν ὑπηρετεῖν τῶν καλῶν ὑπ. Leg. 6, p. 763, A. Plut. V. Luculli c. 4. Dio Cass. 77, 13: Διακονικὰ ὑπ. 78, 28: Στρατιωτικὰ ὑπ. Hierocli ap. Stob. Flor. 79, 53 extr. restituit Gesnerus pro ὑπὲρ αἰτημάτων.] Bud. ὑπηρέτημα ait esse Ministerium, i. e. Functionem, in hoc Antiphontis l. [p. 113, 10]: Αὐτῆς μὲν εἶναι τὸ εὕρημα, ἐκείνης δὲ τὸ ὑπηρέτημα. Addit significare et Obsequium. [Cyrill. Hieros. Catech. p. 218, C. Porphyr. De abst. p. 319, 2: Πολλὰ κατὰ τὰς ἱερουργίας C βάρη καὶ ὑπ. Hase.]

Ὑπηρέτης, ὁ, Minister, Famulus. [Proprie de iis qui in navi serviunt, ut ap. Demosth. p. 1209, 11, 14, ubi ὑπηρέται, ἐπιβάται et ναῦται memorantur. De ministris qui ὁπλίτας comitabantur ut σκευοφόροι, Thucyd. 3, 17: Ποτίδαιαν δίδραχμοι ὁπλῖται ἐφρούρουν· αὐτῷ γὰρ καὶ ὑπηρέτῃ δραχμὴν ἐλάμβανε τῆς ἡμέρας.] Οἱ ἀμφὶ τὸ στράτευμα ὑπηρέται, Xenoph. Cyrop. 2, [1, 31. Ibid. 2, 4, 4; 5, 3, 52; 6, 3, 14, et alibi de cujusvis ordinis ministris qui duci exercitus adsunt mandata ejus accepturi. Sensu latiore de ministro quovis vel adjutore dicitur. Herodot. 3, 63: Σμέρδις ἢ τῶν τις ἐκείνου ὑπηρετέων· 5, 111, in oratione ὀπάονος, i. e. armigeri (qui paullo ante ὑπασπιστὴς appellatur): Ἡμέας τοὺς ὑπηρέτας. Æsch. Prom. 954, de Mercurio: Θεῶν ὑπ. Eurip. Tro. 426: Οἱ περὶ τυράννους καὶ πόλεις ὑπ. El. 821: Πυλάδην εἷλετ' ἐν πόνοις ὑπηρέτην· 892: Τὸν τῶν θεῶν τε τῆς τύχης θ' ὑπηρέτην· Hel. 560: Ὑπηρέται κακῶν. Plato Rep. 8, p. 552, B: Οὔτε ἄρχων οὔτε ὑπ. αὐτῆς (τῆς πόλεως)· Leg. 12, p. 968, A: Ὑπηρέτης ... ἄλλοις ἄρχουσιν· 4, p. 720, A: Ὑπηρέται τῶν ἰατρῶν· 9, p. 873, B: Οἱ τῶν δικαστῶν ὑπ. 4, p. 715, C: Τοὺς ἄρχοντας λεγομένους νῦν ὑπηρέτας τοῖς νόμοις ἐκάλεσα· 6, p. 773, E: Τῷ θεῷ ὑπηρέτας· Theæt. p. 173, C: Τῶν λόγων ὑπηρέται. Isocr. p. 2, B: Πλοῦτος κακίας μᾶλλον ἢ καλοκαγαθίας ὑπ. Demosth. p. 690, 11: Τότε μὲν ὁ δῆμος δεσπότης ἦν τῶν πολιτευμένων, νῦν δὲ ὑπ. ἐστίν· 37, 4: Ἐν ὑπηρέτου καὶ προσθήκης μέρει· 1285, 2: Ὑπ. καὶ συνεργοὶ Κλεομένους.] Οἱ περὶ τράπεζαν ὑπηρέται, Plut. Π. ἀοργησίας. Aristot. Pol. 1, [c. 3]: Ὁ γὰρ ὑπ. ἐν ὀργάνου εἴδει ταῖς τέχναις ἐστίν. Interdum Minister publicus, Apparitor. [Pollux 8, 131: Οἱ πρὸ τῶν δικαστηρίων καὶ τῶν ἄλλων συνόδων δημοσίου ὑπηρέται... Σκύθαι ἐκαλοῦντο καὶ τοξόται.] Æschin. p. 42. Sic Xen. Hell. 2, [4, 8]: Τὸν δ' ἐξιόντα ἀεὶ οἱ ὑπηρέται ξυνέδουν. [De apparitoribus undecimvirorum ib. 2, 3, 54, et Plat. Phædon. p. 116, B. ‖ In ecclesia ὑπηρέται dicuntur Subdiaconi, qui Episcopis, Presbyteris et Diaconis ministrant. V. Zonar. ad Can. 21 Laod. p. A 346, Balsamon. ad eund. p. 837, et quæ ex Actis Conciliorum collegit Suicerus.]

[Ὑπηρετήσιον vitiose pro ὑπηρέσιον, quod v.]

Ὑπηρέτησις, εως, ἡ, Ministerium. Aristot. Rhet. 2, [6]: Ὅσα εἰς ὑπηρετήσεις ἢ σώματος ἢ ἔργων αἰσχρῶν.

[Ὑπηρετητέον, Ministrandum. Aristot. Eth. Nic. 9, 2.]

[Ὑπηρετικὸς, ἡ, όν.] Ὑπηρετητικὸς, q. d. Ministratorius, i. e. Ad ministrandum aptus, Ad obeunda ministeria. [Vitiose pro] Ὑπηρετικὸς, i. q. ὑπηρετητικὸς, Bud. In VV. LL. ὑπηρετικὸς ψυχῆς affertur ἀδεσπότως pro Vim habens ministrandi animæ. [Plato Polit. p. 290, C: Ἐν ὑπ. μοίρᾳ τινί· Leg. 12, p. 942, E: Τὸ μὲν ὑπηρετικώτατον ἅπαντι τῷ σώματι, τὸ δὲ ἀρχικώτατον. Aristot. Polit. 1, 13: Ἡ μὲν ἀρχικὴ ἀνδρεία, ἡ δ' ὑπ. Dionys. A. R. 6, 90: Τὴν ἐξουσίαν οὐκέθ' ὑπηρετικὴν ἑτέρων ἔχουσιν. Plut. Mor. p. 797, E: Οὐ τοσούτων τῶν ὑπ. παραιρούμενον δυνάμεων ὅσον ταῖς ἡγεμονικαῖς καὶ πολιτικαῖς προστίθησι] : et ὑπηρετικὴ ex Aristot. pro Scientia ministrandi. [Plato Euthyphr. p. 13, D: Ἡ ἰατροῖς ὑπ. εἰς τίνος ἔργου ἀπεργασίαν τυγχάνει οὖσα ὑπ.; Ὑπ. θεοῖς ib. De homine aliorum consiliis inserviente Polyb. 13, 5, 7: Δαμοκλῆς ... πεμφθεὶς κατάσκοπος ... ὑπ. ἦν σκεῦος εὐφυές· quod male ὑπειρετικοῖς scriptum ap. Suidam s. v. Ὑπειρετικοῖς.] Est tamen ὑπηρετικὸς ab ὑπηρέτης potius, sicut ὑπηρετητικὸς ab ὑπηρετῶ. At vero ap. Dem. [p. 262, 6]: Ἕως τριῶν πλοίων καὶ ὑπηρετικοῦ, pro Usque ad navigia terna et eorum remigium. [Immo ad ὑπηρετικοῦ intelligendum πλοίου, quod recte exp. Reisk., Navicula ad peragenda cita quædam, subitanea et minuta negotia vel ministeria, quasi dicas navicula ministerialis. Sic iterum p. 1220 extr.: Ἀφικνεῖται ἐκ Μεθώνης ὑπηρετικὸν εἰς Θάσον ἄγον ἄνδρα καὶ ἐπιστολάς. Æschin. p. 37, 31: Ἐπὶ τῶν ὑπ. Diodor. 13, 14: Τὰς ὑπ. ναῦς· ubi Wessel: « Minora sunt navigia ad varia in præliis ministeria apta. Τὰ ὑπ. 14, 60; 15, 50, et ὑπηρετικαὶ 20, 83, quemadmodum et Arrianus atque Appianus ap. Scheffer. De nav. milit. 2, 2. » Plut. V. Lys. c. 10: Πέμπων ὑπηρετικὰ παρὰ τὰς πρώτας τῶν νεῶν. Τῶν ὑπηρετίδων νεῶν schol. Aristoph. Ran. 206, de Paralo et Salaminia. ‖] Ὑπηρετικὸς, ut Famularis a Famulus, et a Servus dicitur Servilis, Xen. Cyrop. 2, [1, 18]: Ὅτῳ δ' ἀρκεῖ ἐν μισθοφόρου χώρᾳ εἶναι, καταμενέτω ἐν τοῖς ὑπ. ὅπλοις· ubi Phil. Ministratoria arma interpr., male meo judicio. Vide Ὑπηρετητικός. [Intelliguntur milites mercenarii. ‖ Adverb. Ὑπηρετικῶς. Theodor. Metoch. Miscell. p. 599, 600. G. D. Basil. t. 2, p. 125, A. Epiphan. t. 1, p. 784, C, ubi tamen corrigend. videtur, ἀποκριτικῶς. Hase.]

Ὑπηρέτις, ιδος, ἡ, Ministra. [Eurip. Iph. A. 322: Τήνδ' ὁρᾷς δέλτον κακίστων γραμμάτων ὑπηρέτιν; Plato Politico p. 305, C: Νόμων φύλακα καὶ ὑπ. ἐκείνης. Synes. p. 138: Ὄψις καὶ ἀκοὴ ... αἰσθήσεως ὄργανα τῆς κοινῆς καὶ ὑπηρέτιδες· et p. 103. G. D. Galen. vol. 2, p. 16, 9: Βοηθοὶ δ' αὐτῆς (facultatis auctricis) καὶ οἷον ὑπ. ἥ τ' ἀλλοιωτικὴ δύναμίς ἐστι καὶ ἡ θρεπτική. Philo vol. 2, p. 147, 34; vol. 1, p. 540, 13; p. 170, 9, ὄσφρησιν ὑπηρέτιν γεύσεως. Hase.]

[Ὑπηρέτρια, ἡ, i. q. præced. Moschion De mul. pass. c. 51. Boiss. Id. ibid. c. 52: Αἱ δὲ ἐκ πλαγίου ὑπ. Hase.] D

[Ὑπήριπε. V. Ὑπερείπω.]

[Ὑπήσω Ionice pro ὑφήσω. V. Ὑφίημι.]

Ὑπήτριον, τὸ, Sumen, Abdomen, in VV. LL. Vide Hesych. [qui per ὑπογάστριον et ἐφήβαιον exp.] et Suid. [Ὑπήτρια· τὰ οὔθατα, οἱ μασθοί. Athen. 9, p. 399, D: Θεόπομπος Καλλαίσχρῳ « Ἰχθύων ὑπογάστρια· » ἐν δὲ Σειρῆσιν ὑπήτρια καλεῖ τὰ ὑπογάστρια λέγων « Θύννων τε λευκῶν Σικελικῶν ὑπήτρια. » In Gl. Ὑπήτιον, Subucula, pro Ὑπήτριον vel Ὀπήτιον, quod v.]

Ὑπηχέω, Resono, Sono. Hesiod. [Th. 835]: Ὑπὸ δ' ἤχεεν οὔρεα μακρά. [Eurip. Suppl. 710: Ὥσθ' ὑπηχῆσαι χθόνα.] Athen. 6, [p. 263, B] ex Pherecrate comico: Ἥλων ὄρθριαι τὰ σιτία, Ὥστε τὴν κώμην ὑπηχεῖν θιγγανουσῶν τὰς μύλας, Ut molarum, quas circumagebant, sonitu vicus resonaret. [Plato Phædr. p. 230, C: Θερινὸν ... ὑπηχεῖ τῷ τῶν τεττίγων χορῷ. Philostr. Her. p. 32, 13 Boiss.: Ἡ γῆ δὲ ὑπήχησε τοῖς

ὀρύττουσιν οἷον κενή. Jo. Damasc. t. 2, p. 871, B : Ἀὴρ ὑπηχείτω τοῖς ἄσμασι· prope ut Niceph. Basilac. ap. Walz. Rhett. Gr. vol. 1, p. 437, 12 : Μηδὲν μελιχρὸν ὑπηχεῖτε τοῖς ἄσμ. Hase.] Plut. [Mor. p. 64, D] : Κἂν διαπειρώμενος κρούσῃς, σαθρὸν ἔκ τινος προφάσεως ὑπηχεῖ καὶ ἀγεννές. [Id. p. 827, A : Ὡς πέφυκεν ἐμμελὲς ὑπηχεῖν (τὸ ὄργανον). Aristot. Probl. 19, 42; Ælian. N. A. 13, 23. Callistr. Stat. p. 892 : Τῷ θεῷ εἰσιόντι τὰ ἔνδον ὑπήχει.] ‖ Succino. Philo V. M. : Ἐμοῦ τε λεκτέα ὑπηχοῦντος ἄνευ τῆς σῆς διανοίας, Me, quod dicto opus est, sine tua mente succinente. [Idem vol. 1, p. 448, 44 : Ὑπηχήσεις αὐτῷ τὰ ἐνθυμήματα.] Bud. ὑπηχεῖν interpr. Succinere, Respondere τῷ κατάρχοντι, ap. Basil. p. 563. Quo significatu συνεπηχεῖν accipi supra annotatum est. Basil. : Ἔπειτα ἐνὶ ἐπιτρέψαντες κατάρχειν τοῦ μέλους, οἱ λοιποὶ ὑπηχοῦσι. [Anon. Vita Marthæ Actt. SS. Maii t. 5, p. 420, 57 : Ἄλλους ὑπηχοῦντας αὐτοῖς, Respondentes. Greg. Naz. t. 1, p. 61, B, de fontibus, ὑπηχοῦσι κάτωθεν. Id. ib. p. 86, C, φοβερὸν ὑπηχεῖν. Arcad., ut ferunt, ap. Nauck. Fragm. Aristoph. Byz. p. 13, 19 : Τὴν φωνὴν ὀξύ τι ὑπ. Hase.] B

[Ὑπήχησις, ἡ, Resonantia, Vox repercussa. Greg. Nyss. t. 2, p. 890, C. Joann. Chrys. t. 5, p. 379, B : Ἀπὸ τοῦ στίχου τῆς ὑπ., ubi interpr., A versu qui succinitur. Hase.]

[Ὑπηῶος. V. Ὑπηοῖος.]

[Ὑπιάχω. V. Ὑποϊάχω.]

[Ὑπίημι Ion. pro Ὑφίημι, quod v.]

[Ὕπικμος, ὁ, ἡ, Humidus. Aquosus. Pallad. Hist. Laus. p. 926, D, τόπος. Hase.]

[Ὑπίλλω, Subjicio. De Sphinge caudam premente Eurip. ap. Erotian. p. 378 : Ὑπείλλει, ὑποστρέφει, ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Οἰδίποδί φησιν «Οὐρὰν ὑπίλασ' ὑπὸ λεοντόπουν βάσιν | καθέζετο.» In versu Euripidis ὑπείλλει scriptum ap. Erotian., ὑπήλλασα vel ὑπίλλασα ap. Ælian. N. A. 12, 7, ὑπήλασ' ap. Athen. 15, p. 701, B : unde ὑπίλασ' restituit Valcken. Diatr. p. 193. ‖ Metaph. de eo qui linguam subjicit alii, i. e. vocem premit præ metu, dixit Sophocles : de quo HSt. s. v. Ἴλλω :] Comp. Ὑπίλλω extat ap. Soph. Ant. p. 234 meæ ed. [599] : Ὁρῶσι χ' οὗτοι, σοὶ δ' ὑπίλλουσι στόμα· C quo in l. Eust. [p. 1834, 34] vult hoc verbo includi itidem [ut verbo ἴλλω] signif. τοῦ κλείειν : exp. enim, ὑποβάλλουσι κλείοντες, οἷα ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες. [Eustath. Opusc. p. 156, 10 : Μωκωμένους., εἰ καὶ τὸ στόμα κατὰ τὸν εἰπόντα ὑπίλλουσι ...] At ipsius Soph. schol. putat significare, διά σε τὸ στόμα συστέλλουσι, καὶ σιωπῶσι, vel, στρέφουσι τοὺς διὰ τοῦ στόματος λόγους. Verbum ἴλλειν, inquit Cam., est Connivere oculis : ita nunc translate dixit, illos quidem intelligere furere Creontem, sed non audere proferre : verum in illius gratiam os continere. Idem alibi scribit ὑπίλλειν huic poetæ significare Mussitare, (sed addendum est nomen στόμα ipsi verbo, ut conveniat illa interpretatio,) additque has exposs. : Tua gratia os comprimunt. Vel, Tibi perverso sermone assentantur : quod aliquos maluisse dicit. Mihi simplicissima omnium videtur illa Claudendi signif., et maxime tuta, quum et ipsum simplex alicubi eam habere dictum sit. [‖ Passivi forma vitiosa ap. Galen. Lex. Hippocr. p. 582 : Ὑπιλληθέωσιν, ὑποσυστραφῶσιν. Scrib. ex codd. Ὑπειληθέωσιν.]

[Ὕπιος, ὁ, Hypius. Steph. Byz.: Ὕπ., ποταμὸς καὶ πόλις ὑπὸ τὴν Ποντικὴν Ἡράκλειαν, ὡς Δομίτιος Καλλίστρατος ἐν ς' τῶν περὶ Ἡρακλείας. Λέγεται καὶ ἀρσενικῶς καὶ θηλυκῶς. Fluvium memorant Memno ap. Phot. Bibl. p. 234, 34, Apoll. Rh. 2, 795 : Βαθυρρείοντος ὑφ' εἱαμεναῖς Ὑπίοιο· ubi schol. : Ὤχισται παρὰ τῷ ποταμῷ ἐν τῇ Θυνίᾳ καὶ πόλις Ὑπαί λεγομένη. Ὁ δὲ Ὕπιος ὠνόμασται ἀπὸ τοῦ καταφέρεσθαι ἀπὸ τῶν Ὑπίων ὀρῶν. Ὕπιος ab ὑπὸ derivat Eustath. p. 72, 12; 1081, 53, et p. 532, 46, ex Arriano citat, cujus in Periplo Ponti Euxini c. 13, 2, nunc male scribitur Ὕππιος duplici π. Ὕπια ὄρη ex Nymphidis libro de Heraclea memorat Steph. Byz. et adj. gentile ponit Ὑπιανὸς, Ὑπιανὴ, ut Κιανὸς et Τιανὸς ab Κίος et Τίος. Nihili est ὕπιος Ζεὺς in Etym. M. p. 93, 1; 110, 42, ubi Ζεὺς, quod altero loco omittunt duo libri optimi, utrobique delendum. G. Dind.]

[Ὕπισθα Æol. pro ὄπισθεν, quod v.]

[Ὕπισχλοι ap. Polluc. 7, 89, vitiose pro Ἔπτυσχλοι. De quo loco dicere debebamus s. v. Ἔπτυσκλος.]

[Ὑπισχνέομαι et Ὑπίσχομαι. Prior forma Atticæ et vulgaris dialecti est : altera sola utuntur Epici et Herodotus (nam 8, 106, ὑπισχνεύμενος librarii culpa legi videtur), raro et fortasse nonnisi metro postulante poetæ Attici, de quibus Phot. et Suidas s. v. Πρόσισχε : Οὕτως καὶ ὑπίσχομαι οἵ τε τραγικοὶ καὶ Ἀριστοφάνης (fr. 516) « Τὸ πρᾶγμα τοῦτο συλλαβεῖν ὑπίσχομαι.» Adde Æsch. Eum. 804 : Ἐγὼ γὰρ ὑμῖν πανδίκως ὑπίσχομαι. Rarum vero est ὑπέχομαι, quod Polluci 6, 117, ex cod., ut videtur, restituit Bekkerus pro vulgato ὑπόσχομαι, quod ex ὑπίσχομαι corruptum videbatur Jungermanno. Neque enim de barbaro ὑπόσχομαι cogitandum, notato ab Thoma M. p. 871 : Ὑπισχνοῦμαι· τὸ δὲ ὑπόσχομαι βάρβαρον· ἐὰν ὑπόσχωμαι δὲ ἐν χρήσει. Eo utuntur Georg. Phrantzes p. 49, A, ubi ὑπόσχομαι, Ducas Hist. Byz. p. 96, A : Ἥν μοι ὑπόσχεται δοῦναι ἡγεμονίαν· C : Ὑπόσχομαι ὡς ἵνα ἔσομαι ... φίλος· et signif. passiva p. 66, A : Θαρσήσαντες ἐπὶ τούτοις τοῖς ὑποσχομένοις. Idem ap. Appian. Mithr. c. 16 libri præbent omnes præter cod. Aug., ex quo ὑπέχομαι restitutum, qua forma utitur Appian. ib. c. 20 : Μιθριδάτης ὑπέχεται Ἀαοδικεῦσιν ἄδειαν. De reliquis temporibus usitata sunt imperf. ὑπισχνούμην, perf. ὑπέσχημαι, aoristi forma media ὑπεσχόμην (nam passiva ὑποσχέθητι temere illata Platoni Phædr. p. 235, D, ubi codd. ἑτέρᾳ ὑποσχέσει); futur. ὑποσχήσομαι.] Ὑπίσχομαι, Polliceor, Promitto [Hesych. : Ὑπίσχεται, ἀναδέχεται, ὑπισχνεῖται] : unde autem istam signif. acceperit, multis docet Eust. p. 236. [Apud Homerum, qui pariter atque Herodotus, duobus tantum hujus verbi temporibus utitur, præsenti et aoristo, non raro cum κατανεύειν conjungitur, ubi quis petenti annuere dicitur, ut, de quo HSt. infra, Il. B, 112 : Ζεὺς ... ὃς πρίν μέν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν Ἴλιον ἐκπέρσαντ' ... ἀπονέεσθαι· et cum tmesi N, 368 : Τῷ ὃ' ὁ γέρων Πρίαμος ὑπό τ' ἔσχετο καὶ κατένευσεν δωσέμεναι (θυγατέρα)· I, 576 : Ὑποσχόμενοι μέγα ἔργον· K, 39 : Δείδω μὴ οὔτις τοι ὑπόσχηται τόδε ἔργον· Ψ, 209 : Ὑπίσχεται ἱερὰ καλά, ut ὑποσχέσθαι βοῦς vel ἑκατόμβας Z, 93, 274, 115.] Od. B, [91] : Ὑπίσχεται ἀνδρὶ ἑκάστῳ. Apoll. Arg. 2, [24] : Ὑπίσχομαι ἀντιάσθαι. Item cum accus. ap. Herodot. [5, 30], ὑπίσχεσθαι δῶρα. [4, 158 : Ταῦτα ὑπίσχομαι· et 9, 120. Idem 7, 168 : Ὑπίσχοντο πέμψειν· 8, 106 : Δεύτερα δέ οἱ ὑπισχνεύμενος ἀντὶ τούτων ὅσα μιν ἀγαθὰ ποιήσει, ubi ὑπισχόμενος restituendum esse supra dicebam. G. D.] ‖ Ὑπεσχόμην etiam dicitur ab utrisque scriptt., quod ad ὑπέχομαι refertur, licet irregulariter formatum; ut ἐσχόμην ad ἔχομαι : unde ὑπέσχετο. Hom. Il. B, [112] : Πρὶν μέν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν. Sed et ὑπεσχῆσθαι pro Promisisse, ex [Thuc. 8, 48, Xen. OEc. 3, 1,] Dem. [p. 626, 13. Joseph. A. J. p. 69, 35 (ubi al. ὑπέσχηκα); 157, 44. Ὑπέσχητο Appian. Civ. 1, 121; 2, 13.]

‖ Ὑπισχνέομαι [in dialecto Attica] in [poesi et] prosa i. q. ὑπίσχομαι [apud Epicos] in versu. [Hesych. : Ὑπισχνεῖται, ὁμολογεῖ, συντίθεται, ἐπαγγέλλεται. Aristoph. Vesp. 748 : Μή μοι τούτων μηδὲν ὑπισχνοῦ. Plato Rep. 8, p. 566, E : Ὑπισχνεῖται πολλὰ καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ· Phædr. p. 235, D : Καί σοι ἐγὼ ὑπισχνοῦμαι χρυσῆν εἰκόνα ἀναθήσειν.] Xen. [Cyrop. 3, 1, 33] : Ὑπισχνοῦμαι ... εὐεργετήσειν. Interdum et cum accus. [ut Anab. 7, 6, 5 : Ἐὰν ὑπόσχησθε τὸν μισθόν. Soph. OEd. C. 227 : Ἃ δ' ὑπέσχεο ποῖ καταθήσεις· Ph. 615 : Ὑπέσχετο δηλώσειν. Eur. Tro. 930 : Δώσειν ὑπέσχετο. Et sic alibi modo cum accusativo modo cum infinitivo, plerumque futuri, rarius aoristi, ut ὑποσχέσθαι sequente παύσασθαι vel βουλεύσασθαι ap. Xenoph. Anab. 1, 2, 2; 2, 3, 20, cujusmodi tamen locis non multum tribuendum quum una litera mutata futurum restitui possit. Sequente ἢ μὴν Xenoph. Cyrop. 6, 2, 3 : Ὑποσχόμενοι ἢ μὴν μαθόντες ... ἥξειν. ‖ Profiteor. Herodot. 2, 28 : Οὐδεὶς ὑπέσχετο εἰδέναι· 7, 104 : Ἐγὼ οὐδὲ δέκα ἀνδράσι ὑπίσχομαι οἷός τε εἶναι μάχεσθαι. Plato Soph. p. 234, C : Τὸν ὑπισχνούμενον δυνατὸν εἶναι μιᾷ τέχνῃ πάντα ποιεῖν· Theæt. p. 178, E : Τοῦτό γε σφόδρα ὑπισχνεῖτο πάντων διαφέρειν αὐτός· Leg. 10, p. 909, B; Protag. p. 319, A. Epistola Pherecydi adscripta ap. Diog. L. 1, 122 : Οὐδ' ὑπισχνέομαι τὸ ἀληθὲς εἰδέναι.]

Ὑπισχνος, ὁ, ἡ, Aliquantum macer, Subgracilis.

[Ὑπίσχομαι. V. Ὑπισχνέομαι.]

[Ὑπίχνιον ap. Quint. Sm. 9, 383, vitiose pro ὑπ' ἰχνίου. Struv. || Ὑπίσχιος, ὁ, ἡ, Pedibus subjectus. Figurate Greg. Nyss. t. 1, p. 539, D : Πᾶσαν τὴν ἀποστατικὴν δύναμιν ὑπ. ἑαυτῷ ποιῶν· conf. p. 540, B : Πᾶσιν ἐπιβάλλει τὸ ἴχνος. Hase.]

[Ὑπιωγή. Hesych. : Ὑπιωγαὶ, ὑπαγωγαὶ, ὑποδρομαὶ τῆς πέτρας διὰ σκέπην, σκεπηνὰ μέρη. Per ὑπαγωγαὶ καὶ σκέπαι exp. etiam Etym. M. p. 418, 22. Absurde vero ap. Suidam, Ὑπιγή (sic), ἡ ἀπόκλεισις· ὑπιωγὴ δὲ ἡ σκέψις. Voc. sumtum ex Hom. Od. E, 404, ubi libri recte ἐπιωγαί. V. Ἐπιωγή. Illam scripturam sequitur Leo Diac. Hist. p. 37, 7 : Ὡσανεὶ φωλεοῖς καὶ ὑπιωγαῖς.]

[Ὑπιώνιος, ὁ, ἡ. V. Ὑπερμιξολύδιος.]

Ὑπναλέος, α, ον, i. q. ὑπνηλὸς, [Somnolentus. Aretæus p. 69, 41. Bianor Anth. Pal. 9, 227 : Κεῖτο γὰρ ὑπ.] Nicand. Alex. [85], de eo qui cerussam hauserit : Ἄλλοτε δ' ὑπναλέος ψύχει δέμας, i. e., inquit schol., ἄλλοτε δὲ ὥσπερ κοιμώμενος ἀποψύχεται τὸ σῶμα, καὶ ψυχροῦται ὅλος καταβαρυνόμενος ὕπνῳ. At Ὑπναλὴ dicitur esse Aspidis genus somno necantis. Nisi potius epith. sit, et scrib. sit ὑπναλέη : aspis enim, ut docet Nicand. Ther. 162, ἓν κελεύθῳ Νωχελὲς ἐξ ὁλκοῖο φέρει βάρος, ὑπναλέοις δὲ Αἰὲν ἐπιλλίζουσα φαείνεται ἐνδυκὲς ὄσσοις. Ἀλλ' ὅταν ἢ δοῦπον νέον οὔασιν ἠέ τιν' αὐδὴν Ἀθρήσῃ, νωθρὸν μὲν ἀπὸ ῥέθεος βάλεν ὕπνον, Ὅλκῳ δὲ τροχόωσαν ἅλων' εἱλίξατο γαίῃ. Eadem vero morsu suo, ut ibid. [189] tradit, Ὑπνηλὸν ἐπὶ νῶκαρ ἄγει βιότοιο τελευτὴν, i. e. Ad somnolentum soporem. [||Active, Somnum afferens, Soporifera vi præditus. Rufin. Anth. Pal. 5, 47 : Ὑπναλέῳ γυῖα κέκμηκα κόπῳ. Macedon. ib. 243 : Ὑπν. ὀνείροις.]

[Ὑπναπάτης, ὁ, Qui in somno fallit, i. e. Somnum suavem et jucundum reddit, ut exp. Jacobs. ap. Meleagr. Anth. Pal. 5, 165 : Ὑπναπάτῃ χρωτὶ χλιαινόμενος· et 197 : Δημοῦς χρῶτα τὸν ὑπν.]

Ὑπνάω sive Ὑπνέω, Dormio, Somnum capio. [Ὑπνάω nusquam legitur. Ὑπνέω fortasse fictum ex participio ὑπνοῦντες. Id vero ab Ὑπνόω est, quod v.]

[Ὑπνηλία, ἡ, Somnolentia. Nilus Epist. p. 131. G. Dindorf.]

Ὑπνηλὸς, ἠ, ὸν, i. q. ὑπνώδης. Athen. 15 : Ὑπεξῆλθεν ἐκ συμποσίου ὑπνηλὸς κάρτα γενόμενος. [Aristid. vol. 1, p. 424, 9 : Ὑπνηλὸν ἴσως δόξει. Philostr. p. 819. Theodoret. vol. 4, p. 1108. Thom. M. p. 871.] A Suida exp. ῥάθυμος. [Hippocr. ap. Galen. vol. 4, p. 802, 13 : Τό γε ῥάθυμον καὶ τὸ ὑπνηλὸν ἔνεστιν ἐν αὐτοῖς ἰδεῖν. Sed ap. Hippocr. t. 2, p. 92, 1 Littr. legitur ὑπνηρὸν, quod v. Diog. L. 6, 77, νυσταλὸς καὶ ὑπνηλός. Hase.] Vide Ὑπναλέος. [||Adverb. Ὑπνηλῶς, Philostorg. H. E. 2, 3.]

[Ὑπνηρὸς, ὰ, ὸν, i. q. ὑπνηλός. Hippocr. p. 295, 23.]

[Ὑπνητικὸς vitiose pro ὑπνωτικὸς, quod v.]

[Ὑπνία vitiose pro ὑηνία, quod v.]

[Ὑπνιακὸς, ἡ, ὸν, i. q. ὑπνικὸς, ap. Hesych. s. v. Μυστικός : nisi ὑπνικὸς restituendum.]

[Ὑπνίδιος, ία, ιον, Somnum adducens. Leonid. Tar. Anth. Pal. 7, 198 : Ὑπνιδίῳ πατάγῳ (locustæ)· si scripturam codicis ὑμνιδίῳ recte mutavit Brunck.]

[Ὑπνίζω, Dormire facio. Phryn. in Bekk. Anecd. p. 68, 25 : Ὑπνίσαι, κατακοιμῆσαι, εἰς ὕπνον ἀγαγεῖν.]

[Ὑπνικὸν, τὸ, plantæ nomen, ap. Oribas. p. 346 ed. Matth., qui ὑπήκοον corrigit.]

[Ὑπνικὸς, ἡ, ὸν, i. q. ὑπνωτικός. Hippocr. p. 424, 6 : Ὑπν. καὶ κατὰ κεφαλῆς καὶ ἄλλων. Aretæus p. 93, 4 : Φάρμακον λεῖον καὶ ὑπνικόν. Sed ὑπνωτικὸν p. 95, 17.]

Ὑπνοδότειρα, ἡ, Somni largitrix. Ὑπν. νὺξ ap. Eurip. [Or. 175. Male νὺξ ὑπνοδοτείρη in epigr. ap. Reines. Inscr. p. 854 (sive Anth. Pal. Append. 261).]

[Ὑπνοδότης, ὁ, Somni largitor. Æsch. Prom. 574 : Ὀτοβεῖ δόναξ ὑπνοδόταν νόμον.]

Ὑπνοδότις, ιδος, ἡ, Somni largitrix, i. e. Quæ somnos præbet s. affert, Somnifera, ἡ ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισι βάλλουσα, ut Hom. loquitur. [Ὑπνοδῶτις Orph. Hymn. 56, 7, restitutum : Εὐιέρῳ ῥάβδῳ θέλγων ὑπνοδώτιδι πάντα, ubi libri ὑπνώτιρα.]

Ὑπνομαχέω, Cum somno pugno, Somno me opprimere conanti reluctor. [Xenoph. Cyrop. 2, 4, 26 : Τὸ μέτριον ἀποκοιμηθῆναι, ὡς ἂν δύνωνται ὑπνομαχεῖν. Ex quo l. annotarunt Mœris p. 376, Thom. M. p. 871. A Xenoph. sumserunt Dio Cass. 72, 8, et] Synes. Ep. 130 : Ἐγὼ δὲ ὑπὸ μεσοπυργίῳ τεταγμένος ὑπνομαχῶ, Cum somno belligero.

[Ὕπνον, τὸ, i. q. σφάγνον. Aet. Serm. 12, 44; 13, 117, 118. Cornar. ad Galen. Comp. med. sec. loca p. 290; Schneider. ad Theophr. H. Pl. 3, 8, 6, p. 179.]

[Ὑπνοποιέω, Somnum facio s. affero. Alex. Trall. 1, p. 37.]

Ὑπνοποιὸς, ὁ, ἡ, Somnificus (ut Plinius dicit Somnifica medicamenta), i. e. Somnum faciens, afferens, concilians, concitans, pariens; sic enim loquuntur Latini. [Ælian. N. A. 16, 27, φάρμακον. Ὑπν. οἶνος Geopon. 8, 3. « Galen. vol. 19, p. 382, 1, ὕλη. » Hase.]

Ὕπνος, ὁ, Somnus. [Grammaticorum de origine voc. commenta v. in Etym. M. p. 780, 53, Eustath. p. 1287, 60; 1548, 7; 1623, 44. Aristotelis superest Περὶ ὕπνου καὶ ἐγρηγόρσεως libellus. Stoicorum definitionem v. ap. Diog. L. 7, 158. Excerptum ex Antyllo Περὶ τῆς ἐξ ὕπνου ὠφελείας ap. Oribas. p. 88 ed. Matth. Ὕπνος inscriptæ fuerunt Alexidis, Antiphanis et Xenarchi comicorum fabulæ.] Hom. Il. N, [636] : Πάντων μὲν κόρος ἐστὶ, καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος· unde Od. O, [393] dicit, Οὐδέ τί σε χρὴ Πρὶν ὥρη καταλέχθαι· ἀνίη καὶ πολὺς ὕπνος· molestiam enim fastidiumque parit et nimius somnus. [Ὕπνου κέλευθοι Æsch. Ag. 426.] Dicitur porro aliquem ὕπνος ἱκάνειν, αἱρεῖν, [λαμβάνειν vel] ἐπιλαμβάνειν, μάρπτειν, πεδεῖν, item ἔχειν : ut et ap. Latinos Opprimere, Complecti, Habere. Il. A, [610] : Ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι, Quum eum invadebat somnus dulcis, s. Ei obrepebat. Sic enim etiam Latini loquuntur. Od. I, [382] : Καδδέ μιν ὕπνος Ἥρει πανδαμάτωρ, Corripiebat eum et opprimebat omnium domitor somnus. Il. Ω, [4] : Οὐδέ μιν ὕπνος Ἥρει πανδαμάτωρ, ἀλλ' ἐστρέφετ' ἔνθα καὶ ἔνθα· K, [192] : Μηδέ τιν' ὕπνος Αἱρείτω· pro quo Aristoph. Nub. [705] dicit, Ὕπνος δ' ἀπέστω γλυκύθυμος ὀμμάτων. Il. X', [502] : Αὐτὰρ ὅθ' ὕπνος ἕλοι· Od. Δ, [792] : Ταῦτά μιν ὁρμαίνουσαν ἐπέλλαβε νήδυμος ὕπνος· Υ, [56] : Εὖτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε λύων μελεδήματα θυμοῦ, Λυσιμελής· ut et Il. Ψ, [62] : Εὖτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε λύων μελεδήματα θυμοῦ Νήδυμος ἀμφιχυθείς· Ω, [679] : Ἀλλ' οὐχ Ἑρμείην ἐριούνιον ὕπνος ἔμαρπτε· K, [4] : Ἀλλ' οὐκ Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν Ὕπνος ἔχε γλυκερός· ut et Od. O, [7] : Τηλέμαχον δ' οὐχ ὕπνος ἔχε γλυκύς. [Soph. Ant. 606 : Τὰν (Ζηνὸς δύνασιν) οὔθ' ὕπνος αἱρεῖ ποθ' ὁ παντογήρως· Phil. 767 : Λαμβάνει γὰρ οὖν ὕπνος με· 821 : Τὸν ἄνδρ' ἔοικεν ὕπνος ... ἕξειν· El. 780 : Ὥστ' οὔτε νυκτὸς ὕπνον οὔτ' ἐξ ἡμέρας ἐμὲ στεγάζειν ἡδύν.] Et ap. Dem. [p. 320, 4] : Τοσοῦτον ὕπνον καὶ λήθην ἅπαντας ἔχειν. Hom. Od. Ψ, [17] : Ὕπνου ... ὅς μ' ἐπέδησε φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας. Idem ὕπνος alicui s. aliquem dicitur ἐπέρχεσθαι, ἐπορούειν, nec non alicui ἐπὶ βλεφάροις πίπτειν, βλεφάροις ἐφιζάνειν, nec non βλέφαρ' ἀμφικαλύπτειν. Od. M, [311] : Κλαιόντεσσι δὲ τοῖσιν ἐπήλυθε νήδυμος ὕπνος· K, [31] : Ἔνθ' ἐμὲ μὲν γλυκὺς ὕπνος ἐπήλυθε κεκμηῶτα, Me invasit lassum. Il. Ψ, [232] : Κλίνθη κεκμηώς· ἐπὶ δὲ γλυκὺς ὕπνος ὄρουσεν· Od. N, [79] : Καὶ τῷ νήδυμος ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτε· Il K, [26] : Οὐδὲ γὰρ αὐτῷ Ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐφίζανε· Od. Υ, [86] : Ἐπεὶ βλέφαρ' ἀμφικαλύψῃ Ὕπνος· sc. ἀμφιχυθείς, ut in quodam l. paulo ante habuimus. [Eurip. Hec. 915 : Ἥμος ἐκ δείπνων ὕπνος ἡδὺς ἐπ' ὄσσοις κίδναται.] || Contra vero aliquis ipsum ὕπνον dicitur αἱρεῖν s. λαμβάνειν, item [ἔχειν,] ἀωτεῖν et κοιμᾶσθαι. Od. Π, [481] et T, [427] : Δὴ τότε κοιμήσαντο, καὶ ὕπνου δῶρον ἕλοντο. Dicit enim ibi ὕπνου δῶρον periphrastice pro ὕπνον. Plato Symp. [p. 223, B] : Ἀπιόντας οἴκαδε ὕπνον λαβεῖν, καὶ καταδαρθεῖν πάνυ πολύ. Rursum Hom. Il. K, [159] : Ἔγρεο, Τυδέος υἱέ· τί πάννυχον ὕπνον ἀωτεῖς; nam Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα. Od. K, [548] : Μηκέτι νῦν εὕδοντες ἀωτεῖτε γλυκὺν ὕπνον, Dulcem carpite somnum. Il. Λ, [241] : Κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον. [Βαθὺν ὕπνον ἔχειν (de Jove res humanas non curante) epigr. Anth. Pal. 14, 128. Βλέφαρα κοιμᾶν ὕπνῳ Æsch. Sept. 3. Βλέφαρα συμβαλεῖν ὕπνῳ Ag. 15. Ὕπνῳ πεσεῖν Eum. 68. Ἐν ὕπνῳ πεσεῖν Pind. Isthm. 4, 38. Εἰς ὕπνον πεσεῖν Soph.

Phil. 851. Εἰς ὕπνον ἐμπεσεῖν Heliodor. 2, 14, Ælian. N. A. 7, 28. Εἰς τὸν ὕπνον ἰέναι Plato Rep. 9, p. 571, D, Xenoph. Ephes. 1, p. 5. Quæ partim attulit Merrick. ad Tryphiod. 499, ubi est ἤριπον ὕπνῳ. Aristoph. Vesp. 7 : Ἐμοῦ κατὰ ταῖν κόραιν ὕπνου τι καταχεῖται γλυκύ. Ὕπνῳ εὕδειν de eo qui officium suum negligit Soph. OEd. T. 65 : Ὥστ' οὐχ ὕπνῳ γ' εὕδοντά μ' ἐξεγείρετε.] Nec non ὕπνου τυγχάνειν dicitur aliquis, et καταφέρεσθαι s. ἐμπίπτειν εἰς ὕπνον : item ὕπνῳ τέρπεσθαι ac δεδμῆσθαι. Xen. Cyrop. 3, [1, 24] : Οὔθ' ὕπνου δύνανται τυγχάνειν διὰ τὸν φόβον, ut et Plut. De aud. poem. [p. 18, E] : Τεύξομαι δ' ὕπνου προέμενος, sc. τὸ τάλαντον. Herodian. 2, [9, 6] : Εἰς ὕπνον κατηνέχθη, Somno obrutus s. comprehensus est. Lucas autem Act. 20, [9] : Καταφερόμενος ὕπνῳ βαθεῖ διαλεγομένου τοῦ Παύλου, Altiore oppressus somno disserente Paulo. Athenæus [p. 12 (?)] : Ὅταν εἰς ὕπνον βαθύτερον τύχῃ ἐμπεσών. Hom. Od. Δ, [295], Ψ, [255] : Ὄφρα κεν ἤδη Ὕπνῳ ὑπὸ γλυκερῷ ταρπώμεθα κοιμηθέντες· Il. Ξ, [353] de Jove : Εὗδεν ὕπνῳ καὶ φιλότητι δαμείς· K, [2] : Εὗδον παννύχιοι μαλακῷ δεδμημένοι ὕπνῳ· Od. [H, 318] : Σὺ μὲν δεδμημένος ὕπνῳ Λέξεαι, ut et Hesiod. Op. [116] : Θνῆσκον δ' ὡς ὕπνῳ δεδμημένοι. Rursum Il. K, [98] : Μὴ τοὶ μὲν καμάτῳ ἀδδηκότες ἠδὲ καὶ ὕπνῳ Κοιμήσονται· accipiens ἀδδηκότες pro δαμασθέντες, ut brevium scholiorum auctor exp. [Grammaticorum quorundam commentum, ab Eustathio expositum p. 1721, 58, ὕπνον hoc loco ἀγρυπνίαν significare, refutavit Heynius. Posuit poeta verbum nomini priori καμάτῳ accommodatum, ex quo ad alterum nomen intelligendum δεδμημένοι. Similiter Od. Z, 2 : Ὕπνῳ καὶ καμάτῳ ἀρημένος, et Horatius *Ludo fatigatumque somno.* Ὕπνῳ νικᾶσθαι Æsch. Ag. 290. Ὕπνῳ κρατεῖσθαι Eum. 143. Ὕπνῳ μαλθαχθῆναι ib. 129. Ὕπνῳ θελχθῆναι Eurip. Iph. A. 142. Ὕπνῳ παρειμένοι Cycl. 587. Ὕπνῳ κάτοχος Soph. Tr. 978. Ὕπνου μεστὸς Aristid. vol. 2, p. 381. Ὕπνῳ βεβαρημένος Geopon. 13, 1, 8.] ‖ Ipse iterum ὕπνος ut aliquem dicitur ἐπιλαμβάνειν et ἔχειν, ita vicissim ἀνιέναι, item εἴ ἐκσεύεσθαι βλεφάρων, nec non ἀπόλλυσθαι. Il. B, [71] : Ἐμὲ δὲ γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν, Me dulcis reliquit somnus. Od. T, [551] : Αὐτὰρ ἐμὲ μελιηδὴς ὕπνος ἀνῆκε· Il. B, [34] : Εἴτ' ἄν σε μελίφρων ὕπνος ἀνήῃ· Od. M, [366] : Καὶ τότε μοι βλεφάρων ἐξέσσυτο νήδυμος ὕπνος· Il. K, [187] : Ὡς τῶν νήδυμος ὕπνος ἀπὸ βλεφάροιιν ὀλώλει Νύκτα φυλασσομένοισι κακήν. [Soph. Tr. 990 : Σκεδάσαι τῷδ' ἀπὸ κρατὸς βλεφάρων θ' ὕπνον.] Eundem aliquis ὕπνον dicitur ἀποσείεσθαι : nec non ex eo ἐγείρεσθαι, ἀνορούειν, ἐκθορεῖν. Lucian. [Tim. c. 6 : Τὸν βαθὺν τοῦτον ὕπνον ἀποσεισάμενος καὶ νήδυμον· Hermot. c. 75] : Ἔτι μόλις τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνοίγων, καὶ τὸν ὕπνον οὐ ῥᾳδίως ἀποσειόμενος. Il. B, [41] : Ἔγρετο δ' ἐξ ὕπνου· cui adde Plat. Rep. 1, [p. 330, E] : Ἐκ τῶν ὕπνων ὥσπερ οἱ παῖδες θαμὰ ἐγειρόμενος. [Id. Lys. p. 204, D : Ἐξ ὕπνου ἐγρομένοις· Prot. p. 310, D : Ἐπειδή με ... ὁ ὕπνος ἀνῆκεν.] Il. K, [519] : Ὁ δ' ἐξ ὕπνου ἀνορούσας· et [162] : Ὁ δ' ἐξ ὕπνοιο μάλα κραιπνῶς ἀνόρουσε. Rursum Lucian. [Hermot. c. 71] : Καὶ δὴ καί σε πολλὰ καὶ θαυμαστὰ ὀνειροπολοῦντα νύξας ὁ λόγος ἀπὸ τοῦ ὕπνου ἐκθορεῖν ἐποίησε. Sic Plut. De solert. anim. [p. 973, F] : Ὥσπερ ἐξ ὕπνου βαθέος ἀναφερόμενος, καὶ τὴν κεφαλὴν ἐπάρας, διέβλεψε· de cane quodam, qui ὑπνωτικὸν pharmacum biberat. [Soph. Phil. 277 : Ποίαν μ' ἀνάστασιν δοκεῖς ... ἐξ ὕπνου στῆναι τότε;] ‖ Item deus dicitur alicui ὕπνον ἐπὶ βλεφάροις βάλλειν et χεύειν, nec non ἐπιχεύειν. Od. Π, [450] : Ὄφρα οἱ ὕπνον Ἡδὺν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη· M, [338] : Οἱ δ' ἄρα μοι γλυκὺν ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἔχευαν· B, [395] : Ἔνθα μνηστήρεσσιν ἐπὶ γλυκὺν ὕπνον ἔχευεν. Quibus adde M, [372] : Ἦ με μάλ' εἰς ἄτην κοιμίσατε νηλεῖ ὕπνῳ. Plut. [Mor. p. 647, D] : Εἰς ὕπνον ἄλυπον ὑπάγει τοὺς πεπωκότας· de flore cypri, croco et baccari. Vicissim Od. Ψ, [16] : Καὶ ἐξ ὕπνου μ' ἀνεγείρεις Ἠδέος, ὅς με πέδησε φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας· O, [44] : Αὐτὰρ ὁ Νεστορίδην ἐξ ἡδέος ὕπνου ἔγειρεν Ἀὰξ ποδὶ κινήσας. Item ἐν ὕπνῳ et καθ' ὕπνον dicunt, In somnis, Per somnum, quietem. [Eurip. Iph. T. 44 : Ἔδοξ' ἐν ὕπνῳ ... οἰκεῖν ἐν Ἄργει.] Athen. 8 : Ἡ ἐν ὕπνῳ μάντις. Plut. [Mor. p. 717, E] : Τῆς λεγομένης Ἀρίστωνι γενέσθαι καθ' ὕπνον ὄψεως καὶ φωνῆς. Et rursus, Ταραχτικὰ τῶν καθ' ὕπνον ὄψεων. Theophyl. Ep. 16 : Ταῖς καθ' ὕπνον φαντασίαις. Athen. [13, p. 575, B] : Κατὰ τὸν ὕπνον ἰδοῦσα τὸν Ζαριάδρην. Sed frequentius fere plurali numero dicunt ἐν τοῖς ὕπνοις et κατὰ τοὺς ὕπνους. [Isocr. p. 193, A : Τὰς ὄψεις τὰς ἐν τοῖς ὕπνοις.] Plut. [Mor. p. 555, C] : Ἑώρα πολλάκις ἐν τοῖς ὕπνοις λέγουσαν αὐτῷ, Στεῖχε [Βαῖνε] δίκης ἄσσον· μάλα τοι κακὸν ἀνδράσιν ὕβρις. Et paulo ante, de Apollodoro quodam : Κατὰ τοὺς ὕπνους ὁρᾶν ἐκδερόμενον ἑαυτὸν ὑπὸ Σκυθῶν. Et in Alex. [c. 50] : Ὄψιν εἶδε κατὰ τοὺς ὕπνους. Itidem in lib. De deo Socr. : Σημείῳ τινὶ φαινομένῳ κατὰ τοὺς ὕπνους. Item Lucill. Epigr. [Anth. Pal. 11, 257] : Ἑρμογένη τὸν ἰατρὸν ἰδὼν Διόφαντος ἐν ὕπνοις, Quum vidisset in somnis Hermogenem medicum : ut et Athen. 10, [p. 442, C] : Πολεμίας σάλπιγγος οὐδὲ ἐν ὕπνοις ὑπομένοντες ἀκοῦσαι, Ne in somnis quidem sustinentes audire hostilis tubæ clangorem. At Thuc. 2, [2] dixit, Ἐσῆλθον περὶ πρῶτον ὕπνον ξὺν ὅπλοις ἐς Πλάταιαν, Circa primum somnum : ut ap. Virg. quoque Æn. 1, Rhesi niveis tentoria velis Tydides primo vastabat prodita somno. Qui primus somnus æstate coincidit fere cum prima vigilia, hyeme autem cum secunda. [Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 111, 22 : Περὶ πρώτους ὕπνους· Εὔβουλος Ἀντιόπῃ.] Quod vero ad epitheta attinet, quæ τῷ ὕπνῳ tribuuntur, habes eorum bonam partem in supra allatis exemplis. [Poetarum dicta plura in laudem somni collegit Eustath. p. 1336, 12.] Dicitur enim γλυκὺς, γλυκερὸς, γλυκύθυμος, μελιηδής : nec non νήδυμος, et νήγρετος, quocum conjunge τὸν βαθὺν ὕπνον, Profundum somnum, Altum soporem. Item μαλακὸς, et λυσιμελὴς, et πανδαμάτωρ : nec non λύων μελεδήματα θυμοῦ : solet enim graves animo depellere curas : unde ap. Plut. Περὶ δεισιδαιμονίας [p. 165, E] quidam [Eurip. Orest. 211] dicit, Ὦ φίλον ὕπνου θέλγητρον, ἐπίκουρον νόσου· ut et [Alexis] ap. Athen. 10, [p. 449, E] : Ὕπνος βροτείων παυστὴρ πόνων. Et rursum ap. Plut. l. c. [D] : Τοῖς πεδήταις ἐπελαφρύνει τὸν δεσμὸν ὁ ὕπνος. Atque adeo medici ægros quibusdam ὑπνωτικοῖς pharmacis ὑπάγουσιν εἰς ὕπνον ἄλυπον : ap. quos sunt et ἀθόρυβοι ὕπνοι, qui sine ταραγμοῖς carpuntur, ut et ap. Athen. 12 : Ὅπως αὐτοῖς πανταχόθεν ἀθόρυβοι ὦσιν οἱ ὕπνοι. At χάλκειον ὕπνον κοιμήσασθαι ap. Hom. est Dormire somnos lethæos, ut Virg. vocat. Quomodo vero Gell. hinc deducat Latinum vocab. Somnus, ap. eum vide 13, 9. [‖ Ὕπνος, Somnus, deus, ex Nocte natus sine patre, frater Mortis, secundum Hesiod. Theog. 212. Hom. Il. Ξ, 231 : Ἔνθ' (Juno in Lemno insula) Ὕπνῳ ξύμβλητο, κασιγνήτῳ Θανάτοιο· 233 : Ὕπνε, ἄναξ πάντων τε θεῶν πάντων τ' ἀνθρώπων· H, 672 : Ὕπνῳ καὶ Θανάτῳ διδυμάοσιν. V. Eustath. p. 982, 42. Soph. Phil. 827 : Ὕπν' ὀδύνας ἀδαὴς, Ὕπνε δ' ἀλγέων. Quint. Sm. 5, 396. Somni et Mortis statuæ ap. Pausan. 5, 18, 1. Nox, Somni et Mortis nutrix 5, 18, 1. Noctis filius in gripho ap. Athen. 10, p. 456, C : Παῖδα δὲ νυκτὸς δεξάμενοι βλεφάροισι. Quo sensu Χάριτος ἐρᾶν dicatur explicat Eustath. p. 982, 43.]‖

[Ὑπνοτράπεζος, ὁ, n. pr. parasiti fictum ab Alciphr. 3, 60.]

[Ὑπνοφανὴς, ὁ, ἡ, In somno apparens. Manetho 4, 364 : Σκυλμοὺς ὑπν.]

Ὑπνοφόβης, ὁ, In somnis terrens, Somniis et visis per quietem terrens, Bacchi epith. in Epigr. [Anth. Pal. 9, 524, 21.]

Ὑπνοφόρος, ὁ, ἡ, Somnum afferens, Somnifer, ut Ovid. dicit Venena somnifera. Plut. Symp. 3, 9 [p. 657, D] : Ἡ δὲ δυοῖν πρὸς τρία (sc. κρᾶσις) πᾶσα ὑπνοφόρος καὶ λαθικηδὴς, καὶ τῶν ἐν ἡμῖν ἀγερώχων καὶ ἀκόσμων παθῶν διὰ βάθους ποιοῦσα γαλήνην καὶ ἡσυχίαν.

Ὑπνόω, [Dormio, Somnum capio. Eustath. p. 693, 8 : Τὸ ὑπνοῦν παρακολούθημα τοῦ κοιμᾶσθαι·] i. q. ὑπνάω s. ὑπνέω [quas formas non exstare supra dicebamus. Infin. ὑπνῶν, quemadmodum ῥιγῶν pro ῥιγοῦν ab Atticis dicitur, ap. Aristoph. Lys. 143, in oratione Lacænæ. Callim. Anth. Pal. 5, 23 : Οὕτως ὑπνώσαις. Addæus ib. 7, 305 : Νήγρετον ὑπνώσας. Nicand. Th. 127 : Ὑπνώσουσα. Polyb. 3, 81, 5 : Οὐδ' ὑπνῶσαι δύνανται χωρὶς ἀλλοιώσεως καὶ μέθης. Plut. V. Alex. c. 76 : Μικρὸν ὕπνωσεν]. Affert enim Bud. ex Luciano [V. H. 1, 29 : Οὔτε δειπνῆσαι οὔτε ὑπνῶσαι·] et Xen. [?]

ὑπνῶσαι pro Dormire et Sopiri somno. Itidemque ex Plut. Apophth. Lacon. [p. 236, B] ὑπνωκέναι affertur pro Dormiisse, et ex Greg. Naz., Ἡδέως ὑπνώσεις, pro Suaviter dormies. Et rursum ex Eod.: Μή ποτε ὑπνώσῃς εἰς θάνατον, Ne unquam dormias in mortem. Galen. certe [Lex. p. 584] ὑπνοῦσα ap. Hippocr. exponit ὑπνωτικῶς ἔχουσα, ὕπνῳ κοιμωμένη. [Legitur p. 1213, A: Κεκωματισμένη ὑπνοῦσα διετέλει. Reg. 1, 26, 12: Πάντες ὑπνοῦντες, ὅτι θάμβος κυρίου ἐπέπεσεν. Ἐγρηγορότα et ὑπνοῦντα opp. Antig. Car. Hist. c. 123. ‖ Improprie de Deo impios non puniente Psalm. 43, 25: Ἐγέρθητι, ἵνα τί ὑπνοῖς, κύριε; et alibi in V. T. Joann. Chrys. Homil. 33, vol. 5, p. 207: Ὑπνοῦν τὸν θεόν φασιν αἱ γραφαὶ, οὐχ ἵνα τὸν θεὸν καθεύδειν ὑποπτεύωμεν (τοῦτο γὰρ ἐσχάτης ἀνοίας), ἀλλὰ τῷ ὀνόματι τοῦ ὕπνου τὴν μακροθυμίαν καὶ ἀνεξικακίαν αὐτοῦ ἡμῖν ἐμφαίνουσι. Hæc et alia attulit Suicer.] Alioqui active etiam accipi potest pro Somnum affero s. facio, Somnum concilio, ut ap. Diosc. [4, 64] de papavere erratico [rhœade]: Ταύτης τὰ κεφάλαια πέντε μετ' οἴνου κυάθων τριῶν ἑψήσας, πότισαι οὓς ἂν βούλῃ ὑπνῶσαι, Quos sopire volueris: κοιμῆσαι. Plin. quoque tradit ejus capita quinque decocta in vini tribus heminis et pota, somnum facere. Ex quo pass. particip. præt. temp. ὑπνωμένος, Soporatus, Sopitus, Dormiens. [Herodot. 3, 69: Ὑπνωμένου τοῦ μάγου.] Pausan. Lacon. [3, 17, 8]: Ἐν τούτῳ δὲ ὑπνωμένον Παυσανίαν ἐπήγειρεν ὁ ψόφος. [Et 9, 20, 5.]

Ὑπνώδης, ὁ, ἡ, Somnolentus, Somniculosus. [Eurip. Herc. F. 1049. Plat. Rep. 3, p. 404, A: Ὑπν. αὕτη τις ἕξις. Pollux 1, 179: Ὑμν. στρατηγός.] Plut. [Mor. p. 27, D]: Ὡς ὑπνώδους φύσει τοῦ Ὀδυσσέως γενομένου, καὶ δυσεντεύκτου διὰ τοῦτο πολλοῖς ὄντος. Id. [p. 45, D]: Χάσμαι ὑπνώδεις καὶ κατήφειαι. [Epigr. ap. Bœckh. Inscr. vol. 2, p. 578: Ὑπν. Φίλιος ... Ἀνδροκλον εἶδεν ὄναρ. G. D. Porphyr. De abstin. p. 78, 10; 80, 10, ὑπν. κατάστασις. Galen. vol. 6, p. 30, 14; vol. 19, p. 414, 16, κάτοχος ὑπν. Comparat. vol. 6, p. 259, 6: Ὑπνωδέστεροι μὲν οἱ λουσάμενοι γίνονται πάντες· et Aristot. p. 808, 4: Ὑπνωδέστερον τὸ πρόσωπον φαίνεται. Hase.]

[Ὑπνωδία, ἡ, Somnolentia: Iambl. Protr. p. 326.]

[Ὑπνῶν, Lacon. pro ὑπνοῦν. V. Ὑπνόω.]

[Ὑπνώσσω s.] Ὑπνώττω, Somnum capio, Dormio, Sopitus sum, κοιμῶμαι, etiam Dormito. [Æsch. Eum. 121: Ἄγαν ὑπνώσσει· 124: Ὤζεις, ὑπνώσσεις· Sept. 287: Φόβῳ δ' οὐχ ὑπνώσσει κέαρ, i. e. Non quiescit. Eurip. Or. 173. Eidem Cycl. 453 restituit Hermann.: Ὅταν δ' ὑπνώσσῃ (libri ὑπνώσῃ) Βακχίου νικώμενος. Plat. Rep. 7, p. 534, C: Ὀνειροπολοῦντα καὶ ὑπνώττοντα. Ælian. N. A. 8, 25. Diog. L. 5, 78.] Galen.: Οὐ μόνον ὑπνώττοντος, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἄφοδον ἀνισταμένου ἀνθρώπου. [Clem. Al. Protrept. § 36. Damasc. ap. Phot. Bibl. p. 336, 32, ἀλήθειαν ἐγρηγορυῖαν ἀντὶ ὑπνωττούσης. Galen. vol. 4, p. 436, 5; 439, 15: Οὐ γὰρ ἀναίσθητοι παντάπασίν εἰσιν οἱ ὑπνώττοντες, ἀλλὰ δυσαίσθητοι. Hase. Joann. Cinn. Hist. p. 67, A: Ὕπνωσσε.]

[Ὑπνωτέον, Dormiendum. Nicet. in Boiss. Anecd. vol. 3, p. 234.]

[Ὑπνωτήριον, τὸ, Medicamentum somnificum, Sopor. Jo. Clim. p. 466, 18: Ἀλείμματα, ὑπν. Hase.]

Ὑπνωτικὸς, ἡ, ον, sui primitivi significationes sequitur. Primum enim neutraliter accipitur pro Somnolentus, Somniculosus, In somnum pronus, Deditus somno. Aristot. [De somno et vig. c. 3]: Οἱ δὲ φλεβώδεις οὐχ ὑπνωτικοί, δι' εὔροιαν τῶν πόρων. Ibi enim ὑπνωτικοὶ iidem sunt qui ὑπνώδεις, ut quum Plut. [V. Cæs. c. 69] ait Brutum ἥκιστα δὴ τῶν στρατηγῶν ὑπνώδη γενέσθαι, καὶ πλεῖστον ἑαυτῷ χρόνον ἐγρηγορότι χρῆσθαι πεφυκότα. Itidemque adv. Ὑπνωτικῶς ap. Galen., Somniculose: paulo ante in Ὑπνόω. Deinde et active pro Soporificus s. Soporiferus, ὑπνοποιὸς, ὑπνοφόρος: s. Soporifica vi præditus, Soporifera vi præditus. Athen. 2, [p. 69, F] de lactuca: Ψυκτικὴ, εὐκοίλιος, ὑπνωτική. Plut. Symp. 3, 5 [p. 652, C]: Τὸν ὕπνον οἱ πλεῖστοι περιψύξει γίνεσθαι λέγουσι· καὶ ψυκτικὰ τὰ πλεῖστα τῶν ὑπνωτικῶν φαρμάκων ἐστίν. Idem, omisso subst., ὑπνωτικὰ etiam simpliciter dicit, 3, 8 [p. 656, F]: Τῶν ὑπνωτικῶν ἔνιοι λαβόντες, ἐνδοτέρω τοῦ μετρίου, θορυβωδέστερον διατίθενται· πλέον δὲ λαβόντες, ἔνιοι καθεύδουσι. [V. Cæs. 34: Ὑπν., οὐ θανάσιμον πεπωκότος.] Itidemque Aristot. De somno et vigil. [c. 3]: Πάντα γὰρ τὰ ὑπνωτικὰ καρηβαρεῖν ποιεῖ, καὶ τὰ ποτὰ καὶ τὰ βρωτά· μήκων, μανδραγόρας, οἶνος. [Καρωτικὰ καὶ ὑπν. θυμιάματα Euseb. Præp. ev. p. 132. Ὑπν. ἔδεσμα Geopon. 12, 13, 2. Ὑπν. οἶνος 8, 12.] Reperitur et Ὑπνητικὸς, ead. signif., ab ὑπνάω s. ὑπνέω. Athen. 1, [p. 31, F]: Ποιοῦσιν οἶνόν τινα ὑπνητικὸν, καὶ ἕτερον ἀγρυπνεῖν ποιοῦντα τοὺς πίνοντας [ex Theophr. H. Pl. 9, 20, ubi recte ὑπνωτικὸν legitur]. Ubi nota oppos. ὑπνητικὸς et ἀγρυπνεῖν ποιῶν. [‖ Adv. Ὑπνωτικῶς. Galen. Lex. Hipp. p. 584: Ὑπνοῦσα· ὑπν. ἔχουσα, ὕπνῳ κοιμωμένη.]

Ὑπνόω, i. q. ὑπνόω [ex quo productum est: v. Maxim. Plan. in Bachm. Anecd. vol. 2, p. 42, et Lobeck. Rhem. p. 213], sed poeticum et Ionicum. Hom. Od. E, [48], et de virgula Mercurii, Ω, [4]: Τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει Ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει. Oppian. Cyn. 3, [51]: Ἀμφαδὸν ὑπνώει δὲ θρασύφρονα θυμὸν ἐλίσσων, Palam dormit sub dio. Sic μαιμώω dicitur pro μαιμάω, et ζώω pro ζάω. [Ὑπνώεις, ὑπνώει, ὑπνώοντες Nicand. Th. 433; Nonn. Dion. 5, 415; 11, 331; 20, 44; 31, 190; Quint. Sm. 9, 524. Idem 10, 191, de Argo: Ὀφθαλμοῖσιν ἀμοιβαδὸν ὑπνώεσκε.]

Ὑπὸ, præp. cum genit. A, Abs: ut τύπτομαι ὑπ' αὐτοῦ, Verberor ab ipso, κτείνομαι ὑπ' αὐτοῦ, Interficior ab ipso. Itidemque cum aliis passivis [ap. scriptores quosvis, ut] Aristoph. Nub. [240]: Ὑπὸ γὰρ τόκων, χρήστων τε δυσκολωτάτων Ἄγομαι, φέρομαι, τὰ χρήματ' ἐνεχυράζομαι. Plato Rep. 2, [p. 380, E]: Ὑπὸ σιτίων καὶ ποτῶν ἀλλοιοῦται. Sed cum neutris quibusdam verbis ponitur itidem, quæ in passiva resolvuntur. [Sic θνήσκω ὑπό τινος nihil aliud est quam κτείνομαι ὑπό τινος vel θνήσκω· κτεινόμενος ὑπό τινος. Φεύγω ὑπό τινος i. q. φεύγω διωκόμενος ὑπό τινος· et similiter in locutionibus αἰτίαν ἔχειν ὑπό τινος, Accusari ab aliquo, πάσχειν κακῶς ὑπό τινος, Male tractari ab aliquo, εὖ ἀκούειν ὑπό τινος, Laudari ab aliquo, κώνειον πίνειν ὑπό τινος, Venenum bibere jussum ab aliquo, et quæ sunt alia innumera ejusdem generis.] Habent hoc Græci, inquit Bud., ut verbis neutris quamvis absolutis pro passivis utantur, eandemque construct. eis tribuant. [Hom. Il. Φ, 22: Ὑπὸ δελφῖνος ... ἰχθύες ἄλλοι φεύγοντες· Z, 73: Τρῶες ... ὑπ' Ἀχαιῶν Ἴλιον εἰσανέβησαν· N, 394: Οὐδ' ὑπὸ λιγέων ἀνέμων σπέρχωσιν ἄελλαι. Æsch. Prom. 1041: Πάσχειν δὲ κακῶς ἐχθρὸν ὑπ' ἐχθρῶν οὐδὲν ἀεικές· Eum. 99: Ἔχω μεγίστην αἰτίαν κείνων ὕπο. Xenoph. Anab. 7, 6, 11: Καὶ νῦν ὑφ' ὑμῖν αἰτίας ἔχω. Soph. Tr. 1077: Σκέψαι δ' ὁποίας ταῦτα συμφορᾶς ὕπο πέπονθα. Κλύειν αἰσχροὺς λόγους ὑπό τινος id. Aj. 1320. Ἔπαινον ἔχειν ὑπό τινος Herodot. 9, 78; εὖ ἀκούειν ὑπό τινος Xenoph. Anab. 7, 7, 27; δίκην διδόναι ὑπό τινος id. Cyrop. 3, 1, 22, Plato Gorg. p. 525, B; κώνειον πίνειν ὑπό τινος Lysias p. 151, 30. Cui simillimum est hoc Herodoti 3, 15: Ἐπείτε δὲ ἐπάϊστος ἐγένετο, ὑπὸ Καμβύσεω αἷμα ταύρου πιὼν ἀπέθανε παραχρῆμα· ubi ὑπὸ Καμβύσεω non recte a quibusdam ad ἐπάϊστος ἐγένετο refertur.] Dem. C. Mid.: Τηνικαῦτα τηλικαύτῃ καὶ τοιαύτῃ συμφορᾷ περιπέπτωκεν ὑπὸ τούτου· C. Onet.: Ὅτι δικαίως καὶ προσηκόντως οὗτος φεύγει ταύτην ὑπ' ἐμοῦ τὴν δίκην· eadem construct. quam haberet διώκεται, s. κατηγορεῖται: quorum signif. obtinet illud φεύγει, alioqui neutrum. [Sæpissime cum verbis θνήσκειν, ὄλλυσθαι similibusque, ut Soph. Ph. 324: Τέθνηκεν ἀνδρὸς οὐδενὸς, θεοῦ δ' ὕπο· OEd. T. 949: Πρὸς τῆς τύχης ὄλωλεν οὐδὲ τοῦδ' ὕπο· Aj. 1025: Ὑφ' οὗ φονέως ἄρ' ἐξέπνευσας.] Idem, Ἐφ' οἷς δικαίως ἂν ἀποθάνοις ὑπὸ τῶν δικαστῶν. Sic quoque Lysias eod. verbo usus est, scribens, Ἵνα δὲ εἰδῆτε ὡς πολλοὶ ὑπὸ τούτου τεθνᾶσι. [Id. p. 159, 29: Ὑπὸ τῆς πόλεως ἀποθνήσκειν.] Quin etiam Xen. hoc ipsum ita usurpavit quum alibi, tum Cyrop. 4, [6, 2]: Ἐκεῖνος δὲ τέθνηκεν ὑφ' ὑμῶν, ἀνὴρ ἀγαθὸς ὤν, Interfectus est. At vero synonymum τελευτᾶν, quod alioqui rarius hunc usum habet, extat ita usurpatum a Pausan. [1, 27, 1], ubi scribit, Μασίστιον μὲν δὴ τελευτήσαντα ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων οἶδα ἱππέων. Hunc loquendi modum Cic. inexpertum relinquere noluit, licet a Lat. lingua multum abhorrere videatur. Sic enim inquit in Acad. 1: Nihil enim esse valentius, a quo intereat. Itidem

dixit Plin. de M. Marcello : Quum periit ab Annibale. Et Lucan., Mori ab ense. Terentius autem verbo Excidere hoc modo usus est, quum dixit, Herus, quantum video, ab uxore excidit : ut si dicas ἐκπέπτωκε τῆς γυναικὸς, pro Ejectus est, Exactus est. Dem. : Ἀντὶ τῶν ἔργων τούτων ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων ἐξέπεσον. [Et p. 968, 7 : Ἐκπεσεῖν ὑπ' ἐκείνου βίᾳ.] Possit tamen forsitan aliquis illud Excidit ab uxore, in alio ordine quam illa præcedentia ponere : tanquam non itidem necesse habens in passivum verbum resolvi. [Non raro ὑπὸ cum substantivo vel adjectivo conjungitur verbo a quo pendet non expresso. Sic Æsch. Sept. 1024 : Ἄτιμον εἶναι δ' ἐκφορᾶς φίλων ὕπο· Choeph. 944 : Ἀναφυγὰς κακῶν καὶ κτεάνων τριβὰς ὑπὸ δυοῖν μιαστόροιν· 532 : Πῶς ἄτρωτον οὖθαρ ἦν ὑπὸ στυγός; Plato Rep. 2, p. 359, A : Τὸ ὑπὸ τοῦ νόμου ἐπίταγμα· 3, p. 390, C : Ἄρεως καὶ Ἀφροδίτης ὑπὸ Ἡφαίστου δεσμός· Phædon. p. 99, B : Δίνην περιτιθεὶς τῇ γῇ ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ. Xenoph. Cyrop. 3, 3, 2 : Ἥδεσθαι τῇ ὑπὸ πάντων τιμῇ· Mem. 2, 1, 34 : Τὴν ὑπ' Ἀρετῆς Ἡρακλέους παίδευσιν. Alia multa hujusmodi collegerunt Wyttenb. ad Plut. Mor. p. 20, E, vol. 6, p. 213, et Bremius in Symbol. Helvet. 1, p. 177.]

|| Ὑπὸ alicubi vel illa præp. A, vel præp. Propter reddi potest : ut ap. Thuc. 3, [104] : Καὶ τὰ πλεῖστα κατελύθη ὑπὸ συμφορῶν. Sunt alioqui loci in quibus non utroque modo reddi potest, sed illam posteriorem interpr. duntaxat admittit. Plut. [Mor. p. 665, C] : Ὑφ' ἧς ἐμοὶ δοκοῦσι καὶ κύνες καὶ ὄρνιθες ἀπέχεσθαι τῶν διοβλήτων σωμάτων. Sic ex Plat. [Apol. p. 23, B] : affertur, Ὑπὸ ταύτης τῆς ἀσχολίας οὐδὲν τῶν οἰκείων πρᾶξαι σχολή μοι γέγονε, pro Propter hanc occupationem mihi non licuit. Sed redditur etiam, Per hanc occupationem mihi non licuit. [Demosth. p. 94, 5 : Ἂν ὑπὸ πνευμάτων μὴ δυνώμεθα.] Sic Ὑπὸ τῶν ἄλλων αἰτιῶν πόλεμος συμπίπτει τοῖς Ἀθηναίοις, ex Plut. Pericle [c. 29. Plat. Symp. p. 184, A : Ὑπὸ ταύτης τῆς αἰτίας.]

|| Ὑπὸ, Præ : ut δακρύειν ὑφ' ἡδονῆς, Lacrymari præ voluptate. [Soph. Aj. 382 : Πολὺν γέλωθ' ὑφ' ἡδονῆς ἄγεις· El. 1153 : Μαίνεται δ' ὑφ' ἡδονῆς μήτηρ.] Dicitur autem non solum ὑφ' ἡδονῆς, sed et ὑπὸ τῆς ἡδονῆς, ab Aristoph. [Pl. 753], Præ voluptate. [Ὑπὸ τῆς φειδωλίας id. Nub. 835. Ὑπὸ τῆς ὀδύνης ap. Plat. Symp. p. 218, B. Ὑπὸ χαρᾶς, Æsch. Ag. 531 : Ὥστ' ἐνδακρύειν ὄμμασιν χαρᾶς ὕπο, et 587. Ὑπ' ἄλγους Eum. 183. Ὑπὸ λύπης Soph. OEd. T. 1073. Χρείας ὕπο Æsch. Sept. 286. Ὑπ' εὐνοίας Choeph. 857 : Ὑπὸ δ' εὐνοίας πῶς ἴσον εἰποῦσ' ἀνύσωμαι; Ὑπ' ἐκθύμου φρενὸς Pers. 372. Ὑπ' ἀνανδρίας ib. 755. Ὑπ' ἀγνοίας Suppl. 499. Ὑπὸ δέους Herodot. 1, 85. Ὑπὸ τοῦ παρεόντος κακοῦ 3, 129. Ὑπ' ὀργῆς Aristoph. Vesp. 1083, Plato Phæd. p. 113, E. Ὑπ' ἀπειρίας Theæt. p. 167, B. Ὑπ' ἀναισχυντίας Symp. p. 192, A. Ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν βελῶν Xenoph. Anab. 5, 2, 15. Ὑπὸ πλήθους ἐτῶν Aristoph. Nub. 855. Id. Lys. 3 : Οὐδ' ἂν διελθεῖν ἦν ἂν ὑπὸ τῶν τυμπάνων. Similiter Herodot. 5, 10 : Ὑπὸ μελισσέων οὐκ εἶναι διελθεῖν τὸ προσωτέρω.] Sic ὑπ' ἐνδείας ap. Plut., Præ penuria. Interdum autem ὑπὸ cum gen., vel præpositione Præ, vel adverbio includente ipsum quoque gen., reddi potest : ut ὑπὸ προθυμίας, Prompte. [Εἰπεῖν μνήμης ὕπο, Memoriter, Soph. OEd. T. 1131.] Tale est ὑπὸ σπουδῆς ap. Thuc. [et Lucian. V. H. 2, 25.]

|| Ὑπὸ, Per : ut, Ὑπ' αὐτοῦ οὐδὲ φρονεῖν ἡμῖν ἐγγίγνεται, Per ipsum ne sapere quidem nobis licet. Cui loco, qui ex Plut. affertur, similis est ille paulo ante, Ὑπὸ ταύτης τῆς ἀσχολίας οὐδὲν τῶν οἰκείων πρᾶξαί μοι σχολὴ γέγονε· quem dixi itidem reddi a quibusdam præpositione Per : hoc modo, Per hanc occupationem mihi non licuit etc. Alius quoque usus præpositionis Per datur huic præp. ὑπὸ, quum hic locus, Τοῖς πολλοῖς τὰ τῶν ὀλίγων ὑπὸ ψηφισμάτων διανέμων, ita redditur, Multis paucorum facultates per decreta distribuens.

|| Ὑπὸ pro μετὰ, i. e. Cum [Phot. Bibl. p. 320, 34 : Ὑπόρχημα τὸ μετ' ὀρχήσεως ᾀδόμενον μέλος ἐλέγετο· καὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ τὴν ὑπό ἀντὶ τῆς μετά πολλάκις ἐλάμβανον], ut ὑπὸ πτερύγων pro μετὰ πτερύγων, ex schol. Aristoph. [Ach. 969 : Εἴσειμ' ὑπαὶ πτερύγων κιχλᾶν καὶ κοψίχων.] Hujus autem signif. et cum dat. exempla videbis paulo post. [Ib. 1001 : Πίνειν ὑπὸ τῆς σάλπιγγος, Ad sonum s. modos tubæ, Tuba accinente. Similiter ὑπ' αὐλοῦ, ὑπὸ συρίγγων, ὑπὸ φορμίγγων ap. Hesiod. Scut. 278, 280, 281; ὑπ' αὐλητῆρος ἀείδειν Theogn. 875; ὑπὸ συρίγγων τε καὶ πηκτίδων καὶ αὐλοῦ στρατεύεσθαι Herodot. 1, 17; χωρεῖν ὑπ' αὐλητῶν Thucyd. 5, 70; μέλπειν τὸν Διόνυσον ὑπὸ τυμπάνων Eurip. Bacch. 156; Ἀμφιονίας λύρας ὕπο πύργος ἀνέστα id. Phœn. 838. Ejusdem generis sunt ἀϋσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν, i. e. Acclamantibus Achivis, Hom. Il. B, 334; νέφος ἐρχόμενον Ζεφύρου ὑπ' ἰωῆς Δ, 276; ἄγειν δαΐδων ὕπο λαμπομενάων Σ, 492, ut ὑπὸ λαμπάδων Eur. Ion. 1494; ὑπὸ φανοῦ πορεύεσθαι Xen. Rep. Lac. 5, 7; ὑπὸ μαστίγων (i. e. flagellis coactum) ὀρύσσειν vel διαβαίνειν ap. Herodot. 7, 22 et 56; ὑπὸ κλαυθμῶν καταθάπτειν Æsch. Ag. 1554; ὑπ' εὐφήμου βοῆς θῦσαι Soph. El. 620; οὐχ ὑπὸ θυσιῶν οὐδ' ὑπ' εὐχῶν φῦναι Plato Rep. 5, p. 461, A; ὑπὸ κήρυκος (i. e. Præconis voce) προαγορεύειν Herodot. 9, 98; μονονουχὶ ὑπὸ κήρυκος πωλεῖν τὰ κοινὰ Demosth. p. 1234, 15; κηρύκων ὕπο (comitantibus præconibus) μολεῖν Æsch. Suppl. 238; τύπτεσθαι πληγὰς, ὑπὸ κήρυκος ἐν ἀγορᾷ κηρύξαντος Plato Leg. 11, p. 917, E; ὑπὸ πομπῆς ἐξάγειν, Solemni pompa educere, Herodot. 2, 45; ὑπ' εὐκλείας θανεῖν Eurip. Hipp. 1313; ὑφ' ὅρκου πιστοῦν Soph. OEd. C. 650, ut ὑφ' ὁρκίων συνθῆκαι ap. Dionys. A. R. 1, 59.]

|| Ὑπὸ redditur etiam Penes : item Apud, in VV. LL.; afferturque pro hujus signif. exemplo hic Thuc. l. [1, 130] : Ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἐν μεγάλῳ ὢν ἀξιώματι, Quum in magna apud Græcos esset existimatione. Sed ego dixerim potius ὢν ἐν ἀξιώματι pro participio passivo accipi debere, sicut de illis neutris verbis dictum supra fuit. [Sic idem 6, 15 : Ὢν ἐν ἀξιώματι ὑπὸ τῶν ἀστῶν.]

|| Ὑπὸ, Sub, ut ὑπὸ γῆς, Sub terra : qua in signif. affertur ex Theophr. Interdum vero ὑπὸ γῆς, Sub terram, ut ὑπὸ χθονὸς ap. Hesiod. [Th. 717] : Καὶ τοὺς μὲν ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης Πέμψαν. Cum aliis autem genitivis, ut ὑπὸ μάλης, Sub ala. [V. Μάλη vol. 5, p. 550.] Et ὑπὸ στέρνοιο τάνυσσεν, ex Hom. [Od. E, 373], pro Sub pectore. [Ὑπὸ, Sub, cum genitivo tribus modis dicitur, 1. cum verbis Esse vel Manere aliquem aliquidve in loco, qui aliis locis est inferior, significantibus, vel additis vel cogitatione supplendis, cujusmodi exemplorum infinita est copia in omni scriptorum genere. Sic sæpissime ὑπὸ γῆς et ὑπὸ χθονὸς, ut Hom. Il. Θ, 14 : Ἧχι βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον· Od. Λ, 52 : Οὐ γάρ πω ἐτέθαπτο ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης. Hesiod. Th. 720 : Τόσσον ἔνερθ' ὑπὸ γῆς ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης. Æsch. Sept. 588 : Μάντις κεκευθὼς πολεμίας ὑπὸ χθονός· Eum. 72 : Κακὸν σκότον νέμονται Τάρταρόν θ' ὑπὸ χθονός· Choeph. 833 : Τοῖς ὑπὸ χθονὸς φίλοισι. Soph. Tr. 1097 : Τὸν ὑπὸ χθονὸς Ἅδου τρίκρανον φύλακα· El. 841 : Ὑπὸ γαίας πάμψυχος ἀνάσσει. Plato Rep. 3, p. 414, D : Ἦσαν δὲ τότε ὑπὸ γῆς· Phædr. p. 249, A : Εἰς τὰ ὑπὸ γῆς δικαστήρια. Et cum aliis nominibus quibuslibet, ut Hom. Il. N, 177 : Τὸν ... ὑπ' οὔατος ἔγχει νύξε· 677 : Τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος· P, 349 : Βάλεν ἦπαρ ὑπὸ πραπίδων· Ξ, 493 : Τὸν τόθ' ὑπ' ὀφρύος οὖτα· A, 501 : Δεξιτερῇ δ' ἄρ' ὑπ' ἀνθερεῶνος ἐλοῦσα· Γ, 372 : Ἰμὰς ... ὅς οἱ ὑπ' ἀνθερεῶνος ὀχεὺς τέτατο τρυφαλείης· Δ, 106 : Ὅν ῥά ποτ' αὐτὸς ὑπὸ στέρνοιο τυχήσας. Addito νέρθεν Π, 347 : Νέρθεν ὑπ' ἐγκεφάλοιο. Apoll. Rh. 1, 155 : Νέρθεν ὑπὸ χθονὸς αὐγάζεσθαι. Æsch. Sept. 385 : Ὑπ' ἀσπίδος δέ τῳ χαλκήλατοι κλάζουσι κώδωνες φόβον· Choeph. 78 : Δακρύω δ' ὑφ' εἱμάτων. Soph. Aj. 1145 : Ὑφ' εἵματος κρυφείς· Tr. 539 : Δύ' οὖσαι μίμνομεν μιᾶς ὑπὸ χλαίνης· Ant. 692 : Ἀκούειν ... ὑπὸ σκότου τάδε, Sub tenebris, i. e. Clam. Tr. 1034 : Παῖσον ἐμᾶς ὑπὸ κληδὸς, ut βάλλειν et οὐτᾶν ὑπὸ ... in locis Homericis supra memoratis. Plato Phædr. p. 239, B : Ἡ πηγὴ χαριεστάτη ὑπὸ τῆς πλατάνου ῥεῖ, ut Hom. Od. I, 141 : Ῥέει ... κρήνη ὑπὸ σπείους. 2. Cum verbis motum significantibus, si quid aliqua ex re exire vel emitti significatur. Hesiod. Th. 669 : Ὑπὸ χθονὸς ἧκε φόωσδε. Pind. Nem. 1, 55 : Σπλάγχνων ὕπο ματέρος ... θαητὰν ἐς αἴγλαν ... μόλεν, et similiter Olymp. 6, 73. Hom. Il. Φ, 56 : Τρῶες ... οὔσπερ ἔπεφνον, αὖτις ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφου ἠερόεντος. Et cum ἁρπάζειν, ῥύεσθαι, ἐρύειν, ἐρύεσθαι similibusque verbis, eodem sensu quo alibi ὑπὲκ dictum est. Sic Il. I, 248 :

Υἷας Ἀχαιῶν τειρομένους ἐρύεσθαι ὑπὸ Τρώων ὀρυμαγδοῦ· N, 198 : Δύ' αἶγα λέοντε κυνῶν ὕπο καρχαροδόντων ἁρπάξαντε· P, 224 : Ἵνα ... Τρώων ἀλόχους ... ῥύοισθε ... ὑπ' Ἀχαιῶν· 235 : Νεκρὸν ὑπ' Αἴαντος ἐρύειν· 645 : Ῥῦσαι ὑπ' ἠέρος υἷας Ἀχαιῶν· Υ, 73 : Ὅς κε φύγῃσιν δηΐου ἐκ πολέμοιο ὑπ' ἔγχεος ἠμετέροιο· et cum eodem verbo Φ, 554. Et λύειν ἵππους ὑπὸ ζυγοῦ Il. Θ, 543, Ω, 576, Od. Δ, 39. Λύεσθαι ὑπ' ἀρνειοῦ I, 463. Rarius apud Atticos, ut Eurip. Andr. 441 : Ἦ καὶ νεοσσὸν τόνδε (κτενεῖς), ὑπὸ πτερῶν σπάσας; Hec. 53 : Περᾷ γὰρ ἥδ' ὑπὸ σκηνῆς πόδα Ἀγαμέμνονος. 3. Cum verbis motum significantibus, si quid rei alicui submitti vel subjici significatur, ut in loco Hesiodi (Th. 717) ab HSt. citato : Τοὺς μὲν ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης πέμψον. Hom. Od. I, 375 : Τὸν μοχλὸν ὑπὸ σποδοῦ ἥλασα πολλῆς.] Quin etiam ut dicitur aliquid esse sub aliquo principe, vel rege, sic ὑπὸ βασιλέως ap. Thuc. 1, [110] : Αἴγυπτος δὲ πάλιν ὑπὸ βασιλέως ἐγένετο, Ægyptus rursum sub rege fuit, s. sub ditione regis Persarum, Rursus regi paruit, s. ditioni regis Persarum. Est alioqui magis recepta cum dat. hæc signif., ut mox docebo.

‖ Ὑπὸ, cum dativo, itidem pro Sub [cum verbis constructum quæ vel Esse vel Manere in loco significant, rarius cum verbis motus significationem habentibus, quibus proprium est ὑπὸ cum accusativo constructum]. Nam ut ὑπὸ γῆς pro Sub terra, sic etiam, et quidem frequentius, ὑπὸ γῇ eadem signif. dicitur. [Hom. Il. B, 307 : Ἕρδομεν ... ἑκατόμβας καλῇ ὑπὸ πλατανίστῳ· E, 693 : Ὑπὸ ... Διὸς φηγῷ· P, 677 : Ἠϊξ θάμνῳ ὑπ' ἀμφικόμῳ κατακείμενος· B, 784 : Ὡς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ μέγα στεναχίζετο γαῖα· Γ, 13 : Τῶν ὑπὸ ποσσὶ κονίσαλος ὤρνυτ' ἀελλής. Æsch. Prom. 365 : Ἰπούμενος ῥίζαισιν Αἰτναίαις ὕπο. Plato Phædr. p. 228, D : Τί ἔχεις ὑπὸ τῷ ἱματίῳ; Similiter Polyb. 8, 22, 6 : Εἶχε μάχαιραν ὑφ' αὑτῷ παρεσκευασμένος, i. e. sub veste. Cum verbo πίπτειν Xen. Cyrop. 7, 1, 37 : Πεπτωκώς τις ὑπὸ τῷ Κύρου ἵππῳ καὶ πατούμενος.] Lucian. De luctu [c. 2] : Τόπον τινὰ ὑπὸ τῇ γῇ βαθὺν, ᾄδην ὑπειλήφασιν Sic ap. Hom., κοίλῃ ὑπὸ πέτρῃ, Sub cavo saxo. [Od. Ξ, 533.] Et ὑπὸ πλατανίστῳ, ap. Eund. [Il. B, 307.] Itidem ap. Apoll. [Rh. 1, 956], Ὑπὸ κρήνῃ ἐλίποντο. Ap. Galen. : Ὑπὸ τῷ δέρματι συνίστασθαι, Sub cute concrescere. Affertur vero et in Motus signif., ex Hom. [Od. Ξ, 469] pro præp. Sub, habente accus. : Ὑπὸ Τροίῃ λόχον ἤγομεν, Sub Trojam ducebamus. Sed scribi debere potius Τροίην, docebo infra, ubi agam de hac præp. ὑπὸ habente accus. [Ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει, Sub arce, i. e. Ad imam partem arcis. Herodot. 6, 105 : Ἱδρύσαντο ὑπὸ τῇ ἀκρ. Ἱανὸς ἱρόν. Xenoph. Anab. 1, 2, 8 : Ἔστι βασίλεια ... ὑπὸ τῇ ἀκρ. Ὑπὸ τῷ ὄρει, Ad radices montis, ib. 3, 4, 24 : Τοῦ ὄρους ὑφ' ᾧ ἦν ἡ κώμη. Sic ὑπὸ Τμώλῳ Hom. Il. B, 866, Υ, 385. Ὑπὸ Τροίᾳ, Sub Troja, i. e. Sub muris Trojæ, Æsch. Ag. 1457, et ὑπ' Ἰλίῳ ib. 860, Choeph. 345; ὑπὸ Τρωΐας τείχεσι 364. Polyb. 1, 57, 8 : Ἐκτὸς τοῦ δεινοῦ ὑπὸ ταῖς αὐτῶν ἀσφαλείαις ἦσαν, i. e. Sub munimentis s. post munimenta sua tuti. Ὑφ' ἅρμασιν, de equis currum subeuntibus s. currui junctis, Hom. Il. Θ, 402 : Γυιώσω μέν σφωϊν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους· Σ, 244 : Ἔλυσαν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους· Od. Γ, 478 : Ἔζευξαν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους. Xenoph. Cyrop. 6, 4, 1 : Τοὺς ὑπὸ τοῖς ἅρμασιν ὄντας ἵππους. Æsch. Pers. 190 : Ἅρμασιν ὃ' ὕπο ζεύγνυσιν αὐτώ (τὼ γυναῖκε). ‖ Infra. Plato Symp. p. 222, E : Ἐὰν ὑπὸ σοὶ κατακλίνῃ Ἀγάθων.] Frequens vero est pro Sub, habente illam signif. qua dicitur esse aliquid Sub aliquo principe, pro Sub illius ditione, s. imperio, et illi parere. Herodot. : Ὑπὸ Πέρσῃσί ἐστι Αἴγυπτος, Sub Persis est Ægyptus, Ægyptus est sub ditione Persarum, vel, est ditionis Persarum. Sic Thuc., Ὑπὸ Ἀθηναίοις εἰσὶ, Sunt sub ditione Atheniensium, Atheniensibus subjecti sunt s. parent. [Xenoph. Hell. 6, 2, 3 : Τὴν Κέρκυραν ὑπὸ Ἀθηναίοις εἶναι· Cyrop. 8, 1, 6 : Οἱ ὑπὸ βασιλεῖ ὄντες.] Sic [Herodot. 7, 11 : Ἵνα πάντα ὑπὸ Ἕλλησι ἢ ὑπὸ Πέρσῃσι γένηται. Xenoph. Anab. 7, 2, 2 : Εἰ ὑπὸ Λακεδαιμονίοις γένοιντο·] Ὑπὸ Ῥωμαίοις ἐγένοντο, ex Plut., Romanis subjecti fuerunt. Affertur alioqui et cum signif. Motus, Ὑπὸ τοῖς Ἀθηναίοις γίγνεσθαι, pro In potestatem Atheniensium venire. Itidemque ὑφ' αὑτῷ ποιεῖσθαι s. ποιεῖν, In potestatem suam redigere, Sibi subjectos reddere, Subjicere sibi. [Herodot. 7, 157 : Τὴν Ἑλλάδα ὑπ' ἑωυτῷ ποιήσασθαι. Tale est ap. Dem. Pro cor. [p. 241 extr.] : Ἕως Θετταλίαν ὑπὸ Φιλίππῳ ἐποίησαν. [Isocr. p. 197, E : Τοὺς φίλους ταῖς εὐεργεσίαις ὑφ' αὑτῷ ποιούμενος.] Affertur itidem ex Hermog. : Ὑπὸ τοῖς συκοφάνταις ποιεῖν, pro Subjicere sycophantis. Denique τοὺς ὑφ' ἑαυτῷ pro τοὺς ὑπηκόους s. τοὺς ἀρχομένους ap. Xen. [Cyrop. 8, 8, 1] atque alios legimus. Ex quo Xen. affertur etiam [Mem. 1, 6, 2], Ὑπὸ δεσπότῃ μένω, pro Sub domini imperio, Domino subjectus. [Hom. Od. H, 68 : Ὅσσαι νῦν γε γυναῖκες ὑπ' ἀνδράσιν οἶκον ἔχουσιν. Xenoph. Cyrop. 2, 1, 26 : Εἶχον οἱ ταξίαρχοι ὑφ' ἑαυτοῖς τὰς τάξεις. Plato Rep. 1, p. 351, B : Πολλὰς πόλεις ... ὑφ' ἑαυτῇ ἔχειν δουλωσαμένην· 9, p. 574, C : Καταδουλώσασθαι ἂν αὐτοὺς ὑπ' ἐκείνοις· 8, p. 563, C : Τὸ τῶν θηρίων τῶν ὑπὸ τοῖς ἀνθρώποις. Ὑπὸ νόμοις τε καὶ πατρὶ εἶναι ib. 9, p. 574, E, et p. 8, p. 558, D : Ὑπὸ τῷ πατρὶ τεθραμμένος ἐν τοῖς ἐκείνου ἤθεσι. Ὑπὸ παιδοτρίβῃ πεπαιδεῦσθαι Lach. p. 181, E. Τραφέντες ὑπὸ τοιούτοις Polyb. 6, 7, 2. ‖ Τὰ ὑπό τινι, Quæ sub aliquid cadunt. Plato Hipp. maj. p. 295, D : Τά τε ὑπὸ τῇ μουσικῇ καὶ τὰ ὑπὸ ταῖς ἄλλαις τέχναις (ὄργανα)· Symp. p. 205, B : Αἱ ὑπὸ πάσαις ταῖς τέχναις ἐργασίαι· Rep. 6, p. 511, A : Μανθάνω ὅτι τὸ ὑπὸ ταῖς γεωμετρίαις λέγεις. Agath. Anth. Pal. 4, 3, 104 : Μιῇ δ' ὑπὸ σύζυγι βίβλῳ ἐμπορίην ἤθροισα πολυξείνοιο μελίσσης, i. e. Uno volumine comprehensum.]

‖ Ὑπὸ, Sub, In. Ὑπὸ τεύχεσι πεπτηῶτες Κείμεθα, ex Hom. [Od. Ξ, 474] affertur, pro Sub armis vel In armis. Invenitur certe et ap. Virg. itidem Sub armis pro In armis. Sed et Sub ingenti templo ap. Eund. exp. In ingenti templo. Additur ex eod. Hom. [Od. O, 469] : Κατακρύψας ὑπὸ κόλπῳ, pro In sinu. Et ex Apoll. [Rh. 1, 1022] ὑπὸ νυκτὶ pro In nocte, Sub noctem. Sic vero et ὑπ' ἠοῖ affertur pro Sub auroram. [Vitiose pro ὑπηοῖοι. V. Ὑπηοῖος.]

‖ Ὑπὸ pro μετὰ, Cum. Plut. Popl. [c. 10] : Ὑπὸ ῥάβδοις ὁμοῦ πάσαις καὶ πελέκεσι κατιὼν ἐξ οἰκίας. Ex Eod. in Galba [c. 14] : Ὑπὸ φωτὶ πολλῷ προήει, Cum multo lumine. [Lucian. D. mort. 6, 6 : Προελεύσονται αὐτοῦ ὑπὸ ταῖς αὐταῖς φροντίσι, i. e. Iisdem illos curis comitantibus et deducentibus. Similes loquendi formulæ sunt ὑπὸ μάρτυσι, ὑπὸ κήρυκι πιπράσκεσθαι, ὁ ὠνούμενος ὑπὸ κήρυκι, προϊέναι ὑπὸ φωτὶ πολλῷ, ὑπὸ δασὶ καὶ λαμπάσιν ἡμμέναις apud Heliodor. 4, 17; 7, 8; 10, 41. Lucian. Tim. c. 46 : Ἐλεγεῖα ᾄσῃ ὑπὸ τῇ αὐτῇ δικέλλῃ. Ex his mens patebit Apoll. Rh. 3, 3 : Μηδείης ὑπ' ἔρωτι, Medeæ amoris auspiciis ac ductu, et v. 971 : Ὑπὸ πνοιῇσιν ἔρωτος. Nisi genitivum in hac phrasi sæpius adjungerent Græci, mallem fere ap. Dion. Chr. p. 246, C : Διόνυσος ὑπὸ κεραυνῷ καὶ βροντῇ γενόμενος, pro ὑπὸ κεραυνοῦ καὶ βροντῆς. Hemst. ad Lucian. l. c. Genitivi et dativi æque frequens in omnibus hujusmodi locutionibus usus est, de quo dixit etiam Wyttenb. ad Plut. Mor. p. 41, C, vol. 6, p. 349. Aliquanto rarior accusativi usus est, cujus exx. Wyttenb. attulit ex Plat. Leg. 2, p. 670, A : Αὐλήσει χρῆσθαι καὶ καθαρίσει, πλὴν ὅσον ὑπ' ὄρχησίν τε καὶ ᾠδήν. Plut. Mor. p. 41, C : Τῶν ὑπὸ αὐλὸν ᾀδόντων, ubi tamen alii libri ὑπ' αὐλῶν, quod præferendum, vel ὑπ' αὐλοῖς. Ib. p. 1141, A : Τὴν κροῦσιν τὴν ὑπὸ τὴν ᾠδήν.]

‖ Ὑπὸ alicubi videtur reddi debere per Ad, afferturque ex Apoll. [Rh. 1, 540] : Ὑπὸ κιθάρῃ πλήττω, ita redditum per Ad, sc. Ad citharam ferio, i. e. Ad ejus sonum. [Lucian. D. deor. 2, 2 : Ὑπ' αὐλῷ καὶ τυμπάνοις εὔρυθμα βαῖνε· De salt. c. 16 : Ὑπ' αὐλῷ καὶ κιθάρᾳ ἐχόρευον· ubi Reitzius alia exx. attulit. Cum genit. et dativo Hesiod. Sc. 281 : Νέοι κώμαζον ὑπ' αὐλοῦ, τοί γε μὲν αὖ παίζοντες ὑπ' ὀρχηθμῷ καὶ ἀοιδῇ, ... ὑπ' αὐλητῆρι δ' ἕκαστος πρόσθ' ἔκιον. Dio Chr. p. 407, A : Χοροὺς ὑπὸ τῷ μέλει τούτῳ στησόμεθα.] Cui loco subjungitur hic Luciani [De gymn. c. 22] : Ἐς τὸ θέατρον συνάγοντες αὐτοὺς δημοσίᾳ παιδεύομεν ὑπὸ κωμῳδίαις καὶ τραγῳδίαις ἀρετάς τε ἀνδρῶν κτλ. Sed non satis commode in hoc Luciani l. reddi posse videtur ὑπὸ præpositione Ad : nisi adjuvetur addito quopiam subst., quod loco conveniat. Quod itidem faciendum

censeo in his verbis ex Plat. Epist. 7 [p. 335, D]: Ὑπὸ δικαιοσύνῃ διάγειν βίον, ut sc. reddamus non Ad justitiam vivere, sed Ad justitiæ normam s. regulam s. præscriptum. Talis videri possit usus præpositionis Sub ap. Virg., Magnisque agitant sub legibus ævum. Sunt qui ὑπὸ δικαιοσύνῃ reddant adverbio Juste.

‖ Ὑπὸ interdum participio redditur, ut Ὑπὸ πληγῆσιν ὁρμηθέντες, ap. Hom. [Od. N, 82], Ictibus concitati. [Æsch. Ag. 1164: Ἡέπληγμαι δ' ὑπαὶ δήγματι φοινίῳ. Rufin. Anth. Pal. 5, 74: Στέφος ἄνθεσι καλοῖς αὐτὸς ὑφ' ἡμετέραις πλεξάμενοι παλάμαις, ubi Jacobs. vol. 3, p. 69: « Ὑπὸ sic interdum abundat ante dativum, ubi vim ablativi habet. Sic Claudian. Anth. Pal. 5, 86: Ἐβλήθης ὑπ' Ἔρωτος ὑπ' ὠκυπόροισιν ὀϊστοῖς. Anon. Anth. Plan. 352: Ὤμοσεν εὐόρκοις ὑπὸ χείλεσι. Apoll. Rh. 2, 26: Ὥστε λέων ὑπ' ἄκοντι τετυμμένος. Manetho 2, 131: Ζωδιακὸς... δώδεχ' ὑπ' εἰδώλοισι κεκαυμένος· 3, 259: Πέρνανται σφιγχθέντες ἀεικελίοις ὑπὸ δεσμοῖς. »] Et Ὑπ' Ἀδμήτῳ τέκε, ap. Eund. [Il. B, 714], Ab Admeto compressa. At Eust. in simili loco Il. E, [313]: Ἡ μιν ὑπ' Ἀγχίσῃ τέκε βουκολέοντι, dicit καινὸν esse τῇ μετὰ ὁοτικῆς συντάξει τῆς προθέσεως. [Et cum aliis verbis, Hom. Il. P, 598: Ὑπ' Αἰνείᾳ τε καὶ Ἕκτορι κοῦροι Ἀχαιῶν οὖλον κεκλήγοντες ἴσαν· Il. E, 555: Λέοντε ἐτραφέτην ὑπὸ μητρί. Plato Rep. 8, p. 558, D: Ὑπὸ τῷ πατρὶ τεθραμμένος ἐν τοῖς ἐκείνου ἤθεσιν.]

‖ Ὑπὸ plerisque in Il. Homeri dat. pro gen. habet, ut [Il. Σ, 92] ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς pro ὑπὸ δουρός. Et [B, 374] Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἁλοῦσα, pro ὑπὸ χειρῶν ἡμετέρων. Itidemque Il. K, [452]: Ὑπὸ χερσὶ δαμείς· N, [98]: Ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι. [Od. Γ, 304: Δέδμητο δὲ λαὸς ὑπ' αὐτῷ. Similiter φοβεῖσθαι ὑπό τινι dicitur Il. O, 637: Ἐφόβηθεν ὑφ' Ἕκτορι καὶ Διὶ πατρί· H, 129: Πτώσσοντας ὑφ' Ἕκτορι. Et alia hujusmodi, de quibus dixit Heyn. ad Il. Θ, 183.] At vero dat. pro accus., ut Δ, [45]: Αἳ γὰρ ὑπ' ἠελίῳ τε καὶ οὐρανῷ ἀστερόεντι Ναιετάουσι πόληες ἐπιχθονίων ἀνθρώπων. [Dativus non pro accusativo positus, sed propria sibi significatione cum verbo junctus est quod quietem in loco indicat. Plato Critia p. 115, B: Ἡ ποτέ ποτὲ οὖσα ὑφ' ἡλίῳ νῆσος. Error Stephani inde ortus quod in hac locutione alibi accusativus positus est, ut Il. E, 267: Ὅσσοι ἔασιν ὑπ' ἠῶ τ' ἠέλιόν τε.]

‖ Ὑπὸ, cum accus. itidem pro Sub. Hom. [Il. Σ, 145: Ὑπὸ κῦμα θαλάσσης αὐτίχ' ἔδυσαν· Δ, 279: Ὑπό τε σπέος ἤλασε μῆλα· E, 731: Ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγεν... ἵππους· Σ, 333: Σεῦ ὕστερος εἶμ' ὑπὸ γαῖαν· et quæ sunt alia hujusmodi apud scriptores quosvis.] Il. B, [216]: Αἴσχιστος δὲ ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε, Sub Ilium venit. Neque enim illis assentior, qui ὑπὸ hic pro εἰς s. ἐπὶ accipi putant: nihilo magis quam in hoc versu Od. Ξ, [469]: Ὡς ὅθ' ὑπὸ Τροίην λόχον ἤγομεν ἀρτύναντες, ubi annotat Eust. hoc ἀκριβῶς πεφράσθαι: quoniam οἱ κάτω λοχῶντες περὶ αἰπὺ τεῖχος, καλῶς ἂν ὑπὸ Τροίην λόχον ἄγειν λέγοιντο. Sic certe et Virg. audimus dicentem, Trojæ sub mœnibus altis. Sed ut ipsa mœnia omittam, quum illa esset ὑπερκειμένη, (i. e. Superjacens, ad verbum,) merito dicit ὑπό. Fateor tamen Eust. quoque ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε, exponere εἰς Ἴλιον. Sed addit, Εἰ μὴ ἄρα διὰ τῆς ὑπό προθέσεως, ἡ κάτω σχέσις δηλοῦται· quibus addit, Trojam esse ἠνεμόεσσαν, atque ὑπερκεῖσθαι: ideoque a tragœdia vocatam fuisse Ἰλιάδα σκοπιάν. Idem schol. in hoc l., qui legitur [673]: Νιρεὺς, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα, postquam ὑπὸ exposuit κατὰ, ut sit præp. posita pro præpositione, (ubi tamen miror cur potius κατὰ dixerit quam εἰς,) addit, Aut quoniam Ilium est ventis expositum, utpote altum, ideo Græci omnes sub Ilium venisse dicuntur, tanquam sedem habentes infra et sub illo. Hæc ille. Cujus posteriori sententiæ assentiens, dico si vim præpositionis retinere velimus, et tamen exponere εἰς, dicendum esse ὑπὸ Ἴλιον sonare εἰς Ἴλιον ὑψηλόν. [Eodem modo ὑπὸ πτόλιν et ὑπὸ τεῖχος, ut Il. Λ, 181: Ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλεν ὑπὸ πτόλιν αἰπύ τε τεῖχος ἵξεσθαι· M, 264: Δηΐους ὑπὸ τεῖχος ἰόντας· X, 144: Τρέσε δ' Ἕκτωρ τεῖχος ὕπο Τρώων. Ὑπὸ τὸ δικαστήριον ἄγειν Herodot. 6, 72, 104.] Est certe cum accus. constructio in prosa etiam frequens, pro Sub. Plut. C. Colot. [et V. Arist. c. 10]: Καὶ τὸν ὑπὲρ γῆς καὶ ὑπὸ γῆν χρυσὸν κτλ., Sub terra. Sic ὑπὸ τὸ δέρμα, pro Sub cute, ex Theophr. affertur. [Plato Tim. p. 77, C: Ὑπὸ τὴν ξύμφυσιν τοῦ δέρματος.] Et ὑπὸ τὸν πυρῆνα pro Sub nucleo, ex Eod. [Ὑπὸ, Sub, verbis junctum quietem in loco significantibus cum genitivo construi supra diximus: accusativus vero proprius usus est ubi motus in locum indicatur. Quod discrimen tamen sæpe sic negligitur, ut accusativus etiam cum priori genere verborum consocietur, ut in ὑπὸ γῆς et ὑπὸ γῆν, de quo dixit Matth. ad Eurip. Hec. 144, allatis exemplis Herodoti 2, 127: Οὔτε ὕπεστι οἰκήματα ὑπὸ γῆν· Æsch. Eum. 952: Πότνι' Ἐρινὺς παρά τ' ἀθανάτοις τοῖς θ' ὑπὸ γαῖαν· Eurip. Alc. 896: Λῦπαί τε φίλων τῶν ὑπὸ γαῖαν. Ὑπὸ ὄρος, Hom. Il. B, 603: Οἳ δ' ἔχον Ἀρκαδίην ὑπὸ Κυλλήνης ὄρος αἰπύ. De Homerico ὑπ' ἠῶ τ' ἠέλιόν τε supra dictum. Ὑπὸ τὸν οὐρανὸν Plato Tim. p. 23, D: Ὁπόσων ὑπὸ τὸν οὐρ. ἡμεῖς ἀκοὴν παρεδεξάμεθα· Epist. 7, p. 326, C: Τῶν ὑπὸ τὸν οὐρ. ἀνθρώπων. Ὑπ' αὐγὰς v. s. v. Αὐγή.] Et quemadmodum τοὺς ὑφ' ἑαυτῷ dixi vocari a principe Eos quos sibi subjectos habet, s. sub sua ditione, ita τοὺς ὑφ' ἑαυτὸν eosdem appellari sciendum est. Tale est ap. Xen. [Cyrop. 5, 3, 46]: Τῶν ὑφ' ἑαυτὸν ἡγεμόνων. Itidemque ὑφ' ἑαυτὸν ποιεῖσθαι ex cod. scriptore affertur. Sic et ap. Plat. Rep. 1, [p. 351, B]: Πόλεις τε καὶ ἔθνη δυνάμενοι ἀνθρώπων ὑφ' ἑαυτοὺς ποιεῖσθαι.

‖ Ὑπὸ, de tempore dictum, itidem redditur præpositione Sub; nam ut Latine Sub noctem, sic Græce ὑπὸ τὴν νύκτα dicitur. [Tryphiod. 615: Ὑπὸ νύκτα χειμερίην. Unde ib. 383 restitutum: Ἀμαυροτάτην ὑπὸ (libri ἐπὶ) νύκτα.] Sed interdum ὑπὸ νύκτα pro κατὰ νύκτα, Per noctem, De nocte, Noctu. Estque ita usus post Homerum [Il. X, 102: Ποτὶ πτόλιν ἡγήσασθαι νύχθ' ὕπο τήνδ' ὁλοήν· Herodotum 6, 2: Ὑπὸ τὴν πρώτην ἐπελθοῦσαν νύκτα ἀπέδρη ἐπὶ θάλασσαν· et 9, 51, 58, 60,] Thucydides [2, 82: Ὑπὸ νύκτα ἐσέπλευσαν ἐς τὸν κόλπον]. Sic Ὑπὸ τὸν Λακωνικὸν πόλεμον, Aristot. Et, Ὑπὸ τὴν κατάλυσιν τοῦ πολέμου, ap. Xen. [Mem. 2, 8, 1], Sub finem belli. Sic ὑπὸ σεισμὸν, ap. Thuc. [2, 27.] Et ὑπὸ κύνα, ap. Aristot. [H. A. 6, 1, 12], Sub caniculam, Sub tempus caniculæ, Sub exortum. Redditur alioqui et tanquam positum pro κατὰ, Tempore caniculæ, Exortu caniculæ. [V. Κύων.] Denique ὑπὸ τοῦτον τὸν χρόνον itidem dicunt pro Sub hoc tempus. Et ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς χρόνους. Sed hic quoque redditur interdum ὑπὸ per κατά. [Aristoph. Ach. 139: Ὑπ' αὐτὸν τὸν χρόνον ὅτ' ἐνθαδὶ Θέογνις ἠγωνίζετο. Et in aliis locutionibus quibusvis, ut ap. Hom. Il. Π, 202: Πάνθ' ὑπὸ μηνιθμόν. Herodot. 2, 142: Οὐδὲν... ὑπὸ ταῦτα περαιωθῆναι. Ib. 36: Ὑπὸ τοὺς θανάτους (i. e. quo tempore quis mortuus est) ἀνιεῖσι τὰς τρίχας αὔξεσθαι· 1, 51, addito participio: Ὑπὸ πὸν νηὸν κατακαέντα.]

‖ Ὑπὸ cum accus. et dat. constructionem permutat, Eust., quem vide [p. 270, 11; 1302, 16. ‖ Ὑπό τι, Aliquantulum. Hippocr. p. 72, D: Ῥίγεα ὑπό τι ὀλέθρια· 1133, D: Τῶν ὑπό τι περιφέρειαν ἐχόντων. Aristoph. Vesp. 1290, ubi μικρὸν additum: Ταῦτα κατιδὼν ὑπό τι μικρὸν ἐπιθήκισα. Xenarch. ap. Athen. 15, p. 693, B: Ὑπό τι νυστάζειν. Macho ib. p. 579, D: Ὑπό τι γὰρ δέδοικά σε. Plato Gorg. p. 493, C, Phædr. p. 242, D; Julian. p. 317, C; schol. Hom. Od. P, 586; Eustath. p. 1638, 58. Hæc et alia aliorum exx. collegit Porson. Aristoph. p. 143 et Advers. p. 147. Ap. Xenoph. Cyrop. 4, 1, 13: Ὥσπερ ὑπεφθόνει, libri duo ὑπό τι ἐφθόνει, ex quo corruptum ἱππότης in marg. cod. Guelf.]

[‖ Ὑφ' ἕν vel Ὑφέν. V. Εἷς vol. 3, p. 288.]

‖ Ὑπὸ in compos. non solum ponitur pro Sub, (cujus signif. exemplum habes quum in aliis verbis, tum in ὑπάγω et ὑπέχω,) nec tantum de eo dicitur, qui se submittit alii in re quapiam, tanquam ei subjectus, (ut vides in ὑπακούω,) vel diminutionem significat (ut docebunt te ὑπέρυθρος et ὑπόλευκος), sed etiam indicat aliquid sensim s. paulatim simulque cum aliqua fraude fieri, ut videre est in ὑπέρχομαι et ὑπάγομαι. Nonnunquam vero ὑπὸ i. valet q. πρὸ, ut quum ὑπαγορεύω ponitur pro προαγορεύω, et ὑπάγω pro προάγω, aliaque itidem. Affertur vero et pro παρὰ, ut in ὑποφέρω pro παραφέρω. Item pro ἀνὰ (i. e. pro ea signif. quam habet ἀνὰ in compositione), ut in ὑποτροπὴ et

ὑποτροπιάζειν. Dicitur etiam augere, sed tacita antiphrasi, afferturque in exemplum hujus signif. verbum ὑποπίνω, pro Largius bibo. Sed hæc controversia non carent. Interdum autem vacat, ut in ὑπολείπω, et in nonnullis adverbiis, veluti ὑποκάτω, et ὑπάνω. || Ὑπὸ in compos. ap. poetas interdum posteriorem syllabam mutat in consonantem, a qua simplex incipit, veluti quum ὑββάλλειν dicitur pro ὑποβάλλειν. Sed alii ὑβάλλειν scribunt: et tunc non mutare posteriorem syllabam, sed omnino amittere dicetur. Ejusdem generis est κάββαλε pro κατέβαλε. [V. Ὑποβάλλω.]

|| Ὑπαὶ poetice pro ὑπὸ, ut παραὶ pro παρά. Hom. Il. B, [824]: Ἔναιον ὑπαὶ πόδα νείατον Ἴδης. Apud Eund. [Il. Π, 375]: Ὑπαὶ νεφέων, pro ὑπὸ τὰ νέφη. [Hesiod. Sc. 271: Λάμπειν ὑπαὶ δεινοῖο θεοῦ τευχέων.] Sed cum hoc casu alium etiam usum habet. Nam ὑπαὶ πτερύγων ap. Aristoph. Ach. [970] schol. exp. μετὰ πτερύγων. [Verba ὑπαὶ πτερύγων, quæ etiam Av. 1426, leguntur (ubi libri aliquot ὑπό), ex carmine aliquo sumpta esse recte monet scholiasta: nam Aristophanes ὑπὸ dicturus erat. Forma ὑπαὶ sæpe metri caussa usi sunt poetæ epici et lyrici, in præpositione simplici, rarius in compositis, ut in ὑπαιδείδοικα H. Hom. in Merc. 165. Non opus hac forma est ante literas liquidas λ, μ, ν, ρ, quæ pronuntiatione duplicatæ præcedentem vocalem per se producunt. Non raro tamen his quoque ὑπαὶ adhibuerunt librarii, ut ap. Hesiod. Sc. 278 libri plerique ὑπαὶ λιγυρῶν συρίγγων, Theocr. 16, 72: Ὑπαὶ νεφέων, Callim. H. in Del. 25 et Apoll. Rh. 2, 1229: Ὑπαὶ ῥιπῆς, et quæ sunt alia similia collecta ab Spitznero De versu her. p. 52 sq. et Wellauero ad Apoll. l. c.: cujusmodi in locis omnibus ὑπὸ recte præferri videtur, neque Aristoph. Vesp. 1487, ὑπαὶ ῥώμης scripserat, quod olim legebatur, sed ὑπὸ ῥώμης, quod nunc ex libris optimis restitutum. Rarius hac forma usi sunt Tragici, ut Æsch. Ag. 892: Λεπτῆς ὑπαὶ κώνωπος ἐξηγειρόμην· 1161: Πέπληγμαι δ' ὑπαὶ δήγματι φοινίῳ· Eum. 417: Ἀραὶ δ' ἐν οἴκοις γᾶς ὑπαὶ κεκλήμεθα, et cum verbo, licet per tmesin sejuncto, Ag. 944: Ὑπαί τις ἀρβύλας λύοι τάχος. Soph. El. 1419: Γᾶς ὑπαὶ κείμενοι, et in senariis ib. 711, et Ant. 1035. Eurip. El. 1186: Παθοῦσα σῶν τέκνων ὑπαὶ, ubi edd. vet. male ὕπαι, contra regulam grammaticorum, qui præpositiones τῷ ι πλεοναζούσας ut καταί, παραί, ὑπαί, ὑπείρ οὐκ ἀναστρέφεσθαι observant: v. Apoll. De synt. p. 304, 21, Joann. Alex. Ἴον. παραγγ. p. 27, 30. In versu poetæ ex quo ὑπαὶ πτερύγων sumpsisse Aristophanem supra dicebam, si ὑπαὶ scriptum a poeta fuit, præter metri necessitatem scriptum fuit, quod in διαὶ fecisse Æschylum ostendi vol. 2 in Addendis ad p. 1106, B. G. Dind.]

[Ὑποακταίνοντο ap. Hesych. vitiose pro Ὑπερικταίνοντο. V. Ὑπερικταίνομαι.]

Ὑποάμουσος, ὁ, ἡ, Subrusticus. Plato comparativo ὑποαμουσότερος utitur, Rep. 8, [p. 548, E]: Αὐθαδέστερόν τε δεῖ αὐτὸν εἶναι καὶ ὑποαμουσότερον. [Hoc ὑπαμουσότερον scribendum cum Lobeckio ad Phryn. p. 675.]

Ὑπόβαθμος, ὁ, [Photio et] Suidæ ὑπόβαθρος. At Hesychio Ὑποβάσιμον, ὑπόβαθρον. Videtur autem alter ex altero esse emend., reponendo hic ὑπόβαθμον, illic ὑπόβαθρον. [Hesychio Ὑποβασμόν, ὑποβάθραν, restituendum ex Photio p. 625, 23, et Suida. In priore vero Suidæ glossa scribendum Ὑποβαθμὸς, ὑπόβαθρον. Ὑποβάθμιον ap. Eustath. Opusc. p. 141, 50: Τὸ μὲν ἱερὸν ... ὑψοῦ καθίζειν, τὸ δὲ θεοφιλὲς καὶ τὴν αὐτοῦ ἐπίτασιν ὑποβάθμιον πάνυ τι καθιστᾶν. G. D. Salmas. De primatu Papæ p. 8: Græci προβαθμίους vocant qui primi sunt in ordine, et ὑποβαθμίους qui ultimi. Hase.]

Ὑποβάθρα, ἡ, idem quod ὑπόβαθρον, Fulcrum, Solum. Cyrill.: Ταύτην ὑποβάθραν προκαταβαλλόμενος, Hoc fulcrum et quasi sustentaculum. Ita VV. LL., ubi ὑποβάθρα exp. etiam Fundamentum, et Scabellum. Quidam vero et Subsellium interpr. Vide Hesych. [qui exp. κρηπὶς, θεμέλιος, ὑπόβασις. Photius: Ὑποβάθραν, ὑπόβασιν, θεμέλιον. Sic etiam Suidas, sed addito loco Diog. L. 1, 94, in quo non hoc, sed ὑποβάθρῳ legitur. « Improprie Procl. Institt. theol. p. 112: Αἱ τῶν ὑπερτέρων ἐλλάμψεις ... ἐπερείδουσι τὰς τῶν ὑφειμένων μεταδόσεις, αἱ δὲ ταῖς ἀπ' ἐκείνων ἐμφάσεσιν ὑποβάθραις χρῶνται. Plotin. p. 593, C; 619, A. Porphyr. Sent. 34, p. 239, junxit θεμέλιος et ὑποβάθρα. » Creuzer. Adde Sext. Emp. p. 43: Σαθρὰ ἔσται ἡ ὑπ. τῶν κατασκευαζομένων· 103: Οἱ λόγοι ἐν οἷς τὴν ὑπ. τῶν συλλογισμῶν οἱ διαλεκτικοὶ τίθενται.]

Ὑπόβαθρον, τὸ, Fulcrum, vel potius Solum [Galen. vol. 5, p. 338: Τρόπιν ὑπόβαθρον τῆς νεὼς ἕνεκα γενομένην· ubi ὑποβάραθρον legitur], Camer. subjungens e Xenoph. Mem. 2, [1, 30]: Οὐ μόνον τὰς στρωμνὰς μαλακὰς, ἀλλὰ καὶ τὰς κλίνας, καὶ τὰ ὑπόβαθρα ταῖς κλίναις, Eod. interpr. Mollia stragula, et lectuli molles, et ea, quæ lectulis supponuntur, ut mollia sint curas. [Tapetes lectorum pedibus suppositos interpretatur Hindenburgius ex loco Cyrop. 8, 8, 16: Ἐκείνοις τὰς εὐνὰς οὐ μόνον ἀρκεῖ μαλακῶς ὑποστόρνυσθαι, ἀλλ' ἤδη καὶ τῶν κλινῶν τοὺς πόδας ἐπὶ δαπίδων τιθέασιν, ὅπως μὴ ἀντερείδῃ τὸ δάπεδον, ἀλλ' ὑπείκωσιν αἱ δάπιδες. Mihi significatio ista vocabuli jamdiu fuit suspecta; tandem dubitationem omnem excussit locus Antylli medici ap. Oribas. p. 114 ed. Matth.: Διαφοραὶ αἰώρας ἴδιαι αἵδε· ἥ τε ἐπὶ κλίνης (deest aliquid) ἢ ὑπόβαθρα ἐχούσης κατὰ τοὺς διαγωνίους πόδας ... ἀλλὰ τὸ μὲν ἕτερον εἶδος, τὸ διὰ τοῦ κρεμαστοῦ κλινιδίου. Videtur post κλίνης deesse vox κρεμαστῆς. Rasarius vertit: *quæ fulcra habent lineis ab angulo ad angulum per pedes distincta.* Sed p. 170 est κλινίδιον μετέωρον καὶ ἄλλο ὑπόβλητα ἔχον διαγώνια, καὶ τρίτον κρεμαστόν, ubi Rasarius vertit: *qui strata habeat ceu lineas ab angulis ad angulum perducta.* Ibid. p. 172: Ἐμβιβάσομεν αὐτοὺς ἐπὶ τὸ κλινίδιον τὸ ἔχον ὑπόβαθρα διαγώνια τὸ κρεμαστὸν καὶ σεισόμενον αὐτούς· ubi tamen suspicor fuisse ἢ εἰς τὸ κρεμαστόν. Quocunque modo scribas, apparet tamen ὑπόβαθρα Fulcra diagonalia pedibus lecti subjecta esse, ita ut σεισμὸς, concussio lecti, locum haberet. Similis fere est fabrica cunarum pendularum, quæ subjecto fulcro utrinque incumbunt atque ita motitantur. Schneid. Teles ap. Stob. Flor. 93, 31, vol. 3, p. 238: Οὐ ... κλῖναι καὶ πορφυροῖ τάπητες οὐδὲ ὑπόβαθρα καὶ παστάδες ὕπνους ποιοῦσιν. || Subsellium, Scabellum. Theophr. H. Pl. 5, 7, 6: Μῖλος δὲ χρήσιμος εἰς παρακολλήματα κιβωτοῖς καὶ ὑπ. Appian. Pun. c. 111: Τύπτοντες αὐτὸν τοῖς ὑπ. κατέβαλλον. Diog. L. 1, 94: Ὑποβάθρῳ λακτίσας τὴν γυναῖκα ἀπέκτεινε.]

[Ὑπόβαθρος. Etym. M. p. 188, 33, de voc. βάρεις: Τινὲς δὲ λέγουσιν αἱ μεγάλαι καὶ ὑπόβαθροι πέτραι. Nisi legendum potius ὑποβατοὶ, *quæ subiri possunt.* Hemst. Imo legendum ex tribus codd. πολύβαθροι, quod in uno corruptum in πολύβαθοι. Ex his corrigenda sunt quæ diximus vol. 2, p. 129, D; vol. 6, p. 1370, C.]

[Ὑποβάθυμα (—υσμα?), τὸ, Profunditas. Ducas Hist. Byz. p. 154, A: Ἐν τοῖς κοίλοις τῶν μετάλλων ὑποβαθύμασιν.]

Ὑποβαίνω, q. d. Subgredior, Descendo: unde ὑποβαίνειν pro Subesse et Inferiorem esse, ponitur, Bud. Idem ὑποβέβηκε affert ex Hermog. p. 107, 108, 179, pro Subest, Secundarium est, i. e. Minus præcipuum est: vel, Tanquam species est sub genere: vel, Est tanquam fundamentum. [Hermog. vol. 3, p. 194: Τὰς ὑποβεβηκυίας τινὰς τῶν προειρημένων ἰδεῶν προτιθέντες. Sext. Emp. p. 12: Ὡς εἶναι γενικώτατον μὲν τὸν πρός τι (τρόπον), εἰδικοὺς δὲ τοὺς τρεῖς, ὑποβεβηκότας δὲ τοὺς δέκα· ubi v. Fabric., qui comparat ὑποβεβηκότας ἀριθμοὺς p. 611. Ὑποβεβηκυῖαι ἀρχαὶ p. 327. Clem. Al. p. 933: Κατὰ τὸ ὑποβεβηκός.] Et ex Plat. ὑποβεβηκέναι, pro Descendere, i. e. Decrescere, Inferius esse. [Leg. 6, p. 775, B: Καθάπερ ὑποβέβηκεν ἑκάστῳ τὸ τίμημα. Hesych.: Ὑποβαίνει, ἐλαττοῦται. Ὑποβεβηκὼς, μικρότερος, ἐλάττων.] Et ex Suida, Inferiore conditione esse. [Suidæ gl. est Ὑποβήσονται, ταπεινωθῶσιν, ὑποπέσωσιν· addito loco Dion. A. R. 8, 48: Οὔτε τοῦ αὐχήματος ἐφ' οὗ νῦν εἰσιν ὑποβήσονται ἑκόντες, quod καταβῆναι ἀπὸ ... dixit idem 7, 45 et 51. Joseph. A. J. 11, 4, 2: Ὅσον εἶεν τῆς ἀρχαίας εὐδαιμονίας ὑποβεβηκότες, et sim. 13, 10, 7. « Herodot. 2, 127, de Chephrenis pyramide: Τεσσεράκοντα πόδας ὑποβὰς τῆς ἑτέρης, Descendens vel Remittens 40 pedes ab altitudine alterius, i. e. 40 pedibus minorem, humiliorem faciens; nisi ὑποβᾶσαν legas, Humiliorem. » Schweigh.] Item ex Areop. ὑποβεβηκὼς cum gen. Inferior: cui opp. ἐπαναβεβηκώς. [Porphyr. in Ptolem. Harm. p. 197 ed. Wall.: Πάντα τὰ ὑποβεβηκότα προσεχῶς ἴλαι τῶν ἐπαναβεβηκότων. Hie-

rocl. In Pythag. p. 313 (180 Gaisf.) : Τόπος δ ὑπὸ σελήνην ... ὑπερέχων μὲν τῶν φθαρτῶν σωμάτων, ὑποβεβηκὼς δὲ τῶν οὐρανίων. Similiter ὑπεροχὴ et ὑπόβασις opposita ib. p. 22 (24 Gaisf.) : Ἔστι γὰρ πλῆθος εἰδῶν ἐν ἑκάστῳ γένει καθ' ὑπεροχὴν καὶ ὑπόβασιν τεταγμένον. « Quæ ceteris subjecta sunt, ὑποβεβηκότα dicuntur Dionys. Areop. De cœl. hier. c. 5. » Creuzer. Theodoret. vol. 4, p. 155 : Τὰ ὑπ. τὴν φύσιν τῶν ὑπὲρ αὐτὰ τὸ κρεῖττον μαρτυρεῖ. || De scriptore qui aliquid infra dicit, Strabo 6, p. 271 : Φησὶν ὁ Σοφοκλῆς « Ῥεῖ γαρ κτλ. » καὶ ὑποβὰς « Ἔνθεν ἐς Ἄργος κτλ. » Eodem modo 1, p. 47; 7, p. 297 (ubi καὶ ὑποβὰς μικρὸν, i. e. Paullo inferius); 8, p. 352, 366; 9, p. 422; 13, p. 598. Clem. Al. p. 44, Id. p. 365 : Ὡς ὀλίγον ὑποβάντες δείξομεν, et al. Eodem sensu ὑποκαταβαίνω dicitur, quod v. G. D.] || Ὑποβαίνειν pro Retrogradi ex Galeno affertur : Τοῖς γὰρ προϊοῦσιν ἕτερα μόρια, νεῦρα καὶ μύες, τοῖς δὲ ὑποβαίνουσιν ἕτερα διαπονεῖται πλέον. [Recedo. Heliod. 6, 5 : Ὑπέβη εἰς τοὐπίσω. De recessu maris Plutarch. Mor. p. 897, B : Καταληγόντων πνευμάτων τὴν θάλατταν ἀντιπερισπωμένην ὑποβαίνειν, ὅπερ εἶναι τὴν ἄμπωτιν.]

[Ὑποβάκχειος, ὁ, Hypobacchius, pes metricus ⏑ – – ap. Dionys. De comp. verb. vol. 5, p. 111, 5; 117, 4; schol. Hephæst. p. 82 (159 Gaisf.); Βαχχεῖος vero – ⏑ –. Quas appellationes alii invertunt : v. Santen. ad Terent. Maur. p. 89. De accentu eadem dubitatio quam s. v. Ἁλιμβάκχειος tetigimus. Nam ap. Dionys. ὑποβάκχειος scriptum, ap. schol. Hephæst. ὑποβαχχεῖος.]

[Ὑπόβακχος, ὁ, ἡ, Bacchi numine afflatus. Philostr. p. 511 : Ἡ ἰδέα τῶν λόγων ... ὑπ. καὶ διθυραμβώδης.]

Ὑποβάλλω, Subjicio, opp. verbo ἐπιβάλλω : ut in hoc l. [Eubuli ap.] Athen. [12, p. 553, B], qui mihi propterea ad indicandam primam hujus verbi signif. visus est aptissimus : Κάτω μὲν ὑποβαλεῖτε τῶν Μιλησίων Ἐρίων, ἄνωθεν δ' ἐπιβαλεῖτε ξυστίδα. [Hom. Od. K, 353 : Ὑπένερθε δὲ λῖθ' ὑπέβαλλον. Xenoph. OEc. 18, 5 : Τὰ ἄτριπτα ὑπὸ τοὺς πόδας (jumentorum) ὑποβάλλοντες (trituranda)· Cyrop. 5, 5, 7 : Τῶν Μηδικῶν πίλων (sc. τινὰς) ὑποβάλλειν ἐκέλευε. Dio Cass. 66, 1 : Χεῖρα ἀνθρωπίνην ὑπὸ τὴν τράπεζαν ὑπέβαλε. Eur. Or. 223 : Ὑπόβαλε πλευροῖς πλευρὰ, i. e. ὑπόθου τοῖς ἐμοῖς πλευροῖς τὰ σὰ πλευρὰ, ut exp. schol. Suppl. 1159 : Φέρ' ἀμφὶ μαστὸν ὑποβάλω σποδὸν τέκνου· Bacch. 948 : Χεροῖν ἀναspάσω κορυφαῖς ὑποβαλὼν ὦμον ἢ βραχίονα; Polyb. 1, 82, 2 : Τοὺς ζωγρείᾳ εἰσαναχθέντας ὑπέβαλλε τοῖς θηρίοις, i. e. Objiciebat. Submitto, Longus 3, 21 : Ἔθρεψα τράγους ... πρότερον δὲ ἀλλοτρίοις τὰς αἶγας ὑπεβάλλομεν. De catulis matris uberibus subjectis Xenoph. Cyneg. 7, 3 : Ὑπὸ τῇ τεκούσῃ ἐᾶν καὶ μὴ ὑποβάλλειν ὑφ' ἑτέραν κύνα. Geopon. 16, 21, 6 : Ταῖς θηλείαις ἵπποις ὑποβάλλουσι τοὺς τῶν ὄνων πώλους.] Sic pass. ὑποβάλλεσθαι τῷ τοίχῳ, ex schol. Aristoph., pro Supponi vel Subjacere. At signif. act. ὑποβάλλεσθαι πορφυρίδας, Lucian. [Symp. c. 13, ubi est ὑποβεβλημένοι], Subjicere toralia, vel potius Substernere, Bud. Ex Luciano ὑποβάλλεσθαι βιβλία, pro Substernere libros, vel Substratos habere. [Id. Alex. c. 4 : Ὄργανα ταῦτα γενναῖα (τὸ εὐμαθὲς καὶ μνημονικὸν) ὑποβεβλημένα ἔχων. || « Subjicio, i. e. Post alios loco. Polyb. 5, 23, 3 : Τοὺς πελταστὰς ὑπέβαλε τοῖς ἀγωνιζομένοις· nisi ἐπέβαλε legendum, ut 1, 26, 13 et 15, et alibi. » Schweigh. ||] Et metaph. [Pollux 4, 49 : Ταπεινοῦν ἑαυτὸν, ὑποβάλλειν.] Ὑποβάλλουσι σφᾶς αὐτοὺς ὑπὸ τὰς συμφορὰς, ap. Isocr. [p. 182, B], Seipsos calamitatibus subjiciunt : vel, ad verbum, Seipsos sub calamitates subjiciunt. Atque ita malim, quum ap. Cic. inveniam, Virtus sub varios incertosque casus subjecta. Huc pertinet ap. Æschin. [p. 66, 26] : Ὑπέβαλεν ἑαυτὸν φέρων Θηβαίοις, q. d. Subjecit se Thebanorum imperio. [Eurip. Herc. F. 1384 : Ἐχθροῖς ἐμαυτὸν ὑποβαλών. « Polyb. 17, 15, 3 : Ὑπ. τὴν πατρίδα ὑπὸ τὴν τῶν πλεῖον δυναμένων ἐξουσίαν· 15, 21, 2 : Ὑπ. τοῖς ὄχλοις, i. e. Populi invidiæ et potestati subjicere vel projicere. » Schweigh. Appian. Maced. c. 2, p. 507 : Τοὺς Ἕλληνας ἐς δουλείαν Ῥωμαίοις ὑποβάλλουσιν. Dio Cass. Exc. p. 38, 90 : Τοῖς ἐχθροῖς ὑποβληθήσεσθαι. Hesych. : Σάρδιον, βοτάνη ἥτις ἅπαν τὸ σῶμα τοῦ φαγόντος αὐτὴν σπασμῷ ὑποβάλλει. Θυμῷ ὑποβληθεὶς Joann. Cinn. Hist. p. 70, B. Med. Pollux 9, 6 : Ὁ οἰκίζων ... καὶ ὑποβαλλόμενος τὴν πόλιν. A Strabo 12, p. 556 : Πόλις, ἣν ὁ πρῶτος ὑποβεβλημένος Εὐπατορίαν ἀφ' ἑαυτοῦ προσηγόρευσε, Qui primus sibi subjecit. || Ὑποβάλλω ἀριθμῷ, i. q. ἀριθμέω. Theodoret. vol. 1, p. 420 : Τοσοῦτον ἦν τὸ πλῆθος ὡς μὴ ἀνασχέσθαι τούτους ὑποβαλεῖν ἀριθμῷ. Ὑπ. μέτρῳ i. q. μετρέω ib. p. 1346 : Τῶν κεκτημένων ἴδιον μέτρῳ τὴν γῆν ὑποβάλλειν. || Ὑποβάλλω τοὺς ὀφθαλμούς. V. Ὑποβλώψ. || Suggero, Subministro, Ostendo. Sext. Emp. p. 390 : Ἐπεὶ ἡ τετρακτὺς ἀναλογίαν τῶν λεχθεισῶν συμφωνιῶν ὑποβάλλει· 568 : Ἡ περὶ θεῶν ὑπόληψις ... οὐ μάχην ὑπέβαλλεν, ἀλλὰ σύμφωνος τοῖς γιγνομένοις ἐφαίνετο· 230 : Ἵνα ... ἡ πρὸς τὸν ἰδιωτισμὸν διαφορὰ ὑποβάλληται. Dio Cass. 49, 11 extr. : Καί τινα καὶ ἐλπίδα νεωτέρων σφίσι πραγμάτων ὑποβεβλήκει. Onosander c. 32, p. 100 : Ἐπινοίας, ἃς ἡ ἀνάγκη τῆς τύχης μᾶλλον ἢ ἡ μνήμη τῆς ἐμπειρίας ὑποβάλλει.] || Suggero, sc. commonefaciens. Xenoph. [Cyrop. 3, 3, 55] : Καὶ ὑποβάλλειν δυνήσεσθε, ἤν τι ἐπιλανθάνηται. Ubi et v. Subjicere retineri possit; ut Terent. Phorm. : Si meministi, quod olim dictum est, subjice. Et ὑποβάλλοντός τινος, Herodian. B [7, 10, 13], Cujusdam admonitu, i. e. ὑπομιμνήσκοντός τινος. Bud. p. 464. [Plato Gorg. p. 491, A : Οὔτε ἐμοῦ ὑποβάλλοντος ἀνέξει οὔτ' αὐτὸς ἐρεῖς; Æschin. p. 17, 9 : Ὑποβαλῶ σοι ἕτερον λόγον. Ὑπ. ὀνόματα ap. Lys. p. 132, 9, Subministrare, subjicere nomina virorum bonorum, insontium, ab indice deferenda, quasi sint mali, ut exp. Reisk. « Cum infin. Suidas s. v. Ἀφοπλίζειν ex scriptore ignoto : Αὐτὸν δὲ τρόπον τινὰ ἀφοπλίζειν τῶν ἀναγκαίων ἀνδρῶν ὑπέβαλλον, i. e. Subjecerunt, suggesserunt ut eum spoliaret. » Hemst. De dictando Isocr. p. 280, E : Ὑπέβαλον τῷ παιδὶ τὸν λόγον. De ὑποβολεῖ qui histrioni verba suggerit Epist. Socr. p. 32, 20 (20 Or.) : Ἐπελανθάνετο (τῶν ῥήσεων) καὶ ἄλλοι αὐτῷ ὑπέβαλλον, καθότι καὶ Καλλιππίδῃ τῷ ὑποκριτῇ. Dio Cass. 61, 20 : Νέρωνι δὲ Βοῦρρος καὶ Σενέκας, καθάπερ τινὲς διδάσκαλοι, ὑποβάλλοντές τι παρειστήκεσαν.] || [Objicio, Oppono, Occurro. Demosth. p. 580, 6 : Δεῖ ... ὅταν ... ὀδύρηται ..., ταῦθ' ὑποβάλλειν αὐτῷ, τοιοῦτος γὰρ εἶ κτλ., et aliis quibusdam in locis, quibus ὑπολαβεῖν potius restituendum videri s. v. Ὑπολαμβάνειν dicemus.] Idem Bud. esse scribit Interfari, Sermonem interpellare, et præpropere excipere; ut C Æschin. : Αὐτοῖς ὑποβαλεῖν. [V. Ὑπολαμβάνω.] Sic autem Hom. Il. T, [80], ὑββάλλειν. Utrumque locum affert p. 463. Sed addo, hic quoque τῷ ὑποβάλλειν aliquam τοῦ Subjicio signif. includi. Sic enim ap. Varr. : Subjicit Scrofa, De formæ cultura hoc dico etc. [Homeri verba sunt : Ἑσταότος μὲν καλὸν ἀκούειν οὐδὲ ἔοικεν ὑββάλλειν· χαλεπὸν γὰρ ἐπιστάμενόν περ ἐόντα (ἐπισταμένῳ ... ἐόντι Aristarch.)· ἀνδρῶν δ' ἐν πολλῷ ὁμάδῳ πῶς κέν τις ἀκούσαι ἢ εἴποι; De quo loco vana multa disputarunt veteres interpretes, inter quos Apollonius a Porphyrio memoratus, παραιτεῖσθαί φησιν Ἀγαμέμνων τὸν ὑποβολέα, ὡς ἂν ἐκ τοῦ αὐτοσχεδίου λέγειν μέλλων· ἐμοῦ γὰρ, φησὶν, ἀκουσάτω καὶ μηδείς μοι ὑποβαλέτω ἵνα εἴπω· χαλεπὸν γὰρ τὸ ὑποβαλλόντων ἀκούειν τῷ ἐπιστήμονι λέγειν· καὶ πῶς ἄν τις ἐν πολλῷ ὁμάδῳ ἀκούσειε τοῦ ὑποβάλλοντος; Recte Alexander Cotyaensis apud Porphyrium, καλῶς ἔχει τοῦ ἑστῶτος καὶ δημηγοροῦντος ἀκούειν καὶ μὴ ὑποκρούειν μηδὲ ἐμποδίζειν. D Manifestum est enim audientes opponi non audientibus, qui strepitu suo loquentem interpellant. Quem usum verbi etiam Hesychius annotavit ὑποβάλλει per ὑποκρούει interpretatus. Conf. Ὑποβλήδην.]

|| Ὑποβάλλω, Suppono, quod et ipsum τῷ Subjicio interdum significatur; vel potius Ὑποβάλλομαι : ut mulieres αἱ τὰ νόθα ὑποβαλλόμεναι, Basil. ap. Bud. p. 464. [Sic et absolute, sub. accus. τέκνον vel παιδίον, Herodot. 5, 41 : Φάμενοι αὐτὴν βουλομένην ὑποβαλέσθαι· unde ὑποβολιμαῖος, Suppositicius. Schweigh. Aristoph. Thesm. 340 : Παιδίον ὑποβαλλομένης κατεῖπεν· 407 : Γυνή τις ὑποβαλέσθαι βούλεται ἀποροῦσα παίδων· et 565. Plato Rep. 7, p. 538, A, Menex. p. 237, E; Demosth. p. 563, 5. Quocum usu comparandum quod Eurip. dixit Alc. 642 : Δουλίου δ' ἀφ' αἵματος μαστῷ γυναικὸς σῆς ὑπεβλήθην λάθρα. Ὑποβαλλόμεναι inscripta fuit Epinici comici fabula. || Suborno. Appian. Civ. 1, 74 : Ἐς ὑπόκρισιν ἀρχῆς ἐννόμου ... ὑπεβλήθησαν κατήγοροι Μερόλα. || Σκιὰν ὑποβαλέσθαι ap. Polluc. 7, 129, cum locutionibus similibus σκιὰν ὑποτυπώσασθαι,

σκιὰν ὑπογράψασθαι. ||] Item Ὑποβάλλομαι, Falso quippiam mihi ascribo, Mihi quasi subditium assumo. Strabo [17, p. 790, de scriptore alius scripta compilante] : Ἀλλότρια ὑποβαλλόμενος. Consule eundem Bud. p. 463. [Plutarch. V. Pomp. c. 31 : Τῶν Ποντικῶν πολέμων ὑποβάλλεται τὴν δόξαν. Niceph. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 450 : Λόγους ὑποβαλέσθαι πρέποντας σοφίᾳ καὶ Μούσαις.] Ex Soph. autem Aj. [188] : Ὑποβαλλόμενοι κλέπτουσι μύθους οἱ μεγάλοι βασιλεῖς, pro ὑποσπείροντες, Verba clam serentes fallunt. Additur autem, ὑποβάλλεσθαι significare etiam Per interpretem loqui.

|| Ὑποβάλλομαι, pro προβάλλομαι et ὑποτίθεμαι. Vide Bud. p. 463. [Ex Basil. M. Epist. ad Diodor. : Ἐὰν μέντοι πᾶσι προκεκηρυγμένον ἐπὶ αὐθαδείᾳ τρόπου πρόσωπον ὑποβαλλώμεθα, χρή τινα καὶ ἀπὸ τῆς τοῦ προσώπου ποιότητος παραπλέκειν τῷ λόγῳ. || Pollux 5, 105, ubi synonyma verbi ἐπαγγέλλεσθαι enumerat : Τὸν ἑαυτοῦ κίνδυνον ὑποθεῖναι, ἐν ἑαυτῷ ὑποβαλέσθαι. HSt. in Indice :] Ὑββάλλω Dor. pro ὑποβάλλω. [In loco Homeri supra allato, ubi ὑββάλλειν, et ap. Hesych. : Ὑββάλλει (codex ὑββαλεῖ), ὑπερτίθεται (ὑποτίθεται Heynius), ὑποβάλλει. Ὑβάλλω, τὸ ἐμποδίζω, simplici β scriptum in Etym. M. p. 774, 19, ubi de etymo voc. ὕβρις agitur.]

[Ὑποβάπτω. Ὑποβεβαμμένος, Subfectus, Gl.]

[Ὑποβαρβαρίζω, Aliquantulum barbare loquor. Plato Lys. p. 223, A. Synes. p. 73, 216. Wakef. Theophyl. Bulg. Alloc. de Lat. p. 281 in Mingarelli Anecd. : Ἐπῳδὰς ὑποβαρβαρίζοντες. Boiss. Eust. p. 365, 21 : Τοὔνομα βραχύ τι ὑποβαρβαριζόμενον (Τίμωλος pro Τμῶλος).]

[Ὑποβάρβαρος, ὁ, ἡ, Subbarbarus. Eustath. p. 1914, 36. Scott. Phot. Bibl. p. 545, 8 : Τὸ σόλοικα καὶ ὑπ. γράφειν. Hase.]

[Ὑποβασιλεὺς, έως, ὁ, q. d. Subrex. Eustath. Opusc. p. 70, 40 : Ἔστιν ὁ μὲν πρῶτος βασιλεὺς τῷ ὄντι κατὰ τῶν παθῶν, ὁ δὲ δεύτερος ὑποβασιλεύς.]

[Ὑποβάσιμος. V. Ὑπόβαθμος.]

Ὑπόβασις, εως, ἡ, Bud. affert, sed non exp., ex Gregor. Epitaph. in Patrem suum p. 127 : Βαθμοῖς μετρούμενον καὶ ὑποβάσεσι. Sed addit, ὑπόβασιν in schol. Areop. tanquam pro Basi poni. Hesych. autem ὑπόβαθρα exp. per ὑπόβασις : cujus vocis et aliam apud eum signif. vide. Et Ὑποβάσιμον ap. Eund. ὑπόβαθρον. [De hoc dictum s. v. Ὑπόβαθρον. Ὑπόβασις, Basis, Fundamentum, Semus ap. Athen. 2, p. 38, B : Τρίποδα τὴν ὑπ. ἔχοντες τρίποδες ὠνομάζοντο. Ὑπ. τῶν ἀγαλμάτων inscr. Gruteri p. 219. Joseph. A. J. 8, 3, 6 : Ὄρος εἰς ὑπόβασιν κατεσκευασμένον, i. e. Mons in baseos speciem et usum effictus, ut exp. Ernestius p. 98. || « Subsessio. Xenoph. De re eq. 1, 14 : Ὁ ἵππος γοργοτέραν τε καὶ ἰσχυροτέραν ἕξει τὴν ὑπ. τε καὶ ἱππασίαν. Ὑπ. quid sit docet c. 6, 16 : Τὸ μὲν ἐπίστασθαι ὑποβιβάζεσθαι τὸν ἵππον ὥστε εὐπετὲς εἶναι ἀναβῆναι. » Schneid. || Descensus, Progressio. Clem. Al. p. 817 : Τῇ καθολικῇ τοῦ θεοῦ προνοίᾳ διὰ τῶν προσεχεστέρων κινουμένων, καθ' ὑπόβασιν εἰς τὰ ἐπὶ μέρους διαδίδοται ἡ δραστικὴ ἐνέργεια. Routh. Sext. Emp. p. 151 : Ἐν τῷ ιε' τῷ ἐν τῷ ἓξ ἐμπεριεχομένῳ ὁ λε' ἀριθμὸς περιέχεται καὶ κατὰ ὑπόβασιν ἄπειροι, i. e. Si pergas computare et progrediaris in ducendo calculo, ut exp. Fabric. Similiter p. 611 : Καθ' ὑπ. μέχρις ἀπείρου. « Descensus, Deminutio, Detrimentum. Procl. Institt. theol. p. 144 : Μετὰ ὑφέσεως καὶ τῆς προσηκούσης τοῖς δευτέροις ὑπ. et p. 186. » Creuzer. Ptolem. Tetrab. p. 46, 16. Epiphan. t. 1, p. 516, A, ὑπ. τινα ἢ ἀλλοίωσιν. Maxim. Mart. Comp. p. 329, B : Τὴν τῆς μιᾶς ὑπ. ἐν τῷ εὐωνύμῳ ποιεῖ. Hase. Ὑπόβασις opposita ὑπεροχῇ : v. s. v. Ὑποβαίνω. De aqua decrescente Strabo 17, p. 789 : Τετταράκοντα ἡμέρας διαμεῖναν τὸ ὕδωρ ἔπειθ' ὑπόβασιν λαμβάνει.]

[Ὑποβάσκανος, ὁ, ἡ, Nonnihil invidus. Manetho 5, 45 : Ὑποβασκάνῳ ὄμματι θραύει, ubi Rigler. ὑπὸ β. Theophyl. Sim. Hist. p. 129, C : Ζηλότυπόν τε καὶ ὑπ.]

[Ὑποβασμός. V. Ὑποβαθμός.]

[Ὑποβαστάζω, Subbajulo, Sustento ; Ὑποβαστάζει, Sustinet, Sustentat ; Ὑποβασταχθέντες, Subverti (sic), Gl. Charit. 3, c. 6 : Τὸν Χαιρέαν ὑποβαστάσας ἐξήγαγεν ἐκεῖθεν. Id. 4, c. 1. Hesych. : Κάμαξι, τοῖς ὑποβαστάζουσι τὰς ἀμπέλους ξύλοις. Schol. Nicandri Ther. 246 : Ὁ τράχηλος τρόπον κίονος ὑποβαστάζει τὴν κεφαλήν. Ὑποβαστάζει ap. Æschyl. Prom. 430 edd. Robortelli et Steph. pro ὑποστεγάζει, ex glossemate. G. D. Hippiatr. p. 30, 30. De Hor et Aarone manus Mosis sustentantibus Justin. Mart p. 317, D ; 324, A ; 338, A. Epiphan. Mon. Vita Andreæ p. 70, 9 Dressel. Galen. vol. 14, p. 717, 12 : Ὑποβαστάζονται τῷ λεγομένῳ μεσαραίῳ· ubi perperam cusum ὑποβαστίζονται. Hase.]

[Ὑποβαστακτὴρ, ῆρος, ὁ, Qui sustinet. De fulcimento dictum ab Hesych., qui ἐρείσματι exp. per ὑποβαστακτῆρι.]

Ὑποβάτης, ὁ, Scabellum. Hesych. habet et ὑποβάταν, Dor. terminatione.

[Ὑποβατταρίζω, q. d. Subbalbutio. Sim. Metaphr. Vita Samps. Xenodochi Actt. SS. Junii t. 5, p. 274, 45 : Ὑποβατταρίζων ἦν, ἀμυδρῶς τε καὶ διακεκομμένως ὑποφθεγγόμενος. Hase.]

Ὑποβδύλλω, Clam flatum ventris emitto. Lucian. Lexiph. [c. 10.]

Ὑποβεβηκότως, Subsidendo. Ocellus Luc. c. 15, in Galei Myth. p. 513. Angl. Nicom. Geras. Inst. arithm. p. 135, 32. Hase.]

[Ὑποβένθιος, ὁ, ἡ, i. q. ὑποβύθιος. Crinag. Anth. Pal. 7, 636.]

[Ὑποβήσσω, s. Ὑποβήττω, Nonnihil tussio. Hippocr. p. 176 fine ; 189 med. ; 1221 med. Galen. vol. 10, p. 122. Lucian. Gall. c. 10. Scriptor Philopatr. c. 20.]

Ὑποβιάζω, Violenter depello, VV. LL. [Ὑποβιάζοντες vitiose pro ὑποβιβάζοντες libri optimi apud Suidam s. h. v. « Et sic quoque emendand. Galen. vol. 14, p. 388, 11, ὑποβιασθῆναι τὸ κακόν· nam ib. p. 440, 1, recte : Ὑποβιβάζεται γὰρ τὸ καταποθὲν καὶ πνῖγον. » Hase. Nec Josephi exemplo B. J. 3, 7, 27 uti licet : Ἀντὶ τῶν ὑποβιασθέντων ἐπέβαινον ἕτεροι· ubi ex cod. Flor. et Bigot. scribendum ἀποβιασθέντων. G. Dind.]

Ὑποβιβάζω, opp. verbo ἀναβιβάζω, ut Bud. scribit. Pollux [1, 213] : Διδακτέον δὲ τὸν ἵππον καὶ ὑποβιβάζεσθαι· ἔστι δὲ τὸ διϊστᾶν τὰ σκέλη, ἐγκαθίζειν τε καὶ ταπεινοῦν ἑαυτὸν, ὥστε εὐπετῶς ἀναβαίνειν τὸν ἱππέα. Ita ὑποβιβάζεσθαι equus dicetur, quum se submittit sessori. [Sic ap. Xenoph. De re eq. 6, 16.] || Est etiam Subduco. Diosc. 3, 35 : Ὑποβιβάζουσι γὰρ τὰ χολώδη. [Rufus p. 61 ed. Clinch. : Πρὸς ὑποδοχὴν τῶν τῆς κοιλίας ὑποβιβαζομένων σιτίων. Oribas. p. 89 ed. Matth. : Ἐγρήγορσις τὰ ἐν κοιλίᾳ ὑποβιβάζει καὶ πρὸς τὴν κάτω διέξοδον εὐτρεπίζει.] || Ὑποβιβάζω Hesychio, [Photio et Suidæ] est quoque ἐλαττόω, ὑποκαταβαίνω. [Idem : Ὑποβιβασθὲν, ὑποβεβρυχμένον (?), ὑποπεπτωκός.]

[Ὑποβιβασμὸς, ὁ, Subductio. Xenocr. De aquat. § 60. Oribas. p. 25 ed. Matth. : Κοιλίας ὑπ. G. D. Nicet. Chon. 75, p. 225. Anon. || Depressio, Deminutio. Cyrill. Al. t. 5, p. 590, C : Ἀφῖκται εἰς ὑπ. καὶ ταπείνωσιν. Hase.]

Ὑποβιβαστικὸς, ἡ, ὸν, Subducendi vim habens. [Oribas. p. 120 ed. Matth. : Σκιομαχία ... ὕλης ὑποβιβαστική· et p. 126.]

[Ὑποβιβρώσκω.] Ὑποβρώσκω, q. d. Subedo, Aliquantulum adedo. Unde pass. ὑποβέβρωται, Subrosus est. [Diodor. 3, 44 : Φάραγγες ὑποβεβρωμέναι καὶ σκολιαί. Quint. Sm. 9, 382 : Χηραμὰ ὑποβρωθέντα θαλάσσῃ.]

[Ὑποβῑνητιάω.] Ὑποβινητιῶντα βρώματα, Edulia, quæ libidinem proritant, et pruritum Veneris concitant, VV. LL. ex Menandro. Fortasse autem ex Polluce hæc sumpta sunt. [Non ex Polluce, sed ex Menandri fr. ap. Athen. 1, p. 9, C ; 4, p. 132, D. Πασχητιῶντα βρώματα ex Clem. Al. comparavimus s. v. Πασχητιάω.]

[Ὑπόβλαισος, ὁ, ἡ, q. d. Subvalgus, Paulum distortus. Aristot. De inc. anim. c. 16.]

Ὑποβλαστάνω, Suppullulo. [Joseph. B. J. 1, 1, 3 : Ὑποβλαστάνειν τὰς τῆς ὕδρας κεφαλάς. G. D. Greg. Nyss. t. 2, p. 1018, B ; t. 3, p. 258, D : Τὴν νέαν ἐκκλησίαν τὴν εὔκαρπον ὑποβλαστάνειν τῷ νόμῳ. Hase.]

[Ὑπόβλεμμα. V. Ὑπόβλεψις.]

[Ὑποβλεμματικῶς et Ὑποβλεπομένως, i. q. ὑποβλεπτικῶς. Schol. Nic. Ther. 457 : Τὸ ὑποδρὰξ ἀντὶ τοῦ ὑποβλεμματικῶς, ὑποβλεπομένως.]

Ὑποβλεπτικῶς, Limis oculis aspiciendo, vel torvis ; pro quo dicit Hom. ὑπόδρα, et pro eod. ap. Aristoph. [Ran. 804] legitur etiam ταυρηδόν. Bud. ab

OEcumenio in Acta, p. 38, ὑποβλεπτικῶς accipi scribit pro Oculis invidis et malevolis. [Eustath. p. 59, 2. Seager. Schol. Hom. Il. A, 148. Boiss.]

Ὑποβλέπω, q. d. Subaspicio, Dejectis oculis aspicio. [Ὑποβλέπω, Suspecto; Ὑποβλέπομαι, Suspicor, Subvideo, Suspicio, Gl. « Ὑποβλέποντες ἐν τοῖσιν ὕπνοισιν Hippocr. p. 126, D, Qui per somnum subapertis sunt oculis et leviter suspiciunt, quod languentium et extreme affectarum virium, aut ingentis resiccationis est indicium. Hujusmodi suspectiones ὑποφάσιας τῶν ὀφθαλμῶν ἐν ὕπνοισιν vocat in Progn. et Aphor. 6, 52. » Foes.] A Bud. autem p. 648, vertitur Limis oculis aspicio, sicut et παραβλέπω, non solum apud Aristot., ubi de strabis dicitur, sed etiam apud Lucian.: Ὑποβλέπειν οὖν ἐς τὸν πλησίον δεήσει. [Philostr. p. 865: Ὑποβλέπει εἰς τὸν βάρβαρον.] Sed alibi vult ὑποβλέπειν hic esse Clam observare. [Plutarch. V. Cleom. c. 33: Ὑποβλέπων ἀτρέμα καὶ παρεπισκοπῶν τὰ πραττόμενα· et Mor. p. 521, B. Charito 6, 1: Ἡσυχῇ Καλλιρρόην ὑποβλέποντα.] Apud Eundem ibid. interpr. Improbe vel Torve aspicio. Quoniam autem sic intuemur eos, quos suspectos habemus, et aversamur, ideo et his etiam modis exp. Plato Critone [p. 53, B]: Ὑποβλέψονταί σε, διαφθορέα ἡγούμενοι τῶν νόμων, Suspectabunt te, Bud. At Cam. interpr. Aversabuntur te; sicut et Lucian. [Symp. c. 6]: Καὶ εἰσελθόντα γε αὐτὸν εὐθὺς ὑπεβλέποντο οἱ Στωϊκοὶ, καὶ ὄῆλοι ἦσαν ὥσπερ τινὰ πατραλοίαν καὶ ἐναγῆ μυσαττόμενοι. Quam interpr. et Bud. affert. [Passiv. Eurip. Herc. F. 1287: Ὑποβλεπώμεθ' ὡς ἐγνωσμένοι.] Sed et quendam apud Aretham p. 1005, ὑποβλέπειν accepisse dicit pro Aversari et Fugitare. Idem Bud. ὑποβλέπειν interpr. Oculo minaci vel inimico aspicere. Vel, Per simultatem et minaciter aspicere, in hoc l. Plat. [Symp. p. 220, B]: Οἱ δὲ στρατιῶται ὑπέβλεπον αὐτὸν, ὡς καταφρονοῦντα σφῶν. [Eryx. p. 395, A: Ὑποβλέψας ... ὥσπερ τι ἀδικούμενος· Phædon. p. 117, B: Ταυρηδὸν ὑποβλέψας πρὸς τὸν ἄνθρωπον. « Locutione hac Platonica usi sunt Philostr. p. 14, 701; Ælian. N. A. 7, 5; Eunap. p. 83. Restituenda videtur Luciano qui fertur Philopatr. c. 2, ubi ταυρηδὸν ἐπιβλέπειν legitur. » Wyttenb. Epist. crit. p. 46. Callim. Cer. 51: Τὰν δ' ἄρ' ὑποβλέψας χαλεπώτερον ἠὲ κυναγόν. Ἐλεεινὰ ὑποβλέπειν Crinag. Anth. Plan. 199.] Cui et Lucianum [Vitt. auct. c. 7]: adjungit, Καὶ ἀπειλητικόν τι καὶ χολῶδες ὑποβλέπει. [Amor. c. 29: Δεινόν τι καὶ θηριῶδες ἐν τοῖς ὄμμασιν ὑποβλέπων. Pollux 5, 79: Ὑποβλέπει πυρῶδες ὁ σῦς. Bekk. Anecd. p. 331, 17, et Suidas: Ἄγριον ὑποβλέπει μᾶλλον χρηστέον ἢ ὑποβλέπεται.] Verum in Comm. ὑποβλέπειν illud interpr. simpl. Limis oculis aspicere: hoc autem Improbe vel Torve aspicere, uti dixi. Ut autem, quod sentio, dicam, hic quidem ὑποβλέπειν neutram harum interpretationum per se admittere mihi videtur, quum ei adjiciatur ἀπειλητικόν τι καὶ χολῶδες: at illic, sc. in illo Platonico ὑπέβλεπον, quod nihil sibi adjunctum habet, non improbem eam interpret., quæ Lucianico ὑποβλέπειν tribuitur, sc. Torve aspicere. Sed nec Minaci oculo intueri, displicet. Limorum certe oculorum signif. paulo latius extenditur, quum etiam Subridere oculis limis dicat Ovid. Sunt qui et illa Virg., Aversa tuetur, et, Illa solo fixos oculos aversa tenebat, ad ὑποβλέπειν pertinere velint; sed hoc posterius exemplum parum illi convenire puto. [Aristoph. Lys. 519: Ὅ δέ μ' εὐθὺς ὑποβλέψας ἂν ἔφασκε ... Thesm. 396: Ἀπὸ τῶν ἰκρίων ὑποβλέπουσ' ἡμᾶς. Athen. 5, p. 177, D: Ἵνα μὴ ὑποβλέπωσιν ἀλλήλους ὁ μὲν αἰδούμενος, ὁ δὲ μεμφόμενος. Pseudo-Hesiod. ib. 8, p. 364, B: Ἀχθόμεθ' ἢν ἔλθῃ καὶ ὑποβλέπομεν παρεόντα. Dio Chr. vol. 1, p. 191: Σιγῇ παρῆσαν ὑποβλέποντες αὐτόν. Hesych.: Ὑποβλεπόμενος, ὑπονοῶν, ἐχθραίνων, quibus ἐπιτηρῶν add. Phot. et Suidas, hic addito loco anonymi, Καὶ οὐκ ἦν ῥᾴδιον μὴ γελᾶν καὶ ὑποβλέπεσθαι τὸ γιγνόμενον. Hesychii gl. sumta, ut videtur, ex LXX Sam. 1, 18, 9: Ἦν Σαοὺλ ὑποβλεπόμενος τὸν Δαυίδ. Niceph. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 479, 14: Ἥρα ζηλοτυπεῖ καὶ ὡς ἐραστὴν ὑποβλέπεται.]

Ὑπόβλεψις, εως, ἡ, et Ὑπόβλεμμα, τὸ, Aspectus, qualis est limis oculis vel torve intuentium.

Ὑποβλήδην, Subjiciendo eo sensu, quo Virgilius dixit [Æn. 3, 314], Vix pauca furenti Subjicio, et raris turbatus vocibus hisco: vel Interpellato sermone, Excipiendo verba dicentis nondum finita, ut VV. LL. exp. Obstrepere, Camer.; Interfando, Bud. Hom. Il. A, [292]: Τὸν δ' ἄρ' ὑποβλήδην ἠμείβετο Διῖος Ἀχιλλεύς, i. e. ὑποβλητικῶς, καὶ ὡς ἐν περικοπῇ διεξοδικοῦ λόγου, Eustath. [p. 106, 1. Hesych.: Ὑπ., ὑποβάλλων τὸν λόγον πρὶν σιωπῆσαι τὸν λέγοντα· ἄλλοι ὑπολαμβάνων. Prior interpretatio verbis paullo aliis concepta reperitur etiam ap. Phot. et Suidam, in schol. ad l. Homeri et Etym. M. p. 781, 8, sed est manifesto falsa. Neque enim Agamemnonis orationem interrumpit Achilles, sed finita ea Agamemnoni occurrit admonendo: qua signif. verba ὑποβάλλειν et ὑπολαμβάνειν frequentia esse suis locis ostendimus. Eodem modo dictum est ab Apoll. Rh. 1, 699: Τοῖον ὑπ. ἔπος ηὔδα, et cum verbo προσειπεῖν 3, 400, 1119, ubi eundem illum de oratione interrupta errorem repetunt scholiastæ. Porro ap. Coluth. 146: Τοῖα δ' ὑπ.... ἔννεπεν Ἥρα· et forma Dor. Dius ap. Stob. Flor. 65, 17: Πρὸς δν ὑποβλήδαν φατίζω πάλιν, Ἀγάλλευ κτλ. Obscura significatio est in H. Hom. in Merc. 414: Τότε δὴ κρατὺς Ἀργειφόντης χῶρον ὑποβλήδην ἐσκέψατο πύκν' ἀμαρύσσων ἐγκρύψαι μεμαώς· ubi Passovius parum probabiliter ὑποβλέβδην, vocabulum nusquam alibi inventum, Hermanno vero (Opusc. vol. 5, p. 307) videtur defendi posse ὑποβλήδην, quod sit *significanter*, « ut solent qui locum designare oculis volunt, quasi suggerentes alteri ad quem locum animum advertere debeat. » || Supponendo. De liberis suppositis Manetho 6, 292: Μητέρες ... ὑπ. ἐτέκοντο.]

Ὑπόβλημα, τὸ, Substramen, Bud. ex Hippiatr. [p. 40, 23; 108, 16. Ib. p. 39, 28: Κόπρια ἢ ἄλλα ὑπ. ἁπαλά. Hase. || In inscrr. navalibus a Bœckhio editis ὑπόβλημα vel ὑποβλήματα triremium memorantur et κατάβλημα vel καταβλήματα, quorum de nominum significatione nihil aliunde constat. V. Bœckh. p. 161, qui similem eorum usum fuisse conjicit atque παραρρυμάτων.]

[Ὑποβλητέος, α, ον, Subjiciendus. Xenoph. OEc. 19, 9: Ὑποβλητέα ἂν εἴη τῷ φυτῷ γῆ. Ὑποβλητέον, Geopon. 6, 2, 4: Ὑπ. ἑκάστῳ πίθῳ ἄμμον· et 14, 7, 25. Dionys. Art. rhet. c. 4: Τοιαύτης προκαταστάσεως γινομένης ὑπ. τὸν περὶ τῶν πανηγύρεων λόγον.]

[Ὑποβλητικῶς i. q. ὑποβλήδην ap. Eust. p. 106, 1.]

Ὑπόβλητος, [ὁ, ἡ, et Ὑποβλητὸς, ἡ, ὸν, quæ forma legitur in Etymol. M. p. 480, 17: Αὐτὴν ὑποβλητὴν δοθῆναι Κλυταιμνήστρᾳ, nisi ὑπόβλητον scribendum. In cod. Paris. ὑποβλῆτιν], Suppositicius, Camer. Subditicius, Bud. νόθος, Suid. ὑποβολιμαῖος: ut ὑπόβλητα βρέφη: et ap. Suid. [ex anonymo, quem Ælianum esse conjicit Valck.]: Ὑποβλήτους ἂν εἶπεν αὐτοὺς καὶ νόθους ἀντικρύς. [Apollod. 3, 5, 7, de OEdipo: Τελειωθεὶς δὲ ... ὀνειδίζεται ὑπόβλητος. Manetho 4, 587: Ἀλλοτρίων τέκνων ὑπόβλητα γένεθλα.] Metaph. etiam capitur pro οὐκ ἀληθὴς, ἀλλὰ πεπλασμένος. Soph. [Aj. 481]: Οὐδεὶς ἐρεῖ ποθ' ὡς ὑπόβλητον λόγον, Αἶαν, ἔλεξας, ἀλλὰ τῆς σαυτοῦ φρενὸς, i. e. γνήσια τῆς σῆς διανοίας· οὐχ ὑπόβλητα, ἀλλ' οἰκεῖα σαυτῷ. Sic OEd. C. [794]: Τὸ σὸν δ' ἀφῖκται δεῦρ' ὑπόβλητον στόμα. Ubi quidam exp. Subornatum et ab alio instructum. Et ap. Plat.: Ὑπόβλητον πρόσωπον, Homo subditicius. Bud. [Immo ap. Plutarch. V. Tib. Gracchi c. 8, ubi πρόσωπα ὑπ. sunt Homines subornati qui fictas personas sustineant. Sic ap. Joseph. B. J. 5, 10, 4: Μηνυτής τις ὑπόβλητος. In Gl.: Ὑπόβλητος, Subornatus; Ὑπόβλητος μάρτυς, Subornatus testis. G. D. Joann. Chrys. t. 9, p. 138, C: Οὐκ ἔδει τῶν ὑπ. ἀνδρῶν οὐδὲ τῶν ψευδομαρτύρων. Hase. || Adverb.] Ὑποβλήτως, q. d. Supposititie. [Ficte. Ὑποβαλλόμενοι ap. Soph. Aj. 188 schol. ex eoque Suidas exp. ὑπ. λέγοντες.]

[Ὑποβλίττω, Emungo. Philostr. p. 273: Τοὺς τοιούτους ὑποβλίττουσιν οἱ συκοφάνται. Metaphora sumta ab favis apium: nam βλίττειν est ἀφαιρεῖν τὸ μέλι ἀπὸ τοῦ κηρίου, ut exp. grammatici.]

[Ὑποβλώψ, ὁ, ἡ, Qui subdolo vultu est. Voc., ut videtur, ab Eustathio fictum p. 1436, 7: Τὸ ὑποβάλλειν ὑπουλότητά τινα ἐμφαίνει καὶ δολιότητα· ὑποβάλλει γοῦν ὀφθαλμοὺς ὁ ὑπούλως βλέπων καὶ ὡς εἰπεῖν ὑποβλώψ καθ' ὁμοιότητα τοῦ παραβλώψ. G. Dind.]

[Ὑποβοηθέω, Suggero, Gl.]

[Ὑποβόθρευμα, τὸ, Fovea. Eustath. Opusc. p. 109, 10 : Στερεώσατε ἀναπληροῦντες τὰ ὑπ.]

[Ὑποβοθρεύω, Clam scrobes facio. Metaph. de fraudibus quas quis struit, Const. Manass. Chron. 4563 : Πάσας μηχανὰς ὑπώρυττε καὶ τρόπους καὶ πάντας ὑπεβόθρευεν εὑρεσιχάκους δόλους· 5837 : Πάσας ὑπεβόθρευε δολομηχάνους σκέψεις. Eustath. ap. Tafel. De Thessalon. p. 431 med. Boiss.]

Ὑποβολεύς, έως, ὁ, Monitor, [Subjector, Summissor, add. Gl.] Qui admonendo atque hortando subjicit et suggerit. Plutarch. [Mor. p. 813, E] : Ἀλλὰ μιμεῖσθαι τοὺς ὑποκριτὰς, πάθος μὲν ἴδιον, καὶ ἦθος, καὶ ἀξίωμα τῷ ἀγῶνι προστιθέντας, τοῦ δὲ ὑποβολέως ἀκούοντας, καὶ μὴ παρεκβαίνοντας τοὺς ῥυθμούς. Et Philo [vol. 1, p. 448 : Ἐρεῖς πρὸς αὐτὸν καὶ δώσεις τὰ ῥήματά μου εἰς τὸ στόμα αὐτοῦ, ἴσον τῷ ὑποβολεῖ ὑπηχήσεις αὐτῷ τὰ ἐνθυμήματα, ἃ ῥημάτων καὶ λόγων ἀδιαφορεῖ θείων· ἄνευ γὰρ τοῦ ὑποβολέως οὐ φθέγγεται ὁ λόγος· ὑποβολεὺς δὲ λόγου νοῦς ὡς νοῦ θεός. Id. vol. 2, p. 140] : Ὥσπερ ὑποβολέως ἑκάστοις ἀοράτως ἐνηχοῦντος, Velut monitore cuique clanculum subjiciente. [Eustath. Opusc. p. 60, 1 : Οὐ δεξιὸς ἦν αὐτὸς ᾄδειν ὁ Πίνδαρος, ἀλλ' ὑποβολέα οἷον εἶχεν ἕτερον τοῦ τοιούτου ἔργου· 88, 80 : Ὑποβολέα λόγους ἀλλοτρίους εὐθυβόλως πορθμεύοντα. « Idem Epist. ante Comm. ad Dionys. p. 72, 35 Bernh. » Boiss. Jo. Climac. p. 253, 17; 196, 2, ψεύδους ὑπ. Hase. Socrates H. E. 5, 22 : Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἀναγνῶσται καὶ ὑποβολεῖς· ubi dubitatur quod eorum munus fuerit : v. Vales. et Ducang. Gloss. s. h. v.] || Item Interpres, διερμηνευτής. [Per ἑρμηνεὺς exp.] Eustath. [p. 1171 extr. et 1406, 42, male interpretatus verbum ὑββάλλειν in loco Homeri, de quo s. v. Ὑποβάλλω diximus. || I. q. ὑπαγωγεὺς, quod v.]

Ὑποβολὴ, ἡ, Subjectio, et, si dici posset, Substratio. [Summissio, Gl. Per ὁμοιότης, προσθήκη exp. Suidas.] Plato [Polit. p. 280, B] ap. Athen. 2, [p. 48, A] : Νῦν δὲ τὴν τῶν στρωμάτων σύνθεσιν οὐ περιβολῇ χωρίζουσι καὶ ὑποβολῇ. [Cum περιβολὴ et ἐπιβολὴ componit Pollux 7, 208. Lucian. De salt. c. 37 : Λίθου ὑπ. Oribas. p. 319 ed. Matth. : Αἱ ἐξ ὑποβολῆς ἐγχρίσεις. De argumento orationis Lucian. Dem. enc. c. 21 : Ἔχειν ἀποχρῶσαν λόγων ὑπ. || Fundamentum. Plut. Mor. p. 320, B : Ἀρετῆς ὑποβολὰς κατατεθεῖσθαι. Nam sic recte correctum pro ὑπερβολάς. Muson. ap. Stob. Flor. 17, 43 : Ὤετο ἀρχὴν καὶ ὑπ. τοῦ σωφρονεῖν εἶναι τὴν ἐν σιτίοις καὶ ποτοῖς ἐγκράτειαν. De fundamento semineque virtutis quae innata hominibus esse docebant Stoici, id. ap. Stob. Ecl. eth. vol. 2, p. 428 : Τοῦ φυσικὴν εἶναι ὑπ. τῇ τοῦ ἀνθρώπου ψυχῇ πρὸς καλοκἀγαθίαν καὶ σπέρμα ἀρετῆς ἑκάστῳ ἡμῶν ἐνεῖναι· 430 : Ἥκει εἰς τὸν βίον ἔχων ὑποβολάς (sequentia exciderunt). Porphyr. De abst. 3, 2, p. 217 : Οὐ μόνον ἁπλῶς ὁ λόγος ἐν πᾶσι τοῖς ζῴοις θεωρεῖται, ἐν πολλοῖς δὲ αὐτῶν καὶ ὑποβολὰς ἔχων πρὸς τὸ τέλειον.] || Item Subjectio rei falsæ pro vera, Fraus. Basil. Ep. : Ὑποβολῇ προσώπου χρησάμενος, Accersita persona usus, ut VV. LL. interpretantur. [Schol. Aristoph. Pac. 407 : Σοφῶς ὑποβολῇ προσώπων εἰς ὁμόνοιαν προσάγει τοὺς ἀκούοντας. Apud rhetores ὑπ. προσώπου est ὅταν θέλων τι εἰπεῖν πρὸς τὸ ἀνεκτότερον ἄλλῳ προσώπῳ τὸν λόγον περιθῇ, ut definit Tiberius in Walzii Rhett. vol. 8, p. 539. Et ἐξ ὑποβολῆς, τουτέστιν ἔξωθεν ὑποβάλλειν τῷ ὑποκειμένῳ πράγματα, ap. Joann. Sic. ibid. vol. 6, p. 122, 27, et p. 124, 8, 12. De suppositione liberorum Plato Rep. 7, p. 538, A : Ἐν τῷ χρόνῳ ᾧ οὐκ ἤδει τὰ περὶ τῆς ὑπ. Diodor. 4, 64 : Ὁ Οἰδίπους μαθὼν παρά τινος τὴν καθ' ἑαυτὸν ὑπ. Lex. rhet. in Bekk. Anecd. p. 311, 33 : Ὑποβολῆς γραφὴ τί ἐστιν; εἶδος ἐγκλήματος, εἴ τις ἐγκαλοίη τινὶ ὡς ὑποβολιμαῖος εἴη, ἐγράφετο ὑποβολῆς καὶ ἁλόντα αὐτὸν ἔδει πεπρᾶσθαι. Quae fuerit hujus actionis aliunde non cognitæ natura, explicare studuit Schœmann. De lite Att. p. 349.] In quibus huc refertur etiam hic l. Polyb. [3, 105, 1] : Ἀνύποπτος ἦν ἡ τῶν ἐνεδρευόντων ὑποβολή. [Ubi de Occultatione militum dictum est in loco depresso, insidiarum caussa. Et ipse locus aptus ad occultandum militem in insidiis locatum 3, 104, 5, ubi perperam vulgo ὑπερβολήν. Hinc ἐξ ὑποβολῆς, Ex insidiis, 15, 2, 12. Schweigh.] Apud Plutarch. vero [V. Rom. c. 22 : Γυναῖκα διδοὺς ἐκβαλεῖν ἐπὶ τέκνων (sc. ὑποβολῇ, Suppositione) ἢ κλειδῶν

A ὑποβολῇ] ὑποβολὴ τῶν κλειδῶν, Bud. vertit Adulteratio. || [Suggestio, Gl., in quibus est Ὑπ. ἡ ἀναφορὰ πρὸς βασιλέα ἢ ἄρχοντα, Suggestio.] Admonitio. Xenoph. Cyrop. 3, [3, 37] : Ἀλλ' ἀγαπητὸν, εἰ καὶ ἐξ ὑποβολῆς δύναιντο ἄνδρες ἀγαθοὶ εἶναι, Præclare cum eis agitur, si moniti etiam proficiant, Camer. Eo sensu Liv. τῷ Subjicio usus est, Quæ ipsis sua sponte non succurrebant, ea duces admonendo atque hortando subjiciunt. [Polyb. 9, 24, 3 : Αἱ τῶν περιστάσεων καὶ τῶν φίλων ὑποβολαί· ubi libri male ὑπερβολαί. Schweigh. Josephi Vita c. 54 : Προσαγγελθέντων τούτων ἐξ ὑποβολῆς παρεκάλουν ... μὴ περιιδεῖν κτλ. Schol. Pind. Ol. 2, 44 : Σεμέλη ... Ἥρας ὑποβολαῖς εἰποῦσα τῷ Διὶ μετὰ κεραυνοῦ ἐλθεῖν πρὸς αὐτὴν κατεκαύθη.] || Item Subjectio, eo modo, quo interfando et interpellando alicujus sermonem aut respondendo, subjicere dicimur : unde ἐξ ὑποβολῆς. Diog. L. [1, 57, ex Dieuchida] : Σόλων δὲ τὰ Ὁμήρου ἐξ ὑποβολῆς ἔγραψε ῥαψῳδεῖσθαι, οἷον ὅπου ὁ πρῶτος ἔληξεν, ἐκεῖθεν ἄρχεσθαι τὸν ἑχόμενον, Solon statuit ut Homeri versus alternis accinerentur, ita ut ubi unus desiisset canere, alter inde auspicaretur. [Similiter continuam recitationem ὑποβολῇ opponit Hermog. vol. 3, p. 194 : Ἀλλ' ἔννοιαι μὲν αὗται, μέθοδοι δὲ τὸ προηγουμένως καὶ σὺν ἀφηγήσει αὐτὰς διεξιέναι, ἀλλὰ μὴ ἐξ ὑποβολῆς, ἤ πως ἑτέρως. Idem ἐξ ὑπολήψεως dicere videtur scriptor Hipparchi, dialogi Platonici, p. 228, B : Καὶ τὰ Ὁμήρου ἔπη πρῶτος ἐκόμισεν (Hipparchus) εἰς τὴν γῆν ταυτηνὶ, καὶ ἠνάγκασε τοὺς ῥαψῳδοὺς Παναθηναίοις ἐξ ὑπολήψεως ἐφεξῆς αὐτὰ διιέναι, ὥσπερ νῦν ἔτι οἵδε ποιοῦσι. De quo recte judicarunt Wolfius Proleg. in Hom. p. 140 et Bœckh. in Corp. Inscr. vol. 2, p. 676 seqq. et 1125, non recte Hermann. in Opusc. vol. 5, p. 300 seqq.; vol. 7, p. 74, qui recitationem intellexit quæ fit altero alteri verba suggerente vel præeunte (secundum scriptum exemplar), quo sensu Polemo ap. Macrob. Saturn. 5, 19, de jurantibus per Palicos scripsit : Ὁ δ' ὀρκούμενος ... ἐξ ὑποβολῆς δίεισι τὸν ὅρκον (cujusmodi exemplum est in jurejurando mulierum ap. Aristoph. Lys. a v. 212), et verbo ὑποβάλλειν usus est Isocr. p. 280, E : Οὐ πρότερον ἐπαυσάμην πρὶν ὑπέβαλον τῷ παιδὶ τὸν λόγον. Nec Bernhardyi sententia (Hist. lit. Gr. vol. 1, p. 231) videtur probari posse, qui de recitatione cogitavit, quæ subjecto carminum exemplari scripto adjuvaretur, quod aliter et clarius quam verbis ἐξ ὑποβολῆς significandum fuisset. Obscurius est quæ ὑποβολῆς significatio sit in inscr. Teia ap. Bœckh. vol. 2, p. 675, ubi certamina musica memorantur adultiorum ὑποβολῆς ἀνταποδόσεως, ἀναγνώσεως, mediæ ætatis ὑποβολῆς, ἀναγνώσεως, πολυμαθίας, ζωγραφίας, juniorum ἀναγνώσεως, καλλιγραφίας, λαμπάδος, ψαλμοῦ, κιθαρισμοῦ, κιθαρῳδίας, ῥυθμογραφίας, κωμῳδίας, τραγῳδίας, μελογραφίας· ubi ante ἀναγνώσεως primi certaminis nomen excidit, quod ipsum quoque ὑποβολῆς fuisse conjecit Bœckhius. Idem inscriptionem Chiam comparavit n. 2214 (vol. 2, p. 201), in qua ludi musici, non tamen per ætates distincti, memorantur ἀναγνώσεως, ῥαψῳδίας (ut Athenis privatim instituta puerorum ῥαψῳδίας certamina habes ap. Plat. Tim. p. 21, B), ψαλμοῦ, κιθαρισμοῦ, nulla vero ὑποβολῆς aut ὑποβολῆς ἀνταποδόσεως mentio fit, quemadmodum vicissim in Teia inscriptione non memoratur ῥαψῳδία. Hoc indicio collatisque Diogenis L. et Platonis locis, in quibus ἐξ ὑποβολῆς et ἐξ ὑπολήψεως ῥαψῳδεῖν legitur, Bœckhius non sine specie veri conjecit ὑποβολὴν inscriptionis Teiæ non esse diversam ab ῥαψῳδίᾳ Chiorum. Idem addit difficilius esse dicere quid sit ὑποβολῆς ἀνταπόδοσιν : nam sic, non ὑποβολὴν ἀνταποδόσεως capiendum esse genitivum ὑποβολῆς ἀνταποδόσεως, qui legitur in primo inscriptionis versu. Sed quum v. 4 tantum ὑποβολὴ habeatur, nec verisimile sit ibi aliud dici ac v. 1, utrumque videri idem esse, atque illud tantum distinctius rem exprimere. Quodsi teneamus ὑποβολὴν esse recitationem carminis epici talem qua succedens quisque rhapsodus continuet priorem, ita ut singulæ partes canantur ab aliis, recte dici potuisse ἀνταπόδοσιν ὑποβολῆς, quod hoc genus successionis quasi cantum amœbæum referebat et unaquæque pars, quæ post primam recitabatur, erat ὑποβολὴ ἀνταπόδοτος τῇ προτέρᾳ, ipseque rhapsodus ἠμείβετο ἐξ ὑποβο-

λῆς. Neque obstare quod prima ὑποβολὴ sive primi rhapsodi recitatio non sit ἀνταπόδοτος. Videri enim denominationem a potiori factam esse, quemadmodum ipsa rhapsodia sit ὑποβολὴ vocata, licet primus rhapsodus non successerit ulli. Quanquam rem potuisse ita institui, ut singuli bis prodirent, ita ut ipse etiam primus recitaret ὑποβολὴν ἀνταπόδοτον. Alia Lehrsii sententia est Quæst. epic. p. 220, qui Clearchi loco usus ap. Athen. 10, p. 457, ubi varii generis lusus memorantur, in quibus ingenii et memoriæ vis exprometur, ad istius modi ludicra eorum qui essent *et certare pares et respondere parati* pertinuisse putat ὑποβολὴν et speciem quandam ejus ὑποβολὴν ἀνταπόδοσιν, quod dictum esse ut βοῦς ταῦρος, ἴρηξ κίρκος, παῖς κόρη, κύλιξ ἀρύστιχος. Sic ὑποβάλλειν et ἀνταποδιδόναι ap. Aristid. vol. 2, p. 412 : Οἱ ἀκροαταὶ καὶ θεώμενοι οὕτω σφόδρα ἐξεπλήττοντο καὶ κατείχοντο ὑπὸ τοῦ μέλους ὥσθ', ὅτε δὴ ἐγίγνοντο πρὸς τῷ ῥήματι, ἐκγελάσαντες αὐτοὶ ὑπέβαλον, οὐκ ἀνταποδιδόντες ὥσπερ ἠχὼ τὴν φωνήν, ἀλλὰ προλαμβάνοντες. Quæ opinio certe tolerabilior est quam Hermanni (Opusc. vol. 5, p. 311; vol. 7, p. 79), qui ὑποβολὴν intelligi voluit recitationem vel sermonis alicujus vel carminis factam memoriter, sed adstante qui ex scripto verba suggerat, ὑποβολὴν ἀνταποδόσεως autem (nam sic verba construit) recitationem diverbii, in quo qui recitaret, utriusque colloquentium ingenium animique affectionem variata voce debuisse exprimere. Quod non minus perversum est quam si quis certamen scenicum ὑποβολῆς ἀγῶνα dici velit propterea quod histrionibus ὑποβολεῖς adsint qui verba, ubi opus sit, suggerant. G. Dind.]

Ὑποβολιμαῖος, αία, αῖον, Suppositius, Subditicius. [Subditus, Subditivus add. Gl. Hesych.: Ὑποβολιμαῖον· οὐ γνήσιον, ἀλλὰ νόθον ὑποβαλλόμενον, ὡς ἀπὸ τῶν χαμαιριφῶν παιδίων, ἅπερ ἑαυταῖς ὑποβάλλουσιν αἱ γυναῖκες. Phot. et Suidas et Etym. M. p. 781, 35 : Ὑποβολιμαῖοι, ὑποβαλλόμενοι καὶ εἰσποίητοι ὡς (ὡς om. Suid.) ἐπὶ τῶν χ. π. ἅπερ ἑαυτῶν ἀποβάλλουσιν αἱ γυναῖκες. Herodot. 1, 137 : Τὰ ὑπ. (sc. τέκνα.) Plato Rep. 7, p. 537, E : Εἴ τις ὑπ. τραφείη. Polyb. 2, 55, 9 : Γένος ὑπ. Dionys. A. R. 4, 32 : Οὐ γνήσιον, ἀλλ' ὑπ. τινα καὶ νόθον. Aristid. vol. 1, p. 97, 2; Dio Chr. vol. 1, p. 68; Lucian. D. mort. 16, 2. Ὑποβολιμαῖος inscriptæ fuerunt Cratini, Alexidis, Eudoxi, Menandri (cujus ex fabulæ titulo poetam Hypobolimæum finxit Phot. Bibl. p. 115, 19) et Philemonis comœdiæ.] Cui ap. Dem. γνήσιος opp. Lucian. [D. mort. 7, 2] : Ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκτάδην ἐκείμην, ὑποβολιμαῖος ἀντ' ἐκείνου νεκρός. [Aristot. H. A. 9, 29 : Ὁ κόκκυξ ὥσπερ ὑποβολιμαίους ποιεῖ τοὺς ἑαυτοῦ νεοττούς.] Metaph. etiam capitur. Plutarch. De puer. educ. [p. 3, E] : Τὴν εὔνοιαν ὑποβολιμαίαν καὶ παρέγγραπτον ἔχουσιν, ἅτε μισθοῦ φιλοῦσαι. Sic ὑποβολιμαῖος λόγος.

[Ὑπόβολος. V. Ὑπώβολος.]

[Ὑποβομβέω, Bombum edo. Anon. in Walzii Rhett. vol. 3, p. 579, 25 : Ὁ δ..ιχὴς ἀὴρ πράως ὑποβομβεῖ καὶ πληροῖ τὴν ἀκοὴν μουσικῆς.]

[Ὑποβορβόριον, τὸ, Fæx. Hesych.: Ὑπ., ἡ τρύξ. Est igitur idem quod frequentius dicitur ὑποστάθμη et ὑπόστασις.]

Ὑποβόρβορος, ὁ, ἡ, Cœnosus, q. d. Cui subest cœnum.

[Ὑποβορβορύζω (in libris interdum ὑποβορβορίζω scriptum vitiose), Submurmuro. Hippocr. p. 126, B : Ἐν τοῖσι ποτοῖσι ὑποψοφέοντες καὶ ὑποβορβορύζοντες ξηροῖσι, Quibus inter potandum strepitus quidam percipitur quique præ siccitate murmur quoddam sentiunt. Id. p. 166, A : Ἐν ὑποχονδρίων ἀλγήματι ὑποβορβορύζοντες· 1121, C : Πρὸς χεῖρα ὑποβορβορύζοντες. Aret. p. 18, 47 : Ὑποβορβορύζουσα φύσησι κοιλίη· 24, 51 : Ὑποβορβορύζει κοιλίη.]

[Ὑποβούλημα, τό. Schol. Apoll. Rh. 3, 1376 : Τῶν διατρεχόντων ἀστέρων ... οἳ διὰ τὴν τῆς φορᾶς ὀξύτητα παραπλήσιόν τι ἔχουσι τῷ Ἰάσονι ὑποβούλημα. Voc. corruptum. Schneid.]

[Ὑπόβραγχος, Subraucus. Hippocr. p. 415, 34 : Φθέγγεται ὑποβραγχότερον.]

[Ὑποβράσσω, Succendo. Pisid. De opif. 376, φθαρτικῶς. Boiss.]

[Ὑποβρᾰχεῖν (aoristus, cujus præsens nullum exstat), Sonitum edere sub, Personare sub. Quint. Sm. 6, 335 et 10, 72 : Ὡς τῶν ἐσσυμένων μέγ' ὑπέβραχε γαῖα πελώρη. Sed 2, 495 : Ὑψόθι δ' οὐρανὸς εὐρὺς ὑπέβραχε, recte restitutum ἐπέβραχε.]

[Ὑπόβραχυς, ὁ, ἡ, Nonnihil brevis. Ὑπόβραχυ adverb., Paullatim, Ælian. N. A. 4, 34 : Ἡσυχῇ ἐπὶ πόδα ἀναχωρεῖ (ὁ λέων) καὶ ὑπόβραχυ, quocum comparatus est Aristot. H. A. 9, 31 : Βάδην ὑποχωρεῖ καὶ κατὰ σκέλος καὶ κατὰ βραχὺ ἐπιστρεφόμενος. Apud Ælianum tamen libri aliquot ὑποβρύχων, vere fortasse.]

[Ὑπόβρεγμα, τό. Anon. in Anecd. meis vol. 2, p. 457 : Ὅτι ὑπόβρεγμα τὸ μεταξὺ τῶν ὀμμάτων λέγεται μέτωπον. Voc. fictum ex τὸ ὑπὸ τὸ βρέγμα ap. Aristot. H. A. 1, 8 : Προσώπου τὸ μὲν ὑπὸ τὸ βρέγμα μεταξὺ τῶν ὀμμάτων μέτωπον. Boiss. || Vitiose ap. Galen. vol. 6, p. 393, 4, τῆς κόμης τοῦ ἀψινθίου τὸ ὑπ.· nam ibi scribend. ἀπόβρεγμα, Cremor liquidus, Dilutum, qua voce Galen. alibi creberrime utitur. Hase.]

[Ὑποβρέμω, Fremo s. murmuro sub. Æsch. Pr. 434 : Κελαινὸς Ἅϊδος ὑποβρέμει μυχὸς γᾶς. Orph. Arg. 1265 : Χαροπὸν δ' ἄρ' ὑποβρέμει ἔνδοθι κῦμα. Med. Nicand. Al. 290 : Ῥόχθοισι θαλάσσης πετραίησιν ὑποβρέμεται σπιλάδεσσιν.]

[Ὑποβρεχής. V. Ὑποβρύχιος.]

Ὑποβρέχω, q. d. Submadefacio, Aliquantum madefacio, vel irrigo, aut imbuo. [Anth. Pal. 11, 3 : Ταῖς κοτύλαις ὑποβρέξας.] Unde ὑποβεβρεγμένος dicitur Imbutus leniter vino, Aliquantulum appotus. [Ὑποβεβρέχθαι ap. Polluc. 6, 25.] Bud. ex Luciani Symp. [D. deor. 23, 2 : Ἀνεπαυσάμεθα ἐν τῷ συμποσίῳ ἱκανῶς ὑποβεβρεγμένοι, ubi v. Hemst. Asin. c. 51 : Οἴνῳ πολλῷ ὑποβεβρεγμένος· et alibi sæpius. Heliod. 1, 15; 3, 10; Longus p. 58, 10 Vill. Ad diem qui potando transigitur transtulit Alexis ap. Athen. 1, p. 28, E : Θασίοις οἰναρίοις ... τῆς ἡμέρας τὸ λοιπὸν ὑποβρέχει μέρος. || Ὑποβρέχειν pro ὑποβρέχεσθαι dictum annotare videtur Suidas, qui Ὑπέβρεχον exp. οἴνῳ ἐμεθύσκοντο, addito loco scriptoris quem Ælianum esse conjecit Valck. : Εἶτα ὑπέβρεχον, θαμινὰ πίνοντες καὶ ἀκράτου σπῶντες· ubi aut ὑπεβρέχοντο esse refingendum aut accusativum requiri pendentem ex ὑπέβρεχον monet Bernh.]

[Ὑποβρομέω, i. q. ὑποβρέμω. Nicand. Al. 287.]

[Ὑποβρόχιος vitiose pro ὑποβρύχιος, quod v.]

[Ὑπόβροχος, ὁ, ἡ, Madidus. Etym. M. p. 752, 3 : Τέναγος ὁ ὑπ. τόπος.]

[Ὑπόβρυχα. V. Ὑποβρύχιος.]

[Ὑποβρυχάομαι, Rugio, Clamo. Lucian. Amor. c. 6. Nonn. Dion. 43, 316; Tryphiod. 319. De profunda respiratione Adamant. Physiogn. 2, 27, p. 428 : Ὅταν ὑποβρυχᾶται καὶ μεγάλα ἀναπνέῃ, ἀγριότητα κατηγορεῖ. Quod ὑποβρύχῃ scriptum ap. Polem. Physiogn. 2, 9, p. 245. G. D. Greg. Nyss. t. 1, p. 883, D : Βιαίως ἔνδοθεν ἀπὸ τῶν σπλάγχνων ὑποβρυχώμενος. Hase.]

[Ὑποβρυχής. V. Ὑποβρύχιος.]

Ὑποβρύχιος, [ία, ιον, et ὁ, ἡ,] i. q. βρύχιος, sed usitatius. [Submersus, Gl. Phot. et Suidas : Ὑποβρύχιοι, ὑπὸ τὸ ὕδωρ ποντισθέντες. Hymn. Hom. 33, 12 : Τὴν δὲ (πρύμνην) ἄνεμός τε μέγας καὶ κῦμα θαλάσσης θῆκαν ὑποβρυχίην.] Apoll. Arg. 2, [1217]: Κεῖται ὑποβρύχιος Σερβωνίδος ὕδατι λίμνης. [4, 1757 : Βῶλον ... ἧκεν ὑποβρυχίην.] Ex Herodoto [1, 189] ὑποβρύχιον φέρειν, pro Submergere. [Plato Phædr. p. 248, A : Ὑποβρύχιαι ξυμφέρονται (αἱ ψυχαί). Apollod. 3, 15, 8, 3 : Τὴν κόρην τῆς πρύμνης τῶν ποδῶν ἐκδήσας ὑποβρύχιον ἐποίησε. Polyb. 1, 37, 2 : Ὑπ. ἐγένετο τὰ πλοῖα. Athen. 8, p. 338, C : Διέφθειρεν (fluctus) ὑποβρυχίους. Strabo 15, p. 722; Plutarch. V. Crassi c. 19; Quint. Sm. 13, 312. Pausan. 4, 20, 4 : Ὑποβρύχιον τὴν Μεσσήνην κρύψειν τὸν πάντα αἰῶνα. Lucian. Dips. c. 3 : Τὰ μὲν ὑποβρύχια φωλεύοντα ἐν μυχῷ τῆς ψάμμου, τὰ δὲ ἄνω ἐπιπολάζοντα. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 28, D : Ὑπ. γενέσθαι τὴν γῆν. Et alii recentiores plurimi. Τὰ ὑποβρύχια, Aquatilia, Gregor. Nyss. vol. 1, p. 24, D; vol. 3, p. 618, C. Improprie Dionys. A. R. 2, 17 : Ὤχετ' ἂν ὑπ. ἐξ ἑνὸς τοῦ περὶ Κάννας πτώματος. Theodoret. vol. 3, p. 1186 : Ἵνα μὴ ὁ λόγος ὑπ. γένηται, continuata præcedentium verborum metaphora, τῶν ἐκείνου κατορθωμάτων τὸ πέλαγος. Phot. in Wolfii Anecd. vol. 1, p. 98 : Ὅλως γίνεται θήραμα τοῦ πονηροῦ καὶ πρὸς πᾶσαν κακίαν ὑποβρύχιος φέρεται, ubi ὑποβρόχιος ex-

cusum. || Profundus. Oppian. Hal. 1, 49 : Ὑποβρυχίης ἄδυτον ... θαλάσσης· 5, 159 : Βυσσὸν ὑποβρυχίην. || « Ὑποβρύχιος, Latens, Demersus, Submersus et profundus. Hippocr. p. 963, H, de febre quæ paulatim increscit : Ἔστι δ' οἷσιν ἄρχεται μαλακῶς καὶ ὑποβρύχιος, Quibusdam etiam leniter et latenter incipit. Cui ἀρχόμενος ἀνθεῖ καὶ ἀκμάζει μάλιστα opponitur, Quæ ubi incipit plurimum viget et efflorescit. Aretæus quoque (p. 19, 47) ὑποβρύχιον πῦρ dixit Febrem quæ ex inflammatione portarum jecoris initium sumsit, quod sit in profundo latens. (Et πυρετοὶ ὑποβρύχιοι p. 61, 53. Ὑπ. πόνος, p. 27, 41.) Ὑπόβρυχα namque annotat Erotian. (p. 370) apud Hipp. dici τὰ κατὰ βάθος κείμενα, καὶ οἷον ὑποβύθια, In fundo sita, ac veluti profunda. Hesychius ὑπόβρυχα ὑποβρύχια exponit ex Hom. Od. E, 319. Hipp. p. 279, 11 : Αὐτὴ δὲ παρὰ τὸν γλουτὸν ἵεται, διὰ τοῦ μυὸς ὑπὸ τῷ μηρῷ ὑποβρυχίη, Ipsa autem juxta nates fertur, per musculum sub femore demersa. » Foes.] Et Ὑποβρεχὴς, Ὑποβρυχὴς pro eodem. [Horum auctor nullus est. Alterum sumtum ex Herodoto 7, 130, ubi libri quidam ὑποβρυχέα vitiose pro ὑπόβρυχα. Ὑπόβρυχος dixit Philes De an. propr. p. 344 (48 ed. Dübn.) : Κίνδυνον ἐχθροῦ ὡς ὑπόβρυχος φύγῃ.] At Ὑπόβρυχα sunt qui adverbialiter positum putent ap. Hom. Od. E, [319] : Τὴν δ' ἄρ' ὑπόβρυχα θῆκε πολὺν χρόνον. [Quod grammatici alii ab nominativo ὑπόβρυξ, alii per metaplasmum ab ὑπόβρυχος derivarunt, alii denique divisim videntur scripsisse ὑπὸ βρύχα : unde Oppianum Hal. 2, 588, dixisse, Ἐς νεάτην φέρεται βρύχα, conjicit Buttmann. Lexil. vol. 2, p. 126.] Vide Eustath. [p. 1558, 54], qui et per onomatopœiam factam esse hanc vocem scribit, probans ex Il. P, [264] : Ἀμφὶ δὲ κῦμα βέβρυχε. [Ibi legitur, Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προχοῇσι διϊπετέος ποταμοῖο Βέβρυχεν μέγα κῦμα ποτὶ ῥόον κτλ.] Sed ego hic Etym. sequi malui a βρέχω deducentem : alioqui certe βρύχιον dici putarem quasi βύθιον a βυθός. [Herodot. 7, 130 : Θεσσαλίην γενέσθαι ὑπόβρυχα. Arat. 425 : Ὑπ. ναυτίλλονται. Oppian. Hal. 1, 145; 3, 599; 4, 39. Quint. Sm. 13, 485; 14, 618.]

[Ὑποβρύχω. V. Ὑπόβραχυς et Ὑποβρυχάομαι.]

Ὑπόβρωμος, ὁ, ἡ, q. d. Subvirosus, ut ὑπόβρωμος τῇ ὀσμῇ, Qui est odore subviroso, Putidiusculus odore, VV. LL. [Diosc. 1, 77.]

[Ὑποβρώσκω. V. Ὑποβιβρώσκω.]

[Ὑποβυθίζω, Submergo, Gl.]

[Ὑποβύθιος, ὁ, ἡ, i. q. ὑποβρύχιος, ap. Erotian. p. 370.]

Ὑπόγαιος, ὁ, ἡ, Subterraneus. [Suidas : Ὑπόγαιοι (liber optimus ὑπόγαιαι, alius ὑπόγαια)· ὑπὸ τὴν γῆν. Herodot. 2, 100 : Ὑπ. οἴκημα, ubi v. l. ὑπόγεον· et 4, 200 : Ὑπ. οἰκήματα. Æschyl. ap. Strab. 10, p. 470 : Ὑπογαίου βροντῆς· ubi libri plerique ὑπογέου, quod nihil aliud est quam ὑπογαίου, pauci ὑπογείου.] Herodian. 1, [15, 13] : Λεόντων δέ ποτε ἐξ ὑπογαίων ἑκατὸν ἀναῤῥιφθέντων. Ubi Polit. Leones centum cavea eductos. [Jerem. 38, 11 : Τὴν ὑπ.] At Ὑπογαίδιον Hesych. exp. ὑπόγειον τύμβον. [Corruptum haud dubie ex ὑπόγαιον.] || Ὑπόγειος, ὁ, ἡ, Subterraneus. [Ὑπ. οἴκησις Plato Axioch. p. 371, A. Ὑπ. οἰκήματα Pollux 7, 123. Ὑπ. θάλαττα 1, 115. Ὑπ. θεοὶ 1, 24. Ὑπ. γράμματα (ἐν στήλαις) 5, 150.] Theophr. ap. Athen. 2 : Ὑπόγεια δὲ τὰ τοιαῦτά εἰσι καὶ ἐπίγεια. [Ὑπ. λάχανα Lucian. Lex. c. 6. Ὑπ. φορὰ Plutarch. Mor. p. 879, F. Τὰ ὑπ. p. 770, E. Μνημεῖον ὑπ., Dio Cass. 66, 3. Ὑπ. ἰχθῦς Polyb. 34, 10, 4. Ὑπ. σελήνη Geopon. 1, 7, 1 : Ποτὲ ὑπεργείου, ποτὲ δὲ ὑπογείου τῆς σελήνης οὔσης. Sæpissime apud Manethon. Ὑπόγειος per ὁ ὑποτεταγμένος exp. Phot. et Suidas. || Ὑπόγεως, ὁ, ἡ, idem. Theodos. Gramm. p. 69 et Herodian. Epim. p. 208 : Τὰ παρὰ τοῦ γαῖα συγκείμενα καὶ δηλοῦντα γῆς ποιότητα διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφεται καὶ διὰ τοῦ ω μεγάλου, οἷον εὔγεως.... σὺν τούτοις δὲ καὶ μεσόγεως καὶ ὑπόγεως· ὅσα δὲ οὐ σημαίνουσι ποιότητα γῆς διὰ τῆς αι διφθόγγου καὶ διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφεται, οἷον ὑπόγαιος, ἀνάγαιος, κατάγαιος. Verba σὺν τούτοις δὲ καὶ male sunt omissa ap. Theodos., quo fit ut μεσόγεως quoque et ὑπόγεως, quæ loci significationem habent, qualitatis esse videantur. Non observatur tamen hæc regula ab scriptoribus inferiorum temporum. Sic κάθοδος ὑπόγεως ap. Pausan. 2, 2, 1, nisi ὑπόγαιος scribendum, ut ὑπόγαια οἰκοδομήματα ib. 16, 6, et ὑπόγαιον οἴκησιν 3, 25, 5. Nihilo certius ὑπόγεων ἀρχὴν 2, 36, 7, ubi alibi libri ὑπόγαιον. Suidas : Ὑπόγεων, οὐδετέρως· ὑπόγειον δὲ ὑπὸ τὴν γῆν.]

[Ὑπογαμέω, In matrimonium duco post. Ælian. N. A. 7, 25 : Ἵνα ἀποκτείνῃ τὸν ... δεσπότην καὶ ... ὑπογήμῃ τὴν γυναῖκα.]

[Ὑπογάμιον, τὸ, Concubitus interceptus s. anteceptus, i. e. Quum quis nuptiis nondum celebratis rem habet cum desponsa. Philo vol. 2, p. 311, 38 : Μεθόριον ὑπολαμβάνουσί τινες ἀδίκημ' εἶναι φθορᾶς καὶ μοιχείας ὑπ. Hase.]

[Ὑπογαργᾰλίζω, Nonnihil titillo. Dionys. Areop. p. 302. Kall. Idem Epist. 8, p. 464 fine. Boiss. Jobius ap. Phot. Bibl. p. 204, 21 : Τοῦ σαρκίου διοχλοῦντος καὶ τῶν ἐκεῖθεν παθῶν ὑπογαργαλιζόντων. Phot. Epist. 156, p. 210 : Ῥημάτων, δι' ὧν τὰ τῶν μειρακίων ὑπογαργαλίζουσιν ὦτα. Anon. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 598, 21. G. D. Vita Epiphanii t. 2, p. 376, B. Passiv. Theophan. Nic. Epist. t. 8, 2 : Ὑπογαργαλιζομένην ὥσπερ (τὴν σάρκα) καὶ βαχχευομένην ὑπὸ τῆς ἡδονῆς. Hase.]

[Ὑπογαστρίδιον, τὸ, dimin. ab ὑπογάστριον. Eubul. ap. Athen. 3, p. 113, F.]

Ὑπογαστρίζομαι, unde ὑπεγαστρίζετο, quod Pollux [2, 168] exp. ὑπεχορτάζετο. [Ὑπογαστρισαμένη Æsop. Fab. 247 ed. Cor.]

Ὑπογάστριον, τὸ, de quo et modo [s. v. Ἐπιγάστριον] dictum fuit, et in Γαστὴρ quoque, q. d. Subventrale, Imus venter. [Sumen, Abdomen, Gl. Aristot. H. A. 2, 11 : Τὰ πλευρὰ κάτω καθήκει συνάπτοντα πρὸς τὸ ὑπ.] A quibusdam redditur Pubes. Dicitur, ut ait Pollux [2, 170], Pars ea ventris, quæ ab umbilico ad pilosas usque genitalium partes pertingit. [Hippocr. Aph. 4, 80.] Alio nomine ἦτρον vocari Idem auctor est. Lat. Imus venter rectius fortasse dicetur quam Pubes, quo nom. peculiariter ἧβην appellant. Gorr. [Mœris p. 178 : Ἦτρον τὸν ὑπὸ τῷ ὀμφαλῷ τόπον Ἀττικοί, ὑπογάστριον Ἕλληνες. In cibo maxime laudatur θύννου ὑπογάστριον, Abdomen thynni, Aristoph. ap. Athen. 7, p. 302, D. Ὑπογάστρια, οὔθατα, ἠτριαῖον δέλφακος Pollux 6, 52. Antiatticista in Bekk. An. p. 115, 11 : Ὑπ., τὸ τάριχος. Aristid. vol. 1, p. 300. Συὸς ὑπ. ἢ ἐλάφου Lucian. Merc. cond. c. 26. Λαγωοῖς ἢ ὑπογαστρίοις De hist. conscr. c. 56. Facete Aristoph. Vesp. 195 : Ὑπογάστριον γέροντος ἡλιαστικοῦ· ubi schol. : Ἐπεὶ πωλάριον ἐμιμεῖτο ἐπὶ τῷ ὄνῳ, τὸ ὑπ. πρὸς τοῦτο.]

[Ὑπογάστριος, ὁ, ἡ, q. d. Subventralis, Qui sub ventre est. Ὑπογάστρια μέλη, Jo. Chrys. Or. de tribus pueris vol. 6, p. 127. Anon. Philo vol. 1, p. 38, 30, de cupiditatibus venereis : Συναύξουσι καὶ ἀναρρηγνύουσι τοὺς ὑπ. οἴστρους. (Idem V. M. 2, § 4, p. 138, ὑπ. ἐπιθυμίαι. Boiss.) Damasc. ap. Phot. Bibl. p. 351, 11 : Ἐκδεδιῃτημένος τὰς ὑπ. ἡδονάς. Anon. in Append. ad Andronic. De pass. p. 755 : Ὑπ. πάθη. Nilus Narrat. p. 40 ed. Paris. Is. Porphyr. in Allatii Excerpt. p. 291. Ὑπ. ὁπλοφόροι ἄνδρες (viri in equo Trojano absconditi) Niceph. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 436, 24. G. D. Anon. Vita Eliæ Spelæotæ Actt. SS. Sept. t. 3, p. 857, 10; Jo. Damasc. t. 1, p. 511, B; Nilus Epist. p. 323, 27, aliique recentiores multi. Ὑπ. ὀρέξεις Anon. Cat. in Psalm. t. 1, p. 126, 9. Hase.]

[Ὑπογείνασθαι, Procreasse, Peperisse. Euphorio ap. Etym. M. p. 480, 18 : Οὕνεκα δή μιν ἴφι βιησαμένη Ἑλένη ὑπεγείνατο Θησεῖ.]

[Ὑπόγειος. V. Ὑπόγαιος.]

Ὑπόγεισος, ὁ, ἡ, Qui sub suggrundiis est. Unde ἀείζωον majus, sive Sedum magnum, præter alia nomina Plinius [N. H. 25, 102] ὑπόγεισον etiam vocari scribit, quoniam in suggrundiis fere nascitur.

[Ὑπογελάω, Subrideo. Plato Charm. p. 162, B. Polemo Physiogn. p. 224; Eustath. p. 159. 14. « Const. Manass. Chron. 73, 206, 4980. » Boiss. Greg. Nyss. t. 2, p. 996, A : Τὸ ἀχαλλὲς τῆς λέξεως ὑπεγέλασεν. Hase.]

[Ὑπογέμω vitiose pro ὑπεργέμω ap. Alex. Athen. 7, p. 294, A. Correxit Porsonus.]

Ὑπογενειάζω, Mentum prehendo ejus, quem rogo : vide Hesych. [Etym. M. p. 872, 11, Phot. et Suid., qui ὑπογενειάζων exp. λιτανεύων, ἀπὸ (ἐκ Zonaras p.

1783) τοῦ γενείου ἁπτόμενος. Gl. sumta, ut videtur, ex Æschine p. 9, 20, quem citat Herodian. p. 443 ed. Piers., qui ὑπ. exp. τὸ ἅπτεσθαι τοῦ γενείου δεόμενον. Lex. rhet. in Bekk. Anecd. p. 312, 6 : Ὑπ., τοῦ γενείου λαμβανόμενος καὶ ἀσπαζόμενος.] At Bud. in hoc l. Synesii [Ep. 121, p. 257], de Ulysse et Cyclope, Ὁ δὲ ὑπογενειάσας, ὦ Οὖτι, ἔφη, ἔοικας μὲν δριμύτατον ἀνθρώπιον εἶναι, interpr. Mentum ejus demulcens, vel erigens, et vellicans, ut fieri solet. [Synes. p. 108, D : Ἐδάκρυσεν ἂν ὑπογενειάζουσα τὰ παιδάρια.]

[Ὑπογενειάσχω, Barbesco, Pubesco.] Ὑπογενειάσκειν, quod quidam exp. τὸ ἄρτι ἐξανθεῖν τὸ γένειον. [Sic Herodian. p. 444 ed. Piers.]

[Ὑπογένειον, τὸ, Inferior pars menti. Eustath. p. 548, 9 : Ἀνθερεὼν τὸ τέλος τοῦ ὑπογενείου. Scott. Adject. Anon. Vita Chrys. t. 8, p. 304, 1 : Τῶν ὑπογενείων ψιλωθῆναι τριχῶν. Hase. || Submentum, ornamentum equi quod ejus γενείοις supponitur. Constant. in Tact. p. 15. Ducang.]

[Ὑπόγεος vitiose pro ὑπόγαιος, quod v.]

Ὑπόγειον, τὸ, Locus subterraneus. Suidas. [V. Ὑπόγαιος.]

[Ὑπόγεως. V. Ὑπόγαιος.]

[Ὑπογηράσκω, q. d. Subseneco, Sensim senesco. Ælian. N. A. 7, 17 : Ἄνθρωποι δὲ καὶ τῶν ἀνδρῶν ὑπογηράντων (alii libri ὑπογηρώντων) καταφρονοῦσι.]

Ὑπογίγνομαι, Subnascor, Succresco. [Herodot. 3, 159 : Ἔξουσι γυναῖκας ... ἵνα σφι γενεὴ ὑπογίνηται. Hippocr. p. 994 : Ὑπεγίνοντο ἐν τῷ δέρματι ἰχῶρες. Tim. Locr. p. 104, A : Εἰ καί τι νοσῶδες ὑπογένοιτο. « Polyb. 2, 44, 2 : Ὑπεγένετο φιλική τις διάθεσις· 6, 5, 10 : Ὑπογίγνεται αὐτοῖς συνήθεια· 6, 6, 7 : Ἐξ ὧν ὑπογίγνεταί τις ἔννοια παρ' ἑκάστῳ τοῦ καθήκοντος· 11, 8, 4 : Ὑπεγεγόνει (in ὑπερεγεγόνει corruptum ap. Suid. s. v. Ζῆλος) τις ζῆλος· 4, 75, 6 : Ὑπογενομένης τοῖς βίοις χορηγίας, Suppetentibus omnibus ad victum necessariis. » Schweigh. Similia ap. Plut. V. Alex. c. 55, Mor. p. 61, A; Aret. p. 11, 32. Cum tmesi Hom. Il. Λ, 417 : Ὑπαὶ δέ τε κόμπος ὀδόντων γίγνεται.]

[Ὑπογιγνώσκω. Porphyr. In Ptolem. Harm. p. 194 ed. Wall. : Ὑπέγνωσται γὰρ τοῦτο ὑπὸ τοῦ καθηγεμόνος τῆς αἱρέσεως. Ἐπέγνωσται correctum ab editore in marg.]

[Ὑπογκόω, Subtumidum facio. Pollux 4, 68, de tibicine : Γνάθοις ὑπωγκωμέναις, ὑποιδούσαις. De muliere gravida 3, 49 : Ὑπωγκῶσθαι τὴν γαστέρα. Ὑπωγκῶσθαι, de hydropicis, 4, 187.]

[Ὑπογλαυκίζω, Subglaucus sum, In glaucum vergo. Chrestom. Strab. vol. 3, p. 339 ed. Cor. : Λίθου ποικίλου λευκοῦ ὑπογλαυκίζοντος. Verbo simplici γλαυκίζοντος utitur Strabo 5, p. 222. Eustath. Opusc. p. 309, 1 : Σταφυλαὶ ὑπογλαυκίζουσαι.]

Ὑπόγλαυκος, ὁ, ἡ, Subglaucus, Aliquantulum glaucus. [Xenoph. De ven. 5, 23, de leporibus : Τὰ ὄμματα οἱ μὲν ὑποχαροποὶ, οἱ δὲ ὑπ. « Diosc. 2, 211, de foliis chelidonii majoris, ὑπόγλαυκα τὴν χρόαν· 4, 61, de verbenæ supinæ, ἐντετμημένα τῷ κύκλῳ, ὑπ. » Hase.]

[Ὑπογλαύσσω, i. q. ὑποβλέπω. Callim. Dian. 54 : Φάεα δεινὸν ὑπογλαύσσοντα (libri simplici σ)· ubi per ὑπολάμποντα exp. schol. Moschus 2, 86 : Ὅσσε δ' ὑπογλαύσσεσκε δι' ἴμερον ἀστράπτοντε.]

[Ὑπογλάφυρος, ὁ, ἡ, Scitus. Eustath. Opusc. p. 295, 50.]

Ὑπόγλισχρος, ὁ, ἡ, Aliquantum lentus, vel viscosus, sequendo significationes τοῦ γλίσχρος. [Hippocr. p. 1135, H. Theophr. H. Pl. 7, 13, 1 : Ὑπ. φύλλον. || Subsordidus, i. e. Avarus. Euseb. Præp. ev. 14, p. 734, A : Ἦν Λακύδης ὑπογλισχρότερος.]

[Ὑπογλίχομαι, Appeto, Cupio. Amphiloch. p. 97, A. Activ. Ὑπογλίχω, Theophyl. Sim. Hist. p. 18, A : Εἴ τις τῆς προσηγορίας τὸ σαφέστατον ὑπογλίχῃ μαθεῖν. Activum Γλίχω a grammaticis fingi diximus vol. 2, p. 648, B.]

Ὑπογλουτὶς, ίδος, ἡ, Nates, quæ sub clunibus sunt, i. e. Quiddam commune clunibus et femori [Sic Pollux 2, 186. Rufus p. 32 ed. Clinch.], Aristot., qui nom. hujus partis dicit esse ὑπογλουτίδα, Cam. : Gaza vertit Subnatale, ap. Aristot. H. A. 1, [14] ut annotant VV. LL.; addunt etiam esse Partem exteriorem communem femoris et natis. [Hesych. : Ὄλμος, ... τὸ ὑπὸ ταῖς ὑπογλουτίσιν ἑκατέρωθεν κοῖλον. Κοχώνη per ὑπ. exp. Mœris p. 236.]

Ὑπογλῠκαίνω, Subdulcem reddo, Efficio aliquantum dulcem. [Aristoph. Eq. 216 : Ὑπ. ῥηματίοις μαγειρικοῖς.]

Ὑπόγλυκυς, εια, υ, Subdulcis, Aliquantum dulcis. [Athen. 14, p. 625, A : Τὸ μὴ γλυκὺ μὲν, ἐγγὺς δὲ τούτου, λέγομεν ὑπόγλυκυ. G. D. Dicæarch. Vita Gr. § 27 : Ὕδατα τὰ μὲν πολλὰ ἁλυκὰ, ἓν δ' ἡσυχῇ μὲν ὑπ., ex conj. Gronovii; sed Car. Müller. Fragm. hist. Gr. vol. 2, p. 260, ex cod. edidit, ὑπόπλατυ. Hase.]

[Ὑπογλυφὶς, ίδος, ἡ, Cavitas. Andr. Cret. p. 126, D. Kall.]

[Ὑπογλύφω, Excavo. Andr. Cret. p. 141, C : Ἐν κόλποις πέτρας ὑπογλυφείσης τυμβεύεται. Kall. Georg. Pisid. Heracl. 150 : Τὴν γῆν ὑπογλύφοντας. Niceph. Basil. Progymn. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 435, 9, de Dædalo : Τὴν βοῦν ἔνδον ὑπογλυψάμενος. Hase.]

[Ὑπογλώσσιον s.] Ὑπογλώττιον, τὸ, q. d. Sublinguium. [Ὑπογλώσσιον, Ὑπόγλωσσον, Sublingua, Gl.] Aristot. H. A. 2, [15] : Ὑποκάτω τοῦ ὑπογλωττίου ἐν τῷ κοίλῳ, Sub lingua, Gaza. [Conf. Plin. 2, 49 : Sub linguæ inanitate.] At Ὑπόγλωττον Dioscor. [4, 147] nominari ab aliquibus Laurum Alexandrinam auctor est : pro quo ap. Plin. 15, cap. ult., scribitur Hippoglottion. Idem tamen 27, 11, et Hypoglossam agnoscit, quam scribit folia habere figura sylvestris myrti, concava, spinosa, et in his ceu linguas, folio parvo exeunte de foliis. Quæ a Diosc. 4, 132, ἱππόγλωσσον vocatur : Ἱππόγλωσσον [nunc Ὑπόγλωσσον ex codice Vindob. legitur] θαμνίσκος ἐστὶ μυρσίνη ἀγρία καὶ λεπτῇ τὰ φύλλα ὅμοιος· κόμην δὲ ἀκανθώδη ἔχει, καὶ ἐπ' ἄκρου ὥσπερ γλωσσίδα παρὰ τοῖς φύλλοις. Ita scriptura horum vocc. ap. Plin. et Diosc. variat et inversa est. Apud Galen. certe Simpl. 8, [vol. 13, p. 238] ὑπόγλωσσον scribitur : quod ita nominatum tradit, ὅτι παραφύσεις ὑπ' ἄκροις ποιεῖται γλωσσαρίων. Obiter vero hoc addendum, in verbis Plinii pro Concava, spinosa, leg. videri Coma spinosa, ut exprimatur illud Diosc., κόμην δὲ ἀκανθώδη ἔχει. [Est Ruscus hypoglossum sec. Fraas. Synops pll. floræ cl. p. 282. Hase.]

Ὑπογλωσσὶς, ίδος, ἡ, Intima lingua, i. e. Ortus ac radix illius, qua parte ad imam maxillam annectitur. Cam. ex Polluce [2, 105]. || Etiam Morbi nom., i. e., ut Pollux [4, 199] tradit, Abscessus sub linguam. [Hesych. : Ὑπογλωττίς· ... πάθος τι κατὰ τὴν γλῶτταν, καὶ μέρος ἐνστόμιον. « Hippocr. p. 471, 22 : Ἢν ὑπογλωσσὶς γένηται, ἡ γλῶσσα οἰδίσκεται, καὶ τὸ ὑποκάτω καὶ τὸ ἔξω ψαυόμενον σκληρόν ἐστι, καὶ τὸ σίαλον καταπίνειν οὐ δύναται. Eid. p. 464, 28, ὑπογλωσσίδες dicuntur et a pituitæ fluxione fieri. Ὑπογλωσσὶς vero ὑπογλώσσιος βάτραχος videtur dici Aetio Tetrab. 2, 4, 39 : Πρὸς δὲ τὸν ὑπογλώσσιον βάτραχον (ἔστι δὲ διόγκωσις τῶν ὑπὸ τὴν γλῶσσαν μερῶν), μάλιστα δὲ φλεβῶν, χρηστέον μὲν πᾶσι τοῖς ἰσχυροτέροις πρὸς ἄφθας ἀναγραφησομένοις. » Foes.] || Genus arteriaci medicamenti, constans fere iisdem, ex quibus et arteriaca medicamenta inflammationes arcentia, Gorr.; apud quem plura invenies. [V. Galen. vol. 13, p. 539, 540.] || Coronæ genus quoddam, Cam. ex Polluce [2, 108. Hesych., Phot. p. 626, 25, et Athen. 15, p. 667, A, ubi Platonis comici versus citat, Φορεῖτε γλῶτταν ἐν ὑποδήμασι, στεφανοῦσθ' ὑπογλωττίσιν, ὅταν πίνῃ τέ που κτλ., et p. 678, D.]

[Ὑπόγλωσσον. V. Ὑπογλώσσιον.]

[Ὑπόγλωσσος s. Ὑπόγλωττος, ὁ, ἡ, Linguax, Loquax. Polemo Phys. 1, 13, p. 257 : Λαλοῦντες πολλὰ ... καὶ ὑπογλωσσότεροι. Pro quo ὑποχαυνότεροι est ap. Adamant. 2, 17, p. 397. Usitatius est πρόγλωσσος, quo Polemo ipse utitur 1, 16, p. 265.]

[Ὑπογνάμπτω, Inflecto, Reprimo. Hymn. Hom. (quem Orphicum potius esse monet Ruhnk.) 7, 13 : Ψυχῆς ἀπατηλὸν ὑπογνάμψαι φρεσὶν ὁρμήν.]

[Ὑπογνοφόω, Obtenebro. De vultu tristi Nicet. Chon. Hist. p. 273, B : Ἐπὶ συννοίας ἦν καὶ ὑπεγνοφοῦτο τὸ πρόσωπον.]

Ὑπόγνυθα [ap. Hesych. ὑπογνύθα], Manibus subjectis maxillæ. Vide Hesych. [Ὑπ. τὸ καθῆσθαι τὰς χεῖρας ἔχοντα ὑπὸ γνάθον. Significat habitum lugentium vel meditantium. V. Lobeck. Paralip. p. 154.]

[Ὑπογογγύζω, Submusso. Schol. Demosth. ad p. 403, 2. Nilus Epist. p. 382; Eust. Opusc. p. 332, 50. G. D. Athanas. t. 2, p. 368, E: Ὅστις ὑπογογγύζων τὸ προσταχθὲν ποιήσῃ. Greg. Nyss. t. 3, p. 234, B: Ὑπογογγύζοντες ἀπειλοῦσι τοῖς δεομένοις. Hase.]

[Ὑπογογγυστὴς, ὁ, Mussitator, Gl.]

[Ὑπογοητεύω, Incanto, Præstigiis decipio. Phot. ap. Wolf. Anecd. vol. 1, p. 104: Τὸ τῆς ἀπάτης ὄργανον τῷ τρισαθλίῳ προτείνουσα καὶ κατὰ μικρὸν ὑπογοητεύουσα. Kall.]

Ὑπογονάτιον, τὸ, (q. d. Subgenuale,) Quod genibus subjicitur, VV. LL. ex libello Chrysostomi De re divina [Liturgia p. 71. Est pulvinar quod genibus substernitur. V. Suicer., et qui plura recentiorum scriptorum exempla attulit, Ducang.]

Ὑπόγραμμα, τὸ, Subscriptio, Quod subscriptum est. Ap. Antiph. [Lycurg. p. 164, 33] autem Bud., τῆς στήλης τὸ ὑπόγραμμα, interpr. τὸ ἀναγεγραμμένον ἐν τῇ στήλῃ, addens esse fortasse i. q. πρόγραμμα. [‖ Fucus, Pigmentum, quo efficitur ut oculi majores et splendidiores appareant. Phot. p. 626, 26, et Etym. M. p. 782, 10: Ὑπ., ᾧ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπογράφουσιν. Phryn. in Bekk. Anecd. p. 68, 17: Ὑπογράμματα· οἷς ὑπογράφονται τοὺς ὀφθαλμούς· ἔστι δέ τις μέλαινα σκευασία, ἣν καὶ στίβην καλοῦσιν. Ὑπογράμματα numero plurali etiam Pollux 5, 101, et, ex perdita Aristophanis comœdia, 7, 95: Κάλυμμα, φῦκος, περιδέραι', ὑπογράμματα. Hesych.: Ὑπογράμματα, στιμμίσματα τῶν ὀφθαλμῶν. G. D. Joann. Chrys. t. 3, p. 164, D: Τῶν ὑπ. καὶ τῶν ὑπογραφῶν καὶ τῆς ἄλλης ἐπιτεχνήσεως. Hase.]

[Ὑπογραμματεία, ἡ, Scribæ munus vel conditio. Ps.-Plutarch. V. decem orat. p. 840, E.]

Ὑπογραμματεὺς, έως, ὁ, Scriba, in VV. LL., ut sit i. q. γραμματεύς. [Est inferioris ordinis scriba; superioris est γραμματεὺς τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου: v. Bœckh. OEc. civ. vol. 1, p. 201. Antiphon p. 145, 26. Id. p. 147, 14: Τῶν ὑπ., οἳ τούτοις ὑπεγραμμάτευον. Lysias p. 186, 3: Ἀντὶ ὑπογραμματέως νομοθέτης. Contemtim ib. p. 186, 6: Ἀνθρώπους ὑπογραμματέας, ut ap. Aristoph. Ran. 1084: Ἡ πόλις ἡμῶν ὑπογραμματέων ἀνεμεστώθη· ubi v. quæ annotavi. Ὑπ. βουλᾷ in inscr. Rhodia ap. Ross. Inscrr. 3, p. 96, quod βουλᾶς potius scribendum, ut ὑπ. ἱεροφυλάκων ib. p. 28. G. D. De subnotariis Leonis Isaurici Const. Acropol. Serm. de Jo. Damasc. Actt. SS. Maii t. 2, p. 742, 57: Συνάγει τοὺς ὑπ., πάντας τε γραμματεῖς. Hase.]

Ὑπογραμματεύω, Sum scriba, VV. LL. Sunt tamen qui otiosam nolentes esse præp. ὑπογραμματεὺς interpr. Qui scribæ velut administer est. [Recte.] Bud. autem ὑπογραμματεύω interpr. Facio scriptum (ex Livio et Gell.), in hoc l. Antiphontis [p. 147, 12]: Λαβόντες ὑπὸ γραμματέων [Τριάκοντα μνᾶς ἐπ' ἐμοὶ λαβόντας παρὰ τῶν ... ὑπογραμματέων], οἳ τούτοις ὑπεγραμμάτευον τοῖς βουλευταῖς. [Lysias p. 186, 8: Ὑπογραμματεῦσαι οὐκ ἔξεστι δὶς τὸν αὐτὸν τῇ ἀρχῇ τῇ αὐτῇ. Plut. V. Æm. Pauli c. 37: Ἐκμαθόντα τὰ Ῥωμαϊκὰ γράμματα καὶ τὴν διάλεκτον ὑπογραμματεύειν τοῖς ἄρχουσιν ἐπιδέξιον ... περὶ ταύτην τὴν ὑπηρεσίαν ἐξεταζόμενον· V. Cat. c. 24: Τῶν ὑπογεγραμματευκότων αὐτῷ.]

Ὑπογραμμὸς, ὁ, Forma delineata, Præscriptum [Perscriptum, Gl. Per προγράμμὸς exp. Ammon. p. 110, schol. Aristoph. Ran. 898, Etym. M. p. 782, 4. «Ὑπ. παιδικοὶ, vocabula exercitationis caussa præscripta, Clem. Al. p. 675, quam στοιχειωτικὴν παίδων διδασκαλίαν vocat p. 673.» Hemst.], Bud.; τύπος, μίμημα, Hesych. Damasc. De Christo incarn.: Ὑπογραμμὸς ἡμῖν ὑπακοῆς γενόμενος. Idem: Τύπον ἡμῖν ἑαυτὸν ἄριστον καὶ ὑπογραμμὸν διδούς. Cic. De invent. 2, dicit Præscriptum dare: De orat., Præscriptum et formulam exprimere. 2 Macc. 2, [29]: Τὸ ἐπιπορεύεσθαι τοῖς ὑπογραμμοῖς τῆς ἐπιτομῆς διαπονοῦντες, Secundum datam formam brevitati studentes. [Eustath. Opusc. p. 16, 90: Ὁ τοῦ λόγου ὑπ. 18, 1: Ὡς ἐν ὑπογραμμῷ σκιαγραφῶν καὶ ὑποχαράσσων θεῖα τυπώματα· et p. 316, 80. Τύποι καὶ ὑπ. τοῦ θείου βαπτίσματος anon. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 643, 27. «Ὑπόγραμμος (sic), N. T. Joann. Chrys. Hom. 1 in cap. 2 Genes. vol. 2, p. 6. Macar. Hom. 19, 2; de cast. cord. c. 3; conf. Lex. VII. Euseb. H. E. 8, 10, p. 302.» Anon. Mich. Syncellus Laud. Dionysii Ar. p. 357 med. Boiss. Anon. Vita Marthæ Actt. SS. Maii t. 5, p. 431, 39: Πᾶσιν ὑπ. καλῆς ἀναστροφῆς προύκειτο, Exemplar; quo eodem sensu usurpant ὑπογραμμὸς Jo. Damasc. t. 1, p. 204, B; 242, A; t. 2, p. 824, D; Athanas. t. 2, p. 453, F; Clem. Rom. Epist. p. 27, 12 Frey.; Phot. Epist. p. 44, 39; Jo. Moschus Prat. spir. p. 118, B, aliique scriptores Christiani multi. Hase. ‖ I. q. ὑπόγραμμα, Fucus. Nicet. Chon. Hist. p. 37, C: Τοὺς τῶν ὀφθαλμῶν ὑπογραμμοὺς καὶ ... τὸ τεχνικὸν ἔρευθος.]

[Ὑπογραπτέον, Delineandum, Describendum. Strabo 13, p. 595: Πρότερον ὑπ. τοὺς τόπους ἀπὸ τῆς παραλίας ἀρξαμένους· 629: Τοσοῦτον μόνον ὑπ. «Mich. Chon. Encomio Is. Angeli § 12.» Boiss.]

Ὑπογρᾰφεὺς, έως, ὁ, [i. q. ὑπογραμματεὺς, Scriba inferior. Aristoph. Eq. 1253: Ἐγὼ δ' ἔσομαί σοι Φανὸς ὑπογραφεὺς δικῶν· ubi perverse schol.: Φανὸς ... ἐγένετο φιλόδικος γραμματεύς· ἐπὶ δήμου δὲ ὑπογραφεὺς ἐλέγετο, ὁ δὲ τοῦ βουλευτηρίου ἀντιγραφεύς· δημοσίου δὲ γενομένου ἔγραφον ἀμφότεροι τὰ λεγόμενα. Quæ notavit Bœckh. OEc. civ. vol. 1, p. 202, ὑπογραφέα non differre monens ab ὑπογραμματεῖ, de quo supra diximus.] Amanuensis [Gl.], Qui dicta excipit, Bud. ex Synes. [Aristid. vol. 2, p. 324, 18. Lucian. Alex. c. 23. Idem Dem. enc. c. 44: Ὑπογραφέας παρεστησάμην, ἵνα σοι τὰ λεχθέντα σώζοιτο. Longin. fr. 6, 2: Τὸν ὑπ. (Plotini librum describentem) τῶν εἰωθότων ἀπάγων ἔργων. Themist. Or. 7, p. 86, B: Ἄνθρωπος ἐν ὑπογραφέως μοίρᾳ διαβιοὺς ἐκ τοῦ μέλανος καὶ τῆς καλαμίδος, etc. Ἀναγνῶσται ὑπογραφεῖς Plutarch. V. Crassi c. 2, et Ὑπ. καὶ ἀναγνώστης Phot. Bibl. p. 171, 9. Ὑπ. Attilæ apud Priscum in Excerpt. Hist. p. 171, 15; 176, 18 Nieb. Charito in initio operis suis Athenagoræ rhetoris ὑπογραφέα se fuisse narrat, ubi Dorvill.: «Accipiamus vocem ὑπογραφέα quo sensu videtur circa seriora tempora cœpisse usurpari, et quo Nicolaus Damascenus dictus fuit ab Constantino Herodis ὑπογραφεὺς, quem nemo qui Josephum inspexerit ambiguerit illustri in loco apud Judæorum regem fuisse.» Eustath. Opusc. p. 278, 50: Ὑπ. βασιλικοῖς. Hermias In Plat. Phædr. p. 96 ed. Ast.]

Ὑπογραφὴ, ἡ, Subscriptio. [Diodor. 13, 74: Ὁ Ἀλκιβιάδης κατὰ τὴν ὑπ. τὴν εἰωθυῖαν γίγνεσθαι τοὺς ἵππους τοὺς νικήσαντας (in certamine Olympico) τὸ τέθριππον ἰδίους ὑπεγράψατο.] Et metaph. Approbatio, Assensio. Basil. Bosporio: Ἐπὶ τῇ ὑπογραφῇ τῆς πίστεως, Bud. ‖ [Libellus accusatorius. Plato Theæt. p. 172, E: Ὑπογραφὴν παραναγιγνωσκομένην (ἔχων ὁ ἀντίδικος). ‖ Ὑπογραφαὶ i. q. ὑπομνήματα, Commentarii. Appian. Pun. c. 136: Ἐντυχὼν ταῖς ὑπ. τοῦ πατρός. ‖ Præscriptum. Idem Civ. 4, 132: Ἀρχὰς καὶ ἡγεμονίας ἐς πολὺ ἐκ τῶν ὑπ. ἐποίει τῶν Καίσαρος. ‖ Lineamentum, Gl. Æsch. Choeph. 209: Πτέρναι τενόντων θ' ὑπογραφαὶ μετρούμεναι ἐς ταυτὸ συμβαίνουσι τοῖς ἐμοῖς στίβοις.] Descriptio primæ manus et delineatio, Rudis et crassa adumbratio. [Pollux 7, 128: Τὰ μέρη τῆς τέχνης ὑποτύπωσις, ὑπογραφὴ, σκιαγραφή.] Plato [Leg. 5, p. 737, D: Σχήματος ἕνεκα καὶ ὑπ. Rep. 6, p. 504, D: Οὐχ ὑπογραφὴν, ... ἀλλὰ τὴν τελεωτάτην ἀπεργασίαν· 8, p. 548, D: Ἰδεῖν καὶ ἐκ τῆς ὑπογραφῆς τόν τε δικαιότατον καὶ τὸν ἀδικώτατον. «Diodor. in Excerpt. p. 596, 40: Τὸν μὲν ἴουλον κατάγοντα, τὴν δὲ ὑπογραφὴν ἄρτι λαμβάνοντα ταύτης τῆς ἀκμῆς. Galen. vol. 12, p. 404, E. Μύες ἀμυδρῶς ἐμφαίνοντες τὰς ὑπ. idem vol. 6, p. 41, E, F.» Hemst. Ὑπ. τῶν τόπων, Descriptio locorum, Polyb. 5, 21, 7. Id. 6, 53, 5: Ἡ δὲ εἰκὼν ἐστι πρόσωπον εἰς ὁμοιότητα διαφερόντως ἐξειργασμένον καὶ κατὰ τὴν πλάσιν καὶ κατὰ τὴν ὑπ. Descriptio quæ verbis fit. Dionys. A. R. 2, 72: Ἅπαντα ὅσα ἀνάκειται ... τοῖς εἰρηνοδίκαις ἐπελθεῖν διὰ τὸ πλῆθος οὐ ῥᾴδιον, κεφαλαιώδει δ' ὑπ. δηλῶσαι τοιάδε ἐστί. Aristot. De interpr. c. 13: Θεωρείσθω ἐκ τῆς ὑπ., ὡς λέγομεν, δυνατὸν εἶναι, οὐ δυνατὸν εἶναι κτλ. H. A. 3, 1: Θεωρείσθω τὰ εἰρημένα ἐκ τῆς ὑπ. τῆσδε· et sim. Meteor. 2, 6. Schol. Aristoph. Pl. 269: Τὴν τοῦ Πλούτου ἐν μύθοις οὕτως ἔχουσαν ὑπογραφήν. Eustath. Opusc. p. 117, 50: Μνησικακίας ὑπ.] Et ὑπογραφὴ τῶν θεμελίων, Aristot. [De partt. anim. 3, 5], Fossa ducta et fundamenti circumscriptio. Vide Bud. p. 595, 596. [Aristot. De gen. anim. 4, 1, p. 764: Τὰς φλέβας, περὶ ἃς ὡς περὶ ὑπογραφὴν τὸ σῶμα πεοίκειται τὸ τῶν σαρκῶν.] ‖ Figuratum dictum

et ridiculum, ibid. interpr. ex Herodiano ˙4, [9, 4 : Πεφύκασι φιλοσκώμμονες] καὶ λέγειν εὐστόχως ὑπογραφὰς ἢ παιδιάς. Sed vereor ne mendose legatur ibi ὑπογραφάς. || Fucus, ap. Lucian., Bud. Sic Chrysost. : ᾽Οφθαλμῶν ὑπογραφαὶ καὶ παρειῶν ἐπιγραφαί. Quem tamen l. sequendo, ὑπογραφὴν dixerim potius esse Ipsam fucandi actionem, quam Fucum. [Xen. Cyrop. 1, 3, 2 : Κεκοσμημένον ὀφθαλμῶν ὑπογραφῇ καὶ χρώματος ἐντρίψει. Nicostr. ap. Stob. Flor. 74, 62 : Ψιμυθίου καὶ ὑπ' ὀφθαλμῷ (καὶ ὀφθαλμῶν Wakef. Silv. crit. 5, p. 9) ὑπογραφῆς. Conf. Ὑπόγραμμα. || Ὑπογραφαὶ τῶν χωρίων ap. schol. Aristoph. Nub. 37, edd. vet. vitiose pro ἀπογραφαὶ, quod ex codd. restitutum. || Donatus Vit. Virgil. vol. 1, p. VI ed. Burm. : « Augustus quum ... efflagitaret ut sibi de Æneide, ut ipsius verba sunt, vel prima carminis hypographa, vel quodlibet colon mitteret, negavit se facturum Virgilius. » Codex Bernensis *hypographia*. Neutrum ferri potest. Recte, ut videtur, Gronovius *primam carminis* ὑπογραφὴν, i. e. Delineationem, Adumbrationem.]

[Ὑπογράφια (?), τά. Hesych. : Ὑπογραφίων, τῶν ἐπὶ τῷ σώματι δεδανεισμένων. « Unde, opinor, eruit illa Salm. De modo usur. p. 754 : Ὑπογραφίους Græci appellabant, qui sub pignore corporis sui pecuniam acceperant. » Hase.]

[Ὑπογραφικὸς, ἡ, ὸν, Describens, Delineans. Eust. Opusc. p. 185, 50 : Εἰ ὁ στύλος τοιοῦτος ὁποῖον αὐτὸν ὁ ὑπ. λόγος προϋπεστήσατο. G. D. Ὑπογραφικὸς ὁρισμὸς Niceph. Blemmid. Logica p. 7 et 11. Boiss. Jo. Damasc. t. 1, p. 19, A : Ὁ δὲ ὑπ. ὁρ. μικτός ἐστιν ἐξ οὐσιωδῶν καὶ ἐπουσιωδῶν· οἷον· ὁ ἄνθρωπός ἐστι ζῷον λογικὸν, ὀρθοπεριπατητικὸν, πλατυόνυχον. Hase. Lexicon post Dobr. Photium p. 585 Lips. Osann.]

[Ὑπογραφὶς, ίδος, ἡ, Stilus, Penicillus, instrumentum chirurgicum, ap. Polluc. 4, 181; 10, 149. || De penicillo pictoris id. 7, 128 : Τὸ ἐργαλεῖον (τοῦ γραφέως) γραφὶς ἢ ὑπ.]

Ὑπογράφω, Subscribo, tam in propria signif., quam in metaph. pro Astipulor, Assentior, Probo. Theodor. : Συμφώνοις γράμμασιν ὑπογράψαντες αὐτοχειρί. Idem, Ὑπογράψας τῇ ἐν Νικαίᾳ συνόδῳ. Vide Bud. p. 595. Idem pag. seq. affert et pass. ὑπογραφῆναι hac signif. ex schol. Dem. [Thucyd. 5, 56 : Στήλῃ ὑπέγραψαν ὅτι οὐκ ἐνέμειναν τοῖς ὅρκοις. Schol. Theocr. 1 init. p. 3, 23 ed. Dübn. : Πῶς Βουκολικὰ ὑπεγράφησαν μὴ ὄντων ὅλων βουκολικῶν ... Ἐκ τοῦ κρείττονος μέρους ταῦτα τῶν τετραπόδων ὑπέγραψεν. Πῶς οὐχ ὑπογράφονται ταῦτα τὰ ποιήματα Διάλογοι ... καὶ διὰ τοῦτο ὑπεγράφησαν εἰδύλλια. Πῶς οὐχ ὑπεγράφη ἐν τῷ εἰδυλλίῳ τούτῳ τὸ τοῦ αἰπόλου ὄνομα .... Denique, Ὁ βουλόμενος Θύρσιν ὑπογραφέτω, ἢ ᾠδή· nisi his locis omnibus verbum ἐπιγράφειν restituendum, quum idem grammaticus bis non ὑπογραφὴν, sed ἐπιγραφὴν τῶν εἰδυλλίων dicat. Similiter Polyb. 12, 10, 3 : Συνθήκας ἐγγράπτους ... αἷς ὑπογεγράφθαι τὴν ἀρχὴν τοιαύτην ..., Valesius ἐπιγεγράφθαι restituit. Lucian. Alex. c. 19 : Ἀπόκρισιν ὑπογεγραμμένην πρὸς ἔπος· et c. 49, 53. Forma med. Diod. 13, 74 : Ὁ Ἀλκιβιάδης ... τοὺς ἵππους τοὺς νικήσαντας ... ἰδίους ὑπεγράψατο, Sibi adscribebat. Eurip. Herc. F. 1118 : Εἶπ' εἴ τι καινὸν ὑπογράφει τῷμῷ βίῳ, i. e. Anne aliquid novi subscribis et addis meorum malorum catalogo, ut exp. Wakef., comparato Horat. Sat. 1, 10 extr. : « I puer atque meo citus hæc subscribe libello. » Musgr. attulit Themist. Or. 26, p. 313, C : Ὥσπερ ἐν δικαστηρίῳ τὴν ἀντωμοσίαν ἀναγνωστέον, ἣν ὑπογράφονται οἱ κομψοὶ κατήγοροι οὗτοι. Adde Polyb. 23, 2, 6 : Κρίσεις ἃς ἦσαν πρότερον αὐτοῖς ἔτι ὑπογεγραμμένοι, Sententiæ quibus subscripserant, quas scripto contra eos consignaverant, ut exp. Ernest. || Ὑπογράφομαι, Literis mando, In tabulas refĕro. Appian. Pun. c. 136 : Αὐτίκα ἑαυτῷ εἰς μνήμην ὑπογράψασθαι Καρχηδόνα συνοικίζειν. || I. q. προσγράφω, de litera iota quæ præcedenti vocali subjicitur, i. e. adscribitur. Herodian. Epimer. p. 216, de voc. υἱὸς, quod etiam ὑὸς scribebatur : Υἱὸς δὲ, τὸ τέκνον, ψιλὸν καὶ ὑπογεγραμμένον, ubi Boiss. προσγεγραμμένον corrigebat. De iota quod nunc dicitur subscripto, sed quod veteres adscribebant, Philemo Lex. § 87 : Ζῷον καὶ ζῴδιον ὑπογράφονται, licet præcedat τὸ ῑ προσγεγραμμένον. Et rursus § 106 : Λωΐτεον γίνεται σὺν τῷ ὑπογεγραμμένῳ ἰῶτα.] || Q. d. Sub aliquo scribo, ut Gall., *Escrire sous quelqu'un*, pro Dictata excipio. Julian. Imper. [Ep. 13] : Οὐκ ἔχων οὐδὲ τὸν ὑπογράφοντα. Sed usus est et Plutarch. Cæs. [c. 17.] || Delineo, Lineamenta duco. [Adumbro. Frequens ap. Hippocr., ut p. 941, D : Ἐκ πάντων τῶν ὑπογεγραμμένων ἐν τῇ καταστάσει· 943, F; 954, B. Τοῖσι φρενιτικοῖσι ξυνέπιπτε τὰ ὑπογεγραμμένα πάντα 955, E, quibus in locis etiam προγεγραμμένον denotare potest, Prius descriptum, de quo ad p. 1090, H : Ἡ πᾶσι τοῖς ὑπογεγραμμένοις χαλεπώτατον τὸ ἔαρ, monuit Galenus : Ἐγχωρεῖ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν προγεγραμμένων εἰρῆσθαι τὸ ὑπ. οὕσης γε τοιαύτης χρήσεως παρὰ τοῖς πολλοῖς. Plato Leg. 11, p. 934, C : Καθάπερ ζωγράφον ὑπογράφειν ἔργα ἑπόμενα τῇ γραφῇ· Rep. 8, p. 548, D : Ὡς λόγῳ σχῆμα πολιτείας ὑπογράψαντα μὴ ἀκριβῶς ἀπεργάσασθαι· Theæt. p. 171, D : Ἣ ἡμεῖς ὑπεγράψαμεν. Aristot. De partt. anim. 2, 14 : Τοῖς τιμιωτέροις ὑπέγραψεν ἡ φύσις τὴν βοήθειαν. Dionys. De comp. vv. c. 11 : Ὅταν τοὺς χαρακτῆρας τῶν ἁρμονιῶν ὑπογράφω. Clem. Al. p. 620 : Φίλανδρον μετὰ σεμνότητος ὑπογράφει γυναῖκα Εὐριπίδης. Lucian. Alex. c. 3 : Αὐτὸν ὑπογράψω τῷ λόγῳ πρὸς τὸ ὁμοιότατον εἰκάσας τὴν μορφήν· De merc. cond. c. 16 : Γλαφυρωτέραν ὑπογράφει σοι τὴν μέλλουσαν διατριβήν. Forma med. Pollux 7, 129 : Σκιὰν ὑποτυπώσασθαι, σκιὰν ὑπογράψασθαι. Plato Leg. 7, p. 803, A : Οἷον δή τις ναυπηγὸς ... τὰ τροπίδια ὑπογράφεται τῶν πλοίων σχήματα· Rep. 6, p. 501, A : Οὐκοῦν μετὰ ταῦτα οἴει ὑπογράψασθαι ἂν τὸ σχῆμα τῆς πολιτείας; Iambl. De myster. p. 150 : Ἡ τῶν θεῶν δημιουργία τὴν ἀλήθειαν τῶν εἰδῶν διὰ τῶν φανερῶν εἰκόνων ὑπεγράψατο. Suppingo,] Aristot. De gener. 2, [6] : Καὶ γὰρ οἱ γραφεῖς ὑπογράψαντες ταῖς γραμμαῖς, οὕτως ἐναλείφουσι τοῖς χρώμασι τὸ ζῶον. [Philostr. p. 669 : Τοῖς γίγασιν, οὓς ὑπογράφουσιν οἱ ζωγράφοι τῷ Ἐγκελάδῳ. De primis barbæ lineis Lucian. Amor. c. 10 : Πᾶς οἰκέτης αὐτῷ σχεδὸν ἀγένειος ἦν μέχρι τοῦ πρῶτον ὑπογραφέντος αὐτοῖς χνοῦ παραμένοντες. De venis Aristot. De gen. an. 2, 4 : Ἐκ τῆς καρδίας τὰς δύο φλέβας πρῶτον ἡ φύσις ὑπέγραψεν.] Hinc autem sumpta metaph. dixit Isocr. [p. 99, B] : Ὑπογράφειν χαριέντως τοῖς ἐξεργάζεσθαι καὶ διαπονεῖν δυναμένοις, pro Prima manu informare, et quasi primis lineis deformare. Quinetiam ὑπογράφειν pro Designare destinareque et faciendum proponere, item pro Ostentare, Proponere, Præ se ferre, hinc translatum esse puto. Harum autem signiff. exempla Bud. habet p. 596. [Ostentandi s. proponendi significationis exemplum Bud. affert locutionem ὑπογράφειν ἐλπίδας τινὶ, quæ frequens est apud Polybium, 5, 36, 1; 5, 62, 1; 7, 2, 3; 10, 35, 2; 14, 7, 3. Post Polybium Diodor. 19, 46 : Μεγάλας ὑπ. ἐλπίδας (ubi Wess. comparavit Greg. Naz. vol. 1, p. 93, C : Τὰ μὲν ἤδη παρενομεῖτο, τὰ δὲ ὑπεγράφετο ταῖς ἐλπίσι), et Exc. p. 621, 81. Dionys. A. R. 11, 13; Joseph. A. 13, 15, 5; Euseb. Præp. ev. 4, p. 134, C. Porro Bud. affert Strab. 8, p. 334, de Peloponneso : Χωρὶς τῆς λαμπρότητος καὶ δυνάμεως τῶν ἐνοικησάντων ἐθνῶν αὐτὴ ἡ τῶν τόπων θέσις ὑπογράφει τὴν ἡγεμονίαν ταύτην, Præ se fert. Add. id. 17, p. 809 : Αἱ ποτάμιαι ψῆφοι σχεδόν τι τὴν αὐτὴν ἀπορίαν ὑπογράφουσι· 1, p. 2 : Τὸν αὐτὸν ὑπογράφει ἄνδρα, τὸν φροντίζοντα τῆς περὶ τὸν βίον τέχνης καὶ εὐδαιμονίας, Designat. Menand. in Walzii Rhett. vol. 9, p. 251, 6 : Ἀνωνύμως ὑπογράφων τὸ πρόσωπον. Theodoret. vol. 4, p. 1238 : Τὸ ἐπαγωγὸν καὶ γλυκὺ καὶ τἆλλα ὅσα τὸν τέλειον ὑπογράφει τῆς φιλοσοφίας τρόφιμον. Joann. Cinn. Hist. p. 20, D : Νόσος ἐπιγεγονυῖα ἄφυκτον ὑπογράφει τὸν κίνδυνον.] || Ab Eodem redditur Describo [quæ signif. non differt ab superiore, Delineo, Adumbro], in hoc l. Basil. Ep. ad Maxim. : Σαφῶς ὑπογράφων τῷ λόγῳ τῆς ψυχῆς σου τὸν χαρακτῆρα, Describens et quasi depingens animi tui formam. Vide Bud. p. 595. Sed et ex Plutarcho [Mor. p. 568, C] affert pro Describere, vel Breviter definire : Πρῶτον μὲν οὖν ἐνέργειαν τύπῳ ὑπέγραψεν ὁ Πλάτων, λέγων, θεσμὸς Ἀδραστείας. Idem : Εἰ δὲ κοινότερον ἐθέλοι τις ταῦτα μεταλαβὼν ὑπογράψαι. [Eudocia p. 219 : Ὥσπερ ὁ Χριστανικὸς λόγος ὑπογράφει τινὰ εἶναι παράδεισον, οὕτω καὶ Ἕλληνες ὑπογράφουσί τινα χῶρον, ὃν καλοῦσιν Ἠλύσιον. Joann. gramm. De dial. p. 71 ed. Bas. : Ἡ Ἀττὶς διάλεκτος μεταβολὰς εἰληφυῖα κατὰ καιροὺς ὅμως τὸν ἀρχαῖον τύπον ὑπογράφει. Forma med. Diodor. 12, 18 :

Ὑπογραψαμένη τὴν διόρθωσιν τοῦ νόμου, ὥστε ἀντὶ τῆς ἐκτίσεως ... γράψαι συνοικεῖν ... τὸν ἄγχιστα γένους. Diog. L. 8, 64 : Συμποσίαρχος ... ὃς ὑπεγράφετο τυραννίδος ἀρχήν.] ‖ Pro προγράφω, Præscribo pueris quos doceo scribere. [Pollux 4, 18 : Ἐπὶ γραμματιστοῦ ῥητέον ... προγράφειν, ὑπογράφειν.] Plato Protag. [p. 236, D] : Ὑπογράψαντες γραμμὰς τῇ γραφίδι. Et metaph. Leg. 4, [p. 711, B] : Αὐτὸν πρῶτον πάντα ὑπογράφοντα τῷ πράττειν, quasi Præscribentem quæ agere debeant, et prælineantem quæ sequi eos oporteat, Bud. [Ib. 5, p. 734, E : Νόμους πολιτείας ὑπογράφειν· Protag. p. 320, D : Ἡ πόλις νόμους ὑπογράψασα. Lucian. Rhet. præc. c. 9 : Ὅτι σοι τὸν χρόνον πάμπολυν ὑπογράφει τῆς ὁδοιπορίας. Phalar. Epist. 5, p. 30, 71 : Καθ' ἑαυτοῦ τοὺς μόρους ὑπογράφειν. Demosth. p. 973, 14 : Ὑπογράψας ἐπιβουλεῦσαί με. Sed eidem p. 693, 10 : Τὸ τῆς αἰτίας ὄνομα ὑπογράψας, nunc ex libris melioribus restitutum αὐτὸ γράψας. ‖ Ὑπογράφομαι, Pignori oppono, ut Mazoch. exp. in Tab. Heracl. p. 234 : Οὐχ ὑπογράψονται δὲ τὼς χώρως τούτως οἱ μισθωσάμενοι. Subscribo, s. Spondeo, Demosth. Epist. p. 1484, 17 : Ὅτι ἐπείσθην ... ὑπογράψασθαι τὰς καταβολάς, quod Wolf. exp., Ut me illorum nomine satisfacturum reipublicæ sponderem, ut fidejuberem pro illis.] ‖ Pass. Fucor, Fuco vel Cerussa illinor, aut me illino. [Pollux 5, 102 : Τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπογράφει, τὰς ὀφρῦς μελαίνει. Hesych. : Ὑπογεγραμμένη, ἐγκεχριμένη.] Lucian. [Bis acc. c. 31] : Καὶ τῷφθαλμῷ ὑπογραφομένην. Athen. 12, [p. 529, A] : Ὑπεγέγραπτο τοὺς ὀφθαλμούς. [Mœris p. 166 : Ἐντρίβεσθαι, τὸ ὑπογράφεσθαι καὶ ψιμυθοῦσθαι Ἀττικοί. Etym. M. p. 782, 10 : Ὑπόγραμμα ... ᾧ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπογράφουσι· καὶ ὑπογεγραμμένη, ἐστιβισμένη, Ἀριστοφάνης (fr. 695). Joseph. B. J. 4, 9, 10 : Πρὸς εὐπρέπειαν ὑπογράφοντες ὀφθαλμούς. Forma media Nicol. Damasc. p. 425 : Ἐγχρίων τὸ πρόσωπον καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπογραφόμενος. Themist. Or. 8, p. 117, D. Charito 1, 4, ubi v. Dorvill. p. 231, et Coraes ad Heliod. p. 355 seq., Boiss. ad Philostr. Her. p. 580.]

[Ὑπογρύζω, q. d. Submutio. Liban. vol. 4, p. 813, 21 : Ὑπέγρυξέ τι πρὸς ὀργήν. Eustath. Opusc. p. 243, 30; 259, 90.]

Ὑπόγρυπος, ὁ, ἡ, Qui est naso subadunco. [Philostr. Her. p. 725, ubi schol. ap. Boiss. p. 579 exp. ὁ ἔχων μετρίως τὴν ῥῖνα γυριστήν.]

Ὑπόγυιος, ὁ, ἡ, est quasi ὑποχείριος, πρόχειρος, Qui jam quasi in manibus est, s. προσδόκιμος, ἢ παραυτίκα γεγονὼς, Instans, Recens. Pro quo et Ὑπόγυος scribitur omisso ι. [Perpetua est librorum et veterum et recentium fluctuatio inter ὑπόγυιος et ὑπόγυος et in compar. et superl. ὑπογυιότερος ὑπογυιότατος vel ὑπογυώτερος ὑπογυώτατος (quæ interdum in ὑπογυιώτερος ὑπογυιώτατος vel, contrario vitio, in ὑπογυότερος ὑπογυότατος depravata). Poetarum exempla, quæ alteri utri formæ faveant, nulladum sunt inventa, neque grammaticis constitisse videtur utra scriptura rectior esset, ut apparet ex Etym. M. p. 781 extr. : Ὑπόγυιον· παρὰ τὸ γυῖον, ὃ σημαίνει τὸ μέλος, οἷον τὸ ἐγγὺς τῶν μελῶν. Ἢ ἀπὸ τοῦ γυῖα, ὃ σημαίνει τὰς χεῖρας· διὰ γὰρ τῶν χειρῶν ἀποτελοῦνται τὰ ἔργα. (Sic etiam Eust. p. 920, 31.) Ἢ παρὰ τὸ γύη, ὃ σημαίνει τὴν γῆν. « Ὁ μὲν οὖν ἀγὼν ὑπόγυιος καὶ συνεστήκασι τῶν ῥητόρων οἱ δεινότατοι· » σημαίνει τὸ παραυτίκα μέλλον γίνεσθαι. Missis grammaticorum etymologiis si analogiam sequamur, ὑπόγυιος non magis dixisse veteres credi posse quam ἔγγυος ἀμφίγυος κρήγυος cum diphthongo dixerint, recte judicat L. Dindorf. ad Xenoph. Cyrop. 6, 1, 43. De significatione non recte præcipit Mœris p. 377 : Ὑπόγυιον δεῖ τάττειν ἐπὶ τοῦ μέλλοντος, οὐκ ἐπὶ τοῦ παρεληλύθότος· σημαίνει δὲ ἑκάτερον (i. e. sive præterito sive futuro junctum) πρόσφατον. Contra quem recte monet Pierson. non solum de re jam futura, sed etiam de re modo præterita ab quibusvis scriptoribus dici; qui etiam Ἐρίγυιος, quod v., rectius scribi ostendit Ἐρίγυος. Rectius Hesych. : Ὑπόγυιον (codex ὑπόγοιον), ἐγγὺς, ἢ ὁμοῦ· καὶ τὸ πρὸ ὀλίγου γεγονὸς, καὶ τὸ ἕτοιμον, πρόσφατον. Etym. Ms. ap. Gaisford. ad Etym. M. p. 2188 : Ὑπόγυον τὸ πρόσφατον, τὸ νεωστὶ γενόμενον, τὸ παραυτίκα γενησόμενον, ἢ τὸ πρὸ βραχέος γεγονὸς, ὡς ὁ Θεολόγος Γρηγόριος « τὸ τῆς ὕβρεως ὑπόγυον (γρ. ὑπέργυον) αἰσχυνόμενος, » ἀντὶ τοῦ πρὸ ὀλίγου γεγονός. Et similibus verbis Phot. p. 627, 1 et Suidas. « Hippocr. p. 1225, C : Διετέλει τὰ τῶν κνημέων μέχρι τελευτῆς, ὑπόγυον δὲ, Ad finem usque, qui jam prope instabat. Ib. F : Μάλιστα δ' ὑπόγυον, i. e. Præcipue vero morti propinquus, Ubi mors instaret. Ib. E : Γάλα ὑπ., Lac recens. » Foes.] Isocr. [p. 310, D, et 418, B] : Ἤδη δὲ ὑπογυίου μοι τῆς τοῦ βίου τελευτῆς οὔσης. [Ex quo l. Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 115, 5 : Ὑπόγυος ἀντὶ τοῦ ἐγγύς. Ἰσοκράτης Περὶ τῆς ἀντιδόσεως. Demosth. p. 841, 6 : Τῶν χρόνων ὑπογύων ὄντων.] Theophr. C. Pl. 5, 4 : Ἅμα δὲ καὶ τῆς ὥρας ὑπογυίου τῆς βλαστητικῆς οὔσης (sic enim ibi pro ὑπογείου corrigitur), Instante germinationis tempore. Aristot. Eth. 3, [6] : Κυρίως λέγοιτ' ἂν ἀνδρεῖος ὁ περὶ τὸν καλὸν θάνατον ἀδεὴς, καὶ ὅσα θάνατον ἐπιφέρει ὑπόγυια ὄντα. [Id. Polit. 6, 8 : Καὶ τοῦτ' ἐστὶν ὑπογυιότατον πρὸς αὐτάρκειαν. Philinus ap. Harpocr. s. v. Θεωρικά : Τῶν Διονυσίων ὑπογύων ὄντων. Maccab. 2, 12, 31 : Τῆς ἑορτῆς οὔσης ὑπογύου. De tempore proxime præterito] idem Aristot. Rhet. 2, [c. 3, 3] : Ἔτι κεχρονικότες καὶ μὴ ὑπόγυιοι τῇ ὀργῇ ὄντες. [Id. De gen. anim. 3, 7 : Ἔν τε τοῖς ἄνω καὶ τοῖς ὑπ. εἴρηται λόγοις. Marc. Anton. 7, 1 : Ἱστορίαι αἱ παλαιαὶ, αἱ μέσαι, αἱ ὑπόγυιοι. Pollux 9, 18 : Πόλις ἔναγχος κτισθεῖσα ... ὑπόγυος. Pseudo-]Demosth. [p. 1391, 21] : Τῷ ὀ ὑπογυιότερον [Legitur ὑπογυιότερα, quod ὑπογυώτερα scriptum in S aliisque codd.] εἶναι τοῖς χρόνοις. [Et p. 1415, 5 : Ὑπογυιοτέροις παραδείγμασι χρῆσθαι· ubi eadem scripturæ diversitas.] Herodian. 1, [3, 8] : Τὰ μὴ πρὸ πολλοῦ, ἀλλ' ὑπόγυιον ἔχοντα μνήμην, Recentia exempla. [Iren. 1, 1, 20, p. 43. Routh. Obscure dictum est ap Heraclid. in Galei Opusc. myth. p. 488 : Τὸν ἀπόπλουν εὐτρέπιζεν ὁ τῆς ἀλληγορίας ἐπώνυμος, Φρονίου μὲν υἱὸς, Νοήμων δὲ τοὔνομα, δι' ὧν ἀμφοτέρων οὐδὲν ἄλλο πλὴν τοὺς ὑπογυίους αὐτοῦ λογισμοὺς ὑπεσήμαινεν. Quod non apparet quo jure interpres Lat. reddiderit, Profundissimæ meditationes.] Aliquando additur ei præp. ἐξ, et dicitur ἐξ ὑπογυίου, sub. χρόνου, aut simili, pro Subito, Ex tempore. [Hesych. : Ἐξ ὑπογύου, ἐκ τοῦ σύνεγγυς. Plato Menex. p. 235, C : Ἐξ ὑπ. παντάπασιν ἡ αἵρεσις γέγονε.] Aristot. Rhet. 1, [1] : Αἱ μὲν νομοθετίαι ἐκ πολλοῦ χρόνου σκεψαμένων γίγνονται· αἱ δὲ κρίσεις, ἐξ ὑπογυίου. Isocr. Paneg. [p. 43, C] : Ἐξ ὑπογυίου γέγονεν αὐτοῖς ἡ παρασκευή. Longin. [c. 18 extr.] : Ἐξ ὑπογυίου λέγειν. [Lucian. Amor. c. 5 et 50.] Aristophanis schol. [Nub. 144] pro ἄρτι etiam accipi tradit. [Et Ὑπόγυιον, adverbialiter, schol. idem Nub. 311, 352.] Et Ὑπογυίως, Nuper, Recens. [Athen. 5, p. 206, D : Σύγγραμμα, ᾧ οὐ παρέργως ἐνέτυχον ὑπ.] Diosc. 7, 1 : Ἐπὶ τῶν ὑπογυίως ἀπηλλαγμένων τῆς νόσου, Paulo ante. Isocr. Evag. [p. 207] : Γεγονὼς δὲ τὸ μὲν παλαιὸν ἀπὸ Διὸς, τὸ δ' ὑπογυιώτατον [ὑπογυιότατον] ἐξ ἀνδρὸς τοιούτου τὴν ἀρετήν. Et ὑπογυιώτατα, Nuperrime, νεωστί. [Imo ὑπογυώτατα vel ὑπογυιότατα. In Ind. :] Ἐξυπογύου, alicubi reperitur pro ἐξ ὑπογύου. [In edd. vet. Xenoph. Cyrop. 6, 1, 43 : Ἐξ ὑπογύου (ὑπογυίου codd. Guelf. et Vat.) παράξονται. ‖ Ad hoc adj. fuerunt qui referrent Hesychii gl. Ἀπόγυιοι εὐχαὶ, σιωπώμεναι.]

[Ὑπογυμνάζω, Exerceo. Heraclid. Alleg. Hom. in Galei Opusc. p. 424 : Τὰς πολεμιστηρίους ἀσκήσεις ὑπογυμνάζειν. « Passiv. OEcum. In Apoc. p. 345, 20 Cramer., ὑπογυμναζομένη. » Hase.]

[Ὑπογυμασιαρχέω, Gymnasio subpræfectus sum. Inscr. Theræa ap. Bœckh. vol. 2, p. 377. Inscr. Amorg. ap. Ross. Inscrr. 2, p. 25. G. D. ‖ Subst. Ὑπογυμνασίαρχος restituendum videtur lapidi ap. Clark. *Travels* vol. 6, p. 103. Osann. Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 354, n. 2416, 2, et altera Paria ibid. p. 347, n. 2386, 1 : Ὁ ὑπογυμνασίαρχος Ἐπιάναξ Θράσωνος. Hase.]

[Ὑπογυμνόω, Denudo. Aristæn. 1, 27 : Πολλὰ θρυπτομένη καὶ δὴ καὶ τὸ σκέλος ὑπογυμνοῦσα.]

[Ὑπογύναιος, ὁ, Qui uxorem duxit, Maritus. Basil. t. 2, p. 234, B; Anast. Sin. Quæst. p. 174, 14. Hase.]

[Ὑπόγυος. V. Ὑπόγυιος.]

Ὑπογύπωνες, οἱ, Saltatorum quoddam genus, sicut et γύπωνες, ap. Polluc. [4, 104.]

[Ὑπόγυρος, ὁ, ἡ, Incurvus. Nicet. Chon. Ann. p. 78, B : Ἵπποι τοὺς αὐχένας ὑπόγυροι.]

[Ὑπογυρόω, Incurvo. Nicet. Chon. Ann. p. 71, D : Ὑπογυρῶν τὸν αὐχένα.]

[Ὑποδαίω, Subaccendo. Hom. Il. Σ, 347 : Ὑπὸ δὲ ξύλα δαῖον (sub tripode).]

Ὑποδάκνω, Submordeo, Leviter mordeo. [Appian. Civ. 1, 101 : Φθεῖρες γεωργὸν ἀροτριῶντα ὑπέδακνον. Demetr. in Walzii Rhett. vol. 9, p. 108 : Ἠρέμα καὶ ὑποδάκνει πως τὸ λεγόμενον.]

Ὑπόδακρυς, ὁ, ἡ, Lacrymosus, Flens, Hesych.

Ὑποδακρύω, q. d. Sublacrymor. [Lucian. D. deor. 6, 2. Synes. p. 244. « Greg. Nyss. t. 3, p. 229, A : Στένει συνεχῶς, ὑποδακρύει πολλά. » Hase. ‖ Substillo. Oribas. p. 149 ed. Matth.]

[Ὑποδαμνάω, Subigo, Hom. Il. Φ, 270 : Ποταμὸς δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα. Passiv.] Ὑποδάμναμαι, quod ap. Hom. Od. Γ, [214, et Π, 95 : Εἰπέ μοι ἠὲ ἑκὼν ὑποδάμνασαι] exp. Subigor, Subjectus sum. [Nicand. Al. 86 : Καμάτῳ ὑποδάμναται εἴκων. Forma med. Theocr. 29, 23 : Ἔρως ... ὃς ἀνδρῶν φρένας εὐμαρέως ὑποδάμναται. Quint. Sm. 1, 336 : Πολὺν δ' ὑπεδάμνατο λαόν· 6, 284 : Νέσσον ... ὑπεδάμνατ' ὀϊστῷ. In ἐπιδάμναμαι corruptum notavimus vol. 3, p. 1562. ‖ Ab forma ὑποδαμάω est perf. passiv. ὑποδεδμῆσθαι, quo utitur Eust. p. 1418, 38, ubi de voc. γάμος, ὁ οἱονεὶ δάμος, agit : Ἀμφοτέρους (ἄνδρα καὶ γυναῖκα) ἀλλήλοις εὐνοϊκῶς ὑποδεδμῆσθαι βούλεται. Et aor.] Ὑποδμηθῆναι, Domari, Subigi, Epigr. Ap. Hesiod. autem, Ὄρθρῳ ὑποδμηθεῖσα, eo sensu, quo apud Eundem illud δμηθεῖσα Κρόνῳ. Legitur autem et divisim ὕπο δμηθεῖσα. [Dicitur de muliere quæ viro sui copiam fecit, H. Hom. 16, 4 : Λήδῃ λάθρῃ ὑποδμηθεῖσα ... Κρονίωνι· Hesiod. Sc. 53, Theog. 327, 374, 453. Nicand. ap. Parthen. c. 34 : Ἁρπακτοῖσιν ὑποδμηθεῖσ' ὑμεναίοις Τυνδαρίς. De juvene amore puellæ victo ὑποδμηθεὶς Paul. Silent. Anth. Pal. 5, 300.]

Ὑπόδασυς, Aliquantum hirsutus.

[Ὑποδδεῖσαι. V. Ὑποδείδω.]

[Ὑποδειὼς, ὁ, n. pr. avis fictum ab Aristoph. Av. 65 : Ὑπ. ἔγωγε Λιβυκὸν ὄρνεον. De accentu Arcad. p. 93, 16 (ubi ὑπερδειὼς), Chœrob. p. 116, 25; 202, 2 ed. Gaisf. V. Ὑποδείδω.]

[Ὑποδέδρομα. V. Ὑποτρέχω.]

Ὑποδεὴς, ὁ, ἡ, [ab verbo δέομαι] Inferior. [Aristot. De anima 3, 4.] Sed usitatius est compar. ὑποδεέστερος. [quem Hesych. exp. ταπεινότερος. Herodot. 1, 91 : Μητρὸς ἀμείνονος, πατρὸς δὲ ὑποδεεστέρου· 1, 134 : Ἦν δὲ ἧσσον οὗτερος ὑποδεέστερος ὀλίγῳ, ubi mox ἀγεννέστερος eadem notione. 6, 51 : Ἐὼν οἰκίης τῆς ὑποδεεστέρης. Ps.-Herodot. V. Hom. c. 5 : Οὐδὲν τοῦ Φημίου ὑποδεέστερος ἦν ἐν τῇ διδασκαλίᾳ. Schweigh.] Qua voce gaudet Thuc., 1 : Φαίνοιτ' ἂν ὑποδεεστέρα ἡ πόλις· [1, 11 : Τοῖς ἔργοις ὑποδεέστερα ὄντα τῆς φήμης (ut Plutarch. V. Marii c. 11 : Φῆμαι ὑποδεέστεραι τῆς ἀληθείας)· 2, 89 : Ἐκ πολλῷ ὑποδεεστέρων·] 6 : Οὐ πολλῷ τινὶ ὑποδεέστερον πόλεμον· 3, [45] : Καὶ ἐκ τῶν ὑποδεεστέρων κινδυνεύειν τινὰ προάγει. Apud Eundem ὑποδεεστέρους redditur Imbecilliores, 3, [11] : Ἐπί τε τοὺς ὑποδεεστέρους πρώτους ξυνεπῆγον. Plato autem Phædro [p. 239, A], ἧττω cum ὑποδεέστερον copulavit. [Id. Charm. p. 158, A : Οἰκία οὐδὲν τῆς ἑτέρας ὑποδεεστέρα· Leg. 6, p. 773, A : Τὸν ὑπ. (egentiorem) ἀεὶ τιμῶντα εἰς τὴν κοινωνίαν ξυνιέναι. Xenoph. Anab. 1, 9, 3 : Τῶν ἑαυτοῦ ὑπ., Qui conditione sunt deteriori. De canibus OEc. 13, 8 : Τὰ κυνίδια πολὺ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῇ γνώμῃ καὶ τῇ γλώσσῃ ὑποδεέστερα ὄντα. ‖ Adverb. Ὑποδεεστέρως Thuc. 8, 87; Antiphon p. 128, 34; et Ὑποδεέστερα Antiphon p. 123, 24.]

Ὑποδεὴς, ὁ, ἡ, [ab verbo δείδω] Subtimidus, ἐπίφοβος, Hesych. [Scrib. ὑπόφοβος ex Phot. et Suida.]

Ὑπόδειγμα, τὸ, Documentum, sicut et ὑποδεικνύναι pro Docere. Xenoph. De re eq. [2, 2] : Ταῦτα γὰρ ὑποδείγματα ἔσται τῷ πωλοδάμνῃ, ὧν δεῖ ἐπιμεληθῆναι. ‖ Exemplum. Polyb. [3, 17, 8] : Ὑπόδειγμα τῷ πλήθει ποιῶν αὐτὸν, καὶ γινόμενος αὐτουργὸς τῆς ἐν τοῖς ἔργοις ταλαιπωρίας. [Id. 3, 111, 6; 6, 54, 6, et ap. Suidam s. v. Παράθεσις : Βουλόμενος ὑπ. ποιεῖσθαι τῆς αὐτοῦ προαιρέσως. Plutarch. v. Marcelli c. 20 : Πολιτικῆς ἀρετῆς ὑποδείγματα.] Ap. Diog. L. ὑπόδειγμα pro Exemplari : Ὅτι καὶ τὸ ὑπόδειγμα ἓν ἦν, ἀφ' οὗ αὐτὸν ἐδημιούργησε, de mundi creatione loquens, ex Platone. Phrynichus tamen ὑπόδειγμα pro παράδειγμα, Atticum esse negat. [Phryn. p. 12 : Ὑπόδειγμα· οὐδὲ τοῦτο ὀρθῶς λέγεται· παράδειγμα λέγε. Repetit hæc Thom. M. p. 681, ubi interpretes Pseudo-Hippocr. Epist. ad Damag., Polybium, Plutarchum, Dionys. Hal., Herodianum, Libanium similesque scriptores memorant, quibus nihil probatur contra Phrynichum, qui de veterum Atticorum usu agit, ex quibus nullum usquam exemplum allatum est præter unum Xenophontis, quod ipsum addubitat Lobeck.]

[Ὑποδειγματίζω, Exemplo ostendo. Eustath. Opusc. p. 47, 70 : Εἰ δέ τι χρὴ καὶ ὑποδειγματίσαι παχυλῶς.]

[Ὑποδειγματικὸς, ἡ, ὸν, Exemplaris, Exemplis constans, Ab exemplis ductus. Sext. Emp. p. 336 : Ὑπ. χρώμενοι τῇ διδασκαλίᾳ. ‖ Adverb. Ὑποδειγματικῶς p. 249, 332, 380, 700. (Greg. Nyss. t. 2, p. 383, C : Τὰ ὑπ. τεθέντα, Quæ exempli gratia posita sunt. Hase.) Compar. Ὑποδειγματικώτερον p. 333, 704.]

Ὑποδείδω, Subvereor, Subtimeo, Aliquantulum metuo, vel simpl. Metuo. Hom. Od. P, [564] : Ἀλλὰ μνηστήρων χαλεπῶν ὑποδείδι' ὅμιλον. Et ὑπεδείδισαν, Il. E, [521] : Οὔτε βίας Τρώων ὑπεδείδισαν οὔτε ἰωκάς. [Perf. ὑπαιδείδοικα H. Hom. in Merc. 165. Frequentior aoristi usus est. Od. B, 66 : Θεῶν δ' ὑποδείσατε μῆνιν. Plerumque vero duplicato propter metrum δ, ut] Il. A, [406] : Τὸν καὶ ὑπέδδεισαν μάκαρες θεοὶ, Subveriti sunt. [M, 413 : Ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν; Σ, 199, X, 282, etc.] At vero ex Apoll. Arg. 2 [231] addunt VV. LL. ὑπεδείδισαν, pro Metuebant; sed locus non affertur. [Ὑποδδεῖσσαι idem 3, 318, 435; 4, 394. Soph. Aj. 169 : Μέγαν αἰγυπιὸν ὑποδείσαντες. Perf. ὑποδεδοικὼς ap. Lucian. De salt. c. 63; et forma Attica ὑποδεδιὼς ap. Aristoph. Av. 65.]

[Ὑποδείελος, ὁ, ἡ, Subvespertinus. Aratus 826.]

Ὑποδείκνῡμι [s. Ὑποδεικνύω], Submonstro, Subostendo, ad verbum [Sic Herodot. 1, 32 : Πολλοῖσι ὑποδέξας (Ionice pro ὑποδείξας) ὄλβον ὁ θεός. Ostendo, Ante oculos pono, 1, 189 : Κατέτεινε σχοινενέας ὑποδέξας διώρυχας, i. e. Funibus designans fossas ducendas. Plutarch. Mor. p. 710, C, de scurra qui in convivio producitur : Τὸν γελωτοποιὸν ὑποδεῖξαι. Ostendo, Præ me fero, Hippocr. p. 196, F : Ἢν εὐπετέως φέρῃ τὸ νόσημα καὶ ἄλλο τι τῶν χρησίμων ὑποδεικνύῃ, τὸ νόσημα ἐς ἀπόστασιν τρέπεται. Nicomachus ap. Athen. 7, p. 290, F : Ὑποδεικνύεις μὲν ἦθος ἀστεῖον πάνυ καὶ πρᾷον. Thucyd. 4, 86 : Ὁ μὴ ὑποδείξας ἀρετήν. Dio Cass. 78, 40 : Ἐμπειρίᾳ πραγμάτων προφέρων ἀρετήν τε ὑποδεικνύων. « Ὑποδεικνύειν τὴν ἐναντίαν ἔμφασιν, Contrariam speciem præ se ferre, Polyb. 2, 47, 10. Et nude ὑποδεικνύειν sc. ἑαυτὸν vel τὴν ἔμφασιν, Monstrare se, speciem præbere, præ se ferre, 2, 39, 12 : Τῷ μὴ δύνασθαι φῦναι προστάτην ἄξιον τῆς προαιρέσεως, ἀεὶ δὲ τὸν ὑποδείξαντα ποτὲ μὲν ὑπὸ τῆς ... ἀρχῆς ἐπισκοτεῖσθαι etc., ubi Scaliger frustra ὑποδειχθέντι. Sic ὑποδείξας διότι μέλλει etc., 5, 46, 9; et sequente ὡς cum participio 11, 12, 4 : Ὁ δὲ Μαχανίδας τὸ μὲν πρῶτον ὑπέδειξεν ὡς ὀρθίᾳ τῇ φάλαγγι προσμίξων etc. et 14, 3, 4; 22, 8, 6. » Schweigh. Similiter Xenoph. Anab. 5, 7, 12 : Οἷον ὁρῶ ἐν τῇ στρατιᾷ ἀρχόμενον πρᾶγμα, ὃ εἰ ἔπεισι καὶ ἔσται οἷον ὑποδείκνυσιν, ὥρα ἡμῖν βουλεύεσθαι κτλ., ubi libri deteriores ἐπιδείκνυσιν] : unde redditur etiam Suggero, Subjicio, Submoneo. Matth. 3, 7 : Τίς ὑπέδειξεν ὑμῖν φυγεῖν ἀπὸ τῆς μελλούσης ὀργῆς; ubi Erasm. Submonstravit, quod exp. Clanculum indicavit : at vet. Interpr. Demonstravit : sed magis recepta est tertiá interpret. Præmonstravit. Sic Bud. vult esse Præmonstro ap. Isocr. Ad Phil. [p. 104, E] : Ὑπέδειξε τοῖς ἐπιγιγνομένοις, μεθ' ὧν χρὴ καὶ πρὸς οὓς δεῖ τοὺς πολέμους ἐκφέρειν. [Id. p. 38, D : Ὑποδεικνύντες αὐτοῖς οἵους εἶναι χρὴ τοὺς ἄνδρας τοὺς ἀγαθούς· 409, A : Ἵνα τοῖς Ἕλλησιν ὑποδείξῃς (sic cod. Urb. : vulgo ἐπιδείξῃς) πρὸς ὃν χρὴ πολεμεῖν. Xenoph. Mem. 4, 3, 13 : Αὐτοὶ οἱ θεοὶ οὕτως ὑποδεικνύουσιν. Ps.-Demosth. p. 1406, 21 : Ἡ τύχη ... ὥσπερ εὐχὴν ἐπιτελοῦσα ἢ παράδειγμα τοῖς ἄλλοις ὑποδεῖξαι (alii libri ἐπιδεῖξαι) βουληθεῖσα. Lucian. De salt. c. 74 : Ἐθέλω ὑποδεῖξαί σοι τῷ λόγῳ ὁποῖον χρὴ εἶναι τὸν ἄριστον ὀρχηστήν. Id. Nec. c. 4 : Ὁδὸν ἁπλῆν καὶ βεβαίαν ὑποδεῖξαι τοῦ βίου. ‖ Ostendo, i. e. Probo, Demonstro argumentis, Demosth. p. 1133, 17 : Οὗτοι δέ φασι ταῦτα διαθέσθαι τὸν πατέρα, ὡς δὲ παρεγένοντο οὐκ ἔχουσιν ὑποδεῖξαι. Sic cod. Paris. S a pr. m. : vulgo ἐπιδεῖξαι. Sed p. 1366, 4 : Οὐκοῦν περιφανῶς ὑπο-

δεικνύω ὑμῖν καὶ αὐτοὺς ... Νεαίρας καταμεμαρτυρηκόταϛ, idem liber ἐπιδεικνύω. Diodor. 19, 56 : Τὰς προσφάτους εὐτυχίας, ἐξ ὧν ὑπεδείκνυεν (v. l. ἐπεδείκνυεν) ὑπερήφανον γεγενημένον.] At pro simpl. Monstro s. Ostendo. Isocr. Ad Nic. [p. 16, B] : Πολλὰ γὰρ ... τῶν συγγραμμάτων ... ἐπιτελεσθέντα καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποδειχθέντα [Recte nunc ex libris melioribus ἐπιδειχθέντα]. Sic Act. Ap. 9, [16] : Ὑποδείξω αὐτῷ, exp. simpl. Ostendam ei. Ubi tamen malim Docebo eum; nam et ap. ipsum Isocr. et Xenoph. accipi ὑποδείκνυμι pro Doceo tanquam præceptor, annotavit Bud. [Xenoph. OEc. 12, 18 : Διδασκάλου πονηρῶς τι ὑποδεικνύοντος ... ἀμελεῖν γε ὑποδεικνύοντος τοῦ δεσπότου. Lucian. De hist. conscr. c. 36 : Ὑποδείξαντός τινος ῥᾳστά τε ἂν μάθοι καὶ εὖ μεταχειρίσαιτο ἐφ' αὑτοῦ. « Polyb. 10, 21, 9 : Ταῦτα ὑποδείξας τοῖς τε πολλοῖς καὶ τοῖς ἀποτελείοις αὖθις ἐπεπορεύετο τὰς πόλεις, Quum hæc exercitia multitudini monstravisset s. præivisset. ‖ Ostendo, i. e. Promitto. Ἡ ὑποδεικνυμένη ἀσφάλεια, Polyb. 1, 79, 8. Καλὰς ἐλπίδας ὑποδεικνύειν, Spem ostendere, 2, 70, 7; 4, 27, 7. (Similiter ἐλπίδας ὑπογράφειν dici s. v. Ὑπογράφω dictum est. G. D.) 3, 13, 2 : Πρὸς πᾶν ἑτοίμως διέκειντο τὸ κατὰ Ῥωμαίων ὑποδεικνύμενον, Parati ad omnes occasiones quæ sese ostenderent nocendi Romanis. » Schweigh. ‖ Τρόπαια ὑπέδειξαν et δύναμιν ὑπεδείξατο ap. Andocid. p. 19, 11, et 31 extr. vitiose in edd. vet. pro ἀπέδειξαν et ἐπεδείξατο, quæ nunc ex codd. restituta. Nec Dionys. De comp. verb. c. 25, p. 410 Sch., scripsisse videtur : Ζωγράφοις ... χειρῶν εὐστοχίας καὶ πόνους ὑποδεικνυμένους, sed ἐπιδ. Ὑπεδείξω pro ὑπεδέξω olim ap. Ps.-Plat. Eryx. p. 396, E.]

[Ὑποδεικτέος, α, ον, Demonstrandus, Indicandus. Polyb. 3, 36, 5 : Ὑπ. τρόπος εἴη κτλ. Dioscor. Ther. c. 19. Ὑποδεικτέον Sext. Emp. p. 405, 407, et al.]

[Ὑποδείκτης, ὁ, Monstrator, Gl. Hesych. Presb. Cent. p. 1014, B : Τὸν τῆς ταπεινώσεως ὑπ. Hase.]

[Ὑποδειλιάω, Aliquantum formido. Æschin. p. 26, 1 : Τὰς τῶν ὑποδεδειλιακότων καὶ πονηρῶν ἀνθρώπων φωνάς. Polyb. 35, 3, 4 : Ὑποδειλιᾶν τὸν πόλεμον. Athanas. vol. 2, p. 953.]

Ὑποδειμαίνω, Subvereor, Aliquantulum metuo. [Herodot. 7, 104 : Ὑπ. τὸν νόμον. Plutarch. Mor. p. 84, F; 986, D; 1104, D.]

Ὑπόδειξις, εως, ἡ, Submonstratio, Subindicatio. Athanas. vol. 1, p. 69. Eustath. p. 1147, 56 : Πρὸς ὑπόδειξιν τοῦ μηδὲν προσίστασθαι κτλ., Subindicandi caussa. Plutarch. V. Demetr. c. 38 : Ἐρύθημα πυρῶδες, ὄψεων ὑποδείξεις (codex unus ὑποδήξεις)· ubi ὑπολείψεις conjecit Toll. ad Longin. p. 76. G. D. OEcum. In Apocal. p. 350, 15 Cramer.; Max. Mart. Comp. p. 343, C; 344, E; 347, A. Nicom. Geras. Inst. arithm. p. 111, 19 : Ὑποδείξεως ἕνεκα· ubi tamen alius cod., ὑποδείγματος χάριν. Phlegon Trall. Mirab. p. 129, 24 Westerm. : Ἐκ τινος θείας ὑπ. Hase.]

[Ὑποδειπνέω, Conviva sum pro alio. Lucian. Gall. c. 10 : Ὦ με ὑποδειπνεῖν ἔδει.]

[Ὑποδεκαπλασίων. V. Ὑπερδεκαπλάσιος.]

[Ὑποδειρίς. V. Ὑποδερίς.]

[Ὑποδέκομαι. V. Ὑποδέχομαι.]

[Ὑποδεκτέον, Suscipiendum. Plato Leg. 12, p. 953, B : Ὃν στρατηγοῖς ... ὑπ. ἐστὶ μόνοις.]

[Ὑποδεκτήριον, τὸ, Receptaculum, Gl. Strabo 14, p. 671 : Λιμένων καὶ ἐρυμάτων καὶ ὑπ., ubi alii libri ὑποδυτηρίων.]

[Ὑποδέκτης, ὁ, Susceptor, Gl. Est Quæstor cui ærarii publici cura commissa est. Athanas. vol. 1, p. 861 : Ὑπ. ἐν Κωνσταντινουπόλει ταμιακῶν γενόμενος. Jo. Chrys. Homil. 36, vol. 5, p. 239 : Καθάπερ ὑπ. τις βασιλικὰ δεξάμενος χρήματα. Ducang. Jo. Chrys. In Matth. hom. 85, p. 529 : Οἱ δὲ ὑπὲρ ὧν ὑποδέκται, καὶ φορολόγοι, καὶ λογισταὶ, καὶ ταμίαι μεριμνῶσιν, ὑπὲρ τούτων καθ' ἑκάστην κόπτονται τὴν ἡμέραν. Seager. Justinian. Nov. 163, c. 2. Basilic. 56, 11, 12; 60, 27. Ducang. Generatim, Receptor. Vocat. Anon. In ador. crucis p. 147, A Grets. : Μετανοούντων ὑποδέκτα. Hase.]

[Ὑποδεκτικὸς, ἡ, ὸν, Aptus ad suscipiendum. Schol. Aristoph. Vesp. 674 : Ὑπ. ταρίχων ἀγγεῖον. Eustath. p. 1351, 53 : Τὸ τοῦ ὑγροῦ ὑπ. ἀγγεῖον. Schol. Dionys. Thr. in Bekk. Anecd. p. 789, 2. G. D. Galen. vol. 2, p. 542, 11; vol. 4, p. 722, 14 : Πλέονας κοιλίας, τὴν μὲν τῆς τροφῆς ὑπ. Hase. ‖ Ὑπ. δεῖπνον, Convivium reditus gratulandi caussa apparatum. Plutarch. Mor. p. 727, B : Σύλλας ... τὸ ὑπ., ὡς Ῥωμαῖοι καλοῦσι, καταγγείλας δεῖπνον.]

[Ὑποδέκτρια, ἡ, Receptaculum, Horreum. Nicet. Dav. In Greg. Naz. p. 107, 18 Bronk. : Ὑποδεκτρίας εἴτουν ὑποδοχὰς τοῦ καρποῦ. Hase.]

[Ὑποδελεάζω. Philo in Mathem. vett. p. 100 : Πρὸς τὰς ἐκτρυπήσεις (τῶν νεῶν) τῶν ἐν κύκλῳ φύλακας καταλειπτέον καὶ τὰς σανίδας παρορμητέον ἔξω ἔχοντας τριόδοντας τηρεῖν τοὺς ὑποδελεάζοντας. Interpres, *urinatores subeuntes*. Verbum, ut videtur, corruptum. Schneid.]

[Ὑπόδεμα. V. Ὑπόδημα.]

[Ὑποδέμω, Substruo. Herodot. 2, 127 : Ὑποδείμας τὸν πρῶτον ὄρμον λίθου.]

Ὑποδενδρόομαι, q. d. Subarboresco, Paululum in arborem abeo. [Theophr. H. Pl. 1, 3, 2 : Μαλάχη εἰς ὕψος ἀναγομένη καὶ ὑποδενδρουμένη· ubi ἀποδενδρουμένη scribendum ex cod. Urb., quo verbo Theophr. alibi utitur.]

[Ὑπόδενδρος, ὁ, ἡ, Arboribus obumbratus. Jo. Phocas Descr. Palæst. c. 14, χώρα κατάμπελος καὶ ὑπ. Hase.]

Ὑποδενδρυάζω, Subito et ex improviso apparco, ἐξ ἀφανοῦς καὶ αἰφνιδίως ἐπιφαίνομαι, Hesych. [Rectius Phot. et Suidas : Ὑποδενδρυάσαι, ὑποδῦναί που καὶ πτῆξαι ὑπὸ σκέπην. De origine verbi dictum s. v. Δενδρυάζω.]

[Ὑποδέννομαι, Calceor, Gl. Epiphan. t. 1, p. 1106, C, de monachis : Ἄλλοι δὲ οὐδὲ ὑποδέννονται· ubi ed., ὑποδέννυνται. Hase. Conf. Ἐπιδέννομαι.]

[Ὑποδεξίη. V. Ὑπόδεξις.]

[Ὑποδέξιος, ὁ, ἡ.] Ὑποδέξιος λιμὴν, Bud. ex Herodoto [7, 49 : Ἐόντων τοι λιμένων ὑποδεξίων], pro Portu navium capace. [Intelliguntur hic certe λιμένες δυνάμενοι δέξασθαι τὸ ναυτικόν : quales fortasse dici possent ὑποδέξιμοι, id est εὔθετοι εἰς τὸ δέξασθαι. Talia sunt in usu plurima, ξύλα ναυπηγήσιμα, ναυκληρώσιμοι στέγαι, ἁλώσιμον τεῖχος, quodque propius accederet, καταλήψιμος Antiphontis p. 129, 4. Valck. Ὑποδέξιος per ὑποδοχεὺς explicant Photius et Suidas. Non magis extra dubitationem positus est Eurip. locus Rhes. 364 : Ψαλμοῖσι καὶ κυλίκων οἰνοπλανήτοις ὑποδεξίαις ἁμίλλαις. Ubi schol. : Ὑποδεκτικαῖς· ἀπὸ τοῦ κύλικος· λέγει δὲ τὰς προπόσεις ἀπὸ τῶν συνεκδοχῶν. Sed recte Musgr. ἐπιδεξίαις (vel ἐπιδεξίοις) correxisse videtur, quocum comparentur exempla s. v. Ἐπιδέξιος allata.]

Ὑπόδεξις, εως, ἡ, Susceptio. [Quum quis familiariter excipitur. Hippocr. p. 25, 18 : Ἅμα δὲ παραμυθέεσθαι μετ' ἐπιστροφῆς καὶ ὑποδέξιος. Hoc est, Ut medicus ægrum consoletur, animo excipiat, et blande illius animum avertat. Potest et ὑπόδεξις idem quod ὑποδοχὴ significare, ut sit, Erigendo et pollicendo felicem morbi eventum, ægrum soletur. Ubi pro ὑποδέξιος ἐπιδέξιος habent exemplaria Regia manuscripta. Foes.] Verum non solum ὑποδοχὴ, sed etiam ἡ χορηγία πρὸς ὑποδοχὴν eo significatur. [Sumtum hoc ex gl. Hesychii, sic in codice scripta, Ὑποδέξειν· ὑποδοχεῖν· ἢ ἡ χορηγία πρὸς ὑποδοχήν. Apud Phot. p. 627, 5, et Suidam : Ὑποδέξη (vel ὑποδέξῃ), ὑποδέχη (sic) τὰ πρὸς ὑποδοχὴν ἐπιτήδεια. Referuntur hæ gll. ad Homericum Πᾶσά τοι ἐσθ' ὑποδεξίη, de quo HSt. :] At Ὑποδεξίη, Il. I, [73] pro Apparatu quo quis excipitur. [Ubi Eustath. p. 736, 52, exp. πάντα τὰ πρὸς ξενίαν καὶ ὑποδοχὴν γερόντων ἐπιτήδεια, schol. autem eodem modo exp. quo Hesychius, cui hinc recte restitutum Ὑποδεξίη· ὑποδοχὴ, ἢ ἡ χ. etc., pariterque Photio et Suidæ Ὑποδεξίη· ὑποδοχὴ, τὰ πρὸς etc. Etym. M. p. 782, 15 : Ὑποδεξίη· Ἰλιάδος ι' σημαίνει τὸ ὑποδέχεσθαι. Ὡς παρὰ τὸ ἀνόρεκτος ἀνορεξία, οὕτως ὑπόδεκτος ὑποδεξία. Ἕνεκα μέτρου ἐξέτεινε τὸ ι.]

Ὑποδέομαι, Bud. ait significare vel Egeo, vel Rogo humiliter, in hoc l. Gregorii : Τὸ πεινᾷν, τὸ κοπιᾷν, τὸ ἀγωνιᾷν, τὸ ὑποδέεσθαι.

Ὑποδέραιον, τὸ, q. d. Succollare, ὑποτραχήλιον et περιτραχήλιον, Hesych. [Duæ sunt gll. Hesychii, Ὑποδέραια, ὑποτραχήλια, et Ὑποδέραιον, ὑποδείριον καὶ περιτραχήλιον· ubi codex ὑποδέρεα ... ὑποδέρεον ... ὑποδίριον. Pluralem cum expos. περιτραχήλια habent Phot., Sui-

das et Etym. M. p. 782, 20. Ὑποδέραια καὶ ὑποδερίδες ap. Polluc. 5, 98. Eustath. p. 1847, 26: Ὑποδέραια, ἐξ ὧν ὑποδερὶς, κόσμος γυναικεῖος καὶ αὐτὴ κατὰ τοὺς παλαιούς.]

Ὑποδερὶς, ίδος, ἡ, ap. Hesych. ὁρμίσκος, πλοκίον τι περιτραχήλιον. Idem et Suid. tradit [ex Photio p. 627, 8, cujus hæc quoque glossa est: Ὑποδερίς· κόσμος γυναικεῖος, οἷον δείραιον (δείρεον codex)]. Budæo est Torques, Monile, ex Aristot. H. A. 5 fin. [c. 34. Ὑποδερίδας inter mundum muliebrem memorat Aristoph. fragm. 309, 14. Inter Νίκης ἀπτέρου ornamenta in inscr. Attica ap. Bœckh. Corp. Inscrr. vol. 1, p. 235: Ὅρμος, ὑποδερὶς, ἥλω δύο χρυσῶ· et p. 237, ubi tegumentum pectoris collo proximum intelligit Bœckh.] ‖ Extremi colli pars prior, Camer., seu, ut Pollux [2, 130] exp., τὸ ἐν τοῖς πρόσθεν τοῦ τραχήλου τελευταῖον. Gorræo Ultima colli anterioris pars, cui proxime subest jugulum. Apud eum vero ὑποδειρὶς scribitur a δείρη. [Recte nunc ὑποδερὶς, et illic et 2, 235. Id. 5, 56: Περὶ τὰς ὑποδερίδας τοῦ ζώου.]

[Ὑποδέρκομαι, Limis oculis intueor. Quint. Sm. 3, 252: Τὸν δ' ὑποδερκόμενος προσέφη. Manetho 3, 272: Ἥλιον δ' ὑποδερκόμενοι τοίησιν ὑπ' αὐγαῖς. Aor. Ὑποδρακεῖν per ὑποπτεῦσαι exp. Hesych.]

[Ὑποδερματίζω, Pelliculo, Gl.]

[Ὑποδερματὶς, ίδος, ἡ, i. q. ὑποδερμίς. Epiphanius De mensuris vol. 2, p. 172. Osann.]

[Ὑποδερματῖτις, ἡ, q. d. Subtercus, morbus equorum. Hippiatr. p. 186, 31; 187, 23; 190, 7. Ib. p. 12, 9: Ἔστι μάλεως γένη τέσσαρα· ἡ μὲν γάρ ἐστιν ὑγρὰ, ἡ δὲ ἀρθρῖτις, ἡ δὲ ὑπ. Hase.]

[Ὑποδερμὶς, ίδος, ἡ, i. q. κλειτορίς. Rufus p. 32 ed. Cl.: Σχίσμα ἡ τομὴ τοῦ αἰδοίου, τὸ δὲ μυῶδες ἐν μέσῳ σαρκίον νύμφη·... οἱ δὲ ὑποδερμίδα, οἱ δὲ κλειτορίδα ὀνομάζουσι. Pro quo ἐπίδερις scriptum ap. Polluc. 2, 174. ‖ Cos (?), Gl.]

[Ὑποδέρω, Subexcorio, Pelle aliquatenus denudo. Oribas. in Cocchii Chirurg. vett. p. 98. Hippiatr. p. 86: Διώσαντας τὴν σμίλην ὑποδέρειν αὐτόν. G. D. Ibid. p. 66, 16; 88, 16. Galen. vol. 2, p. 700, 2: Ἐξῆς ὑποδερέστω τὸ περιτόναιον. Id. vol. 14, p. 787, 1: Τῶν μὲν ἔνδοθεν ὑποδερομένων. Hase.]

[Ὑπόδεσις, εως, ἡ, Subligatio. Lucian. Gall. c. 26: Τῶν ἐμβάδων τὴν ὑπ. ἀμορφοτάτην. Ælian. N. A. 17, 25: Εἰ θεάσαιτό τινα ὑποδήματα τοῖς ποσὶ περιτιθέντας μιμεῖται τὴν ὑπ. ‖] Ὑπόδησις, vel potius Ὑπόδεσις, Calceatio, Calceatus, [Soccus, Gl. Plato Charm. p. 173, B: Τὴν ἀμπεχόνην καὶ ὑπόδεσιν πᾶσαν· Prot. p. 322, A: Ὑποδέσεις· Rep. 4, p. 425, B.] Xen. [Mem. 1, 2, 5: Ὑποδέσει ἀλαζονικός. [Aristot. Polit. 1, 9; Polyb. 3, 49, 12; Strabo 10, p. 481; Ælian. V. H. 3, 19; Dio Cass. 43, 3. Male ὑπόδησις ap. Artemid. 4, 2, p. 314; 83, p. 294. V. Lobeck. ad Phryn. p. 445. G. D. Sext. Emp. p. 407, 2; 701, 25, τὰς ἐσθῆτας καὶ τὰς ὑπ. Orig. t. 3, p. 819, A: Οὔτε ἐξ ὅλων ὑπολέλυται, οὔτε πάντη τῇ ὑποδέσει κεκόσμηται. Hase. ‖ « Ὑπόδεσις, Subligatio, est fascia quæ ante injectas plagulas fracturis superdatur, Galen. Comm. 2 in Hipp. lib. Κατ' ἰητρ. ad p. 744, B.» Foes. Idem Hipp. p. 379 med.; 745 init. Adde Ὑποδεσμίς.]

[Ὑπόδεσμα, τὸ, Pignus. Gl. Hesych.: Ὑποδέσματα, ἐνέχυρα. Conf. Ὑπερδέσμιος et Ὑποδέω.]

[Ὑποδεσμεύω, Calceo. Schol. Aristoph. Eccl. 269, υποδεῖσθε exp. per ὑποδεσμεύσατε.]

[Ὑποδεσμέω, Subligo. Schol. Soph. Tr. 781: Ὁ δεσμὸς τῶν νεύρων, ἔνθα ὑποδεσμούμεθα. G. D. Greg. Nyss. t. 3, p. 237, B: Ὁ λεπτότατος ἐκεῖνος ὑμὴν ὁ ὑποδεσμῶν αὐτῇ γλώττῃ τὴν κάτω γένυν, χαλινὸς λέγεται. Hase. Calceo, Gl. Schol. Apoll. Rh. 4, 1515: Ὑποδεσμεῖται τὰ πέδιλα.]

[Ὑποδέσμιος, ὁ, ἡ. Hesych.: Ὑποδέσμιος· ἢ ὑποδήμως (?), ἢ ὑποτεθείς. « Salmas. De modo usur. p. 839: Ὑπ., id est, Nexus, Pignori oppositus.» Hase. Conf. Ὑπόδεσμα et Ὑποδέω.]

[Ὑποδεσμὶς, ίδος, ἡ.] Ὑποδεσμίδες, Quæ ante injectos pannos adhibentur, Gorr. ex Galeno. [Ὑποδεσμίδες dicuntur binæ fasciæ quæ ad fracturas adhibentur ante quam plagulæ injiciantur. Quæ vero ex his fit deligatio, ὑπόδεσις vocatur, Subligatio, Galen. Comm. 2 in Hippocr. lib. Κατ' ἰητρ. p. 744, B. Idem Comm. 3 ad p. 745, B, ὑποδεσμίδας dici scribit Fascias quæ ante splenia primum omnium parti affectæ injiciuntur, quarum duplicem etiam usum circumscribit. Rursus ibid. ὑποδεσμίδας esse scribit Fascias, quæ ipsi corpori aut membro fracto circumdantur, quasi subligamina et subfasciationes, ὑποδέσμους vero Fascias quæ plagulis aut spleniis extrinsecus superligantur, quasi superfasciationes. Qua notione ὑποδεσμίδες sumuntur p. 832, E: Καὶ ὑποδεσμίδων δέονται, Et fasciis primum injectis, velut subligaminibus egent. Ὑποδεσμίδας p. 426, 27, Fracturarum fascias exponunt nonnulli, verum Cuniculosa ulcera exponit Corn., ut suspectam lectionem faciat, et ὑποφορὰς legisse videatur. Foes.]

[Ὑπόδεσμος, ὁ.] Ὑπόδεσμοι Hippocrati [v. s. v. Ὑποδεσμίς] Fasciæ, quæ fracturis post injectos pannos superdantur. [‖ Calceamentum, Calceus. Polyb. 11, 9, 4, ubi male ὑποδεσμῶν pro ὑποδέσμων.] ‖

[Ὑποδέχνυμαι, i. q. ὑποδέχομαι, Suscipio, Excipio. Orph. Arg. 82: Ἀλλὰ φίλος πρόφρων μ' ὑποδέχνυσο.]

Ὑποδέχομαι [Ionice Ὑποδέκομαι, ap. Herodotum aliosque, unde ap. Homer. ὑπέδεκτο pro ὑπεδέκετο, et sec. persona ὑπέδεξο pro ὑπεδέκεσο poetice pro ὑπεδέκου. Aoristi usitata forma est ὑπεδεξάμην, pro quo ὑπεδέχθην dixit Eurip. Heracl. 757: Ἱκέτας ὑποδεχθείς. Significatione passiva ap. Polluc. 1, 74: Καλεῖται ὁ ὑποδεχόμενος καὶ ὁ ὑποδεχθεὶς ξένος. In Gl. Ὑποδεχθὲν, Conceptum. Forma epica ὑποδέχθαι, de qua infra], Suscipio, Excipio, Recipio. [Hom. Il. Z, 136: Θέτις δ' ὑπεδέξατο κόλπῳ δειδιότα· Od. Ξ, 52: Ἔχαιρε δ' Ὀδυσσεὺς ὅττι μιν ὣς ὑπέδεκτο· Π, 70: Ποῦ γὰρ δὴ τὸν ξεῖνον ἐγὼν ὑποδέξομαι οἴκῳ; Τ, 257. Hesiod. Th. 513: Πρῶτος γάρ ῥα Διὸς πλαστὴν ὑπέδεκτο γυναῖκα παρθένον. Herodot. 1, 41: Οἰκίοισί σε ὑποδεξάμενος ἔχω. Pind. Pyth. 9, 17: Ὑπέδεκτο δ' ... Ἀφροδίτα Δάλιον ξεῖνον θεοδμάτων ὀχέων ἐφαπτομένα χερὶ κούφᾳ· Nem. 10, 14: Γαῖα δ' ἐν Θήβαις ὑπέδεκτο ... μάντιν Οἰκλείδαν.] Herodian. 8, [7, 3]: Τὰς πύλας ἀνοίξαντες ὑπεδέχοντο. Et ὑποδέχεσθαι δόμον εἴσω, ap. Hom. Ὑποδέχεσθαι οἴκαδε, Recipere in ædes, Aristoph. [Ach. 979]: Οὐδέποτ' ἐγὼ πόλεμον οἴκαδ' ὑποδέξομαι. Apoll. Arg. 2, [653]: Υἷ' Ἀθάμαντος, ἑοῖς ὑπέδεκτο δόμοισιν. Æschin.: Ὑποδέδεχθε τῇ πόλει. [Xen. Hell. 4, 8, 21: Τὰς Θίβρωνα ὑποδεξαμένας πόλεις.] Et Ὑποδέχεσθαι γυναῖκας [ἐλευθέρας], Plut. Pericle [c. 32], videtur esse, Clam recipere. Item ὑποδέχεσθαι, Excipere familiariter. [Hom. H. in Cer. 226: Παῖδα δέ τοι πρόφρων ὑποδέξομαι. Lysias p. 155, 1: Τὴν ἀδελφὴν ὑποδέξασθαι παιδία πολλὰ ἔχουσαν καὶ ταῦτα τρέφειν. Plato Menex. p. 237, C: Τῆς τεκούσης καὶ θρεψάσης καὶ ὑποδεξαμένης.] Sed et pro Excipere hospitio. [Thucyd. 5, 83: Ὅτι σφῶν τοὺς φυγάδας ὑπεδέχοντο.] Dem. Ad Tim. [Id. p. 1222, 3: Τὸν ὑποδεχόμενον τοὺς φεύγοντας.] Et Plato Leg. 12, p. 356 [952, E: Ὃν ἀγοραῖς καὶ λιμέσι ... ὑποδέχεσθαι χρὴ τοὺς ἐπὶ τούτοις ἄρχοντας τεταγμένους· Menon. p. 91, A: Πολίτας καὶ ξένους ὑποδέξασθαι ἐπίστανται. Isocr. p. 192, E: Κακὸς γενόμενος περὶ τὸν ὑποδεξάμενον. De amatore Xen. Mem. 3, 11, 10: Τὸν ἐπιμελόμενον ἀσμένως ὑποδέχεσθαι.] Peculiarius etiam pro Excipere s. Accipere epulis. Antipho p. 101 [113, 22]: Ὁ μὲν θύων Διὶ Κτησίῳ, κἀκεῖνον ὑποδεχόμενος. Et Plut. Alex. p. 222 [c. 23 extr. Diodor. 17, 115: Τὸ πλῆθος λαμπρῶς ὑπεδέξατο. Epictet. ap. Stob. Flor. 4, 92: Εἴ τις κελεύοι τὸν ὑποδεχόμενον ἰχθῦς αὐτῷ παρατιθέναι. De hostibus in urbem recipiendis Demosth. p. 1334, 21: Οἷς ἦν αἱρετώτερον φρουρὰν ὑποδέχεσθαι καὶ βαρβάρων ἀκούειν, et p. 1343, 9. De loco qui fugientes excipit, Xen. Anab. 6, 5, 21: Νάπος αὐτοὺς ὑπεδέχετο. ‖ Admitto, i. e. Aurem præbeo. Hesiod. Theog. 419: Ὦ πρόφρων γε θεὰ ὑποδέξεται εὐχάς· quo sensu frequentius est ὑπακούειν. Lysias p. 172, 11: Οὐκ ἄξιον τὰς τούτων ὑποδέχεσθαι διαβολάς. « Admitto id quod alter ait, Profiteor s. affirmo quod alter interogat. Herodot. 4, 167: Ἐπυνθάνετο τίς εἴη ὁ Ἀρκεσίλεων ἀποκτείνας, οἱ δὲ Βαρκαῖοι αὐτοὶ ὑπεδέκοντο πάντες, i. e. Professi sunt se ipsos cunctos esse cædis illius auctores. Hinc Οὐκ ὑποδέκομαι i. q. Nego, 6, 69: Ἐγὼ ἐφάμην ἐκεῖνον (εἶναι τὸν δόντα μοι τὸν στέφανον), ὁ δὲ οὐκ ὑπεδέκετο· et similiter 3, 130. ‖ Accipio. De conditione proposita quam quis accipit, Herodot. 8, 106: Ὑποδεξάμενον ἄσμενον τοὺς λόγους ... κομίσαι τὰ τέκνα.» Schweigh.] ‖ De muliere dictum pro Con-

cipio, e Xen. [Mem. 2, 2, 5 : Ὁ μὲν ἀνὴρ τήν τε συντεκνοποιήσουσαν ἑαυτῷ τρέφει καὶ τοῖς μέλλουσιν ἔσεσθαι παισὶ προπαρασκευάζει πάντα ὅσα ἂν οἴηται συνοίσειν αὐτοῖς πρὸς τὸν βίον... ἡ δὲ γυνὴ ὑποδεξαμένη τε φέρει τὸ φορτίον τοῦτο ... καὶ τεκοῦσα τρέφει τε καὶ ἐπιμελεῖται κτλ., ubi hoc verbum non Concipiendi significationem habet, sed propter φορτίον positum est. Non potest igitur ὑποδέχεσθαι simpliciter dici pro συλλαμβάνειν vel κύειν. Ælian. N. A. 9, 5 : Ἔοικε φιλοσοφεῖν ἡ φύσις προτιμῶσα τοῦ ὑποδεχομένου (sc. τὸ σπέρμα) τὸ σπεῖρον.] ‖ Dicitur et πῆμα, i. e. Calamitas, ὑποδέχεσθαι aliquem, ab Hom. Od. Ξ, 275, pro Excipere s. Adoriri vel Invadere, ut quidam interpr. Alii tamen secus intelligunt. [Ib. X, 470, de avibus irretitis : Στυγερὸς δ' ὑπεδέξατο κοῖτος. Plato Leg. 12, p. 944, B : Ὑποδεξαμένης αὐτοὺς ἐξαίφνης πολλῆς ῥύσεως ὕδατος. Eurip. Heracl. 624 : Οὐδ' ἀχλεής νιν δόξα πρὸς ἀνθρώπων ὑποδέξεται.] ‖ Excipio s. Sustineo irruentem, Resisto, ἀνθίσταμαι, ap. Hom. Eust. [p. 667, 31, in versu Il. H, 93 : Αἴδεσθεν μὲν ἀνήνασθαι, δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι, quod Eust. exp. ἀπειπεῖν μὲν τὴν πρὸς Ἕκτορα μονομαχίαν οἱ Ἀχαιοὶ αἰδημόνως ἔσχον, εὐλαβήθησαν δὲ αὖ πάλιν τὴν πρὸς ἐκεῖνον ἔνστασιν. Etym. M. p. 107, 26, exp. ἐφοβήθησαν ὑποδέξασθαι καὶ ὑπαντᾶν τὸν λόγον τοῦ Ἕκτορος. Neuter satis recte. Nam ex opposito ἀνήνασθαι apparet ὑποδέχθαι nihil amplius significare quam In se recipere.] Affertur et ex [Hesiodo Sc. 442 : Κεκληγὼς ἐπόρουσεν, ὁ δ' ἐμμαπέως ὑπέδεκτο· et e] Xen. in ead. signif. [Xenoph. Cyrop. 1, 6, 35 : Ἐν δυσχωρίαις τοὺς πολεμίους γενομένους ἐν ἐρυμνῷ αὐτὸς ὢν ὑποδέξῃ. Ib. 2, 4, 20, de fera irruente : Τὰ ἀνιστάμενα ὑπεδέχοντο καὶ ἐδίωκον. Herodot. 6, 104 : Ἀπικόμενον ἐς τὴν ἑωυτοῦ ... οἱ ἐχθροὶ ὑποδεξάμενοι καὶ ὑπὸ δικαστήριον ἀγαγόντες ἐδίωξαν τυραννίδος. Ὑφίστασθαι μυκωμένους ap. Philostr. Her. p. 722 schol. (ap. Boiss. p. 572) exp. per ὑποδέχεσθαι. Nautæ πάντα ὑποδεξάμενοι τὸν ἄνεμον ap. Polluc. 1, 103. Id. 9, 105 : Ὑποδεξάμενον τὸ πήδημα τῆς σφαίρας τῇ χειρὶ πάλιν ἀντιπέμψαι.] At βίας ὑποδέγμενος ἀνδρῶν, rursus ap. Hom. Od. [N, 310, et] Π, [189] Bud. interpr. Tolerans, Sustinens. ‖ In me recipio, Me facturum recipio, Polliceor, Hom., Herodot. et Thuc., cum accus., item cum fut. infin. [Hom. Od. B, 387 : Ἧτεε νῆα θοὴν, ὁ δέ οἱ πρόφρων ὑπέδεκτο. Herodot. 9, 21 : Ἀπεπειρᾶτο τῶν Ἑλλήνων εἴ τινες ἐθέλοιεν ἄλλοι ἐθελονταὶ ἰέναι ... οὐ βουλομένων δὲ τῶν ἄλλων Ἀθηναῖοι ὑπεδέξαντο (sc. ἰέναι)· 5, 51 : Ἐς ὃ πεντήκοντα τάλαντα ὑπεδέδεκτο, ubi ex præcedentibus intelligendum δώσειν αὐτῷ. 2, 121 : Μεγάλα ὑποδεκόμενον ἐλθόντι· 3, 69 : Πάντα τὰ ὑπεδέξατο τῷ πατρί. Infinitivo expresso Hom. H. Cer. 443 : Ὑπέδεκτο δὲ τιμὰς δωσέμεν. Herodot. 1, 24 : Ὑπεδέκετο ἑωυτὸν κατεργάσασθαι· 4, 133 : Ὑποδεξαμένων Ἰώνων ποιήσειν ταῦτα· et 4, 157; 8, 102, 6, 11 : Ὑμῖν ἐγὼ ὑποδέκομαι οὐ συμμίξειν τοὺς πολεμίους. Thucyd. 2, 29 : Τὸν πόλεμον ὑπεδέχετο καταλύσειν. Antiphon p. 123, 7, cum infin. præsentis : Ὃς ὑπεδέχετο τοῖς ἀκοντίζουσι τὰ ἀκόντια ἀναιρεῖσθαι. Dionys. A. R. 5, 27 : Τὸν βασιλέα ἀποκτείνειν ὑπισχνοῦμαι, ubi cod. Vat. ὑποδέχομαι. Sed ib. c. 30, ubi vulgo : Μηδὲν ὧν Ταρκυνίοις ὑπεδέχετο διαπραξάμενος, idem codex ὑπέσχετο. Rursus vero 7, 16, ubi vulgo : Ἐγὼ τοῦθ' ὑμῖν ὑπισχνοῦμαι ποιήσειν φανερόν, et 8, 11 : Ὑπισχνοῦμαι ἡμῖν ... πολλὰς δώσειν ὠφελείας, codex Vat. utrobique ὑποδέχομαι : ut non dubitari possit quin in locis illis omnibus hoc verbum sit restituendum. Sequente ἢ μὴν Thucyd. 8, 81 : Ὡς Τισσαφέρνης αὐτῷ ὑπεδέξατο ἢ μὴν ... μὴ ἀπορήσειν αὐτοὺς τροφῆς. ‖ Excipio, i. e. Sequor, Contiguus sum. Herodot. 7, 176 : Τὸ πρὸς τὴν ἠῶ τῆς ὁδοῦ θάλασσα ὑποδέκεται καὶ τενάγεα. Posidon. ap. Athen. 4, p. 152, B : Κάθηνται ἐν κύκλῳ, μέσος δ' ὁ κράτιστος ... ὁ δ' ὑποδεχόμενος παρ' αὐτὸν κτλ. De canentibus qui sese excipiunt Æsch. Suppl. 1023 : Ὑποδέξασθε δ' ὀπαδοὶ μέλος. HSt. in Indice :] Ὑπεδέκετο, ab ὑποδέκομαι posito pro ὑποδέχομαι, at ὑπέδεκτο et ὑπέδεξο, ab hoc ὑποδέχομαι. [In locis Herodoti et Homeri supra allatis. Ὑποδέχθαι pro ὑποδέξασθαι ap. Hom. Il. H, 93. Ὑπόδεχθε Greg. Naz. in Anth. Pal. 8, 118. Callimacho ib. 12, 73, pro ὑπέχεσθε restituit Bentlejus. Ὑποδέγμενος per ὑποδεχόμενος exp. Hesych.]

Ὑποδέω, Subligo, Subtus ligo. Unde pro Calceo accipitur. [Aristot. H. A. 2, 1 med.: Τὰς εἰς πόλεμον ἰούσας ὑποδοῦσι καρβατίναις. Pausan. 10, 25, 4 : Ἡ δὲ ὑποδεῖ τὴν δέσποιναν ἡ Ἠλέκτρα. Plut. V. Pompeji c. 24 : Ὑπέδουν τοῖς καλκίοις αὐτόν. In Gl. : Ὑποδεδηκὼς, Personatus; Ὑπόδησον, Calcea. Longe usitatior forma media est.] Hom. Od. O, [549] : Ὑπὸ ποσσὶν ἑοῖσατο καλὰ πέδιλα, Calceos sub pedibus ligavit. Vel, Pedibus subligavit; ut jungatur præp. cum verbo. [Et alibi sæpius ap. Homerum, quum in hac locutione tum in aliis, ut Od. I, 443 : Ὡς οἱ ὑπ' εἰροπόκων ὀΐων στέρνοισι δέδεντο, in quibus nihil caussæ est cur præpositio cum verbo per tmesin conjuncta potius quam cum substantivo constructa esse credatur.] Sed omitti solet dat. ποσί : ut κοθόρνους ὑποδέεσθαι, Herodot. [6, 125 : Κ. ὑποδησάμενος. Aristoph. Eccl. 269 : Ὑποδεῖσθε τὰς Λακωνικάς. Plato Gorg. p. 490, E : Μέγιστα ὑποδήματα ὑποδεδεμένον· Symp. p. 174, A : Τὰς βλαύτας ὑποδεδεμένον. Alcæus ap. Harpocrat. s. v. Σκυθικαί : Σκυθικὰς ὑποδησάμενος. Demosth. p. 1267, 22 : Ἁπλᾶς ὑποδέδενται. Theopomp. com. ap. schol. Aristoph. Lys. 45 : Ὑποδοῦ λαβὼν τὰς περιβαρίδας.] Et ὑποδήματα ὑποδοῦνται, Xen. Et Τὰς κρηπῖδας ὑποδεῖσθαι, Plut. [Mor. p. 99, B.] Dicitur et ὑποδεῖσθαι sine adjectione, pro Calceare se, s. Calceari, cui opp. ὑπολύεσθαι ap. Xen. [Rep. Lac. 2, 3], Discalceari, ut ἐμποδὼν [ἔμπαλιν] ὑποδούμενοι [ap. Plat. Theæt. p. 193, C], Qui præpostere se calceant. [Aristoph. Av. 492 : Βαδίζουσ' ὑποδησάμενοι. Thucyd. 3, 22 : Ὑποδεδεμένοι τὸν ἀριστερὸν πόδα. Simpliciter ὑποδεδέσθαι ap. Plat. Symp. p. 220, B, Charm. p. 174, C, Xenoph. Anab. 4, 5, 14, et alios plurimos. Ceterum conf. quæ s. v. Ὑποδύω dicentur. ‖ Hesych. : Ὑποδῆσαι, ἐνεχυρασθῆναι (ἐνέχυρα θεῖναι Salmas. De modo usur. p. 580 et 839, Obligare rem pignori). Ἰταλιῶται. Sic ὑποδέσματα idem exp. per ἐνέχυρα, et ὑποδέσμιος per ὑποτεθείς.]

[Ὑποδεῶς. V. Ὑποδεής.]

[Ὑποδηλόω, Subindico. Pollux 5, 61. Aristoph. Thesm. 1011 : Ἀλλά μοι σημεῖον ὑπεδήλωσε Περσεύς. Plut. V. Niciæ c. 4 : Ὑποδηλοῖ Φρύνιχος τὸ ἀθαρσὲς αὐτοῦ ἐν τούτοις· Mor. p. 99, A; 382, E, et alibi sæpe. Ælian. N. A. 11, 2 : Εὐθηνίαν ὑποδηλοῦν· aliique recentiores multi.]

[Ὑποδήλωσις, εως, ἡ, Subdeclaratio, i. e. Declaratio alteri subjecta. Plato Phædr. p. 267, A : Τὸν Πάριον Εὐηνὸν, ὃς ὑποδήλωσίν τε πρῶτος εὗρε καὶ παρεπαίνους. Παραδηλώσεις et ὑποδηλώσεις partes ῥητορικοῦ λόγου ap. Polluc. 4, 33. « Phot. Epist. p. 89, 24. » Hase.]

[Ὑποδηλωτέος, α, ον, Subindicandus. Aristoxen. Wakef.]

Ὑπόδημα, τὸ, Calceamentum, Solea [quæ pedibus subligatur : quæ prima et propria vocabuli significatio est, postmodum etiam ad calceos cavos translata, qui pedi non subligantur, sed induuntur quemadmodum hodie fit, non inferiorem tantum, sed etiam superiorem pedis partem tegentes, quorum formæ plurimæ fuerunt, de quibus post Balduinum in libro De calceo antiquo (Lugd. Bat. 1711) aliosque dixit Beckerus in Charicle vol. 2, p. 366—379. Recte igitur Pollux 7, 84 : Λέγοιτο δ' ἂν καὶ ὑποδήματα κοῖλα, βαθέα, εἰς μέσην τὴν κνήμην ἀνήκοντα· τὰ δὲ μὴ κοῖλα αὐτὸ μόνον ἀπόχρη εἰπεῖν ὑποδήματα. Περὶ ἃ δὲ τείνεται καὶ περιέρραπται τὰ κοῖλα ὑποδήματα, καλόποδες οὐ κατὰ τὴν νῦν χρείαν μόνον, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ἀρχαίαν κέκληνται. Περὶ πόδα δὲ ὑποδήματα τὰ ἁρμόζοντα. Idem ὑποδημάτων species varias memorat ibid. § 85 et seqq. et alias alibi, ut ὑπ. αὐλητῶν 10, 53, κωμικὰ καὶ τραγικὰ 4, 115, et nomina partium ex quibus ὑποδήματα constant 7, 80; 10, 177. De soleis Hom. Od. O, 369 : Ποσὶν δ' ὑποδήματα δοῦσα ἀγρόνδε προΐαλλε· et Σ, 361]. Herodot. [1, 195 : Ὑπ. ἔχων ἐπιχώρια· 6, 1] : Τοῦτο τὸ ὑπ. ἔβραψας μὲν σὺ, ὑπεδήσατο δὲ ὁ Ἀρισταγόρης. [Plato Alc. 1 p. 128, A : Ποδὸς ὑπόδημα. Ἱμάτια καὶ ὑποδήματα Phædon. p. 64, D, Rep. 2, p. 372, A. Πίλων καὶ ὑπ. γένεσις καὶ φύσις Leg. 12, p. 942, E. Ὑποδημάτων ἐργασία Theæt. p. 146, D. Ὑποδήματα ἐργάζεσθαι τὰ παλαιὰ (reficere) Menon. p. 91, D. Ὑποδήματα σκυτοτομεῖν Charm. p. 161, E. Ὑπ. ἁρμόττοντα Hipp. maj. p. 294, A. Ὑπ. ἀνδρεῖα καὶ γυναικεῖα Xenoph. Cyrop. 8, 2, 5. Id. OEc. 10, 2 : Ὑπ. ἔχουσαν ὑψηλὰ, ὅπως μείζων δοκοίη εἶναι ἢ ἐπεφύκει· quem morem tangit etiam in Cyrop. 8, 1, 40. De re eq. 12, 10 : Εἰ

ἐμβάται γένοιντο... ἅμα ὅπλον τε κνήμαις καὶ ποσὶν ὑποδήματ' ἂν εἶεν. Lucian. Pro imag. c. 10 : Μηδὲ ὑπὲρ τὸν τόδα ἔστω τὸ ὑπ., i. e. Pede majus. Dio Chr. vol. 2, p. 164 : Τὸ ὑπ. δεῖ πρὸς αὐτὸν ἁρμόζειν καὶ τὸν αὐτοῦ πόδα. Ὑπ. Μιλήσια Suidas s. v. Ἀντιγενείδης. Ὑπ. κοῖλον διπλοῦν Persarum ap. Strab. 15, p. 734. Ὑπ. σιδηροῦν Lucian. De salt. c. 83. In Gl. Ὑπόδημα συγκλητικὸν, Cothurnus; Ὑποδήματα, Talaria; Ὑποδήματα γυναικεῖα σκηνικὰ, Bache (sic). Ibid. Ὑπόδεμα, Perna (?) : ut εὕρεμα pro εὕρημα et alia hujusmodi ab recentioribus scribuntur, de quo V. Lobeck. Paralip. p. 417.]

[Ὑποδηματάριος, ὁ, Calceamentarius, Caligarius, Gl. Inscr. Hypatæa ap. Ern. Curtium Inscrr. Att. nuper repert. p. 32, n. 193, 8 : Ζώσιμος ὑποδηματάριος. Hase.]

[Ὑποδημάτιον, τὸ, Calceolus. Hippocr. p. 828, B : Ὑπ. μολύβδινον. Epict. Diss. 4, 1, 80 : Ὑπ. τοῦ ὄνου, i. e. Calces ferreæ quibus armantur ungulæ asini.]

[Ὑποδηματοποιὸς, ὁ, Sutor. Jo. Chrys. In Matth. hom. 49, vol. 2, p. 317. Seager.]

Ὑποδηματορράφος, ὁ, Sutor. [Simplici ρ scriptum ap. Arcad. p. 84, 26.] Chrysost. [loco modo citato. Seager. Idem Contra eos qui subintroductas habent vol. 4, p. 265. Anon. Synes. p. 117. Wakef.]

[Ὑποδημόσιος, ὁ, ἡ, Ad fiscum pertinens. Novella Leon. Sap. ap. Zachar. Del. hist. juris græcorom. p. 116, 24 : Πᾶν ἀκίνητον ὑπ. Hase.]

[Ὑποδηόω, Destruo, Cædo. Quint. Sm. 2, 260 : Τοῦ δ' ὑποδηωθέντος ἄχος Δαναοῖσιν ἐτύχθη· 3, 355 : Ἠώεα ... λύκοις ὑποδηωθέντα.]

[Ὑπόδησις vitiose pro ὑπόδεσις, quod v.]

[Ὑποδιαβάλλω, Nonnihil calumnior. Artemidor. 5, 53, p. 261.]

[Ὑποδιαβιβρώσκω, Paullulum corrodo. Hippocr. p. 269, 12 : Γαστέρες δασεῖαι τὰ ἔνδον καὶ ὥσπερ ὑποδιαβεβρωμέναι.]

[Ὑποδιαζευκτικὸς, ἡ, ὸν, Subdisjunctivus. Etym. M. p. 415, 25 (et iisdem fere verbis gramm. in Crameri Anecd. Oxon. vol. 1, p. 188, et Suidas s. v. Ἦ) : Ὁ ἢ σύνδεσμος ἢ διαζευκτικός ἐστιν, ἢ διαιρητικὸς, ἢ ὑποδιαζευκτικός· ... ὑπ. ἐστιν ὁ διάφορα πράγματα τιθεὶς καὶ μηδέτερον ἐν τῇ αἰτήσει διαιρῶν, οἷον «Δός μοι χρυσὸν ἢ ἄργυρον ἢ λίθους τιμίους.» In Etym. M. male ὑπερδιαζευκτικός. Παραδιαζευκτικὸς est ib. l. 48, Eustath. p. 62, 19 et 27, et sic Apollonium, Herodianum aliosque antiquiores, non ὑποδιαζευκτικὸς, dixisse observavit Lehrs. Quæst. Ep. p. 51.]

[Ὑποδιάζευξις, ἡ, q. d. Subdisjunctio. Georg. Pachym. ap. A. J. H. Vincent. *Notices et extr. des man.* t. 16, part. 2, p. 415, 14 : Ἡ διὰ πασῶν συμφωνία, ἥτις καὶ ὑπ. λέγεται βαρυτέρα. Hase.]

[Ὑποδιαίρεμα, τὸ, Subdivisio. Eustath. Opusc. p. 264, 90 : Τὸ κατ' αὐτοὺς ὑπ. εἰς τοὺς παντελείους καὶ τοὺς πάντη ἀτελεῖς.]

Ὑποδιαίρεσις, εως, ἡ, Subdivisio. [Nicom. Arithm. p. 92 : Τὸ ἄνισον καθ' αὑτὸ καὶ καθ' ὑπ. διχῇ σχίζεται· p. 94 : Αἱ καθ' ὑποδιαίρεσιν διαφοραί (τῶν ἀριθμῶν)· et sæpius ap. eund. Sext. Emp. p. 694 : Οἱ βάρβαροι καὶ καθ' ὑπ. «τῶν βαρβάρων οἱ μέν....»] Utrumque ap. Dialecticos. [Ὑποδιαίρεσις Hermogeni dicitur peculiaris forma, qua in exordio orator utitur, criminum, quæ in judicium venerunt, dividendorum et tractandorum. Itaque lib. 1 Περὶ εὑρ. disputat περὶ τῶν ἐξ ὑποδιαιρέσεως προοιμίων, h. e. de exordiis quæ ex subdivisione sumuntur. Ea fit acuta divisione generis in species, et differt a μερισμῷ s. τομῇ, quæ est totius in partes. Aliud genus ὑποδιαιρέσεως ex Hermog. lib. 3 Περὶ εὑρ. p. 124 (vol. 3, p. 128 ed. Walz., ejusque schol. vol. 7, p. 769) disciplina adhibetur ad efficaciam argumentis conciliandam, et proprie in causis judicialibus locum habet, ut, si quis accusatus est trium filiorum internecionis, sententia hæc : *tres filios interfecit*, ita in suas partes dividitur, ut fere ex singulis sententiæ verbis argumenta ducantur, et criminis magnitudo demonstretur. Hanc tractationem similem esse ait τοῖς ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους, quæ Aristoteles in Topicis dixit τὰ κοινῶς συμβεβηκότα, Cicero *adjuncta*, vel *consequentia*. Scholiastes tamen ad hunc l. Hermog. p. 355 hæc notat : Διαφέρει δὲ ὅτι ἐν μὲν τῷ ἐξ ὑποδιαιρέσεως προοιμίῳ εἰς δύο διαιρῶν τὸ ἔγκλημα, καὶ ἐν ἑκατέρῳ δίκαιον εἶναί φησι τὸν κατηγορούμενον δίκην δοῦναι, καὶ ἄμφω δὲ πέπρακται· ἡ δὲ τῶν ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους ἐξ ὑποδιαιρέσεως κατασκευὴ τὸ ἀθρόον διαιρεῖ εἰς ἐλάττονα, μὴ πραχθέντα δὲ, ἄξιον ἀποδεικνῦσα καὶ ἐν ἐκείνοις, εἴπερ εἶχον πραχθῆναι, δοῦναι τὸν κατηγορούμενον δίκας. Ernest. Lex. rhet. Jo. Damasc. t. 1, p. 15, B; 16, E. Diog. L. 7, 61 : Ὑπ. δέ ἐστι διαίρεσις ἐπὶ διαιρέσει. Greg. Naz. t. 1, p. 221, C : Ἡ τῶν νῦν σοφιστῶν ὑπ. De subdivisione capitum Pamphilus ap. Montfauc. Bibl. Coisl. p. 78, 27 : Διὰ δὲ τοῦ ἀστερίσκου τὰς ἐν μέρει τούτων ἐχομένας ὑπ. ἐσημειωσάμεθα. Hase.]

[Ὑποδιαιρετέον, Subdividendum. Psellus Laude cimicis p. 120 med. edit. meæ. Boiss.]

Ὑποδιαιρέω, Subdivido, Particulariter divido. [Sext. Emp. Pyrrh. 3, 75, Adv. math. 7, 35. Diog. L. 7, 84. G. D. Apoll. Perg. De sect. p. 3, 18; 6, 3; 13, 11 Halley.; Alex. Aphrod. De febr. ed. a Dem. Schina in Museo crit. 1821, p. 377, 2 : Ὁ μὲν ἐφήμερος ὑποδιαιρεῖται πάλιν κατὰ τὴν τῶν αἰτίων διαφοράν. Hase.]

[Ὑποδιᾱκονέομαι, Ministro sub alio. Pollux 4, 92 : Ὀλυμπίασι τῶν ἐπιχωρίων κηρυττόντων, οἳ ταῖς ἱερουργίαις ὑποδιηκονοῦντο. Argum. Theocr. 2 : Διά τινος θεραπαίνης Θεστύλιδος ὑποδιακονουμένης. G. D. Activ. inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 47, n. 1947, 8 : Ἐκ τῶν ἰδίων κατεσκεύασαν ὑποδιακονοῦντες. Hase.]

[Ὑποδιάκονος, ὁ, Minister inferior. Posidipp. ap. Athen. 9, p. 376, F. || «Subdiaconus, ap. scriptores eccles., ut in Collect. Constitt. Eccles. ex lib. 1 Codicis num. 45 : Ἐὰν πρεσβύτερος, ἢ διάκονος, ἢ ὑποδιάκονος γαμήσῃ, τῆς ἱερωσύνης ἐκπίπτει. Zonaras ad Can. 43 Concil. Laodic. p. 346 : Ὑπηρέτας τοὺς ὑπ. εἶναί φασι. Leo Gramm. in Porphyrog. p. 502.» Suic. et Ducang. Athanas. t. 2, p. 347, D; Theod. Mopsuest. In Ep. 1 ad Timoth. p. 153, 2 Fritzsch.; Jo. Damasc. t. 1, p. 431, A : Πρῶτον τὸ τοῦ ἀναγνώστου ἀξίωμα, εἶτα ὑπ. Hase. || Hinc Ὑποδιακονικὸν, τὸ, Ædicula ecclesiæ adjuncta, in qua consistebant subdiaconi, in Conc. Cpol. sub Mena act. 5, p. 227. Ducang. Adj. Philo vol. 2, p. 94, 13 : Ὑποδιακονικὸν στόμα τὸν ἀδελφὸν ἔξεις. Interpr. : Administrum et vicarium os fratris præsto habebis. Hase.]

[Ὑποδιαλείπω, Nonnihil intermitto. Galen. vol. 8, p. 12 : Σφυγμὸς πυκνὸς μὲν, ἀλλ' ὑποδιαλείπων ἀτάκτως. G. D. Quæ inde sumsit Theophil. Protosp. De puls. p. 71, 18 Ermerins. Hase.]

[Ὑποδιαλλάσσω, Discerno. Athenag. Leg. 16, 8.]

[Ὑποδιανοέομαι, Subintelligo, Cogito. Julian. Imp. Ep. 9, p. 378.]

Ὑποδιαπήγνυμι, Suffigo, si lectio sana ap. Philon. Belop. p. 74, 11 : Κανόνια κάτωθεν ὑποδιαπεπηγότα. Hase.]

[Ὑποδιασπάω, Nonnihil diduco s. distraho. Hippocr. p. 986, A.]

[Ὑποδιαστέλλω, Subdistinguo. Cyrill. Hieros. Catech. 2, 6, p. 100. Kall.]

Ὑποδιαστολὴ, ἡ, q. d. Subdistinctio, pro interpunctione, quum ap. alios grammaticos, tum ap. Eustath. [p. 701, 56; 1465, 16, Porphyr. Περὶ προσῳδίας ap. Villois. Anecd. Gr. vol. 2, p. 115, schol. Dionys. Thr. ib. p. 108, schol. Theocr. 16, 18, aliosque. Est signum quo duo vocabula ambiguitatis vitandæ caussa distinguuntur, ut quum pronominis ὅστις genus neutrum ὅ,τι scribitur, ne cum ὅτι particula confundatur. Ejus usus apud veteres qui continua scriptura uterentur latius patuit quum hodie ubi singula vocabula disjunctim scribuntur. Sic olim ἔστιν, οὗς et ἔστι, Νάξιος scriptum cum hypodiastole, ne quis legeret ἔστι νοῦς et ἔστιν ἄξιος. V. Fischer. ad Well. Gramm. vol. 1, p. 223 sq. In Gl. : Ὑπ., Separatio. || «Ὑποδιαστολὴ, in pronuntiatione dicta est, Quum sermo in aliquo loco sustinetur. Ab ea diversa ὑποσυστολὴ, quum sermo suspenditur, et denique ὑποστιγμὴ, quum deponitur : vide Quintil. 3, 25.» Ernest. Lex. rhet.]

[Ὑποδιατρίβω, Paullulum moror. Galen. vol. 1, p. 36.]

[Ὑποδιαφθείρω, Paullatim corrumpo. Joseph. A. J. 15, 8, 1 : Ξενικοῖς ἐπιτηδεύμασιν ὑποδιέφθειρε τὴν πάλαι

κατάστασιν. Herodian. 2, 6, 21 : Ὑποδιεφθάρη τὰ ἤθη αὐτῶν. Dio Cass. 66, 13 : Πολλοὶ τῷ τῆς φιλοσοφίας προσχήματι καταχρώμενοι διελέγοντο κἀκ τούτων καὶ ὑποδιέφθειρόν τινας. Nam sic scribendum cum Reimaro pro ὑποδιέφερον.]

[Ὑποδιάφορος, ὁ, ἡ, Subdivisionibus distinctus. Galen. t. 19, p. 602, 8 : Εἰς ἕτερα διαιρεῖται καὶ ὑπ. Hase.]

Ὑποδιδάσκαλος, Subpræceptor, Qui præceptori subest in docendi officio. [Hesych. : Ὑπ., χοροδιδάσκαλος. Quo sensu Plato Ion. p. 536, A : Διδασκάλων καὶ ὑπ. et Pollux 4, 106.]

[Ὑποδιδάσκω, Doceo, Erudio. Nehem. 8, 9 : Ὑπεδίδασκον τὸν λαὸν εἰς τὸν νόμον.]

[Ὑποδιδράσκω, Subterfugio. Forma Ion. ap. Aretæum p. 26 extr. : Ὑποδιδρήσκουσι (τὰ φάρμακα) οἱ κάμνοντες.]

Ὑποδίδωμι, Cedo, [Minuor, Imminuor,] VV. LL. sine exemplo. [Aristot. De motu anim. c. 2, p. 698 : Ἔξω δεῖ τι εἶναι τοῦ ζῴου ἀκίνητον, πρὸς ὃ ἀπερειδόμενον κινεῖται τὸ κινούμενον· εἰ γὰρ ὑποδώσει ἀεὶ, ... οὐ πρόεισιν. Philostr. V. Apoll. Tyan. 3, 20 : Πόλιν ὅπου βάλοιντο ὑπεδίδου ἡ γῆ· p. 605 : Τὰ ὑποδεδωκότα τῶν δημοσίων ἔργων ἀνακτώμενος· 618 : Ἡ οὐσία ὑπεδίδου· et sim. p. 517. Dio Cass. Exc. p. 30, 32 : Ἐπειδὴ τὰ τῶν Ῥωμαίων ὑπεδίδου καὶ τὰ ἐκείνου ἐπηύξετο. Aristid. vol. 2, p. 187 : Ὅπως μὴ ὑποδώσει τοῖς Ἕλλησι τὰ πράγματα. De pedibus labantibus morientis vol. 1, p. 78 : Ὦ πόδες οἷον φέροντες τὸν δεσπότην ὑπεδώκατε. Conf. Ὑπόδοσις. G. D. Joseph. Ant. J. 18, 6, 5 : Ὑποδιδοῖεν τῆς σπουδῆς. Philostr. De gymn. p. 10, 7 Kays. : Τὴν ἰσχὺν ὑποδεδωκότες. Eunap. p. 22, 12 Boiss. : Ἥ τε πόλις ὑπέδωκεν. At ap. Greg. Naz. t. 1, p. 739, A, pro ὑποδεδωκέναι scribend. videtur ὑποδεδυκέναι. Hase.]

[Ὑποδιηγέομαι, q. d. Subindico, Subjicio. Orig. t. 1, p. 740, E : Τὴν Ἡρακλείτου παρέθετο, λέξιν, ὑποδιηγησάμενος αὐτὴν ὑποσημαίνουσαν. Hase.]

[Ὑποδιήγησις, εως, ἡ. « Ὑπ., ea narrationis forma, qua simul cum rebus, etiam eorum, qui gesserunt, voluntates, consilia et causas exponimus. Anonym. De rhetor. ed. Fisch. p. 196 (et Rufus in Walzii Rhett. vol. 3, p. 454). Fortunatian. in Art. rh. p. 62 Pith. ita explicat : *quando quæstionem narrativo modo approbamus.* Fortasse similis forma est ὑποδηλώσεως, quam Socrates apud Platonem in Phædro p. 364 ab Eueno Pario in artem rhetoricam inductam dicit. Eustath. ad Il. Hom. p. 771, 10 : Ἔστι δὲ ὑποδιήγησις, ὅτε διηγεῖταί τις ὅμοιόν τι τοῖς προκειμένοις πράγμασι. » Ernest. Lex. rhet. Schol. Hom. Il. I, 527.]

Ὑποδικάζω, q. d. Subjudico. Pollux ex Lysia [8, 24, ubi nunc ex codd. ἀποδικάζων. Ὑποδικάζειν θανάτῳ, Condemnare capitis, Nicet. Chon. Hist. p. 43, B : Τοὺς συλλαβομένους τοῦ ἔργου ὑπεδίκαζε θανάτῳ· 310, C : Τὸν πρωτουργὸν ... βαρυτέρᾳ τιμωρίᾳ τῶν λοιπῶν ὑπεδίκασε.]

Ὑπόδικος, ὁ, ἡ, Budæo i. q. κατάδικος, i. e. Obnoxius ex re judicata, qui et ὄφλων [ὀφλὼν] dicitur, κατάκριτος, κατεγνωσμένος. Demosth. Alibi vero synonyma ponit [ex Polluce 8, 68], ὑπαίτιος, ὑπόδικος, ὑπεύθυνος, ἔνοχος, quæ de Reo sonte dicantur; ut ὑπόδικος potius sit De quo in judicio agitur, Reus. [Pollux 8, 22. Hæc sola vera interpretatio. Et sic Hesych. : Ὑπ., ὑπεύθυνος, χρεώστης, ἔνοχος δίκης. Æsch. Eum. 260 : Ὑπόδικος θέλει γενέσθαι χερῶν, ubi Scaliger corr. χρεῶν, quod legisse scholiastam non potest colligi ex interpretatione ἀνθ' ὧν ἡμῖν χρεωστεῖ. Nam etiam simplex ὑπόδικος per χρεώστης exp. Hesychius. Isæus p. 72, 22 : Οὐκ ἂν οὗτος ὑπ. ἦν τῆς κακώσεως· 110, 17 : Ὑπόδικον ἐμαυτὸν καθιστάς. Andoc. p. 33, 13. Lysias p. 117, 3 : Τὸν ἀποβεβληκότα τὴν ἀσπίδα ὑπόδικον εἶναι] Plato Rep. 2 : Ὑπόδικος ὀρθῶς ἂν γίγνοιτο μετὰ δίκης, Reus agatur. Leg. [8, p. 868, D] : Ὑπόδικος ἀσεβείας γιγνέσθω τῷ ἐθέλοντι. Idem [ib. 11, p. 932, D] : Ὑπόδικος ἔστω τῆς βλάβης, Damni illati reus esto. Idem [ib. 8, p. 846, B] : Ὑπόδικος ἔστω τῶν διπλασίων τῷ βλαφθέντι, Duplum ei, qui damnum accepit, debeat. Idem [ib. 12, p. 955, A] : Ὑπόδικον ἔχω ἀνδραποδισμοῦ, Reum habeo servitutis, Ficin. Sic ap. Dem. [p. 1139, 10] : Τὸν προβαλόμενον ὑπόδικον ἔχῃ τῶν κατοτεχνιῶν, Eo nomine obnoxium habeat, Bud. [Ὑπ. φόνου καὶ τῶν δεινοτάτων id. p. 1264, 19; τῆς ἐγγύης p. 902, 2 ; ψευδομαρτυριῶν p. 849, 20. Μάρτυρας ὑπ. παρεσχῆσθαι p. 1024, 16. Ὑπ. ἔστω τῷ παθόντι p. 518, 3. Greg.] Naz. : Αὐτοῦ τοῦ ψεύδους ὑποδίκοις εἶναι τῇ ἀληθείᾳ, Veritati de mendacio rationem reddere obnoxios. Et ap. Synes. diversa constr. : Ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς ὑπόδικος ἔστω· ut et ap. Suid. : Στρατιῶται ὑπόδικοι ἐπὶ κακουργίᾳ, quod exp. κατάκριτοι. Apud Aristot. autem οὐχ ὑπόδικα τὰ εἰκότα ex schol. exp. in VV. LL. οὐκ εὐθύνονται, ἤν γε ψευδῆ ἀπελεγχθῶσι.

[Ὑποδιμερὴς, ὁ, ἡ, Iamblich. In Nicom. arithm. p. 58, B. Interpr., Subsuperbipartiens. Hase.]

[Ὑποδινέω, Circumago. Callim. H. Del. 79 : Ἡ δ' ὑποδινηθεῖσα χοροῦ ἀπεπαύσατο νύμφη· quod schol. exp. ὑπότρομος γενομένη.]

Ὑποδιοικητὴς, ὁ, Suppræfectus a Bud. appellatur. [*Pap. greci del museo di Londra*, ed. a Bern. Peyron. p. 48, 1; 50, 2; 52, 1; 55, 3; 56, 24; 57, 45, ubi epistolæ inscriptæ Σαραπίωνι τῶν διαδόχων καὶ ὑπ. Cf. Reuvens. *Lettres à M. Letronne* 3, p. 61 et 95. Hase.]

[Ὑποδιπλάσιος, ὁ, ἡ, Duplo minor. Nicom. Arithm. p. 94 : Ἐὰν δὶς μόνον μετρῇ τὸν ἐν συγκρίσει μείζονα, ὑποδιπλάσιος λέγεται ἰδίως, ὥσπερ τὸ ἓν τῶν δύο, ἐὰν δὲ τρὶς, ὑποτριπλάσιος, ὥσπερ τῶν τριῶν τὸ ἓν, ἐὰν δὲ τετράκις, ὑποτετραπλάσιος, ὥσπερ τὸ αὐτὸ ἓν τῶν δ', καὶ ἐφεξῆς οὕτως. Id. p. 79 et 81. || Cum ἐφήμισυς et ἐπίτριτος compositum ap. Domnin. in Boiss. Anecd. vol. 4, p. 420 : Πολλαπλασιεπιμόριος ὁ ε' τοῦ β'· ἔχει γὰρ αὐτὸν δὶς καὶ ἥμισυ μέρος αὐτοῦ· διὸ καὶ λέγεται διπλασιεφήμισυς, ὁ δὲ β' τοῦ ε' ὑποδιπλασιεφήμισυς. Et infra : Διπλασιεπίτριτος ὁ η' τοῦ γ' ἐστὶν ἀριθμοῦ, ὁ δὲ γ' ὑποδιπλασιεπίτριτός ἐστι τοῦ η'. G. D. Georg. Pachym. ap. A. J. H. Vincent. *Notices et extr. des man.* t. 16, part. 2, p. 438, 22, ὑποδιπλάσιος· et ib. p. 446, 7, ὑποδιπλασιεπιδίτριτος, ubi tamen alius cod. ἐπιδιπλ. Hase.]

[Ὑποδιπλόω, Duplico, Gl. Galen. vol. 4, p. 380 : Ῥᾳδίως γὰρ ἂν ὑπεδιπλοῦτο καὶ περὶ ἑαυτὸ πολλάκις εἱλίττοιτο. G. Dind.]

[Ὑποδίπλωσις, εως, ἡ, Duplicatio. Etym. M. p. 594, 18, et schol. Lycophr. 771 : Μύκλος ... ἡ ἐν τῷ τραχήλῳ τῶν ὄνων ὑπ., i. e. Rugæ et plicæ quibus pellis rugatur et quasi duplicatur. G. D. Subduplicatio. Symmach. Cat. in Job. p. 586, C, ubi LXX, Job. 41, 4, πτύξιν. Hase.]

[Ὑποδίφθερος, ὁ, ἡ, Pellitus, Pelle vestitus. Strabo 4, p. 196 : Οἱ Ῥωμαῖοι καὶ ἐν τοῖς προσβορροτάτοις ὑποδιφθέρας τρέφουσι ποίμνας. Scribendum ὑποδιφθέρους cum Corae. Id. 12, p. 546 : Ἔγει προβατείαν ὑποδίφθερον καὶ μαλακῆς ἐρέας. Lucian. Tim. c. 7, de Timone caprinis pellibus amicto : Αὐχμῶν καὶ ὑπ.]

[Ὑποδιψάω, Nonnihil sitio. Hippocr. p. 1067 : Ὑπεδίψα.]

[Ὑποδίψιος, ὁ, ἡ, Sitim movens. Manetho 5, 181 : Ταντάλικῇ κολάσει ... ἰὸν ἐρευγομένης ὑποδίψιον ἄσθματι δεινῷ· ubi πολυδίψιον conj. Axtius.]

[Ὑπόδιψος, ὁ, ἡ, Siti pressus. Pseudo-Plut. De fluv. p. 1154, A.]

[Ὑποδιώκοντες ap. Jul. Afric. Cest. p. 310, 2, vitiose pro οὔπω διώκοντες, quod restituendum ex cod. Escur. ap. Miller. in Catal. p. 251. G. Dind.]

[Ὑποδμηθῆναι. V. Ὑποδαμνάω.]

[Ὑποδμητὴρ vitiose pro ὑποδρηστὴρ, quod v.]

Ὑποδμὼς, ῶος, ὁ, i. q. δμὼς [Famulus], vacante præpositione. [De accentu Arcad. p. 93, 23 : Τὸ ὑποδμώς ὀξύνεται ὡς παρέλκουσαν ἔχον τὴν ὑπό. Similiter Chœrob. p. 176, 10 ed. Gaisf. Hesych. : Ὑπ., ὑποτεταγμένος, δοῦλος, θεράπων. Hom. Od. Δ, 386 : Ἀθάνατος Πρωτεὺς ... Ποσειδάωνος ὑπ. (ubi Eustath. p. 1501, 37 : Περιττὴ ἡ πρόθεσις ὡς καὶ ἐπ' ἄλλων πολλῶν γίνεται), et in parodia versus Homerici Matro ap. Athen. 4, p. 135, F.]

[Ὑποδορὰ, ἡ, Decorticatio. Oribas. in Cocch. Chir. p. 98 : Κατὰ ὑποδορὰν μήλης πλάτει ἢ τυφλαγκίστρῳ ὑποδερέσθω τὸ ὀστάριον.... Δυσχεροῦς δὲ οὔσης τῆς ὑπ. κτλ.]

[Ὑποδορὶς, ίδος, ἡ, Pellicula. Hesych. : Κλειτορὶς, τοῦ γυναικείου αἰδοίου ἡ ὑπ. Suidas : Μύρτον· ... τὸ δὲ χεῖλος (τοῦ αἰδοίου) ὑπ. Pollux 2, 174 : Τὸν ἐν μέσῳ σκαῖρον σαρκίον νύμφη ἢ μύρτον, ἢ ἐπίδερις, ἢ κλειτορίς· ubi var. lect. ἐπίδερρις et in cod. Falck. ἐπιδορίς. Scribendum ὑποδορίς. G. Dind.]

[Ὑπόδοσις, εως, ἡ, Cessatio. Æsch. Eum. 505: Λῆξιν ὑπόδοσίν τε μόχθων. Similis est verbi ὑποδιδόναι usus, de quo supra diximus. Male Heathius ὑπόδυσιν.]

[Ὑποδουλόομαι, Subjugo, In servitutem redigo. Mich. Acominat. Paneg. p. 38, 15 Tafel.: Τὸν ὑποδουλούμενον τοὺς Ἰσραηλίτας βασιλέα. Hase.]

[Ὑπόδουλος, ὁ, Subditus, Subjectus. Theoph. Ad Autol. 2, p. 256: Θεὸς... ὑπέταξεν αὐτῷ ὑποχείρια καὶ ὑπ. τὰ πάντα. Suicer. Vit. Synclet. in Cotel. Mon. Eccl. Gr. vol. 1, p. 255, A: Τὸ δεύτερον ὑπ. γενέσθαι τῷ πρώτῳ. G. D. Dosith. Mag. Interpr. p. 18, 5 Bœcking.: Ἵνα σε ὑπ. τοῖς τέκνοις σου ποιήσω. Pamphil. Abyd. Epist. p. 24, 26: Ὑπ. θεὶς τοῖς πάθεσιν. Hase.]

[Ὑποδοὺξ, ὁ, Qui sub alio dux est. Eustath. Opusc. p. 89, 10: Ὁ ὑπ. καὶ ὁ ὕπαρχος.]

[Ὑποδοχεῖον, τὸ, Locus, ubi quis excipitur, Hospitium. Strabo 12, p. 577: Ἀπάμεια ... τῶν ἀπὸ τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Ἑλλάδος ὑπ. κοινόν ἐστιν· et 17, p. 798. Scott. Aristeas De legis transl. p. 112, 27, de aquarum receptaculis: Θαυμασίων καὶ ἀδιηγήτων ὑπ. ὑπαρχόντων ὑπὸ γῆν. Galen. vol. 19, p. 361, 7, de ventriculo: Ἐστὶν ὑπ. τροφῆς ὑγρᾶς καὶ ξηρᾶς. Hase.]

Ὑποδοχεὺς, έως, ὁ, Exceptor, Susceptor. [Gregor. Naz. t. 1, p. 382, B: Ὑείων κρεῶν ὑποδοχέα γενέσθαι, οἷς τὸ στρατιωτικὸν τρέφεται, Præfectus suscipiendis suillis carnibus. Hase. Receptor add. Gl. Theophilus Protosp. p. 55 ed. Greenh. de ventriculo: Πάντων τῶν προσφερομένων σιτίων τε καὶ ποτῶν πρῶτος ὑπ.] Peculiari signif. Qui excipit convivio, ἑστιάτωρ. [Charito 3, 2, p. 59. Ammon. p. 60; Suidas s. v. Ὑποδέξιος.]

Ὑποδοχὴ, ἡ, Exceptio, Receptio, ipse Excipiendi actus. [Eurip. Iph. A. 1229: Ἆρ' ἐσδέξομαι (σὲ) ἐμῶν φίλαισιν ὑποδοχαῖς δόμων; Plato Leg. 12, p. 949, E: Ξένων ὑποδοχῆς· 955, B: Φυγάδος ὑπ. 11, p. 919, A: Ξένια ἑπόμενα ὑποδοχαῖς.] Herodian. 4, [11, 2]: Εὐτρέπιζον πάντα εἰς ὑποδοχὴν τοῦ Ῥωμαίων βασιλέως. Interdum et Convivatio, s. Convivium, quo [quis excipitur [Herodot. 7, 119: Κτήνεα ἐσίτεσκον ἐς ὑποδοχὰς τοῦ στρατοῦ. Aristoph. Pac. 530: Ὀπώρας, ὑποδοχῆς, Διονυσίων. Polyb. 5, 14, 10; 28, 17, 1. Teles ap. Stob. Floril. 97, 31, vol. 3, p. 271 prope fin.: Ὑποδοχὰς τὰς ἐπιβαλλούσας. Artemid. 5, 82. Athen. 5, p. 210, D, ex Posidonio: Ὑπ. ποιούμενος ὀχλικάς. Polyæn. 6, 1, 6: Προστῆναι τῆς ὑπ.], Bud. p. 566, ex Plutarcho. Idem Bud. alibi interpr. Lautum convivium s. epulum. Ex eod. Plut. [V. Alcib. c. 12] affertur, Οἶνον Λέσβιοι καὶ τὴν ἄλλην ὑποδοχὴν παρεῖχον, pro Et reliqua ad celebrandum convivium pertinentia. [Alia Plutarchi aliorumque exx. collegit Wyttenb. ad Plut. Mor. vol. 6, p. 938.] ‖ Receptatio. Thuc. 1, [139]: Καὶ ἀνδραπόδων ὑποδοχὴν τῶν ἀφισταμένων, Servorum fugitivorum receptationem. [De hostibus excipiendis Thucyd. 7, 74: Ἐς ὑποδοχὴν τοῦ στρατεύματος ὡς κωλύσοντες ἢ ἐδόκει ἐτάσσοντο.] ‖ Receptaculum: ut Κατασκευάζειν ὑποδοχὰς ὀμβρίοις ὕδασιν, Aristot. Pol. 7, 11. [Plut. Mor. p. 38, F: Τὴν ὑπ. τῶν ἐγχεομένων (τοῖς ἀγγείοις). Plato Phileb. p. 62, D: Τὴν τῆς μισγαγκείας ὑπ. Tim. p. 49, A: Πάσης εἶναι γενέσεως ὑποδοχὴν αὐτὸ, οἷον τιθήνην· 51, A: Τὴν τοῦ γεγονότος ὁρατοῦ... μητέρα καὶ ὑπ. Leg. 8, p. 848, E: Τοῖς φρουροῖς ὑπ. εὐερκῆ. Xenoph. De vectig. 3, 1: Ναῦς καλλίστας ὑπ. ἔχει. Plotin. p. 283, C: Σῶμα μορφὴν λαβὸν... ὑποδοχὴν τοῦ γεννήσαντος καὶ ἐκθρέψαντος.] ‖ Favor, Subscriptio in causa et approbatio: ut Budæus interpretatur in hoc l. Æschin. p. 60 [62, 32]: Ἵν' ἐξ ὑποδοχῆς [legitur εἰς ὑποδοχὴν] ἅπαντα ποιῇ Φιλοκράτει. [Ut, ubi Philocrates dicendi agendive finem faceret, ibi succederet ei Demosthenes, ejusque partes agendique dicendique susciperet atque exsequeretur, ut exp. Reisk., qui tamen ἀποδοχὴν legere maluit, quod est in aliquot codd. ‖ « Idem quod ὑπόληψις, Opinio, Suspicio, ex aliqua re factove collecta, ut inde necessario consequens. Demosth. p. 80, 1: Εἰς ὑποδοχὴν τοῦ μηδ' ἀμφισβητῆσαι ὑμᾶς, Ut intelligatur, vos nil queri, quasi dicas, *ad subsumptionem*. Id. p. 1482, 25: Ἐργολαβοῦσι καθ' ὑμῶν εἰς ὑποδοχὴν (id est προσδοκίαν) πραγμάτων, ὧν διαψεύσειεν αὐτοὺς ὁ λογισμός. » Reisk. Neuter locus Demosthenis est. Nam prior est ex Orat. de Halonneso, alter ex Epistolis.]

[Ὑποδόχον, τὸ, i. q. ὑποδοχεῖον. Galen. vol. 4, p. 205, 13, de intestinis, πέψεως μᾶλλον ὀργάνοις οὖσιν ἢ περιττωμάτων ὑπ. Epiphan. t. 1, p. 258, A: Τὸ ὑποδόχον τῶν ὑδάτων. Hase.]

Ὑπόδρα, adv., vel Ὑποδρὰξ, Torve, Torvis oculis. Hom. Il. A, [148, B, 245, Od. Θ, 165, P, 459], et alibi [sæpe apud Homerum, semel etiam ap. Hesiod. Sc. 445, sed nonnisi in locutione] ὑπόδρα ἰδών, Torve intuitus, [quam Hesych. exp. duabus glossis, altera Ὑπόδρα, ὑποβλεψάμενος, βλαπτικός, ubi grammaticus male omisit ἰδών, altera, Ὑπ. ἰδὼν, δεινῶς ὑποβλεψάμενος, ἢ ὑποβλέψας]. Et nom. [non nomen, sed adverbium] Ὑποδρὰξ [ὑπόδραξ pravo accentu in Etym. M. p. 287, 4. Oxytonum esse diserte præcipiunt grammatici, velut Apollon. De synt. p. 336, 6], Nicand. [Th. 457: Λοξὸν ὑπ. ὄμμασι λεύσσων· 765: Νεύει κάρη αἰὲν ὑπ. | ἐσκληκός], Qui torvus est, s. torvis oculis, aut etiam limis. Apud Suid. ponitur et adverbialiter [addito versu, quem Callimachi esse conjicit Ruhnken.: Ἡ δὲ πελιδνωθεῖσα καὶ ὄμμασι λοξὸν ὑποδρὰξ ὀσσομένη. Etymologia hujus adverbii magnas difficultates creavit grammaticis, quorum opiniones expositæ sunt ab Apollonio in Bekk. Anecd. p. 558 seqq. et p. 562, et in Etym. M. p. 781, 38. Perinepte nonnulli ex ὑπὸ δή ρα contractum crediderunt, ut ὑπὸ in locis Homericis ab ἰδὼν per tmesin sejunctum sit. Alii non melius ex ὑπὸ et ὄρα, quod ab ὁρῶ sit, ut ἄντα ab ἀντῶ, factum opinati sunt inserto δ. Recte ab δρῶ, quod significet ὁρῶ, cum aliis derivat Apollonius, non obstare monens adjectum ἰδὼν, quum similis tautologia sit in ποδάνιπτρα ποδῶν, et μεγαλήτορα θυμὸν, aliisque locutionibus. Præterea grammatici inter se dissentiunt quod alii ὑπόδρα primitivam esse formam statuunt, alii ex ὑποδρὰξ factum esse contendunt κατ' ἀποβολὴν τοῦ ξ: quam opinionem secuti esse videntur poetæ Alexandrini, qui ὑποδρὰξ dixerunt nulla jubente metri necessitate, ut in versibus Nicandri et Callimachi supra appositis. G. D.] ‖ Legitur et nom. Ὑποδρασία, Torvus aspectus. Sed ab Hesych. ὑποδρασίη exp. ὑποψία. Extat et Ὑποδρὴς ap. Nonn. [Jo. c. 6, 186]: ut ὑποδρὴς λαὸς ἑταίρων, Torvus, Infensus, Suspiciosus, ut quidam exp. Quinetiam Suffugiens exp. VV. LL., tanquam sit ab ὑποδράω, ejusd. originis cum ἀποδράω. [Hesych.: Ὑπαιδράσειαν, ὑπόψειαν. Ὑποδρᾶν et ὑποδρακεῖν pro ὑφορᾶσθαι. Etym. M. p. 781, 45: Ὑποδρώμενος, ὑφορώμενος. Conf. Lobeck. Rhemat. p. 63.]

[Ὑποδρακεῖν. V. Ὑποδέρκομαι.]

[Ὑποδρᾱματουργέω, Dramati subservio. Lucian. Jov. trag. c. 1: Μηδὲ τὸν Εὐριπίδην ὅλον καταπεπώκαμεν, ὥστε σοι ὑποδραματουργεῖν (v. l. ὑποτραγῳδεῖν)· ubi schol.: Τὸ δραματουργεῖν τοῦ ὑπ. ταύτῃ διαφέρει· δραματουργεῖ μὲν γὰρ ὁ ποιητὴς καὶ τῆς ὑποθέσεως ὅλης καὶ τῶν ἐπῶν..., ὑποδραματουργεῖ δὲ ὁ τὰ ὑπὸ τῶν δραματουργῶν τούτων εἰρημένα λαμβάνων κατὰ καιρὸν καὶ τοῖς οἰκείοις αὐτὰ πάθεσιν ἐναρμόττων, ἅτε τοῖς ἤδη πεπραγμένοις ἀφομοιούμενα.]

[Ὑποδραμεῖν. V. Ὑποτρέχω.]

[Ὑποδράξ. V. Ὑπόδρα.]

[Ὑποδρασία. V. Ὑπόδρα.]

[Ὑποδράσσομαι s. Ὑποδράττομαι, Clam affecto. Plut. V. Cæs. c. 14: Καῖσαρ μειζόνως τῆς Πομπηΐου δυνάμεως ὑποδραττόμενος. Usitatum est ἐπιδράττεσθαι, quod verbum hic quoque recte restituisse videtur Coraes.]

Ὑποδράω, Famulor, ut dicitur ὑπουργέω, Bud. p. 273. [Seqq. ex Indice.] Inservio. Hom. Il. B [Od. O, 324, ubi ἀγαθοῖσι παραδρ.]: Οἷά τε τοῖς ἀγαθοῖσιν ὑποδρώωσι χέρηες. Alibi [Od. O, 333]: Οἵ σφιν ὑποδρώωσι. [Ælian. N. A. 9, 33: Οἱ ὑποδρῶντες τῷ θεῷ. ‖ I. q. ὑφοράω. V. Ὑπόδρα.]

[Ὑποδρής. V. Ὑπόδρα.]

Ὑποδρήσσω, pro ὑποδράω. [Hesych.: Ὑποδρήσσουσιν, ὑπουργοῦσιν, ὑπηρετοῦσιν.] Apollon. [Rh. 3, 274. Musæus 143: Παρθένον οὐκ ἐπέοικεν ὑποδρήσσειν Ἀφροδίτῃ. Epigr. ap. Joann. Mal. p. 326: Κωνσταντίνου ἄνακτος ὑποδρήσσοντος ἐφετμαῖς. G. D. Quæ gemina sunt illis Greg. Naz. Carm. 45, 25: Ὦ Χριστοῦ βασιλῆος ὑποδρήσσοντες ἐφ. Similiter id. Gregor. Arc. carm. 6, 16: Ἐσσυμένως μεγάλῃσιν ὑποδρήσσουσιν ἐφ. Hase.]

[Ὑποδρηστεύω, Ministro, Servio. Nicet. Chon. Hist. p. 210, D: Οἱ ὑποδρηστεύοντες ἐκείνῳ τὴν ἄθεσμον πρᾶξιν·

316, D : Ὑποδρηστεύοντα βασιλεῖ ὅλως. German. Cpol. in Cotel. Mon. Eccl. Gr. vol. 2, p. 463, C : Ἀμέλει καὶ χεῖρας ὁπλίζει βαρβαρικὰς καὶ πολέμιον ἔθνος ἐπήγειρε κατὰ τῆς ἐκκλησίας καὶ μᾶλλον ὑποδρηστεῦον αὐτῇ. Interpres *imo beneficum*. G. Dind.]

Ὑποδρηστὴρ, ῆρος, ὁ, i. q. δρηστήρ [Minister]. Hom. Od. [O, 329 : Οὗτοι τοιοίδ' εἰσὶν ὑποδρηστῆρες ἐκείνων (τῶν μνηστήρων). Per ὑπουργὸς exp. Eustath. p. 1661, 47, παρὰ τὸ δρᾶν τὸ ὑπουργεῖν · qui sæpius hoc v. utitur in Opusc., p. 89, 30; 159, 30; 176, 70; 345, 30. Frequens ap. Nonnum, ut ὑποδρηστῆρες εἰλαπίνης Jo. c. 2, 29; ἀνάγκης c. 7, 175; ἰωῆς c. 9, 145; ὀλέθρου c. 19, 116; et c. 13, 54 : Ὑποδρηστῆρι θεσμῷ ... δαιτυμόνων ... κύκλον ἀμείβων. Idem Dion. 27, 33 : Θαλαμηπόλον ἐσμὸν ... ὑποδρηστῆρα τραπέζης. Sic Græfius pro ὑποδμητῆρα. G. D. Mich. Acomin. Paneg. p. 44, 20 Tafel., πιστὸν ὑπ. Greg. Naz. Carm. 9, 11, ὑποδρηστῆρες ἐν εἵμασι παμφανόωσιν. Id. femin. Arcan. carm. 4, 79, στίλβουσαν ὑποδρήστειραν ἄνακτος. Hase.]

Ὑπόδρῑμυς, ὁ, ἡ, Subacris, Subacerbus, Aliquantum acris, acerbus. [Galen.]

Ὑποδρομὴ, ἡ, dicitur ipse Subeundi actus. [Antiphon p. 121, 32 : Διὰ τὴν ὑπ. τοῦ παιδός (sc. ὑπὸ τὸ ἀκόντιον).] Themist. in Poster. Analytt. 1 : Ἔκλειψίς ἐστιν ἐπισκότησις ἡλίου δι' ὑποδρομὴν σελήνης· nam ἡ σελήνη τὸν ἥλιον ὑποτρέχει ἐν τῇ ἐκλείψει, ut ibid. tradit. [Aristeas Hist. LXX intt. p. 112 init. ed. Hav. : Διὰ τὴν τοῦ πνεύματος ὑπ., Subintrante vento, Int. Et paullo post iterum.] At ὑποδρομὴ αἵματος affertur ex Diosc. 2, 110, [schol. Theocr. 5, 99,] pro Suffusio sanguinis. [‖ Recessus, Refugium. Hesych. : Ὑπιωγαὶ, ὑπαγωγαὶ, ὑπ. τῆς πέτρας διὰ τὴν σκέπην. Ælian. N. A. 14, 26, V. H. 3, 1. ‖ Assentatio. Ælian. N. A. 14, 49 : Διὰ τῆς κολακείας καὶ ὑπ. χειρώσεσθαι τὸν βασιλέα. Cum παρατροπὴ, φενακισμὸς et similibus nominibus componit Pollux 4, 50. G. D. Cleomed. De sublim. p. 120, 23 Bak. : Ἐν ταῖς γινομέναις αὐτῆς (lunæ) ὑπὸ τὸν ἥλιον ὑπ. Galen. vol. 19, p. 444, 15 : Ἐντερόμφαλόν ἐστιν ὑπ. ἐντέρου κατὰ τὸν ὀμφαλόν. Hase.]

[Ὑπόδρομος, ὁ, ἡ, Qui accedit, appellit. Orph. Arg. 800 : Κείνῃσιν δ' ὄχθῃσιν ὑπόδρομος ἦλυθεν Ἀργώ. Eur. Phœn. 1391 : Πέτρον ἴχνους ὑπόδρομον, Pedi occurrentem.]

[Ὑπόδρομος, ὁ, Recessus, Locus stationi aptus. Philo vol. 1, p. 517, 21 : Ναυλοχωτάτοις ὑπ. καὶ λιμέσιν ἐνορμίσασθαι ἐπειγόμενοι. Id. De vita Mosis l. 3 : Ὑπ. εἰς καταφυγὴν οὐδείς· De const. princip. : Ἐμπόρια καὶ λιμένας καὶ ὑφόρμους καὶ ὑπ. Hesych., Phot. et Suid. : Ὑποδρόμους, στόμια. V. Lobeck. Paralip. p. 381. ‖ Ὑπόδρομος Αἰθιοπικὸς, nomen loci ap. Marcian. Her. p. 61 ed. Mill. Ὑπόδρομος Αἰθιοπίας ap. Ptolem. 4, 6. Ἱππόδρομος ap. Agathem. 2, 4, p. 41 : Πρὸς τῷ Αἰθιοπικῷ καλουμένῳ ἱπποδρόμῳ ἱπποφάγοι Αἰθίοπες· quod probat Millerus p. 160. ‖ Phalangiorum species. Ælian. N. A. 6, 26 : Ἡ πιθήκη ὑπό τινων ὀρειβάτης κέκληται, ὑπ' ἄλλων γε μὴν, ὡς ἀκούω, ὑπ.]

[Ὑπόδροσος, ὁ, ἡ, Roscidus. Theocr. 25, 16.]

[Ὑποδρώωσι. V. Ὑποδράω.]

Ὑπόδυμα, τὸ, pro ὑπόζωμα, ex Cæl. Aurel. affertur, VV. LL. [Legitur Morb. Chron. 1, 4, p. 297 : « Laxato hypodymate, sive membrana, quæ latera ex interioribus contegit. »]

[Ὑποδύνω. V. Ὑποδύω.]

[Ὑπόδῡσις, εως, Receptus, Recessus. Diodor. 3, 14 : Νομῆς χάριν πλανώμενοι περὶ τὰς ὑπ. καὶ τὰ κοιλώματα. Schneid. Agatharch. De R. mari p. 28, 23 Huds. Joseph. B. Jud. 3, 7, 22 : Τὰς ὑπ. ἅμα τοῖς ἔργοις ὑφῆψαν. Muson. ap. Stob. Floril. 67, 20, de Cratete : Μηδ' ὑπ. ἔχων ἰδίαν, ἐν ταῖς δημοσίαις Ἀθήνῃσι στοαῖς διημέρευεν. Hase.]

[Ὑποδύσκολος, ὁ, ἡ, Subdifficilis. Hippocr. p. 148, F : Μετὰ πυρετοῦ ὀξέος καὶ ἄλλου του σημείου τῶν ὑποδυσκόλων, i. e. Signorum aliquanto graviorum. Eustath. p. 219, 23 : Ὑποδύσκολον ἐκ τοῦ ἔργω δισυλλάβου γίνεσθαι τὸ ἔοργα. Theodor. Hyrtac. in Notitt. Mss. vol. 8, p. 144 : Τὰ ὑπ. ταῦτα καὶ δεινῶς βαρβαρικὰ ἐξηγούμενος. ‖ Adv. Ὑποδυσκόλως ibid. p. 91 : Ἐν τοῖς ὑπ. πως εἰρημένοις παρὰ τοῦ Πνεύματος. « Theod. Prodrom. in Maii Spicil. Rom. vol. 5, p. 391, l. 7 a fine. » Boiss.]

[Ὑπόδυστροπος, ὁ, ἡ, Subdifficilis. Pollux 4, 145.]

Ὑποδυσφορέω, Subirascor, Subindignor. Plato Ep. 9, [p. 357, E] : Λέγοντες ὑποδυσφορεῖν σε. [De ægroto implacidiore Hippocr. p. 1101, D : Ὁ δὲ πυρετὸς ἐπέτεινεν, ὑπεδυσφόρει.]

[Ὑποδύσφορος, ὁ, ἡ, Implacidus. De ægrotis corporis incontinentia aliquantum jactatis Hippocr. p. 70, D; 124, C. Foes.]

[Ὑποδυσχεραίνω, Submoleste fero. Plut. Mor. p. 711, D.]

Ὑποδυσώδης, ὁ, ἡ, Qui subolet, Aliquatenus olidus, Qui aliqua ex parte male olet, Diosc. 4, [186].

[Ὑποδυσωπέομαι, Vereor, Aversor. Plut. Mor. p. 646, B.]

[Ὑποδυτήριον v. l. pro ὑποδεκτήριον, quod v.]

[Ὑποδύτης, ὁ, Subucula, Vestis interior. Hesych., Phot. et Suidas : Ὑπ. τὸ ἐσώτερον ἱμάτιον. Diodor. 17, 44 : Διὰ τῶν θωράκων καὶ τῶν ὑποδυτῶν παρεισπίπτουσα ἡ ἄμμος. Plut. V. Philop. c. 11. LXX Exod. 39, 21 : Ἐποίησαν τὸν ὑπ. ὑπὸ τὴν ὑπωμίδα. Χιτωνίσκος per ὑπ. exp. Mœris p. 416, et στρεπτοὺς χιτῶνας ap. Hom. Il. Φ, 31 scholiasta. G. D. Philo vol. 1, p. 452, 27; vol. 2, p. 151, 34 : Τὰ δ' ὕφη διττὰ ἦν, τὸ μὲν ὑπ., τὸ δὲ προσαγορευόμενον ἐπωμίς. Joseph. B. Jud. 5, 5, 7 : Λινοῦν τε ὑπ. ἔνδοθεν λαμβάνων. Hase.]

Ὑποδύω [et Ὑποδύνω, et forma media Ὑποδύομαι cum aor. ὑπεδυσάμην (ap. Epicos ὑπεδυσόμην, in tertia persona ὑπεδύσετο, ut ἐβήσετο ab ἐβησόμην), futuro ὑποδύσομαι, perf. ὑποδέδυκα et aor. sec. ὑπέδυν], Subeo, Subingredior. [Hom. Il. Θ, 332 : Τὸν μὲν ἔπειθ' ὑποδύντε δύω ... ἑταῖροι ... φερέτην· Od. Δ, 435 : Ἥγ' ὑποδῦσα θαλάσσης εὐρέα κόλπον. Nonn. Jo. c. 10, 29 : Θύρην ὑποδύσεται αὐλῆς. Herodot. 1, 31 : Ὑποδύντες αὐτοὶ ὑπὸ τὴν ζεύγλην. Singularis verbi usus est de calceis induendis ap. Aristoph. Vesp. 1159 : ΒΔ. Ἄγε νυν ὑποδύου (alii libri ἀποδύου) τὰς καταράτους ἐμβάδας, τασδὶ δ' ἀνύσας ὑπόδυθι τὰς Λακωνικάς. ΦΙ. Ἐγὼ γὰρ ἂν τλαίην ὑποδύσασθαί ποτε ἐχθρῶν παρ' ἀνδρῶν δυσμενῆ καττύματα; Sed calceos induere dicitur ὑποδεῖσθαι, excalceari autem ὑπολύεσθαι. Recte igitur Hirschigius corrigere videtur ἄγε νυν ὑπολύου ... ἀνύσας ὑποδοῦ λαβὼν ... ὑποδήσασθαι, nisi quis versu secundo malit τασδὶ δ' ἀνύσας ὑποδοῦ τι τὰς Λακωνικάς, ut in Pace 872 : Ἴθι νυν ἀποδῶμεν τήνδε τὴν Θεωρίαν ἀνύσαντε τῇ βουλῇ τι ταυτηί. Luciano Ocyp. 164 : Οὐ γὰρ σιδηρόπλαστον ὑπεδύσω βάσιν, ὑπεδήσω restituit L. Dindorfius in Thesauro vol. 7, p. 228. G. D.] Ὑποδυόμενός [τις οὑτοσὶ ὑπὸ] τῶν κεραμίδων [κεραμίων ἡλιαστής], Aristoph. [Vesp. 206], Subiens tegulas. [Ib. 182 : Φέρει (ὁ ὄνος) κάτω τουτονί τιν' ὑποδεδυκότα· Plut. 735 : Δράκοντε ... ὑπὸ τὴν φοινικίδ' ὑποδύνθ' ἡσυχῇ· Av. 511 : Ὑπόδυθι (sc. ὑπὸ τὸ σκιάδειον). Demosth. p. 609, 16 : Ὑποδύοιτο ὑπὸ τὴν κλίνην. Scolion ap. Athen. 15, p. 695, D : Ὑπὸ παντὶ λίθῳ σκορπίος ὑποδύεται. Lucian. Pisc. c. 48 : Εἴληψαι λιχνεύων περὶ τὰς πέτρας, ἔνθα λήσειν ἤλπισας ὑποδεδυκώς.] Item in alia verbi Subire signif., ut πόνον ὑποδύεσθαι, Xen. [Cyrop. 1, 5, 12. Herodot. 4, 120 : Εἰ δὲ μὴ ἑκόντες ὑπέδυσαν τὸν πόλεμον. Athen. 6, p. 258, B : Πάντα ὑποδύεται ἡ κολακεία ὡς δή τις ὑποστατικὸς νωταγωγῶν τῷ τῆς ψυχῆς ἤθει. Cum infin. Herodot. 7, 134 : Ἐθελονταὶ ὑπέδυσαν ποινὴν τῖσαι Ξέρξῃ. Xenoph. OEc. 14, 3 : Ἦ καὶ τὴν δικαιοσύνην ὑποδύῃ διδάσκειν;] Et ὑποδύεσθαι τὸν Δία [ap. Lucian. Pisc. c. 33], Subire personam Jovis, Agere personam Jovis. [Id. Adv. ind. c. 27 : Τὸν Ἀριστοφάνην καὶ τὸν Εὔπολιν ὑποδέδυκας; Actores Τήλεφον ὑποδυόμενοι ap. Maxim. Tyr. 7, 1.] Item ὑποδύεσθαι σχῆμα, Aristot. [Metaph. 3, 2 : Τὸ αὐτὸ ὑποδύονται σχῆμα τῷ φιλοσόφῳ· Rhet. 1, 2 : Ὑποδύεται ὑπὸ τὸ σχῆμα τὸ τῆς πολιτικῆς ἡ ῥητορική. « Schol. ad Ptolem. Tetrab. p. 6, 50 : Ὑπεδύσαντο τὴν τῆς ἀστρολογίας ἀξίαν. » Hemst. Plut. V. Arati c. 1 : Τοὺς οὐδενὸς ἀξίους ὄντας, ὑποδυομένους δὲ προγόνων τινῶν ἀρεταῖς· ubi libri duo Solani ἀρετάς. Sic Julian. Or. 2, p. 91, de improbitate : Πολλάκις ἀρετὴν ὑποδυομένη. Timæus Lex. Plat. p. 161 : Κομψὸς λόγος ... ὁ πιθανότητι ὑποδυόμενος τὴν ἀλήθειαν. Cum dat. Dionys. A. R. Exc. p. 2320 R : Ὀνόματι ὑποδυόμενοι συμμάχων, ἔργα δὲ πράττοντες πολεμίων· ubi HSt. frustra ὄνομα. Themist. Or. 2, p. 29, C : Φαίνεται ... τοὔνομα μὲν τοὐμὸν ἄλλως ἐπικεῖσθαι, τῷ ὕμνῳ δὲ αὐτὸς ὑποδεδυκέναι ὁ ξυγγραφεύς. Utriusque structuræ

exx. collegit Creuzer. ad Plotin. vol. 3, p. 190.] Interdum pro Subrepo, Clam ingredior, ὑπεισέρχομαι. [Hesych.: Ὑποδύντες, ὑπεισελθόντες. Ὑποδὺς, ὑποβὰς, ὑπεισελθών. Suidas: Ὑπέδυ, ὑπεισῆλθεν. Metaph. Æsch. Eum. 842: Τίς μ' ὑποδύεται πλευρὰς ὀδύνα; Plato Gorg. p. 464, C: Ὑποδῦσα (ἡ κολακευτικὴ) ὑπὸ ἕκαστον τῶν μορίων· Leg. 12, p. 967, A: Θαύματα καὶ τότε ὑπεδύετο περὶ αὐτά. Axioch. p. 347, A: Φροντίδες ἄντικρυς ὑπέδυσαν. Xenoph. De re eq. 4, 2: Κριθίασις ἢ ἄλλη τις ἀρρωστία ὑποδύεται (equum). Demosth. p. 624, 19: Τὴν διὰ τοῦ ψηφίσματος αἰτίαν ὑποδύσεσθαι. Raro cum dativo, ut Hom. Od. K, 398: Πᾶσιν δ' ἱμερόεις ὑπέδυ γόος. Soph. Phil. 1112: Ἀλλά μοι ἄσκοπα κρυπτά τ' ἔπη ὀλερᾶς ὑπέδυ φρενός. Galen. vol. 6, p. 31: Τὴν τῶν τοὺς ἀθλητὰς γυμναζόντων γυμναστικὴν ὑποδυομένην μὲν ὀνόματι σεμνῷ, κακοτεχνίαν δὲ οὖσαν.] Nonnunquam ὑποδύεσθαι dicitur et de eo, qui se insinuat in amicitiam alicujus. Bud. exp. Colere et observare obsequiose: ap. quem plura vide. [Plut. V. Pompeji c. 25: Ὑποδυόμενος τὸν δῆμον ἑαυτῷ καὶ κτώμενος· V. Caton. c. 32: Ἀπ' ἐξουσίας ὑπατικῆς αἰσχρῶς καὶ ταπεινῶς ὑποδυόμενος τὸν δῆμον· c. 57: Ὑποδυομένοις καὶ θεραπεύουσι τὸν Ἰόβαν.] Hesych. exp. δειλιᾷν. [Sumtum fortasse ex loco qualis est Marci Antonini 2, 2: Μηκέτι τὸ εἱμαρμένον ἢ παρὸν δυσχεραίνειν, ἢ μέλλον ὑποδύεσθαι· quem comparavit Valck. Cum dativo ap. Suidam: Ὑπέδυσαν, ἐδεδοίκεσαν. «Παραυτίκα ἐπιθέσθαι οἷς πάλαι ὑπέδυσαν.» Quæ verba leguntur etiam s. v. Μάρδοι.] Act. autem Ὑποδύω, quæ forma minus est frequens, et [quod propter aoristum ὑποδῦναι fingi solet a grammaticis] Ὑπόδυμι, itidem pro Subeo, Subingredior: ut τάφον ὑπέδυ, et θάμνους ὑπέδυ. Item pro Subeo, in altera illa signif., vel Suscipio: ut πόλεμον ὑπέδυ. Apud Lucian. autem [D. mar. 3, 1] ὑποδὺς de Urinante dicitur: Οὐκ οἶδ' ὅπως βύθιος ὑποδὺς, καθάπερ οἱ λάροι. Est autem ὑποδὺς ab [forma ficta] ὑπόδυμι: unde est etiam ὑποδύντε ap. Hom., quod exp. ὑπεισελθόντε. [In Luciani Tim. c. 17, ὀφθαλμοὶ ὑποδεδυκότες, Introrsum recedentes, Concavi. Schweigh.] Dicitur etiam Ὑποδύνω: quod præcedentium ὑποδύω et ὑποδύομαι signiff. habet. Sed cum præp. ἐν, ap. Alex. Aphr., ἐν τῷ βάθει. Item ὑποδῦναι τὸ τῆς ἀπάτης προσωπεῖον, Chrysost. De sacerd., ut supra ὑποδύεσθαι exp. Subire personam. Ex Herodoto affertur et pro Occulo [?], et pro Induo sub, [1, 155: Ὑποδύνειν] χιτῶνας τοῖσι εἵμασι. A qua signif. est Ὑποδύτης, de Veste interiori s. Subucula, τὸ τοῖς ἐπενδύταις ὑποκείμενον, Eust., Hesych. [Dio Cass. 63, 6: Τὸ προσωπεῖον ὑποδύνων (Nero) ἀπέβαλλε τὸ τῆς ἡγεμονίας ἀξίωμα. Insinuandi se s. irrependi signif. Herodot. 6, 2: Ὑπέδυνε τῶν Ἰώνων τὴν ἡγεμονίην τοῦ πρὸς Δαρεῖον πολέμου. De periculo subeundo 3, 69: Κίνδυνον τὸν ἂν ὁ πατὴρ ὑποδύνειν κελεύῃ· 7, 10, 8: Εἰ δὲ ταῦτα ὑποδύνειν οὐκ ἐθελήσεις.] At verbale Ὑπόδυσις exp. Refugium. ‖ Ὑποδύσομαι pro ὑποδύομαι: unde ὑπεδύσετο ap. Hom., sed dicentem θάμνων ὑπεδύσετο pro ὑπεξῆλθεν ἐκ τῶν θάμνων, Od. Z, [127. Crasin cum ἐμοὶ factam memorat Chœrob. p. 846, 17: Ἔκθλιψις καὶ συναίρεσις, οἷον ἐμοὶ ὑποδύνει, ἐμοὐποδύνει. Quod ex Tryphonis Πάθεσι λέξεων, ubi de synæresi agitur, annotavit HSt. in Append. Thesauri.]

[Ὑποδωρίζω, Dorienses nonnihil imitor. Synes. p. 279. Wakef. Psellus ap. Koen. ad Greg. Cor. p. 246: Τὰς μούσας μώσας ... ὑποδωρίσας εἴρηκε Δωρίδι διαλέκτῳ.]

Ὑποδώριος, ὁ, ἡ, q. d. Subdorius, i. e. Non omnino Dorius, sed ad Dorium accedens: ut Δώριος τόνος in musica. Legitur ap. Aristot. Probl. et Plut. [De mus. p. 1142, F, Aristox. Harm. p. 37, Euclid. Introd. harm. p. 20, aliosque rei musicæ scriptores.] Vide Δώριος. [Athen. 14, p. 625, A, ex Heraclide Pontico: Πρότερον, ὡς ἔφην (p. 624, E), Αἰολίδα τὴν ἁρμονίαν ἐκάλουν, ὕστερον δὲ ὑποδώριον, ὥσπερ ἔνιοί φασιν, ἐν τοῖς αὐλοῖς τετάχθαι νομίσαντες αὐτὴν ὑπὸ τὴν Δώριον ἁρμονίαν. Ἐμοὶ δὲ δοκεῖ ὁρῶντας αὐτοὺς τὸν ὄγκον καὶ τὸ προσποίημα τῆς καλοκἀγαθίας ἐν τοῖς τῆς ἁρμονίας ἤθεσι Δώριον μὲν αὐτὴν οὐ νομίζειν, προσεμφερῆ δέ πως ἐκείνῃ· ὀιόπερ ὑποδώριον ἐκάλεσαν, ὡς τὸ προσεμφερὲς τῷ λευκῷ ὑπόλευκον καὶ τὸ μὴ γλυκὺ μέν, ἐγγὺς δὲ τούτου λέγομεν ὑπόγλυκυ· οὕτως καὶ ὑποδώριον τὸ μὴ πάνυ Δώριον. «Cur Hypodoria appellata sit Heraclides caussam commentus est sibabsurdam: rectius ii qui ideo Hypodoriam appellatam dicunt, quod tibiæ Æolicum diapason habentes collocabantur infra Doricum, quippe eo loco, ubi est modus Hypodorius: unde natus Hypodorius.» Boeckh. De metr. Pind. p. 224, qui ib. pluribus dixit de natura hujus modi. G. D. Anon. De musica p. 38, 2; 77, 2 Bell. Georg. Pachym. ap. Vincent. *Not. et extr. des man.* t. 16, part. 2, p. 411, 17; 413, 16; 420, 6; 483, 28: Ὁ δὲ ὑπ., πλάγιος τέταρτος.» Hase.] Eadem præpos. jungitur et adverbio Δωριστί: diciturque Ὑποδωριστὶ, eand. signif. habente præpositione: q. d. Subdorice. [Aristot. Probl. 19, 30; 48, 1.]

[Ὑποεικαθεῖν, i. q. ὑπεῖξαι, Cedere, Locum dare. Orph. Arg. 704: Κῦμα δ' ἀνερρόχθησε, βυθὸς δ' ὑποείκαθε νηΐ. Est aoristus ὑποείκαθον, cujus præsens nullum est.]

[Ὑποεικτὸς vitiose pro ἐπιεικτὸς in libris quibusdam Oppiani Hal. 1, 526. G. D. Ac fortasse quoque sic corrigend. Greg. Naz. Carm. 50, 55: Νούσοις δέμας οὐχ ὑποεικτόν. Hase.]

[Ὑποείκω. V. Ὑπείκω.]

[Ὑποεπιμερὴς, q. d. Subsuperpartiens, de numero, Iamblich. In Nicom. arithm. p. 50, D. Hase.]

[Ὑποεπιμόριος, ὁ, ἡ, q. d. Subsuperparticularis, item de numero Iamblich. ib. p. 50, D. Hase.]

[Ὑποεργός. V. Ὑπουργός.]

Ὑποεσθὴς, ἡ, Vestis quæ est subtus, Interula, Subucula, Hesychio χιτών.

Ὑποζάκορος, ὁ, ex Herodoto [6, 134, 135] affertur pro Administer [Per νεωκόροι exp. Hesych., cujus in cod. scriptum ὑπεξακόροι]: sed potius fuerit interpretandum Administer ζακόρου. [‖ Verbum Ὑποζακορεύω lapidi ad Thebas reperto ap. Cyriac. Inscr. ant. p. xxxv, n. 233, in quo est ΠΑΖΑΚΟΡΕΥΣΑΣΑ restitui voluit Osann. Auctar. Lex. p. 160, quod probabilius videri quam ἀρχιζακορεύσασα. Conf. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 795, n. 1634, 3.]

[Ὑποζάω, Nicet. Paphlag. Laud. Eust. p. 203. Boiss.]

Ὑποζευγνύω, vel Ὑποζεύγνυμι, q. d. Subjugo. Hom. Od. O, [81]: Ὑποζεύξω δέ τοι ἵππους, Jungam tibi equos ad currum, Jugo submittam. [Ibid. Z, 73: Ἡμιόνους δ' ὕπαγον ζεῦξάν θ' ὑπ' ἀπήνῃ. Herodot. 4, 69: Ἐπεὰν ἅμαξαν φρυγάνων πλήσωσι καὶ ὑποζεύξωσι βοῦς.] Plut. [V. Marii c. 36: Βοῦς ὑποζεύξας (τῇ ἁμάξῃ)· V.] Cam. [c. 7]: Τέθριππον ὑποζευξάμενος λευκόπωλον ἐπέβη, Equis subjugibus candidis copulatis quadrigam conscendit, simpl. Candidis equis junctis. [Apoll. Rh. 3, 841: Οὐρῆας ὑποζεύξασθαι ἀπήνῃ.] Ponitur et pro Subjugo; i. e. Subjicio, Bud. ex Gregor.: Οὐ τῷ κρείττονι τὸ χεῖρον ὑποζεύγνυμεν, τὸν χοῦν λέγω τῷ πνεύματι. [Hesych.: Ὑπεζευγμένος, ὑποτεταγμένος. Etym. M. p. 786, 5: Ὕψιστος Ζεὺς ... ὁ ὑπεζευχὼς πάντα ὑφ' ἑαυτῷ. Alpheus Anth. Pal. 9, 526: Ἤδη γὰρ καὶ πόντος ὑπέζευκται δορὶ Ῥώμης.] Aristot. De partt. anim. 1, [4]: Ὑπέζευκται ἑνὶ γένει, Uni generi subjecta sunt. [Plato Phil. p. 309, A: Τοὺς ἐν ἀμαθίᾳ κυλινδουμένους εἰς τὸ δουλικὸν ὑποζεύγνυσι γένος.] At ap. Soph. Aj. [24]: Τῷδ' ὑπεζύγην πόνῳ, commodius redditur, Hunc laborem subii veluti jumenta jugum. [Æsch. Prom. 108: Ἀνάγκαις ταῖσδ' ὑπέζευγμαι τάλας, in apographis quibusdam illatum. Nam cod. Med. recte ἐνέζευγμαι. Ὑπεζεῦχθαι, Inferiorem esse, Antip. Thess. Anth. Pal. 7, 409: Ὑπέζευκται μὲν Ὁμήρῳ, ἄγεῖται δ' ἄλλων πλάθεος ὑμνοπόλων.]

Ὑπόζευξις, εως, ἡ, in VV. LL. Subjunctio, Subinsertio, Subnexio: genus figuræ. Jul. Firm. [§ 4. Charisius 4, p. 250; Diomed. 2, p. 439; Beda p. 376 Capp.]

[Ὑποζέω, Paullulum ferveo. Geopon. 6, 12, 2: Ὑποζέον γλεῦκος.]

Ὑποζηλόω, Ducor occulto imitandi studio. Theophyl. Simoc. Hist. p. 158, 8 Bonn. Hase.]

[Ὑποζητέω. Hesych.: Ὑποζατηθεὶς (?), ὑποκατασχών. «Basil. t. 2, p. 249, B: Ἔγγραφον ὑπεζητήσατε παρ' ἡμῶν ὁμολογίαν. Interpr.: Reverenter petiistis.» Hase.]

[Ὑποζοφόω, Obtenebro. Niceph. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 479, 28: Κἂν ὡς νέφος τὸ τῆς μορφῆς εὐπρόσωπον ὑπεζόφωσεν. ‖ Intrans. Subfuscus sum. Nicander Th. 337: Αἰὲν ὑποζοφόωσα μελαίνεται ἄκροθεν οὐρή. Nisi hoc ab ὑποζοφάω derivare malis: v. Lobeck. Rhemat. p. 186.]

[Ὑποζυγία, ἡ, Junctura. Orig. Cat. in Jerem. t. 2, p. 880, F. Hase.]

Ὑποζύγιον, τὸ, Jumentum subjuge: qualia plerumque sunt, quæ ad currus trahendos junguntur, ut boves, equi, muli. [Hesych.: Ὑποζύγια, κτήνη τὰ ὑπὸ τὸν ζυγὸν, καὶ τὰ ὑπόζωμα (in ὑπόζωνα corrupit Musurus, in ζῷα mutari voluit Pricæus. Mihi τὰ ὑπ. ex ὑποζώματα corruptum videtur, lemmate glossæ proximæ quæ periit. G. D.) πάντα τὰ ἐζευγμένα. Suidas: Ὑπ., οἱ ὑπὸ ζυγὸν βόες· ... λέγονται ὑπ. καὶ τἆλλα τῶν ἀχθοφόρων ζώων. Theogn. 126: Πρὶν πειρηθείης (νόον γυναικὸς) ὥσπερ ὑποζυγίου. Herodot. 9, 39: Οὐ φειδόμενοι ὑπ. οὐδενός. Plato Leg. 9, p. 873, D: Ὑπ. ἢ ζῷον ἄλλο. Xenoph. Rep. Lac. 11, 2: Τὰ μὲν ἁμάξῃ παρέχειν, τὰ δὲ ὑποζυγίῳ. Frequentius numero plur.] Thuc. 2, [3]: Ἁμάξας τε ἄνευ τῶν ὑπ. ἐς τὰς ὁδοὺς καθίστασαν. Plato Rep. [2, p. 370, E]: Πρὸς τὰς ἀγωγὰς χρῆσθαι ὑποζυγίοις, Ad vecturas s. onera subvectanda uti jumentis. Herodot. [1, 167]: Πρόβατα καὶ ὑπ. [9, 24: Τοὺς ἵππους καὶ τὰ ὑπ. et 39, 41.] Xen. [Cyrop. 5, 3, 34]: Ὑπ. καὶ ὀχήματα. [Aristot. H. A. 8, 9, et al.] Philo V. M. 1: Ὑπ., ᾧ συνέβαινεν αὐτὸν ἐποχεῖσθαι. Et metaph. ap. Plut. [Mor. p. 445, B]: Οἷον ὁ Πλάτων [Phædro p. 256, C] ἐξεικονίζει περὶ τὰ τῆς ψυχῆς ὑπ., τοῦ χείρονος πρὸς τὸ βέλτιον ζυγομαχοῦντος ἅμα καὶ τὸν ἡνίοχον διαταράττοντος.

Ὑποζύγιος, ία, ιον, Subjugis. At ὑποζυγίαι ἡμίονοι ap. Eust. [p. 1625, 41] ex Aristophane gramm. οἱ ὑφ' ἁμάξαις ζευγνύμενοι, Muli subjuges, ut Plin. [H. N. 11, 109] Subjuges equas dicit. [Greg. Nyss. t. 1, p. 904, C: Εἰπέ μοι, ἐκὼν ὁ ταῦρός ἐστιν ὑπ.; Hase.]

Ὑποζυγιώδης, ὁ, ἡ, Instar jumenti (alii) subditus: ὑπ. ἄνθρωπος, ap. [Phryn. in Bekk. Anecd. p. 67, 12,] Etym. [M. p. 782, 22, cum Phot. p. 627, 19, et Suida], Qui consilio et voluntate sua non facit id, quod facit, sed aliorum jussu, more jumentorum. Potest dici etiam ὑποζυγιῶδες πρᾶγμα, Idem ex Aristoph. [Verba εἴποις δ' ἂν καὶ ὑπ. πρᾶγμα· Ἀριστοφάνης, non habet Phrynichus.]

[Ὑπόζυγος, ὁ, ἡ, Subjugus, Subjugalis. Sirach. 51, 34: Τὸν τράχηλον ὑπόθετε ὑπόζυγον· sed recte ibi corrigitur ὑπὸ ζυγόν. « Justin. Mart. p. 418, A: Ὑπόζυγος γὰρ ὁ μόσχος. » Hase. || *Hypozygon* i. q. ὑπεζωκώς. V. Ὑποζώννυμι.]

[Ὑποζυγόω, Subjugo. Lucian. Amor. c. 28: Ἀσελγῶν ὀργάνων ὑποζυγωσάμενοι τέγνασμα. Ὑπεζύγωται per ὑπέζευκται exp. Galen. Lex. p. 582 ex Hippocr., ut videtur, p. 797, B: Ὀστέον τὸ ἀπὸ τῆς ἄνω γνάθου πεφυκὸς ὑπεζύγωται πρὸς τὸ οὖς ὀστέῳ προσπεφυκότι· ad quem l. Galen. annotavit ὑποζυγῶσαι significare συνάγειν ἀλλήλοις τὰ δύο ὀστᾶ, καθάπερ ζυγὸν ὑποκείμενον αὐτοῖς. G. D. Athen. De mach. p. 9, 15, ὑπεζύγωσαν ταῖς ὁλκάσι τὰ μηχανήματα, mendose videtur scribi pro ἐπεζύγωσαν. Hase.]

[Ὑποζυμόω, Subfermento. Oribas. p. 37 ed. Matth.: Πυροῦ κούφως ὑπεζυμωμένου.]

[Ὑπόζω scriptura vitiosa pro ἐπόζω, quod v.]

[Ὑποζωγραφέω, q. d. Subdelineo. Eumath. p. 146, 157, 170, 202. Schol. Greg. Naz. ap. Gaisford. Catal. Clark. p. 43. Nicet. Eugen. 3, 60. Boiss. Schol. Hom. Od. E, 121, de Orione inter sidera recepto: Οἱ θεοὶ ἐλεήσαντες αὐτὸν δι' ἄστρων ὑπεζωγράφησαν αὐτὸν ἐν τῷ οὐρανῷ μετὰ σκορπίου. Nicet. Chon. 10, p. 145.]

[Ὑποζώγραφος, ὁ, ἡ, q. d. Subdelineatus. Basil. M. vol. 3, p. 617: Οὐ συγκεχυμένως τε καὶ καθόλου τὰ πράγματα θεωρεῖται, ἀλλ' ὡς ὑποζώγραφα κατὰ μέρος γινώσκεται ὡς ἔχει.]

Ὑπόζωμα, τὸ, i. q. διάζωμα, Septum transversum, i. q. ὑπεζωκὼς τὰς πλευρὰς χιτών, s. ὑμήν, ut ex Cam. mox docebo. Præcordia vertit Gaza ap. Aristot. De partt. anim. 4, [et H. A. 3, 1]. || Itemque ὑποζώματα, Navium firmas trabes continentes molem illam, vocavit Plato Rep. 10, [p. 616, C]: Εἶναι τὸ φῶς ξύνδεσμον οὐρανοῦ, οἷον τὰ ὑπ. τῶν τριήρων, οὕτω πᾶσαν συνέχον τὴν περιφοράν, loquens, ut videtur, de lacteo circulo. Cam. [Leg. 12, p. 945, C: Τόνους τε καὶ ὑπ.] Sic Athen. 5, [p. 204, A] de navi Philopatoris: Ὑπ. δὲ ἐλάμβανε δώδεκα, Zonas perpetuas duodecim, Bayf. [Ὑποζωμάτων frequens mentio in inscrr. navalibus, quarum locos collegit Bœckh. in Proleg. ad eas p. 137, ibidemque p. 133—136 ostendit non esse ea ξύλα τῆς νεώς, ut exp. schol. Aristoph. Eq. 279, exscriptus ab Suida, cujus errorem secutus HSt. de trabibus intellexit, sed funes potius, qui Tormenta ab Latinis dicuntur, de quibus Isidor. Orig. 19, 4, 4: « Tormentum funis in navibus longus, qui a prora ad puppim extenditur, quo magis constringantur. Tormenta autem a tortu dicta restes funesque. » Recte igitur Hesychius Ζωμεύματα (quod Aristoph. l. c. facete dixit pro ὑποζώματα) exp. ὑποζώματα, σχοινία, κατὰ μέσον (μέσην Meibom.) τὴν ναῦν δεσμευόμενα. De vinculis etiam Plut. V. Romuli c. 7: Ἔστι δ' ἡ σκάφη καὶ σώζεται χαλκοῖς ὑποζώσμασι (forma minus Attica pro ὑποζώμασι) γραμμάτων ἀμυδρῶν ἐγκεχαραγμένων.] || Pars media gubernaculi, clavi, quæ et φθεὶρ et ῥίζα, Pollux [1, 89].

[Ὑποζώνη, ἡ, Cingula, et Ὑποζώνιον, τὸ, Præcinctorium, Gl.]

Ὑποζώννυμι, Succingo. [Herodot. 7, 69: Ζειρὰς ὑπεζωσμένοι ἦσαν.] Plut. [V. Eumen. c. 11: Τοὺς ἵππους ῥυτῆρσι ... ὑποζώσας. Idem V. Pompeji c. 10]: Οὐ παύσεσθε, ἔφη, ἡμῖν ὑπεζωσμένοις ξίφη νόμους ἀναγινώσκοντες; Nobis, qui ensibus succincti sumus. [Id. V. Romuli c. 26: Ὑπεζωσμένοι ἱμάντας· Numæ c. 13: Μίτραις χαλκαῖς ὑπεζωσμένοι· Luculli c. 17: Οἱ ἄγοντες αἰσθόμενοι πεντακοσίους χρυσοῦς ὑπεζωσμένον ἀπέκτειναν, et simil. V. Demetrii c. 49. Lucian. V. H. 1, 13: Χιτῶνας ὑποζωσάμενοι. Ælian. N. A. 13, 7: Ὑπέζωσται νηδὺν λευκήν. Athen. in Mathem. vett. p. 6: Ὑποζώννυται ὅλος ὁ κριὸς ὅπλοις ὀκταδακτύλοις τέτταρσι· p. 10: Ἡ γέρανος ὑποζώννυται. Hesychius: Ὑπεζῶσθαι, τὸ εἰς ἁλίδρας (ἄνδρας Salmasius) ἐλθεῖν. Φιλητᾶς. Ὑπεζωσμένοι, ἀναπείσαντες (?). De pædotriba pedes pueri pedibus subvinciente Strato Anth. Pal. 12, 222: Τοῖς ποσσὶν ὑποζώσας ἀνέκλινεν ὕπτιον· ubi v. Jacobs. vol. 10, p. 106.] Ὑπεζωκὼς τὰς πλευρὰς vel ὑμὴν vel χιτών, nihil enim referre Galen. [vol. 4, p. 148] ait, est ὑπόζωμα. [V. Greenhill. ad Theoph. Protosp. p. 299.] Camerario Membrana costas succingens. [*Hypozygon* ap. Cæl. Aurel. Morb. chron. 2, 1, p. 347.] Galen. Ad Glauc. pro Septo transverso posuit, VV. LL. Alex. Aphr. Probl. 1, [53]: Ὁ δὲ ὕσσωπος τὸν ὑπεζωκότα καὶ τὸν πνεύμονα ῥώννυσι. [Pollux 2, 219: Τοὺς ἐν ταῖς πλευραῖς ὑμένας (καλοῦσιν) ὑπεζωκότας. || De navibus quæ tormentis (ὑποζώμασι) continentur, Polyb. 27, 3, 3: Τετταράκοντα ναῦς συμβουλεύσας τοῖς Ῥοδίοις ὑποζωννύειν. Act. Apost. 27, 17: Ὑποζωννύντες τὸ πλοῖον.]

[Ὑπόζωσμα. V. Ὑπόζωμα.]

[Ὑπόζωστος, ὁ, ἡ, Succinctus. V. Ἰμίτραον.]

[Ὑποθαλαμεύω, In thalamum duco. Eustath. Opusc. p. 347, 20: Σκιὰν ἔνδοθεν ὑποθαλαμεύει καλὴν τῷ βουλομένῳ ὑποκαθῆσθαι.]

Ὑποθάλπω, q. d. Subfoveo, i. e. Aliquantum s. Leniter foveo, Clam foveo. [Meleag. Anth. Pal. 12, 92: Τέφρῃ πῦρ ὑποθαλπόμενον.] || Foveo, Concalefacio, ut ὄρνις ἐπωάζουσα dicitur a Basil. ὑποθάλπειν, sicut et συνθάλπειν, Bud. || Sed metaph. etiam dicitur [pro Succendo, Uro. Æsch. Prom. 880: Ὑπό μ' αὖ σφάκελος καὶ φρενοπληγεῖς μανίαι θάλπουσι. Et] ὑποθάλπεσθαι ἐλπίδι, pro Foveri spe inani, vel Lactari spe inani, ut quidem ego interpretor; ut autem alii, pro Decipi spe: quia Suid. [s. v. Θαλπομένους] exp. ἐξαπατᾶσθαι in hoc Josephi l. [B. J. 4, 3, 14]: Τοὺς δὲ ὑποθαλπομένους [ap. Joseph. legitur θαλπομένους] ἐλπίδι συγγνώμης εἰ παρακρατηθεῖεν, ἐπιλελῆσθαι τῶν ἰδίων τολμημάτων. Eadem vero datur expos. simplici θάλπεσθαι in Aristoph. [Eq. 210]: Ἤδη κρατήσειν, αἶκε μὴ θαλφθῇ λόγοις· nam hic θαλφθῇ λόγοις exp. ἐξαπατηθῇ τῇ τῶν λόγων περιδρομῇ: item δελεασθῇ, Inescetur. [Philostr. p. 43: Τοιᾷδε αὐτὸν ὑπέθαλπε τέχνῃ. Et ὑπ. ἐλπίδα, Fovere spem, anonymus (Ælianus, ut videtur) ap. Suid. s. v. Ὠΐν. Schol. Eurip. Hipp. 504: Ὑποθάλπομαι τὴν ψυχήν.]

[Ὑποθαρρέω, Fiduciam habeo. Ælian. N. A. 16, 11: Δοκεύει τοὺς θηρευτὰς καὶ ὑποθαρρεῖ πως. Schol. Demosth. ad p. 341, 1: Ὡς μὴ ὑποθαρροῦντα ἐπὶ τοῖς δικαίοις.]

[Ὑποθαρρύνω, Fiduciam affero, Confirmo. Anon. Vita Germ. Cosen. Actt. SS. Maii t. 3, p. 7, 16: Ταῖς εὐχαῖς ὑποθαρρύνοντες. Hase.]

[Ὑποθαυμάζω, Nonnihil miror. Epiphan. vol. 1,

p. 408. « Philotheus in Bibl. Patrum ed. Paris. 1624, t. 2, p. 327, D. » Hase.]

[Ὑποθέατρος, ὁ, ἡ. Pollux 4, 82 : Ὑποθεάτρους αὐλοὺς τοὺς ἐπὶ τοῖς νόμοις τοῖς αὐλητικοῖς ἐκάλεσαν. Vox corrupta, ut videtur. Ὑποτρήτους Kuhnius : quod genus memorat Athen. 4, p. 176, F.]

[Ὑποθειάζω, Divino honore colo. Philostr. p. 5 : Ὑπ. τὴν φιλοσοφίαν· et p. 245.]

[Ὑποθέλγω, Illicio. Phot. Epist. p. 335, 11. Id. ib. p. 333, 2 : Μήτε δραπετεύειν ἄλλους ὑπόθελγε. Hase.]

Ὑπόθεμα, τὸ, [Subpositorium, Gl.] Id quod supponitur s. subjicitur, Pedamentum, Fundamentum, Basis, i. q. ὑπόβλημα, s. ὑπόβασις, Turn., qui ex Philone affert. Bud. pro Fundamento et basi accipit ap. Plut. Quæst. Plat. [p. 1011, D] : Τάς γε μὴν προθέσεις ἐστὶν ἐπικράνοις καὶ βάσεσι καὶ ὑποθέμασιν ὁμοιοῦν. Sic ὑπόθημα infra. || Medici ὑποθέματα vocant Trochiscos s. Glandes quæ ano subjici solent : ὑπόθετα nominant eadem medicamenta. || Ὑπόθημα, τὸ, i. q. ὑπόθεμα, Id quod supponitur et subjicitur rei alicui, Fundamentum, Basis : ut ὑπόθημα τοῦ λουτηρίου ap. Polluc. 10, 22 [§ 79], quod et ὑπόστατον nominari posse ei videtur, quum in Aristoph. [dele hoc « Aristoph. »] Δημιοπράτοις inveniatur usurpatum nomen illud ἐπὶ πάντων ὑποθημάτων : forsan et ὑπόκυκλον. [Ὑπ. τοῦ ὅλμου Pollux 10, 114.] Et ap. Athen. 5, [p. 210, A] : Λέβητος ὑπόθημα. [Pausan. 5, 10, 7 : Ὑπόθημα τὸ ὑπὸ τοῦ Διὸς τοῖς ποσὶν, ὑπὸ τῶν ἐν τῇ Ἀττικῇ καλούμενον θρανίον· et sim. 8, 37, 3. Σιδηροῦν ὑπ. κρατῆρος 10, 16, 1. || I. q. ὑποθήκη, Pignus. Inscr. Theræa ap. Ross. Inscrr. fasc. 2, p. 81 : Ἐπὶ ὑποθέματι ἀξιόχρεῳ. In lapide solæ supersunt literæ υπ et τι : illud restituit Rossius, collato ὑποθήκαις ἐγγαίοις ἀξιοχρέοις in testamento Epictetæ ap. Bœckh. Corp. Inscrr. vol. 2, p. 365.]

Ὑποθέναρ, τὸ, Spatium a digito, qui λιχανὸς vocatur, usque ad minimum, Pollux [2, 143. Galen. vol. 14, p. 704, 17, de manu supina : Τὸ μὲν κατὰ τὸν ἀντίχειρα ἐπανεστηκὸς θέναρ καλεῖται, τὸ δὲ ἀντικείμενον αὐτοῦ ὑπ. Interpr., Subvola. Hase.]

[Ὑποθεραπεύω, Nonnihil colo. Philostr. p. 181 : Ἐτύγχανεν ὑποθεραπεύων τὸ θεῖον. Memno ap. Phot. Bibl. p. 229, 2 : Τοὺς ἡγεμόνας διακοσίοις χρυσοῖς ὑποθεραπεύσας.]

[Ὑποθερίζω, Demeto. Metaph. de pecunia exigenda Theophyl. Sim. Hist. p. 18, D : Τὸν ἐγκύκλιον πλοῦτον παρὰ Ῥωμαίων ὑποθερίζοντος, ὃν αἱ συνθῆκαι τῷ Χαγάνῳ ἀν' ἔτος ἑβλάστανον ἕκαστον.]

Ὑποθερμαίνω, q. d. Subcalefacio, Calore succendo. Hom. Il. Π, [333, et Υ, 476] : Πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι, Totus ensis incalescebat sanguine profluente. Et ap. Suid. [ex anonymo] : Ἡ δὲ βασίλισσα ὑποθερμανθεῖσα τοῖς θυμοῖς, καὶ τὴν γνώμην φλεγμήνασα, Quum animo succensa esset, animus ejus incaluisset. [Lucian. D. mer. 8, 3 : Ὑποθερμαινόμενος ὁ Δημόφαντος καὶ αὐτὸς ἀναφλέγεται εἰς τὸ πρᾶγμα. Priscus Hist. Exc. p. 170, 22 : Κατὰ μικρὸν ὑποθερμαινόμενοι ἐχαλέπαινον. G. D. Jo. Phocas Descr. Palæst. c. 19 : Ὑποθερμαίνει ταύτην. Phot. Bibl. p. 381, 12 : Ἐν οἴκῳ νεωστὶ κεκονιαμένῳ, πυρὶ δὲ διὰ τὴν ψύξιν ὑποθερμαινομένῳ. Proclus In Hesiodi Opp. ac dies 492 : Προσηνὲς ὕδωρ τότε τῇ γῇ ὑποθερμαινόμενον. Hase.]

Ὑπόθερμος, ὁ, ἡ, Subcalidus, Aliquantum calidus. [Ὑπ. χωρίον Pollux 5, 108. || De hominibus calidioribus s. fervidioribus, Herodot. 6, 38 : Πολεμίου καὶ ὑποθερμοτέρου τῷ ἔργῳ. Lucian. Calumn. c. 5 : Γύναιον ὑπ. D. mer. 5, 3 : Ἡ Μέγιλλα ὑπ. ἤδη οὖσα. Βλέμμα ὑπ. in laude equi ponit Pollux 1, 192. De vino Plut. Mor. p. 1146, F : Πραΰνειν τὴν τοῦ οἴνου ὑπ. δύναμιν. G. D. Hephæst. Theb. Apotel. p. 6, 3. Procl. Paraphr. in Ptol. p. 136, 15. Galen. vol. 6, p. 240, 3 : Ὑπ. τε καὶ σηπεδονώδη περιττώματα. Hase.]

Ὑπόθεσις, εως, ἡ, i. q. ὑπόθεμα, Fundamentum et basis alicui rei supposita s. subjecta : θεμέλιον, κρηπίς. [Hesych. : Ὑποθέσεις, καταβολαί.] Theophr. H. Pl. 4, 14 [13, 4] : Αὕτη γὰρ οἷον ὑπόθεσις καὶ φύσις δένδρων ἐστὶν, Hic enim veluti fundamentum naturaque arborum constat, ut Gaza interpr. et post eum Bud. p. 192. Sonat tamen potius q. d. Suppositio, Subjectio. Quod Subjectio itidem pro Basi et hypothemate Vitr. usurpasse Turn. putat, quum dixit, Subjectio foraminum duodecim. Pro Suppositio accipitur et alia signif., veluti quum dicunt καθ' ὑπόθεσιν εἰπεῖν, quod est ὑποτιθέμενον, μὴ ἀποφαινόμενον εἰπεῖν. [Rufus in Walzii Rhett. vol. 3, p. 457 : Τὸ καθ' ὑπ. οὔτε γεγενημένου οὔτε γινομένου πράγματος δήλωσις, ἀλλ' ὑποτιθεμένου τοῦ ῥήτορος εἰ τὸ καὶ τὸ γένηται, τί ἂν συμβαίη. Plato Soph. p. 244, C : Τῷ ταύτην τὴν ὑπ. ὑποθεμένῳ· Phædon. p. 94, B : Εἰ ὀρθὴ ἡ ὑπ. ἦν τὸ ψυχὴν ἁρμονίαν εἶναι· Men. p. 86, E : Ἐξ ὑποθέσεως... σκοπεῖσθαι εἴτε διδακτόν ἐστιν εἴτε ὁπωσοῦν· Rep. 6, p. 511, B : Τὰς ὑπ. ποιούμενος οὐχ ἀρχὰς, ἀλλὰ τῷ ὄντι ὑποθέσεις.] Theophr. C. Pl. 6 [immo 1, 13, 3] : Τοῦτο μὲν οὖν ὡς ἂν καθ' ὑπόθεσιν εἰρήσθω, Hoc sic accipi velim quasi a supponente dictum, i. e. Non id plane statuo, nec ut argumentis probatum sequor, sed quasi εἰλημμένης ὑποθέσεως, ut Aristot. Metaph. 5 init. loquitur. [Diogenian. ap. Euseb. Præp. ev. 4, p. 138, A : Εἰ καθ' ὑπ. ἦν ἀληθές.] Itidem ἐξ ὑποθέσεως, Ex suppositione : cui opp. ἁπλῶς et ἐξ ἀνάγκης : velut ap. Aristot. Polit. 3, [c. 1] : Οἱ μὲν ἁπλῶς πολῖται εἰσὶν, οἱ δ' ἐξ ὑποθέσεως, Non justi cives, sed quodammodo et ex suppositione. Metaph. 3, [2] : Οὐ τοῦ γεωμέτρου θεωρῆσαι τί τὸ ἐναντίον, ἢ τέλειον, ἀλλ' ἐξ ὑποθέσεως, Non ad eum suo jure ac suæ professionis nomine pertinet, sed suppositione quadam, et alia ex causa. Hæc Bud. p. 190, ubi vide et alia ex Eodem exempla. [Theophr. C. Pl. 2, 5, 5 : Ὡς ἐξ ὑπ. τοῦτο εἰρήσθω. Plut. Mor. p. 569, D : Τὰ πλεῖστα ἐξ ὑπ. προστάττει. Ib. p. 570, A. Iambl. V. Pyth. p. 276 : Ἐκ ταύτης τῆς ὑπ. λαβεῖν τὸν λόγον τὴν ὁρμήν. || « Forma dicendi conditionalis, s. Mentio rei quæ neque facta est, neque jam est, sed fingitur a rhetore, si hoc vel illud fiat, aut consequatur, Anonym. De rhet. ap. Fisch. p. 201. Unde dicuntur argumenta duci καθ' ὑπόθεσιν, h. e. Fingendo aliquid, quod, si verum sit, aut solvat quæstionem aut adjuvet, Quintil. 5, 10, p. 230 (v. Spalding.). Τὸ πλαστὸν ἐπιχείρημα appellare videtur Hermog. Περὶ εὑρ. 3, 10. Idem a Minutiano rhetore ἀναπλασμὸν dici, contendit Capper. ad Quintil. l. c. » Ernest. Lex. rhet. Plut. Mor. p. 720, E : Λαμβάνειν ἀναποδείκτους ὑπ. 721, D : Μηδεὶς ἐνιστάσθω πρὸς τὰς πρώτας ὑπ.] Verum et aliter accipitur, veluti quum Plut. De fato [p. 569, D] dicit τὴν εἱμαρμένην esse ex eorum numero, quæ sunt ἐξ ὑποθέσεως. Verba ejus habes ap. Bud. in l. jam citato : ubi etiam hanc expositionem affert ex Eod., Ἐξ ὑποθέσεως δὴ ἔφαμεν τὸ μὴ καθ' ἑαυτὸ τιθέμενον, ἀλλὰ πρὸς ἕτερῳ τινὶ ὡς ἀληθῶς ὑποτεθὲν ὁπόσα ἀκολουθίαν σημαίνει. Quibus ex verbis, inquit Bud., intelligimus ὑποθετικὸν εἶναι et ἐξ ὑποθέσεως, Quod ex consecutione natum est, non per se et suapte natura, ut fatum secundum supra dicta : quæ etiam lex Adrastiæ dicitur propter consecutionis necessitatem : et quæ συνειμαρμένα, quasi Affata dicuntur, vel fati consequentia atque comitantia. [Sext. Emp. p. 311 ; Ὑπόθεσιν καλοῦμεν ἀρχὴν ἀποδείξεων αἴτησιν οὖσαν πράγματος εἰς κατασκευήν τινος· οὕτω γοῦν τρισὶν ὑποθέσεσι κεχρῆσθαί φαμεν τὸν Ἀσκληπιάδην εἰς κατασκευὴν τῆς τὸν πυρετὸν ἐμποιούσης ἐνστάσεως.] Inde et syllogismi ὑποθετικοὶ, Conditionales, et ex suppositione, et ex connexis, dicuntur : de quibus Cic. Topic., ubi inter alia dicit, Eam argumenti conclusionem, in qua quum primum sumpseris, sequitur id quod annexum est. Ex his intelligi potest quid sibi velit Aristot., quum Polit. 4 [c. 7] dicit, Ἂν μὴ πρὸς ὑπόθεσιν κρίνῃ τις, Nisi quis secundum suppositionem judicet. Quod non est simpliciter et universum judicare quippiam præstabilius esse, sed certo quodam modo, vel certis hominibus, vel in certa specie. Hæc et alia ibi Bud. Et paulo post, Ὑπόθεσις, inquit, est etiam quod prisci JCti speciem appellant, recentiores Legis casum. Basil. in quadam ad Ἡγεμόνα Epist. : Ἐπὶ τῆς παρούσης ὑποθέσεως. Vide ibid. quosdam Pauli et Ulpiani locos, ubi ὑπόθεσιν vocant Speciem et casum; nec non Quintiliani, qui Thema appellat, quasi facti positionem vel eventus. Idem p. 192 : Ὑποθέσεις dictæ sunt etiam Principia et Elementa scientiarum, quas quidam Suppositiones, quidam Subjectiones dicunt. Et in Pand. Idem, Quæ positiones notæ sunt, quæque simul ac a præceptore ponuntur, admittuntur ab auditore, ὑποθέσεις vocantur : quæ vero non usque adeo notæ sunt,

sed argumento quodam astruuntur antequam fidem faciant, et tamen citra demonstrationem sumuntur a præceptore, αἰτήματα dicuntur, i. e. Petitiones vel Postulata. Hæ autem duorum sunt generum; quædam enim mediocriter notæ sunt, quædam ex contrario: ut, geometra ponente, omnes angulos rectos æquales esse, auditor ἀγεωμέτρητος neutrum opinatur: eodem vero dicente, punctum carere magnitudine, et esse individuum, auditor ipse opinatur. Rursum in Comm. p. 189, Ὑπόθεσις, inquit, Dogma, Decretum, Opinio philosophica de principiis et de natura. In Rhetorum scholis ὑπόθεσις dicitur Quæstionis genus definitum, s. causa, ut patet ex quodam Cic. loco, quem attuli in Θέσις supra. Quintil. quoque idem tradit, qui 3, 5, Finitæ autem, inquit, sunt ex complexu rerum, personarum, temporum, ceterorumque: hæ ὑποθέσεις a Græcis dicuntur, Causæ a nostris. In his omnis quæstio videtur circa res personasque consistere. [Quæstio finita rebus et personis, qualis in orationibus forensibus requiritur, et opposita est τῇ θέσει, quæ est Disquisitio indefinita et universalis, cujus vim et indolem separatim suo loco declaravimus. Schol. in in Aphthon. ἐξήγησιν τῆς νόμου εἰσφορᾶς ita interpretatur: Ὑπόθεσίς ἐστι ζήτησις πολιτικὴ ἐφ' ὡρισμένων προσώπων καὶ πραγμάτων τὴν ἀμφισβήτησιν ἔχουσα, καὶ ἀπαιτοῦσά τινα παρὰ τῶν ἀκουόντων μετὰ τὸν λόγον ἐνέργειαν. Ernest. Lex. rhet. Sext. Emp. p. 311: Ὑπ. ἐν ῥητορικῇ ἡ τῶν ἐπὶ μέρους ζήτησις, καθὸ καὶ οἱ σοφισταὶ πολλάκις εἰώθασιν ἐν ταῖς διατριβαῖς λέγειν « θετέον ὑπόθεσιν. »] Plinius more JCtorum Speciem vocavit, in Epist. quadam ad Trajanum: Nam hæc quoque species incidit in cognitionem meam. Species autem, inquit Bud., appellatur, quia non generalis quæstio est, quam Cic. Infinitam vocat (quod nondum receptum Generalis vocabulum erat, sicut nec Universalis), sed specialis. Quintil. 7, de quæstionibus juris et facti loquens: Solebam et hoc facere, præcipereque, ut vel ab ultima specie (nam ea fere est, quæ continet causam) retrorsum quærerem usque primam generalemque quæstionem: vel a genere ad extremam speciem descenderem, etiam in suasoriis. Vide et Cic. Topic. et Partitt. Orat., nec non De orat. 2, ubi appellat Genus quæstionis certum. Alioquin ὑπόθεσις vocatur etiam Res proposita, de qua agitur et quæstio est. [De sententia quam quis proponit in medium vel suggerit alteri, Polyb. 28, 14, 5: Κροτηθείσης τῆς ὑποθέσεως. Hinc Monitum, Præceptum, quasi Suggestio. 2, 48, 8: Κατὰ τὰς ἐντολὰς τὰς Ἀράτου καὶ τὰς ὑπ. et ib. 52, 6. Id. 4, 24, 2: Τῶν συνόντων εἰκός ἐστιν εἶναι τὰς τοιαύτας ὑπ. 3, 14, 10: Κατὰ τὰς τοῦ πατρὸς ὑπ., ubi var. lect. ὑποθήκας. Schweigh.] Plutarch. Erotico: Λέγειν τι πρὸς ὑπόθεσιν. Diod. S. 13, [53] de Cleophonte: Παρελθών, καὶ πολλὰ πρὸς τὴν ὑπόθεσιν οἰκείως διαλεχθείς, ἐμετεώρισε τὸν δῆμον, Quum multa verba fecisset ad probandam confirmandamque sententiam illam accommodata. Et de Dionysio suadente ut reducerentur exules, Idem: Πρὸς δὲ τὴν ὑπόθεσιν πολλὰ διαλεχθεὶς οἰκεῖα τοῖς πράγμασι, συμψήφους ἔλαβε τοὺς Συρακουσίους, Quum longam habuisset orationem, eamque accommodatum ad rem illam, de qua agebatur, persuadendam. Itidem pro Proposito accepit Isocr. [p. 84, D: Περὶ τὴν αὐτὴν ὑπ. δύο λόγους ἀνεκτῶς εἰπεῖν· 99, A: Ὅτ' ἔγραφον περὶ τὴν αὐτὴν ὑπ. ταύτην· et simil. p. 332, C. Idem p. 53, C]: Εἰς τὴν ὑπόθεσιν ἐπανελθεῖν, Redire ad rem propositam, s. causam, et τὸ ὑποκείμενον. [Æschin. p. 64, 31: Ἵν' ἐπὶ τῆς ὑπ. μένω· 81, 11: Ἀποπλανῶ ὑμᾶς ἀπὸ τῆς ὑπ. Xenoph. Mem. 4, 6, 13: Εἴ τις αὐτῷ ἀντιλέγοι ..., ἐπὶ τὴν ὑπ. ἐπανῆγε τὸν λόγον· OEc. 21, 1: Εὖ τῇ ὑπ. τὸν λόγον βοηθοῦντα παρέσχησαι. Plato Leg. 5, p. 743, C: Ἡμῶν ... ἡ τῶν νόμων ὑπ. ἐνταῦθα ἔβλεπεν ὅπως... Gorg. p. 454, C: Σὺ τὰ σαυτοῦ κατὰ τὴν ὑπ. ὅπως ἂν βούλῃ περαίνῃς.] Et Bud. p. 188, Ὑπόθεσις, inquit, significat etiam προαίρεσιν, h. e. Propositum et institutum et σκοπόν. [Ὑπ. in arte medica Fundamentum, suppositum ac veluti scopum et subjectum significat, circa quod versari artem medicam existimabant illius reprehensores, quos refutat Hippocr. libro Περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς ut ἀμεθόδους, quique in re medica calidum, frigidum, humidum, siccum velut artis fundamenta et

subjecta constituebant: ubi Hippocr. ὑπόθεσιν sæpe usurpat ea notione, velut statim initio: Ὑπόθεσιν σφίσιν αὐτοῖσιν ὑποθέμενοι τῷ λόγῳ· et p. 8, 33: Διὸ οὐκ ἠξίουν ἔγωγε κενῆς αὐτὴν ὑπ. δεῖσθαι, ὥσπερ τὰ ἀφανέα τε καὶ ἀπορεόμενα· p. 12, 44; 14, 7. Foes.] Dem. [p. 145, 13]: Ἐξέστητε τῆς ὑποθέσεως, ἐφ' ἧς ὑμᾶς οἱ πρόγονοι κατέλιπον, Descivistis et degenerastis ab instituto majorum, et proposito politico, tuendi principatus sc. inter Græcos virtutibus bellicis. Quomodo et Aristot. Polit. 6, [2] dicit ὑπόθεσιν τῆς δημοκρατικῆς πολιτείας esse libertatem: ὑπόθεσιν hic appellans, quod alibi ὅρον, quum ait, Πάντας τοὺς δημοτικοὺς πολιτείας ὅρον τίθεσθαι τὴν ἐλευθερίαν. [De fundamento s. principiis vivendi agendive, Isocr. p. 12, C: Εὐθὺς γὰρ τοῦ βίου τοιαύτην πεποίηνται τὴν ὑπ. Demosth. p. 21, 7: Τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ὑπ. τῶν πράξεων δεῖ ἀληθεῖς καὶ δικαίας εἶναι· 28, 9: Ὑπόθεσιν, περὶ ἧς βουλεύεσθε, οὐχὶ τὴν οὖσαν παρίστανται. Dio Chr. vol. 2, p. 137: Χωρὶς ὑποθέσεως πολεμεῖν ... τί ἄλλο ἢ μανία παντελής ἐστι; « Id quod supponitur, Initium unde aliquis progreditur, Primus rei status, Polyb. 1, 15, 11: Τὰς ἀρχὰς καὶ ὑποθέσεις εἶναι ψευδεῖς. Ib. 9: Τὰς ὑπ. εἶναι τὰς πρώτας ψευδεῖς· 12, 15, 7: Ὁρμηθεὶς ἀπὸ τοιαύτης ὑπ. 15, 35, 2: Ἐκ ταπεινῆς ὑπ. ὁρμηθείς· 18, 12, 2: Τὸ τῶν σαρισσῶν μέγεθός ἐστι κατὰ τὴν ἐξ ἀρχῆς ὑπόθεσιν ἑκκαίδεκα πηχῶν, i. e. Ut ab initio institutum erat. 8, 1, 5: Τῆς ὑπ. τῆς αὐτῆς μενούσης. Alibi fere i. q. πρόθεσις et αἵρεσις, Consilium, Institutum, Ratio. Sic τὴν ὑπ. τηρεῖν 5, 5, 5. Κατὰ τὴν ἐξ ἀρχῆς ὑπ., Pro consilio semel capto, Propositi initio suscepti memor, 3, 94, 4. Κατασκέψασθαι τὴν τῶν ὑπεναντίων ἐπίνοιαν καὶ τὴν ὅλην ὑπ. 3, 50, 6. Πρὸς ταύτην ἁρμοζόμενοι τὴν ὑπ. 3, 16, 1; 3, 50, 7. Τὸ τῆς ὑπ. λαμπρὸν μὴ καταβάλλειν 22, 6, 1. Ταύτης τῆς ὑπ., Harum partium, 21, 4, 4, ut 31, 8, 22, est: Ταύτης τῆς ὑπ. προεστῶτες· 26, 2, 4: Ἀρχαϊκωτέρα αὕτη ἡ ὑπ. 26, 2, 7: Ἀπονεύειν ἐπ' ἐκείνην τὴν ὑπ. Schweigh. || Persona, Partes quas quis agit. Iambl. V. Pyth. p. 84: Τοὺς βασιλεύοντας τῶν θεῶν ... τὴν τοῦ πατρὸς καὶ μητρὸς ὑπ. λαβόντας τὸν μὲν τὴν Ἀθηνᾶν, τὴν δὲ τὸν Ἥφαιστον γεννῆσαι.] || Ὑπόθεσις dicitur etiam Materia et argumentum operis alicujus, sicut ὑποτίθεσθαι est Argumentum et materiam scribendi sumere. [Polyb. 1, 2, 1: Παράδοξον καὶ μέγα τὸ περὶ τὴν ἡμετέραν ὑπ. θεώρημα· 1, 5, 3. Ἡ τῆς ὅλης ὑπ. ἀρχὴ καί θεωρία. Et alibi non raro ap. eund. Plut. V. Pomp. c. 42: Ἀγῶνα τῶν ποιητῶν ὑπ. μίαν ἔχοντα τὰς ἐκείνου πράξεις· Mor. p. 712, E: Μῖμοί τινές εἰσιν, ὧν τοὺς μὲν ὑποθέσεις, τοὺς δὲ παίγνια καλοῦσι· V. Pericl. c. 12: Πολυτέχνους ὑποθέσεις ἔργων.] In Dem. Λιβανίου ὑπόθεσις λόγου Ὀλυνθιακοῦ. Et, Λιβανίου ὑπόθεσις τοῦ περὶ τῶν Μεγαλοπολιτῶν λόγου. [Dicæarchi ὑποθέσεις fabularum scenicarum memorat Sext. Emp. p. 697: Ὑπ. λέγεται ἡ δραματικὴ περιπέτεια, καθὸ καὶ τραγικὴν καὶ κωμικὴν εἶναι λέγομεν καὶ Δικαιάρχου τινὰς ὑποθέσεις τῶν Εὐριπίδου καὶ Σοφοκλέους μύθων. Eod. modo Aristophanes Byzantius scripsit ὑποθέσεις δραμάτων, quæ partim supersunt: de quibus v. Nauck. De Aristoph. Byz. p. 232 seqq.] Quas ὑποθέσεις appellant etiam περιοχάς: nec non θέματα: ut Quintil. 5, 10, [95]: Orationum Ciceronis velut thema ipse exponens Pædianus, Argumentum, inquit, tale est. Et ipse Cic.: Etsi argumentum simile non erat. Quo apparet, omnem ad scribendum destinatam materiam ita appellari. Ubi etiam nota Θέμα. [Dionys. Ep. ad Pomp. c. 3, p. 767, ubi hoc primum historiæ scribendæ præceptum statuit, ut sibi quis eligat materiem pulcram et lectu jucundam, ὑπόθεσιν καλὴν καὶ κεχαρισμένην τοῖς ἀναγνωσομένοις. Conf. Demetr. Eloc. § 76, ubi et ὕλη dicitur, et Longin. c. 38, 2: Ἔστιν ὑπ. Ἰσοκράτει τοῦ Πανηγυρικοῦ λόγου, ὡς ... (Id. 1, 1: Τὸ συγγραμμάτιον ταπεινότερον ἐφάνη τῆς ὅλης ὑπ. 9, 12 de Homeri Odyssea: Ἐκ πολλῶν ἄλλων συντεθεικὼς ταύτην δευτέραν τὴν ὑπ.) Plutarchus etiam διάθεσιν dicit, ut in Bruto c. 23, ubi tamen de Argumento alicujus picturæ sermo est. De tractatu s. dissertatione Dionys. De comp. verb. c. 4: Ὅτε διέγνων συντάττεσθαι ταύτην τὴν ὑπ. Ernest. Lex. rhet.] || Ὑπόθεσις significat etiam Occasionem et prætextum, velamenque, i. e. πρόσχημα. [Hes.: Ὑποθέσεις, ... αἰτίαι, προφάσεις.] Plut. [V. Titi c. 15]: Αἰτωλῶν ὑπόθεσιν τοῦ πολέμου καὶ πρόφασιν διδόντων. [V. Timol. c.

2 : Τῆς στρατηγίας ὑπ. τὴν τυραννίδα πεποιημένος· 16; Marii c. 31 : Ἑτέραν τῆς ἀποδημίας ἔχων ὑπ. Dio Cass. 63, 26 : Ὑπ. ἀργυρισμοῦ καὶ φόνων εἰληφέναι ἐδόκει.] Cic. Att. 14, [22]: Ὑπόθεσιν autem hanc habent, et eam præ se ferunt, clarissimum virum interfectum, illius interitu totam remp. perturbatam : de Antonio et sociis ejus post mortem Cæsaris. Bud. [Ælian. N. A. 6, 34, de castore testiculos suos elidente: Ἐπιδείξας (venatoribus) ὅτι τῆς αὐτῶν σπουδῆς οὐκ ἔχει τὴν ὑπ., se non habere quorum caussa se persequantur. || Ab scriptoribus medii ævi ὑπόθεσις non raro dicitur de quovis negotiorum genere. Sic Georg. Acrop. Annal. p. 36, B : Τὰ κοινὰ διέπων καὶ μεσιτεύων ταῖς ὑπ. 52, D : Σύμβουλον εἶχον ἐν ταῖς κοσμικαῖς ὑπ. 73, D : Τὰς τοῦ δεσπότου Μιχαὴλ ὑποθέσεις πάσας ἀνεκοινώσατο. || Lex. rhet. in Bekk. Anecd. p. 312, 22: Ὑπόθεσις· σημαίνει μὲν καὶ ἄλλα, σημαίνει δὲ καὶ ὑποθήκην. Antiatt. ibid. p. 115, 1 : Ὑπόθεσιν· ἀντὶ τοῦ ὑποθήκην. Μένανδρος. Non constat utrum Pignoris an alia significatione. Ἀπόθεσις οἴνου pro ἀποθήκη dictum comparavit Meinek. Com. vol. 4, p. 316. || Thucyd. 3, 66 : Τὴν περὶ αὐτῶν ἡμῖν μὴ κτείνειν ψευσθεῖσαν ὑπόθεσιν. Sic libri optimi : alii ὑπόσχεσιν, quod verum esse præcedentia verba ostendunt : Ὑποσχόμενοι ἡμῖν ὕστερον μὴ κτενεῖν.]

Ὑποθετέον, Supponendum est, s. Subjiciendum est. [Plato Timæo p. 61, D : Ὑπ. πρότερον θάτερα. Athen. 11, p. 491, D : Καθ' ἕκαστον τῶν ὤτων δύο ὑπ. κόρας. Geopon. 14, 7, 22 : Ἀντὶ τῶν ἀποδοκιμαζομένων ἕτερα ὑπ. G. D. Galen. vol. 2, p. 107, 15, de bili : Ἐν τῷ σώματι τὴν γένεσιν αὐτῆς ὑπ. Hase.]

Ὑποθέτης, ὁ, Qui ὑποτίθεται, i. e. subjicit, suggerit, monet, consilia suggerit, et viam alicujus rei ostendit, Hortator. Suidæ ἀρχηγὸς, σύμβουλος, i. e. Auctor, Consultor, in hoc l. : Οὐκ ἠδύνατο γνωσθῆναι τίς ὁ τοῦ δράματος ὑποθέτης.

Ὑποθετικὸς, ἡ, ὸν, Hortatorius, nec non Conditionalis, ex Bud. Annott. in Pand. [Muson. ap. Stob. Flor. 117, 8, p. 596, 5, et Epict. Diss. 1, 7, 22 : Ὑποθετικοὶ λόγοι· et ὑπ., οἱ, omisso λόγοι, ibid. 22; 1, 26, 9; 2, 21, 27; 3, 2, 6. Ὑπ. τρόπος Sext. Emp. p. 41, 43.] Vide et Ὑπόθεσις. [|| Ad argumenti expositionem pertinens. Epitomator Polybii p. 406 ed. Mai. : Ὅτι φησὶ Πολύβιος περὶ ἑαυτοῦ καὶ περὶ τῆς τῶν βίβλων ὑποθετικῆς ἐξηγήσεως. Eustath. p. 186, 27 : Διδάσκει δι' ὑπ. τινος σχήματος ὡς μετ' ὀλίγα εἰρήσεται. || Adverb. Ὑποθετικῶς, Suppositive, ut Priscianus interpretatur vol. 2, p. 144. Schol. Plat. p. 82 (390 Bekk.) : Κατασκευάζει ὑπ. ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἡ ψυχή ἐστι. Ex Eustath. ad Il. A, 173 (?) citat Boiss. G. D. Greg. Nyss. t. 1, p. 799, C : Ὑπ. εἶναί τι λέγειν, ὃ ἡ φύσις οὐκ ἔχει. Sext. Emp. p. 311, 33 : Τὰ ὑπ. αὐτοῖς λαμβανόμενα. Galen. vol. 4, p. 609, 6 : Διττῶς συλλογιζομένοις, ὑπ. τε καὶ κατηγορικῶς. Hase.]

Ὑπόθετος, ὁ, ἡ, Suppositus, Supposititius, Qui supponi et subjici solet. Apud Medicos ὑπόθετον et ὑπόθεμα dicuntur Medicamentum quod ano subjicitur ad intestinorum tormina, nec non ad dolores ani, ut sunt trochisci et collyria; ait enim Columella, Collyria immittuntur alvo, et, Collyrium tenue inditur foramini quo meat urina. Itidemque Alex. Trall. alicubi dicit ὑπόθετα καὶ κολλούρια. Paul. Ægin. 7, 12 sub finem : Ὑπόθετον πρὸς δυσεντερίαν καὶ δακτυλίων πόνους. Sunt qui Suppositoria vocent has glandes ano subjici solitas. [Galen. vol. 14, p. 468, 11 : Ποιεῖ ὑπ. τοῖς αὐτοῖς, ubi perperam in cuso, ποιεῖ. Hase. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 48 : Ποιεῖν ὑπ. διὰ μέλιτος· ubi ὑποθετὸν scriptum. Antiphan. apud Polluc. inter σκεύη ἰατρικὰ 4, 183, et 10, 46 : Σικύαισιν, ὑποθέτοιτιν.]

[Ὑποθέω, Procurro. Xenoph. Cyneg. 3, 8 : Αἱ δὲ κύνες ὑποθέουσιν. « Nimis procurrunt; conf. Letronn. *Journ. des Sav.* 1839, p. 737. Cleomed. Circ. doctr. p. 116, 7 Bak. : Τῆς σελήνης ὑποθεούσης αὐτὸν, Luna subter eum (solem) currente. » Hase. Cum Supplantandi notione Aristoph. Eq. 1161 : Α. Θέοιτ' ἄν. Β. Ὑποθεῖν οὐκ ἐῶ· ubi schol. : Ἀντὶ τοῦ ὑποτρέχειν, ὑποσκελίζειν, ἐμποδὼν ἵστασθαι. Similiter schol. Nub. 25 : Μὴ ὑποσκελίζοντα μηδ' ὑποθέοντα τὰς τῶν ἵππων ὁδούς. Pind. Pyth. 2, 155 : Λύκοιο δίκαν ὑποθεύσομαι, i. e. ἵνα μετέλθω καθάπερ λύκος ἐνεδρεύων., ut schol. exp.]

Ὑποθεωρέω, Conspicio, VV. LL. ex Plutarcho [Mor. p. 42, C : Τὰ τορεύματα τῶν ἐκπωμάτων ὑποθεωροῦσι καὶ στρέφουσι]. Sed in hac interpret. nulla præpositionis ratio habetur.

[Ὑποθεώρησις, ἡ, Aspectus. Ptolem. Tetrab. p. 193, 5 : Τὰς τῶν ἀστέρων ὑπ. Hase.]

[Ὑποθῆβαι, αἱ, nomen loci ex uno cognitum versu Homeri Il. B, 505 : Οἵ θ' Ὑποθήβας εἶχον ἐϋκτίμενον πτολίεθρον· ubi in aliis libris scriptum fuit οἵ θ' ὑπὸ Θήβας εἶχον· et sic ap. Strabon. 9, p. 412, qui diversas memorat interpretum opiniones : Οἱ μὲν δέχονται πολείδιόν τι Ὑποθήβας καλούμενον (πολισμάτιόν τι διὰ τὴν τοῦ τόπου θέσιν οὕτως ὠνομασμένον, ὡς τὴν Ὑποχαλκίδα καλοῦσι διὰ τὸ ὑπὸ τὸ ὄρος τὴν Χαλκίδα κεῖσθαι Steph. Byz.)· οἱ δὲ τὰς Ποτνίας (τῆς Βοιωτίας add. Steph. Byz.)· τὰς γὰρ Θήβας ἐκλελεῖφθαι διὰ τὴν τῶν Ἐπιγόνων στρατείαν καὶ μὴ μετασχεῖν Τρωϊκοῦ πολέμου· οἱ δὲ μετασχεῖν μὲν, οἰκεῖν δὲ ὑπὸ τῇ Καδμείᾳ τότε ἐν τοῖς ἐπιπέδοις χωρίοις μετὰ τὴν τῶν Ἐπιγόνων ἄφοδον, τὴν Καδμείαν ἀδυνατοῦντες ἀνακτίσαι· ἐπεὶ δὲ ἡ Καδμεία ἐκαλεῖτο Θῆβαι, ὑπὸ Θήβας εἰπεῖν ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τῇ Καδμείᾳ οἰκοῦντας τὸν ποιητὴν τοὺς τότε Θηβαίους. Straboni sua debet Eust. ad l. Homeri p. 270.]

Ὑποθήγω, est metaphoricum itidem [ut παραθήγω], q. d. Subincito, Subinstigo. Ὑποθήγων, Suidæ ἐρεθίζων, προτρεπόμενος, ἐπαλείφων : afferenti exemplum hoc : Ὑποθήγων ἐς τὰ καλὰ ἔργα αὐτούς. [Verba haud dubie Æliani, ex quo Suidas s. v. Ἀωρία attulit : Ὁ μὲν ἐπὶ τὸν φόνον ὑπεθήγετο· et s. v. Ὑπάγει, Ὑπάγοντος αὐτὸν τοῦ κέρδους καὶ ἐπὶ μᾶλλον ὑποθήγοντος. Porro N. A. 5, 39 : Ἐγείρει ἑαυτὸν ὥσπερ οὖν ὑποθήγων μύωπι· et 8, 2, ubi aor. ὑποθῆξαι.]

[Ὑποθηκάριος, ία, ιον, Hypothecarius. Δίκας ὑποθηκαρίας Procop. Anecd. p. 81, B. Ἀγωγὴ ὑποθηκαρία Balsamon ad Can. 17 Chalced. p. 343, ex libro 5 Basil. Suicer. Basil., Const. et Leo Prochir. p. 100, 10 et 13 Zachar. Iid. ib. p. 231, 6 : Ἀγωγὴ, εἴτε προσωπικὴ εἴτε ὑπ. ἐστίν. Adv. Ὑποθηκαρίως, Hypothecaria actione, Theod. Hermop. Breviar. p. 13, 20 Zachar. Hase.]

Ὑποθήκη, ἡ, i. q. ὑπόθεσις, sicuti συνθήκη i. q. σύνθεσις, exponiturque Suppositio, nec non Argumentum, Materia subjecta : quo modo ὑπόθεσις accipi, patet ex supra dictis. || Sed frequentius ὑποθήκη dicitur Pignus, ab ὑποτίθημι, Oppignero, ut et Bud. Annott. in Pand., Pignus, inquit, est quod Græce ὑποθήκη (quasi Obligationi suppositum) dicitur, vel quasi Ob fidem debiti suppositum : quod Latine Pignori opponere dicunt. [Hesych. : Ὑπ., ... ἐνέχυρον. Ὑποθήκην θεῖναι vel θέσθαι, et εἰς ὑποθήκην δοῦναι vel λαβεῖν Pollux 3, 84; 8, 142. Ὑπ. ἔχειν 8, 59. Ὑποθήκη πρὸς τὴν προῖκα 3, 36; 8, 142.] Et in Comm. p. 81 : Ἀνέπαφος ὑποθήκη dicitur Pignus omni nexu solutum. Dem. [p. 926, 20] : Παρέξουσι τοῖς δανείσασι τὴν ὑποθήκην ἀνέπαφον, ἕως ἂν ἀποδῶσι γιγνόμενον ἀργύριον, Præbebuntque iis qui crediderint pecuniam, pignus purum ab omni manus injectione. Ubi ὑποθήκην vocat quod [p. 1294, 17] ὑποκείμενον nominavit, Ἐὰν δὲ μὴ παράσχωσιν ἐμφανῆ τὰ ὑποκείμενα καὶ ἀνέπαφα, Quod nisi libera exhibuerint pignora, omnique alii creditori intacta. Itidem ex Aristot. OEcon. 2, [c. 16] : Ὑποθήκης γενομένης τῆς τοῦ ἐλαίου τιμῆς, pro Oleo pignori opposito. [Alciphro 3, 3 : Ὑποθήκην αὐτῷ καθομολογήσαντι τὸ σκάφος. Diodor. 1, 93 : Διδόναι τὰ σώματα εἰς ὑποθήκην δανείου.] At Ὑποθήκην ποιέεται ἐς τὸν Περσέα, ex Herodoto [8, 109, ubi nunc recte ἀποθήκην ex codd.] affertur pro Subsidium apud Persam comparat. Quæ mihi suspecta sunt. || Porro ut ὑποτίθεσθαι significat inter alia παραινεῖν καὶ συμβουλεύεσθαι, et præceptiones dare doctrinæ moralis et philosophicæ, ita ὑποθῆκαι dicuntur παραινέσεις et Præcepta ad vitam instituendam. [Hesych. : Ὑπ., παραίνεσις, διδασκαλία ... ἢ συμβουλή. Lucian. Diss. cum Hesiodo c. 8 : Τὰ τοιαῦτα παραίνεσιν καὶ ὑποθήκας λέγων οὐκ ἄν τις ἁμαρτάνοι.] Basil., de Proverbiis Solomonis : Καὶ ὅλως διδασκαλία βίου, πυκνὰς τὰς ὑποθήκας περιέχουσα τῶν πρακτέων. Dionys. Areop. : Τῶν πρακτέων σοφὰς ὑποθήκας. Rursum Basil. Ep. ad. Diodor. S. : Ὑποθήκας καταλιμπάνειν ὠφελίμων λόγων. Isocr. Ad Nic. [p. 15, B] : Τινὲς καὶ τῶν ποιητῶν τῶν προγεγενημένων, ὑποθήκας ὡς χρὴ

ζῆν καταλελοίπασι [et p. 23, C], ut Hesiodus, Pythagoras [v. Hierocl. Comm. init.], Phocylides, Theognis, et alii. [Solonis Ὑποθῆκαι ap. Suid. s. v. Σόλων.] Atque adeo Hesiodi ὑποθηκῶν mentio fit ap. Quintil. 1, 1. Itidem ap. Plutarch. [Mor. p. 1126, D] Coloten Alexander a Xenocrate philosopho ὑποθήκας ᾔτησε περὶ βασιλείας. [Id. p. 102, F : Τῶν καλῶς λεγομένων ἐστὶν ἐν ὑποθήκης μέρει καὶ τοῦτο κτλ.] Nec non et sing. num. ap. Aristot. Rhet. 2, [13] : Ἀλλὰ κατὰ τὴν Βίαντος ὑποθήκην, καὶ φιλοῦσιν ὡς μισήσοντες, καὶ μισοῦσιν ὡς φιλήσοντες, Juxta præceptum Biantis, ita ut Bias monuit. 3 : Ὑποθήκην δύνασθαι τὸ, ὅτι οὐ δεῖ μέγα φρονεῖν ἐπὶ τοῖς διὰ τύχην, ἀλλὰ τοῖς δι' αὑτόν. [Et similiter 1, 9. « Admonitio, Monitum, Consilium. Herodot. 1, 156 : Ἡσθεὶς τῇ ὑπ. 211 : Ἐποίεε τὰς Κροίσου ὑπ. 6, 52 : Κατὰ τὰς τοῦ Μεσσηνίου ὑπ. et 5, 92, 6; 8, 58. » Schweigh. Antiphon p. 113, 19 : Ταῖς τῆς μητρὸς ὑπ. διακονοῦσα. Diodor. 4, 66 : Κατὰ τὴν τοῦ μάντεως ὑπ. Plutarch. Mor. p. 58, A : Συμβουλίας καὶ ὑπ.]

[Ὑποθηκιμαῖος, ὁ, Fiduciarius, Gl.]

[Ὑπόθηλυς, ὁ, ἡ, Nonnihil muliebris, effeminatus. Aristoph. ap. Sext. Emp. p. 264 (fragm. 552) : Διάλεκτον ... ἀστείαν ὑποθηλυτέραν.]

[Ὑπόθημα. V. Ὑπόθεμα.]

Ὑποθημοσύνη, ἡ, i. significat q. ὑποθήκη, Præceptum, Monitum, Consilium, βουλή. [Per παραίνεσις, διδασκαλία, συμβουλὴ exp. Hesych.] Apoll. Arg. 2, [1148] : Τὸν μὲν (sc. κριὸν) ἔπειτ' ἔῤῥεξεν ἑῆς ὑποθημοσύνῃσι Φυξίῳ ἐκ πάντων Κρονίδῃ Διΐ· ubi schol. sic exp. ea verba, τὸν κριὸν ἔθυσε ταῖς ἑαυτοῦ ὑποθήκαις, i. e. κατὰ συμβουλὴν αὐτοῦ τοῦ κριοῦ : quoniam sc. ipse aries humana usus voce, id fieri jusserat. [OEcum. In Apocal. p. 436, 11 Cramer. Just. Mart. p. 61, C. Clem. Al. Pædag. c. 12, § 100; c. 3, § 9, τὰς ἐντολὰς καὶ τὰς ὑπ. Nicet. Chon. Hist. p. 802, 17 Bonn. : Πείθειν ταῖς σοφαῖς ταύταις ὑπ. Orac. Hecates ap. Euseb. Pr. ev. p. 193, D : Ἧν θνητῶν φύσις εὗρε θεῶν ὑποθημοσύνῃσι. Theodoret. Gr. aff. cur. p. 316, 13 Gaisf., de Ulysse in foveam libamina effundente, κατά γε τὰς ὑπ. τῆς Κίρκης. Hase.] Ὑποθημοσύνη etiam Doctrina et disciplina præceptumque docentis dicitur, Bud. afferens Hom. Il. O, [412] : Ἀλλ' ὥστε στάθμη δόρυ νηΐιον ἐξιθύνει Τέκτονος ἐν παλάμῃσι δαΐφρονος, ὅς ῥά τε πάσης Εὖ εἰδῇ σοφίης, ὑποθημοσύνῃσιν Ἀθήνης. [Xenoph. Mem. 1, 3, 7 : Ὀδυσσέα ... Ἑρμοῦ ὑποθημοσύνη ... ἀποσχόμενον. Lucian. Astrol. c. 1 : Ὁ δέ μοι λόγος οὐχ ὑποθημοσύνην ἔχει οὐδὲ διδασκαλίην ἐπαγγέλλεται. G. D. Const. Acrop. Laud. Jo. Damasc. Actt. SS. Maii t. 2, p. 746, E : Ὑποθημοσύνη τοῦ σοφίσοντος (sic) πνεύματος. Adrian. Isag. in S. Script. p. 26, 16 : Τὰ τῆς θείας ἡμῶν ὑπ. Hase.]

[Ὑποθήμων, ὁ, Hesychio ὑποθέσεις καταγράφων.]

[Ὑποθηράω, Intercipio. Theophyl. Sim. Hist. p. 69, 23 Bonn. : Τινὰς τῆς βαρβαρικῆς πληθύος ὑποθηράσαντες. Hase.]

[Ὑποθήριον, τὸ, unguenti species. Alex. Trall. 8, p. 504.]

[Ὑποθιγγάνω, Leviter tango. Hippocr. t. 4, p. 174, 9 Littr. (p. 806, A ed. Foes.) : Γλίσχρα ἐόντα, ὑποθιγγανόμενα διολισθάνει ταχέως ὑπὸ τοὺς δακτύλους. Hase.]

[Ὑπόθλασμα, τὸ, Fragmentum ossis contusi, Hippiatr. p. 254, 26 : Γυμνοῦν ἐν βάθει τὰ ὑπ. Hase.]

[Ὑποθλάω, Contundo. Ælian. N. A. 1, 15 : Τῶν ἄλλων ὅταν τι μέλλῃ τῶν προσπιπτόντων ἐσθίειν (ὁ κόσσυφος), ὑποθλάσας εἶτα εἴασε κινεῖσθαι.]

Ὑποθλίβω, Premo aliquantum, vel Leviter premendo exprimo. At in VV. LL. Premo, Exprimo. [Nicand. Th. 296 : Γαίῃ ὑποθλίβων νηδύν· Alex. 30 : Ἀγριόεσσαν ὑποθλίψαντες ὀπώρην. (Ad quem l. schol. : Ἤγουν ἐκπιέσαντες τὴν σταφυλήν. Macar. Homil. p. 32, 26. Theophyl. Simoc. Hist. p. 45, 8 Bonn. : Ξύλων ποδοκάκῃ τοὺς πόδας ὑπέθλιβεν. Hase.) Aristæn. 1, 9 : Δάκρυον ... τῶν μάτην ὑποθλιβομένων βλεφάρων. Lucian. V. H. 2, 14.]

[Ὑποθολόω, Nonnihil conturbo. Ælian. N. A. 4, 31 : Ὅταν ὑποθολώσῃ τε καὶ ὑποταράξῃ (τὸ ὕδωρ). Metaph. Agathias Hist. p. 152, A : Ὑποψία ἐνέκειτο ὑποθολοῦσα τὸ λογιζόμενον.]

[Ὑποθόρνυσθαι ap. Ælian. N. A. 17, 46, vitiose pro ἐπιθόρνυσθαι, quod restituendum ex codd. duobus.]

Ὑποθορυβέω, Tumultuor, VV. LL. Rectius Subtumultuor. [Thuc. 4, 28 : Ἐς τὸν Κλέωνα ὑποθορυβησάντων (in concione). « Theophyl. Simoc. p. 126, 10 Bonn. : Ὑποθορυβοῦντος δὲ τοῦ πλήθους καὶ διαγαναχτοῦντος. » Hase.]

[Ὑποθράσσω s. Ὑποθράττω. HSt. s. v. Θράσσω :] Plutarch. utitur comp. Ὑποθράττω in eadem signif. [V. Pomp. c. 68] : Καὶ τὰ μὲν, ἐθάῤῥει· τὰ δὲ, ὑπέθραττεν αὐτὸν ἡ ὄψις, Nonnihil conturbabat, Subterrefaciebat. [V. Fab. Max. c. 2 : Φάβιον τὰ σημεῖα ἧττον ὑπέθραττε διὰ τὴν ἀλογίαν· Niciæ c. 13. Wytt. Passiv. id. ap. Euseb. Præp. ev. p. 564, A : Εὐθὺς ὑποθραττόμενος καὶ δυσχεραίνων. Hase.]

[Ὑποθραύω, Clam confringo s. vulnero. Maccab. 2, 9, 11 : Καὶ αὐτοῦ λήγειν ὑποτεθραυσμένος· ubi alii libri ὑποτεθρασμένος. « Theophyl. Simoc. Hist. p. 200, 3 Bonn. : Τοὺς μαργαρίτας τοῖς ὄνυξιν ὑποθραύειν. Basil. t. 1, p. 80, A, de autumno : Ὑποθραύει τοῦ πνίγους τὸ ὑπερβάλλον. » Hase.]

[Ὑποθρηνέω, Sublamentor. Posidon. ap. Athen. 4, p. 152, E : Ὑμνεῖν αὐτοῦ τὴν ὑπεροχὴν, ἑαυτὸν δ' ὑποθρηνεῖν ὅτι ὑστέρηκε· ubi apogr. Florent. ἀποθρηνεῖν.]

[Ὑποθρόνιον, τὸ, Scabellum pedum. Etym. M. p. 718, 40 : Σκολύθριον· Πλάτων τίθησιν ἀντὶ τοῦ ὑφ' ἡμῶν λεγομένου ὑποποδίου, ὑπὸ ποιητῶν δὲ ὑποθρονίου.]

[Ὑποθρυλέω, Subsusurro, In ore habeo. Basil. M. vol. 3, p. 366.]

Ὑποθρύπτομαι, Deliciis aliquantum indulgeo : q. d Subindulgeo deliciis. Ex Plutarchi Pericle [c. 15] : Ὑποθρυπτόμενος καὶ ἀνειμένος. [Agathias Anth. Pal. 5, 294 : Ὑπεθρύφθη δὲ προσώπῳ, i. e. Ore puellæ delectabatur in eoque luxuriabat oscula infigens, ut exp. Jacobs.]

[Ὑποθρώσκω lectum ap. Orph. Argon. 736 recte in ἐπιθρώσκω mutavit Hermann.]

[Ὑποθυμιάζω. V. Ὑποθυμιάω.]

[Ὑποθῡμίᾱμα, τὸ, Suffimentum. Hippocr. p. 673, 10. Diosc. 1, 12. « Galen. vol. 14, p. 490, 6 : Ὑποθυμιάματα τῶν ἰοβόλων φευκτικά. » Hase.]

[Ὑποθυμιὰς vitiose pro ὑποθυμὶς, quod v.]

Ὑποθυμίασις, εως, ἡ, Suffitus, s. Suffitio [Gl.]. Suffumigatio. [Hippiatr. p. 72, 13 : Μετὰ δὲ τὴν ὑπ. Hase.]

[Ὑποθυμιατέον, Suffiendum. Geopon. 16, 7, 1.]

Ὑποθῡμιάω, Suffio, Suffumigo. Dioscor. 1, 105 de herba Sabina : Ἔμβρυά τε ἐκτινάσσει· προστεθέντο δὲ καὶ ὑποθυμιαθέντα, τὸ αὐτὸ ποιεῖ, Plin. Partus emortuos apposita extrahit et suffita. [3, 126 : Ὑποθυμιώμενα ξηρὰ εἰς ἀποκαπνισμόν.] Idem 5, 146, de gagate lapide : Ἔστι δὲ καὶ ἐπιληπτικῶν ἔλεγχος ὑποθυμιαθεὶς, καὶ ὑστερικὰς ἀνακαλεῖται, Plin. Deprehendit sonticum morbum et virginitatem suffitus. [Theoph. Nonn. vol. 1, p. 388 : Ποίει τροχίσκους καὶ ὑποθυμία. Clem. Al. p. 207 : Τὰ ἐπίπαστα καὶ ὑποθυμιώμενα μύρα. Geopon. 13, 11, 1 : Ὑποθυμιώμενον μελάνθιον· 13, 14, 7 : Ὑποθυμιωμένας βδέλλας· 14, 9, 3 : Ὑποθυμιᾶται οἶκος. Addito genit. 15, 2, 37 : Ὑποθυμία θύμου τε καὶ κνεώρου. G. D. Basil. t. 1, p. 178, A. Galen. vol. 14, p. 428, 15; 429, 2, ὑποθυμία. Id. ib. p. 419, 5, ὑπ. τοῖς μυκτῆρσι. Pass. vol. 19, p. 462, 15, τῶν ὑποθυμιωμένων ἐν τοῖς ἱεροῖς· vol. 14, p. 428, 16, σπέρμα ὑποθυμιασθέν. Alia forma ib. p. 490, 10, ὑποθυμιαζόμενος. Hase.]

Ὑποθῡμὶς, et Ἐπιθυμὶς, ίδος, ἡ. Sunt autem ὑποθυμίδες Serta florida, quæ collo appendebantur, Serta collaria. Dictæ vero sunt ὑποθυμίδες, quoniam ipsum cerebrum fragrantia sua quasi sufflunt et refocillant. Id tradit Plutarch. [Mor. p. 647, E] : Διὸ μάλιστα τοὺς ἀνθινοὺς ἐκ τῶν τραχήλων καθάπτοντες, ὑπ. ἐκάλουν, quoniam sc. ἐνίων ἀνθῶν ὀσμαῖς ἄνω σκιδναμέναις περὶ τὸν ἐγκέφαλον, φύσει ψυχρὸς ὢν ὁ ἐγκέφαλος, ἀναθάλπεται. Paulo post clarius idem dicit, Οὐ γὰρ ὅτι τῇ καρδίᾳ τὸν θυμὸν ἐνστρατοπεδεύειν ᾤοντο, τοὺς περιδῤῥαίους τῶν στεφάνων ὑποθυμίδας ἐκάλουν, ἐπιθυμίδας γὰρ αὐτοῖς διά γε τοῦτο μᾶλλον ἦν καλεῖσθαι προσῆκον, ἀλλ', ὡς λέγω, διὰ τὴν ἀποφορὰν καὶ ἀποθυμίασιν. Athen. vero, ut tradunt VV. LL., a Lesbiis ὑποθυμίδας vocari scribit Myrti ramos inflexos, quibus sese redimebant. [Athenæi verba sunt 15, p. 678, D : Ὑποθυμὶς δὲ καὶ ὑποθυμιάδες στέφανοι παρ' Αἰολεῦσι καὶ Ἴωσιν, οὓς περὶ τοὺς τρα-

χήλους περιετίθεντο, ὡς σαφῶς ἔστι μαθεῖν ἐκ τῆς Ἀλκαίου καὶ Ἀνακρέοντος ποιήσεως. Φιλητᾶς δ' ἐν Ἀτάκτοις ὑποθυμίδας Λεσβίους φησὶ καλεῖν μυρσίνης κλῶνα, περὶ ὃν πλέκειν ἴα καὶ ἄλλα ἄνθη· 688, C : Τοὺς στεφάνους τοὺς περικειμένους τῷ στήθει ὑποθυμιάδας οἱ ποιηταὶ κεκλήκασιν ἀπὸ τῆς τῶν ἀνθῶν ἀναθυμιάσεως, οὐκ ἀπὸ τοῦ τὴν ψυχὴν θυμὸν καλεῖσθαι, ὥς τινες ἀξιοῦσι· 674 : Ἐκάλουν δὲ καὶ οἷς περιεδέοντο τὸν τράχηλον στεφάνους ὑποθυμιάδας· quibus Alcæi, Sapphonis et Anacreontis versus subjungit, in quibus est πλεκτὰς ὑποθυμιάδας. Sed metrum ubique postulat ὑποθυμίδας: ut hæc sola vera esse forma videatur, etiam in Athenæi verbis restituenda. G. D. Conf. Viscont. Mus. Pioclem. t. 4, p. 44 (f). Ejusmodi coronas ὑποθυμίδας conspici in fictili picto non animadverterunt interprr. *Rec. des vases de Hamilton* t. 1, tab. 45, p. 65. Hase.] ‖ Ὑποθυμὶς [correpto υ], avis nomen, Aristoph. Av. [302.] ‖ Dicitur etiam Ὑπόθύμιος adj., eadem origine et signif. Ὑπ. στέφανος, apud Hesych. i. q. ὑποθυμὶς [quod ipsum Hesychio pro ὑποθύμιος recte restituit Salmas.], Corona collaris, h. e. quæ collo appenditur : ὑποτράχηλος, ut ipse declarat. At Ἐπιθυμίδες etiam ipsæ coronæ sunt, vel, ut Hesych. exp., τὰ παντοδαπὰ στεφανώματα, quæ quoniam sub collo supra pectus s. cor, quam animi sedem esse volunt, appendebantur, a θυμὸς potius derivatæ putantur, ut Plut. indicat.

[Ὑπόθυρον, τό. HSt. s. v. Πρόθυρον et Ὑπέρθυρον :] Ὑπέρθυρον exp. Limen superius, sicut Ὑπόθυρον, Limen inferius. Quidam ex Plinio [H. N. 29, 4, ubi lectio incerta] Superliminare : ad cujus exemplum Ὑπόθυρον, Subliminare. — Ceterum pro Πρόθυρον invenitur et Προθυρὶς, ut quidam tradunt, sicut Ὑποθυρὶς pro ὑπόθυρον : quod opponi nomini πρόθυρον dixi, quæcunque tandem sit hujus significatio; neque enim controversia caret. Quidam tamen ὑπόθυρον interpr. χάσμα τῆς θύρας.

[Ὑπόθυψις, εως, ἡ, Fomes, Incitivum, Incitamentum. Polyb. 6, 59, 4.]

Ὑποθωπεύω, Aliquantulum adulor, Subblandior. Herodot. 1, [30] : Οὐδὲν ὑποθωπεύσας, ἀλλὰ τῷ ἐόντι χρησάμενος, de Solone, qui Crœsum beatum prædicare nolebat. Aristoph. [Ach. 639] ap. Suid. : Εἴ δέ τις ὑμᾶς ὑποθωπεύσας, λιπαρὰς καλέσειεν Ἀθήνας· Vesp. [610] : Καὶ τὸ γύναιόν μ' ὑποθωπεῦσαν φυστὴν μᾶζαν προσενέγκῃ, Subblandiens mihi, ut Plaut. [Dionys. A. R. 7, 34; Philostr. p. 517, 619. « Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 34, 30. Choricius p. 211, 7. » Boiss. Menand. Hist. p. 288, 21 Bonn. : Οὐδὲ γὰρ ὑποθωπεύοντες ἡμᾶς ἀπατήσετε. Nicostr. ap. Stob. Floril. 70, 12 : Τοῖς χρήμασιν ὑποθωπεύοντα αὐτόν. Ap. Aristoph. Nub. 1147 pro ἐπιθαυμάζειν Bentlei. Epist. ad Kusterum Mus. crit. 1821, p. 450, emendare volebat ὑποθωπεύειν, parum probabiliter, idque vertit, Munusculo delinire. Hase.]

[Ὑποθωρήσσω, Clam armo. Hom. Il. Σ, 513 : Λόχῳ δ' ὑπεθωρήσσοντο.]

[Ὑποθωΰσσω, Submissa voce incito. Ælian. N. A. 8, 2 : Συνῆκεν ὁ θηρατὴς καὶ ὑποθωΰξας σημαίνει τοῖς ἀρκυωροῖς.]

[Ὑποϊάστιος, ον, tonus musicus qui et ὑποφρύγιος βαρύτερος vocatur. Euclides Harm. p. 20; Alypius Introd. mus. p. 58; Arist. Quint. De mus. p. 23 Meib. Osann. A. J. H. Vincent. *Not. et extr. des manuscr.* t. 16, p. 256, 31. Fragm. De musica, ed. a Bellerm. Berol. 1840, p. 4, 2. Hase.]

Ὑποϊάχω, Subsono, VV. LL. [Anyte Anth. Pal. 9, 314 : Ψυχρὸν δ' ἀχραὲς κράνα ὑποϊάχει, ubi Spitzner. De versu her. p. 203 ὑπεκπροχέει.]

Ὑποίγνυμι [vel Ὑποίγω], Clam aperio. [Aristoph. Eccl. 15 : Στοὰς ... ὑποιγνύσαισι· Thesm. 424 : Ὑποῖξαι τὴν θύραν. Alcimus ap. Athen. 10, p. 441, A : Πίθον οἴνου λαθραίως ὑποίξασα.]

[Ὑποιδαλέος, α, ον, Subtumidus. Hippocr. p. 479, 33 : Χροιὴ μέλαινα καὶ ὑποιδαλέη· 537, 34 : Ἄνθρωπος μέλας καὶ ὑπ.]

[Ὑποιδέω, Subtumeo. Hippocr. p. 262, 11 : Ἢν ὑποιδέῃ τὸ πρόσωπον· et p. 137, C. Ælian. V. H. 14, 7 : Ὑποιδούσης καὶ ὑπαναφυομένης πιμελῆς. Philostr. p. 133 : Ὡς ὑποιδεῖν τὴν γῆν· 807 : Ὑπῳδήκασιν αἱ φλέβες. Ὑποιδοῦσαι γνάθοι Pollux 4, 68.]

Ὑποικέω, Habito vel Latito sub, Subsum. Affertur enim ex Epigr. [Glauci Anth. Plan. 111 : Ἔν τε γὰρ ὀφθαλμοῖς ἐσκληκόσι κωφὸν] ὑποικεῖ [δάκρυ], Habitat subtus, Subest. [Ælian. Nat. an. 16, 17 : Ἔστι δὲ πεντεκαίδεκα πηχῶν ἓν χελώνειον, ὡς ὑποικεῖν οὐκ ὀλίγους. Hase. Ὑποικοῦντες, In vicinia habitantes, Pollux 6, 113, ubi recte corrigi videtur ἐποικοῦντες.]

[Ὑποικίζομαι, i. q. ὑποικέω. Loll. Bass. Anth. Pal. 7, 372 : Τεὴν βῶλον ὑπῳκίσατο.]

[Ὑποικοδομέω, Substruo. Lucian. Q. hist. scr. c. 3 : Ὁ δὲ λίθους παραφέρων, ὁ δὲ ὑποικοδομῶν τοῦ τείχους.]

Ὑποικουρέω, Domi latito : et veluti Imos ædium recessus custodio : sic Hesych. ὑποικουροῦσα exp. εἰς βάθος οἰκοῦσα. Idem ὑποικουρεῖ [codex ὑπηκουρεῖ] annotat accipi etiam pro συνέστη καὶ γεγάμηται. [Addito accus. Aristoph. Thesm. 1168 : Ἃ νῦν ὑποικουρεῖτε, i. e. ἃ ποιοῦσαι ὑποικουρεῖτε.] ‖ Bud. ὑποικουρεῖν interpr. Subire, Clanculum irrepere, Penitus insidere, ex Basilio afferens, Ἁμαρτία εἰς βάθος ὑποικουροῦσα. [Ælian. N. A. 4, 43 : Εἰς ἣν ὑποικουρεῖ τὸ ῥάθυμον. Sic ex codd. correctum pro vulg. ὑποχωρεῖ.] Dicitur etiam morbus aliquos ὑποικουρεῖν, quum eis velut obrepit, aut eorum intestina veluti subit. Plutarch. Camillo p. 45 [c. 28] : Καὶ νόσος ὑποικούρησεν αὐτοὺς, ἐν νεκρῶν πλήθει καὶ χύδην καταβεβλημένων σκηνοῦντας ἐν ἐρειπίοις· quem l. ita exponit : Ex multitudine cadaverum hinc inde abjectorum per urbem, ipsos in ruderibus habitantes pestis intestina urgebat. [Lucian. Gall. c. 24 : Πίτταν καὶ πηλὸν καὶ τοιαύτην τινὰ πολλὴν ἀμορφίαν ὑποικουροῦσαν. Aristid. Quint. p. 95 : Τὸ φαῦλον ὑποικουροῦν ἦθος ἐκκαλύψεις. Diodor. fragm. vol. 2, p. 583 : Διαφορὰ δοκοῦσα ὑποικουρεῖν. Philo ap. Euseb. Præp. ev. 8, p. 394, C : Τὸν ὑποικουροῦντα ἐνδοιασμόν.] Dicitur etiam aliquis exercitum ὑποικουρεῖν, quum ei obrepit et clanculum solicitat. Plutarch. Lucullo [c. 34], de collega Luculli : Ὑποικούρει τὴν Φιμβριανὴν στρατιὰν, καὶ παρώξυνε κατὰ τοῦ Λουκούλλου. [V. Pomp. c. 58 : Χρήμασι τοὺς στρατιώτας ὑπ. καὶ διαφθείρων.] Pro Clandestina consilia miscere accipi potest ap. Eund. Othone p. 340 [c. 3] : Ὀλίγους δέ τινας οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ φήσας ὑποικουρεῖν, διαβάλλοντας αὐτοῦ τὴν μετριότητα. [Mor. p. 339, F : Τὸν Φιλώταν ὑποικουρῶν δι' αὐτῆς ὅλον ἐφώρασε.] Pro Latito sub, accipi potest in his locis a Suida citatis : Λεληθός τι μῖσος ὑποικουροῦν, ubi exponit τρεφόμενον καὶ ἐνδρυμυχοῦν. Et, Ὅμως εἰ καὶ μηδὲν ὑποικουροῦν ἦν καὶ ὑπελάνθανεν, ἐξ ὧν προεῖπεν ὁ Τύλλος, ὑπεταράσσοντο. [Lucian. Abd. c. 6 : Ἀλλά τι παλαιὸν ὑποικουροῦν ἐν τῇ ψυχῇ κακόν. Ælian. N. A. 11, 32 : Ὑποικουροῦσαν ἀσπίδα διέκοψε. Porphyr. ap. Euseb. Præp. ev. 3, p. 101, D : Τὸ σκῆπτρον καθ' ὃ ... ὑποικουρεῖ ἡ καρδία. Passiv. Polyb. 4, 49, 4 : Ὑποικουρουμένης παρ' αὐτῷ τῆς ὀργῆς· 3, 11, 3 : Ἡ ὑποικουρουμένη ἀτοπία ἐν αὐτοῖς.]

[Ὑποιμώζω, Clam ejulo, lamentor. Lucian. Merc. cond. c. 27 : Σιωπῇ ἀνέχεσθαι ὑποιμώζοντα.]

Ὕποινος, ὁ, ἡ, Vinolentus, [per οἰνωμένος exp. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 68, 20, per] μέθυσος Suidas [cujus gl. abest ab tribus codd. « Philostr. De gymn. p. 10, 2 Kays. : Τοὺς δ' ὑπ. γαστήρ τε ἑρμηνεύσει περιττή. » Hase. ‖ Vinum profundens. Philostr. p. 791 : Ὕποινοι πέτραι καὶ νέκταρ ἐκ βοτρύων· ubi Jacobs. comparavit Eurip. Bacch. 142 : Ῥεῖ δὲ γάλακτι πέδον, ῥεῖ δ' οἴνῳ. Vino turgens, ib. p. 809 : Φαίης καὶ τοὺς βότρυς τῇ γραφῇ ἐδωδίμους εἶναι καὶ ὑποίνους.]

Ὑποίομαι, Suspicor. Unde ap. Hesych. Ὑποίεσθαι, ὑπονοεῖν.

[Ὕποιπος vitiose pro Οὔπιγγος, quod v.]

[Ὑποϊστίον vitiose pro ὑπεριστίον, quod v.]

Ὑποιστὸς, ὁ, Sufferendus : vel Qui sufferri et tolerari potest : vel Qui in humeros sublatus ferri potest. Hesych. ὑποιστὰ exp. φορητὰ, βαστακτά : itidemque [Phot. et] Suid. ὑποιστὸν, φορητόν. [Ge. Pachym. Declam. p. 175, 4 Boiss. : Οὐδ' ὅλως ὑποιστὰ τοῖς γε σώφροσιν. Hase.]

[Ὑποϊσχάνω, Sustineo. Apoll. Rh. 3, 120 : Ὃ ὑπὸ μαζῷ μάργος Ἔρως λαιῆς ὑποΐσχανε χειρὸς ἀγοστόν.]

[Ὑποΐσχομαι, Excipio. Apoll. Rh. 4, 169 : Σεληναίην ... παρθένος αἴγλην ὑψόθεν ἐξανέχουσαν ὑπωρόφιον θαλάμοιο λεπταλέῳ ἑανῷ ὑποΐσχεται· 4, 473 : Αἷμα κατ' ὠτειλὴν ὑποΐσχεται.]

Ὑποκαθαίρω, q. d. Subpurgo, i. e. Leviter purgo : Inferius purgo, Per inferiores partes purgo. [Subluco, Gl. Plutarch. Mor. p. 127, C. Wytt. Hippocr. t. 4, p. 600, 4 Littr. : Ὑποκαθῆραι τὴν κοιλίην. Galen. vol. 6, p. 248, 4 : Ὑποκαθαίρειν δέ μετρίως. Id. vol. 19, p. 614, 4 : Τοὺς τοιούτους δεῖ ὑπ. Passiv. ὑποκαθαίρεσθαι Astrol. Camerar. p. 32, 6. De opera asinarii in stabulo Greg. Nyss. t. 1, p. 888, A : Ὑποκαθαίρει τὴν κόπρον. Hase.]

Ὑποκάθαρσις, εως, [Subpurgatio] ἡ διὰ τῆς κοιλίας, Galen. Ad Glaucon. [Est levis per medicamentum purgatio, sed pro Purgatione quæ fit per medicamentum purgans sumitur ap. Hippocr. p. 872, G : Ὑπ. τῆς κάτω κοιλίης ξυμφέρει τοῖσι πλείστοισι τῶν ἑλκέων. Κάθαρσις exp. Galen. Meth. med. 4, 6. Foes.]

[Ὑποκαθέζομαι, Subsideo. Suidas : Ὑποκαθέζεσθαι, τὸ ἐγκρύπτεσθαι. « Ἀγγειλάντων τῶν διοπτήρων ἐνέδραν ὑποκαθέζεσθαι ἐπὶ τοῖς λασίοις. » Ex schol. Eurip. citat Wakef. Aoristi forma recentior Ὑποκαθεσθῆναι, Subsidere, in Gl. Restituenda Geopon. 6, 18, ubi vulgo ἐπικαθεσθείη, recte vero codex unus ὑποκαθεσθείη (τὰ παχύτερα τοῦ γύψου εἰς τὸν πυθμένα), alii ὑποκαταβαίνῃ. Schol. Thucyd. 2, 89 : Τὸ μέρος τῆς γῆς ὑπενόστησε (hoc Thucydidis verbum est) καὶ ὑποκαθέσθη καὶ ταπεινότερον ἐγένετο. G. D. Marcus Erem. De temper. p. 962, A : Ὑποκαθέζονται καὶ ποιοῦσιν ἔγκρυμμα. Conf. Salmas. De militia p. 121, D. Hase.]

[Ὑποκαθεύδω. Philostr. V. Soph. 2, p. 568 : Τὰς πλείους τῶν νυκτῶν ἐς τὸ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἱερὸν ὑπεκάθευδεν. Recte nunc ἐπεκάθευδεν ex aliis libris. G. D. Greg. Nyss. t. 3, p. 170, A : Ὑποκαθεύδοντος δὲ τῇ σκιᾷ, Dormiente eo sub. Hase.]

Ὑποκάθημαι, Subsideo, In subsessis alicui immineo. [Herodot. 8, 40 :] Ὑποκατήμενοι τὸν βάρβαρον, Ad excipiendum barbarum subsidentes. [Xenoph. Hell. 7, 2, 5 : Τοῖς ὑποκαθημένοις (ad arcem).] Philostr. Her. : Ὑποκαθήμενος τοὺς ἀνθρώπους, Hominibus insidians. [Idem p. 292, 566, 614. Strabo 15, p. 704 : Ἐν καλυβίοις κρυπτοῖς ὑποκάθηνται λοχῶντες. Ὑποκαθήμενοι per ἐνεδρεύοντες (ut Hesych.) exp. Suidas, additis verbis anonymi : Οἱ ἄρχοντες ὑποκαθήμενοι τοὺς εἰσελθόντας πληγαῖς κατέξαινον. De vultu doloso insidiantis, Philostr. Imag. p. 841, de Cyclope : Ἄγριον ὁρᾷ καὶ ὑποκαθήμενον· ad quem l. Jacobs. p. 505 : « Morell. ὑποκαθειμένον. Sic ap. Heliod. 2, 16 : Ἀνὴρ τὴν κόμην αὐχμηρὸς καὶ τὸ βλέμμα ὑποκαθήμενος, codex Mon. —ειμένος· ubi Coraes recte exp. δολερὸν καὶ ἐπίβουλον ἔχων τὸ βλέμμα ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐνεδρευόντων, οὓς ὑποκαθῆσθαι λέγομεν. » « Etiam ubi non de insidiis aut hostili animo agitur, memoratur aliquis ap. Herodot. 7, 27, Ἐν τῇ πόλει ὑποκατήμενος, Residens, Moratus in urbe, et Xerxem ibi exspectans, quem erat hospitio excepturus. » Schweigh. Eunap. p. 85=490. Boiss. Dionys. A. R. 11, 37 : Ὑμᾶς τοὺς ἔνδον ὑποκαθημένους. || Insideo. Polyb. 4, 29, 7 : Ὑποκαθημένης ἐκ τούτων αὐτῷ τῆς ὀργῆς. Quod Suidas exp. ἐγκρυπτομένης, ἐναποκειμένης. || Ap. Dionys. A. R. 6, 42, Χωρίοις ἐχυροῖς ὑπεκάθηντο falsa lectio pro ἐκεκάθηντο, quod restituendum ex cod. Vat.]

[Ὑποκαθίζω, Subsidere facio s. Colloco. Dionys. A. R. 9, 56 : Λόχον τινὰ ὑποκαθίσαντες ἐν ὕλαις ἐπιλέκτων ἀνδρῶν. « Unde fort. Nic. Choniat. Hist. p. 799, 24 Bonn. : Περὶ τὰς Θερμοπύλας λόχον ὑποκαθίσας. » Hase. || Subsideo, quemadmodum etiam simplex καθίζω neutraliter dicitur, Polyb. 12, 4, 14 : Κλέπτης ὑποκαθίσας. Dionys. A. R. 11, 27. Οὔτ' ἄλλο τι χωρίον, ἔνθα ὑποκαθίζειν ἐστὶ λόχοις ἔθος. Plutarch. Mor. p. 878, D : Τὰ μείζονα καὶ βαρύτατα πάντως ὑπεκάθιζεν. Ambiguum est Ἐν κοίλοις ὑποκαθίσαι χωρίοις, quod ex scriptore non nominato apposuit Suidas s. v. Ὑποκαθέζεσθαι. || Ὑποκαθίζομαι, Subsideo. Xenoph. Hell. 7, 2, 5 : Τῆς νυκτὸς ὑπεκαθίζοντο ὑπ' αὐτῷ τῷ τείχει.]

[Ὑποκαθίημι, Demitto. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 69, 8 (et iisdem fere verbis Phot. et Suidas) : Ὑποκαθεῖναι τὰς ὀφρῦς· οἷον παύσασθαι χαλεπαίνοντα (καὶ πραότερον γενέσθαι add. Phot. et Suidas). Τὸ γὰρ ἀνατείνειν ὀργῆς καὶ θυμοῦ καὶ αὐθαδείας. De barba Ephipp. ap. Athen. 11, p. 509, B : Εὖ δ' ὑποκαθιεὶς ἄτομα πωγωνος βάθη. Forma media ap. Suidam : Ὑποκαθέσθαι, συγχωρῆσαι, ἀφεῖναι. « Ὁ δὲ βουληθεὶς μηδὲν ἀλλότριον ὑποκαθέσθαι μηδὲ δυσμενὲς μηδὲν ἀπολείπειν τῇ βασιλείᾳ. » Quæ sunt Polybii verba 24, 8, 8. || Ὑποκαθειμένος vitiose pro ὑποκαθήμενος. V. Ὑποκάθημαι.]

[Ὑποκάθισμα, τὸ, Subsessio. Hesych. : Ἐνέδρα, ἔγκρυμμα, δολερὸν ὑπ.]

Ὑποκαθίστημι, Substituo, Sufficio, i. q. ἐπικαθίστημι. Herodian. [8, 8, 3] : Καὶ ἐφεδρεύειν αὐτοῖς ὑπώπτευον, εἴ τινι δόλῳ ἀποζωσθεῖεν, ἐκεῖνοι [ἐκεῖνο] καὶ ἅτε παρόντες ῥᾳδίως ὑποκατασταῖεν, Si ipsi dolo quodam exauctorarentur, ne illi præsentes protinus substituerentur, Bud. [Basil. Cat. in Psalm. t. 1, p. 849, 42, ὑποκαθίστασθαι. Galen. vol. 19, p. 605, 7 : Ὑπόστασιν ἐν τῷ πυθμένι τοῦ ἀγγείου ὑποκαθισταμένην. Interpr., Subsidentem. Hase.]

Ὑποκαίω, Cremo sub, Succendo. [Herodot. 4, 61 : Ἐς λέβητας ἐσβάλλοντες τὰ κρέα ἕψουσι, ὑποκαίοντες τὰ ὀστέα τῶν ἰρηΐων. Lucian. Phal. 1 c. 11 : Πῦρ ὑποκάειν.] Ὑποκαίειν ξύλα τῷ τρίποδι quidam ap. Eustath. [p. 1146, 37. Diodor. 20, 71 : Τοὺς βασανιζομένους ὑπέκαιε ζῶντας· 19, 108 : Ὑποκαομένου τοῦ κατασκευάσματος. Longus p. 73, 6 : Αὖρα βόρειος ὑπέκαε πάντα. G. D. Joseph. De Macc. c. 11, ὑπεκαίετο· B. Jud. 2, 17, 8, et 5, 11, 4, ὑποκαέντων. Galen. vol. 14, p. 318, 13 : Ὑποκαίειν τὴν χύτραν. Id. vol. 6, p. 707, 5, de ovis suffocatis : Ὑποκαίουσι μέχρις ἂν ᾖ συστάσεως μετρίας, Ignem substruunt quoad. Passiv. vol. 14, p. 423, 7 : Ὑπὸ ἡλίου ὑποκαίεσθαι· et figurate, Amore succendor, Parthen. Narr. am. p. 103, 19 Teucher. Id. ib. p. 122, 7 : Ὁ μειρακίσκος αὐτῆς ἀναφανδὸν ὑπεκαίετο. Hase.]

[Ὑποκακοήθης, ὁ, ἡ, Nonnihil malignus. Hippocr. p. 605, 9 : Ὑποκακοήθεα χωρέει τὰ λοχεῖα· ubi divisim scriptum ὑπὸ κακοήθεα. Ex Philone citat Schneid. G. D. Philo vol. 2, p. 570, 47 : Ἐὰν οὖν τι κέντρον ἐγκαταμίξῃς τοῖς τωθασμοῖς ὑποκακοηθές (sic). Interpr., Aculeos occulte pungentes. Hase.]

[Ὑποκαχέω. V. Ὑποκαταχέω.]

[Ὑποκαλπάζω, Citato cursu equito. Anna Comn. p. 26, C : Ὑποκαλπαζόντων κατὰ τοῦ πρανοῦς πρὸς αὐτούς. Ubi male legitur ὑποκολπαζόντων. Verbum Gallico *Galoper* respondere s. v. Καλπάζω dictum est. G. Dindorf.]

Ὑποκαλύπτω, Subtego, Subocculto. [Lxx Jerem. 3, 25 : Ὑπεκάλυψεν ἡμᾶς ἡ ἀτιμία ἡμῶν. « Oppian. Cyn. 1, 516 : Ὑφ' ἡμερίσιν κεκαλυμμένος. » Wakef. Eumath. p. 40 ed. Teuch. : Ὁ δεξιὸς ποὺς ἀσάνδαλος· τὸν γάρ τοι λαιὸν ἐπεκάλυπτε τὸ χιτώνιον. Scrib. ὑπεκάλυπτε ex codd. tribus Monac. Jacobs.]

[Ὑποκάμισον, τὸ, Subucula. Suidas (et Cyrillus) : Ἐπενδύτης, τὸ ἐσώτερον ἱμάτιον, ὃ καὶ ὑπ. λέγεται. Theophyl. In Matth. c. 5, p. 33 : Χιτὼν κυρίως τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον ὑπ. Suicer. Schol. in Aristot. Rhet. p. 40. Achmet. Onir. c. 131, aliorumque exx. collegit Ducang. s. v. Κάμισον p. 563.]

Ὑποκάμπτω, [Flecto. Hom. Il. Ω, 274 : Ὑπὸ γλωχῖνα δ' ἔκαμψαν. Geopon. 12, 19, 5 : Ὑποστρέψουσιν οἱ σίκυοι καὶ ὑποκαμφθήσονται.] || Flector, Convertor, Circumagor, Ambages fugæ implico, ut cervus, lepus fallere quærens. Xenoph. Cyneg. [5, 16] : Ἔστιν ὅτε διαβαίνουσιν τὰ ῥεύματα, καὶ ὑποκάμπτουσι, καὶ καταδύονται εἰς φάραγγας. Hæc Bud., qui et ὑποστρέφεσθαι ead. signif. ab Eodem dici tradit, p. 612. [Metaph. Æsch. Ag. 786 : Μήθ' ὑπεράρας μήθ' ὑποκάμψας καιρὸν χάριτος. « Agath. Hist. p. 326, 10 Bonn. : Τὰ ἐμπρόσθια ἐς πρώρας τύπον περιαγαγόντες καὶ ὑποκάμψαντες. Greg. Naz. Carm. 60, 75 : Σοὶ δ' ὑποκάμπτομ' ἔγωγε, τεὸν λάχος. Georg. Pis. Vita Anastasii p. 315, 31 : Τοῖς τοιούτοις ὑποκαμφθῆναι σεβασμάσιν. » Hase.]

[Ὑποκάπηλος, ὁ, q. d. Subcaupo, Caupo cauponi subditus. Philostr. V. Apoll. 8, 11. Schneid.]

Ὑποκαπνίζω, [Suffio,] i. q. ἀποκαπνίζω. [Geopon. 12, 8, 1 : Ἄσφαλτον καὶ θεῖον ἄπυρον ὑποκάπνιζε τὰ δένδρα· 13, 11, 5 : Ὀριγάνου ὑποκαπνιζομένου. Alex. Trall. 5, p. 261 : Ποίει τροχίσκους καὶ ὑποκάπνιζε διὰ χώνης. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 388 : Τροχίσκος ὑποκαπνιζόμενος διὰ χώνης. G. D. Hippiatr. p. 12, 27; 16, 3 : Ὑποκαπνίζειν ὀριγάνῳ διὰ τῶν μυκτήρων. Galen. vol. 14, p. 551, 1, ὑποκάπνισον· et ib. p. 477, 8 : Ἐπὶ τῶν ἀνθράκων θεὶς ὑποκάπνιζε. De genere cruciatus, quo quis ὑπεκαπνίσθη, Macar. Homil. p. 370, 28. Hase.]

[Ὑποκάπνισμα, τὸ, Suffimen. Alex. Trall. 5, p. 261. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 388; vol. 2, p. 294. G. D.

Moschion De pass. mul. p. 25, 13 Dewez. Id. ib. p. 78, 17 : Ὑπ. τῆς μήτρας γενέσθω ἐκ θείου ἀπύρου. Hase.]

Ὑποκαπνισμὸς, ὁ, pro ἀποκαπνισμός. [Antyll. ap. Oribas. p. 182 ed. Matth. : Τοῖς περὶ θώρακα ἔχουσι νόσημα ὑπ. ἐπιτήδειος. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 398 : Χρῶ τοῖς ὑπ. Aetius ap. Phot. Bibl. p. 177, 13. G. D. Galen. vol. 14, p. 441, 14 : Ὑπ. πρὸς τὴν βῆχα. Hase. Ἀποκαπνισμὸς est ap. Dioscor. 3, 126, nisi huic quoque ὑπ. restituendum.]

[Ὑποκαπνιστὸς, ἡ, ὸν, Fumo excitando aptus. Alex. Trall. 5, p. 262 : Τροχίσκος ὑπ.]

Ὑποκάπτω, Prævoro, Præripio et Deglutio, Bud. ex Aristot. [H. A. 9, 29], in Comm. p. 613.

Ὑποκάρδιος, ὁ, ἡ, Qui est sub corde, Sub corde latens, aut etiam In corde : ut sit pro ἐγκάρδιος : veluti quum dicitur ὑποκάρδιον ἕλκος, de mœrore, qui cordi insidet, Ennio et Plauto Cordolium. [Agathias Hist. p. 147, A : Ἀνοιμῶξαι βαρύ τι καὶ ὑπ. Ὑπ. ἕλκος Theocr. 11, 15. Ὑπ. ὀργὴ 20, 17.] Dicunt tamen aliquando, ni fallor, Latini poetæ Sub corde, eum dantes præpositioni Sub usum, quem habet ὑπὸ in hoc comp. In VV. LL. ex Nonno [Jo. c. 6, 58] annotatur ὑπ. ὀμφὴ, Cordis conceptio, Mens et cogitatio; et Ῥόος αὐδῆς ὑποκάρδιος, ex Eod. [c. 15, 28] pro Rivus vocis subiens cor.

Ὑποκᾰρόω, Sopore leniter afficior s. quadantenus : minuente significationem præpositione ὑπό. Unde ὑποκαροῦσθαι ap. Dioscor.; sed is addit ποσῶς, l. 4, [76] de malis mandragoræ loquens : Ἃ καὶ ἐσθίοντες οἱ ποιμένες ποσῶς ὑποκαροῦνται, Sopore quodammodo afficiuntur. Scripsit tamen alibi de iisdem, καρωτικὰ εἶναι, ut in Καρωτικὸς dictum fuit.

[Ὑποκάρπιος, ὁ, ἡ, Qui sub carpo est. Ὑπ. ἀρτηρία Aristæn. 1, 13.]

Ὑποκαρφισμὸς, ὁ, Palearum excussio, VV. LL. ex Plutarch. [?].

Ὑποκάρφω, Sicco, Leviuscule sicco. Ap. Nicandr. [Al. 80] ὑποκάρφομαι exp. [ab schol. ξηραίνομαι ἢ] τραχύνομαι, Exasperor.

[Ὑποκᾰρώδης, ὁ, ἡ, Sopore leniter affectus. Hippocr. p. 81, A; 159, F.]

[Ὑποκαταβαίνω.] Ὑποκαταβαίνειν ad verbum quidem est Subdescendere, vel Clam descendere [s. Paulatim descendere, ut Herodot. 2, 15. Schweigh.]; exp. autem in VV. LL. Aliunde subingredi. Citatur ibid. ex Thuc. [7, 60] : Ἐκ τῶν τειχῶν ὑποκατέβησαν, pro Ex muris descenderunt. [Xenoph. Anab. 7, 4, 11 : Αὐτὸς ἐν τῷ πεδίῳ ὑποκαταβὰς ἐσκήνου. Pausan. 8, 32, 4 : Εἰσὶ δὲ ὑποκαταβάντι ὀλίγον θεοί. Dio Cassius 40, 26 : Ὁ Κράσσος ἐς τὸ ὁμαλὸν ὑποκατέβη. Lucian. Char. c. 6 : Ἔοικα ὑποκαταβήσεσθαι.] At Camer. ista Hippocr. in Aph. [p. 1243, C] : Τοσοῦτον ὑποκαταβαίνειν, ὁκόσον ἂν ἡ νόσος μαλθακωτέρη τῶν ἐσχάτων ᾖ, interpr. Tantum a tenui victu paulatim recedere, quantum remiserit morbus, ut ab extremo periculo absit. [Cum dativo in lemmate epigr. Rufini Anth. Pal. 5, 27 (ap. Jacobs. Anth. vol. 10, p. 181) : Εἰς πόρνην γηράσασαν καὶ τοῖς ἐρασταῖς ὑποκαταβαίνουσαν. Cum accus. Epiphan. vol. 1, p. 610, C : Ὑποκαταβαίνων τὴν ἀσθένειαν τῆς ἀνθρωπότητος, Descendens ad humanam imbecillitatem. ‖ Ὑποκαταβὰς (ut ὑποβὰς, de quo diximus s. v. Ὑποβαίνω) scriptor dicitur qui aliquid loco inferiore dicit. Eustath. p. 799, 19 : Διόπερ ὑπ. ἔφη « Ἀμφ' Ὀδυσῆα ... » Id. p. 290, 30; 1351, 43, et alibi.]

[Ὑποκαταβάλλω, Subtus dejicio. Quint. Sm. 11, 484 : Ὅτε δ' ἀμφοτέρους ὁλοὴ πυρὸς ἧνυσε ῥιπὴ, ... μιῇ δ' ὑποκάββαλε τέφρῃ. Wakef.]

[Ὑποκατάβασις, εως, ἡ, Descensus. Eust. p. 1402, 17 : Ὅρα ὑπ. εἰς εὐτέλειαν εὔτακτον. Phot. et Suidas : Ὑπ., παραχώρησιν.]

[Ὑποκαταβιβάζω, Descendere cogo, Deduco. Eustathius in Maii Spicil. Rom. vol. 5, p. 234. Osann.]

[Ὑποκαταγγέλλω, Prænuntio. Origenes C. Cels. 2, p. 82 ed. Spenc. : Προφήταις τοῖς Χριστὸν ὑποκαταγγέλλουσιν. Kall.]

[Ὑποκαταγελάω, Clam irrido. Cum genit. ap. Epictet. Diss. 4, 6, 21.]

[Ὑποκατακλάω, Paullatim frango, s. labascere facio. Apoll. Lex. Hom. s. v. Ὑπερικταίνοντο : Ὁ δὲ Ἡλιόδωρος ὑποκατεκλῶντο (οἱ πόδες) οὐκ εὐτονοῦντες.]

[« Ὑποκατακλείω, Subconcludo et circumvenio, Plut. » Lex. Gr.-Lat. ap. P. Baldvin. 1611.]

Ὑποκατακλίνω, Sub alio accumbere facio, Inter infimos convivas accubitum tribuo, Inferiori loco accumbere jubeo. [Lucian. Gall. c. 11 : Μηδενὸς ἀνεχομένου πλησίον κατακεῖσθαι αὐτοῦ ἐμὲ ὑποκατακλίνουσι (var. lect. ὑποκλίνουσι et κατακλίνουσι) ... ὡς ὁμοτραπέζω εἴημεν. Longe frequentior passivi usus est.] Apud Suidam [per ὑποκάτω κάθηται explicantem, ex Josephi A. J. 12, 4, 9] : Κληθεὶς εἰς ἑστίασιν ὑποκατακλίνεται πάντων καταφρονηθεὶς ὡς παῖς ἔτι τὴν ἡλικίαν, ubi fortasse leg. ὑπὸ πάντων καταφρονηθείς. [Fallitur. Plut. Mor. p. 618, E : Κελεύω φιλολόγῳ ὑποκατακλίνεσθαι φιλομαθῆ.] ‖ Ὑποκατακλίνομαι, Cedo, Non obsisto. [Οὐχ ὑποκατεκλίθην ap. Polluc. 8, 150.] Plutarch. Pompeio [c. 75] : Ὑποκατακλινομένου τοῦ Κρατίππου καὶ παράγοντος αὐτὸν ἐπὶ τὰς ἀμείνονας ἐλπίδας, Argumentis non refragante. [Id. Mor. p. 58, F; 535, F, et alibi.] Plato Rep. 1, [p. 336, E] : Ὑποκαταλίνεσθαι ἀλλήλοις ἐν τῇ ζητήσει· quod paulo post dicit ὑπείκειν ἀλλήλοις. Et aliquanto ante [ib. C] : Ὑποκατακλινόμενοι ὑμῖν αὐτοῖς, Concedentes invicem in disputando. Sic Dem. K. Φίλιππου [p. 127, 21 : Ὑποκατακλινόμενοι ἐπειδὴ τοῖς ὅλοις ἡττᾶσθαι ἐνόμιζον]. Bud. [Dio Chrys. vol. 1, p. 217 : Θεραπεύων καὶ ὑποκατακλινόμενος· 317 : Ὑποκατεκλίνετο καὶ ἡττᾶτο· aliique recentiores plurimi. (Niceph. Chumnus Ep. 39, p. 50, 3. Boiss.) Δικαστὴς πρὸς χάριν ὑποκατακλινόμενος ap. Polluc. 8, 12.]

[Ὑποκατάκλῐσις, εως, ἡ, Concessio officiosa. Plutarch. Mor. p. 58, C : Τὰς τοιαύτας ὑπ. καὶ ἀναχωρήσεις. Heliodor. 10, 25. Scott. Phot. Epist. p. 195, 16 : Τῇ ἡμετέρᾳ ῥᾳστώνῃ καὶ οἷον ὑπ. Hase.]

[Ὑποκαταλείπω, Relinquo. Hippocr. p. 102 extr. : Μνημόσυνον ὑπ.]

[Ὑποκαταμένω libri deteriores Xenoph. Cyrop. 4, 3, 3, pro ὑπομένω.]

[Ὑποκατανύσσω vitiose pro κατανύσσω. V. Ὑπημύω.]

[Ὑποκαταπίπτω, Succumbo. Quint. Sm. 1, 588 : Ὅσων ὑποκάππεσε γυῖα Ξάνθου πὰρ προχοῇσιν.]

[Ὑποκατασκευάζω, Instruo, Instituo. Clem. Alex. Pæd. 1, 7, p. 131. Præmunio, Orig. C. Cels. p. 6. Kall. Basil. t. 2, p. 38, A : Ὑποκατασκευάσας ὅσον ἐδύνατο τὰς βλασφημίας. Hase. Joseph. A. J. 15, 4, 2; 16, 1, 2. Demetr. De eloc. § 232 (224 Walz.) : Δεῖ ὑποκατεσκευάσθαι πως μᾶλλον τοῦ διαλόγου τὴν ἐπιστολήν.]

[Ὑποκατασκευὴ, ἡ, Subministratio, Intima constructio, constitutio. Orig. C. Cels. 4, p. 219(=226). Seag. Iambl. Protr. p. 10.]

[Ὑποκατασπάω, Subtraho. Forma media Phot. Bibl. p. 97, 1 : Ὑποκατασπώμενος τῆς ἀληθείας.]

[Ὑποκατάστασις, εως, ἡ, Substitutio, Gl. Pand. Angl. Epitome legum ap. Mortreuil. *Hist. du droit byz.* t. 2, p. 376, 33. Prochir. p. 157, 14 Zachar. : Ὑπ. δέ ἐστιν ἡ ἐξ ἀποτυχίας τοῦ πρώτου κληρονόμου ἐπὶ ἕτερον τῆς κληρονομίας μετάθεσις ἐκ διορισμοῦ τοῦ κληροδοτοῦντος. De ὑπ. vel ἁπλῇ vel διπλῇ ib. p. 158, 4. Hase.]

Ὑποκατάστατος, ὁ, ἡ, Substitutus, Bud. ex Pand. [Theod. Hermop. Breviar. p. 8, 11 Zachar. Basil., Const. et Leo Prochir. p. 157, 8 et 10 Zachar. Iid. ib. p. 158, 3 : Οἱ κληρονόμοι ἢ ἔνστατοι ἢ ὑπ. λέγονται, Aut instituti aut s. Hase.]

[Ὑποκαταστέλλω, Reprimo. Agatharch. De rubro mari p. 63, 16 Huds. : Τῇ μίξει τοῦ δοκοῦντος λυπεῖν τὸ τῆς ἡδονῆς βλαβερὸν ὑποκαταστέλλουσιν. Hase.]

[Ὑποκαταφρονέω, Despicio, Contemno, Negligentius me gero. Hippocr. p. 1133, E : Καὶ ἴσως ἄλλως ὑποκατεφρόνει. Foes. Ὑπ. τοῦ πράγματος Aristoxen. Harm. 2, p. 31. Hemst.]

[Ὑποκαταχέω, Profundo, Effundo. Forma poet. Ὑποκακχέω Sappho ap. Demetr. De eloc. § 142 : Πτερύγων ὑποκακχέει λιγυρὰν ἀοιδάν. Sed præstat divisim scribi πτ. ὕπο κακχέει.]

[Ὑποκάτειμι, i. q. κάτειμι. Tractat. Eccles. De 70 Domini discip. ap. Cav. Hist. Liter. p. 107. Struv. Ὑποκατιὼν de scriptore qui aliquid infra dicit, gramm. in Bekk. Anecd. p. 156, 5, post locum ex Demosthene allatum, in quo μέμφεσθαι cum accus. constructum est, ὑπ. δὲ πρὸς δοτικὴν, i. e. Infra vero cum dativo. Ib. p. 180, 11, schol. Hom. Od. E, 254. Eun-

dem usum verborum ὑποβαίνειν et ὑποκαταβαίνειν suis locis annotavimus. G. D. Basil. t. 1, p. 236, D. Phot. Bibl. p. 531, 3 : Τὸ ἄδηλον τῆς λέξεως διεσάφησεν ὑπ. Hase.] A

[Ὑποκατέρχομαι, i. q. ὑποκαταβαίνω. Nicet. Chon. 12, p. 185. Angl. Epiphan. t. 2, p. 43, C, ὑποκατερχόμενα. Galen. vol. 19, p. 606, 10 : Τὸ δὲ ὑποκατελθὸν λέγεται ἐναιώρημα. Hase.]

[Ὑποκατεσθίω, Subedo. Ὑπέρεπτε per ὑποκατήσθιε exp. Apoll. Lex. Hom., per ὑπήσθιε schol. Hom. Il. Φ, 271, et Eustath., per ἤσθιε Hesych.]

[Ὑποκάτημαι Ionice pro ὑποκάθημαι, quod v.]

[Ὑποκατηφὴς, ὁ, ἡ.] Ὑποκατηφὲς, Subtriste.

[Ὑποκατορύσσω s.] Ὑποκατορύττω, Defodio sub terra.

[Ὑποκατώρυκται Sophron ap. Athen. 11, p. 480, B.]

Ὑποκάτω, i. q. κάτω : sed sonat perinde ac si dicas Subinferne. Ex Plat. Leg. affertur pro In ima parte, In inferiore loco [8, p. 344, C : Ἐὰν τὸν ἐπάνω γεωργοῦντα ... τῶν ὑπ. βλάπτῃ τις. Lex. rhet. Bekk. p. 253, 6 : Ἐπάνω δικαστήριον καὶ ὑποκάτω. Plutarch. Mor. p. 424, C. Τὰ ὑπ. γένη, Subordinata genera, Aristot. Top. 4, 2, 4.] Interdum cum gen., pro Sub. [Plato Phæd. p. 112, D : Πάντα ὑπ. εἰσρεῖ τῆς ἐκροῆς· Symp. p. 222, E : Δεῦρο ὑπ. ἐμοῦ κατακλίνου. Aristot. H. A. 3, 1 : Ὑπ. τῆς κοιλίας.] Marc. 7, [28] : Ὑπ. τῆς τραπέζης. Jo. 1, [51] : Ὑπ. τῆς συκῆς. [Sext. Emp. p. 147, 7 et 9. Protev. Jacobi min. p. 178, 7 Thil. : Ἐκάθισεν ὑπ. αὐτῆς. Julian. Imp. Contra Christ. p. 49, 21 : Τὸ ὕδωρ τὸ ὑπ. τοῦ οὐρανοῦ. Hase.] B

Ὑποκάτωθεν, pro κάτωθεν : ex Plat. Leg. [6, p. 761, B] : Τοῖς ὑπ. ἀγροῖς. [Schol. Hom. Il. Z, 150 Wassenb. Boiss. Jo. Phocas Descr. Palæst. c. 17. Hist. transl. corp. Euphemiæ Actt. SS. Sept. t. 5, p. 275, E, ubi opponitur ὕπερθεν. Epiph. t. 1, p. 86, A, ὑπ. τῆς παλάμης. Occurrit quater apud LXX, quorum ll. collegerunt Trommius et Schleusn. Hase.]

Ὑποκατώρυχος, ὁ, ἡ, Defossus sub terra. Theophr. C. Pl. 5, 12 : Τὰ κλήματα ἐπιβαλλόμενα καὶ ὑποκατώρυχα καθιέμενα.

Ὑπόκαυμα, τὸ, Id quo aliquid succendimus : idem et ὑπέκκαυμα supra.

Ὑπόκαυσις, Succensio. [Subustio, Calefactio, Gl. Oribas. p. 37 ed. Matth., ubi de panis confectione agit : Πρόσκαυσις ἀπὸ τοῦ πυρὸς τῷ ὀπτωμένῳ οὐ ῥᾳδίως συμβαίνει παρὰ τὸ ἐκτὸς τὴν ὑπ. εἶναι.] I. q. Hypocaustum, ap. Vitruv. 4, 10. [Plutarch. Mor. p. 658, E : Αἴρας ἐμβαλεῖν ἐς τὴν ὑπ. Hesych. : Ἰπνοκήϊον, ὑπ. τοῦ ἴπνου.] C

Ὑπόκαυστον, τὸ, Quod succenditur. Sic dicitur Vaporarium, quod sub pavimento suo habet fornacem, qua accensa calefit. Latini vocab. Græcum retinent. Papin. Sylv. 1, [5, 59] : Tenuem volvunt hypocausta vaporem. Plin. Ad Gallum [Ep. 2, 17 med.] : Applicitum est cubiculo hypocaustum perexiguum, quod angusta fenestra suppositum calorem, ut ratio exigit, aut effundit aut retinet. Vide et Vitruv. 4, 1, [et 5, 10. Epiphan. t. 1, p. 459, B, ἐν ὑποκαύστοις. Id. ib., D : Ἐν ὑποκαύστῳ οἴκῳ τὴν δίαιταν εἶχον. || Ὑποκαυστὴ, ἡ, memoratur in pap. Ægypt. ap. Reuvens. *Lettres à M. Letronne* 3, p. 107, vertiturque, *Femme chargée d'allumer le feu dans les salles de bains*. Hase.] D

[Ὑποκαύστρα, ἡ, Fornax, Gl.]

[Ὑποκάω. V. Ὑποκαίω.]

Ὑπόκειμαι [Conjunct. ὑποκέηται Sext. Emp. p. 441], Subjaceo, Subjectus sum, Subsum. [Cum tmesi Hom. Il. Φ, 364 : Ὑπὸ δὲ ξύλα κάγκανα κεῖται.] Thuc. 1, [93] : Οἱ γὰρ θεμέλιοι παντοίων λίθων ὑπόκεινται, q. d. Fundamenta ex variis lapidibus subjacent, subjecta sunt. At in VV. LL. Jacta sunt fundamenta, magis quidem Latine, sed paulum diversa signif. [Plato Polit. p. 301, E : Τοιαύτης τῆς κρηπῖδος ὑποκειμένης αὐταῖς· Prot. p. 349, B : Ἑκάστῳ τῶν ὀνομάτων τούτων ὑπόκειταί τις ἴδιος οὐσία καὶ πρᾶγμα· Gorg. p. 465, B : Τῇ ἰατρικῇ ἡ ὀψοποιικὴ κολακεία ὑπόκειται. Tim. Locr. p. 97, E : Ὡς ὑποκείμενον ἁ ὕλα.] Plutarch. [Mor. p. 1054, A] : Καί τοι πανταχοῦ τὴν ὕλην ἀργὸν ἐξ ἑαυτῆς καὶ ἀκίνητον ὑποκεῖσθαι ταῖς ποιότησιν ἀποφαίνουσι, Quanquam ubique materiam ignavam suapte natura et immobilem qualitatibus subjici prædicant, Turn. Idem hæc ejusdem Plutarchi De def. orac. [p. 427, F] : Πέντε σωμάτων πρώτων ὑποκειμένων, vertit, Quum quinque prima corpora subsint. Cereal. : Νοῦν ὑποκεῖσθαι δεῖ τοῖς γράμμασι. Philo De mundo : Ψυχὰς οὖν καὶ δαίμονας καὶ ἀγγέλους ὀνόματι μὲν διαφέροντας, ἓν δὲ καὶ ταυτὸν ὑποκείμενον διανοηθεὶς, ἄχθος βαρύτατον ἀποθήσεις δεισιδαιμονίαν, Animas igitur et lares etc. nomine differentes, ceterum unum tute idemque subjectum esse animadvertens etc. Bud. [|| Ὁ ὑποκείμενος ποταμὸς, Fluvius qui a tergo est, Polyb. 3, 74, 2. Similiter 5, 59, 4 : Κειμένης αὐτῆς (τῆς πόλεως) ἐπὶ θαλάττῃ, ὄρος ὑπόκειται παμμέγεθες, Post urbem situs est mons. Sed malim ἐπίκειται aut ὑπέρκειται. Schweigh. Isocr. p. 63, A : Ὑποκειμένης τῆς Εὐβοίας ὑπὸ τὴν Ἀττικήν. Plutarch. V. Crassi c. 29 : Λόφον ... ὑποκείμενον τοῖς Σιννάκοις (altiori montium tractui)· V. Sertorii c. 17 : Ἡ ὑποκειμένη (τῷ λόφῳ) χώρα. Diodor. 3, 49 : Πολλὴν ποιῆσαι τῆς Αἰγύπτου τὴν ὑποκειμένην χώραν ἀοίκητον. Geopon. 2, 5, 1 : Πρὸς βορρᾶν καὶ ἄρκτον ὑποκείμενα μέρη τῶν ὀρέων. || Submitto me, idem fere quod ὑποπίπτω. Plato Rep. 6, p. 494, B : Ὑποκείσονται ἄρα δεόμενοι καὶ τιμῶντες. Subjectus sum, i. q. ὑποτάττομαι. Id. Gorg. p. 510, C : Ὑποκεῖσθαι τῷ ἄρχοντι. Aristid. vol. 1, p. 451, 18 : Οὐχ ὑμεῖς εὐθέως αὐτοῖς ὑποκείσεσθε. Philostr. p. 304 : Δούλους οἷς ... ὑπέκειτο· 277 : Ὑποκείμενοι τῷ φόβῳ. Id. Her. p. 723 : Οὐ γὰρ ἦσκει τὴν κόμην οὐδὲ ὑπέκειτο αὐτῇ· ubi schol. ap. Boiss. p. 575 exp. ὑπετάττετο, ὑπετέτακτο. Lucian. Abdic. c. 24 : Οὐχ ὑποκείμενος τῷ σῷ νόμῳ.] || In Aristot. OEcon. [1, 3] : Ὑπόκειται γὰρ ἡμῖν ἐν ἄλλοις ὅτι πολλὰ τοιαῦτα ἡ φύσις ἐφίεται ἀπεργάζεσθαι, exp. ὑπόκειται ἡμῖν, A nobis declaratum est s. demonstratum, tanquam fundamenta disputationis jacientibus. Bud. tamen in simili ejusdem Aristot. l., vertit simpliciter Confessum est, sc. in lib. De somniis [c. 1] : Ἐν δὲ τῷ ὕπνῳ ὑπόκειται μηδὲν ὁρᾷν, μηδ' αἰσθάνεσθαι· ita enim ille hæc reddit : At eum, qui in somnio fallitur, nihil nec videre, nec audire, nec omnino sentire confessum est. [Plato Prot. p. 359, A : Οὕτω τούτων ὑποκειμένων, His ita positis. Et simil. Rep. 5, p. 478, E. Eryx. p. 404, E : Ὑπέκειτο γὰρ μὴ οἷόν τε εἶναι ... Plutarch. Mor. p. 689, E. Diodor. Exc. p. 556, 94 : Καλὸν τοῖς μεταγενεστέροις ὑποκεῖσθαι διότι ...] || Ὑποκείμενος καιρὸς, Subjectum tempus, i. e. De quo agitur, Quod tum adest. [Polyb. 2, 63, 6.] Plutarch. [Comp. Sol. c.] Popl. [c. 4] : Δεῖ δὲ πρὸς τοὺς ὑποκειμένους καιροὺς τὰς πράξεις θεωρεῖν, exp. VV. LL. Habita præsentium temporum ratione. Subjungitur autem hic l., Τῇ δὲ ὑποκειμένῃ γραφῇ τὸ μνημονεῦσαι παραδειγμάτων ὀλίγων ἴσως ἂν ἁρμόσειε· et ita exp. ac si dictum esset τῇ παρούσῃ γραφῇ. [Eunap. p. 48 : Παντὸς βαθέων καὶ βαρυτάτων ὑποκειμένων κτημάτων· ad quem l. Wyttenb. vol. 2, p. 168 : « Dicuntur τὰ ὑποκείμενα res præsentes, quas jam habuimus et nunc habemus, nec aliunde modo accepimus. Huc pertinet Polybii consuetudo in hoc v., de qua monuit Casaub. ad 1, 19, 6. Plutarch. Comp. Philop. cum Tit. c. 2 : Τίτος ἐξ ὑποκειμένων ἐνίκα, χρώμενος ὁπλισμοῖς καὶ τάξεσιν ἃς παρέλαβε, Φιλοποίμην δὲ αὐτὸς ἐπεισενεγκὼν καὶ μεταβαλὼν τὸν περὶ ταῦτα κόσμον. Id. Mor. p. 20, B : Οἱ φιλόσοφοι παραδείγμασι χρῶνται νουθετοῦντες καὶ παιδεύοντες ἐξ ὑποκειμένων, οἱ δὲ ποιηταὶ ταῦτα ποιοῦσι πλάττοντες ... (Similiter in Argum. Aristoph. Vesp. : Τὸ δρᾶμα πεποίηται αὐτῷ οὐκ ἐξ ὑποκειμένης ὑποθέσεως, ἀλλ' ὡσανεὶ γινομένης· πέπλασται γὰρ τὸ ὅλον.) Ib. p. 134, C : Τὰ ὑποκείμενα, Ea quæ adsunt. Id. p. 406, B : Χρῆται τῇ ὑποκειμένῃ δυνάμει, Utitur propria facultate; et alia hujusmodi p. 471, C; 793, C; 799, B; 1096, E; 1044, D. Alibi dicuntur τὰ ὑπάρχοντα. » Polyb. 1, 42, 9 : Προσκατασκευάζειν ἀεὶ τοῖς ὑποκειμένοις ἔργοις, Operibus jam positis, jam confectis, nova semper adjicere. 15, 8, 11 : Ἀφελεῖν τὰ βαρύτατα τῶν ὑποκειμένων ἐπιταγμάτων, Conditionum quæ jam latæ, quæ jam propositæ sunt. Εὐδοκεῖσθαι τοῖς ὑποκειμένοις (i. e. Præsenti rerum statu) 3, 31, 6. Ἀσχάλλειν τοῖς ὑπ. 11, 29, 1. Schweigh. Ὑποκεῖσθαι et φαίνεσθαι opposita ap. Sext. Emp. p. 401 : Τὸ κρῖνον τί τε φαίνεται μόνον καὶ τί σὺν τῷ φαίνεσθαι ἔτι καὶ κατ' ἀλήθειαν ὑπόκειται.] Huc præterea pertinet τὸ ὑποκείμενον pro ὑπόθεσις, Argumentum, q. d. Subjectum. [Plutarchi exx. collegit Wyttenb. ad Moral. p. 235, E.] Et ex Aristot.

OEcon. 1, [1] : Τὰ ὑποκείμενα ταύταις, Quæ subjecta sunt disciplinis, tanquam earum materia. Item ὑποκείμενον quod Objectum vocant, Quod aliquis sibi propositum habet, ac spectat, quo mentem suasque cogitationes contendit : ut avaro pecunia, ambitioso honor : VV. LL. ex Aristot. Rhet. 1 : Ἕκαστος περὶ ἕκαστον τῶν ὑποκειμένων. [Aristid. vol. 2, p. 79 : Ὁ Δίων αὐτῷ ὑπόκειται λέγων ὡς ... 286 : Ὑπόκειται αὐτῷ Σωκράτης τὸν ἐπιτάφιον διεξιών. Plutarch. Mor. p. 18, B : Τῷ ὑποκειμένῳ προσώπῳ (in carmine poetæ)· 25, B : Τὰς ὑποκειμένας πράξεις.] ‖ Ὑποκείμενα a Plutarcho dicuntur etiam Quæ nostræ sunt potestatis, Quæ nostra sunt. [Comp. Philop. cum Flamin. c. 2 : Τίτος μὲν ἐξ ὑποκειμένων ἐνίκα, χρώμενος ὁπλισμοῖς καὶ τάξεσιν αἷς παρέλαβε.] Quæ autem in nostra sunt potestate, ea veluti subjecta sunt nobis. ‖ Simul vero affert ὑποκείμενα pro Pignori opposita : quod etiam interpr. Pignora in Dem. [p. 1294, 17] : Ἐὰν δὲ μὴ παράσχωσιν ἐμφανῆ τὰ ὑποκείμενα καὶ ἀνέπαφα· ita enim vertit, Quod nisi libera exhibuerint pignora. [Id. p. 841, 19; 926, 22.] Item, Ὑπόκειται ἡ οἰκία τῷ δανειστῇ, in Pand. identidem, inquit, pro Oppignerata est domus. [Isæus p. 59, 31 : Οἰκίαν μοῦ μνῶν ὑποκειμένην. Demosth. p. 816, 10 : Κλινοποιοὺς μ' μνῶν ὑποκειμένους.] Sic οὐσία ὑπέκειτο, Dem. [p. 1187, 23] : Ἑπτὰ μνῶν ἑκάστῳ (τῶν τριηράρχων) ἡ ἄλλη οὐσία ὑπέκειτο. [Polyæn. 7, 31 : Τὰ ὑπ. χρήματα. Hesych. s. v. Ἄστικτον : Τὸ ὑποκείμενον (χωρίον) ἐστίχθαι λέγεται.] Existimo autem ideo hanc signif. subjunxisse Bud. illi, quam ex Plutarcho attulerat, quod quæ oppignerata sunt, ex potestate unius in alterius potestatem quodammodo transeant. Sed ὑποκειμένη οὐσία, sicut ὑπόχρεως et ὑπέγγυος, ab Eod. exp. etiam Quæ mutui aut pacti præs facta est, et satisdato obnoxia. [Ὑποκεῖσθαι δανείοις, Obæratum esse, Joann. Malal. p. 439, 11.] ‖ Ὑποκεῖσθαι Propositum esse : ut ὑποκείμεναι ἐλπίδες, Propositæ spes. Bud. ex Dem. [p. 348, 21] : Πάντα γὰρ, οἶμαι, τἆλλα τότε δεύτερα ἦν τῶν ὑποκειμένων προσδοκιῶν, καὶ τῶν ἐλπίδων. Thuc. singul. ἐλπὶς ὑπόκειται, 3, [84] : Νόμους, ἀφ' ὧν ἅπασιν ἐλπὶς ὑπόκειται σφαλεῖσι, κἂν αὐτοὺς διασώζεσθαι, Spes proposita est : fortasse autem non male etiam Spes subest. [Diodor. 13, 60 : Μιᾶς ἐλπίδος εἰς σωτηρίαν ὑποκειμένης. Ib. c. 78 : Θεωροῦντες μηδεμίαν σωτηρίαν ἄλλην ὑποκειμένην. Plutarch. V. Thes. c. 17 : Οὐδεμία σωτηρίας ἐλπὶς ὑπέκειτο.] Dicitur vero et κίνδυνος ὑποκεῖσθαι, necnon τιμωρία, i. e. Propositum esse periculum, Proposita esse pœna. Antiphon [Lycurg. p. 166, 25] : Εἰδότες ὅτι δυοῖν κινδύνοιν ὑποκειμένοιν, ἀναγκαῖον ἔσται θατέρου μετασχεῖν. Idem [ib. 23] : Τίς γὰρ φιλοψυχήσει, εἰδὼς ὑποκειμένην αὐτῷ τιμωρίαν θάνατον. [Demosth. p. 913, 6 : Παρ' ὑμῖν ὀργὴ μεγάλη καὶ τιμωρία ὑπόκειται τοῖς τὰ ψευδῆ μαρτυροῦσι. Pind. Ol. 1, 135 : Ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οὗτος ἄεθλος ὑποκείσεται· quod schol. exp. : Ἐμοὶ μὲν ὑπὲρ τοῦ γάμου κινδυνεῦσαι πρόκειται. Inversa structura Aristid. vol. 1, p. 544 : Ὑπέκειτο ἄρα ἡ πόλις τοιούτῳ παθήματι· 552 : Χειμῶσι καὶ ἐχθροῖς τοῖς μὲν οὖσι, τοῖς δ' ἐσομένοις ὑποκειμένους.] ‖ Ὑποκείμενον, Propositum, Quod faciendum constituimus, Bud. ex Polyb. [2, 51, 1] : Ἔδοξε μένειν ἐπὶ τῶν ὑποκειμένων· 16, [2, 6] : Τὸν Φίλιππον, καθάπερ εἶπον, ἔτι μένειν ἐπὶ τῶν ὑποκειμένων. [1, 40, 5 : Μένειν ἐπὶ τῆς ὑποκειμένης γνώμης.] Quo pertinet istud, quod ex Dem. [p. 179, 6] affertur, Ὑπόκειται τῇ γνώμῃ, pro Constitutum est animo. [Herodot. 2, 123 : Ἐμοὶ παρὰ πάντα τὸν λόγον ὑπόκειται ὅτι τὰ λεγόμενα ... ἀκοῇ γράφω.] At vero ap. Plut. Pericle [c. 6] : Ὑπέκειτο μὲν τῷ φυσικῷ ἐκ τίνων γέγονε θεωρῆσαι, sunt quidam qui vertant, Propositum erat physico, sc. tanquam res ad ejus artem pertinens, et quæ velut materia ejus esset, sed in VV. LL. exp., Facultatis erat physici. ‖ Ὑπόκειται, Budæo πρόκειται, προβέβληται, in Polyb. [2, 58, 10] : Ἀλλὰ τοῦτό γε καὶ τοῖς μηθὲν ἀσεβὲς ἐπιτελεσαμένοις, κατὰ τοὺς τοῦ πολέμου νόμους, ὑπόκειται παθεῖν. Ubi placet prior expos., posterior nequaquam. [‖ Soph. Phil. 190 : Ἀχὼ τηλεφανὴς πικρᾶς οἰμωγᾶς ὑπόκειται, vitiose pro ὕπ' ὀχεῖται, quod restituit Hermannus. ‖ Joseph. A. J. 14, 3, 2 : Κόσμον ὃν ... ὑπέκειντο. Cod. Leid. περιέκειντο, quod restitui in ed. Paris. G. Dind.]

[Ὑποκείρω, Succido. Ælian. N. A. 6, 41 : Ὑποτέμνοντες τοὺς στάχυς καὶ ὑποκείροντες· 17, 17 : Τὰ λήϊα ὑποκείρουσιν. Plutarch. Mor. p. 829, A : Γυπῶν δίκην ἔσθουσι καὶ ὑποκείρουσιν αὐτούς (τοὺς χρεώστας). G. D. Philo vol. 1, p. 327, 16 : Ὡς ὑποκεῖραι πολλὰ τῶν πρὸς εὔπλοιαν συνεργούντων. Hase.]

[Ὑποκεχορισμένως, i. q. ὑποκοριστικῶς. Anon. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 598, 14 : Ταῦτα ὁ λύκος ὑφειμένως πως καὶ ὑπ. διεξιών.]

[Ὑποκεχρυμμένως, Occulte. Anna Comn. p. 149, 269. Elberl.]

[Ὑποκέλευσμα, τὸ, Subhortatio. De celeusmate nautico schol. Luciani Catapl. c. 19 : ὨΙδὴν δὲ λέγει ναυτικὴν ἣν ὑποκέλευσμα καλεῖ. Apud Luc. verbum legitur Ἢ καὶ ὑποκελεῦσαι δεήσει. Non constat unde HSt. sumserit formam med.] Ὑποκελεύομαι, q. d. Subhortor, Tacite hortor.

[Ὑποκέλλω ap. Longin. De subl. 3, 4, in ed. Robortelli, ubi libri reliqui recte ἐποκέλλω.]

Ὑπόκενος, ὁ, ἡ, Vacuus : vel potius q. d. Subter vacuus : ὑπόκ. τόπος, ex Seneca Nat. Quæst. l. 6, redditur Subtervacans locus : item τὸ ὑπόκενον, Vacantis loci subterinanitas. [Eustath. Opusc. p. 128, 20 : Ἵνα μὴ τὸ πλῆρες τοῦ ταμιείου γένηται ὑπόκενον.] Affertur ὑπόκενος et pro Vano ex Hermog. [Ὑπ. καὶ ψυχρὸς p. 463. Hesych. s. v. Ἴθυμβος : ὨΙδὴ μακρὰ καὶ ὑπ. Scriptor ὑπ. Phot. Bibl. p. 243, 10. Hemst. Phot. Ep. p. 121, 10, κοῦφον καὶ ὑπ. Method. Conv. decem virg. p. 246, 16 : Ὑπόκενος ἢ ἄκαρπος. Mich. Acom. Paneg. p. 51, 4 Tafel., de classe navali : Ξύλινον τεῖχος, ἐχυρὸν τοῦ λοιποῦ, ὡς ὑπ. ἄλλως καὶ λίαν ὀλιγανδρούμενον. Euseb. Hist. eccl. p. 352, D : Ψιλῶν καὶ ὑπ. ῥημάτων. Hase. Eustath. Proleg. in Dion. P., de Philadelphensi Dionysio : Ὃν διὰ λέξεως ἀκυρολογίαν ἐπεκάλουν διάκενον, ubi Bernh. ex libris duobus ὑπόκενον.]

[Ὑποκενόω, Evacuo. Hippocr. p. 45, 33 : Τὴν κοιλίην ὑποκενώσαντα χειρουργίῃ χρῆσθαι· 385, 54. Pass. p. 85, E : Ὑποκεκενωμένος· 543, 11 : Ὑποκενωθείη ἡ κόπρος. Alex. Trall. 12, p. 214. HSteph. Ὑπολαπάξας Etym. M. p. 556, 41, exp. per ὑποκενώσας. Eustath. Opusc. p. 147, 70 : Τὴν σάρκα ὑποκενῶν. G. Dind. Hippiatr. p. 203 : Ὑποκένου τὴν κοιλίαν. De quærentibus thesaurum Greg. Nyss. t. 3, p. 233, C : Τοὺς τοίχους ὑπεκένουν. Hase.]

[Ὑποκεντέω, Pungo, Pusingo, Gl. Γέφυραν δόρατι ὑπ. Appian. Illyr. c. 20. Dio Cass. 65, 21 : Οἱ στρατιῶται ξιφιδίοις αὐτὸν ὑπὸ τὸ γένειον ὑπεκέντουν.]

[Ὑποκέραμος scripturæ vitium ap. Eustath. p. 1452, 49, in loco Athenæi 9, p. 395, E, ubi recte legitur ὑπαροκέραμος.]

[Ὑπόκερας, τὸ, Subtus corneum. Porphyr. ad Ptolemæi Harmonica p. 243 : Τὸ γὰρ ὑπόκερας (ὄργανον) καὶ τὸ σὺν τῷ χαλκώματι περιηχητικώτερα· ubi ὑποκέρας scriptum.]

[Ὑποκερχαλέος, α, ον, Stridulus. Hippocr. p. 1215, A : Καὶ ὑποκερχαλέον περὶ στήθεα καὶ ἀρτηρίας, Cum stridula quadam ad pectus et arteriam asperitate. Foes.]

[Ὑποκεύθεα, ὑποκοίλια, gl. Hesychii, ex qua Schneid. finxit adject. ὑποκευθὴς, ὁ, ἡ. Scribendum Ὑπὸ κεύθεα· ὑπὸ κοῖλα, quemadmodum κεύθεα per κοῖλα exp. Hesych. : nisi quis ex Ὑποκυδέα, ὑπόκοιλα glossam detortam credere malit, quocum conf. quæ s. v. Ὑποκυδὴς dicentur. Præterea Schneid. verbum posuit Ὑποκεύθω, non constat unde sumtum. G. Dind.]

[Ὑποκεφάλαιον, τὸ, Pulvinar. Hippocr. p. 618, 1 : Πρὸς κεφαλὴν ὑποθεῖναι ὑπ. Foes. Aretæus p. 75, 14.]

[Ὑπόκηρος, ὁ, ἡ, Fato aut morti obnoxius, impurus et corruptus, idem fere quod ἐπίκηρος significat, et fortasse ἀκεραίῳ opponitur, quod Purum, sincerum et incorruptum denotat. Hippocr. p. 303, 30, τῷ ἀγνοτάτῳ opponitur : Οὐ μέντοι ἔγωγε ἀξιῶ ὑπὸ θεοῦ ἀνθρώπου σῶμα μιαίνεσθαι, τὸ ὑποκηρότατον ὑπὸ τοῦ ἀγνοτάτου. Foes. Recte, ut videtur, codex Medic. ἐπικηρότατον.]

Ὑποκηρύττω, Silentium indico, de præcone dictum, Audientiam facio, Polliceor aliquid publicum. [Lex. rhet. in Bekk. Anecd. p. 312, 25 : Ὑπεκήρυξε· τὸ ὑπὸ τῷ κήρυκι τῷ δημοσίῳ στῆναι καὶ ποιῆσαί τι διὰ τοῦ κήρυκος φανερῶς. Eadem gl. ap. Photium p. 626, 10, et Etym. M. p. 782, 32, sed cum lemmate Ὑποκηρυξάμενοι,

neque activæ formæ exempla usquam exstant. Plato Prot. p. 349, A : Σύγ' (aliis artem occultantibus) ἀναφανδὸν σεαυτὸν ὑποκηρυξάμενος εἰς πάντας τοὺς Ἕλληνας σοφιστὴν ἐπονομάσας ... Æschin. p. 59, 25 : Ὑποκηρυξάμενοί τινες τοὺς ἑαυτῶν οἰκέτας ἀφίεσαν ἀπελευθέρους. Dionys. A. R. 9, 48 : Σιωπὴν ὑποκηρυξάμενος.] Quæ signif. a Pollùce [4, 94] dantur huic verbo; scribit enim, Καὶ ὑποκηρύξασθαι, τὸ προειπεῖν ἡσυχίαν, ἢ ἐπαγγείλασθαί τι δημόσιον. Quibus subjungit, δημοσίᾳ προκηρυκευσάμενοι, ὡς Ἰσαῖος εἴρηκε. Qui l. suspectus est; ac fortasse προκηρυξάμενοι in illo Isæi l. leg. est, quum ibi de compositis a κηρύττω agat, non autem de compositis a κηρυκεύω. [Joseph. A. Jud. 3, 6, 1 : Ὑποκηρυξάμενος ἀρκεῖν τοὺς ὄντας. Hase.]

[Ὑποκίβδηλος, ὁ, ἡ, legitur in additamento Turrisani in Etym. M. p. 652, 54 : Τῶν νομισμάτων ὑποκιβδήλων, qui τῶν v. τῶν κιβδήλων potius scribere debebat.]

[Ὑποκιθαρίζω, Cithara succino. Cum dat. ap. schol. Hom. Il. Σ, 570 (ad verba λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδε) : Οἱ πρῶτοι τοῖς θεοῖς μετὰ ᾠδῆς ὑποκιθαρίζοντες οὐκ ἐξ ἐντέρων κατεσκευάζοντο τὰς κιθάρας.]

[Ὑποκινδυνεύω libri plerique ap. Plut. V. Pelop. c. 2 vitiose pro ἀποκ.]

[Ὑποκίνδῡνος, ὁ, ἡ, Nonnihil periculosus. Plato Leg. 8, p. 830, E : Βολαῖς ... χρωμένους ὑποκινδύνοις βέλεσιν. Nisi ἐπικινδύνοις scripsit. Apud Polluc. 8, 141, ubi legebatur δάνεισμα ὑποκίνδυνον, ἐπικίνδυνον, Bekk. delevit ὑπ., codicis, ut videtur, auctoritate.]

Ὑποκῑνέω, Moveo leviter. [Plut. Mor. p. 596, C : Τὸ πνεῦμα ... νιφετὸν ὑπεκίνει Pollux 1, 109 : Ὑποκινούμενον κῦμα. Ælian. N. A. 9, 32 : Ὑποκινοῦσι τὰς ῥίζας. Andr. Cret. 171, B : Μὴ ὑποκινῶμεν τὰ χείλη. « Choric. p. 199 : Ἀπόλλων ὑποκινῶν τὰς χορδάς. » Boiss.] Metaph. [Plato Charm. p. 162, D : Ὑπεκίνει αὐτὸν ἐκεῖνον (ad dicendum).] Arrian. [Anab. 7, 1, 4] : Ἤδη γὰρ καὶ ὑπεκίνει αὐτὸν τὸ Ῥωμαίων ὄνομα προχωροῦν ἐπὶ μέγα. Idem alibi [7, 20, 4], de Arabia verba faciens : Τῆς τε χώρας ἡ εὐδαιμονία ὑπεκίνει αὐτὸν, ὅτι ἤκουεν ἐκ μὲν τῶν λιμνῶν τὴν κασίαν γίγνεσθαι αὐτοῖς, Alliciebat, Stimulabat eum ad expeditionem suscipiendam in Arabiam. Bud. [Plutarchus V. Æmilii Pauli c. 9 : Ὑπεκίνει Γαλάτας. Aristid. vol. 1, p. 182 : Ἅπαντας... οὐκ ἴυγγι ὑποκινοῦντες, ἀλλὰ τῷ καλλίστῳ τῶν φαρμάκων, τῷ λόγῳ. Hesych. : Ὑπεκινοῦντο, κατηνοίγοντο (κατηπείγοντο?), ἢ ἐπτοοῦντο. De quæstione s. controversia agitata, Nicet. Chon. Hist. p. 137, C : Τοῦ δόγματος τούτου ὑποκινουμένου.] || Ὑποκινεῖν dicitur lepus, qui ex cubili excitatur audito strepitu. Xen. [Cyneg. 5, 12] : Ὑπομένει δὲ πανταχοῦ ἰχνευόμενος, ἐὰν μή τι περίφοβος τῆς νυκτὸς γένηται· παθὼν δὲ τοῦτο, ὑποκινεῖ. Sic et aliquot aliis ll. Bud. [« Ibi igitur reciproce accipiendum, Movet, Leviter sese movet. Similiter ap. Herodot. 5, 106 : Οὐδεμία πόλις ὑπεκίνησε, Nulla civitas vel paululum se commovit, res novas molita est. » Schweigh. Aristoph. Ran. 644 : Ἦν μ' ὑποκινήσαντ' ἴδῃς.] || Ὑποκεκινηκώς, sicut et παρακεκινηκὼς supra, Emotus mente, In furorem versus s. actus, Furibundus. Plato Rep. 9, [p. 573, C] : Καὶ μὴν ὅγε μαινόμενος καὶ ὑποκεκινηκώς, οὐ μόνον ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ θεῶν ἐπιχειρεῖ τε καὶ ἐλπίζει δυνατὸς εἶναι ἄρχειν. [Schol. Soph. Aj. 531, de Ajace : Ὑποκεκινηκότι μὴ πιστεύσας.]

[Ὑποκίνυμι, i. q. ὑποκινέω. Quint. Sm. 4, 510 : Ἡόδας δ' ὑπεκίνυον αὖτως· 3, 36 : Ποσὶν δ' ὑποκίνυτο γαῖα.]

[Ὑποκινυρίζω, Quirito. Andr. Cret. p. 171, B : Ὑποκιννυρίζων (scr. ὑποκινυρ.) ἐκ τάφου. G. Dind.]

[Ὑποκινύρομαι, Subcantillo, Minurio. Ælian. V. H. 9, 11.]

[Ὑποκίρνημι, Misceo. Aristot. De insomn. c. 2 : Τῶν ἐμβαλλομένων ἢ ὑποκιρναμένων.]

[Ὑπόκιρρος, ὁ, ἡ, Subrufus. Anon. ap. Boiss. ad Marin. p. 130 : Ὀφθαλμοὶ ὑπ. Diosc. 2, 105 : Κηρὸς ὑπ. Niceph. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 523, 21 : Μῆλον ὑπ. « Const. Manass. Chron. 74, de colore unius ex ἴων speciebus. » Boiss. Cat. in Job. p. 211, A; Basil. t. 1, p. 1079, A; Astrolog. Camerar. p. 6, 10; 14, 1; Ptolem. Tetrab. p. 23, 7 (ubi vitiose, ἀπόκιρρος); 24, 23; 26, 14; id. Almag. t. 2, p. 36, 31; 50, 40; 52, 28, multisque aliis ll., ἀστὴρ ὑπ. Galen. vol. 19, p. 129, 7. Hippiatr. p. 14, 6, ἵχῶρες ὑπ. Hase.]

[Ὑποκιστὶς, ἰδος, ἡ.] Ὑποκισθὶς, Quod sub cisto ad radices nascitur, malo granato immaturo simile : unde et a quibusdam κύτινος vocatum fuit. Sunt tamen et qui hæc differre velint. Vide Diosc. [1, 127], qui tria ὑποκισθίδος genera constituit. [Adde Galen. vol. 13, p. 190.] In VV. LL. est Ὑπόκιστις [Rectus accentus est ὑποκιστίς : v. Lobeck. Pathol. p. 459. Et sic ap. Paul. Æg. p. 257, 14, licet ib. p. 255, 23, ὑποκύστεως χυλοῦ], annotaturque scribi et Ὑποκυστὶς, sed minus rectam esse hanc scripturam. [Cytinus Hypocistis Linn., Clusii Hist. Pl. 1, p. 68, 72, 79. Schneid. Idemque censet Fraas. Synops. plantt. floræ cl. p. 268. Andromach. ap. Galen. vol. 14, p. 41, 3 : Ἄνισον, χυλόν θ' ὑποκιστίδος. Hase. Scripturæ vitiosæ ὑποκυστὶς exx. sunt ap. Galen. vol. 10, p. 101, 111; vol. 13, p. 141, al. Alex. Trall. p. 419, 427, 444, 445, 446, Theophan. Nonn. vol. 2, p. 74. G. D. Moschion. De pass. mul. p. 83, 17; 84, 3, al. Hase.]

[Ὑποκλαδὸν, Flexis genibus. Oppian. Cyn. 4, 205 : Ὑπ. ἐξετανύσθη.]

[Ὑποκλάζω, Genua flecto. Heliod. 7, 6 : Ὑπώκλασεν ἠρέμα καὶ τὰς χεῖρας προτείνας. Nonn. Dion. 43, 47 : Ὕπτιος αὐτοκύλιστος ὑπώκλασε ταῦρος ἀρούρῃ· 47, 627 : Ὦ θρασὺς Ἄλπος ὑπώκλασεν. Paulus Sil. Descr. Soph. 198 : Οὐδὲ μὲν εὐρύστερνος ὑπώκλασε μέχρι θεμείλων νηός· et 245 : Ὑποκλάζουσαν ἐγείρων. Improprie id. Anth. Pal. 5, 279 : Ὁ δὲ τρίτος ἄρχεται ἤδη λύχνος ὑποκλάζειν ἧκα μαραινόμενος. || Transitivo Longus 3, 13 : Ὑποκλάσαντες αὐτοὺς ταῖς μητράσιν, Flexis genibus matribus se submittentes. Forma pass. Paul. Sil. Descr. Soph. 251 : Μηδὲ βαρυτλήτοισιν ὑποκλάζοιο (codex ὑποκλάσσοιο, superscripto ζ) μερίμναις· 735 : Χείλεά τε κρητῆρος ὑποκλασθέντα πετήλων εἶδος ἐμορφώσαντο.]

[Ὑποκλαίω, Aliquantulum fleo. Polemo Physiogn. 1, 12, p. 254, de voce flebili : Ἀσθενὴς φωνὴ καὶ ἅμα ὑποκλαίουσα. Etym. M. p. 237, 42 : Γογγύζω ... τὸ τῇ φωνῇ ὑποκλαίω. « Greg. Naz. t. 1, p. 908, C : Ὑποκλαίειν τῷ θεῷ περὶ τῆς ἁμαρτίας. » Hase. Æsch. Agam. 69 : Οὔθ' ὑποκλαίων οὔθ' ὑπολείβων, ubi sensus postulare videtur ὑποκαίων, quod Casaub. conjecit, vel simile verbum.]

[Ὑποκλάω, Suffringo, Infringo. Nicand. Ther. 728 : Γούνων ὑπέκλασε δεσμά. Quint. Sm. 4, 483 : Πάντων γὰρ ὑπέκλασε δεῖμ' ἀλεγεινὸν ἠνορέην· 10, 372 : Γυῖα δ' ὑπεκλάσθησαν. Agath. Anth. Pal. 5, 216 : Μὴ πάμπαν ὑποκλασθέντα χαλάσσῃς θυμόν. Schol. Hom. Il. Υ, 440 : Πάνυ ἠρέμα καταπνεύσασα καὶ ὑποκλάσασα τῆς ὁρμῆς. G. D. Joseph. B. Jud. 7, 8, 7 : Τὰς ψυχὰς ὑποκλωμένους. Basil. t. 1, p. 362, A. Id. ibid. p. 338, D : Τῷ βάρει τῆς πολυσαρκίας ὑποκλασθῆναι τὴν δύναμιν. Hippiatr. p. 248, 19 : Ὦτα διεστραμμένα ἤτοι ὑποκεκλασμένα. Hase.]

[Ὑποκλείω, Intercludo. Theod. Lascaris Laud. Nicææ p. 10, 25 Bachm. : Τῆς γὰρ Κωνσταντίνου ὑποκλεισθείσης τοῖς ἐναντίοις. Hase.]

Ὑποκλέπτω, Suffuror : unde Pandect. τὰ ὑποκλαπέντα. [Pind. Nem. 9, 79 : Αἰδὼς ὑπὸ κρύφα κέρδει κλέπτεται, Subtrahitur. Schol. : Αἰδὼς ὑποκλέπτεται διὰ τοῦ κέρδους, ἀντὶ τοῦ οὐκ αἰδοῦνται διὰ κέρδος τι πρᾶξαι. || Ὑποκλέπτω ἐμαυτὸν, Clam me subtraho, Lucian. Dial. mer. 10, 3. Ἐκκλέπτειν ἑαυτὸν καὶ ὑποκλέπτειν ἑαυτοὺς ap. Polluc. 6, 194.] Item Occulo, Prætexo. Gregor. : Ὑποκλέπτων τὸ ἀσελγὲς μυστηρίου προσχήματι, Bud. [Abscondo, Celo. Musæus 85 : Ἕλκος ὑποκλέπτων· 161 : Αἰδοῖ ἐρυθριόωσαν ὑποκλέπτουσα παρειήν. Schol. Pind. Nem. 3, 60 : Τῷ διαφόρῳ τῆς μορφῆς ἡ Θέτις ὑπέκλεπτε τοὺς πρὸς τὸν Πηλέα γάμους. Agathias Anth. Pal. 5, 267 : Ἀμφαδίην δὲ οὐ ζητῶ φιλίην, ἀλλ' ὑποκλεπτομένην. Geopon. 11, 22, 2 : Ζεὺς τὸ γεγονὸς ὑποκλέψαι ζητῶν εἰς βοῦν μεταβάλλει τὴν ἄνθρωπον.] In VV. LL. exp. etiam Fallo, Dissimulo. Apud Nonn. autem [Joann. c. 6, 187 : Λαθριδίην ἀχάλινον ὑποκλέπτοντες ἰωήν], μῦθον [ἰωὴν] ὑποκλέπτειν, interpr. Summissa voce loqui. [Aliter ib. c. 10, 87 : Ἡμείων τέο μέχρις ὑποκλέπτεις φρένα μύθοις; pro his Evangelistæ : Ἕως πότε τὴν ψυχὴν ἡμῶν αἴρεις;]

‖ Ὑποκλέπτομαι voce pass. in act. quoque signif. capitur pro ὑποκλέπτω, et sic accipit Lasc. ap. Soph.

[El. 115] : Τοὺς τὰς εὐνὰς ὑποκλεπτομένους, sc. pro ὑποκλέπτοντας. [Verba a Porsono recte ejecta. Activo in hac locutione usus est Liban. vol. 4, p. 598, 24 : Τίς γὰρ ἂν εὐνὴν ἑτέρου κακῶς ὑποκλέπτειν ἔτι τολμήσειεν, οὕτω μέχρι καὶ σήματος ὁρῶν τὸν μοιχὸν κολαζόμενον;]

Ὑποκλῄζω, Clam divulgo, spargo famam; nam κλέος Famam significare Homero, dictum fuit antea. Affertur autem in VV. LL. Soph. Aj. p. 15 meæ ed. [222] : Ἀγγελίαν ... τῶν μεγάλων Δαναῶν ὑποκλῃζομέναν· sed suspicor ibi leg. esse ὕπο κλῃζομέναν [quod nunc ex uno apographo restitutum], ut sit pro κλῃζομέναν ὑπό: qua de re jampridem admonuerunt meæ in Soph. Annotationes. [Suidas ex hoc l.: Ὑποκλῃζομένην, πεφημισμένην. Quæ expos. ex scholio sumta.]

[Ὑποκλινὴς, ὁ, ἡ, Subditus. Schol. Æsch. Pers. 21 : Ὑποχοι καὶ ὑποκλινεῖς καὶ ὑποτεταγμένοι μεγάλῳ βασιλεῖ.]

Ὑποκλίνω, Reclino sub. Et Ὑποκλίνομαι, Reclinor sub, Jaceo sub. Hom. Od. E, [462] : Ὁ δ' ἐκ ποταμοῖο λιασθεὶς Σχοίνῳ ὑπεκλίνθη, schol. ὑπέπεσε. [Agathias Anth. Pal. 5, 273 : Μαζὸς ὑπεκλίνθη, πέσον ὀφρύες.] Epigr. [Antiphili ib. 9, 71] : Ὑποκλινθέντα κόμῃσι Ῥύσασθε, Reclinatum sub, s. Suppositum comis et frondibus. [Niceph. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 512, 24 : Ἀστέρες ὑποκλινόμενοι. « Aristæn. 2, 20 : Τῇ λαιᾷ χειρὶ βραχὺ τὴν παρειὰν ὑποκλίνασα· qui tamen locus vitii suspectus.» Hemst. V. Boisson. p. 725.] || Summitto, Subdo, Subigo, Bud. ex Gregor. [vol. 1, p. 328, C] : Ἐπηρώτων δὲ αὐτὸν φιλονείκως μᾶλλον ἢ λογικῶς, καὶ ὑποκλίνειν ἑαυτοῖς ἐπειρῶντο διὰ τῆς πρώτης ἐπιχειρήσεως. [Orph. Arg. 851 : Εἴ νύ κε παῦροι ἐόντες ὑπεκλίνθητε φάλαγγι. Ib. 193 : Φλίας ... ὅν ποτε νύμφη Βάκχῳ ὑποκλινθεῖσα παρ' Ἀσωποῖο ῥοῇσιν τίκτεν. Quod veteres Epici ὑποδμηθεῖσα vel ὑποκυσαμένη dicunt : quorum alterum legitur ib. 186.] Ejusd. signif. est ὑποκατακλίνω. [Dionys. A. R. 6, 24 : Ἐὰν ὑποκατακλινώμεθα αὐτοῖς τῆς ἀξιώσεως. Codex Vat. ὑποκλινώμεθα.]

[Ὑποκλονέω, Subagito, Turbo. Hom. Il. Φ, 556 : Τούτους μὲν ὑποκλονέεσθαι ἐάσω Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ. Succutio, Quint. Sm. 14, 572 : Ἀμφὶ δὲ πάντῃ κρημνοὶ ὑπεκλονέοντο Καφηρέος.]

[Ὑπόκλονος, ὁ, ἡ, Nonnihil quassatus. Jo. Glycas De syntaxi p. 47, 35 ed. Jahn. Boiss.]

Ὑποκλοπέω, Suffuror, Occulo. Unde Hom. Od. X, [381] : Πάπτηνεν δ' Ὀδυσεὺς καθ' ἓὸν δόμον, εἴ τις ἔτ' ἀνδρῶν Ζωὸς ὑποκλοπέοιτο, ἀλύσκων κῆρα μέλαιναν, Occultus lateret, Furtim absconditus latitaret, κρύπτοιτο, ὑποκλέπτοι τὸ ζῆν, Eust. [p. 1931, 4.]

[« Ὑποκλόπιος, ὁ, ἡ, Furtivus, Nov. Const. » Lex. Gr.-Lat. ap. P. Baldvin. 1611.]

[Ὑπόκλοπος, ὁ, ἡ, Furtivus. Bacchylides ap. Clem. Alex. p. 310 : Ὑπ. φωνάεντα λόγον.]

Ὑποκλύζω, Proluo, Repurgo. [Plut. Mor. p. 127, C : Τὸ σῶμα ὑποκαθαίρειν καὶ ὑπ. Aretæus p. 81, 47; 83, 49 : Τὴν κοιλίην ὑπ. 78, 9. Id. p. 88, 38 : Ὑπ. κλυσμῷ πρηέϊ. Rufus p. 66, 77 ed. Matth.] VV. LL. in Epigr. [Paul. Sil. Anth. Pal. 9, 663 : Πόντος ὑποκλύζει χθονὸς ἕδρανα.] Sonat tamen magis Subluo quam Proluo. [Joseph. A. Jud. 15, 9, 6, de cuniculis subterraneis : Τὴν σύμπασαν ὑποκλύζειν πόλιν. Greg. Nyss. t. 1, p. 283, C, ὑποκλυσθεῖσα ἡ θάλαττα. Hase. || Submergo. Apoll. Rh. 1, 533 : Καί οἱ ἔνερθεν ποσσὶν ὑπεκλύσθη νηὸς τρόπις· ubi in schol. ἐπεκλύσθη scriptum, pro quo in apogr. Paris. est ὑπεκλάσθη. Lucian. Nigr. c. 16 : Ἁρπασύρεται τῆς ψυχῆς ὑποκλυζομένης πάντοθεν αἰδὼς καὶ ἀρετή· ubi Hemst. ἐπικλ. malebat. Κλυτὰ δώματα ap. Hom. Il. N, 21, grammatici quidam inepte interpretati sunt ὑποκλυζόμενα.]

[Ὑπόκλυσις, εως, ἡ, Subluvies, Gl. Sisinn. De appar. S. Michaelis Actt. SS. Sept. t. 8, p. 47, B : Οἶκον ἀλώβητον τῆς τῶν ὑδάτων ὑπ. Hase.]

[Ὑποκλυσμὸς, ὁ, Prolutio. Plut. Mor. p. 974, C: Τῆς ἴβεως τὸν ὑπ. ἅλμῃ καθαιρομένης.]

[Ὑποκλύω, Subaudio. Quint. Sm. 1, 509 : Κλαγγὴν γὰρ στονόεσσαν ὑπέκλυεν οὔασιν οἷσιν. Cum genit. Apoll. Rh. 3, 477 : Κούρην δή τινα πρόσθεν ὑπέκλυες αὐτὸς ἐμεῖο φαρμάσσειν.]

[Ὑποκνάω, Attero. Tryphiod. 42 : Καί νυ κεν ὑσταϊοισιν ὑποκνήσασα πόνοισιν, ἀκάματός περ ἐοῦσα, μάτην ἵδρωσεν Ἀθήνη ... Signif. neutrali collato quod Nicander similiter dixisse creditur ὑποτρύειν, accepit Wernickius, vires intelligens Minervæ paullulum attenuatas : de quo non videtur cogitari posse. Schæfero scribendum videbatur ὕπ' ὀκνήσασα. Aptius est quod Arm. Kœchly posuit in edit. Turic. 1850 ὑποκλάσσασα. G. Dind.]

[Ὑποκνήθω, Paullulum frico. Tzetz. Hist. 6, 89 : Ἔβητε δὲ καὶ κεφαλὴν ὑπέκνηθε τὸ πρῶτον. Boiss.]

[Ὑποκνημίδιοι, οἱ, Qui sub Cnemide habitant. HSt. s. v. Κνημίς :] Κνημὶς montis nomen, qui est circum OEtam. Unde dicti quidam Locri Ἐπικνημίδιοι [de quibus suo loco dictum], et Ὑπομνημίδιοι [ap. Pausan. 10, 1, 2, et Etym. M. p. 360, 33] : illi quod superiorem partem Cnemidis incolerent, hi quod inferiorem.

[Ὑποκνηστιάω, Nonnihil prurio. Georg. Acrop. Annal. p. 90, A : Ταῦτα ἀκηκοότες οἱ πρέσβεις ὑποκνηστιῶσαν ἔσχον τὴν ἀκοήν. Boiss.]

Ὑποκνίζω, Pruritus stimulos subdo, Titillo : et Ὑποκνίζομαι, Prurio libidine, Amore uror. Xen. Mem. 3, [11, 3] : Ἡμεῖς δὲ ἤδη ὧν ἐθεασάμεθα, ἐπιθυμοῦμεν ἅψασθαι, καὶ ἅπιμεν ὑποκνιζόμενοι, καὶ ἀπελθόντες ποθήσομεν. Similiter Plut. ὑποκνιζόμενον dixit pro Amore titillatum et tactum, in Sylla p. 156 [c. 35] : Ἀλλὰ καὶ δῆλος εὐθὺς ἦν ὑποκεκνισμένος. [Aristæn. 2, 1 : Σμικρὸν ὑποκνίζειν τοὺς νέους. Pind. Pyth. 10, 94 : Ἑτέροις ἑτέρων ἔρως ὑπέκνισε φρένας· ubi libri ἔκνιζε. Correxit Hermannus. Veram scripturam scholiasta in libro suo habuisse videri potest, quum per ὑπεκίνησε explicet.] || Accipitur etiam generalius pro Calcar subjicio, Aculeos s. Stimulos subdo, Extimulo, Incito. [Ὑποτυφούσης Suidas exp. ὑποκνιζούσης, ὑποκαιούσης.] Philo V. M. 1 [p. 648, A] : Ὁ γὰρ ἀκκισμὸς ὑποκνίζων τὰς ὁρμὰς ἐπεγερεῖ μᾶλλον, Molestus ille stimulus simulatæ recusationis, Turn. Lucian. [De calumn. c. 27] partic. ὑποκεκνισμένος ead. signif. usurpat, tribuens illud stimulis τῆς φιλοτιμίας [Recte nunc divisim scriptum πολιτικῆς φιλοτιμίας ὕπο κεκνισμένος] : sicut Plut. supra dicit, Δόξης τινὸς ἢ δυνάμεως ζηλοτυπίᾳ κνιζόμενος. [Suidas : Ὑποκνισθέντες, λυπηθέντες, παροξυνθέντες· κνίζω γὰρ τὸ ἐξεπιπολῆς ξύω. « Ἵνα μάτην ὑποκνισθέντες πόλεμον ἐγείρωσιν. » Anon. Cat. in Psalm. t. 1, p. 673, 8 : Παρεζήλωσάν με, ἀντὶ τοῦ, ὑπέκνισαν. Sisinn. De appar. S. Michaelis Actt. SS. Sept. t. 8, p. 45, B : Ὁ δὴ τοὺς εἰδωλοθύτας διαφερόντως ὑπέκνιζε, Pungebat. Jo. Chrys. t. 3, p. 719, D : Ταῦτα οἶμαι ὑποκνίσαι τὸν Φαρέτριον. Passiv. id. ib. p. 658, C : Ταῦτα ὑποκνιζομένων ἦν τὰ ῥήματα. Hase.]

[Ὑποκοιλαίνω, Excavo. Joseph. A. J. 3, 7, 6. G. D. Passiv. Greg. Nyss. t. 1, p. 75, B. Jo. Camen. De exc. Thessal. c. 4 : Ὑποκοιλαίνεται γάρ τις ἐκεῖσε θαυμαστὸς λιμήν. Agath. Hist. p. 294, 3 Bonn. : Δίσκον ἠρέμα ὑποκοιλαινόμενον. Hase.]

[Ὑποκοίλιον, τὸ, Submen, Subventrile, Abdomen; Ὑποκοίλιον προβάτου, Subvellamen, Gl.]

[Ὑποκοιλὶς, ίδος, ἡ, Inferior palpebra. Aretæus 3, 7. Schneider.]

Ὑπόκοιλος, ὁ, ἡ, Aliquatenus cavus, Aliqua ex parte cavus, In imo cavus. [Jo. Phocas Descr. Palæst. c. 14 : Ὑπ. ἐν τῇ πέτρᾳ τόπος. Hase. V. Ὑποκυδής.] At Ὑπόκοιλον vide in Κοῖλον.

[Ὑποκοιμάω, Consopio. Passiv. Zosim. De compos. aquarum ap. Hœfer. *Hist. de la chimie* t. 1, p. 499, 8 : Καὶ πάλιν ὑπεκοιμήθην. Hase.]

[Ὑποκολακεύω, Adulationibus corrumpo. Polyb. 6, 18, 5. « Symeon Seth. Ichnel. p. 398. » Boiss.]

[Ὑποκόλαμμα, τὸ, Sublutio, Subsumen, Gl.]

Ὑποκόλοβος, ὁ, ἡ, Aliquatenus mutilus, Aliqua ex parte truncatus et mancus. [Pallad. Hist. Laus. p. 54, B. Hase.]

[Ὑποκολλάω, Subtus agglutino. Hero in Mathem. vett. p. 269 : Δεῖ ὑποκολλῆσαι ὑπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ χάρτου κανόνα σφόδρα λεπτόν. G. D. Ib. p. 185, 9, et 222, 24, ὑποκεκολλήσθω. Hase.]

[Ὑποκολπάζω vitiose pro ὑποκαλπάζω, quod v.]

[Ὑποκολπίδιος. V. seq.]

Ὑποκόλπιος, ὁ, ἡ, Qui sub sinu est, In sinu latens. Ὑπ. ὕδωρ, Nonnus Jo. [c. 13, 23 : Νιπτῆρι βαλὼν ὑπ. ὕδωρ.] Et ὑποκόλπιον ξίφος, Gladius in sinu latitans, Gladius quem quis gestat in sinu absconditum. He-

rodian. 7, [11, 6]: Οὐδέν τι προσδοκῶντες τους στρατιώτας, ἔχοντας δὲ τὰς χεῖρας ὑποκαθειμένας ταῖς ἐφεστρίσι, παίουσι πληγαῖς κατακαρδίαις ξίφεσιν, οἷς ἐπεφέροντο ὑποκολπίοις. [Strato Anth. Pal. 12, 208: Βιβλίδιον ... πολλάκι φοιτήσεις ὑπ. Mæcius ib. 5, 130: Μὴ τὸν ἐραστὴν εἶδες ἔχονθ' ὑποκόλπιον ἄλλην; Philod. ib. 25: Κυδίλλης ὑποκόλπιος. Orph. Hymn. 51, 12: Παιὰν ... ὑποκόλπιε. Nonn. Joann. c. 7, 16: Ὑπ. ἔργον ὑφαίνει, Occultum. Hesych.: Ὑποκόλπιον· τοῦ χοροῦ τῆς στάσεως χῶραι αἱ ἄτιμοι· ubi verba τοῦ χοροῦ cum lemmate glossæ conjungi maluit Salmas. || Qui in utero est. Callim. Del. 86: Τοῖς μὲν ἔτ' Ἀπόλλων ὑπ. αἰνὰ χολώθη.] Pro eod. dicitur et Ὑποκολπίδιος. Herodian. 7, [6, 15]: Διασχολουμένῳ δὲ ἐκείνῳ περὶ τὴν τῶν σφραγίδων ἐπίγνωσιν, προσποιησαμένους ὡς δὴ ἐροῦντάς τι, οἷς εἶχον ὑποκολπιδίοις ξίφεσι φονεῦσαι, Gladiolis, quos in sinu occultos haberent. [|| Forma Ὑπόκολπος ap. Joann. Pediasim. De mul. mala 9. Boiss.]

[Ὑποκολυμβάω, Subtus nato. Galen. Lex. Hipp. p. 584: Ὑπονησαμένη, ὑπελθοῦσα, ὑποκολυμβήσασα.]

[Ὑπόκομμα, τὸ, Intercisio. Hesych.: Ὀρθοστάδιοι χιτῶνες· οἱ στατοὶ, ὑπόκομμα (adde οὐκ cum Scalig. ad Phryn. p. 238 ed. Lob.) ἔχοντες. Apud Polluc. 7, 48, est χιτὼν ὁ οὐ ζωννύμενος, ubi v. Jungerm. « Alii χιτῶνες intercisi erant in loco præcincturæ, i. e. habent ῥαφὴν in præcinctura hodierna. Hesych. vocat ὑπ., quia revera aliæ tunicæ erant intercisæ, tanquam inferiores partes superioribus assutæ. » Scalig.]

Ὑποκομπέω, Crepitum s. Sonitum subtus edo. Plut. [Mor. p. 672, A], loquens de sacerdote Judaico: Κώδωνες δὲ πολλοὶ κατακρέμανται τῆς ἐσθῆτος, ὑποκομποῦντες ἐν τῷ βαδίζειν, Subtus tinnientes, dum incedit.

Ὑποκομψίας, ὁ, Elegans, Facetus, VV. LL.; τὸ κομψὸν ὑποφαίνων, Hesych. [Videtur error esse grammatici qui ὑπὸ κομψίας (vitiose scriptum pro κομψείας, ut in Bekk. Anecd. p. 6, 19) pro uno vocabulo habuerit. G. Dindorf.]

[Ὑπόκομψος, ὁ, ἡ, Elegantiam affectans. Polemo Physiogn. 2, 12, p. 292: Βλέμμα ὑπ.]

Ὑποκόνισις, εως, ἡ, Pulveris excitatio, Pulveratio, pars quædam agriculturæ. Theophr. C. Pl. 3, [16, 3]: Τὴν δ' ὑποκόνισιν τὸ μὲν ἐν τοῖς πρώτοις καιροῖς, ὅταν ἄρχωνται περκάζειν οἱ βότρυες, μὴ ἐᾷν ἄχρις οὗ πεπανθῶσιν, ὀρθῶς ἔχει. De qua Colum. 11, 2: Sed frigidioribus regionibus pulverationem faciunt, quam vocant rustici Occationem, quum omnis gleba in vineis refringitur et resolvitur in pulverem. De ead. et Virg. Georg. [2, 419], Sollicitanda tamen tellus, pulvisque movendus, Et jam maturis metuendus Jupiter uvis, ubi Serv.: Genus ipsum culturæ Pulveratio vocatur, quo imminutæ glebæ vitibus applicantur. Vide et Ὑποκονιέω.

[Ὑποκονίω.] Ὑποκονιέω, Pulverem suscito, subtus moveo, Pulvero. Theophr. H. Pl. 2, [7, 5]: Τρέφειν δὲ δοκεῖ καὶ ὁ κονιορτὸς ἕνια, καὶ θάλλειν ποιεῖν· οἷον τὸν βότρυν· διὸ καὶ ὑποκονιοῦσι [libri ὑποκομιοῦσι. Recte Schneid. ὑποκονίουσι] πολλάκις, οἱ δὲ καὶ τὰς συκᾶς ὑποσκάπτουσι· paulo post de ficis et cucurbitis loquens, Σκάλλοντες κονιορτοῦσι· paulo post, Τὴν δ' ἄμπελον οὔφασι δεῖν ἢ ὑποκονιεῖν [ap. Theophr. recte ὑποκονίειν] ἢ ὅλως ἅπτεσθαι περκάζοντος τοῦ βότρυος. Vide Ὑποκόνισις. [HSt. infra:] Ὑποκονίω, Pulverem suscito, Pulvere aspergo, Pulvero. || Pulvere sublimo, ut athletæ manus, ne in corpore ceromate inuncto lubricus contactus fallat. Plut. [Mor. p. 614, D]: Οὐδ' ὑποκονίεται, τὴν λαβὴν εὔτονον ποιῶν καὶ ἄφυκτον. Id. [V. Pomp. c. 53], de morte Crassi: Ἐπεὶ δ' ἀνεῖλεν ἡ τύχη τὸν ἔφεδρον τοῦ ἀγῶνος, εὐθὺς ἦν εἰπεῖν τὸ κωμικὸν, Ὡς ἄτερος πρὸς τὸν ἕτερον ὑπαλείφεται, Τὼ χεῖρέ τε ὑποκονίεται.

Ὑπόκοπος, ὁ, ἡ, Aliquatenus lassatus, Aliqua ex parte lassus. Xen. Cyneg. p. 576 [c. 6, 25]: Ἐπειδὰν μεταθέουσαι αἱ κύνες ἤδη ὑπόκοποι ὦσι, καὶ ἢ ὀψὲ τῆς ἡμέρας, Lassi propemodum sint. Nisi aliquis malit, Lassitudini succumbant, Lassitudine opprimantur. [Hippiatr. p. 39, 22: Ἐὰν ᾖ ἐξ ὁδοιπορίας ὁ ἵππος ὑπ. Hase.]

[Ὑπόκοπρος, ὁ, ἡ, Stercorosus, Cui aliquid stercoris admixtum est. Hippocr. p. 1132.]

Ὑποκόπτω, Succido. VV. LL. [Theophr. H. Pl. 3, 18, 9 (?). Schneid. Strabo p. 117, B (?). Wakef. Plut. V. Eumen. c. 7: Τὴν ἰγνύαν ὑπέκοψεν. Schol. Hom. Il. Ω, 274. G. D. Joseph. B. Jud. 6, 8, 4: Ὑποκεκομμένοι τὰ νεῦρα. Figurate id. ib. 5, 1, 4: Τὰ νεῦρα τῆς αὐτῶν ὑποκόπτοντες δυνάμεως· 6, 1, 3: Πάσας αὐτῶν ὑποκόπτεσθαι τὰς ἐλπίδας. Anon. Vita Nili jun. p. 76, 3: Τοῦ βουλεύματος· ὑπεκόπτετο, ubi interpr., A proposito retrahebatur. Hase.]

Ὑποκορίζομαι, Blandis verbis appello, Subblandiens voco, Blandior, Subblandior. [Hesych.: Ὑποκορίζεσθαι, ὑποκοριστικοῖς λόγοις χρῆσθαι, ἤτοι κολακεύειν. Timæus Lex. Plat. p. 266: Ὑποκορίζεσθαι πρὸς κόρην ἢ κόρον λέγειν ἀποσμικροῦντα, οἷον ἱππάριον, πατρίδιον. (Hoc sensu Aristot. Rhet. 3, 2.) Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 88, 26, aliique grammatici. Aor. pass. Eustath. Opusc. p. 60, 33: Εἴδη ... ὑποκορισθὲν εἰς εἰδύλλια. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 47: Κορίζεσθαι καὶ ὑποκορίζεσθαι, ἄμφω· σημαίνει δὲ τὸ πρὸς τὰ κομιδῆ παιδία νήπια ψελλιζόμενον τῇ φωνῇ παίζειν. Κόρος γὰρ ὁ παῖς καὶ τοὔνομα διττῶς κόρισμα καὶ ὑποκόρισμα. Mœris p. 380: Ὑποκορίζεσθαι Ἀττικοί· ἐπικορίζεσθαι Ἕλληνες· quocum Pierson. in Add. comparavit ἐπιτροπιάζειν pro ὑποτροπιάζειν dictum, quod reprehendit Phryn. p. 84 ed. Lob. Forma activa ὑποκορίζω interdum usi sunt scriptores recentiores, ut Damasc. ap. Phot. Bibl. p. 341, 5: Βάβιον καὶ παιδίον ἀνεκάλει ὑποκορίζουσα τὴν φωνήν. Eust. p. 1196, 13: Οἱ μεθ' Ὅμηρον ἀφειδῶς ὑποκορίζουσι ... κατασμικρύνοντες τὰ πρωτότυπα. Ὑποκορίσαι idem Opusc. p. 145, 50, etsi alibi forma media uti solet. De loco Æliani v. s. Ὑποκρίζω.] Aristoph. Pl. [1010]: Εἰ λυπουμένην γ' αἴσθοιτό με, νιτάριον ἂν καὶ βάτιον [νηττάριον ἂν καὶ φάττιον] ὑπεκορίζετο. Plut. [Mor. p. 1107, D]: Κολώτης, ὃν Ἐπίκουρος εἰώθει Κολωτάραν ὑποκορίζεσθαι καὶ Κολωτάριον. [Id. p. 624, B: Τὸν πύκτην Ἡρακλείδην ... Ἡρακλῆν Ἀλεξανδρεῖς ὑπεκορίζοντο· V. Thesei c. 14: Τὴν Ἑκάλην ἐτίμων, Ἐκαλίνην ὑποκοριζόμενοι. Aristid. vol. 2, p. 189: Θεμιστοκλῆς Εὐρυβιάδην ... ὑποκοριζόμενος τῷ τῆς ναυαρχίας ὀνόματι.] Apud Athen. 13, [p. 585, F] de Phryne meretrice: Φιλάργυρος δέ τις ἐραστὴς ὑποκοριζόμενος αὐτὴν, εἶπεν, Ἀφροδίσιον εἶ Πραξιτέλους, Ei blandiens s. subblandiens. || Interdum Speciosiore et honestiore nomine voco, Minuendo s. Extenuendo verum nomen, speciosius ac honestius nomen prætexo; nam, ut schol. Dem. [ad p. 424, 11] annotat, ὑποκορίζεσθαι est τὸ εὐφήμοις ὀνόμασι τὴν ἀτοπίαν κλέπτειν, proprie autem τὸ τοῖς παισὶ πρὸς ψυχαγωγίαν λέγειν τινὰ ὀνόματα, οἷον ὡς Διόνυσός ἐστι, ὡς βασιλεύς, ὡς τὰ τοιαῦτα, s. τὸ αἰσχρὸν εὐφήμως ὀνομάζειν, ut [Photius p. 626, 14, quem exscripsit] Suidas exponit. Solent enim ii, qui alicui adulantur et blandiuntur, ejus vitia extenuare, ut prolixe docet Plut. De disc. adul. ab amico [p. 56, C]. Unde et pro Adulatorum more extenuare in hoc ap. Suidam [s. v. Ὑποκορίζεται] loco [Damascii, ut constat ex Phot. Bibl. p. 336 extr.] capi potest: Προχειρότερος ἦν εἰς ἐπιτίμησιν· διὸ καὶ θαμὰ πολλοῖς προσέκρουεν, οὐκ ἀνεχόμενος αὐτῶν τὴν κακίαν ὑποκορίζεσθαι. Vide et Ὑποκορισμὸς paulo post. Plut. Solone [c. 15]: Ἀστείως ὑποκορίζεσθαι τὰς μὲν πόρνας, ἑταίρας, Urbane minuendo nominis turpitudinem, meretrices s. scorta, vocare amicas s. sodales. [Alia exx. collegit Wyttenb. ad Mor. vol. 6, p. 462.] Athen. 12, [p. 516, A]: Ὅθεν οἱ Λυδοὶ τὸ πικρὸν τῆς πράξεως ὑποκοριζόμενοι, τὸν τόπον καλοῦσι Γυναικῶν ἀγῶνα, Γλυκὺν ἀγῶνα, Speciosiore ac honestiore nomine vocant locum illum, in quo heræ cum servis ab Omphale conclusæ fuerant. [Philostr. p. 861: Σχήματι εὐπρεπεῖ τὸ ῥάθυμον ὑποκοριζόμενοι, Decora specie ignaviam infucantes. Liban. vol. 2, p. 47, 2: Τοὺς ἡμῶν αὐτῶν δεσπότας ἄρχοντας (καλοῦμεν) ὑποκοριζόμενοι τὴν ἀνάγκην εὐφήμῳ ὀνόματι.] Ubi unum tantum casum habet, contra quam in superiori l. et sequenti. Plut. De virt. mor. [p. 449, A]: Καὶ προθυμίας τὰς ἐπιθυμίας ὑποκορίζονται. Plato [Rep. 3, p. 400, E]: Εὐλογία ἄρα καὶ εὐαρμοστία καὶ εὐσχημοσύνη, καὶ εὐρυθμία εὐηθείᾳ ἀκολουθεῖ, οὐχ ἣν ἄνοιαν οὖσαν ὑποκοριζόμενοι καλοῦμεν ὡς εὐήθειαν, ἀλλὰ τὴν ὡς ἀληθῶς εὖ τε καὶ καλῶς τὸ ἦθος κατεσκευασμένην διάνοιαν, Consequentia sunt bonitatis morum: non ejus, quam amentiam revera existentem nos specioso nomine εὐήθειαν

vocamus tanquam a bonis moribus manet; sed ejus, quæ ob id ita dicta est, quasi mentem recte beneque constitutam habeat: ut Bud. interpr., qui ὑποκορίζεσθαι dicit esse Rem odiosam specioso nomine appellare, aut minus invidioso, h. e. εὐφήμως ὀνομάζειν, citans ex Dem. [p. 424, 11], ubi Τοιαῦθ' ὑποκοριζόμενοι interpr. Honestis appellationibus rem sceleratam et pudendam velantes et prætexentes, ut Virg.: Conjugium vocat, hoc prætexit nomine culpam, τοῦτο τὸ ὑποκόρισμα τῇ ἁμαρτίᾳ προβαλλόμενος· cujus loci expositionem Græcam ex Suida et ipsius Demosth. schol. ascripsi. Citat ibid. et alium l. ex Plat. Leg. [immo Rep.] 5, [p. 474, E], ubi de amatoribus loquitur τῶν παιδικῶν vitia tegentibus: ex quo Plut. De discern. adul. ab amico Aldinæ edit. p. 48 [Moral. p. 56, C] et ipse affert, Τὸ δὲ μελίχρουν, ὅλως ἐραστοῦ προσποίημα εἶναι ὑποκοριζομένου καὶ εὐκόλως φέροντος τὴν ὠχρότητα. Sed ap. Plat. p. 73 edit. Ald. [l. c.] legitur μελαγχλώρους et ποίημα pro μελιχρόους et προσποίημα. At μελιχρόους cum Plut. rectius legi, vocabulum ὠχρότης ostendit, ad quod propius accedit μελίχροος quam μελάγχλωρος: nisi forte μελίχλωρος legendum sit. Theocr. 10, [26]: Σύραν καλέοντί τυ πάντες, Ἰσχνάν, ἁλιόκαυστον· ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλωρον. Sed et ibi schol. videtur legisse μελίχρωον, exponens ἐοικυῖαν κατὰ τὸ χρῶμα μέλιτι. Lucret. 4, [1156]: Nec sua respiciunt miseri mala maxima sæpe. Nigra, μελίχροος est: immunda et fœtida, ἄκοσμος, et quæ sequuntur alia vitiorum in iis quas amamus ὑποκορίσματα. Ὑποκορίζομαι accipitur etiam contrario modo, Bud. citans e Xen. Mem. 2, [1, 26] de duabus mulieribus Herculi adstantibus, et eum ad se pertrahere conantibus: Οἱ μὲν ἐμοὶ φίλοι καλοῦσί με Εὐδαιμονίαν· οἱ δὲ μισοῦντές με, ὑποκοριζόμενοι ὀνομάζουσι Κακίαν. Suid. ibi exp. διασύροντες. [Eadem interpretatio legitur ap. Phot. p. 626, 12, Etym. M. p. 782, 35, Zonaram p. 1784, qui testes unius instar sunt habendi una cum schol. Platonis p. 156 (401 Bekk.), qui Xenophontis locum cum eadem explicatione διασύροντες adhibuit Platonico Rep. 3, p. 400, E, cujus plane contraria ratio est. Nam ibi mitius nomen εὐηθείας (pro ἄνοια) ὑποκορισμῷ tribuitur, non, ut apud Xenophontem, durius nomen: unde ὑποκοριζόμενοι ante καλοῦσι transponi voluit Ruhnken., quomodo Aristides dixit vol. 2, p. 112: Οὔτε τὰς κακίας ὑποκορίζεσθαι τῷ τῆς ἀρετῆς ὀνόματι οὔτε τὰς ἀρετὰς φαυλίζειν τὰ τῆς κακίας ἑκάστῃ παρατιθέντα (περιτιθέντα Wytt. ad Plut. Mor. vol. 6, p. 457), Valckenarius vero deleri maluit ὑποκοριζόμενοι cum Bessarione. Non possunt cum hoc l. comparari Themistii verba Or. 34, p. 471, 12, ab Schneidero apposita: Ὅτι Πλάτων ἐν τῇ Πολιτείᾳ τοὺς ἀπὸ τῆς θείας θεωρίας καταβαίνοντας εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ὑποκορίζεται τούτῳ τῷ ῥηματίῳ· neque Epicteti Diss. 4, 1, 166: Ὅρα πῶς ὑποκορίζεται καὶ σκώπτει τὸν θάνατον, ubi non aliam quam Extenuandi significationem habet.] Pro Innuo et Indico videtur accipi ap. Plut. Symp. 6 [p. 692, D]: Οἱ δὲ παλαιοὶ καὶ τρύγα τὸν οἶνον ἄντικρυς ἐκάλουν, ὥσπερ ψυχὴν καὶ κεφαλὴν τὸν ἄνθρωπον εἰώθαμεν ἀπὸ τῶν κυριωτάτων ὑποκορίζεσθαι, Quemadmodum nomine κεφαλῆς et ψυχῆς, præcipuarum in homine partium, ipsum hominem innuere et indicare solemus. Ex ejusd. Plut. Numa [c. 8] VV. LL. afferunt ὑποκορίζομαι τὴν ἐν λόγοις Πυθαγόρου αἰμυλίαν, pro Alludo ad Pythagoræ in dicendo gratiam, Arrideo atque amplector. Suid. vero in hoc l., Ὁ δὲ ὑποκεχορισμένη καὶ ἀπατηλῇ ἐχρήσατο πρεσβείᾳ, exp. ὑποκεχρυμμένη, nisi forte sit simulata; nam ὑποκορίζω et ὑποκορίζομαι idem Suid. [cum Photio] exp. non solum κολακεύω, sed etiam ὑποκρίνομαι. [Recentiores huic verbo Fingendi et simulandi potestatem, veteribus, ut puto, incognitam, tribuerunt. Euseb. De vita Const. 1, 50, p. 356: Τὰ μὲν πρῶτα φιλίαν ὑποκοριζόμενος δόλῳ καὶ ἀπάτῃ πάντ' ἔπραττεν· 2, 15, p. 370: Ταῖς μὲν συνθήκαις προθύμως ὑπακούειν ὃ δηλωθεὶς ὑπεκορίζετο. Ruhnk. ad Tim. p. 267. || Imitor. Philostr. V. Soph. 2, 10, 2 (?): Ὑποκοριζόμενος τοὺς μὲν τὸ φθέγμα, τοὺς δὲ τὸ βάδισμα. Schneider. || Forma Ion. Ὑποκουρίζομαι, quod v.]

[Ὑποκόρισις, εως, ἡ, i. q. ὑποκορισμός. Eustath. p. 1196, 14: Οἰκίαν φασὶ τὸν οἶκον καθ' ὑποκόρισιν.]

Ὑποκόρισμα, τὸ [Blanda appellatio. Æschin. p. 17 extr.: Μὴ Δημοσθένην καλούμενον, ἀλλὰ Βάταλον, ὅτι ταύτην ἐξ ὑποκορίσματός τινος τίτθης τὴν ἐπωνυμίαν ἔχει. Eustath. Opusc. p. 98, 1: Ὑπόκρισις ... τὸ ἀγεννὲς τῆς ἀρετῆς ὑποκόρισμα· 259, 1: Τὸ σῦκον μέλιτός ἐστιν ὑπ. Etym. M. p. 84, 24: Ἀμμά, ἡ τροφὸς καὶ ἡ μήτηρ κατὰ ὑποκόρισμα. Eustath. p. 1540, 54: Μὴ εἶναι ὑποκόρισμα (i. e. nomen diminutivum) παρὰ τῷ ποιητῇ.] Malæ rei integumentum, et speciosum ac honestum nomen auribusque blandiens, Bud. ap. Plut. [Mor. p. 807, D], loquentem de σεισάχθεια, quam Solon, volens τὰ ὀφλήματα κουφίσαι, introducere conabatur: Τοῦτο ἦν ὑποκόρισμα χρεῶν ἀποκοπῆς, Erat autem id honesta appellatio novarum tabularum, Bud. Idem Plut. Galba [c. 20]: Εἰδὼς φυγῆς ὑποκόρισμα καὶ παρακάλυμμα τὴν ἀρχὴν αὐτῷ δεδομένην. Alexis ap. Athen. 11, [p. 421, D; 465, D]: Τὸ καλούμενον ζῆν τοῦτο διατριβῆς χάριν Ὄνομ' ἐστὶν ὑποκόρισμα τῆς ἀνθρωπίνης Μοίρας.

Ὑποκορισμός, ὁ, [Blanda appellatio. Plut. V. Thesei c. 14: Φιλοφρονεῖσθαι τοιούτοις ὑπ. (qualis est Ἑκαλίνη pro Ἑκάλη).] Extenuatio, qua rei per se turpi aut malæ honestum ac speciosum nomen prætexitur. Aristot. Rhet. 3, [2]: Ἔτι τὸ αὐτὸ ὑποκορίζεσθαι· ἔστι δὲ ὁ ὑπ., ὃς ἔλαττον ποιεῖ καὶ τὸ κακὸν καὶ τὸ ἀγαθὸν, ut ille, qui pro χρυσίον dicebat χρυσιδάριον, et ἱματιδάριον pro ἱμάτιον, et λοιδορημάτιον pro λοιδορία. [Duplex est ὑποκορισμὸς alter in verbis, alter in sententia magis quam in verbis. Qui in verbis est, et bonam et malam rem minuit. Bonæ rei diminutio est κόρη κορίσκη, malæ πόρνη πορνίδιον. De hac sola loqui Aristotelem exempla quæ subjecit ostendunt. At ὑποκορισμὸς qui in sententia est nunquam rem bonam, semper malam minuit, ut quum πόρνην dicas ἑταίραν, δουλείαν φιλίαν. Ruhnk. ad Tim. p. 266. Alciphro 3, 33: Παρθενίαν ἡ ἱππόπορνος μεθ' ὑποκορισμῶν ἐκθεραπεύεται.]

Ὑποκοριστικὸς, ἡ, ὸν, Extenuatorius, ut in assentationibus fieri solet, Diminutivus: ut, Ὦ Σωκρατίδιον φίλτατον ap. Aristoph. [Nub. 746], forma diminutiva a Σωκράτης: et Φειδιππίδιον a Φειδιππίδης, et παιδίον a παῖς. Athen. 14, [p. 650, E]: Ῥοίδιον μέν τοι ὡς βοίδιον, τὸ ὑποκοριστικὸν, sc. a ῥόα. [Euseb. H. E. 5, 16. Mendham. Ὑποκοριστικὸς et adverbium ὑποκοριστικῶς frequentissime ap. grammaticos quosvis de nominibus diminutivis. Sic τὰ ὑπ. (sc. ὀνόματα) schol. Dionys. Thr. in Bekk. Anecd. p. 793, 31; Etym. M. p. 264, 5. Κρεάδιον, τὸ ὑπ. Antiatt. in Bekk. Anecdot. p. 103, 13.]

Ὑποκοριστικῶς, Blande, Subblandiendo; More eorum quæ diminutiva a grammaticis appellantur. [Plut. Mor. p. 847, E.] Athen. 7, [p. 308, F]: Ὑπ. δὲ ὠνόμασεν αὐτοὺς (sc. τοὺς κορακίνους et μαινίδας) Φερεκράτης ἐν Ἐπιλήσμονι, Τοῖς σοῖσι συνὼν κορακινιδίοις καὶ μαινιδίοις. [Id. p. 56, F: Ὑπ. δ' εἴρηκε Πλάτων ἐν Ὑπερβόλῳ, Φύλλιον ἢ ῥαφανίδιον. Galen. vol. 19, p. 113, 4; 128, 16; 148, 6. Clem. Al. Pædag. 1, 5, 14. Phot. Bibl. p. 495, 33. Epiphan. t. 1, p. 628, C: Ὑπ. καθ' ὑπόκρισιν, Simulata blanditie. Hase. Etym. M. p. 83, 35: Παρωνόμασται ὑπ. 166, 33: Εἴρηται ὑπ. « Arcad. p. 11, 24; Suidas vv. Κριθίδιον et Κερδώ. » Boiss.]

[Ὑποκόρση. Greg. Naz. vol. 2, p. 114, D: Οἷς ὑποκόρση γυμνοῦται. Scrib. videtur ὑπὸ κόρση γ., i. e. ὑπογυμνοῦται. G. Dind.]

[Ὑποκοσμήτης, ὁ, Hypocosmeta, Cosmeta inferior. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 375. G. D. Eademque ap. Franz. El. epigr. gr. p. 256, n. 103, 6. Alia ib. p. 266, n. 108, 10 et ap. Bœckh. vol. 1, p. 910, n. 274, b, 10: Καὶ τὸν ὑπ. Χάρητα Χάρητος Γαργήττιον. Hase.]

[Ὑποκουρίζομαι, Subblandior. Pind. Pyth. 3, 32: Παρθένοι φιλέοισιν ἑταῖραι ἑσπερίαις ὑποκουρίζεσθ' ἀοιδαῖς· ubi schol.: Φιληδοῦσι ταῖς ἑσπερίναις ᾠδαῖς μετεωρίζεσθαι τὴν ψυχὴν καὶ παίζειν· ἔνιοι δὲ τὸ ὑποκουρίζεσθαι ἀοιδαῖς ἀντὶ τοῦ παίζειν καὶ χορεύειν, ἢ ἀμφοτέρους τοὺς κόρους ὑμνεῖν, τὸν νυμφίον καὶ τὴν νύμφην. Alius, Τὸ ὑποκουρίζεσθαι ἀοιδαῖς εἶπε διὰ τὸ τοὺς ὑμνοῦντας ἐπευφημιζομένους λέγειν σὺν κόροις τε καὶ κόραις. Forma activa ap. Suidam Ὑποκουρίζω· κολακεύω. Libri deteriores ὑποκορίζω.]

[Ὑποκουφίζω, Sublevo, Gl. Symeon Metaphr. in Boiss. Anecd. vol. 5, p. 50: Τὴν ἅλυσιν ὑπεκούφιζε· et p. 51: Τὰ προσδεδεμένα τῇ ἁλύσει ξύλα ὑπεκούφιζε. G. D. Vita Euphemiæ ed. a Martineng. p. 218, C. Hase.]

Ὑπόκουφος, ὁ, ἡ, Aliquantum levis, Aliquantum levitatis habens, tam in propria signif. [Hesych. Ναστύς... μὴ ἔχων ὑπόκουφόν τι], quam in metaphorica. [Plut. V. Pelop. c. 14 : Ὑπ. τὴν γνώμην· et omisso τὴν γνώμην V. Artox. c. 5, ubi cum παράφορος conjunctum. Ὑπ. καὶ ἀβέβαιος id. Mor. p. 205, A. G. Dind. || Aliquatenus cavus, In imo cavus. Fragm. de musica *Notices et extr. des manuscr.* t. 16, p. 257 : Ξύλινον ποίησον ὑπόκουφον, τουτέστιν ὑποτύμπανον. Vertit A. J. H. Vincent. : *Faites une caisse en bois, ce que l'on nomme un tambour.* Vita Eliæ Spel. Actt. SS. Sept. t. 3, p. 864, F : Συνῆκαν κενὸν εἶναι τὸν βουνὸν τοῦ ὄρους ὑποκούφου. Ad q. v. editor : « Obscura mihi est recta hujus vocis explicatio, quam idcirco malui omittere; » immemor nimirum eorum quæ jam collegerat Ducang. Glossar. t. 1, col. 748, s. v. Κοῦφος. Hase.]

[Ὑποκράζω, Succlamo. Voc. dub. Schneid. Videtur conjecturæ Bocharti deberi, qui hoc verbum Æliano N. A. 6, 19, pro ὑποκρίζειν inferri voluit.]

[Ὑποκρατέω, Potior. Anna Comn. p. 170, D : Μηδ' ἄχρις ἑνὸς ὀβολοῦ τῶν βασιλικῶν ὑποκρατήσαντα χρημάτων. Greg. Naz. vol. 1, p. 651, C : Ὑποκρατῶν τι κακούργως τῆς ἐργασίας. Interpres, De labore aliquid malitiose subtrahens. G. D. Passiv. ib. p. 696, B, ὑποκρατηθέντες. Galen. vol. 14, p. 435, 1 : Ὑποτίθει (ustorium columellæ), καὶ ἔα ὑποκρατεῖν, Permitte ut adhærescat. Hase. || Schol. Theocr. 5, 117 : Κόραξ σιδηροῦς ἐμπίπτων εἰς τὸ μέσον καὶ ὑποκρατῶν τὴν θύραν. Suspectum ὑποκρατῶν, pro quo in cod. Paris. optimo mire scriptum ἀποκαρατομῶν, ab Salvinio in ὑποκροτῶν, ab Geelio in ἐπικροτῶν mutatum : quorum neutrum verum videtur.]

[Ὑποκρατηρίδιον, τὸ, Basis crateris. Herodot. 1, 25 (ubi forma Ionica ὑποκρητηρίδιον, ap. Plut. Mor. p. 436, E, in ἐπικρ— corrupta). Philostr. p. 247 : Γλαῦκον μετὰ τοῦ ὑποκρατηριδίου ἥκοντα. Ab aliis ὑπόθημα vel ἕδρα κατῆρος appellatur : v. Bœckh. Corp. Inscrr. vol. 1, p. 20, qui βάθρον ὑποκρατήριον memorat ex inscr. Æginetica (ap. Müller. Ægin. p. 160, et C. I. vol. 2, p. 173, n. 2139, 11). Ὑποκρατήριον etiam ap. Euseb. Adv. Marcell. 1, 3. Κρητῆρα καὶ ὑποκρητήριον in inscr. Sigea ap. Bœckh. l. c. p. 19. G. D. Conf. Ussing. De nominibus vasorum gr. p. 92; Creuzer. *Auswahl gr. Thongef.* p. 99; Franz. El. epigr. gr. p. 78, 79, 152 et 381; C. O. Müller. *Handb. der Arch.* § 61, 1; 298, 2; 311, 2. Hase.]

[Ὑποκρέκω.] Ὑποκρέκειν, Levem quendam sonum edere : qualis editur a cithara dum ejus fides ad numeros concinnantur. [Suidas : Ὑποκρεκόντων, κρουόντων, ἐγγιζόντων (ἐλελιζόντων Bernhardyus, τερετιζόντων Hemst.). Lucian. D. mer. 15, 1 : Ἐγὼ μὲν ὑπέκρεκόν τι τῶν Λυδίων.] Metaphorice autem dixit Pind. Ol. [9, 58] : Τὸ καυχᾶσθαι παρὰ καιρὸν, μανίαισιν ὑποκρέκει· ubi exp. συμφωνεῖ, καὶ οἷον ἐνδόσιμόν ἐστι· item προσέοικε. [Plut. Mor. p. 55, D : Ὁ κόλαξ ἀφ' ἑνὸς διαγράμματος ἀεὶ τὸ ἡδὺ καὶ τὸ πρὸς χάριν εἰωθὼς ὑποκρέκειν. Eustath. p. 221, 26 : Ὅς, καθὸ ποιητὴς, τῷ πανηγυρικῷ ὑποκρέκει τῆς ῥητορικῆς εἴδει. || Obscura est Hesychii gl. Ὑποκρέκειν· ἐπὶ τῶν ἵππων πορεία τις (πορεῖαι τις codex), τρόπος (recte Salmasius πορείας τις τρόπος), βῆμα.]

[Ὑποκρεμάννυμι. Ὑποκρέμαται in Hymno Hom. in Apoll. 284 olim vitiose scriptum pro ἐπικρέμαται. G. D. Greg. Nyss. t. 1, p. 684, B : Ὑποκρεμάμενον ἀνέχειν τὸ βάρος, ἢ ἐπικείμενον, Subtus suspensum. Hase.]

[Ὑπόκρημνος, ὁ, ἡ, Paullum præruptus. Strabo 14, p. 644, 645, ubi nomen proprium loci est peninsulæ Chalcidicæ ter repetitum, loco vero ultimo in libris omnibus in ἀπόκρημνος corruptum, quod correxit Groskurdius vol. 3, p. 24, probabilius quam Coraes qui prioribus quoque locis duobus ἀπόκρημνος intulit. G. Dindorf.]

[Ὑπόκρηνος, ὁ, ἡ, Qui sub capite est. Suidas : Ὑπόκρηνον· ὑπὸ τὴν κεφαλήν. « Θῆκε δὲ λᾶαν σκληρὸν ὑπόκρηνον. » Quæ Callimachi verba esse conjecit Hecker. in Comment. critt. p. 118. G. D. Voc. Ὑποκρήνη affert, sed sine auctoritate, Groddeck. De theatri gr. partibus in F. A. Wolfii Anal. litt. vol. 2, p. 124, annot. 57. Hase.]

[Ὑποκρητηρίδιον, Ὑποκρητήριον, V. Ὑποκρατηρίδιον.]

[Ὑποκρίζω, Aliquantulum strido. Ælian. N. A. 6, 19 : Πάρνοπα ὑποκρίζοντα· ubi libri alii corrupte ὑποκορίζοντα.]

Ὑποκρίνομαι, Simulo, Fingo. [Hesych. : Ὑποκρίναιτο, ὑποκρίσει τι ποιῶν (ποιοῖ vel ποιοίη Toll.).] Dem. [p. 321, 18] : Μηδὲ τῇ φωνῇ δακρύειν ὑποκρινόμενον τὴν ἐκείνων τύχην, ἀλλὰ τῇ ψυχῇ συναλγεῖν. [Id. p. 230, 6 : Αἰτίας καὶ σκώμματα καὶ λοιδορίας συμφορήσας ὑποκρίνεται. (Ap. eund. p. 415, 2 : Μετὰ παρρησίας διαλεχθῆναι μηδὲν ὑποκρινόμενον, nunc ex libris melioribus restitutum ὑποστελλόμενον.) Polyb. 15, 26, 2 : Ὑπεκρίνετο τὸν οὐ δυνάμενον, Simulavit se non posse. Maccab. 2, 5, 25 : Τὸν εἰρηνικὸν ὑποκριθείς. Euagr. H. E. 4, p. 454, 31 : Τὸν αἰδούμενον ὑπεκρίνετο.] Lucian. [De salt. c. 83] : Οὐχ ὑποκρίνεσθαι μανίαν, ἀλλὰ μαίνεσθαι, Non simulare insaniam, sed insanire. Herodian. 2, [14, 9] : Ὑποκρίνασθαί τε καὶ προσποιήσασθαι πᾶν ὁτιοῦν, Simulatorem dissimulatoremque omnium, Polit. [Alexis ap. Athen. 6, p. 237, C : Σεμνοπαράσιτον ... ὑποκρινόμενον εὖ τοῖς βίοις. Diog. L. 2, 66 : Ἦν ἱκανὸς ἁρμόσασθαι καὶ τόπῳ καὶ χρόνῳ καὶ προσώπῳ καὶ πᾶσαν περίστασιν ἁρμονίως ὑποκρίνασθαι· quam ὑπόκρισιν καιροῦ dixit Ps.-Phalar. Ep. 62, Simulationem pro tempore.] Et cum infin., ut Hermog. : Γράψαντες γὰρ πάντες ὑποκρίνονται σχεδιάζειν. [Dem. p. 878, 3 : Ὑποκρίνει μὲν δεδωκέναι, φαίνει δ' οὐ δεδωκώς. Polyb. 2, 49, 7 : Ὑποκρίνονται τὴν ἡσυχίαν ἄγειν. Aor. formæ passivæ 5, 25, 7 : Ὑποκριθεὶς ὡς πεπεισμένος.] || Dicitur et de histrionibus personam alicujus induentibus; atque adeo sunt, qui hanc primam inesse huic verbo putent Simulationis signif. [Demosth. p. 418, 9 : Ἀντιγόνην Σοφοκλέους πολλάκις Θεόδωρος... ὑποκέκριται. Sic libri optimi : alii ὑπεκρίνατο.] Herodian. 1, [10, 12] : Ἕκαστός τε, ὃ βούλεται σχῆμα, ὑποκρίνεται, Sic ut personas induant, quas cuique libitum, Polit. [Ὑπ. τὸ βασιλικὸν, Aristot. Polit. 2, 11.] Ὑποκρίνομαι τὸν Ὀδυσσέα, Ulyssis personam induo s. ago, Ulyssem repræsento, assimulo, ut quidam etiam vertunt. [Ὑπ. Ἀχιλλέα ἢ Θησέα Lucian. Pisc. c. 31; ὑπ. ἥρωα Nigr. c. 11. Demetr. De eloc. § 193 : Μένανδρον ὑποκρίνονται (i. e. Actione et gestu exprimunt), Φιλήμονα δ' ἀναγιγνώσκουσι.] Et ὑποκρίνεσθαι τραγῳδίαν, Agere tragœdiam. [Diodor. 13, 97; Plut. V. Demosth. c. 28.] Vide Bud. p. 776. [Ὑπ. κωμῳδίαν Aristot. Rhet. 3, 1, Lucian. Merc. cond. c. 30, Jov. trag. c. 1; ὑπ. τὰ πρῶτα, Primas fabulæ partes agere, Tyrann. c. 32; ὑπ. τὰ ἄλλα τοῦ δράματος Nigr. c. 24. Id. De salt. c. 66 : Τίνες οἱ ὀρχησόμενοι καὶ ὑποκρινούμενοι τὰ λοιπὰ προσωπεῖα. Timæus Lex. Plat. p. 230, et Phot. p. 502, 8 : Σατυρικὰ δράματα· πλείονα ἦν ἔθος ὑποκρίνεσθαι, ἐν οἷς μεταξὺ ταῦτα ἐμίγνυον πρὸς διάχυσιν. Ὑπ. δρᾶμα Maccab. 4, 6, 17, Argum. Aristoph. Pac. Ὑποκρίνασθαι τὰ ἰαμβεῖα Pollux 4, 113. Γλῶτταν ὑποκρίνεσθαι 5, 154.] Invenitur et ὑποκρίνεσθαι hac in signif. sine adjectione, pro ὑποκριτὴν εἶναι. [Polyb. 31, 4, 8 : Ὑπεκρίνετο μετὰ τῶν γελωτοποιῶν. Lucian. Pseudol. c. 18 : Ὑποκρινόμενος τοῖς ὀρχησταῖς. Chares ap. Athen. 12, p. 538, F : Ὑπεκρίθησαν τραγῳδοὶ Θεσσαλὸς καὶ Ἀθηνόδωρος. De poetis argumentum dramatice tractantibus, Phot. Bibl. p. 73, 24 : Ἀνεγνώσθη Ἰαμβλίχου δραματικὸν, ἔρωτας ὑποκρινόμενον. Et paullo post : Οἱ γὰρ τρεῖς οὗτοι (ποιηταὶ) σχεδόν τι τὸν αὐτὸν σκοπὸν προθέμενοι ἐρωτικῶν δραμάτων ὑποθέσεις ὑπεκρίθησαν. De rhapsodis carmina declamantibus Timæus Lex. Plat. p. 191 : Ὁμηρίδαι· οἱ τὰ Ὁμήρου ὑποκρινόμενοι. Athen. 14, p. 620, C : Μνασίωνα τὸν ῥαψῳδὸν ... τῶν Σιμωνίδου τινὰς ἰάμβων ὑποκρίνεσθαι. Conf. Ὑποκριτής. De oratoribus, Plut. V. Demosth. c. 11 : Τοῖς πολλοῖς ὑποκρινόμενος (Demosthenes) ἤρεσκε θαυμαστῶς. Aristid. vol. 2, p. 366 : Ἂν Δημοσθένη ἢ Μιλτιάδην ... ὑποκρίνωμαι, τότε πολὺ σοῦ ... ἀμείνων εἰμὶ γνῶναι τοὺς ἑκάστῳ προσήκοντας λόγους. Lucian. Pseudol. c. 25 : Τοὺς ἀλλοτρίους τούτους λόγους ὑποκρινόμενον σοφιστὴν εἶναι δοκεῖν ἐποίησα. « Pro ἀγωνίζεσθαι dixit Philostr. p. 846 : Ὁ Ἑρμῆς οὑτοσὶ παρὰ τὸν Ἡρακλέα ἥκει, στεφανώσων αὐτὸν, ὅτι αὐτῷ καλῶς ὑποκρίνεται πάλην. Imitari significat p. 97 : Ὑποκρίνονται (simii) τὸ τῶν Ἰνδῶν ἔργον. Cognata signif. pro Similem esse dixit auctor Ecphr. τῆς δσίας Ἐφραὶμ in cod. Guelph. 82 : Τὸ πλῆθος αὐτῶν μὴ θαυμάσῃς· πόλιν γὰρ ἡ ἔρημος ὑπεκρίνετο εἰς ἐκείνους τοὺς χρόνους. » Jacobs. ad Phi-

lostr. Imag. p. 523.] ‖ Ὑποκρίνομαι, ap. Hom., Respondeo. [Il. H, 407 : Ὣς τοι ὑποκρίνονται· M, 228 : Ὧδέ χ' ὑποκρίναιτο θεοπρόπος· Od. B, 11.] O, [169] : Μερμήριξεν Μενέλαος ὅππως οἱ κατὰ μοῖραν ὑποκρίναιτο. Sic Herodot. [1, 164 : Ἔφασαν ὑποκρινέεσθαι· 3, 119 : Ὑπεκρίνατο τάδε· 1, 91, de responso oraculi : Ἡ Πυθίη ὑπεκρίνατο τοῖσι Λυδοῖσι· et ib. 78. Hippocr. p. 1217, A : Ὑπεκρίνετο τὰ πλεῖστα νεύμασιν· et p. 758, F; 763, F; 765, B, al. Theocr. 24, 66 : Καί νιν ὑποκρίνεσθαι ὅπως τελέεσθαι ἔμελλεν. Proprius autem hic usus verbi est dialecti Ionicæ, ex quo sequitur ἀποκρίνεσθαι, quod Atticorum est, quoque ad interpretandum illud Hesychius aliique grammatici utuntur, in locis quibusdam Herodoti librariorum culpa legi pro ὑποκρίνεσθαι. Contrario errore] Thucydidi [7, 44 illatum : Εἰ δ' αὐτοὶ μὴ ὑποκρίνοιντο, διεφθείροντο· ubi nunc ex cod. Monac. ἀποκρίνοιντο restitutum, licet in illo non solum codices reliqui, sed etiam Photius, ab Suida exscriptus, et Eustathius consentiant, quorum ille p. 626, 21 : Ὑποκρίνεσθαι, τὸ ἀποκρίνεσθαι οἱ παλαιοὶ, καὶ ὁ ὑποκριτὴς ἐντεῦθεν, ὁ ἀποκρινόμενος τῷ χορῷ. Θουκυδίδης ζ' « Εἰ ... δ. » καὶ οἱ Ἴωνες οὕτως. (Similiter, sed brevius Etym. M. p. 782, 50.) Eustathius vero p. 687, 15 : Ἰστέον ὅτι οὐκ οἶδεν Ὅμηρος τὴν λέξιν τοῦ ἀποκρίνασθαι, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ τῷ ὑποκρίνασθαι κέχρηται. ... Κεῖται δὲ ἡ λέξις καὶ παρὰ τῷ Ἡροδότῳ Ἰωνικὴ οὖσα· quam observationem aliquoties repetit, et p. 1437, 33 addit : Δοκεῖ δὲ καὶ Ἀττικὴ ἡ λέξις εἶναι· φησὶ γοῦν Θουκυδίδης « Οὐδὲν ὑπεκρίνοντο. » Non plus tribuendum Xenoph. loco Mem. 1, 3, 1, ubi libri multi et boni : Ἥπερ ἡ Πυθία ὑποκρίνεται τοῖς ἐρωτῶσι, sed alii recte ἀποκρίνεται. Appiani exempla tria (Gall. c. 2, p. 77, 2, Hannib. c. 16, Maced. c. 5, p. 527, 34) utrum sermonis antiqui affectationi an librariis sint imputanda non liquet. Suidas s. v. Πόπλιος Σκιπίων Ἀφρ. : Τοὺς μάντεις φόνον πολὺν ... σημαίνειν τὸ τέρας ὑποκρίνασθαι.] Apud Plut. etiam [V. Cæs. c. 43] : Ὑποκρίναιο σαυτῷ, Bud. vertit, Tu tibi ipse responderes, addens tamen et aliam interpr., Tecum æstimabis et judicabis. [Huic quoque loco nihil tribuendum. Recte, ut videtur, codex Paris. unus ἀποκρίναιο.] Item Ὑπεκρινάμην ἐμαυτῷ τὸ ὄναρ, pro Mecum insomnium æstimabam et interpretabar. Bud. p. 776. [Interpretandi significatione Hom. Od. Γ, 535 : Ἀλλ' ἄγε μοι τόδ' ὄνειρον ὑπόκριναι· et ib. 555. (Simplex κρίνασθαι ὀνείρους Il. E, 150.) Aristoph. Vesp. 53 : Οὕτως ὑποκρινόμενον σαφῶς ὀνείρατα. Alciphro 3, 59 : Τοὺς ὀνείρους ὑπ. « De interpretatione oraculi Galen. Protrept. c. 13 : Ἡ Θεμιστοκλέους σοφία, πρῶτον μὲν καλῶς ὑποκριναμένου τὸν χρησμόν, ... » Schweigh. ‖ Activ. Ὑποκρίνω, Separo, Eustath. p. 687, 20 : Ἑαυτὸν ἀποκρίνων ἢ ὑποκρίνων, ὅ ἐστι τῶν ἄλλων ἀποχωρίζων, ὑποκρινόμενος (Respondens).]

[Ὑποκρισία, ἡ, i. q. ὑπόκρισις. Anth. Plan. 289 : Φεῦ θείης ἀνδρὸς ὑποκρισίης· ubi nihil impedit quominus ὑποκρίσιος scribatur. G. Dind.]

Ὑπόκρῐσις, εως, ἡ, [Responsum. Herodot. 1, 116 : Ὑπ. ἐλευθεριωτέρη· 9, 9 : Τῆς ὑπ. τρόπος· 1, 90 : Τῶν χρηστηρίων τὰς ὑπ. Apoll. Rh. 4, 1755 : Ὡς ἔφαθ', οὐδ' ἀλίωσεν ὑπόκρισιν Αἰσονίδαο Εὔφημος. ‖] Simulatio. [Hesych. : Ὑπ., εἰρωνεία, ὑπουλότης, δόλος. Polyb. 35, 2, 13 : Κατὰ μὲν τὴν ὑπ. ἐχρῶντο τοῖς λόγοις ὑποπεπτωκότως ..., τῇ γε μὴν προαιρέσει ... οὐκ εἰκούσῃ. Lucian. Amor. c. 3 : Ἐπίπλαστος ὑπ. Schol. Hom. Il. O, 101 : Γέλως πρὸς ὑπόκρισιν γενόμενος. Phalar. Epist. 62, p. 192 : Ὑποκρίσει καιροῦ καὶ οὐκ ἀληθείᾳ χρηστὸς γεγονέναι, Simulatione pro tempore.] Et peculiariter ea, quæ sermone Gall., servata voce Græca, vocatur *Hypocrisie*, quum dicitur de eo, qui externa specie probitatem simulat, quum sit improbus. Matth. 23, 28, et in aliis N. T. locis. ‖ Histrionis gestus personam alienam repræsentantis. [Lucian. Pisc. c. 32. Id. De salt. c. 65 : Ἡ πλείστη διατριβὴ τῆς ὀρχηστικῆς ἡ ὑπ. ἐστι. Hesych. s. v. Συσπαστόν : Ἐν Αἴαντος ὑποκρίσει.] Exponitur etiam Pronuntiatio : ut pro eo, quod de Demosthene dixit [Andronicus histrio apud] Plutarch. [Mor. p. 845, B] : Τὸ πρῶτον ἐν ῥητορικῇ εἶπεν ὑπόκρισιν, καὶ τὸ δεύτερον, καὶ τὸ τρίτον [et ap. schol. Hermog. in Walzii Rhett. vol. 6, p. 35], legitur ap. Cic. : Pronuntiationi in toto genere dicendi palmam dedit, eidem secundum et tertium locum. [Joann. Chrys. Homil. 34 in Ep. 1 ad Corinth. : Παρὰ στιγμὴν μόνην καὶ παρὰ ὑπόκρισιν μόνην ἀναγνώσεως πολλὰ πολλάκις ἄτοπα ἐτέχθη νοήματα· ubi dictionis meram prolationem significat. Suicer. Porphyr. De abstin. 3, p. 227 : Ὁ κυνηγέτης ἀπὸ τῆς ὑπ. ᾔσθετο τοῦ κυνὸς ὑλακτοῦντος, Ex modulatione vocis. Struv.] Sed et peculiariter ὑπόκρισις, Lat. Pronuntiatio, inquit Rufinus, Figura sententiæ quum adversarium gestu et pronuntiatione extollimus, vel abjicimus et spernimus : ut, Cantando tu illum? aut unquam tibi fistula cera Juncta fuit? [Ὑπόκρισις, Actio oratoria, quæ fit vultu, corpore, gestibus et voce, traducto vocabulo ab arte histrionum, quorum τὸ ὑποκρίνεσθαι proprium est. (Aristot. Rhet. c. 2, 8 : Σχήμασι καὶ φωναῖς καὶ ἐσθῆτι καὶ ὅλως τῇ ὑπ. ἐλεεινοτέρους εἶναι.) Sic Demetrius Eloc. § 193 : Μένανδρον ὑποκρίνονται, Φιλήμονα δὲ ἀναγινώσκουσιν, Menandri scripta aguntur in scena, h. e. magis scenæ et actioni histrionicæ quam lectioni privatæ conveniunt et aptæ sunt; Philemonis leguntur. Unde et ὑποκριτὰς Aristoteles Rhet. 3, 1 dixit oratores, quatenus actione illa valent. Conf. Dionys. De vi Demosth. c. 53, p. 1117, Demetr. Eloc. § 195 et 271, ubi ὑπόκρισις et ὁ ἀγὼν junguntur. Eustathius ad Hom. p. 687, 16, notat : Ἔστι δὲ ὑποκρινόμενος καὶ ὑποκριτὴς παρὰ τοῖς ὑστερογενέσι ῥήτορσιν, ὁ μὴ ἐκ ψυχῆς λέγων ἢ πράττων, μηδὲ ἅπερ φρονεῖ. — Apud Dionys. in Jud. Isocr. c. 13 est μετὰ ὑποκρίσεως εἰπεῖν τοὺς λόγους, Orationes declamare, cum actione et gestibus et voce. Conf. id. De vi Demosth. c. 22, p. 1023. In illa ὑποκρίσεως notione definienda veteres rhetores omnes consentiunt. Ita Eustath. ad Hom. p. 1496 : Ἔστι κατὰ τοὺς παλαιοὺς ὑπόκρισις, διάθεσις φωνῆς καὶ σχήματος πιθανὴ, πρέπουσα τῷ ὑποκειμένῳ προσώπῳ ἢ πράγμασι. Apsines Art. rhet. p. 715 (vol. 9, p. 567 ed. Walz.) : Ὑπόκρισίς ἐστι μίμησις τῶν κατ' ἀλήθειαν ἑκάστῳ παρισταμένων ἠθῶν καὶ παθῶν καὶ διαθέσεων, σώματός τε καὶ τόνου φωνῆς προσφόρου τοῖς ὑποκειμένοις πράγμασι. Singularem autem τῆς ὑποκρίσεως vim significat his quæ sequuntur : ὑπόκρισις ἀπάτη δελεάζουσα καθέλκει τὴν γνώμην τοῦ κριτοῦ πρὸς τὸ δοκεῖν τῷ λέγοντι. Quæ quidem significatio apta videtur loco Pseudo-Plutarchi, qui de Hyperide oratore ita judicat : Λέγεται ἄνευ ὑποκρίσεως δημηγορῆσαι, καὶ μόνον διηγεῖσθαι τὰ πραχθέντα, καὶ τούτοις οὐκ ἐνοχλεῖν τοὺς δικαστάς. Plutarch. in V. Demosth. c. 7, illius duas partes commemorat προσφορὰν καὶ διάθεσιν, quarum illa ad elocutionem, hæc ad gesticulationem, quam Eustathius διάθεσιν σχήματος dixerat, pertinet. Latini in universum *pronuntiationem* appellant, cujus duas partes, *vocis figuram* et *corporis motum*, faciunt, ut est apud Auct. ad Herenn. 3, 11. Ernest. Lex. rhet.]

[Ὑποκρῐτὴρ, ῆρος, ὁ, i. q. ὑποκριτής. Hermias ap. Athen. 13, p. 563, E : Στώακες, ἔμποροι λήρου, λόγων ὑποκριτῆρες.]

Ὑποκριτὴς [De accentu v. Arcad. p. 28, 4, Chœrob. In Theodos. p. 177, 1], ὁ, Simulator, et peculiariter qui Gallice *Hypocrite*, sequendo signif. datam substantivo ὑπόκρισις, ap. Evangelistas frequens. [Theophyl. In Matth. c. 6, p. 34 : Ὑποκριταί εἰσιν οἱ ἄλλο μὲν ὄντες, ἄλλο δὲ φαινόμενοι. Multa de hypocritis habet Cyrill. Alex. De ador. 7, p. 245, 246. Suicer. Eustath. p. 687, 27 : Ὑποκρινόμενος καὶ ὑποκριτὴς παρὰ τοῖς ὑστερογενέσι ῥήτορσιν ὁ μη ἐκ ψυχῆς λέγων ἢ πράττων μηδὲ ἅπερ φρονεῖ, ὁποῖοι πρώτως καὶ μάλιστα οἱ τῆς θυμέλης, οἱ σκηνικοί. Exempla plurima ex N. T. v. ap. Schleusner.] ‖ Et qui Lat. Histrio. [Hesych. Ὑπ., ὁ ἐν τῇ σκηνῇ ὑποκρινόμενος. Eustath. p. 687, 16 : Οὐκ οἶδεν Ὅμηρος τὴν λέξιν τοῦ ἀποκρίνασθαι ... ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ τῷ ὑποκρίνασθαι κέχρηται. Φασὶ δὲ καὶ τὸν παρὰ τοῖς δραματικοῖς ὑποκριτὴν οὕτω λέγεσθαι διὰ τὸ πρὸς τὸν χορὸν ἀποκρίνεσθαι. Similiter Hesych. s. h. v. et s. Ὑποκρίνοιτο. Basil. Cæs. Or. 1, p. 322 : Ὑπ. ὁ ἐν θεάτρῳ ἀλλότριον πρόσωπον ὑπελθὼν, δοῦλος ὢν πολλάκις τὸ τοῦ δεσπότου καὶ ἰδιώτης τὸ τοῦ βασιλέως. Ὑποκριτῶν epitheta ap. Polluc. 4, 114.] Sed additur interdum gen. δράματος, δραμάτων. Plut. : Ὥσπερ δραμάτων ὑποκριταί. [Aristoph. Vesp. 1279. Xenoph. Mem. 2, 2, 9 : Τοῖς ὑπ. ... ἐν ταῖς τραγῳδίαις. Plato Charm. p. 162, D : Ὥσπερ ποιητὴς ὑποκριτῇ κακῶς διατιθέντι τὰ ἑαυτοῦ ποιήματα ὀργίζεται·

Symp. p. 194, B : Ἀναβαίνοντος ἐπὶ τὸν ὀκρίβαντα μετὰ τῶν ὑπ. Ion. p. 535, E : Ὁ ῥαψῳδὸς καὶ ὑπ. Eadem conjuncta Rep. 2, p. 373, B. Rhapsodi ipsi ὑποκριταὶ dicuntur ab Diodoro 14, 109 : Ὡς ἐπέβαλον οἱ ῥαψῳδοὶ προφέρεσθαι τοῦ Διονυσίου τὰ ποιήματα, ... διὰ τὴν εὐφωνίαν τῶν ὑπ. συνέδραμε τὰ πλήθη· 15, 7 : Τοὺς εὐφωνοτάτους τῶν ὑπ. Hesych. et Tim. Lex. p. 228 : Ῥαψῳδοί, ὑποκριταὶ ἐπῶν.] || Ὑπ. ὀνείρων, Conjector somniorum, Bud. ex Luciano [Somn. c. 17. Plato Tim. p. 72, B : Τῆς δι' αἰνιγμῶν ... φήμης καὶ φαντάσεως ὑποκριταὶ, Interpretes. Τερῶν ὑποκριταὶ ap. Polluc. 7, 189. Ὑπ. per μάντις exp. Hesych., i. e. Oraculorum interpres.]

Ὑποκριτικὸς, ἡ, ὸν, Simulatus, Cui inest simulatio more eorum, qui Hypocritæ vocantur : superl. ὑποκριτικώτατος, Maxime simulatus, VV. LL. [Lucian. Alex. c. 4 : Ψυχῆς κρᾶσις ὑποκριτικὴ τοῦ βελτίονος]. || Ad histriones s. histrionum artem pertinens. Dem. Phal.: Ἔστι δὲ καὶ ἄλλα θεωρήματα ὑπ. [Athen. 3, p. 80, D : Ἡγησιάνακτα ... κατ' ἀρχὰς ὄντα πένητα καὶ τραγῳδόν φησι (Δημήτριος ὁ Σκήψιος) γενέσθαι καὶ ὑποκριτικὸν (Epitomes cod. Paris. ὑποκριτὴν) καὶ εὔηχον, i. e. Idoneum ad artem histrionicam exercendam. Ὑποκριτικὴ, ἡ, (sc. τέχνη) Aristot. Rhet. 3, 1, Poet. c. 19 et 26, Plut. Mor. p. 613, A, Diog. L. 3, 101. « Λέξις ὑποκριτικὴ, genus dicendi, in quo actio oratoris valere debet, una cum affectuum morumque notatione. Hoc genus orationes judiciales et contentiosæ inprimis postulant; unde Aristotelis præceptum est : ἀγωνιστικὴ λέξις, ἡ ὑποκριτικωτάτη Rhetor. 3, 12. Mox apud eundem τὰ ὑποκριτικὰ dicuntur formæ et figuræ dicendi, quarum vis et effectus actione (τῇ ὑποκρίσει) inprimis cernuntur, v. c. ἀσύνδετον, quæ forma, si non cum actione et affectu quodam enunciatur, sed legitur tantum, vim fere nullam habere solet. Hoc idem docet Demetrius Eloc. § 193 : Ἐναγώνιος μᾶλλον ἡ διαλελυμένη (h. e. ἀσύνδετος) λέξις, ἡ δὲ αὐτὴ καὶ ὑποκριτικὴ καλεῖται. Paullo post § 195, ὑποκριτικὰ θεωρήματα sunt ea genera argumentorum vel ὑποθέσεων, quæ oratoris actionem postulant et augent : διαμόρφωσις πρὸς τὸν ὑποκριτὴν πεποιημένη, *Stoff für den Redner.* » Ernest. Lex. rhet. Aristot. Rhet. 3, 1 : Ἔστι φύσεως τὸ ὑποκριτικὸν εἶναι. Anon. De musica p. 28, 4; 46, 9 Bellerm. Id. ib. p. 27, 5 : Ἔστι δὲ τῆς μουσικῆς εἴδη ἕξ· ἁρμονικὸν, ῥυθμικὸν, μετρικὸν, ὀργανικὸν, ποιητικὸν ὑπ. Hase.]

Ὑποκριτικῶς, Simulate, Histrionice. Athen. 10 : Καὶ περιβόητος ἦν λέγων τὰ ἔπη· πανούργως γὰρ καὶ ὑπ. [Epiphan. t. 1, p. 784, C : Ὁρᾷς πῶς ὑπ. λέγει· nisi scrib. ἀποκριτικῶς, quod conjecit editor. Hase.]

[Ὑποκροκαίνω (?). Theophyl. Sim. Hist. p. 16, C : Τῶν ὀφθαλμῶν ὑποκροκαινομένων τῇ φλογὶ τῆς ἀνοίας. Interpres, Oculis præ furore scintillantibus. Boiss.]

[Ὑπόκροσσος. V. Πρόκροσσος vol. 6, p. 1762, B.]

[Ὑποκροτέω, Substrepo. Greg. Nyss. vol. 2, p. 287 D : Ὑποκροτῶν τῷ ποδὶ καὶ ἐπιψοφῶν τοῖς δακτύλοις. Probabilius videtur ἐπικροτῶν. G. Dind.]

[Ὑπόκροτος, ὁ, ἡ. Phot. Bibl. p. 73, 33 : Ἡ λέξις αὐτῷ ῥέουσα καὶ μαλακή· καὶ ὅσον αὐτῆς ὑπόκροτον οὐ πρὸς τόνον τινὰ, ἀλλ' ἐπὶ τὸ γαργαλίζον ... καὶ βλακῶδες παρακεκίνηται. I. e. Quæ *fortius et sonantius* elata sunt. Sensum illustrat Philostr. p. 537, de Polemone : Φθέγμα ἦν αὐτῷ λαμπρὸν καὶ ἐπίτονον καὶ κρότος θαυμάσιος οἷος ἀπεκτύπει τῆς γλώττης· de quo Herodes : Ἵππων μ' ὠκυπόδων ἀμφὶ κτύπος οὔατα βάλλει· ἐνδεικνύμενος δὴ τὸ ἐπίκροτον καὶ τὸ ὑψηχὲς τοῦ λόγου. Contra ap. Phot. Bibl. p. 97, 42, reprehenditur Eunomii ἡ συνθήκη ἐκβεβιασμένη καὶ συμπεπιεσμένη καὶ ἔκκροτος. Jacobs. ad Achill. Tat. vol. 1, p. cv. « Malo ἀπόκροτον. » Hemst. Hoc est, Durum, Asperum.]

[Ὑποκρουνιδία· θυσία τις παρὰ Κνιδίοις, Hesych.]

[Ὑπόκρουσις, εως, ἡ, Interpellatio. Hesych. s. v. Κρούσιν : Τὴν πρὸς τὸ λέγειν ἐν ταῖς ζητήσεσιν ὑπ.]

[Ὑποκρουσταλὶς, εἶδος τοῦ λίνου σπέρματος, Hesych.]

Ὑποκρουστικὸς, ἡ, ὸν, Interpellatorius. Unde adv. Ὑποκρουστικῶς, Etym. M. p. 781, 8 (et Suidas) : Ὑποβλήδην, ὑποβαλὼν λόγον ὑπ., ἔτι λέγοντός τινος.]

Ὑποκρούω, Obturbo, Interpello. [Hesych. : Ὑποκρούει, ἀντιλέγει. Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 115, 12 : Ὑποκροῦσαι, ἐμποδίσαι. Ἄλεξις Βοστρύχῳ. Plato Eryx. p. 395, E : Ὑποκρούσας. Æschin. p. 5, 34 : Κακῶς ἀγορεύει τινὰ ἢ ὑποκρούει. Henioch. ap. Stob. Flor. 43, 27 : Τάχ' ἄν τις ὑποκρούσειεν ὅ τί ποτ' ... Polyb. 17, 4, 3 : Ἔτι ταῦτα λέγοντος τοῦ βασιλέως ... ἐπὶ πλεῖον ὑπέκρουε τὸν Φίλιππον. Himer. p. 160 : « Πότε οὖν ἢ πόθεν ἀνοιχιοῦμεν τὴν πόλιν; » ὑπέκρουσέ τις. Lucian. Dom. c. 14 : Ὑπ. τὴν ῥῆσιν· Symp. 12, τὰ προχειρότατα.] Porphyr. in Hom. : Ἔστιν οὖν ὁ νοῦς, μὴ θορυβεῖτε, ὦ ἄνδρες, ὑποκρουόντες διὰ τί συνεληλύθαμεν. Idem, Οὐ δεῖ νῦν ὑποκρούειν, ζητοῦντας τίνος ἕνεκα συνεληλύθασι. Sic Aristoph. Ach. [37] : Παρεσκευασμένος Βοᾷν, ὑποκρούειν, λοιδορεῖν τοὺς ῥήτορας, Ἐάν τις ἄλλο\πλὴν περὶ εἰρήνης λέγῃ. Hæc Bud., exponens etiam Interfari, Reclamare, et ex Hesych. ἀντιλέγειν. [Phryn. in Bekk. Anecd. p. 68, 10 : Ὑπ. τοὺς ῥήτορας· τὸ μεταξὺ λεγόντων αὐτῶν ἀντιφθεγγόμενον ἐμποδίζειν.] Sed et Suid. tradit ὑποκρούειν accipi pro ἀντιφθέγγεσθαι, ἀντιλέγειν ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε : sed accipi etiam ἐπὶ τῶν θορυβούντων, addens, ὅπερ ἡμεῖς φαμὲν ἐκκρούειν καὶ κωλύειν. Quæ verba desumpta sunt ex schol. Aristoph., exponente locum illum, quem Bud. paulo ante ex Acharn. protulit : videntur ergo ibi ὑποκρούειν accipere non tantum pro Obturbare, Obstrepere, Interpellare, sed etiam pro Explodere, Ejicere. Idem Suid. in Aristoph. [Eccl. 256] : Τί δ' ἦν ὑποκρούωσι [ὑποκρούσωσί] σε; exp. ὑποβάλλωσί σε, λαμβάνωνταί σου· ad quæ verba altera respondet, προσκυνήσομαι [προσκινήσομαι,] Ἄτ' οὐκ ἄπειρος οὖσα πολλῶν κρουμάτων [verba in sensum obscœnum detorquens, quo ib. v. 618 dictum est : Κᾆτ' ἦν ταύτης (formosæ) ἐπιθυμήσῃ, τὴν αἰσχρὰν πρῶθ' ὑποκρούσει. Ὑπολῃκᾶν, Subagitare, per ὑποκρούειν exp. Hesych.]. || Budæo Significo, αἰνίττομαι, ap. Aristoph. Pl. [548] : Σὺ μὲν οὐ τὸν ἐμὸν βίον εἴρηκας, τὸν τῶν πτωχῶν δ' ὑπεκρούσω, schol. ἐφθέγξω, ἀνεκρούσω, dicens metaph. esse a cithara, aut alio quopiam instrumento. Possit etiam reddi Obstrepis, ut sit metaph. a cithara, cui, quum pulsatur, alia ab alio pulsata obstrepit. [Vera prior interpretatio. Eustath. Opusc. p. 98, 1 : Ἔχομεν ἤδη ἀμυδρῶς ὑποκρουσάμενοι καὶ ἐμφήναντες ὁποῖόν τι κακὸν ἡ ὑπόκρισις· et sim. p. 88, 50.] In Epigr. autem pro Cithara responso, s. ὑποκρέκω, accipi tradunt : quæ signif. magis propria est. [Anth. Plan. 279 : Ἔνθεν ἐγὼ (λίθος ἠχήεις) λυραοιδός· ὑποκρούσας δέ με λεπτῇ χερμάδι τοῦ κόμπου μαρτυρίην κόμισαι.] Item Supplaudo, VV. LL. [Supplodo. Longin. 41, 2 : Ὡς ἐνίοτε προειδότας τὰς ὀφειλομένας καταλήξεις αὐτοὺς ὑποκρούειν τοῖς λέγουσι καὶ φθάνοντας ὡς ἐν χορῷ τινι προαποδιδόναι τὴν βάσιν· ubi Toup. : « Est ὑποκρούειν modulum vocis ictu pedis servare. *Pedem supplodere* vocat Seneca. Plut. V. Demosth. c. 20 : Ὁ Φίλιππος ἐπὶ τῇ νίκῃ διὰ τὴν χαρὰν ἐξυβρίσας ... μεθύων ἤδε τὴν ἀρχὴν τοῦ Δημοσθένους ψηφίσματος, πρὸς πόδα διαιρῶν καὶ ὑποκρούων. Idem Mor. p. 177, B : Ὑπέκρουσεν ὁ Ἀρχέλαος τῷ κιθαρῳδῷ. »]

Ὑποκρύπτω, vel Ὑποκρύπτομαι, q. d. Subocculto. VV. LL. exp. etiam Occulte condo, Clanculum repono. Ibid. : Ὑποκρυψάμενοι θεράπαιναν, pro Subducentes ancillam. [Hom. Il. O, 626 : Ἡ δέ τε (ναῦς) πᾶσα ἄχνη ὑπεκρύφθη. Diog. L. 7, 182 : Ἀνδριὰς, ὃς ὑποκέκρυπται τῷ πλησίον ἵππει. « Procl. In Plat. Alcib. vol. 1, p. 209 : Τὰ πρὸ τούτου ῥήματα τοῦ Σωκράτους ἀπεκρύπτετο τὸν ἔλεγχον ... νῦν δὲ ἀπογυμνοῦν αὐτὸν ἄρχεται. Libri plures ὑπεκρύπτετο. » Creuz.] Item Dissimulo, Celo. Xen. Anab. 1, [9, 19] : Οὐ γὰρ φθονῶν τοῖς φανερῶς πλουτοῦσιν ἐφαίνετο, ἀλλὰ πειρώμενος χρῆσθαι τοῖς τῶν ὑποκρυπτομένων χρήμασι. [Jo. CPol. Vita Jo. Damasc. Actt. SS. Maii t. 2, p. 726, C : Τὸν δόλον ὑποκρυψάμενοι. Ap. Greg. Nyss. t. 1, p. 350, C, Τοῖς ἔνδον ὑπερκρυπτομένοις τῷ ζόφῳ, male pro ὑποκρ. Hase.] Apud Æschin. est potius Taceo, Reticeo, Subticeo, p. 23 [20, 6] : Ὅμηρος γὰρ πολλαχοῦ μεμνημένος περὶ Ἀχιλλέως, τὸν μὲν ἔρωτα καὶ τὴν ἐπωνυμίαν αὐτῶν τῆς φιλίας ὑποκρύπτεται. [Ubi nunc ex aliis libris ἀποκρύπτεται. Eadem var. in libris Luciani Amor. c. 15, et alibi.]

[Ὑπόκρυφα legebatur ap. Pind. Nem. 9, 79, ubi nunc recte ὑπὸ κρύφα κλέπτεται. V. Ὑποκλέπτω. Adject. Ὑποκρύφιος, ὁ, Occultus, Absconditus, ap. Nonn. Joann. c. 18, 100 : Οὐδὲν ὑποκρύφιον λαλέων λῃΐστορι μύθῳ· Dion. 36, 95 : Ὑποκρυφίου δὲ θαλάσσῃ σειομένου τριόδοντος Ἄραψ μυκήσατο Νηρεύς· ubi ed. princeps ὑποκρύ (sic) δὲ θαλάσσῃ, Falckenb. ὑποκρύφιος vel ὑπὸ

κρυφίη. G. D. Menand. Hist. p. 406, 22 Bonn. : Ὑποκρύφιον ἔχων ὡς αὐτοὺς τὸ ἔχθος. Hase. Adject. Ὑπόκρυφος, ὁ, ἡ, comparandum cum ἀπόκρυφος, est ap. schol. Aristoph. Ach. 96 : Οἶκον δὲ νεὼς, ὃ καλοῦσιν ἀγκῶνα· ἢ μᾶλλον ὑποκρύφους τόπους διὰ τὸν ἄνεμον, ἔνθα ὑπὸ σκέπην εἰσίν.]

[Ὑποκρύφιος. Ὑπόκρυφος. V. Ὑπόκρυφα.]

Ὑπόκρυψις, εως, ἡ, q. d. Suboccultatio. [Greg. Nyss. t. 1, p. 469, A : Εἰ δέ τι μετὰ ὑποκρύψεως ἐν ὑπονοίαις τισὶ καὶ αἰνίγμασιν εἰρημένον. Hase. LXX Lev. 20, 4, in cod. Oxon. male pro ὑπερόψει.]

[Ὑποκρώζω, Subcrocito. Lucian. D. mort. 6, 2 : Ὑποστένων καὶ μύχιόν τι καθάπερ ἐξ ᾠοῦ νεοττὸς ἀτελὴς ὑποκρώζων.]

[Ὑποκτείνω, Clam occido. Schneid. Verbum suspectum.]

[Ὑποκτῠπέω, Substrepo. Ælian. N. A. 3, 13 : Πεσὼν καὶ ὑποκτυπήσας ὁ λίθος.]

[Ὑποκυάνεος, ὁ, ἡ, Subcæruleus. Alex. Mynd. ap. schol. Theocr. 5, 96.]

[Ὑποκυανίζω, Subcæruleus sum, Fere cæruleus sum. Epiphan. vol. 2, p. 234, C : Ἀχάτης ὑποκυανίζων ἐστίν. (Id. ib. p. 229, B : Τῷ εἴδει ὑποκυανίζων. Hase.) Eudocia in Villois. Anecd. vol. 2, p. 243 : Ὑποκυανίζει τὴν χρόαν τὸ ἄνθος.]

[Ὑποκῠβερνάω, Guberno sub alio. De proreta navem dirigente sub gubernatore Pollux 1, 98 : Τῆς νεὼς ὑποκυβερνᾶν, προκυβερνᾶν ἐπὶ τοῦ πρῳράτου.]

[Ὑποκῡδής, ὁ, ἡ, Humidus, Uliginosus. Harpocratio : Ὑποκυδεῖς γάρ εἰσιν οἱ τόποι· Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου. Ὑποκυδής ἐστιν ὁ δίυγρος, ὡς ἐκ τῆς τρίτης Κτησίου φανερόν ἐστιν. Εὐφορίων « οἷόν τ' εἰαμενῆς ὑποκυδέος. » Ἐν ἐνίοις μέντοι τῶν ἀντιγράφων παρὰ τῷ ῥήτορι γέγραπται ὑπόκοιλοι. Quæ minus plene repetiverunt Photius p. 626, 21 et Suidas post voc. Ὑπὸ γῆν οἰκοῦντες (brevius s. v. Ὑποκυδής). Lex. rhet. in Bekk. Anecd. p. 312, 5 : Ὑποκυδεῖς τίνες εἰσί ; κοῖλοι τόποι. Hesych. : Ὑποκυδὲς, ὑποφρύδιον, ubi Sylburgio ὑποβρύχιον, Ruhnkenio δίυγρον corrigendum videtur. De alia ejusdem gl. Ὑποκεύθεα, ὑποκοίλια, fortasse huc referenda dictum s. v. Ὑποκευθής. Idem cognatum annotavit verbum Διακυδόμεναι, quod per διαχεόμεναι explicat. Ceterum ap. Harpocrat. in edd. vet. et ap. Suidam scriptum ὑποκύδεις et ὑποκύδης vitioso accentu, ap. Phot. ὑποκυδεῖς et ὑποκύδης.]

[Ὑποκύκλιος, ὁ, cognomen pedis Ionici a minore, ap. schol. Hephæst. p. 160.]

Ὑπόκυκλος, ὁ, Orbiculos s. Orbes subtus habens, Subtus rotundus, Aliquantum rotundus et orbiculatus. Hom. Od. Δ, [131] : Χρυσῆν τ' ἠλακάτην, τάλαρόν θ' ὑπόκυκλον· ὄπασσεν, Eust. [p. 1488, 1] περίτροχον, περιφόρητον τοῖς ὑποκάτω τροχίλοις, κυκλοτερῆ. [Hesych. : Ὑπόκυκλον, ὑπότροχον, ἢ κάτωθεν σπεῖραν ἔχοντα.] At Ὑπόκυκλον, Orbis qui tripodi aut alii ejusmodi vasi supponitur. Pollux [10, 79] quum dixisset τὸ τοῦ ὁλκαίου sive λουτηρίου, ἵνα ἀποπλύνεται τὰ ἐκπώματα, appellari posse ὑπόστασιν, subjungit, Ἴσως δὲ καὶ καθ' Ὅμηρον [Il. Σ, 375] ὑπόκυκλον, εἰπόντα, Χρύσεα δέ σφ' ὑπόκυκλα ἑκάστῳ πυθμένι θῆκε. [Hesych. : Ὑπόκυκλα· τοὺς ἀστραγάλους τοὺς ὑποτιθεμένους τῷ πυθμένι τῶν τριπόδων.] Eust. vero ibi legit divisim ὑπὸ κύκλα [præpositione cum verbo conjungenda], ut supra annotavi. [Recte schol. reprehendit scriptum ab quibusdam ὑπόκυκλα monetque versum Odysseæ Δ, 131, ἑτέρου ἔχεσθαι σημαινομένου.]

[Ὑποκῡμαίνω, Fluctuo sub. Philostr. p. 100 : Ἐπειδὰν τῇ γῇ ὑποκυμαίνωσιν (οἱ ὄρειοι δράκοντες)· ubi Boiss. ad Her. p. 449 ἐπικυμαίνωσιν probabiliter corrigit. Marc. Eugen. Imag. p. 161, 2 Kays. : Ἀλλὰ καὶ ποταμὸς κάτωθεν ἡδὺς ὑποκυμαίνων. De ulnis molliter se moventibus Philostr. p. 841 : Ὠλέναι ὑποκυμαίνουσι, ut de capillis Himer. Or. 1, 4, p. 330 : Τὰς λοιπὰς ταῖς αὔραις ἀφῆκεν ὑποκυμαίνειν. Porro Philostr. p. 846, de Pygmæis : Ἀνιόντων ἐκ τῆς γῆς ὑποκυμαίνει ἡ ψάμμος. Jacobs. ad Philostr. Imag. p. 507. Transitive Niceph. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 430, 13 : Ἕως καὶ οἶνος αὐτοῦ τὸν νοῦν ὑπεκύμαινον.]

[Ὑποκῡματίζω.] Ὑποκυματίζειν, Subeffundi, VV. LL. [Philostr. p. 839, de fontibus calidis : Πηγαὶ ὑποκυματίζουσι ζέουσαι· 784 : Ὑποκυματίζουσιν (οἱ θύννοι) ἀλλήλοις, ἄλλος ἄλλῳ ἐπινέοντες, Invicem sibi suppositi fluctuant.]

Ὑποκύπτω, Caput summitto, inclino [ad aliquid videndum. Plut. Mor. p. 470, E : Ὑποκύψας θέασαι τοὺς βαστάζοντας. || Inclino] ut fit ab iis, qui aliis parere non recusant : unde Bud. exp. ὑποκύπτειν, Summitti et dicto audientem esse, ap. Herodot. [1, 130.] Basil. [M. vol. 1, p. 116, D : Ὑποκύψει τῇ ἡδονῇ.] Cam. itidem ex Herodoto [6, 25] affert, Τὰς μὲν ἐθελοντὴν τῶν πολίων ὑποκυψάσας, τὰς δὲ ἀνάγκῃ προσηγάγοντο, pro Ultro se summittentes. [Ibid. c. 109. Aristid. vol. 1, p. 157 : Ἡττηθέντες ἐν Οἰνοφύτοις ὑπέκυψαν· 451 : Οὐδ' ὅπλα ἀνταράμενοι παραχρῆμα ὑποκύψουσιν αὐτῷ· et p. 496; vol. 2, p. 202, 246. Liban. vol. 4, p. 32, 10. Clem. Al. p. 950 : Ὑποκύπτειν τοῦ θεοῦ ταῖς ἐντολαῖς. Themist. Or. 16, p. 209, A : Ὑπέκυπτε μὲν εὐθὺς ἡ θρασύτης Σκυθῶν. Addito accusat. Achill. Tat. 8, 9 : Τοῖς ... αὐτῷ χρωμένοις πάντα ὑποκύπτων. De canibus Æsop. Fab. 234 : Κύνες τοῖς ἀνθρώποις ὑποκύπτοντες. « Choricius p. 144, 3. » Boiss.] Et active ex Aristoph. Ach. [954] : Ὑπόκυπτε τὰν τύλαν, pro Summitte callum humerorum. || Bud. autem neutrali signif. pro Venerari etiam affert ex Luciano [Nigr. c. 21] : Πόρρωθεν ὑποκύψας. [Id. Nav. c. 30 : Ὑποκύψας ἐς τὸ Περσικόν (Persarum more). Incertum est Aristoph. exemplum Vesp. 555 : Ἱκετεύουσίν θ' ὑποκύπτοντες, ubi cod. Rav. ὑποπίπτοντες.]

[Ὑποκυρόω. Dionys. A. R. 2, 22 : Ὑποκυροῦσθαι. Scrib. ἐπικυροῦσθαι ex cod. Vat. G. D. Similiterque Theod. Abuc. Opusc. p. 464, 28, Οὐκ ἀνέτρεψε τοῦτο, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον ὑπεκύρωσε, scrib. ἐπεκ. Hase.]

Ὑπόκυρτος, ὁ, ἡ, Subincurvus, Aliquantum incurvus. [Plut. Mor. p. 890, D. Hesych. : Λορδὸν, ὑπόκυρτον. Schol. Oppiani Hal. 2, 309 : Πέτρας ... ὑφάλου ... ὑποκύρτου, μικρὸν ὑπερεχούσης τοῦ ὕδατος.]

[Ὑποκυρτόω, Obliquo, Gl. Eustath. p. 918, 40, ex Callisthene : Ἐξυπαναστῆναι (τὸ πέλαγος Ἀλεξάνδρῳ)... ἵνα ἐν τῷ ὑποκυρτοῦσθαί πως δοκῇ προσκυνεῖν. Id. Opusc. p. 105, 40 : Προσφωνοῦντες, ὑποκυρτοῦντες. Hippocr. p. 875, H : Τὸ ἕλκος ὑποκυρτοῦται. Interpres, In quendam tumorem assurgit. G. D. Anon. De transl. corp. Greg. Naz. Actt. SS. Maii t. 2, p. 769, F : Μικρὸν ὑποκυρτουμένοις τοῖς κύμασιν. Hase.]

[Ὑποκυστὶς scriptura vitiosa. V. Ὑποκισθίς.]

Ὑπόκυφος, ὁ, ἡ, Subincurvus, Aliquantum incurvus. [Schol. Luciani D. deor. 7, 4 : Σανὶς τετράγωνος, ὑπ. Boiss. Aliquantum gibbosus. Strabo 6, p. 262 : Ὑπ. ὢν ὁ Μύσκελλος.]

[Ὑποκυφώνιον, τό. V. Κιλλίβας et Κύφων.]

Ὑποκύω, cujus usus exemplum non affertur; at vero ab Ὑποκύομαι est aor. 1 med. ὑποκυσσαμένη [sic scriptus frequenti librariorum errore pro ὑποκυσαμένη, quod nunc ubique restitutum, Hesych. : Ὑποκυσαμένη, ἔγκυος γενομένη, ἐγκύμων] ap. Hom. aliquot locis. Il. Ζ, [25] : Ποιμαίνων δ' ἐπ' ὄεσσι μίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ· Ἡ δ' ὑποκυσσαμένη διδυμάονε γείνατο παῖδε, i. e. ὑπ' αὐτοῦ ἔγκυος γενομένη, Eust., Ab eo facta gravida. [Od. Λ, 254, et Il. Υ, 225, de equabus : Ὑποκυσάμεναι ἔτεκον ... πώλους. Hesiod. Theog. 308, et fragm. 26. Apud Hesych. Ὑποκυησαμένη, forma ab nemine usurpata, cum expos. ὑπὸ γαστρὸς ἔχουσα ἐγκοίλιον (recte corrigitur ἔχουσα, ἐγκύμων ex altera ejus gl. quam supra apposuimus).]

Ὑποκύων, ὁ, nomen tragœdiæ cujusdam Varronis.

[Ὑποκωθωνίζομαι, Cothonibus utor, i. e. Intemperantius compoto. Anon. ap. gramm. in Cram. Anecd. Ox. vol. 2, p. 414, 11 : Γυναικῶν τινῶν γραϊδίων ὑποκωθωνιζομένων καὶ ὑποτονθορυζόντων.]

[Ὑποκώλιον, τό.] Ὑποκώλια, Internodia. [Sunt partes femorum interiores. Apud Xenoph. Cyneg. 4, 1 (et Arrian. De venat. 5, 9) in cane laudantur ὑπ. μακρὰ, περιφερῆ, εὐπαγῆ (unde sumsit Pollux 5, 59, 63). Ibid. 5, 30, leporis ὑπ. μακρά (unde Pollux 5, 70), et 10 : Κατακλίνεται (lepus) ὑποθεὶς τὰ ὑπ. ὑπὸ τὰς λαγόνας, τὰ δὲ πρόσθεν σκέλη τὰ πλεῖστα συνθεὶς καὶ ἐκτείνας· pro quo Pollux 5, 72 : Τὸν δὲ ὕπνον ποιεῖται καὶ τὴν ἀνάπαυλαν ὑποθεὶς μὲν εἰς τὰς λαγόνας τὰ ὄπισθεν σκέλη, τὰ δὲ πρόσω (πρόσθεν) κῶλα προτείνας τε καὶ συνθείς.]

Ὑποκωμῳδέω, Subrideo more comico, Tacite mor-

deo dicterio comico s. scommate. [Lucian. Toxar. c. 14.]

Ὑπόκωφος, ὁ, ἡ, Aliquantum surdus, Surdaster. [Aristoph. Eq. 43; Plato Protag. p. 334, D, Rep. 6, p. 488, B; Aristot. Rhet. 3, 4; Plut. Mor. p. 53, E; Themist. Or. 26, p. 326, A. Eustath. p. 106, 70.] Item ὁ ἀκούων καὶ μὴ προσποιούμενος, teste Suida [ex schol. ad Aristoph. l. c.]. Item Ψυχὴ ὑπόκωφος, Animus iners, Obtusum ingenium, in VV. LL. [Philem. ap. Porphyr. Quæst. Hom. c. 8, p. 92 : Νωθρὸν οὖν τὸ σημαινόμενον καὶ σφόδρα ὑπ. προσπίπτειν ἔοικε. Hemst. Greg. Nyss. t. 3, p. 166, D : Καὶ τίς οὕτως ὑπ. καὶ ἀνήκοος τῶν λόγων; Hase.]

[Ὑπολαιμίζω, Jugulo. Zonar. Lex. p. 1784 : Ὑπολαιμίσας, σφάξας.]

[Ὑπολαιὸν, ὑποδαιστὸν, glossa corrupta Hesych. post Ὑπολιφόν.]

[Ὑπολαΐς, ίδος, ἡ.] Ὑπολωΐς, Avicula quæ Lat. Curruca dicitur, quam vermibus pasci ferunt. In ejus nido ponit ova cuculus, illa autem exclusos pullos pro suis alit. Theophr. C. Pl. 2, [17, 9] : Οὐδὲ ἦν γένεσις κόκκυγος, εἰ μὴ ἦν ὑπολωΐς, [ἧς εἰς τὴν νεοττιὰν τὰ ᾠὰ τίθησιν]. Vocatur etiam Ὑπολαΐς et Ἐπιλαΐς. [Theophrasto recte nunc restitutum ὑπολαΐς, idemque Aristoteli H. A. 8, 3, p. 592, 22, pro ἐπιλαΐς eo magis reddendum cum Alberto, quum ib. 6, 7, et 9, 29, scriptum sit ὑπολαΐδος. Rectam scripturam confirmant Hesychii glossæ duæ, Ὑπολαΐς (codex ὑπολάϊς)· ὄρνις τις τῶν σκωληκοφάγων. Ὑπολῃΐς (codex ὑπολῆϊς)· εἶδος ὄρνιθος· ἢ λαΐς (scr. ἢ ὑπολαΐς cum Alberto). G. D. Antig. Caryst. Hist. mir. p. 85, 11 Westerm. : Εἰς τὰς (νεοττείας) τῶν φαβῶν ἢ ὑπολαΐδων. Hase.]

[Ὑπολακτίζω, var. l. pro ἀπολακτίζω ap. Lucian. Asin. c. 28.]

Ὑπολᾰλέω, Submurmuro, Mussito, Obloquor, ψιθυρίζω, Hesych. [Greg. Nyss. t. 2, p. 553, D : Ἡ δὲ ἀκοὴ τοὺς ὑπολαλοῦντας περιεργάζεται. Hase. || Subindico. Eustath. Opusc. p. 48, 50 : Βούλεται ὑπολαλεῖν τῷ «τολμῶντι» τὸ χρῆναι κτλ. Id. ad Hom. p. 91, 17 : Δημοβόρος, ὃ ἠρέμα ὑπελαλήθη καὶ ἐν τῷ δῶρ' ἀποαιρεῖσθαι. Verbum non infrequens in scriptoribus Byzant. Sic Theophan. Contin. p. 15, A : Ταῦτα ὑπολαληθέντα· 57, B; 104, D. G. Dind. Apollod. Poliorc. in Mathem. vett. p. 13, 6 : Πᾶσιν ὑπελάλησα. Greg. Nyss. t. 2, p. 931, D : Καὶ ἡμῖν ὑπελάλησε τὸν ἀπόρρητον λόγον. Hase.]

Ὑπολαμβάνω, Suscipio, ea signif., qua onus aliquod suscipere dicimur, cui bajulando humeros aut dorsum subjicimus. Herodot. 1, [24] de Arione : Τὸν δὲ δελφῖνα λέγουσι ὑπολαβόντα ἐξενεῖκαι ἐπὶ Ταίναρον. Quæ verba Gell. 16, 19, ita interpretatur : Delphinum repente inter undas adnavisse, et dorso super fluctus edito vectasse. [Plato Rep. 5, p. 453, D : Δελφῖνά τιν' ἐλπίζοντας ὑπολαβεῖν ἄν.] Gorgias ap. Plutarch. [Mor. p. 161, D] eandem historiam narrans, dicit eum δελφῖνας ὑποδραμόντας ἀνενεγκεῖν. Sic et Excipere usurpatur. Sed Suid. ὑπολαμβάνω exp. et ἀνέχω, ἀναβαστάζω, in hoc l. : Εἴπη ἐς βαθύτερόν τι τοῦ ποταμοῦ ἐμπίπτοιεν, ἀνακουφίζειν ὑπολαμβάνοντας. [Plato Symp. p. 212, D : Τὴν αὐλητρίδα ὑπολαβοῦσαν. || Excipio (hospitio). Xenoph. Anab. 1, 1, 7 : Ὑπολαβὼν τοὺς φεύγοντας. Aristot. H. A. 9, 34 : Οἱ νεοττοὶ ἐκβαλλόμενοι βοῶσι καὶ οὕτως ὑπολαμβάνει αὐτοὺς ἡ φήνη. Similiter ib. c. 36. Sustento s. sublevo (indigos), Diodor. 19, 67 : Βοηθοῦσα τοῖς ἀτυχοῦσι καὶ πολλοὺς τῶν ἀπόρων ὑπολαμβάνουσα· ubi Wess. comparavit Diodor. Exc. p. 597, 20 : Τοὺς ἀπόρους τῶν στρατιωτῶν ὑπελάμβανεν. Strab. 14, p. 653 : Οἱ εὔποροι τοὺς ἐνδεεῖς ὑπολαμβάνουσιν. Diotog. ap. Stob. Flor. 48, 62 : Δεῖ ἐς τοῦτο πεπᾶσθαι τὰ χρήματα· ὥστε ... δεομένους ὑπολαμβάνειν. «Ὑπολαμβάνεσθαι dicitur sæpe Hippocrati de ægro qui curationem subit, et ad curationem assumitur, velut p. 452, 3 : Οὗτος ἢν μὲν παραχρῆμα ὑποληφθῇ, ὑγιὴς γίνεται ὡς τὰ πολλά. Sic καταληφθῆναι dicitur de ægro qui curatione præoccupatur ante quam morbus invalescat, p. 451, 19 : Οὗτος ἢν καταληφθῇ ἀρχομένου τοῦ νοσήματος. His autem opponitur ἀμεληθῆναι apud Hippocr., quod Negligi significat.» Foes.] || Ὑπολαμβάνειν, Excipere, ea signif., qua hostem excipere dicimur, non tam quum eum irruentem aperte, quam quum in insidiis incautum excipimus. Thuc. 8, [105] de navibus : Ὑπολαβόντες πεπλανημένας ἔκοπτον, Dispersas excepere; ubi etiam possit exponi Intercipientes, Clam invadentes. || Item res aliqua ὑπολαμβάνειν eam dicitur, quam excipit et cui succedit. Philo V. M. 1 : Ὑπολαβὼν ἐκ τῆς θαλάττης ἄνεμος ἀποσκεδάννυσι τὰς ἀκρίδας, Succedens ex mari ventus. [Athen. 8, p. 332, E, ex Clearcho : Προσκυλινδεῖται τῷ ὑγρῷ μέχρι οὗ ἂν πάλιν ὑπολαβὸν αὐτὸν τὸ κῦμα κατενέγκῃ.] Similiter ex Herodoto [6, 27] : Ἡ δὲ ναυμαχία ὑπολαβοῦσα, Navale prælium subsecutum et priora excipiens, Cam. [Herodot. ib. : Τοὺς δὲ λοιμοὺς ὑπολαβών (deteriores libri ἀπολαβών) ἀπήνεικε· et 75 : Κατελθόντα αὐτὸν ὑπέλαβε μανίη νοῦσος· 4, 179 : Καί μιν ὑπολαβεῖν ἄνεμον βορῆν καὶ καταφέρειν πρὸς τὴν Λιβύην· 7, 170 : Ὑπολαβόντα σφέας χειμῶνα μέγαν ἐκβαλέειν ἐς τὴν γῆν· et similiter 8, 118. Schweigh. Theophr. C. Pl. 3, 3, 2 : Ὁ χειμὼν ὑπολαμβάνων τὴν φυτείαν. Hippocr. p. 1147, F : Ὑπολαβὸν ῥῖγος, Rigor subiens s. invadens. Xenoph. Hell. 3, 5, 20 : Δυσχωρία καὶ στενοπορία ὑπελάμβανεν αὐτούς. Appian. Samnit. 12, 2 : Ἀναχθέντα αὐτὸν μετὰ τῶν σύλων χειμὼν ὑπέλαβε.] Quibus addi potest ex Herodiano 8, [4, 4], de ponte quodam : Ἔργον μέγα καὶ κάλλιστον ὑπὸ τῶν πάλαι βασιλέων γεγενημένον ἐκ τετραπέδων λίθων, πυλίσι κατ' ὀλίγον αὐξανομέναις ὑπειλημμένον. || Is etiam, qui alicujus sermonem excipit et ei respondet, ὑπολαμβάνειν dicitur : qua signif. Virg., Suscipit Anchises, atque ordine singula pandit; Liv., Sermonem eorum ex servis unus excepit, qui jam ante id senserat agi, ubi significat ἐκ διαδοχῆς ἀποκρίνεσθαι : at ὑποκρούειν est importunius, quum dicentem interpellamus et ei obstrepimus. Plut. [Mor. p. 158, F] : Ὑπολαβὼν δὲ ἐγὼ τοῦ Κλεοδήμου διαλιπόντος. Idem [ib. p. 411, B] : Ὑπολαβὼν δὲ αὖθις ὁ Ἀμμώνιος, εἶπε, Suscipit iterum Ammonius, et ait. Sic Xenoph. [Mem. 2, 1, 29] : Ἡ κακία ὑπολαβοῦσα εἶπεν. [Symp. 4, 22 : Ὁ Σωκράτης ὑπέλαβε ... Cyrop. 5, 5, 35 : Ὁ Κῦρος ἔτι λέγοντος αὐτοῦ ὑπολαβὼν εἶπε ...] Et Plato Rep. 1, [p. 331, D] : Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη ὑπολαβὼν ὁ Πολέμαρχος. Ib. [p. 338, D] : Ταύτῃ ὑπολαμβάνεις, ᾗ ἂν κακουργήσαις μάλιστα τὸν λόγον, Hac sermone excipis. [10, p. 598, D : Ὑπολαμβάνειν δεῖ τῷ τοιούτῳ ὅτι ... Prot. p. 320, C : Πολλοὶ ... αὐτῷ ὑπέλαβον ... ὁποτέρως βούλοιτο, οὕτω διεξιέναι· Leg. 9, p. 875, D : Πρόχειρον ... παντὶ περὶ παντὸς ὑπολαβεῖν ὀρθῶς ... Rep. 5, p. 466, D : Ἔφθης ... εἰπὼν ἢ ἔμελλον ὑπολήψεσθαι. Cum objiciendi signif. Xenoph. Rep. Ath. 3, 12 : Ὑπολάβοι δέ τις ἂν ὡς οὐδεὶς ἀδίκως ἠτίμωται ..., ἐγὼ δέ φημι ... Thucyd. 5, 49 : Οἱ δὲ ... ὑπελάμβανον οὐ χρεὼν εἶναι κτλ., ubi schol. : Ἀντὶ τοῦ ἀντέλεγον, ἐκ διαδοχῆς ἀπεκρίναντο. Hesych. : Ὑπολάμβανε· ... ἀντιτίθει.] Non diversa signif., sed re tamen diversa, ap. Lucian. [De calumn. c. 17] capitur, Ὑπολαμβάνοντες δὲ οἱ κόλακες τὴν μειρακιώδη ταύτην τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐπιθυμίαν προσεξέκαιον εὐθύς, Excipientes et occasionem inde arripientes. || Ὑπολαμβάνειν equum in cursu dicimur, quum eum retinemus et inhibemus, quod et ἀναλαμβάνειν, ut supra dictum est [et Pollux annotavit 1, 205]. Xen. [De re eq. 9, 5] : Ἢν δὲ εἰς τὸ θᾶττον ὁρμώμενον ὑπολαμβάνειν βούλει [βούλῃ], οὐ δεῖ ἐξαπιναίως σπᾶν, Si impetum equi retinere ductu habenæ velis, Bud. Idem De re eq. p. 551 [c. 7, 14] : Ἥδιον μὲν γὰρ οὕτως ἀναστρέφοιτο ὁ ἵππος, ἤδη πλήρης ὢν τοῦ εὐθέος, καὶ τό, τε ὀρθοδρομεῖν καὶ τὸ ἀποκάμπτειν ἅμα μελετῴη ἄν. Δεῖ δὲ καὶ ὑπολαμβάνειν ἐν ταῖς στροφαῖς, Inhibere et retrahere. [|| Ὑπολαμβάνειν est Cohibere, Intercipere, et de tuberculis dicitur, quando eorum origo cohibetur, intercipitur, reprimitur, aut dissolvitur. Hippocr. p. 21, 22 : Τὰ μὲν φύματα τεχνικώτατον ὑπειληφέναι καὶ δύνασθαι διαλύειν. Cornarius Deprehendere dixit, ut ad eorum cognitionem referatur. Mihi tamen magis placet ad eorum interceptionem et originis repressionem referri. Foes.] || Ὑπολαμβάνειν μισθῷ dicimur militem, quum eum bonis salariis permulsum adversario surripimus et subtrahimus, aut etiam veluti præcipimus ne adversæ parti se adjungat. Thuc. 1, [143] : Μισθῷ μείζονι πειρῶντο ἡμῶν ὑπολαβεῖν τοὺς ξένους τῶν ναυτῶν· et [121] : Δάνεισμα γὰρ ποιησάμενοι, ὑπολαβεῖν οἷοί τ' ἐσμὲν μισθῷ μείζονι τοὺς ξένους αὐτῶν ναυβάτας, Eis subtrahere et ab eis aver-

tere. Ib. p. 22 [c. 68] : Οὐ γὰρ ἂν Κερκύραν τε [Κέρκυράν τε] ὑπολαβόντες, βίᾳ ἡμῶν εἶχον, Occupatam et præceptam : quo in l. Bud. ὑπολαμβάνειν pro προλαμβάνειν accipi annotat. [Appian. Mithr. c. 20 : Ὁρμῇ τῇδε μιᾷ τὴν ἀρχὴν ὅλην τοῦ Νικομήδους ὑπολαβών.] Item ὑπολαμβάνειν ὅπλα, Surripere et subtrahere. Thuc. p. 216 [6, 58] : Τοῖς ἐπικούροις φράσας τὰ ὅπλα ὑπολαβεῖν [libri aliquot ἀπολαβεῖν], i. e. ὑφαρπάσαι, schol. Quibus addunt ex Act. 1, [9] de Christo : Βλεπόντων τῶν μαθητῶν ἐπήρθη, καὶ ὑπέλαβεν αὐτὸν νεφέλη ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, Subduxit eum nubes oculis ipsorum. Alii autem malunt, Susceptum eum abstulit ab oculis eorum : et tunc ad primam signif. refertur. [Ex quo l. fortasse Hesych. : Ὑπέλαβεν, ὑπεδέξατο. ‖ Accipio, i. e. Admitto, Probo. Herodot. 1, 212 : Νῦν μευ εὖ παραινεούσης ὑπόλαβε τὸν λόγον· et 3, 146, quibus in locis per ὑποδέχομαι exp. Thom. M. p. 875.] ‖ [Accipio, i. e. Intelligo, Sententiam voci vel orationi subjicio. Eurip. Iph. A. 523 : Ὅν μὴ σὺ φράζεις πῶς ὑπολάβοιμ' ἂν λόγον; Plato Gorg. p. 458, E : Ἴσως γάρ τοι σοῦ ὀρθῶς λέγοντος ἐγὼ οὐκ ὀρθῶς ὑπολαμβάνω· Euthyd. p. 295, B : Ὑπολαμβάνεις γὰρ δή πού τι ... ὃ λέγω; Theæt. p. 159, B : Κάλλιστα ὑπέλαβες· αὐτὸ τοῦτο λέγω· Phædr. p. 263, D : Ἠνάγκασεν ἡμᾶς ὑπολαβεῖν τὸν Ἔρωτα ἕν τι τῶν ὄντων. Ὑπ. τι εἰς τινα Æschin. p. 22, 28 : Παρμένοντος ... εἰπόντος τι πρὸς τὸν χορὸν ἀνάπαιστον ... οὐδεὶς ὑπελάμβανεν εἰς τὸ μειράκιον.] Ὑπολαμβάνω, Accipio, ea signif., qua dicimur aliquid accipere et interpretari in bonam partem. Ex Gregor. : Τὴν ἄγνοιαν ὑπολαμβάνειν ἐπὶ τὸ εὐσεβέστερον, pro Ignorantiam in bonam partem interpretari. [Cum ὡς Aristot. H. A. 3, 20 : Τὰ μὲν τοιαῦτα ὡς σημεῖα ὑπολαμβάνουσιν.] ‖ Ὑπολαμβάνειν ad animum quoque transfertur, et significat Suspicari, Conjicere, Existimare, Putare [Hesych. : Ὑπολαβών, ὑπονοήσας, νομίσας. Ὑπολάμβανε, νόμιζε], seu, ut Thuc. schol. exp., λαμβάνειν ἐν τῷ νῷ, καὶ προσδέχεσθαι ὥστε πιστεῦσαι. Thuc. 6, p. 206 [c. 28] de Mercuriis mutilatis : Ὧν καὶ τὸν Ἀλκιβιάδην ἐπῃτιῶντο, καὶ αὐτὰ ὑπολαμβάνοντες οἱ μάλιστα τῷ Ἀλκιβιάδῃ ἀχθόμενοι, ἐμεγάλυνον· qui tamen l. similior ei est, quem ex Luciano paulo ante citavi. [Plato Crat. p. 410, B : Τὸν αἰθέρα τῇδέ πη ὑπολαμβάνω· Phæd. 87, C : Πᾶς γὰρ ἂν ὑπολάβοι ὅτι ... 86, B : Ὅτι τοιοῦτόν τι μάλιστα ὑπολαμβάνομεν τὴν ψυχὴν εἶναι· et alibi sæpissime apud eundem aliosque. Aristot. Rhet. 1, 9 : Ἐξ ὧν ποιοί τινες ὑποληφθησόμεθα.] Dem. Pro cor. : Καὶ γὰρ οὕτω πως ὑπείληφα· ἐγὼ νομίζω τὸν μὲν εὖ παθόντα δεῖν μεμνῆσθαι τὸν πάντα χρόνον, Ita existimo; nam præsentis loco præt. ibi capitur. Idem [p. 564, 1] : Οὐδ' ὑπολαμβάνω τιμήσειν οὐδενὸς ἐλάττονος τούτῳ, Item huic non minoris æstimandam censeo. Aristot. Metaph. 3 : Τοῦτο μὲν γὰρ τάχ' ἄν τις ὑπολάβοι τὸ ἐξ ἀρχῆς αἰτεῖν, Quippe id existimari potest id, quod est ex principio petere, Bud. p. 143. Aristot. Rhet. 3, [c. 11 a. med.] : Εἰ μὴ ὑπολαμβάνει Θρᾷκα εἶναι, οὐ δόξει ἀστεῖον εἶναι. In quibus ll. non incommode accipi potest pro Animo præsumere : ut Val. Max., Præsumpsit animo ea re significari exitum suum. Vide et quæ Bud. p. 268 affert ex Themist. Et in pass. [Isocr. p. 233, D : Τοιοῦτος ὑπολαμβανόμενος· 415, B : Φιλανθρωπίαν, ἣν ἔχειν ὑπείληψαι· 226, B : Ὑπολαμβάνεσθαι μειζόνως ἢ κατ' ἀξίαν, Pluris æstimari quam merearis.] Ὑπειλημμένη δόξα, Opinio animo præsumpta. [Demosth. p. 178, 8 : Τὴν ἐκείνων ἀρετὴν ἐλάττω τῆς ὑπειλημμένης παρὰ τοῖς ἀκούουσι φαίνεσθαι ποιοῦσιν.] Et Dem. [p. 623, 5] : Πολὺ τἀναντία ἢ προσῆκεν ὑπειλημμένον, de contraria opinione, Cam., qui ὑπολαμβάνειν interpr. non solum Suspicari, Arbitrari, sed etiam Expectare. [Pollux 5, 64, ubi de epithetis agit quibus canum vitia significantur : Οὐ καίρια ὑπολαμβανούσας, προχαιρούσας. I. e. Quæ sibi imaginantur ea quæ ad rem non faciunt, ut exp. Kuhn.]

[Ὑπολαμπὰς, άδος, ἡ. Athen. 12, p. 536, E, ex Phylarcho : Κατεῖδε διά τινων ὑπολαμπάδων τοὺς Αἰγυπτίους παρὰ τὸν ποταμὸν ἀριστοποιουμένους. Voc. suspectum Casaub. sic interpretatur : « Domi in valetudinario adhuc inclusus semiæger Ptolemæus aerem apertis fenestris non admittebat, sed per specularia aut simile quid foras prospiciebat. Hæ sunt quas ὑπολαμπάδας vocat auctor, quod non plane cubiculum illustrarent, sed velut sublustris noctis imaginem in illud inducerent. »]

Ὑπολαμπὴς, ὁ, ἡ, Sublucidus, Subfulgidus, Aliquantum fulgidus, Aliqua ex parte splendidus. Hesiod. Sc. [142] : Ἠλέκτρῳ θ' ὑπολαμπὲς ἔην, χρυσῷ τε φαεινῷ Λαμπόμενον. Ubi nota eum electro tribuere τὸ ὑπολαμπὲς, auro autem τὸ λάμπεσθαι : pallidior enim electri color est quam auri : quia electrum dicitur aurum, cui quinta argenti portio admista est, Plin.

[Ὑπολάμπτειρα (ὑπολαμπτῆρα codex)· Ἑκάτη ἐν Μιλήτῳ, Hesych. Eodem sensu, ut videtur, quo φωσφόρος.]

Ὑπολάμπω, Subluceo, Subtus luceo, Aliquantum luceo. [Apoll. Rh. 4, 1437 : Ὄσσε μετώπῳ ὑπέλαμπε. Lucian. Philops. c. 24 : Πῦρ ὑπολάμπειν ἀπὸ τῆς δαδός μοι ἐδόκει. Ὑπογλαύσαντα per ὑπολάμποντα exp. schol. Callim. Dian. 54.] Plutarch. [Mor. p. 670, C], ubi leonem συνοικειοῦσθαι τῷ ἡλίῳ docet : Κοιμᾶται δὲ ἀκαρὲς χρόνου, καὶ ὑπολάμπει τὰ ὄμματα καθεύδοντος, Sublucent. Alex. Aphr. supra dicit ejus κόρην καταλάμπεσθαι. [Ἡμέρα ὑπολάμπει, Dies exoritur, Lucescit, ap. Plut. V. Anton. c. 49, Arati c. 8. Ὑπολαμπούσης ἡμέρας Pollux 1, 68. Ἕως ὑπολάμπει Ælian. N. A. 10, 50. Idem 16, 18 : Ἑῴου μέλλοντος ὑπολάμπειν αὐτό· ubi corruptum αὐτό in ἄρτι aut ἀστέρος mutat Jacobs. De vere appetente Herodot. 1, 190 : Τὸ δεύτερον ἔαρ ὑπέλαμπε (liber unus ὑπερέλαμπε)· qui 8, 130, dixit ἔαρος ἐπιλάμψαντος, et ib. c. 14, ἡμέρη ἐπέλαμψε. Sed altero verbo utuntur etiam Ælian. N. A. 8, 22 : Ἥρος ὑπολάμποντος ἐν ἡλίῳ θερομένῃ· et Charito 3, 5, annotavitque hanc locutionem Pollux 1, 60.] Item in pass. ex Apollonio [Rh. 1, 1280 : Ἠὼς] ὑπολάμπεται, Subfulget. [Meleager Anth. Pal. 12, 80 : Πῦρ τέφρῃ ὑπολαμπόμενον. In locis Homericis Il. Σ, 492, Od. Τ, 48, Ψ, 290, ubi legebatur δαΐδων ὑπολαμπομενάων, nunc recte divisim scriptum δαΐδων ὕπο λ. ‖ Metaph. ὑπολάμπει τὸ ἦθος ταῖς παρειαῖς Pollux 2, 87.]

[Ὑπόλαμψις, εως, ἡ, Levis fulgor. Hippocr. p. 1133, D, de fulgore aliquo in tumore hydropico : Σκληρὸν καὶ κάτωθεν ἔχον ὑπόλαμψιν. Foes. Theophr. De signis 4, 4, p. 798 : Ἐὰν χειμῶνος βορεύοντος βορρᾶθεν ὑπόληψις γένηται λευκή. Vetus interpres Latinus : *Si ... a borea splendor fiat* : unde Schneid. vol. 5, p. 172 restituit ὑπόλαμψις.]

[Ὑπολανθάνω, Lateo. Ælian. V. H. 3, 1 : Ἐκείνη μὲν (ἡ μῖλαξ) ὑπολανθάνει, ὁρᾶται δὲ τὸ χλοάζον πᾶν. Agath. Hist. p. 130, B : Κατεῖχε τέως τὴν γνώμην καὶ ὑπελάνθανε. G. D. Phot. Epist. p. 161, 26; 201, 29 : Εἰ καὶ τοὺς πολλοὺς ὑπολανθάνει· 32, 5 : Ὑπολανθάνουσαι παρ' αὐτῶν αἰτίαι. Hase.]

[Ὑπολάξευσις, εως, ἡ, Scalptura. Eustath. Opusc. p. 291, 60 : Ἡ τῶν λίθων τοῦ τείχους ὑπ.]

Ὑπολαπάζω, Subtus evacuo, Evacuando subduco, Aliquantum evacuo : ὑπολαπάξας, ὑποκενώσας, Etym. [M. p. 556, 41, et Phot. p. 629, 4. Ælian. N. A. 14, 14.]

[Ὑπολάπαρος, ὁ, ἡ, Aliquantulum mollis, Subinanis et subvacuus. Hippocr. p. 988, et 1137, B, de præcordiorum molli contensione, i. e. sine tumore. Per ὑπόκενος exp. Galen. lib. 3 Περὶ δυσπν. Foes.]

Ὑπολεαίνω, Aliquantum lævigo et lenio. [Niceph. Mag. Vita Sym. Stylitæ Actt. SS. Maii t. 5, p. 309, C, de ubere matris : Ὑπολεαίνεται καὶ ξηραίνεται, Subsidit. Figurate Phot. Ep. p. 295, 36 : Πραοτέροις ὑπολεαίνοντες λόγοις. Hase.]

[Ὑπολέγω, Dicto. Plutarch. Mor. p. 46, B : Ὑπολέγοντος αὐτοῦ τοῖς χορευταῖς ᾠδήν τινα. ‖ Addo dicendo. Dio Cass. 62, 18 : Τὸ ὄνομα αὐτοῦ μὴ ὑπολέγων· nisi ἐπιλέγων scribendum. ‖ Rationem habeo. Idem 54, 15 : Μήτε πολυπραγμονῶν μήθ' ὑπολέγων μήτ' εἰ δικαίως μήτ' εἰ ἀδίκως τι γέγονε. ‖ Subdo, Subjicio. Idem 46, 35 : Τὰ ἔργα τοῖς λογισμοῖς ὑπολέγων. Ὑπολέγειν, incertum qua significatione, ex Theopompo comico affert Pollux 2, 122, ubi libri pauci ὑπολογεῖν.]

[Ὑπολέθριος, ὁ, ἡ, Aliquantum perniciosus. Hippocr. p. 118, G : Τὰ κωματώδεα ῥίγεα ὑπολέθρια.]

[Ὑπολείβω, Libo. Æsch. Ag. 69 : Οὔθ' ὑποκλαίων οὔθ' ὑπολείβων. ‖] Ὑπολείβομαι, Subtus fluo et stillo, Aliquantum fluo s. stillo, Diffluo : ὑπολείβεται, Hippocr. [p. 601, 54 : Τοῦ αἵματος αἰεὶ τὸ ἀκραιφνὲς καθ'

ἡμέρην ὑπολείβεται ἐκ τοῦ σώματος], quod Galen. in Lex. Hippocr. exp. ὑποστάζει, ὑπορρεῖ. [Nicander Al. 24 : Αἰεὶ δ' ἐκ φαέων νοτέων ὑπολείβεται ἱδρώς. Strabo 12, p. 578 : Λίμνη ... ἐξ ἧς ὑπολείβεσθαί φασι τὰς πηγὰς ἀμφοτέρας.]

Ὑπόλειμμα, τὸ, Reliquiæ, Quod residuum est. [Aristot. H. A. 6, 2 : Ὑπολείμματά ἐστι τὰ ὑπηνέμια τῶν ἔμπροσθεν ἐξ ὀχείας γινομένων· De gen. an. 2, 6 : Τῶν ὑπ. καὶ περιττωμάτων. Ib. : Τὰ ὑπ. καὶ περιττωματικά. Theophr. C. Pl. 1, 11, 3 : Ὑπ. πολλὰ ὑγρότητος γονίμου· 1, 5, 5 et 10. Plutarch. V. Pomp. c. 16 : Τὰ ὑπ. τῶν στάσεων· Mor. p. 687, A; 934, B, al. De alio ejusdem loco dicetur s. v. Ὑπόλημμα.] In VV. LL. ex Aristot. De mundo : Ἐξ ὑπολείμματος νέφους γίγνεται. [Sæpe occurrit apud LXX, quorum ll. congesserunt Trommius et Schleusn., itemque ap. Galen., velut vol. 2, p. 344, 16 : Ὑπόλειμμά τι τῆς γενομένης φλεγμονῆς. Hase.]

[Ὑπολειπτικός, ἡ, όν. Chalcid. in Plat. Timæum p. 308 ed. Fabr. : « Superest ut tractatui, qui est habitus de stellis errantibus, illud addatur, quasdam earum sequaces esse, quas appellant ὑπολειπτικὰς mathematici, ut sol et luna sunt. » Ubi Fabr. : « Veluti relictas ac desertas a προηγουμένοις ζῳδίοις. Eodem sensu apud Geminum c. 10, ὑπόλειψις, quod Chalcidio infra *sequacitas*, et ὑπολείπεσθαι, quod Chalcidio mox *deseri*, et p. 173, *remanere* ac *relinqui*. » Chalcidius autem sua debet Adrasto vel Theoni Smyrnæo in libro De astronomia, quem nuper edidit Martinus, p. 204 : Τῶν πλανωμένων, φησὶν ὁ Ἄδραστος, τὰ μέν ἐστιν ἀεὶ ὑπολειπτικά, ὡς ἥλιος καὶ σελήνη· ταῦτα γὰρ οὐδέποτε εἰς τὰ προηγούμενα τῶν ζωδίων μεταβαίνει, ἀλλὰ πάντοτε ὁρᾶται μεταβαίνοντα εἰς τὰ ἑπόμενα· διόπερ οὐδὲ στηριγμοὺς οὐδὲ ἀναποδισμοὺς ποιεῖται· τὰ δὲ καὶ προηγεῖται καὶ ὑπολείπεται, καθάπερ τὰ ἄλλα· διόπερ ἀναγκαίως καὶ στηρίζοντά ποτε φαίνεται καὶ ἀναποδίζοντα. Idem ὑπόλειψιν sic definit : Ἔστι γὰρ ὑπ. (codex ἀπόληψις) μὲν φαντασία πλανῆτος ὡς εἰς τὰ ἑπόμενα τῶν ζωδίων καὶ πρὸς ἀνατολὰς ἀπιόντος, ὥς φησιν ὁ Ἄδραστος· ὡς δὲ ὁ Πλάτων φησίν, οὐ φαντασία, ἀλλὰ τῷ ὄντι μετάβασις πλανῆτος εἰς τὰ ἑπόμενα ζώδια ἐπ' ἀνατολὰς ἀπιόντος κατὰ τὴν ἰδίαν κίνησιν, οἷον ἀπὸ καρκίνου εἰς λέοντα. Conf. ib. p. 264.]

Ὑπολείπω, Relinquo, Reliquum facio. [Hom. Od. Π, 50 : Ἅ ῥα τῇ προτέρῃ (ἡμέρῃ) ὑπέλειπον ἔδοντες. Thucyd. 1, 81 : Δέδοικα μὴ καὶ τοῖς παισὶν αὐτὸν (τὸν πόλεμον) ὑπολίπωμεν· 8, 2 : Μηδ' ὑπολείπειν λόγον αὐτοῖς ὡς ... Plato Soph. p. 232, E : Φαίνεται σχεδὸν οὐδὲν ὑπολιπεῖν. Isocr. p. 137, D : Τοῖς ἐπιγιγνομένοις οὐδεμίαν ὑπερβολὴν ἀνδραγαθίας ὑπολείψομεν. Passiv. Hom. Il. Ψ, 615 : Πέμπτον ὑπελείπετ' ἄεθλον· Od. H, 230 : Αὐτὰρ ὁ ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο δῖος Ὀδυσσεύς, i. e. Remanebat in domo aliis abeuntibus. P, 276 : Ἐγὼ δ' ὑπολείψομαι αὐτοῦ. Herodot. 9, 53 : Μὴ ἀπόληται ὑπολειφθείς· 5, 61, et 8, 67 : Οἱ ὑπολειφθέντες. Isocr. p. 54, C : Αἱ ὑπολειφθεῖσαι. Plato Phædr. p. 231, B : Οὐδὲν ὑπολείπεται ἀλλ' ἢ ποιεῖν ... Tim. p. 33, A : Ἅτε οὐχ ὑπολελειμμένων ἐξ ὧν ἄλλο τοιοῦτον γένοιτ' ἄν. Eurip. Suppl. 971 : Ὑπολελειμμένα μοι δάκρυα. Frequenter de iis dicitur qui non pari celeritate atque alii procedunt, sed remanent in via, ut ap. Aristoph. Ran. 1092 : Βραδὺς ἄνθρωπός τις ἔθει κύψας, ... ὑπολειπόμενος καὶ δεινὰ ποιῶν. Plat. Symp. p. 174, D : Κατὰ τὴν ὁδὸν πορεύεσθαι ὑπολειπόμενον. Xenoph. Hipparch. 7, 9 : Πορευομένων ἀταξίᾳ οἱ μὲν προσέρχονται, οἱ δὲ ὑπολείπονται πλέον τοῦ καιροῦ. Cum genit. Æsch. Ag. 73 : Τῆς τότ' ἀρωγῆς ὑπολειφθέντες μίμνομεν. Xenoph. Anab. 5, 4, 22 : Τοὺς τοξότας μεταξὺ .,. ὑπολειπομένους μικρὸν τοῦ στόματος τῶν ὁπλιτῶν. Demosth. p. 569, 3 : Μειδίας ὑπολειφθεὶς τοῦ στόλου. Quod Dionys. A. R. 1, 53, dixit : Τῶν ὑπολειφθέντων ὑπὸ τοῦ στόλου, ubi cod. Vat. ἀπό. || Singulari modo dictum ab Soph. El. 91, de nocte finita s. cessante : Ὁπόταν ὀνοφερὰ νὺξ ὑπολειφθῇ. ||] Pro quo dicitur potius Ὑπολείπομαι, [forma media, Relinquo post vel pone me. Herodot. 6, 7 : Ὑπολειπομένης μηδεμίαν τῶν νεῶν· 4, 121 : Τοσοῦτα ὑπολιπόμενοι.] Thuc. 1, [140] : Μηδ' ἐν ὑμῖν αὐτοῖς αἰτίαν ὑπολίπησθε, ὡς διὰ μικρὸν ἐπολεμήσατε. [Antiphon p. 131, 17 : Ἀμφισβήτησιν καὶ λόγον ὑπελίπου. Lysias p. 154, 5 : Ὑπολείπεσθαί τι τῶν ὄντων. Eurip. Hel. 300 : Τίν' ὑπολείπομαι τύχην;]

Dem. [p. 301, 23] : Ὑπελείπετο γὰρ αὐτῶν ἕκαστος ἑαυτῷ ἅμα μὲν ῥαστώνην, ἅμα δὲ, εἴ τι γένοιτο, ἀναφοράν. [Id. p. 836, 6 : Ὑπελείπετο ταύτην (τὴν μαρτυρίαν) εἰς τὸν ὕστερον λόγον. Pausan. 3, 1, 3 : Βουλόμενος ὑπολιπέσθαι τι καὶ αὐτὸς ἐς μνήμην. LXX Genes. 27, 56 : Οὐχ ὑπελείπου μοι εὐλογίαν, πάτερ; ex quo l. Hesych. : Οὐχ ὑπελείπου (codex ὑπελείπω)· οὐχ ὑστέρησας, οὐ κατέλειπες. Isocr. p. 403, B : Τοῦ λοιποῦ χρόνου τὰ μὲν ἀποδώσουσι, τὰ δ' ὑπολείψονται, Sibi relinquent, i. e. Retinebunt. Lysias p. 187, 10 : Ἀξιῶ δ' ὑμῶν οἵτινες δυνατώτεροι ἐμοῦ εἰσι ... ἐξ ὧν ἂν ἐγὼ ὑπολίπωμαι, πάλιν αὐτοὺς περὶ ὧν ἴσασι κατηγορῆσαι Φίλωνος, Quæ ego relinquo, i. e. in quibus ego deficio. Ὑπολέλειμμαι pro ὑπολέλοιπα Ps.-Eurip. Epist. 5 med. : Τῶν ἄλλων δωρεῶν ... οὐκ ἔσθ' ὅ τι ὑπολελείμμεθα.] Et passive ὑπολείπεσθαι, Relinqui, Reliquum esse, Superesse, Restare. Thuc. 8, p. 269 [c. 20] : Καὶ ἐπικαθελὼν τὸ ἐν τῇ Τέῳ τεῖχος, εἴ τι ὑπελείφθη. Gregor. : Ὑπελείπετο δέ τι ἐν αὐτῷ μικρὸν λείψανον. Apud Thuc. habetur ὑπολείπεσθαι etiam pro Subsistere, et ita relinqui a tergo. || Deficio, Minuor, Bud. ex Aristot. [Hesych. : Ὑπολείπει, ἐκλείπει. Lysias p. 177, 45 : Ὑπολείψει ὑμᾶς ἡ μισθοφορά· quo sensu usitatum est ἐπιλείπειν, quod restitui volebat Taylor. Aristot. H. A. 9, 13 : Ὅταν ὑπολίπωσιν αἱ βάλανοι. Ib. c. 40 : Ὅταν ὑπολίπῃ τὸ μέλι· De gen. an. 2, 6 : Αἱ τρίχες ὑπολείπουσιν. Id. De partt. an. 2, 3. Rhet. 1, 13 : Ὑπολείποι ἂν ὁ αἰὼν διαριθμοῦντα· 3, 17 : Οὐχ ὑπολείπει αὐτὸν ὁ λόγος. Theophr. H. Pl. 1, 2, 4. Dionys. De Lysia jud. c. 25, p. 505, 4 : Ἐκείνων δ' ὑπολιπόντων τοὺς παῖδας εἰς ἄστυ ἀναπέμπει. Hic quoque ἐπιλιπόντων dubitanter conjecit Sylb. Plutarch. V. Marii c. 36 : Τῶν σιτίων ὑπολειπόντων, ubi nunc ex cod. restitutum ἐπιλειπόντων. V. Crassi c. 10 : Τῆς λείας ὑπολειπούσης, ubi Reisk. ἐπιλειπούσης. Athen. 6, p. 245, D : Τοῦ οἰναρίου ὑπολιπόντος, ubi Schweigh. ἐπιλιπόντος. Ps.-Eurip. Epist. 4 extr. : Κἂν ὑπολίπωσιν αἱ παρὰ σοῦ δωρεαί. Conf. Ὑπολιμπάνω.]

[Ὑπολειτουργός, ὁ, Qui munus sub alio obit. Hermes ap. Stob. Ecl. vol. 1, p. 476 : Ἐν οὐρανῷ φερόμενοι ἀστέρες γεννῶσιν αὐτοῖς ὑπολειτουργοὺς, καὶ ὑπηρέτας καὶ στρατιώτας ἔχουσιν.]

[Ὑπολείχω, Delambo, Delingo. Pseudo-Chrys. Serm. 83, vol. 7, p. 469, 24. Seager. Idem t. 10, p. 1012, A : Ὁ ὄφις τὴν πτέρναν ὑπολείξας. Hase. Const. Manass. Chron. p. 33 (1591, ubi nunc τὸν πηλὸν ἀπέλειχε). Boiss.]

Ὑπόλειψις, εως, ἡ, pro Reliquiæ, ὑπόλειμμα, VV. LL. ex Theophr. [C. Pl. 5, 1, 11. || Pone relictio. V. Ὑπολειπτικός. || Defectus. Aristot. De gen. an. 2, 6 : Τὴν ὑπ. τῶν ὀδόντων. Plutarch. V. Demetrii c. 38 : Ὄψεων ὑποδείξεις. Recte fort. Tollius ad Longin. p. 76 ὑπολείψεις. G. D. Parmenid. ap. Stob. Floril. 115, 29 : Γῆρας γίγνεσθαι παρὰ τὴν τοῦ θερμοῦ ὑπ. Gemin. Elem. astr. p. 44, A; 45, A. Ptolem. Almag. t. 1, p. 23, 1 : Καθ' ὑπολείψεις διαφόρους· t. 2, p. 313, 14 : Διορίζει τάς τε ὑπ. καὶ τὰς προηγήσεις. Halma : *Il séparera le mouvement direct d'avec le mouvement rétrograde.* Hase. De defectu solis et lunæ Iambl. V. Pyth. p. 70 : Ἐπιπροσθήσεών τε καὶ ὑπολείψεων. Usitatum est ἔκλειψις. « Greg. Nyss. t. 3, p. 203, A, de cornea tunica oculi spissata : Παχυνθέντος τοῦ περὶ τὴν κόρην χιτῶνος, καὶ ἐκ τοῦ πάθους ὑπολευκαίνοντος. » Hase.]

Ὑπόλεπρος, ὁ, ἡ, Aliquantum scaber. [Theophr. H. Pl. 3, 14, 2.]

[Ὑπολεπτολόγος, Subargutus. Cratinus ap. scriol. Plat. p. 330 ed. Bekk. : Θεατὴς ὑπ.]

[Ὑπόλεπτος, ὁ, ἡ, Subtenuis, Gracilis. Lucian. Philops. c. 34 : Ὑπ. σκέλη. Aretæus p. 63, 28 : Ὑπ. ἢ λεπτὸς ἰχώρ. Schneid. Ælian. N. A. 16, 15 : Πάγου τινὰ χιτῶνα ὑπ., πλὴν καρτερόν. Hase.]

[Ὑπολεπτύνω, Subtenuem s. exilem facio. Paul. Sil. Descr. Ambon. 101 : Ἧῃ δ' ὑπολεπτυνθεῖσα φαίνεται (ἄνθεος αὐγή). Tzetz. Hist. 3, 419 : Φωνὴν ὑπολεπτύνων τε μιμήσει γυναικείᾳ.]

Ὑπολευκαίνω, Subalbidum facio, Subcandidum reddo. [Hom. Il. E, 502 : Αἱ δ' ὑπολευκαίνονται ἀχυρμιαί. Aratus 927. Lucian. D. mer. 11, 3.]

[Ὑπολευκανθίζω, Albi floris modo aliquantum candeo. Rufus p. 236 ed. Matth. : Κόπρια ὑπολευκανθίζοντα.]

[Ὑπολευκίζω, Subalbidus sum. Schol. Pind. Ol. 6, 91. Boiss.]

Ὑπόλευκος, ὁ, ἡ, Candicans, Albicans, Albidus, Subalbidus, Subcandidus, Subalbicans, i. e. Aliqua ex parte albicans. Dioscor. 4, 119, de cirsio : Τὰ δὲ φύλλα βουγλώσσῳ ἐμφερῆ, δασέα μετρίως καὶ μακρότερα, ὑπόλευκα· Plin. 27, 8 : Folia bovis linguæ similia, minora, subcandida. Exp. etiam Canus, Incanus. [Pollux 4, 137 : Πρόσωπον ὕπωχρον καὶ ὑπ. (in scena). Aristot. H. A. 4, 2 : Ὑπ. χρῶμα. Theophr. C. Pl. 2, 4, 3 : Ὑπ. γῆ. Adamant. Physiogn. p. 335. G. D. Galen. vol. 14, p. 774, 2, ἕλκος· vol. 19, p. 660, 13, λίθοι ὑπ. καὶ ὠχροί· 69, 8, οὐλή· vol. 4, p. 242, 15, πνεύμων. Hase.]

[Ὑπολευκόχρως, ὁ, ἡ, Qui cute subalbida est. Hippocr. p. 955, D, ubi male ὑπολευκοχρῶτες, quod correxit Charter. ex Galeno vol. 9, p. 72. Libri plerique λευκοχρῶτες.]

[Ὑπολήγω, Paullatim desino. Hippocr. p. 958, D : Αἱ αἱμορραγίαι ὑπέληγον. Ælian. V. H. 14, 29 : Ἡ ἀρετὴ κατὰ μικρὸν ὑπέληξε. Procop. Hist. p. 308, B, De ædif. p. 48, B. « Jo. Clim. Scala p. 438. » Boiss. Ælian. N. A. 16, 18 : Ὑπολήγει ἡ νὺξ καὶ σαφὴς οὔπω ἡμέρα. Ἥρος ὑπολήγοντος Pollux 1, 60. Μηνὸς ὑπολήγοντος ap. Thom. M. p. 895 : Φθίνοντος μηνὸς Ἀττικοὶ, οὐχ ὑπολήγοντος. Cum genit. Ælian. N. A. 12, 44 : Ὑπολήγουσι τοῦ ὑβρίζειν καὶ ὑποσκιρτᾶν. G. D. Vita Pauli CPol. ap. Phot. Bibl. p. 476, 24 : Τῆς πρὸς τοὺς ἀθλητὰς ἔχθρας ὑπέληγον. Hase.]

[Ὑπολῆς. V. Ὑπολαῖς.]

[Ὑποληκάω, Subagito. Hesych. : Ὑποληκᾶν, ὑποκρούειν.]

Ὑπόλημμα, τὸ, Id ipsum quod susceptum est, Conceptus. Plutarch. [Mor. p. 38, E] : Ταῖς μὲν οὖν ὄρνισι τὰς ὑπηνεμίους λοχείας καὶ ὠδῖνας ἀτελῶν τινῶν καὶ ἀψύχων ὑπ. ἀρχὰς λέγουσιν εἶναι, postquam sc. dixerat τοῦ τεκεῖν prius esse τὸ συλλαβεῖν τι καὶ κατασχεῖν τῶν γονίμων. [Recte nunc legitur ὑπολειμμάτων. ‖ Opinio. Definitt. Plat. p. 413, B : Συμφωνία νοημάτων καὶ ὑπ. Plut. Mor. p. 164, F; 165, A, B.]

[Ὑπολημνίσκος. V. Ὑπολιμνίσκος.]

Ὑπολήνιον, τὸ, q. d. Subtorculare, Vas quod τῷ ληνῷ, i. e. Torculari, subjacet. [Pollux 10, 130 : Ληνὸς καὶ ὑπ., ὡς ἐν τοῖς Δημιοπράτοις πέπραται.] Marc. 12, 1 : Ἀμπελῶνα ἐφύτευσεν ἄνθρωπος, καὶ περιέθηκε φραγμὸν, καὶ ὤρυξεν ὑπολήνιον· ubi interpr. Lacum, de vase in quod uvarum liquor a torculari defluens excipitur. [Jo. Chrys. In Matth. p. 667, A : Ληνοὺς καὶ ὑπολήνια πληροῦντες· t. 6, p. 128, B : Οἴνῳ τῶν ὑπ. ἐξαντληθέντι· t. 4, p. 765, E : Οἶνον εὐθέως τῶν ὑπ. ἐξαντληθέντα· t. 11, p. 485, E : Ὅταν ἀπαντλῇς τῶν ὑπ. τὸν ο. Hase.] Sed ap. Esaium 16, [10] et Joel. 3, [13] exp. Torcular. : ut annotant VV. LL. [Geopon. 6, 11, 3; 6, 13, 1; 7, 1.]

[Ὑπολήνιος, ὁ, Torcularius, Gl.]

[Ὑπολῆνις, ίδος, ἡ, proprie i. q. ὑπολήνιον, Torculare. De alveo s. aquario Callim. H. in Dian. 166 : Ἐν καὶ χρυσείας ὑπολῆνίδας ἐπλήσαντο ὕδατος, ὄφρ' ἐλάφοισι ποτὸν θυμάρμενον εἴη. Per πυέλους, ποτίστρας exp. schol.]

[Ὑπόληνος (?) in l. obscuro Oribas. p. 247 Matth.]

[Ὑπόληξις, εως, ἡ, Cessatio, Finis. Athen. 11, p. 491, E : Ἔσχισται ἑκάτερον τῶν ὤτων εἰς δύο σχίσεις, τούτων δ' αὖ συνάφεια κατὰ τὴν τελευταίαν ὑπ.]

[Ὑπολῃπτέον, Statuendum. Per νομιστέον exp. Hesych. Plato Theæt. p. 156, E : Καὶ τἆλλα ... τὸν αὐτὸν τρόπον ὑπ. Rep. 10, p. 613, A : Οὕτως ἄρα ὑπ. περὶ τοῦ δικαίου ἀνδρὸς ... ὡς ... Aristot. De partt. an. 2, 2; Polyb. 4, 42, 5; Dionys. A. R. 1, 29; Sext. Emp. p. 291. « Greg. Naz. Or. 20, p. 324, 5. Anon. De Ulixis erroribus p. 36. » Boiss. Julian. Imp. p. 142, C. Orig. t. 3, p. 605, D : Οὕτω δ' ὑπ. Theodoret. Gr. aff. cur. p. 99, 17 Gaisf. : Ἀληθέστερον ὑπ. τὸν ἡμέτερον λόγον. Gemin. Elem. astr. p. 4, A; 18, B; 27, C; 57, C; 58, D; 53, D : Δύο γὰρ Αἰθιοπίας τῇ φύσει ὑπ. ὑπάρχειν, Existimandum est. Hase. ‖ Respondendum. Eustath. p. 1172, 26 : Πρὸς οὓς ὑπ., ἤγουν ἀποκριτέον, ὅτι ...]

[Ὑπολῃπτικὸς, ἡ, ὸν, Comprehendens, Percipiens. Definitt. Plat. p. 414, C : Δύναμις ὑπολῃπτικὴ τινος ἢ τινων. Marc. Anton. 3, 9 : Τὴν ὑπ. δύναμιν σέβου. ‖ Adv. Ὑπολῃπτικῶς ib. 7, 16 : Αὐτὸ γὰρ ἑαυτὸ ὑπ. οὐ τρέψει εἰς τοιαύτας τροπάς, Opinando.]

Ὑπολῃπτὸς, ἡ, ὸν, [Opinabilis,] De quo opinio concipitur, concipi potest, De quo opinio concepta est. [Aristot. Anall. pr. 1, 39. Simplic. In Ench. 1, 1, p. 31.] Alex. Aphr. : Εἴ τι ὑπολῃπτὸν, ἐπιστητόν. Idem, Ἡ γὰρ ὑπόληψις ὑπολῃπτοῦ. VV. LL. exp. Qui apprehendi et percipi potest.

[Ὑπολῃρέω, Deliro. Ælian. V. H. 3, 37 : Ὑπολῃρούσης ἤδη τι αὐτοῖς τῆς γνώμης.]

[Ὑπόληρος, ὁ, ἡ, Mente captus. Sym. Metaphr. Vita Chrys. t. 8, p. 424, 24 : Ὑπ. τις καὶ τὸ φρονεῖν διασεσεισμένος. Hase.]

[Ὑπολῃψείδιον. V. Ὑπόληψις.]

Ὑπόληψις, εως, ἡ, Responsio, qua loquentem aut canentem suscipimus, excipimus. Unde ἐξ ὑπολήψεως, Alternis, Ita ut alter alterum excipiat. Plato Hipparcho [p. 228, B] : Ἠνάγκασε τοὺς ῥαψῳδοὺς Παναθηναίοις ἐξ ὑπολήψεως ἐφεξῆς αὐτὰ διεξιέναι, Alternis recitare. Quod etiam Diog. L. 1, [57] de eodem Solone tradit : Τὰ Ὁμήρου ἐξ ὑποβολῆς ἔγραψε ῥαψῳδεῖσθαι, οἷον ὅπου ὁ πρῶτος ἔληξεν, ἐκεῖθεν ἄρχεσθαι τὸν ἐχόμενον, Alternis cani, ita ut ubi unus desiisset, alter inde auspicaretur, Cam. [V. quæ s. v. Ὑποβολὴ diximus. Responsio, i. e. Objectio. Isocr. p. 227, C : Σοὶ δ' οὐ προσήκει ταύτην ποιεῖσθαι τὴν ὑπ. 264, B : Ἀμελεῖν τῶν τοιούτων ὑπ. Sed ib. p. 171, C : Πρὸς τοὺς εἰκῇ τὰς ὑπ. ποιουμένους οὐ χαλεπὸν ἀντειπεῖν, nunc ex cod. Urb. legitur ἐπιλήψεις, Reprehensiones. Idem vitium corrigendum ap. Plutarch. Mor. p. 317, A : Τῶν σωμάτων ὑποφευγόντων τὰς ὑπ. καὶ περιπλοκάς. Interpres, Comprehensiones. Id vero est ἐπιλήψεις, quod legitur in loco simili p. 1117, B : Τῆς εἰθισμένης ἐπιλήψεως, ubi præcedit τὸ περιπλακῆναι. G. D.] ‖ [Opinio,] Suspicio. [Hesych. : Ὑπ., ὑπόνοια καὶ τὰ ὅμοια. Definitt. Plat. p. 413, A : Περὶ θεῶν τιμῆς ὑπ. ὀρθή· 414, B : Ὑπ. ψυχῆς ἀμετάπτωτος ὑπὸ λόγου· 416 : Ἕξις φθαρτικὴ ἀληθοῦς ὑπ.] Lucian. [De calumn. c. 5], loquens de quodam grandes aures habente, et calumnias eis excipiente : Περὶ δὲ αὐτὸν ἑστᾶσι δύο γυναῖκες, Ἄγνοιά μοι δοκεῖ καὶ Ὑπόληψις, Opinio, s. potius Animo concepta opinio, Animo præsumpta opinio. Aristot. Polit. 8 : Τὴν ὑπόληψιν, ἣν ἔχομεν περὶ τῶν θεῶν· Rhet. 3, [15] : Περὶ ὧν γὰρ μηδὲν ἴσμεν, ὅμως λαμβάνομεν ὑπ. τινα. [Id. M. Mor. 1, 35.] Herodian. [5, 3, 19] : Ἀντωνίνου υἱὸς τῇ φύσει, τῇ δὲ ὑπ., ἄλλου, Antonini filius, quamvis alius esse putetur. Plutarch. Ad Colot. [p. 1121, E] : Ὑπόληψιν ἐμποιεῖν καὶ δόξαν ἀνθρώποις ἀγραμμάτοις. [Similiter Iambl. V. Pyth. p. 264. Id. p. 294 : Πίστιν τῶν παρ' αὐτοῖς ὑπ.] Vide et quæ Bud. affert ex Alex. Aphr., et Themist., Comm. p. 189, 268. [Ὑπ. δογματικὴ Sext. Emp. p. 37, 39, 40. Epicteti exempla multa collegit Schweigh. in Indice. Idem scriptor diminutivo Ὑπολῃψείδιον, τὸ, per contemtum usus est Diss. 4, 1, 140 : Ψυχρὸν καὶ ταλαίπωρον ὑπ.] Dicitur etiam de Opinione, quæ de homine aliquo concipitur, i. e. Existimatio. Herodian. 7, [1, 14] : Ἔργοις τὴν δόξαν καὶ τὴν τῶν στρατιωτῶν ὑπ. ἐπιστοῦτο, Opinionem militum. Ib. [10, 7] : Ἐν ὑπολήψει παρὰ τοῖς ὄχλοις φρενῶν τε καὶ ἀγχινοίας καὶ βίου σώφρονος, Ingenii prudentiæque opinionem vulgo de se præbuerat. Idem 8, [3, 11] : Δοκοῦντες ἀσθενέστεροι καθεῖλον τοὺς ἐν ὑπολήψει ἀνδρείας μείζονος. Et circa finem, Διὰ τὸ ἔχειν ὑπολήψεις ἐμπειρίας πραγμάτων, Quod rerum peritus habebatur. Sic Phalar. : Ὑπ. τοῦ πρώτου χρόνου τὴν πρὸς Καμαριναίους προσαπολεῖς, Bonam de te opinionem, quam superioribus annis de te conceperunt. Item ex Chrysost. De off. Ep. : Τῆς γοῦν ὑπ. ἔδει σε φροντίσαι τῆς σῆς, Rationem habere tuæ existimationis. [Phot., Suid. et Etym. M. s. v. Ἐφέται : Ἄνδρες ἄριστα βεβιωκέναι ὑπόληψιν ἔχοντες.]

[Ὑπολιγαίνω, Strideo. Achill. Tat. 1, 5 : Καί τι κρουμάτιον ὑπολιγήνας ὑποψιθυρίζουσι τοῖς δακτύλοις. Fortasse λιγήνας scribendum deleta præpos. quæ ex verbo proximo illata videtur. G. Dind.]

Ὑπολίζων, ὁ, ἡ, Aliquanto minor. Hom. Il. Σ, [519] de Marte et Minerva : Καλὼ καὶ μεγάλω, σὺν τεύχεσιν ὥστε θεώ περ Ἀμφὶς ἀριζήλω; λαοὶ δ' ὑπολίζονες ἦσαν, i. e. ἐλάσσονες καὶ μικρότεροι. [Μεγέθει ἐλάσσονες, ὀλιγώτεροι exp. Hesych.]

Ὑπόλιθος, ὁ, ἡ, Lapidosus, Saxosus, Aliquatenus lapidosus. [Γῆ ὑπ. Pollux 1, 227. Γήδιον ὑπ. Lucian. Tim. c. 31, Abdic. c. 27.]

[Ὑπολικμάω, Subter disjicio, consumo, si lectio sana ap. Athanas. t. 2, p. 600, D : Τὴν τροφὴν παρὰ τῆς πυρώδους ψυχῆς ὑπολικμωμένην. In cuso est, ὑπολικμουμένη (sic). Hase.]

[Ὑπολιμνίσκος, ὁ, Hypolemniscus, mendose per iota, non per η, scripsit Epiphan. t. 2, p. 164, D, miraque originatione ib. p. 165, A opinatur λιμνίσκον (sic) medicorum ita appellari διὰ τὸ λιμνάζειν τὸν μοτὸν, docens esse ὑπ. notam criticam qua declaratur ὑπὸ μιᾶς ζυγῆς ἑρμηνευτῶν ἐξενεχθεὶς ὁ λόγος. Addit ib., C : Ὁ γοῦν ὑπ. τοιοῦτόν ἐστι σημεῖον ⸗ ἁπλῇ δηλονότι γραμμὴ, ὀβελοῦ τὸ σχῆμα ἔχουσα, ὑποκειμένην δὲ ἔχουσα στιγμὴν, ἤγουν κέντρον. Hase.]

[Ὑπολιμπάνω, Relinquo. Petri Epist. 1, 2, 21 : Ἡμῖν ὑπολιμπάνων ὑπογραμμόν. Themist. Or. 10, p. 139, D : Ἐκείνων σπέρμα κυνηγετοῦντες ὑπολιμπάνομεν. G. D. Anon. Vita Pachomii Actt. SS. Maii t. 3, p. 27, F : Ἑαυτοῖς τὸ πρὸς τὸ ζῆν ὑπελίμπανον. Hase. || Deficio. B Dionys. A. R. 1, 23 : Τῶν ναμάτων τὰ μὲν οὐκέτι πίνεσθαι σπουδαῖα ἦν, τὰ δ' ὑπελίμπανε θέρους. Nisi ἐπελίμπανε scribendum. G. D.] Ὑπολιμπάνομαι, i. q. ὑπολείπομαι, Relinquor, Resto. [Theophil. Simoc. Hist. p. 252, 9 Bonn. Anon. Vita Germ. in Cosinitra Actt. SS. Maii t. 3, p. 11, D : Αὐτὸς δὲ ὑπελιμπάνετο. Max. Martyr Comp. eccl. p. 326, D, ἐκ τῆς ὑπολιμπανομένης μιᾶς ἡμέρας· 327, C et 350, D, ἐκ τῶν ὑπολιμπανομένων· 347, B, ἰσάριθμον οὖσαν αὐταῖς ταῖς ὑπ. Hase.]

[Ὑπολῑμώδης, ὁ, ἡ, Famelicus. Plutarch. Mor. p. 634, D.]

[Ὑπόλινον (?), τὸ ὅρμινον, Hesych.]

[Ὑπολιπαίνω. Ὑπολιπαίνονται scriptura vitiosa ap. Hippocr. p. 426, 24, de qua v. criticorum conjecturas ap. Foes. p. 444. Frustra defendit Littré vol. 6, p. 126, qui verba τοῖσι μὲν ἀήθεσιν ὑπολιπαίνονται interpretatur *aux personnes qui n'en ont pas l'habitude on fait quelque onction grosse*, quod dicendum fuisset τοὺς μὲν ἀήθεις ὑπολιπαίνουσι, vel οἱ μὲν ἀήθεις ὑπολιπαίνονται.]

Ὑπολίπαρος, ὁ, ἡ, Subpinguis, Pinguiusculus. [Dioscor. 2, 105; 3, 79, 169.]

[Ὑπαλιπάω vitiose pro ὑπολοπάω, quod v.]

Ὑπολῐπής, ὁ, ἡ, Reliquus. [Theophr. H. Pl. 3, 13, 2.] Plutarch. [V. Marc. c. 22] : Ὑπ. πρᾶξις, Res quæ agenda restat, Bud. [Dionys. A. R. 1, 85 : Τὸν λεὼν ... ὅσος ἦν ἐν τῷ Παλαντίῳ ... ὑπ. Ib. 2, 2. Clearch. ap. Athen. 6, p. 256, D. Theopomp. ap. Phot. Bibl. p. 120, 22. Plut. V. Marc. c. 22.]

[Ὑπολισθάνω, et deterior forma Ὑπολισθαίνω (quæ plerumque librariis debetur), Sublabor, Paullatim delabor. Pollux 2, 15 : Ὑποτρέμων τὼ πόδε, ὡς ὑπολισθαίνειν. Ælian. V. H. 2, 35 : Κατ' ὀλίγον εἰς ὕπνον ὑπολισθαίνων· N. A. 3, 13 : Εἰς ὕπνον ὑπολισθάνουσαι· 9, 9 : Ῥᾳδίως εἰς τὸν θαλάττιον βίον ὑπολισθάνει Joseph. B. J. 3, 7, 34. Lucian. Dem. enc. c. 12 : Εἰς τὰς θρύψεις ὑπολισθάνειν. Phot. in Wolfii Anecd. vol. 1, p. 25 : Πρὸς ἄρνησιν ὑπολισθήσαντα· p. 107 : Πρὸς ἀπάτην ὑπολισθαίνειν. Aor. ὑπολισθεῖν ap. Aristid. vol. 1, p. 264, 13; ὑπώλισθε p. 321, 8. G. D. Relabor, Greg. Thaum. D in Orig. 13. Kall. Hippocr. t. 4, p. 86, 14 Littr. : Ἧσσον γὰρ ἂν (pistillum) ὑπολισθάνοι. Figurate Euseb. Vita Const. p. 517, D : Τῆς θεραπείας ὑπολισθούσης ἐπὶ τὰ χείρω. Forma Ὑπολισθέω sensu act. Nicet. Dav. in Greg. Naz. p. 122, 24 Dronck. : Ὅ τε γὰρ βίος ἀκάθαρτος εἰς ἀπωλείας ὑπολισθεῖ τὸν ἁμαρτάνοντα. Hase.]

Ὑπόλισπος, ὁ, ἡ, Nates graciles habens, et quem Depygem vocat Horat. Item ὑπόλισπα, τετριμμένα, ἐστενωμένα, schol. Aristoph. [Eq. 168 : Πολλοῖς ὑπολίσποις πυγιδίοισιν ἐχαρίσω. Recte Brunckius restituit formam Atticam ὑπολίσφοις, de qua dixi in annot. ed. Oxon. Vulgarem posuit Pollux 2, 184, et Phryn. in Bekk. Anecd. p. 68, 1 : Ὑπόλισπος πυγήν· ὁ ἀποτετριμμένος τὴν πυγὴν καὶ μικρὰν ἔχων. Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν λισπῶν· λίσπαι γάρ εἰσιν αἱ ἀποτετριμμέναι ἀστράγαλοι. G. D.] Ὑπολιφὸν, Lubricum, ὀλισθηρὸν, Hesych. [Recte Ruhnk. ὑπόλισφον.]

[Ὑπόλιτος, ὁ, ἡ, Tenuiculus, Gl.]

[Ὑπολιφὸς vitiose pro ὑπόλισφος. V. Ὑπόλισπος.]

[Ὑπολιχάζω, Hesych. Wakef.]

[Ὑπολιχνεύω, Allectare cupio, si recte legitur ap. OEcum. In Apoc. p. 395, 26 Cramer. : Οἱονεὶ ὑπολιχνεύων τοὺς ἀθλοῦντας τῇ ἐπαγγελίᾳ. Hase.]

Ὑπόλιχνος, ὁ, ἡ, Aliquantum gulosus. [Lucian. Icarom. c. 29.]

[Ὑπολογέω. Aristot. Polit. 7, 3 : Δεῖ ... μήτε πατέρα παίδων μήτε παῖδας πατρὸς μήθ' ὅλως φίλον φίλου μηθένα ὑπολογεῖν, ubi libri plures ὑπολογιεῖν, Isingr. et Sylb. ὑπολογίζειν. Verbum non solum per se, sed etiam propter structuram suspectum. Scribendum videtur ὑπόλογον ἔχειν. Sensum recte expressit Victorius, qui vertit *rationem habere. Reputare* vetus interpres. In duobus libris gl. ἐλαττοῦσθαι. Ὑπολογεῖν male scriptum pro ὑπολέγειν notavi s. v. Ὑπολέγω. In Gl. Ὑπολογηθέντων, Deductis, fortasse pro ὑπολογισθέντων. G. D.]

Ὑπολογίζομαι, Reputo, Rationem habeo, λόγον ἔχω, ὑπόλογον ποιοῦμαι. Demosth. : Μηδὲν, ὧν ἠδίκησθε, ἐν οἷς ἐπιστεύθητε, ὑπολογισάμενοι, Injuriarum præteritarum rationem nullam habentes in iis rebus quæ fidei vestræ permissæ sunt, Injurias non reputantes. [Id. p. 294, 4 : Οὐδένα κίνδυνον ὀκνήσας ἴδιον οὐδ' ὑπολογισάμενος· 380, 5 : Οὔτε τὴν ἀρρωστίαν ὑπολογισάμενος οὔθ' ὅτι ... 259, 7 : Ὑπολογιεῖσθε.] Andoc. [p. 33, 27] : Ἀλλ' ὅμως οὐδὲν ὑπελογίζοντο τὰς νίκας, Rationem nullam victoriarum habebant. Hæc et alia ejusdem signif. exempla affert Bud. p. 171. [Ὑπ. εὐεργεσίας Æschin. p. 82, 4; βλασφημίαν Dinarch. p. 90, 34. Appian. Civ. 4, 11 : Οὐδεμίαν ὑπολογισάμενοι πρόφασιν ἢ συγγνώμην.] Et ex Plat. Apol. Socr. [p. 28, B] : Κίνδυνον ὑπολογίζεσθαι τοῦ ζῆν, Vitæ periculi rationem habere. [Phædr. p. 231, B : Τοὺς παρελθόντας πόνους ὑπ. Leg. 3, p. 702, C : Μηδὲν ὑπολογιζομένους τὸ ξενικὸν αὐτῶν.] Et ex Eodem : Μηδὲν ὑπολογίζεσθαι πρὸ τοῦ αἰσχροῦ, Nihil magis formidare quam turpitudinem. [Xenoph. Rep. Lac. 10, 7, Hier. 8, 6. Dionys. A. R. 8, 6; Plutarch. V. Caton. c. 21. Aristid. vol. 1, p. 236; vol. 2, p. 432. || « Deduco. Ὑπ. τὴν τιμὴν ἐκ τῶν ὀψωνίων Polyb. 6, 39, 15, Deductionem facere pretii a stipendiis. » Schweigh. Add. quæ s. v. Ὑπολογέω dixi. C G. D.] || Cam. interpr. etiam Imputo, et VV. LL. Cogito, Suspicor, Prætexo, Simulo.

[Ὑπολογιμαῖος, ὁ, ἡ, Subditivus, Gl.]

[Ὑπολόγιος, ὁ. Symeon Logotheta in Michaele Balbo n. 4 : Τῶν οἰκητόρων σὺν ἀληθείᾳ ποιεῖν τὰ Χριστιανῶν συγκεχωρημένων, οἳ μέχρι τοῦ νῦν ὑπολόγιοι κέκληνται. I. e. qui ὑπὸ λόγῳ s. accepta vitæ securitate et religionis libertate se tradiderint. Adde Continuat. Theophanis l. 2, n. 23. Ducang.]

[Ὑπολογισμὸς, ὁ, Reputatio, Cogitatio. Plut. Mor. p. 1043, D. De loco Josephi A. J. 15, 9, 3, v. s. v. Ὑπόλογος. G. D. Dionys. Halic. in Fragm. hist. Gr. Car. Müller. vol. 2, p. xxxvii, 15 : Πονηροὺς ὑπ. κατὰ μικρὸν ἐλάμβανον. Hase.]

[Ὑπολογιστέον, Reputandum, Rationem habendum. Plato Polit. p. 293, C : Τούτων ὑπ. οὐδὲν οὐδαμῶς εἶναι κατ' οὐδεμίαν ὀρθότητα· Rep. 1, p. 341, D : Οὐδὲν ... ὑπ. ὅτι πλεῖ ἐν τῇ νηΐ.]

Ὑπόλογος, ὁ, i. q. λόγος, ea signif. qua dicitur ἐν λόγῳ τίθεσθαι, λόγον ποιεῖσθαι, ἔχειν, Rationem habere. Dinarch. C. Dem. [p. 91, 43] : Οὐκ ἐποιήσασθε ὑπόλογον οὐδὲ τῆς τότε ἐνεστώσης κρίσεως, οὐδὲ τῶν ὅρκων οὓς ὀμωμοκότες ἐφέρετε τὴν ψῆφον, ἀντηλλάξασθε τὰς εὐεργεσίας, Rationem cum eo in reatu constituto non habuistis hujuscemodi meritorum, nec jurisjurandi religionem cum beneficiis acceptis compensavistis. [Id. p. 110, 25, ubi eadem fere verba ponit : Οὐδὲν τούτων ὑπόλογον ποιησάμενοι, quod haud dubie οὐδένα scribendum, ut ap. Pseudo-Demosth. C. Aristog. p. 790, 9 : Εἰ δὲ μηδένα τούτων ὑπ..ποιεῖται. Eadem locutio recte restituta Heliodoro 9, 14 ex libris, Josepho 15, 9, 3 ex conjectura : Μηδένα τοῦ κατὰ τὴν οἰκείαν ἡδονὴν ζῆν ὑπόλογον (libri ὑπολογισμὸν) ποιούμενος. Nominativus est in loco Dinarchi, quem ex perdita oratione affert Harpocratio : « Οὐδεὶς ὑπόλογος βουλῇ γέγονεν, » ἀντὶ τοῦ οὐδεμία συγγνώμη, οὐδεμία παραίτησις.] Ead. signif. Dem. [?], Ἐν μηδενὶ ὑπολόγῳ τίθεσθαι, Floccificare. [Sic Lysias p. 102, 19 : Ἐν ὑπολόγῳ ταύτας τὰς προκλήσεις ποιεῖσθαι. Aristid. vol. 1, p. 453 : Περιίδωμεν μηδένα ὑπόλογον θέμενοι.] Hæc Bud. p. 171, 172, addens,

post l. quendam Plutarchi, hunc ex Lys. [p. 184, 31]: A Ὥστε οὐδὲν εἰκὸς αὐτῷ τοῦτο ὑπόλογον γενέσθαι (ὅτι ἔφυγεν), Itaque par est illi ad salutem non cedere, quod exul fuit : hoc vobis ille jure imputare non potest. [Ubi adjective dictum est Ὑπόλογος, ὁ, ἡ, Is cujus ratio habetur, In censum veniens. Ib. p. 180, 36 : Οὐκ ἀδίκως φημὶ τούτοις ἂν ὑπόλογον εἶναι αὐτῶν τὴν φυγήν· et ap. Harpocrat. : Ὑπόλογον· Λυσίας περὶ ἀμβλώσεως, εἰ γνήσιος, « Οὐχ ὑπόλογον ὄντα. » Demosth. p. 1329, 4 : Νῦν δὲ τούτων οὐδεμίαν ὁρῶ τῶν σκήψεων ὑπ. οὖσαν. Plato Lach. p. 189, B : Μηδὲν τὴν ἡμετέραν ἡλικίαν ὑπ. ποιούμενος. Eidem Protag. p. 349, C, HSt. restituit : Ὡς ἔγωγε οὐδέν σοι ὑπόλογον (edd. vet. ὑπὸ λόγον, codd. Bodl. et Vindob. ὑπὸ λόγων) τίθεμαι, ἐάν πῃ ἄλλῃ νῦν φήσῃς. Ceterum in codd. sæpe divisim scriptum ὑπὸ λόγον, vel, ut in Demosthenis cod. Paris S, ὑπολόγον, quod eodem redit.] Et hunc ex Athen. 4, [p. 145, F] : Ὥσπερ δὲ οἱ μισθοφόροι ἐν τῇ Ἑλλάδι μισθὸν ἀργύριον λαμβάνουσιν, οὗτοι τὰ σιτία παρὰ τοῦ βασιλέως εἰς ὑπόλογον λαμβάνουσι, Ut autem qui stipendia faciunt in Græcia, æra merere solent, sic isti a rege B accipiunt victum qui in stipendia cedit et imputatur. [|| Miræ interpretationes sunt in Lex. rhet. Bekk. p. 312, 8 : Ὑπόλογον· συγγνώμη, παραίτημα καὶ ἐμπόδιον, καὶ ὑπόλυμα (?).] || Apud Mathematicos Numerus est ad alterum ita relatus, ut minoris vicem obtineat, Bud., afferens et emendans prolixum quendam Philoponi l., cui subjungit, Πρόλογον, Ducem, ὑπόλογον, Comitem Boethius [1, 24] vocat : Τῶν δὲ προλόγων οἱ μὲν διπλασίονές εἰσιν, ἢ πολλαπλασίονες, οἱ δὲ ἐπιμόριοι· quos Superparticulares vocant, ut ἡμιόλιος, ἐπίτριτος, ἐπιτέταρτος, et deinceps : quibus ὑπόλογοι sui obversaria serie respondent, ὑπεπιμόριοι, ut ὑφημιόλιος Subsesquiplus, ὑπεπίτριτος, et reliqui. [V. Nicom. Arithm. 1, 19, p. 95.]

Ὑπόλοιπος, ὁ, ἡ, Reliquus, Restans. [Herodot. 7, 126 : Ἐν τῇ ὑπολοίπῳ ἠπείρῳ.] Thuc. 8, [c. 26] : Τῆς ὑπολοίπου Ἀθηναίων καταλύσεως. Aristoph. [Pl. 431] : Ὑπόλοιπόν σοι τὸ βάραθρον γίνεται. [Plato Rep. 4, p. 433, B : Τὸ ὑπ. ... ὧν ἐσκέμμεθα· Tim. p. 41, D : Τὰ τῶν πρόσθεν ὑπ. κατεχεῖτο· Eryx. p. 399, E : Κἂν οὕτως C ὑπόλοιπον εἴη σκέψασθαι ... Lysias p. 152, 33 : Ὑπ. ἐλπίς. Æschin. p. 62, 6 : Ἀκρόασιν τὴν ὑπ. ποιήσασθε.] Dem. : Ἐπειδὴ γὰρ ἐκκλησία μὲν οὐκέτ' ἦν ὑπόλοιπος οὐδεμία, γράφω ψήφισμα. [Id. p. 1139, 2 : Ὑπ. ἀγῶνα τῶν ψευδομαρτυριῶν ταῖς δίκαις ἀποδιδόντες οἱ νόμοι· 1168, 1 : Ἐκ τῶν ὑπ.] Apud Eundem ὑπόλοιπόν ἐστι, sequente infin., ut interdum ap. Lat. post Reliquum est. [Sext. Empir. p. 691, 15. Vita Mariæ Antioch. Actt. SS. Maii t. 7, p. 57, B. Psellus De psychog. Platonis, ed. A. J. H. Vincent. *Not. et extr. des man.* t. 16, part. 2, p. 221, 9. Æschin. Contra Ctesiph. c. 27 : Ὃ δὲ ἦν ὑπόλοιπον αὐτοῖς, Κερσοβλέπτην ἔκδοτον ποιῆσαι. Hase.] Et τὰ ὑπόλοιπα, Reliquiæ, ap. Thuc. non semel. Sic autem et Cic. ap. Plat. vertit, Lex. Cic. p. 322. [Superstes. Herodot. 6, 123 : Τοὺς ὑπ. Πεισιστρατιδέων· 7, 171.]

[Ὑπόλοξος, ὁ, ἡ, Leviter obliquus, s. ambiguus. Eustath. p. 805, 3 : Ὁ Ὀδυσσεὺς ὑποδεδιὼς διὰ τὸ ῥηθὲν ὑπ.]

[Ὑπολοξόω, Oblique respondeo. Eustath. p. 777, D 41 : Ἴσως ... ὑπολοξώσας ὡς οὐκ ἤθελε τὴν ῥηθεῖσαν ἔννοιαν ὁ ἥρως παραλαλεῖ ὡς ἐν Τροίᾳ διὰ βίου μενεῖ. Scott. In obliquum detorqueo. Basil. t. 1, p. 918, C, de mulieribus protervis : Ὑπολοξοῦσαι τὸ ὄμμα καὶ παρεκκλίνουσαι. Hase.]

[Ὑπολόξωσις, ἡ, Anfractus, Deverticulum. Figurate Germ. CPol. De ad. crucis p. 252, C Grets. : Τὰς ὑπ. τῆς δολιότητος. Hase.]

[Ὑπολοπάω, Cortice subturgesco. Theophr. H. Pl. 5, 1, 4 : Ὅταν ὑπολοπῶσι (πεύκη καὶ ἐλάτη). Sic Schneiderus. Codex Urb. εἰ πελειν εἶσι (sic). Alii ὑπελειν εισιν, Aldus ὑπελινῶσιν, ex quo HSt. fecerat ὑπολιπῶσιν.]

[Ὑπολοφύρομαι, Sublamentor. Maxim. Planud. Ovid. Met. 11, 52. Boiss.]

[Ὑπολοχᾱγός, ὁ, Lochagus inferior. Xenoph. Anab. 5, 2, 13 : Οἱ λοχαγοὶ καὶ ὑπ.]

[Ὑπολοχάω, Insidior sub. Joseph. De b. Jud. 6, 7 : Τοῖς ἐρειπίοις ὑπελόχων τοὺς αὐτομολεῖν ὡρμημένους. Hase.]

[Ὑπολυγίζω, Obumbro, Obscuro. Etym. M. p. 571, 24 : Λύγος· τὸ σκότος, οὐδετέρως, ἀπὸ τοῦ λύειν τὴν αὐγήν. Καὶ τὸ κρύπτεσθαι ὑπολυγίζεσθαι λέγουσιν. Codex Voss. κατακρύπτεσθαι ὑπολυγάζεσθαι, quemadmodum inter ἐπηλυγάζεσθαι et ἐπηλυγίζεσθαι, ἠλυγάζειν et ἠλυγίζειν variatur, de quibus suo loco dictum est. Recte autem Pierson. ad Mœr. p. 163 ἐπιλυγίζεσθαι correxisse videtur, sive sic scribas sive ἐπιλυγάζεσθαι aut, quæ melior verbi forma sæpe memorata ab grammaticis, ἐπηλυγάζεσθαι. G. Dind.]

Ὑπολύδιος, ὁ, ἡ, q. d. Sub-Lydius, eadem forma qua Ὑποδώριος, quod vide. [Plut. De mus. p. 1141, B, aliique rei musicæ scriptores.]

[Ὑπολύζω, Subsingultio. Galen. Lex. Hipp. p. 432 : Ἀναφέρειν· δηλοῖ ποτὲ καὶ τὸ ὑπολύζειν (var. lect. ὑποκλύζειν) ἀναπνέοντα.]

[Ὑπόλυμα, τὸ, voc. suspectum. V. Ὑπόλογος.]

[Ὑπολύξας, ἐκκλίνας, Hesych. vitiose pro ὑπαλύξας, quod Musurus restituit contra seriem literarum.]

[Ὑπολυπέω. Ὑπολυπηθεὶς codex Alex. Maccab. 2, 4, 37, pro ἐπιλυπηθείς. Schleusn. Pallad. Hist. Laus. p. 902, E, ὑπολυπούμενος. Id. ib. p. 948, B : Ἡμῶν δὲ τοῦτο ὑπολυπουμένων. Hase.]

[Ὑπολύριος, ὁ, ἡ.] Ὑπολύριος δόναξ, Arundo apta modulationi, Aristoph. [Ran. 233, ubi schol. : Ὅτι κάλαμος πάλαι ἀντὶ τοῦ κέρατος ὑπετίθετο τῇ λύρᾳ. Huc respexit Pollux 4, 62 : Καὶ δόνακα δέ τινα ὑπολύριον οἱ κωμικοὶ ὠνόμαζον ὡς πάλαι ἀντὶ κεράτων (scr. κέρατος ex schol. Aristoph., Hesych. s. v. Δόνακα ὑπολύριον et Ælio Dionys. ap. Eustath. p. 1165) ὑποτιθέμενον ταῖς λύραις. Suppositus ille lyræ fidibus calamus eundem præstabat usum quem in instrumentis, quæ hodie chordis instruuntur, pars illa quam vocant *le chevalet*. Bruncк.]

[Ὑπόλυσις, εως, ἡ, Dissolutio. Ὑπ. γονάτων Nahum 2, 10. Aretæus p. 61, 58.]

[Ὑπολυχνιαία, ἡ, Lux incerta, dubia, si recte scriptum ap. OEcum. Comm. in Apoc. p. 340, 33 Cramer. Hase.]

Ὑπολύω, q. d. Subsolvo, Subter solvo : unde dicitur de calceis, ut ἐμβάδας ὑπολύειν, Aristoph. [Nub. 152], Solvere calceos, Discalceare. [Æsch. Ag. 944 : Ὑπαί τις ἀρβύλας λύοι τάχος πρόδουλον ἔμβασιν ποδός.] Sed dicitur et sine adjectione, ut [Aristoph. Thesm. 1183 : Τὼ πόδε πρότεινον, ἵν' ὑπολύσω. Plato Symp. p. 213, B : Ὑπολύετε, παῖδες, Ἀλκιβιάδην·] Plutarch. [V. Pomp. c. 73] de Pompeio : Ἰδὼν Φαώνιος οἰκετῶν ἀπορίᾳ τὸν Πομπήϊον ἀρχόμενον αὐτὸν ὑπολύειν, προσέδραμε καὶ ὑπέλυσε, καὶ συνήλειψε. Aristoph. autem sic usus est voce pass. [media], Pl. [928] : Κατάθου ταχέως θοιμάτιον ... Ἔπειθ' ὑπόλυσαι. [Id. Lys. 950 : Ὑπολύομαι γοῦν. Xenoph. Anab. 4, 5, 13. Addito accus. Aristoph. Vesp. 1157 : Ὑπολύου τὰς καταράτους ἐμβάδας. Τὰς κρηπῖδας ὑπολύεσθαι Plutarch. V. Arati c. 21. De armis exuendis Ælian. V. H. 14, 49 : Ὅτι προστάξαντος αὐτοῦ ἐν τοῖς ὅπλοις συνέχειν ἑαυτὸν, ὅδε ὑπελύσατο.] Sed Bud. affert et hæc, non addens auctoris nomen : Ὑπολύω τὸν πόδα, καὶ τὸν βοῦν. [Sumta hæc ex Thoma M. p. 875 : Ὑπ. τὸν π. καὶ ὑπ. τὸν βοῦν, ἤγουν ὑπὸ τὸν ζυγὸν ὄντα δεδεμένον λύω. Θουκυδίδης ἐν τῇ τετάρτῃ (c. 128), Τὰ μὲν (βοεικὰ ζεύγη) ὑπολύοντες κατέκοπτον, τῶν δὲ (σκευῶν) οἰκείωσιν ἐποιοῦντο.] At Ἐξυπολύω, ἐπὶ ὑποδημάτων. Quibus subjungit, Dionys. Areop. usum esse pro Discingere, Discalceare. Hæc ille : quibus addo, quod de ὑπολύειν βοῦν dicitur, ex Thuc. sumptum esse.

|| Ὑπολύω et Ὑπολύομαι, pro simpl. λύω et λύομαι. Hom. [Il. O, 581 : Θηρητὴρ ... ὑπέλυσε ... γυῖα (νεβροῦ)· Z, 27 : Τῶν ὑπέλυσε μένος καὶ φαίδιμα γυῖα·] Od. Ξ, [236] : Πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσε, pro quo aliis plerisque Il. dicit λύειν γούνατα, i. e. Solvere genua, pro Viribus privare, atque adeo vita. [Passiv. Il. H, 6 : Καμάτῳ δ' ὑπὸ γυῖα λέλυνται· Π, 341 : Ὑπέλυντο (i. e. ὑπελύοντο) δὲ γυῖα· 805 : Λύθεν δ' ὕπο φαίδιμα γυῖα. Aristoph. Lys. 216 : Ὑπολύεταί μου τὰ γόνατα. Aretæus p. 89, 51 : Ὑπολύουσι τὰς δυνάμεις.] At Il. A, [401] : Ὑπελύσαο δεσμῶν, pro ἐλύσαο, Solvisti vinculis, Liberasti. [De locutionibus λύειν ἵππους ὑπὸ ζυγοῦ, λύεσθαι ὑπ' ἀρνειοῦ et aliis a quibusdam ad Ὑπολύω relatis, v. s. v. Ὑπό.]

[Ὑπολωΐς vitiose pro Ὑπολαΐς, quod v.]

[Ὑπολωφάω, Paullatim desino. Nicet. Paphl. Laud. S. Eustath. p. 60. Const. Manass. Chron. 430 : Ὑπελώφησεν ἡ καταφορὰ τῶν ὄμβρων. Eustath. p. 45, 18 : Τὸ κακὸν δέον ὑπολωφῆσαι. G. D. || De personis, Paullulum requiesco a, liberor a. Epiphan. t. 1, p. 1078, C : Ἤδη μὲν παντὸς φόβου ὑπολωφῶντες. Pallad. Hist. Laus. p. 923, D : Ὑπελώφησε τοῦ δεινοῦ πάθους. Hase.]

[Ὑπομαζίδιος, ὁ, ἡ, Subrumus, Gl.]

Ὑπομάζιος, ὁ, ἡ, Submamillaris, Qui adhuc est sub mamilla, mamma. Quod mollius Gallice sonat, *Qui est encore sous la tette*, Adhuc lactens, Infans adhuc lactens. Theophyl. Ep. 62 : Ἄλλος μὲν γάρ ἐστιν ὑπομάζιος (subaud. παῖς, i. e. Filius), ἄλλος τῆς γαλουχίας ἐπαύσατο· ἕτεροι δὲ ἕρπουσι, μήπω τῆς ὀρθῆς βαδίσεως ἀπαρξάμενοι. Alibi autem, sc. Epist. 7, vocavit etiam ἵππον, Equam, ὑπομάζιον, scribens de equarum natura, Τὴν ὑπομάζιον ἵππον ὅταν ἐνδεᾶ τῆς θρεψαμένης θεάσοιντο [Ducas Hist. Byz. p. 11, A : Ὑπ. βρέφει.] Hesych. habet Ὑπομάζιον, quod videtur substantivum facere, quum exponit θηλάζον παιδίον : nisi forte cum ὑπομάζιον subaudiri voluit illud παιδίον, aut tale quid. [Diodor. Ecl. p. 527, 54 : Οὐδὲ αὐτῶν τῶν ὑπομαζίων φείδεσθαι· ubi Wess. : « Basil. Hom. de fam. p. 65, B : Παιδίον ἐπιμάζιον οὐκ ἐν ταῖς τῆς τεκούσης ἀγκάλαις· ubi in marg. ὑπομάζιον, ut sæpe ap. Jo. Chrys. vol. 2, p. 549, D; vol. 3, p. 114, E, etc. » Theophyl. Hist. p. 212, A : Πρὸς ἀποσφαγὴν τὸ ἑαυτῆς ὑπ. παραδούσης.] || Ὑπομάζιον, Mamillare : ut quidem in VV. LL. exp. ex Martiale, qui ita vocat Fasciam tegentem mamillas, quam possumus et ταινίην μαζῶν appellare, sicut Anacr. ταινίην μαστῶν vocavit, in Ode cujus initium, Ἢ Ταντάλου ποτ' ἔστη Λίθος Φρυγῶν ἐν ὄχθαις. [Aristæn. 1, 25 : Ὑπομάζιόν τε καὶ ἀμφωλένια.] Sed Hesych. nullam hujus signif. nominis ὑπομάζιον mentionem facit : Suidæ autem verba, ex quibus expositio illa sumpta fuit, si quidem aliunde etiam non est, aliter potius intelligenda videntur; ait enim ille Ἐπιτίτθιον, i. esse q. ὑπομάζιον, et ὑπὸ τὴν τιτθόν : at ἐπιτίτθιον illa ipsa VV. LL. non afferunt pro Mamillari, sed pro Lactente : junctum sc. cum substantivo παῖδα. Afferunt autem ex Epigrr., unde multa poetica verba collegisse ipsum Suid. satis notum est. Quinetiam apud eund. gramm. leguntur, Ὑποτίτθια, ὑπομάζια παιδία· καὶ Ὑπότιτθον ὁμοίως, τὸ ὑπομάζιον. [Gregor. Nyss. t. 2, p. 805, D; 807, B, βρέφος ὑπ. Id. ib. p. 861, A, τὸ παιδίον τὸ ὑπ. Orac. Sibyll. 2, 300 : Μητέρες, ἠδέ γε τέκν' ὑπομάζια δακρυόεντα. Hase. Etym. M. p. 219, 56 : Γαλαθηνὸς ὁ ὑποτίτθιος καὶ ὑπομάζιος.]

[Ὑπομαζοὶ ap. Bion. 1, 26 : Οἱ δ' ὑπομαζοὶ χιόνεοι ... πορφύροντο, lectio vitiosa pro οἱ δ' ὑπὸ μαζοὶ ... πορφύροντο, i. e. ὑποπορφύροντο, ut οἷς ὑπὸ κόρση γυμνοῦται pro οἷς κόρση ὑπογυμνοῦται in loco Greg. Naz. s. v. Ὑποκόρση memorato. De utroque recte judicavit Lobeck. Paralip. p. 384.]

[Ὑπομαίνομαι, q. d. Subfurio, Nonnihil furio. Hippocr. p. 352, 36.]

[Ὑπόμακρος, ὁ, ἡ, Longiusculus. Aristoph. Pac. 1242 : Ῥάβδον ὑπ. Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 115, 14 : Ὑπόμακρον, τὸ ὑπόμηκες. Ἄλεξις. Aristot. Physiogn. c. 3. Hesych. s. v. Ἀρτιχείλης. Geopon. 10, 68, 2.]

[Ὑπομακρύνω, Prolongo. Nicet. Chon. Hist. p. 811, 25 ed. Bekk. in cod. Græco-barbaro.]

[Ὑπομᾰλᾰκίζομαι, Animo nonnihil remisso sum, Timidior sum. Xenoph. Anab. 2, 1, 14.]

[Ὑπομάλακος, ὁ, ἡ, Aliquatenus mollis. Ptolem. Tetrab. p. 166, 21 : Καλλωπιστὰς, ὑπ. Hase.]

[Ὑπομαλάσσω s.] Ὑπομαλάττω, Subtus mollio, Aliquatenus mollio. [Aristæn. 1, 3 : Ὑπεμάλαττον (τὸ φύλλον) τοῖς δακτύλοις. Lucian. D. mer. 4, 2 : Ὑπεμαλάχθη. « Planud. Ovid. Met. 14, 121. » Boiss. Oribas. t. 1, p. 398, 8 Daremberg. Diosc. 5, 15, de vino melitite, ὑπομαλάττει γὰρ τὴν κοιλίαν. Figurate Theophyl. Simoc. Hist. p. 118, 19 Bonn. : Ὑπομαλάττει τὸ τῆς τυραννίδος ἀτίθασσον. Id. ib. p. 53, 18, de restinguentibus aliquatenus incendium : Ὀψὲ ὑπομαλάττουσι τὸ πῦρ. Hase. Georg. Pachym. V. Andron. p. 105, E.]

[Ὑπομανιώδης, ὁ, ἡ, Furiosus. Schol. Aristoph. Av. 989 : Σύμμαχος ὅτι Διοπείθης ὁ ῥήτωρ ὑπ. ἦν· ubi vulgo μανιώδης.]

[Ὑπομαντεύομαι, Vaticinor, Prædico. Eust. p. 777, 49 : Ὑπομαντεύεται προαναφωνητικῶς ἀκροατῇ συνετῷ ὡς ... || Quodammodo divino. Plato Sisyph. p. 338, B : Ὥσπερ γὰρ ἂν καὶ αὐτὸς ὑπομαντεύεσθαί μοι δοκῶ τὴν διάνοιάν σου.]

[Ὑπόμαντις, ὁ, i. q. ὑποφήτης, cujus explicandi caussa fictum est ab schol. Hom. Il. Π, 235.]

[Ὑπομᾰραίνομαι, q. d. Submarcesco, Paullatim evanesco. Plutarch. Mor. p. 411, E : Ἡ παλαιὰ δόξα δοκεῖ ὑπομαραίνεσθαι. Philo vol. 2, p. 252, de igne; Asterius p. 45, E ed. Combef. Theophyl. Sim. Hist. p. 65, A; 206, C. G. Dind. Phot. Epist. p. 37, 32. Id. ib. p. 121, 25 : Καταρρεῖν καὶ ὑπομαραίνεσθαι. Hase.]

[Ὑπόμαργος, ὁ, ἡ.] Ὑπέρμαργος, ὁ, ἡ, Insanus supraquam dici potest, Vehementer insanus. Suid. autem habet compar. ὑπερμαργότερος, quod exp. ὑπερμαινόμενος : de quo Suidæ l. mox dicam. [Ubi hæc dixit :] Alterum comp., quod est Ὑπόμαργος, sonat q. d. Subinsanus, Substolidus, Subvecors. A quo est compar. ὑπομαργότερος, Herodot. 3, [145] : Μαιανδρίῳ δὲ τῷ τυράννῳ ἦν ἀδελφεὸς ὑπομαργότερος, ubi redditur Vecordiusculus. Crediderim autem et de Aliquantum protervo s. petulante intelligi posse, quum sequatur, Οὗτος ὅ, τι δὴ ἐξαμαρτὼν, ἐν γοργύρῃ ἐδέδετο. [Duo alia comparativi exx. ap. eund. 3, 29; 6, 75, et ap. Dion. A. R. 3, 2 : Φύσει τε αὐθάδης καὶ ὑπομαργότερος ὤν. Appian. Civ. 5, 49.] Non abs re autem fortasse suspicetur aliquis ap. Suid. legi perperam ὑπερμαργότερος pro hoc ὑπομαργότερος, itidemque ὑπερμαινόμενος [quo illud explicat] pro ὑπομαινόμενος, sive Suidæ sive exemplarium ejus errore. Nam ὑπὲρ comparativo diminutionem significanti additum videre me non memini.

[Ὑπομαρμαίρω, Subsplendeo. Oppian. Cyn. 3, 70; Quint. Sm. 8, 48.]

[Ὑπομαρτυρέω, Subtestor, Subindico. Eust. Opusc. p. 282, 10 : Ἱππότην δεξιὸν ... ὡς καὶ ὁ εὐγενὴς ἵππος ὑπομαρτυρεῖν ἐώκει. G. D. Imperat. Georg. Alex. Vita Chrys. t. 8, p. 225, 35 : Ὑπομαρτύρει τοῖς κανόσιν. Hase.]

[Ὑπομάσθιος, ὁ, ἡ, i. q. ὑπομάζιος. Maccab. 3, 3, 20 : Ἀπὸ γηραιοῦ μέχρι νηπίου, μέχρι τῶν ὑπομασθίων· ubi hæc posteriora verba librarii additamentum esse arbitror. Schleusn. In cod. ὑπομαστιαίων, quod ὑπομασθιδίων scribi debuisse monet Lobeck. ad Phryn. p. 557. Παῖδα ὑπομάσθιον ap. Theophyl. Sim. Dial. p. 20 ed. Boiss., ubi vulgo ὑποτίτθιον. G. D. Euseb. Hist. eccl. p. 80, A. Παῖς ὑπομάστιος adhuc legitur ap. Joseph. B. Jud. 6, 3, 4. Hase.]

[Ὑπομάσσω s. Ὑπομάττω, Conspergo, Illino. Theocr. 2, 59 : Λαβοῖσα τὺ τὰ θρόνα ταῦθ' ὑπόμαξον. Ὑπομεμαγμένη per ἀναπεφυρμένη exp. Suidas, addito loco scriptoris non nominati (Byzantini, ut opinor), in quo est, Ἡ τοῦ τόπου θέσις ὑπομεμαγμένη ταῖς πέτραις, ἀόρατον αὐτοῖς ἐποίει τὴν ὑπερκειμένην κορυφήν.]

[Ὑπομάσχαλον, τό. Ὑπομάσχαλον, Lateralinum (?), Gl. « Liber Miraculorum Cosmæ et Damiani : Ὃ εἶχεν ἐν τῷ ὑπ. αὐτοῦ ... ἐν εἰκονιδίῳ ἐκτύπωμα, ubi vetus interpres *sub axilla sua*. Sed hic arcam potius aut simile quod significat. Pro Pera s. Mantica ad vestes viatorias sub alis equi succincta videtur usurpari in Narratione Ms. de uxore Constantini Laodicensis et in Basilic. 57, tit. 17. » Ducang.]

[Ὑπόμαυρος, ὁ, ἡ, Obscurus, Subluculus, Gl.]

Ὕπομβρος, ὁ, ἡ, q. d. Subtus madidus, Cui subest humiditas ex imbre. Et generalius Subtus humidus. Nam Galen. [Lex. p. 584] ap. Hippocr. ὕπομβρον vult significare ὕφυγρον [Mss. ἔφυγρον] et ὑπόπυον. [Erotian. p. 376 : Ὑπ. ὀστέον· ὑπονόμον καὶ κάθυγρον γεγονός· ubi ὑπονόμον in ὑπόπυον mutat Foes., quod nunc legitur ap. Hippocr. p. 911, F; 913, D, ex glossemate, ut Foesio videtur. Plut. Mor. p. 438, A : Ἱερεῖον ὑπ. γενόμενον καὶ κατακλυσθέν.] Affertur autem et ὕπομβρον θέρος ex Plutarcho in Cam. [c. 3] pro Æstas imbribus molesta; sed vereor ne leg. sit ἔπομβρον θέρος, quod supra ex Aristot. protuli [et nunc legitur ex cod. Paris. Sed ἔαρ ὕπομβρον etiam in Geop. 1, 12, 21. Νὺξ ὑπ. Etym. M. 450, 49. Philostr. p. 30 : Ὑπ. ἡ γῆ ἀσφάλτῳ· et p. 775. Ὑπ. τόπος Philo in Math. vett. p. 97.]

[Ὑπομεθύω, Subebrius sum. Hesych. s. v. Βεβρεγμένος.]

[Ὑπομειδίαμα, τὸ, Subrisio, Risus clandestinus. Man. Palæologus Declamat. in Anecd. meis vol. 2, p. 302. Boiss.]

Ὑπομειδιάω, Subrideo, aut certe Clam subrideo, quum etiam simplex μειδιῶ suo loco dictum sit poni pro Subrideo, Leniter rideo. [Pollux 6, 190. Hesych.: Ὑπομειδιῶντι, γελῶντι. Polyb. 17, 7 6, ὑπ. Σαρδώνιον. Plutarch. Mor. p. 101, B; 583, D. Luc. Rhet. præc. 22 : Ὑπομειδιάσας τὸ γλαφυρὸν ἐκεῖνο καὶ ἁπαλόν· et alibi. Alciphro 1, 39, p. 192. Anacreont. 45, 14 : Ὑπεμειδίασε Κύπρις. Ἡρέμα ὑπ. Ælian. V. H. 4, 9. G. D. Vita Isaacii Confess. Actt. SS. Maii t. 7, p. 251, C, ὑπομειδιάσας σεμνόν. Menand. Hist. p. 420, 8 Bonn., ὑπομειδιᾶσαι. Philo vol. 2, p. 531, 37, ὑπομειδιῶν καὶ γεγανωμένος· 552, 15, μὴ ὑπομειδιῶντα σεμνότερον, ἀλλὰ μειρακιωδέστερον καγχάζοντα. Id. ib. p. 23, 8, de oculis lætificati, ὑπομειδιῶσι καὶ γεγήθασιν. Hase.]

[Ὑπομειόω, Nonnihil imminuo. Galen. vol. 19, p. 375, 1 : Ὑπομειοῦται καὶ ὑπολείπει τὸ ζῷον. Hase.]

[Ὑπομείων, ονος, ὁ, ἡ, Qui inferior sive ordine sive conditione est. Ὑπομείονες, οἱ, Xenoph. Hell. 3, 3, 6 (ubi cum εἴλωσι, νεοδαμώδεσι et περιοίκοις memorantur) apud Lacedæmonios Altera classis civium, inferior ὁμοίοις, tum ob alias caussas tum fortasse quia magistratus capere non poterant et quia ea quæ legibus præscripta erant obire non poterant, fere ut libertinus apud Romanos non omnia civis jura habebat. Sic Cragius De rep. Laced. 1, 10. Apud Dionem Cass. sæpius de inferioris ordinis præfectis militum dictum reperitur. Sic 38, 35 : Τοὺς ὑπάρχους καὶ τοὺς ὑπομείονας· 42, 51 extr. : Τοὺς ἑκατοντάρχους καὶ τοὺς ὑπ. 47, 42 : Τῶν θ' ὑποστρατήγων τῶν θ' ὑπ.]

[Ὑπομέλαθρα (hoc accentu, quasi ὑπὸ μέλαθρα voluerit)· Ἀρτέμιδος ἐπίθετον, ὡς ὁ Μύνδιος, gl. obscura Hesychii. Myndium Zenonem intelligit Rœperus in Schneidew. Philologo vol. 3, p. 33.]

Ὑπομελαίνω, Fio subniger, Nigrico, ap. Pausan. : Καὶ τὸ μὲν ὑπομελαίνει, τὸ δὲ ἕτερον λευκόν ἐστι. [Rufus p. 11 ed. Matth. : Χροιὰ ὑπομελαίνουσα. Geopon. 15, 2, 16 : Οἱ βασιλεῖς τῶν μελισσῶν ... ποικίλοι, ὀλίγον ὑπομελαίνοντες. G. D. Passiv. Greg. Nyss. t. 1, p. 26, A, τοὺς μυκτῆρας τῶν ἀναπνεόντων ὑπομελαίνεσθαι. Hase. Metaph. Obscuro. Nicet. Chon. Hist. p. 137, C : Ὅσαι τῶν ἀποστολικῶν ῥήσεων τῇ ἀσαφείᾳ ὑπομελαίνονται.]

[Ὑπομελανδρῠώδης, ὁ, ἡ, Salsamento thunnino similis. Epicharm. ap. Athen. 3, p. 121, B : Τὸ τέμαχος ἧς ὑπ. Ap. Hesych. : Ὑπομαλανδριῶδες, εἶδός τι ταρίχου.]

Ὑπομελᾰνίζω, Fio subniger, Nigrico. [Aret. p. 39, 37 : Τεφροειδέα ἢ ὑπομελανίζοντα. Geopon. 2, 6, 38 : Πέτρας ὑπομελανιζούσας. Suidas s. v. Ὑακίνθινον.]

Ὑπόμελας, [αινα, αν], Subniger, Nigricans. [Hippocr. p. 969 : Οὖρα ὑπομέλανα. Aret. p. 46, 16 : Διαχωρήματα ὑπ. 70, 37 : Ὀδόντες ὑπ. Schol. Hom. Il. Δ, 259.]

[Ὑπομέλπω, Succino, Concino. Jo. Damasc. t. 2, p. 836, E. Hase.]

[Ὑπομέμφομαι, Nonnihil vitupero. Plutarch. V. Cat. min. c. 15 : Ἐνίους τῶν φίλων μαλασσομένους καὶ ὑπομεμφομένους ὁρῶν. Nonn. Dion. 15, 288 : Ἐῇ δ' ὑπεμέμφετο σιγῇ. Eustath. Opusc. p. 268, 6. G. D. Gregor. Nyss. t. 3, p. 212, D : Ὑπομεμψάμενος τῇ μητρὶ, ὅτι μὴ εἰς ἄλλον καιρὸν ὑπερέθετο τὴν πανήγυριν. Hase.]

[Ὑπομεμψίμοιρος, ὁ, ἡ, Qui de sorte sua paullum queritur. Cic. Ep. ad Att. 6, 1.]

[Ὑπομενετέον, Sustinendum, Tolerandum. Thucyd. 2, 88; Plato Leg. 6, p. 770, E, Phædr. p. 250, C. Aristot. Eth. Nic. 3, 1; Polyb. 3, 112, 5. In Gl. Ὑπομενητέα, Subeunda. Et sic passim in libris per η scriptum, ut ap. Sext. Emp. p. 335, minus bene : v. Lobeck. ad Phryn. p. 446, et Eustath. p. 1558, 30; 1680, 56. Isocrati p. 117, C, ὑπομενετέον (ut legitur p. 133, E) restitutum ex cod. Urbin. pro vulgato ὑπομονητέον, quod ὑπομενητέον scriptum in cod. Flor. Ὑπομονητέον ex Orig. C. Celsum 8, p. 791, C, indicat Lobeck. Paral. p. 494. Quod scribendum ὑπομενετέον, pariterque ex codd. corrigendus Diog. L. 7, 126.]

Ὑπομενετικὸς, ἡ, ὸν, Qui sustinere et sufferre ac tolerare potest. Aristot. Eth. 3, 6 : Οὐδεὶς γὰρ ὑπομενετικώτερος τῶν δεινῶν. [Marc. Anton. 1, 16. Per η in Gl., ubi ὑπομενητικὸς, Perpessitius. Sic Definitt. Plat. p. 412, B : Δύναμις ὑπομενητικὴ λύπης· 416 : Ἕξις ψυχῆς ὑπομενητική. Utrobique var. lect. ὑπομονητ—. Aut hoc verum (nam η proprium est formis ab ὑπομονὴ derivatis) aut ὑπομενετικὸς per ε scribendum. Eustath. Opusc. p. 209, 17 : Εἰς τὸ ὑπομενετικὸν ἑαυτὸν ἐκπονούμενος. Ὑπ. ἄνθρωπος apud eundem ad Hom. p. 1093, 4.]

[Ὑπομένη vitiose pro ὑπομονὴ, quod v.]

[Ὑπομενητός. V. Ὑπομονητός.]

Ὑπομένω, [(fut. ὑπομενῶ, aor. 1 ὑπέμεινα, perf. ὑπομεμένηκα ap. Diodor. 19, 56,) Remaneo. Hom. Od. K, 232 : Εὐρύλοχος δ' ὑπέμεινεν, i. e. Non processit ulterius, et ib. 258 : Αὐτὰρ ἐγὼν ὑπέμεινα. Herodot. 6, 51 : Ἐν τῇ Σπάρτῃ τοῦτον τὸν χρόνον ὑπομένων· 7, 109 : Τὸ ὑπομένον (sc. μέρος τῶν Λακεδαιμονίων) ἐν Σπάρτῃ. Dionys. A. R. 6, 87 : Τοὺς ὑπομενοῦντας ἐν τῇ πόλει· 11, 9 : Ὑπομένουσιν ἐντὸς τείχους. Dio Cass. 40, 24 : Ἐν τῇ πόλει ἀσφαλῶς ὑπομεῖναι. Ælian. V. H. 5, 5 : Ὑπέμενεν οἴκοι δι' ἀπορίαν τρίβωνος. De eo qui in vita manet Herodot. 4, 149 : Οὐ γὰρ ὑπέμεινε τὰ τέκνα. || Permaneo. Aristot. Categ. 6, p. 5, 33 : Οὐδὲν γὰρ ὑπομένει τῶν μορίων αὐτοῦ. Appian. Civ. 5, 54 : Τῇ Ἀντωνίου γνώμῃ ὑπομεμενηκὼς, quod sine ἐν dictum est, ut ib. 4, 3 : Τῇ πόλει ὑπομένειν, In urbe manere. Sed non dubitandum quin his locis omnibus ἐπιμένειν sit restituendum, quod partim vidit Schweigh. v. s. v. Ἐπιμένω vol. 3, p. 1695, D.] || Sustineo : q. d. Subtus maneo et expecto : plerumque accipitur pro Impetum hostilem sustineo et irruentem accipio. Hom. Il. [O, 312]: Ἀργεῖοι δ' ὑπέμειναν· Π, [814] : Οὐδ' ὑπέμεινε Πάτροκλον γυμνόν περ ἐόντ'· qua signif. utitur et simplici verbo μένω. [P, 25 : Καί μ' ὑπέμεινεν· Ξ, 488 : Ὅ δ' οὐχ ὑπέμεινεν ἐρωὴν Πηνελέοιο. Eur. Rhes. 463 : Πῶς ... τὸ σὸν ἔγχος ἂν δύναιτο ... ὑπομεῖναι;] In prosa quoque in eo loquendi genere usitatum, ut ap. [Herodot. 3, 9 : Ἧλασε ἐς τὴν ἄνυδρον καὶ ὑπέμενε ἐνταῦθα τὸν Καμβύσεω στρατόν· 7, 209 : Οὐδὲν ἔθνος τὸ σὲ ὑπομενέει χεῖρας ἀνταειρόμενον· quod omisso accus. personæ dixit 7, 101. Et 4, 3 : Ἐπεὰν ἴδωνται μάστιγας ἀντ' ὅπλων ἔχοντας ... οὐκ ὑπομενέουσι· 9, 23 : Οὐκέτι οἱ ἵπποται ὑπέμενον. Thucyd. 3, 108 : Ὥστε μήτε ἐς ἀλκὴν ὑπομεῖναι φοβηθέντας τε ἐς φυγὴν τὸ πλέον τοῦ στρατεύματος καταστῆσαι·] Plutarch. in Alcib. [c. 39] : Οὐδεὶς γὰρ ὑπέμεινεν αὐτὸν, οὐδ' εἰς χεῖρας συνῆλθεν, ἀλλ' ἀποστάντες ἔβαλλον ἀκοντίοις καὶ τοξεύμασι. Thuc. : Καὶ ᾗ μὲν προσπέσειαν, οὐδεὶς ὑπέμεινε, Qua irruerunt et quacunque impetum fecerunt, nullus subsistebat, Bud. Herodian. 7, [9, 14] : Ῥᾷστα οὖν ἐτρέψαντο τῶν Καρχηδονίων τὸ πλῆθος, οἵπερ οὐχ ὑπομένοντες αὐτῶν τὴν ἐμβολὴν, πάντα ῥίψαντες ἔφυγον· 3, [6, 13] : Οὐδὲ γὰρ ὑπομενεῖ ὁ ἐκείνου στρατὸς, ὀλίγος ὢν καὶ νησιώτης, τὴν ὑμετέραν δύναμιν, Sustinere non poterit vires vestras. [Dio Cass. 41, 20 : Ἐνταῦθα τοὺς ἐπιόντας ὑπέμενον· et 68, 22.] Pericula quoque et molestias ὑπομένειν dicimur, itidem pro Sustinere, Subire, Perferre, Suscipere. [Pind. Pyth. 2, 48 : Οὐχ ὑπέμεινεν ὄλβον. Plato Gorg. p. 507, B : Ἡδονὰς καὶ λύπας φεύγειν καὶ διώκειν καὶ ὑπομένοντα καρτερεῖν ὅπου δεῖ· ut in Lach. p. 193, B, ὑπομένειν τε καὶ καρτερεῖν. Cum accus. Herodot. 6, 12, et Thucyd. 1, 8 : Ὑπ. δουλείαν. Plato Leg. 6, p. 770, C : Δούλειον ὑπομεῖναι ζυγόν. Ὑπ. ἀλγηδόνα Gorg. p. 478, C; λόγον Hipp. maj. p. 298, D. Plutarch. Mor. p. 44, A, qui cum προσέχειν conjunxit.] Isocr. Archid. [p. 130, D] : Πάντας ἂν τοὺς ἐκ τοῦ πολέμου κινδύνους ὑπομείναιμι· et [p. 133, E] : Δεινοτέρας συμφορὰς ὑπομενετέον ὑμῖν. Plutarchus in libro qui Περὶ φιλοπλουτίας inscribitur : Τὰ δυσχερῆ πάντα ὑπομένεις, ut Cic. Casus fortuitos magno animo sustinere. Demosth. C. Mid. [p. 515, 17] : Πολλὰς ἀπειλὰς ὑπομείνας. Idem Pro cor. : Ἐγὼ μὲν τὰ ἔργα τῶν ὑπὲρ ὑμῶν πόνων ὑπέμεινα, ὑμεῖς δὲ μηδὲ τοὺς λόγους αὐτῶν ἀνέξεσθε, ubi videtur ὑπομένειν esse significantius quam ἀνέχεσθαι : licet plerumque synonymœs usurpentur; nam et Isocr. Symm. [p. 172, C] dicit, Ἐπειδήπερ ὑπεμείνατε καὶ τοὺς ἄλλους λόγους, quod ipsum præcedit ἀνεκτὰ λέγειν : ut ὑπομένειν λόγους sit Patienter eum audire, qui videtur ἀνεκτὰ λέγειν. Idem Isocr. in Paneg. : Οὐ γὰρ σμικροὺς οὐδὲ ὀλίγους οὐδὲ ἀφανεῖς ἀγῶνας ὑπέμειναν· Ad Demon.

[p. 2, C] : Τὰ τῷ πλήθει φοβερὰ θαρσαλέως ὑπομένουσα· Archid. [p. 133, C] : Τὰ προστάγματα τούτων ὑπομεῖναι, ut Cæsar, Non posse ejus imperia diutius sustineri. [Id. p. 60, C : Οὐχ ὑπέμειναν τὰς παρ' ἐκείνου δωρεάς· 183, D : Ὑπ. τιμωρίας.] Aristot. Polit. [2, 5 : Ἢ τί μαθόντες ὑπομενοῦσι τὴν ἀρχήν;] 4 : Οὐδεὶς γὰρ ἑκὼν ὑπομένει τῶν ἐλευθέρων τὴν τοιαύτην ἀρχήν, Nemo enim liber volens perfert hujusmodi principatum, Bud. [Et 4, 13 : Ὑπ. τὸ ἄρχεσθαι.] Item ὑπομένειν παιδείαν, Sustinere vel Sufferre castigationem, Ad Hebr. 12, [7] : Εἰ παιδείαν ὑπομένετε, ὡς υἱοῖς ὑμῖν προσφέρεται ὁ Θεὸς, ubi Bud. interpr. Si disciplinam sustinetis : ὑπομένειν διαβολὰς, in Epist. Plat. [1, p. 309, A], Calumniis se opponere et eas sustinere. Et ὑπομένειν κρίσεις, Judicium subire, Causam dicere. Sic Cic., Sustinere causam publicam, pro Defendere. [Dio Cass. 59, 18 : Οὐχ ὑπέμειναν τὴν κρίσιν, ἀλλ' ἑαυτοὺς προανάλωσαν· 54, 3 : Οὐ γὰρ ὑπέμειναν τὸ δικαστήριον.] At pro Toleranter ferre et patienter sustinere accipitur in Dem. [p. 544, 26] : Ἐπειδὴ οὐχ ὑπεμείναμεν προσαπειλήσαντα. [Ælian. V. H. 4, 17 : Τὸν ἀετὸν κατέψησεν ὑπομείναντα αὐτὸν, i. e. Aquilam contactus patientem. Quocum Kuhn. comparavit N. A. 16, 18, ψηλαφήσειε, ὁ δὲ ὑπέμεινεν. Id. V. H. 11, 7 : Σπάρτην μὴ ἂν ὑπομεῖναι δύο Λυσάνδρους. Cum genit. participii ib. 12, 1, p. 713 : Ἀπτομένου μὴ δυσχεραῖναι καὶ φιλοῦντος ὑπομεῖναι.] Quum vero turpe aliquid dicimur ὑπομένειν, redditur potius Admittere. Xenoph. [Mem. 2, 6, 32] : Οἱ καλοὶ τὰ τοιαῦτα οὐχ ὑπομένουσι, Talia non admittunt, οὐ προσίενται. Et Plato [Apol. p. 28, C] : Αἰσχρόν τι ὑπομένειν, Turpe aliquid admittere. [Cum participio, Soph. OEd. T. 1323 : Ὑπομένεις με τὸν τυφλὸν κηδεύων· ubi Schæfer. comparavit Xenoph. Cyrop. 4, 5, 22 : Ὑπόμεινον προστάξας· et Diod. 19, 12 : Μηδέποθ' ὑπομένειν ποιοῦντας τὸ προσταττόμενον. Plato Gorg. p. 505, C : Οὗτος ἀνὴρ οὐχ ὑπομένει ὠφελούμενος. Aristot. Polit. 4, 11 : Ἢ ἄρχειν ζητεῖν ἢ κρατουμένους ὑπομένειν· 5, 12 : Φασὶ τὸν Πεισίστρατον ὑπομεῖναί ποτε προσκληθέντα δίκην εἰς Ἄρειον πάγον.] Ὑπομένειν eleganter cum infin. aliquando construitur, ut et Lat. Sustineo pro Audeo (ut Ovid. : Sed non attollere contra Sustinet hæc oculos. Suet. : Eos, qui spectare sustinuissent, execratus); aut pro Possum, ut ap. Plin. Jun. in Epist. : Non sustinui inducere in animum. [Hom. Od. A, 410 : Οὐδ' ὑπέμεινε γνώμεναι.] Dem. Epitaph. [p. 1391, 8] : Οὓς οἱ πρὸ ἡμῶν οἰκοῦντες πρὸς ἑσπέραν πάντες οὐδ' ὑπέμειναν οὔτ' ἐδυνήθησαν κωλῦσαι. Plutarch. De propria laude [p. 540, E] : Οὐδὲ τὰς ψήφους ἀναλαβεῖν ἐπ' αὐτὸν ὑπέμειναν. Rursum Dem. Pro cor. [p. 296, 6] : Οἳ καὶ τὴν χώραν καὶ τὴν πόλιν ἐκλιπεῖν ὑπέμειναν, Animum vel Cor habuerunt : ab Italis, Satis animi fuit. Galli enim dicunt, *J'ay le courage de faire cela;* vel, *J'ay bien le courage.* Itali, *Mi basta l'animo.* || Expecto, Præstolor, e Xen. [Mem. 2, 6, 31] : Τὰς σειρῆνας πάντας φασὶν ὑπομένειν, Sirenas cunctos præstolari ferunt. Plato [Tim. p. 49, E] : Φεύγει γὰρ οὐχ ὑπομένων, Fugit enim non expectans. [Appian. Civ. 5, 81 : Ὑπέμεινεν ἐν Μεσσήνῃ τὸν Καίσαρα. Cum dativo pleonastico id. Annib. 46 : Σὺ δ' ὑπομένειν μοι δεῦρο καὶ τὰ ἔνδον ἐπιτηρεῖν.] || Οἱ ὑπομένοντες, Qui remanserunt, Reliqui, οἱ ὑπόλοιποι, ut Thuc. schol. exp. in hoc l. 5, p. 169 [c. 14] : Ἀεὶ προσδοκίας οὔσης μή τι καὶ οἱ ὑπομένοντες, τοῖς ἔξω πίσυνοι, πρὸς τὰ παρόντα σφίσιν, ὥσπερ καὶ πρότερον, νεωτερίσωσι. Huc pertinet ὑπομεῖναι, quod a Suida exp. καταλειφθῆναι.

Ὑπομερίζω, Subdivido. Unde Ὑπομερισμὸς, ὁ, Subdivisio, Hermogeni i. q. ὑποδιαίρεσις. [V. schol. Hermog. vol. 7, p. 772. Schol. Demosth. p. 140, 30 ed. Oxon. : Τὸ σχῆμα οἱ μὲν καλοῦσι διπλοῦν μερισμὸν, οἱ δὲ μερισμόν τε καὶ ὑπ. G. D. Procl. Diad. Hypotyp. p. 89, 13 : Καὶ μέχρι τοσούτων προάγουσι τὸν ὑπ. τῶν ἑξηκοστῶν. Vertit Halma : *Ils ne poussent la subd. des soixantièmes que jusque là.* Nicom. Geras. Arithm. p. 76, 3, ἡ τῶν ἀεὶ ὑπ. διαίρεσις. Greg. Nyss. t. 3, p. 222, B : Ὡς γενικώτερον τέως χωρὶς ὑπ. διελθεῖν. Hase.]

[Ὑπόμεστος, ὁ, ἡ, Refertus. Eunap. V. Soph. p. 42=471 : Σακκία ὑπόμεστα βιβλιδίων. « Id. Ædes. p. 61. Philo De Joseph. p. 552. » Anon.]

[Ὑπομετρέω, q. d. Submetior. Basil. t. 2, p. 187, D : Οὐδὲ ὑπομετροῦμεν τὰ μετρητά. Hase.]

A [Ὑπομηκάομαι vitiose pro ὑπομυκάομαι, quod v.]

Ὑπομήκης, ὁ, ἡ, velut opponitur illi ὑπερμήκης. Sonat enim Ὑπομήκης, q. d. Sublongus. Exp. autem Longiusculus, Oblongus. Plin. autem appellavit Longius quadantenus, quod Dioscor. [4, 118] ὑπόμηκες vocarat. [Diog. L. 7, 1. Hippiatr. p. 253, 16, ὑπ. ὀπλή. Hero Autom. in Mathem. vett. p. 273, 24, σανίδιον λεπτὸν καὶ ὑπ. Hase. Ὑπόμακρον per ὑπόμηκες exp. Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 115, 14.]

[Ὑπομηλαφάω, Clam. s. Leniter contracto. Ὑπομηλαφῆσαι per ψηλαφῆσαι exp. Hesych., per ὑποψηλαφῆσαι Phot. et Etym. M. p. 783, 12. Conf. Μηλαφέω.]

Ὑπομηλίζω, Sum colore in luteum vergente. [Dioscor. 3, 79 : Φύλλα ... ὑπομηλίζοντα τῇ χρόᾳ.] Nam Ὑπομήλινος redditur Subluteus. [Hujus adjectivi exemplum desideramus.]

[Ὑπομηνύω, q. d. Subindico. Moschion De pass. mul. p. 16, 13. Hase.]

[Ὑπομήτριος, ὁ, ἡ, Qui est in utero. Maximus Περὶ κατ. 186 : Ἦν δὲ γυνὴ ... ὑπομήτριον υἱέα ἀμβλώσῃ.]

B [Ὑπομηχανάομαι, Subter machinor. Phot. Epist. p. 352, 20. Hase.]

[Ὑπομίαρος, ὁ, ἡ, Paullum impurus. Pollux 9, 143 : Ὑπομίαρον τὸ πασσυρεί.]

[Ὑπόμιγμα, τὸ, Submixtio. Plutarch. Mor. p. 934, D : Ὑπ. καὶ λεῖμμα τοῦ φωτός.]

Ὑπομίγνυμι, vel Ὑπομιγνύω, q. d. Submisceo, Clam s. Paulatim misceo. [Plato Tim. p. 71, B : Κατὰ πᾶν ὑπομιγνῦσα τὸ ἧπαρ· 74, D : Ὑπομίξας αὐτοῖς· Phil. p. 47, A : Τὸ ὑπομεμιγμένον τῆς λύπης.] Plutarch. Symp. p. 1147 meæ ed. [p. 676, B] : Τοῦ καλοῦ Ἀγάθωνος, ὃν πρῶτον εἰς τραγῳδίαν φασὶν ἐμβαλεῖν καὶ ὑπομίξαι τὸ χρωματικόν. [|| Intransit. et metaph. Thucyd. 8, 102 : Ὡς εἶχον τάχους ὑπομίξαντες τῇ Χερσονήσῳ παρέπλεον κτλ.]

[Ὑπομιλτόω, Rubrica tingo. Schol. Hom. Od. E, 245 : Ὑπομεμιλτωμένον σχοινίον.]

[Ὑπομῑμέομαι, ap. Diod. 13, 95, vitiose pro ἀπομιμέομαι, quod restituit Reisk.]

[Ὑπομιμνήσκω, fut. ὑπομνήσω, aor. 1 ὑπέμνησα, ex quo grammatici finxerunt præsens] Ὑπομνάω, pro C quo Ὑπομιμνήσκω, i. q. ἀναμιμνήσκω, Reminisci facio s. Recordari, Memoriam renovo, refero. At Revoco in memoriam s. Redigo, magis convenit constructioni hujus verbi cum accus. rei, ut paulo post docebo. Vel Commonefacio, Admoneo. Hom. Od. O, [3] : Ὀδυσσῆος μεγαθύμου φαίδιμον υἱὸν Νόστου ὑπομνήσουσα, καὶ ὀτρυνέουσα νέεσθαι, ubi Eustath. ait tale esse, quale τὸν δεῖνα ἀναμιμνήσκειν τοῦδέ τινος. Affertur vero ex eodem poeta [Od. A, 321], ὑπέμνησε, quod schol. exp. ἐπιμνησθῆναι ἐποίησε. [Isocr. p. 383, C : Οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι τοὺς εἰληφότας τὰς δωρεὰς ὑπομιμνήσκουσιν, ἡμεῖς δ' ὑμᾶς τοὺς δεδωκότας ἀξιοῦμεν μνημονεύειν. Plato Lach. p. 181, C : Ἡμεῖς σὲ καὶ αὖθις ὑπομνήσομεν· Phædr. p. 266, D : Καλῶς γε ὑπέμνησας· 277, B : Πάλιν δὲ ὑπόμνησόν με πῶς· 275, D : Τὸν εἰδότα ὑπομνῆσαι περὶ ὧν ἂν ᾖ τὰ γεγραμμένα· Phil. p. 31, C : Ὑπομίμνησκε ἡμᾶς τί ... βούλει ὀηλοῦν. Cum ὅτι Rep. 5, p. 452, C : Ὑπομνήσασιν ὅτι ... et Lach. p. 179, B. Cum genit. rei] Thuc. : Ὑπομιμνήσκειν τῶν ὁρκίων. [Ὑπ. κακῶν Æschin. p. 75, 42.] Plutarch. : Ὑπομιμνήσκουσα χωρίων ἱερῶν. [Theocr. 21, 50 : Ὑπομιμνάσκων τῶ τρώματος.] Herodian. 3, [13, 8] : Μύθων τε ἀρχαίων καὶ δραμάτων ὑπεμίμνησκε. Item cum accus. rei [Herodot. 7, 17 : Ἡ Πυθίη ὑπομνήσασα ταῦτα. Soph. Phil. 1170 : Παλαιὸν ἄλγημ' ὑπέμνασας. Plato Phædr. p. 241, A : Ὑπομιμνήσκων τὰ παραχθέντα καὶ λεχθέντα.] Ὑπομνῆσαι τοὺς νόμους, Æschin., In memoriam revocare leges. [Τοὺς καιροὺς idem p. 62, 15.] Nam, uti dixi, ad servandam Græcam construct., ὑπομνῆσαι aptius redditur In memoriam revocare, redigere, reducere, in hujusmodi ll. Sunt porro et qui reddant, Ante oculos ponere; sed vicinius est quod Cic. dixit, Memoriam sibi proponere : ac tum accus. Græcus in genitivum Latinum mutandus esset. Interdum jungitur etiam duplici accus., rei sc. et personæ. Thuc. [7, 64] : Τοὺς δὲ Ἀθηναίους πάλιν αὖ καὶ τάδε ὑπομιμνήσκω. [Plato Critia p. 107, E : Ταῦτα βουλόμενος ὑμᾶς ὑπομνῆσαι.] Sic Dem. p. 146, [348, 25] : Τοῦ χάριν δὲ ταῦθ' ὑπέμνησα νῦν ὑμᾶς; Sic utitur et Xenoph. [Cyrop. 3, 3,

37.] Sed videndum est quibus in ll. ὑπομιμνήσκω σε τοῦτο reddatur aptius Admoneo te hujus rei, Commonefacio, quam Revoco tibi in memoriam. Cum participio etiam invenitur : ap. Isocr. autem præcedente etiam ὡς, Ad Dem. [p. 6, D] : Καὶ σεαυτὸν ὡς ἄνθρωπος ὢν ὑπομιμνήσκῃς. || Ὑπομνῆσαι, In judicium vocare, Bud. ex Pand. et ex Authent. Alicubi vero redditur etiam Ante oculos pono. [Interrogo, Sciscitor. Constant. De cerim. p. 6, 1 : Ὑπομιμνήσκουσι τοὺς δεσπότας περὶ τῆς ἑορτῆς· et sic sæpe apud scriptores Byzant. : v. Reisk. vol. 2, p. 25.] || Ὑπομιμνήσκομαι, Commonefio, In memoriam mihi revocatur, etiam Reminiscor, Recordor. [Æsch. Pers. 329 : Τοιῶνδε ... νῦν ὑπεμνήσθην πέρι. Plato Lach. p. 188, A : Οὐδὲν οἶμαι κακὸν εἶναι τὸ ὑπομιμνήσκεσθαι ὅ τι ... Phil. p. 47, E : Ἢ δεόμεθα ὑπομιμνήσκεσθαι τὸ ... Xenoph. Cyrop. 6, 1, 24 : Ὅπως ἐν ταῖς ἀγωγαῖς ὑπομιμνήσκοιντο τὰς τάξεις.] Alex. Aphr. : Φύσις ὑπομιμνησκομένη τοῦ ἀνιαροῦ. [Eunap. p. 48=473 : Τοῦ γένους ... ὑπομιμνήσκεσθαι. Boiss. Lucian. Catapl. c. 4 : Ὑπεμνήσθην τῶν κατὰ τὴν ὁδόν.]

Ὑπομισέω, Aliquatenus odi, Leviter odi, Bud. [nullo allato exemplo.]

Ὑπόμισθος, ὁ, ἡ, Conductus mercede. Lucian. [Tim. c. 6] : Ἐργάζομαι τὴν γῆν, ὑπόμισθος ὀβολῶν τεσσάρων, i. e., τέσσαρας ὀβολοὺς μισθὸν λαμβάνων. [De eo qui tributum aliquod pendit, Lucian. Pseudol. 27, ubi de oraculorum interpretibus dicit, Καὶ τοῦτο αὐτῶν τὸ ἔργον ὑπόμισθον ἦν· ἐτέλουν γὰρ οἱ ἐξηγηταὶ τῷ Ἀλεξάνδρῳ τάλαντον Ἀττικὸν ἑκάτερος. Brunck.]

Ὑπομνάομαι, ap. Hom. [Od. X, 38] exp. Clam ambio nuptias, s. affecto, sicut et brevium scholl. auctor exp. λεληθότως μνηστεύομαι. At Eustath. [p. 1918, 48] ὑπούλως καὶ ψευδῶς καὶ οὐ κατὰ νόμον μνηστεύομαι. Sed idem ille enarrator quem brevium scholl. auctorem voco, exp. etiam ὑποφθείρω. Apud Aristot. tamen in ὑπομνηστεύομαι, quod eadem forma dicitur, vacat præpos.

[Ὑπόμνεια, ἡ, Memoria. Tit. Athyr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 69, n. 2032, 3, ὑπομνείας χάριν. Hase.]

Ὑπόμνημα, τὸ, Quod rei alicujus recordari s. reminisci facit, et q. d. Reminiscimentum, ut supra in aliis quibusdam synonymis dixi; Monumentum. [Xenoph. Anab. 1, 6, 3 : Ἐνῆν ἐν τῇ ἐπιστολῇ τῆς πρόσθεν φιλίας ὑπομνήματα.] Isocrates [p. 22, A, et similiter Demosth. p. 247, 22; 1377, 8] : Τῆς ἀρετῆς ὑπόμνημα καταλιπεῖν. [Id. p. 73, C : Ἵν' ὑπ. τοῖς ἐπιγιγνομένοις ᾖ τῆς ... ἀσεβείας. Demosth. p. 690, 20 : Ὑπομνήματα πολλῶν καὶ καλῶν ἔργων· 121, 25 : Ἵν' ὑμεῖς ἔχητε ὑπομνήματα καὶ παραδείγματα.] Et in malam partem, Ἀδικίας ὑπομνήματα, in Epist. Philippi, ap. Demosth. [Id. p. 1412, 8 : Τῆς ἑαυτῶν ἀγνωσίας ὑπομνήματα ἔχουσι· 1489, 18 : Ὑπ. τῶν ἑαυτοῦ κακῶν.] Apud Thuc. autem 2, [c. 42] : Ὧν καὶ πολλάκις ἔξετε ὑπομνήματα ἐν ἄλλων εὐτυχίαις, quidam interpr. etiam Recordationem. In VV. LL. ex Plat. Epist. [p. 344, D] : Ὑπομνημάτων χάριν ταῦτ' ἔγραψε, In memoriæ subsidium hæc scripsit. || Quod quis sibi scribit, subsidio futurum memoriæ; Scriptum quo res aliqua in memoriam revocatur. [De libris trapezitarum Demosth. p. 1186, 7 : Οἱ τραπεζῖται εἰώθασιν ὑπομνήματα γράφεσθαι ὧν τε διδόασι χρημάτων καὶ εἰς ὅ τι καὶ ὧν ἄν τις τιθῆται, ἵν' ᾖ αὐτοῖς γνώριμα τά τε ληφθέντα καὶ τὰ τεθέντα πρὸς τοὺς λογισμούς. Conf. ib. 1186, 25; 1193, 2, ubi ὑπόμνημα γράψασθαι.] Denique tale scriptum, quale id quod Latini proprie Commentarium vocant, i. e. Scriptum in quo capita tantum et summas rerum attingimus, utpote memoriæ solum gratia, non ad plenam rerum narrationem. Peculiariter ὑπομνήματα vocari scribit Bud. Quæ unusquisque studiosorum ex auctorum lectione sibi conficit. Et paulo post, ὑπομνήματα esse dicit Quæ ex tempore et sine cura scripta sunt, eoque differre ἀπὸ τῶν συνταγμάτων. Redditur certe ὑπομνήματα plurali itidem nomine Commentarii; nam et de Cæsaris Commentariis ex Plut. affertur. Ac certe non semper videtur dici hoc nomen de iis quæ ex tempore et sine cura scripta sunt, ut tamen vult Bud., sed generaliter etiam usurpari pro συγγράμματα, ut quum dicit Athen. : Ἐξαναγνοὺς αὐτοῦ πάντα τὰ ὑπομνήματα. [Longin. 44, 12 : Τὰ πάθη, περὶ ὧν ἐν ἰδίῳ προηγουμένως ὑπεσχόμεθα γράφειν ὑπ. Ib. 36, 12, fragm. 6, 3.] Sed et de Scholiis, quibus etiam tribuitur commentariorum appellatio, dictum invenitur ὑπομνήματα, idque ap. recentiores præsertim. [De Hypomnematis Græcis disseruit Ern. Kœpkius in commentatione Berolini edita a. 1842. Cujus disputationis summa hæc est : « Ὑπομνήματα scriptoribus bonæ notæ cum monumenta erant ipsa tum omnia, quæ alicujus rei memoriam afferrent et recolerent. Inprimis igitur libros ad memoriæ studium confectos et historicos et philosophicos et alios Græci ὑπομνήματα vocabant. Atque etiam Romanis *monumenta* hoc sensu valebant (Cicer. De or. 2, 12; Liv. 7, 3; Tacit. Hist. 2, 101), quamvis alibi Græcam vocem interpretentur *commentarios*. Ut vero et libri ὑπομνήματα vocarentur ideo factum est quod reminiscentiæ et recordationis caussa conscripti sunt (ὑπομνημάτων χάριν αὐτὰ ἔγραψεν Pseudo-Plato Epist. p. 344, D). Hanc significationem scriptores inferioris ætatis non semper tuebantur : nam omnia philosophica et historica scripta et ab Juliano in Cæsar. c. 20, et a Diogene L. in enumerandis philosophorum opusculis ὑπομνήματα (4, 4; 47; 8, 89), alias tamen συγγράμματα vel βιβλία promiscue vocata sunt. Aliter tamen statuendum est de Diog. L. 8, 80, 81. A principio ὑπομνήματα ista composita esse ad labantem memoriam sustentandum et Antisthenes apud Diog. L. 6, 5, et Plato in Phædro p. 276, D, docent : Ὅταν γράφῃ ἑαυτῷ τε ὑπομνήματα θησαυριζόμενος εἰς τὸ λήθης γῆρας ἐὰν ἵκηται καὶ παντὶ τῷ ταυτὸν ἴχνος μετιόντι. Eodem modo Euclides Platonicus Theæt. p. 143, A : Ἐγραψάμην οἴκαδ' ἐλθὼν ὑπομνήματα.... Est autem genus commentariorum duplex. Alteri generi illos adnumero commentarios qui sicut commentarii Cæsaris eam ob caussam conscripti sunt ut earum rerum, quibus auctor ipse interfuit gerendis, memoria conservaretur et instauraretur; nam talium commentariorum scriptores *voluerunt alios habere parata unde sumerent qui vellent scribere historiam* (Cic. Brut. c. 75, Ad Attic. 2, 1). Alterum commentariorum genus complectitur eos libros qui ex aliorum scriptis derivati sunt. Horum commentariorum prorsus duo genera distinguenda sunt, quorum alterum illud dixerim cujus auctores interpretes agunt vel censores scriptorum (cujusmodi sunt commentarii grammaticorum in Homerum, poetas scenicos, oratores), alterum cujus auctores excerptores nominaverim, cujusmodi sunt plurimorum scriptorum ὑπομνήματα ἱστορικὰ, vel τακτικὰ, vel συμποτικὰ etc. » Quæ deinceps enumerata ab Kœpkio vide apud ipsum. De commentariis historicis frequenter legitur ap. Polybium, Plutarchum, Dionem Cassium aliosque recentiores. Interdum Annales significat, velut ὑπ. βασιλικὰ ap. Diodor. 3, 38, quos *commentarios regios* appellat Livius 33, 11. Philippi Macedonis Μακεδονικὰ τῆς βασιλικῆς οἰκίας ὑπομνήματα ap. Lucian. Dem. enc. c. 26, quæ Valck. indicavit. Diodor. 1, 4 : Τὰς πράξεις ἀκριβῶς ἀνελάβομεν ἐκ τῶν παρ' ἐκείνοις (Siculis) ὑπομνημάτων ἐκ πολλῶν χρόνων τετηρημένων. Scholiastarum commentarii aut ὑπόμνημα appellantur ubi de una aliqua scholiorum collectione agitur, aut ὑπομνήματα, ubi de pluribus : v. quæ dixi ad schol. Aristoph. vol. 3, p. 389 sq. Ἕνια τῶν σχολικῶν ὑπομνημάτων dixit schol. Aristoph. Av. 1242.] || Ὑπομνήματα, quæ Lat. Acta, inquit Bud., qui tamen affert hunc Appiani l., ubi non sine adjectione ponitur, B. C. 3, [5] : Ὑπομνήματα τῶν Καίσαρι βεβουλευμένων καὶ πεπραγμένων. [De actis publicis Plut. V. Sol. c. 12 : Ἐν τοῖς Δελφῶν ὑπ. Mor. p. 867, A : Ἐκ τῶν κατ' ἄρχοντας ὑπ. ἱστόρησε. Dio Cass. 78, 22 : Τὰ τῆς βουλῆς ὑπ. διὰ χειρὸς ἔχων. Ὁ ἐπὶ ὑπομνημάτων Joseph. A. J. 7, 5, 4.] Idem alibi scribit ὑπομνήματα in Pand. vocari Acta, i. e. Scripturam actuarii.

Ὑπομνηματίζω, Commentariis scriptis interpretor. [Steph. Byz. s. v. Δωδώνη : Φιλόξενος ὁ τὴν Ὀδύσσειαν ὑπομνηματίζων· et ib. Ἐπαφρόδιτος ὑπομνηματίζων τὸ β' Αἰτίων· s. v. Ἐρυθραί : Ναυκράτης ὁ τὸν Ὅμηρον ὑπομνηματίσας· et alibi. Schol. Hermog. vol. 7, p. 41, 7; 592, 20. Etym. M. p. 273, 41. Passiv. Esdr. 3, 6, 22 : Ἐν ᾧ ὑπεμνηματίστο τάδε, In quo hæc commen-

tariis scripta s. literis consignata erant. Frequentior formæ mediæ usus est. De commentariis historicis Polyb. 5, 33, 5 : Οἱ τὰ κατὰ καιροὺς ἐν ταῖς χρονογραφίαις ὑπομνηματιζόμενοι. De rhetoricis Longin. 1, 2 : Ἐπεὶ ἐνεκελεύσω ἡμᾶς τι περὶ ὕψους εἰς σὴν ὑπομνηματίσασθαι χάριν. De philosophicis Plut. Mor. p. 120, D : Τὰ ἐν τῷ περὶ ψυχῆς διαλόγῳ ῥηθέντα κατ' ἰδίαν ὑπομνηματισάμενός σοι παρέξομαι. Stob. Ecl. vol. 2, p. 212 : Τὸν προθύμως ἀκούοντα καὶ ὑπομνηματιζόμενον τὰ λεγόμενα ὑπὸ τῶν φιλοσόφων. Sext. Emp. p. 367 : Περὶ ὧν ἐν τοῖς Πυρρωνείοις ὑπομνηματιζόμενοι διεξήειμεν. Sæpissime de commentariis scholiastarum, præsertim in aor. ὁ ὑπομνηματισάμενος vel οἱ ὑπομνηματισάμενοι, ut ap. Apoll. De synt. p. 158, 4, scholl. Hom. Il. Π, 21, Æschyli Pers. 1, Sophoclis OEd. Col. 388, 390, 681. Eustath. Opusc. p. 61, 47.]

Ὑπομνηματικός, ἡ, όν : ut ὑπ. συγγράμματα, Scripta ad memoriæ tantum subsidium : ὑπομνηματικὰ, inquit Ammon. in Prædicamenta Aristot., ἐκεῖνα καλοῦσιν, ὅσα πρὸς οἰκείαν ἀπεσημειοῦντο ὑπόμνησιν. His ap. Eund. opp. τὰ συνταγματικὰ, de quibus et Bud. p. 179. [Diog. L. 4, 5 : Ἀριστίππου ὑπομνηματικοὶ διάλογοι, i. e. ὑπομνήματα in dialogorum formam redacta. Eustath. Opusc. p. 61, 54 : Ὑπ. ἐξήγησιν. || Adverb. Ὑπομνηματικῶς, In modum commentarii. Galen. vol. 12, p. 380 : Ὑπ., οὐ συγγραφικῶς ἐν τῷ β' τῶν ἐπιδημιῶν ὑπ' αὐτοῦ λέλεκται. Pappus Alex. in Bredov. Epist. Par. p. 190 : Ὑπομνηματικώτερον συνταχθείη ἂν τὸ αὐτὸ πρόβλημα οὕτως. Similiter ὑπομνηστικώτερον dicitur, de quo v. s. Ὑπομνηστικός.]

[Ὑπομνημάτιον, τὸ, Commentariolus. Schol. Ven. Hom. Il. Σ, 616. « Pallad. V. Chrys. p. 23. » Boiss. Id. ib. p. 74, 4 : Πράξαντες ὑπ. ἀράχνης ἀσθενέστερα. M. Anton. Ad seips. 3, 14 : Οὔτε γὰρ τὰ ὑπ. σου μέλλεις ἀναγινώσκειν. Hase.]

[Ὑπομνημάτισις, εως, ἡ, i. q. seq. Niceph. Blemm. Logica p. 3, 2. Boiss.]

[Ὑπομνημάτισμα, τὸ, vitiose pro Ὑπομνηματισμὸς, quod vide.]

Ὑπομνηματισμὸς, ὁ, [Scriptum quodcunque memoriæ caussa consignatum. Polyb. 24, 2, 4 : Ἤρετο εἴ τινα περὶ τούτων ὑπ. ἔχουσι παρὰ τοῦ βασιλέως, ubi mox eodem sensu βιβλίδιόν τι οὐ μέγα. 26, 7, 5 : Τῶν ὑπ. ἀναληφθέντων ὧν οἱ δέκα πρέσβεις ἐποιήσαντο κατὰ τὴν Ἀσίαν.] Interpretatio quæ fit commentariis scriptis. [Eustath. p. 746 : Ὁ κωμικὸς καὶ ὁ κατ' αὐτὸν ὑπ.] Sed ὑπομνηματισμοὶ pro Commentariis etiam, quales sunt Cæsariani : ut ex Polyb. [2, 40, 4] Bud. docet ibid. [De commentariis historicis Dionys. A. R. 1, 7 : Βέλτιον ἀφ' ὧν ὡρμήθην λόγων τε καὶ ὑπ. διελθεῖν. Esdr. 4, 15 : Ἐν βιβλίῳ ὑπομνηματισμῶν (ubi alii vitiose ὑπομνηματισμάτων). Maccab. 2, 2, 13 : Ἐν τοῖς ὑπ. ἐξηγοῦντο· et 2, 4, 13. Cyrillus Lex. : Ὑπομνηματισμούς· γραφὰς ἔμπροσθεν εἰρημένας περὶ τινῶν πράξεων.] Qui alibi annotat Dionys. H. appellare ὑπομνηματισμοὺς Ea quæ de antiquis rhetoribus scripsit. [Ὑπομνηματισμοὶ, Excerpta, Compendium doctrinæ, Stob. Eclog. p. 166, A; 184, D; 180, 2. Valck. Id. vol. 2, p. 90 ed. Heer. : Περὶ τῶν ἠθικῶν ἑξῆς ποιήσομαι τὸν ὑπ.] Apud Cic. autem Ep. ad Fam. 3, 1, legimus : Quamobrem peto a te ut scribas ad tuos, posse tua voluntate decretum illud Areopagitarum, quem ὑπομνηματισμὸν illi vocant, tolli.

Ὑπομνηματιστὴς, ὁ, Qui commentariis scriptis interpretatur, Interpres, Enarrator. [Οἱ ὑπ. Steph. Byz. s. v. Ἄβιοι, scholl. Soph. Ant. 45, Aristoph. Lys. 486.] Vulgo autem et Commentator. Bud. ex Eust. [p. 1381, 19. Id. Opusc. p. 61, 4 : Οἱ τῆς ῥητορικῆς τέχνης ὑπ. G. D. Id. Odyss. p. 1397, τοὺς Πλάτωνος ὑπ. Petr. Sic. Hist. Manich. p. 22, 9 Gieseler., ἐξηγηταὶ καὶ ὑπ. Hase.] In VV. LL. exp. etiam Commentariensis. [Tatianus Orat. c. Græc. c. 38 : Φόνου ὑποκριτὴν, μοιχείας ὑπομνηματιστήν.] Ab Hesych. ὁ ὑπόμνημα λέγων.

[Ὑπομνηματογραφέομαι, Memoriæ caussa perscribo. Theano Epist. p. 748 ed. Gal. (p. 59 Or.) : Μαστίζουσι τὰ τῶν θεραπαινῶν σώματα ... οἷον ὑπομνηματογραφούμεναι τὴν ὑπερβολὴν τῆς πικρίας. Forma activa ap. Maximum Conf. vol. 1, p. 118, C.]

Ὑπομνηματογράφος, ὁ, Commentariorum scriptor, Scriptor eorum operum quæ ὑπομνήματα vocantur, Julian. Imper. Porphyrio [p. 411, C] : Πολλὴ ἦν πάνυ καὶ μεγάλη βιβλιοθήκη Γεωργίου παντοδαπῶν μὲν φιλοσόφων, πολλῶν δ' ὑπ. [Stob. Ecl. vol. 1, p. 950 : Ἑρμοῦ τοῦ πάντων ὑπ.] In VV. LL. Qui est a commentariis. Sed et Magistratus quidam Alexandriæ hoc nomine vocatus fuit a Strab. [Ὑπ., Commentariorum scriba, Commentariensis. Fuit magistratus Ægyptius : v. Strab. 17, p. 797, ibique Casaub., qui ad Sueton. Aug. c. 79 ostendit Latine etiam dici *a memoria*. Commemorantur hypomnematographi in Cod. l. 10 tit. 31, l. 59, ubi de Alexandrinis agi videtur. (De iisdem in Ægypto, sub Ptolemeis, cogitavit Bernard. Peyron *Pap. greci del mus. Brit.* p. 31, 2, 124 : Καὶ ἐκομισάμην τὸ πρόσταγμα Πτολεμαίῳ τῷ ὑπ.· ubi papyrus, του υπομνηματοφος (sic). Hase.) Unde idem nomen venit in versionem Alex., ut Paral. 1, 18, 15, Jes. 36, 3, ubi Hieronymus Oper. vol. 5, p. 121, Latine reddit *a commentariis*. Conf. Budæi Annotatt. reliq. in Pandectas p. 339, B, et Salmas. ad Spartiani Adrian. 11, p. 107, qui interpretatur *optionem* (v. Digest. l. 48 tit. 20, l. 6, ubi *commentariensis* synonymum est), h. e. carceris præpositum. Eodem modo Scaliger ad Manil. 5, 538. Sturz. De dial. Maced. p. 82. Exx. scriptorum Byz. v. ap. Ducang.]

[Ὑπομνημόνευμα, τὸ, ap. Eustath. p. 924, 7 : Ξενοφῶν ἐν τοῖς κατ' αὐτὸν ὑπομνημονεύμασιν, vitiose pro ἀπομνημονεύμασιν. Notæ non melioris est verbum Ὑπομνημονεύω, quod librarii passim intulerunt pro ἀπομνημονεύω, ut ap. Galen. vol. 9, p. 423, Joseph. A. J. 15, 10, 5, ubi recte ἀπομν— in aliquot libris. G. Dind.]

[Ὑπομνημύω. V. Ὑπημύω.]

Ὑπόμνησις, εως, ἡ, Revocatio in memoriam, ipsa Actio revocandi in memoriam s. suggerendi : unde et Suggestio a quibusdam redditur, Commonefactio, Admonitio, [Recordatio. Plato Phædr. p. 275, A : Οὔκουν μνήμης, ἀλλ' ὑπομνήσεως φάρμακον εὗρες· Leg. 5, p. 732, D : Ταῖς ὑπομνήσεσι πάντων τῶν τοιούτων. Xenoph. Cyrop. 3, 3, 38 : Ὁ τὴν τούτων ὑπ. ἔχων. Plut. V. Artox. c. 22 : Ὀνειδισμὸς μᾶλλον ἢ χάριτος ὑπ.] Apud Thuc. [1, 72 : Ὑπόμνησιν ποιήσασθαι τοῖς πρεσβυτέροις ὧν ἤδεσαν· et 2, 88] cum verbo ποιήσασθαι, sequente gen. redditur per ipsum verbum Commonefacere : ap. Galen. autem In memoriam redigere. Sed et pro Mentionem facere, Thuc. [3, 54 : Τῶν εὖ δεδραμένων ὑπ. ποιησόμεθα. Eur. Or. 1032 : Ἐς δάκρυα πορθμεύουσ' ὑπόμνησιν κακῶν. Polyb. 1, 1, 2 : Ἐναργεστάτην διδάσκαλον ... τὴν τῶν ἀλλοτρίων περιπετειῶν ὑπ. 3, 31, 6 : Τῆς τῶν προγεγονότων περὶ ἑκάστους ὑπ. Sext. Emp. p. 95 : Ἐξῆς δὲ καὶ τὰς ὑπ. τοῦ εἶναί τι σημεῖον ἐκθησόμεθα· 520 : Βραχείας τινὸς καὶ προχείρου ὑπ. Sequente infin. Aret. p. 73, 5 : Ὡς μὴ κροκυδίζειν ὑπ. ἴοι, Ne in mentem veniat. Idem p. 121, 6 : Φυγὴ ἐπιπόνου πάθεος καὶ κινδυνώδεος ἐφ' ἑκάστης ὑπομνήσιος, i. e. In quaque accessione. Non minus singulare quod p. 78, 30 legitur : Ἀθρόον δὲ μὴ ἀσιτέειν· ὑπομνήσιός τε γὰρ ἠδ' ἀλέης τῷ στομάχῳ χρέος ἀνὰ πᾶσαν τὴν ἡμέρην, i. e. Stomachus refectione et calore opus habet. Ὑπόμνησις quomodo ab ἀνάμνησις differat docet Ammon. p. 16 : Ἀν. γάρ ἐστιν ὅταν τις ἔλθῃ εἰς μνήμην τῶν παρελθόντων, ὑπ. δὲ, ὅταν ὑφ' ἑτέρου εἰς τοῦτο προαχθῇ. || Ἐπαφρόδιτος ἐν ὑπομνήσει Ἡσιόδου citatur in Etym. Ms. ap. Ruhnk. Epist. cr. p. 104, vitiose pro ὑπομνήματι.]

[Ὑπομνήσκω, i. q. ὑπομιμνήσκω. Orph. Hymn. 76, 6 : Μνημοσύνη ... φιλάγρυπνος ὑπομνήσκουσά τε πάντα.]

[Ὑπομνηστέον, Admonendum est. Euseb. ap. Clem. Alex.; Aristot. Rhet. ad Alex. Wakef. Sext. Emp. p 147 : Ὑπ. αὐτὸν τῆς ... διαφωνίας. G. D. || Memorandum. Jo. Philop. De creat. mundi p. 162, 21 : Ὑπ. δὲ κἀκεῖνο καλῶς εἰρημένον. Hase.]

Ὑπομνηστεύω et Ὑπομνηστεύομαι, sicut Προμνηστεύω supra ex Προμνῶμαι, Despondeo. Aristot. Polit. 5, [4] : Ὑπομνηστευσάμενος γάρ τις θυγατέρα, ὡς ἐζημίωσεν αὐτὸν ὁ τοῦ ὑπομνηστευθέντος πατὴρ, γενόμενος τῶν ἀρχόντων ἄτερος, συμπαρέλαβε τοὺς ἐκτὸς τῆς πολιτείας, ὡς ἐπηρεασθείς. Ubi animadverte, ut ὑπομνηστευσάμενος dicitur active Qui despondit, sic ὑπομνηστευθεὶς passive Sponsus.

Ὑπομνηστικὸν, τὸ, Commentarius, et q. d. Memoriale, Bud. ex Basil. p. 554. [Commonitorium, Commentarium, Gl. Epiphan. vol. 2, p. 158 : Εἴ τις θέλει ... τούτῳ τῷ ὑπ. (libro de ponderibus et mensuris) ἐντυγχάνειν. Theodoret. vol. 4, p. 1134 : Ὑπ. τῇ βασιλικῇ γεγραμμένον χειρί. Ex Palladii V. Chrys. p. 31, Actis Conciliorum et scriptoribus Byzantinis citat Ducang. « Suggestio. Georg. Alex. Vita Chrys. p. 244, 13. Vita Mariæ Antioch. Actt. SS. Maii t. 7, p. 56, E. Cyrill. Hieros. Catech. p. viij, D. Zachariæ Hist. juris græcorom. p. 120, 10 : Κατεστρώθη ὑπ. ... πρὸς τὸν βασιλέα. » Hase. Joann. Malal. p. 477, 5 : Ἐξῆλθε Ῥουφῖνος μετὰ θείων ὑπομνηστικῶν, Cum imperatoriis mandatis. Chron. Pasch. p. 399, D; 401, A; 402, A.]

[Ὑπομνηστικὸς, ἡ, ὸν, Commonitorius. Sext. Emp. p. 495 : Τοῦ ὑπ. σημείου· 89 : Τῶν σημείων τὰ μέν ἐστιν ὑπ., τὰ δὲ ἐνδεικτικά· et alibi. Clem. Al. p. 736 : Γραφὴ ὑπ. « Cyrillus Catech. 6, p. 57, C. » Boiss. ‖ Adverb. Ὑπομνηστικῶς, Galen. De opt. secta c. 11, Sext. Emp. p. 513. Compar. ib. p. 309 : Ἀκριβέστερον δείκνυται ἐν τοῖς Σκεπτικοῖς ὑπομνήμασιν, ὑπομνηστικώτερον δὲ καὶ νῦν παρασταθήσεται, i. e. Brevius revocando in memoriam.]

[Ὑπομνήστρια, ἡ. Lex. rhet. Bekk. An. p. 312, 11 : Ὑπομνήστριαι τίνες εἰσίν; αἱ ὑμνοῦσαι τὴν θεὸν ἱέρειαι.]

[Ὑπόμνῡμι, Jurejurando addito affirmo. Soph. fragm. 313 : Ἦ φῆς ὑπομνὺς ἀνθυπουργῆσαι χάριν; Med. Demosth. p. 1006, 3 : Ἐξ ἀρχῆς ἠντιδίκει καὶ ὑπώμνυτο ὡς ὢν Βοιωτός. Longe frequentius ὑπόμνυσθαι alia signif. dicitur, de qua HSt.:] Ὑπόμνυμι, vel potius passiva voce [immo media, quæ sola hoc sensu usitata est] Ὑπόμνυμαι, Prorogo rem cum jurejurando, Dilationem peto : quibus modis exp. Bud., sed malo, Excusans me cum jurejurando, dilationem peto, vel, ut res prorogetur s. comperendinetur postulo. [Grammaticorum explicationes v. s. v. Ὑπωμοσία. Xenoph. Hell. 1, 7, 34 : Ὑπομοσαμένου Μενεκλέους.] Demosth. [p. 1151, 2] : Οὐ παραγραφομένου ἐμοῦ, οὐδ' ὑπομνυμένου. [Id. p. 1174, 6 : Ὑπωμοσάμεθα Ὀλυμπιόδωρον ἀπεῖναι δημοσίᾳ στρατευόμενον· 1336, 10 : Ὑπωμόσατό τις τὸν Δημοσθένην ὡς νοσοῦντα. Pseudo-Plut. Mor. p. 848, C : Ὑπωμόσατο Διώνδας. Aristoph. Pl. 725 : Ἵν' ἐπομνύμενον παύσω σε τῆς ἐκκλησίας, ubi ὑπομνύμενον corrigitur. Ὑπομόσασθαι τὸ γραφὲν Pollux 8, 44; ὑπ. ἀποδημίαν, νόσον ib. 60. Passiv. Hyperid. ap. schol. Aristoph. l. c.: Ἐμοὶ συμβάσης ἀρρωστίας καὶ ὑπομοσθείσης ταύτης τῆς γραφῆς ἀνεβλήθη ὁ ἀγών. Sine litera σ, inter quas formas etiam in verbo simplici aliisque compositis variatur, Demosth. p. 1174, 8 : Ὑπομοθέντος δὲ τούτου.]

[Ὑπομονὴ, ἡ, Remansio. Dionys. A. R. 1, 44 : Πελοποννησίων ὑπομονῆς ἐν Ἰταλίᾳ.] Ὑπομένη in VV. LL. pro Sustentatio, ὑπομονὴ, sine dubio mendosum est. Ὑπομονὴ, Sustentatio : qua sc. impetus et incursus alicujus rei sustinetur. [Per καρτερία exp. Hesych.] Aristot. Rhet. 3, [c. 9] periodi ἀνακειμένης [ἀντικ.] exemplum afferens : Ἀμφοτέρους δ' ὤνησαν, καὶ τοὺς ὑπομείναντας καὶ τοὺς ἀκολουθήσαντας· τοῖς μὲν γὰρ πλείω τῆς οἴκοι προσεκτήσαντο, τοῖς δὲ ἱκανὴν τὴν οἴκοι κατέλιπον· subjungit, ἐναντία, ὑπομονὴ, ἀκολούθησις· ἱκανὸν, πλεῖον. Item Tolerantia, Patientia : qua aliquis plagas aut injuriam patitur, non propulsans et ulciscens inimicum. Aristot. Rhet. 2, [c. 6] : Ἀπὸ ἀνανδρίας γὰρ ἡ δειλίας ἡ ὑπομονὴ καὶ τὸ μὴ ἀμύνεσθαι. [Defin. Plat. p. 412, C : Ὑπ. λύπης. Ὑπ. πολέμου Polyb. 4, 51, 1. Ἡ τῆς μαχαίρας ὑπομονὴ τῶν πληγῶν 15, 15, 3, de gladio qui ictibus non frangitur. Ὑπ. θανάτου Plut. V. Pelop. 1. Αἰσχρῶν λόγων καὶ πράξεων ὑπ., Sustinere turpia dicere et facere, Theophr. Char. c. 6.] In N. autem T. ὑπομονὴ non simpliciter sonat Patientiam qua toleramus mala, sed Patientem expectationem, quum spe præmii duramus in malis, et nos rebus melioribus servamus, Erasm. Alicubi redditur etiam Perseverantia. [Sic ap. Plut. V. Crassi c. 3, et alibi. De plantis quæ perdurant, Theophr. C. Pl. 5, 16, 3 : Τῆς ὑπ. αἴτιον ἡ ὑγρότης καὶ ἡ φύσει μανότης. G. D. ‖ Ὑπομονὴ nomen proprium monasticum erat imperatricis Irenes vel Helenæ Palæologinæ ap. Frantz. 3, c. 1, p. 47 Alter.; in lemmate orationis funebris in eam scriptæ ab Gemisto Plethone. Boiss.]

[Ὑπομονητέον vitiose pro ὑπομενητέον vel ὑπομενετέον, quod v.]

Ὑπομονητικὸς, et [vitiose] Ὑπομονικὸς, Patiens, VV. LL. Prius citatur ex Can. Conc. 20 Sardicensis. [Hippocr. p. 22, 3; Aristot. De virt. et vit. c. 5. Galen. vol. 5, p. 149. Olympiod. In Plat. Alcib. vol. 2, p. 188, scholiastæ Aristoph. Ach. 963, Pac. 240, Euripidis Hec. 775, aliique recentiores non raro. Conf. quæ s. v. Ὑπομενετικὸς dicta sunt. ‖ Adverb. Ὑπομονητικῶς apud Suid. s. vv. Ἀνθρωπίνως, Ἀντέχει et Ὑποστατικῶς. G. D. Jo. Climac. p. 13, 9, ὑπ. καθέζεσθαι. Macar. Homil. p. 85, 31 : Ἀνδρείως καὶ ὑπ. φέρει τὸν προσφερόμενον πόνον. Hase.]

[Ὑπομονητὸς, ἡ, ὸν, Ferendus. Herodian. Epimer. p. 141 : Οἰστὸν τὸ ὑπ. Hesych. : Τᾶς οὐ τλατᾶς, τᾶς οὐχ ὑπομονητᾶς. Schol. rec. Æsch. Prom. 1062 : Τλητὸν καὶ ὑπ. Ἀνασχετὸς per ὑπ. exp. glossator Aristoph. Pl. 419, 899. Apud Joseph. A. J. 17, 6, 5, libri alii ἰσχὺν οὐχ ὑπομονητὴν, alii iique, ut videtur, meliores ὑπομενητήν. Antiquiores scriptores non dubitandum videtur quin ὑπομενετός et ὑπομενετικός potius dixerint quum ὑπομονητικός et ὑπομονητός. G. Dind.]

[Ὑπομονικὸς vitiose pro ὑπομονητικὸς, quod v.]

[Ὑπομορφάζω ap. Philon. vol. 1, p. 604, 13, vitiose pro ἐπιμορφάζω, quod restituit Mangeius.]

[Ὑπομοσία vitiose pro ὑπωμοσία, quod v.]

Ὑπομοσχεύω, metaphorice pro Clanculum et latenter propago, Clanculum novellos surculos sero, Clam veluti per plantaria propago. Eunap. ap. Suid. [s. v. Μοσχεύω] : Οὗτοι μὲν ᾧδε μένοντες ὑπεμόσχευον τὸν πόλεμον, ubi ipse exp. ὑπεφύτευον, ὑπέτρεφον.

Ὑπομόχθηρος, ὁ, ἡ, Subimprobus. Item Subineptus, etc., sequendo signif. τοῦ μοχθηρός. [Comicus ap. Lucian. Jov. trag. c. 38 : Τουτὶ μὲν ὑπ., ἄλλο μοι λέγε. Quod schol. exp. ἀνόητον. Eustath. Opusc. p. 73, 33 : Ἄγαλμα ὑπ. καὶ κίβδηλον. Const. Manass. 1939 : Γνώμην ὑπ. De vocabulo deterioris notæ Pollux 2, 109 : Ὑπ. ὁ ἀθυρόγλωσσος παρ' Εὐριπίδῃ.]

[Ὑπομόχθως in edd. vet. Appiani Civ. 4, 79, vitiose pro ἐπιμόχθως, quod restitutum ex cod.]

[Ὑπομοχλεύω, Vectis instar sum. Hippocr. p. 865, B : Στυλίσκος, ὃς ἐὼν ὑποχάλαρος ὑπομοχλεύσει.]

Ὑπομόχλιον, τὸ, Quod vecti subjicitur, Cui vectis innititur, Lat. Pressio. Vitruv. 10, 8 : Quemadmodum etiam ferreus vectis, quum est admotus ad onus quod manuum multitudo non potest movere, supposita uti centro cito porrecta pressione, quod Græci ὑπομόχλιον appellant, et vectis lingua sub onus subdita, caput ejus, unius hominis viribus pressum, id onus extollit. Utitur hoc vocab. Aristot. Mechan. Quæst. 4, ubi quærit Διὰ τί κινοῦσι μεγάλα βάρη μικραὶ δυνάμεις τῷ μοχλῷ. [Id. Probl. 4, 24 : Ὑπομόχλιον οἱ ὄρχεις γίνονται. Schneid. Philo Belop. in Mathem. vett. p. 59, 21 : Καὶ τοῖς μοχλοῖς ῥᾷον κινοῦσι τὰ βάρη, ὅταν εἰς ἐγγύτατα τοῦ βάρους τὸ ὑπ. θῶσιν. Hase.]

Ὑπομῡθέομαι, Prædico : unde ὑπομυθεῖσθαι, Apoll. Arg. 2, [460] pro προειπεῖν, schol., annotans ibi accipiendam præp. ὑπὸ pro πρὸ, ut et ὑπειπὼν pro προειπών.

[Ὑπομῡκάομαι, Submugio. Æsch. fragm. 55 (ap. Strab. 10, p. 470) : Ταυρόφθογγοι δ' ὑπομυκῶνται ποθὲν ἐξ ἀφανοῦς φοβεροὶ μῖμοι.]

[Ὑπομυκτηρίζω, Subsanno. Nicol. com. ap. Stob. Flor. 14, 7.]

[Ὑπόμυξος, ὁ, ἡ, Muco redundans. Hippocr. p. 785, E; 817. Rufus p. 36 ed. Matth. G. D. Galen. vol. 2, p. 905, 5; vol. 4, p. 233, 17. Hase.]

[Ὑπέμυξα. Diphil. ap. Athen. 7, p. 292, B : Ἀλλ' ἕτερος εἰσπέπλευκεν ἐκ Βυζαντίου ... ἐπὶ τοῦτον ὑπέμυξ' εὐθὺς ἐκβεβηκότα, τὴν δεξιὰν ἀνέβαλον, etc. Lectio corrupta.]

[Ὑπομυξώδης, ὁ, ἡ, i. q. ὑπόμυξος. Galen. vol. 18, part. 1, p. 363, 14 : Ὑπ. τὰς σάρκας ἐργάζεται. Hase.]

Ὑπομύσαρος, ὁ, ἡ, Qui talis est propemodum ut μυσαρὸς dici possit : cujus nominis signif. vide. Item Fœtidus, Subfœtidus, δυσώδης, καὶ ἄξιος τοῦ μυσάττεσθαι, Galen. [Lex. p. 585] ap. Hippocr. [p. 1234, D. Philo vol. 1, p. 581, 2 : Τὸ ... λέγεσθαι ὑπ. οὐχ ὡς ... ἀλλ' ὡς. Hase.]

[Ὑπομύω, Paululum conniveo. Alciphr. 3, 55, p

480 : Βλέπων ὑπομεμυκόσι τοῖς ὄμμασι. Hesych. s. v. Ὑπεμνήμυκεν, quod v. s. v. Ὑπημύω.]

[Ὑπόμωρος, ὁ, ἡ, Nonnihil stultus. Lucian. Icarom. c. 29. Proverb. App. Vat. 1, 26, Suidas s. v. Βησᾶς et Ἡδύς. G. D. Ptolem. Tetrab. p. 163, 1, φιλομώμους, ὑπ., ubi interpr., Fatuos. Hase.]

[Ὑποναίω, Habito sub. Anth. Pal. App. 268 : Οἳ στύγιον χῶρον ὑποναίετε.]

Ὑπονεάζω, q. d. Subjuvenesco, Subnovor, Gaza, VV. LL. Fortassis tamen intellexerunt illa l. infra in Ὑπονεάω citandum. [Recte hoc conjicit quod ad Gazam attinet. Sed exstitit etiam verbum ὑπονεάζω, quo utitur Philostr. Her. p. 698 : Ὁ αὐχὴν ὑπονεάζων ἔτι, quod schol. ap. Boisson. p. 488 exp. ὑπεμφαίνων νεότητα.]

Ὑπονεάω, Subtus terram renovo, Aliquantum renovo, Aliquatenus renovo. Theophr. [H. Pl. 3, 1, 6] : Ἐν δὲ τοῖς ἡμιβρόχοις ἐὰν ὑπονεάσῃ, φαίνεσθαί φασι τρίβολον.

[Ὑπονειδίζω, q. d. Subobjurgo. Jo. Philop. De creat. mundi p. 1, 15 : Ἐνώχλουν, ἠρέμα πως καὶ ὑπωνείδιζον. Hase.]

[Ὑπονείδιστος, ὁ, ἡ, Aliquatenus ignominiosus. Philo vol. 2, p. 409, 21, ἦτταν ὑπ. ἐνδεξάμενοι· nisi tamen scribend. ἐπονείδ., quod conjecit Mangeius. Hase.]

[Ὑπονείφω. V. Ὑπονίφω.]

[Ὑπονεμεσάω, Subirascor. Schol. Luc. Pseudol. c. 30 et Symp. 23.]

Ὑπονέμομαι, Depascor, ex Epigr. [Theæteti Alth. Pal. 7, 444 : Πῦρ ὑπονειμάμενον. || Decipio. Hesych. : Ὑπονέμεσθαι, ἐξαπατᾶν. Epich. ap. Polluc. 9, 82 : Αἱ πονηραὶ μάντιες, αἵθ' ὑπονέμονται γυναῖκας μωρὰς ἀμπέντώγκιον. || Ὑπονεμησαμένη vitiose pro ὑπονησαμένη. V. s. v. Ὑπονέω.]

[Ὑπονέομαι. V. Ὑπονέω.]

[Ὑπονευρίζω, Subnervo, Gl.]

[Ὑπονεύω, Innuo, Nutu significo. Orph. De lapid. 99 : Τῷ μοι πρόφρων ὑπόνευσον ἕσπεσθαι. Usitatum est ἐπίνευσον, idque fortasse hic quoque restituendum. G. Dindorf.]

[Ὑπονεφέλη, ἡ, vertitur Nubecula. Galen. vol. 19, p. 617, 1, de urina : Φέρει τὴν ὑπόστασιν τὴν καλουμένην νεφέλην ἢ ὑπ. Nisi tamen ibi legend., ἐπινεφέλην. Hase.]

[Ὑπονεφελίζω, q. d. Subnubilo. Galen. vol. 19, p. 625, 16. Hase.]

Ὑπονέφελος, ὁ, ἡ, Subnubilus, VV. LL. [Lucian. Fug. c. 25 : Ἡμεῖς ἤδη καὶ ὑπ. Sed ap. Alex. Trall. 1, p. 82 : Ὀσάκις ὑπ. ἐστιν ἡ ἡμέρα, scribendum ἐπινέφελος. Idem vitium ap. Oribas. p. 111 ed. Matth. G. D.]

[Ὑπονέφιον, τὸ, Nubilarium, Gl.]

Ὑπονέω, Subtus nato, Subter aquas nato, Aquas subeo. Unde ap. Hippocr. ὑπονησαμένη, quod Galen. Lex. Hipp. [p. 584] exp. ὑποκολυμβήσασα, ὑπελθοῦσα. [Restitutum Hipp. p. 279, 43, ubi nunc legitur : Αὕτη δὲ (ἡ φλὲψ) ὑποκάτω τὰ τοῦ ἥπατος ὑπονεμησαμένη ἀπέσχισται ἐς φλέβα παχέαν. Apud Erotian. p. 376, ὑπονησαμένη explicatur per ὑποσωρεύουσα, ἀπελθοῦσα (recte ὑπελθοῦσα Foes.), quod Struvio ὑπορρέουσα scribendum videbatur, non librarii, sed ipsius Erotiani errorem corrigenti. Similiter Hesych. ἀπονησαμένη explicat per ἀποσωρεύουσα, de quo dixit Valck. Diatr. in Eurip. p. 164.]

Ὑπονήϊος, ὁ, ἡ, Neio subjectus, Sub Neio situs. Hom. [Od. Γ, 81] : Ἐξ Ἰθάκης ὑπονηΐου, i. e. ὑπὸ Νηΐῳ ὄρει κειμένης. [Ubi alii male divisim ὑπὸ Νηΐου. Contrario modo erratum ib. A, 186 : Ἐν λιμένι Ῥείθρῳ, ὑπὸ Νηΐῳ ὑλήεντι, ubi alii conjunctim ὑπονηΐῳ. Ceterum de interpretatione dissenserunt grammatici, quorum opiniones refert Apoll. Lex. : Ὑπονηΐῳ ὁ μὲν Ἀπίων ὡς ἐν τῇ Ἰθάκῃ λιμένος οὕτω καλουμένου ὁ δὲ Ἡλιόδωρος ὡς δύο μέρη λόγου ὄντα μετείληφεν, ἵν' ᾖ ὑπὸ τῷ νηΐῳ· φησὶ γὰρ « νήϊος τόπος ἔχων ξύλα ἢ δένδρα, ἐξ ὧν δεσμοῦσι τὰς ναῦς καθορμίζοντες. » Alteram hanc interpretationem sequitur Hesych. s. v. Ὑπονηΐῳ.]

[Ὑπονήμασι vitiose pro ὑπὸ νήμασι. V. Νῆμα.]

[Ὑπονήφω, Sobrius sum. Joseph. B. J. 5, 6, 1 : Βραχὺ πρὸς τὴν πρώτην ὑπονήψαντες ἐκδρομὴν ἀνενόσουν.]

[Ὑπονήχομαι, i. q. ὑπονέω. Pollux 1, 97. Plut. V. Anton. c. 29, Bruti c. 30. Pausan. 1, 44, 8 : Χελώνη ὑπενήχετο ταῖς πέτραις. Manetho 5, 157 : Ὑπονήχεται ... πελάγει ἠύτε δελφίν. Ælian. N. A. 5, 33 : Ὑπονηξαμένη ἀλλαχόθι ἐκκύπτει. Cum dat. ib. 2, 6 : Καὶ δὴ καὶ ὑπενήξατο αὐτῷ, οἷα νικώμενος ἡδέως δήπου, Natando se ei submittebat.]

[Ὑπονικάω, Aliquantum vinco. Theophyl. Simoc. Hist. p. 53, 19 Bonn. Achmes Onirocr. p. 152, 32, ὑπονικήσει. Hase.]

Ὑπονίπτω, Subtus lavo, Aliquantum lavo. Athen. 13 [et Hierocles ap. Stob. Flor. 79, 53, circa fin.] : Ὑπονίψαι τοὺς πόδας αὐτοῦ. [Et similiter Præc. Pachomii Actt. SS. Maii t. 3, p. 63, A : Τοὺς μὲν πόδας αὐτῶν ὑπονίψουσιν. Hase.]

[Ὑπονιτρώδης, ὁ, ἡ, Paullum nitrosus. Athen. 3, p. 79, B : Δυνάμεις ὑπ.]

Ὑπονίφω, Aliquantum s. Leviter ningo. Thuc. 3, [23] : Ἡ νὺξ τοιούτῳ ἀνέμῳ ὑπονιφομένη, Hoc vento leviter nivosa. [Act. ὑπένιφεν 4, 103. Libri utrobique partim ὑπονειφ—, de qua scriptura dictum s. verbo simplici.]

Ὑπονοέω, Suspicor, Suspectum habeo. [Hesych. : Ὑπονοεῖ, ὑποπτεύει. Ὑπ. et ἐξαπλόω opposita ap. Demetr. De eloc. § 266 : Δεινότερον τὸ ὑπονοούμενον, τὸ δ' ἐξαπλωθὲν καταφρονεῖται. Dicitur autem non solum de mala suspicione, sed sæpe etiam simplicem Conjiciendi, Intelligendi, Animadvertendi significationem habet. Herodot. 9, 88 : Αὐτὰ ταῦτα ὑπονοέων. Eurip. Iph. A. 1132 : Ὑπονοεῖς ἃ μή σε χρή. Plato Leg. 3, p. 679, C : Ψεῦδος ὑπονοεῖν οὐδεὶς ἠπίστατο διὰ σοφίαν.] Aristoph. [Lys. 38 : Ἀλλ' ὑπονόησον σύ μοι·] Pl. [361] : Μηδὲν εἰς ἔμ' ὑπονοεῖ [ὑπονόει] τοιοῦτο. [Andoc. p. 18, 15 : Εἴπερ δεῖ τὰ τῶν θεῶν ὑπονοεῖν, πολὺ ἂν αὐτοὺς οἶμαι ἐγὼ ὀργίζεσθαι ..., Si conjecturam de diis facere oportet. Id. p. 28, 4 : Ὑμεῖς περὶ τῶν ἑτοίμων ὑμῖν ὑπονοεῖν εἰώθατε καὶ δυσχεραίνειν· 2, 23 : Ὑπονοεῖν τὰ λεγόμενα, ut ap. Antiph. p. 143, 31 : Ἐπὶ σμικρὸν ὑπονοεῖν τὰ λεγόμενα καὶ εἰκάζοντας μᾶλλον ἢ σάφα εἰδότας ψηφίζεσθαι. Eodemque modo εἰδέναι et ὑπονοεῖν opposita ap. Plut. Mor. p. 146, E, aliosque.] Thuc. 7, [73] : Ὑπονοήσας αὐτῶν τὴν διάνοιαν. Ap. Eund. [1, 68] cum genit. personæ, Ὑπονοήσας τῶν λεγόντων. [Cum accus. personæ et infinit. Herodot. 9, 99 : Ὑπονοήσαντες τοὺς Σαμίους τὰ Ἑλλήνων φρονέειν. Cum ὡς et participio Plut. V. Demosth. c. 20 : Τὴν Πυθίαν ὑπονοεῖν ὡς φιλιππίζουσαν. Cum ὅπως vel ὅτι Xenoph. Cyrop. 3, 3, 20 : Ὅπως ἐγὼ ἄχθομαι ὑμᾶς τρέφων μηδ' ὑπονοεῖταί· Hellen. 4, 8, 35 : Ὑπονοῶν ὅτι ἀποπορεύσοιτο. Apud grammaticos de locis scriptorum suspectis qui νοθεύονται. Schol. Hom. Od. M, 250 : Καλλίστρατος ὑπονοεῖ τὸν στίχον· N, 390 : Ὑπονοεῖται ὁ στίχος. Similiter ὑποπτεύειν τὸν στίχον dicunt.] Interdum ὑπονοῶ, Intelligo, ea signif. qua dicitur, Hoc ita intelligo, In hunc sensum accipio. Philo De mundo : Βέλτιον δὲ ὑπονοεῖν τὸ πρότερον. [Sic ὑπονοητέον ap. Strab. 16, p. 784 : Τοὺς Τρωγλοδύτας ὑπ. λέγεσθαι.]

[Ὑπονόημα, τὸ, Opinio animo concepta. Hippocr. p. 84, G. Eustath. Opusc. p. 338, 2 : Οὐκ εἶναι ψευδὲς ἔοικε τὸ τοῦ Εὐσταθίου ὑπονόημα. G. D. Sirach. 25, 9, ἐννέα ὑπ. Hase.]

[Ὑπονόησις, εως, ἡ, Suspicio. Orig. t. 3, p. 670, B : Συναγορεύσει τῇ ὑπ., Augebit suspicionem. Hase. Georg. Pachym. V. Andron. Pal. p. 59, C; 320, E.]

[Ὑπονοητέον, Suspicandum, Conjiciendum. Alex. Trall. 1, p. 32. Hesych. s. v. Τοπαστέον. Dionys. Areop. De div. nom. 5, p. 731 : Ὑπ. μερισμούς τινας. || Intelligendum, Strabo s. v. Ὑπονοέω citatus.]

[Ὑπονοητὴς, ὁ, Suspiciosus, Gl. Polemo Physiogn. 1, 6, p. 202; Adamant. 1, 4, p. 331.]

[Ὑπονοητικὸς, ἡ, ὸν, Suspiciosus. Pollux 9, 152. Sed ap. Epict. Diss. 1, 23, 3, sensus aliud vocabulum postulat, velut προνοητικὸς, quod conjecit Schweigh.]

[Ὑπονόθευσις, εως, ἡ, Solicitatio, Gl. Euseb. H. E. 10, 6, p. 393. De scortatione Procl. Paraphr. Ptolem. 4, 7, p. 271 : Μοιχείας καὶ ὑπονοθεύσεως.]

[Ὑπονοθευτὴς, ὁ, Solicitator, Seductor, Gl. Adulterator, Procl. Paraphr. Ptolem. 3, 18, p. 230 : Ὑπ. τῶν τε οἰκείων καὶ τῶν ἀλλοτρίων· 233 : Γυναικῶν ὑπ.]

[Ὑπονοθεύω, Solicito, Seduco, Illicio, Gl., proprie Subadultero, Subvitio. Maccab. 2, 4, 7 : Ὑπενόθευσεν

ὁ Ἰάσων τὴν ἀρχιερωσύνην (quod per ὑπέφθειρεν exp. Hesych., Suid. aliique lexicographi), i. e. Clam corrumpendo ambiebat Iason summum sacerdotium. Ib. 26 : Τὸν ἴδιον ἀδελφὸν ὑπονοθεύσας, Quum fratrem corrumpendo (regem sc.) summovisset. Schleusn. Joann. Mal. p. 181, 16 : Ὑπενόθευσε τὸν υἱὸν τοῦ Βρούτου· et p. 219, 3, al. De fraude Dosith. Hadriani Resp. in Fabr. Bibl. Gr. vol. 12, p. 526 : Λέγοντός τινος ἑαυτὸν περιγεγράφθαι ὑπὸ ἰδίων ἀπελευθέρων. Ubi Ms. ὑπονοθευθῆναι. Kall. Verbum frequens, ap. Nicet. Chon. aliosque recentiores. De virgine vitianda Joann. Mal. p. 46 : Ὑπονοθεύσας ἔφθειρεν αὐτήν· et p. 95, 7.]

Ὑπόνοια, ἡ, Suspicio. [Aristoph. Pac. 993 : Παῦσον δ' ἡμῶν τὰς ὑπ. τὰς περικόμψους, αἷς στωμυλλόμεθ' εἰς ἀλλήλους. Demosth. p. 1178, 2 : Ὑπόνοιαι πλασταὶ καὶ προφάσεις ἄδικοι. Lucill. Anth. Pal. 11, 217 : Φεύγων τὴν ὑπ. ἐγάμησεν. Polyb. 5, 15, 1 : Ἐν ὑπονοίᾳ ἦσαν χαίροντες, Suspecti erant, ut gaudentes. Dionys. A. R. 1, 81 : Μή τις ὑπόνοια πρὸς τοὺς ἐν τῇ πόλει γένηται.] Plut. [V. Rom. c. 28 : Πᾶσαν ὑπ. καὶ διαβολὴν ἀφέντες. Id. Mor. p. 95, F : Μεμψιμοιρίαν καὶ ὑπονοίας· 597, D : Ὁ δὲ εὐθὺς ἐπὶ τὴν ἀλήθειαν ἐξενεχθεὶς τῇ ὑπονοίᾳ. Ammon. p. 139 : Ὑποψία ἐστὶ κακοῦ τις ὑπόνοια. Suspicio, i. e. Conjectura, Thucyd. 5, 87 : Ὑπονοίας τῶν μελλόντων. Isocr. p. 288, D : Ἔτυχε ταῖς ὑπονοίαις τῆς ἐμῆς διανοίας. Plut. Mor. p. 861, D : Οὐ καθ' ὑπόνοιαν οὐδὲ δόξαν, ἀλλ' ὡς ἀκριβῶς ἐπιστάμενος.] Dicuntur etiam παρ' ὑπόνοιαν λέγεσθαι quæ aliter dicuntur quam auditor expectabat. [Sic sæpissime scholiastæ, velut ad Aristoph. Pl. 27 : Πιστότατον ἡγοῦμαί σε καὶ κλεπτίστατον, ubi schol. τὸ σχῆμα παρ' ὑπόνοιαν. Polyb. 1, 60, 1 : Παρὰ τὴν ὑπ. προσπεσόντος αὐτοῖς τοῦ πεπλευκέναι στόλῳ τοὺς Ῥωμαίους.] At vero δι' ὑπονοίας λέγεσθαι dicunt quod tropice et figurate dicitur. [Basil. M. in Hexaem. : Πᾶσαν τροπικὴν καὶ δι' ὑπ. ἐξήγησιν κατασιγάσαντες. Bud. Alciphr. 2, 4, p. 248 : Ἀτρέμα δι' ὑπονοιῶν Αἰγυπτίοις θέλων ἀστεϊσμοῖς σε διατωθάζειν.] Nam ὑπόνοια est Sensus reconditus, et in quo est allegoria. Vide Bud. [Xenoph. Symp. 3, 6 : Ἠλίθιοι οἱ ῥαψῳδοί· ... δῆλον γὰρ ὅτι τὰς ὑπονοίας οὐκ ἐπίστανται, i. e. Non perspiciunt reconditiorem carminum sensum. Procl. In Plat. Theol. 1, 4, p. 11 : Τέλος ποιεῖσθαι τῆς μύθων ὑπονοίας τὰ φυσικὰ παθήματα. Tim. Lex. Pl. p. 200 : Οὐκ ἐν ὑπονοίᾳ· οὐκ ἐν αἰνιγμῷ, οὐκ ἐν ἀλληγορίᾳ. Ubi Ruhnk. : « Quam recentiores ἀλληγορίαν dicunt, veteres ὑπόνοιαν dixisse monet Plut. Mor. p. 19, E : Οὓς (μύθους) ταῖς πάλαι μὲν ὑπονοίαις, ἀλληγορίαις δὲ νῦν λεγομέναις, παραβιαζόμενοι καὶ διαστρέφοντες ἔνιοι. Plato Rep. 2, p. 378, D : Οὔτ' ἐν ὑπονοίαις πεποιημένας (θεομαχίας) οὔτ' ἄνευ ὑπονοιῶν. Ὁ γὰρ νέος οὐχ οἷός τε κρίνειν ὅ τί τε ὑπόνοια καὶ ὃ μή. (Adde Philostr. p. 666 : Οὐκ ἀγάλματα (θεῶν) θεραπεύουσαι καὶ ὑπονοίας, ἀλλὰ ξυνουσίας φανερὰς πρὸς αὐτοὺς ποιούμενοι.) Origenes C. Celsum 4, p. 189 : Ἆρα μόνοις Ἕλλησιν ἐν ὑπονοίᾳ ἔξεστι φιλοσοφεῖν. Synes. p. 53, A : Σπαράττειν τὸ θεῖον ἅπαν ταῖς ἀτόποις ὑπονοίαις περὶ αὐτοῦ.» Eurip. Phœn. 1140, in allegorica explicatione figuræ in scuto cælatæ : Γίγας ἐπ' ὤμοις ... ὅλην πόλιν φέρων ... ὑπόνοιαν ἡμῖν οἵα πείσεται πόλις, i. e. Tecte significans quid urbi immineat. De opinione concepta Thucyd. 2, 41 : Ὅστις ἔπεσι μὲν τὸ αὐτίκα τέρψει, τῶν δ' ἔργων τὴν ὑπόνοιαν ἡ ἀλήθεια βλάψει. Plut. V. Solon. c. 28 : Μὴ θρασυνόμενον ἀβεβαίοις ὑπ. ὑβρίζειν. « Apud rhetores καθ' ὑπόνοιαν λέγειν, Ita dicere, ut aliud subintelligendum sit, quam quod dicas. Hoc genus tractationis etiam dicitur σχηματισμὸς, χρῶμα, ἐσχηματισμένον, cui contrarium est τὸ ἁπλῶς λέγειν : vid. Dionys. Art. rhet. cap. 9, p. 321, et quæ ad illas voces adnotavimus. Sic apud Plutarchum Alcibiad. c. 16 dicitur Aristophanes (Ran. 1480) Alcibiadem τῇ ὑπονοίᾳ πιέζων, dum eum cum leone comparat. Eam recentiores ἀλληγορίαν dixere : vid. Demetr. Eloc. § 99 et 101. Sic et Menander Περὶ διαιρ. (vol. 9, p. 145 W.) φυσιολογίαν ἐγκεκρυμμένην καθ' ὑπόνοιαν dicit, Disputationem de rebus naturalibus allegorice tractatam, cui opponit φανεράν. Porro dicuntur τὰ καθ' ὑπόνοιαν, quæ vulgo παρὰ προσδοκίαν, genus joci, quo decipimus opinione (f. opinionem ex conj. Burmanni) vel dicta aliter intelligimus, Quintil. 6, 3, 84. Id. mox *per suspicionem* vocat § 88, h. e. καθ' ὑπόνοιαν. Ernest. Lex. rh.] Ab Hesych. ὑπόνοια exp. ὑπερηφανία et θράσος.

[Ὑπονομευτὴς, ὁ, Qui cuniculos agit, Cunicularius. Ptolem. Tetrab. p. 179, 18 : Ἀντλητὰς, ὑπ. Hase.]

Ὑπονομεύω, [Cuniculos ago,] Dinarch. ap. [Phot. et] Suid. [ex Harpocr., qui ὑπονομεύοντες exp. per ὑπονόμους ὀρύττοντες. Porro Suidas : Ὑπενόμευεν, ὑπόνομον εἰργάζετο, ὑπώρυττε, additis verbis scriptoris ignoti, Τῆς δὲ γῆς ὑπαντιώσης ταύτην ὑπενόμευεν. Sic frequenter ap. Eustath. Opusc. p. 302, 45 : Δι' ὧν οἶκοι πάντες ἐξωρωρύχατο, ὑπονομευόντων τῶν βαρβάρων κατὰ λαγιδεῖς ἢ ἀσπάλακας· 291, 20 : Τοῦ τείχους ὑπονομευομένου· 206, 33 : Νόσος τὸν κοσμικὸν θεμέλιον ὑπονομεύουσα· 171, 73 : Τὸ τὰς κρηπῖδας ὑπονομεῦον μύρον. || Metaph. Suscito. Dionys. A. R. 3, 23 : Ὑπενόμευσε Ῥωμαίοις πόλεμον ἐκ τῶν ὑπηκόων. Conf. Ὑπορύττω.]

[Ὑπονομὴ, ἡ, Cuniculus. Diodor. 20, 94 : Οἱ ταῖς ὑπ. χρώμενοι, Cunicularii. HSt. s. v. Ὑπόνομος :] Apud Hesych. est etiam ὑπονομαὶ, quod exp. κλοπαὶ et ὀχετός. [Prior interpretatio comparanda cum usu metaphorico verbi ὑπονομεύω.]

Ὑπονομηδὸν, Instar cuniculi s. cloacæ. [Thucyd. 6, 100.]

[Ὑπονομιαῖος, α, ον, Cloacalis. Prochiron Bas., Const. et Leonis p. 216, 3 et 9, ὁ αὐτὸς ὑπ. κάραβος. Vertit Zachariæ, Cloacarius alveus. Hase.]

[Ὑπονόμιον vitiose olim ap. Appian. Civ. 1, 4, pro ὑπὸ νόμοις, quod restitutum ex codd.]

Ὑπόνομος, ὁ, Fossa subterranea et operta, Cuniculus, s. Cuniculi. [Per ὀχετὸς et διῶρυξ exp. Phot. et Suid. In Gl. Ὑπόνομοι, Tubi.] Thuc. 2, [76] : Ὑπόνομον δ' ἐκ τῆς πόλεως ὀρύξαντες. Xen. Hell. [3, 1, 5] : Φρεατίαν τεμόμενος ὑπόνομον ὤρυττεν, ὡς ἀφαιρησόμενος τὸ ὕδωρ αὐτῶν. Latini Agere cuniculos dicunt. [Plut. V. Cæs. c. 6 : Οὐκέτι γὰρ ὑπονόμοις, ἀλλ' ἤδη μηχαναῖς αἱρεῖ τὴν πολιτείαν. Quocum comparetur locus Josephi infra afferendus. Dionys. A. R. 3, 67 : Τὰς τῶν ὑπονόμων ἐργασίας. Diodor. 3, 11 : Ὑπονόμους διακόπτοντες. Ib. 44 : Τὸν χρυσὸν εὑρίσκοντες ἐν τοῖς φυσικοῖς ὑπ. τῆς γῆς. Ælian. N. A. 13, 6 : Διά τινος ὑπ. κρυπτοῦ. Polyæn. 7, 10, 5 : Ἤρξαντο μεταλλεύειν ὑπόνομον. « De via subterranea per quam ad aquandum descendebant obsessi, Polyb. 5, 71, 9. De canali subterraneo aquam deferente 10, 28, 2, 4, 6. » Schweigh. Rarius adjective, ut ap. Diodor. 3, 36 : Τὸν πλησίον τῆς λόχμης τόπον ὑπ. ποιήσαντες· 3, 67 : Ἤρξατο τὰς ὑπ. ὀρύττειν τάφρους, ut Appian. Civ. 4, 13. Joseph. A. J. 7, 9, 6 : Μηχανήμασι καὶ ὀρύγμασιν (καὶ interponit codex unus) ὑπονόμοις καθαιρήσομεν ἐκείνην τὴν πόλιν. Strabo 13, p. 614 : Ἄντρον ὑπ. Addito dativo ib. p. 579 : Χώρα ὑπ. πυρί τε καὶ ὕδατι μέχρι τῆς μεσογαίας. Recte etiam ib. p. 580 legi videtur : Ἡ λίμνη βορβορώδη καὶ ὑπ. τὴν ἀποφορὰν ἔχει, i. e. Qualis e cuniculis ascendit, ut Groskurdius exp. vol. 3, p. 537.] Apud Diosc. : Ἐκ τινος ὑπονόμου ἀντρώδους. Apud Eund. [5, 138, Polluc. 4, 191, et in Geop. 12, 27, 3] ὑπόνομον ἕλκος, Cuniculosum ulcus, s. Cuniculatim depascens : quod nimirum pluribus transversisque itineribus sub cutem serpit. Interdum pro Cloaca ponitur : ut ap. Strabonem [5, p. 235] : Καὶ ὑπονόμων τῶν δυναμένων ἐκκλύζειν τὰ λύματα τῆς πόλεως εἰς Τίβεριν [Appian. Civ. 4, 40 : Ῥηγῖνον ... ἐς ὑπόνομον λυμάτων καθῆκεν.]

[Ὑπονοσέω, Nonnihil ægroto. Hippocr. p. 514, 51; Lucian. Merc. cond. c. 42, Tox. c. 29. G. D. Theophyl. Simoc. Hist. p. 87, 2 Bonn., ὑπενόσει. Hase.]

Ὑπονοστέω, Retrorsum abeo, Clam me recipio : unde ὑπονοστήσας, Hesychio ἐπανελθὼν, ὑποστρέψας. Dicuntur etiam ὑπονοστεῖν ea quæ subsidunt, sidunt. Thuc. 3, p. 113 [c. 89] : Καὶ κυματωθεῖσα (ἡ θάλασσα) ἐπῆλθε τῆς πόλεως μέρος τι, καὶ τὸ μὲν κατέκλυσε, τὸ δὲ ὑπενόστησε· ubi posterius τὸ nominativus est, non accusativus, ut præcedens, ac dicitur ibi pars quædam illius soli ὑποκαθεσθῆναι καὶ ταπεινοτέρα γενέσθαι, schol. [Dicitur de fluvio qui, quum terram inundavit, in consueti littoris fines recedit. Sic Plut. Mor. p. 366, D; 556, C. Ælian. N. A. 10, 43. Wyttenb. ad Plut. Mor. vol. 7, p. 359. Dionys. A. R. 1, 71 : Ὅταν ὑπονοστήσῃ τὸ νᾶμα καὶ σταθερὸς ὁ βυθὸς γένηται.] Sic ap. Philon. De mundo : Τὰ μὲν χειμάρροις ἀπερράχθαι, τὰ δὲ ὑπονοστήσαντα κεχαλᾶσθαι, Alia suopte nutu subsidentia pessum ivisse, Bud. : de montibus excelsis. Et

Aristotelès in Meteor. 2, [c. 7] de motu terræ : Ἔδει δὲ τούτου συμβαίνοντος ὑπονοστοῦσαν πολλαχοῦ φαίνεσθαι τὴν γῆν. Suidæ ὑπονοστῆσαι est ὑποκαταβῆναι. [« Quæ interpretatio pertinet ad Herodot. 1, 190, ubi est ὑπονοστήσαντος τοῦ ποταμοῦ, de Recedente fluvio, in paludem derivato, et de Subsidente aqua in proprio illius alveo. Id. 4, 62, de strue sarmentorum : Ὑπονοστέει γὰρ δὴ αἰεὶ ὑπὸ τῶν χειμώνων. » Schweigh. Michael. Acom. Paneg. p. 45, 17 Tafel. : Τὸ δὲ ἐπικυμανθὲν ὑπενόστησε παλιρρόθιον. Hase.] Pro Retro abeo accipitur ap. eund. Aristot. in hoc l. [Meteor. 2, 8] : Τὸν ἥλιον ἀχλυώδη καὶ ἀμαυρὸν ἀναγκαῖον εἶναι ὑπονοστεῖν ἀρχομένου τοῦ πνεύματος εἰς τὴν γῆν, Cessim eunte. Pro quo ibid. dicit, μεταῤῥοίας εἴσω γινομένης τοῦ πνεύματος. [Sext. Emp. p. 651 : Ὅταν τερματίσασα (ἡ σφαῖρα) τὴν ψαῦσιν (τῆς ὀροφῆς) ὑπονοστήσῃ.] Accipitur pro Retro abeo et vertor, in alio quoque loquendi genere. Plut. Pol. Præc. p. 159 [811, E]: Καὶ τὸ θαυμαζόμενον αὐτοῦ ἐν ἀρχῇ τῆς ἐπιμελείας, εἰς χλευασμὸν ὑπονοστεῖ καὶ γέλωτα, In risum abit, convertitur. [Longin. De subl. 3, 1 : Ὑπονοστῆσαν ἐκ τοῦ φοβεροῦ πρὸς τὸ εὐκαταφρόνητον. Schneid. Passio mart. CPol. Actt. SS. Aug. t. 2, p. 44, D. Ib. p. 441, A : Οἴκαδε πάντες ὑπενόστουν. Joseph. Ant. J. 16, 10, 8, ὑπονοστήσαντες ἐξ αὐτοῦ, Quum se ab eo subduxissent. Priscus Hist. p. 218, 14 Bonn., τῆς Σικελίας ὑπονοστῆσαι, Excedere Sicilia. Aliter Cyrill. Al. t. 5, part. 1, p. 601, E : Πρὸς τὴν ἄνωθεν αὐτῷ καὶ φυσικῶς ἐνυπάρχουσαν δόξαν ὑπονοστεῖ· ubi ed. perperam, ὑπονοεῖ. Hase. Ὑπ. de vergente ætate hominis dictum annotavit Pollux 2, 21.]

Ὑπονόστησις, εως, ἡ, Qua quid retrorsum abit, et se clanculum recipit aut subsidit. Plut. Antonio p. 292 [c. 3], de Serbonide palude loquens : Τῆς δ' Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης ὑπονόστησις εἶναι δοκεῖ καὶ διήθησις, Maris Rubri subterraneus meatus vel reciprocatio latens, Bud. [Heliod. 9, 23 : Αὐξήσεις καὶ ὑπονοστήσεις τοῦ Νείλου. Kall. Theophil. Protospath. De puls. p. 41, 12 Ermerins., τοῦ διχρότου ὑπ. Galen. vol. 19, p. 344, 12, τὴν τοῦ θερμοῦ ὑπ. Opinabatur Anaxagoras ap. Diog. L. 2, 9, σεισμὸν esse ὑπ. ἀέρος εἰς γῆν. Hase.]

[Ὑπόνοστος, ὁ, i. q. præced., voc., ut videtur, fictum a schol. Oppiani, Halieut. 2, 662 : Ἐκ τοῦ, ὑπνώττοντος, ὑπ. καὶ ὕπνος. Hase.]

[Ὑπονόσφιος, ὁ, ἡ. Hom. Il. Φ, 397 : Αὐτὴ δὲ πανόψιον ἔγχος ἑλοῦσα, ubi scholiastæ et Eustathius infelicem memorant conjecturam Antimachi αὐτὴ δ' ὑπονόσφιον, quo νοσφίδιον s. λαθραῖον eum significare voluisse conjicit Heynius.]

Ὑπονοτίζω, Subtus vel Aliquantum humecto, Humorem s. Humiditatem suggero, Humecto. Greg. [Nyss.] De homine [vol. 1, p. 135, B] : Τοσούτων τοίνυν καθ' ἕνα χῶρον τῷ ὑγρῷ τρεφομένων, ἡ μὲν ὑπονοτίζουσα δύναμις, μία τις κατὰ τὴν φύσιν. [Id. vol. 1, p. 128, C. G. Dind. Id. t. 1, p. 175, C; 176, D; apudque eund. ib. p. 740, C, ὑπονοτίζειν τὸ ξηραινόμενον, perperam et editum ὑπονοστίζειν, et versum, Ut revocetur. Passiv. Marcus Erem. Præc. sal. p. 948, C, ἕως ἂν ὑπονοτίζηται τὸ δένδρον· et Galen. vol. 14, p. 485, 16, ὑπονοτιζέσθω. Hase.]

[Ὑπονουθετέω, Commoneo. Ælian. N. A. 7, 15 : Ὑπ. πράως. || Adject. Ὑπονουθετικὸς, ὴ, ὸν, ex Anecd. suis vol. 4, p. 209 (?) citat Boiss.]

[Ὑπονύκτερος, ὁ, ἡ, Subfuscus. Ὑπ. χρῶμα Eudocia p. 280.]

Ὑπονυμφὶς, ίδος, ἡ, ap. schol. Aristoph. [Eq. 647], ἡ παρεστῶσα τῇ νύμφῃ γυνὴ, quæ et δημιουργός.

Ὑπονύσσω, Subtus pungo, Stimulos subdo : ὑπονύσσεται, καταπονεῖται, Hesych. [Sic etiam Cyrill. in Lex., qui addit ἐξαγριοῦται ἢ χρεμετίζει. Theocr. 19, 3 : Ἄκρα δὲ χειρῶν δάκτυλα πάνθ' ὑπένυξεν. « Figurate Epiphan. t. 2, p. 28, C, πνεύματι ὑπονυττόμενοι, Instimulati. » Hase.]

[Ὑπονυστάζω, Dormito capite nutans. Plut. Mor. p. 178, F, Philostr. V. Apoll. 2, 7, et in libro uno Epict. Diss. 4, 3, 6, ubi alii ἀπο—.]

[Ὑπονωθὴς, ὁ, ἡ, Paullum segnis s. tardus. Damasc. ap. Phot. Bibl. p. 341, 36, et Suidam s. v. Ὀψιμαθής : Τὴν φύσιν ὑπονωθέστερος ὤν.]

[Ὑπόνωθρος, ὁ, ἡ, i. q. ὑπονωθής. Eustath. Proœm. Iliad. p. 3, 9.]

[Ὑποξανθίζω, Subflavus sum. Eustath. Opusc. p. 306, 26 : Σταφυλὴ ὑποξανθίζουσά πως τῷ χρώματι. G. D. Θρὶξ ὑποξανθίζουσα, Ducas Hist. c. 20, p. 55, A. Boiss. Nicet. 14, p. 207. Anon. Epiph. Presb. Vita Deiparæ ap. Niceph. Call. Hist. eccl. 2, 23, de Maria virgine : Ὑποξανθιζούσας καὶ οἱονεὶ ἐλαιώδεις τὰς κόρας τῶν ὀφθαλμῶν ἔχουσα. Hase.]

Ὑπόξανθος, ὁ, ἡ, Subflavus, Aliquantum flavus, sicut et ἐπίξανθος. [Galen. vol. 6, p. 591, 3, κεδρίδες· 481, 12 et 522, 2, πυροί· 582, 15 et 583, 3, σταφίδες. Theophan. Nonnus t. 1, p. 264, 4, χροιά. Hase.] Exp. et Flavescens. [Pollux 4, 137. Theophr. H. Pl. 9, 12, 2; Ælian. N. A. 12, 28; Dioscor. 1, 10; Polemo Physiogn. p. 191. Ὑπ. μέλι Geop. 15, 7, 2.]

Ὑποξενίζω, Aliquatenus peregrino sermone utor, Peregrina commemoro. [Lucian. Icarom. c. 1. || Miranda quodammodo profero. Greg. Nyss. t. 1, p. 772, C : Κἂν ὑποξενίζειν δοκῇ ὁ λόγος. Hase.]

Ὑποξέω, Subtus rado s. scalpo, Leviter scalpendo et radendo polio. [Hippiatr. p. 254, 25, ὑποξέειν τὰς πεπονθυίας ὁπλάς. Hase.] At VV. LL. exp. Perfecte sculpo.

[Ὑποξηραίνω, Aliquantum sicco. Hippocr. p. 452, 17; 496, 32. Alex. Trall. 1, p. 9. Schol. Lycophr. 1424. Angl. Passiv. Galen. vol. 6, p. 434, 14, ὑποξηρανθείς. Hase.]

[Ὑποξηρᾰσία, ἡ, Resiccatio. Hippocr. p. 543, 12 : Ὑπὸ τῆς ὑπ. τῶν σιτίων.]

[Ὑπόξηρος, ὁ, ἡ.] Ὑπόξυρος, Subrasus, VV. LL. At Galen. in Lex. Hippocr. [p. 584] ὑποξύρους exp. ταπεινοτέρας, προσεσταλμένας, annotans ἐν τῷ μείζονι Προῤῥητικῷ dici ἐπὶ τῶν γαστέρων. [In Prorrhet. p. 105, C, nunc legitur ἀποζύμους γαστέρας, quod suspectum habemus et ὑποξήρους Galenum legisse suspicamur, ὑποξύρους tamen habent Galeni exemplaria, ut Subrasos, Derasos, hoc est depressos, indicent. Verum ὑποξήρους malo, quod ξηρὸν, προσεσταλμένον eadem significatione conjungat Galen. s. v. Στίφραι (p. 566), et vero quæ ex resiccatione contrahuntur, deprimi, submitti ac subsidere soleant. Ὑπόξηρος γλῶσσα, Lingua subarida, Hipp. p. 1216, A, et τὰ ὑπόξηρα πτύσματα, Sputa subarida, in angina, p. 176, A, eademque ὑπόξηρα πτύελα ib. H. Foes. Ὑπ. φύλλα Geopon. 5, 39, 1.] Eid. ibid. ὑπόξυρος est ὁ γρυπὸς τὴν ῥῖνα, διὰ τὸ ταπεινότερα τὰ πέριξ εἶναι τοῦ ὑψώματος. [Hæc spectant ad Hippocr. Aphor. 6, 8, 49, p. 1201, D : Οἷον εἰ φοξὸς, εἰ σιμὸς, εἰ ὑπόξηρος, εἰ χολώδης· ubi Galenus ὑπόξυρος legit, quod ex codd. aliquot restituit Littré vol. 5, p. 352.] Sed et diversa scriptura, eod. sensu, ὑπόξηρα ibi exp. ὑπόκοιλα, ταπεινότερα, Subcava, Humiliora : a nom. Ὑπόξηρος : quam scripturam puto esse veriorem; nam alibi ap. eum reperio, στιφραὶ, ξηραὶ, προσεσταλμέναι : ut ὑπόξηρος sit Qui attrahitur, s. contrahitur, eo quod subaridus sit. Quæ autem ita attrahuntur, eadem et deprimi ac humiliora fieri solent. Ap. Erotian. [p. 374] reperio ὑπόξηρα, τὰ ἐκ πλάτους εἰς μείουρον ἠγμένα. Sic et Gorr. ex Galeni Comm. 3 εἰς τὸ Κατ' ἰητρεῖον, annotat ὑπόξηρα μόρια appellari ab Hippocr. Partes corporis quæ in extremitate tenuantur, cujusmodi brachium est juxta primam palmæ partem, et crus juxta pedem. [Galeni explicatio ὑπόκοιλα, ταπεινότερα referenda ad Hippocratis locum De fract. p. 753, D : Τὰ δὲ ὑπόξηρα ἀκέεσθαι τοῖσι σπλήνεσι κυκλεῦντας, Extremæ vero partes in angustum tenuatæ (ὑπόξηρα velut subaridæ dictæ) spleniis in orbem ductis curandæ; ubi exponit Galenus, τὰ πέρατα τῶν κώλων στενώτερον ἔχει τὸ εὖρος, ἅπερ ὑπόξηρα καλεῖ. Ὑπόξηρα vocat, quasi subsiccanea aut subarida dicas, ideoque in angustum contracta aut in acutum tendentia, etsi interpretes quidam ibi ἀπόξηρα legunt ex Galeno Comm. 3 in lib. Κατ' ἰητρ. p. 690, 12, ubi tamen vicissim ὑπόξηρα nonnulli ex hoc loco legunt. Verum ἀπόξηρα et ἀπόξη dici Hippocrati et Galeno antea scripsimus. Ὑπόξηρα tamen agnoscit Erot. hunc etiam locum lib. De fract. subindicans, quum ὑπόξηρα exponit τὰ ἐκ πλάτους εἰς μύουρον ἠγμένα, Ex latitudine in angustum ducta. Qua notione etiam ὑπόξηροι μηροὶ dicuntur Femora in angustum tenuata et infe-

riore parte tendentia, aut subarida et contracta. Et p. 856, E, τὸ ὑπόξηρον τοῦ μηροῦ vocat eam cruris partem quæ in angustum tenuatur aut contrahitur. Coxæ siccam partem dixit Galen. Qui Περὶ ἐλλεβορισμοῦ p. 534, 31, ὑποξήρους in medicamentorum potione vitari vult, h. e. Subsiccos, subaridos, et resiccato admodum corpore ac extenuato, quibus ψελλοὺς καὶ τραυλοὺς, h. e. Blæsos et balbos, opponere videtur. Foes. De solo subarido Plut. Mor. p. 915, E : Ἐν τοῖς ὑπ. φύεσθαι.]

[Ὑποξής. V. Ὕποξυς.]

Ὑποξίζω, Subacidus sum, Aliquatenus aceo : ut ὑποξίζων ἄρτος ap. Athen. 3, [p. 114, C] Panis subacidus. [Hesych. s. v. Κύλλαστις.] In VV. LL. perperam scribitur Ὑποξύζω pro Ὑποξίζω, et contra Ὕποξις pro Ὕποξυς.

Ὑπόξυλος, ὁ, ἡ, Subtus ligneus, Intus ligneus et nihili, Qui intus quidem ligneus est, foris autem alia materia inductus aut fucatus : unde etiam exp. ὁ μὴ γνήσιος. Xen. OEc. [10, 3 : Ὑπ. ὅρμοι. De statuis supra deauratis Lucian. Jov. trag. c. 8. De poculis Polemo ap. Athen. 10, p. 472, B : Χρυσᾶ θηρίκλεια ὑπόξυλα. Non raro de hominibus dicitur. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 67, 5 : Ὑπόξυλος ποιητὴς, ῥήτωρ καὶ φίλος καὶ τὰ ὅμοια. Εἴρηται κατὰ μεταφορὰν τῶν ἀπὸ ξύλου πεποιημένων σκευῶν, οἷς ἐπιπολῆς ἐλήλαται ἄργυρος ἢ χρυσός· καὶ τίθεται ἐπὶ τῶν πονηρῶν μὲν, ἐντυχεῖν δ' ἐπιεικῶν. Similiter schol. Hermog. vol. 5, p. 486 : Ὑπόξυλα κυρίως καλεῖται τὰ ἀγάλματα οἷς ἐκ ξύλων κατεσκευασμένοις ἐπιπολῆς ἐπελήλαται ἄργυρος ἢ χρυσός· κεῖται δὲ ἐπὶ τῶν λαμπρῶν μὲν ἔξωθεν καὶ ἐπιεικῶν, πονηρῶν δὲ τὰ ἔνδον. Αἰσχύλος ἐν Πέρσαις μέμνηται (non legitur in Persis : ut aut in poetæ aut in fabulæ nomine erratum esse videatur) καὶ Διογενειανὸς ἐν τῇ λέξει τούτου καὶ Διονύσιος ἐν τῇ ἐκλογῇ τῶν ὀνομάτων. Καὶ Μένανδρος ἐν τῇ Περινθίᾳ φησὶν « Οὐδ' αὐτός εἰμι σὺν θεοῖς ὑπόξυλος. » Ad quem versum spectant Phot. p. 629, 22, et (ubi male Aristophanis nomen substitutum) Etym. M. p. 783, 17, qui per κίβδηλος explicant similemque usum adj. ὑπόχαλκος comparant. Alexis ap. Athen. 9, p. 385, B : Ἀκρολίπαροι, τὸ δ' ἄλλο σῶμ' ὑπόξυλον, ubi probabilis Meinekii conjectura est ὑπόξυλοι. Eustath. Opusc. p. 106, 77 : Τοῖς καθ' ἡμᾶς τούτοις ὑποκώφοις· ὀκνῶ γὰρ εἰπεῖν ὑποξύλοις. Pollux 3, 56 : Τὸν δὲ τοιοῦτον (παρέγγραπτον πολίτην) καὶ ὑπόξυλον ὠνόμαζον οἱ νέοι κωμικοί. G. D. Inscript. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 190, n. 139, 10 : Κοίτη ὑπόχσυλος (sic) κατάχρυσος. Aliæ ap. Rangab. *Lettre à M. de Saulcy, Revue archéol.* 1845, p. 325 : Ἀσπίδες ἐπίχρυσοι ὑπόξυλοι· Bœckh. vol. 1, p. 233, n. 150, col. B, 26 (et Franz. Elem. epigr. gr. p. 157, n. 58), μήλω δύω ὑποξύλω κατακεχρυσωμένω· et ib. l. 25, διόπων δύο ζεύγει· ταῦτα ὑπόξυλα κατακεχρυσωμένα· ubi mireris, inaures fuisse ligneas. Hase.]

[Ὑποξύνω, Exacuo. Anon. Cat. in Psalm. t. 1, p. 625, 25. Hase.]

[Ὑποξῠρέω, Subtus rado, Leviter novacula rado. Archil. ap. Dion. Chrys. p. 399, B : Οὐδὲ βοστρύχοισι γαῦρον οὐδ' ὑπεξυρημένον. Lucian. D. mort. 9, 4 : Ὑπεξυρημένος τὸ γένειον· et ὑπ. τὴν γνάθον id. Tim. c. 22. G. D. Hippiatr. p. 209, 16, ὑποξυρήσας τὸν τόπον. Hase.]

[Ὑποξύριος, ὁ, ἡ, Qui sub novacula est. Phanias Anth. Pal. 6, 307 : Πετάσου φάρσος ὑποξύριον.]

[Ὑπόξυρος. V. Ὑπόξηρος.]

Ὕποξυς, ὁ, ἡ, Leviter acuminatus et mucronatus, Subacutus, si tamen ita dici potest. Plin. interpr. Acutus, Acutior, ut in Ὀξαλὶς videre licet. || Subacidus, Acorem quadantenus referens. Ex Diosc. 2, 101 [vel 98 : Καμήλου ἄφοδος ... ὕποξυς καὶ ζυμίζουσα τὴν ὀσμήν. Quod cum formis similibus ἡ σύνοξυς et ἡ ὑπότρηχυς comparavit Lobeck. ad Phryn. p. 541].

[Ὑπόξυσμα, τὸ, Scobis delimata. Hippiatr. p. 113, 28, et 116, 11 : Τὰ ὑπ. τῆς ὁπλῆς τρίβειν ἐν οἴνῳ. Hase.]

Ὑποξύω, Subtus rado, Leviter rado, scalpo. [Diosc. 5, 159 : Τοῦτον (τὸν σεληνίτην λίθον) ὑποξύσαντες διδόασι πόματα ἐπιληπτικοῖς, I. e. Ramenta hujus lapidis. De fluctibus maris vel flúviorum terram adjacentem radentibus (quibus verbis Latini poetæ utuntur), Dionys. P. 61 : Ἢ ὀρέων ἢ πέζαν ὑποξύουσα πολήων· 385 : Ἅλμη θῖνας ὑποξύουσα Λιβυρνίδας. Marian. Anth. Pal. 6, 669 : Ποταμὸς πέζαν ὑποξύων αὐτοφύτοιο νάπης. Eustath. Il. p. 183, 44 : Θάλασσα ὑπέξυε τὸν χρημνόν.]

[Ὑποξώδης, ὁ, ἡ, Subacidus. Moschion De pass. mul. p. 34, 14, γάλα. Hase.]

[Ὑποργὸς vitiose pro ὑποεργός. V. Ὑπουργός.]

[Ὑποπαιδοτρῐβέω, Pueros exerceo sub alio, Inferioris ordinis pædotriba sum. Inscr. Att. ap. Bœckh. n. 265, vol. 1, p. 367.]

[Ὑποπαιδοτρίβης, ὁ, Pædotriba ordinis inferioris. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 388, n. 279, 5. Hase.]

[Ὑποπαίζω, Paullum ludo s. jocor. Ælian. N. A. 12, 21 : Ἵνα εἴπω τι καὶ ὑποπαίξας, ubi alii libri ὑποπαίσας, ὑποπταίσας, ὑποπτεύσας. Eustath. p. 1421, 54 : Ἀναξίλας ὁ κωμικὸς ὑποπαίζων πρὸς ὁμοιότητα τούτου ἔφη κτλ. Cum accus. schol. Aristoph. Ach. 331 : Τὰ μεγάλα πάθη ὑποπαίζει τῆς τραγῳδίας, i. e. Ludibrio habet.]

[Ὑποπαλαίω, In lucta concedo. Ps.-Lucian. Ner. c. 8.]

[Ὑποπάλλω. Rufus p. 16 ed. Matth. : Τούτοις δὲ καταβαίνει μὲν τὰ σιτία δυσχερῶς, ὑποπάλλει δὲ εὐπετῶς. Lectio suspecta. Matthæi ἀναπάλλει. G. D. || Q. d. Suppalpito. Agath. Hist. p. 262, 15 Bonn., infantem utero conclusum διάττειν ἔνδον ἠρέμα καὶ ὑποπάλλεσθαι. Acta Petri Alex. p. 197, 13 Combef. : Τὴν ἐκεῖθεν ὑποπαλλομένην αἴγλην. Hase.]

[Ὑποπαράβορρος, ὁ, ἡ, Aquiloni aliquantum expositus. Δένδρα ὑπ. Theophr. H. Pl. 5, 1, 11.]

[Ὑποπαραιτέομαι, Deprecor, Excuso. Philo vol. 2, p. 379, 45 : Στρατηγὸς οὐδεὶς ἀνάγκην ἐπιτίθησι πολεμεῖν ὑποπαραιτουμένης ἀσθενείας. Dionys. ap. Euseb. H. E. 6, 41, 3 : Ἡ δὲ ὑποπαραιτησαμένη βραχὺ καὶ ἀνεθεῖσα ... ἐπεπήδησεν εἰς τὸ πῦρ. Euseb. H. E. 8, 12, p. 306; 14, p. 313; De vita Const. 1, 34. In Gl. Ὑποπαραιτεῖται, Prorogat.]

[Ὑποπαραίτησις, εως, ἡ, Deprecatio, Recusatio. Apollon. De synt. p. 326, 29 : Φαίνεται δ' ὅτι καὶ ἡ τοῦ αὐτός οὐδετέρα ἀντωνυμία εἰς ο λήξασα εἶχε τὴν τοῦ τόνου ὑπ. Ib. p. 148, 31; 286, 3. G. D. Orig. t. 1, p. 734, B, de Christo in monte Olivarum : Ἡ δοκοῦσα ὑπ. τοῦ καλουμένου ποτηρίου. Hase.]

[Ὑποπαραληρέω, Nonnihil deliro. Hippocr. p. 1210.]

[Ὑποπαρενθῡμέομαι, Leviter ab eo quod ago alia suborta cogitatione avertor. Epict. Diss. 4, 3, 5 : Κἂν μὴ αὐτὸς ἐκὼν (ὁ κυβερνήτης), ὑποπαρενθυμηθῇ δὲ, ἀπώλετο. Hemst.]

[Ὑποπαρθενικὴ, ἡ. Bion 2, 29 : Αἱ δ' ὑποπαρθενικαὶ συνομάλικες αἱ δύο καλαί· ubi nunc ex Scaligeri conjectura αἱ δύο παρθενικαὶ legitur.]

[Ὑποπάρθενος, ἡ, Paullum adhuc virgo. Aristoph. fr. 190 : Πότερα φιλεῖς τὰς δρυπετεῖς ἑταίρας ἢ καὶ τὰς ὑποπαρθένους;]

[Ὑποπάρκον, gl. obscura ap. Suidam sine interpretatione posita. Codex Leid. ὑποπάρηον. Bernhardyus ὑπόπερκον, Subnigrum, i. e. Nigricans.]

Ὑποπαρωθέω, Clam summoveo, Latenter dejicio; Isæus enim p. 66 [73, 17] ὑποπαρωθῶν videtur ponere pro Sensim repellens ab hæreditate, Sensim ab hæreditatis spe summovens, Bud.

Ὑποπάσσω [s. Ὑποπάττω], Subinspergo. [Theophr. fr. 6, 3, 12 : Ὑποπάσας ἄργιλον. Athen. 3, p. 113, C : Ἀλείφεται ἡ μάκτρα ὑποπασσομένης μήκωνος. Alexis ib. p. 117, D : Ὑποπάσας ἡδύσματα. || Substerno. Herodot. 1, 132 : Ὑποπάσας ποίην.]

Ὑπόπαστον, τὸ, Subinspersum. Ex Plut. affertur pro alia etiam signif., verum ex loco qui suspectus est. [Est Ps.-Plut. V. decem oratt. p. 839, A : Ἐγένετο δὲ καὶ πρὸς τὰ ἀφροδίσια καταφερὴς ὡς ὑποπάστῳ παρειλκυσμένῳ ἐν τῇ κοίτῃ χρῆσθαι. Interpres, Substrato prolixo utens in lecto. Si voc. corruptum est, certe non in χρυσοπάστῳ mutandum erit cum Salmasio.]

[Ὑποπάσχω, Aliquantum patior. Hesych. : Ὑποπαθὼν, ἠρέμα παθών.]

Ὑποπαταγέω, Substrepo. [Philostr. p. 671 : Ὑποπαταγούντων εἰδώλων ἃ ἐν αὐτῷ (τῷ χωρίῳ) μαίνεται.]

Ὑποπατέω [vitiose pro ἀποπατέω], Ventrem exonero. Datur enim illi signif. τοῦ ἀποπατῶ.

[Ὑποπάτριος, ὁ, Filius familias, Gl.]

[Ὑποπαύομαι, i. fere q. simpl. παύομαι. Athen. 7, p. 301, C : Ὅταν ὁ Νεῖλος ὑποπαύηται τῆς πληρώσεως,

Postquam Nilus exundare desiit. Ubi Musurus ἀποπαύηται substituerat. Ælian. N. A. 13, 7 : Εἰς τοσοῦτον ἐπικλύζουσιν (γάλα) εἰς ὅσον ἂν ὑποπαύωνται λημῶντες, ubi var. lect. ἀποπαύωνται.]

[Ὑποπαχύνω, Coagulo. Passiv. Philo vol. 2, p. 397, 11 : Ἔστι γὰρ ὅσον μὲν ὑδατῶδες τοῦ γάλακτος, ποτόν· ὅσον δ' ὑποπαχύνεται, σιτίον. Hase.]

Ὑπόπαχυς, ὁ, ἡ, Crassiusculus, Subpinguis. [Ctesias c. 28. Hippocr. p. 461, 2 : Σίαλον ὑπ. et p. 970, B. Lucian. Bacch. 2. Eustath. Opusc. p. 305, 51. G. D. Compar. ὑποπαχύτερος Galen. vol. 18, part. 1, p. 363, 18. Hase.]

[Ὑποπεζία, ἡ, Humilitas, ταπείνωσις, ut exp. Hesych. Comparandum cum περιπεζία, de quo suo loco diximus. G. Dind.]

[Ὑπόπεδον lectio suspecta ap. Gregor. Nyss. t. 2, p. 134, B, de cooperientibus orificia fovearum, ὡς ἂν ὑπ. φαίνοιτο τῷ παρακειμένῳ τὸ βόθρον. Numne scribend. ἐπ., Pari libra cum, Planum? Hase.]

[Ὑποπέζιος, α, ον, Humilis. Dionys. Areop. De cœl. hierarch. c. 15, p. 85 : Οὐδεμιᾶς ἀνεχόμενον ὑποπεζίας ὑφέσεως. Kall. Quam περιπεζίαν ὕφεσιν dixit ib. c. 7, p. 25.]

[Ὑποπείθω, Persuadeo. Theophyl. Sim. Hist. p. 68, B : Αὐτομολήσας πρὸς Πέρσας ὑποπείθει σιδηροφορῆσαι, etc. Ὑπήγετο Photius exp. per ὑπέπειθεν. (De transl. capitis Jo. Baptistæ Actt. SS. Junii p. 716, B, ὑποπείθει. Menand. Hist. p. 332, 4 Bonn., δώροις ὑποπείθων. Hase.) In Gl. Ὑπέπεισεν, Solicitavit. Passiv. Heliod. 7, 2, p. 255 : Ῥᾳδίως ὑποπεισθεὶς ἐξ ὧν τὴν Ἀρσάκην προϋπώπτευε.]

Ὑποπεινάω, q. d. Subesurio, Aliquantum esurio. [Aristoph. Pl. 536 : Παιδαρίων ὑποπεινώντων.]

[Ὑπόπειρα, ἡ, vitiose vulgo ap. Joseph. A. J. 5, 1, 26, ubi ἀπόπειρα nunc restitutum.]

[Ὑποπειράω, Tento. Ælian. N. A. 14, 5 : Εἰ νέον ὡρικὸν ὑποπειρᾷ παρόντα τις. Alciphro 3, 52, p. 396 : Ὑποπειρῶσι τὴν παλλακὴν τοῦ τῆς οἰκίας δεσπότου.]

[Ὑποπελανίζω vitiose pro ὑπομελανίζω in libris quibusdam Geopon. 2, 6, 38.]

[Ὑποπελιάζω, Sublividus sum. Galen. vol. 14, p. 769, 9 : Τῆς σαρκὸς ὑποπελιαζούσης. Hase.]

Ὑποπέλιδνος, ὁ, ἡ, Sublividus, [qualis est ὁ ἔχων ἐπὶ τοῦ προσώπου τὰ ἴχνη τῶν πληγῶν, quocum componit Pollux 8, 79. Idem 4, 194, annotavit ὑπ. ἐπιδρομὴ (ἐν προσώπῳ) ἀφανίζουσα τὸ κατὰ φύσιν χρῶμα. Ὑπ. ἐσχάρα ib. 192; ὑπ. φλύκταινα 197. Utitur hac forma Hippocr. p. 452, 13; 557 extr., alibi Ὑποπέλιος, ὁ, ἡ, ut p. 76, C; 81, C; 210, F. Theophr. H. Pl. 3, 11, 1. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 158. G. D. Moschion De pass. mul. p. 34, 13, γάλα. Hase.]

[Ὑποπέλιος. V. præced. voc.]

[Ὑπόπεμπτος, ὁ, ἡ, Submissus, Subornatus. Xenoph. Anab. 3, 3, 4 : Ἐγιγνώσκετο ὅτι ὑπόπεμπτος εἴη· καὶ γὰρ ... ἠκολούθει τις πίστεως ἕνεκα· ubi libri plerique ὕποπτος.]

Ὑποπέμπω, [Mitto sub. Eur. Hec. 208 : Γᾶς ὑποπεμπομέναν σκότον· nisi divisim scribere malis cum aliquot libris ὑπὸ π. σκ., præpositione cum σκότον construenda.] Submitto, Clam mitto. [Thucyd. 4, 46 : Ὑποπέμψαντες φίλους καὶ διδάξαντες ὡς κράτιστον αὐτοῖς εἴη ... ἀποδρᾶναι. Xenoph. Cyrop. 2, 4, 21 : Ὑποπέμψας (ἄγγελον) πρὸς αὐτοὺς εἶπεν· Anab. 2, 4, 22 : Ἐγνώσθη ὅτι οἱ βάρβαροι τὸν ἄνθρωπον ὑποπέμψαιεν, quod Suidas exp. μετὰ δόλου ἐκπέμψαιεν.] Suborno, Suppono. Synes. [Epist. 104] : Φήμας δὲ ὑπέπεμπε, νῦν μὲν ὡς κατεαγὼς εἴη καὶ διαπρίεται τὸ σκέλος· νῦν δὲ, ὡς ἆσθμα νοσεῖ. Utitur et Plut. Pyrrho p. 696 meæ ed. [et Arato c. 17 et alibi. Dionys. A. R. 10, 60 : Κατήγοροι ὑποπεμπόμενοι. Philo Bybl. ap. Euseb. Pr. ev. p. 37, C : Ἀστάρτην ... δόλῳ τὸν Κρόνον ἀνελεῖν ὑποπέμπει.]

[Ὑποπεπτηώς. V. Ὑποπέτομαι et Ὑποπτήσσω.]

[Ὑποπεπτωκότως, Demisse. Pollux 4, 57. Polyb. 35, 2, 13 : Ὑποπ. καὶ ταπεινῶς. Schweigh. Jo. Glyc. De vera synt. rat. p. 22, 16 Alb. Jahn. : Δεομένως καὶ ὑπ. καὶ οἱονεὶ λατρευτικῶς προσέρχομαι σοί. Hase.]

[Ὑποπέπων, ὁ, ἡ, Paullum maturus. Hippocr. p. 1059 : Πτύελα ὑποπέπονα.]

Ὑποπέρατωσις, εως, ἡ, Perfectio, Consummatio, τελείωσις, Hesych.

[Ὑποπέρδομαι, Suppedo. Aristoph. Ran. 1097 : Ὑποπερδόμενος φυσῶν τὴν λαμπάδ' ἔφευγε.]

Ὑποπερικλάω, Infringo, VV. LL. [Leviter inflecto. Dioscor. 3, 79 : Φύλλα πλατύτερα. πρὸς τὴν γῆν καὶ ὑποπερικλᾶται.]

[Ὑποπεριπλύνω, Leviter eluo. De levi ventris proluvie Hippocr. p. 75, B : Ὑγρὰ χαλῶσα, ὑποπεριπλυθεῖσα.]

[Ὑποπεριψύχω, Leviter refrigero. Hippocr. p. 73, E, et 136, E.]

Ὑποπερκάζω, Propemodum περκάζω, quod verbum vide. [Ibi Homeri locum memoravit Od. H, 126, ex quo Hesych. : Ὑποπερκάζουσι, καταβάλλουσιν ἐκ τοῦ ὄμφακος καὶ ὑπομελαίνονται. Adde Achill. Tat. 2, 4 : Κατὰ μικρὸν ὁ βότρυς ὑποπερκάζεται, nisi hic librarii error est pro ὑποπερκάζει. Eumath. p. 182 : Ὅταν ἴδῃς τὸν βότρυν περκάσαντα· codd. Parisini 2895, 2897, et Vat. ὑπερπερκάσαντα : unde restituendum ὑποπερκάσαντα. Idem vitium p. 241 : Βότρυν πεπανθέντα καὶ ὅλον ὑπερπερκάσαντα, ubi cod. 2897 ap. Boiss. ad Nicet. Eug. vol. 2, p. 202, recte ὑποπερκάσαντα. Ex his corrigenda quæ s. v. Ὑπερπερκάζω dicta sunt. Verbum ab Homero sumserunt recentiores, inter quos etiam Eustath. Opusc. p. 3, 94. G. D. Philo vol. 2, p. 54, 42, ὑποπερκαζούσης δὲ τῆς σταφυλῆς. Id. ib. p. 117, 39 : Τῶν ἀκροδρύων μὴ ἄρτι πρῶτον στεριφουμένων, ἀλλ' ἤδη ὑποπερκαζόντων. Hase.]

[Ὑποπετάννῡμι, Substerno. Hippocr. p. 887, C : Ὑποπετάσας τι κάτωθεν θερμόν. Lucian. Fugit. c. 25 : Πεδίον ὑποπεπταμένον παμφόρον. Eustath. p. 1400, 2 : Ὑπὸ λῖτα πετάσας ... ἀντὶ τοῦ ὑποπετάσας.]

[Ὑποπέτασμα, τὸ, Stragulum. Plato Polit. p. 279, D. Pollux 7, 208.]

[Ὑποπέτομαι, Subvolo. Pausan. 4, 18, 5 : Ἀριστομένει ὄρνιθα τὸν ἀετὸν ὑποπέτεσθαι καὶ ἀνέχειν ταῖς πτέρυξιν. Ὑποπεπτηῶτα per ὑποπτάντα exp. Suidas.]

Ὑπόπετρος, ὁ, ἡ, Sub quo petræ s. saxa latent, Petrosus, Saxosus, i. q. ὑπόλιθος. [Herodot. 2, 12 : Γῆν ὑπ. ἐοῦσαν, et Theophr. C. Pl. 3, 20, 5. Pollux 1, 227. Theagenes ap. schol. Pind. Nem. 3, 21 : Ὑπάντρου καὶ ὑπ. τῆς νήσου. Plut. Mor. p. 247, E : Ὑπ. τόποι. G. D. Strabo p. 761, C. Gregor. Thaumaturg. p. 61, C. Hase.]

[Ὑποπέττευμα, τό. Plut. Mor. p. 987, E : Νεοσσοῖς δὲ καὶ σκύμνοις τούτων, δι' ἡλικίαν εὐαγώγοις καὶ ἁπαλοῖς οὖσιν, πολλὰ καὶ ἀπατηλὰ μειλίγματα καὶ ὑποπεττεύματα προσφέροντες καὶ καταφαρμάττοντες. Requiritur vocabulum quod illecebrarum vel invitamentorum significationem habet. Parum probabiliter Meziriacus ὑποπέμματα, vocabulum nusquam repertum. Simplex πέττευμα de ludibrio fortunæ dictum figurate (nam proprie Ludum calculorum significat) suo loco annotavimus ex Niceta Choniata.]

[Ὑποπήγνῡμι, Paullum figo. Ælian. N. A. 3, 30; 14, 7. Schneid. || Infra figo. Hero Automat. p. 266, 4, ὑπέπηξα· 267, 5, ὑποπῆξαι. Hase.]

[Ὑποπηδάω, Prosilio. Ælian. N. A. 12, 15. Joseph. B. J. 4, 1, 9, p. 1164, 27 Huds., cum var. lect. ἀποπ—.]

[Ὑπόπηλον edd. vet. Luciani Gall. c. 24, vitiose pro καὶ πηλόν.]

[Ὑποπιάζω. V. Ὑποπιέζω.]

[Ὑποπιάζω vitiose pro ὑπωπιάζω, quod v.]

[Ὑποπιαίνω, Pinguefacio. Passiv. Greg. Nyss. t. 2, p. 679, D. Id. t. 1, p. 248, C, de fructu : Οὐκ ἀπὸ γηΐνης ἰχμάδος ὑπεπιαίνετο. Hase.]

Ὑποπιέζω, Supprimo. [Paullum premo. Theoph. ed. Greenh. p. 105, 8 : Ὁ θώραξ συστελλόμενος ὑποπιέζει τὸν πνεύμονα.] Suid. exp. ἐκθλίβω, i. e. Exprimo. [Theoph. l. c. 148, 16 : Ἀλλ' οὐδ' ἂν ὑπεπιέζοντο ὑπὸ τῶν χειρῶν τοῦ ἀνθρώπου τὰ ἐκ τοῦ ἐγκεφάλου κατερχόμενα ὑγρά.] Elido. Alii etiam Vexo. [Plut. Mor. p. 921, F : Ὑποπιέζειν αὐτοὺς τὴν σελήνην. Wytt. Theophyl. Simoc. Hist. p. 58, 2 Bonn. Vita Eliæ Spelæotæ Actt. Sept. t. 3, p. 857, A; 858, D. Ibid. p. 851, C : Ὑποπιέζων τὸ σῶμα καὶ ἐκτήκων πείνῃ καὶ δίψει. Greg. Naz. t. 1, p. 533, C : Οὐ τὸ σῶμα νηστείαις ὑποπιέζομεν. Hase. Forma deterior Ὑποπιάζω passim reperitur in scriptoribus inferiorum temporum, velut Athanas. vol. 1,

p. 825, 832 ed. Comm. et Origen. C. Cels. p. 272, 404.]

[Ὑποπιεσμὸς, ὁ, Suppressio, Castigatio. Greg. Naz. Or. 16, p. 240, D, ὑπ. σώματος. Boiss.]

[Ὑποπιθηκίζω. V. Πιθηκίζω.]

Ὑπόπικρος, ὁ, ἡ, Subamarus, Aliquantum amarus. [Theophr. H. Pl. 6, 4, 10; 9, 11, 3. Diphil. Siphn. ap. Athen. 3, p. 91, B. Etym. M. p. 551, 16. G. D. Galen. vol. 6, p. 612, 13; vol. 14, p. 21, 6, μέλι. Incert. De cibis p. 273, 17 Ermerins. : Τῶν ἀμυγδάλων τὰ ὑπ. De hominibus stomachosis et iracundis Ptolem. Tetrab. p. 163, 16, φληνάφους, ὑπ. Hase.]

Ὑποπίμελος, ὁ, ἡ, Subpinguis. [Diphil. Siphn. ap. Athen. 3, p. 121, C. Theophan. ed. Greenh. p. 77, 8; 140, 4. G. D. Galen. vol. 19, p. 359, 7, γλῶσσα· 360, 2, καρδία. Hase.]

Ὑποπίμπλημι, Repleo, Impleo, Oppleo. [Ælian. N. A. 1, 23 : Ὡς αὐγὴν ἡλίου... φωτὸς ὑποπιμπλάναι τὰς διαστάσεις τάσδε. Ὑποπλῆσαι πνεύματος Pollux 9, 128. Ἐλπίδος ὑπέπλησε τὸν στρατὸν Philostr. Her. p. 732, quod schol. ap. Boiss. p. 600 exp. κρυφίως ἔπλησε.] Pass. Ὑποπίμπλαμαι, Impleor, Repleor, Oppleor, Compleor. [Pollux 4, 68 : Ὑποπιμπλαμέναις ταῖς γνάθοις ἐμπνεῖν. Plato Protag. init. : Πώγωνος ἤδη ὑποπιμπλάμενος· quod annotavit Pollux 4, 68. Phædr. p. 253, E : Ὅταν γαργαλισμοῦ ὑποπλησθῇ. Dionys. De Isocr. jud. c. 6 : Φρονήματος μείζονος ὑποπίμπλασθαι. Plut. Mor. p. 81, C : Ὑποπλησθεὶς ἐρυθήματος. Ὑποπίμπλασθαι ἀποριῶν ib. p. 734, C.] Ex Diosc. 3, 26 : Ὑποπίμπλαται βληχῆς, Balatu completur. [Ælian. N. A. 5, 5 : Φρονήματος ὑποπίμπλαται.] At in Plut. Pericle [c. 5] : Ὑποπιμπλάμενος τῆς λεγομένης μετεωρολογίας, ὑποπιμπλάμενος, redditur Instructus : quæ interpret. parum placet. [Id. Mor. p. 289, A : Πολλοὶ θρασεῖς καὶ παρρησίας ὑποπιμπλῶνται περὶ τὰς μέθας· nisi ὑποπίμπλανται scripsit. Addito accus. Lucian. D. mar. 12, 2 : Ὑποπίμπλαμαι τοὺς ὀφθαλμοὺς δακρύων. Cum dat. Paul. Sil. Anth. Pal. 5, 275 : Ἡ δ' ὑποπιμπλαμένη δάκρυσιν εἶπε τάδε. || Gravidam facio. Ælian. N. A. 12, 21 : Ἡ παῖς τίκτει ὑποπλησθεῖσα ἔκτινος ἀνδρὸς ἀφανοῦς. Ὑπωγκῶσθαι τὴν γαστέρα, ὑποπεπλῆσθαι ap. Polluc. 3, 49. Simili sensu Herodot. 6, 138 : Ὡς τέκνων αὗται αἱ γυναῖκες ὑπεπλήσθησαν, Quum frequentes liberos peperissent.]

Ὑποπίμπρημι, [fut. ὑποπρήσω, aor. ὑπέπρησα,] Succendo, Faces subjicio : unde ὑποπιμπράναι, Succendere. [Herodot. 4, 69 : Ὑποπρήσαντες τὰ φρύγανα. Aristoph. Lys. 349 : Ἤν τις ἐκείνας ὑποπίμπρῃσιν ἀνήρ· ubi libri ὑποπίμπρησιν, quod editores iota subscripto in conjunctivum mutarunt : quod si recte factum, etiam accentus mutandus erat scribendumque ὑποπίμπρῃσιν. Nam vulgaris conjunctivi forma non ὑποπίμπρῃ est, sed ὑποπιμπρῇ. Sed vereor ne ὑποπιμπρῇσι non satis munitum sit formis epicis ἐθέλῃσι, ἔχῃσι, λάβῃσι similibusque, quorum exemplo πίπτῃσι et θύῃσι in anapæsticis tetrametris dixerunt Plato comicus et Aristophanes : v. Meinek. Com. vol. 2, p. 78 et 665. Eadem Reisigii sententia fuit, qui servato indicativo ἤν τις in εἴ τις mutari voluit. G. D. Plut. V. Nic. c. 16 : Τὸν ναύσταθμον ὑποπιμπράναι· Alex. c. 57 : Ὑπέπρησε τὰς ἁμάξας· Dion. c. 44 : Τὰ ἐγγὺς δᾳσὶ καὶ λαμπάσιν ὑποπιμπράντες. Metaph. Heliod. 8, 5 : Ἔρως λάβρως ὑποπιμπράμενος. ||Paullatim inflo. Ælian. N. A. 9, 43 : Ἵνα ὄγκου προσγενομένου αὐτοῖς (τοῖς παγούροις) καὶ ὑποπρησθέντες ἀπορρήξωσιν ἑαυτῶν τὸ ἔλυτρον.] At ὑποπρῆσαι est potius a verbo Ὑποπρήθω, itidem significante Succendo, Incendo. Exp. tamen et Concremo. [Hujus formæ nulla sunt exx. præter aoristi et futuri ὑπέπρησα et ὑποπρήσω eorumque formas passivas.]

Ὑποπίνω, Subbibo, i. e. Plusculum s. Aliquantum bibo, ut exp. in hoc Plauti loco, in Truculento, Qui improbus est, sive subbibit, sive adeo caret temeto, Tamen ab ingenio est improbus. [Pollux 6, 19 : Ὑποπίνειν, ὃ καὶ ὑποψακάζειν λέγουσιν.] Xen. Cyrop. 8, [4, 9] : Ἐκ τούτου δὴ, ἐπεὶ ὑπέπινον, ἤρετο ὁ Ὑστάσπας τὸν Κῦρον, Quum plusculum poti essent. Hell. 6, [4, 8] : Ἐν τῇ μεσημβρίᾳ ὑποπινόντων. Sic Aristoph. Av. [494] : Ὑπέπινον ἐν ἄστει. Usus est et Anacreon hoc verbo non semel. Camer. exp. etiam Largius bibo. Bud. autem ὑποπεπωκὼς in hoc Xen. l. reddit Appotus [Symp. 9, 2] : Μετὰ τοῦθ' ἥξει Διόνυσος ὑποπεπωκὼς παρὰ θεοῖς. [Id. Anab. 7, 3, 29 : Ὁ Ξενοφῶν, ἤδη γὰρ ὑποπεπωκὼς ἐτύγχανεν, ἀνέστη θαρραλέως δεξάμενος τὸ κέρας. Aristoph. Lys. 395 : Γυνὴ ὑποπεπωκυῖα. Plato Lysid. p. 223, B : Ὑποπεπωκότες ἐν τοῖς Ἑρμαίοις· et p. 204, D : Ἂν μὲν δὴ καὶ ὑποπίῃ.] At præsens ὑποπίνειν aptissime verbo Subbibere redditur, plane etiam expressa præp. [Anacreon ap. Athen. 10, p. 427, B : Μηκέθ' οὕτω... Σκυθικὴν πόσιν παρ' οἴνῳ μελετῶμεν, ἀλλὰ καλοῖς ὑποπίνοντες ἐν ὕμνοις· ubi manifestum est non de nimio, sed de moderato potu agi.] Atque ut Suet. addidit Paulum huic verbo Subbibere (in Nerone, Si paulum subbibisset), sic verbo ὑποπίνειν addidit adverbium μετρίως Plato De rep. 2, [p. 372, B] : Μετρίως ὑποπίνοντες. [Plut. Mor. p. 615, E : Πολλοὶ μετρίως ὑποπεπωκότες. De modico potu Antiphanes ap. Athen. 2, p. 40, C : Συνεχῶς γὰρ ἐμπιπλάμενος ἀμελὴς γίγνεται ἄνθρωπος, ὑποπίνων δὲ πάνυ φροντιστικός.] Sed a Nicophonte dictum ὑποπίνειν pro μεθύσκεσθαι, tradit [Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 115, 10, Phot. et] Suid. [Nempe primitivus verbi ὑποπίνειν significatus non tam esse videtur Subbibere, Aliquantum bibere, ut cum H. Stephano Schneid. statuit, quam Post, nempe Post cœnam, potare potuique indulgere. Vide Athen. 1, p. 34, C, et conf. Ὑποτρώγω. Schweigh.]

[Ὑποπιπίσκω, Potum præbeo. Ὑπέπισα per ὑπεπότισα explicat Hesych. (ἐπότισα Suid.), et ὑποπίσαι per ὑποποτίσαι.]

Ὑποπίπτω, Cado sub, Succido : ut si dicas : Ὑποπίπτοντα τὰ θήλεα δέχονται τὴν γονὴν, Succidentia, Se submittentia. Nam Bud. postquam dixit ὑπάγω esse Demittor, Clunem submitto, s. ὑποπίπτω, Succido, affert exemplum illud ex Aristot. [Plut. Mor. p. 139, B : Τοὺς ἵππους ὀκλάζειν καὶ ὑποπίπτειν διδάσκουσιν. Thucyd. 7, 41 : Οἱ ἐς τοὺς ταρσοὺς ὑποπίπτοντες τῶν πολεμίων νεῶν.] Sed et ὑποπεσεῖν δόρασι ap. Plut. sonat potius Submittere se telis, quam Objicere se telis. [Sub pedes cado, Obviam fio. Polyb. 3, 86, 11 : Φονεύειν τοὺς ὑποπίπτοντας τῶν ἐν ταῖς ἡλικίαις. Heliod. 3, 8 : Ὁ βασιλίσκος πνεύματι μόνῳ λυμαίνεται τὸ ὑποπῖπτον. Diodor. 3, 33 : Τὸ δ' οὕτω κατασκευασθὲν ὅπλον πᾶν τὸ ὑποπεσὸν διαιρεῖ. Diog. L. 7, 180 : Πᾶν τὸ ὑποπεσὸν γράφων καὶ διορθούμενος πλεονάκις, Quidquid sub manum veniret. « Τὰ ὑποπίπτοντα, Quæ accidunt, Quæ incidunt, Polyb. 1, 68, 3; 20, 9, 10. Id. 31, 21, 7 : Τὰ περὶ Κυναιθέων ὑποπίπτοντα, Quæ Cynæthensibus acciderunt. 4, 21, 12. Ὅταν ὁ καιρὸς ὑποπέσῃ, Incidente tempore, 10, 17, 1. Βοηθεῖν τοῖς ὑποπίπτουσι καιροῖς 3, 88, 8. Ὑποπίπτει χρεία τις, Incidit usus aliquis, 31, 13, 8. Ὑπὸ τὸν αὐτὸν ὑποπεπτωκότες καιρὸν, 2, 58, 14.» Schweigh.. || De rebus sub sensus cadentibus, Apoll. De synt. p. 199, 6 : Οἱ σολοικισμοὶ ἀκοῇ ὑποπίπτουσιν. Sext. Emp. Pyrrh. p. 11 : Ὑπὲρ τοῦ τὰς ἀντιθέσεις ταύτας ἀκριβέστερον ἡμῖν ὑποπεσεῖν· 13 : Οὐχ αἱ αὐταὶ ἀπὸ τῶν αὐτῶν ὑποπίπτουσι φαντασίαι· 26 : Ἑκάστων τῶν φαινομένων ἡμῖν αἰσθητῶν ποικίλον ὑποπίπτειν δοκεῖ, οἷον τὸ μῆλον λεῖον, εὐῶδες, γλυκὺ, ξάνθον· 106 : Οὐκ ἐξ ἑαυτοῦ ὑποπίπτει ἡμῖν σαφῶς. Cum διότι p. 380 : Εἰ ἐν ζοφερῷ οἰκήματι ... ὑποθοίμεθά τινας χρυσὸν ζητοῦντας, ὑποπεσεῖται διότι ἕκαστος... οἰήσεται τοῦ χρυσοῦ δεδράχθαι. || « Ὑποπεπτωκέναι, Esse post aliud. Ὁ ὑπὸ τὰς σκηνὰς ὄπισθεν ὑποπεπτωκὼς τόπος, Qui illa tentoria a tergo est locus, Polyb. 6, 31, 1. Et, Esse sub alio, Subjectum esse, velut planities subjecta est monti, ὑποπεπτώκει τοῖς προειρημένοις ὄρεσι 3, 54, 2. Ὑποπεπτωκέναι τοῖς πολεμίοις τοῖς κατέχρυσι τὰς ἀκρωρείας, Subjectum esse hostibus, Infra hostes stare telis eorum obnoxium, 12, 20, 5. » Schweigh. Strabo 6, p. 272 : Τῇ Καρχηδονίᾳ τούτων μάλιστα ὑποπιπτόντων τῶν μερῶν μακροὶ καὶ συνεχεῖς οἱ πόλεμοι ... τὰ πολλὰ κατέφθειραν.] Ap. eund. Aristot. Eth. 2 : Ὑποπίπτει ὑπὸ τὴν τέχνην, exp. Cadit sub artem. Sic, Ὑπὸ λύσιν ὑποπίπτειν, Alex. Aphr. Redditur alioqui Subjacere, Subjici. Diosc. : Ὑποπίπτειν τι ταῖς τῶν αἰτίων διαφοραῖς. [Dicitur de individuis quæ generi subjecta sunt. Plut. Mor. p. 569, E : Τὰ μὲν καθόλου προηγουμένως, τὰ δ' ὑποπίπτοντα τούτων ἑπομένως· 777, B : Τοῦτο ἑωλόν ἐστι καὶ ὑποπιπτέτω τῷ Τουτὶ μὲν ἥδειν πρὶν Θέογνιν γεγονέναι. Iambl. V. P. § 241 : Ὅσαι (ἀφηγήσεις) οὐχ ὑποπίπτουσιν ὑπὸ τὴν προειρημένην τάξιν. Wyttenb.

Μέτρῳ ὑποπίπτειν Marcell. V. Thucyd. p. 7, 2 ed. Duk. Στάσει ὑποπίπτειν τὰς δημηγορίας ib. p. 6, 42. Ἀριθμῷ ὑπ. Tzetz. Exeg. Il. p. 11, 26.] At vero in hoc Alex. Aphr. loco ubi eand. constr. habet, Πολλοῖς ἔρωσιν ὁ αὐτὸς πολλάκις ὑποπίπτει, redditur Incidit in multos amores. Videtur tamen et hic Subjacendi signif. habere: nisi quis malit dicere Obnoxius est, quam Subjacet. Apud Herodian. autem 6, [1, 15], Καίτοι τινῶν μεγίσταις αἰτίαις ὑποπεσόντων vertit Polit., Licet permulti maximis criminibus impegerint. Sed fortasse ὑποπίπτειν αἰτίαις reddi potest, Incurrere in crimina: quæ tamen interpr. magis exprimit τὸ περιπίπτειν et τὸ περιπετῆ γίνεσθαι. [De calamitate in quam quis incidit, Plut. V. Aristid. c. 1: Τῷ ὀστράκῳ πᾶς ὁ ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς νομιζόμενος ὑπέπιπτεν· Niciæ c. 11: Ὑποπεσουμένου τῷ ὀστρακισμῷ.] || Ὑποπίπτω habet et aliam Submittendi signif., ap. Dem. [p. 1121, 9]: Τοῖς δὲ τοιούτοις ἐθελοντὴς ὑποπίπτει, Talibus se sponte submittit. [Et p. 1120, 21: Ἴσα βαίνων ὑμῖν ὑποπεπτωκὼς ἐκείνῳ ἐβάδιζεν· 1359, 18: Ὑπέπεσε Καλλιστράτῳ. Æschin. p. 70, 1: Οἱ Ἀμφισσεῖς ὑποπεπτωκότες τότε καὶ δεινῶς θεραπεύοντες τοὺς Θηβαίους. Isæus p. 59, 15: Ὑποπεπτωκότες ἤδη τῇ ἀνθρώπῳ.] Sed et Cedo redditur ap. Aristid., Ὑποπίπτει τῇ πόλει. Quo pertinet ὑποπίπτω, Suppliciter ago, Plut., teste Bud.: non addente tamen exemplum. [Aristoph. fragm. 523: Καταντιβολεῖτον αὐτὸν ὑποπεπτωκότες. Diodor. 13, 21: Φονεῦσαι τὸν ὑποπεπτωκότα· 14, 46: Παρανομεῖν εἰς τοὺς ὑποπεσόντας. Plut. Mor. p. 970, F: Οὐκέτι γὰρ προσμάχονται τοῖς ὑποπεσοῦσι. Joseph. A. J. 16, 4, 4: Ἐκείνων βουλομένων ὑποπεσεῖν ἐπὶ δεήσει.] Eod. pertinent et quæ leguntur in VV. LL., sc. ὑποπίπτω pro Adulor, Assentior, ut canes ὑποπίπτοντες τοὺς ἥκοντας, ap. Philostr. [p. 662, ubi schol. ap. Boiss. p. 303 exp. per ὑπείκειν ἥκουσι.] Sed hæc constr. nova videri possit, præsertim quum et Suid. dativo jungi verbum hoc tradat. [Ambiguus est locus Aristoph. Eq. 47: Ὁ δ' ὑποπεσὼν τὸν δεσπότην ἤκαλλε, ubi accus. cum ἤκαλλε construi potest. Cum κολακεύειν conjunxit Epict. Diss. 4, 1, 55: Ὅταν ἴδῃς τινὰ ὑποπεπτωκότα ἑτέρῳ ἢ κολακεύοντα αὐτῷ. || Apud scriptores eccles. ὑποπίπτειν dicuntur qui pœnitentiam agunt; de quo Suicer.: « Quod Can. 4 Conc. Ancyrani est ἐνιαυτὸν ἀκροᾶσθαι, ὑποπεσεῖν δὲ τρία ἔτη, id Aristinus in Synopsi Canonum hujus Conc. Can. 3 his solis exprimit verbis, ἐπὶ ἑξαετίαν ὑποπιπτέτωσαν. Conf. ejusdem Conc. Ancyr. Can. 6 et 9, et quæ s. v. Ὑπόπτωσις dicemus.» || De animo cadente Plut. V. Crassi c. 18: Ταῦτα τῶν στρατιωτῶν ἀκουόντων τὸ θράσος ὑπέπιπτε.] At vero Ὑποπεπτηώς, cujus plur. ὑποπεπτηῶτες extat ap. Hom. Il. B, [312]: Ἔνθα δ' ἔσαν στρουθοῖο νεοσσοὶ νήπια τέκνα Ὄζῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ, πετάλοις ὑποπεπτηῶτες, vel pro ὑποπεπτωκὼς, Subjacens: vel pro ὑποπεπτηχώς: vel pro ὑποπετόμενος, a Πτῶ πτήσσω. Vide Eust. p. 229, ubi tamen secundam illam expos. prætermittit.

Ὑποπιττόω, Pice sublino, subungo. Aristoph. pro Subagito posuit. Nam schol. ὑπεπίττουν ap. eum exp. ἐκίνουν, συνῆλθον, vel etiam κατεφίλουν, Pl. [1093]: Ἱκανὸν γὰρ αὐτὴν πρότερον ὑπεπίττουν χρόνον· verba adolescentis cujusdam, qui a vetula amabatur.

[Ὑποπλάγιος, ὁ, ἡ, Aliquantum obliquus. Hippocr. p. 842, A.]

Ὑπόπλακος, ὁ, ἡ, Planitiei subjacens, i. e. Planus, Campestris. Et Ὑποπλάκιος pro eod. Nam Porphyr. ap. Hom., teste Eust., ὑποπλακίη Θήβη exp. ἡ ἐν πεδίῳ ὑπόπεδος καὶ λεία: id enim significare Πλάκιος: quod vox Πλὰξ a plerisque usurpetur pro ἐπίπεδον χωρίον. [Schol. ad Il. Z, 397: Τὴν πόλιν Ὑπόπλακον Θήβην ὠνόμασεν, ὅτι ὑπέρκειται αὐτῆς πλακώδες ὄρος, συνεχεῖς ἔχον πέτρας προσπιπτούσας ἀλλήλαις. Hase.] Aliter vero [et recte quidem] Hesych. accipit, ὑποπλάκῳ exponens ὑπὸ Πλάκει, ὄρει τῆς Κιλικίας. Itidemque Eustath. p. 649: Κτίσαι πόλιν ὁμώνυμον αὐτῇ (sc. τῇ Θήβῃ) Πλακίαν τε ἐπικαλουμένην καὶ Ὑποπλακίαν, διὰ τὸ κεῖσθαι ὑπὸ ὄρος τὸ Πλάκιον· ἀφ' οὗ ὄρους καὶ ἡ χώρα ὑπόπλακος ὑλήεσσα, κατὰ τὸν ποιητήν. Annotat autem ea in Il. Z, [397]: Ἠετίων, ὃς ἔναιεν ὑποπλάκῳ [Recte nunc ex aliis libris ὑπὸ Πλάκῳ hic et 425, et X, 479, de quo dixit Lennep. ad Coluth. p. 142] ὑληέσσῃ Θήβῃ ὑποπλακίῃ, Κιλίκεσσ' ἄνδρεσσιν ἀνάσσων. Placiæ oppidi Mysiæ meminit Plin. [Plur. τῶν Ὑποπλακίων Θηβῶν Athen. 14, p. 644, A, ex Demetrio Scepsio.]

[Ὑποπλάσσω s. Ὑποπλάττω, Sublino. Legebatur ap. Aristoph. Vesp. 108: Ὑπὸ τοῖς ὄνυξι κηρὸν ὑποπεπλασμένος, ubi nunc ex Rav. et Ven. ἀναπεπλασμένος restitutum. || Med. Ὑποπλάττομαι, Simulo. Phot. in Wolfii Anecd. vol. 1, p. 29: Ὑποπλάττονται παραδέχεσθαι αὐτό· et ib. p. 56. « Cyrillus Al. C. Julian. 5, p. 155; 8, p. 252; 10, p. 355. » Anon. Id. t. 5, p. 450, D, ὑποπλάττεται· 417, E, ὑποπλάττονται· 506, B, ὑποπλαττόμενοι· 400, D, ὑπεπλάττετο. Hase.]

[Ὑποπλᾰτᾰγέω, Subter tumultuor. Quint. Sm. 3, 178: Γαῖα δ' ὑπεπλατάγησε.]

[Ὑπόπλατυς, ὁ, ἡ, Paullum latus s. extensus. Hippocr. p. 183, A: Τὰ ἐν τοῖσι στήθεσι ἐρυθήματα ὑποπλάτεα. Tzetz. ad Lycophr. 641: Ἡ ὑπόπλατυς σανὶς, quod in ὑπόπλατος mutari volebat Lobeck. ad Phryn. p. 541, propter duorum codd. et Etym. M. p. 764, 34, scripturam ὑπόπλακος: sed ὑπόπλατυς defendit Paralip. p. 254. Altera forma etiam ap. Hesych.: Πέτευρον, σανίς ... καὶ πᾶν τὸ μακρὸν καὶ ὑπόπλατυ. G. D. Galen. vol. 4, p. 596, 15. Id. vol. 6, p. 551, 1, σχῆμα ὑπόπλατυ. Dioscor. 3, 95, σπέρμα. Hase. || Subsalsus. Dicæarch. c. 13, de Chalcide: Ὕδατα ἔχουσα τὰ μὲν πολλὰ ἁλυκὰ, ἓν δὲ ἡσύχῃ μὲν ὑπόπλατυ, τῇ δὲ χρείᾳ ὑγιεινὸν καὶ ψυχρόν. De quo dixit Wessel. ad Herodot. 2, 108.]

[Ὑποπλέκω, Subnecto, Gl. Ælian. N. A. 17, 21: Καλιὰς ὑποπλέκειν.]

Ὑπόπλεος, et [Attice] Ὑπόπλεως. [Phot. et] Suid. habet tantum ὑπόπλεως, quod exp. μεστὸς, [ἔμπλεως addit Hesych.,] Plenus, Refertus. Atque ita vacabit omnino præp. ὑπό. [Herodot. 7, 47: Δείματός εἰμι ὑπόπλεος. Plut. V. Marii c. 33: Βραδὺς καὶ μελλήσεως ὑπόπλεως. Lucian. Somn. c. 4: Δακρύων τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπόπλεως. Pollux 9, 21: Ὑπ. πανδημίας πόλις. Idem 1, 106: Πλήρει τῷ ἱστίῳ, ὑπόπλεῳ τῇ ὀθόνῃ. G. D. Basil. t. 1, p. 756, B, μανίας ὑπ. Vita Procopii Actt. SS. Julii t. 2, p. 561, A, ὀδύνης. Legitur sæpissime ap. Philon., velut vol. 2, p. 320, 31, ὑπ. ὀργῆς· 265, 7, παραστήματος εὐγενοῦς· 404, 29, φρονήματος· 376, 24, φρονήσεως· vol. 1, p. 377, 13, κενοῦ φυσήματος· vol. 2, p. 110, 1, χαρᾶς. Hase.]

Ὑποπλέω [et Ion. Ὑποπλώω], q. d. Subnavigo. [Apollonid. Anth. Pal. 9, 236: Νηρῆος λαθρίοισιν ὑποπλεύσας τενάγεσσιν. Plato ib. 14: Αἰγιαλοῦ τενάγεσσιν ὑποπλώοντα. Dio Chrys. vol. 1, p. 111: Τὰ κήτη κάτωθεν ὑπέπλει τὴν σχεδίαν. Dio Cass. 49, 43: Ἐς τὸν Τίβεριν δι' ὑπονόμων ὑπέπλευσε. G. D. Ap. Pausan. 1, 1, 1, Πάτροκλος, ὃς τριήρεσιν ἐπέπλει ναύαρχος Αἰγυπτίαις, codd. bene multi, ὑπέπλει. Hase.] Apud Lucam Act. Apost. [27, 4] cum accus. redditur etiam Sublegere: de cursu obliquo, ob ventum adversum. [Comment. de S. Petro Actt. SS. Junii t. 5, p. 421, B: Ὑποπλεύσαντες τὴν Κρήτην. Hase.]

[Ὑποπληρόω, Repleo. Ælian. V. H. 9, 17: Τύφου αὐτὸν ὑπεπλήρουν. Schneid. Philo vol. 1, p. 483, 2: Κριτηρίων ψευδοῦς ὑποπεπληρωμένων δόξης. Hase.]

[Ὑποπλῆσαι. V. Ὑποπίμπλημι.]

[Ὑποπλήσσω, s. Ὑποπλήττω, Succutio, Percutio. Quint. Sm. 4, 229. Wakef.]

[Ὑπόπλους, ὁ, q. d. Subnavigatio. Plato Critia p. 115, E: Ὥστε τὸν ὑπ. κάτωθεν εἶναι.]

[Ὑπόπλουτος, ὁ, ἡ, Infra se dives. De terra metallifera Strabo 3, p. 147, ex Posidonio: Οὐ γὰρ πλουσία μόνον, ἀλλὰ καὶ ὑπόπλουτος ἦν ἡ χώρα.]

[Ὑποπλώω. V. Ὑποπλέω.]

Ὑποπνέω, Subtus s. Aliquantum s. Leviter spiro. Exp. et Aspiro. [Aristot. Probl. 8, 6. Seager. Niceph. Basil. Progymn. ap. Walz. Rhett. gr. vol. 1, p. 523, 5, de malo: Χαρίεν ὑποπνέει, καὶ ὅλον ἐρωτικόν. Hase. || Pedo. Hesych.: Ψιβδεῖ (corrupte pro τί βδεῖ: v. Ruhnk. Epist. cr. p. 137), ὑποπνεῖ, βδεῖ.]

[Ὑποποδιαῖος, αία, αῖον. Eustath. Opusc. p. 295, 32: Τὴν ὑποποδιαίαν (?) ἡμῖν ἠχρείουν τράπεζαν.]

[Ὑποποδίζω, Pedem refero, Retrocedo. Hesych.: Ὑπεπόδισεν, ἀνεπόδισεν. Ubi codex bis —ησεν. Schol. Aristoph. Av. 382: Ὑποποδισάντων αὐτῶν ὑπὸ τοῦ δέους. G. D. De stellis quæ videntur regredi Jo. Philop. De cr. mundi p. 103, 34; Paul. Alex. Apotelesm. p. 9,

23; 21, 10; 25, 5; Procl. Diadoch. Hypotyp. p. 67, 20; 88, 9; 129, 13, τοὺς ἀστέρας ὑποποδίζοντας φαίνεσθαι. Halma, *Paraissent aller en arrière.* Hase. Conf. Προποδίζω.]

Ὑποπόδιον, τὸ, Scabellum, quod sc. pedibus subjicitur, Homero θρῆνυς. Usi sunt LXX Interprr. quum alibi, tum Ps. [109, 2]: Ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου. Utitur et Athen., itemque Eust. [p. 1484, 15, ex Athenæo, qui 12, p. 514, F, Charetis Mytil. locum apposuit, ubi Persarum regis memoratur οἴκημα πεντάκλινον, quod vocatum fuerit προσκεφάλαιον βασιλικὸν, et aliud πρὸς ποδῶν οἴκημα τρίκλινον, ὑποπόδιον βασιλικὸν appellatum], et schol. Aristoph. in Θρῆνυς et Θράνος [et Lucian. Hist. c. 27]. Sicubi vero legatur Ὑποπόδιος, significabit Pedi suppositus. [Sextus Empir. p. 267: Τὸ ὑφ' ἡμῶν καλούμενον ὑποπόδιον, Ἀθηναῖοι καὶ Κῶοι χελωνίδα καλοῦσιν. Certe ὑποπόδιον apud nullum scriptorem antiquum et idoneum reperitur, sed vel apud Alexandrinos, omninoque Ægyptios, ut Paral. 2, 9, 18, in Complutensi quidem editione, sed in omnibus edd. Ps. 109, 1. Act. 2, 35; Jes. 61, 1; Act. 7, 49; Thren. 2, 1; Matth. 5, 35; apud Athen. 5, p. 192, E, vel apud recentiores, velut Eustathium p. 1482, 3; inprimis apud grammaticos, qui eo utuntur ad explicanda nomina antiqua et Attica, ut scholl. Aristoph. Plut. 545, et Eq. 368: Θρᾶνος, ὑποπόδιον. Hesych.: Θρανίον, ὑποπόδιον. It. Θρῆνυν, ὑποπόδιον. It. Χελώνη, τὸ ὑποπόδιον. Conf. Suid. in v. Ὑποδήματα. Sturz. || Metaphorice 1. Ὑποπόδιον τῶν ποδῶν τοῦ θεοῦ de templo Hierosolymitano s. sanctuario, Psalm. 99, 5. Ubi sic explicat Theodoretus p. 792: Ὑπ. τῶν ποδῶν αὐτοῦ πάλαι μὲν ὁ ἐν Ἱεροσολύμοις νεὼς ἐνενόμιστο, νῦν δὲ αἱ κατὰ πᾶσαν γῆν καὶ θάλασσαν ἐκκλησίαι, ἐν αἷς τῷ παναγίῳ θεῷ προσφέρομεν τὴν προσκύνησιν. Conf. eund. ad Ezech. 43, 7, p. 524, ad Jerem. 2, 1, p. 290. 2. De terra quæ Deo subjecta est. Jes. 66, 1: Ὁ οὐρανός μοι θρόνος καὶ ἡ γῆ ὑπ. τῶν ποδῶν μου. Ubi v. Theodoret. p. 142, qui rectius explicat quam Basil. M. In visionem secundam Jerem. p. 813, et Joann. Damasc. Orthod. fid. 1, 16, p. 57. Conf. etiam Matth. 5, 35, et Act. 7, 49. 3. Per scabellum pedum Messiæ, quod dicuntur hostes ejus fore, intelligitur eorum omnimoda et ignominiosa subjectio. Vide Psalm. 110, 1, Matth. 22, 44, Marc. 12, 36, Luc. 20, 43, Act. 2, 35, Hebr. 1, 13, et 10, 13, ibique Theophylact. p. 977. Suicer.]

[Ὑποποδισμὸς, ὁ. Procl. Diad. Hypotyp. p. 143, 9, ἡ τῶν ὑπ. φαντασία· quod vertit Halma, *L'apparence de la rétrogradation.* Hase. V. Προποδισμός.]

[Ὑπόποτος, ὁ, ἡ, Irriguus, si scribend. est ὑποπότου ap. Achmet. Onirocr. p. 108, 25, ubi cusum: Γῆς κατασχίου καὶ ὑποπότει (sic). Hase.]

Ὑποποιέω, et pass. Ὑποποιέομαι, q. d. Sub me esse facio, ὑπὸ ἐμαυτῷ ποιοῦμαι. [Phot. et Suidas: Ὑποποιεῖσθαι, ὑποτάσσειν.] Unde accipitur pro Acquiro, Concilio. Sed major est passivæ [mediæ] vocis usus. Aristot. Pol. 5, [4]: Ὑπεποιήσατο τὸν ἐρώμενον αὐτοῦ, Ejus amasium sibi conciliavit, et quasi fecit ut sub se esset, i. e. In suam potestatem quodammodo redegit. [De meretricibus Lucian. Tox. c. 13.] Dem. [p. 365, 11]: Ἵνα μὴ δι' ὑμῶν αὐτοὺς οἱ Φωκεῖς ὑποποιήσωνται, ubi exp. οἰκειώσωνται. Philostr. Her. [p. 712]: Ὑποποιήσονται τοῖς χρήμασι τοὺς δυνατοὺς ἐπί σε. [Ubi schol. ap. Boiss. p. 537 exp. λάθρα ἰδιοποιήσονται. Eadem fere verba p. 78. Porro p. 561: Τοὺς ἄρχοντας ὑποποιουμένου πολλῷ μέλιτι· et p. 587, 712.] Greg. Naz.: Λόγοις ἡμέροις καὶ ὁμογλώσσοις ὑποποιεῖσθαι τὴν πόλιν ἐπιχειρεῖ, ubi apte reddemus et Conciliare et Demereri. At vero in Plut. Pericle [c. 9], Ὑπεποιεῖτο τὸν δῆμον, quidam ὑπεποιεῖτο interpr. non Conciliabat, sed Conciliare nitebatur, et pellicere, Captabat. [Athen. 1, p. 5, F: Ἔφασαν αὐτὸν τοὺς ὀψοποιοῦντας ὑποποιεῖσθαι ἵνα θερμότατα παρατιθῶσι· ubi *Subornare* verti potest.] Bud. in illo Aristot. l. quem modo protuli, Τὸν ἐρώμενον αὐτοῦ ὑπεποιήσατο, vertit, Dicto audientem sibi reddidit. Idem ὑποποιοῦμαι tradit esse i. ferme q. περιποιοῦμαι, Mihi auctoro, Ad auctoritatem meam fidemque traho. Et affert ex Greg. In Jul. 1: Ὑποποιεῖται δὲ τὸ στρατιωτικὸν, τὸ μὲν ὀι' ἑαυτοῦ, τὸ δὲ διὰ τῶν ἐν τέλει· τὸ μὲν τῶν τιμῶν ἡττώμενον, τὸ δὲ ἁπλότητι παρασυρόμενον. Cui loco alterum illum Ejusd. subjungit. Idem in suo Lex. ὑποποιεῖσθαι interpr. etiam Subigere, Subjugare, sed exemplum non afferens. At vero activæ vocis exemplum affertur ex Plut. Pericle [c. 9]: Ὡς τῆς προσποιήσεως αὐτῆς τῶν καλῶν ὑποποιούσης τινὰ λεληθότως ζῆλον, ubi ὑποποιεῖν exp. Clam et sensim suggerere. Fortasse autem rectius Sensim acquirere et comparare. Hesych. ὑποποιεῖσθαι, exp. etiam προσποιεῖσθαι: pro cujus significationis exemplo Bud. affert ex Plut. Cæsare [c. 41]: Φαώνιος δὲ τὴν Κάτωνος παῤῥησίαν ὑποποιούμενος, μανικῶς ἐσχετλίαζε. [Id. V. Alex. c. 5: Τὸ σχῆμα τοῦ παιδαγωγοῦ καὶ τὴν προσηγορίαν ὑπ. Mor. p. 1121, F: Καινοτομίας τινὰ δόξαν ἀγαπᾶν καὶ ὑποποιεῖσθαι τῶν παλαιῶν.]

[Ὑποποίησις, εως, Conciliatio. Anna Comn. p. 319; Georg. Pachym. V. Andron. Pal. p. 155, D; Theodor. Metoch. p. 461.]

Ὑποποίητος, ὁ, ἡ, in VV. LL. exp. Simulatus, ut sc. sit i. q. προσποίητος: quemadmodum Hesych. ὑποποιεῖσθαι exp. προσποιεῖσθαι: sed an ille ad hanc verbi προσποιεῖσθαι signif. respexerit in illa expos., dubitari potest. In Iisd. ὑποποιοῦμαι redditur Simulo: et subjungitur expos. Græca, non solum προσποιοῦμαι, sed et ὑποκρίνομαι, auctoris tamen nomine non addito.

Ὑποποίκιλος, ὁ, ἡ, Aliquantum varius s. variegatus. [Hippocr. p. 1194, A: Ὀμμάτων δὲ τὰ μέλανα ὑποποίκιλα. Diosc. 1, 21: Φλοιὸν δερματώδη καὶ ὑπ.]

[Ὑποποιμαίνω, Gregem sub alio pasco. De Presbyteris qui nondum sunt Episcopi, Theodoret. vol. 3, p. 1180.]

[Ὑπόποκος, ὁ, ἡ, Densum vellus habens. Philo vol. 1, p. 20: Κριοὶ βρίθοντες βαθέσι μαλλοῖς ὑπόποκοι. Wakef.]

Ὑποπόλιος, ὁ, ἡ, Subcanus, Aliquantum canus, i. q. σπαρνοπόλιος s. ὀλιγοπόλιος. [Pollux 2, 12. Μεσαιπόλιος ap. Hom. Il. N, 361, Eustath. p. 937, 38, exp. μιξόθριξ κατὰ τὸ ὑπ. Idem p. 727, 24, ubi de gradibus ætatis agit: Ἀνὴρ μέσος, εἶτα προβεβηκὼς, ὑποπόλιος ὁ (ὁ om. schol. in Cram. Anecd. Paris. vol. 3, p. 233) καὶ ὠμογέρων· quod non satis caussæ erat cur in προπόλιος mutaret Nauck. De Aristoph. Byz. p. 97. Ὑπ. γένειον Anacreon ap. Lucian. Herc. c. 8.]

[Ὑπόπολις, εως, ἡ, Inferior pars urbis. Lex. rhet. in Bekk. Anecd. p. 212, 10: Ἀκρόπολις τόπος ὑψηλός· τὰ δὲ ὑπ' αὐτὴν ὑπόπολις.]

Ὑποπολῑτεύομαι, Clam molior aliquid in rep. administranda, Subdole remp. administro, et occulte aliquid moliens, Malis artibus in reip. administratione utor, iisque occultis. Hunc autem fuisse vocis hujus usum conjicio ex Polluce, qui recensens ea quæ εἰς ψόγον ῥήτορος καὶ δημαγωγοῦ dicebantur, postquam dixit, Πολυπράγμων, κακοπράγμων, ὡς Ὑπερείδης ἔφη, addit [4, 36], Καταπολιτευόμενος τὸν δῆμον, ὑποπολιτευόμενος. Quod si ut καταπολιτευόμενος, sic etiam ὑποπολιτευόμενος accusativo jungamus, erit ὑποπολιτευόμενος τὸν δῆμον, Qui in sua administratione reip. occulte molitur aliquid adversus populum, ita remp. administrat ut occulte populi perniciem moliatur, Qui subdolis vafrisque artibus aut consiliis populo perniciem struit.

[Ὑποπολιτικὸς, ἡ, όν. Schol. Hermog. in Walzii Rhett. vol. 7, p. 9, 1: Οἱ δὲ ἐν τοῖς πράγμασιν ἀρετὴν αὐτὴν (τὴν ῥητορικὴν) λέγοντες, οἱ μὲν πολιτικὴν, οἱ δὲ ὑποπολιτικὴν ἐκάλεσαν. Καὶ πολιτικῆς μὲν ὅρος οὗτος· ἐπιστήμη τοῦ εὖ πράττειν τά τε ἴδια καὶ τὰ κοινά.... ὑποπολιτικὴν δὲ ὁ λέγων αὐτὴν τὴν αὐτὴν μὲν εἶναι τῇ πολιτικῇ φησιν, ὑποβεβληκέναι δὲ καὶ τὸν μὲν πολιτικὸν τὸν δυνάμενον ὠφελεῖν ζῶντα, τὸν δὲ ὑποπολιτικὸν τὸν γράμματα τῇ πόλει καταλιπόντα ὠφελεῖν δυνάμενα.]

[Ὑποπολλαπλάσιος, Ὑποπολλαπλασιεπιμερὴς, et Ὑποπολλαπλασιεπιμόριος, ὁ, ἡ, Submultiplex, Multiplex subsuperpartiens, Multiplex subsuperparticularis, secundum Boethium 1, 22 (præpositione ὑπὸ id quod subtrahitur, h. e. minus, indicante). Nicom. Theol. arithm. 1, 17, p. 93: Τοῦ μὲν μείζονος καθ' ὑποδιαίρεσιν δευτέραν εἰς πέντε εἴδη διαιρουμένου τὸ μέν ἐστι πολλαπλάσιον, τὸ δὲ ἐπιμερὲς, τὸ δὲ πολλαπλασιεπιμόριον, τὸ δὲ πολλαπλασιεπιμερές. Καὶ τοῦ ἀντιθέτου δὲ τούτῳ, τουτέστι τοῦ ἐλάττονος, πέντε εἴδη ὁμοίως καθ' ὑποδιαίρεσιν συνίσταται, ἀντικείμενα τοῖς προειρημένοις τοῦ μείζονος

πέντε εἴδεσιν (ὡς ὅλον ὅλῳ, τὸ ἔλαττον τῷ μείζονι, οὕτω καὶ ἕκαστον ἑκάστῳ, τῇ προλεχθείσῃ τάξει μετὰ τῆς ὑπό προθέσεως ἀντιδιαστελλόμενα), ὑποπολλαπλάσιόν τε καὶ ὑπεπιμόριον καὶ ὑπεπιμερὲς καὶ ὑποπολλαπλασιεπιμόριον καὶ ὑποπολλαπλασιεπιμερές. Conf. ib. c. 21, p. 101, Iambl. In Nicom. p. 50, Domnin. in Boiss. Anecd. vol. 4, p. 420.]

[Ὑποπομπή, ἡ. Ὑποπομπαῖς vulgo ap. Æsch. Pers. 58, ubi nunc ex cod. Med. ὑπὸ πομπαῖς.]

[Ὑποπονέω, Paullum laboro. Hippocr. p. 1089, F: Εἰ καὶ ὑπεπόνεον, πάνυ πρηέως ... ἡ κάθαρσις ... ἐγένετο.]

[Ὑποπόνηρος, ὁ, ἡ, Aliquantum malus. Hippocr. p. 1194, D: Οἷσι φλέβες ἐπαίροντο ... ὑποπόνηρα. De hominibus improbioribus Procl. Paraphr. Ptolem. p. 97, 98.]

[Ὑποπορεύομαι, Eo sub, Clam eo. Plut. V. Camilli c. 5: Ὑπ. διὰ τῶν ὑπονόμων· Timol. c. 18: Ἀκάτια διὰ τῶν βαρβαρικῶν τριήρων ὑποπορευόμενα.]

[Ὑποπόρευσις, εως, ἡ, Via subterranea. Plut. Mor. p. 968, B: Καμπαῖς καὶ στρεβλότησι κεκλασμένας ὑποπορεύσεις.]

Ὑπόπορτις, ὁ, ἡ, Vitulum habens vacca. Ab Hesiodo Op. [603] dicitur et de muliere, ὑπόπορτις ἔριθος, Quæ liberos habet. [Comparandum cum adjectivis similibus ὕπαρνος, ὑπόπωλος.]

Ὑποπορφυρίζω, Aliquatenus purpuro, Paululum refero purpuram. [Epiphan. t. 2, p. 228, D: Ἔοικε δὲ ὑάκινθος τῇ ἐρέᾳ, ἢ ὑποπορφυρίζων ποσῶς. Ubi scribend. videtur vel ὑποπορφυρίζει, vel ὑποπορφυρίζων ἐστίν. Hase. Ὑποπορφυρέω est ap. Dionys. P. 1122: Καὶ γλυκερὴν ἀμέθυστον ὑπ' ἠρέμα πορφυρέουσαν, ubi vulgo ὑπηρέμα, quod correxit Brunckius. Idem πορφύρουσαν scripsit, quod in cod. uno legitur: sed alterum recte defendit Bernh. «Psellus De lapid. c. 10, e codicis lectione quam protuli ad Jo. Eugenici Ecphrases p. 341, b.» Boiss. || Transitiv. Ὑποπορφύρω est ap. Bion. 1, 27: Οἱ δ' ὑπὸ μαζοὶ ... πορφύροντο, de quo loco diximus s. v. Ὑπομαζοί.]

Ὑποπόρφῠρος, ὁ, ἡ, Aliquatenus purpureum colorem referens, Leviter purpureus. [Ὑπ. χρῶμα Aristot. H. A. 9, 14. Ὑπ. ῥόδον Anth. Pal. 5, 84. Ὑπ. πέπλοι Anacreont. 28, 30. G. D. Dioscor. 4, 69, de Hyoscyamo reticulato L., ἄνθη ὑπ. φέρει. Agath. Hist. p. 285, 14 Bonn., τὰ ῥάκη τὰ ὑπ.· conf. Salmas. De modo usur. p. 641, 2. Hase.]

[Ὑποπορφύρω. V. Ὑποπορφυρίζω.]

[Ὑποποτίζω, i. q. ὑποπιπίσκω, quod v.]

Ὑπόπους, ὁ, ἡ, Pedes habens, Pedibus subnixus. Vide Ἄπους. [Ζῷον ὑπόπουν Aristot. De partt. anim. 1, 2, De incess. an. 8, Metaphys. 6, 12. Eustath. p. 217, 8. Plur. ὑπόποδα Aristot. H. A. 3, 1 extr. G. D. Jo. Philop. De cr. mundi p. 200, 22, imitans locum Basilii t. 1, p. 87, B: Κἂν ὑπ. δὲ καὶ πορευτικὰ ὑπάρχῃ τινὰ τῶν ἐνύδρων. Hase.]

[Ὑποπράκτωρ, ὁ, Subexactor, i. e. Exactor s. Quæstor adjunctus. Eustath. Opusc. p. 89, 11: Ὥσπερ ἐστὶ πρὸς τὸν δοῦκα καὶ τὸν πρακτῆρα ... ὁ ὑπ. καὶ ὁ ὑποδούξ.]

Ὑποπραΰνω, [Ion. Ὑποπρηΰνω,] Paululum lateque mitigo et sedo. [Paul. Sil. Anth. Pal. 5, 255: Ἀμφασίης ὅσον ὅσσον ὑπεπρήϋνεν ἀνάγκην.]

Ὑπόπρεμνος, ὁ, ἡ, Habens aliquid stipitis, ex Theophr. H. Pl. 2, [1, 3]. Itidem ὑπόπους dicitur Qui pedes habet.

[Ὑποπρεσβύτερος, α, ον, Paullo provectior ætate. Aristoph. fragm. 128: Ὑποπρεσβύτεραι γρᾶες.]

[Ὑποπρήθω. V. Ὑποπίμπρημι.]

[Ὑποπρίασθαι (infinitivus aoristi, cujus præsens nullum est), Pretio minore emere, in loco dubio Theophr. Char. 11, 5.]

[Ὑποπρίω, Substrideo. Lucian. D. mort. 6, 3: Ὑποπρίουσι τοὺς ὀδόντας.]

[Ὑποπροθέω ap. schol. Oppiani Hal. 3, 379, vitiose olim lectum pro ἐπιπροθέω.]

[Ὑποπροίκειος, ὁ, Dotatam s. Legitimam uxorem habens. Epiphan. t. 2, p. 108, B, de Jove: Εἴθε κατὰ τοὺς νόμους ὑπ. τις ἐγίνετο, καὶ μὴ κλεψίγαμος πάντοτε καὶ κακεργάτης. Hase.]

[Ὑπόπροσθεν, q. d. Subante. Theol. arithm. p. 13, 19; 16, 29. Ibid. p. 13, 24, αὕτη δὲ (ἡ τριὰς) ἴση τῆς ὑπ., Astius p. 166 probabiliter corrigit, τοῖς ὑπ., Antecedentibus; nam 3 = 1 + 2. Hase.]

[Ὑποπρόσθεσις, ἡ, Augmentum sensim crescens. Galen. vol. 14, p. 312, 9. Hase.]

Ὑποπροσθούμενος, affertur pro signif. τοῦ ἐπιπροσθούμενος. [Pro quo ipso vitiose scriptum est.]

[Ὑποπροχέω, Subter profundo. Anthol. t. 1, p. 131, 9, 4 Jacobs., Ψυχρὸν δ' ἀχραὲς κράνα ὑποϊάχει, est varia lect., κράνα ὑποπροχέει. Conf. C. Fr. Hermann. Disput. de terminis ap. Græcos p. 27, 107. Hase.]

Ὑπόπρωρος, ὁ, ἡ, Proram humiliorem et depressiorem habens: ut quidem ap. Plut. Pericle [c. 26]: Ἡ δὲ σάμαινα, ναῦς ἐστὶν ὑπόπρωρος μὲν τὸ σίμωμα, κοιλοτέρα δὲ καὶ γαστροειδής, exp. Navis prora depressa, concava et ventricosa. [Eo in loco legendum videtur ὑόπρωρος. Hemst. Sic etiam Coraes recte. V. Ὑόπρωρος.]

[Ὑποπτάω. Theophr. H. Pl. 4, 18, 14: Ἔστι δὲ καὶ ἄλλο παραφυόμενον ἐν τῷ σίτῳ· τοῦτο δὲ ὅταν ὁ σῖτος ᾖ καθαρὸς ὑποπτήσαντες καταβάλλουσι τοῦ χειμῶνος ὑγρὰν εἰς γῆν. Verbum vitii suspectum (nam ὑποπτάω significaret Paullum asso) Gaza vertit *pinsentes*, quasi ὑποπτίσαντες (ab ὑποπτίσσω) legerit. Alii alia conjecerunt non satis probabilia, velut ὑπαρώσαντες Schneiderus, ἀπολοπίσαντες Wimmerus.]

[Ὑποπτερίδιος. V. Ὑπόπτερος.]

[Ὑποπτερνὶς, ίδος, ἡ, Subcalcaneum, Foramen cui πτέρνα inseritur. Philo in Mathem. vett. p. 66 bis. G. D. Hero Belop. ib. p. 132, 17. Hase.]

Ὑπόπτερος, ὁ, ἡ, Alatus, Alas habens, quibus subvehitur. Lucian. [Somn. c. 15]: Δείξασά τι ὄχημα ὑποπτέρων ἵππων τινῶν τῷ Πηγάσῳ ἐοικότων. Aristoph. Av. [797]: Ἆρ' ὑπόπτερον γενέσθαι παντός ἐστιν ἄξιον; [Ὑπ. ὄφιες Herodot. 3, 107, 109; πέλειαι Soph. Ph. 288; νεοσσὸς Eurip. Andr. 442; δέμας Hel. 624; νῶτα Hec. 1264; ζεῦγος καὶ ἡνίοχος Plato Phædr. p. 246, A; ἔρως Alc. 1 p. 135, F; ἵπποι Critia p. 116, D; ὑπ. καὶ ἐλαφροὶ γεγονότες Phædr. p. 256, B. Ἁρπυῖαι ὑπ. Plut. Mor. p. 832, A. || Metaph. Velox. Per κοῦφος exp. Hesych., per ταχὺς idem et Phot. et Suidas. Pind. Ol. 9, 36: Ναὸς ὑπ. Pyth. 8, 29: Ἀνορέαις ὑποπτέροις. Ion ap. Athen. 6, p. 267, D: Δόμον, οἰκέτα, κλεῖσον ὑπόπτερος. Aristid. vol. 2, p. 136: Τὸν οὕτως ὠκὺν καὶ ἄγρυπνον καὶ ἥδιστ' ἂν εἶπον ὑπόπτερον. Alio sensu Eur. Hel. 1236: Μεθίημι νεῖκος τὸ σὸν, ἴτω δ' ὑπόπτερον, i. e. Avolet, Evanescat. Similiter idem Inon. fragm. 23, 4: Ὑπ. δ' ὁ πλοῦτος· οἷς γὰρ ἦν ποτε ἐξ ἐλπίδων πίπτοντας ὑπτίους ὁρῶ. In Æschyli Choeph. v. 604 dubitatur utrum legendum sit Ἴστω δ' ὅστις οὐχ ὑπόπτερος φροντίσιν δαείς an ὑποπτέροις. Utrumque explicatur in scholiis, γινωσκέτω δ' ὅστις ὁ παιδευθεὶς οὐχ ὑποπτέροις φροντίσιν, ἵν' ᾖ τὸ ὅς ὑποτακτικὸν ἀντὶ τοῦ ὁ προτακτικοῦ. Tum, ὁ μὴ κοῦφος, ἀλλ' ἀληθῶς μαθεῖν θέλων. Ὑποπτέρων vel Ὑποπτεριδίων ὀνείρων (ex poeta aliquo, ut videtur) in gl. confusa et defecta Etym. M. p. 783, 20, ubi Herodianus opinionem Dionysii Sidonii ὑποπτεριδίων probantis impugnare videtur. De quo loco non satisfaciunt Lobeckii conjecturæ Pathol. p. 357. «Jo. Damasc. t. 1, p. 481, A. Athanas. t. 2, p. 420, B, ὑπόπτερόν τινα καὶ αἰθεροδρόμον. Incert. Actt. SS. Maii t. 2, p. 777, F, ὡς ὑπ. πετόμενος. Sagittas pennatas in prœlio Theophyl. Simoc. Hist. p. 144, 22 Bonn. ait τέγος ὑπ. ἐν τῷ ὑπὲρ κεφαλῆς ἀέρι κατεστορέσθαι δοκεῖν· quod non intellexit Pontanus interpr.» Hase. || Ὑπόπτεροι αὐλοὶ ap. Polluc. 4, 77, vitiose pro ὑπότρητοι. V. Ὑπότρητος.]

[Ὑποπτερόω, Alas subdo. Passiv. Basil. t. 1, p. 109, D, de bombylio: Χαύνοις καὶ πλατέσι πετάλοις ὑποπτεροῦται. Hase.]

[Ὑποπτερύσσομαι. Eustath. Opusc. p. 360, 75: Κἂν θηρᾶν αἱροῖτο, ἕτοιμος ὁ λαγώς· καὶ ὁ πέρδιξ τοῦτον ὑποπτερύξεται (?).]

[Ὑποπτευτέον, In suspicionem adducendum. Schol. Hom. Il. O, 15: Οὐχ ὑπ. τὰ ἐν Ὀδυσσείᾳ. Scott. Galen. vol. 6, p. 317, 10, ἀρρωστίαν τῆς δυνάμεως ὑπ. Hase.]

[Ὑποπτευτὴς, ὁ, ap. Adamant. Physiogn. 2, 25, p. 417, vitiose, ut videtur, pro ὑπόπτης. G. Dind.]

Ὑπόπτευτος, ὁ, ἡ, Suspectus, i. q. ὕποπτος: cui sicut opp. ἀνύποπτος. [Vitiose, ut videtur, scriptum pro ὕποπτος.]

Ὑποπτεύω, [Suspiciosus sum. Xenoph. Hier. 2, 17 : Ὁ τύραννος ὅταν ὑποπτεύσῃ· quod dici poterat ὑπόπτης ᾖ.] Suspicor. [Hesych. : Ὑποπτεύει, ὑπονοεῖ, ὑπολαμβάνει. Herodot. 3, 77 : Οὐδὲν τοιοῦτον ὑποπτεύοντες ἐξ αὐτῶν ἔσεσθαι· 8, 100 : Ὑποπτεύων αὐτὸν δρησμὸν βουλεύεσθαι. Eurip. Iph. T. 1036 : Τίν' αἰτίαν ἔχουσ'; ὑποπτεύω τι γάρ. Thucyd. 4, 51 : Ἀθηναίων ὑποπτευσάντων (τοὺς Χίους) ἐς αὐτούς τι νεωτεριεῖν. Plato Crat. p. 409, D : Ὃ ἐγὼ ὑποπτεύω περὶ αὐτοῦ· Gorg. p. 453, B : Ὑποπτεύω γε ἦν οἶμαί σε λέγειν.] Xen. Hell. 5, [4, 29]: Ὑπώπτευε μὲν ὢν ἕνεκα ἐφοίτα, οὐ μέντοι ἠρώτα. Plut. Artox. [c. 30] : Τὴν δ' αἰτίαν ὑπώπτευεν· ἐλέγχειν δὲ καὶ ζητεῖν ἐξαδυνατῶν διὰ τὸ γῆρας. Herodian. 1, [9, 13] : Ὑπώπτευον μὲν τὰ λεχθέντα, πιστεύειν δὲ οὐ προσεποιοῦντο, Etsi non de nihilo ea dicta suspicabantur, tamen fidem habere dissimulabant. 5, [7, 1] : Ὑποπτεύουσα τοὺς στρατιώτας ἀπαρέσκεσθαι τῷ τοιούτῳ τοῦ βασιλέως βίῳ, Suspectans militum indignationem. [Sequente ὡς, Herodot. 3, 68 : Ὀτάνης πρῶτος ὑπώπτευσε τὸν μάγον ὡς οὐκ εἴη ὁ Κύρου Σμέρδις. Sequente μὴ, Vereor. Herodot. 9, 90 : Εἴ τι ὑποπτεύουσι μὴ δόλῳ αὐτοὺς προάγοιεν. Xenoph. Cyrop. 5, 2, 9 : Ὑποπτεύσας μὴ τὴν θυγατέρα λέγοι. Procop. Hist. p. 425, C : Τοὺς ἐν Αὐξίμῳ ὑπώπτευον μὴ κατὰ νώτου ἰόντες σφᾶς... τὰ ἀνήκεστα δράσωσι· et sim. p. 446, B.] It. Suspectum habeo. Id. 4, [12, 6] : Ἀεί τε πάντες ὑπώπτευεν ὡς ἐπιβουλεύοντας, Omnes habebat suspectos, metuebatque ne sibi insidiarentur. [Soph. El. 43 : Οὐ γάρ σε... ὑποπτεύσουσιν ὧδ' ἠνθισμένον. Herodot. 6, 29 : Ὁ Κλεισθένης ὁρέων ὅλον τὸ πρῆγμα ὑπώπτευε· 3, 44 : Τῶν ἀστῶν τοὺς ὑπώπτευσε μάλιστα ἐς ἐπανάστασιν (ubi cum ἐς constructum est ut ὑποπτεύεσθαι in loco Thucyd. mox ab HSt. allato). Xenoph. Hipparch. 4, 11 : Ὑπ. πάντα τὰ χωρία· De re eq. 6, 14 : Ὅταν ὑποπτεύσας τι ὁ ἵππος μὴ θέλῃ πρὸς τοῦτο προσιέναι· quo sensu etiam ὑπόπτης ἵππος dicitur. Polybius 8, 22, 2 : Πᾶν ἄν τι κατὰ τοῦ πέλας ὑποπτεύσας. Timendi signif. Euripides Rhes. 49 : Ὑπ. τὸ μέλλον. Xenoph. Anab. 1, 1, 1 : Ἠσθένει καὶ ὑπώπτευε τὴν τελευτὴν τοῦ βίου.] Pass. Ὑποπτεύομαι, Suspicio de me est, In suspicionem veni, Suspectus sum. Thuc. : Ὑπωπτεύθησαν τῷ δήμῳ ἐπιτίθεσθαι, In suspicionem venerunt, ne in populum grassarentur. [Plato Leg. 12, p. 967, B : Ὑπωπτεύετο τὸ νῦν ὄντως δεδογμένον.] Dem. : Ὑποπτεύεται κατέχων, Suspicatur eum tenere. Sic Xen. Cyrop. 2, [4, 16] : Τὰ μὲν τοίνυν ὅμοια ποιῶν οὐκ ἂν ὑποπτεύοιο. Pausan. : Ὑπωπτεύετο εὐπορῶν μεγάλων χρημάτων. Rursum Thuc. 6, p. 228 [c. 92] : Οὐδὲ ὑποπτεύεσθαί μου εἰς τὴν φυγαδικὴν προθυμίαν τὸν λόγον ἀξιῶ, Nec suspecta haberi ea quæ dicam, s. in suspicionem venire. [Apud grammaticos de locis scriptorum suspectis. Schol. Hom. Od. B, 206 : Ἀριστοφάνης ὑπώπτευε τὸν στίχον· M, 104 : Ὑποπτεύει τὸν στίχον Καλλίστρατος ὡς μαχόμενον τοῖς ἔπειτα· et Ξ, 22, 162, O, 31. Aliter schol. Aristoph. Eccl. 1 : Ὑποπτεύεται ὁ ἴαμβος ἢ τοῦ Ἀγάθωνος ἢ τοῦ Δικαιογένους· ubi fortasse ὤν excidit post Δικαιογένους, ut sensus sit, Suspicio est versum aut Agathonis aut Dicæogenis esse.] ‖ Pro Spero quoque capitur. Chrysost. : Ὑποπτεύειν μεγάλα τινὰ καὶ θαυμαστὰ περὶ ἡμῶν. ‖ Oculos humi figo, Despicio in terram, Dejicio oculos. Callim. H. in Delum [62] : Δύω δέ οἱ εἵατο φρουροὶ Γαῖαν ὑποπτεύοντες, Despicientes in terram. [Aptius libri alii ἐποπτεύοντες, Circumspicientes. Arnaldus ὀπιπτεύοντες. Observandi signif. ap. Theocr. 23, 10 : Οἷα δὲ θὴρ ὕλαιος ὑποπτεύῃσι κυναγώς· ubi de verbo ὀπιπτεύῃσι restituendo cogitabat Ernest. ad l. Callim. ‖ « Pass. ὑποπτεύεσθαι, Inspici. Alex. Trall. Epist. de lumbricis in Fabric. B. Gr. vol. 12, p. 603 : Ἐχρῆν δὲ ὑμᾶς μὴ μόνον τοῦτο γράψαι, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν ἄρρωστον ὑποπτεύεσθαι εἰ πάρεστι πυρετὸς κτλ. » Boiss. Corrigendum ἐποπτεύεσθαι. G. Dind.]

Ὑπόπτης, ὁ, Suspicax, Suspiciosus. [Thucyd. 6, 60 : Ὁ δῆμος χαλεπὸς ἦν καὶ ὑπ. ἐς τοὺς περὶ τῶν μυστικῶν τὴν αἰτίαν λαβόντας. Ælian. V. H. 4, 18 : Ὑπ. ὢν εἰς πάντας ὁ Διονύσιος. Liban. vol. 1, p. 50, 9.] Equi quoque formidolosi ὑπόπται dicuntur, semper periculum aliquod subesse quibusvis terriculamentis suspicantes. Schol. Thuc. [6, 60] : Τοὺς ἵππους φασὶ ταρασσομένους ὑπόπτας λέγεσθαι. Sic vero usus est Xen. De re eq. p. 547 [c. 3, 9] : Τούς γε μέντοι ὑπόπτας φυλακτέον· οἱ γὰρ ὑπέρφοβοι βλάπτειν μὲν τοὺς πολεμίους ἀφ' ἑαυτῶν οὐκ ἐῶσι, τὸν δὲ ἀναβάτην ἔσφηλαν πολλάκις. [Conf. Ὕποπτος.] ‖ Ὑπόπτης a Soph. quoque usurpatur pro Eo qui apparuit et in conspectum venit; nam in Phil. p. 382 meæ edit. [136] : Τί χρὴ λέγειν πρὸς ἄνδρ' ὑπόπταν; schol. exp. φανερὸν γεγονότα καὶ ἐλθόντα εἰς ὄψιν, s. τὸν ὑφ' ἡμῶν κατασκοπούμενον. [Quasi legerit ὕποπτον. Sed ὑπόπταν hic quoque nihil aliud significat quam Suspicacem, ut recte exponitur in alio scholio, Πρὸς τὸν ὑφορώμενον ἡμᾶς ἄνδρα τί δεῖ λέγειν ἢ σιωπᾶν;]

Ὑποπτήσσω, Præ timore me submitto, Pavore et metu perculsus submitto me. [Eurip. Or. 775 : Ὑποπτήξας σιωπῇ κατθάνω· Hel. 1203 : Ὃς κάθηται τῷδ' ὑποπτήξας τάφῳ.] Xen. Cyrop. 1, [6, 8] : Πάνυ μοι δοκεῖ αἰσχρὸν εἶναι τὸ τοιούτους αὐτοὺς ὄντας ὑποπτῆξαι, καὶ μὴ ἐθέλειν ἰέναι αὐτοῖς ἀνταγωνιουμένους· non aliter sc. ac si avicula conspecto vulture, ex latebris prodire non ausit, sed sub fronde aliqua se contineat. [Plut. V. Pomp. c. 14 : Ὁ δὲ Πομπήϊος οὐχ ὑπέπτηξεν. Dio Cass. 60, 1 : Τὴν ταραχὴν φοβηθεὶς ὑπέπτηξεν.] Idem cum dat., p. 13 [1, 5, 1] : Ἐνταῦθα δὴ πάλιν ὑπέπτησσον οἱ ἥλικες αὐτῷ· quem sc. ante ἔσκωψαν : ὑπέπτησσον autem quod viderent magnos progressus facere, et κρατιστεύειν περὶ ἅπαντα. [Plut. V. Philop. c. 12 : Πάλιν ὑποπτήξειν αὐτῷ τοὺς Ἀχαιούς. Cum accus. Æsch. Prom. 28 : Θεῶν ὑποπτήσσων χόλον· 960 : Ταρβεῖν ὑπ. τε τοὺς νέους θεούς. Æschin. p. 42, 1 : Ὑποπτήξας τὸ τῶν Ἀθηναίων ἀξίωμα.] Derivant et hinc partic. Ὑποπεπτηώς, quo utitur Hom. Il. B, [312] de pullis passeris : Πετάλοις ὑποπεπτηῶτες, ut sit, Qui metu perculsi sub foliis se abscondiderant. [Manetho 2, 162 : Ἐν δ' ἔργοις πρήξει θ' ἑτέροις ὑποπεπτηῶτες· et similiter ib. 209; 3, 377. Et 2, 408 : Δειλοὶ δ' αὐγῇσιν μαλεραῖς ὑποπεπτηῶτες.] Qui autem a πτῶ significante πίπτω deducunt, accipiunt pro ὑποπεπτωκότες, ὑποκείμενοι. [De hoc non cogitandum. Est autem ὑποπεπτηώς forma poetica pro ὑπεπτηχώς, quæ est vulgaris forma perfecti, ut ap. Lucian. Musc. enc. c. 4, Rhet. præc. c. 13.]

[Ὑπόπτιλλος, ὁ, Sublippus, Gl.]

[Ὑποπτίσσω. V. Ὑποπτάω.]

[Ὑποπτίων, ωνος, ὁ, Suboptio, i. e. Suberogator annonæ militaris. Jo. Malal. p. 494, 5. Vide quæ de v. ὀπτίων collegit Ducang.]

[Ὑπόπτομαι : unde fut. Ὑπόψομαι, quod v. s. v. Ὑφοράω.]

Ὕποπτος, ὁ, ἡ, Suspectus. [Per ἐχθρὸς exp. Hesych., quocum comparari potest Æsch. Ag. 1637 : Ἐγὼ δ' ὕπ. ἐχθρὸς ἦ παλαιγενής. Eurip. Rhes. 79 : Ὕποπτον δ' ἐστὶ κάρτ' ἐμῇ φρενί· El. 644 : Ὕποπτος οὖσα γιγνώσκει πόλει· Iph. T. 1334 : Τάδ' ἦν ὑπ. Phœn. 1216 : Τοῦτ' εἰς ὕποπτον εἶπας· quod schol. exp. εἰς ὑπόνοιαν κακοῦ. Xenoph. Hell. 3, 1, 9 : Γνοὺς ὑπ. ὄντας ἀλλήλοις· Cyrop. 2, 4, 16 : Εἰ πλείων δύναμις φαίνοιτο, ἤδη ὕποπτον ἂν γίγνοιτο.] Plut. Themist. : Ὕποπτος αὐτῷ γενόμενος. Greg. Naz. : Ὕποπτα καὶ ἐπίβουλα, Suspecta et insidiosa. Thuc. 6, p. 221 [c. 75] : Ἦσαν γὰρ ὕποπτοι αὐτοῖς οἱ Καμαριναῖοι, Suspecti eis erant. [Lucian. De calumn. c. 29 : Ἐπὶ προδοσίᾳ τῆς Ἑλλάδος ὑπόπτους γενομένους.] In Epist. Philippi ap. Dem. [p. 162, 20] : Μὴ ὕποπτος γένωμαι τῷ πλήθει. Plut. autem in Galba [c. 24] τὰ ὕποπτα τῆς οἰκίας vocavit Partes ruinosas, Bud.; quæ sc. suspectæ sunt, quod minentur ruinam. [Τὰ ὕποπτα ἐπέρχεσθαι Arrian. De ven. 20, 1, Loca adire ubi suspicio est feram latere. ‖ Signif. activa, Suspicax, Suspiciosus, Suspicionem habens. Eurip. Hec. 1135 : Ὕπ. ὢν δὴ Τρωϊκῆς ἁλώσεως. Philostr. p. 288 : Αἱ γὰρ τυραννίδες ὑποπτότεραι (sic nunc ex codd. pro vulgato ὑπόπτεροι) πρὸς τοὺς ἐν ἀξίᾳ πάντας. Aret. p. 29, 54 : Ὕποπτοι πρὸς φαρμακείην.] Τὸ ὕποπτον, Suspicio : frequentissimum ap. Thuc., ut 1 : Ἀλλά τινος ὑπόπτου γενομένου, Exorta aliqua suspicione. [Pausan. 4, 22, 6 : Σχόντες τι καὶ ὕποπτον τότε ἐς αὐτόν· 9, 13, 8 : Τῷ δὲ Ἐπαμινώνδᾳ καὶ ἐς ἄλλους Βοιωτῶν ὕποπτα ἦν.] Sic Herodian. 4, [1, 3] : Πολὺ δὲ τὸ ὕποπτον ἐν ἅπασιν ἐδέσμασί τε καὶ πόμασι, Multum suspicionis in omni cibo ac potu. Rursum ap. Thuc., τὸ ὕποπτον τινὸς, Suspicio de aliquo concepta, 6, p. 227 [c. 89] : Ἀναγκαῖον περὶ τῆς ἐμῆς δια-

ὀολῆς πρῶτον ἐς ὑμᾶς εἰπεῖν, ἵνα μὴ χεῖρον τὰ κοινὰ τῷ ὑπόπτῳ μου ἀκροάσησθε, schol. διὰ τὸ ὑποπτεύειν με, Quod suspectum me habeatis. [Id. 1, 90: Τὸ ὕπ. τῆς γνώμης. Lucian. Asin. 46: Ὕποπτον πρὸς ἀλλήλους ἔβλεπον. Plur. Eurip. El. 345: Εἰς ὕποπτα μὴ μόλης ἐμοί.] ‖ Ὕποπτος ab eod. schol. exp. διάφοβος, Formidolosus. Id. 5, p. 173 [c. 25]: Καὶ ἅμα καὶ τοῖς Ἀθηναίοις οἱ Λακεδαιμόνιοι, προϊόντος τοῦ χρόνου, ὕποπτοι ἐγένοντο. Sed et ibi interpretari Suspecti, nil vetat; omnia enim suspecta formidamus et cavemus. [Ὑπ. ἵππος, ut καταδεὴς, ἐπίφοβος, ap. Polluc. 1, 197. Sed hoc fortasse ὑπόπτης scribendum e Xenoph. De re eq. 3, 9. G. D.]

[Ὑποπτύσσω, Complico. Ὑποπτυχθὲν τὸ στόμα τῶν μητρέων, Locellorum os complicatum, in sinus et rugas contractum, Hippocr. p. 565, 27; 652, 1.]

[Ὑποπτυχὶς, ίδος, ἡ, Compago. Plut. V. Alex. c. 16.]

Ὑπόπτως, Suspiciose, Suspecte. [Per ἐχθροειδῶς exp. Hesych.] Thuc. 8, p. 283 [c. 66]: Ἀλλήλοις γὰρ ἅπαντες ὑπ. προσήεσαν οἱ τοῦ δήμου, Ita inter se congrediebantur, ut suspectum alter alterum haberet, h. e., A congressibus suspicio non aberat. Et aliquanto ante, Διὰ τὸ ἀλλήλοις ὑπόπτως ἔχειν, Eo quod suspectus alter alteri esset. Id. p. 284 [c. 68]: Ὑπ. τῷ πλήθει διὰ δόξαν δεινότητος διακείμενος, Suspectus multitudini. Contra in argumento l. 2 Iliad.: Ὑπ. πρὸς αὐτοὺς διακείμενος, Suspectos eos habens. Ex Dem. quoque [p. 381 extr., et Isocr. p. 182, A]: Ὑπ. ἔχω πρός σε, affertur pro Suspectus tibi sum, itemque pro Suspectum te habeo. Rursum Thuc. 6, p. 214 [c. 53]: Οὐ δοκιμάζοντες τοὺς μηνυτὰς, ἀλλὰ πάντας ὑπ. ἀποδεχόμενοι, i. e. Suspiciose, Non sine suspicione. Et paulo post, Ἐφοβεῖτο ἀεὶ καὶ πάντα ὑπ. ἐλάμβανε, Suspecta habebat omnia. [Zosim. Hist. p. 124, 13; 286, 14 Reitem. Id. ib. p. 197, 17, πρὸς πᾶν ὑπ. τὸ συγγενὲς διακείμενος· et p. 303, 7, ὑπ. εἶχε πρὸς ἅπαντας. Pausan. 4, 4, 8: Καὶ πρότερον ἔτι ὑπ. ἔχοντες (Messenios) διὰ τὸ Κρεσφόντου κακούργημα. Hase.]

Ὑπόπτωσις, εως, ἡ, Casus, Ruina, κατάπτωσις, Hesych. [Defluvium, Theoph. Nonn. vol. 1, p. 218: Ὑπ. τῶν τοῦ βλεφάρου τριχῶν. « Symeon Sethi Ichnel. p. 246. » Boiss. ‖ Submissio. Philo vol. 1, p. 127, 10: Δοῦλος καθ' ὑπ. ἐνδιδοὺς πρὸς τὰς αἰκίας καὶ ὑπείκων· et alibi (in loco ab Menag. ad Diog. L. 7, 64 citato): Ὑπεῖκον καθ' ὑπ.] Item Submissio, qualis est eorum qui pœnitentia ducuntur; atque adeo pro ipsa quoque Pœnitentia affertur ex Canone 5 Concilii Ancyrani. Apud Dionys. Theologum autem [De eccl. hierarch. c. 5, p. 313] ὑπόπτωσις est Genu summissio et flexio. [Gregor. Neo-Cæs. p. 41: Ὑπ. ἐστιν ἵνα ἔσωθεν τῆς πύλης τοῦ ναοῦ ἱστάμενος μετὰ τῶν κατηχουμένων ἐξέρχηται. Conf. Basil. Can. 56, 75, et quæ s. v. Ὑποπίπτω dicta sunt. Suicer. ‖ Incursio. Sext. Emp. p. 387: Ἐκ τῆς τοῦ χυλοῦ ἐγκυρήσεως ἐγγίνεται ἡμῖν ὁ κατὰ ταύτης τῆς ποιότητος ἐκφερόμενος λόγος καὶ ἐκ τῆς τοῦ χρώματος ὑποπτώσεως ὁ κατὰ τοῦ χρώματος· 404: Κατὰ τὴν τῶν ἐναργῶν ὑπ.]

[Ὑποπτώσσω, i. q. ὑποπτήσσω. Quint. Sm. 5, 368; 7, 132. Wakef. Aret. p. 125, 7: Σμικρόν τι ὑποπτώξασα ἡ νοῦσος.]

[Ὑποπτωτικὸν corrigebat Spondanus in fragm. Hippodami ap. Stob. Floril. 43, 94, ubi ed. Gaisf. vol. 2, p. 127, Τὸν ὕποπτον ἀπωσάμενος φόβον, vertebatque: Qui submissum excussit timorem. Alii aliter. Hase.]

[Ὑποπτωτικῶς, Submisse. OEcum. Comment. in Apoc. p. 392, 12 Cramer.: Ὑπ. αὐτῷ προσανέχων. Hase.]

[Ὑπόπτωτος, ὁ, ἡ, Succiduus. Hesych.: Ὑπόπτωτον, ὑποπῖπτον. « Porphyr. Sentent. p. 278, 37: Τὸ νοητὸν αἰσθήσει οὐδαμῶς ἐστὶν ὑπ., Nequaquam cadit sub sensum. » Hase. Πρὸς δεξιὰν ὑπόπτωτον edd. vet. Diog. L. 7, 165, ubi nunc recte προσδέξει ἀμετάπτωτον.]

[Ὑποπύθμην, ενος, ὁ. Hom. Il. Λ, 635, Δύο δ' ὑποπυθμένες ἦσαν inepte a quibusdam lectum pro ὑπὸ πυθμένες. V. Athen. 11, p. 492, A, qui illud explicat per οἷον ὑποπυθμένιοι. (Conf. Panofka *Abh. der Kœnigl. Ak. der Wiss. zu Berlin*, 1848, par. 2, p. 180 (126). Hase.) Memorat etiam Eustath. p. 869, 8, recte monens mutato accentu scribi debuisse ὑποπύθμενες, de quo v. Lobeck. Paral. p. 195. ‖ Adjectivo Ὑποπυθμένιος utitur Constant. Manass. Amat. 7, 36: Κἂν ὑπὸ ῥίζας κρύπτοιτο γῆς ὑποπυθμενίου.]

[Ὑποπυθμίδιος, ὁ, ἡ, Qui est in fundo. Leonid. Anth. Pal. 6, 300: Σπονδὴν τήνδ' ὑποπυθμίδιον. Τὴν εἰς τὸν πυθμένα καταλειφθεῖσαν exp. Suidas.]

[Ὑποπυΐσκω, Suppuro. Alex. Trall. 8, p. 498. Passiv. Hippocr. p. 910, H.]

[Ὑποπυκνάζω, q. d. Suffrequento. Lucian. Lexiph. c. 14: Ἥδιον ἂν εὐζωροτέρῳ ὑποπυκνάζοιμι, i. e. Lubenter mero me repleam.]

[Ὑπόπυκνος, ὁ, ἡ, Suffertus, Subfrequens. Hippocr. p. 1028, C: Πνεῦμα ὑπ. Suet. Nerone 20: Ὑπόπυκνον τονθυρύζειν.]

[Ὑποπυκνόω, Densum reddo, Denso. Passiv. Ptolem. Almag. t. 2, p. 91, 16 Halm.: Τοῦτο γὰρ ἠρέμα ὑποπεπύκνωται. Hase.]

Ὑπόπυος, ὁ, ἡ, Suppuratus. [Pollux 4, 186. Aristot. H. A. 3, 20: Τὸ μὲν οὖν πρῶτον αἱματῶδες ἀμέλγονται, εἶθ' ὑπόπυον. « Hippocr. t. 7, p. 30, 4 Littr.: Ὕδρωψ ῥεῖ ὑπόπυος. Hippiatr. p. 96, 28, ὑπ. ἰχῶρα. Ib. p. 32, 7, de equo: Ὅταν δὲ λάθῃ (τὸ πάθος), ὑπ. γίνεται, καὶ λέγεται ἐμπυϊκός. » Hase.] ‖ Ὑπόπυον est Collectio puris copiosi sub cornea oculi tunica. Aetius speciem esse πυώσεως statuit, uti et ὄνυχα: sed hunc quidem in circulo iridis similem videri ungui resecto: ὑπόπυον autem, abundare multo pure, et dimidium nigri occupare, aut per totam corneam tunicam pellucere. Sunt autem τοῦ ὑποπύου symptomata, dolor pulsatorius, vehemens, rubor totius oculi et temporum dolor. Gorr. Vide et auctorem Definitt. med., et Paul. Ægin. 3. [Galen. vol. 14, p. 771, 5, ὑπ. παράμηκες. Leo philos. Consp. medic. p. 143, 15 Ermerins.: Ὑπ. λέγεται, ὅταν ὅλον τὸ μέλαν, τὴν λεγομένην ἶριν, πῦον περιλάβῃ, ἢ τὸ ἥμισυ. Hase. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 248: Πρὸς ὑπ. ὀφθαλμούς.]

[Ὑποπυρεταίνω, Aliquantum febricito. Hippocr. p. 1217, C.]

[Ὑποπυριάω, Paullum foveo. Alex. Trall. 8, p. 486: Μηλίνῳ τὸν σπλῆνα ὑποπυριάσομεν.]

[Ὑποπυρίζω vitiose pro ὑποπυρρίζω, quod v.]

[Ὑπόπυρος, ὁ, ἡ, Ignitus. Aristid. vol. 1, p. 259: Ποίας Ναυπλίου πάγας ὑποπύρους, ὡς ἔφη Σοφοκλῆς, ἄξιον τῇ πυρκαϊᾷ ταύτῃ παραβαλεῖν; Fallaces ignes, quibus Nauplius Græcos in saxa litoris Euboici illexit, intelligit Ellendtius. ‖ Vitiose pro ὑπόπυρρος, quod vide.]

Ὑποπυῤῥίζω, Subrufus sum. [Propemodum igneo colore sum. Diosc. 2, 176. Athen. 7, p. 312, F; 9, p. 387, F, ex Alexandro Myndio: Ἀτταγᾶς ... κεραμεοῦς τὴν χρόαν, ὑποπυρρίζων μᾶλλον. Epiphan. vol. 2, p. 234, A: Ὑάκινθος ὑποπυρρίζων ἐστίν. G. D. Levitic. 13, 24: Ὑποπυρρίζον, ἢ ἔκλευκον. Hase. In libris prope constanter simplici ρ scriptum ὑποπυρίζω.]

Ὑπόπυῤῥος, ὁ, ἡ, Subrufus, vide Πυῤῥός. Quod vero Aristot. dicit [H. A. 5, 22]: Ὁ δὲ τῶν βασιλέων γόνος τὴν χρόαν γίνεται ὑπόπυῤῥος, Plin. ita, Rex apum statim mellei coloris. [Ibid. 9, 14: Τὴν χρόαν ὑπ. ἔχουσι. Hippocr. p. 487, 19: Ὑπόπυρος καὶ ἰσχνὸς καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπόχλωρος γίγνεται. Recte Foes. ὑπόπυρρος cum eoque Littré vol. 7, p. 112. G. D. De stellis Procl. Paraphr. in Ptol. p. 33, 4; 35, 19; 130, 22; de sole p. 144, 14; de areis lunam ambientibus id. ib. p. 145, 28. Galen. vol. 19, p. 429, 5, ἀπόκρισις. Id. ib. p. 595, 8; 615, 6; 627, 3 et 18, οὖρον. Auctore Salm. Plin. Exerc. p. 1155, A, nonnulli his gradibus ab infimo rufo ad summum progrediuntur: ὕπωχρον, ὠχρὸν, ὑπόπυρρον, πυρρὸν, ὑπόξανθον, ξανθὸν, ὑπέρυθρον, ἐρυθρὸν, οἰνωπὸν, πελιδνόν. Hase.]

[Ὑπόπωλος, ὁ, ἡ, Pullos secum habens. Strabo 8, 351: Ἵππους ξανθὰς, ὑποπώλους τὰς πλείστας. Scott. Hippiatr. p. 260, 29, ubi opponuntur ταῖς ἐγκύοις. Hase. Comparandum cum ὑπόπορτις.]

[Ὑπογάζω, signif. obscena (Subigendi, ut videtur) Hipponax ap. Erotian. p. 360: Τράμιν τὸν ὄρρον, ὅνπερ καὶ ὑποταύριον καλοῦμεν, ὡς καὶ Ἱππῶνάξ φησιν, Ἐκτίλλοι τις αὐτοῦ τὴν τράμιν ὑπογάσαι (τὴν τρ. θ' ὑπογάσσαι Meinek. p. 127). Alia forma Ὑπογάω: unde Hesych.: Ὑπογηθεῖσα, ὑποχρισθεῖσα.]

Ὑπογίζομαι, Subirascor, Paulum irascor.

Ὑπόρειος, ὁ, ἡ, In ima parte montis situs, Monti

subjectus [Callistr. Stat. p. 906 : Τὴν θάλατταν τὴν ὑπ.], vel τὸ ὑπόρειον subst., Ima pars montis. Suidæ, Ὑπόρειον, τὸ ὑπὸ τοῦ ὄρους. Et aliquanto post, Ὑπόρειον, τὸ ὑποκάτω τοῦ ὄρους. Paulo ante tamen ὑπόρειος exp. ἡ ἐξοχὴ τοῦ ὄρους: quæ expos. non video quomodo vera sit. [Spectare videtur ad verba inferiora Ὑπώρεια δὲ καὶ ἀκρώρεια διὰ τοῦ ω μεγάλου, ubi post ἀκρώρεια inseri voluit Kusterus. Herodian. Epimer. p. 173 : Τὰ παρὰ τὸ ὄρος ὁ βουνὸς διφθογγίζονται, οἷον ὄρειος τόπος, ὑπόρειος οἶκος καὶ τὰ ὅμοια. Joseph. B. J. 3, 9, 1 : Ἡ μὲν πόλις, ὥσπερ ἡ Τιβεριὰς, ὑπόρειος οὖσα. Male ap. Hesych. Ὑπόρια· τὰ ὑπὸ τὰ ὄρη.] At Ὑπόριον [?] Eid. [Suidæ] est τὸ μικρὸν ἀκρωτήριον, Parvum promontorium. Item ap. Hesych. Ὑπώρια, τὰ ὑπὸ τὰ ὄρη, Montibus subjacentia. [Recte Musurus Ὑπώρεια, qui est nominativus singul.]

[Ὑπορέμβομαι, Obambulo. Choricius p. 122 med. : Πρὸς τὴν ἀγορὰν ἀσέμνως ὑπορεμβόμενος. Boiss.]

[Ὑπορθόω, Erigo, Surrigo, Fulcio, Gl. Symm. Ps. 43, 19, ὑπορθοῦντα appellavit τὰ σκέλη, crura et tibias, quod ea subrigant corpus et sustineant. Idem Ps. 72, 2, ὑπορθοῦντα, Quæ nos corrigunt. Schleusn. Anon. Cat. in Psalm. t. 1, p. 806, 37. Macar. Homil. p. 237, 35, ὑπορθοῦν εἰς τὰ ἀγαθά. Passiv. Greg. Nyss. t. 2, p. 933, A, de incessu senis, sublevati pietate filii suffulcientis : Ἡ τῶν ποδῶν κίνησις ὑπορθουμένη τῷ ὑπερείδοντι. Hase. Hom. Od. Θ, 66, Πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας, schol. exp. ὑπορθώσας.]

[Ὑπόρθριος, ία, ιον, Matutinus. Anacreont. 12, 9 : Ὑπορθρίαισι φωναῖς (χελιδόνος). « Const. Manass. Chron. p. 90 (?). » Boiss.]

[Ὑπόρθωμα, τὸ, Fulcimentum, Pedamentum, Gl. Ὑπορθώματα, Vitium pedamenta, in Basilic. 16, 1, 10. Ducang.]

[Ὑπόρθωσις, εως, ἡ. In Gl. « *Ad subrigenda*. Lib. de off. Proconsulis, εἰς ὑπόρθωσιν τιμωρίας. » Sic etiam cod. Paris. 7651, ap. Osann. Auctar. p. 161. G. D. Hunc locum glossamque sequentem sic explicat Salmas. ad Scriptt. H. A. p. 380, A : « Surrigendam il- « lam Ulpiani fortasse ad equuleum melius referas, in « quo surrigebantur et extendebantur homines, et « quasi sustollebantur. » Hase.]

[Ὑπόρνυμι, Cieo sub, Concito. Verbum ab solo usurpatum Homero idque fere constanter cum tmesi in locutione πᾶσιν (vel τῷδε, τοῖσι δὲ, τῇ δέ) ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο Il. Ψ, 108, 153, Ω, 507, Od. Δ, 113, 183, Τ, 249 etc. Aor. med. ib. Π, 215 : Ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ὑφ' ἵμερος ᾿ὦρτο γόοιο, per syncopen pro ὤρετο. Et cum reduplicatione (ut ἤραρον) ib. Ω, 62 : Τοῖον γὰρ (i. e. Tantopere) ὑπώρορε Μοῦσα. Perf. ὑπόρωρα : unde plusquamperf. ib. Θ, 380 : Πολὺς δ' ὑπὸ κόμπος ὀρώρει, Exsistebat.]

[Ὑπόροφος. V. Ὑπώροφος.]

[Ὑπορόφωσις, εως, ἡ, Tectum laqueatum. Jo. Malal. p. 339, 6 : Καλαθώσας τὰς ὑπ.]

[Ὑπορραΐζω, Paullo melius me habeo. Philostorg. H. E. 7, 10.]

[Ὑπορραπίζω, Leniter percutio. Dionys. De comp. verb. c. 14, p. 176 : Τῆς γλώσσης ὑπὸ τοῦ πνεύματος ὑπορραπιζομένης. Ibid. p. 168 : Τῆς γλώσσης ἄκρας ἀπορραπιζούσης τὸ πνεῦμα. Liber optimus Victorii ἀπορριπιζομένης et ἀπορριπιζούσης. Sed vera utriusque loci scriptura videtur ἀπορραπιζ—.]

[Ὑπορράπτω, Subsarcio, Gl. Et ib. Ὑπορράπτω οἰκοδομὴν, Substruo, Resarcio. « Sirac. 50, 1 : Ὑπέρραψεν οἶκον, quod Bielius vertit *Suffulsit domum*. Sed sermo ibi est de ornamentis, quibus Simon templum instruxerit. Potest itaque ὑπορράπτειν intelligi sive de sculpturis sive de picturis, quibus ille templum ornandum curasset, ut adeo huc pertineat gl. Hesychii, Ὑπέρραψεν· ἐχάραξεν ἢ ἔγραψεν. » Schleusn. Propria signif. Joseph. A. J. 17, 5, 7 : Θεώμενος ὑπερραμμένον τοῦ δούλου τὸν ἐντὸς χιτῶνα ... εἴκασεν ἐντὸς κρύπτεσθαι τὰ γράμματα, Subsutum. Themist. Or. 20, p. 237, B : Ὅτι ῥάκια ἠμφίεστο καὶ φαῦλα ὑπέρραπτο ὑποδήματα. || Metaph. Eurip. Alc. 537 : Ὡς δὴ τί δράσων τόνδ' ὑπορράπτεις λόγον; ex quo l. haud dubie Hesych. Ὑπορράπτεις λόγους explicat per συντίθης. De dolis nectendis Const. Manass. Chron. 5324 : Οἳ δόλους ὑπορράπτουσιν καὶ μηχανοπλοκοῦσι.]

[Ὑπορραφὴ, Plicatura, Resarcinatio, Subsutio, Gl. In iisdem Ὑπορράφθαι, Sarta tacta. Quod Vulc. in Ὑπορραφίαι mutabat.]

[Ὑπόρραχις, εως, ἡ, Cavitas (sub dorso) ad lumbos tendens, ἡ μέχρι ὀσφύος κοιλότης, ut exp. Pollux 2, 136, ubi falsum accentum ὑπορραχὶς correxit Camerarius.]

[Ὑπορρέγχω, q. d. Substerto. Agathias Hist. 3, p. 91, D : Ἀναπαυομένους καὶ ὑπορρέγχοντας· ubi simplici ρ scriptum.]

Ὑποῤῥέω, Subterfluo, Subterlabor, ut Virg., Quum fluctus subterlabere Sicanos. [Plut. V. Crassi c. 4 : Πηγὴ ἡδίστου νάματος ὑπορρεῖ παρὰ τὸν κρημνόν· Mor. p. 949, D : Ἂν μὴ πολὺς, ἀλλ' ἐπιπόλαιος ὁ πάγος ᾖ, αἰσθανόμεναι (αἱ ἀλώπεκες) τῷ ψόφῳ τοῦ ὑπορρέοντος ἀναστρέφουσιν.] Sed ὑποῤῥεῖν exp. etiam Ita fluere ut sensum effugiat, Sensim fluere, influere. Turn. vertit Clam influo, in hoc Plut. l., ubi metaphorice ponitur, in lib. De def. orac. [p. 437, D] : Πλείονες δὲ ἄδηλοι, τό, τε σῶμα καταλαμβάνουσι, καὶ τὴν ψυχὴν ὑποῤῥέουσι δυσχέρειαι καὶ κινήσεις· ita enim hunc l. vertit : Tum vero multo plures cæcæ et obscuræ corpus solicitant et in animum clam influunt molestiæ et impulsiones. [Id. V. Fab. Max. c. 19, ubi κατὰ μικρὸν additum.] In VV. LL. affertur ex Plat. positum itidem metaphorice, De rep. 4, [p. 424, D] : Ἡρέμα ὑποῤῥεῖ πρὸς τὰ ἤθη τε καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα, ubi redditur, Sensim influit in mores et studia. [Leg. 2, p. 672, B : Λόγος τις ἅμα καὶ φήμη ὑπορρεῖ πως. Eurip. Melan. fr. 20 : Τἄδικον πολλαῖς ὑπερρύηκε καὶ χωρεῖ πρόσω. Plut. V. Niciæ c. 1 : Ὀψιμαθὴς καὶ μειρακιώδης ... πολλαχοῦ δ' ὑπορρέων εἰς τὸν Ξέναρχον, ut V. Cat. c. 45 : Κλώδιος ὁ δημαγωγὸς αὖθις εἰς Πομπήϊον ὑπορρυεὶς καὶ καταβοῶν τοῦ Κάτωνος· ubi libri deteriores καταρρυείς.] Bud. interpr. etiam Surrepo, afferens ex Dem. [p. 412, 13] : Ἡ δὲ ἐφ' ἑκάστου τούτων ἁμαρτία, κατὰ μικρὸν ὑποῤῥέουσα, ἀθρόως τῇ πόλει βλάβη γίνεται. [Plut. Mor. p. 405, E : Οἴκτου τινὸς ὑπορρυέντος· V. Caji Marc. c. 14 : Φαίνεται κρύφα καὶ κατὰ μικρὸν ὑπορρέον εὐθὺς ἔκδηλον γενέσθαι τὸ κακόν. De fama quæ circumfertur Ælian. V. H. 3, 45 : Διπλοῦς ἐπὶ τούτοις ὑπορρεῖ λόγος.] Sed ὑποῤῥέοντα πράγματα alia metaphora dictum pro ὑποχωροῦντα καὶ ἀπολλύμενα ex Eod. profert : sicut ὑποῤῥέοντα ἐρείσματα Plat. [Leg. 7, p. 793, C] vocasse docet Sublabentia, Succumbentia. [Aristid. vol. 2, p. 392, 7 : Ὑπορρεῖ τὰ τῶν λόγων καὶ τὰ τῆς νάρκης νικᾷ· 100, 12 : Φθειρομένου τοῦ γένους καὶ κατὰ μικρὸν ὑπορρέοντος· et similiter p. 133, 9.] Superest vero et tertius usus hujus verbi metaphoricus, quem ap. Lucian. observavi ἐν Βίων Πράσει, circa finem [c. 27], ubi scribit, Ἤδη μὲν ὑποῤῥέουσιν οἱ πολλοὶ, καὶ ἐν ὀλίγοις ἡ πρᾶσις ἔσται. Ubi redditur Diffluunt; sed nescio an hujus signif. exemplum extet in v. Diffluo. Quare malim Dilabuntur, quo Liv. ita videtur esse usus. Habemus autem et alia composita verbi Labor aliis verbi ῥέω compositis respondentia, eoque minus hanc interpr. refugere debemus. Gallica certe lingua utitur verbo hic aptissimo, quum dicit *Ils s'escoulent*, *Ils se sont escoulés*. Est autem et hoc observandum, opponi huic ὑποῤῥέω in eod. metaphoræ genere, et ἐπιῤῥέω et συῤῥέω. [Theocr. 7, 121 : Τό τοι καλὸν ἄνθος (flos formæ) ὑπορρεῖ. De coma defluente Lucian. Ep. Sat. 24 : Ὑπορρεούσης τῆς κόμης· D. meretr. 12, 5 : Ὑπέρρεον αὐτῇ αἱ τρίχες· et Ælian. V. H. 11, 4. De tempore labente Aristoph. Nub. 1288 : Ὑπορρέοντος τοῦ χρόνου. || Delabor. Epict. Ench. 33, 6 : Μή ποτε ὑπορρυῇς εἰς ἰδιωτισμόν. Clem. Alex. p. 541 : Εἰς μισανθρωπίαν ὑπερρύησαν. De mundo in pejus vergente Theodoret. vol. 4, p. 368 : Τοῦ κόσμου κατὰ μικρὸν ὑπορρέοντος.] || Ὑπορρέω active etiam accipitur ap. Dem., in Oratione πρὸς Λεπτίνην, Bud., sed addit, Nisi sit menda. Locus autem, quem videtur significare voluisse, est hic [p. 472] : Τοὺς δὲ ἐν πάσῃ καθεστάναι δοκοῦντας εὐδαιμονίᾳ, πάντα ταῦτα ἀμελούμενα ὑπέῤῥει κατὰ μικρόν. [Non in verbo ipso vis activa quæri debet, sed in verbi et in præpositionis conjunctione, quo modo transitiva fiunt cognata, παραρρεῖν, διαρρεῖν et alia. Vertes igitur *labefactant atque subruunt paullatim civitates*. F. A. Wolf. Non cogitandum de transitiva vi verbi : quæ tanto incredibilior explicatio est, quo

usitatius est τὰ πράγματα dici ὑπορρεῖν κατὰ μικρὸν pro ὑποχωρεῖν vel ἀπόλλυσθαι. Transitivo verbo si uti voluisset orator, in promptu erat ὑπήρειπε dicere. Ὑπέρρει si scripsit, videtur præcedentes accusativos, priori periodi parti congruos, negligentius posuisse quasi φεύγειν aut aliud simile verbum sequeretur, cui substituit locutionem πάντα ταῦτα ὑπέρρει, quæ dativos potius postulabat τοῖς ... δοκοῦσιν. Recte vero ὑπορρεῖν cum accusativo construxit Parthen. Erot. c. 13 : Ὡς δὲ πολὺ μᾶλλον αὐτὸν ὑπέρρει τὸ νόσημα, eodem modo quo morbus vel malum quodvis ὑπέρχεσθαί τινα dicitur. G. Dind.]

[Ὑπορρήγνυμι, Subtus rumpo, Rumpo sub. Hom. Il. Θ, 558 : Οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπερράγη ἄσπετος αἰθήρ· et Η, 300. Niceph. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 497, 4 : Ζεὺς ὑπερρήγνυε βροντάς. Ælian. N. A. 6, 15 : Εἶτά τινες φλέβες ὑπορρήγνυνται. Non opus huc referri cum Wakef. Callim. Del. 321 : Ὑπὸ πληγῆσιν ... ῥησσόμενοι. G. D. Greg. Nyss. t. 2, p. 1005, A, τὸ ἔδαφος ὑπορρηγνύμενον. Id. t. 1, p. 175, D, τοῦ πελάγους ὑπορραγέντος· et t. 2, p. 297, A, ὑπορραγείσης τῆς περικεφαλαίας. Hase.]

Ὑποῤῥήνος, ὁ, ἡ, ead. forma qua dicitur ὕπαρνος [quomodo Suidas exp. ὑπόρρηνος] et ὑπόπορτις, Ovis sub se habens agnum, Gravida ovis vel fœta; nam ῥῆνες dicuntur αἱ ἄρνες, schol. Aristoph. [Hom. Il. K, 215 : Τῶν πάντων οἱ ἕκαστος ὄϊν δώσουσι μέλαιναν, θῆλυν, ὑπόρρηνον. Adject. formatum ab genitivo ῥηνός : v. Herodian. Περὶ μ. λέξ. p. 16, 4.]

[Ὑπορρίζιον, f. l. pro ἐπιρρίζιον, quod v.]

Ὑπόῤῥιζος, ὁ, ἡ, Qui est sub radice. In VV. LL. Radici subjectus. [Aristot. H. A. 1, 13.] Item, Aliquid radicis habens. [Theophr. H. Pl. 2, 1, 3, C. Pl. 1, 2, 2.]

[Ὑπορριζόω, Radices ago sub. Passiv. Pseudo-Chrys. t. 8, p. 961, A : Τούτου ταῖς μὲν ῥίζαις ὑπορριζοῦμαι. Hase.]

Ὑποῤῥίνιον, τὸ, [Partes sub naso et mystax. Hippocr. p. 400, 46 : Ἱδρῶτες περὶ ὑπορίνιον καὶ μέτωπον. Foes.] Barba quæ sub naribus enascitur : quæ alio nomine προπωγώνιον, item μύσταξ. Pollux [2, 80] : Αἱ δὲ ὑπὸ τῇ ῥινὶ τρίχες, μύσταξ, ὑποῤῥίνιον, προπωγώνιον, πρώτη βλάστησις. His autem duobus postremis verbis Cam. putat voluisse significare Pollucem, Pilos, qui sub naso de labro superiore enascuntur, vocari μύστακα, at in prima origine sua, nominari ὑποῤῥίνιον et προπωγώνιον. At ego (quod tanti viri pace dictum sit) hanc differentiam a Polluce statui non existimo, sed indicari, πρώτην βλάστησιν appellari etiam illos ipsos pilos qui aliis nominibus, μύσταξ, et ὑποῤῥίνιον, et προπωγώνιον. [Apud Ctesiam c. 53 : Πώγωνα καὶ ὑπόρρινα προσέταξεν αὐτῷ γυναικὶ κατασκευάσαι. Quod Schneiderus pro plurali accepit formæ neutrius, τὰ ὑπόρρινα. Verum hic singulari potius opus est. Quamobrem ὑπόρρινα aut accusativus est ab nominativo ὑπόρρις, ἡ, aut corruptum ex ὑπορρίνιον, quod probabilius. G. D.]

Ὑπόῤῥῑνος, ὁ, ἡ, Qui sic loquitur ut vox in naribus stridat : ut Cam. interpr. ex Hesych., ap. quem tamen unico ρ scribitur [Ὑπορίνους, τοὺς ὑπὸ ῥινὶ φθεγγομένους]. Quidam cum Horatio, Qui balba de nare loquitur.

[Ὑπόρρῑπίζω, Exsuscito. Paul. Sil. Anth. Pal. 9, 443 : Γυιοβόρον γὰρ πῦρ ὑποριπίζει (codex ὑπὸ ῥηπίζει)· ubi simplex ρ metri caussa. Improprie Appian. Civ. 1, 105 : Ῥωμαῖοι ἐπὶ στάσεις ὑπερριπίζοντο ἑτέρας.]

Ὑποῤῥίπτω, vel Ὑποῤῥιπτέω, Jacio subter; [Subjecto, Gl.] Subjicio, Bud., addens ei opponi verb. Προῤῥίπτω : et afferens hunc Gregorii l. [t. 1, p. 391, C], ubi tamen habentur pass., non activa participia : Ἱματίων στρώσεις προῤῥιπτουμένων τε καὶ ὑποῤῥιπτουμένων. [Appian. Mithr. c. 38 : Ἑαυτοὺς τοῖς σφαγεῦσιν ὑπερρίπτουν ἐς τὸ ἔργον. Plut. V. Eumen. c. 17 : Ὑπορρίψατε τοῖς θηρίοις δεδεμένον. Joseph. A. J. 15, 8, 1 : Θηρίοις ἀνθρώπους ὑπορρίπτειν ἐπὶ τέρψει τῆς ἀνθρώπων θέας. G. D. Amphiloch. p. 16, C, ταύτην ὑπορρίψας. Nicet. Dav. Paraphr. Greg. Naz. p. 119, 16 Dronk., ὑπὸ πόδας ὑπέρριψεν. Hippiatr. p. 66, 15, de eruendis strumis : Ὑπορρίπτειν τὸ σπαθίον ὑπὸ τοὺς χιτῶνας, Cultelli mucronem tunicis subjicere. Hase. Improprie Charito 1, 5, ὑπ. τὸν γῆς κύριον Διονυσίου δούλῃ. « Et Philo vol. 1, p. 376, 26 : Μιμούμενοι τοὺς ἐθελοδούλους, ἑκόντες ἑαυτοὺς πικροῖς δεσπόταις ὑπέρριψαν. » Hase.]

[Ὑπορροιζέω, Substrido, Substrepo. Plut. Mor. p. 590, C : Ταύταις τὸν αἰθέρα κύκλῳ φερομέναις ὑπορροιζεῖν. Corrigendum videtur ἐπιρροιζεῖν. G. D. Schol. Theocr. 1, 7 : Καταχὲς τὸ καταχεόμενον, ἢ ὑπηχοῦν καὶ ὑπορροιζοῦν ἐν τῷ καταφέρεσθαι.]

[Ὑπορροφέω, Absorbeo. Timarion in Notitt. Mss. vol. 9, p. 200 : Χανδὸν ἐνεφορεῖτο; καὶ ὥσπερ ὑπερρόφει τὰ διαῤῥέοντα. Is. Porphyr. in Allatii Exc. p. 272.]

[Ὑπορρόφιος. V. Ὑπωρόφιος.]

[Ὑπόῤῥυθμος, ὁ, ἡ, Qui est mediocri membrorum proportione. Ptolem. Tetrab. p. 143, 7. Hase. Man. Moschopul. Gramm. p. 116 ed. Titze. Boiss.]

[Ὑπορρυΐσκω, i. q. ὑπορρέω, Defluo, Sensim excido. Phot. Bibl. p. 399, 24 : Ἐξ ὑποψιῶν ἀλόγων καὶ συκοφαντιῶν κακούργων ὑπορρυϊσκόμενος τῆς περὶ αὐτὸν διαθέσεως.]

Ὑπόῤῥῡσις, εως, ὁ, Subfluxio. [De cloacis Strabo 14, p. 649 : Ἀμφιθέατρον ... κρυπτὴν ἔχον τὴν ὑπ. τῶν χαραδρωδῶν ὑδάτων· et p. 646 : Τὰς ὁδοὺς στορεννύντες ὑπορρύσεις οὐκ ἔδωκαν αὐταῖς. || « Ὑπόῤῥυσις, Subfluxio, Defluxio, Delapsio dicitur Hippocrati p. 741, H, tam de humoribus qui in parte laborante continentur, quam de solidis corporis partibus : ut sit ὑπόῤῥυσις quum laborantis corpus aut pars affecta subterfluit, aut subterlabitur, hoc est, sensim defluit et delabitur, aut deorsum inclinat; ὑπόῤῥυσιν enim velut κατάῤῥυσιν et εἰς τὰ κάτω ῥοπὴν, Defluctionem et ad inferiora declinationem, explicat Galenus, cui ὑπόστασις ib. opponitur. Sic καταῤῥέειν verbo ea in re utitur p. 37, 42 : Καὶ καταῤῥέοι ἀπὸ τῆς κλίνης ἐπὶ τοὺς πόδας. Foes. De ὑπορρύσει in vulneribus Galen. vol. 2, p. 230, 3. Hase.]

[Ὑπορρώννυμι. Euseb. H. E. 4, 15, 2 : Γερμανικὸν ὑπορρωννύντα σὺν θείᾳ χάριτι τὴν ἔμφυτον περὶ τὸν θάνατον τοῦ σώματος δειλίαν. Corrigendum ὑπερρωννύντα. Conf. quæ de simili corruptela in loco quodam Polybii dicta sunt s. v. Ὑπερρώννυμι. G. Dind.]

Ὑποῤῥωδέω, Aliquatenus metuo et horreo. Eupolis ap. Plut. Pericle [c. 24] : Καὶ πάλαι ν' ἂν ἦν ἀνὴρ, Εἰ μὴ τὸ τῆς πόρνης ὑποῤῥώδει κακόν.

[Ὑπορρωξ, ῶγος, ὁ. V. Ὑπορυγμός.]

[Ὑπορυγὴ, ἡ, Cuniculus. Maximianus in Act. Ephes. p. 222. Kall.]

[Ὑπόρυγμα, τὸ, et Ὑπορυγμὸς, ὁ, idem. Æneas Tact. c. 32, p. 105 : Ἵνα οἱ τροχοὶ τῶν μηχανημάτων ἐμπίπτοντες δύνωσιν εἰς τὰ ὑπορύγματα. Altera forma schol. Aristoph. Nub. 508, p. 471, 17 : Σμήνει μελισσῶν περιέτυχον ἐξ ὑπορυγμοῦ τινος ἀνιουσῶν· ubi cod. Ven. ὑπωρυγμοῦ, apographum ejus ὑπ' ὀρυγμοῦ, ed. Ald. ὑπορρῶγα, ex quo Gelenius ὑπορρῶγος fecit.]

[Ὑπορυκτικὸς, ἡ, ὸν, Aptus ad suffodiendum. Philo in Math. vett. p. 97 : Σιδήρων ὑπ. G. Dind.]

[Ὑπόρυξις, ἡ, Suffusio. Athen. in Math. vett. p. 9, 1 : Περὶ δὲ ὑπ. καὶ στωιδίων κατασκευῆς. In cuso legitur ὑπορήξεων, mendose. Melius ap. Philon. ib. p. 99, 11, ταῖς ὑπορύξεσι τῶν τειχῶν. Hase.]

[Ὑπορύσσω s.] Ὑπορύττω, Subtus fodio, Suffodio, Cuniculos ago. [Herodot. 5, 115 : Ὑπορύσσοντες τὸ τεῖχος· et Polyb. 22, 11, 4. Diodor. 13, 59. Ὑπ. οἰκοδόμημα Appian. Civ. 4, 111. Ὑπ. δημόσιον μέταλλον ἢ χωρίον ἢ οἰκίαν Suidas s. v. Φασιανοί. Ὑπορύξαι σύριγγα Polyæn. 6, 17, p. 580.] Lucian. [De calumn. c. 20] : Ὑποροττούσης καὶ τοὺς θεμελίους ὑφαιρούσης τῆς διαβολῆς. [Quocum comparetur Themist. Or. 22, p. 278, A : Διαβολὴ ... κατὰ σμικρὸν ὑπορύττει καὶ ἐλέγχει τὸν ἄφρακτόν τε καὶ ἀσθενῆ. Id. De merc. cond. c. 31 : Καί σοι τὰ τῆς διαίτης ... καὶ ἡ ἀγρυπνία καὶ ὁ κάματος ῥέμα ἤδη ὑπορύττουσιν.] Item Subruo et everto, more eorum qui montes aut domum aliquam suffodiunt, et eorum qui cuniculos agunt. [Eust. p. 1440, 3 : Τὸ φυτεύει ἀντὶ τοῦ ἐπιμελῶς κατεργάζεται (ap. Hom. Od. Β, 165), ὅθεν οἱ ὕστερον λαβόντες ἀρχὴν ὑπορύττειν φασὶ τὸ δολιεύεσθαι, ὃ καὶ αὐτὸ τοῖς φυτεύουσι παρέπεται.] Chrysost. in quendam locum Pauli, Ὑπορύττει τῶν Ἰουδαίων τὴν δόξαν τοῦτο λέγων. Simile est, quod affertur ex Ejusd. Comm. in Ep. ad Rom. : Ἥλιν τὴν ἀπόνοιαν ὑπορύττει, καὶ τὸ φύσημα καὶ τὴν φλεγμονὴν καταστέλλει. [« Ὑπορύττει που καὶ κατασκευάζει ἃ βούλεται jungit ut contraria Hermog. De form. or. 2, p. 462. » Hemst. Plut. Ages. c. 35 : Τὰς κοινὰς διαλύσεις πάντα τρόπον ὑπορύττων καὶ διαβάλλων. De secreto

eruendo vel exquirendo idem Mor. p. 490, C: Πυνθανόμενον καὶ ὑπορύττοντα τῶν ἀπορρήτων ἔνια. Contraria fere signif. de insidiis struendis Jo. Cinnamus p. 18, B: Οὐκ ἀνίει ἔρωτι βασιλείας ἄλλοτε ἄλλας ὑπορύττων ἐπιβουλάς· quod cum ὑπονομεύειν πόλεμον comparari potest, de bello suscitando ap. Dionys. A. R. 3, 23.]

Ὑπορχέομαι, Saltationem choro canenti accommodo: ut ὑπάδω, Præcentori succino. Ὑπορχήματα, Cantilenæ quæ saltantibus accinuntur, τὰ ἄσματα τοῖς ὑπορχουμένοις προσαδόμενα, Bud. p. 787. Lucian. De saltat. [c. 16] loquens de sacrificiis in Delo quæ σὺν ὀρχήσει καὶ μετὰ μουσικῆς fieri dicit: Παίδων χοροὶ συνελθόντες ὑπ' αὐλῷ καὶ κιθάρᾳ, οἱ μὲν ἐχόρευον, ὑπωρχοῦντο δὲ οἱ ἄριστοι, προκριθέντες ἐξ αὐτῶν τὰ γοῦν τοῖς χοροῖς γραφόμενα τούτοις ἄσματα, ὑπορχήματα ἐκαλεῖτο, καὶ ἐμπέπληστο τῶν τοιούτων ἡ λύρα. Quum vero Lucian. dicat chorum χορεῦσαι, et ceteros ὑπορχήσασθαι, videtur ὑπορχοῦμαι potius significare Choro choreas ducenti quasi subsulto, ut ὑπάδω, Præcentori succino: et ὑπορχήματα, Cantilenæ ad quas ejusmodi chori saltabant. Sic et ad πρύλιν, Saltationem armatam, qualis est curetum et saliorum, ὑπορχήματα, quæ et κρητικὰ carmina dicta, composuit Thales [immo Thaletas Gortynius: v. schol. Pind. Pyth. 2, 127]. Bud. synonyma facit ὑπορχεῖσθαι et προσχηματοποιεῖσθαι: interpretatur autem σχηματοποιεῖσθαι, Gesticulationi servire, Schemata saltationis cujusque imitari. Athen. 14, [p. 628, D] de saltationibus priscis loquens: Ἐξ ἀρχῆς συνέταττον οἱ ποιηταὶ τοῖς ἐλευθέροις τὰς ὀρχήσεις, καὶ ἐχρῶντο τοῖς σχήμασι σημείοις μόνον τῶν ᾀδομένων, τηροῦντες ἀεὶ τὸ εὐγενὲς καὶ ἀνδρῶδες ἐπ' αὐτῶν· ὅθεν καὶ ὑπορχήματα τὰ τοιαῦτα προσηγόρευον· εἰ δέ τις ἀμέτρως διαθείη τὴν σχηματοποιΐαν, καὶ ταῖς ᾠδαῖς ἐπιτυγχάνων, μηδὲν λέγοι κατὰ τὴν ὄρχησιν, οὗτος δ' ἦν ἀδόκιμος· unde Aristophanes aut Plato, ἐν ταῖς Σκηναῖς, ut refert Chamæleon, ait, Ὥστ' εἴ τις ὀρχοῖτ' εὖ, θέαμ' ἦν· νῦν δὲ ὁρῶσιν οὐθέν, Ἀλλ' ὥσπερ ἀπόπληκτοι στάδην ἑστῶτες ὠρύονται· quem l. quum Bud. citasset p. 786 in Σχηματοποιΐα, pag. sequenti, nonnullis interjectis, subjungit: Ὑπορχήματα autem ideo, ut opinor, vocabantur, quod ipsi illi gestus velut comites erant et asseclæ saltationum, sine quibus saltationes non placebant. [Hyporchemata cum pæanibus maxime Apollini dicata fuisse diserte tradit Menander De encom. p. 27 (vol. 9, p. 129 Walz.). Itaque quamquam etiam homines hyporchematis celebrati sunt, simillima fuere hyporchemata et pæanes, sed tamen diversa, idque eatenus ut pæanes aut simpliciter canerentur, aut cum saltatione, sed hyporchemata a saltatoribus quibusdam, dum chorus tripudiaret, mimice agerentur: qua de re dixi Metr. Pind. p. 201, 270. Minus accurate Etym. M. s. v. Προσῴδιον et Proclus Chrestom. ap. Phot. Bibl. p. 522, nisi quod ex priore discimus circum aram potissimum saltatum esse in hyporchematis, quum cremarentur hostiæ. Ceterum in commentariis de metris Pind. ibidem est explicitum, hyporchematicam musicen et saltationem alacrem et levem fuisse numerisque velocissimis, et inter alios etiam creticis usam esse. Boeckh. ad fragm. Pind. p. 596, qui hæc ibi pluribus est persecutus, allatis scriptorum veterum locis, inter quos præclarus est Plutarchi locus de natura hyporchematici generis Sympos. 9, 15. Inter antiquiora nominis exempla est Platonis Ion. p. 534, C.] Plutarch. dicit etiam ὑπορχεῖσθαι ὄρχησιν, in Numa p. 125 meæ edit. [c. 13], de etymo saliorum sacerdotum: Ἀπὸ τῆς ὀρχήσεως αὐτῆς, ἀλτικῆς οὔσης, ἣν ὑπορχοῦνται διαπορευόμενοι τὴν πόλιν· de quibus saliis Liv., Per urbem ire canentes carmina cum tripudiis solemnique saltatu jussit. Virg., Exultantes salios, nudosque lupercos. Iidem salii a Catullo [17, 5] nominantur Salisubsuli: Bonus pons, ... In quo vel salisubsuli sacra suscipiunto. Rursum Lucianus: Ὑποκρίνεσθαι καὶ ὑπορχεῖσθαι πάντα τὰ τοῦ δράματος προσωπεῖα· quod reddere queas Agere et desaltare omnes fabulæ personas. Alii sic, Omnes personas repræsentare, et saltationem omnem exequi. Locum habes in Ὀρχέομαι: ubi sicut πρόσωπα et προσωπεῖα posuit συνωνύμως, sic etiam ὀρχεῖσθαι pro eodem usurpasse videtur, h. e. pro Desaltare, ut Suet. Desaltato carmine abiit. [Geopon. 11, 4, 2: Ὑπορχούμεναι ταῖς θεαῖς. Heliod. 6, 8, p. 237 Cor.: Γόους ὑπορχησώμεθα. G. D. Schol. Pind. Pyth. 2, 127: Σωσίβιος δὲ (φησὶ), τὰ ὑπορχήματα μέλη πάντα Κρητικὰ λέγεσθαι. Eunap. p. 22, 1 Boiss.: Τὰ ἐπὶ τῆς σκηνῆς κινήσας ὑπ. Dionys. Halic. De vi dic. in Demosth. c. 7, de periodis Platonis: Εἰ λάβοι μέλη καὶ ῥυθμούς, ὥσπερ οἱ διθύραμβοι καὶ τὰ ὑπ. De Hyporchematis Pindari Eust. Procem. Comment. Pindar. p. 60, 19 Tafel. Hase.]

[Ὑπόρχημα, τό. V. Ὑπορχέομαι.]

[Ὑπορχηματικὸς, ἡ, όν.] Ab ὑπόρχημα autem est Ὑπορχηματικὸν, Saltationis genus quo saltant ad carmen aliquod, ἐν ᾧ πρὸς ᾠδήν τινα ὀρχοῦνται, ut in Homerica ὁπλοποιΐᾳ: ibi enim, inquit Eustath., κιθαρίζοντος παιδὸς χαίρουσιν ἄλλοι μολπῇ καὶ ὀρχηθμῷ· ἐν οἷς ὑποσημαίνεται, φασὶ, τὸ ὑπορχηματικὸν εἶδος, ἀνθῆσαν ἐπὶ Ξενοδήμου καὶ Πινδάρου· ἔστι δὲ, φασὶν, ἡ τοιαύτη ὄρχησις, μίμησις τῶν ὑπὸ τῆς λέξεως ἑρμηνευομένων πραγμάτων, ἣν παρίστησι Ξενοφῶν ἐν τῇ Ἀναβάσει, ὀρχήσεις ἱστορῶν σὺν ὅπλοις, καὶ ἅλματα ὑψηλὰ καὶ κοῦφα καὶ μετὰ μαχαιρῶν, ἐναρμόνια δηλαδή. Satis igitur ex Luciano et Eustath. perspicuum quid ὑπορχεῖσθαι sit, et quid ὑπορχήματα, sc. Carmina, quæ saltantur, Saltationes ad carmen aliquod. Apud Athen. 14, [p. 630, D] ὑπορχηματικὴ est etiam Una ex lyricæ poeseos saltationibus: Ὁμοίως δὲ καὶ λυρικῆς ποιήσεως τρεῖς ὀρχήσεις, πυῤῥίχη, γυμνοπαιδικὴ, ὑπορχηματική· de qua mox, Ἡ δ' ὑπορχηματικὴ τῇ κωμικῇ οἰκειοῦται, ἥτις καλεῖται κόρδαξ· παιγνιώδεις δ' εἰσὶν ἀμφότεραι. Idem Athen. 4, [p. 181, B] tradit ὑπορχήματα vocata fuisse κρητικὰ, quoniam Cretensibus ἡ ὄρχησις et τὸ κυβιστᾶν erant familiaria, quamobrem et ap. Hom. quidam ad Merionem, qui Cretensis erat, dicit, Μηριόνη, τάχα κέν σε καὶ ὀρχηστήν περ ἐόντα Ἔγχος ἐμὸν κατέπαυσε· quibus subjungit Athen., Ὅθεν καὶ κρητικὰ καλοῦσι τὰ ὑπορχήματα, Κρήταν μιν καλέουσι τρόπον, Τὸ δ' ὄργανον μολοσσόν. [Ὑπ. μέτρον in inscr. epigr. Anth. Pal. 13, 21. Ὑπ. ῥυθμοὶ Dionys. De adm. vi Demosth. c. 43.]

[Ὑπόρχησις, εως, ἡ, Saltatio cantui accommodata. Schol. Aristoph. Ran. 924: Ἐμμέλεια ... ἡ πρὸς τὰς ῥήσεις ὑπόρχησις. Clem. Al. p. 365: Ὑπόρχησιν Πίνδαρος (ἐπινενόηκεν).]

Ὑποσᾰγὴς, ὁ, ἡ, Clitellarius, Oneribus ferendis assuetus. Justin. Mart. in Dialogo cum Tryphone p. 273 [149, C]: Ὡς τοῖς ἀπὸ τῶν ἐθνῶν σύμβολον ἦν ὁ ἀσαγὴς πῶλος, οὕτως καὶ τοῖς ἀπὸ τοῦ ὑμετέρου λαοῦ ἡ ὑποσαγὴς ὄνος· τὸν γὰρ διὰ τῶν προφητῶν νόμον ἐπικείμενον ἔχετε.

Ὑπόσαθρος, ὁ, ἡ, Subputris, Ex parte σαθρός. [Lucian. D. mort. 10, 1. Id. Fugit. c. 32: Δεινῶς τῶν ὑπ. ἐστί. Ὑπόσαθρον φθέγγεσθαι Polemo Physiogn. 1, 12. « Nicet. Paphl. p. 17, in Martyrum Triade edita a Combef. 1666. » Boiss. Pseudo-Chrys. t. 10, p. 966, E; Amphiloch. p. 85, A, σκεῦος ὑπ. Hase.]

Ὑποσαίνω, Subblandior. [De canibus Ælian. N. A. 17, 17, ubi cum ὑπαικάλλειν conjunctum; de leone ib. 9, 1: Γλώττῃ ὑποσήνας. De hominibus Plutarch. Mor. p. 65, C: Φανερῶς μὲν ὑποσαίνει ... λάθρᾳ δ' ὑφίησί τινας καὶ ὑποσπείρει διαβολάς. « Basil. M. vol. 1, p. 108, A, et Hom. Mor. p. 88. Planud. in Vers. Ovid. Met. 14, 46. » Boiss. Clem. Rom. Peregr. Petri p. 6, A. Severin. De cr. mundi t. 6, p. 577, D; 578, D; 579, E. Theophyl. Simoc. Hist. p. 79, 24 Bonn.: Ὁμιλήμασι τὸν στρατηγὸν ὥσπερ ὑπέσαινον. Passiv. ὑποσαίνεσθαι id. ib. p. 144, 18. Hase.] Eustath. Opusc. p. 84, 29: Θωπείαις ὑπ. Duplicato propter metrum σ Apoll. Rh. 3, 396: Ἴσχεν ὑποσσαίνων ἀγανῇ ὀπί.]

[Ὑποσαίρω, Paullum ore hio. Oppian. Cyneg. 2, 243: Ὑπέσηρεν ὀδόντας· 3, 432: Στύφελόν θ' ὑπέσηρεν ὀδόντα, i. e. Dentem denudabat. Perf. med. Eumath. p. 105: Ἡ δ' ὑποσεσηρυῖα μικρὸν ... φησὶν, κτλ. i. e. Subrisit. Addito accus. ib. p. 361: Ἡ δ' ἀλλὰ μικρὸν ὑποσεσηρυῖα τὴν παρειὰν ... φησὶν κτλ. Pollux 4, 145: Ὑποσέσηρε τὰ χείλη. Eustath. Opusc. p. 119, 3: Σαρκάζουσιν ἢ καὶ Σαρδόνιον ὑποσεσήρασιν. Σαρκάζοντες ap. Aristoph. Pac. 481 schol. exp. οἷον ὑποσεσηρότες καὶ διανοίγοντες ὥσπερ τὰ κυνίδια. Nicet. Chon. Ann. p. 71, D: Ὑποσεσηρὼς βραχὺ καὶ πρὸς τὸ σύνηθες μειδίαμα ὑγραινόμενος. De ficis fracescentibus Philostr. p. 809: Σῦκα τὰ μὲν ὠμὰ ... τὰ δὲ ῥυσὰ καὶ ἔξωρα, τὰ δὲ ὑποσέσηρε παρεμφαίνοντα τοῦ χυμοῦ τὸ ἄνθος. || Vitiose pro ὑποψαίρω, quod v.]

[Ὑποσακκίζω, vel rectius Ὑποσακίζω.] Ὑποσακκίζειν, q. d. Subsaccellare, Subcolare. Item pro Furari, a sacco sc. crumenam significante: ut χρήμαθ' ὑποσακκίζειν ap. Herodot. Item ὑποσακκίζειν τῆς ὁδοῦ, q. d. Furari ex itinere. Vide Eustath. [p. 940, 16 : Ἰστέον ὅτι οὐ μόνον τὸ πολεμικὸν σκεῦος, ἀλλὰ καὶ ὁ κοινῶς λεγόμενος σάκκος δι' ἑνὸς κάππα προεφέρετο παρ' Ἀθηναίοις, καθά φησιν Αἴλιος Διονύσιος· ὅθεν καὶ σακεύειν, φησὶ, τὸ ὑλίζειν, ὡς Ἡρόδοτος (4, 23, ubi σακκέουσι ἱματίοισι). Χρήμαθ' ὑποσακιζόμενοι. (Hanc locutionem, quam HSt. male tribuit Herodoto, annotavit Phryn. in Bekk. An. p. 68, 30 : Ὑποσακίζεται τὰ χρήματα· ἀντὶ τοῦ ὑπαναλίσκεται, ὑποκενοῦται, ἀπὸ τῶν τὰ σακία κενούντων, ἢ ἀπὸ τῶν τοῖς σακίοις διηθουμένων, οἷον οἴνου ἤ τινος τοιούτου· ὑποσακίζεται οὖν τὰ χρήματα, οἷον ὑπορρεῖ). Καὶ ὑποσακίζειν τῆς ὁδοῦ τὸ προκόπτειν καὶ ὑφαιρεῖσθαι· τοῦτο δὲ ἴσως καὶ ἀπὸ τοῦ κατὰ μικρὸν ἐκκενουμένου σάκου. Hesych.: Ὑπεσάκκισεν, ὑπήθει τῷ σάκκῳ· ἔνιοι προέκοπτε (πρόκυπτε Ms.). Ὑποσακίζειν, ὑπηθεῖν τῷ σάκκῳ· καὶ τὸ προκόπτειν (προσκόπτειν Ms.). Phot. Lex. p. 630, 9, et Etym. M. p. 783, 27 : Ὑποσακίζειν (in codd. Etym. corruptum in ὑποσκιάζειν, ὑποσκάζειν, ὑποσικάζειν), ὑπεξαίρειν· ἀναλογοῦν· καὶ ὑποσακίζειν τῆς ὁδοῦ φασὶ, τὸ προκόπτειν καὶ ἀναλογοῦν· (ῥητορική addit Etym.). Verbum προκόπτειν, Progredi, Promovere gradum, significat: quo sensu dictum ὑποσακκίζειν comparatum est cum gl. Hesychii Καλπάζει, ὀξυποδεῖ (codex ὀξυπόδης), σακκάζει· ubi notanda forma Σακκάζω, quæ Thesauro inseratur. Ex harum glossarum comparatione Salmas. ad Scriptt. H. A. vol. 2, p. 12, collegit σακκάζειν asturcones et tolutares equos dici, quorum gradus in ambulando perinde minutus et creber, quasi sacco colatus esset et eliquatus. Liquores enim per saccum dum exprimuntur, crebris et minutis guttis ire: unde et *colatorios* et *guttonarios* equos dici ab Vegetio Mulom. 4, 6.]

[Ὑποσἄλεύω, Paullum agito s. jacto. Appian. Civ. 2, 143 : Ὑπεσαλεύετο αὖθις ἐς ὀργὴν ὁ δῆμος. Euseb. H. E. 9, 9, 4 : Μηδ' ὅλως ἐπὶ ταῖς βοαῖς ὑποσαλευόμενος· 10, 4, 6 : Πάντα τρόπον ἄγριον καθ' ἡμῶν ὑποσαλεύοντος. Kall. Phot. Epist. p. 258, 24, τὸν νῦν ὑποσαλευθέντα, Commotum nunc in statu suo. Hase.]

Ὑπόσαλος, ὁ, ἡ, i. q. ἐπίσαλος. Nisi quis præp. ὑπὸ existimet aliquantum de signif. minuere; ideoque ὑπόσαλος proprie sonare Submobilis, Subinstabilis. Apud Dioscor. certe ὑπόσαλοι ὀδόντες redditur Dentes mobiles, labantes, cui interpretationi et Bud. subscribit, 1, 141 : Καὶ σταλτικὸν ὑποσάλων ὀδόντων ἐστὶ, ubi Ruell. Dentium mobilitates stabilit. [Conf. 5, 119.] Crediderim autem et ap. Plutarch. De defect. orac. p. 771 meæ ed. [p. 434, C] pro ὑπὸ σάλου reponendum esse conjunctim ὑποσάλου [Τῆς γῆς ὑποσάλου γινομένης, Contremiscente. || Submarinus. Stadiasm. in Geogr. gr. min. vol. 2, p. 449, 10 Gail. : Νησίον ἐστὶν ὑπ. Hase.]

[Ὑποσαλπίζω, Tuba significo. Phot. Epist. p. 166, 16, τὴν εἴσοδον. Hase.]

[Ὑποσανίδιον, τὸ, Tabellæ pars inferior. Hero in Mathem. vett. p. 274.]

[Ὑπόσαπρος, ὁ, ἡ, Subputris s. Subputridus. Ὑπ. αἷμα opponitur τῷ καθαρῷ ap. Hippocr. p. 531, 10. Ὑπ. καὶ δυσώδεις ὀδμαὶ p. 41, 12.]

Ὑποσάρκιος, ὁ, ἡ, q. d. Qui est sub carne, sub carne latet. In VV. LL. redditur Intercus; sed hoc nomen ὑποσάρκιος, vel Ὑποσαρκίδιος [Subcutaneus, Gl., ap. Hippocr. p. 405, 15; 447, 14], quod potius in usu esse existimo, adjectivum esse sciendum est, cum quo subauditur ὕδρωψ. Nam ὕδρωψ Morbus est in tumorum genere præter naturam; sed tumor alias totius corporis est, interdum autem ventris : ille perpetuo ab humore, hic etiam aliquando a flatu excitatur. Quo fit ut triplex sit omnis hydrops; alius enim fit humore per totum corpus effuso, qui ἀνασάρκα et ὑποσαρκίδιος et σαρκίτης et λευκοφλεγματίας dicitur : alius etc. Hæc Gorr. Sed pro Ἀνασάρκα, quod alioqui non uno in l. ita scriptum inveniri scio, malim ἀνὰ σάρκα. [Conf. Alex. Trall. 8, p. 136. Aret. p. 49.]

Ὑποσαρκόω, Carne subter repleo, Galen. Ad Glauc.

[Ὑποσέβω, q. d. Subcolo, Minus colo. Gregor. Naz. t. 1, p. 221, A : Μηδ' ὑπερσέβοντες μηδ' ὑποσέβοντες. Hase.]

Ὑπόσεισμα, τὸ, Plinio [12, 14] Micæ concussu elisæ, Manna thuris. Vide Hermol. in Coroll. Diosc. [Galen. Meth. Med. 13, p. 175 ed. Basil., λιβανωτοῦ.]

Ὑποσεισμὸς, ὁ, Succussio, Succussus.

Ὑποσείω, [Epic. Ὑποσσείω,] Succutio, Latenter excutio, VV. LL. [Hom. Od. I, 385 : Ὡς ὅτε τις τρυπῷ δόρυ νήϊον ἀνὴρ τρυπάνῳ, οἱ δέ τ' ἔνερθεν ὑποσσείουσιν ἱμάντι ἁψάμενοι ἑκάτερθε. Quod Hesych. exp. κάτωθεν ἕλκουσιν. (Male vero olim Il. Ξ, 283 : Ποδῶν ὑπεσείετο ὕλη, ubi nunc recte ὕπο σείετο.) « Oribas. t. 1, p. 256, 5, ex Galeno vol. 6, p. 481, 15 : Ὑποσείσας τὸ λεπτότερον ἄλευρον. Vertit Daremberg. : *Si l'on sépare avec un tamis la partie la plus fine de la farine.* Figurate Niceph. Basil. Progymn. ap. Walz. Rhett. gr. vol. 1, p. 430, 15, de vino : Λάθρα τὴν κεφαλὴν (temulenti) ὡς προδότης ὑπέσειεν. » Hase. Alio sensu Ælian. N. A. 7, 13 : Τὰ δὲ τελευταῖα ὑποσείων ἄρτους τε καὶ μάζας· ubi de fure agitur offas objiciente cani, ut, dum ille vesceretur, ipse se subduceret.]

[Ὑποσέληνος, ὁ, ἡ, Qui sub luna est. Xenocr. ap. Stob. Ecl. vol. 1, p. 62 : Ὀλυμπίους θεοὺς καὶ ἑτέρους ὑπ. Hermias in Plat. Phædr. p. 104, 131. Ex Olymp. In Plat. Phæd. et Damascio citat Bekk. Anecd. p. 1427. G. D. Interjecto ι Ὑποσελήνιος σφαῖρα Porphyr. ap. Euseb. Præp. ev. p. 112, B. Hase.]

[Ὑπόσεμνος, ὁ, ἡ, Aliquid gravitatis habens, Venerabilis. Philostr. p. 807 : Λυδὴν ἁβρὰν, Ἀτθίδα ὑπ. 810 : Γήρως τὸ ὑπ. ἕλκουσα. (Id. Vit. sophist. 2, 5, 5 : Ὑποσέμνῳ τῇ λέξει καὶ ἠχούσῃ. Synes. p. 87, A, ὑπ. ἐν τῷ πίνακι. Hase.) Aristæn. 2, 18 : Ἡ δὲ ... οἷον ὑπ., συνεδείπνησεν ἐγκεκαλυμμένη.]

Ὑποσεύομαι, Irruo. Ex Hesiodo [Sc. 373] : Τῶνδ' ὑποσευομένων κανάχιζε πόσ' εὐρεῖα χθών, Irruentium pedibus strepebat tellus. Ita quidem VV. LL., sed ego plane mihi persuadeo leg. esse ὑπὸ σευομένων : ut sit ὑπὸ ποσὶ σευομένων. Conjunctim certe scribendo, si locus hanc scripturam admitteret, quærenda potius esset alia quæpiam interpr., quæ vim præpositionis in hoc comp. exprimeret. [Recte nunc legitur τῶν δ' ὕπο σευομένων.]

Ὑποσημαίνω, [Signum do, Significo. Thucyd. 6, 32 : Τῇ σάλπιγγι σιωπὴ ὑπεσημάνθη. Plutarch. Comp. Pelop. cum Marc. c. 3 : Ὡς ὑπεσήμηνεν ἡ σάλπιγξ ἀνακλητικόν. Dio Cass. 49, 9 : Τό τε σημεῖον ἤρθη καὶ ἡ σάλπιγξ ὑπεσήμηνεν· 47, 3 : Σαλπιγκτὴς εἷς ἑκατέρωθεν ὑπεσήμηνε. Polyæn. 1, 35, 1 : Ὅταν ὑποσημήνῃ θεῖν ἐπὶ τοὺς πολεμίους. Addito accus. Heliod. 4, 21 : Πολεμικὸν ἡ σάλπιγξ ὑπεσήμαινε· 3, 2 : Τοῦ μέλους αὐταῖς τὸ ἐνδόσιμον ὁ ἕτερος χορὸς ὑποσημαίνει. Pollux 1, 220 : Ὑποσημήναντος εἰς ὄρόμον μετὰ ῥύμης ἐκδραμών (ἵππος)· 5, 61, de cane venatica : Προηγεῖσθαι τῷ θηρευτῇ κἂν ἐγγὺς ᾖ τῆς ἀνευρέσεως ὑποσημαίνειν. Forma media 1, 163 : Ὑπεσημήναντο οἱ σαλπιγκταὶ τὸ εἰς ἔφοδον, ὥσπερ τοὐναντίον ἀνακλητικόν.] Indico, Significo. Aristot. Eth. 4, [2] : Ἐν τούτοις γὰρ ἡ μεγαλοπρέπεια ὑπερέχει τῆς ἐλευθεριότητος, καθάπερ καὶ τοὔνομα αὐτὸ ὑποσημαίνει. Itidem Galen. Ad Glauc. 1 : Οὗτος καὶ χρόνον ὑποσημαίνει πλείονα, Hæc febris temporis significat majorem diuturnitatem. [Ælian. N. A. 1, 52 : Χελιδὼν τῆς ὥρας τῆς ἀρίστης ὑποσημαίνει τὴν ἐπιδημίαν. Cum præp. εἰς Dio Cass. 37, 6 : Πολλὰ μὲν ἐκείνου κατηγόρησε, πολλὰ δὲ καὶ ἐς τοὺς Ῥωμαίους ὑπεσήμηνε, i. e. Insimulabat. Idem 38, 15 : Καὶ ἐς τὸν Καίσαρα, ὡς ... οὐκ ἐπιτηδείως οἱ συμβουλεύοντα, ὑποσημαίνων.] || Plato pro Signum do posuit, et Antesignanum me præbeo, et actorem suasoremque, De rep. 8, [p. 566, A] de factioso concionatore loquens : Ἀνδρηλατῇ καὶ ἀποκτιννύῃ, καὶ ὑποσημαίνῃ χρεῶν τε ἀποκοπὰς καὶ γῆς ἀναδασμὸν, Signum det, et auctorem suasoremque se præbeat novarum tabularum legisque agrariæ, Bud. p. 657, ubi etiam addit, Platonem eo loco ὑποσημαίνειν pro προσημαίνειν posuisse more Attico. [Plutarch. Mor. p. 1129, E : Αὐτὸ τὸ ζῆν τὸν ἄνθρωπον ὑποσημαίνων· V. Pericl. c. 11. « Choricius p. 189, 7. » Boiss. || Ὑποσημαίνομαι, Subscribo. De subscriptione epistolæ Euseb. H. E. 5, 19 : Ἐν τῇ ἐπιστολῇ ὑποσημειώσεις φέρονται διαφόρων ἐπισκόπων, ὧν ὁ μέν τις ὧδέ πως ὑπεσημήνατο κτλ. In Gl. Basilic. : Ὑποσημανθὲν τὸ

ὑφ' ἑτέρου ὑπογραφόμενον· οἱ γὰρ παλαιοὶ τῆς ὑποσημειώσεως ὀνόματι ἀντὶ τῆς ὑπογραφῆς χρῆσθαι εἰώθασιν.]

[Ὑποσήμανσις, εως, ἡ, Subscriptio. Georg. Pachym. V. Mich. Pal. p. 265, A.]

[Ὑποσημάντωρ, ὁ, Subscriptor. Theod. Prodr. in Notitt. Mss. vol. 6, p. 562 : Τῶν νοουμένων ἢ λεγομένων ὑπογραφέα οὐκ ἀγεννῆ καὶ ὑποσημάντορα. Elberling.]

[Ὑποσημασία, ἡ, Subscriptio. Zonaras ad Can. 30 Concilii Chalced. p. 122 : Οὐ βούλονται σημειῶσαι δι' ὑποσημασίας οἰκείας τὰ συνοδικῶς ψηφισθέντα. Suicer.]

Ὑποσημειόω, Notis excipio, ut notarii solent et οἱ σημειογράφοι. Ex Diog. L. in Vita Xenoph. [2, 48, ubi forma med. : Πρῶτος ὑποσημειωσάμενος τὰ λεγόμενα εἰς ἀνθρώπους ἤγαγεν. « Orig. t. 3, p. 477, D; t. 1, p. 318, D; 716, D. || Subsigno. Euseb. Hist. eccl. p. 283, A, de Aureliano edicta contra Christianos subscripturo : Μέλλοντα δὲ ἤδη καὶ, σχεδὸν εἰπεῖν, τοῖς καθ' ἡμῶν γράμμασιν ὑποσημειούμενον. De iis qui gradibus circuli meridiani ascribunt numeros Ptolem. Geogr. p. 63, 5 Halm. : Μεσημβρινὸν εἰς πάντα τὰ τμήματα διαιροῦντες καὶ ὑποσημειούμενοι. Passiv. Jo. Damasc. t. 1, p. 505, A : Τῶν ὑποσημειωθέντων ἰδιοχείρως κεφαλαίων. » Hase.]

[Ὑποσημείωσις, εως, ἡ, Subnotatio (Gl.), Annotatio, Commentatio. Iambl. V. Pyth. p. 226 : Ὑπομνηματισμούς τε καὶ ὑπ. Diog. L. 2, 122 : Ὧν ἐμνημόνευεν (dictorum Socratis) ὑποσημειώσεις ἐποιεῖτο. Clem. Al. p. 429 : Ἡ κατὰ τὸν τόπον τὸν προκείμενον ὑπ. G. D. Id. Strom. 1, 12. In cod. Vatic. Reg. n. 116, fol. 82 reperiuntur Jo. Philoponi σχολικαὶ ὑπ. Hase. || Subscriptio. Euseb. H. E. 5, 19 : Ἐν ταύτῃ τῇ ἐπιστολῇ καὶ ὑποσημειώσεις φέρονται διαφόρων ἐπισκόπων. Id. V. Const. 2, 23 : Τῆς αὐτοῦ δεξιᾶς ἔγγραφος ὑπ. (τοῦ αὐθεντικοῦ)· 3, 14 : Ἐκυροῦτο ἤδη καὶ ἐν γραφῇ δι' ὑποσημειώσεως ἑκάστου τὰ κοινῇ δεδογμένα.]

[Ὑποσήπω. Ὑποσήπεται olim ap. Nicandr. Al. 247, ubi nunc ὑποβόσκεται ex libris melioribus.]

[Ὑποσῑγάω, Sileo, Nihil dico ad ea quæ alius dicit. Æschines p. 50, 2 : Ἐγὼ διαφανὴς ἦν οὐχ ὑποσιγῶν, ἀλλὰ συνάδων.]

[Ὑποσίδηρος, ὁ, ἡ, Ferrum in se habens. Plato Rep. 3, p. 415, B : Ἐάν τε σφέτερος ἔκγονος ὑπόχαλκος ἢ ὑπ. γένηται. Σκυτάλιον ὑπ. Aristoph. ap. Polluc. 10, 173.]

Ὑπόσῑμος, [Subsimus, Gl.] Aliquantulum simus, Philostr. Her. [p. 717 : Ὀδυσσέα ὑπ., ubi schol. ap. Boiss. p. 588 exp. μετρίως σιμόν. Ælian. N. A. 12, 27 : Ὑπ. ὁ ἐν θαλάττῃ τῇ Ἐρυθρᾷ πίθηκος. G. D. Greg. Nyss. t. 2, p. 680, D : Προχειλὴς, ὑπ. Hase.]

Ὑποσῑμόω, Aliquantum pando. Alciphr. [Ep. 1, 39] : Μικρὸν ὑποσιμώσασα τὴν ὀσφὺν, ἰδοὺ σκόπει τὸ χρῶμα, Pandens et curvans. Describit enim habitum mulieris clunes exhibentis ad spectandum candorem, et ob hoc se leviter lumbis curvantis, ita ut lumbos paululum supinos faceret. Bud. [Conf. Ἀποσιμοῦν.]

Ὑποσιωπάω, Subticeo, i. e. Celo, Supprimo, Bud. ex Æschine [p. 88, 7] : Τὰ δ' ἑβδομήκοντα τάλαντα ὑποσιωπᾷς. [Basil. t. 2, p. 489, B. Id. t. 1, p. 954, B, cithara percussa ὥτα ὑποσιωπᾷ τοῖς κρούμασι. Philo vol. 2, p. 178, 11 : Ἡ ψυχὴ τοῦ θεοφιλοῦς, τὸ κατ' αὐτὴν μέρος, οὐχ ὑπ. Hase. Ælian. V. H. 8, 16 : Ὁπόσοι γινώσκοντες ὑποσιωπῶσι· ubi pauci libri ἀπο—.]

Ὑποσιώπησις, εως, ἡ, quod est nomen Figuræ oratoriæ ap. Ulpian. ad Dem. [p. 38, 13 ed. Oxon. (ad verba Demosth. p. 9, 14) : Τὸ ἐπαχθὲς βουλόμενος φεύγειν καὶ ἑαυτὸν ἐγκατέμιξε τῷ ἐγκλήματι ἡμεῖς εἰπὼν καὶ οὐχ ὑμεῖς. Τοῦτο δὲ τὸ σχῆμα λέγεται ὑπ., ὅταν μέλλῃ τις ἐπιφέρειν τραχύ τι καὶ λοιδορίας ἐχόμενον, μὴ βούληται δὲ διὰ τὸ ἐπαχθὲς αὐτὸ λέγειν, ἀλλὰ δι' αἰνιγμάτων σημαίνῃ ... Διαφέρει δὲ τῆς ἀποσιωπήσεως, ὅτι ἐκείνη μὲν παντελῶς ἀποσιωπᾷ τὸ πρᾶγμα, ἡ δὲ ὑποσιώπησις αἰνίττεταί τι. Adde schol. p. 50, 25; 54, 22; 60, 17, Greg. Cor. schol. Hermog. vol. 7, p. 1184.] Sunt qui interpr. Reticentia, Suppressio sermonis, ἀποσιώπησις.

[Ὑποσιωπητέον, Subticendum. Philo ap. Euseb. Præp. ev. 8, 13. Kall.]

Ὑποσκάζω, Leviter claudico, Bud. ap. Lucian. [Tim. c. 20] : Προΐωμεν, ὦ πλοῦτε. Τί τοῦτο; ὑποσκάζεις; ἐλελήθεις με, ὦ γεννάδα, οὐ τυφλὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ χωλὸς ὤν· ubi nota synonymos posita ὑποσκάζειν et χωλὸν εἶναι, s. χωλεύειν. [Adde eund. Char. c. 1. Plutarch. Mor. p. 4, A. Eustath. Opusc. p. 51, 74 : Ἵνα μὴ θάτερον μὲν ἀσκαμβεύτως ἔχῃ, τὸ δὲ λοιπὸν ὑποσκάζῃ φαύλως. G. D. Greg. Nyss. t. 2, p. 950, C, ὑποσκάζειν τῷ ποδί. Figurate id. t. 1, p. 872, D, ὑποσκάζων ὁ λόγος· et Incertus Laud. comæ p. 30, 12 Miller. : Ἔνθα καὶ ὑποσκάζειν ἐγνώκασι τὴν ἀλήθειαν. Hase.]

[Ὑπόσκαιος, ὁ, ἡ, Subinsulsus. Phot. Lex. p. 105, 3 : Ἴθυμβος, ᾠδὴ μακρὰ καὶ ὑπ. Pro quo ὑπόκενος ap. Hesych.]

[Ὑποσκαίρω, Subsilio. Nonn. Dion. 8, 21 : Λοξῷ καμπύλον ἴχνος ὑποσκαίρουσα πεδίλῳ. Nicet. Chon. Annal. p. 71, D : Ὑπογυρῶν τὸν αὐχένα καὶ ὑποσκαίρων τὼ πόδε. G. D. Greg. Naz. t. 2, p. 112, B, ὑποσκαίροντες μόσχοι. Hase.]

Ὑποσκαλεύω, Sarculo suscito, τῷ σκαλεύθρῳ suscito, ut carbones et ignes sopiti exuscitari solent. Aristoph. [Ach. 1014] : Τὸ πῦρ ὑποσκάλευε· quod Suidas citans exp. [ex schol.] ἀναφύσα, ζωπύρει : ubi sicut dicitur πῦρ ὑποσκαλεύειν, ita Pythagoras jubebat πῦρ μαχαίρᾳ μὴ σκαλεύειν, symbolice pro δυναστῶν ὀργὴν καὶ οἰδοῦντα θυμὸν μὴ κινεῖν, ut Diog. L. exp. in Vita ipsius Pythag. p. 315 meæ edit. [8, 17.] Itidem et Plutarch. De educ. lib. eum hoc symbolo ait vetuisse μὴ ἐρεθίζειν θυμούμενον, p. 21 meæ item ed. [p. 12, E. Conf. quæ s. v. Σκαλεύω dicta sunt.]

[Ὑποσκάλλω, Suffodio. Phot. p. 630, 8, qui per ὑπεργάζεσθαι exp.]

[Ὑποσκαλμὶς, ίδος, ἡ, Inferior pars scalmi, ἡ τοῦ σκαλμοῦ βάσις, ut exp. Etym. M. p. 715, 22.]

[Ὑπόσκαμβος, ὁ, ἡ, Paullum obliquus, incurvus, distortus. Schol. Luciani D. deor. 20, 5. Tzetz. ad Lycophr. 96.]

Ὑποσκάπτω, Suffodio, Ad ipsas usque radices circumfodio, In ima parte circumfodio. Theophr. H. Pl. 2, 8 [7, 5] : Οἱ δὲ καὶ τὰς συκᾶς ὑποσκάπτουσι. [Athen. 13, p. 588, A : Τὸν τῆς ἡδονῆς τοῖχον ὑποσκάπτοντες. « Figurate Pindar. Nem. 5, 20 Schneidew. : Μακρὰ δὴ αὐτόθεν ἅλμαθ' ὑποσκάπτοι τις.» Hase.]

Ὑποσκαφὴ, ἡ, Suffossio, Fossa s. Specus sub aliquo loco cavata. Diosc. 5, 106, de cæruleo pigmento : Εὑρισκόμενος κατά τινας σπηλαιώδεις ὑποσκαφὰς τῆς θαλάσσης, Sub cavatos specus maris invenitur, Ruell.

[Ὑποσκαφιόκαρτος, ὁ, ἡ, Modo eo qui σκάφιον dicitur (q. v.) tonsus. Nicostratus apud Athen. 2, p. 47, E.]

[Ὑποσκαφισμὸς, ὁ, Purgatio frumenti, quæ fit vanno. Plutarch. Mor. p. 693, D : Ὑποσκαφισμοὶ καὶ διαττήσεις ... τῶν σιτίων.]

[Ὑποσκεδάννυμι, Suffundo. Greg. Naz. t. 2, p. 150, 204 : Αἷμ' ὑπὸ δέρμα χέας ... πλεῖον ὑπεσκέδασεν. Hase.]

Ὑποσκελίζω, Subjecto crure everto et dejicio, Supplanto. [De athletis Pollux 3, 155. Dem. p. 1259, 10 : Ὑποσκελίσαντες καὶ ῥάξαντες εἰς τὸν βόρβορον.] Lucian. [Anach. c. 1] : Οἱ μὲν αὐτὴν περιπλεκόμενοι ἀλλήλους ὑποσκελίζουσι, Alii impliciti, subjectis sese cruribus mutuo evertunt et supplantant. Eubul. comicus ap. Athen. 2 init. [p. 36, D], de vino : Πολὺς γὰρ εἰς ἓν μικρὸν ἀγγεῖον χυθεὶς, Ὑποσκελίζει ῥᾷστα τοὺς πεπωκότας, Supplantat, Prosternit. [Leonid. Anth. Plan. 307 : Ἴδ' ὡς ὁ πρέσβυς ἐκ μέθης Ἀνακρέων ὑπεσκέλισται. Heliod. 10, 20 : Τὰ γόνατα ὑποσκελίζεται. Pollux 1, 187 : Ὑποσκελίζοντα τοὺς πόδας χωρία.] Et rursum Lucian. [De cal. c. 19] : Παρωθεῖται καὶ παραγκωνίζεται τὸν πλησίον, καὶ τὸν πρὸ αὐτοῦ, εἰ δύναιτο, ὑποσπᾷ καὶ ὑποσκελίζει· eum autem qui ὑποσκελίζεται, dicit ἀνατρέπεσθαι, Everti, et solet quis ὑποσκελίζεσθαι aut in cursu aut in lucta : in lucta, ut in supra citato Luciani loco; in cursu s. incessu, in hoc proximo, et in præcedente Eubuli : itidemque in hoc Plutarchi De frat. am. [p. 478, F] : Ποδῶν ἀλλήλους ὑποσκελιζόντων. Metaphorice accipitur tum a [Plat. Euthyd. p. 278, C : Διὰ τὴν τῶν ὀνομάτων διαφορὰν ὑποσκελίζων καὶ ἀνατρέπων·] Demosth. [p. 273, 11 : Ὑπ. καὶ συκοφαντεῖν], tum a Philone V. M. 1 : Τὰς προθυμίας ὑποσκελίζετε τῶν ἀνδραγαθίζεσθαι προαιρουμένων, Labefactatis. Itidemque pass. voce et signif. eod. lib. : Ταῖς τῆς ψυχῆς ὑγιαινούσαις ὁρμαῖς ἑπόμενος, καὶ μηδεμίαν ἐῶν ὑποσκελίζεσθαι, Nullam supplantari labefactarique sinens. [Ὑπ. τὴν ὁρμὴν, Sufflaminare impetum, Liban. Paneg. Jul. p. 237. Idem vol. 4, p. 98 (?) : Πρὸς εὐσέβειαν εὐ-

κόλως ὑποσκελίζονται. Schneid. Themist. Or. 20, p. 235, D : Γενναία δόξη ὑπ' ἀσθενοῦς καὶ φαύλης ὑποσκελιζομένη τε καὶ σφαλλομένη.] In propria autem signif. usus est passivo Plutarch. De educ. liber. [p. 6, E] : Ὑπὸ τῆς πολυχρονίου τῶν δεσμῶν συνηθείας οὐ δυνάμενοι βαδίζειν, ὑποσκελίζονται, Supplantantur et concidunt. Quidam ὑποσκελίζεσθαι eo loco accipiunt pro Claudicare, Nutantibus lapsantibusque vestigiis progedi, Gradatim alternatimque eundo crura promovere, ut Virg. de Mezentio ait, Ille pedem referens, et inutilis inque ligatus Cedebat ... et ... attollit in ægrum Se femur. Hesych. ὑποσκελίσει exp. ἀπατήσει, χλευάσει : Suidas vero ὑποσκέλισον accipit pro τῆς ὁρμῆς κώλυσον, apud Davidem [Ps. 16, 14] : Πρόφθασον αὐτοὺς καὶ ὑποσκέλισον· ut sit, Supplantes eos impetumque, quo feruntur, inhibeas. [Ὑπεσκελίασε ap. Amphiloch. p. 96, D, vitiose pro ὑπεσκέλισε.]

Ὑποσκελισμὸς, ὁ, Supplantatio, Quum aliquem in lucta cursuve aut incessu supplantamus, crure subjecto labefactamus. [Prov. 11, 3, 8; 13, 6.] Quod quum quis patitur, dicitur Ὑποσκέλισμα : hoc enim passivam, illud activam signif. habet : potestque illud dici Supplantatio, hoc vero, Lapsus s. Ruina ex supplantatione. [Prov. 24, 17.]

[Ὑποσκέπη, ἡ, Tegumentum. Voc. a grammaticis fictum. Hesych. : Ἐπιωγαὶ, οἱ ἀνειμένοι (ἀλίμενοι) τόποι, ὑπαγωγὰς δὲ ἔχοντες καὶ ὑποσκέπην καὶ καταγωγάς. Apoll. Lex. Hom. : Ἰωγή· ὁ αἰγιαλὸς καὶ ἡ ὑποκάτω γῆ· ὁ δὲ Ἀρίσταρχος ὑποσκέπη· ubi Bekker. cum Alberto ὑπὸ σκέπῃ scripsit, ut interpretatio referatur ad ὑπ' ἰωγῇ, quod legitur ap. Hom. Od. Ξ, 533.]

[Ὑποσκέπτομαι, Suspicor. Hippocr. p. 44, 38; 45; 46; 99; 102. G. D. || Dispicio sub. Arat. Phæn. 96 : Ἀμφοτέροισι δὲ ποσσὶν ὑποσκέπτειο Βοώτεω Παρθένον. Hase.]

[Ὑποσκευάζομαι. Theod. Prodr. in Notitt. Mss. vol. 6, p. 563 : Αὐτομολεῖ (τὸ ἱερατικὸν κλήρωμα) πρὸς τὴν ἑορτὴν, καὶ τὴν οὐκ ἀγαθὴν αἰδὼ ὑποσκευασάμενον, ἐνθουσιᾷ πρὸς τὸ πρᾶγμα καὶ τὴν σεμνὴν ταυτηνὶ βακχείαν βακχεύεται. Elberling. Corrigendum ἀποσκευασάμενον. G. D. || Ὑποσκευάζω, Subter præparo. Basil. t. 2, p. 849, A. Greg. Nyss. t. 2, p. 1063, D : Ἤδη διὰ βάθους ἐν ταῖς ῥίζαις ὑποσκευασθέντος τοῦ σπέρματος. Hase.]

[Ὑποσκευὴ, ἡ, Substructio, Gl. || Pegma temporale. Theod. Mopsvest. Comment. p. 146, 18 Fritzsch. Id. ib. p. 147, 1 : Ἡ ὑπ. αἴρεται, μένει δὲ μόνη ἡ ἀψὶς στερρά. Hase.]

[Ὑποσκήνιον, τὸ, Pars quædam theatri, de qua Pollux 4, 124 : Τὸ δὲ ὑπ. κίοσι καὶ ἀγαλματίοις ἐκεκόσμητο πρὸς τὸ θέατρον τετραμμένοις ὑπὸ τὸ λογεῖον κείμενον. Paullo ante § 123, quo loco plerasque theatri partes breviter recenset, parasceniis statim subjicit hyposcenia, numero multitudinis. Cujus quum discriminis insistens vestigiis, tum maxime hyposcenii ornatus a Polluce perhibitos cogitans, *locum scenæ proprie sic dictæ* (i. e. extremo proscenii pariete), *ab anteriore parte, proximum, partim a fronte, partim ab utroque latere* (unde ὑποσκήνια numero multitudinis) hyposcenii nomine appellatum fuisse conjiciebam. Is enim locus aptus videbatur columnarum ornamentis, quibus porticus inædificarentur magnificæ, et in quarum spatiis intervallisque statuæ ponerentur et imagines. Quæ quidem spatia actores, ex triplice scenæ janua exeuntes, quum transissent, ad proscenium et pulpitum, ex ligno ad tempus constructa, pervenisse putandi sunt. Groddeck. in Wolfii Analectis fasc. 3, p. 133, qui hanc aliasque virorum doctorum opiniones pluribus ibi est persecutus. Novissime de hyposceniis dixit Sommerbrodtius in Comment. de Æschyli re scenica (Vratisl. 1848) 1, p. xxv, qui duplicem significationem statuit : 1. Locus sub pulpito sive logeo situs, cujus anteriorem partem quæ sola conspiciebatur, orchestræ conterminam, parvis signis atque columnis exornatam fuisse dicit Pollux. 2. Locus post scenam situs, quo spectat frequens locutio ὑπὸ σκηνὴν vel τὰ ὑπὸ σκηνήν (ap. Polluc. 4, 128, Philostr. p. 244, 482, Plutarch. V. Phocion. c. 5, V. Arati c. 12, schol. Æsch. Eum. 47) : quibus in locis omnibus ὑπὸ σκηνὴν et ὑπὸ σκηνῆς significare *post scenam*, non *sub scena*. Nec Asopodorum *sub scena* versatum esse probabile videri, de quo Athen. 14, p. 631, F : Ἀσωπόδωρος ὁ Φλιάσιος, κροταλιζομένου ποτέ τινος τῶν αὐλητῶν, διατρίβων αὐτὸς ἔτι ἐν τῷ ὑποσκηνίῳ κτλ.]

[Ὑποσκηνόω, Tendo sub. Joseph. B. J. 3, 7, 17 : Τὰς δέρρεις, αἷς ὑπεσκήνουν. Hase.]

Ὑποσκιάζω, Obumbro. [Hippolochus ap.] Athen. 4, [p. 130, A] : Τοῦ πότου δὲ προϊόντος, καὶ τῆς ὥρας ὑποσκιαζούσης, Et quum terris nox umbras induceret. Simile loquendi genus vide in Σκιάω et Σκιάζω. [Gregor. Nyss. t. 1, p. 54, A. Id. figurate t. 2, p. 583, D : Τῇ συκῇ τοῦ πικροῦ βίου ὑποσκιάζεσθαι. Hase.] Apud Etym. [M. 783, 26] inque Lex. meo vet. ὑποσκιάζειν [Vitiose pro ὑποσακίζειν : de quo suo loco diximus] exp. etiam ὑπεξαίρειν, et ὑποσκιάζειν τῆς ὁδοῦ, pro προκόπτειν. Nam qui progrediuntur, solum quod a tergo relinquunt, velut occulunt aut obumbrant.

[Ὑποσκίασις, εως, ἡ, Obumbratio. Ὑπ. δένδρων Hippocr. Epist. p. 1275, 33.]

Ὑποσκιάω, Obumbro, s. Aliquantum inumbro, Aliquatenus obumbro. Unde ap. Apoll. [Rh. 1, 451], ὑποσκιόωνται, Obumbrantur. [Arat. 854 : Ἧν ὑποσκιάησι ... ἠέλιον νεφέλη. « Greg. Naz. t. 2, p. 58, 171; 70, 178; 127, carm. 58, 8, ὑποσκιάων. Id. ib. p. 46, 191, de pictore figuram adumbrante : Εἶδος ὑποσκιάει τειρώμενος. » Hase.]

Ὑπόσκιος, ὁ, ἡ, Umbrosus, Opacus, Umbra opacatus et obtectus. [Æsch. fragm. 145 (ap. Athen. 9, p. 503, D) : Ὑπ. ἐν ψυκτηρίοις (in nemoribus)· 196 (ap. Strab. 4, p. 183) : Νεφέλην ὑποσχὼν ... ὑπόσκιον θήσει χθόνα. Id. 658 : Ὑποσκίων ἐκ στομάτων ποτάσθω φιλότιμος εὐχὰ, Ex ore ramis olivæ et infulis velato. Theophr. C. Pl. 1, 17, 3, ubi oppositum ὑπαίθριος.] Plutarch. Alex. p. 1225 meæ edit. [c. 7] : Ὅπου μέχρι νῦν Ἀριστοτέλους ἕδρας τε λιθίνας καὶ ὑποσκίους περιπάτους δεικνύουσι. [Alciphr. 1, 39 : Ὑποσκίοις τισὶ δάφναις ἦν ἡ κατάκλισις, ubi tamen cum Bergl. scribendum ὑπὸ συσκίοις, quod præstat alteri ejusdem conjecturæ ὑπόσκιος.]

[Ὑποσκιρτάω, Subsilio. Ælian. N. A. 7, 8. Philostr. Imag. p. 777 : Αἶγας ὑποσκιρτώσας· 785 : Πᾶνα ὑποσκιρτῶντα Εὔιον, ubi cum accus. constructum est : quocum Jacobs. p. 295 comparavit Heliod. 6, 8, p. 237 : Γόους ὑπορχησώμεθα. Theod. Prodr. Rhod. p. 173 : Ὑποσκιρτῶσαν κόμην. G. D. Basil. t. 2, p. 944, B. Marc. Eugen. Imag. p. 139, 11 Kayser. : Τὸ ὑποσκιρτῶν ἐν ταῖν χεροῖν τῆς μητρὸς βρέφος. Greg. Nyss. t. 2, p. 1006, B, δι' εὐφροσύνης ὑποσκιρτᾶν. Paul. Silent. Descr. S. Sophiæ 189 : Πάντα δ' ὑπεσκίρτησεν ἐν ἄστεϊ βάθρα θεμείλων. Hase.]

[Ὑπόσκληρος, ὁ, ἡ, Subdurus. Hippocr. p. 552. Lucian. Merc. cond. 26, Rhett. præc. 9. G. D. Galen. vol. 19, p. 429, 18, ὄγκος. Theophil. Protosp. De puls. p. 75, 15 Ermerins., σφυγμός. Hase.]

[Ὑποσκληρύνω, Subdurum facio, Paullo duriorem facio. Theophr. fragm. 5, 58, p. 780 : Πᾶν ἀργότερον ἢ διεσκληρυμμένον.]

[Ὑποσκόλιος, ὁ, ἡ, Paullum tortuosus. Αὐχὴν ὑπ. Aretæus p. 36, 46.]

[Ὑπόσκοπος, ὁ, ἡ. Hesych. : Ὑπόσκοπον χέρα· Αἰσχύλος· ὥσπερ οἱ ἀποσκοποῦντες, οὕτω κελεύει σχηματίσαι τὴν χεῖρα, καθάπερ τοὺς Πᾶνας ποιοῦσι· σχῆμα δέ ἐστιν ὀρχηστικὸν ὁ σκοπός. De hac saltatione v. Salmas. ad Scriptt. H. A. vol. 2, p. 836, qui ὑπόσκοπον χέρα gestum esse observat eorum qui intente aliquid et diligenter speculari volunt manum fronti obtendentes. Conf. Sil. Ital. 13, 341, de Pane : Obtendensque manum ... umbrato perlustrat pascua visu.]

[Ὑποσκότεινος, ὁ, ἡ, Obscurus, Subluculus, Gl.]

[Ὑποσκότιος, ὁ, ἡ, Subobscurus, Obscuratus. Schol. Eur. Or. 1488 (1472 Matth.) : Ὡς ὑποσκότιοι γενόμενοι τῷ πλήθει τῶν βαλλομένων βελῶν. Kall.]

[Ὑποσκύζομαι, Subirascor. Nicet. Chon. Hist. p. 352, C : Ὑποσκυζομένῳ προσώπῳ.]

[Ὑποσμήχω, Paullum abstergo. Themist. Or. 20, p. 235, B : Καλλύνας τε τὸ ἄγαλμα καὶ ὑποσμήξας πανταχόθεν. Alex. Trall. 12, p. 110.]

[Ὕποσμος, ὁ, ἡ, Subolens. Per ὀσφραινόμενος exp. Hesych., incertum utrum propria signif. an metapho-

rica, de qua Phot. Lex. p. 630, 14 : Ὑπ. ὁ ὑπονοῶν τι καὶ ὑποπτεύων. Passive, Sub odorem cadens, Qui odore percipi potest, Aristot. De anima 2, 9 : Καὶ γὰρ τούτων ἔνια πόρρωθεν ἁπαντᾷ πρὸς τὴν τροφὴν ὕποσμα γινόμενα.]

Ὑποσμύχω, Suburo, Ustulo, i. e. Paulatim uro. Item Succendo, Inflammo. Basil. [vol. 1, p. 418, B] : Ἐν τῷ βάθει κατέχει τὴν νόσον ὑποσμύχουσαν αὐτοῦ τὰ σπλάγχνα. Et ὑποσμυχόμενον μῖσος ap. Greg. Naz. [vol. 1, p. 111, B] pro Succensum, teste Bud. [Greg. Nyss. vol. 1, p. 828, C : Κατασβεννύειν ἔνδοθεν τὴν ὑποσμύχουσαν ἐν τῇ καρδίᾳ μνησικακίαν. Georg. Metrop. Nicom. In S. Deip. ingr. in templ. p. 1116, B : Ὑπὸ τῆς ἀφανῶς ἔνδον ὑποσμυχούσης φλογὸς πυρπολούμενος. Scriptor Byzant. ap. Suid. s. v. Θλαδίας : Ἦν βαρὺς ὁ σταθμὸς τοῦ ὑποσχεθέντος χρυσίου ὁ ὑποσμήχων αὐτῶν τὰ ἔντοσθεν. Recte Kusterus ὑποσμύχων. Idem vitium ap. Basil. Sel. De mirac. Theclæ 2, p. 206 : Ἐπαλειψάμενος (oleo) οὗ καὶ τὸ πάθος ὑπέσμηχε. Zosim. 4, p. 264 : Ὡς δὲ πλέον ἐπεσμύχετο τῇ τῆς κόρης ἐπιθυμίᾳ. Aptius ὑπεσμύχετο. Hæc fere Hemst. ad Luciani D. mort. 6, 4, p. 352. Greg. Naz. vol. 1, p. 301, D : Ὁ θυμὸς ... ἔνδοθεν ὑποσμύχων, et Eustath. ad Il. p. 605, 50; 810, 7; 1013, 32. Ex eod. Od. p. 1656, 49 : Ὁ νοῦς ... ζωπυρεῖται ὑποσμυχόμενος, addit Valck. Idem Eustath. sæpius hoc verbo usus est in Opusculis. « Ὑπεσμυγμένος, Theodor. Prodr. Amar. in Notit. Mss. vol. 8, part. 2, p. 118. » Boiss.] Itidem et dolor ὑποσμύχει, quum intus cor uritat : ut et ap. Hesych. Ὑποσμύχουσα, ἔνδον ἐρεθίζουσα. [Ὑποσμύχω, ἐνδιερεθίζουσα apud Phot., Suid., Etym. M. p. 783, 37 (ubi vulgatum διερεθίζουσα correctum ex cod. Dorvill.), qui addunt ὑποκαίουσα, θλίβουσα, καταπονοῦσα, et Etym. ῥητορική· ubi alia gl. præcedit, Ὑποσμύχουσιν· ἀπὸ τοῦ σμυχοῦ (i. e. μυχοῦ) τοῦ σκοτεινοῦ τόπου καὶ ἀφεγγοῦς· ἢ τὸ τυφλώττειν καὶ μεμυκέναι] et [ap. Hesych.] Ὑποσμύχει [codex ὑποσμύγει], θλίβει, ἀνιᾷ, καταπονεῖ : quod ἀπὸ τῶν τραυμάτων esse translatum dicit. [Recte, ut videtur, Kusterus corr. καυμάτων. Τύφειν per ἠρέμα ὑποσμύχειν exp. schol. Soph. Ant. 1009.] Schol. Apollonii Arg. 2, [445] ὑποσμύχειν esse tradit ἠρέμα ὑποκαίειν : hæc verba poetæ, Οὐδέ τι μῆχος Ἔστ' ὀπίσω· κενεαὶ γὰρ ὑποσμύχονται ὀπωπαί, sic exponens, ὑπὸ βάθους ἠμαύρωνται, καὶ οἱονεὶ ὑποκέκαυνται. [Etym. M. p. 783, 32 : Ὑπ. ὀπ., ὑποτύφονται. Ἔστι δὲ ὑποσμύχειν τὸ ἠρέμα ὑπολάμπειν.]

[Ὑποσοβέω, Submoveo. Heliod. 10, 33 : Πλατυνομένοις ἐναλλὰξ τοῖς ἀγκῶσι τοὺς πήχεις ὑποσοβῶν· quod Coraes vol. 2, p. 361, sic intelligit, σοβῶν τοὺς πήχεις ὑπὸ τοῖς ἀγκῶσι πλατυνομένοις ἐναλλάξ.]

Ὑποσόλοικος, ὁ, ἡ, Aliquantum σόλοικος. Cic. Ad Att. 2, [10] : Ludos Antii spectare non placet. Est enim ὑποσόλοικον, quum velim vitare omnium deliciarum suspicionem, repente ἀναφαίνεσθαι non solum delicate, sed etiam inepte peregrinantem. Et Ep. penult. l. 14 : Quinetiam hoc ipso tempore multa ὑποσόλοικα. Paulo ante dicit, Quid absurdius? [Plut. Symp. Q. 1, 2, p. 615, D : Ἐσθῆτι περιττῇ καὶ ἀκολουθίᾳ παίδων ὑποσολοικότερος.]

[Ὑπόσομφος, ὁ, ἡ, Subfungosus, Spongiæ similis. Erotian. p. 292. Boiss. Galen. vol. 6, p. 571, 6. Unde Oribas. t. 1, p. 49, 4, de ficubus : Οὐ μὴν ἐσφιγμένην γε καὶ ἰσχυρὰν ἐργάζεται τὴν σάρκα, ἀλλὰ ὑπ. Hase. Metaphorica significatione Themist. Or. 18, p. 222, D : Τὴν πόλιν ἀντὶ λαγαρᾶς καὶ ὑπ. μεστὴν ἐποίησεν ἀγλαΐας.]

[Ὑπόσονος vel Ὑπόνοσος ap. Hippocr. p. 863, E, ubi nunc ἵπος, ὄνος. V. Littré vol. 4, p. 382.]

[Ὑποσόριον, τὸ, Loculus. Inscr. Lycia ap. Rossium in Ephemerid. Halens. 1835, *Intelligenzblatt* N. 35, p. 288.]

[Ὑπόσοφος, ὁ, ἡ, Paullum sapiens. Philostr. V. A. p. 331, 11.]

[Ὑποσπαδίας, ὁ. Galen. Defin. vol. 2, p. 271 : Ὑποσπαδίας ἐστὶ πάθος ἐφ' οὗ ἡ βάλανος ἐφείλκυσται· ἢ ἔστι πάθος ἐφ' οὗ ἡ βάλανος ἀπόκειται καὶ τὸ τῆς οὐρήθρας τρῆμα ὑπόκειται. Galen. ib. p. 396 : Ὑποσπαδίαι εἰσὶν οἱ ἐκ γενετῆς ἔχοντες τὴν οὐρήθραν κάτωθεν ὑπὸ τὸν λεγόμενον κύνα. Dativ. τοῖς ὑποσπαδιαίοις vol. 4, p. 658, et Theophil. Protosp. 5, 23, p. 219 Greenh., genit. περὶ ὑποσπαδιαίων in lemmate capitis ap. Paul. Æg. 6, 54, ab nomin. Ὑπόσπαδιαῖος, ὁ : nisi τοῖς ὑποσπαδίαις et περὶ ὑποσπαδιῶν scribendum.]

[Ὑποσπαθίζω, Subter incido, Disjungo. Passiv. Epiphan. t. 2, p. 172, C : Διὰ τοῦ καλουμένου σπαθιστῆρος τὴν τῶν μελῶν ὑποδερματίδα ὑποσπαθισθέντες. Hase.]

Ὑποσπαθισμός, ὁ, Incisio tribus divisionibus supra frontem facta ad pericranium usque. Hoc curationis s. χειρουργίας genere utuntur Medici in rheumatismis fluxionibusque oculorum. In fronte scalpello, quod σπαθίον dicitur, tres divisuræ fiunt rectis lineis et æquidistantibus : et cetera deinde subjecto scalpello, cui Ὑποσπαθιστὴρ nomen, [σπαθομήλη ap. Galen. vol. 2, p. 395,] volsellisque, q. e. σκολοπομαχαίριον, administrantur. Ita VV. LL. ex Paulo Ægineta [6, 6]. Vide et [Galen. l. c. et] Aet.

[Ὑποσπαθιστὴρ, ῆρος, ὁ. V. Ὑποσπαθισμός.]

Ὑποσπαίρω, Subpalpito. [Anonymus, quem Ælianum esse conjecit Valck.,] ap. Suid. [Paul. Ægin. 3, 71, σφυγμὸς, Pulsus arteriæ subtremiscens.]

Ὑποσπανίζω, sive Ὑποσπανίζομαι, Aliquantum egeo, simpliciter Laboro penuria, Egeo; nam Bud. ὑπεσπανισμένος exp. δεόμενος, citans ex Soph. Aj. [740] : Τί δ' ἐστὶ χρείας τῆσδ' ὑπεσπανισμένον; Quid vero est, quod ad istam rem desit et desideretur? seu, δεόμενον τῆς τοῦ Αἴαντος παρουσίας, schol. [Æsch. Pers. 489 : Ὑπεσπανισμένους βορᾶς· Choeph. 577 : Φόνου δ' Ἐρινὺς οὐχ ὑπεσπανισμένη. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 68, 23 : Ὑπεσπανίσθαι συνέσεως· οἷον ἀσύνετον εἶναι.] Sic ap. Suid. [ex Procop. Anecd. c. 19] : Χρημάτων τε ὑποσπανίζων, τοὺς ὑπηκόους ἐλήϊζετο, i. e. ἐνδεῶς ἔχων, Indigens. [Id. Procop. De ædif. vol. 3, p. 303, 13 Bonn. : Ἐπεὶ Ῥοδόπη ὀχυρωμάτων ἐκ παλαιοῦ ὑπεσπάνιζε. Sæpe hoc verbo utitur Philo, velut vol. 2, p. 105, 11, ἐν χορηγίαις ὑποσπανιζούσαις· 64, 31 et 73, 14, τῶν ἀναγκαίων ὑποσπανιζόντων· 516, 20 et 624, 7, τὰς τέχνας ὑποσπανισθείσας. Hase.]

[Ὑποσπάνισις, εως, ἡ, Penuria nonnulla. Nicet. Chon. Hist. p. 26, D : Τὴν τῶν ἀναγκαίων ὑπ. 243, C; 262, D.]

[Ὑποσπασμὸς, ὁ, Subtractio. Aq. Deut. 15, 1, de anno septimo quo debita remittebantur et opus agricolationis intermittebatur.]

[Ὑποσπαστέον, Subtrahendum, Subducendum. Geopon. 14, 7 : Τὰ νεόττια ὑπ. ἐξ ἑκάστης ὄρνιθος.]

Ὑποσπάω, Subtraho, Subduco. [Plato Euthyd. p. 278, C : Ὥσπερ οἱ τὰ σκολύθρια τῶν μελλόντων καθιζήσεσθαι ὑποσπῶντες χαίρουσι. Demosth. p. 762, 4 : Ὑπ. τὰ στρώματα. « Athen. 3, p. 124, E : Τὴν ὑποστάθμην πάλιν ὑποσπῶντες. Suidas s. v. Ἐμπεδορκεῖν : Τὸν ὄροφον ὑποσπάσασα τοῦ βόθρου. » Valck. Eur. El. 495 : Ποίμνης νεογνὸν θρέμμ' ὑποσπάσας τάδε, ubi Clam subducendi signif. habet, ut Bacch. 436 : Οὐδ' ὑπέσπασεν φυγῇ πόδα. Aristot. De somno c. 3 : Ὑποσπωμένου τοῦ θερμοῦ.] Plutarch. De def. orac. [p. 416, E] : Εἰ τὸν ἀέρα τις ἀνέλοι καὶ ὑποσπάσειε τὸν μεταξὺ γῆς καὶ σελήνης, Si quis aerem lunæ terræque interfusum de medio tollat et subtrahat. Idem eodem libro [p. 387, D] : Ἡρακλῆς ὑπέσπακε τὸν τρίποδα, Hercules cortinam subduxit, ut Turn. vertit : cujus annotationes vide. [De supplantando, Lucian. De cal. c. 10 : Τὸν πρὸ αὐτοῦ ... ὑποσπᾷ καὶ ὑποσκελίζει· Asin. c. 44 : Συμπλέκεται αὐτῷ καὶ ἐκ τῶν ποδῶν ὑποσπάσας εἰς τὴν ὁδὸν ἐκτείνει. Plutarch. Mor. p. 535, F : Τῶν τὰ σκέλη τοῖς ὑποσπῶσι παρεχόντων. Destruo. Aristid. vol. 1, p. 405, 17 : Μηδ' ἣν ἔρεισμα τῆς Ἑλλάδος πόλιν ἤδομεν, ταύτην ἀνατρέψωμεν μηδ' ὑποσπάσωμεν. Passiv. Aq. Psalm. 140, 7 : Ὑπεσπάσθησαν. Med. Xenoph. De re eq. 7, 8 : Ἐπειδὰν καθίζηται, πρῶτον μὲν ἠρεμεῖν δεῖ διδάσκειν τὸν ἵππον, ἕως ἂν καὶ ὑποσπάσηται, ἤν τι δέηται, i. e. dum vestem subduxerit sive composuerit, ne scilicet equitem premat aut pungat, neve attritu vestis male compositæ in femore sugillatio exsistat, ut exp. Weiskius.]

[Ὑποσπειρίδιον, τὸ, Basis spiræ. Hero Spirit. p. 164. Conf. Σπεῖρα.]

[Ὑπόσπειρα, ἡ. V. Σπεῖρα vol. 7, p. 568, D.]

Ὑποσπείρω, Occulte sero s. semino, Clam et latenter dissemino. [Melanippides ap. Plut. Mor. p. 758, C : Γλυκὺ θέρος ἀνδρὸς ὑποσπείρων πραπίδων πόθον. Leont. Anth. Plan. 33 : Πᾶσαν ὑποσπείρεις οὖασι μειλιχίην.]

Plutarch. Pericle [c. 24]: Ταῖς πόλεσι Μηδισμοῦ δι' ἐκείνων ὑπέσπειρεν ἀρχάς. [Lysandro c. 5. Mor. p. 65, C: Λάθρα ὑφίησί τινας καὶ ὑποσπείρει διαβολάς. Λόγους ὑπ. V. Dion. c. 11; γέλωτα Ælian. V. H. 2, 13; γοητείας ὑπεσπαρμένης id. N. A. 1, 29. Epiphan. vol. 1, p. 79, A: Διὰ φαντασίας τὴν πλάνην ὑποσπείροντες. G. D. Amphiloch. p. 98, D: Σοὶ ταῦτα ὑποσπείρει ἠθικῶς. Acta Concil. t. 3, col. 729, 56: Ὑποσπειράντων αὐτῶν ζιζάνιά τε καὶ σκάνδαλα. Hase. Alia virtute Cyrill. Hieros. p. 52, D. Hemst.]

[Ὑποσπληνίζομαι, Spleniis utor. Schol. Aristoph. Pl. 1082, διεσπεκλωμένῃ inter alia interpretatur per ὑπεσπληνισμένῃ, ubi Hemst. Hesychii gl. comparavit, Ὑπεσπληνισμένον· ὑπωπιασμένον (codex ὑποπ—), ἢ πεποικιλμένον, quod interpretatur *spleniis s. pulvinis adfultis compressum.*]

[Ὑπόσπληνος, ὁ, ἡ, Subsplenicus, Lienis tumoribus aliquantulum obnoxius, Lienis affectibus vexatus. Hippocr. p. 1012, C; 1129, A. Foes. Adde p. 50, 20. G. D. Galen. vol. 6, p. 630, 10. Unde Oribas. t. 1, p. 76, 1, de beta: Καὶ τοῖς ὑπ. δὲ ἀγαθὸν γίνεται. Vertit Daremb.: *Elle est bonne aussi pour ceux qui ont la rate légèrement enflée.* Hase.]

[Ὑποσπογγίζω, Spongia purgo. Geopon. 6, 12, 1: Τοὺς πίθους ... ἅλμῃ ἀκράτῳ ὑποσπογγίζεσθαι.]

Ὑποσποδίζω, Aliqua ex parte cineraceus sum, Aliquatenus refero cinerem. Diosc. 5, 92, de ærugine scolecia: Κίνει ἕως ἂν μεταβάλῃ καὶ ὑποσποδίσῃ τῇ χρόᾳ, Donec se mutet, et colorem cinereum concipiat, Ruell.

[Ὑποσπόδιος, ὁ, ἡ, Cinericius, Sub cinere coctus. Gregor. Magnus Vita S. Benedicti, a Zacharia Papa græce versa, 1, 11, ἄρτος. Hase.]

Ὑπόσπονδος, ὁ, ἡ. [Hesych.: Ὑπ., σπονδὰς αἰτήσας. Phot. et Suidas: Ὑπ., ὑπὸ φιλίαν ὑποτεταγμένος.] Dicitur aliquis facere aliquid ὑπόσπονδος quum accepta fide ab hoste, aut eo cui non fidit, aliquid facit. Herodot. [3, 144: Ὑπ. ἔφασαν εἶναι· 5, 72:] Ὑπόσπονδοι ἐξέρχονται, Sub pactione exeunt, Accepta fide exeunt. [Et 6, 103: Κατῆλθε ὑπ. Eurip. Phœn. 81: Ὑπόσπονδον μολεῖν.] Thuc. 1, [103]: Ξυνέβησαν πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους ὑπ., Hac conditione, ut exire eis liceat accepta fide. Itidemque 6, p. 216 [c. 59]: Ἐχώρει ὑπόσπονδος ἐς Σίγειον. Eodem l.: Τῶν Λακεδαιμονίων μεταπεμψάντων ὑπόσπονδος ἐλθών, Sumpta fide publica, Lacedæmoniisque vocantibus, Lacedæmonem profectus. Rursum idem alibi, Ὑποσπόνδους αὐτοὺς ἐξιέναι κελεύει, Eos accepta fide abire jubet. Sic Plutarch. Solone [c. 9 extr.]: Ὑποσπόνδους ἀφῆκε, Data eis fide, ipsos dimisit. Alii, Inito fœdere missos fecit, Fœderibus s. Induciis factis dimisit. [Ὑπ. ἀφιέναι τινὰ Polyb. 4, 63; 22, 13, 9. Ὑπ. ἀπελθεῖν 2, 58, 5. Παραδιδόναι ἑαυτὸν ὑπ. 3, 84, 14, et quæ sunt alia hujusmodi inprimis frequentia in libris historicorum.] Rursum Thuc. [2, 79]: Ὑποσπόνδους τοὺς νεκροὺς κομισάμενοι, Receptis ex fœdere mortuorum cadaveribus. 3, [98]: Τοὺς νεκροὺς ὑποσπόνδους ἀνελόμενοι παρὰ τῶν Αἰτωλῶν, Pace sequestra sublatis cæsorum cadaveribus: de victis. [Adde 4, 44.] De victoribus autem, 6, p. 232 [c. 103]: Τοὺς νεκροὺς ὑποσπόνδους ἀπέδοσαν τοῖς Συρακουσίοις, Concessere Syracusanis inducias et copiam legendi cæsorum cadavera. Postulabatur enim a victoribus ἵνα σπείσαιντο ἡμέραν τοὺς νεκροὺς ἀνελέσθαι. [Simillter 1, 63; Xen. Hell. 2, 4, 12, et al.]

[Ὑποσπορά, ἡ, Occulta satio. Epiphan. vol. 1, p. 60, A: Ἡ ὑπ. τῆς πλάνης εὑρεθήσεται· 79, A: Εἰς τὴν τῆς αἰσχρᾶς καὶ μυθώδους τέχνης ὑπ. Phot. in Wolf. Anecd. vol. 2, p. 68: Αἱ πονηραὶ πράξεις καὶ ὑπ. τοῦ ἐχθροῦ. Kall. Greg. Nyss. t. 1, p. 826, A: Τῇ ὑπ. τῆς ψυχρᾶς ἐκείνης χολῆς, Suffusione. Hase.]

[Ὑποσπορεύς, έως, ὁ, Occultus seminator. Phot. ibid. p. 143: Τῶν θελημάτων ἐκείνων καὶ πράξεων, ὧν αὐτός ἐστιν ὑπ. et p. 198. Kall.]

[Ὑποσπουδάζω. Joseph. A. J. 19, 2, 5: Ὑποσπουδασθεὶς τὸ κατ' ἀρχάς. Corrige ὑπερσπουδασθεὶς, quo verbo utitur Joseph. ib. 15, 3, 6. Idem vitium ap. ap. Dion. Cass. 39, 25: Τὸν Καίσαρα ὑπεσπούδαζεν, correxit Reimar. restituto ὑπερεσπούδαζεν. G. Dind.]

[Ὑποστάζω, Substillo, Gl. Hippocr. p. 151.]

[Ὑποστάθμη, ἡ, Fundamentum. Diodor. 3, 44: Ἡ νῆσος ... παλαιῶν ἔχει οἰκιῶν λιθίνας ὑποστάθμας· ubi Wessel.: «Quod subsidit quodque in imo consistit, ὑποστάθμην vocant. Plato Phædon. p. 109, B, de terra quæ infra ætherem locum habet, οὗ δὴ ὑποστάθμην ταῦτα εἶναι, et Stoici ap. Diog. L. 7, 157 affirmant ὑποστάθμην δὲ πάντων τὴν γῆν, μέσην ἁπάντων οὖσαν. (Conf. Porphyr. De abst. 3, 14.) Inde pro Sedimento, Fæce. De ædium fundamentis, ut hic, legere non memini, nec improbo tamen. V. Gatak. ad Antonin. 9, 36.» Protagorid. ap. Athen. 3, p. 124, E, de sedimento aquæ: Τὴν ὑπ. πάλιν ὑποσπῶντες. Dioscor. 5, 120: Τοῦ κατεργαζομένου χαλκοῦ ὥσπερ ὑπ. τις καὶ τρὺξ ὑπάρχει. Plutarch. Mor. p. 130, C: Πῆξιν ὑγρότητος οὐκ ἐᾷ ὥσπερ ὑποστάθμην γενέσθαι τοῖς τὴν τροφὴν ... κατεργαζομένοις ἀγγείοις· 940, E: Οἷον ὑπ. καὶ ἰλύν. Aristid. vol. 1, p. 5, 7: Ὅσον ἦν οἷον ὑπ. τε καὶ ἐμμεμενηκὸς κάτω, τοῦτο ὑπελείπετο ἀνθρώπων σπέρμα εἶναι. Frequenter de fæce vini. Phrynich. p. 72 ed. Lob.: Ποταμοῦ μὲν ἰλὺς, οἴνου δὲ τρὺξ ἡ ὑπ. Plut. Mor. p. 914, E: Ὅσον ἐστὶ παχὺ καὶ γεῶδες ... ὑπ. ποιεῖ καὶ τρύγα, τὸν δὲ οἶνον ἀπολείπει καθαρόν. Suidas s. v. Τρυγός: Τρύγα καὶ τὸν νέον οἶνον ἐκάλουν καὶ τὴν ὑπ. || Metaph. de fæce plebis, ap. Plutarch. V. Phoc. c. 3: Ἐν τῇ Ῥωμύλου ὑπ., quam *fæcem Romuli* dixit Cicero Ep. ad Att. 2, 1 extr.]

[Ὑποσταθμὶς, ίδος, ἡ, i. q. ὑποστάθμη, apud Suidam, qui utrumque per τρυγίας explicat. Phot. p. 630, 17, solum habet Ὑποσταθμίς.]

[Ὑποστἄλάζω, Destillo. Nicet. Eugen. 2, 25: Θρηνῶν ὑπεστάλαζε ῥεῖθρα δακρύων. In var. lect. ἐπιστ. Boiss.]

Ὑπόστᾰσις, εως, ἡ, Substantia, Naturæ substantia, Bud., in Aristot. De mundo [c. 4]: Συλλήβδην δὲ, τῶν ἐν ἀέρι φαντασμάτων τὰ μέν ἐστι κατ' ἔμφασιν, τὰ δὲ καθ' ὑπόστασιν· hæc enim ille sic reddit: Ad summam, eorum, quæ in aere apparent, alia specie tenus existunt, alia etiam habent naturæ subsistentiam. [Ἔμφασις et ὑπ. pariter opposita apud Plutarch. Mor. p. 894, B.] Idem Bud. Comm. postquam dixit ὑπόστασιν esse Rem natura et re vera subsistentem, illum Aristot. l. profert, itemque Themist. Phys. 2: Οἱ δὲ τὰς ἰδέας λέγοντες, ἃ μηδὲ τῷ λόγῳ χωριστὰ, ταῦτα καὶ ὑποστάσει χωρίζουσι. Ibid. docet ὕπαρξιν interdum et ὑπόστασιν pro eodem accipi. In alio autem ejusdem libri l. ὑπόστασιν rursus Subsistentiam reddit apud auctorem Ep. ad Hebr. 11, [1]: Ἔστι δὲ πίστις, ἐλπιζομένων ὑπόστασις, πραγμάτων ἔλεγχος οὐ βλεπομένων, Est autem fides, subsistentia eorum, quæ sperantur. Sunt et qui ita reddant: Est autem fides, illud, quod facit ut extent, quæ sperantur. Scholiastes ὑπόστασιν et οὐσίαν conjungit, in exponendo hoc l., quum dicit, Ἐπειδὴ γὰρ τὰ ἐν ἐλπίσιν ἀνυπόστατά ἐστιν ὡς τέως μὴ παρόντα, ἡ πίστις οὐσία τις αὐτῶν καὶ ὑπόστασις γίνεται, εἶναι αὐτὰ καὶ παρεῖναι τρόπον τινὰ παρασκευάζουσα. [Sext. Emp. p. 616: Κατ' ἰδίαν ὑπ. καὶ οὐσίαν νοεῖται. Ὑπ. ἔχειν idem p. 88, 105, et al.] Ceterum sunt qui his in ll. nomine Extantia uti malint, ex Colum. et Vitruv. [Suidas: Ὑπ. κυρίως τὸ καθ' ἑαυτὸ ἰδιοσυστάτως ὑφιστάμενον. Ἔστιν οὖν πρᾶγμα ὑφεστός τε καὶ οὐσιῶδες, ἐν ᾧ τι τῶν συμβεβηκότων ἄθροισμα ὡς ἐν ἑνὶ ὑποκειμένῳ πράγματι καὶ ἐνεργείᾳ ὑφέστηκεν. Ἐτυμολογεῖται δὲ ὑπ. παρὰ τὸ ὑφεστάναι καὶ ὑπάρχειν. Eadem leguntur apud Theorianum Legat. Armen. p. 16. Atque hoc sensu ὑπ. et σχῆμα seu προσωπεῖον opponuntur. Joann. Chrys. Homil. 20 in Ep. ad Rom. p. 175: Κἂν πλοῦτον εἴπῃς, κἂν δόξαν ... σχῆμα μόνον ἐστὶν ... καὶ προσωπεῖον, οὐχ ὑπ. τις μένουσα. Ita κατὰ δόκησιν et καθ' ὑπ. opponuntur ab Athanas. vol. 2, p. 319. Suicer. Joseph. C. Apion. 1, 1 init.: Τὸ γένος τῶν Ἰουδαίων παλαιότατόν ἐστι καὶ τὴν πρώτην ὑπ. ἔσχεν ἰδίαν. Cornut. De N. D. c. 19: Αἱ φλόγες ἐκ μόνου τοῦ ἀέρος διακαιομένου τὴν ὑπ. λαμβάνουσι. Artemidor. 3, 14: Φαντασίαν μὲν ἔχειν πλούτου, ὑπόστασιν δὲ μή. Hemst. Σωματικὴ ὑπ., Substantia corporea, Plut. Mor. p. 882, E.] || In Trinitate divina, inquit Bud., i. est q. ἰδιότης et q. πρόσωπον. Gregor. In Epiph.: Θεοῦ δὲ ὅταν εἴπω, ἑνὶ φωτὶ περιαστράφθητε καὶ τρισί· τρισὶ μὲν κατὰ τὰς ἰδιότητας, εἴτουν ὑπ., εἴ τινι φίλον καλεῖν, εἴτε πρόσωπα· ἑνὶ δὲ, κατὰ τὸν τῆς οὐσίας λόγον, εἴτουν θεότητος. Et Dionys. de Deo loquens, Ἑνάδα τρισυπόστατον dicit, i. e. τριπρόσωπον. Sacrosancta enim

Concilia statuerunt unam in Trinitate esse οὐσίαν, et tres ὑποστάσεις, Basil. Hæc Bud.; quibus subjungit, interdum tamen οὐσίαν et ὑπόστασιν dicta pro eodem fuisse, ut Lat. Substantia et Essentia, affertque exemplum ex Decreto Sardicensis Concilii, quod exemplum simulque alia de differentia, quæ alioqui statuitur inter hæc duo, habes p. 496. Auct. Ep. ad Hebr. 1, [3] de Filio sic loquitur, Ὃς ὢν ἀπαύγασμα τῆς δόξης, καὶ χαρακτὴρ τῆς ὑπ. αὐτοῦ, ubi vet. Interpr. vertit Substantiæ. Quidam Personæ vertere maluerunt, sequendo eum vocis πρόσωπον usum, qui modo ex Gregor. allatus fuit, et qui apud ceteros quoque invenitur, ne Substantia cum Essentia confunderetur, et ὑπ. pro οὐσία accipienda putaretur; absurdum enim esse dicere essentiam Patris impressam esse in Christo, quum eadem sit et quidem simplex utriusque essentia: contra vere apteque dici, quicquid Pater proprium habet, in Christo esse expressum: ut qui Christum videt, videat et Patrem, Jo. 14. Præterea hoc commodi habere istam interpret., in qua utimur voce Personæ, quod hypostases adversus Sabellium aperte distinguat, et τὸ ὁμοούσιον confirmet adversus Arianos. Arius enim impie deitatis essentiam trifariam dividens, tres deos statuebat; Sabellius autem impie et ipse personis Trinitatis in unam conflatis, ὑποστάσεις confundebat. Gregor.: Τὸ ἀσύγχυτον τῶν τριῶν ὑπ. ἐν τῇ μιᾷ φύσει τε καὶ ἀξίᾳ τῆς θεότητος. Plura de hoc. vocab. apud eum ceterosque theologos, necnon ap. Suid. legenda tibi relinquo. [Adde quæ Suicerus collegit vol. 2, p. 1394—1397, quæque copiose exposuit Zonaras Lex. p. 1773—1777. Exquisitiores de usu vocabuli observationes Socratis H. E. 3, 7, infra apponemus.]

[|| Fundamentum, Principium tractationis, s. Subjectum, Argumentum. Polyb. 4, 2, 1: Καλλίστην ὑπ. ὑπολαμβάνοντες εἶναι ταύτην· de quo usu Casaub. ad 1, 5, 3 (ubi adject. ἀνυπόστατος legitur): « Diodor. 1, 3: Τὴν ὑπ. τῆς ἐπιβολῆς οὐ συνετέλεσαν, Argumentum ad quod se accinxerunt non absolverunt. Clarius paullo post: Ἐξέσται γὰρ ἐκ ταύτης ἕκαστον πρὸς τὴν ἰδίαν ὑπ. ἑτοίμως λαμβάνειν τὸ χρήσιμον. Paullo aliter c. 28: Τοὺς Ἀθηναίους μὴ δύνασθαι κατὰ τὴν ἰδίαν ὑπ. ἀποδοῦναι ... τὰς ἀληθεῖς αἰτίας, i. e. Secundum principia ejus historiæ quam ipsi sequuntur. Aliter 15, 70: Θηβαῖοι κατὰ τὴν ἰδίαν ὑπ. ὅλην τὴν Βοιωτίαν ὑπὸ μίαν ἀγαγόντες συντέλειαν οὐ προσεδέχθησαν· ubi ὑπ. est suscepta semel ratio consilii et propositum universum, ad quod singulas actiones referimus. Idem 16, 32, duo hæc pro eodem posuit, τηρεῖν τὴν ὑπ. et τηρεῖν τὴν ἐξ ἀρχῆς προαίρεσιν. » || Ὑπόστασις, Hermog. Περὶ ἰδ. 1, p. 150 vol. 3, p. 271 ed. Walz.), forma dicendi orationis amplitudini (τῇ περιβολῇ) serviens, quæ fit usu particularum illarum, quæ cum antecedentibus necessitudinem habent, ita ut una ab altera pendeat, quales sunt hæ: *ita, ut; quamdiu, tamdiu; tantum, quantum* etc. Conf. Aristid. Περὶ λογ. πολ. p. 650. Ernest. Lex. rhet. Anon. ap. Walz. vol. 8, p. 636: Ὑπ. ἐστι λόγων αὔξησις καὶ ἑρμηνεία κατὰ τὸ δεύτερον κόμμα ἢ κῶλον. Schol. Hermog. vol. 7, p. 1030: Ὑποστάσεις καλοῦνται τὰ σχήματα ταῦτα οἱονεὶ ὑποστῆσαι καὶ δεῖξαι τὸ πρᾶγμα δυνάμενα.] || Ab ea τοῦ ὑφίστασθαι signif., qua respondet verbo Subsistere (eo sensu, quo dicuntur Vires subsistere, aut quo dicitur Subsistere feras), ut sit quasi Subsistentia quædam animi: Præsentia animi et fortitudo, Audacia. Polyb. [6, 55, 2], de Coclite loquens: Οὐχ οὕτω τὴν δύναμιν, ὡς τὴν ὑπ. αὐτοῦ καὶ τόλμαν καταπεπληγμένων τῶν ὑπεναντίων. [Adde 4, 50, 10.] Sic 2 Ad Cor. 9, 4; itidemque 11, 17: Ἐν τῇ ὑπ. ταύτῃ τῆς καυχήσεως, redditur, In ista gloriationis confidentia, In confidente ista gloratione aut præfidente. Quidam etiam, In imperterrita ista gloriatione. At vet. Interpr. male utrobique ὑπ. Substantiam, male Erasm. Argumentum, male quidam alius Materiam interpr. || Sedimentum, et quod ex urina subsidit, Cels., Bud. [Aristot. Meteor. 4, 5: Οἶνος, οὖρος, ὀρρὸς καὶ ὅλως ὅσα μηδεμίαν ἢ βραχεῖαν ὑπ. ἔχει· 2, 3: Ὑπ. ἡ εἰς τὴν κύστιν.] Ὑπόστασις, inquit Gorr., est Crassior urinæ portio secreta et subsidens. [Sic enim ὑπόστασιν, aut quod in urinis subsidet, crassum materiæ in vasis effervescentis recrementum quod sua crassitudine fundum petiit, velut in inflammatis partibus pus, esse scribit Galen. De præsag. puls. 3, p. 147, 16, eandemque puri proportione respondere in Comm. 1 in Progn. p. 134, 20, et De diff. feb. p. 314, 55. Cujus causam, naturam et differentias explicat Gorræus ex Galeno. Hæc varias habet apud Hippocr. attributiones pro concoctionis modo, materiæ inæqualitate, aut caloris vi. Sic ἀνατεταραγμέναι καὶ δασεῖαι ὑποστάσιες dicuntur Sedimenta returbata, spissa et densa in urina, vehementem capitis dolorem cum delirio et convulsionibus indicantia, p. 1238, F. Ὑπ. κριμνώδης, λεκιθώδης, ξυσματώδης, ὀροβώδης, πεταλώδης, πιτυρώδης, πτυαλώδης, ψαμμώδης: quæ v. s. his adjectivis. Neque vero in urinis solum, sed et in alvi recrementis ὑπόστασις spectatur apud Hippocr., veluti p. 1066, D: Ὑπόστασις πελιδνὴ διαχωρήμασιν, et ὑπόστασις μέλαινα διαχωρήμασι· et p. 1020, A; 1137, D. Et ὑπόστασις ἰλυώδης ὑποπέλιος, p. 81, C; 217, D. Foes. Ὑπ. τῆς κοιλίας Aristot. H. A. 2, 1.] Sed generalius etiam, sicut ὑπόστημα, exp. Alicujus rei fæx subsidens, Crassamen, Crassamentum, ex Colum.; afferturque non solum οὔρων ὑπ., sed etiam ἱδρῶτος, ex Alex. Aphr. Probl. [2, 20. Plut. Mor. p. 895, C: Τὴν γῆν ὑπ. εἶναι καὶ τρύγα τοῦ ὕδατος· 910, C: Τρέφεσθαι τὰ ζῷα διὰ τὴν ὑπ. τοῦ οἰκείου. De sedimentis metalli Polyb. 34, 9, 10 et 11.] Et ὑπ. τοῦ περισσώματος, ex Aristot. Item [H. A. 5, 19]: Ὑπ. γεώδη ἔχουσα σύρρευσις. [Et ibid.: Παντοδαπὴν ὑπ. Meteor. 2, 8: Ὑπ. τοῦ κύματος· 2, 2: Ἡ τῆς ὑγρᾶς τροφῆς ὑπ. καὶ τὸ περίττωμα· 2, 3: Ὑπ. τῶν ζώων καὶ τὴν ξηρὰν καὶ τὴν ὑγράν. Epiphan. vol. 1, p. p. 509, B: Τὸν δὲ (in navi) ἐν μέτρῳ τινὶ ὑποστάσεως καὶ ἐνθήκης ὄντα. Et sic de materia quavis quæ subsidet in fundo.] || Aliquando Hippocrati est Humorum consistentia s. status, et concretio, h. e. quum humores intus manent, quos vacuari oportebat, Galen. Comm. 2 εἰς τὸ Περὶ ἄρθρων, Gorr. [Sic ὑποστάσιας ὑγρῶν πυώδεας καὶ μυξώδεας, p. 806, C, τὰς ἔνδον μονὰς τῶν ὑγρῶν ἃ προσῆκεν ἐκκρίνεσθαι, exponit Galen., Humorum intro moras ac concretiones, qui vacuari deberent, velut puris et muci. Qua etiam notione scribitur p. 95, F, in alis, laterum inanitatibus ac femoribus ὑποστάσιας γίνεσθαι, i. e. humores subsistere, ideoque difficillima curatu esse ea loca et recidivas facere. Idemque significant ὑποστάσιες p. 1176, E, i. e. Humorum qui vacuari deberent subsistentias, velut fit in abscessibus: ubi tamen melius ἀποστάσιες legitur. P. 868, C, quoque ὑποστάσιες dicuntur Sordes et recrementa quæ in ulceribus restitant aut moram faciunt, quum vacuari et foras emitti oporteat. Ex eaque significatione ὑπόστασις κοιλίης sæpe usurpatur Hippocrati de alvo suppressa ac subsistente, p. 132, F; 165, E; 167, D. Et p. 157, H: Πτύελα καὶ βὴξ ὑφίσταται, Sputa et tussis subsistunt. Quæ autem subsidunt, dum fundum petunt, tardari ac immorari aut supprimi videntur, indeque ὑπόστασις pro Suppressione ponitur, etsi ἐπίστασις pro ὑπόστασις multis legatur, quemadmodum sæpius vitiose ὑπόστασις pro ἐπίστασις scribitur: velut p. 213, F: Τὸ δὲ ἐκπεμπόμενον λίπος ἴσχον οὖρον ὑπόστασιν. Nam pinguedines summum, non fundum petere solent, ut scribit Galen. Comm. 3 in Epid. 3, p. 432, 32, et Comm. ad Aph. 7, 31. Sic ibidem 7, 5, ὑπόστασις pro ἐπίστασις scribitur. Et p. 40, 52: Καὶ τὰς λιπαρότητας τὰς ἄνω ἐφισταμένας, ὑφισταμένας quidam codices legunt. Est et ὑπόστασις γάλακτος p. 686, 38, Lactis crassamentum aut concretio; Lactis sedimentum dixit Calvus, Cornar. Lacti superstantem concretionem, ut ἐπίστασιν legisse videatur. Ὑπόστασις etiam dicitur p. 741, H, Subsistentia, Subsidentia, Status ac veluti Substatio, quæ ὑπορρύσει, i. e. Defluxioni, opponitur, et tam humoribus quam partibus solidis attribuitur, ut quum humores subsistunt aut intus morantur, ita et quum partes solidæ subsistunt et eundem statum aut situm servant, non autem defluunt, aut delabuntur. Est et ὑπόστασιν ποιεῖσθαι Substare, Subjici, i. e. fulcire ac sustinere, p. 822, D: Καὶ ὁ αὐχὴν τοῦ ἄρθρου ὑπὸ συχνῷ μέρει τοῦ ἰσχίου τὴν ὑπόστασιν πεποίηται, i. e. Magna ex parte coxam sustinet ac fulcit. Ὑπόστασις τοῦ ξύλου, Lignum subtentum et substratum, suppositum, ac subjectum significat, p. 856,

F. Ac rursus p. 865, A, ὑπόστασιν vocat, Ad subsistendum aptitudinem, qua quis facile in scamno subsistere possit, aut certe Substerniculum vel quod supponitur indicat, et quod subit ut facile quis supra gradum subsistat, quale est stragulum multiplex. Foes.] || In VV. LL. exp. etiam Compages : ὑπ. κολλώδης, Theophr. C. Pl. 5, [16, 4. Huc referri potest Diodor. 1, 38, νέφους ὑποστάσεις. Huc pertinet quod in re coquinaria ὑπ. dicitur Condimentum, qualia apud Gallos vel *Gelée* vel *Créme* vocantur, Pollux 6, 60 : Παρὰ Μενάνδρῳ αἱ ὑποστάσεις ζωμὸς παχὺς ἀμύλῳ πηγνύμενος (*Jusculum admixta farina ad fæcis densitatem stipatum*, Jus amylatum Apicii). Conf. Ὑποστάθμη. Schweigh. Menandri locum, in quo est ὑποστάσεις ποιῶ, servavit Athen. 4, p. 132, E. Ἀμύλων καὶ τῶν ὑποστάσεων σκευασίαι traduntur ab Oribas. p. 46 ed. Matth. De hac autem proximaque signif. insignis est locus Socratis Hist. Eccl. 3, 7 : Οἱ τὴν Ἑλληνικὴν παρ' Ἕλλησι σοφίαν ἐκθέμενοι τὴν μὲν οὐσίαν πολλαχῶς ὡρίσαντο, ὑποστάσεως δὲ οὐδ' ἠντιναοῦν μνήμην πεποίηνται. Εἰρηναῖος δὲ ὁ γραμματικὸς ἐν τῷ κατὰ στοιχεῖον Ἀττικιστῇ καὶ βάρβαρον ἀποκαλεῖ τὴν λέξιν· μηδὲ γὰρ παρά τισι τῶν παλαιῶν ηὑρῆσθαι, εἰ δέ που καὶ ηὕρηται, μὴ ταῦτα σημαίνειν ἐφ' ὧν νῦν παραλαμβάνεται. Παρὰ μὲν γὰρ Σοφοκλεῖ ἐν Φοίνικι ἐνέδραν σημαίνειν τὴν ὑπόστασιν, παρὰ δὲ Μενάνδρῳ τὰ καρυκεύματα, ὡς εἴ τις λέγοι τὴν ἐν πίθῳ τοῦ οἴνου τρύγα ὑπόστασιν. Ἰστέον μέντοι ὅτι εἰ καὶ οἱ παλαιοὶ φιλόσοφοι τὴν λέξιν παρέλιπον, ἀλλ' ὅμως οἱ νεώτεροι τῶν φιλοσόφων συνεχῶς ἀντὶ τῆς οὐσίας τῇ λέξει τῆς ὑποστάσεως ἀπεχρήσαντο.] || Insidiæ, quæ struuntur ab eo, qui ὑφίσταται, i. e. κρυφίως ἵσταται, ut exp. Thom. M. [p. 879], i. e. Stat in latebris. In VV. LL. exp. Insidiæ, Subsessæ ex Serv. et Veget. Quo fortasse modo ὑφίστασθαι in illa τοῦ κρυφίως ἵστασθαι signif. reddi possit Subsidere. || Statio militum : vide Ὑπόστημα. || Suid. exp. ἀντίστασις in Æliani loco, ubi videtur esse Defectio, Rebellio : Ἀπέστη τὸ ἔθνος τῶν Σύρων, καὶ Φοινίκων τοὺς γείτονας προσέλαβεν ἐς τὴν αὐτὴν ὁρμήν τε καὶ ὑπ. Sed ego non dubito, quin mendose ὑπόστασιν pro ἀπόστασιν hic scriptum fuerit. [|| Substantia, Bona, Facultates. Joann. Mal. p. 439, 21 : Ποιήσας ἀναγραφὴν τῆς ὑπ. αὐτοῦ· 444, 15 : Ἐδημεύθησαν αἱ ὑποστάσεις αὐτῶν· et alibi. Qua signif. scriptores Byzantini etiam ὑποστατικὰ, τὰ, dicunt.]

[Ὑποστατέος, ου, ον, Subeundus, Gl.]

Ὑποστάτης, ὁ, Qui in naturam rerum produxit, et subsistere fecit, Qui condidit et in naturam rerum produxit, et subsistere fecit, Qui condidit et in naturam rerum edidit. [Theophan. Nic. Orat. p. 80, 7, de Christo : Τῆς αὐτοζωῆς ὑπ. καὶ χορηγός. Hase.] Et Ὑποστάτις, ἡ. Utrumque Bud. ex Dionys. Areop. affert. || Furca, qua quid fulcitur. Plutarch. Coriolano [c. 24] : Ὃ γὰρ οἱ Ἕλληνες ὑποστάτην καὶ στήριγμα, τοῦτο οἱ Ῥωμαῖοι φούρκαν ὀνομάζουσι. [Pausan. 10, 26, 9 : Ἐφεξῆς τῇ Λαοδίκῃ ὑπ. τε λίθου καὶ λουτήριόν ἐστιν ἐπὶ τῷ ὑπ. χαλκοῦν. Eadem signif. Ὑπόστατον, τὸ, ap. Polluc. 10, 46 : Καὶ ἐν τοῖς Δημιοπράτοις εὑρίσκομεν λουτήριον καὶ ὑπόστατον· et in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 236 : Ὑπόστατον χρυσοῦν ἄσταθμον. Eodem modo ἐπίστατον, τὸ, et ἐπιστάτης, ὁ, dicuntur, quæ comparavit Bœckh. ibid. p. 20. G. D. Conf. Franz. Elem. epigr. gr. p. 381. Hase.]

Ὑποστατικὸς, ἡ, ὸν, [Substantialis, Fundamentalis. Epict. Diss. 1, 20, 17 : Τί τὸ προηγούμενόν ἐστιν ἐφ' ἡμῶν, τί τὸ ὑπ. καὶ οὐσιῶδες.] Auctor et conditor substantiæ, Bud. ex Dionys. Areop. : Μᾶλλον δὲ ὡς πάσης σοφίας ὑποστατικήν. [Etym. M. p. 584, 29 : Ἀπὸ τῆς ὑποστατικωτέρας ὑπάρξεως εἰς τὸ μεῖον καὶ ἔλαττον ἔλκεσθαι. || Eustath. p. 122, 19 : Αἱ δὲ (τῶν διηγήσεών εἰσιν) ὑποστατικαὶ, ὅταν τις οἴκοθεν ὑφηγῆταί τι παρ' ἑαυτοῦ ἢ παρ' ἑτέρου πραχθὲν, ὡς πολλαχοῦ ὁ Νέστωρ ποιεῖ.] || Præsidens : ut ὑπόστασις est Præsidentia, Animi præsentia, etc. [Diodor. 20, 78 : Ὑπ. ἐν τοῖς ἄλλοις πᾶσι γενόμενος ... τότε δειλιάσας ἀκονιτὶ παρεχώρει. « Clearchus Athenæi 6, p. 258, B, usurpavit pro Homine, qui omnia tolerare, ὑφίστασθαι, potest, Patiens, Qui πάντα ὑποδύεται, ut ait idem ibid., νωταγωγῶν, Bajulus, τῷ τῆς ψυχῆς ἤθει : agitur de Humili assentatore. » Schweigh. || Personalis, in doctrina de Trinitate. Jo. Damasc. t. 1, p. 70, A; 138, A; 225, D; t. 2, p. 844, C. Const. Acropol. Vita Jo. Damasc. Actt. SS. Maii t. 2, p. 756, F : Τὰς τρεῖς τῆς ὑπερφυοῦς οὐσίας καὶ ὑπερουσίου φύσεως ὑπ. ἰδιότητας. Hase. || Ὑποστατικὰ, τὰ, Substantiæ, Bona. Nicet. Chon. Hist. p. 794, 25 ed. Bekk. : Γονικὰ ὑπ. πολλὰ ἔχοντας, in cod. Græcobarb. Ex quo l. et aliunde attulit Ducang.]

Ὑποστατικῶς, Præsidenter, Confidenter; Asseveranter, Affirmate, ut quidam interpr. in Polyb. [5, 16, 4] : Τοῦ δὲ βασιλέως ὑπ. αὐτὸν φήσαντος συντεταχέναι. [Marcus Erem. De lege spir. p. 887, B : Τὰ ἐγκείμενα ὑπ. κινούμενα. Hase.] At Suid. exp. ὑπομονητικῶς et καρτερικῶς, in hoc, quem affert, l. : Ὁ δὲ ὑπ. κεχρημένος τοῖς ἐπικειμένοις κινδύνοις, δόξαν ἀνδρείας ἀπηνέγκατο. [|| Q. d. Personaliter, de Trinitate divina. OEcumen. In Apocal. p. 223, 19 Cramer. Jo. Damasc. t. 1, p. 251, B. Hase.]

[Ὑποστάτις. V. Ὑποστάτης.]

Ὑπόστατος, ὁ, ἡ [vel Ὑποστατὸς, ὴ, όν : nam accentus, de quo v. Lobeck. Paral. p. 476, variat], Tolerabilis, Ferendus, ἀνασχετὸς, VV. LL. ex Eurip. [Suppl. 737, ubi edd. vet. : Ἡμῖν γὰρ ἄλγος ἦν τότ' οὐχ ὑποστατὸν, nunc ex codd. Ἄργος, i. e. Non resisti ei poterat. Eadem signif. idem in fragm. ap. schol. Pind. Pyth. 3, 176, de Baccho : Ὡς ἔφυς μέγας θεὸς ... θνητοῖς τ' οὐδαμῶς ὑπόστατος, ex emend. Schotti pro ὑποστάτης. Dexippus p. 14, 21 Nieb. : Οὐχ ὑπόστατοι ὑμῖν γενέσθαι. G. D. Greg. Nyss. t. 2, p. 87, C. At Vita Eliæ Spelæotæ Actt. SS. Sept. t. 3, p. 860, D, φόβος μέγας ἂν ὑπ., corrigend. ἀνυπόστατος. Hase. || Subsistens. Sext. Emp. p. 644 : Δεῖν δὲ αὐτὴν (τὴν κίνησιν) ἐπὶ ὑποστατῶν ἐξετάζεσθαι σωμάτων. Iamblich. in Villois. Anecd. vol. 2, p. 198 : Εἰκαστὰ μᾶλλον καὶ πιστευτὰ ἢ ὑποστατά. Clem. Al. p. 915 : Αὐτίκα ὡς ὑποστατὸν πορίζονται τὴν ἀπόδειξιν οἱ φιλόσοφοι. Apoll. De synt. p. 201, 13.]

[Ὑποστάτρια, ἡ, in inscr. ap. Caylum *Recueil d'Ant.* vol. 1, p. 64 et Walpolium, *Memoirs relating to the Turkey* p. 446, 451 : Ἀνθούσῃ Δαμαινέτου ὑποστατρίᾳ. Videtur famula significari ex genere hierodulorum. Osann. Qui cum προστάτρια comparavit. « Conf. Letronn. *Journ. des Sav.* 1821, p. 104 sq., et Bœckh. vol. 1, p. 690, n. 1467. » Hase.]

Ὑποσταχύομαι, Augeor in modum spiciferarum plantarum; multipliciter enim eæ augescunt, ex uno grano edentes spicam decem aut plus minus grana ferentem. Hom. Od. Υ, [212] : Οὐδέ κεν ἄλλως Ἀνδρί γ' ὑποσταχύοιτο βοῶν γένος εὐρυμετώπων, i. e. αὔξοιτο δίκην σταχύων, ὧν ἕκαστος ἐξ ἑνὸς κόκκου πολύχους γίνεται τὸν καρπὸν, inquit Eustath. [p. 1890, 2], qui scribit ὑποσταχύωτο, sed addens, posse et ὑποσταχύοιτο dici. [Act. Ὑποσταχύω var. lect. Apoll. Rh. 1, 972 : Ἴσόν που κἀκείνῳ ἐπισταχύεσκον ἴουλοι· ubi schol. γρ. Ἁρμοῖ ... ὑποσταχύεσκον, ἀντὶ τοῦ ἀρτίως, νεωστὶ ὑπηύξανον, ὑπήνθουν.]

[Ὑποστέγασμα, τὸ, lectum vulgo ap. Polluc. 7, 208, codicum auctoritate removit Bekkerus.]

[Ὑποστεγνόω, Condenso, Occludo. Philo in Mathem. vett. p. 102, 14, de scalis scorteis : Ὑπαλοιφῇ κατὰ τὰς ῥαφὰς ὑποστεγνωθεῖσαι φυσῶνται. Hase.]

[Ὑπόστεγον, τὸ, Grunda, Suggrunda, Gl.]

Ὑπόστεγος, ὁ, ἡ, Qui sub tecto est, in ædibus est, Soph. [Trach. 376 : Τίν' ἐσδέδεγμαι πημονὴν ὑπόστεγον λαθραῖον; El. 1386 : Βεβᾶσιν ἄρτι δωμάτων ὑπόστεγοι·] Phil. [34] : Τὰ δ' ἄλλ' ἔρημα, κοὐδέν ἐσθ' ὑπόστεγον; Nec sub tecto quicquam est? Nec quidpiam est in ædibus? ὑπὸ τῇ στέγῃ, ut et schol. exp. [Tectus. Ὑπ. ἄντρον Emped. v. 9. Plato Critia p. 117, B : Ὑπ. δεξαμενάς. Ὑπ. καθέδραι Dionys. A. R. 3, 68.] Pollux 1, [80] synonyma facit ὑπόστεγον et ὑπορόφιον. [Δρόμος ὑπ. Themist. Or. 4, p. 58, B. Βίος ἥμερος καὶ ὑπ. Or. 30, p. 350, A. G. Dind. Cyrill. Hieros. Catech. p. 215, D. Dionys. A. R. 4, 44, παστάσιν ὑπ. Julian. Imp. p. 262, D, τῆς ὑπ. φιλοσοφίας. Hase.]

Ὑποστέγω, Subtus tego s. occulo, ex Soph. affertur pro Supertego. [Non legitur ap. Soph., sed ap. Xenoph. Cyneg. 5, 10 : Κατακλίνεται (lepus) ... εἶτα δὲ ὑποστέγει τὰ ὑγρά.]

[Ὑποστείχω, Subeo. Philostr. p. 33 : Ποταμῷ Εὐφράτῃ ... ὃν ἀπόρρητος ὑποστείχει γέφυρα.]

Ὑποστέλλω, i. q. συστέλλω : itidemque pass. Ὑποστέλλεσθαι i. q. συστέλλεσθαι, Animo demitti ac contrahi. Et peculiariter de metu dicitur, significans Metuo, Reformido, Refugio, Vereor. [Proprie Recedo : qua notione etiam activum neutraliter usurpavit Callixenus ap. Athen. 5, p. 204, A, de navi Ptolemæi Philopatoris loquens, quæ ἔμβολα εἶχεν ἑπτὰ, τούτων ἓν ἡγούμενον, τὰ δ' ὑποστέλλοντα, Septem rostra habebat, quorum unum anteibat, i. e. præ ceteris eminebat, reliqua vero recedebant, i. e. paulatim breviora erant. Schweigh. Transitive, Contraho. Pind. Isthm. 2, 59 : Ὑπέστειλ' ἱστίον. De cauda Ammon. p. 25 : Τὰ ἄλογα τῶν ζώων ὑποστέλλειν εἰώθασι τὴν οὐρὰν, ὅταν εὐλαβῆται. De digitis contractis Aristæn. 1, 10, p. 49 : Ἡ δεξιὰ τοῖς δακτύλοις ὑπεσταλμένοις ὑποκειμένην τὴν ἀριστερὰν ἔπληττεν εἰς τὸ κοῖλον. Retraho, Polyb. 11, 21, 2 : Ὑπό τινα βουνὸν ὑπεστάλκει τοὺς ἱππεῖς· et 3, 83, 3; 5, 13, 5. Plutarch. V. Crassi c. 26 : Συναγαγὼν ὑπέστειλεν ἐν χωρίοις προσάντεσι τὸν στρατόν. Cum dat. Plutarch. V. Crass. c. 23 : Τὸ πλῆθος ὑπέστειλε τοῖς προτάκτοις Σουρήνας, i. e. Post primam aciem occultaverat. Anon. ap. Suidam s. v. Ὑπεσταλκότες : Ἄλλοι δὲ τούτοις ὑπεσταλκότες πῦρ προσέφερον ταῖς πύλαις, quod Suid. exp. per ὑποδύντες, ὑπεισελθόντες. « Ὑποστέλλειν ἑαυτὸν, Recipere se, Occultare se, ὑπό τινα ὀφρὺν, Post tumulum, Polyb. 7, 17, 1; ὑπὸ τὸ τῆς φάλαγγος κέρας 11, 15, 2; ὑπὸ τὴν Ῥωμαίων σκέπην 1, 16, 10; ὑπὸ τὴν παρώρειαν 4, 12, 4. Et omisso pronomine reciproco 6, 40, 14 : Τὸ τῶν ὑποζυγίων πλῆθος ὑπὸ τοὺς παρατεταγμένους ὑπεσταλκός· 10, 32, 3 : Ὑπεστάλκεισαν κατά τινα συντυχίαν ὑπὸ τὸν λόφον. » Schw. Plutarch. V. Arati c. 47 : Τοῖς Μακεδόνων ὅπλοις αὐτοὺς ὑπεσταλκότες· Demetrii c. 47 : Φοβηθεὶς ὑπέστειλε τοῖς ὀχυρωτάτοις τοῦ Ταύρου. Philostr. p. 536 : Εὐλαβῶς ὑπέστειλε καὶ ὑφειμένως. Diog. L. 4, 6 : Φασὶ τοὺς θορυβώδεις πάντας καὶ προυνείκους ὑποστέλλειν αὐτοῦ τῇ παρόδῳ. Lucian. Dem. encom. c. 44 : Οὐδὲν ὑπέστελλεν ἐκεῖνός γε. Sed Polluci 1, 107, ubi legebatur : Ἐφέντες τὰ ἱστία τῷ πνεύματι οὐδὲν ὑποστείλαντες, nunc ex libris melioribus restitutum ὑποστειλάμενοι. Sext. Emp. p. 464 : Τουτὶ πάντων ἐστὶν ἐπαναβεβηκὸς γένος, αὐτὸ δὲ οὐδενὶ ἄλλῳ ὑπέσταλκεν, Submissum est. Id. p. 640 : Μεταβολὰς, ἃς φασι καὶ τῇ μεταβλητικῇ κινήσει ὑποστέλλειν. Singularis verbi usus est apud eundem p. 557 : Εἰ μή τινας προσηγορίας θεῶν ὑποστέλλοιεν (codex Ciz. στέλλοιεν), ὥσπερ ὁ Ἡρακλῆς ὁ ἐξ Ἀλκμήνης καὶ Διός· quod vertit interpres, Cognomina quædam deorum surrepta assumserunt. Subtrahendi signif. dictum HSt. notavit infra. Multo frequentior formæ mediæ usus, Recedendi, remittendi, timendi significatione : præsertim aor. ὑπεστειλάμην. De quo Lex. rhet. in Bekk. An. p. 312, 3 : Ὑποστείλασθαι τί ἔστιν; οὐ μόνον κλέψαι, ἀλλὰ καὶ φοβηθῆναι. Hesych. : Ὑπεστειλάμην, παρῃτησάμην, (ἀπεκρυψάμην addit Suid., gl. fortasse ex Lucæ Act. Ap. 20, 20, sumta, ut conjicit Suicer.). Ὑποστειλάμενος, ὑποκρυψάμενος (ἀποκρ. Phot.), φοβηθείς. Ὑποστείλασθαι, ἀναδύεσθαι, δολιεύεσθαι, ὑποκρίνεσθαι. Iisdem verbis verboque φεύγει utuntur Phot. et Suidas s. v. Ὑποστέλλεται, de quo brevius Hesych. : Ὑπ., φοβεῖται καὶ τὰ ὅμοια. Fut. ὑποστελεῖσθε est ap. LXX Job. 13, 8; ὑποστελεῖται Sap. 6, 7; ὑποσταλήσονται (Metuent) ap. Aq. Job. 41, 16. Refugiendi s. Reformidandi signif. ap. Hipp. Aphor. 4, 6 : Ὑποστελλομένους χειμῶνα, ut θέρος ib. 7, et τὰς ἄνω 8. Rarus verbi usus apud Atticos veteres. Ex Tragicis unum innotuit exemplum Eurip. Or. 606 : Ἐπεὶ θρασύνει κοὐχ ὑποστέλλει λόγῳ. Pariter Platonis unum est quod continuo memorabimus, Thucydidis et Xenophontis nullum, plura vero Isocratis, Demosthenis, etc. Ælian. N. A. 7, 19 : Ἀναιδῆ καὶ μὴ ῥᾳδίως ὑποστελλόμενα μυῖαι καὶ κύνες· 12, 44 : Ὁ θυμὸς ὑποστέλλεται καὶ στόρνυται. Dio Cass. 37, 32 : Ὁ Ἀντώνιος φοβηθεὶς ὑπεστέλλετο· 49, 42 : Ὑπεστέλλοντο καὶ ἐμετρίαζον.] Philo V. M. 1 : Καὶ ἅμα τὴν ψυχὴν εὐλαβὴς ὢν, ὑπεστέλλετο, Tum vero se summittebat magis, Turn. In qua signif. cum accus. quoque construitur. [Plato Apol. p. 24, A : Οὔτε μέγα οὔτε σμικρὸν ἀποκρυψάμενος ἐγὼ λέγω οὐδ' ὑποστειλάμενος.] Isocr. Symm. [p. 167, D] : Περὶ τῶν λοιπῶν, οὐδὲν ὑποστειλάμενος, ἀλλὰ παντάπασιν ἀνειμένος, μέλλω ποιεῖσθαι τοὺς λόγους πρὸς ὑμᾶς· Evag. [p. 196, B] : Μηδὲν ὑποστειλάμενος, καὶ μηδὲ δείσας τὸν φθόνον, ἀλλὰ παῤῥησίᾳ χρησάμενος εἶπε· Archid. [p. 134, C] : Δεῖ, μηδὲν ὑποστειλάμενον, εἰπεῖν τὸ φαινόμενον. Sic [Æschines p. 37, 14 : Προήρημαι παῤῥησιάσασθαι· ... οὐ γὰρ ἂν ὑποστειλαίμην·] Demosth. [p. 54 extr.] : Ἃ γιγνώσκω, πάνθ' ἁπλῶς, οὐδὲν ὑποστειλάμενος, πεπαῤῥησίασμαι. [« Demosth. Olynth. 1, (p. 14, 4) : Οὐ μὴν οἶμαί γε δεῖ τὴν ἰδίαν ἀσφάλειαν σκοποῦντα ὑποστείλασθαι περὶ ὧν ὑμῖν συμφέρειν ἡγοῦμαι, Dissimulare. » HSt. in Ms. Vindob.] Itidem et Dinarch. [p. 91, 35] ap. Bud. p. 148 : Οὔτε τὴν Δημάδου δύναμιν ὑποστειλαμένης. [Id. p. 109, 41 : Ἔπειτα ὑποστείλασθαί τι δεῖ πρὸς τὸν τοιοῦτον;] Ibid. ὑποστέλλεσθαι idem Bud. interpr. Vires remittere, Non acriter nec omni conatu agere : inter alia afferens hæc exempla, sed fusius, ex Dem. [p. 537, 7] : Τῷ μηδὲν ὑποστειλαμένῳ πρὸς ὕβριν, Ei qui nihil remisit conatus, quominus contumeliosus esset. [Diodor. 13, 70 : Ἐκέλευσεν αἰτεῖν μηδὲν ὑποστελλόμενον.] Et ex Act. 20, [27] : Οὐ γὰρ ὑπεστειλάμην ὑμῖν τοῦ μὴ ἀναγγεῖλαι πᾶσαν τὴν βουλὴν τοῦ Θεοῦ, Neque enim prævaricatus sum in renuntiando vobis consilio divino. Sic ei videtur intelligendum illud Ad Hebr. 10, [38] : Καὶ ἐὰν ὑποστείληται, οὐκ εὐδοκεῖ ἡ ψυχή μου ἐν αὐτῷ, Et si contentionem timide remiserit, in eo animus meus non acquiescit. Alii sic malunt, At si quis se subduxerit, non probat eum animus. Rursum Act. 20, [20] : Ὡς οὐδὲν ὑπεστειλάμην τῶν συμφερόντων, idem Bud. vertit, Ut nihil prævaricatus sim in iis quæ conducibilia erant. Necnon et hoc Dem. [p. 980, 22] : Ἀνάγκη μετὰ παῤῥησίας διαλεχθῆναι, μηδὲν ὑποστελλόμενον [μηδ' αἰσχυνόμενον]· accipiens ὑποστέλλομαι pro ὑφίεμαι, Prævaricor et non contentis viribus ago. Est ὑποστέλλεσθαι, inquit Idem p. 149, etiam Consulto vinci et cedere pari, quod ὑφίεσθαι quoque dicitur, ut qui gratificandi et obsequendi causa contentionem remittunt : et genitivo jungitur. Aristot. Probl. sect. 5 [1, 46] : Τῆς τροφῆς ὑποστέλλεσθαι, [De cibo subtrahere, i. e.] Citra satietatem esitare. [Ubi opposita est τροφῆς ὑπερβολή. Cum genit. etiam Aret. p. 74, 25 : Ὀπώρης οἰνώδεος ὑποστέλλεσθαι, A fructibus vinosæ naturæ abstinendum. Et sine casu p. 74, 16 : Ὑποστέλλεσθαι ἐν τῇσι κρίσεσι, ubi intelligendum τροφῆς.] Greg. Naz. eorum verba reprehendens, qui in trinitate divina inæqualitatem asserebant, Ὥσπερ τοῦ πατρὸς ὑποστέλλεται υἱὸς τοῖς ταπεινοῖς καὶ κάτω κειμένοις, Quemadmodum apud divinarum rerum imperitos et terrenis hærentes, filius summissior est patre et inferior. Hæc ibi inter alia Bud. Ὑποστέλλομαι tamen iis duobus in ll. significat potius Subtraho, Subduco, Demo : ut et ap. eund. Aristot. 2 Magn. Mor. : Ὑποστέλλομαι τῶν ἀγαθῶν, Detrahitur mihi de bonis. Sicque ὑποστέλλεσθαι τῆς ἀξίας dicitur, De cujus dignitate aliquid subtrahitur, Cujus dignitas imminuitur, et amplitudo contractior efficitur. [Λαπαρὸς per ἰσχνὸς et ὑπεσταλμένος exp. Hesych. || Occulto. Schol. Aristoph. Vesp. 58 : Τῶν ποιητῶν διὰ ψυχρότητα ποιήσεως διὰ βόλου καρύων ὑποστελλομένων τὴν κακίαν τοῦ δράματος.] Pro Subtraho, Subduco, in activa et voce et signif. usus est Paul. Ad Galat. 2, [12] de Petro : Ὑπέστελλε καὶ ἀφώριζεν ἑαυτὸν, φοβούμενος τοὺς ἐκ περιτομῆς, Subtrahebat et segregabat se, ut vet. Interpr. vertit : ut alii, Subduxit ac separavit se. Sic accipiunt et in Ep. ad Hebr. 10, ut paulo ante monui. [Apoll. De synt. p. 17, 1 : Συντάξεως περιεχούσης τὰ μέρη τοῦ λόγου, ἐξ ἧς εἴπερ ὑποσταλήσεται ὄνομα ... quo sensu paullo post : Εἴ τις ὑφέλοι τὸ ἐπίῤῥημα. Etym. M. p. 501, 1 : Οἱ Ἴωνες εἰώθασιν ὑποστέλλειν τὸ κ, πεπτηκὼς πεπτηώς. Cum dat. Apoll. De synt. p. 240, 18 : Κἂν ἐπὶ τούτων τὴν αἰτιατικὴν ὑποστέλλειν ἐθέλῃ τις τῇ δεούσῃ συντάξει ..., quod paullo ante ὑφελέσθαι dixit. || Subtraho, i. e. Excipio, frequens ap. gramm., præsertim in participio perf. pass. Sic Apoll. Dysc. in Bekk. Anecd. p. 490, 3 : Κατὰ πᾶσαν διάλεκτον, ὑπεσταλμένης τῆς κοινῆς. Etym. M. p. 591, 27 : Τὰ εἰς ος λήγοντα ..., ὑπεσταλμένων τῶν εἰς μος ληγόντων. Ib. p. 624, 32. || Subjicio. Apoll. De synt. p. 235, 17 : Ἀποστήσεται τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀπαρεμφάτων, οὐ μὴν πάλιν ὑποσταλήσεται τοῖς λοιποῖς ῥήμασι· ubi nunc ὑποταγήσεται ex Sylburgii correctione legitur parum probabili. Alio modo idem Apoll. futuro illo usus est in Bekk. Anecd. p. 529, 4 : Πάσῃ λέξει παρέπονται δύο

λόγοι ... ὅθεν καὶ ἡ τῶν ἐπιρρημάτων διέξοδος εἰς τοὺς προκειμένους λόγους ὑποσταλήσεται, Contrahetur. Magis suspectum est quod ap. Philon. legitur vol. 2, p. 357 extr. : Εἰς συμπλήρωσιν τῶν δέκα λογίων καὶ τῶν τούτοις ὑποστελλόντων· quod interpres vertit, Et quæ ad illum (decalogum) referuntur præceptorum.]

[Ὑπόστεμα vitiose pro Ὑπόστημα, quod v.]

[Ὑποστέναγμα, τὸ, Leve suspirium. Eumath. p. 181 : Τὸ λεπτὸν ἐρωτικὸν ἀποστέναγμα. Recte tres codd. Monac. ὑποστέναγμα. Jacobs.]

Ὑποστενάζω, Aliquantum ingemisco, Leviter suspiro, ἡσύχως στενάζω : vel etiam Subtus ingemisco, ut ὑποστοναχίζω. [Soph. Aj. 322 : Ἀψόφητος ὀξέων κωκυμάτων ὑπαστέναζε ταῦρος ὡς βρυχώμενος· et 1001. Lucian. Tox. c. 15. Alciphr. 1, 39. Sed in Æsch. Prom. 430 : Οὐράνιόν τε πόλον νώτοις ὑποστενάζει, sensus postulat quod ego restitui νώτοις ὀχῶν στενάζει. G. D. Greg. Naz. De vita sua 1405 : Ὅμως δ' ὑπεστέναζεν ὡς γίγας, φασὶ, Βληθεὶς κεραυνῷ. Hase.]

Ὑποστεναχίζω, Subingemisco, Subtus ingemisco, Subtus gemitus et suspiria duco. Hom. Il. B, [781] : Γαῖα δ' ὑπεστενάχιζε Διὶ ὡς τερπικεραύνῳ, schol. ὑπέστενεν, ἤχει. [Apud Hesiod. Theog. 843 : Ἐπεστενάχιζε δὲ γαῖα, codex recens Cantabrig. ὑπεστονάχιζε : unde Gœttling. ὑπεστενάχιζε.]

[Ὑποστενάχομαι vulgo ap. Quint. Sm. 14, 37 : Ὡς Τρωαὶ Δαναοῖσιν ὑπεστενάχοντο δαμεῖσαι· ubi Pauw. recte ὑπ' ἐστ.]

[Ὑποστενόω ap. Polluc. 2, 182, f. l. pro ἀποστενόω, quod nunc legitur ex codd.]

Ὑποστένω, vide Ὑποστοναχίζω. [Soph. El. 79; Aristoph. Ach. 162; Apoll. Rh. 2, 741. Lucian. D. mort. 6, 3, D. mer. 8, 2. Alciphro 1, 39, p. 188.]

[Ὑποστέρησις, ἡ, Privatio. Jo. Damasc. t. 1, p. 511, B : Τῇ τοῦ ποθουμένου ὑπ. Hase.]

Ὑποστερίσκω, sive Ὑποστερέω, Clanculum privo, Clam defraudo. Exp. etiam simpliciter Privo. [Ὑποστερεῖ vitiose scriptum pro ἀποστερεῖ ap. Ammon. p. 105, in loco quodam Demosth.]

Ὑποστερνίζω, Mitto sub pectore, Pectori subdo s. subjicio. Qua signif. media quoque vox accipitur. Plutarch. [Mor. p. 324, F], loquens de C. Pontio : Ὡς οὖν ἐπὶ τὸν ποταμὸν ἦλθε νύκτωρ, φελλοὺς πλατεῖς ὑποστερνισάμενος, καὶ τὸ σῶμα τῇ κουφότητι τοῦ ὀχήματος παραθέμενος, ἀφῆκε τῷ ῥόῳ. Livius 5, Pontium, Cominium vocat, dicens incubantem cortici, secundo Tiberi ad urbem delatum fuisse.

Ὑπόστερνος, ὁ, ἡ, Qui sub pectore est : τὸ ὑπόστερνον, Pars thoracis quæ subjecta est pectori. Hesych. exp. ὑπογάστριον.

Ὑπόστημα, τὸ, Sedimentum, etc. ut in Ὑπόστασις [De sedimento urinæ Hippocr. p. 52, 20; 53, 51; 54, 15] : ut ὑποστήματα τῆς κοιλίας, Aristot. H. A. 1, [1 non procul ab init. Ib. 6, 3 : Ὑπ. ἐν τῇ κοιλίᾳ ὠχρόν· De partt. anim. 2, 2 : Κονία καὶ τέφρα καὶ τὰ ὑπ. τῶν ζώων.] || Pro Hypostasis, in ea signif., qua sumitur a Theologis. Gregor. De Theologia [t. 1, p. 550, B] : Πλὴν οὔτε οὗτοι περὶ ὧν ὁ λόγος, οὔτε τις ἄλλος τῶν κατ' αὐτοὺς ἔστη ἐν ὑποστήματι καὶ οὐσίᾳ τοῦ Κυρίου, κατὰ τὸ γεγραμμένον, Οὐδὲ Θεοῦ φύσιν εἶδεν ἢ ἐξηγόρευσε. || Statio militum : pro qua signif. affertur ex LXX [quorum in codd. partim scriptum ὑπόστεμα more Alexandrino : v. Lobeck. ad Phryn. p. 249.] 2 Reg. 23, [14]. Itidem vero ὑπόστασιν Bud. pro ead. signif. affert ex 1 Reg. 13, [23] et 14, [4] : Ἐζήτει Ἰωνάθαν διαβῆναι εἰς τὴν ὑπόστασιν τῶν ἀλλοφύλων. [Et alibi.] || Pudendi virilis pars ea, quæ minime pendula est, apud Anatomicos, Rufus : addens, alio nomine περίναιον vocari : στῆμα autem Idem dici testatur Partem eam pudendi, quæ propendet : inde quod ei subest, ὑπόστημα nuncupatur. [Rufus p. 154 ed. Matth. De hac signif. HSt. alibi :] Ὑπόστημα et περίναιον, et κύστεως τράχηλον, ut Pollux [2, 171] addit, appellari partem ei subjectam, quæ non propendet, τὸ μὴ ἐκκρεμάμενον αὐτοῦ. || Ὑπ. est etiam πλῆθος, si Hesychio, [Phot.] et Suidæ credimus : affertque hic exemplum istud [ex Joann. Antioch. p. 821 ed. Vales.] : Τῷ δὲ ὑπ. τῶν ἀνδρῶν ἀντεῖχον ἐῤῥωμένως οἱ Ῥωμαῖοι. [|| Fundamentum, Basis. Callix. ap. Athen. 5, p. 197, A : Δελφικοὶ χρυσοῖ τρίποδες ὑποστήματ' ἔχοντες· et p. 210, A : Ἡγήσανδρος ... φησὶ τὸ ἐν Δελφοῖς ὑπόστημα, οἷον ἐγγυθήκην τινὰ σιδηρᾶν, ἀνάθημα Ἀλυάττου. Hac signif. usitatum est ὑπόθημα, quo Athen. utitur ib. p. 210, A : Λυσίας εἰπὼν ὅτι χαλκῆ ἦν ἡ ἐγγυθήκη, σαφῶς παρίστησιν, ὡς καὶ Καλλίξενος εἴρηκε, λεβήτων αὐτὰς ὑποθήματα εἶναι. Sed cum ὑπόστημα comparari potest ὑποστάτης, ὁ, et ὑπόστατον, τό. G. D. Inscr. Herodis Attici ap. Bœckh. vol. 1, p. 541, n. 989, b, 4, τὰ ὑποστήματα τὰς βάσεις, i. e. τὰς ὑφεστηκυίας βάσεις, Bases subter positas. Hase.]

Ὑποστήριγμα, τὸ, Suffulcimentum, Quod rei alicui firmandæ et fulciendæ substituitur et supponitur. [3 Reg. 7, 24; 10, 12. Ezech. 38, 6. Theoph. p. 92, 2 ed. Greenh. Joseph. A. J. 8, 7, 1. G. D. Georg. Pisid. Opif. 508. Id. ib. 129 : Μακρῶν ὑπ. κιόνων ἔχει. Hase.]

Ὑποστηρίζω, Suffulcio, Alicui stabiliendo et firmando s. fulciendo aliquid substituo et suppono, [Ps. 36, 17; 144, 14. Aq. Es. 50, 4. Lucian. Quom. hist. conscr. 3, V. H. 1, 32. Theophyl. Sim. Hist. p. 109, D : Ποίαν δέ σοι πίστεως κρηπῖδα ὑποστηρίσει; ubi notanda recentior futuri forma ὑποστηρίσει pro ὑποστηρίξει, de qua conf. quæ s. v. Στηρίζω dicta sunt vol. 7, p. 760. G. D. Orig. t. 3, p. 541, D. Greg. Naz. t. 1, p. 146, C, ὑποστηριζόντων. Nicet. Dav. Paraphr. in eund. p. 32, 14 Dronk. : Τοῦτο καὶ πλείοσι βοηθήμασιν ... ὑποστηρίζει. Thomais Vita Febroniæ Actt. SS. Junii t. 5, p. 22, E : Ἐλθὲ ἵνα ὑποστηρίσωμεν τὴν Φεβρονίαν. Passiv. Eadem ib. p. 23, A, ὑπεστηρίζετο. Galen. vol. 4, p. 316, 14. Id. vol. 2, p. 561, 9, de peritonæo : Κατὰ τὴν ῥάχιν ὑπεστήρικται ἅμα καὶ περιβέβληται. Hase.]

[Ὑποστήριξις, εως, ἡ, Fulcimentum, Firmitas. Georg. Pisid. Opif. 265.]

Ὑποστιγμὴ, ἡ, Subdistinctio. [Dionys. Thr. in Bekk. Anecd. p. 630, 6 : Στιγμαί εἰσι τρεῖς, τελεία, μέση, ὑποστιγμή. Καὶ ἡ μὲν τελεία στιγμή ἐστι διανοίας ἀπηρτισμένης σημεῖον, μέση δὲ σημεῖον πνεύματος ἕνεκεν παραλαμβανόμενον, ὑπ. δὲ διανοίας μηδέπω ἀπηρτισμένης, ἀλλ' ἔτι ἐνδεούσης σημεῖον· ad quem l. v. schol. p. 762—765, qui ὑποστιγμὴν ἐνυπόκριτον et ἀνυπόκριτον distinguit ex doctrina Nicanoris, quam nuper explanavit Friedlænderus in libro de Nicanoris Ἰλιακῇ στιγμῇ, Regimontii edito a. 1850, ex quo hæc apponimus p. 22. : « Ὑποστιγμῆς duplex genus apud Nicanorem esse recte docet scholiastes Dionysii; hæc enim aut a protasi distinguit apodosin aut interjectiones notat quæ continuos dividunt sermones. Contra recentiores ὑποστίζειν et ὑποστιγμὴ eo sensu usurpant quo grammatici Latini *subdistinguere* et *subdistinctio*, schol. Dionysii ὑποδιαστολὴ, Nicanor βραχὺ διαστέλλειν et βραχεῖα διαστολή. (Etiam Quintilianus, Nicanore ætate superior, Inst. Or. 11, 3, 35, Græcos dicit minimam distinctionem ὑποδιαστολὴν vocare vel ὑποστιγμήν. Posterius vocabulum solum ponunt Diomed. p. 432, Marius Victor. p. 1942.) Hæc loquendi ratio obtinet in Dionysii Thracis qui fertur grammatica p. 630, neque rara est in codicibus scholiorum Iliadis B. L. V., in quibus Nicanoris verba, quæ codex A. sincera servat, sæpe hoc modo corrupta leguntur. Sic Il. A, 229, Κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν δῶρ' ἀποαιρεῖσθαι schol. A : Δύναται βραχὺ διαστέλλεσθαι ἐπὶ τὸ εὐρύν· sed schol. B. L. ὑποστικτέον εἰς τὸ εὐρύν. Eodem modo hi ὑποστίζειν dicunt quod in A. διαστέλλειν dicitur Il. Γ, 57; H, 408; K, 206. Conf. B. L. ad Γ, 24; B. V. ad 45; B. L. V. ad E, 461; B. L. ad Θ, 12; Λ, 688. Neque aliter magna pars scholiorum ad Odysseam, veluti A, 40; B, 45; Γ, 398, 77; Σ, 297; Ω, 85, et Eustath., velut p. 847, 39. In codice A. hujus dicendi rationis nullum vestigium : nam scholium ad H, 336, quod incipit ab ὑποστικτέον εἰς τὸ χεύομεν, a Bekkero codici A. tributum, a Villoisone litera B. notatum est. Scholium autem codicis A. ad Γ, 305 (ubi aliquis veterum qui hunc codicem tractavit adscripsit, σημειωτέον ὅτι σαφῶς ἐνταῦθα βραχεῖαν διαστολὴν τὴν ὑποστιγμὴν εἴρηκεν) lacunosum est, sic fere reficiendum, βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ ἄψ διὰ τὸν (ἀνεστραμμένον) λόγον· ὁ γὰρ ἐπεί σύνδεσμος, ὥσπερ τὰ ἑξῆς συνδέων (τοῖς ἡγουμένοις ἐν λόγῳ ἀνεστραμμένῳ βραχεῖαν διαστολὴν ἀπαιτεῖ πρὸ ἑαυτοῦ, ἐν ὀρθῇ περιόδῳ) ὑποστιγμὴν ἀποτελεῖ. » Triplicis istius interpunctionis (τελείας, μέσης, ὑποστιγμῆς) inventor perhibetur Aristophanes Byzan-

tius : v. Arcad. p. 189 sq. Fischer. ad Weller. Gramm. vol. 1, p. 228. Nomen autem ὑποστιγμῆς, ut στιγμῆς et μέσης, frequens in libris grammaticorum. Sic scriptor Vitæ Sophoclis : Κῶλον μακρὸν μέσην ἢ καὶ ὑποστιγμὴν πρὸς ἀνάπαυσιν μὴ ἔχον. G. D. Quintilian. Inst. or. 11, 3, 35 : Observandum etiam, quo loco sustinendus et quasi suspendendus sermo sit, quod Græci ὑποδιαστολὴν et ὑπ. vocant, quo deponendus. Athanas. Cat. in Ps. t. 1, p. 246, 40 : Καθ' ὑποστιγμὴν ἀναγνωστέον. Anast. Sin. Hodeg. p. 2, 5 : Πρὸς τούτοις δυσωπῶμεν τὸν μεταγράφειν μέλλοντα ... σημειώσασθαι δὲ ἐπιμελῶς καὶ τοὺς τόνους καὶ τὰς στιγμὰς καὶ τὰς ὑπ. Hase.]

Ὑποστίζω, Subtus pungo. [Nonn. Dion. 1, 333 : Μὴ ... Ζηνὸς ὑποστίξειεν ἀφειδεῖ νῶτον ἱμάσθλῃ. ||] Subdistinguo. [De interpunctione minore (ὑποστιγμῇ) Theodoret. vol. 3, p. 106, et frequenter apud grammaticos, velut schol. Aristoph. Nub. 298 : Ἄμεινον ἂν εἴη ὑποστίζειν εἰς τὸ παρθένοι. Schol. Thucyd. 2, 36 : Τινὲς εἰς τὸ « οὐκ ἀπόνως » ὑποστίζουσι. Sæpe etiam cum πρός. Rarius cum ἐν, ut in schol. Demosth. p. 762, 23 : Δεῖ ὑποστίξαι ἐν τῷ Μυρρινούσιος. Omissa præpositione schol. Hom. Il. A, 580 : Οἱ μὲν τὸ ἀστεροπητὴς ὑποστίζουσι καὶ τὸ στυφελίξαι ὑποτελείαν στιγμὴν ... οἱ δὲ τὸ στυφελίξαι ὑποστίξαντες ... Sed paullo post : Ὑποστίξαντες εἰς τὸ στυφελίξαι. G. D. Petrus Sic. Hist. Manich. p. 19, 14 Gieseler. Sever. Antioch. ap. Montfauc. Bibl. Coisl. p. 74, 31 : Καὶ γὰρ ὑποστίξαι δεῖ συνετῶς· quæ pene ad verbum sumpta sunt ex Greg. Nyss. t. 2, p. 843, C. Hase.]

Ὑποστικτέον, Subdistingendum est. [Theodoret. vol. 3, p. 119. Schol. Plat. ad Theæt. p. 156, C : Εἰς τὸ δή ὑπ. Scholl. Hom. Od. B, 45, Eur. Hec. 703, aliique grammatici non raro.]

Ὑποστίλβω, Aliquantum splendeo s. fulgeo. [Oppian. Cyneg. 1, 421 : Ὀφθαλμοὶ χαροπαῖσιν ὑποστίλβοντες ὀπωπαῖς. Schneid. Gregor. Nyss. t. 1, p. 112, B, juvenem ἔτι τῷ κάλλει τῶν παρειῶν ὑποστίλβοντα. Hase. Legebatur olim ap. Lucian. D. mar. 14, 2, ubi nunc ἀποστ. ex codd.]

Ὑποστολή, ἡ, [Subtractio, Subductio, Remissio. Plutarch. Mor. p. 129, C . Σωματικὸν αἴτιον ὑπ. τινος ἢ καθάρσεως δεόμενον. De cibi deductione Oribas. p. 105, 22 ed. Cocch. : Ταῖς πρώταις ἡμέραις ὑποστολή, ἔπειτα λεπταὶ τροφαὶ προσαγόμεναι. De detractione s. exemtione literæ, Apoll. Dysc. in Bekk. An. p. 600, 30 : Ἡ τοῦ ῑ ὑποστολὴ ἔκτασιν τῷ ᾱ παρέχει. ||] Contractio animi, Timiditas, Bud. p. 149. Ὑποστολή Summissionem significat et Metum non plane nec ingenue loquentis, et Prævaricationem. [Ep. ad Hebr. 10, 39 : Ἡμεῖς δὲ οὐκ ἐσμὲν ὑποστολῆς εἰς ἀπώλειαν· quod per ῥαθυμίας exp. gramm. in Matthæi Gloss. Græc. 1, p. 65, per φυγῆς Suidas. Et Hesych. : Ὑποστολή, δειλία, φυγή.] Greg. Naz. in 1 De Filio : Νῦν δὲ καὶ μᾶλλον παῤῥησιαζόμενοι τὴν ἀλήθειαν, ἵνα μὴ τῇ ὑποστολῇ τὸ μὴ εὐδοκεῖσθαι κατακριθῶμεν, Nunc vero etiam amplius veritatem eloquentes, ne ob prævaricationem damnemur operæ navatæ non probabilis. Idem p. 366, ista sic interpr. : Ne in prævaricatione deprehensi, cum hoc elogio damnemur, quod Deo nosmetipsos non probarimus. [Μεθ' ὑποστολῆς, Timide, Caute. Olympiod. In Plat. Alcib. vol. 2, p. 24 : Μετ' εὐλαβείας αὐτῷ πρόσεισιν, ὥσπερ οἱ ὀρνιθοθῆραι μεθ' ὑπ. τοῖς ὀρνέοις προσέρχονται πρὸς τὸ μὴ ἀποσοβῆσαι τὴν θήραν.]

[Ὑποστολίζω, i. q. ὑποστέλλω, Deduco. Poeta ap. Plutarch. Mor. p. 169, B et 475, F : Μέγα λαῖφος ὑποστολίσας.]

[Ὑποστόμιον, τό.] Ὑποστόμια, Fræni ferramenta, quæ mandit equus, VV. LL. ex Polluce [1, 184 : Τοῦ χαλινοῦ τὰ σιδήρια ὑποστόμια, καὶ τῶν ὑπ. τὰ μὲν κοῖλα ἐχῖνοι, τὰ δὲ περιφερῆ καὶ πριονωτὰ τροχοί. Memorat etiam 2, 100, et 10, 56. Sed in Geopon. 6, 8, 1 : Ἐνδιάσπειρον κατὰ τὰς πλευρὰς αὐτῶν (τῶν πίθων) καὶ τὰ ὑποστόμια, recte corrigitur ἐπιστόμια.]

[Ὑποστοναχίζω. V. Ὑποστεναχίζω.]

[Ὑποστόρεσμα, τὸ, q. d. Substerniculum, Substramen. Galen. vol. 4, p. 9, 14; 207, 17; 316, 2. Id. ib. p. 8, 17, ὑπ. τι καὶ ἀμφίεσμα θαυμαστόν. Hase.]

[Ὑποστόρνυμι et Ὑποστρώννυμι.] Ὑποστορέω, Substerno, Subjicio. Unde pass. ὑπεστόρεσται, Substratum subjectumque est in Epist. quadam Basilii ad Greg. : Τούτου τοῦ ὄρους ὑπωρείαις πεδίον ὕπτιον ὑπεστόρεσται. [Suidas : Ὑπεστόρεσται, ὑπέστρωται. Καὶ ὑπεστορῆσθαι. « Procop. Gaz. Epist. 52 in Maii Auctt. Class. vol. 4, p. 238. » Boiss.] || Ὑποστορεννύω sive Ὑποστορέννυμι, i. q. ὑποστορέω, Substerno, Subtus sterno, Stratum subjicio. Per sync. pro ὑποστορέννυμι dicitur Ὑποστόρνυμι. Unde partic. ὑποστορνύς. Ap. Eust. p. 748, ex quodam, quem non nominat, Ἱόντας δὲ αὐτοὺς ἐδεξιοῦτο ἡ γῆ ἐν εὐναῖς, ἃς αὐτὴ ὑπεστόρνυ, Quos lectos ipsa eis substrarat : ut Cato, Herbam substernito ovibus bubusque. || Ὑποστρωννύω sive Ὑποστρώννυμι, Substerno, Stratum subjicio. Exempla hujus signif. habes in Στρώννυμι, Στρῶμα, Περίστρωμα, necnon in Στρωμνή. Affertur et ὑπεστρωμένη χείρ, Manus substrata, Palma manus. [Præsentis formæ sunt tres Ὑποστορέννυμι, Ὑποστόρνυμι, Ὑποστρώννυμι (vel eadem in —ύω terminata), non Ὑποστορέω, quod HSt. posuit inductus futuro Ὑποστορέσω et aoristo Ὑπεστόρεσα. Ab altera forma Ὑποστρώννυμι sunt Ὑπέστρωκα, Ὑποστρώσω, Ὑπέστρωσα, Ὑπέστρωμαι. Primum verbi exemplum est Hom. Od. Υ, 139 : Δέμνι' ἄνωγεν ὑποστορέσαι. Pass. Il. K, 155 : Ὑπὸ δ' ἔστρωτο ῥινὸν βοός. Orac. ap. Herodot. 1, 47 : Ἡ χαλκὸς μὲν ὑπέστρωται, χαλκὸς δ' ἐπιέσται. Eurip. Hel. 59 : Ἵνα μὴ λέκτρ' ὑποστρώσω τινί. Xen. Cyrop. 8, 8, 16 : Ἀρκεῖ τὰς εὐνὰς μαλακῶς ὑποστρώννυσθαι. Amphis ap. Athen. 2, p. 47, F : Οὐχ ὑποστρώσεις ποτὲ τρίκλινον; Plutarch. V. Romuli c. 5 : Κλίνην ὑποστορέσαι· et κλίνη ὑπεστρωμένη Numæ c. 10. Longus 4, 38 : Στιβάδας ὑπεστόρεσεν. Leont. in Anth. Plan. 272 : Κέρδεσιν οὐδ' ὁσίας χεῖρας ὑπεστόρεσεν. Ælian. N. A. 9, 26 : Τὴν ἄγνον ἐν ταῖς στιβάσι τὰ γύναια ὑποστόρνυνται. Babrius ap. Suid. s. v. Οἴναρα : Ἅλω πλατεῖαν οἰνάροις ὑπεστρώκει. Pollux 8, 133 : Τὰ ὑποστορνύμενα (alii libri ὑποστρωννύμενα) τοῖς δικασταῖς ἐπὶ τῶν ἑδρῶν ψιάθια ὠνομάζετο. Figurate Andr. Cret. p. 80, A : Ἡμᾶς αὐτοὺς ὑποστρωννύντες ... ψυχῆς ταπεινότητι καὶ γνώμης ὀρθότητι. Menand. Hist. p. 327, 13 : Ξυνήει τοῖς ἀμφὶ Ζαχαρίαν, ἐλπίσι (recte, ut videtur, Bekkerus ἐλπίδα, nisi malis ἔλπισιν, de qua forma dictum est s. v. Ἔλπισις) ὑποστρωννὺς ὡς ἔσοιτο εἰρήνη. Forma med. Aristoph. Eccl. 1030 : Ὑποστόρεσαί νυν πρῶτα τῆς ὀριγάνου. Nicand. Th. 63 : Ἦ σύ γ' ὑποστορέσαιο λύγον πολυανθέα κόψας.]

[Ὑπόστραβος, ὁ, ἡ, Lippus, Strabus, Gl. Joann. Malal. Chron. p. 258, 9; 290, 13; 312, 9.]

[Ὑποστρακισμός, ὁ, vitiose pro Ἐποστρακισμός, q. v.]

[Ὑποστρατεύομαι, Milito sub. Appian. Civ. 1, 29 : Ὑπεστρατευμένοις Μαρίῳ. Id. Pun. c. 71. Ὑποστρατευθεὶς in gl. corrupta Hesychii Ὑποιατιθείς.]

[Ὑποστρατηγέτης, ὁ, i. q. ὑποστράτηγος. Tzetz. Hist. 5, 219.]

Ὑποστρατηγέω, Sum ὑποστράτηγος, Secundum locum ab imperatore obtineo, Secundarias partes sortitus sum in ductando exercitu. [Xenoph. Anab. 5, 6, 36. Appian. Civ. 5, 54 : Ὑποστρατηγούντων αὐτῷ τῶν νῦν ἡγουμένων· et ib. 80. Dio Cass. 52, 51; 60, 20, et alibi. G. D. Joseph. A. J. 17, 10, 7. Zosim. Hist. p. 430, 1; 381, 12, Βαύδωνι δὲ ὑποστρατηγεῖν ὑπὸ Γρατιανοῦ βασιλεύοντος τεταγμένος. Hase.]

Ὑποστράτηγος, ὁ, opp. τῷ ἀρχιστράτηγος, Qui imperator quidem est, attamen summo imperatori paret. Alii interpr. Imperator secundarum partium. Pollux 1, c. 10 [§ 128] : Καὶ οἱ ἄρχοντες, οἱ μὲν τοῦ παντὸς, στρατηγοὶ, καὶ συστράτηγοι, καὶ ὑποστράτηγοι· ὥσπερ καὶ οἱ ἀποχειροτονηθέντες, ἀποστράτηγοι. [Xenoph. Anab. 3, 1, 32. Dionys. A. R. Exc. vol. 4, p. 2349, 9. Dio Cass. 59, 21; 68, 30; 72, 11. G. D. Georg. Pisid. De bello Pers. 3, 401. Priscus Hist. p. 163, 14 Bonn. Theophyl. Simoc. Hist. p. 247, 5 et 18. Synes. p. 13, B : Ὀνομάσαι μὲν στρατηγὸν, ὀνομάσαι δὲ ὑπ. Ὑποστράτηγος, magistratus Atheniensium, memoratur in inscriptt. ap. Bœckh. vol. 1, p. 336, n. 202, 9; p. 338, n. 203, 9; p. 341, n. 206, B, 22. Hase.]

[Ὑποστρατοφύλαξ, ακος, ὁ, Inferior exercitus præfectus. Strabo 12, p. 567.]

[Ὑποστρεπτέον, Revertendum. Suid. et Zonaras : Ἀποπορευτέον, ὑπ.]

[Ὑποστρεπτικῶς, Revertendo. Ὑποτροπάδην per ὑπ. exp. schol. Oppian. Hal. 1, 636.]

Ὑποστρέφω, Converto, Averto, Convertere gres-

sum et referre pedem cogo, Reduco, Remeare et reverti facio. [Thom. M. p. 876 : Ὑπ. κάλλιον ἢ ἀναστρέφω.] Hom. Il. E, [581] : Ὑπέστρεφε μώνυχας ἵππους. [Ib. 505 : Ὑπὸ δ' ἔστρεφον ἡνιοχῆες. Ælian. V. H. 12, 46 : Ὁ ἵππος χρεμετίσας ὑπέστρεψεν αὐτόν. Eur. Herc. F. 736 : Ὁ πρόσθ' ἄναξ πάλιν ὑποστρέφει βίοτον εἰς Ἅδαν. Soph. Trach. 219 : Ἰδού μ' ἀναταράσσει ὁ κισσὸς ἄρτι Βακχίαν ὑποστρέφων ἅμιλλαν, Hedera Bacchicam saltationem reducens (rebus tristibus in lætas conversis).] Itidem Philo V. M. 1 : Ὡς ἢ φόβῳ τὴν πληθὺν ὑποστρέψων καὶ δουλωσόμενος αὖθις, Reducturus. Accipitur et neutraliter pro Gressum converto, Pedem refero, Revertor, Redeo, ἀναστρέφω, ἀναχωρῶ. Hom. Il. Γ, [407] : Ὑποστρέψειας Ὄλυμπον, In cœlum redeas. Ubi etiam nota omissam præp. εἰς, quacum copulavit Greg. Naz. : Πάλιν ὑποστρέφει εἰς οἶκον, Domum revertitur. [Il. M, 71 : Εἰ δέ χ' ὑποστρέψειας· Λ, 446 : Ὁ μὲν φύγαδ' αὖτις ὑποστρέψας ἐβεβήκει· Od. Θ, 301 : Αὖτις ὑποστρέψας. Herodot. 4, 124 : Ὑπέστρεφον ἐς τὴν Σκυθικήν· et 140 : Ὑπέστρεφον ἐπὶ ζήτησιν τῶν Περσέων. Xenoph. Hell. 4, 5, 3 : Ὑποστρέψας (i. e. Converso itinere, ut reddidit Leuncl.) ἅμα τῇ ἡμέρᾳ αἱρεῖ τὸ Πείραιον· et 6, 5, 13. Thucyd. 3, 24. Addito πάλιν Eur. Alc. 1022 : Δεῦρ' ὑποστρέψας πάλιν, ut ap. Xenoph. Anab. 6, 6, 38 : Τοὔμπαλιν ὑποστρέψαντας ἐλθεῖν· et Antiph. p. 119, 39 : Πάλιν ὑποστρέψαντα φεύγειν. Plutarch. Mor. p. 194, A : Ἐκ τῆς Λακωνικῆς ὑποστρέψας. Ὑποστρέφειν εἰς τὰ ἴδια Iambl. V. Pyth. p. 196. Improprie, Aristoph. Av. 1283 : Πρὶν μὲν γὰρ ... ἐλακωνομάνουν ..., νυνὶ δ' ὑποστρέψαντες αὖ ὀρνιθομανοῦσι. G. D. Commentt. de Petro et Paulo Actt. Jun. t. 5, p. 414, D, αὖθις εἰς Ἱερουσαλὴμ ὑπέτρεψε, corrige ὑπέστρεψε· sicut ὑποστρέψας pro ὑποτρέψας Niceph. Antioch. Vita Sym. Styl. ibid. Maii t. 5, p. 325, A. Hase.] Pass. Ὑποστρέφομαι itidem Gressum converto, Pedem refero, reflecto, Revertor. [Hom. Il. Λ, 567 : Αὖτις ὑποστρεφθείς· Od. Σ, 23 : Οὐ μὲν γάρ τί σ' ὑποστρέψεσθαι ὀΐω. « Herodot. 4, 129 : Ἐταράσσοντο (οἱ ἵπποι) ὑποστρεφόμενοι, Consternati retro se avertebant, Resiliebant. » Schweigh. Xenoph. Hell. 5, 4, 54 : Ὑποστραφέντες οἱ τῶν Ὀλυνθίων ἱππεῖς· Anab. 7, 4, 18 : Ὑποστραφέντες τινὲς ἐν τῷ σκότει.] Exp. etiam Avertor et Flexu fallo : indeque factum esse dicunt ut ὑποστρέφεσθαι sit διαδύεσθαι, et fugitando ludificari : Xenoph. Cyneg. [5, 32], de lepore canes fugiente : Διὸ δὴ ὑποστρέφεται ταχὺ, ἐν μικρῷ πολὺ καταλιπὼν τὸ ἐπιφερόμενον, Itaque celeri reflexu fallit, brevi spatio longe relinquens post se canes vestigiis suis inhiantes. [Στρέφεσθαι et ὑποστρέφεσθαι cum ἀπατᾶν, διαδύεσθαι similibusque verbis componit Pollux 9, 133. Eodem sensu ὑποστρέφειν neutraliter dicitur. Eurip. Iph. A. 363 : Ὑποστρέψας λέληψαι μεταβαλὼν ἄλλας γραφάς. Xenoph. Anab. 2, 1, 18 : Φαλῖνος ὑποστρέψας παρὰ τὴν δόξαν αὐτοῦ εἶπεν ὧδε.] Ὑποστραφεὶς pro ἐπιστραφεὶς, i. e. φροντίσας, affertur ex Soph. [OEd. T. 728.] Solent enim qui a monente revocantur, dici ἐπιστρέφεσθαι, quum monita non negligunt, sed reflectunt pedem et obsequuntur, ut et ii faciunt, quibus curæ s. cordi aliquid est. [|| Verto sub. Cum dat. Aratus 73 : Νώτῳ ὑποστρέφεται (v. l. ἐπιστρέφεται) κεκμηκότος εἰδώλοιο, i. e. Humero subvolvuntur. Cum accus. 511 : Γαῖαν ὑποστρέφεται κύκλος διχόωντι ἐοικώς, Subter terram volvitur. Suspectum vero quod v. 593 legitur : Ἀτὰρ γόνυ καὶ πόδα λαιὸν οὔπω κυμαίνοντος ὑποστρέφει (v. l. ἐπιστρέφει) Ὠκεανοῖο· ubi Vossius correxit κῦμ' οἰδοῦντος. || Forma Æolica Ὑποστρέψεια pro Ὑποστρέψαιμι in Etym. M. p. 760, 24.]

[Ὑποστροβέω, Subagito. Æsch. Ag. 1214 : Ὑπ' αὖ με δεινὸς ὀρθομαντείας πόνος στροβεῖ.]

[Ὑποστρογγύλος, ὁ, ἡ, Subrotundus. Theophr. H. Pl. 8, 8, 5. Schneid. Dioscor. 3, 121, ῥίζαν· 3, 110, φύλλάρια· 3, 4; 3, 6; 3, 109, φύλλα. Apollod. Poliorc. in Mathemat. vett. p. 34, 35, δοκὸς ὑπ. Hase.]

[Ὑποστρουθίζω, Substrido. Theophylact. Bulgar. Epist. col. 876, 7, de malevolentia : Ὑποστρουθιζούσῃ καὶ ἀλαζονευομένῃ. Hase.]

[Ὑποστροφάδην v. l. pro ὑποτροπάδην ap. Oppian. Hal. 1, 636.]

[Ὑποστροφὰς, άδος, ἡ, Pars quædam machinæ bellicæ ap. Athen. in Mathem. vett. p. 11 : Ἡ δὲ γέρανος ὑποζώννυται καὶ βυρσοῦται ὁμοίως τῷ προειρημένῳ κριῷ· ἐπὶ δὲ τὴν ῥίζαν ἐπιτίθεται σηκώματα τάλαντα χίλια οὐδὲν ἧσσον ἐργαζομένων τῶν ἀξόνων διὰ τῆς ὑποστροφάδος.]

Ὑποστροφὴ, ἡ, Reversio, Reflexio : quum quis non ulterius progreditur, sed gressum convertens, s. pedem reflectens, retrocedit. [Pollux 1, 204 : Καμπὰς χρὴ ποιεῖσθαι (equitem) καὶ στροφὰς καὶ ὑποστροφάς. Herodot. 9, 22 : Ἀναχωρήσιος γενομένης καὶ ὑπ. (τῆς ἵππου). Dio Cass. 71, 2 : Ἐν τῇ ὑπ. πλείστους τῶν στρατιωτῶν ὑπὸ νόσου ἀπέβαλον. De equis effrenis retro ruentibus Soph. El. 725 : Ἐκ δ' ὑποστροφῆς ... μέτωπα συμπαίουσι Βαρκαίοις ὄχοις, quod schol. exp. ἐξ ὑπαντήσεως, ὡς ἐκείνων ὑποστρεφόντων.] Bud. p. 612, ὑποστροφὴν esse ait, Quum terga vertunt cedentes. Polyb. [3, 45, 3] : Συνεγγίσαντες κατὰ τὸ δίωγμα τῷ τῶν Καρχηδονίων χάρακι, καὶ κατοπτεύσαντες, αὖθις ἐξ ὑποστροφῆς ἠπείγοντο. Et rursus [ib. 14, 5] : Πραγματικῶς καὶ νουνεχῶς ἐξ ὑποστροφῆς ἀναχωρήσαντος Ἀννίβου. Ubi nota etiam ἐξ ὑποστροφῆς, quo utitur et Dem. [p. 283, 18] : Νῦν ἐξ ὑποστροφῆς ἀποστείλαντες ὑμεῖς πρός με πρέσβεις καὶ κήρυκας· ubi tamen videtur accipi pro Denuo. [Diodor. 13, 9 : Πρὸς τὴν γῆν καταφεύγειν οὐ δυνάμενοι ... ἠναγκάσθησαν ἐξ ὑπ. πάλιν ναυμαχῆσαι· 15, 71 : Ποιούμενος μάχας ἐξ ὑπ. Dionys. A. R. 2, 41 : Ἐπιόντες ἀλλήλοις καὶ τοὺς ἐπιόντας δεχόμενοι καὶ ἐξ ὑπ. εἰς ἴσον αὖθις καθιστάμενοι. Etym. M. p. 648, 47 : Τὴν ἐξ ὑπ. τῶν φευγόντων δίωξιν· 784, 12 : Ἐξ ὑπ. ἐπανελθώς. || De diebus retro numeratis schol. Demosth. p. 368, 7 ed. Ox. : Ἀπὸ τῆς α' καὶ εἰκάδος ἐξ ὑπ. λέγοντες τὴν α' καὶ εἰκάδα ὑστέραν δεκάτην καὶ τὴν β' εἰκάδα ἐνάτην κτλ. Et ib. l. 12.] Sed et Hippocr. ὑποστροφὴν τοῦ ἐρυθήματος vocat Quando rubor recurrit. [Ὑποστροφὴ (ut ὑποτροπὴ, quod v.) ægrorum conversionem sæpe indicat ap. Hipp., velut p. 1230, E : Φλεβῶν βάρος ἐν τῇσιν ὑπ. 1231, C : Ἐν τῇσι ὑπ. βαρὺς, i. e. Moleste habebat dum se converteret neque facile movebatur. Foes. Aret. p. 47, 20 : Ὑποστροφαὶ νούσων· 93, 39 : Ὑποστροφὰς ποιέει.] Ὑποστροφὴ et ὑποστρέφειν sunt etiam verba Rhetoricorum, et schema orationis : unde ap. Hermog. [vol. 3, p. 297], Τὸ καθ' ὑποστροφὴν σχῆμα. [Adde schol. Hermog. vol. 7, p. 978, ubi ὑποστροφῆς et ἀποστροφῆς discrimen explicatur.] Et ap. Eund. [Hermog. l. c.] ὑποστρέφειν ὑποστροφὴν [ἐξ ἐπεμβολῆς], quod est tanquam Progressum implicare, et inter excurrentem expositionem rei repente insistere κατ' ἐπεμβολὴν, moxque ad reliqua progredi : quare hoc schema vocatur et καταπλοκὴ a nonnullis. Hæc inter alia Bud. p. 612, ubi duos citat Hermogenis locos afferentis hujus figuræ exempla ex Dem. [Conf. schol. Demosth. p. 271, 16 ed. Ox.] Nihil aliud autem est ὑποστροφὴ quam quum ad rei expositionem interruptam ἐπεμβολῇ s. παρενθέσει aliqua revertitur oratio. [Maximus Planudes ad Hermog. vol. 5, p. 490 : Ὑποστροφὴ καλεῖται ὑπ' ἐνίων καὶ ἐπεμβολή. Sed paullo post : Τό γε μὴν τῆς ὑπ. σχῆμα καὶ ὑπερβατὸν λέγεται, corrigendum ἀποστροφῆς collato Greg. Cor. ib. vol. 7, p. 1262.] Accipitur et pro Callida reflexione, quum sc. aliquis astute pedem reflectit, ut evadat : quod et στροφὴ dicitur. Bud. p. 612. Inde factum ut ὑποστρέφεσθαι sit διαδύεσθαι, de quo supra, et fugitando ludificari : et ὑποστροφὴ καὶ διάδυσις, ἐξαπάτη, ut inquit Pollux [9, 132, 137] : quæ etiam στροφὴ dicitur, i. e. Stropha et cunctatio subdola, aut Tergiversatio fraudulenta et ludificatrix. [|| Ὑποστροφῆς δίκαιον, Jus postliminii, in Basilic. vol. 1, p. 714, ap. Harmenop. 2, 7, 1; 5, 8, 50, etc. Ducang. « Aristidi Περὶ ἀφελοῦς λόγου p. 664 (vol. 9, p. 413 ed. Walz.) ὑποστροφὴ etiam dicitur, Quum alicui sententiæ absolutæ in fine apponitur αἰτιολογία, in qua ex illa superiori aliquid repetere debemus, ut in hac : αἱ γυναῖκες ἄλλως τε ἦν καὶ νύμφαι τύχωσιν οὖσαι, μύρου μὲν οὐ προσδέονται. Jam sequitur ὑποστροφή : αὐταὶ γὰρ τούτου ὄζουσι. » Ernest. Lex. rhet. || Apud grammaticos ὑπ. τοῦ τόνου, Rejectio accentus in syllabam præcedentem. Apoll. De synt. p. 139, 2 : Ἵν' ἡ τοῦ τόνου ὑπ. τὸ μὲν προκείμενον ὀξύνῃ, αὐτὸ δὲ μεταστήσῃ εἰς βαρεῖαν τάσιν.]

Ὑπόστροφος, ὁ, ἡ, Qui reversus est, rediit, Redux, ἀφιγμένος, Hesych. [Qui accus. posuit Ὑπόστροφον, ἀφιγμένον, ὑποστρέφοντα. In Gl. Ὑπόστροφοι, Reduces;

Ὑπόστροφα, Rediviva. Themist. Or. 34, p. 462, 3 ed. meæ : Ἤν ἂν ὑπ. ἡ ζημία τοῖς ἠδικημένοις. G. D. Adverbialiter Georg. Pisid. De bello Pers. 3, 22 : Τρέχων ὑπόστροφα. Hase.]

[Ὑποστροφώδης, ὁ, ἡ. Ὑποστροφώδεα, Quæ morborum reversiones facere solent, ap. Hippocr. p. 1027, D; 1132, H, et alibi. Foes.]

Ὑπόστρυφνος, ὁ, ἡ, Subacerbus, Qui est sapore leviter acerbo. Dioscor. 3, 7, de glycyrrhiza : Ῥίζαι μακραὶ, πυξοειδεῖς ὡς Γεντιανῆς, ὑπόστρυφνοι, γλυκεῖαι, Radicibus longis, coloris buxei ut Gentianæ, subacerbis et dulcibus. [Id. 4, 140, de polygalo, γεύσει ὑπόστρυφνον. Hippocr. t. 7, p. 246, 2 Littr. Hase.]

Ὑπόστρωμα, τὸ, Id quod substernitur, Stratum s. Stragulum quod subjicitur, Substratum, Substramen, ut Colum. loquitur. [Xenoph. De re eq. 5, 2 : Τὴν κόπρον καὶ τὰ ὑπ. τοῦ ἵππου ἐκφέρειν.] Et εἰς ὑπόστρωμα, Ad substernendum. Hesych. ὑπόστρωμα exp. περίστρωμα : quum tamen περίστρωμα significet potius Stragulum quo aliquid circumcirca insternitur ac integitur : ὑπόστρωμα vero Stragulum quod substernitur s. subjicitur. [Περιστρώματα et ὑποστρώματα ap. Polluc. 6, 10. Mœris p. 374, et Thomas M. p. 876, ὑπόστρωμα Atticæ, περίστρωμα vulgari dialecto tribuunt. Ὑπόστρωμα Mœridis interpretes citant ex Diosc. 1, 70 : Γυναῖκας εἰς ὑπόστρωμα χρῆσθαι αὐτῇ (τῇ ἄγνῳ). Alciphr. epist. inedita ap. Dorvill. ad Charit. p. 656 : Ταπητίων καὶ μαλθακῶν ὑπ. G. D. Anon. Cat. in Jerem. t. 2, p. 774, F. Achmes Onirocr. p. 197, 19; 198, 35. Pseudo-Chrys. t. 5, p. 659, C. Galen. vol. 6, p. 447, 8, de papavere ac mandragora : Μήτε ... τούτοις ἔστιν ὑποστρώμασι χρῆσθαι. Arrian. Peripl. maris Er. p. 37, 21 Huds. : Συλλέγουσι τὰ ἐκείνων ὑπ. Hase. ‖ « Stragulum quod equi sellæ substernitur. Anna Comn. lib. 4 : Τὸ ἄκρον τῆς ἐφεστρίδος, ὃ ὑπ. καλοῦσιν. » Ducang.]

[Ὑποστρώμνιος, ὁ, ἡ. In strato cubans. Phot. Lex. p. 630, 19 : Ὑποστρωμνίους, τοὺς ἐν τῇ στρωμνῇ κειμένους.]

[Ὑποστρώννυμι. V. Ὑποστόρνυμι.]

[Ὑπόστρωσις, εως, ἡ, Substratus. Gramm. in Boiss. Anecd. vol. 2, p. 391, v. 1046. Osann. Epiphan. t. 2, p. 302, D, ἡ τῶν ἱματίων ὑπ. Hase.]

Ὑποστρωτέον, Substernendum est. Geopon. [14, 18, 5], de pavonibus : Ταῖς δὲ ὠοτοκούσαις ἐν παντὶ τῷ οἴκῳ χόρτον ἢ ἄχυρον ὑποστρωτέον, ὅπως τὰ ὠὰ πεσόντα μὴ διαφθαρῇ· pro his Columellæ, Pluribus stramentis exaggerandum est aviarium, quo tutius integri fœtus excipiantur. Itidem Plin. 10, 59 : Ova pavonis nisi molli strato excepta franguntur. [Andr. Cret. p. 80, C : Ὑπ. ἡμᾶς ἑαυτοὺς τῷ Χριστῷ. Kall.]

[Ὑπόστυλος, ὁ, ἡ, Columnis substructus. Hecat. Abder. ap. Diod. Sic. 1, 48, 5 : Οἶκον ὑπ., ᾠδείου τρόπον κατεσκευασμένον. Hase.]

[Ὑποστυλόω, Columnis fulcio, Suffulcio. Apollod. in Mathem. vett. p. 22 : Τὰ ἔξω ὑποστυλούσθω ξύλοις ὀρθοῖς κατὰ κάθετον.]

[Ὑποστύλωμα, τὸ, Subcolumnium. Bito in Mathem. vett. p. 108, 109. Schneid. Apollod. Poliorc. ibid. p. 17, 20, κατακαέντων τῶν ὑπ. Hase.]

Ὑποστύφω, Leviter et modice astringo, Aliquantillum astringo. [Nic. Alex. 17 : Οὖλά θ' ὑποστύφει χολόεν ποτόν.] In qua signif. accipit Galen. Ad Glauc.; et Diosc. 1, 171, de altero mespili genere : Ἔχει δὲ καρπὸν καὶ τοῦτο στρογγύλον, βρώσιμον, ὑποστύφοντα, πεπαινόμενον βραδέως, Ruell. simpliciter, Astringit, seroque maturescit. [Plutarch. V. Anton. c. 24 : Ἀγνοῶν ὅτι τὴν παρρησίαν τινὲς ὡς ὑποστῦφον ἥδυσμα τῇ κολακείᾳ παραμιγνύντες, ἀφῄρουν τὸ πλήσμιον τῇ παρὰ τὴν κύλικα θρασύτητι καὶ λαλιᾷ.] Accipitur etiam pro Astringo simul et inspisso : cujus signif. exempla vide in Στύμμα : ubi ὑποστύφειν et στύφειν synonymos ponuntur. [Theophr. De odor. 17 : Ὑποστύφοντες τὸ ἔλαιον· 22 : Ὑποστύφονται πάντα τὰ πυρούμενα. Schneid. Hippiatr. p. 256, 27 : Ὑποστύφειν οἴνῳ, ἢ ὄξει, ἢ ὀξάλμῃ. Galen. vol. 6, p. 612, 13, de pistaciis : Μετέχει γὰρ ὑποπίκρου καὶ ὑποστυφούσης ποιότητος· quæ transcripsit Oribas. t. 1, p. 69, 4 Daremberg. Hase. ῡ]

[Ὑπόστυψις, εως, ἡ, Adstrictio, Spissatio. Theophr. De odor. 22.]

[Ὑπόστωος, ὁ, ἡ, Qui sub porticu est. Nicet. Chon. Hist. p. 378, A : Ὑπόστωον οὖσαν καὶ χαλεπὴν πρόσπελάσαι καὶ ζοφώδη τὴν εἴσοδον. Ubi paraphrasta ap. Bekker. p. 776 posuit καμάρα ὑπόστεγος σκοτεινὸν ἔχουσα τὸν πλησιασμὸν καὶ τὴν εἴσοδον.]

[Ὑποσυγκεχυμένως, Paullum confuse. Orig. C. Cels. 5, p. 236 : Ὑπ. καὶ μὴ ἐπιμελῶς ἰδών.]

[Ὑποσυγκόπτω, Paullum concido. Signif. grammatica de syncope Apollon. Dysc. in Bekk. Anecd. p. 552, 32 : Οἱ δὲ τὸ ὄφελον ἐκ ῥήματος ὑποσυγκεκόφθαι (φασὶ) τοῦ ὤφειλον· et ib. p. 554, 18.]

[Ὑποσυγχέω, Confundo. Schol. Pind. Ol. 1, 28 : Ἔνιοι ὑποσυγχέουσι τὴν Πῖσαν καὶ τὴν Ἦλιν. « Schol. Eurip. Hec. 467 : Ὑπ. δὲ τὴν ἐν ἑκατέροις διαφοράν. » Hase. Passiv. Lucian. Solœc. c. 10 : Ταῦτα ὑποσυγκέχυται. De voce indistincta Aristot. De audib. § 28, p. 802, 4 : Αἱ τραχύτεραι (φωναὶ) καὶ μικρὸν ὑποσυγκεχυμέναι καὶ μὴ λίαν ἔχουσαι τὸ λαμπρὸν ἐκφανές. ‖ Confundo animum. Joseph. A. J. 16, 4, 4 : Ὁρῶν κἀκεῖνον ὑποσυγκεχυμένον. Nam sic vulgatum ὑποσυγχυνόμενον nunc ex codd. correctum. Philo vol. 1, p. 300, 8 : Τοῖς ὑποσυγκεχυμένοις οὐ σφόδρα ἠκριβωμέναι (ῥήσεις ἔπονται), i. e. Qui res tractant confusas, ut vertit interpres.]

[Ὑποσυγχρίω, Subungo. Galen. vol. 6, p. 113 : Τίνα δύναμιν ἔχει τὸ ὑποσυγχρίεσθαι. G. Dind.]

[Ὑποσύγχυτος, ὁ, ἡ, Confusus. Philo vol. 1, p. 440, 4 : Διὰ τὴν ὑπ. τοῦ θνητοῦ πολυμιγίαν. Interpr. : Propter variam confusionem rerum humanarum. Hase.]

Ὑποσυγχύτως, Confuse, συγκεχυμένως, [Phot. et] Suid.

[Ὑποσῡλάω, Clam aufero. Alex. Trall. 4, p. 231. Clement. Hom. 2, 22. Kall. Theodoret. vol. 3, p. 1287 : Ὑποσυλήσω τὸν ὄγκον τῶν προσδοκωμένων τιμωριῶν. « Agathias Hist. 2, p. 65, A; Niceph. Chumnus Epist. 6. Scholium 24 in Jo. Climac. c. 28. » Boiss. De furto literario Euseb. in Philostr. p. 429 ed. Olear. : Μηδέν τι σπουδαῖον ἡγούμενοι πρὸς τὰ λοιπὰ τῶν ἑτέρωθεν ὑποσεσυλημένων αὐτῷ διαμάχεσθαι. G. D. Theophan. Nicæn. Epist. p. 4, 20. Euseb. Pr. ev. p. 740, B et 333, A, de Græcis : Τά τε βαρβάρων ὑποσυλᾶν διανοηθέντες. Hase.]

[Ὑποσυλλέγω, Colligo sub, Paullatim colligo. Soran. De arte obstetr. c. 8, p. 21. Boiss. Passiv. Philo vol. 2, p. 211, 14 : Ὑποσυλλέγεται γὰρ καὶ ὑποστέλλει καὶ θριξὶ καὶ ποσθίαις ἔνια τῶν ὀφειλόντων καταίρεσθαι. Hase.]

[Ὑποσυμβαίνω, Inferior sum, Remissior, Galen. Lex. Gr.-Lat. ap. P. Baldvin. 1611. 4. Angl. Galen. vol. 19, p. 408, 16, interdum elationem arteriæ esse hac βιαιοτέραν, illac ὑποσυμβεβηκυῖαν καὶ ἀσθενεστέραν. Hase.]

[Ὑποσύμβολος, ὁ, ἡ, Per notas s. per symbola propositus. Plutarch. Mor. p. 673, B : Αἰνίγματα καὶ γρίφους καὶ θέσεις ὀνομάτων ἐν ἀριθμοῖς ὑποσύμβολα προβάλλοντες. Lectio vitiosa : καὶ σύμβολα Wyttenbachius.]

[Ὑποσυμμῐγής, ὁ, ἡ, Submixtus. Hierocl. In Pythag. p. 38 : Φῶς ὑπ. σκότῳ γινόμενον. Galen. vol. 6, p. 71 et 84 : Ἐν ὑπ. σκιᾷ. G. Dind.]

[Ὑποσυμπαθέω, Nonnihil cum alio afficior. Hom. Od. B, 70 : Σχέσθε, φίλον, μή μ' οἷον ἐάσατε, ubi schol. : Ὅ ἐστι καὶ ὑμεῖς ὑποσυμπαθήσατε.]

[Ὑποσυνᾴδω, Aliquantum concino. Œcumen. In Apocal. p. 184, 29 Cramer. Hase.]

[Ὑποσυναλείφομαι, Synalœphen quandam patior. Apoll. De synt. p. 131, 12 : Ὑποσυνηλείφθη· p. 146, 11 : Τὰ ὑποσυνηλιμμένα, ex emend. Sylb. pro ὑποσυνελήφθη et ὑποσυνειλημμένα.]

[Ὑποσυνάπτω, Subconjungo. Bacchius De mus. p. 21 Meib. ‖ Subst. Ὑποσυναφή, ἡ, idem ibid. : Ὑπ. δέ ἐστιν ὅταν δύο τετραχόρδων ἀνὰ μέσον γένηται ἡ διὰ τεσσάρων συμφωνία, καὶ οἱ ὁμογενεῖς φθόγγοι κατὰ τοὺς πέντε τόνους συμφώνους πρὸς ἀλλήλους. Vide et p. 19 et 20. Boiss.]

[Ὑποσύνθημα, τό. Philo in Mathem. vett. p. 93 : Τοῖς ἀμφοδάρχαις συνθήματα καὶ ὑποσυνθήματα παρὰ τῶν στρατηγῶν δίδοσθαι δεῖ. Et infra iterum. Sunt signa muta, vocalibus opposita, velut quæ nutu manus, hasta inclinata, et quæ sunt alia hujusmodi, dantur, ab aliis παρασυνθήματα dicta : v. Casaub. ad Æn. Tact. Poliorc. c. 25, p. 207 ed. Or. G. Dind.]

[Ὑποσυνίσταμαι. Hesych. : Κυψέλαι· ὁ ἐν τοῖς ὠσὶν ὑπο-

συνιστάμενος· ubi HSt. (s. v. Κυψέλη) ῥύπος addidit post ὑποσυν. Sed scribendum potius cum Junio ὡσὶ ῥύπος συνιστάμενος.]

[Ὑποσῠρίζω, Subsibilo, Leniter strideo. Hippocr. p. 1216 : Ἡ ἀρτηρίη μόλις ἀναπνεούσῃ ὑπεσύριζε· 1220, H : Ἀρτηρίη ὑπεσύριζε ῥεγχῶδες. Foes. Æsch. Prom. 126 : Αἰθὴρ δ' ἐλαφραῖς πτερύγων ῥιπαῖς ὑποσυρίζει. Locutionem ταῖς αὔραις ὑπεσύριζε πίτυς reprehendit Demetrius De eloc. § 192 (188). G. D. Ælian. H. A. 2, 7, de basilico saturo : Εἶτα αὖθις ὑποσυρίζειν καὶ ἀπαλλάττεσθαι. Hase. De balbutiente Theophanis Continuator p. 15, B : Μιχαὴλ τὸν τὴν γλῶτταν ὑποσυρίζοντα.]

[Ὑποσυρίττω, i. q. ὑποσυρίζω. Aristæn. 2, 4 : Χθὲς ἐν τῷ στενωπῷ τὸ σύνηθες ὑπεσύριττον τῇ Δωρίδι, i. e. Fistula vocabam Doridem. « Choricius p. 87. » Boiss. Eustath. Opusc. p. 168, 77 : Ὑπ. ἐναρμόνιον.]

[Ὑποσυρρέω, Clam confluo. Theophyl. Sim. Hist. p. 111, D : Οἱ ἀξιολογώτατοι σατράπαι τῆς τούτου δυνάμεως ὑποσυρρέουσι συσκευὴν ὅπως δολοφονηθείη Βαράμ. Exspectes potius ὑποσυρράπτουσι. G. Dind.]

Ὑποσύρω, Ex imo sursum traho, Funditus evello, Stirpitus extraho. [Subduco. Plut. V. Pyrrhi c. 28 : Ἀναστρώντων τῶν Γαλατῶν τοὺς τροχοὺς καὶ ὑποσυρόντων τὰς ἁμάξας εἰς τὸν ποταμόν.] Bud. interpr. etiam Imminuo, Subduco. Chrysost. Comm. in Ep. ad Rom. c. 12 : Διὸ καὶ συνεχῶς ὑποσύρει τὸ νόσημα, καὶ καταστέλλει τὴν φλεγμονήν. Quo sensu alibi dicit ὑπορύττει. [Idem vol. 4, p. 753, E, ὑποσύρειν τὸν ὄγκον, Arte quadam fastum alteri minuere. Et vol. 3, p. 197, D, ὑπ. τὴν εὔνοιαν de meretrice quæ subdole benevolentiam sponsi in se a sperata avertit. Wessel. ad Diodor. 17, 100. Ὑπ. τὸν λόγον Dionys. A. R. 1, 7 : Τῶν ἄλλων συγγραφέων ... ὑποσεσυρκότων τὴν γραφήν· ubi HSt. : « Dicit eos coarctasse et in angustum redegisse historiam eorum more qui aliquid imminuunt quidpiam ex eo paullatim subtrahendo. »] Et sicut ὑπορύττειν est Subtus fodere ut concidat, Subruere; ita ὑποσύρειν interpretari queas Subtus trahere ut collabatur. [Supplanto, Diod. 17, 100 : Κινήσας ἐκ τῆς βάσεως τὸν ἀντίπαλον ὑπέσυρε τὰ σκέλη, quod uno verbo ὑποσκελίζειν dicitur. *Subducere pedes* dicit Curtius 9, 7. Lucian. Anach. c. 27 : Ὑποσυρομένου πρὸς τὸ ὑπεῖκον τοῦ ποδός. Plut. Mor. p. 446, B : Πλάγιος ὁ ἀκρατὴς ... γλιχόμενος διωθεῖσθαι τὸ πάθος, ὑποσύρει καὶ περιπίπτει περὶ τὸ αἰσχρὸν, ubi recte correctum videtur ὑπεσύρη. Euseb. Præp. ev. p. 317, A : Ὑποσκελίζειν εἰσέτι καὶ νῦν καὶ ὑποσύρειν ἕκαστον τῶν τῷ θεῷ προσανεχόντων. Philo vol. 2, p. 600, 27 : Τοιούτοις ὑπέραντλοι γενόμενοι λογισμοῖς ὑπεσυρόμεθα καταποντούμενοι. || De oculis distortis Eustath., ubi de adj. βλοσυρὸς agit, ad Hom. p. 68, 38 : Καὶ βλοσυρὸς λέγεται ὁ τὸ βλέμμα ὑποσύρων, ὁποῖόν τι καὶ οἱ φύσει τὰς ὄψεις διεστραμμένοι πάσχουσι· et ad Dionys. P. 123 : Βλόσυρωπός δηλοῦν τὸ ἄγριον καὶ ὑποσεσυρμένον τοῦ βλέμματος.] Idem Bud. p. 727, scribit Greg. Naz. Περὶ φιλοπτ. sibi videri verbo ὑποσύρειν usum esse pro Allicio et subdole attraho, quum ait, Ἀεὶ τῷ λύχνῳ τῆς ἡδονῆς ὑποσύρουσα καὶ ἐπανιστῶσα τοῖς ἀσθενεστέροις τοὺς θρασυτέρους. [Clem. Al. p. 187 : Ταχὺ γὰρ εἰς ἀταξίαν ὑποσύρεται γυνή· 566 : Τὸ πιστεύειν τῷ ψεύδει, ἀπιστεῖν δὲ τῇ ἀληθείᾳ εἰς ἀπώλειαν ὑποσύρει. Sext. Emp. p. 504 : Οἱ δὲ ἔρχονται μὲν, εἰς ποικιλίαν δὲ καὶ πολυτρόπους καὶ μαχομένας ὑποσύρονται ἀποφάσεις. || Forma media Nicand. Alex. 366, de ventre subducendo s. laxando : Στεγανὴν δ' ὑποσύρεο νηδύν.]

[Ὑποσυστολὴ quod Ernest. in Lex. rhet. (cujus verba supra posuimus p. 320, D) ex Quintil. Inst. 11, 3, 35, attulit, vox nihili est. Recte nunc ap. Quintil. legitur ex libris melioribus : « Observandum etiam quo loco sustinendus et quasi suspendendus sermo sit, quod Græci ὑποδιαστολὴν vel ὑποστιγμὴν vocant. »]

[Ὑποσυστρέφω, Aliquantum contorqueo. Galen. Lex. Hipp. p. 582 : Ὑπειληθέωσιν· ὑποσυστραφῶσιν. Verbo ὑποστρέφειν utitur Erotian. s. v. Ὑπείλλει p. 378.]

[Ὑπόσυχνος, ὁ, ἡ, Subfrequens, Paullulum frequens. Hippocr. p. 979, E : Ἥμεσε χολώδεα ξανθὰ ὑπόσυχνα. Ἀργύριον ὑπ. Alciphro 3, 42. Χρόνος ὑπ. Synes. p. 62, A 256. Ὑπόσυχνον adverbialiter Theophr. H. Pl. 3, 12, 7 : Διεστᾶσιν ἀπ' αὐτῶν ὑπ. τὰ κατὰ μέρος.]

[Ὑποσύχνως, Subfrequenter. Anna Comn. p. 451. Elberling.]

[Ὑποσφάγιον, τὸ, Jugulum. Hoffmann. ad Galen. De usu partt. 16, 10. Angl.]

Ὑπόσφαγμα, τὸ, Sanguis videtur dici, qui colligitur vasculo supposito pecudi jugulatæ. Item, Ejusmodi sanguis in cibum formatus varia conditura : ut Plin. 28, 14, scribit hœdi sanguinem in cibum formari, vocarique Sanguiculum. Athen. 7, [p. 324, A] ex Erasistrato exp. ὑπότριμμα, afferens ex ipsius Opsartytico, Ὑπόσφαγμα δ' εἶναι κρέασιν ὀπτοῖς ἐκ τοῦ αἵματος τεταραγμένου μέλιτι, τυρῷ, ἁλὶ, κυμίνῳ, σιλφίῳ. Ibid. affert ex Glauci Locri Opsartytico : Ὑπόσφαγμα δ' αἷμα ἐφθὸν καὶ σίλφιον καὶ ἔψημα ἢ μέλι, καὶ ὄξος καὶ γάλα καὶ τυρὸς καὶ φύλλα εὐώδη τετμημένα. Fuit igitur Cibarium ex sanguine pecudis recens jugulatæ confectum adjecto melle, sapa, aceto, sale, caseo, silphio, cumino, aliisve herbis odoratis. Refert hæc eadem ex Athenæo Eust. p. 1286, pro illo τετμημένα habens τετριμμένα, Contusa et contrita. || At Hipponax in Iambis σηπίης ὑπόσφαγμα vocat τὸ τῆς σηπίης μέλαν, ut Athen. l. citato nonnullos exponere testatur. Galen. Lex. Hippocr. [p. 584] ὑπόσφαγμα ὅλου exp. τοῦ μέλανος τῆς σηπίας τὸ ὑπότρυγον, Fæculentum illud quod est in atramento sepiæ. Idem et ἀπόσφαγμα esse dixerat synonymum huic ὑπόσφαγμα : quo forsan nomine significatur Sanguis qui defluit ex pecude jugulata. [Ἀπόσφαγμα ap. Ælian. N. A. 1, 34, de atramento sepiæ.] Ὑπόσφαγμα vocatur etiam Suffusio sanguinis in oculo ex ictu, species τῆς ἐκχυμώσεως. Fit autem quum ruptis aut contusis ex plaga vasis quæ in oculorum tunicis habentur, sed iis maxime quæ sunt in adnata membrana, sanguis sub eam subit. Ac primum quidem is rubet, postea vero livescit. [V. Galen. vol. 2, p. 391.] Eorum qui sic affecti sunt, hoc unum symptoma esse dicitur, quod quæcunque videant, rubra esse putent, ut Galen. De sympt. causis [vol. 7, p. 48, et Sext. Emp. p. 13, ubi v. Fabric., et p. 27, 33] annotavit : sed præsertim recente malo. Ob id ab Archigene αἱμάλωπα etiam dictum esse putant. Attamen αἱμάλωψ generalius dicitur quam ὑπόσφαγμα. Hæc Gorr. Paulo Ægin. 3, 22, ὑπόσφαγμα est ῥῆξις τῶν φλεβῶν τοῦ ἐπιπεφυκότος, ἐκ πληγῆς ὡς μάλιστα γινομένη. Vide et Actuar. Περὶ διαγνώσ. παθ. 2, 7. [Oribas. p. 133 ed. Matth. : Ὑπ. γίνεται κατὰ τὸν βραχίονα πολλάκις.] Habere autem magnam affinitatem inter se ὑπώπια, ὑποσφάγματα, et αἱμάλωπας, constat ex Galeno in libris τῶν Κατὰ τόπους, ubi ex Archigene affert remedium πρὸς αἱμάλωπας καὶ ὑποσφάγματα : quæ verba sic interpr. nonnulli, Ad cruenti aspectus suffusiones sugillationesque, Ad cruenta. [Galen. vol. 14, p. 347, 11; 768, 1; vol. 19, p. 441, 4. Theophan. Nonn. t. 1, p. 206, 4. Leo Philos. Consp. med. p. 139, 17 Ermerins. : Ὑπ. καλοῦσιν ἤτοι αἱματίδα, ὅταν ἐκ πληγῆς τινὸς ὁ ὀφθαλμὸς ῥῆξιν ὑπομείνῃ φλεβίου μικροῦ κτλ. Hase.] In VV. LL. habetur et Ὑπόσφαλμα, Ruptio venæ ex ictu et plaga plerumque proveniens : ἀπὸ τοῦ σφάλλειν : mendose.

[Ὑποσφάλλω, Aliquantum fallo. Passiv. Phot. Epist. p. 26, 37, de lingua : Ῥήματι γὰρ βραχυτάτῳ ὑποσφαλεῖσα. Hase.]

[Ὑποσφὰξ, ἡ.] Ab Ὑποσφάττω derivatum est etiam Ὑποσφὰξ, ἄγος, ἡ : videturque esse Cavitas illa juguli, cui subditur σίδηρος ὁ σφαγεύς : vel etiam Hiatus qui est inter partes juguli dissectas. Eust. p. 897, quum annotasset διασφάγα dici ἐπὶ σχισμάτων, ut tum ap. Oppian. [Hal. 1, 744 : Ἀλλά οἱ ἐν πλευρῇσιν ὑποσφάγες ἀμφοτέρωθεν εἰσὶν ὑπὸ πτερύγων, ubi πλευρῇσι διασφάγες ex Eustathio p. 134, 897, 1476, restituit Schneid., quem v. etiam ad Aristot. H. A. vol. 3, p. 447], tum ap. eum qui τὸ θῆλυ μόριον appellavit διασφάγα, subjungit, Ἐκεῖθεν δὲ (sc. a σφάζων) καὶ ὑποσφὰξ κοιλότης ὁμοία καὶ αὐτὴ, ὁποίαν πάσχουσι τὰ σφαζόμενα, ἔνθα γίνεται ἡ σφαγή. De accentu autem obliquorum idem sentiendum, quod et de obliquis nominis διασφάξ [de quo nos diximus suo loco et Lobeck. Paralip. p. 97. Dativo ὑποσφάγεσιν, qui ὑποσφαξὶν esse debebat, utitur schol. Oppiani l. c.].

Ὑποσφάττω, Subtus jugulo, Jugulum succido.

Ὑποσφίγγω, Substringo, Subtus stringo, Epigr. [Christod. in Anth. Pal. 2, 81 : Χρυσείῃ πλοκαμῖδας ὑποσφίγξασα καλύπτρῃ. Nonn. Dion. 26, 262 : Οὓς φύσις ἀφθόγγων στομάτων σφρηγίσσατο δεσμῷ γλῶσσαν ὑποσφίγξασα.]

[Ὑποσφόνδυλον, τὸ, q. d. Subvertebrum, i. q. ἱερὸν ὀστοῦν, ap. Rufum p. 52 ed. Clinch. Ὑποσπόνδυλον scriptum ap. annon. Introd. Anatom. p. 64 ed. Bernard.]

Ὑποσφρᾱγίζομαι, Subsigno, Subtus signo, Signum subtus imprimo, s. Finio et claudo supposito sigillo, Phalar. [Ep. 55, p. 182, ubi recte ἐπεσφράγισται restitutum ex codd.]

[Ὑποσφραγὶς, ἡ, in gl. obscura Hesychii Περίστροφος, ὁ τῆς ὑποσφραγίδος τόπος. Exspectes potius ὁ ὑπὸ τῆς σφραγῖδος. G. Dind.]

[Ὑποσφραίνομαι, Subodoror. Suidæ interpolator : Ὑποσφρησάμενος, ὀσφρανθείς. Solum lemma est in marg. cod. Paris. A, totam glossam om. cod. Leid.]

[Ὑποσφύζω, Subtus pulso. Nilus Narrat. p. 12 : Φλεγμαίνοντος τοῦ πάθους, ὑποσφύζοντος ἀεὶ τοῦ πυοῦ (sic pro ποιοῦ correxit Boiss. ad Herod. Epimer. p. 115) καὶ ὁδὸν οὐκ ἔχοντος ὅθεν κενωθῇ προελθών.]

[Ὑποσφῡρίζομαι, Imporco. Pollux 7, 145 : Σφῦρα τὸ μεταξὺ τῶν ἀρηρομένων ἀνέχον. Καὶ ὑποσφυρίσασθαι οἱ ποιηταὶ τὸ ὑπαρόσαι λέγουσιν. Columella 2, 10, ab Schneid. comparatus : « Quum semen crudo solo ingesserimus, inarabimus imporcatumque occabimus. »]

Ὑποσχάζω, Supplanto, Subverto. Sirac. 12, 23 : Ὡς βοηθῶν ὑποσχάσει τὴν πτέρναν σου. Sed vera lectio est ὑποσκάψει. Schleusn.]

[Ὑποσχεδιάζω, Ex tempore delineo. Cyrillus Al. Contra Julian. 1, p. 24, τὴν ἅπασαν κτίσιν.]

Ὑποσχέθω, i. q. ὑπέχω, Subtus teneo. Hom. Il. H, [188] : Ὑπέσχεθε χεῖρ' · ὁ δ' ἄρ' ἔμβαλεν ἄγχι παραστὰς, i. e. ὑπτίασε τὴν δεξιὰν εἰς ὑποδοχὴν τοῦ διδομένου, Subtus tenebat manum ad excipiendum id, quod dabatur. [Nullum est præsens Ὑποσχέθω, sed aoristus Ὑπέσχεθον cum infin. Ὑποσχεθεῖν. De quo diximus s. v. Ὑπέχω.]

Ὑποσχεσίη, ἡ, pro ὑπόσχεσις ap. poetas. Hom. Il. N, [369] : Ὑποσχεσίῃσι πιθήσας. [Apoll. Rh. 2, 948 ; 3, 510, 625, al. « Anon. ap. Parthen. Narr. am. p. 120, 13 Teucher. : Γυναικῶν Ἑλκομένων ἐπὶ νῆας ὑποσχεσίῃς Ἀχιλῆος. » Hase.]

Ὑπόσχεσις, εως, ἡ, Pollicitatio, Promissum. [Παρὰ τὸ ὑπό τινος οἷον σχεθῆναι· ἁλίσκει γάρ πως καὶ κατέχει τὸν ὑποσχόμενον ὁ τὴν ἐπαγγελίαν δεξάμενος, ut exp. Eustath. p. 236, 3.] Hom. Il. B, [286] : Οὐδέ τι [τοι] ἐκτελέουσιν ὑπόσχεσιν ἥνπερ ὑπέσταν. [Herodot. 5, 35 : Τὴν ὑπ. ἐκπληρῶσαι. Æsch. Suppl. 368 : Ἐγὼ δ' ἂν οὐ κραίνοιμ' ὑπόσχεσιν. Ἀποδιδόναι ὑπ. Dionys. De Thuc. jud. c. 1. Ἐπιτελεῖν ὑπ. Lucian. Char. c. 6. Ὑπόσχεσιν vel ὑποσχέσεις ποιεῖσθαι Isocr. p. 43, D; 320, C. Ψεύδεσθαι τὴν ὑπ. Æschin. p. 20, 10.] Xen. Cyrop. 5, [2, 4] : Ὀφείλω τὴν ὑπ. [Lucian. Dem. enc. c. 26 : Πρὶν ἢ τὴν ὑπ. ἔργον σοι γενέσθαι· Phalar. 1 c. 12 : Εἰ μὴ κενὴ ἄλλως ὑπ. ταῦτά ἐστι. Signif. rhetorica ap. Eustath. p. 18, 4 : Προκατασκευὴν, ἣν οἱ μὲν φιλόσοφοι σκοπὸν λόγου καλοῦσιν, οἱ δὲ ῥήτορες προέκθεσιν καὶ ὑπ.]

[Ὑποσχετικὸς, ἡ, ὸν, Qui facile pollicetur. Sic voc. προδοσίκομπος exp. Suidas et Eustath. p. 710, 12.]

[Ὑποσχετικῶς, adverb. Eustathius in Maii Spicileg. Rom. vol. 5, p. 336. Boiss.]

[Ὑποσχηματίζομαι. Plato Phædr. p. 255, A : Πᾶσαν θεραπείαν ... θεραπευόμενος οὐχ ὑπὸ σχηματιζομένου τοῦ ἐρῶντος, ἀλλὰ ἀληθῶς τοῦτο πεπονθότος, ubi Hermias ὑποσχηματιζομένου legit, quod non præferendum vulgato, licet idem in libro suo reperisse videatur Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 68, 28, qui ὑποσχηματίζεσθαι exp. οἷον προσποιεῖσθαι καὶ πλάττεσθαι.]

Ὑποσχιδακώδης, ὁ, ἡ, Qui in assulas scindi potest Assulatim scissus, VV. LL. Vide Σχίδαξ. [Diosc. 5, 181.]

[Ὑποσχίζω, Subtus scindo. Ælian. N. A. 17, 44 : Τὴν νηδὺν ὑποτέμνει τε καὶ ὑποσχίζει τῷ κέρατι. Pollux 9, 127 : Εἰ κτύπον ποιήσειεν εὔκροτον ὑποσχισθὲν τῇ πληγῇ τὸ φύλλον. G. D. Gregor. Nyss. t. 1, p. 175, D, de mari Rubro : Τὸ δὲ πρὸς τὴν πληγὴν ὑπεσχίζετο. Basil. t. 2, p. 188, D, εἰς πλῆθος ὑπεσχισμένον. Hase.]

[Ὑπόσχισμα, τὸ, Calcei species ap. Polluc. 7, 91 : Ὑπ. ἀνδρεῖον ὑπόδημα μάλα εὐτελὲς, καὶ πρόσχισμα πρεσβυτικόν.]

[Ὑπόσχολος, ὁ. Schol. Demosth. p. 307, 2 ed. Ox. (ad p. 270, 7) : Ὁ Ἐλπίας χαμαιδιδάσκαλος ἦν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, ὑπόσχολον ἔχων τὸν πατέρα τοῦ Αἰσχίνου. Videtur idem esse quod ὑποδιδάσκαλος.]

[Ὑποσχόμενος, Ὑποσχών. V. Ὑπέχω.]

[Ὑποσώζω, Salvum et incolumem reduco, vel reverti facio. Passiv. Julian. Imp. Or. in laud. Const. p. 30, 4 Wyttenb. : Ὥστε τοὺς μὲν ἐπὶ τὴν αὐτῶν ἀσμένως ὑποσώζεσθαι. Hase.]

[Ὑποσωματόω, Corpus reficio. Hermes ap. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 746 : Πῶς γὰρ ἂν ... ἀντέσχεν ὁ σύνδεσμος ἡμῶν τῶν σωμάτων, εἰ μή τινα εἶχεν ἐπεισερχομένην τροφὴν ἐκ τῶν ὁμοίων στοιχείων καὶ ὑπεσωμάτου ἡμᾶς καθ' ἑκάστην ἡμέραν ;]

[Ὑποσωρεύω, Subtus accumulo. (Suggero in Gl., ubi male Ὑποσωρέω.) Erotian. p. 376 : Ὑπονησαμένη· ὑποσωρεύσασα. Longo 2, 31, restituit Tollius : Ἐκ φυλλάδος στιβάδας ὑποσωρεύσας, pro vulgato ἀποσωρεύσας. Libri aliquot ὑποστορέσας. « Pass. ὑποσωρευόμενος Soran. De arte obst. p. 26, ult. » Boiss.]

[Ὑποσωφρονιστὴς, ὁ, q. d. Submoderator, Qui σωφρονιστοῦ munere fungitur sub alio. In inscript. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 377, n. 272, 13; p. 384, n. 276, 16, σωφρονισταὶ et ὑποσωφρονισταὶ, nomina magistratuum.]

[Ὑποσώχω. Eustath. Opusc. p. 327, 6 : Οὐκ εἰς τέλος ἐκεῖνο τὸ πῦρ ἀπέσβεσται, ὑποσώχεται δὲ ζωπυρούμενον καί τινος ἀρχῆς λαβόμενον ἐπεγείρεται. Fort. ὑποσώζεται.]

[Ὑποταγάτος, ὁ, Subjectitius. Germanus Cpol. Epist. ad Cyprios in Cotel. Monum. Eccl. vol. 2, p. 480 : Ἐπ' ἐκκλησίας συνάγεσθαι μετὰ τῶν Λατινοφρόνων ὑποταγάτων. Ducang.]

Ὑποταγὴ, ἡ, Subjectio [Dionys. A. R. 3, 76 : Ἡ ἄνευ κινδύνου ὑπ. τοῦ ἔθνους], ut vulgo redditur ap. Paulum, licet non satis Latine, pro Ipsa actione se subjiciendi, s. parendi alicui ut subjectum, Ad Galat. 2, [5] : Οἷς οὐδὲ πρὸς ὥραν εἴξαμεν τῇ ὑποταγῇ, Tanquam nos illis subjiciendo et summittendo. 2 Ad Cor. 9, [13] : Δοξάζοντες τὸν Θεὸν ἐπὶ τῇ ὑποταγῇ τῆς ὁμολογίας ὑμῶν εἰς τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, Quod vos uno consensu evangelio Christi subjeceritis et summiseritis, eique obtemperare paratos esse vos ostenderitis. Videri tamen possit dicendum potius fuisse ἐπὶ τῇ ὁμολογίᾳ τῆς ὑποταγῆς, si quidem ita accipiamus illam vocem ὁμολογίας. [Confessio Cypriani Actt. SS. Sept. t. 7, p. 224, F. Cyrill. Al. t. 5, p. 582, C. Clem. Rom. t. 1, p. 130, 1 Jacobson. Id. ib. p. 10, 7, ἔν τε τῷ κανόνι τῆς ὑπ. Amphiloch. p. 171, C, πρὸς τοὺς ὑπερέχοντας ὑπ. Cat. in Psalm. t. 1, p. 674, 5 : Ἔστι δὲ ὑπ., ἑκούσιος συγκατάθεσις. Anon. De mulier. p. 218, 7 Westerm. : Παραδιδόντας δὲ αὐτοὺς ἐν ὑπ. τῷ θέλοντι. Hase. ‖ Subjunctio, signif. grammatica. Apoll. De synt. p. 301, 3 : Ἐπὶ δὲ ῥημάτων τὰ καλούμενα ὑποτακτικὰ ῥήματα οὔποτε χωρὶς ὑποταγῆς ἐστι, τῆς τάξεως τῶν ἐπιζευκτικῶν συνδέσμων· De pron. p. 304, A : Τὸ ἐν ὑπ. Etym. M. p. 471, 22 : Λύεται ἡ ὑπ.]

[Ὑποταίνιος, ὁ, ἡ, Dorsum arenosum nabens paululum mari tectum. Philo vol. 1, p. 647, 17 : Τὰς τῆς θαλάττης ἐπιδρομὰς ἡ ὑπ. ἄμμος ἀνακρούει· vol. 2, p. 139, 44 : Νῆσος ... ἧς αὐχὴν ὑπ. τέταται πρὸς τὴν πόλιν· 524, 2 : Ἀπὸ τῆς ὑπ. καὶ τῆς Μαρείας αἱ Λιβύης εἰσὶν ἀρχαί.]

[Ὑποτακτέον, Subjiciendum. Epictet. Diss. 2, 17, 7 : Ποίαν οὐσίαν ἑκάστῃ προλήψει ὑπ.]

Ὑποτακτικὸς, ἡ, ὸν, [Obsequens, Assecla. Joseph. Hypomn. 140, p. 317. Schleusn. Apud Marcum Erem. De paradiso p. 898, B, ἀρχικὸς opponitur ὑποτακτικῷ, Is qui in imperio est Subdito, et Marci verba iteravit schol. ad Joann. Climaci Scalam parad. p. 102, A. Hase ad Joann. Lyd. De ostent. p. 303. Eustath. Opusc. p. 95, 90 : Ὑποτακτικοὶ μὲν ὄντες τετάχθωσαν εἰς ἁπλῶς θυμελικοὺς, ὑπερκαθήμενοι δὲ λογιζέσθωσαν ὡς εἰς θυμέλης προάρχοντας· 221, 20 : Ἵνα μὴ τῶν, εἰ χρὴ οὕτω φάναι, προτακτικῶν οἱ ὑπ. διαστρέφωνται τοῦ ἰθυτενοῦς. ‖] Subjunctivus, Qui subjungi

potest, solet. [Ὑπ. φωνῆεν, de altera vocali diphthongi, Etym. M. p. 203, 47; 373, 1.] Ὑπ. ἄρθρον ap. grammaticos, Subjunctivus articulus, sc. ὅς: ut vicissim ὁ dicitur προτακτικὸν ἄρθρον, Præpositivus articulus. [Ὑπ. σύνδεσμος, Subjunctivum regens, Thom. M. p. 269.] Apud Eosd. ὑποτακτικὴ ἔγκλισις, quam Lat. Subjunctivum modum appellant. [Sic Apoll. De synt. p. 261, 24; 263, 27.] || Adv. Ὑποτακτικῶς, Subjunctive. [Apoll. De synt. p. 226, 25: Ἴδιον ἐπιρρημάτων τὸ σὺν ῥήμασι παραλαμβάνεσθαι προτακτικῶς ἢ ὑπ., ... ὡσεὶ Ἑλληνιστὶ λέγω, λέγω Ἑλληνιστί. Subjunctive, i. e. Modo subjunctivo. Schol. Aristoph. Pl. 40: Ἀπαγορευτικοῦ μορίου τεθέντος οἱ Ἀττικοὶ οὐχ οὕτω τὰ δεύτερα πρόσωπα ἐκφέρουσιν (βούλει, ὄψει), ἀλλ' ὑπ. (i. e. βούλῃ, ὄψῃ). Schol. Eurip. Hec. 40: Οὐκ εἶπεν ὄψομαι ὁριστικῶς, ἀλλ' ἐσίδω ὑπ. Thom. M. p. 858: Τὰ ἀποφηματικὰ ὑπ. ἐκφέρεται. || Hesych.: Ἐγκρατῶς, καρτερικῶς, ὑπ. Quod si scripsit, de eo intelligendum qui alios sibi subjicit. Sed recte fortasse Albert. ἐπιτακτικῶς.]

[Ὑποταμνὸν, τό. Hom. H. in Cer. 288: Οὔτ' ἄρ' ἐπηλυσίη δηλήσεται οὔθ' ὑποταμνόν. Intelligunt herbam succisam. Sed vocabulum est et forma vitiosum et accentu, qui saltem debebat esse ὑπόταμνον, ut δίκταμνον.]

[Ὑποτάμνω Ionice pro ὑποτέμνω, quod v.]

Ὑποτανύω, i. q. ὑποτείνω, Subtendo, i. e. Subtus tendo, Subter protendo, Subter extendo. Hom. Il. A, [486]: Ὑπὸ δ' ἔρματα μακρὰ τάνυσσαν, Subtendere autem phalangas longas, i. e. Substrarunt, Supposuerunt, Subjecerunt. Schol. exp. κατὰ μῆκος ὑπέθηκαν. Est autem ibi tmesis, metri causa.

[Ὑπόταξις, εως, ἡ, Subjectio. Dionys. A. R. 1, 5: Μὴ ἄχθεσθαι τῇ ὑπ. Apoll. De synt. p. 45: Τοὺς ἐν ὑπ. ὑβρίζειν. G. D. Diog. L. 7, 122, ex sententia Zenonis εἶναι δὲ καὶ ἄλλην δουλείαν τὴν ἐν ὑπ., καὶ τρίτην τὴν ἐν κτήσει τε καὶ ὑπ., Quod possideatur emptus et in subjectione sit. Hase.]

[Ὑποταπεινόω, Humilem reddo, Deprimo. Etym. M. p. 581, 51: Μέτριον, τὸ ταπεινόν· παρὰ τὸ μετρῶ τὸ ὑποταπεινούμενον. G. D. Cat. in Psalm. t. 1, p. 600, 31; 876, 39. Basil. t. 1, p. 231, B: Ἑκόντες ἑαυτοὺς ὑποταπεινοῦσι τοῖς ὑποδεεστέροις. Passiv. id. ib. p. 268, D: Ὑποταπεινουμένους τῇ κραταιότητι αὐτοῦ. Hase.]

Ὑποταράσσω [s. Ὑποταράττω], Leviter turbo, Paululum conturbo. [Ælian. N. A. 4, 31: Πίνει ὕδωρ οὐ διειδὲς οὐδὲ καθαρὸν, ἀλλ' ὅταν ὑποθολώσῃ τε καὶ ὑποταράξῃ· 14, 25: Ὁ γάστρις... τὴν μήρινθον ὑποταράττει τε καὶ κινεῖ. Cum tmesi Nicand. Th. 926: Ἧμος ὅτε θρόνα πάντα μιῇ ὑπὸ χειρὶ ταράξῃς.] Alii simpliciter, Conturbo, Terrefacio. [Aristoph. Vesp. 1285: Ἡνίκα Κλέων μ' ὑπετάραττεν ἐπικείμενος. Lucian. Icar. 13: Ὑπεταράχθην· Dial. mort. 7, 2: Ὑπεταράχθην πρὸς τὸ αἰφνίδιον. Dio Cass. 39, 56: Διαδρὰς ἐκ τῆς Ῥώμης ὑπετάραττέ τι· 79, 4: Βιθυνίᾳ, ἐν ᾗ τινα ὑπετάραξαν. G. D. Greg. Nyss. t. 2, p. 363, D; 615, B. Hippiatr. p. 221, 5, ἡ μυγαλῆ ὑποταραχθεῖσα. Theophyl. Simoc. Hist. p. 237, 20 Bonn., τοῦ τοίνυν βασιλείου ἵππου ὑποταραχθέντος. Hase.]

Ὑποταρβέω, i. q. ταρβέω simplex: nisi forte præp. signif. imminuat aliquantum. Hom. Il. P, [533]: Τοὺς ὑποταρβήσαντες ἐχώρησαν πάλιν αὖτις.

Ὑποταρτάριος, ὁ, ἡ, Qui sub tartaro est, Tartarum incolens. Alii, Sub tartarum detrusus. Hom. Il. Ξ, [279]: Ὦμνυε δ' ὡς ἐκέλευε, θεοὺς δ' ὀνόμηνεν ἅπαντας Τοὺς ὑποταρταρίους, οἳ Τιτῆνες καλέονται. Hesiod. Theog. [851]: Τρέσσε δ' Ἀΐδης ἐνέροισι κατεφθιμένοισιν ἀνάσσων, Τιτῆνές θ' ὑποταρτάριοι. Latini Tartareus eo sensu dicunt: ut, Tartareus deus, Tartareæ umbræ, Tartareus canis. [Οἱ ὑπ. (sc. θεοὶ) Lucian. Herc. 1. « Eustath. Epist. ante Comm. in Dionys. Per. p. 74, 33 Bernh. » Boiss. Βυσσοδομεύειν ὑποταρτάρια idem Opusc. p. 120, 40. Terminat. feminina Constant. Manass. Amat. 2, 67: Ἐς σήραγγα τὴν ... ὑποταρταρίαν.]

[Ὑπότασις, εως, ἡ, Extensio. Eur. Bacch. 738: Πεδίων ὑποτάσεις, pro πεδία ὑποτεταμένα.]

Ὑποτάσσω, sive Ὑποτάττω, (q. d. Subcolloco,) Colloco sub. Sæpe redditur Subjicio: estque hic ejus usus et ap. Paul., ut Ad Pilipp. 3, [21]: Τοῦ δύνασθαι αὐτὸν καὶ ὑποτάξαι ἑαυτῷ τὰ πάντα. Sic Ad Ephes. 1, [22]: Καὶ πάντα ὑπέταξεν ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ. At auctor Epistolæ ad Hebr. pro ὑπὸ τοὺς πόδας dicit ὑποκάτω τῶν ποδῶν, 2, [8] ex Psalm. 8, [7]: Πάντα ὑπέταξας ὑποκάτω τῶν ποδῶν αὐτοῦ. Quibus subjungit, Ἐν γὰρ τῷ ὑποτάξαι αὐτῷ τὰ πάντα, οὐδὲν ἀφῆκεν αὐτῷ ἀνυπότακτον· νῦν δὲ οὔπω ὁρῶμεν αὐτῷ τὰ πάντα ὑποτεταγμένα. [Plut. V. Pomp. c. 64: Μηδέποτε Πομπήϊον προσειπὼν ... τότε ὡς ἐλευθεροῦντι τὴν Ῥώμην ὑπέταξεν ἑαυτόν· Mor. p. 142, D: Γυναῖκες ὑποτάττουσαι ἑαυτὰς τοῖς ἀνδράσιν ἐπαινοῦνται· V. Nic. c. 23: Πλάτων... ταῖς θείαις ἀρχαῖς ὑπέταξε τὰς φυσικὰς ἀνάγκας. Epictet. Diss. 4, 13, 21: Τοῖς ἀπροαιρέτοις ὑποτεταχὼς τὴν ἑαυτοῦ προαίρεσιν.] Interdum vero ὑποτάττω redditur, Subjugo, Subigo, In potestatem redigo [Inscr. ap. Chishull. Antiq. Asiat. p. 81: Ταῦτα τὰ ἔθνη πρῶτος βασιλέων... ὑπέταξα. Plut. Comp. Lys. et Sullæ c. 4: Τὸν μὲν (τῶν δυναστῶν) ἐξέβαλε, τὸν δὲ ὑπέταξε]: ut certe et in illo Epistolæ ad Hebr. loco, Ὑποτάξαι αὐτῷ τὰ πάντα, reddi potest In potestatem ejus redegisse. Herodian. 3, [6, 14]: Καὶ πᾶσαν ἀνατολὴν ὑπετάξατε· quæ Polit. vertit, Totumque orientem subegeritis. Sic ap. Eund. 7, [2, 20]: Ἐκκόψειν τε καὶ ὑποτάξειν τὰ περὶ Ὠκεανὸν Γερμανῶν ἔθνη βάρβαρα, vertit, Excisurum subacturumque Oceano tenus omnes Germaniæ barbaras nationes. Ubi observa ἐκκόψειν, deinde ὑποτάξειν: quum alioqui videri possit ὑποτάττειν prius esse quam ἐκκόπτειν. Apud Eund. legitur et ὑποτάξονται fut. pass. ab Ὑποτάσσομαι, 2, [2, 20]: Πείρᾳ δὲ ὧν πρὸς αὐτοῦ πεπόνθασι στρατηγοῦντος, φόβῳ ὑποτάξονται, Sed eorum memores, quæ hoc duce perpessi sunt, metu potius subigentur, Polit. [|| De conjunctione quæ modum verbi sibi subjicit, i. e. regit, Etym. M. p. 471, 16: Ἰστέον ὅτι τὸ ἵνα σύνδεσμος ὑποτάσσει, ὅταν δὲ κεῖται ἀντὶ τοῦ ὅπου, οὐχ ὑποτάσσει.] Frequens est autem, vel potius frequentissima, hæc passiva vox apud Paulum Apostolum, in cujus locis nonnullis non tam est Subjici, quam Parere ut subjectum, s. Obtemperare: veluti quum dicit in Epist. ad Titum 3, [1]: Ὑπομίμνησκε αὐτοὺς ἀρχαῖς καὶ ἐξουσίαις ὑποτάσσεσθαι. Nisi quis malit, Eorum imperio se summittere. Sic 2, [9]: Δούλους ἰδίοις δεσπόταις ὑποτάσσεσθαι. Itidem ap. Petrum, 1 Ep. [3, 1]: Γυναῖκες ὑποτασσόμεναι τοῖς ἰδίοις ἀνδράσιν. [Eran. Philo p. 165: Δοῦλοι ὑποτεταγμένοι τῷ βασιλεῖ, quod Ammon. p. 45 dixit οἱ ὑπ. ὑπὸ βασιλέα.] Præt. autem partic. ὑποτεταγμένοι ponitur interdum sine adjectione ἀντὶ τῶν ὑπηκόων: sed ap. veteres scriptores rarum esse hunc usum existimo. [Οἱ ὑποταττόμενοι, οἱ ὑποτεταγμένοι, Qui sub alicujus imperio sunt, sive milites, ut ap. Polyb. 3, 13, 8; 10, 22, 3, sive cives quicunque, Subditi, Subjecti, id. 3, 18, 3; 10, 19, 7, et alibi. Schweigh. Plut. Mor. p. 213, C: Τὸν στρατηγὸν δεῖν πρὸς τοὺς μὲν ἐναντίους τόλμαν, πρὸς δὲ τοὺς ὑποτεταγμένους εὔνοιαν ἔχειν. Partic. aoristi Phrynich. ap. Plut. V. Niciæ c. 4: Ἦν γὰρ πολίτης ἀγαθὸς ... κοὐχ ὑποταγεὶς ἐβάδιζεν ὥσπερ Νικίας· quod Plutarchus dicit τὸ ἀθαρσὲς τοῦ Νικίου καὶ καταπεπληγμένον. Epictet. Diss. 4, 4, 33: Ἐδούλευσας, ὑπετάγης. || Subjicio, i. e. Postpono. Plut. Mor. p. 737, E, de litera α: Τὸ προτάττεσθαι τῶν ἄλλων δυοῖν (dicit vocales ι et υ), ὑποτάττεσθαι δὲ μηδετέρῳ· 1027, D: Τοῦ πρώτου κατὰ κορυφὴν τιθεμένου, τῶν δὲ διπλασίων καὶ τριπλασίων ὑποταττομένων· et simil. p. 1020, A. De eo qui altero ordine stat, Lucian. De paras. c. 49: Ὁ τρέφων αὐτὸν ὄπισθεν ὑποτέτακται τῷ παρασίτῳ, κἀκεῖνος αὐτὸν ὥσπερ ὁ Αἴας τὸν Τεῦκρον ὑπὸ τῷ σάκει καλύπτει. Τὰ ὑποτεταγμένα, Quæ subjecta sunt, Sequentia. Lemma in codice Coisl. ap. Montef. Bibl. Coisl. p. 499: Ἧς δεῖ κλίνειν εἰς τοὺς παρατατικοὺς τὰ ὑποτεταγμένα ῥήματα, i. e. Verba quæ grammaticus in sequentibus enumerat. Schol. Hom. Il. N, 808: Ὅτι Ζηνόδοτος ὑποτάσσει, Λίην γὰρ κτλ., i. e. Versum subjungit aliis in libris omissum. || « Subjicio cogitatione. Ὑπ. τινὰ ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς προδοσίας, In proditorum numerum aliquem referre, proditorem appellare, Polyb. 17, 15, 4. Id. 3, 36, 7: Ἑκάστῃ διαφορᾷ τοῦ περιέχοντος ὑποτάττειν τοὺς ἐπὶ τῆς γῆς τόπους. In dialecticis, Notionem particularem subjicio magis generali, Refero aliquid ad certum rerum genus. Epictet. Diss. 2, 17, 11: Πλάτων τοὺς ὅρους ὑποτάσσει τῇ τοῦ χρησίμου προλήψει. Subsumo, in ratiocinando, 4, 1, 61: Εἰ ὑποτάσσομεν κακῶς τὸ, οὗτος δ' ἔχει etc. » Schweigh.]

Ὑποταύριον; τὸ, pro Vulva jumentorum affertur ex Apsyrto Hippiatro [p. 153, 25. Hierocl. ib. p. 154, 5 : Ἡ ἕδρα καὶ τὸ ὑπ. κεντούμενα τῇ ῥαφίδι. Hase. Schol. Lucian. Lexiph. c. 2, ad v. τὴν τράμιν : Οἱ μὲν τὸ τρῆμα τῆς ἕδρας, οἱ δὲ τὸ ἀπὸ τούτου μέχρι τῆς ἀρχῆς τοῦ βαλάνου χωρίον, ὃ καὶ ὑποταῦρον (ὑπόσταυρον cod. Paris.) καλοῦσιν. Recte, ut videtur, Valck. Anim. ad Ammon. p. 40 ὑποταύριον.]

[Ὑποταφρεύω, Suffodio. Appian. Pun. c. 16 : Τὰ χώματα ὑπετάφρευον.]

[Ὑποτᾰχύνω, Properare cogo. Athanas. vol. 2, p. 541 ed. Comm. Kall.]

Ὑποτείνω, Subtendo, Subtus tendo : ut Cato dicit, Lectos loris subtentos, i. e. quibus subtenta sunt lora; solent enim funes lorei aut cannabei ταῖς κλίναις ἐντείνεσθαι, ὡς φέρειν τὰ στρώματα : cujusmodi funes eam ob rem τόνοι nominantur. [Plato Tim. p. 74, A : Ὑποτείνειν οἷον στρόφιγγας. Aristot. De partt. anim. 4, 12 : Ὑποτέταται (τὸ ἰσχίον τῶν ὀρνίθων) μέχρι μέσης τῆς γαστρός. Aristoph. Pac. 458 : Ὑπότεινε δὴ πᾶς καὶ κάταγε τοῖσιν κάλῳς. Ὑπ. τὰς πτέρυγας ap. Suidam s. v. Ἄκρατος et Λάγος, ubi tamen sensus ὑπερτείνειν postulare videtur, quod conjecit Kusterus.] Apud Geometras [τὴν ὑποτείνουσαν dicentes, modo addito modo intellecto πλευράν,] ὑποτείνειν accipitur pro pass. ὑποτείνεσθαι, Tendi s. Tentum esse sub. Euclid. 1 : Ἐὰν τριγώνου αἱ δύο γωνίαι ἴσαι ἀλλήλαις ὦσι, καὶ αἱ ὑπὸ τὰς ἴσας γωνίας ὑποτείνουσαι πλευραὶ ἴσαι ἀλλήλαις ἔσονται. Itidem Procl. p. 68, eum locum explicans, dicit, Ὑπὸ ἴσας πλευρὰς καὶ γωνίας βάσεις ἴσαι ὑποτείνουσι· paulo post, Πᾶν τρίγωνον δύο γωνίας ἔχον ἴσας, καὶ τὰς ὑποτεινούσας πλευρὰς ἴσας ἔχει, καὶ ἔστιν ἰσοσκελές. Item, Ὑπὸ γὰρ αὐτὰς αἱ ἴσαι πλευραὶ ὑποτείνουσι, Sub eas enim latera æqualia subtenta sunt. Ibid. dicit hoc theorema : Ὑπόθεσιν μὲν ποιήσασθαι τὸ, ἴσας εἶναι τὰς πρὸς τῇ βάσει γωνίας, συμπέρασμα δὲ, τὴν ἰσότητα τῶν πλευρῶν ὑποτεινουσῶν τὰς ἴσας ἐκείνας γωνίας. Rursum ap. Euclid. 1, hoc legitur theorema : Ἐν τοῖς ὀρθογωνίοις τριγώνοις τὸ ἀπὸ τῆς τὴν ὀρθὴν γωνίαν ὑποτεινούσης πλευρᾶς [τετράγωνον ἴσον ἐστὶ τοῖς ἀπὸ τῶν τὴν ὀρθὴν γωνίαν περιεχουσῶν πλευρῶν τετραγώνοις. Ubi nota eum dicere ἡ τὴν ὀρθὴν γωνίαν ὑποτείνουσα πλευρὰ pro eo quod Proclus dicit, ἡ ὑπὸ τὴν ὀρθὴν γωνίαν ὑποτείνουσα πλευρά. Apollod. vero ap. Athen. 10, [p. 418, F] scribit Pythagoram hecatomben immolasse ἐπὶ τῷ εὑρηκέναι ὅτι τριγώνου ὀρθογωνίου ἡ τὴν ὀρθὴν γωνίαν ὑποτείνουσα ἴσον δύναται ταῖς περιεχούσαις. Ubi relinquitur subaudiendum πλευρὰ [quod addidit Diog. L. 8, 12], Latus illud quod triangulo rectangulo subtentum est. [Plato Tim. p. 54, D : Τὴν ὑποτείνουσαν τῆς ἐλάττονος πλευρᾶς διπλασίαν ἔχον μήκει. Plut. Mor. p. 720, A; 1094, B. Intransitive etiam in alia locutione Heliod. 1, 5 : Λίμνη κατὰ θατέραν τοῦ ὄρους πλευρὰν ὑποτείνουσα.] ‖ Aliquando ponitur pro προτείνω, s. pro ὑποβάλλω, Subjicio, Suggero, Exhibeo. [Lex. rhet. in Bekk. Anecd. p. 312, 24, et Etym. M. p. 784, 2 : Ὑποτείνουσιν· ὑποβάλλουσι, προτείνουσιν.] Sicut enim aliquis dicitur προτείνειν alicui ἐλπίδα, ita et ὑποτείνειν. Synes. Ep. 105 : Λειπομένῳ δὲ παραπολὺ τῆς ἀξίας ἐλπίδα πικρὰν ὑποτείνει τοῦ μέλλοντος, Spem amaram subjicit futuri. [Aristid. vol. 2, p. 235; Liban. vol. 4, p. 627, 9.] Quo genere loquendi utitur et Dem., teste Bud. [Demosth. p. 171, 24 : Τὰς ἐλπίδας ὑμῖν ὑποτείνων· 625, 6 : Ὑπ. ἐλπίδας καὶ ὑποσχέσεις. Dionys. A. R. 10, 54 : Μεγάλας ὑποτείνοντες ἐλπίδας αὐτοῖς. Ὑπ. ὑποσχέσεις τινὶ idem 4, 42. Forma med. Dio Cass. 38, 31 : Καί τι καὶ ἐλπίδος, ὡς ἐπιτρέψων, ὑπετείνατο· 78, 12 : Πολλὰ ἀγαθὰ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις ὑπετείνατο.] Apud quem p. 698 Comm., vide et Greg. Naz. quendam locum, in quo est, Ὥσπερ οὖν καὶ ταῖς ἐλπίσιν ὑπέτεινον, Ut et spei nostræ pollicebantur. Soph. vero Aj. [262] : Μεγάλας ὀδύνας ὑποτείνει, pro ἐγείρει, αἴρει, et quasi κάτωθεν εἰς ὕψος τείνει, Suscitat s. Excitat magnos dolores. Alii malunt Intendit. [Eodem referendæ aliæ locutiones, velut ὑπ. μισθούς τινι Aristoph. Ach. 657; ὑπ. δωρεάς τινι Dionys. A. R. 6, 74; ὑπ. φόβον Strabo 2, p. 100; ὑπ. μέμψιν Pausan. 7, 9, 5 : Ὁμοῦ τοῖς λόγοις καὶ μέμψιν τινὰ ὑπέτεινεν ἐς τοὺς Ῥωμαίους. Plut. V. Timol. 10 : Ταῦτα δ' ὑπέτεινεν αὐτοῖς ἀπάτην ... τεχνάζων. Dionys. Art. rhet. c. 1 : Οὐχ ὑποτείνουσι τὸ ἓ μέγα ἦθος.] ‖ Ὑποτείνασθαι Plato Gorgia [p. 448, E : Ὥσπερ τὰ ἔμπροσθέν σοι ὑπετείνατο Χείρων] videtur accepisse pro Proponere interrogando, Bud. Lex. Cujus verba citat Comm. p. 699, ubi itidem annotat eum ὑποτείνασθαι posuisse pro προτείνασθαι. [Theæt. p. 179, D : Ὥσπερ αὐτοὶ ὑποτείνονται. Quod cum simili usu verbi ὑφηγεῖσθαι comparat Heindorf. Active Clitoph. p. 408, D : Κατὰ σὲ τρόπον τινὰ ὑποτείνων αὐτοῖς ἔφη etc. Themist. Or. 26, p. 318, A : Ὅθεν χρὴ γενέσθαι ἄνδρα καλόν τε καὶ ἀγαθὸν, ταῦτα ἐφρόντιζε καὶ πρῶτος ὑπετείνατο. Suggero, Eur. Or. 915 : Ὑπὸ δ' ἔτεινε Τυνδάρεως λόγους τῷ σφὼ κατακτείναντι τοιούτους λέγειν· quod schol. per ὑπέβαλλε exp., i. e. Subornabat. Ad hanc signif. fortasse referendus locus obscurus Suidæ s. v. Χιάζειν, ubi verba ὑποτείνει δέ τις, quæ grammatici esse possunt, cum verbis Comici coaluerunt.] ‖ Ὑποτείνω interdum cum infin. construitur, et tunc videtur subaudiendus esse accus. ἐλπίδα. Thuc. [8, 48] : Ὑποτείνω βασιλέα φίλον ποιῆσαι [ποιήσειν], schol. ἐλπίδας subaudit : ut sensus sit, Spem facio fore per me, ut rex nobis sit amicus, i. e. Spondeo et polliceor me regem amicum redditurum. [Hoc exemplo non debebat defendi ab Jacobsio quod Achilli Tat. 8, 16, ex duobus libris intulit : Γυναῖκα... ὑποτείνουσαν ἡσυχῇ τινι τῶν πειρατῶν, pro vulgato ὑποπίνουσαν.] Itidem affertur [ex Herodoto 7, 158] : Ὑποτείνω τὰ ἐμπόρια συνελευθεροῦν, Offero me adjutorem ad emporia liberanda.

[Ὑποτείρω. In Eur. Andr. 114 : Ἃς ὕπο τειρομένα, libri nonnulli male ὑποτειρομένα. Neque in Callim. H. in Dian. 22 : Ὑπ' ὠδίνεσσι γυναῖκες τειρόμεναι, quidquam caussæ est cur tmesis statuatur pro ὑποτειρόμεναι.]

Ὑποτειχίζω, Murum substruo, Muro subtus munio. [Thucyd. 6, 99 : Ὑποτειχίζειν ἄμεινον ἐδόκει εἶναι ἢ ἐκεῖνοι ἔμελλον ἄξειν τὸ τεῖχος. Appian. Ill. c. 19 : Ὑπετείχισαν ἔνδοθεν. Dio Cass. 41, 50 : Τὰ δὲ ὑπετείχιζε καὶ διετάφρευε. Sed ap. Gregor. Presb. in Vita Greg. Naz. p. 21, D : Ἡ γὰρ προπέτεια τὸν δῆμον αὐτοῖς ὑπετείχισε, corrig. ἐπετείχισε cum Boiss. ad Philostr. Her. p. 530. G. D. Et ap. Jo. Climac. p. 172, 29 : Οὐκοῦν οὐδὲν οὕτω τὴν αὐτοῦ παρουσίαν ἐν ἡμῖν, ὡς θυμὸς, ὑποτειχίζειν πέφυκε, corrig. item ἐπιτειχ., Oppuguare atque excludere præsentiam Spiritus sancti. Hase.]

Ὑποτείχισμα, τὸ, Murus alicui loco substructus; aliis Subjecta munitio, et ex Vitruv. Substructio. Thuc. 6, p. 231 [c. 100] : Ἐπειδὴ δὲ τοῖς Συρακουσίοις ἀρκούντως ἐδόκει ἔχειν ὅσα τε ἐσταυρώθη καὶ ᾠκοδομήθη τοῦ ὑποτειχίσματος. Quod ὑποτείχισμα ibid. ab eo dicitur Ὑποτείχισις : sic enim ait, Ἐπαναχωρήσασα ἡ πᾶσα στρατιὰ τήν τε ὑποτείχισιν καθεῖλον, καὶ τὸ σταύρωμα ἀνέσπασαν.

[Ὑποτειχισμὸς, ὁ, quod posuit Schneiderus, teste caret.]

[Ὑποτεκμαίρομαι. Aristoph. fragm. 1 : Τί ὑποτεκμαίρει καὶ κακῶς ἄνδρας λέγεις καλοκἀγαθίαν ἀσκοῦντας; Videtur significare, Tecte notas, Suspectos habes. Verbum ὑπ. cum στοχάζεσθαι, ὑποπτεύειν, ὑπονοεῖν et similibus componit Pollux 9, 151.]

[Ὑποτέλειος, εία, ον. Ὑποτελεία στιγμὴ i. q. ὑποστιγμὴ, ap. schol. Dionys. Thr. in Bekk. Anecd. p. 759, 13 : Ὑποστιγμὴ (secundum Dionysium) διανοίας μηδέπω ἀπηρτισμένης, ἀλλ' ἔτι ἐνδεούσης σημεῖον. Ἣν ἐκάλεσεν ὑποτελείαν ὁ Νικάνωρ, ταύτην Διονύσιος ὑποστιγμὴν καλεῖ, μᾶλλον δὲ ἐκ τοῦ ἐναντίου τὴν ὑπὸ τοῦ Διονυσίου κληθεῖσαν ὑποστιγμὴν ὁ Νικάνωρ ὑποτελείαν καλεῖ. Schol. Hom. Il. A, 580, ex Nicanore : Τὸ στυφελίξαι ὑποτελείαν στίζουσι στιγμήν. Joseph. Rhacend. in Walzii Rhett. vol. 3, p. 564, 21. G. D. De numeris angustioribus Method. Conv. virg. p. 201, 23 : Τῶν δὲ ἄλλων ἀριθμῶν οἱ μὲν ὑπερτέλειοί εἰσιν, ὡς ὁ δώδεκα ... οἱ δὲ ὑποτέλειοι, ὡς ὁ ὀκτώ. Hase.]

Ὑποτελέω, Pendo : ea signif. qua dicitur Pendere tributum; nam cum accus. φόρον et φόρους jungi solet. [Herodot. 1, 171 : Φόρον οὐδένα ὑπ. Xenoph. Hell. 1, 3, 9.] Isocr. [p. 246, E] : Μηδένα [οὐδένα] φόρον ὑποτελοῦντες. [Συντάξεις vel συντάξεις καὶ φόρους ὑπ. ap. eund. p. 140, B; 166, D; 256, E. Rursus φόρον vel φόρους ὑπ. Polyb. 22, 7, 8, et 27, 2.] Lucian. [Catapl. c. 15] : Μηδὲ φόρους ὑποτελεῖν, μηδὲ ἀπαιτεῖσθαι τὰ χρέα τοὺς ὀφείλοντας. [Id. V. H. 1, 20. Δασμὸν ὑπ. Toxar.

c. 55; et quæ sunt similia, ut ἀξίην ὑπ. βασιλέϊ, Mulctam solvere regi, ap. Herodot. 4, 201; τὴν δαπάνην ὑπ. Thucyd. 3, 46; δῶρα καὶ φόρους ὑπ. Plut. Mor. p. 830, D; ἐράνους ὑπ. Demosth. p. 142, 1. Dio Chr. vol. 1, p. 234: Ὑποτελοῦντας τὸ λοιπὸν ὅσον μέτριον· unde ib. p. 230, μοῖραν τῶν γιγνομένων ὑποτελοῦσι (pro vulgato ἐπιτελοῦσι) restituit Wyttenb. Sensu obsceno Lucian. Rhet. præc. c. 23: Νύκτωρ τι ἄλλο ὑποτελεῖν. Ὑποτελεῖν, intellecto φόρους, idem De gymn. c. 30. Dio Cass. 68, 28.]

Ὑποτελής, ό, ή, [Fini subjectus. V. Ὑποτελίς. ‖] Q. d. Qui sub tributo est, tributo pendendo est obnoxius, Tributarius, etiam Vectigalis, ὁ ὑποκείμενος τέλει. [Pollux 9, 31: Τὸ ὑπεύθυνον τέλει ὑποτελές. Thuc. 2, 9: Ἄλλαι πόλεις αἱ ὑπ. οὖσαι· et 5, 111. Appian. Mithr. 118: Οὔπω σφίσιν ὑποτελέσιν οὖσιν ἐπέθηκαν φόρους. Plut. V. Camilli c. 2. V. Cimon. c. 11: Ἀντὶ συμμάχων ὑποτελεῖς καὶ δοῦλοι γεγονότες.] Thuc. addit etiam gen. φόρου, dicens [1, 19], ὑποτελῆ φόρου, pro Tributario. [Id. 7, 57. Cum plur. φόρων Plut. V. Artox. c. 21: Λακεδαιμονίους κεκτῆσθαι φόρων ὑποτελεῖς. Sed ap. Dionys. A. R. 4, 52: Ὑπηκόους Ταρκυνίου καὶ φόρων τὸ λοιπὸν ὑποτελεῖς, φόρου ex cod. Vat. restituendum.] At vero Lucian. dixit [Merc. cond. c. 36], ὑποτελεῖς μισθοῦ, Eos qui sunt μισθωτοὶ, Conductitii, Bud., quum tamen ὑποτελὴς μισθοῦ, sequendo illum usum quem habet ὑποτελὴς cum gen. φόρου, videatur de Eo dicendum, qui mercedem pendit, persolvit. [Cum genitivo personæ, schol. Aristoph. Eq. 262: Πόλις ὑποτελὴς τῶν Ἀθηναίων. Cum dat. personæ Synes. Epist. 38, p. 180, A: Τὴν πατρῴαν βῶλον ὑποτελῆ τῇ συγκλήτῳ διαδεξάμενος. Cum dat. rei vulgo ap. Plut. V. Pyrrhi c. 23: Τῶν βαρβάρων ... ἐνίους καὶ φόροις πεποιημένων ὑποτελεῖς. Ubi codex unus φόρων, alii φόρους, unde recte corrigi videtur φόρου. Apud Aristid. vol. 1, p. 183: Φόροις καὶ τοῖς ἄλλοις ἀναγκαίοις ὑποκείμεναι (πόλεις) ὑποτελεῖς, dativus regitur ab verbo ὑποκείμεναι. ‖ Ὑπότελος ap. Suidam s. v. Ὑπόφορος, ubi Photius et Etym. M. recte ὑπὸ τέλος, pro quo ὑποτελὴς positum apud Zonaram p. 1769.]

[Ὑποτελίς, ίδος, ή, vocabulum ab Herillo Stoico fictum, qui summum sapientis bonum (τέλος) scientiam (τὴν ἐπιστήμην) esse statuebat, simul autem finem quendam inferiorem (ὑποτελίδα), qua communis vita regeretur, inducebat: v. Diog. L. 7, 165, cujus verba exscripsit Suidas s. v. Ὑποτελίς. Id ὑποτελὲς, τὸ, est ap. Stob. Ecl. Eth. vol. 2, p. 60, qui p. 62 addit: Τὴν δ' ὑποτελίδα τῶν ἀρχαίων οὐδεὶς ὠνόμασεν. De Herilli sententia conf. Cicero De fin. 2, 13 extr.]

[Ὑποτέλλομαι, Suborior. Apoll. Rh. 2, 83: Βρυχὴ δ' ὑπετέλλετ' ὀδόντων ἄσπετος.]

[Ὑπότελος. V. Ὑποτελής.]

Ὑποτέμνω, Succido, Subtus seco. Et Ὑποτάμνω [quæ Ionica forma est], Succido, Præcido. [Hom. Il. E, 74: Ὑπὸ γλῶσσαν τάμε χαλκός· Od. Ψ, 204: Ταμὼν ὕπο πυθμέν' ἐλαίης. Plutarch. V. Anton. c. 32: Βούλει τὰς ἀγκύρας τῆς νεὼς ὑποτέμω; Aretæus p. 88, 22: Τῶν ἀμφὶ τὴν κιονίδα παθέων τὰ μὲν ὑποτάμνειν χρὴ ..., i. e. Per succisionem curare. Passiv. Lucian. Tim. c. 8: Αὖον αὐτὸν καὶ τὰς ῥίζας ὑποτετμημένον καταλιπόντες· Tox. c. 60: Τῷ ξίφει ὑποτμηθεὶς τὴν ἰγνύαν.] Interdum Ita seco, ut τομὴ aut τομεὺς deorsum vergat: velut ὑποτέμνειν δέρματα dicuntur coriarii, quum coria oblique secant ut crassiora esse videantur. Aristoph. Eq. [316]: Ὅστις ὑποτέμνων ἐπώλεις δέρμα μοχθηροῦ βοὸς Τοῖς ἀγροίκοισιν πανούργως, ὥστε φαίνεσθαι παχύ· nam hæc dixit ὡς πρὸς βυρσοδέψην· ὑποτέμνεται γὰρ τὰ δέρματα ἵνα παχέα φαίνηται: nec enim idem significat τέμνειν et ὑποτέμνειν: nam τέμνειν τὸ δέρμα est ὀρθὴν ποιεῖσθαι τὴν τομήν: ὑποτέμνειν autem, ἀνώμαλον τομὴν, quod sectionis genus παχύτητος δόξαν ἐργάζεται, inquit schol. Alii ὑποτέμνω interpr. Dolose succido. Item Succido, i. e. Præcido, ut Plin. Præcidere cunctationem, Cic. Præcidere reditum. [Plato Leg. 8, p. 844, A: Μὴ ὑποτέμνων πηγὰς φανερὰς ἰδιώτου μηδενός. Herodot. 5, 86: Διαβάντας ἐς τὴν νῆσον ... τοῖσι Ἀθηναίοισι ἐπιπεσέειν ὑποταμομένους τὸ ἀπὸ τῶν νεῶν.] Aristoph. Eq. [291]: Ὑποτεμοῦμαι τὰς ὁδούς σου. [Dionys. A. R. 5, 44: Ὑποτεμόμενοι τὰς εἰς τὴν πόλιν φερούσας ὁδούς. Ὑποτεμέσθαι τὸν ἐπίπλουν, τὴν ἀποχώρησιν et similia

A Diod. 13, 50; 20, 60.] Xenoph. Hell. [2, 3, 34]: Πάντων καὶ τῶν ἐν τῇ πόλει καὶ τῶν ἔξω ὑποτέμοι ἂν τὰς ἐλπίδας. Qua in signif. accipitur passiva etiam vox et media, activi verbi vim retinens, 1, [6, 15]: Ὑποτεμνόμενος τὸν ἐς Σάμον πλοῦν, ὅπως μὴ ἐκεῖσε φύγῃ, Præcidens ei navigationem in Samum. Nisi malis Intercipiens, Impediens. [Passiv. Anon. ap. Suidam s. v. Ὑπετέμνετο: Ἀπὸ συνθήματος ἀφιεμένων τῶν βελῶν τὸ φῶς ὑπετέμνετο, quod Suidas exp. ὑπεκρύπτετο.] Æschin. [p. 63, 17]: Προκαταλαμβάνων τὴν ἐκκλησίαν, καὶ τοὺς χρόνους ὑμῶν ὑποτεμνόμενος, i. e. τοὺς καιροὺς ὑφαιρούμενος, Præcidens vobis et subtrahens occasiones rerum gerendarum. [Id. p. 77, 26: Ὑποτέτμηται τὰ νεῦρα τῶν πραγμάτων.] Polyb. 5, [107, 6]: Κατεμέμφοντο τὸν Ἀγέλαον ὡς ὑποτετμημένον πάσας αὐτῶν τὰς ἔξωθεν ὠφελείας καὶ τὰς εἰς τὸ μέλλον ἐλπίδας. [Id. 18, 21, 1: Ὑπετέμετο τὰς αὐτῶν ὁρμάς· 36, 1, 1: Ὑπετέμοντο τὴν ἐπίνοιαν τῶν Καρχηδονίων. Diodor. Exc. p. 567, 19: Ὑπετέμοντο τὴν διὰ τῆς φιλανθρωπίας στρατηγίαν τοῦ Βάρκα. Ὑποτέμνεσθαι τὴν παραμυθίαν Heliodor. 6, 7, et τὴν ἄγκυραν (figurate dictum) ibid. 4, 19; ὑπ. τὴν εὐφροσύνην Lucian. Gall. c. 11. Aristid. vol. 2, p. 212: Προκαταλαμβάνων καὶ ὥσπερ ὑποτεμνόμενος τὰς Πλατωνος ἐπιτιμήσεις. Ὑποτέμνεσθαι ἀντίθετον, ἀντίθεσιν, ἀντιπῖπτον frequenter in scholiis ad Demosth., quorum locos indicavi in Indice p. 848.] Chrysost. Comm. in 1 Ad Cor. 15: Ταύτῃ πάλιν ὑποτεμνόμενος τὴν θρασύτητα τῶν ἀντιλεγόντων, Imminuens et præcidens. [Schol. Plat. p. 346: Ὁ Σωκράτης ὑποτεμὼν τὸν τοῦ Πώλου λόγον μεταξύ.]

‖ Ὑποτέμνω s. ὑποτέμνομαι accipitur etiam pro Intercipio, Transitum alicui præcido, Transitum adimo, Transitu arceo, ut et ἀποτέμνομαι. Xenoph. Cyrop. 1, [4, 19]: Οἱ δ' ἀμφὶ τὸν Κῦρον ὑπετέμνοντο, καὶ οὓς κατελάμβανον, εὐθὺς ἔπαιον. Et rursum [21]: Οἳ, ἣν ἐπ' ἐκείνους ἡμεῖς ἐλαύνωμεν, ὑποτεμοῦνται πάλιν ἡμᾶς ἐκεῖνοι. [Utitur hoc loco Suidas, qui ὑποτεμέσθαι per ἀφελέσθαι explicat. Hell. 7, 1, 29: Ἀποπορευόμενον ὑπετέμοντο αὐτόν. Plutarch. V. Luculli c. 15: Ἔλαφον λέγεται τῶν βασιλικῶν διωκόντων ὑποτεμνομένους ἀπαντῆσαι τοὺς Ῥωμαίους. Philostr. p. 490: Τὸν αὐτοκράτορα ὁρῶν ἐναντίαν αὐτῷ θέσθαι διανοούμενον ... ὑπετέμετο αὐτὸν ὧδε κτλ. Addito dativo Ælian. N. A. 7, 6: Ὑποτέμνονται ταῖς ὁδοῖς τοὺς διώκοντας· ubi Jacobs. comparavit 14, 7: Θεῖ εἰς κύκλον, ἀλλ' ἐξωτέρω περιθέουσα· οἱ δὲ ἵππεῖς τῷ ἐνδοτέρω ὑποτέμνονται κύκλῳ. Dio Cass. 38, 49: Τὴν ἀκόντισιν αὐτῶν ... δρόμῳ, μετὰ βοῆς προσπεσόντες ὑπετέμοντο. ‖ Apud eund. 76, 14: Καίπερ καὶ τοὺς ταρσοὺς ὑπὸ ἀσθενείας ὑποτετμηκὼς ὅμως ἵππευσε καὶ αὐτὸς, corrigendum videtur κεκμηκώς. G. Dind.]

[Ὑποτερετίζω, q. d. Subcantillo. Schol. Pind. Ol. 9, 59, ubi verbum ὑποκρέκειν explicat.]

[Ὑποτέρπομαι, Oblector. Timario in Notitt. Mss. vol. 9, p. 176: Equi splendide ornati exsultant ὥσπερ ὑποτερπόμενοι τῇ τῆς περιβολῆς φαντίᾳ.]

[Ὑποτεταγμένως, Subordinate. Clem. Rom. Epist. ad Cor. § 37. Boiss.]

[Ὑποτέταρτος, η, ον, Subquartus. Quæ ratio est numeri 4 ad 5. Posuit Schneiderus non constat unde sumtum.]

[Ὑποτετράγωνος, ὁ, ἡ, Fere quadratus. Adamant. Physiogn. 2, 17, p. 397: Τὸ ὑπ. (τῆς γένυος) ἀνδρεῖον.]

[Ὑποτεταμερὴς, ὁ, ἡ, Subsuperquadripartiens, ut vertit interpr., qualis est ratio numeri 4 ad 9. Iamblich. In Nicom. Arithm. p. 58, B. Hase.]

[Ὑποτετραπλασιεπίτριτος, ὁ, ἡ, Quadruplo major cum tertia parte. Quæ ratio est numeri 26 ad 6. Domnin. in Anecd. meis vol. 4, p. 420. Boiss.]

[Ὑποτετραπλάσιος, ὁ, ἡ, Quadruplo minor. Nicom. Arithm. 1, 18, p. 94: Ἐὰν δὶς μόνον μετρῇ τὸν ἐν συγχρίσει μείζονα, ὑποδιπλάσιος λέγεται ἰδίως, ὥσπερ τὸ ἓν τῶν δύο ... ἐὰν δὲ τετράκις, ὑποτετραπλάσιος, ὥσπερ τὸ αὐτὸ ἓν τῶν δ', καὶ ἑφεξῆς οὕτως.]

[Ὑπότευξις, εως, ἡ, Responsio. Sext. Emp. p. 440: Τὴν ἀνώτερον εἰρημένην ὑπ. καὶ ἐπὶ τοῦ παρόντος θρυλλοῦσι· ubi interpres Suppositionem, non recte. Ibid. p. 603: Οἱ χρώμενοι τῇ τοιαύτῃ ὑποτεύξει. Hemst.]

Ὑπότεφρος, ὁ, ἡ, Paululum cineraceus, Cinereum colorem aliquatenus referens, Apoll. Arg. 2, [124, ex eoque Etym. M. p. 680, 23,] et Diosc. 5, 166.

[Ὑποτεχνάομαι, Arte utor. Alex. Trall. 1, p. 114:

Ὑποτεχνᾶσθαι δεῖ καὶ καταπότια ποιεῖν τὸν λίθον. Sed fortasse ἐπιτεχνᾶσθαι corrigendum. G. Dind.]

[Ὑποτήκομαι, Intus s. Sensim tabesco. Maxim. Tyr. 34, 2. Ælian. N. A. 15, 4 : Ἀηγούσης τῆς σελήνης τὸν ἰχθὺν τοῦτον ὑποτετῆχθαι καὶ ἐκλείπειν. Manetho 5, 191 : Φρυγομένων σαρκῶν ὑποτήκεται αἴθινος ἀνήρ. G. D. Basil. t. 1, p. 587, B : Πάγος ... ἡλίου θάλποντος ὑποτήκεται τῇ ἀκτῖνι. Hase.]

[Ὑποτηρέω, Observo. Schol. Apoll. Rh. 2, 321 : Δυνατὸν ἦν ὑποτηρήσαντα τὴν σύνοδον ἐκφυγεῖν. Sed scribendum ἐπιτηρήσαντα. Non minus vitiosum est οὐδ' ὑποτηρήσεως οὔσης apud Suidam s. v. Δεκάπους, cui Casaub. Anim. ad Athen. p. 425, 60, restituit οὐδέπω τηρήσεως οὔσης. G. D. || Asservo, Reservo. Greg. Naz. t. 1, p. 227, A : Ὑποτηρῶν δὲ ὅμως τρυγίαν, τὸ τῆς ὀργῆς ἔσχατον. Hase.]

Ὑποτίθημι, Suppono, Subjicio. [Plato Tim. p. 92, A : Θεοῦ βάσεις ὑποτιθέντος πλείους τοῖς μᾶλλον ἄφροσιν· 45, A : Ὑποθέντες αὐτόσε τὸ πρόσωπον. Xenoph. Cyrop. 7, 5, 12 : Φοίνιξι θεμελιώσας ... τούτους ὑπετίθει· Hell. 4, 1, 13 : Ὑποτιθέντων αὐτῷ τῶν θεραπόντων ῥαπτά· ubi Substernendi signif. dictum est.] Aristot. Probl. 3, 20 : Ὅταν ὑποθῇ τις ὑπὸ τὸν ὀφθαλμὸν, δύο φαίνεται, Si sub oculo presseris rem objectam, geminari videbis, Gaza. [Id. H. A. 5, 2 : Ἡ δὲ θήλεια (ὀχευθεῖσα) ὑποτίθησιν ἑαυτὴν (τῷ ἄρρενι)· 6, 9 : Ἀλεκτορίδι ὑποτιθέασι τὰ ᾠά. Lucian. Char. c. 4 : Ὑποθεὶς ἑαυτὸν τῷ φορτίῳ. Id. Hipp. c. 7 : Τοὺς θάλπους δεομένους ... ζεφύρῳ ὑπέθηκε. Locutionem ὑποτιθεὶς τὴν χεῖρα τοῖς λήμμασι annotavit Pollux 6, 190.] Plut. De sol. anim. [p. 967, D] loquens de Hercule : Τόξα μασχάλῃ ὑποθεὶς, καὶ κραταιῷ περιβαλὼν βραχίονι, Εὖδει πιέζων χειρὶ δεξιᾷ ξύλον. [Lucian. D. mort. 27, 3 : Ὑποστὰς ὁ Θρᾷξ τῇ πέλτῃ μὲν ὑποδὺς ἀποσείεται τὸν Ἀρσάκου κοντὸν, αὐτὸς δὲ ὑποθεὶς τὴν σάρισσαν αὐτόν τε διαπείρει καὶ τὸν ἵππον. De equo crura posteriora ita adducente ut non se invicem contingant, sed latius spatium intersit, ut exp. Zeunius ap. Xenoph. De re eq. 1, 14 : Μηροὺς τοὺς ὑπὸ τῇ οὐρᾷ ἦν ἅμα πλατέᾳ τῇ γραμμῇ (πλατέας ἅμα καὶ γραμμῇ Schneider. p. 473) διωρισμένους ἔχῃ, οὕτω καὶ τὰ ὄπισθεν σκέλη διὰ πολλοῦ ὑποθήσει. Ib. 11, 2 : Ὑποτιθέναι τὰ ὀπίσθια σκέλη ὑπὸ τὰ ἐμπρόσθια. Translate, Plato Polit. p. 308, A : Ἆρ' οὐχ ὑποχειρίους τοῖς ἐχθροῖς ὑπέθεσαν τὰς αὑτῶν πατρίδας; Lucian. Dem. enc. c. 41 : Τὴν ψυχὴν ὑποθεῖναι ταῖς τῆς πατρίδος ἀδήλοις τύχαις.] Pro Subjicio accipitur et in alia signif.; ea sc. qua aliquis vel res aliqua dicitur alicui spem subjicere : ut Cic. dixit, Has mihi spes subjicit fortuna populi Romani; pro quo dicitur etiam Ostendere spem, vel ostentare. Nam eadem prorsus signif. Græci dicunt ὑποτιθέναι ἐλπίδα : quod et προβάλλειν et ὑποτείνειν. [Eur. Or. 1186 : Ὑποτίθης τίν' ἐλπίδα;] Thuc. vero 4, p. 142 [c. 65] : Αἰτία δ' ἦν ἡ παρὰ λόγον τῶν πλειόνων εὐπραγία, αὐτοῖς ὑποτιθεῖσα ἰσχὺν τῆς ἐλπίδος. Ubi ὑποτιθέναι reddere queas etiam Proponere, ut ap. Eund. 1, p. 44 [c. 138], de Themistocle degente in aula regis Persarum : Διὰ τὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐλπίδα, ἣν ὑπετίθει αὐτῷ δουλώσειν, Propter spem quam proponebat ei Græciam subjiciendi, schol. ὑπέβαλλε τῷ Πέρσῃ. [Xenoph. Hell. 4, 8, 28 : Ἐλπίδας ὑποθεὶς τοῖς Μυτιληναίοις ὡς ... Demosth. p. 638, 24 : Ὑποθέντες πρὸς τοῦτο ἀνθρωπίνως τὰς ἐλπίδας. Plut. Mor. p. 256, A : Αὐτὴν ἡ Ἀρεταφίλα ὑποθεῖσα μόνην τοῖς κακοῖς ἐλπίδα. Id. V. Lys. c. 23. Aristid. vol. 1, p. 379. Τὴν αἰτίαν ὑπ. Plut. Mor. p. 425, E : Τοῦ κόσμου τῷ ἀνυπάρκτῳ μέσῳ τὴν αἰτίαν ὑποτιθείς. Ὑπ. τῇ γνώμῃ Demosth. p. 550, 5 : Ὑποθέντες τοῦτο τῇ γνώμῃ ἀκούετε. Idem p. 420, 25 : Ὑποθεὶς τὸν ἴδιον κίνδυνον, Caput ipse suum periculo quum objecisset, ut exp. Reisk.] Redditur vero non solum Subjicio, Suggero, sed et Edoceo : ut alicui ὑποτιθέναι dicimur aliquid, quod ei subjicimus, eum edocemus, de quo eum monemus. [Qua signif. usitata est forma media, de qua v. infra. Apud Dionys. A. R. 7, 60 : Ταῦτα εἰπὼν τελευταῖον ἐκεῖνον ὑπέθηκε τὸν λόγον, ubi Suggerendi signif. accepit Sylb., corrig. ἐπέθηκε ex codd. Quæ verba sæpe confusa, ut ap. Plut. Mor. p. 66, E : Ὑποτιθέναι τοῦτο τῇ τοῦ συγγράμματος κορωνίδι, quod frustra tuetur Wyttenb. vol. 6, p. 510.] || Ὑποτίθημι, Suppono, i. e. Veluti principium pono. Aristot. Metaph. 1 : Ἄν τε πλείους ὑποθῶσι, καὶ ἐάν τε σῶμα, ἐάν τε ἀσώματον τιθῶσι. Bud. [Et sensu latiore, Pono, Propono. Plato Tim. p. 48, E : Ἓν μὲν ὡς παραδείγματος εἶδος ὑποτεθέν· 61, D : Τὰ ... ὕστερα ὑποτεθέντα ἐπάνιμεν αὖθις· Leg. 7, p. 812, A : Ἔμοιγε οὐ φαινόμεθα ἐκτὸς πορεύεσθαι τῶν ὑποτεθέντων λόγων. || Suppedito. Dionys. A. R. Exc. vol. 4, p. 2352 : Ἡ πόλις παρέχει πάντα ὅσων δέονται, λαμπρὰς καὶ μεγαλοπρεπεῖς ὑποτιθεῖσα χορηγίας.] || Ὑποτίθημι, Pignori oppono, Oppignero. Æschin. [p. 68, 25] : Ὑπέθεσαν αὐτῷ τοῦ ταλάντου τὰς δημοσίας προσόδους, καὶ τόκον ἤνεγκαν Δημοσθένει τοῦ δωροδοκήματος δραχμὴν τοῦ μηνὸς τῆς μνᾶς, ἕως τὸ κεφάλαιον ἀπέδοσαν, Oppignerarunt ipsi talenti nomine publicas obventiones. Isocr. [p. 400, B] : Τὴν οὐσίαν ὑπέθηκε. Sic Dem. [p. 821, 12 : Ὁ ὑποθεὶς τῷ πατρὶ τἀνδράποδα· et alibi sæpe ap. eundem, ut] In Lacr. [p. 926, 22] : Τὰ ὑποκείμενα ἀποδόσθαι ἢ ὑποθεῖναι τῆς ὑπαρχούσης τιμῆς, Vel vendere justo pretio vel alteri oppignerare. Id. [p. 930, 4] : Ὑποθεῖναι ἐλεύθερα χρήματα, Libera bona facultatesque liberas pignori opponere : quod et ἐνεχυριάζειν dicitur. [Plut. V. Arati c. 17 : Τὰ τιμιώτατα τῶν κτημάτων ὑποτιθέντος.] Affertur etiam [ex Herodoto 2, 136], Ἐνέχυρον ὑποτιθέναι pro Pignus deponere. [De discrimine formæ activæ et mediæ v. paullo post.] || Item Statuere, Fundare, ut ex Hermog. affertur Πόλεις ὑποτιθέναι pro Urbes fundare. [Plato Leg. 3, p. 682, C : Ὑπὸ ποταμοὺς πολλοὺς καὶ ἐκ τῶν ὑψηλῶν ῥέοντας πόλιν ὑπετίθεσαν. Ubi hoc verbo usus est propterea quod dixerat ὑπὸ ποταμούς.]

|| Pass. Ὑποτίθεμαι, Supponor, Subjicior. Sicut vero ὑποτιθέναι dicimur quod subjicimus, de quo edocemus et monemus, ita ὑποτιθέμενος ex Philostr. Her. affertur pro Edoctus. [Male intellexit verba Philostrati p. 702 : Ταῦτα τὸν Ὅμηρον ὡς συστρατιώτην ἔφη εἰρηκέναι καὶ οὐχ ὡς ὑποτιθέμενον, ἀλλ' αὐτὸν ξυγγεγονότα τοῖς Ἀχαιοῖς ἐν Τροίᾳ· quod schol. ap. Boisson. p. 501, exp. per ὑπόθεσιν πλάττοντα.] || Proponor : unde ὑποτεθεὶς, Propositus. Aristot. Eth. 6 : Πρὸς τὸν ὑποτεθέντα σκοπὸν συντείνοντα, Ad intentionem nobis propositam tendentia. [Adde exempla Platonis supra allata.] || Oppigneror, Opponor pignori : unde ὑποτεθειμένος, Oppigneratus, Bud. p. 81. Prædiis autem et possessionibus pignori oppositis, (quæ hypothecæ verbo Græco dicuntur, ob id quod ὑποτεθειμένα et ὑποκείμενα κτήματα vocantur,) indices quidam apponebantur, obnoxiæ causæ conditionisque significatores. Quale κτῆμα dicitur etiam ὑπόχρεων et ὑπώβολον : nec non στικτὸν, quoniam στίζεσθαι solebat : cui opp. ἄστικτον. Erat autem λίθος τις ἡ στήλη ἡ δηλοῦσα ὡς ἔστιν ὑπόχρεων τὸ χωρίον, Pollux 3, c. 9 [§ 85]. Ipse etiam creditor ὑποτίθεσθαι dicitur, quum ei aliquid ὑποτίθεται, i. e. Pignori opponitur, sicuti παρατίθεται. Dem. [p. 841, 20] : Εἰς τὰ ὑποκείμενα τοῖς δανείσασιν; ἀλλὰ τῶν ὑποτιθεμένων ἐστὶ, Sed eorum sunt creditorum, quibus obnoxia data sunt, oppignerata sunt. Latinum quoque Pignorari significat Pignori datum accipere, Quasi pignus accipere, Obnoxium sibi capere. Cic. in Philipp. : Mars ipse fortissimum quemque ex acie pignorari solet. [Apud Demosth. recte nunc legitur ὑποθεμένων, ut p. 1223, 24 : Ἐκέλευον αὐτόν μοι δανεῖσαι ὑποθέμενον τὰ σκεύη τῆς νεώς. Activæ mediæque formæ significationis discrimen recte exposuit Herodian. p. 473 ed. Piers. (467 ed. Lob.) : Ὑποτίθησι μὲν ὁ δανειζόμενος τὰ ἐνέχυρα, ὑποτίθεται δ' ὁ λαμβάνων. Quibuscum comparanda quæ de usu verbi simplicis τιθέναι et τίθεσθαι suo loco dicta sunt. Pro aoristo ὑποθέμενος etiam perfectum passivi ὑποτεθειμένος ponitur. Alciphron 1, 26, ex cod. Paris. emendatus a Piersono l. c. p. 474 : Τὴν οὐσίαν ὑποτεθειμένος, ἥ ἐστί μοι. Sed in loco Polyæni 7, 31 : Ἀποστάντων αὐτοῦ συγγενῶν πολλὰ χρήματα ὑπεκτεθειμένων, si quid mutandum, non ὑποτεθειμένων cum Piersono scribendum, sed ὑπεκθεμένων, adscita in sequentibus verbis Corais emendatione τὰ ὑπεκκείμενα χρήματα μετεπέμψαντο pro τὰ ὑποκείμενα χρήματα μετεπέμψατο.] || Frequentior passivæ, ut et mediæ, vocis usus est in signif. activa; sed plerumque pro Pono, τίθεμαι. Ut enim νόμον τίθεσθαι dicitur pro Legem ponere, sic etiam ὑποτίθεσθαι. Alex. Aphr. Pobl. 1 : Ἐπ' αὐτῶν μόνων τῶν σωμάτων νόμον φύσεως ὑποθεμένης,

Quum natura de solis ipsis corporibus legem posuerit. Rursum pro Pono, ea in signif. accipitur, qua Cic. dixit, Ponunt philosophi, nobis amatura nosmet esse commendatos. Minus autem id est quam ἀποφαίνεσθαι, quod est Pro comperto ponere. Plato [Phædr. p. 236, B : Δώσω σοι ὑποτίθεσθαι· Rep. 4, p. 407, A : Ὑποθέμενοι ὡς τούτου οὕτως ἔχοντος· Parm. p. 136, B : Περὶ ὅτου ἂν ἀεὶ ὑποθῇ ὡς ὄντος καὶ οὐκ ὄντος·] Rep. 1, [p. 346, B]: Ὥσπερ ὑπέθου, Quemadmodum posuisti. [Isocr. p. 29, C: Ἐντεῦθεν ὑποτιθέμενος ἠρξάμην.] Plut. Quæst. Plat. cum accus. : Ὑποτιθέμενος παραδείγματα καὶ ἰδέας, Ponens exemplares rerum formas, quas Ideas vocant, ut Bud. interpr. p. 189, ubi ὑποτίθεσθαι esse dicit Suppositare, i. e. Velut subjectum ponere. [Cum accus. Plato Charm. p. 171, D : Ὃ ἐξ ἀρχῆς ὑπετιθέμεθα· Tim. p. 53, D : Ταύτην ... πυρὸς ἀρχὴν ... ὑποτιθέμεθα· Parm. p. 137, B : Τί πρῶτον ὑποθησόμεθα. Xenoph. Cyrop. 8, 8, 27 : Οἶμαι ἅπερ ὑπεθέμην ἀπειργάσθαι μοι. Demosth. p. 29, 5 : Πρὶν τὴν ἀρχὴν ὀρθῶς ὑποθέσθαι. Polyb. 1, 5, 1 : Ὑποθησόμεθα ταύτην ἀρχὴν τῆς βίβλου· 3, 1, 1 : Ἀρχὰς ὑποτιθέμεθα τῆς πραγματείας τὸν συμμαχικὸν πόλεμον. Dionys. A. R. 4, 6 : Ἐγὼ νεώτερον αὐτὸν ὑποτίθεμαι πέντε ὅλοις ἔτεσι. Nam sic ex cod. Vat. correctum pro ὑποτίθημι.] Sæpius cum infin. itidem pro, Ponere, Statuere. [Plato Protag. p. 339, D : Ὅς γε τὸ μὲν πρῶτον αὐτὸς ὑπέθετο χαλεπὸν εἶναι ... Xenoph. OEc. 21, 1 : Ὑπέθου γὰρ τὴν γεωργικὴν ... εὐμαθεστάτην εἶναι.] Isocr. [p. 17, B] : Τάχιστ' ἂν γένοιο τοιοῦτος, οἷον ὑπεθέμεθα δεῖν εἶναι, Qualem posuimus s. statuimus esse debere. Sic Plut. Symp. 4 [p. 662, D] : Τὰ θηρία τῶν ἀνθρώπων ἁπλουστέραις τροφαῖς χρῆσθαι καὶ μᾶλλον ὑγιαίνειν ὑποτιθέμενος· De def. orac. : Εἰ ὑποθοῖτό τις ἀληθὲς εἶναι τὸ λεγόμενον ; Quod si verum esse statuat. In eod. l. cum accus. junxit, dicens, Τοῖς ἀπείρους κόσμους ὑποτιθεμένοις, Iis qui infinitos mundos statuunt. [Ibidemque p. 405, A.] Nec simplici solum Statuo redditur, verum etiam composito Constituo. Interdum Censeo, Decerno. Aristot. : Ὅτι δὲ καλῶς ὑπεθέμεθα, Quod autem recte censuerimus et decreverimus. || Ὑποτίθεσθαι est Imaginari, et animo rerum eventum præsumere, et futura quasi præsentia sibi tanquam ob oculos ponere, Bud. p. 188, ex Basil. [Basilii verba sunt : Ἀναπλάττουσιν ἑαυτοῖς φαντασίας ... ὑποτιθέμενοι περιφανείας βίου, γάμους κτλ. Et alibi : Μὴ ... τῶν μήτε ὄντων μήτε ἐσομένων ... τὴν ἀπόλαυσιν ὑποτίθεσο. Sext. Emp. p. 529 : Τοῦτο ὃ ὑποτίθεταί τις ἤτοι ἀληθές ἐστι καὶ τοιοῦτον οἷον αὐτὸ ὑποτίθεται, ἢ ψεῦδος. Id. p. 43.] ||Significat et Propono, quemadmodum activum etiam ὑποτίθημι accipi, supra admonui. Isocr. Helen. Enc. [p. 214, A] : Δέδοικα μή τισι δόξω περὶ τούτου μᾶλλον σπουδάζειν ἢ περὶ ἧς τὴν ἀρχὴν ὑπεθέμην, De qua dicere ab initio mihi propositum fuit, Quam laudandam mihi proposui. Et alibi [p. 51, A] : Ἵνα μὴ δοκῶ περὶ τὰ μέρη διατρίβειν, ὑποθέμενος περὶ τῶν ὅλων ἐρεῖν [ἐρεῖν recte om. cod. Urb.], Quum in exordio pollicitus sim de omnibus dicturum. Idem in Paneg. : Ὑπεθέμην οὐχ ὡς περὶ τῶν πολιτειῶν διαλεξόμενος. Quibus in ll. reddi potest non solum Propono, sed etiam Instituo, nec non Promitto. || Exp. etiam, Argumentum et scribendi materiam mihi sumo. Philostr. Her. : Ὑποτίθεμαι ταῦτα, Hæc mihi dicendi materiam subjectumque facio. [Ib. p. 692, 694 : Ὅμηρον ... λόγον ὑποθέσθαι τὸν Τρωϊκόν· ubi schol. p. 464, 473 exp. ὑπόθεσιν θεῖναι.] Et ap. Plut. in Vita Homeri : Ὁ δὲ Ὅμηρος ὑποτίθεται πράξεις παραδόξους. Bud. ||Ὑποτίθεσθαι Attice [Non est hic usus verbi proprius Atticorum] significat παραινεῖν et συμβουλεύεσθαι, Præceptiones dare doctrinæ moralis et philosophicæ, Bud. p. 194, afferens ejus signif. exempla ex Aristot. et Basil., nec non Plut. : quæ tibi videnda ibi reliqui. Itidem accepit Isocr. [p. 4, C] : Ἐγώ σοι πειράσομαι ὑποθέσθαι, δι' ὧν ἄν μοι δοκοίης ἐπιτηδευμάτων πλεῖστον πρὸς ἀρετὴν ἐπιδοῦναι. Plato Charm. [p. 155, D] : Ἄλλῳ ὑποτιθέμενος, Alii præcipiens. [Herodot. 1, 90 : Ἐδόκεε εὖ ὑποτίθεσθαι, Visus est bene monere. Moxque ibid.: Τὰ Κροῖσος ὑπεθήκατο. Et 1, 156 : Ταῦτά οἱ ὑπετίθετο, Hæc ei suasit. 5, 98 : Σωτηρίην ὑμῖν ὑποθησόμενος, De salute vestra vos moniturus. Cum verbo συμβουλεύεσθαι conjunctum 7, 237 : Οὐδ' ἂν, συμβουλευομένου τοῦ ἀστοῦ, τὰ ἄριστά οἱ ὑποθέοιτο. Præcipiendi vel Judendi sensu 4, 135 : Ταῦτα τοῖσι ὑπολειπομένοισι ὑποθέμενος ὁ Δαρεῖος. Schweigh. Aristoph. Av. 1362 : Σοὶ δ' ... οὐ κακῶς ὑποθήσομαι, ἀλλ' οἷά περ αὐτὸς ἔμαθον, ὅτε παῖς ἦ· Lys. 522 : Πῶς ὀρθῶς, ... εἰ μηδὲ κακῶς βουλευομένοις ἐξῆν ὑμῖν ὑποθέσθαι; Eccl. 1154 : Σμικρὸν δ' ὑποθέσθαι τοῖς κριταῖσι βούλομαι.] Sic Philo V. M. 2 : Ἐν ταῖς προστάξεσιν ὑποτίθεται καὶ παρηγορεῖ τὸ πλέον ἢ κελεύει, Turn. Majorem partem suadet et lenit quam jubet. [Philostr. Her. p. 712 : Ὑποτιθεμένῳ ὡς χρὴ μάχεσθαι· quod per συμβουλεύοντι exp. schol. Lucian. Q. hist. conscr. c. 5 : Παραίνεσίν τινα μικρὰν καὶ ὑποθήκας ταύτας ὀλίγας ὑποθήσομαι τοῖς συγγραφεῦσιν.] Quo referendum est ὑποτίθεσθαι, quod Hom. pro ὑποβάλλειν et συμβουλεύειν, Monere, Consulere, accipit, Od. O, [309] : Ἀλλά μοι εὖ θ' ὑπόθου, ἅμα δ' ἡγεμόν' ἐσθλὸν ὄπασσον· A, [279] : Σοὶ δ' αὐτῷ πυκινῶς ὑποθήσομαι, αἴ κε πίθηαι. Pro Edoceo vero, E, 143 : Αὐτάρ οἱ πρόφρων ὑποθήσομαι, οὐδ' ἐπικεύσω, Ὡς κε μάλ' ἀσκηθὴς ἣν πατρίδα γαῖαν ἵκηται. Idem et cum accus. rei, itidem pro Edoceo, Suggero, Il. Θ, 36, in oratione Minervæ : Βουλὴν δ' Ἀργείοις ὑποθησόμεθ' ἥτις ὀνήσει, Ὡς μὴ πάντες ὄλωνται. [Od. Γ, 27 : Ἄλλα δὲ καὶ δαίμων ὑποθήσεται· Δ : 163 : Ὄφρα οἱ ἤ τι ἔπος ὑποθήσεαι ἠέ τι ἔργον· H. in Cer. 149 : Ταῦτα δέ σοι σαφέως ὑποθήσομαι. Theogn. 18 : Σοὶ δ' ἐγὼ ... ὑποθήσομαι οἷάπερ αὐτὸς ... ἔμαθον.] Ex Hesiodo autem [Theog. 175] : Δόλον δ' ὑποθήκατο πάντα, pro, Omni dolo instruxit.

Ὑποτίλλω, q. d. Subvello. In VV. LL. ὑποτῖλαι τὴν βοτάνην affertur ex Theophr. H. Pl. 2, 8 [7, 5], pro Subruncare herbam.

Ὑποτῑμάω, i. q. τιμάω, Æstimo, Indico. [Alexis] ap. Athen. 6, [p. 226, B] : Τῶν ἰχθυοπωλῶν ὅστις ἂν πωλῶν γε τὸν [πωλῶν τινα] Ἰχθῦν ὑποτιμήσας, ἀποδῷ τ' [γ'] ἐλάττονος Ἧς εἶπε τιμῆς, Si quis piscatorum, quum piscem indicarit et æstimarit, vendiderit minoris eo pretio quod indicavit. In ead. signif. usus est Aristot. OEcon. [2, 35] voce media : Τοὺς δὲ φόρους πράσσεσθαι ἐκέλευεν, ὅσου αὐτοὶ ὑπετιμήσαντο, Quanti ipsi sibi æstimarant, i. e. Tributa ab his exigi jussit, quanta ipsi fuerant professi, Quanta sibi indixerant. Accipitur ὑποτιμᾶσθαι etiam pro ἀντιτιμᾶσθαι, Litem sibi æstimare contra actorem, veluti si actor capitali supplicio litem æstimet, reus quasi deprecabundus roget, ut multæ pecuniariæ damnetur. [Pollux 8, 63 : Ἀτίμητος δίκη, ἣν οὐκ ἔστιν ὑποτιμήσασθαι, ἀλλὰ τοσούτου τετίμηται ὅσον ἐπιγέγραπται.] Xen. Apol. Socr. [23], de ipso Socrate : Κελευόμενος ὑποτιμᾶσθαι, οὔτε αὑτὸν [immo αὐτὸς] ὑπετιμήσατο, οὔτε τοὺς φίλους εἴασεν· ἀλλὰ καὶ ἔλεγεν ὅτι [τὸ] ὑποτιμᾶσθαι, ὁμολογοῦντος εἶη ἀδικεῖν. [Similiter Epist. Socr. 14, p. 30 : Οἱ δικασταὶ ... ὑποτιμήσασθαι ἔλεγον· ὁ δὲ θαρραλέως, Τῆς ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως ὑποτιμῶμαι ταύτην τὴν δίκην, εἶπεν. Ἀγὼν ὁ περὶ ὑποτιμήσεως ap. Liban. Argum. Demosth. Mid. p. 609, 14. Ubi Buttmann. : « Ὑποτίμησις, ὑποτιμᾶν, verba sunt forensia, quorum tamen ob raritatem exemplorum difficilis est explicatio. Mihi primaria verbi significatio videtur esse de eo, qui suam rei alicujus æstimationem primus prodit, et ita contrahendo negotio velut substernit. Sic usurpatur de pretio, quod venditor primus merci suæ statuit, ab Alexide loco ab HSt. citato. Hinc in universum de quacunque æstimatione quam *in mea re ipse* facio, ut Aristot. OEc. (loco cit.), φόρους ὅσους αὐτοὶ ὑπετιμήσαντο. Huc itaque pertinet illa vel ex Ciceronis De orat. 1, 54, nobilis *pœnæ æstimatio* apud Athenienses, qua « interrogabatur reus, quam quasi æstimationem commeruisse se confiteretur », quæque verbo ὑποτιμᾶσθαι designatur Apol. Socrat. Xenophontea c. 23 (ap. HSteph.). Quandoquidem autem propria hæc æstimatio fere fiebat in oppositionem ejus quam accusator fecisset, hinc eadem res et ὑποτιμᾶσθαι et ἀντιτιμᾶσθαι dicebatur, ut observatum est viris doctis ad locum Xenophonteum. Atque ita apparet quo sensu ὑποτίμησιν hic dixerit Libanius, quamvis me quidem judice non satis accurate ille loquens. Ex illa autem Excipiendi et objiciendi in causa propria notione facile apparet, quomodo apud sequioris ævi scriptores natus sit sensus *excusandi* et *causandi*, quem Hemsterh. ad Hesych. astruxit exemplis Iambl. V. Pyth. 23, p. 58 : Πενίαν ὑπετιμήσατο· Apollod. 2, 4, 3 : Ὁ δὲ

ὑποτιμησάμενος τὴν ἀνάγκην, Caussatus necessitatem. Neque est cur in loco Plutarchi V. Camilli c. 40, in ea quæ videtur ibi indicari diversitate inter ὑποτίμησιν et πρόφασιν hæreamus; ὑποτίμησις enim est *excusatio* et πρόφασις *caussa* sive *prætextus*. In omnibus autem his exemplis vides propriæ rei vel caussæ notionem manere, ut merito mireris usurpatam etiam esse de correctione æstimationis ab alio in illius re factæ, quod de loco altero in Aristot. OEcon. 2, 5, docent Schneider. (quem v. in annot. ad hunc l.) et Bœckh. OEcon. Athen. vol. 2, p. 45. Neque tamen, si satis firma est ejus unius loci et lectio et ratio, est cur ab illa nostra hujus verbi tractatione ideo recedamus. Nam fieri potuit ut vocabulum hoc significationem *excipiendi* et *objiciendi*, quam in plerisque ex illis exemplis servat, solam tandem retinuerit et illam de *re propria* amiserit. Quo minus autem cum Schneidero ab illa *contra æstimandi notione* ordiar, facit potissimum ille qui est in Alexidis loco usus, ad quem hac ratione non satis commode pervenias. » Adde Epict. Diss. 3, 4, 61 : Οὔτ' ἀπολογούμενος οὔθ' ὑποτιμώμενος. HSt. alibi :] Ὑποτιμάω, Censeo. Cujus pass. ap. Aristot. OEc. 2, [5] : Ἵνα οἱ πένητες δύνωνται ὑποτιμᾶσθαι, Ut pauperes censeri possent. || Ὑποτιμάω, s. Ὑποτιμάομαι, exp. Irrogo pœnam, Condemno. Plut. [V. Caton. c. 18] : Ὑποτιμᾶσθαι [recte nunc ἀποτιμᾶσθαι ex aliis libris] τὴν ἀξίαν εἰς τὸ δεκαπλάσιον.

Ὑποτίμησις, εως, ἡ, Pœna, Multa, sed sine exemplo. [Imo Æstimatio litis. V. locum Libanii s. v. Ὑποτιμάω cit.] Bud. vero ὑποτίμησις accipi scribit pro προτίμησις, ut ὑπάγω pro προάγω, ac similia. [Per προτίμησις exp. Thom. M. p. 866. Ad verba Demosth. in initio Olynth. primæ : Ἀντὶ πολλῶν ἂν χρημάτων ὑμᾶς ἑλέσθαι νομίζω, εἰ φανερὸν γένοιτο τὸ μέλλον συνοίσειν, schol. p. 34, 11 : Ὁ Δ. καθ' ὑποτίμησιν αὐτὸ εἰσήγαγεν.] Exp. et πρόφασις [ab Hesychio], afferturque ex Plut. Camillo [c. 40] : Οὔτε ὑποτίμησιν εἰπών, οὔτε προφάσει χρησάμενος, pro Neque excusatione neque prætextu usus. Sed ea expos. mihi admodum insolens videtur. [« Ratio quare ὑποτίμησις pro Excusatione s. προφάσει dicatur, hæc est, quod quis hanc vel illam causam obtendat, quæ tanti momenti sit, ut eam subjiciat ceu justum præmium, quo se liberet, et quasi redimat ab alia quapiam re suscipienda vel peragenda. Joseph. A. J. 1 proœm. p. 5 init. : Πολλὴν ὑπ. τοῖς ποιηταῖς ἔδωκαν. Hesychio s. v. Ἀνεπιτίμητοι Heinsius recte restituit οἷς ὑποτιμήσεις (vulgo ὑποτμήσεις) οὐ δίδονται ἐπὶ βλάβῃ καὶ ἀφορίᾳ. » Hemst. ad Hesych. vol. 2, p. 1477. Longin. 32, 3 : Ἡ ὑπ., φασὶν, ἴαται τὰ τολμηρὰ, Excusatio remedium est contra nimiam audaciam metaphoræ : ubi Ruhnk. et Toup. exx. attulerunt Dionis Chr. Or. 32, p. 390, B, Ælian. N. A. 4, 43 : Ἀπροφασίστως καὶ ἄνευ τινὸς ὑπ. Μεθ' ὑποτιμήσεως Procl. In Plat. Alcib. p. 276. Conf. quæ s. v. Ὑποτιμάω dicta sunt. G. D. Orig. t. 1, p. 410, C : Λελέχθαι δὲ εὐσεβῶς καὶ μεθ' ὑπ. ὅλον τοῦτο. Philo vol. 2, p. 325, 34 : Ἀλλ' οὗτοι μὲν ὑποτίμησιν ἔχουσι, τὸ μηδενὸς θηρᾶσθαι ἐπ' ὠφελείᾳ, Excusationem habent, quod. Diogenian. ap. Euseb. Pr. ev. p. 267, A : Οὐκ ἄν ποτε ὑποτιμήσεσι τοιαύταις χρησαίμεθα. Joseph. Contra Ap. 2, 17 : Οὐδὲ γὰρ τὴν ἀπ' ἀγνοίας ὑπ. ἠνέσχετο καταλιπεῖν· sicut Pseudo-Brutus Epist. 40 et 18 : Σύγγνωθι τῷ τέλει τῆς ἀγνοίας, ἧς ὑποτίμησιν καὶ τὴν ἀρχὴν δέδωκας. Sensu magis judiciali Philo vol. 2, p. 628, 37 : Δικῶν ἐπαγωγὰς, καὶ σκήψεις, καὶ ἀναβολὰς, καὶ τιμήσεις, καὶ πάλιν ὑπ. Hase.]

[Ὑποτιμητὴς, ὁ, Subcensor (quo voc. utitur Sueton. V. Aug. c. 37). Dio Cass. 52, 21, 24, 33.]

[Ὑποτινάσσω, Succutio. Pallad. Vita Chrys. p. 5, 22 : Τὸν ἕλκοντα μόσχον ὑποτινάξαντα διασεῖσαι τὴν κιβωτόν. Hase.]

Ὑποτίτθιος, ὁ, ἡ, i. q. ὑπομάζιος, (q. d. Qui est sub mamilla,) Qui adhuc ex mamilla pendet et lactet : ut ὑποτίτθια παιδία s. βρέφη, [Phot.,] Suid. [et Hesych. : Ὑπ., θηλάζοντα, γαλουχούμενα παιδία. lxx Hoseæ 14, 2 : Τὰ ὑπ. αὐτῶν. Addito παιδία Clem. Al. p. 125, Theophyl. Sim. Quæst. p. 20 ed. Boiss. G. D. Epiphan. t. 1, p. 226, 2. Jo. Anagn. De exc. Thessal. p. 107, 33 ed. Venet. Jo. Chrys. t. 10, p. 120, E, παίδων ὑπ. Hase. Addit Suidas, Καὶ ὑπότιτθον ὁμοίως τὸ ὑπομάζιον. Sic etiam Phot. p. 631, 12], et Eust. [p. 117, 14; 650, 22.]

Ὑποτιτράω, sive Ὑποτιτραίνω, Subtus perforo, Subter pertundo et perterebro. [Hujus verbi exx. nulla sunt. Exstat vero adj. Ὑπότρητος.]

Ὑποτλάω, sive Ὑπότλημι, Suffero, Sustineo, Subeo. Unde in Epigr. [Pauli Sil. Anth. Pal. 5, 302], ὑπέτλην, Sustinui.

[Ὑποτμήγω, i. q. ὑποτέμνω. Ὑποτμήγουσι, Quint. Sm. 5, 244; 9, 380, 453. Forma med. ὑπετμήξαντο Apoll. Rh. 4, 328.]

[Ὑπότμημα, τό. Schol. Eurip. Rhes. 528 : Οὐ δύεσθαι τότε τὰς Πλειάδας, ἀλλ' ἔμπαλιν ἀνατέλλειν ἐκ τοῦ ὑποτμήματος εἰς τὸν ὑπερορίζοντα ἀνιούσας· ubi mire dictum εἰς τὸν ὑπερορίζοντα, pro quo exspectes ὑπὲρ τὸν ὁρίζοντα, neque ὑποτμήματος recte habere videtur, quod in ἀποτμήματος mutari volebat Idelerus ap. Vater. ad l. Eurip. p. 200. Quo nihil proficitur. Probabilius L. Dindorfius ἐκ τοῦ ὑπὸ γῆν (vel τὴν γὴν) τμήματος ὑπὲρ τὸν ὁρίζοντα.]

[Ὑπότμησις, ἡ, Succissio. Philo in Mathem. vett. p. 100, 2, de ensibus falcatis : Χρήσιμα ... πρὸς τὰς τῶν σκελῶν ὑπ. Hase.]

[Ὑποτοβέω, Subsono. Æsch. Prom. 591, in tmesi : Ὑπὸ δὲ κηρόπλαστος ὀτοβεῖ δόναξ. Boiss.]

Ὑποτομὰς, άδος, ἡ, Præcisa, Succisa. Aliis ὑποτομάδες, Abscissæ, Præcipites : ut ἀκρότομοι. [Hujus voc. exemplum nullum est : frequens vero ἀποτομὰς, άδος, ἡ.] Et Ὑποτομεὺς, έως, ὁ, Is qui succidit aut præcidit, Instrumentum quo succidimus. [lxx Sam. 2, 12, 31 : Ὑποτομεῦσι τοῖς σιδηροῖς.]

Ὑποτομὴ, ἡ, Succisio. [Plut. Mor. p. 980, C.] Gazæ Paulatina incisura [ap. Theophr. H. Pl. 9, 2, 7. Schneid. De lineolis quibus minutæ, ut nunc vocamus, notantur in circulo, Procl. Diad. Hypotyp. p. 79, 27 Halm. : Περιγράφεις τὰς μοίρας καὶ τὰ λεπτὰ, τὰς μὲν ταῖς μείζοσι τομαῖς, τὰ δὲ ταῖς ἐλάττοσιν ὑπ. Hase.]

Ὑποτονθορύζω [non Ὑποτονθορίζω, ut ap. Liban. vol. 4, p. 813, 22, scriptum ὑπετονθόρισεν], Summurmuro. Hujus pariter et simplicis Τονθορύζω exemplum habes ap. Suid. v. Τονθορύζω. [Per γογγύζειν exp. Hesych.] Apud Lucian. [Necyom. c. 7] ὑποτονθορύζειν cum accus. : Ἅμα καὶ τὴν ἐπῳδὴν ἐκείνην ὑποτονθορύσας. [Et ap. eund. Merc. cond. c. 26, Herm. 1, Bis acc. c. 4, Sympos. c. 12. Anon. in Cram. Anecd. Oxon. vol. 2, p. 414, 11 : Γυναικῶν τινων ὑποκωθωνιζομένων καὶ ὑποτονθορυζόντων. Agath. Hist. p. 114, B : Ἤδη ὑπετονθόρυζον καὶ ἤδη ἡ φωνὴ ἐς τὸ σαφέστερον διεκρίνετο.] Ut si dicas Latine Summurmurare aliquid, pro Proferre tenui murmure, s. exiguo murmure, ut legitur ap. Ovid. [Epist. 17, 85; 18, 19; 12, 56], Tenui murmure dicere, nec non Exiguo murmure.

[Ὑπότονον, τό. V. Ὑπέρτονον.]

[Ὑποτοξεύω, E loco inferiore sagittis peto. Æneas Poliorc. c. 6 : Διὰ τὸ ὑποτοξεύεσθαι. Pallad. De Brachm. p. 15.]

[Ὑποτοπάζω. HSt. s. v. Τοπάζω :] Est præterea inde verbum comp. Ὑποτοπάζω, idem cum simplici significans, i. e. Conjicio, Conjector, Suspicor, ut Hesych. quoque ὑποτοπάσαι exp. ὑπολαβεῖν, ὑπονοεῖν. [Anon. ap. Suid. s. v. Ἀτοπίας : Ἀτοπίαν ὑποτοπάσας τινά. Philo p. 898, A. Dio Cass. 78, 25 : Ἐκ τούτου νέον τι γίνεσθαι ὑπετοπάσθη. Anon. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 643, 32 : Ὑποτοπάζω σου τὸ μηχάνημα. G. D. Jo. Damasc. t. 1, p. 484, E; t. 2, p. 794, E. Theophyl. Simoc. Hist. p. 47, 19; 113, 2; 163, 15; 171, 4; 192, 9; 205, 20 Bonn., aliisque multis ll. Synes. p. 118, C, ὑπετόπασε. Theod. Lascaris Imp. Or. in laudem Nicææ p. 8, 7 Bachmann. : Ἦν εἰ ἴδῃ τις ἐκ μακρόθεν, ἄλσος εἶποι ταύτην ... ἢ πόλιν ὑποτοπάσειεν. Hase.]

Ὑποτοπασμὸς, ὁ, Conjectatio, Conjectura, Suspicio. [Joseph. A. J. 17, 4, 2 : Ἵν' ὡς πλεῖστον ἀφεστήκοι τῶν ἐν τούτοις ὑπ. Hase.]

[Ὑποτοπαστέον, Conjiciendum. Zachar. Mitylen. Dialog. p. 175, 7. Boiss.]

[Ὑποτοπεύω, i. e. ὑποτοπέω. Thucyd. 5, 35 : Ὑπετόπευον τοὺς Λακεδαιμονίους μηδὲν δίκαιον διανοεῖσθαι· 8, 76 : Τοὺς προτέρους στρατηγοὺς καὶ εἴ τινα τῶν τριηράρχων ὑπετόπευον. Tzetz. Exeg. Iliad. p. 6, 14 : Ἀνάξια

τῆς θείας ἐκείνου φρενὸς ὑπετόπευσαν. De loco scriptoris suspecto schol. Hom. Od. H, 80 : Ὑποτοπεύεται ὁ τόπος.]

Ὑποτοπέω, idem cum simplici, ut ὑποτοπάζω, i. q. τοπάζω, Conjicio, Suspicor : ut Hesych. quoque ὑποτοπήσομεν exp. ὑπονοήσομεν. Utitur autem hoc verbo Thuc. 1, p. 7 [c. 20]: Ὑποτοπήσαντες δέ τι ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ καὶ παραχρῆμα Ἱππίᾳ μεμηνύσθαι, Suspicati eo die delatum esse quippiam ad Hippiam, et ei indicatum : ὑπονοήσαντες, ὑπολαβόντες, ut schol. exp., qui itidem p. 18 [c. 51]: Ὑποτοπήσαντες ἀπ' Ἀθηνῶν εἶναι, exp. ὑποπτεύσαντες. Ubi quum subjungat ei expositioni, οὕτω γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι ἀναλύουσι τὴν λέξιν, suspicetur quis eum hoc ὑποτοπεῖν velle derivare ex ὑποπτεύειν : quum tamen videamus simplex quoque τοπεῖν, atque adeo τοπάζειν, usum hunc habere. [Alciphro 3, 72 : Ὑπετόπησεν ἐμὲ πρόξενον εἶναι. Procop. Hist. p. 193, C; 220, C. «Item in passivo, notione activa, Herodot. 6, 70 : Λακεδαιμόνιοι ὑποτοπηθέντες Δημάρητον δρησμῷ ἐπιχειρέειν· 9, 116 : Εὐπετέως ἔμελλε ἀναπείσειν Ξέρξεα ... οὐδὲν ὑποτοπηθέντα τῶν ἐκεῖνος ἐφρόνεε. » Schweigh. Aristoph. Ran. 958 : Κάχ' ὑποτοπεῖσθαι· Thesm. 496 : Ἵνα ... μηδὲν κακὸν δρᾶν ὑποτοπῆται. Dionys. A. R. 1, 81 : Ὑποτοπηθείς τι τῶν ἀληθῶν. Nam sic ex cod. Vat. corrigendum pro ὑποτυπωθείς. Sic ap. Lysiam p. 114, 32, Αἰσθόμενος τὸ πραχθὲν ὑπετοπούμην εὐθέως ἐπὶ μηδενὶ ὑγιεῖ κατειλέχθαι restitutum ex codd. pro ὑπετυπούμην. (Ὑποτοπάζω ab τύπος τυπῶ τυπάζω, καὶ τροπῇ ὑποτοπάζω, derivandum esse comminiscitur gramm. in Etym. M. p. 784, 5.) Phryn. in Bekk. Anecd. p. 67, 30 : Ὑποτοπεῖσθαι καὶ ὑποτοποῦμαι· τὸ ὑποπτεύω καὶ ὑπονοῶ. Ὑποτοπεῖν καὶ ὑποτοπῶ ἐνεργητικῶς. G. D. Activo Pallad. Vita Chrys. p. 5, 6. Greg. Thaumaturg. p. 72, A. Priscus Hist. p. 140, 19; 182, 6 Bonn. Menand. ib. p. 292, 21; 297, 15; 302, 11, et alibi. Agathias Hist. p. 322, 9; 323, 17, δίωξίν τινα ὑποτοπήσαντες. Passivo, notione activa, Hippocr. t. 4, p. 148, 14, ex corr. Littr. : Ἀλλὰ καὶ αὐτὸν ὑποτοπέεσθαι χρὴ ἐκ τῶν γεγραμμένων. Interpr. : *Il faut que le lecteur se fasse, avec ce qui est écrit, une idée de la chose.* Antea legebatur, ὑποτυπέεσθαι. Hase.]

[Ὑποτόπημα, τὸ, Conjectura, Suspicio. Georg. Pach. Andron. Pal. p. 340, B : Ἐμφανῶν ὑπ.]

[Ὑποτοπητέον, Conjectandum. Clem. Alex. p. 232, 547. Kall. Philo J. vol. 2, p. 14. Schleusn. Zachar. Mityl. Dial. p. 195. Boiss. Cyrill. Al. t. 5, p. 421, D; 457, D; 476, E; 482, E; 501, D, et alibi. Hase.]

[Ὑπότοπος. Καὶ ὑπότοποι apud Polem. Physiogn. 1, 16, p. 265, vitiose pro καχύποπτοι, quod legitur ap. Adamant. 2, 16, p. 396.]

[Ὑποτορεύω, Cælo, Sculpo. Ælian. N. A. 10, 22 : Τῶν προπυλαίων ὀρόφοις γυπῶν πτέρυγας ὑπ.]

[Ὑποτραγῳδέω, In tragœdiis operam commodo. Philostr. p. 507 : Τοῖς βαρυστόνοις ὑποκριταῖς τὸν ἐν μειρακίῳ χρόνον ὑπετραγῴδησεν. Nicet. Eugen. 5, 2 : Τόσα ὑπετραγῳδει καθ' ἑαυτὸν ἠρέμα, Mussitabat. Ὑποτραγῳδεῖν var. lect. pro ὑποδραματουργεῖν ap. Lucian. Jov. Trag. c. 1. « Theodor. Prodrom. Amar. in *Notices* vol. 8, part. 2, p. 125. « Boiss.]

Ὑποτραυλίζω, q. d. Subbalbutio, Aliquantum balbutio, ex Luciani Timone [c. 55], de ebrio. [Eustath. ad Odyss. T, 518. Boiss. Med., Greg. Nyss. vol. 3, p. 429. Wakef.]

[Ὑπότραυλος, ὁ, ἡ, Subbalbutiens. Hippocr. p. 1207, E : Γλῶσσα ὑπότραυλος ὑπὸ ξηρότητος.]

Ὑποτραχήλιον, τὸ, eadem forma qua dicitur ὑπαυχένιον, Colli pars infra cervicem et intra scoptula aperta, i. e. ὠμοπλάτας, quæ pars desinit in μετάφρενον. [Pollux 2, 136 : Ὑπ. καλοῦσι τὸ ὑπὸ τοὺς αὐχένας μεταξὺ ὠμοπλατῶν καταλῆγον ἐπὶ μετάφρενον.] Translate autem ὑποτραχήλιον in contracturis scaporum columnæ usurpatur. Vitr. 3, 2, ubi de contracturis columnarum agit, Et earum septem, inquit, in summo scapi hypotrachelio contrahantur. Ibid.: Contracturæ autem in summis columnarum hypotracheliis ita faciendæ videntur. Idem 4, 1, basin scapi dixit. Interpres hypotrachelii nomine scapi partem intelligit, quæ sub astragalo est. Ita VV. LL., in quibus annotatur etiam contracturas illas a nostris architectis vocari *Retraites* vel *Rapetissemens :* hypotrachelium autem, *Gorgerin.*

[Ὑποτράχηλος, ὁ, ἡ, Qui sub collo est, Collaris. Hesych.: Ὑποθύμιος, στέφανος ὑπ. Quod si scripsit grammaticus, pro ἐπιτραχήλιος dixit, ut accuratius responderet vocabulo quod explicat, ὑποθυμίς (nam hæc recta scriptura est). G. Dind.]

[Ὑποτρᾰχύνω, q. d. Subaspero, Subasperum facio. Dionys. De comp. verb. c. 22, p. 159, 6 : Οὐδὲ ἡ προηγουμένη τοῦ πέμπετε συλλαβὴ μαλακὸν ἔχει τὸν ἦχον, ἀλλ' ὑποτραχύνει τὴν ἀκοήν, ἄρχουσά τ' ἐξ ἀφώνου καὶ λήγουσα εἰς ἡμίφωνον, i. e. Auditum asperius afficit. Schæf. Passiv. Greg. Nyss. t. 3, p. 2, B : Ὑποτραχυνθεὶς ἐκ τῶν ἐφ' ὕβρει παρ' αὐτοῦ ῥηθέντων. Hase.]

Ὑπότρᾰχυς [et Ion. Ὑπότρηχυς], ὁ, ἡ, Subasper, i. e. Aliquantum asper. [Galen. Lex. p. 418 : Δῆξίς τις ὑπότραχυς ἐρεθίζουσα τὴν τραχεῖαν ἀρτηρίαν. Archestr. ap. Athen. 7, p. 330, B : Τὴν ὑπότρηχυν βούγλωσσον. Orph. Lith. 357 : Αυγρὸν, ὑπότρηχυν. De forma femin. ὑπότραχυς v. Lobeck. ad Phryn. p. 541 et Paralip. p. 254. G. D. Galen. vol. 19, p. 514, 17 : Βηχίον μικρὸν καὶ ὑπότραχυ. Hase.]

[Ὑποτρείω. V. Ὑποτρέω.]

Ὑποτρέμω, Intremisco, Aliquantum tremo et trepido, Subtimeo. Plato Rep. 1, [p. 336, E] : Καὶ εἶπον ὑποτρέμων, Ὦ Θρασύμαχε, μὴ χαλεπὸς ἡμῖν ἴσθι· quoniam sc. incipiebat ὑπὸ τοῦ λόγου ἐξαγριαίνεσθαι. [Pollux 2, 15 : Ὑπ. τὼ πόδε. Plut. Mor. p. 973, F. Lucian. Jov. Trag. 34, 41, Saturn. 2. Geopon. 15, 2, 33 : Ὑποτρεμούσαις ταῖς πτέρυξι. G. D. Vita Germ. in Cosenitra Actt. SS. Maii t. 3, p. 11, D. Ammon episc. Epist. ib. p. 64, E. Jo. Philop. De Paschate p. 298, A. Theophil. Protosp. De pulsibus p. 69, 13 Ermerins., ὑποτρέμειν αὐτούς. Christus pat. 2200 : Οὐκ εἰς κενὸν δ' ἄρ' ἡ φάλαγξ ὑπέτρεμεν. Hase.]

Ὑποτρέπομαι pro Revertor accipi videtur, ut patet ex derivatis. Nulla tamen ejus mentio fit a Lexicographis, nec ullum ap. quempiam auctorem ejus exemplum mihi occurrere memini. [Plut. Mor. p. 77, E : Προέμενοι τὰ κοινὰ καὶ συνήθη ... ἐν μέσῳ περιφέρονται πολλάκις ὑποτρεπόμενοι. Oppian. Hal. 3, 516 : Ἐφερπύζουσα δὲ λάθρη αὖτις ὑποτρέπεται. Hesych. : Ὑποτέτροφεν, ὑπέτροφεν. Recte Jensius ὑπέστροφεν corrigere videtur. Sic ὑπότροπον per ὑπεστροφότα explicat. Ὑπετράπη de exercitu revertente s. fugiente dictum annotavit Pollux 1, 165.]

Ὑποτρέφω, Clam alo, [Gl. Subalo,] Latenter nutrio. [Plato Rep. 8, p. 560, A : Ἄλλαι ἐπιθυμίαι ὑποτρεφόμεναι ξυγγενεῖς. Diodor. 3, 63 : Ὑπ. τοὺς πώγωνας, ubi libri deteriores ἀνατρέφειν. Dionys. A. R. 4, 81 : Σκύλακας ὑπ. (cui idem verbum pro ἐπιτρέφειν restitui voluit HSteph. ib. 7, 8; 10, 6.) Plut. Mor. p. 595, C : Ἵν' ἡμῖν εὐγενὴς ὑποτρέφηται τιμωρὸς ἐπὶ τοὺς τυράννους. Nicand. Th. 764 : Περσῆος ὑποτρέφεται πετάλοισι. Perf. id. Alex. 662 : Ῥιζέα ... τὰ δή ῥ' ὑποτέτροφε λίμνη.] Galen. : Νόσων ὑποτρέφει σπέρματα. [Ὑπ. τὴν δύναμιν Iambl. V. P. p. 48. Ὑπ. τὴν ἔμφυτον ἀλέαν Clem. Al. p. 179, 21. G. D. Philostr. De gymn. p. 18, 4 Kayser., de pulveribus nigro et flavo : Ἀγαθαὶ μαλάξαι τε καὶ ὑποθρέψαι. Synes. p. 122, D : Μηδὲν ἐμπύρευμα τῆς ἐναντίας αἱρέσεως ... λανθάνειν ὑποτρεφόμενον. Georg. Pisid. Bell. Abar. 21 : Ὑποτρέφοντας ἀγρίαν φύσιν. Eratosth. ap. schol. Nicandri Ther. 465 : Πυθεδόνες γάστρην ἄν' ὑπέτρεφον οὐλοὸν ἕλκος· de quo fragm. conf. Fr. Osann. dissert. De Eratosthenis Erigona, carmine elegiaco, p. 29. Hase. Forma med. Xen. Cyrop. 2, 1, 17 : Τόλμῃ, ἣν οὐδὲν ὑμῖν ἧττον προσήκει ἡμῶν ὑποτρέφεσθαι.]

Ὑποτρέχω, Currens subeo. Fut. facit ὑποθρέξω [imo ὑποθρέξομαι], regulariter : irregulariter autem fut. 2 ὑποδραμοῦμαι ab inus. them. Ὑποδρέμω : unde et aor. 2 ὑπέδραμον. Hom. Il. Φ, [68] : Ἦτοι ὁ μὲν δόρυ μακρὸν ἀνέσχετο θεῖος Ἀχιλλεύς, Οὐτάμεναι μεμαώς· ὁ δ' ὑπέδραμε, καὶ λάβε γούνων. [Et Od. K, 323. Antiphon p. 121, 30 : Ὑποδραμόντος ὑπὸ τὴν τοῦ ἀκοντίου φορὰν τοῦ παιδός. Ps.-Eurip. Iph. A. 631 : Ὑποδραμοῦσα ... πρὸς στέρνα πατρὸς στέρνα τἀμὰ προσβαλῶ· et ib. 636.] Plutarch. [Mor. p. 243, E : Περὶ τὸν Θύμβριν ποταμὸν ὅρμοις καὶ ναυλόχοις ἀναγκαίοις μόλις ὑποδραμόντες. Heliod. 8, 16, p. 403=344 : Ἐλιγμόν τινα τοῦ Νείλου καθάπερ ἄκραν ὑποδραμόντες. Cum dat. Longus p. 87 :

Ἄκρα τινὶ ὑποδραμόντες. Quibuscum Musgrav. ad Eurip. Hel. 411 usum substantivi ὑπόδρομος comparavit. Plutarch. Mor. p. 185, E] de Themistocle : Ταῖς πλατάνοις ἀπείκαζεν αὐτὸν, αἷς ὑποτρέχουσι χειμαζόμενοι· γενομένης δὲ εὐωδίας, τίλλουσι παρερχόμενοι· solent enim qui in agris sunt, si tempestas et imber ingruat, cursu platanos aliasque arbores patulas subire, ut ne madefiant; s. cursu se proripere sub tegmen platanorum. [Philostr. Epist. 44 : Ἦν πτωχὸς ὁ Σωκράτης, ἀλλ' ὑπέτρεχεν αὐτοῦ τὸν τρίβωνα Ἀλκιβιάδης. Themist. Or. 13, p. 168, B : Νεφέλαι ὑποδραμοῦσαι ἡλιβάτους πρῶνας. || Subtus extendor, Hom. H. in Apoll. 106 : Ὕπερθεν πέτρη ἐπικρέμαται, κοίλη δ' ὑποδέδρομε βῆσσα.] || Significat etiam Cursu comprehendere, vel Fugientem reprehendere, Bud. p. 389, afferens e Xenoph. Cyrop. 1, [2, 12] : Κακούργους ἐρευνῆσαι, ἢ λῃστὰς ὑποδραμεῖν. Possis ibi interpretari etiam Cursu subsequi et prehendere. Cursu suffugio, s. simpliciter Suffugio; omnis enim fere fuga cursu fit. Galen. Ad Glaucon. : Ὑποτρέχει τὸ αἷμα ῥᾳδίως, εἰ ἅψαιο, Sanguis cito suffugit si tetigeris. [Hac fere notione ap. Athen. 4, p. 155, C, Coraes ὑποτρέχοντος τοῦ λίθου correxit pro vulgato ἐπιτρέχοντος. Schweigh.] || Nonnunquam accipitur etiam simpliciter pro Subeo. Themist. In Poster. 1 : Ἡ σελήνη τὸν ἥλιον ὑποτρέχει ἐν τῇ ἐκλείψει· unde Idem ἔκλειψιν esse dicit ἐπισκότησιν ἡλίου δι' ὑποδρομὴν σελήνης. Greg. Naz. : Ὑποτρέχουσαι σήραγγάς τινας αἱ πηγαὶ, Cavernas quasdam subeuntes. [Sappho ap. Longin. 10, 2 : Λεπτὸν δ' αὐτίκα χρῶ πῦρ ὑποδεδρόμακεν. « Improprie Sext. Emp. p. 557, 23 : Ὑπέδραμε τὴν Ἡρακλέους προσηγορίαν (Alcæus primum dictus). Paullo post Tyndaridæ dicuntur τὴν τῶν Διοσκούρων δόξαν ὑπελθεῖν. » Hemst. Ibid. p. 558 : Οἱ οὕτως ὑποδραμόντες τὴν τῶν θεῶν τιμήν.] || Significat etiam Animum subeo, i. e. In mentem venio. Quod simpliciter etiam Subire dicitur et Succurrere. [Strabo 12, p. 554 : Πολλὰ ἀξιομνημόνευτα μὲν, οὐχ ὑπέδραμε δέ. Epict. Diss. 4, 2, 2 : Ἂν σ' ὑποτρέχῃ.] Basil. : Τούτων ἕκαστον ὑποτρεχέτω σου τὴν διάνοιαν, καὶ καταστελλέτω τὴν φλεγμονήν. Vide Bud. p. 390. Est etiam Latenter subeo, Subrepo, Insinuo me. Basil. : Εἴ τι ὑπέδραμέ σου τὸν νοῦν, παρακαλοῦμέν σε, ἀπελάσαντα τοῦτο τῆς διανοίας, σεαυτοῦ γενέσθαι πάλιν. Bud. ibid. [Polyb. 16, 6, 10 : Ὑπέδραμέ τις ἔννοια καὶ πιθανότης τοῖς ἀνθρώποις ὡς ἀπολωλότος τοῦ Ἀττάλου· 8, 33, 12 : Ὑπέτρεχέ τις ἔννοια (sc. αὐτοῖς) τῆς τῶν Καρχηδονίων παρουσίας· et cum accus. personæ 31, 8, 11 : Ἀπελπισμὸς ὑπέδραμε τοὺς ἀνθρώπους. Imperson. 14, 12, 5 : Διότι ὑπέδραμε οὕτω ῥᾳδίαν ἔσεσθαι τὴν διήγησιν. Schweigh.] || Item pro Subrepo et Insinuo me, alia etiam signif. usurpatur, ea sc. qua vel assentando vel obsequendo, in alicujus amicitiam nos insinuamus, eique obrepimus : quod et ὑπέρχεσθαι dicitur. [Hesych. : Ὑποτρέχοντες, ὑπεισερχόμενοι, σπεύδοντες.] Æschin. [p. 76, 40] : Τὸν Ἀλέξανδρον ὑποτρέχει, καὶ πλησιάζει ἐκείνῳ. Quem l. afferens Bud. p. 389, interpr., Venditat se Alexandro, afferens et quendam Platonis ex lib. 4 De rep. [p. 426, C.] Idem Plato, inquit Idem ibid., pro Captare usus est, s. θηρᾶν τὸν κλῆρον, καὶ θεραπεύειν τὸν ἄπαιδα ἐπὶ διαθήκαις, Leg. 11, [p. 923, C] : Ὑμᾶς θωπείαις ὑποδραμὼν ἐν νόσοις ἢ γήρᾳ σαλεύοντας. Cui Platonis loco similis hic Eur. Or. [669] : Κοὐχ ὑποτρέχων σε τοῦτο θωπείᾳ λέγω. Et hic Athen. 5, [p. 212, A] : Ὑποδραμὼν τὸν βασιλέα, τῶν φίλων εἷς ἐγένετο. Meminit et Pollux [3, 148] hujus signif. [Dius ap. Stob. Flor. 65, 16 : Τούτως ... ὡς θεὼς ὑποτρέχοντι καὶ θεραπεύοντι. Quæ verba conjungit etiam Themist. Or. p. 190, A, et Ælian. V. H. 7, 17 : Οὐδέν τι πρὸς ταῦτα θωπεύσας οὐδὲ ὑποδραμών. Ὑπέρχεται ap. Aristoph. Eq. 269, schol. exp. ὑπάγεται τὸν δῆμον ὑποτρέχων καὶ κολακεύει. Sic ὑπ. τὸν δῆμον Plutarch. V. Æm. Pauli c. 2.] || At ὑποδραμὼν ὑποδείξω Ruell. interpr. Cursim subjungam, ap. Diosc. 7, 4. Alii, Cursim ostendam, Percurram. [Dius ap. Stob. Flor. 65, 17 : Ὑποδραμών τις φασεῖ, quocum similem verbi ὑπολαβὼν usum comparat Valck.]

Ὑποτρέω, itidem Intremisco, Perterrefio, s. potius Tremefactus et timore perculsus suffugio; nam ὑποτρέσαι Homeri scholiastæ exponunt ὑποχωρῆσαι, ὑποφυγεῖν διὰ δέος, in Iliad. [Ο 636 : Αἱ δέ τε πᾶσαι (αἱ βόες) ὑπέτρεσαν·] H, [217] : Τρῶας δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυῖα ἕκαστον, Ἕκτορί τ' αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πάτασσεν. Ἀλλ' οὔπως ἔτι εἶχεν ὑποτρέσαι, οὐδ' ἀναδῦναι Ἄψ λαῶν ἐς ὅμιλον· ita ut eodem pertineant ὑποτρέσαι et ἀναδῦναι ἂψ λαῶν ἐς ὅμιλον. Itidemque P, [275] quum idem Hom. de Achivis dicit, Νεκρὸν δὲ προλιπόντες ὑπέτρεσαν, idem schol. exp. ὑπὸ δέους ἔφυγον. Ad præcedentem versum respiciens Synes. Ep. 4 dixit, Καὶ διὰ τοῦτο οὔπω ἔτ' ἔσχεν ὑποτρέσαι οὐδ' ἀναδῦναι, Metu refugere. [Transitive Il. P, 587 : Οἷον δὴ Μενέλαον ὑπέτρεσας. Callim. H. in Del. 55 : Ἥρην κοτέουσαν ὑπέτρεσας. Plutarch. V. Marii c. 7 : Οὔτε τῶν μεγάλων τινὰ πόνων ὑποτρέσας. G. D. Marc. Antonin. Comment. 11, 9. Constant. Acropol. Vita Jo. Damasc. Actt. SS. Maii t. 2, p. 746, F, μηδὲν ὑποτρέσας. Hase.] Metri vero causa dicitur etiam Ὑποτρείω, ut πνείω pro πνέω. Timon ap. Plutarch. [Mor. p. 446, E] : Φύσις δέ μιν ἔμπαλιν ἦγεν Ἡδονοπλῆξ, ἣν πλεῖστοι ὑποτρείουσι σοφιστῶν.

Ὑπότρητος, ὁ, ἡ, Subtus pertusus, perforatus. Athen. 4, [p. 176, F] de αὐλῶν generibus : Οἴδασι δὲ καὶ τοὺς διόπους, ἔτι τε μεσοκόπους, καὶ τοὺς καλουμένους ὑποτρήτους. [Pollux 4, 82 : Ὑποθεάτρους αὐλοὺς τοὺς ἐπὶ τοῖς νόμοις τοῖς αὐλητικοῖς ἐκάλεσαν. Ubi Kuhnius dubitat an ὑποτρήτοις sit restituendum. Ibid. § 77 σύριγγες τέλειοι, ὑπόπτεροι memorantur, quod ipsum quoque in ὑπότρητοι videtur mutare voluisse Kuhnius.]

[Ὑποτρῖβή, ἡ, Subtritio. Appian. Mithr. c. 77 : Ἵππους χωλεύοντας ἐξ ὑποτριβῆς (pedum).]

Ὑποτρίβω, Subtero. [Hippocr. p. 231, 46 : Οἷσιν ὑποτριβομένοισι ... κνησμὸς ἐμπίπτει. Oribas. p. 41 ed. Matth. : Τὰ ὑποτριβόμενα. (Dieuch. ap. eund. t. 1, p. 291, 7 et 10 ed. Daremberg. Id. ib. p. 287, 10 : Ὑποτρίβειν τῇ κέγχρῳ τὰ Εὐβοϊκὰ κάρυα. Interpr. : *Triturer avec le petit millet des châtaignes.* Epiphan. t. 2, p. 233, B. Absolute Hippiatr. p. 163, 27; 164, 12; 254, 8 et 13 : Ἐὰν ὑποτρίψῃ ζῷον, Si (ungulam) subtriverit equus. Hase.) Diodor. 17, 94 : Τῶν ἵππων τὰς ὁπλὰς ὑποτετρίφθαι συνέβαινε. *Subtritos pedes* equorum (nam ignotus erat solearum ferrearum usus) dixerunt Columella 6, 15, 2, Vegetius 3, 55, 7. G. D. Figurate Epiphan. t. 1, p. 480, B : Ὑποτρίψας τὸ μέτωπον λοιπὸν παρρησίᾳ ἀντέλεγε, Perfricta fronte. Hase.]

[Ὑποτρίζω, Substrideo. Verbum in codicibus modo sic modo ὑποτρύζω scriptum, de quo Wernick. ad Tryphiod. 321, p. 285 : « Simplex τρύζω et composita de rebus inanimatis nunquam in usu fuerunt. Homo τρύζει, venter τρύζει, non autem mensa aut rudens. Hinc Agathiæ Anth. Pal. 11, 352, recte restitutum : Ἡ λαιὴ νήτη πάλλεται αὐτομάτως λεπτὸν ὑποτρίζουσα (codex ὑποτρύζουσα), quod confirmat Nonnus, ex quo Agathias hausit, Dion. 11, 217 : Λεπτὸν ὑποτρίζων ἐδιχάζετο δόχμιος αὐχήν· et 35, 47 : Ἡμιτελὲς σύριγμα νεοτμήτων ἀπὸ λαιμῶν λεπτὸν ὑποτρίζοντα. Nam sic corrigendum pro ἀποτρύζοντα. » Heliod. 6, 15 : Ὁ νεκρὸς οἷον ἐκ μυχοῦ τινος ἢ σπηλαίου ... βαρύ τι καὶ δυσηχὲς ὑποτρίζων. Sic recte Coraes pro ὑποτρύζων. Nam Homerus Od. Ω, 9, quem παρῳδεῖ Heliodorus, animas mortuorum describens τετριγυίας dixit. Ælian. N. A. 7, 8, γαλαῖ ὑποτρίζουσαι ex codice pro vulgato ὑποτρύζουσαι, ut μύες τρίζοντες vel τετριγότες dicti sunt ab Theophrasto et Arato. G. D. De alite capto ab accipitre Gregor. Naz. Carm. 51, 69, Στυγνὸν ὑποτρίζοντα πόδεσσιν· ubi ed. ὑποτρύζ.· de turture Greg. Nyss. t. 3, p. 249, A, ἡδύ τι ταὶ λεπτὸν ὑποτρίζουσα· ubi item vulgatum, ὑποτρύζ. Hase. De noctua Eustath. Opusc. p. 95, 10 : Ὅτε δὲ καὶ φθέγξασθαι αὐτῷ εὐαρεστηθείη, νυκτερίδων δίκην ὑποτρίζων, ὡς μὴ αἴσθησιν ἐμποιεῖν τινι τοῦ λαλεῖν.]

[Ὑποτριμερὴς, ὁ, ἡ, Subsupertripartiens numerus. Iamblich. In Nicom. Arithm. p. 58, B. Hase.]

Ὑπότριμμα, τὸ, [Moretum, Gl.] Genus quoddam βρώματος, forsan ex rebus leviter tritis aut contusis : ut et τρίμμα esse itidem βρώματος genus supra docui. [Hippocr. p. 361, 50 : Τὰ ἐν τοῖσι ὑπ. ὄψα σκευαζόμενα· 373, 26 : Τοῖσι ἰχθύσι ἑφθοῖσι ἐν ὑποτρίμμασι.] Plutarch. [Mor. p. 125, F] : Τὰ πανοῦργα ταῦτ' ὀψάρια καὶ ὑποτρίμματα· Symp. 2, 10 [p. 644, B] : Πέμματα καὶ κανδύλους καὶ καρυκείας, ἄλλας τε παντοδαπὰς ὑποτριμμάτων καὶ ὄψων παραθέσεις. [Ib. p. 68, B.] Athen. 14, [p. 662, B] ex Alexide [Antiphane] : Τὸν γαλεὸν ἐν ὑποτρίμματι ζέ-

σθαι [ζέσαι. Nicostr. ap. eund. 4, p. 133, C : Βολβὸν ἐν ὑποτρίμματι. Julian. p. 360 : Κἂν ὑπ. μυρίοις τις αὐτὰς (τὰς σάρκας) καρυκεύσῃ· et p. 226, 420. Artemidor. 1, 72.] Hesych. hoc ὑπότριμμα confici scribit ex palmulis, melle, cumino, et aliis nonnullis condimentis. [Similiter Phot., Suidas et Etym. M. p. 784, 9. Pollux 6, 71 : Φυλλάδας ἐκάλουν τὰ χλωρὰ ὑπ.] Alii ajunt ex acrioribus condimentis confici solitum fuisse; atque ideo Aristoph. Eccl. [291] dixisse, Βλέπων ὑπότριμμα, στέργων σκοροδάλμῃ, ubi schol. quoque et Suid. exp. βλέπων δριμὺ καὶ ἡδόμενος δριμέσι. Ex quo ὑπότριμμα fit dimin. Ὑποτριμμάτιον, ut τριμμάτιον ex τρίμμα. Pollux 6, c. 10 [§ 68] : Εἴη δ' ἂν ἐκ τῶν ἡδυσμάτων καὶ τὰ ὑποτριμμάτια, ἃ καὶ καταχυσμάτια· καὶ σκόροδον, καὶ σκοροδάλμη, καὶ ὀξάλμη. [Teleclid. ap. Athen. 6, p. 268, C : Ὑποτριμματίων ὀχετοί.]

Ὑποτριόρχης, Accipitrum genus. Aristot. H. A. 9, 36 : Οἱ δὲ πλατύτεροι ἱέρακες, ὑποτριόρχαι καλοῦνται, ἄλλοι δὲ πέρκοι καὶ σπίζαι, Subbuteo, Gazæ.

[Ὑποτριπλασιεπιδίπεμπτος, ὁ, ἡ, de proportione numeri qualis est 10 ad 34, dictum ponit Domnin. in Anecd. meis vol. 4, p. 420. Boiss. Conf. Ὑποδιπλάσιος.]

[Ὑποτριπλάσιος, ὁ, ἡ, Triplo minor. Nicom. Arithm. 1, 18; 2, 27. Schneid. Iamblich. In eund. p. 52, A. Hase.]

Ὑπότριτος, ὁ, ἡ, Subtertius [i. e. Tertia parte minor, quæ ratio est numeri 2 ad 3] in musica. V. [Martianum] Capellam.

[Ὑπότριψις, εως, ἡ. Philo in Mathem. vett. p. 74 : Ἐν διαπήγμασι ... συνειλημμένα τὰ κανόνια, καθάπερ οἱ τρίποδες ἐν ταῖς ὑποτρίψεσιν. Sunt ligna transversa, quæ a pedibus assidentium atteruntur. Schneid. || Subtritus ungulæ equorum. Hippiatr. p. 165, 2. Hase.]

[Ὑποτρομάζω, Tremore succutior. Joann. Chrys. Hom. 19, vol. 5, p. 121, 24 : Λαβὲ τὴν βακτηρίαν ταύτην τὴν δυναμένην ὑποτρομάσαντα τὰ σώματα ἀνορθῶσαι. Seager.]

Ὑποτρομέω, Tremore succutior. Hom. Il. [K, 95 : Τρομέει δ' ὕπο φαίδιμα γυῖα· X, 211 : Τοῖον γὰρ ὑποτρομέουσιν ἅπαντες·] Υ, 28 : Καὶ δέ τέ μιν καὶ πρόσθεν ὑποτρομέεσκον ὁρῶντες. Ubi etiam nota Ion. ὑποτρομέεσκον pro ὑπετρόμεον. [Ὑποτρομέοντες Apoll. Rh. 3, 884; ὑποτρομέουσαν 4, 1340. « Orac. Sybill. 8, 465 : Στῆ δ' ἄρ' ὑποτρομέουσα. Gregor. Naz. Carm. 3, 350. Cum dat. id. ib. 21, 10; 34, 2; 57, 4 : Τοῖς μὲν ὑποτρομέων, τοῖσι δὲ γηθόσυνος. Cum accus. ib. 14, 40 : Κοὐδὲν ὑποτρομέει θὴρ κακόν. » Hase.]

Ὑπότρομος, ὁ, ἡ, Subtremulus, Qui tremore et pavore veluti succutitur. [Pollux 5, 64.] Plutarch. De def. orac. [p. 435, B] : Εἰ μὴ τὸ ἱερεῖον ὅλον ἐξ ἄκρων σφυρῶν ὑπότρομον γένηται καὶ κραδανθῇ κατασπενδόμενον, Ab imis usque articulis succutiatur et contremiscat. Æschin. [p. 76, 18] : Τοὺς μὲν πρώτους χρόνους ὑπότρομος ἦν ἄνθρωπος, καὶ παριὼν ἡμιθνὴς ἐπὶ τὸ βῆμα, εἰρηνοφύλακα ὑμᾶς ἐκέλευεν αὐτὸν χειροτονεῖν, Trepidus et meticulosus, περιδεής, περίφοβος. [Philo p. 990, B. Lucian. D. deor. 19, 1, Jov. trag. 14. Manetho 1, 326. Schol. Aristoph. Ach. 683, τονθορύζοντες exp. per ὑπότρομοι τὰ χείλη κινοῦντες. Ὑποδινηθεῖσα ap. Callim. H. in Del. 79, schol. exp. per ὑπότρομος γενομένη. Σάτυροι ὑπότρομα ὀρχούμενοι Polluci 4, 104, ex cod. restitutum pro ὑπότροχα.]

[Ὑποτρομώδης, ὁ, ἡ, i. q. ὑπότρομος. Hippocr. p. 1136, E.]

[Ὑποτροπάδην, Revertendo. Oppian. Hal. 1, 636 : Ὁμοῦ τεκέεσσιν ὑπ. φορέονται· 3, 274. Paul. Sil. Ambon. 218. Eustath. p. 1061, 14 : Προτροπάδην ... οὗ τὸ ἀνάπαλιν ἐπίρρημα ὑπ. ἐστίν.]

[Ὑποτροπάζω vitiose pro ὑποτροπιάζω, quod v.]

Ὑποτροπή, ἡ, Reversio, Reciprocatio. Tradit enim Galen. Hippocr. Lex. [p. 584] ὑποτροπὴν dici non solum τὴν ὑποστροφήν, sed etiam τὴν ἐναλλὰξ μεταβολήν : veluti quum dicit Hippocr. κωματώδης ἐν ὑποτροπῇ. [Sic etiam Plutarch. Mor. p. 565, C, V. Luculli c. 7. || Recessio. Plutarch. V. Alex. c. 32.]

Ὑποτροπίη, ἡ, i. q. ὑποτροπή. Apoll. Arg. 1, [1052] : Αἶψα δ' ἀϋτῆς Πλῆτο πόλις, στονόεντος ὑποτροπίῃ πολέμοιο, schol. ὑποστροφῇ, i. e., inquit, φυγῇ. [Orph. Argon. 265.]

Ὑποτροπιάζω, Revertor, Redeo, Reciproco, Recurro [Phryn. in Bekk. Anecd. p. 69, 19 : Ὑποτροπάζειν (vitiose pro ὑποτροπιάζειν, ut Ὑποτροπάζει, ὑποστρέφει, ap. Phot. p. 631, 25)· ὅταν πεπαυμένης τῆς νόσου πάλιν ἐπινοσῇ τις. (Idem vitium ap. Stephan. schol. in Hippocr. p. 199 Dietz. Boiss.)] Lex. rhet. ib. p. 312, 19 : Ὑποτροπιαζούσης· ὑποστρεφομένης, ἀνατροπιαζούσης. Aoristum ὑπανετροπίασεν verbi aliunde non cogniti annotavit Pollux 3, 107, ubi alii libri ὑπετρόπασεν, quod ὑπετροπίασεν scribendum, ut in alio codice correctum], ut Hippocr. [p. 531, 40; 533, 9; 1046, C, et Aphor. 4, 61] febrem ὑποτροπιάζειν dicit. Dicit Idem et ὑποστροφὴν ποιεῖν, Aphor. 2, 12 : Τὰ ἐγκαταλιμπανόμενα ἐν τῇσι νούσοισι μετὰ κρίσιν, ὑποστροφὰς ποιέειν εἴωθε, Recidivos morbos parere, Facere ut morbi recidant : ut Plin. dicit Febrem recidere, Febres recidivas, i. e. πυρετοὺς ὑποτροπιάζοντας, s. ἐξ ὑποστροφῆς ἐπιόντας, ἐξ ὑποτροπῆς ἐπανιόντας. [Philo vol. 1, p. 459, 23 : Ὁ ὑπὸ τὴν ἀρχαίαν ὑποτροπιάσας νόσον οἰχήσεται. Id. p. 990, E.] Phrynich. quoque [p. 84 Lob.] hujus verbi meminit, veluti antiqui et Attici; sed annotat quosdam recentiores perperam pro eo usurpare Ἐπιτροπιάζειν.

[Ὑποτροπιασμὸς, ὁ, Recidiva. Hippocr. p. 1250. Porphyr. ap. Euseb. Præp. ev. 6, p. 240, D. « Moschion De pass. mul. p. 70, 12 Dewez. Galen. vol. 19, p. 517, 14, μῆκος νόσου καὶ ὑπ. » Hase. Leonis Imper. Paneg. in Chrys. p. 280, 29 : Συνωθῶν καὶ συνελαύνων πολλοὺς πρὸς τὸν καταχθόνιον τῆς ἑαυτοῦ κακίας ὑποτροπισμόν. Corrig. ὑποτροπιασμὸν cum Seagero.]

[Ὑποτροπικὸς, ἡ, ὸν, Recidivam indicans. Hippocr. p. 128, F; 216, B.]

[Ὑποτρόπιος, ὁ, ἡ, Sub carina. Oppian. Hal. 1, 224; Orph. Arg. 265.]

[Ὑποτροπισμὸς vitiose pro ὑποτροπιασμὸς, quod v.]

Ὑπότροπος, ὁ, ἡ, Reversus, Redux. [Hesych. : Ὑπότροπον, ὑπεστροφότα, ἐπανελθόντα ἐκ δευτέρου. Ὑπότροπος, ἐξ ὑποστροφῆς.] Hom. Od. Υ, [332] : Εἰ νόστης' Ὀδυσεὺς καὶ ὑπότροπος ἵκετο δῶμα· [et ib. Φ, 211; Χ, 36.] Il. Z, [367] : Οὐ γάρ τ' οἶδ' εἰ ἔτι σφιν ὑπότροπος ἵξομαι αὖτις, Nescio enim an eis reversurus sim. Verba Hectoris in prælium abeuntis. [Hymn. Hom. in Apoll. 476. Et frequenter] Apoll. Rhod., [velut] Arg. 1, [838] : Εἶμι δ' ὑπότροπος αὖθις ἀνὰ πτόλιν, schol. ἀπελθὼν πρὸς τὰς ναῦς, πάλιν ἥξω πρὸς τὴν πόλιν. [Ib. 998; 4, 1164. Christod. Ecphr. 262 : Ὑπ. ἦμαρ ὀλέσσει. Eustath. p. 1894, 10 : Ὑπ. ὁ οἴκαδε ὑποστραφείς. Ἐξ αὐτοῦ δὲ καὶ ὑπότροπα νοσήματα τὰ φιλυπόστροφα. Hæc ὑποτροπιάζοντα dici solent, quod verbum v.]

[Ὑποτροφέω. Ὑποτροφοῦσα ap. Clem. Alex. Pæd. p. 123, quod ὑποτρέφουσα scribendum, nisi aliud vitium latet. G. Dind.]

[Ὑποτροφὴ, ἡ, Intima nutritio. Maxim. Tyr. 27, 5; 28, 3. Wakef. Iamblich. Vita Pyth. p. 19, 53 Westerm. : Ἐφόδια εἰς τὴν τῆς σωμασκίας ὑπ. καὶ ἐπιμέλειαν. Hase.]

[Ὑπότροφος, ὁ, ἡ. Eurip. Iph. A. 1204 : Ἡ δ' ἐξαμαρτοῦσ' ὑπότροφον νεάνιδα Σπάρτῃ κομίζουσ' εὐτυχὴς γενήσεται. Sic codices : ὑπόστροφον Ald. Neutrum verum : ὑπότροπον Marklandus, Heathius ὑπότροπος, Scaliger ὑπόροφον.]

[Ὑποτροχάζω, i. q. ὑποτρέχω. Ὑποτροχάσασα ἡ σελήνη τῷ ἡλίῳ, Gemin. p. 40, D; 39, D. Hemst. Sic Plut. Mor. p. 890, F : Τῆς σελήνης αὐτὸν (τὸν ἥλιον) ὑποτρεχούσης κατὰ κάθετον. Dioni Chrys. vol. 2, p. 177, Wyttenb. restituit σελήνης ὑποδραμούσης (sc. τὸν ἥλιον) pro ἐπιδραμούσης. Futuri forma media schol. Hom. Il. Φ, 126 (ubi ὑπαΐξει explicat) : Μέλαν κῦμα ὑποτροχάσεται ἰχθύς.]

[Ὑποτρόχαλος vitiose pro Περιτρόχαλος, quod v.]

[Ὑποτροχάω, i. q. ὑποτρέχω. Moschus 7, 4 : Τὰν δὲ θάλασσαν νέρθεν ὑποτροχάει.]

[Ὑποτροχίζω.] Apud Suid. legitur Ὑποτροχίζεσθαι, quod exp. ὑποπεσεῖν τροχῷ καὶ τρωθῆναι. Ubi τροχὸς de Currus rota dictum videtur, ut ὑποτροχίζεσθαι sit ἐκ δίφρου ἐκκυλίεσθαι, καὶ ὑποπεσεῖν τῷ τροχῷ : veluti quum aliquis ex curru excussus sub rotam decidit, et ab ea conculcatur ac sauciatur. [Suidæ gl. est Ὑπ. οὐχ ὡς ἡμεῖς (τὸ addit Bernh.) ὑποπεσεῖν τροχῷ καὶ τρωθῆναι, οὕτω καὶ οἱ ῥήτορες αὐτῷ ἐχρήσαντο, ἀλλὰ τὸ στρεβλοῦσθαι ἐπὶ τοῦ τροχοῦ τοὺς ἐξεταζομένους, ἵνα

κατείπωσιν ἃ συνίσασιν ἄλλοις ἢ περὶ ὧν αὐτοὶ ἠδίκησαν, τροχίζεσθαι λέγουσιν. De verbo τροχίζεσθαι conf. Suidas s. v. Τροχισθεῖσα. De usu compositi ὑποτροχίζεσθαι nihil constat.]

[Ὑπότροχος, ὁ, ἡ, Rotas subtus habens, Rotis mobilis. Polyb. 8, 36, 11 : Ὁρείων ὑποτρόχων κατασκευασθέντων. Diodor. 20, 48 : Ἑλέπολιν μηχανὴν ... ὑπότροχον πᾶσαν τροχοῖς στερεοῖς τέτταρσιν· ib. 91 : Τὸ πᾶν βάρος ἦν ὑπ. στερεοῖς ὀκτὼ τροχοῖς. Ὑπ. σχεδία, σκέπασμα et κριὸς ap. Athen. in Mathem. vett. p. 4. Ἄγγειον ὑπ. schol. Aristoph. Vesp. 618. Μηχάνημα ὑπ. Eustath. p. 976, 15. Πύργοι ὑπ. Tzetz. Hist. 11, 617. Idem ad Lycophr. 290 : Ἦσάν τινες ξύλινοι ὑπότροχοι κλίμακας ἔχουσαι ἄνω πρόμαχοι. Ὑποτρόχων κλιμάκων schol. Hom. Il. M, 258. Idem ad Il. Σ, 375, subst. Ὑπότροχα, τὰ, ponere videtur, Χρύσεα δέ σφ' ὑπὸ κύκλα ... θῆκεν : Τινὲς ὑπόκυκλα, ὡς ὑπότροχα. Adjectivum τάλαρον ὑπόκυκλον Od. Δ, 131, Hesych. exp. ὑπότροχον, ἢ κάτωθεν σπεῖραν ἔχοντα. Schol. Aristoph. Vesp. 615 : Δῖνος ... ἀγγεῖόν τι κεράμειον, βάσιν οὐκ ἔχον, ἀλλὰ κάτωθεν ὑπότροχον. G. D. Onesand. p. 133, 14 ed. Cor. et Dexipp. De obs. Philippop. ad calcem vol. 2 Josephi ed. Dindorf. p. 14 7, πύργους ὑπ. Id. ib. 6 : Κλίμακας προσερείδοντες, τὰς μὲν ... τὰς δὲ ὑπ., κινουμένας ἐπὶ θάτερα· ubi Piccolus Annot. ad Nic. Damasc. p. 103 conjicit κλινομένας. Hase. || Ὑπότροχα vitiose pro ὑπότρομα. V. Ὑπότρομος.]

[Ὑπότρυγος, ὁ, ἡ, Fæcibus repletus, Fæculentus. Hippocr. p. 1129. Galen. Lex. Hipp. p. 584 : Τῆς σηπίας τὸ οἷον ὑπ.]

Ὑποτρύζω, Paululum s. Leniter murmuro. Alii interpr., Summisse loquor, Musso. Hesychio vero ὑποτρύζει est non solum ὑποψιθυρίζει, γογγύζει, verum etiam ὑποβάλλει. [Nonnus Dion. 17, 374 : Φρικτὸν ὑποτρύζων πολυώνυμον ὕμνον ἀοιδῆς· Paraphr. Joann. 7, 41 : Ὑποτρύζοντι δὲ λαῷ· 127 : Λαοῦ ... ἀχάλινον ὑποτρύζοντος ἰωήν. Ælian. N. A. 7, 7 : Ἀλεκτρυόνες γε μὴν καὶ ὄρνιθες οἱ ἠθάδες πτερυσσόμενοι ἢ φρυαττόμενοι καὶ ὑποτρύζοντες, ubi var. lect. ὑποτρίζοντες, quod avibus his non convenit. Wernick. ad Tryphiod. p. 286. Conf. quæ s. v. Ὑποτρίζω dicta sunt.]

[Ὑποτρύω, Paullatim fatigor. Nicander Al. 83 : Αὐτὰρ ὁ θυμῷ ναυσιόεις ὀλοοῖσιν ὑποτρύει καμάτοισι. ῡ]

[Ὑποτρώγω, aor. ὑπέτραγον, fut. ὑποτρώξομαι, Post cœnam, vel post epotum vinum, aut inter potandum, manduco. Xenophanes ap. Athen. 2, p. 54, F : Ἔμπλεον ὄντα, πίνοντα γλυκὺν οἶνον, ὑποτρώγοντ' ἐρέβινθον. Conf. Ὑποπίνω. Schweigh. Xenoph. Symp. 4, 9 : Κρόμμυον ὑποτρώγειν. Improprie de fluvio murum subluente Callim. Anth. Pal. 13, 139 : Πολλάκι λήθει τοῖχον ὑποτρώγων ἡσύχιος ποταμός.]

Ὑποτυγχάνω, i. q. ὑπολαμβάνω : sicut enim ὑπολαμβάνειν dicitur Qui dictis alicujus subjiciens respondet, ita et ὑποτυγχάνειν. Bud. interpr. Protinus et commode appositeque respondere : afferens exempla ejus signif. ex Hippocr. Ep. ad Damag. et ex Plut. Apophth. [p. 119, E] ac Cons. ad Apoll. [p. 117, A], ut videbis p. 417 et 418 Comm., ubi etiam Ἀλλ' ἴσως ὑποτυχὼν ἂν φαίης, interpr. simpliciter, Atenim dices. Itidem idem Plut. De orac. Pyth. [p. 403, B] : Ὑποτυχόντος δὲ τοῦ Δεινομένους, Quum vero Dinomenes subjiciens diceret, [et alibi sæpius ap. eundem, ut in V. Ages. c. 31. Dionys. A. R. 6, 87 : Ὑποτυχόντος τοῦ Μενινίου· 7, 17 : Ὁ Βροῦτος ὑποτυχὼν ἔφη. Satyrus ap. Athen. 13, p. 584, A. Joseph. A. J. 6, 12, 9. Sext. Emp. p. 529 : Εἰώθασιν ὑποτυγχάνοντες λέγειν· 602 : Εἰώθασι πρὸς τοῦτο ὑποτυγχάνειν οἱ δογματικοὶ λέγοντες ὅτι κτλ. In Æsop. Fab. 69, Ὑς ὑπολαβοῦσα cum var. lect. ὑποτυχοῦσα.]

[Ὑποτύμπανον, τὸ, Alveus fidium. Anon. De musica ap. A. J. H. Vincent *Notices et extr. des man.* t. 16, part. 2, p. 257 : Ξύλινον ποίησον ὑπόκουφον, τουτέστιν ὑπ. Interpr., *ce que l'on nomme un tambour.* Hase.]

Ὑποτυπόω, s. Ὑποτυπόομαι, Informo, Delineo, et oculis subjicio, Bud. p. 793. [Σκιὰν ὑποτυπώσασθαι pictores dicuntur : v. Pollux 7, 128. Act. Liban. vol. 4, p. 1020, 11 : Τὴν ἀσώματον θεὸν ὑποτυπώσας· nisi ἀποτυπώσας scribendum cum Bastio, quæ verba passim confusa : v. Jacobs. ad Philostr. p. 697.] Idem p. 754, interpr., Repræsento, et speciem rei informo, afferens ex Herodiano 1, [6, 6] : Τοιαῦτα δή τινα τῷ μειρακίῳ ὑποτυπούμενοι, ἤγειρον αὐτοῦ τὰς ὀρέξεις εἰς ἡδονῶν ἐπιθυμίαν· quem sic vertit, Hujusmodi deliciarum speciem animo ejus informantes. Polit. autem sic, Tali sc. illecebrarum mentione facile adolescentis animum voluptatum cupidinibus incenderunt. Idem Bud. p. 751, Ὑποτυπῶσαι, inquit, et Ὑποτυπώσασθαι est Informare rem aliquam, h. e. Summaria descriptione designare, quod et περιγράψαι dicitur. Aristot. Eth. 1, 7 : Περιγεγράφθω μὲν ἀγαθὸν ταύτῃ· δεῖ γὰρ ὑποτυπῶσαι πρῶτον, εἶθ' ὕστερον ἀναγράψαι. Et Metaph. 6, [2] : Ὑποτυπωσαμένοις πρῶτον τὴν οὐσίαν, τί ἐστιν, Si primo constituerimus et circumscripserimus quid sit substantia. [Plat. Tim. p. 76, E : Ὅθεν ... ὑπετυπώσαντο τὴν τῶν ὀνύχων γένεσιν.] Galen. initio suorum Ad Glaucon. librorum [vol. 7, p. 526] : Ἰαμάτων τινὰ καθόλου μέθοδον ὑποτυπώσασθαι. [Id. vol. 11, p. 485 : Φαίνεται ὥσπερ ἄλλα πολλὰ ... ὁ Ἱπποκράτης ὑποτυπούμενος. Sext. Emp. p. 129 : Ἡμῖν αὐτὸν (τὸν θεὸν) ὑποτυπωσάμενοι.] Hæc fere ille ibi, ubi vide et Cic. ac Quintiliani locos quosdam in quibus similis est usus Latini verbi Informare. [Passiv. Polyb. 22, 13, 6 : Ταῦτα ὑπετυπώθη κεφαλαιωδῶς περὶ τῶν διαλύσεων. Ὑποτυπωθεὶς corruptum ex ὑποτοπηθεὶς notavimus s. v. Ὑποτοπέω.] || Ὑποτυποῦμαι, inquit Idem p. 754, Animo verso et imaginor. Herodian. 1, [3, 11] : Τοιαύτας δὲ τυραννίδος εἰκόνας ὑποτυπούμενος, ἐδεδίει τε καὶ ἤλπιζεν. Polit. quoque vertit, Has igitur tyrannidum imagines cum animo volutans. [Phalaris Epist. 111, p. 322 : Τίνα οὖν σὺ ὑποτυπούμενος οὐκ ἤθελες τὴν δωρεὰν λαμβάνειν ;]

Ὑποτύπτω exp. itidem Verbero. Ex Gregorio affertur pro Suffringo, Decutio. [Vis hujus v. ægre poterit Latine reddi. Græce dicitur de iis qui instrumento aliquo fossorio in terram impacto, humum vel cæmentum, aliamve quamvis materiam eo exceptam egerunt, vel in vas aliquod conjiciunt. Herodot. 2, 136 : Κοντῷ γὰρ ὑποτύπτοντες ἐς λίμνην, ὅ τι προσχοῖτο τοῦ πηλοῦ τῷ κοντῷ, τοῦτο συλλέγοντες πλίνθους εἵρυσαν· 3, 130 : Ὑποτύπτουσα δὲ αὐτέων ἑκάστη φιάλῃ τὸν χρυσὸν σὺν θήκῃ ἐδωρέετο τὸν Δημοκήδεα· 6, 119 : Ὑποτύψας δὲ τούτῳ ἀντλέει. Aristoph. Av. 1145 : Οἱ χῆνες ὑποτύπτοντες ὥσπερ ταῖς ἅμαις, ἐς τὰς λεκάνας ἐνέβαλον αὐτοῖς τοῖν ποδοῖν, ubi ordo est ὑποτύπτοντες τοῖν ποδοῖν· instrumentum enim, quo quis materiam egerit, in dativo semper ponitur. Brunck. In loco Herodoti 3, 130, vera scriptura est φιάλῃ ἐς τοῦ χρυσοῦ τὴν θήκην. « De hoc usu hujus v. monuit Hemsth. in Kusteri notis ad Aristoph. l. c. Ead. notione ὑποβάλλειν dicit Lucian. in Alex. c. 14. » Schweigh. Plut. Mor. p. 896, E : Τὴν γῆν ... ἀνακρουομένην καὶ οἷον ὑποτυπτομένην κινεῖσθαι. Cum tmesi Oppian. Cyn. 1, 495 : Κούρη ... πρωτοτόκος λοχίῃσιν ὑπ' ὠδίνεσσι τυπεῖσα. Intransit. Aratus 950 : Χείματος ἐρχομένου χέρσῳ ὑπέτυψε κορώνη, ubi alii libri ὑπέκυψε, quod per ὑπῆλθε exp. schol. Vossio ἐπέτυψε scribendum videbatur. || Forma media Nicand. Alex. 163 : Πόροις ... Πράμνιον αὐτοκρηὲς, ὅπως ὑπετύψατο ληνοῦ, ubi idem est quod alibi προὔτυψε, Prorupit.]

Ὑποτύπωσις, εως, ἡ, [Delineatio (pictorum), Pollux 7, 128.] Rei alicujus informatio, Informata descriptio : qua sc. aliquid delineamus et oculis subjicimus. [Suidas : Ὑποτυπώσεων, χαρακτήρων, λόγων (male λόγοι ap. Phot. p. 632, 1).] Cujus signif. duo exempla ex Strab. habes ap. Bud. p. 793, ubi vide et alia. Idem p. 754, ὑποτύπωσιν esse dicit quasi Lineamenta præformata ad colores illinendos, aut operis absolvendi præscriptum, afferens ex 2 Ad Tim. 1, [13] : Ὑποτύπωσιν ἔχε ὑγιαινόντων λόγων ὧν παρ' ἐμοῦ ἤκουσας. Ubi Chrysost. [Homil. 3, p. 339] translationem esse dicit a pictoribus, ac si diceret, ἐνετυπωσάμην σοι εἰκόνα τῆς ἀρετῆς, καὶ τῶν θεῷ δοκούντων ἁπάντων, ὥσπερ τινὰ κανόνα καὶ ἀρχέτυπον ὑγιεινῶν λόγων εἰς τὴν σὴν ψυχὴν ἐγκεκολαφώς. Vetus Interpres ὑποτύπωσιν ibi vertit Formulam : novissimus autem, Exemplar : qui eo verbo significari putat vel Docendi formam, vel Ipsius doctrinæ praxin, quæ efficeret ut Timotheus esset viva quædam imago ejus doctrinæ quam annuntiabat. [Adde Theodoret. ad eundem l. p. 494 et p. 805.] Quidam malunt interpretari Informatio : ut Bud.

Informationem et ὑποτύπωσιν dici scribit impressam rei in mente formam, sive ea a natura s. a præceptore imprimatur. [In iisdem Pauli Epistolis 1, 1, 16: Πρὸς ὑποτύπωσιν τῶν μελλόντων πιστεύειν ἐπ' αὐτῷ εἰς ζωὴν αἰώνιον, Ad informationem, ut ὑπόδειγμα τῶν μελλόντων πιστεύειν Petri 2, 2, 6. Hesych. ex illo loco πρὸς ὑπ. exp. πρὸς σημεῖον. OEcumenius p. 744 exp. πρὸς ὑπόδειγμα, πρὸς ἀπόδειξιν, πρὸς παράκλησιν, et similiter Theophylactus p. 750, qui addit πρὸς προτροπήν. Suicer.] Alex. vero Aphr. κοινότερον καὶ ἐν ὑποτυπώσει τινὶ λέγειν dicit quod Aristot. τύπῳ περιλαβεῖν. [Πυρρωνείων ὑποτυπώσεων libros tres scripsit Sextus Empiricus, ad quem Fabric. p. 1: « Hanc inscriptionem ab Ænesidemo mutuatus Sextus videtur, cujus ὑποτύπωσιν εἰς τὰ Πυρρώνεια memorat Diog. L. 9, 78, et Aristocles ap. Euseb. Præp. ev. 14, 21. Est autem ὑπ. Adumbratio et institutio brevis, quæ ὡς ἐν τύπῳ fit, sive τυπωδῶς, ut loquitur Suidas s. v. Ὅρος, et accuratiori uberiorique tractationi opponitur, ut Casaub. observavit ad Theophr. cap. περὶ ἀρεσκείας. Conf. Ὑποτυπωτικός. Hinc Proclus compendium suum astronomicum inscripsit ὑπ. τῶν ἀστρονομικῶν ὑποθέσεων. Etiam inter Galeni scripta, sed Latine tantum, exstat Ἐμπειρικῆς ἀγωγῆς ὑπ. Sic Clemens Alex. Presbyter Hypotyposeon octo scripserat libros, quam vocem Rufinus in Eusebii H. Eccl. interpretatur *Informationes*, alii *Institutiones*. Et Dionys. Areop. Theolog. myst. c. 3, meminit operis sui περὶ θεολογικῶν ὑπ. » Ὡς ἐν ὑποτυπώσει διεξελθεῖν, διαλαμβάνειν et similia ap. Sext. Emp. 51, 57, 84, 108. Dionysii Areop. locos p. 154, 161, 166, 168, 173, 261, 275, 276, Origenis C. Cels. p. 182, Euseb. H. E. p. 175, ubi v. Vales., indicat Kall. Clem. Al. p. 736: Ὑπὸ τῶν Στρωματέων ἡμῖν ὑπ. λειμῶνος δίκην πεποίκιλται. Hinc adject. Ὑποτυπωτικὸς, ἡ, ὸν, de quo Fabric. l. c.: « Passim Sextus negat se prolixius posse singula persequi propter πρόθεσιν, χαρακτῆρα et τρόπον ὑποτυπωτικὸν τῆς γραφῆς (velut p. 64), et quoniam Ὑποτυπωτικῶς, h. e. Compendiose, Summatim, omnia tradere instituit. Itaque συντόμως et ὑποτυπωτικῶς conjungit p. 65, et Simplicius In Categor. p. 19, b, ὑποτυπωτικὴν διδασκαλίαν opponit τῇ ἀκριβεστέρᾳ παραδόσει. »] || Ὑποτύπωσις, inquit Bud. p. 754, figura est quæ Evidentia et Illustratio dicitur, quando res ita scribendo exprimitur, ut delineari videatur. Ex Cic. 3 De orat. quidam interpr. Illustris explanatio, rerumque quasi gerantur sub aspectum pene subjectio. Quintil. 9, 8: Illa vero, ut Cicero ait, sub oculos subjectio tum fieri solet, quum res non gesta indicatur, sed ut sit gesta ostenditur, nec universa, sed per partes: quem locum proximo libro subjecimus evidentiæ. Et Celsus hoc nomen isti figuræ dedit: ab aliis ὑποτύπωσις dicitur, proposita quædam forma rerum, ita expressa verbis ut cerni potius videatur quam audiri: Ipse inflammatus scelere ac furore in forum venit; ardebant oculi, toto ex ore crudelitas emicabat. Eadem figura a quibusdam nominatur Διατύπωσις, ut ab Aquila Rom. Cujus Plut. quoque meminit in libello quem scripsit Περὶ τῆς Ὁμήρου ποιήσεως: ubi eam esse dicit ἐξεργασίαν πραγμάτων ἢ γινομένων ἢ ὄντων ἢ πραχθησομένων, εἰς τὸ παραστῆσαι ἐναργέστερον τὸ λεγόμενον: afferens ex ipso poeta, Ἄνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει· Τέκνα δέ τ' ἄλλοι ἄγουσι, βαθυζώνους τε γυναῖκας. Vide et aliud ap. eum exemplum, in quo hæc διατύπωσις directa est πρὸς τὸ οἶκτον κινῆσαι, desumptum ex Il. X, 60, et sequentibus.

[Ὑποτυπωτικὸς, Ὑποτυπωτικῶς. V. Ὑποτύπωσις.]

Ὑποτῦρις, ίδος, ἡ, Edulii genus ap. Athen. 14, [p. 647, F] quod fieri scribit melle injecto lacti, dum coagulatur: coagulato autem jam, cribello aut flabello vimineo imponi, ut serum perfluat. Forsan ita dictum, quod caseum tenerum et recentem referat aliquatenus.

Ὑπότυφλος, ὁ, ἡ, Aliquantum cæcus, Lusciosus. [Phryn. in Bekk. Anecd. p. 69, 13: Ὑπ. ὁ μὴ τελέως τυφλός. Plut. Mor. p. 53, E.]

Ὑπότυφος, ὁ, ἡ, Sub quo latet τῦφος, Aliquantum fastuosus et elatus. Ion Comicus ap. Plut. Pericle p. 281 meæ edit. [c. 5] dicens Periclis τὴν ὁμιλίαν esse μοθωνικὴν καὶ ὑπότυφον, καὶ ταῖς μεγαλαυχίαις αὐτοῦ πολλὴν ὑπεροψίαν ἀναμεμίχθαι καὶ περιφρόνησιν τῶν ἄλλων. Sic vero et paulo post idem Plut. dicit quosdam Periclis τὴν σεμνότητα appellare δοξοκομπίαν et τῦφον. [Synes. p. 39, D: Ὑπ. ἐστιν ἡ ἑρμηνεία. Hemst. Ὑπότυφος in vet. edd. Diog. L. 9, 18, vitiose pro ὑπάτυφος.]

[Ὑποτῡφόομαι, Subtumeo. Philo vol. 1, p. 665, 11: Ὑποτυφούμενος ὑπ' αἰώρας φρενῶν καὶ κενοῦ φυσήματος. Wakef. Pallad. Vita Chrys. p. 48, 28: Ὀργῇ ὑπετυφοῦτο. Hase.]

Ὑποτύφω, Suffumigo, ut Celsus loquitur, i. e. Fumum subtus excito, vel etiam, Infesto fumo subtus excitato. [Philostr. p. 836: Πῦρ ὑποτύφει τὴν νῆσον πᾶσαν. Sic Quint. Sm. 5, 643: Ὅλη δ' ὑπετύφετο νῆσος.] Pass. Ὑποτύφομαι, Fumo, Fumum emitto: ut ea faciunt, quibus subjectus est ignis quidem, sed nondum in flammam erupit. [Phot. p. 624, 21: Ὑπετέθυπτο, ὑπεκαίετο καὶ κέκνιστο· Ἀπολλοφάνης. Scrib. ἐκέκνιστο ex Etym. M. p. 780, 24, ubi Comici nomen vulgo omissum in Ἀριστοφάνους corruptum in cod. Vossiano. Eust. p. 157 extr.: Πῦρ κάτω μὲν ὑποτύφεσθαι, ἄνω δὲ ἐκφυσᾶσθαι ἐκπεμπόμενον.] Plut. Pericle [c. 32]: Μέλλοντα τὸν πόλεμον καὶ ὑποτυφόμενον ἐξέκαυσεν. Quo in loco ὑποτύφεσθαι potest accipi etiam pro Succendi. [Similiter Julian. Or. 1, p. 13: Ὑποτυφομένου ἤδη τοῦ πολέμου.] Nam ὑποτύφω sæpe ponitur pro Succendo, Ignem subjicio; et metaphorice pro Irrito, Provoco: ut ap. Latinos quoque Succendo et Accendo. [Ælian. V. H. 9, 41: Ὑποτυφόμενος ἤδη εἰς τὸν τοῦ μηδίζειν ἔρωτα. Eunap. Hist. Exc. p. 45, 11: Ἐς τοῦτο ὑπετύφετο μεγαλαυχίας ὥστε, κτλ.] Sic vero et synonymum ὑποκαίω accipitur pro ὑποκνίζω. Apud Suid.: Ἀλλὰ κατὰ βραχὺ τῆς διηγήσεως ὑποτυφούσης τοὺς ἀκούοντας, i. e. ὑποκαιούσης, ὑποκνιζούσης, inquit Suid. [Polyb. 5, 52, 3: Ὑποθύψας τὴν διαβολήν.] Itidem Bud. affert ex Dionys. Areop. [Ep. 8, p. 464 extr.]: Ὑποτύφοντας καὶ ὑπογαργαλίζοντας. Rursum ap. Suid. [ex Menandri Hist. p. 286 Nieb.]: Ἐντεῦθεν ἤρξατο ἡ δυσμένεια Ῥωμαίων τε καὶ Ἀβάρων, ἤδη ἐκ πολλοῦ ὑποτυφομένη. Qui l. similis est ei quem ex Plut. paulo ante attuli. In Lex. meo vet. [conf. Ruhnk. ad Tim. p. 250] affertur Ὑπετύφετο αὐτοῖς ἡ δυσμένεια, pro ἐφυσᾶτο, ἠωρεῖτο. Mallem ego Excitabatur veluti ignis succensus flabro. [Sic Ctesias Hist. Pers. 45: Παλαιὰ αὐτοῖς ἔχθρα ὑπετύφετο. Lucian. Abdic. c. 30: Κατὰ μικρὸν ταῦτα (φθόνος, λύπη, ὀργή) ὑποτυφόμενα ... μανίαν ἀποτελεῖ. Philo vol. 2, p. 584, 44: Ὑποτυφομένην ὀργήν. Dio Chr. vol. 2, p. 66: Ὅταν τοιοῦτος ἄρξηται λόγος ὑποτύφεσθαι. Ὑποτετύφθαι (nam sic corrig. cum Bekkero) de amantibus dictum annotavit Pollux 3, 68.] Sicut porro τύφω significat etiam Uro, ita ὑποτύφω, Paulatim uro s. Ustulo. Lucian. [Anach. c. 26]: Ὁ δὲ πυρὸς κατ' ὀλίγον οὔτε φλογὸς μεγάλης ἀνισταμένης, ἀλλὰ κατὰ μικρὸν ὑποτυφόμενος, χρόνῳ ἂν ὕστερον καὶ αὐτὸς καταυθείη.

[Ὑποτωθάζειν vitiose ap. Procop. Hist. p. 132, A, cui ἐπιτωθάζειν ex Suida restitutum.]

[Ὑπουάτιος, ὁ, ἡ, Extremus, Imus. Orph. Arg. 219: Ταρσοῖσιν ὑπουατίοις, ubi olim ὑπ' οὐατίοις: unde s. v. Οὐάτιος memoravit HSt. G. D. Conf. Viscont. Mus. Pio-Clem. t. 6, p. 5, d), qui conjiciebat T. ἐπουατίοις, vertebatque, Alis supra aures enatis. Hase.]

[Ὑπουδαῖος, αία, αῖον, Subterraneus. Suidas: Ὑπουδαῖοι, καταχθόνιοι. « Inscr. Cherson. Thrac., edita a Franz. *Annali dell' Inst. arch.* 1842, p. 137, 23: Ἔρδειν ὑπουδαίοις θεοῖς. » Hase. Plut. Mor. p. 266, E. Oppian. Hal. 3, 487: Τήν ποτε κούρην φασὶν ὑπουδαίην ἔμεναι.]

[Ὑπουθάτιος, ὁ, ἡ, Qui sub ubere est. Bianor Anth. Pal. 10, 101: Τὸν ὑπουθάτιον μόσχον ἄγει δάμαλις· ubi codex ὑπουθατιανμόσχει (sic): unde ὑπουθατίαν præ-o tulit Buttm. Lexil. 1, p. 221, de quo dubitat Lobeck. Pathol. p. 499.]

[Ὑπουλία, ἡ, i. q. ὑπουλότης. Nicet. Chon. Hist. p. 345, C: Μεθ' ὑπουλίας μετιὼν τὸν Χρῦσον.]

Ὕπουλος, ὁ, ἡ, Sub cicatrice latens: ut ὕπουλα ἕλκη, Ulcera quæ sub cicatrice latent, nec extra ullum sui indicium præbent; Ulcera præsanata, et quæ cicatricem quidem obduxerunt, subtus tamen sunt

purulenta. [Photio et] Suidæ τὰ κρυπτά. Hesych. vero ὕπουλα dici scribit τὰ μὴ φανερὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἕλκη, Oculorum ulcera quæ non apparent. Ὕπουλα οὕτως οὐκ ἔσται, Sic nullum pus cicatrice obducta occultabitur, Gaza. [Phot. p. 632, 4 : Ὕπουλοι· οἱ ἐγγὺς τοῦ κατουλωθῆναι μώλωπες. « Apud Hippocr. p. 21, 32, ὕπουλα cum fistulosis et cavis conjunguntur. » Foes. Plato Tim. p. 72, D : Μέγας καὶ ὑπ. αὐξάνεται ὁ σπλήν.] Plut. Lyc. [c. 4] : Ὕπουλα καὶ νοσώδη σώματα. [Phryn. in Bekk. Anecd. 68, 5 : Ὕπουλα γόνατα καὶ ὕπουλον χεῖρα καὶ πόδα, σῶμα· τὸ φλεγμαῖνον διά τινας πληγάς· τὸ δόξαν μὲν ἔχον ὑγιείας, ἔνδοθεν δὲ σαθρὸν καὶ φλεγμαῖνον· ὅθεν μεταφέρουσιν ἐπὶ τῶν εὐπρεπῶς μὲν διαλεγομένων, ἔνδοθεν δὲ ἐπιβουλευόντων. Similiter Etym. M. p. 784, 23. Phot. p. 632, 5 et Suidas (qui post πληγὰς addunt καὶ ἐγγὺς τοῦ ἀφίστασθαι ὄν· Κρατῖνος). Ὑπ. ἦθος et ὑπ. ἄνθρωπος ap. Eustath. p. 1496, 36 ; 1769, 36.] Metaph. capitur pro Sub quo vitium aliquod latet, Simulatus, Occultus, Subdolus, Infidus, δόλιος, προσποιούμενος μὲν εἶναι χρηστὸς, ὢν δὲ μοχθηρός : metaphora sumpta ἀπὸ τῶν ἑλκῶν τῶν ἐχόντων οὐλὰς ὑγιεῖς ἐπιπολαίως, ἔνδοθεν δὲ σηπεδόνας πυώδεις, [Phot. et] Suid. [et similiter Etym. M. p. 784, 17. Cum δόλιος conjunxit Steph. Byz. s. v. Αἴγυπτος, qui αἰγυπτιάζειν exp. τὸ πανοῦργα καὶ δόλια καὶ ὕπουλα πράττειν.] Plut. Quæst. Plat. [p. 1000, C] : Οὐ γὰρ σώματος ἡ Σωκράτους ἰατρεία, ψυχῆς δὲ ἦν ὑπούλου καὶ διεφθαρμένης καθαρμός. Plato Gorg. [p. 480, B : Ὅπως μὴ ἐγχρονισθὲν τὸ νόσημα τῆς ἀδικίας ὕπουλον τὴν ψυχὴν ποιήσῃ καὶ ἀνίατον·] p. 448 [518, E] : Οἶδεῖ καὶ ὕπουλός ἐστι, de cive Athenarum præpotente et luxuriante. [Κάλλος κακῶν ὕπουλον Soph. OEd. T. 1396, de quo dixit Eustath. p. 1097, 23. Idem p. 1496, 35 : Ὕπουλον εἶπε Σοφοκλῆς (fragm. 952) τὸν δούρειον ἵππον, παρενεγκὼν αὐτὸ ἐκ τοῦ σκωπτικῶς λεγομένου ὑπούλου ἤθους, τοῦ κατ' ἄνθρωπον μὴ ὑγιῶς ἔχοντα τοῦ τρόπου, ὡς ἀπὸ ἑλκῶν, ἃ δοκοῦντα ὑγιᾶσθαι, οὐκ εἰς παντελὲς, φασὶ, καθαρεύει· ἀλλὰ δηλαδὴ ὑπὸ τὴν προφαινομένην οὐλὴν κακόν τι κρύπτει. Ῥήτωρ vel σοφιστὴς ὑπ. Pollux 4, 37. Ὄχλος ὑπ. Dionys. A. R. 7, 64 ; ἔχθρα ὑπ. ib. 3, 28 ; χλευασία Pausan. 9, 27, 4.] Dem. p. 136 [327 extr.] : Οὐδ' ἡσυχίαν ἄγειν ἄδικον καὶ ὕπουλον, ὡς σὺ ποιεῖς, Simulatam et fallacem. Thuc. [8, 64], ὕπουλος εὐνομία. [Ὑπ. ἡδοναὶ Diodor. 12, 12.] Plut. [Mor. p. 44, A : Οἰήματος ὑπ. μεστός· ubi Plutarchi aliorumque exx. collegit Wyttenb. vol. 6, p. 378. Id. p. 329, B] : Πολεμοποιῶν φυγῶν ἐνέπλησε καὶ στάσεων ὑπούλων τὴν ἡγεμονίαν, Exiliis, quæ plerumque belli semina sunt, discordiisque infidis imperium suum fœdavit. Ibid. : Πᾶσα δὲ ὕπουλος ἡ Μακεδονία πρὸς ἄμυναν ἀποβλέπουσα, Male cogitans ad rebellionem spectabat. Idem in Galba [c. 23] : Ἦν τὰ τῶν στρατιωτῶν ὕπουλα καὶ σκυθρωπὰ, μηδὲ τότε δωρεᾶς αὐτοῖς δοθείσης. Ab Eod. ὕπουλοι dicuntur Qui occultas simultates gerunt. Ex Eod. in Romulo [c. 18] ὕπουλον τέλμα affertur pro Limus cæcus et ad cavendum difficilis. || Ὑπούλως, [Pollux 3, 132 ; 4, 51 ; 5, 120.] Plut. Cicer. [c. 32] : Πρὸς τὰ βουλεύματα δυσκολαίνων ὑπ., Adversus consilia animo infensiore et clanculum exulcerato. Ab Eod. ὑπ. ἔχειν dicuntur Qui occultas simultates gerunt : Ὁ δὲ πρός τινας τῶν γνωρίμων ὑπ. τε καὶ οὐχ ὑγιῶς ἔσχεν [Hæc verba attulit Suidas s. v. Ὑπούλως. Æliani esse conjecit Valck.] et, Ἦν δὲ ὑπ. ἔχων πάλαι πρὸς αὐτὸν, Male cogitabat, Bud. [Polyb. 10, 35, 6 : Ὑπ. διακεῖσθαι. Diodor. Exc. p. 461. Philo ap. Euseb. Præp. ev. p. 380, D ; Theodoret. vol. 3, p. 758. « Pachymer. Declam. 2, p. 26 med. » Boiss. Jo. Damasc. t. 1, p. 98, C. Euseb. Dem. ev. p. 73, C. Leo Sap. Novella ap. Zachar. Hist. juris græco-rom. p. 116, 29, πλησιάζοντες ὑπ. Zonar. Annal. t. 1, p. 384, 2 Bonn. : Ὁ δὲ ὑπ. αὐτὸν ὑπέρχεται. Hase.]

Ὑπουλότης, ητος, ἡ, Vitium latens et occultum, proprie autem Vitium latens et occultum sub cicatrice, Bud. ex Cyrillo [Alex. De exitu animæ p. 17, A] : Φανερὰ ἔσται ἡ τῶν ὑποκριτῶν ὑπουλότης. [Ὑπόκρισις per ὑπ. exp. Hesych., quæ conjungit schol. rec. ad Soph. Aj. 3. Mich. Syncell. Laudat. in Dionys. Areop. p. 370 : Πάσης ὑπ. καὶ διπλόης ἀπηλλαγμένος. Eustath. Opusc. p. 258, 9 : Βλέμματος ὑπ. « Symeon Sethi Ichnel. p. 308. » Boiss. Jo. Damasc. t. 1, p. 510, B. Jo. Climac. p. 305, 15. Id. p. 340, 19 : Τῇ ξενοδοχίᾳ ἡ γαστριμαργία συμπέπλεκται ... τῇ πραΰτητι ἡ ὑπ. Hase.]

[Ὑπούλως. V. Ὕπουλος.]

Ὕπουρα, Quæ montibus subjacent sive subjecta sunt. Hesych. tamen exp. ὑπὸ τὰ ὄρη, non τὰ ὑπὸ τὰ ὄρη. [Recte ap. Phot. et Suidam Ὑπ' οὔρει· ὑπὸ τῷ ὄρει.]

[Ὑπουραῖος, αία, αῖον, Qui sub cauda est. Schneid. Fortasse fictum ex loco aliquo ubi præpositio cum adj. οὐραῖος coaluerat, velut Arati 351, ubi ποσσὶν ὑπ' οὐραίοισι.]

Ὑπουράνιος, ὁ, ἡ, Qui sub cœlo est, oppositum τῷ ὑπερουράνιος. Hom. Od. 1, [264] : Τοῦ δὴ νῦν γε μέγιστον ὑπουράνιον κλέος ἐστὶ, Cujus gloria nunc sub cœlo maxima est. At vero Il. Θ, [192] dicit, Τῆς νῦν κλέος οὐρανὸν ἵκει. [Ammon Epist. Actt. SS. Maii t. 3, p. 65, E. Clem. Al. Strom. 4, 26, 169 : Ψυχαὶ δ' ἀσεβέων ὑπουράνιοι. Tim. Locr. De an. mundi p. 104, D, δείματα ὑπ. Eustath. In Dion. Perieg. p. 74 Bernhardy., de fabricatore sphæræ cœlestis : Οὐρανὸν τοῦτον τεχνασάμενος ὡς εἰπεῖν ὑπ. At ap. Greg. Naz. t. 1, p. 437, A, διὰ τοῦ ὑπ. Ἀδὰμ ἀνασωθέντες, corrige διὰ τοῦ ἐπ., per Christum. Hase. Apud Aratum 134 : Μισήσασα Δίκη κείνων γένος ἀνδρῶν ἔπταθ' ὑπουρανίη, libri multi ἔπτατ' ἐπουρανίη.]

Ὑπουργέω, Operam navo, Adjuvo, Inservio, Obsequor. [Hesych. : Ὑπουργεῖ, ὑπηρετεῖ. Construitur cum dativo personæ et cum accusativo rei. Herodot. 8, 110 : Σοὶ βουλόμενος ὑπουργέειν. Idem ibid. 143 : Χρηστὰ ὑπουργέειν δοκέων Ἀθηναίοισι· et 7, 28. Passiv. 9, 109 : Αἰτῆσαι ὅτι βούλεταί οἱ γενέσθαι ἀντὶ τῶν αὐτῷ ὑπουργημένων. Schweigh. Æsch. Pr. 635 : Σὸν ἔργον... ταῖσδ' ὑπουργῆσαι χάριν· Choeph. 959 : Ὑπ. κακοῖς. Soph. Ph. 53 : Δεῖ σ'... ὑπουργεῖν, ὡς ὑπηρέτης πάρει· El. 461 : Σοί θ' ὑπούργησον τάδε ἐμοί τ' ἀρωγά. Frequens etiam ap. Eurip., velut Alc. 845 : Δεῖ μ' Ἀδράστῳ... ὑπουργῆσαι χάριν.] Thuc. 1 : Φίλον τε γὰρ ἡγοῦνται τὸν ὑπουργοῦντα. [6, 88 : Ὑπ. τοῖς Συρακοσίοις ἔργῳ.] Dicitur etiam ὑπουργῶ σοι τοῦτο. Plut. Romulo [c. 15] : Ὑπ. τοῖς ἀνθρώποις τὰ περὶ τὴν ταλασίαν, Viris operam navant in iis, quæ ad lanificium pertinent. Thuc. autem cum solo accus. 7, [62] : Ἦν τὰ ἐπὶ τούτοις οἱ ἐπιβάται ὑπ., pro Exequantur. [Plato Symp. p. 184, D : Ὁτιοῦν ὑπ. Xen. Hier. 1, 37 : Ὅταν ὁ ἐρώμενός τι ὑπουργῇ. Ὑπ. πρὸς χάριν Anaxil. ap. Athen. 13, p. 572, B. Ὑπ. ἑτοίμως Polyb. 5, 36, 4. Omittimus Plutarchi aliorumque recentiorum exx. « Hippocr. p. 493, 16 : Ἦν μὴ δύνηται τῇ καθάρσει ὑπουργέειν· et 17 : Ἦν σοι τὰ τῆς κοιλίης τῆς κάτω καλῶς ὑπουργέῃ· p. 4, 51 : Τοῖς κάμνουσι τὰ προστασσόμενα ὑπ. » Foes. Passiv. Epictet. fragm. 33 : Μελέτω σοι ἐν τοῖς σιτίοις ὅπως σοι οἱ ὑπουργοῦντες μὴ πλείους τῶν ὑπουργουμένων ὑπάρχωσι.]

Ὑπούργημα, τὸ, [Herodot. 1, 137, de officio præstito : Μέζω τὰ ἀδικήματα τῶν ὑπ. Xenoph. Hier. 8, 7. Andocid. p. 21, 41. Plut. V. Rom. c. 15 : Ἐπ' οὐδὲν ἄλλο ὑπ. ἢ ταλασίαν εἰσαγομένης. Dio Chrys. p. 471, D. « Secundus Sent. p. 637 ed. Gal. » Boiss.], et Ὑπούργησις, εως, ἡ, [Præstatio officii,] Ministerium, Obsequium. [Joseph. Wakef. Macar. Hom. p. 451, 25 : Εἰς ὑπ. τῶν αὐτοῦ ἐντολῶν. Hase.]

[Ὑπουργηματικὸς, ἡ, ὸν, Aptus ad inserviendum. Schol. Dionys. Thr. in Bekk. Anecd. p. 659, 9 : Τῶν πρακτικῶν τεχνῶν τάξεις εἰσὶ πέντε ... ὑπουργηματική.]

[Ὑπούργησις. V. Ὑπούργημα.]

[Ὑπουργητέον, Inserviendum. Lucian. Char. c. 2, Necyom. c. 3.]

[Ὑπουργητικὰ vitiose olim ap. Nemes. De nat. hom. p. 177, 3, cui ὑπουργικὰ a Matthæio restitutum. Hase.]

Ὑπουργία, ἡ, Adjumentum, quod præstatur alicui, Officium, Ministerium. [Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 115, 8 : Ὑπουργία· ἀντὶ τοῦ ὑπηρεσία. Αυσίας ἐν τῇ Σωκράτους ἀπολογίᾳ. Soph. OEd. C. 1413. Defin. Plat. p. 413, E. Xenoph. Hier. 1, 38 ; Aristot. Eth. Nic. 9, 1.] Plut. Symp. 4 [p. 669, D, V. Thes. c. 31, et alibi non raro. « Apud Hippocr. Ὑπουργίη est Ministerium et officium medicum, et ipsa aggressio sive ἐγχείρησις medica, cui methodus opponitur p. 24, 47, ubi medicum in ingressu ad ægrum meminisse vult

πρὸς τὰς ὑπουργίας ἑτοιμασίης, ut se promtum ad munia medica subeunda præbeat et promto animo ea aggrediatur. Ib. 54 : Ἀβλεπτηθέντα γὰρ τὰ κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ὑπουργίης ἔφθασαν ὁρμήσαντα καὶ ἀνελόντα. Rursus p. 25, 15 et 23.» Foes. || Ministerium, Officium, i. e. Officiales minores domus regiæ, apud scriptores Byzantinos ab Ducangio citt., velut Theophan. p. 327 : Χειροῦται τοῦτον μετὰ πάσης τῆς βασιλικῆς ὑπ.]

[Ὑπουργικός, ἡ, ὸν, Libenter inserviens, Officia præstans. Nicet. Eug. 1, 19; 6, 115. Boiss. Eustath. Opusc. p. 208, 50 : Τὸ ἀρχιτεκτονικόν τε καὶ ὑπ. φῦλον, i. e. οἱ ὑπουργοί. G. D. Justin. Mart. p. 207, B. Basil. t. 2, p. 464, B. Cyrill. Al. t. 5, p. 478, E, ὑπ. τὴν διακονίαν ἀποπληρῶν· 402, B, λειτουργίαν. Julian. Imp. ap. eund. p. 143, B : Γένος ὑπηρετικὸν καὶ ὑπ. τοῖς κρείττοσιν. Hase. || Adv. Ὑπουργικῶς. Eust. p. 826, 23 : Λαμπαδηφορεῖν ὑπ. Valck. Cyrill. Al. t. 5, p. 469, A; 666, A; 646, D, διακονεῖ ὑπ. Epiphan. t. 1, p. 865, B, ποιεῖ ὑπ., καὶ οὐκ αὐθεντικῶς. Hase.]

Ὑπουργός, [ὁ, ἡ,] Adjutor, Qui operam navat, officium aliquod s. obsequium præstat. [Xenoph. Anab. 5, 8, 15 : Τὸ καθῆσθαι ἑώρων ὑπουργὸν ὂν τῷ ἀποπήγνυσθαι. Usitatius est subst. Ὑπουργός, ὁ.] Apud Lucian. [Alex. c. 5], Minister. Sic et ap. Philon. : Πάντα τὰ τῶν δημιουργῶν καὶ τὰ τῶν ὑπουργῶν ὁρᾶν ἀναγκαζόμενοι. [Ὑπουργοὶ τῶν οἰκοδόμων Polyb. 5, 89, 3.] Et Ὑποεργός, poet. : ex Phocyl. [59] pro Damnosus : Ζῆλος τῶν ἀγαθῶν ἐσθλὸς, φαύλων δ' ὑποεργός, ubi mendum esse puto. [Libri partim sic, partim ὑπέρογκος, unus φ. δ' ἀίδηλος. Brunckius φ. δὲ κακοῦργος. Forma soluta Ὑποεργός, Apoll. Rh. 1, 226 : Ἄργος τε θεᾶς ὑποεργὸς Ἀθήνης. Dionys. Per. 342 : Σοφῆς ὑπ. Ἀθήνης· et Tryphiod. 57. Male ap. Hesych. Ὑποοργὸς, ὑπουργός. De accentu v. Arcad. p. 88, 17.]

[Ὑπούργως, Obsecundanter. Aristæn. 1, 3. Elberl.]

[Ὑπουρέω, Urinam emolior. Hippiatr. p. 73, 28 : Ὅταν ἀπὸ τῆς τάσεως ὑπουρῇ. Hase.]

[Ὑπουρὶς, ἡ, Postilena, Gl.]

[Ὑπουρούχιον vitiose pro ὑπερούχιον, quod v.]

[Ὑπόφαιδρας, ὁ, ἡ, Nonnihil hilaris. Pollux 4, 143 : Τὸ μέτωπον ὑπόφαιδρος.]

[Ὑποφαίνω, Subter profero et apparere facio. Hom. Od. P, 409 : Θρῆνυν ὑπέφηνε τραπέζης, quod Hesych. exp. ὑπέδειξεν, ἐφανέρωσεν. Idem : Ὑποφαίνει, φανεροῖ, δεικνύει. Subostendo, Præ me fero. Polyb. 27, 10, 3 : Πραότητα καὶ βάθος ὑπέφαινεν ἐλευθέριον· 24, 5, 5 : Τὸν πραγματικὸν τρόπον ὑπέφαινε τέλειον. Plut. V. Philop. c. 11 : Αἰδῶ πολλὴν πρὸς τὸν ἄρχοντα καὶ φρόνημα νεανικὸν ὑποφαίνοντας. Ælian. V. H. 2, 33 : Ἀθηναῖοι τὸν Κηφισὸν δεικνύουσι ... κέρατα ὑποφαίνοντα· 12, 1 : Ὑπέφαινε τὰ χείλη ἐρυθρά. Phalar. Epist. 117, p. 336 : Ὡς ὑπέφαινες Αἰγεσταίοις, Ut significabas. Cum participio Anaxandr. ap. Athen. 13, p. 570, E : Ἦν εὐπρόσωπος καὶ καλὴ ὑπέφαιν' ἐσομένη. Ælian. N. A. 5, 17 : Ὥσπερ ἐπιθησόμενος ὑποφαίνει. Passiv. Thucyd. 5, 10 : Ἵππων πόδες πολλοὶ καὶ ἀνθρώπων ὑποφαίνονται. Lysias p. 131 : 25 : Ὅπως πιστότερα ὑμῖν (τὰ μηνυθέντα ὑποφαίνοιτο). Isocr. p. 60, A, et 124, E : Οὐδεμιᾶς σωτηρίας αὐτοῖς ὑποφαινομένης. Aristot. Eth. Nic. 1, 4 : Τοῖς δὲ λεχθεῖσιν ἀμφισβήτησίς τις ὑποφαίνεται. Polyb. 2, 36, 2 : Τὴν ὑποφαινομένην ἐκ τῶν πράξεων ἀγχίνοιαν αὐτοῦ. Arrian. Anab. 4, 19, 1 : Εἴ πού τι τῆς χώρας ἔρημον χιόνος ὑποφαίνοιτο. Lucian. V. H. 1, 6 : Τῆς γῆς ὑποφαινομένης. Clem. Al. p. 49 : Ὑποφαίνονται ἀμυδρῶς σκιοειδῆ φαντάσματα. De corpore veste pellucida induto Philostr. p. 823 : Διὰ λευκῆς τῆς ἐσθῆτος (ἡ ὠλένη) λευκοτέρα ὑποφαίνεται. Achill. Tat. 1, 1 : Τὸ σῶμα διὰ τῆς ἐσθῆτος ὑπεφαίνετο· ubi alii libri ἐφαίνετο.]

Ὑποφαίνω, q. d. Subluceo. A Bud. tamen redditur Illucesco, afferente ex Luciano [Necyom. c. 9] : Ὑπέφαινεν ἡμέρα, pro Illucescebat dies. Et ex Plat. Protag. p. 385 [312, A] : Ἤδη γὰρ ὑπέφαινέ τι ἡμέρας. [Aristid. vol. 1, p. 348, 13 : Φῶς ἡμέρας ὑπέφαινεν. Eunap. p. 34 et 36 : Ἕως ὑπέφαινεν.] Itidemque ὑπεφαίνετο ἡμέρα, a pass. them. Ὑποφαίνομαι, e Xen. Cyrop. 4, [5, 14] : Ἐπεὶ δὲ ἡμέρα ὑπεφαίνετο, καλέσας τοὺς μάγους κτλ. [Ælian. N. A. 4, 10 : Σελήνης ὑποφαινομένης νέας.] Ex Plat. Epist. 7 [p. 347, B] affertur, Ἂν δ' οὖν γίγνηται τὰ νῦν ὑποφαίνοντα, ubi ὑποφαίνοντα exp. Quæ aliquantulum se ostendunt et velut sublucent. [Soph. p. 245, E : Δηλοῖ σχεδὸν καὶ τὰ νῦν ὑποφαίνοντα. Aristot. H. A. 9, 14 med. : Ἐὰν ὑποφαίνῃ ἀπορία μέλιτος. Sext. Emp. p. 352 : Τὸ πρᾶγμα πλέον ἢ κατ' ἰδιώτην ὑπέφαινεν.] Ex Theophr. autem [H. Pl. 7, 13, 9] : Τοῦ ἦρος ὑποφαίνοντος, Vere ineunte s. appropinquante, quoniam appropinquans incipit se ostendere. [Ἔαρ ὑπέφαινε, vel ἦρος ὑποφαίνοντος, vel ἅμα τῷ ἦρι ὑποφαίνοντι, formulæ frequentes in scriptis historicorum, velut Xenoph. Hell. 3, 4, 16; 4, 1, 41; 5, 4, 58, Ages. 1, 25. Passiv. Hell. 5, 3, 1 : Ἅμα τῷ ἦρι ὑποφαινομένῳ.] Accipitur alioqui sæpe active in metaph. signif., ut quum dicitur ὑποφαίνειν ἐλπίδα : quo genere loquendi post Dem. [p. 379, 1 : Μικρὰν ὑπεφήνατο ἐλπίδα αὐτοῖς], utitur Herodian. non semel, dicens [3, 6, 17] : Ἀγαθὰς ὑποφαίνειν ἐλπίδας. Est autem ὑποφαίνειν ἐλπίδα non plene ostendere, sed velut Subostendere, Non plene spem afferre, vel Non plenam spem, sed tenuem quandam afferre. Aut, Nonnullam spem afferre : quo etiam modo loquitur Cic. [Diodor. 14, 39 : Μεγάλας ὑποφαίνων παρὰ τοῦ βασιλέως ἐλπίδας. Ubi Wessel. comparat Zosim. 4, 52 : Ὑποφῆναι τῷ παιδὶ μεγίστας ἐλπίδας. Lucian. De salt. c. 4. Intransit. Dinarch. p. 92, 42 : Τοσαύτας ὁρῶν ἐλπίδας ὑποφαινούσας (edd. vet. ὑποβαινούσας) εἰς τὴν Θηβαίων σωτηρίαν.] Sic ὑποφαινόμεναι ἐλπίδες ap. eund. Herodian. [2, 4, 11], Spes non quæ affulgent, sed quæ subaffulgent, si habenda sit præpositionis ὑπὸ ratio : quæ alioqui videri potest alicubi otiosa, etiam quum jungitur isti nomini hoc verbum. [Liban. Epist. 420 extr. : Εἴ τις ἐλπὶς ὑποφαίνοιτο.] || Ὑποφαίνεται, χαμόθεν, at ἐπιφαίνεται, ὑψόθεν, inquit Suid. [in gl. ab interpolatore inserta]. Quo pertinere videri possit hic locus, qui ex Plut. affertur in Camillo [c. 36] : Ὁ γὰρ τόπος ἐφ' ᾧ βεβηκὼς ἐνυκτομάχησε πρὸς τοὺς Κελτοὺς, ὑπεφαίνετο τῆς ἀγορᾶς ἀπὸ τοῦ Καπιτωλίου. [Recte nunc ὑπερεφαίνετο legitur ex codd. || Apud Dionys. A. R. 2, 76 : Τοὺς ἀγροὺς ἀπεγράφοντο καὶ πρὸς τὸν βασιλέα ὑπέφαινον. Scrib. ἀπέφαινον ex cod. Vat.]

[Ὑπόφαιος, ὁ, ἡ, Subfuscus. Erotian. p. 306 : Πέλλον, ὑπόφαιον. Phot. Lex. p. 163, 5 : Κίαλον· χρῶμα ὑπ.]

[Ὑποφαιόω, Subfuscum reddo. Nicet. Chon. Hist. p. 401, D : Ὡς εἶναι τὸ τῶν παρειῶν ἐδάφιον μηδ' ὑποφαιούμενον ὅλως ταῖς πρώταις ἀνατολαῖς τῶν τριχῶν.]

[Ὑποφαίσεις· εἰς θεωρίας, gl. obscura Hesychii. Ὑποφαύσεις, θεωρίας, vel θυρίδας, Bœckh. Annot. crit. ad Pind. p. 450.]

[Ὑπόφαιστον, τὸ, vitiose pro Ἱππόφαιστον. V. Ἱπποφαές.]

[Ὑποφᾰκώδης, ὁ, ἡ. Ὑποφακώδεες, Lenticolores, Lentem colore referentes, quales sunt fere omnes lienosi, quibus splen durus et magnus est. Hippocr. p. 1008, H : Καὶ αἱ δυσελκίαι τῶν ἑλκεύκων τῶν ὑποφακώδεων. Foes.]

[Ὑποφάλακρος, ὁ, ἡ, Subcalvus. Joann. Malal. p. 295, 7; 299, 19; 301, 11.]

[Ὑποφαντικὸς, ἡ, ὸν, Indicatorius. Epiphan. vol. 2, p. 41, C : Τὰ ἄλλα ... τὸ νυστάξαι, τὸ ὑπνῶσαι, ἀνθρώπου ἐστὶν ὑποφαντικά.]

[Ὑποφαρμάσσω s. Ὑποφαρμάττω, Medicamentum injicio, Adultero. Plut. Mor. p. 614, B : Ἑλένην ὑποφαρμάττουσαν τὸ ἄκρατον· 672, B : Ὑποφαρμάσσοντες τὴν γλυκύτητα οἰνώδεσι ῥίζαις· 985, E : Ἕτερον αὖ τοῦτον, ὦ Κίρκη, κυκεῶνα λόγων ταράττεις καὶ ὑποφαρμάττεις. Niceph. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 478, 8 : Οὐδὲν ἐτόξευσεν ὃ μὴ πρότερον ὑπεφάρμαξεν. G. D. Figurate Greg. Nyss. t. 3, p. 24, B : Διὰ τῆς τῶν ῥημάτων ἡδονῆς ὑποφαρμάττειν τὸ ψεῦδος, Condire, Velare. Hase.]

[Ὑπόφασις, εως, ἡ. Ὑποφάσιες τῶν ὀφθαλμῶν, sunt Oculorum suspectiones et subapparitiones, quum inter dormiendum oculorum album subapparet, non recte commissis palpebris, ap. Hippocr. p. 37, 24 : Σκοπεῖν δὲ χρὴ καὶ τὰς ὑποφάσιας τῶν ὀφθαλμῶν ἐν τοῖσιν ὕπνοισιν. Quod repetitur in Aphorism. 6, 52. Id vero exponit Hipp. quum scribit, Ἦν γάρ τι ὑποφαίνηται τοῦ λευκοῦ, τῶν βλεφάρων μὴ ξυμβαλλομένων· ubi scribit Galen. (vol. 8, p. 599) ὑποφάσιας Ionice dici ab ὑποφαίνεσθαι quod Subapparere significat. (Addit Galen. : Οἱ δὲ περὶ τὸν Ἀρτεμίδωρον καὶ Διοσκουρίδην οὐκ οἶδα πόθεν ὁρμηθέντες ἔγραψαν ὑποφύσιας μετὰ τοῦ υ.) Hip-

pocratis phrasim secutus est Aretæus p. 2, 38 : Οὐ ξυμβάλλουσι τὰ βλέφαρα, ὡς καὶ τὰ λευκὰ ὁρῆσθαι ἐξ ὑποφάσιος. (Adde p. 81, 32 : Εἰ χρησταί τινες ὑποφάσιες γίγνοιντο). Ὑποβλέποντες ἐν τοῖσιν ὕπνοισι dicuntur hujusmodi ægri ab Hippocr. p. 126, D, Qui per somnum subapertis sunt oculis et leviter suspiciunt. Ὑποφάσιας Erotianus (p. 370) exponit apud Hippocratem τὰς ὑποφαινομένας ὀφθαλμῶν κινήσεις, Subapparentes oculorum motiones, i. e. inter dormiendum leves oculorum suspectiones, quum leviter moveri conspiciuntur et subapparent : nimirum locum Hipp. modo citatum subindicans. Foes.]

[Ὑπόφατις, ἡ. Voc. suspectum ap. Pind. Pyth. 2, 140 : Ἄμαχον κακὸν ἀμφοτέροις διαβολιᾶν ὑποφάτιες· quod schol. exp. ἀντὶ τοῦ ἑρμηνευταὶ καὶ διάβολοι, παρὰ τὸ φατίζειν καὶ λέγειν. Manifestum est Clandestinas delationes significari : sed dubitatur de forma vocabuli, quod olim pro ὑπόφητις Dorice dictum credebatur, probante Lobeck. Paral. p. 471. Bœckhius ὑποφαύτιες, quæ Æolica forma sit pro ὑποφάσιες.]

[Ὑπόφαυλος, ὁ, ἡ, q. d. Subpravus, Nonnihil pravus. De voc. minus bono Pollux 10, 98 : Ὑπόφαυλοι οἱ ἐν Ἱππονίκῳ Μενάνδρου τηγανισμοί. « Ὑποφαύλη δίαιτα, Victus subvulgaris, et ratio victus mediocris, hoc est media inter exquisitam et simplicem. Μέτριον exponit Galen., estque Subexilis victus et prope vulgaris aut subexiguus. » Foes. De terminatione femin. ὑποφαύλη, nisi ὑπό τι φαύλη scribendum sit, v. Lobeck. Paralip. p. 471.]

[Ὑπόφαυσις, εως, ἡ, Transitus lucis, Fenestra, Apertura, Spatium patens. Herodot. 7, 36 : Διέκπλοον δὲ (i. q. ἐς δ.) ὑπόφαυσιν κατέλιπον, Spatium reliquerunt, quo transire naves possent. Schweigh. Philo Belop. in Mathem. vett. p. 99, 39, de testudinibus oppugnatoriis : Ὑπ. κάτωθεν ἔχουσαι, ὅθεν οἱ λιθοβόλοι ἀφίενται, Fenestram. Hase. lxx Ezech. 41, 16.]

Ὑποφαύσκω, q. d. Subluceo : ὑποφαύσκοντος, item ὑποφαυσκούσης ἕω, Prima luce. Aristot. Probl. [25, 5, ubi ὑποφωσκούσης, et ὑποφαύσκοντος τοῦ ἡλίου 8, 17, quod in edd. vet. ὑπεπιφαύσκοντος scriptum. Usitatior forma est φώσκω quum in verbo simplici tum in compositis. Diodor. 13, 3 et 18 : Τῆς ἡμέρας ὑποφωσκούσης· utrobique var. lect. ἐπιφ—.]

[Ὑποφείδομαι, Nonnihil parco. Xenoph. Anab. 4, 1, 8 : Οὐδὲ ἐδίωκον ὑποφειδόμενοι εἴ πως ἂν ἐθελήσειαν. Plut. Mor. p. 620, F : Τὸν μὲν ἐπιτείνων τῇ πόσει, τὸν δὲ ἀνιεὶς καὶ ὑποφειδόμενος· 707, B : Ὑπεφείδοντο τῶν παρακειμένων· V. Alex. c. 28 : Τοῖς Ἕλλησι μετρίως καὶ ὑποφειδόμενος ἑαυτὸν ἐξεθείαζε· ubi H. Steph. ὑποφειδομένως conjecit. Cum infin. Lucian. Peregr. c. 6 : Ὑποφειδόμενος μὴ πάνυ ἕλκειν.]

[Ὑποφείλω, Debeo. Vita Mariæ Antioch. Actt. SS. Maii t. 7, p. 57, B : Ὥσπερ τῷ τὰ μύρια τάλαντα ὑποφείλοντι. Adumbratum ex Matth. 18, 24. Hase.]

Ὑποφέρω, Suffero, Fero, Sustineo, Tolero. [Hesych.: Ὑποφέρει, ὑπομένει. Ὑποίσει, ὑφέξει, βαστάσει. Ὑποίσω, ὑπενέγκω, ὑπομενῶ καὶ τὰ ὅμοια. Hippocr. p. 364, 14 : Ἀποστάσιες ... μείζους ὥστε ὑποφέρειν μὴ δύνασθαι.] Xen. Hipparch. [1, 3] : Ἐπιμελητέον μὲν ὅπως τρέφωνται οἱ ἵπποι ὡς ἂν δύνωνται πόνους ὑποφέρειν· OEc. [2, 6] : Καὶ εἰσφοράς σοι τοσαύτας ἐπιτάξουσιν ὅσας οὐ ῥᾳδίως ὑποίσεις· paulo post [14] : Εἰς τὸ ῥᾷον ὑποφέρειν τὰ ἐμοὶ ἀναγκαῖα πράγματα, ubi redditur, Ut onus necessariarum rerum facilius ferre possim. Isocr. [p. 8, D] : Τὸν δὲ τῶν ὁμιλητικῶν τρόπον οἱ πάντες ἡδέως ὑποφέρουσι. [Id. p. 40, A : Πόνους καὶ κινδύνους ὑπενεγκεῖν, ut κινδύνους καὶ φόβους ὑποφέρειν ap. Plut. Theæt. p. 173, A, et ὀργὴν ὑπ. Leg. 9, p. 879, C, et similia ap. Polyb. 1, 1, 2; 2, 64, 4; 5, 107, 7, aliosque. Aristot. De partt. an. 3, 4 : Ἡ καρδία χαλεπὸν πάθος οὐδὲν ὑποφέρει. Theophrast. H. Pl. 9, 14, 4 : Ἰσχυρότερος ὁ καρπὸς ὥσθ' ὑπενεγκεῖν τὸ σῶμα.] Apud Petrum autem [1, 2, 19] ὑποφέρειν λύπας. Affertur vero et pro simplici Fero, significante Porto, e Xen. Cyrop. [4, 5, 57], ubi dicit ὑποφέρειν ὅπλα. [Plut. V. Sullæ c. 7 : Ἐκ τῶν τὰ σημεῖα δοράτων ὑποφερόντων· Poplic. 23 : Δᾷδα ἡμμένην ὑπήνεγκεν, Subjecit. Ælian. V. H. 4, 22 : Ὀχλαδίας αὐτοῖς δίφρους οἱ παῖδες ὑπέφερον, i. e. Comitabantur eos pueri sellas ferentes.] Item pro Occulte fero. || Ὑποφέρω Aufero pedem, Vestigium fallo, A Bud. afferens hunc l. : Ὁ δ' ἄνεμος ὑπέφερε τοὺς ὁδοιποροῦντας, i. e., inquit, Ventus validus non sinebat pedem sublatum figere humi. [Venti epitheta ἐξωθῶν, ὑποφέρων, παραφέρων et similia ap. Polluc. 1, 110.] Et χωρία ὑποφέροντα [τοὺς πόδας] dicuntur Quæ vestigium fallunt præ lubricitate, h. e. δίυγρα, Pollux [1, 187. Ὑποφέρεσθαι τὴν γλῶτταν, Lingua titubare, de sene dictum ap. eund. 2, 15.] Unde pass. Ὑποφέρομαι, Labor, Decido. [Hesych. : Ὑποφέρονται, ὑποβάλλονται.] Appian. B. C. 2, [2] de Catilina : Σύλλα φίλος τε καὶ στασιώτης καὶ ζηλωτὴς γεγονὼς, ἐκ δὲ φιλοτιμίας καὶ ὅδε εἰς πενίαν ὑπενηνεγμένος. [Ib. 5, 6 : Ὁ δὲ πόλεμος αὐτὰ ἐς τοσοῦτον ὑπενηνόχει, i. e. Tantopere numerus legionum bello accisus erat.] Ὑποφερόμενον etiam dicitur Quicquid labascit aut titubat, nec firmiter nixum est, sed pessum ire videtur. Plut. Sert. [c. 4]: Κίννας δὲ νεωτερίζων ὑποφερομένην ἀνεκαλεῖτο τὴν Μαρίου στάσιν, Cinna autem labantem jam Marii factionem rerum novarum molitione reparabat et erigebat. Hæc Bud., qui addit ex eod. Plutarcho in Cæs. : Τὴν πόλιν ὑποφερομένην, pro Pessum euntem. [Compar. Pericl. cum Fabio c. 1 : Τὴν πόλιν οὐκ εἴασε τοῖς ἐκείνων ὑποφερομένην πταίσμασι τελέως ἐκχυθῆναι.] Ex Eodem [V. Cæs. c. 59 : Ἑορτὰς ὑποφερομένας κατὰ μικρὸν εἰς ἐναντίας ἐκπεπτωκέναι τοῖς χρόνοις ὥρας] ὑποφέρεσθαι pro Emoveri loco et diebus statis, Tenorem non servare, nec ordinem constitutum. Ex Ejusdem Lycurgo [c. 2] ὑποφέρεσθαι de regibus dictum pro Imperii jus atque auctoritatem minime retinere. Vide autem exempla ap. eum p. 418. [De ægrotis qui vi morbi titubantes et labascentes decumbere coguntur, ap. Hippocr. p. 1111, G : Ἀπολλώνιος ὀρθοστάδην ὑπεφέρετο χρόνον πολύν. Similiter p. 939, E (ubi ὑποφερομένων libri meliores pro vulgato ὑποφθειρομένων); 1089, D; 1225, B; 1238, B. Foes. Δίσκῳ ὑποφέρεσθαι (i. e. Succumbere, Vinci) Pollux 3, 151.] Interdum ὑποφέρω, Aufero, Abripio. Aristid. : Ἀλλ' ὁ λόγος γὰρ ὥσπερ ῥεῦμα φέρων ὑπήνεγκε βίᾳ, Oratio ipsa fluctus instar transversum me sua vi rapuit. [Aristid. vol. 1, p. 214, 10 : Τοῦτο τοῦ λόγου ὑπενεγκόντος οὕτω παρεφθέγχθω.] Quam signif. dederat antea verbo παραφέρειν, (quam et ap. alios habere, videbis in præcedentibus,) scribens, Ἀλλ' ἐνταῦθα μὲν ἡμᾶς ὁ λόγος παρήνεγκε. [Plut. V. Cæs. 38 : Τοῦ Ἀνίου ποταμοῦ τὴν ναῦν ὑποφέροντος εἰς τὴν θάλασσαν· V. Alex. c. 63 : Ἐκομίζετο (Ἀλέξανδρος πλέων) τοῖς ποταμοῖς ὑποφερόμενος σχολαίως. Longus p. 43 Vill. : Αυθεῖσαν ναῦν ὑπήνεγκεν ἡ παλίρροια τοῦ κύματος· p. 90 : Ἡ ναῦς μακρὰν τῆς γῆς ὑπηνέχθη πνεύματι. Alia exx. collegit Dorvill. ad Charit. p. 270. Locutionem τοῦ ῥοῦ ὑποφέροντος vel παραφέροντος ponit Pollux 1, 111.] Sic autem pass. Ὑποφέρομαι pro Abripior, Abducor, accipi ait, addens tamen et Delabor, vel potius ille duobus hoc præfigens, sicut antea vides ab eo exponi Labor, et Decido. [Plut. V. Marii c. 23 : Ὑπεφέροντο κατὰ κρημνῶν ὀλισθήματα καὶ λισσάδας ἀχανεῖς ἐχόντων.] Subjungitque tres Basilii locos, in quorum uno ὑποφερόμενοι non simpliciter Delapsi vertit, sed Quasi lubrico vestigio delapsi. Sic in isto Plut. loco in Coriol. [c. 15] : Εἰς τὸ νεμεσᾶν καὶ φθονεῖν ὑποφερόμενοι, quidam interpr. Prolapsi. Bud. tamen hoc l. et alium Ejusdem affert, postquam dixit ὑποφέρομαι esse Rapior, et Inclinor vehementer. Vide p. 418, 419. [Plut. V. Alcib. c. 18 : Ἀχολάστων νέων εἰς ὕβριν ἐκ παιδιᾶς ὑποφερομένων· c. 6 : Ὑποφερομένου πρὸς τὸν Περσικὸν ζῆλον, et similiter V. Alex. c. 23; et simpliciter τοὺς ὑποφερομένους Moral. p. 72, C. Ἀφίστασθαι τοῦ θείου καὶ εἰς τὸ ἄθεον ὑποφέρεσθαι Procl. In Plat. Alcib. 1 p. 34. Longin. 3, 3 : Οὐκ οἶδ' ὅπως ἐπὶ τοῦθ' ὑποφέρονται. Decrescendi signif. ib. 9, 11 : Μεγάλης φύσεως ὑποφερομένης ἤδη ἴδιόν ἐστιν ἐν γήρᾳ τὸ φιλόμυθον· ubi Toup. comparavit Maxim. Tyr. 16, 5 : Σῶμα ... ἐξ ἥβης εἰς γῆρας ὑπονοστοῦν καὶ ὑποφερόμενον.] || Ὑποφέρω, Subduco, Eximo, Bud., afferens tamen exemplum pass. vocis, Hom. Il. O, [628] de nautis : Τυτθὸν γὰρ ὑπ' ἐκ θανάτοιο φέρονται. Sed alicui forsitan haud satis aptum videri hoc exemplum possit. [Il. E, 885 : Ἀλλά μ' ὑπήνεικαν ταχέες πόδες.] In VV. LL. ὑποφέρεσθαι ex Aristot. pro Subtrahi, Recedere, De gressu anim. [c. 3] : Ἂν τε ὑποφέρηται τοῦτο θᾶττον ἢ ὥστε ἔχειν ἀπερείσασθαι τὸ

ποιούμενο· ἐπ' αὐτοῦ τὴν κίνησιν. [Id. H. A. 8, 24: Σημεῖον τῆς ἀρρωστίας τὰ ὀπίσθια σκέλη ἐφέλκουσιν ἐπὶ τὰ ἐμπρόσθια καὶ ὑποφέρουσιν, ὥστε ὀλίγον συγκρούειν.] ‖ Ὑποφέρω pro προφέρω, ex more Atticorum, Objicio, Exprobro. Bud. ex Herodiano [2, 5, 12]: Ἀλλ' εἴτι ὑποπτεύετε, ἑτέροις ὑποφέρειν τὸ ἔγκλημα δεῖ. Vide Ὑποφορά. Habet vero et alium verbi προφέρειν usum, quum dicitur ὑποφέρειν ἐλπίδα, quod ex Soph. [El. 834: Εἰ τῶν φανερῶς οἰχομένων εἰς Ἀΐδαν ἐλπίδ' ὑποίσεις] affertur pro Præbere spem. [Xenoph. Hell. 4, 7, 2: Μὴ δεχομένῳ σπονδὰς ἀδίκως ὑποφερομένας.] At vero in isto Plut. loco, in Cam. [c. 41]: Τὰ σεσιδηρωμένα μέρη ταῖς πληγαῖς ὑποφέροντες, exp. partic. ὑποφέροντες et Objicientes, et Subjicentes. ‖ Ὑποφέρω, pro Deduco, VV. LL. ex Plut. Lycurgo [c. 25]: Ὑποφέρων εἰς διόρθωσιν, Ad emendationem deducens. [‖ Inferendi signif. accipitur ap. eund. V. Eumen. c. 7: Ἠμύνετο μὲν εὐρώστως κάτωθεν, οὐ θανασίμους δὲ πληγὰς ὑποφέρων etc., ubi ἐπιφέρων potius exspectes. Quæ verba permutata ap. Longin. 16, 14: Τὸν ἀκροατὴν φθάνων εὐθὺς ὑποφέρει, putavit Ruhnk., qui corr. ἐπιφέρει. Vulgatum si recte habeat, comparari potest Dionys. A. R. 7, 16: Ὁ Βροῦτος ὑποφέρει. Nam sic cod. Vat. pro ἐπιφέρει. Apud Galen. vero vol. 12, p. 242: Εἴτ' αἰγὸς δέρμα προσαγορεύεται κυρίως ἰξάλη εἴτε κατ' ἄλλου τινὸς ὑποφέρεσθαι δύναται τοὔνομα περιττὸν ζητεῖν, sensus videtur postulare ἐπιφέρεσθαι.] ‖ Pass. Ὑποφέρομαι vide paulo ante cum activo Ὑποφέρω.

Ὑποφεύγω [f. ξομαι], Suffugio, Clam fugio, Subterfugio. [Hom. Il. X, 200: Οὔτ' ἄρ' ὁ τὸν δύναται ὑποφεύγειν οὔθ' ὁ διώκειν· Φ, 7: Φυγὼν ὑπὸ νηλεὲς ἦμαρ. Herodot. 2, 174: Πολλὰ ... ἁλίσκετο ... πολλὰ δὲ καὶ ἀποφεύγεσκε. Libri multi ἀπέφευγε, duo vero ex optimis ὑποφεύγεσκε, quod restituendum. Eur. El. 1343: Κύνας τάσδ' ὑποφεύγων.] Thuc. 7, [75]: Οὐδὲν γὰρ ἄλλο ἢ πόλει ἐκπεπολιορκημένῃ ἐῴκεσαν ὑποφευγούσῃ. Utitur et alibi [velut 3, 97; 4, 28. Plato Rep. 4, p. 422, C, Leg. 6, p. 762, B]. Plut.: Ὑποφεύγων τὰς Εὐμενίδας. [Id. V. Pyrrhi c. 26, Ages. c. 39.] Apud Eund. pro Evito. [Lucian. D. mort. 12, 2, Pisc. c. 16.]

[Ὑπόφεως, Diosc. 4, 68, vitiose pro Ἱππόφεως.]

Ὑποφητεία, ἡ, Munus illud, s. Functio illa ejus qui ὑποφήτης vocatur. Vide Suid. [in gl. ex Zonara p. 1773 illata] de ea quæ est inter ὑποφητείαν et προφητείαν differentia [ὅτι ἡ μὲν πρ. πρὸ τοῦ γενέσθαι λέγει τὰ ὕστερον γενησόμενα, ἡ δὲ ὑπ. τὸ γινόμενον ἢ τὸ γενόμενον λέγει, καὶ περὶ τούτου αὐτοῦ τὰ παρεστῶτα ἢ καὶ τὰ ὅσον οὔπω ἐπελευσόμενα]: quæ tamen mihi non valde probatur. [Eustath. Opusc. p. 303, 70: Μονονοὺ χρησμῳδοῦντος τοῦ προφήτου ... δι' ὑποφητείας τῶν ἠθροισμένων εἰς δέησιν.]

Ὑποφητεύω, Fungor munere ejus qui ὑποφήτης appellatur, Fungor munere interpretis rerum divinarum. Ap. Lucian. [Philops. c. 6] ὑποφητεῦσαι Bud. exp. etiam Enarrare et interpretari quasi per manus acceptum. Apud Eund. [Bis acc. c. 1]: Ὑποφητεύοντα αὐτῷ, Antistitem ejus. Vide Comm. p. 193. [Eustath. ad Il. II, 235, p. 1057: Ὡς ὑποφητεύοντες προφητεύοντι ἐνταῦθα Διί. Sensu christiano Gregor. Thaumaturg. p. 72, D; Greg. Nyss. t. 1, p. 319, C; 186, B: Ὑποφητεύει τῷ θείῳ θελήματι, Divinæ voluntatis se interpretem internuntiumque exhibet. Hase. Eustath. Opusc. p. 340, 20: Τοῖς τοῦ μεγίστου ἀρχιερέως ὑποφητεύων διδάγμασι· 348, 10: Ἀπολογοῦμαι ὑποφητεύων τῇ ἀληθείᾳ.]

Ὑποφήτης, ὁ, (tanquam ab Ὑπόφημι,) q. d. Sublocutor, i. e. Qui loquitur sub vate, sc. hoc illi velut dictante vaticinia quæ loqui debet, Vaticiniorum s. Oraculorum velut internuntius, si tamen ita loqui mihi liceat. Hom. Il. II, [235]: Ἀμφὶ δὲ Σελλοὶ Σοὶ ναίους' ὑποφῆται ἀνιπτόποδες χαμαιεῦναι, ubi auctor brevium scholl. ὑποφῆται exp. ὑπομάντεις: quod sonat ad verbum, Subvates: item ἱερεῖς, i. e. Sacerdotes. [Suidas: Ὑπ., ἱερεῖς, προφῆται, χρησμολόγοι. Διερμηνευταὶ addit Hesych.] Verum cum expositione ista non satis conveniunt quæ subjungit, sc. esse τοὺς ἐκφέροντας τὰς μαντείας τὰς γιγνομένας ὑπὸ τῶν ἱερέων. Sed pro ἱερέων fortasse alius quispiam gen. reponendus est. Vide et Eust. in hunc l., p. 1057 fin., item Hesych. Quidam ὑποφήτης interpr. Subvates, (ut schol. ille ὑποφῆται exp. ὑπομάντεις,) et Qui ab alio oraculum acceptum promittunt. Cam. vertit, Interpres deorum. Vide et quæ dixi supra de προφήτης sumpto pro ὑποφήτης. Sunt certe qui ὑποφήτης vicissim pro προφήτης alicubi accipi tradant, ex quibus est Bud.: qui etiam annotat ὑποφήτας vocari a Dionysio Areop. Eos qui dictandi docendique munere funguntur quæ divinitus acceperunt, ut archangeli a principatibus arcana excipientes, angelis quasi per manus tradunt, et vicissim angeli viris sanctis, et viri sancti indoctis. Sed in Comm. hæc aut certe his affinia dicit non de ὑποφῆται, sed de ὑποφητικαὶ τάξεις. Poetæ quoque dicuntur Musarum ὑποφῆται [Theocr. 16, 29: Μουσάων ἱεροὺς ὑπ. 17, 115; 22, 116. Arat. 164], quod sint veluti sacerdotes Musarum, ut annotat Serv. in eum Virg. locum, in quo ille dicit se sacra Musarum ferre. Perinde igitur fuerit, sicut docui et supra in Προφήτης, ac si diceret se esse sacerdotem s. antistitem Musarum, aut certe antistitem sacrorum Musarum. Possumus tamen fortasse non minus commode Μουσάων ὑποφῆται reddere Musarum interpretes, Interpretes et internuntii Musarum, ut Cic. augures vocavit Interpretes et Internuntios Jovis. [Apoll. Rh. 1, 1311: Γλαῦκος ... Νηρῆος πολυφράδμων ὑπ. Schol. Soph. OEd. T. 151: Ὁ Ἀπόλλων ὑποφήτης δοκεῖ εἶναι τοῦ πατρός. Ὑποφῆται τῶν κακῶν (δαίμονες) Phot. Ad Amphiloch. p. 726 ed. Wolf.] ‖ Sed Lascaris traditur ὑποφήτας appellasse et Eos qui poetarum sunt interpretes, s. potius explanatores et enarratores, qui et ὑπομνηματισταὶ dicuntur, necnon σχολιασταί.

Ὑποφητικός, ἡ, ὸν, Pertinens ad eum qui ὑποφήτης dicitur, vel ad ejus munus, s. functionem. Et ὑποφητικαὶ τάξεις ap. Dionys. Areop. Angelorum ordines, qui divina interpretandi munere funguntur, etc. ex Bud. Comm. p. 193. [Eustrat. De statu an. post mortem p. 564, 17: Ὅτι τῆς ὑπ. ἐν τούτῳ παρατραπήσεται τάξεως, Quod interpretis officium in hoc violaret. Hase.]

Ὑποφητικῶς, ex eod. Dionys., More ejus qui fungitur munere interpretandi divina, vel Fungendo munere s. officio antistitis.

[Ὑποφῆτις, ιδος, ἡ, femin. ab ὑποφήτης. Athen. 13, p. 590, E: Φρύνην ... ὑποφῆτιν καὶ ζάκορον τῆς Ἀφροδίτης. «Eust. ap. Fabr. Bibl. Gr. vol. 1, p. 152.» Kall.]

Ὑποφήτωρ, ορος, ὁ et ἡ, magis poetica forma dicitur pro ὑποφήτης. [Manetho 3, 326: Μύθων ὑποφήτορες ἐσθλῶν· 2, 295: Ἄλλοις ὑποφήτορες ἔμμεν ἀνιῶν. Nonn. Joann. c. 5, 157: Ὑποφήτορι μύθῳ ἀθανάτῳ σάλπιγγι.] Videtur tamen et aliter accipi; nam ὑποφήτορες μοῦσαι ex Apoll. [Rh. 1, 22] affertur. Hesych. autem ὑποφήτορες exp. ὑποτεταγμένοι.

[Ὑποφθαδὸν, Præveniendo. Oppian. Hal. 3, 145: Ἄνω σπεύδουσιν ὑπ. et 618; 5, 387.]

Ὑποφθάλμιος, ὁ, ἡ, Qui oculis subjacet. Plur. ὑποφθάλμια, τὰ, Genæ, ut nonnulli interpr. Ὑπώπια, Cam., quæ alio nomine ὑποφθάλμια, Ossa juxta nasum subjecta oculis: fortasse Genæ, ut Cic. ait, ab inferiore parte subjectæ leviterque eminentes. Idem, Nominat Pollux genas ὑποφθάλμιον φρουράν, i. e. Oculorum custodiam. [Apud Polluc. 2, 53, nihil legitur præter: Ὑπώπια καλεῖται τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὀστᾶ ... ἃ καὶ ὑποφθάλμια παρ' ἐνίοις ὀνομάζεται. Similiter Rufus p. 25 ed. Clinch.] Plin. autem Genas vocat quæ Diosc. βλέφαρα, ut in Ὀφθαλμικὸς videre potes. Sed inter βλέφαρα et ὑποφθάλμια magnum discrimen est. [Ὑπ. sunt partes sub oculis cavæ, quæ in cachecticis, hydrope aut malo corporis habitu laborantibus intumescunt. Hippocr. p. 137, C: Μετάρσια τὰ ὑπ. 595, 50: Τὰ ὑπ. πελιδνὰ καὶ πεφυσημένα· et p. 638, 11; 641, 9. Erotianus ὑποφθάλμιον exponit apud Hipp. τὸ κοῖλον τοῦ ὀφθαλμοῦ, verum ὑποφθάλμια et τὰ κοῖλα malim. Foes.]

Ὑποφθάνω pro προφθάνω. [Ὑποφθὰς per φθάσας, προφθάσας, προλαβὼν exp. Hesych., Phot. et Suidas, et ὑποφθαμένη per προφθάσασα Hesych.] Hoc autem, sicut et φθάνω, significare Prævenio, etc., dictum est. Bud. p. 193, agens de compositis in quibus ὑπὸ i. valet q. πρὸ, meminit et hujus, ita usum esse Plut. [ὑποφθάνειν V. Anton. c. 16, Moral. p. 512, A; ὑποφθάσαι V. Æmil. Pauli c. 26, Anton. c. 29. Arrian. Anab. 1, 19, 6. Nicol. Damasc. Exc. p. 446, 22] tradens. Est autem ante illum ita usus Hom. Affer-

tur enim ex eo [Il. H, 144] ὑποφθὰς pro προφθὰς, προλαβών. [Greg. Naz. Carm. 51, 315, ὁ δ' ἔσβεσεν οἶκτος ὑποφθάς. Greg. Nyss. t. 1, p. 712, D. Basil. t. 1, p. 521, C. Malchus De legat. p. 245, 11 Bonn., ὑποφθάσαντες. Hase. Ὑπέφθη Apoll. Rh. 4, 307.] Item ὑποφθάμενος, cujus fem. ὑποφθαμένη, Od. O, [171] : Ὑποφθαμένη φάτο μῦθον. [Apoll. Rh. 3, 1144. Bianor Anth. Pal. 9, 227 : Ἄγρης δεσμὸν ὑποφθάμενος. Quint. Sm. 6. 398.]

Ὑποφθέγγομαι, Subloquor. In VV. LL. Interloquor, Immurmuro. [Plato Soph. p. 252, C : Ἐντὸς ὑποφθεγγόμενον. Plut. V. Cam. c. 6 : Τὸ ἄγαλμα ὑποφθεγξάμενον εἰπεῖν· Mor. p. 88, C : Μή τις σοὶ ὑποφθέγγηται τὸ τοῦ τραγῳδοῦ· V. Bruti c. 36, Arati c. 7, et alibi. Ælian. N. A. 7, 7; Lucian. Nigr. c. 13; Longus 1, 25; 3, 12. Aristæn. 2, 18; Charito 7, 5. Schol. Aristoph. Nub. 25 : Ὁ νεανίσκος ταῦτα καθεύδων ὑποφθέγγεται. G. D. Epiphan. t. 1, p. 589, C. Joseph. B. J. 3, 2, 3, ὑποφθέγγεται. Zosim. Hist. p. 464, 6, ὑποφθεγξάμενος. Galen. vol. 18, part. 1, p. 291, 15 : Καί τι καὶ φώνημα τερπνὸν ὑποφθεγγόμενον. Hase.]

[Ὑποφθείρω, Corrumpo (Gl.), Aliquantulum corrumpo. Verbum frequens in scriptis recentiorum, velut Euseb. H. E. 4, 22; Athanas. Vita vol. 2, p. 520, 526; Theophyl. Sim. Hist. p. 74, C; Planud. Ovid. Met. 15, 401. (Galen. vol. 19, p. 316, 7. Epiphan. t. 1, p. 642, A; 729, C. Greg. Nyss. t. 1, p. 79, B, ἡ γαστὴρ ὑποφθαρεῖσα. Hase.) De eo qui pecunia corrumpit, schol. Aristoph. Pl. 725, schol. Æschinis ad p. 62, 31. Niceph. Cpol. De rebus post Mauric. p. 26, D : Τοὺς ἄρχοντας ὑποφθείρας δόλῳ ὑπ' αὐτῶν παραλαμβάνει τὴν πόλιν· et p. 33, D. || Ὑποφθειρομένων vitiose ap. Hippocr. pro ὑποφερομένων v. s. v. Ὑποφέρω.]

[Ὑποφθίνω, Paulatim consumor. Heraclit. Alleg. Hom. c. 61 : Ὅσον ἡ τοῦ σώματος ἰσχὺς ὑποφθίνει, τοσοῦτον ἡ τῆς διανοίας αὔξεται ῥώμη.]

Ὑποφθονέω, Subinvideo, Aliquantum invideo, Xen. [Hell. 3, 2, 13 : Ὑπεφθόνει τῆς στρατηγίας (sic Leuncl. pro τῇ στρατιᾷ) τῷ Τισσαφέρνει. Sed Cyrop. 4, 2, 13 : Ὥσπερ ὑπεφθόνει, var. lect. ὑπό τι ἐφθόνει. G. D. Georg. Pisid. Vita Anast. p. 318, 40, ὑπεφθόνει. Hase.]

[Ὑποφθόνως, Subinvide. Xen. Hell. 7, 1, 22 : Ὑπ. καὶ οὐκέτι φιλικῶς εἶχε πρὸς τοὺς Ἀρκάδας.]

[Ὑποφθορὰ, ἡ, Corruptio, Corruptela. Oribas. p. 19 ed. Mai : Μέσης τῶν δυοῖν ὀστέων τῆς ὑπ. οὔσης· et mox iterum. Conf. Ὑποφορά. G. D. || Corruptela in litibus. Synops. Basilic. ap. Mortreuil. *Hist. du droit Byz.* t. 2, p. 438, 33 : Περὶ ὑποφθορᾶς ἀντιδίκων. Hase.]

[Ὑποφθορεὺς, έως, ὁ, Corruptor, Gl.]

[Ὑποφιλέω, Subosculor. Aristæn. Ep. 1, 25 : Ὥσπερ ἐκ στομάτων ὑπεφίλουν ἀλλήλους καταπίνοντες τὰ φιλήματα.]

[Ὑποφιλήδονος, ὁ, ἡ, Aliquantum voluptarius. Nilus Paræn. p. 1177, E. Hase.]

[Ὑποφλεγέθω, i. q. ὑποφλέγω. Nicander Al. 282.]

[Ὑποφλεγμαίνω, Subardeo, Nonnihil inflammatus sum. Oribas. p. 268 ed. Matth. : Τοῖς ἐρπυστικοῖς (ἕλκεσιν), εἰ μετὰ ῥεύματος ὑποφλεγμαίνοι. G. D. Figurate Theophyl. Simoc. Hist. p. 48, 17 Bonn. : Καὶ μέχρι τούτου ὁ τοῦ βασιλέως θυμὸς ὑπεφλέγμαινεν. Hase.]

[Ὑποφλεγματίζω, Pituitam emitto. Alex. Trall. p. 29.]

[Ὑποφλεγματώδης, ὁ, ἡ, Aliquantulum pituitosus. Hippocr. p. 217, E.]

[Ὑποφλέγω, Fervefacio. Marianus Anth. Pal. 9, 626 : Αὐτὸς ὑποφλέξας λαμπάδι καλὸν ὕδωρ. Niceph. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 502, 31 : Ἐπὶ τούτους ὑποφλέγομαι τὴν καρδίαν. G. D. Georg. Pisid. Opif. 307; Contra Sever. 41. Greg. Naz. Carm. anacr. 43, 96, de ebriosis : Τὸν μαινόλην ἑτοίμως ὑποφλέγοντες οἶνον. Hase.]

[Ὑπόφλοισβος, ὁ, ἡ. Orph. Lith. 516 : Βένθεσσιν ὑποφλοίσβοιο θαλάσσης. Recte correctum Βένθεσσι πολυφλοίσβοιο θ.]

[Ὑποφοβέομαι, Nonnihil terreor. Schol. Eur. Hipp. 438. Wakef.]

[Ὑπόφοβος, ὁ, ἡ, Subtimidus. Phot. et Suidas s. v. Ὑποδεής. « Achmes Oniroer. p. 54, 10; 67, 15 : Ὑπ ἔσται ἀπὸ πάντων ἐχθρῶν αὐτοῦ, Metuet ab. i || Formidolosus; Metuendus. Id. ibid. p. 251, 10 : Μετ' ἐχθροῦ δυνατοῦ, καὶ δολίου, καὶ ὑπ. » Hase.]

Ὑποφοινικίζειν, q. d. Subpunicare, Subpurpurascere.

Ὑποφοινίσσω : ex cujus pass. voce est particip. ὑποφοινισσόμενα, quod affertur ex Diosc. 3, 78 : Ὑποφοινισσόμενα φύλλα, Folia in puniceum colorem vergentia, q. d. Subpunicantia. [Id. 4, 24, de anchusa : Ἄνθος πορφυροειδὲς ὑποφοινικίζον. Ac fort. sic quoque scribend. dicas ib. 98, de fuco marino, si modo accurate vertit Plinius 26, 10, 66 : Alterum longius, quodamtenus rubens. Ed. : Τὸ δὲ ὑπόμηκες, καὶ φοινίσσον. Hase. Nicander Ther. 720. Poetice Ὑπαιφοινίσσεται, ib. 178.]

[Ὑποφόνια, τὰ, Pecunia propter cædem soluta. Harpocr. : Ὑπ., τὰ ἐπὶ φόνῳ διδόμενα χρήματα τοῖς οἰκείοις τοῦ φονευθέντος, ἵνα μὴ ἐπεξίωσιν. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Καλλισθένους καὶ ἐν τῷ κατὰ Φορμισίου· Θεόφραστος Νόμων ις'. Cui sua debent Phot., Suidas et Etym. M. p. 784, 26. Similiter exp. Lex. rhet. in Bekk. Anecd. p. 313, 5. Et schol. Hom. Il. Σ, 497 : Ποινῆς λέγει τῆς καλουμένης παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ὑποφονίων, ἃ ἐδίδοσαν τοῖς οἰκείοις τῶν ἀνηρημένων οἱ ἀνελόντες (ἵνα μὴ ἐπεξέλθωσι, recte addit Eustath. p. 1158, 11). Κατατιθέναι τὰ ὑπ. Aristid. vol. 2, p. 436, et Philostr. p. 877. Dio Cass. 77, 12 : Τῆς τοῦ ἀδελφοῦ σφαγῆς ὑπ. τοῖς στρατιώταις ἐδεδώκει.]

Ὑποφορὰ, ἡ, [Prætextus, Excusatio. Xenoph. Hell. 5, 1, 29 : Ἡ τῶν μηνῶν ὑπ. οὐδὲν ἔτι σφᾶς ὠφελήσει. ||] Objectio, Bud., sicut ὑποφέρω, Objicio. In VV. LL. annotatur Fabium videri vocasse Subjectionem; sed potius ἀνθυποφορὰν ea voce intellexisse, dictum in Ἀνθυποφορά. Ibid. ex Hermog. ὑποφορὰ exp. ὁ τοῦ ἐχθροῦ λόγος, Adversarii oratio. [Ὑποφορὰ, Subjectio (Auct. ad Herenn. 4, 23) dicitur, Quum aliquam sententiam adversarii ita proponimus, ut ei simul illico respondeamus. Anonym. De rhetor. ed. Fisch. p. 202. (Tiber. in Walzii Rhett. vol. 8, p. 566. Rufus ib. vol. 3, p. 459.) Ab Hermog. Περὶ εὑρ. 3, p. 84 (vol. 3, p. 108) numeratur inter Modos quæstionis oratorie tractandæ. Talis ὑποφορὰ est in Oratione Cic. Milon. : Negant intueri lucem fas esse ei, qui a se hominem occisum fateatur. Hæc est adversarii objectio : cui statim respondetur καθ' ὑποφοράν. Ipse Hermogenes aliquando ἀντίθεσιν appellat : vide Gregor. ad Hermog. 22 (vol. 7, p. 1288) et Fortunat. De rhet. p. 67 Pith. Ernest. Lex. rhet. Schol. Demosth. p. 172, 17; 555, 24 ed. Ox. Epictet. Diss. 1, 29, 40 : Μὴ τοιαύτην ἐπενέγκῃς τὴν ὑπ.] || Ὑποφοραὶ in iisdem ex Gaza, ap. Alex. Aphr., et ex Hermol. ac Ruellio ap. Diosc., Profunda et subducta ulcera, quæ dehiscunt in fistulam, Ulcera cavernosa, Oræ ulceris quæ importune contrahuntur et connivent. Alex. Aphr. [Probl. 1, 93] : Ποιεῖ τοῦτο καὶ ἐπὶ ὑποφορῶν συμπεσόντων ἐπὶ τῶν ἑλκῶν· si tamen συμπεσόντων in illis recte ex eo affertur. Diosc. 2 [4, 175] : Ὑποφορὰς κολλᾷ. [In Definitt. medicis σῦριγξ dicitur ὑποφορὰ τυλώδης στενή τε καὶ ἐπιμήκης, Ductus callosus, angustus et oblongus, velut quidam tubulus aut sinus. Fistulæ quoque antrum et ductus ὑποφορὰ dicitur Paulo Æg. 6, 78, et fistulæ ora. Ὑποφορὰ etiam alvi subductionem indicat, ab ὑποφέρω quod est Subduco, velut ap. Hippocr. p. 168, D : Ἐν ὀσφύος ἀλγήματι συντόνῳ καὶ ὑποφορῇ πλέονι. Quod repetitur p. 208, B, ubi ὑποφθορῇ vitiose legitur, quanquam ὑποφθορὴ humorum corruptelam et putrilaginem alvo refusam subindicare potest. Rursus p. 203, F, ὑποφοραὶ μακραὶ, Alvi subductiones diuturnæ. Foes. || De aquis subterraneis Geopon. 2, 6, 8 : Τινὰ τῶν ὑδάτων παρὰ ταύτας μὲν τὰς ὑπωρείας μὴ ἐκφανῆ γίνεσθαι, ποιησάμενα δὲ ἕως τινὸς ὑποφορὰν κατὰ γῆς οὕτως εἰς τὸ φανερὸν ἐκθλίβεσθαι. || Ὑποφορὰ vitiose pro ἀποφορὰ vulgo ap. Strab. 5, p. 247 extr.]

[Ὑπόφορος ὁ, ἡ, i. q. ὑποτελὴς, Tributarius, Gl. Hesych. : Ὑπόφορος (codex ὑποφόρος), ὑπὸ τέλος, ὑπὸ κίνσον (i. e. Sub censu), ὑπεύθυνος. Similiter Phot., Suidas, Etym. M. p. 784, 25, et Zonaras p. 1769. Josua 16, 10 : Ἐγένοντο ὑπ. δοῦλοι. Arrian. Peripl. mar. Erythr. p. 10 : Ὑπ. τὴν χώραν ἔχουσι. Plutarch. Mor. p. 774, C : Χαλκιδεῖς ὑποφόρους λαβών. Ammon. p. 92 : Μέτοικός ἐστιν ὁ ὑπ. « Jo. Chrys. In Ps. 125, vol. 1, p. 799,

14 : Οἱ μὲν γὰρ νόμῳ πολέμου τινὰς λαβόντες, ... κἂν ὑποφόρους ποιήσωσιν, οὐδὲν εἰς τὴν ψυχὴν παρέβλαψαν. » Seager. Euseb. H. E. 1, 6 : Τὸ Ἰουδαίων ἔθνος Ῥωμαίοις ὑπόφορον κατεστήσατο. Kall. || Profundus, Subductus. Galen. vol. 14, p. 681, 17 : Ὅσα ὑπόφορα, καὶ κόλποι, καὶ ἕλκη. Hase.]

[Ὑποφραδμοσύνη, ἡ. Σῇς δ' ὑποφραδμοσύνῃσιν Hesiod. Theog. 658 in edd. vet. vitiose pro σῇσιν ἐπιφροσύνῃσιν, quod nunc restitutum ex codd. : quocum comparetur epigr. in Certamine Homeri et Hesiodi p. 324, 18 ed. Gœttl., p. 74, 4 ed. Didot., ubi Barnes. σῇσιν ἐπιφροσύναις restituit pro σῇς ὑπὸ φρασμοσύναις.]

[Ὑποφράζομαι.] Ὑποφρασθείς, Qui animadvertit, subanimadvertit, exprimendo præp., Apollon. [Rh. 1, 462.]

[Ὑποφράσσω, s. Ὑποφράττω, Obsero. Basil. M. vol. 3, p. 593, B : Τὴν ἀκοὴν πρὸς τοὺς φαύλους ... ὑποφράξει. Bast. Nicephor. Chumnus Ep. 93. Boiss. Hero Autom. in Mathem. vett. p. 269, 23 : Ὑποπεφραγμένα σανίδια, Tabellæ ligneæ subter affixæ. Hase.]

[Ὑποφραστὴρ, ῆρος, ὁ, i. q. ὑποφήτης. Gregor. Naz. vol. 2, p. 142, D : Εἰσὶ γὰρ, εἰσὶ καὶ ὑμὶν ὑποφραστῆρες ἀοιδῆς.]

[Ὑπόφρῑκος, ὁ, ἡ, Subhorrens, Qui horrore aliquantum tenetur. [Macc. 3, 6, 18 : Ὑπ. καὶ τὸ τοῦ βασιλέως σῶμα ἐγενήθη.]

[Ὑποφρίσσω, s. Ὑποφρίττω, Subhorreo. Euphorio ap. Athen. 6, p. 263, D : Ὑποφρίσσοντες ἄνακτα. Lucian. Pro imag. c. 12 : Πάνυ αὐτὰ ἐδυσχέραινε καὶ ὑπέφριττε· Jov. conf. c. 4 : Ὑπέφριττον μεταξὺ ἀκούων τῶν ἐπῶν. Philostr. p. 873. « Eunap. p. 197, 12=113 ed. Boiss. : Τῆς τριχὸς ὑποφριττούσης (in disputando). » Valck. Psellus Anagoge in Tantalum p. 5, 1 ed. Gesn. Boiss.]

[« Ὑποφρονέω, Prospicio, Sperno, Contemno, Joseph. » Lex. Gr.-Lat. ap. P. Baldvin. 1611.]

[Ὕποφρος. V. Ὕπαφρος.]

[Ὑποφρούριος, ὁ, ἡ, Qui in custodia tenetur. Niceph. Cpol. De rebus post Mauric. p. 25, B : Ὑποφρούριον τρισὶ χρόνοις αὐτὸν ἐποίησεν.]

Ὑποφρύγιος, ὁ, ἡ, Subphrygius [Athen. 14, p. 625, E. Plutarch. Mor. 1142, F. Procl. ap. Phot. Bibl. p. 320, 20], et Ὑποφρυγιστὶ, q. d. Subphrygiè, musicorum sunt, sicut ὑποδώριος et ὑποδωριστὶ, quæ vide. [Aristot. Probl. 19, 49. Schneid. Ptolem. Harm. 3, 11. Anon. De mus. p. 36, 1; 37, 2; 38, 1 Bellerm. Georg. Pachym. De harm., ed. A. J. H. Vincent. *Not. et extr. des man.* t. 16, part. 2, p. 483, 28 : Ὁ ὑπ., βαρύς. Id. ibid. p. 420, 3; 502, 2; conf. Bellermann. *Die Tonleitern und Musiknoten der Griechen*, p. 48. Hase. ὕ]

[Ὑποφῦὰς, άδος, ἡ, i. q. ὑπόφυσις. Hesych. : Μόλσος· σελίνου καυλὸς καὶ ἄνθος· οἱ δὲ ὑποφυάδα.]

[Ὑποφῡγὴ, ἡ, Superfugium (corr. Subterfugium), Gl. Joseph. A. J. 8, 5, 2 : Τὰ ἅλση ... πρὸς θέρους ὑποφυγήν. Ὑποφυγαὶ σπηλαιώδεις ap. Polluc. 9, 16.]

[Ὑποφυλάσσω, Magistratum gero apud Lycios, aliunde non cognitum, sec. conject. Franzii C. I. vol. 3, p. 168, n. 4332, 12, in titulo Phasel. : Ὑποφυλάξαντα τοῦ Λυκίων ἔθνους. Hase.]

[Ὑποφυλλὶς, ίδος, ἡ. Etym. M. p. 159, 27 : Τὰς ὑπ. τῶν βοτρύων. Corrige ἐπιφυλλίδας. G. Dind.]

[Ὑποφῡσάω, Subinflo. Philo vol. 1, p. 339. Etym. M. p. 818, 57 : Ὑποφυσῶντος τοῦ ἀνέμου. Wakef. Hippiatr. p. 151, 19 : Τῆς ἕδρας ὑποφυσωμένης. Hase.]

Ὑπόφῡσις, εως, ἡ, q. d. Subnascentia. Ex Suidæ auctoritate exp. παραφυάς. Veruntamen ejus lexicographi locus est ejusmodi, ut ex eo non satis certo colligi hujus vocis expositio queat. [Glossa Photio, Suidæ et Etym. M. p. 784, 28, communis hæc est : Ὑποφύσεις, παραφυάδες φαύλων λογισμῶν ἔξωθεν φυομένων. G. D. || Processus. Galen. vol. 4, p. 132, 16; vol. 19, p. 438, 2. Id. vol. 2, p. 337, 16, de unguibus : Καθ' ὑπ. αὔξονται, Ab radice exeuntes augentur. Hase. || Ὑπόφυσις vitiose scriptum pro ὑπόφασις, quod v.]

[Ὑποφῡτεύω, Subsero, Gl. Theophr. C. Pl. 3, 10, 5. Geopon. 10, 50 : Σκίλλαν ὑποφυτεύων παρὰ τὰς ῥίζας. Ὑπεμόσχευον apud Eunap. per ὑπεφύτευον exp. Suidas s. v. Μοσχεύω.]

Ὑποφύομαι, Subnascor, Succresco, Suppullulo. Potest etiam reddi Clanculum nascor; aut certe, Sensim et paulatim nascor. Sed ex Aristot. affertur ὑποφυῶσι pro Enascantur, minime servata vi præpositionis. [Aristot. H. A. 8, 24 : Τῆς ἑτέρας ὁπλῆς ὑποφυομένης· 2, 2 : Μὴ βάλλειν πρότερον (τοὺς ὀδόντας) πρὶν ὑποφυῶσιν ἐντὸς ἴσοι. Theophil. Protosp. p. 22, 3 ed. Greenhill. : Τὸν ὑποπεφυκότα τῷ δέρματι ... τένοντα. Theophr. H. Pl. 4, 15, 2 : Πάλιν ὑποφύεται (sic Schneid. pro ὑποφύει) νέος (φλοιός). Plutarch. Mor. p. 394, E : Σπείροντες λόγους καὶ θερίζοντες ... ὥσπερ οἱ σπαρτοὶ βλαστάνοντας ἡμῖν καὶ ὑποφυομένους κατὰ τὴν ὁδόν· 796, A : Τῶν παραβλαστανόντων καὶ ὑποφυομένων. Epictet. Diss. 2, 18, 8 : Οὕτως τὰ ἀρρωστήματα ὑποφύεσθαι λέγουσιν οἱ φιλόσοφοι. Diog. L. 8, 72 : Τυραννίδος ἀρχὴν ὑποφύεσθαι. || Ὑποφύω, Succrescere facio. Hom. Il. Ξ, 347 : Τοῖσι δ' ὑπὸ χθὼν δῖα φύεν νεοθηλέα ποίην. ὕ]

[Ὑποφωλεύω, Lateo sub. Antiphil. Anth. Pal. 7, 375 : Τοίχων ὀρθὰ ... οἷς ὑποφωλεύουσαν ὑπήλυθον αἱ κακόμοιροι ὠδῖνες. Nisi ὕπο φωλεύουσαν scribere malis.]

Ὑποφωνέω, Succlamo, ut fit in concione, Bud. Idem, Ὑποφωνῶ, inquit, Succlamo, i. e. Acclamo, ut populus concionanti respondens. Plutarch. [Mor. p. 187, D : Ὑπεφώνησέ τις ἐκ τῆς ἐκκλησίας· V. Pomp. c. 25] : Τίνα, εἶπεν, ἕξετε ἄλλον; ἐκ μιᾶς γνώμης ὑπεφώνησαν ἅπαντες, Σεαυτόν. [Id. Mor. p. 53, B. Ib. p. 72, D : Τοῦτο πολλάκις ὑποφωνεῖν εἴωθεν. Moschus 3, 49 : Αἱ δ' ὑπεφώνεον ὄρνιθες.] Est etiam, Currentem s. Certantem clamore excito; qua signif. usurpari tradit a Basil. [De virgin. vol. 3, p. 601, D. Boiss. Spiritus Sanctus ἀγωνιζομένοις ὑποφωνεῖν dicitur Greg. Nyss. vol. 2, p. 498. Hemst. Athanas. t. 2, p. 451, C. OEcum. In Apoc. p. 303, 7 Cramer. Basil. t. 1, p. 706, D; 717, C; 721, D; 769, B; 773, D; 787, B, et alibi non raro. Cyrill. Al. t. 5, p. 450, B, τὸν ἱερὸν ἡμῖν ὑποφωνοῦντα Παῦλον. Hase.] At in VV. LL. Ὑποφωνέω est Summissa voce loquor, Murmuro, sed absque exemplo. [Hesych. : Ὑποφωνῆσαι, ὑποδεῖξαι.]

[Ὑποφώνημα, τὸ, Acclamatio. Basil. M. vol. 3, p. 335, B : Τοῖς ὑμετέροις ὑπ. ἐπιρρωσθῆναι πρὸς τὸν ἀγῶνα. Bast. Theophylact. Bulg. In ador. crucis p. 295, A Grets. : Οἱ τοὺς ἀθλητὰς τοῖς ὑπ. ἐπεγείροντες. Hase.]

Ὑποφώνησις, εως, ἡ, affert Bud. ex Plutarcho [Mor. p. 33, D], quod itidem exp. Clamor certatores adhortantium. [Greg. Nyss. t. 1, p. 294, D; t. 2, p. 70, C. Phot. Epist. p. 269, 11 : Ἡ τοῦ μαθητοῦ ὑπ. Greg. Naz. t. 1, p. 878, C : Καὶ, ὡς ἀθλητὴν ἄριστον κελευσταὶ παῖδες, τκῖς ὑπ. ὑπαλείψοντες. Actt. Concc. t. 3, col. 816, C : Τῆς προφητικῆς ὑπ. ἀντεχόμενοι. Interpr., Vaticinationis. Hase.]

[Ὑποφωνητὴς, ὁ, ἡ, Succentor. Ignat. Epist. 6, p. 130 : Ὡς συστρατιώτης ὑμῶν, ὑποφωνητοῦ τάξιν ἔχων. Ducang.]

[Ὑποφώσκω. V. Ὑποφαύσκω.]

Ὑποχάζομαι, vide Χάζομαι, ubi ago de aoristo Κεκαδόμην. [Apoll. Rh. 1, 1101 : Καί οἱ ... Ζεὺς αὐτὸς Κρονίδης ὑποχάζεται.]

[Ὑποχαίνω. V. Ὑποχάσκω.]

Ὑποχαίρω, Latenter et in sinu gaudeo, In tacito cohibeo gaudia læta sinu. Alii simpliciter interpr. Gaudeo. [Polemo Physiogn. 1, 18, p. 267 : Εἰς κακὸν ὑποχαίροντες.]

[Ὑποχάλαρος, ὁ, ἡ, Aliquanto laxior. Hippocr. p. 865, A.]

[Ὑποχάλασις, εως, ἡ, Remissio, Cessio. Suid. s. v. Ὑφιστήσεις. Schleusn. Nicet. Chon. Hist. p. 27, C : Καταστολή τις καὶ ὑπ. τοῦ πάσχοντος μέρους ἐγίνετο. G. D. || Demissio per funes. Justin. Mart. p. 410, A, de lectulo paralytici in domum demisso, aperto tecto ὅσον ἤρκει εἰς τὴν ὑπ. τοῦ παραλύτου. Hase.]

Ὑποχαλάω, Paulum laxo, Aliquantum remitto, Clanculum laxo, Sensim leviterque remitto, ut vix sentias. [Ὑπ. τοῦ μέλους Ælian. N. A. 12, 46. Καθίμα per ὑποχάλα exp. schol. Aristoph. Vesp. 379; εἴκεις per ὑποτάσσῃ, ὑποχαλᾷς schol. rec. Æsch. Prom. 320. Anon. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 621, 9 : Κεραία μὴ ὑποχαλῶσα καὶ ὑπενδιδοῦσα. Eustath. Opusc. p. 8, 70 : Ὑποχαλᾶται τὰ νεῦρα τοῖς κάμνουσι. G. Dind. Proprie Georg. Pachym. De harm. ed. Vincent. *Notices et extr.*

des man. t. 16, part. 2, p. 479, 26 : Ὑποχαλᾶσθαι τὸν ὑπαγωγέα, *le chevalet.* Figurate Theophyl. Simoc. Hist. p. 41, 13; 120, 7 Bonn. Athanas. t. 2, p. 362, D : Ὑπεχαλάσθης τοῦ στερεοῦ λογισμοῦ. Agath. Hist. p. 298, 13 Bonn., de febribus : Οὐδὲ μετρίως γοῦν ὑποχαλῶντες. Hase.] In VV. LL. exp. ὑποχωρῶ, sed tunc scrib. foret ὑποχάζω.

[Ὑποχαλεπαίνω, Subirascor. Schol. Soph. OEd. C. 117.]

[Ὑποχαλῑνίδιος, α, ον, Fræno aptus, annexus. Xen. De re eq. 7, 1 : Τὸν ῥυταγωγέα ἐκ τῆς ὑποχαλινιδίας ἢ ἐκ τοῦ ψαλίου ἠρτημένον εἰς τὴν χεῖρα λαβεῖν, Ad inferiorem fræni partem religatum. Vide Jungerm. ad Polluc. 1, 216.]

[Ὑποχαλκίζω, Æris colorem imitor. Etym. M. p. 805, 29 : Χαλκὶς τὸ ὄρνεον, ὅτι ὑποχαλκίζει κατὰ τὴν χροιὰν τῆς πτήσεως (πτερώσεως Gaisford.). || Hesych. : Ὑπεχάλκισα· πρὸς χαλκοῦ ὑπεθέμην.]

[Ὑποχαλκὶς, ίδος, ἡ. HSt. s. v. Χαλκίς :] Præterea Χαλκὶς est et montis nomen : unde Ὑπόχαλκις dicta urbs quædam Ætoliæ, ad ejus radices sita, teste Eustath. ap. Hom. Il. B [p. 269, 31 : Ὑποχαλκὶς (sic ὀξυτόνως) πόλις Αἰτωλικὴ διὰ τὸ ὑπὸ τὸ ὄρος φασὶ τὴν Χαλκίδα κεῖσθαι. Steph. Byz. : Ὑποχαλκὶς, πόλις Αἰτωλίας. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Τὸ ἐθνικὸν ὁμοίως τῷ ἁπλῷ Ὑποχαλκιδεύς. Hesych. : Ὑποχαλκὶς, ἡ ὑπὸ Ὁμήρου Χαλκὶς διὰ τὸ κεῖσθαι ὑπὸ τὸ ὄρος.]

Ὑπόχαλκος, ὁ, ἡ, Subæratus, Sub quo æs latet, Cui æris aliquid suffusum est. [Plato Rep. 3, p. 415, B : Ἐὰν ἔγγονος ὑπ. γένηται.] Ὑπ. νόμισμα, ap. Polluc. [7, 104] inter numismata adulterina et κίβδηλα. [Ὑπ. ἀργύριον 3, 86. Ὑπ. γῆ 7, 98.] Et ὑπόχαλκον χρυσίον, Aurum subæratum, Aurum suffuso ære adulteratum [Suidas : Ὑπόχαλκον δέ σου τὸ χρυσίον, ἀντὶ τοῦ μίξιμον, παραχεκομμένον τὸ νόμισμα, παραχαράξιμον. Themist. Or. 21, p. 247, B : Χρυσίον ὑπ. ἢ πορφύραν ἐψευσμένην. G. D. Basil. t. 1, p. 160, C. Theodoret. Gr. aff. cur. p. 482, 6 Gaisf. : Οὐδὲ διὰ τὸν ὑπ. χρυσὸν τὸν ἀκίβδηλον διαβάλλομεν. Hase.] : quod proverbialiter dicitur in homines vitia sub prætextu virtutum occultantes. [Herodian. p. 447 ed. Piers. : Ὑπ. νόμισμα τὸ μὴ δόκιμον καὶ κίβδηλον. Ἐρεῖς δὲ καὶ τὸν πονηρὸν οὕτως, κίβδηλος ἄνθρωπος καὶ ὑπ. Sic Plutarch. Mor. p. 65, A : Ὁ ψευδὴς καὶ νόθος καὶ ὑπ. (φίλος)· p. 1, B : Τὰ φρονήματα τῶν ὑπ. καὶ κίβδηλον ἐχόντων τὸ γένος. || Æris colorem referens. Ὑπ. μυῖα ap. Suid. s. v. Οἰστροπλῆγας. Eust. et schol. Hom. Od. X, 299 : Μύωψ ... ζῶον ὑπ. τὴν μορφήν. || Æris sonum referens. Philostr. p. 100 : Ὑπ. ἠχὼ φέρουσιν (dracones). Const. Manass. Chron. 5333 : Χρυσὸν ... μηδὲν ὑπόχαλκον ἠχοῦντα. G. D. Greg. Naz. t. 1, p. 6, B : Μηδαμοῦ κίβδηλον ἠχεῖν ἢ ὑπ. Hase.]

[Ὑποχαλκόω, Subæro, Gl.]

[Ὑποχαράσσω s. Ὑποχαράττω, Subincido. Plutarch. V. Alex. c. 69 : Τὴν ἐπιγραφὴν ἀναγνοὺς ἐκέλευσεν Ἑλληνικοῖς ὑποχαράξαι γράμμασι ... Wytt. Gregor. Nyss. t. 1, p. 873, B; t. 3, p. 30, D. Id. t. 1, p. 93, A, de iis qui Janos bifrontes effingunt : Μιᾷ κεφαλῇ δύο μορφὰς προσώπων ὑποχαράσσοντες. At ap. Philostr. De gymn. p. 10, 12, πλευρὰ ὑποχαράττουσα, Cute circum costas (athletarum) extenuata vertit Kayser., quem v. in annot. p. 65. Hase.]

[Ὑποχαρίζομαι, Chron. Pasch. vol. 1, p. 577, 22 : Παρθένον ὑποκεχαρισμένην, Nonnihil gratiæ habentem, Gratiosam.]

Ὑποχαροπὸς, ὴ, ὸν, Aliquantum cæsius s. glaucus, Aliquatenus cæruleus, [fulvus]. Xenoph. Cyn. p. 573, [c. 5, 23] : Καὶ τὰ ὄμματα οἱ μὲν ὑποχαροποὶ, οἱ δ' ὑπόγλαυκοι. Ubi nota inter χαροπὸς et γλαυκὸς distingui, licet alibi pro eodem accipiantur. Forsan autem malit quis scribere Ὑποχάροπος. [Dicæarch. ap. Clem. Al. p. 26, 31 : Ἡρακλέα ὑπ. Kall. Ptolem. Tetrab. p. 144, 7 : Ὀφθαλμοὺς μετὰ τοῦ εὐπρεποῦς ὑπ. Hase.]

[Ὑποχάρτωσις, εως, ἡ, Opus tectorium, Tectoria, Gl. Anon. in Exalt. Crucis p. 1285 : Τὴν ὁμαλὴν ὑπ. (Pseudo-Chrys. t. 11, p. 910, D. Hase.) Idem Ὑποχάρτης. Polychronius In Cantic. Canticorum p. 88 : Τὸ τῆς ὀροφῆς κάλλος, ὃ λέγεται ὑποχάρτης. Ducang.]

Ὑποχάσκω, Aliquantum hio, vel etiam Prono capite hio. Aristoph. Pl. [314] : Ὑποχάσκων ἐρεῖς, ἔπεσθε μητρὶ χοΐροι. Xenoph. De re eq. p. 549 [c. 6, 8] : Κἂν μὴ ὑποχάσκῃ, Si os non aperiat, nec χαλᾷ τὸ στόμα, καὶ δέχηται τὸ στόμιον· quidam enim equi sua sponte aperiunt os, et eo aliquantum hiante accipiunt frænum. [|| Suspicor. Hippocr. p. 1138, D : Κακὸν ὑποχάσκειν. Foes. Reliqua post imperfectum tempora sumuntur ab inusitata forma præsentis Ὑποχαίνω, de qua HSt. :] Ὑποχαίνω, Aliquantum hio : unde ὑποκέχηνε, quod exp. Dehiscit, nec non Hiavit. [Achill. Tat. 1, 1 : Ὑποκεχηνυῖα μικρὸν τὸ στόμα· ut Aristæn. 2, 10 : Ἡδὺ προσγελᾷ καὶ μικρὸν ὑποκέχηνε. Ælian. N. A. 5, 1 : Ὑποχανὼν (ὁ ἰχθὺς) κατέπιε τὴν μυῖαν. Corrupte ap. Niceph. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 497, 28 : Γῇ δὲ τὸ στόμα περιεβόθρευε καὶ πλατὺν ὑπέχαινε φάρυγγα, pro ὑπέφαινε, ut videtur.]

Ὑπόχαυνος, ὁ, ἡ, Nonnihil laxus, Mollis. Oribas. p. 158 ed. Matth. : Ὁ Γαλατικὸς ἑλλέβορος ῥυσὸς, ὑπ. Etym. M. p. 184, 54 : Τόπος τὰ μὲν ἄνω ἰσχυρὰ ἔχων, τὰ δὲ κάτω ὑπόχαυνα. || Nonnihil inflatus. Athen. 14, p. 624, E : Τὸ τῶν Αἰολέων ἦθος ἔχει τὸ γαῦρον καὶ ὀγκῶδες, ἔτι δὲ ὑπόχαυνον. G. D. Procl. Paraphr. in Ptol. p. 228, 19; 233, 20, καλλωπιστὰς, ὑπ. Hase.]

Ὑποχαυνόω, Aliquantum inflo, Paululum superbum et tumidum reddo. Plutarch. [Mor. p. 21, C] : Ὁ δὲ Μένανδρος ἐπῆρε μὲν ἀμέλει τὴν φιληδονίαν καὶ ὑπεχαύνωσε τοῖς ἐρωτικοῖς καὶ διαπύροις ἐκείνοις, Ἅπανθ' ὅσα ζῇ καὶ τὸν ἥλιον βλέπει Τὸν κοινὸν ἡμῖν, δοῦλα ταῦτ' ἔσθ' ἡδονῆς. [|| Remissum reddo, Relaxo. Basil. t. 2, p. 951, D : Τοῦ λόγου τὸν τόνον ὑποχαυνοῦσι. Vita Nili jun. p. 35, 20 : Μικρὸν ἑαυτὸν ἐκ τοῦ κόπου ὑποχαυνώσαντι. Passiv. Nic. David. Paraphr. in Greg. Naz. p. 148, 27; 153, 5; 180, 10 Dronk. Vita Chrys. t. 8, p. 300, 33 : Οὐ καθυφίει τούτοις οὐδ' ὑπεχαυνοῦτο. Hase.]

Ὑποχείριος, [ία, ιον, et] ὁ, ἡ, Qui sub manu est, vel sub manibus, Manui suppositus, vel Manibus. Hom. Od. O, [447] : Οἷσω γὰρ καὶ χρυσὸν ὅσος χ' ὑποχείριος ἔλθῃ, quasi dicas, Tantum auri quantum sub manus meas venerit, i. e. Quantum nactus fuero s. nancisci potuero. Quidam interpr. etiam, Aurum quod in manus meas inciderit. Affertur et hæc expos., τῇ χειρί μου ὑποπέσῃ. Eustath. exp. ὅστις εἰς χεῖράς μοι ἔλθῃ, et ὑπὸ ταῖς ἐμαῖς χερσὶ γένηται. Fortasse vero reddi etiam queat, Quod in potestatem meam venerit. [Suidas : Ὑποχείριον· τὸ ὑπὸ τὴν χεῖρα. « Οἱ μὲν πυγμαῖς, οἱ δὲ ῥοπάλοις, οἱ δὲ ὅ τι ποτὲ παρέπιπτεν αὐτοῖς ὑπ., ἀλοῶντες αὐτόν. »] || Qui est in potestate alicujus (is enim velut sub manu ejus est); In potestatem redactus, Captus. Alicubi reddi potest et Obnoxius. Thuc. 3 : Ὑποχειρίους δὲ ἔχοντες τοὺς πλείους. Idem eodem libro [c. 86] : Πρόπειράν τε ποιούμενοι εἰ σφίσι δυνατὰ εἴη τὰ ἐν τῇ Σικελίᾳ πράγματα ὑποχείρια γενέσθαι, In suam potestatem venire, Ditioni suæ subjici. Antiphon [immo Lycurg. p. 148, 39] : Ὅπου δὲ καὶ τοῦ λόγου τιμωρίαν ἠξίουν λαμβάνειν, ἥπου τὸν ἔργῳ παραδόντα τὴν πόλιν ὑποχείριον τοῖς πολεμίοις, οὐ μεγάλαις ἂν ζημίαις ἐκόλασαν; Qui autem dignum esse censuerunt, ut in eum animadverterent, qui verbo tantum peccarat, eum qui re ipsa urbem in hostium potestatem tradiderat, non iidem ipsi gravibus pœnis multarent? Bud. [Herodot. 6, 33 : Τὰ ἐπὶ δεξιὰ ... τοῖσι Πέρσῃσι ὑπ. ἦν γεγονότα· 219 : Ὑπ. ἑωυτῷ ἐόντας. Æsch. Suppl. 392 : Μή τί ποτ' οὖν γενοίμαν ὑποχείριος κράτεσιν ἀρσένων.] Ὑποχείριον ποιεῖν, ex Herodoto [1, 106] et ὑποχείριον ποιεῖσθαι [vel ποιήσασθαι ap. eund. 1, 106; 6, 107,] e Xenoph. [Cyrop. 7, 4, 15] pro Capere. [Herodot. 5, 91 : Ἀναδεκομένους ὑποχειρίας παρέξειν τὰς Ἀθήνας.] Apud Lysiam autem ὑποχείριον λαβεῖν legitur [p. 118, 25] : Διὰ τί οὖν οὐκ ἀπέκτεινα, ὑποχείριον λαβὼν τὸ σῶμα, καὶ τοσοῦτον κρατήσας; Ubi ego crediderim separatim ista verti debere, hoc modo, Quum cepissem et in manibus haberem. [Eur. Andr. 737 : Ἐπεξελθεῖν πόλιν χὑποχείριον λαβεῖν. Ὑπ. ἔχειν τινὰ, Captivum tenere, Polyb. 1, 21, 8. Et quæ sunt similia apud alios quosvis : v. Locella ad Xenoph. Ephes. p. 173, 242. De ægrotis qui medico se submittunt, Hippocr. p. 19, 25 : Καὶ γὰρ αὐτοὺς ὑπ. ποιήσειν τοῖς ἰατροῖς.] Metaphorice ap. Herodian. 1, [13, 16] : Γελωτοποιοὶ δὲ καὶ τῶν αἰσχίστων ὑποκριταὶ εἶχον αὐτὸν ὑποχείριον, Eum sibi addictum habebant. Ita enim malo quam Quasi addictum habebant, cum Polit. Sed et

Obnoxium fortassis interpretari hic possimus. [Polyb. 5, 45, 7 : Διὰ τὴν ἡλικίαν ὑπ. ἔχων τὸν νεανίσκον. Aristid. vol. 2, p. 406 : Τῷ μέλλοντι καὶ πείσειν ἀνθρώπους καὶ ὅλως ὑποχειρίους ἕξειν. Sext. Emp. p. 180 : Οἱ νομοθέται τοὺς παῖδας ὑπ. καὶ δούλους τῶν πατέρων κελεύουσιν εἶναι.] Dicitur etiam Ὑποχειρία in fem. genere. [Sic Herodot. 5, 91. Et Plato Leg. 3, p. 683, C : Ὅτε Λακεδαίμων ... ὑποχειρία τοῖς προγόνοις ὑμῶν ... ἐγεγόνει· Eryx. p. 392, C : Ἡ πόλις ἔσται ὑμῖν ὑποχειρία: Sed mascul. terminatione Polit. p. 308, A : Δούλας καὶ ὑποχειρίους τοῖς ἐχθροῖς ὑπέθεσαν τὰς πατρίδας. Metaph. Theæt. p. 198, A : Ὑποχειρίους τὰς ἐπιστήμας τῶν ἀριθμῶν ἔχει. Orac. ap. Diodor. Exc. p. 12 ed. Mai. : Νίκην ὑποχείριον ἕξεις.] Soph. [Aj. 495] ap. Suid. : Μή με ... Τῶν σῶν ὑπ' ἐχθρῶν χειρίαν ἀφῇς τινί. Hic enim præp. ὑπὸ per tmesin, a voce χειρίαν sejuncta est : pro μή με ὑποχειρίαν ἀφῇς. [Fallitur. Præpositio construenda cum verbis μή με βάξιν ἀλγεινὴν λαβεῖν.] ‖ Ὑποχείριος redditur etiam Obediens, Mansuetus, Utilis, in VV. LL.; sed in his interpretationibus confundunt ὑποχείριος cum χείριος, cui signiff. illæ tribuuntur, et de quo eadem opera dicendum esse censeo. [Adv. Ὑποχειρίως, Obnoxie. Gregor. Nyss. t. 3, p. 107, D : Ὥστε ὑπ. ἔχειν τῷ ἑτέρῳ τὸ ἕτερον, Ut alterum alteri subjiceretur. Hase.]

[Ὑποχειρισμὸς (?), ὁ. Galen. vol. 12, p. 12 extr. : Ἐὰν φαίνηται (ἡ δύναμις) χρήσιμος ὑποχειρισμῷ ὑπάρχουσα. Interpres, Si subjectæ materiæ utilis existat.]

[Ὑποχερσόω, Solum stabile præbeo. Passiv. Greg. Nyss. t. 2, p. 511, D, de Servatore super mare ambulante : Ἄνω τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος ὑποχερσουμένης τῇ βάσει. Hase.]

[Ὑποχετεύω. Empedocles ap. Peyron. p. 27 : Λόγῳ λόγον ὑποχετεύων. Scriptura suspecta in ἡνιοχεύων aliquando mutata ab Nækio Chœril. p. 119.]

[Ὑποχεύμασι vitiose pro ὑπὸ χεύμασι olim ap. Pind. Pyth. 5, 134.]

Ὑποχέω, [cum aoristi ὑπέχεα forma epica ὑπέχευα. Futuri quod ὑποχεῶ foret exempla non exstant], Suffundo. [Menand. ap. Athen. 10, p. 431, C : Ὀκτώ τις ὑποχεῖν ἀνεβόα καὶ δώδεκα. Nicol. Damasc. Hist. Exc. p. 429 : Οἶνον ἥδιστον πίνειν ὑπέχεον. Forma media Diphil. ap. Athen. 11, p. 497, A : Ἔσθ' ὑποχέασθαι πλείονας. Nam sic codicis vitium ὑποσχέσθαι correxi. G. D.] Metaph. ap. Plutarch. Pericle [c. 8] : Ὑποχεόμενος τῇ βαφῇ ῥητορικῇ τὴν φυσιολογίαν, Aliquid physiologiæ suffundens s. Clanculum admiscens fuco oratorio. [Herodot. 2, 152 : Καὶ τῷ μὲν ἀπιστίη μεγάλη ὑπεκέχυτο χαλκέους οἱ ἄνδρας ἐπικούρους ἥξειν.] Item ὑποχεῖσθαι aliquis dicitur Cui suffunduntur oculi, Qui suffusionibus oculorum laborat. [Philo vol. 2, p. 50, 31 : Οἱ τὰς ὄψεις ὑποχυθέντες. Diosc. 2, 194 : Τοὺς ὑποκεχυμένους καὶ ἀμβλυωποῦντας ὀφθαλμούς. G. D. Galen. vol. 4, p. 601, 18; vol. 19, p. 709, 8. Id. vol. 6, p. 425, 18, τὰ τῶν ὑποχεομένων συμπτώματα. Id. ὑποκεχυμένοι vol. 14, p. 498, 8; ὑποχυθεῖσα ib. p. 675, 12. Alio sensu Jo. Philop. De cr. mundi p. 58, 35, et Gemin. El. astr. p. 53, D, sec. Cleanthem Stoicum τὸν ὠκεανὸν ὑποκεχύσθαι μεταξὺ τῶν τροπικῶν. Hase.] Qua de re in Ὑπόχυσις. [‖ Substerno. Hom. Il. Λ, 843 : Θεράπων δὲ ἰδὼν ὑπέχευε βοείας (quod per ὑπέστρωσε exp. schol., per ὑπέβαλεν, ὑπέχυσεν Hesychius, quæ est novitia aoristi forma)· Od. Ξ, 49 : Εἶσεν δ' εἰσαγαγὼν, ῥῶπας δ' ὑπέχευε δασείας, ἐστόρεσεν δ' ἐπὶ τέρμα κτλ. Π, 47 : Χεῦεν ὕπο χλωρὰς ῥῶπας καὶ κῶας ὕπερθεν. Herodot. 7, 218 : Φύλλων ὑποκεχυμένων ὑπὸ τοῖς ποσί. Subjicio, Oppian. Hal. 1, 740 : Πάλιν δ' ὑπεχεύατο παῖδας σπλάγχνοις, quod schol. exp. ὑπεδέξατο, ὑπέβαλεν, ὑπέθηκεν.] Ὑποχύω, Suffundo. [Forma ficta ex perfecto ὑποκέχυμαι.]

Ὑποχὴ, ἡ, genus Retis, VV. LL. [Ælian. N. A. 13, 17 : Κορακίνους ταῖς ὑποχαῖς πολλοὺς συλλαβόντες. Vitioso accentu ὑπόχῃ pro ὑποχῇ in codd. Geopon. 20, 25, ubi Niclas. : « Rete rotundum esse ex Oppiani Hal. 3, 81 apparet, ubi sunt ὑποχαὶ περιηγέες, et 4, 251 : Ὑποχῆς περιηγέϊ κύκλῳ. Schol. ad locum priorem : Ὑποχαὶ κυρίως δίκτυα περιφράττοντα καὶ ἐπέχοντα τόπους, ἐν αἷς καὶ τὸ θύνον, σκοπεῖον λεγόμενον. Usurpavit etiam Marc. Anton. 10, 10, et Plut. Mor. p. 977, E. » In verbis scholiastæ corrigendum ἓν οις καὶ τὸ θυννοσκοπεῖον λεγόμενον. G. Dind.]

[Ὑπόχηλα, τὰ, Ossa articulorum prominentia in initiis digitorum. Pollux 2, 144 : Τὰ πρὸς τοῖς δακτύλοις ὑπ. καὶ ταρσὸν καὶ κράτος.]

Ὑποχθόνιος, ὁ, ἡ (ut καταχθόνιος), Subterraneus, Qui sub terra est : ut θεοὶ ὑποχθόνιοι, Hesiod. [Op. 143. Pollux 1, 24], de Diis inferis et manibus. [Eurip. Andr. 516 : Ἴθ' ὑποχθόνιοι. Lucian. Char. c. 22 : Ὑπ. γενόμενοι. Charito 5, 7 : Θεοὶ ἐπουράνιοι καὶ ὑπ. Quint. Sm. 2, 230 : Μελάθροισιν ὑπ. G. D. Theodoret. Gr. aff. cur. p. 377, 12 Gaisf. Inscr. Hierap. ap. Franz. C. I. vol. 3, p. 33, n. 3915, 48 : Λάβοι τοὺς ὑπ. θεοὺς τιμωροὺς καὶ κεχολωμένους. Porphyr. De antro nymph. p. 7, 14, moris fuisse ponere diis χθονίοις καὶ ἥρωσιν ἐσχάρας, ὑπ. δὲ βόθρους καὶ μέγαρα. Scymn. Chius 239, ex corr. Letronn. : Οὗ Κερβέριόν τι δείκνυται ὑπ. μαντεῖον. De aquæductu Greg. Naz. t. 1, p. 435, B, ὁ ὑπ. καὶ ἀέριος ποταμός. Sensu christiano de locis infernis Ignat. Ep. ad Trall. t. 2, p. 336, 5 Jacobs.; Gregor. Nyss. t. 2, p. 642, A: Athanas. Patr. Rescr. in Imp. Or. t. 2, p. 674, 50 Ven. : Στάσεως τῆς ἐπουρανίου ὁ βδελυρὸς ἀξίως τὰ ὑπ. ἀντηλλάξατο. Hase. Termin. femin. ὑποχθονίη Callim. in Etym. M. p. 406, 52.]

[Ὑπόχθων, ὁ, ἡ, i. q. ὑποχθόνιος. Aristot. in Anth. Pal. Append. 9, v. 87 : Βασιλεὺς ὅδε κεῖται ὑπόχθων.]

Ὑποχίτων, ωνος, ὁ, Qui sub tunica est, Subter tunicam latens. [Subucula, Gl.]

[Ὑποχλέω. In loco Hom. Il. Φ, 260 : Τοῦ μέν τε προρέοντος ὑπὸ ψηφῖδες ἅπασαι ὀχλεῦνται, de quo v. s. v. Ὀχλέω, schol. exp. per ὑποχλοῦνται, ὑποκινοῦνται.]

[Ὑποχλιαίνω, Leviter calefacio. Hippocr. p. 1012. Plut. Mor. p. 658, D.]

[Ὑποχλίζω, Vecte submoveo. Parthen. Erot. 21, 12 : Δέκτο ... λαὸν Ἀχαιῶν ... κληῖδας ὑποχλίσσασα πυλάων.]

[Ὑποχλοάζω vitiose pro ὑποχνοάζω, quod v.]

[Ὑπόχλοος, i. q. ὑπόχλωρος, Callim. H. in Dian. 80 : Ὑπ. εἶχε παρειήν (puella).]

[Ὑποχλωρίζω, Sum suppallidus. Origenes vol. 3, p. 450, A : Αὐγὴν ὑποχλωρίζουσαν ἠρέμα διαλάμπειν. G. D. Epiphan. t. 2, p. 226, A. Hase.]

[Ὑποχλωρομέλας, ὁ. Ὑποχλωρομέλανες dicuntur qui ex pallido aliquantulum nigricant, Subpallide nigricantes. Quidam Pallide atros vertunt. Sunt autem qui ex viridi aliquantulum pallescentes nigricant, permixto humore melancholico cum bile flava, iique sanguinis ex naribus profluvio idonei sunt, indeque bene habent, ut scribitur ab Hippocr. Aphor. 3, 17 lib. 6 Epid., ubi Galen. : Ἀλλ' οὐδὲ τίνας λέγει τοὺς ὑποχλωρομέλανας εὔδηλόν ἐστιν· ὡς γὰρ εἶπον ἤδη πολλάκις, εἰώθασιν οἱ Ἕλληνες ἐπὶ τῶν φυτῶν τὸ χλωρὸν λέγειν ἀπὸ τῆς χλόης καὶ τοῦ ταύτης χρώματος ὡς τὰ πολλά. Καταχρώμενοι δὲ καὶ πᾶν τὸ εὐθενοῦν καὶ τὴν οἰκείαν ἔχον εὐεξίαν οὕτως ὀνομάζουσιν. Ἔστι δ' ὅτε καὶ τοὺς ὠχροὺς προσαγορεύουσι χλωρούς· καὶ νῦν οὕτω δοκεῖ τισι τῶν ἐξηγητῶν ὁ Ἱπποκράτης εἰρηκέναι χλωρομέλασιν, ὡς εἰ καὶ ὠχρομέλασιν εἶπεν. Foes.]

Ὑπόχλωρος, ὁ, ἡ, Subviridis, Aliquantum viridis, Aliquatenus virens. Item, Suppallidus, Aliqua ex parte pallens. [Luteus, Gl. « Ὑπόχλωρον significat quod ex virore aliquantulum pallescit, bile flava et putrescente permixtum, velut ὑπόχλωρον ἔπτυεν, Aliquantulum ex virore pallescens spuebat, Hippocr. p. 1120, E. Et p. 1136, F : Ὑπόχλωρα κοιλίη διήει. Sunt etiam ὑπόχλωροι Subpallidi, iidem qui ὕπωχροι, Epid. lib. 6 aphor. 3, 17. » Foes.] Hippocr. Progn. : Ἔτι δὲ πονηρὸν καὶ σμικρόν τε ἐὸν καὶ γλίσχρον καὶ λευκὸν καὶ ὑπόχλωρον. Unde Cels. 2, 4 : Præter hæc periculum ostendit id quod excernitur, si est exiguum, glutinosum, læve, album, idemque suppallidum. Sic Athen. 2, [p. 33, E] : Ἀφ' ἧς οἱ γινόμενοι οἶνοί εἰσι μὲν ἠρέμα ὑπόχλωροι, ἐμφαίνοντές τι ἐν αὐτοῖς λιπαρόν. [Aristot. H. A. 9, 14 : Ἡ ἁλκυὼν ... τὸ ῥύγχος ἔχει ὑπ. μὲν, μακρὸν δὲ καὶ λεπτόν. Const. Manass. Chron. 5884 : Ὑπ. ἐγένετο φεύγων τὸ δόρυ Σύρος.]

[Ὑποχνοάζω, Prima lanugine obsitus sum. Greg. Nyss. vol. 1, p. 112, B : Νεανίαν ... ἄρτι τοῖς ἰούλοις ὑποχνοάζοντα. Nam sic Meinek. Com. vol. 2, p. 751, correxit pro ὑποχλοάζοντα.]

[Ὑπόχνοος, ὁ, ἡ, Lanuginosus. Niceph. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 523, 19 : Ἦν τὸ μᾶλον ὑπ.]

[Ὑποχοινικὶς, ἡ. Philo Belop. in Mathemat. vett. p. 62, 20 : Μήτε χοινικίδας μήτε ὑπ. Interpr., Submodiolos. Hase.]

Ὑποχοιρὶς, ίδος, ἡ, Oleris species quædam est ap. Theophr. H. Pl. 7, [7, 1, et ex emend. Scaligeri pro ὑποχώρησις 7, 11, 4] : cujus Plin. quoque meminit, 21, 15, his verbis : Reliqua vulgarium in cibis apud eos herbarum nomina, Chondrilla, Hypochœris et Caucalis. Porcelliam Gaza vocare maluit ficto vocabulo novo, more suo, quam cum Plinio Græcum retinere. [Est fort. Hyoseris lucida, sec. Fraas. Synops. plantt. floræ cl. p. 198. Hase.]

Ὑπόχολος, ὁ, ἡ, [Nonnihil biliosus. Hippocr. p. 493, 30 : Ἀναβήσσει ὑπόχολα· 518, 5 : Ἀποχρέμπτεται ὑπόχολον. Sextus Emp. p. 285 : Βήσσοντας ὑπόχολον ἀνάγειν. Aretæus p. 11, 13 : Ὑπ. κατακορὲς φλέγμα. Alex. Trall. 5, p. 76. ‖] Ὑπ. videtur dici Qui subiratus est : ut contra ὑπέρχολος antea Supra modum iratus. Ex Polluce tamen [2, 214] affertur pro μελαγχολῶν.

[Ὑποχονδριακὸς, ἡ, ὸν, Hypochondriacus. Galen. vol. 7, p. 441 : Ὑπ. νόσημα. Ib. p. 493, et alibi non raro. Alex. Trall. 7, p. 113. Ὑπ. πάθος Theoph. Nonn. vol. 1, p. 130.]

Ὑποχόνδριος, ὁ, ἡ, Qui sub cartilagine est. Ὑποχόνδριον, inquit Gorr., Medici vocant Totam illam corporis humani regionem, quæ a mucronata cartilagine utrimque ad ilia usque protenditur. [Phot., Suidas et Etym. M. : Ὑποχόνδρια, τὰ ἀκροσπάθια τὰ ὑπὸ τὴν λαγόνα. Aristot. H. A. 1, 13 : Τὸ μὲν ὑπὸ τὴν ὀμφαλὸν ἦτρον, τὸ δ' ὑπὲρ τὸν ὀμφαλὸν ὑποχόνδριον, τὸ δὲ κοινὸν ὑποχονδρίου καὶ λαγόνος χολάς· 1, 17 : Τὰ πλευρὰ καὶ τὰ ὑπ. Theophr. De odor. c. 6 : Τὰ ὑπ. καὶ τὸ στῆθος.] Nominis ratio est quod ὑπὸ τὸν χόνδρον, h. e. Sub cartilagine, jacet, postque eam sit. Nec vero musculi tantum, sed et interna subjectaque illis viscera eo pariter nomine appellantur, quod sub notharum costarum cartilaginibus condita sint. Itaque ἐπιγάστριον ab hypochondrio non distinguitur. Galen. Comm. 1 in Epid. 3, ubi Hippocr. Hypochondrium simpliciter nominat, Dextrum interpr., propter excellentiam qua præstat alteri. Duplex enim esse hypochondrion, testatur Idem Ad Glauc. 1, alterum dextrum, alterum sinistrum, juxta jecur et lienem. [V. Galen. vol. 2, p. 370, aliisque locis non paucis qui indicati sunt in Indice ed. Kühn. vol. 20, p. 322 sq.] Pollux 2, [165] : Καὶ μὲν δὴ τῷ μὲν ὑποκαρδίῳ χόνδρος ὑπόκειται· τῷ δὲ χόνδρῳ, ὑποχόνδριον. Apud Diosc. 1, ὑποχονδρίων φλεγμονὴ Hermolaus, Ruell. et Marc. verterunt Præcordiorum inflammatio, cum Charisio : licet præcordia sint potius φρένες et τὸ διάφραγμα. [Præcordia vertit Celsus 2, 8, et 3, 10, ex Hippocr. Aphor. 6, 40, et Cæl. Aurel. 1, 19, ex Hipp. p. 402, 29; etsi alias sæpe præcordia inflammata, pro hypochondriorum inflammatione ponit. Sunt autem apud Hipp. præcordiorum affectiones variis nominibus circumscriptæ, velut ὑπ. ἀνεσπασμένον p. 134, C; ὑπ. διαβορβορίζοντα Aphor. 5, 64; ὑπ. κατεξηρασμένα, ὑπ. μετέωρα, etc. Foes.]

[Ὑποχορεύω, Subsalto. Niceph. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 522, 29 : Χάριτες ἠρέμα πως ὑπέτρεχον τὰ φυτὰ καὶ τοῖς ἄνθεσιν ὑπεχόρευον.]

[Ὑποχορηγέω, Subministro, Suggero, Suppedito, Gl. Strabo 6, p. 273 : Ἡ νῆσος ὑποχορηγεῖ τῇ Ῥώμῃ καθάπερ ἐκ τῶν Ἰταλικῶν ἀγρῶν ἕκαστα εὐμαρῶς. Greg. Nyss. vol. 2, p. 293, C : Συχνὸν αὐτῷ ὑποχορηγοῦντες ἀργύριον.]

[Ὑποχορηγία, ἡ, Suppeditatio. Strabo, 5, p. 235 : Πρὸς ταῦτα τό τε τῶν μετάλλων πλῆθος καὶ ἡ ὕλη καὶ οἱ κατακομίζοντες ποταμοὶ θαυμαστὴν παρέχουσι τὴν ὑπ.]

[Ὑποχος, ὁ, ἡ, Subditus. Æsch. Pers. 24 : Βασιλεῖς βασιλέως ὕποχοι μεγάλου. Xenoph. Anab. 2, 5, 7 : Πάντα τοῖς θεοῖς ὕποχα. Ps.-Eurip. Epist. 5 : Φρούρια λαβόντας ... ὑπόχους καλουμένους. ‖ Criminis reus, i. q. ἔνοχος. Demosth. p. 1315, 11 : Μηδεμιᾶς ἐξωλείας ὑπόχους ἑαυτοὺς ποιεῖν. G. D. Philo vol. 1, p. 429, 17 : Τῇ τῶν ἀνδροφόνων οὐδὲν ἧττον ὕποχος δίκῃ καθέστηκεν. Hase. Cum ἔνοχος et ὑπαίτιος memoravit Pollux 3, 139.]

[Ὑποχραίνω, Paullulum polluo. Coluth. 228 : Μὴ πόδες ὑποχραίνοιντο κονίης. « Phile Epigr. 11 in Greg. Naz. ed. Matth. » Boiss.]

[Ὑποχρεμετίζω, Subhinnio. Quint. Sm. 8, 57 : Διεσσύμενοι δ' ἐπὶ μᾶλλον ἵπποι ὑπεχρεμέτιζον. Recte, ut videtur, Kœchl. ἐπεχρεμέτιζον.]

[Ὑποχρέμπτομαι, Leviter exspuo. Hippocr. p. 470, 31 : Ὑποχρεμψάμενος καὶ ἀποκαθαρθείς· 492, 52.]

Ὑπόχρεως, ὁ, ἡ, [in codd. interdum ὑπόχρεος et plur. ὑπόχρεοι scriptum. In ὑπ' οὖρεος corruptum ap. Hesych. s. v. Ὡρισμένη,] q. d. Qui subjacet debitis s. ære alieno, ad exprimendam vim præpositionis ὑπὸ, Obæratus, Qui in ære alieno est, ære alieno premitur. Apud Aristoph. Nub. [242] quærenti Socrati, Πόθεν δ' ὑπόχρεως σαυτὸν ἔλαθες γενόμενος, respondet Strepsiades, Νόσος μ' ἐπέτριψεν ἱππικὴ, δεινὴ φαγεῖν. Ubi schol. exp. πολλοῖς ὑποπεσὼν δανείοις. [Dionys. A. R. 4, 10 : Ἀπογράφεσθαι κελεύσας τοὺς ὑποχρέους. Ὑπ. οἰκέτης Hesych. s. v. Οἰκεύς.] Ex Plutarch. Solone [c. 13] affertur cum gen., Δῆμος ἦν ὑπόχρεως τῶν πλουσίων, pro Plebs premebatur a divitibus æris alieni magnitudine; sed non video cur non potius reddi debeat breviter, atque adeo totidem verbis, Plebs obærata erat divitibus. Alioqui possimus utendo itidem æris alieni appellatione, aptius locum illum intrepretari. At ὑπόχρεω χρήματα vel κτήματα vide supra in Κατάχρεως. [Isæus p. 81, 20 : Ὑπ. οὗτος ὁ κλῆρος. Ὑπ. οὐσία ib. 26, et Demosth. p. 1187, 18; 1225, 10. Ὑπόχρεων χωρίον Pollux 3, 85; 9, 9. Ὑπόχρεων πεποιηκέναι τὴν οὐσίαν Polyb. 27, 26, 22.] ‖ Ὑπόχρεως ἀνὴρ dicitur non tantum Obæratus, sed etiam Obnoxius, et Beneficii debitor, et Qui ad obsequium obstrictus est, Bud., afferens ex Plutarch. Pomp. [c. 76] : Πτολεμαῖον ἡλικίαν μὲν ἀντίπαιδα, φιλίας δὲ καὶ χάριτος πατρῴας ὑπόχρεων. [Ὑπόχρεών τινα ποιεῖσθαι πρὸς πᾶν τὸ παρακαλούμενον Polyb. 4, 51, 2.] At vero ap. Polyb. cum dat. personæ [6, 17, 1] : Πάλιν ὁ δῆμος ὑπόχρεως τῇ συγκλήτῳ, Obnoxius est senatui, Obsequi cogitur senatui. [Id. 9, 29, 7 : Ὑπόχρεοι χάριτι νομίζουσιν εἶναι τοῖς Μακεδόσι. Cum dat. rei 22, 2, 10 : Τῇ μεγίστῃ χάριτι γεγονότες ὑπόχρεοι. Schweigh. Diodor. 19, 44 : Ἔχειν μεθ' αὑτοῦ στρατηγὸν ἀγαθὸν καὶ χάριτος ὑπόχρεων.]

[Ὑποχριστέον, Sublinendum. Theoph. Nonn. vol. 2 p. 60.]

Ὑποχρίω, Subtus ungo, Sublino. Exp. simpliciter etiam Lino, Pingo. Vide Εὔχρους. [Xenoph. Cyrop. 8, 8, 20 : Ὑποχρίουσί τε καὶ ἐντρίβουσιν αὐτούς (τοὺς ὀφθαλμούς). (Hippiatr. p. 43, 29; 45, 19; 118, 35, ὑπόχριε. Ib. p. 43, 25 et 26; 51, 7; 67, 22; 68, 34, ὑποχρίειν. Hippocr. t. 4, p. 220, 10 Littr., κηρωτῇ τε ὑποχρίειν. Hase.) Medio Xenoph. ibid. 8, 1, 41 : Ὑποχρίεσθαι τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὡς εὐοφθαλμότεροι φαίνοιντο. Aret. p. 120, 35 : Ὑποχρισάμενον λίπαϊ. Passiv. ὑποχρισθεῖσα ap. Hesych. s. v. Ὑπεργηθεῖσα. G. D. Galen. vol. 14, p. 475, 14 : Ἀλώπεκος ἀφόδευμα ὑποχριόμενον. Hase.]

[Ὑποχρόνιος, ὁ, ἡ, Temporaneus. Amphiloch. p. 40, D : Ἀρχὴν ὑπ. δείκνυσιν ἡ κατὰ σάρκα γέννησις.]

[Ὑπόχρονος, ὁ, ἡ, idem. Leontius in Maii Collect. Vat. vol. 9, p. 548. Boiss.]

[Ὑπόχροος, ὁ, ἡ, Madidus. Jo. Gaza Tab. Mundi 1, 283. Cramer.]

[Ὑποχρυσίζω, Auri colorem refero. Eumath. 2, p. 34 : Ὑποχρυσίζει τὸ βοστρύχωμα. Kall. Gregor. Nyss. t. 2, p. 49, C : Ὑποχρυσίζων κατὰ τὴν κόμην ὁ Σκύθης. Hase.]

Ὑπόχρῡσος, ὁ, ἡ, Cui aliquid auri subest, Subaureus. [Aurum in se habens. Plato Rep. 3, p. 415, C : Ἄν ... ἐκ τούτων τις ὑπ. ... φυῇ. Γῆ ὑπ. Pollux 3, 87; 7, 97.] Ad auri colorem efflavescens. [Jo. Chrys. t. 11, p. 376, E, φιάλη ὑπ. Philo vol. 1, p. 542, 28, τοὺς ὑπαργύρους καὶ ὑπ. θεούς. Hase. ‖ Nonnihil auri habens, Dives. Lucian. Tox. c. 16 : Ἄλλον τινὰ Κρῆτα νεανίσκον τῶν ὑπ. ἐθήρα. Quod Grævio πολυχρύσων scribendum videbatur. Heliodor. 2, 8 : Ναυκρατίτης ἔμπορος ὑπ., quod Coraes in ἐπίχρυσος mutavit, quod hac significatione ab nemine dictum est.]

[Ὑποχρώζω, Coloro, Tingo. Pollux 4, 146 : Ὁ πάγχρηστος (persona comica) ὑπέρυθρος, γυμναστικὸς, ὑποκεχρωσμένος.]

[Ὑποχρωματιζω, Colore adumbro. Eumath. 2,

p. 45 : Κἂν τῇ κλήσει τὴν φύσιν ὅλην ὑπεχρωμάτισεν (ὁ ζωγράφος).]

[Ὑποχυλίζω, Subliquefio, Obliquesco, affertur ex Dioscor. Angl. Sic legebatur olim 3, 5, ubi nunc ed. Sprengel., ὑποτιθέντας τῇ γλώττῃ ἀποχυλίζειν. Hase.]

Ὑπόχυμα, τὸ, et Ὑπόχυσις, ἡ, Id quod suffusum est, Suffusio. Medicis ὑπόχυμα s. ὑπόχυσις, Suffusio, est crassi humoris in cornea membrana juxta pupillam concretio; vel, Affusio humorum concrescentium inter corneam tunicam et crystallinum humorem : ea enim sedes est humoris suffusionem committentis : ibique situs impedit ne crystallinus humor, qui solus a coloribus alteratur, res oculis objectas præterquam seipsum admittat, simulque pupillam obscurat. Qua in re τοῦ ὑποχύματος et τοῦ γλαυκώματος differentiam juniores posuere, dicentes τὸ ὑπόχυμα non aliud esse quam Humorem concretum, illic ubi diximus, situm; γλαύκωμα autem, Alterationem esse humoris crystallini in glaucum colorem, ab humiditate quadam intra ipsum contenta : quum tamen veteribus medicis idem esset uterque affectus. Quanquam non eo tantum discrimine separentur, sed etiam quod omnes suffusione laborantes lucem videant aut multam aut paucam : qui vero γλαύκωμα quique ἀμαύρωσιν patiuntur, lucem omnino nullam cernant. Est autem suffusio duplex : una, proprie dicta, quæ est oculorum per se suffusorum morbus, ab humore crasso pupillam obscurante : altera vero, improprie, in qua oculi primo et per se patiuntur, sed visa quædam visis proprie suffusorum similia repræsentant. Hæc Gorr., apud quem plura vide de utriusque suffusionis discrimine, et præterea quomodo recens suffusio ab inveterata sit distinguenda. [Auctor Medici (inter Galeni opera vol. 2, p. 390) ὑπόχυσιν memorat et scribit (p. 392) : Ὑποκεχύσθαι δὲ λέγουσί τινες ὅταν συμβῇ παρέγχυσιν ὑγροῦ τινος γενέσθαι κατὰ τὴν κόρην καὶ πῆξιν πολλάκις, ὥστε κωλῦσαι τὸ ὁρᾶν, ἢ καὶ ἀμαυροῦσθαι ἐν τῷ φαίνειν. Auctori Definitt. med. p. 400, 26 ed. Bas., Ὑπόχυμά ἐστιν ὑγροῦ πῆξις τοῦ ὑδατώδους, μᾶλλον ἢ ἧττον ἐμποδίζουσα τὸ ὁρᾶν. Et Paulo Æg. 6, 21, Ὑπόχυμά ἐστιν ἀργοῦ ὑγροῦ σύστασις ἐπὶ τὸν κερατοειδῆ χιτῶνα κατὰ τὴν κόρην, ἐμποδίζουσα τὸ ὁρᾶν, ἢ τὸ τρανῶς ὁρᾶν. Ὑπόχυσις etiam apud Celsum 6, 6. Foes. Ὑπόχυμα ap. Galen. vol. 10, p. 41, 333, 343, aliosque medicos, et Clem. Alex. p. 114. Ὑπόχυσις ap. Oribas. p. 319 ed. Matth., Ælian. N. A. 7, 14, Maxim. Tyr. 16, p. 177, Socratem Hist. Eccl. 3, 12 : Ὑπόχυσιν ὀφθαλμῶν ὑπομείνας. Quos ll. citat Bernard. ad Theoph. Nonn. vol. 1, p. 229.] Dioscor. 1, 102, de naphtha, i. e. Babylonii bituminis colamine : Πρὸς ὑποχύσεις χρησιμεύει καὶ λευκώματα. Unde Plin. 35, 15 : Ad suffusiones oculorum et albugines Babylonium efficax traditur. Rursum Dioscor. 2, 14, de scorpio marino : Ἁρμόζει πρὸς τὰς ἐν ὀφθαλμοῖς ὑποχύσεις καὶ ἀμβλυωπίας. [Geopon. 12, 26, 5 : Ἀχλύας ὀφθαλμῶν καὶ ὑποχύσεις. Schneid. De ὑποχύσει Aetius Amid. 7, 53. Leo Philos. Consp. med. p. 147, 6 Ermerins. Hephæst. Apotel. p. 13, 29. Aglaias Poem. p. 11, 1, Πρὸς τὰς ἀρχομένας ὑπ., ex corr. Sichel., qui dissert. edita Parisiis 1846 opinatur p. 13, ὑπ. esse quod hodie vocamus « *cataracte, c.-à-d. l'opacité du cristallin et de ses parties accessoires.* » Hase.] Ὑποχόματα s. Ὑποχύματα, in VV. LL. scriptum est, quasi utrumque in usu sit, quum tamen ὑποχόματα, undecunque petitum sit, ex errore natum esse constet. ‖ Inde etiam Ὑποχυτήρ, et Ὑπόχυτος. Est autem ὑποχυτὴρ Guttum olearium, quo oleum lychno suffundunt, cujusmodi est ἡ ἐλαιηρὰ ἐπίχυσις et χαλκεῖον. Suidæ enim, [Photio et Etymologo M. p. 784, 30] ὑποχυτῆρες sunt τρυβλία, δι' ὧν τὸ ἔλαιον εἰς λύχνους ἐπιχέουσι. [lxx Jerem. 52, 16 : Τοὺς ὑπ. καὶ λυχνίας.] Ὑπόχυτος vero, Suffusus, Cui suffusum aliquid est, et ex eo subturbidus. Est ὑπόχυτος quidam οἶνος ap. Athen. 1, [p. 31, E] : Τιμαχίδας δὲ ὁ Ῥόδιος ὑπόχυτόν τινα οἶνον ἐν Ῥόδῳ καλεῖ, παραπλήσιον τῷ γλυκεῖ. [Conf. Letronn. *Journ. des Sav.* 1839, p. 30 (4). Hase.] Suidas quoque ὑπόχυτον οἶνον esse ait τὸν γλυκύν, Dulcem : afferens tamen locum in quo aperte distinguitur inter γλυκὺς et ὑπόχυτος : sic enim ibi, Ἦν δὲ ὁ Πολέμων ὁ φιλόσοφος οὐ γλυκὺς οὐδ' ὑπόχυτος, ἀλλὰ πράμνιος. [Hæc in ordinem redigenda ex Diog. L. 4, 20 : Ἦν δὲ καὶ φιλοσοφοκλῆς (ὁ Πολέμων) καὶ μάλιστα ἐν ἐκείνοις ... ἔνθα ἦν κατὰ τὸν Φρύνιχον οὐ γλύξις οὐδ' ὑπόχυτος, ἀλλὰ Πράμνιος.] Pollux 3, c. 4, [§ 56] scribit veteres Comicos ὑπόχυτον vocasse τὸν κακῶς γεγονότα, ut et παρεμπεπολημένον.

[Ὑποχύω. V. Ὑποχέω.]

[Ὑποχωλαίνω, Nonnihil claudico. Hippocr. p. 1223; Philo vol. 1, p. 606. Angl. Leont. Neap. Vita Sim. Sali Actt. SS. Julii t. 1, p. 159, D : Ποτὲ μὲν ὑποχωλαίνοντα ποτὲ δὲ πηδῶντα. Hase.]

[Ὑποχωλεύω, idem. Vacillo, Gl. Affertur ex schol. Hom. Il. Z, 181 (?).]

[Ὑποχώννῡμι, Obruo. Andr. Cret. p. 35, A : Οὔτε γὰρ Μωϋσέως τάφος εὑρίσκεται οὔτε οὗτος περιουσίᾳ τινὶ ὑλικῇ ὑπεχώσθη. Scribendum videtur ἐπεχώσθη, quemadmodum Theophr. H. Pl. 9, 3, 2, dixit ἐπιφράξαι τῇ ὕλῃ καὶ ἐπιχῶσαι. G. D. Et fort. sic quoque mutand. ap. Gregor. Nyss. t. 2, p. 927, B, ὑπεχώσθη, et t. 1, p. 255, C, ὑποχωσθῆναι. Hase.]

Ὑποχωρέω, [fut. ὑποχωρήσομαι ap. Lucian. Tox. c. 11,] Sensim recedo, Me recipio, Clam recedo, Subduco me, Pedem refero, ut qui se subducunt ex prælio. Cujus usus exempla extant aliquoties ap. Hom., quum aliquem μένειν, non autem ὑποχωρεῖν dicit, ut Il. X, [96] : Ὡς Ἕκτωρ ἄσβεστον ἔχων μένος οὐχ ὑπεχώρει· N, [476] : Ὡς μένεν Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς (οὐδ' ὑπεχώρει) Αἰνείαν ἐπιόντα βοὴ θοόν. Malo enim accipere hæc verba οὐδ' ὑπεχώρει tanquam per parenthesin posita : cujus notam mea etiam ed. habet. Afferam tamen paulo post locum ex Thuc., in quo accusativum habet hoc verbum. [Hom. Il. Z, 107 : Ἀργεῖοι δ' ὑπεχώρησαν· Δ, 505, et Π, 588 : Χώρησαν δ' ὑπό τε πρόμαχοι καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ.] Sic ap. Thuc., Οἱ δὲ νικώμενοι ὑπεχώρουν. [Aristid. vol. 1, p. 197.] Apud Xen. τλῆναι εἰς χεῖρας ἐλθεῖν et ὑποχωρεῖν opponuntur, sicut ap. Hom. μένειν et ὑποχωρεῖν, Cyrop. 3, [1, 2] : Ἐνταῦθα δὴ οὐκέτι ἔτλη εἰς χεῖρας ἐλθεῖν, ἀλλ' ὑπεχώρει. Apud Eund. legimus, Hell. 2, [4, 1] : Ἐνέπλησαν καὶ τὰ Μέγαρα καὶ τὰς Θήβας τῶν ὑποχωρούντων. Affertur vero et cum gen. μάχης, ex Thuc., Ὑποχωρεῖν τῆς μάχης. [Polyb. 3, 69, 11 : Ἐγκλίναντες πρὸς τὴν ἑαυτῶν ἀσφάλειαν ὑπεχώρουν.] Generalius autem ponitur ὑποχωρεῖν pro Recedere, ut ap. [Xen. Cyrop. 6, [4, 3] : Ἡ Πάνθεια ὑποχωρῆσαι κελεύσασα τοὺς παρόντας πάντας. [Aristot. H. A. 8, 2 : Νέμονται μᾶλλον τῆς νυκτὸς, τὴν δ' ἡμέραν εἰς τὰ βαθέα ὑποχωροῦσιν· 6, 14 : Τῆς θηλείας ἀφιείσης τὸ ᾠὸν καὶ ὑποχωρούσης. De mari recedente Philostr. p. 175 : Ἔδεισαν μὴ τὸ πέλαγος ὑποχωρῆσαν ἐπισπάσηται τὸ ἱερόν. Longin. 9, 13 : Ὑποχωροῦντος εἰς ἑαυτὸν Ὠκεανοῦ.] Ap. Eund. [Xen.] habet etiam gen. [Cyrop.] 2, [4, 24] : Ἢν δ' ἂν ὑποχωρῇ τοῦ πεδίου, δῆλον ὅτι μεταθεῖν δεήσει. [Herodot. 2, 107 : Κῦρον γυναικὶ εἴξαντα ὑποχωρῆσαι τῆς χώρης.] Ex Greg. Naz. autem, Ὑποχωρήσαντες τῆς θεολογίας, Qui subduxerunt se a theologia. Cum gen. ὁδοῦ, Cedere, vel potius Decedere, ὑποχωρεῖν τῆς ὁδου, De via decedere. At VV. LL. afferunt ex Plut. Apophth. [p. 237, D] : Ὑποχωροῦντες ὁδῶν, In via cedentes, ubi non convenit hæc præp. In Iisd. affertur ex Polyb., Ὑποχωρῆσαι χρημάτων, pro Pecunias extorquere : quæ interpretatio non video quomodo ferri possit. Cum accus. autem affertur ex Thuc. [2, 88] : Μηδένα ὄχλον [νεῶν] ὑποχωρεῖν, Nullam multitudinem refugere. Qui l. pro illis facere posse videtur, qui in Homeri l. quem paulo ante protuli, οὐδ' ὑπεχώρει nolent per parenthesin legere. Sed Eust. de parenthesi mihi assentitur, quippe qui dicat, μένεν Ἰδομενεὺς Αἰνείαν. [Lucian. Toxar. c. 36 : Ὑποχωροῦμεν ἐπιόντας· eodemque referri potest Plato Soph. p. 240, A : Ἀμύνου μηδὲν ὑποχωρῶν τὸν ἄνδρα. Dion. Chrys. vol. 1, p. 208, Τοὺς γεράνους τὸν χειμῶνα ὑποχωρεῖν restituit Lobeck. ad Soph. Aj. p. 110, pro ἀποχωρεῖν.] Sæpe autem dativo personæ junctum invenitur, et aliquando quidem redditur Cedo, ut ap. [Platon. Rep. 8, p. 560, A : Τὸ δημοκρατικὸν ὑπεχώρησε τῷ ὀλιγαρχικῷ·] Dem. [p. 272, 10] : Ἐγὼ μὲν τῷ Πύθωνι θρασυνομένῳ, καὶ πολλῷ ῥέοντι καθ' ὑμῶν, οὐκ εἶξα, οὐδ' ὑπεχώρησα, Bud. Cessi [Nunc e libris optimis legitur οὐχ ὑπεχώρησα, deleto οὐκ εἶξα, licet grammatici εἴκειν potius per ὑπο-

χωρεῖν explicare soleant quam contra. Sic Hesych.: Εἴξαντα, ὑποχωρήσαντα, ὑποστρέψαντα. Εἶξε δέ· ὑπεχώρησε δέ. Οὐχ εἴκων, οὐχ ὑποχωρῶν. Diodor. 16, 85: Τῷ Πύθωνι θρασυνομένῳ ... οὐχ ὑπεχώρησα] : sed tunc quæ interpret. alteri verbo εἶξα dabitur? Idem ap. Lucian. [V. H. 2, 32] : Ὑπεχώρει γὰρ τοῖς προσιοῦσιν ἡμῖν καὶ ὑπέφευγε, vertit Retrocedebat. [Cum dativo personæ et genit. rei Aristoph. Ran. 790 : Κἀκεῖνος ὑπεχώρησεν αὐτῷ τοῦ θρόνου.] In VV. LL. ex Thuc. [1, 77], ὑποχωρῶ τῷ κρατοῦντι, pro Superioris imperia detrecto, quum potius ὑποχωρῶ sit hic Cedo. In Iisd. cum dat. et gen. præfixam habente particulam ἐκ, ex Aristide, Ὑποχωρεῖ τῇ πόλει ἐκ γῆς καὶ θαλάσσης. [Apud Diodor. 18, 15 : Ἀπεχώρησεν ἐκ τούτων τῶν τόπων, libri plures ὑπεχώρησεν. || Ὑποχωρεῖν excrementa dicuntur : v. s. Ὑποχώρημα. || Procedo. Pind. Pyth. 4, 359 : Εἰρεσία δ' ὑπεχώρησεν ταχειᾶν ἐκ παλαμᾶν ἄκορος· ubi schol. : Ἡ εἰρεσία ἐχώρησεν αὐτοῖς, τουτέστι προέβη αὐτοῖς ἡ εἰρεσία ἄκορος. Ὑποχωροῦντες Progrediendi signif. ap. Dionys. A. R. 6, 93, nisi προσωτέρω ἐπιχωροῦντες corrigendum cum Schæfero.]

Ὑποχώρημα, τὸ, et Ὑποχώρησις, ἡ, ab ea verbi Ὑποχωρῶ signif. qua ponitur pro In excrementum abeo, (ut vertit Bud. afferens ex Aristot. Probl. [4, 30]: Καὶ ἔκπικρον ὑποχωρεῖ [Id. H. A. 8, 2 : Ἔχει δ' ὥσπερ τὰ ὄστρεα, ᾗ ὑποχωρεῖ ἔξω ἡ τροφὴ, πόρον],) ponuntur pro Excremento. [Theophr. Char. c. 20 : Ἐν τοῖς ὑπ. αὐτῷ μελαντέρα ἡ χολή. Schol. Thucyd. 7, 87 : Τὰ ὑπ., ἅπερ οἱ ἰατροὶ σκύβαλα καὶ ἀποπατήματα εἰώθασι καλεῖν.] Apud Diosc. 2, Ὑποχωρήματα δυσεντερικὰ, Ruell. vertit, Dysentericorum proluvies : Marc. Excrementa intestinorum; Hermol. Barb. Sedimenta. [Ὑποχώρημα aut ὑποχώρησις de iis quæ per alvum secedunt aut subducuntur dicitur proprie. Sic enim scribit Galen. Comm. ad Aphor. 2, 18 : Ἡ μὲν οὖν ὑποχώρησις ἐπὶ τῶν κατὰ τὴν γαστέρα μόνων λέγεται. Et ad 7, 69 : Τὰ διὰ τῆς γαστρὸς ὑπιόντα λέγειν εἴωθε αὐτὸς ὑποχωρήματά τε καὶ διαχωρήματα. Etsi ὑποχωρήματος nomen etiam his quæ per vesicam subducuntur tribuitur Aphor. 7, 68, 69, et 81. Ὑποχωρήματα μέλανα, Dejectiones nigræ, de alvi recrementis, quæ velut sanguinis limus ac fæx secedunt, Aphor. 4, 21 et 25. Ὑποχώρησις διακεκριμένη, Alvi egestio discreta ac diremta, aut separata, hoc est, non constans aut coacta, sed diffluens et diffusa, p. 1208, D : Ἡ δὲ ὑποχώρησις πολλὴ, καὶ διακεκριμένη λεπτή· cui συνεστηκὸς διαχώρημα opponitur. Foes.]

‖ Ὑποχώρησις autem ap. Aristot. legitur, Meteor. 4, [2] : Διὸ ὑγιείας σημεῖα τὰ τοιαῦτα, καὶ οὖρα, καὶ ὑποχωρήσεις καὶ ὅλως τὰ περιττώματα, πεφθέντα sc. Sic plur. quoque ὑποχωρήσεις, ap. Galen.: Αἱ μὲν γὰρ διὰ τῆς κάτω γαστρὸς ὑποχωρήσεις τῶν περιττῶν. [Hippiatr. p. 219, 15. Herodot. Tars. ap. Oribas. t. 1, p. 418, 7 Daremberg. Philotim. ib. p. 184, 12 : Ταῖς ὑπ. κατὰ μικρὰ καὶ πλείω χρῶνται. Hase.] Hac autem in signif. præpositio ὑπὸ fungitur vice præpositionis διὰ, s. ἀπό. Hæc enim appellari διαχωρήματα s. διαχωρήσεις, et ἀποχωρήματα s. ἀποχωρήσεις, suo loco dictum fuit. Ex Aristot. autem H. A. 8, [4] affertur, Κατὰ τὴν ὑποχώρησιν προΐενται, pro Emittunt per meatum sui secessus. Potest alioqui hoc verbale Ὑποχώρησις alia etiam significare, sequendo sc. signiff. quæ verbo Ὑποχωρῶ datæ fuerunt. Unde redditur etiam Discessio, et Recessus, ut Plut. De primo frigido [p. 944, C] : Ὅθεν ἡ μὲν στέρησις, ἔκλειψις γίνεται καὶ ὑποχώρησις τῆς ἀντικειμένης δυνάμεως, Quocirca privatio, contrariæ potestatis defectus est et recessus. [Joseph. A. J. 3, 7, 6. Galen. vol. 19, p. 432, 16 : Θλάσμα ἐστὶν ὑπ. τοῦ ὀστοῦ τοῦ κρανίου. Hase. Receptus, Fuga, Polyb. 1, 28, 9 : Πελαγίαν ἐποιοῦντο τὴν ὑπ. Ὑποχωρήσεις πεδιναὶ, Fuga in locis planis, 1, 34, 8. Schweigh. Ὑποχώρησις pro ἀποχώρησις duo codd. Diod. 14, 26. G. D. Anon. De transl. corp. Greg. Naz. Actt. SS. Maii t. 2, p. 768, D. Theophyl. Simoc. Hist. p. 126, 7 Bonn. Onesand. p. 61, 11 Cor. Id. ib. p. 93, 16 : Τὰς ὑπ. ἐν τάξει ποιεῖσθαι. Hase. Cessio, Definitt. Plat. p. 412, C : Τολμήσεως ὑπ. ἐκουσία δικαίως. || Recessus. Lucian. Hipp. c. 5 : Χαρίεσσαι καὶ φωτὶ πολλῷ καταλαμπόμεναι ὑποχωρήσεις.]

[Ὑποχωρητικὸς, ἡ, όν.] Ὑποχωρητικὰ μέλη, Carmina quæ canebantur in catastrophe fabulæ ab histrionibus ex scena exituris, VV. LL. ex Aristoph. schol., quem vide. [|| Greg. Naz. t. 1, p. 466, A : Τὸ μὴ ἰταμὸν ἡμῶν ... ἀλλ' ὑπ. τε καὶ μέτριον. Interpr., Modestos et summissos. Hase.]

[Ὑποχωρίζω, Separo. Schol. Hom. Il. Ω, 96 verba ἀμφὶ δ' ἄρα σφι λιάζετο κῦμα θαλάσσης exp. per ὑπεχωρίζετο, διίστατο, ὥσπερ ὁδὸν παρέχον. Verbo διαχωρίζεσθαι usus est Eustath. ad hunc l. p. 1341, 20. Ὑποχωρίσας vitiose pro ὑποχωρήσας in edd. vet. Appiani Civ. 4, 85.]

Ὑποψάθυρος, ὁ, ἡ, Qui aliquantum s. aliquatenus ψαθυρὸς est, ὁ μετρίως ψαθυρὸς, ut Galen. exp. in hoc l. Hippocr. Prorrh. [p. 77, C] : Τὰ ὑποψάθυρα ὑγρὰ διαχωρήματα περιψύχοντα, οὐκ ἀπύρως, φλαῦρα. Ubi rursum Galen., quum exposuisset quænam edulia vocentur ψαθυρὰ, ambigi ait quænam διαχωρήματα appellentur ψαθυρά : quosdam enim ibi intelligere τὰ ἀλιπῆ, quosdam τὰ οἷον ἄγλισχρα, alios τὰ μὴ μιγνύμενα ἑτέροις ὑγροῖς, veluti oleum : alios τὰ ἐν ὑγρῷ διαχωρήματι χολώδη καὶ ἄπεπτα συστρέμματα, nonnullos τὰ εὐδιάλυτα· καθάπερ, inquientes, εἰ καὶ ψάμμον ὕδατι ὀξείας, εἶτα σφίγξειας τοῖς δακτύλοις καταθεὶς, διαλυθεῖσαν εἴποις· quorum sententiam probabiliorem esse ait Galen. et idem reipsa dicere quod ii, qui τὰ μὴ γλίσχρα eo vocabulo accipiunt, s. τὰ ἄγλισχρα. Si enim ab eduliis ψαθυροῖς ad διαχωρήματα transferenda similitudo est, probabilius esse ψαθυρὰ dici τὰ εὐδιάλυτα καὶ μηδεμίαν ἕνωσιν ἔχοντα δύσλυτον : qualia διαχωρήματα fieri posse ex eduliis ψαθυρὰν καὶ εὐδιάλυτον substantiam habentibus, veluti milio, panico, pane hordeaceo. Dioscoridem vero, sicut alia multa προχείρως ἐν τοῖς ἀσαφέσι βιβλίοις ὑπήλλαξεν, mutata ea scriptura reposuisse Ὑποψέφαρα, accipientem eo vocabulo τὰ ὑπομελανίζοντα, a ψέφος, quod Pind. pro σκότος usurpat. Hæc ibi inter alia Galen., qui itidem in Lex. suo [p. 586] Ὑποψάφαρα affert pro τραχύτερα, et ὑποψέφαρα pro ζοφοειδῆ, μέλανα. [Apud Hippocr. p. 218, F, ubi eadem fere verba leguntur quæ supra p. 77, C, pro ὑποψάθυρα legitur ὑποψάφαρα, in cod. Paris. ap. Littré vol. 5, p. 722, ὑποψέφαρα scriptum.]

[Ὑποψαίρω, Subrado. Tauri caudam radentes Pleïades secundum Nicandr. Ther. 123, dicuntur ὑπὸ ταύρου ὀλκαίην ψαίρουσαι, i. e. ὑποψαίρουσαι. Valck. Aristid. Quintil. De mus. p. 89 : Τῆς παρειᾶς ὑποσαιρούσης. An ὑποψαιρούσης? Hemst. Recte habere ὑποσαιρούσης exempla s. v. Ὑποσαίρω allata docent.]

Ὑποψᾰλάσσω, Subtus s. Leviter contrecto, ut ap. Suid. ex Aristoph. [Lys. 84] quidam dicit se veluti ἱερεῖον ὑποψαλάσσεσθαι : quoniam sc. τὰ ἱερεῖα μέλλοντες θύειν, ἐψηλάφων εἰ λιπαρὰ εἴη.

[Ὑποψάλλω, Leviter tango s. pulso. Philostr. p. 287 : Οἱ τέττιγες, ὑποψαλλούσης αὐτοὺς τῆς ὥρας, ἐν ᾠδαῖς ἦσαν, i. e. Anni tempore eas ad cantum concitante. Sed ap. eund. p. 553 : Ἡ γλῶττα τὴν ἄκραν Ἀτθίδα ὑποψάλλει, nunc ἀποψάλλει ex codd. restitutum. « Constitt. Apost. 2, 57. Joann. Chrys. In Psalm. 41, vol. 1, p. 609, 36; 615, 11. » Seager. Apud Athanas. vol. 1, p. 1095, B, ὑποψάλλειν est Respondendo cantare, ut fiebat quum diaconus priorem versiculi partem, populus autem posteriorem canebat.]

[Ὑπόψαλμα, τὸ, Antiphona, Cantus ecclesiasticus alteri respondens. Greg. Nyss. t. 1, p. 877, D. Callinic. Vita Hypatii Actt. SS. Junii t. 3, p. 347, A : Ὑποβάλλει ὑπ. Hase.]

Ὑπόψαμμος, ὁ, ἡ, Subarenosus, Arenam subtus habens. [I. q. ὕψαμμος. Pollux 1, 227 : Γῆ ὑπ. Herodot. 2, 12 : Γῆ ὑποψαμμοτέρη, ut ὑποψαμμότερον τόπον in fragm. (Æliani, ut conj. Valck.) ap. Suidam s. h. v. Xen. Hell. 3, 2, 14 : Λίμνη ὑπ. Θάλαττα ὑπ. Plut. V. Pomp. c. 78. Πολίσματα ὑπ. G. D. Pausan. 4, 36, 3, ὑπ. χώρα· 5, 6, 3, χωρίον ὑπ. Hase. Aristid. vol. 1, p. 546. Τὸ ὑπ. Plut. Mor. p. 898, B.]

[Ὑπόψᾱρος, ὁ, ἡ, Qui cinerei coloris est. Strabo 3, p. 163 : Ἵππους ὑπ.]

[Ὑποψαύω, Leviter tango. Plut. Mor. p. 368, F. Heliod. 1, 26 : Κἄν τινος ὑποψαύσῃ ποτὲ τῶν ἡμετέρων.]

[Ὑποψάφαρος. V. Ὑποψάθυρος.]

[Ὑποψάω, Leniter detergo. Ælian. N. A. 14, 5 : Ὑποψήσαντες τοῖς ποσὶ λεῖον τὸν χῶρον ἀπέφηναν. ‖ Ὑπο-

ψήσασθαι vitium ed. Ald. pro ἀποψήσασθαι in schol. Aristoph. Pl. 1055.]

[Ὑποψεκάζω, s. forma magis Attica, Ὑποψακάζω.] Ὑποψεκάζειν, sicut et ὑποπίνειν, dixerunt, minuta et rorantia pocula significantes, aut largiorem potum ἀντιφραστικῶς, VV. LL. ex Polluce, quem vide. [6, 19, ubi ponit ὑποψακάζειν, et ib. 30 πυκνὸν ὑποψεκάζειν. Quod si e Xenoph. Symp. 2, 26, sumtum sit, ἐπιψεκάζειν (vel ἐπιψακάζειν) scribendum erit, ut recte ap. Xenoph. legitur. «Lucian. Lexiph. c. 14 : Ἐγὼ δὲ ... κρύος γάρ ἐστιν ... ἥδιον ἂν εὐζωροτέρῳ ὑποπυκνάζοιμι. Restituendum ὑποψεκάζοιμι.» Valck. Conjectura parum probabilis.]

[Ὑποψελλίζω, Subbalbutio. Cyrill. Alex. Glaph. 1, p. 41. Liban. vol. 4, p. 804. (Pseudo-Chrys. t. 8, p. 735, C : Παῖδες ὑποψελλίζοντες. Hase.) Theod. Prodr. in Notitt. Mss. vol. 8, p. 167, qui ibid. etiam subst. Ὑποψελλισμὸς, ὁ, utitur.]

[Ὑπόψελλος, ὁ, ἡ, q. d. Subbalbus, Nonnihil balbutiens. Eustath. Opusc. p. 353, 10 : Ἀριστοτέλης ὑπ. ἦν γλῶτταν.]

[Ὑποψεύδομαι, Nonnihil mentior. Eust. p. 1955, 26 : Ἔνθα δ τἄλλα πρὸς ἀλήθειαν εἰπὼν Ἀμφιμέδων ὑποψεύδεται.]

[Ὑποψέφαρος. V. Ὑποψάθυρος.]

[Ὑποψηλαφάω. V. Ὑπομηλαφάω.]

[Ὑποψηνίζω. HSt. s. v. Ψήν :] Metaphora hinc sumpta ὑπεψηνισμένη dicitur ἡ ἐγκύμων, Fœta, Turgentem habens uterum, ut ficus cui summissi sunt isti culices. [Et alibi :] Ὑπεψηνισμένη, Gravida, et quidem partui propinqua : translatione sumpta a maturatione ficuum, subeuntibus in illas ex caprificis culicibus qui ψῆνες dicuntur. Ita VV. LL. ex Suida et Erasmo in Adagiis. [Phot. p. 624, 24, Suidas, Etym. M. p. 780, 25 : Ὑπεψηνισμένοι· ἀκμαῖοι πρὸς τόκον, ἀπὸ τῶν σύκων τῶν διὰ τοὺς ψῆνας πεπείρων.]

[Ὑποψηφίζω, Propono ad dignitatem Episcopalem. Passiv. Greg. Nyss. t. 2, p. 993, C : Παρῆγον τοὺς ὑπεψηφισμένους μετ' ἐγχωμίων. Hase.]

[Ὑποψήφιος. V. Ὑπόψηφος.]

[Ὑποψήφισις, εως, ἡ, Supputatio, Calculatio, Gl.]

[Ὑποψηφιστὴς, ὁ, Supputator, Gl.]

[Ὑπόψηφος, ὁ, ἡ, Suffragio subjectus. Thom. M. p. 877 : Ὑπόψηφος καὶ ὑπὸ ψῆφόν ἐστι λέγε, μὴ ὑποψήφιος. Συνέσιος (p. 94, D) « τοὺς ὑποψήφους τῆς βασιλείας » (ubi legitur τῇ βασιλείᾳ), i. e. Regni petitores per suffragia. Jo. Chrys. vol. 6, 873 : Ἂν μὲν λαβὼν (ὁ δικαστὴς) αὐτοὺς ὑποψήφους ἀφῇ. « Ὑπόψηφος vel Ὑποψήφιος, Cleri ac populi calculis electus in Episcopum, vel etiam in Abbatem, necdum confirmatus et consecratus. Ephræm. Chron.: Σωτήριχος ... τελῶν ὑποψήφιος Ἀντιοχείας. Pachym. 6, 5. Codin. De offic. Palat. c. 20, de Patriarcha electo : Ἔρχεται ὁ ὑπόψηφος Πατριάρχης, aliique non raro. Sed ὑπόψηφος usurpatur etiam in dignitatibus politicis et Palatinis, ut ap. Codinum c. 18. Præterea ὑποψήφιοι et ὑπόψηφοι dicebantur qui ad dignitatem Episcopalem proponebantur, ut unus ex iis eligeretur. Sic ap. Socratem H. E. 5, 5, Sozomenum 2, 10; 7, 8, Pachymerem 8, 13. » Ducang. De candidatis regni apud Ægyptios, ὑποψήφοις τῇ βασιλείᾳ, Synes. p. 94, B et D. Ὑποψήφιος, inserto ι, Nic. Choniat. Hist. p. 275, 21 Bonn., et Theophan. Nic. Epist. p. 2, 7 : Προήχθην ἐγὼ εἰς ὑπ. Hase. Formam ὑποψήφιος, ὁ φανερὸς, ponit Herodian. Epimer. p. 140.]

[Ὑποψήχω, Subrado. Athen. 6, p. 233, D : Τὰ ψήγματα χρυσοῦ σὺν ταῖς ἄμμοις ὑποψήχοντες.]

Ὑποψία, ἡ, Suspicio. [Ammon. : Ὑπ. ὑφοράσεως διαφέρει· ὑποψία μὲν γάρ ἐστι κακοῦ (sic ex Herennio correctum pro καλοῦ) τις ὑπόνοια, ὑφόρασις δὲ δόξα ἐπὶ τὸ χεῖρον. Herodot. 9, 99 : Ὑποψίην ἔχον. Eurip. Hel. 1549 : Ἡμῖν δ' ἦν μὲν ἥδ' ὑπ. λόγος τ' ἐν ἀλλήλοισι. Plato Leg. 10, p. 887, E : Οὐδαμῇ ὑποψίαν ἐνδιδόντων ὡς οὐκ εἰσὶ θεοί· Menex. p. 247, E : Ὑποψίαν παρέξουσιν ἢ μὴ ἡμέτερον εἶναι ἢ κτλ. Plur. Phæd. p. 84, C : Πολλὰς ἔτι ἔχει ὑποψίας καὶ ἀντιλαβάς. Scriptor Argum. Aristoph. Vesp. : Ἐπειρᾶτο τὰς ὑπ. ἐξαιρεῖν τοῦ πράγματος.] Aristid.: Φόβος καὶ ὑποψία τῆς πόλεως. Antiphon [p. 119, 7] : Φανερῶς δὲ τὰ ἴχνη τῆς ὑποψίας εἰς τοῦτον φέρει, Plane enim suspicionis vestigia in hunc hominem tendunt. Thuc. 1, [42] : Τῆς ὑπαρχούσης πρότερον διὰ Μεγαρέας ὑποψίας· 4, p. 131 [c. 27] : Γνοὺς τὴν ἐς αὐτὸν ὑποψίαν περὶ τῆς κωλύμης τῆς ξυμβάσεως. Rursum 1, [c. 132] : Ὑποψίας πολλὰς παρεῖχε τῇ ζηλώσει τῶν βαρβάρων μὴ ἴσος βούλεσθαι εἶναι τοῖς παροῦσι. Sic Tac., Præbuit plerisque suspicionem conscientiæ. Dem. [immo Æschin. p. 24, 6] : Ὅταν δὲ εἰς τὸν παῖδα πεπραγματευμέναις μεταφοραῖς ὀνομάτων, αἰσχρὰς ὑποψίας παρεμβάλῃ· quem l. Bud. sic interpr.: Quum vero verborum translationibus longa commentatione excogitatis in puerum utatur, rerum fœdarum nihil ad rem attinentium suspicione eum perstringens. [Id. p. 2, 19 : Ἐν πλείστῃ ποιεῖσθαι ὑπ. Isocr. p. 34, C : Ἐμαυτὸν ὡς πορρωτάτω ποιῆσαι τῶν τοιούτων ὑποψιῶν βουλόμενος. Demosth. p. 852, 2 : Ὑποψίαν κατὰ τούτων λαβεῖν.] Thuc. [2, 37 : Τὴν πρὸς ἀλλήλους τῶν καθ' ἡμέραν ἐπιτηδευμάτων ὑπ. Idem] : Εἰς ὑποψίαν καθίστη, In suspicionem adducebat. [Lysias p. 904, 16 Reisk.: Εἰς τοσαύτην ὑπ. πάντας ἀνθρώπους εἰς ἀλλήλους καθίστησι.] Plut. Themist. p. 224 meæ ed. [c. 23] : Εἰς ὑποψίαν ἐνέβαλον τὸν Θεμιστοκλέα. Dem.: Πρὸς ὑποψίαν ἥκειν. Plut. Rom. [c. 27] : Εἰς ὑποψίαν [καὶ διαβολὴν] ἐνέπεσε, In suspicionem venit. Herodian. 2, [3, 12] : Ἔχων κολακείας ὑποψίαν. Plut. Popl. [c. 2] : Ὑποψίαν ἔχων πρός τινας, Suspectus quibusdam. Ibid.: Ἦν ἐν ὑποψίᾳ τινὶ διὰ συγγένειαν τῶν βασιλέων, Suspectus erat. Herodian. 2, [5, 12] : Ἴστε γὰρ ἔξω πάσης ὄντα με ὑποψίας, Ab omni procul suspicione abesse. Item ἀπολύεσθαι ὑποψίαν, Diluere suspicionem. Plut. De def. orac. [p. 436, E] : Ἀπολύεται καὶ ὑπὲρ ἡμῶν πᾶσαν ὑποψίαν καὶ διαβολὴν, Omnem etiam pro nobis suspicionem et calumniam diluit. Et δι' ὑποψίας ἔχειν, Suspectum habere. Gregor.: Τὸν δὲ δι' ὑποψίας εἶχεν ἡ πόλις. Plut. Artox. [c. 25] : Ἐν ὑποψίαις εἶχε τοὺς πρώτους. [Id. Mor. p. 38, C : Τὰς ἐφ' ἡδονὴν ὁρμὰς καὶ πρὸς πόνον ὑποψίας, i. e. Aversationem, Timorem. « Sic ib. p. 1092, A : Αἱ ὑπὲρ τῶν μετεώρων ὑποψίαι ἠνώχλουν. Ipse Epicurus, cujus verba sunt ap. Diog. L. 10, 11, item vocat ὑποψίας quas antea § 10 vocaverat φόβος τῆς διανοίας. Item p. 1106, C, ὑποψίαν κακῶν dixit pro φόβον κακῶν. P. 1123, C, jungitur cum φόβος.» Wyttenb. ‖ Suidas : Ὑποψία· τὸ ὑπὸ τὴν ὄψιν, τὸ ἐνεστηκός. Ησίδης « Τὴν τῶν φθασάντων ἀσφαλῶς ὑποψίαν ... » ἢ τὸ ἐξ ἀκοῆς καὶ παραδόσεως γραφόμενον. Καὶ ὑποψία (ὑπόψιος Bernhard.).]

[Ὑποψιαστικῶς, Suspiciose. Schol. Aristoph. Vesp. 641 et Zenob. Prov. 6, 2 : Τῶν ὑπ. διακειμένων ποὸς τὰ μέλλοντα κακά.]

Ὑποψιθῦρίζω, Clanculum murmuro, Leviter susurro. Utitur Hesych. v. Ὑποτρύζω [quod exp. per ὑποψιθυρίζει, γογγύζει. Eumath. p. 17 : Ἡ παρθένος, παρατιθεμένη μοι τὸ ποτήριον, Χαίροις, ὑπεψιθύρισεν. Ὑπεψιθυρίζετο per ἠρέμα ὑπεκαλεῖτο exp. Suidas, addito loco Menandri Hist. : Σκυθικῇ φωνῇ βάρβαρα ἄττα ῥήματα ὑπεψιθυρίζετο, vitiose pro ὑπεψιθύριζον quod legitur p. 381, 5 ed. Nieb. Eunap. ap. Suidam s. v. Πολυέλικτος (in Exc. p. 103 Nieb.) : Καθάπερ ὑπὸ τῆς Μηδείας ὑποψιθυριζόμενος τὴν ψυχήν. Agath. Hist. p. 3, D : Ἐπιγράμματα χύδην οὕτωσὶ παρ' ἐνίοις ὑποψιθυριζόμενα. Eustath. Opusc. p. 331, 50 : Οὕτω γὰρ ὑποψιθυρίζει τὸ τῆς φήμης στόμα. G. D. Synes. Epist. p. 225, C. Pseudo-Chrys. t. 6, p. 715, B. Greg. Naz. t. 1, p. 804, B : Ἅ πάντες ὑποψιθυρίζουσι. Phot. Epist. p. 352, 17 : Πρὶν ἢ τὸν ὄφιν ὑποψιθυρίσαι. Hase.]

[Ὑποψιθύρισμα, τὸ, Occulta susurratio. Anon. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 640, 12.]

[Ὑπόψιλος, ὁ, ἡ, Aliquatenus depilis. Ptolem. Tetrab. p. 143, 7; 144, 1; 145, 19. Hase.]

Ὑπόψιος, ὁ, ἡ, Suspectus, ὁ ὑποπτεύεσθαι ἄξιος, ut exp. ap. Hom. Il. Γ, [42] : Λώβην τ' ἔμεναι καὶ ὑπόψιον ἄλλων, ubi Eust. annotat significare vel τὸν ἐπονείδιστον καὶ ὕποπτον, ὃν τινες ὑποβλέπονται ὑπόδρα ὁρῶντες διὰ τὸ μῖσος : vel τὸν τοὺς ἄλλους ὑποβλεπόμενον διὰ δειλίαν. [Per ὕποπτον καὶ ὑποβλεπόμενον exp. Apoll. Lex. Hom.] Sed addit Eust. [p. 380, 36] quosdam scribere ἐπόψιον, et exponere τὸν ἐν ὄψεσι πάντων ἀσχημόνως φυγόντα. Videtur certe significare potius Omnibus turpiter esse spectaculo, Digito ostendi ab omnibus. [Ex annot. scholiastarum et Etym. M. p. 784, 33 (ex codd. Gaisfordi redintegrandi) apparet ἐπόψιος

ab Aristophane Byz. et Herodiano probatum fuisse. Ὑπόψιος legit Quint. Sm. hunc versum imitatus 13, 289 : Δεινὸν γὰρ ὑπόψιον ἔμμεναι ἄλλων. || Conspicuus. Oppian. Hal. 1, 30 : Ῥηϊδίη καὶ τοῖσι πέλει καὶ ὑπόψιος ἄγρη· quod schol. exp. φανερὰ, θεατὴ, φανερὰ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς. Conf. Ὑποψία.]

Ὑποψοφέω, Leviter strepo, Levem quendam strepitum edo. [Hippocr. p. 126, A : Ὑποψοφέοντες ἐν τοῖσι πότοισι. Nicand. Ther. 297 : Παῦρον ὑποψοφέων. Ælian. N. A. 6, 24 : Κἂν αἴσθηται μὴ ὑπηχοῦν κάτωθεν τὸ ῥεῦμα, μηδὲ ὑποψοφοῦν ἡσυχῇ εἰς βάθος. Plut. Mor. p. 336, C: Αιθίνην εἰκόνα... τοῖς δακτύλοις ὑπὲρ κεφαλῆς οἷον ὑποψοφοῦσαν, Digitis concrepantem.]

[Ὑποψυχραίνω, i. q. ὑποψύχω. Passiv. Niceph. Antioch. Vita Sim. Stylitæ Actt. SS. Maii t. 5, p. 360, D, ὑποψυχρανθέντες. Hase.]

Ὑπόψυχρος, ὁ, ἡ, Suffrigidus, h. e. Aliquatenus s. Aliquantum frigidus. [Rufus p. 242 ed. Matth. Metaphor. schol. Soph. OEd. T. 280 : Ἵνα μὴ γένηται διατριβὴ ἐν τῷ δράματι· ὅπερ ὑπόψυχρον. Κωμικοὶ ὑπ. Suidas s. v. Αὐκις. G. D. Galen. vol. 6, p. 655, 10: Hephæst. Theb. Apotel. p. 4, 22. Philostr. De gymn. p. 4, 3 Kayser., τοῖς τὴν ἕξιν ὑπ., et Ptolem. Tetrab. p. 56, 19, ὑπ. τὰς φύσεις. Figurate Athanas. t. 2, p. 424, E : Ζῆλος χλιαρός τις καὶ οἷον ὑπ., et Nic. David Paraphr. in Greg. Naz. p. 4, 20 Dronk. : Δόγμα εἰκαῖον καὶ ὑπ. Hase.]

Ὑποψύχω, Leviter refrigero, Aliquantum refrigero. [Athen. 7, p. 297, A, ex Nicandro : Λαγὼν λειποθυμοῦντα... τῇ παρακειμένῃ πόᾳ ἤδη ὑποψυχόμενον ἀπομάσσειν. G. D. Theod. Scythopol. ap. Montfauc. Bibl. Coisl. p. 95, 3, de animabus : Ὑποψυγείσας τῆς τοῦ Θεοῦ ἀγάπης, Frigidas effectas in. Hase.]

Ὑποψωνέω, In opsoniis emendis decipio. Aristoph. Ach. [842] : Οὐδ' ἄλλος ἀνθρώπων ὑποψωνῶν σε πημανεῖται [πημανεῖ τις], ubi v. schol. [qui exp. παρακλέπτων, ἐπὶ ὀψωνίᾳ κακουργῶν βλάψει, διότι αὐτὸς μόνος συναλλάττει τὰς ἀγοράς. Alius, Προστιθεὶς τῇ ὀψωνίᾳ· εἰσὶ γὰρ πολλοὶ διὰ μικρᾶς προσθήκης ὠνούμενοι.]

[Ὑποψωρώδης, ὁ, ἡ, Nonnihil scabiosus. Hippocr. p. 1127, C.]

[Ὑππασία, ἡ, pro Ἱππασία, Hippasia, n. pr. dial. Cret. in pactis Latiorum et Olont. ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 399, n. 2554, 127. Hase.]

Ὑπτιάζω, Supinus sum, Supinor, Resupinor, Supinus relabor. [Eustath. p. 249, 5 : Τὸ ὑπτιάζειν ἐπὶ ἀναπαύσεως λέγεται.] Herodian. 1, [4, 16] : Τοσαῦτα εἰπόντα τὸν Μάρκον ἐπιπεσοῦσα λειποθυμία κατεσίγασεν· ὑπὸ δὲ ἀσθενείας καὶ ἀθυμίας αὖθις ὑπτίαζεν· Talia dicentem Marcum ita animus defecit, ut statim contiA cesceret, ac languore nimio supinus in lectum relaberetur, Polit. [‖ Ὑπτιάζων inter βόλων ὀνόματα φαῦλα est ap. Polluc. 7, 204, quemadmodum πρανὴς est inter meliores.] || Supinus sum ac negligens. [Ὑπτιάζειν cum aliis verbis inertiæ significationem habentibus memorat Pollux 3, 123. Thom. M. p. 877 : Ὑπτιάζειν· καὶ τὸ ὕπτιόν τινα καὶ ῥάθυμον εἶναι καὶ ὡσανεὶ θρύπτεσθαι. Αἰσχίνης (p. 18, 34) « Ὑπτιάζων καὶ κατασκοπούμενος ἑαυτὸν ὡς ἐν παλαίστραις καὶ διατριβαῖς γεγονώς. » Καὶ Φιλόστρατος « Ὑπτιάζει καὶ ὡραΐζεται. » Ultima verba non Philostrati sunt, sed Synesii, cujus locum vide infra.] Herodian. 2, [12, 3] : Ἤδη οἱ πολέμιοι ἔνδον ἦσαν, τοῦ Ἰουλιανοῦ ἔτι ὑπτιάζοντος καὶ τὰ πραττόμενα ἀγνοοῦντος, Juliano adhuc supino et ignaro rerum quæ gerebantur. Ib. [8, 16], de Nigro : Ταύταις ἐπαιρόμενος ταῖς ἐλπίσιν ὑπτίαζε πρὸς τὴν τῶν πραγμάτων ἐπιμέλειαν, Supinius jam negligentiusque agitabat, Polit. Et rursum [14, 11] : Ἔτι μέλλοντος καὶ ὑπτιάζοντος τοῦ Νίγρου, Cunctante adhuc et supino Nigro. Id. 3, [7, 1] : Ἤδη παρεσόμενος ὑπτιάζοντι καὶ τρυφῶντι. Synes. quoque ita usurpavit. Ep. 154 : Εἴ που γέγονε πίστις ὑφέρπουσα τὸ ὑπτιάσαν διήγημα, Surrepens supinæ narrationi. Oratio etiam ὑπτιάζειν dicitur, unde Hermog. Περὶ γοργότητος ait, Ταῦτα τὰ σχήματα τὸν ὑπτιάζοντα λόγον ὀρθοῖ καὶ γοργὸν ποιεῖ. [Schol. Demosth. p. 55, 4 Ox. : Τοῦ ὑπτιάζοντος τὸ προαγαγεῖν ὡς ἐν ἱστορίᾳ τὸν λόγον. « Phot. Bibl. cod. 74, de Candidi stilo : Εἰς τὸ ἐκλελυμένον τε καὶ ἐμμελὲς ὑπτιάζει, h. e. Subinde ita negligit compositionis studium, ut fiat remissus et inconcinnus : vide v. Ὕπτιος. Philostr. p. 495 dicit Ὑπτιάζοντα καί που καὶ μακρολογώτερον τοῦ συμμέτρου. Adhibuerunt vero etiam τὸ ὑπτιάζειν pro Sublimem cervicem attollere, de sophistis ἀλαζονεύουσι et ὑψαυχενοῦσι. Sic Synesius de Dionis λόγοις σοφιστικοῖς p. 39 Petav. : Ἐν ἐκείνοις μὲν ὑπτιάζει καὶ ὡραΐζεται, καθάπερ ὁ ταὼς περιαθρῶν ἑαυτὸν, καὶ οἷον γαννύμενος ἐπὶ ταῖς ἀγλαΐαις τοῦ λόγου, In illis resupinus quodammodo, et cum magnifici decoris ostentatione fertur, pavonis instar se circumspiciens, et ipso quasi orationis nitore gestiens : conf. Cresoll. Theatr. 3, 19. Seneca Ep. 80 : « Ille, qui in scena elatus incedit, et hæc resupinus dicit, En impero Argis etc., servus est. » Ernest. Lex. rhet. || Transitive Phot. et Suidas : Ὑπτιάζει, ὑποστρέφει. Soph. Phil. 822 : Τὸν ἄνδρ' ἔοικεν ὕπνος οὐ μακροῦ χρόνου ἕξειν· κάρα γὰρ ὑπτιάζεται τόδε. Joseph. B. J. 3, 7, 29 : Οἱ μὲν ὑπ' αὐτῶν ὑπτιαζόμενοι τῶν ἐπιβατηρίων μηχανῶν συνεπατοῦντο· 5, 5, 6 : Ἄνοδος ἠρέμα προσάντης ὑπτίαστο. De manibus expansis lxx Job. 11, 13 : Ὑπτιάζεις δὲ χεῖρας πρὸς αὐτόν. || Effero, Elatum s. inflatum reddo. B Joann. Lyd. De magistr. 2, 26, p. 138 : Κατὰ μηδὲν αὐτὸν ὑπτιαζούσης τῆς τύχης.]

[Ὑπτίασις, εως, ἡ, Resupinatio. Oribas. p. 71 Matth. : Ὑπ. (τοῦ στομάχου). Schneid. Herodot. Tars. ap. eund. t. 1, p. 412, 4, πρὸς τροφὴν ὑπτ. Vertit Daremberg. : *De l'indifférence pour les alimens.* Hase.]

Ὑπτίασμα, τὸ, Supinatio, Resupinatio, etiam Supinitas. Æsch. Pr. [1005] : Γυναικομίμοις ὑπτιάσμασιν χερῶν, interpr. Supina manuum inflexione. [Conf. quæ de ὑπτίαις χερσὶ supplicantium dicta sunt s. v. Ὕπτιος.]

Ὑπτιασμὸς, ὁ, idem. Lucian. De saltat. [c. 71] : Τὴν μὲν οὖν σύντονον κίνησιν τῆς ὀρχηστικῆς καὶ στροφὰς αὐτῆς καὶ περιαγωγὰς καὶ πηδήματα καὶ ὑπτιασμοὺς, Resupinationes, Quum se in terga resupinant. Vide et Στομαχικός. [Ὑπτιασμὸς Resupinationem significat et supinum ægri decubitum aut partis alicujus situm, ap. Hippocr., velut p. 759, G, χρόνιον ὑπτιασμὸν Diutinam resupinationem vocat, quum ex diuturno et longo decubitu supino, calcis os sideratum fuerit. C Ubi Galen. (vol. 12, p. 201) ὑπτιασμοὺς vocari scribit τὰς χρονίας ἐπικλίσεις, hoc est Diuturnos decubitus, quum negligentius os calcis collocatum aut positum sæpenumero nigrescit et sideratur. Ὑπτιασμὸς etiam et ἀνατροπὴ est ventriculi resupinatio et eversio, quum nauseabundus cibum fastidit aut rejicit, lib. 6 De loc. aff. et lib. 8 Κατὰ τόπ. cap. 3. Foes. Philostr. Imag. p. 818 : Δεῖ τοῖς παγκρατιασταῖς ὑπτιασμῶν· ubi v. Jacobs. p. 434.]

[Ὑπτιαστέον, Resupinandum. Xen. De re eq. 8, 8 : Εἰς τὸ πρανὲς καὶ ἑαυτὸν ὑπτιαστέον.]

[Ὑπτιάω, i. q. ὑπτιάζω, Resupino. Arat. 795 : Ὅτε δ' ὑπτιάῃσι· 789 : Εἰ ... μήθ' ὑπτιόωσα φαείνῃ. Schneid. || Infirmum reddo. Passiv. Galen. vol. 14, p. 302, 2 : Ὄρεξιν ὑπτιωμένην ἀνεγεῖραι. Hase.]

Ὕπτιος, ία, ιον, Supinus, Resupinus, In dorsum versus. [Etym. M. p. 784, 38 : Ὕπτ., ἐπὶ νῶτον κείμενος· παρὰ τὸ ὄπτω ὄπτιος καὶ ὕπτιος· τὰ γὰρ ὕπτια εὐθεώρητα. Quod commentum memorat etiam Eustath. p. 623, 44; 631, 45; 1679, 36, Æolicam statuens D literæ o in υ mutationem.] Hom. Il. Ω, [11] : Ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος, ἄλλοτε δ' αὖτε Ὕπτιος, ἄλλοτε δὲ πρηνὴς, ubi nota opposita ὕπτιος et πρηνὴς, Supinus et pronus. Od. Σ, [397] : Πέσεν ὕπτιος ἐν κονίῃσι· Il. Δ, [108] : Ὁ δ' ὕπτιος ἔμπεσε πέτρῃ· Η, [271] : Ὁ δ' ὕπτιος ἐξετανύσθη. [Soph. OEd. T. 811 : Ὕπτιος μέσης ἀπήνης ἐκκυλίνδεται. Aristoph. Eq. 104 : Ῥέγκει μεθύων ἐν ταῖσι βύρσαις ὕπτιος. Eur. Cycl. 326 : Δαινύμενος εὖ τέγγων τε γαστέρ' ὑπτίαν.] Utuntur et prosæ scriptores. [Herodot. 2, 38 : Ὀρθοῦ ἑστεῶτος τοῦ κτήνεος καὶ ὑπτίου· 4, 190 : Ὅπως μιν κατίσουσι μηδὲ ὕπτιος ἀποθανέεται. Plato Phædon. p. 117, E : Κατεκλίθη ὕπτ. Phædr. p. 254, B : Ἀνέπεσεν ὑπτία.] Athen. 10, [p. 447, B] : Μόνοι δὲ οἱ τῷ πίνῳ μεθυσθέντες εἰς τοὐπίσω καὶ ὕπτιοι κλίνονται· quoniam sc. οἱ ὑπὸ τῶν λοιπῶν μεθυστικῶν μεθυσθέντες ἐπὶ πάντα τὰ μέρη πίπτουσι· καὶ γὰρ ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ, καὶ πρηνεῖς καὶ ὕπτιοι, Et in dextrum et in sinistrum latus, et proni et supini. Idem 9, [p. 384, F] : Ὥσθ' ὑπτίους ὑπὸ τοῦ γέλωτος καταπεσεῖν. [Appian. Civ. 2, 147 : Τὸ σῶμα ὡς ὕπτιον ἐπὶ λέχους

οὐχ ἑωρᾶτο. Non raro de rebus inversis quibusvis, velut de galea cui sortes impositæ sunt ap. Æsch. Sept. 459 : Πάλος ἐξ ὑπτίου 'πήδησεν εὐχάλκου κράνους. Sic ἀσπὶς ὑπτία Aristoph. Ach. 583, Lys. 185. Thucyd. 7, 82. Κύλιξ ὑπτία Aristoph. Lys. 195; ἀψὶς ὑπτίη Herodot. 4, 72. Polyb. 3, 71, 4 : Τὰ ἐπίσημα τῶν ὅπλων ὕπτια τιθέναι πρὸς τὴν γῆν.] Lucian. [Timon. c. 5] : Ὥσπερ τινὰ στήλην παλαιοῦ νεκροῦ ὑπτίαν, Resupinam, i. e. Retrorsum vergentem. Sic et Xen. Cyneg. [6, 7] : Πηγνύειν δεῖ τὰς σχαλίδας ὑπτίας, Varos ita figere oportet, ut resupini pendeant. || Item χεὶρ ὑπτία dicitur pro ἡπλωμένη, ut Suid. exp. in hoc l.: Προθυμίᾳ τῇ πάσῃ ἀναπετάσαντες τὰς πύλας, ἐδέξαντο ὑπτίαις χερσὶ τοὺς πολεμίους. Ubi ὑπτίαις χερσὶ exponendo ἡπλωμέναις, conveniet cum eo, quod Latine dicitur Passis manibus. Cæsar, Milites passis manibus flentes implorabant. Sed eædem sunt et supinæ : unde Ovid. dicit Preces concipere supinis manibus. Et Liv., Supinas manus ad cœlum ac deos tendentes. [Virgines hymnum canentes τὰς χεῖρας ὑπτίας ὑποκινεῖν dicit Philostr. p. 811, i. e. Manus, dum ad cœlum elevantur, in palmam resupinatas, ut exp. Welcker. ap. Jacobs. p. 403, collato Philostr. p. 771 : Ὁ μὲν ἀφίησι φιλήσας τὸ μῆλον, ὁ δὲ ὑπτίαις αὐτὸ ὑποδέχεται ταῖς χερσί. Heliodor. 9, 5 : Ὑπτίας προτείνοντες τὰς χεῖρας εἰς ἱκετείας ἔμφασιν. Adde Eunap. p. 33 : Εἰ ἀγαθὸν ἔχεις θυμὸν, ὑπτίαις ταῖς χερσὶ δέξαι τὰ λεγόμενα, ubi Annam Comn. p. 9, D, Nicet. Chon. p. 18, B, et ὑπτίαις ἀγκάλαις ib. p. 35, D, comparavit Boiss. Alia recentiorum exx. v. ap. cund. Anecd. vol. 4, p. 457. || Τὰ ὕπτια τῶν ποδῶν ap. Polluc. 5, 68 : Λαγὼς δασὺς τὴν τρίχωσιν, καὶ τὰ ὕ. τῶν π., ἀλλ' οὐ μόνα τὰ πρανῆ δασυνόμενος. Ἐξ ὑπτίας νεῖν, Supinum natare. Pollux 7, 138 : Νεῖν ἐξ ὑπτ. μάθημα κολυμβητῶν Ἀριστοφάνης εἶπε καὶ Πλάτων. Plato Rep. 7, p. 529, C : Κἂν ἐξ ὑπτ. νέων ἐν γῇ ἢ ἐν θαλάττῃ μανθάνῃ· Phædr. p. 264, A : Ἐξ ὑπτ. ἀνάπαλιν διανεῖν ἐπιχειρεῖ τὸν λόγον. Ælian. N. A. 10, 14.] || Præterea ut Latini dicunt Supina negligentia, et Supina aure audire, pro Negligenter audire, ita Suid. annotat ὕπτιον ὕπνον in Epigrr. dici τὸν ἄπρακτον. [Asclepiadis versus recte scriptus in Anth. Pal. 5, 203 : Ποδὸς, ᾧ (ὁ μύωψ) πολὺν ὕπτιον ἵππον ἐγύμνασεν. Artemidor. 2, 68 : Πέτεσθαι δὲ ὕπτιον ... τοῖς λοιποῖς ἀπραξίαν προαγορεύει· ὑπτίους γὰρ τοὺς ἀπράκτους λέγομεν. Ὕπτιοι στρατιῶται, ὕπτιος στρατηγὸς Pollux 1, 158, 179.] || Eidem ὕπτια πεδία sunt τὰ ὁμαλὰ, Plana, ut Epaminondas [ap. Plut. Mor. p. 193, E] Bœoticam regionem, ὑπτίαν οὖσαν καὶ ἀναπεπταμένην, appellavit πολέμου ὀρχήστραν. [Pollux 9, 22 : Τὴν πεδιάδα (πόλιν) ψέγων εἴποις ἂν κοίλην, ὑπτίαν κτλ.] Itidemque ὑπτία χώρα dicitur ap. Aristidem [vol. 1, p. 101] opponi τῇ ὀρεία, Montanæ. [Sic Ægyptus πᾶσα ὑπτία, Tota plana, dicitur Herodoto 2, 7. Et Appian. Mithr. c. 42 : Ὕπτιον καὶ εὐπετὲς ἐς δίωξιν καὶ ἀναχώρησιν ἦν πεδίον. Schweigh. Eustath. p. 1461, 40 : Ὑπτία θάλασσα ἡ γαληνιῶσα ἐκ τῶν ἄλλως ἐπὶ ἀναπαύσει κατακεκλιμένων ὑπτίων. Καὶ πεδίον δὲ ὕπτιον ἐντεῦθεν λέγεται καὶ λειμὼν ὕπτιος. Philostr. p. 835 : Θάλαττα μήτ' ἐξηρμένη καὶ ἀναχαιτίζουσα μήθ' ὑπτία καὶ γαληνή· 151 : Ἡ θάλαττα ὑπτία καὶ τῆς ὥρας κρείττων ἐφαίνετο. Γῆ ὑπτία τοῖς πελάγεσι παρισουμένη ap. Liban. vol. 1, p. 280. Νῆσος ὑπτία καὶ γεώδης Philostr. p. 835, ut νησῖδα βραχεῖαν καὶ ὑπτίαν ap. Appian. Civ. 4, 2. Χωρίον ὕπτιον καὶ μαλακὸν Plut. Mor. p. 550, A. Τόποι κοῖλοι et ὕπτιοι opposita ap. Theophr. C. Pl. 5, 12, 7. Πίνακες κοῖλοι et π. ἐκπέταλοι ἢ ὕπτιοι ἢ κυκλοτερεῖς ap. Polluc. 10, 82. Sext. Emp. p. 14 : Τὰ δὲ κοιλότερά ἐστι, τὰ δ' ἐν ὑπτίῳ πλάτει βέβηκεν.] Idem tamen Suid. [cum Photio] ὕπτια exp. etiam ὑψηλὰ, ut Acron ap. Horat. Tybur supinum vocat montosum, quoniam sc. in ascensu montis ea civitas constituta est. || Ἐν ὑπτίοις autem exp. non solum Parte supina, sed etiam Infra. Quæ expos. Plinii auctoritate confirmari potest. Is enim hæc Theophrasti, Τὰ ὕπτια ποωδέστερα καὶ λειότερα, sic vertit, Foliorum pars inferior a terra herbido viret colore. [Τὰ ὕπτια et τὰ ἄνω opposita ap. Theophr. H. Pl. 2, 6, 1 : Τὴν ἔκφυσιν οὔτ' ἐκ τῶν ὑπτίων καὶ κοίλων ποιεῖται, ἀλλ' ἐκ τῶν ἄνω. Ib. 4, 14, 6 : Ὅταν ὑπτία τμηθῇ ἡ ἄμπελος· ubi v. Schneid. vol. 3, p. 396, et Spengel. ad translat. Germ. vol. 2, p. 187.] Pro his vero Aristot. [H. A. 5, 2] : Οἱ δὲ χερσαῖοι ἐχῖνοι ὀρθοὶ, τὰ ὕπτια πρὸς ἄλληλα ἔχοντες, Idem habet, Herinacei stantes ambo inter se complexi.

[|| Ὕπτιον, τὸ, in oratione rhetoribus Græcis dictum, quicquid *tarditatis, languoris, remissionis* notionem efficere in animo legentis potest, adeoque robore, nervis et ea alacritate caret, quæ in verborum, sententiarumque concinnitate et acumine conspicua esse solet, eique generi dictionis acuta, expeditaque brevitas, alacritas, rotunditas, concinnitas, similesque virtutes opponuntur. Frequentissima illius orationis vitii apud Dionysium Hal. mentio reperitur. Sic in Jud. Isocr. c. 2, ὑπτία φράσις opponitur τῇ στρογγύλῃ, *elocutio negligentior, concinniori.* Ibid. c. 15, Isocrati tribuitur τὸ ὕπτιον καὶ ἀναβεβλημένον τῆς ἀγωγῆς, *ratio tractandæ orationis extensa et languidior.* In Jud. de vi Demosth. c. 18, p. 1006, ὑπτία λέξις καὶ ἐπαγωγικὴ καὶ περιῤῥέουσα τῆς νοήμασι, Dictio velut humi extensa, sententiisque circumfluens. Itaque opponitur τὸ στρογγύλον et συγκεκροτημένον, de quorum sensu alio loco diximus. Porro c. 43, p. 1093, περίοδοι ὕπτιαι καὶ κεχυμέναι junguntur, oppositæ τοῖς στρογγύλοις. Nempe qui supini jacent, proceriores esse solent : inest ergo notio extensionis. Unde et Demetrio Eloc. § 8 ἐκτεινόμενον opponitur τῷ βραχεῖ. — Hermogeni Περὶ ἰδ. 2, p. 192, τὸ ἀνειμένον καὶ ὕπτιον junctum opponitur τῇ γοργότητι, quæ illi vitio contraria virtus est : vid. quæ ad voces Ἀναβεβλημένον, Ἀφελὴς, Ἀναπεπτωκότα, et Γοργότης notata sunt. Apsines Art. rhet. cap. Περὶ παραδείγματος, p. 702 : Δεῖ δὲ ἐν τοῖς παραδείγμασι γοργῶν σχημάτων. Τῇ γὰρ ἑαυτῶν φύσει ἐστὶν ὕπτια, ἅτε δὴ ἀφηγηματικὰ, h. e. in exemplorum expositione figuris dicendi illis opus est, quæ alacrem et expeditam orationem efficiunt : nam natura sua aliquid remissi et languidi illa expositio habet, quoniam narrando constat. — Philostratus p. 542, σεμνολογίαν ὑπτίαν opponit τῇ λαμπρᾷ καὶ ἔμπνῳ, ὥσπερ ἐκ τρίποδος. Alio loco p. 623, Philiscus dicitur ὕπτιος τὴν γλῶσσαν, elocutione *languidus, tardus : schleppender Ausdruck und Vortrag.* Hinc paullo post ἰδέαν λάλον μᾶλλον ἢ ἐναγώνιον appellat. Hæc enim forma orationis ἐναγώνιος, quæ vim habet, et spiritum prodit oratoris affectu concitati, a tarditate et languore, quæ loquacitatem et nimiam verborum copiam sequitur, maxime abhorret. — Schol. ad Demosth. Olynth. p. 5 (p. 54, 25 ed. Ox.) ὕπτιον λόγον dicit, ubi Demosthenes usus erat his conjunctionibus, μετὰ ταῦτα, εἶτα, πάλιν, αὖθις. Τὰ τοιαῦτα μόρια, inquit, βραδύτητα δείκνυσι, καὶ βουληθεὶς ὑπτιότητα δεῖξαι καὶ ἀσθένειαν οὖσαν ἐν τοῖς Φιλίππου πράγμασιν, ὕπτιον καὶ τὸν λόγον ἐποίησε τῇ τῶν μορίων προσθήκῃ. Idem in Comment. ad Demosth. Or. περὶ συνθηκ. πρὸς Ἀλεξ. p. 135 (p. 254, 11 ed. Ox.) quum causas recenset, quare hæc oratio spuria existimata sit, hæc addit : αἱ εἰσαγωγαὶ τῶν κεφαλαίων ὕπτιαι καὶ ἱστορικαί· ἀλλ' ὅτι ὑπὲρ τοῦ πολιτικοῦ λόγου καὶ γοργότης καὶ τραχύτης καὶ τὰ τμητικὰ, ἐν τούτῳ δὲ πολὺ τὸ ἀναβεβλημένον. (Adde eund. p. 291, 5; 489, 8; 732, 2.) Eodem modo Eustathius ad Hom. p. 272 τοῦ ὑπτίου vim judicat : Παραπλέκει καὶ μύθους καὶ ἱστορίας καὶ ἐπαίνους καὶ ἕτερα ὁ ποιητὴς, δι' ὧν καὶ τὸ μονοειδὲς ἐξαιρεῖ τῆς ἀφηγηματικῆς πραγματείας, καὶ πλατύνει τὸ ὀλιγόϋλον, καὶ τὴν ὑπτιότητα τοῦ λόγου μεταποιεῖ πρὸς γοργότητα. Et alio loco ad Iliad. Λ, p. 829, τὸ ὑπνηλὸν καὶ ὕπτιον τῆς ἀφηγήσεως junxit, notam illam narrationis formæque orationis historicæ indolem significans, qua languorem quendam soporiferum indere animis legentium vel audientium valet. Unde et p. 827, simili aptaque prioribus metaphora ἀνορθοῦν τὸ ἀφηγηματικὸν ὕπτιον dixit, h. e. *languentem ex narratione et veluti consopitam orationem excitare, et alacriorem vegetamque reddere.* Suidas (s. v. Ἔφορος) de Ephoro et Theopompo : Ὁ μὲν Ἔφορος ἦν τὸ ἦθος ἁπλοῦς, τὴν δὲ ἑρμηνείαν τῆς ἱστορίας ὕπτιος καὶ νωθρὸς καὶ μηδεμίαν ἔχων ἐπίτασιν, ὁ δὲ Θεόπομπος τῇ φράσει πολὺς καὶ συνεχὴς καὶ φορᾶς μεστός. Cum quibus conferendus est Quintilianus 2, 8, ubi *lentiori* Ephoro *tarditatem*, et præcipiti Theopompo concitationem tribuit : vid. Cic. De orat. 3, 9. Ernest. Lex. rhet. Aphthon. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 98, 6 : Οὐ δεῖ

συγκρίνοντας ὅλον ὅλῳ παραβάλλειν· ὕπτιον γὰρ τοῦτο καὶ οὐκ ἀγωνιστικόν. Schol. Demosth. p. 41, 19 : Ὑπτίους αὐτοὺς (τοὺς ἀκροατὰς) ἐποίησεν εἰπὼν τὸ δύσμαχον τοῦ Μακεδόνος ὑπὲρ Ἀθηναίων εἶναι. Aliter Hermias In Plat. Phædr. p. 59 : Ἄγονος τὰ αὐτὰ πλεονάκις εἰπὼν, ὡς ἐξ ὑπτίας λέγων, καὶ ὅτι χύδην καὶ ἀτάκτως ἐκβέβληται τὰ εἰρημένα· 77 : Αἰτιᾶται αὐτοῦ ὁ Πλάτων ἀταξίας, ὡς ἐξ ὑπτίας καὶ ἀνάπαλιν ἰόντος.]

Ὑπτιότης, ητος, ἡ, Supinitas. Theophr. H. Pl. 1, 16 : Ἡ μὲν γὰρ ὑπτ. μᾶλλον δοκεῖ ποιεῖν ἢ τὸ πρανές. [Strabo 8, p. 347 : Ἥ τε ὑπτ. τοῦ Ἀνίγρου καὶ αἱ ἀνακοπαὶ τῆς θαλάττης μονὴν μᾶλλον ἢ ῥύσιν παρέχουσι.] Est et ὑπτιότης λόγου ap. Hermog. [Phot. Bibl. p. 73, 15 : Ἡ χρῆσις ἡ κατὰ τὰς εὐθείας τῶν περιόδων καὶ τοῖς ἰδιώταις πρόσεστι μάλιστα καὶ εἰς ὑπτιότητα καὶ ταπεινότητα λίαν καταβιβάζει τὸν λόγον. V. quæ s. v. Ὕπτιος dicta sunt. Schol. Demosth. p. 723, 7 : Ὑπτιότητος περιπιπτούσης ἐν τοῖς διηγήμασι. || Elatio. Iambl. V. Pyth. p. 132 : Θυμοὺς καὶ ὀρέξεις καὶ χαυνώσεις καὶ ὑπτιότητας. || Supinitas, Negligentia. Cum ὀλιγωρία, ἀμέλεια et similibus ap. Polluc. 3, 122. G. D. Phot. Bibl. p. 492, 23. Nic. Chon. Hist. p. 775, 3 Bonn. : Ἡ γὰρ ὑπτ. καὶ οἰκουρότης τῶν τὰ Ῥωμαίων χειριζόντων πράγματα. Hase.]

Ὑπτιόω, Supino, Resupino. Unde pass. Ὑπτιοῦσθαι, Supinari, Resupinari, Diosc. 4. Et Galen. στομαχικοῖς dicit ὑπτιοῦσθαι τὸν στόμαχον, Resupinari et subverti. [De navibus subversis Æsch. Pers. 418 : Ὑπτιοῦτο δὲ σκάφη νεῶν. « Isid. Pelus. Epist. p. 173, B. De parturiente Moschion Pass. mul. p. 21, 4 : Ὑπτιοῦντες αὐτὴν ὑπτίαν. Hase. || Ὑπτιοῦμαι, Efferor, Elatior fio. Schol. Pind. Nem. 7, 25 : Τῶν κυβερνητῶν οἱ σοφοὶ ἐπιτηδείου πνέοντος ἀνέμου οὐχ ὑπτιοῦνται πρὸς τὸ παρὸν ἀγαθόν. Joann. Mal. p. 153, 13 : Κροῖσος ὑπτιώθη· 190, 10 : Ὑπτιώθησαν τότε οἱ Ἀσσύριοι καὶ ὁ Ὦχος· 224, 15 : Ὑπτιωθεὶς καὶ ἀπονενοημένος. G. D. Joseph. A. J. 15, 11, 3. Marcus Erem. Præc. p. 944, B : Τοῖς ἐπαίνοις τῶν ἀνθρώπων ὑπτιούμενοι. Hase.]

Ὑπτίως, Supine. [Philostr. Her. p. 692 : Τὸ τῆς Γοργοῦς εἶδος ὑπτίως τε καὶ οὐ ποιητικῶς ᾔσεν, quod schol. ap. Boiss. p. 466 exp. χαύνως, μαλακῶς. Cum ἀμελῶς, ὀλιγώρως et similibus ap. Polluc. 3, 123. G. D. Antioch. De justo jud. p. 1142, A. Philo vol. 1, p. 305, 15 : Ἐπειδὰν ὁ νοῦς ὑπτ. καὶ ῥαθύμως ἔχῃ. Hase.] Unde compar. Ὑπτιωτέρως, Supinius, Remissius.

[Ὑπτώμεναι in fragm. Chæremonis ap. Athen. 13, p. 608, C, vitiose pro ὑπνωμέναι, quod restituit Lobeck. ad Phryn. p. 682.]

[Ὑπωάδιος, ία, ιον, Sub ovis conditus. Oppian. Hal. 1, 752, de glauco : Ὄφρα γένωνται παῖδες ὑπωάδιοι. Codices quidam ἐπωάδιοι habere videntur, quod significat Ovis adhærentes. Schneid. ad Aristot. H. A. vol. 3, p. 447. « Conf. Id. Hist. piscium nat. p. 137. » Hase.]

[Ὑπώβολος, ὁ, ἡ.] Ὑπόβολος, ὁ, ἡ, Pignerationi obnoxius, [Pigneratitius, Gl.] et Objectus pro pignore : quam Hypothecam verbo Græco jurisconsulti sæpe vocant. Est enim ὑπόβολον, τὸ ὑποκείμενον πρὸς δάνειον καὶ τόκον, sive domus s. prædium, s. res mobilis sit. Hæc Bud. Unde ap. Polluc. [3, 85] ὑπόχρεων χωρίον et ὑπόβολον pro eod. ponuntur. Eust. ex Pherecyde citat, Οὐχ ὁρᾷς τὴν οἰκίαν τὴν Πολυτίωνος κειμένην ὑπόβολον. [Eustathii verba sunt p. 1405, 22 : Ὑπόβολον οὐ μόνον τὸ παρὰ τοῖς νομικοῖς, ἀλλὰ καὶ τὸ ὑποβεβλημένον ἤγουν ὑποκείμενον πρὸς δάνειον καὶ τόκον, εἴτε ἀγρὸς εἴτε οἶκος εἴτε ἄλλο τι. (Hæc partim repetit p. 1406, 42.) Tum ponit Pherecratis fragmentum, et pergit : Δῆλον δὲ ὅτι καὶ ἕτερον ἦν ὑπώβολον ἐκτεῖνον τὴν προπαραλήγουσαν καὶ δηλοῦν τὸ ὑποκείμενον ἐπὶ ὀβολιμαίῳ τόκῳ. Verum id ipsum etiam in Pherecratis versu metrum postulat, quod restituit Porsonus, τὴν Πουλυτίωνος κειμένην ὑπώβολον, licet in vitioso ὑπόβολον consentiat Photius s. h. v. p. 626, 9.] Ὑπόβολον etiam vocatur in Pand. προγαμιαία δωρεά, Bud. [Recentioribus Jurisconsultis ὑπόβολον dicitur incrementum dotis, vel quod mortuo marito uxori superstiti redditur supra dotem, ἀπὸ τοῦ ὑποβάλλειν, quod est majori rei vel summæ minorem adjicere, ut censet Cujacius Observat. 3, 4. Suidas ὑπόβολον, δακτυλίδιον interpretatur, annulum scilicet pronubum, Eclogæ Leonis et Constantini ἀρραβῶνα. Rectius Glossæ Basilic. : Ὑπ. ἐστι τὸ ἐπὶ τῇ ποσότητι τῆς προικὸς ὑποβαλλόμενον παρὰ τοῦ ἀνδρὸς καὶ εἰς πλέον ἀναβιβαζομένης τῆς προικός. Clarius rationem ὑποβόλου explanat Georgius Phorbenus Dicæophylax Thessal. in tractatu Περὶ ὑποβόλου : Τὸ ὑπ., ὃ καὶ προγαμιαία καλεῖται δωρεά, ἰδία τις συμφωνία ἐστὶν, ὥσπερ καρπὸς τῆς προικὸς συμφωνούμενος ἀπαιτεῖσθαι· διὸ καὶ ὑπόβολον λέγεται. Ἔχει δὲ τοῦτο προνόμιον· θανόντος γὰρ τοῦ ἀνδρὸς ἀπαιτεῖται κατὰ τὴν τῆς προικὸς προσότητα, καὶ εἰ μὲν συμφωνηθῇ, ἥμισυ τῆς εἰρημένης προικὸς δίδοται. Καλεῖται δὲ τοῦτο καὶ πρὸ γάμου δωρεά, διότι πρὸ τοῦ γάμου συμφωνεῖται. Similia ap. Balsamon. in Photii Nomocan. tit. 13, c. 4, p. 200. Hæc et alia Ducang., qui etiam excerptum ex Eustathii Magistri Romani tractatu Ms. Περὶ ὑποβόλου apposuit, et Salmas. De modo usur. p. 150, 151, 585, 586. Apparet autem ex his ὑπώβολον veterum Atticorum, per ω scribendum, nihil commune habere cum hoc medii ævi ὑποβόλῳ per ο scribendo. Ad prius illud spectat Suidæ gl. Ὑπήβολον, de qua HSt. :] Ὑπήβολον, etiam ap. Suid. reperitur pro ὑπόβολον, in priore signif., i. e. ὑποκείμενον πρὸς δάνειον. [Forma suspecta, quæ non defenditur exemplis ab Lobeckio comparatis ad Phryn. p. 699.] Depositum ad usuram, VV. LL. ex Suida. [HSt. alibi :] At Ὑπώβολος adj. dicitur Res, quæ in usuras sextantes oppignerata est, ut Bud. ex Eustathio tradit : ὑπόβολος autem cum ο in secunda, est simpliciter Quæ oppignerata est.

[Ὑπώδυνος, ὁ, ἡ, Dolorosus, Dolores ciens. Doroth. Doctr. p. 820, E : Τὴν ὑπ. ἀδολεσχίαν τῶν παθῶν. Hase.]

Ὑπωθέω, Summoveo, ex Hom. [Il. E, 854 : Ὦσεν ὑπὲκ δίφροιο. Apud Ælian. N. A. 13, 19 : Εἰς τὸ ἐπικλινὲς τῆς ἀκάτου ἑαυτοὺς ὑποπλήθουσι, verbum corruptum in ὑπωθοῦσι mutandum videbatur Gesnero.]

[Ὑπωλένιος, ὁ, ἡ, Qui sub axilla gestatur. Theocr. 17, 30 : Ὑπ. φαρέτρα. (Qualis est Herculis in ectypo, Viscont. Mus. Pio-Clem. t. 4, p. 88. Hase.) Ὑπωλένιον vitiose pro ἐπωλένιον olim ap. Hom. H. in Merc. 510.]

[Ὑπώμαιος, ὁ, ἡ, Humero subjacens. Arat. 144 : Εἷς μὲν ὑπωμαίων (ποδῶν), εἷς δ' ἰξυόθεν κατιόντων· 115 : Ὑπωμαίοιο ποδός.]

Ὑπωμίη, q. d. Subhumeralis pars. Galen. [Lex. p. 586, sive Opp. vol. 19, p. 150, 6 ed. Kühn. Hase.] ab Hippocr. ita vocari ait τὸ ὑποκείμενον τῇ ἐπωμίδι ἢ καὶ τῷ ὤμῳ.

Ὑπωμοσία, ἡ, Dilatio quæ jurejurando postulatur et impetratur, Bud. p. 42. [Harpocratio : Ὑπ. τὸ ὑπερτίθεσθαι δίκην προφάσει χρώμενον ἀποδημίᾳ, ἢ νόσῳ, ἤ τινι τῶν παραπλησίων, μεθ' ὅρκου, οὕτως ἐλέγετο· καὶ τὸ ποιεῖν τοῦτο ὑπόμνυσθαι, ὡς ἔκ τε ἄλλων δῆλον καὶ ἐκ τοῦ Δημοσθένους κατ' Ὀλυμπιοδώρου. Similiter Etym. M. p. 784, 40, schol. Demosth. p. 298, 1; 397, 5; 583, 1. Eustath. p. 1660, 51. V. Schœmann. De lite Att. p. 696. || Lex. rhet. in Bekk. Anecd. p. 313, 8 : Ὑπ., ὁπόταν τις νόμον ὑπ' ἄλλου εἰσηγηθέντα γράψηται παρανόμων, ἢ αὐτὸς ὁ εἰσηγησάμενος καταγνοὺς αὐτοῦ ἐξομόσηται παραλελογίσθαι. Ὑπωμοσία δὲ ἐκλήθη ὅτι ὀμνύντες οἱ εἰσηγησάμενοι μήτε ἐπ' ἀργυρίῳ τὸν νόμον θέσθαι μήτε κατὰ χάριν ἀπελύοντο. Pollux 8, 56 : Ὑπ. ἐστὶν ὅταν τις ἢ ψήφισμα ἢ νόμον γραφέντα γράψηται ὡς ἀνεπιτήδειον. Τοῦτο γὰρ ὑπομόσασθαι λέγουσι, καὶ οὐκ ἦν μετὰ τὴν ὑπ. τὸ γραφὲν, πρὶν κριθῆναι, κύριον. Brevius ib. 44. Vid. Schœmann. De comit. p. 165, et Meier. De lite Att. p. 285.]

Ὑπωπιάζω, Sugillo eam faciei partem quæ est sub oculis, vel faciem. Aut generalius etiam, Sugillo aliquam corporis partem, et plagis contundo : ut solebant pugiles et pugnis et cæstibus. [Aristot. Rhet. 3, 11 : Οἷον εἰς ὑπωπιασμένον, « ᾠήθητε δ' ἂν αὐτὸν εἶναι συκαμίνων κάλαθον· » ἐρυθρὸν γάρ τι τὸ ὑπώπιον.] Diog. L. [6, 89] : Νικοδρόμον [Νικόδρομον] ἐξερεθίσας τὸν κιθαρῳδὸν ὑπωπιάσθη, Sugillatus est in facie, Bud. Item metaph. ap. Aristoph. Pac. [541] civitates dicuntur ὑπωπιασμέναι, Bello male acceptæ, et vexatæ, atque adeo afflictæ, in quibus cladium vestigia tanquam plagarum appareant. [Plut. Mor. p. 921, F.] Paul. quoque metaphorice dixit se ὑπωπιάζειν et δουλαγωγεῖν suum corpus, 1 Ad Cor. 9, [27] pro Domare et subigere reluctans, quasi contundendo validis ictibus.

[De Pauli verbis v. quæ Suicerus attulit ex Jo. Chrys. Homil. 23 in hanc epistolam, OEcumenio ad hunc l. p. 439, Theophylacto p. 239. « Orig. t. 1, p. 616, A; 759, A. Athanas. t. 2, p. 314, B. Pallad. Vita Pauli p. 71, A : Τί με ὑπωπιάζεις; Interpr., Excrucias. » Hase.] Sed ibi legitur etiam ὑποπιάζω, necnon ὑποπιέζω. [Utrumque vitiose.] || Ὑπωπιάζειν, Obtundere aures alicujus. Luc. 18, 5 : Ἵνα μὴ εἰς τέλος ἐρχομένη ὑπωπιάζῃ με. [|| Lex. rhet. in Bekk. Anecd. p. 312, 21 : Ὑπωπιάζων· ὑπτίως καὶ οὐχ ὀρθῶς περιπατῶν.]

Ὑπωπιασμός, ὁ, Sugillatio, Contusio alicujus partis corporis, quæ fit ictibus. Et metaphorice, sicut ὑπωπιάζειν in l. quem ex Paulo citavi. Eust. [p. 914, 38] : Καὶ σώματος ὑπωπιασμὸς μεταφορικῶς ὁ κατὰ σύντηξιν. [Basil. M. t. 1, p. 837, D; 840, C; t. 2, p. 444, C; 448, D; 477, C. Plural. Greg. Naz. t. 1, p. 455, A : Κόπῳ καὶ πᾶσιν ὑπ. Hase.]

Ὑπώπιον, τὸ, q. d. Suboculare, Quod subjacet oculis. Ὑπώπια, inquit Cam., Ossa juxta nasum, subjecta oculis. [Sic Pollux 2, 53.] Apud Hom. tamen Il. M, [463] : Νυκτὶ θοῇ ἀτάλαντος ὑπώπια, exp. simpliciter τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς μέρη, et πρόσοψις. [Sic Eustath. Et schol. : Τὴν πρόσοψιν· ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον· et similiter Suidas. Homerum imitatur Eustath. Opusc. p. 236, 30 : Νυκτὶ ἐοικὼς τὰ ὑπώπια, ὅτε δυσκολαίνων ἀγριαίνεις κατὰ κακίας. In fragm. Euripidis ap. Polluc. 10, 108 : Ἢ κύαθον ἢ χαλκήλατον ἠθμὸν προσίσχων τοῖσδε τοῖς ὑπ., quo sensu dictum sit non liquet.] Ὑπώπιον, Sugillatio sub oculo : Species ecchymomatis. Fit autem et plaga sanguine sub oculum effuso. [Hesych. : Ὑπ., τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς οἰδήματα· ἀπὸ μέρους δὲ ὅλην τὴν ὄψιν δηλοῖ. Καὶ τὰ πελιώματα. Phot., Suidas et Etym. M. : Ὑπώπια· τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς πελιώματα (πελιδνώματα Suidas)· ἢ τὰ ἐξ αὐτῶν ἐξιόντα πύα. Phot. p. 186, 5 : Κύλα λέγεται τὰ ὑποκάτω τοῦ κάτω βλεφάρου, ἃ ἡμεῖς ὑπώπια καλοῦμεν. Ὑπ. et πελιώματα distinguit Theophr. H. Pl. 10, 20, 3 : Δύναται δὲ (ἡ θαψία) καὶ πελιώματα ἐξαιρεῖν, ὑπώπια δὲ ποιεῖ ἄλλα ἕκλευκα. Diosc. 2, 182 (et Geopon. 12, 30, 2) : Σχόροδον καὲν καὶ μέλι φυραθὲν ὑπώπια καὶ ἀλωπεκίας ἴᾶται.] Pollux [2, 52] definit τὰ ὑπὸ τοὺς ὤπας τῶν πληγῶν ἴχνη, Quæ sub oculis apparent plagarum vestigia. In VV. LL. ὑπώπια, Sugillata, Partes circa oculos percussionibus contusæ et lividæ. [Ὑπώπια dicuntur Sugillata sub oculis, aut Sugillationes, quum sanguis circa oculos sub cutem effunditur tenuibus venis contusis, et in grumos concrescit, deinde vero livescit aut nigrescit, ex ἐκχυμωμάτων genere, ut scribit Galen. initio lib. 5 Κατὰ τόπους (vol. 13, p. 457); αἱμάλωψ et ὑπόσφαγμα dicitur ib. l. 4 (vol. 13, p. 455). Sunt et ὑπώπυα Hippocr. eadem quæ ὑποφθάλμια p. 537, 36 : Καὶ τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπώπυα ὠχρά. (Ibi non ὑπώπυα legitur, sed ὑπόπυα. Recte nunc ὑπώπια : v. Littré vol. 7, p. 194.) Ὑπόπυα vero Suppurata aut suppurationes denotant p. 1223, A : Ἐν τοῖσιν οἰδήμασι τοῖσι περὶ γούνατα καὶ πόδας ὥσπερ ὑπόπυα. Foes.] Sed in seqq. exemplis videmus esse Ictus quos quis accipit, quum contunditur et sugillatur. Aristoph. Vesp. [1386] : Πρὸς ταῦτα τηροῦ μὴ λάβῃς ὑπώπια. Diogen. Laert. Menedemo [2, 136] : Ἐν δὲ ταῖς ζητήσεσιν οὕτω μάχιμος ἦν ὥσθ' ὑπώπια φέρων ἀπῄει. Verum ὑπώπια interdum dicuntur generalius de Qualibet parte corporis sugillata s. contusa plagis, schol. Aristoph. [Ach. 550, ex eoque] Suidas. || Ὑπώπια, Calli qui oriuntur in manibus eorum qui assidui sunt in opere, Suid. [Hoc quoque Suidas sumsit ex schol. Arist. : Οἱ τύλοι οἱ γινόμενοι ἐν ταῖς χερσὶν ἀπὸ τῆς τοῦ σιδήρου (τοῦ σιδήρου om. Suidas) ἐργασίας. Sic schol. intellexit in versu Aristoph. : Στεφάνων, τριχίδων, αὐλητρίδων, ὑπωπίων. Ubi nihil impedit quin de ictibus accipiatur ut in loco superiore Vesp. 1386. De contusione pedis dictum notavit Athen. 3, p. 97, F : Προσέπταισε λίθῳ καὶ τὴν κνήμην ἔλυσε· θεραπευθεὶς οὖν προῄει καὶ πρὸς τοὺς πυνθανομένους, τί τοῦτο, Οὐλπιανέ; ὑπώπιον ἔλεγε. Κἀγὼ... παρά τινι ἰατρῷ ὑπαλειψάμενος τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς παχεῖ φαρμάκῳ πρὸς τοὺς πυνθανομένους, τί δὲ σύ; πρόσκομμα ἔφασκον.] || Ὑπώπιον, Thapsia, Diosc. [4, 157], fortasse quod sugillationibus et contusionibus medeatur.

[Ὑπώπιος, ὁ, ἡ, Lividus, Gl. Pollux 8, 79 : Ὑπερωδηκὼς, ὑπώπιος, ὑποπέλιδνος.]

[Ὑπωπὶς, ίδος, ἡ.] Apud Hesych. Ὑπωπὶς pro napsia itidem.

Ὑπώρεια, ἡ, Ima montis pars, Pes s. Radix montis. [Hesych. : Ὑπ., τὸ κάτω μέρος τοῦ ὄρους. Phot. et Suidas : Ὑπ. ἡ ὑπὸ τὸ ὄρος πεδιάς.] Hom. Il. Υ, [218] : Ὑπωρείας ᾤκουν πολυπίδακος Ἴδης, Incolebant pedem montis Idæ. Ubi nota etiam gen., qui et ab Herodoto additur [4, 23] : Ὑπώρειαν οὐρέων οἰκέουσι, Habitant montium radices. [Apud Herodot. recte nunc legitur Ionica forma ὑπώρεαν. Id. 1, 110 : Αἱ δὲ ὑπώρεαί εἰσι τῶν οὐρέων· 2, 158 : Τοῦ οὔρεος παρὰ τὴν ὑπωρέην, quod ὑπώρεαν scribendum. Genit. 9, 19 : Τῆς ὑπωρέης τοῦ Κιθαιρῶνος. Porro Hom. Epigr. 6, 5 : Ὑπωρείην ὑψικρήμνοιο Μίμαντος. Orph. Arg. 749 : Ὑπωρείῃσι προβλῆσι. Plato Leg. 3, p. 702, A : Τὰς τοῦ Δαρδάνου ὑπωρείας. Arrian. Anab. 4, 14.] Plutarch. vero in Fabio [c. 3] dixit etiam, Κρημνῶν ὑπώρειαι περιερράγησαν. Suid. ὑπώρεια exp. ἡ ὑπὸ τὸ ὄρος πεδιὰς, Planities et campi subjacentes monti, sive οἱ πόδες τοῦ ὄρους : nam in tres partes dividi τὸ ὄρος scribit, in ἀκρώρειαν, ὑπώρειαν, et τέρμα : et ἀκρώρειαν quidem esse τὴν κορυφὴν, Verticem s. Caput : ὑπώρειαν vero, τὰ πλευρὰ τοῦ ὄρους, Latera montis : τέρμα autem τὰ τελευταῖα s. τοὺς πόδας. Paulo ante tamen ὑπώρεια aliter exp., nimirum οἱ πόδες τοῦ ὄρους, sicut et Dem. Phaler., Τὴν ὑπώρειαν τῆς Ἴδης, πόδα ἐξῆν εἰπεῖν τὸν ποιητὴν, respiciens ad Hom. l. c. Herodian. 3, [2, 11] : Περὶ τὰς ὑπ. τῆς Ἀρμενίας. [Theophr. C. Pl. 3, 6, 7 : Ὑπ. πολλαὶ καὶ παντοῖαι. Polyb. 1, 77, 4 : Ταῖς ὑπ. ἀντιπαράγων τοῖς Καρχηδονίοις. G. D. Epiphan. t. 1, p. 39, C. Joseph. A. J. 3, 5, 1; B. J. 3, 7, 32. Menand. Hist. p. 395, 19 Bonn., εἰς ὑπ. τινα ὄρους. V. Ἐπώρεια. Hase.]

[Ὑπώρειος, ὁ, ἡ, pro ὑπόρειος ap. Plutarch. Mor. p. 268, F, aliosque. V. Ὑπόρειος.]

[Ὑπώρια vitiose pro Ὑπώρεια. V. Ὑπόρειος.]

[Ὑπώρορε. V. Ὑπόρνυμι.]

Ὑπωρόφιος, [ία, ιον, et ὁ, ἡ,] Qui sub tecto s. camera est. [Pollux 1, 80.] Ὑπ. φάλαγγες, ἀράχναι, Araneæ quæ sub camera s. tecto degunt, οἱ φωλοῦντες ὑπὸ τοὺς ὀρόφους, Eustath. [p. 780, 24; 1358, 52. Hesych. : Ὑπωρόφιον, ὑπόστεγον. Hom. Il. I, 640 : Ὑπωρόφιοι δέ τοί εἶμεν πληθύος ἐκ Δαναῶν. Pind. Pyth. 1, 188 : Ὑπωρόφιαι φόρμιγγες. Ὑπ. φάλαγγες Aristoph. Ran. 1313. Τέκνα Theocr. 14, 39. Ὑπ. δόμοι (superior pars domus) Mosch. 2, 6. Ὑπ. σέλας Apoll. Rh. 3, 393. Ὑπ. αἴγλην 4, 168. Ὑπωροφίαις γυναιξὶν Antip. Sid. Anth. Pal. 7, 424. Themist. Or. 13, p. 168, B : Νεφέλαι ... συνεφοίτησαν ὑπωρόφιοι. Photius, Suidas et Etym. M., Ὑπωρόφιοι, οἱ ὑπὸ τὴν αὐτὴν οἰκίαν περιειλημμένοι συγγενεῖς. Qua signif. frequens est ὁμωρόφιοι. Subst. Ὑπωροφία, ἡ (sc. χώρα). Diod. 18, 26 : Κατεσκεύασται κατὰ τὴν κορυφὴν καμάρα χρυσῆ· ... ὑπὸ δὲ τὴν ὑπ. ... θρόνος χρυσοῦς. Appian. Civ. 4, 13 : Ἐς καπνώδεις ὑπ. || Ὑπώροφος, ὁ, ἡ, idem. Phot. et Suidas : Ὑπώροφον, ὑπόστεγον. Eur. Phœn. 299 : Ὑπώροφα μέλαθρα· El. 1166 : Κλύεις ὑπ. βοάν; Antip. Sid. Anth. Pal. 10, 2 : Πλάσσει ... ὑπώροφα γυρὰ χελιδὼν οἰκία. Ὑπ. στέγη Lucian. Tragod. 59.] At Eur. Orest. [147] : Ἰδ', ἀτρεμαίαν ὡς ὑπόροφον φέρω βοὰν, Vocem, quæ sub tecto domus contineatur nec extra a quoquam exaudiri queat. Alii vero referunt ad ὄροφον, Calamum, ut vox intelligatur tam exilis, quam quæ editur a fistulis ex illo calamo confectis; sic enim hic chorum respondere verbis Electræ præcedentibus, Φώνει ὥσπερ πνοὴ καὶ ἀπήχησις σύριγγος λεπτοῦ δόνακος. || Ὑποῤῥόφιος, i. q. ὑπωρόφιος. [Hesych. : Ὑπορρόφιοι, ὑπόστεγοι. Simonid. Anth. Pal. 6, 20 : Τόξα ... νηῷ Ἀθηναίης κεῖται ὑπορρόφια. Nam sic codex, non ὑπωρόφια, quod hic substitutum est et in epigr. Hegesippi ibid. 124 : Ἀσπὶς ... κεῖμαι ναῷ ὑπορροφία.]

[Ὑπωρυγμός. V. Ὑπορυγμός.]

[Ὑπωρυχία, ἡ, Cuniculus. Appian. Civ. 4, 111 : Ἕτεροι δὲ ταῖς ὑπ. ἐσῆλθον.]

[Ὑπώστη, ἡ, « Ossuarium, sub ara vel statua vel simili monumento situm. » Inscr. Halic. ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 458, n. 2667, 2. Hase.]

[Ὑπωχριάω, Subpallidus sum. Nicet. Chon. Hist. p. 183, A : Τῷ ὑπωχριῶντι τοῦ προσώπου.]

Ὑπωχρος, ὁ, ἡ, Subpallidus, Quadantenus pallidus. [Pollux 4, 134, 135. Hippocr. p. 534, 55; Aristot. H. A. 6, 3; 7, 9; Aret. p. 32, 43. Lucian. Char. 11, Tox. 19; Philostr. p. 869. G. D. Magnus Emes. Deur. p. 288, 10 et 12 Bussemak. Galen. vol. 19, p. 596, 11; 616, 7; 627, 17, οὖρον. Id. vol. 6, p. 336, 14, οἶνοι ὑπ.· vol. 14, p. 351, 6, ὑπώπια ὑπόξανθα ἢ ὑπ. De sole Ptolem. Tetrab. p. 100, 20 : Μέλας δὲ ἢ ὕπωχρος ἀνατέλλων. Hase.]

[Ὑρ, ἡ. Schol. Hom. in Matrangæ Anecd. vol. 2, p. 385, 20 : Πρώτην γυναῖκα Αἰγυπτίαν Ὑρ τὸ ὄνομα καθεζομένην ὑφᾶναι· ἀφ' ἧς Αἰγύπτιοι τῆς Ἀθηνᾶς ἄγαλμα ἱδρύσαντο, ὥς φησιν Ἔφορος ἐν τοῖς εὑρήμασιν.]

[Ὑραῖος, ὁ, Hyræus, Ægei filius. Pausan. 3, 15, 8.]

Ὕραξ, ακος, ὁ, Mus, [Sorex] : nomen accepit a suillo rostro, ut ap. Nicandr. tradit schol. Al. 37, de herba quam μυοκτόνον appellant : Παμπήδην ὕρακας λιχμήρεας ἠρήμωσεν, Mures extinxit. Ibi inquam schol. ὕρακας exp. τοὺς μῦας [μύας], addens Æolicum esse vocab. Λέγεται γὰρ, inquit, ὗς ὁ χοῖρος, καὶ ὕραξ· ὕρακας δὲ νῦν τοὺς μῦας ἐκάλεσε, διότι παρεοίκασι χοίροις τῷ ῥάμφει.

[Ὑράξ· μίγδην, ἀναμὶξ, Hesych. Et sic Theognost. quoque Can. p. 23, 22, nisi quod ὕρραξ. Apud Suidam in gl. aliunde illata (nam abest ab codicibus) olim legebatur : Ὑρράξ, ἐπίρρημα, ἀντὶ τοῦ μίγδην καὶ ἀναμίξ. Idem esse quod φύρδην et fortasse rectius scribi ὕρραξ ut Æolicum statuit Lobeck. Paralip. p. 77. Ad accentum quod attinet non dubitandum quin adverbium sit oxytonum ut εὐράξ πατάξ et alia, de quibus dixit Lobeck. ibid. p. 131. Ceterum conf. Ὑρράδιος.]

[Ὕργις, ὁ, Hyrgis, fl. Scythiæ. Herodot. 4, 57.]

[Ὑρία, ἡ, Hyria. Hesych. : Ὑρία, πόλις Βοιωτίας. Steph. Byz. : Ὑρία, χώρα πλησίον Αὐλίδος· ἦν δὲ καὶ πρότερον πολίδιον. Ἡσίοδος δ' ἐν Ὑρίᾳ τὴν Ἀντιόπην φησὶ γενέσθαι, Εὐριπίδης δ' ἐν Ὑσίᾳ. (V. s. v. Ὑσία.) Ἔστι δ' ἡ μὲν Ὑρία πρὸς τὸν Εὔριπον, αἱ δ' Ὑσιαὶ (cod. Voss. ἡ δ' Ὑσία) τῆς Παρασωπίας ὑπ' αὐτὸν τὸν Κιθαιρῶνα κείμεναι (in cod. Voss. exspectes κειμένη scriptum esse, quod tamen non enotatum). Ὁ κτίσας Ὑριεὺς, ὁ πολίτης Ὑριάτης. De ea plenius Strabo 9, p. 404 : Ὑρ. τῆς Ταναγραίας νῦν ἐστι, πρότερον δὲ τῆς Θηβαΐδος, ὅπου ὁ Ὑριεὺς μεμύθευται καὶ ἡ τοῦ Ὠρίωνος γένεσις, ἣν φησι Πίνδαρος ἐν τοῖς διθυράμβοις· κεῖται δ' ἐγγὺς Αὐλίδος. Hesiodi versus Ἣ οἵην Ὑρίη Βοιωτίη ἔτρεφε κούρην, et Ἣ οἵη Ὑρίη πυκινόφρων Μηκιονίκη servarunt schol. Hom. Il. B, 496 (ubi est, Οἵ θ' Ὑρίην ἐνέμοντο καὶ Αὐλίδα πετρήεσσαν), et schol. Pind. Pyth. 4, 35. *Hyrie* ap. Plin. H. N. 4, 7, 12. Apud eund. 36, 16, 25, *in Hirietico* (sc. agro) Bœotiæ, quod *Hiriatico* potius scribendum. Nomen antiquitus cum Ὑσιαὶ confusum notat etiam Strabo l. c.: Ἔνιοι δὲ τὰς Ὑσίας Ὑρίην λέγεσθαί φασι, τῆς Παρασωπίας οὖσαν ὑπὸ τῷ Κιθαιρῶνι πλησίον Ἐρυθρῶν ἐν τῇ μεσογαίᾳ, ἄποικον Ὑριέων, κτίσμα δὲ Νυκτέως, τοῦ Ἀντιόπης πατρός. Ὑρίαν in Συρίαν corruptum ap. Apollod. 3, 5, 5, correxit Heynius. Ὑριέα Neptuni ex Alcyone filium memorant Apollod. 3, 10, 2, Eratosth. c. 23, schol. Hom. Il. Σ, 488, Ω, 544 (ubi Ὑρέως vitiose scriptum pro Ὑριέως), Hygin. Fab. 157, et omissa parentum mentione Pausan. 9, 37, 5. Hyria, Cycni ex Apolline mater, in lacum Bœotiæ mutata, qui *lacus Hyries* vocatur ab Ovid. Met. 7, 371, 381. || Duas alias urbes memorat Steph. Byz. : Ἔστιν Ὑρία καὶ ἡ κατὰ Ἰσαυρίαν Σελεύκεια (nam sic ex Eustath. p. 264, 42, correctum pro κατὰ Ἰσαυρίαν Σελεύκειαν), ᾗ παραρρεῖ ὁ Καλύκαδνος, ὃν Καλυδνόν τινές φασιν. (De hac nominis scriptura monere debebam s. v. Καλύκαδνος vol. 4, p. 907, A.) Ἔστιν Ὑρία πρὸς τῇ Ἰαπυγίᾳ Κρητῶν κτίσμα. Ἡρόδοτος ἑβδόμῃ (c. 170. Eadem Οὐρία ap. Strab. 6, p. 282, 283, cujus verba apposuimus s. v. Οὐρία.) Τὸ ἐθνικὸν Ὑριεύς. || Zacynthum aliquando appellatam esse *Hyrien* refert Plin. H. N. 4, 12, 19.]

[Ὑριάδας, ὁ, Hyriadas, n. viri. Theophr. De sudor. § 17, p. 816 : Οἱ δ' ἄγαν ἐνδιδόντες ἑαυτοὺς ὥσπερ συντήκουσι τοῦτο ποιοῦσιν, ὡς Ἀντιφάνης ὁ Δήλιος καὶ Ὑριάδας. Simile nomen est Ὑροιάδης, quod v.]

[Ὑρίαθος, ὁ, Viriathus, dux Lusitanorum, ap. Diodor. Exc. Vat. p. 108, 12; 110, 1 ed. Dind. (97 et 98 ed. Mai.). Propius ad Latinam nominis formam accedit Οὐϊρίαθος, ut scriptum ap. Dion. Cass. Exc. p. 68, 81. G. Dind.]

[Ὑριάτης, Ὑριατικός. V. Ὑρία.]

Ὑριατόμος, ὁ, Qui apum favos eximit. Vide Hesych. [qui exp. ὁ τὰ κηρία τέμνων τῶν μελισσῶν.]

[Ὕριγγα (?), πτύον. Σαλαμίνιοι, Hesych

[Ὑριεὺς, έως, ὁ. V. Ὑρία.]

[Ὕριον, τὸ, Hyrium, oppidum Apuliæ. Ptolem. 3, 1, p. 69 ed. Bert. (p. 175, 19 ed. Wilb.). Ὕριος, ἡ, ap. Dionys. P. 380 : Φῦλά τ' Ἰηπύγων τετανυσμένα μέσφ' Ὑρίοιο παραλίης, Ὑρίου, τόθι σύρεται Ἀδριὰς ἅλμη πόντον ἐς ἀγχίπορον Ἀχυλήϊον. Ubi Eustath.: Ἰστέον ὅτι οὗτος μὲν τὴν Ὕριον εἶπε θηλυκῶς... οἱ δὲ ἄλλοι οὐδετέρως τὸ Ὕριον λέγουσι. Κρητῶν δὲ κτίσμα ἡ πόλις ἡ Ὑρία κατὰ Ἡρόδοτον. Οὔριον dicitur ab Strab. 6, p. 284 (quod Οὔριον scribendum esse diximus s. v. Οὔριον), quemadmodum ap. eund. Οὐρία est pro Ὑρία, ut supra annotavimus.]

[Ὑρίς. V. Ὑρρίς.]

[Ὑρίσκος et Ὕρισχος, ὁ. V. Συρίσκος vol. 7, p. 1511, A.]

[Ὑρισὸς, ὁ, Corbis, i. q. συρίσκος. Aristoph. fragm. 476, 5 (ap. Athen. 9, p. 372, B) : Ὑρισοὺς δ' ἴδοις ἂν νιφομένους σύκων ὁμοῦ τε μύρτων. Ubi codex Ven. ὑρισσοὺς, sed altero σ eraso. (Porsonus ὑριχούς.) Duplici σ etiam ap. Hesych. Ὑρισσὸς, φορμός.]

[Ὑρκᾱνία, ἡ, Hyrcania, regio Asiæ minoris ad mare Caspium sita. Steph. Byz. : Ὑρκανοὶ, ἔθνος προσεχὲς τῇ Κασπίᾳ θαλάσσῃ. Λέγεται καὶ Ὑρκάνιος καὶ Ὑρκανία καὶ Ὑρκανὶς, ἐξ οὗ τὸ « εἰς Ὑρκανίδα λίμνην », ὡς Ἀλέξανδρος ἐν Ἀσίᾳ. Nomen regionis Ὑρκανία frequens ap. Strabonem aliosque geographos : v. Tzschuck. ad Pom. Mel. vol. 3, 3, p. 140, et ap. historicos, velut Polyb. 10, 29 seqq., Diodor. 17, 75, Arrianum Anab. 3, 19 et 23. Nomen gentis Ὑρκανοὶ ap. Strab. 2, p. 129; 11, p. 507, 509, 510 seq. aliosque, et *Hyrcani* frequenter ap. scriptores Latinos, vel Ὑρκάνιοι, ut ap. Xen. constanter in Cyrop. 1, 5, 2; 4, 2, 1; 5, 3, 24, et alibi, Diodor. 2, 2. Dionys. P. 713, 733, 1038; et ἀνδράσιν Ὑρκανίοις 699. Porro Ὑρκανία θάλαττα, eadem quæ Κασπία, frequenter ap. Strab. (quam v. p. 507 seqq.) aliosque geographos et historicos, velut Arrianum, Aristot. Meteor. 2, 1, Ὑρκανίην ἅλα ap. Dionys. P. 50, 735, et Ὑρκάνιος πόντος 690. Ὑρκάνιος κόλπος 632, et ap. Strab. p. 513. Ὑρκάνιον πεδίον p. 629, de quo Steph. Byz. (s. v. Ὑρκανία) : Ὑρκ. π. τῆς Λυδίας, ὡς Ἐρατοσθένης ἐν ε' τῶν Γαλατικῶν. Rursus altera forma Ὑρκανὸν κύνα ap. Plut. Mor. p. 970, C; Ὑρκαναὶ κύνες ap. Polluc. 5, 37, *canis Hyrcano de semine* Lucret. 3, 750. Ælian. N. A. 7, 38 : Ὑρκανοῖς καὶ Μάγνησιν οἱ κύνες συνεστρατεύοντο. Femin. Ὑρκανὶς, ίδος, ἡ, exemplum attulit Holsten. ad Steph. Byz. p. 337 : « Notitia Leonis Ὑρκανίδος Episcopum inter Sardienses suffraganeos commemorat. » || Steph. Byz. : Ὑρκανία, πόλις Θράκης. Τὸ ἐθνικὸν Ὑρκάνιος ὡς Παρράσιος, Ἀλβάνιος, καὶ Ὑρκανιάτης, ὡς Κυδωνιάτης. Ἔστι καὶ Ὑρκανία κώμη τῆς Παλαιστίνης πλησίον τῆς Ἰουδαίας, ἀπὸ Ὑρκανοῦ τοῦ ἐξάρχου τῶν Ἰουδαίων. Castellum hoc memorat Joseph. A. J. 14, 5, 4 : Παραδιδοὺς τῶν ἐρυμάτων Ὑρκανίαν τε καὶ Μαχαιροῦντα. Ib. 13, 16, 3 : Ὑρκανίας καὶ Ἀλεξανδρείου καὶ Μαχαιροῦντος· et B. J. 1, 19, 1 : Κεκρατηκὼς Ὑρκανίας. Sed ib. 1, 8, 2 : Ἀλεξάνδρειόν τε καὶ Ὑρκάνειον· et § 5 : Ὑρκάνειον καὶ ... Ἀλεξάνδρειον, libris priore in loco partim Ὑρκάνιον, in altero loco idem vel Ὑρκανίαν præbentibus, quæ vera est scriptura utrobique restituenda, licet altera forma usus sit Strabo 16, p. 763, ubi pariter conjuncta Ἀλεξάνδρειόν τε καὶ Ὑρκάνιον καὶ Μαχαιροῦς, nisi hic quoque libri fallant. G. Dind.]

[Ὑρκανὸς, ὴ, όν. V. Ὑρκανία.]

[Ὑρκανὸς, ὁ, Hyrcanus, nomen pr. frequens apud Judæos. Strabo 16, p. 762 : Τυραννουμένης τῆς Ἰουδαίας πρῶτος ἀνθ' ἱερέως ἀνέδειξεν ἑαυτὸν βασιλέα Ἀλέξανδρος· τούτου δ' ἦσαν υἱοὶ Ὑρκανὸς καὶ Ἀριστόβουλος, διαφερομένων δὲ περὶ τῆς ἀρχῆς ἐπῆλθε Πομπήϊος καὶ κατέλυσεν αὐτούς. Hujus Hyrcani, qui ipse quoque pontifex fuit, frequentissima mentio apud Josephum, cujus locos collegit Müllerus in Indice editioni meæ adjecto p. 413. Idem scriptor alios ejusdem

nominis viros non raro memorat, inter quos est Hyrcanus ipsius Josephi filius. G. Dind.]

[Ὑρμίνη, ἡ, Hyrmina, Epei et Anaxiroes filia, ap. Pausan. 5, 1, 6 et 11. Nelei filia ap. schol. Apoll. Rh. 1, 172. || Steph. Byz.: Ὑρμίνη, πόλις τῆς Ἤλιδος. (Homer. Il. B, 616) « Ὅσσον ἐφ' Ὑρμίνη καὶ Μύρσινος ἐσχατόεσσα. » (Strabo 8, p. 341.) Μενέλαος δὲ τετάρτῳ Θηβαϊκῶν Ὕρμιναν διὰ τοῦ α φησί. Τὴν δ' Ὑρμίνην Ἐχεφυλίδας φησὶ τὰς νῦν Ὀρμίνας. (Ὄρμινα ἢ Ὕρμινα Strabo l. c.) Ὀρμίνας (Ὀρμινεῖς Meinek.) δὲ καὶ τοὺς Ἐπειοὺς καλεῖσθαι. Ὄρμιναι δὲ δύο. Apud Pausan. 5, 1, 11, est accus. Ὑρμίναν, qui aut Ὕρμιναν aut Ὑρμίνην scribendus: v. Lobeck. Pathol. p. 221. ῑ]

[Ὑρνηθία, ἡ, Hyrnethia. Steph. Byz.: Δυμᾶνες, φυλὴ Δωριέων, ἦσαν δὲ τρεῖς, Ὑλλεῖς καὶ Πάμφυλοι καὶ Δυμᾶνες ἐξ Ἡρακλέους. Καὶ προσετέθη ἡ Ὑρνηθία (libri Ὑρνιθία, quod correxit Bœckh. ad Inscrr. vol. 1, p. 579). Ἁ φυλὰ τῶν Ὑρναθίων est in inscrr. 1130, 1131, ib. p. 582.]

[Ὑρνήθιον, τὸ, Hyrnethium. Steph. Byz.: Ὑρνήθιον, χωρίον ἐν Ἐπιδαύρῳ ἀπὸ Ὑρνηθοῦς τῆς Τημένου θυγατρός. Παυσανίας δευτέρῳ περιηγήσεως (c. 28, 3). Τὸ ἐθνικὸν (Ὑρνηθιεὺς καὶ addit Meinek.) Ὑρνηθιάς (Ὑρνιθίας libri), ὡς Βιθυνιάς τοῦ Βιθυνίου (Βιθυνία duo codd.). Ὑρνηθώ, οῦς, ἡ, Temeni filia ap. Apollod. 2, 8, 5, Pausan. 2, 28, 3, 6; 2, 19, 1, et 23, 3. In codicibus hæc nomina plerumque per ι scribuntur pro η vitio manifesto, ut constat ex Dorico Ὑρνάθιοι. Alia corruptela in Vita Homeri ap. Cramer. Anecd. Paris. vol. 3, p. 97, 16: Ὅμηρος υἱὸς ἦν κατὰ μέν τινας Μαίονος καὶ Ὀρνηθοῦς· ubi recte Ὑρνηθοῦς in aliis codicibus.]

[Ὑροιάδης, ὁ, Hyrœades, Mardus. Herodot. 1, 84.]

Ὕρον, τὸ, Examen, [σμῆνος, Hesych.] et Ὕριον, τὸ, Favus: unde Ὑριατόμος [quod v.].

[Ὕρπαξ, ακος, nomen filii Boreæ. Plutarch. De fluv. 5, 3. Boiss.]

[Ὑρραδιανὸς, ὁ, Hyrradianus, n. pr. ap. Suidam s. v. Ὕρρα.]

[Ὑρράδιος, ὁ, Hyrradius. Suidas: Ὕρρα παῖς ὁ Πιττακός. Καὶ Ὑρράδιος ὄνομα. Καὶ Ὑρραδιανὸς ὄνομα κύριον. Pittacus Ὑρραδίου filius dicitur ab Diog. L. 1, 74, ex eoque ab Suida s. v. Πιττακός. Consentit Callimachus ap. Diog. L. 1, 81, quod epigramma legitur etiam in Anth. Pal. 7, 89: Πιττακὸν ... τὸν Μυτιληναῖον, παῖδα τὸν Ὑρραδίου. Ὑρράδιος inter nomina in αδιος memorat Herodian. Π. μ. λέξ. p. 18, 9. Id patronymicum esse subindicat Hesych.: Ὑρράδιος· ἀπό τινος τῶν προγόνων ἄδοξος ἢ εἰκαῖος, Ὕρρα παιδίον, diserte testantur alii grammatici. Schol. Dionys. Thr. in Bekk. Anecd. p. 631, 20: Ὁ τῶν Αἰολέων ἴδιος τύπος Ὑρράδιος· Ὕρρα γὰρ παῖς ὁ Πιττακός· et p. 849, 17. Eustath. p. 13, 45: Ὕρρας κύριον Αἰολικὸν, διὸ καὶ ψιλοῦται, ἀφ' οὗ πατρωνυμικὸν Ὑρράδης, ὅπερ Αἰολεῖς Ὑρράδιος λέγουσι. Anon. in Cram. Anecd. Ox. vol. 4, p. 326, 30: Ὑρράδιός ἐστιν ὁ Ὕρρα παῖς. Ὕρρας δὲ Μιτυληναίων τύραννος, οὗ υἱὸς Πιττακός. Priscian. vol. 1, p. 81: «Patronymicorum forma in αδιος, quæ est Æolica, ut Hyrradios, Hyrræ filius, Pittacus.» Cum explicatione Hesychii comparandus Theognost. p. 23, 22: Ὑρράδιος, προγονίος (fort. προγονικόν cum Lehrs. ad Herodian. p. 57)· ἢ ἄδοξος· et alia ipsius Hesychii glossa, Σύρραδος· νόθος, μικτὸς, εἰκαῖος, ubi recte corrigitur συρράδιος. Ex quo simul apparet adverbium ὑράξ, de quo supra diximus, rectius scribi duplicato ρ. Nomen autem Pittaci patris manifestum est fuisse Ὕρρας, cui patronymicum Ὑρράδιος substitutum est ab Callimacho: de quo omnis sublata dubitatio est Alcæi versu ap. Hephæst. p. 90 ed. Gaisf., qui non Pittaci patrem, sed Pittacum ipsum Ὑρράδιον dixit Æolica forma usus Ὑρράδης: Δινναμένη τῷ τ' Ὑρραδήῳ. Nam sic partim ab Neuio (ad Sapph. p. 25) partim ab Seidlero (in Niebuhr. Mus. Rhen. vol. 3, p. 223) correctum est quod in codd. legitur Τυρραχήω vel Τυρράκκῳ. Τυρραῖον Pittaci filium memorat Diog. L. 1, 76. Ex quo nomine Ahrens. De dial. Æol. p. 158, collegit verum Pittaci patronymicum Τυρράδιον fuisse, ex quo Alcæum ludibriose Ὑρράδιον fecisse. Nomen pr. Ὕρρος (?) cum Πύρρος componit Arcad. p. 74, 19.]

[Ὕρραχα, πρίσχη, gl. corrupta Hesychii. Βρίσχον, ιοιωτικῶς pro ὕρισχος dictum (ap. Phryn. [in Bekk. Anecd. p. 67, 15) comparat Albert.]

Ὑρρὶς, ίδος, ἡ, Sporta, σπυρὶς Suidæ. Ab Eod. Ὑῤῥισσὸς dicitur esse ἀγγεῖον πλεκτὸν, cui ficus imponuntur. [Duæ hæc gll. nunc meliorum librorum auctoritate ejectæ. Nam illatæ erant ex Zonara p. 1787.] Hesych. exp. φορμός.

[Ὕρρος. V. Ὑρράδιος.]

[Ὑρρῶφθαι, φληναφῶν, gl. obscura Hesychii.]

[Ὑρτακίδης, ὁ, Hyrtaco natus, Hyrtaci filius (Asius) ap. Hom. Il. B, 857. Nomen patris Ὕρτακος, ὁ, ib. N, 759 (ubi de accentu in prima syllaba ponendo monet schol.) et ap. Apollod. 3, 12, 5. Male ap. Suidam: Ὑρτάκης, ὄνομα κύριον· καὶ Ὑρτακίδης ὄνομα.]

[Ὕρτακος, ἡ, Hyrtacus. Steph. Byz.: Ὑρτακὸς, ἡ καὶ Ὑρτακῖνος, πόλις Κρήτης. Ὁ πολίτης Ὑρτακῖνος. Πολύβιος δὲ τὸ θηλυκὸν Ὑρτακίνη ἀπὸ τοῦ Ὑρτακῖνος ἐθνικοῦ. Ἀπὸ Ὑρτάκου (aut hic Ὑρτακοῦ aut supra Ὕρτακος scribendum esse monet Meinek.) δὲ Ὑρτάκιος. Ὑρτακίνα Cretæ ap. Scylac. p. 18 Huds. (vulgo Ὑρσακίνα scriptum), idemque Ptolemæo Geogr. 3, 17, p. 245, 12 ed. Wilb. ex conjectura restitutum pro Ἀρτακίνα. Θεοδώρου Ὑρτακηνοῦ (qui vixit imperante Andronico majore) Epistolæ et orationes leguntur in cod. Paris. 1209, de quibus v. Dutheil. in Notitt. Mss. vol. 5, p. 709 seqq. et Boiss. Anecd. vol. 1 et 2. Quod nomen si ab hac de qua agimus urbe derivatum est, de quo dubitationem quandam movit editor p. 715, Ὑρτακῖνος potius scribendum erit.]

[Ὑρτακός· ὄστρεον, Hesych.]

Ὑρτάνα, Ollæ operculum, Hesych. [Codex ἀπομάχυτρας: unde Musurus πῶμα χύτρας. «Forsitan ὑρχάνη fuerit ab ὕρχη orca derivatum.» Lobeck. Pathol. p. 175.]

[Ὑρτὴρ, ῆρος, ὁ, i. q. πλυνεὺς ap. Hesych. Ab ὕρειν pro σύρειν dicto derivat Is. Vossius.]

[Ὑρτίον, gl. sine expos. posita ap. Suidam.]

[Ὕρτιος, ὁ, Hyrtius. Hom. Il. Ξ. 511: Αἴας ... Ὕρτιον οὖτα Γυρτιάδην, Μυσῶν ἡγήτορα.]

[Ὕρχη, ἡ.] Ὕρχαι, Vasa fictilia quibus salsamenta imponuntur; habebant autem binas ansas. Sic exp. schol. Aristoph. Vesp. [676]: Τούτοισι δὲ δωροδοκοῦσιν Ὕρχας, οἶνον, δάπιδας. Verum Pollux [6, 14] aliter legit, sc. ὑρχὰς οἴνου, dicens esse vocem Æolicam, quæ significet τὸ προσεοικὸς τῷ βίῳ κεράμιον, ubi pro βίῳ reponendum esse βίχῳ constat. [Pollucis verba sunt: Εἰ δὲ καὶ Ἀριστοφάνης ὠνόμασεν ὕρχας οἴνου, δηλοῖ μὲν ἡ λέξις τὸ βίχῳ προσεοικὸς κεράμιον, ἔστι δὲ Αἰολικὸν τοὔνομα. Quibuscum comparanda Hesychii gl. Ὕρχας, ἄμφω τῶν κεραμίων (ἄμφωτον κεράμιον Lederlin. ad Polluc. l. c.), καὶ βικῶδες τι (τὸ Heinsius) εἶδος. Porro Pollux 10, 73: Ἐν δὲ τοῖς ἀγγείοις τάττοιντ' ἂν καὶ ἃς εἴρηκεν Ἀριστοφάνης ἐν Ὀλκάσιν (fr. 367) ὕρχας οἴνου. Ad quem Holcadum locum etiam prior Pollucis notatio referenda videtur, non ad Vesp. v. 676, si hunc recte interpretatus est scholiasta, qui intelligit κεράμεα ἀγγεῖα ὑποδεκτικὰ ταρίχων δύο ὦτα ἔχοντα. De spiritu Lobeck. Paralip. p. 34: « Ὕρχα, *orca, urceus,* nomen Æolicum una cum spiritu leni in dialectum communem transfusum, quod asperum quidem habet apud Aristoph., sed vereor ne a librariis additum, quemadmodum Tyrannio Homerica ὕμμε et ὔμμες adspirari jussit; ὕρχη scribi confirmant grammatici Lex. de spir. p. 236, et Cramer. Anecd. Oxon. vol. 1, p. 423, 19: Ὕρχας· ψιλοῦται· πᾶν γὰρ φωνῆεν καταλῆγον εἰς ῥῶ ἐπιφερομένου ἑνὸς τῶν δασέων ψιλοῦσθαι θέλει, οἷον ὀρφανός, ὄροφος, ὀρθός, ὕρχας· σημαίνει δὲ τὸ ταριχηρὸν ἀγγεῖον. Neque Pollux, ut opinor, illud Æolicum dixisset, si in Aristophanis exemplaribus adspiratum invenisset. Eodem modo notatur ὕρχη sive ὕργη, quod Furcam significat. Porphyr. in Bekk. Anecd. p. 693, 15: Τὸ ὕρχας (scr. ὕρχα) Αἰολικὸν ὂν ψιλοῦται· σημαίνει δὲ τὴν ἐπὶ τοῦ τείχους (scr. τοὺς τοίχους) ἀναρρίχησιν, sive potius instrumentum subrependi, v. Boisson. ad Aristæn. p. 513 sq. Hi stimuli bifurci, qualibus hodie viatores utuntur in regionibus glacialibus, ὕρχαι dictæ sunt ob furcillarum similitudinem.»] Sed Ὕρχὴ [hoc accentu] Hesychio est etiam ἐφ' ἧς τὰ φορτία φέρουσιν οἱ ναῦται.

[Ὑρώχυλος (?), ὁ, nomen viri in numo ap. Mionnet. *Suppl.*, vol. 4, p. 8.]

[Ὑρωμῆς, οἱ, Hyromenses, in tabulis tributorum ap. Bœckh. OEcon. civ. vol. 2, p. 740, 741, plus uno in loco. Sunt iidem qui Εὐρωμῆς, quod est adject. gentile ab Εὔρωμος, quæ est Cariæ urbs, de qua suo loco diximus vol. 3, p. 2437. G. Dind.]

Ὗς, ὑὸς, ὁ, ἡ, [De accentu Suidæ interpolator: Ὑς ἐπ' εὐθείας ὀξύνεται, τὰς δὲ ὗς καὶ τοὺς ὗς πληθυντικῶς περισπῶσι. Annotatio inepta, quam cod. Paris. A in margine habet, Leid. vero omittit] ex σῦς factum esse traditur in Lex. meo vet. [Etym. M. p. 736, 41], σῦς autem παρὰ τὸ σεύεσθαι: cujus etymi facta mentio fuit et supra [s. v. Σῦς vol. 7, p. 1525]. Affertur tamen et aliud ibi etymon, sc. ὗν dici παρὰ τὸ ὕεσθαι, quoniam id animal φιλεῖ βρέχεσθαι et ὕδατι ἐπιτέρπεται. Quam derivationem sequendo, ὗς prius esse dicendum foret; sed luto potius amicam esse suem, ut loquitur Horat., quam simpliciter aquæ, nemo ignorat. Atque adeo ap. Athen. 9, [p. 401, C] quidam dipnosophista dicit, Προφέρεσθαι δίκαιόν ἐστιν ὑμᾶς σὺν τῷ σ σῦς ἑτοιμότερον [ἑτυμώτερον] παρὰ τὸ σεύεσθαι· καὶ γὰρ ὁρμητικῶς ἔχειν τὸ ζῶον εἴρηται. Quinetiam Latinos ex Σῦς, non ex Ὑς sumpsisse suam vocem Sus, non dubium est quin multi dicturi sint. Sed parum valida hæc objectio fuerit, quum Latinos in aliis vocibus aspirationem Græcam in literam S mutasse sciamus, et Græcos μικρὸς itidem dixisse prius quam σμικρὸς multi existiment. Adde quod Homero frequens est hujus quoque nominis ὗς usus: ut Od. N, [410]: Τά θ' ὕεσσι τρέφει τεθαλυῖαν ἁλοιφήν. Et Ξ, [414]: Ἄξεθ' ὑῶν τὸν ἄριστον, ἵνα ξείνῳ ἱερεύσω. Rursum N, [405]: Ὑῶν ἐπίουρος. [In Odyssea utraque forma occurrit, ὑῶν et συῶν, ὕεσσι et σύεσσι. Genitivus singularis rarius obvius, sed utraque forma: atque ὑὸς quidem, nisi fallor, in hoc tantum hemistichio, ἀργιόδοντος ὑός. Ita ut, quantum ad Odysseam pertineat, credere liceat nullam poetis præter metri conditionem fuisse legem. Verum in Iliade longe præpotens est hæc forma, συὸς et reliqua. Nescio enim an nusquam sit alterius formæ exemplum præter hæc duo, ἀργιόδοντος ὑός et ἀργιόδοντες ὕες K, 264, et Ψ, 32. Naek. ad Chœril. p. 167. Priorem formam etiam reliqui poetæ Epici prætulerunt, velut Apoll. Rh., qui συός συΐ et σύες dixit 4, 705; 3, 1351; 2, 1023. Apud Herodotum aliosque prosæ orationis scriptores libri inter utramque formam fluctuant: de quo dictum s. v. Σῦς. Ad Tragicos quod attinet, formæ ὗς exemplum est ap. Æsch. fragm. 321 (ap. Athen. 9, p. 375, D): Θύσας δὲ χοῖρον τόνδε τῆς αὐτῆς ὑός. Contra συὸς ap. Soph. fragm. 357 et 720, σῦν ap. Eurip. Meleagr. fr. 23. Quibus in locis metrum utramque formam fert, postulat vero συὸς et συῶν ap. Eurip. Suppl. 316, Tro. 437, et in fragm. ap. Ælian. N. A. 14, 6. Comici vero et reliqui scriptores Attici veteres constanter fere usi esse videntur forma ὗς, velut Aristoph. Pac. 24, 927, Vesp. 36, Lys. 684, Pl. 820, 1106, Plato Theæt. p. 161, C; 166, C, Rep. 2, p. 372, D, ubi: Εἰ ... ὑῶν πόλιν ... κατεσκεύαζες. Et sic Epicharmus quoque ap. Diog. L. 3, 16: Ὄνος δ' ὄνῳ κάλλιστον, ὗς δὲ θὴν ὑΐ. Ὗς inscripta fuit Cephisodori comici fabula, aliquoties memorata ab Athenæo. Vanum videtur significationis discrimen quod tradit schol. Arist. Ach. 741 (ad verba ἐξ ἀγαθᾶς ὑός): Ὑν ἐπὶ θηλείας, σῦν δὲ ἐπὶ ἄρρενος· κέχρηνται δὲ καὶ ἀδιαφόρως.] Xen. [Mem. 2, 7, 6]: Ὑς πολλὰς καὶ βοῦς τρέφει. Idem [Cyrop. 1, 6, 28]: Ὑς ἀγρίους δουλοῦν, Sues feros subigere: ut Æschin. [p. 90, 7]: Ὑς ἀγρίους κυνηγετεῖν. Ubi ὗς ἄγριοι dicuntur Sues feri, ut Plin. loquitur, i. e. Apri, ad differentiam cicurum et domesticorum, quos ὗς ἡμέρους appellat Aristot. H. A. 6, [28] de quibus intellexit Comicus quidam [Macho] ap. Athen. 13, [p. 581, A] quum dixit, Τὰς ὗς ἐπὶ νομὴν καιρός ἐστιν ἐξάγειν. [Ὗες ἄγριοι Aristot. H. A. 6, 18; ἄγριαι ib. 28. Aristoph. Vesp. 36: Φάλαινα ... ἔχουσα φωνὴν ἐμπεπρημένης ὑός, quod schol. exp. ἐμπεφυσημένης, παχείας. Theocr. 15, 72: Ἀθρόος ὄχλος· ὠθεῦνθ' ὥσπερ ὗες. Proverbium ἡ ὗς τὴν Ἀθηνᾶν ap. Plut. V. Demosth. c. 11. Theocr. 5, 23: Ὑς ποτ' Ἀθαναίαν ἔριν ἤρισε, ubi schol.: Παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν τοῖς κρείττοσιν ἀντεριζόντων. Phot. p. 633, 22. Et Suidas: Ὗς διὰ ῥόδων· ἐπὶ τῶν σκαιῶν καὶ ἀναγώγων. Κράτης Γείτοσι. Alia proverbia Ὗς ἐκώμασεν (hoc etiam ap. Hesych. et Theognost. Can. p. 24, 6), Ὗς ὀρίνει explicat Diogenian. 8, 60, 64; Ὗς λουσαμένη εἰς κύλισμα βορβόρου (ex Petri Epist. 2, 2, 22), Georg. Cypr. 3, 93 (ubi Arsen. addit et Crateti tribuit Ὗς ἐν βορβόρῳ ἱλυσπᾶται), Ὗς ὑπὸ ῥόπαλον ib. 94, et corrupte ὗς ὑπέροπλον δραμεῖται in Append. Proverb. 5, 9. Recte scriptum ap. Hesych. et qui ex Dinolocho afferunt, Phot. p. 634, 15 et Suidam. Qui dictum esse tradunt ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς εἰς ὄλεθρον ἐμβαλλόντων. His adde ex Plat. Lach. 196, D: Οὐκ ἂν πᾶσα ὗς γνοίη. Unde Plat. Erast. p. 134, A, ubi nunc legitur: Ὦμην, τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο, καὶ νῦν γνῶναι, Schneid. restituit κἂν ὗν γνῶναι. Quod ex Menandro affert Athen. 12, p. 549, C: Πάχυς γὰρ ὗς ἔκειτ' ἐπὶ στόμα, proverbii speciem habere videbatur Casaubono alius proverbii, βοῦς ἐπὶ γλώττῃ μέγας, similitudine inducto. Ὗς Βοιωτία Pind. Ol. 6, 152: Γνῶναι ... ἀρχαῖον ὄνειδος ἀλαθέσιν λόγοις εἰ φεύγομεν, Βοιωτίαν ὗν· ubi schol.: Ὅτι διὰ τὴν ἀγροικίαν καὶ τὴν ἀναγωγίαν τὸ παλαιὸν οἱ Βοιωτοὶ ὕες ἐκαλοῦντο, καθάπερ καὶ αὐτὸς ἐν τοῖς Διθυράμβοις (fragm. 51). Conf. Συοβοιωτός. Themist. Or. 27, p. 234. Sed ap. Pallad. Anth. Pal. 9, 379: Φασὶ παροιμιακῶς, κἂν ὗς δάκοι ἄνδρα πονηρόν, et paullo post iterum, probabilius est μῦς, quod Scaliger restituit. Quæ vocabula etiam alibi permutata ab librariis sunt, de quo dixit Lennep. ad Phalar. p. 121. De unguento ex adipe suillo facto Hesych. Ὗς ἄλειφα (ἄλειφαρ Musur.) βοῦς (ὑός Is. Voss., ὑὸς καὶ βοός Heins.)· οἱ γὰρ Σκύθαι ἀλείμματι χρῶνται ὑείῳ καὶ μοσχείῳ (codex ὑῶ καὶ μοσχίῳ) στέατι. Quæ ap. Theognost. Can. p. 24, 5, sic scripta sunt: ὑσαλιβάτης ὁ Σκύθαι ἀλείμματι χρῶνται στέατι μοσχείῳ καὶ αἰγίῳ (i. e. αἰγείῳ). || Aristoph. Lys. 684: Εἰ νὴ τὼ θεώ με ζωπυρήσεις, λύσω τὴν ἐμαυτῆς ὗν ἐγὼ δή, ubi schol.: Τὴν φύσιν λέγει, τὴν ὀργήν.] Ceterum affertur præter superiora duo tertium quoque etymon, ap. Athen. 9, [p. 401, C] sc. τὸν ὗν συνηρῆσθαι, οἱονεὶ θῦν, τὸν εἰς θυσίαν εὐθετοῦντα. Similiter Clem. Alex. Str. 2, [p. 484]: Λέγεταί γ' οὖν τινὰ τῶν φιλοσοφούντων, ἑτυμολογοῦντα τὴν ὗν, θῦν εἶναι φάναι, ὡς εἰς θύσιν καὶ σφαγὴν μόνον ἐπιτήδειον. Et Varro R. R. 2, 4: Sus Græce dicitur ὗς, olim θύς, ab illo verbo dictus, quod dicitur θύειν, quod est Immolare. A suillo enim pecoris genere immolandi initium primum sumptum videtur: cujus vestigia, quod initiis Cereris porci immolantur, et quod initiis Pacis, fœdus quum feritur, porcus occiditur: et quod nuptiarum initio antiqui reges ac sublimes viri in Hetruria, in conjunctione nuptiali, nova nupta et novus maritus primum porcum immolant. Hæc inter alia ibi, ubi tamen θύτης legitur, non θύς. || Sunt porro et θαλάσσιοι ὕες, Porci marini: Plin. certe Porculum marinum piscibus annumerat 9, 15, ut in Σύαινα docui. [Hesych.: Ὗς, χοῖρος, ἢ σῦς· καὶ ἰχθύς.] Athen. 7, [p. 302, D]: Οὐκ ἂν ἁμάρτοι τις λέγων ὗς εἶναι θαλαττίους τοὺς θύννους. Nam ut θύννος dicitur nomen accepisse παρὰ τὸ θύειν τὸ ὁρμᾷν, ita σῦς παρὰ τὸ σεύεσθαι, verbo synonymo: uterque διὰ τὸ ὁρμητικόν. Apud Eund. [p. 326, F] Archestratus: Ἐν δ' Αἴνῳ καὶ τῷ Πόντῳ τὴν ὗν ἀγόραζε, Ἣν καλέουσί τινες θνητῶν ψαμμῖτιν ὀρυκτήν. Quibus verbis innuere videtur Archestr. piscem illum τὴν ψάμμον s. Limum subruere, et in eo volutari perinde ut sus in cœno, s. luto.

[Ὗς, ὁ, nomen fruticis. Pausan. 10, 36, 1: Τὴν θάμνον ταύτην Ἴωνες καὶ τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν κόκκον, Γαλάται δὲ οἱ ὑπὲρ Φρυγίας φωνῇ τῇ ἐπιχωρίῳ σφίσιν ὀνομάζουσιν ὗς. Ubi Facius, præeunte Gedoyno, «Turnebus Advers. 19, 25, emendavit ὕσγη, de qua planta et colore inde confecto v. Salmas. in Solin. p. 273, 962, qui illam emendationem cum Sylb. probat. Sed nihil mutandum. Galatæ voc. κόκκος audientes ex ipsorum lingua *Coche*, Suem, intellexerunt, et fruticem *Hous*, h. e. ὗς, appellarunt. Inde hodie adhuc Franco-Gallorum nomina *Hous* et *Cochenille*.»]

[Ὑσαγόρας, ὁ, Hysagoras, n. pr. in numo Alexandriæ Troadis ap. Mionnet. *Descr.* vol. 2, p. 639.]

[Ὑσαεῖς (Ὑσαΐς recte Meinek.), νῆσος μικρὰ καὶ μεγάλη Αἰθιόπων. Ἑκαταῖος περιηγήσει Αἰγύπτου. Οἱ νησιῶται Ὑσαῖται, ὡς Ὀασῖται, Steph. Byz. Eadem

quæ Ὄασις vel Αὔασις : v. quæ s. v. Ὄασις dicta sunt.]

[Ὕσακος, ὁ, Hysacus, n. pr. Nonn. Dion. 34, 24 : Ἔδρακεν ἐγρήσσων θρασὺς Ὕσ., syllaba prima producta, nisi Ὕσσακος scribendum. G. Dind.]

[Ὑσβη, ἡ, Hysbe. Steph. Byz. : Ὑσβη, πόλις Λυδίας. Τὸ ἐθνικὸν Ὑσβαῖος καὶ Ὑσβίτης.]

[Ὑσγη. V. Ὑσγινον.]

[Ὑσγῖνοβᾰφὴς, ὁ, ἡ, Hysgino tinctus.] Ὑσγινοβαφὴς χιτὼν Suidæ est ὁ ὑπὸ τῆς ὕσγης βεβαμμένος. [Legitur ap. Xenoph. Cyrop. 8, 3, 13, et Clearch. ap. Athen. 6, p. 255, E. Ὑσγ. στρωμνὴ Pollux 10, 42. Ceterum Suidas addit, Καὶ ὑσγινοβαφῆ, οὐδετέρως. Sic Ælian. V. H. 9, 3, et Athen. 12, p. 539, E: Ἐνδεδυκότες ὑσγινοβαφῆ. G. D. Nicet. Choniat. Hist. p. 447, 19 Bonn., de Bardariotis, satellitibus in palatio CPlitano : Οἱ τὰ ὑσγ. φοροῦντες ῥαβδοῦχοι. Hase.]

[Ὑσγῑνόεις, εσσα, εν, Qui hysgino colore est. Nicand. Th. 870 : Σίδης ὑσγινόεντος ἐπημύοντας ὀλόσχους.]

Ὕσγῑνον, τὸ, secundum quosdam Hyacinthus s. Vaccinium : sed in VV. LL. reprehenduntur qui Hyacinthum s. Vaccinium esse dixerunt, aut etiam Glastum : qui et ὑσγινοβαφῆ, Hysgino tincta coloris violacei esse censuerunt. Hysgini enim, quicquid illud fuerit, colorem fuisse rubrum, ut rubiæ, aut cocci, aut ejus hyacinthi, qui rubet. Affertur autem ex Nicandro [Ther. 511], Ἄνθεα δ' ὑσγίνῳ ἐνερεύθεται, de aristolochia. [Ubi syllaba media, quæ natura brevis esse videtur, metri caussa producta est. Eadem mensura Myrin. Anth. Pal. 6, 254 : Τάχ κόκκου βαφθέντα καὶ ὑσγίνοιο θέριστρα.] Et ex Vitruv. 7, 14 : Fiunt etiam purpurei colores infecta creta rubiæ radice et hysgino. Et ex Plin. 35, 6, de purpurisso : Hysgino maxime inficitur, rubiamque cogitur sorbere. Affertur et 9, 41. Item 21, 26 : Hyacinthus, rubeus sc., in Gallia maxime provenit. Hoc ibi pro cocco hysginum tingitur : additurque, ne ex hoc quidem loco colligi posse hysginum esse hyacinthum rubrum. [Ὑσγ. sec. Hœfer. *Hist. de la chimie* t. 1, p. 157 videtur esse Isatis tinctoria, *le pastel*, sec. Bussemaker. Schol. Nic. p. 669 Prunus Mahaleb L. Hase.] Legitur porro et Ὕσγη ap. Suid., dicentem esse quoddam Herbæ genus. Hesych. autem ὕσγινον [codex ὑσγινόν] esse ait βάμμα τι. At vero ap. Suid. ὕστινος pro ὕσγινον scriptum est [ex versu Myrini Anth. Pal., supra ab nobis allato, ubi codex Palat. a m. pr. ὑστίνοιο. Quod vitium suo quoque in libro invenit Suidas].

[Ὕσδος Æolice pro ὄζος. Hesych. : Ὕσδοι, ὄζοι, κλάδοι· quod in Ὕσδει, ὄζει corruptum ap. Theognost. p. 24, 7. Sapphonis exx. v. s. v. Ὄζος vol. 7, p. 1751.]

[Ὕσειμι· ἐκεῖ βαδίζω, gl. corrupta Hesychii.]

[Ὑσῆς. Joseph. A. J. 2, 9, 6, ubi de Mosis nomine agit : Τὸ ὕδωρ μῶ οἱ Αἰγύπτιοι καλοῦσιν, ὑσῆς δὲ τοὺς ἐξ ὕδατος σωθέντας. De quo pluribus dixit Jablonsk. in Opusc. vol. 1, p. 152—158, recte delens verba ἐξ ὕδατος, collato Eustathio Antioch. in Hexaemero p. 79.]

[Ὑσθλὸς, σαλὸς, φλύαρος, Hesych. Quod ex ὕσλος (i. e. ὕθλος) ortum videbatur Hemsterh. ad Thom. M. p. 569, dissentiente Lobeckio Paralip. p. 436.]

[Ὑσθριξ. V. Ὑστριξ.]

[Ὑσιὰ, ἡ, vel Ὑσιαὶ, αἱ, complurium locorum nomen, de quibus Steph. Byz. : Ὑσία, πόλις Βοιωτίας, καὶ πληθυντικῶς, περὶ ἧς Θουκυδίδης τρίτῃ (c. 24, ubi plur. Ὑσιὰς), ἄποικος Ὑσιέων, κτίσμα Νυκτέως τοῦ Ἀντιόπης πατρός. (Verba ἄποικος ... πατρὸς Strabonis sunt 9, p. 404, ad Ὑρίαν urbem spectantia, quæ a quibusdam cum Ὑσιαῖς confusa fuit. Numeri singularis, quem ponit Steph. Byz. et hoc loco et, ut videtur, s. v. Ὑρία, exempla nulla sunt, ut ex similitudine nominis Ὑρία ortus esse videatur, quæ fraudem fecerit Stephano. Pluralis Ὑσιαὶ est ap. Herodot. 5, 74; 6, 108; 9, 15 et 25, Eurip. Bacch. 750 : Ὑσιάς τ' Ἐρύθρας τε· Strabonem l. c., Pausan. 3, 2, 1. Neque Euripides in Antiopa, quam citat Steph. Byz. s. v. Ὑρία, Ὑσίαν dixerat, sed Ὑσιὰς, ut colligi potest ex Harpocrat. : Ὑσιαί· Ὑπερίδης ἐν τῷ ὑπὲρ Ξενοφίλου. Ὑσιαὶ τῆς Βοιωτίας πόλις, ἧς μνημονεύει καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἀντιόπῃ.) Ἔστι καὶ ἄλλη, Παρθυαίων βασίλειον. Ἀρτεμίδωρος ἐνάτῳ γεωγραφουμένων. (De hac nihil aliunde constat : ut in medio relinqui oporteat utrum hæc quoque numero plurali an singulari appellata fuerit.) Τὸ ἐθνικὸν Ὑσιεύς. Ἔστι καὶ Ἀργείας κώμη Ὑσία, ὡς Θουκυδίδης. (Hæc quoque non sic, sed Ὑσιαὶ vocata fuit. Et sic non solum ap. Thucyd. 5, 83 : Ὑσιὰς χωρίον Ἀργείας λαβόντες, sed etiam ap. Strabon. 8, p. 376; 9, p. 404, Pausan. 2, 24, 7; 8, 6, 4; 27, 1.) Χάραξ δ' αὐτὴν πόλιν λέγει ἐν ἐνάτῳ Ἑλληνικῶν. Οἱ ἐξ αὐτῆς Ὑσιᾶται λέγονται (hoc etiam Strabo tradit p. 404), καὶ θηλυκῶς Ὑσιᾶτις. Ἔστι καὶ Ἀρκαδίας πόλις, ὡς Φερεκύδης πρώτῳ. Ἔστι καὶ Ῥυσία πόλις Βοιωτίας. (Hoc nomen ex Ὑσία corruptum videtur.) Ad accentum quod attinet, nomen in codicibus modo paroxytonum est, modo oxytonum, quæ sola vera scriptura est, ut patet ex Arcadio p. 99, 11 : Τὸ δὲ Κηφισιά καὶ Ὑσιά καὶ Λουσιά ὀνόματα δήμων. Nam sic pro οἰσιὰ corrigendum esse vidit L. Dindorf. s. h. v. vol. 5, p. 1833. Quod autem δῆμον vocat Arcadius, commune ei est cum Herodoto 5, 74 : Οἱ Βοιωτοὶ ἀπὸ συνθήματος Οἰνόην αἱρέουσι καὶ Ὑσιὰς, δήμους τοὺς ἐσχάτους τῆς Ἀττικῆς. G. Dind.]

[Ὑσίον et Ὑσιοπλόκος in Gl. vitiose pro οἴσυον et οἰσυοπλόκος, quæ v.]

[Ὕσιρις i. q. Ὄσιρις, quod v. vol. 5, p. 2287, B.]

[Ὗσις, εως, ἡ, Pluvia. Hesych. s. v. Ὑή.]

[Ὑσίων, ὁ, Hysio, n. pr. viri in tit. Scopel., ex restitutione Ph. Le Bas *Inscr. grecques et lat. rec. en Grèce* fasc. 5, p. 232, n. 289, 3. Hase.]

Ὕσκα, Lignum quo ignis accenditur; ὀψάριον Suid. [Glossa hæc, Ὕσκα· ὀψάριον, καὶ ξύλον ἐν ᾧ ἅπτεται πῦρ, nunc meliorum librorum auctoritate ejecta. Dixerat de ea Leopard. Emend. 8, 7. Prioris signif. exempla attulit Ducang. ex Symeone Sethi et Michaele Psello De alimentis, alterius ex Leone Fact. 5, 4 : Πυρέκβολα καὶ ὕσκας, aliisque. Cum hoc voc. Ducang. comparavit ἴσκαι ap. Alex. Trall. 11, p. 625, in descriptione cataplasmatis cujusdam : Καὶ τὸ διὰ σκόρδων τε ἄλλους ὠφέλησεν, ἐπιπλασθέντα καὶ αὐτὰ μόνα τὰ σκόρδα, καὶ ἄλλως δὲ αἱ παρὰ τοῖς βαρβάροις ἴσκαι καλούμεναι. Id vero aliud esse videtur. G. D. Schol. Oppian. Halieut. 1, 372, ὑαίνης interpretatur ὕσκας· quem hyænam piscem putant esse speciem soleæ. Hase.]

[Ὕσκανα, τὰ, Hyscana. Steph. Byz. : Ὕσκανα, πόλις Ἰλλυρίδος, οὐδετέρως. Πολύβιος η' (c. 3, 3). Τὸ ἐθνικὸν Ὑσκανεύς, ὡς Ἀδανεὺς Τυανεύς.]

[Ὑσκίνιοι· ὑσκάνιοι, gl. obscura Hesychii (post Ὑσκυθά).]

[Ὕσκλος, s. Ὕσχλος, ὁ. « Literæ σχλ præter αἴεσχλος apud Hesych., cujus scriptura ambigitur, et composita δύσχλαινος, προσχλευάζειν, in uno conjunctæ reperiuntur ὕσχλος, quo Amentum s. ἀγκύλη (mendosius ap. Theognost. in Cramer. Anecd. Ox. vol. 2, p. 24, 7, ὕσκλοι ἀγκύλοι) ac proprie Obstragula crepidarum significantur. Sed idem ὕσκλος scribitur (ap. Hesych. Ὕσκλοι· ἀγκύλαι, βρόχοι, οὓς ἡμεῖς ὕσκλους τῶν ὑποδημάτων καὶ τὰς λαγνὰς (λέγνας Salmas.) τῶν ἱματίων. G. D.) et pro ἔπτυσχλος alicubi lectum esse ἔπτυσκλος colligitur ex Photii verbis Πτύσχλοι ὑποδημάτιόν τι (ut Latinum *obstrigilli*) καὶ κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ σ πτύχλοι, pro quo non puto scribendum esse κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ ε, sed eam literam potius librariorum excidisse incuria. Ἔπτυσχλος sive ἔπτυσκλος Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 16, propter omissam adspirationem cum ἀπηχές (scr. ἀπηδές), ἀπηθεῖν, ἀμπισχεῖν, componit. Sed fortasse ὕσκλος, i. e. ὄχος, *habena*, nomen Æolicum fuit una cum spiritu leni in dialectum communem transfusum.» Lobeck. Paralip. p. 33 sq. Significationem vocabuli recte exposuit Hemsterh. ad Hesych. s. v. Ἔπτυσκλον, ἀνδρεῖον ὑπόδημα : « Sunt ὕσχλοι ansæ ab ima solea surgentes, quæ corrigiis attractæ supra pedem coeunt, præcipuamque ejus partem relinquunt nudam, et plane obstrigilla prout ab Isidoro describuntur Orig. 19, 34, quæ comparavit Scaliger ad Manil. 5, 519. Dicæarch. p. 16 Huds. gestare Thebanas mulieres testatur ὑπόδημα ὑσκλωτὸν, ὥστε γυμνοὺς σχεδὸν ἐκφαίνεσθαι τοὺς πόδας. Ab harum ansarum numero calcei vel soleæ sunt appellatæ vel ἐννηὔσκλοι (apud Hesych. ἐννήϊσκλοι, male

pro ἐννέϋσκλοι, ut monet Albert. G. D.) vel ἕπτυσκλοι.» Ad formam quod attinet, non dubitandum quin Photii notatio, de qua non recte judicat Lobeckius, in hanc sententiam corrigenda sit, Πτύσχλοι, ὑποδημάτιόν τι οἱ ἕπτυσχλοι καὶ (hoc καὶ non legitur in codice, sed a Porsono additum est) κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ ε πτύσχλοι. Nam πτύχλοι nihilo melius est quam πτύοχλον, ὑπόδημα ἀνδρεῖον, apud Hesychium : quod ipsum quoque ex πτύσχλον corruptum esse Hemsterh. aliique viderunt. Fuit autem hæc fortasse linguæ vulgaris forma. Disyllaba an trisyllaba usus sit Hermippus non potest decerni ex loco Pollucis 7, 89, ubi nunc quidem legitur, ἕπτυσχλοι δὲ πολυτελὲς ἀνδρεῖον (ὑπόδημα), οὗ Ἕρμιππος ἐν Φορμοφόροις μνημονεύει, sed ex conjectura : nam codices ὕπυσχλοι vel ὕπισχλοι vel similiter. Quæ etiam ex πτύσχλοι depravata esse possunt. Simplex ὕσχλοι inter μέρη τῶν ὑποδημάτων est ibid. § 80. G. Dind.]

[Ὑσκλωτὸς, ἡ, όν. V. Ὕσκλος.]

Ὕσκυθα, Succerda, Excrementum porcinum, Stercus suillum, ὗὸς ἀφόδευμα, Hesych. At Diosc. dicit ὗὸς ἀγρίου ἄφοδος, 2, cap. 99, Περὶ ἀποπάτων. Vide et Ὑσπέλεθος. [Ὕσκυθα accentus ostendit plurale esse, ac ne simplex quidem videtur, sed compositum cum σκάς (σπάτος) : v. Paralip. p. 80. Lobeck. Pathol. p. 367. Accentus Musuro debetur. Codex ὑσκυθά.]

[Ὕσλος Hemsterhusii conjectura. V. Ὑσθλός.]

Ὕσμα sive Ὕμα, Pluvia : Erotian. [Lex. p. 370] ap. Hippocr. ὕσματα exp. ὕματα, βρέγματα, annotans accipi ἐπὶ ὑετοῦ. [Hipp. p. 950, G : Νότια ὕσματα ὀλίγα. Ib. F, et p. 951, A.]

[Ὑσμᾶθες, οὐσίαι, gl. corrupta Hesychii.]

[Ὑσμίνη, ἡ, Pugna. Hesych. : Ὑσμίνας, μάχας. Ὑσμίνη, μάχη, παράταξις, ταραχὴ, σύνοδος. Ab ὑπομένω derivat Etym. M. p. 784, 54, inepte. Est vocabulum epicum frequens ap. Homer. aliosque. Hom. Il. O, 303 : Ὑσμίνην ἤρτυνον· N, 314 : Ἀγαθὸς δὲ καὶ ἐν σταδίῃ ὑσμίνῃ· Υ, 245 : Ἑσταότ' ἐν μέσσῃ ὑσμίνῃ δηϊοτῆτος. Sæpissime κρατερὴ ὑσμίνη, ut Il. E, 84, 200; H, 14; N, 383; Od. Λ, 417, Hesiod. Th. 631, 663, 712. Idem Sc. 119 : Ὑπ. τρηχεῖα· Theog. 228 : Ὑσμίνας τε φόνους τε. Lycophr. 1358 : Λόγχης ἐν ὑσμίνῃσι. Apoll. Rh. 2, 986 : Ἀμαζονίδεσσιν ἔμιξαν ὑσμίνην. Πρώτη ὑσμίνη, Primus in pugna ordo, Hom. Il. O, 340, Υ, 395. Ὑσμίνηνδε, In pugnam, Il. B, 477. Dativus heterocl. Ὑσμῖνι Il. B, 863; Θ, 56. De quo dixit Chœrob. In Theodos. p. 104, 116, 273, 274, 290, 418, locis partim vitiose scriptis, qui facile ex se invicem corrigi possunt.]

[Ὑσμινίας, ὁ, et Ὑσμίνη, ἡ, n. pr. apud Eumathium in Eroticis. Nomina, ut videtur, eadem quæ Ἰσμηνίας et Ἰσμήνη.]

[Ὕσμων, ωνος, ὁ, Hysmon, Eleus, Olympionica. Pausan. 6, 3, 9.]

[Ὑσόβρυον, τὸ, vitiose pro ἰσόβρυον olim ap. Diosc. 3, 49 (42 Spreng.).]

[Ὑσπασίνης, ὁ, Hyspasines. Lucian. Macrob. c. 16 : Ὑσπ. ὁ Χάρακος καὶ τῶν κατ' Ἐρυθρὰν τόπων βασιλεύς. Corrigendum cum Leopardo Σπασίνης. De quo nomine v. quæ dicta sunt s. v. Σπασίνου Χάραξ vol. 7, p. 561.]

[Ὑσπελέθας. V. Ὑσπέλεθος.]

Ὑσπέλεθος, ὁ, idem [quod ὕσκυθα]. Pollux 5, c. 14 [§ 91] : Ὄνου κόπρον, ὀνίδα καὶ ὄνθον. Ὅμηρος δὲ ὄνθον βοῶν· χοίρου, ὑσπέλεθον· προβάτων, ὀΐπτωτον. Ubi tamen perperam pro ὑσπέλεθον legitur Ὑπέλευθον. [In cod. Paris. ὑπέλεθρον. Idem vitium ap. Eustath. p. 1821, 40 : Κόπρος ἐπὶ ἄλλων ζώων δίχα συῶν, ὡς δηλοῖ ὁ γράψας, ὑπέλεθρος, ὑὸς ἀπόπατος.] Utitur hoc vocab. Dion. [Cass.] 46, p. 197 [c. 5], cujus verba citavi in Οἰσπώτη. Potes autem scribere vel ὑσπέλεθος, quoniam σπέλεθος dicitur : vel ὑςπέλεθος, jungendo σ cum υ : dicitur enim et πέλεθος. Præcedentis autem ὕσκυθα etymon aliud non reperire potui, nisi forsan a κύθη aut κύθον : unde ap. Hesych. κυθώδεος, δυσόσμου : et κυθωνύμου, quod æquivalere existimo τῷ κοπρωνύμου. At Ὑσπελέθας nomen propr. ap. Suidam. [Vereor ut glossa sit integra. Apud Theognost. Can. p. 24, 8 : Ὕσπελθος, υἱὸς ἕκπατος, id est ὑσπέλεθος, ὑὸς ἀπόπατος. Bernhard.]

[Ὑσπλαγὶς, ίδος, ἡ, Dorice pro Ὕσπληγξ, ubi HSt. :]

Item Ὑσπλάτις dicitur pro ὕσπληξ : a πλάτη significante πληγή : unde πλατάσσω, τὸ πλήσσω. Suidas certe ὑσπλάτιδος exp. ἀφέσεως, βαλβίδος [βαλβῖδος], in hoc l. Aristoph. [Lysistr. 1000] : Αἴπερ [ἅπερ] ἀπὸ μιᾶς ὑσπλάτιδος [recte nunc ὑσπλαγίδος ex codd.] ἀπήλασαν [ἀπήλααν] τοὺς ἄνδρας ἀπὸ τῶν ὑσσάκτων [ὑσσάκων], ut sit, ἀπὸ μιᾶς ἀφετηρίας, s. ἀπὸ ἑνὸς κανόνος, Uno consensu : more eorum qui, ex unis erumpentes carceribus, æquali fere cursu ad metam contendunt. Nisi malis, Uno consensu, veluti boves quæ uno eodemque stimulo agitantur. Ubi nota etiam Ὑσσάκτων [imo ὑσσάκων], quod exp. γυναικείων αἰδοίων.

[Ὑσπλήγγιον, τὸ, Regula parva. Hero Autom. p. 270, 18; 266, 2 : Τὸ δὲ κανόνιον τοῦτο καλεῖται ὑσπλ. Hase.]

Ὕσπληξ, sive Ὕσπληγξ (ut ὕστριξ et ὕστριγξ), ηγος, s. ηγγος, [Dor. Ὕσπλαγξ,] ἡ, Scutica qua sues verberantur, Flagellum quo subulci porcos agitant. Hesychio vero est μύωψ ὁ πλήσσων τοὺς βόας, Stimulus quo agitantur boves; solent enim bubulci longo baculo infigere aculeum, quo pungant boves tardius progredientes. Itidem a [Photio et] Suida exp. φραγγέλιον [φραγέλιον], βούκεντρον, ἢ μύωψ ὁ πλήσσων τοὺς βοῦς. Quæ eadem leguntur in Lex. meo vet. [Etym. M. p. 786, 1], ubi etiam additur, ὕσπληγα dici διὰ τὸ γίνεσθαι τὴν μάστιγα ἀπὸ τῶν τριχῶν τῶν ὑῶν, Quod ut plurimum fieret ex setis porcinis; atque hoc pacto i. esset q. ὕσθριξ s. ὑστριχίς. [Sic etiam Eustath. ad Dionys. P. 121, ubi varias vocabuli significationes exponit, et Chœrob. In Theodos. p. 343, 17. Ex ὑπόπληξ, ejecto πο insertoque σ ortum esse (ut ὕστερος ex ὑπότερος) opinatur Orion Etym. p. 155, ad quem respicit Etym. M. p. 785, 5.] Ab eod. Hesych. exp. etiam παγὶς λύκων, Laqueus quo lupi irretiuntur, Tendicula qua lupi capiuntur, Laqueus aut Decipulum quod lupis tenditur. [De tendicula qua aves capiuntur Theocr. 8, 58 : Δένδρεσι μὲν χειμὼν φοβερὸν κακὸν ... ὄρνισι δ' ὕσπλαγξ· de quo l. Eustath. l. c. : Εἴρηται ἐπὶ παγίδος ὀρνέου διὰ τὸ συγκεκροτῆσθαι ὡς εἰκὸς ἀπὸ ὑστριχίδος πλέγματος. Oppian. Ixeut. 3, 18, ubi de venatione graculorum agit : Ἐκ μηρίνθου δεῖ αὐτῇ (τῇ ῥάβδῳ) προσάψαι βρόχον, μέσῳ τε ὕσπληγγα, τοὺς ἑκατέρωθεν λύγους τῇ περιστροφῇ καλύπτοντα.] Exp. etiam βαλβὶς, quo nomine significantur Carceres, s. Locus unde dimittuntur, qui cursu ad metam contendunt sive equi s. cursores; aut Linea recta a qua cursus initium sumunt cursores, et qui equis ταχυδρομοῦσιν ad metam properant. Pro Flagro s. Scutica qua incitatur aliquis ad cursum, videtur accepisse Plutarch. De deo Socr. p. 1023 meæ ed. [p. 588, F] : Ψυχὴ δὲ ἀνθρώπου μυρίαις ὁρμαῖς οἷον ὕσπληξιν ἐντεταμένη, μακρῷ πάντων ὀργάνων εὐστροφώτατόν ἐστιν, ἂν τις κατὰ λόγον ἅπτηται, ῥοπὴν λαβοῦσα πρὸς τὸ νοηθὲν κινεῖσθαι. Referendum huc mihi videtur et hoc Lucillii [imo anonymi] Epigr. εἰς ἀγωνιστὰς, p. 128 meæ ed. [Anth. Pal. 11, 86], ubi Periclem segnem cursorem ridet : Καὶ ψόφος ἦν ὕσπληγγος ἐν οὔασι, καὶ στεφανοῦται Ἄλλος, καὶ Περικλῆς δάκτυλον οὐ προέβη. Puto enim ὕσπληγγος ψόφον eum nominare Strepitum s. Crepitum scuticæ, quo cursoribus signum cursus dabatur, quum postea vocarint etiam Locum ὕσπληγα s. ὕσπληγγα, s. Ipsos carceres unde erupturis cursoribus sonitu flagelli signum cursus dabatur. Indicat igitur Lucillius, signum datum fuisse, et eum qui cursu certabat cum Pericle, jam metam attigisse ac coronam accepisse, quum Pericles ne digitum quidem latum progressus esset : quod extremæ tarditatis et ignaviæ signum est. Alludit ad hunc l. aut certe ad similem alium Plutarch. Polit. Præc. p. 583 Ald. [p. 804, E] : Ὅπου δὲ, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ Λάδα λέγουσιν, Ὁ ψόφος ἦν ὕσπληγγος ἐν οὔασιν, ἔνθα καὶ ἐστεφανοῦτο πρεσβεύων ἢ θριαμβεύων ἢ στρατηγῶν ἐπιφανῶς, οὔτε οἱ φθονοῦντες οὔτε οἱ καταφρονοῦντες ὁμοίως ἐπὶ τούτων ἰσχύουσιν· significans invidiam aut contemptum nihil posse, quum is, cui invidetur, jam metam summorum honorum attigerit, curriculo strenue et egregia pernicitate confecto. Igitur Brodæus, ad perficiendum Epigr. illud Ladæ, illi hexametro, Ὁ ψόφος ἦν ὕσπληγγος ἐν οὔασι, καὶ στεφανοῦτο, hunc pentametron adjicit, Νικῶν· οἱ δ' ἄλλοι πρὸς δρόμον ηὐτρέπισαν· ut significet, Ladam, vix scutica dato cursus signo, jam ad metam pervenisse et coronam abs-

tulisse, quum alii ad curriculum se adhuc accingerent. Nam ποδωκέστατον fuisse hunc Ladam, patet ex l. 4 Epigrr. p. 295 [Anth. Plan. 53], ubi in ipsum quidam hoc epigramma lusit: Λάδας τὸ στάδιον εἶθ' ἥλατο εἶτε διέπτη, Δαιμόνιον τὸ τάχος· et paulo post ei tribuitur βάσις πνεύματος ὠκυτέρη, Gressus pernicitas ventum superans. Videtur huc respexisse Lucian. quoque [Timone c. 20]: Ἅμα γοῦν ἔπεσεν ἡ ὕσπληξ, κἀγὼ ἤδη ἀνακηρύττομαι νενικηκώς, Vix scuticæ crepitu signum curriculi datum fuerat, quum præco me victorem renuntiat et coronandum. Idem [De calumn. c. 12]: Ὁ ἀγαθὸς δρομεὺς, τῆς ὕσπληγγος εὐθὺς καταπεσούσης, μόνον τοῦ πρόσω ἐφιέμενος, καὶ τὴν διάνοιαν ἀποτείνας πρὸς τὸ τέρμα, κἂν τοῖς ποσὶ τὴν ἐλπίδα τῆς νίκης ἔχων, τῷ πλησίον οὐδὲν κακουργεῖ. Ubi quum dicat τῆς ὕσπληγγος καταπεσούσης, et in præcedente loco, Ἅμα ἔπεσεν ἡ ὕσπληξ, puto ὕσπληγγα nominatum fuisse etiam Repagulum, aut Funem obtentum cursoribus s. τοῖς ἱπποδρομοῦσι, quo laxato dejectoque curriculum ingrederentur. Quam opinionem confirmatum iri puto his verbis Pausan. Eliac. 2, p. 156 [6, 20, 11]: Ἑκατέρα μὲν δὴ πλευρὰ τῆς ἱππαφέσεως πλέον ἢ τετρακοσίους πόδας παρέχεται τοῦ μήκους· ᾠκοδόμηται δὲ ἐν αὐταῖς οἰκήματα· ταῦτα τὰ κληρωτὰ οἰκήματα διαλαγχάνουσιν οἱ ἐσιόντες ἐς τὸν ἀγῶνα τῶν ἵππων· πρὸ δὲ τῶν ἁρμάτων, ἢ καὶ τῶν ἵππων τῶν κελήτων, διήκει καλώδιον ἀντὶ ὕσπληγος. Et mox [§ 12]: Πρῶτοι μὲν δὴ ἑκατέρωθεν οἱ πρὸς τῇ στοᾷ τοῦ ἀγνάπτου, χαλῶσιν ὕσπληγες· καὶ οἱ κατὰ τούτους ἑστηκότες, ἐκθέουσιν ἵπποι πρῶτοι· θεόντές τε δὴ γίνονται κατὰ τοὺς εἰληχότας ἑστάναι τὴν δευτέραν τάξιν· καὶ τηνικαῦτα χαλῶσιν ὕσπληγες οἱ ἐν τῇ δευτέρᾳ τάξει, Et tunc laxatur funis qui prætenditur secundo ordini. Suidas quoque exp. ἀφετηρία (sicut in præcedente Pausaniæ l. synonyma habet ἄφεσιν et ἱππάφεσιν), afferens hunc l. ex quodam, quem non nominat, Ὁ δὲ, καθάπερ ἀπὸ ὕσπληγγος, ἕτοιμος ὢν, ἐξ αὐτῆς ἦκε. Item hunc ex Josepho [B. J. 3, 5, 4]: Οἱ δὲ ἑστᾶσιν ὥσπερ ἐφ' ὕσπληγγος, ἐξορμᾶν ἕτοιμοι. Itidem Pollux 3, [147]: Καὶ ὅθεν μὲν ἀφίενται, ἄφεσις, καὶ ὕσπληγξ, καὶ γραμμὴ καὶ βαλβίς. Quibus repagulis, s. carceribus unde curritur, opp. καμπὴ s. νύσση, Meta ubi subsistunt et pedem reflectunt. [Mœris p. 104: Βαλβῖδες ... Ἀττικοί· ὕσπληξ δὲ κοινόν. Plato Phædr. p. 254, E: Ὁ ἡνίοχος ὥσπερ ἀπὸ ὕσπληγος ἀναπεσών. Dionys. A. R. 3, 98: Ἱππαφέσεις διὰ μιᾶς ὕσπληγγος (scr. ὕσπληγος ex cod. Vat.) ἅμα πάσας ἀνοιγομένας. Iambl. Arithm. p. 107: Ὡς ἀπὸ ὕσπληγγος μέχρι ὡσανεὶ καμπτῆρος τῆς τοῦ ἀποτελεσθησομένου πλευρᾶς, καὶ πάλιν ἡ ἐπάνοδος ὡς ἐπί τινα νύσσαν. Theol. Arithm. p. 9.] Annotatur in Lex meo vet. [Etym. M.] ὕσπληγα vocari τὴν ἀφετηρίαν, διὰ τὸ ἐκεῖσε πλήττεσθαι τῇ μάστιγι τοὺς ἵππους. [Similiter Eustath. ad Dionys. P. 121.] Solent certe equi curriculum ingredientes scuticis incitari, ut currant velocius. [De hermis juxta repagula circi positis Philipp. Anthol. Pal. 6, 259, 1: Τίς τὸν ἄχνουν Ἑρμῆν σε παρ' ὑσπλήγεσσιν ἔθηκεν; conf. schol. Juvenal. 8, 53, p. 293 ed. Ott. Iahn. Pro repagulo generaliter videtur sumi in tit. Aphrodis. ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 533, n. 2824, 14: Εἰ δὲ τὸν ὕσπλ. οἱ κληρονόμοι μου μετὰ τὸ ἐντεθῆναί με ἐν τῇ σορῷ μὴ ἀσφαλίσονται. Hase.] || Hesychio ʽΥσπληγξ est non solum ἄφεσις, ἀφετηρία, sed etiam ὁ ἐν (quæ duo verba suppleo) τῇ γῇ πάσσαλος, et ὁ κεράτινος κρίκος, Paxillus terræ infixus, Annulus corneus. [Eadem fere schol. Plat. p. 62 (316 Bekk.).] Idem ὕσπληγγα exp. etiam τὸ ῥόπτρον τῆς σφραγῖδος. [De genere Phrynich. p. 71: Ἡ ὕσπληξ λέγεται, οὐχ ὁ ὕσπληξ· ubi Lobeck.: « Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 69: ʽΥσπληξ θηλυκῶς, οὐκ ἀρρενικῶς, cui accedunt Etym. M. p. 74, 47, Mœris p. 376. (Adde Chœrob. In Theodos. p. 309, 2.) Thomas p. 877. Ἡ ὕσπληξ Heliod. 4, 3, p. 137; τῆς ὕσπληγγος Lucian. De calumn. c. 12, Plutarch. Mor. p. 732, D; τὴν ὕσπληγγα Harpocr. v. Βαλβίς. Ὁ ὕσπληξ Eustath. p. 598; ὁ ὕσπληγξ Hero Autom. p. 241; τοῦ ὕσπληγγος p. 266; οἱ ὕσπληγγες Pausan. 6, 20. Nulla cum generis signif. ὕσπλαγξ Theocr. 8, 58; ἀπὸ ὕσπληγγος (pro ἀφετηρίας) Galen. De trem. palp. 6, p. 213. Epigr. in Anth. Pal. 11, 86, ubi cod. Palat. ὕσπληγος (et ὑσπλήγων ib. 9, 557), quam formam etiam codd. plures in Lycophr. 22 tuentur, quamque Hemst. ad Lucian. Tim. c. 20 vetustis codd. et editt. consuetam dicit. Hesych.: Ἄφεσιν, ὕσπληγα. Atque hæc varietas terminalis est in multis aliis, Μῆνιγξ et μῆνιξ, Meninx et Menix (v. Tzschuck. ad Pomp. Mel. vol. 2, part. 2, p. 456), μάστιξ et μάστιγξ, φάρυξ et φάρυγξ, aliisque. ʽΥσπληξ autem unde ortum habeat, ex Dorica forma ὑσπλαγὶς intelligitur, quæ cum feminini generis sit, etiam illud recte a Phryn. præcipi apparet. » De accentu v. Arcad. p. 19, 7, schol. Hom. Il. Z, 135, Eustath. p. 629, 53.]

ʽΥσπολέω, Circa sues versor, Porcorum pascendorum curam habeo, Porcos pasco: unde ap. Hesych. ʽΥσπολεῖν, συβωτεῖν, Suilli gregis pastorem esse. Supra autem ex Polluce habuimus ὑσπόλος pro συβώτης. Sed nota et Συβωτεῖν, quo Hesych. utitur in exponendo ὑσπολεῖν.

[ʽΥσσάδιος inter nomina in αδιος ap. Herodian. Περὶ μ. λέξ. p. 18, 9, quod gentis nomen esse videtur Lobeckio Pathol. p. 351, nisi ex Ὀσσάδιος corruptum sit.]

[ʽΥσσακος, ὁ.] Præcedenti autem ὕσπληγξ significanti πάσσαλον aut κρίκον κεράτινον, synonyma est ap. Hesych. vox ʽΥσσακος, sive ʽΥστακὸς, aut ʽΥσταξ. Sic enim apud eum legimus, ʽΥσσακος, ὑστακὸς, ὕσταξ [scr. ὕσσαξ cum Salmas.], πάσσαλος κεράτινος, Paxillus corneus. [Theognost. Can. p. 24, 9: ʽΥστακὸς, πάσσαλος, ὕστα, ξυρίς (sic).] Itidemque in Lex. meo vet. [Etym. M. p. 785, 8] ὑσσάκους exp. πασσάλους. [Phot. p. 634, 7: ʽΥσσάκους τοὺς πασσάλους· Ἀριστοφάνης Αὐσιτράτῃ· καὶ οἱ Δωριεῖς. Suidas, ʽΥσσάκων τῶν γυναικείων αἰδοίων. Quæ interpretatio (αἰδοίων substituto pro μορίων) sumta ex schol. Aristoph. Lys. 1001: Ἀπήλααν τὼς ἄνδρας ἀπὸ τῶν ὑσσάκων. Qui genitivus pari jure ab ὕσσακος et ὕσσαξ derivari potest. Sed prius præstat. Nam ὕσσακος ponit Arcad. p. 51, 11, et in fragm. poetæ ap. Hephæst. p. 26 Bentlejus restituit: Εἶμ' ὥστ' ἀπ' ὑσσάκω λυθεῖσα, pro corrupto ὦ τὰ πύσσα κωλυθεῖσα. Idem nomen haud dubie est Ηὔσσακος, de quo suo loco diximus.]

[ʽΥσσέλινον, τὸ νῦν Ἀραχναῖον ὄρος ἐν Ἄργει καλούμενον, Hesych. Hinc, ut videtur, Theognost. Can. p. 24, 9: ʽΥσσέλειον, ὄνομα ὄρους. Apud Suidam ʽΥστέλλειον (libri deteriores ὑστέλλιον), ὄνομα ὄρους.]

ʽΥσσὸς, ὁ [In Gl. ʽΥσσὸς, τὸ ἀκόντιον, Pilum; ʽΥσσὸς, Pilus. Per ἐμβόλιον exp. Theognost. p. 24, 8], Verutum, ut Lasc. ap. Polyb. vertit: alii Pilum reddunt: quæ interpr. Budæo placuit, scribenti sic a Polyb. [1, 40, 12; 6, 23, 8] et Plutarcho usurpari: et afferenti ex hoc, in Mario [c. 20], ἑξακοντίζειν τοὺς ὑσσοὺς, pro Pila jaculari. Quinetiam in Ejusdem Pompeio [c. 7, ubi nunc: Πρὶν ἐν ἐμβολαῖς ὑσσῶν γενέσθαι τὰς φάλαγγας], ἐκβολὰς ὑσσῶν Pilorum vel Telorum jactum posse reddi censet. Sic alibi [V. Cæsar. c. 44]: Μέχρις οὗ ὑσσῶν βολῆς ἐντὸς γένωνται. Item [V. Pompeji c. 69]: Μὴ προέσθαι ὑσσοὺς, ὥσπερ εἰώθασιν οἱ κράτιστοι, σπεύδοντας ἐπὶ τὰς ξιφουλκίας. Apud Eundem Camillo [c. 40]: Αὐτὸς δὲ Κάμιλλος τοὺς στρατιώτας ἐδίδαξε τοῖς ὑσσοῖς μακροῖς διὰ χειρὸς χρῆσθαι· ubi male redditum a Lapo fuit Hastis. [Et alibi non raro ap. Plutarch.] Quidam interpr. etiam Gessa, quasi hac Latina voce inde sumpta: præsertim quum Appian. ἐν τῇ Κελτικῇ [c. 1] scribat, Τὰ δὲ δόρατα ἦν οὐκ ἐοικότα ἀκοντίοις, ἃ ʽΡωμαῖοι καλοῦσιν ὑσσούς, [ξύλου τετραγώνου τὸ ἥμισυ, καὶ τὸ ἄλλο σιδήρου, τετραγώνου καὶ τοῦδε, καὶ μαλακοῦ, χωρίς γε τῆς αἰχμῆς]. Ubi observa etiam ἀκοντίοις de his dici, sicut ἑξακοντίζειν τοὺς ὑσσοὺς ex Plut. l. c. [Leo Diac. Hist. p. 29, A: ʽΥσσοῖς τε καὶ ξίφεσι καθοπλίσας. Orig. Hexapl. t. 1, p. 207, D, de jaculo: Οἱ δὲ ʽΡωμαῖοι (καλοῦσιν) ὕσσόν· quæ perperam reddidit interpr.: Romani vero hyssum. Pilum a Penthesilea inventum vult Plin. 7, 56, 201 Sillig., ubi quum Winckelmann. legisset, Pileum, scripsit *Gesch. der Kunst* 3, 4, 21 ed. 1809, tributam esse Penthesileæ *die Erfindung einen Hut zu tragen.* Qui error manavit in transl. gallicam t. 1, p. 292 (*l'invention de porter le chapeau*); indeque ad alios. Hase.]

[ʽΥσσος, ὁ, Hyssus, fluvius, de quo Arrian. Peripl. Ponti Eux. p. 6: Παρημείψαμεν ἐν τῷ παράπλῳ τῷ ἀπὸ Τραπεζοῦντος τὸν ʽΥσσον, ὅτου ἐπώνυμος ʽΥσσου λιμήν. Hunc fluvium dicere videatur Arcad. p. 76, 13, ubi

Ὕσσος cum nomine paroxytono Νέσσος (nam sic corrigendum pro ἔσσος) componit in loco manifeste defecto. Nam post oxytona in σσος, qualia sunt Βεσσὸς, Θυσσὸς, Ἄσσὸς, δισσὸς, τρισσὸς, χισσὸς, absurde pergitur ὡσαύτως καὶ τὸ ὕσσος καὶ ἔσσος (scr. Νέσσος) ἐπὶ τοῦ Κενταύρου. G. Dind.]

[Ὑσσωπίς. Ὑσσωπίτης. V. Ὕσσωπος.]

Ὕσσωπος, ἡ, et Ὕσσωπον, τὸ, Hyssopus herba notissima. Hinc Ὑσσωπίτης οἶνος, Hyssopites vinum, quod conficitur ex contusis hyssopi foliis, ap. Dioscor. [5, 50, Geopon. 8, 15, Plin. H. N. 14, 16, et] Columellam [12, 35. Hesych. : Ὕσσωπος, βοτάνη σμήχουσα. Et infra, Ὑσωπίς (pro Ὑσσωπίς)· ἡ σάμψυχος. Suidas : Ὕσσώπος· βοτάνη ῥυπτική. Dioscor. 3, 30 : Ὕσσωπος (Ῥωμαῖοι Ὑσσώπουμ, οἱ δὲ λάτερ, οἱ δὲ κασσίαλα, Αἰγύπτιοι πεσαλέμ), πόα γνώριμος, δισσή· ἡ μὲν γάρ τίς ἐστιν ὀρεινὴ, ἡ δὲ κηπευτή· ἀρίστη δέ ἐστιν ἡ ἐν Κιλικίᾳ γεννωμένη. Quibus plura addit de viribus ejus medicis, quas breviter tantum tetigit Galen. vol. 13, p. 238, qui genere neutro dixit ὕσσωπον, τὸ, hic et alibi, velut vol. 6, p. 129 : quemadmodum Latini quoque scriptores *hyssopus* genere feminino, *hyssopum* neutro dixerunt. Ὕσσωπος Nicandri Th. 872. Ὑσσώπου Κρητικοῦ ἢ Καμπανοῦ Geopon. 6, 8, 1. Κρητικὸς et Ἀττικὸς in Hippiatr. p. 272, 287. Ὑσσώπων (scr. ὑσσώπου) πόα Oribas. p. 274 ed. Matth. Incertum genus est in locis qualis Athen. 4, p. 156, E : Προπιὼν ὑσσώπου (i. e. Decoctum hyssopi). Frequens hyssopi usus apud Judæos fuit in purgationibus secundum legem Mosaicam. Sic Exod. 12, 22 : Λήψεσθε δέσμην ὑσσώπου· Levit. 14, 52 : Ἐν τῷ ξύλῳ τῷ κεδρίνῳ καὶ ἐν τῇ ὑσσώπῳ· et alibi. Quo spectat etiam Epist. ad Hebr. 9, 19 : Μετὰ ὕδατος καὶ ἐρίου κοκκίνου καὶ ὑσσώπου. Præter quem locum semel tantum legitur in N. T., in Ev. Joann. 19, 30 : Πλήσαντες σπόγγον ὄξους καὶ ὑσσώπῳ περιθέντες προσήνεγκαν αὐτοῦ (Christi in cruce fixi) τῷ στόματι· pro quo in locis parallelis Matth. 27, 48, et Marci 15, 36, καλάμῳ dictum est. Quod interpretes, ὑσσώπῳ pro ὑσσώπου καλάμῳ dictum accipientes, eo explicant, quod calamus sive caulis hyssopi tantæ sit in Oriente altitudinis, ut spongia ei imposita Christo ex cruce mediocri pendenti facile porrigi potuerit. Cujus opinionis absurditatem ostendit Suicerus s. h. v. vol. 2, p. 1403, recte monens crucem, quæcunque ejus altitudo fuerit, certe altiorem fuisse quam ut Christi facies ὑσσώπου καλάμῳ attingi potuerit. Nec pro ὑσσώπου καλάμῳ aut κλάδῳ dici potuit ὑσσώπῳ. Aptissimus vero rei præsenti est ὑσσὸς, quod Camerarius vidit, qui ὑσσώπῳ in ὑσσῷ mutari voluit, quod ad scripturam corruptam propius accedit quam ξυστῷ a Toupio propositum Emend. vol. 1, p. 427. G. D.] Ὕσσωπον ὑγρὸν, (inquit Gorr.) medicamenti nomen, quod ex sordida lana præparatur, ut habetur apud Paulum Ægin. 7, 17, quo loco omnes codices ὕσσωπον habent, quum tamen οἴσυπον legendum videatur. Qui error non illic tantum admissus est, sed multis aliis locis apud auctores tam Græcos quam Latinos. [Gorræus : « Notandum Nicolaum sect. 3 De unguentis per ὕσσωπον ὑγρὸν, i. e. hyssopum humidam, intelligere œsypum veteribus Græcis dictam; vocat autem ita œsypum non tantum Nicolaus, sed et Paulus aliquot locis, et hanc appellationem officinæ medicorum in hunc usque diem retinuerunt. Non est itaque ut errore aliquo acciderit quod multis in locis recentiorum Græcorum medicorum ὕσσωπος ὑγρὸς scribatur, ut plerique censent, sed relinquenda in contextu verborum hæc lectio tanquam legitima, sic enim ipsi lanam succidam appellarunt, non ut veteres consueverunt, œsypum : dictorum et illud fidem facit quod Nicolaus sect. 3 De unguentis meminerit hyssopi cerati, quod ὕσσωπον κηρωτὴν vocat, quod idem est cum medicamento illo ex œsypo composito, quod Græci veteres aliquando οἴσυπον φάρμακον, aliquando οἴσυπον κηρωτὴν, ut lib. 14 Meth. medendi Galen., et interdum οἴσυπον κηρωτοειδῆ, interdum etiam οἴσυπον ὑγρὸν nominant; quæ sane omnes appellationes a forma medicamenti, quod liquidi cerati instar paratur, sunt deductæ. Componendi rationem et modum tradit Paul. 7, 17. Quod itaque alii Græci οἴσυπον κηρωτὴν, id ipsum Nicolaus ὕσσωπον κηρωτὴν appellat. » Alia hujus corruptelæ exx. v. s. v. Οἴσυπος vol. 5, p. 1840. G. D. Philagr. ap. Oribas. t. 1, p. 382, 2 Daremberg. Hippiatr. p. 9, 12; 19, 8; 27, 3; 76, 10; 117, 33, et alibi non raro. Incert. De cibis p. 253, 9 Ermerins. Leo Philos. Consp. med. p. 165, 10 ib., ζεματίοις ὑσσώπου. Philo vol. 2, p. 477, 8; 483, 9; 484, 23 : Ἄρτος ἐζυμωμένος μετὰ προσοψήματος ἁλῶν, οἷς ὕσσ. ἀναμέμικται. Sec. Fraas. Syn. plantt. floræ cl. p. 182, ὕσσ. est Origanum smyrnæum vel syriacum L. Hase.]

[Ὑσταίχμας, ὁ, Hystæchmas, dux Persarum, Æsch. Pers. 972.]

[Ὑστακητεῖ (?)', φεναχίζει, Hesych.]

[Ὑστακός. V. Ὕσσακος.]

[Ὑσταλωπιᾷ, νυστάζει, Hesych. Corruptum ex νυκταλωπιᾷ. Quod verbum annotavit Eustath. p. 1392, 35 : Νυκταλωπῶν, ὁ νυστάζων, ubi νυκταλωπιῶν restituit L. Dindorfius vol. 5, p. 1589. Nam hæc usitata forma est, cujus exx. vide ib. p. 1590. G. Dind.]

[Ὑστάνης, ὁ, Hystanes, Persa. Herodot. 7, 77 : Βάδρης ὁ Ὑστάνεος. Alius ap. Hippocr. Epist. p. 1272 (quem citat Suidas s. v. Ἱπποκράτης) : Ἀρταξέρξης Ὑστάνει Ἑλλησπόντου ὑπάρχῳ.]

[Ὑστάς· πλαστὰς (βλάστας Guyetus) ἀμπέλων, Hesych. Et paullo ante Ὑστάδα, ἡ δασεῖα ἄμπελος· ubi Musurus contra seriem interpolavit ὑστάς.]

[Ὑστάσπαι, οἱ, Hystaspæ. Steph. Byz. : Ὑστ., ἔθνος Περσικόν. Νέστωρ δ' ἐν τῇ πρώτῃ τῆς Ἀλεξανδριάδος ... (reliqua exciderunt).]

[Ὑστάσπης, ὁ, Hystapes, n. propr. Persicum. 1. Achæmenis filius, Darii pater, apud Herodotum aliosque. 2. Darii filius, ap. Herodot. 7, 64. 3. Xerxis filius, ap. Diodor. 11, 69. 4. Nobilis Persa, Cyri amicus, frequenter memoratus ab Xenoph. in Cyrop. 5. Pissuthnis pater, Thucyd. 1, 115. 6. Bactrius, ap. Arrian. Anab. 7, 6, 5. Ad declinationem quod attinet, tertiæ declinationis est apud Herodotum, genit. Ὑστάσπεος 1, 183, 209; 3, 70, 71, 88, 148; 4, 83, 91; 5, 30, 73; 6, 98; 7, 1, 10, 11, libris aliquoties Ὑστάσπεω vel vitiosius etiam Ὑστάσπεως præbentibus. Dativ. Ὑστάσπεϊ 1, 209. Accusat. Ὑστάσπεα 1, 209. Apud alios scriptores omnes primæ declinationis est. Sic Ὑστάσπου apud Thucyd. 1, 115, Xenoph. Cyrop. 6, 1, 2; 8, 4, 26. Ὑστάσπῃ 7, 4, 8, 10; 8, 4, 26. Ὑστάσπην 7, 4, 8, et al. Vocativus Ὑστάσπα 7, 1, 19, 20; 8, 2, 16; 8, 4, 15, etc. : quæ forma fortasse induxit librarios ut nominativum Ὑστάσπας scriberent, quod frequens est in libris deterioribus Cyropædiæ, velut 2, 2, 2; 4, 2, 46; 8, 4, 9. G. Dind.]

Ὑστάτιος, η, ον, i. q. ὕστατος, sed poeticum, i. e. Postremus, Ultimus. Hom. Il. O, [634] : Πρώτῃσι καὶ ὑστατίῃσι βόεσσι Αἰὲν ὁμοστιχάει. [Od. I, 14 : Τί πρῶτόν τοι ἔπειτα, τί δ' ὑστάτιον καταλέξω; Apoll. Rh. 1, 139 : Ἴδμων δ' ὑστάτιος μετεκίαθεν. Rhian. Anth. Pal. 12, 58 : Παίδων οὐδὲ τὸν ὑστ. Damaget. ib. 7, 735. Tryphiod. 43 : Ὑστ. πόνοισιν· 377 : Ὑστατίην ἐπὶ νύκτα, ut Quint. Sm. 12, 575 : Ἐπήϊεν ὑστατίη νύξ. Manetho 3, 243 : Αἰπαρὸν γῆρας μέχρις ὑστατίου θανάτοιο· et ὑστάτιον θανάτοιο τέλος 6, 607.] Sic ὑστατίη νίκη Epigr. [Ὑστατίη, ἡ, Extremitas, Finis. Quint. Sm. 14, 315 : Τὴν δὲ ... λίπεν αἰὼν οἰκτρὸν ἀνοιμώξασαν ἐφ' ὑστατίῃ βιότοιο. Wak.] At Ὑστάτιον adverbialiter capitur pro Ultimo, Postremo, Ultimum, Postremum, ut etiam ὕστατον et ὕστατα. Hom. Il. Θ, [353] : Οὐκέτι νῶϊ Ὀλυμένων Δαναῶν κεκαδήσομεθ' ὑστάτιόν περ. [Callim. H. Apoll. 79 : Τελεσφορίην ... ἢ ἐνὶ πολλοὶ ὑστάτιον πίπτουσιν ἐπ' ἰσχίον ... ταῦροι.] Exp. et Tandem.

Ὕστατος, η, ον, ejusdem cum ὕστερον originis, eandem etiam habet significationem : ut enim illud significat, Posterior, ita hoc, Postremus, Ultimus [sive ordine et loco sive tempore], τελευταῖος, ἔσχατος. [Hesych. : Ὕστατον, ἐσχάτιον, τελευταῖον.] Hom. Il. [B, 281 : Ὣς ἅμα θ' οἱ πρῶτοί τε καὶ ὕστατοι υἷες Ἀχαιῶν μῦθον ἀκούσειαν·] E, [703] et Λ, [299] : Τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξεν, Quem primum et quem ultimum peremerit. [N, 459 : Τὸν δ' ὕστατον εὗρεν ὁμίλου ἑσταότα. Pind. Ol. 10, 48 : Ὕστατος ἀντήσας. Æsch. Sept. 1051 : Ἔρις περαίνει μῦθον ὑστάτῃ θεῶν· Ag. 1300 : Ὁ δ' ὕστατός γε τοῦ χρόνου πρεσβεύεται· Suppl. 717 : Οἶακος εὐθυντῆρος ὑστάτου

νεώς. Soph. Tr. 1256 : Παῦλά τοι κακῶν αὕτη τελευτὴ τοῦδε τἀνδρὸς ὑστάτη· 315 : Γέννημα τῶν ἐκεῖθεν οὐκ ἐν ὑστάτοις. Eurip. Herc. F. 485 : Τίν' ὑμῶν πρῶτον ἢ τίν' ὕστατον πρὸς στέρνα θῶμαι; Ὑστ. δδὸν Alc. 613; ὅπα Hec. 555; λόγους El. 1055. Plato Rep. 10, p. 620, C : Λαχοῦσαν πασῶν ὑστάτην· Phædr. p. 264, D : Πρῶτον ἢ ὕστατόν τι λέγεσθαι.] Aristoph. Ran. [938] : Ἐν τοῖς ὑστάτοις φράσω, Postremo loco dicam : ut Id. [Av. 336] dicit, Ἀλλὰ πρὸς μὲν τούτους ὕστερος λόγος, Posteriore loco cum his agam. Utitur Herodian. quoque et Demetr. Phal. [Ἡ ὑστάτη (sc. ἡμέρα) τῆς ὁρτῆς Herodot. 2, 151. Plut. V. Cic. 7 : Τὴν δίκην ὑπερθέσεσι ... εἰς τὴν ὑστάτην ἐκβαλλόντων.] At Lucian. dixit [Hermot. c. 9] : Γέρων ἤδη ἐς τὸ ὕστατον, i. e. Summe, etiam Extreme : si quidem dici ita posset, ut nos dicimus *Extrêmement*. Eodem certe modo et eadem de re usurpavit idem Lucian. ἐς τὸ ἔσχατον, scribens [Herc. c. 1] : Γέρων ἐς τὸ ἔσχατον. At Ὕστατον et Ὑστατα adverbialiter accipiuntur, ut et apud Latinos Ultimum, Postremum, Ultimo, Postremo; ut Virg., Extremum affati; Liv., Errabundi domos suas, ultimum illas visuri, pervagantur. Lucian. p. 150 [V. H. 1, 30] : Ἡμεῖς μὲν οὖν τὸ ὕστατον προσειπόντες ἀλλήλους, ἐμένομεν, Ultimum affati. Chion in Epist. : Προσαγορεύω σε ὕστατον. [Idem ὕστατα in Epist. 17 extr. Boiss.] Sic Hom. Il. Α, [232] : Νῦν ὕστατα λωβήσαιο· Od. Χ, [78] : Τῷ κε τάχ' οὗτος ἀνὴρ νῦν ὕστατα τοξάσαιτο. Idem copulat ὕστατον et πύματον, nec non ὕστατα et πύματα : Od. Υ, [116] : Μνηστῆρες πύματόν τε καὶ ὕστατον ἤματι τῷδε Ἐν μεγάροις Ὀδυσῆος ἑλοίατο δαῖτ' ἐρατεινήν· Δ, [685] : Ὕστατα καὶ πύματα νῦν ἐνθάδε δειπνήσειαν· Υ, [13] : Ἠέ τ' ἐῷ [Ἦ ἔτ' ἐῷ] μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισι μιγῆναι Ὕστατα καὶ πύματα. [Plato Parm. p. 135, C : Τελευτὴ δὴ ὕστατον γίγνεται· Phædon. p. 60, A : Ὕστατον δή σὲ προσεροῦσι νῦν οἱ ἐπιτήδειοι. Achill. Tat. 1, 8 : Ὕστατα καὶ πρῶτα μελλήσων ἱππάζεσθαι· ubi notandum πρῶτα post ὕστατα positum, ut ap. Philostr. p. 782, quem comparavit Jacobs. : Ἐν ὑστάταις καὶ πρώταις περιβολαῖς.] Exp. etiam Tandem. In qua signif. affertur ex Epigr.

[Ὑστάτως, Ad extremum, Postremo. Hippiatr. p. 69, 19. Hase.]

[Ὑστέρα, ἡ. HSt. s. v. Ὕστερος :] Apud Medicos autem et Physicos ὑστέρα, Vulva, Uterus, Loci muliebres, s. Loca feminarum. [Galen. vol. 16, p. 177 ed. Kühn. : Ὑστέραν ἐκάλουν τὴν μήτραν οἱ πολλοὶ οὐχ ἰατρῶν μόνον, ἀλλὰ καὶ φιλοσόφων τὸ πρὸς τὴν κύησιν ὑπὸ τῆς φύσεως δοθὲν ταῖς γυναιξὶ μόριον· et similiter vol. 7, p. 517 ed. Chart.] Plato Tim. [p. 91, B] : Μῆτραι καὶ ὑστέραι λεγόμεναι, Vulvæ et matrices quas vocant. Ubi nisi intelligamus μῆτραι καὶ ὑστέραι quasi dixisset μῆτραι quæ etiam ὑστέραι vocantur, mirum fuerit unum alteri addi, quum pro eodem accipi soleant, ut tum aliis ex locis patet, tum ex hoc Sorani, in libro quem Περὶ μήτρας καὶ γυναικείου αἰδοίου inscripsit, Ἡ μήτρα, inquit, καὶ ὑστέρα λέγεται καὶ δελφύς. Ubi quum rationes horum nominum attulisset, cur sc. μήτρα dicatur et cur δελφὺς, hujus etiam nominis etymologiam exponit : Ὑστέρα δὲ, inquit, λέγεται, διὰ τὸ ἐσχάτην κεῖσθαι τῶν σπλάγχνων, εἰ μὴ πρὸς ἀκρίβειαν, ἀλλὰ κατὰ πλάτος. Itidemque Pollux 2, [221] scribit τὸ μητρῷον χωρίον nominari μήτραν, ὑστέραν, et δελφύν. Hæc de nomine. Subjiciam nunc exempla quædam. [Hippocr. p. 204, F : Αἱ τῶν ὑστερέων πλάναι καὶ ξυντάσιες. Herodot. 4, 109 : Οἱ ὄρχιες (τῶν καστόρων) αὐτοῖσί εἰσι χρήσιμοι ἐς ὑστερέων ἄκεσιν. Aristot. H. A. 1, 13. Plut. Mor. p. 905, C.] Diosc. 1, 184 : Ὑστέρας ἀναχαλαστικὸς, μετὰ ἀμυγδάλου λείου πινόμενος, Vulvam recludit cum detrita nuce Græca potus, ut Ruell. vertit. Apud Eundem et alios Medicos Ὑστέρας ἀναδρομὴ, Vulvæ in superiorem partem ascensus et veluti recursio : et ὑστέρας διαστροφή. [Athen. 13, p. 585, D : Ἡ ὑστέρα με λυπεῖ· ludit in voce ambigua, quæ perinde et Uterum significat, et Eam quæ posterior venit. Strong. || Mira, si ad hoc nomen referenda sit, Photii observatio est p. 634, 11 : Ὑστέρας πληθυντικῶς λέγουσιν, οὐχ ὑστέραν.]

[Ὑστεραῖος, αία, αῖον. HSt. s. v. Ὕστερος :] Sed hæc ὑστέρα [ἡμέρα, Postera s. sequens dies] frequentius dicitur Ὑστεραία [nomine ἡμέρα plerumque omisso], ut προτεραία nominatur ἡ προτέρα, quam Vigiliam festi Plautus appellat. Pollux 1, c. 7 [§ 66] : Ἡ δ' ἐπιοῦσα ἡμέρα καλεῖται αὔριον καὶ ὑστεραία, Dies sequens s. posterus. [Herodot. 1, 77 : Ὡς τῇ ὑστεραίῃ οὐκ ἐπειρᾶτο ἀπιὼν ὁ Κῦρος. Id. 7, 54, 119, al. Hippocratis locos p. 339, 43 (ubi vulgo τῇ ὑστερέῃ); 362, 15; 375, 7; 389, 14, etc. indicavit Koen. ad Greg. Cor. p. 526. Plato Protag. p. 318, A : Ἐν τῇ ὑστ. et sine et ἐν Leg. 6, p. 756, C. Τὴν ὑστεραίαν Xenoph. Cyrop. 1, 2, 11 : Τὴν ὑστ. αὖ θηρῶσι· ubi var. lect. ὑστέραν. Εἰς τὴν ὑστ. Herodot. 4, 113 : Ἔφραζε ἐς τὴν ὑστ. ἐλθεῖν.] Plato Epist. 7 [p. 346, D] : Ἔφην εἰς τὴν ὑστεραίαν ἀπαγγελεῖν, Dixi me postridie renuntiaturum. Ibid. : Εἰς τὴν ὑστεραίαν εἶπον πρὸς Διονύσιον, pro quo ibid. dicit, Τῇ μετὰ ταῦτα ἡμέρᾳ ἐλθών. [Diodor. 20, 30 : Μῶγις εἰς τὴν ὑστ. ἠθροίσθησαν. Alciphro 3, 72 : Παραχρῆμα μὲν ... εἰς τὴν ὑστ. δὲ κτλ.] Itidem Galen. Ad Glauc. 1 : Κατὰ τὴν ὑστεραίαν, Postero die. Æschin. C. Ctes. : Νὺξ ἐν μέσῳ, καὶ παρῆμεν τῇ ὑστεραίᾳ εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Dem. C. Tim. [p. 708, 12] : Νόμον εἰσήνεγκεν εὐθὺς τῇ ὑστεραίᾳ, Postridie statim legem tulit, i. e. τῇ μετὰ τὴν προειρημένην ἡμέρᾳ. Xen. Cyrop. 8, [3, 9] : Ἡνίκα δὲ ἡ ὑστεραία ἦκε, Postera dies. Dixi nonnunquam ὑστεραίαν dici τὴν αὔριον, Diem crastinam; ea enim proxime sequitur hodiernam : ut Dem. C. Mid. [p. 541, 25] : Τὸ μὲν πρῶτον ἐπισχεῖν ἐδεῖτό μου τὴν δίαιταν, ἔπειτα εἰς τὴν ὑστεραίαν ἀναβάλλεσθαι, Institit ut arbitrium prorogarem et sustinerem, postremo ut in crastinum rejicerem. Et ap. Synes. Ep. 108 : Ὁ δὲ ἀγὼν τῆς ὑστεραίας, Cras erit certamen. [Herodian. p. 452 ed. Piers. : Τῆς ὑστεραίας οὐ λέγουσιν ἐπὶ τῆς γενικῆς πτώσεως, ἀλλ' ἐπὶ τῆς δοτικῆς, τῇ ὑστεραίᾳ, καὶ ἐπὶ τῆς αἰτιατικῆς, ὑστεραίαν (scr. τὴν ὑστ.). Ἐρεῖς δὲ ἐφ' ἡμέρας καὶ ἐν τῷ παρελημθότι χρόνῳ, ἐπὶ δὲ τοῦ μέλλοντος οὐκέτι· τὸ δὲ ὑστεραίᾳ καὶ ἐπ' ἐκκλησίαν τὴν ὑστεραίαν. Τῆς ὑστ. Aretæus p. 96, 33 : Καὶ αὐτῆμαρ καὶ τῆς ὑστεραίης καὶ ἐπὶ τῆς ἄλλης ὑστέρης, Postridie et die perendino. Priscian. vol. 2, p. 259 : Attici τῆς ὑστεραίας καὶ τῆς προτεραίας ἡμέρας. Τῇ ὑστεραίᾳ, sequente genitivo, Plato Menex. p. 240, C : Τῇ ὑστεραίᾳ τῆς μάχης. Sequente ἢ Plato Crito n. p. 44, A : Τῇ ὑστεραίᾳ δεῖ με ἀποθνήσκειν ἢ ᾗ ἂν ἔλθῃ τὸ πλοῖον· Sympos. p. 173, A : Τῇ ὑστ. ἢ ᾗ τὰ ἐπινίκια ἔθυεν. Cujusmodi in locis ἢ interdum excidit in codicibus, velut ap. Antiph. p. 145, 37 : Τῇ ὑστεραίᾳ ᾗ ὁ παῖς ἐθάπτετο, aut in legis formula ap. Demosth. p. 1071, 3 : Τῇ ὑστεραίᾳ ᾗ ἂν προθῶνται, quod ἢ ᾗ scribendum cum Reiskio, cui frustra obloquuntur Buttmann. et Schæfer. ad Orat. Midian. p. 553, 11. G. D.] Sed ὑστεραῖος dicitur etiam de Eo qui fit τῇ ὑστέρᾳ, Die postero. [Thucyd. 7, 11 : Μάχῃ τῇ μὲν πρώτῃ νικᾶται ὑφ' ἡμῶν, τῇ δ' ὑστεραίᾳ ... ἀνεχωρήσαμεν. Nisi ἡμέρᾳ intelligi præstet.] Xen. Hell. 2, [1, 15] : Τῇ ὑστεραίᾳ προσβολῇ κατὰ κράτος εἷλε, Postera die oppugnans, etiam Secunda oppugnatione : ut idem sit ac si dixisset τῇ ὑστέρᾳ s. δευτέρᾳ προσβολῇ. [Lucian. V. H. 1, 19 : Γενομένης δὶς ἐκκλησίας τῇ προτεραίᾳ μὲν οὐδὲν παρέλυσαν τῆς ὀργῆς, τῇ ὑστ. δὲ μετέγνωσαν. Similiter Dionys. De Thucyd. jud. c. 17 : Τοὺς ἐν τῇ προτέρᾳ (ἐκκλησίᾳ) ῥηθέντας λόγους ... τοὺς δ' ἐν τῇ ὑστεραίᾳ, etc. Sed ibid. c. 6, ubi de duplici historiæ genere dicitur τῆς μὲν προτέρας ὑπεριδὼν ὡς εὐτελοῦς, τῆς δ' ὑστεραίας ὡς μείζονος ἢ δυνατῆς πεσεῖν εἰς σύνοψιν ἀνθρωπίνου λογισμοῦ, corrigendum ὑστέρας.]

[Ὑστεραλγὴς, ὁ, ἡ, Laborans ex matrice, Hysterica. Dolores matricis gignens, Hippocr. p. 393, 30 : Ὑστ. ὄξος.]

[Ὑστερεύω. Οἱ ὑστερεύοντες, Gl. Sic a πρότερος formatum προτερεύω.]

Ὑστερέω, Sum ὕστερος, Posterior sum. Plut. : Ἡ τῶν Ἰώνων ἀποικία ὑστερεῖ τῆς τῶν Ἡρακλειδῶν καθόδου ἔτεσιν ἑξήκοντα, Annis sexaginta posterior est reditu Heraclidarum. Ubi nota dat. cum gen., quibuscum ὕστερος quoque jungitur. [Simillima verba Georg. Syncelli p. 179, C; 194, C.] Nec vero solum significat Posterior sum tempore, sed etiam Serius venio, Tardius advenio, adsum [Herodot. 1, 70 : Ἐπείτε ὑστέρησαν οἱ ἄγοντες τὸν κρητῆρα. Hippocr. p. 1194, H : Τοὺς ἀτολμέοντας δέον μεταβολῇ ἀνεγείρειν κατανεναρκωμένους ἐς ἃ ὑστερέουσιν. Nam sic recte nunc editum (v. Littré vol. 5, p. 340) pro vulgato κ. ἃ ὑστεραίουσιν] : ut in

Axiocho qui Platoni ascribitur [p. 367, C], de Cleobi et Bitone fratribus: Τοῦ ζεύγους ὑστερήσαντος ὑποδύντες αὐτοὶ διήνεγκαν αὐτὴν εἰς τὸν νεώ. Ibi enim ὑστερήσαντος i. est q. οὐ παραγενομένου ἐν ὥρῃ: ut Herodot. 1, [31] eandem referens historiam, Ἐούσης, inquit, ὀρτῆς τῇ Ἥρῃ τοῖσι Ἀργείοισι, ἔδεε πάντως τὴν μητέρα αὐτῶν ζεύγεϊ κομισθῆναι ἐς τὸ ἱρόν· οἱ δέ σφι βόες ἐκ τοῦ ἀγροῦ οὐ παρεγίνοντο ἐν ὥρῃ· ἐκκληϊζόμενοι δὲ τῇ ὥρῃ οἱ νεηνίαι, ὑποδύντες αὐτοὶ ὑπὸ τὴν ζεύγλην, εἷλκον τὴν ἅμαξαν· ἐπὶ τῆς ἁμάξης δέ σφι ᾠχέετο ἡ μήτηρ. [Eurip. Phœn. 977: Κἂν μὲν φθάσωμεν, ἔστι σοι σωτηρία· ἢν δ' ὑστερήσῃς, οἰχόμεσθα. Plato Gorg. p. 447: Ἀλλ' ἦ ... ὑστεροῦμεν; Xenoph. Hell. 5, 1, 3. Addito dativo personæ Thucyd. 7, 29: Τοὺς Θρᾷκας τοὺς τῷ Δημοσθένει ὑστερήσαντας.] Sed et alia re aliquis ὑστερεῖν dicitur, veluti quum Thuc. 1, p. 43 [c. 134] ait, Τοπαραυτίκα μὲν ὑστέρησαν τῇ διώξει· ibi enim ὑστέρησαν τῇ διώξει i. est q. ἐβράδυναν τῇ διώξει, schol. Lentius insecuti sunt, s. Tardiore pede; nolebant enim eos persequi ulterius. [Demosth. p. 1346, 9: Ὑστερήσασι (var. lect. ὑστερίσασι) τῇ βοηθείᾳ καὶ προεμένοις τοὺς συμμάχους. Plut. V. Cæs. c. 37: Ὑστερήσαντες (var. lect. —ίσαντες) τῇ πορείᾳ.] Nec non die uno aut pluribus ὑστερεῖν τῆς μάχης dicitur, Qui serius s. tardius ad pugnam venit, et ὕστερος τῶν ἄλλων. Aristid. [vol. 1, p. 141]: Ὑστέρησαν τῆς μάχης ἡμέρᾳ μιᾷ, Uno post conflictum die venere, i. e. Postridie quam pugnatum est. Sic Herodot. [6, 89]: Ὑστέρησαν [alii libri ὑστέρισαν, quæ frequenter in libris permutantur] ἡμέρῃ μιῇ τῆς συγκειμένης, Pervenerunt postridie ejus diei qui destinatus erat. [Cum accus. vulgo ap. Xenoph. Anab. 1, 7, 12: Ὑστέρησε τῆς μάχης ἡμέρας πέντε· quod ἡμέραις scribendum. G. D.] At ex Plut. Oth., Ὑστέρησε τῆς μάχης, pro Prælio non interfuit. [Plutarchi verba sunt c. 6: Ἐδόκει διὰ τοῦτο βραδέως ὁδεύων ὑστερῆσαι τῆς προτέρας μάχης.] Quæ interpret. nimis generalis est, et forsan reddendum, Venit post prælium, ut Isocr. Paneg. ὑστερεῖν τῶν βαρβάρων, dicit pro Post barbaros venire [p. 75, A]: Διὸ δεῖ σπεύδειν, καὶ μηδεμίαν ποιεῖσθαι διατριβὴν, ἵνα μὴ πάθωμεν ὅπερ οἱ πατέρες ἡμῶν· ἐκεῖνοι γὰρ ὑστερήσαντες [nunc ὑστερίσαντες ex cod. Urb.] τῶν βαρβάρων, καὶ προέμενοί τινας τῶν συμμάχων, ἠναγκάσθησαν ὀλίγοι πρὸς πολλοὺς κινδυνεύειν· ἔξὸν αὐτοῖς προτέροις διαβᾶσιν εἰς τὴν ἤπειρον, μετὰ πάσης τῆς τῶν Ἑλλήνων δυνάμεως, ἐν μέρει τῶν ἐθνῶν ἕκαστον χειρώσασθαι. Ubi nota vicinæ signif. verba διατριβὴν ποιεῖσθαι et ὑστερεῖν: et opposita his σπεύδειν et προτέρους ἐλθεῖν, s. προτέρους διαβῆναι. [|| Inferior sum. Plato Rep. 6, p. 484, D: Μηδ' ἐν ἄλλῳ μηδενὶ μέρει ἀρετῆς ὑστεροῦντες· 7, p. 539, E: Ἵνα μηδ' ἐμπειρίᾳ ὑστερῶσι τῶν ἄλλων.] Dicitur aliquis ὑστερεῖν τινος etiam pro Frustrari, Non assequi: utpote in quo captando vel persequendo fuit negligentior. Thuc. 3, [31]: Ἐπειδὴ τῆς Μιτυλήνης ὑστερήκει, Postquam Mitylene frustratus erat s. exciderat. [Polyb. 5, 101, 4: Ὑστερήσας τῶν λέμβων, Lembos non assecutus.] Synes. Epist. 141: Ὑστερήσει γάρ μου τῆς παρουσίας, sc. ἂν σχολαιότερον ἀποστείλῃς, Frustrabitur mea præsentia, i. e. Non me inveniet præsentem, Veniet post meum discessum. Isocr. [p. 30, D]: Ὑστερεῖν [Hic quoque ὑστερίζουσι restitutum ex cod. Urb.] τῶν καιρῶν καὶ τῶν πραγμάτων, Frustrari rerum gerendarum occasionibus, quum sc. aliquis eas præoccupare neglexit, s. eas sua cunctatione et procrastinatione προήκατο: quo sensu ἀπολείπεσθαι etiam dixit. [Ὑστερεῖν τοῦ καιροῦ, Sero venire, Polyb. 2, 11, 3. Id. 9, 14, 9: Ποτὲ μὲν ὑστερεῖν ἀνάγκη· ubi τοῦ καιροῦ intelligi potest ex præcedentibus verbis πρὸς τὸν δέοντα καιρὸν ἐξικέσθαι. Diodor. 15, 27: Βραχὺ τῶν καιρῶν ὑστερήσαντες· 13, 110: Ὑστέρουν τῆς βοηθείας.] Quibus adde Clearch. ap. Athen. init. 14: Νῦν δὲ πρότερόν γε τοῦ πόνου τὴν ἡδονὴν προλαμβάνοντες, ὑστεροῦμεν τἀγαθοῦ. Nisi ibi ὑστερεῖν malis accipere pro Destitui, Carere. Nam et in hac signif. accipitur interdum: quamobrem exp. non solum, Sum inferior, nec non Frustror, Non assequor, verum etiam Deficior, Non habeo, Deest mihi, Penuriam patior; ut ap. Dem. [p. 447, 28]: Ὑστερῶ πολλῶν, Multis destituor, Multa desunt; et ap. Alciphr. [1, 29]: Οἶδας γὰρ οἷόν ἐστιν ἐραστοῦ τοιούτου καὶ βραχὺν ὑστερῆσαι χρόνον, Carere, Bud. [Phalar. Epist. p. 10: Ἄλλην χάριν οὐκ ἐπιζητῶ λαβεῖν παρὰ σοῦ ταύτης ὑστερήσας.] Sic Luc. 22, 1: Μή τινος ὑστερήσατε; Num quid vobis defuit? Et 1 Cor. 12, [24]: Τῷ ὑστεροῦντι περισσοτέραν δοὺς τιμὴν, Ei, cui deerat, copiosiore tributo honore, i. e. τῷ χρείαν ἔχοντι, Ei cui opus est. At 2 Ad Cor. 11, [5]: Λογίζομαι γὰρ μηδὲν ὑστερηκέναι τῶν ὑπὲρ λίαν ἀποστόλων, Puto enim me nihilo inferiorem fuisse summis apostolis. [De eo qui dicere aliquid omittit Sext. Emp. p. 357: Μήτε ἐν τοῖς παρέλκουσιν ὑπερεκπίπτοντες εἰς μακρὰς διεξόδους μήτε ἐν τοῖς ἀναγκαιοτέροις ὑστεροῦντες πρὸς τὴν τῶν ἐπειγόντων ἔκθεσιν. Hemst.] Res etiam aliqua ὑστερεῖν dicitur, qua destituimur s. deficimur, Quæ nos deficit, nobis deest: ut Bud. quoque annotat ὑστερεῖν ap. Plut. et Diosc. [5, 86: Ὑστερούσης πολλάκις σποδοῦ] accipi pro Abesse et deesse; afferens simul Jo. 2, [3]: Καὶ ὑστερήσαντος οἴνου, λέγει ἡ μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ πρὸς αὐτὸν, Οἶνον οὐκ ἔχουσι, Quum deesset s. defecisset vinum. Sic pro his ap. Matth. 19, [20]: Πάντα ταῦτα ἐφυλαξάμην ἐκ νεότητός μου· τί ἔτι ὑστερῶ; Quo adhuc deficior? Marcus 10, [21] habet, Ἕν σοι ὑστερεῖ· et Luc. 18, [21]: Ἔτι ἕν σοι λείπει, Unum tibi adhuc deest. [|| Ὑστερόω. Georg. Pachym. V. Andron. Pal. p. 427, E: Κακῶς διετίθουν οἷς ἄρα καὶ ὑστεροῦν συνέβαινε φρουρίοις ἐγκατακλείεσθαι. Fortasse librarii error pro ὑστερεῖν. G. D. || Privo. Nicetæ Chon. paraphrasta p. 378, 26 ed. Bekker.: Τοὺς πλουσίους ... τῶν χρημάτων ὑστέρει. Quod in tali scriptore non opus in ἐστέρει mutari. Vitiosius etiam Joann. Mal. p. 12, 1: Τούτῳ μόνῳ τῷ Ἑβερ θεὸς οὐχ ὑστέρησε τὴν ἀρχαίαν φωνήν.] Pass. Ὑστερέομαι, i. significat q. ὑστερῶ, ut ἀπορροῦμαι i. q. ἀπορῶ, Deficior, Destituor, Egeo, Inopiam s. Penuriam patior. In qua signif. interdum absolute et sine casu ponitur, interdum cum gen. Absolute, ut Luc. 15, [14] prodigus ille, postquam πάντα ἐδαπάνησε, ἐγένετο δὲ λιμὸς ἰσχυρὸς κατὰ τὴν χώραν ἐκείνην, ἤρξατο ὑστερεῖσθαι, Cœpit penuriam pati, et victu defici. Sic 1 Ad Cor. 8, [8]: Οὔτε, ἐὰν μὴ φάγωμεν, ὑστερούμεθα, Pauperiores reddimur: cui opp. ibid. περισσεύομεν, ut et supra. Et in Ep. ad Philipp. 4, [12]: Χορτάζεσθαι καὶ πεινᾶν, καὶ περισσεύειν καὶ ὑστερεῖσθαι. Cum gen. autem Basil.: Ὅσοι ὑστερεῖσθε ἄρτων, ἔλθετε πρός με, Quotquot deficimini et egetis panibus. Et Paulus Ep. ad Rom. 3, [23]: Πάντες γὰρ ἥμαρτον, καὶ ὑστεροῦνται τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, Omnes enim peccarunt, et deficiuntur gloria Dei, i. e. Non assequuntur, Ad eam non perveniunt. Idem diversa constr. 1 Ad Cor. 1, [7]: Ὥστε ὑμᾶς μὴ ὑστερεῖσθαι ἐν μηδενὶ χαρίσματι, Adeo ut nullo dono deficiamini. Proprie autem ὑστεροῦμαι esse volunt Linquor in cursu et posterior fio, ὕστερος γίνομαι, et ἐλλείπομαι. [Ps.-Eurip. Iph. Aul. 1203: Παιδὸς ὑστερήσομαι. Diodor. 18, 71: Οἱ καταπραυματιζόμενοι τῆς ἐνδεχομένης χρείας ὑστεροῦντο. Joseph. A. J. 15, 6, 7: Ὡς μήτε οἴνου μήτε ὕδατος ὑστερηθῆναι. Socr. H. E. 1, 29: Ὑστερεῖσθαι τῆς ἑτέρας χειρός. Tim. Lex. Plat. p. 51: Ὑστερούμενοι τῶν κατὰ φύσιν· nam sic pro ἢ στερούμενοι correctum ex Suida s. v. Ἀσκωλίζοντες. Alia recentiorum exx. v. ap. Lobeck. ad Soph. Aj. p. 347.]

Ὑστέρημα, τὸ, significat Partes posteriores et ἧττον s. ἧσσημα, ejus præcipue qui in cursu deficit et vincitur: cui opp. προτέρημα. Alioqui significat etiam Defectum, Inopiam, Penuriam, Indigentiam s. Egestatem, ut ὑστερεῖν et ὑστερεῖσθαι dictum est accipi pro Defici, Inopiam et penuriam pati, Indigere s. Egere. 2 Ad Cor. 11, [9]: Τὸ γὰρ ὑστέρημά μου προσανεπλήρωσαν οἱ ἀδελφοὶ, Id in quo ὑστέρουν s. ὑστερούμην, Quod mihi deficiebat. 1 Ad Thess. 3, [10]: Καταρτίσαι τὰ ὑστερήματα τῆς πίστεως ὑμῶν. Rursum 2 Ad Cor. 8, [14]: Τὸ ὑμῶν περίσσευμα εἰς τὸ ἐκείνων ὑστέρημα, Vestra abundantia supplet eorum defectum, s. tenuitatem. Legitur et alibi passim tum ap. Eund. tum ap. alios N. T. scriptores [et ap. LXX, ut Psalm. 33, 9: Οὐκ ἔστιν ὑστ. τοῖς φοβουμένοις αὐτόν. Jud. 18, 10: Οὐκ ἔστιν ἐκεῖ ὑστ. παντὸς πράγματος. Schleusn. Niceph. Antioch. Vita Sim. jun. Stylitæ Actt. SS. Maii t. 5, p. 357, C. Cyrill. Cat. in Ps. t. 1, p. 725, 31. Orig. t. 3, p. 676, A, εἰς τὸ ἑαυτοῦ ὑστ. Jo. Glyc. De synt. rat. p. 24, 10 Alb. Jahn.: Αὐτοῦ χάριν τι ὑστ. πληρῶ τῆς χρείας. Vita Eliæ Spel. Actt. SS. Sept. t. 3,

p. 855, B : Τὴν περισσείαν αὐτῶν εἰς τὸ τῶν δεομένων ὑστ. παρέχοντες. Jo. Docian. Laud. Const. p. 7, 9 Tafel. : Τὰ τῶν πραγμάτων ὑστ. τῇ δυνάμει τῶν λόγων ἀναπληροῦν. Hase.]

Ὑστέρησις, εως, ἡ, Penuria, Inopia, Egestas; itidem ut ὑστέρημα. Marc. 12, [44] : Αὕτη δὲ ἐκ τῆς ὑστερήσεως αὐτῆς πάντα ὅσα εἶχεν, ἔβαλεν, ὅλον τὸν βίον αὐτῆς, οἱ δὲ λοιποὶ ἐκ τοῦ περισσεύοντος αὐτοῖς ἔβαλον, Ex penuria sua. Pro quo Luc. 21, [4] dixit Ἐκ τοῦ ὑστερήματος αὐτῆς, ἅπαντα τὸν βίον, ὃν εἶχεν, ἔβαλε. [Clem. Al. Strom. 4, 6, 35. Maxim. Martyr Comp. eccl. p. 322, B. Orig. t. 3, p. 499, C : Τὸ γὰρ αἴτιον τῆς ὕστ. ἡ κακία ἐστί. Basil. t. 1, p. 231, C : Ἐν πάσῃ ἐνδείᾳ καὶ ὑστ. τῶν ἀναγκαίων. Isaac Mon. Comp. p. 588, E : Λαμβάνει γὰρ τὴν τοῦ ἑνὸς περισσείαν ἡ θατέρου ὑστ., Defectum unius (mensis) alterius redundantia compensat. Hase.]

Ὑστερητικὸς, ἡ, ὸν, dicitur ὁ ὑστερῶν, s. Qui solet ὑστερεῖν et tardius accedere. Medicis ὑστερητικὸς τύπος dicitur Retardatio accessionis, i. e. Motus accessionis, tardius quam præcedens accessio invaserat, recurrens; vel, ut definit Galenus, ἐπιλαμβάνων τι τοῦ μέλλοντος χρόνου, h. e. Aliquid futuri temporis assumens. Consequitur autem vel morbi proprietatem, quam ἦθος appellant, maxime quidem si proportionem per singulas accessiones servarit; vel declinationem significat, si tardior multo fiat quam proportio prius servata videatur exigere; vel si accessiones, quæ tardare antea non solebant, tardari et subsequi cœperint : hoc enim modo facta retardatio, declinationem morbi ostendit, sicut et accessionum anticipatio, quæ προληπτικὸς τύπος dicitur, incrementum : cum quo recte consentit aphorismus Hippocr., quo docet longam fore febrim, quæ eadem semper hora invadit. Gorr.

Ὑστερίζω, i. q. ὑστερέω, Sum posterior, Tardo, Cunctor, Posterior venio. Aristot. Rhet. 3, [10], ἐπιπόλαια ἐνθυμήματα esse dicit ὅσων ἢ ἅμα λεγομένων ἡ γνῶσις γίνεται, καὶ εἰ μὴ πρότερον ὑπῆρχεν, ἢ μικρὸν ὑστερίζει διάνοια. Apud Suid. : Τούτοις ἐτέταχτο μιᾷ ἡμέρᾳ ὑστερίζειν βασιλέως, Uno post regem die venire : ut et ipse Suid. exp. μετὰ μίαν ἡμέραν ἔρχεσθαι. Thuc. 8, p. 276 [c. 44] : Ὑστερίσαντες οὐ πολλῷ, i. e. μετ' ὀλίγον ἐλθόντες. [Xenoph. Cyrop. 5, 3, 53.] Item καιρῶν ὑστερίζειν dicitur, et ἐν καιροῖς ὑστερίζειν, Qui tarditate et cunctatione sua rerum gerendarum occasiones negligit, præripi sibi eas sinens. [Phrynich. p. 237 ed. Lob. : Ὑστερίζειν τῷ καιρῷ οὐ λέγεται, ἀλλ' ὑστερίζειν τοῦ καιροῦ. Φαβωρῖνος δὲ οὐχ ὑγιῶς κατὰ δοτικὴν συντάττει.] Xen. Cyrop. 8, [5, 7] : Ὅσῳ τε ὀξύτεροι οἱ καιροὶ τῶν εἰς τὰ πολεμικὰ χρήσεων, καὶ μείζω τὰ σφάλματα ἀπὸ τῶν ὑστεριζόντων ἐν αὐτοῖς, Quæ præveniri in eis se sinunt, eas sibi præripi patiuntur sua negligentia et tarditate. Dem. Pro cor. [p. 260, 13] : Ὑστερίζουσαν ἐκ τούτων τὴν πόλιν τῶν καιρῶν, Urbi præripi rerum gerendarum occasiones. Idem [p. 51, 12] dicit ὑστερίζειν τῶν ἔργων, opponens ei ἔμπροσθεν εἶναι τῶν πραγμάτων, et ἡγεῖσθαι τῶν πράγμάτων. Et rursum [p. 730, 19] : Τοῖς τοῦ πολέμου καιροῖς ἀκολουθεῖν, καὶ μηδενὸς ὑστερίζειν. [Isocr. p. 30, D : Ὑστερίζουσι τῶν πραγμάτων.] || Præterea aliquis ὑστερίζειν τινὸς dicitur quod amisit, Quo destitutus est, s. destituitur, deficitur. Isocr. [p. 204, A] : Ὑστερίζω τῆς ἀκμῆς τῆς ἐμαυτοῦ, Vires me deficiunt, utpote senem. || Inferior sum. Xen. [Mem. 3, 5, 13] : Καταῤῥαθυμήσαντες ὑστερίζουσι τῶν ἀντιπάλων· Cyrop. 1, [6, 40] : Κραυγῇ οὐδὲν ὑστεριζούσῃ τοῦ λαγὼ βοῶν ἐξέπληττες αὐτὸν, Clamore premens non minore quam quo lepus urgeri solet. [Isocr. p. 75, B : Ὑστερίσαντες (libri deteriores ὑστερήσαντες) τῶν βαρβάρων.] Itidem Philo usurpavit pro Inferior sum, s. Superor, Vincor, V. M. 1 : Οἱ γὰρ ἕφεδροι τῶν ἀγωνιστῶν οὐκ ἐλαττούμενοι ταῖς προθυμίαις, χρόνῳ καὶ τῷ φθασθῆναι μόνον ὑστερίζουσι, Tempore et præceptione tantum vincuntur, Turn. [Addito accus. Xenoph. Cyrop. 7, 5, 46 : Ὡς μὴ ὑστερίζειν δέον τὸν ἄρχοντα μήτε τὸ εἰδέναι ἃ δεῖ μήτε τὸ πράττειν ἃ ἂν καιρὸς ᾖ· ubi tamen multo probabilius est τῷ εἰδέναι et τῷ πράττειν, quod libri plures servarunt. G. Dind.]

Ὑστερικὸς, ἡ, ὸν, Ad vulvam, i. e. τὴν ὑστέραν, pertinens, s. Qui vulvæ est : ut ὑστερικὸς ὑμὴν [Aristot. De gen. an. 1, 3], Vulvæ s. Uteri membrana; nam et ipsa suum habet ὑμένα. Et ap. Aristot. H. A. 6 : Ὑστερικοὶ πόροι, Vulvæ meatus, Genitales feminæ meatus. Ex lib. 4, [c. 2], Ὑστερικός ἐστι τῆς θηλείας, affertur pro Feminæ est pro vulva. [Ὑστ. τόπος Aristot. De gen. an. 2, 4.] Item ὑστερικαὶ προπτώσεις ap. Medicos, Procidentiæ vulvæ, Vulva procidens. Nec non ὑστερικὴ πνὶξ, Uteri suffocatio, Vulvæ strangulatus : qui est, ut Gorr. tradit inter alia, vulvæ ad superiora recursus, principalissimas partes in doloris consortium perducens. Quum enim uterus secundum omnes positionum differentias loco moveri possit, attamen nisi sursum feratur, suffocationem non inducit; non enim aliud suffocatio est quam respirationis defectus. Itaque supernas partes respirationi inservientes affici necesse est, sursumque ferri ab utero suffocationis causam. Sunt autem inter omnes præcipuæ, cor, diaphragma, et cerebrum, ad quas affectionis noxa pervenit : ad cor quidem, per arterias; ad cerebrum vero et diaphragma, per spinæ membranas et nervos. De causis autem hujus morbi et symptomatis vide plura ap. Eund. : vide et Πνίξ. Inde ὑστερικαὶ γυναῖκες [Hippocr. p. 77, F; 107, D], vel Ὑστερικῶς πνιγόμεναι, Quæ obnoxiæ sunt huic malo. Diosc. 3, 67, de anetho : Χρήσιμον δὲ τὸ ἀφέψημα αὐτοῦ καὶ γυναιξὶν ὑστερικαῖς εἰς ἐγκάθισμα, Feminis vulvæ malo opportunis ad desessiones, Ruell. Id. 2, 10, de ungue odorato : Ἐγείρουσι δὲ καὶ οὗτοι ὑποθυμιασθέντες τὰς ὑστερικῶς πνιγομένας καὶ ἐπιληπτικοὺς, Suffitu excitant feminas vulvæ strangulatu oppressas. [Procl. Paraphr. in Ptol. p. 214, 14, γυναῖκας ὑστ.· 167, 18, ὑστ. παθῶν. In scriptore latino Aurel. De ac. pass. p. 20, 3, voc. mire corruptum Stericeprix feliciter restituit Daremberg., Ὑστερικὴ πνίξ· quod habent Leo Philos. Consp. med. p. 199, 22 Ermerins.; Theophil. Protosp. De puls. p. 73, 8 ib.; Galen. vol. 14, p. 181, 15; 546, 6; vol. 19, p. 428, 15, et alibi non raro. Hase.]

[Ὑστερινὸν ap. Hesych. s. v. Ὄθημον (i. e. Ὄψιμον) vitiose pro ὕστερον.]

[Ὑστεροβουλέω, Post factum sapio, Sera consilia capio. Cyrill. Alex. In Joann. 5, 3, p. 499 : Τὸ ὑστερίζειν ἐν ἀγαθοῖς καὶ ὑστεροβουλεῖν εἰς τὸ χρήσιμον ὄνησιν ἔχειν οὐδεμίαν δρᾶται. Suicer.]

Ὑστεροβουλία, ἡ, ἐσχάτη βουλὴ, μετάνοια, μετάμελος, Hesych., Serum consilium, Sera pœnitentia : in Prov. Salomonis [31, 3] et ap. Gregor. Naz. [t. 1, p. 861, B], teste Bud. [Basil. M. vol. 1, p. 110, C. Cyrill. Alex. In Esai. 1, 19, p. 22, In Joann. p. 464, 645. Eustath. ad Hom. p. 67, 27, et Opusc. p. 287, 40. G. D. Antioch. Homil. p. 1054, E. Greg. Nyss. t. 2, p. 1079, A : Μεταγινώσκων ἐν ὑστ. Id. ib. p. 549, B : Τῇ ὑστ. τὸ καλὸν ἐγνωρίσαμεν. Actum qui rescindi potest, ἐν ὑστ. κείμενον vocant Basil., Const. et Leo Prochir. p. 88, 6 Zachar. Hase.]

Ὑστερόβουλος, ὁ, ἡ, Qui post factum consultat, ut sero sapientes Phryges, et ὁ ἁμαρτίνοος Ἐπιμηθεὺς ap. Hesiodum.

Ὑστερογενὴς, ὁ, ἡ, Natu s. Ortu posterior, τῷ γένει ὕστερος, s. τῇ γενεῇ ὁπλότερος, ut Hom. loquitur. [Aristot. H. A. 1, 7 : Βρέγμα ὑστ. 3, 20 : Ὑστερογενῆ γάλα τε καὶ γονή· De partt. anim. 2, 7 : Τῶν ὑστ. συμφύτων.] Idem cum μεταγενὴς, oppositum τῷ πρωτογενὴς, nec non τῷ συγγενὴς ap. Aristot. [H. A. 3, 11] : Ῥέουσι δὲ μᾶλλον αἱ τρίχες τοῖς ἀφροδισιαστικοῖς αἱ συγγενεῖς· αἱ δ' ὑστερογενεῖς γίνονται θᾶττον. Quæ verba Plin. sic vertit, Libidinosis congeniti pili maturius defluunt; agnati, celerius recrescunt. [Et alibi :] Ὑστερογενὴς, Posterior natu s. ortu. Synes. Ep. 105 [p. 249] : Ἀμέλει τὴν ψυχὴν οὐκ ἀξιώσω ποτὲ σώματος ὑστερογενῆ νομίζειν, Corpore posteriorem esse ortu. Contr. τῷ πρωτογενὴς, et simile τῷ μεταγενής. [Strabo 11, p. 505 : Ἡρακλέους ὑστερογενῆ τὴν μυθοποιίαν ἐμφαίνει. Sext. Emp. p. 416 : Ἡ τῶν ἐπιστημῶν καὶ τεχνῶν φύσις ἐστὶν ὑστ. 734 : Διὰ τῆς ὑστ. διαθέσεως. Nicet. Chon. Hist. p. 28, A. Eust. Opusc. p. 222, 20 : Τῆς ὑστ. προθέσεως. G. D. Cyrill. Al. t. 5. p. 576, A. Timoth. Presb. p. 847, D, de Servatore : Ὁ χρόνων ποιητὴς, οὐ χρόνων ὑστ. Hase. Nicom. Arithm. 1,4, p. 72 : Νεώτερον καὶ ὑστερογενέστερον.]

[Ὑστερογονία, ἡ, Posteritas, Gl.]

[Ὑστεροδόμιον, τὸ, Culmen ædificii. Figurate Cyrill.

Al. t. 5, p. 507, A : Κορωνίδα τρόπον τινὰ καὶ ὑστ. τῶν ἰδίων συγγραμμάτων. Interpr., Fastigium. Hase.]

[Ὑστερόληπτος, ὁ, ἡ, Qui serius (iterum) capi potest. Παλινάγρετον per πάλιν καὶ αὖθις ὑστερόληπτον exp. Photius et Suidas, alii grammatici per παλίληπτος.]

Ὑστερολογία, ἡ, et Πρωθύστερον seu Ὕστερον πρότερον, Dictio præpostera, quum præpostero dicendi ordine posterius primo, et prius postremo loco efferimus, ut ap. Hom. Il. A, [251] : Οἵ οἱ πρόσθεν ἅμα τράφεν ἠδ' ἐγένοντο. [V. definitionem Georg. Chœrob. in Walzii Rhett. vol. 8, p. 818. Frequens ap. Eustath., velut p. 80, 16; 97, 44; 141, 7; 1418, 41; 1664, 50.]

Ὑστερολόγος, ὁ, ἡ, Qui posterior verba facit, s. Qui secundo loco loquitur. Bud. hunc l. affert sine auctoris nomine et interpretatione [Est Teletis ap. Stob. Flor. 5, 67] : Ἡ τύχη, ὥσπερ ποιήτρια, ποτὲ μὲν πρωτολόγου, ὁτὲ δὲ ὑστερολόγου περιτίθησι πρόσωπον. [Eustath. Opusc. p. 169, 30 : Τοιαῦτα δι' ὧν θαρρητέον τοὺς ὑστερολόγους καὶ ταπεινούς.]

[Ὑστερόμαντις, ὁ, Qui posterius vaticinatur. Schol. Vatic. Lycophr. 202 Bachm. : Ἱρόμαντις οὖν ὁ Κρόνος, ὁ πρὸ τοῦ δράκοντος μαντευσάμενος· ὕστ. δὲ ὁ δράκων. Hase.]

[Ὑστερόμεσος, ὁ, ἡ, unde adverb. Ὑστερομέσως, Didym. De Trinit. 3, 31. Routh.]

Ὑστερόμητις, ὁ, ἡ, i. q. ὑστερόβουλος, Qui post factum sapit, Nonn. [Jo. c. 20, 130, de Thoma apostolo.]

[Ὑστερόνους vitiose pro Ὑστερόπους, quod v.]

[Ὑστεροπαθέω, Serius afficior. Galen. vol. 7, p. 388.]

[Ὑστερόποινος, ὁ, ἡ, Serius s. Postea puniens. Æsch. Ag. 58 : Ὑστερόποινον πέμπει παραβᾶσιν Ἐρινύν· Choeph. 383 : Ὑστ. Ἄταν.]

Ὑστερόποτμος, ὁ, ἡ, Hesychio ᾧ ζῶντι ὁ τάφος οὐ τεθνηκότι γέγονεν, Cui etiamnum vivo, non mortuo, bustum erectum est, seu, ut alii interpr., Cui etiamnum vivo, vita tantum ex hominum opinione defuncto, rogus fuit structus, ut Plut. quoque in Probl. Rom. init. p. 472 meæ edit. [p. 265, A] innuit ὑστεροπότμους dictos fuisse οἷς ἐκφορὰ γεγόνει καὶ τάφος ὡς τεθνηκόσι. Ubi vide quæ de Aristino quodam refert. Rursum Hesych. annotat ὑστερόποτμον esse τὸν δεύτερον γάμον : nisi potius scribendum τὸν δεύτερον γαμοῦντα vel γήμαντα.

Ὑστερόπους, ὁ, ἡ, Qui seriore advenit pede, i. e. Qui serius s. tardius venit, Hesych. ὁ ὕστερον ἐρχόμενος. [Aristoph. Lys. 326 : Μῶν ὑστ. βοηθῶ; Ὑστ. Νέμεσις Strato Anth. Pal. 12, 229, ubi cod. Palat. ὑστερόνουν. Ὑστ. Ἐρινὺς Orph. Arg. 1162, quam ὑστερόποινον Ἐρινὺν dixit Æschylus.] Ex Eur. certe [Phœn. 150] affertur ὕστερος ποὺς pro Pes relictus et longe sequens.

[Ὑστερόπρωτον, τὸ, quod HSt. s. v. Πρωθύστερος ponit, est vox nihili.]

Ὕστερος, α, ον, derivatum est ex ὑπὸ, teste Etym. [M. p. 786, 11] : is enim scribit ex ὑπὸ fieri primum ὑπότερος, regulariter, ut πρότερος a πρό : inde autem facta syncope, ὕπτερος, ex quo ὕστερος, π in σ converso. [Comparanda cum his quæ traduntur in Epimer. Homer. in Crameri Anecd. Ox. vol. 1, p. 417, 420. Eandem opinionem secutus esse videtur Herodianus Περὶ μ. λέξ. p. 21, 15, ubi exponit cur ὕστερος inter μονήρη habendum sit.] Eam certe hic comparativi significationem præpositionis ὑπὸ sequitur, qua pro μετὰ accipitur, i. e. Post; significat enim Posterior, nonnunquam vero Serior, interdum et Sequens, Secundus : et oppositum habet πρότερος vel πρῶτος. [De eo qui loco est posterior, Soph. El. 734 : Ὑστέρας ἔχων πώλους. Plato Lys. p. 206, E : Οἱ δ' ἄλλοι ὑστεροι ἡμῶν ἦεσαν. Xenoph. Cyrop. 2, 3, 21 : Τὸν ὑστ. λόχον παράγειν.] Plut. Symp. 9 [p. 742, D] : Ἔν τε δόγμασι καὶ νόμοις, ἔν τε συνθήκαις καὶ ὁμολογίαις, κυριώτερα τὰ ὕστερα νομίζεται καὶ βεβαιότερα τῶν πρώτων. Æschin. C. Ctes. : Τὰς μὲν βοηθείας ὡς δεῖ τὴν πόλιν πρότερον ποιεῖσθαι τοῖς ἀεὶ δεομένοις τῶν Ἑλλήνων, τὰς δὲ συμμαχίας ὑστέρας ποιεῖσθαι μετὰ τὰς εὐεργεσίας, Posteriore s. Secundo loco inire belli societates. Plato Epist. [p. 337, E], ὑστέρα πορεία, Sequens s. Secunda profectio. Item, Ὑστέρῳ ἔτει μετὰ τὴν ἀπόστασιν, Altero a defectione anno. Homo etiam aliquis dicitur ὕστερος ἔρχεσθαι, Qui serior venit et post alios. [Herodot. 6, 120 : Ὕστεροι ἀπικόμενοι τῆς συμβολῆς.] Aristoph. Vesp. [691] : Αὐτὸς δὲ φέρει [τὸ] συνηγορικὸν ὁραχμὴν κἂν ὕστερος ἔλθῃ, Etiamsi serior venerit. [Lys. 69 : Μῶν ὕστεραι πάρεσμεν;] Thuc. 4, p. 150 [c. 90] : Ὕστερος ἀφικνεῖται ἐπὶ τὸ Δήλιον, ἤδη τῶν Βοιωτῶν ἀνακεχωρηκότων. Sic Hom. Il. Σ, [320] : Ὅ δέ τ' ἄχνυται ὕστερος ἐλθών· Π, [479] : Ὅ δ' ὕστερος ὦρνυτο χαλκῷ Πάτροκλος. Rursum Σ, [333] : Νῦν δ' ἐπεὶ οὖν, Πάτροκλε, σεῦ ὕστερος εἶμ' ὑπὸ γαῖαν, Quum post te subiturus sim terram. [Ubi cum genitivo constructum ut ap. scriptores quosvis. Plato Leg. 10, p. 896, C : Σῶμα δὲ δεύτερόν τε καὶ ὕστερον ψυχῆς γεγονέναι. Isocr. p. 347, D : Τῶν πραγμάτων ὕστερον γεγόνασι. Eurip. Hipp. 1243 : Ὑστέρῳ ποδὶ ἐλειπόμεσθα· Herc. F. 1040 : Πρέσβυς ὑστέρῳ ποδὶ ... πάρεσθ' ὅδε· 1174 : Νεωτέρων κακῶν ὕστερος ἀφῖγμαι.] Et rursum Thuc. 3, p. 117 [c. 103] : Ὑστέροις Ἀθηναίων τοῖς ξυμμάχοις ἀναχωροῦσιν ἐπιτίθενται, Post Athenienses abscedentibus, ut et schol. exp. μετὰ τοὺς Ἀθηναίους. [Et sic cum aliis verbis quibuslibet. Hom. Il. E, 17 : Φηγεύς ῥα πρότερος προΐει ... ἔγχος· ... ὁ δὲ (ὁ Τυδείδης) ὕστερος ὦρνυτο χαλκῷ. Plato Phædon. p. 87, C : Ἐκείνων ... ὕστερος ἀπόλωλε.] Sicut vero Æschines dicit l. c., Τὰς συμμαχίας ὑστέρας ποιεῖσθαι, Postea inire belli societates, ita Hom. Od. Π, 318 : Ἀνδρῶν δ' οὐκ ἂν ἔγωγε κατὰ σταθμοὺς ἐθέλοιμι Ἥμεας πειράζειν, ἀλλ' ὕστερα ταῦτα πένεσθαι, Sed hæc postea facere. Alioquin aliquis dicitur aliquid ὕστερον ποιεῖν τινι vel ὕστερον τίθεσθαί τινος pro Posthabere, Postponere. Plut. Dem. p. 1665 meæ ed. [V. Demetrii c. 42] : Πάντα ποιησάμενος ὕστερα τοῖς ἐντυχεῖν βουλομένοις, ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς πρεσβύτιδος ἐκείνης ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἐσχόλασεν. Pro quo in Apophth. Philippi dicit [Mor. p. 179, D] : Οὐ μόνον ἐκείνης, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων εὐθὺς διήκουσεν. Sic ὕστερον τίθεσθαι τὸν πλοῦτον τοῖς λόγοις, Postponere et posthabere. Quibus adde Thuc. 8, p. 275 [c. 41] : Νομίσας πάντα ὕστερα εἶναι τὰ ἄλλα πρὸς τὸ ναῦς τε τοσαύτας ξυμπαρακομίσαι καὶ τοὺς Λακεδαιμονίους ἀσφαλῶς περαιωθῆναι, εὐθὺς ἀφεὶς τὸ ἐς τὴν Χίον, ἔπλει ἐς τὴν Καῦνον, schol. νομίσας πάντα ἐν δευτέρῳ εἶναι τοῦ παρακομίσαι τοσαύτας ναῦς. Valla, Cetera omnia posthabenda existimavit, satiusque esse ut deduceret tot naves. [Pausan. 3, 22, 3 : Ἀνθρώπῳ ἀφορῶντι ἐς κέρδος τὰ θεῖα ὕστερα λημμάτων.] Dicitur sese etiam aliquis ὑστερόν τινος τιθέναι, cui se submittit et supra quod se non effert. Plut. Fab. [c. 24] : Ὕστερον αὑτὸν τοῦ νόμου καὶ τοῦ ἄρχοντος τίθησι, Legi et consuli se submittit, Legibus se et consule demissiorem gerit. Cui adde Æschin. [p. 57, 11] : Μὴ ἔμπροσθεν τῶν νόμων, ἀλλ' ὕστερος πολιτεύου, Noli te præferre legibus, sed eis te subjice, et eis sis secundus. Præterea aliquis dicitur aliqua re esse ὕστερος τινὸς, itidem pro Secundus, Inferior, Posthabendus et postponendus quod illam ad rem attinet. [Æsch. Eum. 251 : Οὐδὲν ὑστέρα (inferior celeritate) νεώς. Soph. Ant. 746 : Ὦ μιαρὸν ἦθος καὶ γυναικὸς ὕστερον· Phil. 181 : Πρωτογόνων ἴσως οἴκων οὐδενὸς ὕστερος. Eurip. Herc. F. 522 : Ἐπεὶ Διὸς σωτῆρος ὑμῖν οὐδέν ἐσθ' ὅδ' ὕστερος.] Thuc. 1, [91] : Οὐδενὸς ὕστεροι γνώμῃ φανῆναι· 7, p. 260 [c. 78] : Οὔτ' εὐτυχίᾳ δοκῶν που ὕστερός του εἶναι κατὰ τὸν ἴδιον βίον καὶ ἐς τὰ ἄλλα, Nulli inferior, nullique secundus, ut Virg., Nulli pietate secundus. Sic Ἀρετῇ οὐδενὸς ὕστερος, Nulli virtute secundus. [Plato Tim. p. 20, A : Οὐσίᾳ καὶ γένει οὐδενὸς ὕστερος ὢν τῶν ἐκεῖ. Isocr. p. 353, A : Γένει δ' οὐδενὸς ὕστερος τῶν πολιτῶν.] Hom. vero γένει ὕστερος dicit pro eo, quod Lat. Natu minor : forsan et Ætate secundus reddere queas, ut dicitur aliquem ætate antecellere, anteire, præcurrere. Il. Γ, [215] : Οὐδ' ἀφαμαρτοεπής· εἰ καὶ γένει ὕστερος ἦεν· i. e. ἡλικίᾳ νεώτερος ἦν. Alibi dicit ὁπλότερος γενεῇ, et γενεῇφι νεώτερος : quidam alii μεταγενέστερος pro eod. [Cum accus. Pausan. 9, 3, 1 : Εἶναι τὸν Κιθαιρῶνα οὐδενὸς σοφίαν ὕστερον.] ‖ Affertur et ὁ ὕστερος σύλλογος, pro Proximum consilium, i. e. Proxime venturum. Itidemque ὑστέρῃ Ὀλυμπιάδι [Herodot. 6, 103], pro Proxima Olympiade. Bud. certe annotat, ut πρότερος

χρόνος dicitur Tempus præteritum, ita ὕστερον dici Futurum, afferens ex Andocide, Ἂν ὑστέρῳ χρόνῳ μεταμελήσῃ. Alioqui ὑστέρῳ χρόνῳ dicitur pro Postea, ut ap. Plut. Amat. Narr. [p. 774, B] : Ὑστέρῳ γεμὴν χρόνῳ δίκας ἔδοσαν οἱ Λακεδαιμόνιοι, Postea pœnas dederunt, s. potius Non multo post, ut Polit. vertit. [Ὑστέρῳ χρόνῳ Herodot. 1, 130; 3, 149, et ὑστ. χρόνῳ τούτων 4, 166; 5, 32; 9, 33. Schweigh. Æsch. Ag. 702. Plato Tim. p. 25, C. Ἐν ὑστέρῳ χρόνῳ Soph. Tr. 18, OEd. C. 614. Ἐν τῷ ὑστ. χρόνῳ Plato Apol. p. 32, B.] Ex Plat. autem Leg. [9, p. 865, A] : Ἐν ὑστέροις χρόνοις. [Æsch. Ag. 1666 : Ἐν ὑστέραισιν ἡμέραις. Plato Gorg. p. 503, C, et Antiphon p. 143, 6 : Ἐν τῷ ὑστ. λόγῳ. Eurip. Suppl. 1083 : Γνώμαισιν ὑστέραισιν ἐξορθούμεθα.]

|| Item ἐν ὑστέρῳ dicitur pro ἐν ὑστέρῳ χρόνῳ, Postea, Postmodum. Quod ap. Thuc. aliquoties occurrit, ut 3, p. 87 [c. 13], et 8, p. 271 [c. 27], nec non p. 266 ejusdem libri [c. 8], ubi νῆες ὕστερον διαφερόμεναι schol. exp. μετὰ τοῦτο παρακομιζόμεναι. [Εἰς τὸν ὕστερον χρόνον Plato Protag. p. 353, D.] Sic ἐς ὕστερον dicitur pro ἐς ὕστερον χρόνον, ut ap. Latinos quoque In posterum tempus. [Hom. Od. M, 126 : Ἥ μιν ἔπειτ' ἀποπαύσει ἐς ὕστερον ὁρμηθῆναι.] Hesiod. Op. [349] : Ὡς ἂν χρηίζων, καὶ ἐς ὕστερον ἄρκιον εὕρῃς. [Herodot. 5, 41; Soph. Ant. 1194; Eurip. Iph. A. 720.] Et ex Plat. [Tim. p. 82, B, et] Epist. 7, [p. 336, B] : Εἰς ὕστερον ἀποτελεῖ καρπόν. Ex Galeno autem Ad Glauc., Εἰς ὕστερον δὲ, pro Deinde. Et οἱ εἰς ὕστερον, Posteri, Bud. ex Greg. Naz. Affertur et cum articulo εἰς τὸ ὕστερον, pro εἰς τὸ ἐπιὸν, itidem pro In posterum s. futurum : quod aliquando dicitur etiam significare In posterum s. sequentem diem, i. e. In crastinum. At ἐξ ὑστέρης nescio unde afferatur pro Rursus. [Herodot. 1, 108 : Ὅρα μὴ ... ἐξ ὑστέρης σοι ἑωυτῷ περιπέσῃς· et 5, 106; 6, 85. Ἐξ ὑστέρου, Posthac, Diodor. 14, 109 : Πᾶσι τοῖς καλῶς πραττομένοις φθονοῦντες ἐξ ὑστ. θαυμάζουσιν· et 19, 35. Id. Exc. p. 559, 25 : Ἐξ ὑστ. ἀγαθὸς στρατηγὸς ἐγενήθη· et p. 561, 24. Dionys. A. R. 4, 73. Clem. Alex. p. 921.]

|| Ὕστερον adverbialiter accipitur pro Post, Postea, Posteriore loco, Posterius [sive tempore sive loco], Deinde; nonnunquam etiam pro Serius, Tardius; nec non pro Deinceps, Posthac. [Hom. Il. A, 27 : Ὕστ. αὖτις ἰόντα. Herodot. 6, 90 : Ταῦτα μὲν ὕστ. ἐγένετο. Soph. El. 383 : Καί με μήποθ' ὕστ. παθοῦσα μέμψῃ. Et alii quivis.] Plato Rep. 1, [p. 340, D] : Τὸν ὡς ἀληθῶς ἰατρὸν τὸ πρῶτον ὁριζόμενος, τὸν ὡς ἀληθῶς ποιμένα οὐκέτι ὧου δεῖν ὕστερον ἀκριβῶς φυλάξαι; Deinde, Posteriore loco. Ubi nota ei opponi πρῶτον, ut Hesiod. Theog. [34] : Σφᾶς δ' αὐτὰς πρῶτόν τε καὶ ὕστερον αἰὲν ἀείδειν, Et primo loco et posteriore, Et primo et ultimo loco, Et primum et novissime. Rectius enim per superl. redditur, quum præcedat alius itidem superl. πρῶτον. Quo referendum ὕστερον, quod interdum significat Tandem, Denique; æquivalent enim duo hæc adverbio Postremo significanti Postremo loco. [De eo qui pone sequitur Æschyl. fragm. 284 : Ἐξῆς ὃ' ὀπηδεῖ (ἡ Δίκη) δόχμιον, ἄλλοθ' ὕστερον.] Interdum vero cum gen. jungitur, ut quum Xen. dixit [Cyrop. 5, 3, 42] : Ὕστερον τῶν ἱππέων, Post equites, et Herodot. [4, 166; 9, 105] : Ὕστερον τουτέων [τούτων], Post ea tempora; qua signif. et ὕστερον χρόνων τούτων usurpatum reperitur. [Herodot. 2, 18 : Τὸ ἐγὼ τῆς ἐμεωυτοῦ γνώμης ὕστ. ἐπυθόμην. Aristoph. Lys. 57 : Τοῦ δέοντος ὕστ.] Interdum cum dat., qui sc. tempus significat, veluti quum Isocr. dicit πένθ' ἡμέραις ὕστερον, pro Quinque diebus post : in Æginet. [p. 388, E] : Ἀδελφὴν δὲ κόρην τετταρακαίδεκ' ἔτη γεγονυῖαν ἐντὸς τριάκονθ' ἡμερῶν κατέθαψα, τὴν δὲ μητέρα οὐδὲ πένθ' ἡμέραις ὕστερον· ut et Xen. Hell. 1 init. : Μετὰ δὲ ταῦτα οὐ πολλαῖς ἡμέραις ὕστερον, Non multis diebus post. [Thucyd. 1, 60 : Τεσσαρακοστῇ ἡμέρᾳ ὕστερον ἡ Ποτίδαια ἀπέστη· ubi libri plerique ᾗ : de quo comparanda quæ s. v. Ὑστεραῖος diximus.] Plato Leg. [3, p. 698, E] : Ὕστερον [var. lect. ὕστεροι] μιᾷ ἡμέρᾳ τῆς μάχης; Uno post pugnam die, Postridie pugnæ. [Herodot. 6, 140 : Ἔτεσι πολλοῖσι ὕστ. τούτων.] Sic χρόνῳ οὐ πολλῷ ὕστερον, Non multo post tempore, Non multo interjecto tempore. Dem. : Οὐ πολλῷ χρόνῳ ὕστερον ἢ ἐξέπεμψεν, Non multo post quam emisit tempore. Xen. [Cyrop. 5, 3, 52] : Βραχεῖ χρόνῳ ὕστερον, Brevi post tempore, Paulo post. Item, Ὕστερον ἐνιαυτῷ τριήρης ἀφίκετο, ap. Plat. in Epist., Anno post venit triremis. Nec non χρόνῳ ὕστερον dicitur pro Post id tempus, Insequenti tempore. [Thucyd. 1, 64.] Philo V. M. 2 : Χρόνῳ δ' ὕστερον ἐκ τῶν ὑπολειφθέντων πάλιν τοῦ γένους συναυξηθέντος, Postea. Itidemque [Thucyd. 1, 8,] Plut. De def. orac. : Ὕστερον δὲ χρόνῳ, Quodam postea tempore; Lycurgo, Ὑστερόν ποτε χρόνῳ. Sed et omisso subst. χρόνῳ Id. Pericle [Fab. c. 9, Plato Rep. 1, p. 327, B] dixit, Ὀλίγῳ δ' ὕστερον, pro ὀλίγῳ δ' ὕστερον χρόνῳ, Brevi post tempore, Paulo post, Non multo post. Ubi itidem subauditur ablativus Tempore. Sic Thuc. init. 1 : Πολλῷ γὰρ ὕστερον ἔτι καὶ τῶν Τρωϊκῶν γενόμενος, Quum longo post bellum Trojanum tempore fuerit, Homerus sc. [Πολλῷ ὕστ. Plato Phædon. p. 58, A. Βραχεῖ ὕστ. et ὀλίγῳ ὕστ. annotavit Pollux 1, 72.] Sed loco hujus dat. πολλῷ et ὀλίγῳ interdum ponitur accus. πολὺ et ὀλίγον, ut, quum idem Plut. in Popl. [et Plato Gorg. p. 471, B; 518, A] dicit, Ὀλίγον ὕστερον, et in Lycurgo, Μικρὸν ὕστερον, Paulo post. Itidemque Οὐ πολὺ ὕστερον dicitur [a Plat. Sympos. p. 212, D] pro Non multo post. At αὖθις ὕστερον ex Thuc. [5, 76] affertur pro Rursus simpliciter. [Soph. Aj. 858 : Πανύστατον δὴ κοὔποτ' αὖθις ὕστ.] Asciscit sibi hoc adv. etiam articulum. Dicuntur enim οἱ ὕστερον, Posteri, ut ap. [Plat. Rep. 3, p. 415, D, Hipp. maj. p. 281, C], Herodian. 1 init. : Οὐκ ἀτερπῆ τὴν γνῶσιν καὶ τοῖς ὕστερον ἔσεσθαι προσδοκήσας, Sperans haud injucundum fore posteritati earum rerum notitiam. Et ap. Plut. Apophth., Οἱ ἐκείνων ὕστεροι, Illorum posteri. [Eurip. Suppl. 1225 : Ἐπίγονοι ... κληθέντες ᾠδὰς ὑστέροισι θήσετε. Similiter Troad. 1245 : Ἀοιδὰς δόντες ὑστέροις βροτῶν· 13 : Ἀνδρῶν ὑστέρων.] Nec non ap. Aristot. H. A. 5 : Τῷ ὕστερον ἔτει, Secundo anno, s. Postero anno. [Et in aliis locutionibus quibusvis, ut ap. Plat. Charm. p. 165, A : Τὰ ὕστ. γράμματα.]

|| Ὕστερον, s. Ὑστερα, Secundæ. Tradit enim Marcell. Virg. ap. Diosc. ὕστερα Secundas dici, omnia sc., quæ editum in lucem infantem statim sequuntur : χορίον autem, quod ante puerperium tunica et involucrum fœtus fit. [Hippocr. p. 420. Aristot. H. A. 7, 10. « Galen. ad Hippocr. Aph. 5, 49, ubi ὑστέρων ἐκπτώσιας exponit : Οὐ περισπῶντας χρὴ τὴν ὑστάτην συλλαβὴν ἀναγινώσκειν ὑστερῶν, ἀλλὰ βαρύνοντας ὑστέρων· οὐ γὰρ δὴ αὐτὰς τὰς ὑστέρας ἐκπεσεῖν βούλεται διὰ τῆς γενομένης ἐντάσεως διὰ τῶν πταρμικῶν φαρμάκων, ἀλλὰ τὰ καλούμενα χόριά τε καὶ ὕστερα. » Foes.]

|| Feminino genere Ὑστέρα δεκάτη Atticis dicitur ἡ ἐξ εἰκάδος ἡμέρα, ut [Photius p. 634, 9, et] Etymol. [M. p. 785, 21] annotat, et Lex. meum vetus : ἦν, inquiunt, ἡμεῖς κα' καλοῦμεν : ea igitur est vigesimaprima mensis dies, quem mensem in tres dividere δεκάδας solebant. [Longin. fragm. 8, 11, ubi verborum trajectorum exempla affert : Ἢ καὶ τάχα ἴσως καὶ ὑστέρα τοίνυν δεκάτη. Diog. L. 7, 10 : Μαιμακτηριῶνος δεκάτῃ ὑστέρᾳ· quemadmodum προτέρᾳ δεκάτῃ τοῦ Γαμηλιῶνος dixit in V. Epicuri.]

|| Rursum ὑστέρα dicitur pro ὑστέρα ἡμέρα, Postera s. Sequens dies. Quo modo accepit Themistocles ap. Plut. [Mor. p. 320, E] quum πρός τινας τῶν ὕστερον εὐημερούντων Ἀθήνῃσι στρατηγῶν καὶ προτιμᾶσθαι αὐτοῦ ἀξιούντων, inquit τὴν ὑστέραν ἐρίσαι πρὸς τὴν ἑορτήν, Posterum diem cum die festo olim contendisse : de dignitate sc. Licet enim postera festi dies honorata sit et celebrata, utpote in qua cernantur aliquæ adhuc festi reliquiæ, nullo tamen modo cum ipso festo est conferenda.

[Ὑστερότοκος, ὁ, ἡ, Posterior natu, Natu minor. Nicet. Chon. p. 26, A; 30, A. G. Dind.]

[Ὑστεροφᾰνὴς, ὁ, ἡ, Post apparens s. veniens. Eustath. Il. p. 809, 15. Wakef.]

[Ὑστεροφεγγὴς, ὁ, ἡ, Post lucens. Synes. H. 3, 215.]

Ὑστεροφημία, ἡ, Fama apud posteros, Fama et nomen celebre post obitum. Plut. [Mor. p. 85, C], de Alexandro magno loquens : Ἄγγελον ἰδὼν περιχαρῆ προσθέοντα, καὶ τὴν δεξιὰν προτείνοντα, Τί μοι μέλλεις, εἶπεν, ὦ 'τὰν, ἀπαγγελεῖν; ἢ ὅτι Ὅμηρος ἀναβεβίωκεν;

οὐδενὸς αὐτῷ τὰ πράγματα πλὴν ὑστεροφημίας [codex unus ὑστεροφωνίας] ἐνδεῖν δεόμενος· Bud. interprete, Posthuma et superstes fama, Laus post mortem. [Marc. Anton. 2, 17, 3, 10; 4, 19. Longin. De subl. 14, 3.]

[Ὑστεροφθόρος, ὁ, ἡ, Postea perdens. Soph. Ant. 1074: Ὑστ. Ἐρινύες, quod schol. exp. αἱ ὕστερον μέλλουσαι βλάψαι. Similiter ὑστερόποινοι Ἐρινύες dicuntur.]

[Ὑστεροφωνία. V. Ὑστεροφημία.]

Ὑστερόφωνος, ὁ, ἡ, Qui posterior vocem edit, Post aliquem vocem edens. Ex Greg. Naz. [vol. 1, p. 370, B], Τὸ τῆς φωνῆς ὑστερόφωνον, affert Bud. pro Vox ab echo reddita; recantat enim echo, et vocem reciprocam edit. Unde ab Ovid. dicitur Vocalis nymphe, quæ nec reticere loquenti, Nec prior ipsa loqui didicit resonabilis Echo. [Satyr. Anth. Plan. 153: Ἀντίθρουν ὑπ. ὄπα. Eustath. Opusc. p. 333, 30: Ὁ μηδὲ τὸ τῆς ἠχοῦς μιμησάμενος ὑστ. G. D. Greg. Naz. vol. 2, p. 149, D. Eumath. Hysm. 9, p. 326. Boiss.]

[Ὑστεροχρονέω, Tempore posterior sum. Clem. Al. p. 932.]

[Ὑστεροχρονία, ἡ, Tempus posterius. Gramm. Hermanni p. 341 et Eustath. p. 642, 3: Ἡ μετά πρόθεσις ὑστ. δηλοῖ· et de præpos. ἐπὶ p. 1575, 49; de ὑπὸ schol. Philostr. Her. p. 347 ed. Boiss.]

[Ὑστερόχρονος, ὁ, ἡ, Tempore posterior. Schol. Hermog. vol. 7, p. 208: Ὑστ. οἱ νόμοι τοῦ λόγου. Tzetz. Exeg. in Hom. Il. p. 99, 27.]

[Ὑστερόω. V. Ὑστερέω.]

[Ὑστέρω et προτέρω vitiose olim ap. Diog. L. 3, 95, ubi nunc recte ὕστερον et πρότερον.]

[Ὑστέρως, i. q. ὕστερον, vulgo lectum ap. Plat. Phædr. p. 260, E, ubi nunc ὕστερον ex codd., qua forma sola utuntur veteres. Platoni per errorem tribuit Ammon. p. 119 (exscriptus ab Thoma M. p. 746): Πλάτων γοῦν διαιρούμενος τὰς πολιτείας τὴν μὲν πρώτως ἔχειν φησὶ, τὴν δὲ ὑστέρως. Quod non legitur apud Platonem. G. D. Nec memini me usquam invenisse ὑστέρως nisi bis, Georg. Alex. Vita Chrys. t. 8, p. 207, 34, ὃ δὴ καὶ πεποίηκεν ὑστ., et, si sana lectio, Basil. t. 1, p. 52, A, τῶν ὑστ. προσγινομένων. Hase.]

[Ὑστήρια, τά.] Ὑστηρία, ἡ, Suum immolatio, Festum in quo sus immolabatur. Athen. 3, [p. 96, A]: Ἀργεῖοι Ἀφροδίτῃ ὗν θύουσι, καὶ ἡ ἑορτὴ καλεῖται Ὑστηρία. [Recte nunc Ὑστήρια. Et τὰ Ὑστ. ex Athenæo Eustath. p. 853, 34.] Qua de re vide et nonnulla in Ὑς. Videtur igitur hoc vocab. compositum esse, et dictum quasi ὑὸς θυτηρία. [Non est.]

[Ὑστιακὸν, τὸ, Poculi species. Athen. 11, p. 500, F: Ὑστιακόν· ποτήριον ποιόν. Ῥίνθων ἐν Ἡρακλεῖ «Ἐν ὑστιακῷ τε καθαρὸν ἔλατῆρα καθαρῶν τ' ἀλήτων κἀλφίτων ἀπερρόφεις.» Duplici κ et masculino genere ap. Hesych.: Ὑστιακκὸς, ποτήριον ποιόν. Ἰταλιῶται. Quam gl. ex Diodori Γλώσσαις Ἰταλικαῖς sumtam esse monet Valck. ad Theocr. Adon. p. 294.]

[Ὕστινον vitiose pro Ὕσγινον, quod v.]

Ὕσθριξ, sive Ὕστριξ, χος, [ὁ et ἡ,] Suis pilos habens, Porcinas setas habens. Est animal de erinaceorum genere. [Plur. ὕστριχες Herodot. 4, 192. Ὕστριχος καλιὰ Callim. Dian. 96.] Plin. 8, 35: Hystrices generat Africa et India, spina contectas, ab erinaceorum genere; sed hystrici longiores aculei, et, quum intendit cutim, missiles: ora urgentium figit, et paulo longius jaculatur. Oppian. quoque Cyn. 3, 394, scribit, Ἀμφί τε ῥινὸς Τροιζείαις λασίαισι πέριξ πέφρικεν ἐθείραις, Ὁππόταις θωρήξατ' ἐχίνων αἰόλα φῦλα. Et quum venatores eum canibus persequuntur, Ἔφριξεν ἐθείρας, Καί τ' ὀπίσω νώτοισιν ἀκαχμένον ὠκυπέτῃσι Ἰθὺς ἀκοντίζει μαλερὸν βέλος. Quæ cum Plinianis consentiunt. Vide et Ælian. [N. A. 1, 31; 7, 47; 12, 26] et Aristot. [H. A. 1, 6; 6, 30; 8, 17.] Proverbium autem, Θριὶξ ὕστριχος, Hystricis seta, vide ap. Erasm. Chil. Verum Oppianus l. c. habet ὑστρίγγων, ab alio nominativo, nimirum Ὕστριγξ: sic enim ibi: Ὑστρίγγων δ' οὔπω τι πέλει κατὰ δάσκιον ὕλην Ῥίγιον εἰσιδέειν, οὐδ' ἀργαλεώτερον ἄλλο. [Mire Hesych.: Ὕστριξ· ζῷον ὀστρακόδερμον, ἐνάλιον, βρώσιμον· qui χερσαῖον ἐχῖνον cum marino confundit eoque pacto ὕστριχα, animal terrestre, in ὀστρακόδερμον, ἐνάλιον mutavit. Quem errorem notarunt Salmas. et Palmer.] || Suidæ ὕστριξ est non solum ὁ ἀχανθόχοιρος s. χερσαῖος ἐχῖνος, verum etiam ἐκ δέρματος μετ' αὐτῶν τῶν τριχῶν μάστιξ, Flagrum ex corio adhuc setis suis munito. Ambiguum vero intelligatne de suis an de hystricis corio. [Huic interpretationi non ὕστριξ, sed ὑστριχὶς præscribi debuisse apparet ex schol. Aristoph. Ran. 632 (619), cui sua debet Suidas. Utrumque est ap. Phot. p. 634, 13: Ὑστριχίς· καὶ ὕστριξ· ἡ ἐκ τῶν ὑείων τριχῶν μάστιξ. Sic hujus signif. duo relinquuntur testes, Plato com. ap. Clem. Alex. p. 849: Κοὐδὲν ἀφ' ὑὸς γίγνεται | πλὴν ὕστριχες καὶ πηλὸς ἡμῖν καὶ βοή, ubi non dubito quin ὑστριχὶς scribendum sit, et Philo ap. Euseb. Præp. ev. 8, p. 397, D: Ἡὐτρεπίσθαι κατὰ τῶν ἁμαρτανόντων κολαστήρια, ὡς στρατηγοῖς καὶ ἡγημόσι ὕστριχας (nam sic ex codd. correctum pro βοστρύχους) ἢ σίδηρον, ubi pariter scribendum ὑστριχίδας. In gl. Etym. M. p. 785, 25, qualis nunc legitur, Ὕστριξ, ὕστριχος, ἡ ἐκ τῶν τριχῶν τῶν ὑῶν μάστιξ, confusa sunt ὕστριξ animalis et ὑστριχὶς flagelli nomen, quod servatum in cod. Voss. ex quo pro ὕστριχος annotatum καὶ ὑστριχὶς καὶ ὕστριχες, addita post μάστιξ etymologia, ἐκ τοῦ ὗς καὶ τοῦ θριξ, τροπῇ τοῦ θ εἰς τ. G. Dind. Ὕστριχα Hystricem Cristatam L. opinatur esse Bussemaker. Schol. in Oppian. p. 653. Hase.]

Ὑστριχὶς, ἰδος, ἡ, i. q. ὕστριξ. Schol. Aristoph. Pac.: Ἔστι καὶ ὑστριχὶς θηρίον τρίχας ἔχον ὑὸς, ἃς ἐν τῷ διώκεσθαι ἐξακοντίζει κατὰ τῶν διωκόντων. Quæ ap. Suid. quoque leguntur, et consentanea sunt iis quæ in Ὕστριξ ex Plinio et Oppiano attuli. [Animal a Plinio, Oppiano aliisque recte ὕστριξ vocatur. Scholiasta si ὑστριχὶς θηρίον scripsit, per errorem scripsit pro ὕστριξ θηρίον. Nam animal ὕστριξ, flagellum vero ex setis ὕστριχος factum ὑστριχὶς dicitur. G. D.] Annotat autem hæc schol., quum ὑστριχὶς exposuisset ἡ ἐξ ὑείων τριχῶν μάστιξ, in hoc Aristoph. loco [Pac. 746]: Ὦ κακόδαιμον, τί τὸ δέρμ' ἔπαθες; μῶν ὑστριχὶς εἰσέβαλέν σοι Ἐς τὰς πλευρὰς πολλῇ στρατιᾷ, κἀδενδροτόμησε τὰ νῶτα; Ajunt autem servos cædi solitos fuisse hujusmodi flagris et ῥυτῆρσι, loris. Itaque ὑστριχὶς, perinde ut ὕστριξ, significat et Hystricem et flagellum ex setis suillis: quemadmodum et ab Hesych. exp. μάστιξ πεπλεγμένη ἐξ ὑείων τριχῶν. [Plutarch. Mor. p. 1087, E: Δήγμασι καὶ ὑστριχίσιν. Alciphro 3, 43: Ξήνας ἡμᾶς ὑστριχίδι. Σειρὰς per ὑστριχίδας exp. schol. rec. Hom. Il. Ψ, 115. HSt. in Indice:] Ἰστρυχὶς, ap. Pollux 2, [24] legitur, diciturque esse μάστιξ. Sed perperam scriptum pro ὑστριχὶς [quod nunc legitur], ut ex ipso etiam patet: quum ita denominari τὴν μάστιγα dicat ἀπὸ τῶν τριχῶν. [Recte ὑστριχίδες αἱ μάστιγες 3, 79, et ὑστριχὶς 10, 168. Tzetz. ad Lycophr. 21: Ὕσπληξ, ἡ καὶ ὑστριχὶς, κυρίως μάστιξ ἐκ χοιρείων τριχῶν συμπεπλεγμένη. Similiter Hesych.: Ὑστριχὶς, μάστιξ πεπλεγμένη ἐξ ὑείων τριχῶν. G. D. || Ὑστριχὶς, Pilorum rigor, morbus equorum, quando in cauda pili suillis setis similes surriguntur. Hippiatr. p. 171, 10: Γίνονται τρίχες ἐν τῇ οὐρᾷ ὑείαις παραπλήσιοι κτλ. Hase.]

Ὕστρος, Venter. [Hesych.]

[Ὕσχλος. V. Ὕσκλος.]

[Ὑτεννα, πόλις Αυκίας. Ὁ οἰκήτωρ Ὑτεννεὺς, Steph. Byz. Probabilior nominis forma Ἔτεννα est, quod v.]

[Ὑτθον, τὸ πυρέφθιον, Hesych. Scribendum τὸ πυρίεφθον cum Alberto, quæ explicatio apta est vocabulo πυὸν, ex quo ὑτθὸν depravatum videbatur Alberto.]

[Ὑττηνία, ἡ, Hyttenia. Steph. Byz. s. v. Τετράπολις: Αὕτη (ἡ Ἀττικὴ Τετράπολις) πρότερον ἐκαλεῖτο Ὑττηνία. Ὑττήνιος, ὄνομα κύριον, est apud Chœrob. in Cram. Anecd. Ox. vol. 2, p. 270, 20. G. Dind.]

Ὑφα, i. q. ὕφασμα, teste Suida. [Etym. M. p. 60, 54, et ex Herodiano p. 785, 26, ubi ponit ὑφάζω, ὕφασμα, ὑφασία et ὕφα. Choerob. In Theodos. p. 367, 1: Οὐκ ἐν χρήσει τὸ ὕφα, ἀλλὰ ὕφασμα. Non magis usitatum ὑφασία.]

[Ὑφαγνίζω, Subter purifico. Basil. t. 1, p. 762, A, de virgine: Τοῦ γεώδους τὸ πλεῖστον τοῖς τῆς ἐγκρατείας κατορθώμασιν ὑφαγνίσασα. Hase.]

[Ὑφάδιον, τὸ, Textum. Schol. rec. Æsch. Sept. 858 et Eurip. Hec. 463: Κρόκη τὸ ἰδιωτικῶς λεγόμενον ὑφ. Ex gloss. interlin. Batrachomyomachiæ memorat Ducang. Comparandum cum σημάδιον aliisque hujus farinæ nominibus, de quibus Lobeck. Pathol. p. 353.]

[Ὑφαδρος, ὁ, ἡ, q. d. Subdensus, Paullo densior. Pollux 7, 57 : Τὸ ὑφ. ἱμάτιον παχεῖαν χλαῖναν κλητέον καὶ σίσυν, ubi edd. vet. ὕφανδρον : unde HSt. :] Ὕφανδρον ἱμάτιον, Virilis toga, ex Polluce. Sed ὕφανδρον perperam pro alia voce scribi videtur. Ipsius enim Pollucis locus est hic : Τὸ δὲ ὕφανδρον ἱμάτιον, παχεῖαν χλαῖναν καὶ σίσυν κλητέον· ὥσπερ τὸν ἀμφίμαλλον χιτῶνα, ὁασύν.

[Ὑφάζω, i. q. ὑφαίνω. Forma a grammaticis ficta propter perf. Ὑφήφασμαι. V. Etym. M. p. 785, 26, 46, Suid. s. v. Ὑφήφασμαι, Eustath. p. 1436, 51.]

[Ὑφαιμένης, ὁ, Hyphæmenes. Etym. M. p. 501 extr. : Οἷον γανύω γανύεις γανύει Γανυμήδης· ὑφαίνω ὑφαίνει Ὑφαιμένης καὶ οὐ λέγεται Ὑφαινομένης.]

Ὕφαιμος, ὁ, ἡ, q. d. Subsanguineus, Subtus sanguinem habens, Cui subest sanguis, Quasi sanguinem habens subtus latentem, et concretum, ut in sugillatione. Hesych. ὕφαιμον exp. αἱματῶδες. [Ὑφ. βραχίονες καὶ καρποὶ τῶν χειρῶν Demosth. p. 1157, 2. Ὑφ. ὀφθαλμὸς Pollux 2, 62. Ὕφαιμον βλέποντες ὀφθαλμοὶ 1, 189; eodemque sensu ὕφαιμος 8, 79. Plato Phædr. p. 253, E : Ἵππος σιμοπρόσωπος, μελάγχρως, γλαυκόμματος, ὕφαιμος, ὕβρεως καὶ ἀλαζονείας ἑταῖρος. « Dicitur de bestiis ira concitatis. Apro Calydonio ὑφ. ὄμμα tribuit Philostr. p. 886. Ælian. N. A. 3, 21 : Λέαινα ... ἑλλοχῶσα καὶ ὕφαιμος ἄνω βλέπουσα. Et de hominibus, velut καν θὸς ὑφ. Medeæ tribuitur in epigr. Philippi Anth. Plan. 141. Achill. Tat. 4, 9, de Leucippe : Ὕφαιμον βλέπει. » Jacobs. ad Achill. Tat. p. 415. Lucian. De parasito c. 41 : Δεινὸν βλέπων ... μέγα καὶ ὕφαιμον. Sext. Emp. p. 13, 25, et 499, 34, ὀφθαλμούς. Id. p. 33, 16 : Οἱ δὲ ὑπόσφαγμα ἔχοντες, (πάντα ὁρῶσιν) ὕφαιμα. Greg. Naz. Carm. iamb. 21, 94, ὕφ. ὄμμα. Eustath. ad Il. 11, 710, ὕφαιμος χάλαζα. Hippocr. t. 7, p. 282, 18 Littr., λάγνευμα ὕφ.· p. 64, 1 et 88, 5, σίαλον. Aristot. Physiogn. p. 807, 29, βλέφαρα· id. ib. p. 806, 4, de homine, θερμὸν καὶ ὑφ., Sanguineum. Hase. De sole rubicundo Artemid. 2, 36, p. 206 : Ἥλιος ἀμαυρὸς ἢ ὕφ. ἢ πορφυρώδης.]

Ὑφαίνω, f. ανῶ, i. q. ὑφάω, unde et derivatum est, ut τιτραίνω ex τιτράω, i. e. Texo, Ordior. [Fut. ὑφᾶνοῦμεν ap. Aristoph. Eccl. 654. Aoristi forma antiqua est ὕφηνα, recentior ut aliis in verbis hujus terminationis, per α, ὕφανα. Sic Nossis Anth. Pal. 6, 245, ὕφανεν. Et ap. Plutarch. Mor. p. 157, A (ubi ὑφάνῃ), Nicol. Damasc., ubi ὑφῆναι substituit Coraes p. 272, Suidam s. v. Τιμοκρέων, Eustath. p. 31 : quæ exx. indicavit Lobeck. ad Phryn. p. 26. Sed Aristot. H. A. 5, 19, ὑφῆναι recte restitutum ex codd. pro ὑφᾶναι. Aor. ὕφηνα producta syllaba prima apud Nossidem in Anth. Pal. 6, 265, Ammian. ib. 11, 14, Aretham ib. 15, 32, ubi ὕφηνον male pro ὕφηναν. Aor. pass. Ὑφάνθην ap. Plat. Tim. p. 72, C, aliosque. Perfecti act. Ὕφαγκα exemplum est ap. Artemid. 4, 40, in infin. ὑφαγκέναι et συνύφαγκεν Dionys. De comp. verb. c. 16 extr. ex codd. restitutum pro συνύφανεν. Perfecti pass. Ὕφασμαι (cum tertia pers. singul. ὕφανται, non ὕφασται) exempla quum verbi simplicis tum compositorum non rara inde a Xenophonte : inter quæ haud dubie plura sunt ubi vetus forma Ὑφήφασμαι obliterata ab librariis est, de qua certis constat testimoniis grammaticorum. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 20, 3 : Ἀληλιμμένον ἀναδιπλοῦντες λέγουσιν, ἀντὶ τοῦ ἠλειμμένον. Οὕτω καὶ τὸ κατορώρυκτο καὶ τὸ κατορωρυγμένον, καὶ ὑφήφανται ἀντὶ τοῦ ὕφανται. Suidas : Ὑφήφασμαι· Ἀττικὸς παρακείμενος, ὑφαίνω, ὑφανῶ, ὕφαγκα, ὕφασμαι. Ἔθος δὲ ἔχουσιν οἱ Ἀττικοὶ πολλάκις ἐν τοῖς τοιούτοις ῥήμασι τρέπειν τὸ πρὸ τοῦ μ σύμφωνον εἰς σ· γίνεται ὕφασμαι. (Ex verbis sequentibus apparet hic excidisse καὶ κατ' ἀναδιπλασιασμὸν ὑφύφασμαι.) Ἐπεὶ δὲ οὐδέποτε ὁ Ἀττικὸς παρακείμενος ἔχει τὰ αὐτὰ φωνήεντα ἐν τῇ α' καὶ β' συλλαβῇ, ἐτράπη τὸ υ εἰς η καὶ γίνεται ὑφήφασμαι. Male igitur in Etym. M. p. 785, 46 : Ὑφύφασται· ἀπὸ τοῦ ὑφάζω, ὑφάσω, ὕφακα (forma inusitata. Recte ὕφαγκα in alio excerpto supra lin. 38), ὕφασμαι, ὕφανται· καὶ ὁ Ἀττικὸς ὑφύφασται. Ἢ ἀπὸ τοῦ ὑφαίνω, ὕφασμαι καὶ ὑφύφασμαι. Ζηνόδοτος. Et Eustath. p. 1436, 51 : Καὶ ὅτι τοῦ ὑφάζω καινὸς Ἀττικὸς παρακείμενος ὑφυφασμένος, ὑπὲρ οὗ λαλοῦσιν οἱ τεχνικοὶ τὰ πείθοντα, ὅτι, ὥσπερ τὸ ὕφασμα διὰ τοῦ σ, οὕτω καὶ μετοχή ἐστιν ὑφασμένος Ἡρωδιανὸς

A ὁηλοῖ. De etymologia verbi quid commenti sint grammatici exponitur in Etym. M. p. 785, 28.] Hom. [qui tribus tantum hujus verbi temporibus utitur, præsenti, imperfecto et aoristo ὑφῆναι] Il. Z, [456] : Καί κεν ἐν Ἄργει ἐοῦσα πρὸς ἄλλης ἱστὸν ὑφαίνοις. Itidemque Od. B, [94] : Ἱστὸν ὕφαινε, Telam ordiebatur. Il. Γ, [125] : Τὴν δ' εὗρ' ἐν μεγάρῳ, ἡ δὲ μέγαν ἱστὸν ὕφαινε, Δίπλακα μαρμαρέην. Sic [Aristot. De gen. anim. 1, 4 : Καθάπερ τὰς λαιὰς προσάπτουσιν αἱ ὑφαίνουσαι τοῖς ἱστοῖς· 5, 7 : Αἱ τοὺς ἱστοὺς ὑφαίνουσαι. Eurip. Ion. 1417 : Ὃ παῖς ποτ' οὖσ' ὕφασμ' ὕφην' ἐγώ· Iph. T. 814 : Ταῦτ' οὖν ὑφήνασ' οἶσθ' ἐν εὐπήνοις ὑφαῖς; 817 : Ὕφηνα καὶ τόδ' εἶδος εὐμίτοις πλοκαῖς.] Aristoph. Vesp. [1143] : Ἐν Ἑκατόνοισι ταῦθ' ὑφαίνεται. Et mox, Τοῦτο τοῖσι βαρβάροις Ὑφαίνεται πολλαῖς ὀπάναις, A Persis texitur magno sumptu. [Plato Charm. p. 161, E : Τὸ ἑαυτοῦ ἱμάτιον ἕκαστον ὑφαίνειν· et sim. Hipp. min. p. 368, C. Sext. Emp. p. 482 : Τῷ βίῳ συγχωρητέον καταχρηστικοῖς ὀνόμασι χρῆσθαι· ... φρέαρ γοῦν ὀρύσσειν φαμὲν καὶ γλαμύδα ὑφαίνειν ... οὐ κυρίως· εἰ γὰρ ... χλαμύς ἐστιν, οὐχ ὑφαίνεται, ἀλλ' ὕφανται. Forma media Phædon. p. 87, B : Ὃ (ἱμάτιον) ἠμπείχετο αὐτὸς ὑφηνάμενος. Xenoph. Mem. 3, 11, 6 : Φάλαγγες ἀράχναι λεπτὰ ὑφηνάμεναι. De araneis Aristot. H. A. 5, 7 : Τὰ φαλάγγια ... ὅσα ὑφαίνει ἀράχνια.] Strabo vero [10, p. 446] dicit in Carysto nasci λίθον τὴν ξαινομένην καὶ ὑφαινομένην, [ὥστε τὰ ὕφη χειρόμακτρα γίνεσθαι,] Lapidem qui carminatur et texitur. [Theodoret. vol. 4, p. 536 : Λίθους ἢ πλίνθους ὑφαίνων καὶ οἰκίαν κατασκευάζων.] In Epigrr. legimus etiam, Τάλαρον σχοίνοισιν ὑφασμένον, Junco textum calathum, σχοίνου πεπλεγμένον. [Improprie, Hesych. : Ὑφαίνει, κατασκευάζει. Pind. Pyth. 4, 251 : Ἀλλ' ἐμὲ χρὴ καὶ σὲ ... ὑφαίνειν λοιπὸν ὅλβον· quod per συντιθέναι et ἐκτελεῖν exp. scholiastæ. Quocum comparari potest πότμον ὑφαίνειν, quod dixit Nonnus Dion. 8, 336 : Τίς Τυφῶνι δολόφρονα πότμον ὑφαίνων ... et 41, 211, et Tryphiod. 409. Plato Tim. p. 72, C : Ἅτε κοίλου καὶ ἀναίμου ὑφανθέντος τοῦ σπληνός. De ædificando, Plato Critia p. 116, B : Τὰ δὲ οἰκοδομήματα ... ποικίλα (ex variis lapidum coloribus) ὕφαινον. Callim. H. in Apoll. 57 : Θεμείλια Φοίβος ὑφαίνει· ubi Ernest. comparavit Cicer. Ep. ad Att. 4, 15 : *Paullus basilicam texuit.* « Jo. Chrys. vol. 3, p. 22, D : Πῶς τεῖχος ὑφαίνεται; Valck. Agath. Hist. p. 52, B : Ἰσχναὶ ἄγαν καὶ ἀσθενεῖς οἰκοδομίαι· ἐφ' ἑνὶ γὰρ ὑφαίνονται λίθῳ. Theodoret. vol. 4, p. 490 : Σκάφος ὑφάνας. Theocrito 7, 38 : Αἴγειροι πτελέαι τε ἐΰσκιον ἄλσος ἔφαινον, Heinsius ὕφαινον restituebat, ut Virgil. Ecl. 9, 42 dixit, *Lentæ texunt umbracula vites.* Quocum Valck. comparavit Philon. vol. 2, p. 117, 27 : Ὡς ἐκ τῶν προπόδων ἄχρι τῶν κορυφῶν ὅλα τῶν ὀρῶν τὰ κλίματα δένδρεσι κατασκίοις συνυφάνθαι. De apibus favos componentibus Tryphiod. 536 : Μέλισσαι κηρὸν ὑφαίνουσαι μελιηδέα. De scriptis componendis, Ælian. N. A. Epilog. p. 396 ed. Jac. : Οἱονεὶ λειμῶνά τινα ἢ στέφανον ... ὠήθην δεῖν τήνδε ὑφᾶναί τε καὶ διαπλέξαι τὴν συγγραφήν. De carminibus pangendis schol. Pind. Nem. 7, 116 : Τὸ ποίημα ὑφάσματι ἔοικεν, ὡς Πίνδαρος ἐν ἄλλοις (fragm. 170), Ὑφαίνω δ' Ἀμυδαονίδαις ποικίλον ἄνδημα. Theodoret. vol. 1, p. 742 : Τοῦτον ὑφαίνειν τὸν ὕμνον· et ib. p. 814, et vol. 2, p. 1460. Christod. Anth. Pal. 2, 70, de Sapphone : Μέλος εὔυμνον ὑφαίνειν· 350 de Homero : Πιερικῆς Σειρῆνος ἀρήτον ἔργον ὑφαίνων· ubi Jacobs. comparavit Alcæum Mess. ib. 7, 1 : Ἐκ Μουσέων γρῖφον ὑφηνάμενοι. Anon. ib. 9, 193, de Philostorgio : Ἱστορίην ἐτέλεσσα ... πράγματ' ἀληθείης ποικίλ' ὑφηνάμενος. Theodoret. vol. 2, p. 1429 : Θρῆνον ὑφαίνειν τοῖς κακῶς διακειμένοις. Ἔπαινον ὑφ. idem vol. 3, p. 28. De Æsopo fabulas componente Philostr. p. 767 : Ὁ δὲ οἶμαί τινα ὑφαίνει μῦθον. Plut. Mor. p. 358, F : Ποιηταὶ καὶ λογογράφοι, καθάπερ οἱ ἀράχναι, γεννῶντες ἀφ' ἑαυτῶν ἀπαρχὰς ἀνυποθέτους ὑφαίνουσι καὶ ὑποτείνουσι.] Metaphoricum etiam usum habet hoc verbum, qui frequentissimus est, ut et Lat. Texere ac Ordiri. Hom. Il. Γ, [212] de Menelao et Ulysse legatione apud Trojanos fungentibus : Ἀλλ' ὅτε δὴ μύθους καὶ μήδεα πᾶσιν ὕφαινον, schol. ἔπλεκον, ἔλεγον, φανερὰ ἐποίουν. I, [93] : Τοῖς δ γέρων πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν Νέστωρ, Consilium texere s. contexere. Od. Δ, [678] : Οἱ δ' ἔνδοθι μῆτιν ὕφαινον. [I, 422.] Itidemque Hesiod. Sc. [28] : Ἄλλην μῆτιν ὕφαινε μετὰ

φρεσί. [Nonn. Jo. c. 11, 214 : Μῆτιν ὕφαινον ἀναιδέες ἀρχιερῆες. Poeta ap. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 172 : Ἄφυκτα μήδεα παντοδαπᾶν βουλᾶν ἀδαμαντίναις ὑφαίνεται κερκίσιν Αἶσα. Προμήθειαν ὑφ. Theodoret. vol. 4, p. 511 : Τὴν ὑπὸ σοῦ πολεμουμένην πρ. ὑφῆναι βεβούλευμαι.] Rursum Il. Z, [187] : Τῷ δ' ἄρ' ἀνερχομένῳ πυκινὸν δόλον ἄλλον ὕφαινε. Ubi ut δόλον ὑφαίνειν dicitur, ita et πλέκειν, et Latine Nectere. [Dionys. A. R. 10, 13 : Οὗτος ὁ δόλος ὑπ' αὐτῶν ὑφαίνετο ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις ὑμῶν. Aristoph. Lys. 630 : Ταῦθ' ὕφηναν ἡμῖν ... ἐπὶ τυραννίδι. Oppian. Hal. 3, 14 : Ἐπ' ἰχθύσι κῆρας ὑφαίνων.] Ex Nonno autem ἔργον ὑφαίνειν affertur pro ἐργάζεσθαι. [Nonn. Jo. c. 8, 112 : Ἔργα δολορραφέος μενεαίνετε πατρὸς ὑφαίνειν· aliisque locis non paucis. Idem Dion. 20, 86 : Παρὰ Σταφύλῳ καὶ Βότρυϊ κῶμον ὑφαίνεις. Oppian. Hal. 2, 236 : Ἀλλ' ὅτ' ἴδῃ στροφάλιγξιν ὑφαινόμενον δολιχῇσιν ἴχνος ὀφιόνιον.]

Ὑφαίρεσις, εως, ἡ, Subtractio, Subductio. [Detractio, Demtio, Gl. Ἰγνύων ὑφαίρεσις, luctæ species, secundum Sopatrum ap. schol. Hom. Il. Ψ, 729, male ἰγνύων ἀφαίρεσις scriptum ap. Eustath. p. 1327, 8.] Item, Deminutio, Privatio, Hesych. [qui per μείωσις στέρησις exp. Plutarch. Mor. p. 644, A : Οὐ γὰρ φιλικὸν οὐδὲ συμποτικὸν προοίμιον εὐωχίας ὑφ. καὶ ἁρπασμὸς καὶ χειρῶν ἅμιλλα. Ὑφ. τοῦ γραμματείου Demosth. p. 1120, 4. Ὑφαίρεσιν ποιεῖσθαι τῶν ὑποκειμένων, Diminuere gravitatem conditionum jam ante latarum, Polyb. 15, 8, 13. Apud gramm. de subtractione literæ quæ fit in medio vocabulo, Etym. M. p. 42, 18 : Τὰ εἰς δος λήγοντα ... εὑρίσκομεν παρ' Ἴωσι καθ' ὑφαίρεσιν τοῦ δ λεγόμενα. Id. p. 389, 6, et ubi ab συγκοπῇ distinguitur p. 680 extr. Schol. Aristoph. Av. 149 : Λέπρεον καθ' ὑφ. τοῦ ι τὸ Λέπρειον εἶπεν. Nam sic ex cod. Rav. correctum pro vulgato ὕφεσιν, quo ipso quoque usi esse videntur alii grammatici. Sic Etym. M. p. 36, 33 : Ἡνίκα ὕφεσιν συμφώνου ποιήσωνται. Schol. Hom. Il. Λ, 454 (ubi de futuris contractis in ιῶ pro ίσω agitur) ἡ τοιαύτη ὕφεσις et verbo ὑφιέναι schol. Æschyli Sept. 766 : Τὸ τέλεια ἀντὶ τοῦ τέλειαι· ὑφῆκε δὲ τὸ ι διὰ τὸ μέτρον. G. Dind.]

[Ὑφαιρετέον, Subtrahendum, Subducendum. Ὑφελκτέον per ὑφ. exp. Suidas.]

Ὑφαιρέτρια, ἡ, Obstetrix, μαῖα, Hesych., ut sit Quæ fœtum subtrahit ex utero, aut subducit.

Ὑφαιρέω [Ion. Ὑπαιρέω ap. Herodot. Ὑφαιρεῖ, Demit; Ὕφελε, Deme; Ὑφαιροῦμαι, Demo, Detraho, Aufero, Intercipio, Sublego; Ὑφαιρεῖται, Intercipit, Subripit; Ὑφαιρεθέντων, Deductis, Gl. Hesych. : Ὑφαιρῶ, μειῶ. Fut. Ὑφελοῦμαι, nisi quod ὑφελεῖτε affertur ex Aq. Exod. 5, 19. Aor. ὑφείλας vitiose pro ὑφελὼν ap. Theodoret. vol. 5, p. 1006], Subtraho, ὑφέλκω, ut Hom. Il. B, [154] : Ὑπὸ δ' ἧρεον ἕρματα νηῶν. [Et sic apud Homerum constanter cum tmesi, etiam ubi Suboccupandi s. Subeundi significatione dictum est, ut Il. E, 862 : Τοὺς δ' ἄρ' ὑπὸ τρόμος εἷλεν· Θ, 77 : Πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἷλεν· Od. Ω, 450 : Τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος ἧρει. Subtrahendi signif. Pind. Nem. 7, 117 : Μοῖσα ... λείριον ἄνθεμον ποντίας ὑφελοῖσ' ἐέρσας, i. e. decerpens florem inferiore ejus parte. Plato Theæt. p. 161, A : Ἐάν τις σοῦ ὡς πρωτοτόκου αὐτὸ ὑφαιρῇ. Plutarch. Mor. p. 1070, C : Τὰς γνησίας ὑφαιροῦντος αὐτοῦ καὶ ἀποσπῶντος ἐννοίας ὥσπερ τέκνα· 1049, C : Νεογνῶν καὶ τυφλῶν ὄντων τῶν σκυλακίων ὑφαιροῦμεν τὰ πολλὰ φειδόμενοι τῆς κυνός. Aristoph. Plut. 689 : Τὸ γράδιον δ' ὡς ἠσθάνετό μου τὸν ψόφον τὴν χεῖρ' ὑφήρει. Ὑφελεῖν τὼ πόδε Lucian. D. deor. 7, 3 (ubi var. lect. ὑφέλκων), quo sensu etiam ὑποφέρειν vel ὑποσκελίζειν τοὺς πόδας dicitur.] Apud Thuc. pro Subduco, 3, [13] : Καὶ Ἀθηναίους ῥᾷον καθαιρήσετε, ὑφαιροῦντες αὐτῶν τοὺς ξυμμάχους. [3, 31 : Πρόσοδον ταύτην μεγίστην οὖσαν Ἀθηναίων ἣν ὑφέλωσι. Idem 1, 42 cum genit. : Τῆς ὑπαρχούσης πρότερον ὑποψίας σῶφρον ὑφελεῖν μᾶλλον, i. e. Pristinam suspicionem minuere. Plutarch. V. Cicer c. 6 : Πολὺ τῆς φιλοτιμίας ὑφεῖλεν· Dion. c. 52 : Τοῦ περὶ τὰς ὁμιλίας ὄγκου ... ἐφιλονείκει μηδὲν ὑφελεῖν μηδὲ χαλάσαι· Crassi c. 10 : Τὴν σχολὴν τῶν στρατιωτῶν ὑφαιρῶν καὶ τὴν εὐπορίαν τῶν πολεμίων. Ὑφ. τὸν λόγον, Subtrahere, i. e. præripere, sermonem, Plutarch. Mor. p. 156, B : Ὁρῶν ἑτέρους τὸν Μνησιφίλου λόγον ὑφῃρηκότας.] Et ὑφαιροῦμαι pro eodem, ut ap. [Polyb. 21, 10, 4, ὑφαιρεσῖθαί τινας πόλεις, Subtrahere urbes nonnullas (imperio regis). Id. 22, 12, 15 : Τοῦτο ὑφείλοντο πρῶτον, Hanc primam exceptionem fecerunt, sc. de postulatis Romanorum, de conditionibus quas eis tulerant Romani. Schweigh.] Plutarch. Camillo [c. 34] : Τὰς μὲν ἄλλας ὑφελέσθαι τὰ ἐγχειρίδια τῶν πολεμίων, hic ὑφελέσθαι exp. Subduxisse. Sic apud Eundem Themistocle [c. 31] : Ὑφῃρημένος τὸ ὕδωρ καὶ παροχετεύσας. [Subduco, i. e. Remitto. Lucian. Philops. c. 8 : Ὑφαιρεῖν τοῦ τόνου. Longus p. 131 : Οὐδὲν ὑφελὼν τοῦ τόνου τῆς φωνῆς. Qua signif. frequentius est ὑφιέναι. Sed illud est etiam Phalar. Epist. 14, p. 78 : Θαυμάζεις ὅτι ὑφῄρηκα τῆς ὀργῆς· ubi Lennep. comparavit Plutarch. De educ. puer. p. 10, E : Τὸ πολὺ τῆς ἀκρατοῦς καὶ μαινομένης ὑφαιρεῖν ὀργῆς.] || Item Subripio, Suffuror, apud posteros Homeri, ut Eustath. annotat p. 194; sed tamen et apud ipsum Hom. ὑφαιρούμενοι ait significare posse ὑποκλέπτοντες, Il. Π, 353, ubi de lupis dicitur, Ὑπ' ἐκ μήλων αἱρεύμενοι. [Recte nunc ὑπὲκ scriptum. Est igitur ὑπεξαιρεύμενοι : de quo s. v. Ὑπεξαιρέω monere debebamus.] Altera autem expositio est, τὰ ἐξαίρετα διαρπάζοντες, videlicet ἐκ φυσικῆς διαγνώσεως. Sed hæc alteri affinis est. [Herodot. 5, 83 : Τὰ ἀγάλματα ταῦτα ὑπαιρέονται αὐτῶν· 9, 116 : Τὰ χρήματα ἐξ Ἐλαιοῦντος ὑφελόμενος.] Aristoph. Vesp. [556] : Οἴκτειρόν μ', ὦ πάτερ, αἰτοῦμαί σ', εἴ κ' αὐτὸς πώποθ' ὑφείλου. [Pl. 1141 : Ὁπότε τι σκευάριον τοῦ δεσπότου ὑφέλοιο.] Apud Eundem ὑφελοίατο pro ὑφέλοιντο, Nub. [1199. Plato Leg. 9, p. 857, B : Μέγα ἢ σμικρὸν ὑφελομένῳ καὶ ἐξ ἱερῶν ἢ ὁσίων· Lys. p. 143, 17 : Πλείω ἢ διακόσια τάλαντα τῆς πόλεως ὑφείλετο. Demosth. p. 1171, 17 : Ὑφαιρούμενος τὸ ἀργύριον. Perf. signif. act. p. 1119, 6 : Στέφανον τὴν μαρτυρίαν ὑφῃρημένον εὑρίσκω· et Æschin. p. 85, 30.] Aristot. De anim. 9, [1] : Ὑφαιρεῖται τοῦ κόρακος ὁ ἰκτῖνος ὅ τι ἂν ἔχῃ, Sufturatur corvo, vel, Eripit corvo, Aufert corvo. [Clam s. furtim eripio, Soph. fragm. 34 : Ὑφῃρέθη σου (var. lect. σοι) κάλαμος ὥσπερεὶ λύρας. Æschin. p. 25, 3 : Ὡς εὖ τὸ πρᾶγμα ὑφείλετο τῶν δικαστῶν· 63, 12 : Ὑφ. τοὺς καιροὺς τῆς πόλεως· 74, 13 : Ἄρδην ἔλαθεν ὑφελόμενος τὸ βουλευτήριον καὶ τὴν δημοκρατίαν. || Ex medio tollo, Aufero. Job. 21, 28 : Ὥσπερ κονιορτὸς, ὃν ὑφείλετο λαῖλαψ· 27, 20 : Νυκτὶ δὲ ὑφείλετο αὐτὸν γνόφος· unde Hesych. et Cyrill. : Ὑφείλετο (male —ατο ap. Hesych.), ἐπῆρεν, ἐκούφισεν. De interemto Herodot. 3, 65 : Σμέρδις ὑπαραιρημένου (Ion. pro ὑφῃρημένου). Ὑφαιρεῖται per παρεκβάλλει exp. Phot. et Suid. || Celo. Eurip. El. 271 : Οὐκ οἶδα· σιγῇ τοῦθ' ὑφαιρούμεσθά νιν, i. e. Silentio ei hoc subtrahimus, ita ut scire non possit. || Decipio. Eurip. Rhes. 834 : Τί τοῖσδ' ἀπειλεῖς, βάρβαρός τε βαρβάρου γνώμην ὑφαιρεῖ τὴν ἐμὴν πλέκων λόγους; || « Supputo. Theophil. Ad Autol. 3, 19, p. 334 : Ἄμασις ... ἐβασίλευσεν ἔτη κε' καὶ μῆνας δ', ὡς ὑφῄρηται Μανεθῶς. » Routh. Non apparet quomodo hoc ὑφῄρηται dici potuerit. Fort. corrigendum ὑφήγηται. G. Dind.]

[Ὑφαλικός. V. Ὑφαλυκός.]

[Ὑφάλλομαι, Subsilio, Gl. Is. Porphyrog. in Excerptis Allatii p. 273. Boiss.]

Ὕφαλμος, ὁ, ἡ, Subsalsus, Aliquantum salsus. Vel potius, Aliquantum salsuginis habens. [Diosc. 3, 153 : Ἀνθυλλὶς ... γευομένῳ ὑφ. || Vitiose scriptum pro ὕφαμμος v. s. h. v.]

Ὑφαλμυρίζω, Aliquantum vel aliquanta ex parte saporem salis refero. Plutarch. [Mor. p. 912, D] : Διὸ καὶ τοὺς ἰσχνοὺς καὶ τοὺς ἀτρόφους Ἀπολλώνιος ὁ Ἡροφίλου ἐκέλευε μὴ γλυκεῖ, μηδὲ χονδρῷ τρέφειν, ἀλλὰ τοῖς ταριχευτοῖς καὶ ὑφαλμυρίζουσι. [Ib. p. 669, B : Τὰ ὑφαλμυρίζοντα μετρίως τῶν σιτίων. HSt. s. v. Ὕφαλμος :] Et Ὑφαλμύζω, ut ὑφαλμύζων ἐπίπαγος, Concreta salsilago, Gelata salsugo, ap. Diosc. 5, [137 : Ἔστι δὲ (ὁ ἀδάρκης) ἐπίπαγος ὑφαλμυρίζων. Nam sic recte ibi legitur, non ὑφαλμύζων. Id. 1, 13 : Δηκτικὸν τῇ γεύσει καὶ ὑφαλμυρίζον μετὰ θερμασίας.]

[Ὑφάλμυρος. V. Ὕφαμμος.]

Ὕφαλος, ὁ, ἡ, oppositum τῷ ἔξαλος, Qui est sub mari, Sub mari latens, Vel, Qui est intra mare, ὕφαλος πέτρα, in Epigr. [Lucillii Anth. Pal. 11, 390], Saxum sub mari latens. [In Gl. Ὕφ. π., Latens saxum. Pollux 1, 115.] Quod et ὕφαλος sine adjectione dici annotarunt quidam gramm. [Σπιλὰς per ὕφαλος πέτρα

exp. Etym. M. p. 724, 2, et Thom. Mag. p. 804. Alciphro 1, 14 : Ὑφ. προσομιλῆσαι πέτρᾳ. Pausan. 2, 29, et Ælian. N. A. 14, 28 : Πέτραι ὑφ. καὶ χοιράδες. Ὑφ. ἕρεβος Soph. Ant. 589. Ὑφ. κολυμβηταὶ Pollux 1, 97, et Arrian. Anab. 2, 21. Ὑφ. νῆσος Lucian. D. mar. 10, 1. Ὑφ. ἀποδημία Ἀλφειοῦ id. De salt. c. 48. Τὰ ὕφαλα τῆς νεὼς Jov. Trag. c. 47. « Ὑφ. πληγή, quum navis ea parte vulneratur quæ sub aqua est, Polyb. 16, 3, 2. Ὑφ. τραύματα διδόναι 16, 4, 12. » Schweigh. Ὕφαλοι Suidas exp. ὑποθαλάσσιοι κεκρυμμέναι πέτραι, addito Theophyl. Sim. exemplo Hist. 2, 10 : Ὑφ. τις ἦν τοῖς βαρβάροις ὁ θάνατος, ὥς τις ἄμπωτις ἐξαπιναίως καταρροφοῦσά πως τὸ πολέμιον. Ὑφάλους τροφὰς εἰσφέρειν anon. ap. Suid. s. v. Ὕφαλος.] Apud Alciphr. [1, 1] ὕφαλον δίκτυον, Rete in mare demissum et conditum. Hinc ὕφαλος per metaph. Subdolus, Versutus, q. d. Sub pectore latentem habens fraudulentiam. [Etym. M. p. 785, 44 : Ὕφαλοι· αἱ ὑπὸ θάλασσαν κεκρυμμέναι πέτραι· ὅθεν καὶ ὕφ. ἄνθρωπος λέγεται, ὡς ἐγῷμαι, ὁ κεκρυμμένος καὶ πανοῦργος.] Unde ὕφαλον ἦθος, quod et ὕπουλον. Sic ap. Greg. [Naz. Or. 20, p. 328, C] : Οὐχ ἁπλοῦν γένος εὑρίσκω τοὺς Ἀρμενίους, ἀλλὰ κρυπτόν τι καὶ ὕφαλον. [Georg. Pisid. Vita Anast. p. 312, 40 : Δυσχεραίνων τοῦ γένους τὸ ὕφ. Vita Athan. ap. Phot. Bibl. p. 482, 5, γνώμῃ ὑφάλῳ. Id. Phot. Epist. p. 69, 13, ὑφ. γνώμη· et p. 299, 10, ἐπιβουλὰς ὑφ. Actt. Concc. t. 3, col. 764, B, ὕφ. ἡ κακία. Hase. Ὑφ. φάτις, ἡ κρυφία, Hesych. (ubi codex κρύφα), Phot., Suid.] ‖ Ὕφαλος item pro Aliquantum salsus, q. d. Subsalsus, Diosc. 3, 153 [ubi nunc recte ὕφαλμος].

[Ὑφαλυκὸς, ἡ, ὀν, q. d. Subsalsus, i. q. ὕφαλμος, ap. Hippocr. p. 284, 53 : Ὕδατα ὑφαλικὰ, quod ὑφαλυκὰ scribendum cum Corae.]

[Ὑφᾰλώδης, ὁ, ἡ, Vadosus. Diodor. Exc. p. 508, 49 : Τόπους τραχεῖς καὶ ὑφαλώδεις.]

Ὕφαμμος, ὁ, ἡ, q. d. Subtus habens arenam, Arenosus, Arenaceus, Sabulosus. Ὕφαμμα χωρία, Arenosa loca [Ὑπαμμος χώρα scriptum ap. Athen. 2, p. 62, C], Theophrasto [H. Pl. 1, 6, 12], Gaza interpr. Idem [C. Pl. 3, 6, 3] : Ἐὰν δὲ ἐν ἁλμώδει καὶ ὑφάμμῳ φυτεύσῃ, sub. γῇ, In solo sabuloso, et ex consequenti, tenui et exili, cui ἡ πίειρα γῆ opponitur. [Ὕφαμμα πεδία Plutarch. V. Fab. Max. c. 16. HSt. alibi :] Ὑφάλμυρος, ὁ, ἡ, Subsalsus, Salsuginosus. Ὑφάλμυροι τόποι, Loca salsuginosa Hermolao, Terræ salsæ Ruellio. Diosc. 3, 153 : Φύεται ἐν ὑφαλμύροις τόποις καὶ εὐηλίοις, γευομένῳ ὕφαλμος. [Recte nunc legitur ἐν ὑφάμμοις. Philo vol. 2, p. 481, 1 : Σπείροντες ἀντὶ τῆς βαθυγείου πεδιάδος ὑφάλμους ἀρούρας. Corrigendum ὑφάμμους. Ὕφαμμα χωρία pro ὕφαλμα Polluci 1, 187, restituit Bekkerus. Recte vero ὑφάλμυρος legi videtur ap. Eustath. Opusc. p. 184, 50 : Ἀνδρῶν ἀσκητῶν, οἳ θαλάσσης μὲν τῆς κάτω οὐδέν τι ἔχουσιν, ὅτι μὴ τὴν ὑφάλμυρον πλήμην τῶν ὑπὲρ ἀρετῆς ἱδρώτων. G. Dind.]

[Ὑφανάω, i. q. ὑφαίνω, Manetho 6, 433 : Φάρεά θ' ὑφανόωντας, ubi syllaba prima metri caussa producta. De forma verbi v. Lobeck. Rhemat. p. 155.]

Ὑφανίζω, Subsido. Alex. Aphr. : Ὑφανίζει παρὰ τὸν πυθμένα τοῦ ποτηρίου. [Vitiose pro ὑφιζάνει.]

Ὕφανσις, εως, ἡ, Textura s. Textus. Pollux 7, [33] usurpari hoc vocab. posse ait, quum Plato dicat βασιλικῇ ξυνυφάνσει : sed esse βίαιον. Scribit enim, Καὶ ὕφανσιν δ' ἂν εἴποις βιαζόμενος, quia, inquit, Plato dixit βασιλικῇ ξυνυφάνσει. Sed vulg. Pollucis exempll. habent ὑφάνιν, quod vel ex hoc comp. emendari potest. [Clem. Alex. p. 237 : Τὰς ὑφ. τῶν ἀμπεχονῶν.]

[Ὑφαντέον, Contexendum, Componendum. Theodoret. Græc. aff. cur. p. 122, 23 Gaisf. : Μυθολογητέον αὐτοῖς καὶ ὑφ.· in allato loco Platonis Rep. p. 378, C, ubi is, ποικιλτέον. Hase.]

Ὑφάντης, ὁ, Textor. [Pollux 7, 33, 209.] Plato Rep. 2, [p. 370, E] : Ὑφάνται δὲ καὶ σκυτοτόμοι δέρμασί τε καὶ ἐρίοις χρῆσθαι ἔχοιεν. [Id. Phædon. p. 87, B, Gorg. p. 517, E, et alibi.] Sic Aristot. Polit. 1, [3] : Λέγω δὲ ὕλην τὸ ὑποκείμενον, ἐξ οὗ τι ἀποτελεῖται ἔργον· οἷον ὑφάντῃ μὲν ἔρια, ἀνδριαντοποιῷ δὲ χαλκόν. [Plutarch. V. Bruti c. 10, Mor. p. 156, B. LXX Exod. 28, 28. ‖ « Aranea. Aet. lib. 1, de arachne : Ὃς καὶ παρὰ τῶν ἰδιωτῶν καλεῖται ὑφάντης διὰ τὸ μιμεῖσθαι τὴν τῶν ὑφαντῶν τέχνην, ἀποτελῶν ἱστὸν, ὃς λέγεται ἱστὸς ἀράχνης. » Duc.]

Ὑφαντικὸς, ἡ, ὀν, Ad textorem pertinens, Textorius. Pollux 7, [33. Ὑφαντικὸς Plato Crat. p. 388, C. Ὑφαντικὸν ἡ κερκὶς ibid. Τὸν ὑφαντικώτατον Gorg. p. 490, D. Ὑφ. αἱ φάλαγγες Ælian. N. A. 6, 57.] Unde Ὑφαντικὴ, sc. τέχνη, dicitur Ars textoria, Ars s. Scientia texendi apud Polluc. ibid. [§ 34 et 36] et ap. [Plat. Polit. p. 280, A : Τὴν τῶν ἱματίων ὑφαντικὴν οὕτω ῥηθεῖσαν· 281, B : Ἢ καὶ ταύτας πάσας ὡς ὑφαντικὰς λέξομεν; et alibi;] Aristot. Polit. 1, 5. [Plutarch. Mor. p. 974, A. Theodoret. Græc. aff. cur. p. 48, 8 Gaisf., τοῖς τῆς ὑφ. ἐπιστήμοσιν· et p. 254, 4, χαλκευτικῆς καὶ ὑφ. Galen. vol. 14, p. 254, 15, de aranea : Τὴν ὑφ. τοὺς ἀνθρώπους λαβόντας παρ' αὐτῆς ἔχειν. Hase. ‖] Ὑφαντικῶς, More textorum, Ritu textorio, Pollux l. c. [et Plato Crat. p. 388, C.]

[Ὑφαντοδόνητος, ὁ, ἡ, A textore contortus. Aristoph. Av. 943 : Ὅς ὑφαντοδόνητον ἔσθος οὐ πέπαται· ubi cod. Ven. Dorice ὑφαντοδόνατον, libri deteriores ὑφαντοδίνητον.]

[Ὑφαντοποιέομαι, Texturam facio, Texo. Demosth. p. 115, 4 : Τὰ ἐν Πελοποννήσῳ σκευωρούμενον, schol. exp. κατὰ μικρὸν ὑφαντοποιούμενον.]

Ὑφαντὸς, ἡ, ὀν, Textus, Textilis. Hom. Od. [N, 218] : Ἠρίθμει καὶ χρυσὸν ὑφαντά τε εἵματα καλά· N, [136] : Χαλκόν τε χρυσόν τε ἅλις ἐσθῆτά θ' υφαντὴν, Multum auri et æris vestisque textilis. Od. Γ, [274] : Ὑφάσματά τε χρυσόν τε. [Æsch. Ag. 1580 : Ὑφ. ἐν πέπλοις Ἐρινύων· et sim. Soph. Tr. 1052 : Ἐρινύων ὑφ. ἀμφίβληστρον. Eur. Ion. 1146 : Ἐνῆν δ' ὑφανταὶ γράμμασιν τοιαίδ' ὑφαί.] Et Thuc. 2, [97] : Ὅσα ὑφαντά τε καὶ λεῖα, Opus textile et quæ lævia essent. [Ὑφαντοὺς θώρηκας, i. e. Loricas linteas, Leonid. Tar. Anth. Pal. 6, 129.] Et Exod. 28, [6] : Ἔργον ὑφαντὸν ποικιλτοῦ, Opus polymiton. Sic enim vulg. habet Versio, ut accipiamus iis verbis Opus versicoloribus textum liciis, s. variis contextum liciis : quidam malunt interpretari Opus plumarium s. Phrygium, acu pictum; sed id textoris proprie non est. [Galen. vol. 18, part. 1, p. 774, 12, de fasciis : Οἱ μὲν ὑφαντοὶ, οἱ δὲ πλωτοὶ, οἱ δὲ πλεκτοὶ εἰσίν. Epiphan. t. 2, p. 209, B, ὑφ. στολήν. Figurate Jo. Chrys. t. 11, p. 647, B, de pietate, ἱμάτιον τὸ ἐκ τῶν ἄνωθεν ὑφ. Absolute τὰ ὑφαντὰ, Textilia, Joseph. A. J. 3, 2, 4 et 3, 6, 2. Hase.]

[Ὑφαντουργὸς, ὁ, Qui opus textorium facit. Tzetz. Exeg. in Il. p. 66, 25 : Τὸ « μῆτιν ὕφαινεν » ἀπὸ τῶν ὑφαντουργῶν.]

[Ὑφαντόω, i. q. ὑφαίνω. Paraphrasta Nicetæ Chon. Hist. p. 614, 27 ed. Bekk. : Εἷς αὐτὰ τεχνίτης ὑφάντωσε.]

Ὑφάντρια, ἡ, Textrix, Pollux 7, [33. Marc. Anton. 10, 38. Ælian. N. A. 6, 57; schol. Aristoph. Ran. 1350. Etym. M. p. 228, 40. G. D. Figurate de vidua Pseudo-Chrys. t. 10, p. 1023, A, ὀδύνης ὑφ. Hase.]

[Ὑφαπλόω, Substerno stragulas vestes, quasi Explico sub aliquo. Heraclit. Alleg. Hom. c. 39, p. 461 : Ἐναγκαλίζεται ἐν κύκλῳ περιέχων ὁ αἰθὴρ ὑφηπλωμένον αὐτῷ τὸν ἀέρα. « Dionys. Areop. p. 188, 229, 239, 266. » Kall. Nectar. Hom. p. 5, 6 ed. Par. 1554. Boiss. Jo. Damasc. t. 1, p. 170, A : Μετὰ τὸ στερέωμα ὁ αἰθὴρ ὑφήπλωται. Jo. Phocas Descr. Palæst. p. 16, C Venet. : Ἡ τοῦ Ῥαμπλέα χώρα ὑφ. Nicet. Dav. Paraphr. in Gregor. Naz. p. 33, 30, ὁ ἀὴρ ὁμοίως ὑφαπλούμενος. De planitie monti subjecta ipse Greg. Naz. t. 1, p. 835, D : Ὥστε τὸ πεδίον τοῦτο ὑφηπλῶσθαι ταῖς ὄψεσι. Transl. corporis Greg. Naz. Actt. SS. Maii t. 2, p. 770, 1, de mari placido, ὥσπερ τὰ νῶτα ὑφαπλοῦσα. Ib. p. 769, 47 : Τὰ τῆς βασιλείας ἐπίσημα πρὸ τῶν σῶν ὑφαπλοῦμεν ποδῶν. Hase. Eustath. p. 838, 33 : Ὁ αὐτὸς τόπος πρὸ ὀλίγου μὲν εἶχε τοὺς Τρῶας ..., νῦν δὲ τοῖς Τρωσὶν ὑφήπλωται φεύγουσι· 1400, 2 : Λῖτα ὑποπετάσας, ἤτοι ὑφαπλώσας καὶ ὑποθέμενος εἰς καθέδραν. Id. Opusc. p. 54, 40 : Ἔνθα προγόνων ἅλση χώραν αὐτῷ ὑφαπλοῖ. Themist. Or. 22, p. 279, D : Μῦθόν τινα ὑφαπλώσας τῷ λόγῳ.]

[Ὑφάπλωσις, εως, ἡ, Substratio. Anon. in Boisson. Anecd. vol. 2, p. 391, ubi de præpos. ὑπὸ agit τὴν ὑπό τι θέσιν significante : Ὑπόστρωσις, ὑφ., σὺν τοῖς ὑποκειμένοις. Schol. Hermog. vol. 7, p. 268 : Ἡ τῶν κεφαλαίων ἁπάντων ... κατασκευὴ καὶ ὑφ.]

[Ὑφαπλωτέον, Substernendum, Explicandum. Thessalonicus in Bandini Anecd. p. 18. Boiss.]

[Ὑφάπτομαι, Subnecto. De eo qui collum laqueo implicat Alex. Ætol. ap. Parthen. c. 14 : Ἡ δ' ὑπὸ δειρὴν ἁψαμένη σὺν τῷ βήσεται εἰς Ἀΐδην.]

Ὑφάπτω, Succendo. [Herodot. 1, 176 : Ὑπῆψαν (Ion. pro ὑφῆψαν) τὴν ἀκρόπολιν. Eurip. Or. 1618 : Ὕφαπτε δώματα τάδε· 620 : Ἕως ὑφῆψε δῶμ' ἀνηφαίστῳ πυρί· Cycl. 644 : Ὑφάπτειν τὸν μονῶπα παῖδα γῆς· Tro. 1274 : Πόλις ὑφάπτεται πυρί. Aristoph. Thesm. 730 : Ὕφαπτε καὶ κάταιθε· Lys. 373 : Νήσας πυρὰν τὰς σὰς φίλας ὑφάψω. Τὸν νεκρὸν ὑφάπτειν Thucyd. 2, 52; τοὺς πύργους Xenoph. Hell. 7, 2, 8; « πυρὰν Apollod. 2, p. 120, 52, et schol. Soph. Phil. 1131 (add. Polluc. 8, 146); τὴν οἰκίαν Parthen. c. 25. » Valck. Ὑφ. πῦρ Lucian. Phal. 1 c. 12.] Xenoph. Cyrop. 5, [1, 16] : Τὸ μὲν πῦρ τοὺς ἁπτομένους καίει· οἱ δὲ καλοὶ καὶ τοὺς ἄποθεν θεωμένους ὑφάπτουσι, ubi metaph. accipitur. [Item metaph. Jo. Damasc. t. 2, p. 813, C : Τὸ πῦρ ὑφῆψε. Proprie Philo Belop. in Mathem. vett. p. 99, 50 : Ταῖς λαμπάσιν ὑφάπτειν αὐτά (τὰ ἀμφίβληστρα). Hase. Aristæn. 2, 4 : Μηδὲ λύπει τὸν ἐνοικοῦντά μοι πόθον, ἵνα μὴ καὶ πυρωδεστέραν ὑφάψῃς τὴν φλόγα.]

[Ὑφαρμόζω, Subter apto. Greg. Nyss. t. 2, p. 711, B. Id. ib. p. 722, B : Τὰ μέλη τὰ ὑφηρμοσμένα τῇ κεφαλῇ. Georg. Pisid. Hexaem. 1188 : Στύλους ὑφαρμόζουσιν ἀντισυνθέτους. Ptolem. Almag. t. 1, p. 825, 2 Halm. : Ὑφηρμόσαμεν ἀκριβῶς ἕτερον λεπτὸν κυκλίσκον· ad quem l. conf. Letronn. *Journ. des Sav.* a. 1818, p. 266. Hippocr. t. 4, p. 90, 3 : Ὡς ὑφαρμόσειε τῇ μασχάλῃ· quod vertit Littr., *afin que ce bout se loge dans l'aisselle.* Hase.]

[Ὑφαρπαγή, ἡ, Surreptio. De dolo, artificio, vafritie dictum ab Athanas. vol. 1, p. 608, A : Διὰ τῆς τοιαύτης κομψολογίας καὶ πιθανῆς ὑφ. Kall. Basil. t. 2, p. 12, A. Id. ib. p. 444, A : Ὡς μὴ δόξαι τι καθ' ὑφαρπαγὴν παρ' ἡμῶν γίνεσθαι. Conc. Lateran. Actt. Concc. t. 3, col. 752, D, εἰς τὴν τῶν ἀχεραιοτέρων ὑφ. Interpr., In deceptione simplicium. Hase.]

Ὑφαρπάζω, [fut. ὑφαρπάσομαι,] Subripio, [Ὑφαρπάσῃ, Præsumat, add. Gl.] Clam rapio. Aristoph. [Eq. 56 : Μᾶζαν ... ὑφαρπάσας· 1200 : Ἀδίκως τἄμ' ὑφήρπασας· Thesm. 205 : Κλέπτειν ὑφαρπάζειν τε θήλειαν Κύπριν· et sim. Eccles. 722. Ibid. 921 forma media : Οὐκ ἄν ποθ' ὑφαρπάσαιο τἀμὰ παίγνια·] Nub. [490, ubi fut. forma media ὑφαρπάσει, pro quo ὑφαρπάσεις in aliquot codd.] jocosa metaph. dixit ὑφαρπάζειν σοφόν τι. [Xenoph. Cyrop. 8, 4, 16 : Τὴν ἕδραν σου ὑφήρπασε. Meleag. Anth. Pal. 7, 428 : Ποσσὶν ὑφαρπάζων Νίκας κλάδον. Plutarch. Mor. p. 793, D : Πᾶσαν πρεσβείαν καὶ προδικίαν ὑφαρπάζουσα φιλοτιμία· 806, E : Τὴν ἐκείνων δόξαν ὑφαρπάζοντες. Sext. Emp. p. 7 : Τὰ φαινόμενα μόνον οὐχὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν ὑφαρπάζειν.] Et ὑφαρπάζειν τὸν λόγον, Sermonem interpellare, Herodot. [5, 50, et 9, 91. Seqq. ex Indice :] Ὑπαρπάζω, Ionice ap. Herod. [l. c.] pro ὑφαρπάζω, ut ὑπαρπάσας τὸν λόγον, Sermonem interpellans. [Plato Euthyd. p. 300, C : Ἔφη ὑφαρπάσας ὁ Διονυσόδωρος. Ὑφ. τινὰ Theodoret. vol. 3, p. 799 : Ἐπεὶ καὶ ἐμὲ ἐκεῖνος περιέτρεψε καὶ ἁπρεπῶς ὑφήρπασεν, i. e. In sententiam suam vi tradúxit. || Aoristi medii ὑφαρπασαμένη forma propter metri necessitatem ficta ap. Agath. Anth. Pal. 9, 619 : Τὴν πρὶν Ἀλεξάνδρου ψῆφον ὑφαρπαμένη.]

[Ὑφάρπασις, εως, ἡ, Usurpatio, Gl.]

[Ὑφαρπίζω, Surripio, Gl. Male pro ὑφαρπάζω.]

[Ὑφὰς vitiose pro ὕφασμα, quod v.]

[Ὑφασία. V. Ὕφα.]

[Ὕφασις, ὁ, flumen Indiæ. Arrian. Exped. Alex. 5, 24, 8; 25, 5; 26, 3; 7, 10, 6, et alibi. Quod nomen, lingua sanscrita *Vipâçâ*, alios scriptores in Ὕπανις immutasse, ad similitudinem Scythici Hypanis, ab Herodoti tempore noti, conjicit Schwanbeck. Megasth. Ind. p. 32. V. Ὕπανις. Hase.]

Ὕφασμα, τὸ, i. q. ὕφος supra, i. e. Opus a textrice s. textore effectum, Textile, Tela. [Hesych. : Ὑφ., ἱστός τις.] Nonnunquam etiam Pannus; et peculiarius quoque Vestis; item Velum : omnia enim hæc texturæ opera sunt. [Hom. Od. Γ, 274 : Ὑφάσματά τε χρυσόν τε. Æsch. Ag. 1492 : Κεῖσαι δ' ἀράχνης ἐν ὑφ. τῷδε· Choeph. 27 : Λινοφθόροι ὑφασμάτων λακίδες· fragm. 331 : Σπαθητοῖς τριμιτίνοις ὑφ. Eurip. Hel. 1259 : Ἐν πέπλων ὑφάσμασι· Ion. 1417 : Ὑφ. ὕφην' ἐγώ. Παρθένων ὑφάσματα ib. 1418. Καιροσπάθητον ἀνθέων ὑφ. καινὸν Ὡρῶν Hermipp. ap. Suid. s. v. Ἀνθέων. Εὐήτριον ὕφ. Plato Polit. p. 310, E. Τὰ ἐκ τῶν ἐρίων ὑφ. ibid. p. 279, B. Λεπτὸν ὕφ. Mœris p. 44. Paul. Sil. Anth. Pal. 5, 252.] Herodian. 5, [5, 7] : Τοῖς δὲ Σηρῶν ὑφάσμασι μόνοις ἠρέσκετο· 4, [10, 9] : Τὰ θαυμαζόμενα ὑφάσματα, Telæ laudatissimæ. Strabo [10, p. 446] : Ἐν δὲ τῇ Καρύστῳ καὶ ἡ λίθος φύεται ἡ ξαινομένη καὶ ὑφαινομένη· ὥστε τὰ ὑφάσματα [nunc ὕφη restitutum ex libris melioribus] χειρόμακτρα γίνεσθαι. Carysti lapis etiam nascitur, qui carminatur et texitur : quæ texuntur, mantilia sunt. Plutarch. De orac. Pyth. [p. 396, B] : Λεπτὸν καὶ πυκνὸν ὥσπερ τὰ Σηρικὰ καὶ τὰ βύσσινα τῶν ὑφασμάτων, Uti telæ Sericæ et byssinæ. [Βαβυλώνιον ὕφ. Charito 6, 4.] Rursum Herodian. 5, [5, 4] : Σχήμασί τε ἐσθῆτος πολυτελεστάτης χρώμενος, διά τε πορφύρας χρυσοῦ ὑφάσμασιν, Vestitum usurpans luxuriosum, purpura intextum atque auro, Polit. Malim ego, Vestimentis utens pretiosissimis purpuraque aureis intexta filis. Ubi ὕφασμα dicitur potius ipse Textus, velut et ap. Philon. V. M. 3, ubi dicit vestem summi apud Judæos pontificis esse παγκάλην καὶ θαυμασιωτάτην, ἔχουσαν ἐν τοῖς ὑφάσμασι πλοκήν, Mirando panni textu. [Figurate Smyrna Νυμφῶν καὶ Χαρίτων ὕφ. dicitur ab Aristide vol. 1, p. 262.] At πλεκτὸν ὕφασμα σχοίνου Archestr. ap. Athen. 7, [p. 305, F] vocat Funem ex junco textum s. plexum : uno vocabulo σχοῖνον et σχοινίον appellant. [Pollux 10, 191 : Εἰ δὲ βούλει καὶ ἄλλα τῶν ἱερῶν σκευῶν, ἔστι μὲν ὑφάσματα, καλεῖται δὲ κτλ., ubi libri quidam post ὑφάσματα vitiose addunt ὑφὰς, unde HSt. :] Ὑφὰς, άδος, ἡ, Polluci 10 fin., πλεκτὸν ἀγγεῖον esse videtur, quo sacra feruntur, sicuti τάλαρον σχοίνοισιν ὑφασμένον legimus in Epigrr., Calathum ex junco textum. [De sacco dictum annotavit Suidas addito loco anonymi (Æliani, ut conj. Valck.) : Ἐμβαλὼν αὐτὸν ... ἐν ὑφ. ἐκ τριχῶν εἰργασμένῳ ἐνῆκεν εἰς τοῦ ποταμοῦ τὰς δίνας.]

[Ὑφασμάτιον, τὸ, dimin. ab ὕφασμα. Hesych. : Προγονίαν, ... ὑφ. ποικίλον.]

[Ὑφαύω, Accendo. Schol. Dionys. Thr. in Bekk. Anecd. p. 655, 33 : Παρὰ Ἐρατοσθένει « μέσον δ' ἐξαύσατο βουνὸν, » ἤγουν ὑφηῦνε. Id ὑφηῦε potius scribendum cum L. Dindorfio Thesauri vol. 3, p. 1269, C, quam ὑψῆπτε cum Bernhardyo Eratosth. p. 142.]

Ὑφάω, Texo : ap. Dionys. Per. [1116] Ionice pro eodem dicitur Ὑφόω, ut δρόω pro δράω. Hom. Od. H, [105] : Αἱ δ' ἱστοὺς ὑφόωσι καὶ ἠλάκατα στρωφῶσι, Telas texunt, et fusos torquent. Nisi potius dicamus ὑφόωσι poni pro ὑφάουσι, ut βοόωσι pro βοάουσι.

Ὕφεαρ, τὸ, Visci genus, quod in abiete et larice nascitur. Theophr. hyphear ilici etiam tribuit, quem vide. [C. Pl. 2, 17, 1 seqq., ubi inter alia tradit : Τὴν στελίδα καλοῦσιν Εὐβοεῖς, τὸ δὲ ὕφεαρ (alii libri ὑφέαρ paroxyt.) Ἀρκάδες, ἡ δὲ ἰξία κοινή· ubi v. Schneid. Ὑφέαρ est etiam H. Pl. 3, 16, 1, idque cum genit. ὑφέαρος, non, quod quis exspectet, ὑφέατος. In ὑφαίαρ corruptum in cod. Hesychii, qui exp. τὸ ἐπιφυόμενον ταῖς πεύκαις καὶ ἐλάταις. G. D. Ὑφέαρ Viscum album L. esse arbitratur Fraas. Synopsi plantt. floræ cl. p. 152. Hase.]

Ὑφεδρεύω, Inferior sedeo, Sub alio sedeo. [Choricius p. 163 med. Boiss. In insidiis subsideo, Appiani Illyr. c. 20.]

Ὑφεδρία, ἡ, Inferior sedes, Inferior in subselliis locus : opp. τῷ προεδρία. Gregor. [vol. 1, p. 101, D] · Διδασκαλεῖα μὲν ἱδρύσασθαι κατὰ πόλιν ἕτοιμος, βήματά τε καὶ προεδρίας καὶ ὑφεδρίας. [Id. ib. p. 336, D : Τῷ δὲ τῆς ὑφ. (λόγῳ) μικρόν τι προσδιατρίψωμεν. Hase. Per ἡ κατωτέρω καθέδρα exp. Suidas, ubi solum lemma glossæ habet cod. Paris. A.]

[Ὑφεδριάω, i. q. ὑφεδρεύω. Greg. Naz. Carm. 9, 9 : Οἱ δέ μοι ἀμφοτέρωθεν ὑφεδριόωντο γεραιοί. Hase.]

[Ὑφέζομαι, Subsideo. Oppian. Hal. 2, 302 : Ὡς ὁ μὲν ἐν πέτρῃσιν ὑφέζεται.]

Ὑφειλήτης, ὁ, secundum quosdam veteres gramm., ab ὑφελεῖν, deinde ablato υ ex principio, et ε ex diphthongo, φιλήτης, Eusthath. p. 194. Vide Φιλήτης.

[Ὑφειλμὸς, ὁ. Νόμοι Ὁμηριτῶν in Anecd. meis vol. 5, p. 108 : Μήτε ὑφειλμὸν (codex ὑφειλμῶν) μήτε προσθήκην δεχόμενα. Boiss. Fortasse vitiose pro ὑφελκυ-

σμὸν, Detractionem. Verbo ὑφελεῖν si uti vellet, ὑφαίρεσιν dicendum erat. G. D. Sic quoque mendose Paul. Alex. Apotelesm. p. 32, 23 : Τὰς ἀπὸ τοῦ ὑφειλμοῦ τῶν ἡμερῶν καταλειφθείσας ἡμέρας· ubi item videtur esse, Deductio. HASE.]

Ὑφειμένως, [Submisse, Gl.] Remisse, Parce, Cessim : ut ὑφειμένως καλὸν, apud Proclum. [Dionys. Areop. Cæl. Hier. c. 13, p. 73 med. BOISS. Xenoph. Anab. 7, 7, 16 : Μάλα δὴ ὑφ. ἔφη ... Aristid. vol. 1, p. 137 : Πρὸς δὲ τοὺς ἄλλους ὑφ. εἶχε. Schol. Demosth. p. 117, 2 : Μετὰ παρρησίας ἢ ὑφ. Anon. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 598 : Τοιαῦτα ὁ λύκος ὑφ. καὶ ὑποκεκορισμένως διεξιών. Citatur etiam ex Jo. Chrys. Hom. in Joann. 55, vol. 2, p. 781. G. D. Hierocl. ap. Phot. Bibl. p. 462, 3. Georg. Pisid. De van. vitæ 132 : Ὑφ. κινῶν τὰ νεῦρα. Philostr. Vit. soph. 1, 25, 12 Westerm. : Εὐλαβῶς ὑπέστειλε καὶ ὑφ. Agath. Hist. p. 266, 5 Bonn. : Φιλίως καὶ ὑφ. HASE. Per ἐνδεδομένως exp. Phot. et Suid. Apud Hesych. : Ὑφιμένως, ἐνδεδομένως.]

[Ὑφεῖσα, Submisi, In insidiis collocavi. Est aoristus qui legitur ap. Herodot., qui Ionica forma utitur ὑπεῖσα, 3, 126 : Κτείνει μιν ἄνδρας οἱ ὑπείσας κατ' οὐδόν· 6, 103 : Κτείνουσι οὗτοί μιν, νυκτὸς ὑπείσαντες ἄνδρας. In loco Nic. Damasc. ap. Suidam s. v. Ὑφέντες (in Mülleri Fragm. Hist. vol. 3, p. 390) : Λόχον ὑφείσας (libri plures ὑφήσας) ἐπεβούλευσε τῷ Ηλεῖ, probabilius videtur ὑφείς. G. DIND.]

[Ὑφεκτέον, Sustinendum, Subeundum. Plato Rep. 5, p. 457, E : Ὑφ. δίκην. Xenoph. Rep. Lac. 9, 5 : Ταύταις τῆς ἀνανδρίας αἰτίαν ὑφ.]

[Ὑφεκτὸς, ἡ, ὸν, Tolerabilis. Hesych. : Ὑφεττὸν, ὑπομονητὸν, vitiose, ut videtur, pro ὑφεκτόν.]

[Ὑφελκτέον. V. Ὑφέλκω.]

[Ὑφελκυσμὸς, ὁ, Subtractio, Gl.]

Ὑφέλκω, Subtraho. [Ὑφελκύση, Subtraxerit, Gl. Hom. Il. Ξ, 477 : Ὃ δ' ὕφελκε ποδοῖϊν, Pedibus prehensum subtrahebat. Ὑφέλκοντα τοὺς πόδας χωρία Pollux 1, 187. Ὑφέλκοντος τοῦ ῥοῦ πλεῖν 1, 111. Thucyd. 2, 76 : Ὑφεῖλκον παρὰ σφὰς τὸν χοῦν· quam locutionem annotavit Pollux 1, 168. Dio Cass. 66, 5 : Τὸν χοῦν ὑπορύσσοντες ὑπὸ τὸ τεῖχος ὑφεῖλκον. Plut. Mor. p. 781, E : Ὑφεῖλκε κάτωθεν τὸ κλιμάκιον. OEnom. ap. Euseb. Præp. ev. 5, p. 230, D ; Τὸν κίονα ὑφελκύσας, ὃς ἀνεῖχε τὴν στέγην. Eunap. p. 49 : Ὑφεῖλκεν ἑαυτὸν ἐν τοῖς μαθήμασι, i. e. Submittebat se aliis iisque priores partes cedebat, ut exp. Wyttenb.] Aristoph. Eq. [920] ὑφελκτέον τῶν δάδων [δαδίων]. Apud Eundem ὑφέλκομαι pro Subtus traho, ut qui sc. calceamenta trahit : Eccl. [319] : Καὶ τὰς ἐκείνης Περσικὰς ὑφέλκομαι. [|| Hesych. : Ὑφέλκεται, προτρέπεται. Quæ interpretatio paullo aptior foret verbo ἐφέλκεται.]

[Ὑφέλλειν mendose videtur scribi ap. Anast. Sin. Hodeg. p. 64, 25, opinantem νεφέλην dici διὰ τὸ νάματα ὑφ. Corrigendum fort. ὑφελεῖν vel ὑφέλκειν. HASE.]

[Ὑφὲν vel Ὑφ' ἕν. V. Εἷς vol. 3, p. 288 sq. Ubi add. Hesych. : Ὑφέν· ἅμα, ὁμοῦ καὶ πάθος προσῳδιῶν. De nota quam grammatici ὑφὲν appellant Claussenii exstat dissertatio Rastenburgi edita a. 1840, quam non vidimus. G. D. De ὑφὲν nota musica, motum quendam vocis indicante, A. J. H. Vincent *Traités grecs relatifs à la musique*, in *Notices et extr. des man.* t. 16, part. 2, p. 53, 221 et 224; et Anon. De musica p. 22, 10 ed. Bellermann., qui ὑφὲν poni opinatur quando canendo duo vel plures soni continuo se excipientes uni syllabæ tribuuntur. HASE.]

[Ὑφεξαιρεῖ (vel —ρεῖν) et Ὑφεξαιρομένου et Ὑφέξελε ap. Hesych. pro Ὑπεξ—. Qualia etiam in veteribus inscriptionibus reperiuntur.]

[Ὑφεξαίρεσις, ἡ, Rejectio, Subtractio. Greg. Nyss. t. 2, p. 627, D. Id. ib. p. 595, C, τῇ ὑφ. τοῦ ἐναντίου. De exitu ex vita, τῇ ὑφ. τῆς ἐνθάδε ζωῆς, Eustrat. De statu an. post mort. p. 363, 5. HASE.]

[Ὑφεὸς, ὁ, Stabulum suum, ap. Polluc. 7, 187, nisi est dittographia præcedentis συφεὸς, quæ usitata forma est vocabuli. G. DIND.]

[Ὑφέπομαι vitiose pro ἐφέπομαι libri nonnulli Appiani Mithr. c. 88.]

[Ὑφερμηνευτὴς, ὁ, q. d. Subinterpres. Euseb. De laud. Const. c. 11, p. 523, D. BOISS.]

[Ὑφερμηνεύω, Subinterpretor, i. e. Suggero ut interpres. Euseb. V. Const. 3, 13 : Ταῦτ' εἰπὼν Ῥωμαίᾳ γλώττῃ ὑφερμηνεύοντος ἑτέρου. BOISS. Id. Contra Hierocl. p. 525, A, ὑφ. τοῦ Ἰάρχα. HASE.]

[Ὑφερπύζω, Subrepo, ut ὑφέρπω. [Forma ficta propter aoristum ὑφερπύσαι.]

Ὑφέρπω, Subrepo. Exp. et Subserpo, pro Clam serpo. [Æsch. Ag. 450 : Φθονερὸν δ' ὑπ' ἄλγος ἕρπει ... Ἀτρείδαις. Soph. OEd. T. 786, de sparso rumore : Ὑφεῖρπε γὰρ πολύ· ubi Musgr. comparavit Liban. vol. 4, p. 604, 3 : Πολὺς τοιοῦτος ὑφεῖρπε λόγος παρὰ τοῖς ἀστυγείτοσι. Joseph. B. J. 5, 8, 2 : Τὸν ὑφέρποντα λιμὸν αὐτοῖς, quod Suidas per ἐπερχόμενον, παραγινόμενον exp. G. D. Greg. Naz. Carm. 2, 439 : Οἷσιν ὑφέρπει ... πικρὸς ὄφις. Aor. Phot. Epist. p. 352, 20 : Χώραν ἔχει ὑφερπύσαι. HASE. Cum accus. Æsch. Ag. 270 : Χαρά μ' ὑφέρπει, i. e. Animum subit. Choeph. 464 : Τρόμος μ' ὑφέρπει. Philostr. p. 142 : Λοιμοῦ ὑφέρποντος τὴν Ἔφεσον· 46, de eunucho quodam : Πολλῶν θανάτων ἄξιος ὁ ὑφέρπων εὐνὴν τὴν ἐμήν· 500 : Ὑφέρπων τὸν Διονύσιον, i. e. Insidians. « Ad quem l. conf. Alb. Jahn. Symb. ad Philostr. p. 24. » HASE.]

Ὕφεσις, εως, ἡ, Remissio contentionis, quum in censendo cedimus potentiori. Plutarch. Antonio [c. 24] : Διαμηχανώμενοι, τὴν ἐπὶ τῶν πραγμάτων ὕφεσιν καὶ συγκατάθεσιν, μὴ πρὸς χάριν ὁμιλούντων, ἀλλὰ τῷ φρονεῖν ἡττωμένων φαίνεσθαι, de assentatoribus potentium loquens, qui de industria vincuntur in censendo, s. qui in censendo libenter et cupide faciunt ut victi esse videantur. [Ἡ πρὸς τοὺς φίλους ὕφ. id. Mor. p. 808, C. Eustath. Opusc. p. 49, 80 : Κατὰ ἄνεσιν εἴτ' οὖν ὕφεσιν τὴν θεόθεν. Ἐπίτασις et ὕφ. chordarum ap. Plutarch. Mor. p. 389, E.] || A Suida exp. non solum ὑπένδοσις, χάλασις, ὑποστολὴ, sed etiam ἐλάττωσις [Hoc solum legitur ap. Phot. et Suidam, ap. Hesych. vero quem dicere voluit HSt., exp. per ὑπένδοσις, ταπείνωσις, ἐλάττωσις, χάλασις. Thomas Mag. p. 740 : Λέγοιτο δ' ἂν καὶ προδοσία ἡ τοιαύτη ὕφ. καὶ ἔκλειψις] : unde ap. Greg. Naz. : Οὐδὲ τῆς κατὰ τὴν οὐσίαν ὑφ. interpr. Neque essentiæ imminutionem. [Jo. Philop. De cr. mundi p. 263, 10. Id. ib. p. 262, 8 : Πρὸς ἀναλογίαν τῆς ἐκ τοῦ καλοῦ πρὸς τὸ χεῖρον αὐτῆς (τῆς ψυχῆς) ὑφ. Achmes Onirocr. p. 228, 18, ὕφ. τῆς βασιλείας· Porphyr. Sentent. p. 221, 36, δυνάμεως. Galen. vol. 19, p. 403, 12 : Παλμός ἐστιν ἔπαρσις καὶ ὕφ. σωμάτων μυωδῶν. Antyll. ap. Oribas t. 1, p. 452, 3, ὕφ. τῆς φωνῆς. HASE.] || Pro Modestia accipi a Greg. Naz. Epist. [t. 1, p. 768, C] testantur VV. LL. [|| Ὕφεσις apud grammaticos i. q. ὑφαίρεσις, quod v.] || Ὕπεσις [ὑπεσὶς codex] ab Hesych. exp. ταπείνωσις et ἔνδοσις : videtur autem Ion. pro ὕφ.

Ὑφεσμὸς, ὁ, Impedimentum, VV. LL. Hesychio συμποδισμός. [Apud Hesych. plur. Ὑφεσμούς.]

[Ὑφεσπέριος, ὁ, ἡ, Occidentalis. Dionys. P. 450 : Ὑφ. στηλάων.]

[Ὑφέσπερος, ὁ, ἡ, und Ὑφέσπερα adverbialiter, Sub vesperam, Vesperi, Anth. Pal. 5, 305 : Κούρη τίς μ' ἐφίλησεν ὑφ. χείλεσιν ὑγροῖς.]

Ὑφέστιος, ὁ, ἡ, Qui domi agit, Sub tecto versans, VV. LL. [Suid., qui exp. ὁ ἐν τῇ οἰκίᾳ τυγχάνων, addito loco Dionys. H. A. R. 9, 19 : Ἐν τοῖς ὑφ. ἐλείπετο. Ibi vero recte nunc legitur ἐφεστίοις.]

[Ὑφετυμολογέω. V. Ὑπετυμολογέω.]

[Ὑφεύρημα, τὸ, pæne i. q. ἐφεύρημα, Inventum. Epiphan. t. 1, p. 2, B : Τῶν καιρῶν καὶ χρόνων τὰ ὑφευρήματα. HASE.]

[Ὑφεύς. V. Ὕφος.]

Ὑφὴ, ἡ, Textura, Textus; utrumque enim in usu est, illud ap. Lucr., hoc vero ap. Plin. [Joseph. A. J. 5, 6, 5 : Χρυσὸς καὶ ἄργυρος καὶ ὑφὴ, i. e. Textilia. Æsch. Ag. 949 : Ἀργυρωνήτους ὑφάς. Eur. Ion. 1146 : Ἐνῆν ὑφανταὶ γράμμασιν τοιαίδ' ὑφαί· Iph. T. 814 : Ὑφήνασ' ἐν εὐπήνοις ὑφ. Πέπλων ὑφαὶ ib. 312. Εὐητρίοις ὑφ. Dionys. De comp. verb. c. 23 init.] Plato [Polit. p. 281, A : Τὸ ... τῆς ὑφῆς συμπλοκή τίς ἐστί που·] Leg. 12, [p. 956, A] : Χρώματα δὲ λευκὰ πρέποντ' ἂν εἴη θεοῖς καὶ ἄλλοθι καὶ ἐν ὑφῇ, Cic. p. 40 mei Cic. Lex., Color autem albus præcipue decorus deo est, quum in ceteris, tum vero maxime in textili. Ubi ὑφὴ accepit pro ὕφασμα s. ὕφος : alioqui enim potius Texturam significat, ut quum Athen. 2, dicit ἡ τῶν ποικίλων ὑφή.

[Plutarch. V. Niciæ c. 28 : Ἀσπίδα ... χρυσοῦ καὶ πορφύρας ... μεμιγμένων δι' ὑφῆς συγκεκροτημένην. In Gl. Ἡ ὑφὴ τοῦ πράγματος, Lineamenta caussæ. Ἡ ὑφὴ, τάξις, Tenor. Per ἱστὸς exp. Etym. M. p. 785, 29. Metaph. ἡ τοῦ μύθου ὑφὴ v. s. v. Ὕφος. Obscura est gl. Hesychii Ὑφαῖς (ὑφῇ Musur.)· ἡ ὥα, σῶμα (λῶμα Guyet.), φυλακή.]

[Ὑφηγεμών, όνος, ὁ, Qui præit, Dux. Meleag. Anth. Pal. 12, 56 : Καινὸν Ἔρωτα νέων θρέψεν ὑφαγεμόνα.]

[Ὑφηγέομαι, contr.] Ὑφηγοῦμαι, Præeo. [Pollux 3, 95 : Ὁδοῦ ἡγήσασθαι, προηγήσασθαι, ὑφηγήσασθαι. Soph. El. 1502 : A. Ἀλλ' ἕρφ'. B. Ὑφηγοῦ. A. Σοὶ βαδιστέον πάρος. Eur. El. 664 : Πρώτιστα μέν νυν τῷδ' ὑφήγησαι. Xenoph. Anab. 4, 1, 7 : Ἐπὶ τὸ ἄκρον ἀναβαίνει ... ἔπειτα δὲ ὑφηγεῖτο· ἐφείπετο δὲ ἀεὶ τὸ ὑπερβάλλον τοῦ στρατεύματος· Hell. 3, 4, 23 : Τοῖς πελτασταῖς εἶπε δρόμῳ ὑφηγεῖσθαι ... ὡς τοῦ στρατεύματος ἑπομένου· Anab. 6, 5, 25 : Ὑφηγεῖτο ἐπὶ φάλαγγος· ubi ἐπὶ ab libris multis abest. Theocr. 2, 101 : Κἤφ' ὅτι Σιμαίθα τὺ καλεῖ, καὶ ὑφαγέο τᾶδε, quod schol. exp. ὁδήγησον αὐτὸν ὧδε.] Plutarch. Cæsare [c. 66] : Δαίμονός τινος ὑφηγουμένου. Et cum acc. ὁδὸν, apud Eundem scribentem de Pompeio [c. 76] : Καὶ δαίμων ἐκείνην ὑφηγεῖτο τὴν ὁδὸν, Viam præibat in Ægyptum. [V. Crassi c. 29 : Ἄλλοτε ἄλλας ὁδοὺς ὑφηγεῖτο.] Plato Epin. [p. 980, C : Ἂν αὐτὸς ὁ θεὸς ἡμῖν ὑφηγῆται· 989, D] : Εἰ μὴ θεὸς ὑφηγοῖτο, Nisi deo præeunte et auctore doctrinæ. [Plato Criton. extr. : Ἐπειδὴ ταύτῃ ὁ θεὸς ὑφηγεῖται· Euthyd. p. 278, C : Ἐγὼ ὑφηγήσομαι αὐτοῖν· Lys. p. 217, A : Ἆρ' οὖν καὶ καλῶς ὑφηγεῖται ἡμῖν τὸ νῦν λεγόμενον; Cum πρὸς Plutarch. V. Cæs. c. 3 : Πρὸς ὅπερ ἡ φύσις ὑφηγεῖτο.] Bud., qui et hæc Thuc. [1, 78] : Πειρασόμεθα ἀμύνεσθαι πολέμου ἄρχοντας ταύτῃ, ᾗ ἂν ὑφηγῆσθε, vertit, Eo modo propulsare conabimur bellum a vobis lacessitum, quo modo vos provocaritis. Ego tamen malim magis propinqua interpretatione reddere, Ea via, quam vos nobis præiveritis. Nam qui bello lacessitus, tandem et ipse bello vim ita propulsat, ut par pari referat, eandem insistere viam videtur. Idem Bud. Aristot. [Meteor. 3, 1, Polit. 1, 8] : Τὸν ὑφηγημένον τρόπον λέγοντες, vertit, Modo jam instituto et supra servato, i. e. præcedente. [Id. Meteor. 1, 1; Eth. Nic. 2, 7.] Ejusdem vero Aristot. similis l. [Polit. 1, 1] : Κατὰ τὴν ὑφηγημένην μέθοδον λεκτέον, redditur, Dicendum est ea via et ratione, qua cœpimus. [Theophr. H. Pl. 1, 2, 3 : Δῆλον ὅτι καθάπερ ὑφήγηται περὶ τούτων λεκτέον.] Itidemque Bud. ὑφηγήσομαι vertit Incipiam, Exordiar, in Plat. Euthyd. [p. 288, C] : Ἐγὼ οὖν μοι δοκῶ καὶ αὐτὸς πάλιν ὑφηγήσασθαι οἵῳ προσεύχομαι αὐτὼ φανῆναί μοι, i. e. inquit, Ipse exordiar disputationem, ut intelligant quonam pacto ego optem eos sapientiæ præceptores esse et disputatores. Vel, Præibo, et προοδοποιήσομαι, s. Præmonstrabo. [Monstrandi signif., quo referenda Photii et Suidæ gl. Ὑφηγήσονται, ὑποδείξουσιν, Xenoph. Cyrop. 8, 7, 15 : Μὴ ἃ οἱ θεοὶ ὑφήγηνται ἀγαθὰ μάταια ποιήσητε· Ages. 1, 19 : Ὁπότε αὐτόμολοι πρὸς βασιλέα ἰόντες χρήματα ἐθέλοιεν ὑφηγεῖσθαι. Ostendo, Æsch. Eum. 192 : Πᾶς δ' ὑφηγεῖται τρόπος μορφῆς· quod schol. exp. διὰ τῆς μορφῆς ὑμῶν ἡ κακία τῶν τρόπων ὑμῶν διαδείκνυται. Prædicendi sensu Dionys. A. R. 1, 78 : Εἰ τοιοῦτος ὁ τῆς ὠδῖνος ἔσται γόνος, οἷον ὁ θεὸς ὑφηγήσατο.] || Hortor, Suadeo, Dicto. Aristot. : Τοῦθ' ὑφηγεῖται καὶ ὁ κοινὸς νόμος, Bud. p. 193 [Aristot. De partt. anim. 1, 3 : Ὡς ὑφήγηνθ' οἱ πολλοὶ διορίσαντες ὄρνιθος γένος καὶ ἰχθύος], afferens et aliud exemplum [ex Dionys. Areop. De div. nom. : Ὅπερ ὁ ἱεραρχικὸς νόμος ὑφηγεῖται. Cum infin. Anon. (Dio Cass., ut videbatur Toupio,) ap. Suid. s. v. Ὑφηγήσονται : Ἐπὶ ταύτην γὰρ (τὴν γῆν) καὶ Ἄγβαρος ὑφηγεῖτο ἰέναι· quod Suidas exp. per συνεβούλευεν, ὑπετίθετο. Per διδάσκω et παραινῶ exp. Thom. M. p. 878]. Sed hoc addo, Præire, itidem pro Dictare positum inveniri; alicubi vero et Suadendi signif. habere mihi videri. In VV. LL. ex Galeno Ad Glauc. : Ὑφηγήσασθαι χρῆσιν, pro Tradere, et ex Plutarchi Romulo [c. 12] : Ὥσπερ αἱ τῶν γεωμετρικῶν ὑφηγοῦνται προβλημάτων ἀναλύσεις, pro Præcipiunt. Sed ὑφηγεῖσθαι aptius reddi puto in hujusmodi ll. Docere quam Præcipere. Plutarch. [Mor. p. 670, A] : Καὶ τὸ τῆς ὕνεως ὑφηγήσατο ἔργον. [Id. V. Dion. c. 30 : Ἔργῳ τὸ πρακτέον ὑφηγήσασθαι βουλόμενος. Lysias ap. Dionys. Hal. vol. 5, p. 521, ubi exponit quo consilio Hercules ludos Olympicos instituerit : Ἐκεῖνος μὲν οὖν ταῦθ' ὑφηγήσατο. Plato Rep. 3, p. 403, E : Εἰ ἡμεῖς ὅσον τοὺς τύπους ὑφηγησαίμεθα, ἵνα μὴ μακρολογῶμεν. Diog. L. 8, 60 : Ἡρακλείδης φησὶ καὶ Παυσανίᾳ ὑφηγήσασθαι αὐτὸν τὰ περὶ τὴν ἄπνουν· quod interpres vertit, Dictasse. Schol. Aristoph. Pl. 385 : Τραγικὸς ἦν, ὃς τὴν τῶν Ἡρακλειδῶν τύχην χαρακτῆρι ὑφηγήσατο.] || Præsum. Galen. : Τῷ μέλλοντι τῶν γυμνασίων ὑφηγεῖσθαι.

[Ὑφήγημα, τὸ, Ductus, Magisterium. Iamblich. Vita Pythag. p. 71, 3 Westerm. : Τοιαῦτα ὑφ. καὶ ἐπιτηδεύματα. Hase.]

[Ὑφηγηματικὸς, ἡ, ὸν, Institutorius, Qui in docendo versatur. Isaac. Porphyrog. in Allatii Exc. p. 260. Boiss.]

Ὑφήγησις, εως, ἡ, q. d. Præitio. [Pollux 3, 95 : Ὁδοῦ ὑφ. « Sic dicitur Hippocrati via quædam quæ reliquæ puerperii purgationi sternitur, ab iis quæ primum cum fœtu eruperunt, p. 239, 12 : Καὶ ὑφ. ἐγένετο τούτῳ, ὥσπερ ὕδατι ἐπὶ τραπέζης. » Foes.] Plato Prot. [p. 236, E] : Καὶ ἀναγκάζουσι γράφειν κατὰ τὴν ὑφ. τῶν γραμμῶν, q. d. Et cogunt scribere juxta præitionem linearum : pro Eosque in scribendo sequi cogunt, quas ipsi lineas præiverunt. Item Doctrina, quam quis alii velut præiens tradidit. Et in plur. ὑφηγήσεις pro Præceptis, Philo. [Sic Ζηνώνειος ὑφ. Athen. 4, p. 158, B, est Præceptum Zenonis. Schweigh.] In VV. LL. Enarratio : sicut et Hesych. ἐξήγησις; Ductus, ex Aristot. Rhet. Exp. vero et παραίνεσις, Suasio, sicut ὑφηγεῖσθαι, παραινεῖν, Suadere. [Demosth. p. 277, 19 : Περιιόντων τὴν χώραν τῶν Ἀμφικτυόνων κατὰ τὴν ὑφ. τὴν τούτου. Polyb. 10, 27, 3 : Κατὰ τὴν ὑφ. τὴν Ἀλεξάνδρου, Ex instituto Alexandri. Plutarch. Mor. p. 796, B : Ὑφηγήσεσι καὶ συμβουλίαις ἀγαθαῖς. Dio Cass. 37, 34 : Κατὰ τὴν ὑφ. τῶν μάντεων. Ὑφ. φύσεως et ὑφ. φυσικὴ Sext. Emp. p. 8. Per ἐξήγησις exp. Hesych. || Ὑφήγησις nomen actionis cujusdam in Lex. rhet. Bekk. p. 312, 31, vitiose pro ἐφήγησις, quod v.]

[Ὑφηγητέον, Monstrandum, Docendum est. Philo V. M. 1, § 54, p. 127. Boiss.]

Ὑφηγητὴρ, ῆρος, ὁ, Dux. [Soph. OEd. C. 1588 : Εἶρπε ... ὑφηγητῆρος οὐδενὸς φίλων· ubi cod. Laur. ὑφ' ἡγητῆρος, minus probabiliter, ut docent loci similes s. v. Ὑφηγητὴς afferendi.] Epigr. [Automed. Anth. Pal. 11, 319 : Ἡρακλείδῃ ὑφηγητῆρι, ubi cod. Pal. ὑφηγήτορι.]

Ὑφηγητὴς, ὁ, Qui præit alii in re quapiam, ut ὑφήγησιν esse dictum est Doctrinam, quam quis alii velut præiens tradit, Suasor. Soph. OEd. T. [966 : Κλάζοντας ὄρνις, ὧν ὑφηγητῶν ἐγὼ κτενεῖν ἔμελλον πατέρα τὸν ἐμόν,] ὑφηγητὰς appellare videtur Eos, qui suo consilio velut præeunt; nam male intellexerunt scholiastæ expositionem, qui putarunt illum scribere ὑφηγητὰς idem significare quod μάντεις s. ὀρνεοσκόπους. [Ib. 1260 : Δεινὸν δ' ἀΰσας, ὡς ὑφηγητοῦ τινὸς, πύλαις ... ἐνήλατο· OEd. C. 502 : Οὐδ' ὑφηγητοῦ γ' ἄνευ. Plutarch. V. Demosth. c. 5 : Ἐχρήσατο Ἰσαίῳ πρὸς τὸν λόγον ὑφηγητῇ. G. D. Sext. Empir. p. 157, 33, ὁ ὑφ. ὁ ἐμὸς, Præceptor meus. Id. p. 271, 12, de Metrodoro medico, Χρυσίππου μὲν τοῦ Κνιδίου μαθητῇ, Ἐρασιστράτου δὲ ὑφ. Georg. Presb. Vita Greg. Naz. t. 1, p. 1, B, ὑφ. καὶ διδάσκαλος. Phot. Epist. p. 111, 15, τῶν ἀπορρήτων ὑφ. In malam partem Novella Al. Comn. ap. Zachar. Hist. juris græco-rom. p. 123, 27, τῷ τῶν κακιόνων ὑφ. Hase.]

[Ὑφηγητικὸς, ἡ, ὸν, Institutorius, Ab instruendo dictus. Diog. L. 3, 49 : Τοῦ λόγου τοῦ Πλατωνικοῦ δύο εἰσὶ χαρακτῆρες, ὅ τε ὑφ. καὶ ὁ ζητητικός. Alcin. Introd. in Plat. c. 6 : Ἐν τοῖς ὑφ. διαλόγοις. « Galen. vol. 4, p. 814, 9 : Λόγος ὑφ. τε καὶ διδασκαλικός. » Hase. Ὑφηγητικὴ τέχνη ap. Polluc. 4, 42. De adverbio idem ib. : Τὸ ἐξηγητικῶς καὶ ὑφηγητικῶς τραχέα.]

[Ὑφηγήτωρ, ὁ, i. q. ὑφηγητής. Mich. Syncellus Laud. Dionysii Ar. initio. Boiss.]

[Ὑφηλιομανὴς, codex Rav. Aristoph. Av. 1096, vitiose pro ἡλιομανής.]

[Ὑφήλιος, ὁ, ἡ, Subsolaris, Qui sub sole est. Pseudo-Callisth. a Berger de Xivrey allatus : Ἐπὰν δὲ τὴν

ὑφήλιον οἰκουμένην διῆλθον. Theodoret. vol. 4, p. 839 : Πᾶσα ἡ ὑφ. τῶνδε τῶν λόγων ἀνάπλεως· ubi var. lect. ὑφ' ἥλιον. Athanas. vol. 1, p. 59, B : Τὴν ὑφήλιον πᾶσαν. Vita Barlaami in Boiss. Anecd. vol. 4, p. 223 : Ἐν πάσῃ τῇ ὑφηλίῳ· nisi hoc divisim scribendum ὑφ' ἡλίῳ, quemadmodum Æliano N. A. 3, 23, ubi vulgo ἐν τῇ ἄλλῃ τῇ ὑφηλίῳ, Jacobsius restituit ὑφ' ἡλίῳ allatis aliorum scriptorum exemplis. (Item fort. divisim scribend. Phot. Epist. p. 205, 37, ἐν τῇ ὑφηλίῳ, et Vita Bacchi Combef. p. 81, 15. At conjuncte Jo. Chrys. t. 5, p. 470, 23 Savil. : Πᾶσαν, ὡς εἰπεῖν, τὴν ὑφήλιον κατέχουσα. Hase.) Niceph. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 512, 24 : Πᾶσαν τὴν ὑφήλιον. Ducas Hist. Byz. p. 7, C : Ἡ ὑφήλιος πᾶσα ἦν ὑποχείριος.]

[Ὑφημαι, Sedeo sub. Greg. Naz. Carm. 50, 244 : Ἀκρεμόνεσσιν ὑφήμενος εἴαρος ὥρῃ. Hase.]

[Ὑφημιόλιος, ὁ, ἡ, numerus dicitur minor comparatus cum majore in quo continetur totus cum dimidio, quæ ratio est numeri 2 ad 3. Nicom. Arithm. 1, 19 : Ἐπιμόριος δέ ἐστιν ἀριθμὸς ... ὁ ἔχων ἐν ἑαυτῷ τὸν συγκρινόμενον ὅλον καὶ μόριον αὐτοῦ ἕν τι. Ἀλλ' ἐὰν μὲν ἥμισυ ᾖ τὸ μόριον, καλεῖται ἡμιόλιος εἰδικῶς ὁ τῶν συγκρινομένων μείζων, ὑφημιόλιος δὲ ὁ ἐλάσσων. Aristot. Metaph. 4, 15 : Τὸ δὲ ἡμιόλιον πρὸς τὸ ὑφ. κατ' ἀριθμὸν πρὸς ἀριθμὸν ὡρισμένον. Schneid. Theol. arithm. p. 13, 24. Iamblich. in Nicom. Arithm. p. 73, D, ubi interpr., Subsesquialter. Hase.]

[Ὑφήνιος, ὁ, ἡ, Frenis domitus, Refrenatus. Jo. Damasc. t. 1, p. 889, A : Δράσας (τὸ πάθος) ὑφήνιον. Hase.]

Ὑφηνιοχέω, Aurigæ administer sum, simpl. Aurigor : sicut ὑφηνίοχος i. est q. ἡνίοχος, Suid. [Lucian. Somn. c. 15 : Ἡ μὲν ἤλαυνε καὶ ὑφηνιόχει. Passiv. Demosth. p. 1409, 24 : Ζευγῶν τῶν μὲν προσορμησάντων, τῶν δὲ ὑφηνιοχουμένων.]

Ὑφηνίοχος, ὁ, Administer aurigæ, Auriga, i. q. ἡνίοχος, [Phot. et] Suid. [Hom. Il. Z, 19 : Αὐτὸν καὶ θεράποντα Καλήσιον, ὅς ῥα τόθ' ἵππων ἔσκεν ὑφ., ubi schol. : Ἡ διπλῆ ὅτι παρέλκει ἡ πρόθεσις, ὡς ἐν τῷ Ποσειδιάωνος ὑποδμώς. Neque enim subaurigam vel administrum aurigæ significat, sed in genere τὸν ὑπό τινι (principi, in loco Homerico) ἡνίοχον. V. Lehrs. De stud. Aristarchi p. 115, et Lobeck. Paral. p. 383.] Xenoph. Cyrop. 6, [4, 10] : Ἀναβάντος αὐτοῦ κατέκλεισε τὸν δίφρον ὁ ὑφ. Ib. [§ 4] : Λαβὼν δὲ παρὰ τοῦ ὑφ. τὰς ἡνίας, παρεσκευάζετο ὡς ἀναβησόμενος ἤδη ἐπὶ τὸ ἅρμα. [Ib. 7, 1, 15.]

[Ὑφήσσων, ὁ, ἡ, Paullo minor s. debilior, ap. Hesiod. Sc. 258 : Κλωθὼ καὶ Λάχεσίς σφιν ἐφέστασαν· ἡ μὲν ὑφ. Ἄτροπος οὔτι πέλεν μεγάλη θεός· ubi Gœttling. collata imagine opere cælato expressa ostendit Clotho figura maximam, Lachesin minorem, Atropon minimam esse cogitandam.]

[Ὑφιδρόω. Hippocr. p. 1076 (vol. 3, p. 56 ed. Littré) : Σμικρὰ ὑφίδρωσε. Scribendum ex libris quibusdam ἐφίδρωσε, quo verbo substantivoque ἐφίδρωσις alibi sæpe usus est Hippocrates. G. Dind.]

Ὑφιζάνω [cum aor. et fut. ὑφίζησα et fut. ὑφιζήσω, ab ὑφίζω, quod v.], Subsido : ὑφιζάνει Hesych. exp. ὑποκάθηται, ἐλαττοῦται [Has duas explicationes habent etiam Photius et Suidas, ubi ὑποκαθέζεται], ὑφίεται. [Eur. Phœn. 1391 : Ὑφίζανον κύκλοις, ὅπως σίδηρος ἐξολισθάνοι μάτην. De aggere subsidente Appian. Mithr. c. 36 : Τὸ χῶμα ὑφίζανεν ἄφνω. G. D. Cyrill. Alex. t. 5, p. 548, B : Τοῦ πρὸς τὰ κάτω ὑφιζάνοντος. Jo. Chrys. t. 1, p. 27, B : Τοῦ δέρματος παρὰ τὸ προσῆχον ὑφ. Id. t. 9, p. 156, A; de vino, εἰς τρύγα ὑφιζάνει. De sedimento Geopon. 9, 19, 9 : Ὑφιζάνον ὑδατῶδες· 2, 7, 4 : Ὑφιζανούσης ὑποστάθμης. Nemes. De nat. hom. p. 162, 7. Galen. vol. 19, p. 628, 16, ἂν ὑφιζάνῃ κάτω. Id. ibid. p. 598, 6, et 618, 10 : Ὑφιζάνουσα ἐν τῷ πυθμένι τοῦ ἀγγείου· vol. 18, part. 1, p. 137, 7 : Ἐφίσταται γὰρ ἀεὶ τὸ λιπαρὸν, οὐχ ὑφιζάνει. Hase. Post alium sedeo, Pyrgion ap. Athen. 4, p. 143, E : Ἀπονέμουσι καὶ τοῖς υἱοῖς, κατὰ τὸν θᾶκον τὸν τοῦ πατρὸς ὑφιζάνουσιν. Schw.]

Ὑφίζησις, εως, ἡ, Sedimentum, Subsidentia, ὑποχάλασις, ἔνδοσις, Suid. [qui hæc omnia plurali numero posuit] hoc in l. [Procopii Hist. p. 298] exponit : Ἐξέκλινε τὰ γεώδη καὶ μαλακὰ καὶ ψαμμώδη, διὰ τὰς ἐσομένας ὑφιζ. ἐπὶ τοῖς ἐπιτιθεμένοις· ut Plin., Inundationibus Tiberis sedimento molis facto. [Strabo 1, p. 51 : Τὸ αὐτὰ τὰ ἐδάφη ποτὲ μὲν ἐξαίρεσθαι, ποτὲ δὲ ὑφίζησιν λαμβάνειν.]

[Ὑφίζω i. q. ὑφιζάνω. Eurip. Rhes. 730 : Σῖγα πᾶς· ὕφιζ'· ἴσως γὰρ ἐς βόλον τις ἔρχεται. Dio Cass. 66, 21 : Τέφραν ἀναβάλλει (Vesuvius), ὅταν ἀθρόον τι ὑφιζήσῃ· 68, 25 : Ὄρη ἄλλα ὑφίζησε καὶ ὕδωρ ... ἀνεφάνη. Geopon. 9, 26, 1 : Ἐὰν ὑφιζήσῃ ὕδωρ. (Futur. ὑφιζήσει Cyrill. Alex. t. 5, p. 412, B. Hase.) Forma med. Oppian. Hal. 4, 246 : Ὅθι πηλὸς ἀϊδνὴς ἐμβύθιος δολιχῇσιν ὑφίζεται ὀργυίῃσιν.]

Ὑφίημι, [Mitto subter, Suppono. Hom. Il. Ξ, 240 : Ὑπὸ δὲ θρῆνυν ποσὶν ἧσει· Od. I, 309 et 342, de fœtu ovi ad lactandum supposito : Ὑπ' ἔμβρυον ἧκεν ἑκάστη. Theocr. 4, 4 : Ἀλλ' ὁ γέρων ὑφίητι τὰ μοσχία· et forma media, de muliere alienum infantem lactante, Eurip. Phœn. 31 : Ἡ δὲ τὸν ἐμὸν ὠδίνων πόνον μαστοῖς ὑφεῖτο. Xenoph. Cyneg. 10, 2 : Οἱ περίδρομοι ... ὑφείσθωσαν ὑπὸ τοὺς βρόχους· et simil. 2, 4. Aristid. vol. 2, p. 147 : Πρὸς κέρδος τὴν χεῖρα ὑφεικότας· ubi Reisk. : « τὴν χεῖρα ὑφιέναι dicitur qui manum curvatam subjicit alterius manui, quo dona ejus complectatur. »] Submitto : ut ap. Plutarch. Submittere percussorem, ὑφιέναι, Bud. : afferens ex Eodem pro Submittere adornatum hominem : item ὑφιέναι ταῶνας ταῖς γυναιξὶ, ex Ejusdem Pericle [c. 14], pro Submittere pavones mulieribus, [i. e. eas allicere. Idem V. Pompeji c. 20 : Δέλεαρ αὐτῷ δέκα σπείρας ὑφῆκεν. De retibus Anon. (Ælianus, ut Toupio videtur) ap. Suid. s. v. Πάγας : Ταῖς πάγαις, ἃς ἄλλοις ὑφῆκε. Et alius s. v. Ποδάγρα : Ποδάγρας ὑφῆκεν ὡς θηρίοις τοῖς πολεμίοις. Suidas : Ὑφῆκεν· ὑπέβαλεν, ὑπέθηκεν. « Ὁ δὲ ἐνέδραν αὐτῷ τινα ὑφῆκεν. » Ὑφέντες· ὑποβαλόντες. « Οἱ δὲ ἐνέδραν ὑφέντες κτείνουσι τοῦτον δόλῳ. » Sic Plut. V. Marc. c. 24 : Πολλὰς ὑφέντας ἐνέδρας· et ib. c. 29, Pyrrhi c. 30. Eunap. Exc. Hist. p. 112, 18 ed. Nieb. : Διά τινων ὑφειμένων ἐνηδρευμένος. Conf. Ὑφεῖσα. Suborno, Soph. OEd. T. 387 : Ὑφεὶς μάγον τοιόνδε μηχανορράφον. Quod Suid. per ὑποβαλὼν exp. Et pass. de eo qui clam immittitur s. subrepit, Antig. 531 : Ἥ κατ' οἴκους ὡς ἔχιδν' ὑφειμένη λήθουσά μ' ἐξέπινες. Plato Axioch. p. 368, E : Προέδρους ἐγκαθέτους ὑφέντες. || Submitto, i. e. Subjicio, Alius potestati concedo. Eurip. Med. 24 : Σῶμ' ὑφεῖσ' ἀλγηδόνι. Xenoph. Anab. 3, 5, 5 : Ὁρᾶτε ὑφιέντας (hostes) τὴν χώραν ἥδη ἡμετέραν εἶναι; Plutarch. V. Poplic. c. 10 : Τὰς ῥάβδους εἰς ἐκκλησίαν παριὼν ὑφῆκε τῷ δήμῳ ... μέγα ποιῶν τὸ πρόσχημα τῆς δημοκρατίας· V. Pomp. c. 19 : Πομπήϊος, ἐπεὶ ... ἀπήντα τῷ Μετέλλῳ ... ἐκέλευσεν ὑφεῖναι τὰς ῥάβδους θεραπεύων ὡς προέχοντα τιμῇ τὸν Μέτελλον.] || At ὑφιέναι τοῦ φρονήματος ap. Eundem in Apophth. [p. 68, E], De animositate submittere, s. potius Remittere : Ἧ τῇ δυνάμει πρόσθες, ἢ τοῦ φρονήματος ὕφες. [Hesych. : Ὑφιέναι, ὑποχαλᾶν, ἐλαττοῦν, μειοῦν. Suidas : Ὑφεὶς, ἐνδοὺς, ὑποχαλάσας· addito loco Dion. C. 68, 17, in quo est : Ὑφ. τοῦ φρονήματος. Sic etiam Dionys. A. R. 7, 46.] Et [ὑπεὶς Ion. pro] ὑφεὶς τῆς ὀργῆς ap. Herodot. [1, 156; 3, 52. Dionys. A. R. 7, 32], Qui de indignatione remisit. [Herod. 9, 4 : Ἐλπίζων σφέας ὑπήσειν τῆς ἀγνωμοσύνης· 7, 162 : Ἐπεὶ οὐδὲν ὑπέντες ἔχειν τὸ πᾶν ἐθέλετε.] Affertur tamen ex Theophyl. Epist. : Οὔπω μοι τῆς ὀργῆς ὑφῆκας, pro Nondum indignari mihi desiisti. [Eadem signif. ὑφηρηκέναι dicitur : de quo v. s. v. Ὑφαιρέω. || Ὑφιέναι γράμμα, Literam per ὕφεσιν s. ὑφαίρεσιν, quam dicunt grammatici, omittere. V. s. v. Ὑφαίρεσις.] || Ὑφίεμαι pro ὑφίημι, Remitto. [Herodot. 2, 121, 4 : Ὑπίεσθαι τῆς ὀργῆς· 4, 181 : Τὸ ὕδωρ ὑπίεται τοῦ ψυχροῦ. Xenoph. Cyrop. 7, 5, 62 : Τοῦ μέγα φρονεῖν καὶ ἀπειθεῖν ὑφίενται· Mem. 4, 3 27 : Τῆς δυνάμεως μηδὲν ὑφίεσθαι.] Plutarch. in Antonio : Οὐ μὴν ὑφήκατο τῆς στρατιωτικῆς τόλμης, Nec tamen quippiam remisit. Demetrio [c. 18] : Τοῦ φρονήματος ὑφίεσθαι, Quicquam animorum remisisse. Vide Bud. p. 25. Idem Plutarch. Camillo [c. 11] : Ὥστε μηδὲν οἴκτῳ τῆς ὀργῆς ὑφέσθαι· sicut et ὑφίεσθαι ὀργῆς paulo ante. Gregor. : Οἱ τῆς κακίας τὶ ὑφιέμενοι. Item sine adjectione pro Remittere vires consulto, R. de viribus, Non agere totis viribus : ex Aristoph. Ran. [1220], Ὑφέσθαί μοι δοκεῖς. [Ubi schol. exp. ὑποχωρῆσαι, εἶξαι, ὑποχαλάσαι, ἐνδοῦναι. Id. Vesp. 337 : Ὕφεσθε τοῦ τόνου. Cum accus. Dionys. A. R. 11, 44 : Ὑφέμενος τὸ δέος ἐκάλει τὴν βουλήν· ubi probabi-

lius videtur ἀφέμενος.] || Decedo, Concedo, Cedo. Idem, Τῆς ἄγαν ἐξουσίας ὑφίεσθαι, De severitate decessisse, interpr. Bud. (videtur tamen et hic Remisisse, posse reddi). Affert ex Eodem, Τῶν ἐμαυτοῦ δικαίων ὑφιέμενος, quod reddit, De meo jure decedens. [Hesych.: Ὑφίενται, παρομολογοῦσιν. Ὑφεῖτο, ὑπεβάλλετο. Suidas: Ὑφεῖται, συγχωρεῖται. Ὑφεῖσθαι, ἀμελῆσαι, ὑποχωρῆσαι, addito loco anonymi: Οὐ μὴν ὑφεῖσθαι τῆς χώρας, ἀλλὰ μεῖναι καὶ κατασχεῖν. Quocum comparandus Dionys. A. R. 8, 84: Τῆς χώρας, ἐν ᾗ τὸ πρῶτον ἔστησαν, οὐχ ὑφιέμενοι. Pro ἀμελῆσαι dixit Dexippus in Exc. Hist. p. 23, 8 ed. Nieb.: Τοῦ κοινοῦ τῆς ἀσφαλείας ὑφέσθαι. Usitata Cedendi signif. Xenoph. Ages. 7, 1: Οὐ πόνων ὑφίετο· Symp. 5, 7: Τοῦ στόματος ὑφίεμαι, i. e. Cedo os pulcrius habenti. OEc. 4, 6: Ὑφεμένους τῆς γῆς τὰ τείχη διαφυλάττειν, i. e. Agro hostibus relicto. Cyrop. 5, 2, 12: Ὡς τοῖς πολεμίοις οὐδέποτ' ἂν ὑφεῖντο. Plutarch. Mor. p. 54, C: Ὑφίεται τῇ ὁμοιότητι τῆς ἰσότητος. Ubi Wyttenb.: «I. e. Similitudinem retinens magnitudine se vinci patitur. Constructio usitata verbi cum genitivo rei et dativo personæ, ὑφεῖσθαί τινί τινος, Alicui homini aliquam rem cedere, In aliqua re se alicui homini submittere: atque, ut abstractum pro concreto ponitur, ἰσότης et ὁμοιότης pro ἴσος et ὅμοιος, sic hoc loco ὁμοιότης pro simili homine accipi potest, ut fere sensus sit, Simili homini submittit se in æqualitate, Recusat æqualitatem, non vult ei æqualis haberi. Constructione illa sæpe utitur Plutarchus, v. c. Mor. p. 376, A. 410, C: Τοῖς μαθηματικοῖς οὐχ ὑφήσονται τῆς ἀκριβείας, In accurata diligentia non cedent mathematicis. Ib. p. 629, A; 988, B; Vitt. p. 29, A; 217, E; 387, A. 526, E: Τῷ φθόνῳ τῆς δόξης ὑφειμένος, i. e. Hominibus invidentibus concedens gloriam. Ib. p. 605, D; 710, C; 759, E; 766, C; 1062, A. Est etiam magis composita ratio ὑφεῖσθαί τινί τινος πρός τι p. 455, A: Ὑφιέμενον τῆς πικρίας λογισμῷ πρὸς τὸ συμφέρον· 1011, A: Ὑπερφυοῦς ἦν ψυχῆς καὶ πρὸς μηδὲν ὑφίεσθαι φόβῳ τοῦ φρονήματος δυναμένης.»] Et e Xenoph. [Mem. 4, 8, 6]: Οὐδενὶ ἀνθρώπων ὑφείμην ἄν, [οὔτε βέλτιον οὔθ' ἥδιον ἐμοῦ βεβιωκέναι,] cum infin. pro Nulli hominum in hoc cesserim, ut etc. [OEc. 12, 14: Ὑφίεμαι ... μηδ' ἐπιχειρεῖν ἐπιμελητὰς τούτων τινὰς καθεστάναι.] Item pro Cedo, i. e. Non obnitor, contendo, Repugnare non audeo. [Xenoph. Anab. 5, 4, 26: Οὐχ ὑφίεντο οἱ Ἕλληνες· 3, 1, 17: Εἰ ὑφησόμεθα καὶ ἐπὶ βασιλεῖ γενησόμεθα· Hell. 7, 2, 4: Ἐπεὶ οἱ Ἀργεῖοι ... τὴν χώραν αὐτῶν ἐῴησουν, οὐδ' ὡς ὑφίεντο.] Ex Gregor.: Τὸ γὰρ ἐν τοῖς τολμητέοις θαῤῥεῖν, ἀνδρίας ἐστίν· ὥσπερ τὸ ὑφίεσθαι, δουλείας. Et cum particula τι, ex Eodem: Βελτίους δὲ τῶν μικρόν τι ὑφιεμένων οἱ σπουδαιότεροι. At vero, Οὐδενὶ τὸ παράπαν τῆς ἀνόδου ὑφιέμενος, Lucian. [De luctu c. 2], pro Nemini concedens ascensum, i. e. permittens. Potest etiam reddi Indulgens, Condonans. || Ὑφίεμαι, pass.: unde partic. ὑφειμένος, Submissus [Phot. et Suidas: Ὑφειμένοι, ὑποχείριοι. Hesych.: Ὑφειμένος, ἐνδεδομένος, κεχαλασμένος, ἠλαττωμένος. In aliis gll. addit τεταπεινωμένος, et καθειμένος, ταπεινός. Eurip. Herc. F. 72: Παῖδες, οὓς ὑπὸ πτεροῖς σώζω νεοσσοὺς ὄρνις ὡς ὑφειμένη. Soph. El. 335: Νῦν δ' ἐν κακοῖς μοι πλεῖν ὑφειμένῃ δοκεῖ. Ubi schol.: Μὴ (hoc addit Brunck.) ὅλον τὸ ἱστίον ἀναπετασάσῃ. Ἀπὸ τῶν πλεόντων, οἳ πρὸς τὴν βίαν τῶν ἀνέμων οὐκ ἀντισχόντες, ὑφιᾶσι τῶν ἱστίων. Et alius: Ὑφῆσειν τὸ ἱστίον, οἷον συστέλλειν τὸ φρόνημα, καὶ μὴ ἀντικρὺς μάχεσθαι, οἱονεὶ τῇ προαιρέσει χρῶμαι. Propria signif. ἱστὸν ὑφέντες Hom. Il. A, 434. Hinc, ut videtur, Hesych.: Ὑφ., χαλάσαντες, ὑφελόντες. Locutionem ὑφέντες τι τῆς κεραίας annotavit Pollux 1, 107], ut φωνὴ, Submissa vox. [Suidas: Ὑφειμένοι, ... ἢ ὑφειμένη, ἐκλελυμένη, addito loco anonymi: Ὑφειμένῃ καὶ διαλειπούσῃ πολλαχῇ τῇ φωνῇ ἐδεῖτο ξυγγνῶναί οἱ βασιλέα. Quod ὑφειμένῳ τόνῳ dixit Philostr. p. 231.] Item Remissus, Remisse et parce factus; Diminutus, Bud. ap. Dionys. Areop. [Theophr. C. Pl. 6, 14, 12: Σκληραὶ αἱ ὀσμαὶ καὶ ἀγλυκεῖς· αἱ δὲ τῶν ἡμέρων ἔχουσί τινα ἅμα τῷ ὑφειμένῳ (sc. τῆς σκληρότητος) γλυκύτητα καὶ εὐμένειαν. Quam alibi ὀσμὴν μαλακὴν καὶ ἀνειμένην dicit.] Et pro Inferior bonitate, Deterior, Procl. || Ὑφειμένος est etiam Permissus: ut Ἀντὶ σοῦ γε κατθανεῖν ὑφειμένη, Eur. [Alc. 524], Permissa pro te mori

A s. concessa, Cui permissum est s. concessum. [Non permissam dicit, sed submissam, i. e. eam quæ ultro se submisit necessitati moriendi.] Plutarch. Lyc. [c. 6, ubi nunc recte ἐφεῖτο]: Ὑφεῖτο μηδενὶ γνώμην εἰπεῖν, Nulli permittebatur s. permissum erat. [Seqq. ex Indice.] Ὕφες, Remitte. Ὑφησόμενος, particip. verbi ὑφίεμαι. Ὑπιέναι, Ion. pro ὑφ.

[Ὑφιστάω, i. q. seq., labente Græcitate. Confess. Cypriani Actt. SS. Sept. t. 7, p. 225, 6: Πάντα ζωγραφία σκιώδει ὑφιστᾶν καὶ προβάλλεσθαι. Hase.]

Ὑφίστημι, q. d. Statuo sub, Colloco sub, Suppono, Subjicio. [Hesych.: Ὑφιστάς· (ὑποστὰς insertum ap. Phot. et Suid.) ὑποτιθείς. Ὑποστήσας per ὑποβαλόμενος (var. lect. ὑποβαλλόμενος) explicant et ex Hyperide citant Harpocr., Phot. et Suidas. Herodot. 5, 16: Ὁ γαμέων τρεῖς σταυροὺς ὑπίστησι· 4, 152: Ὑποστήσας αὐτῷ (τῷ χαλκηΐῳ) τρεῖς κολοσσούς.] Pind. Ol. 6, init.: Χρυσέας ὑποστάσαντες εὐτειχεῖ προθύρῳ θαλάμου κίονας. [Et metaph. ib. 8, 35: Τεθμὸς δέ τις ... τάνδ' ἁλιερκέα χώραν παντοδαποῖσιν ὑπέστασε ξένοις κίονα δαιμονίαν. Xen.

B Cyneg. 10, 7: Ὑφιστάναι κλῶνας (i. e. Ramis fulcire sagenam). Aristot. H. A. 9, 40: Ὑφιστᾶσιν ἐρείσματα· De partt. anim. 2, 9: Ὑφιστᾶσι τῶν στερεῶν τι σωμάτων, εἶθ' οὕτω περιπλάττουσι (πηλόν). Epict. Diss. 2, 15, 9: Ἂν σαπρὸν ὑποστήσῃς θεμέλιον.] Athen. 6, [p. 241, D]: Ὑποστήσαντα τὴν ἀριστερὰν χεῖρα ὥσπερ αἱ καρυάτιδες. Plut. Othone [c. 17]: Τὸ ξίφος ὑποστήσας ὀρθὸν ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ, καὶ περιπεσὼν ἄνωθεν. [Polyb. 1, 50, 6: Ὑπέστησε τὴν ἑαυτοῦ ναῦν ἀντίπρωρον τοῖς πολεμίοις, Stitit suam navem, i. e. substitit cum sua navi, prora in hostem conversa. Schweigh.] Aliud exemplum ejusd. signif. habes in Στήριγξ ex Eod. [De dolo tendendo Eurip. El. 983: Ἀλλ' ἦ τὸν αὐτὸν τῇδ' ὑποστήσω δόλον;] || Substituo, i. e. Sufficio in locum alterius. Xenoph. Hell. 4, [1, 26]: Ὑποστήσας Ἠριππίδας ταξιάρχους καὶ λοχαγούς. [Ubi ἐπιστήσας scribendum videbatur Leunclavio. Ὑποστῆναι, Substitutum esse, ap. Plat. Phil. p. 19, A: Τὸ ἐμὲ τοῦ λόγου διάδοχον παντελῶς ὑποστάντα ... σοὶ πάλιν τοῦτο προστάττειν. Sed in loco Xenophontis ὑποστήσας accipiendum potius pro ὑποπέμψας, ut monuit L. Dindorfius, quemadmodum fere

C ὑποστάντες ab Herodoto 8, 91, dicuntur qui in insidiis stant. || De vadimonio Hesych.: Ὑποστῆσαι· ὅταν τις ἐγκάθετον στήσῃ ἐπὶ τῷ ὠνήσασθαί τι.] || Atque ut Suppono in locis præced., sic et Propono in nonnullis exp. Soph. Aj. [1091]: Μὴ γνώμας ὑποστήσας σοφάς. Sic ap. Greg. Naz.: Ὅ τοίνυν ἐστὶ θεὸς, πρότερον ὑποστησόμεθα, redditur Proponemus. Sed videtur accipi pro Supponemus tanquam fundamentum. At vero ap. Athen. quum dicit, Οἱ δ' ἀρχαῖοι καὶ τοὺς θεοὺς ἀνθρωποειδεῖς ὑποστησάμενοι, καὶ τὰ περὶ τὰς ἑορτὰς διετάξαντο, Bud. exp. Supponentes, Ponentes: accipit autem Supponere pro eo, quod vernaculo sermone dicitur *Présupposer*: qua in significatione licet vulgus utatur verbo Supponere, Latinum tamen non esse, satis constat. At pro eo, quod habemus ap. Diog. L. [2, 86]: Οἱ ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς τῆς Ἀριστίππου μείναντες, καὶ Κυρηναϊκοὶ προσαγορευθέντες, τὴν ἡδονὴν τέλος εἶναι ὑπέστησαν, dixerat Cic. Tusc. Quæst. 3 [Offic. 3, 33]: At qui ab Aristippo Cyrenaici philosophi nominati, omne bo-

D num in voluptate posuerunt. [Ὑφίστασθαι ἀρχὰς ψευδεῖς, Falsa initia ponere, Polyb. 3, 48, 9 (i. q. ψευδεῖς ὑποθέσεις λαμβάνειν ib. § 8). Id. 1, 15, 8: Οὓς ἡττημένους ὑπεστήσατο, Quos victos supposuerat, Quos victos fecerat vel finxerat narrando. Schweigh. Diodor. 1, 6: Ἄφθαρτον ὑποστησάμενον τὸν κόσμον· 1, 11: Τούτους δὲ τοὺς θεοὺς ὑφίστανται τὸν σύμπαντα κόσμον διοικεῖν· 1, 12: Τὴν Ἀθηνᾶν παρθένον ὑποστήσασθαι. Sext. Emp. p. 373: Τῶν διμερῆ τὴν φιλοσοφίαν ὑποστησαμένων· 461: Τὸ ἀληθές τε καὶ ψευδὲς ὑπεστήσαντο· et similia p. 678, 712. Passiv. p. 711: Διώκουσι τὸ δοξαζόμενον τοῖς ἀνθρώποις ἀγαθὸν καὶ φεύγουσι τὸ ὑποσταθὲν κακόν.]

|| Ὑφίστημι, In naturam rerum produco: Ὁ θεὸς ὑπέστησε πάντα ἐξ οὐκ ὄντων. Bud. p. 494, 495. [Ubi citat Alex. Aphr. Problem. 1: Τῷ θεῷ τῷ καὶ τὴν τούτων (τῶν ἀλύτων) οὐσίαν ὑποστήσαντι· et forma med. Gregor. ἐν τῷ Εἰς τὰ γενέθλια: Ἵνα δείξῃ μὴ μόνον οἰκείαν ἑαυτοῦ φύσιν, ἀλλὰ καὶ πάντη ξένην ὑποστήσασθαι δυνατὸς ὤν. Joann. Damasc. de Christo: Ἐνοικήσας τῇ γαστρὶ τῆς ἁγίας παρθένου ἀπεριγράπτως ἐν τῇ ἑαυτοῦ ὑποστάσει

ἐκ τῶν ἁγνῶν τῆς ἀεὶ παρθένου] αἱμάτων σάρκα ἐψυχωμένην ψυχῇ λογικῇ τε καὶ νοερᾷ ὑπεστήσατο. Procl. Inst. Theol. p. 226 : Ἡ τῆς δυνάμεως ἐπικράτεια ... ἀνεγείρουσα πρὸς τὸ γεννᾶν ἄλλα καὶ ὑφιστάνειν. ‖ Ὑποστησάμενος per ἐναρξάμενος exp. Suidas, addito Joann. Antioch. loco (p. 821 ed. Vales.) : Ἐκ πρώτης τῆς ἡλικίας εὐσταθῆ τε καὶ ἡσύχιον βίον ὑποστησάμενος.]

‖ Ὑφίσταμαι, [cum perf. Ὑφέστηκα, aor. Ὑπέστην. Rarior aor. pass. Ὑπεστάθην, ut ap. Eur. Rhes. 315,] q. d. Statuor sub, Collocor sub, Supponor, Substituor, Sufficior : quarum tamen signiff. exempla non afferuntur. [Lucian. De dea Syr. c. 46 : Στῦλος ὑφεστεὼς (edd. vet. ἐφεστὼς) μέγας ἀνέχει τὸν βωμόν.] Frequenter autem dicitur ὑφίστασθαι Quod extat, et in natura rerum est, q. d. Substare, sicut ὑπόστασις interdum redditur Substantia, s. Subsistere. [Ab ὑπάρχειν distinguit Plutarch. Mor. p. 1081, F : Χρύσιππος ... τὸ μὲν παρῳχημένον τοῦ χρόνου καὶ τὸ μέλλον οὐχ ὑπάρχειν, ἀλλ' ὑφεστηκέναι φησὶ, μόνον δὲ ὑπάρχειν τὸ ἐνεστός.] Sed vertitur etiam In naturam, In naturam rerum produci : Bud. ap. Gregor. de Baptismo : Ἀλλ' ὥσπερ οὐκ ὄντας ἀνθρώπους ὑπέστησεν, οὕτως ὑποστάντας ἀνέπλασε, Sic in naturam productos denuo finxit : ὑφεστηκὸς, ut Idem scribit, dicitur Quod in naturam rerum cadit, Quintil. Philo De mundo : Οὐδὲν τῶν ὄντων ἰσότιμον ὑφέστηκε θεῷ, Nihil in naturam rerum proditum est, Nihil extitit. [Longin. De subl. 12, 1 : Τὸ ὕψος κἂν νοήματι ἑνὶ πολλάκις, ἡ δὲ αὔξησις μετὰ ποσότητος καὶ περιουσίας τινὸς ὑφίσταται· 2, 2 : Ἡ φύσις πρῶτόν τε καὶ ἀρχέτυπον γενέσεως στοιχεῖον ἐπὶ πάντων ὑφέστηκεν. Plutarch. Mor. p. 829, C : Παρὰ τοῦ μηδὲ ὄντος μηδὲ ὑφεστῶτος γεννᾶται τόκος. « Τὰ ὑφεστῶτα, Res susceptæ, curæ alicujus commissæ. Polyb. 6, 14, 5 : Οὐδὲν κατὰ λόγον διοικεῖν τῶν ὑφεστώτων. » Schweigh. Ὑφεστὼς per ἐνυπόστατος exp. Phot. et Suid., cui ὑποκείμενος addit Hesych. Idem Ὑφεστάναι· εἶναι, ὑπάρχειν. Inter quæ media est gl. Ὑφεστώς· ὀχετός, cujus verum lemma periisse videtur.]

‖ Ὑφίσταμαι, Subeo, Succedo : Ὑπὸ τειχίον ὑποστὰς, Plato [Rep. 6, p. 496, D, ubi nunc ἀποστὰς legitur ex cod. Paris.] ap. Bud. [Subeo, i. q. ὑπέρχομαι. Polyb. 11, 30 2 : Τῷ πλήθει ὑπέστη δέος.] Item Subeo, i. e. Sustineo, Suscipio : Ὑπέστη ταύτην τὴν λειτουργίαν, Lysias ap. Eund. Et Ὑφίσταται δὲ τὴν πρᾶξιν Πελοπίδας [πρῶτος], Plut. Pelop. [c. 8], pro Facinus sibi deposcit, Aggreditur rem audendam, Bud. : sed malim Suscipit. [De argumento quod quis tractandum suscipit, Polyb. 7, 7, 6 : Ὑποθέσεις στενὰς ὑποστήσασθαι. Schweigh.] Sic Thuc. [4, 28] : Ὑφίσταται τὸν πλοῦν. Synes. : Ὑφίστασθαι ταύτην τὴν ὑπηρεσίαν. Quinetiam Ὑποστὰς τὸν κίνδυνον, Thuc. [2, 61], cui opp. ὁ φυγών. [De munere suscipiendo, ut ὑποστῆναι τὴν ἀρχὴν ap. Dion. Cass. 41, 36; τὴν στρατηγίαν 36, 8; τὴν δικτατωρίαν 42, 21; 44, 51; τὴν πρεσβείαν 38, 16.] At Bud. addit significare etiam Suscipio, i. e. Aggredior, Instituo, Incepto : Ὑπέστημεν τοσοῦτον ἀγῶνα, Aristid. Item Recipio, Polliceor. [Herodot. 1, 196 : Ὃ τὸ ἐλάχιστον ὑπιστάμενος. Cum infin. Eur. Ion. 1415 : Κατθανεῖν ὑφίσταμαι· Herc. F. 706 : Ἐφ' οἷς ὑπέστητ' αὐτεπάγγελτοι θανεῖν· Iph. A. 360 : Θύσειν ὑπέστης παῖδα σήν· Alc. 37 : Ἦ τόδ' ὑπέστη πόσιν ἐκλύσασ' αὐτὴ προθανεῖν. Demosth. p. 551, 27 : Ὑποστὰς ἂν πᾶν εἰπεῖν καὶ πρᾶξαι. Plato Leg. 6, p. 751, D : Τὴν πόλιν ὑπέστης τῷ Κρητῶν ἔθνει προθύμως κατοικιεῖν· Alc. 2 p. 141, B : Εἰ μὴ καὶ πάσης Εὐρώπης τύραννον γενέσθαι ὑποσταίη σοι.] Ὑφίσταμαι ἔχειν, Xenoph. Cyrop. 6, [3, 12], Recipio et polliceor me habiturum; sed dicit Bud. ὑφίσταμαι poni poetice pro ὑπισχνοῦμαι, legique in hac signif. apud Historicos quoque : ego contra non apud solos Historicos, verumetiam apud ceteros prosæ scriptt. raro quidem, sed legi tamen puto. [Polyb. 1, 59, 7 : Ὑφίστατο παρέξειν πεντήρη.] At Thom. M. ὑφίσταμαι pro ὑπομένω in usu esse apud λογογράφους tradit, subjungens ex Luciano [Timon. c. 40] : Ὑπόστηθι, ὦ Τίμων, δι' ἐμέ. At pro ὑπισχνοῦμαι usos esse poetas dicit, et cum illis Thuc. semel, 4, p. 135 [c. 39] : Ἦγαγε τοὺς ἄνδρας, ὥσπερ ὑπέστη. Aristoph. cum infin., qui etiam subauditur in proxime præcedente l. Thuc., Vesp. [716] : Καὶ σῖτον ὑφίστανται κατὰ πεντήκοντα μεδίμνους Πωριεῖν. Apud Hom. autem interdum

cum accus. personæ, interdum cum infin. : Il. Φ, [457] : Μισθοῦ χωόμενοι, τὸν ὑποστὰς οὐκ ἐτέλεσσε. Sic Od. Γ, [99] : Ἦ ἔπος, ἠέ τι ἔργον ὑποστὰς ἐξετέλεσσε. Et cum accus. ὑπόσχεσιν, Il. B, [286] : Οὐδέ τι [τοι] ἐκτελέουσιν ὑπόσχεσιν, ἥνπερ ὑπέσταν· Od. K, [483] : Τέλεσόν μοι ὑπόσχεσιν, ἥνπερ ὑπέστης. At cum accus. in una parte orationis, cum infin. in altera, Il. Ψ, [20] : Πάντα γὰρ ἤδη σοι [τοι] τελέω, τὰ πάροιθεν ὑπέστην, Omnia jam tibi præsto, quæ pollicitus sum : sc. Ἕκτορα δεῦρ' ἐρύσας δώσειν κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι, Δώδεκα δὲ προπάροιθε πυρῆς ἀποδειροτομήσειν κτλ. [Herodot. 3, 127 : Τίς ἄν μοι τοῦτο ὑμέων ὑποστὰς ἐπιτελέσειε; 9, 134 : Ὑποστάντες τὰ δ Μελάμπους προετείνετο. Æsch. Suppl. 461 : Εἰ μή τι πιστὸν τῷδ' ὑποστήσει στόλῳ· Eum. 204 : Κἄπειθ' ὑπέστης αἵματος δέκτωρ νέου (sc. γενέσθαι). Similiter Lysias p. 182, 9 : Ὥστε ἐθελοντὴν ὑποστῆναι τριήραρχον· et Demosth. p. 536, 19 : Ὅτ' ἐγὼ τῆς Πανδιονίδος χορηγὸς ὑπέστην.] ‖ Sustineo, i. e. δέχομαι, Excipio, Non cedo irruenti, ad verbum Subsisto, ut quidem usus est Liv. [Æsch. Pers. 87 : Δόκιμος δ' οὔτις ὑποστὰς μεγάλῳ ῥεύματι φωτῶν.] Plutarch. : Μαχόμενοι οὖν φείδονται τῶν ἐνδιδόντων, ἀναιροῦσι δὲ τοὺς ὑφισταμένους· Demetrio [c. 25] : Οὐδενὸς ὑφισταμένου τῶν ἐναντίων, ἀλλὰ φευγόντων καὶ προεμένων τὰς πόλεις. Quæ exempla Bud. affert, addens et tertium ex eod. Plutarch., itemque unum ex Synes. : sed veteres quoque scriptores ita usos esse hoc verbo sciendum est. [Eur. Cycl. 199 : Μυρίον ὄχλον Φρυγῶν ὑπέστην· Rhes. 375 : Σὲ γὰρ οὔτις ὑποστὰς ... χορεύσει. « Ὑποστῆναι τοὺς ὑπεναντίους γενναίως Polyb. 1, 17, 12. Ἐκ μεταβολῆς ὑποστῆναι, Conversis equis subsidere, sc. ad resistendum hosti, 1, 76, 7. Ὑποστῆναι γενναίως τὸν πόλεμον 1, 6, 7. Ὑφ. τὴν ἔφοδον τῶν βαρβάρων 9, 35. 1. Ὑφίστασθαι καὶ μένειν τὰς ἐπιφορὰς τῶν ἀλκιμωτάτων ζώων 6, 6, 8. Schweigh.] Thuc. 1, [144] : Ὑποστάντες Μήδους. Usus est autem et cum dat., 2, [61] : Χρεὼν καὶ ξυμφοραῖς ταῖς μεγίσταις ἐθέλειν ὑφίστασθαι, καὶ τὴν ἀξίωσιν μὴ ἀφανίζειν. Ubi tamen dat. est rei, non personæ : at Xen. usus est et cum dat. personæ, Hell. 7, [5, 12] : Ἔξεστι δὲ λέγειν ὡς τοῖς ἀπονενοημένοις οὐδεὶς ἂν ὑποσταίη. Utroque autem in l. non incommode fortasse reddetur ὑφίστασθαι verbo Resistere, si construct. illam Græcam retinere libeat. Eur. uno eodemque in l. utramque constr. huic verbo dedit; nam quum dixisset ταῖς συμφοραῖς ὑφίσταται, sicut locutum esse Thuc. ostendi modo, subjunxit ὑποστῆναι βέλος. Locus est Herc. F. [348] : Ταῖς συμφοραῖς γὰρ ὅστις οὐχ ὑφίσταται [lectio vitiosa pro Τὰς συμφορὰς γὰρ ὅστις οὐκ ἐπίσταται], Οὐδ' ἀνδρὸς ἂν δύναιθ' ὑποστῆναι βέλος; quos versus ita quidam reddidit : Nam sustinere adversa si quis non valet, Quo tela pacto sustinebit hostium? Sed videtur quærendum esse aliquod aptius verbum quam Sustinere, quum ὑποστῆναι βέλος dicatur Qui telis se offert impavidus, ad differentiam ejus, qui teli metu, hostis impetum non sustinet. At ὑφίσταμαι cum accus. rei, vertitur non solum Subeo, sed et Tolero, Suffero. [Eurip. Rhes. 157 : Τόνδ' ὑφίσταμαι πόνον· Suppl. 189 : Πόλις δὲ σὴ μόνη δύναιτ' ἂν τόνδ' ὑποστῆναι πόνον. Ὑποστῆναι ἔρωτα Troad. 415; πόνους καὶ κινδύνους Demosth. p. 158, 1.] Ὑφ. πόνους, Hermog. Plutarch., Πράως ἀδοξίαν ὑφιστάμενος. Affertur præterea ex Alex. Aphr. θλάσιν οὐχ ὑφίσταται : Τὸ μαλακὸν τῆς ὑέλου εἶχον τῇ θερμότητι ταχέως, θλάσιν οὐχ ὑφίσταται. [Cum infin. Demosth. p. 1421, 20 : Ὑφίστασθαι ... κἂν θορυβηθῆναι κἂν ἄλλο τι βούλησθ' ὑμεῖς.] Ceterum affinitatem magnam habent inter se istæ signiff., Subeo, Suscipio, Aggredior, Sustineo, Non cedo, Polliceor; hanc enim signif. posteriorem illis esse puto, sed ordinem Budæi secutus sum paulo ante, eandemque omnes originem habent : si quis enim rem aliquam aggressurus est s. onus aliquod subiturus, si irruentem sustinere paratus futurus sit, eique minime cedere, si denique polliceri aliquid velit, et fidem suam de eo obstringere, oportet animi robur ὑφίστασθαι ei, Subsistere : eo fere modo, quo dixit Tibull. Vires subsistere. At Liv. imitatione Græcorum accusativo junxit, dicens, si non mentiuntur exempll., Non feras tantum subsistere : item, Et posteaquam præpotentem armis Romanum nec acies subsistere ullæ nec castra poterant. At Cæsar sine casu usus est, alioqui pro ὑφίστασθαι

et ipse, s. ὑπομένειν : B. G. 1 : Quo prælio sublati Helvetii, quod quingentis equitibus tantam multitudinem equitum propulerant, audacius subsistere : nonnunquam ex novissimo agmine prælio nostros lacessere cœperunt. Sic Thuc. ὑφίστασθαι sine casu posuit, 4, p. 138 [c. 54] : ¦Καὶ μάχης γενομένης ὀλίγον μέν τινα χρόνον ὑπέστησαν οἱ Κυθήριοι, ἔπειτα τραπόμενοι κτλ. [Id. 8, 68 : Πολύ τε πρὸς τὰ δεινὰ, ἐπειδήπερ ὑπέστη, φερεγγυώτατος ἐφάνη. Eur. Phœn. 1470 : Κοὐδεὶς ὑπέστη, πεδία δ' ἐξεπίμπλασαν φεύγοντες. Similiter φεύγοντες et ὑποστάντες oppositi ap. Xenoph. Cyrop. 4, 2, 31 ; et ap. Eur. Rhes. 315 : Ὃν οὔτε φεύγων οὔθ' ὑποσταθεὶς δορὶ δ Πηλέως παῖς ἐκφυγεῖν δυνήσεται. Lucian. D. mort. 27, 3 : Ὑποστὰς ὁ Θρᾷξ ... αὐτόν τε διαπείρει καὶ τὸν ἵππον. Ἀνδρωδῶς ὑφίστασθαι Polyb. 4, 80, 5.] ‖ His autem addo, verbum ὑφίσταμαι interdum alteram quoque verbi Subsisto signif. habere. Aristot. [H. A. 6, 29], de cervis loquens : Ἐν δὲ τῷ φεύγειν, ἀνάπαυσιν ποιοῦνται τῶν δρόμων, καὶ ὑφιστάμενοι μένουσιν ἕως ἂν πλησίον ἔλθῃ ὁ διώκων, τότε δὲ καὶ πάλιν φεύγουσι. Plin. tamen Stantes maluit reddere, quam Subsistentes, quum hunc l. ita interpretatus est : Et alias semper in fuga acquiescunt, stantesque respiciunt; quum prope ventum est, rursus fugæ præsidia repetentes.

‖ Ὑφίσταμαι, Subsideo, Sido, Pessum eo, cui opp. ἐπιπολάζω. Aristot. Probl. [23, 20] : Ἔτι τὰ μὲν ἀπόρρυτα διηθεῖται διὰ τῆς γῆς· διηθουμένων δὲ, ἀεὶ μάλιστα ὑφίσταται τὸ παχύτατον καὶ βαρύτατον, ἐκκρίνεται δὲ τὸ κοῦφον. Ap. Eund. opp. ὑφιστάμενον et ἐπιπολάζον, De cœlo 4, [c. 4] : Πρῶτον μὲν διωρίσθω, βαρὺ μὲν ἁπλῶς, τὸ πᾶσιν ὑφιστάμενον, κοῦφον δὲ, τὸ πᾶσιν ἐπιπολάζον. [Add. id. Meteor. 1, 2 et 4. Et 2, 3 : Ὑφισταμένη ἐν τοῖς ἀγγείοις ἁλμυρίς· 4, 6 : Ὑφίσταται καὶ ἀποκαθαίρεται κάτω ἡ σκωρία.] Hinc et ὑπόστασις, Sedimentum. [Herodot. 4, 1, ubi de lacte agitur, exquisitius esse ait τὸ ἐπιστάμενον, Id quod supernatat, minoris æstimari τὸ ὑπιστάμενον. Schweigh. Plutarch. Mor. p. 682, E : Ὑφισταμένων ῥευμάτων, Subsidentibus undis. 878, F : Τὸ ὕδωρ ὑποστὰν ἐκοίλανε τοὺς ὑποκειμένους τόπους· 701, E : Τὸ πυκνὸν καὶ συνεχὲς διὰ βάρος ὑφίσταται· 897, A : Εἰς ἁλυκίδα καὶ πικρίαν τὸ λοιπὸν ὑποστῆναι. Addito dativo p. 967, A : Ὑπὸ τῶν βαρυτέρων τοῖς κουφοτέροις ὑφισταμένων.]

‖ Ὑφίσταμαι, etiam κρυφίως ἵσταμαι, ὑποχωρῶ, Bud., exemplum tamen non afferens; sed habetur apud Thom. M., ex quo has exposs. desumpsit; hic enim postquam dixit ὑφίσταμαι inter alia significare κρυφίως ἵσταμαι, addit ex Luciano [Philops. c. 35] : Ἐν σκοτεινῷ ὑποστάς. Quibus subjungit, accipi et pro ὑποχωρῶ : ex eodem Luciano [Timon. c. 40] afferens, Ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι. [De verbi potestate consentiunt Suidas, Ὑποστήτω· ἀντὶ τοῦ ὑποχωρησάτω, et, paullo tamen aliter, Hesych. εἰξάτω, παραχωρησάτω. Perquam rara sunt quæ huc conveniant exempla, multo tritius ὑπεκστήσομαι. Hemst. Plutarch. V. Pyrrhi c. 24 : Ἐκ τῶν μαχομένων ὑποστὰς, nunc ἀποστὰς restitutum ex cod.] De illa autem expos. κρυφίως ἵσταμαι, quod ad verbum sonat, Occulte sto, dixi et in Ὑπόστασις. [Herodot. 8, 91 : Αἰγινῆται ὑποστάντες ἐν τῷ πορθμῷ, i, e. In insidiis stantes.]

‖ Ὑφίσταμαι, act. signif. Suppono, Pono, vide in Ὑφίστημι, ubi afferuntur exempla hujus signif. in aor. med.

Ὑφόλμιον, τὸ, Quod mortario supponitur, Quod sustinet mortarium, τὸ ὑπόθημα τοῦ ὅλμου, ut Pollux [4, 70; 10, 114] exp. Nam ὅλμος est Mortarium. [Phot. p. 635, 6 : Ὑφόλμιον· ἀπὸ τῶν αὐλῶν· Φερεκράτης· ubi ἐπὶ pro ἀπὸ corrigendum ex Photio p. 329, 2 : Ὅλμοι καὶ ὑφόλμια ἐπὶ αὐλῶν. Hesych. : Ὑφ., μέρος τι τοῦ αὐλοῦ πρὸς τῷ στόματι, ἢ αἱ γλωττίδες, καὶ ὑπόθεμά τι. Arcad. p. 188 : Καθάπερ οἱ τοῖς αὐλοῖς τὰ τρήματα εὐράμενοι ἐπιφράττειν αὐτὰ καὶ ὑπανοίγειν, ὁπότε βούλοιντο, κέρασί τισιν ἢ βόμβυξιν ὑφορχίοις (alius codex ὑφωρχίοις. Recte Salmas. Exerc. Plin. p. 84 ὑφολμίοις) ἐπετεχνήσαντο ἄνω καὶ κάτω, καὶ ἔνδον τε καὶ ἔξω στρέφοντες.]

[Ὑφομολογέω, q. d. Subconfiteor. Greg. Nyss. t. 2, p. 228, D : Ὑφομολογῶν ἠρέμα τῶν λογισμῶν τὴν ἀσθένειαν. Hase.]

[Ὑφόρᾱσις, εως, ἡ, Suspicio, pro quo frequentius est ὑποψία. [Ammon. p. 139; Eran. Philo p. 174. Plutarch. Mor. p. 479, B; 535, D. Diog. L. 2, 99; schol. Pind. Ol. 2, 29. G. D. Orig. t. 1, p. 786, F, χωρὶς πάσης ὑφ. Joseph. A. J. 17, 12, 2, κινδύνων ὑφοράσει· 19, 1, 6 : Οὐ γὰρ εὐνοία τι πολιτεύει διὰ τάδε πρὸς ἡμᾶς, δι' ὑφοράσεως δὲ μᾶλλον. Galen. vol. 14, p. 301, 8 : Εἰ δι' ὑφ. τις ἔχει φαρμακείας, Si quis veneni habet suspicionem. It. ap. Plutarch. Mor. p. 644, A, ὑφαίρεσις καὶ ἁρπασμὸς καὶ χειρῶν ἅμιλλα, correctum ὑφόρασις a Dœhner. Quæst. Plutarch. p. 44. Hase.]

[Ὑφορατέον, Suspectandum. Marc. Anton. 7, 53. Kall. Plutarch. Mor. p. 50, B. Herodot. Tars. ap. Oribas. t. 1, p. 497, 5 : Ὑφ. δὲ τοὺς περὶ τοῖς μέσοις φλεγμονὰς ἔχοντας. Vertit Daremberg. : *On doit se défier des inflammations des parties centrales*. Hase.]

Ὑφορατικὸς, ἡ, ὸν, Suspicax.

[Ὑφόρατος, ὁ, ἡ, Suspectus. Jo. Hierosol. De init. iconomach. p. 236, A Venet. Hase.]

Ὑφοράω, q. d. Subaspicio, Suspecto, Suspectum habeo. [Hesych. : Ὑφορᾷ, φοβεῖται. Xenoph. Anab. 2, 4, 10 : Οἱ Ἕλληνες ὑφορῶντες τούτους ... ἐχώρουν.] Sed vox pass. [med.] Ὑφορῶμαι frequentiore est in usu. [Isæus De Menecl. hered. § 8, p. 17 ed. Bekk. : Τὴν ἡλικίαν ὑφορᾶσθαι τὴν ἑαυτοῦ.] Dem. [p. 240, 13] : Ὑμεῖς δὲ ὑφορώμενοι τὰ πεπραγμένα, καὶ δυσχεραίνοντες: et [p. 153, 19] : Ἅπαντας δὲ ὑφορᾶσθαι, καὶ διαβεβλῆσθαι πρὸς αὐτόν. Xenoph. [Mem. 2, 7, 12] : Ἀντὶ ὑφορωμένων ἑαυτὰς, ἡδέως ἀλλήλας ἑώρων, Quum prius se invicem suspectas haberent; nec enim probo istam quæ in VV. LL. habetur interpret., Quum torve aliæ alias inspexissent, mutuo aspectu lubenter fruebantur. [Lucian. D. deor. 19, 1 : Ἐκεῖνος ἐκὼν προσίεται, ἡ Ἀθηνᾶ δὲ ὑφορᾶται ἀεί.] Philo V. M. : Λαβόμενοι δ' ἅπαξ ἀφορμῆς οἱ ἐν τέλει, καὶ τὸν νεανίσκον ὑφορώμενοι. Sic et in isto l., Κορίνθιοι ὑφορώμενοι Ἀθηναίους ξενικὸν ἔτρεφον συμμαχίας χάριν. [Themist. Or., 1, p. 10, A : Οὐχ ὥσπερεὶ πολέμιον ὑφορώμενος.] Sic autem et ὑπειδόμην dicitur potius quam ὑπεῖδον, ut ap. Plutarch. De primo frig. : Πρῶτον μὲν ἄν τις ὑπείδοιτο [ὑπίδοιτο]. ‖ Ὑφορῶμαι aliis etiam modis exp. a Suida; nam ὑφορώμενοι vult esse positum pro μισοῦντες, vel παρατηροῦντες, aut ὑπονοοῦντες, in isto loco quem affert, sine auctoris nomine : Οἱ δὲ τὰ χρήματα ὑφορώμενοι, καὶ φιλεῖν αὐτὰ ἀποδιδράσκοντες. Ubi tamen non video quid obstet quominus, sequendo eam quam ὑφορῶμαι habet in præcedentibus locis signif., exponamus τὰ χρήματα ὑφορώμενοι, Pecunias suspectas habentes, Pecunias suspectantes. Hunc autem locum proxime præcedit apud eundem Lexicographum iste : Καὶ οὐδὲν ὑφορώμενος τὸν τῶν νεωτέρων γέλωτα, ταῦτα ἐτέλει σεμνῷ προσώπῳ. Ubi vult ὑφορώμενος significare ὑποστελλόμενος, vel ἐννοῶν. Ego autem existimo ὑφορώμενος commode hic reddi posse Reformidans : quæ signif. valde vicina est alteri, atque adeo ex illa velut manat; quæ enim suspecta habemus, ea reformidamus. Adde quod Hesych. partic. ὑφορώμενος exp. φοβούμενος, sicut ὑποβλεπόμενος et ὑπονοῶν. [Idem : Ὑφοραθείην, φοβηθείην. Ὑφορᾶσθαι, διανοεῖσθαι. Aristot. H. A. 9, 44 : Ἔστι δὲ (ὁ λέων) τὸ ἦθος οὐχ ὑπόπτης οὐδ' ὑφορώμενος οὐδέν. Polyb. 3, 74, 5 : Ὑφορώμενοι τὸ πλῆθος τῶν ἱππέων· 3, 78, 8 : Πᾶς τις εὐλαβῶς εἶχε πρὸς τὴν πορείαν, ὑφορώμενος βάραθρα καὶ τοὺς λιμνώδεις τῶν τόπων. Metuendi signif., sequente μὴ, Polyb. 3, 18, 8 : Ὑφεωρᾶτο μὴ δυσχερῆ καὶ πολυχρόνιον συμβῇ γενέσθαι τὴν πολιορκίαν. Dionys. De Dinarcho c. 3 : Ὑφορώμενος μὴ διὰ τοῦτο πάθῃ τι δεινόν.] Extat vero et ὑφεωρᾶτο, apud eundem Suid., non procul ab illis duobus exemplis, expositum δυσκόλως εἶχεν, et ἐνενόει, et ἐδυσωπεῖτο, in hoc l. : Ἀλλ' ὅμως ὑφεωρᾶτο, καὶ κατεκλᾶτο τὴν ψυχὴν, ἀποβλέπων εἰς τὸ μέγεθος τοῦ πράγματος· quod ὑφεωρᾶτο in VV. LL. exp. longa verborum ambage, Dejecto vultu anxius animi considerabat. Legitur denique ap. eund. Suid. ὑπειδόμενος etiam, et ὑπείδετο, necnon ὑπιδέσθαι. [De his aoristi formis nos diximus s. v. Ὑπείδομαι.] Et ὑπειδόμενος [vitiose pro ὑπιδόμενος] quidem exp. ὑφορώμενος, cui addit ὑπείδετο, προσεδόκησε : subjungens hæc verba incerti auctoris : Τὸ δὲ μειράκιον οὐδὲν ὑπειδόμενον· τί δ' ἂν ὑπώπτευε κρέας ὑπὸ ξένων καὶ πτωχῶν ἐπὶ κοινοῦ ὑποδεδομένον; Sed non video cur Suid. hic meminerit τοῦ προσδοκᾶν : quum οὐδὲν ὑπειδόμενον significare Nihil suspectum habens, Nihil su-

spicans, manifestissimum sit vel ex eo, quod proxime sequitur in illo ipso loco, τί δ' ἂν ὑπώπτευε : perinde sc. ac si dictum esset, τὸ δὲ μειράκιον οὐδὲν ὑποπτεῦσαν· τί δ' ἂν ὑπώπτευε κτλ. At ὑπιδέσθαι exp. ὑποθεωρῆσαι. [Passiv. Anon. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 598, 5 : Ἀπολύου τοῦ ἐξ ἐμοῦ σοι ὑφορωμένου κινδύνου. || Futurum formatur ab inusitata præsentis forma Ὑπόπτομαι, de qua HSt. :] Ὑπόπτομαι, Suspicor. Dem. [p. 276, 23] : Ὑπόψεσθαι τὸ πρᾶγμα ἐνόμιζε καὶ τοὺς Θηβαίους καὶ τοὺς Θετταλοὺς, καὶ πάντας φυλάξεσθαι, Suspicaturos esse. [Plutarch. Artox. c. 23.]

Ὑφορβὸς, ὁ, i. q. ὑοφορβὸς, ut συφορβὸς i. q. συοφορβὸς, i. e. Suilli generis pastor, Suarius, Porcarius, Subulcus. Legitur ap. Gell. 13, 9, et Latine redditur Subulcus.

[Ὑφόριον (?), ὕποπτον, Hesych.]

[Ὑφορμάομαι. Hom. Il. Π, 313 : Ἐφορμηθέντα δοκεύσας· ubi schol. Aristophanis lectionem memorat ὑφορμηθέντα et per ὑποχωρήσαντα exp. G. D. Conf. Fragmm. Aristoph. Byzantii, collecta ab Aug. Nauck. p. 49 (63), qui ὑφορμᾶσθαι interpretatur, Clam aggredi. Hase.]

Ὑφορμέω. Bud. Comm. scribit ὑφορμεῖν dici λῃστρικὴν ναῦν ap. Polyb. p. 42. [Stationem occultam habeo. Polyb. 3, 19, 8 : Δημήτριος ἔχων ἑτοίμους λέμβους πρὸς τὸ συμβαῖνον ἔν τισι τόποις ἐρήμοις ὑφορμοῦντας. Ex eodem Strabo 1, p. 24 : Τοῖς ὑφορμοῦσιν ἐν δικώποις σκαφιδίοις. Ælian. N. A. 11, 19 : Ὑφορμοῦσαι τῇ πόλει δέκα νῆες· quod ἐφορμοῦσαι scribi malebat Oudend. ad Thom. M. p. 657. Charito 3, 7 : Τριήρης πολεμία λανθάνει, τάχα μὲν ἐπὶ κατασκοπὴν, τάχα δὲ καὶ διὰ λῃστείαν ὑφορμοῦσα· nam sic codicis scripturam correxit Dorvill. Dio Chr. vol. 2, p. 150 : Τὸ δὲ νῦν ἔχον ὥσπερ ὑφορμοῦσιν ἀλλήλαις αἱ πόλεις, καὶ ἔστι τοῖς ἀδικήσασι τὴν ἑτέραν πρὸς τὴν ἑτέραν καταφυγεῖν· vol. 1, p. 220 : Τὸ ἀκάτιον ... ὑπὸ τοῖς κρημνοῖς ἐκβαλόντες διέφθειραν, αὐτοὶ δὲ ἀπεχώρησαν πρός τινας πορφυρεῖς ὑφορμοῦντας ἐπὶ τῇ πλησίον χηλῇ. Metaph. Plut. Mor. p. 61, E : Ὁ τοῦ κόλακος λόγος ἀεὶ ὑφορμεῖ τινι πάθει καὶ τοῦτο πιαίνει, Sub animi affectum subeunt. Phot. et Hesych.: Ὑφορμοῦν, ἀπαντῶν, ἐναντιούμενον. Suidæ codex optimus ὑφορμῶν ... ἐναντιούμενος.] ||Ibid. exp. ὑποπτεύομαι, Sum formidolosus alicui, metaphora sumpta ἀπὸ τῶν ὑπὸ τοῖς ὅρμοις κρυπτομένων πετρῶν καὶ ὑποπτευομένων. Synes. tamen ita scribere [Ep. 4, p. 163, C] : Ὑφώρμει δέος οὐκ ἔλαττον (ἐν νυκτὶ πελάζειν τῇ γῇ), Suspectum nobis erat periculum non minus, Terrebat nos non minus metus ille. [Hæc omnia ex Thoma Mag. p. 656, ubi legitur καὶ ὑπόπτων οὐσῶν τοῖς καταίρουσιν. Idem addit Libanii locum, vol. 4, p. 639, 8 : Δεῖ τὸ ὑφορμοῦν θεραπεῦσαι· ὑφορμεῖ δὲ τὸ δοκεῖν κατεγνωκότα τὸν πατέρα τοῦ παιδὸς οὐ βουληθῆναι λύσασθαι· quod Thom. exp. τὸ ὑποπτευόμενον, quo verbo paullo post utitur Libanius. Frequens hic usus verbi ap. schol. Demosthenis, velut p. 65, 16 : Ἐκ τοῦ Φιλίππου τρόπου τὸ ὑφορμοῦν ἔλυσεν· ὑβριστὴς γὰρ, φησὶν, ὁ ἀνήρ· 310, 13 : Ἀναιρεῖ τὰ ὑφορμοῦντα· ut p. 30, 2, ἀναιρεῖ τὰ ὑφ. ἐν τῇ γνώμῃ τῶν ἀκροατῶν· et p. 369, 6 : Ἀνελὼν τὰ ὑφορμοῦντα ταῖς ἑαυτοῦ πίστεσιν. Id. p. 775, 22 : Ἄξιον δὲ ζητῆσαι τοῦ τόπου τὸ δοκοῦν ὑφορμεῖν.]

Ὑφορμίζω [Ὑφορμίζομαι], In stationem subduco. [Lex. rhet. Bekk. p. 312, 10 : Ὑφορμισάμενος· λάθρα καὶ κακούργως ὁρμισάμενος.] Thuc. 2, [83] : Οὐκ ἔλαττον νυκτὸς ὑφορμισάμενοι· οὕτω δὴ ἀναγκάζονται ναυμαχεῖν κατὰ μέσον τὸν πορθμόν. Philostr. Her. [p. 670] : Ὑφώρμισται αὐτῷ [τῷ Ναυλόχῳ] πηγὴ, Fons ei adhæret, VV. LL.

Ὑφόρμιον, τὸ, dicebatur apud antiquos, ut ex Lex. Rhet. annotat Eust. [p. 1150, 24; 1788, 46], κοσμάριόν τι χρυσοῦν. [Hesych.: Ὑφόρ (nam sic codex)· χρυσοῦν κοσμάριον. Phot. p. 635, 7 : Ὑφορμία, κόσμου εἶδος.]

[Ὑφόρμῐσις, εως, ἡ, Locus stationi aptus. Anth. Pal. 7, 699 : Οὐ γάρ σοι σκεπανή τις ὑφ.]

[Ὑφορμιστὴρ, ῆρος, ὁ, Qui subter retinet. Oppian. Hal. 4, 421 : Ἐνερθε δὲ λᾶαν ἔδησαν βριθὺν ὑφορμιστῆρα· quod schol. exp. στερεωτὴν, κάτωθεν ὁρμώμενον (cod. ὁρμούμενον), στηρίζοντα τοὺς σφακέλους.]

Ὕφορμος, ὁ, Locus stationi aptus, Pollux [1, 99. Aristot. H. A. 5, 9 : Ἡ ἀλκυὼν ... ἐν τοῖς ὑφόρμοις περιιπταμένη.] Strabo 6, [p. 252 extr.] : Μετὰ δὲ ταύτην αἱ Οἰνωτρίδες νῆσοι δύο ὑφόρμους ἔχουσαι, Bud. Idem Strabo idipsum supra ἐφόρμους dixit. [14, p. 635 : Νησία ὑφόρμους ἔχοντα λῃσταῖς· 682 : Λάπηθος ὕφορμον ἔχουσα καὶ νεώρια· ubi ἔφορμον libri deteriores Stephani Byz. s. v. Λάπηθος. Appian. Mithr. 92 : Κοινὸν σφῶν ὕφ. G. D. Philo Jud. De const. princ. vol. 2, p. 361, 40 : Ἐμπόρια καὶ λιμένας καὶ ὑφόρμους καὶ ὑποδρόμους. Strabo 14, p. 639, de Icaria insula : Ἀλίμενος, πλὴν ὑφόρμων. Stadiasm. maris magni in Geogr. gr. min. vol. 2, p. 436, 3; 440, 13; 443, 9 et 13; 444, 14 Gail., ὕφ. θερινός· 440, 9, ὕφ. πλοίοις μικροῖς. Hase. Adjective ὕφ. αἰγιαλὸς ap. Strab. 14, p. 645, et Steph. Byz., qui λιμὴν exp. per ὁ ὕφ. τόπος. Conf. Lobeck. Paralip. p. 386 sq.]

[Ὕφορμος, ὁ, Hyphormus, portus Anaphlysti in Attica, hodie fort. Ἅγιος Νικόλαος, inter promontoria Zostera et Sunium. Ptolem. Geogr. p. 230, 20 Wilberg. Hase.]

Ὑφὸς, ἡ, ὸν, pro κυφὸς, Gibbosus, Curvus. [Epicur. Περὶ φύσεως in papyro Hercul. p. 16 ed. Orell. : Ἐν μέσῳ εἶναι τὴν γῆν τοῖς τόποις ὑφήν· ubi Rosini « Reliquæ autographi literæ et modicum spatium hanc vocem procul dubio inclamant. » Incerta igitur papyri scriptura.]

Ὕφος, τὸ, Textile, i. e. Id ipsum quod textum est, Opus a textore s. textrice effectum, veluti tela est, tapes, vestis, aut simile quid. [Phot. p. 635, 9 : Ὕφος, ὑφεύς. Φερεκράτης. Corruptum ὑφεὺς, quod in ὑφὴ mutat Meinek.] Diosc. 2, 68, de aranea : Τὸ δὲ ὕφος αὐτῆς ἐπιτιθέμενον αἷμα ἵστησι, Tela ejus imposita sanguinem sistit : quod ὕφος ibid. vocat ὑμένα, de altero aranei genere loquens, Κατασκευάζον τὸν ὑμένα λευκὸν, λεπτὸν καὶ πυκνὸν, Qui candidam, tenuem, densamque telam orditur, Ruell. Ex Ejusd. l. 1, affertur ὕφος ἐριοῦν pro Vestis lanea. [Aq. Sam. 1, 6, 8 : Ἐν ὕφει κουρᾶς, In opere textili lanæ capillorum. Schleusn.] Alicubi pro Sindone accipitur, aut pro Velo, ut ap. Joseph. Pro Reti etiam et Tapeto usurpari nonnunquam tradunt; omnia enim illa textoris confici manu possunt. Socrates certe Rhodius peripetasmata ὕφη appellat, quum ap. Athen. 4, [p. 147, F] ait : Ἦσαν δὲ οἱ τοῖχοι ἅλουργίσι καὶ διαχρύσοις ἐμπεπετασμένοι ὕφεσι, Purpureis aureisque peripetasmatis obtenti. [|| Metaph. de oratione, τὸ ὕφος τοῦ λόγου Hermog. in Walzii Rhett. vol. 3, p. 137, 15, et schol. vol. 6, p. 104, 8. Longin. De subl. 1, 4 : Τὴν τῶν πραγμάτων τάξιν καὶ οἰκονομίαν οὐκ ἐξ ἑνὸς οὐδ' ἐκ δυοῖν, ἐκ δὲ τοῦ ὅλου τῶν λόγων ὕφους μόλις ἐκφαινομένην ὁρῶμεν. Aristid. in Walzii Rhett. vol. 9, p. 445, 21 : Οὐχ ὡς ὕφος ἐστὶ τὸ σύγγραμμα, ἀλλ' ὥσπερ κατὰ κόμμα λαλιῶν εἶδει προσηγμένον. Tzetz. Alleg. Iliad. Σ, 266 : Πᾶν τὸ τοῦ μύθου ὕφος· quam τοῦ μύθου τὴν σύμπασαν ὑφὴν dicit ib. 322. De textu libri, quem hodie dicimus, Galen. vol. 9, p. 250 : Τάχα τις προσέγραψεν ... εἶτά τις τῶν μεταγραφόντων τὸ βιβλίον ὡς αὐτοῦ τοῦ συγγραφέως ὂν εἰς τὸ ὕφος αὐτὸ μετέθηκεν. Clem. Al. p. 891 : Τὸ σῶμα καὶ τὸ ὕφος τῆς προφητείας. G. D. Ὕφος, Textus Evangeliorum. Sic in Præf. ad Evangelistarium : Ἰστέον ὅτι τὸ ὕφος τοῦ κατ' Ἰωάννην ἁγίου εὐαγγελίου ἀναγινώσκεται. Pentecostarium p. 76, v. 125, 149, 172 : Εὐαγγέλιον ἑωθινὸν τοῦ ὕφους. Sic non semel in libris ecclesiast. Græcor., ubi ὕφος intelligitur ipsum Evangelistarium, in quo describuntur undecim Evangelia ἑωθινά. Ducang. Pseudo-Chrys. t. 10, p. 958, E, τὸ ὕφος τοῦ ἀναγνώσματος· Orig. t. 1, p. 675, C, τῆς γραφῆς· Pallad. Vita Chrys. p. 70, D et 10, 12, τῆς ἐπιστολῆς· Vita Nili jun. p. 22, 28, τῆς δεσποτικῆς εὐχῆς. Hase.]

[Ὑφόω. V. Ὑφάω.]

Ὕφυγρος, ὁ, ἡ, Aliquantum humidus. Alii simpliciter interpr. Humidus. [Ὑφ. χωρία Pollux 1, 187; ὕφ. φλύκταινα 4, 197. Aristot. Probl. 2, 17. Schneid. Galen. vol. 19, p. 14, 9, ὕπομβρον exp. ὕφ., ὑπόπυον. Hase.]

Ὕφυδρος, ὁ, ἡ, Qui sub aquis est, Sub aquas demersus, Qui aquas subiit, ὑποβρύχιος. [Sic exponit Hesych., ubi ὑφύδροον in codice scriptum pro ὕφυδρον.] Thucyd. [4, 26] : Ἐσένεον δὲ κολυμβηταὶ ὕφυδροι, de urinatoribus loquens. [Κολυμβηταὶ ὕφ. etiam ap. Dion. Cass. 42, 12; 46, 36, al. Pollux 1, 97.

Liban. vol. 1, p. 389, 2 : Διήνεγκεν οὐδὲν ὑφύδρου (χολυμβητοῦ adscriptum in duobus codd.) κρυπτομένου ὑπὸ τοῖς νώτοις τῆς θαλάσσης. Ἁλύσεις ὑφ. Dio Cass. 51, 9. G. D. Philostr. Vita Apoll. 5, 2, Oceanum accessus habere et recessus ὑφ. ἐλαυνόμενον πνεύμασιν. Hase. || Cui aqua subdita est. « In Theophr. sæpe cum ἔφυδρος permutatum : V. addenda ad C. Pl. 3, 11, 3 ; 4, 12, 4. Τόπος κοῖλος καὶ ὕφ. 5, 14, 4. » Schneid.] || Hydropicus, Aqua intercute laborans. Galen. enim [in Gl. p. 586] ex Hippocr. ὑφύδρους affert pro ὑδεριῶντας.

[Ὑφυστερίζω, Aliquantum cunctor, si sana lectio ap. Greg. Nyss. t. 1, p. 6, B : Οὐδὲν μετὰ τὴν γνῶσιν ὑφυστερίζουσα. Hase.]

Ὑφωμαδὸν Suid. exp. ὁμοθυμαδὸν [sic etiam Phot. p. 635, 10], i. e. Unanimiter : docens aliam esse adverbii ἐπωμαδὸν signif. Sed illud ὑφωμαδὸν suspectum est.

Ὕχιος, Nox, ex Hesych. Sed fortasse vox, pro qua perperam scribi videtur ὕχιος, erat epithetum nominis νὺξ : et aliqua expositio addita erat ab illo lexicographo.

[Ὑψαγόρας, ὁ.] Ὑψηγόρης, ὁ, vel Ὑψηγόρας, et apud poetas Ὑψαγόρης, aut Ὑψαγόρας, q. d. Altiloquus, vel Celsiloquus, Qui magnifice et tanquam ex alto loquitur. Ita enim malo, quam cum aliis interpretari, Qui alta loquitur. Gallice tamen dicimus, *Parler bien haut*, item, *Parler comme haut monté*. Hom. Od. A, [385] : Ὑψαγόρην τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέως ἀγορεύειν, ubi Eust. annotat ὑψαγόρην esse πιθανολόγον, μεγαλορρήμονα, τὰ μικρὰ καὶ ταπεινὰ ὑψηλῶς ἀγορεύοντα. Sic Od. P, [406] : Τηλέμαχ' ὑψαγόρη, μένος ἄσχετε, ποῖον ἔειπες ; [Od. B, 85, 303. Per μεγαληγόρε exp. Apollon. Lex. Corrupte ap. Hesych. : Ὑφαγωρὴ, μεγαληγόρως.] Quidam anonymus [Menander Protect. in fragm. ab Niebuhrio omisso] apud Suidam [ὑψαγόρας per ὑψίλογος interpretantem cum Photio] : Ἐχρῆτο δὲ κομπολογίαις, καὶ ὑψηγόρας τις ἦν καὶ τραχύς. Utitur et Basil. hac voce. Et Ὑψηγόρος, ὁ, ἡ [scrib. Ὑψήγορος], pro eodem apud Suidam [qui ὑψηγόρε exp. per μεγαληγόρε ex Phot.] et Etym. [M. p. 785, 53 : Ὑψήγορος· ἐκ τοῦ ὕψους καὶ τοῦ ἀγορῶ, γίνεται ὑψάγορος, καὶ τροπῇ, ὁ τὰ ὑψηλὰ καὶ μεγάλα δημηγορῶν, leg. ὑψήγορος καὶ τροπῇ ὑψάγορος.] Grandiloquus ap. Cic. aliud significat. [Æsch. Prom. 318 : Τῆς ἄγαν ὑψηγόρου γλώσσης· 360 : Τῶν ὑψ. κομπασμάτων. Andr. Cret. p. 279 : Ὑψ. νῦν ὑπάρχω. Kall. Greg. Naz. t. 1, p. 771, C : Ὦ λίαν ὑψήγορε σύ. Per α Menander Prot. Hist. p. 284, 13 Bonn., στωμύλος τε ὢν καὶ ὑψαγόρας· 294, 11, θρασύτερός τε καὶ κατὰ τὸ μᾶλλον ὑψ.· 317, 4, ὑψ. καὶ ἀπειρόκαλον· 402, 2, ὑψ. καὶ ἀλαζονείᾳ χαίρων. Hase.]

Ὑψᾰγορέω, sicut et ὑψηγορέω, Magnifice loquor. [Hesych. : Ὑψαγορεῖ, μεγαληγορεῖ.]

[Ὑψαγόρης. V. Ὑψαγόρας.]

[Ὑψαῖος, ὁ, Hypsæus, philosophus. Phot. Bibl. cod. 167.]

Ὑψάντυξ, υγος, ὁ, ἡ, Alte cameratus, Altos fornices habens. [Nonn. Jo. c. 5, 5, μίτρῃ.]

[Ὕψαρνος, ὁ, Hypsarnus, n. fluvii, quem cum Thermodonte nominat Lycophr. 647.]

[Ὑψᾶς, ὁ. Arcad. p. 21, 22 : Τὸ ὑψᾶς περισπᾶται. « Nomen fluvii Siciliæ, Hypsa ap. Plin. 3, 8, 14, § 90 ed. Sillig. a. 1851; ΗΥΨΑΣ in numis Selinuntis. Mionnet. *Descr. de méd. ant.* t. 1, p. 287, n. 678; Torremuzza Siciliæ vett. num. p. 66, tab. 65, n. 12—16. » Hase.]

Ὑψαυχενέω, et Ὑψαυχενίζω, et Ὑψαυχέω, Cervicem effero, Cervice erecta incedo, de equo proprie, ut ὑψαυχενήσας ἵππος ap. Polluc. [2, 135]; metaph. autem et de Superbis hominibus dicitur. Plut. autem [Mor. p. 324, E] ἀνοήτους καὶ κενοὺς esse dicit τοὺς ὑψαυχενοῦντας, scribens, Ὥσπερ οὖν τοὺς ἐν τῷ περιπατεῖν ἐπαιρομένους καὶ ὑψαυχενοῦντας, ἀνοήτους ἡγούμεθα καὶ κενοὺς, i. e. Camer. interpr. Quemadmodum eos, qui inter deambulandum sese efferunt, et cervicem extendunt, stolidos et leves esse ducimus. [Dionys. A. R. 7, 46 : Ὑψαυχενῶν καὶ μεγαληγορῶν περιέρχῃ. Ælian. N. A. 4, 29 : Ὁ ἀλεκτρυὼν γαῦρός ἐστι καὶ ὑψαυχενεῖ καὶ κυδρουμένῳ ἔοικεν. Achill. Tat. 2, 15 : Ταῦρος ὑψαυχενῶν. Philo p. 119; eidemque ex codd. restitutum ap. Euseb. Præp. ev. p. 388, B, pro vulgato ὑψαυχεῖν. Niceph. Chumn. in Boiss. Anecd. vol. 5, p. 213. Imperf. ὑψηυχένει ap. Suid. s. v. Διηυχενίζετο.] Ὑψαυχῶ autem dixit [Soph. fr. 953, de quo Phryn. in Bekk. Anecd. p. 68, 4 et Hesych.: Ὑψ., μεγαλαυχεῖν· Σοφοκλῆς. Per ὑψηλοφρονεῖν exp. Phot. p. 635, 12, et Suid., omisso poetæ nomine.] Phocyl. [13, 36] : Ὑψαυχεῖ δ' ὁ πολὺς πλοῦτος. [Quæ iterantur Orac. Sibyll. 2, 134. Ὑψαυχενέω participio frequentant Philo vol. 1, p. 145, 21, ὑψαυχενῶν· 91, 4, ὑψαυχενοῦν· et Gregor. Naz. : Carm. iamb. 22, 97, ὑψαυχενοῦντα· De vita sua 1929, ὑψαύχενοῦντες· t. 1, p. 258, A, ὑψαυχενούντων, multisque aliis ll. Hase.] Ὑψαυχενίζω pro ead. signif. ex Epigr. [Philippi Anth. Pal. 9, 177] citatur, Superbit, Fastu turget, q. d. Cervicem attollit. [Ὑψαυχενίσας in Etym. M. p. 51, 15, vitiose, ut videtur, pro ὑψαυχενήσας. G. D. Med. Theophyl. Simoc. Hist. p. 141, 3 Bonn. : Τὰς ὀφρῦς ἀναspῶν ὑψαυχενιζόμενός τε. Id. ib. p. 261, 13, ὑψαυχενιζόμενον· 264, 21, ὑψαυχενίζετο· 297, 11, λίαν ἐπὶ ταῖς νίκαις ὑψαυχενιζόμενοι. Hase.] Plut. : Σεμνύνεσθαι, ὑψαυχεῖν, καὶ κομᾶν, καὶ μεγαληγορεῖν.

[Ὑψαυχενία, ἡ, Cervicis elatio. Epiphan. vol. 1, p. 607 : Δι' ἣν ἐθέλησεν ὑψαυχενίαν ἑαυτῷ ἐπισπάσασθαι, καὶ ἐπαρθῆναι κατὰ τῆς ἀληθείας, διὰ τῆς κομπώδους αὐτοῦ φλυαρίας, καὶ ἐκ Διαβόλου ἐπισεσεισμένης ἐννοίας.]

[Ὑψαυχενίζω. V, Ὑψαυχενέω.]

[Ὑψαυχενισταὶ ap. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 462, A : Ὑψ. καὶ ὑψηλοκάρηνοι. Scribendum ὑψαύχενές τε ex codice ap. Cotel. Mon. Eccl. Gr. vol. 2, p. 589.]

Ὑψαυχέω, i. q. μεγαλαυχέω, Glorior, Jactito me, s. Magnis et sublimibus verbis me jactito, etiam Elata cervice sum et superbio, ut i. sit q. ὑψαυχενέω et ὑψαυχενίζω, quæ vide.

[Ὑψαύχενος. V. Ὑψαύχην.]

Ὑψαύχην, ὁ, ἡ, q. d. Alticervix, Elatam cervicem habens [Plato Phædr. p. 253, D : Τὸ εἶδος ὀρθὸς καὶ ὑψ.] : ut [ὑψαύχενες ταῦροι ap. Hesych.,] ὑψαύχην ἵππος καὶ ἀγέρωχος, Greg. Naz. [vol. 1, p. 704, B, et Geopon. 16, 2, 1], Caput erectis cervicibus altum ferens : qui ab Hom. ἐριαύχην dicitur. [De arbore Eur. Bacch. 1059 : Ἐλάτην ὑψ. In Anth. Pal. 5, 131, λάγυνος μακροτράχηλος ὑψ.] Est etiam Apollinis epith. in Epigrr. [Anth. Pal. 9, 525, 21. Ἑσπερίη ὑψ. Agathias ib. 9, 641. In Orac. Sibyll. 8, 37 : Ὑψαύχενε Ῥώμη, ubi notanda forma ἑτερόκλιτος tanquam ab nominatio ὑψαύχενος.] || Ὑψαύχην metaph. Superbus; quod superbi elata cervice incedere soleant. [Greg. Naz. t. 1, p. 703, A : Στενόχωρος κάτω νεύων, ἀντὶ ὑψαύχενος. Theophyl. Simoc. Hist. p. 95, 21 Bonn., ἵππου γαύρου τε καὶ ὑψ. Paul. Silent. Descr. S. Sophiæ 2, 225, ὑψ. βύσσῃ. Forma in ος quoque ap. Gregor. Nyss. t. 1, p. 338, A, τὸ γαῦρον καὶ ὑψαύχενον. Hase. Per ὑπερήφανος exp. Hesych.] Sed ὑψαύχην per catachresin aliter etiam usurpatur; ut, quum Nonn. φωνὴν ὑψαύχενα appellavit Vocem altam. [Idem Dion. 48, 377 : Παῦσε Τυφαονίης ὑψαύχενα κόμπον ἀπειλῆς. Idem Jo. c. 8, 8 : Μαρτυρίην ἰδίην ἐνέπεις ὑψαύχενι μύθῳ. Iren. Anth. Pal. 5, 251 : Ἀλλ' οὐ σῆς κραδίης ὑψαύχενος ὤκλασεν ὄγκος. Paul. Sil. ib. 5, 300 : Ὁ θρασὺς ὑψ. τε, quæ etiam Menand. Hist. Exc. p. 325, 4, conjunxit.]

Ὑψεῖται, Numularii, Trapezitæ, [corrupte ap.] Hesych. [qui exp. τραπεζῖται ἀργυρίου.]

[Ὑψερεφής. V. Ὑψηρεφής.]

[Ὑψεύς, έως, ὁ, Hypseus, Penei et Creusæ filius, rex Lapitharum. Pind. Pyth. 9, 23; Apollod. 1, 9, 2; Athen. 13, p. 560, D; schol. Callim. H. in Apollon. 91.]

[Ὑψηβάμων vitiose pro ὑψιβάμων, quod v.]

[Ὑψηγορέω, Altiloquus sum. Niceph. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 444, 29. G. D. Philo vol. 1, p. 365, 29 : Ὑψηγοροῦμεν ὡς ὀλιγοδείας ἑταῖροι, Magnifice loquimur. Hase.]

Ὑψηγορία, ἡ, q. d. Altiloquentia. Ex Cic. vertendum puto Superbiloquentia. Capitur et generaliter pro Superbia; exponitur enim ab Hesych. ὑπερηφανία. Utitur Gregor. [vol. 1, p. 362, B, quem citat Zonar. p. 1792 : Ὑψηγορίαν τὴν ὑψηλὴν θεολογίαν, ὁ θεολόγος φησίν. Socr. Hist. Eccl. 1, 1 : Τῆς πανηγυρικῆς ὑψ. « Ὑψηγορία, Sublimitas, Longin. 8, 1, et 14, 1, ubi et τῇ μεγαλοφροσύνῃ jungitur. Omnino Longin. subli-

mitatis notionem summa verborum varietate significat. » Ernest. Lex. rhet. Proclus in meis ad Philostr. Epist. notis p. 52. Boiss. Amphiloch. p. 16, A : Ταῖς εὐαγγελικαῖς ὑψηγορίαις. Anon. Laud. capill. p. 51, 7 Miller. : Τῆς σῆς ὑψ. καὶ τοῦ θειοτέρου φρονήματος. Const. Acropol. Vita Jo. Damasc. in Actt. SS. Maii t. 2, p. 759, C, de eodem : Βροντῆς υἱὸς μετονομασθεὶς, διὰ τὴν ὑψ., q. d. Ob grandiloquentiam. Philo vol. 1, p. 206, 46, ἡ κατὰ τὴν φράσιν ὑψ. Greg. Nyss. t. 1, p. 383, C, πᾶσα ὑψ. τε καὶ μεγαλοφωνία. In malam partem id. t. 2, p. 927, D, τὴν κομπώδη ταύτην ὑψ. Hase.]

[Ὑψηγορικὸς, ἡ, ὀν, Altiloquus. Phile Epigr. 3 in Greg. Naz. apud Matth. Boiss.]

[Ὑψηγόρος. V. Ὑψαγόρας.]

[Ὑψηγόρως, Sublimi voce, Magnifice. Clem. Al. Strom. 6, 15, 124 : Ὑψ. παραδιδόντες. Hase.]

[Ὑψήεις, εν, i. q. ὑψηλός. Nicander Georg. ap. Athen. 15, p. 684, C : Ὑψήεντα πανόσμεον. Sibylla ap. Theoph. Ad Autol. 2, 52, p. 240 : Οὔρεά θ' ὑψήεντα, quod in ὑλήεντα mutavit Opsopœus. Anth. Pal. 9, 525 21, inter epitheta Apollinis : Ὑμναγόρην, ὕπατον, ὑψαύχενα, ὑψόεντα. Sic codex : Brunckius ὑψήεντα, prudentius quam Planudes qui ὑετόεντα intulit.]

[Ὑψηΐς, ίδος, ἡ, Hypseis, filia Hypsei (Cyrene), Callim. H. in Apoll. 92.]

[Ὑψηλαυχενία. V. seq.]

Ὑψηλαύχην, ὁ, ἡ, Qui alta et elata est cervice, Elata et superba cervice incedens. Ὑψηλαυχενία, ἡ, de ejusmodi incessu. Xenoph. De re eq. [10, 13] : Ὅταν αἴσθηται ἡδόμενον τὸν ἵππον τῇ τε ὑψηλαυχενίᾳ καὶ τῇ χαλαρότητι. [Et alibi :] Ὑψηλαύχην, ὁ, ἡ, idem [quod ὑψαύχην]. Unde Ὑψηλαυχενία, ἡ, de equo, Bud. ex Poll. [Non legitur apud Pollucem, qui ὑψαύχην et ὑψαυχενεῖν annotavit 2, 135, suntque hæ tam usitatæ formæ ut Xenophontem quoque ὑψαυχενία scripsisse probabilius videatur quam ὑψηλαυχενία. G. Dindorf.]

[Ὑψηλέστατος. V. Ὑψηλός.]

[Ὕψηλις, ἡ, Hypselis. Steph. Byz. : Ὕψ., κώμη Αἰγύπτου. Οἱ κωμῆται Ὑψηλῖται. Εἰσὶν Ὑψηλῖται καὶ κατοικία Θράκης. Episcopalem fuisse Christianorum temporibus ostendit Cellarius vol. 2, p. 817, ex Arsenii Epistola ad Athanasium (in hujus Apolog. contra Arianos § 69, p. 185), cui præscriptum, Ἀρσένιος ἐπίσκοπος τῶν ποτε ὑπὸ Μελίτιον τῆς Ὑψηλιτῶν πόλεως. ΥΨΗΛΙ. (i. e. Ὑψηλιτῶν) est in numo Adriani apud Eckhel. D. N. vol. 4, p. 108. Ὑψηλὴ hæc urbs appellatur ab Hierocle Synecd. p. 731, et in epist. Pinnis presbyteri ap. Athanas. l. c. § 67 : Παῦλος μοναχὸς ἀπὸ Ὑψηλῆς· et Epiphan. vol. 1, p. 618, D : Ἐλθὼν περὶ τὴν Θηβαΐδα εἰς Ὑψηλὴν πόλιν οὕτω καλουμένην. Hinc adject. gentile ap. Socr. Hist. Eccl. 1, 32, de Arsenio : Ὡς τῆς Ὑψηλοπολιτῶν ἐπίσκοπος καθυπέγραψε. G. D. || Oppidulum Ioniæ Ὑψηλὴ Lebedo vicinum memorat Ducas Hist. Byz. p. 85, B ed. Ven. Durat adhuc eodem nomine. Hase.]

[Ὑψηλοβατέω, Alte s. In alto incedo. Jo. Chrys. vol. 1, p. 761 ed. Par. Cosmas Indopl. p. 120. Angl.]

[Ὑψηλογέω vitiose pro ὑψηλολογέω, quod v.]

[Ὑψηλογνώμων, ὁ, ἡ, Qui alta s. excelsa mente est. Themist. Or. 15, p. 190, D : Σεμνὸς καὶ ὑψ.]

[Ὑψηλόγους vitiose pro ὑψηλόνους, quod v.]

Ὑψηλοκάρδιος, ὁ, ἡ, Qui corde est elato, Superbus, Arrogans, ὁ ὑψηλὰ φρονῶν, i. q. ὑψηλόνους et ὑψηλόφρων. [Lxx Prov. 16, 6. Hesych. Presbyt. Cent. 1, n. 63. Angl. Jo. Climac. p. 290, 24; 314, 10. Jo. Damasc. t. 2, p. 809, D. Joann. Chrys. t. 10, p. 755, A. Hase.]

[Ὑψηλοκάρηνος, ὁ, ἡ, Qui capite est elato. Gregor. Nyss. Homil. 7, vol. 1, p. 462 ed. Par.]

[Ὑψηλόκρημνος, ὁ, ἡ.] Ὑψηλόκρημνοι πέτραι, Æsch. Prom. init., Altis præcipitiis rupes.

Ὑψηλολογέω s. Ὑψηλολογέομαι, Alta loquor, Utor verbis sublimibus, Orationis sublimitatem consector; ut ille, qui ap. Horat. Projicit ampullas et sesquipedalia verba. [Forma act. Themistius loco infra citando et Psellus p. 176 ed. Boiss. : Σὺ δὲ ἐξακριβοῖς τούτους καὶ ὑψηλολογεῖς. Idem Encom. Symeon. p. 230 ed. Paris. a. 1664 : Φιλόσοφοι ἔννοιαι ὑψηλολογοῦσαι τὸ ὑποκείμενον. Forma med. Plato Rep. 8, p. 545, E : Ὑψηλολογουμένας τὰς Μούσας λέγειν.] Synes. Sophista [immo Themist. Or. 23, p. 291, A] : Ἠκούσατε δέ τινος τῶν ἐμῶν ἐπιτηδείων ὑψηλολογουμένου ἢ [legitur καὶ] βρενθυομένου ἐπὶ τοῖς συνωνύμοις καὶ ὁμωνύμοις. [Anon. ap. Suidam : Ἀπειλούντων τε καὶ ὑψηλολογουμένων, ubi libri deteriores duo ὑψηλολογούντων. Schol. Plat. p. 355 : Ἡ τραγῳδία ... περὶ δικαίων καλῶν τε καὶ ἀγαθῶν ὑψηλολογουμένη. Theod. Prodr. in Notitt. Mss. vol. 6, p. 525 : Ἵνα σου ἐπὶ πᾶσι τὸ ἐγκώμιον ὑψηλολογήσωμαι. G. D. Greg. Nyss. t. 3, p. 171, A : Ὑψηλολογούμενοι καὶ μεγαλαυχοῦντες. Hase.] At Ὑψηλογέω, quod affertur itidem pro Alte loquor, mendosum est, proque eo scrib. vel ὑψηλολογέω, vel ὑψιλογέω. [Themistio Or. 31, p. 354, C, ὑψηλολογῆσαι restitui ex cod. Mediol. pro ὑψηλογῆσαι. G. Dind.]

[Ὑψηλολογία, ἡ, q. d. Altiloquentia, Superbiloquentia. Annotavit Pollux 2, 121; 6, 148 : ut ab antiquioribus scriptoribus dictum esse appareat quam qui nunc producuntur, Jo. Chrys. Hom. 124, vol. 6, p. 981, 18, et Theod. Prodr. in Notitt. Mss. vol. 8, p. 86. « Eustath. ap. Tafel. De Thessal. p. 431, 10. » Boiss.]

[Ὑψηλολόγος, ὁ, ἡ, Altiloquens, Celsiloquens. Themist. Or. 2, p. 26, D : Ζήνων ... τὰ ἄλλα σεμνὸς ὢν καὶ ὑψ., ὅμως ἐγανύσκετο ... ἐπειδὴ αὐτὸν Ἀθηναῖοι ... δημοποίητον ἐποιήσαντο· Or. 21, p. 262, A : Ὁ γεννάδας καὶ ὑψ. καὶ ἀριστεύς.]

Ὑψηλόνους, ὁ, ἡ, Qui mente est elata, ὑψηλόφρων. Τὸ ὑψηλόνουν [ap. Plat. Phædr. p. 270, A], Mentis elatio (substantive enim accipitur pro ὑψηλόνοια), s. Animi celsitudo et sublimitas. Plutarch. Pericle [c. 8] : Τὸ γὰρ ὑψηλόνουν τοῦτο καὶ πάντη τελεσιουργὸν πρὸς τῷ εὐφυὴς εἶναι κτησάμενος ἐκ φυσιολογίας. [Τὸ ὑψ. καὶ τελεσιουργὸν Platonicum locum imitati conjunxerunt Themist. Or. 18, p. 222, B, et Or. 26, p. 329 C (ubi ὑψηλόνους ex cod. Ambros. restitui pro ὑψηλόγους), et Damasc. ap. Suidam s. v. Ἐνδεέστερος. (Conf. id. Damasc. Vita Isidori p. 122, 24, et 125, 15 Westerm., τὸ ὑψ. καὶ τελεσιουργόν. Hase.) Porro Themist. Or. 21, p. 248, D : Τὸ μεγαλεῖόν τε καὶ ὑψ. φιλοσοφίας.]

[Ὑψηλόνωτος, ὁ, ἡ, In alto dorso (montis) situs. Τὴν αἰπύνωτον Δωδώνην ap. Æsch. Prom. 830 schol. exp. per ὑψ.]

[Ὑψηλοπέτης, ὁ, ἡ, Præpes, Illustris, Gl.]

[Ὑψηλοποιὸς, ὁ, ἡ, Sublimem faciens. Longin. De subl. 28, 1 : Ἡ περίφρασις οὐχ ὑψηλοποιόν· 32, 6 : Ὑψηλοποιὸν αἱ μεταφοραί.]

[Ὑψηλοπόρος. V. Ὑψιφοίτης.]

[Ὑψηλόπους, ὁ, ἡ, q. d. Altipes. Antyllus Oribasii p. 235 Matth.]

Ὑψηλὸς, ἡ, ὀν, Altus, Excelsus, Celsus, Sublimis, Editus, Eminens. Hom. Il. H, [338] : Δείμομεν ὦκα Πυργοὺς ὑψηλοὺς, εἶλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν, Celsas turres. [B, 855 : Ὑψ. Ἐρυθίνους, et alibi non raro ap. Homer. cum aliis nominibus, velut δόμος, δῶμα, μέλαθρον, αὐλὴ, πύλη, τεῖχος, θρόνος, κλῖμαξ, σανὶς, ὄρος etc. pariterque apud alios quosvis, ut χώρη ὀρεινὴ καὶ ὑψηλὴ ap. Herodot. 1, 110; κύκλος ὑψηλότερος 1, 98; ὄχθος ὑψ. Æsch. Pers. 467; στέγη ὑψ. Ag. 897; ὑψηλὸν τεκτόνων τόνον fragm. 371; ὑψηλαὶ σπιλάδες Soph. Fragm. 341; ὑψηλὸν Δίκας βάθρον Antig. 854; ὑψ. ναοὶ Eur. El. 6; ὑψ. δρῦς Cycl. 382; ὑψ. πλάτανος Plato Phædr. p. 230, B, et ὑψηλοτάτη πλάτανος p. 229, A; ὑψηλοτέρου δίφρου Phædon. p. 89, B; μώλωπας ὑψηλοὺς ἔχειν Macho ap. Athen. 13, p. 580, A. Οἶκος ὕψει ὑψηλότατος καὶ φωτὶ φαιδρότατος ap. Lucian. Hipp. c. 5.] Metaphorice quoque capitur, ut Lat. etiam vocabula. [Celsus. Hesych. : Ὑψηλὸν, μέγα. Pind. Ol. 2, 38 : Ὄλβον ὑψ. Pyth. 3, 197 : Κλέος ὑψ., et ἀρεταὶ ὑψηλαὶ Ol. 5, 1, Isthm. 5, 57; ὑψηλοτάτων ἀέθλων Ol. 4, 6. Eurip. Hel. 425 : Ὅταν δ' ἀνὴρ πράξῃ κακῶς ὑψηλὸς, εἰς ἀηθίαν πίπτει κακίω τοῦ πάλαι δυσδαίμονος. Soph. Aj. 1230 : Ὑψὴλ' ἐκόμπεις κἀπ' ἄκρων ὠδοιπόρεις, ubi Superbum significat, ut Eurip. Hippol. 730 : Ἵν' εἰδῇ μὴ 'πὶ τοῖς ἐμοῖς κακοῖς ὑψηλὸς εἶναι. Ὑψηλοτέρας per ἀλαζονικωτέρας, ὑπερφερεστέρας exp. Suidas, addito loco Juliani in quo est : Ὑψηλοτέρας ἔγραψε Καπανέως ἐπιστολάς. Idem ὑψηλότερος exp. per εὐδαιμονέστερος. De eo qui laude vel honore extollitur, Eurip. Heracl. 321 : Πολλῷ σ' ἐπαίνῳ ... ὑψηλὸν ἀρῶ· Suppl. 555 :

Ὅ τ' ὄλβιος ... ὑψηλὸν αἴρει (τὸν δαίμονα)· et fragm. ap. Stob. Flor. 43, 13 : Τἀμφανῆ ὑψήλ' ἄγειν. Andocid. p. 24, 17 : Αὕτη ἡ εἰρήνη τὸν δῆμον ἦρεν ὑψηλόν· et similiter Æschin. p. 51, 24.] Longin. [40, 2] : Οὐκ ὄντες ὑψηλοὶ φύσει, μήποτε δὲ καὶ ἀμεγέθεις· et [43, 3] : Ἐκ τῶν ὑψηλοτέρων ἐπὶ τὰ ταπεινότερα ἀποδιδράσκει, A sublimioribus ad humiliora decurrit. Theophyl. Ep. 37 : Τὴν γλῶτταν ἔχεις ὑψηλοτέραν τῆς πράξεως, quoniam sc. rem humilem effers extollisque verbis sublimibus. [Const. Manass. Chron. 3431 : Ἂν ἔχῃς γνώμην καθαρὰν κερδῶν ὑψηλοτέραν.] Greg. Naz. : Μήτε ἡμᾶς εὐθύνατε τῆς ὑψηλοτέρας φωνῆς, Nolite nos reprehendere ob verbum altius elatum. Lucian. Hermot. [c. 5] : Ὑψηλὰ γὰρ ἤδη φρονεῖς, Sublimia enim jam affectas animo. [Ὑψηλὴ λέξις Dionys. Jud. Lys. c. 13, cum synonymo τῆς μεγαλοπρεποῦς, Sublimis et magnifica dictio. Ni fallor, eodem sensu Plin. Ep. 9, 26, Magnifica et cœlestia composuit. In Jud. Isocr. c. 3, junguntur ἑρμηνεία ὑψηλή, μεγαλοπρεπής, ἀξιωματική. Gravis dicendi ratio apud Latinos rhetores, ut Herenn. 4, 8, Cic. Orat. 5. Conf. Ὕψος. Idem ille Dionys. De comp. 17, p. 107, Molossum, rhythmi genus ex tribus longis pedibus constans, dixit ὑψηλὸν καὶ ἀξιωματικὸν, Metrum grave, severum, magnificum. Jungit etiam φράσιν ὑψηλὴν, περιττὴν καὶ ἐγκατάσκευον. Omnino enim rhetores Græci, quum sublimitatis notio nondum ita, ut apud nos, ad philosophicam subtilitatem exacta et definita esset, quicquid a forma dicendi vulgari remotum, singularem aliquam vim et dignitatem sive verborum forma et sono, sive sententiarum pondere haberet, id ὑψηλὸν appellare solebant. Ejus rei plura exempla ex Longino aliisque ad v. Ὕψος commemorabimus. Ernest. Lex. rhet.] Dicitur etiam ἀφ' ὑψηλοῦ, ut ἀφ' ὕψους, Ex alto, loco excelso et edito. Lucian. Q. H. Scr. [c. 49] : Οἷα αὐτῷ ἐφαίνετο ἀφ' ὑψηλοῦ ὁρῶντι. [Ἀφ' ὑψηλοῦ μου καταγελᾷς proverbium ex Æsopi Fab. 75 ed. Fur. derivatum, quod Diogenian. 3, 24, exp. οἷον πάνυ μου καταγελᾷς· ἐπὶ τῶν ἀφ' ὕψους διαλεγομένων. Et ἐφ' ὑφηλοῦ Heliod. 10, 22 : Τῆς σκηνῆς πλησίον ἐφ' ὑψ. προκαθίσας, ut ex libris correctum pro ἀφ', quod collatis aliis Heliodori locis et Eumath. 7, p. 258 : Ἐφ' ὑψ. καθήμενος ἐρρητόρευεν, comprobavit Dorvill. ad Charit. p. 290.] Ubi subauditur subst. τόπου : dicitur enim ἀφ' ὑψηλοῦ τόπου, ut ἐν ὑψηλῷ τόπῳ, velut ap. Herodian. 5, [5, 12] : Ἐκέλευσεν ἐν τῷ μεσαιτάτῳ τῆς συγκλήτου τόπῳ ὑψηλοτάτῳ τε τὴν εἰκόνα ἀνατεθῆναι : erat enim is locus consularis, et propterea ἐντιμότερος : qua de re vide Plutarch. Symp. 1, 3. [Et genere neutro de locis editis Plato Leg. 5, p. 732, C : Οἷον πρὸς ὑψηλὰ καὶ ἀνάντη· Critia p. 111, B : Ἐκ τῶν ὑψ. ἀπορρέον. || Superlativi forma irregularis ex libris quibusdam illata Pausaniæ 5, 13, 9 : Ἐς τοῦ βωμοῦ τὸ ὑψηλέστατον· ubi alii ὑψηλότατον.]

[Ὑψηλόστεγος, ὁ, ἡ, Altum tectum habens, ex schol. Hom. Od. Δ, 757 citat Wakef., ubi non legitur.]

[Ὑψηλοτάπεινος, ὁ, ἡ, Modo elatus modo humilis. Philo vol. 2, p. 61, 24 : Τὸ δ' ὑψ. καὶ μεγαλόμικρον. Hase.]

[Ὑψηλοταπείνωμα, τὸ, Status nunc celsus nunc depressus. Paul. Alex. Apotelesm. p. 47, 14 : Ἐν ὑψ. τὴν τύχην ἔχοντας. Hase.]

[Ὑψηλότης, ητος, ἡ, Excelsitas, Eminentia, Gl. Altitudo, Sublimitas, Joann. Chrys. In Ep. ad Ephes. 1, vol. 3, p. 776, 43 : Αὐτός τε εἰς ἔσχατον ταπεινότητος ἦλθε, καὶ τὸν ἄνθρωπον εἰς μέγα ὑψηλότητος ἀνήγαγε. Seager. Sext. Emp. p. 373, 23, τῇ ὑψ. τῶν φυτῶν, Proceritati. Hase. Ἀδρότης per ὑψ. exp. in Bekk. Anecd. p. 342, 5, et ab Suida.]

[Ὑψηλοτράχηλος, ὁ, ἡ, Altum collum habens, Hesych. s. v. Δανήλοβα.]

[Ὑψηλοφᾰνὴς, ὁ, ἡ, Sublimitatis speciem habens. Longin. 24, 1 : Τὰ ἐκ τῶν πληθυντικῶν εἰς τὰ ἑνικὰ ἐπισυναγόμενα ἐνίοτε ὑψηλοφανέστατα.]

[Ὑψηλοφερὴς, ὁ, ἡ, In sublime efferens. Cyrill. Alex. Or. in myst. cœnam p. 377 : Ποθήσωμεν τὴν ὑψ. ταπείνωσιν.]

[Ὑψηλόφθογγος, ὁ, ἡ, Altiloquus. Jo. Diac. Alleg. in Hesiod. Theog. init. Boiss.]

[Ὑψηλοφόρος, ὁ, ἡ, i. q. ὑψηλοφερής. Ἐρισφάραγος Hesych. exp. per μεγαλαύχην, ὑψηλοφόρος, ubi fuerunt qui ὑψηλόροφος et ὑψηλόφωνος conjicerent.]

[Ὑψήλοφος vitiose pro ὑψίλοφος, quod v.]

Ὑψηλοφρονέω, i. q. ὑψηλὰ φρονέω, Alta sum mente, sed plerumque in malam partem, pro Nimis alta et elata mente sum, Nimis sublimia animo mihi sumo, Animo elato sum, s. Animo efferor, Superbio, vel Arroganter de me sentio : cui oppos. ταπεινοφρονέω. [Paulus Ep. ad Rom. 11, 20, ad Tim. 1, 6, 17. Schl. Schol. Pind. Pyth. 2, 91. Boiss. Athanas. t. 2, p. 499, E. Locum S. Pauli ad Tim. 1, 6, 17 explanat Phot. Epist. p. 236, 40. Hase.]

[Ὑψηλοφρονία. V. seq.]

Ὑψηλοφροσύνη, ἡ, Mens alta, nimis alta et elata, Animus nimium se efferens : cui oppos. ταπεινοφροσύνη. [Ἐωροκοπίαις Phot. et Zonaras exp. ὑψηλοφροσύναις, quod ὑψηλοφρονίαις scriptum apud Suidam. « Athanas. t. 2, p. 293, B. Vita Pachom. Actt. SS. Maii t. 3, p. 30, A : Χωρὶς πάσης ὑψ. καὶ καυχήσεως. Orig. t. 3, p. 592, C : Ὑψ. καὶ οἴησις. Nicet. Dav. Paraphr. in Greg. Naz. p. 51, 22 Dronk. : Ὑψ. πτώματος αἰτία. Vita Charit. Actt. SS. Sept. t. 7, p. 620, E : Δεινὸν ὑψ., Res est gravis, elate de se sentire. || Animi celsitudo. Damasc. Vita Isidori p. 124, 17 Westerm. : Τὰς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ διατριβὰς ὑψ. καὶ μεγαληγορίᾳ κοσμήσας. » Hase.]

Ὑψηλόφρων, ὁ, ἡ, i. q. ὑψηλόνους, Qui est mente excelsa, elata et superba, nimis altos s. magnos spiritus animo sumit; plerumque enim in malam partem accipitur pro ὑπερήφανος, ὑπέρφρων, ὑπερόπτης, ut et ὑψηλὰ φρονεῖν in vitio ponitur. [Eur. Iph. A. 919 : Ὑψ. μοι θυμὸς αἴρεται πρόσω. Plato Rep. 8, p. 550, B : Ἐγένετο ὑψ. τε καὶ φιλότιμος ἀνήρ· quem imitatur Themist. Or. 2, p. 27, D. Cum γεγανωμένος conjungit Or. 33, p. 364 extr. Eustath. Opusc. p. 209, 90 : Κατὰ τὸ πάλαι Περσικὸν ὑψηλόφρον. G. D. In bonam partem Damasc. Vita Isidori p. 132, 52 : Γαμετὴν ὑψ. καὶ ἀνδρόβουλον. Hase.]

[Ὑψηλοφῡὴς, ὁ, ἡ, Celsus natu. Theophr. H. Pl. 3, 2.]

[Ὑψηλόφωνος, ὁ, ἡ, Altisonus. Cæsarius Dial. 1, 20, Paulum vocat ὑψ. τῆς πίστεως σάλπιγγα. Suicer. Schol. rec. Soph. El. 236 : Πτέρυγας γόων ὀξυτόνων ἀντὶ τοῦ γόους ὑψ.]

Ὑψηλῶς, Alte, Excelse, Sublimiter, [Accline, Gl.] μεγάλως, Suid. [Greg. Nyss. t. 3, p. 151, B, de eo qui divinam vitam contemplatur : Ὑψ. τὰ ὑψηλὰ κατασκέψεται. Hase. Ὑψηλοτέρως Theod. Hyrtac. in Anecd. meis vol. 3, p. 35. Boiss.]

[Ὑψήλωσις, ἡ, Elevatio, Tumor, si vocis forma sana est ap. Galen. vol. 19, p. 546, 1, de morbo : Ἄρξεται δὲ ἀπὸ διαστάσεως καὶ ὑψ. τῶν μελῶν συγκαμνόντων. Hase.]

Ὑψήνωρ, ὁ, ἡ, Alta s. Celsa virilitate præditus, Celsos viros faciens, i. e. Faciens ut celsi et quasi elato capite ingrediantur; ut ap. Nonn. [Joann. c. 7, 64] ὑψήνορα τιμὴν, eodem modo quo Homerus εὐήνορα χαλκὸν et οἶνον dicit, et Pindarus μεγάνορα πλοῦτον, non quod per se honor talis sit, sed quod tales efficiat eos qui præditi eo sunt. [Nonn. Dion. 17, 169 : Μῦθον ἀπειλητῆρα χέων ὑψήνορι φωνῇ, Alta voce.]

[Ὑψήνωρ, ορος, ὁ, Hypsenor, Dolopionis filius. Hom. Il. E, 77. || Hippasi filius, ib. N, 411.]

Ὑψηρεφὴς, ὁ, ἡ, Alte tectus, Altum tectum habens. Et Altus, Celsus, ex consequenti. [Hesych. : Ὑψηρεφές· ἐν ὕψει τὸν ὄροφον ἔχον, ἢ ὑψηλὴν ὀροφήν· ἐξ οὗ τὸ μέγα καὶ ὑψηλὸν δηλοῖ. Suid. : Ὑψηρεφὲς, ὑψηλόν. Hom. Il. I, 582 : Ὑψηρεφέος θαλάμοιο.] Sed poet. Ὑψερεφὲς δῶ, δῶμα ab Hom. dicitur metri causa, pro ὑψηρεφές. [Il. E, 213, T, 333, Od. Δ, 15, 46, N, 5, O, 241, al. Plur. δώματά θ' ὑψερεφέα Od. Δ, 757. Ab Homero sumsit Hermipp. ap. Athen. 1, p. 29, F : Ὀσμὴ θεσπεσίη κατὰ πᾶν δ' ἔχει ὑψερεφὲς δῶ· ubi vulgo ὑψιρεφὲς, quod frequens etiam in Homericis codicibus vitium est.] Sic et ὑψερεφεῖς ναοὶ, Aristoph. [Nub. 306.] Scribitur vero et ὑψιρεφὴς in VV. LL.; sed hanc scripturam non agnoscit Eustath. [HSt. alibi :] Ὑψιρεφὲς et Ὑψίροφον ap. Hesych. τὸ ὑψηλὴν ὀροφὴν ἔχον. [Hæc interpretatio priori glossæ adscripta Musuro debetur. Nam codex nihil præter Ὑψιρεφές. ζτ' (i. e. ζήτει)

ὕψη (quod qui posuit fortasse gl. Ὑψηρεφὲς citare voluit supra a nobis appositam). Tum sequitur Ὑψίροφον· ὁμοίως.] Quæ scriptura mihi suspecta est, quippe qui majore ratione niti alteram scripturam existimem, sc. ὑψερεφὲς et ὑψηρεφὲς pro ὑψιρεφὲς, ὑψόροφον autem pro ὑψίροφον. [Porro ap. Hesych. : Ὑπεριφερὲς (ὑπερηφερὲς Musur.), μετεωροφόρον· quod alii ex ὑπερφερὲς corruptum, alii ad ὑψηρεφὲς alludere putant et μετεωροφόρον in μετεωρόροφον mutant, quorum neutrum aliunde cognitum.]

Ὑψητὸς, Altus, Excelsus, i. q. ὑψηλός. Hesych. enim ὑψητῆς exp. ὑψηλῆς, μεγάλης. [Codex ὑψητ..... ὑψηλῆς, μεγάλης· ubi Schow. : « In fine vocis Musurus plures literas delevit; legebatur aut ὑψητησινίο aut ὑψητηοινίο. » Quidquid scriptum fuerit, tantum constat nihili esse ὑψητῆς, cujus correctionem proximum ὑψηλῆς esse conjecit Albert., ut gl. sumta sit ex Hom. Il. Ξ, 293 : Ἴδης ὑψηλῆς.]

[Ὑψηχέω, Alte sono. Κροαίνων ab Hom. Il. Z, 507, de equo sonipede dictum schol. exp. per ὑψηχῶν, ἐριγδουπῶν, κυμβαχίζων.]

Ὑψηχὴς, ὁ, ἡ, Altisonus, sed pro Altum et clarum sonum edens. Hom. Il. E, [772, et Ψ, 27] : Θεῶν ὑψηχέες ἵπποι, Sonipedes, Quorum incedentium pedes altum sonitum edunt, quos alibi χαλκόποδας vocat, vel ὑψαύχενες, Eustath. [Hesych. : Ὑψηχέες ἵπποι· ἀπὸ τοῦ εἰς ὕψος ἔχειν τοὺς τραχήλους, οἷον ὑψαύχενες, μεγαλόφωνοι. Similiter Etym. M. p. 785, 50. Corrupte Hesych. : Ὑψιχέες (ὑψηχέες Musurus contra seriem), ὑψαύχενες. Orph. H. 14, 4 : Ὀρέων ὑψηχέες ὄχθοι. Philostr. p. 539 : Τὸ ἐπίκροτον καὶ τὸ ὑψ. τῶν λογῶν.]

[Ὑψηχίδας, ὁ, Hypsechidas, Lacedæmonius. Plutarch. Vita Sol. c. 10, 7. Hase.]

Ὕψι, i. q. ὑψοῦ s. ὑψόθι, i. e. Alte, Sublime s. Sublimiter, ut Suid. quoque annotat ὕψι et ὑψοῦ adverbialiter significare εἰς ὕψος et ἐφ' ὕψους, In altum, In alto. Hom. H. in Apoll. [202] : Ἀγαθὸν κιθάριζε καλὰ καὶ ὕψι βιβάς. [Greg. Naz. t. 2, p. 75, 18, ubi perperam editum conserte, ὑψιβιβάς· sicut p. 74, 42, ὑψιβιβάντα. Hase.] Et ap. Hesych. : Ὕψι δ' ἐπ' εὐνάων ὁρμήσομεν, i. e. μετέωρον αὐτὴν ἐπὶ τῶν ἀγκυρῶν ὁρμήσομεν, ex Il. Ξ, 77. Itidemque ὕψι Idem exposuerat μετέωρον, ἄνω, ὑψηλοῦ. [Idem : Ὕψι· μεῖζον, μετέωρον.] Rursum Il. Υ, [155] : Ζεὺς δ' ἥμενος ὕψι κέλευε. Et Hesiod. [Op. 202], de accipitre : Ὕψι μάλ' ἐν νεφέεσσι φέρων, In altissimis nubibus. [Apoll. Rh. 1, 378, Ὕψι ... μεταστρέψαντες ἐρετμά· ib. 1276, 1312, et alibi.]

[Ὑψιαίετος vitiose pro ὑπαίετος, quod v.]

Ὑψιβαθὺς, Alte profundus, prominens. Oppian. Cyn. 3, [26] : Ὄμματα δ' αἰγλήεντα καὶ ὀφρύας ὑψιβαθείας. [Recte Schneid. ὀφρύας ὕψι βαθείας scripsit : v. Lobeck. ad Phryn. p. 539.]

Ὑψιβάμων, sive Ὑψίβατος, ὁ, ἡ, Altigradus, Alte gradiens, Alte s. In alto incedens, ut Hesych. quoque ὑψιβάμονος exp. ἐν ὕψει βαίνοντος : apud quem tamen contra seriem alphabeticam scriptum Ὑψηβάμονος, ut et Ὑψηλογέω et Ὑψήλοφος in VV. LL. pro Ὑψιλογέω et Ὑψίλοφος. [Const. Manass. Chron. 3429 : Ἀετὸς εὔπτερος ὑψ. Nicet. Chon. Hist. p. 163, C : Οἱ ... τὸ φρονεῖν ὑψιβάμονες. Eustath. Opusc. p. 193, 40 : Ἡ ἐν Ῥόδῳ ὑψιβάμων τοῦ πολλοῦ χαλκοῦ φλυαρία. Id. p. 184, 20. G. D. Theod. Lascaris Laud. Nicææ p. 13, 15 Bachm., ἀετῷ ὑψ. Jo. Phocas Descr. Palæst. p. 2, C Venet., de aqua Castaliæ ad Antiochiam : Διαμαρευόμενον ἐν ὑψιβάμοσιν ὀχετοῖς. Hase.]

Ὑψίβατος, ὁ, ἡ, Altigradus, Altus, ut ὑψίβατος τρίπους, Soph. Aj. 1405], i. e. ὑψηλὴν βάσιν ἔχων χυτρόπους, schol. [Pind. Nem. 10, 87 : Ἀχαιῶν ὑψίβατοι πόλιες.]

[Ὑψιβίας, ὁ, Magnam vim habens, Præpotens. Corinna ap. Hephæst. p. 108 : Καὶ πεντήχονθ' οὐψιβίας· ubi notanda crasis, nisi οὐψιβίας Bœotica forma est, ut οὐμὲς pro ὑμεῖς.]

[Ὑψιβόας, ὁ, Alte s. valde clamans, n. pr. ranæ ap. Hom. Batrach. 205.]

[Ὑψιβρεμέτης, ὁ. HSt. s. v. Ἐριβρεμέτης :] Et Ὑψιβρεμέτης, idem Jupiter ab eodem Hesiodo [Op. 8, Theog. 568, 601] et Hom. [Il. A, 354; M, 68, eumque imitato Aristoph. Lys. 774] dicitur, q. d. Altifremus, Altistrepus. [Altisonans, Gl.] Redditur et Altitonans; est enim ὑψιβρεμέτης, Qui ab alto s. in alto strepit tonando. [Phot. et Suidas : Ὑψ., ἐν ὕψει βροντῶν. Sic etiam Hesych., ubi vitiose ὑψηβρεμέτης, quod Musurus in ὑψιβρεμέτης mutavit contra seriem.] Significantius tamen est ὑψιβρεμέτης quam Altitonans. [Lucian. Tim. c. 4, Icar. c. 10. « Orac. Sibyll. 5, 432, θεὸς ὑψ. Ibid. 3, 1 : Οὐράνι' ὑψιβρεμέτα μάκαρ. Et hæc Boethii, « celsi jura tonantis », Max. Planud. p. 49, 33 ed. Weber. vertit, νόμον ὑψιβρεμέτου. » Hase.]

[Ὑψίβρομος, ὁ, ἡ, i. q. ὑψιβρεμέτης. Orph. H. 18, 1 : Ζεῦ πάτερ, ὑψίβρομον (sic Pierson. pro ὑψίδρομον), πυρσαυγέα κόσμον ἐλαύνων.]

Ὑψιγένεθλος, ὁ, ἡ, In alto natus : ὑψ. θεὸς, Nonn.

[Ὑψιγενὴς, ὁ, ἡ, i. q. ὑψίγονος. Const. Acrop. Vita Jo. Damasc. Actt. SS. Maii t. 2, p. 744, D. Hase.]

[Ὑψιγέννητος, ὁ, ἡ, In altum succrescens. Æsch. Eum. 43 : Ἐλαίας ὑψιγέννητον κλάδον.]

[Ὑψίγονος, ὁ, ἡ, In sublimi natus. Greg. Naz. vol. 2, p. 166, B : Ὑψιγόνοιο κακοῦ φύσις. Nonn. Dion. 27, 98 : Ὑψ. φλογόεντος ... κεραυνοῦ.]

Ὑψίγυιος, ὁ, ἡ, Alta habens membra. At Pind. [Ol. 5, 31] ὑψίγυιον ἄλσος dixit Altum nemus, teste Cam. [Et alibi HSt. :] Ὑψίγυος, Alta jugera habens : ὑψίγυον ἄλσος, Altum nemus, Cam. ex Pind. [Male pro ὑψίγυιον, quod a metro postulatur.]

[Ὑψίδμητος, ὁ, ἡ, Alte structus, Excelsus. Orac. Sibyll. 14, 216 : Τρίκκην Δωδώνην τε καὶ ὑψίδμητον Ἰθώμην. Nam sic Schneid. correxit codicis scripturam ὑψίτμητον.]

[Ὑψίδομος, ὁ, ἡ, i. q. ὑψίδμητος. Coluth. 384 : Τροίη δ' ὑψιδόμων πολέων κληῖδας ἀνεῖσα ...]

[Ὑψίδρομος, ὁ, ἡ, In alto currens. De aquila alte volante Phile De anim. propr. p. 10. Schneid. Greg. Naz. t. 2, p. 141, 49, et 131, 15 : Ἄναξ Φαέθων ὑψ. Hase. || Vitiose pro ὑψίβρομος, quod v.]

Ὑψίζυγος, ὁ, ἡ, Jupiter ap. Hom. [Il. Δ, 166, H, 69, Λ, 544, Σ, 185] et Hesiod. [Op. 18], Qui in sublimi sedili sedet, ut sit metaphora a remigibus sedentibus ἐπὶ τῶν ζυγῶν, In transtris; Qui in alto facta hominum librat et ponderat, atque æstimat : ut sc. sit a ζυγὸς, Trutina. [Hesych. : Ὑψ., ὑψηλὴν ἔχων τὴν καθέδραν. Phot. et Suidas : Ὑψ., ἐν ὕψει θρόνον ἔχων. G. D. Euseb. De laud. Const. p. 632, B, κυβερνήτης ὑψ. Numen. ap. eund. Præp. ev. p. 539, C : Κυβ. ὑπὲρ πηδαλίων ὑψ. τοῖς οἴαξι διϊθύνει τὴν ναῦν ἐφεζόμενος. Hase.]

[Ὑψίζων, οντος, ὁ, Hypsizon, n. fluvii ap. Chœrob. p. 77, 19 ed. Gaisf., Theognost. Can. p. 33, 24, et Suidam, qui Ὑψίζοντος, ποταμοῦ.]

[Ὑψίζωνος, ὁ, ἡ, Alte cinctus. Callim. (fr. 19) in Etym. M. p. 160, 29 : Ἡ μὲν ... ὑψ. εἰσανέβαινε.]

Ὑψιθέμεθλος, ὁ, ἡ, Alta habens fundamenta. Nonn. [Jo. c. 4, 8, πέδον.]

[Ὑψιθέων, ὁ, In alto currens, Excelsus, Sublimis. Gregor. Naz. Anth. Pal. 8, 183 : Σήματος ὑψιθέοντος ὀλωλότος. Idem in alio carmine Oper. vol. 2, p. 166, A : Ἁπλῶν τε πλεκτῶν τε νοῶν σθένος ὑψιθεόντων. Quæ videntur divisim esse scribenda ὕψι θ., pariterque ib. p. 72, A : Δι' αἰθέρος ὑψιθέουσαι. G. D. Itemque ibid. p. 78, C, ὑψιθέοντα. Hase.]

[Ὑψιθόωκος, ὁ, ἡ, In alto sedens. Greg. Naz. vol. 2, p. 163, C. G. Dind. Id. ib. p. 137, C, ἕζομαι ὑψ. Hase. Theodorus Prodr. Epigr. p. 140 ed. Suvigny. Boiss. Ὑψίθωκος ap. Synes. Hymn. 1, 54.]

[Ὑψίθρονος, ὁ, ἡ, In excelsa sede sedens. Pind. Isthm. 6, 23 : Ὑψ. Κλωθώ· Nem. 4, 105 : Ὑψ. Νηρείδων. Greg. Naz. vol. 2, p. 72, C : Θεοῖο ὑψ. G. D. De rege idem ib. p. 63, C; de doctoribus male viventibus p. 1, B, οὐ καλῶς ὑψίθρονοι. Id. p. 76, A, ὑψιθρόνοιο δίκης· 35, A, τριάδος. Hase.]

[Ὑψικάθεδρος, ὁ, ἡ, i. q. præced. Joannes Geometra Hymno 5 in Virginem v. 21. Boiss.]

Ὑψικάρηνος, ὁ, ἡ, Altum caput habens, Altum cacumen habens, ut ὑψ. ὄρος, i. e. ὑψηλὸν κάρηνον ἔχον, vel αἰπεινὸν, ut Hom. dicit ὀρέων τ' αἰπεινὰ κάρηνα. [Phot. : Ὑψικάρηνε, ὑψηλέ. Hom. H. Ven. 265 : Ἢ ἐλάται ἠὲ δρύες ὑψ. Ἄγκος ὑψ. poeta epicus ap. Suid. s. v. Ἄγκος, qui Ὑψικάρηνοι exp. per ὑψηλαί. G. D. Poeta in Cram. Anecd. Paris. vol. 4, p. 326, 5 : Δένδρεον ὑψικάρηνον. Boiss. Greg. Nyss. t. 1, p. 462, A, ἵπποι ὑψαυχενισταὶ καὶ ὑψ. At Gregor. Naz. t. 2, p. 46, 216 : Ὑψικάρηνα

καὶ ὄμματα γοργὰ φέρουσαι, videtur scribend. separatim, ὕψι κάρ. Hase.]

Ὑψικέλευθος, ὁ, ἡ, Per alta loca incedens, Epigr. Anth. Pal. 9, 207 : Ψυχὴν ὑψ. ἐλαφρίζων ἀπὸ γαίης. G. D. Greg. Naz. t. 2, p. 141, 53, νοερῶν τε δαήμονα, ὑψ., de homine, imagine Dei. Hase.]

Ὑψικέρατος, ὁ, ἡ, [Hanc formam fingit schol. Aristoph. Nub. 597, ubi ὑψικέρατα metaplasmum esse putat pro ὑψικέρατον,] Qui celsis cornibus præditus est, Cui alta cornua sunt, In altum eminens, Altas eminentias habens; nam κέρας accipi pro ἔξοχὴ supra dictum est. Aristoph. Nub. [597] : Ὑψικεράταν πέτραν. [Sic veteres quædam editiones vitiose pro ὑψικέρατα, cujus penultima syllaba longa est. Sunt autem verba illa Pindari (v. Etym. M. p. 504, 3), a quo sumsit Aristophanes. Formam hanc adjectivi non habere locum nisi in casibus obliquis nullumque esse nominativum ὑψίκερας recte observavit Lobeck. ad Phryn. p. 658. Ὑψικέρης ponit Chœrob. p. 50, 12 ed. Gaisf., ubi de adjectivis in ης, ητος, agit : Ὑψικέρης, ὑψικέρητος· σημαίνει δὲ τὸν ἐν ὕψει κεκτημένον τὰ κέρατα. G. D.]

Ὑψικέραυνος, ὁ, ἡ, Ex alto fulminans. Ab Hesych. exp. ἡ διὰ πυρὸς [διάπυρος Heinsius] πληγή. Sed id potius conveniat τῷ κεραυνός. [Orac. Sibyll. 2, 240 : Ἄδωναῖ ὑψ.· 1, 323 : Μέγας θεὸς ὑψ. Hase.]

Ὑψίκερως, ὁ, ἡ, Celsa gerens cornua, Qui altis cornibus est. Hom. Od. [K, 158] : Ὅς ῥά μοι ὑψίκερων ἔλαφον μέγαν εἰς ὁδὸν αὐτὴν Ἧκεν. Cervum alta cornua ferentem dicit Virg. [Ταῦρος ὑψ. Soph. Tr. 507. Ἔλαφος ὑψ. in carmine de laboribus Herculis quod Soph. Trachiniis præfixum est, v. 4, ubi Planudes, qui in Anthologiam suam recepit (4, 92), χρυσόκερων interpolavit. G. D. Basil. t. 1, p. 176, A, comparationem cum unicornuo animali in bonam accipiendam esse partem, διὰ τὸ ὑψίκερον καὶ ἐλευθέριον quadrupedis. Hase.]

[Ὑψικλῆς, έους, ὁ, Hypsicles, Sicyonius, victor Olympicus ap. Phot. Bibl. p. 83, 37. || Mathematicus et astronomus. Schol. Euclid. || Alius in inscr. ap. Bœckh. 2767.]

[Ὑψίκλωνος, ὁ, ἡ, Ramos in alto habens. Anna Comn. p. 16. Elberling.]

[Ὑψικόλωνος, ὁ, ἡ, Arduus. Hesych. : Ὑψ., τραχεῖαν, ὑψηλήν. Oppian. Cyn. 4, 87 : Κίονα δειμάσθην μέγαν ὄρθιον ὑψικόλωνον.]

Ὑψίκομος, ὁ, ἡ, Alte comatus. Dicitur de arboribus in summitate s. cacumine frondosis, pro In cacumine comosus. Hom. Il. Ψ, [118] : Δρῦς ὑψικόμους ταναηκέϊ χαλκῷ τάμνον. [Ib. Ξ, 398, Od. I, 186, Ξ, 328.] Hesiod. Op. [509] : Δρῦς ὑψικόμους, ἐλάτας τε παχείας. [Id. Sc. 376.] Ead. signif. dicitur ὑψιπέτηλος. [Ὑψ. ἐλατᾶν Eurip. Alc. 588. Ὑψικόμῃσιν ἐλάτῃσιν Quint. Sm. 5, 119, quod ὑψικόμοισιν scribendum, de quo non debebat dubitare Lobeck. Paralip. p. 465. Hesych. : Ὑψ. φοίνιξ· καὶ (καὶ recte deleri videtur) ὁ ἄνω τὰς τρίχας ἔχων. Ὑψ. ὄρη Asius ap. Pausan. 5, 1, 4. Ὑψ. δόνακες Paulus Silent. Anth. Pal. 6, 168. (Greg. Naz. t. 2, p. 34, 189, δρυὸς ὑψικόμοιο. Orph. fragm. ap. Porph. De antro nymph. p. 16, 10, δρυσὶν ὑψικόμοισιν. Mich. Acomin. Paneg. Is. Aug. p. 54, 1 Tafel., τῶν ὑψ. καὶ λασίων δένδρων. Orac. Sibyll. 8, 16, ὑψ. δρέων. De palma arbore OEcum. In Apoc. p. 292, 4 Cramer.; de cupressu Niceph. Basil. ap. Walz. Rhett. Gr. vol. 1, p. 525, 4. Hase.) Figurate Eustath. Opusc. p. 360, 20 : Τὸ τῶν ἀρετῶν ὑψ. καὶ δασύ.]

Ὑψίκομπος, ὁ, ἡ, Elatus, Jactator, Qui jactando se effert, Superbus, i. q. ὑπέρκομπος. [Adjectivi exx. nulla sunt. || Adv.] Ὑψικόμπως, Superbe, Arroganter. Soph. Aj. [766] : Ὁ δ' ὑψικόμπως καφρόνως ἠμείψατο, Nimium se efferendo et jactitando, Nimis superbe : se sc. etiam absque deorum ope vincere posse.

[Ὑψικόρυμβος, ὁ, ἡ, Altum cacumen habens. Nicet. Eugen. 6, 223 : Οὔρεϊ ὑψ. Theod. Prodr. Ep. f. 63 sive p. 206, 7 ed. Suvigny.]

[Ὑψίκρᾶνος, ὁ, ἡ, Altum cacumen habens. Eustath. Opusc. p. 193, 40 : Ὑψ. λόφος.]

Ὑψικρατέω, In altum dominor; est enim ὑψικρατεῖν, [Photio et] Suidæ τὸ [non τὸ, sed τὰ ap. Suid.] ἐν τῷ ὕψει κρατεῖν.

Ὑψικράτης, ὁ, nomen proprium [historiarum scriptoris Amiseni memorati ab Strabone locis pluribus,] Lucian. [Macrob. c. 22, aliisque : v. Müller. Fragm. Hist. vol. 3, p. 493.]

[Ὑψικρατία, ἡ, Hypsicratia, Mithridatis pellex, de qua Plutarch. V. Pompeii c. 32 : Ἐν οἷς ἦν Ὑψικρατία παλλακὶς, ἀεὶ μὲν ἀνδρώδης τις οὖσα καὶ παράτολμος· Ὑψικράτην γοῦν αὐτὴν ὁ βασιλεὺς ἐκάλει.]

[Ὑψικρεμὴς, ὁ, ἡ, Alte pendens. Oppian. Cyneg. 4, 93, 216.]

[Ὑψικρέων, οντος, ὁ, Hypsicreon, Milesius. Plutarch. Mor. p. 254, B.]

[Ὑψίκρημνος, ὁ, ἡ, In alto præcipitio situs. Hom. Epigr. 6, 5 : Ὑπωρείην ὑψικρήμνοιο Μίμαντος. Æsch. Prom. 421 : Ὑψ. πόλισμα· fragm. 28 : Ὑψ. Ἰμέραν.]

[Ὑψίλαλος, ὁ, Altiloquus. Eustath. Opusc. p. 193, 40 : Ὑψ. λόγος.]

[Ὑψιλοειδὴς, ὁ, ἡ, Formam literæ ypsilon habens. Ὀστοῦν ὑψ. (male ὑψηλοειδὲς scriptum) apud Rufum p. 37 ed. Clinch., nisi huic quoque ὑοειδὲς restituendum, quomodo ab aliis medicis vocari ostendimus s. v. Ὑοειδής.]

Ὑψίλοφος, ὁ, ἡ, Alte cristatus, Altam cristam habens et eminentem conum. [Pind. Ol. 13, 158 : Ὑψιλόφου ὑπὸ Αἴτνης. Hippocr. Epist. p. 1278, 38 : Τὰς ὀρεινὰς καὶ ὑψ. βοτάνας (ubi male ὑψηλόφους scriptum, errore etiam in aliis hujusmodi compositis non infrequenti). Asclep. Anth. Pal. 5, 153 : Ὑψ. θυρίδων. Quint. Sm. 2, 462 : Ὑψ. τρυφαλείης. Coluth. 17 : Ὑψ. ἐν οὔρεσιν. Nonn. Dion. 16, 159 : Υἱέας ὑψιλόφους μιμνήσκομαι Ἰφιμεδείης.] Per jocum Aristoph. Ran. [819] : Ὑψιλόφων τε λόγων κορυθαίολα νείκη, i. e. μετεώρων, μεγάλων, quoniam sc. Æschylus, de quo ibi loquitur, usus est charactere et verbis sublimibus s. grandibus : quamobrem idem Comicus eum ἐριβρεμέταν etiam appellat, διὰ τὸ βροντῶδες τῶν ῥημάτων καὶ κομπῶδες : alibi et κομποφακελορρήμονα nominans, nec non κρημνοποιὸν, et στόμφακα ac ψόφου πλέων. Eandem ob rem dicit φρενοτέκτονος ἀνδρὸς ῥήμαθ' ἱπποβάμονα. Et rursum [822] : Φρίξας δ' αὐτοκόμου λοφιᾶς λασιαύχενα χαίταν, Δεινὸν ἐπισκύνιον ξυνάγων, βρυχώμενος ἥσει Ῥήματα γομφοπαγῆ, πινακηδὸν ἀπασπῶν Γηγενεῖ φυσήματι. Nec non στοματουργὸν ἐπῶν eadem de causa vocat, ob ampullas et sesquipedalia verba. [Eustath. Opusc. p. 193, 20 : Ὑψ. εἶναι καὶ μὴ ἐπὶ ὀνύχων ἄκρων, ἀλλ' ὡς ἐπὶ οὐρανοῦ βαίνειν τῷ τύφῳ. G. D. Andreas Cret. De cruce p. 80, D Grets., ὑψ. σκοπιᾶς, ubi perperam ed. ὑψηλόφου. Greg. Naz. t. 2, p. 59, 188, ὑψιλόφων καμήλων. Nonn. Dion. 48, 386 Græf., de Nemesi : Ἀνέρας ὑψ. ἀλύτῳ σφίγγουσα χαλινῷ. Hase.]

Ὑψίλυχνος, ὁ, ἡ, Excelsum habens lychnum, Ab excelso resplendens lychno. [Philoxenus] ap. Athen. 4, [p. 147, A] : Ταὶ δὲ πρὸς ὑψιλύχνους ἔστιλβον αὐγάς.

Ὑψιμέδων, οντος, ὁ, In alto regnans, rerum potiens, Altipotens, i. e. Rex cœlorum, [ἐν ὕψει βασιλεύων exp. Hesych., Phot. et Suid.] ut ὑψιμέδων Ζεὺς, [Hesiod. Theog. 529, Bacchyl. ap. Clem. Al. Strom. 5, p. 731,] Aristoph. Nub. [563] et in Epigrr. [Homeri 8, 3. Coluth. 51. Nonn. Joann. c. 9, 20 et 127, de Deo. Et ὑψ. θεὸς scriptor Philopatr. c. 12. G. D. Greg. Naz. t. 2, p. 36, 315. Inscr. Romæ ap. Franz. vol. 3, p. 820, n. 6002, 3, Σαράπιδος ὑψ. Orac. Sibyll. 1, 347, et 2, 310, θεὸν ὑψ. Hase. Apud Pind. Nem. 2, 29, de monte caput alte extollente : Παρὰ ὑψ. Παρνασῷ. || « Fem. Ὑψιμέδουσα, ἡ, Joannes Geometra Hymno 5 in Virginem v. 21. » Boiss.]

Ὑψιμέλαθρος, ὁ, ἡ, Altas habens ædes, Excelsa habens atria [Hom. H. in Merc. 103 : Ἐς αὔλιον ὑψ., et 134, 399. Orph. H. 4, 1 : Ὦ Διὸς ὑψιμέλαθρον ἔχων κράτος αἰὲν ἀτειρές], ut ὑψιμέλαθρος πόλος, Nonn. [Id. Joann. c. 4, 8, πέδον.]

Ὑψιμέλαιναι, Alte nigræ, In ipsam usque altitudinem et fastigium nigræ; nisi malis resolvere in Altæ et nigræ, Celsæ et nigræ. Hom. Il. O, [387] : Οἱ μὲν ἀφ' ἵππων, Οἱ δ' ἀπὸ νηῶν ὑψιμελαινάων ἐπιβάντες, sc. ἐμάχοντο. [Recte nunc divisim scribitur ὕψι μελαινάων. Eodem errore ap. Maneth. 3, 222, olim ὑψιμέσον ... πόλον pro ὕψι μέσον.]

[Ὕψιμος, ὁ, Hypsimus, Cycizenus, in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 923, n. 3664, 62. Hase.]

[Ὑψινεφὴς, ὁ, ἡ, In alto nubes habens et regens. Ὑψ. Ζεὺς Pind. Ol. 5, 39.]

[Ὑψίνομος, ὁ, ἡ, In alto pascens. Αἶγες ζῷον δύσριγον καὶ ὑψ. Eustath. p. 472, 12.]

Ὑψίνοος, et Ὑψίνους, ὁ, ἡ, Elatam mentem habens, Superbus, Nonn. [Joann. c. 8, 59 : Ὑψινόων λαὸς Ἰουδαίων.] Additur et τὸ ὑψίνοον substantive pro ea quam Cic. Animi celsitatem et magnitudinem appellat. [Greg. Naz. Ep. 63 : Τὸ τῆς ψυχῆς εὐφυὲς καὶ ὑψίνουν. Strong. Id. t. 2, p. 24, 1533; 130, 126, ὑψινόῳ καρδίῃ. Hase. Sapient. Indor. p. 14. Schæf. Nonn. Dion. 9, 207 : Ὑψινόῳ φάτο φωνῇ· 48, 458 : Ὑψ. αὐχένα. Eustath. Opusc. p. 129, 90 : Ὁ ὑψ. νηστευτής. G. D. Ὑψίνος (sic) Joannes Geometra Hymno 5 in Virginem v. 21. Boiss.]

[Ὑψιπάγης, ὁ, ἡ, In alto fixus. Σίπυλος ὑψ. Anth. Plan. 132.]

[Ὑψίπεδος, ὁ, ἡ, Altum solum habens. Ὑψίπεδον Θεοάπνης ἕδος Pind. Isthm. 1, 43.]

[Ὑψιπέταλος. V. Ὑψιπέτηλος.]

[Ὑψιπέτεια, ἡ, Altus volatus. Eustath. Opusc. p. 184, 90 : Κουφίζουσα εἰς ὑψ. τὸν πνευματικὸν γέροντα.]

[Ὑψιπετέω, Per altum volo. Method. De cruce p. 403 Grets., τὰ ὄρνεα ὑψιπετοῦντα. Hase.]

[Ὑψιπετήεις. V. Ὑψιπέτης.]

Ὑψιπέτηλος, ὁ, ἡ, Folia in cacumine gerens, ut ὑψίκομος, In cacumine comatus. Vel Altus, Excelsus; nam ὑψιπέτηλον in Lex. meo vet. exp. ὑψηλόν. [Hom. Il. N, 437, Od. Δ, 358, Λ, 588. Per ὑψηλὸν, μακρὸν exp. Hesych., ἐφ' ὕψους τὰ φύλλα ἔχον Suidas. « Symeon Sethi Ichnel. p. 42, 6. » Boiss.] Dicitur etiam Ὑψιπέταλος, ead. signif. qua ὑψιπέτηλος, Athen. 9, [p. 370, F] ex Polyzelo : Ὑψιπέταλοί τε κράμβαι.

Ὑψιπέτης, ὁ, Altivolans, ut Cic.; Altivolus, ut Plin. [Et alibi HSt. :] Ὑψιπέτης, sive Ὑψιπετήεις, εσσα, εν, Altivolus s. Altivolans, ut Plin. et Cic. loquuntur, i. e. Alte s. In alto volans. Hom. Il. X, [308, Od. Ω, 538] : Ὥστ' αἰετὸς ὑψιπετήεις, Suidæ ὁ εἰς ὕψος πετόμενος. [Sic etiam Hesych., cujus in codice scriptum ὑψιπετὴς, εἰς ὕψος πετώμενος. Prior forma αἰετὸς ὑψιπέτης est Il. M, 201, 219, N, 822, Od. Υ, 243, quod grammaticos quosdam, qui non intellexissent ὑψιπετήεις formam esse metri caussa diductam, ὑψιπετῆς scripsisse, ut ex ὑψιπετήεις contractum, quemadmodum τιμήεις in τιμῆς contrahitur, annotavit schol. Hom. Il. M, 201, ipse Aristarchi probans sententiam, ὑψιπέτης esse scribendum, quod etiam ex Dorica forma ὑψιπέτας apparere, cujus exempla sunt αἰετὸς ὑψιπέτας ap. Aristoph. Av. 1337, ex Sophoclis OEnomao, et ὑψιπετᾶν ἀνέμων Pind. Pyth. 3, 188.] At Ὑψιπετὴς, inquit Idem, ὁ ἀπὸ ὕψους πεσών, Qui ab alto s. ex alto decidit. [Et alibi HSt. :] Ὑψιπετὴς, Ex alto lapsus, Qui ex alto cecidit, ὁ ἀπὸ ὕψους πεσών, Suid. [Excelsus, Philo Cantic. Cant. p. 212, τὰ ὑψιπετῆ μεγέθη, et τὸ ὑψιπετὲς τῆς ἀκακίας. Schleusn. Eurip. Hec. 1101 : Ἁμπτάμενος οὐράνιον ὑψιπετὲς ἐς μέλαθρον· quod schol. rec. exp. πρὸς τὸν αἰθέρα πετάσας πρὸς τὸ ὑψηλότερον οἴκημα. Discrimen significationis inter oxytonum et paroxytonum recte exponit Eustath. p. 1520, 60 : Τὰ ἀπὸ τοῦ πέτεσθαι γινόμενα βαρύνονται, οἷον ἀετὸς ὑψιπέτης, καὶ τὰ τοιαῦτα· τὰ δὲ ἀπὸ τοῦ πεσεῖν ὀξύνονται, οἷον παλλάδιον ὑψιπετές. Similiter Suidas s. h. v. et Thomas M. p. 880. Neglecto hoc discrimine Antip. Sid. Anth. Pal. 7, 172, dixisse videtur ὑψιπετῆ Βιστονίαν γέρανον, quod ὑψιπέτη scriptum in optimis Suidæ libris s. v. Βιστονία, sed ὑψιπετῆ s. v. Ψῆρας, et Apollonid. ib. 9, 287 : Αἰετὸς ... ὑψιπετῆ τότε ταρσὸν ἀνὰ πλοτὺν ἠέρ' ἀερθείς. Alio modo ab recta forma aberravit Eustath. Opusc. p. 186, 40, si scripsit τοὺς ὑψιπέτειος ὄρνις· quod aut ὑψιπετεῖς scribendum, aut librarii error est pro ὑψιπέτας. Recte ὑψιπέτῃ ἀετῷ p. 6, 80. Accusativo plurali ὑψιπετήεις (tanquam ab nominativo singularis ὑψιπετήης formato) pro ὑψιπετηέσσας usus est Matro ap. Athen. 4, p. 136, C : Κίχλας δ' ἐξείης ἡβήτορος, ὑψιπετήεις ..., quocum ἀργήεις pro ἀργήεσσαι dictum ab Nicandro ibid. p. 684, D, et ἀμπελόεις et φαρμακόεις pro ἀμπελοέσσας et φαρμακοέσσας Alexiph. 266, 293, comparavit Meinek. Exerc. in Athen. 1, p. 16. G. D. Perperam Confess. Cypriani Actt. SS. Sept. t. 7, p. 223, C; Oppian. Halieut. 1, 621, ὑψιπετὴς γεράνων χορός· et schol. ad hunc l. : Ὑψιπετής· ὁ ἐν τῷ ὕψει πετόμενος. Recte Laud. Leontii Actt. SS. Junii t. 3, p. 563, B, ἀετὸς ὑψιπέτης· et Marc. Eug. Imag. p. 161, 8 Kayser. : Αἰετὸν ὑψιπέτην ὀξὺ βλέποντα. Hase.]

[Ὑψιπόδης, ὁ, i. q. ὑψίπους. Nonn. Dion. 20, 81 : Ὑψ. Ἐπιάλτην.]

[Ὑψίπολις, ὁ, ἡ, Altus in urbe, i. e. Honoratus in urbe, Soph. Ant. 370.]

Ὑψίπολος, ὁ, ἡ, Qui in alto versatur, i. q. ὑψιφοίτης et ὑψιπόρος. Oppian. Cyn. 3, [111] : Ἑρπυστῆρσι καὶ ἰχθύσιν ... ἠδ' ὑψιπόλοις ἀγέλαισιν Οἰωνῶν. [Nonn. Dion. 41, 350, Κρόνος.]

Ὑψίπορος, ὁ, ἡ, Per ardua loca gradiens, Loca sublimia permeans. [Hesych. : Ὑψιπόρους· δι' ὕψους τρέχοντας.] Nonn. : Ἅρματος ὑψιπόροιο, Per cacumina currentis. [Oppian. Cyn. 3, 497 : Ἥρος ὑψιπόροισιν ἐπιπλώουσι κελεύθοις.]

[Ὑψιπότητος, ὁ, ἡ, i. q. ὑψιπέτης. Nonn. Dion. 5, 295.]

Ὑψίπους, ὁ, ἡ, Altis insistens pedibus, ideoque Excelsus. [Soph. OEd. T. 866 : Νόμοι πρόκεινται ὑψίποδες οὐρανίαν δι' αἰθέρα τεκνωθέντες.]

[Ὑψίπρυμνος, ὁ, ἡ, Altam puppim habens. Strabo 4, p. 195.]

[Ὑψίπρωρος, ὁ, ἡ, Altam proram habens. Strabo l. c., ubi ὑψίπρυμνα καὶ ὑψόπρωρα (πλοῖα) scriptum, quorum alterum recte, ut videtur, in ὑψίπρωρα mutatum ab Schneidero. Eædem in aliis hujusmodi compositis librorum discrepantiæ, quæ vel ab ὕψι vel ab ὕψος derivata haberi possunt, de quo in universum dixit Lobeck. ad Phryn. p. 684. G. D. Cantio ap. Porphyr. in Euseb. Præp. ev. p. 195, D : Ὑψίπρωρον αἶρε ταρσόν. Interpr. : Citus pedem aufer altum. Hase.]

[Ὑψιπύλη, ἡ, Hypsipyle, Thoantis filia, Iasonis uxor : v. Apollod. 3, 6, 4, Hygin. Fab. 74, Hom. Il. H, 469, Apoll. Rh. 1, 699, 713, et alibi sæpe. Forma metri caussa diducta Ὑψιπύλεια ap. eund. 1, 621, 637, 654, gen. Ὑψιπυλείης 4, 424; dat. Ὑψιπυλείῃ 1, 675; 4, 426. Dor. Ὑψιπυλείᾳ Pind. Ol. 4, 36. G. Dind. ΗΥΨΙΠΥΛΗ in fictili Neap. ap. Kramer. *Über den Styl. der gr. Thongef.* p. 177 et 184. Hase.]

Ὑψίπυλος, ὁ, ἡ, Altas portas habens. Unde ap. Hesych. Ὑψίπυλον, ὑψηλὰς πύλας ἔχον. [Eurip. Heracl. 1030 : Κλῆθρα ὑψιπύλων δόμων. « Celsus ap. Orig. t. 1, p. 646, C, κλίμαξ ὑψ.· ubi tamen Boherello scribendum videbatur, κλ. ἑπτάπυλος. » Hase. || Ὑψίπυλος nomen proprium herois esse videatur in fragm. poetæ de originibus Lesbi ap. Parthen. c. 21, p. 325 ed. Meinek. : Αὐτοκασίγνητον Ἐλικάονος ἔνδοθι πάτρης τηλίκον Ὑψίπυλον· ubi Mein. p. 406 Hermanni conjecturam memorat Τήλεμον ὑψιπύλου, ut Telemus sponsi Teledicæ nomen fuerit.]

[Ὑψίπυργος, ὁ, ἡ, Altas turres habens, Altis turribus munitus, Turritus. Simonid. Anth. Pal. 13, 26 : Ὑψ. Κορίνθου, ut ὑψ. πόλις ap. Æsch. Eum. 688; ὑψ. Οἰχαλία Soph. Tr. 354; ὑψ. πατρίδα Eur. Tro. 376. Figurate Æsch. Suppl. 96 : Ἰάπτει δ' ἐλπίδων ἀφ' ὑψιπύργων πανώλεις βροτούς.]

[Ὑψιφερής. V. Ὑψερεφής.]

[Ὕψισται πύλαι. V. Ὑψίτερος.]

[Ὑψιστάριος. V. Ὑψίτερος.]

Ὑψίστολος, ὁ, ἡ, Alte stolatus. Alii Alte succinctus, In altum subductam habens vestem. [Anon. De cruce p. 145, B Grets. Pseudo-Chrys. t. 11, p. 910, B, στρατιῶν ὑψιστόλων. Hase. Hesych. : Ὑψ., οἱ ἄνω ἐσταλμένοι τοὺς χιτῶνας. Post quæ verba sequitur gl. corrupta Ὑψιτελέες, ταχιτῶνες, ζτ. (i. e. ζήτει)· ex qua Musurus fecit ὑψιτελέεστε· χιτῶνες.]

[Ὑψιστόφραστος, ὁ, ἡ, Sublimi magniloquentia celebrandus. Anon. De cruce p. 143, B. Pseudo-Chrys. t. 11, p. 908, B, τὸν ὑψ. σταυρόν. Hase.]

[Ὑψιτέλεστος, ὁ, ἡ, ap. Nonn. Dion. 41, 94, vitiose pro ὀψιτέλεστος, quod restituit Græfius.]

[Ὑψιτενέω, In altum tendo. Theoctist. Sent. 20, ap. Stob. Flor. in fine (vol. 3, p. 509 Gaisf.).]

Ὑψιτενὴς, ὁ, ἡ, In altum tendens. Pro In alto extensus affertur ex Nonno. [Theophyl. Simoc. Hist. p. 37, 16 Bonn. : Δένδρον ὑψ. τε καὶ εὔκομον. Id. ibid. p. 273, 11 : Δένδρῳ ὑψιτενεῖ προσραγείς. Hase.]

Ὑψιτένων, ὁ, Qui alta cervice est, erecta cervice in-

cedere solet : quod superbiæ signum est. Unde ab Hesych. exp. non solum ὑψαύχην, sed etiam ὑψηλὸς τῷ φρονήματι. [Gregor. Naz. t. 2, p. 138, 2 : πλούσιος, ὑψ. Hase.]

Ὑψίτερος, α, ον, Altior. Theocr. [8, 46 : Δρύες ὑψίτεραι.] Est autem compar. irregularis. [Ὑψίων Pind. fragm. 2, 232 : Πότερον δίκᾳ τεῖχος ὕψιον ἢ σχολιαῖς ἀπάταις ἀναβαίνει· ubi ὕψιον correpta syllaba media pronunciandum, ut interdum fit in βέλτιον similibusque comparativis. G. D.] Est et irregularis superl. Ὕψιστος, η, ον, ut βράχιστος, et βράδιστος, et τάχιστος, i. e. Altissimus, Excelsissimus, Celsissimus. [Hesych. : Ὕψιστον, ὑψηλότατον. Proprie de locis, ut ap. Æsch. Pr. 720 : Καύκασον ... ὀρῶν ὕψιστον. Soph. Tr. 1191 : Τὸν Οἴτης Ζηνὸς ὕψιστον πάγον. Τὰ ὕψιστα apud scriptores eccles. frequenter de cœlo dicitur, ut ap. Matth. 21, 9 : Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψ. Lucas 2, 14 : Δόξα ἐν ὑψίστοις θεῷ. Et sæpe de Deo ipso (διὰ τὸ αὐτὸν εἶναι ἀνώτερον τῶν πάντων, ut ait Theophilus Ad Autol. p. 246), ut ap. Lucam 1, 52 : Υἱὸς ὑψίστου κληθήσεται· et 6, 35. Act. Apost. 7, 48, pariterque in libris V. T., Genes. 14, 18 : Ἱερεὺς τοῦ θεοῦ τοῦ ὑψ. 14, 22 : Ἐκτενῶ τὴν χεῖρά μου πρὸς κύριον τὸν θεὸν τὸν ὕψ. Psalm. 7, 18 : Ψαλῶ τῷ ὀνόματι κυρίου τοῦ ὑψ., et omisso nomine ib. 17, 15 : Καὶ ὁ ὕψ. ἔδωκε φωνὴν αὐτοῦ· 49, 15. Maccab. 2, 3, 31, et alibi. Joann. Chrys. In Psalm. 144, ab Suic. cit. : Θεὸν ὕψιστον καλῶν οὐ τόπῳ αὐτὸν περιορίζω, ἀλλὰ τὸ ὑψηλὸν καὶ μεγαλεῖον αὐτοῦ τῆς φύσεως δηλῶ καὶ διεστηκὸς καὶ πάντων ἀνακεχωρηκός. Apud scriptores profanos frequens Jovis cognomen, ut Διὸς vel Ζηνὸς ὑψ. ap. Pind. Nem. 1, 90, et 11, 2; τέλειον ὕψ. Δία Æsch. Eum. 28. Statuas vel aras Διὸς ὑψ. memorat Pausan. 2, 2, 8; 5, 15, 5; 9, 8, 5. Ἁγνοῦ Ζηνὸς ὕψιστον σέβας dixit Soph. Ph. 1289. Hinc Ὕψισται πύλαι, nomen proprium portarum Thebanarum, in editissima urbis parte prope delubrum Jovis ὑψίστου sitarum, ap. Pausan. 9, 8, 5, Apollod. 3, 6, 6, Statium Thebaid. 8, 356 : *Quatit Hypsistas manus Eurymedontis*. Vid. Unger. Theb. Parad. vol. 1, p. 323, 333, 343. || Summus, Extremus, de rebus dictum. Pind. Pyth. 1, 195 : Ὕψ. στέφανον· Isthm. 1, 74 : Ὕψ. κέρδος. Æsch. Pers. 331 : Κακῶν ὕψιστα δὴ κλύω τάδε· 807 : Οὗ σφιν κακῶν ὕψιστ' ἐπαμμένει παθεῖν· Suppl. 479 : Ἀνάγκη Ζηνὸς αἰδεῖσθαι κότον ἱκτῆρας· ὕψιστος γὰρ ἐν βροτοῖς φόβος. Lycophro 305 : Πημάτων ὕψιστον. ||] Unde Ὑψιστάριος αἵρεσις dicitur τῶν τὸν ὕψιστον σεβομένων, teste Hesychio. Meminit et Suid. [Ὑψιστάριος· αἵρεσίς τις Ὑψιστάριοι, οἱ τὸν ὕψιστον καλοῦντες. Eorum meminit Greg. Naz. Or. 19, p. 289, et Greg. Nyss. vol. 2, p. 440 : Εἰ δὲ ἄλλον τινὰ παρὰ τὸν πατέρα θεὸν ἀναπλάσσει, Ἰουδαίοις διαλεγέσθω ἢ τοῖς λεγομένοις Ὑψιστιανοῖς (scribendum Ὑψιστιαρίοις), ὧν αὕτη ἐστὶν ἡ πρὸς τοὺς Χριστιανοὺς διαφορὰ, τὸ θεὸν μὲν αὐτοὺς ὁμολογεῖν εἶναί τινα, ὃν ὀνομάζουσιν ὕψιστον, ἢ παντοκράτορα, πατέρα δὲ αὐτὸν εἶναι μὴ παραδέχεσθαι· ὁ δὲ Χριστιανὸς, εἰ μὴ τῷ πατρὶ πιστεύοι, Χριστιανὸς οὐκ ἔστι. Nihil de his Hypsistariis apud Epiphanium, Augustinum, Theodoretum et alios qui de Hæresibus scripserunt, nisi quod simile quiddam de Euphemitis seu Massalianis narrat Epiphanius Hæresi 80, p. 450. Suicer. Gregor. Presb. Vita Greg. Naz. t. 1, p. 3, B : Τὴν τῶν Ὑψισταρίων ἀποσεισάμενος δεισιδαιμονίαν καὶ πλάνην. Hase.]

[Ὑψίτμητος vitiose pro ὑψίδμητος, quod v.]

[Ὑψίτυχος, ὁ, ἡ, Sublimis fortunæ. Paul. Alex. Apotel. p. 46, 18.]

[Ὑψιφάεννος, ὁ, ἡ, i. q. ὑψιφαής. Philo ap. Euseb. Præp. ev. 9, 37.]

Ὑψιφαὴς sive Ὑψιφᾰνὴς, ὁ, ἡ, Alte apparens, In alto apparens, Sublimis. Posterius ex Nonno affertur [Adde Anth. Pal. Append. ex marmore : Μνῆμα τόδ' ὑψιφανὲς Λητοῦς], prioris autem exemplum ex Epigr. [Diodori Anth. Pal. 7, 701], ὑψιφαῆ τάφον. [HSt. alibi :] Ὑψιφαὴς, Altam lucem habens, In alto lucens; Alte apparens, Altus, Excelsus, ut in Epigrr., ὑψιφαῆ τάφον.

[Ὑψιφέρουσαι. V. Ὑψιθέων.]

Ὑψιφοίτης, ὁ, idem cum ὑψιπόρος, Altigradus, Alta percurrens, Excelsa permeans s. pervadens. Ut enim Hesych. ὑψιπόρους exp. δι' ὕψους τρέχοντας, ita ὑψιφοίτης Eidem est ὑψηλοπόρος. A [Photio et] Suida autem ὑψιφοίτης exp. non solum ὑψηλοπόρος, verum etiam ὑψόφρων, Alta et excelsa præditus mente, etiam Qui animo est elato et superbo. [Et alibi HSt. de derivatis verbi φοιτᾶν agens :] In της autem desinens comp. Ὑψιφοίτης, similem illi ἀνώφοιτος signif. habet, redditurque uno verbo Altigradus. Vide Suid.

[Ὑψιφόρητος, ὁ, ἡ, Qui in sublimi fertur. Synes. H. 5, 36. Procl. H. in Mus. 31 : Ὑψ. ἀταρπόν· H. Comm. 14. Boiss.]

[Ὑψίφορος, ὁ, ἡ, Qui in sublime fertur. Dionys. Areop. p. 63. Kall.]

[Ὑψίφρων, ὁ, ἡ, Alta cogitans. Pind. Pyth. 2, 94 : Ὑψιφρόνων βροτῶν. (Greg. Naz. t. 2, p. 27, 1703. Hase.) Ὑψιφοίτης Suidas exp. per ὑψίφρων, ubi libri deteriores ὑψόφρων vel ὑψηλόφρων, Photius ὑψηλόφρων.]

[Ὑψιχαίτης, ὁ, Comam alte gestans, Comatus. Pind. Pyth. 4, 306 : Δοιοὶ ὑψιχαῖται ἀνέρες.]

[Ὕψιων, i. q. ὑψίτερος, quod v. || N. pr. herois. Plut. V. Aristid. c. 11 : Ἀθηναῖοι ... θύοντες ἥρωσιν ... Ὑψίωνι, Ἀκταίωνι, Πολυΐδῳ. Quod Ὑψίονι potius scribendum videtur. G. D. Alius, Cyprius, ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 578, n. 2907, 2; ubi tamen God. Hermann. Def. dissertationis de ὑποβολῇ, a. 1835 edita, p. 16, pro Ὑψίονος legere mavult Ἀρίστωνος. Hase.]

[Ὑψόεις, ὁ, oppidum Elidis ap. Strab. 8, p. 349 : Ἀμφιγένεια τῆς Μακιστίας ἐστὶ περὶ τὸν Ὑψόεντα, ὅπου τὸ τῆς Λητοῦς ἱερόν. Contracta ejusdem nominis forma Ὑψοῦς, οῦντος, ὁ, quod est nomen urbis ad montem cognominem sitæ in Arcadia, ap. Pausan. 8, 35, 7, nomine ab filio Lycaonis, cui nomen illud fuit, ducto. Ad locum Pausaniæ respicit Steph. Byz. s. v. Ὑψοῦς.]

Ὑψόθεν, Ex alto, Desuper, ὕπερθεν, ἄνωθεν. Hom. Il. [Λ, 53 : Κατὰ δ' ὑψ. ἧκεν ἔέρσας· O, 18 : Ὅτε τ' ἐκρέμω ὑψ.] Υ, [57] : Δεινὸν δ' ἐβρόντησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε Ὑψόθεν, αὐτὰρ ἔνερθε Ποσειδάων ἐτίναξε Γαῖαν ἀπειρεσίην ὀρέων τ' αἰπεινὰ κάρηνα. Ubi nota ὑψόθεν et ἔνερθε sibi opposita. [Od. B, 147 : Ὑψ. ἐκ κορυφῆς· X, 298 : Ὑψ. ἐξ ὀροφῆς. Hesiod. Th. 704 : Ὑψ. ἐξεριπόντος. Pind. Pyth. 8, 117 : Ἔμπετες ὑψ. Æsch. Suppl. 174 : Ὑψ. δ' εὖ κλύοι καλούμενος· fragm. 270 : Ἐρωδιὸς ὑψ. ποτώμενος. Eurip. Bacch. 1111 : Ὑψοῦ δὲ θάσσων ὑψόθεν χαμαιπετὴς πίπτει. Id. in fragm. Inus 23 : Μί' ἡμέρα τὸν μὲν καθεῖλεν ὑψ., τὸν δ' ἦρ' ἄνω. Raro in prosa, ut ap. Plat. Soph. p. 216, C : Καθορῶντες ὑψ. τὸν τῶν κάτω βίον.] Exp. etiam Alte, ut i. sit q. ὑψόθι. [Antip. Sid. Anth. Pal. 12, 97 : Εἰ γὰρ τῷ τά τ' ἔνερθε, τά θ' ὑψόθεν ἴσα πέλοιτο.] || Cum gen. autem junctum significat Super, sicut et ὑψόθι. [Pind. Ol. 3, 22 : Γλεφάρων ὑψ.] Apoll. Arg. 2, [806] : Ὑψόθεν ἀκτῆς [ἄκρης. Conf. 1, 1203; 3, 542; 4, 168. Arat. 26 : Ὑψ. ὠκεανοῖο.]

Ὑψόθι, In alto, In sublimi, ἄνωθι, ἐν ὕψει. [Per ἄνωθι exp. Hesych., ἐν ὕψει Phot. et Suid.] Hom. Il. P, [676] de aquila : Ὅν τε καὶ ὑψόθ' ἐόντα πόδας ταχὺς οὐκ ἔλαθε πτὼξ Θάμνῳ ὑπ' ἀμφικόμῳ κατακείμενος. Est enim Ὀξύτατος δέρκεσθαι ὑπουρανίων πετεηνῶν || Cum genit. junctum significat Super, ut præcedens ὑψόθεν. Epigr., ὑψόθι γαστρὸς, Super ventrem. Nonn., ὑψόθι θώκων, Super sedes; nisi malis, Super altas sedes, Alta super sedilia. [Idem Jo. c. 6, 30, 32; c. 15, 22; c. 19, 24; c. 20, 24 : Ὑψόθι γαίης.] || Significat etiam Alte, In altum, ὑψόσε. Ex Apoll. Arg. 2, [354], ὑψόθι τείνει, Alte tendit, In altum tendit. Et rursum [1284] : Ἐπ' εὐναίῃσιν ἐρύσσαι Ὑψόθι νῆα. Ubi tamen pro ὑψοῦ accipi potest.

[Ὑψοκλέης (contr. ῆς), έους, ὁ, Hypsocles. Delius, in inscr. ap. Bœckh. 158, 3 et 8.]

[Ὑψοποιὸς, ὁ, ἡ, Qui evehit, in sublimi locat. Pseudo-Chrys. Serm. 83, vol. 7, p. 499, 23 : Χαίροις ὑψοποιὲ σταυρέ. Seager. Hesych. Presb. p. 297. Vita S. Nili Jun. p. 26 ed. Rom. 1644. Boiss. Schol. Jo. Climac. p. 428, 3, τὴν ὑψ. κλίσιν. Vita Germ. Hegum. Actt. SS. Maii t. 3, p. 8, E; Dorothei ibid. Junii t. 1, p. 613, B. Leo Imp. Vita Chrys. t. 8, p. 268, 8; Jo. Damasc. t. 2, p. 873, A; 816, E, τὴν ὑψ. ταπείνωσιν, Humilitatem qua celsitas paritur, vel, suos exaltantem. Hase. Eustath. ad Dionys. 123 : Δράκοντι προσαρμόσαι παραβολὴν ἐκ πελάγους ὑψοποιόν ἐστιν. Id. Opusc. p. 186, 30 : Ὄρος ἔχει σε τοῦτο τὸ ὑψ. 193, 30 : Στῦλος ὑψ. καὶ ἀναγωγὸς εἰς θεόν.]

[Ὑψόπρυμνος. V. Ὑψίπρυμνος.]

Ὑψόροφος, ὁ, ἡ, Altam cameram s. concameratio-
A nem habens. Hom. Od. B, [337]: Ὁ δ' ὑψόροφον θάλα-
μον κατεβήσατο πατρός. [Apud Athen. 5, p. 189, A, geminata ρ litera ὑψόρροφα δώματα scribitur. Schweigh. Coluth. 121: Ὑψορόφοιο φυτῶν ὑπένερθε καλύπτρης. G. D. Greg. Naz. t. 2, p. 96, 15, ὑψορόφους τε δόμους· ubi vitiose ed., ὑψοφόρους. Id. ibid. p. 216, 739, ὑψορόφοις θρόνοις. Inscr. Sam. ap. Bœckh. vol. 2, p. 216, n. 2258, 7, ὑψορόφοιο μελάθρου. Hase.]

Ὕψος, τὸ, Altitudo, Celsitudo, Sublimitas; interdum etiam Cacumen, Fastigium. [Etymologia inepta in Etym. M. p. 786, 16: Ὕψος παρὰ τὸ ὄπτω τὸ βλέπω ὄψος, καὶ τροπῇ ὕψος, ἀφ' οὗ ἔστιν ὁρᾶν.] Priore modo, Thuc. 1, [91]: Σαφῶς κατηγορούντων ὅτι τειχίζεται καὶ ἤδη ὕψος λαμβάνει, Altitudinem capit s. assumit, Sublimior fit atque altior. [Herodot. 7, 60: Αἱμασιὴν ὕψος ἀνήκουσαν ἀνδρὶ ἐς τὸν ὀμφαλόν· ubi indicatur mensura hemiplinthiorum aureorum a Crœso Delphos missorum; ὕψος significat crassitiem illorum 1, 50. Schw. Ἐς ὕψος id. 2, 135. Æsch. Ag. 1376: Ὕψ. κρεῖσσον ἐκπηδήματος. Eurip. Bacch. 1099: Κρεῖσσον ὕψος τῆς
B προθυμίας ἔχων· Phœn. 407: Οὐδ' ηὐγένειά σ' ἦρεν εἰς ὕψος μέγα. Ὅσον ὕψος Xenoph. Symp. 2, 8.] Metaphorice vero Herodian. 2 fin.: Οὐδὲν οὔτε πρὸς χάριν εἰς ὕψος ἐξαίρων, οὔτε παραλείπων εἴ τι λόγου καὶ μνήμης ἄξιον, Extollens. Aristot. De mundo [c. 6]: Τὸ Δαρείου πρόσχημα εἰς σεμνότητος καὶ ὑπεροχῆς ὕψος μεγαλοπρεπῶς διεκεκόσμητο, In exquisitum majestatis fastigium os Darii exornatum erat. Itidem ὕψος λόγου dicitur Orationis sublimitas, Sublime et celsum dicendi genus: cui opp. ἡ ταπεινότης, Humilis oratio, quæ sc. humi serpit, nec a terra sese attollit in grandiora verba et motus. Qua de re extat liber Dionysii Longini, in cujus initio dicit, Ὡς ἀκρότης καὶ ἐξοχή τις λόγων ἐστὶ τὰ ὕψη. Posteriore modo pro Fastigio, Vertice, Cacumine, s. Alto, aut Loco alto, Plutarch. [Mor. p. 563, D]: Κατενεχθεὶς ἐξ ὕψους τινὸς εἰς τράχηλον. Et Plato Leg. ἐν ὕψει, In alto, ut et Hom. ἐφ' ὕψους. De Felicitatis fastigio ap. Lucian. [Hermot. c. 5]: Ὅσοι δ' ἂν εἰς τέλος διακαρτερήσωσιν, οὗτοι πρὸς τὸ ἄκρον ἀφικνοῦνται, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου εὐδαιμονοῦσι, θαυμάσιόν τινα C
βίον τὸν λοιπὸν βιοῦντες, οἷον μύρμηκας ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐπισκοποῦντές τινας τοὺς ἄλλους. Ubi nota ἄκρον et ὕψος synonymως posita. [Τὰ ὕψη, Longinus inquit, cap. 1, ἀκρότης καὶ ἐξοχή τις λόγων ἐστι, *summa orationis virtus est sublimitas*. Ea non persuadet, sed obstupefacit, εἰς ἔκστασιν ἄγει, ejusque synonymum est ἡ ἔκπληξις. Cap. 2, ὕψος καὶ βάθος, ut synonyma, componit, quibus mox τὰ μεγαλοφυῆ adjungit. Cap. 7: Ὑπὸ ἀληθοῦς ὕψους ἐπαίρεται ἡμῶν ἡ ψυχὴ, καὶ γαῦρόν τι ἀνάστημα λαμβάνουσα πληροῦται χαρᾶς καὶ μεγαλαυχίας, *dum animus exsultans attollitur, gaudio repletur*. Paullo post ita: Τοῦτο τῷ ὄντι μέγα, οὗ πολλὴ μὲν ἡ ἀναθεώρησις, δύσκολος δὲ, μᾶλλον δὲ ἀδύνατος ἡ κατεξανάστασις, ἰσχυρὰ δὲ μνήμη καὶ δυσεξάλειπτος, *vere magnum est, quod, quo diutius consideraveris, eo difficilius atque adeo plane non dimittere ex animo possis, cujusque indelebilis et pertinax memoria est*. Et mox, Τὰ καλὰ ὕψη, τὰ διαπαντὸς ἀρέσκοντα καὶ πᾶσιν, *vera sublimitas est, quæ et semper et omnibus probatur*. Cap. 8 quinque fontes sunt sublimitatis (nam Longinus promiscue ea ponit, quæ D
partim ipsam notionem sublimitatis continent, partim adjumenta sunt ejus facilius percipiendæ; itaque non subtiliter rerum sublimitatem ab elocutione sublimi distinxit) 1. τὸ περὶ τὰς νοήσεις ἀδρεπήβολον, h. e. *facultas magnarum rerum notiones facile concipiendi*, τὸ ὑψηλόνουν aliis dicitur: vid. Suidam in Τελεσιουργόν. 2. τὸ σφοδρὸν καὶ ἐνθουσιαστικὸν πάθος, *vehementi et concitato affectu moveri*. Hæc duo sunt naturæ, αὐθιγενεῖς συστάσεις. Reliqua tria sunt artis, 3. σχημάτων πλάσις, 4. ἡ γενναία φράσις, 5. ἡ ἐν ἀξιώματι καὶ διάρσει σύνθεσις. Differunt autem subinde τὸ ὕψος et τὸ παθητικὸν, quia humiles quidam affectus sunt a sublimitate abhorrentes, ut οἶκτοι, λῦπαι, φόβοι, et sublimitas etiam sine affectibus locum habet. Porro cap. 9 Longinus τὸ ὕψος vocat μεγαλοφροσύνης ἀπήχημα, *echo magnitudinis animi*, unde sæpe sententia admirabilis est per se, et propter significatam mentis altitudinem. Cap. 12, Ὕψος κεῖται ἐν διάρματι, Sublimitas posita est in celsitudine. Hac definitione Longinus eam distinguere

A cupit ab αὐξήσει, quæ inest potius ἐν πλήθει, in multitudine. Ibi et commemorat ὕψος ἀπότομον, h. e. locum præruptum et editum, quo characterem Demosthenis ejusque vim mobilem comparat, in qua nihil nisi celsitudo spectatur, ut in monte prærupto, ubi tantum cacumina et eminentia apparent, nihil latum et acclive. Sic Morus ad hunc l. — Cap. 19 τὸ ὕψος etiam in ἀσυνδέτῳ agnoscit. Unde patet eum elocutionem sublimem, h. e. quæ in verborum compositione, structura, collocatione dignitatem quandam et gravitatem habeat, cum rerum sublimitate confudisse, ut et Demetrius fecit. Sic τὸ ὕψος et τὸν κόμπον promiscue dicere rhetores solent, quum non tam de sublimitate, quam de qualicunque granditate sermo est, quæ exilitati opponitur; ut scholiastes Hermog. ad lib. 1 Περὶ ἰδ. p. 386 [vol. 5, p. 472 ed. Walz.]: Ἡ γὰρ ἐξ ἰάμβων καὶ τροχαίων συνθήκη οὐ τοσοῦτον ὕψος ἐργάζεται τῷ λόγῳ, ὅσον ἡ ἐκ σπονδείων καὶ δακτύλων συνεστῶσα· τοῖς γὰρ χρόνοις συμβαίνει καὶ ὁ κόμπος τοῦ λόγου. Eandem mox et ὄγκον appellat. Eustath. in Hom. B Il. præfat. p. 4: Ἀνδρώδης μὲν ἡ Ἰλιὰς καὶ σεμνοτέρα, καὶ ὕψος ἔχουσα, ἐπεὶ καὶ ἡρωϊκωτέρα. Conf. Berger. De nat. pulchrit. orat. p. 43 sqq. — Ceterum, quæ metaphoræ ratio est in vocibus ὕψος et ὑψηλὸς ad orationem translatis, eadem in simili vocabulo πυργοῦν locum habet, quod veteres eodem sensu pro *sublimem, grandem, magnificam orationem efficere* adhibuerunt. Suidas: Πυργώσας, ὑψώσας, μεγαλύνας· ἐπὶ τὸ σεμνότερον ἀγαγὼν τὰ ποιήματα. In exemplo ex Anthol. allato Æschylus dicitur πυργώσας ἀοιδὴν στιβαρῇ πρῶτος ἐν εὐεπίῃ. Et apud Aristoph. Ran. 1036, idem πυργώσας ῥήματα σεμνὰ, et 833 eidem, variata paululum metaphora, ὑψίλοφοι λόγοι tribuuntur. Ernest. Lex. rhet.]

Ὑψόσε, In altum, In sublime. [Εἰς ὕψος exp. Hesych.] Hom. Il. Φ, [269]: Ὁ δ' ὑψόσε ποσσὶν ἐπήδα Θυμῷ ἀνιάζων· Od. M, [249]: Χεῖρας ὑψόσ' ἀειρομένων. Itidemque [432], Ὑψόσ' ἀερθεὶς, In altum levatus.

Ὑψοῦ, In alto, Alte, i. q. ὑψόθι. [Hesych.: Ὑψοῦ, ἄνω, ἐν ὕψει.] Hom. Il. A, [436]: Ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν C
Ὑψοῦ, Alte. [Herodot. 9, 79: Ἐξάρας με ὑψοῦ καὶ τὴν πάτρην καὶ τὸ ἔργον. Ὑψοῦ πατεῖν Pind. Ol. 1, 184. Æsch. fragm. 152. Eurip. Bacch. 1109: Ὑψοῦ θάσσων. G. D. Id. Eurip. fragm. 836 Wagner.: Ὁρᾷς τὸν ὑψοῦ τόνδ' ἄπειρον αἰθέρα. Hase.] Dicit et Soph. [OEd. T. 924] ὑψοῦ αἴρει pro μετεωρίζει, ubi potius significat In altum, ὑψόσε, ut Hesych. quoque ὑψοῦ διάττει exp. εἰς ὕψος ὁρμᾷ, [Phot. et] Suid. vero ἐν ὕψει [ὁρμᾷ καὶ] τρέχει. [Apoll. Rh. 3, 368. « Compar. Ὑψοτέρω. Superl. Ὑψοτάτω, Bacchylides ap. Athen. 2, p. 39, F: Ὑψοτάτω πέμπει μερίμνας. » Schweigh.]

[Ὑψοῦς. V. Ὑψόεις.]

[Ὑψόφθαλμος, ὁ, ἡ, Oculos eminentes habens. Procl. Paraphr. Ptolem. p. 230.]

[Ὑψόφορος. V. Ὑψόροφος.]

Ὑψόφρων, i. e. ὑψηλόφρων. V. Ὑψιφοίτης.

[Ὑψόφωνος, ὁ, ἡ, Altam, i. e. claram et sonoram, vocem habens. Hippocr. p. 955, D.]

Ὑψόω, Exalto, Extollo, i. e. In altum tollo, ev. ho. Matth. 23, [12] et Luc. 14, [11] ac 18, [14]: Ὅστις D
δὲ ὑψώσῃ ἑαυτὸν, ταπεινωθήσεται· καὶ ὅστις ταπεινώσῃ ἑαυτὸν, ὑψωθήσεται, Quisquis sese extulerit. Utitur et auctor Batrachomyomachiæ [80]: Βάτραχος ὑψώσας ὠχρὸν δέμας, Erigens, Attollens. Accipitur etiam pro Perficio, Absolvo: metaph. ab ædificiis sumpta quæ attolluntur quum perfecta sunt, s. quæ tum demum perfecta sunt quum ad fastigium sunt perducta. [Hippocr. p. 27, 11: Ἐν παραγγελίαις ὑψούμενοι ἐκ ποδὸς, Subito exaltati medici, ex imo ad summum repente evecti. Foes. Πονοῦντα τὸν ἴδιον ὑψῶσαι βίον, Menand. ap. Clem. Str. 5, p. 721. Hemst.] Joseph.: Πρὶν ὑψῶσαι τὸ ἔργον ἔφθη τελευτήσας, Antequam perficeret et impleret opus, decessit. Suidas ὑψοῦτε exp. ὑψηλὸν κηρύττετε, afferens ex Psalm. [98, 5]: Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ προσκυνεῖτε τῷ ὑποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ. Idem rursum ὑψώθητι exp. δεῖξον πᾶσιν ἀνθρώποις τὸ ὕψος σου, ὑψηλὸς δείχθητι καὶ πάντων ὑπέρτερος· afferens iterum ex Psalm. [107, 5]: Ὑψώθητι ἐπὶ τοὺς οὐρανοὺς ὁ Θεός.

[Ὑψὼ, οῦς, ἡ, Hypso. Etym. Gud. p. 316, 30, ex

cod. Paris. 2638 correctum: Κερδώ· ὑποχοριστικῶς, ὡς παρ' Αἰσχύλῳ ἡ Εἰδὼ καὶ Ὑψὼ ἀντὶ τοῦ Εἰδοθέα καὶ Ὑψιπύλη. Conf. Bekk. Anecd. p. 857, 9, et schol. Aristoph. Eq. 1065.]

Ὕψωμα, τὸ, Exaltatio, Elevatio, s. Altitudo: Ὑψώματα καὶ ταπεινώματα τῶν ἀστέρων, ap. Plut. [Mor. p. 149, A, ubi Wyttenb.: «Quando propius ad boreales plagas accedunt stellæ, *altitudinem accipere* dicuntur. Plutarch. Mor. p. 782, D: Ὅταν ὕψ. λάβῃ μέγιστον (ὁ ἥλιος) ἐξαρθεὶς ἐν τοῖς βορείοις, ἐλάχιστα κινεῖται· 1028, E: Τοῦ ἡλίου ... μέγιστα περὶ τὰς ἰσημερίας ἔχοντος κινήματα· quod cum Ægyptiorum doctrina conciliat Jablonsk. Panth. Ægypt. part. 1, p. 175.» G. D. Sext. Emp. p. 343, 36: Ὑψώματα δὲ καλοῦσιν ἀστέρων, καὶ ταπεινώματα ὡσαύτως, τὰ ἐν οἷς χαίρουσι (stellæ), ἢ ὀλίγην δύναμιν ἔχουσιν, Elationes et depressiones. Id. p. 344, 1: Σελήνης δὲ πάλιν ὕψωμα ταῦρος, π. δὲ τὸ διαμετροῦν. Hase.] Exp. etiam Cacumen, Summitas: eaque signif. Phocyl. [68: Φθονέει χθὼν οὐρανίοις ὑψώμασιν] usus esse traditur. [Philo vol. 2, p. 408, 18, ἐν τῷ ὑψ. τοῦ ἀέρος· et Agath. Hist. p. 297, 12 Bonn. celebrans S. Sophiæ μεγέθη τε καὶ ὑψώματα. In malam partem Petrus Sic. Hist. Manich. p. 6, 4 Gieseler., de principe dæmonum: Τὸ τῆς ἀλαζονείας σαθρότατον ὕψ., Fastigium. Hase.]

[Ὑψώροφος. V. Ὑψόροφος.]

Ὕψωσις, εως, ἡ, Exaltatio, Elevatio, Elatio; ἔπαρσις Suidæ; qui itidem ὕψωσε exp. ἐπῆρεν. [Schol. Soph. OEd. T. 1273. Scott. LXX Psalm. 149, 6. Athanas. t. 2, p. 327, A. Jo. Damasc. t. 1, p. 496, B: Ἐν τῇ ὑψ. τοῦ ἄρτου τῆς εὐχαριστίας· Vita Sym. Sali Actt. SS. Julii t. 1, p. 138, D, et 143, A, τοῦ τιμίου σταυροῦ. Galen. vol. 18, part. 1, p. 324, 12: Ἡ τοῦ βραχίονος ὕψ. De elevatione τοῦ ἐκκέντρου Procl. Hypotyp. p. 146, 38 Halm. Hase.]

Ὕω, fut. ὕσω, Pluo. [Per βρέχειν et ὑγραίνειν exp. Hesych. s. vv. Ὕεν, Ὕει (ubi etiam χειμάζει) et Ὕων, aliique grammatici.] Aristoph. Nub. [367]: Ἀλλὰ τίς ὕει; Sed quisnam pluit? Et paulo post, Καίτοι χρῆν αἰθρίας ὕειν αὐτὸν, Oportebat eum sereno cœlo pluere: quum tamen nemo unquam viderit eum ἄνευ νεφελῶν ὄντα. Ibid. ad movendum risum, Strepsiadi affingit hæc verba: Καίτοι πρότερον πὸν Δί' ἀληθῶς ᾠμην διὰ κοσκίνου οὐρεῖν, Per cribrum mingere, quum pluit. Et Pausan. Att.: Ὕσαντος Θεοῦ· ut Lucian. quoque [De dispad. c. 2]: Ὕοντα Θεὸν τηροῦσιν οἱ Γαράμαντες, Pluentem deum. [Marc. Anton. 5, 7: Εὐχὴ Ἀθηναίων «ὗσον ὗσον, ὦ φίλε Ζεῦ, κατὰ τῆς ἀρούρας τῆς Ἀθηναίων καὶ τῶν πεδίων.»] Et ante hos Hom. [Il. M, 25: Ὗε δ' ἄρα Ζεὺς συνεχές·] Od. Ξ, [457]: Ὗε δ' ἄρα Ζεὺς πάννυχος, Nocte pluebat tota Jupiter. [Hesiod. Op. 488: Τῆμος Ζεὺς ὕοι τρίτῳ ἤματι. Theogn. 26: Οὐδὲ γὰρ ὁ Ζεὺς οὔθ' ὕων πάντεσσ' ἀνδάνει οὔτ' ἀνέχων.] Additur interdum dat. personæ. Aristoph. Nub. [1118]: Ὑσομεν πρώτοισιν ὑμῖν, Vobis primis pluemus. Pausan. Attic. [1, 24, 3]: Γῆς ἄγαλμα ἱκετευούσης ὗσαί οἱ τὸν Δία, Ut sibi plueret Jupiter, i. e. Ut pluvia se irrigaret et humectaret. [Herodot. 2, 13: Εἰ μὴ ἐθελήσει σφι ὗειν ὁ θεός· et 3, 119.] Interdum vero jungitur cum dativo ejus rei qua pluit, ut Liv. dicit Lapidibus pluisse, Sanguine pluisse. Athen. 8, [p. 333, A]: Οἶδα δὲ καὶ πολλαχοῦ ὕσαντα τὸν θεὸν ἰχθύσιν· ubi itidem Phylarchus testatur ἑωρακέναι τινὰς πολλαχοῦ τὸν θεὸν ὕσαντα ἰχθύσιν, πολλάκις δὲ πυροῖς· ut et 6, [p. 269, E] ex Comico [Nicophonte]: Νιφέτω μὲν ἀλφίτοις, Ψακαζέτω δὲ ἄρταισιν, ὑέτω δ' ἔτνει. Qui tamen dat. nonnunquam per accus. effertur, veluti quum ibid. [7, p. 333, A] Phanias scribit ἐν Χερρονήσῳ ἐπὶ τρισὶν ἡμέραις ὗσαι τὸν Θεὸν ἰχθύας, et Heraclides, Περὶ τὴν Παιονίαν καὶ Δαρδανίαν βατράχους ὗσεν ὁ Θεὸς, καὶ τοσοῦτον αὐτῶν ἐγένετο τὸ πλῆθος ὡς τὰς οἰκίας καὶ τὰς ὁδοὺς πλήρεις εἶναι. [Pind. Ol. 7, 91: Κείνοις ὁ μὲν (Ζεὺς) ξανθὰν ἀγαγὼν νεφέλαν πολὺν ὗσε χρυσόν.] Itidemque ap. Aristoph. Nub. [1280] quidam putat καινὸν αἰεὶ τὸν Δία ὕειν ὕδωρ, Novam semper Jovem pluere aquam: ut Valer. Maxim. dicit in Piceno agro lapides pluisse, et Cic. Sanguinem pluisse. Et pass. ὕεσθαι dicitur quod pluendo decidit. [Strabo 14, p. 655: Χρυσὸν ὑσθῆναί φασιν ἐν τῇ νήσῳ.] Philo V. M. 1: Τὸ πρὸ τῆς ἑβδόμης ὑόμενον οὐ μόνον οὐ μετέβαλλεν, ἀλλὰ καὶ μέτρον εἶχε διπλάσιον,

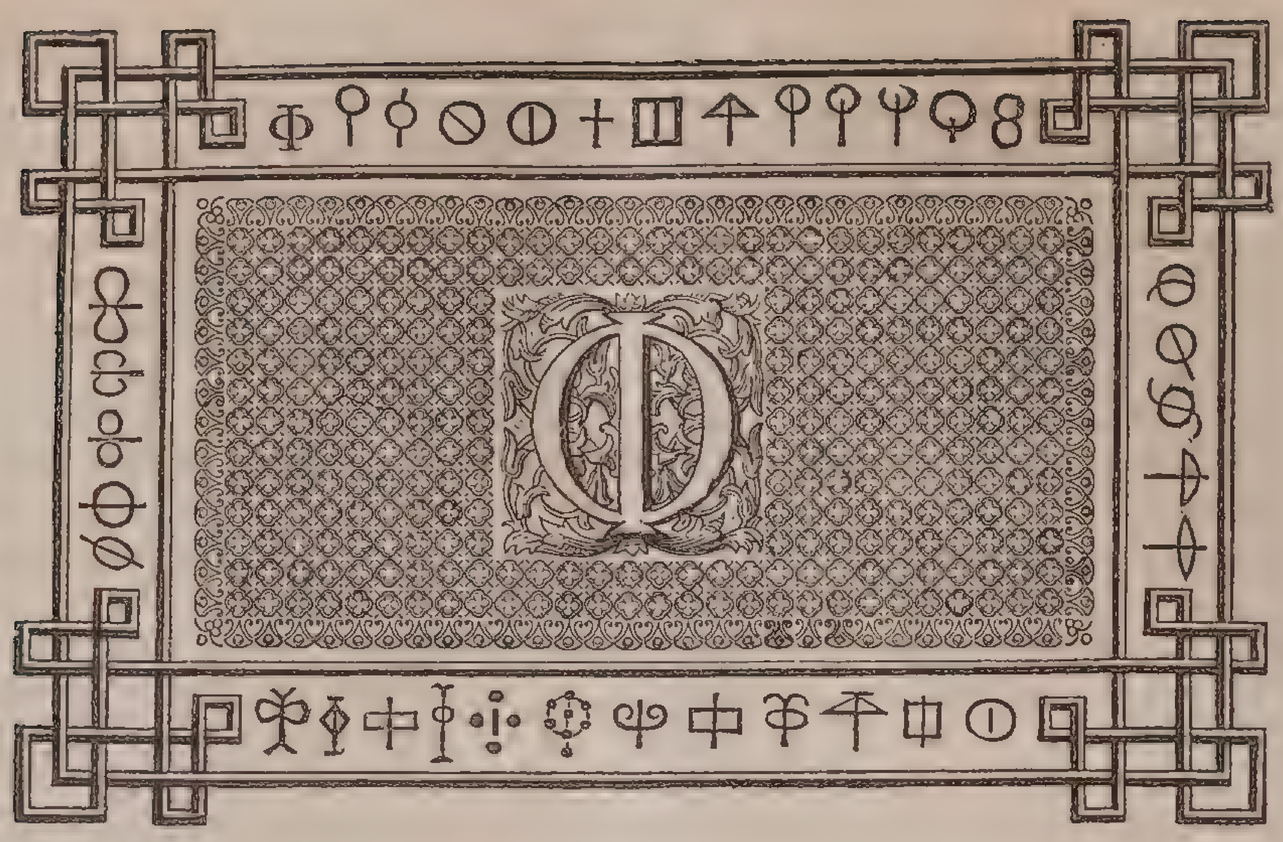
A Quod depluebat. Idem νιφόμενον dicit, scribens, Συλλέγοντες ἅμα τῇ ἕῳ τὸ νιφόμενον, ἤλουν ἢ ἔτριβον, εἶθ' ἕψοντες προσεφέροντο. Itidem Greg. Naz.: Ἄρτος ὑόμενος ἐν ἐρήμῳ· uterque de manna loquens, qua in deserto pluebat. Nec non νύκτα ὅλην ὕειν dicitur Jupiter, vel is qui pluviæ et imbris præses fingitur. Aristoph. Nub. [1129]: Κἂν γαμῇ ποτ' αὐτὸς ἢ τῶν ξυγγενῶν ἢ τῶν φίλων, Ὑσομεν τὴν νύκτα πᾶσαν, Nocte pluemus tota. Tale apud Homerum, Ὗε Ζεὺς πάννυχος, Pernox pluebat. || Impersonaliter etiam ὕει dicitur, pro ὕει Ζεύς, ut apud Latinos etiam Pluit impersonaliter usurpatum reperitur, et quidem frequentius. [Herodot. 2, 22: Ἀνάγκη ἐστὶν ὗσαι ἐν πέντε ἡμέρῃσι· 4, 28: Τὴν μὲν ὡραίην οὐκ ὕει λόγου ἄξιον οὐδέν, τὸ δὲ θέρος ὗον οὐκ ἀνίει, ubi non probandum videtur quod ex aliquot libris positum est ὕων intellecto ὁ θεός.] Aristot. Rhet. 2, [c. 20, 4]: Εἰ συννεφεῖ, εἰκὸς ὗσαι· solet enim coactis nubibus pluere, ubi itidem dicit, Εἰ ἐβρόντησε, καὶ ἤστραψε, Si tonuit, etiam fulguravit s. coruscavit. Theophr. C. Pl. 4, [14, 3]: Πολὺ μὲν ὕσαντος [In cod. B Urbinate non πολὺ, sed πολλοῦ scriptum, quod comparandum cum scriptura Eustathii in loco Xenoph. statim afferendo], Siquidem multum pluat, copiosæ fuerint pluviæ. [Silenus Chius in schol. Mediol. Hom. Od. A, 75: Ὑσαντος πολὺ τοῦ Διός.] Xenoph. vero dicit Hell. 1, [1, 16]: Ὑοντος πολλῷ [πολλοῦ scriptum ap. Eustath. p. 1769, 38, qui exp. ἤγουν ὑετοῦ πολλοῦ καταρρηγνυμένου, ὅπερ ἐστὶν ἴσον τῷ «πολλὰ ὕοντος τοῦ Διός.» Sed verum est πολλῷ, quod Theophrasto quoque pro πολὺ vel πολλοῦ restituendum videtur et confirmatur exemplis passivi ὕεσθαι πολλῷ infra afferendis. Accedit Pausan. 4, 20, 7: Ἔτυχε ὕειν πολλῷ πὸν θεόν] (ubi subaudiri potest ὄμβρῳ, aut ὕδατι ὀμβρίῳ), opponens ei, αἰθρίας γενομένης καὶ ἡλίου ἐκλάμψαντος. [Theophr. De sign. 4, 2: Ὅταν ὕσαντος πρὸς δυσμὰς χαλκῶδες τὰ νέφη χρῶμα ἔχῃ.] Sic ὗσεν dicitur et ὕσει. [Adjicitur etiam accus. regionis vel loci, ubi pluit. Herodot. 4, 151: Ἑπτὰ ἐτέων οὐκ ὗε τὴν Θήρην. (Pausan. 2, 29, 7: Οὔτε τὴν ἐκτὸς Ἰσθμοῦ χώραν οὔτε Πελοποννησίοις ὗεν ὁ θεός.) Hinc vicissim nominativus cum C verbo passivo. Herodot. 2, 13: Ὕεται πᾶσα ἡ χώρη· 14: Εἰ μὴ ὕσεταί σφι ἡ χώρη· et sic sæpius. Schweigh.] || Active etiam capitur nonnunquam pro βρέχω, Irrigo, Pluvia perfundo, Pluviali aqua humecto et madefacio. [Apoll. Rh. 2, 1115: Ἐρράγη ὄμβρος ... ὗε δὲ πόντον καὶ νῆσον etc.] Unde passive ὕεσθαι dicitur qui pluvia irrigatur et madefit. Hom. Od. Z, [131] de leone intrepido: Ὅστ' εἶσ' ὑόμενος καὶ ἀήμενος, Etiamsi imbre madefiat et ventis affletur. Arrian. [Exp. 7, 7, 9]: Οὐ γὰρ ὕεται τὸ πολὺ ἡ γῆ αὕτη ἐξ οὐρανοῦ. Theophr. H. Pl. 4: Ἐν τῇ ὑομένῃ τῆς Λιβύης. Greg. Naz.: Γῆ καὶ πόκος ἐναλλὰξ ὑόμενά τε καὶ ἄβροχα διαμένοντα. Pausan.: Καὶ γῆν ἐποίησεν ὕεσθαι. Sic Herodot. [4, 50]: Ἡ γῆ ὕεται· et [3, 10]: Ὑσθησαν Θῆβαι. [Ubi additus est dativus ψακάδι, ut ap. Aristid. vol. 2, p. 339, 2: Τὰ κάτω τῆς Αἰγύπτου λαμπρῶς πολλάκις ὕεται· ψακάδι μὲν γὰρ καὶ τὰ ἄνω πολλάκις ὡς ἐν χρόνοις, ἀλλὰ τά γε πρὸς θαλάττης καὶ κατὰ συνήθειαν πολλῷ· et Herodot. 1, 193: Ἡ γῆ τῶν Ἀσσυρίων ὕεται ὀλίγῳ, pariterque 4, 50. Aristid. vol. 2, p. 362: Πάντες οἱ ποταμοὶ ὕονται· vol. 1, D p. 302: Ὑσθημεν παρὰ τὴν ὁδὸν καὶ τὸ πρῶτον ἦν τῶν λουτρῶν τοῦτο· et addito dativo ib. p. 309: Ὑσθημεν παρὰ τὴν ὁδὸν πολλῷ· 321: Καί μοι τὸ σῶμα ὑπώλισθε ... ὑσθέντι λαμπρῶς ἐπὶ λουτροῖς πολλοῖς· 356: Κατέλυσα πρὸς τοῖς ὕδασι τοῖς θερμοῖς ὑσθείς.] Plutarch. cum dat. rei qua veluti pluvia aliquid perfunditur, Romulo [c. 24]: Ὑσθη ἡ πόλις σταγόσιν αἵματος, Guttæ sanguinis ex cœlo in urbem ceciderunt, i. e. Sanguine pluit, ut Liv. cum Cic. loquitur. [Proverb. Ὄνος ὕεται, de quo Phot. et Suidas, ἐπὶ τῶν μὴ ἐπιστρεφομένων. Κηφισόδωρος Ἀμαζόσι «Σκώπτεις μ'· ἐγὼ δὲ τοῖς λόγοις ὄνος ὕομαι.» Κρατῖνος Δραπέτισιν «Οἱ δὲ πυππάζουσι περιτρέχοντες, ὁ δ' ὄνος ὕεται.» De muliere loquaci Liban. vol. 4, p. 141, 3: Ἡ μνήμη τῶν χορηγιῶν ἐπὶ τοὺς πραγῳδοὺς αὐτὴν παρέπεμψεν· κἀνταῦθα ὕει ῥαγδαίως τοὺς πρώτους εὑρόντας τραγῳδίαν λέγουσα κτλ.]

Ὑώδης, ὁ, ἡ, Suillus, Porcinus, Sui similis. Plerumque de homine cujus mores suilli sunt, s. Qui spurcus et immundus est in modum suis. Vel etiam Qui stupidus est et crassus ac insulsus ut pecus suillum:

ut schol. Aristoph. [Ach. 603] dicit Phænippum ἐπὶ ἀμαθίᾳ διαβαλλόμενον ab Aristoph. κωμῳδεῖσθαι ὡς ὑώδη. [Ὑῶδες πάθος Plutarch. Mor. p. 535, F. Wytt. Clem. Al. Protrept. 10, 92, ὑώδεις τινὲς ἄνθρωποι· Pædag. 2, 7, 60, κνησμοί· Strom. 1, 12, 55, ἀκροατῶν τοῖς ὑώδεσί τε καὶ ἀπαιδεύτοις. Hase.]

Ὑωδία, ἡ, Porcina insulsitas, stupiditas ac crassa imperitia, Porcini mores. Quo sensu a schol. Aristoph., filii Hippocratis dicuntur διαβαλλόμενοι εἰς ὑωδίαν, Nub. [1001]: Τοῖς Ἱπποκράτους ὑέσιν εἴξεις, καί σε καλοῦσι βλιτομάμαν [βλιτομάμμαν]. Quæ verba Suidas afferens, tradit et ipse eos κεκωμῳδῆσθαι ὡς ὑώδεις τινὰς καὶ ἀπαιδεύτους. Sed et ap. Athen. [3, p. 96, E] quidam dicit, Μήτηρ τῶν Ἱπποκράτους υἱῶν, οὓς εἰς ὑωδίαν κωμῳδουμένους οἶδα. Similiter eosdem Hippocratis filios Eupolis vocat ἐμβολίμους τινάς, Βληχητὰ τέκνα, καὶ οὐδαμοῦ τοῦ τρόπου. Ead. signif. qua ὑωδία hic dicitur, habuimus supra συηνία, et ὑηνία: quibus æquivalet Βοιωτία ὗς, Bœotica sus: de quo Erasm. Adag. Sed in versu illo Aristoph. pro καί σε καλοῦσι, puto leg. καλέσουσι δέ σε, ut metri ratio in eo sit eadem quæ est ibi in ceteris, qui nimirum, quatuor ab initio syllabis demptis, sunt heroici. [Errat Stephanus.]

[Ὑώπη, ἡ, Hyopa. Steph. Byz.: Ὑώπη, πόλις Ματιηνῶν προσεχὴς τοῖς Γορδίοις. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ «Ἐν δὲ πόλις Ὑώπη ...» Τὸ ἐθνικὸν Ὑωπηνός τῷ ἐπιχωρίῳ τύπῳ· εἰ δὲ καθ' ἡμᾶς, Ὑωπεύς ὡς Σινωπεύς, καὶ Ὑωπίτης ὡς Σινωπίτης.]

[nota vigesimæ primæ apud Græcos literæ, quam vocant φῖ, ut Callias ap. Athen. 10, p. 453, D : Φῖ, χῖ τε τῷ ψῖ εἰς τὸ ὦ· Plato Crat. p. 427, A : Διὰ τοῦ φῖ, orta ex Π cum signo spiritus asperi H : de quo Plutarch. Mor. p. 738, C : Τὸ γαρ φῖ καὶ τὸ χῖ τὸ μέν ἐστι πῖ, τὸ δὲ κάππα δασυνόμενον. Schol. Dionys. Thr. p. 780 : Εἰ ἤθελον γράψαι λέξιν ἔχουσαν τὴν ἐκφώνησιν τοῦ Θ, ἔγραφον ἀντὶ τοῦ Θ τὸ Τ καὶ πρὸς τοῦτο ἐτίθεσαν τὸ παρ' αὐτοῖς σημεῖον τῆς δασείας, ἐνδεικνύμενοι ὅτι τοῦτο οὐκ ἔστι Θ, ἀλλὰ Τ τῇ ἐκφωνήσει· ἀντὶ δὲ τῆς ἐκφωνήσεως τοῦ Φ ἔγραφον τὸ Π, προστιθέντες, ὡς προείρηται, τὸ παρ' αὐτοῖς σημεῖον τῆς δασείας· ἀντὶ δὲ τῆς Χ ἐκφωνήσεως τὸ Κ ἔγραφον, τὸ σημεῖον τῆς δασείας προστιθέντες· ἦν δὲ (ἦν δὲ addidit Bœckh. Corp. Inscr. vol. 1, p. 6) τὸ παλαιὸν σύμβολον τῆς δασείας τὸ παρ' ἡμῖν νῦν H. Similiterque alius scholiasta p. 781, ubi ε male scriptum pro H correxit Bœckhius. Priscian. vol. 1, p. 16 : « Eum autem proprie sonum, quem nunc habet F, significabat P cum aspiratione, sicut etiam apud veteres Græcos pro Φ, P et H. Unde nunc quoque in Græcis nominibus antiquam scripturam servamus pro Φ, P et H ponentes, ut *Orpheus, Phaethon.* » Marius Victorin. p. 2459 ed. Putsch. : « Græci sequebantur sonum tantummodo literarum Θ, Φ, Χ, priusquam ab Simonide invenirentur; exprimebant juxta Τ et juxta Π et Κ adspirationis notam H ponendo; » et ibid. p. 2469. Conf. etiam Quint. Inst. 1, 4, 14. Hujus scripturæ, quod ad literam Φ attinet, unum hodie superest exemplum in inscriptione columnæ Nanianæ apud Bœckh. Corp. Inscr. vol. 1, p. 5 : ΠΑΙ ΔΙΟΣ ΕΚΠΗΑΝΤΟΙ ΔΕΚΣΑΙ ΤΟΔ ΑΜΕΝΠΗΕΣ ΑΓΑΔΜΑ, i. e. παῖ Διὸς Ἐκφάντῳ δέξαι τόδ' ἀμεμφὲς ἄγαλμα. Nominis Φῖ originem singularem comminiscitur Etym. M. p. 786, 20 : Φῖ τὸ στοιχεῖον, ὅτι φαιὸν τὸ μέλαν μέλαν δέ ἐστι τὸ σκοτεινόν· οὕτω καὶ τοῦτο παρὰ τὴν ἐκφώνησιν· κακόφωνον γάρ. || Literæ Φ in dialectis, præsertim Ionica, substituitur, omissa aspiratione, litera Π, vel Β, ut apud Macedones Βίλιππος, Βερενίκη et alia dicentes pro Φίλιππος et Φερενίκη : quæ permutationes quibus legibus regantur scriptores de dialectis linguæ Græcæ exposuerunt. Duplicis consonantis vim habere creditum est in ὄφις, ὀφιόεσσα, Ζεφύριος, σκύφος : quorum nominum syllabas primas interdum produxisse poetas suis locis diximus, litera φ ut πφ pronuntiata, nisi hoc ipsum scriptum fuit. || Est etiam numeri nota, φ′ = 500, sed ,φ = 500,000. G. D. In lamella ærea ap. Franz. El. epigr. gr. p. 372, Φ valet φιλεῖ· in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 428, n. 2583, 2, et alibi, Φ. est Φλάβιος. Hase.]

[Φᾶ Dor. pro ἔφα. V. Φημί.]

[Φάανθεν forma epica pro ἐφάνθησαν. V. Φαίνω.]

Φαάντερος et Φαάντατος, η, ον, Splendidior, Splendidissimus. Hom. Od. N, [93] : Εὖτ' ἀστὴρ ὑπερέσχε φαάντατος. Comparativo utitur [poeta ignotus (Alexandrinus, ut videtur) ap. Suid. s. v. Ἔνδιος· Ἔην ὑάλοιο φαάντερος οὐρανὸς ἦνοψ·] Greg. Naz. Carm. : Τῆς οὔ τι φαάντερον εἰσενόησας [vol. 2, p. 34, 201; idemque utitur superl. ib. p. 130, 145 : Λόγος κέλεταί σε φαάντατος. Hase. Anth. Pal. 9, 210 : Πάντα δ' ὑπὸ σκήπτρουσιν Ἀναστασίοιο τελέσσω, ὃν καὶ Τραϊανοῖο φαάντερον ἤγαγεν ἠώς. Nonn. Dion. 40, 384, de sole : Σεῖο δὲ λαμπομένοιο φαάντερον.]

Φάβα, ἡ, [μέγας φόβος,] Magnus pavor. [Cum alia Hesychii gl. Θάπαν, φόβον, comparavit Hemst., cui θάβα vel θάπα Doricum, φάβα Æolicum esse videbatur.] Item τὸ σύνηθες ὄσπριον. Ita Hesych., qui id intelligere videtur de vulgari legumine, Faba, quod appellaretur hoc nomine κατὰ γλῶσσαν. [Auctor est Salmas. Hist. Aug. Lamprid. p. 187, A, Græcos medio ævo τὸ φάβα τοῦ φάβατος dixisse : « unde in Cy« nos., φάβατος λευκοῦ ᾱ· et ap. Demetr., φάβατος κοκ« κία. » Potuisset addere Hippiatr. p. 185, 12, φάβατος· 168, 12, φ. φρυγέντος· 79, 31, φ. πεφρυγμένου. Hase. Φάβα, Faberræ, Faba, Gl. Hinc adj. Φαβάτινος, η, ον, Ex fabis factus, ut φ. ἄλευρον ap. Alex. Trall. 3, p. 201; 10, p. 590. Angl. It. Theoph. Nonn. t. 1, p. 314, 10 Bernard., ubi conf. annot. Hase.]

[Φαβέας, ὁ, vitiose pro Φαμέας, quod v.]

[Φαβεντία, ἡ, Faventia, πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν Φαβεντῖνος, ὡς Πλακεντῖνος, Steph. Byz.]

[Φαβία, ἡ, Fabia. Steph. Byz. : Φ., πόλις Κελτογαλατῶν, κτίσμα Φαβίου στρατηγοῦ Ῥωμαίων. Ἀπολλόδωρος ἐν δευτέρῳ Χρονικῶν. Τὸ ἐθνικὸν Φαβιάτης καὶ Φαβιανός.]

[Φάβιος, ὁ, Fabius, nomen virile Latinum apud Plutarchum aliosque rerum Romanarum scriptores.]

[Φαβοκτόνος, ὁ, ἡ, Accipitres interficiens. Hesych. : Φ., ἱερακτόνος. Conf. Φαλακτόνος.]

[Φάβος. V. Φάος.]

Φαβοτύπος, ὁ, vide in Φάψ. [Ita HSt. in Indice : sed de voc. φὰψ nusquam dixit. Φαβοτύπος habet Aristot. H. A. 8, 3 : Ἱέρακες ἄμφω, ὅ τε φαβοτύπος καὶ ὁ σπιζίας, Palumbarius Gazæ. Hesych. : Φαβοτύπος, εἶδος ἱέρακος, καὶ περιστερᾶς ἀγρίας σπερμοφάγου.]

[Φάβρα, ἡ, Fabra, n. pr. insulæ. Strabo 9, p. 398 : Μεταξὺ τῶν λεχθέντων (Ἀττικῶν) δήμων μακρὰ ἄκρα, πρώτη μετὰ τοὺς Αἰξωνέας, Ζωστήρ· εἶτ' ἄλλη μετὰ Θορέας Ἀστυπάλαια, ὧν τῆς μὲν πρόκειται νῆσος Φάβρα (φαῦρα ed. Ald.), τῆς δ' Ἐλεοῦσσα. Hesych. : Φαβρὶς, νησίδιον πρὸ τῆς Ἀττικῆς. G. D. Vocatur hodie Phleba s. Phlevæs, αἱ Φλέβαις. Ross. *Inselreise* vol. 1, p. 105 et 128. Hase.]

[Φαβρατερία, ἡ, Fabrateria, oppidum Latii, ad Trerum fl. situm. Strabo 5, p. 237.]

[Φαβρίκιος, ὁ, Fabricius, n. p. virile Latinum apud Plutarchum aliosque rerum Romanarum scriptores.]

[Φαβρὶς, ίδος, ἡ. V. Φάβρα.]

[Φαβωρῖνος, ὁ, Favorinus, n. pr. Latinum. Inter

plures hujus nominis viros celebratus præ ceteris est Favorinus rhetor, Arelato Galliæ urbe oriundus, de quo v. Suidas aliique scriptores plurimi quos indicavit Clinton. Fast. Rom. vol. 2, p. 275 sq. Vixit Trajano et Hadriano imperantibus.]

[Φάγαινα. V. Φαγέδαινα.]

Φαγάνθρωπος, ὁ, ἡ, ab. Hesych., [Photio] et Suida exp. ἀκάθαρτος. [Qui genitivum posuerunt φαγανθρώπων fortasse a poeta aliquo pro ἀνθρωποφάγων metri caussa dictum. Cum οὐλότριχος et τρίχουλος, χωροφιλεῖν et φιλοχωρεῖν, similibusque comparavit Lobeck. ad Phryn. p. 628.]

[Φαγᾶς, ὁ, Vorax, Heluo. Phrynich. p. 433 Lob., ubi Menandrum composito καταφαγᾶς usum reprehendit : Ἐχρῆν Κρατίνῳ πειθόμενον φαγᾶς (male vulgo φαγάς) εἰπεῖν. Suidas : Ἐδός· ὁ φαγᾶς. Procop. Hist. p. 133, B : Ἰωάννην τὸν φαγᾶν καλούμενον· et 148, D : Ἰωάννῃ τῷ φαγᾷ τὴν ἐπίκλησιν. De accentu v. Arcad. p. 21, 12. G. Dind.]

[Φαγέδαινα, ἡ.] Φάγαινα et Φαγέδαινα, ἡ, est νόσος λιμικὴ [λοιμικὴ], inquit [Phot. et] Suid. [Νόσος λαιμαργικὴ ἢ λοιμικὴ in Gloss. in Octateuch. (Legitur ap. Aq. Deuter. 7, 23; 28, 20; Reg. 1, 5, 11 et 12.) Suidas addit καὶ φαγεδαίνη (vitiose pro φαγέδαινα), βοτάνη. Hesych. : Φάγαινα (codex φάγενα), φαγέδαινα· νόσος ἑλκῶδες νεμόμενον, duabus explicationibus confusis, quarum altera φῦμα ἑλκῶδες νεμόμενον fuisse videtur.] Ammonius [p. 142] inter φάγαινα et φαγέδαινα discrimen facit, dicens φάγαιναν esse τὴν μετὰ τὰς νόσους πολυφαγίαν, φαγέδαιναν vero, φῦμα ἀνήκεστον : quod perpetuum non est; nam φαγέδαινα non de Ulcere solum, sed de Stomachi quoque affectu dicitur. Eo enim nomine τὴν κυνώδη ὄρεξιν quidam appellant, quum stomachus vehementer appetens cibum, immodice sumit, nec satiari vorando potest. De quo Plin. 26, 11 : Phagedænis (quod nomen sine modo edentium est, et alias ulcerum) tithymalli medentur cum sesamis. Idem aliquando distinctionis gratia Ulcerum phagedænas dicit. Galen. 3 Comm. in 6 Epid. Aphor. 37 : Τινὲς γεμὴν ἤκουσαν φαγεδαίνας, τὰς τῶν πολλῶν βρωμάτων ἐδωδὰς, quas ibid. ἀμέτρους ὀρέξεις σιτίων appellat. Definitt. Med. [p. 400, 58 ed. Bas.] : Φαγέδαινά ἐστι κατασκευὴ, καθ' ἣν ὀρεγόμενοι πολλῆς τροφῆς καὶ λαμβάνοντες ἄμετρον, οὐ κρατοῦσιν αὐτῆς, ἀλλ' ἐξεράσαντες, πάλιν ὀρέγονται. Cæl. Aurel. Chron. 3, 3 : Est etiam phagedæna ex stomachi passionibus, qua affecto sequetur cibi vehemens appetentia, quam Græci ὄρεξιν appellant, et coacervata accipiendi cupiditas, et immasticata transvoratio. Utitur hoc vocab. Hippocr. quoque Epid. 6, Aphor. 37 [p. 51, 38] : Οἱ αἱμορροΐδας ἔχοντες, οὔτε πλευρίτιδι, οὔτε περιπνευμονίῃ, οὔτε φαγεδαίνῃ ἁλίσκονται [quod Galen. Lex. p. 586 exp. ἕλκει ἀναβιβρωσκομένῳ. Et p. 281, 35 : Φαγεδαίνας κοινῶς ἐγγίνεσθαι ἀπὸ πάσης προφάσιος, ἢν ἕλκος ἐγγένηται]. || De Ulceribus quoque dicitur, et quandoque generaliter designat Omnia ulcera quæ semper majora et deteriora fiunt, cujusmodi sunt Telephia et Chironia, simulque subjectam carnem cum cute corrumpunt, ut ab herpetibus φαγέδαιναι distinguantur, qui summam tantum cutem infestant. Juniores tamen, inquit Galen. Comm. Aphor. 45 l. 6, quædam ulcera speciatim φαγέδαιναν appellarunt, eamque ab aliis distinxerunt. Est autem ulcus tumidum, profundum, vicinas partes erodens; in phagedæna enim ulceri tumor conjunctus est, ulceris ipsius labra circumstans, eoque differt inter cetera ἀπὸ τῆς νομῆς, quæ sine tumore exedit. Profundum autem est, h. e. quum cute subjectam etiam carnem attingit; eoque ab herpete distinguitur, qui solius cutis exulceratio est. Id quia pergere pascendo solet ab ægris particulis ad eas quæ integræ sunt, atque harum semper aliquid ægris adjicere, φαγεδαίνης nomen sortitum est. Hæc inter alia Gorr., apud quem plura de causis hujus mali. Polluci 4, cap. pen. [§ 206], φαγέδαινα est ἕλκωσις ἄχρι τῶν ὀστῶν διαδιδοῦσα (pro quo reponitur διαδύουσα), ταχεῖα νομὴ μετὰ φλεγμονῆς, ἰχῶρας δυσώδεις ἀφιεῖσα, καὶ πρὸς θάνατον ῥέπουσα. Ap. Corn. Cels. 6 caput quoddam [18] inscribitur De Phagedænæ in cole nascentis curatione, ubi ipse ait, Id genus cancri, quod a Græcis φαγέδαινα nominatur. Plin. 20, 5, et 28, 18 ulcerum phagedænas dicit : ad differentiam præcedentis phagedænæ. Æsch. Philoct. : Φαγέδαινα, ἥ μου σάρκας ἐσθίει ποδός· pro quo Eurip. itidem in Philoct., Φαγέδαινα, ἥ μου σάρκα θοινᾶται ποδός [uterque ap. Aristot. Poet. c. 22. Democr. ap. Stob. Flor. 92, 14 : Ἐν τοῖς ἕλκεσι φαγέδαιναι· κάκιστον νόσημα. Demosth. C. Aristog. p. 798, 23 : Ὥσπερ οἱ ἰατροὶ, ὅταν καρκίνον ἢ φαγέδαιναν ἢ τῶν ἄλλων (ἄλλων non recte omittere videtur codex S.) ἀνιάτων τι κακῶν ἴδωσιν, ἀπέκαυσαν ἢ ὅλως ἀπέκοψαν]. || Transfertur ab hoc ulcere ad favorum quendam morbum. De quo Colum. hæc scribit, R. R. 9, 13, loquens de apibus : Sæpe etiam vitio, quod Græci φαγέδαιναν vocant, intereunt. Siquidem quum sit hæc apum consuetudo, ut prius tantum cerarum confingant, quantum putant explere se posse : nonnunquam evenit ut consummatis operibus cereis, examen conquirendi mellis causa longius evagatum, subitis imbribus aut turbinibus in sylvis opprimatur, et majorem partem plebis amittat : quod ubi factum est, reliqua paucitas favis complendis non sufficiat : tunc quæ vacuæ cerarum partes, computescant, et vitiis paulatim serpentibus, corrupto melle ipsæ quoque apes intereant.

Φαγεδαινικὸς, ἡ, ὸν, ut φαγ. ἕλκη, Diosc. 2, 9, Ulcera quæ Phagedænica vocantur, Plin. 24, 4. [Galen. vol. 6, p. 750, 18 : Ἕλκη ἀνθρακώδη τε καὶ φ. Id. ib. p. 815, 4 : Τὰ καλούμενα φ. τῶν ἑλκῶν. Hase. Plutarch. Mor. p. 1087, E : Ποδαγρικὰ ῥεύματα καὶ φ.]

[Φαγεδαινόω, Consumo, Perdo. Aq. Deut. 7, 23 : Φαγεδαινώσει. Φαγεδαινόομαι, Ulcere exedente laboro, Hippocr. p. 1125, G : Τῷ παιδίῳ φαγεδαινωθέντι. Corrupte ἐφαγεδαίνυσαν vel —ησαν ap. inc. Reg. 1, 16, 10, pro ἐφαγεδαινώθησαν.]

[Φαγεδαίνωμα, τὸ, Ulcus exedens. Pallad. De febr. p. 26 ed. Bern., ubi conjunctum cum καρκίνωμα et γαγγραίνωμα.]

[Φαγεῖν. V. Φάγω.]

[Φαγεῖον, τὸ, i. q. φάγημα. Vita Pachomii Actt. SS. Maii t. 3, p. 36, A. V. Φαγητόν. Hase.]

Φαγέσωρος, ὁ, a Comicis dicitur ὁ ἄπληστος, ejusque γαστὴρ, φαρμακῖτις [φαγεσωρῖτις ex codice restituit Bekk.], Pollux 6, [42] ubi etiam addit, eundem τὸν περὶ τὴν τροφὴν ἄπληστον, vocari κάβασον [recte nunc κάβαισον, de quo v. quæ suo loco diximus] : Latini Edonem et Comedonem appellant. Sonat autem ἄπληστος Inexplebilis, Cujus voracitas cibo expleri nequit, qualis erat Φάγων ille, de quo Fl. Vopisc. in Aureliano [c. 50] : Vehementissime autem delectatus est phagone, qui usque eo multum comedit, ut uno die ante mensam ejus aprum integrum, centum panes, vervecem et porcellum comederit; biberet autem, infundibulo apposito, plus orca. Est autem hoc in l. observanda etiam Phagonis appellatio. [Corrupte ap. Hesych. : Φαγεσώριον, πολυφάγον.]

[Φαγηλὸς vitiose pro φάγιλος, quod v.]

Φάγημα, τὸ, Id quod comeditur, Esculenta s. Edulia. Apud Suid. [ex Æliano, ut conj. Valck.] : Φορτίον χλωρῶν ἀκανθῶν, ἃ καμήλοις ἐστὶ φαγήματα, i. e. βρώματα. A φαγῶ, ut τράγημα a τραγῶ, Eustath. [p. 1553, 36; 1859, 35. Athen. 3, p. 91, D, ex Demetrio Scepsio : Ὦ φ. μιαρόν.]

Φαγήσια, et Φαγησιπόσια, τὰ, Festa quædam in quibus cibo potuque ad satietatem usque exhilarabantur, ut ex Athen. 7 init. [p. 275] discimus : Ἐπιτελουμένου δὲ ἤδη τοῦ δείπνου, τῶν φαγησίων ἑορτὴν συντελεῖσθαι νομίσαντες οἱ κυνικοὶ, πάντων μᾶλλον ἠὐφραίνοντο. Dicitur etiam sing. num. Φαγησία, et Φαγησιποσία (subaudito ἑορτὴ vel etiam addito), sicut non solum ἱερομήνια, sed etiam ἱερομηνία. Apud Athen. l. cit. : Προβάλλω σοι παρὰ τίνι εἴρηται Φαγησία ἑορτὴ καὶ Φαγησιποσία. [Recte Casaub. Φαγήσια et Φαγησιπόσια. In pravo accentu consentit Eustath. p. 1553, 37.] Ibid. locum quendam ex Clearcho citat, ubi dicit hoc festum exolevisse. Derivantur a 2 pers. præt. perf. pass., unde deducere possumus etiam Φάγησις, ἡ, Comestio, Voratio. [Jo. Chrys. t. 6, p. 236, A : Καθαιρεῖ ἰσχὺν ἡ ὑδροποσία καὶ φάγησις σπερμάτων. Hase.]

[Φαγητὸν, τὸ, et Φαγεῖον, s. Φαγίον, τὸ, Edulium, Cibus, ap. Agapium Cretensem in Geoponico, in V. S. Pachomii, ap. Cyrill. Scythop., al. ap. Ducang.]

[Φάγιλος, ὁ, Agnus (quum edulis esse incipit). Plutarch. Mor. p. 294, C: Τίς ὁ φάγιλος; ... ἦν δὲ ... ἱερεῖα πρεσβύτερα φαγίλων· φάγιλον δέ φησιν Ἀριστοτέλης τὸν ἀμνὸν εἶναι. Hujus nominis corruptelæ sunt ap. Hesych.: Φαγηλὸς, ἀμνός· et Φαγλαὸς, χείμαρρος, quod γίμαρος scribendum esse intellexit Bochartus; apud Eustath. p. 1625, 38: Τὰ δὲ νέα ἄρνες καὶ ἀμνοί· ἔνιοι δέ φασι καὶ φανυλοὺς (sic) καλοῦσιν. Hesych. corrupte: Φάναοι, ἄρνες. G. Dind.]

[Φαγνητικὸν vitiose pro Φατνιτικὸν, quod v.]

[Φαγόγηρος, ὁ, Senex vorax. Pallad. Hist. Laus. p. 945, B. Id. ibid. p. 933, B: Πολιοφάγε, φαγόγηρε. Hase.]

[Φαγοδαίτης, ὁ, Qui cœnam comedit, fictum n. pr. parasiti ap. Alciphr. 7, 66.]

[Φαγοκύριος, ὁ, Ciborum dominus, Helluo, ap. Pallad. Hist. Laus. in Eulogio. Ducang.]

[Φάγομαι. V. Φάγω.]

[Φαγὸς, ὁ.] Φάγος, Vorax, Edax, Comedo: ἄνθρωπος φάγος ap. Matth. [11, 19] et Lucam [7, 34. Epiphan. vol. 1, p. 143, B: Φάγον αὐτὸν εἶναι καὶ οἰνοπότην. Quibus in locis scribendum φαγὸς et φαγὸν, ὀξυτόνως secundum Arcadium p. 47, 4 (ubi βαρύνεται vitiose scriptum pro ὀξύνεται), similiumque nominum analogiam, de quibus dixit Lobeck. Paralip. p. 135. G. D.]

[Φάγρης, ητος, ἡ, Phagres, castellum Macedoniæ. Herodot. 7, 112: Ξέρξης παρημείβετο τείχεα τὰ Πιέρων· τῶν καὶ ἐνὶ Φάγρης ἐστὶ οὔνομα, καὶ ἑτέρῳ Πέργαμος. Thucyd. 2, 79: Πίερας (ab Temenidis ex Pieria pulsos), οἳ ὕστερον ὑπὸ τὸ Πάγγαιον πέραν Στρυμόνος ᾤκησαν Φάγρητα καὶ ἄλλα χωρία. Steph. Byz.: Φ., πόλις Θράκης (πόλις etiam ab Strab. 7, p. 331 appellatur). Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ καὶ Θουκυδίδης δευτέρῳ. (Memoratur ab eodem s. v. Κύρης et (ubi male φάγρη scriptum) ab Scylace Peripl. p. 27.) Τὸ ἐθνικὸν Φαγρήσιος. Λέγεται καὶ Φαγρησαῖος. Neutrius adjectivi exx. reperiuntur: Φαγρησαῖος ponit Steph. etiam s. vv. Ἄρης, Βέρης, Μύης et Τύνης.]

Φάγρος, ὁ, Cretensium lingua dicitur ἡ ἀχόνη, i. e. Cos, quia ferrum acuens adedit. Athen. 7, [p. 327, F]: Ἔστι δὲ καὶ γένος λίθου φάγρος· ἡ γὰρ ἀχόνη κατὰ Κρῆτας φάγρος, ὥς φησι Σιμμίας. || Nomen piscis, qui et ipse ab edacitate s. voracitate nomen id sortitus videtur, de quo multa Athen. l. cit. [ex Numenio, Aristotele et Hicesio: quibus adde Ælian. N. A. 9, 7], ubi hæc inter alia extant exempla edacitatem ejus innuentia. Amipsias: Σελάχοις τε καὶ φάγροις ἔσῃ βορά· Epicharm.: Φάγροι τε καὶ λάβρακες. [Strattis ibid.: Μεγάλους φάγρους. Eupolis ap. Hephæst. p. 100 (57): Ξυνεγιγνόμην ἀεὶ τοῖς ἀγαθοῖς φάγροισι. Φάγροι Ἐρετρικοὶ Antiphanes ap. Athen. p. 295, D.] Phager Plinio quoque non incognitus. [Φάγρος, ἰχθὺς, Dentatus, Barbulus, Puellius, Dentex, Gl. Latinum piscis nomen non *phager* est, sed *pagrus*. Isidor. Orig. 12, 6: «Pagrum, quem Græci Fagrum ideo nuncupant, quod duros dentes habeat, ita ut ostreis in mari alatur.» Dixit de eo Aristot. H. A. 8, 13, et, ubi inter pisces memoratur lapidem in capite gerentes, c. 19, ubi Schneid.: «Græcorum hodiernorum *fangri* descripsit et pinxit Sonnini vol. 1, p. 197.» Plutarch. Mor. p. 358, C: Τὸν φάγρον καὶ ὀξύρυγχον. Idem p. 353, C, Ægyptios phagros memorat: Συηνῖται δὲ φάγρου ἀπέχονται· δοκεῖ γὰρ ἐπιόντι τῷ Νείλῳ συνεπιφαίνεσθαι· et Ælian. N. A. 10, 19: Τοὺς ἰχθῦς τοὺς φάγρους Συηνῖται μὲν Αἰγυπτίων ἱεροὺς νομίζουσιν· et alia nominis forma Strabo 17, p. 823: Ἰχθύες ἐν τῷ Νείλῳ πολλοὶ ... καὶ χοῖρος καὶ φαγρώριος, ὃν καὶ φάγρον καλοῦσιν, quam confirmat Ægyptiæ urbis nomen Φαγρώριον. Quod ap. Hesych. legitur Φάγωρος· ἰχθὺς ποιὸς, quæ gl. media est inter Φάγυλλοι et Φαδάσαι, dubitari potest utrum ex φάγρος an φαγρώριος corruptum sit. De compositis ὀξύφαγρος et ἀγριόφαγρος diximus s. v. Διωξίφαγρος. G. D. Hippocr. t. 7, p. 168, 7 Littr. Philotim. ap. Galen. vol. 6, p. 726, 18. Clem. Al. Protr. 2, 39: Σέβουσι δὲ αὐτῶν (Αἰγυπτίων) Συηνῖται φ. τὸν ἰχθύν. Inter pisces σκληροσάρκους numeratur a Xenocrate apud Oribas. t. 1, p. 124, 5 et 135, 4 Daremb. Φάγρον esse Pagrum Mormyrum opinatur Alfr. Maury *Revue arch.* a. 1848, part. 1, p. 600, (40), Sparum Pagrum L. Bussemaker. ad schol. Oppian. p. 659, 27. Hase. || Φάγρος, ὁ, Apollinis filius ap. Antonin. Lib. c. 13, ex Nicandri Ἑτεροιουμένοις.]

[Φαγρώριον, τὸ, Phagrorium. Steph. Byz.: Φαγρώριον, πόλις, ὡς Ἀλέξανδρος ὁ Πολυΐστωρ ἐν Αἰγυπτιακοῖς, ἐξ οὗ σύνθετον Φαγρωριόπολις, καὶ Φαγρωριοπολίτης. Strabo 17, p. 805: Ἐνταῦθα δ' ἐστὶ καὶ ὁ Φαγρωριοπολίτης νομὸς, καὶ πόλις Φαγρωριόπολις.]

Φαγύλιον, τὸ, Marsupium, [μαρσίππιον ap. Phot. et] Suid. [Φαγύλλιον in Lex. Seg. ap. Bachm. Anecd. p. 402, 2, quod simplici λ scriptum ap. Montef. Bibl. Coisl. p. 505. Hac signif. φασκώλιον dici monet Bernhardyus.] At Hesych. habet Φάγυλλοι [Codex non sic, sed φάγυλοι], quod exp. et μαστοὶ et μάρσιπποι.

Φάγω, vel Φήγω, Edo, Comedo. Utrumque enim thema (sed inusitatum, ut opinor), statuitur ab Eustath. Od. O, p. 1784, ubi scribit, Τοῦ δὲ φαγεῖν προσεχὲς μὲν θέμα τὸ Φήγω ἢ Φάγω· πρωτόθετον δὲ, τὸ Φῶ, ἤγουν φονεύω, συντρίβω, κλῶ, θλῶ· ἀφ' οὗ καὶ ἄλευρον μυλήφατον. Alibi autem, sc. p. 1859, vult infin. φαγεῖν esse a secundo futuro φαγῶ: quod in verbum præsentis temporis transiens formet φάγημα. Alii tamen φαγεῖν esse volunt infin. aoristi posterioris ἔφαγον [Et recte quidem: nam verbum est αὐθυπόταχτον], cujus certe frequens est usus, sicut et illius infinitivi. Hom. [Il. Ω, 411: Οὔπω τόν γε κύνες φάγον· Φ, 127: Ἰχθὺς, ὅς κε φάγῃσι Λυκάονος ἀργέτα δημόν·] Od. [Δ, 33: Ξεινήια πολλὰ φαγόντε·] Ξ, [135]: Ἦ τόν γ' ἐν πόντῳ φάγον ἰχθύες· Ω, [253]: Ἐπεὶ λύσαιτο φάγοι τε. [Pind. Ol. 1, 81: Φάγον σε (dii Pelopem). Æsch. fragm. 31: Ὃ τὴν ἀείζων ἄφθιτον πόαν φαγών. Soph. fragm. 777: Δάφνην φαγών. Theophilus ap. Athen. 10, p. 417, A: Ἀνδρῶν ἁπάντων πλεῖστα δυνάμενος φαγεῖν. Cum πιεῖν conjunctum ap. Hom. Od.] O, [377]: Καὶ φαγέμεν πιέμεν τε· Σ, [3]: Ἀζηχὲς φαγέμεν καὶ πιέμεν. Ubi animadverte, præponi verbum, quod Edere significat, ei quo significatur Bibere. [Aristoph. Ach. 78: Τοὺς πλεῖστα δυναμένους φαγεῖν τε καὶ πιεῖν. Nam sic pro καταφαγεῖν recte correxit Morellus ad Liban. p. 317.] Sic autem et in soluta oratione solet potius φαγεῖν præponi, si bene memini: quod et in sequentibus ll. videre est. [Plato Leg. 8, p. 831, E: Τοῦ φαγεῖν παντοδαπὰ καὶ πιεῖν δύναμιν.] Isocr. Areop. [p. 149, D]: Ἐν καπηλείῳ δὲ φαγεῖν ἢ πιεῖν οὐδεὶς οὐδ' ἂν οἰκέτης ἐπιεικὴς ἐτόλμησε. Æschin. C. Ctes.: Καὶ ἀπὸ τῆς αὐτῆς τραπέζης ἔφαγες καὶ ἔπιες, καὶ ἔσπεισας. Aristot. Polit. 7: Ἀπεχόμενον δὲ μηθενὸς, ἂν ἐπιθυμήσῃ τοῦ φαγεῖν, ἢ πιεῖν, τῶν ἐσχάτων. [Inverso ordine Eurip. Cycl. 336: Τοὔμπιεῖν γε καὶ φαγεῖν τοὐφ' ἡμέραν. Plato Phædon. p. 81, B: Πίοι καὶ φάγοι· Prot. p. 314, A: Πιόντα καὶ φαγόντα.] Dicitur autem οἰνὸς φαγεῖν [Aristoph. Nub. 243], vel ἀγαθὸς φαγεῖν [utrumque ap. Polluc. 6, 42], Qui est edax, sicut δεινὸς πιεῖν, Qui est bibax. At in constructione dicunt πιεῖν οἶνον et πιεῖν οἴνου. [Cum genit. Hom. Od. I, 102: Λωτοῖο φαγών· ubi præcedit accus. 94: Ὅστις λωτοῖο φάγοι μελιηδέα καρπόν· O, 373: Τῶν ἔφαγόν τ' ἔπιόν τε καὶ αἰδοίοισιν ἔδωκα. Æsch. Suppl. 226: Ὄρνιθος ὄρνις πῶς ἂν ἁγνεύοι φαγών; Plato Leg. 8, p. 845, C: Φαγὼν αὐτοῦ. Xenoph. Anab. 4, 8, 20: Τῶν κηρίων ὅσοι ἔφαγον. Plutarch. Mor. p. 991, E: Χελώνας τῆς ἔχεως φαγούσας. LXX Prov. 9, 5: Φάγετε τῶν ἐμῶν ἄρτων.] Sed hæc cum gen. constructio esse Attica putatur [ab Mœride p. 165: Ἔφαγον κρέως, οὐ κρέας, Ἀττικοί· et Thoma M. p. 351: Ἔπιον οἴνου καὶ ἔφαγον σίτου Ἀττικοὶ, οὐκ οἶνόν οὐδὲ σῖτον· et schol. Luc. Contempl. c. 5]; ac certe ap. Atticos scriptores crebra est (quam nos itidem in verbis nostris *Manger et Boire*, i. e. φαγεῖν et πιεῖν, usurpamus, dicentes *Manger du pain*, et *Boire du vin*): qui alioqui et altera utuntur. Aristoph. Vesp. [1358]: Ὡς ἡδέως φάγοις ἂν ἐξ ὄξους δίκην, ubi observa addi et præp. ἐκ cum suo gen., sicut Latine dixeris, Edere panem ex aceto. [Imperativos φάγε et πίε a quibusdam φαγὲ et πιὲ scriptos esse refert Chœrob. ad Theodos., cujus verba apposuimus s. v. Πίνω vol. 6, p. 1099, C.] Legitur etiam Φάγομαι fut. med., pro φαγοῦμαι, sicut πίομαι dicitur pro πιοῦμαι, unde φάγεσαι ap. Luc. 17, [8]: Καὶ περιζωσάμενος διακόνει μοι, ἕως φάγω καὶ πίω· καὶ μετὰ ταῦτα φάγεσαι καὶ πίεσαι σύ. [Etym. M. p. 786, 23: Φάγομαι· τὸ θέμα φήγω τὸ ἐσθίω· ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔφαγον· ὁ μέλλων β' φαγῶ, ὅθεν καὶ τὸ ἀποφαγεῖν, ὁ μέσος μέλλων β'

φαγοῦμαι ὤφειλεν εἶναι, ἀλλὰ σεσημείωται τὸ φάγομαι, πίομαι, ἔδομαι, τὰ δὲ δεύτερα πρόσωπα φάγῃ, πίῃ, ἔδῃ. Conf. Chœrob. In Psalm. p. 148, 4. Veteres solo usos esse aoristo ἔφαγον ejusque modis reliquis supra dixi : reliquæ formæ fictæ ab grammaticis sunt præter φάγομαι, quod recentiores pro futuro ἔδομαι dixerunt notati ab Phryn. p. 327 ed. Lob. : Φάγομαι βάρβαρον· λέγε οὖν ἔδομαι καὶ κατέδομαι· τοῦτο γὰρ Ἀττικόν. Quem sequitur Thom. M. p. 265. « Hoc futurum φάγομαι, quantum memini, nusquam nisi in versione V. T. Alex. et in libris N. T., ut Gen. 2, 17; 3, 3; 9, 4; 27, 25; 40, 19; 43, 16; 45, 18, etc. Luc. 14, 15; 17, 8; Jac. 5, 3; Apoc. 17, 16, reperitur. Exemplum temporis præsentis, quod quidem certum videri posset, non nisi unum inveni, Sirac. 36, 18 : Πᾶν βρῶμα φάγεται κοιλία. Sæpe etiam legitur conjunctivus præsentis, sed nunquam in omnibus libris, v. c. Dan. 1, 12, φαγώμεθα, cod. Alex. φαγόμεθα. Damnanda vero mihi quidem videbatur forma φαγοῦμαι, cujus permulta sunt in versione Alex. exempla, ut φαγῇ Gen. 2, 16; 3, 14, 17, 18, 19; Deut. 7, 16; 8, 9, 10. Reg. 4, 19, 29, in codice Alex. aliisque pro φάγε. Sed φάγῃ hæc eadem persona scribitur Reg. 4, 7, 2, 19; Jes. 60, 16, aliisque in locis, ut Luc. 17, 8. Φαγούμεθα est Gen. 3, 2. » Sturz. De dial. Alex. p. 199. Apollon. Lex. Hom.: Δάσονται, φάγονται. Lycophr. 383, γεύσεται in gl. interlineari exp. φάγεται. Lobeck. ad Phryn. p. 328.]

[Φάγων, ωνος, ὁ, Comedo. V. s. v. Φαγέσωρος. Zonaras p. 1791 : Φαγῶνα (corr. φάγωνα)· φίλαυτον καὶ ἄπληστον. Ἔστι δὲ Σύρων ἡ λέξις. Quæ gl. Suidæ illata erat in ed. Mediol. (ubi φαγόνα· φίλαυτον, ἄπλαστον), nunc codicum auctoritate ejecta. || Φαγών, όνος, ὁ, Maxilla. Hesych. : Φαγόνες, σιαγόνες, γνάθοι. De accentu utriusque nominis v. Lobeck. ad Soph. Aj. p. 167.]

[Φάγωρος. V. Φάγρος.]

Φαδάζω, i. q. γνάμπτω, Hesych. [Φαδάσαι, γνάψαι, vitiose pro Σφαδάσαι.] In VV. LL. exp. Flecto.

[Φαδίλλα, ἡ, Fadilla, n. pr. Latinum filiæ Caracallæ imp., in inscrr. Ephesi ap. Bœckh. vol. 2, p. 608, n. 2969, a, 1; b, 1; n. 2970, a, 1; Tibure, vol. 3, p. 793, n. 5942, 6, et alibi. Hase.]

[Φαεθοντιάς. Φαεθοντίς. Φαέθουσα. V. Φαέθω.]

[Φαέθω. HSt. post vocabula ab Φάω derivata :] At verbum Φαέθω (si tamen secundus ei locus tribuendus est), i. significans q. φάω, uti dixi, parum et ipsum usitatum. [Hesych. : Φαέθει, καίει, λάμπει, φαίνει.] Sed Φαέθων ab eo derivatum, frequenti in usu est. [Φαέθοντα Hesych. exp. ἐπιφανῆ, λάμποντα, et Φαέθων, φαίνων, λάμπων. Idem Φαέθοντα τόχον· ἐπιφανῆ καὶ καταπληκτικὸν τῇ προσόψει· quæ gl. etiam ap. Phot. et Suidam legitur.] Ac interdum quidem solis est epithetum, quum sc. dicunt Hom. et Hesiod. ἠέλιος φαέθων, itidemque Soph. [El. 826] : Φαέθων ἥλιος, i. e. Sol lucidus [Eur. El. 435 : Ἐν δὲ μέσῳ κατέλαμπε σάκει φαέθων κύκλος ἀελίοιο. Epigr. ap. Diog. L. 8, 78 : Εἴ τι παραλλάσσει φαέθων μέγας ἅλιος ἄστρων] : interdum vero est Solis nomen, i. e. pro Sole ponitur, sine ulla adjectione, ut Epigr. p. 5 ed. meæ [Anth. Pal. 9, 137] : Ἀμφοτέρους ἀδικεῖς, καὶ Πλουτέα καὶ Φαέθοντα. Soph. autem dixit etiam πάννυχα καὶ φαέθοντα pro Nocte et die, Noctu et interdiu : Aj. [930] : Τοιά μοι πάννυχα καὶ φαέθοντ' ἀνεστέναζες. Est alioqui Φαέθων et nomen filii Solis. [Hellan. ap. schol. Pind. Ol. 7, 135; Eurip. Hipp. 740; Apoll. Rh. 4, 597; Lucian. D. deor. 25.] Cic. De off. 3, [c. 25] : Phaethonti filio Sol facturum se esse dixit quicquid optasset; optavit ut in currum patris tolleretur; sublatus est; atque is antequam constitit, ictu fulminis deflagravit. Sic et apud Plutarchum [Mor. p. 466, E] legimus : Ὁ δὲ Φαέθων ἀναβὰς εἰς τὸν οὐρανὸν, ἔκλαιεν εἰ μηδεὶς αὐτῷ τοὺς τοῦ πατρὸς ἵππους καὶ τὰ ἅρματα παραδίδωσιν. Fabulam copiose describit Ovid. Met. 2; attigerunt autem alii plerique. Sed hoc sciendum est, ex Hesiodo [Theog. 987] tamen tradi Phaethontem esse Cephali et Auroræ filium. [Conf. Pausan. 1, 3, 1. Tithoni filius est, Astynoi pater, ap. Apollod. 3, 14, 3, 3. || Apsyrtus Φαέθων vocatur ab Apoll. Rh. 3, 1256, ubi schol. : Ὅτι ὁ Ἄψυρτος καὶ Φαέθων ἐκαλεῖτο, ὡς φησι Τιμώναξ ἐν δευτέρῳ Σκυθικῶν.] Itidemque, quemadmodum quidam Solis equos esse memoriæ prodiderunt Phaethontem et Lampon (sed et Lamponta cum schol. Soph. dixeris a nomin. Λάμπων, qui Homero Λάμπος), ita nonnulli eos Auroræ ascribere maluerunt : ex quibus est Hom. Od. Ψ, [246] : Λάμπον καὶ Φαέθονθ', οἵτ' Ἠῶ πῶλοι ἄγουσι. Denique Φαέθων est et nomen stellæ Jovis, ap. Aristot. De mundo [c. 2] : Ἐφεξῆς δὲ ὁ τοῦ Φαέθοντος κύκλος, Διὸς λεγόμενος. [Plutarch. Mor. p. 889, B; 1029, B.] Cic. De N. D. 2, [20] : Infra autem hanc prius a terra, Jovis stella fertur, quæ Φαέθων dicitur. Atque ut Jovis stella, Φαέθων, sic Saturni stella, Φαίνων, Eodem teste, nuncupatur. Non dubium est alioqui quin verbum Φαέθω idem sit poetis quod φαίνω, habeatque illam in εθω terminationem cum plerisque aliis verbis communem. Quæ a me ideo dicuntur, ut Servii errorem coarguam, scribentis Φαέθων appellari ἀπὸ τοῦ φάους, et a verbo αἴθω, significante Uro. Quam deductionem eo magis miror, quod ei vel ipsa quantitas syllabaria repugnet. Habet porro Φαέθων a se derivata nomina, Φαέθουσα et Φαεθοντὶς, et Φαεθοντιάς : quibus significatur Phaethontis soror, Solis filia. Et Φαέθουσα quidem ap. Hom. [Od. M, 132, Ovid. Met. 2, 346] legitur. [Φαέθουσα Danaï filia ap. schol. Apoll. Rh. 1, 752.] At nominis Φαεθοντιὰς usum comprobat hic Virg. versus, in Sileno [Ecl. 6, 62] : Tum Phaethontiadas musco circumdat amaræ Corticis. Esse tamen regulare Phaethontis, non autem Phaethontias, grammatica ceterorum patronymicorum analogia satis ostendit : sic tamen ut literam α insertam et alia pleraque habeant. [Φαεθοντὶς Jo. Gaz. Ecphr. 425, ap. Rutgers Var. Lect. 2, 7.] Ceterum Φαεθοντὶς s. Φαεθοντιὰς patronymicum appello καταχρηστικῶς, vocaturus potius adelphonymicum, si mihi fingere vocabulum hoc liceat. [Paul. Sil. Anth. Pal. 9, 782 : Μιστύλλουσι δρόμον Φαεθοντίδος αἴγλης.] Verum φαεθοντὶς adjective quoque usurpatur : ut φαεθοντὶς μαρμαρυγὴ in Epigr. [Pauli Sil. Anth. Plan. 77], pro quo dixisset Ovid., ut opinor, Phaethonteus splendor, sicut Phaethontei ignes apud eum legimus. [Sic etiam φαεθοντιὰς ap. Oppian. Cyn. 1, 219 : Ἀντία δ' αἴγλη χαλκοῦ ἀποθρώσκει φαεθοντιάς. Adjectivorum *Phaethonteus*, *Phaethontias*, *Phaethontis*, *Phaethontius* exempla ex poetis Latinis collecta v. ap. Forcellinium. G. D. Φαέθουσα nomen navis ap. Bœckh. *Urk. über das Seew. des Att. St.* p. 320, 71. Hase.]

[Φαεινὶς, ίδος, ἡ, Phaïnis, n. pr. sacerdotis Argivæ. Thucyd. 4, 133, ubi accus. Φαεινίδα.]

[Φαεινὸς, ἡ, HSt. s. v. Φαείνω :] Ab hoc verbo [secundum Eustath. p. 1728, 6] deductum est nomen Φαεινὸς poeticum itidem pro Lucidus, Splendidus, Fulgidus. Item Nitidus s. Nitens. [Per λαμπρὸς exp. grammatici multi, cui φαιδρὸς et ὡραῖος addit Hesych. s. v. Φαεινὴ et Φαεινόν.] Usurpatur autem de variis rebus hoc adj. ab Hom.; dicitur enim ab eo [Od. Z, 74, Il. N, 805] φαεινὴ ἐσθὴς, et φαεινὸν ζῶμα et φαεινὴ πήληξ. [Πέπλος φ. Il. E, 351. Et cum aliis multis nominibus apud eundem, ut ἄντυξ, δόρυ, ἐανὸν, θρόνος, θύρη, κασσίτερος, κόρυς, μάστιξ (quod grammatici per στιλπνὴ et λεπτὴ exp. : v. Etym. M. p. 786, 30, Eustath. p. 821, 16; 1552, 15, et φαεινὸν per λεπτὸν, λευκὸν, διαφανὲς idem p. 427, 39), μέρμις, περόνη, σάκος, τελαμὼν, τρυφάλεια, χαλκός.] Idem dicit et θώρηκα φαεινότερον πυρὸς αὐγῆς [Il. Σ, 609]. Legitur etiam φαεινὴ σελήνη [Il. Θ, 551, ubi v. schol. et Eustath., Apoll. Lex. Hom. s. v. Φαεινή. Et Ἠοῦς φαεινῆς ἀγλαὸς υἱὸς Od. Δ, 188. Ὅσσε φαεινὼ Il. N, 3, 7, al.] Nec non κρατὴρ φαεινὸς ex eo [Γ, 274] affertur pro ἀργυροῦς, ut Latini poetæ Nitidum de argento dicunt interdum. Alicubi et dativo junxit φαεινὸς, dicens [O, 538] : Φοίνικι φαεινὸς λόφος, pro φοινικῷ χρώματι λάμπων. Sic autem et Nitidus dativo jungitur, ut quum dicit Ovid. Aries nitidissimus auro. [Ὀρειχάλκοιο φαεινοῦ Hesiod. Sc. 122. Χρυσῷ φ. ib. 142. Θύσανοι φ. 225. Ἀστέρες φ. Apoll. Rh. 239. Φαεινὴ αἴγλη 1282. Et quæ sunt alia hujusmodi apud hunc aliosque poetas epicos.] Est vero et ubi hoc adj. peculiarem aliquam expositionem habeat; nam φαεινὸν δόρυ esse ait Eust. [p. 842, 58] τὸ δι' ἐπιμέλειαν ἠκονημένον, καὶ ἐσμηγμένον, καὶ διὰ τοῦτο λαμπρόν. Idem [p. 975, 60] φαεινοὺς πλοκά-

μους [Junonis Il. Ξ, 176] vult significare τοὺς ὑπερ- A
ξανθίζοντας, et appellari φαεινοὺς ὀφθαλμοὺς quod sint φάους αἴτιοι. Ego tamen φαεινοὺς πλοκάμους dixerim Capillos nitidos, cum Flacco, et φαεινοὺς ὀφθαλμοὺς [de quibus Eustath. p. 1080, 10], Oculos nitentes, cum Virgilio. Ceterum traditur usus hoc nomine etiam Alexander Aphr. præf. lib. 2. Probl., sed qui hoc annotavit, non animadvertit eum non tanquam sua, sed tanquam aliena verba afferentem, eo usum esse; dicit enim, Οὕτω πολλάκις ἥλιος ἔκρυψεν ἀκτῖνα φαεινὴν, νέφους παρεμπεσόντος. Ubi ἀκτῖνα φαεινὴν non dubium est quin ex carmine sumat, adeo ut minime refragetur hic l. ei quod dixi de hoc nomine, sc. esse poeticum. [Marcell. Sid. 82 : Φαεινοῖς ὕδασι. Suidas : Φ., λαμπρόν. « Καὶ πλέγμασι φαεινοῖς ἐκδεχόμενοι τὰ τρωκτὰ, κάρυα καὶ βαλάνους. » Quæ Æliani verba esse videbantur Valckenario.] Invenitur etiam Φαεννὸς, eundem plane usum habens. [Hæc Dorica forma est, comparanda cum κλεεννὸς pro κλεινὸς, qua tragici quoque poetæ constanter usi sunt, interdum in φαεινὸς mutata ab librariis, quorum errorem notavit Valck. B
ad Eurip. Phœn. 84. Φαεννὸν ἄστρον Pind. Ol. 1, 9; φαεννᾶς Ἀοῦς Nem. 6, 88; φ. αἰθέρα Ol. 7, 122; φαεννᾶς ὀπὸς (i. e. τῆς φανερᾶς καὶ ἐκλάμπρου, ut schol. exp.; similia comparavit Lobeck. Rhemat. p. 342) Pyth. 4, 505; φαεννότατον ὄμμα ib. 5, 75; φ. νᾶσος Nem. 4, 80 (quod epitheton schol. repetit ab altero insulæ nomine Λευκή); φ. ἀρεταὶ Nem. 7, 75; φ. θυσίαι Isthm. 5, 38, ubi per ἐπίδοξοι καὶ λαμπραὶ exp. schol. Non legitur apud Æschylum, bis ap. Soph. Aj. 856 : Φαεννῆς ἡμέρας τὸ νῦν σέλας· et ibid. 395 : Ἔρεβος ὦ φαεννότατον, sæpius ap. Eur., velut Cycl. 353 : Φαεννῶν ἀστέρων ἕδρας· Phœn. 84 : Φαεννὰς οὐρανοῦ πτύχας· Bacch. 631 : Φ. αἰθέρα.] Eur. [Andr. 1147] : Φαεννοῖς ὅπλοις στίλβων· et [1087] : Φαεννὰς ἡλίου διεξόδους. [Mnasalc. Anth. Pal. 6, 128 : Ἀσπὶ φαεννά.] Et ἔρεβος φαεννότατον, Soph. [l. c. Eurip. Ion. 1071 : Ὀμμάτων φαενναῖς αὐγαῖς.] Pind. [fragm. 196] metaphorice dixit : Φαεννὰν κρηπῖδ' ἐλευθερίας. [Φαενὸς simplici ν metri caussa Greg. Naz. vol. 2, p. 118, D : Τῆς φαενῆς ἀρετῆς.]

[Φαεινὸς, ὁ, Phainus, astronomus Atheniensis, ap. Theophr. De sign. 1, 4. || Scholiasta Aristophanis, memoratus in schol. ad Equit. 959, et in subscriptionibus codicis Veneti in fine Nubium et Pacis : de quo dixi ad schol. Aristoph. vol. 3, p. 388 seq. Suspectum nomen Φαηνὸς est in numis Achaiæ ap. Mionnet. *Descr.* vol. 2, p. 233, et *Suppl.* vol. 4, p. 5. G. Dind.]

[Φαείνω.] Etiam Φαείνω a Φάω ducit originem, atque ut hoc, ita et illud, est poeticum. Sed quidam gramm. in iis quæ de hoc verbo scribunt, nequaquam sibi constant; quippe qui uno in loco φαείνω a φάω, in altero contra a φαίνω deducant. [A φάω derivat Eustath. p. 1728, 5; a φάος Etym. M. p. 786, 28; a φαίνω Eustath. p. 1734, 12; 1848, 31.] Ad me certe quod attinet, quum αἴρειν ex ἀείρειν, et αἰκίζειν ex ἀεικίζειν derivari existimentur, non contra, minime dubito quin itidem φαίνω ex φαείνω derivatum esse, credere debeamus. Significat autem φαείνω, Luceo, Splendeo, Fulgeo, Mico. Hom. Od. Γ, init., de sole : Ἵν' ἀθάνατοισι φαείνῃ [alii libri φαείνοι vel φανείη] Καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν. [Ib. M, 383 : Δύσομαι εἰς Ἀΐδαο καὶ ἐν νεκύεσσι φαείνω· 385 : Ἠέλι', ἦτοι μὲν σὺ μετ' ἀθανάτοισι φάεινε· Σ, 308 : Λαμπτῆρας τρεῖς ἔστασαν ἐν μεγάροισιν, ὄφρα φαείνοιεν· et 343. Hesiod. Th. 372 : Ἠῶ θ' ἣ πάντεσσιν ἐπιχθονίοισι φαείνει. De sole id. Op. 528. Aratus 148 : Ποσσὶ δ' ὑπ' ἀμφοτέροισι λέων ὑπὸ καλὰ φαείνει. Apoll. Rh. 3, 728 : Μὴ γάρ μοι ἐν ὀφθαλμοῖσι φαείνοι ἠώς· aliique recentiores Epici. Theæt. Anth. Pal. 9, 659 : Λάμπω ἐγὼ διὰ παιδὸς, ὁ παῖς δι' ἐμεῖο φαείνει.] Invenitur et pass. vox in eadem signif., ut φαεινομένου ἀμαρυγαὶ, Apoll. Arg. 2, [42] Splendentis, Fulgentis. [Id. 3, 828; 4, 1362.] Apud Arat. autem [166] : Οἱ δέ οἱ αὐτοῦ Λεπτὰ φαείνονται ἔριφοι καρπὸν κατὰ χειρὸς, vertit Cic. Contra Hœdi exiguum jaciunt mortalibus ignem. [Activo sensu, Nicander Th. 391 : Ὁπόθ' ἑρπετὰ γαῖα φαείνει. Wakef. Declarandi signif. in fragm. Orphico ap. Euseb. Præp. ev. 13, p. 665, A : Παλαιὸς δὲ λόγος περὶ τοῦδε φαείνει.]

[Φαέννα, ἡ, Phaenna, n. pr. Gratiæ. Pausan. 9, 35, 1 : Λακεδαιμόνιοι εἶναι Χάριτας δύο καὶ Λακεδαίμονα ἱδρύσασθαι τὸν Ταϋγέτης φασὶν αὐτὰς καὶ ὀνόματα θέσθαι Κλήταν καὶ Φαένναν· ubi vulgo Φαεννάν : sed genit. Φαέννας 3, 18, 6.]

[Φαεννὶς, ίδος, ἡ, Phaennis, fatidica. Pausan. 10, 12, 10 : Φ. θυγάτηρ βασιλεύσαντος ἀνδρὸς ἐν Χάοσι· et 10, 15, 2. Apud Tzetz. constanter Φαεννὼ, οῦς, Hist. 7, 549, 550; 9, 814, 820; 10, 12; et ap. Zosim. Hist. 2, 36, ubi olim Φαελλοῦς τῆς Ἠπειρώτιδος.]

[Φαεννός. V. Φαεινός.]

[Φαεννὸς, ὁ, Phaennus, poeta. Meleag. Anth. Pal. 4, 1, 29 : Σμυρναίους τε κλάδους Νικαινέτου ἠδὲ Φαέννου τέρμινθον. Scrib. Φαεννοῦ cum Lobeck. Pathol. p. 190. G. D. In inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 297, n. 168, b, 3, ubi Gellii apographum ΟΑΕΝΟΣ, Car. Keil. Anal. epigr. p. 132 suspicatur esse n. pr. Φαεινὸς, vel Φαεννὸς, ν simplici ex usu antiquo. Hase.]

[Φαεννώ. V. Φαεννίς.]

[Φαενός. V. Φαεινός.]

[Φαερός. V. Φιαρός.]

[Φαέσασθαι· ἰδεῖν, μαθεῖν, Hesych. Male pro Φράσασθαι. Ruhnk.]

[Φαεσίμβροτος, ὁ, ἡ. HSt. s. v. Φαέθω :] Ab hoc verbo Φαέθω, potius quam a Φάω, est et comp. Φαεσίμβροτος, Lucens mortalibus. Exp. alioqui et Præbens lucem, s. ferens, eodem sensu. Hoc porro epitheto ab Hom. et Hesiodo ornatur ἠέλιος, i. e. Sol. Legimus enim Od. K, [138] : Ἄμφω δ' ἐκγεγάτην φαεσιμβρότου ἠελίοιο, ubi Eustath. φαεσίμβροτος exp. ὁ φαέθων βροτοῖς : et addens, ejus παραγωγὴν esse ut compositi τερψίμβροτος. [Hesych. : Φ., ἡ τὸ φῶς τοῖς ἀνθρώποις παρεχομένη· καὶ ἥλιος. Similiter Phot. et Suid., omisso καὶ ἥλιος.] Existimo autem participio φαέθων, non alio, usum esse, ut simul derivationem indicaret. [HSt. alibi :] Φαεσίμβροτος, Lucens hominibus, Lucem hominibus præbens : φαεσίμβροτος est ὁ φαέθων βροτοῖς : cujus παραγωγὴ est sicut τοῦ τερψίμβροτος, inquit Eustath. in Od. K, [138] : Ἄμφω δ' ἐκγεγάτην φαεσιμβρότου ἠελίοιο. Sic ap. Hesiod. [Theog. 958] : Υἱὸς φαεσιμβρότου ἠελίοιο. [Hom. Il. Ω, 735 : Φ. Ἠὼς, eademque in Orph. Arg. 1076, 1103. Sed multo frequentius de sole. Sic Theognis 1185 : Αὐγαὶ φαεσιμβρότου ἠελίοιο. Semel in tragœdia, Eur. Heracl. 750 : Λαμπρόταται θεοῦ φαεσιμβρότου (nam sic Musgr. recte correxit pro φαεσίμβροτοι) αὐγαί. Κρείων φ. Orph. Lith. 164; et omisso dei nomine ib. 129 : Βωρὸν ... τόν ῥα παλαιότεροι φαεσιμβρότῳ ἱδρύσαντο· et v. 77. Φ. ὄμμα Apollinis in Hymn. Orph. 33, 8. Ib. 77, 1 : Φαεσίμβροτον ἦμαρ ἄγουσα, Ἠὼς λαμπροφαής. Heliodor. ap. Galen. vol. 13, p. 909 : Οὐ μὰ τὸν ὑψοῦ ἠέλιον σπείραντα θεοῖς φαεσίμβροτον αἴγλην. Neptuni epitheton φαεσίμβροτε δαῖμον in H. Orph. 65, 2.] Ex Nonno autem affertur etiam, Φαεσίμβροτον ἔλλαχε τιμήν. [Tryphiod. 234 : Μήτηρ ἀθανάτοιο πυρὸς φ. Ἥρη. De se ipsa Hecate in orac. ap. Euseb. Præp. ev. p. 175, C, φ. Εἰλείθυια· de Apolline s. Sole ap. eund. ib. p. 204, D, μούνῳ δ' ἠελίῳ φ.· et inscr. Tenia ap. Bœckh. p. 275, n. 2342, 1, φαεσίμβροτε Τειτάν. Hase.]

[Φαεσφορία, ἡ, Lucis (intellige facis) gestatio. Callim. H. in Dian. 11 : Αἰτέω ... φαεσφορίαν· ubi schol. : Ἢ ὅτι λαμπαδοῦχος (ἡ αὐτὴ γὰρ τῇ Ἑκάτῃ), ἢ ὅτι τοὺς μαινομένους προάγει εἰς φῶς. Vera prior interpretatio. Φ. ὑμεναίων Musæus 300.] D

Φαεσφόρος, ὁ, ἡ, Lucifer, Lucem afferens : ut μήνη, i. e. Luna, φαεσφόρος, in quodam fragm. [1, 2], quod ex veteri Orpheo affertur : Σὺ δ' ἄκουε φαεσφόρου ἔκγονε μήνης, Μουσαῖε. [Σελήνη φ. in H. Orph. 8, 1. Περσεφόνη φ. 28, 9. Πὰν φ. 10, 11. Æsch. Ag. 489 : Λαμπάδων φ. Eur. Cycl. 462 : Φαεσφόρῳ Κύκλωπος ὄψει· Hel. 629 : Ἐν μακρᾷ φλογὶ φαεσφόρῳ, i. e. Post diuturnum tempus. Callim. H. Dian. 204 : Οὔπι ἄνασσα ... φαεσφόρε. Meleag. Anth. Pal. 12, 114 : Ἠοῦς ἄγγελε χαῖρε, φαεσφόρε. Phot. et Suidas : Φαεσφόρους· φωτοφόρους, φωτὸς παρεκτικοὺς, γνώσει φωτιζούσας. G. D. De piis, ad Dei illuminantis conspectum admissis, Greg. Naz. t. 2, p. 41, 547 : Θεοῖο φ. ἀντιάσοντας. De se ipso id. ibid. p. 164, 47. Jo. Damasc. t. 2, p. 826, C, λαμπρὰ καὶ φ. ἡμέρα. Proprie Method. Conv. decem virg. p. 284, 23, λαμπάδας φ.· et Euseb. Orat. Const. p. 594, A, φαεσφόρε Μήνη ... προσκύνει, ubi Virgil. Ecl. 4, 10 :

Casta, fave, Lucina. Hase. Corrupte ap. Hesych. Φ., γνωσιφωτίζων, καὶ ὁ τὸ φῶς παρέχων.]

[Φαζακηνίαις scriptura vitiosa. V. Φυζακινός.]

Φαζάλη, ἡ, Morbus quidam, qui Rubrum Mare navigantibus oritur, Hesych. [Φαζάλη, πάθος σωματικὸν, ὃ γίνεται τοῖς Ἐρυθρὰν θάλασσαν πλέουσι. Conf. Joann. Ruell. Vet. Medic. 2, c. 122, p. 114.]

[Φαζημὼν, ῶνος, ὁ, Phazemon. Strabo 12, p. 560 : Μετὰ τὴν Ἀμισηνῶν μέχρι τοῦ Ἅλυος ἡ Φαζημωνῖτίς ἐστιν, ἣν Πομπήϊος Νεαπολῖτιν (sic Coraes correxit pro μεγαλόπολιν) ὠνόμασε κατὰ Φαζημῶνα κώμην ἀποδείξας τὴν κατοικίαν καὶ προσαγορεύσας Νεάπολιν. Ibid. : Τὰ θερμὰ ὕδατα τῶν Φαζημωνιτῶν, et p. 561 : Τὴν Φαζημωνῖτιν. Corrupta forma ap. Steph. Byz. : Φαμιζών (var. lect. φαμειζών et φαμαζών)· κώμη τῆς Ἀμισίας καὶ νοτιωτέρα Ἀμισοῦ, ἧς οἱ κωμῆται Φαμιζωνῖται. Ἡ χώρα Φαμιζωνῖτις, ἡ Νεάπολις λέγεται· οὕτως γὰρ Πομπήϊος ταύτην ὠνόμασεν.]

[Φάζω. V. Φάω et Φράζω.]

[Φαηνός. V. Φαεινός.]

[Φαθί. V. Φημί.]

[Φαῖα, ἡ, Phæa, n. Crommyoniæ vel suis vel mulieris, a Theseo occisæ. Plutarch. Thes. c. 9. Hase.]

[Φαίᾱκες (Ep. Φαίηκες), οἱ, Phæaces, de quibus Steph. Byz. : Φαίαξ καὶ Φαιακία, ἀπὸ Φαίακος. Ἑλλάνικος Ἱερειῶν α' « Φαίαξ ὁ Ποσειδῶνος καὶ Κερκύρας τῆς Ἀσωπίδος, ἀφ' ἧς ἡ νῆσος Κέρκυρα ἐκλήθη, τὸ πρὶν Δρεπάνη τε καὶ Σχερία πληθεῖσα. » Τὸ θηλυκὸν Φαιακίς· οἱ ἐνοικοῦντες Φαίακες. Suidas : Φαιακία· ἡ χώρα τῶν Φαιάκων, ἡ νῦν λεγομένη Κέρκυρα. Φαιάκων προενοίκησις τῆς Κερκύρας Thucyd. 1, 25. « Obscura est fama, quam secutus esse Mela (2, 3, 12) videtur de Phæacum in ora Illyriæ sedibus. Quod ex Homero Od. Z, 2—8 discitur, relicta Hyperea, Siciliæ urbe, ob injuriam ab Cyclopibus illatam, Scheriam migrarunt, quam Corcyram post vocatam esse auctores affirmant. Colchos quosdam Argonautarum tempore apud Phæacas consedisse tradit Apoll. Rh. 4, 1209. Conf. et Apollod. 1, 9, 25. Postero tempore Corcyræi, quod sciam, soli occurrunt, Phæaces nusquam, multo minus in hac ora. » Tzschuck. ad Melam vol. 2, 2, p. 271. Φαίηκες, Φαιήκων, Φαιήκεσσι, Φαίηκας, frequenter ap. Homer., Apoll. Rh. aliosque Epicos. Φαιηκίδα νῆσον Apoll. Rh. 4, 769. Δμωαὶ Φαιηκίδες ibid. 1222, 1722. Τῆς Φαιακίδος (sc. νήσου) Conon ap. Phot. Bibl. p. 131, 37. Sophoclis fabula Φαίακες inscripta fuit, ex duobus cognita fragmentis (601, 602). || Φαιακὶς, ἡ, Oasis (quam Μακάρων νήσους vocat Herodot. 3, 26) nomen, ap. Olympiod. in Phot. Bibl. p. 61, 31, secundum Herodorum τὸν τὴν Ὀρφέως καὶ Μουσαίου ἱστορίαν συγγράψαντα. G. D. || Φαιακὶς, ἡ, Phæacis poema epicum Tuticani poetæ latini ex Hom. Odyss. ductum. Ovidius Pont. 4, 12, 27 : « Dignam Mæoniis Phæacida condere chartis; » et 4, 16, 27 : « Quæ Mæoniam Phæacida vertit. » Boiss. V. Φαίαξ.]

[Φαίανδρος, ὁ, Phæander, Delphus, in inscr. ap. Curt. Anecd. Delph. p. 78.]

[Φαίαξ, ᾱκος, ὁ, Phæax, Neptuni filius. V. Φαιακία. Fuit rex Phæacum, cui in imperio filios successisse Alcinoum et Locrum tradit Conon ap. Phot. Bibl. p. 131, 35. || Proreta Thesei, qui ei ἠρῷον consecravit : v. Plutarch. V. Thesei c. 17. || Erasistrati filius, dux Atheniensium. Thucyd. 5, 4. || Orator Atheniensis Alcibiadis æmulus memoratus ab Aristoph. Eq. 1374, Plutarcho aliisque, quorum locos tractarunt Taylor. Lect. Lys. c. 6, Ruhnk. Hist. crit. or. p. 47, Saupp. ad Orat. fragm. p. 153. G. D. || Leodamantis oratoris filius, Acharneus, trierarchus. Bœckh. *Urk.* p. 388, 91; 441, 64, 83, 87; 449, 161; 497, 203; 498, 226 et 229; 502, 137; 530, 41. || Præfectus operum Agrigenti, quo curante constructæ sunt cloacæ subterraneæ inde φαίακες nominatæ. Diod. Sic 11, 25, 3. Hase.]

[Φαίδει, ὄψει, gl. corrupta Hesychii. Φάει Albert. parum probabiliter.]

[Φαιδίμη, vel Φαιδιμίη. V. Φαιδύμη.]

Φαίδιμος, ὁ, ἡ, [et η, ον,] Illustris [Hesych. : Φ., .. λαμπρὸς, κατὰ ψυχὴν ἰσχυρὸς, ἐπίσημος, σπουδαῖος. Per λαμπρὸς et ἰσχυρὸς exp. etiam Phot., Suidas aliique gramm.], ut φ. Ἕκτωρ Il. Δ, [505, Z, 472; Αἴας Ε, 617; Ἀχιλλεὺς Ι, 434; Ὀδυσσεὺς Od. Κ, 251; υἱὸς Il. Z, 144, Od. B, 386, et alibi. Frequenter etiam φαίδιμα γυῖα, ut Il. Z, 27, Θ, 452, etc. Φ. ὦμος Od. Λ, 128, Ψ, 275, quemadmodum φ. ὦμον de Pelopis humero eburneo dixit Pind. Ol. 1, 41. Idem Nem. 1, 103 : Φαιδίμαν κόμαν· Pyth. 4, 50 : Φαιδίμαν πρόσοψιν· Ol. 6, 22 : Φαιδίμας ἵππους. Φαίδιμοι βραχίονες Achæus ap. Ath. 10, p. 414, D. Φ. ὦμοι Soph. fragm. 403. G. D. De Baccho Hesiod. Theog. 940 : Σεμέλη τέκε φ. υἱόν· quem v. transcribunt Clem. Al. Strom. 1, 21, 105, et Euseb. Præp. ev. p. 499, A. Hase.] Affertur et Φαιδιμόεις pro eodem. [Il. N, 686 : Φαιδιμόεντες Ἐπειοί. Per λαμπροὶ exp. Phot. et Suid.] Ex φαιδρὸς autem factum quidam putarunt. [Etym. M. p. 789, 55 : Φαίδιμος, ὁ λαμπρός· παρὰ τὸ φαίνω φαίνιμος φαίδιμος. Nominativum φαιδίμων ponere videntur Phot. et Suidas, qui hoc per λαμπρὸς explicant, qui haud dubie aut grammatici aut librarii error est.]

[Φαίδιμος, ὁ, Phædimus, rex Sidoniorum. Hom. Od. Δ, 617. || Amphionis et Niobæ filius. Apollod. 3, 5, 6. || Lacedæmonius, Thucyd. 5, 42. || Æolensis, victor Olympicus, Pausan. 5, 8, 11. || Phædimus Bisanthenus, elegiarum scriptor, memoratur ab Steph. Byz. s. v. Βισάνθη : ad quem referuntur quattuor epigrammata Anthologiæ Palatinæ inserta et Heraclea, quam citat Athen. 11, p. 498, E. G. D. Alius, fortasse sculptor statuæ apud Ostiam erutæ. Franz. C. I. vol. 3, p. 868, n. 6173, 1. Hase. || I. q. Φαιδρίας, quod v.]

[Φαίδρα (vitiose Φαῖδρα ap. Suidam), ἡ, Phædra, Minois, Cretæ regis, filia, Thesei uxor, celebrata propter amorem quo capta erat Hippolyti filii. Hom. Od. Λ, 321 (ubi Ion. Φαίδρην), Eurip. in Hippolyto, Apollod. 3, 1, 4. Aristoph. Thesm. 153, de Agathone tragico : Ὅταν Φαίδραν ποιῇς· 547 : Μελανίππας ποιῶν Φαίδρας τε· Ran. 1043 : Οὐ Φαίδρας ἐποίουν πόρνας. || Synonymum equiseti. Diosc. 4, 46, ubi οἱ δὲ φαίδραν, quod in Sprengelii editione tacite in οἱ δὲ ἔφεδραν mutatum.]

[Φαιδριάδες πέτραι, αἱ, Phædriades rupes, prope Delphos. Diodor. 16, 28, et Suidas s. v. Αἴσωπος, ex quo loco composita gl. Φαιδριὰς πέτρα apud eundem, quam codicis auctoritate ejecit Bernhardyus.]

[Φαιδρίας, ὁ, Phædrias, unus ex triginta tyrannis ap. Xenoph. Hell. 2, 3, 2 : qui Φαίδιμος appellatur ab Demosth. p. 402. Non constat utra vera nominis scriptura sit. || Alius ap. Aristoph. Lys. 356. G. D. || Archon Deliacus in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 228, n. 2271, 1. Hase. Conf. Φαίδων.]

[Φαίδριον, ἡ, Phædrium, serva Epicuri. Diog. L. 10, 21.]

[Φαίδριον, τὸ, Phædrium, nomen loci Arcadiæ. Pausan. 8, 35, 1 : Ἀναβήσῃ δι' ὁδοῦ προσαντεστέρας ἐς χωρίον καλούμενον Φαιδρίαν. Φαιδρίου δὲ ὡς πέντε ἀπέχει καὶ δέκα σταδίους κτλ. Ubi Φαιδρίαν vitiose scriptum videtur pro Φαίδριον. G. Dind.]

[Φαιδροείμων, ὁ, ἡ, Splendide vestitus. Agathias hist. p. 159, C : Ἀστικοί τε καὶ φαιδροείμονες.]

[Φαιδρόκοσμος, ὁ, ἡ, Splendide ornatus. Methodius p. 287 Allat. = 162 : Ἄνασσα φαιδρόκοσμε. Boiss.]

[Φαιδρόκυκλος, ὁ, ἡ, Qui est splendido orbe. Tzetzes a Matranga editus Anecd. vol. 1, p. 13, v. 376 : Ἡ πληροσέληνος, φ. σελήνη. Osann.]

[Φαιδρόμορφος, ὁ, ἡ, Qui est splendida forma. Anonym. poeta in Catalogo Clark. p. 60. Boiss. Epiphan. t. 2, p. 285, A, κεφαλὴ φ. Hase.]

[Φαίδρομος, ὁ, Phædromus, n. pr. adolescentis apud Plautum in Curculione.]

[Φαιδρόνους, ὁ, ἡ, Animum serenum habens. Æsch. Ag. 1229 : Οἷα γλῶσσα μισητῆς κυνὸς λέξασα κἀκτείνασα φαιδρόνους.]

[Φαιδροποιὸς, ὁ, ἡ, Splendidum reddens. Euseb. Dem. ev. p. 173, B, de oleo : Τὸ τῶν ἐπαλειψαμένων φ. Hase.]

[Φαιδροπρεπῶς, Sereno adspectu. Athanas. vol. 2, p. 422.]

[Φαιδροπρόσωπος, ὁ, ἡ, Hilarem vultum habens. Const. Manass. Chron. 816 : Γυναικὶ φ.]

Φαιδρὸς, ὰ, ὸν, Hilaris, Alacer. [Per καθαρὸς exp. Phot., cui Suidas addit λαμπρὸς, per καθαρὸς, γεγηθὸς.

φανερὸς Hesych. In Gl. Lætus, Faustus, Hilaris. Ex φαιδηρὸς per syncopen formatum esse opinatur Eust. p. 792, 13; 906, 44. Φαιδρὸν φάος Ἀσυχίας dixit Pind. fr. 228. Φαιδρὸν ἁλίου σέλας Æsch. Eum. 926. Φαιδρὰ σελήνη Ag. 298. De juvene alacri Xenoph. Rep. Lac. 13, 9 : Εἰς μάχην συνιέναι καὶ φαιδρὸν εἶναι καὶ εὐδόκιμον. De puella Antip. Sid. Anth. Pal. 7, 218, in epigr. sepulcrali : Λαΐδ' ἔχω ... Πειρήνης λευκῶν φαιδροτέραν λιβάδων. De ramis arboris Achill. Tat. 2, 14 : Τὸ χωρίον ... ἐλαίαν ἀναθάλλει φαιδροῖς τοῖς κλάδοις· quemadmodum *ramum ceteris lætiorem* dixit Columella R. R. 5, 10, 18. De aere ap. Polluc. 9, 20 : Πόλις φαιδρῷ ἀέρι περιρρεομένη. Hilaris significatione Æsch. Ag. 520: Φαιδροῖσι τοισίδ' ὄμμασι ... δέξασθε βασιλέα, ut φαιδρὸν ὄμμα Eurip. Med. 1043, φ. πρόσωπον Soph. El. 1297, Xenoph. Hell. 3, 4, 11. Canes ἀπὸ τῶν προσώπων φαιδραὶ καὶ εὔστομοι id. Cyneg. 4, 2. Φ. κάρα Soph. El. 1310. Φαιδρᾷ φρενὶ Æsch. Choeph. 565. Φαιδρὸς λάμποντι μετώπῳ Aristoph. Eq. 550. Idem Pac. 156 : Πήγασε, χώρει χαίρων χρυσοχάλινον πάταγον ψαλίων διακινήσας φαιδροῖς ὠσίν· quod schol. exp. πραέσι, μὴ ὀρθοῖς. Φ. συμπότης Pollux 6, 28; φαιδρότερος ὁ παράσιτος 4, 148.] Xenoph. Hell. 6, [4, 16] : Λιπαροὺς καὶ φαιδροὺς ἐν τῷ φανερῷ ἀναστρεφομένους. Lucianus φαιδροὶ cum γεγηθότες copulat, id faciens exemplo Demosth. [p. 332, 8 : Οὐκ ἐπὶ μὲν τοῖς ἑτέρων εὐτυχήμασι φ. ἐγὼ καὶ γεγηθὼς κατὰ τὴν ἀγορὰν περιέρχομαι. Ὁ φαιδρότατος τῶν κωμικῶν Aristophanes dicitur ab Aristide Quint. p. 88, 28.] Dicitur etiam aliquis esse ὄμμασι καὶ σχήμασι καὶ βαδίσμασι φαιδρός [a Xenoph. Apolog. 27]. Apud Xenoph. [Mem. 3, 10, 4] huic φαιδρὸς opponitur σκυθρωπός. [Id. Anab. 2, 6, 11 : Τὸ στυγνὸν τότε φαιδρὸν αὐτοῦ ἐν τοῖς προσώποις ἔφασαν φαίνεσθαι.] Interdum vero φαιδρὸς exp. Splendidus, Luculentus. [Φαιδρὸς ἐν φαιδροῖς οἰκέταις, Liban. vol. 4, p. 171, 3. Jacobs. Φαιδρὰ, neutrum plurale, adverbialiter ap. Soph. OEd. C. 319 : Φ. γοῦν ἀπ' ὀμμάτων σαίνει με προσστείχουσα· fragm. 704 : Φ. χορεύει. Oppian. Cyneg. 1, 15.]

[Φαῖδρος, ὁ, Phædrus, n. pr. virile. Phædrus, Pythoclis filius, Myrrhinusius, Socratis amicus, ap. Plat. in dialogo cognomine, et Protag. p. 315, C, Sympos. p. 176, 177. || Calliæ filius, Sphettius, ap. Æschin. p. 6, 41. || Dux Atheniensium, ap. Strab. 10, p. 446. Alii ap. Diog. L. 7, 12, in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 503. Alexidis comœdia fuit Φαῖδρος inscripta.]

Φαιδρότης, ητος, ἡ, Hilaritas, Alacritas; Splendor. [Pollux 3, 97; 4, 32; φ. ὀφθαλμῶν 6, 199. Plutarch. Mor. p. 595, D : Τοῦ παιδὸς τὴν φ. καὶ τὸ ἀδαὲς (vel ἀδεὲς) πρὸς τὸν κίνδυνον. « Festivitas et Hilaritas quædam orationis, quæ nimiam gravitatem quodammodo mitigat, ne severa atque austera videatur, Hermog. Περὶ ἰδ. 1, p. 88. » Ernest. Lex. Rhet. Theophyl. Simoc. Hist. p. 197, 14 Bonn. : Ἡ νῦν ὑπὲρ τὴν προτέραν φ. δόξα καθέστηκε. Niceph. Antioch. Vita Sym. Styl. Actt. SS. Maii t. 5, p. 316, C : Διὰ τοῦ προσώπου τὴν ἔνδον φ. παραδείκνυσθαι. [Greg. Nyss. t. 2, p. 816, B, ἐν τῇ παρούσῃ φ.· 850, A, κληθεὶς εἰς φ. γάμου· 848, C, εἰς τὴν σπουδαζομένην φ., Festivitatem. Dat. plur. Pseudo-Chrys. t. 1, p. 991, C : Οἱ φαιδρότησιν ἀμέτροις καὶ γελοίοις διαχεόμενοι. Interpr., Facetiis ac dicteriis. Hase.]

Φαιδρόω, Exhilaro, Alacrem reddo. [Xenoph. Cyrop. 2, 2, 16 : Ὁ Κῦρος ἰδὼν αὐτὸν φαιδρωθέντα. Usitata verbi forma ἐφαιδρύνθησαν est ibid. 5, 5, 37. Ap. Tzetz. Alleg. Hom. Il. Φ, 213, a Boiss. citatum, ἐφαιδρώθη ex libris melioribus restituendum pro ἐφαιδρύνθη. G. D.]

Φαιδρυντὴς, ὁ [inter oxytona in Etym. M. p. 436, 4] Hesych. exp. νεωκόρος : quo vocab. Ædituus declaratur. [Non hoc ap. Hesych. legitur, sed Φ., ὁ τὸ ἔδος τοῦ θεοῦ θεραπεύων. Lex. rhet. in Bekk. Anecd. p. 314 : Φ. ὁ φαιδρύνων τὰ ἀγάλματα (sic etiam Phot. p. 636, 24) καὶ τοὺς νεώς. Hoc sensu Pausan. 5, 14, 5 : Ταύτῃ τῇ Ἐργάνῃ καὶ οἱ ἀπόγονοι Φειδίου, καλούμενοι δὲ Φαιδρυνταὶ, γέρας παρὰ Ἠλείων εἰληφότες τοῦ Διὸς τὸ ἄγαλμα ἀπὸ τῶν προσιζανόντων καθαίρειν, οὗτοι θύουσιν ἐνταῦθα πρὶν ἢ λαμπρύνειν τὸ ἄγαλμα ἄρχωνται. Φαιδρυνταὶ et adj. φαιδρυντικοὶ, οἱ, cum πλύνται πλυντικοὶ similibusque composuit Pollux 7, 37. G. D. Basil. t. 1, p. 218, D : Τὸ φῶς τῇ ἑαυτοῦ φύσει λαμπρόν ἐστι καὶ φαιδρυντικὸν Exhilarans. Hase.]

[Φαιδρυντικός. V. præced.]

Φαιδρύντρια, ἡ, Lotrix, Æsch. [Choeph. 759] : Παιδὸς σπαργάνων φαιδρύντρια. [Quem l. citat Pollux 7, 40.]

[Φαιδρύνω, fut. ὑνῶ. HSt. s. v. Φαιδρόω :] Dicitur et Φαιδρύνω, pro eodem. Itidemque pass. Φαιδρύνομαι redditur Alacer fio. Sed φαιδρύνω redditur etiam Splendidum reddo s. Nitidum, aut Tersum. Item Expurgo. Pollux [7, 40] : Φαιδρύνειν δὲ καὶ ἀποπλύνειν καὶ διαπλύνειν. [Æsch. Ag. 1109 : Πόσιν λουτροῖσι φαιδρύνασα. Eurip. Hel. 683 : Ἵνα θεαὶ μορφὰν ἐφαίδρυναν. Plato Ep. 7, p. 336, A : Φαιδρύνας ἐλευθερίῳ ἐν σχήματι κατέστησε τὴν πατρίδα. Lucian. Halc. c. 7 : Ἡ φύσις ποικιλίᾳ φαιδρύνασα πολλῇ χρωμάτων· Amor. c. 39 : Αἱ πολλαὶ τῶν διασπασμάτων συνθέσεις τὸν ἀηδῆ τοῦ προσώπου χρῶτα φαιδρύνουσιν. Apoll. Rh. 3, 1043 : Γυμνωθεὶς φαίδρυνε τεὸν δέμας· 4, 671 : Πλοκάμους τε καὶ εἵματα φαιδρύνεσκε. Callim. H. in Jov. 32 : Χρόα φαιδρύνασα. Ezech. poeta ap. Euseb. Præp. ev. 9, p. 437, C, sive ap. Clem. Al. 414 : Λουτροῖσι χρῶτα φαιδρῦναι νέον. Quod forma media dixit Hesiodus Op. 751 : Μηδὲ γυναικείῳ λουτρῷ χρόα φαιδρύνεσθαι. Mosch. 2, 31 : Ἧ ὅτε φαιδρύνοιτο χρόα προχοῇσιν ἀναύρων. Apoll. Rh. 3, 300 : Λιπαροῖσιν ἐφαιδρύναντο λοετροῖς. Pollux 1, 25 : Προσιέναι πρὸς τοὺς θεοὺς καθηράμενον, φαιδρυνάμενον κτλ. Plato Leg. 4, p. 718, B : Τὸν ἑαυτοῦ βίον φαιδρυνάμενον ... κοσμεῖν δεῖ. Rursus act. Paul. Sil. Anth. Pal. 5, 228 : Εἰπὲ τίνι πλέξεις ἔτι βόστρυχον, ἢ τίνι χεῖρας φαιδρύνεις; ubi Brunck. φαιδρυνέεις probabiliter. Joseph. A. J. 1, 19, 3 : Φαιδρύνει τοὺς λίθους. Locutionem ἐφαίδρυνον τὰς κνημῖδας annotavit Pollux 1, 149; φ. τὰ ἕδη τῶν θεῶν id. 7, 69; ἄνθεσι φαιδρῦναι 7, 129. De fuco Phintys ap. Stob. Flor. 74, 61 circa fin. : Χρώματι φαιδρύνεσθαι τὰ πότωπα μὴ ἐπακτῷ. || Exhilaro. Æsch. Ag. 1120 : Οὔ με φαιδρύνει λόγος. Plato Leg. 6, p. 769, C : Φαιδρύνων. Pass. φαιδρύνεσθαι ap. Polluc. 3, 97. Xenoph. Cyrop. 5, 5, 37 : Ἡσθησάν τε καὶ ἐφαιδρύνθησαν. Callistr. Stat. p. 901 : Ἐπὶ ταῖς τῆς μητρὸς παρουσίαις φαιδρυνόμενος. Pollux 6, 199 : Φαιδρύνεσθαι τὼ ὀφθαλμώ. Greg. Nyss. vol. 2, p. 209, C.]

[Φαίδρυσμα, τὸ, Id quod nitidum s. ornatum facit. Clem. Al. Pæd. p. 291 : Ὅταν ᾖ κεκοσμημένη ψυχὴ ἁγίῳ πνεύματι καὶ τοῖς ἐκ τούτου ἐμπνεομένη φαιδρύσμασιν· ubi var. lect. φαιδρύμασιν, ut variare libri in his formis solent : v. Lobeck. Paral. p. 422.]

Φαιδρωπὸς, ὁ, ἡ, Qui est hilari vultu. [Phot. et Suid. : Φαιδρωπὸν, τὸ τερπνὸν καὶ χάριεν πρόσωπον· et omisso τερπνὸν καὶ Hesych. Æsch. Ag. 725, et φ. ὄμμα ap. Eurip. Or. 892, ubi schol. exp. χαροπὸν, χάριεν καὶ βοηθὸν, ἵλαρόν. Constant. Manass. Chron. 2414 : Καὶ πάλιν λάμπει φαιδρωπὸν τῆς πίστεως ἡ χάρις. G. D. Jo. Hieros. Vita Jo. Damasc. Actt. SS. Maii t. 2, p. 727, D, ubi opponitur σκυθρωπός. Hase.] Male autem scribitur et cum ο φαιδροπὸς in VV. LL.

[Φαίδρων, ωνος, Phædro, n. pr., cujus genitivum Φαίδρωνος sine explicatione posuit Suidas (post Φαιδρωπόν), nisi hoc scripturæ vitium est pro Φαίδωνος. G. Dindorf.]

Φαιδρῶς, Hilariter, Alacriter. [Pollux 3, 97. Xenoph. Cyrop. 4, 6, 6. Schneid. Niceph. Antioch. Vita Sym. Styl. Actt. SS. Maii t. 5, p. 352, A : Προηγεῖτο μάλα φ. Pallad. Vita Chrys. p. 97, 5, λύχνος φ. καιόμενος. Hase. Superl. Φαιδροτάτως Amphiloch. p. 99.]

[Φαιδύμη, ἡ, Phædyma, Otanis filia. Herodot. 3, 68 et 69. Ubi codex Sancroft. φαιδιμίη, quod Φαιδίμη esse potest, quod editores nonnulli posuerunt.]

[Φαίδων, ωνος, ὁ, Phædon, archon Atheniensis olymp. 76, 1, ap. Diodor. 11, 48, aliosque : v. Clinton. Fast. Hell. vol. 2, p. 36. || Eleus, Socratis amicus, cujus nomine dialogum inscripsit Plato. Vitæ ejus brevis descriptio ap. Diog. L. 2, 105. || Posidoniata, Pythagoreus, ap. Iambl. V. P. p. 528. || Φαίδων Alexidis comœdia. Apud Athen. 8, p. 340, B, ubi Ἄλεξις ἐν Φαίδωνι ἢ Φαιδρίᾳ citatur, verba ἢ Φαιδρίᾳ recte delet Meinek. Com. vol. 1, p. 385.]

[Φαιδώνδης, ὁ, Phædondes, Socratis amicus. Plato Phædon. p. 59, C : Σιμίας τε ὁ Θηβαῖος καὶ Κέβης καὶ Φ., ubi cum Simia et Cebete Thebanis nominatur, ut ipse quoque Thebanus fuisse videatur. Iidem tres conjuncti memorantur ab Xenoph. Mem. 1, 2, 48, cui Φαιδώνδης pro vulgato Φαίδων restitutum ex codd.

Φαιδώνδας inscriptus fuit liber quidam Demetrii Phalerei, de quo v. Diog. L. 5, 81.]

Φαίκανον, τὸ, Ruta. [Hesych. : Φ., πήγανον.]

[Φαικὰς, άδας, ἡ, i. q. φαικάσιον. Myrin. Anth. Pal. 6, 254 : Φαικάδα τ' εὐτάρσοισιν ἐπ' ἀστραγάλοισι γελῶσαν.]

Φαικάσιον, τὸ, Calceamenti genus. [Zonar. p. 1797 : Φ. τὸ ὑπόδημα. Pollux 7, 90 : Μέμνηται δὲ καὶ φαικασίου ἐν τῷ Ἑρμῇ Ἐρατοσθένης· « Πέλμα ποτιρράπτεσκεν ἐλαφροῦ φαικασίοιο. »] Hesych. [et Theognost Can. p. 12, 23] rusticum calceamentum esse tradit, ideoque nonnulli φαικάσια interpr. Perones. Appian. autem [B. C. 5, 11] dicit fuisse Calceamentum Ἀλεξανδρέων καὶ ἱερέων Ἀττικῶν, quo utéretur Antonius, dum esset cum Cleopatra. Sic et Plutarch. Anton. [c. 33] : Μετὰ τῶν γυμνασιαρχῶν ἐν ἱματίῳ καὶ φαικασίοις προήει. [Clem. Al. p. 240 : Βλαύταις ἢ φαικασίοις χρηστέον. Scott. Salmas in Tertull. De pallio p. 384 : Antiqui Christiani qui philosophorum εὐτέλειαν in habitu et calceatu imitabantur, βλαύτας aut ph. pedibus inducebant ... Omnia hujuscemodi calceamenta humili solo erant; unde et μονόπελμα dicebantur. Eodemque refert Minervin. calceamenta candida ac fort. lintea, quæ conspiciuntur in picturis fictilium vett., *Descriz. di alcuni vasi della collez. Jatta*, p. 16. Hase.] Seneca De benef. 7, [21] : Pythagoricus quidam a sutore phæcasia emerat, rem magnam, non præsentibus numis. Ex Suetonio autem affertur et Muli phæcasiati [immo Milites phæcasiati ex Petronio], pro Soleati. [Conf. Petronii interpretes c. 67, 82, et Senecæ Epist. 113.]

[Φαίκιος, legitur in inscr. Melia ap. Ross. Inscrr. gr. ined. fasc. 3, p. 6, n. 236, 2, quod n. pr. editor Phœnicium putat, positumque casu genitivo. Hase.]

Φαικὸς, ἡ, ὸν, Levis. Reliqua vide ap. Hesych. [qui hæc habet : Φαικὸν, ἐλαφρὸν, ἰταμὸν, κοῦφον, λαμπρόν. Φαικῷ, ἐνεργῷ, ἀκμάζοντι, ἀπὸ τοῦ φαίνειν οἷον λαμπρόν. Phot. : Φαικῷ, ἀκμάζοντι καὶ λαμπρῷ· οὕτως Σοφοκλῆς. Suidas : Φαικοῖσιν, φαιδροῖς, λαμπροῖς. Conf. Lobeck. Rhemat. p. 285. || Adverb. ap. Hesych. : Φαικῶς, λαμπρῶς, ἢ λίαν, καὶ τὰ ὅμοια.]

[Φαικύλος, ὁ, Phæcylus, n. pr. virile in inscr. Cephalonia ap. Bœckh. 1930, c, vol. 2, p. 42 : Φαικύλε χαῖρε.]

[Φαιλόνης vitiose pro φαινόλης, quod v.]

[Φαινὰ, ἡ, Phæna, vicus unde alii vici originem duxerunt (μητροκωμία), in Trachonitide, meridiem versus a Damasco. Hierocles Synecd. p. 723 Wessel. Ejus incolæ Φαινήσιοι in inscr. ap. Franz. C. I. vol. 3, p. 247, n. 4551, 3. V. Φαινώ. Hase.]

[Φαιναγόρη, ἡ, i. q. Φαναγόρεια, quod v.]

[Φαιναχίζω et derivata vitiose pro Φεν—, quæ v.]

[Φαίναξ, ὄνομα κύριον, Theognost. Can. p. 12, 22. Corrigendum Φαίαξ. G. Dind.]

[Φαιναρέτη, ἡ, Phænareta, mater Socratis. Plato Alcib. 1 p. 131, E, Diog. L. 2, 18, aliisque quos indicavit Menag. ad Diog. l. c. || Alcimachi uxor in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 920. || Samonis uxor ap. Plutarch. v. Pyrrhi c. 5. Vitiose ap. Suid. : Φεναρέτης, ὄνομα κύριον.]

[Φαινέας, ὁ, Phæneas, dux Ætolorum. Polyb. 17, 1, 4; 18, 20.]

[Φαινεκλῆς, έους, ὁ, Phænecles, Parius, Pythagoreus. Iambl. V. Pyth. p. 526.]

[Φαινέστιος, ὁ, Phænestius. V. Φαινίνδα.]

[Φαινίδας, ὁ, Phænidas, in numo Rhodio ap. Mionnet *Descr.* vol. 3, p. 421.]

Φαινίνδα, Ludi quoddam genus τῶν σφαιριζόντων. Vide Athen., Polluc., Suid., Hesych. et Eustath. Quidam putant ad hunc ludum pertinere, quod a Martiale scribitur, Sive harpasta manu pulverulenta rapis. [Schol. Plat. p. 358 ed. Bekk. : Φαινίνδα δὲ (παιδιὰ) ἐστὶν ὅταν ἑτέρῳ τὴν σφαῖραν προδεικνύντες ἑτέρῳ αὐτὴν ἐπιπέμπωσιν. Hujus explicationis auctor haud dubie a φαίνειν derivavit, videturque hæc vera esse origo vocabuli. Vana sunt linguæque legibus adversantur duo alia grammaticorum commenta, quæ exponit Pollux 9, 105 : Ἡ δὲ φαινίνδα εἴρηται ἢ ἀπὸ Φαινίδου τοῦ πρώτου εὑρόντος, ἢ ἀπὸ τοῦ φεναχίζειν, ὅτι ἑτέρῳ προδείξαντες ἑτέρῳ ῥίπτουσιν, ἐξαπατῶντες τὸν οἰόμενον· εἰκάζοιτο δ' ἂν εἶναι ἡ διὰ τοῦ μικροῦ σφαιρίου, ὃ ἐκ τοῦ ἁρπάζειν (excidit ἁρπαστὸν, ut apparet ex Athenæo 1, p. 4, F : Τὸ καλούμενον διὰ τῆς σφαίρας ἁρπαστὸν φαινίνδα ἐκαλεῖτο) ὠνόμασται· τάχα ἂν καὶ τὴν ἐκ τῆς μαλαχῆς σφαίρας παιδιὰν οὕτω τις καλοίη. Similiter schol. cod. Paris. ad Clem. Alex. p. 283, 39 ed. Pott. : Παιδιὰ ἡ φαινίνδα τοιαύτη· σφαῖραν κρατῶν τις τῶν παιζόντων παίδων, εἶτα ἑτέρῳ προδεικνὺς ταύτην, ἑτέρῳ αὐτὴν ἐπέπεμπεν. Ὠνόμασται δὲ ἢ ἀπὸ Φαινίνδου τοῦ πρώτου εἰπόντος (corr. εὑρόντος), ἢ ἀπὸ τοῦ φεναχίζειν, ὅ ἐστιν ἀπατᾶν· καὶ γὰρ ἠπάτα ὁ ἑτέρῳ μὲν δείξας, ἑτέρῳ δὲ ἐπιδούς. Corrupta adverbii forma Φεννίδα ap. Hesych., qui exp. παιδιὰν σφαίρας, unde ortus nominativus Φεννὶς, quem idem exp. εἶδος παιδιᾶς μετὰ σφαίρας· et Photius p. 644, 9 : Φεννίς· παιδιὰ διὰ σφαίρας, ὅταν ἑτέρῳ ἀφιῶσι τὴν σφαῖραν ὥσπερ φεναχίζοντες· quæ apud Suidam quoque vulgo lecta omittunt codices ejus optimi. Similiter etiam Eustath. p. 1554, 35. Orion Etym. p. 161, 12 : Φενίνδα· ἡ παιδιὰ διὰ σφαίρας, ὅταν αὐτὴν εἷς ἑνὶ δείξας εἶτα λάθρα ῥίψῃ· καὶ ἔστι φαινακίνδα, καὶ συγκοπῇ φαινίνδα, ἀπὸ τοῦ φέναξ, ὅ ἐστιν ἀπατᾶν. Οὕτω Βησαντῖνος (i. e. Helladius). Eodem fere redeunt quæ in Etym. M. p. 790, 24, exponuntur, omissa tamen Helladii mentione, additis vero verbis, ἢ ἀπὸ Φενεστίου τοῦ ἐφευρόντος αὐτήν· quæ notatio alludit ad Φαινεστίου nomen quod memorat Athen. 1, p. 15, qui quæ explicatius de hoc ludo dixerat sic sunt mutilata ab epitomatore : Διηγεῖται τὴν φαινίνδα παιδιὰν οὕτως Ἀντιφάνης (Sequuntur sex versus, Σφαῖραν λαβὼν τῷ μὲν διδοὺς ἔχαιρε, τὸν δ' ἔφευγ' ἅμα, et reliqua in quibus nec nomen φαινίνδα nec πρόδειξις pilæ memoratur). Ἐκαλεῖτο δὲ φαινίνδα ἀπὸ τῆς ἀφέσεως τῶν σφαιριζόντων· ἢ ὅτι εὑρετὴς αὐτῆς, ὥς φησιν Ἰόβας ὁ Μαυρούσιος, Φαινέστιος ὁ παιδοτρίβης. Καὶ Ἀντιφάνης « Φαινίνδα παίζων ἦεις ἐν (ἦεν ἐς Valck.) Φαινεστίου. » Integros hos apposui locos grammaticorum, ut appareret nihil certi iis de ludi aut origine aut modo constitisse, qui haud dubie diversus fuit ab ἐφετίνδα, licet grammatici hoc plane eodem modo explicent quo φαινίνδα, ut s. v. Ἐφετίνδα dictum est. G. Dind.]

[Φαίνιος (?), ὁ, Phænius, n. pr. viri in numo Temnio ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 6, p. 14.]

[Φαινίππη, ἡ, Phænippe, n. pr. feminæ in inscr. Rhenæ ins. ap. Ph. Le Bas *Inscr. recueillies par la Comm. de Morée*, p. 172, n. 242, 1. || Alia in stele Athenis in arce, ap. Ross. *Die Demen von Attika* p. 97, n. 173, 1. Hase.]

[Φαινιππίδης, ὁ, Phænippides, Atheniensis, ap. Lysiam p. 136, 9.]

[Φαίνιππος, ὁ, Phænippus, Atheniensis. Herodot. 6, 121 : Καλλίῃ τῷ Φαινίππου, Ἱππονίκου δὲ πατρί. || Archon olymp. 72, 3, ap. Plutarch. V. Aristid. c. 5. || Alii ap. Thucyd. 4, 118; Demosth. in Orat. 42, πρὸς Φαίνιππον (Callippi filium) περὶ ἀντιδόσεως; in numo Dyrrhachii ap. Mionnet. vol. 3, p. 345.]

Φαινὶς, ίδος, ἡ, Laconum sermone ἡ ἀνεμώνη, ut Sosibius ap. schol. Theocr. [5, 92] scribit. [Ubi numero plurali, Σωσίβιος δὲ τὰς ἀνεμώνας παρὰ Λάκωσι φαινίδας καλεῖσθαί φησι. Quo loco usus est Harduin. ad Plin. H. N. 21, 23, 94, ubi vulgo : « Anemonas coronarias tantum diximus, nunc reddemus et medicas. Sunt qui *phrenion* (alii libri *fremion*) vocant. » Quod *phænion* scribendum esse conjicit, nomine a splendore et coloris venustate derivato.]

[Φαινὶς, ίδος, ἡ, Phænis, n. pr. Epigr. ap. Bœckh. Corp. Inscr. vol. 2, p. 208 (sive in Append. ad Anth. Pal. 137) : Βιττὼ καὶ Φ. Apud Suidam Φαίνιδος (tanquam ab nominat. Φαῖνις) sine interpretatione positum.]

[Φαινοκλῆς, έους, ὁ, Phænocles, n. pr. in inscr. Corcyræa ap. Bœckh. vol. 2, p. 17. Comparandum Φαινεκλῆς.]

[Φαινόκρῖτος, ὁ, Phænocritus, n. pr. viri ap. Dionys. Rhod. in Anth. Pal. 7, 716.]

[Φαινόλης, ὁ.] Φενόλης, vel Φαινόλης, ου, ὁ, Penula. Existimatur autem illud ex hoc Latino esse factum, ut tenuis in aspiratam sit mutata. Quod si scribatur φελόνης, pro quo invenitur etiam scriptum φελώνης et φαιλόνης, tunc literarum etiam metathesis facta fuerit. Vide ap. Suid. Φενόλης et Φαινόλης, necnon Φαιλώνης, diversis in locis et cum diversis exposs. Pollux ex

Rhinthone hoc vocab. affert. Vide et Athen. 3, [p. 97, E] : apud quem pro vocabulo Rom. non habetur. Ap. Artemid. φαινόλης legitur Ὀνειροκρ. 2, 3, qui τῇ μανδύῃ et τῇ ἐφεστρίδι ipsum adjungit. Extat et 2 Tim. c. ult. [13], ubi quidam pro Scriniolo acceperunt. [Recta nominis scriptura φαινόλης est, ut patet ex versu Rhinthonis ap. Polluc. 7, 61 : Ἡ μανδύη ὅμοιόν τι τῷ καλουμένῳ φαινόλῃ· ... αὐτὸς δὲ ὁ φαινόλης ἔστιν ἐν Ῥίνθωνος Ἰφιγενείᾳ τῇ ἐν Ταύροις « Ἔχούσῃ (ἔχουσι?) καινὰν (καινὸν Salmas.) φαινόλαν κἀπαρτίω (κἀπαρτίαν Meinek.)· quo spectat Hesychii gl. Φαινόλα, τὸ ὕφασμα· οὕτως (excidit Rhinthonis nomen) ἔχωσα (sic) καινὰν φαινόλαν. Etym. M. p. 790, 5 : Φαινόλης, χιτών· οἱ δὲ παλαιοὶ ἐφεστρίδα (Hæc verba etiam ap. Phot. p. 636, 22, et Suidam leguntur, quorum Suidas χιτωνίσκος habet pro χιτὼν et post ἐφεστρίδα addit καὶ κλίνεται εἰς ου), ὡς τὸ « Καὶ τὸν φαινόλην (vulgatum τὰν φαινόλαν, correctum ex codd. Voss. et Paris.; in Dorvill. est τὰν φαινόλην, feminino non minus vitioso quem in locis Pollucis et Hesychii supra allatis et in Gl. : Φαινόλη, Lacerna, Pænula) ἀποδύσασθαι· » τουτέστι τὸ ἱμάτιον, παρὰ τὸ φαίνεσθαι ὅλον· ῥητορική. Masculinum testatur Athen. 3, p. 97, E : Οὐ σὺ εἶ ὁ καὶ τὸν καινὸν καὶ οὐδέπω ἐν χρείᾳ γενόμενον φαινόλην, εἴρηται γὰρ καὶ ὁ φαινόλης, εἰπών ; « Παῖ Λεῦκε, δός μοι τὸν ἄχρηστον φαινόλην.» Aliæ hujus nominis formæ vel librariorum erroribus debentur vel recentioris linguæ vitia sunt. Ex hoc genere est φενόλης, quod Suidas per Ῥωμαϊκὴ στολὴ explicat, ubi codex Vossianus φαινόλης, quod repugnat literarum ordini. Porro ex literis ν et λ transpositis ortæ sunt formæ φαιλόνης vel φελόνης, et φαιλώνης vel φελώνης. Photius p. 636, 20, et Etym. M. p. 790, 8 : Φαιλόνης (φελόνης Etym., ubi cod. Dorv. φαιλόνης, superscripto ε)· εἰλητὸν τομάριον (sic in Lexico Cyrilli et Etym.; codex Photii εἰ.. τὸ μα...ριον et supra lituram a m. recenti κοντακιον) βεμβράϊνον (βέμβρανον Etym.)· ἢ γλωσσόκομον· ἢ χιτώνιον (ῥητορικὴ addunt Etym. codd. Dorv. et Voss.). Eadem apud Suidam, nisi quod φαιλώνου scribendum esse vidit Kusterus. Quæ glossa quo spectet clarum fit ex Zonara p. 1801 : Φελώνην· ἱμάτιον ἐνταῦθα λέγει ὁ Ἀπόστολος. Τινὲς δὲ τὸ γλωσσόκομον, ἔνθα τὰ βιβλία ἔκειτο. Τί δὲ αὐτῷ τῶν βιβλίων ἔδει μέλλοντι ἀποδημεῖν πρὸς θεόν ; Locus Apostoli est in Epist. ad Timoth. 2, 4, 13 : Τύχικον δὲ ἀπέστειλα εἰς Ἔφεσον. Τὸν φελόνην (libri nonnulli φαιλόνην) ὃν ἀπέλιπον ἐν Τρωάδι παρὰ Κάρπῳ ἐρχόμενος φέρε καὶ τὰ βιβλία, μάλιστα τὰς μεμβράνας. Corrupte ap. Hesych. Φαιλίνης· εἰλητάριον, μεμβράϊον (recte Musurus μεμβράινον), ἢ γλωσσόκομον. De pænula an theca libraria intelligendum esset dubitavit etiam Joann. Chrys. Homil. 10 in hanc epist. p. 375, ab Suic. citatus : Φαιλόνην ἐνταῦθα τὸ ἱμάτιον. Τινὲς δέ φασι τὸ γλωσσόκομον, ἔνθα τὰ βιβλία ἔκειτο. Sic etiam Theophyl. p. 831 ; sed OEcumenius p. 782, ἔνδυμα, Indumentum, interpretatur. Alberti Gloss. N. T. p. 164 : Τὸν φελώνην· εἰλητάριον ἔχον τὸν νόμον. Glossæ Mss. in cod. N. T. Coislin. 27 : Φελώνην ἱμάτιον λέγει· οἱ δὲ γλωσσόκομον, ἐν ᾧ ἔκειτο τὰ βιβλία, ἃ ἔδει ἀποδημοῦντα αὐτὸν πιστοῖς παραθέσθαι, ἵν' ἔχοιεν εἰς διδασκαλίαν ἀντ' αὐτοῦ. Ducang. : « Theophyl. Sim. Hist. 7, 6, scribit post mortem Joannis jejunatoris Patriarchæ Cpol. nihil inventum aliud in ejus æde præter σισύραν ἐξ ἐρίου ἐς τὸ μάλιστα εὐτελῆ φαινώλην τε ἀκαλλῆ. Methodius Patriarcha Cpol. in miraculis S. Nicolai : Καὶ τὸν φελόνην ἐξαπλώσας, ὃν φορεῖν κατωπτεύετο, σκεπάσας δὲ τοῦτον διὰ τοῦ βυθοῦ περιπατοῦντα κτλ. Constant. Porphyrog. in Basilio n. 21 ed. Combef. : Τοῖς ὤμοις τοὺς φελώνας μετεωρίσαντες. » Adde Hesych. : Ἀμφινώτους· χιτῶνας (ἀμφινῶ, τοὺς χιτῶνας codex) ἢ φελώνας (literæ ω superscriptum η). Κρῆτες φελώνην λέγουσιν. Quæ Musurus duplici λ scripsit, φελόνας vel φαινόλας correxit HSt. s. v. Ἀμφίνωτος. Apparet ex his unam et constantem esse *pænulæ* significationem, alteram autem illam γλωσσοκόμου interpretes quosdam esse commentos propter unum locum Apostoli, in quo adjecta vocabula καὶ τὰ βιβλία, μάλιστα τὰς μεμβράνας, ad eam ducere viderentur. Non minus suspecta significatio est Φαινόλης, ὁ ἄγαν ἀπατηλὸς in Etym. Gud. p. 548, 14, et Φαινόλης, ὁ ἀπατεὼν ap. Zonaram p. 1792, quæ gl. olim etiam Suidæ inserta nunc librorum auctoritate est ejecta. Interpretatio apta est nomini φέναξ vel derivato aliquo ab verbo φηλοῦν. G. Dind.]

[Φαινόλιον, τὸ, Pænula, dimin. vocabuli φαινόλης, modo sic modo vitiose φενόλιον, φελόνιον, φελώνιον scriptum. In Gl. : Φαινόλης, τὸ φελόνιον, Pænula. Zonaras p. 1792 : Φαινόλιον, ἱμάτιον· καὶ ὁ ἀρχιερατικὸς χιτών· et iterum infra p. 1797, et ap. Matth. Gloss. Gr. min. vol. 1, p. 12. « Est autem φελόνης s. φενόλιον vestis sacerdotum propria sine manicis, talaris et totum corpus ambiens, ita ut Latinorum casulæ antiquæ omnino respondeat. Sed licet φαινόλιον propria sit vestis sacerdotum, ea tamen utuntur principes in ecclesia ἄρχοντες, quibus id peculiari privilegio ob dignitatis excellentiam conceditur, ut et Archidiaconi cleri Palatini in festo adorationis S. Crucis, ut pluribus tradit Codinus De offic. Palat. c. 9, n. 2, 4, 5, 6. Symeon Thessal. De sacris ordinat. c. 5 : Φαινόλιον περιβάλλεται, ὅπερ ἔνδυμα λευκόν ἐστι δίχα μανικίων, ὅλον τὸ σῶμα περιστέλλον ... ἐκτυποῦν τὸν σάκκον, ὃν ὁ σωτὴρ ἐπιπαιζόμενος ἐνεδύσατο κτλ. » Ducang. Idem et Suicerus φελώνιον et φελόνιον memorant ex Basilic. 20, 4, 25, Typico Sabæ, Germano Patr. Cpol., Leone grammatico, Symeone Logotheta, Euchologio, aliisque infimi ævi scriptoribus, Φαιλώνιον ex Sguropulo et Malaxo.]

[Φαινόλις, ἡ, Lucida. Hesych. : Φαινολίς (hoc accentu)· λαμπρὰ, φωσφόρος. Hom. H. in Cer. 51 : Ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτη οἱ ἐπήλυθε φαινόλις ἠώς· ubi vulgo φαινολὶς, accentu non minus vitioso quam μαινολὶς pro μαινόλις, quod suo loco notavimus. Recte φαινόλις αὔως in fragm. Sapphonis, quod Etym. M. p. 174, 44, aliique grammatici citant, φαινόλης corrupte scriptum ap. schol. Eurip. Orest. 1252, et φαινωλης (sine accentu) in Cramer. Anecd. Oxon. vol. 2, p. 444, 18. G. Dindorf.]

[Φαινολοθήκη, ἡ, Pænularium, Gl.]

[Φαινομένη, ἡ, Phænomene, n. pr. in inscr. in vicinia Amasiæ, ap. Franz. C. I. vol. 3, p. 107, n. 4115, 2. In lapide sculptum est Φενομένη. Hase.]

[Φαινομένως, Apparenter, Procl. In Plat. Alcib. 1, p. 73=243. Boiss. Schol. Plat. p. 23 (?).]

Φαινομηρὶς, ίδος, ἡ, Quæ femora ostendit. Φαινομηρίδες s. Φαινομήριδες, dictæ sunt Lacænæ mulieres, quod incedentes femora retegerent. Plutarch. circa finem Vitæ Numæ (ubi Lycurgi instituta cum Numæ institutis comparat), ex Ibyco hoc vocab. affert, scribens, Φαινομηρίδας τε γὰρ αὐτὰς ἀποκαλοῦσιν, ὡς Ἴβυκος, (sc. Lacænas virgines) καὶ ἀνδρομανεῖς ἱστοροῦσιν, ὡς Εὐριπίδης, λέγων, Αἳ σὺν νέοισιν ἐξερημοῦσιν δόμους, Γυμνοῖσι μηροῖς καὶ πέπλοις ἀνειμένοις. In sequentibus autem rationem illius appellationis declarat : quia sc. virginalis tunicæ πτέρυγες ab inferiori parte consutæ non erant, sed explicabantur ita ut in incessu totum femur nudarent. Apud Polluc. autem [2, 187] est scriptum Φανόμηρις : sed mendose, ut opinor. Loquens enim de vocabulis ex μηρὸς derivatis, Καὶ ἡ Λάκαινα φανόμηρις, inquit. [Id. 7, 55 : Ἐκ τῆς κάτω πέζης παρέφαινον τοὺς μηροὺς, μάλιστα αἱ Σπαρτιάτιδες, ἃς διὰ τοῦτο φανομήριδας ὠνόμαζον. Recte HSt. Plutarchi scripturam probat φαινομηρίδες, de qua v. Lobeck. Pathol. p. 459.]

[Φαίνοπις gl. ap. Suidam sine interpretatione, fortasse pro Φαίνοπος, qui est genitivus nominis Φαῖνοψ : quemadmodum in vicinia genitivi nominum Φαίδρωνος, Φαίνιδος, Φαίνωνος et alii alibi apud Suidam sine explicatione positi sunt. G. Dind.]

[Φαινόπους, ὁ, ἡ, Nitidos pedes habens. Per λαμπρόπους exp. Suidas, per λευκόπους Theognost. Can. p. 12, 24, et Zonaras p. 1792.]

Φαινοπροσωπέω, Faciem meam ostendo, et conspiciendum me præbeo : ut ii faciunt, qui in publicum prodeunt : φαινοπροσωπῶ Bud. interpr. In medium prodeo, Non secedo nec publico careo. Utitur autem eo verbo Cic. Ep. ad Att. 7, [22, § 1] : Nec enim conquisitores φαινοπροσωπεῖν audent, quum ille adsit contra, quum dux noster nusquam sit. Et sub finem l. 14, [ep. 22, § 2] : Φαινοπροσωπητέον ergo, et ἰτέον in castra, millies mori melius, huic præsertim ætati. Ubi Cam. annotat φαινοπροσωπητέον significare vel Vultum fingendum, vel Ante ora hominum versandum esse.

[Φαῖνος (?), ὁ, Phænus, Peripateticus. Ammon. ad Aristot.]

[Φαινὸν, φωτεινόν, Hesych., vitiose pro φαεινὸν, ut monet Ruhnk.]

[Φαῖνοψ, ὁ, ἡ, Lucidos oculos habens, Clarus. Manetho 4, 239 : Ἡνίχ' ἂν ... ὀφθῇ ... Φαίνων κατ' αἰθέρα φαίνοπι ῥόμβῳ. Idem femin. φαινῶπις, ἡ, utitur, quod v.]

[Φαῖνοψ, πος, ὁ, Phænops, Asii filius. Hom. Il. E, 152, P, 583. Apud Suidam Φαίνωψ (per ω) in gl. sine interpretatione posita. « Tzetzes Alleg. Iliad. p. 219, 115 ed. Boiss. : Φαῖνοψ ὁ Ἀσιάδης. » Hase.]

[Φαίνουκλον, τὸ μάραθρον, Fœniculum, apud Romanos. Etym. Gud. v. Μάραθρον.]

[Φαινύλος, ὁ, Phænylus, n. pr. viri in inscr. Smyrnæa ap. Bœckh. Corp. Inscr. 3241, vol. 2, p. 746 : Μητροῦν Φαινύλου. Simile est Φαινύλιος, ὄνομα ἥρωος, ap. Hesych.]

[Φαίνω. HSt. s. v. Φαείνω :] At verb. Φαίνω, est quidem factum ex præcedente Φαείνω, ut ibi dixi; sed utrisque scriptoribus commune (fut. φᾰνῶ. Præt. πέφαγκα : pro quo usitatior est aor. 1, ἔφηνα) [Futuri φᾰνῶ syllabam priorem interdum productam esse a poetis colligi potest ex verbis Apollonii Dysc. in Bekk. Anecd. p. 600, 28 : Οὕτως ἔχει καὶ τὸ ἀεί· τὸ γὰρ ἀναλογώτερον ἐν μακρῷ τῷ α. Οὕτως ἔχει καὶ τὸ κλάω παρὰ Ἀττικοῖς καὶ τὸ φανῶ καὶ τὸ ῥανῶ, κατά τι παράλογα ὄντα, ὅτι μακρᾷ παρεδρεύεται. Ἔχει δὲ ἀπολογίαν, καθὸ ἡ τοῦ ι ὑποστολὴ ἔκτασιν τῷ α παρέχει. Hujus mensuræ quod ad φανῶ attinet, duo exempla reperiuntur, alterum Aristoph. Eq. 300 : Καί σε φανῶ τοῖς πρυτάνεσιν· alterum Eurip. Bacch. 528, in composito ἀναφανῶ in metro Ionico a minore. Optativus futuri φανοίην (pro φανοῖμι) Sophocli restitutus Aj. 313 : Εἰ μὴ φανοίην πᾶν τὸ συντυχὸν πάθος, ex apographo uno Parisino; nam in cod. Laur. est φανείην, in aliis φανείη. Perfecto πέφαγκα, ut aliis hujusmodi perfectis, raro usi sunt veteres, velut ἀποπέφαγκε ap. Dinarch. p. 92, 4, frequentius recentiores, ut ἀποπέφαγκεν Diodor. 13, 90, ἐκπέφαγκε Aristid. vol. 2, p. 86, 20 : v. Valck. Diss. de Aristob. p. 87. Aoristi secundi ἔφᾰνον exempla quæ exstare olim credebantur pleraque aut librariorum aut criticorum erroribus debentur : v. Lobeck. ad Soph. Aj. 313, p. 224. Recte tamen H. Orph. 70, 7, ex cod. restitutum videtur : Ἀλλοκότοις ἰδέαις μορφῆς τύπον ἐκπροφανοῦσα, ubi vulgo ἐκπροφαίνουσα. Incertum vero est διαφανούσης τῆς εἰκοστῆς τοῦ Ἰουλίου μηνὸς in Geopon. 1, 8, 1, et διαφανούσης τῆς ἡμέρας apud Priscum Exc. Legat. p. 50, B, ubi præsens διαφαινούσης æque aptum esse monet Lobeck. Quinto Sm. 9, 484 : Φάνεν δέ ἑ (Γριτογένεια) οἷος ἔην περ, Kœchlyus restituit φάνη δ' ἄφαρ. Iterativa hujus ut videtur aoristi forma φάνεσκε infra memorabitur], In lucem edo, s. Luci edo, ut Cic. vertit ap. Hom. Item Lucem præfero, Præluceo, aut etiam Facem luceo, s. alluceo, ut quidem Plautus locutus est : apud quem et Lucere cereum legitur. Hom. Il. B, [318] : Τὸν μὲν ἀρίζηλον θῆκεν θεὸς ὅσπερ ἔφηνεν, ubi Ciceroniana interpret. pro his verbis, ὅσπερ ἔφηνεν, habet, Qui luci ediderat, ubi tamen redditur etiam simpliciter Qui ostenderat : de qua signif. dicam infra. Od. T, [25] : Ἀλλ' ἄγε τίς τοι ἔπειτα μετοιχομένῃ φάος οἴσει; Δμωὰς δ' οὐκ εἴας προβλωσκέμεν αἴ κεν ἔφαινον· H, [102] : Χρύσειοι δ' ἄρα κοῦροι εὐδμήτων ἐπὶ βωμῶν Ἕστασαν, αἰθομένας δαῖδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες, Φαίνοντες νύκτας κατὰ δώματα δαιτυμόνεσσι. Hinc jocus apud Aristoph. ex ambiguo Ach. [937] : Φαίνειν ὑπευθύνους λυχνοῦχος· nam, ut annotat schol., φαίνειν et pro συκοφαντεῖν accipi solet, et pro ποιεῖν φῶς : ideoque subjunxit λυχνοῦχος. At in VV. LL. falso ex hoc Aristoph. loco affertur φαίνειν ὑπευθύνοις τὸν λυχνοῦχον. [Pind. Nem. 5, 10 : Πυθέας ... οὔπω γένυσι φαίνων ματέρ' οἰνάνθας ὀπώραν (i. e. imberbis). Æsch. fragm. 305 (ap. Aristot. H. A. 9, 40) : Δύο γὰρ οὖν μορφὰς φανεῖ παιδός τε χαὐτοῦ νηδύος μιᾶς ἄπο. Soph. Phil. 297 : Ἔφην' ἄφαντον φῶς· OEd. T. 1229 : Τὰ δ' αὐτίχ' ἑς τὸ φῶς φανεῖ κακά (ἡ στέγη). Plato Epim. p. 978, D : Ἄλλην ἀεὶ φαίνουσα ἡμέραν (σελήνη).] Sed ἀμεταβάτως s. neutraliter sæpe ponitur φαίνω, pro Luceo, Colluceo, Splendeo [Hesych. : Φαίνει, λάμπει, φαντάζει], ut ap. eund. Aristoph. [Nub. 586] : Ὁ δ' ἥλιος οὐ φανεῖν ἔφασκεν ὑμῖν. Itidem de sole ap. Plat. Tim. [p. 39, B] : Φῶς ὁ θεὸς ἀνῆψεν ἐν τῇ πρὸς γῆν δευτέρᾳ τῶν περιόδων, ἵνα ὅτι μάλιστα εἰς ἅπαντα φαίνοι τὸν οὐρανόν· quæ Cic. ita vertit : Deus ipse solem quasi lumen accendit ad secundum supra terram ambitum, ut quammaxime cœlum omnibus colluceret. Ubi tamen Cic. nominativum facere videtur, qui accus. est ap. Plat. perinde sc. ac si legeretur, ἵνα φαίνοι ὁ οὐρανὸς, et ἅπαντα non jungeretur cum οὐρανὸν, sed esset accus. plur., ac tum legi etiam posset εἰς ἅπαντα. Alioqui necesse foret Collucere μεταβατικῶς positum intelligere, ut Plautus Lucere atque Allucere usurpat. Quem tamen usum verbo Collucere Cic. dare voluisse, mihi non fit verisimile. Utut sit, Plat. verba constat sonare, Ut sol quammaxime per universum cœlum luceret. Sive (sequendo constr. quam et ipse Cic. verbo Colluceo alicubi tribuit), Ut sol quammaxime universo cœlo colluceret. [Theophr. De igne § 11 : Οἱ λύχνοι φαίνουσιν ἧττον καομένου πυρός. Theocr. 2, 11 : Ἀλλὰ, σελάνα, φαῖνε καλόν. Eurip. El. 1234 : Ἀλλ' οἵδε δόμων ὑπὲρ ἀκροτάτων φαίνουσί τινες δαίμονες Dioscuri). Soph. Ant. 1078 : Φανεῖ γὰρ, οὐ μακροῦ χρόνου τριβὴ, ἀνδρῶν γυναικῶν σοῖς δόμοις κωκύματα. Qui locus vulgo aliter, sed parum probabiliter explicatur. Æsch. fragm. 305 : Ἥρι ... φαίνοντι.] Sed Φαίνων, est etiam peculiariter Planetæ nomen : Cic. Stella Saturni, De N. D, 2, [20] : Nam ea quæ Saturni stella dicitur, φαίνωνque a Græcis nominatur, quæ a terra abest plurimum, triginta fere annis cursum suum conficit. Aristot. De mundo [c. 2] : Ὁ τοῦ Φαίνοντος ἅμα καὶ Κρόνου καλούμενος κύκλος. [Accus. Φαίνωνα (qui comparari potest cum Στίλβων, ωνος, pro Στίλβων, οντος, similibusque, de quibus dixit Lobeck. Paralip. p. 347) est ap. Plutarch. Mor. p. 1029, B, sed hic fortasse librarii errore pro Φαίνοντα, quod legitur p. 941, C. Φαίνοντος, Φαίνοντι, Φαίνοντα est ap. Maneth. 2, 441; 4, 15, 193, 441; 6, 105, 430, 614, 692, qui etiam nominativo sæpissime usus est. Genit. *Phænonis*, accus. *Phœnonem* ex Apulejo et Martiano Cap. memorant lexicographi Latini. G. D.] || Sed active positum φαίνω non tantum significat In lucem edo, s. In lucem profero, sed et Ostendo. [Profero, Indico, sive facto sive verbis. Hesych. : Φαίνων, δεικνύων, δηλῶν. Suid. : Φαίνειν, δεικνύειν, φανεροποιεῖν.] Hom. Od. Σ, 66 : Φαῖνε δὲ μηροὺς Καλούς τε μεγάλους τε· φάνεν δέ οἱ εὐρέες ὦμοι· [et ib. 74 : Οἵην ἐπιγουνίδα φαίνει· ut φ. αὐχένα ap. Herodot. 2, 131, φαίνοισα πρόσωπον Pind. Nem. 5, 32, εὐπρεπὲς φ. πρόσωπον Eur. El. 1075.] Il. B, [324] : Ἡμῖν μὲν τόδ' ἔφηνε τέρας μέγα μητιέτα Ζεύς· et [353] : Ἀστράπτων ἐπιδέξι' ἐναίσιμα σήματα φαίνων. [Od. Γ, 173 : Ἠτέομεν δὲ θεὸν φῆναι τέρας· Φ, 413 : Ἔκτυπε σήματα φαίνων.] Sed in duobus hisce posterioribus Il. possumus φαίνειν reddere et verbo Proferre, quam interpr. admittit et in versu quem initio hujus tmematis ex eodem libro attuli, Τὸν μὲν ἀρίζηλον θῆκεν θεὸς, ὅσπερ ἔφηνεν. At vero in isto Od. loco [Δ] init. : Ἑλένῃ δὲ θεοὶ γόνον οὐκέτ' ἔφαινον Ἐπειδὴ τοπρῶτον ἐγείνατο παῖδ' ἐρατεινὴν, Ἑρμιόνην, non puto aptius reddi posse ἔφαινον quam Exhibebant; hoc enim verbum Latinum ita pro Dare sumi videtur, ut simul quandam Ostendendi signif. inclusam habeat. Quod si Hebr. periphraseos auxilio ad exponendam apertius vim illius ἔφαινον uti non sit nefas, non dubitarim exponere Faciebant videre, ut sc. φαίνειν hoc in loco sit illud ipsum, quod Hebr. dicunt הראה (Hereah), cujus usus est quum alibi, tum Ps. 4, [6] ubi reddiderunt Interprr. Quis faciet nos videre bona? I. e. Quis exhibet nobis vitæ commoda? Φαίνειν denique ap. Hom. exp. etiam προφέρειν, ut Il. Σ, [295] : Μηκέτι ταῦτα νοήματα φαῖν' ἐνὶ δήμῳ. [Od. Θ, 237 : Ἀλλ' ἐθέλεις ἀρετὴν σὴν φαινέμεν· Υ, 309 : Τῷ μή τίς μοι ἀεικείας ἐνὶ οἴκῳ φαινέτω.] Apud Eundem [Od. Θ, 449] φαίνειν ἀοιδὴν vel ἐξ ἐνδιαθέτου καὶ κρυπτοῦ εἰς προφορὰν ἐκφαίνειν, vel σαφῶς ᾄδειν, de quibus signiff. lege Eustath. [Hesiod. Theog. 650 : Ὑμεῖς δὲ μεγάλην τε βίην καὶ χεῖρας ἀάπτους φαίνετε Τιτήνεσσιν ἐναντίοι ἐν δαὶ λυγρῇ· 677 : Χειρῶν τε βίης θ' ἅμα ἔργον ἔφαινον· et 689. Pind. Isthm. 4, 4 : Εὐμαχανίαν γὰρ ἔφανας (Dor. pro ἔφηνας) Ἰσθμίοις. Æsch. Choeph. 993 : Φίλον τέως, νῦν δ' ἐχθρὸν, ὡς φαίνει, κακόν· Eum. 569 : Σάλπιγξ ὑπέρτονον γήρυμα

φαινέτω στρατῷ. Soph. El. 24 : Ὡς μοι σαφῆ σημεῖα φαίνεις ἐσθλὸς εἰς ἡμᾶς γεγώς· 1359 : Πῶς οὕτω πάλαι ξυνών μ' ἔληθες οὐδ' ἔφαινες; Aj. 1362 : Ἡμᾶς σὺ δειλοὺς τῇδε θἠμέρᾳ φανεῖς· OEd. T. 725 : Ὧν γὰρ ἂν θεὸς χρείαν ἐρευνᾷ ῥᾳδίως αὐτὸς φανεῖ· Ant. 325 : Εἰ δὲ ταῦτα μὴ φανεῖτέ μοι τοὺς δρῶντας· Tr. 612 : Φανεῖν θεοῖς θυτῆρα καινῷ καινὸν ἐν πεπλώματι· OEd. C. 721 : Νῦν σοι τὰ λαμπρὰ ταῦτα δεῖ φαίνειν ἔπη, i. e. Rata facere. Eurip. El. 565 : Θησαυρὸν, ὃν φαίνει θεός· Iph. T. 899 : Τίς ... φανεῖ κακῶν ἔκλυσιν; Non minus frequenter in prosa. Lycurg. p. 159, 32 : Φ. σημεῖα. Dinarch. p. 109, 31 : Φ. σύνθημα. Herodot. 1, 95 : Τριφασίας λόγων ὁδοὺς φῆναι· 116 : Ἔφηνε τὸν ἐόντα λόγον· 118 : Τὸν ἰθὺν ἔφηνε λόγον. Idem εὔνοιαν φ. dixit 3, 36, ὕβριν 3, 127. Plato Rep. 10, p. 616, E : Κύκλους ἄνωθεν τὰ χείλη φαίνοντας· Theæt. p. 200, E : Τάχ' ἂν ἐμπόδιον γενόμενον αὐτὸ φήνειε τὸ ζητούμενον. Xenoph. Hell. 6, 5, 18 : Τὰ ὅπλα πρὸς τοὺς πολεμίους φαίνων, i. e. Phalangem contra hostem explicans, ut exp. Schneid. Cyrop. 6, 4, 13 : Τὰ ἱερὰ ἡμῖν οἱ θεοὶ φαίνουσιν οἷά περ ... πρόσθεν· Anab. 4, 3, 13 : Τοῖς φήνασι θεοῖς τά τε ὀνείρατα καὶ τὸν πόρον· Hell. 3, 3, 4 : Εἶπεν ὁ μάντις ὅτι ἐπιβουλήν τινα φαίνοιεν οἱ θεοὶ, i. e. portendere deos per exta. De mysteriis vulgandis Aristid. vol. 1, p. 260 : Ὦ κακῶς ἐξορχησάμενοι τὰ μυστήρια, ὦ τὰ ἅφαντα φήναντες.] || Φαίνειν est etiam Deferre, Accusare : a qua signif. est συκοφάντης, unde et verbum συκοφαντεῖν. Eustath. in Od. Δ, 254 : Μὴ μὲν πρὶν Ὀδυσῆα μετὰ Τρώεσσ' ἀναφῆναι, verbum ἀναφῆναι, inquit, declarat quidem δεῖξαι τὸν ὡς ἐῤῥέθη κατακρυβέντα· γέγονε δὲ ἀρχὴ δικαστικῆς λέξεως παρ' Ἀττικοῖς, τοῦ φαίνειν, ὡς ἐν κατηγορίᾳ· ὅθεν καὶ τὸ συκοφαντεῖν γίνεται· φαίνει γὰρ καὶ ὁ συκοφάντης τοὺς συκοκλέπτας, ὡς ἡ ἱστορία λέγει. Quæ si sequamur, dicemus, peculiarem esse Atticis, s. potius ab Atticis manasse hunc verbi φαίνειν usum. [V. Lex. rhet. in Bekk. Anecd. p. 313, 20. Aristoph. Eq. 300 : Καί σε φανῶ τοῖς πρυτάνεσιν ἀδεκατεύτους ... ἔχοντα κοιλίας· Ach. 819 : Τὰ χοιρίδια τοίνυν ἐγὼ φανῶ ταδὶ πολέμια καὶ σέ· 824 : Τίς ὁ φαίνων σ' ἐστίν;] Xenoph. [Cyrop. 1, 2, 14] : Καὶ ἤν τις ἐλλίπῃ τι τῶν νομίμων, φαίνουσι μὲν οἱ φύλαρχοι καὶ τῶν ἄλλων ὁ βουλόμενος. [Isocr. p. 375, B : Τοὺς ἐνδείξαντας ἢ φήναντας.] Dem. C. Theocr. [p. 1325, 5] : Ὁ γὰρ τὸν νόμον τιθεὶς, ἁπλῶς ἀπεῖπε τοῖς τοιούτοις τῶν ἀνθρώπων μὴ φαίνειν, εἰ μὴ πιστεύει τις αὐτῷ δείξειν ἐν ὑμῖν τὰ γεγενημένα περὶ ὧν ποιεῖται τὴν φάσιν, Bud. Qui enim hanc legem scripsit, plane hujusmodi homines vetuit delationes factitare; nisi si quis est, qui confidat se palam facturum vobis ea esse perpetrata, quorum ipse delationem fecerit. [Ibid. p. 1324, 19 : Τὸν Μίκωνα, οὗ ἔφηνε τὸ πλοῖον.] Exp. etiam Reum ago, ut [ap. Demosth. p. 1323, 6] ὁ φαίνων καὶ μὴ ἐπεξιών, Qui reum agit, et non peragit. Interdum tamen φαίνειν non simpliciter Deferre, sed Deferre ad fiscum : unde φαίνοντες dicuntur Qui quadruplaturas factitant : cujus signif. exemplum ex eodem Dem., vide ap. Bud., p. 210 [ex Demosth. p. 1325 extr.], ubi et φανθέντα habes pro Delata, a pass. Φαίνεσθαι pro Deferri. In quo Φαίνεσθαι dicam aliquid præterea et de hoc φαίνειν. Φαίνειν φρουρὰν ap. Xenoph. in Hellenicis sæpe legitur pro Decernere exercitum, Delectum habere, nisi falsus sum; ut 4, [2, 5] : Ἐν δὲ τούτῳ οἱ μὲν ἔφοροι φρουρὰν ἔφαινον· ἡ δὲ πόλις, ἐπεὶ Ἀγησίπολις παῖς ἔτι ἦν, Ἀριστόδημον τοῦ γένους ὄντα καὶ πρόδικον τοῦ παιδὸς, ἡγεῖσθαι τῇ στρατιᾷ ἐκέλευον. Hæc Bud., qui et alia exempla profert. [Exx. Xenoph. sunt ib. 3, 2, 23; 3, 5, 6; 4, 7, 1 : Φρουρὰν ἔφαινεν ἐπὶ τοὺς Ἀκαρνᾶνας. Ib. 2 : Εἰς τὸ Ἄργος φρουρὰν φαίνουσιν· 5, 4, 35 : Οἱ Λακεδαιμόνιοι φρουρὰν ἔφηναν ἐπὶ τοὺς Θηβαίους. Ib. 59 : Φρουρὰν ἔφαινον τοῖς Θηβαίοις καὶ Κλεόμβροτον ἡγεῖσθαι ἐκέλευον· et quæ sunt reliqua, etiam in passivo, ut φρουρὰ ἐφάνθη 6, 4, 17; 6, 5, 10, et 5, 1, 26 : Ἀργεῖοι ἰδόντες φρουρὰν πεφασμένην ἐφ' ἑαυτούς.] Quidam certe φρουρὰν reddere malunt Præsidium; sed videmus in hoc Xenoph. l. vocare στρατιὰν quod appellarat φρουράν. Unde autem manarit hæc signif. verbi φαίνειν cum isto subst., nec Bud., nec alius quisquam declarat, quod sciam. Suspicor autem ego φαίνειν dici ex eo, quod in habendo delectu velut ostendamus et conspiciendos præbeamus milites in suis domibus antea velut κατακρυβέντας, ut Eustathii verbo utar. [Aristid. vol. 1, p. 167, 7 : Λακεδαιμόνιοι φρουρὰν ἐπὶ Θηβαίους ἔφαινον· et p. 500, 4. Recte Schneid. ad Xenoph. Hell. 3, 2, 23, reddit verbo *indicere*. Sed in loco Lysiæ p. 144, 35, quo utitur : Φαίνων τὸν ἵππον ἱππέως ἀπεστέρει τὴν πόλιν, recte nunc ἀφαιρῶν restitutum ex codice.]

|| Φαίνω, neutraliter non solum pro Luceo, Colluceo, etc. ut supra docui, sed et pro Appareo, φαίνομαι. [De hoc usu v. quæ supra diximus.] Hom. Od. Λ, [586] : Ἀμφὶ δὲ ποσσὶ Γαῖα μέλαινα φάνεσκε, ubi φάνεσκε est pro φαίνεσκε, hoc autem pro ἔφαινε, ut τύπτεσκε pro ἔτυπτε. [Ib. M, 241 : Ἀλλ' ὅτ' ἀναβρόξειε θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ, πᾶσ' ἔντοσθε φάνεσκε κυκωμένη (ἡ Σκύλλα). Hesiod. ap. schol. Apoll. Rh. 1, 156 : Ἄλλοτε μὲν γὰρ ἐν ὀρνίθεσσι φάνεσκεν αἰετός.] Ita enim malo, quam cum VV. LL. facere thema Φανέσκω, significans Appareo, Luceo.

|| Φαίνομαι, In lucem prodeo, In luce versor, positus sum, et omnium oculis. Hom. Od. Φ, 106 : Ἐπεὶ τόδε φαίνετ' ἄεθλον Οἴῃ νῦν οὐκ ἔστι γυνὴ κατ' Ἀχαιΐδα γαῖαν, ubi Eustath. πέφηνε καὶ εἰς φῶς ἔκκειται, ὁποῖα καὶ τὰ ἐν ἀγῶσι προκείμενα ἔπαθλα. Et addit, hunc verbi φαίνεσθαι usum extare et in præcedentibus, ubi dicitur, τὰ μὲν ὑμέτερα ἀεικέα ἔργα φαίνεται. Sunt autem hæc verba ex Od. Δ, [695] : Ἀλλ' ὁ μὲν ὑμέτερος θυμὸς καὶ ἀεικέα ἔργα Φαίνεται· οὐδέ τίς ἐστι χάρις μετόπισθ' εὐεργέων· ubi tamen idem gramm. φαίνεται exp. φανερώτατός ἐστι. In VV. LL. affertur et φανῆναι εἰς φῶς pro Prodire in lucem, sed absque auctore. At Il. A, [200] : Δεινὼ δέ οἱ ὄσσε φάανθεν, Oculi micuerunt, de quo loco dixi et in Ἐκφαίνομαι. Idem Θ, [557] : Πυρὰ φαίνετο Ἰλιόθι πρὸ, exp. φαίνετο verbo ἔλαμπεν, Splendebant. Possumus autem et Micabant interpretari; utrumque enim de igne dicitur. Utendo tamen interpretatione quæ magis originem verbi declaret, dixerim potius Lucebant. [Il. B, 456 : Ἥϋτε πῦρ αἰδηλον ἐπιφλέγει ... ἔκαθεν δέ τε φαίνεται αὐγή· Od. Σ, 68 : Φάνεν δέ οἱ εὐρέες ὦμοι. Xenoph. Anab. 7, 4, 16 : Ἤδη διὰ τοῦ ὀρόφου πῦρ ἐφαίνετο· Symp. 1, 9 : Ὅταν φέγγος τι ἐν τῇ νυκτὶ φανῇ, pro quo παρῇ apud Athenæum. Isocr. p. 47, A : Τὸν βίον οἱ πρῶτοι φανέντες ἐπὶ γῆς οὐκ εὐθὺς οὕτως ὥσπερ νῦν ἔχοντα κατέλαβον.] Quin etiam in Il. I, [94], Νέστωρ, οὗ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνετο βουλὴ, censet ἐφαίνετο posse itidem accipi pro ἔλαμπεν : sed tunc de metaphorica hujus verbi signif. intelligendum erit. Quum vero dicit Hom. φάνη βιότοιο τελευτὴ, ut Il. H, [104] : Ἔνθα κέ τοι, Μενέλαε, φάνη βιότοιο τελευτὴ, tunc φάνη esse dicit προφανῶς ἤγγισε. [Ib. 787.] At ubi dicit τέλος πέφανται, ibi πέφανται exp. Apparuit : de qua expositione dicam in proxime sequente tmemate. || Pro Accusor autem et Deferor, s. Reus sum, positum φαίνομαι, ad eam videtur signif. posse referri, qua de luce dicitur; quod qui accusatur, is veluti in lucem adducatur, sicut is qui accusat, quod dicunt φαίνειν, veluti adducit s. producit eum qui antea velut delitescebat, aut certe eum cujus delictum occultum erat. Ἐκκείμενοι, inquit Bud., sunt οἱ φαινόμενοι, h. e. Rei, qui Lat. Pendentes dicti sunt. Et φανθέντα pro Delata apud Eundem, pagina eadem, sc. 210. [V. supra ubi de activo diximus.]

|| Φαίνομαι, Appareo, aut etiam Conspicior, In conspectum venio, Cernor. Hom. Il. A, [477] et alibi sæpe : Ἧμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς, Postquam autem apparuit aurora roseis micans digitis. [Ib. I, 618, Od. Δ, 407, et alibi : Ἅμα ἠοῖ φαινομένηφιν· Il. I, 707 : Αὐτὰρ ἐπεί κε φανῇ ... ἠώς· Θ, 556 : Ὅτ' ἐν οὐρανῷ ἄστρα φαεινὴν ἀμφὶ σελήνην φαίνετ' ἀριπρεπέα. Hesiod. Op. 596 : Εὖτ' ἂν πρῶτα φανῇ σθένος Ὠρίωνος. Xenoph. Hell. 4, 3, 10 : Ὁ ἥλιος μηνοειδὴς ἔδοξε φανῆναι. De vento Hom. Od. Δ, 361 : Οὐδέ ποτ' οὖροι πνείοντες φαίνονθ' ἁλιαέες· Il. E, 864 : Οἵη δ' ἐκ νεφέων ἐρεβεννὴ φαίνετο ἀὴρ καύματος ἐξ ἀνέμοιο ... τοῖος ... Διομήδεϊ χάλκεος Ἄρης φαίνετο· Il.] B, [308] : Ἔνθ' ἐφάνη μέγα σῆμα, Ubi apparuit prodigium ingens, Ante oculos venit. [Xenoph. Cyrop. 1, 6, 1 : Τούτων δὲ (ἀστραπῶν καὶ βροντῶν) φανέντων ἐπορεύοντο· 2, 1, 1 : Ἀετὸς δεξιὸς φανεὶς προηγεῖτο.] Sic οὐ φαίνεται μνηστῆρσι Penelope, Non venit ante oculos procorum, in conspectum procorum, Non conspicitur a procis, præbet

se conspiciendam. [Il. T, 375 : Ὅτ' ἂν ἐκ πόντοιο σέλας ναύτῃσι φανήῃ καιομένοιο πυρός· Od. Z, 137 : Σμερδαλέος δ' αὐτοῖσι φάνη· I, 466 : Ἀσπάσιοι δὲ φίλοις ἑτάροισι φάνημεν. Æsch. Prom. 614 : Ὦ κοινὸν ὠφέλημα θνητοῖσιν φανείς· Ag. 899 : Γαῖαν φανεῖσαν ναυτίλοις παρ' ἐλπίδα. Soph. El. 1294 : Φανέντες ἢ κεκρυμμένοι· Aj. 697 : Πετραίας ἀπὸ δειράδος φάνηθι· OEd. Col. 77 : Αὐτοῦ μέν' οὖπερ κἀφάνης. De nascentibus ib. 974 : Φανεὶς δύστηνος ὡς ἐγὼ 'φάνην· 1226 : Ἐπεὶ φανῇ. Eurip. Bacch. 645 : Πῶς προνώπιος φαίνει πρὸς οἴκοις τοῖς ἐμοῖς; Phœn. 1730 : Πρὸς ἥλικας φάνηθι σάς. Et de rebus, ut ap. Æsch. Sept. 81 : Αἰθερία κόνις με πείθει φανεῖσα. Soph. Ant. 103 : Ἀκτὰς ἀελίοιο κάλλιστον ... φανὲν Θήβᾳ τῶν προτέρων φάος ἐφάνθης ποτ' ... El. 154 : Οὗτοι σοι μούνᾳ ... ἄχος ἐφάνη βροτῶν. De dictis quæ proferuntur, Soph. Tr. 1 : Λόγος μέν ἐστ' ἀρχαῖος ἀνθρώπων φανεὶς ὡς ... OEd. T. 525 : Τοῦ πρὸς δ' ἐφάνθη ... ὅτι ... ὁ μάντις τοὺς λόγους ψευδεῖς λέγοι; ubi alter respondet : Ηὐδᾶτο μὲν τάδε· 474 : Ἔλαμψε γὰρ τοῦ νιφόεντος ἀρτίως φανεῖσα φάμα Παρνασοῦ· 848 : Ἀλλ' ὡς φανέν γε τοὔπος ὧδ' ἐπίστασο.] Sed redditur φαίνεσθαι verbo Apparere, et in aliis loquendi generibus : Il. B, [122] : Τέλος δ' οὔπω τι πέφανται, ubi tamen mihi non satis convenire videtur illa interpr. Ac certe potius dixerim φαίνεσθαι hoc in loco et similibus id esse, quod a Plauto dicitur Comparere, in hoc Amphitryonis loco : Et memor sum, et diligens, ut quæ imperes compareant. [Il. Η, 207 : Νῦν δὲ πέφανται φυλόπιδος μέγα ἔργον.] Peculiariter vero τὰ φαινόμενα apud Astrologos, ut τὰ Φαινόμενα poema Arati de iis quæ apparent in cœlo. Linacer Apparentias dixit. Quæ unde nomen hoc acceperint, exp. in iis quæ illi ipsi Arati poemati præfixa sunt scholiis. Legitur ap. Aristot. et τὰ φαινόμενα ἄστρα. Vide Bud. p. 210. [Polyb. 9, 15, 7 : Τὰ φαινόμενα πεπολυπραγμονηκέναι, Operam astronomiæ dedisse. Τὸ φαινόμενον, Adspectus cœli, Cœli spectaculum, ibid. : Ἐὰν μή τις ἐπὶ τοῦ φαινομένου τῇ τῶν δώδεκα ζωδίων τάξει συμπεριφέρηται. Schweigh.] In soluta quoque oratione interdum modis illis potest reddi, sc. Appareo, Conspicior, etc. Plato Protag. [init.] : Πόθεν, ὦ Σώκρατες, φαίνει; ἢ δῆλα δὴ ὅτι ἀπὸ κυνηγεσίου τοῦ περὶ τὴν Ἀλκιβιάδου ὥραν; quæ Cic. [ap. Priscian. 6, p. 706] ita vertit : Quid tu, unde tandem appares, o Socrates? an quidem dubium non est quin ab Alcibiade? [Et mox ibid. : Ἦ παρ' ἐκείνου φαίνει; Xenoph. Mem. 2, 8, 1 : Πόθεν φαίνει;] Sic [Xenoph. Anab. 1, 10, 16 : Ἐθαύμαζον ὅτι οὐδαμοῦ Κῦρος φαίνοιτο οὐδ' ἄλλος ... οὐδεὶς παρείη·] Synes. Ep. 104 : Οὐδαμοῦ δὲ φαινομένων, περὶ βουλυτὸν ἀπεχωροῦμεν ἕκαστος οἶκοι, Quum nusquam apparerent. Aut etiam, Nusquam comparerent. [Plato Gorg. p. 456, C : Οὐδαμοῦ ἂν φανῆναι τὸν ἰατρὸν, ἀλλ' αἱρεθῆναι ἂν τὸν εἰπεῖν δυνατὸν, i. e. Fore ut nullo loco medicus numeretur. Phædon. p. 72, C : Τελευτῶντα πάντ' ἂν λῆρον τὸν Ἐνδυμίωνα ἀποδείξειε καὶ οὐδαμοῦ ἂν φαίνοιτο· ubi Wyttenb. similia exx. attulit, velut Demosth. p. 303, 23 : Οὐδαμοῦ γὰρ ἂν φανῆναι καθ' ἑαυτὸν ἐκεῖνον· 328 : Ἐν οἷς οὐδαμοῦ σὺ φανήσει γεγονὼς, οὐ πρῶτος, οὐ δεύτερος, οὐ τρίτος κτλ. Dion. Chrys. Or. 30, p. 308, A : Τοῦτο δὲ εὐθὺς ἐξίτηλον γίγνεσθαι καὶ μηδαμοῦ φαίνεσθαι. Aristid. vol. 1, p. 127 : Ξέρξης ... ὑπεριδὼν τῆς πόλεως καὶ τῶν Ἑλλήνων ὡς οὐδαμοῦ φανησομένων· 404 : Οὐδαμοῦ τὰ νῦν ἐγκλήματα πρὸς τὰς ἀνδραγαθίας τὰς τότε φανήσονται.] Apud Dem. autem Φανῆναι τοῖς πολίταις βουλόμενος (ut οὐ φαίνεται μνηστῆρσι in Hom. loco quem modo protuli), Volens conspici a civibus, In civium conspectum prodire. [Cum εἰς Hom. Il. O, 276 : Τῶν δέ θ' ὑπὸ ἰαχῆς ἐφάνη λῖς ἠϋγένειος εἰς ὁδὸν ... Xenoph. Hell. 6, 5, 25 : Εἰ μόνον φανείησαν εἰς τὴν χώραν. Dionys. A. R. 6, 26 : Εἰς τὴν ἀγορὰν ἀνὴρ πρεσβύτερος ἐφάνη ῥάκος ἠμφιεσμένος.] Cic. quoque φαίνεσθαι vertit non solum Apparere, sed et Cerni : item pro πολλὴ [νυκτὶ] φαινομένη [φαειν.] ap. Arat. [189], Late videtur : nec non φαίνονται, Declarantur, ap. Aristot. Quas interprett. itemque alias in suis singulas locis invenies in meo Lex. Cic.

‖ Φαίνεσθαι [cum infinitivo vel addito vel cogitatione supplendo] usurpatur pro Videri, ea etiam in signif. quam habet quum dicitur, Videris recte dicere, Videtur recte dicere. [Differunt tamen δοκεῖν et φαίνεσθαι, quemadmodum Latina verba *videri* et *apparere*, quod intelligitur ex eo quod Græci etiam conjuncto utroque verbo dixerunt δοκεῖν φαίνεσθαι. Sic Plato Leg. 12, p. 960, D : Ἡμῖν δ' ἔτι μοι φαίνεσθαι δοκεῖ τοῦτ' ἐλλεῖπον τοῖς νόμοις εἶναι· Eryx. p. 399, C : Φαίνεσθαι ἔμοιγε δοκεῖ ὁ Κριτίας λέγων τι· Phædr. p. 269, D : Δοκεῖ μοι φαίνεσθαι ἡ μέθοδος. (Sed ib. p. 261, D : Ὥστε δοκεῖν φαίνεσθαι τοῖς ἀκούουσι τὰ αὐτὰ ὅμοια καὶ ἀνόμοια, verbum δοκεῖν meliorum librorum auctoritate deletum est.) Xenoph. Mem. 2, 1, 22 : Ὥστε λευκοτέραν τε καὶ ἐρυθροτέραν τοῦ ὄντος δοκεῖν φαίνεσθαι. Himer. Ecl. 4, 9, p. 103 : Τῷ δοκεῖν ἀνεύθυνα φαίνεσθαι. Φαίνεσθαι et δοκεῖν accurate distinxit Aristot. Eth. Eudem. 2, 2 : Τοῖς δὲ φαίνεται, κἂν μὴ δοκῇ· οὐ γὰρ ἐν ταὐτῷ τῆς ψυχῆς ἡ φαντασία καὶ ἡ δόξα. Eurip. Hipp. 1071 : Εἰ δὴ κακός τε φαίνομαι δοκῶ τέ σοι (sc. εἶναι).] Item φαίνομαι, Videor, Mihi videor. [Hom. Od. Λ, 336 : Πῶς ὔμμιν ἀνὴρ ὅδε φαίνεται εἶναι εἶδός τε μέγεθός τε; Ξ, 355 : Ἀλλ' οὐ γάρ σφιν ἐφαίνετο κέρδιον εἶναι· Ο, 25 : Δμωάων, ἥτις τοι ἀρίστη φαίνεται εἶναι. Herodot. 7, 137 : Τοῦτό μοι ἐν τοῖσι θειότατον φαίνεται γενέσθαι. Æsch. Prom. 317 : Ἀρχαῖ' ἴσως σοι φαίνομαι λέγειν τάδε· 997 : Ὅρα νυν εἴ σοι ταῦτ' ἀρωγὰ φαίνεται· Ag. 1114 : Τί τόδε φαίνεται; Eurip. Phœn. 270 : Ἅπαντα γὰρ τολμῶσι δεινὰ φαίνεται.] Aristoph. Nub. [403] : Ἄταρ εὖ λέγειν φαίνει· Pl. [198] : Εὖ τοι λέγειν ἔμοιγε φαίνεσθον πάνυ· et [632] : Φαίνει γὰρ ἥκειν ἄγγελος χρηστοῦ τινος. Plato Rep. 1 : Οὐ μέντοι ἧττον ἐφαίνετο πρέπειν· Epist. : Ἐφαίνου οὐ πάνυ ἐμοὶ πιστεύειν σύ. Et cum pass. Rep. 2, [p. 358, B] : Θρασύμαχος γάρ μοι φαίνεται ὥσπερ ὄφις κεκλῆσθαι. Aristot. Rhet. 2, [c. 2, 3] : Καὶ ὁ ἐπηρεάζων φαίνεται καταφρονεῖν. Ap. Hom. subaudito infin. in hoc versu [Il. B, 5] quem aliquoties repetit : Ἥδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή. Secus autem in versu qui a me prolatus fuit supra, in primo de signiff. verbi φαίνομαι tmemate. [De ὡς φαίνεται præcipit Mœris p. 426 : Ὡς ἔοικεν Ἀττικοὶ, ὡς φαίνεται Ἕλληνες. Ὡς ἔοικεν Timæus p. 281 exp. per ὡς φαίνεται, ὡς δοκεῖ. Utroque eadem in periodo utitur Plato Lys. p. 221, E : Τοῦ οἰκείου δὴ, ὡς ἔοικεν, ὅ τε ἔρως καὶ ἡ φιλία καὶ ἡ ἐπιθυμία τυγχάνει οὖσα, ὡς φαίνεται, ὦ Μενέξενέ τε καὶ Λύσι. Φαίνεται orationi interjectum ap. Nicarch. Anth. Pal. 11, 331 : Ζεὺς ἡνίκα τὸν Γανυμήδην ἥρπασε, τῇδ' αὐτὸν, φαίνετ', ἔχων ἀνέβη· ubi Jacobs. conjecit φαίνετ' ἔχων ἀναβάς.] At Φαίνομαι pro Videor, etiam Mihi videor, ut φαίνομαι ἔχειν, Habere mihi videor. Sic Φαίνομαι πεποιηκέναι ap. Herodot., Videor mihi fecisse. Et, Ὡς ἐμοὶ φαινόμεθα, ex Plat. [Leg. 7, p. 811, C], pro Ut mihi videmur. Item τοῦτό μοι φαίνεται, Hoc mihi videtur, Hoc sentio. [Et simpliciter φαίνεται in responsione affirmativa, ut ap. Plat. Prot. p. 332, E : Α. Ἐναντίον ἆρα ἐστὶν ἀφροσύνη σωφροσύνης; Β. Φαίνεται. Rep. 1, p. 333, C : Α. Ἦ γάρ; Β. Φαίνεται· 8, p. 551, D : Ἓν ... τοῦτο ... ὀλιγαρχίας ἂν ἔχοι μάθημα. Β. Φαίνεται· et alibi non raro. Prima persona ap. Xenoph. Mem. 4, 2, 20 : Α. Δικαιότερον δὲ (φῂς εἶναι) τὸν ἐπιστάμενον τὰ δίκαια τοῦ μὴ ἐπισταμένου; Β. Φαίνομαι· δοκῶ δέ μοι καὶ ταῦτα οὐκ οἶδ' ὅπως λέγειν. Pro quo apud Stobæum legitur φαίνεται.] Sic τὸ φαινόμενόν μοι, Quod mihi videtur, Quod sentio, Sententia mea. [Plato Rep. 7, p. 517, B : Τὰ δ' οὖν ἐμοὶ φαινόμενα οὕτω φαίνεται.] Isocr. Archid. [p. 134, C] : Εἰ δὲ δεῖ, μηδὲν ὑποστειλάμενον, εἰπεῖν τὸ φαινόμενον [τὸ φ. nunc deletum codicis Urb. auctoritate]. Sic Plutarch. Symp. sept. sap. [p. 158, C] : Εἰ δεῖ τὸ φαινόμενον εἰπεῖν. [Polyb. 9, 36, 6 : Ἐρῶ τὸ φ. Λέγειν τὸ φ. id. 5, 41, 6; 5, 51, 5. Αὐτὸ λέγειν τὸ φ. 7, 11, 4 : Οὔτε λέγειν οὔτε γράφειν τὸ φ. Schweigh. Φαίνεταί μοι, Placet mihi, cum infinitivo vel addito vel intellecto, ap. Dionys. A. R. 2, 14 : Ὁπότε αὐτῷ φανείη στρατιὰν ἐξάγειν· 26 : Ἣν ἂν ἐκείνοις φανῇ τιμωρίαν ὑφέξοντες· 27 : Ὅτε πρῶτον ἐφάνη Ῥωμαίοις ... τοὺς νόμους ἐν ἀγορᾷ θεῖναι φανερούς· 47 : Ὑπὲρ τούτων οὐ πλείω γράφειν τῶν ἱκανῶν ἐφαίνετό μοι· et similia 4, 85; 5, 72; 6, 78. 8, 24 : Πᾶσι μὲν τοῖς δημόταις δόξαν, ὅλῃ δὲ τῇ βουλῇ φανὲν, ταύτῃ χρήσασθαί σε τῇ συμφορᾷ· 10, 47 : Ἐπειδὴ πᾶσιν ἐφαίνετο.] Interdum φαίνεσθαι et εἶναι opponuntur, ut Lat. Videri et Esse, veluti quum dicitur Videri probum, sed non esse. [Aristoph. Ach. 441, ex Euripidis Telepho : Δεῖ γάρ με δόξαι πτωχὸν εἶναι τήμερον, εἶναι

μὲν ὅσπερ εἰμὶ, φαίνεσθαι δὲ μή. Plato Lys. p. 217, D : Πότερόν ποτε λευκαὶ εἶεν (αἱ τρίχες), ἢ φαίνοιντ' ἄν· Rep. 10, p. 596, E : Φαινόμενα, οὐ μέντοι ὄντα γέ που τῇ ἀληθείᾳ.] Xenoph. [Mem. 1, 7, 3] : Εἴ τις βούλοιτο στρατηγὸς ἀγαθὸς μὴ ὢν, φαίνεσθαι, Gall. diceremus, *Avoir parence d'estre.* Aristot. Rhet. 2 : Καὶ τοὺς τῶν φαινομένων ἐνθυμημάτων, οὐκ ὄντων δὲ ἐνθυμημάτων. Interdum vero omittitur hoc verbi εἶναι participium, ut quum dicitur ab eodem Aristot. : Ἡ ἀγαθὰ, ἢ φαινόμενα ἀγαθά. Alioqui interdum dicitur contra, καὶ φαίνεσθαι καὶ εἶναι, vel καὶ εἶναι καὶ φαίνεσθαι. Xenoph. Hell. 6, [5, 28] : Μάλα ὀλίγοι καὶ ὄντες καὶ φαινόμενοι. Ad quam signif. pertinet τὸ φαινόμενον, quod ex Alex. Aphr. affertur pro Verisimile. Est etiam ubi φαινόμενος sit quod Latine Apertus. Synes. : Ἀλλὰ νομίμῳ πολέμῳ καὶ φαινομέναις παρασκευαῖς πλήθη πρὸς πλῆθος ἀγωνισαίμεθα, Aperto apparatu; hoc enim opp. τῷ λοχῆσαι ἐν φάραγγι. [Polyb. 17, 1, 12 : Ἁπλοῦς λόγος καὶ φαινόμενος, Clara, perspicua ratio. 17, 14, 1 : Πολὺν ἔχουσι λόγον καὶ φαινόμενον ὑπὲρ τῶν κατ' αὐτοὺς, Multa et evidentia dicere pro sua caussa possunt. 9, 21, 9 : Γνοίη δ' ἄν τις ἐκ τοῦ φαινομένου παιδικῶς τὸ λεγόμενον, Ex ratione vel pueris perspicua. Φαίνεσθαι et γίγνεσθαι conjuncta 11, 29, 11 : Τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ φαίνεται καὶ γίγνεται. Schweigh.]

‖ Φαίνεται cum participio, pro δῆλός ἐστι, inquit Bud. (et quidem hanc expositionem ex quodam Græco grammatico mutuatus), ut ap. Thuc. [1, 2] : Φαίνεται γὰρ ἡ νῦν Ἑλλὰς καλουμένη, οὐ πάνυ [πάλαι] βεβαίως οἰκουμένη. Isocr. Paneg. [p. 63, C] : Καίτοι βουλόμενοι πλεονεκτεῖν, οὐκ ἂν δήπου τῆς Σικυωνέων [Σκιωναίων] γῆς ἐπεθυμήσαμεν, ἣν Πλαταιέων τοῖς καταφυγοῦσιν ὡς ἡμᾶς φαινόμεθα παραδόντες. Nec non ap. Aristid. : Οὗτος οὐ πολλῷ τινι τοῦ Λυκούργου δεύτερος ἡμῖν φαίνεται γεγονώς. Hæc sunt quæ ille profert exempla, nullam interpret. Latinam addens. Valla certe vertit φαίνεται verbo Constat, in illo Thuc. loco, Φαίνεται γὰρ ἡ νῦν Ἑλλὰς κτλ., eum ita reddens : Nam constat eam, quæ nunc Græcia vocatur, haudquaquam stabiliter olim fuisse habitatam. Sic autem et hæc verba, quæ aliquanto post habentur, Πρὸ γὰρ τῶν Τρωϊκῶν οὐδὲν φαίνεται πρότερον κοινῇ ἐργασαμένη ἡ Ἑλλὰς, ita vertit : Quod ante Trojanum bellum constat Helladem nihil communiter egisse. Sunt vero et qui φαίνεται hic reddant, Perhibetur. At ego malim Comperitur. Itidemque in illo Isocr. loco, Φαινόμεθα παραδόντες, Comperimur tradidisse. Cui addere istum possumus Ejusdem in Archidamo [p. 135, A] : Τοῖς γὰρ περὶ τῆς ἀρετῆς ἀμφισβητοῦσιν, ὑπὲρ οὐδενὸς οὕτω σπουδαστέον ὡσπὲρ τοῦ μηδὲν αἰσχρῶς πράττοντας φανῆναι· quibus subjungit, Εἰσὶ δὲ τῶν πόλεων κακίαι καταφανεῖς· quod postremum verbum ad declarandam vim verbi φανῆναι facere videtur. Existimo autem huic loco meam illam interpr. itidem convenire : sic tamen ut et præterito Compertus in hujusmodi ll. uti nos posse existimem, ut si, verbi gratia, pro οὐδὲν ἀνόσιον πράττων ἐφάνη, dicam Nullius flagitii compertus est. Et in loco illo Aristidis, φαίνεται γεγονὼς, itidem pro Comperitur fuisse. [De discrimine verbi φαίνεται vel cum infinitivo vel cum participio constructi sic præcipit Georg. Lecapenus in Matthæi Lectt. Mosq. 1, p. 77 (et similiter Favorinus) : Τὸ φαίνεται λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ φανερῶς καθίσταται, πρὸς ἀπαρέμφατον καὶ μετοχὴν ἀποδιδόμενον, καθ' οὗτινος χρόνου, παρεληλυθότος φημὶ καὶ ἐνεστῶτος καὶ μέλλοντος, καθὰ καὶ τὸ δῆλός ἐστι ποιήσας τόδε καὶ ποιῶν καὶ ποιήσων. Ὅτε μὲν οὖν λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ δοκεῖ, πρὸς ἀπαρέμφατον ἀποδίδοται, οἷον « φαίνεταί μοι ὁ ξένος πανοῦργος εἶναι. » Καὶ Πλάτων ἐν Εὐθύφρονι (p. 2, D) « Φαίνεταί μοι τῶν πολιτικῶν μόνος ὀρθῶς ἄρχεσθαι. » Ὅτε δὲ ἀντὶ τοῦ φανερῶς καθίσταται καὶ δῆλός ἐστι, πρὸς μετοχὴν, οἷον « φαίνεται χρηστὸς ὤν. » Καὶ Ἀριστείδης « Οὗτος οὐ πολλῷ τινι τοῦ Λυκούργου δεύτερος ἡμῖν φαίνεται γεγονώς. » Καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ « Φαίνεται γὰρ ἡ νῦν Ἑλλὰς καλουμένη οὐ πάλαι βεβαίως οἰκουμένη. » Ἔστι γοῦν ὅπου καὶ τὸ φαίνεται ἐναπόλυτον παρά τισιν, ὁμοίως καὶ παρὰ ποιηταῖς. Hanc rationem confirmat constans scriptorum usus. Sic Herodot. 7, 175 : Ἡ νικῶσα δὲ γνώμη ἐγένετο τὴν ἐκ Θερμοπύλησι ἐσβολὴν φυλάξασθαι· στεινοτέρη γὰρ ἐφαίνετο ἐοῦσα τῆς ἐς Θεσσαλίην. Æsch. Pers. 786 : Οὐκ ἂν φανεῖμεν πήματ' ἔρξαντες τόσα· Ag. 593 : Λόγοις τοιούτοις πλαγκτὸς οὖσ' ἐφαινόμην. Soph. Phil. 741 : Ἐν κακῷ δέ τῳ φαίνει κυρῶν· 1335 : Πρὶν ἂν ... τὰ πέργαμα ... πέρσας φανῇς· OEd. Col. 804 : Οὐδὲ τῷ χρόνῳ φύσας φανεῖ φρένας ποτέ ...; Eurip. Androm. 343 : Πατρός τ' Ἀχιλλέως ἔργα δρῶν φανήσεται. Plato Phædon. p. 58, A : Ὅτι ... πολλῷ ὕστερον φαίνεται ἀποθανών· Leg. 10, p. 896, C : Εἰ ψυχὴ φανείη πρεσβυτέρα σώματος οὖσα· Theæt. p. 181, B : Ἂν φανῶσι μηδὲν μέτριον λέγοντες. Xenoph. Cyrop. 1, 3, 1 : Πάντων τῶν ἡλίκων διαφέρων ἐφαίνετο· Rep. Ath. 1, 11 : Τοῦτο γνώμῃ φανεῖεν ἂν ποιοῦντες. Ibid. 4 : Ἐν αὐτῷ τούτῳ φανοῦνται τὴν δημοκρατίαν διασώζοντες. Et sic alibi non raro apud scriptores quoslibet. Nec tollitur significationis discrimen eo quod φαίνεσθαι interdum cum infinitivo construitur ubi participium exspectari poterat, velut ap. Plutarch. V. Cimon. c. 4 : Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ὅλως φαίνεται τοῖς περὶ τὰς γυναῖκας ἐρωτικοῖς ὁ Κίμων ἔνοχος γενέσθαι· aut V. Caton. maj. c. 7 : Τοιαύτην δέ τινα φαίνεται καὶ ὁ λόγος τοῦ ἀνδρὸς ἰδέαν ἔχειν. Nam quod recte monuit Schœmann. ad Isæum p. 442, hujusmodi exempla nihil nisi hoc docent, fieri nonnunquam ut scriptores *videri* sibi aliquid dicant etiam in re certa ac manifesta, quam poterant *apparere* dicere. Georgium Lecapenum igitur qui refutare volent, exempla proferre debebunt quæ participium habeant in re dubia atque incerta, qualia ego non magis quam Schœmannus allata a quoquam vidi. G. D.] Sed et de hoc admonitus esto lector, posse alicubi reddi φαίνεσθαι verbo illo, etiam ubi additum non habet participium, veluti [Pind. Pyth. 5, 153 : Πέφανταί θ' ἁρματηλάτας σοφός·] Xenoph. Cyrop. 3, p. 41 meæ ed. [c. 1, 34] : Ἢν δὲ μὴ δύνωμαι, ἀδύνατος ἂν φανοίμην, οἶμαι, ἄδικος δ' οὐκ ἂν δικαίως κρινοίμην. Sic Thuc. 1, [8] : Δήλου γὰρ καθαιρομένης ὑπὸ Ἀθηναίων ἐν τῷδε τῷ πολέμῳ, καὶ τῶν θηκῶν ἀναιρεθεισῶν, ὅσαι ἦσαν τῶν τεθνεώτων ἐν τῇ νήσῳ, ὑπὲρ ἥμισυ Κᾶρες ἐφάνησαν, Comperti sunt esse Cares; minus enim probo Inventi sunt Cares : multo etiam minus, Agniti sunt Cares, ut Valla interpr. Observandum est autem, nos in illis duobus posterioribus ll., præsertim vero in hoc Thucydideo, uti verbo Constat nullo pacto posse. [Particip. φαινόμενος de re conspicua, Archilochus apud Hephæst. p. 22 : Φαινόμενον κακὸν οἰκαδ' ἄγεσθαι. Pind. Nem. 9, 49 : Φαινομέναν ἐς ἄταν.] Hoc præterea sciendum est, quemadmodum verbum φαίνομαι sine participio etiam accipitur interdum pro Comperior, sic vicissim interdum, quamvis participio junctum, simplicius accipi, ut quidem nonnulli putant, sc. pro verbo Videtur, quo ipsum interpretamur, ubi infinitivo jungitur.

‖ Præt. pass. Πέφαμμαι [Hanc formam, πέφαγκα πέφαμμαι, ponit Etym. M. p. 667, 17, ubi de præterito πέφαται, i. e. πεφόνευται, agit : de quo v. HSt. infra. Ab verbo φαίνομαι formatur πέφασμαι, quo utitur Soph. OEd. T. 1184 : Ὅστις πέφασμαι φύς τ' ἀφ' ὧν οὐ χρῆν κτλ. OEd. C. 1543 : Ἐγὼ γὰρ ἡγεμὼν σφῷν αὖ πέφασμαι καινός], a quo est πέφανται in illo Hom. versu ex Il. B, [122] : Τέλος δ' οὔπω τι πέφανται, ut antea docui. Exp. alioqui πεφανέρωται, item ἐξέλαμψεν. At vero in isto Soph. loco [Ant. 621] : Κλεινὸν ἔπος πέφανται, exp. ἀπεφάνθη, item ἐγνωματεύθη. [Eurip. Med. 769 : Οὗτος γὰρ ἀνὴρ ... λιμὴν πέφανται τῶν ἐμῶν βουλευμάτων. Plato Soph. p. 264, B : Ἐπειδὴ ... πέφανται ταῦτα.] Est autem parum usitatum in aliis personis hoc præteritum. [Infinit. Πεφάνθαι, Soph. OEd. T. 692 : Ἄπορον πεφάνθαι με· Ant. 562 : Τὴν μὲν ἀρτίως ἄνουν πεφάνθαι. Plato Soph. p. 231, B : Διὰ τὸ πολλὰ πεφάνθαι· Euthyd. p. 294, A : Ὡς θαυμαστὸν λέγεις καὶ ἀγαθὸν μέγα πεφάνθαι.] At in particip. dicitur Πεφασμένος, potius quam Πεφαμμένος : quod πεφασμένος est tanquam a πέφασμαι, ita sc. dicto pro πέφαμμαι, sicut Μεμίασμαι dicitur pro μεμίαμμαι, et Μεμόλυσμαι, pro μεμόλυμμαι : unde itidem participia μεμιασμένος et μεμολυσμένος pro μεμιαμμένος et μεμολυμμένος. Hanc autem per σ scripturam sequitur nomen Φάσις, cum quibusdam suis composs. : ut Ἀπόφασις et Ἔμφασις, nec non eorum derivatis, sc. Ἀποφατικὸς et Ἐμφατικός. Est porro usus hujus participii πεφασμένος communis scriptoribus solutæ orationis cum poetis, sc. pro Ostensus, Demonstratus, Patefactus; nam πεφασμένου ap. Soph. exp. φανεροῦ γενομένου, OEd. T.

p. 186 meæ ed. [848. OEd. Col. 1122 : Τέρψιν παρ' ἄλλου μηδενὸς πεφασμένην.] Et in hoc versu Theognidis [227], qui alioqui tribuitur et Soloni : Πλούτου δ' οὐδὲν τέρμα πεφασμένον ἀνθρώποισι (vel πεφασμένον ἀνδράσι κεῖται), πεφασμένον Bud. vertit Demonstratum; sed addens et Certum. Apud Plat. vero in Phædro [p. 245, E] hæc verba, Ἀθανάτου δὲ πεφασμένου τοῦ ὑφ' ἑαυτοῦ κινουμένου, ψυχῆς οὐσίαν τε καὶ λόγον τοῦτο αὐτό τις λέγων οὐκ αἰσχυνεῖται, Cic. interpr. Quum pateat igitur æternum id esse, quod seipsum moveat etc. Hinc adv. Πεφασμένως. [De quo quæ dixit HSt. v. s. h. v.] Alioqui exstat Πεφασμένος et pro Dictus, a them. Φάω, pro πεφαμένος, a πέφαμαι : sicut tertia persona singularis est πέφαται, quæ ap. Apollon. legitur. [V. Φημί.] Extat hoc idem particip. Πεφασμένος et pro Interfectus, itidem ab illo them. Φάω, aut certe, ut quidam gramm. malunt, a Φάζω, quod ab hoc Φάω ducit originem : ex quo Φάζω esse putatur σφάζω. Affert autem Eustath. hoc participium πεφασμένος ex Lycophr. At Πέφανται pro Interfecti sunt, ap. Hom. legitur : item infin. Πεφάσθαι, Interfectum esse, Interfectos esse. Sed et Πεφήσεαι habemus apud eundem poetam, secundam personam paulo post futuri, pro Interfeceris, ab illo them. Φάω, significante φονεύω : sicut a φάω habente signif. τοῦ φαίνω, dicit Πεφήσεται pro φανήσεται. [V. Φάω.]

‖ Præt. med. Πέφηνα [immo πέφηνα, sine iota subscripto, ut recte scriptum in Etym. M. p. 667, 27], Apparui, vel, ut Bud. ap. Lucian. interpr., Comparui, Visus sum. At in VV. LL. redditur etiam In conspectum veni, Me obtuli. [Herodot. 9, 120 : Τὸ πέρας τοῦτο οὐ σοὶ πέφηνε. Soph. OEd. Col. 329 : Τέκνον, πέφηνας; El. 646 : Εἰ μὲν πέφηνεν ἐσθλά· 1260 : Σοῦ πεφηνότος.] Ibid. Πεφηνὼς πολέμιος ex Plutarcho, Declaratus hostis. Frequenter certe id sonat πέφηνα, quod Latine dicitur Extiti, ut πεφήνασι κρείττους ap. Greg. Naz., Extiterunt meliores. Ubi tamen redditur simpliciter Fuerunt, Evaserunt. Quod autem attinet ad illud πεφηνὼς πολέμιος expositum Declaratus hostis, videndum est an non aptius reddi queat Compertus hostis, vel Manifesto compertus hostis. Respondet alioqui hæc expos. illi, quæ datur a quibusdam voci activæ verbi compositi Ἀποφαίνω, juncti eidem nomini, in quodam Thuc. loco, quem protuli, ubi de illo comp. egi. [Plusquamperf. ap. Dion Cass. 46, 10 : Ἵνα φιλόπολις ὢν ἐπεφήνεις.]

[Φαινὼ, ἡ, Phæno, oppidulum Idumææ inter Zoara et Petram, propter quod æris metalla. Euseb. De martyrr. Palæstinæ p. 328, C. Athanas t. 1, part. 1, p. 380, C : Εἰς τὸ τῆς Φ. (μέταλλον), ἔνθα καὶ φονεὺς καταδικαζόμενος ὀλίγας ἡμέρας μόγις δύναται ζῆσαι. Ethn. Epiphan. t. 1. p. 719, A : Ὑπερορισθέντες ἐν τοῖς Φαινησίοις μετάλλοις. V. Φαινά. Hase.]

[Φαίνων, οντος, vel ωνος, ὁ. V. Φαίνω, p. 586.]

[Φαινῶπις, ιδος, ἡ, Lucidos oculos habens, Lucida. Manetho 4, 177 : Ἦν ... Κρόνου ... ἀστὴρ ... φαινώπιδα τάξιν ἐπίσχη.]

[Φαιὸς, ὰ, ὸν, Aquilus, Pullus, Fuscus, Gl. Phot. et Suidas : Φαιόν· χρῶμα σύνθετον ἐκ μέλανος καὶ λευκοῦ, ἤγουν μύϊνον. Quibus Suidas longius addidit de hoc aliisque coloribus excerptum ex Philopono ad Aristot. De anima 2, M. 7, b. Plato Tim. p. 68, D : Φαιὸν (γίγνεται) λευκοῦ τε καὶ μέλανος (κράσει). Ibid. : Ξανθοῦ τε καὶ φαιοῦ· Rep. 9, p. 585, A : Πρὸς μέλαν φαιὸν ἀποσκόποῦντες. Frequenter de vestitu, ut φ. ἱμάτια Polyb. 30, 4, 5, Eunap. p. 53=476; φ. ἐσθὴς Dio Cass. 49, 12; 55, 8; στολὴ 56, 31; μανδύη 57, 13; 71, 35; φ. χιτὼν Diog. L. 6, 102. Et de aliis rebus, ut Antiphan. ap. Athen. 10, p. 449, C : Λιβάδα φαιὰν δροσώδη. Id. 3, p. 78, D : Τοὺς ῥυπαροὺς ἄρτους φαιοὺς ὠνόμασιν Ἄλεξις ἐν Κυπρίῳ· et Hesych. : Φαιοὺς, ἄρτους ῥυπαρούς. LXX Genes. 30, 32 : Πρόβατον φαιόν· unde fortasse Hesych. : Φαιὸν, μέλαν. ‖ Φαιὰ φωνὴ, Vox rauca et obscura, quemadmodum Latini *vocem fuscam* dixerunt, *candidæ* oppositam, v. Reimar. ad Dion. Cass. 61, 20, p. 999. Sext. Emp. p. 364 : Οὐ ξένον εἰ ὥσπερ φαιάν τινα καὶ μέλαιναν καὶ λευκὴν φωνὴν ἀπὸ τῶν πρὸς τὴν ὅρασιν αἰσθητῶν κεκλήκαμεν κτλ. Φωνὴν μέλαιναν, φαιὰν, σμικρὰν memorat Pollux 2, 117 : sed quis φαιὰν dixerit non aperit. Et improbat Aristot. Top. 1, 15, p. 106, 6 : Ἐν χρώμασι μὲν τὸ φαιὸν, ἐν φωνῇ δ' οὐδὲν, ἢ εἰ ἄρα τὸ σομφὸν, καθάπερ τινές φασι σομφὴν φωνὴν ἀνὰ μέσον εἶναι.]

[Φαιουρὸς, ὰ, ὸν, Fuscam caudam habens. Lycophr. 334 : Μαίρας ὅταν φαιουρὸν ἀλλάξῃς δομήν. Schol. φαιὸν σῶμα ἔχουσαν.]

[Φαιόω, Fusco, verbum cognitum ex composito Ὑποφαιόω, quod v.]

[Φαιοχίτων, ὁ, ἡ, Pulla veste indutus. Æschin. Choeph. 1049, de Furiis : Φαιοχίτωνες καὶ πεπλεκτανημέναι πυκνοῖς δράκουσιν· ubi syllaba secunda propter metri necessitatem producta est, ut in nominibus Ἱππομέδοντος et Παρθενοπαῖος apud eundem in Sept. ad Theb.]

[Φαιρίδδω. V. Σφαιρίζω vol. 7, p. 1573.]

[Φαιρωτήρ. V. Σφαιρωτήρ vol. 7, p. 1578.]

[Φαισάνη, ἡ, Phæsana, urbs Arcadiæ. Pind. Ol. 6, 56 : Ὅς ἀνδρῶν Ἀρκάδων ἄνασσε Φαισάνᾳ· ubi schol. : Δίδυμός φησιν ὅτι πάντες οἱ ὑπομνηματισάμενοι Φαισάναν φασὶν εἶναι τῆς Ἀρκαδίας πόλιν· αὐτὸς δέ φησιν εἶναι τῆς Ἠλιαίας (corrig. Ἠλείας), καὶ παρατίθεται Ἴστρον ἱστοροῦντα ἐν τῇ πέμπτῃ τῶν Ἠλιακῶν. Ἤτοι οὖν Πίνδαρος ψεύδεται, ἢ διὰ τὸ τὴν Πίσαν ὑπὸ τοῖς Ἀρκάσι ποτὲ γενέσθαι βασιλεύειν φησὶ τῆς Φαισάνης τὸν Αἴπυτον.]

[Φαῖσκος, ὁ, Phæscus. Inscr. Syria ap. Bœckh. 4640, vol. 3, p. 268 : Φαῖσκον Σολέου βουλευτοῦ Σεύηρον κὲ Βάσσον ... οἱ ἐπίσκοποι.]

[Φαισόλα, ἡ, Fæsulæ, urbs Etruriæ. Polyb. 2, 25, 6 : Ἐπὶ πόλιν Φαίσολα. Scribendum videtur Φαισόλαν, quod legitur 3, 82, 1 : Τῶν κατὰ τὴν Φαισόλαν τόπων. Φαίσουλαι, αἱ, ap. Dion. Cass. 37, 30 et 33, qui dativo et accus. ταῖς Φαισούλαις, τὰς Φαισούλας utitur. G. Dindorf.]

[Φαιστιάς. V. Φαιστὶς et Φαιστός.]

[Φαίστιος. V. Φαῖστος.]

[Φαιστὶς, ίδος, ἡ, Phæstis, mater Aristotelis, ap. Dionys. Epist. ad Amm. 1, 5, p. 727, ubi genit. Φαιστίδος, et in epigr. ap. Ammon. in Vita Aristot. (Anth. Pal. Append. 378) : Φαιστίδος ἦν μητρὸς καὶ Νικομάχου γενετῆρος. Male, ut videtur, Φαιστιάδος ap. Diog. L. 5, 1, et scriptorem Vitæ Aristot. ap. Menag. ad Diog. L. 5, 35, p. 201, ex eoque apud Suidam s. v. Ἀριστοτέλης.]

[Φαιστιῶνος· πόλις, Suidas, ab nominativo Φαιστιών. Nomen suspectum.]

[Φαῖστος, ὁ, Phæstus, Bori filius. Hom. Il. E, 43. ‖ Rhopali filius, urbis cognominis (Φαιστὸς) conditor, ap. Pausan. 2, 6, 7; 2, 10, 1, et Steph. Byz. ‖ Rerum Laconicarum scriptor ap. schol. Pind. Pyth. 4, 28, male Φῆστος ib. 9, 89, quod correxit Bœckh. Idem si non scriptor, certe nomen est Φαῖτος, quem de placentis scripsisse refert Athen. 14, p. 643, E, ubi Φαῖστος corrigendum. G. Dind.]

[Φαιστὸς, ἡ, Phæstus, plurium nomen urbium, de quibus Steph. Byz. : Φαιστὸς, πόλις Κρήτης, ὀξυτόνως· τὸ γὰρ βαρύτονον κύριον. (Hoc observat schol. Hom. Il. B, 648, ubi est Φαιστόν τε Ῥύτιόν τε. Dixit de hac urbe Strabo 10, p. 476 seqq.) Ἐκτίσθη ὑπὸ Φαίστου τοῦ Ῥοπάλου, Ἡρακλέους παιδός. Ὁ πολίτης Φαίστιος (ut Φαίστιοι, οἱ, ap. Athen. 6, p. 261, E, et Ἐπιμενίδης ὁ Φαίστιος ap. Plut. V. Solon. c. 12, quem ἐκ τῆς Φαιστοῦ fuisse dixit Strabo l. c. p. 479, ἐκ Φαιστοῦ Eust. ad Dionys. P. 88, et Tzetz. Hist. 5, 629 : Ἐπιμενίδης Φαίστιός τις ἐκ Φαιστοῦ τῆς Κρήτης. Quod pro patris nomine habuit Diog. L. 1, 109 : Ἐπιμενίδης, καθά φησι Θεόπομπος καὶ ἄλλοι συχνοὶ, πατρὸς μὲν ἦν Φαιστίου (Φαίστου apud Suidam, qui hæc excerpsit s. v. Ἐπιμενίδης), οἱ δὲ Δωσιάδου κτλ.) καὶ Φαιστία καὶ Φαίστιον καὶ Φαιστιάς. Ἔστι τῆς Φαιστιάδος καὶ ὁ καλούμενος Λισσής. Ὅμηρος (Od. Γ, 293) « Ἔστι δέ τις Λισσὴς (recte alii libri λισσὴ) αἰπεῖά τε εἰς ἅλα πέτρη. » (Corrupte ap. Strab. p. 479 : Καὶ ὀλύσσην δὲ τῆς Φαιστίας.) Ἔστι καὶ Ἀχαΐας, ὡς Ῥιανὸς ἐν Ἀχαϊκῶν τρίτῳ. Τὸ ἐθνικὸν ὁμοίως Φαίστιος. Ἔστι καὶ ἀπὸ τοῦ Φαιστῖνος Φαιστίνιος. (Ὑρτακῖνος, paronymum nominis Ὑρτακὸς comparat Meinek.) Ἔστι καὶ ἄλλη Φαιστὸς (libri Φαῖστος) Πελοποννήσου ἡ πρότερον Φρίξα καλουμένη. G. D. De voce ΦΑΙΣΤΙΑΩΝ in numo Phæsti Cretæ, pro Φαιστίων, R. Rochett. *Journ. des Sav.* 1836, p. 518, et 1841, p. 525. Hase.]

[Φαιαύλη, ἡ, inter nomina in υλη est in Etym. M. p. 742, 52. Αἰσύλη ap. schol. Hom. Il. Σ, 486.]

[Φαῖτος vitiose pro Φαῖστος, quod v.]

[Φαίωνος ἄρχοντος (olymp. 77, 4) ap. Diodor. 11, 63, vitiose pro Ἀψηφίωνος.]

[Φακᾶς, ὁ, Qui habet lentiginem, Lentiginosus. Suidas s. h. v.: Ὅτι Διοσκουρίδης ὁ ἰατρὸς φ. ἐπεκλήθη, διὰ τοὺς ἐπὶ τῆς ὄψεως φακούς. Qui Dioscorides non est Anazarbensis, sed Alexandrinus, æqualis Cleopatræ et M. Antonii; conf. Letronn. *Revue arch.* a. 1847, part. 1, p. 759, (2). V. sequens. HASE.]

[Φάκας, ὁ, Phacas. Polyzelus ap. Athen. 8, p. 361, C: Τὰ περὶ ἰχθύων καὶ τῶν κοράκων μόνοι ἥδεσαν ὁ Φάκας καὶ ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ Δορκία. Rectus nominis accentus Φακᾶς esse videtur. G. DIND.]

[Φακέα. V. Φακῆ.]

[Φακεέ, ὁ, Phacee. Suidas: Φακεέ· βασιλεὺς Ἰσραὴλ (v. Reg. 4, 15, 25), ὃς ἐπολέμησε τῷ Ἄχαζ, καὶ ἀνεῖλεν ἡμέρᾳ μιᾷ ἄνδρας δυνατοὺς ,αφ', καὶ ᾐχμαλώτευσε γυναῖκας καὶ παῖδας ,ατ'. Hesych.: Φακεέ· διάνοιξις, quod ex lingua Hebraica explicat Sopingius.]

Φάκελον quoque ap. Ammon. ea signif. legimus, qua supra habuimus σφάκελος. Nam indicans quid discriminis sit inter φάκελος et φάκελον, sic scribit, φάκελος quidem est φορτίον ξύλων, ut ap. Thuc. [2, 77]: Φακέλους ὕλης· at φάκελον, ὁ μετὰ φλεγμονῆς σπασμός. Ego tamen de generis mutatione non assentior Ammonio, sed assentirer potius de diversa scriptura. Nam sicut Σφάκελλος gemino λ scriptum diversam habet signif. a Σφάκελος scripto unico λ, ita etiam Φάκελλος existimo synonymum esse τῷ Σφάκελλος, et Φάκελος τῷ Σφάκελος. Quod certe si ita est, Σφάκελος et Φάκελος dicentur συνωνύμως de Morbo illo in quem absoluta gangræna desinit, ortum ex vehementi inflammatione, quæ initio fuit neglecta: at Σφάκελλος s. Φάκελλος poni pro Fasciculo s. Fasce dicentur. Dionys. H. Hist. 7, [11]: Σφάκελλοι φρυγάνων, Fasces s. Fasciculi virgultorum, pro quo 10, [16] habet Φακίολοι φρυγάνων: et Lucas Act. 28, [3], Πλῆθος φρυγάνων. In quo l. Dionysii, cum σ ab initio, et duplici λ in medio, scribitur. [Fraudem Stephano fecerunt interpolatæ quædam Ammonii editiones. Veram scripturam partim ex ed. Aldina, partim ex Thoma M., qui Ammonii verba repetivit p. 881, restituit Valckenar.: Φάκελος καὶ Σφάκελος διαφέρει· φάκελος μὲν γάρ ἐστι φορτίον ξύλων. Θουκυδίδης «Φακέλους ὕλης ἀγρίας»· σφάκελος δὲ ὁ μετὰ φλεγμονῆς σπασμός. Quibuscum comparanda schol. rec. annotatio ad Æsch. Prom. 878, ex duobus codicibus ab me edita: Σφάκελος νόσος ... φάκελος δὲ ἡ (sic correxi quod in uno codice scriptum σφάκελος δὲ καὶ ἡ, in altero σφάκελος καὶ ἡ) συλλογὴ τῶν ξύλων. Διαφέρει δὲ σφάκελος φακέλου· σφάκελος μὲν γάρ ἐστιν ὁ σπασμὸς τῆς κεφαλῆς, φάκελος δὲ ὁ δεσμός· ἀφ' οὗ καὶ φακιόλιον. Φάκαι (alter codex φάκελα) γὰρ παρὰ Ῥωμαίοις τὰ δεσμά. Φάκελον Atticis, φορτίον ἐκκαυμάτων (nam sic ex codice scripsit Bekker.) dialecto vulgari tribuit Mœris p. 393. Σφάκελος s. σφάκελλος ubicunque legitur librariorum errori debetur. In loco Dionysii ab HSt. citato φακέλλους præbuit cod. Vatic., ibidemque paullo post, ubi ἐκ τῶν σφακέλλων legebatur, litera σ recte est ab editoribus sublata, licet de cod. Vatic. taceat Hudsonus. Hesych. s. v. Ῥαχοί, φακέλους τῶν ξύλων restituit Salmas. pro σφακέλους, et Oppiano Hal. 4, 419, ubi libri Συμφερτοὺς δονάκων σφακέλους, Valckenar. Anim. ad Ammon. p. 220, φακέλους. Schol. per δεσμὰ exp. Φάκελος vel φάκελοι φρυγάνων ap. Hippocr. p. 617, 21, Herodot. 4, 62, Plutarch. V., Fabii M. c. 6, Ælian. N. A. 6, 61; κιττοῦ φάκελοι ibid. 10, 10; φάκελοι ῥάβδων μεγάλοι Herodot. 4, 67.] Sæpius absque illo σ initiali, ut in his locis quos Suidas citat: sc. ex Thuc. [2, 77]: Φοροῦντες ὕλης φακέλλους [ap. Thucyd. libri multi, etsi non optimi, φακέλους]. Et ex Josepho [A. J. 7, 4]: Φακέλλους ὕλης ξηρᾶς περιβαλὼν τῷ χωρίῳ, πῦρ ἐνῆκε· et ex quodam anonymo [Ælianо]: Ὁ δὲ Ἀπόλλων κελεύει ἀποδόσθαι τῷ Νικάνορι φάκελλον βύβλου, υ' χρυσῶν· καὶ τέφραν ἐργάσασθαι, καὶ βρέξαντα τῷ τῆς Μαρίας λίμνης ὕδατι, ἐπιπλάσαι τοὺς ὀφθαλμούς. Itidem ap. Synes. Ep. 134: Πρώην ἅπασι γέγραφα φάκελλον ἐπιστολῶν, Διογένει δοὺς, Fasciculum literarum. Suidas in illis tribus ll. quos ex eo attuli, φάκελλον exp. φορτίον: item et δεσμὸν τῶν καλάμων, Fascem arundineum: necnon et εὐάλωτον, quod mendosum est; nam pro his verbis, quæ apud eum leguntur, Φάκελλον, φορτίον, ἢ εὐάλωτον [Sic etiam apud Photium, nisi quod φάκελον], expuncto ἢ, et sublata hypodiastole, leg. φορτίον εὐάλωτον [i. e. *onus quod manibus facile capi et comprehendi potest*, ut exp. Kust.], ut ap. Hesych., apud quem tamen unico λ scriptum est φάκελον: itidemque Φακέλους, φόρτους [et, Φάκελοι, ὁμοίως. In Etym. M. p. 786, 41, est Φάκελος, φορτίον ξύλων, et ap. schol. Aristoph. Ran. 863: Φάκελοι τὰ βαρέα φορτία τῶν ξύλων. Libri Mss. modo simplex modo duplex λ habent, interdum apud unum eundemque scriptorem, velut Procop. Hist. p. 364, A: Πάμπολύ τι χρῆμα φακέλλων ἔκ τε ξύλων καὶ καλάμων ποιησάμενοι, sed p. 415, B: Οἱ δὲ φάκελον ὑπεχώρουν κάτω. Simplex recte præfert Lobeck. Pathol. p. 107, confirmatum exemplo Eurip. Cycl. 241: Θήξεις μαχαίρας καὶ μέγαν φάκελον ξύλων | ἐπιθεὶς ἀνάψεις· et Oppiani loco de quo supra dicebamus. Composito κομποφακελορρήμονα utitur Aristoph. Ran. 838, ubi metrum utramque scripturam fert: unde substant. κομποφακελλορημοσύνη apud Joann. Lyd. De magistr. 3, 7, secundum codicem; nam editor simplex λ, duplex autem ρ posuit.] || Rursum Suidæ Φάκελλος est τὸ τῆς κεφαλῆς φόρημα [Hanc glossæ partem Suidas sumsit ex Photio, apud quem φάκελος simplici λ], Gestamen quoddam capitis, addenti, nominari id ipsum et Φακιόλιον: quo vocab. Fasciam intelligo. [Schol. Thucyd. 2, 77: Φακέλους· φορτία. Φάκελος δεσμὸς, φορτίον, καὶ τὸ ταῖς κεφαλαῖς φορούμενον, ἤτοι τὸ φασκόλιον· ubi non φασκώλιον, sed φακιόλιον corrigendum.] Supra autem habuimus Φακίολοι φρυγάνων, ex Dionysio [A. R. 10, 16] pro Fasciculi virgultorum: a nom. Φακίολος, Fasciculus, Fascis. [In loco Dionysii non dubitandum quin φακιόλους φρυγάνων vitiose scriptum sit pro φακέλους φρ., ut in loco altero 7, 11. Φακιόλους, *Fasces*, ex Niceta Chon. in Alexio Man. F. n. 13 memorat Ducang. Φακιόλιον, τὸ, de fascia s. vitta quæ caput cingit, sæpissime dixerunt scriptores Byzantini, nomine sive ab ipsis sive ab librariis interdum in φακεώλιον (φακεώλιν apud paraphrastam Nicetæ Chon. p. 689, 25 ed. Bekk.) depravato. Utriusque exx. v. ap. Ducang., qui etiam τὴν φακεωλίδα memorat ex Codino De offic. aulæ Cpol. c. 4, n. 30. Φακιάλιον vitiose pro φακιόλιον scriptum ap. Pallad. Hist. Laus. p. 11, correxit Suicer. Thes. Eccles. vol. 2, p. 1411. Ἡμιτύβιον scholiastæ Aristoph. Plut. 729 explicant per σουδάριον ἢ φακιόλιον κροσσοὺς ἔχον ἀμφοτέρωθεν. Nonnosus ap. Phot. Bibl. p. 2, 19: Ὅτι τὰ σανδάλια νυνὶ λεγόμενα ἀρβύλας ἔλεγον οἱ παλαιοὶ, καὶ τὸ φακιόλιον φασώλιν. Qui non apparet quid sibi velit. Falsa certe Suiceri opinio qui φασώλιν in φασκιόλην, *Fasciolam*, mutari voluit l. c. G. D. Georg. Al. Vita Chrys. t. 8, p. 217, 23: Ὑψοῦντες εἰς τὸν ἀέρα τὰ φακιόλια. Jo. Mosch. Prat. spir. p. 1151, B, φακιολίοις ἐρρίπιζον, Sudariis. Vitiose scriptum Jo. Clim. p. 246, 19, ἐλίξαντα τὰς χεῖρας τῷ θερίστρῳ, ἤτοι τῷ φακεολίῳ. At φακιόλια Vita Nili jun. p. 56, 34; 57, 9, sunt Fasciæ capiti circumvolutæ, habitu Saracenico, sicut φακεώλιον Achm. Onirocr. p. 98, 33; 199, 3 et 7; 247, 10. HASE.]

[Φακελόω, In fasciculum colligo. Figurate Nicet. Chon. Hist. p. 197, C: Ἃ εἰς ἰδικήν τινες ἀπέτεμον συγγραφὴν καὶ τὴν ἱστορίαν εἰς τὸ πολύστιχον ἐφακέλωσαν.]

Φακῆ, ἡ, [contractum ex φακέα, de quo schol. Aristoph. Pl. 192: Φακῆ περισπᾶται, ὥσπερ συκῆ, ἀμυγδαλῆ καὶ τὰ τοιαῦτα. Herodian. Περὶ μ. λέξ. p. 6, 21: Φακέα φακῆ, Ἐπίχαρμος «Χύτρα δὲ φακέας ἥψετο·» quo loco etiam Athen. usus est 4, p. 158, C. Formæ solutæ usum reprehendit Euphron comicus ap. Athen. 11, p. 503, A: Ἐπὰν δὲ καλέσῃ ψυγέα τὴν ψυκτηρίαν, τὸ σευτλίον δὲ τεῦτλα, φακέα τὴν φακῆν ... ubi φακέαν corrigendum cum Meinekio: neque enim verisimile est φακεὺς unquam pro φακῆ dictum esse. Φακὴν ὀξείην Hippocr. p. 610, 6, ubi dialectus postulat φακέην ὀξέαν], Lens, Lenticula; sed potius Lens cocta, et ipsum etiam ex lente cocta pulmentum: φακῆς encomium Crates scripsisse fertur. [Φακῆς ἐγκώμιον Cratetis memorat Demetr. De eloc. § 170, Cratetem in-

telligens Thebanum Cynicum, cujus versum attulit Athen. 4, p. 158, B : Μὴ πρὸ φακῆς λοπάδ' αὔξων εἰς στάσιν ἄμμε βάλῃς, ubi φακῆ, lenticula, opponitur λοπάδι, patinæ in qua delicatiores cibi apponebantur; at φακῆ erat in olla, χύτρᾳ s. τρυβλίῳ, ut monet Wyttenb. ap. Plutarch. Mor. vol. 6, p. 918. Pluribus de φακῇ dixit Athen. l. c. p. 156—158, allatis locis Comicorum, Diphili, Epicharmi, Aristophanis (qui φακῆν ἥδιστον ὄψων dixit), Antiphanis, memoratoque Stoicorum dogmate ὅτι τε πάντα εὖ ποιήσει ὁ σοφὸς καὶ φακῆν φρονίμως ἀρτύσει, quod Timonis Phliasii loco confirmat. Ἀρτύειν φακῆν dixit Anthippus ap. eund. 6, p. 244; ἕψειν Antiphanes et Aristophanes apud Athen. p. 158; ῥοφεῖν Vesp. 811 : Καὶ πῦρ γε τουτὶ, καὶ προσέστηκεν φακῆ, ἐὰν ῥοφεῖν δέῃ τι.] Diog. L. Diogene [6, 37] : Ἐξέβαλε δὲ καὶ τρυβλίον, θεασάμενος τῷ κοίλῳ ἄρτῳ τοῦ ψωμίου τὴν φακῆν ὑποδεχόμενον. [Φακῆ Αἰγυπτία ap. Alex. Trall. 7, p. 102.] Est etiam proverb. Ἐν φακῇ μύρον, quod vide apud Erasmum. A quibusdam φακῆ existimata fuit dicta quasi φακάκη, sc. ἡ τὰ φάη κακοῦσα. [Etym. M. p. 786, 39 : Φακή· παρὰ τὸ αἰχίζειν τὰ φάη, ὡς ὁ ἰατρικὸς λόγος μαρτυρεῖ, φαακή (φαιάκη cod. Dorvill.) τις οὖσα· ἢ φακάκη, ἡ τὰ φάη κακοῦσα. Commenta inepta, partim etiam in Orionis Etym. p. 160, 1, exposita, ubi φαηκακὴ scriptum pro φακάκη. Ceterum φακῆ quomodo ab φακὸς differat, s. h. v. dicetur.]

[Φακῆ, ἡ, Phace. Athen. 4, p. 158, C : Οἶδα δὲ καὶ τὴν Ὀδυσσέως τοῦ φρονιμωτάτου καὶ συνετωτάτου ἀδελφὴν Φακῆν καλουμένην, ἣν ἄλλοι τινὲς Καλλιστὼ ὀνομάζουσιν, ὡς ἱστορεῖν Μνασέαν τὸν Πατρέα ἐν τρίτῳ Εὐρωπιακῶν φησι Αυσίμαχος ἐν τρίτῳ Νόστων. Conf. Eust. p. 1572, 52. || Cognomen Hegemonis Thasii, parodiarum scriptoris, memoratum ab Athen. 10, p. 406, E, qui ipsius poetæ locum apposuit, in quo Minerva eum compellat verbis, Δεινὰ παθοῦσα Φακῆ βδελυρὴ, χώρει 'ς τὸν ἀγῶνα.]

[Φακιεύς. V. Φάκιον.]

[Φάκινος, η, ον, Lenticularis. Sopater ap. Athen. 4, p. 158, E : Οὐκ ἂν δυναίμην εἰσορῶν χαλκήλατον μέγαν κολοσσὸν ἄρτον ἐσθίειν, i. e. Ingentem catinum lenticula repletum. Athen. ibid. : Ἀλλ' ὑμεῖς οἱ ἀπὸ τῆς Ἀλεξανδρείας σύντροφοί ἐστε τῷ φακίνῳ βρώματι καὶ πᾶσα ὑμῶν ἡ πόλις πλήρης ἐστὶ φακίνων· ὧν καὶ Σώπατρος ὁ Φάκιος παρῳδὸς μέμνηται κτλ., ubi φάκινοι videntur intelligi Viles et de trivio homines. Schweigh. Sopatrum, qui Πάφιος fuit, jocose Φάκιον vocari monet Casaubonus. Hujus poetæ drama Φακῆ inscriptum aliquoties memorat Athenæus.]

[Φακιόλιον. Φακίολος. V. Φάκελος.]

Φάκιον, τὸ, Lenticulæ decoctum, Hippocr. [p. 474, 19, 36, 46; 576, 6; 610, 43; 632, 22, 31; 657, 7. Male φακεῖον scribi p. 466, 44, monet Foes.]

[Φάκιον, τὸ, Phacium. Steph. Byz. : Φ., πόλισμα Θεσσαλίας. Θουκυδίδης δ' (78). Τὸ ἐθνικὸν Φακιεὺς, ὡς Κάλλιον Καλλιεύς.]

[Φάκιος. V. Φάκινος.]

[Φακοειδὴς, ὁ, ἡ, Lenticularis, Gl.] Φακοειδὲς ὑγρὸν, Crystallinus oculi humor, ut scribit Aet. 7, a figura. Est enim lenti similis, rotundus quidem, sed oblongus. Idem auctor est δισκοειδὲς etiam a quibusdam vocari. Alioqui δισκοειδὲς significat etiam i. q. φακωτόν. [Φακοειδὴς χιτὼν ὀφθαλμοῦ ap. Polluc. 2, 71. || Lentis formam præ se ferens. Ach. Tat. Isag. in Phæn. Arati p. 166, 5 : Καὶ γὰρ φ. ἐστιν ἡ γῆ. Plutarch. Mor. p. 288, B : Τὸ γὰρ φαινόμενον σχῆμα τῆς σελήνης, ὅταν ᾖ διχόμηνος ..., φ. ἐστι καὶ δισκοειδές. Diosc. 4, 178, Empetrum, quod est Frankenia pulverulenta L., ait esse φ., idque Sprengel. ibid. mutavit in πρασοειδές. Sed pristinam lectionem φακοειδὲς tuetur Fraas. Synopsi pll. floræ cl. p. 113. Hase.]

Φακοπτισσάνη [Scr. Φακοπτισάνη], ἡ, Edulium ex lente et ptissana concinnatum, ita tamen ut plus lentis quam ptissanæ habeat : quod hæc valde intumescat, illa autem minimum. Coquitur eodem, quo ptissana, modo. [V. Galen. vol. 6, p. 324 (ubi ἔδεσμα κάλλιστον dicitur, ὃ καλοῦσιν οἱ παρ' ἡμῖν ἄνθρωποι φακοπτισάνην), et 328. G. D. Oribas. t. 1, p. 38, 8; 261, 6 Daremb. Hase.]

[Φακὸς, ὁ. HSt. s. v. Φακῆ :] Φακὸς autem dicitur A Lens cruda, adhibeturque proverbio et ista appellatio, quo dicitur Φακὸν κόπτειν, qui operam ludit. [V. Zenob. Prov. 6, 48, qui cum aliis componit proverbiis ἐπὶ τῶν τοῖς ἀνηνύτοις ἐπιχειρούντων dictis. Φακοῦ γωνίαν κάμπτεις est ap. Plutarch. in Boiss. Anecd. vol. 1, p. 397.] Φακὸς ὁ ἐπὶ τῶν τελμάτων, Lens palustris. [Thom. M. p. 883 : Λέγονται δὲ φακοί καὶ τὰ ἐπὶ τῶν τελμάτων χλοώδη, ἃ κοινῶς λέγεται βρύα· et Hesych., cujus gl. infra apponemus.] Vide Diosc. [1, 9; 4, 88. Mœris p. 382 : Φακὴν (scr. φακῆν) ἑνικῶς καὶ θηλυκῶς Ἕλληνες, φακοὺς πληθυντικῶς Ἀττικοί. Aliter hæc distinguit schol. Aristoph. Pl. 192 : Φακῆ θηλυκῶς ἡ ἑψηθεῖσα, ἀρσενικῶς δὲ ὁ ἀνέψητος ... Θεόκριτος (10, 50)· Κάλλιον, ὦ 'πιμελητὰ φιλάργυρε, τὸν φακὸν (ap. Theocr. τὼς φακός : sed τὸν φακὸν schol. et Stobæus) ἕψειν. Eodem redit Photii notatio, Φακῆ, τὸ ἕψημα τοῦ φακοῦ. Φακὸς, τὸ ὄσπριον ὠμόν· et Etym. M. p. 786, 40 : Φακὸς μὲν ὁ ὠμὸς, φακῆ δὲ ἡ ἑψηθεῖσα· iisdemque fere verbis Herodian. p. 457 ed. Piers. sive p. 455 ed. Lob., qui hæc annotavit : « Φακὸς ἔφθὸς Hippocr. De morb. mul. 2, 60, vol. 7, p. 832, A : quod grammaticorum præcepto a Photio et schol. Luciani Icarom. c. 18 repetito non magis adversatur quam φακῆν ἕψειν Hippocr. De morb. mul. 1, 98, p. 799, A, et ap. Theophrast. Char. c. 14. Sed φακῆ pro φακὸς usurparunt Hippocr. Epidem. 6, p. 536, E, Dioscor. 1, 11, et φακοὶ pro Pulte Pherecr. ap. Athen. 4, p. 159, E : Ἰδοὺ κύλιξ σοι καὶ τράπεζα καὶ φακοί. » In versu Amphidis ap. Athen. 1, p. 30, B : Ἐν Θουρίοις τοὔλαιον, ἐν Γέλᾳ φακοί, sed φακῆ p. 67, B. Versuum Euripideorum, in quibus κακῶν κακὸς et κακὴ fuerat, parodias memorat idem 4, p. 156, F : Εἶτα πάλιν φακοὶ προσηνέχθησαν ὄψει βεβρεγμένοι, καὶ ὁ Διιτρέφης ὀραξάμενος ἔφη « Ζεῦ, μὴ λάθοι σε τῶνδ' ὃς αἴτιος φακῶν ». Καὶ ἄλλος ἑξῆς ἀνεβόησε « Φακός σε δαίμων καὶ φακὴ τύχη λάβοι. » Apparet ex his ubique servatum esse φακῆς et φακοῦ discrimen, de quo Ammonius p. 141 : Φακοὺς φακῆς διαφέρειν φασί. Φακοὶ οἱ ἔτι ὠμοὶ, οὐχ ἑνικῶς· φακῆ δὲ ἡ ἑψημένη (scr. ἡψημένη). Τετήρηται παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἡ διαφορά· unde Thom. M. p. 882 : Φακῆ θηλυκῶς ἡ ἑψημένη, φακοὶ δὲ ἀρσενικῶς ἐπὶ πληθυντικοῦ οἱ ἀνέψητοι· cui frustra oblocuti sunt Valckenar. aliique. Nam φακὸς vel φακοὶ, ex quibus conficitur φακῆ (de quo v. Galen. vol. 6, p. 323 seq.), etiam pro φακῆ dici potuerunt, nusquam vero φακῆ pro φακὸς vel φακοὶ dictum est. Nam in loco Hippocratis Epidem. 6 (p. 1185, E ed. Foes.), quo utitur Lobeck., non φακῆ legitur, sed φακοὶ, apud Dioscor. vero 1, 11, ἡ ἐπὶ τῶν τελμάτων φακῆ veterum editionum vitium est pro οἱ ... φακοὶ, quod nunc ex codd. est restitutum. Quamquam fuisse qui ita dixerint ex Herodiani notatione colligi potest in Cram. Anecd. Oxon. vol. 3, p. 253, 11 : Ἔτι ἁμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες φακῆν πρίασθαι, ἢ φακῆν σπείρειν, δέον λέγειν φακούς· οὕτω γὰρ καλεῖται ὠμὸν τὸ ὄσπριον, ὡς Εὔπολις « Τῇ νῦν, καταδέχεσθαι τοὺς φακούς ». Τὸ δὲ ἑφθὸν μόνως ῥητέον φακῆν. « Φακῆν ῥοφήσομαι (Aristoph. Vesp. 814). » Ap. Polluc. 1, 247, ὄσπρια enumerantem, ubi vulgo φακὴ, Bekkerus vero φακαῖ ex codice, ut videtur, edidit, φακοὶ scribendum. Φακὸν s. φακοὺς descripsit Theophr. H. Pl. 2, 4, 2; 8, 3, 4; 8, 5, 2, C. Pl. 4, 15, 2; 5, 6, 11. Φακὸν Ἰνδικὸν memorat H. Pl. 4, 4, 10. De viribus medicis τῶν φακῶν et τοῦ ἐπὶ τῶν τελμάτων φακοῦ dixit Galen. vol. 13, p. 238 seq., qui aliis quoque locis plurimis φακῆν et φακοὺς memorat, qui collecti sunt in Indice editionis Kühnianæ s. v. Lens. Vid. etiam Oribas vol. 1, p. 31 seq. ed. Daremb. G. D. Φακῶν ἐρέγματα Erot. (p. 378) apud Hippocr. ἀντὶ τοῦ διαιρήματα poni scribit, hoc est, Lentes crassius divisas aut fresas : Καὶ γὰρ ἔρεγμὸς κυρίως λέγεται ὁ δίχα διῃρημένος κύαμος, Faba in duas partes divisa, nimirum locum p. 220, F, subnotans, ubi ἐρέγμασι legitur. Est et φακῶν λέκιθος, Lentium lomentum aut farina, apud Hippocr. p. 610, 3. Φακῶν ὕδωρ Aquam lentium aut decoctum significat, quod parabatur ex lente tosta cum melle et aceto, p. 564, 31, 32; 655, 44; 687, 23. Foes. Φακὸν καὶ κύμινον μίσγειν p. 610, 4. Φακοὺς φώξας καὶ περιπτίσας p. 585, 32; 668, 5.] Φακὸς est etiam Vas lenticularis formæ, dictum itidem Lenticula. [Sic Hippocr. p. 576, 44, φακοὺς ὀστρακίνους commemorat, i. e. Lenticulas

testaceas, aut vaporaria lenticulata testacea : quæ aqua calente plena pedibus admoveri jubet ad fotus. Φακῶν hujusmodi meminit Galen. in Lex. (p. 442), ἀσκοὺς exponens κεράμους, οὓς καὶ πυριατοὺς καὶ φακοὺς ὀνομάζουσι, Utres tegulas, quas etiam lateres et lenticulas vocant. Πυριατοὺς tamen sunt qui titiones ignitos sumant, quos in fomentorum materia commemorat Celsus 2, 17 : « Nempe titiones exstinctos panniculis involutos et ita circumdatos, velut et utriculos, et fictilia vasa, quæ ad similitudinem lenticulas vocant, in quas oleum aut aqua calens ad fotum conjicitur. » Quæ ex Hippocr. sumta esse videntur. Sic enim p. 585, 52, vasis testaceis, aut utriculis, et sacculis, ad fotum utendum præcipit, ut aqua aut decoctione calente infusa pars foveatur. Et p. 668, 21, ad eosdem fotus vasa testacea et vesiculas oleo calente plenas adhibet. Foes. Aretæus p. 105 extr. : Φακῶν τῶν κεραμέων ἢ χαλκέων.] Apud LXX 1 Reg. 10, [1] de vase habente oleum. Apud Joseph. Antiq., φακὸς ὕδατος. [Reg. 1, 26, 11.] Hanc autem hujus nominis φακὸς signif. sequitur et derivatum inde Φακωτὸν, adjectivum, de quo Gorr. ita scribit : Φακωτὸν, Lenticulatum, s. In lentis modum conformatum, ut ap. Hippocr. φακωτὸν πυριατήριον, Vas in lenticulæ similitudinem factum, quo ad ignem calente, vel aqua aut oleo calidis pleno fotus fiunt. Latine Vaporarium lenticulatum dicere possis. Quamquam non solum φακωτὰ Fomenta fuisse dicta, sed etiam φακοὺς substantive, id est, ut Celsus dixit, Lenticulas, Galenus ostendat Glossis Hippocratis, his verbis : Ἀσκοὺς, κεράμους, οὓς καὶ πυριατοὺς καὶ φακοὺς ὀνομάζουσι, Utres appellat tegulas, quas etiam lateres et lenticulas vocant. Nisi ap. Galen. eo loco leg. sit πυρίας φακωτοὺς, Fomenta lenticulata. Dicitur φακωτὸν et de Scalpri quodam genere, quod et φακοειδὲς Galen. appellat Meth. med. 6. Habet enim in imo lenticulæ speciem. Vocatur autem φακωτὸς ἐκκοπεύς. [Κοχλίας φακωτὸς Heliodor. ap. Oribas. in Schneid. Ecl. phys. vol. 1, p. 469.] Φακὸς porro de alio etiam vase usurpatur, eo sc. in quo mortui cineres conduntur. In qua signif. ex Justino Martyre affertur, loquente de Busto Sibyllæ. [Justini in Oratione ad Græcos priore, p. 34, C, verba hæc sunt : Ἡμῖν ὑποδειξάντων καὶ φακόν τινα ἐκ χαλκοῦ κατεσκευασμένον, ἐν ᾧ τὰ λείψανα αὐτῆς σώζεσθαι ἔλεγον. || Ornamentum quoddam lectorum lenti simile. Athen. 10, p. 413, B : Φακὸν τῆς κλίνης περίχαλκον ὄντα κλάσας ἐξέτεινε μαλάζας. || Lens (in facie hominis). Plut. Mor. p. 800, E : Ἐν τῷ προσώπῳ φακὸς καὶ ἀκροχορδών. quæ pariter conjuncta p. 563, A : Ἀκροχορδόνες καὶ μιάσματα καὶ φακοὶ πατέρων ἐν παισὶν ἀφανισθέντες.] || Φακὸς est etiam Nigra quædam oculi macula. Apud Hesych. autem significat et alia, ut apud eum videbis. [Ejus gl. hæc est : Φακός· βρύον τὸ ἐν τῇ λίμνῃ, καὶ μέλασμά τι ἐν τῇ ὄψει, καὶ μέρος χαλινοῦ, καὶ ἡ λεπτὴ τῆς μεταλλικῆς λίθου, καὶ ἰατρικὸν σκεῦος. || Scriptura vitiosa φακκὸς memoratur in Lexico ap. Matth. Gloss. Gr. min. vol. 1, p. 11 : Φακός· ὁ ὠμὸς ὀξύνεται· φακῆ ἡ ἑψηθεῖσα περισπᾶται. Ἀπὸ γὰρ τοῦ φακέα φακῆ, ἡ τὰ φάη κακοῦσα. Ἐγὼ εὗρον τὸ φακκὸς διὰ δύο κάππα.]

[Φακὸς, ὁ, Phacus, nomen loci Macedoniæ. Polyb. 31, 25, 2 : Δαμάσιππον τὸν Μακεδόνα, ὃς κατασφάξας ἐν τῷ Φακῷ τοὺς συνέδρους ἔφυγε ... ἐκ τῆς Μακεδονίας. Paroxytonum ap. Diodor. Exc. p. 579 : Περσεὺς Νίκωνα τὸν θησαυροφύλακα ἐξέπεμψε, συντάξας τὴν ἐν τῷ Φάκῳ γάζαν καὶ τὰ χρήματα καταποντίσαι.]

[Φακοτρίβων, ωνος, ὁ, ἡ, Lentes terens. Greg. Nyss. vol. 2, p. 291, B : Συντιθεὶς (Eunomius) ἐν ταῖς λοιδορίαις τὰ ἄμικτα φακοτρίβωνα στρατιώτην καὶ ἅγιον ἐξάγιστον. Quocum interpres comparavit proverbium φακὸν κόπτειν.]

[Φακοῦσσα, ἡ, Phacussa. Steph. Byz. : Φάκουσα (var. lect. Φάκουσσα et Φάκουσαι), κώμη μεταξὺ Αἰγύπτου καὶ τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης. Στράβων ιζ' (p. 805, ubi in libris tantum non omnibus κώμης Φακκούσης, duplici κ, scriptum est). Ἑκάταιος δὲ Φακόεσσαι καὶ Φακοέσσαις (sic Meinek. correxit pro Φάκουσσαι καὶ Φακούσσαις) φησί. Καὶ Φακοῦσσαι (sic Ald. : φακοῦσαι duo codices optimi. Φάκουσαι Meinek.) νῆσοι καὶ Φάκαιοι (?). Τὸ ἐθνικὸν Φακούσσιος (φακούσιος duo codd.). Φακοῦσσα Ptolemæo 4, 5, p. 286, 1, restituit Grashofius pro vulgato Φακοῦσα, quod uno in codice Φάκουσα scriptum. G. D. Aglaias De suffus. ed. Sichel. a. 1846, p. 11, 20, ἀφροῦ θρύμμα Φακουσιακοῦ· quod exp. schol. p. 13, 18, νίτρου ἀφροῦ, Spumæ nitri (*de la soude caustique impure*); opinaturque editor, quod circa Phacusam Ægypti inveniebatur magna vis nitri, inde medicamentum illud traxisse nomen. Hase.]

[Φακοφόρος, ὁ, ἡ, Planud. Ovid. Met. 15, 713, errore gravi, Latinaque voce Lentisciferum non intellecta. Boiss. || Lentes apportans. Pseudo-Chrys. t. 5, p. 760, D, τὸν Ἀμβακοὺμ φ. Id. t. 10, p. 900, C, φακοφόρον ἄνδρα τὸν Ἀμβακούμ. Hase.]

[Φάκοψις, ὁ, Lentiginosus, Sparso ore, Gl. Conf. Salmas. De homonym. plantar. p. 39, D, et 40, A. Hase.]

[Φᾰκώδης, ὁ, ἡ, Lenticolor, Lentis colorem referens. Quales sunt lienosi, quos per τὸ φακῶδες designat Hippocr. Epidem l. 3. Iidem ὑποφακώδεες dicuntur p. 1008, H. Foes.]

[Φάκωσις, ἡ, Lentigo. Plural. Hephæst. Apotelesm. p. 13, 20, ὕδερον ἢ φακώσεις. Hase.]

Φάλα, ἡ, Ornamentum quoddam galeæ, [Photio et] Suida teste, dicente esse κόσμον τῆς περικεφαλαίας. Quæ expositio et ap. Etym. [M. p. 787, 3] habetur, scribentem φαλὰ, non φάλα. Ab Hesych. φάλα dicitur esse ἡ μικρὰ κάρα, ubi non dubito quin κάρα mendose scriptum sit. In VV. LL. φάλα dicitur esse Caput, Capitis ornamentum, Clavus in galea splendidus. Vide Φαλός.

[Φαλαγγάρχης, ὁ.] A nomine Φάλαγξ, primam significationem habente, derivatur Φαλαγγάρχης, Præfectus phalangis, Qui præest phalangi. [Theodos. Diacon. Expugn. Cretæ Acr. 4, 6, 42. Nicet. Eugen. 5, 315. Const. Manass. Chron. 3139. || Forma Φαλάγγαρχος, Petrus Magister in Maji Collect. Vat. vol. 11, p. 591, nisi φαλαγγαρχῶν scribendum pro φαλαγγάρχων. Boiss.]

Φαλαγγαρχία, ἡ, Imperium quod habet is qui phalangi præest. [Const. Manass. Chron. 2157 : Τὰς αὐτῶν ῥήξας φαλαγγαρχίας, Phalanges adversas perrupit, Int. Boiss. Suidas : Φαλαγγαρχία· αἱ δύο μεραρχίαι, ἀνδρῶν τετρακισχιλίων ἐνενήκοντα ἓξ. Τοῦτο ἔνιοι κατ' ἀποτομὴν κέρατός φασιν, οἱ δὲ μέρος. Πάλαι δὲ καὶ στρατηγία ἐκαλεῖτο, καὶ ὁ ἡγούμενος στρατηγός· νῦν δὲ φαλαγγάρχης. Similiter gramm. in Bibl. Coisl. p. 507. Et ibid. : Διφαλαγγία, αἱ δύο φαλαγγαρχίαι.]

[Φαλαγγάω.] Φαλαγγῶσα, Irritata, Efferata, τεθηριωμένη, ἠρεθισμένη, Hesych. Secundum quam signif. a nomine φαλάγγιον, Araneus, deductum videri posset, nisi tamen φαλαγγιῶσα potius scrib. esset, [quamvis contra seriem literarum,] hanc derivationem sequendo.

Φαλαγγηδὸν, q. d. Per phalanges. Quidam interpr. Turmatim : recte quidem, si φάλαγξ reddi possit Turma. [Per κατὰ τάξεις exp. Hesych. Hom. Il. O, 360 : Οἵ γε προχέοντο φ. « Φ., Tota simul acie, Polyb. 3, 115, 12, ubi opponitur κατ' ἄνδρα καὶ κατὰ σπείρας. In acie, 4, 8, 10, ubi opp. χωρὶς παρατάξεως. » Schweigh. Ones. Strateg. p. 81, 27 Cor., προάγειν φ. Figurate Philo vol. 1, p. 445, 43, τοὺς ζηλωτὰς φ. ἐπιόντας, Condensatæ phalangis more. Hase. Plut. V. Othon. c. 12 : Φ. ἐμάχοντο. Ἰλαδὸν per φ. exp. Eustath. p. 177, 39.]

[Φαλαγγιάω. V. Φαλαγγάω.]

[Φαλαγγιόδηκτος, ὁ, ἡ.] A dimin. autem nomine φαλάγγιον significante Araneum, est ortum compositum Φαλαγγιόδηκτος, A phalangio morsus, ap. Diosc. [4, 52 et 116. Boiss. Galen. vol. 14, p. 180, 15 et 248, 15. Theoph. Nonnus t. 2, p. 320, 6 Bernard. Hippiatr. p. 139, 17. Hase.]

Φαλάγγιον, τὸ, Aranei genus. [Per ἀράχνης exp. schol. Philostr. Her. p. 319 ed. Boiss.; ῥὰξ per ζωῦφιον τὸ λεγόμενον φαλάγγιον Thomas M. p. 775.] Φαλάγγια sunt in araneorum genere, a crurum longioribus internodiis, quæ Græci φάλαγγας dicunt, appellata. Vide [Aristot. H. A. 4, 11; 5, 8. 5, 19 : Γίνεται τὰ μὲν ἐκ ζώων τῶν συγγενῶν, οἷον φαλάγγιά τε καὶ ἀράχνια ἐκ φαλαγγίων τε καὶ ἀραχνίων· 5, 27; 8, 4, et 9, 39, ubi φαλαγγίων genera plura memorat. V. etiam Plin. H. N. 29, 4. Remedia contra phalangiorum morsus plura memorat Galenus : v. Kühnii

Indicem p. 472.] Plin. [8, 27; 29, 4], nec non Dioscor. Meminit et [Plato Euthyd. p. 290, A : Φ. καὶ σκορπίων, iisdemque verbis Diodor. 3, 29,] Xenoph. [Mem. 1, 3, 12, 13. Demosth. p. 798 extr. Theophr. H. Pl. 8, 10, 1; 9, 11, 1. « Diog. Laert. 6, 44. Epiphan. t. 1, p. 262, B : Δίκην φ. τετραγνάθου ἑρπετοῦ. Sext. Emp. p. 25, 3. Id. p. 22, 27 : Ἀθηναγόρας δὲ ὁ Ἀργεῖος ὑπὸ σκορπίων καὶ φ. ἀλύπως ἐπλήσσετο. » Hase.] || Φαλάγγια sunt etiam Fulcimenta quæ navibus substernuntur, Eust. [p. 140, 9; 469, 15. Hesych. : Φαλάγγια, στρογγύλα ξύλα καὶ σύμμετρα· Ἀττικοὶ δὲ κόρακας. Etym. M. p. 786, 50 : Καὶ οἱ κόρακες δὲ παρὰ Ἀττικοῖς φαλάγγια· unde sua sumsit schol. Oppiani Hal. 1, 1. *Phalangas* s. *Palangas* dixerunt Latini, etiam adjectivo *Phalangarius* s. *Palangarius* usi.] ; || Φαλάγγιον, herba quædam, quæ et Φαλαγγίτιον, a Diosc. [3, 122] dicitur, item Φαλαγγίτης a Paulo Ægineta. [*Phalangites* et *Phalangium* apud Plin. H. N. 27, 12, 98. Φ. inter Arachnideas est fort. Clubionia Holosericea, sec. Bussemak. Schol. in Nicandr. p. 661, 6. Φ. herba est Lloydia græca Salisb., auctore Fraas. Syn. pll. floræ cl. p. 288. Hase.]

[Φαλαγγιόπληκτος, ὁ, ἡ, A phalangio percussus. Galen. De comp. med. sec. locc. 7, 3, p. 543.]

[Φαλαγγίτης, ὁ, HSt. s. v. Φάλαγξ :] Inde est deductum et Φαλαγγίτης, quod a Polybio ita dicitur ut Legionarius, Bud. [Polyb. 18, 15, 19. Φαλαγγῖται distinguuntur a τοῖς θωρακίταις et ψιλοῖς 4, 12, 12. Sic 11, 11, 4. Et 11, 12, 1 : Τὰ τῶν φαλαγγιτῶν συστήματα. Schweigh. Diodor. 18, 2 : Ὡς ἦκε πρὸς τοὺς πεζοὺς φ. Dionys. A. R. 4, 18 : Τὸ πεζικὸν τῶν τε φ. καὶ τῶν ψιλῶν στράτευμα. *Phalangitæ* apud Livium 37, 40; 42, 51.] Sed Φαλαγγίτης est etiam herba illa, quæ alio nomine φαλάγγιον. [quod v. Galen. vol. 13, p. 239 : Φαλαγγίτης ὠνόμασται μὲν οὕτως ἐκ τοῦ βοηθεῖν τοῖς ὑπὸ φαλαγγίων δακνομένοις. Ἔστι δὲ λεπτομεροῦς δυνάμεως ξηραντικῆς].

[Φαλαγγιτικὸς, ἡ, ὸν, Phalangis more instructus. Polyb. 18, 11, 10 : Τιθεὶς ἐναλλὰξ σημαίαν καὶ σπεῖραν φαλαγγιτικήν.]

[Φαλαγγίτιον. V. Φαλάγγιον.]

[Φαλαγγομαχέω. HSt. s. v. Φάλαγξ :] Quin etiam comp. Φαλαγγομάχος et Φαλαγγομαχέω inde sunt. Est autem Φαλαγγομάχος, Qui in phalange pugnat, s. adversus phalangem, ut ap. Xenoph. Cyrop. 6, [4, 18] φαλαγγομαχεῖν quidam interpr. Phalange pugnare, seu in phalange : alii, Adversus phalangem pugnare. Ex Epigr. [Philippi Thessal. Anth. Pal. 9, 285] affertur et Φαλαγγομάχας [ἐλέφας], Pro phalangibus pugnans.

Φάλαγγος, ὁ, Instrumentum bellicum, VV. LL. Sed suspectum est vocab. φάλαγγος, quod apud Hesych. legitur, quum sequantur expositiones per plur. num. τορύναι, et ὄργανα πολεμικά. [Gl. ab Musuro interpolata. Codex φαλαγγοστορύναι.]

[Φαλαγγοσώστης, ὁ, Theodos. De exp. Cretæ Acroas. 2, 136, Φ. : πεζοτοξοκράτας. Interpr., Legionarios. Hase.]

[Φαλαγγόω, Phalanges cogo. Theodos. De exp. Cretæ Acroas. 2, 110 : Καὶ δὴ στρατεύσας καὶ φαλαγγώσας ὅλους ἐκ τῶν ὀπῶν ἤθροιζεν ὁ δράκων ὄφις. Boiss. || Polyæn. 5, 2, 6 : Ὑπὸ τῆς περιεχούσης ἄκρας τὸν λιμένα τόπος ἦν ὁμαλὸς καὶ πηλώδης ... Τοῦτον οἱ στρατιῶται ξύλοις φαραγγώσαντες ὑπερήνεγκαν ὀγδοήκοντα τριήρεις ἡμέρᾳ μιᾷ· ubi φαλαγγώσαντες scriptum opinor et novo usu adhibitum de palangis ligneis, quas navibus subjicierant, ut ex uno in alium pertraherentur locum (ῥᾳδίως διελκύσας τὰ σκάφη in ejusdem facti narratione dixit Diodor. 14, 50). Wessel. ad Diodor. l. c. Cum hac conjectura Schneid. comparavit Philon. in Math. vett. p. 98 : Ὁδοποιήσας καὶ φαλαγγώσας τὰς προσαγωγὰς τοῖς μηχανήμασι, Postquam palangas præparaveris admovendis machinis.]

Φαλάγγωμα, τὸ, Pompa quædam quæ in Bacchanalibus celebratur, Hesych. [|| Palanga. Phrynichus Bekkeri p. 71, 11 : Φάλαγξ· τὸ ξύλον ἡ φάλαγξ, ἃ νῦν φαλαγγώματα καλοῦσιν.]

Φαλάγγωσις, εως, ἡ, Oculi affectio est, inquit Paulus Ægin., quum cilium intro spectat, pilorum acie simul cum eo inversa; sic enim pili oculum compungunt. Aetius vero ex Severo scribit, φαλάγγωσιν dici Palpebrarum χάλασιν, quum sc. illæ relaxatæ aut earum extremitas intro vergit, ut pili inde non facile appareant, nisi quis distendat ac disparet palpebras : scribitque, eam affectionem πτῶσιν etiam vocari, et differre ἀπὸ τῆς διστιχιάσεως, quod in hac novi et non naturales pili succrescant, in illa soli naturales sint, qui inversi negotium oculo facessunt. Paulus vero libro 6, videtur palpebrarum relaxationem alium a phalangosi affectum statuere. Tamen Galen. ἐν τῇ Εἰσαγωγῇ [vol. 2, p. 391] definiens phalangosin esse Quum pilorum subnascentium duplex triplexve acies in inferiore aut superiore palpebra provenit, eandem prorsus facit cum distichiasi, manifesto errore. Species enim τριχιάσιος ἡ φαλάγγωσις, ut et ἡ διστιχίασις. Dicitur enim τριχίασις Nexa oculi a pilis proveniens : ea autem contingit duobus modis, vel novis pilis exorientibus, vel naturalibus pilis in bulbum (sic enim eo loco Paulus vocat ipsum Oculi globum, bulbi modo tunicatum et capillatum) conversis; utroque enim modo contingit oculum pungi et male habere. Dicitur hic affectus ἀπὸ τῆς τῶν τριχῶν φάλαγγος, h. e. A pilorum acie. Hæc Gorr. [Leo Philos. Consp. med. p. 135, 15 Ermerins. Galen. vol. 14, p. 767, 14 et p. 771, 16. Id. vol. 19, p. 438, 1 : Διαφοραὶ τριχιάσεως τρεῖς· φ., πτῶσις, ὑπόφυσις. Hase.]

Φάλαγξ, αγγος, ἡ, [Legio, Acies, Valnus, Cohors, Internodium, Tarantula, Gl.] Latine etiam Phalanx : quo nomine poetæ præsertim utuntur. [Grammaticorum de etymologia commenta v. ap. Etym. M. p. 786, 43 (παρὰ τὸ πέλας καὶ ἐγγὺς ἀλλήλων εἶναι), et Suidam (παρὰ τὸ πελάσαι ἄγχι), et schol. Hom. Il. Δ, 254 (ἐπειδὴ τὸ παλαιὸν ξύλοις ἐμάχοντο, φάλαγγες δὲ τὰ ξύλα).] Dicebatur autem φάλαγξ de Acie certo quodam modo ordinata, cujus usus erat apud Macedones. [Cuneus Livio 32, 17.] Eratque centum et viginti hominum, ut quidam scribunt. Ut autem quidam tradunt ex Curtio, octo millia armatorum continebat; nullumque genus aciei apud Macedones validius erat : unde et peditum stabile agmen appellabant. Sed generaliter etiam pro quovis agmine s. quavis acie usurpatur [Per πολεμιστῶν παράταξις exp. Hesych. Suidas : Φάλαγγες, στίχες, τάξεις· οἱ δὲ τὸ ἐκ πλειόνων τάξεων ὁπλιτικὸν πλῆθος] : sic pluralis [cujus solius exx. sunt ap. Hom. et Hesiod., excepto Τρώων ῥῆξε φάλαγγα Il. Z, 6] φάλαγγες quum apud alios, tum apud Hom. de Agminibus : ut Il. Λ, [215, Hesiod. Th. 676] : Ἀργεῖοι δ' ἑτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας. [Et alibi non raro in Il., ut B, 558 : Ἵσταντο φάλαγγες· Z, 6 : Σφῇ ἀρετῇ Δαναοὶ ῥήξαντο φάλαγγας· et κίνυντο vel κλονέοντο vel ὀλέκοντο φάλαγγες Δ, 332, E, 93, Θ, 279; ἀλαπάζειν vel κεδάσσαι φάλαγγας, Λ, 503, P, 285. Post Homerum frequenter hoc nomine usi sunt de acie instructa Xenophon posteriorumque temporum historici, nusquam, ut videtur, antiquiores. Signif. voc. explicat Ælian. Tact. c. 7 : Τὸ ὅλον σύστημα τοῦ πλήθους τῶν λόχων φάλαγξ καλεῖται, ἧς μῆκος μὲν τὸ πρῶτον τῶν λοχαγῶν τάγμα· τοῦτο δὲ μέτωπον ... καλεῖται· τὸ δὲ κατόπιν τοῦ μετώπου πᾶν μέρος τῆς φάλαγγος μέχρι τῶν οὐραγῶν βάθος καλεῖται· et similiter Arrian. Tact. c. 12.] Legitur et ap. Dem. [p. 123, 26 : Τῷ φάλαγγα ὁπλιτῶν ἄγειν], nec non apud Xenoph. hoc vocab. Sed ab hoc interdum φάλαγγος appellatione Acies longior quam altior significatur, ut docet Bud., quem vide [p. 631, ubi affert Xenoph. Hell. 3, 4, 13 : Τὸ μὲν πρῶτον ἔστησαν ἀμφότεροι, οἱ μὲν Ἕλληνες ἱππεῖς ὥσπερ φάλαγξ ἐπὶ τεττάρων (eandem phalangis altitudinem memorat Anab. 1, 2, 15) παρατεταγμένοι, οἱ δὲ βάρβαροι τοὺς πρώτους οὐ πλέον ἢ εἰς δώδεκα ποιήσαντες, τὸ βάθος δ' ἐπὶ πολλῶν· ubi ὥσπερ φάλαγξ dicitur, quia hoc nomen proprium est peditatus. Eodem modo ab equitatu distinguitur Ag. 2, 9 : Τὰς φ. ἰσομάλους, σχεδὸν δὲ καὶ οἱ ἱππεῖς· et Cyrop. 6, 3, 1 : Τοὺς ἱππέας πρώτους ... ὄπισθεν δὲ ἡ φ. ἑφεπομένη. Plutarch. V. Crassi c. 23 : Ἐπετάχυνε τὴν πορείαν προσβιαζόμενος ἀκολουθεῖν τὴν φάλαγγα τοῖς ἱππεῦσιν. Diodor. 20, 10 : Τοὺς ἱππεῖς πρὸ τῆς φ. ἔστησεν. Εἰς φάλαγγα τεταγμένον Xenoph. Anab. 4, 8, 10. Ἐκ κέρατος εἰς φάλαγγα καταστῆσαι idem Cyrop. 8, 5, 15; φάλαγγι μάχεσθαι κατὰ κέρας 7, 1, 22. Ἐπὶ φάλαγγος ἄγειν idem Cyrop. 1, 6, 43; ἐπὶ

φάλαγγος ὑφηγεῖσθαι Anab. 6, 5, 25. Ἐπὶ φάλαγγος καθίστασθαι Cyrop. 6, 3, 21; ἐπὶ φάλαγγος καταστάντες (equites) Hipparch. 3, 12. Φάλαγγα vel φάλαγγας ἀναπτύσσειν idem Cyrop. 7, 5, 3 et 51; βαθεῖαν ποιεῖν τὴν φ. Diodor. 20, 10; βαθύνειν Xenoph. Cyrop. 8, 5, 15; ἐκτείνειν ibid.; καταστῆσαι ἀντίαν τὴν φ. Anab. 1, 10, 10. Dual. Τὼ φάλαγγε idem Anab. 1, 8, 12. De Phalange Macedonica dixit Polyb. 18, 9, 4, et cap. 12—15, ubi cum Romanorum acie comparationem instituit. De eadem Plutarch. V. Flam. c. 8 : Ζώῳ ἡ φάλαγξ ἔοικεν ἀμάχῳ τὴν ἰσχύν, ἕως ἕν ἐστι σῶμα καὶ τηρεῖ τὸν συνασπισμὸν ἐν τάξει μιᾷ, διαλυθείσης δὲ καὶ τὴν καθ' ἕνα ῥώμην ἀπόλλυσι τῶν μαχομένων ἕκαστος κτλ., et Diodor. 16, 3 : Ἐπενόησε (Philippus) τὴν τῆς φ. πυκνότητα καὶ κατασκευήν, μιμησάμενος τὸν ἐν Τροίᾳ τῶν ἡρώων συνασπισμὸν καὶ πρῶτος συνεστήσατο τὴν Μακεδονικὴν φάλαγγα. Ab levioris armaturæ generibus distinguit Arrian. Anab. 1, 2, 6 : Ἀλέξανδρος ... τὴν μὲν φάλαγγα ἐς βάθος ἐκτάξας ἐπῆγε, τοὺς δὲ τοξότας καὶ τοὺς σφενδονήτας προεκθέοντας ἐκέλευσεν ἐκτοξεύειν τε καὶ σφενδονᾶν. || De castris dictum ab Xen. Rep. Lac. 12, 3 : Εἴ τις προΐοι νύκτωρ ἔξω τῆς φάλαγγος, ἐνόμισεν ὑπὸ τῶν Σκιριτῶν προφυλάττεσθαι· Ages. 2, 15 : Συνελκύσαντες τοὺς τῶν πολεμίων νεκροὺς εἴσω φάλαγγος· De re eq. 8, 12 : Ἦν ... στρατοπέδου ἀντικαθημένου ἀνθιππεύωσιν ἀλλήλοις καὶ διώκωσι μὲν μέχρι τῆς πολεμίας φάλαγγος τοὺς ἐναντίους, φεύγωσι δὲ μέχρι τῆς φιλίας κτλ.] || Regula lances libræ suspendens, Aristot. Mechan. [1, 20; 20, 1], quod etiam ζυγὸν, Jugum, appellare videtur. Est enim Linea perpendiculo incumbens. Bud. [Phot., Suidas et Etym. M. : Λέγεται καὶ τοῦ ζυγοῦ ὁ κανὼν φάλαγξ.] || Araneus. [Phot. et Suidas : Καὶ ὁ ἀράχνης δὲ (λέγεται φάλαγξ), ὃν ἔνιοι φαλάγγιον. Aristoph. Vesp. 1509 : Τουτὶ τί, ἦν τὸ προσέρπον, ὀξὶς ἢ φάλαγξ; Ran. 1314.] Plato [comicus ap. Phot., Suid., Etym. M., Eustath. p. 924, 8] : Ἐοίκασιν [Εἴξασιν] ἡμῖν οἱ νόμοι τούτοις τοῖς [τούτοισι τοῖσι] λεπτοῖς ἀραχνίοις, ἃ τοῖσι τοίχοισιν [τοίχοις] ἡ φάλαγξ ὑφαίνει. [Xenoph. Mem. 3, 11, 6 : Αἱ φ. ... θηρῶσι τὰ πρὸς τὸν βίον. Aristot. H. A. 9, 1.] || Φάλαγγες, Internodia digitorum. [Aristot. H. A. 1, 15. Per τὰ τῶν δακτύλων ἄρθρα exp. Phot., Suid., Etym.] Sic dicuntur Digitorum ossa terna, mutuo colligata, et ordine sibi succedentia, et velut in acie disposita. Ac quamvis φάλαγξ Agmen militum significet, et non Singulos milites, digitorum tamen singula ossa a medicis φάλαγγες appellantur : ut quum Galen. primam pollicis phalangem nominat : scribitque priorem semper phalangem subire in cavitatem sitam in principio sequentis phalangis. Ratione eadem etiam σκυταλίδες vocantur. Sunt etiam qui Phalangis nomine Metacarpii ossa comprehendant, ordine etiam eodem, veluti in acie, constituta, quo ossa digitorum. Hæc Gorr. In VV. LL. annotatur φάλαγγα esse Internodium in digitis, i. e. Digiti partem rigidam et quæ non flectitur, quæ inter duos articulorum est nodos : ut τὸ τοῦ δακτύλου καμπτικὸν sit κόνδυλος, at τὸ ἄκαμπτον, sit φάλαγξ. Primus autem ibi tribuitur huic signif. locus, quum tamen minime primus esse videatur. || Φάλαγγες, Ligna quibus naves in navali fulciuntur, et in quibus residunt, Bud. In VV. LL. φάλαγγες dicuntur itidem esse Ligna rotunda, fustesque teretes, quibus suppositis naves in mare deducuntur, aut ad litus subducuntur. [Phot., Suid. et Etym : Φάλαγγες ... λέγεται ... καὶ νεὼς ὑπερείσματα· ἔνιοι καὶ τὸ στρογγύλον ξύλον καὶ σύμμετρον φαλάγγιον ... καὶ ἐπὶ τῆς νεὼς ἡ διαβάθρα· et Suidas cum Etym. : Φάλαγγες τῶν νηῶν, παρὰ τὸ σπᾶν εἰς ἅλα. Significatio rejecta ab Atticistis, ut apparet ex Antiatt. Bekk. p. 115, 20 : Φάλαγγας κωλύουσι λέγειν τὰ ξύλα ἐφ' ὧν τὰ πλοῖα νεωλκεῖται.] Afferturque ex Apoll. Arg. 2, [843] : Σῆμα δ' ἔπεστι ... Νηΐου ἐκ κοτίνοιο φάλαγξ. [Orph. Arg. 272 : Πυκινὰς ἐκέδασσε φάλαγγας, αἵ οἱ (navi) ὑπὸ τρόπιν εἶντο μιῆς σχοίνοιο ταθεῖσαι. « Vocatur autem Φάλαγξ etiam quodlibet lignum teres. Sic ap. Herodot. 3, 97, φάλαγγες ἐβένου sunt Trunci s. Stipites ebeni arboris. » Schw.] Usi sunt autem et Latini hac voce [Phalangæ s. Palangæ] in ista quoque signif.

[Φάλαι· ὅρα, σκόπει, gl. obscura Hesychii, de qua Lobeck. Pathol. Proleg. p. 87 : « Incertum utrum tertia persona sit φαλᾷ, ὁρᾷ, σκοπεῖ, an imperativus φᾶλαι similis Homerico φῖλαι. Hinc ortum est παμφαλᾶν τὸ μετὰ πτοιήσεως περιβλέπειν schol. Apoll. Rh. 2, 127, quod fit crebro motu et nictatione oculorum. »]

[Φαλαίκειος, ὁ, ἡ. Phalæceus, Ab Phalæco inventus. Metrum dactylico - trochaicum hendecasyllabum -ᴗ, ⏑ᴗᴗ, ⏑ᴗ-ᴗ-ᴗ ab grammaticis Φαλαίκειον appellatur : v. Hephæst p. 57. *Phalæcium metrum* apud Marium Victor. 3, 9; 4, 1, § 8 et 100, aliosque. G. D. Max. Planudes Transl. carm. Boethii p. 7 Weber. : Εἶδός ἐστιν ἀντισπαστικὸν, ἀναμεμιγμένον ταῖς ἰαμβικαῖς συζυγίαις, τρίμετρον, καταληκτικὸν, ὃ καλεῖται φ. Hase.]

[Φάλαικος, ὁ, Phalæcus, Phocensium tyrannus. Æschin. p. 45, 20, 29. Fuit Phaylli filius : v. Pausan. 10, 2, 7. || Poeta, cujus epigrammata citat Athen. 10, p. 440, D, et aliquot carmina in Anthologia leguntur, nomine in cod. Palat. modo recte scripto, modo in φαλάκκου vel φλάκκου corrupto. Metrum *Phalæceum* v. s. v. Φαλαίκειος.]

[Φάλαινα vitiose pro Φάλλαινα, quod v.]

[Φαλαισίαι, αἱ, Phalæsiæ. Steph. Byz. : Φαλαίσια, πόλις Ἀρκαδίας. Παυσανίας ὀγδόῳ. Τὸ ἐθνικὸν Φαλαισιεύς. Apud Pausan. (8, 35, 3) ἐς Φαλαισίας et αἱ Φαλαισίαι, unde Φαλαισίαι Stephano quoque restituit Meinekius.]

[Φαλάκρα, ἡ, Calvities. (Calvaria, Calvarium, add. Gl.) Φαλάκρας ἐγκώμιον inscripta est Synesii declamatio, opposita Dionis Chrysostomi τῆς κόμης ἐγκωμίῳ : de quo dixit J. Geelius in *Lettre à M. Hase sur le Discours de Dion Chrysostôme, intitulé : Éloge de la chevelure.* Lugd. Bat. 1839. Tetigit HSt. s. v. Φαλακρότης. G. D. Jo. Tzetz. Chil. 11, 723. Hase.]

[Φάλακρα, τά. V. Φαλάκραι.]

[Φαλάκραι, αἱ, Phalacræ. Steph. Byz. : Φαλάκραι (φάλακραι codex Voss.), ἄκρα τῆς Ἴδης, ἥτις οὐκ ἔχει ζῶν φυτὸν διὰ τὴν χιόνα καὶ τὸν κρύσταλλον, ἀλλ' ἐψίλωται· καὶ πάντα δὲ τὰ ἐψιλωμένα ὄρη ἐλέγετο φαλάκραι. Ὁ ἐκ τόπου Φαλακραῖος. Λυκόφρων (v. 1170) « Στερρὰν κύβηλιν ἢ Φαλακραῖον κλάδον· » καὶ θηλυκῶς (ibid. v. 24) « Φαλακραῖαι κόραι· » καὶ οὐδέτερον. Ἔστι καὶ κώμη Λιβύης Φαλάκραι. (Φαλάκρα ap. Ptolem. 4, 12, p. 274, 29.) Ἔστι καὶ Φάλακρον ἀκρωτήριον Κορκύρας, ὡς Ἀρτεμίδωρος ἐν πέμπτῳ Γεωγραφουμένων φησίν. (Hoc Φαλακρὸν ἄκρον scriptum apud Ptolemæum 3, 13, p. 228, 25. Ibid. 3, 4, p. 193, 20, in descriptione oræ maritimæ Siciliæ est Φαλάκριον ἄκρον, quod haud dubie Φάλακρον scribendum.) Macedonica nominis forma Βαλάκραι est, reddenda, ut monuit Meinek. ad Steph. Byz. p. 244, Pausaniæ 2, 26, 9, ubi Cyrenaicæ vicus memoratur Βαλάγραι, et Synesio Epist. 104, p. 244, ubi ejusdem vici incolas Βαλαγρίτας habes, utrumque vitiose pro Βαλάκραι et Βαλακρίτας, i. e. Φαλάκραι et Φαλακρίτας. Epiri promontorium Φάλακρον Meinek. memorat ex Strabone 7, 7, 5, et Idæ verticem Φάλακρα apud schol. Hom. Il. Ξ, 283, Coluth. 14, et Nicandr. Ther. 668, Alex. 40. Hunc Φάλακρα, τὰ, dixit Lucian. Lexiph. c. 15, ἡ Φαλάκρα Coluth. 14 : Ἰδαίης πρηῶνα Φαλάκρης. Ἡ Φαλάκρα et Φάλακρον ἀκρωτήριον scholiastæ Lycophr. 24. Φαλάκραι, αἱ, ap. Theophrast. H. Pl. 3, 17, 6 : Ἡ ἄμπελος φύεται τῆς Ἴδης περὶ τὰς Φαλάκρας καλουμένας. Hesychii glossæ quæ huc spectant hæ sunt : Φαλάκραι, τόπος τῆς Ἴδης· καὶ νύμφαι. (Hæ Φαλακραῖαι potius dicendæ fuerunt, ut Φαλακραίας κόρας dixit Lycophr. 24.) Φάλακρον, ἀκρωτήριον Ἴδης. Idem promontorium quoddam memorat Euboeæ, Φαλάκρας, ἄκρας τῆς Εὐβοίας, et infra (inter Φάλλαινα et Φάλλη), Φάλλα, ἄκρα τῆς Εὐβοίας. Id haud dubie idem est atque Φαλασσία ἄκρα ap. Ptolem. 3, 14, p. 234, 20, ubi pauci libri φαλασία vel φασσαλία. Harum formarum nulla est probabilior quam quæ ab Hesychio primo loco posita est Φαλάκρα, quæ altera ejusdem glossa confirmatur potius quam labefactatur. Manifestum est enim Φάλλα et ἄκρα errorem esse grammatici, qui quod scriptum invenerat Φαλάκρα vel Φαλλάκρα in duo vocabula dispescuit. G. D. Tetigit hæc nomina HSt. s. v. Φαλακρός.]

[Φαλακραῖος. V. Φαλάκραι.]

[Φαλακριάω, Calveo. Suidas : Ἀωρόλειος, ὁ παρὰ τὴν ὥραν καὶ τὴν ἡλικίαν λειαινόμενος καὶ φαλακρῶν. De forma verbi v. Lobeck. ad Phryn. p. 80.]

[Φαλακρίτης. V. Φαλάκραι.]

[Φαλακρίων, ωνος, ὁ, Phalacrio, n. pr. viri in numo Dyrrhacheno ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 3, p. 337.]

[Φαλακροειδὴς, ὁ, ἡ, Qui calvus esse videtur. Dio Cass. 76, 8 : Εἰς τοὺς φ. ἀφεωρῶμεν.]

[Φαλακροκόραξ, κος, ὁ, Calvus corvus. Plin. H. N. 10, 48. Idem Plin. ibid. 11, 47 : « Quædam animalium naturaliter calvent, sicut struthiocameli et corvi aquatici, quibus apud Græcos nomen est inde. » Hase.]

[Φάλακρον, τὸ. V. Φαλάκραι.]

Φαλακρὸς, ὰ, ὸν, Calvus [Etym. M. p. 787, 1 : Φ. ὁ τὸ ἄκρον ἔχων φαλὸν, ὅ ἐστι λευκόν· παρὰ τὸ φάος· φάλιον γὰρ τὸ λευκόν. Verum φαλακρὸς, ut δείλακρος, non compositum esse, sed simplex, recte judicat Lobeck. Paral. p. 42], ut in prov. Φαλακρὸν τίλλεις [ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων apud Suidam, ubi hanc gl. om. cod. Leid., in marg. habet Paris. A. Eodem sensu Φαλακρὸς κτένα et Φαλακρῷ κτένας δανείζεις : v. Schneidew. ad Prov. Append. 5, 12, p. 459. Porro Φαλακρότερος εὐδίας, quod prov. annotatum ab Photio et Suida, habet Demetr. De eloc. § 127, 162. Herodot. 4, 23 : Ἄνθρωποι φαλακροὶ ἐκ γενεῆς γινόμενοι· et 3, 12. Eurip. Cycl. 226 : Φ. μέτωπον. Aristoph. Pac. 771 : Φέρε τῷ φαλακρῷ, δὸς τῷ φ. τῶν τρωγαλίων· Nub. 541 : Οὐδ' ἔσκωψε τοὺς φαλακρούς. Plato Rep. 5, p. 454, C : Ἐὰν φαλακροὶ σκυτοτομῶσι· B : Φαλακρῶν καὶ κομητῶν. Polemo ap. Athen. 11, p. 484, C : Σάτυρος φ. LXX Reg. 4, 2, 23 : Ἀνάβαινε, φαλακρέ. Phot. p. 637, 24 : Φαλακρόν· ἀντὶ τοῦ κεφαλὴν φαλακράν.] Interdum additur accus. κεφαλήν. Lucian. [De luct. c. 16] : Φαλακρὸς τὴν κεφαλὴν, τὴν δ' ὄψιν ἐῤῥυτιδωμένος. Existimatur autem dici φαλακρὸς quasi ὁ τὸ ἄκρον ἔχων φαλὸν, i. e. λαμπρόν. [Φαλακροὶ, Qui capillorum defluvio laborant, ap. Hippocr. Aphor. 6, 34. Sic p. 1040, C, φαλακροὶ ὑδρωπώδεες dicuntur Hydropici pilorum defluvio laborantes, ut fusioribus verbis nostris in eum locum Comm. indicavimus. Et rursus p. 1046, D, κιρσοὶ φαλακρῶν, Calvorum varices dicuntur. Transfertur ad ferramenta hæc dictio ab Hippocr., quæ φαλακρὰ σιδήρια dicuntur, hoc est, Ferramenta calvata, extremis partibus rotundam lævitatem habentia, et in fine capitulata, tanquam specillorum capita. Sic enim scribitur p. 560, 40, Hipp. p. 787, H : Σιδηρίοισι δὲ χρὴ τὰ τοιαῦτα καίειν μὴ παχέσι, μηδὲ λίην φαλακροῖσιν, ἀλλὰ προμήκεσι, Ejusmodi autem ferramentis inurere oportet non crassis, neque admodum calvatis, sed longis : ubi scribit Galen. (vol. 12, p. 313) : Φαλακρὰ κέκληκε τὰ περιφέρειαν ἔχοντα κατὰ τὸ πέρας, οἷον οἱ κατὰ τὰς μασχάλας ἔχουσι πυρῆνες, ἤτοι τὰ διπύρηνα καλούμενα, καὶ αἱ σπαθομίλαι. Quibus τὰ προμήκη opponuntur, hoc est Oblonga, et quæ in extremitate rotunda non sunt, sed in acutum tendunt, ad pungendum accommodata. Quem locum procul omni dubio mihi adumbrare videtur aut exprimere Erot. (p. 386) quum φαλακροῖσι περιφερέσι, hoc est Rotundis, exponit. Et Galen. quoque in Exeg. (p. 586) φαλακρὰ τὰ στρογγύλα μετὰ λειότητος, hoc est, Rotundam lævitatem habentia, aut rotunda cum lævitate, nisi φαλακροῖς et στρογγύλοις melius legatur. Sic quoque φαλακρὴν στρογγύλωσιν dicit Hippocr. p. 641, v. 37, H. p. 827, D, Lævem rotunditatem, glabram et calvam, de brachii aut femoris capite, quod quia rotundum est et læve, facile sua cavitate totum excidit et elabitur. Foes.] Hinc Φαλακρότης et Φαλάκρα, Calvitium, ut Φαλάκρας ἐγκώμιον, libellus Synesii. [V. Φαλάκρα.] Sed φαλάκραι sunt etiam Loca ψιλὰ, nullo gramine vestita, quin etiam satis et fruticibus nuda, qualia sc. sunt quæ Latini Glabreta vocant. Lycophroni autem φαλακραῖαι κόραι dictæ fuerunt Naves ex arboribus in Phalacro Idæ promontorio succisis factæ. At vero Φάλακρον, Idæ promontorium. Unde Φαλακραῖαι κόραι, supra ex Lycophr. [V. quæ de his nominibus dicta sunt s. v. Φαλάκραι. || Φαλακρὸς, ὁ, nomen syllogismi ab Euclide Megarensi inventi ap. Diog. L. 2, 108, ubi Menag. : « Exemplum hujus argumentationis non memini me legere, neque unde dicta sit novi. Fortasse ab hoc exemplo : Qui non habet pilos in capite, calvus est. Rasus non habet pilos in capite : ergo rasus calvus est. » G. D. De etymologia schol. Theocr. 8, 27 : Φ. ὁ ἔχων φαλιὸν χάραν. Hase.]

[Φάλακρος, ὁ, Phalacrus, n. pr. viri in numis Corcyræo et Illyrico ap. Mionnet. *Descr.* vol. 2, p. 30, *Suppl.* vol. 3, p. 440. || Macedonica nominis forma Βάλακρος annotata ab Steph. Byz. s. v. Βέροια : Τοὺς Μακεδόνας τὸ φ εἰς β μεταποιεῖν, ὡς Βάλακρον καὶ Βίλιππον καὶ Κεβαλῖνον. Βάλαγρος ἐν Μακεδονικοῖς citatur ab Steph. Byz. s. v. Δυρράχιον, ubi Meinek. p. 244 : « Balagrum Macedonicorum scriptorem advocat Stephanus s. v. Ἄμολβος et Ὄλβηλος. Idem nomen apud Photium Bibl. 166, p. 111, 25. Enimvero scribendum ubique Βάλακρος, ut recte scriptum apud Polyb. 27, 8, 5 et Harpocr. s. v. Νικάνωρ. » Eandem formam obscuratam in nomine Βαλάγραι pro Βαλάκραι scripto notavimus s. v. Φαλάκραι. G. D. || Φάλακρος, n. pr. viri in inscr. Segest. ap. Franz. C. I. vol. 3, p. 603, n. 5542, 1 et 3. Hase.]

[Φαλακρότης, ητος, ἡ, Calvities. Aristot. H. A. 3, 11 : Ἡ μὲν κατὰ κορυφὴν λειότης φ. καλεῖται, ἡ δὲ κατὰ ὀφρῦς ἀναφαλαντίασις. Id. De gen. anim. 5, 3. Plutarch. V. Galbæ c. 13, Mor. p. 1058, A. G. Dind. Greg. Nyss. t. 1, p. 920, B, φ., μακρότητα. Hase.]

Φαλακρόω, Calvum reddo [Ezech. 27, 31 : Φαλακρώσουσιν ἐπὶ σὲ φαλακρώματα], et Φαλακροῦμαι, Calvus reddor, Calvus fio, Calvesco. [Herodot. 3, 12 : Τοῦ μὴ φαλακροῦσθαι. Aristot. H. A. 3, 11, De gen. anim. 5, 3.]

[Φαλάκρωμα, τὸ, et Φαλάκρωσις, εως, ἡ. HSt. s. v. Φαλακρόω :] Unde sunt verbalia Φαλάκρωσις et Φαλάκρωμα, significantia itidem Calvitium. Affertur autem hoc verbale una cum verbo ex Ezech. 27, [31] : Φαλακρώσουσιν ἐπί σε φαλακρώματα. [Φαλακρώματα gl. sine interpretatione posita apud Suidam. Φαλάκρωμα Ciceroni Ep. ad Att. 14, 2, probabiliter restitutum pro σαλάκωμα, ut dictum s. v. Σαλακώνισμα. Φαλάκρωσις, Aq. et Symm. Mich. 1, 6. Plutarch. Mor. p. 652, F; 919, C. Eustath. ad Dionys. P. p. 99. Angl. Φαλάκρωσις. Pseudo-Hippocr. De hom. fabr. p. 285, 3 Ermerins. Anon. Laud. comæ ed. ab E. Millero Paris. 1840, p. 48, 15 : Ἔστι δὲ οὐ ξύρησις ἡ φ. Galen. vol. 1, p. 634, 18; vol. 18, part. 1, p. 41, 2 : Ἐκείναις μὲν (ταῖς γυναιξὶν) ὥσπερ οὐ γίνεται φ., οὕτως οὐδὲ τοῖς εὐνούχοις. Id. ibid. p. 55, 14, de Hippocrate : Εἰ μή τι ἄρα, καθάπερ ἔνιοί φασι, τὴν καλουμένην ὑπὸ τῶν ἰατρῶν μαδάρωσιν ὀνομάζει φ. Forma φαλάκρωμα ap. Anon. Laud. comæ p. 31, 7; 36, 10; 42, 20 Miller. et Jo. Chrys. t. 2, p. 26, C, κεφαλῆς φαλακρώματα ἐχούσης πολλά. Hase.]

Φαλακτόνος, Accipitris genus, Hesych. [Vitiose pro Φαβοκτόνος, quod v.]

[Φαλάνθη (?)· ἐριουργὸς, Hesych.]

[Φαλανθία, ἡ, Phalanthia, urbs Thessalica ap. Ptolem. 3, 12, p. 226, 8, ex librorum quorundam scriptura : nam alii φαλαχθία habent, unus φαλαγαθία, alius φαλαγθία, quæ ne græca quidem sunt.]

Φάλανθος, ὁ, Calvus, φαλακρός· ἄνθος γὰρ ἡ λευκὴ θρὶξ, [Phot.,] Suidas [et Etym. M. p. 786 extr. Hesych. : Φαλανθὸν (sic, falso accentu), πολιόν· καὶ ἡ Νέστορος κάρα (ἡ κάρα pro τὸ κάρα dixerunt Græci recentiores : v. s. v. Κάρα)· οἱ δὲ φαλακρόν. Explicatius Phryn. in Bekk. Anecd. p. 71, 17 : Φάλανθος· ὁ ἀναφαλανθίας, ὁ οὐδέπω μὲν φαλακρὸς, ὑπὸ δὲ τῆς οὐλότητος τῶν τριχῶν τὸ μέτωπον μεῖζον ἀναφαίνων, εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ φαλοῦ, ὅπερ ἐστὶ τὸ λάμπρυσμα. Sed vera haud dubie scriptura Φάλαντος est, quemadmodum φαλαντίας et ἀναφαλαντίας scribi suis locis diximus : ut nihil tribuendum sit grammaticorum opinioni, qui φάλανθος ab ἄνθος compositum esse finxerunt, de quo merito dubitavit Lobeck. Paral. p. 244. Φάλανθον βρέγμα est in Anth. Pal. 9, 317. Aristonis Chii cognomen ὁ φάλανθος memorat Diog. L. 7, 160. Alciphroni 1, 28, ubi vulgo : Τρικόρωνον καὶ τάλαντον γερόντιον, codex Vindob. ταλαντα τον (unde ταλάντατον correctum), Hemst. ad Lucian. Timon. c. 47, φάλαντον vel φάλανθον restituit probabiliter. Φάλανθος, φαλακρὸς, Corcyræorum dialecto tribuit gramm. in Bekk. An. p. 1096. G. Dindorf.]

[Φάλανθος, ὁ, Phalanthus. Steph. Byz. : Φ., ὄρος καὶ πόλις Ἀρκαδίας. Παυσανίας ὀγδόῳ· ἀπὸ Φαλάνθου. Τὸ ἐθνικὸν Φαλάνθιος, ὡς Ἀκάνθιος, Ὀλύνθιος. Pausaniæ locus est 8, 35, 9 : Κατὰ δὲ τὴν εὐθεῖαν Μεθυδρίου ... Ἀνεμῶσά τε ἔστι χωρίον καὶ ὄρος Φάλανθον, ἐν αὐτῷ δὲ

ἐρείπιά ἐστι Φαλάνθου πόλεως· Ἀγελάου δὲ τοῦ Στυμφήλου παῖδα εἶναι τὸν Φάλανθον λέγουσιν· ubi nomen montis Φάλανθον, τὸ, est, nisi quis ὄρος Φάλανθος corrigi velit. ‖ Phalanthus Spartanus, qui coloniam Tarentum deduxit, ap. Pausan. 10, 10, 6 et 8, et 10, 13, 10, Strab. 6, p. 278, 279, 282. Hinc Tarentinorum cognomen explicandum, quod memorat Steph. Byz. s. v. Ἀθῆναι: Ἁλικαρνασσεῖς γοῦν Ἀνθεάδαι καὶ Φαλαντιάδαι οἱ Ταρεντῖνοι ἐλέγοντο ἀπὸ τῶν διασημοτάτων παρ' αὐτοῖς· ubi Berkel. recte correxisse videtur Φαλανθιάδαι, nisi scriptura nominis proprii Φάλανθος eodem modo variavit quo adjectivi φάλανθος, de quo supra diximus. ‖ Ph. qui cum Phœnicum colonia Achaiam tenuit, Rhodi oppidum, quod postmodum Ialysus appellatum est, ap. Athen. 8, p. 360, 361, ex Ergia, rerum Rhodiacarum scriptore. ‖ Ph. Alopecensis, in inscr. ap. Bœckh. 147, vol. 1, p. 222. ‖ Ph. Halæensis ib. 183, p. 314. G. D. ‖ Alius, incerta tamen lect., in inscr. Cyren. ap. Franz. C. I. vol. 3, p. 518, n. 5133, 91. Hase.]

[Φάλαννα, ἡ, Phalanna. Steph. Byz.: Φάλαννα, πόλις Περραιβίας, ἀπὸ Φαλάννης (φάλανα et φαλάνης cod. Vratisl.) τῆς Τυροῦς (sic O. Müller. Orch. p. 255 pro Τύρου) θυγατρός.. Λυκόφρων (v. 906) « Γόννον Φάλανναν ἠδ' Ὁλοσσόνων γύας. » (Φάλαννα Περραιβικὴ πόλις ap. Strab. 9, p. 440. *Phalanna* et *Phalannæus ager* apud Livium 42, 54 et 65.) Ἑκαταῖος ἱστοριῶν α' Ἱππίαν αὐτὴν καλεῖ· καὶ Ἔφορος Φάλαννον αὐτὴν καλεῖ ἐν τῷ θ'. (Φάλαννος vel Φάλανος etiam Lycophronis libri plures præbent, et Φάλαννος Περραιβικὴ πόλις ap. Eustath. p. 333, 30, ex loco Strabonis repetentem, in quo Φάλαννα legi modo diximus.) Ἔστι καὶ ἑτέρα Κρήτης, ἀφ' ἧς ἦν Φανιάδης ὁ περιπατητικός. Ὁ πολίτης Φαλανναῖος καὶ Φαλαγναία τὸ θηλυκόν. Eadem haud dubie est de qua Steph. Φαλάνναια, πόλις Κρήτης. Ὁ πολίτης Φαλανναιεὺς, ὡς τοῦ Ἥραια (sic Xyl. pro Ἥρα) Ἡραιεὺς, ubi cod. Voss. φαλανναῖα et φαλαννεύς. Adjectivi Φαλανναίων exempla sunt in numis utriusque urbis ap. Eckhel. vol. 2, p. 147, 318. G. D.]

[Φαλαντιάδαι. V. Φάλανθος, ὁ, Phalanthus.]

[Φαλαντίας, ὁ, Calvus. Φ. et ἀναφαλαντίας ap. Polluc. 2, 26, ubi libri deteriores φάλαντος et ἀναφάλαντος vel eadem ὀξυτόνως. Lucian. Philops. c. 18: Προγάστορα, φαλαντίαν.]

Φάλᾰρα, τὰ, Phaleræ. [Hesych.: Φ., ... καὶ παραγναθίδες, χαλινοί, ἢ ἱπποκόσμια. Phot.: Φάλαρα, τὰς προμετωπίδας, τοὺς ἀσπιδίσκους· τὴν κόσμησιν τὴν κατὰ τὸ μέτωπον τῶν ἵππων· ἢ τὰ τῶν γνάθων σκεπάσματα. Sic etiam Suidas, nisi quod post ἵππων sic pergit, παρὰ δὲ Ἡροδότῳ τὰ περὶ τὰς γνάθους σκεπάσματα. Quæ interpretatio sumta est ex gloss. ad verba Herodoti 1, 215: Τὰ περὶ τοὺς χαλινοὺς καὶ στόμα καὶ φάλαρα χρυσῷ χρέωνται, legiturque etiam ap. Greg. Cor. p. 508. Pluralem, qui solus usitatus est, ponunt etiam Pollux 10, 54, Eustath. p. 1048, 20, Thom. M. p. 423. Soph. OEd. C. 1069: Πᾶς γὰρ ἀστράπτει χαλινὸς, πᾶσα δ' ὁρμᾶται κατὰ ἀμπυκτήρια φάλαρα πώλων ἄμβασις.] Apud Eur. de loris. [Non de loris, sed de phaleris Suppl. 586: Μοναμπύκων τε φάλαρα κινεῖσθαι στόμα ἀφρῷ καταστάζοντα. Xenoph. Hell. 4, 1, 39: Φάλαρα ἔχοντος περὶ τῷ ἵππῳ Ἰδαίου τοῦ γραφέως πάγκαλα. Ptolem. ap. Athen. 12, p. 550, A: Ἵππον ... σὺν φ. διαχρύσοις. Polyb. 6, 39, 2. Heliodor. 3, p. 135: Φ. καὶ προμετωπιδίοις ἀργυροῖς. Plutarch. V. Sert. c. 19: Ἵππον φ. ἀνάπλεων πολυτελῶν. Improprie de ornatu adscititio ap. eund. Mor. p. 528, A: Τὰ τοῦ πλούτου φ. καὶ περιδέραια. Dio Chr. vol. 2, p. 423: Οὐδενὸς ἔξωθεν κόσμου προσδεόμενος ... οὐδὲ φαλάρων. Synes. p. 59, D: Χρυσίον οὔτε ἐν φαλάροις ἔχω γυναικῶν οὔτε ἐν νομίσμασιν.] ‖ Est etiam ἀστραγαλίσκος ὁ ἐπὶ τῆς περικεφαλαίας, Hesych. Sumtum ex Hom. Il. Π, 106: Δεινὴν δὲ περὶ κροτάφοισι φαεινὴ πήληξ βαλλομένη καναχὴν ἔχε· βάλλετο δ' αἰεὶ κὰπ φάλαρ' εὐποίητα· ubi Buttm. Lexil. vol. 2, p. 246, recte intelligit lora galeæ metallo, ut equorum phaleræ, squamata, quæ de genis decurrentia sub mento ligata fuerint, præeunte schol., qui exp. τὰ κατὰ τὰς παρειὰς ἐπιπίπτοντα μέρη, διὰ τὸ φανὰ εἶναι καὶ λαμπρά· ὡς δὲ ὁ Θρᾷξ (Dionysius), ἑκατέρωθεν αὐτῆς (τῆς πήληκος) κόσμος· et schol. ad E, 743: Οἱ ἐν ταῖς παραγναθίσι κρίκοι, δι' ὧν αἱ παραγναθίδες καταλαμβάνονται τῆς περικεφαλαίας. Cum φάλοις, de quibus v. s. v. Φάλος, confundunt alius schol. ad Π, 106, et Eustath. p. 1048, 30. De παραγναθίσι tiaræ dixit Æsch. Pers. 661, Darii ornatum describens: Βασιλείου τιάρας φάλαρον πιφαύσκων· ubi notandus singularis numeri usus, cujus hoc unicum exemplum est. Minus recte schol. vetus intelligit τῆς περικεφαλαίας τὸν λόφον, schol. rec. τὴν ἔξοχήν. G. D. De phaleris equorum Niceph. Bryenn. Comment. p. 139, 16 Bonn. in loco feliciter restituto a Lud. Schopen. Diorth. editis Bonnæ a. 1846, p. 10: Τῶν ἵππων τινὰ ἐκείνου τῇ ἁλουργῷ ἐφεστρίδι καὶ τοῖς χρυσοῖς φαλάροις κοσμούμενον. Hase.]

[Φάλαρα, τὰ, Phalara. Steph. Byz.: Φ., πόλις Θετταλίας πλησίον Λαμίας. (Memoratur ab Polyb. 20, 10, 16; 11, 1, Strab. 1, p. 60; 9, p. 435.) Τὸ ἐθνικὸν Φαλαρεύς ὡς Μεγαρεύς. Urbem Thessalicam Φάλαρον vel Φάληρον memorat idem s. v. Φάληρον.]

[Φαλαρεὺς, έως, ὁ, Phalareus, n. pr. athletæ ap. Pausan. 5, 17, 10. Comparandum nomen Φαληρεὺς, quod vid.]

[Φαλαρηνὸς, ἡ, ὸν, Phalereus, si scriptura sana ap. Epiphan. t. 2, p. 166, B, qui curam bibliothecæ Alexandrinæ mandatam esse ait Δημητρίῳ τῷ Φ. Hase.]

[Φᾰλᾰρίζω. Epiphan. vol. 1, p. 1092, B: Ὅσοι τὸν φαλλὸν ἀναστρέφοντες, αἵ τε φαλαρίζουσαι αἰσχρουργίας μελετήματα. Verbum corruptum, ut videtur, quod Petavius sic est interpretatus, *Priapeia sacra turpissima ac flagitiosissima frequentantes*, tacite substituta conjectura sua φαλλίζουσαι, de qua dixit vol. 2, p. 339.]

[Φαλάριον, τὸ, Phalarium, castellum a Phalaride tyranno dictum. Diodor. 19, 108. Boiss.]

[Φάλᾰρις, ιδος, ὁ, Phalaris, tyrannus Agrigentinus. Pind. Pyth. 1, 186: Ἐχθρὰ Φάλαριν κατέχει παντᾶ φάτις. Poeta ap. Euseb. Præp. ev. 5, p. 233: Εὐδαίμων Φ. καὶ Μελάνιππος ἔφυ. Veterum scriptorum de eo testimonia v. ap. Clinton. Fast. Hell. vol. 2, p. 4, 5. Plura de eo dixit Lucianus in libellis duobus Phalaridis nomine inscriptis. De epistolarum collectione, quæ exstat, Phalaridi ab sophista aliquo multis seculis posteriore supposita Bentleii exstat dissertatio contra Boyleum scripta. G. D. Phot. Epist. p. 332, 7: Κακώσεις μικροῦ τὰς Φαλάριδος ἀνεκτοτέρας δεικνύσας, Cruciatus qui illos Phalaridis propemodum tolerabiliores esse ostendunt. Sic enim vertendus locus, quem non intellexit interpres. Hase.]

Φαλᾱρὶς, ίδος, ἡ, Avis quædam marina, s. palustris, cujus et Columella [8, 15, 1, ubi *phalarides*] meminit, Gr. nomen retinens. [Ap. Varron. De R. R. 3, 11, 4, libri alii *phalerides*, alii *phalarides*.] Dicitur et Φαληρίς. Vide Athen. et schol. Aristoph. [Aristophanis loci duo sunt, alter Av. 565: Ἦν Ἀφροδίτῃ θύῃ, πυροὺς ὄρνιθι φαληρίδι (φαλαρίδι ap. Athen. 7, p. 325, B; φαληρίδι ap. Eustath. p. 87, 9) θύειν, ubi schol.: Ἡ φαληρὶς ὄρνεόν ἐστι λιμναῖον εὐπρεπές· alter Acharn. 875, ubi Bœotus afferre se dicit νάσσας, κολοιὼς, ἀτταγᾶς, φαλαρίδας, ubi schol. duas affert explicationes, οἱ μὲν γένος ὀρνίθων, οἱ δὲ τὰς ἐν τῇ Φαληρίδι γενομένας ἀφύας, quarum altera manifesto falsa est, priorem sequitur Athen. 9, p. 395, E, qui Aristophanem l. c. νήττης μνημονεύειν dicit μετὰ καὶ ἄλλων λιμναίων πολλῶν. « *Phalerides* nominat Plinius N. H. 10, 67. Inter palmipedes cum anate et boscade nominat φαλαρίδα Aristot. H. A. 8, 3, ubi tamen Thomæ versio (et codex unus Bekkeri p. 593, 16) habet φαληρίς. Ταριχηρὰς i. e. sale conditas φαληρίδας memorat Athenæus 9, p. 393, C, ex Cleomenis Epistola ad Alexandrum. Ex descriptione ibid. p. 395 posita et loco Kyranidum recte Conr. Gesnerus in libro De avibus docuit intelligi gallinæ aquaticæ genus: *fulicam* Linnæus dixit. Ejusdem generis porphyrionem Græci ornatus caussa colebant. Disputavi de utroque genere in Promptuario Lipsiensi Histor. nat. a. 1786, p. 471 seqq. » Schneid. ad Columell. p. 458. Φ. hanc Bussem. ad Schol. Nicandri p. 655 opinatur esse Fulicam Atram Gm., Boué *La Turquie d'Europe* t. 1, p. 496, Fulicam Chloropum. Hase. Nomen autem φαληρίδος Schneider. in Lexico et Buttmann. Lexil. vol. 2, p. 248, eo explicant, quod fulica albam in capite maculam habeat, alba autem et splendentia φάληρα vel φαλαρὰ

dicantur. || Nomen herbæ, de qua Diosc. 3, 159 (149 Spreng.): Φαλαρὶς (male Φάλαρις scribitur, licet in lemmate sit περὶ φαλαρίδος) καυλία ἀνίησιν ἐκ ῥιζῶν λεπτῶν καὶ ἀχρήστων πολλὰ, διπάλαιστα, γονατώδη, καλαμοειδῆ, ἐοικότα τοῖς τῆς ζέας, σπέρμα δὲ ἔπεστι μέγεθος κέγχρου, λευκὸν, ὑπόμηκες. Quibus nonnulla addit de viribus herbæ medicis, de quibus vid. etiam Galen. vol. 13, p. 239, ubi φαληρίδος per η scriptum. *Phalaris* ap. Plin. H. N. 27, 12, 102. G. D. Est Phalaris nodosa L., auctore Fraas. Syn. pll. floræ cl. p. 302, vel Centauria solstitialis L., ut opinatur Margot. *Essai d'une flore de l'île de Zante*, p. 59, addens eam adhuc a Græcis vocari φαλαρίδα. Hase. || Φαληρὶς, ἡ, vitiose pro Φαληρικὴ scriptum v. s. v. Φαληρικός.]

[Φαλαρισμὸς, ὁ, Ratio agendi qualis Phalaridis fuit, i. e. crudelis. Cicero Ep. ad Att. 7, 12: *Istum cujus* φαλαρισμὸν *times, omnia teterrime facturum puto.*]

[Φαλαρῖτις, ιδος, ἡ. Schol. Hom. Od. Γ, 380, ubi de imperativo ἴλαθι agit: Ὑγιῶς Καλλίμαχος ἔκλινεν «Ἵλαθί μοι φαλάριτι πυλαιμάχε.» Sic codex unus: alius φιλάριτι, tertius φάλαρι τε, qua scriptura sola quum uteretur Buttmannus, conjecit φαλαρῖτα, quod vocabulum ad formam nominis ὁπλίτης formatum a poeta esse, verbaque ad Martem rettulit, quem πυλαιμάχον appellavit Stesichorus, de quo diximus s. v. Πυλαμάχος. Verum terminatio feminina, in qua duo libri optimi consentiunt, φαλαρῖτι potius scribendum esse docet epithetonque non dei esse, sed deæ, quæ vix alia esse potest quam Minerva, quæ galeata repræsentatur, quo spectare videtur hoc epitheton. Παλλὰς ἡ Πυλαιμάχος, etsi alium in sensum detortum, dicitur ab Aristoph. Eq. 1172. G. Dind.]

[Φάλαρον, τό. V. Φάλαρα, τά.]

[Φαλαρὸς et Φάλαρος. V. Φαληρός.]

[Φάλαρος vitiose pro Φίλαρος, quod v.]

[Φαλάσαρνα, ἡ, Phalasarna. Steph. Byz.: Φ., πόλις Κρήτης, ἀπὸ Φαλασάρνης. Ὁ πολίτης Φαλασάρνιος, ὡς Ξενίων φησίν. Φαλάσαρνα Steph. haud dubie genere feminino dictum cogitavit, quo utuntur Polyb. 23, 15, 3: Τὴν Φαλάσαρναν ἀφεῖναι· Strabo 10, p. 479, ubi genit. Φαλασάρνης, et Plin. H. N. 4, 12, 20, ubi nominat. est *Phalasarne*. Neutro genere, Φαλάσαρνα, τὰ, Strabo 10, p. 474: Τῶν ἄκρων τὸ μὲν ἑσπέριόν ἐστι τὸ περὶ Φαλάσαρνα, ut Casaub. correxit pro Φάλαρνα. Sed recte haud dubie Coraes Φαλάσαρναν scripsit, quum Strabo infra genitivo utatur Φαλάσαρνης. Eadem ratio est Dionysii (vulgo Dicæarchi) Descr. Græc. v. 119, p. 144 ed Meinek.: Φασὶ δ' ἐν Κρήτῃ πόλιν | εἶναι Φαλάσαρνα κειμένην πρὸς ἥλιον | δύνοντα, κλειστὸν λιμέν' ἔχουσαν, κτλ., qui vix dubitari potest quin ipse quoque Φαλάσαρναν scripserit. Nec Scylacem, qui Peripli p. 18 scripsit: Πρώτη πόλις πρὸς ἥλιον δυόμενον ἡ προειρημένη Φαλάσαρνα, credibile est pagina præcedente dixisse quod nunc legitur: Ἀκρωτήριον τῆς Κρήτης, ἐφ' ᾧ πόλις Φαλάσαρνα· ... ἀπὸ δὲ Φαλασάρνων, κτλ., ubi Φαλασάρνων haud dubie librarii errore illatum est pro Φαλασάρνης, quum Φαλάσαρνα pro neutro plurali habitum esset. Nominativus Φαλάσαρνα (in libris multis in φαλάαρνα vel φαλαάρνα corruptus) nulla cum numeri aut generis nota est ap. Ptolem. 3, 15. G. Dind.]

[Φαλασία et Φαλασσία. V. Φαλάκρα.]

[Φαλαχθία. V. Φαλανθία.]

[Φαλβίνου oppidi Arabiæ Felicis nomen ap. Ptolem. 6, 7, p. 409, 11, ubi alii libri φαλβίνον vel φαλάγνου.]

[Φάλγα, ἡ. Phalga. Steph. Byz.: Φ., κώμη μέση Σελευκείας τῆς Πιερίας καὶ τῆς ἐν Μεσοποταμίᾳ. Ἀρριανὸς ἐν ι' Παρθικῶν· ἡ δὲ φάλγα γλώσσῃ τῇ ἐπιχωρίῳ τὸ μέσον δηλοῖ. Τὸ ἐθνικὸν Φαλγηνός καὶ Φαλγαῖος, ὡς Ἐδεσσηνός καὶ Ἐδεσσαῖος καὶ Καρρηνός καὶ Καρραῖος, τὸ μὲν κατὰ λόγον, τὸ δὲ κατὰ τὸ ἐπιχώριον.]

[Φαλέας, ὁ, Phaleas, Chalcedonius. Aristot. Polit. 2, 7. Genit. Φαλέου ibid. c. 12.]

[Φάλεκ, ὁ, Phalec, n. pr. Hebraicum, de quo v. Suidas.]

[Φάλεμος, ὁ, nomen ignotum inter vocabula in εμος memoratum ab Theognosto Can. p. 64, 15, cui ἄλεμὸς (ἄλεμος), quod per κόμπος explicat Hesych., substitui posse, nisi id quoque sponsore careret, monet Lobeck. Pathol. p. 158.]

[Φαλερῖνος, η, ον, Falerinus vel, quæ usitatior Latinis forma est, Falernus. Οἶνος Φ., quem Latini sæpe simpliciter *Falernum* dicunt, ap. Athen. 1, p. 26, 27, 33, et frequenter apud Galenum (velut vol. 6, p. 128, 147, 435), aliosque medicos. Vitiose scriptum apud Plutarch. Mor. p. 125, D: Ὕδωρ ἀντὶ Φαλλερίνου πιοῦσιν, ubi Salmas. Φαλέρνου. Fabulam de origine hujus vini exposuit Silius Ital. 7, 160 seqq. Nomen haud dubie repetendum ab vetere Campaniæ urbe, sive ea *Faleria* sive *Falerium* dictum fuit. Nomen gentile est ap. Dionys. A. R. 1, 37: Τυρρηνία καὶ Ἀλβανὴ καὶ Φαλερίνη χωρία θαυμαστῶς ὡς φιλάμπελα. Latina nominis forma utuntur Strabo οἶνον Φάλερνον dicens 5, p. 234, 243, Dionys. A. R. 1, 66, Diodor. Exc. p. 609, 97 (ubi falso accentu Φαλέρνος), Diosc. 5, 11 (ubi Ald. φαλερῖνος). V. Lobeck. Pathol. Elem. vol. 1, p. 291. Nomen regionis Φάλερνος, ὁ, est ap. Polyb. 3, 90, 10: Εἰς τὸν προσαγορευόμενον Φάλερνον τόπον· 3, 92, 6: Ἐγγίσας τῷ Φ. 3, 94, 7: Ἐκ τοῦ Φ. ποιησάμενος τὴν ἔξοδον. Φάλερνον ὄρος ap. Appian. Civ. 1, 46. || Φαλέριον Etruriæ urbs est, de qua Steph. Byz.: Φαλέριον, ὡς Βυζάντιον, πόλις Τυρρηνίας. Τὸ ἐθνικὸν Φαλέριος. Quorum verborum sensum hunc esse monet Meinekius, quemadmodum Βυζάντιος a Βυζάντιον, ita Φαλέριος a Φαλέριον dici. Φαλέριον, τὸ, est ap. Dionys. A. R. 1, 21 bis, Strabon. 5, p. 226 (ubi alii libri Φαλέριοι), Ptolem. 3, 1, p. 181, 23 (ubi libri multi Φαλέρινον). Apud Livium numero plurali *Falerii*. || Romanorum *tribum Falerinam* (ap. Liv. 9, 20) φυλὴν Φαλέρναν dicit Diodor. 19, 10, nisi hoc Φαλερῖναν scribendum cum Sigonio. G. Dind.]

[Φαλέριος, ὁ. Φαλερίῳ scripta est Epistola Basilii 329, vol. 3, p. 451, nisi error est pro Οὐαλερίῳ, quod nomen recte scriptum in alia Epistola ib. p. 283, B.]

[Φαλερνᾶς, ὁ, Falernas, n. pr. Joseph. A. J. 13, 9, 2: Γαΐου υἱοῦ Φαλερνᾶ.]

[Φάλη, vitiose pro Φάλλη, quod v. s. v. Φάλλαινα.]

[Φάληκος vitiose pro Φάλυκος, quod v.]

[Φαληραῖος. V. Φάληρον.]

[Φαληρεύς. V. Φάληρον.]

[Φαληρεὺς, έως, ὁ, Phalereus, Icarii filius. Schol. Hom. Od. Δ, 797. Comparandum nomen pr. Φαλαρεὺς, quod v.]

[Φαληριάω. HSt. post ea quæ s. v. Φαληρὸς dixit:] Atque hinc esse Φαληριᾶν, Albescere spuma, Spumescere, ap. Hom. [Il. N, 798], ubi tamen et aliter hoc verbum exp. [Est ibi κύματα κυρτὰ φαληριόωντα, quod schol. recte exp. λευκανθίζοντα τῷ ἀφρῷ, ὡς καὶ οὗτοι τῇ παντευχίᾳ· pariterque Apollon. Lex. Hom. et Hesych. λευκανθίζοντα ἢ λευκαινόμενα· et schol. Theocr. 5, 102; 8, 27, Eustath. p. 424, 9; 732, 31. Φαληριάω (codex φαληριαῶ, quod φαληριῶ esse potest) per πέφρικα exp. Hesych., quemadmodum φάληρα inter alia exp. per φρίσσοντα. Suidas: Φαληριόωσα· εἰς ὕψος ἐπαιρομένη. Homerum imitatus Lycophro 188 dixit: Φαληριῶσαν οἰκήσει σπίλον, quod schol. exp. τὴν λευκὴν νῆσον, τὴν διὰ τὸ πλῆθος Εὐξείνου τῶν κυμάτων λευκαινομένην· et 491: Ἀργῷ πᾶς φαληριῶν λύθρῳ στόρθυγξ, quod schol. exp. λευκῷ ὅλος λευκαινόμενος ἀφρῷ. Joann. Gaz. Ecphr. 365, 427.]

[Φαληρικός. V. Φάληρον.]

[Φαληρὶς. V. Φαλαρὶς.]

[Φαληρῖται. V. Φάληρον.]

[Φαληρόθεν. V. Φάληρον.]

[Φάληρον, τὸ, Phalerum, nomen pagi portusque Attici, de quo Harpocr.: Φάληρον (Epitome Φάληροι. Apud Phot., Suidam et Etym. M. p. 787, 20, qui hanc gl. repetunt, libri alii φάληροι, alii φαληροῖ^{ασ}, φαληροίας, φαληρίας). Αυσίας ἐν τῷ κατὰ Αυσιθέου. Φάληρον δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος, ἀφ' οὗ ὁ δημότης Φαληρεύς. In inscriptionibus ubique est Αἰαντίδος (v. exx. ap. Rossium De demis p. 136), quod ipsum Harpocrationi pro Ἀντιοχίδος restitui voluit Bœckh. Corp. Inscr. 1, p. 309. Accedit Hesych.: Φαλαρεῖς, δῆμος τῆς Αἰαντίδος φυλῆς· ubi Φαλαρεῖς eodem errore scriptum quo ap. Xenoph. Hipparch. 3, 1, olim Φαλαροῖ pro Φαληροῖ legebatur. Mascul. idque falso accentu scriptum Φαληρὸς Straboni 9, p. 397, illatum in codicibus interpolatis: nam meliores libri omittunt. Recta forma

est ap. Steph. Byz. : Φάληρον, δῆμος καὶ ἐπίνειον τῆς Ἀττικῆς. Παυσανίας α' περιηγήσεως Ἑλλάδος (vid. 1, 1, 2 et 4; 1, 28, 9; 8, 10, 4; 10, 35, 2. Herodot. 5, 85; 6, 116; 8, 66, 91; 9, 32). Καὶ πληθυντικῶς τὰ Φάληρα. Ξενοφῶν Ἱππαρχικῷ. (Formæ τὰ Φάληρα exempla nulla nunc exstant præter unum Suidæ quod infra afferemus, nisi ibi Φαλήρων librarii error est pro Φαλήρου, nec legitur apud Xenophontem, ubi 3, 1, est: Τὰ ἐν Λυκείῳ καὶ τὰ Φαληροῖ, pro quo Stephanum in libro suo legisse Φαλήροις vel ἐν Φαλήροις parum probabile videtur. Rectius igitur Meinek. verba Ξ. Ἱππαρχικῷ aut post Φαληροῖ, de quo Steph. infra, transponenda aut in marginem rejicienda judicavit.) Ἀπὸ γὰρ Φαλήρου Φαληρεῖς ὀνομάζονται οἱ Ἀθηναῖοι. (Universos Athenienses quis Φαληρέας vocaverit nescimus. Phalerum, portus hujus conditorem, memorat Pausan. 1, 1, 4: Ὁ ἐπὶ Φαλήρῳ λιμὴν ..., ἐνταῦθα ... βωμοὶ ... παίδων τῶν Θησέως καὶ Φαλήρου· τοῦτον γὰρ τὸν Φάληρον Ἀθηναῖοι πλεῦσαι μετὰ Ἰάσονός φασιν ἐς Κόλχους· unde inter Argonautas recensetur ab Apoll. Rh. 1, 96, et Orpheo 142.) Λέγεται δὲ καὶ ὁ δῆμος καὶ ὁ δημότης Φαληρεύς. (Hesych. et Phot. : Φαληρεύς· πολίτης· quod πολίτης Φαλήρων scriptum apud Suidam. Herodot. 5, 63 : Τῶν Φαληρέων τὸ πεδίον. Plato Symp. init. : Ὁ Φαληρεὺς Ἀπολλόδωρος. Pluralis Φαληρεῖς ap. Polluc. 4, 105, et in exemplis quæ ex inscriptt. collegit Ross. De demis p. 136.) Λέγεται καὶ Φαληραῖος καὶ θηλυκῶς Φαληρίς. (Harum formarum exempla non videntur exstare.) Τὰ τοπικὰ Φαληρόθεν (ap. Plat. Symp. l. c., Psell. p. 44 ed. Boiss.), Φάληρόνδε (ap. Thucyd. 1, 107) καὶ Φαληροῖ (ap. Xenoph. l. supra cit., Plutarch. V. Thes. c. 17, Diog. L. proœm.). Καὶ Φαληρικόν. (Videtur Φαληρικὸν τεῖχος in mente habuisse, quod memorat Thucyd. 2, 13. Προάγειν πρὸς ἄστυ ἐκ τοῦ Φαληρικοῦ dixit Lucian. Halc. c. 8. Φαληρικὸν, ἱππόδρομον Ἀθήνησιν annotavit Photius. Φ. ἔλος ap. Xenoph. OEc. 19, 6. Ἀφύαι Φαληρικαὶ ap. Aristoph. Ach. 901, Av. 76, Aristot. H. A. 6, 15, Polluc. 6, 63, qualis apua Φαληρικὴ κόρη appellatur ab Eubulo ap. Athen. 3, p. 108, B, ex emend. Dalecampii : nam in cod. est φαληρὶς ἡ κόρη. Φαληρικαὶ αἱ ῥάφανοι (fort. ῥάφανοι αἱ) ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς, Hesych. Φαληρικὸν οὖδας in epigr. ap. Diog. L. Proœm. § 3.) || Pergit Steph. : Ἔστι καὶ πόλις ἐν Ὀπικοῖς, εἰς ἣν ἐξεβράσθη Παρθενόπη ἡ Σειρὴν, ἣ καλεῖται Νεάπολις. Hæc ex Lycophr. sumsit v. 717, ubi urbs illa Φαλήρου τύρσις vocatur, quod nomen scholiastæ absurde ab tyranno Siculo repetunt, Phalerum cum Phalaride confundentes. Phalerum Atheniensem, Argonautam, de quo supra dicebam, intelligit Holsten. : quem colonos Neapolin deduxisse videri. || Porro Steph. : Ἔστι καὶ Θετταλίας ἄλλη πρὸς τῇ Οἴτῃ, ἣν Ῥιανὸς διὰ τοῦ α γράφει Φάλαρον λέγων καὶ Φάληρον διὰ τοῦ η. Conf. infra s. v. Φαλώρη. || Φαληρῖται, ἔθνος, apud Suidam s. v. Φαληρίς. G. D. Synes. Epist. 135, p. 272, A : Καὶ Σφηττοῖ γέγονα, καὶ Θριῶζε, καὶ Κηφισιάσι, καὶ Φαληροῖ. Hase.]

[Φάληρος, ὁ, ἡ, vel] Φαληρὸς, ex φαλὸς factum secundum quosdam : unde pro Albo poni existimatur, i. e. Eo quod spuma albicat. [Nicand. Th. 462 : Ὄρη χιόνεσσι φάληρα· quo fortasse spectat Hesych., qui Φάληρα exp. λευκὰ, ἀφρίζοντα, φρίσσοντα. Forma Dor. ap. Theocr. 8, 27 : Τὸν αἰπόλον ... ᾧ ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ φάλαρος ὑλακτεῖ· quod schol. exp. ὁ λευκός· καὶ Ὅμηρος κύματα φαληριόωντα λέγει τὰ λευκαινόμενα· τὸ φάλιον δὲ καὶ βάλιον λέγουσιν ἐπὶ τῶν ἐχόντων τὸ λευκὸν ἐν τῷ μετώπῳ. Arietis nomen tanquam proprium est ib. 5, 104 : Οὐ ... τουτεὶ βοσκησεῖσθε ποτ' ἀντολὰς, ὡς ὁ φάλαρος. Utrobique de alba frontis macula intelligit Buttmann. Lexil. vol. 2, p. 248, quem eodem modo φαληρίδος avis nomen explicare supra diximus. Accentum oxytonum φαληρὸς, quem alia adjectiva in ηρος exeuntia commendant, probat Lobeck. Pathol. p. 265. Et sic ap. Hesych. est Φαλαρόν· λευκόν. Φαλαρός· φαλιὸς, φαλακρὸς, λευκομέτωπος, λευκὸς καὶ φαλέον (λευκοκέφαλος?). Quanquam apud eundem φάληρα est, ut supra diximus.] Dicitur et Φαληριὸς, nec non Φαληριόεις pro φαληρός. [Horum prius nihili est, alterum fortasse ex φαληριόωντα fictum alicubi φαληριόεντα vitiose scripto.]

Φάληρος, ὁ, Phalerus, Lapitha. Hesiod. Sc. 180. || Alconis filius, Atheniensis. V. s. v. Φάληρον. (Una cum Theseo contra Antiopen amazona prœlians conspicitur *Descr. de quelques vases peints, par H. D. de Luynes*, tab. 43, in fictili ubi scriptum, ΦΑLΕ(Ρ)ΟS. Hase.) || Trojanus, ap. Quint. Sm. 8, 293. || Solorum, urbis Cypriæ, conditor, ap. Strab. 14, p. 683.]

[Φάλης, ητος, ὁ, vel Φαλῆς, ῆτος, ὁ, i. q. φαλλός. Hesych. : Φάλης· δερμάτινον καὶ ἀνδρεῖον, ubi αἰδοῖον, quod fortasse pro καὶ restituendum est, excidisse animadverterunt critici. Φάλητα per αἰδοῖον ἀνδρὸς exp. Eustath. p. 1413, 37. Aristoph. Lys. 771 : Ἀπόσχωνταί τε φαλήτων. Comicus ap. Dion. Chrys. vol. 2, p. 31 : Ἐπὶ φαλήτων συκίνων ἑκκαίδεκα. Theocr. Epigr. 4 (Anth. Pal. 9, 437), in descriptione statuæ Priapi : Φάλητι παιδογόνῳ. || Nomen dei qualis Priapus est, ap. Aristoph. Ach. 261 : Φαλῆς, ἑταῖρε Βαχχίου ξύγκωμε, νυκτοπεριπλάνητε, μοιχὲ, παιδεραστά· ubi schol. : Περισπωμένως δὲ τὸ Φαλῆς (genitivum Φαλῆτος addit Suidas) ἀναγνωστέον ὡς Ἑρμῆς· οὕτω δὲ Ἀττικοὶ, παρὰ Δωριεῦσι δὲ βαρυτόνως· « Ὁ δ' αὖ φάλης κατακυπτάζει »· οὕτω Σώφρων ἐχρήσατο. Ὥσπερ δὲ Ὅμηρος ἥρμοσε κατάπληξιν τῇ φυγῇ, καὶ ἑταίραν αὐτῆς ἔφησεν εἶναι, « Θεσπεσίη ἔχε φύζα, εἰπὼν, φόβου κρυόεντος ἑταίρη· » οὕτω καὶ ὁ κωμικὸς ἐκεῖθεν λαβὼν τὰς ἁφορμὰς, Διονύσῳ τὸν Φαλλὸν (Φαλῆν Suidas sine articulo) ἑταῖρον εἶναί φησι· ἀκόλουθα γὰρ Διονυσιακῷ πόνῳ τὰ ἀφροδίσια. Accus. Φάλητα est in gl. Hesychii, ubi fictum archontis nomen Φαληνίας explicat, Ἐπὶ Φαληνίου (ἐπιφαλινίου codex)· τὸν Ἀλκιβιάδην φησὶν ὁ Ἀριστοφάνης (nam sic Reiskius correxit pro Ἀρίσταρχος) ἐπὶ Φαληνίου (φαλινίου codex) γεγενῆσθαι. (V. quæ ad Fragm. Aristoph. dixi p. 658 ed. Oxon.), σκώπτων παρὰ (περὶ codex) τὸν Φάλητα· ἐπασχητία γὰρ ὁ Φάλης (delendum ὁ Φάλης potius quam in ὁ Ἀλκιβιάδης mutandum, quod Toupius voluerat). G. D. Dativ. Φάλητι Lucian. Jup. trag. c. 42. Hase.]

[Φαλητάριον, τὸ, dimin. a Φαλῆς. Nonnus Συναγ. Ἱστορ. p. 166 : Περὶ δὲ τοῦ φαλλοῦ ἤδη εἰρήκαμεν ἐν τῷ πρώτῳ λόγῳ, ὅτι ἀκάθαρτόν τι ἦν αἰδοῖον ἔχον αἰσχρὸν, ᾧ ὁμοιοῦσι νῦν οἱ μῖμοι δερμάτινον, ὃ καλοῦσι φαλητάριον· καὶ τοῦτο ἔχουσιν ἐν τοῖς Διονυσίοις, φοροῦντες ἐν παιγνίοις, καὶ ἑορτάζουσιν, ἐν ᾧ τότε ἐτέλουν ἐκεῖνοι. Idem p. 140 : Φαλλοὶ οὖν εἰσιν οὗτοι πάντες, ἰθύφαλλοι δὲ, οἱ εἰς τοὺς μηροὺς μόνον ἐπ' εὐθείας ἐπιδεσμούμενοι· διὰ τοῦτο καὶ φαλλητάρια καλοῦνται. Angl.]

[Φαλίας, ὁ, Phalias, Herculis ex Heliconide filius. Apollod. 2, 7, 8.]

[Φαλίζει, θέλει, corrupte ap. Hesych. pro Φατίζει, λέγει, ut infra legitur. Monuit Ruhnken. Sequitur Φαλικρὸν, ἄκρατον, quod pro Χαλικρὸν scriptum esse vidit Palmer.]

[Φαλῖνος, ὁ, Phalinus, Zacynthius, ap. Xenoph. Anab. 2, 1, 7 seqq., ubi liber optimus constanter Φαλλῖνος et recte fortasse, alii φαλύνος, φαλῦνος, φαλύνιος, φαυλῖνος.]

Φαλιόπους, ὁ, ἡ, Qui est albis pedibus. [Hesych. : Φαλιόπουν, λευκόπουν· φαλιοὶ γὰρ οἱ λευκομέτωποι.]

[Φαλιὸς, ὰ, όν.] Φάλιος, Splendidus, Albus. Exp. etiam, Albos crines habens in fronte. Quidam φάλιος pro βάλιος dictum putarunt. [Eustath. p. 424, 7 : Φάλιον τὸ λευκόν· αὐτὸ δὲ παρὰ τὸ φάειν λίαν. Non rectius ab φάειν ἅλις derivat p. 1048, 30. Debebat enim ab solo verbo φάειν repeti, ut facit p. 1728, 8, ubi φάλιον per λαμπρὸν interpretatur. Explicatius idem p. 601, 15 : Φάλαρα ἵππων κόσμος προμετωπίδιος, γινόμενος ... ἀπὸ τοῦ φάω τὸ λάμπω, ὅθεν φάλιον τὸ λευκὸν, ἐξ οὗ ἵππος τε φάλιος ὁ τὸ μέτωπον, φασὶν, ἔχων λευκὸν, καὶ ἄνθρωπος φάλιος, οὗ αἱ περὶ τὸ μέτωπον τρίχες λευκαί· et similiter schol. Theocr. 4, 28; 8, 27. Ejusmodi equum Procop. Hist. p. 355, C, describit : Ἵππῳ, ὃς ὅλον μὲν τὸ σῶμα φαιὸς ἦν, τὸ μέτωπον δὲ ἅπαν ἐκ κεφαλῆς ἄχρι ἐς ῥῖνας λευκὸς μάλιστα. Τοῦτον Ἕλληνες μὲν φαλιὸν, βάρβαροι δὲ βάλαν καλοῦσι. Schol. Aristoph. Lys. 191 : Λευκὸν ἵππον· πρὸς τὸ αἰδοῖον παίζει τὸ λευκὸν ἵππον· λευκὸν μὲν ὅτι φάλης τὸ αἰδοῖον λέγεται, φάλιον δὲ τὸ λευκόν. Φάλιον ταῦρον ex Callimacho (fr. 176) citat Etym. M. p. 463, 5. Corrigendus autem in omnibus his locis grammaticorum accentus : nam oxytonum esse (ut ap. Hesych. scriptum Φαλιὸν, λαμπρόν) docet Arcad. p. 41, 4, sic emendandus ex cod. Havn. : Τὰ εἰς λιος ὑπερτρισύλλαβα προπαροξύνε-

ται· ... τὸ μέντοι λαλιὸς, πελιὸς, πολιὸς, σκολιὸς, φαλιὸς δ λευκομέτωπος ὡς τρισύλλαβα ὀξύνεται. Eadem fere Theognost. Can. p. 57, 32, qui recte addit βαλιὸς, quod apud Arcadium librarii, ut opinor, culpa omissum, ipsum quoque in codicibus sæpe βάλιος scribitur. G. D. Φ. nomen equi in picturis fictilium veterum apud Gerhard. *Etrusk. Vasenb.* p. 17, et Panofk. *Abh. der Kön. Ak. der Wiss. zu Berlin* a. 1848, part. philol. p. 173. Hase.]

[Φαλίος, ὁ, Phalius, Eratoclidis filius, Corinthius, Epidamni conditor. Thucyd. 1, 24, ubi libri alii Φαλιὸς vel Φάλιος. Simile est equi nomen Βαλίος apud Homerum.]

Φαλίπτω, Desipio, μωραίνω, Hesych. [Qui personam tertiam φαλίπτει, μωραίνει posuit. Quocum Albert. comparavit Φαλόν· ... οἱ δὲ τὸν μωρόν. Cum ἀλεώσσει, quod per μωραίνει exp. Hesych., contulit Lobeck. Rhemat. p. 250, ab ἠλὸς ἠλεὸς, quod aspirata auctum in φαλὸς abierit, ortum credens.]

[Φαλὶς (?) per κάνναβις exp. Hesych. || Φαλίδες, αἱ, Sacerdotes Junonis Argivæ. Georg. Syncell. Chron. B p. 172, A : Ἄδμάτα θυγάτηρ Εὐρυσθέως ἐν Ἄργει ἱεράτευσεν ἔτη λη'· αἱ δ' ἀπὸ ταύτης τὴν ἱερωσύνην διαδεξάμεναι Φαλίδες ἐκαλοῦντο, nomine, si ab φαλιὸς derivandum sit, fortasse ex albo sacerdotum illarum vestitu explicando. In Φαεινίδες mutandum videbatur Valesio ad Polyb. 12, 2, vol. 3, p. 162 ed. Ern.]

[Φάλις, ὁ, Phalis, n. pr. ap. Dict. Cret. 1, 18. (Alius ap. Plutarch. Præc. polit. c. 32. Boiss.) Simile est viri Trojani nomen Φάσις ap. Quint. Sm. 10, 89 : Καὶ Φάσιν ἠδὲ Γαληνὸν, κτλ., quod quum non videatur syllaba priore correpta dici potuisse, in Φάλιν mutari voluit Friedemann. ap. Spitzn. De versu her. p. 362.]

[Φαλίσκον, τὸ, Faliscum, oppidum Etruriæ. Strabo 5, p. 226 : Πολίχναι συχναὶ, Βλήρα τε καὶ Φερεντῖνον καὶ Φαλέριον (alii libri Φαλέριοι) καὶ Φαλίσκον, nisi ὃ καὶ Φαλίσκον legendum cum Groskurdio vol. 1, p. 300, quum incolæ Falerii ab Livio aliisque *Falisci* dicantur, de quo vid. etiam Müller. Etrusc. vol. 2, p. 273. Mascul. formam ponit Steph. Byz. : Φαλίσκος, πόλις C Ἰταλίας, ἄποικος Ἀργείων. Καὶ Φαλίσκοι οἱ οἰκήτορες. Polyb. 1, 65, 2 : Τοῖς Φαλίσκοις καλουμένοις. Plutarch. V. Camilli c. 9.]

[Φαλίσσω.] Φαλίσσεται Hesych. exp. λευκαίνεται et ἀφρίζει. [Sic correxit quod legitur ἀφρίσσει. De forma verbi ab φαλὸς, quod per λευκὸς explicant grammatici, derivati v. Lobeck. Rhemat. p. 243.]

[Φαλίων. V. Φαλλίων.]

[Φάλκη (?), ὁ τῆς κόμης αὐχμός· ἢ νυκτερὶς, Hesych. Posteriore signif. a quibusdam acceptum est in Orac. Sibyll. 14, 160 : Μέγα σῆμα θεὸς μερόπεσσι βροτοῖσιν οὐρανόθεν δείξει ... φάλκην, ἐσσομένην δὲ τέρας πολέμοιο κακοῖο.]

[Φάλκης, ὁ.] Φαλκὶς, Lignum quod carinæ affigitur, Clavis, VV. ex Polluce [1, 85 : Τὸ τῇ στείρᾳ προσηλούμενον φάλκης (nam sic nunc ex codd. correctum), ἀφ' οὗ ἡ δευτέρα τρόπις. Καλεῖται δὲ οὗτος καὶ λέσβιον καὶ καλχήνη καὶ κλειτοπόδιον.]

[Φάλκης, ὁ, Phalces, Trojanus. Hom. Il. N, 791, Ξ, 513, ubi acc. Φάλκην. || Temeni filius, conditor D Sicyonis. Pausan. 2, 6, 7. Genit. Φάλκου 2, 11, 2. Accus. Φάλκην 2, 28, 5, Strab. 8, p. 389.]

[Φαλκίδιος, ὁ, Falcidius, n. pr. Latinum, de quo v. Suidas cum annot. interpretum.]

[Φαλκόω verbum cognitum ex composito ἐμφαλκόω, quod v.]

[Φάλκων, ωνος, ὁ, Falco. Suidas : Φάλκων, Φάλκωνος ὄνομα. Καὶ εἶδος ἱέρακος. Est nomen Latinum. G. Dind. Achmes Onirocr. p. 263, 37 : Ὁ ἱέραξ καὶ ὁ φ. Hase.]

[Φαλκωνίλλα, ἡ, Falconilla, ὄνομα κύριον, Suidas. Hoc quoque Latinum.]

[Φαλλαγωγία, ἡ, Phalli gestatio. Theodoret. vol. 4, p. 783 : Τὸν τοῦ Διονύσου φαλλὸν ἐν τῇ φαλλαγωγίᾳ παρὰ τῶν ὀργιαζόντων προσκυνούμενος· et p. 885. Nomen festi Φαλλαγώγια, τὰ, ap. Phurnut. De N. D. c. 30, p. 218 ed. Gal. : Καὶ οἱ φαλλοὶ αὐτῷ (Διονύσῳ) ἀνατίθενται καὶ τὰ Φαλλαγώγια ἄγεται. Nonn. ad Greg. Naz. p. 172 : Γίνεται παρ' Ἕλλησιν ἑορτὴ τοῦ φαλλοῦ, ἣν προσηγόρευσαν φαλλαγώγια. G. D. Theodoret. Gr. aff. cur. p. 50, A 14 Gaisf. : Ἐκαλεῖτο δὲ παρὰ τοῖς Ἕλλησι φαλλαγώγια ἡ τοῦ φαλλοῦ ἑορτή. Id. Hist. eccl. p. 269, A Vales., de gentilibus : Γελάσαι δὲ ἄν τις δικαίως καὶ φαλλοὺς αὐτῶν, καὶ ἰθυφάλλους, καὶ φ., καὶ πρίαπον ὑπερμεγέθη, καὶ Πᾶνα ἀσχήμονι μορίῳ τιμώμενον. Hase.]

[Φάλλαινα, ἡ.] Φάλαινα, ἡ, Cicindela, Lampyris, quæ noctu lucernis advolat : unde sic dicta existimatur παρὰ τὸ εἰς φῶς ἅλλεσθαι. Nicander Ther. [760] : Φαλαίνη ἐναλίγκια τὴν περὶ λύχνους Ἀκρόνυχος δειπνηστὸς ἀπήλασε παιφάσσουσαν. Ubi vide schol. A Lycophr. [394] dicuntur et Φάλαι, per apoc. Sed φάλαινα alicubi est etiam Balæna. [Prima hujus nominis exx. sunt ap. Aristoph. Vesp. 35, ubi de Cleone in concione verba faciente dictum est : Τούτοις τοῖσι προβάτοις (populo Atheniensi) μοὐδόκει δημηγορεῖν φάλαινα πανδοκεύτρια ἔχουσα φωνὴν ἐμπεπρημένης ὑός· et v. 39 : Εἶθ' ἡ μιαρὰ φάλαιν' ἔχουσα τρυτάνην ἵστη βόειον δήμόν. Ibi per θηρίον θαλάττιον explicat schol., quod Hesychii interpretationi ἰχθὺς κητώδης convenit. Et balænam sic appellatam esse constat ex Aristot. H. A. 1, 5; 3, 20; 4, 10, aliisque locis. Eadem signif. ap. Philostr. p. 66 : Φαλλαίνας καὶ φώκας· et paullo post : Φάλλαινα ἐς τοὺς χηραμοὺς τῆς φάρυγγος ἀναλαμβάνει τοὺς σκύμνους. Porro Ælian. N. A. 5, 4 : Ἡ φάλαινα ὅμοιον δελφῖνι ζῷόν ἐστι· et ubi cum phocis conjuncta nominatur 9, 50, cum delphinibus 16, 18, et ap. Nonn. Dion. 6, 298 : Μεταναστιος ἔτρεχε δελφὶς καὶ βυθίη φάλλαινα, περισκαίρουσα κολώναις. Ad Gorgonem, cujus caput præcidit Perseus, transtulit Lycophr. 841 : Φάλαινα δυσμίσητος ἐξινωμένη. || De cicindela dictum ex uno novimus loco Nicandri quem HSt. attulit, ubi schol. : Τὸ ζῷον καλεῖται κρανοκολάπτης, φαλαίνῃ δ' ἐστὶν ὅμοιον, ἣν φάλαιναν νῦν ψώραν καλοῦσιν· ἢ φάλαινά ἐστιν ἡ παρ' ἡμῖν ψυχή· ταύτῃ οὖν τῇ ψυχῇ ἐμφερῆ φησι τὸν κρανοκολάπτην ... Φάλαινα δὲ Ῥοδίων ἐστὶν ὄνομα· οὕτω γὰρ αὐτοὶ τὰ περὶ τοὺς λύχνους πετόμενα θηρία καλοῦσι. || Apud Hesych. etiam ἡ ἐν τῇ κεφαλῇ θρίξ. || Ad mensuram syllabæ primæ quod attinet, longam eam postulant Nicandri, Nonni ac Juvenalis (10, 14) versus et admittunt Aristophanis et Lycophronis loci. Ex quo colligi potest veram nominis scripturam esse φάλλαινα, quam utroque in versu Aristophanis servavit codex Ravennas, apud Aristotelem, Lycophronem et Ælianum præbent libri optimi, Philostrato et Nonno imprudenter exemerunt editores recentiores. Eadem brevioris formæ φάλλη, ἡ, ratio est, quæ ipsa quoque simplici λ scripta nunc legitur ap. Lycophr. 84 : Φάλαι τε καὶ δελφῖνες· et 394 : Ἀναγκάσει φάλαισι κοινωνεῖν δρόμου κόκκυγα. Sed libri plurimi recte φάλλαι et φάλλαισι. Apud Hesych. (post v. Φάλκη), Φάλαι· φάλαιναι (φαλανναι codex)· ubi ipsa literarum series ad Φάλλαι ducit, ut paullo post recte legitur Φάλλη· ἡ πετομένη ψυχή. Vitiosa utriusque nominis scriptura nihil offensus Lobeck. Pathol. p. 87, a φάω, *luceo*, derivavit et cum verbo παμφαλάω composuit. G. D. De Balænis Porphyr. De abst. p. 262, 18 Rhoer. Basil. t. 1, p. 95, D. Greg. Nyss. t. 1, p. 145, C : Ξιφίαι, καὶ ζύγαιναι, καὶ φ., καὶ πρίονες, καὶ βόες, καὶ πάντα ἐκεῖνα τὰ φοβερὰ τῶν κητῶν ὀνόματα. Inter pisces non nisi cum acribus condimentis mandendos, idque a vulgo, recensentur a Galeno vol. 6, p. 728, 9 et 737, 17, φῶκαι καὶ φ., δελφῖνές τε καὶ ζύγαιναι (*les marteaux*)· conf. Oribas. t. 1, p. 123, 6 Daremberg. Φ. nomine systematis hodierni est Balæna Musculus sec. Bussemak. Schol. in Nic. p. 653; conf. tamen Schneider. Hist. pisc. p. 155. Hase.]

[Φάλλη, ἡ. V. Φάλλαινα.]

[Φαλλὴν, ῆνος, ὁ, cognomen Dionysi ab φαλλὸς derivatum. Pausan. 10, 19, 2 : Τὸ ἀπὸ τούτου δὲ ἔρχομαι διηγησόμενος λόγον Λέσβιον· ἁλιεῦσιν ἐν Μηθύμνῃ τὰ δίκτυα ἀνείλκυσεν ἐκ θαλάσσης πρόσωπον, ἐλαίας ξύλου πεπεποιημένον· τοῦτο ἰδέαν παρείχετο φέρουσαν μέν τι ἐς τὸ θεῖον, ξένην δὲ καὶ ἐπὶ θεοῖς Ἑλληνικοῖς οὐ καθεστῶσαν. Ἤροντο οὖν οἱ Μηθυμναῖοι τὴν Πυθίαν ὅτου θεῶν ἢ καὶ ἡρώων ἐστὶν ἡ εἰκών· ἡ δὲ αὐτοὺς σέβεσθαι Διόνυσον Φαλλῆνα ἐκέλευσεν· ἐπὶ τούτῳ οἱ Μηθυμναῖοι ξόανον μὲν τὸ ἐκ τῆς θαλάσσης παρὰ σφίσιν ἔχοντες, καὶ θυσίαις καὶ εὐχαῖς τιμῶσι, χαλκοῦν δὲ ἀποπέμπουσιν ἐς Δελφούς. Veteris statuæ fragmentum in mare abjectum fuisse (quale Steph. Byz. s. v. Διονύσου πόλις memorat) quod Py-

thia Dionysi nomine consecrari jusserit, et quidem Φάλητος vel Φαλλῆνος, quia alterutra pars in phallum exibat, probabiliter conjecit Lobeck. Aglaoph. p. 1088. Idem in Pausaniæ verbis verissime restituit Φαλλῆνα pro Κεφαλλῆνα. Quod φαλληνὸν scriptum in oraculo ap. Euseb. Præp. ev. 5, p. 233, et Theodoret. Græc. affect. cur. p. 141 (387 Gaisf.) : Ἀλλά κε Μηθύμνης ναέταις πολὺ λώϊον ἔσται Φαλληνὸν τιμῶσι Διωνύσοιο κάρηνον, nulla ex libris annotata scripturæ diversitate præter φαλληνοτιμῶσι ex antiquissimo Eusebii codice, quod fortasse ex vera scriptura Φαλλῆνος τιμῶσι corruptum potius quam ex vitiosa φαλληνὸν τιμῶσι, licet hanc postulare videantur sequentia Eusebii verba, θύουσι γὰρ αἱ πόλεις καὶ τελετὰς ἄγουσιν οὐ μόνον φαλληνοῖς Διονύσου καρήνοις, ἀλλὰ καὶ λιθίνοις (verba θύουσι ... λιθίνοις idem codex omittit) καὶ χαλκέοις· οὐ μόνον φαλληνοῖς, ἀλλὰ καὶ αὐτοῖς τοῖς Διονυσίοις καὶ ἄλλοις παμπόλλοις Ἡσιοδείοις θεοῖς. Verum hæc manifesto turbata sunt, sic fere in ordinem redigenda, τελετὰς ἄγουσιν οὐ μόνον Φαλλῆνος Διωνύσοιο καρήνοις, ἀλλὰ καὶ ἄλλοις παμπόλλοις Ἡσιοδείοις θεοῖς, οὐδὲ μόνον ἐλαΐνοις (hoc ex Pausaniæ loco supra allato colligi potest), ἀλλὰ καὶ λιθίνοις καὶ χαλκέοις καὶ χρυσέοις, ut vidit Lobeck. p. 1086, qui epitheta illa ex sacris scriptoribus translata esse monet, collata Jerem. Epist. 1, 3 : Ὄψεσθε ἐν Βαβυλῶνι θεοὺς ἀργυροῦς καὶ χρυσοῦς καὶ ξυλίνους, et sæpius v. 10, 29, 56, et Daniel. 5, 4 et 23. G. Dind.]

[Φαλλητάριον, τό. V. Φαλητάριον.]

[Φαλληφορέω, Phallum gesto. Plut. Mor. p. 365, C : Ἡ Ἶσις τιμᾶν τὸ ἄγαλμα καὶ φαλληφορεῖν ἔταξε. Conf. Φαλλοφορέω.]

[Φαλληφόρια, τὰ, Festum Baccho celebrari solitum, in quo phallus gestatur. Plutarch. Mor. p. 355, E : Τὴν τῶν Παμυλίων ἑορτὴν αὐτῷ (Ὀσιρίδι) τελεῖσθαι, φαλληφορίοις ἐοικυῖαν.]

[Φαλλικαῖος (?), ὁ, Phallicæus, n. pr. viri in inscr. Delphica ap. Bœckh. 1707, vol. 1, p. 832.]

[Φαλλικὸς, ἡ, όν.] Φαλλικὸν ᾆσμα, Carmen ad phallos pertinens, Carmen extemporaneum, quod in honorem Bacchi super phallis canebatur. Quidam ap. Aristoph. [Ach. 261], Ἄσομαι τὸ φαλλικὸν, interpr. Cantabo fescenninos versus. [Ubi schol. : Ἄσματα λέγεται φαλλικὰ τὰ ἐπὶ τῷ φαλλῷ ᾀδόμενα μέλη· ἔστι δὲ εἰς Διόνυσον ἢ εἰς ἄλλον καρπόν (verba ἢ ... καρπὸν om. cod. Rav.).] Pollux [4, 100] scribit etiam φαλλικὸν esse ὄρχημα Διονύσῳ. [Aristoph. Poet. c. 4 : Τῶν ἐξαρχόντων τὰ φ. Hesych. : Φαλλικόν (codex φάλικα)· ᾠδὴ πεποιημένη εἰς τὸν Διόνυσον, τοῦ φαλλοῦ (codex φαλοῦ) ᾀδομένου (scrib. ἀγομένου cum Jablonskio). Φαλλικόν (codex φαλλίκων)· ὄρχημά τι, οἱ δὲ μέλος, ἄλλοι ᾠδὴν αὐτοσχέδιον ἐπὶ τῷ φαλλῷ (codex φαλῷ) ᾀδομένην. Corrupte apud Photium p. 637, 22, Φάλαικον (ulterius corruptum in φαλλάκιον vel φαλλαίκιον apud Suidam)· ποίημα αὐτοσχέδιον ἐπὶ τῷ φαλλῷ ᾀδόμενον.]

[Φαλλίων, ωνος, ὁ. Suidas : Φαλλίονες (scrib. Φαλλίωνες cum Porto) δὲ εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου οὕτω καλούμενοι, ἀπὸ τῶν φαλλῶν τοῦ Διονύσου· Πολλίωνας δὲ ὕστερον αὐτοὺς παραφθείραντες τὸ ὄνομα ὀνομάζουσι. Post Διονύσου in cod. Leid. additum ἐπὶ γέλωτι στρατευόμενοι, unde Bernh. conjecit οἱ εἰς τιμὴν τοῦ Δ. καὶ ἐπὶ γ. στρ. οὕτω καλοῦνται, etc.]

[Φαλλίων, ωνος, ὁ, Phallio, Antipatri frater. Joseph. A. J. 14, 2, 3, B. J. 1, 6, 3. Libri plures utrobique Φαλίων.]

[Φαλλοβάτης, ου, ὁ, Priapi conscensor. Lucian. De dea Syria c. 29 : Φαλλοβατέων μὲν δὴ πέρι τοσαῦτα ἀρκέει. Ex forma genitivi Ionica fictum est verbum, de quo HSt. :] Φαλλοβατέω, Super phallum incedo, phallo insideo, quod ex Luciano affertur.

Φαλλὸς, ὁ, Penis ligneus, vel coriaceus, s. Lignum oblongum in summo habens penem ligneum, aut coriaceum. [Hesych. : Φαλλὸς, τὸ ξύλινον αἰδοῖον ἀνδρικόν.] Quidam interpr. Ficulneum veretrum, sequentes expositionem Græcam qua dicitur esse σύκινον αἰδοῖον : sed suspectum esse potest σύκινον ne pro σκύτινον irrepserit. [Nihil mutandum, ut infra ostendetur. Phot. : Φαλλοὶ, μόρια δερμάτινα· cui Suidas addit, ex schol. Aristoph. Ach. 242 : Ἢ ξύλον ἐπίμηκες, ἔχον ἐν τῷ ἄκρῳ σκύτινον αἰδοῖον. Idem : Φαλλοὶ (corr. φαλλὸς), αἰδοῖον σύκινον, ὕστερον δὲ ἐκ δερμάτων ἐρυθρῶν, σχῆμα αἰδοίου ἔχων ἀνδρώου· καὶ τοῦτο ἑαυτοῖς περιθέμενοι ἔν τε τοῖς τραχήλοις, καὶ μέσοις τοῖς μηροῖς, ἐξωρχοῦντο, τιμὴν τῷ Διονύσῳ ἐν τοῖς Διονυσίοις ἄγοντες. Aristoph. Ach. 243 : Τὸν φαλλὸν ὀρθὸν ἐκτέον· et similiter 259. Erycius Anth. Plan. 242 : Πρίηπε ... καταπρήϋνε τὸν ἐξῳδηκότα φαλλὸν τῶνδε. « Præcipue Phallus dicebatur membrum virile effictum et in pompa sacra portari solitum. Sacra istiusmodi Phallica fere apud omnes gentes usitata fuerunt, quæ hisce imaginibus et simulacris vim naturæ genitricem et fœcunditatem, cui omnia debentur, symbolice adumbrare voluerunt. Videtur autem mos ille primum Ægyptiis usitatus fuisse, et ab his ad alias deinde gentes dimanasse. Testatur id Herodot. 2, 48, ubi loquens de festo aliquo Bacchi, i. e. Osiridis, ita scribit : Τὴν δὲ ἄλλην ἀνάγουσι ὁρτὴν τῷ Διονύσῳ οἱ Αἰγύπτιοι, πλὴν χορῶν κατὰ ταὐτὰ σχεδὸν πάντα Ἕλλησι· ἀντὶ δὲ φαλλῶν ἄλλα σφί ἐστι ἐξευρημένα ὅσον τε πηχυαῖα ἀγάλματα νευρόσπαστα, τὰ περιφορέουσι κατὰ κώμας γυναῖκες, νεῦον τὸ αἰδοῖον, οὐ πολλῷ τέῳ ἔλασσον ἐὸν τοῦ ἄλλου σώματος. (Ad hæc respicit Lucian. De dea Syr. c. 16.) Προηγέεται δὲ αὐλὸς, αἱ δὲ ἕπονται ἀείδουσαι τὸν Διόνυσον. Διότι δὲ μέζον τε ἔχει τὸ αἰδοῖον, καὶ κινέει μοῦνον τοῦ σώματος, ἔστι λόγος περὶ αὐτοῦ ἱρὸς λεγόμενος. In sequentibus putat, Melampodem hæc Phallica ab Ægyptiis accepta in Græciam intulisse. Originem sacrorum Phallicorum Diodor. a fabula Osiridis et Typhonis decantata et trita repetit, 1, 22. Idem ibid. c. 88 : Καθόλου δὲ τὸ αἰδοῖον οὐκ Αἰγυπτίους μόνον, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων οὐκ ὀλίγους καθιερωκέναι κατὰ τὰς τελετὰς, ὡς αἴτιον τῆς τῶν ζῴων γενέσεως· τούς τε ἱερεῖς τοὺς παραλαβόντας πατρικὰς ἱερωσύνας κατ' Αἴγυπτον, τούτῳ τῷ θεῷ πρῶτον μυεῖσθαι. V. quoque Plutarch. De Is. et Os. p. 355, 365, Nonni Συναγωγὴν Ἱστοριῶν p. 139 ed. Eton., et Euseb. Præp. 2, 1, p. 50. Idem Euseb. ib. p. 54 addit, Ὥσπερ οὖν καὶ οἱ Αἰγύπτιοι τὴν Ἶσιν ἔφησαν τὰ μέλη τοῦ Ὀσίριδος ἀναζητοῦσαν, τὸ αἰδοῖον αὐτοῦ μὴ δυναμένην εὑρεῖν, καταδεῖξαι τιμᾶν ὡς θεὸν, καὶ ἀναθεῖναι κατὰ τὸ ἱερὸν ἐντεταμένον. » Jablonsk. Opusc. vol. 1, p. 307. Gregor. Naz. In Julian. Στηλιτ. 2, p. 104 ed. Eton. : Πάλιν ἀνδρόγυνος ὁ Διόνυσος καὶ χορὸς μεθυόντων ἐξηρτημένος, καὶ τὸ μέγα σου μυστήριον ὁ Φαλλὸς, καὶ Προσύμνῳ τῷ καλῷ θεὸς παθαινόμενος· et 1, p. 42, ubi Nonnus (sive potius Maximus, judice Valck. ad Phalar. Epist. p. IX) Συναγ. Ἱστορ. p. 139 : Τῷ Διονύσῳ ἑορτὴν ἄγοντες οἱ Ἕλληνες φαλλοῖς ἐτίμων αὐτόν· φαλλὸς δέ ἐστιν ἐκ δέρματος ῥουσίου (Suidæ δερμάτων ἐρυθρῶν) σχῆμα αἰδοίου ἀνδρὸς, καὶ τοῦτο περιετίθουν ἑαυτοῖς καὶ ἐν τοῖς τραχήλοις καὶ ἐν τοῖς μέσοις μηροῖς, καὶ ἐξωρχοῦντο, τιμῶντες ἐκ τούτου τὸν Διόνυσον (hinc sua sumsisse videtur Suid.), τὴν δὲ τιμὴν ταύτην ἦγον τῷ Διονύσῳ διὰ τὴν τοιαύτην αἰτίαν. Ἐκ Σεμέλης τῆς Κάδμου θυγατρὸς γεννᾶται ὁ Διόνυσος· αὕτη δὲ κεραυνωθεῖσα ἐζητεῖτο ὑπὸ τοῦ Διονύσου. Περιπλανωμένῳ δὲ τούτῳ καὶ ζητοῦντι Πρόσυμνος (apud Eudociam p. 412, ubi eadem narratio reperitur, Πολύϋπνος, κατὰ δὲ ἄλλους, Πολύσυμνος, at in schol. ad Lucian. De dea Syr. c. 16, qui Nonnum exscripsit, Πολῦυμνος corrupte), παῖς οὕτω λεγόμενος, περιέτυχε τῷ Διονύσῳ, καὶ ὑπέσχετο δείξειν αὐτῷ τὴν μητέρα, εἰ παιδεραστήσει αὐτόν· ὁ δὲ Διόνυσος ὑπέσχετο τοῦτο (Eudoc. τούτῳ)· λέγει αὐτῷ ὁ Πρόσυμνος, ὅτι ἐν Λέρνῃ (Eudoc. τῇ Λέρνῃ τῇ Ἅδου πηγῇ) ἐστὶν ἡ Σεμέλη· εἶτα εἰσῆλθεν (rectius Eudoc. εἰσελθὼν) ὁ Διόνυσος ἐν τῇ θαλάττῃ, ἵνα περάσῃ ἐν τῇ Λέρνῃ, συνηκολούθησεν αὐτῷ καὶ ὁ Πρόσυμνος, καὶ ὁ μὲν Διόνυσος ὡς θεὸς οὐ τέθνηκεν (Eudoc. διεσώθη), ὁ δὲ Πρόσυμνος τέθνηκε. Λυπηθεὶς δὲ ὁ Διόνυσος ὅτι ὁ ἐραστὴς αὐτοῦ τέθνηκε, πρὸς τιμὴν αὐτοῦ καὶ μνήμην αἰδοῖον ξύλινον ἐκ συκίνου ξύλου ἐπελέκησε (αἰδοῖον σύκινον est etiam in gl. Suidæ supra memorata et φαλήτων συκίνων in versu Comici s. v. Φάλης citato. G. D.) μεμνημένος τῆς συντελεσθείσης αὐτοῖς αἰσχρᾶς καὶ παρανόμου ἡδονῆς (schol. Luc., πελεκήσας, κατεῖχεν ἀεὶ πρὸς μνήμην τοῦ Πολῦύμνου. Eudocia, πελεκήσας καὶ καταχρήσας, κατεῖχεν ἀεὶ ὁ Διόνυσος πρὸς τὴν ἑαυτοῦ παραμυθίαν, ὡς πάνυ ἡδέως μεμνημένος τῆς συντελεσθείσης αὐτοῖς παρανόμου ἡδονῆς· καὶ τύπον σκήπτρου τοῦτο ἐπεφέρετο· οἱ δέ φασιν ὅτι εἰς τὸν ἑαυτοῦ τράχηλον τοῦτο περιῆψε, καὶ οὕτω περιήει). Καὶ διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν τοῖς φαλλοῖς τιμῶσι τὸν Διόνυσον. Φαλλοὶ οὖν (δὲ schol. Luc.) εἰσιν οὗτοι πάντες, ἰθύφαλλοι δὲ οἱ εἰς τοὺς μηροὺς μόνον ἐπ' εὐθείας ἐπι-

δεσμούμενοι (scnoi. Luc., εὐθεῖαν ἀποδεσμούμενοι). Eudocia l. c. : Καὶ ἄλλως. Ἐν τῇ ἑορτῇ τοῦ Διονύσου φαλλοὺς δερματίνους καὶ σχηματιζομένους εἰς αἰδοῖα ἀνδρὸς περιετίθεσαν οἱ Ἕλληνες ἑαυτοῖς, εἰς τιμὴν τοῦ θεοῦ· καί τινας τῶν φαλλῶν ἀπήρτων ἀπὸ τοῦ τραχήλου τοῦ ἑαυτῶν· ἄλλους δὲ καὶ περὶ τὴν ὀσφὺν τὴν ἑαυτῶν ἰθυτενῶς περιεδέσμουν, μιμουμένους αἰδοῖον ὄρθιον, οὓς καὶ ἰθυφάλλους ἐκάλουν· ὡς εἶναι τῶν φαλλῶν τοὺς μὲν ἰθυφάλλους, τοὺς δὲ πλαγιοφάλλους. Φαλλὸς δέ ἐστι ξύλον ἐπίμηκες ἔχον ἐν τῷ ἄκρῳ σκύτινον αἰδοῖον ἐξηρτημένον. Ἱστορεῖται δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι Πήγασος ὁ ἐκ τῶν Ἐλευθηρῶν (Ἐλευθῆραι δὲ πόλις εἰσὶ Βοιωτίας) λαβὼν τοῦ Διονύσου τὰ ἀγάλματα, ἦκεν εἰς τὴν Ἀττικήν· οἱ δὲ Ἀττικοὶ οὐκ ἐδέξαντο μετὰ τιμῆς τὸν θεόν· ἀλλ' οὐκ ἀμισθί γε αὐτοῖς ταῦτα βουλευσαμένοις ἀπέβη· μηνίσαντος γὰρ τοῦ θεοῦ, νόσος κατέσκηψεν εἰς τὰ αἰδοῖα τῶν ἀνδρῶν· καὶ τὸ δεινὸν ἀνήκεστον ἦν. Ὡς ὃ' ἀπεῖπον πρὸς τὴν νόσον κρείττω γενομένην πάσης μαγγανείας καὶ τέχνης, ἀπεστάλησαν θεωροὶ μετὰ σπουδῆς. Οἱ δὴ ἐπανελθόντες ἔφασαν ἴασιν εἶναι μόνην ταύτην, εἰ διὰ πάσης τιμῆς ἄγοιεν τὸν θεὸν, ὑπόμνημα ποιούμενοι τοῦ πάθους· ἴσως καὶ ὅτι παίδων γενέσεως αἴτιος ὁ θεός· ἡδονὴ γὰρ καὶ (τὰ) ἀφροδίσια. Πεισθέντες οὖν τοῖς ἠγγελμένοις οἱ Ἀθηναῖοι φαλλοὺς ἰδίᾳ τε καὶ δημοσίᾳ κατεσκεύασαν, καὶ τούτοις ἐγέραιρον τὸν θεόν. Φαλλοὺς in templis Dionysi collocatos memorat etiam Jo. Lyd. De mens. p. 82. Angl.]

[Φαλλοφορέω. V. Φαλλοφόρος.]

[Φαλλοφόρος, ὁ, ἡ.] Φαλλαφόροι, Phalli gestatores, de quibus lege Erasm. in Chil. Pro actoribus quibusdam theatricis, quibus similes prope essent ἰθύφαλλοι, Budæus affert ex Athenæo [14, p. 622, C, ex Semo Delio : Οἱ δὲ φαλλοφόροι, φησὶ, προσωπεῖον μὲν οὐ λαμβάνουσι, προπόλιον (προβόλιον Casaub.) δὲ ἐξ ἑρπύλλου περιτιθέμενοι, καὶ παιδέρωτας ἐπάνω τούτου ἐπιτίθενται, στέφανόν τε ὀασὺν ἴων καὶ κιττοῦ· αὔνακάς τε περιβεβλημένοι, παρέρχονται, οἱ μὲν ἐκ παρόδου, οἱ δὲ κατὰ μέσας τὰς θύρας, βαίνοντες ἐν ῥυθμῷ, καὶ λέγοντες· ... εἶτα προτρέχοντες ἐτώθαζον οὓς ἂν προέλοιντο, στάδην δὲ ἔπραττον· ὁ δὲ φαλλοφόρος ἰθὺ βαδίζων, καταπλησθεὶς αἰθάλῳ], addens φαλλοφορεῖν videri esse idem quod διονυσιάζειν, i. e. Liberalia festa agere. [Athen. 10, p. 445, B : Οὗτος δὲ καὶ κωμῳδίας ἐποίει καὶ ἄλλα πολλὰ ἐν τούτῳ τῷ τρόπῳ τῶν ποιημάτων, ἃ ἐξῆρχε τοῖς μετ' αὐτοῦ φαλλοφοροῦσι.]

Φαλὸς, sicut et Φάλιος, Splendidus, Albus. Etymol. a φάω deducit φαλὸς et φάλα. Vide et Hesych. [Fictum a grammaticis etymologiæ caussa. Schol. Hom. Il. N, 799 : Ἐκ τοῦ φῶ τὸ φαίνω φαλόν τὸ λαμπρὸν, ἐξ αὐτοῦ δὲ φαλακρὸς καὶ φαληριῶ. Similiter Etym. M. p. 787, 8. G. D. It. schol. Theocr. 5, 102 : Φαλόν γὰρ τὸ λευκόν. Hase.]

Φάλος, ὁ, [non φαλὸς, quemadmodum in locis quibusdam grammaticorum infra afferendis scriptum est contra regulam Arcadii p. 52, 18, et Epim. Hom. in Cram. Anecd. Oxon. vol. 1, p. 428, 16,] Conus galeæ; vide Τρυφάλεια, Τετράφαλος. Apud Suid. autem legitur φάλον, quod exp. τὸ προμετωπίδιον. [Φάλον si neutro genere dictum voluit grammaticus, deceptus est locis Homericis, in quibus accus. φάλον et dat. φάλοισι leguntur, formis ambiguis, sed quas non dubium est generis masculini esse. Nihili igitur est φαλὰ quod infra ex Etym. M. afferemus.] Vide et Hesych. [cujus glossæ hæ sunt : Φαλλὸς, λευκός· ἢ βόλος (φαλὸς ... βῶλος scribendum esse ex gl. Etym. M. patet infra apponenda), καὶ τὸν φάλλοντα ἐμμανῆον (φαλὸν τὸν ἐμμανῆ Tollius). Φαλόν· τὸ στερεὸν κύκλωμα τοῦ στέρνου· οἱ δὲ τὸν μωρόν. (Hoc congruit cum superiore explicatione τὸν ἐμμανῆ.) Φαλός· ὁ λόφος τῆς περικεφαλαίας, καὶ τρυφάλεια ἡ τρεῖς κεφαλὰς ἔχουσα. Ἔνιοι, λευκὸς ἵλος, ἄλλοι ψελλὸς, ἄλλοι κωφός. Etym. M. p. 787, 3 : Φαλὰ (de hoc errore supra diximus), κόσμος τῆς περικεφαλαίας· παρὰ τὸ φάω φῶ φάσω, ὄνομα φαλός, καὶ φαλά, διὰ τὸ λαμπρότατον· καὶ κόρυθος φαλὸς, τὸ προμετωπίδιον ἀνάστημα τῆς περικεφαλαίας· εἰσὶ γάρ τινες ἵλοι λαμπροὶ, ἕνεκα κόσμου τῆς περικεφαλαίας (ἕνεκα προκοσμήματος dixit schol. Hom. Il. Γ, 362. Alius schol. ad Il. E, 182 : Φάλοι εἰσὶν οἱ κατὰ τὸ μέτωπον τῆς περικεφαλαίας χρυσοῖ ἵλοι ἢ ἀστερίσκοι)· φαλὸν γὰρ τὸ λαμπρόν· ὅθεν καὶ φαλακρὸς, ὁ ἔχων φαλὸν τὸ κάρα· καὶ φάλαρα, τοὺς προμετωπιδίους ἀσπιδίσκους, τὴν κόσμησιν τὴν κατὰ τὸ μέτωπον τῶν ἵππων· ἢ τὰ τῶν γνάθων σκεπάσματα· ἀπὸ τοῦ φάος φαλὸς καὶ φάλαρος. Idem : Φαλὸς, ἀσπιδίσκιόν τι μικρὸν καὶ λαμπρόν (Similiter Suidas, Φαλοί· τὰ ἐπὶ τῶν περικεφαλαιῶν λαμπρὰ ἀσπιδίσκια· λόφοι δὲ αἱ τριχώσεις. Quæ etiam in schol. Hom. Il. K, 258, leguntur, nisi quod ibi φάλοι et μικρὰ ἀσπιδίσκια scriptum. Eadem verbis leviter mutatis et omissis λόφοι δὲ αἱ τρ., rursus adscripta vocabulo φάλαρα Il. Π, 106, a quo φάλους recte distinxit schol. Il. E, 743)· παρὰ τὸ φάος, ἢ παρὰ τὸ φῶ ῥῆμα· καὶ φάλαρα, τὰ κοσμήματα, διὰ τὴν λαμπρότητα· καὶ ῥῆμα, φαληριῶ· ὅθεν Ὅμηρος ἐπὶ τοῦ « Κύματα φαληριόωντα· » ἐν δὲ τῷ ῥητορικῷ λεξικῷ εὗρον σημαίνειν τὸ φαλὸς, βῶλον ἢ λόφον, ἢ ὑπερέχουσαν πέτραν ἐν θαλάσσῃ. Postrema hæc φάλος (hoc accentu) ... θαλάσσῃ iisdem fere verbis leguntur ap. Phot. et Suidam. Apoll. Lex. Hom. : Φαλός· τὸ λάμπρυσμα τῆς περικεφαλαίας, ὅθεν καὶ τρίφαλος ἡ τρεῖς φαλοὺς ἔχουσα, τετραφάληρος δὲ ἡ τέσσαρας. Εἴρηται δὲ παρὰ τὸ φάος. Ὁ δὲ Ἀπίων « φαλὸς ὁ λαμπρὸς καὶ λευκὸς τῆς περικεφαλαίας ἧλος. » Schol. Il. K, 258 : Φάλος ὀμφαλός ἐστι μικρὸς, ἀσπίδι μικρᾷ παραπλήσιος. Κεῖται δὲ κατὰ τὸ μέτωπον, ὑπερέχων τῶν ὀφθαλμῶν (in alio cod. ὀφρύων), ἀποσκιάζων τὴν αὐγὴν τοῦ ἡλίου, οἷον τῶν Κορυβάντων αἱ κόρυθες καὶ τῶν παλλαδίων. Ὅτι δὲ κατὰ τὸ μέτωπον ἔστιν ὁ φάλος δῆλον ἐκ τούτων (Il. Δ, 459), Τόν ῥ' ἔβαλε πρῶτος κόρυθος φάλον, ἐν δὲ μετώπῳ πῆξε, κάκ τοῦ (Il. N, 132) Ψαῦόν θ' ἱππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισι· et in alio schol. ibid. : Ἄλλοφον· πρὸς τὸ λανθάνειν· ἄφαλον δὲ ἀναγκαίως· ἐκ γὰρ τῶν φάλων εἰώθασιν ἐκδεῖσθαι οἱ λόφοι. Apparet ex his grammaticos alios aliter, omnes autem ex conjectura, interpretatos esse locos Homericos, de quibus clarius et rectius dixit Buttmannus Lexil. vol. 2, p. 241, qui galeæ caveam intelligit, quæ non solum in anteriore galeæ parte, sed, quod ex adjectivo ἀμφίφαλος colligitur, etiam aversa in parte emineret et utrinque in cucullum exiret, qui fronti et occipiti tegendo inserviret. De anteriore parte intelligendum Il. Γ, 362, ubi Menelaus Paridem gladio aggreditur, Πλῆξεν ἀνασχόμενος κόρυθος φάλον. Ib. Π, 338 : Ἔνθα Λύκων μὲν ἱπποκόμου κόρυθος φάλον ἧλασεν, ἀμφὶ δὲ καυλὸν φάσγανον ἐρραίσθη· et cum diserta frontis mentione ib. Δ, 459, Z, 9 : Τόν ῥ' ἔβαλε πρῶτος κόρυθος φάλον ἱπποδασείης, ἐν δὲ μετώπῳ πῆξε, πέρησε δ' ἄρ' ὀστέον εἴσω αἰχμὴ χαλκείη, κτλ. N, 614 : Κόρυθος φάλον ἧλασεν ἱπποδασείης ἄκρον ὑπὸ λόφον αὐτόν. Eadem ratio loci supra memorati Il. N, 132 (vel Π, 216), ubi in densi agminis descriptione milites posterioris ordinis, si capite nutarent, galearum λαμπροῖσι φάλοισι tetigisse dicuntur anteriores. Cristam φάλῳ insertam fuisse ex Il. N, 258, recte collegit scholiasta confirmatque quod poeta ib. 614 φάλον sub crista esse dixit. G. D. Conf. C. O. Müller. *Handb. der Arch. der Kunst* § 342 (1). Hase.]

[Φάλσαμα, τὸ, Falsum, Impostura in scriptis, nisi est error typographi, pro Φάλσωμα. Novella Leonis Sap. ap. Zachar. Del. hist. juris græco-rom. p. 118, 11 : Τὰς τῶν φ. γραφάς. Hase.]

[Φαλσεύω, Corrumpo, Adultero. Anast. Sin. Hodeg. p. 198, 27, de calligraphis : Φαλσεύοντας τὰς βίβλους. Est verbum Latinum. Hase.]

[Φαλσογράφος, ὁ, Falsarius. Leontius in Maii Collect. Vat. vol. 7, p. 139, Boiss. Tzetzes in Epistt. a Tafelio editis p. 119. Osann. Schol. Chiliad. Tzetz. 6, 273. Hase.]

[Φαλύγματα, ὑγράσματα, gl. suspecta Hesychii. Παλύγματα, a παλύνω, Is. Vossius.]

[Φάλῠκος, ἡ, Phalycus. Theophr. H. Pl. 2, 8, 1 : Ἐν τοῖς καταβορείοις καὶ λεπτογείοις, οἷον ἐπὶ Φαλύκῳ τῆς Μεγαρίδος. Ibid. 8, 2, 11, Τὰ ἐν Φαλύκῳ τῆς M. restitutum pro τὰ ἐφαλύκω, quod est in Urb., vel τὰ ἐν φαλήκῳ, τὰ ἐκ φαλήκου, quæ sunt aliorum librorum vitia.]

Φαλύνω, Splendidum reddo s. album, a nomine φαλός. [Hesych. : Φαλύνει, λαμπρύνει.]

[Φαλύσιος, ὁ, Phalysius, n. pr. viri. Pausan. 10, 38, 15 : Τοῦ Ἀσκληπιοῦ τὸ ἱερὸν ... ᾠκοδόμησεν ἀνὴρ ἰδιώτης Φ.]

[Φαλύσσεται (?), καταρρήσσει, περιέρχεται, Hesych. Cum σφαλάσσειν, i. e. τέμνειν, κεντεῖν, composuit Lobeck. Rhemat. p. 247.]

[Φαλωθείς. V. Φηλόω.]

[Φαλώρη, ἡ, Phalore. Steph. : Φαλώρη, πόλις Θετταλίας· ταύτην Ῥιανὸς Φαλώρειαν (sic Meinek. pro Φαλωρίαν) καλεῖ. (Recte ut videtur Meinek. transposuit Φαλώρεια ... Φαλώρην. Nam vulgare urbis nomen *Phaloriam* fuisse ex Livio constat 32, 15; 36, 13; 38, 25.) Τὸ ἐθνικὸν Φαλωρεὺς καὶ Φαλωρείτης (alii libri φαλωρίτης), ὡς Μαρωνείτης. Urbs est fortasse eadem de qua Steph. s. v. Φάληρον : Ἔστι καὶ Θετταλίας ἄλλη πρὸς τῇ Οἴτῃ, ἣν Ῥιανὸς διὰ τοῦ α γράφει Φάλαρον λέγων καὶ Φάληρον διὰ τοῦ η.]

[Φαλωριὰς, άδος, ἡ, Phalorias. Steph. Byz. : Φ., πόλις Λοκρίδος. Ὁ πολίτης Φαλωρεὺς, ὡς Ὀρθωσιεύς Ἀφροδισιεύς.]

[Φάμα Dor. pro φήμη, quod v.]

[Φαμέας, ὁ, Phameas, Himilconis cognomen, Φαμαίας scriptum ap. Appian. Pun. c. 97 et 100, in Φαβέας corruptum apud Zonaram Annal. 9, 27, unde Appiano Φαμέας restituendum. Suidas : Φαμέας, ὄνομα κύριον. « Τὰς προφυλακὰς δὲ βλέπων ὁ Φαμέας ... ἐξέκλινε τὰς πρὸς τὸν Σκιπίωνα συμπλοκάς. » Quæ inter Polybii fragmenta 36, 6, 1, rettulit Schweigh. cum Ursino. Φαμέας ὁ Μίλκων ἐπικαλούμενος dicitur ab Eunapio Exc. Hist. p. 94, 13. G. Dind.]

[Φαμενὸς, ὁ, Phamenus, n. pr. viri. Sophocles ap. Herodian. Περὶ μ. λέξ. p. 8, 35 (fragm. 462[d]) : Φαμενὸς Τειρεσίου παῖς.]

[Φαμενὼθ, ὁ, Phamenoth, mensis Ægyptiacus, respondens maxime Martio Romanorum Vid. Plutarch. De Is. et Osir. p. 508 ed. Ox. : Τῇ νουμηνίᾳ τοῦ Φαμενὼθ μηνὸς ἑορτὴν ἄγουσιν, ἔμβασιν Ὀσίριδος εἰς τὴν σελήνην ὀνομάζοντες, ἔαρος ἀρχὴν οὖσαν. Schol. Arati 462. Clem. Al. Strom. 1, 21, p. 408. Menol. in Matthæi Anecd. Gr. vol. 1, p. 86. Anth. Pal. 9, 383 : Ἄρεος ὅπλα φέρειν Φαμενὼθ δείκνυσι μαχηταῖς. Jablonsk. et Angl. Epiphan. t. 1, p. 449, D : Τῆς πρὸ δεκατριῶν καλανδῶν Ἀπριλίων, καὶ κατὰ Αἰγυπτίους Φαμενὼθ τετάρτῃ καὶ εἰκάδι. Hase. Φαμενουθὶ affertur ex Josephi Hypomn. c. 27, p. 50. Quod qui scripsit Φαρμουθὶ mensem in mente habuit.]

[Φαμενὼφ, ὁ, Phamenoph. Pausan. 1, 42, 3, ubi statuam vocalem Memnonis memorat (de qua doctissima exstat Letronnii disputatio) : Ἀλλὰ γὰρ οὐ Μέμνονα οἱ Θηβαῖοι (Thebani Ægyptii) λέγουσι, Φαμενὼφ δὲ εἶναι τῶν ἐγχωρίων, οὗ τοῦτο τὸ ἄγαλμα ἦν· ubi olim Φαμένωφα legebatur. Idem nomen Ἀμένωφις est, quod v. G. D. De scriptione horum nominum conf. Creuzer. *Symbolik* part. 2 ed. 1840, p. 176 sq. Hase.]

[Φαμίζω. V. Φημίζω.]

[Φαμιζών. V. Φαζιμών.]

[Φαμιλία, ἡ, Familia gladiatorum, vox latina interdum obvia in inscrr. græcis, velut in Smyrn. ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 741, n. 3213, 1; in Cyzic. ib. p. 937, n. 3677, 2; in Coa ib. p. 390, n. 2511, 1 : Φ. μονομάχων καὶ ὑπόμνημα κυνηγεσίων. || Familia, i. e. parentes, liberi, affines, una in domo simul viventes. Theophyl. Simoc. Hist. p. 250, 11 Bonn. Achmes Onirocr. p. 57, 9; 58, 21; 72, 7; 77, 22; 96, 34; 108, 27, aliisque multis ll. Hase.]

[Φαμμάστρια (?), τὰ ψαιστά· καὶ ἑορτή τις, Hesych.]

[Φάμμη (?), ἄλφιτα, Hesych. Sed infra Φαμμὴν cum eadem expos.]

[Φάμνας, ὁ, Phamnas, n. pr. in numo Milesio ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 165.]

[Φαμουσογράφος, ὁ, Qui famosos conscribit libellos. Tzetzes Epist. p. 94 Taf. Osann.]

Φάμουσον, τὸ, Famosus libellus, voc. latinum, de quo Ducang. Gl. Gr. s. v. Φάμωσσον. Adde Jo. Tzetz. Alleg. Iliad. K, 50, de Zoilo : Πρὸς τὰς εὐτραπελίας δὲ καὶ φάμουσα νοῦν ἔχων· et quæ erudite annotavit Boiss. ad hunc l. Hase.]

[Φάν. V. Φημί.]

[Φάνα. V. Φάναι.]

[Φᾱνᾰγόρα, ἡ, Phanagora, n. pr. mulieris in inscr. Attica ap. Bœckh. Corp. Inscr. 800 b. (vol. 1, p. 517) in pentametro, Φαναγόραν κατέχει Φερσεφόνης θάλαμος.]

[Φαναγόρας, ὁ, Phanagoras, n. pr. viri Carystii ap. Herodot. 7, 214, ubi genitivi forma Ionica Φαναγόρεω. || Phanagoriæ conditor, ap. Steph. Byz. s. v. Φαναγόρεια. || Clazomenius in numo ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 67.]

[Φαναγόρεια, ἡ, Phanagoria, urbs, de qua Steph. Byz. : Φαναγόρεια, πόλις, ἀπὸ Φαναγόρου, ὡς Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Ἡ νῆσος Φαναγόρη καὶ Φαναγόρεια. Ἔστι καὶ ἐμπόριον τὰ Φαναγόρεια οὐδετέρως. Τὸ ἐθνικὸν ἐχρῆν Φαναγορεύς ὡς Ἀλεξανδρεύς τῷ πλείονι λόγῳ· ἐκράτησε δ' ὅμως Φαναγορείτης. Φαναγορία scriptum ap. Strab. 7, p. 307, 310, et 11, p. 494, 495, Ptolem. 5, 8, p. 346, 9. Φαιναγόρη metri caussa scriptum ap. Dionys. Perieg. 552 : Λίμνης ... Μαιώτιδος ... ἧς ἔπι Φαιναγόρη τε καὶ εὔκτιτος Ἑρμώνασσα, ἔνθα τε ναιετάουσιν Ἰωνίδος ἔκγονοι αἴης· ubi Eustath. servata diphthongo : Νῆσος Ταυρικὴ, ἐν ᾗ Φαιναγόρα καὶ Ἑρμώνασσα, Ἰώνων ἄποικοι πόλεις, ὧν ἡγήσατο Φαιναγόρας τις καὶ Ἕρμων, ἀφ' ὧν οἱ τόποι καλοῦνται. Ἀρριανὸς δὲ οὕτω φησὶ « Φαιναγόρεια, ἣν ἔκτισε Φαιναγόρας ὁ Τήϊος, φεύγων τὴν τῶν Περσῶν ὕβριν· » ubi tamen in verbis Arriani libri plerique φαναγόρεια, et fortasse φαναγόρας quoque, quod HSt. restituit. Neque in versu Dionysii diphthongo opus erat, quum Φαναγόρη producta syllaba prima dici potuerit, ut in nomine muliebri Φαναγόρα, quod v. Correpta, ut videtur, usus est Scymnus v. 891 : Εἶτ' ἔστιν Ἑρμώνασσα Φαναγόρειά τε. Φαναγόρου πόλις est ap. Scylac. p. 31 ed. Huds., et, ubi ab Φαναγορίᾳ distinguitur, in Fragm. Peripli Ponti Eux. p. 2 ed. Huds. : Εἶτα ἔστι Φαναγόρου πόλις, Κῆποι πόλις· εἶτα ἔστιν Ἑρμώνασσα Φαναγορία τε, ἣν Τηΐους λέγουσιν οἰκῆσαί ποτε. Corrupta forma ap. Procop. p. 576, D : Κῆποί τε καὶ Φανάγουρις. Adjectivi gentilis exemplum est ap. Steph. s. v. Μυκάλη, ubi Σώστρατος ὁ Φαναγορείτης memoratur, ut Meinek. scripsit pro Φαναγορίτης. G. Dind.]

[Φάναι, αἱ, Phanæ. Steph. Byz. : Φάναι, ἀκρωτήριον τῆς Χίου, ἀπὸ τοῦ ἐκεῖθεν ἀναφανῆναι τῇ Λητοῖ τὴν Δῆλον. Οἱ οἰκήτορες Φαναῖοι καὶ Φαναία τὸ θηλυκόν. Φάναι, λιμὴν βαθὺς in Chio insula, cum templo Apollinis, ap. Strab. 14, p. 645. Prœlium ἐν Φάναις pugnatum memorat Thucyd. 8, 24, ubi libri deteriores Φαναῖς, qui accentus est in omnibus apud Aristoph. Av. 1694 : Ἔστι δ' ἐν Φαναῖσι πρὸς τῇ Κλεψύδρᾳ πανοῦργον ἐγγλωττογαστόρων γένος, ubi nomen alium in sensum deflexum est, quem explicat schol. : Παίζει διασύρων τῶν Ἀθηναίων τοὺς συκοφάντας, παρὰ τὸ φαίνειν καὶ συκοφαντεῖν αὐτοὺς περὶ τὰ δικαστήρια. Καὶ ἄλλως δὲ Φαναὶ τῆς Χίου χωρίον. Φαναία ἄκρα est ap. Ptolem. 5, 2, p. 323, 19. Ἀπόλλων Φ. v. s. v. Φαναῖος. || Pergit Steph. : Ἔστι καὶ Φάνα ἔνικῶς πόλις Ἰταλίας· ubi Αἰτωλίας scribendum cum Meinekio, collato quem jam Holsten. citaverat Pausan. 10, 18, 1, ubi ὀξυτόνως scriptum : Τῇ πόλει (τῶν ἐν Αἰτωλίᾳ) ἣν εἷλον (Ἀχαιοὶ) Φανὰ τοὔνομα ἦν· et in oraculo ibid. : Οὕτω γάρ κεν ἕλοιτε Φανὰν πυργήρεα κώμην.]

Φαναῖος Ζεὺς, ὁ, Splendidus Jupiter s. Nitidus, VV. LL. ex Eur. [Rhes. 355 : Σύ μοι Ζεὺς ὁ φ. ἥκεις διφρεύων βαλιαῖσι πώλοις, ubi Jovem significat qui subito apparet et votorum compotem facit, ut exp. Vaterus, collato v. 370, ἐλθὲ, φάνηθι.] At Hesychio Φαναῖος est cognomentum Apollinis apud Chios. [Hesych. : Φ., Ἀπ. Ἀχαιὸς Ὀμφάλη. Παρὰ Χίοις οὕτω λέγεται. Inepte Macrob. Saturn. 1, 17 : « Φάνητα (Apollinem) appellant ἀπὸ τοῦ φαίνειν, et Φαναῖον, ἐπειδὴ φαίνεται νέος, quia sol quotidie renovat sese. » Apollo enim Φαναῖος dictus est, ut ex verbis Stephani Byz. s. v. Φάναι appositis colligi potest, ἀπὸ τοῦ ἐκεῖθεν ἀναφανῆναι τῇ Λητοῖ τὴν Δῆλον : unde templum quoque Apollini ibi consecratum est. *Rex Phanæus* ap. Virgil. Georg. 2, 98, figurate de vino Phanis crescente acceperunt interpretes : v. Servium ad h. l.]

[Φανάχης. V. Φάνης.]

[Φανάχτης, ὁ, Phanactes, n. pr. in inscr. Naupliæ reperta ap. Bœckh. Corp. Inscr. 1162, vol. 1, p. 587 : Φανάκτην ἱερέα γενόμενον Καίσαρος.]

[Φανάριον, τὸ, Laterna. Eustath. p. 1571, 4 : Φανίον ἐκ τοῦ φανοῦ παραγώγως ... τὸ ἰδιωτικῶς λεγόμενον φανάριον. Schol. Opp. Hal. 5, 430, ἰπνοῦ per φαναρίου exp., pariter gl. cod. Dorv. Aristoph. Pl. 816. Moschop. in Lexico Philostr. ap. Ducang. : Ἔσοπτρον τὸ κοινῶς φανάριον. « Euthym. Zigab. vol. 1, p. 37. » Boiss. Formæ barbaræ φανάρη exx. attulit Ducang.]

[Φανάροια, ἡ, Phanarœa, regio Pontica. Strabo 2, p. 73 : Τὰ τῆς Σινώπης προάστεια ... καὶ τῆς Φαναροίας

τὸ πλέον ἐλαιόφυτά ἐστι. Id. 12, p. 547, 556, 557, 559. Φανάροιαν pro Φαναγορίαν Ptolemæo 5, 6, p. 334, 16, restituit Xylander.]

[Φαναρχίδης, ὁ, Phanarchides, archon Atheniensis, in inscr. ap. Bœckh. Corp. Inscr. 113, vol. 1, p. 155, ubi apographorum vel ipsius lapidis vitium Φαναοχίδην correxit Bœckh.]

[Φάναοι, ἄρνες, Hesych. Corruptum ex φάγιλοι. V. Φάγιλος. G. Dind.]

[Φάνας, ὁ, Phanas, Messenius, victor Olympicus. Pausan. 4, 17, 9. Scribendum haud dubie Φάνης, quod v.]

[Φανάσιππος, ὁ, Phanasippus, n. pr. in inscr. ap. Bœckh. Corp. Inscr. 1936, vol. 2, p. 45 : Φανασίππῳ Οἰολύκου Φαρσαλίῳ.]

[Φανάω. Hesych. : Φανᾶν, θέλειν. Hoc est φαίνεσθαι θέλειν, sive uno verbo φανητιᾶν, desiderativum est ut ξανᾶν. Lobeck. Pathol. p. 184.]

[Φάνδουρος vitiose pro Πάνδουρος. V. s. v. Πανδοῦρα.]

[Φανεροβλαβὴς, ὁ, ἡ, Aperte perniciosus. Doroth. Doctr. p. 745, A, τὸν φ. Πάμφιλον· nisi tamen scrib., τὸν φρενοβλαβῆ. Hase.]

[Φανερολογία, ἡ, Clara et manifesta disputatio. Marcus Erem. De baptismo (p. 939, A) : Εἴ τις μετὰ τοσαύτην φ. ἀπιστεῖ τοῖς εἰρημένοις. Suicer.]

Φανερόμῖσος et Φανερόφῖλος, ὁ, ἡ, Aristot. Eth. 4, [3], Qui palam odit, et Qui palam amat.

[Φανεροποιέω, Clarum s. manifestum facio. Athanas. vol. 1, p. 173. Kall. Id. vol. 2, p. 408, E, φανεροποιοῦσι· 376, C, τῆς ψυχῆς ἀποκεκρυμμένην νόσον φανεροποιούσης. Actt. Concc. t. 3, col. 1088, A; 1097, C; 1076, B, ἐφανεροποίησαν. Hase. Marcus Erem. p. 281. Hesych. s. v. Παραγυμνῶσαι, Suidas s. vv. Παιφάσσω et Ἤλεγχον. Boiss. Hesych. : Πιφαύσκεται, ... φανεροποιεῖ. Schol. Aristoph. Eq. 1253 : Φανὸς ὁ καταγγέλλων καὶ φανεροποιῶν τὰ πράγματα. Schol. Eur. Hipp. 428. In Gl. Φανεροποιῆσαι, Certiorare.]

[Φανεροποίησις, εως, ἡ, Declaratio, Manifestatio, Gl.]

Φᾰνερὸς, [ὰ, ὸν, nisi quod Eurip. Bacch. 991 dixit ἴτω δίκα φανερὸς, ἴτω ξιφηφόρος,] Apparens : ut de avibus nonnullis quæ semper apparent, ab Aristot. usurpatur, Bud. [Herodot. 2, 146 : Εἰ οὗτοι οἱ θεοὶ φανεροὶ ἐγένοντο ἐν τῇ Ἑλλάδι· 3, 24, de cylindro vitreo : Ἔχει πάντα φανερὰ, i. e. Omnia quæ in illo inclusa sunt conspici possunt. Schweigh. Pind. Ol. 6, 123 : Ἐς φανερὰν ὁδόν. Æschin. p. 13, 5 : Δέδεικται φ. ὁδός. Soph. Tr. 608 : Πρὶν κεῖνος αὐτὸν (τὸν πέπλον) φανερὸν ἐμφανὴς σταθεὶς δείξῃ θεοῖσιν. Eurip. Bacch. 501 : Καὶ ποῦ 'στιν; οὐ γὰρ φανερὸς ὄμμασίν γ' ἐμοῖς· El. 1236 : Τί ποτ' ἐς φανερὰν ὄψιν βαίνουσι βροτοῖσι; Hel. 1189 : Πέπυσμαι φανερὸν Ἑλλήνων τινὰ ἐς γῆν ἀφῖχθαι. Thucyd. 4, 11 : Πάντων δὲ φανερώτατος ὁ Βρασίδας ἐγένετο. Xenoph. Mem. 1, 1, 10 : Πληθούσης ἀγορᾶς ἐκεῖ φανερὸς ἦν. Plato Leg. 6, p. 767, D : Τὴν ψῆφον φ. φέρειν· 9, p. 855, D : Ἔστω φ. ἡ ψῆφος τιθεμένη. Addito infin. Aristot. ap. Harpocr. s. v. Τετρυπημένη : Ψήφους φανερὰς ὁρᾶν τοῖς ἀντιδίκοις.] Accipitur alioqui potius pro Manifestus, Apertus. [Pind. Ol. 13, 139 : Φανερὰ θήσω. Soph. Phil. 1291 : Τοὔργον παρέσται φανερόν. Φ. κακὸν Eurip. Phœn. 1558, Ion. 945; φ. πένθος Rhes. 743. Id. Or. 492 : Εἰ τὰ καλὰ πᾶσι φ. καὶ τὰ μὴ καλά. Plato Parm. p. 159, B : Ταῦτα ... ἤδη ἐῶμεν ὡς φανερά· Leg. 6, p. 769, B : Εἰς τὸ καλλίω τε καὶ φανερώτερα γίγνεσθαι τὰ γέγραμμένα. Et alii quivis.] Isocr. in Archidamo [p. 120, D] : Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ διὰ τούτων οἶμαι πᾶσιν εἶναι φανερὸν διότι τὴν δμολογουμένην ἡμετέραν εἶναι χώραν, οὐδὲν διαφερόντως κεκτημένοι τυγχάνομεν ἢ τὴν ἀμφισβητουμένην. Xenoph. φανερὸν ποιῶ, Declaro. [Isocr. p. 84, E : Ὑποδεῖξαι καὶ φανερὸν ποιῆσαι· 172, C : Νῦν δ' οἶμαι πᾶσι φανερὸν ποιήσειν. Plato Leg. 1, p. 630, B : Τί φανερόν ποτε ποιῆσαι βουληθεὶς λέγει ταῦτα;] Herodian. 2, [7, 10] : Τὰ ἐκ τῆς Ῥώμης δηλούμενα, φανερὰ ποιῶν, Manifesta faciens s. Aperta; vel potius uno verbo, Aperiens, s. Patefaciens. Dem. pro eodem dicit φανερὸν καθίστημι. Aristot. τὰ ἀφανῆ τοῖς φανεροῖς opposuit, ut vidisti in Ἀφανής. [Isocr. p. 9, C : Τὸ γὰρ ἀφανὲς ἐκ τοῦ φ. ταχίστην ἔχει τὴν διάγνωσιν. Ἀφανὴς et φανερὸς θάνατος ap. Antiph. p. 123, 15.] || Sed frequentissimus hujus nominis usus est cum participio.

[Herodot. 7, 18 : Ὃς πρότερον ἀποσπεύδων ἐφαίνετο, τότε ἐπισπεύδων φ. ἦν. Plato Leg. 7, p. 816, E : Μηδέ τινα μανθάνοντα αὐτὰ γίγνεσθαι φανερὸν τῶν ἐλευθέρων.] Xen. Apomn. 1 init., de Socrate : Θύων τε γὰρ φανερὸς ἦν, πολλάκις μὲν οἴκοι, κτλ. Et statim post, Καὶ μαντικῇ χρώμενος οὐκ ἀφανὴς ἦν· ubi οὐκ ἀφανὴς aliud non est quam φανερός. Solet autem Latinus sermo mutare nomen in adverbium hujusmodi in locis. Neque enim θύων φανερὸς ἦν, reddetur Manifestus erat sacrificans, sed Manifeste sacrificabat. Vel potius Palam sacrificabat. Itidem vero dicit alibi, Τὰ μὲν τοίνυν πρὸς τοὺς θεοὺς φανερὸς ἦν καὶ ποιῶν καὶ λέγων ἥπερ κτλ. Sic Aristot. OEcon. 2 : Αὐτὸς τοῦτο ποιῶν φανερὸς ἦν, Id palam faciebat. Sunt tamen qui illud θύων φανερὸς ἦν reddant etiam Aperte et pro certo sacrificabat. Itidemque [Xenoph. Mem. 1, 2, 60], Φανερὸς ἦν δημοτικὸς ὤν, Pro certo popularis erat. Aut, Constabat eum esse popularem, Comperiebatur esse popularis. Quas duas posteriores interprr. illi primæ prætulerim. Sed et verbo Videor utuntur interdum, ut ap. Plat. Rep. 1, [p. 388, A] : Φανερὸς ἦν ἐπιθυμῶν εἰπεῖν, Dicere velle videbatur. At ego malim hic mutata duntaxat orationis structura, reddere, Manifestum erat eum velle dicere, s. cupere. Ex Eodem affertur, Φανερὸς γενόμενος πωλῶν, pro Quum manifesto est deprehensus esse venditor. Aliquando etiam pro participio ponitur particula ὅτι cum verbo, ut quum dicit Xenoph. Cyrop. 5, [3, 2] : Φανεροὶ εἶναι ὅτι πειρώμεθα, pro φανεροὶ εἶναι πειρώμενοι. [Ib. 2, 2, 12 : Καὶ ταῦτα φανεροῖς γιγνομένοις ὅτι τοῦ λαβεῖν τι ἕνεκα ποιοῦσι. Et 1, 1, 17 : Ὅσα μὴ φανερὸς ἦν ὅπως ἐγίγνωσκεν, De quibus quid sentiret non constabat.] Non rara sunt et ista loquendi genera, ἐκ τοῦ φανεροῦ et ἐν τῷ φανερῷ, et εἰς τὸ φανερόν : quorum interpretationi, ac præsertim illius prioris, adhiberi solent adverbia; nam ἐκ τοῦ φανεροῦ redditur Aperte, Palam, Propalam. Interdum vero Ex professo. [Herodot. 8, 126 : Ἐκ τοῦ φ. ἀπέστασαν· 9, 1 : Ἐκ τοῦ φ. παρῆκε Μαρδόνιον ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα.] Thuc. 4, [79] : Πολέμιος μὲν οὐκ ὢν ἐκ τοῦ φανεροῦ. Æschin. [p. 71, 10] : Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ φανεροῦ τὴν πόλιν ἄνθρωπος οὐκ ἠδύνατο σφῆλαι. Xenoph. autem Hell. 6, [5, 16] præfixit huic genitivo alium, dicens, Ἐκ τοῦ δικαίου καὶ φανεροῦ τὴν μάχην ποιεῖσθαι. [Ἀπὸ τοῦ φανεροῦ Dionys. A. R. 4, 4 : Ταφὰς αὐτῷ ποιῶμεν ἀπὸ τοῦ φ.· sed ibid. antea (p. 643, 2) : Ἐκ τοῦ φ. ... αὐτοῖς δμόσε χωροῦντας· ut 6, 50 : Ἐκ τοῦ φ. ἀφίσταται.] Itidem ἐν τῷ φανερῷ quidam interpr. Aperte, ap. Thuc. [4, 73] : Ἐπειδή γε ἐν φανερῷ ἔδειξαν ἕτοιμοι ὄντες ἀμύνεσθαι. Affertur alioqui e Xenoph. [Mem. 1, 1, 10] : Ἐν τῷ φανερῷ εἶναι, pro Esse in propatulo. [Cyrop. 7, 5, 55 : Ἐν τῷ φ. σαυτὸν παρεῖχες. Plato Leg. 5, p. 745, A : Ἡ κτῆσις ... πᾶσα ἐν τῷ φ. γεγράφθω παρὰ φύλαξιν ἄρχουσιν. Demosth. p. 306, 2 : Οὐδ' ἐν τῷ φ. βουλευόμενος.] Illud autem tertium ἐς τὸ φανερὸν aliquoties occurrit ap. Thuc.; et interdum quidem pro Palam, nonnunquam vero pro In propatulo. [Thucyd. 3, 27 : Τὸν σῖτον ἐκέλευον φέρειν ἐς τὸ φ. καὶ διανέμειν ἅπασιν.] Aliquando et pro In apertum. [Plato Gorg. p. 480, C : Εἰς τὸ φ. ἄγειν τὸ ἀδίκημα.] E Xen. quidem certe affertur pro Propalam. [Xenoph. Hell. 3, 3, 2 : Ἐξελάσας εἰς τὸ φ. Rep. Lac. 5, 2 : Εἰς φ. ἐξήγαγε τὰ συσκήνια· Anab. 7, 7, 22 : Εἰς τὸ φ. σὲ καταστήσαντας, ἐπεί γε βασιλέα ἐποίησαν πολλῆς χώρας. Εἰς τὸ φ. λέγειν Lucian. Bis accus. c. 4; εἰς τὸ φ. διελέγχειν id. Cal. c. 9. Aristot. H. A. 9, 50 : Οἱ ἐνόρχαι τῶν βοῶν ἐὰν ἐκτμηθῶσιν, ὅσον εἰς τὸ φ. συγγίγνονται. Κατὰ τὸ φ. Aristoph. Thesm. 525 : Τάδε γὰρ εἰπεῖν τὴν πανοῦργον κ. τὸ φ. ὧδ' ἀναιδῶς.] Φανερὰ οὐσία, Bona immobilia, in VV. LL. Ad verbum Manifesta bona, Manifestæ facultates. [Harpocr. : Ἀφανὴς οὐσία καὶ φανερά· ἀφανὴς μὲν ἡ ἐν χρήμασι καὶ σώμασι καὶ σκεύεσι, φανερὰ δὲ ἡ ἔγγειος. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Ἱπποθέρσην. Legitur ap. Andoc. p. 15, 38, Isæum p. 59, 18, Demosth. p. 986, 25. Lysias p. 894, 11 ed. Reisk. : Τὴν μὲν ἀφανῆ οὐσίαν ἐνείμαντο, τῆς δὲ φανερᾶς ἐκοινώνουν. Φ. χρήματα Demosth. p. 1485, 1 : Οὐ γάρ μοι χρήματα εἶναι προσδοκᾶτε, ἔξω τῶν φανερῶν, ὧν ἀφίσταμαι. Φανερὸν κεκτῆσθαι μηδὲν Dinarch. p. 99, 13, ubi præcessit φανερὰν οὐσίαν κεκτῆσθαι. || Φανερόν τι, Certum quid, i. e. Certa pecuniæ summa, ex usu recentiorum Græ-

corum schol. Aristoph. Pl. 330 : Τοὺς ἐκκλησιαστὰς ἐποίησαν φανερόν τι λαμβάνειν ἀπὸ τῶν τῆς πόλεως προσόδων οἱ δημαγωγοί. Schol. Æschinis p. 28, 4 : Φανερόν τι συνθέμενος παρέχειν αὐτῷ. Ejusdem generis est ap. Theophil. Institt. 1, 6, 117 : Κονσίλιόν ἐστι συνέδριον φανερῶν ἀνδρῶν κατὰ ῥητὸν τοῦ ἐνιαυτοῦ χρόνον συνιστάμενον, i. e. Certorum quorundam virorum. Et φ. αἵρεσις, δίκη, τρόπος ap. eund. 1, 22, 319; 1, 23, 325; 2, 1, 13. Ῥητὸν per φανερὸν exp. Phot. et Suid.] ‖ Clarus, Celebris, Illustris. Xenoph. Cyrop. 7, [5, 58] : Ἐν πόλει τῇ μεγίστῃ τῶν φανερῶν. Et Synes. φανερώτατον ἄνδρα vocavit Illustrissimum virum. [Φανερὰ nomen navis ap. Bœckh. *Urk.* p. 486, 145; 576, 90. Hase.]

‖ Φανερῶς, Manifeste, Aperte, Palam. Æschin. : Φ. δή που ἐξελέγχονται οὐ μόνον ψευδῆ λέγοντες. Cic. ap. Plat. vertit Palam, p. 30 mei Lex. Cic. [Herodot. 9, 71 : Βουλόμενον φ. ἀποθανεῖν. Æsch. Prom. 1092 : Τοιάδ' ἐπὶ ἐμοι ῥιπὴ ... στείχει φ. Soph. El. 833 : Τῶν φ. οἰχομένων εἰς Ἅιδαν. Aristoph. Nub. 290 : Φ. ἠκούσατέ μου καλέσαντος· quod schol. exp. ἐναργῶς, ἑτοίμως. Plato Tim. p. 41, A : Ὅσοι περιπολοῦσι φ. Symp. p. 182, D : Κάλλιον τὸ φ. ἐρᾶν τοῦ λάθρα· ubi λάθρα oppositum ut Leg. 8, p. 838, B. Xenoph. Anab. 1, 9, 19 : Τοῖς φ. πλουτοῦσιν· quibus oppositi sunt οἱ ὑποκρυπτόμενοι. G. D. Aristot. p. 459, 23; 469, 20; 474, 8; 444, 16, τοῦτο δὲ ποιεῖ φ. Galen. vol. 4, p. 786, 18; vol. 18, part. 1, p. 267, 14; vol. 19, p. 57, 15; vol. 6, p. 501, 3 et 853, 16 : Ὥσπερ ἕτερόν τι λέγοντες αὐτοῦ τοῦ φ. γιγνομένου, Tanquam quid aliud protulerint quam id quod manifestum est. Hase. Compar. Thucyd. 6, 91 : Τὰ ἐνθάδε χρὴ ἅμα φανερώτερον ἐκπολεμεῖν. G. D. Athanas. t. 2, p. 244, D, εἴπωμεν φανερώτερον. At Doroth. Doctr. p. 821, E, ἔτι τρανοτέρως, ἔτι φανερωτέρως. Superl. Orig. t. 3, p. 552, B, τὴν ἀρχὴν φανερώτατα ἀνειληφότος. Hase. Φανερωτέρως Aristot. De partt. anim. 2, 10.]

[Φανερότης, ἡ, Species, Pompa. Philo ap. Euseb. Præp. ev. p. 392, A : Ὑπὸ τῆς λαμπρᾶς φ. ἀπατώμενοι. Hase.]

[Φανερόφιλος. V. Φανερόμισος.]

Φανερόω, Manifestum facio, Patefacio, Palam facio, Declaro. Sed hujus verbi rarus est apud veteres scriptores usus, si bene memini; at in N. T. frequenter occurrit, ac præsertim vox passiva. Jo. 2, [11] : Ἐφανέρωσε τὴν δόξαν αὐτοῦ· 7, [4] : Φανέρωσον σεαυτὸν τῷ κόσμῳ. Ad Rom. 1, [19] : Ὁ γὰρ Θεὸς αὐτοῖς ἐφανέρωσε. Passivæ autem vocis Φανεροῦμαι, i. e. Manifestus fio, Patefio, exempla, ut Marc. 4, [22] : Οὐ γάρ ἐστί τι κρυπτὸν ὃ ἐὰν μὴ φανερωθῇ· 16, [12] : Δυσὶν ἐξ αὐτῶν περιπατοῦσιν ἐφανερώθη ἐν ἑτέρᾳ μορφῇ. Jo. 9, [3] : Ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ. Ad Rom. 3, [21] : Νυνὶ δὲ χωρὶς νόμου δικαιοσύνη Θεοῦ πεφανέρωται. Sed 2 Cor. 5, 10 : Τοὺς γὰρ πάντας ἡμᾶς φανερωθῆναι δεῖ ἔμπροσθεν τοῦ βήματος τοῦ Χριστοῦ, redditur multo rectius Comparere, a doctissimo Interprete (qui etiam expositionem hanc addit, Sisti præsentes, et illic in nos inquiri, ut palam fiat qui fuerimus), quam Manifestari ab aliis. [Joseph. A. J. 20, 4, 1 : Οὐκ ἐφανέρουν τὴν ὀργήν. Dio Cass. 77, 15 : Τὰ αἴσχιστα ἐφανέρου· 59, 18 : Τὰ τῇ βουλῇ δόξαντα ἄλλως ἐφανεροῦτο· 66, 16 : Ὁ Σαβῖνος ἐφανερώθη (agnoscebatur) τε καὶ εἰς Ῥώμην ἀνήχθη. Illustrem facio, Dionys. A. R. 10, 37 : Ταῦτ' ἔστι τὰ φανερώσαντά με καὶ εἰς ἡγεμονίαν προαγαγόντα γενναῖα ἔργα. Suspectus vero est locus Herodoti 6, 122 : Ἐφανερώθη (Callias) ἐς τοὺς Ἕλληνας πάντας μεγίστῃσι δαπάνῃσι· ubi Wyttenbachio ἐφάνθη corrigendum videbatur : v. Van Voorst. Annot. in N. T. Spec. 1, p. 14. G. D. De nomine τῆς Φανερωμένης, indito multis in Græcia monasteriis, Ross. *Reisen auf den gr. Ins.* vol. 1, p. 17. Hase.]

[Φανερῶς. V. Φανερός.]

[Φανέρωσις, εως, ἡ, Declaratio, Manifestatio, Ventilatio, Insinuatio, Gl. Athanas. vol. 1, p. 54, incarnationem Christi vocat τὴν ἐν σώματι φανέρωσιν τοῦ πατρικοῦ λόγου. Respexit haud dubie ad Timoth. 1, 3, 16 : Θεὸς ἐφανερώθη ἐν σαρκί. Suicer. Jo. Chrys. In Ps. 106, vol. 1, p. 972, 13 : Ἐπιτρέψαντος τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν τῶν δικαίων γυμνασίαν καὶ φανέρωσιν. Seager. Andr. Cret. p. 14. Epist. Smyrn. de S. Polyc. 71. Kall. De præsentia angeli Vita Eliæ Spelæotæ Actt. SS. Sept. t. 3, p. 856, D : Ἐξεδέχετο δευτέραν καὶ τρίτην φ. De secundo Christi adventu in judicio extremo Greg. Naz. t. 1, p. 232, A, τατὰ τὴν τελευταίαν αὐτοῦ φ. Universe de patefactione rerum opertarum V. El. l. c. p. 864, F; Herm. Trismeg. Pœm. 11, 1; OEcum. In Apoc. p. 386, 28 Cramer.; Jo. Damasc. t. 1, p. 246, D : Τὴν ἐνυπάρχουσαν αὐτῷ σοφίαν εἰς φ. ἄγων. Hase. Σημασία per φ. exp. Hesych., per φ. διὰ σάλπιγγος Suidas.]

[Φανὴ, ἡ. HSt. s. v. Φανός :] Ceterum habet Suid. et Φάνας expositum τὰς ἐκλάμψεις, et τὰς λαμπράς. Sed pro λαμπρὰς quidem, φανὰς, at pro ἐκλάμψεις scrib. potius φάνας paroxytone, verisimile est, a nominativo sing. Φάνη. [In Suidæ gl. Φανάς· τὰς ἐκλάμψεις, ἢ λαμπρὰς, verba ἢ λαμπρὰς nunc ejecta sunt, quibus carent duo codices et Photius p. 638, 21, apud quem φάνας.] Sic ap. Hesych. φάνας legitur, quod tamen exp. non solum ἐλλάμψεις, sed et λάμψας, sc. tanquam participium. In VV. LL. φάνας μυστηρίων ex Eurip. [Rhes. 943 : Μυστηρίων τε τῶν ἀπορρήτων φανὰς (libri φάνας, vitiose φανὰ apud scriptorem Christi Pat. p. 277, C) ἔδειξεν Ὀρφεύς· Ion. 550 : A. Πυθίαν δ' ἦλθες πέτραν πρίν; B. Ἐς φανάς γε Βακχίου. Utrobique nihil amplius quam τελετὰς significare videtur Hermanno ad locum alterum, ubi ad faces in Bacchi sacris usitatas respici opinatus erat Musgravius. Lampadem tamen vel facem significare videtur Lobeckio Rhemat. p. 265, in loco Hesiodi ap. Herodian. Περὶ μ. λέξ. p. 18, 22 : Τὰ διὰ τοῦ ανη ... ὑπὲρ δύο συλλαβὰς πάντα βαρύνεται· ... προσέθηκα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς διὰ τὸ φανή παρ' Ἡσιόδῳ ἐν δευτέρῳ εἰρημένον « Οἳ πρόσθε φανὴν ἔντοσθεν ἔκευθον. » Φανὴ ἡ ἀλήθεια Hermias In Plat. Phædr. p. 199.]

Φάνης, ητος, ὁ, Sol, ex eo quod φαίνεται νέος quotidie, i. e. novus apparet. Ita quidam ex Macrobio. [Vide Φαναῖος.] Alii autem ex Orpheo Amorem ita dictum tradiderunt, quod ex Chao primus apparuerit. Meminit et Lactantius. Plura de hac voce habes ap. Gregor. Gyrald. Sed et Suid. alia quædam περὶ τοῦ φάνητος commemorat, ἐκ τῶν Ὀρφικῶν petita. [Quæ apud Suidam leguntur compilata sunt ex Nonni schol. ad Greg. Naz. Stelit. p. 154 (ad verba Gregorii p. 104 : Ἐπὶ πᾶσιν ὁ Φάνης τε καὶ ὁ Ἡρικαπαῖος κτλ.) : Ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς εἰσηνέχθη ὁ Φάνης αἰδοῖον ἔχων περὶ τὴν πυγὴν, ὃν ἔλεγον ἔφορον τῆς ζωογόνου δυνάμεως. De origine Phanetis insignis est locus Clem. Al. p. 672 : Τὸ ἐξ ἀπείρου ὕλης κυούμενον παντοδαπὰς ἐκφαίνει τροπάς· ἐνδόθεν γὰρ τῆς περιφερείας ζῷόν τι ἀρρενόθηλυ εἰδοποιεῖται, προνοίᾳ τοῦ ἐνόντος ἐν αὐτῷ θείου πνεύματος, ὃν Φάνητα Ὀρφεὺς καλεῖ, ὅτι αὐτοῦ φανέντος τὸ πᾶν ἔλαμψε τῷ φέγγει τοῦ διαπρεπεστάτου τῶν στοιχείων πυρὸς ἐν τῷ ὑγρῷ τελεσφορουμένου. Joann. Mal. p. 74, 9 ed. Bonn. : Ἔφρασε δὲ (Ὀρφεὺς) ὅτι τὸ φῶς ῥῆξαν τὸν αἰθέρα ἐφώτισε τὴν γῆν καὶ πᾶσαν τὴν κτίσιν, εἰπὼν ἐκεῖνο εἶναι τὸ φῶς τὸ ῥῆξαν τὸν αἰθέρα τὸ προειρημένον, τὸ ὑπέρτατον πάντων, οὗ ὄνομα ὁ αὐτὸς Ὀρφεὺς ἀκούσας ἐκ τῆς μαντείας ἐξεῖπε Μῆτιν, Φάνητα, Ἡρικαπαῖον· ὅπερ ἑρμηνεύεται τῇ κοινῇ γλώσσῃ βουλὴ, φῶς, ζωοδοτήρ· εἰπὼν ἐν τῇ αὐτοῦ ἐκθέσει τὰς αὐτὰς τρεῖς θείας τῶν ὀνομάτων δυνάμεις μίαν εἶναι δύναμιν καὶ κράτος τοῦ μόνου θεοῦ, ὃν οὐδεὶς ὁρᾷ, ἧστινος δυνάμεως οὐδεὶς δύναται γνῶναι ἰδέαν ἢ φύσιν· ἐξ αὐτῆς δὲ τῆς δυνάμεως τὰ πάντα γεγενῆσθαι, καὶ ἀρχὰς ἀσωμάτους καὶ ἥλιον καὶ σελήνην, ἐξουσίας καὶ ἄστρα πάντα καὶ γῆν καὶ θάλασσαν, τὰ ὁρώμενα ἐν αὐτοῖς πάντα καὶ τὰ ἀόρατα. Versus Orphicos de Phanete ex Lactantio (Inst. 1, 5, p. 28), Proclo et Hermia collegit Lobeck. Aglaoph. p. 480 seqq. Jablonskius nomen ex Ægypto repetit atque Phanetem et Osirin eundem esse statuit conjectura valde incerta, Opusc. vol. 1, p. 372 : « Φάνης est notissimus Orphei et Orphicorum deus, qui eum fingunt πρωτόγονον, ex æthere et nocte productum. Vide loca Orphicorum allata a P. Leopardo Emend. 12, 2, et T. Cantero Var. Lect. 1, 26. Adde Eschenbachii Epigenem Orphicum p. 64, 82, 92 seq., et Bentleii Epist. ad Jo. Mill., subnexam Chronographiæ Jo. Malalæ. Recte omnino, si quid judico, observavit Bentl., voc. Φάνης ex Græca lingua originem minime habere, etsi Græci illud ἀπὸ τοῦ φαίνειν ducere consueverint. Orus ex Orpheo, ap. Etym. M. s. v. Φάνης p. 787, 28, rem ita explicat :

Τὸν δὴ καλέουσι Φάνητα (ἀθάνατοι excidisse vidit Lobeck. Aglaoph. p. 481. G. D.) ὅτι πρῶτος ἐν αἰθέρι φαντὸς ἐγένετο. Sed Orpheus nomina hæc sine dubio ex theologia barbarica, et sigillatim ex Ægyptiaca desumsit. Pleraque enim ab Ægyptiis Orpheum accepisse, et in theologiam suam transtulisse, ab omnibus agnoscitur. Phanetis etiam mentionem fieri in theologia Ægypt. invenio. Ita Ausonius Epigr. 28 : Αἰγύπτου μὲν Ὄσιρις ἐγὼ, μυστῶν δὲ Φανάκης. Quod idem Epigr. 29 ita Latine interpretatus est : Ogygia me Bacchum vocat, Osirin Ægyptus putat, Mystæ Phanacem nominant. In quibus versibus pro Φανάκης reponendum esse Φανήτης, et in Latinis Phaneten, nemo negaverit, qui loca veterum de celeberrimo Orphicorum Phanete attente expenderit. (In versibus Ausonii si corruptum est Φανάκης, certe aliter quam Jablonskio placuit corrigendum erit. Nam Φάνης, Φάνητος dici solet, inauditum vero Φανήτης. G. D.) Ægyptii itaque Phaneten volebant esse ipsum Osirin. Id Ausonius indicat, et Orpheus ipse in versu illo, quem legimus ap. Diodor. 1, 11, Clem. Alex., Euseb. Præp. ev., Julian., aliosque : Ὃν δὴ νῦν καλέουσι Φάνητά τε καὶ Διόνυσον. Ibi per Διόνυσον, more Græcis perquam familiari, intelligi Osirin Ægyptium, res ipsa haud obscure loquitur. Sed quid Φάνης, si vox illa Ægyptiis debeatur, horum sermone designabit? Existimo, Φάνης esse Ægypt. *phenes,* i. e. αἰῶνα. Convenit hoc 1. cum theologia veterum fere omnium Gentilium, in qua plurima τοῦ αἰῶνος mentio. 2. Id quoque observandum, ex opinione Orientalium, τὸν αἰῶνα ex æthere, vel nocte, in lucem editum fuisse, quod de Phanete suo fabulantur Orphici. Phœnicum theologia, teste Sanchoniath. ap. Euseb. Præp. ev. 1, 10, p. 34, tradebat, γενενῆσθαι ἐκ τοῦ κολπία (Spiritu Dei) καὶ γυναικὸς αὐτοῦ βάαυ (בהו), τοῦτο δὲ νύκτα ἑρμηνεύειν, αἰῶνα καὶ πρωτόγονον, θνητοὺς ἄνδρας οὕτω καλουμένους. 3. Si ipsam sigillatim Ægyptiorum theologiam adeamus, et illic αἰῶνα reperiemus, qui ab indigenis alio nomine quam *Phenes,* Φάνης, insigniri non potuit. Pseudo-Hermes in Dialogo Asclepio, inter Opera Apuleii, ex Ægyptiorum theologia hæc profert p. 82 : Æternitas Dominus Deus primus est. Secundus est mundus. Homo est tertius. 4. Et illum αἰῶνα Ægyptii quidem eundem putabant cum Osiride, sicuti Phanetem Orpheus et Ausonius pariter non alium, quam Osiridem agnoscunt. Damascius in V. Isidori ap. Suid. s. v. Διαγνώμων, et Ἡράϊσκος : Οὕτω διέγνω τὸ ἄρρητον ἄγαλμα τοῦ αἰῶνος ὑπὸ θεοῦ κατεχόμενον, ὃν Ἀλεξανδρεῖς ἐτίμησαν, Ὄσιριν ὄντα καὶ Ἄδωνιν ὁμοῦ κατὰ μυστικὴν θεοκρασίαν. Vide de hoc l. etiam Photium Biblioth. Cod. 252, p. 558 Hœsch. Idem Damascius ap. Suid. s. v. Ἐπιφάνιος : Τῶν ἀμφὶ τὸν Ὄσιριν τελετῶν ἦν Ἐπιφάνιος, οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ τῶν τοῦ Αἰῶνος ὑμνουμένου θεοῦ. Neque illud 5. prætermittendum est, quod Nonnus Ægyptius, auctor antiquitatis omnis, ac præcipue theologiæ veterum non mediocriter peritus, Dionysiac. lib. 12, sub init. Αἰῶνα et Φάνητα pro iisdem habere videtur. Vide eum v. 25 : Καὶ μακάρων τίνι τοῦτο γέρας μνηστεύεται αἰὼν, comparans cum v. 33 seq., Αἷς ἔνι κεῖται εἰν ἑνὶ θέσφατα πάντα, τά περ πεπρωμένα κόσμῳ πρωτογόνοιο Φάνητος ἐπέγραφε μαντιπόλος χείρ. » || Φάνης etiam hominum Græcorum nomen non infrequens fuit. Phanes Halicarnassius est ap. Herodot. 3, 4 ; Thebanus ap. Pausan. 2, 7, 6 ; Althææ frater ap. schol. Hom. Il. 1, 564. Phanes et Faunus Centauri apud Nonn. Dion. 14, 191. Alii in numis Clazomeniis et Smyrnæis ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 68, 195. Eadem nominis forma haud dubie restituenda Pausaniæ 4, 17, 9, ubi Φάνας Messenius memoratur : quæ etiam Lobeckii sententia esse videtur in Aglaoph. p. 478.]

[Φανητία, ἡ, Ostentatio. Scriptor Timarionis in *Notices et Extraits* vol. 9, p. 176 : Ὥσπερ ὑποτερπόμενοι τῇ τῆς περιβολῆς φανητίᾳ· ubi Hasius citat Prat. spirit. p. 1142, C : Ὁ θέλων ἡσυχίαν ἀσκεῖν μισεῖ τὴν παρρησίαν, ὁ θέλων ξένος εἶναι μισεῖ τὴν φανητίαν.]

[Φανητίας, ὁ, Ostentator. Greg. Naz. Carm. iamb. 15, 84 : Ὑπερήφανος δ' ἔμοιγε καὶ φ. Hase.]

[Φανητιασμὸς, ὁ, i. q. φανητία. Joann. Clim. p. 23, A A, in virtutes mundanas invehens ait eas esse ὥσπερ ἐξ ὑπονόμου βορβόρου ὑπὸ τῆς κενοδοξίας ποτιζόμενα καὶ ὑπὸ φανητιασμοῦ κελευόμενα. Vocem iteraverunt schol. Climaci p. 428, D : Σκορπίζει γὰρ διὰ φανητιασμοῦ καὶ καυχήσεως· et Hesych. Presb. De temperant. et virtute p. 1014, B : Εἰ μήτοι γε ὑπὸ κενοδοξίας καὶ τύφου καὶ φ. φυσώμεθα καὶ κουφιζόμεθα εἰς τὰ ἀκίχητα· item alii recentiores. Hase l. c. Qui nunc citat Jo. Damasc. t. 1, p. 330, C, δόξης ἕνεκεν ἢ φ. Eustath. p. 894, 8 : Ἥρως ἄξιος λόγου πλείονος διὰ τὸν πολὺν φ. 904, 62 : Τὰ δὲ λοιπὰ κόσμος ἄλλως ἐστὶ καὶ ἐν φ. ἐπίδειξις φράσεως. Qui etiam in Opusculis hoc substantivo et verbo φανητιᾶν sæpe utitur. Illud semel φανητισμὸν scriptum p. 247, 54, ubi φανητιασμὸν corrigendum ex cod. Vindob.]

[Φανητιάω. HSt. s. v. Φάνης :] Hujus autem nominis formam sequitur verbum Φανητιάω, quod significat Apparere volo, Bud. interpr., qui tamen auctorem non profert. At VV. LL. habent Φανητιοῦντες pro Patefacientes, ex Euseb. H. E. [1, 7, ubi φανητιῶντες legitur. Basil. M. vol. 3, p. 66, D : Τῶν φανητιώντων ἑκάστου ἑαυτὸν εἰσποιεῖν τῇ προστασίᾳ βιαζομένου. Isidor. Pelus. Epist. 3, 119. (Idemque 5, 59. Boiss.) Asterius p. 36 : Ὁ φιλόδοξος τοῦ φανητιᾶν ἀπολήγει. Hemst. Eustath. p. 342, 37 : Τούτους (τοὺς ἵππους) ὁ ἐπιὼν διαδείξει καιρὸς, ... αἱ τοῦ Εὐμήλου δὲ οὐ πάνυ τι φανητιάσουσι· 475, 13 : Ἄσιος ... ἐναγλαϊζόμενος τοῖς ἑαυτοῦ ἵπποις καὶ ἀστρατηγήτως φανητιῶν. Valck. Marcus Erem. De just. p. 903, D. Id. De pœnit. p. 909, A, φανητιῶντες. Doroth. Doctr. p. 850, B : Μὴ θέλε φανητιᾶν ἐν λόγῳ ἢ ἔργῳ. Hase.]

[Φανιάδης, ὁ, Phaniades, philosophus Peripateticus, Phalanna, urbe Cretica, oriundus. Steph. Byz. s. v. Φάλαννα. || Φανοκλῆς Φανιάδου Πτελεάσιος in inscr. Eretriensi ap. Curt. in Welck. Museo Rhen. vol. 2 (a. 1843), p. 102. G. D. Idem, ut videtur, in inscr. Att. ap. Bœckh. *Urkunden* p. 568, 100. Hase.]

[Φᾱνίας, ὁ, Phanias, n. pr. ab verbo φαίνω derivatum (v. Etym. M. p. 804, 45). Harpocr. ex eoque Phot. et Suid. : Φ. ὄνομα κύριον· τῶν ἐστρατηγηκότων τις οὕτως ἐκαλεῖτο. Est fortasse dux Atheniensium memoratus a Xenoph. Hell. 5, 1, 26, ubi libri partim Φαινίας, quemadmodum apud Suidam in alia gl. legitur Φανίας, ἢ Φαινίας, Ἐρέσιος κτλ. Alii apud Lysiam in Orat. ὑπὲρ Φανίου παρανόμων, quam orationem memorat Athen. 12, p. 551, apud Demosth. p. 544 (in testimonio), in inscriptione ap. Bœckh. 284, vol. 1, p. 394; porro in fragm. Menandri ap. Plutarch. Mor. p. 466, B, Strabon. 10, p. 486, Stob. Flor. 43, 31 (ubi librorum vitium Πανία correxit Gataker.), Terent. Heaut. 1, 1, 117, Hec. 3, 5, 8; denique in numo Eretriæ ap. Mionnet. *Descr.* vol. 2, p. 307. || Phanias Eresius, Aristotelis discipulus, historiarum scriptor, de quo v. Müller. Fragm. Hist. vol. 2, p. 293. || Philosophus Stoicus, Posidonii discipulus, ap. Diog. L. 7, 37, 40. || Poeta, memoratus ab Meleagro Anth. Pal. 4, 1, 54, ubi genit. Φανίεω. || Phanias quidam, qui ψευδῶς ἑαυτῷ κειμηλιοῦσθαι πλοῦτον dicitur, ap. Eustath. p. 1959, 14, ubi proverb. Φανίου θύρα explicat, de quo v. etiam Parœmiographi memorati ab Schneidew. ad Zenob. 4, 24. Male autem Zenob. et Diogenian. 5, 5, nominativum finxerunt Φάνιος, genitivi terminatione ambigua decepti. Alio errore apud Suidam Ἡ Φάνου θύρα cum nominativo Φάνος. G. D. Gen. heteroclitus Φανείους, pro Φανίου, in inscriptt. ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 703, n. 3141, 17; p. 709, n. 3143, 22, 23, 24, 27. Hase.]

Φανίον, τὸ, Laternula, Facula. Hoc diminutivo φανίον usum esse Menandrum testatur Eustath. [p. 1571, 3], addens ex hoc esse factam vocem Φανάριον, quam vulgus sua ætate usurparit. Fuerit autem φανάριον diminitivum ex diminutivo, perinde ac si dicas Laternulula ex Laternula, Faculula ex Facula. [Quod φανίον de facula dictum ex Menandro affert HSt., male intellexit verba Eustathii, qui φανίον παράγωγον esse dicit ἀπὸ τοῦ φανοῦ, οὗ (i. e. τοῦ φανοῦ) χρῆσις παρὰ Μενάνδρῳ, cujus locum afferemus s. v. Φανός. || Φανίον, meretricis nomen, quo in fabula cognomine usum esse Menandrum ex Athen. 13, p. 567, C, novimus. Idem nomen *Phanium* est ap. Terent. Phorm.

1, 4, 40, et ap. Meleagr. Anth. Pal. 12, 82 : Ἐκ δὲ φλόγες πάντη μοι ἐπέδραμον· ὦ βαρὺ φέγγος (βαρυφεγγὲς Græfius) λάμψαν ἐμοὶ μέγα πῦρ, Φανίον, ἐν κραδίᾳ, ubi in ambigua nominis significatione ludi præcedentia quoque verba ostendunt, Ἔσπευδον τὸν Ἔρωτα φυγεῖν, ὁ δὲ βαιὸν ἀνάψας φανίον ἐκ τέφρης εὗρέ με κρυπτόμενον. Indidem explicanda Κύπριδος μυροφεγγὲς φανίον et βραχὺ φανίον ὤφθη πῦρ ψυχῆς τῇμῇ καιόμενον κραδίᾳ in proximo carmine Meleagri. Φανίον Κορινθία est in inscr. ap. Bœckh. 861, vol. 1, p. 524. G. D. De Φανίῳ meretrice Viscont. Mus. Pio-Clem. t. 5, p. 78. De laternis Jul. Afric. Cest. p. 311, 21 : Ἐπὶ δοράτων ἀνηρτημένα φανία· τὸ δὲ φ. ἔστω τετράπλευρον, δέρρεσι τεταμέναις πάντοθεν περιειλημμένον. Hase.] Sed ut φανίον est Laternula, ita Φάνιον proparoxytone, Locus in quem purgamenta conjiciebantur. [Hoc nemo tradidit præter Etym. M. p. 787, 34, cui hæc gl. communis est cum Photio p. 639, 1 (ubi Φανίον παροξυτόνως, et recte quidem ut videtur) ac Suida.]

[Φάνιος vitiose pro Φανίας, quod v.]

[Φᾶνις, ὁ, Phanis, n. pr. statuarii, ex conject. Car. Keilii Anal. epigr. p. 218, ad l. Plinii 34, 8, § 80, ubi in edd. legitur, Phœnix. Hase.]

[Φανίσκη, ἡ, Phanisce, n. pr. mulieris in inscr. Tenia ap. Ph. Le Bas *Inscr. gr. de Morée* fasc. 5, p. 17, n. 158, 7. Hase.]

[Φανίσκος, ὁ, Phaniscus, n. pr. servi ap. Plautum in Mostellaria. Idem nomen esse videtur ΦΑΝΗΣΚΟΣ in numo Smyrnæo ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 198. G. Dind.]

[Φανίτης, ὁ, Phanites, n. pr. Phot. Bibl. p. 151, 4, ex Ptolemæo Hephæst. : Ὅμηρον παραγενόμενον (εἰς Μέμφιν) καὶ τὰ ἀντίγραφα λαβόντα παρὰ Φανίτου τοῦ ἱερογραμματέως. Quod nomen non videtur in Φανίου mutandum esse.]

[Φανίων, ωνος, ὁ, Phanio, n. viri, in numo Byzantio ap. Mionnet. *Descr.* vol. 1, p. 377. G. D. Alius in talo fictili Panorm. ap. Franz. C. I. vol. 3, p. 608, n. 5568, 1. Hase.]

[Φαννᾶς, ὁ, Phannas, n. pr. viri in inscr. Panticap. ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 1003, n. 2110, b, 1. It. in alia quæ nunc est Romæ, C. I. vol. 3, p. 962, n. 6436, 1. Hase.]

[Φαννουκίζομαι (si hæc vera lectio), Inepta blatero. Nilus Epist. p. 172, 15 : Βατταριζόμενος ἢ φαννουκιζόμενος, καθώς τινες λέγουσιν. Hase.]

[Φανόδημος, ὁ, Phanodemus, rerum Atticarum scriptor, cujus librorum reliquias v. ap. Müller. Fragm. Hist. vol. 1, p. 366. || Alii in inscr. Smyrnæa ap. Bœckh. 3137, 2, vol. 2, p. 692, 32, et in numo Smyrnæo ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 198.]

[Φανοδίκη, ἡ, Phanodice, n. pr., in inscr. Attica ap. Bœckh. 1014, vol. 1, p. 548.]

[Φανόδικος, ὁ, Phanodicus, Proconnesius, in inscr. Sigea ap. Bœckh. vol. 1, p. 15. Alii ib. 2416, vol. 2, p. 354, et in numo Milesio ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 165. || Ph., Δηλιακῶν scriptor, quorum pauca quæ supersunt fragmenta v. ap. Müller. Hist. vol. 4, p. 473.]

[Φανοδώρα, ἡ, Phanodora, n. pr. in inscr. Orchomenia ap. Bœckh. 1614, vol. 1, p. 801. Prima nominis litera obliterata in lapide.]

[Φανοθέα, ἡ, Phanothea. Clem. Al. p. 366 : Φασὶ τὸ ἡρῷον τὸ ἑξάμετρον Φανοθέαν, τὴν γυναῖκα Ἰκαρίου, ... εὑρεῖν.]

[Φανόθεμις, ὁ, Phanothemis, n. pr. viri in numo Erythræo ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 127.]

[Φανόθεος, ὁ, Phanotheus, dux Erulorum. Procop. Hist. p. 419, A; 433, D; 440, C.]

[Φανόκλεια, ἡ, Phanoclea, Argiva, in inscr. ap. Bœckh. 1139, vol. 1, p. 584. In lapide solæ supersunt literæ NOKAEIA.]

[Φανοκλείδης, ὁ, Phanoclides, n. pr. in inscr. Attica ap. Bœckh. 169, vol. 1, p. 299. G. D. Alius, ut videtur, in inscr. ap. Rangab. *Revue arch.* 1845, part. 1, p. 336. Hase.]

[Φανοκλῆς, έους, ὁ, Phanocles, elegiarum scriptor, quem post Demosthenem vixisse colligi potest ex Clem. Alex. p. 750. Alia de eo collegit Ruhnk. Epist. crit. 2, p. 299. || Dinarchi orationem Πρὸς Φανοκλέα A βλάβης ἀπολογία inscriptam memorat Dionys. De Din. jud. 12, p. 662. || Alii sunt in inscr. ap. Bœckh. 169, vol. 1, 299, et in alia s. v. Φανιάδης memorata, in numo ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 561. G. D. It. ap. Ern. Curtium Inscr. Att. nuper rep. ed. Berol. 1843, p. 25. Hase.]

[Φανοκράτης, ὁ, Phanocrates, n. pr. in inscr. Smyrnæa ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 191. || Alius ap. Terent. Heaut. 5, 5, 17.]

[Φανόκριτος, ὁ, Phanocritus, scriptor cujus librum de Eudoxo memorat Athen. 4, p. 161, C. || Φ. Παριανὸς in inscr. ap. Bœckh. 84, vol. 1, p. 123.]

[Φανόμαχος, ὁ, Phanomachus, Callimachi filius, dux Atheniensium. Thucyd. 2, 70. || Alius in inscr. ap. Bœckh. 115, vol. 1, p. 158. G. D. || Alii in sarcophago ex Italia in Russiam translato, ap. Franz. C. I. vol. 3, p. 969, n. 6475, 3, et in inscr. Attica de qua Rangab. *Revue arch.* anni 3, part. 1, p. 235, et Letronn. *Journ. des Sav.* a. 1845, p. 731, et 1846, p. 109. Hase.]

B [Φανομηρὶς vitiose pro φαινομηρὶς, quod v.]

[Φανόπη, ἡ, Phanope, n. bacchæ in fictili, ubi scriptum ΦΑΝΟΠΕ. R. Rochett. *Journ. des Sav.* 1830, p. 124. Hase.]

[Φανόπτης, ὁ, Fenestra. Tzetz. ad Lycophr. 98 : Σαλαμβαὶ οἱ φανόπται ἤτοι οἱ φεγγῖται ἰδιωτικῶς. || Alia signif. ad schol. Aristoph. Eq. 997 : Λέγονται ξυνοικίαι καὶ αἱ μικραὶ οἰκίαι καὶ ἀποστάσεις, ἢ οὓς νῦν φανόπτας φαμέν.]

Φᾱνὸς, ἡ, ὸν, Lucidus, Splendidus. Apud Plat. [Rep. 7, p. 518, C] φανὸς opponitur τῷ σκοτώδει. [Id. Phileb. p. 16, C : Ἅμα φανοτάτῳ τινὶ πυρί. Philostr. p. 827 : Κρατῆρες φανότεροι τοῦ πυρός· ubi var. lect. φανερώτεροι, quæ interdum confusa ab librariis, ut ap. Themist. Or. 27, p. 340, D, ubi cod. Ambros. φανὸν pro φανερόν.] Ex Aristoph. [Ach. 845, ubi χλαῖνα φανή, et Eccles. 347, ubi σισύρα φ.] φανὴ affertur pro λαμπρὰ, καθαρά : et ex Aristot. OEcon. φανὰ pro Perspicua. Bud. e Xen. [Cyneg. 10, 7] : Ἵν' ὡς φανότατον ᾖ τὸ ἔσω, pro Perlucidum. Et ex Greg. Naz. : Ὁ τῆς σελήνης κύκλος φανώτερος. [Φανὸς sæpe de diis, præcipue de sole et luna. Heliod. 10, 4 : Τοῖς καθαρωτάτοις καὶ φανωτάτοις θεῶν, Ἡλίῳ τε καὶ Σελήνῃ. Maximus Tyr. sæpe deum suum vocat φανώτατον, 17, 11 : Καλὸν εἶναι τὸν θεὸν καὶ τῶν καλῶν τὸ φανώτατον· 23, 4 : Ἐπῶν τὰ κάλλιστα καὶ φανώτατα. Dorvill. ad Charit. p. 597.] Sed fortasse malit quispiam φανώτατον illic, itidemque hic φανώτερος, per ω. Reperio tamen φανότατα cum o itidem, ap. Lucian. [De hist. conscr. c. 44] : Φανότατα ἐμφανίσαι τὸ πρᾶγμα. Quin etiam Hesych. et Suid. hanc scripturam habent. [Quum prima syllaba longa sit, ubique φανότερος et φανότατος scribendum, quod Maximo Tyr. in locis supra allatis ex cod. Monac. restituit Jacobs. ad Philostr. p. 460. Φανότερον Suidas exp. λαμπρότερον, Hesych. Φανοτάτη per φωτεινοτάτη. Idem : Φανὸν, τὸ φαινόμενον, φωτεινὸν καὶ λαμπρόν. G. D. Substantive videtur sumere Ignat. Antioch. p. 83, 10 ed. Bunsen : Αὐτὸς δὲ (ὁ ἀστὴρ) ἦν ὑπερβάλλων αὐτὰ τῷ φανῷ. Superl. Philo vol. 2, p. 244, 44, διὰ λειότητα φανοτάτου κατόπτρου. Synes. Epist. p. 283, D, φανοτάτῃ φύσει. Cyrill. Al. t. 5, p. 339, E, φανοτάτην εἰκόνα· 506, B, φανοτάτων γερῶν. Perperam per ω ap. Jo. Damasc. t. 1, p. 283, A, φανωτάταις πτέρυξιν. Hase. || Metaph. Æsch. Prom. 540 : Φαναῖς θυμὸν ἀλδαίνουσαν ἐν εὐφροσύναις. Plato Phædr. p. 256, D : Φανὸν βίον διάγοντας· Symp. p. 197, A : Ὅτι ἐλλόγιμος καὶ φ. ἀπέβη· Rep. 7, p. 518, A : Ἐξ ἀμαθίας πλείονος εἰς φανότερον βίον ἰοῦσα. || Adv. Φανῶς, Lucide, Perspicue. « Greg. Naz. t. 2, p. 24, 1508, ἢ φ. ἢ λαθρίως. Forma comparat. φανοτέρως Doroth. Doctr. p. 821, E, ἔτι τρανοτέρως, ἔτι φ. » Hase. Superl. φανότατα Zachar. Mityl. Dial. p. 174. Boiss.]

Φανὸς, ὁ, substantivum (unde Gallicum *Falot* quasi *Fanot*), Laterna, Lampas, Fax. Sed magis proprie reddi existimatur Laterna, præsertim quum Jo. 18, [3] ad vocem φανῶν addat λαμπάδων. Pollux certe, itidemque Hesych. testantur λυχνοῦχον appellasse Atticos quem ipsi vocarent φανόν. [Consentit Athen. 15, p. 58, quem l. ex cod. Marciano primum edidi, ubi v. annot. meam. Veteres pro φανὸν dixisse Lampadem

vel Tædam, docet idem Athen. 15, p. 700, B. Schw. Ibi affertur Menandri versus, Ὁ φ. ἐστὶ μεστὸς ὕδατος οὑτοσί, ad quem spectat Phot. p. 639, 4 : Φ., λαμπὰς ἡ ἐκ κλημάτων· οὕτως Μένανδρος. Aristoph. Lys. 308 : Τῆς ἀμπέλου δ' ἐς τὴν χύτραν τὸν φανὸν ἐγκαθέντες ἅψαντες. Ubi schol.: Φανὸν πᾶν τὸ φαῖνον ἐκάλουν. Ἐκ δὲ τῶν ἀμπελίνων τὰς λαμπάδας κατεσκεύαζον εἰς ἔξαψιν, ὡς καὶ ἐν Λημνίαις φησίν. Xenoph. Rep. Lac. 5, 7 : Ὑπὸ φανῶν πορεύεσθαι. Anth. Pal. 12, 116 : Κωμάσομαι· ... ἔστι δ' ἀωρὶ καὶ σκότος· ἀλλὰ μέγας φανὸς ἐμοὶ Θεμίσων. Φανοὶ καὶ λαμπάδες Dionys. A. R. 11, 40. Plutarch. V. Cleom. c. 4.] Dictum autem fuisse etiam Πανὸς pro φανὸς, scribunt Pollux [10, 117] et Athen. [l. c.], ap. quos vide et alia de hac voce; nec non ap. Eust. [Phryn. in Bekk. Anecd. p. 50, 27 : Φανὸς δὲ φάκελός τινων συνδεδεμένων καὶ ἡμμένος, ὃ καὶ διὰ τοῦ π.]

[Φᾶνος, ὁ, Phanus, n. pr. HSt. s. v. Φανὸς, ὁ :] At vero de φανὸς, quod ap. Aristoph. legitur Eq. [1256] : Φανὸς ὑπογραφεὺς δικῶν, lege schol., item Suid. et Eust. [p. 1607, 16. Schol. Aristoph. l. c.: Σύμμαχος· φαίνεταί τις γραμματεὺς οὗτος. Τῶν πάνυ σπανίων ὄνομα κύριον. Κωμῳδεῖ δὲ αὐτὸν ὡς φιλόδικον. Φαινὸς δέ· φανὸς ὁ καταγγέλλων καὶ φανεροποιῶν τὰ πράγματα καὶ μηνύων· ἢ ἀπὸ τοῦ φαίνειν, ὅ ἐστι συκοφαντεῖν. Φανὸς γὰρ κακοπράγμων ἐγένετο φιλόδικος γραμματεύς. Apparet ex his non constitisse utrum Phanus aliquis scriba revera exstiterit an nomen ab verbo φαίνειν fictum sit a poeta. Certius nominis exemplum est in Demosthenis Orat. tertia adversus Aphobum, quæ Phani cujusdam defendendi caussa scripta est, in qua p. 851, 21; 861, 26, Libaniique Argumento p. 843, Φάνος Φάνου et Φάνῳ legitur. Sed nominat. Φᾶνος est scribendus, ut feci p. 851, 21, quum α longum esse constet ex versu Aristophanis, ubi alio modo erratum in accentu Φανός contra regulam Arcadii posito p. 63, 10, qui Φάνος, τὸ κύριον, βαρύνεσθαι, adjectivum vero φανός ὀξύνεσθαι præcipit. || Φάνος vitiose pro Φλίας, quod v.]

[Φανοσθένης, ὁ, Phanosthenes, dux Atheniensium. Plato Ion. p. 541, D; Xenoph. Hell. 1, 5, 18.]

[Φανοστράτη, ἡ, Phanostrata, meretrix. Demosth. p. 610, 17, Φθειροπύλη nominata, ἐπειδὴ ἐπὶ τῆς θύρας ἑστῶσα ἐφθειρίζετο, ut ex Apollodoro tradit Athen. 13, p. 586, A, cujus verba repetivit Harpocratio. || Aliæ ap. Demosth. p. 1056, 27, et inscr. ap. Bœckh. 155, vol. 1, p. 249. G. D. It. in inscr. Att. ap. Le Bas *Revue arch.* 1844, p. 49. Hase.]

[Φανόστρατος, ὁ, Phanostratus, archon Atheniensis olymp. 99, 2, ap. Diodor. 15, 15. || Demetrii Phalerei pater, ap. Pausan. 1, 25, 6. || Alii ap. Isæum p. 56, 12, Antiphont. p. 142 extr., Demosth. p. 1258, 23, in inscr. ap. Bœckh. 530, vol. 1, p. 484. G. D. Et ap. Franz. El. epigr. Gr. p. 114, n. 47, 39; Bœckh. *Urkunden* p. 385, 145; 492, 55. Hase.]

[Φᾱνοτεὺς, έως, ὁ, Phanoteus. Steph. Byz. : Φανοτεὺς, πόλις Φωκίδος. Θουκυδίδης τετάρτῳ (c. 89 : Νικομάχου, ἀνδρὸς Φωκέως ἐκ Φανοτέως. Strabo 9, p. 423 : Πανοπεὺς ὁ νῦν Φανοτεὺς ὅμορος τοῖς περὶ Λεβάδειαν τόποις. Phot. Lex. p. 639, 5 : Φανοτεὺς, ἡ πόλις, οὐχὶ Πανοπεύς). Λέγεται καὶ Φανότη καὶ Φανότεια. Οἱ πολῖται Φανοτεῖς, ὡς Δελφοὶ καὶ Θούριοι, τῷ οἰκιστῇ παραπλησίως. (Φανοτεῖς, οἱ, et ἡ τῶν Φανοτέων πόλις Polyb. 5, 96, 4 et 5. Nomen regionis Φάνοτις esse creditur ap. Thucyd. 4, 76 : Ἔστι δὲ ἡ Χαιρώνεια ἔσχατον τῆς Βοιωτίας πρὸς τῇ Φανότιδι (alii libri φανώτιδι) τῆς Φωκίδος· quod Φανοτίδι scribendum erit, nisi ex τῇ Φανότῃ vel τῷ Φανοτεῖ corruptum est.) Τινὲς Πανόπειάν (sic Holsten.: libri πανότειαν) φασιν. || Φανοτεὺς, n. pr. viri, quem hospitem Orestis esse finxit Soph. El. 45 : Ὅτι ξένος μὲν εἶ Φωκεὺς, παρ' ἀνδρὸς Φανοτέως ἥκων· et 670 : Φ. ὁ Φωκεύς.]

[Φᾰνότης, ητος, ἡ, Claritas, Splendor. Aristid. vol. 1, p. 7, 4 : Ἡ ἡλίου ἄπαυστος κίνησις ... Διός ἐστι πρόρρησις ... ὑπὲρ τῆς τοῦ παντὸς κόσμου φανότητος. « Dionys. Areop. Epist. 5, p. 283. » Kall. Eust. Opusc. p. 238, 20 : Ἄνθη ... οἷς ἐλλάμπει φανότης λευκότητος· 329, 10 : Σκεύη γεγανωμένα καττιτέρου φανότητι. De oratione Etym. M. p. 337, 53 : Ἐνάργεια ἡ τῶν λόγων λευκότης καὶ φ. G. D. Jo. Damasc. t. 2, p. 799, A, τῆς θείας φ.· 883, B, ἀργύρου φανότητι. Hase.]

[Φανοφῶν, ῶντος, ὁ, Phanophon, Naxius, in inscr. ap. Curtium in Welck. Museo Rhen. a. 1843, vol. 2, p. 99.]

[Φάνοχος, ὁ, Phanochus. Schol. Aristoph. Lys. 680 : Ἦν δὲ (Mico pictor) Φανόχου υἱὸς, Ἀθηναῖος. Quod ex Φανομάχου corruptum habendum erit, si inscriptio ab Letronnio memorata, *Journ. des Sav.* a. 1845, p. 731, huc referenda sit, in qua literæ ΚΟΝ et ΑΝΟΜΑΧΟ cum verbo ΕΠΟΕΣΕ supersunt. G. Dind.]

[Φάνσις, εως, ἡ, Apparitio. Suidas : Ἐπιτολῆς· ἀνατολῆς, φάνσεως ἄστρου. Hanc φανέρωσιν dixit Hesych. s. v. Ἐπιτολή. Usitatius utroque est φάσις et φαῦσις, quorum alterutrum Suidæ restituit Albert. ad Hesych. Porphyr. ap. Euseb. Præp. ev. 3, p. 92, C : Τοὺς ἀστέρας καὶ τὰς τούτων φάνσεις καὶ ὑποκρύψεις. Ubi codex unus φαύσεις. A præterito πέφανσαι formatum esse annotavit Arcad. p. 29, 10.]

[Φαντάζω. HSt. post derivata ab verbo Φαίνω] : Venio ad verbum Φαντάζομαι, et ad nomen Φάντασμα, ceteraque ab eodem verbo derivata, quæ in hunc locum servaturum me dixi. Incipiam tamen potius ab activa Φαντάζω, quamvis non ab hoc, sed potius ab ejus passiva voce φαντάζομαι sit illud φάντασμα, videlicet a prima præteriti persona, πεφάντασμαι. Est igitur Φαντάζω, Apparere facio, Speciem præbeo, Ostendo [Hesych.: Φαντάσας, δείξας], ut interpr. Bud. afferens ex Aretha Apoc. 13, de Antichristo : Φαντάζει γὰρ ἑαυτὸν ἐπιεικῆ ὡς ὁ Χριστὸς, ἵνα πλανᾷ. Affert vero et ex Alex. Aphr. : Καὶ τοῦτο φαντάζοντα ὡς κατ' ἀλήθειαν, pro Ita repræsentantia ac si vera res fuisset. (In VV. LL. ex eod. Aphr., Φαντάζουσι τῷ σχήματι, pro Ementiuntur speciem, sensumque decipiunt. Item, Καὶ τοῦτο ἔξω φαντάζοντα, Idque foris præ se ferentia.) [Eustath. p. 177, 1 : Φαντάσαι τὸν φόβον· cui oppositum τὸ πρὸς ἀλήθειαν φοβερόν. De eo quod falsa imagine decipit Callistr. Stat. p. 906 : Ὁ γὰρ δὴ κηρὸς ἐφάνταζε τὴν αἴσθησιν ὡς καὶ πνοὴν δημιουργεῖν ἐπιστάμενος· quod ἀπατᾶν τὴν αἴσθησιν dixit p. 898 et 900.] At pass. Φαντάζομαι, pro Appareo, Videor [Suidas : Οἱ παλαιοὶ τὸ φαντάζεσθαι ἐπὶ τοῦ φαίνειν (corr. φαίνεσθαι cum Bernh.) ἔλεγον. Eurip. Phœn. 93 : Μή τις πολιτῶν ἐν τρίβῳ φαντάζεται; Andr. 877 : Μηδὲ φαντάζου δόμων πάροιθεν (quo spectat fortasse Hesychii gl. Φαντάζου δόμῳ· φαίνου, quem vel scripsisse vel scribere debuisse φ. δόμων πάροιθεν vidit Valck. ad Phœn. p. 34)· Ion. 1444 : Ἐν χεροῖν σέθεν ὁ κατθανών τε κοὐ θανὼν φαντάζομαι], affert [Bud.] ex Plat. Timæo p. 163 [60, A] : Τὸ δὲ λεῖον καὶ διακριτικὸν ὄψεως, διὰ ταῦτά τε ἰδεῖν λαμπρὸν καὶ στίλβον, λιπαρόν τε φανταζόμενον, ἐλαιηρὸν εἶδος, πίττα καὶ κίκι, καὶ ἔλαιον αὐτό. Nec non ex hoc Ejusd. loco, Rep. 9, [p. 572, B] : Καὶ ἥκιστα παράνομοι τότε αἱ ὄψεις φαντάζονται τῶν ἐνυπνίων, pro Apparent. Quin etiam in hoc l. Philebi [p. 38, C], ubi jungitur cum infin.: Τί ποτε ἄρα ἐστὶ τὸ περὶ τὴν πέτραν τοῦθ' ἑστάναι φανταζόμενον ὑπό τινι δένδρῳ, non aliud esse ait φανταζόμενον quam φαινόμενον : addens, ibid. ita dictum esse et φαντασθέν. Sciendum est autem Ciceronem illud, Ἥκιστα παράνομοι τότε αἱ ὄψεις φαντάζονται τῶν ἐνυπνίων, vertisse, Tum ei visa quietis occurrent tranquilla atque veracia, ut videbis p. 12 mei Lex. Cic. At p. 38 invenies hæc ejusd. Platonis verba [Tim. p. 43, E] : Δεξιὰ δὲ φαντάζεται τὰ ἀριστερὰ, ab eo sic reddita : Dextra autem videntur quæ læva sunt. Est autem valde familiare huic scriptori istud verbum [de rebus quæ vel oculis vel menti objiciuntur]; qui etiam dicit Rep. 2, [p. 380, D] : Ἆρα γόητα τὸν θεὸν εἶναι, καὶ οἷον ἐξ ἐπιβουλῆς φαντάζεσθαι ἄλλοτε ἐν ἄλλαις ἰδέαις, Sub alia atque alia specie apparere, conspiciendum se præbere. [Id. Soph. p. 265, A : Καί τισιν ἐν τοιούτοις εἴδεσιν ἐφαντάζετο ἡμῖν· Phil. p. 51, A : Πολλὰς (ἡδονὰς) φαντασθείσας· Symp. p. 211, A : Οὐδ' αὖ φαντασθήσεται αὐτὸ τὸ καλὸν οἷον πρόσωπόν τι. Dio Cass. 45, 17 : Τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἐν τρισὶ κύκλοις φαντάζεσθαι ἐδόκει· 65, 8 : Κομήτης ἀστὴρ ἐφαντάσθη.] Affertur etiam ex Herodoto [4, 124] : Ἀφανισθέντων δὲ τούτων τοπαράπαν, ὡς οὐκέτι ἐφαντάζοντό σφι, pro Quum nusquam comparerent. [De somnio id. 7, 15 : Ὄνειρον φαντάζεταί μοι. Aristid. vol. 1, p. 332 : Χρόνῳ δ' ὕστερον ... φαντάζομαι τοιάδε· ἐδόκουν κτλ. De delirante Lou-

gin. De subl. 15, 8 : Φαντάζεται ταῦτα ὁ Ὀρέστης, ὅτι μαίνεται.] || Apud Galen. vero Φαντάζονται ὁρᾷν, pro Sibi videntur videre, Imaginantur se videre, Ad Glauc. 1 : Φαντάζονται μαρμαρυγὰς ὁρᾷν. [Polemo Phys. 1, 15 : Φαντάζονται ἀποκρύπτειν.] Dicimur etiam φαντάζεσθαι aliquid, quod imaginamur, cujus imaginem s. speciem mente concipimus. [Per ἀνατυποῦσθαι καὶ ἀναπλάττειν exp. Thom. M. p. 887. Liban. vol. 4, p. 512, 3 : Εἴ τις ὑμῶν τὸν Μενάνδρου φαντάζεται Θρασωνίδην. Hemst. Schol. Æsch. Sept. 78 : Ταῦτα δὲ φανταζόμεναι λέγουσιν ὡς ἀληθῆ. Schol. Eurip. Or. 1258 : Φαντασθὲν τὸ ἡμιχόριον ἐρχόμενόν τινα τοῦτο ... φησίν.] Redditur et Contemplari, ap. Greg. Naz., qui videtur etiam simul et passive et active usurpasse, in hoc l.: Φῶς, ὅσον ἂν καθαιρώμεθα, φανταζόμενον, καὶ ὅσον ἂν φαντασθῶμεν, ἀγαπώμενον. Idem dixit sicut passive, Ἐν αὐτῷ τῷ ὄρει θεὸς ἀνθρώποις φαντάζεται, item Φαντασθεὶς θεὸς, sic etiam active, Ἐφαντάσθησαν τὸν θεόν. (Redditur autem ap. eum passive τὸ φανταζόμενον, Cujus species s. imago mente concipitur, vel animo repræsentatur.) [Passiv. Anon. ap. Suidam, Πλέω (corr. πλέον) τοῦ φαντασθέντος ἦν ὃ διέφυγεν, i. e. Plus quam opinatus erat.] Synes. de poetis dixit φαντάζεσθαι, sicut nos commenta eorum vocamus *Fantaisie* : quam signif. sequitur etiam nostrum *Fantastique*. [Longin. De subl. 15, 2 : Ἐνταῦθ' ὁ ποιητὴς αὐτὸς εἶδεν Ἐρινύας· ὃ δὲ ἐφαντάσθη μικροῦ δεῖν θεάσασθαι καὶ τοὺς ἀκούοντας ἠνάγκασεν· 4 : Οὐ γὰρ τοιαῦτ' ἄν ποτε ἐφαντάσθη (ὁ ποιητής)· 7 : Ἄκρως δὲ καὶ ὁ Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ θνήσκοντος Οἰδίπου ... πεφάνταται. De oratore ib. 10 : Ἅμα τῷ τῷ πραγματικῷ ἐπιχειρεῖν ὁ ῥήτωρ πεφάνταται. De philosophis Himer. Or. 15, 24, p. 650 : Οἷδε τὰς κοινὰς Ἐπικούρου τε καὶ Δημοκρίτου δόξας καὶ ὃν τρόπον ἐκεῖνοι περὶ τῆς φύσεως ἐφαντάσθησαν. « Τὸ πεφαντασμένον in oratione est τὸ πομπικὸν, Forma orationis grandis, magnifica, quum, ut rei, de qua sermo est, magnitudinem adæquemus, etiam in verbis et sententiis grandes et splendidi esse studemus. Sopater Διαιρ. ζητημ. p. 287 Ald. : Ἔχέτω τε προοίμια πεφαντασμένον τι ἀπὸ τῶν προτάσεων. Unde, quia hoc studio vulgo abutebantur Sophistæ, eorum ars nonnullis dicta est φανταστική : v. Cresoll. Theatr. 2. » Ernest. Lex. rhet. || Speciem assumo, Similis sum. Æsch. Ag. 1500 : Φανταζόμενος δὲ γυναικὶ νεκροῦ τοῦδ' ὁ παλαιὸς ... ἀλάστωρ, κτλ. Quod Homerus εἰδόμενος dicere solet.] || Apud Aristoph. φαντάζομαι, etiam pro συκοφαντοῦμαι, ut exp. [Hesych. et] schol. Ach. [823.] Potius tamen est pro φαίνομαι significante Accusor, ut proxime sequentia ostendunt; quum enim Μεγαρεὺς dixit, Δικαιόπολι, φαντάζομαι [φαντάδδομαι Valck. Epist. ad Rœv. p. 76], interrogatur ab illo, Ὑπὸ τοῦ; τίς ὁ φαίνων σ' ἐστίν; Sed illud φαίνομαι deinde accipi pro συκοφαντοῦμαι, itidem ostendunt quæ sequuntur. Comico joco videtur tribuenda illa κατάχρησις. [Huic significationi fortasse aptius Φαντίζομαι. Quod verbum annotavit Hesych. Φαντίζοιτο per φαίνοιτο interpretatus, et Thomæ Mag. s. v. Φάσμα (p. 385, 10 ed. Ritsch.) restitui voluit Oudendorpius, Φαντάζω δὲ καὶ φαντάζομαι· εὕρηται δὲ καὶ φαντίζομαι (libri φαντάζομαι) τὸ ἁπλῶς φαίνομαι. Alia signif. φαντίζεσθαι est Somniare, Somnio deludi, in locis Theodori Patriarchæ et anonymi ap. Ducang.] || Φαντάζομαι habet et aliam quandam signif. [Ostentandi] ap. Herodot., de qua dicam in Φαντασία. [Dio Cass. 45, 11 : Τὸ τῆς ἐλευθερίας σχῆμα ἐφαντάζετο καὶ τὰ τῆς δυναστείας ἔργα ἐγίγνετο.]

Φαντασία, ἡ, Visum, Visio. Philo De mundo [Num. Immutab.], postquam dixit animæ fictorem finxisse eam tribus rebus a natura differentem, sc. αἰσθήσει, φαντασίᾳ, ὁρμῇ, quum ad φαντασίας definitionem venit, eam esse dicit τύπωσιν ἐν ψυχῇ : quia ἃ εἰσήγαγεν, inquit, ἑκάστη τῶν αἰσθήσεων, ὥσπερ δακτύλιός τις ἢ σφραγὶς, ἐναπεμάξατο τὸν οἰκεῖον χαρακτῆρα, ἢ τὸ ἐκμαγεῖον φυλάττει παρ' ἑαυτῇ, μέχρις ἂν ἡ ἀντίπαλος τῇ μνήμῃ τὸν τύπον λεάνασα λήθη, ἀμύδρὸν ἐργάσηται, ἢ παντελῶς ἀφανίσῃ· τὸ δὲ φανὲν καὶ τυπῶσαν, τοτὲ μὲν οἰκείως, τοτὲ δὲ ὡς ἑτέρως διέθηκε τὴν ψυχήν· quibus addit, Τοῦτο δὲ αὐτῆς τὸ πάθος ὁρμὴ καλεῖται. Quæ Bud. ita vertit : At φαντασία, i. e. Visum, Impressio est in anima. Simul enim sensus adventitium quippiam sigillatim importarit, visum continuo annuli modo aut signi, notam suam imprimit, impressamque effigiem asservat penes sese : quoadusque oblivio memoriæ adversaria formam ipsam vel exoletam reddat interlinendo, vel prorsus evanidam. Ipsum etiam visum, quod imaginem insculpsit, interdum animam proprie, interdum alio quodam modo afficit : quæ animæ affectio, ὁρμὴ vocatur, i. e. Impetus animi, vel Appetitio animi. [Φαντασία et αἴσθησις quomodo differant exponit Philopon. ad Aristot. De anima 1, 2, a., cujus verba repetivit Suidas s. v. Φαντασία.] Potest autem hic Philonis l. aliquam isti Cic. afferre lucem, interpretantis idem φαντασίαν nomine Visum, Acad. 1, [11] ubi scribit, De sensibus ipsis quædam dixit nova, quos junctos esse censuit ex quadam quasi impulsione oblata extrinsecus : quam ille φαντασίαν, nos Visum appellemus licet. Idem tamen alibi non semel Visionem hac in signif. usurpavit : qua voce Fabius quoque φαντασίαν interpretandum censet, 6, 3 : Quas φαντασίας Græci vocant, nos Visiones appellemus : per quas imagines rerum absentium ita repræsentantur animo, ut eas cernere oculis ac præsentes habere videamur. Has quisquis bene conceperit, is erit in affectibus potentissimus. Hunc quidam dicunt εὐφαντασίωτον, qui sibi res, voces, actus secundum verum optime finget. [De usu voc. φαντασία copiosa est H. Stephani disputatio ad Sext. Emp. p. 204, 205 ed. Fabr., qui recte monet Ciceronem et Quintilianum, qui *visum* vel *visionem* interpretati sint, non satis accurrate expressisse vim vocabuli, quum φαντασίαι non appellentur solum quæ videre, sed etiam quæ audire et omnino quæ aliquo nostrorum sensuum percipere nobis visi simus : quamobrem præstare aut Græco uti *phantasiæ* vocabulo, quemadmodum in recentioribus linguis fieri solet, aut, si Latino vocabulo exprimendum sit, *imaginationem* dicere. Locis philosophorum ab Stephano appositis addantur Epictetei collecti ab Schweigh. in Indice vol. 3, p. 470 seqq. Chrysippi definitionem servavit Plut. Mor. p. 900, D : Χρύσιππος διαφέρειν ἀλλήλων φησὶ τέτταρα ταῦτα (φαντασίαν, φανταστὸν, φανταστικὸν et φάντασμα). Φαντασία μὲν οὖν ἐστι πάθος ἐν τῇ ψυχῇ γινόμενον, ἐνδεικνύμενον ἑαυτῷ (αὐτὸ ap. Galen. vol. 2, p. 46, scribe ἑαυτὸ cum Mezir.) καὶ τὸ πεποιηκὸς, οἷον, ἐπειδὰν δι' ὄψεως θεωρῶμεν τὸ λευκὸν, ἐστὶ πάθος τὸ ἐγγεγενημένον διὰ τῆς ὁράσεως ἐν τῇ ψυχῇ, καὶ (adde κατὰ cum Wyttenb.) τοῦτο τὸ πάθος εἰπεῖν ἔχομεν ὅτι ὑπόκειται λευκὸν κινοῦν ἡμᾶς. Ὁμοίως καὶ διὰ (ἐπὶ Wyttenb.) τῆς ἁφῆς καὶ τῆς ὀσφρήσεως. Εἴρηται δὲ φαντασία ἀπὸ τοῦ φωτός· καθάπερ γὰρ τὸ φῶς αὐτὸ δείκνυσι καὶ τὰ ἄλλα τὰ ἐν αὐτῷ περιεχόμενα, καὶ ἡ φαντασία δείκνυσιν ἑαυτὴν καὶ τὸ πεποιηκὸς αὐτήν. Qui quod ἀπὸ τοῦ φωτὸς derivat, recte Steph. explicat eo quod verbum φαίνομαι, a quo φαντασία et reliqua hujus stirpis vocabula derivata sunt, ἀπὸ τοῦ φωτὸς (id est ab substantivo φάος) deductum sit.] Aristot. φαντασίαν dici παρὰ τὸ φαίνεσθαι, vel potius referri ad τὸ φαινόμενον, innuit, ita scribens, Eth. 3, 5 : Εἰ δέ τις λέγοι ὅτι πάντες ἐφίενται τοῦ φαινομένου ἀγαθοῦ, τῆς δὲ φαντασίας οὐ κύριοι, ἀλλ' ὁποῖός ποθ' ἕκαστός ἐστι, τοιοῦτο καὶ τὸ τέλος φαίνεται αὐτῷ. Quo pertinentia non pauca habes ap. Plut. Πρὸς Κολώτην, et eundem eademque de re vocis hujus usum aperte declarantia : ex quibus sunt hæc [p. 1122, D] : Ἡ γὰρ πρᾶξις δυοῖν δεῖται, φαντασίας τοῦ οἰκείου, καὶ πρὸς τὸ φανὲν οἰκεῖον ὁρμῆς. Et paulo post [E] : Καὶ λαβὼν ἀγαθοῦ φαντασίαν, ὀρέγεται καὶ ὁρμᾷ, πάντα πράττων ὅπως οὐ διαφεύξεται αὐτὸν, ἀλλ' ὡς ἀνυστὸν ἀεὶ συνέσται τῷ οἰκείῳ. Extat autem et alibi hic accus. φαντασίαν cum verbo λαβεῖν : ap. Philon. autem et accus. plur. φαντασίας, De mundo, ubi quod dicit τρανωτέρας λαβεῖν φαντασίας, redditur Mente species clariores concipere. [Strabo 15, p. 699 : Ὥστε τοὺς Μακεδόνας (ἰδόντας τοὺς κερκοπιθήκους) ... στρατοπέδου λαβεῖν φαντασίαν καὶ ὁρμῆσαι ἐπ' αὐτούς. Frequenter ap. Epictet., velut Diss. 3, 7, 27 : Αἰσχροῦ φαντασίαν λ. Idem 4, 13, 2 : Οὐχ ἁπλῶς ἀνθρώπων παρέξομεν αὐτοῖς φαντασίαν. Σπᾶν φ. Sext. Emp. p. 406 : Ὁ ἀνθρώπου σπῶν φαντασίαν ἐξ ἀνάγκης καὶ τῶν περὶ αὐτὸν λαμβάνει φαντασίαν· ubi præcedit πιθανὴ καὶ ἀπερίσπαστος φ.] Sic autem redditur φαντασία Species et in aliis loquendi generibus : ut Φαντασίαν ἐμφαίνειν μήκους ap. Aristot. De mundo,

Longitudinis speciem præbere. Alioqui φάντασία exp. etiam Cogitatio vehemens, rei speciem animo repræsentans, Imaginatio. [Plato Soph. p. 260, D : Εἰκόνων... καὶ φαντασίας πάντα ἀνάγκη μεστὰ εἶναι· Theæt. p. 161, E : Ἐλέγχειν τὰς ἀλλήλων φαντασίας.] Aristot. Rhet. 2, [c. 2, 2 extr.] : Ἡ οὖν τότε ἐγγινομένη φαντασία ἡδονὴν ποιεῖ, ὥσπερ ἡ τῶν ἐνυπνίων, ubi Vict. vertit, Cogitatio igitur illa speciesque quæ nobis obversatur ante oculos, lætitiam parit, ut somniorum sc. φαντασία voluptatem efficit. Quibus addit, Cic. φαντασίαν vocare consuevisse Visionem : Aristoteli vero hic, ut superiore quoque in libro, φαντασίαν esse Cogitationem quandam vehementem alicujus rei, quum ita in ea occupati sumus, ut non animo ipsam versare, sed manu tractare, nobis videamur. [Φαντασία, Forma, qua quid in oratione describimus. Dionys. Art. rhet. 10, 17, ubi et ἐκφράσεις, τὸ ἐκτυποῦν, et πραγμάτων ἰδέαν eodem sensu commemorat. Longino etiam c. 3 αἱ φαντασίαι sunt *imagines*, quibus in oratione tragica et pathetica utimur. Et c. 15, *visiones*, h. e. imagines rerum absentium tanquam præsentium, quæ et ὄψις dicitur et εἰδωλοποιία. Ibi etiam ποιητικαὶ et ῥητορικαὶ φαντασίαι distinguuntur. Alii rhetores ἐνάργειαν et ὑποτύπωσιν eodem fere sensu appellant. Ernest. Lex. rhet.] ‖ In VV. LL. redditur etiam Imago rerum animo insidentium, item Species animo concepta. Nec solum Species, sed et Intuitus, ap. Polyb. [3, 53, 8] : Τὸ παράδοξον ἐκπληττόμενοι τῆς τῶν ζώων φαντασίας, Admirabili specie et intuitu animalium perterrefacti. At ego nomine Specie contentus esse maluissem. [Id. 5, 48, 9 : Τραγικὴ τοῦ ῥεύματος (cadavera vehentis) φαντασία· 11, 27, 7 : Κατὰ τὴν πρώτην φ., Primo adspectu. Appian. Civ. 4, 102 : Ὑπὸ τῆς φ. τῶν νεῶν ... ἐθορυβήθη· Annib. c. 15 : Μετεπήδων ἐπὶ τὴν φ. τοῦ πυρός.] Bud. tamen κατὰ πρόχειρον φαντασίαν vertit non solum Prima specie, sed et Primo aspectu, quod idem valet. Idem ex Herodiano affert φαντασίαν ἐπιδείκνυσθαι pro Speciem præbere, σχῆμα παρέχειν [4, 3, 4] : Φαντασίαν γάρ τινα ἐπιεικείας ἐπεδείκνυτο. [Φ. ἀποφαίνειν Galen. vol. 13, p. 252 : Φαντασίαν ἀποφαίνει τοῖς ἀμελέστερον ὁρῶσι λίθος εἶναι.] Cui loco subjungit hunc Galeni : Μέγα κατὰ φαντασίαν νόσημά ἐστιν, ὡς τὸ ἐν σαρκουμένοις τόποις τραῦμα πολὺν ἔχον τόπον· cui opp. μέγα κατὰ ἀποτέλεσμα. Ab Eod. dici ait, Κἂν ὑγρὸν ᾖ κατὰ τὴν φαντασίαν, pro Etiamsi videatur. Quare dicere possumus, ut opinor, κατὰ φαντασίαν s. κατὰ τὴν φαντασίαν his in ll. id esse plane, quod dicit lingua nostra *En apparence*. Qua in signif. dici itidem κατ' ἐπιφάνειαν a Polyb., opponenti ei τῇ ἀληθείᾳ, docui antea. Latini dicunt In speciem. Non unam igitur nominis Species signif. habet φαντασία. A quibus tamen ll. distinguendi sunt ii, in quibus significat non tam rei Speciem quam Imaginationem quandam, qua fit ut talis vel talis species rei nobis esse videatur. Quo pertinent ea, quæ paulo ante attuli in locum Aristotelis. [De specie s. opinione animo concepta Polyb. 16, 8, 3 : Συναύξειν τὴν φ. τῆς νίκης· 30, 17, 4 : Δουλεύειν τῇ τῶν ἐκτὸς φ., Externæ speciei, famæ publicæ inservire. Id. ap. Suidam (qui per ὑπόληψις exp.) : Φαντασία περὶ αὐτόν ἐστιν ὡς ἔχοντα χρήματα μεθ' ἑαυτοῦ. Φ. ἐφέλκεσθαι ὡς cum participio, Speciem sibi conciliare alicujus rei, 23, 9, 12; 25, 9, 5. Φ. ποιῶν τοῖς ὑπεναντίοις ὡς τοῦτο πράττων 14, 2, 4. Id. 27, 9, 15 : Μεγάλην ἐποιεῖτο φ., Magnam impressionem (oratione sua) fecit. Similiter φ. ποιεῖν καὶ προσδοκίαν 17, 10, 7, et φ. περιποιήσασθαι παρὰ τοῖς πολλοῖς 25, 8, 2. Schweigh.] Redditur porro φαντασία Spectrum quoque, sicut φάντασμα, ut ap. Plut. in hoc l. [Mor. p. 305, B] : Ὑπὲρ ἄνθρωπον (vel ὑπεράνθρωπον) φαντασίαν θεασάμενος: sed et hic fortasse Speciem interpretari possumus : hoc modo, Quum illi obversata esset species quædam alicujus, qui homine augustior esset. Qua in signif. duriuscule dictum est illud φαντασία ὑπὲρ ἄνθρωπον s. φαντασία ὑπεράνθρωπος. [De præstigiis et ludibriis dæmonum Athanas. De incarnat. verbi : Νικώμενοι ταῖς παρὰ δαιμόνων φ. καὶ ἀπάταις. Id. vol. 1, p. 2 : Πᾶσα μὲν εἰδωλολατρεία καθῃρέθη, πᾶσα δὲ δαιμόνων φ. Suic. Phot. p. 639, 6 : Φ., ἐνύπνιον, ἢ ἴνδαλμα, ἢ ἀποκάλυψις θεία.]

‖ Φαντασία quandam nominis Species signif. habet et in hoc Actorum loco, 25, [23] : Τῇ οὖν ἐπαύριον ἐλθόντος τοῦ Ἀγρίππα καὶ τῆς Βερνίκης μετὰ πολλῆς φαντασίας, ubi μετὰ πολλῆς φαντασίας vet. Interpr. male reddit Cum multa ambitione; Erasm. non sat recte, Cum multo apparatu; at novissima interpretatio placet, Cum multa ostentatione. Alioqui reddi etiam posset fortasse Speciosus quidam apparatus, vel Speciosus quidam splendor, et omnibus conspicuus, vel omnium oculis expositus. [Joann. Chrys. vol. 6, p. 466 : Τίνος ἕνεκα τοὺς πολλοὺς οἰκέτας περιάγεις, τοὺς παρασίτους, τοὺς κόλακας καὶ τὴν ἄλλην ἅπασαν φ.; et alibi sæpe ap. eund. πᾶσα βιωτικὴ s. κοσμικὴ φ. Greg. Naz. vol. 1, p. 80 : Ὅσα τῆς προσκαίρου καὶ ἀκαριαίας μακαριότητος καὶ φ. Diog. L. 4, 53 : Ἦν δὲ πολυτελὴς καὶ ... πόλιν ἐκ πόλεως ἤμειβεν, ἐνίοτε καὶ φαντασίαν ἐπιτεχνώμενος (nautas vestibus scholasticis amictos secum ducens, ut in sequentibus narratur). Hæc et alia ex scriptoribus eccles. et Byzant. Suicer. et Ducang.] Sic autem et Athen., s. potius Posidonius Apamensis ap. Athen. usurpat hoc ipsum vocab. φαντασία, 5, [p. 212, C] de Athenione, qui ex philosopho factus est Athenarum tyrannus; quum enim dixisset, Συνέτρεχον δὲ πολλοὶ καὶ ἄλλοι θεαταὶ, τὸ παράδοξον τῆς τύχης θαυμάζοντες, εἰ ὁ παρέγγραφος Ἀθηνίων εἰς Ἀθήνας ἐπ' ἀργυρόποδος κατακομίζεται φορείου, καὶ πορφυρῶν στρωμάτων, ὁ μηδέποτε ἐπὶ τοῦ τρίβωνος ἑωρακὼς πορφύραν πρότερον, subjungit, Οὐδενὸς οὐδὲ Ῥωμαίων ἐν τοσαύτῃ φαντασίᾳ καταχλιδῶντος τῆς Ἀττικῆς. Ideo non expono simpliciter Splendorem, sed Splendorem speciosum, conspicuum omnibus, omnium oculis expositum, (nisi quis malit Magnificentiam speciosam etc.) ut simul origo verbi hac expositione repræsentetur. Habet certe et hic locum vox Gallica *Apparence*, sicut et in altera illa signif. cujus paulo ante memini. Et quoniam adjectivum quoque illud Speciosus ad utramque refertur, alio potius fortassis utendum fuerit. [Polyb. 32, 12, 6 : Ἡ κατὰ τὴν εὐγένειαν φ., Splendor generis. 16, 21, 1 : Κατὰ τὸ συνεχὲς ἐν στρατιωτικῷ βίῳ διεγεγόνει μετὰ φαντασίας. Μετὰ τῆς ἐπαχθεστάτης φ. 15, 25, 5. Appian. Hisp. c. 26 : Συνεκινεῖτο πρὸς αὐτὰ ἐνθέως (spe victoriæ) ὁρῶν καὶ βοῶν, καὶ ἡ στρατιὰ πᾶσα ἐς τὰς ἐκείνου φ., περιφερομένου δεῦρο κἀκεῖσε, συνεπεστρέφετο. Similiter Pun. c. 134 : Ἐς τὰς φ. τῶν λεγομένων τῷ σχήματι τοῦ σώματος συνεφέροντο· et Syr. c. 40 : Ἐξάρας ἐς φαντασίαν τάδε μάλιστα. Schweigh. Diodor. 12, 83 : Χρημάτων πλῆθος ἐπέδειξαν ... φαντασίας ἕνεκεν. Ubi Wessel. comparavit ἡ τῆς ἀρχῆς φ. in Sopatri fr. ap. Stob. Floril. 46, 55, p. 273 Gaisf., et Gatak. ad Marc. Anton. p. 6, qui Hippocr. l. attulit ex libro Περὶ εὐσχημοσύνης : Ποιέειν μηδὲν περιέργως, μηδὲ μετὰ φαντασίης. Sext. Emp. p. 481 : Ἀναιρεῖται ἡ δογματικὴ φ., Dogmaticorum jactatio : ubi v. Fabric.] Ceterum sciendum est isti signif. nominis φαντασία affinem esse eam, quam dedit Herodotus verbo φαντάζεσθαι, (de qua me hic dicturum sum pollicitus,) in eo sc. Polymniæ loco [7, 10], in quo Artabanus dehortari Xerxem, vel potius deterrere volens a sua illa adversus Græcos expeditione, inter cetera hæc dicit : Ὁρᾷς ὡς τὰ ὑπερέχοντα ζῶα κεραυνοῖ ὁ θεὸς, οὐδὲ ἐᾷ φαντάζεσθαι, τὰ δὲ σμικρὰ οὐδέ μιν κνίζει; Hic enim non dubito quin φαντάζεσθαι sit Ostentare se, et tanquam spectaculo esse omnibus velle, vel, Exponere se spectaculo omnibus, aut in spectaculum. Vel, Tanquam mirandum quoddam spectaculum in omnium oculos incurrere. Crediderim autem, ab hoc verbi φαντάζεσθαι usu illam nominis φαντασία signif. manasse. [Ac fort. inde apud Arabes Mauritaniæ Numidiæque traxit nomen Decursio equestris atque apparata, quam illi adhuc vocant فنتاسيا, *fantasia*. Hase.]

[Φαντασία, ἡ, Phantasia. Ptolem. Heph. ap. Phot. Bibl. p. 151, 37 : Ὅτι Φ. τις Μεμφῖτις Νικάρχου θυγάτηρ συνέταξε πρὸ Ὁμήρου τὸν Ἰλιακὸν πόλεμον καὶ τὴν περὶ Ὀδυσσέως διήγησιν. Eustath. p. 1379, 62.]

[Φαντασιάζω, Fucum facio, Epiphan. Panar. passim. Φαντασιάζομαι, Formo, cum accus., Iren. p. 72. Kall. Significat Induco in errorem ap. Epiphan. t. 1, p. 69, A et 78, C, φαντασιάζειν τοὺς ἀπείρους· 55, A, ἐφαντασίαζε· 468, D et t. 2, p. 66, B, ἐφαντασίασε· t. 1, p. 42, D, φαντασιάσω· 471, A, φαντασιάσουσι· 916, B, ἐφαντασιάσθη αὐτός. Hase.]

[Φαντασιανιστὴς, ὁ (vid. sequens), epitheton Timothei et Dioscuri Eutychianistarum. Eustath. in Maii Collect. Vat. vol. 7, p. 279, et 289. Boiss.]

[Φαντασιαστὴς, ὁ. Φ. τοῦ μυστηρίου, Mysterium specie tenus repræsentans, Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. vol. 2, p. 134. Kall. || Φαντασιασταὶ, οἱ, Hæretici qui Christi corpus incorruptibile esse, id est naturales affectiones in Christo non re ipsa, sed specie et apparentia fuisse, seu τὰ τῆς οἰκονομίας ἅπαντα φαντασίαν εἶναι, asserebant: de quibus Liberatus Diacon. c. 9, 19, 20, Synod. 7, act. 5, Chron. Alex. p. 279, Niceph. Callist. 18, 45, etc. Vid. Concil. Nicæn. 2, act. 5, p. 361. Iidem etiam Φαντασιοδοκῆται dicuntur. Ducang. Epist. syn. Nicænæ ap. Montfauc. Bibl. Coisl. p. 101, 7, ἐντεῦθεν φαντασιασταῖς δεικνυμένοις. Hase.]

Φαντασιαστικὸς, ἡ, ὸν, Ad visiones concipiendas aptus, Talis qui concipiat visiones s. imagines. At vero ap. Plut. De def. orac. [p. 431, B]: Ποιοῦσι κατόχους τοῖς ἐνθουσιασμοῖς καὶ φαντασιαστικοὺς τοὺς προφήτας καὶ τὰς προφήτιδας, Furoris instinctu afflatos et visionum impulsione præsagos reddunt divinos atque divinas, Turn. Idem Plut. [ib. p. 432, C]: Ἢ τὸ λογικὸν καὶ φροντιστικὸν ἀνίεσθαι καὶ ἀπολύεσθαι τῶν παρόντων ἀλόγῳ καὶ φαντασιαστικῷ τοῦ μέλλοντος ἐπιστρεφομένας, Aut quum ratione et cogitatione relaxata et a rebus præsentibus liberata et avocata, pars ea, quæ ratione vacat et visis pellitur, in futurum intenta est, Bud. Ceterum habet nomen hoc formam verbalis a φαντασιάζομαι, sc. ab ejus præteriti persona tertia sing. πεφαντασίασται. [Clem. Al. p. 252: Οὐ τὸ κάλλος τῆς σαρκὸς τὸ φαντασιαστικὸν, τὸ δὲ ἀληθινὸν καὶ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος ἐνεδείξατο κάλλος· ubi tamen libri duo φανταστικόν. Scott. Mich. Psellus Alleg. p. 360, 16 Boiss.: Ἐπινικήσαντος μὲν τοῦ σώματος, φαντασιαστικοὶ πάντως γινόμεθα. Hase.]

[Φαντασιοδοκῆται, οἱ, a Theophylacto In Job. 4, p. 605, vocantur illi hæretici qui docebant τὰς τῆς οἰκονομίας τῆς σαρκὸς ἅπαντα φαντασίαν τινὰ εἶναι. Quos Theodoret. Epist. 104, p. 975, his verbis describit: Μόνον θεὸν ἀποκαλοῦσι τὸν δεσπότην Χριστὸν, οὐδὲν ἀνθρώπειον ἔχοντα, ἀλλὰ φαντασίᾳ καὶ δοκήσει φανέντα τοῖς ἀνθρώποις ὡς ἄνθρωπον, et similiter Theorianus Legat. Armen. p. 180. Suicer. Conf. Φαντασιασταί.]

Φαντασιοκοπέω, cujus particip. φαντασιοκοπῶν legitur Eccl. 4, in fine, ubi Budæus reddit Qui vanis imaginationibus percellitur. [Athanas. vol. 1, p. 74: Δαίμονες ἐφαντασιοκόπουν τοὺς ἀνθρώπους, Spectris illudebant. Ib. p. 80. Decipio, Cyrill. Hier. p. 162. Sirac. 4, 33. Eustath. Opusc. p. 177, 1. Φαντασιοκοπεῖς gl. sine interpretatione posita ap. Photium, in φαντασιοσκοπεῖς corrupta ap. Suidam. G. D. Similiterque perperam editum φαντασιοσκοπούμενος ap. Eustrat. De statu an. post mortem p. 458, 1. Euseb. Dem. ev. p. 126, C, δοξοκοπῶν τὰ πολλὰ, φαντασιοκοπῶν. Conjunct. Phot. Epist. p. 253, 35, φαντασιοκοπῇ. Vanas imagines objicio. Vita Eliæ Spel. Actt. SS. Sept. t. 3, p. 856, F, de spiritu impuro, πολλῷ πλέον φαντασιοκοπῶν. Cum accus. Jo. Chrysost. t. 11, p. 285, B, οὐ φ. ἡμᾶς. Hase.]

[Φαντασιοκοπία, ἡ, Vana imaginatio. Leo Imp. Vita Chrys. t. 8, p. 281, 42. Novella Al. Comn. ap. Zachar. Del. hist. juris græco-rom. p. 127, 30: Διὰ φ. ἀνδρός. Hase.]

Φαντασιοκόπος, ὁ, Qui vanis quibusdam imaginationibus et cogitationibus percellitur: sicut Ἐλπιδοκόπος, Qui vana spe percellitur, s. nimia spe laborat. [Euseb. Dem. ev. p. 126. Wakef.] Ita Bud., afferens hæc Eustathii [Od. p. 1700, 53] de Tantalo: Τοιαῦτα δ' ἂν λέγοιτο πάσχειν καὶ ἅπας ἢ φαντασιοκόπος ὢν, καὶ ἐλπίσι κεναῖς ἐφ' οἷς οὐ χρὴ βοσκόμενος· paulo post, Καὶ ὁ Τάνταλος δὲ, τοιοῦτός τις ἂν δόξειεν εἶναι, πρὸς οὐδέν τι τέλος χρηστὸν ἀεὶ ἐλπιδοκοπούμενος. [Joann. Chrys. t. 8, p. 245, E: Ὅτι οὐκ ἀπατεών τις ἦν, οὐδὲ φ. Interpr., Præstigiator. Hase. In φαντασιοσκόπος corruptum ap. Phot. et Suidam s. v. Πίτυλος, corrigendos ex Etym. M. p. 673, 46. Idem vitium ap. Eudoc. p. 238: Ἔοικεν ὁ Ἰξίων φαντασιοσκόπος τις εἶναι. G. D. Mendose quoque ap. Hesych. Presb. Centur. p. 1002, A, ὑπὸ φαντασιοσκόπου τινὸς πλανώμενον, A deceptore. Hase.]

[Φαντασιολογία, ἡ, i. q. φανταστικὸς λόγος. Epiphan. vol. 1, p. 79, B: Ποῦ ἡ κίσσησις τῆς φ.;]

[Φαντασίοπληκτος, ὁ, ἡ, Ostentatione in stuporem conjectus: unde adverb. Φαντασιοπλήκτως ap. Marc. Anton. 1, 7.]

[Φαντασιοποιὸς, ὁ, Præstigiator. Hesych. Presb. Centur. p. 992, C: Ὥσπερ παιδίον, φ. τινα βλέπον. Hase.]

[Φαντασιόω, Visiones offero. Orig. C. Cels. p. 35, 53. Kall. Sext. Emp. p. 533: Τὸ φαντασιωθῆναι ἀβούλητον ἦν καὶ οὐκ ἐπὶ τῷ πάσχοντι ἔκειτο, ἀλλ' ἐπὶ τῷ φαντασιοῦντι τὸ οὕτωσὶ διατεθῆναι, οἷον λευκαντικῶς λευκοῦ ὑποπεσόντος χρώματος· 534: Οὐδὲ ἔνεστι λέγειν ὅτι τὰ ἀσώματα οὐ ποιεῖ τι οὐδὲ φαντασιοῖ ἡμᾶς, ἀλλ' ἡμεῖς ἐσμὲν οἱ ἐπ' ἐκείνοις φαντασιούμενοι· et p. 135.] Verb. Φαντασιόομαι, Visiones concipio, et rerum imaginationes, Visiones s. Visa mihi obversantur, Imaginor, In imaginationibus versor, Obversantur mihi imaginationes. [Aristot. ap. Euseb. Pr. ev. 14, p. 769, C: Αἰσθανόμενοι καὶ φαντασιούμενοι πρὸς τὰ ἔξω βλέπομεν.] Alex. Aphr. De anima 2, p. 143: Ἡ δὲ αἰσθητικὴ διαιρεῖται εἰς τὸ αἰσθάνεσθαι καὶ φαντασιοῦσθαι, καὶ τὸ μνημονεύειν, καὶ τὸ συγκατατίθεσθαι. [Plut. Mor. p. 960, D: Τοῦ ἐμψύχου τὸ μὲν αἰσθητικὸν, τὸ δὲ ἀναίσθητον εἶναι, καὶ τὸ μὲν φαντασιούμενον, τὸ δὲ ἀφαντασίωτον. Sext. Emp. p. 83: Οὐ δι' ἑαυτῆς ἐπιβάλλει τοῖς ἐκτὸς καὶ φαντασιοῦται ἡ διάνοια, ἀλλὰ διὰ τῶν αἰσθήσεων· 451: Ἐὰν ἀπὸ Κάστορος ὡς ἀπὸ Πολυδεύκους φαντασιωθῇ.] Greg. Naz. De homine: Ἐν τούτοις οὖν φαντασιοῦται ὁ ἄνθρωπος. Bud. ex Paulo Ægin. affert pro Imaginari. In VV. LL. ex Plut. Apophth. [p. 236, D] cum accus.: Φαντασιωθεὶς δαιμόνιόν τι, Qui dæmonium quoddam videre sibi visus est. [Sext. Emp. p. 559: Πολυχρόνιόν τινα φαντασιωθέντες ἄνθρωπον οἱ παλαιοὶ ἐπηύξησαν τὸν χρόνον εἰς ἄπειρον· 625: Οὐδ' ἐν τοῖς νοητοῖς ἔνεστι τοιοῦτο φαντασιωθῆναι μῆκος. G. D. Ap. Philonem φαντασιοῦμαι videtur valere Cogitatione repræsento, velut vol. 1, p. 488, 25, φαντασιουμένη· 55, 40, φαντασιούμενοι τὰ ἀρετῆς, Cogitantes de iis quæ ad virtutem pertinent; 482, 41, ἐφαντασιώθην· 99, 21, ἐφαντασιώθη· 263, 23, φαντασιωθῆναι· 164, 12, ἑκατέραν ἄκρως φαντασιωθεῖσα, Postquam de utraque altius cogitavit; 221, 34, φαντασιώσῃ, ubi cum Turnebo leg. φαντασιωθήσῃ, multisque aliis ll. Galen. vol. 4, p. 445, 2: Τὸ γάρ τοι φαντασιούμενον τῆς ψυχῆς (Interpr., Pars animæ imaginatrix), ὅ τί ποτ' ἂν ᾖ, τοῦτο καὶ μνημονεύειν ἔοικεν. Activum Herm. Trismeg. 5, 1: Ἐν φαντασίᾳ πάντα φαντασιῶν. Hase.]

[Φάντασις, εως, ἡ, i. q. φαντασία, Visum. Plato Tim. p. 72, B: Τῆς δι' αἰνιγμῶν οὗτοι φήμης καὶ φαντάσεως αἴτιοι. Plotin. 3, 6, 13 et 17, p. 579, 584. Procop. Hist. p. 170, D: Ἰωάννῃ πολλὰς τερατολόγοι φαντάσεις προὔλεγον.]

Φαντασιώδης, ὁ, ἡ, Ex aliqua visione s. imaginatione proveniens, In imaginatione consistens, vel imaginationibus. In VV. LL. Imaginarius, Cogitatione informatus. [Philostr. p. 295: Τὰς ἀμυδρὰς καὶ φ. πτοίας. Eustath. p. 1290, 37: Τὸ δὲ « καθὰ καπνός » διὰ τὸ πνευματῶδες καὶ φ. εἴρηται. Id. Opusc. p. 177, 10; 201, 50. G. D. Conf. Cypriani Actt. SS. Sept. t. 7, p. 225, A, φαντασιωδῶν σκιῶν. Nicet. Dav. Paraphr. in Greg. Naz. p. 102, 18: Κωμῳδεῖται διὰ τὸ πλάνον καὶ φ. Damasc. Vita Isid. p. 120, 19 Westerm.: Διττὸν τὸν τρόπον τῶν θείων αὐτοψιῶν, τὸν μὲν αἰσθητικὸν τῶν ἐγρηγορότων, φαντασιώδη δὲ τῶν καθευδόντων. || Inquietus variis imaginibus. Galen. vol. 6, p. 259, 15: Φ. τε καὶ θορυβώδεις ὕπνοι. Id. ibid. p. 247, 17: Ἐν ὕπνοις καὶ φαντασιώδεσι καὶ ταραχώδεσιν. Hase. || Ad ostentationem comparatus. Ἔνδυμα φ. Etym. M. p. 506, 47, et Suidas s. v. Κεστός. || Adv. Φαντασιωδῶς ap. Irenæum p. 218, Euseb. H. E. p. 171, Eustath. p. 1699, 35, Opusc. p. 177, 30.]

[Φαντασίων, ωνος, ὁ, Phantasio, n. pr. fictum ab Luciano V. H. 2, 33. Genitivus Φαντασίωνος ap. Suidam sine explicatione.]

[Φαντασίωσις, εως, ἡ, i. q. φαντασία. Eustath. Opusc. p. 174, 10: Εἰς φ. ἀναγόμενον νοεράς.]

Φάντασμα, τὸ, Quod apparet, Visum, Spectrum. Aristot. De mundo [c. 4 fin.]: Τῶν ἐν ἀέρι φαντασμάτων τὰ μέν ἐστι κατ' ἔμφασιν, τὰ δὲ καθ' ὑπόστασιν· quæ

Bud. vertit, Eorum quæ in aere apparent, alia specie tenus existunt, alia etiam habent naturæ subsistentiam. [Ib. c. 5 init. Dionys. A. R. 4, 62 : Τεράτων τινῶν καὶ φ. μεγάλων καὶ δυσευρέτων αὐτοῖς φανέντων.] Sæpe autem dicitur de Eo cujus vana species et imago nobis obversatur, et oculos nostros deludit [Plutarch. Mor. p. 900, F, ex Chrysippo : Φ. ἐστὶν ἐφ' ὃ ἑλκόμεθα κατὰ τὸν φανταστικὸν διάκενον ἕλκυσμόν· ταῦτα δὲ γίνεται ἐπὶ τῶν μελαγχολώντων καὶ μεμηνότων] : unde ἔνυπνον φάντασμα quidam [Æschylus ut videtur Porsono ad Eur. Or. 401] ap. Plutarch. [Mor. p. 166, A], et νύκτερον φάντασμα quidam [Æschylus fragm. 298] ap. Athen. [11, p. 491, A. De somnio idem Æsch. Sept. 710 : Ἐνυπνίων φ.] Apud Plat. redditur Falsa species, Rep. [2, p. 382, A] : Ψεύδεσθαι θεὸς ἐθέλοι ἂν ἢ λόγῳ ἢ ἔργῳ φάντασμα προτείνων. [Ib. 10, p. 598, B : Φαντάσματος ἢ ἀληθείας οὖσα μίμησις· 599, A : Φαντάσματα γὰρ, ἀλλ' οὐκ ὄντα ποιοῦσιν· Soph. p. 236, B : Ἆρ' οὐκ ἐπείπερ φαίνεται μὲν, ἔοικε δὲ οὔ, φάντασμα καλοῦμεν ;] Plin. Junior Græca voce usus est, Epist. 17 [7, 27] : Igitur perquam velim scire, esse aliquid phantasmata, et habere propriam figuram, numenque aliquod, putes, an inanem et variam ex metu nostro imaginem accipere. Quo in l. obiter habemus etiam nominis hujus expositionem, quatenus sc. ponitur pro Imagine oculos, ut antea dixi, deludente, quam ille Inanem imaginem appellat. Apud Matth. certe aperte accipitur pro Spectro, potestque apte reddi voce Græco-Gallica, aut si mavis, Gallico-Græca, *Phantôme*, 14, [26] : Καὶ ἰδόντες αὐτὸν οἱ μαθηταὶ ἐπὶ τὴν θάλασσαν περιπατοῦντα, ἐταράχθησαν, λέγοντες, ὅτι φάντασμά ἐστι. Apud Eurip. autem φάντασμα est Umbra defuncti, in somnis apparens ; dicit enim Polydorus in Hecuba [54] νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας relinquens, Φάντασμα δειμαίνουσ' ἐμόν· vide Plutarch. in Placitis philosophorum. [Φ. Ἀχιλλέως Eurip. Hec. 95, 390.]

[Φαντασμάτιον, τὸ, Imaguncula. Plutarch. Mor. p. 766, B : Δυσόνειρα φ. φιληδόνων καὶ φιλοσωμάτων ἀνδρῶν, nisi φαντάσματα scribendum.]

[Φαντασμὸς, ὁ, i. q. φάντασμα. Timo ap. Diog. L. 9, 25. Schneid. || Imaginatio. Marcus Erem. De bapt. p. 937, C : Οἰήσεως καὶ φ. Hase.]

[Φανταστὴς, ὁ, Qui visiones concipit. Polem. Phys. 1, 6 : Φ., καλλωπιστήν. Pro quo apud Adamant. 1, 20, legitur, ἅβρυνταὶ, καλλωπισταί.]

Φανταστικὸς, ὁ, Talis ut visiones seu imagines concipiat, aut imaginationes. [Plato Soph. p. 268, C : Τοῦ φ. γένους· 239, C : Εἴ τινα φήσομεν αὐτὸν ἔχειν φ. τέχνην· et omisso τέχνη p. 236, C : Ἆρ' οὐ φανταστικὴν ὀρθότατ' ἂν προσαγορεύσαιμεν ; et ibid. : Εἰκαστικὴν καὶ φ.· 267, A : Μίμησις τοῦτο τῆς φ. μάλιστα κέκληταί που. Τὸ φ. ap. Plotin. 4, 3, 29 et 30.] Plutarch. [Mor. p. 960, D] opponit inter se φανταστικὸν et ἀφαντασίωτον. [Idem p. 900, E, quid intersit inter φανταστὸν et φανταστικὸν ex mente Chrysippi exponit : Φανταστὸν τὸ ποιοῦν φαντασίαν, οἷον τὸ λευκὸν καὶ τὸ ψυχρὸν καὶ πᾶν ὅ τι ἂν δύνηται κινεῖν τὴν ψυχὴν, τοῦτ' ἐστὶ φανταστόν. Φανταστικὸν δέ ἐστι διάκενος ἕλκυσμὸς, πάθος ἐν τῇ ψυχῇ ἀπ' οὐδενὸς φανταστοῦ γινόμενον, καθάπερ ἐπὶ τοῦ σκιαμαχοῦντος καὶ κενὰς ἐπιφέροντος τὰς χεῖρας· τῇ γὰρ φαντασίᾳ ὑπόκειταί τι φανταστὸν, τῷ δὲ φανταστικῷ οὐδέν. Quæ leguntur etiam ap. Galen. vol. 2, p. 46. Schol. Hom. Il. N, 62 : Παραβολικὸς, οὐ φ. ὁ λόγος. Φ. πνεῦμα Thom. M. p. 888. G. D. It. de spiritu s. vi animæ imaginum formatrice Const. Acrop. Serm. in Jo. Damasc. Actt. SS. Maii t. 2, p. 749, B. Synes. p. 135, D ; 136, C ; 142, A ; 151, C ; Orig. t. 3, p. 655, B. Jo. Damasc. t. 1, p. 183, B : Φανταστικόν ἐστι δύναμις τῆς ἀλόγου ψυχῆς, διὰ τῶν αἰσθητηρίων ἐνεργοῦσα· quæ exscripsit ex Nemesio De nat. hom. p. 171, 9 Matth. Hase.] Et adv. Φανταστικῶς ap. Eund. De def. orac. [p. 433, C] : Ταῦτα μόνα τὰς ψυχὰς ἐνθουσιαστικῶς διατίθησι, καὶ φ. τοῦ μέλλοντος, Ab his solis animum furibundum reddi, et futuri imagines concipere, Turn. [Hesych. Presb. Centur. p. 986, B. Sext. Emp. 443, 11 : Ὁ νοῦς, διὰ τὸ φ. ἑτεροιοῦσθαι. Et ibid. l. 30 : Ἡ ψυχὴ φ. πάσχουσα. M. Antonin. Comment. 3, 16 : Τὸ μὲν τυποῦσθαι φ., καὶ τῶν βοσκημάτων, Visorum imaginibus imprimi. Hase.]

Φανταστὸς, et Φανταστικὸς, vide post Φαντασία : hoc enim a secunda persona πεφάνταται, illa a tertia πεφάνταται deducuntur.

Φανταστὸς, ἡ, ὸν, Efficiens visiones, Concipiens, Qui talis est ut visiones efficiat, s. concipiat, vel imagines, aut imaginationes. Φανταστὸν δὲ, inquit Plut. De plac. philos. [p. 901, E], τὸ ποιοῦν τὴν φαντασίαν, οἷον τὸ λευκὸν καὶ τὸ ψυχρόν· καὶ πᾶν ὅ,τι ἂν δύνηται κινεῖν τὴν ψυχὴν, τοῦτ' ἔστι φανταστόν. Quæ Bud. ita vertit : Φανταστὸν est Phantasiæ efficiens, ut album, ut frigidum ; et omnino quicquid animam citare potest, id est phantaston. Utitur autem hoc vocabulo idem Plutarch. non semel in libro De def. orac. [et p. 1024, C. Sext. Emp. p. 412 : Τὸ ποιητικὸν ἑκάστου αὐτῶν πάντη τε καὶ πάντως φανταστόν ἐστιν· 445 : Ἡ φαντασία ἀποτέλεσμά ἐστι τοῦ φανταστοῦ· 454 : Τῶν φ. τὰ μὲν φαίνεται καὶ ὑπάρχει, τὰ δὲ φαίνεται μὲν, οὐχὶ δέ γε καὶ ὑπάρχει. G. D. Aliter Jo. Damasc. t. 1, p. 183, B : Φ. δὲ καὶ αἰσθητὸν (ἐστὶ) τὸ τῇ φαντασίᾳ καὶ τῇ αἰσθήσει ὑποπίπτον. M. Antonin. Comment. 3, 11 : Ὅρον ἀεὶ ποιεῖσθαι τοῦ ὑποπίπτοντος φ., Visi cujusvis quod se offerat. Aristot. p. 450, 24 : Ἔστι μνημονευτὰ καθ' αὐτὰ μὲν ὅσα ἐστὶ φ., Quæ possunt sub imagitionem cadere. Hase.]

[Φάντης, ὁ, Delator. Phot. : Ποταγωγίδες· φάνται, ἢ μηνυταί. Nisi hoc ex συκοφάνται corruptum, quo utitur Hesych. s. v. Ποδαγκώνιδας. G. Dind.]

[Φάντης, ὁ, Phantes, Ægypti filius. Apollod. 2, 1, 5, 7.]

[Φαντί. V. Φημί.]

[Φαντίας, ὁ, Phantias, n. pr. viri apud Lysiam p. 162, 24.]

[Φαντίζω. V. Φαντάζω.]

[Φαντὸς, ἡ, ὸν, Apparens, In conspectum veniens. Versus Orphicus in Etym. M. p. 787, 29, quem apposuimus s. v. Φάνης. G. D. || Fandus, Qui enunciari potest. Greg. Naz. t. 2, p. 130, 127 : Ὡς κε μάθῃ τά τε φαντὰ τά τ' οὐ φατὰ γλῶσσα φυλάσσειν. Hase.]

[Φάντων, ωνος, ὁ, Phanto, Phliasius, Pythagoreus. Iambl. V. Pyth. p. 530.]

[Φάνυλλος, ὁ, Phanyllus, n. pr. viri in inscr. Attica ap. Bœckh. 165, vol. 1, p. 293.]

[Φάνυλος vitiose pro Φάγιλος, quod v.]

[Φανὼ, οῦς, ἡ, Phano, Neæræ filia, meretrix Atheniensis. Demosth. p. 1358 et p. 1362 : Ἦν τότε μὲν Στρυβήλην ἐκάλουν, νυνὶ δὲ Φανώ. Athen. 13, p. 594, A.]

[Φανῶς. V. Φανός.]

[Φαξίων, ωνος, ὁ, Phaxio, n. pr. viri in numo Milesio ap. Mionnet. *Descr.* vol. 6, p. 269.]

[Φάο. V. Φημί.]

[Φαόβιος, ὁ, ἡ, Splendidum arcum habens. Etymologiæ caussa fictum ab Eustath. p. 41, 10 : Τὸ ἀργυρέοιο βιοῖο συντελεῖ εἰς τὸ Φοῖβον εἶναι τὸν ὡσανεὶ φαόβιον.]

[Φαολκὸς, i. q. φολκὸς, quod v.]

[Φαόμορφος, ὁ, ἡ, Lucidam s. splendidam formam habens. Anon. H. in Virg. 22.]

[Φαορκὶς vitiose pro Φαρκὶς, quod v.]

[Φάος. V. Φῶς.]

[Φαοστασία, ἡ, voc. suspectum vel certe fictum ap. Philon. vol. 2, p. 606, 29 : Φαντασία οἱονεὶ φ. τις οὖσα. Hase.]

[Φαουεντία, ἡ, Faventia, urbs Italica. Strabo 5, p. 217 ; Ptolem. 3, 1, p. 180, 17.]

[Φάπην· τὴν Παφίην, Hesych. Φαπίην Pearsonus.]

[Φᾶρ, τὸ, i. q. φᾶρος, quod v.]

[Φὰρ, τὸ, Far. Voc. Latinum ap. Alex. Trall. 8, p. 438, 451. Φὰρ τὸ Τυρρηνικὸν ap. Aretæum p. 99. Τὸ λεγόμενον Ῥωμαϊστὶ φὰρ ex Aetio l. 9, et φάρος, ὁ, ex Neophyti Glossis iatricis et Myrepso memorat Ducang. Idem femin. affert ex Aetio l. 1 : Ζέα τὸ ἐπιλεγόμενον Ἰταλίᾳ γλώττῃ φάρα. Quod haud dubie φὰρ scribendum. G. Dind.]

[Φαρ. in lapidibus Franz. El. epigr. Gr. p. 373 conjectat significare Φαρνάκου. Hase.]

[Φαρὰ, ἡ, Phara, oppidum Africæ. Strabo 17, p. 831 : Φαρὰν δ' οἱ Σκιπίωνος ἱππεῖς ἐνέπρησαν. Nisi nominativus est Φαρὰν, quod v. || I. q. Φαραὶ, quod v.]

[Φαραγγίζω, Præcipito. Glossæ Græco-barb. ap. Ducang. : Ἐκβαλεῖν, ὠθῆσαι, φαραγγίσαι.]

[Φαράγγιον, τὸ, Pharangium, nomen loci Persarme-

niæ, ap. Procop. Hist. p. 44, C; 45, C; 164, A, et alibi.] A

[Φαραγγίτης, ὁ, q. d. Convallensis. Aristot. p. 973, 15, Iapyga ventum appellari ait ὑπό τινων Φ.· πνεῖ γὰρ ἔκ τινος φάραγγος τῶν κατὰ τὸ Πηγαῖον. Hase.]

[Φαραγγόω vitiose pro φαλαγγόω, quod v.]

Φᾰραγγώδης, ὁ, ἡ, ut φαραγγώδεις τόποι, Loca in quibus sunt terræ hiatus. [Sic Aristot. H. A. 6, 28; Diodor. 1, 32; 20, 36; Plutarch. Mor. p. 293, F; Phurnut. c. 27, p. 204 (ubi ὑπάντρων καὶ φαραγγωδῶν τόπων); Geopon. 2, 6, 10. Ἄγκεα per κοίλους καὶ φ. τόπους exp. Hesych. Theodos. Acroas. 4, 7, et 113. Constant. Manass. Chron. 4071. Nicet. Eugen. 5, 115. Ὄρη φ. Dio Cass. 56, 20 init. Ἔνυδρον καὶ φ. Theophr. H. Pl. 3, 10, 3, de arbore quæ aquas convallesque amat, ut vertit Gaza, vel quæ *circa saxa aquosa* nascitur, ut ait Plinius. « Δυσσύνοπτος καὶ φ. ποταμὸς ap. Polyb. 8, 26, 6, fluvius cujus alveus abrupta ripa continebatur. » Schweigh. Philo vol. 1, p. 409, 6 : Κοῖλον γὰρ καὶ τραχὺ καὶ φαραγγῶδες τὸ κακιῶν καὶ παθῶν χωρίον. Iambl. Vita Pyth. p. 65, 18 Westerm., ἐν χωρίῳ φ. Achmes Onirocr. p. 109, 15, γῆς φ. Hase.] B

[Φαράγγωσις, ἡ, Præcipitatio, Lapsus in profundum. Justin. Sic. Epist. p. 34, 1 Grets., τῆς τοιαύτης σου ἀσεβοῦς φ. Hase.]

Φάραγξ, αγγος, ἡ, Barathrum, Præceps locus, Præcipitium. [Non satis accurate interpretatur : recte infra, Terræ cavitas, Hiatus, Fauces terræ. Etym. M. p. 787, 41 : Φ. ἡ διεσχισμένη γῆ· ubi grammaticorum opiniones exponuntur ab ῥήσσω vel σπαράσσω derivantium. Hesych. : Φ., κοίλωμα, τάφρος. Φάραγξι, κοιλάσι (μεταξὺ ὀρέων addit Cyrill.). Per κοιλότης τῆς γῆς exp. Suidas, qui quod addit ἀρσενικῶς· « Τοῦ Περσικοῦ τὴν ἐπιφορὰν ἀποκλίνοντος διὰ τὸν παραβραβεύοντα φάραγγα, » τουτέστι διορίζοντα, vitiosa scriptura deceptus est. Nam ap. Theophyl. Sim. Hist. 2, p. 41 extr., cujus illa verba sunt, τὴν παραβραβεύουσαν legitur. Æsch. Prom. 142 : Τῆσδε φάραγγος σκοπέλοις ἐν ἄκροις· 15 : Δῆσαι βίᾳ φάραγγι πρὸς δυσχειμέρῳ· 1016 : Ὀκρίδα φ. βροντῇ καὶ κεραυνίᾳ φλογὶ πατὴρ σπαράξει τήνδε. Eur. Iph. T. 277 : Ναυτίλους ἐφθαρμένους θάσσειν φάραγγ' ἔφασκε· Cycl. 669 : Ἐν πύλαισι σταθεὶς φάραγγος· Troad. 448 : Φάραγγες ὕδατι χειμάρρῳ ῥέουσαι. Καταδύεσθαι εἰς φάραγγας Xenoph. Cyneg. 5, 16. Ἀπόκρημνα, φάραγγας et βάραθρα conjungit Demosth. p. 793, 6; ὀρέων κορυφαί τε καὶ φ. πρῶνές τε καὶ χαράδραι Alcman ap. Apoll. Lex. Hom. s. v. Κνώδαλον. Φ. δύσβατος καὶ κρημνώδης Polyb. 3, 52, 8; κοίλη καὶ δύσβατος 5, 59, 6; ἀπρόσιτος 9, 27, 6; ὑλώδης 8, 15, 5; πολύκλυστος Apoll. Rh. 1, 596.] Plutarch. : Ἀνεδέξατο τὸν Μιθριδάτην ὥσειν κατὰ τῆς φάραγγος. Apud Thuc. quoque 2, [67] quosdam videmus ἐς φάραγγας ἐσβάλλεσθαι. Bud. in illo Plutarchi l. reddit Præcipitium, et ab Eodem usurpari de Loco prærupto in litore maris, tradit. Quo pertinent quæ in Antonio [c. 7] scribit, Φερόμενος δὲ ταῖς ναυσὶ πρὸς κρημνοὺς καὶ φάραγγας ἀγχιβαθεῖς. Redditur etiam Terræ cavitas, Hiatus, Fauces terræ. [Figurate de Cleone Aristoph. Eq. 248 : Καὶ τελώνην καὶ φ. καὶ Χάρυβδιν ἁρπαγῆς, ubi schol. exp. τὸ τῆς γῆς βάραθρον (in alio scholio ἀπόσχισμα) ὃ ἐὰν εἰς αὐτὸ ὕδωρ ἐμπέσῃ, ἀφανὲς ποιεῖ· τοῦτο δὲ διὰ τὸ κακόφωνον τοῦ Κλέωνος καὶ τὸ κράζειν ὡς ἐπὶ τῶν πετρῶν τὰ κύματα.] Item Vallis, s. Convallis; sed Plutarch. Πρὸς Κολ. gen. ὄρους addidit, dicens φάραγγας ὄρους. [Frequens voc. usus apud LXX; semel legitur in N. T. Ev. Luc. 5, 3 : Πᾶσα φ. πληρωθήσεται. Schl. Pausan. 2, 17, 2, de Asterione flumine : Ἐς φ. ἐσπίπτων ἀφανίζεται. Philo vol. 1, p. 316, 15 : Φάραγξι καὶ βαράθροις ἐμπίπτειν. Masc. minus recte Stadiasm. maris magni ap. Iriart. Not. Reg. bibl. Matrit. vol. 1, p. 485, § 12 : Ὕδωρ ἔχει λακκαῖον ἐν τῷ φ. Hase.]

[Φάραγξ, ἡ, Pharanx, n. pr. loci ap. Joseph. A. J. 1, 18, 2 : Εἰς τὴν λεγομένην Φάραγγα, χωρίον οὐ μακρὰν Γεράρων. || Ibid. 3, 14, 1 : Εἰς τὴν καλουμένην Φ. πλησίον οὖσαν τοῖς Χαναναίων ὁρίοις.]

[Φαράδας, ὁ, Pharadas, n. pr. Inscr. Thebana ap. Bœckh. Corp. Inscr. 1576, vol. 1, p. 760 : Φ. Εὐχόρῳ.]

[Φαραζάνα, ἡ, Pharazana, oppidum Drangianæ ap. Ptolem. 6, 19, p. 437, 3.]

[Φαράθα, ἡ, Pharatha, oppidum Arabiæ Felicis ap. Ptolem. 6, 7, p. 408, 15.]

[Φαραθὼ, ἡ, Pharatho. Steph. Byz. : Φάραθος, πόλις τῆς Γαλιλαίας. Ἰώσηπος πέμπτῳ Ἰουδαϊκῆς ἀρχαιολογίας. Τὸ ἐθνικὸν Φαραθονίτης καὶ θηλυκῶς. Quum ab Φάραθος non possit derivari Φαραθονίτης, manifestum est Stephanum scripsisse Φαραθὼ vel Φαραθὼν et Φαραθωνίτης, quod conjecit Meinek., et feminino genere Φαραθωνῖτις, quod excidit post θηλυκῶς, nisi Stephanus vitiosa scriptura deceptus est. Nam apud Josephum 5, 7, 15, adjectivum quidem est πόλεως τῆς Φαραθωνιτῶν, sed nomen urbis ibidem ἐν Φαράθῳ vel ἐν Φαραθῷ in libris, in Φαράθωνι mutatum ex Epiphanio, sed fortasse ἐν Φαραθὼ potius scribendum. Accus. Φαραθὼ est 13, 1, 3. G. Dind.]

[Φᾶραὶ, αἱ, Pharæ, commune pluribus urbibus nomen, de quibus Steph. Byz. : Φαραὶ, πόλις Μεσσήνης, ὅθεν ἦσαν οἱ Ἀφαρητιάδαι (sic Xylander pro Aldino Ἀφαριτιάδαι; codex Voss. φαρητιάδαι, Vratisl. φαριτιᾶδαι. Φηρητιάδαι Pinedo). Ἔστι καὶ Ἀχαΐας. Εἰσὶ καὶ διὰ τοῦ η Φηραί. Ὁ πολίτης Φηραῖος. Εἰσὶ καὶ Φαραὶ Βοιωτίας· τὸ ἐθνικὸν Φάρης Φάρητος. Ἔστι δ' ἄλλη Κρήτης, ἄποικος τῆς ἐν Μεσσήνῃ, ὡς Φίλων. Τὸ ἐθνικὸν τῆς Μεσσηνίας Φαραῖτης, ὡς Θῆβαι Θηβαῖτης καὶ Συκαί Συκαῖτης· τῆς δ' ἐν Ἀχαΐᾳ Φαρεῖς (Φαραιεῖς Xylander) λέγονται, καὶ δῆλον ὡς παρὰ τὸ Φαραῖος Φαραιεύς Κρηταῖος Κρηταιεύς Κωπαῖος Κωπαιεύς, καὶ κτητικὸν Φαραϊκός ἀπὸ τοῦ Φαραῖος. Achaicæ urbis nomen Φαραὶ cum casibus reliquis Φαρῶν Φαραῖς Φαρὰς est ap. Pausan. 7, 22, cum gentili Φαρεῖς et dat. Φαρεῦσι, Ionice Φαρέες ap. Herodot. 1, 145. Φαριεῖς ap. Strabon. 8, p. 387, quod librarius aliquis intulit præcedente Αἰγιεῖς inductus. Recte duo libri Φαρεῖς, idemque infra p. 388 ex Plethone restituendum, ubi nomen urbis Φάρα, ἡ, est : Ἡ δὲ Φάρα συνορεῖ μὲν τῇ Δυμαίᾳ, καλοῦνται δὲ οἱ μὲν ἐκ ταύτης τῆς Φάρας Φαριεῖς, οἱ δ' ἐκ τῆς Μεσσηνιακῆς Φαρᾶται (recte Sylburg. Φαραῖται ex Steph. Byz.). Ἔστι δ' ἐν τῇ Φαραϊκῇ Δίρκη κρήνη, ὁμώνυμος τῇ ἐν Θήβαις. Φαραιεῖς (Achaiæ), quod Stephano Byz. pro Φαρεῖς intulit Xylander, est constanter ap. Polyb. 2, 41, 12; 4, 6, 9; 7, 3; 60, 4, et Λύκῳ τῷ Φαραιεῖ 5, 94, 1. Nomen urbis Φαραὶ ap. eund. 2, 41, 12, nomen regionis Φαραϊκὴ, ἡ, 4, 59; 5, 94, 3. Male Φεραὶ ap. Ptolem. 3, 14, p. 240, 5, cui Φαραὶ restituit Grashofius. Φαραὶ Messeniæ 16, 16, 3, ubi falsum accentum Φάραι correxit Schweigh. in annot. (quemadmodum in Achaicæ urbis nomine 2, 41 codicum auctoritate fecerat). Idem numerum singularem Φαρὰ, qui est 25, 1, 2, recte in Φαραὶ mutare videtur, ut Φαραὶ et Φαρῶν est ap. Pausan. 4, 30, 2, et 31, 1 : unde eidem 4, 3, 2 et 10 Φαραῖς restitutum pro Φεραῖς. Adject. Φαραιάταις est 4, 30, 4, quod ex Φαραΐταις corruptum esse vidit Sylburg. Apud Homerum est Φηραὶ et Φηρὴ, quod v. Φερὰς vel Φερρὰς in libris Xenoph. Hellen. 4, 8, 7, quod non Φηρὰς cum Leonclavio, sed Φαρὰς scribendum. Eodem errore Φεραὶ ap. Ptolem. 3, 14, p. 237, 22, ubi Scaliger Φαραὶ, *Pheras* ap. Livium 35, 30, recte *Pharas* ap. Corn. Nep. V. Conon. c. 1. || Φαρὰς Bœotiæ memorat Strabo 9, p. 405, ubi in loco Homeri Il. B, 508, pro Νῖσάν τε ζαθέην a quibusdam Φηράς (non Φαράς, ut codd. nonnulli) τε ζαθέας scriptum esse memorat, addens : Ἔστι δὲ τῆς τετρακωμίας τῆς περὶ Τάναγραν, Ἐλεῶνος, Ἅρματος, Μυκαλησσοῦ, Φαρῶν. || Φαραὶ i. q. Φᾶρις, quod v. Ad mensuram quod attinet Φαραὶ producto α pronunciandum est, si quid formæ Homericæ Φηραὶ comparationi tribuendum. G. Dind.] C

[Φάραι· ὑφαίνειν, πλέκειν, et Φαραιδάκη· μυρίκη, glossæ obscuræ Hesychii. De priore v. s. v. Φάρω.]

[Φαρακίδας, ὁ, Pharacidas, Lacedæmonius. Diodor. 14, 63 et 70, ubi Φαρακίδαν et Φαρακίδου. Apud Polyæn. 2, 11, in libris nonnullis in Ταρακίδας vel Σάρνακίδας corruptum.]

[Φαρὰν, ἡ, Pharan. Steph. Byz. : Φαρὰν, πόλις μεταξὺ Αἰγύπτου καὶ Ἀραβίας. (Ἡ Φαρὰν κώμη ap. Ptolem. 5, 16, p. 373, 21, in descriptione Arabiæ Petrææ.) Τὸ ἐθνικὸν Φαρανίτης (Οἱ Φαρανῖται ap. Ptolem. l. c. p. 374, 12), καὶ κτητικὸν Φαρανιτικὸν ὄρος. Libri alii φαρανητικὸν vel φαρανητικὸς et ὄρος vel ὄρος. « Salmas. ad Solin. p. 487 putat Φαρὰν et Φαρανίτας esse quos D

posterior ætas appellavit Μαρὰν et Μαρανίτας inter Heropoliticum sinum et Elaniten. De Theodoro Pharanita vid. 6 Concil. Constant. » Holst. Φαρανίτης Pallad. Vita Chrys. p. 56, 11, et Georg. Al. t. 8, p. 210, 20. Hase. Conf. Φαρά.]

[Φαρανδάκης, ὁ, Pharandaces, Persa ap. Æschyl. Pers. 31, ubi prima et tertia syllaba producta est in versu anapæstico. Sed ib. 957 in versu trochaico οἷος ἦν Φαρανδάκης syllaba penultima corripitur, primæ mensura ambigua est. Nomen fortasse non diversum, ut Stanleius conjecit, ab Φαρανδάτης ap. Herodot. 7, 79, ubi libri multi et boni Φερενδάτης, et 9, 76, ubi genit. Φαρανδάτεος in duobus libris optimis φαρναδάτεος scriptus. Sed Φαρανδάτης ap. Pausan. 3, 4, 9, cum var. lect. Φαραιοδάτης. G. Dind.]

[Φάραξ, κος, ὁ, Pharax. Lacedæmonius ap. Thucyd. 4, 38 : Στύφωνα τὸν Φάρακος. ‖ Φ. navarchus Lacedæmoniorum ap. Xenoph. Hellen. 3, 2, 12, Diodor. 14, 79, Athen. 12, p. 536, C, Pausan. 6, 3, 15, Justin. 6, 3. ‖ Alia nominis exx. ipsa quoque Laconica v. ap. Xenoph. Hellen. 6, 5, 33, Plut. V. Timol. c. 11, V. Dion. c. 48.]

[Φάραξα, ἡ, Pharaxa, vicus Syrtis majoris, ap. Ptolem. 4, 3, p. 263, 22, ubi alii libri φάραξ.]

[Φάρας, ὁ, Pharas, dux Erulorum. Procop. Hist. p. 41, A; 205, B; 244, D. Vocativus Φάρα p. 250, B.]

[Φάρας, ὁ, Φαρίον, Φάρης, ὁ, Equus Arabicus et quivis equus sella instructus. V. Ducang. ad Annam Comn. p. 408, in Gloss. Gr. s. h. v. et in Latino s. v. *Farius*.]

[Φαρασμάνης, ὁ, Pharasmanes, rex Chorasmiorum, ap. Arrian. Anab. 4, 15, 4. ‖ Rex Zydritarum. Arrian. Peripl. Ponti Eux. c. 11, 2, p. 258 ed. Didot. ‖ Idem nomen, sed Φαρισμάνης scriptum, ap. Arrian. Anab. 6, 27, 3 : Φ. Φραταφέρνου· et Φραδασμάνης Φραταφέρνου 7, 6, 4. Φαρεσμάνης Colchus est ap. Procop. Hist. p. 23, B. Genit. Φαρεσμάνου p. 282, B, Φαρεσμάνους p. 286, A.]

[Φαράσπα, ἡ, Pharaspa, oppidum Mediæ, ap. Ptolem. 6, 2, p. 393, 1.]

[Φαράω, Aro. Forma Epica φαρόω ap. Callim. in Etym. M. p. 788, 24 : Φαρῶ· σημαίνει τὸ ἀροτριῶ, ἀπὸ τοῦ ἀρῶ, πλεονασμῷ τοῦ φ (Nihil hoc verbum commune habere cum ἀρόω, sed ejusdem originis esse videri atque φάρσος monet Buttm. Lexil. vol. 1, p. 244; vol. 2, p. 272, de quo conf. quæ s. v. Φάρω dicentur), παρ' ὃ καὶ ἄφαρον τὴν λιπαρὰν γῆν καὶ τὴν πολλάκις ἀροτριωθεῖσαν (Immo τὴν μὴ ἀροτριωθεῖσαν). Καλλίμαχος « Ἢ ἄφαρον φαρόωσι (hæc verba affert etiam p. 175, 51), μέλει δέ φιν ὄμπνιον ἔργον, » τὸ Δήμητρος δηλονότι. Ἢ ἄφαρον τὴν μηδὲν φέρουσαν. Conf. Ἄφαρος, Ἀφάρωτος, Βούφαρος et Φάρσος.]

[Φαραὼ, ὁ, Pharao, Hebr. פַּרְעֹה, nomen, quo in V. T. omnes fere Ægypti reges insigniri solent; ex quo recte colligitur nomen fuisse istud non uni vel alteri proprium, sed appellativum et commune omnibus. Africanus vocabulo hoc Ægyptiorum sermone designari Regem auctor est. Verba ejus ap. Euseb. Chron. Gr. ed. Scalig. p. 20 ista leguntur : Φαραὼ, οὕτω γὰρ Αἰγύπτιοι τοὺς βασιλεῖς ἑρμηνεύουσι. Scribit Syncellus Chronogr. p. 63, cunctorum regum Ægypti nomen commune et appellativum fuisse Pharao, et rarissime propria eorum occurrere nomina in libris sacris. Ita et ante Eusebium Josephus, et post eum Hieron. et alii, quorum testimonia observavit Leo Allatius in Hexaemeron Eustathii Antiocheni p. 280, 81. Quibus adde Isidor. Orig. 7, 6. Jablonsk. Opusc. vol. 1, p. 374. De Ægyptiaca vocabuli origine (nam φορρο in communi Ægyptiorum dialecto Regem significat) dixit idem in Dissert. de terra Gosen 4, 3, p. 59. Insignis de eo locus est Josephi A. J. 8, 6, 2 : Πρὸς τοὺς ἐπιζητήσαντας ὅ τι πάντες οἱ τῶν Αἰγυπτίων βασιλεῖς ἀπὸ Μιναίου ... μέχρι Σολομῶνος ... Φαραὼθαι ἐκλήθησαν ἀπ' τοῦ μετὰ τοὺς ἐν τῷ μεταξὺ χρόνους ἄρξαντος βασιλέως Φαραῶνος τὴν προσηγορίαν λαβόντες ἀναγκαῖον ἡγησάμην εἰπεῖν, ἵνα τὴν ἄγνοιαν αὐτῶν ἀφέλω καὶ ποιήσω τοῦ ὀνόματος φανερὰν τὴν αἰτίαν. Ὁ Φαραὼν κατ' Αἰγυπτίους βασιλέα σημαίνει. Οἶμαι δ' αὐτοὺς ἐκ παίδων ἄλλοις χρωμένους ὀνόμασιν, ἐπειδὰν δὲ βασιλεῖς γένωνται, τὸ σημαῖνον αὐτῶν τὴν ἐξουσίαν κατὰ τὴν πάτριον γλῶτταν μετονομάζεσθαι. Quod regum Alexandrinorum imperatorumque Romanorum exemplo illustrat, quorum illi, simulatque regnum adepti essent, Ptolemæi, hi vero Cæsares appellati sint, additque Herodotum triginta trium, qui Minæo successerint, regum nomina nulla videri memorasse, ὅτι κοινῶς Φαραῶθαι ἐκλήθησαν. Tum pergit : Ἐγὼ δὲ καὶ ἐν τοῖς ἐπιχωρίοις ἡμῶν βιβλίοις εὗρον ὅτι μετὰ Φαραώθην τὸν Σολομῶνος πενθερὸν οὐκέτι οὐδεὶς τοῦτο τὸ ὄνομα βασιλεὺς Αἰγυπτίων ἐκλήθη, καὶ ὅτι ὕστερον ἦκε πρὸς Σολομῶνα Νίκαυλις βασιλεύουσα τῆς Αἰγύπτου καὶ Αἰθιοπίας. Brevius Suidas : Φαραώ· οὕτως ἐκαλοῦντο πάντες οἱ βασιλεῖς Αἰγύπτου ἀπὸ τοῦ πρώτου Φαραώ· quæ leguntur ap. Cedrenum p. 41. Ad formam nominis quod attinet, antiquissima et Ægyptiacæ proxima est Φαραὼ, qua indeclinabili utuntur Novi Veterisque Testamenti scriptores, aliique non pauci, velut Philo vol. 1, p. 89 (ubi male Φαραῶ), 171, 176, 685, 686, 687, et Ezechiel ap. Euseb. Pr. ev. p. 437, B, in versibus iambicis : Βασιλεὺς δὲ Φαραὼ ... et 438, D : Ζητεῖ δὲ Φαραὼ τὴν ἐμὴν ψυχὴν λαβεῖν. Declinare qui voluerunt Φαραὼν Φαραῶνος dixerunt. His tertia accedit forma Φαραώθης Φαραώθου, qua Josephus usus est A. J. 1, 8, 1; 2, 5, 7; 2, 7, 6; 2, 14, 4; 8, 2, 1, ut vix dubitari possit quin eidem 8, 6, 1, ubi libri φαραὼ vel φαραὼν præbent, Φαραώθης restituendum sit et φαραῶθες, quod olim legebatur in verbis supra appositis ὅτι κοινῶς Φαραῶθαι ἐκλήθησαν, non in Φαραῶνες mutari debuerit ab Hudsono, sed in Φαραῶθαι, quod ex aliquot libris restitui in editione Parisina. In illis vero verbis § 2, ubi primi Φαραῶνος mentionem facit et Φαραὼν apud Ægyptios Regem significare docet, fieri potest ut formam Ægyptiacæ propiorem consulto servaverit, sive sic sive Φαραὼ utroque casu scripsit. Φαρεθώνην τὸν τῶν Αἰγυπτίων βασιλέα memorat Euseb. Pr. ev. 9, p. 420, B, ubi duo libri φαρεθώθην, utrumque, ut videtur, vitiose pro Φαραώθην. ‖ Φαραωνῖτις, ιδος, ἡ, ex Theod. Prodr. Tetrast. p. 38, 8 ed. Souvign. indicat Boiss. G. Dind. Masc. Φαραωνίτης, ὁ, Pharaonis satelles, Greg. Nyss. t. 2, p. 1044, A, τοὺς Φ. ἐπόντισεν. Hase.]

[Φαραωκτόνος, ὁ, Qui Pharaonem occidit, de Moyse, ap. Theod. Balsam. Carmine ante Photii Nomocan. Boiss.]

[Φαραωνίζομαι, Pharaonem imitor. Isidor. Pelus. Epist. p. 145, B. Hase.]

[Φαραώνιος, ὁ, ἡ, Pharaonius. Timoth. Antioch. In cruc. p. 311, D : Φ. τύπῳ. Pallad. Vita Chrys. p. 51, 15 : Λιθομανία γάρ τις αὐτὸν Φ. ἔχει εἰς οἰκοδομήματα. Hase.]

[Φάρβαιθος, ἡ, Pharbæthus. Steph. Byz. : Φ., πόλις Αἰγύπτου. Ὁ πολίτης Φαρβαιθίτης. Est urbs inter Bubasticum et Busiriticum amnes sita. A Græcis varie scribitur. Rectum est Φάρβαιθος, redditumque Hierocli a Wesselingio p. 728, auctoritate Ptolemæi 4, 5 (p. 285, 23) et Stephani Byz., quibus adjungatur Herodot. 2, 166, ubi νομὸς Φαρβαιθίτης, et inprimis numus Hadriani Imp., in quo ΦΑΡΒΑΙ, primum e Museo Regio editus a Belley vol. 27 Commentt. Acad. Inscrr. p. 543, 544, deinde a Zoega in Num. Æg. Imp. p. 118, monente, Pharbaithum nomen accepisse a palmarum proventu, *ph-er-bet*, ὁ φέρων φοίνικας. Quæ observatio si vera est, non male ab aliis scribitur Φάρβητος. Jablonsk. Φαρβητίτης νομὸς scriptum ap. Strab. 12, p. 802. Φάρβηθος ex Epiphan. Expos. Cathol. fidei p. 1093 memorat Holsten. ad Steph. Byz.]

[Φάρβηλος, ἡ, Pharbelus, πόλις Ἐρετριέων· τὸ ἐθνικὸν Φαρβήλιος, Steph. Byz.]

[Φαρβητίτης. V. Φάρβαιθος.]

[Φάργα, ἡ, Pharga, oppidum ad Euphratem situm, ap. Ptolem. 5, 18, p. 381, 1.]

[Φαργαμοὺ, ἡ, Phargamu, vicus Cappadociæ. Basil. t. 2, p. 1032, C : Φ., χωρίον ἐπίσημον ... πολυανθρωπίᾳ συνόδου τῆς κατὰ ἔτος ἕκαστον παρ' αὐτοῖς τελουμένης. Hase.]

[Φάργμα. V. Φράγμα.]

[Φάργνῡμι. V. Φράγνυμι.]

[Φάργως, ὁ, Phargos. Arcad. p. 94, 8 : Τὰ εἰς ως Περσικὰ ἢ Αἰγύπτια παροξύνεται, Φάργως, Ἰνάρως.]

[Φαρδαιθί. V. Παράδεισος vol. 6, p. 242.]

[Φαρεῖς, οἱ. V. Φαραί.]

[Φαρές (cod. Leid. φαρεύς)· ὄνομα κύριον, Suidas. Verba ὄνομα κύριον Bernh. monet ad nomen proximum Φαρισαῖοι spectare videri, cujus in explicatione Zonaras p. 1794, Φαρὲς γάρ, inquit, κατὰ τὴν Ἑβραΐδα γλῶσσαν ἀφορισμὸς ἑρμηνεύεται ἢ διακοπή· διέκοψε γὰρ τὴν φυσικὴν τάξιν ὁ Φαρές. Φάρεσσος, Judæ filius, est ap. Joseph. A. J. 2, 7, 4, ubi libri aliquot Φαρὲς, licet mox genitivus sequatur Φαρέσσου.]

Φαρέτρα, ἡ, Pharetra. [De accentu Arcad. p. 101, 26. Per βελοθήκη exp. Hesych. et Phot. Sic etiam Suidas, qui addit οἱονεὶ φάρος τῶν τιτρωσκόντων. Similia comminiscitur gramm. in Etym. M. p. 787, 38: Φ. ἡ βελοθήκη· εἴρηται παρὰ τὸ φέρειν καὶ κομίζειν τὰ τιτρώσκοντα. (Sic etiam Eustath. p. 39, 6.) Ἡ γενικὴ τῶν πληθυντικῶν φαρετρῶν, Ἰωνικῇ διαλύσει φαρετρέων, ὑπερθέσει καὶ διπλασιασμῷ γίνεται φαρετέρρων (unus codex φαρετέρων). Ex φέρτρα (ab verbo φέρω) μετὰ πλεονασμοῦ καὶ τροπῇ τοῦ ε φάρτρα et φαρέτρα fieri Philoxeno placuit ap. Orion. Etym. p. 160, 19.] Ionice φαρέτρη, ut [Hom. Il. A, 45: Τόξ' ὤμοισιν ἔχων ἀμφηρεφέα τε φαρέτρην· O, 323: Φαρέτρης ἐξείλετο πικρὸν ὀϊστόν· K, 260: Δίδου βιὸν ἠδὲ φαρέτρην. Φ. ἰοδόκον O, 443, et alibi. Operculum pharetræ memoratur Od. I, 314: Ὥσεί τε φαρέτρῃ πῶμ' ἐπιθεῖτο. Quo fortasse spectat corrupta gl. Hesychii, Φαραγγαῖον (Musurus φαραραῖον)· τῆς φαρέτρας τὸ κάλυμμα·] κοίλην φαρέτρην Hesiod. dixit [Sc. 129]: Κοίλην δὲ περὶ στήθεσσι φαρέτρην καββάλετ' ἐξόπιθεν. [Pind. Ol. 2, 151: Πολλά μοι ὑπ' ἀγκῶνος βέλη ἔνδον ἐντὶ φαρέτρας· Pyth. 4, 162: Ἐξ ἀνικάτου φαρέτρας. Non legitur ap. Æschylum et Sophoclem, bis apud Eurip., Rhes. 979: Τοῖον φαρέτρα Λοξίου σώζει βέλος· Herc. F. 969: Φ. εὐτρεπῆ σκευάζεται. Rufin. Anth. Pal. 5, 87, de telis Amoris: Σῶμα ... βελέων δεξάμενον φαρέτρην. Coluth. 260: Ὀψὲ δ' ἀνέγνω ὡς οὐκ ἔστιν Ἔρως· βελέων δ' οὐκ εἶδε φαρέτρην. Plato Theæt. p. 180, A: Ὥσπερ ἐκ φαρέτρας ῥηματίσκια ... ἀναspῶντες ἀποτοξεύουσι. Plut. V. Æm. Pauli c. 32: Γέρρα καὶ φ. Charito 6, 4: Φ. καὶ τόξον αὐτῷ προσήρτητο. || N. pr. Amazonis. Tzetz. Posth. 178: Καλὴ Γωρυτόεσσα καὶ Ἰοδόκη Φαρέτρη τε.]

Φαρετρεών, ῶνος, ὁ, i. q. φαρέτρα. [Hesych.: Φ., τοξότης. Corrige τοξοθήκη. Herodot. 1, 216: Τὸν φ. ἀποκρεμάσας, et 7, 61. Plur. φαρετρεῶνες 2, 141, et ap. Polluc. 10, 142. G. Dind.]

Φαρέτριον, τὸ, Parva pharetra. [Moschus 1, 20: Χρύσεον περὶ νῶτα φ.]

[Φαρετροφορία, ἡ, Pharetræ gestatio. Const. Manass. Chron. 2228, 3241.]

Φαρετροφόρος, ὁ, ἡ, Pharetram gestans, epitheton Cupidinis in Epigr. [Meleagri Anth. Pal. 5, 177. Ælian. V. H. 12, 43: Τὸν Ὑστάσπου φ. Const. Manass. Chron. 3684, 5498.]

[Φάρζιρις, ἡ, Pharziris, n. pr. Persicum. Strabo 16, p. 785: Αἱ τῶν ὀνομάτων μεταπτώσεις, καὶ μάλιστα τῶν βαρβαρικῶν, πολλαί· καθάπερ τὸν Δαριήκην Δαρεῖον ἐκάλεσαν, τὴν δὲ Φάρζιριν Παρύσατιν. Forma Græca utuntur Xenophon, qui Anabasin exorsus est verbis, Δαρείου καὶ Παρυσάτιδος γίγνονται παῖδες δύο, aliique.]

[Φάρη. Ἐκ δὲ φάρης ap. schol. Apoll. Rh. 1, 156, in apographis quibusdam et ap. Eudociam p. 333, vitiose pro ἐκ διαφόρων γυναικῶν.]

[Φαρησία, ἡ, Pharesia, n. pr. feminæ in inscr. Cyan. ap. Franz. C. I. vol. 3, p. 153, n. 4288, 7. Hase.]

[Φαρία, ἡ, i. q. Φάρος, quod v.]

[Φαρία, ἡ, Pharia, insula et oppidum Dalmatiæ, ap. Ptolem. 2, 17 extr. G. Dind. Nomen oppidanorum ΦΑΡΙΩΝ in numo ap. Bröndsted. *Voyag. et rech. dans la Grèce* vol. 1, p. 52. Hase.]

[Φαρίδας, ὁ, Pharidas. Schol. Hom. Od. Γ, 267: Φαρίδαν τὸν Λάκωνα. Sic codex unus et Eustathius; alii φαρίδα, unus etiam φαλάριδα. G. Dind.]

[Φαρικὸν, τό. V. Φθαρτικός.]

[Φάριον, τό. Pollux 10, 66: Φάριον τὸν ἐρεοῦν κεκρύφαλον ὠνόμαζον· unde lucem accipit corrupta et defecta glossa Hesychii Φαρινὸν, τὸ ἐρεοῦν. G. D. Conf. C. O. Müller. *Handbuch der Arch. der Kunst* p. 273, § 340. Hase.]

[Φάριος. V. Φάρος.]

[Φᾶρις, ιος, ἡ, Pharis. Steph. Byz.: Φ. πόλις τῆς Λακωνικῆς. Ὅμηρος (Il. B, 582) «Φᾶρίν τε Σπάρτην τε πολυτρήρωνά τε Μέσσην.» Οἱ πολῖται Φαρῖται, ὡς Παυσανίας (3, 2, 6, ubi libri plerique φαρεῖται), καὶ Φαριάτης ὡς Σπαρτιάτης. Pausan. 4, 16, 8: Ἦλθεν ἐπὶ πόλιν τῆς Λακωνικῆς τὸ μὲν ἀρχαῖον ὄνομα καὶ ἐν Ὁμήρου καταλόγῳ Φᾶριν, ὑπὸ δὲ τῶν Σπαρτιατῶν καὶ προσοίκων καλουμένην Φαράς. Hesych.: Φάρις, ὄνομα πόλεως.]

[Φᾶρις, εως, ὁ, Pharis, n. pr. Pausan. 4, 30, 2: Τὸ, οἰκιστὴν (τῶν Φαρῶν, quæ est Messeniæ urbs, de qua diximus s. v. Φαραί) Φᾶριν Ἑρμοῦ τε καὶ Φιλοδαμείας λέγουσιν εἶναι τῆς Δαναοῦ. Φάρει δὲ ἄρρενας μὲν οὐ φασι γενέσθαι, κτλ. Φάρης hoc nomen scribitur 7, 22, 5, ubi de urbe cognomine Achaiæ agit: Πυθέσθαι δὲ οὐκ εἶχον εἰ ὁ Φάρης ὁ Φιλοδαμείας τῆς Δαναοῦ σφίσιν ἢ ὁμώνυμος ἐκείνῳ τις ἐγένετο οἰκιστής.]

[Φαρισαῖοι, οἱ, Pharisæi, secta Judaica dicta ab verbo Hebraico פרש (*Pharasch*), *separavit, secrevit, distinxit*. Suidas: Φ. οἱ ἑρμηνευόμενοι ἀφωρισμένοι παρὰ τὸ μερίζειν καὶ ἀφορίζειν ἑαυτοὺς τῶν ἄλλων ἁπάντων εἴς τε τὸ καθαρώτατον τοῦ βίου καὶ ἀκριβέστατον καὶ εἰς τὰ τοῦ νόμου ἐντάλματα. Φάρες γὰρ κατὰ τὴν Ἑβραΐδα γλῶτταν ἀφορισμὸς ἑρμηνεύεται. (De his verbis supra diximus s. v. Φαρές· nam hoc accentu scriptum est ap. Suidam. G. D.) Similiter Epiphan. vol. 1, p. 21, Jo. Chrys. Catena in Joann. 3, p. 82, Theophylact. In Matth. c. 3, p. 18, In Lucæ c. 5 et 11, p. 340, 399. Pharisæus erat Paulus ante conversionem suam: unde ad vocis originem respexisse videtur, quando in Epist. ad Rom. 1, 1, se vocat ἀφωρισμένον εἰς εὐαγγέλιον θεοῦ, et quando Ad Galat. 1, 15: Ὁ θεὸς ὁ ἀφορίσας με ἐκ κοιλίας μητρός μου. Suicer. De Pharisæorum moribus et dogmatis v. Joseph. A. J. 13, 5 et 10; 17, 2, 4; 18, 1. Frequens eorum mentio in libris N. T., maxime in sermonibus Christi, mores eorum perstringentis. Suspecta forma est ap. Suidam: Φαρισεὺς καὶ Φαρισαῖος. G. D. || Adverb. Φαρισαϊκῶς, Leontius in Maii Collect. Vat. vol. 7, p. 153; Eustath. ibid. vol. 5, p. 367. Boiss. Anastas. Sin. De synaxi p. 82, D. Schol. Jo. Climac. p. 147, 3. Const. Acrop. Serm. in Jo. Damasc. Actt. SS. Maii t. 2, p. 742, F. Vita Charitonis Conf. ibid. Sept. t. 7, p. 620, E, ὑπεροπτικῶς καὶ φ. Hase.]

[Φαρισμάνης. V. Φαρασμάνης.]

[Φαρῖτις. V. Φάρος.]

[Φαρκαδών. V. Φαρκηδών.]

[Φαρκάζει· κλέπτει, Hesych. Idem quod φωριάζει esse videtur Is. Vossio.]

[Φάρκες. V. Φάρξ.]

[Φαρκηδών, όνος, ἡ, Pharcedon. Steph. Byz.: Φ., πόλις Θεσσαλίας. Θεόπομπος δὲ θ' Φιλιππικῶν Φαρκαδόνα διὰ τοῦ α φησίν. (Φαρκαδὼν et Φαρκαδόνα etiam ap. Strabon. 9, p. 438.) Ὁ πολίτης Φαρκηδόνιος ὡς Χαλκηδόνιος, καὶ Φαρκηδονὶς καὶ Φαρκηνὶς, ubi verba καὶ Φαρκηνὶς, quæ etiam Meinekio suspecta fuerunt, delenda. Φαρκηδὼν inter nomina in δὼν, δόνος, exeuntia memorat Herodian. Περὶ μ. λέξ. p. 9, 16, ubi in φαρκιδὼν corruptum in codice. Cujus erroris aliud exemplum est ap. Hesych., qui Φαρκίδων per ῥυτίδων interpretatus addit ἢ πόλις. G. Dind.]

[Φαρκῑδόω.] Φαρκιδούμενος, Qui rugatur s. corrugatur, Qui est fronte caperata. [Φαρκιδούμενοι per στυγνάζοντες exp. Hesych.]

Φαρκῑδώδης, ὁ, ἡ, Rugosus. [Φαρκιδῶδες per ῥυτιδῶδες exp. Erotian. p. 388 et Galen. p. 586. Hippocrati p. 663, 42, restituit Foes., ubi libri corrupte φορακῶδες στόμα.]

Φαρκὶς, ίδος [immo ῖδος, secundum Arcad. p. 196, 9, Dracon. p. 23, 15; 45, 18, et Reg. prosod. 118, p. 447], ἡ, Ruga. [Phot. p. 640, 18: Φαρκίδα· τὴν ἐκ τοῦ γήρως ῥυτίδα· οὕτως Σοφοκλῆς (fragm. 955). Nam sic codicis scripturam φαρμακίδα correxit Brunckius recte, nisi quod φαρκῖδα scribere debebat. Hesych.: Φαορκὶς, τρυγὶς, corrupte pro φαρκὶς, ῥυτίς. Recte idem Φαρκίς· ῥυτὶς ἡ ἐκ τοῦ γήρους γινομένη· ἢ ῥίζα πρὸς ῥυτίδας ποιοῦσα· ἢ στολίς. Φαρκίδων, ῥυτίδων. «Conf. Salmas. ad Tertullian. p. 335, A.» Hase.]

[Φάρκτεσθαι. V. Φράσσω.]

[Φαρκτός. V. Φρακτός.]

Φαρμάζω, Inficio; Curo, VV. LL. [Fictum ex aoristo verbi φαρμάσσω.]

Φαρμακάω, Refertus sum medicamentis, Indigeo medicamentis. Inventum est et φαρμακᾶν, inquit Eust. [p. 1415, 61], τὸ μεστὸν εἶναι ἢ δεῖσθαι φαρμάκων. Censeo autem magis ἀνάλογον esse huic terminationi hanc posteriorem expos. : ut φαρμακᾶν pro δεῖσθαι φαρμάκων dicatur eo modo, quo verb. Τομᾶν, ap. Soph. [Aj. 583], pro δεῖσθαι τομῆς. Sed possumus etiam interpretari Medicamenta cupio s. desidero, sicut τομῶ, Sectionem cupio s. desidero. [Sic Lucian. Lexiph. c. 4 : Τὰ ὄμματά μου φαρμακᾷ, Medicamentis indigent. || Insanio, Furo a malis potionibus. Demosth. p. 1133, 26 : Νοσοῦντα ἢ φαρμακῶντα. Per φάρμακον πεπωκότα exp. Lex. rhet. Bekk. p. 314, 23. Harpocr. vero s. v. Φαρμακῶντα : Ἔστι δὲ φαρμακῶν ὁ ὑπὸ φαρμάκων βεβλαμμένος, ὡς καὶ Θεόφραστος ἐν ιε' Νόμων ὑποσημαίνει. Plutarch. Mor. p. 1016, E : Ταῦτα γὰρ ἄντικρυς φαρμακῶντός ἐστιν· 1123, F : Οὐ κραιπαλῶντες οὐδὲ φαρμακῶντες ἄνθρωποι. || Φαρμακᾶς per μυρεψεῖς exp. Photius et Suidas.]

[Φαρμάκεια, ἡ, i. q. φαρμακίς. Aristot. H. A. 9, 17 : Ἡ καλουμένη σίττη ... λέγεται φαρμάκεια εἶναι διὰ τὸ πολύϊδρις εἶναι. Quæ forma etsi per se non vitiosa, tamen quum nusquam alibi reperiatur, merito suspecta fuit Schneidero, qui vel φαρμακὶς corrigi voluit, quo Aristoteles utitur eodem in opere 6, 22, vel φαρμακεύτρια. Nec dubitandum quin Æliano N. A. 14, 25, recte restituerit Gesnerus τῇ Κόλχῳ φαρμακίδι pro librorum vitiis φαρμακίαις, φαρμακείαις, φάρμακ' εἶ, non φαρμακείᾳ, quod proposuit Jacobsius vulgata loci Aristotelici scriptura confisus. Alia nominis proprii Φαρμάκεια ratio est, quod Nymphæ fuit, ab solo memoratum Platone Phædr. p. 229, C : Σοφιζόμενος φαίην ἂν αὐτὴν (Orithyiam) πνεῦμα Βορέου κατὰ τῶν πλησίον πετρῶν σὺν Φαρμακείᾳ παίζουσαν εἶναι· quem locum citat Theo in Walz. Rhett. vol. 1, p. 220, ubi pro σὺν Φαρμακείᾳ in cod. Med. memorabili scripturæ diversitate legitur οὗ ἡ φαρμακεία, quod Φαρμάκεια scribendum esse monet Lobeck. Pathol. p. 42. Idem accentus vitium apud Timæum Lex. p. 268 : Φαρμακεία· κρήνη ἐξ ἧς οἱ πίνοντες ἀπέθνησκον· ἔνιοι δὲ τόπον, εἰς ὃν ἀπάγονται ἐπὶ κόλασιν οἱ ἐπὶ φαρμακείᾳ ἁλόντες. Simile est nomen corruptum ap. Phot. Lex. p. 640, 15 (inter Φάρμακα et Φαρμακοτρίβαι), Φαρμακτά· λίμνη οὕτως προσαγορευομένη. G. Dind.]

Φαρμακεία et Φαρμάκευσις, εως, ἡ, Veneficium, ipsa Actio afficiendi veneficio, aut etiam ipsa Medicandi actio, Medicatio. In VV. LL. φαρμάκευσις ex Plat. Leg. affertur pro Veneno; sed perperam, ut opinor. Apud Aristot. φαρμακεῖαι legitur et pro Medicamentis. [H. A. 9, 5 : Ἀποκρύπτειν αὐτὸ ὡς ἔχον τινὰ φαρμακείαν· 6, 18 : Αἱ περὶ τὰς φαρμακείας. Utriusque signif. exempla sunt ap. Plat. Leg. 8, p. 845, E : Ἄν τις διαφθείρῃ ἑκὼν ὕδωρ ἀλλότριον φαρμακείαις· et ibid. : Ἂν δέ τις ὄφλῃ φ. τισὶ βλάπτων· 11, p. 932, E : Δίτταὶ φαρμακεῖαι κατὰ τὸ τῶν ἀνθρώπων οὖσαι γένος· Prot. p. 354, A : Τομῶν καὶ φαρμακειῶν. Dor. διὰ φαρμακειᾶν Tim. Locr. p. 103, E. Demosth. p. 1025, 11 : Φαρμακείας τινὸς οὗτοι ὑμῖν ἀποσχέσθαι δοκοῦσιν. Xen. Mem. 4, 2, 17 : Δεόμενοι φαρμακείας. Plutarch. Mor. p. 134, C : Αἱ περὶ τὴν κάτω κοιλίαν ἐκταράξεις διὰ φαρμακείας φθείρουσαι ... τὰ ὑποκείμενα· D : Ἄνευ φαρμακείας καὶ περιεργίας. Dionys. A. R. 4, 24 : Συνεργοὶ φαρμακειῶν καὶ ἀνδροφονιῶν, ut φ. et δολοφονία ap. Polyb. 6, 13, 14. || Fascinatio. Id. 40, 3, 7 : Πάντα ἦν πλήρη ἀρχομένης φαρμακείας ῥιπτούντων ἑαυτοὺς εἰς τὰ φρέατα καὶ κατὰ κρημνῶν· quod per γοητείας exp. Suidas, quæ quomodo differant docet Ammon. p. 142 : Φ. γοητείας διαφέρει· φαρμακεία μὲν γὰρ κυρίως ἡ βλάβη διὰ δηκτηρίου (recte δηλητηρίου ap. Thom. M.) τινὸς γινομένη φαρμάκου, γοητεία δὲ ὑπὸ ἐπικλήσεώς τε καὶ ἐπαοιδῆς. Porro Suidas, Φαρμακείας· φ. λέγεται ὅταν διά τινος σκευασίας θανατηφόρου, πρὸς φίλτρον ἢ ἄλλως, δοθῇ τισι διὰ στόματος. Quæ sunt Georgii Hamart. in Crameri Anecd. Oxon. vol. 4, p. 220 (sive Cedreni p. 41, et Cosmæ in Maii Spicil. Rom. vol. 2, p. 162), qui γοητείαν similiter ut Ammon. definit. « Schol. Libanii vol. 4, p. 750 : Φ. ἡ διὰ φαρμάκων γενομένη μαγεία. » Bast. Legitur aliquot in locis V. T., semel in N. T. Ep. ad Gal. 5, 10, φαρμ. καὶ εἰδωλολατρεία, ubi de præstigiis fraudibusque intelligitur.] Item φαρμακίαι cum ι solo, pro Medicamentis, Epigr. [Callict. Anth. Pal. 11, 333 : Φαρμακίῃσι Ῥόδων λέπραν καὶ χοιράδας αἴρει· τἄλλα δὲ πάντ' αἴρει καὶ δίχα φαρμακιῶν. Ubi nunc legitur φαρμακίοισι (φαρμάκοισι codex Palat.) et φαρμακίων. Certiora exx. sunt Maneth. 2, 310 : Φαρμακίης ὁλοῆς ἐπιίστορας, et Or. Sibyll. 5, 164 : Φαρμακίην ἐπόθησας. Sed ap. Plutarch. Mor. p. 954, D : Σχετικὴν εἰς τὰς φαρμακίας δύναμιν, recte Wyttenb. φαρμακείας, quod Hesychio quoque s. v. Βαμβακεύτρια restituendum pro φαρμακίας. Facilius φαρμακίῃ ferri possit apud Aretæum, velut p. 29, 55 : Πρὸς φαρμακίην (veneficium) ὕποπτοι· 97, 45. Id. p. 113, 37 : Φαρμακίης προσηνέος· 122, 8 : Ἐν τροφῇ καὶ φαρμακίῃ· nisi his locis omnibus Ionica forma restituenda φαρμακηίη, ad quam ducit φαρμακείη ap. Hippocr. p. 381, 30 et 31 (φαρμακίη scriptum ap. Galen. vol. 6, p. 272, 274), aliisque locis non paucis, in quibus veteres editiones interdum simplex ι præbent, velut aliquoties p. 1249, ubi diphthongum ex codicibus constanter restituit Littré vol. 4, p. 502 seqq. Ceterum apud Hippocratem φ. constanter de Medicamento purgante dicitur, ut verbum φαρμακεύειν apud eundem. || Φαρμάκευσις ap. Plat. Leg. 8, p. 845, D : Οὔτε γὰρ γῆν οὔτε ἥλιον ... ῥᾴδιον φθείρειν φαρμακεύσεσιν, Venenum præbendo.]

[Φαρμακεῖον, τό. Φαρμακείοις et φαρμακεῖα vitiose in libris pluribus Platon. Phædr. p. 268, C, et Cratyl. p. 434, A, pro φαρμακίοις et φάρμακα.]

[Φαρμακεργάτης, ὁ, Venenorum confector. Tzetz. Hist. 8, 918 : Φαρμακεργάτην κάλει ... τὸν φάρμακα σκευάζοντα.]

[Φαρμάκευμα, τὸ, i. q. φαρμάκευσις. Nicet. Chon. Hist. p. 208, D : Τῶν φορολόγων ἔπασμα καὶ φ., ubi cod. Monac. ὑφήγημα.]

Φαρμακεὺς, έως, ὁ, quoque signif. illam habet, quam mox assignabo nomini Φαρμακός. Itidem certe a Bud. redditur Veneficus, Magus, et affertur ex Synes. : Ἦσαν δ' ἄρα Αἰγύπτιοι φαρμακεῖς. [Per γόης exp. Arcad. p. 51, 10. Eustath. 1415, 63 : Φ. καὶ φαρμακευτὴς ὁ φαρμάκοις χρώμενος ἐπὶ διαφθορᾷ. Soph. Tr. 1140 : Καὶ τίς τοσοῦτος φ. Τραχινίων; Plato Symp. p. 203, D : Δεινὸς γόης καὶ φ., quæ conjungit etiam Plotin. 4, 4, 40, p. 805. Aret. p. 134, 9 : Τοὺς νοσέοντας ἑωυτῶν φαρμακέας εὐπόρους τίθησι ἡ ξυμφορή. Legitur aliquoties in V. T., semel in N. T. Apocal. 21, 8, ubi φ. καὶ εἰδωλολάτραι. G. D. Greg. Nyss. t. 2, p. 309, A. Joseph. Vita c. 31, διὰ φαρμακέων νικᾶν τοὺς πολεμίους, Veneficorum opera. De præstigiatore Euseb. Dem. ev. p. 125, C, μαγγανευτής τις ἦν καὶ φ., ἀπατεών τε καὶ γόης· de magis Ægyptiis Philo vol. 1, p. 198, 44. Hase.]

[Φαρμάκευσις. V. Φαρμακεία.]

Φαρμακευτὴς, ὁ, Veneficus : ejusque fem. Φαρμακεύτρια, Venefica. Sed multo est usitatius hoc fem. nomen φαρμακεύτρια : quo etiam inscribitur Idyllium secundum Theocriti, sicut et Ecloga octava Virgilii. Ὁ μέντοι Φαρμακεὺς, inquit Eustath. [p. 1415, 63], ἢ κατὰ Πλάτωνα Φαρμακευτὴς [Scripsit Eustathius vel scribere voluit φαρμακεὺς κατὰ Πλ., ἢ φαρμακευτὴς], ὁ φαρμάκοις διαφθείρων, τῷ φαύλῳ φαρμάκῳ παρωνόμασται· ὥσπερ καὶ ἡ Φαρμακὶς καὶ Φαρμακεύτρια γυνή. [Φαρμακευτὴς est ap. Alex. Trall. 1, p. 29. Angl. Ptolem. Tetrab. p. 159, 17; 161, 3. Philo vol. 1, p. 449, 11, τοὺς ἐπαοιδοὺς καὶ φ. Hase. || Φαρμακεύτρια, Const. Manass. Chron. 3250.]

Φαρμακευτικὸς, ἡ, ὸν, Ad veneficia pertinens, aut etiam Ad medicamenta. Exp. et uno verbo Medicamentarius. Φ. τέχνη, Medicamentaria ars. Est pars τῆς θεραπευτικῆς, inquit Gorr., quæ medicamentis intro sumptis forisque admotis medetur. [Plato Tim. p. 89, B : Τὸ τῆς φ. καθάρσεως γιγνόμενον ἰατρικόν. « Et inde Hierocl. ap. Phot. Bibl. p. 465, 41. It. φ. καθάρσεως Epiphan. t. 1, p. 549, C. Absolute id. p. 621, D, τινὰ εἴδη φαρμακευτικῆς· et Diog. L. 3, 84 : Τῆς ἰατρικῆς ἐστὶν εἴδη πέντε, ἡ μὲν φ. κτλ. » Hase. Φαρμακευτικὸν ἰατρικῆς εἶδος Plut. Mor. p. 974, B.]

Φαρμακεύω, Veneficio utor, Veneno utor; pro qua signif. affertur ex Plat. Leg. [11, p. 933, D : Ὃς ἂν φαρμακεύῃ τινὰ ἐπὶ βλάβῃ μὴ θανασίμῳ. Eurip. Andr. 355 : Εἰ σὴν παῖδα φαρμακεύσομεν. Plut. Mor. p. 561, C : Ἰατροῦ διὰ νόσον πάππου καὶ πατρὸς ἔκγονον ἢ παῖδα φαρμακεύοντος. Apollod. 3, 15, 1 : Πασιφάη ἐφαρμάκευ-

σεν αὐτόν (Μίνωα). Cum accus. rei Herodot. 7, 114 : Φαρμακεύσαντες ταῦτα ἐς τὸν ποταμὸν, i. e. Incantamentis usi ad placandum fluvium. Passiv. Plutarch. V. Lyc. c. 3 : Οὐκ ἔφη δεῖν ἀμβλίσκουσαν αὐτὴν καὶ φαρμακευομένην διαλυμαίνεσθαι τὸ σῶμα· Mor. p. 881, D : Ἡρακλῆς ὑπὸ Δηϊανείρας φαρμακευθεὶς ἐδολοφονήθη.] A Bud. exp. Veneficio afficio, ut affecit Circe socios Ulyssis; dicitur enim illa τοὺς ἑταίρους Ὀδυσσέως φαρμακεῦσαι. At Hippocrati significat Medicamento purgante uti, ut ex Galeno docent VV. LL. [Hac tantum signif. effertur Hippocrati, ut multis locis testatur Galen., velut ad Hippocr. lib. De rat. vict. in morb. ac. p. 406, 4 : Τὸ καθαίρεσθαι δὲ τῷ φαρμακεύεσθαι συμβαίνει ἐς ταυτὸν, ὥσπερ γε καὶ τὸ φαρμακεύειν τῷ καθαίρειν. Rursus ad Aphor. 1, 22 (vol. 9, p. 39) : Τὸ μὲν φαρμακεύειν ἔθος ἐστὶν αὐτῷ λέγειν ἀντὶ τοῦ χρῆσθαι φαρμάκῳ καθαίροντι. Etsi illic non solum de medicamentis per alvum purgantibus dici videtur, sed etiam generalius de omni quavis ex corporis parte purgatione, in qua coctionem quoque exspectare oportet. Et ad p. 72, G : Τὸ φαρμακεύειν καθαίρειν, quod est Medicamentis purgare, exponit. Ad Aphor. 2, 37 : Οὐ τοὺς ὁτιοῦν φάρμακον προσφερομένους φαρμακεύεσθαι λέγειν εἴωθεν ὁ Ἱπποκράτης, ἀλλ' ἐπὶ μόνων τῶν καθαιρόντων τούτῳ χρῆται τῷ ῥήματι. Et ad 4, 1 : Ὅτι δὲ τὸ φαρμακεύειν ὁ Ἱπποκράτης ἐπὶ τοῦ διὰ φαρμάκου καθαίρειν εἴωθε λέγειν, ὡμολόγηται πᾶσιν, ὅσοι κἂν ἐπὶ βραχὺ τῆς λέξεως αὐτοῦ συνιᾶσιν. Ἵνα γὰρ ἐάσας τις τὰ ἄλλα βιβλία, τῶν δὲ γεγραμμένων (αὐτῷ) ἀφορισμῶν μνημονεύσῃ, κατ' οὐδένα τρόπον οἷόν τ' ἐστὶν ἀκούειν ἐν αὐτοῖς ἄλλο τι σημαίνεσθαι πρὸς τῆς φαρμακεύειν φωνῆς, ὡς ὀλίγον ὕστερον ἔσται δῆλον. Rursusque ad p. 760, B (iisdemque verbis vol. 6, p. 272) : Σύνηθες αὐτῷ τὸ φαρμακεύειν οὐκ ἐπὶ πάσης προσφορᾶς φαρμάκου λέγειν, ἀλλ' ἐπὶ τῆς τῶν καθαιρόντων μόνης. Foes.] In Iisd. exp. Conficio medicamenta, et Curo medicamentis : item Tingo, Condio. [Hesych. : Φαρμακεύεται, κατασκευάζεται, ἀρτύεται. Philemo ap. Athen. 7, p. 288, D : Ἰχθὺν ... οὐ πεφαρμακευμένον τυροῖσιν. De natura fuco corrupta Teles ap. Stob. Flor. 93, 31, p. 509, 49 : Ὁ πλοῦτος λυμαίνεται τοῖς ἰδίοις ἔθεσι καὶ φαρμακεύει τὰ πεφυκότα. Apud Diodor. 4, 54, codex Coisl. : Τὴν Μήδειαν τὰ βασίλεια νυκτὸς εἰσελθεῖν φαρμακεύσασαν τὴν ἑαυτῆς ὄψιν, ubi ceteri ἀλλοιώσασαν τοῖς φαρμάκοις.]

[Φαρμακὴ (?), ἡ, ap. Hesych. ἡ χύτρα ἣν ἡτοίμαζον τοῖς καθαίρουσι τὰς πόλεις.]

[Φαρμακίας, ὁ, Pharmacias. Suidas : Φ., ὄνομα κύριον. Pharmacias fl. Bithyniæ est ap. Plin. H. N. 5, 32, 43.]

[Φαρμακικὸς, ἡ, ὸν, Medicamentarius. Tzetz. ad Lycophr. 1138 : Βάμματα φ.]

[Φαρμάκιον, τὸ, Medicamentum. Plato Theæt. p. 149, C : Διδοῦσαί γε αἱ μαῖαι φαρμάκια· Phædr. p. 268, C : Περιτυχὼν φαρμακίοις. Plut. Mor. p. 43, A.]

Φαρμακὶς, ίδος, ἡ, Venefica. [Hesych. : Φ., ἐπὶ γυναικὸς φαρμακίδος· καὶ εἶδος φαρμάκου· ἢ ἀκρίς.] Aristoph. Nub. [749] : Γυναῖκα φαρμακίδ' εἰ πριάμενος Θετταλήν. Sic Plaut. Amphitr. dicit Thessalum veneficum. Horat. Od. 1, 27 : Quæ saga, quis te solvere Thessalis Magus venenis, quis poterit deus? [Demosth. p. 793, 27 : Τὴν Αημνίδα, τὴν φ. Apoll. Rh. 4, 53. Plutarch. Mor. p. 990, B. Lucian. D. deor. 20, 10, Bis acc. 21, et alibi. G. D. Greg. Nyss. t. 1, p. 869, D; 870, A. Artemid. t. 1, p. 160, 11 Reiff. Philo vol. 2, p. 315, 22. Cleomed. De sublim. p. 138, 18 Bake, φαρμακίδες εἰσὶν αἱ καθαιροῦσαι αὐτήν (lunam). Hase. || Adj. Venenata. Nicander Al. 551 : Φαρμακίδος σαύρης.]

[Φαρμάκισσα, ἡ, i. q. præced. Achmes Onirocr. p. 253, 7, φ. καὶ μαγευτρίας. Hase.]

[Φαρμακίστατος, Φαρμακιστότατος. V. Φαρμακός.]

[Φαρμακίστρια, ἡ, i. q. φαρμακεύτρια. Hesych. s. v. Βαμβακεύτρια.]

[Φαρμακίτης, ὁ, Medicamentarius. Δακτύλιος φ., Annulus in quo est amuletum, fascini avertendi vi præditum. Schol. Aristoph. Pl. 884 : Λέγει, οὐ φοβοῦμαί σε ἔχων φυσικὸν δακτύλιον. Δ. δὲ λέγει τὸν λεγόμενον φαρμακίτην. Εὔπολις Βάπταις μέμνηται καὶ Ἀμειψίας. Hesych. : Δ. φαρμακίτης, ὃν οἱ φαρμακοπῶλαι εἰώθασι πιπράσκειν ἀντὶ φαρμάκου (ἀντιφάρμακος Hemst.). || Athen. 1, p. 30, B : Εἶναι ἐν Ἰκάρῳ φησὶ Σῆμος ... τὸν Πράμνιον οἶνον, ὃν καὶ φαρμακίτην τινὰς καλεῖν. || Vorax. Hesych. : Φ., ἀδηφάγος. Quocum comparatum est quod legebatur ap. Polluc. 6, 42 : Καὶ φαγέσωρον δὲ τὸν ἄπληστον οἱ κωμικοὶ ὠνόμαζον, καὶ τὴν γαστέρα τοῦ τοιούτου φαρμακίτην. Ibi vero Bekker. ex codd. restituit φαγεσωρῖτιν.]

Φαρμακῖτις, ιδος, ἡ, Medicamentaria, Ad medicamenta pertinens : ut φαρμακίτιδες βίβλοι, Galen. Ad Glauc. 2, Libri de medicamentis scripti, Libri medicamentarii. [Id. vol. 13, p. 387 : Ἡρᾶς ἐν τῇ φ. βίβλῳ. G. Dind. Et vol. 14, p. 20, 7; 69, 4; 103, 2; 42, 11, κατὰ τὴν φαρμακῖτιν βίβλον. Hase.] Invenitur et φ. γῆ ap. Dioscor. [5, 180], eadem cum illa, quæ etiam Ἀμπελῖτις vocatur : quæ non videtur aliud esse quam Bitumen fossile, s. Carbo fossilis. Plin. eam bitumini simillimam scribit, Posidonius bituminosam appellat. Quia vero talis est, accenditur et ardet. Galen. eam non tam terram esse dicit, quam ad lapidis naturam accedere : Diosc. inter terræ species recenset : nec dubium quin hic molliorem, ille duriorem viderit. Ab eadem autem causa fortasse utrumque nomen ei inditum est; valet enim contra innascentes vitibus vermes, quos κνίπας [κνῖπας] vocant, gemmasque earum erodentes. Vim dissipandi, siccandi, et refrigerandi habet. Ad καλλιβλέφαρα additur, estque tingendis capillis idonea. Gorr.

[Φαρμακίων, ωνος, ὁ, cognomen Asclepiadis medici ap. Galen. vol. 13, p. 665, 731, 742, 761, male φαρμακείων ib. p. 288. G. Dind.]

Φαρμακόεις, εσσα, εν, Medicamentosus, Medicamentarius, Cui medicamentum inest, Medicamenti vim habens. In VV. LL. exp. Medicinalis. Ibid. affertur ex Nicandro [Al. 293] φαρμακόεις πόσιες dictum pro φαρμακόεσσαι, Medicatæ potiones. [Sic v. 266, ἀμπελόεις ἕλικας pro ἀμπελόεντας. Ib. 4 : Ποσίεσσι φαρμακοέσσαις· 538 : Μύκητα φαρμακόεντα. Schneid. Orac. Sibyll. 1, 365, πτύματα φ. Hase.] Item φαρμακόεις δόλος ex Epigr. [Macedonii Anth. Pal. 11, 374] de Arte unguentaria dictum; sed malim, Arte pigmentaria.

[Φαρμακολύτρια, ἡ, Veneficiorum dissolutrix, cognomentum S. Anastasiæ quæ colitur hoc nomine a Græcis die 22 Decembris. Const. Acrop. Enc. S. Theodosiæ Actt. SS. Maii t. 7, p. 71, A. Combefis. Bibl. Gr. Patrum auct. noviss. p. 511. Hase.]

[Φαρμακόμαντις, εως, ἡ, Qui ex medicamentis vaticinatur. Nomen comœdiæ Anaxandridis ap. Athen. 6, p. 261, E, aliosque. G. D. Masculino Jo. Hierosol. De iconocl. p. 235, C Ven., ὁ φ. Ἑβραῖος, Hariolus et veneficus. Hase.]

[Φαρμακομήτωρ, ὁ, Veneni mater, Venenum producens. Const. Manass. Amat. 4, 71 : Ἔχιδνα φ. Boiss.]

Φάρμακον, τὸ, Medicina, Venenum. Sed in hac expositione utrique vocabulo (ut omittam vocem Medicamentum, de qua dicam infra), tribuo signif. antiquam; ut enim Medicina non in bonam tantum partem usurpabant prisci Latini, sed et in malam, ita vicissim, Venenum non in malam duntaxat, sed et in bonam. Medicinam, inquit Nonius, dicimus et venenum. Tractum a Græcis, qui venenum φάρμακον appellant. Quibus verbis exemplum subjungit ex Accio. At de voce Venenum id testatur Gell. 12, 9 : postquam enim quædam recensuit vocabula, quæ media, et communia, et ancipitia appellat, dicitque posse significare et capere duas inter sese res contrarias, addit, Periculum etiam et Venenum, et Contagium, non uti nunc dicuntur, pro malis tantum dicta esse, multum exemplorum hujusmodi reperias. Hæc Gellius : ex quibus quum colligamus, apud veteres duntaxat vel potius vetustissimos, si nostra tempora respiciamus, scriptores ancipitem usum habuisse vocem illam Venenum, merito quis miretur hæc, quæ Caius De verb. significatione scripta reliquit : Qui venenum dicit, inquit, adjicere debet utrum malum an bonum. Nam et Medicamenta, venena sunt : quia eo nomine omne continetur, quod adhibitum, ejus naturam, cui adhibitum est, mutat. Quin id, quod nos Venenum appellamus, Græci φάρμακον dicunt. Apud illos quoque tam Medicamenta, quam Quæ nocent, hoc nomine continentur. Unde adjectione alterius nominis distinctio fit. Sed ne id quidem verum, nisi raro,

comperietur quod hic legimus apud Caium, Græcos sc. distinctionis gratia alterum nomen huic voci φάρμακον addere; potius enim pro re, de qua agitur, lectoris relinquunt judicio vocis hujus signif. : ut exemplis docebo. Homerum tamen fateor non sine adjectione usum esse, Od. Δ, [227] ubi de utroque eorum genere loqui volens, addidit, ἐσθλὰ et λυγρά : quum enim dixisset, Τοῖα Διὸς θυγάτηρ ἔχε φάρμακα μητιόεντα, Ἐσθλὰ κτλ., subjunxit versu proxime sequente, de Ægyptiaca loquens ora, Τῇ πλεῖστα φέρει ζείδωρος ἄρουρα Φάρμακα, πολλὰ μὲν ἐσθλὰ μεμιγμένα, πολλὰ δὲ λυγρά. Alibi autem inveniuntur apud eum illa quidem ἐσθλὰ, vocata ἤπια [Il. Δ, 218], et ὀδυνήφατα [ib. E, 401], item [Il. Δ, 191] Ἃ κεν παύσῃσι μελαινάων ὀδυνάων, illa autem λυγρὰ, appellata κακὰ [Od. A, 213], et θυμοφθόρα [Od. B, 329] : itidemque φάρμακον οὐλόμενον [Od. A, 394] et ἀνδροφόνον [Od. A, 261]. Sunt tamen et nonnulli ejus loci, in quibus φάρμακον sine adjectione ulla ponitur; sed ibi ex iis quæ dicuntur, de utro genere intelligendum sit, manifestum cuivis esse potest. Ceterum reliquos quoque, B præsertimque solutæ orationis, scriptores, plerumque nihil tale addere huic vocabulo quale additum esse videmus in superioribus illis hujus poetæ locis, sed pro re, de qua agitur, lectoris judicio signif. ejus relinquere, uti dixi, contra quam scribat Caius, ostendunt qui sequuntur loci.

‖ Ac primum quidem φάρμακον dictum in bonam partem, ut quidem vulgo loquuntur grammatici, pro Medicamento (s. Medicamento salutari, quum Medicamentum de veneno quoque dictum fuerit, ut docet Nonius), ut ap. [Herodot. 4, 160 : Κάμνοντά τε καὶ φάρμακον πεπωκότα. Pind. Nem. 5, 93 : Φαρμάκων νόμον. Æsch. Prom. 249 : Τὸ ποῖον εὑρὼν τῆσδε φ. νόσου; 473 : Ὁποίοις φ. ἰάσιμιος· 606 : Τί μῆχαρ ἢ τί φ. νόσου; Ag. 848 : Φ. παιωνίων. Soph. fragm. 514 : Μεῖζον προσάπτει τῆς νόσου τὸ φ., ut in versu ap. Plutarch. Mor. p. 523, C : Τὸ φ. σου τὴν νόσον μείζω ποιεῖ. Plato Charm. p. 158, C : Πρὸ τῆς τοῦ φ. δόσεως· Rep. 3, p. 406, D : Παρὰ τοῦ ἰατροῦ φάρμακον πιών.] Xenoph. Cyrop. 8, [2, 24] : Τούς τε ἰατροὺς τοὺς ἀρίστους συνεC κομίσατο πρὸς αὑτὸν, τῷ τε λέγειν ἐθέλειν, καὶ ὁπόσα ἢ ὄργανα χρήσιμα ἔφη τις ἂν αὐτῶν γενέσθαι, ἢ φάρμακα, ἢ σῖτα, ἢ ποτὰ, οὐδὲν τούτων ὅ, τι οὐχὶ παρασκευάσας ἐθησαύριζε παρ' αὑτῷ· sed quamvis hic χρήσιμα non magis ad φάρμακα pertineat quam ad cetera illa substantiva, possit tamen videri non satis luculentum ex hoc l. testimonium posse peti. Isocr. Busir. Enc. [p. 225, D] : Τοῖς μὲν σώμασιν ἰατρικὴν ἐξεῦρον ἐπικουρίαν, οὐ διακεκινδυνευμένοις φαρμάκοις χρωμένην. Plutarch. An seni administr. resp. [p. 796, C] : Καθάπερ τὰ φάρμακα δάκνει παραχρῆμα καὶ λυπεῖ, τὸ δὲ καλὸν καὶ λυσιτελὲς ὕστερον ἀποδίδωσι· De S. N. V. [p. 562, E] : Ὥσπερ ἀμέλει καὶ φάρμακα ἐνίοις μὲν οὐχ ἁρμόζει νοσοῦσιν, ἐνίοις δὲ λυσιτελεῖ καὶ μὴ νοσοῦσιν, ἐπισφαλέστερον ἐκείνων ἔχουσιν· Pericle [c. 15] : Δημοὺς καὶ φάρμακα προσφέρων τῇ σωτηρίᾳ. Idem, Ὥσπερ διὰ μέλιτος φάρμακον λαμβάνοντες. At quum de certo quopiam medicamenti genere loquendum est, adjectivum additur, et aliud quidem καθαρτικὸν φάρμακον, aliud vero καθαιρετικὸν, aliud ὑπνωτικὸν, aliud ἴσχαιμον, alitud alio nomine vocatur. Plutarch. [Mor. p. 999, E], de Socrate : Ἐλεγκτικὸν λόγον ὥσπερ καθαρτικὸν ἔχων φάρμακον, Oratione refutatrice, tanquam purgante medicamento, utens. Id. [p. 973, E] : Καὶ φαρμάκου ποιουμένων ἐν αὐτῷ πεῖραν ὑπνωτικοῦ μὲν, ὑποκειμένου δὲ εἶναι θανασίμου. Et [p. 652, C] : Ψυκτικὰ καὶ τὰ πλεῖστα τῶν ὑπνωτικῶν φαρμάκων ἐστί. Lucian. [Tim. c. 46] : Ἀλλὰ σύ γε πάντως τὸ τραῦμα ἴασαι, μικρὸν ἐπιπάσας τοῦ χρυσίου· δεινῶς γὰρ ἴσχαιμόν ἐστι τὸ φάρμακον. Generalis autem φαρμάκων divisio est in tria genera, sc. in ἐπίπαστα, et χριστὰ, et πιστά. Sed χριστὸν vocatur etiam ἔγχριστον a Theocr. et quidem duo tantum genera recensente, initio Idyllii quod inscribitur Cyclops : Οὐδὲν ποττὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο, Νικία, οὔτ' ἔγχριστον, ἐμοὶ δοκεῖ, οὔτ' ἐπίπαστον, Ἢ ταὶ Πιερίδες· ubi schol. ποτὰ vocat quæ alii πιστά. Æsch. autem Prom. p. 32 meæ ed. [178] meminit ἀλεξήματος (i. e. φαρμάκου) βρωσίμου, et χριστοῦ, atque πιστοῦ. Ibid. dicit et φάρμακα, nec non ἀκέσματα ἤπια : quod ap. Hom. est

A itidem φαρμάκων quorundam epitheton. Il. Δ, [218] : Αὐτὰρ ἐπεὶ ἴδεν ἕλκος ὅθ' ἔμπεσε πικρὸς ὀϊστὸς, Αἷμ' ἐκμυζήσας, ἐπ' ἄρ' ἤπια φάρμακα εἰδὼς Πάσσε· in quo l. annotat Eustath. tria illa φαρμάκων genera fuisse Homero nota, ἐπίπαστα quidem, ut hic : χριστὰ autem, ut quum dicit ἰοὺς χρίεσθαι : at πιστὰ, ut vocat Æschylus (i. e. ποτὰ, s. πότιμα), ut quum Helenam dicit crateri infundere φάρμακα. Legimus porro et καταπλαστὸν φάρμακον ap. Aristoph. Pl. [717] : Πρῶτον δὲ πάντων τῷ Νεοκλείδῃ φάρμακον Καταπλαστὸν ἐνεχείρησε τρίβειν. Ponitur autem φάρμακον et cum gen., ut φ. νόσου, et βηχὸς, ap. Athen. 2, [p. 53, A] : Ἀμυγδαλῆ, τῆς βηχὸς ἀγαθὸν φάρμακον. Et φάρμακον μέθης, ap. Eund. 1. Item, Ἴαμα καὶ φάρμακον τοῦ πάθους, Plut. [Mor. p. 510, E.] Sed et metaphora generali pro quovis Remedio. Aristot. Polit. 6, [7] : Δεῖ δὲ πρὸς τοῦτο φάρμακον παρὰ τῶν πολεμικῶν λαμβάνειν στρατηγῶν, οἳ συνδυάζουσι πρὸς τὴν ἱππικὴν δύναμιν, καὶ τὴν ὁπλιτικὴν, τὴν ἁρμόττουσαν τῶν ψιλῶν. Herodian. 6, [6, 6] : Τοῦτο γὰρ μόνον εἰς εὐνοίας ἀνάκτησιν στρατιωτῶν ἐνόμιζε φάρμακον. Quin etiam Hesiod. metaphorice usus est Op. [485] : Εἴ δέ κεν ὄψ' ἀρόσεις, τόδε κέν τοι φάρμακον εἴη. Ἧμος κόκκυξ κτλ., ubi φάρμακον exp. βοήθημα. [Herodot. 3, 85 : Τοιαῦτα ἔχω φάρμακα· ubi respondet Darius rex designari cupiens : Οὐ τοίνυν τι τοιοῦτον ἔχεις φ. Schweigh. Pind. Ol. 9, 147 : Ψυχρᾶν εὐδιανὸν φ. αὐρᾶν· 13, 120 : Φ. πραὺ τεύνων ἀμφὶ γένυι (habenam circa maxillam equi). De solatio ex virtute capiendo Pyth. 4, 332 : Φ. κάλλιστον ἓᾶς ἀρετᾶς ἄλιξιν εὑρέσθαι σὺν ἄλλοις. Æsch. Ag. 548 : Πάλαι τὸ σιγᾶν φ. βλάβης ἔχω. De pœna imminente Soph. Aj. 1255 : Καὶ σοὶ προσέρπον τοῦτ' ἐγὼ τὸ φ. δρῶ. Eurip. Andr. 271 : Οὐδεὶς γυναικὸς φάρμακ' ἐξεύρηκέ πω κακῆς· Heracl. 596 : Τὸ θανεῖν κακῶν μέγιστον φ. νομίζεται· et φ. πόνων Bacch. 283; φόβου id. fr. inc. 59 (et Plato Leg. 1, p. 647, E); λύπης ib. 75. Plato Phædr. p. 230, D : Δοκεῖς μοι τῆς ἐμῆς ἐξόδου τὸ φ. εὑρηκέναι. « Ceterum φάρμακόν τινος utroque modo usurpatur, ut sit medicamentum vel *efficiendo bono* destinatum, vel *avertendo malo*. Sic φ. σαφηνείας ap. Eunap. p. 9, *medicamentum ad efficiendam perspicuitatem*. Τὰ γράμματα Eurip. Palamed. fragm. 2 vocavit λήθης φάρμακα. Plato Phædr. p. 274, E : Μνήμης καὶ σοφίας φάρμακον. Aristides vol. 2, p. 57, φ. θανάτου, Remedium contra mortem, et p. 357, φ. ὕπνου, quod somnum facit : vol. 1, p. 11, φ. ὑγιείας, quo sanitas servatur : ubi vid. Reisk. Plutarch. Mor. p. 59, F : Ἡ τροφὴ λιμοῦ φ. προσάγεται· et anon., fortasse Appian., apud Suidam s. v. Ἀγείρειν. Plutarch. ibid. p. 544, C : Φάρμακα τῆς περιαυτολογίας. Muson. ap. Stob. Flor. 18, 38 : Ζωῆς φ. ἡ τροφὴ τῷ ἀνθρώπῳ ἐστί. Alio sensu cibi φάρμακα dicuntur ap. Porphyr. De abstin. 1, 34, p. 57. » Wyttenb. ad Eunap. vol. 2, p. 9. Plerumque autem cum genitivo conjungitur, rarius cum præpos., ut ap. Aristid. vol. 2, p. 385 : Ἰφικράτους ὄνομα, ὃ πρὸς τοὺς ... κινδύνους μέγιστον εἶναι φ. αὐτῷ.]

‖ Φάρμακον in altera, et quidem contraria, signif., sc. pro Veneno, sine adjectione itidem poni frequenter, scriptorum lectio docet. [Soph. Tr. 685 : Τὸ φ. τοῦτ' ἄπυρον. Eurip. Med. 385 : Κράτιστα ... φαρμάκοις αὐτοὺς ἑλεῖν.] Thuc. 2, [48] : Ὡς οἱ Πελοποννήσιοι φάρμακα ἐσβεβλήκοιεν ἐς τὰ φρέατα. Xenoph. Cyrop. 8, D [8, 14] : Οὐδαμοῦ γοῦν πλείους ἢ ἐκεῖ οὔτε ἀποθνήσκουσιν, οὔτε διαφθείρονται ὑπὸ φαρμάκων. [Plato Phædon. init., de Socrate : Ἧ (ἡμέρᾳ) τὸ φ. ἔπιεν ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ· p. 63, D : Ὁ μέλλων σοι δώσειν τὸ φ.] Lucian. [D. mort. 7, 2] : Σφαλεὶς, οὐκ οἶδ' ὅπως, ἐμοὶ μὲν τὸ φάρμακον, Πτοιοδώρῳ δὲ τὸ ἀφάρμακτον ἐπέδωκεν. Ibid. [§ 1] : Πριάμενος γὰρ τὸ φάρμακον, ἀνέπεισα τὸν οἰνοχόον κτλ. Synes. : Φαρμάκου γ' ἂν θᾶττον ἢ τούτων παρ' ἡμῖν γεύσαιντο. Et apud Historicos passim, ac nominatim ap. Plutarch. Fateor tamen quum apud hunc, tum apud ceteros scriptores, interdum addi adj., vel θανάσιμον, s. θανατηφόρον, vel ὀλέθριον, vel aliud hujusmodi. Plut. Artox. [fin.] : Ὥστε φάρμακον σκευάσαντα τῶν θανασίμων, καὶ πιόντα, τοῦ ζῆν ἀπαλλαγῆναι. Sic in alio Ejusdem loco, quem paulo ante protuli, Ὑπνωτικοῦ μὲν, ὑποκειμένου δὲ εἶναι θανασίμου. Dioscor. 1, cap. 95, in quo περὶ πίσσης ὑγρᾶς agit : Ποιεῖ δὲ πρὸς θανάσιμα φάρμακα, ubi θανάσιμα φάρμακα redditur uno verbo Venena. Quidam tamen reddiderunt etiam Exitialia

medicamenta. Sed Marc. annotat, θανάσιμα φάρμακα vocare Dioscor. illa omnia Quæ in medicina usum aliquem habent, per se autem lethalia sunt: ut Apollinaris herba, cicuta, mandragora, spuma argenti, et pleraque alia. Dicit autem et θανάσιμα sine adjectione idem Dioscor. At vero φάρμακον ὀλέθριον legimus ap. Lucian. [Hermot. c. 62], cujusmodi esse dicit κώνειον et ἀκόνιτον, ita scribens: Ἦν εἴπω ὅτι φαρμάκῳ ὀλεθρίῳ ἔοικεν, οἷον κωνείῳ, ἢ ἀκονίτῳ, ἢ ἄλλῳ τῶν τοιούτων. In sequentibus autem θανατηφόρα vocat quæ modo dicta fuerunt ab aliis θανάσιμα. Subjungit enim, Οὐδὲ γὰρ ταῦτα, ἐπείπερ θανατηφόρα ἐστὶν, ἀποκτείνοι ἂν, εἴ τις ὀλίγον ὅσον ἀκαριαῖον ἀποξύσας αὐτῶν, ἄκρῳ τῷ ὄνυχι ἀπογεύσαιτο. Dicitur etiam δηλητήριον φάρμακον, quæ duo nomina plerumque copulantur ab Herodiano, 1, [17, 17]: Ἀρέσκει δὴ δοῦναι φάρμακον δηλητήριον τῷ Κομμόδῳ· 3, [5, 9]: Ἔδωκε δὲ αὐτοῖς καὶ δηλήτηρια φάρμακα· 4, [5, 7]: Τὰ μὲν οὖν ἄλλα, ὅσα διὰ δηλητηρίων φαρμάκων καὶ διὰ πάσης ἐνέδρας ἐπεβούλευσέ μοι. Ubi Polit. vertit Veneficia (alibi interpretans Venena), quum ita reddit hunc l.: Ac cetera quidem, quæ sæpe in me cum veneficiis, tum omni genere insidiarum intendit. Sed Δηλητήριον etiam dicit idem Herodian. sine adjectione. Legimus denique et φαρμάκων κακουργίαι ap. Dioscor. 1, cap. de Rhamno [119], ubi de ea dicit, Λέγεται δὲ καὶ κλῶνας αὐτῆς θύραις ἢ θυρίσι προστεθέντας ἀποκρούειν τὰς τῶν φαρμάκων κακουργίας, ubi rectius Veneficia quidam interpr. quam alii Venena, aut Mala medicamenta. Ceterum ut in aliis plerisque etymologiis, sic et in ea quæ datur huic nomini, ridiculi videntur esse grammatici, præsertimque in eo, quod non eandem utrique ejus significationi tribuunt: sed φάρμακον pro Medicamento salutari (quod ut potius Medicamentum, sine adjectione etiam, vocetur, usus obtinuit) dictum volunt quasi φέρον ἄκος, at pro Medicamento exitiali, si Venenum ita vocari libet, quasi φέρον ἄχος. Est φάρμακον, inquit Eustath., μέση λέξις, ἐπί τε μὴ ἀγαθοῦ λαμβανομένη, παρὰ τὸ φέρειν ἄχος· καὶ ἐπὶ ἀγαθοῦ, παρὰ τὸ φέρειν ἄκος· ideoque Hom. σαφηνείας χάριν, post φάρμακα adjicit, ἃ παύσῃ ὀδυνάων: quod est ἀκέσεται: item ἤπια, a quibus nomen accepit Ἀσκληπιός. Idem in Il. [E, 401]: Τῷ δ' ἐπὶ Παιήων ὀδυνήφατα φάρμακα πάσσων Ἤκέσατ', annotat, ὀδυνήφατα i. sonare q. ἀκεσώδυνα: esse autem hoc διασαφητικὸν τῶν φαρμάκων, quorum hic fit mentio; si enim ὀδυνήφατα sint, φέρειν ἄκος, ut ostendit verbum ἠκέσατο, non autem ἄχος: quod vocab. noxiis φαρμάκοις inest ἐτυμολογικῶς. In hunc quoque versum O, [394]: Ἐπὶ δ' ἕλκεϊ λυγρῷ Φάρμακ' ἀκήματ' ἔπασσε μελαινάων ὀδυνάων, scribit, hoc ἀκήματα conferre ad intelligendam etymologiam hujus vocis φάρμακα, qua sc. dicta sint quasi φέροντα ἄκος, non autem ἄχος. Additum autem gen. ὀδυνάων posteris occasionem præbuisse vocandi hæc Ἀκεσώδυνα: atque ita videmus hunc celebrem alioqui grammaticum omnino de hac ancipiti, ut ita dicam, etymologia persuasum fuisse; sed quæ mihi tamen ne verisimilis quidem videtur: ac certe si dignam censeamus quæ admittatur, locum et aliis plerisque merito dabimus, quæ alioqui ab omnibus rejiciuntur. ‖ At de etymo Latinæ vocis Venenum, quo traditur sic appellatum ex eo, quod cito per venas eat, aliorum esto judicium. Hoc autem fortasse in dubium a plerisque vocabitur, utrum prius sit, φάρμακον, an φαρμάσσω, s. φαρμάττω. Nam si formationis commoditatem, ut ita loquar, spectemus, videbitur potius φάρμακον a verbo derivari, quum ex πεφάρμακται in promptu sit formare φάρμακτον, et ex eo deinde φάρμακον, sublato τ, euphoniæ gratia. Sed quum videamus verbum hoc sequi potius eam signif. nominis φάρμακον, quæ velut adventitia est, quam eam quæ propria; in eam opinionem adducor, ut credam, sicut φαρμακεύω primam illam sequitur, habens regularem formationem, ita φαρμάσσω irregulari quodam fuisse modo formatum, quod alteram illam sequeretur. Hoc præterea sciendum est, ex derivatis a nomine φάρμακον quædam ancipitem ejus signif. sequi, i. e. tam eam qua pro Medicamento salutari, quam eam qua pro Veneno ponitur: quædam vero potius unam, quam alteram: nonnulla præterea esse quæ tertiam illam, qua περὶ βαμμάτων dicitur, sequantur. Verum et hoc, in superioribus a me omissum, observatione non indignum videtur, quemadmodum Græci aliquando φάρμακα sine adjectione dixerunt, aliquando contra, ut exemplis docui supra, ita etiam Latinos et Medicamenta sine adjectione dixisse, et interdum Medicamenta salutaria. Atque ita locutum esse ipsum quoque Cic. De N. D. 2: Medicamentorum salutarium plenissimæ terræ. Item tamen alioqui Medicamenta etiam dixit sine adjectione. Ac certe quamvis Medicamenta salutaria dixerit, nequaquam dicturum itidem fuisse existimo Exitialia medicamenta, aut Lethalia: quibus tamen appellationibus usi sunt quidam Dioscoridis Interprr., atque alii. Nam Medicamentum pro Veneno, sicut Medicina (de qua voce dictum supra fuit), obsoletum omnino fuisse Ciceronis quoque sæculo existimo: unde etiam derivata adjectiva Medicamentarius et Medicamentosus, videmus in bonam duntaxat partem accipi. At vocis Medicamentum pro Veneno positæ, affert ex Varrone exemplum Nonius: qui postquam dixit Medicamentum esse quo homines vel animalia cetera curantur, exemplumque hoc attulit ex M. Tullio De offic. 3, [24]: Si quis medicamentum cuipiam dederit ad aquam intercutem, subjungit, Medicamentum rursus venenum, ut Græce φάρμακον: quam signif. probat ex quodam Varronis loco, uti dixi, in quo dicitur aliquis bibisse medicamentum, i. e. venenum: sicut passim apud Græcos legimus hunc vel illum πιεῖν φάρμακον, cujus potu mortuus sit. Sed addit Nonius, de hac voce Medicamentum, Vel producta prima syllaba: quod apud Medos venefici sint plurimi, secundum Virgilium, Media fert tristes succos, tardumque saporem Felicis mali. Atque illi suum hoc commentum placuit fortasse, ut placet hodieque nonnullis; at mihi placere nullo modo potest, cui multo verisimilius videtur, Latinos veteres significationem vocabuli sui Medicamentum voluisse ad utrumque genus extendere, sicut videbant Græcos extendisse signif. sui nominis φάρμακον. Sic autem veteres illos Latinæ linguæ auctores quasdam voces suas ad Græcarum usum accommodasse, observare me memini.

‖ Φάρμακα, Colores, quibus utuntur pictores; aut generalius, quibus aliquid tingitur. [Herodot. 1, 98: Οἱ προμαχεῶνες ἠνθισμένοι εἰσὶ φαρμάκοισι. Empedocl. v. 84: Ὁπόταν γραφέες ... μάρψωσι πολύχροα φ. χερσίν. De picto insigni navis Æsch. fragm. 137: Στάζει λυθέντων φαρμάκων πολὺς πόνος. Aristoph. Eccl. 735: Τὸ φ. ... ᾧ Αυσικράτης μελαίνεται.] Pigmenta vertit Bud., qui φάρμακον exp. etiam χρωμάτων σύγκρασις, ex Plat. Politico [p. 277, C]: Ἀλλ' ἀτεχνῶς ὁ λόγος ἡμῖν, ὥσπερ ζῶον, τὴν ἔξωθεν μὲν περιγραφὴν ἔοικεν ἱκανῶς ἔχειν, τὴν δὲ οἷον τοῖς φαρμάκοις καὶ τῇ συγκράσει τῶν χρωμάτων ἐνάργειαν οὐκ ἀπειληφέναι πω. Sed hunc l. sequendo, potius pluralem φάρμακα, quam sing. φάρμακον ita debuit exponere. Nam video grammaticos etiam pluralem afferre, non sing., pro illa signif.: φάρμακα, inquit Eustath., non solum τὰ δηλητηριώδη (observa autem hic obiter et Δηλητηριώδη φάρμακα, pro δηλητήρια φάρμακα, quorum a me paulo ante facta fuit mentio), item τὰ ἀκεσώδυνα, ut sexcentis videmus in ll.; sed et βάμματα pictorum, aut simpliciter etiam βαφαί. Unde Φαρμακῶνες dicta sunt τὰ βαφεῖα. Hesych. quoque habet plur. num. φάρμακα, quod exp. χρώματα, sicut et βοτάναι, dicens præterea esse πᾶσαν πόαν. Pollux item 7, [169] ubi περὶ βαφῆς καὶ χρωμάτων agit, postquam dixit φαρμάττειν τὰ ἔρια, et μηλοῦν ac καταμηλοῦν, τὸ τῷ κινήθρῳ καταδύειν, addit et χρώματα et βάμματα, et ἄνθη, et φάρμακα. Et Φαρμακὼν, inquit, Officina in qua id fit. Est autem et Φαρμακοτρίβης, seu Φαρμακότριψ, ιβος [Forma vitiosa, notata ab Lobeck. ad Phryn. p. 611. Ficta est ex φαρμακοτρίβας, qui est accus. ab φαρμακοτρίβης], ὁ, ab hac nominis φαρμάκου signif., si quidem Etym. [M. p. 787, 59, ubi non φαρμακότριψ, sed φαρμακοτρίβαι] credimus (aut certe ei libro unde hæc petit, qui vocatur ibi Ῥητορική: quo nomine crediderim intelligendum Ῥητορικὸν Λεξικὸν, cujus et ab Eustath. sæpenumero fit mentio: nisi potius hæc ipsa verba pro illo reponendi debeant), quippe qui [φαρμακοτρίβαι]

exponat βαφεῖς, addens οἱ τὰ φάρμακα τρίβοντες, ἢ πωλοῦντες. [Sic etiam Photius p. 640, 16. Quod in Etym. M. additur ῥητορικὴ miro modo imposuit H. Stephano. Nihil aliud dicit grammaticus quam quod de vocabulis plurimis in Etym. M. monetur, λέξιν esse ῥητορικήν.] Sed existimantur φαρμακοτρίβαι a terendis et apparandis pharmacis dicti et ii, qui a Plinio vocati sunt Medicamentarii, et ii etiam, qui Seplasiarii a nonnullis appellati fuerunt. Pollux certe [7, 179 et 9, 39] post φαρμακοπῶλαι et verbum φαρμακοπωλεῖν, affert hoc nomen φαρμακοτρίβαι, et quidem ex Dem. [p. 1170 extr. Adde Ælian. N. A. 9, 62 : Φ. ἀνήρ. Φαρμακοτρίπτης est in Lex. rhet. Bekk. Anecd. p. 314, 16 : Φαρμακοτρίπται· οἱ βαφεῖς οἱ τὰ φάρμακα τρίβοντες· ἢ οἱ τὰ φάρμακα πωλοῦντες. Nisi hic librarii error est : nam ap. Phot. et Etym. M. eadem in glossa φαρμακοτρίβαι scriptum.] Ut autem φάρμακον ἀντὶ χρώματος dixisse traduntur Græci, sc. ᾧ βάπτεταί τι, vel potius φάρμακα plur. ἀντὶ χρωμάτων, sic apud Latinos Virgilius (ad hunc Græcæ vocis usum respiciens, ut opinor,) dixit Venenum pro Colore, i. e. ἀντὶ χρώματος, aut certe ἀντὶ βάμματος, Georg. 2, [465] : Alba nec Assyrio fucatur lana veneno. Hanc enim lectionem agnoscit et Serv. Alteram autem lectionem, quæ alicubi extat, habentem Colore, ex hoc ejusdem poetæ loco irrepsisse suspicor, Georg. 4, [336] : Eam circum Milesia vellera nymphæ Carpebant, hyali saturo fucata colore. [Horat. Epist. 2, 1, 207 : Lana Tarentino violas imitata veneno.] || Quidam vero φάρμακον dici etiam ἐπὶ ἄνθους tradiderunt : ex quibus est is, qui ἀφάρμακον exposuit τὸ ἄνευ ἄνθους : esse enim ἄνθη, τὰ φάρμακα, et εὐφάρμακον, τὸ εὔχροον. Vide Eustath.

[Φαρμακοπνεύστης, ὁ, Qui venenum spirat. Nic. Hydrunt. ap. Bast. Spec. Aristæn. p. 8 : Φαρμακοπνευστῶν βασκάνων Ὑδρουντίνων. Boiss.]

[Φαρμακοποιέω, Medicamenta conficio. Suidas s. v. τάψας.]

[Φαρμακοποιία, ἡ, Medicamentorum confectio. Diog. L. 7, 117 : Τῷ αὐστηρῷ οἴνῳ, ᾧ πρὸς τὴν φ. χρῶνται· ubi var. lect. φαρμακοποσίαν. Schneid. Gregor. Nyss. t. 2, p. 493, C, πικραὶ φ., ubi fort. item leg. φαρμακοποσίαι. Hase.]

Φαρμακοποιὸς, ὁ, ἡ, Qui medicamenta conficit. In VV. LL. Veneficus : quæ expositio suspecta est. [Æschylus fragm. 446 (ap. Theophr. H. Pl. 7, 15, 1) : Φαρμακοποιὸν ἔθνος.]

Φαρμακοποσία, ἡ, Medicamenti potus s. haustus [Pollux 4, 178; 6, 20], ex Plat. Rep. [Imo Leg. 1, p. 646, C : Τοὺς εἰς τὰ ἰατρεῖα αὐτοὺς βαδίζοντας ἐπὶ φαρμακοποσίᾳ. Id. Soph. p. 227, A. Xenoph. Anab. 4, 8, 21; Philostr. p. 279. « Φ. de purgantis tantum medicamenti potione dicitur ab Hippocr., ut scribit Galen. ad Aphor. 7, 25 (vol. 9, p. 304), eademque notione φαρμακοποσίαι Aphor. 4, 19. » Foes. Hippocr. t. 4, p. 576, 11; t. 7, p. 112, 5; 220, 14; t. 8, p. 256, 5; 306, 1 Littr., ubi utique de purgatione. Generatim de medicamenti potione Greg. Nyss. t. 1, p. 434, C; 777, D. Id. ib. p. 789, A, διά τινος τμητικῆς φ., Per acutorum et incidentium medicamentorum haustum. De veneni potione Lucian. Nec. c. 18. It. Hephæst. Apotolesm. p. 18, 31 et 20, 20, φαρμακοποσίᾳ τελευτήσει. Hase.]

Φαρμακοποτέω, Medicamentum bibo s. sorbeo. Theophr. H. Pl. 9, [15, 4] : Διὸ καὶ οἵγε Ἀρκάδες εἰώθασιν, ἀντὶ τοῦ φαρμακοποτεῖν, γαλακτοποτεῖν περὶ τὸ ἔαρ· τότε γὰρ φαρμακωδέστατον τὸ γάλα.

Φαρμακοπωλέω, Medicamenta vendo, Sum pharmacopola, etc. [Pollux 7, 197.] Athen. et Diog. L. [10, 8, ubi crimini datur Aristoteli eum φαρμακοπωλεῖν. Eadem ex Aristocle habet Euseb. Pr. ev. p. 791, B. Hase. Aristoph. fragm. 95 : Παῦσαι φαρμακοπωλῶν.]

Φαρμακοπώλης, ὁ, Medicamentorum venditor, item Pigmentorum. [Pollux 7, 197.] Latine etiam Pharmacopola [ap. Horat. Sat. 1, 2, 1, Cicer. Pro Cluent. c. 14, aliosque]. In VV. LL. Pigmentarius, Unguentarius. [Aristoph. Nub. 766. Theopomp. ap. Polluc. 10, 180 : Κίστην φαρμακοπώλου Μεγαρικοῦ. Æschin. p. 76, 36; Theophr. H. Pl. 9, 8, 5; Lucian. Apol. 7, Amor. 39. Lex. rhet. in Bekk. Anecd. p. 314, 20 : Φ. οἱ τοὺς ὄφεις τρέφοντες. Φαρμακοπώλης inscriptæ fuerunt Alexidis et Mnesimachi comicorum fabulæ. G. D. Apollon. Hist. mir. p. 116, 2 Westerm. Diod. Sic. Bibl. 32, 11, 2. Arrian. Diss. Epict. 3, 24, 80. Galen. vol. 18, part. 1, p. 770, 11. Diog. L. 6, 42. Sext. Emp. p. 297, 22 : Ὃν λόγον ἔχει φ. πρὸς ἰατρὸν, τοῦτον ὁ δημαγωγὸς πρὸς τὸν πολιτικόν. Invidiose de veneficis Jo. Chrys. t. 1, p. 306, C. Hase.]

Φαρμακὸς, ὁ, Veneficus, Magus, ut interpr. Bud., afferens ex Chrysost. : Κἂν μὲν ἰατρὸς δῷ τινι σιτίον, μὴ περιεργάζεσθαι, ἀλλ' ὡς ὑγιείας ποιητικὸν δέχεσθαι· ἂν δὲ φαρμακὸς καὶ γόης, ὡς δηλητήριον καὶ βλαβερὸν ἀποστρέφεσθαι· ut autem a Chrys. hic, sic a Platone Symp. [p. 203, D] duo hæc nomina copulantur; sed γόης quod hic postponitur, illic contra præponitur [neque φαρμακὸς apud Platonem legitur, sed φαρμακεύς]. Idem Annott. Post. in Pandectas hæc ex Eust. affert : Quod autem sanguine lustratio fieret, testis est historia : cujusmodi est hômicidarum lustratio, qui sanguine abluti, lustramenti loco id esse sibi ducebant. Cujus artis professores φαρμακοὺς Attici vocant, ut urbium quoque expiatores. Habes autem ap. Eustath. p. 1935, eum quem hic Bud. interpr. locum, ubi postquam dixit φαρμακοὶ ἐκαλοῦντο Ἀττικῶς, addit, Ut declarat et Demosth. [p. 794, 4.] Item, ab Ionibus scribi Φάρμακοι proparoxytone. [Hesych. : Φάρμακοι (hoc accentu)· καθαίροντες τὰς πόλεις, ἀνὴρ καὶ γυνή.] Sed φαρμακὸς, ut idem Eust. tradit p. 1415 [« et 1935. » HSt. in Ms. Vindob.], vocatur etiam τὸ κάθαρμα, ut in hoc Aristoph. versu [fragm. 532] : Πόθεν δ' ἐγώ σοι συγγενὴς, ὦ φαρμακέ; sic et a Suida exp. κάθαρμα [ex schol. Aristoph. Ran. 743, ubi est Καὶ πονηροῖς κἀκ πονηρῶν ... οἷσιν ἡ πόλις προτοῦ οὐδὲ φαρμακοῖσιν εἰκῇ ῥᾳδίως ἐχρήσατ' ἄν. Schol. Equit. 1133 : Δημοσίους τοὺς λεγομένους φαρμακοὺς, οἵπερ καθαίρουσι τὰς πόλεις τῷ ἑαυτῶν φόνῳ. Quam consuetudinem descripsit Helladius ap. Phot. Bibl. p. 534, 4 et suo modo depinxit Tzetz. Hist. 5, 726 seqq.; 8, 909.] Quem autem hominem κάθαρμα vocent Græci, vide supra suo loco. In VV. LL. φαρμακὸς exp. Sacer et devotus, Detestandus, Execrabilis. [Aristoph. Eq. 1403, de Cleone : Τὴν ἕδραν, ἵν' ἐκεῖνος ἦν ὁ φ.] Bud. huic expositioni Græcæ, qua φαρμακὸς dicitur esse ὁ ἐπὶ καθάρσει τῆς πόλεως ῥιπτόμενος, subjungit hunc Lysiæ l. ex p. 106 [108, 5] : Καὶ φαρμακὸν ἀποπέμπειν, καὶ ἁλιτηρίου ἀπαλλάττεσθαι. [De loco Lysiæ memorabilis est gl. Harpocr. : Φαρμακός (ὄνομα κύριον addit Epitome). Λυσίας ἐν τῷ κατ' Ἀνδοκίδου ἀσεβείας, εἰ γνήσιος. δύο ἄνδρας Ἀθήνησιν ἐξῆγον καθάρσια ἐσομένους τῆς πόλεως ἐν τοῖς Θαργηλίοις, ἕνα μὲν ὑπὲρ τῶν ἀνδρῶν, ἕνα δὲ ὑπὲρ τῶν γυναικῶν· ὅτι δὲ ὄνομα κύριόν ἐστιν ὁ Φαρμακὸς, ἱερὰς δὲ φιάλας τοῦ Ἀπόλλωνος κλέψας καὶ ἄλους ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ἀχιλλέα κατελεύσθη, καὶ τὰ τοῖς Θαργηλίοις ἀγόμενα τούτων ἀπομιμήματά ἐστιν, Ἴστρος ἐν πρώτῳ τῶν Ἀπόλλωνος ἐπιφανειῶν εἴρηκεν. Qui quod de nomine proprio dicit, fortasse nititur male intellectis oratoris verbis. Pergit Harpocr. : Δημοσθένους δὲ ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος λέγοντος « οὗτος οὖν αὐτὸν ἐξαιρήσεται ὁ φαρμακός; » Δίδυμος δὲ προπερισπᾶν ἀξιοῖ τοὔνομα, ἀλλ' ἡμεῖς οὐχ εὕρομεν οὕτω που τὴν χρῆσιν. Ubi mirum et incredibile est Didymum φαρμᾶκος scripsisse dici, quæ scriptura ne in Hipponactis quidem versibus infra memorandis, in quibus media syllaba producitur, probabilis est, nedum in scriptoribus Atticis, quos syllabam illam constanter corripuisse constat. Quamobrem vereor ne προπερισπᾶν male scriptum sit pro προπαροξύνειν, quem accentum Ionibus tribuit Eust. p. 1935, 15 : nam quæ Sylburg. in annot. ad Etym. M. p. 788, 5, proposuit, non possunt probari nitunturque errore librarii, qui in verbis Harpocrationis illic appositis περισπᾶν scripsit pro προπερισπᾶν. Alii grammatici significationis discrimen statuisse videntur inter φάρμακος et φαρμακὸς, ut colligi potest ex verbis Arcadii p. 51, 9, qui de nominibus in κος agens sic scribit : Φυλακὸς, ὁ φύλαξ, Φύλακος δὲ τὸ κύριον· φαρμακὸς ὁ ἐπὶ καθαρμῷ τῆς πόλεως τελευτῶν, φαρμακεὺς δὲ ὁ γόης· ubi quum absurdum sit nomen in ευς terminatum immisceri, manifesto scribendum φάρμακος, eodemque modo quæ apud Ammonium leguntur p. 142 : Φαρμακεύς· φαρμακὸς δὲ ὀξυτόνως, ὁ ἐπὶ

καθάρσει τῆς πόλεως ῥιπτόμενος, sic sunt corrigenda et supplenda, Φάρμακος προπαροξυτόνως ὁ γόης· φαρμακὸς δὲ ὀξυτόνως ... ῥιπτόμενος, non quod Valcken. volebat Φάρμακος προπαροξυτόνως ὄνομα κύριον, φαρμακὸς δὲ κτλ., illata illa quam supra notavi de nomine proprio opinione, de qua nihil compertum habuisse videtur Herodianus, cujus verba exhibet Arcadius et partim schol. Hom. Il. Ω, 566. Recte vero, quanquam alio consilio, φαρμακεὺς et φαρμακὸς juxta se posita sunt apud Tzetzam Hist. 5, 760 : Ὡς φαρμακεὺς ὁ χρώμενος φαρμάκοις ὡς πρὸς βλάβην, ὁ φαρμακὸς δὲ καθαρμὸς τῆς πόλεως ὡς ἔφην· et similiter 8, 912. De mensura syllabæ mediæ Phot. p. 640, 8 : Φαρμακός· τὸ κάθαρμα, βραχέως· οἱ δὲ Ἴωνες ἐκτείνοντες λέγουσι φάρμακον (hoc accentu scriptum)· οὗτοι γὰρ διὰ τὴν τῶν βαρβάρων παροίκησιν ἐλυμήναντο τῆς διαλέκτου τὸ πάτριον, τὰ μέτρα, τοὺς χρόνους· δηλοῖ καὶ Ἱππῶναξ. Hujus mensuræ exempla quattuor ex Hipponactis choliambis attulit Tzetz. Hist. 5, 745 seqq., velut κράδῃσι καὶ σκίλλῃσιν ὥσπερ φαρμακὸν, aut φαρμακὸς ἀχθεὶς ἑπτάκις ῥαπισθείη. Quintum est ap. Athen. 9, p. 370, A : Ταργηλίοισιν ἔγχυτον πρὸ φαρμακοῦ (codex φαρμάκου). Idem vero φάρμακον, τὸ, dixit constanter correpta syllaba media. Similiter idem στέφανον producta syllaba media dixisse creditur in versu ap. Athen. p. 49, E, ubi Meinekio (p. 108) probabilius videtur aliquid in versus initio omissum ab Athenæo esse, ut tetrametri trochaici habeamus reliquias. || Superlat. a φαρμακὸς derivatus est ap. Suidam s. v. Μήδεια : Φαρμακιστάτη γυναικῶν, ubi tamen libri optimi φαρμακεστάτη, quocum comparari potest quod apud Soph. Phil. 984 in cod. Laur. A et Paris. A scriptum est : Ἐμ', ὦ κακῶν κάκιστε καὶ τολμηέστατε, quod quum metro repugnet, in apographis aliis in τολμήστατε (ab τολμήεις), aliis in τολμίστατε mutatum est tanquam ab inusitato τόλμος. G. D. De alia superl. forma HSt. s. v. Φαρμακίς :] Affertur vero et superl. Φαρμακιστότατος, pro Veneficus maximus, Triveneficus. Et φαρμακιστόταται γυναῖκες ex Josepho [A. J. 17, 4, 1] : Φαρμακιστόταταί εἰσι γυναικῶν αἱ ἐκ τῆς Ἀραβίας. Sed suspecta est hæc superlativi forma. [Fortasse hic quoque φαρμακίσταται scribendum. G. D. Origen. t. 3, p. 513, D, οἱ τῶν Αἰγυπτίων ἐπαοιδοὶ καὶ φαρμακοί. De veneficis Procl. Paraphr. in Ptol. p. 224, 18; 225, 18; Jo. Chrysost. t. 1, p. 835, E; t. 11, p. 42, C; Macar. Homil. p. 461, 35. Incert. De capt. Persica p. 389, 26 Combef. Femin. Joseph. A. Jud. 9, 6, 3, φαρμακὸν καὶ πόρνην. Medicos videtur significare ap. Jo. Climac. p. 36, 16. Hase.]

[Φαρμακοτρίβης. Φαρμακοτρίπτης. V. s. v. Φάρμακον in fine.]

[Φαρμακουργὸς, ὁ, ἡ, Medicamenta conficiens. Lycophr. 61 : Αὐτὴ δὲ φ. Tzetz. Hist. 5, 759 : Φ. ἐργάτης τε καὶ πωλητὴς φαρμάκων. « Theod. Prodr. in Notitt. Mss. vol. 11, part. 2, p. 188. » Boiss. Schol. Oppiani Hal. 2, 483. Wakef.]

[Φαρμακοῦσσαι, αἱ, Pharmacussæ. Steph. Byz. : Φ. (var. lect. φαρμακοῦσσα vel φαρμακοῦσα), δύο νῆσοι πλησίον Σαλαμῖνος. (Apud Strabon. 9, p. 395 : Φ. δύο νησία, ὧν ἐν τῷ μείζονι Κίρκης τάφος δείκνυται.) Καὶ ἄλλη ὑπὲρ Μίλητον, ἐν ᾗ Ἄτταλος ἀνῃρέθη. (Φαρμακοῦσα vel Φαρμακοῦσσα ap. Plutarch. V. Jul. Cæs. c. 1, Plin. H. N. 5, 12, 23, Sueton. V. Cæs. c. 4.) Τὸ ἐθνικὸν Φαρμακουσσαῖος, ἢ Φαρμακούσσιος.]

[Φαρμακοφόρος, ὁ, ἡ, Venenum ferens. Eustath. p. 1415, 55 : Φ. ποτὲ γενέσθαι αὐτὴν (Ephyram) διὰ τὸ ἐκεῖ κατοικῆσαι τὴν Μήδειαν. « Symeon Sethi Ichnel. p. 170. » Boiss.]

Φαρμακόω, Medico [Pind. Pyth. 4, 393 : Ἐλαίῳ φαρμακώσασα], ut πεφαρμακωμένον μελίκρατον Plutarch. [Mor. p. 768, C], Medicatum. Vel Medicatum veneno (ad vitandam ambiguitatem), ut Silius dixit Tela medicata veneno. [Dioscor. Parab. 2, 140 : Τοὺς τρωθέντας ὑπὸ βέλους φαρμακωθέντος, ut βέλος πεφαρμακωμένον ap. Nilum in Cotel. Monum. vol. 3, p. 195, 1 (ubi cod. Paris. 39 ap. Boiss. πεφαρμακευμένον)· et p. 223, 1. Moschop. Σχεδ. s. v. Ἐξενεγκεῖν : Μὴ φαρμακωθεὶς ἀποθάνῃ, quod φαρμάκοις τισὶ τεθνηκέναι dixit Thom. M. s. eod. voc. p. 324. G. M. Greg. Nyss. t. 1, p. 423, C. Figurate de sermone lascivo Basil. M. t. 1, p. 719, D, λόγος πεφαρμακωμένος. Hase. || Incanto. LXX Psalm. 57, 5. Geopon. 15, 8, in lemmate capitis.]

[Φαρμακτά. V. Φαρμάκεια.]

[Φαρμακτὴρ, ῆρος, ὁ, Veneficus. Oppian. Hal. 2, 483 : Πέρσαι φ. ὀλέθρια μητίσαντο.]

[Φαρμακτήριος, ία, ιον, Tinctorius. Lycophro 1138 : Ῥέθους βαφὰς πεπαμέναι θρόνοισι φαρμακτηρίοις· quod schol. exp. ἠλειμμέναι τοῖς βαπτηρίοις τοῖς πυρροῖς, τοῖς ποικίλως κατεσκευασμένοις φαρμάκοις.]

[Φαρμάκτης, ὁ, i. q. φαρμακτήρ. Oppian. Hal. 4, 648 : Φ. οἳ λυγρὸν ἐπ' ἰχθύσι μητίσαντο φάρμακον· 693 : Ἀνδράσι φαρμάκτῃσι.]

[Φαρμακτὸς, ἡ, ὸν, Venenatus. Signif. activa Manetho 4, 52 : Ἡ διὰ φαρμακτοῖο δόλου νοσερὸν τέλος ἕξει.]

[Φαρμάκτρια, ἡ, Venefica. Const. Manass. Chron. 3770, et Amat. 4, 39. Boiss.]

Φαρμακώδης, ὁ, ἡ, itidem ut φαρμακόεις (sed hoc poeticum est), Medicamentosus, Medicamentarius, etc. Plin. interpr. Medicamentis utilis, item Medicatus; nam pro his Theophrasti, Τὸ δ' ἄνθος καὶ τῇ ὄψει καλὸν, ὥστε καὶ στεφάνους ποιεῖν ἐξ αὐτοῦ, καὶ φαρμακώδες, habet, Flos spinæ Ægyptiæ et coronis jucundus, et medicamentis utilis. Idem pro his Dioscor. de solano, Φύλλα ἔχει εὐώδη σὺν δριμύτητι καὶ φαρμακώδη, habet, Folia odore medicato, et cum quadam acrimonia jucunda. Idem, Rutam, et hederas Res medicatissimas existimatur dixisse, τὰ φαρμακωδέστατα. In VV. LL. exp. etiam Vim habens medicam, item Salubris; annotaturque, Theophr. H. Pl. 9, appellare φαρμακώδη, lac, succos, liquores, seminaque illa omnia quæ vim habent medicam, privatimque ad purgationes per inferna. [Φ. ῥίζα H. Pl. 1, 7, 3; τὰ φαρμακώδη ταῖς ῥίζαις καὶ τοῖς ὀποῖς 4, 5, 1; φαρμακωδέστατον γάλα 9, 15, 4. Φ. χῶραι 4, 5, 2; φ. τόποι 9, 15, 1; τῶν τόπων φαρμακωδέστατον τὸ Ηήλιον ibid. 4. Schneid. Φαρμακώδεις ποιότητας Athenag. p. 319, C ed. Bened. Trophil. Mirab. p. 193, 9 Westerm. Xenocr. ap. Oribas. t. 1, p. 137, 8 Daremb. Galen. vol. 6, p. 267, 3 et 17; 354, 15 et 18, ἄλλα μετρίως φ.· 424, 11, φαρμακώδους ὕδατος· 446, 17, φαρμακωδῶν φυτῶν. Compar. id. ib. p. 70, 1, φαρμακωδεστέρα τις δύναμις. De aqua marina Sext. Emp. p. 16, 10, ἀηδὲς καὶ φ. Hase.] || Ibid. φαρμακῶδες τόξευμα, Venenatum telum, Dioscor. 3, 94. [Plut. Mor. p. 974, C : Φ. ἢ ἄλλο νοσερὸν ὕδωρ. Φ. ἰὸς Pollux 1, 138. || Tinctorius. Clem. Al. p. 237 : Αἱ ῥύψεις καὶ αἱ στύψεις τοῖς φ. τῆς βαφῆς χυμοῖς ἐκτήκουσαι τὰ ἔρια τῶν ἀμπεχονῶν.]

Φαρμακὼν, ῶνος, vide in Φάρμακον, Pigmentum. [Est Officina tinctoris. V. Polluc. 7, 169, Eustath. p. 464, 40; 1278, 46; 1416, 61; 1636, 13, qui φαρμακῶνας per βαφεῖα explicat, ut Hesych. s. v. Ἀφάρμακον : Τὰ βαφεῖα φαρμακῶνας Σοφοκλῆς (fragm. 956) ἔφη. Idem, Φαρμακῶνες· τὰ βαφεῖα, διὰ τὸ τὰ βάμματα φάρμακα καλεῖσθαι.] At vero Φαρμάκων, οντος, ὁ, Qui medicamentis s. potius venenis est læsus : vide Etym. [M. p. 788, 6] in Φάρμακος. [Error ortus ex scriptura vitiosa φαρμάκοντα, quod nunc recte scriptum φαρμακῶντα (ab verbo φαρμακάω) ex Harpocr., cujus verba repetit Etym. M.]

[Φάρμαξις, εως, ἡ, Medicatio, Curatio. Plato Phileb. p. 46, A : Οὐκ ἄλλης δεόμενα φ. De tinctura ferri Plut. Mor. p. 395, B : Ἆρ' οὖν χρᾶσίς τις ἦν καὶ φ. τῶν πάλαι τεχνιτῶν περὶ τὸν χαλκόν; || Veneficium, Gl. || Incantatio. Schol. Eurip. Hipp. 519 (514) : Τὴν ὅλην φ. οὐκ ἐπὶ σκηνῆς, ἀλλ' ἔνδον ποιῆσαι μέλλουσαι, πιθανῶς ἤδη τὰ κεφάλαια ὑπέθετε τῆς φ. G. D. Numen. ap. Euseb. Pr. ev. p. 737, C : Περιερχόμενος τῇ φ. τοὺς συγκορυβαντιῶντας. Hase.]

Φαρμάσσω, de quo et antea dictum aliquid est, vel Φαρμάττω [Varios verbi usus Hesych. his gll. explicuit : Φαρμάξαι, ὀξῦναι· βάψαι. Φαρμάξασα, ἀπατήσασα. Φαρμάσσει, φαρμακεύεται, θεραπεύει, φαρμακεύει. Φαρμάσσων, βάπτων, στομῶν, στομοποιῶν, φαρμακεύων. Φαρματτόμενος, κολακευόμενος, ἀλειφόμενος. Phot. : Φαρμάξας, ἀποστήσας (corr. ἀπατήσας), γοητεύσας, ἰατρεύσας. Per ποτίσας et γοητεύσας exp. Suidas, qui addit καὶ φαρμαχθεὶς ἡ μετοχή], Veneno inficio s. noceo. Bud. exp. Veneficio afficio; Ficinus autem, Veneno noceo, in isto Plat. loco Leg. 11, [p. 933, B] : Ὡς πρῶτον μὲν τὸν ἐπιχειροῦντα φαρμάττειν, οὐκ εἰδότα τί δρᾷ, τά τε

κατὰ σώματα, ἐὰν μὴ τυγχάνῃ ἐπιστήμων ὢν ἰατρικῆς, A τά τε αὖ περὶ τὰ μαγγανεύματα, ἐὰν μὴ μάντις ἢ τερατοσκόπος ὢν τυγχάνῃ. Ubi observa duplicem modum τοῦ φαρμάττειν. Dixerat autem paulo ante, Διαλαβόντας δὲ ὁιχῇ τὸν τῆς φαρμακείας πέρι νόμον, ὁποτέρως ἄν τις ἐπιχειρῇ φαρμάττειν, πρῶτον μὲν δεῖσθαι κτλ. [Apoll. Rh. 3, 478; 4, 61. Cum accus. Plutarch. Mor. p. 978, C: Φαρμάττουσα τὸ ὕδωρ· 681, E: Πεφαρμαγμένα βέλη. Forma media Apoll. Rh. 3, 859: Οἵην ἰκμάδα ... ἀμήσατο (Medea) φαρμάσσεσθαι. De eo qui medicinam præbet salutarem Apoll. Rh. 3, 1512: Οὐδ' εἰ Παιήων ... φαρμάσσοι. Qui rarior usus est: nam plerumque in malam partem dicitur. Hinc Pollux 4, 178: Τὸ φαρμάξαι ἀμφίβολον, ὥσπερ ὁ φαρμακεὺς, καὶ ἡ φαρμακὶς ἐπὶ τῶν βλαπτόντων μᾶλλον ἀκούεται.] Ex ejusd. Plat. Symp. [p. 194, A] affert Bud. pro Afficio maleficio vel carmine: Φαρμάττειν βούλει με, ὦ Σώκρατες, ἵνα διαθορυβηθῶ, i. e., inquit, Verbis tuis quasi carmine conturbare et perterrefacere, ne eloqui possim quod meditatus sum. [Id. Menon. p. 80, A: Γοητεύεις με καὶ φαρμάττεις. Aristoph. Thesm. 534: Ἀλλ' ἢ πεφάρμαχθ' ἢ B κακόν τι μέγα πεπόνθατ' ἄλλο. Plutarch. Mor. p. 16, E: Ἂν συνταράττηται τοῖς πάθεσι καὶ κρατῆται φαρμασσόμενος. Dio Chr. vol. 1, p. 313: Παρακαλοῦσα φαρμάξαι τὸν πατέρα. Ammon. p. 112: Τοὺς οἰομένους πεφαρμάχθαι δι' ἐπῳδῶν. Figurate Æsch. Ag. 94: Λαμπὰς ἀνίσχει φαρμασσομένη χρίματος ἁγνοῦ μαλακαῖς ἀδόλοισι παρηγορίαις.] Interdum autem φαρμάσσω metaph. Lenocinio afficio, Adultero, Fuco, inquit Idem, affe-
rens ex Philostr. Ep.: Ὁ μὲν γὰρ καλλωπισμὸς, ἑταιρικὸς, καὶ πάνυ δεῖ δυσχεραίνειν τὴν φαρμασσομένην εὐμορφίαν ὡς καὶ πανουργίας ἐγγύς. Sic in hoc Plutarchi loco [Mor. p. 825, E: Καθάπερ βέλη] φαρμάσσοντες τὰ πράγματα ταῖς βλασφημίαις, possit φαρμάσσοντες itidem exponi Adulterantes, aut certe Inficientes: potius quam Admiscentes, ut habent VV. LL. Illic affertur hic l. Greg. Naz.: Ἵνα ἡ φαρμακεία παραδεχθῇ, διὰ τῆς τέχνης φαρματτομένη τοῖς χρηστοτέροις, et exp. Ut medicina alioqui acerba dulcore aliquo ad artis præscriptum temperata, æquioribus animis recipiatur. Eadem interpr. et Medicor. At illis Budæi interpretationibus, Fuco, Adultero, Lenocinio afficio, affines sunt hæ ex Hesychio sumptæ, Decipio, Assentor. ‖ Tingo, βάπτω, Hesych. et Eustath. Legimus vero et ap. Polluc. 7, cap. Περὶ βαφῆς καὶ χρωμάτων κτλ. [169]: Λέγεται δὲ καὶ φαρμάττειν τὰ ἔρια, καὶ Μηλοῦν, καὶ Καταμηλοῦν, τὸ τῷ κινήθρῳ καταδύειν· sed hanc expositionem ad duo postrema duntaxat pertinere arbitror. ‖ Φαρμάσσω τὸν σίδηρον, Intingo s. Immergo ferrum in aquam frigidam. Solet autem immergi, quum est candens, idque ut induretur ejus acies. Ita Bud. afferens Homeri locum ex Od. I, [393]: Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ χαλκεὺς πέλεκυν μέγαν, ἠὲ σκέπαρνον Εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτῃ μεγάλα ἰάχοντα, Φαρμάσσων· τὸ γὰρ αὖτε σιδήρου τε κράτος ἐστίν. Ubi Eustath. scribit φαρμάσσειν non esse simpliciter βάπτειν, unde φαρμακῶνες pro βαφεῖα: sed poni pro στομοῦν καὶ στερροποιεῖν. [‖ Condio. Hipponax ap. Athen. 14, p. 645, D: Τηγανίτας σησάμοισι φαρμάσσων.]

[Φαρματηνὸς, ὁ, Pharmatenus, fl. ap. Arrian. in Periplo Ponti Eux. 16, 3, p. 261 ed. Didot.]

[Φαρμουθὶ, ὁ, Pharmuthi, mensis Ægyptiacus qui cum Aprili Romanorum fere congruit. Schol. Arati 264: Τοῦ Φαρμουθὶ μηνὸς, ὅς ἐστι παρὰ Ῥωμαίοις Ἀπρίλλιος, ὅτε καὶ τοῦ θερίζειν ὁ καιρὸς παρ' Αἰγυπτίοις. Suidas (et similiter Zonaras Lex. p. 1793): Φ. παρ' Αἰγυπτίοις ὁ κατὰ Ῥωμαίους Ἀπρίλλιος. Cum Ξανθικῷ Macedonum, qui ipse quoque Aprili respondet, componit Joseph. A. J. 2, 5. Idem ibid. 2, 14, 6, auctor est interfectionem primogenitorum in Ægypto contigisse isto mense. Clem. Al. Strom. 1, p. 408: Φαρμουθὶ κε' et Φ. ιθ'. Epigr. Anth. Pal. 9, 383: Εἰαρινῶν Φαρμουθὶ ῥόδων πρωτάγγελός ἐστιν. Hæc Jablonsk. Quibus Tewater. addit inscr. apud Donium p. 23: ΑΠΡΙΛΙΩΝ ΦΑΡΜΟΥΘΙ. Angl. Φαρμουθὶ in inscrr. apud Franz. C. I. vol. 3, p. 462, n. 4986, 8; p. 539, n. 5226, 1. At ibid. p. 471, n. 520, 8, Φ. $\overline{κδ}$, κατ' ἀρχέως (i. e. ἀρχαίους, sicut scriptum est p. 462, n. 4987, 8), indicatur mensis calendarii quod erat in usu ante cal. anni fixi, vulgoque vagum vocatur. Conf. Franz. ib. p. 375, n. 4736. Hase.]

[Φαρνάβαζος, ὁ, Pharnabazus, n. pr. virile frequens in Persia: cujus exx. v. ap. Thucyd. 2, 67; 8, 6, 80, 109, Xenoph. Anab. 6, 2, 24, Isocr. p. 69, D, Arrian. Anab. 2, 1, 3, Diodor. 13, 37, aliosque.]

[Φάρναγος, ὁ, Pharnagus, n. pr. in titulo Odessensi ap. Bœckh. 2056, c, vol. 2, p. 79: Ἡρόσοδον Φαρνάγου. Radicem Φαρν— Persicam esse monet Bœckh. p. 114.]

[Φαρναζάθρης, ὁ, Pharnazathres, dux Indorum. Herodot. 7, 65: Ἰνδοὶ προσετετάχατο ... Φαρναζάθρῃ τῷ Ἀρταβάτεω.]

[Φαρνάκεια, ἡ, Pharnacea. Steph. Byz.: Φαρνάκεια χώρα καὶ πόλις Ποντικὴ προσεχὴς τῇ Τραπεζοῦντι· τὸ ἐθνικὸν Φαρνακεὺς ἀπὸ τοῦ Φάρνακος, ὡς Ἀντίοχος Ἀντιοχεὺς, Σέλευκος Σελευκεύς. Ἔστι καὶ Φρυγίας Φαρνάκιον, ὡς Ἀλέξανδρος περὶ Φρυγίας τρίτῳ. Libri Φαρναχία, ut apud Strabonem p. 126, 320, 499, 547, 548, 549, 551, 555, 556, 677, et Ptolem. Diphthongum restituit Meinek. Et sic est apud Arrian. Periplo P. E. 16, 4, p. 261, etsi falso accentu Φαρνακεία et Φαρνακείαν. Φερνακία ap. Plutarch. V. Luculli c. 18, librarii errore, ut videtur. *Pharnacea* ap. Plin. H. N. 6, 4. G. Dindorf.]

[Φαρνάκειον, τὸ, Pharnaceum, nomen herbæ. Plin. H. N. 25, 4, 14: Quartum genus Panacis ab Chirone repertum centaurion cognominatur: sed et Pharnaceon, in controversiam inventionis a Pharnace rege deductum.]

[Φαρνάκη, ἡ, Pharnace, Megessari filia, Sandaci uxor, Cinyræ Syrorum regis mater. Apollod. 3, 14, 3, ubi libri corrupte θανάκην, quod correxit Meursius. Hesych.: Κινύρας, Ἀπόλλωνος καὶ Φαρνάκης (codex φαρνα..) παῖς, βασιλεὺς Κυπρίων· et Suidas s. v. Καταγηράσαις et Σαρδαναπάλους. In Φάρμη corruptum in Proverb. Append. 4, 68, p. 450 ed. Schneidew.]

[Φαρνάκης, ὁ, Pharnaces, Persa. Herodot. 7, 66: Ἀρτάβαζος ὁ Φαρνάκεω· sed 9, 41: Ἀρτάβαζος ὁ Φαρνάκεος. Φαρνάκῃ et Φαρνάκου ap. Aristoph. Av. 1028, C 1030. Φαρνάκου sæpius in inscrr. Anapæ repertis ap. Bœckh. vol. 2, p. 166, 167. Thucyd. 1, 129: Ξέρξης ... ἀποστέλλει Ἀρτάβαζον τὸν Φαρνάκου· 2, 67: Φαρνάκην τὸν Φαρναβάζου· 5, 1. Φαρνάκης, rex Ponti, avus Mithradatis, ap. Polyb. 3, 3, Strab. 11, p. 495. Iidem aliive apud Diodorum, Appianum, Dionem Cassium, Ciceronem, Plinium, Suetonium, aliosque. G. D. Strabo 12, p. 557, τὸ ἱερὸν Μηνὸς Φαρνάκου καλούμενον, de quo Creuzer. *Symbolik* part. 2, p. 359. Alius Φ. in tit. Telmiss. ap. Franz. C. I. vol. 3, p. 131, n. 4216, 2: Φαρνάκου Ὦλος. Nomen servorum libertorumve in inscrr. Latinis ap. Ott. Jahn. Spec. epigr. p. 45, n. 187, 1: L. Aufidius Ph.; p. 75, 14: T. Vettius T. L. Ph.; et alibi sæpe. De scalptore incertæ ætatis et patriæ Sillig. Cat. artif. p. 331; gemmis tamen plurimis nomen ΦΑΡΝΑΚΟΥ manu recenti additum esse censet Lud. Stephani, *Angebliche Steinschn. des Alt.*, diss. ed. Petropoli a. 1851, p. 60, n. 4—8. Hase.]

[Φαρνακία vitiose pro Φαρνάκεια, quod v.]

[Φαρνάκιον, τὸ, Pharnacium, oppidum Phrygiæ. V. D Φαρνάκεια.]

[Φαρνακίων, ωνος, ὁ, Pharnacio, n. pr. in inscrr. Anapæ repertis ap. Bœckh. vol. 2, p. 166 et 167, ubi genitivus Φαρνακίωνος cum nominibus filiorum Νεοκλῆς, Πάππος, Μακάριος, Φαρνάκης et aliorum, ut frequens nomen fuisse pateat.]

[Φαρνακύας, ὁ, Pharnacyas, eunuchus, Xerxis interfector. Ctesias ap. Phot. Bibl. p. 42, 11, 33.]

[Φαρναπάτης, ὁ, Pharnapates, dux Parthorum. Plutarch. V. Anton. c. 33: Φαρναπάτην, ἡγεμονικώτατον τῶν Ἡρώδου βασιλέως στρατηγῶν. Dio Cass. 48, 41.]

[Φαρνάσπης, ὁ, Pharnaspes, Cyri socer. Herodot. 2, 1, et 3, 2, 68, quibus in locis genitivus est Φαρνάσπεω.]

[Φάρνος, ὁ, Pharnus, rex Mediæ. Diodor. 2, 1.]

[Φαρνούχης, et Φαρνοῦχος, ὁ, Pharnuches, vel Pharnuchus, frequens inter Persas nomen virile. Prioris formæ exx. sunt ap. Herodot. 7, 88, Arrian. Anab. 4, 3, 7; 4, 5, 33 (ubi Ph. Lycius, dux equitatus Alexandri). Alterum, Φαρνοῦχος, ap. Æsch. Pers. 313,

Xenoph. Cyrop. 6, 3, 32; 7, 1, 22; 8, 6, 7. Ambiguum Φαρνούχου ap. Iambl. Phot. Bibl. p. 75, 12.]

[Φάρξ. Hesych. : Φάρκες, νεοσσοὶ, Pulli. V. de hoc genere monosyllaborum Lobeck. Paralip. p. 111.]

[Φάρος, ὁ. Pharus. Insula quædam prope Alexandriam, continenti adjacens, in qua turris ædificata erat in salutem navigantium. Utraque et insula et turris nomen Phari habuit. V. Steph. Byz. v. Φάρος (qui addit, Φάρος δὲ καὶ ἡ Ἀλεξάνδρεια ἐκαλεῖτο). Adde de insula illa Strab. 8, p. 536; 17, p. 791, 794, Ammian. Marc. 22, 16, Eust. in Hom. Od. Δ, 355, p. 1500, eundemque in Dionys. Perieg. 258, et imprimis Salmas. in Solin. p. 379 ed. Paris. ac Prideaux *Hist. des Juifs* vol. 3, p. 14—16. (Arrian. Anab. 7, 23, 10 : Ἡρῶον ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ Αἰγυπτίᾳ, ἔν τε τῇ πόλει αὐτῇ καὶ ἐν τῇ νήσῳ τῇ Φάρῳ, ἵνα ὁ πύργος ἐστὶν ὁ ἐν τῇ νήσῳ μεγέθει τε μέγιστος καὶ πολυτελείᾳ ἐκπρεπέστατος.) Nomen insulæ hujus deducunt nonnulli a Pharo quodam, Menelai, vel, ut alii volunt, Helenæ et Paridis nauclero aut gubernatore navis (πρῳρεὺς Μενελάου dicitur ab Steph., ut ab Herodiano Περὶ μ. λ. p. 36, 28. G. D.), qui illic ex morsu serpentis perierit. V. Steph. Byz. et (schol. Hom. l. c.) Eustath. l. c. atque Etym. M. v. Φάρος. Sed notum est vulgo, Græcos fabularum talium plenos esse. Alii nominis istius veram significationem ex Græco sermone eruere satagunt. Ita Etym. M. : Φάρος ... παρὰ τὸ φῶ, τὸ φαίνω, φάρος, παρὰ τὸ φαίνεσθαι αὐτὴν πρὸ τῆς Αἰγύπτου· ἔχει δὲ καὶ ἄλλον λόγον, καὶ ἐπὶ τοῦ προφαινομένου τοῖς πλέουσι πύργου, ἤτοι παρὰ τὸ φῶς ἀνάπτειν τοῖς πλέουσιν· ἢ παρὰ τὸ φάω· οἷον, «Φάε δὲ χρυσόθρονος ἠώς». Pariter alii quoque, et veteres et recentiores critici. Verum Phari nomen est antiquissimum, cujus Homerum jam meminisse videmus Od. Δ, 355, adeoque insulæ illi non a Græcis, verum ab ipsis Ægyptiis impositum, quare non nisi ex eorum lingua merito explicandum erit. Neque etiam difficile est ex lingua Ægyptiorum nominis illius rationem reddere. Nempe Pharus ab antiquo specula fuit, et locus munitus, φυλακὴ, qui ab Ægypto peregrinos arceret. Vid. Strabon. 3, p. 140; 17, p. 791, 792, 794. Eadem vox etiam speculam potest designare, quia in specula custodes solent esse constituti. Et ita vox Ægyptiaca usurpatur Ps. 77, 4. Quod Num. 23, 14, in Græcis est, Καὶ παρέλαβον αὐτὸν εἰς ἀγροῦ σκοπιὰν, interpretes Ægyptiaci transtulerunt ΦΑΡΕΤ. Et vero tradunt antiqui, Pharum fuisse σκοπιὰν, Speculam. Dionysius certe Perieg. ita Pharum describit v. 258, 9 : Ἠχί περ ἄκραι φαίνονται σκοπιαὶ Παλληνίδος Εἰδοθεείης. Eust. ad illa Dionysii verba hæc commentatur p. 45 : Ὅτι σκοπιὰς τῆς Εἰδοθέας λέγει τὴν κατ' Ἀλεξάνδρειαν Φάρον, ἢ τὸν Ἀντίφαρον, ὑψηλὸν ὄντα καὶ αὐτὸν, ὃς λέγεται τάφος Ὀσίριδος καὶ Εἰδοθέας τῆς τοῦ Πρωτέως, κτλ. Vide et eundem in Hom. Od. Δ, p. 1500. Jablonsk. De Pharo vid. Montefalc. Dissertatio in Commentt. Acad. Inscrr. vol. 6, p. 576—582, de Ægyptiaca voc. Φάρος origine non dubitantis. Plutarch. De Iside et Osir. p. 504 ed. Ox. observat Pharum, quam Homerus cursu unius dici ab Alexandria abesse canit, nunc partem esse Ægypti. Tewater. Plutarch. V. Alex. c. 26, post locum Homericum : Ἐβάδιζεν (ὁ Ὀδυσσεὺς) ἐπὶ τὴν Φάρον, ἣ τότε μὲν ἔτι νῆσος ἦν τοῦ Κανωβικοῦ μικρὸν ἀνωτέρω στόματος, νῦν δὲ διὰ χώματος ἀνείληπται πρὸς τὴν ἤπειρον. Eurip. Hel. 5 : Πρωτεὺς ... Φάρον μὲν οἰκῶν νῆσον, Αἰγύπτου δ' ἄναξ. Alia plurima ex aliis scriptoribus quum de insula tum de turri Pharo dicta collegit Tzschuck. ad Pomp. Melam vol. 3, 2, p. 640 seqq. || De aliis Pharis Steph. Byz. : Φάρος, νῆσος ἐν τῷ Ἀδρίᾳ, ποταμὸν ὁμώνυμον ἔχουσα· ἔστι δὲ κτίσμα Παρίων, ὡς Ἔφορος κη'. (De hac Marcian. Heracl. p. 430 : Φάρος ... Παρίων κτίσις. Diodor. 15, 13 : Πάριοι κατά τινα χρησμὸν ἀποικίαν ἐκπέμψαντες εἰς τὸν Ἀδρίαν ἔκτισαν ἐν αὐτῷ νῆσον τὴν ὀνομαζομένην Φάρον, συμπράξαντος αὐτοῖς Διονυσίου τοῦ τυράννου. Strabo 7, p. 315 : Ἡ Φάρος, Πάρος λεγομένη πρότερον· Παρίων γάρ ἐστι κτίσμα. Plin. H. N. 3, 21 : «Pharus Paros ante.» Solo æquata ab Romanis : v. Appian. Illyr. c. 7.) Ἔστι καὶ πόλις Ἰλλυρίας, ὡς Πολύβιος γ'. (Hæc non diversa a priori, sed est urbs in insula Pharo sita, de qua Polyb. 2, 11, 15; 3, 18; 5, 108, 7, ubi libri ἐν τῷ Φάρῳ, recte in τῇ mutatum ab Schweigh.; 7, 9, 13). Τὸ ἐθνικὸν Φάριοι. Tum post ea quæ de Pharo τῇ πρὸς τῇ Ἀλεξανδρείᾳ dixit, Τὸ ἐθνικὸν Φάριος καὶ Φαρία καὶ Φάριον. Ἔστι καὶ πόλις Περραιβική. Ἐθνικὸν τὸ αὐτό. G. D. Inscript. Lycopolitana ap. Clarac. *Inscrr. du Musée de Londres*, 1832, tab. lx, unde repetita in Welckeri Novo Mus. Rhen. 1, 2, p. 293 : Ἐν Φαρίῃ γαίῃ. Nonnus Synag. histor. 1, c. 2, ἡ Φαρία νῆσος. Boiss. Inscr. Hierasyc. ap. Franz. C. I. vol. 3, p. 506, n. 5119, 7 : Ὃν ἀγαπᾷ ἡ Φαρία Ἶσις. Ibid. p. 331, n. 4683, b, 1 : Εἴσιδι Φαρίᾳ. Aliud adject. Stad. maris magni in Geogr. gr. min. vol. 2, p. 434, 3 Gail. : Ἀπὸ Ἀλεξανδρείας τῆς Φαρίτιδος. Hase.]

[Φάρος, ὁ, i. q. φάρυγξ. Etym. M. p. 788, 30 : Φάρυγξ, παρὰ τὸ φέρω, δι' ἧς φέρεται τὸ πνεῦμα· φέρω, φέρος καὶ φάρος, καὶ παρώνυμον φάρυγξ, ὡς Λυκόφρων, Ἐτύμβευσεν φάρῳ, ἀντὶ τοῦ φάρυγγι. Quæ exscripsit Meletius in Cram. Anecd. Oxon. vol. 3, p. 84. Apud Lycophr. 154, nunc interpolata scriptura legitur ἐτύμβευσεν τάφῳ. Sed φάρῳ fortasse legit glossator vetus qui interpretatur κατέφαγεν τῇ φάρυγγι.]

[Φάρος, ὁ, Pharus, nauclerus Menelai. V. Φάρος, ἡ. || Fl. Ciliciæ. Suidas : Φάρος, ποταμὸς Κιλικίας, οὗ τὸ εὖρος πλέθρα τρία.]

[Φᾶρος, vel Φάρος, τὸ, Palla, Pallium, Vestis exterior, sicut χιτὼν interior. Etym. M. p. 788, 8 : Φάρος· ἱμάτιον, περιβόλαιον (sic etiam Hesych.), ἀπὸ τοῦ φέρεσθαι, οἱονεὶ φέρος τι ὄν· ἢ παρὰ τὸ τῇ ὑφῇ ἀρηρέναι. Λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ γυναικῶν. Eadem fere apud Phot. et Suidam, ubi minus accurate, λέγεται δὲ ἐπὶ γυναικὸς, quasi proprium sit mulierum. Est autem vocabulum poeticum, nisi quod duobus in locis eo usus est Herodotus 2, 122, : Φᾶρος αὐτημερὸν ἐξυφήναντες· 9, 109 : Ἐξυφήνασα φᾶρος ποικίλον. Nam alii omnes scriptores prosaici aliis nominibus uti solent, plerumque ἱμάτιον. Hom. Il. B, 43 : Μαλακὸν δ' ἔνδυνε χιτῶνα ..., περὶ δὲ μέγα βάλλετο φᾶρος, ubi ab χιτὼν distinguitur, ut Ω, 221 : Τόσσα δὲ φάρεα καλὰ, τόσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας· 588 : Ἀμφὶ δέ μιν φᾶρος καλὸν ἠδὲ χιτῶνα· et Od. Z, 214 : Πὰρ δ' ἄρα οἱ φᾶρός τε χιτῶνά τε εἵματ' ἔθηκαν· et similiter H, 234. N, 67 : Τὴν μὲν φᾶρος ἔχουσαν ἐϋπλυνὲς ἠδὲ χιτῶνα· ubi quod φᾶρος et χιτὼν ordine inverso nominantur, propter solam metri necessitatem factum est. Porro Il. Θ, 221 : Πορφύρεον μέγα φᾶρος ἔχων ἐν χειρὶ παχείῃ· Od. Θ, 84 : Πορφύρεον μέγα φᾶρος ἑλὼν χερσὶ στιβαρῇσιν κὰκ κεφαλῆς εἴρυσσε· 88 : Κεφαλῆς ἄπο φᾶρος ἔλεσκεν· O, 61 : Χιτῶνα περὶ χροὶ σιγαλόεντα δῦνεν καὶ μέγα φᾶρος ἐπὶ στιβαροῖς βάλετ' ὤμοις· T, 138 : Φᾶρος ... ὑφαίνειν λεπτὸν καὶ περίμετρον. De indumento muliebri Od. E, 230 et K, 543 : Αὐτὴ δ' ἀργύφεον φᾶρος μέγα ἔννυτο νύμφη· N, 108 : Νύμφαι φάρε' ὑφαίνουσιν ἁλιπόρφυρα· Hymn. in Apoll. Del. 121 : Φάρεϊ λευκῷ, λεπτῷ, νηγατέῳ. Hesiod. Op. 198 : Λευκοῖσιν φαρέεσσι καλυψαμένω χρόα καλὸν ... Αἰδὼς καὶ Νέμεσις. De velo quo corpus mortui tegitur, Hom. Il. Σ, 353 : Ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, καθύπερθε δὲ φάρεϊ λευκῷ· Od. B, 97 et Ω, 133 : Εἰς ὅ κε φᾶρος ἐκτελέσω ... Λαέρτῃ ἥρωϊ ταφήϊον : quod σπεῖρον dicitur ibid. B, 102. De velo navis Od. E, 258 : Τόφρα δὲ φάρε' ἔνεικε Καλυψὼ ... ἱστία ποιήσασθαι. Post Epicos frequenter ab Tragicis dictum est de indumento et virili et muliebri. Sic Æsch. Sept. 329 : Ἄγεσθαι νέας τε καὶ παλαιὰς ... περιρρηγνυμένων φαρέων· Choeph. 11 : Ὁμήγυρις στείχει γυναικῶν φάρεσιν μελαγχίμοις πρέπουσα. Soph. Aj. 916 : Ἀλλά νιν (Ajacem mortuum) περιπτυχεῖ φάρει καλύψω τῷδε παμπήδην· fragm. 342 : Βύσσινον φάρος. Mire idem ἀναιδείας φάρος dixit, quod Hesych. per χιτὼν explicat παρὰ τὸ (Il. B, 262), Χλαῖναν τ' ἠδὲ χιτῶνα, τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει. De stragula Trach. 916 : Ὁρῶ δὲ τὴν γυναῖκα δεμνίοις τοῖς Ἡρακλείοις στρωτὰ βάλλουσαν φάρη, ut Bion 1, 72 : Κάτθεό νιν μαλακοῖς ἐνὶ φάρεσιν οἷς ἐνίαυεν. Eurip. Phœn. 328 : Ἄπεπλος φαρέων λευκῶν. Φᾶρος λεπτόμιτον Andr. 832; χρυσεόστολον Herc. F. 414; χρυσεοπήνητα φ. Or. 838; πολύπηνα El. 191; πολυποίκιλα Iph. T. 1150; λεπτὰ Hipp. 133; et Suppl. 286 : Τί κλαίεις λέπτ' ἐπ' ὀμμάτων φάρη βαλοῦσα τῶν σῶν; Πορφύρεα φ. Or. 1436, Hipp. 126. De velo Hec. 1081 : Ναῦς ὅπως ποντίοις πείσμασι λινόκροκον φᾶρος στέλλων. || De mensura syllabæ pri-

mæ insignis est locus Herodiani Περὶ μ. λέξ. p. 35, 36 : Τὰ εἰς ος λήγοντα οὐδέτερα δισύλλαβα, εἰ ἔχοι πρὸ τέλους τὸ α, συνεσταλμένον πάντως αὐτὸ ἔχει ... σημειῶδες ἄρα τὸ φάρος ἐκτεινόμενον τὸ α· (Hom. Od. Π, 173) Φᾶρος μέν οἱ πρῶτον κτλ.· οἱ μέντοι τραγικοὶ ἐπίσης ἐκτείνουσι τοῦ προκειμένου ὀνόματος τὸ α καὶ συστέλλουσιν, ὡς παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Σαλαμινίαις, Εἴ μοι γένοιτο φᾶρος ἶσον οὐρανῷ· ἀλλὰ κατὰ συστολὴν παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Τηρεῖ, Σπεύδουσαν αὐτὴν, ἐν δὲ ποικίλῳ φάρει· καὶ ἐν Κρίσει σατυρικῇ, Καὶ δὴ φάρει τῷδ' ὡς ἐμῷ καλύπτομαι. Quæ excerpserunt Draco p. 35, 5, et gramm. Hermanni p. 445. Poetæ epici α constanter produxerunt (ut Homerus locis supra citt., Apoll. Rh. 2, 30; 3, 454, 1031, 1204; 4, 187), excepto dativo φαρέεσσιν, quem correpta syllaba prima metro accommodarunt Hesiod. Op. 200, et Apoll. Rh. 3, 863. Ad Tragicos quod attinet, apud Æschylum nullum correpti, apud Sophoclem nullum producti α exemplum est, Euripides vero utraque mensura usus est. || Forma monosyllaba ap. Arcad. p. 124, 18 : Φᾶρ τὸ ἱμάτιον, ἀπὸ τοῦ φᾶρος.]

Φάρος, τὸ, Aratio, vide in derivatis ex Ἀρόω [s. v. Ἄφαρος, ubi grammaticorum loci afferuntur ἄφαρος, quo Callimachus usus erat, explicantium, de quo vide s. v. Φαρῶ. Herodian Περὶ μον. λέξ. p. 36, 30 : Καὶ οὐδέτερον (τὸ φάρος), ὁπότε σημαντικὸν τοῦ ἱματίου ἢ καὶ τοῦ ἀρότρου, ὡς καὶ παρ' Ἀλκμᾶνι· ἀλλὰ καὶ παρ' Ἀντιμάχῳ, Ἀεὶ φάρεος χατέουσιν ἔχων (χατέουσιν ἑκόντες Lehrsius, χατέουσαν Ἐχῖνον Lobeck. Proleg. Pathol. p. 62)· οὕτως ἐν τοῖς ἀντιγράφοις εὕρηται.]

[Φαρούσιοι, οἱ, Pharusii. Steph. Byz.: Φ., ἔθνος Λιβυκόν· μέμνηται αὐτῶν Διονύσιος καὶ Ἀρτεμίδωρος. Adde Ptolem. 4, 6, Strabon. 2, p. 131; 17, p. 826, 828, ubi οἱ Φ. καὶ οἱ Νίγρητες, ut ap. Dionys. Perieg. 216 : Νίγρητες, ἐξείης δ' ἐπὶ τοῖσι Φαρούσιοι· ubi libri plerique φαυρούσιοι. *Pharusii* ap. Plin. H. N. 5, 8, 4, aliosque : v. Tzschuck. ad Pomp. Melam vol. 2, 1, p. 185; vol. 3, 3, p. 416 seq.]

[Φαρρακία vel Φαρράκια ap. Dionys. A. R. 2, 25 : Ἐκάλουν δὲ τοὺς ἱεροὺς οἱ παλαιοὶ γάμους Ῥωμαϊκῇ προσηγορίᾳ περιλαμβάνοντες φαρράκια, ἐπὶ (ἀπὸ Sylb.) τῆς κοινωνίας τοῦ φαρὸς, ὃ καλοῦμεν ἡμεῖς ζέαν. « *Farracia* nusquam reperi apud Latinos, sed *confarreationem*, ad quam vocem hic alludere videtur participium περιλαμβάνοντες et nomen κοινωνία. » Sylburg. Scriptura vitii tanto magis suspecta quod in cod. Vat. φαραγχείους scriptum, quod simile est Latino *farraceos* vel *farracios*.]

[Φαρράλιος. V. Φάρσαλος.]

[Φαρσᾱλία, ἡ, i. q. Φάρσαλος, quod v. || Pharsalia, saltatrix Thessalica, ap. Athen. 13, p. 605, C.]

[Φαρσᾱλικὸς, ὁ, Pharsalicus, n. pr. viri in numo Cumano ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 8.]

[Φάρσᾱλος, ἡ, Pharsalus. De accentu v. Arcad. p. 54, 27. Steph. Byz. : Φ., πόλις Θεσσαλίας, ἀπὸ Φαρσάλου τοῦ Ἀκρισίου. Τὸ ἐθνικὸν Φαρσάλιος καὶ Φαρσαλίς καὶ Φαρσαλία. Ἔστι καὶ Παμφυλίας πόλις. (Hanc nemo memorat : ut Stephani error esse videatur Φάρσαλος cum Φάσηλις confundentis, quod v.) Λέγεται καὶ Φαρράλιος διὰ δύο ρρ, ὡς Μυρρίνη, καὶ κόρρη καὶ « ἐπὶ κόρρης ». Strabo 9, p. 431, duas memorat Φαρσάλους, alteram τὴν παλαιὰν, quam Παλαιφάρσαλον appellat, alteram τὴν νέαν. Posterior intelligenda ibidem p. 430, 432, 434, ap. Thucyd. 1, 111; 2, 22; 4, 78, Aristoph. Vesp. 1271, Xenoph. Hell. 6, 4, 34, Polyb. 17, 3, 9 et 12; 18, 21, 3, et 30, 7. Nomen regionis Φαρσαλία, ἡ, Straboni 9, p. 430, illatum erat ex Plethone pro Φαρσαλίου, quod recte nunc Φαρσάλου scriptum. Nihilo melioris notæ est quod in schol. vulg. ad Hom. Od. Δ, 9, legitur οἱ νεώτεροι Φαρσαλίαν (λέγουσι τὴν Ὁμηρικὴν Φθίαν). Nam hic quoque codex Ambros. unus usitatam præbuit formam Φάρσαλος. *Pharsalia* tamen ab Tacito, Floro aliisque scriptoribus Latinis dicta est. Adjective πόλεως Φαρσαλίας et γῆς Φαρσαλίας Eurip. Andr. 16 et 22. Idem γῆν Φάρσαλον dixit Iph. A. 812, quam γῆν Φαρσαλίδα dicere potuisset. Gentile Φαρσάλιοι est ap. Thucyd. 2, 22, Xenoph. Hell. 4, 3, 3; 6, 1, 3, Demosth. p. 152, 4; 173, 3, Polyb. 5, 99, 3, Arrian. Anab. 3, 11, 10. Scriptores Latini *Pharsalius* et *Pharsalicus* dixerunt. Femin. Φαρσαλίς, ίδος, ἡ, Antip. Sid. Anth. Pal. 7, 2 : Φαρσαλίσι πώλοις.]

[Φαρσίον, τὸ, i. q. φάρσος. Glossator ap. Albert. Gloss. Gr. p. 209, 210. Conf. Δίφαρος.]

[Φάρσιρις, ιδος, ἡ, Pharsiris, n. pr. ap. Iamblich. in Phot. Bibl. p. 75, 12 : Τὰ περὶ Φαρνούχου καὶ Φαρσίριδος καὶ Τανάϊδος. Nomen, ut videtur, non diversum ab Φάρζιρις, de quo suo loco diximus. G. Dind.]

Φάρσος, τὸ, [Fragmentum. Hesych. et Suidas : Φ., τρύφος, κλάσμα, πτερύγιον (pro hoc ῥάχος Suidas), ἀκρωτήριον. Quæ omisso πτερύγιον leguntur etiam in glossis Herodoteis ad 1, 180, et apud Gregor. Cor. De dial. Ion. § 106, p. 513. De parte aut regione urbis dixit Herodot. 1, 180 : Ἔστι δύο φάρσεα τῆς πόλιος· et 181 : Ἐν φάρσεϊ ἑκατέρῳ· 186 : Ἐκ τοῦ ἑτέρου φάρσεος. De pinnaculo domus, ut videtur, dictum annotavit Pollux 7, 121 : Δόμοι, πτέρυγες, φάρση. Φ. βότρυος Phanias Anth. Pal. 6, 299, ubi cum τρύφος φθόϊος conjunctum est. Φ. ἄμας idem ib. 297, et πετάσου φάρσος ὑποξύριον 307.] Integumentum, Involucrum. Nicander Ther. [664] : Τῆς δ' ἀπὸ φάρσος Δραχμαῖον ποταμοῖο πιεῖν ὑδάτεσσι ταράξεις, Delibratæ radicis integumentum et involucrum, VV. LL. [Schol. φάρσος δὲ ἤγουν κλωνάριον, ἢ τὸ ἐκτὸς τῆς ῥίζης φλοιῶδες, ἢ μερίδα.] Ubi affertur et pro Velo s. Velamine, ex Josepho [Ant. Jud. 3, 6, 4] : Λίνεον φάρσος [ἐφελκόμενον ἀπὸ κάλων· ubi var. lect. φάρος et φάρρος. Sed paullo ante libri omnes : Ὡραῖον δὲ ἦν τὸ φάρσος· et 3, 8, 2 : Φάρση σκεπαστήρια τῆς σκηνῆς. De lacinia vestis (ἀποσχίσματι τῆς ἐσθῆτος, ut exp. Etym. M. p. 175, 40, et in cod. Voss. post p. 788, 29) ibid. 8, 7, 7 : Σχίσας εἰς δώδεκα φάρση τὸ ἱμάτιον.] Exp. ab Hesych. τρύφος, κλάσμα, πτερύγιον, ἀκρωτήριον. [Postremam expl. ἀκρωτήριον ad Φάρος spectare monet Bernh. ad Suidam.]

[Φάρσος, ὁ, Pharsus, n. pr. in tabula lapidea musei Berol. ap. Levezow. in Bœttigeri Amalthea vol. 3, p. 227 : Ἴσιδι θεᾷ μεγίστῃ Φ. ἀνέθηκεν. Hase.]

[Φαρσοφόρος, ὁ, Signifer, Vexillarius, Gl.]

[Φάρσωμα, τὸ, cod. Coisl. 36 Bibl. Coisl. p. 110, 51, διὰ φαρσωμάτων πρὸς τὸν πάτον. Vertit Montefalc., Per integumenta ad porticum. V. Φάρσος. Hase.]

[Φάρτη, ἡ, Pharte, Danai filia, Eurydamanti in matrimonium data. Apollod. 2, 1, 5. Nomen merito suspectum Heynio.]

[Φαρύβου vel Φαρίβου (fluvii Macedoniæ) ἐκβολαὶ vulgo ap. Ptolem. 3, 12, p. 221, 5, ubi recte Βαφύρου correctum, de quo monere debebam s. v. Βαφύρας. Quod ibidem ex Aristot. memoravi τοῦ Λιβάνου καὶ τοῦ Βαπύρου ὄρους, scribendum τοῦ Λιβάνου ὄρους καὶ τοῦ Βαφύρου ποταμοῦ cum Meinek. ad Steph. Byz. p. 299. G. Dind.]

[Φαρύγαθρον vitiose pro φαρύγεθρον. V. Φάρυγξ.]

[Φᾰρύγαι, αἱ, Pharygæ. Steph. Byz. : Φ., πόλις Λοκρίδος, ἣν Ὅμηρος (Il. B, 533) Τάρφην καλεῖ· οἱ μὲν ἀπὸ τῆς ἐν Φαρύγαις κρήνης Τάρφης τοὔνομα, οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ πυκνοῦ τῆς ὕλης ταύτας κεκλῆσθαι. Οἱ πολῖται Φαρυγαῖοι, ὡς ὅῆλον ἐκ τῆς Φαρυγαίας Ἥρας. Eadem fere tradit Strabo 9, p. 426 : Καλεῖται ἡ Τάρφη νῦν Φαρύγαι· ἵδρυται δ' αὐτόθι Ἥρας Φαρυγαίας ἱερὸν, ἀπὸ τῆς ἐν Φαρύγαις τῆς Ἀργείας· καὶ δὴ καὶ ἄποικοί φασιν εἶναι Ἀργείων.]

[Φαρύγγεθρον vitiose pro φαρύγεθρον. V. Φάρυγξ.]

[Φαρυγγήδην. Φαρυγγίζω. Φαρυγγίς. Φαρύγεθρον. Φαρυγίνδην. V. Φάρυγξ.]

[Φαρύγιον, τὸ, Pharygium, promontorium Phocidis. Strabo 9, p. 423.]

Φάρυγξ, υγγος, ὁ, ἡ, item Φάρυξ, υγος, Guttur, Fauces. [Suidas : Φάρυγξ φάρυγγος γράφουσιν οἱ πολλοί· οἱ δὲ γράφουσι φάρυξ φάρυγος. Sic potius dicere debebat : nominativum φάρυγξ esse, genitivum vero φάρυγος, non φάρυγγος, quod librarii ubique fere intulerunt, ne metri quidem ratione habita in poetis, apud quos casus obliqui ita sunt ubique in versu collocati ut metrum vel postulet vel ferat simplex γ : vide exempla infra afferenda. Recte igitur Etym. M. p. 788, 34, solum ponit genitivum φάρυγος : Φάρυγξ, παρὰ τὸ φέρω, δι' ἧς φέρεται τὸ πνεῦμα. Φέρω φέρος καὶ φάρος· καὶ παρώνυμον, φάρυγξ, ὡς Λυκόφρων « Ἐτύμβευσεν φάρῳ » ἀντὶ τοῦ φάρυγγι. Ὧρος δὲ λέγει, δι' ἧς φέρεται ἡ ἴυγξ, ὅ ἐστιν ἡ φωνή. Ἰστέον ὅτι φάρυγξ φάρυγος δι' ἑνὸς γ

κλίνεται· καὶ θηλυκῶς μᾶλλον εἴωθε λέγεσθαι, ὡς οἱ Ἀττικοὶ χρῶνται· ἀρσενικῶς δὲ οἱ Δωριεῖς προφέρουσιν· ὁμοίως δὲ καὶ λάρυγος Ἀττικῶς. Eustath. p. 1635, 22 : Κοινῶς μὲν ἡ εὐθεῖα φάρυγξ καὶ γενικὴ φάρυγγος ὡς ἴυγγος, ἄλλως δὲ φάρυξ φάρυγος, ὡς ἄντυγος, Ἰάπυγος. Τὰ γοῦν ἀκριβέστερα τῶν ἀντιγράφων (in versu Homeri Od. I, 373) διὰ τὸ εὐμετρητότερον « φάρυγος δ' ἐξέσσυτο οἶνος· » καὶ ἔχει αὐτὸ συνηγορίαν καὶ ἐκ τῶν Ἡρωδιανοῦ, ὃς ἐν τῷ περὶ τοῦ Στὺξ Στυγός μονοσυλλάβου οὔσης εὐθείας κατὰ τὸ τρὺξ τρυγός, ἐπαγαγὼν καὶ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν τὸ ἄντυξ ἄντυγος ἐπιφέρει, οὕτω καὶ ἡ πομφόλυξ, ἐξ οὗ δῆλον ὅτι ἐν τῷ φάρυγξ καὶ πομφόλυγξ, ἴσως δὲ καὶ τοῖς ὁμοίοις ἐκ πλεονασμοῦ ἔγκειται τὸ ν· μαρτυρεῖ δὲ τῇ δι' ἑνὸς γ γραφῇ τῆς φάρυγος καὶ τὸ φαρύγεθρον.] Pollux [2, 99] ait, Quicquid supra gulam sit, Φάρυγγα et Φαρύγετρον [quod φαρύγεθρον scribendum] nominari, ut docet Cam. Idem, Supra collum, intus cavum, φάρυγξ, i. e. Fauces. Idem, Nam summa gula est φάρυγξ, vel illa potius ibi in ore cavitas. Hom. Od. T, [480] : Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς Χεῖρ' ἐπιμασσάμενος, φάρυγος λάβε δεξιτερῇφι· compressisse dicit fauces aniles Ulyssem prehensas manu dextera. Theocr. [24, 28] usus est de serpentibus : Δραξάμενος φάρυγος, τόθι φάρμακα λυγρὰ τέτυκται Οὐλομένοις ὀφίεσσι. Duo significat φάρυγξ, inquit Gorr. subtilius hujus nominis signif. quam alii plerique examinans, Fauces, et Asperam arteriam. Fauces dico Regionem intra os, ubi tum gulæ tum asperæ arteriæ extrema concurrunt. Grammatici genere distinguunt, ut ἡ φάρυγξ proprie dictam Pharyngen, i. e. Fauces, significet (hæc autem est ἡ τῆς λάρυγγος προκειμένη εὐρυχωρια, h. e. Amplum illud spatium inter laryngem gulamque medium); sed ὁ φάρυγξ genere masculino, Laryngem, quod est asperæ arteriæ summum, vel ipsa arteria. Φάρυγγα pro Faucibus usurpavit Hippocr. Progn. [p. 45] : Φάρυγξ ἑλκουμένη σὺν πυρετῷ, δεινόν· quem l. exponens Galen. ait, Ὅτι φάρυγγα τὴν προκειμένην χώραν στομάχου τε καὶ λάρυγγος ὀνομάζει δῆλόν ἐστι. Et rursus ait eum φάρυγγα vocare τὴν ἐν τῷ διανοῖξαι τὸ στόμα καὶ πιλῆσαι τὴν γλῶτταν κάτω φαινομένην εὐρυχωρίαν, ἐν ᾗ τὰ δύο στόματά ἐστι, τό, τε τοῦ στομάχου καὶ τῆς λάρυγγος. Veruntamen, inquit idem Gorr., pro Summo arteriæ capite aut ipsa etiam Arteria indifferenter utroque genere usurpari reperies, ut ap. Galen. lib. 2 De plac. Hippocr. et Platonis : Τὸ μὲν γὰρ τῆς τραχείας ἀρτηρίας, ἣν περ δὴ καὶ φάρυγγα προσαγορεύομεν· lib. 8 De usu partium : Καὶ τό γε πρῶτόν τε καὶ κυριώτατον ὄργανον τῆς φωνῆς, ᾧ λάρυγξ ὄνομα, τὸ ἄνω πέρας ἐστὶ τῆς τραχείας ἀρτηρίας· ἣν δὴ καὶ φάρυγγα καλοῦσιν ὁμωνύμως τῇ πρὸ τοῦ λάρυγγος. Praxagoras etiam ἐν τῇ Ἀνατομῇ, ut testatur Homericus Interpres, sic scriptum reliquit : Ἔστι δὲ ὁ μὲν φάρυγξ ἐκ τοῦ ἐμπροσθίου, ὁ δὲ στόμαχος ἐκ τοῦ ὀπισθίου· καὶ ὁ μὲν φάρυγξ ἐμφύεται εἰς τὸν πνεύμονα, ὁ δὲ στόμαχος εἰς τὴν κοιλίαν. Ex quibus liquido apparet φάρυγγα pro Larynge et aspera arteria sumi. Ut autem sic appelletur, partium, ut opinor, vicinitas effecit. Aristot. vero Ethic. 3, [10] φάρυγγα Collum s. potius OEsophagum appellavit, genere masculino, de Philoxeno loquens : Athen. 1, [p. 6, B] de eodem, gen. fem. Præterea Oribasius docet φάρυγγα apud Hippocr. Aphor. 15, sect. 2, labia, palatum, et uvam significare : alii vero glandulosa omnia circa fauces corpora. Hactenus Gorr. [Φάρυγξ significat, monente Guidot. Proleg. ad Theophilum De urinis p. 12 sq. 1. Fistulam pulmonarem, quæ vulgo *trachea* dicitur, sive *arteria aspera,* per quam spiritum ducimus, et hinc, ut grammaticis veteribus videbatur, nomen ipsum : appellatur enim φάρυγξ παρὰ τὸ φέρειν, δι' ἧς φέρεται τὸ πνεῦμα, vel δι' ἧς φέρεται ἡ ἰυγή (Etym. M. s. h. v.; conf. Melet. c. 10, p. 84, 5). Hoc significat apud Theophilum De corp. hum. fabrica p. 102, 2, et alibi. Sic Aristot. De partt. anim. 3, 3, 1 : Ὁ μὲν οὖν φάρυγξ τοῦ πνεύματος ἕνεκεν πέφυκεν· et § 5 : Ἡ δὲ καλουμένη φάρυγξ καὶ ἀρτηρία κτλ. Sic quoque Praxagoras ap. schol. Hom. Il. X, 325, cujus verba apposuit HSt., et Rufus Ephes. p. 57, Zeno ap. Galen. De Hippocr. et Plat. dogm. 2, 5, vol. 5, p. 241, 244, Galen. De usu partt. 8, 1, vol. 3, p. 611, aliique. (Aristoph. Ran. 259 : Ἀλλὰ μὴν κεχραξόμεσθά γ' ὁπόσον ἡ φ. ἂν ἡμῖν χανδάνῃ δι' ἡμέρας βρεκεκεκὲξ κοὰξ κοάξ.) 2. Asperæ arteriæ caput tantum, idemque significat ac λάρυγξ, ut apud Theophilum l. c. p. 119, 12, et alibi. 3. Supremam gulæ partem, quæ alio nomine *fauces* sive *pharynx* dicitur, ut ap. Theophil. p. 55, 11, et alibi. Sic Pollux 2, 207 : Ὁ γε μὴν φάρυγξ στομάχου ἐστὶν ἀρχὴ, ὡς βρόγχου λάρυγξ. 4. Ipsam gulam, sive œsophagum, ut ap. Theophil. l. c. p. 128, 5. Sic Etym. M. p. 557, 17 : Λάρυγξ μὲν ὃι' οὗ λαλοῦμεν καὶ ἀναπνέομεν, φάρυγξ δὲ δι' οὗ ἐσθίομεν καὶ πίνομεν. 5. Quidquid supra gulam est, ut ap. Theophil. l. c. p. 56, 10 : Ἔστι δὲ ὁ φάρυγξ ἡ ἐντὸς τοῦ στόματος εὐρυχωρία, εἰς ἣν κρέμαται ἡ σταφυλή. Sic Pollux 2, 99 : Πᾶν δὲ στομάχου ὑπερκείμενον φάρυγξ καὶ φαρύγετρον ὀνομάζεται. Rufus Eph. p. 28 : Φάρυγξ δὲ ἢ φαρύγγεθρον ἡ πρὸς τῇ καταπόσει πᾶσα εὐρυχωρία. Ταῦτα ἄρα καὶ Ὅμηρος ἐποίησε (Od. I, 373), Φάρυγγος (corr. φάρυγος) δ' ἐξέσσυτο οἶνος ψωμοί τ' ἀνδρόμεοι· οὐ γὰρ δὴ ἐκ βρόγχου καὶ τοῦ πνεύμονος ἐπανήμει ὁ Κύκλωψ τὸ σιτίον καὶ πόμα· τοῦτο γὰρ δεινῶς ἀμαθὲς καὶ ἀνόητον. Quem locum Homeri laudant Plutarch. Sympos. 7, 1, 3, et Galen. Comm. in Hippocr. Aphor. 4, 34, vol. 17, part. 2, p. 704 ed. Kühn., qui addit τὴν προκειμένην εὐρυχωρίαν στομάχου καὶ λάρυγγος ὀνομάζων φάρυγγα. Conf. Leo Consp. medic. 4, 10. Greenhill. ad Theophil. p. 293. Eurip. Cycl. 215 : Πάρεστιν (prandium)· ὁ φάρυγξ εὐτρεπὴς ἔστω μόνον· 356 : Εὐρείας φάρυγγος, ὦ Κύκλωψ, ἀναστόμου τὸ χεῖλος· quod φάρυγος, ἰὼ scribendum cum Hermanno. Eodem vitio olim ib. 410 : Ἐπεὶ δ' ἑταίρων τῶν ἐμῶν πλησθεὶς βορᾶς ἀνέπεσε, φάρυγος αἰθέρ' ἐξιεὶς βαρὺν ... scriptum erat φάρυγγος, pariterque 592 : Τάχ' ἐξ ἀναιδοῦς φάρυγος ὠθήσει κρέα· et in fragm. Cratini apud Suidam s. v. Μαρίλη : Μαρίλης τὴν φάρυγα πλέαν ἔχων. Caupona ap. Aristoph. Ran. 571 : Ὦ μιαρὰ φάρυγξ (de Hercule qui panes in caupona comederat). De genere sic præcipit Phryn. p. 65 : Ὁ φάρυγξ ἀρσενικῶς μὲν Ἐπίχαρμος λέγει, ὁ δὲ Ἀττικὸς ἡ φάρυγξ· ubi Lobeck. : « Epicharmi locus fortasse exstat ap. Athen. 10, p. 412, B : Βρέμει μὲν ὁ φάρυγξ. De re ipsa consentiunt Herodianus p. 475 ed. Piers., Thomas p. 570, schol. Aristoph. Ran. 258. Feminino genere usi sunt Aristophanes (l. c. et fragm. 515, ubi Suidas male τὸν φ. G. D.), Thucyd. 2, 49, Pherecrates ap. Athen. 11, p. 481, A : Ξηρὰν ἔχουσα τὴν φάρυγα· Aristid. vol. 1, p. 303, Pausan. 8, 37, Ælian. N. A. 1, 30. Ὁ φ. contra Aristot. H. A. 12, 11, 3, De partt. anim. 3, 3, Eur. Cycl. 214, Plutarch. Symp. 7, 1, 3, Lucian. Asin. c. 6; ac ne hi quidem constanter; in Eurip. Cycl. 355 rursus ἡ φ. legitur et in Hippocratis, Aristotelis et Galeni scriptis utrumque genus peræque tam de œsophago quam de arteria aspera reperitur : conf. Heringa Observ. 7, p. 61. Neque enim servari solet quod Philoponus ponit præceptum in Aristot. De anima 2, 1, a : Φάρυγξ ὅτε μὲν θηλυκῶς λέγεται, σημαίνει τὴν κυρίως φάρυγγα ... ὅτε δὲ ἀρσενικῶς, σημαίνει πολλάκις τὸν λάρυγγα. (Philoponi verba exscripsit Suidas s. v. Φάρυγξ.) Certe nihil erat cur Casaubonus in Teleclid. ap. Athen. 14, p. 644, F, εἰς τὸν φάρυγ' εἰσεπέτοντο, femineum articulum substitueret. » Ex locis Euripideis colligi potest poetas Atticos masculino non esse usos nisi postulante metro. Itaque Casaubonum Teleclidi recte restituisse puto τὴν φάρυγα. G. D. || De palearibus boum Heliodor. 3, 1 : Σιμοὶ τὴν κνήμην καὶ βαθεῖαν τὴν φάρυγγα τοῖς γόνασιν ἐπαιωροῦντες.]~Observa autem obiter tam in his ejus verbis quam in præcedentibus etiam ea, quæ de nom. Λάρυγξ dicuntur. Hesych. certe φάρυγξ exp. voce λάρυγξ, addens βρόγχος, et στόμα. Itidemque verb. Φαρυγγίζω quidam annotant idem significare q. λαρυγγίζω, de quo alibi dicendum erit. Pollux certe [2, 207] Demosthenem dixisse φαρυγγίζειν, sicut vetustiores λαρυγγίζειν, tradidit. [Non hoc, sed contrarium dixit Pollux : Λαρυγγίζειν δὲ εἶρηκε Δημοσθένης (p. 323, 1, quem locum explicat Harpocratio s. h. v.) ὅπερ οἱ παλαιότεροι φαρυγγίζειν.] Extat vero et partic. Ἐμφαρυγξάμενος, tanquam a th. Ἐμφαρύσσομαι : de Eo qui in guttur immissit et deglutiit, s. devoravit. Ab Hesych. ἐμφαρυξάμενος, sine γ, exp. ἐμφαγών : in VV. LL. ex Diosc. [8, 15] : Ἐμφαρυγξάμεναι λίθους διαλύουσι· sed ibi exp., Faucibus insinuatos lapides dissolvunt, item Lapides ingluvie sua mollitos dissolvunt. In Iisd. no-

men Φαρυγγὶς, ίδος, ἡ, Ingluvies, Edacitas, γαστριμαργία: qua voce exp. ab Hesychio [qui accusativum posuit Φαρυγγίδα, ἀντὶ τοῦ γαστριμαργίαν, corruptum haud dubie ex Φαρυγίνδην, quod per κατὰ γαστριμαργίαν explicari potuit]. Item adv. Φαρυγγήδην, Cum ingluvie, voracitate. [Hoc corruptum ex φαρυγίνδην.] Sed ap. [Phot. p. 640, 23, Suidam et] Etym. [M.] auctorem [p. 788, 38] legitur Φαρυγίνδην [in φαλαγγίνδην corruptum apud Suidam, φαρυγγίνδην scriptum ap. Zonar. p. 1794], traditurque ab eo simile esse τῷ ἀριστίνδην: usosque esse illo Atticos σκώπτοντας τὴν γαστριμαργίαν τῶν χορευτῶν. Quod autem videmus unico γ scribi φαρυγίνδην, hanc scripturam referre debemus ad φάρυγξ, φάρυγος, quo certe gen. non semel Hom. utitur. [Veteris poetæ comici vocabulum esse probabiliter conjecit Meinek. Com. vol. 2, p. 290, ex quo sequitur veram scripturam esse φαρυγίνδην per γ simplex. Quod de χορευταῖς dicunt grammatici, lucem accipit ab verbis Plutarchi Mor. p. 349, A, ab Meinekio comparatis: Οἱ δὲ χορηγοὶ τοῖς χορευταῖς ἐγχέλεια καὶ θριδάκια καὶ σκελίδας καὶ μυελὸν παρατιθέντες εὐώχουν ἐπὶ πολὺν χρόνον φωνασκουμένους καὶ τρυφῶντας.] Unde etiam minus suspectum nobis esse debet illud ἐμφαρυξάμενος ap. Hesych. sine γ. Neque tamen ex verbis Eustathii [p. 1635, supra appositis] colligere possumus, receptam itidem fuisse scripturam illam φάρυγος: licet ex Herodiano docentis, in φάρυγξ et πομφόλυγξ, ac fortassis et in similibus, abundare γ: et hanc genitivi φάρυγος scripturam comprobari voce Φαρύγεθρον, item Φαρύγαι. Invenitur autem Φαρύγεθρον (de quo ante), pro Pharynge etiam, tum ap. Hippocr. [p. 915 extr.: Ἀρτηρίη ἐξ ἑκατέρου φαρυγγέθρου τὴν ἔκφυσιν ποιευμένη ἐς ἄκρον πνεύμονος τελευτᾷ], tum Galen. Isag. [et Rufum p. 28, cujus verba supra apposuimus], licet ipsemet alibi ita dictum esse scribat os ὑοειδές. Sed apud eum habetur et Φαρύγγεθρον, cum γγ. [Velut vol. 14, p. 721, 5, et vol. 19, p. 28, 1; φαρύγετρον vol. 14, p. 743, 9. Hase.] At Hesych. habet Φαρύγαθρον (posito mendose α pro ε, ut opinor), a quo dicitur esse ὁ κατὰ τὰ παρίσθμια τόπος. [Male φαρύγετρον ap. Polluc. 2, 99. Ib. 207 post verba ἥ γε μὴν φάρυγξ στομάχου ἐστὶν ἀρχὴ, ὡς βρόγχου λάρυγξ codex Falckenb. et Palat. inferunt καὶ φαρύγεθρον, quod in cod. Paris. καὶ φαρυγγυέστερον scriptum, i. e. καὶ φαρύγετρον.] At vero illud Φαρύγαι, nomen est urbis Locridis. [V. Φαρύγαι.]

[Φάρυκος, ὁ, Pharycus, n. pr. Polyb. 9, 34, 10: Φ. καὶ Πολύκριτος, ὁ μὲν τὸ τῆς Ἥρας ἐν Ἄργει τέμενος, ὁ δὲ τοῦ Ποσειδῶνος ἐν Μαντινείᾳ διήρπασε.]

[Φαρυμὸς, ἡ, ὸν, Audax. Hesych.: Φαρυμὸς, τολμηρὸς, θρασύς. Φαρβὸ, ὁμοίως. Cum φαρυμὸς Hemst. comparavit glossam Hesychii Ἀφάρυμος, ἄτομος, ubi ἄτολμος jam ab Is. Vossio restitutum erat. Φαρβὸ autem ex φαρυνὸς corruptum videbatur Hemsterhusio. Sed Valcken. Epist. ad Rœv. p. 10 φαρυμὸς ex φάρσυνος corruptum judicat, quod Æolicum sit pro θάρσυνος.]

[Φαρύνω. V. Φιαρύνω.]

[Φάρυξ. V. Φάρυγξ.]

[Φάρυτρα ἢ Φάρετρα, nomen urbis Indicæ ap. Ptolem. p. 7, 1.]

[Φαρφὰρ, ὁ, Pharphar, flumen Damascenæ. LXX 4 Reg. 5, 12. Hase.]

[Φάρω. Hesychius profert verbum Φάραι, ὑφαίνειν, πλέκειν, pro quo quum et Φᾶραι substitui possit et Φαρῶσαι, tamen accentus ducit ad Φάρσαι, defectivum quidem, cui præfigendum est præsens φάρω et huic vicissim ἄρω, thematicum utrumque: namque in αρω verbum exit nullum. Hoc autem duas complecti videtur significationes Arandi s. sulcandi et Texendi, quarum commercia patescunt ex iis quæ in Aglaoph. vol. 2, p. 837, de similitudine operis textorii cum agro cancellatim sulcato et aratri cum radio tramas staminis percurrente disputata sunt. Jam ab ἄρω profectum est ἀρόω ..., a φάρω autem ἄφαρος, βούφαρος et neutralia φᾶρος τὸ ἱμάτιον et φάρος τὸ ἄροτρον (v. Proleg. Pathol. p. 62), additoque sigma φάρσος, *lacinia*: nam et hoc nomine, quod cum λαχὶς et λάκος τὸ ῥάκος connexum est, Latini non solum vestis, sed etiam agri segmentum appellant. Lobeck. Rhemat. p. 304. Aoristum φάρσαι, ex quo corruptum est Hesychii illud φάραι, annotavit Etym. M. p. 175, 39: Φάρος παρὰ τὸ φάρσαι, ὅ ἐστι σχίσαι· καὶ γὰρ διφάρσους φασὶ χιτῶνας τοὺς εἰς δύο μέρη κεχωρισμένους καὶ φάρσος τὸ ἀπόσχισμα τῆς ἐσθῆτος, ἐν ὑπομνήματι ἰάμβων Καλλιμάχου. Callimachus ἀφάρωτον γύην dixerat (v. s. v. Ἀφάρωτος), alio autem in loco ἢ ἄφαρον φαρόωσι, de diximus s. v. Φαράω. Utrumque male explicat Heraclit. Alleg. c. 66, p. 131 ed. Mehl., φαρῶσαι (var. lect. φέρσαι, quod fortasse φάρσαι est) per γεννῆσαι, ἀφάρωτος autem per ἄγονος, quasi ab verbo φέρω (vel Dorica aliqua ejus forma φάρω) hæc derivata essent: quem errorem notavit Buttm. Lexil. vol. 2, p. 272. Nam ἄφαρος γῆ eadem est quæ ἀρρὼξ dicitur ab Sophocle.]

[Φάς. V. Φημί.]

[Φασαηλὶς, ίδος, ἡ, Phasaelis. Steph. Byz.: Φ., πόλις τῆς Ἰουδαίας, ὑπὸ Ἡρώδου κτισθεῖσα τοῦ πρώτου βασιλέως τῆς χώρας, τῷ ὀνόματι τοῦ ἀδελφοῦ (Phasaeli), Ἰώσηπος ἐν α′ (c. 21, 9) τοῦ πρὸς Ῥωμαίους πολέμου. (Adde Joseph. A. J. 16, 5, 2, aliosque locos collectos in Indice ed. Paris. vol. 2, p. 460.) Τὸ ἐθνικὸν Φασαηλίτης, ὡς αὐτὸς ἐν τῇ αὐτῇ. Apud Ptolem. 5, 15, p. 372, 12, ubi vulgo Φασαηλὶς, libri plerique Φασηλὶς, quod non debebat textui nuper inferri. G. Dind.]

[Φασάηλος, ὁ, Phasaelus, ὄνομα κύριον ap. Suidam. 1. Phasaelus, Herodis M. filius ex Pallade ap. Joseph. A. J. 17, 2, 3, B. J. 1, 28, 4. 2. Phasaeli Herodis M. fratris filius, Salampsionis Herodis M. ex Mariamme filiæ maritus, A. J. 16, 7, 3; 18, 5, 4. 3. Pheroræ filius, Herodis filiæ ex Mariamme maritus, ib. 16, 7, 6; 17, 1, 3, B. J. 1, 24, 5 et 28, 6. 4. Φασάηλος, arcis Hierosolymitanæ turris, ab Herode M. in Phasaeli fratris memoriam exstructa, A. J. 16, 5, 2; 17, 10, 2, B. J. 1, 21, 9; 2, 3, 2 et 17, 8; 7, 1, 1.]

[Φάσαν. V. Φημί.]

[Φάσαξ, κος, ὁ. HSt. s. v. Φάτης:] Fortassis autem sicut a tertia persona [verbi φημὶ] est hoc φάτης, ita possimus ab secunda derivare Φάσαξ, unde ap. Hesych. Φάσακες, συκοφάνται. Nisi id potius est a φαίνω' ut sit Delator, quemadmodum φάσις significat Delatio criminum.

[Φασγανιάω. Hesych.: Φασγανιῶσαν, ἐξιφισμένην. Φασγανίων, ἐξιφισμένων. Utraque glossa vitii suspecta. Fortasse corrigendum, Φασγανόωσαν, ἐξιφισμένην. Φασγανόων, ἐξιφισμένος. Non magis aliunde cognitum verbum φασγάνω est, quod idem annotavit, Φασγάνεται· ξίφει ἀναιρεῖται (codex ἀναιρεῖσθαι), de quo Lobeck. Rhem. p. 235: « Φασγάνω non a φάσγανον, sed utrumque a σφάζω repetendum puto; nam ut κλαγγάνω ab ἔκλαγον et κραγγάνω ab ἔκραγον, sic a paradigmatico ἔσφαγον produci poterat σφαγάνω, sed ne brevis brevi præponeretur, adhibita est metathesis φασγάνω. » Conf. eund. Pathol. elem. vol. 1, p. 503. G. Dind.]

[Φασγάνιον. V. Φάσγανον.]

[Φασγάνιος in gl. suspecta Hesychii Φασγανίων, de qua diximus s. v. Φασγανιάω.]

[Φασγανὶς, ίδος, ἡ, Gladiolus vel Cultellus. Phanias Anth. Pal. 6, 307.]

[Φάσγανον, τό. HSt. s. v. Φάζω:] Ceterum Eustath. ab hoc Φάζω deducit et Σφάζω, et Φάσγανον, p. 1827; nam alibi vult ita vocari παρὰ τὸ σφαγαῖς γάνυσθαι, ex quorundam opinione; at ego de Σφάζω quidem alibi dicam, sc. in eo quem alphabeticus ordo illi dat loco: at de nom. Φάσγανον hic agam, licet et hoc a σφάζω quidam derivent, ut sit φάσγανον quasi σφάγανον. [Apollon. Lex. Hom. et Hesych.: Φ., ξίφος, παρὰ τὸ φάσαι, ὅ ἐστιν ἀνελεῖν, aliique grammatici s. v. Φάω indicandi.] Est igitur poetis φάσγανον, Ensis, Gladius. Hom. Il. Λ, [190]: Ἦ ὅγε φάσγανον ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ. Utitur et alibi [velut Κ, 256: Φ. ἄμφηκες. Φασγάνῳ αἴξας vel αἴσσων ib. 456; Ε, 81; Θ, 88. Et in Od. Λ, 82: Ἐφ' αἵματι φάσγανον ἴσχων· Χ, 74: Φάσγανά τε σπάσσασθε· 84: Ἐκ δ' ἄρα χειρὸς φάσγανον ἧκε χαμᾶζε. Pind. Pyth. 9, 141: Φασγάνου ἀκμᾷ· Nem. 1, 80: Κολεοῦ γυμνὸν τινάσσων φάσγανον. Semel apud Æsch. Ag. 1262: Θήγουσα φωτὶ φάσγανον. Soph. Aj. 899: Κρυφαίῳ φ. περιπτυχῆς· Trach. 930: Ἀμφιπλῆγι φ. Eurip. Hec. 543: Ἀμφίχρυσον φ. Sylei fragm. 1: Ἴτω μὲν πῦρ, ἴτω δὲ φάσγανα. G. D. Id. Med. 40, θηκτὸν φ. Clem. Al. Strom. 8, 8, 24. Hesych. Presb. Cent.

p. 1010. Achmes Onirocr. p. 252, 23. Tzetz. Alleg. Il. p. 196, 70 Boiss., τὸ φ. ἐθραύσθη. Hase. || Est etiam nomen herbæ, quæ et ξίφος, [Gladiolus,] appellatur, ut in hac voce dictum est. [Theophr. H. Pl. 7, 12, 3 : Τοῦ φ. καλουμένου (radix edulis). Ab aliis ξίφος vocatur propter folium ξιφοειδές, ib. 13, 1. In virginum sepulcris plantari solita φάσγανα habet Nicander fragm. 2, 163. Dioscorides 4, 20, ξίφιον ab aliis φάσγανον ait vocari. Plinius H. N. 25, 7, 89, xiphion et phasganion vocatum in humidis nasci dicit. Schneid. Est Gladiolus communis L. sec. Fraas. Syn. plantt. floræ cl. p. 294, et Bussemak. Schol. Nicandr. p. 669. Hase. Φασγάνιον, τὸ, ap. Phurnut. c. 35, p. 235 : Ἐκ τῶν λεγομένων φασγανίων στέφουσι τὸν Πλούτωνα. Paul. Ægin. p. 248.]

[Φασγανουργός, ὁ, ἡ, Gladios fabricans. Æsch. Choeph. 647 : Προχαλκεύει δ' Αἶσα φ.]

[Φασγάνω. V. Φασγανιάω.]

[Φασὲκ, s. Φασέχ. Legitur ap. LXX Chron. 2, 30, 1, 5, 15, pro Hebr. פסח *Pesah* : Festum paschale. Zonar. p. 1794 : Φασέκ· κατὰ Ἰουδαίους τὸ λεγόμενον Φάσκα, ὅπερ δηλοῖ τὴν ἐξ Αἰγύπτου διάβασιν. Angl. Pro Φάσκα scribendum non Πάσχα cum Tittmanno, sed Φάσχα, quod v.]

[Φασήλιον, τὸ, i. q. φάσηλος, ὁ. Epiphan. vol. 1, p. 645, A : Μεταγγισθῆναι εἰς χόρτον, ἢ εἰς φασήλια, ἢ εἰς κριθήν. Routh.]

[Φάσηλις, ιδος, ἡ, Phaselis. Steph. Byz. : Φ., πόλις Παμφυλίας, ἡ πρότερον Πιτύουσα (corr. Πιτυοῦσσα) καὶ ὕστερον Φάρσαλος (Φάσηλος Salmas., qui Φάσηλις voluisse videtur, quod Meinekius quoque proposuit, sed quod non scripsisse Stephanum ex eo colligi potest quod inauditam illam Φάρσαλον Pamphyliæ, quam ab eo accepit Eustath. ad Dionys. 855, etiam s. v. Φάρσαλος ponit). Ὁ πολίτης Φασηλίτης. Θεοδέκτης δ' ἦν γένος Φασηλίτης. (V. s. v. Θεοδέκτης. Λάκριτος Φ. ap. Demosth. p. 928, 6. Οἱ Φασηλῖται ib. p. 923 et seqq. Διονύσιος ὁ Φ. ἐν τῷ περὶ τῆς Ἀντιμάχου ποιήσεως memoratur in Vita Nicandri init. Φασηλιτῶν θῦμα, παροιμία ἐπὶ τῶν εὐτελῶν καὶ ἀναίμων, quam ex Callimachi Βαρβαρικοῖς Νομίμοις explicant Phot. p. 641, 21, et Suidas s. v. Φάσηλις.) ... Ἡρωδιανὸς δὲ μόνος νῆσόν (peninsulam) φησι καὶ προπαροξύνεσθαι. (Hoc accentu, quem etiam Eustath. l. c. memorat, Φάσηλις ap. Herodot. 2, 68, Thuc. 2, 69; 8, 88, 99, Isocr. p. 156, C; 244, E; sed oxytonum apud Strabon. 14, p. 666, 667, 671, Ptolem. 5, 3, p. 325, 13, Pausan. 3, 3, 8, librariorum, ut videtur, arbitrio. Demostheni p. 939, 10, Φασήλιδι pro Φασηλίδι restitui, rectam scripturam libris plerisque præbentibus p. 924, 17. Φασήλιδος in Φάσιδος corruptum ap. Lycurg. p. 157, 8, correxit Wesselingius. Ἀρισταίνετος ἐν πρώτῃ τῶν περὶ Φασήλιδα citatur ab Steph. Byz. s. v. Γέλα.) Τὸ μέντοι ἀγγεῖον οἱ ἀπ' Ἀλεξανδρείας ὀξύνουσιν. Sic Herodian. ap. Arcad. p. 31, 15 : Τὰ εἰς λις ὑπερδισύλλαβα παραληγόμενα τῷ η βαρύνεται ... πλὴν τοῦ φασηλίς. De quo dixit Lobeck. Pathol. Proleg. p. 110. Φασηλίδα autem Hemst. conjicit ab Alexandrinis dictum esse vas continens φασήλους. G. D. Antig. Caryst. Hist. mir. p. 99, 23, τὴν τῶν Φασηλιτῶν χώραν. Brut. Epist. 27, 3, Φασηλίταις. Inscr. Rhod. ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 393, n. 2528, 1, Ἀφροδίσιος Φασηλίτας. Ipsa urbs Φάσηλις ap. Hierocl. Synecd. p. 443, 22 Fort., ubi perperam cusum Φασύδης. Hase.]

[Φασηλοειδὴς, ὁ, ἡ, Phaselo similis. Chœrob. In Theodos. p. 305, 20 : Σύαξ, φασηλοειδὲς ὄσπριον.]

[Φάσηλος, ὁ, Phaselus, leguminis genus. Athen. 2, p. 56, A : Φάσηλοι. Λακεδαιμόνιοι ἐν τοῖς δείπνοις τοῖς καλουμένοις κοπίσι διδόασι τραγήματα σῦκά τε ξηρὰ καὶ κυάμους καὶ φασήλους χλωρούς· ἱστορεῖ Πολέμων. Ἐπίχαρμος « Φασήλους φῶγε θᾶσσον, αἴ χ' ὁ Διόνυσος φιλῇ ». Δημήτριος « Ἢ σῦκον ἢ φάσηλον ἢ τοιοῦτό τι. » Aristoph. Pac. 1144 : Ἀλλ' ἄφαυε τῶν φασήλων ... τρεῖς χοίνικας. Recentior nominis forma φασίολος est (memorata ab Polluce 1, 237, φασίολοι) ap. Dioscor. 2, 130 : Φασίολος φυσώδης, πνευμάτων γεννητικὸς, δύσπεπτος· ἑψηθεὶς δὲ χλωρὸς καὶ ἐσθιόμενος κοιλίας μαλακτικὸς, πρὸς δὲ ἐμέτους εὔθετος· quibuscum comparanda quæ περὶ φασήλων dixit Galen. vol. 6, p. 328. Idem vero ib. p. 329, ubi de dolichis agit, φασήλους et φασιόλους distinguit : Ἡγοῦμαι δ' αὐτοὺς (Dioclem et Hippocratem) οὕτως ὀνομάζειν τὸ σπέρμα τοῦ κηπευομένου φυτοῦ, καλουμένου δὲ νῦν ὑπὸ τῶν πολλῶν κατὰ τὸν πληθυντικὸν ἀριθμὸν διττῶς. Ἔνιοι μὲν γὰρ λοβοὺς, ἔνιοι δὲ φασήλους ὀνομάζουσιν αὐτοὺς διὰ τεττάρων συλλαβῶν τὴν φωνὴν προφερόμενοι, καὶ διὰ τοῦτο ποιοῦντες ἕτερον ὄνομα τοῦ διὰ τριῶν συλλαβῶν λεγομένου φασήλου. Τινὲς δὲ τὸν αὐτὸν εἶναι λέγουσι τὸν φάσηλον τῷ λαθύρῳ, τινὲς δὲ εἶδος αὐτοῦ· ubi φασήλους in φασιόλους mutandum ex Aetio fol. 7, a : Οἱ νῦν παρὰ πάντων ὀνομαζόμενοι λοβοὶ δόλιχοι καὶ φασίολοι παρὰ πάντων τῶν ἀρχαίων ἐκαλοῦντο. Conf. Schneid. ad Columell. p. 542, et Lobeck. Pathol. Prol. p. 129. Præterea etiam isopyrum φασίολον appellatum esse dicit Galen. vol. 13, p. 180, de quo v. s. v. Ἰσόπυρον. Φασίλων ap. Oribas. p. 48, quod recte in φασιόλων mutat Matth. Duplici forma, *phaselus* et *phaseolus*, etiam scriptores Latini utuntur, sed ut apud hos quoque antiquior videatur *phaselus* : de quibus Forcellin. in Lexico : « Phaselus et Faselus genus leguminis, quod quidam in duo genera dividunt, majus et minus : majus putant esse quod nos dicimus *fava;* minus, quod appellamus *fagivoli*. De hoc minore intelligunt illud Virg. Georg. 1, 227 (ubi vid. Servium) « Viciam que seres, vilemque phaselum, » et Colum. 10, 377 : « Et gravis atriplici consurgit longa fasellus. » Adde 2, 10, et Pallad. in Septembr. tit. 12. Phasiolus vel Passiolus legas in antiquis Plinii codicibus H. N. 24, 9. Sic Colum. 11, 2 : « Milium et panicum hoc tempore demetitur, quo faseolus ad escam seritur. » G. D. Formam vulgarem φασοῦλιν habet jam Incert. De cibis p. 231, 20 Ermerins.; φασιόλους Hippiatr. p. 22, 19; 185, 13. Genus majus est Phaseolus vulgaris L., minus Ph. nanus L., sec. Fraas. Syn. pll. floræ cl. p. 52. Hase.]

[Φάσηλος, ὁ, Phaselus, navigii genus, frequenter memoratum ab scriptoribus Latinis, velut Virgil. Georg. 4, 287, Catullo 4, 1, aliisque, quorum locos v. ap. Forcellinium, nusquam a Græcis. Fictiles phaselos nominat Juvenal. 15, 126, quæ ὀστράκινα πορθμεῖα dixit Strabo 17, p. 788.]

[Φασήολος vitiose pro φασίολος. V. Φάσηλος.]

[Φασηλοῦσσαι, αἱ, Phaselussæ. Steph. Byz. : Φ. (libri Φασήλουσσαι), δύο νῆσοι πλησίον Σίριος ποταμοῦ. Ἑκαταῖος Περιηγήσει Λιβύης. Οἱ νησιῶται Φασηλουσσαῖοι ὡς Σκοτουσσαῖοι.]

[Φασιάδης, ὁ, Phasiades, nomen sine interpretatione positum apud Suidam.]

[Φασιανικός. Φασιανός. Φασιάς. Φασιάτης. Φασιατικός. Φασιᾶτις. V. Φᾶσις.]

[Φασιθέα vitiose pro Πραξιθέα, quod v.]

[Φασίμηλος, ὁ, Phasimelus, psaltes Alexandri M. tempore. Chares ap. Athen. 12, p. 539, A.]

[Φασίολος. V. Φάσηλος.]

Φάσις, εως, ἡ, interdum quidem idem quod mox sequens nomen φάσμα, si Budæo credimus, scribenti. Φάσις, Apparitio, i. e. φάσμα, φαντασία. Aristot. Meteor. 1, [6] de Martis stella : Διὰ γὰρ τὸ μικρὸν ἐπαναβαίνειν, πολλὰς ἐκλείπει φάσεις, Raro apparet. Sed ego nequaquam dixerim cum Budæo, φάσις i. esse q. φάσμα, quum φάσμα sit potius Id quod apparet, at φάσις, Apparitio, i. e. Ipsa apparendi actio. [Tim. Locr. p. 97, B : Φάσιάς τε καὶ κρύψιας καὶ ἐκλείψιας. Ibid. : Φάσιας φανερὰς ἑῴας ἢ ἑσπερίας ἐκτελέοντι ποτὶ τὸν ἅλιον.] Reddi possit φάσις et Conspectus illum sequendo; nam comp. Σύμφασις ab eo redditur Multarum stellarum unus emersus et conspectus, itidem ap. Aristot. A quibusdam ficto vocab. appellatur Comparentia, et fieri dicitur Quum ex multarum stellarum coitu et concursu nova species apparet, qua de re Seneca Quæstt. Natt. Plurali autem num. συμφάσεις vocari ajunt Comparentias colorum in iride, i. e. Simul apparentes in iride colores. || Φάσις, sequendo unam ex signiff. quæ datæ fuerunt verbo φαίνειν, Delatio certorum criminum proprie, sed καταχρηστικῶς omnium. [Pollux 3, 138. Φάσις ἐγκλημάτων id. 6, 178.] Unde δοῦναι φάσιν et δοῦναι δεῖξιν κατά τινος, Aliquem deferre, Instituere accusationem contra aliquem. Sed et φάσεις φαίνειν, sicut γραφὰς γράφεσθαι, pro Delationes factitare. Isocr. dixit etiam φάσεις τῶν χρημάτων ποιεῖν. Bud. Docet autem Pollux [8, 47] de quo-

rum criminum delatione peculiariter diceretur φάσις, addens φάσεις dictas et κοινῶς fuisse, πάσας τὰς μηνύσεις τῶν λανθανόντων ἀδικημάτων. Alia etiam de hac voce leges apud eum [et ap. Harpocr. s. v. Φάσις, quæ glossa excidit ex codicibus operis integri, sed servata est in Epitome, unde repetiverunt Photius et Suidas. Iidem alius grammatici gl. de φάσει servarunt. Doctius autem et accuratius de φάσει dixit Meierus De lite Att. p. 248 seqq. Rara nominis exx. sunt apud Oratores. Isocr. p. 372, B : Εὐθὺς οὖν πρὸς αὐτὸν τὴν φάσιν τῶν χρημάτων ὁ Πατροκλῆς ἐποιεῖτο. Φάσεις, ἀπαγωγὰς, ἐνδείξεις (de quibus Gregor. Cor. in Walzii Rhett. vol. 7, p. 1123) ap. Demosth. p. 793, 15. Id. p. 941, 14 : Φάσιν καὶ ἀπογραφὴν τοῦ ἀργυρίου εἶναι πρὸς τοὺς ἐπιμελητάς· 1323, 6 : Τὴν περὶ τὸ πλοῖον φάσιν.] || Φάσις autem Dialecticorum distincta ab ἀπόφανσις, Bud. p. 293. [Gregor. Cor. in Walzii Rhett. vol. 7, p. 1121 : Ἡ φ. παρὰ μὲν τοῖς Ἀττικοῖς νομική ἐστι λέξις, παρ' ἡμῖν δὲ φάσις ἡ τῶν δικαστῶν ἀπόφασις, παρὰ δὲ τοῖς φιλοσόφοις φάσις καὶ ἡ κατάφασις καὶ ἡ ἀπόφασις. Sext. Emp. p. 48 : Φάσις καλεῖται διχῶς, κοινῶς B καὶ ἰδίως, κοινῶς μὲν ἡ δηλοῦσα θέσιν ἢ ἄρσιν φωνὴ, οἷον « ἡμέρα ἔστιν, οὐχ ἡμέρα ἔστιν », ἰδίως δὲ ἡ δηλοῦσα θέσιν μόνον, καθ' ὃ σημαινόμενον τὰ ἀποφατικὰ οὐ καλοῦσι φάσεις. Ἡ οὖν ἀφασία ἀπόστασίς ἐστι τῆς κοινῶς λεγομένης φάσεως, ἣ ὑποτάσσεσθαι λέγομεν τήν τε κατάφασιν καὶ τὴν ἀπόφασιν, κτλ. HSt. alibi sub derivatis a Πέφασαι :] Φάσις, εως, ἡ, Dictio. Bud. p. 292 : Φάσις est Dictio quæ nec κατάφασις est nec ἀπόφασις, i. e., per quam nec verum nec falsum enuntiamus : h. e. δι' ἧς οὐδὲν ἀποφαινόμεθα ἢ ἀληθῶς ἢ ψευδῶς, ut ἄνθρωπος. || Dictum, s. Sententia, et Apophthegma, ut idem Bud. p. 211, interpr. in hoc l. Aristot., Eth. 6, [11] : Δεῖ προσέχειν τῶν ἐμπείρων καὶ πρεσβυτέρων ἢ φρονίμων ταῖς ἀναποδείκτοις φάσεσι καὶ δόξαις, οὐχ ἧττον τῶν ἀποδείξεων. || In Act., inquit ibid., 21, [31] : Ἀνέβη φάσις τῷ χιλιάρχῳ, pro Denuntiatione et Rumore ponitur. Significat etiam κατάφασιν, h. e. Affirmationem. Aristot. : Πάλιν γὰρ ἔσται τοῦτο ἀποφῆσαι πρὸς τὴν φάσιν, h. e. κατάφασιν. [Plato Soph. p. 263, E : Φάσιν τε καὶ ἀπόφασιν. || Φάσεις corrupte ap. Plutarch. V. Timol. c. 9, C ubi προφάσεις restituit Bryanus. Ap. eund. Mor. p. 657, C, νηφάλιος καὶ ἀδρανὴς φ. probabiliter correctum restituto κρᾶσις.] Itidem Φημὶ, pro Affirmo : unde Φάναι, Affirmare. || Est etiam φάσις, inquit ibid., Propositio. Aristot. Metaphys. 3 : Μὴ εἶναι ἀληθεῖς ἅμα τὰς ἀντικειμένας φάσεις. Et identidem in lib. 10. [|| Vocabulum. Pletho ap. A. J. H. Vincent. *Not. et extr. des manuscr.* t. 16, part. 2, p. 240, 11 et 12 : Φάσει, ἐς φύσει βραχεῖαν περαινούσῃ. Hase.] || Item Φάσις urbis nomen est et fluvii. [Immo Φᾶσις, quod v.]

[Φᾶσις, ιδος (ιος Ion. ap. Herodot. 4, 38. Dativ. Φάσι 2, 103, ubi libri nonnulli Φάσει), ὁ, Phasis, fluvius, et Φᾶσις, ἡ, Phasis, urbs. Steph. Byz. : Φᾶσις, πόλις τῆς Αἴας παρὰ τῷ Φάσιδι ποταμῷ ἐν Κόλχοις. (Δῖα πόλις ... Σκυθίας παρὰ τῷ Φάσιδι Steph. Byz. s. v. Δῖα, falsa scriptura pro Αἶα.) Ἐκτίσθη δὲ ὑπὸ Μιλησίων. Τὸ ἐθνικὸν ἔδει Φασίτης, ὡς Ὀασίτης, Μεμφίτης, ἢ Φασιάτης πλεονασμῷ τοῦ α, ὡς καὶ λέγεται. Τὸ θηλυκὸν Φασιᾶτις (nam sic Meinek. recte correxit pro ἐθνικὸν Φασιάτης), καὶ (κτητικὸν) Φασιατικὸς καὶ Φασιανὸς (Φασιανὸς, ἀπὸ τῆς Φάσιος πόλεως Steph. Byz. s. v. Ἄγκυρα et Ἄμαστρις), ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Ὀλκάσι, καὶ « Φασιανὸν νάπος » (fortasse apud Sophoclem in Colchidibus, ut conjicit Meinek.) οὐδετέρως. Ἔστι καὶ ἄλλος ποταμὸς Φᾶσις ἐν τῇ Ταπροβάνῃ. « Φᾶσις, in codicibus passim Φάσις scriptus (velut ap. Herodot. 1, 2, 104; 2, 103; 4, 37, 45, 86; 6, 84), penultima longa est genere masculino, ut poetarum loci docent (Hesiod. Theog. 340; Pind. Pyth. 4, 375, Isthm. 2, 61; Soph. OEd. T. 1227; Eur. Andr. 652). Conf. etiam Burmann. ad Lucan. 3, 271. Prius nomen fuit *Arcturus* (Pseudo-Plut. De fluviis s. v. *Phasis*), cui successit Phasis, a Phaside : v. Eustath. ad Dionys. Per. 689. De ejus ortu discrepant auctores, ex quibus tamen omnium minime audiendus est Orpheus Argon. 748, qui ex Araxe deducit. Plinius H. N. 6, 4, fontes ostendit in Moschis, Solinus c. 20, s. 75, in Moschorum montibus. Secundum Strabonem 12, p. 498, oritur in Armeniæ montibus supra Iberiam et ex multis fontibus colligitur. (Idem 12, p. 500.) Sic Dionys. 694, ἀπ' οὔρεος Ἀρμενίοιο ἀρξάμενος, ut tradiderat Eratosthenes, teste schol. Apoll. Rh. 2, 401. Amarantorum, Colchici populi, montes natalem ejus locum facit Apoll. Rh. 2, 401; 3, 1220, quos Colchidis montes esse ex Herodiano et Ctesia notavit scholiasta. Consentiunt Stephanus s. v. Ἀμαραντοὶ et Vibius p. 16, ubi corrupte legitur, *qui de monte Garamante fluit*. Hinc ipse Ἀμαράντιος vocatur ab Apollon. 3, 1220. Ad Caucasum ablegat Aristot. Meteor. 1, 13, adnuentibus Avieno 876, Procopio B. G. 4, 2, Agathia 2, p. 59, et Geogr. Ravenn. 4, 20. (Quam opinionum diversitatem natam esse ex vaga illorum montium notione pluribus ostendit Tzschuck.) Latius *Scythicum fluvium* vocant Valer. Fl. 1, 2, et Ps.-Plut. l. c. Ut refert Procop. B. Pers. 2, 29, in Armenia, in qua oritur, nomen gerit *Boas*, post auctus, ubi Caucasus et Iberia terminantur, alterum sortitur. ... Qualem veteres cognoverint docent epitheta, ut εὐρυμενὴς, καλλίρροος et καλλιρέεθρος ap. Orph. Arg. 1050, 655, 757, δινήεις Apoll. Rh. 2, 401. Inprimis autem de hoc fluvio ejusque cursu pluribus exposuit Arrianus in Periplo p. 8 sq. ... Alii contra fluvium esse volunt τραχέα, βίαιον (Strabo 12, p. 500), δινήεντα (Apoll. Rh. 2, 401). ... Olim eum terminum Asiæ et Europæ statuebant, ut ex Æschyli Prometheo soluto notat Arrian. p. 19, aliique, in quibus Agathem. 1, 1, Auctor Peripli Ponti Eux. init., Procop. B. G. 4, 2, et, ubi plura ex veterum locis affert, 4, 6. ... Phasidis accolæ versus Armeniam, ut nexus docet, vocantur Φασιανοὶ a Xenoph. Anab. 4, 6, 3, et Diodoro 14, 129, et hinc Φασιανὴ χώρα teste Eustath. l. c. Latet adhuc ejus nomen in Phasianis avibus, quas inde Argonautæ avexerunt et propagarunt. Posteriori tempore dictus est *Erax*, ut refert Constantin. Porph. De admin. imp. c. 45. Urbem cognominem ad ostia ejus sitam memorant Strabo 11, p. 498, Scylax p. 32, Ptolem. 5, 10, (Aristot. H. A. 3, 21,) Agathias 3, p. 95, Plinius 6, 4. Urbem Græcam vocat Scylax, et a Milesiis conditam scribit Stephanus. Conditorem Themistagoram nemo præter Melam 1, 19, 12, nominat. In aditu Phasidis ad sinistram Phasianam deam constitutam fuisse refert Arrian. p. 9, quod ad templum pertinere potest ab Mela memoratum et Strabone 11, p. 498. » Hæc fere Tzschuck. ad Melam vol. 3, 1, p. 614—617. « Ethnicum fem. Φασιὰς, ἡ, ap. Agathiam Anth. Pal. 4, 3, 62 : Φασιὰς ... νύμφη, de Medea, ut Ovid. De Ponto 3, 3, 80 : *Phasias est telis fixa puella meis*. Idem Art. am. 2, 103 : *Phasias Æsoniden Circe tenuisset Ulyssem.* » Boiss. De adject. Φασιανὸς, ἡ, ὸν, HSt. :] Φασιανὸς, οῦ, ὁ, Phasianus, avis. Affertur et Φασιανικὸς ex Athen. Sic autem vocata est hæc avis a fluvio Colchidis, cui nomen Phasis. Est vero et urbs [ad fluvium illum sita, quam alii, de quibus supra dictum, adscribunt] Scythiæ eodem nomine, ut testatur schol. Aristoph. Acharn. In iisdem Aristoph. Acharn. [726] φασιανὸς pro Sycophanta, παρὰ τὴν φάσιν, ut tradit idem schol. [vel παρὰ τὸ φαίνω ῥῆμα, ut Phot. et Etym. M. per lusum verborum inter τὸ φαίνειν, D Nomen deferre, et τὸν Φᾶσιν, fluvium, ut Φασιανικὸς Av. 68 : Ἐπικεχοδὼς ἔγωγε Φασιανικός. De Phasianis avibus dixit Athen. 9, p. 387, F, allatis ll. Mnesimachi, Theophrasti, Aristotelis, Speusippi, quos hanc avem φασιανὸν appellasse observat, non φασιανικόν (ut Aristophanes in loco Avium 68, quem antea apposuerat Athenæus) : quo confirmatur potius quam convellitur quod Herodianus veterum Atticorum usum spectans præcepit p. 466 ed. Piers. (459 Lob.) : Φασιανοὶ ἵπποι· Φασιανικοὶ δὲ ὄρνεις. Quæ repetit Thom. M. p. 885, inserto post ἵπποι loco Aristophanis Nub. 109, ubi Phidippides ne tum quidem ab equitandi studio se destiturum esse dicit si quis ei offerat τοὺς Φασιανοὺς οὓς τρέφει Λεωγόρας, quod per oxymoron dictum est, de quo vide quæ annotavi in ed. Oxon. p. 124. Dissenserunt veteres interpretes, quorum opiniones exposuit scholiasta. Alii enim equos intellexerunt ex Colchide adductos, alii equos qui phasiani notam femoribus inustam haberent, de quo ne cogitari quidem debebat, alii denique aves intellexe-

runt, de quo sic scribit scholiasta : Ἄδηλον δὲ εἰ καὶ ὄρνεα ἔτρεφεν ὁ Λεωγόρας. Ἔνιοι δὲ ἀξιοῦσιν ἵππους εἶναι τοὺς φασιανούς· καὶ εἴπερ ἔστι τοῦτο μὴ κατεψευσμένον, οἰκεῖον ἂν εἴη τοῦτο τῆς τοῦ νεανίσκου σπουδῆς. Οἱ δὲ περὶ Ἀρίσταρχον (nam sic pro Ἀρχίλοχον correxit Ruhnken.) ὀρνίθων τι γένος. Φασιανικοὶ ὄρνιθες etiam ap. Pollux. 6, 52. Contra Hesych. : Φασιανοί (Φασιαναί codex)· ὄρνεις ποιοί· οἱ δὲ τοὺς Ποντικούς φασι. Photius, Suid. et Etym. M. : Φασιανοί, ἀλεκτρυόνες καὶ ὄρνεις τινές. Alia recentiorum exempla collegerunt Herodiani Thomæque interpretes, Callixeni ap. Athen. 5, p. 201, B, Ælian. V. H. 13, 8, Lucian. Merc. cond. c. 17, Liban. vol. 1, p. 104, 7; vol. 2, p. 124, 4, Athen. 14, p. 654, B, Diog. Laert. Vit. Solon. 1, 51, et omisso nomine οἱ φασιανοὶ Alex. Trall. 1, 15, p. 66, Geopon. 14, 7, p. 994. Correpta, quam in trimetro produxit Aristophanes, syllaba tertia in hexametro Agathias Anth. Pal. 9, 642 : Οἱ γὰρ φασιανοί τε καὶ ἰχθύες ... Ὁ ἐκ Φάσιδος ὄρνις ap. Philostr. V. Apoll. 8, 7, p. 333. G. D. Pseudo-Chrys. t. 9, p. 875, B. Marc. Eugen. Imag. p. 168, 9 Kays. Galen. vol. 6, p. 706, 2. Id. ib. p. 700, 17 : Ὁμοία δὲ τῶν ἀλεκτορίδων ἐστὶν ἡ τῶν φασιανῶν (caro) εἰς πέψιν καὶ τροφήν. Hase. De alio phasiani nomine, τατύρας, dictum est suo loco vol. 7, p. 1870. || Suidas s. v. Φασί : Καὶ Φασιανοὶ οἱ οἰκήτορες τοῦ τόπου. Καὶ Φασιανοὶ κατάλογοι, οἱ ἀπὸ τοῦ Φάσιδος (i. e. milites a Phaside profecti), παρὰ Μενάνδρῳ. Λίνον (δικτύων) Φασιανικὸν memorat Pollux 5, 26, addens : Ἡρόδοτος δὲ τὸ Φασιανὸν, ὅπερ ἐστὶ Κολχικὸν, ὑφ' Ἑλλήνων Σαρδονικὸν καλεῖσθαι λέγει· qui vel scripsit vel scribere debuit, ut monet Wessel., τὸ Κολχικὸν, ὅπερ ἐστὶ Φασιανὸν ... Nam apud Herodot. 2, 105 est : Λίνον δὲ τὸ μὲν Κολχικὸν ὑπὸ Ἑλλήνων Σαρδονικὸν κέκληται.]

[Φάσις, ιδος, ὁ, n. pr. viri suspectum. V. Φάλις.]

[Φάσκα vitiose pro Φάσχα, quod v.]

[Φασκαίνω fictum a grammaticis propter etymologiam verbi Βασκαίνω, quod v. vol. 2, p. 176, B.]

Φάσκαλος, ὁ, Fasciculus, vel Sarcina vestium, VV. LL. [Vitiose pro Φάσκωλος.]

[Φασκὰς, άδος, ἡ, Avis ex genere anatino. Alexander Mynd. ap. Athen. 9, p. 395, D : Ἔστι δὲ καὶ ἄλλο γένος βοσκάδων μεῖζον μὲν νήττης, ἔλαττον δὲ χηναλώπεκος, αἱ δὲ λεγόμεναι φασκάδες μικρῷ μείζονες οὖσαι τῶν μικρῶν κολυμβίδων τὰ λοιπὰ νήτταις εἰσὶ παραπλήσιοι. Hesych. : Φασκάδες, ὄρνεις ποιοί.]

[Φασκία, ἡ, Fascia, vocabulum Latinum. Pollux 2, 166 : Τὴν ζώνην ἣν Ῥωμαῖοι φασκίαν καλοῦσι. Etym. M. p. 749, 41 : Ταινία σημαίνει τὸ στηθοδέσμιον, ἣν οἱ πολλοὶ ἀδοκίμως φασκίαν λέγουσι. Similiter schol. Aristoph. Pl. 588 : Ταινία, κοινότερον δὲ εἰπεῖν φασκία. Utuntur eo Hesych. s. v. Πόδια et Τελαμὼν, Moschio De morbis mul. c. 34, 68, 100, aliique recentiores, quorum exx. nonnulla attulit Ducang. G. D. Φασκία Basil. t. 2, p. 748, A; Hippiatr. p. 93, 28; 208, 14; Edict. Dioclet. ap. Mommsen. p. 40, 38 et 39. Φασκίνια ib. p. 40, 37. Hase. Diminut. Φασκίδιον, τὸ, Fasciola, memorat Ducang. ex Lexico Ms., in quo μίτρα sic explicatur, et ex Joanne Episcopo Carpathi in Narrat. mss. de monachis.]

[Φασκιόω, Fascia alligo, Fasciæ involvo. Dioscor. Parab. 2, 67 : Ποιήσας ἔμπλαστρον ἐπίθες τῷ ὀμφαλῷ τοῦ πάσχοντος καὶ φασκίωσον ἐπὶ ἡμέρας τρεῖς. Schneid. Galen. vol. 14, p. 561, 7, καλάμωσον καὶ φασκίωσον. Id. ib. p. 534, 9, ἐπίθες φασκιῶν. Moschion De mul. pass. p. 32, 8 : Πῶς τὸ νήπιον φασκιώσομεν; Recentior forma φασκιόνειν ap. eund. ib. p. 32, 16. Hase. De hoc recentiorum Græcorum verbo φασκιόνειν plura vid. apud Ducang.]

[Φασκὶς, ίδος, ἡ. Hesych. : Βασκευταὶ, φασκίδες, ἀγκάλαι· ubi Fasces vel Fasciculos intelligit Sopingius, collata gl. Ἀγκαλίδες, quam Hesych. exp. αἱ τῶν φρυγάνων δεσμαί· ἢ μερίδες.]

[Φασκιωτέον, Fascia alligandum. Moschion De mul. pass. c. 89. Boiss. Id. ib. c. 107 : Πόσῳ χρόνῳ φ. τὸ νήπιον; Hase.]

[Φασκοειδὴς, ὁ, ἡ, voc. lectionis et signif. incertæ ap. Heron. Autom. in Mathem. vett. p. 247, 46 : Τροχοὶ, τὰς περιφερείας εἰργασμένοι φ. Interpr. : Rotæ quarum orbes acute dentati sunt. Hase.]

[Φασκομηλία, ἡ, Lens, Lenticula, aliis Salvia, σφάκος. Agapius Cretensis in Geopon. c. 54 : Βράσον φασκομηλίαν, ἤγουν φακόν· et c. 56, 159. Ducang. Est Salvia triloba L. sec. Margot. *Essai d'une flore de Zante* p. 73, n. 220, vel S. officinalis L. sec. Boué *La Turquie d'Eur.* t. 1, p. 447 et Forskal. Flora ægypt. p. 18. Hase.]

[Φάσκον, τὸ, vel Φάσκος, ὁ. V. Σφάκος vol. 7, p. 1584, C.]

Φάσκω, i. q. φημὶ, Dico. A φῶ significante φαίνω, et φῶ significante λέγω, derivata sunt, Φάσκω, et inserto υ, Φαύσκω, et per reduplicationem Πιφαύσκω, i. e. φαίνω ἐπιδεικνύμενος, vel λέγω, inquit Eustath. [p. 904, 64. Hesych. : Φάσκει, λέγει. Φάσκοντα, λέγοντα. Homerus solo imperfecto utitur, augmento, ut metrum fert, vel addito vel omisso, ut Il. N. 100 : Ὄν οὔποτ' ἔγωγε τελευτήσεσθαι ἔφασκον· Od. Δ, 191 : Νέστωρ φάσχ' ὁ γέρων· X, 35 : Ὦ κύνες, οὔ μ' ἔτ' ἐφάσκεθ' ὑπότροπον οἴκαδ' ἱκέσθαι. Tragici ceterique scriptores Attici non solum imperfecto, sed etiam præsenti usi, excepto tamen indicativo, quem ab verbo φημὶ aliisve dicendi verbis sumere solent, ut Soph. El. 319 : Φησίν γε, φάσκων δ' οὐδὲν ὧν λέγει ποιεῖ. Conjunctivus est ap. Æsch. Choeph. 93 : Ἦ τοῦτο φάσκω τοὔπος; Id. Suppl. 388 : Φάσκοντες ἐγγύτατα γένους εἶναι· Choeph. 276 : Ἔφασκε τῇ φίλῃ ψυχῇ τάδε τίσειν. Infinitivo ter usus est Sophocles pro imperativo, Phil. 1411 : Φάσκειν δ' αὐδὴν ἀκοῇ τε κλύειν, κτλ. OEd. T. 462 : Φάσκειν ἔμ' ἤδη μαντικῇ μηδὲν φρονεῖν· El. 9 : Φάσκειν Μυκήνας ... ὁρᾶν. Imperat. est ap. Eurip. Hel. 1083 : Καὶ μόνος γε φάσκε διαφυγεῖν μόρον. Optat. φάσκοιμι ap. Soph. Aj. 1037. Particip. Φάσκων et Φάσκουσα et imperf. Ἔφασκον frequens apud utrumque. Passiv. ap. Soph. Phil. 114 : Οὐκ ἄρ' ὁ πέρσων γ', ὡς ἐφάσκετ', εἶμ' ἐγώ; Iisdem finibus usus verbi continetur apud Comicos, velut ὧν ἂν φάσκω ap. Aristoph. Vesp. 561; φάσκειν Ran. 695; φάσκοντα Nub. 895; φασκούσας Ran. 1082; μέντοὔφασκεν (i. e. μέντοι ἔφασκεν) Eccl. 410. Plato com. ap. Herodian. Περὶ μ. λ. p. 20, 1 : Ὁπότε μὲν χρείη διῃτώμην λέγειν, ἔφασκε δῃτώμην. Et apud prosæ orationes scriptores quosvis, velut Thucydidem, Platonem (cui indicativus φάσκουσι Phædon. p. 113, C, temere olim illatus nunc cessit meliorum librorum scripturæ λέγουσι), Xenophontem, oratores, Plutarchum, alios.] Est autem in usu non solum poetis, sed prosæ etiam scriptoribus hoc verbum φάσκω, ut Ἐὰν φάσκῃ, Si dicat, Dem. Et ἔφασκον, Dicebant, Lucian. Item φασκέτω, Dicat, Gregor. Naz. [Passiv. Hermog. Περὶ ἰδεῶν 2, p. 485 : Ἄψυχα ... τοῖς θεοῖς ὑπουργεῖν φασκόμενα. Φάσκειν et λέγειν distinguit Ammon. [p. 44 : Λέγει ὁ κατὰ διέξοδον ἐπεξιὼν πρᾶγμα, φάσκει δὲ ὁ βραχυλόγος.]

Φασκώλιον, τὸ, Marsupium. Item, Cista, Arca, Pera. Dicitur et Φάσκωλον. Vide Hesych. et Suid. Invenitur et Φάσκωλος de Cista s. Capsa, in quam reconduntur vestes. Vide Polluc. et Etym. [Φάσκωλος, ὁ θύλακος, proparoxytonum, annotavit Arcad. p. 57, 14. Pollux 7, 79 : Φασκώλους ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὰ τῶν ἱματίων ἀγγεῖα καὶ θυλάκους· et 10, 137 : Ἵνα δὲ ἀποτίθενται αἱ ἐσθῆτες ... καὶ φάσκωλοι, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις (δευτέραις, fragm. 303). Poetæ verba servavit Athen. 15, p. 690, D : Οἷον ἐνέπνευσ' ὁ μιαρὸς φάσκωλος εὐθὺς λυόμενός μοι τοῦ μύρου καὶ βακκάριδος. Harpocrat. : Φάσκωλον (est accusativus, inventus, ut videtur, in loco Isæi aut Lysiæ), πήρα τις οὕτως ἐκαλεῖτο παρ' αὐτοῖς. (Adde Ἰσαῖος καὶ ex Epitome) Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Δίωνα, Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις. Quæ cum alius grammatici glossa conjunxit Photius p. 641, 25 : Φασκώλιον· ἱματιοφορεῖον (sic ap. Phot. et Suid. correctum pro ἱμάτιον φορεῖον)· φάσκωλον (φάσκωλος aut φασκώλιον scribere debebat; φάσκωλον ex lemmate glossæ Harpocrationis sumsit male intellecto) δέ ἐστι μαρσίππιον. Φάσκωλον· πήρα τις οὕτως ἐκαλεῖτο, ὡς Ἰσαῖος καὶ Λυσίας. Eadem apud Suidam, sed aucta ipsius additamento, ἢ δημόσιον χρῆμα, τὸ συναχθὲν εἰς ἀπόθεσιν. « Καὶ πρός γε μεστὸν κατὰ τὸ πλέον καὶ ἐμβριθέστερον ποιῶν τὸ φασκώλιον, » Ἀγαθίας ἐν ἱστορίᾳ (4, 22, p. 132. Et ex scriptore non nominato :) « Ὁ δὲ τρίποδας ρ' ἐκπονήσας καὶ ἐμβαλὼν εἴς τι φασκώλιον· » quæ cum Pausaniæ narratione 4, 12, 9, comparavit Por-

sonus. Confuse in Etym. M., ubi post glossam ex Photio transcriptam hæc sequuntur p. 789, 8 : Φασκώλιον, τὸ δερμάτινον βαλάντιον, οἱονεὶ ἀσκώλιον, τὸ ἀσκῷ ἐοικός· φάσκωλον δὲ τὸ μέγα, εἰς ὃ τὰ ἱμάτια ἐμβάλλεται (Hæc pars glossæ ap. Hesych. legitur sic scripta, Φασκώλιον· βαλλάντιον, φάσκωλος δὲ τὸ μέγα ... ἐμβάλλεται· et similiter ap. schol. Platon. p. 334 Bekk.)· « μεστὸν κατὰ τὸ πλέον καὶ ἐμβριθέστατον ποιῶν τὸ φασκώλιον· » οὕτως εἶχεν εἰς τὸ αἱμωδεῖν· εὗρον ἐγώ. (Fort. οὐχ εὗρον ἐγώ. Nam glossa αἱμωδεῖν non exstat in Etym. M.) Τὸ δὲ φάσκωλος ἱμάτιόν ἐστιν ὃ φορεῖται. (Hoc finxit grammaticus, fortasse deceptus vitiosa scriptura ἱμάτιον φορεῖον pro ἱματιοφορεῖον, quam supra notavimus. In Etym. Ms. Sorbon. φασκώλιον explicatur per δερμάτινον ἱμάτιον.) Φασκώλιον, ἄγγος δεκτικὸν βιβλίων καὶ ἱματίων καὶ ἀργυρίου· τάχα δὲ ἐστὶ καὶ τὸ ποτήριον. Pausaniæ et Ælii Dionysii explicationes servavit Eustath. p. 1534, 51 : Παυσανίας δὲ καὶ φάσκωλον ἑρμηνεύει τὸν θύλακον, εἰπὼν ὅτι θύλακος ῥαπτὸς φάσκωλος· 1446, 4 : Κώρυκος, ἔτι δὲ καὶ θύλακος, ἴσως δὲ καὶ φασκώλιον, ὡς δηλοῖ ὁ εἰπὼν « φασκώλιον δερμάτινον βαλάντιον, οἷον θυλάκιον », καὶ φάσκωλος ἡ ἱματιοφορὶς, ὥς φησιν Αἴλιος Διονύσιος. Herodian. p. 437 ed. Piers. : Φάσκωλος τὸ ῥαπτὸν, εἰς ὃ ἐμβάλλεται τὰ ἱμάτια, καΐ θύλακος ὁμοίως. Ammon. p. 141 : Φάσκωλος (libri φάσκαλος) φασκωλίου διαφέρει· φάσκωλος (libri iterum φάσκαλος) μὲν γάρ ἐστιν ἱματιοφορία (ἱματιοφορεῖον Kusterus ; ἱματιοφορὶς ex Eustathio Hemst.), φασκώλιον δέ ἐστι δερμάτινον. Thom. M. p. 886 : Φάσκωλος, ὁ ἐκ δέρματος, ὁ λεγόμενος ἰδιωτικῶς τζαμανδᾶς, ἐν ᾧ τὰ ἱμάτια φέρομεν· φασκώλιον δὲ δερμάτινόν τι πηρίδιον. Quibus Libanii locum addit, in quo est φασκώλιον κενόν. Φασκώλιον de marsupio dixerunt Ælian. N. A. 6, 10 : Τὸν διδόμενον μισθὸν εἰς φασκώλιον ἐμβάλλων ἐξηρτημένον ἔφερεν. Dio Chrys. vol. 1, p. 241 : Εἶχον ἀργύριον ἐν φασκωλίοις· ubi schol. φασκώλια ταινιώδη βαλάντια ἐξ ὑφασμάτων λινέων. Teles ap. Stob. Flor. 97, 31, p. 523, 16 : Δυνήσῃ τὸ φ. (codd. σφακιώλιον vel φασκιώλιον) ῥᾳδίως λῦσαι. G. D. Clem. Al. Pæd. 3, 6, 35, ἐρρυπωμένον. Galen. vol. 2, p. 560, 2. Id. ib. p. 559, 12 omentum comparat σχήματι μάλιστα φασκωλίου τε καὶ θυλάκου καὶ σάκκου. Hase. Conf. etiam Φαγύλιον.]

Φάσμα, τὸ, [Quidquid oculis objicitur,] Visum, Spectrum [Per φάντασμα, σημεῖον, τέρας exp. Hesych., quæ accurate distinguit Ammon. p. 142 : Φάσμα μέν ἐστι τὸ ὅμοιον ἀληθείᾳ, φάντασμα δὲ τὸ ἑτερόμορφον, ... τέρας δὲ ἐναργὲς σῶμα ἑτερόμορφον. Herodot. 6, 69 : Ἦλθέ μοι φάσμα εἰδόμενον Ἀρίστωνι· 4, 15 : Τὸ φ. τοῦ ἀνθρώπου. Æsch. Ag. 415 : Φάσμα δόξει δόμων ἀνάσσειν. Soph. Tr. 508, de tauro aliquid monstrosi habente : Ὑψίκερω τετραόρου φάσμα ταύρου. De hydra ibid. 837 : Δεινοτάτῳ μὲν ὕδρας προστετακὼς φάσματι· scriptura tamen vitii suspecta, quum venenum potius quam forma hydræ significanda fuerit. Plato Symp. p. 179, D : Φ. δείξαντες τῆς γυναικός. De somnio Æsch. Ag. 274 : Ὀνείρων φάσματα. Soph. El. 503 : Εἰ μὴ τόδε φάσμα νυκτὸς εὖ κατασχήσει· 644 : Ἃ προσεῖδον νυκτὶ τῇδε φάσματα δισσῶν ὀνείρων], ut φάσματα dicit Eur. Hec. [70] et ὄψιν de re eadem. [Iph. T. 42 : Ἃ καινὰ δ' ἥκει νὺξ φέρουσα φάσματα, κτλ., ubi sequitur ἔδοξ' ἐν ὕπνῳ. 1261 : Νύχια χθὼν ἐτεκνώσατο φάσματα. Plato Leg. 10, p. 910 : Ἔν τε φάσμασιν ἐγρηγορότας διὰ φόβους καὶ ἐν ὀνείροις.] Item Ostentum, Portentum, Prodigium. [Herodot. 3, 10 : Φάσμα Αἰγυπτίοισι μέγιστον ἐγένετο· et 4, 79. Pind. Ol. 8, 57 : Φάσμα Κρονίδα. Æsch. Ag. 145 : Δεξιὰ μὲν, κατάμομφα δὲ φάσματα (στρουθῶν).] Bud. Aristoteli in Meteorol. φάσμα esse ait Ostentum, Prodigium, ut sunt χάσμα et βόθυνοι in cœlo. Sed et a Plutarcho Cæsare accipi pro Ostento s. Portento. [Cap. 42 : Φασμάτων οὐκ αἰσίων προσγενομένων καὶ καθ' ὕπνον ὄψεως· 63 : Σημεῖα θαυμαστὰ καὶ φ. φανῆναι λέγουσι· V. Romuli c. 2 : Ταρχετίῳ ... φ. δαιμόνιον οἶκοι γενέσθαι· φαλλὸν γὰρ ἐκ τῆς ἑστίας ἀνασχεῖν, κτλ. V. Numæ c. 8 : Φ. δαιμόνων ἀλλόκοτα· c. 16 : Ἀλλόκοτα φ. καὶ φοβερὰ τῆς ὄψεως προβαλλομένου· V. Pelop. c. 31 : Ὁρῶν πρὸς τὸ φ. (τὴν τοῦ ἡλίου ἔκλειψιν). Φάσμα inscriptæ fuerunt Menandri, Philemonis et Theogneti comicorum fabulæ. Et Plauti Mostellaria passim *Phasmatis* titulo citatur : de quo dixit Nic. Loensis Epiphyll. 5, 20.]

[Φασματικὸς, ἡ, ὀν, Qui verus non est, sed concipitur ac si talis esset, Imaginarius. Confess. Cypriani Actt. SS. Sept. t. 7, p. 223, A. Adv. Φασματικῶς ib. p. 223, B : Γιγάντων ψυχὰς, φ. ὀρθούσας γῆν, In phantasia mea sustinentes terram. Hase.]

[Φασματολογέω, De monstris loquor. Schol. Luciani Icarom. c. 1.]

[Φασματόομαι, Imaginor. Theodor. Prodr. Rhod. p. 101 : Καὶ καθευδήσας τότε ὅμως ἐῴκει φασματούμενος πιεῖν· p. 402 : Καθ' ὕπνους ... φασματοῦμαι τοῦ Στράτωνος τὴν θέαν· et p. 265. Kall.]

[Φασματώδης, ὁ, ἡ, Monstrosus, Monstro s. spectro similis. Eumath. p. 410 : Φ. δύο γυναῖκες. Schol. Luciani Icarom. c. 1 : Τὸ περίεργον καὶ φ. Theodor. Prodr. p. 81, 101, 265, 402 ed. Gaulm. G. D. Method. Conv. decem virg. p. 176, 7 et 236, σκιαὶ φ. Jo. Damasc. t. 2, p. 908, B, ἀπατηλὴ καὶ φ. ὄψις, Imaginaria. Hase.]

Φάσσᾰ [s. Φάττα], ἡ, Palumbus. [De qua v. Aristot. H. A. 8, 3 (ubi περιστερῶν species quinque distinguit, περιστερὰν, οἰνάδα, φάβα, φάσσαν, τρυγόνα) et ap. Athen. 9, p. 394 (ubi φάσσαν μέσον esse docet ἀλέκτορος τὸ μέγεθος, χρῶμα δὲ σποδιόν), Ælian. N. A. 1, 35 ; 3, 44 ; 5, 46. Aristoph. Pac. 1004 : Νήττας, φάττας· Av. 303. Plato Theæt. p. 199, B : Τὴν ἐν ἑαυτῷ οἷον φάτταν ἀντὶ περιστερᾶς (λαβών). Lycophr. 357. Antiphil. Anth. Pal. 9, 71 (cui οἰκία φαττῶν pro οἰκία φωτῶν restitutum). Plutarch. Mor. p. 1077, C. Longus p. 22 ed. Vill. De forma Attica Φάττα Lucian. Jud. voc. c. 8, ubi litera Σ queritur de litera Τ : Ἀφείλετό μου φάσσαν ἅμα νήσσαις τε καὶ κοσσύφοις ἀπαγορεύοντος Ἀριστάρχου. G. D. Galen. vol. 6, p. 700, 16, φάττης· sed φάσσα Artemid. t. 1, p. 174, 1 Reiff. ; Clem. Al. Strom. 2, 23, 139 ; Nemes. p. 58, 13 ; Theoph. Nonn. c. 48 ; Horapoll. 2, c. 46. Est Columba Palumbus L., sec. Bussemaker. Schol. Oppian. p. 655. Hase. || Masculinum fingit Lucian. Pseudol. c. 7 : Περιστερὸν δέ τινος εἰπόντος (dixerunt Pherecrates aliique) καὶ τὸν φάττον ἐροῦμεν. || Diminutivum est φάττιον, quod v.]

[Φασσαχάτης. V. Ἀχάτης.]

[Φάσσος, ὁ, Phassus, Lycaonis filius. Apollod. 3, 8, 1.]

Φασσοφόνος, ὁ, de quodam Accipitris genere, Palumborum interfector. [Palumbarius, Gl. Hesych. : Φασσοφόνῳ, τῷ τὰς φάσσας φονεύοντι. Ἔστι δὲ εἶδος περιστερᾶς ὑπὸ τὴν τρυγόνα. Hom. Il. O, 238 : Ἴρηκι ... φασσοφόνῳ. De hoc Aristot. H. A. 9, 12 : Ἱέραξ ὁ φ. καλούμενος· et 36. G. Dind. It. Porphyr. De abstin. p. 236, 20 ed. Rhoer., illum accipitribus omnibus præstare volatu. Hase.]

[Φασσοφόντης, ὁ, i. q. φασσοφόνος. Ælian. N. A. 12, 4 : Ἑρμοῦ τὸν φ. ἄθυρμα εἶναί φασιν.]

[Φάσσω i. q. φαίνω fingunt grammatici propter reduplicatum Παιφάσσω et composita Ἀλλοφάσσω, et Παραφάσσω vel Παραιφάσσω. Vid. schol. Hom. Il. E, 803, Eustath. p. 1728, 23, Erotian. p. 38. V. Lobeck. Rhemat. p. 105.]

[Φάσσων, vitiose pro Φώσων, quod v.]

[Φάσταια, ἡ, Phastæa, ap. Steph. Byz. πόλις ἐν Σάκαις. Τὸ ἐθνικὸν Φασταῖος καὶ Φασταιεὺς διὰ τὸν τύπον. Sequitur ap. Steph. : Φαντία, πόλις Τρωϊκὴ, κτίσμα Κυμαίων. Καὶ Φαντεῖς ὡς Νεανδρεῖς τὸ ἐθνικόν· ubi Meinek. : « Φάντεια scribendum esse ostendit gentilis forma Φαντεύς. Sed Φάντεια quoque corruptum est, quemadmodum literarum ordo docet, qui Φάστεια vel simile quid postulat. »]

[Φασύλεια, ἡ, Phasylea, n. pr. Bacchæ ap. Nonn. Dion. 20, 125 ; 21, 84. Quod cum simili Φαισύλη, quod est Hyadis nomen apud Hesiodum, comparavit Kœhler. in Comment. de Nonno p. 49.]

[Φάσχα, τὸ, Pascha Judæorum. Vox frequens in Paschalibus et computis Eccles. Græcorum. Damascen. Hierom. serm. 8 : Τὸ Πάσχα ὅπου λέγομεν ἡμεῖς οἱ Ἑβραῖοι λέγουσι τὸ Φάσχα. Δηλοῖ δὲ Φάσχα τὴν διάβασιν, ἤγουν πῶς ἐπέρασαν τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν. Ducang. Φάσκα Joseph. A. J. 17, 9, 3 et 14, 3, 1 : Τῆς τῶν Ἀζύμων ἑορτῆς, ἣν Φ. λέγομεν (Φάσκα. etiam ap. Zonaram.) Idem tamen scribit Πάσχα B. J. 2, 1, 3. Hase. Conf. Φασέκ.]

[Φασώλιν voc. corruptum. V. supra p. 596, C.]

[Φάσων, ωνος, ὁ, Phaso, Atheniensis. Plato Protag. p. 310.]

[Φατειάζω, Defero, Accuso. Antiq. Cpol. spectac. 4 : Τὸ δεύτερον φατειασθεὶς ὁ αὐτὸς Γαληνὸς παρὰ τοῦ Καλλιστράτου. Ducang.]

Φατειὸς, [Arcad. p. 44, 28 : Τὸ φ. κατὰ πλεονασμὸν ἔσχε τὴν δίφθογγον,] poetice Dicendus, Nominandus. Et οὔτι φατειὸς, Non dicendus, nominandus, Dirus. Hesiod. Theog. 310 : Ἔτικτεν ἀμήχανον, οὔτι φατειὸν, Κέρβερον, i. e. οὐκ ὀνομαστὸν, δυσώνυμον. Nisi malis pro Infandus, i. e. Qui verbis exprimi non potest. Scut. 144 : Ἐν μέσσῳ δὲ δράκοντος ἦην φόβος οὔτι φατειὸς, exp. Terror inenarrabilis. [Et 161 : Ὀφέων κεφαλαὶ δεινῶν ... οὔτι φατειῶν.]

[Φᾰτέον, Dicendum. Plato Soph. p. 237, E; 263, A, Phil. p. 40, B; 56, D, Leg. 9, p. 864, A. Aristot. Eth. Nic. 3, 1. Polyb. 2, 21, 8. Lucian. Hermot. c. 71. Euseb. H. E. 4, 23. Method. p. 340. Geminus in Iriart. Catal. p. 389. Demetr. Cyd. De contemn. morte p. 36, 2. G. D. Julian. Imp. p. 83, B. Galen. vol. 4, p. 617, 13 : Ἤτοι ... ζητητέον ἡμῖν ... ἢ φ. ... Hase.]

Φάτης, ὁ, Locutuleius, Loquax, λάλος : Mendax, ψεύστης Hesychio. Fortassis autem sicut a tertia persona est hoc φάτης, ita possimus a secunda derivare Φάσαξ. [Quod v. « Φάτης fortasse α Doricum habet ut Latinum *vates*. » Lobeck. Paralip. p. 427. Hoc si verum est, φάτας scribere debuit Hesychius.]

Φατίζω, ίσω, s. ίξω, Dico. [Verbum poeticum, perrarum in oratione prosa. Hesych. : Ἐφάτισαν, εἶπον, διεφήμισαν.] Soph. Aj. [715] : Οὐδὲν ἀναύδητον φατίξαιμ' [Metrum postulat φατίσαιμ', quod nunc restitutum] ἄν, Nihil non dicendum dixerim. Et pass. Φατίζεται, Dicitur, Apollon. [Rh. 1, 24 : Τὸν ... Καλλιόπη ... φατίζεται ... τεχέσθαι. Τὸ φατιζόμενον de eo quod proverbio dicitur Soph. OEd. C. 138 : Φωνὴν γὰρ ὁρῶ, τὸ φατιζόμενον.] || Ex Herodoto ἐφάτισαν pro Confessi sunt. [Herodoti locus est 5, 58, ubi de literis agitur a Phœnicibus ad Græcos translatis : Ἐφάτισαν (sc. οἱ Ἴωνες), ὥσπερ καὶ τὸ δίκαιον ἔφερε, ἐσαγαγόντων Φοινίκων ἐς τὴν Ἑλλάδα, Φοινικήϊα κεκλῆσθαι. Quæ verba, ex Herodoti more, sic intelligi debent, quasi dixisset ἐφάτισαν (ταῦτα τὰ γράμματα Φοινικήϊα) ὥσπερ κτλ. Hasce literas vulgo Phœnicias appellarunt, quemadmodum æquitas postulabat, ut, quoniam a Phœnicibus in Græciam translatæ sunt, Phœniciæ appellarentur. Aliena certe ab hoc l. videtur Æm. Porti interpr. ἐφάτισαν reddentis Rumorem sparserunt : nec mentem scriptoris satis commode expressit Vallæ versio Latina, quam alii tenuerunt Interprr. Confessi sunt, ut ratio ferebat, vocari Phœnices etc. Schweigh. Nominandi s. Appellandi signif. Apoll. Rh. 1, 1019 : Ἱερὴ δὲ φατίζεται ἥδ' ἔτι πέτρη· 4, 656 : Ἐν δὲ λιμὴν Ἀργῷος ἐπωνυμίην πεφάτισται. Oppian. Hal. 1, 638 : Ὅσα ... μαλάκεια φατίζεται. Dius Pythag. ap. Stob. Flor. 65, 17 : Πρὸς ὃν ὑποβληδὰν φατίζω ... εὐδαίμονα οὐκ ἔχω ὅπως τὺ φατίζω. || Promitto. De virgine desponsanda Eur. Iph. A. 135 : Τῷ τῆς θεᾶς σὴν παῖδ' ἄλοχον φατίσας· 936 : Κόρη ... ἐμὴ φατισθεῖσα.] Hesych. φατίζει exp. non solum λέγει, sed etiam χωρίζει. [Idem χωριάζεσθαι per λέγειν explicat. Ad quæ intelligenda nihil confert usus verbi καταχωρίζειν ab Casaubono adhibitus ad Strabon. p. 16.]

[Φάτιος, ὁ, n. pr. in inscr. Rom. ap. Franz. C. I. vol. 3, p. 945, n. 6329, 1 : Φατίῳ Ἀγαθόποδι. Videtur esse nomen latinum Vacius s. Vatius. Hase.]

[Φατιρίς (?)· εἶδος ὀρχήσεως, Hesych.]

Φάτις, [Genitivi et dativi exx. nulla sunt,] ἡ, i. q. φάσις, Dictum, Sententia. [Æsch. Pers. 227 : Τήνδ' ἐκύρωσας φ. 521 : Ἐπειδὴ τῇδ' ἐκύρωσεν φάτις ὑμῶν. Βαρεῖα φ. Ag. 456; ἐπίψογος 611; πολύστονος Eum. 381. Soph. El. 329 : Τίν' αὖ σὺ τήνδε ... φωνεῖς φάτιν; Ph. 1045 : Βαρεῖαν ὁ ξένος φάτιν τήνδ' εἶπε.] Ex Epigrr., φάτις φυσικὴ, Sententia physica. [|| Lingua. Æsch. Ag. 1254 : Ἕλλην' ἐπίσταμαι φάτιν.] || Responsum vatis, Verba quæ vates effatus est, Oraculum, μαντεία, χρησμός. [Æsch. Ag. 1132 : Ἀπὸ δὲ θεσφάτων τίς ἀγαθὰ φ. βροτοῖς στέλλεται; Soph. OEd. T. 151 : Ὦ Διὸς ἀδυεπὲς φάτι· 310 : Ἀπ' οἰωνῶν φάτιν. Eurip. Suppl. 834 : Πικρὰν Φοίβου φάτιν· Phœn. 23 : Γνοὺς τοῦ θεοῦ τὴν φ. De jussu sacerdotis Herodot. 2, 102 : Κατὰ τῶν ἱρέων τὴν φ. στρατιὴν πολλὴν λαβὼν ἤλαυνε. De cantu tibiæ Anth. Plan. 17 : Ὦ Πὰν φερβομέναις ἱερὰν φάτιν ἄπυε ποίμναις κυρτὸν ὑπὲρ χρυσέων χεῖλος ἰεὶς δονάκων, ὄφρα κτλ.] || Sermo, Verbum, λόγος, ut Suid. ap. Soph. [Aj. 850] : Τήνδ' ὅταν κλύῃ φάτιν, exp. ῥῆσιν. [|| Appellatio. Æschyl. fragm. 5 : Ἦ καὶ Παλικῶν εὐλόγως μένει φάτις.] || Nuntius, Rumor, ἀγγελία, ut Soph. schol. exp. in Aj. p. 49 meæ ed. [826] : Πέμψον τιν' ἡμῖν ἄγγελον, κακὴν φάτιν Φέροντα Τεύκρῳ, πρῶτος ὡς με βαστάσῃ Πεπτῶτα. [Huc antecedentem quoque Sophoclis locum Aj. 850, referre poterat HSt. El. 56 : Ἡδεῖαν φ. φέροιμεν αὐτοῖς. Æsch. Ag. 9 : Αὐγὴν πυρὸς φέρουσαν ἐκ Τροίας φάτιν ἁλώσιμόν τε βάξιν· 276 : Ἀλλ' ἦ σ' ἐπίανέν τις ἄπτερος φ.; Choeph. 736 : Νεάγγελτον φ., ut νέαν ibid. 839. Suppl. 294 : Φάτις πολλὴ κρατεῖ. Soph. Aj. 978 : Ὥσπερ ἡ φ. κρατεῖ, et sine hujusmodi verbo OEd. T. 715 : Ὥσπερ ἡ φ. Ant. 829 : Ὡς φάτις ἀνδρῶν. Eurip. Audr. 79 : Οὐδ' ἀμφὶ Πηλέως ἦλθεν, ὡς ἤξοι, φάτις; Rem ipsam quæ narratur vel nuntiatur φάτιν dixit Soph. Tr. 693 : Δέρκομαι φ. ἄφραστον ἀξύμβλητον ἀνθρώπῳ μαθεῖν. Similiter ap. Pind. Pyth. 3, 199 : Νέστορα καὶ Σαρπηδόν', ἀνθρώπων φάτις, ἐξ ἐπέων κελαδεινῶν ... γιγνώσκομεν, recentiores interpretes verba ἀνθρ. φάτις (Dorica accusativi forma pro φάτιας) ita intellexerunt ut Nestor et Sarpedon ipsi ἀνθρώπων φάτις esse dicantur. Scholiastæ per ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι explicantes cum γιγνώσκομεν construxerunt.] Hom. quoque pro Rumor, Fama, accipit, sed addito gen., Od. Ψ, [362] : Αὐτίκα γὰρ φάτις εἶσιν ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντι Ἀνδρῶν μνηστήρων οὓς ἔκτανον, Rumor de procis interfectis. [Od. Φ, 323 : Αἰσχυνόμενοι φάτιν ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν. Pind. Pyth. 1, 187 : Ἐχθρὰ Φάλαριν κατέχει φάτις. Κακὰ φ. Soph. Aj. 187, 193. « Herodoto maxime frequentatum vocab., apud quem καταβάλλειν φάτιν, 1, 122, sonat Rumorem spargere : et ἡ φάτις μιν ἔχει, 7, 3, et 8, 94, idem valet ac αὐτὸς ἔχει φάτιν, 9, 84, Fama de illo fertur. » Schweigh. Fama. Diog. L. 1, 47; 4, 61; 5, 90; 9, 56. Dictum, Sententia. Greg. Naz. t. 2, p. 35, 237 : Ἀρχαίη φ. ἐστὶν ὅτ'. Lycophron 1051, νημερτῇ φ. Interpr. Virgilianæ Eclogæ 4 ap. Euseb Or. Const. ad SS. p. 593, C, μεγάλην φ. ὑμνήσωμεν, Prædictionem. Hase.] Item Fama, alia signif., ut Od. Z, non procul ab init. [29] : Ἐκ γὰρ δὴ τούτων φάτις ἀνθρώπους ἀναβαίνει Ἐσθλή· ubi schol. exp. διαβόητοι γίνονται, Fama eorum bona omnes homines pervagatur. Hesych. quoque exp. non solum λόγος, κληδὼν, φήμη, verum etiam δόξα.

[Φάτισις, ἡ. Hoc subst. finxit schol. recens cod. Jen. Soph. Aj. 715, ubi de forma Dorica φατίξαιμι, vitiose illic scripta pro φατίσαιμι, agens ab φάτις derivat φάτισις, quod φάτιξις κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ξ dictum sit.]

[Φατμικὸς vitiose pro Φατνιτικὸς, quod v.]

[Φατνεύω, Sagino. OEnom. ap. Euseb. Præp. ev. 5, p. 232, C : Τιμᾶν ἄνδρας πεφατνευμένους, οὓς οἱ θεοὶ φιλοῦσιν οὐχ ἧττον ἢ οὓς οἱ ἀλφιτοποιοὶ πιαίνουσι βοῦς· ubi margo cod. Paris. A πεφατνευμένους λέγει τοὺς ἀθλητὰς διὰ τὴν σωμασκίαν καὶ ἀναγκοφαγίαν. Theod. Proverb. 14, 4 : Ἐν ἰσχύϊ βοῶν φατνευθήσεται γέννημα.]

Φάτνη [de accentu Arcad. p. 110, 19], ἡ, Præsepe, Stabulum, [in dialecto vulgari (ἰδιωτικῶς) πάθνη, de quo suo loco diximus vol. 6, p. 19. Πάτνη fingit Etym. M. p. 789, 17 : Φάτνη· παρὰ τὸ φαγεῖν φάγνη καὶ φάτνη. Δύναται δὲ καὶ παρὰ τὸ πατῶ, τὸ ἐσθίω, ὡς τὸ πάσασθαι, πάτνη καὶ φάτνη. Voc. Latinum *Patena* comparat Schneid., de quo Vegetius Mulomed. 2, 28, 3 : Patena quæ appellatur, h. e. Alveus ad hordeum ministrandum ... loculis vel marmore vel lapide vel ligno factis distinguenda est, ut singula jumenta hordeum suum nullo præripiente consumant.] Φάτνη tribuitur equis ab Hom. [Il. E, 271 : Ἵππους ἀΐτταλλ' ἐπὶ φάτνῃ· et similiter Ω, 280. Id. Z, 506, et Θ, 263 : Στατὸς ἵππος ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ· K, 568 : Ἵππους μὲν κατέδησαν ... ἱμᾶσιν φάτνῃ ἐφ' ἱππείῃ. De bove Od. Δ, 535, et Λ, 411 : Κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτνῃ. Longus p. 67 : Βοῶν ἐπὶ φάτναις. Phot. Bibl. p. 503, 25 : Τῷ τρυφῶντι βίῳ ὡς φάτνῃ βοῦς προσδεδεμένος. Eurip. Bacch. 510 : Ἱππικαῖς πέλας φάτναισι· Alc. 496 : Φάτνας ... αἵμασιν πεφυρμένας· Hipp. 1240 : Φάτναισι ταῖς ἐμαῖς τεθραμμέναι (ἵπποι)· El. 1136 : Τούσδ' ὄχους ... φάτναις

ἄγοντες πρόσθετε. Plato Tim. p. 70, E : Οἷον φάτνην ἐν ἅπαντι τούτῳ τῷ τόπῳ τῇ τοῦ σώματος τροφῇ τεκτηνάμενον· Phædr. p. 247, E : Πρὸς τὴν φ. τοὺς ἵππους στήσας παρέβαλεν ἀμβροσίαν] et Xenoph. [Cyrop. 3, 3, 27, De re eq. 4, 1]; apud Lucian. autem [Tim. c. 14, et Adv. indoct. c. 30,] cani, Κύων ἐν τῇ φ. κατακειμένη· quod proverbialiter dicitur. [Lex. rhet. p. 276, 6 : Κύων ἐν φάτνῃ (ἐπὶ φάτνην Phot. et Suidas)· παροιμία ἐπὶ τῶν μήτε αὐτῶν χρωμένων μήτε ἄλλοις ἐπιτρεπόντων (μήτε ἄλλους ἐώντων Phot. et Suidas). Strato Anth. Pal. 12, 236 : Ὄντως ὡς ὁ κύων φάτνῃ ῥόδα (φάτνῃ ἔπι Brunck.), μωρὰ δ' ὕλακτῶν, οὔθ' αὐτῷ παρέχει τἀγαθὸν οὔθ' ἑτέρῳ. « Voc. φ. duas significationes observare licet. 1. est Præsepe, i. e. proprie locus concavus in stabulo ubi pabulum jumentis apponitur. Est pars stabuli et suam quisque equorum φάτνην quasi mensam ante se habuit. Hinc φ. et τράπεζα invicem alternant, hæc hominum propria, illa jumentorum, sed hæc pro illa et vicissim usurpata. Joann. Chrys. Hom. 166, vol. 5, p. 985 : Φάτνη ἀλόγων ἐστὶ τράπεζα. Luc. Ev. 13, 15 : Λύειν τὸν ὄνον ἀπὸ τῆς φ. Hesych. : Φ. καὶ ἡ τράπεζα· καὶ ἡ τῶν κτηνῶν καὶ εἴ τι τῶν τοιούτων. Suidas : Φ. ἡ τράπεζα· quod confirmat duobus locis Æliani, quorum in altero Messenii dicuntur τοὺς ἐκ τῆς αὐτῆς φ. ἐδηδοκότας οἱονεὶ ἐξελάσαι· in altero nescio quis dicitur Antonini Imperatoris θεραπεύειν καὶ ὑπαικάλλειν τὴν φάτην. Huc etiam pertinet quod Thero parasitus apud Menandrum, referente Æliano N. A. 9, 7, gloriatur ὅτι ῥινῶν ἀνθρώπους φάτνην αὐτοὺς ἐκείνους εἶχε. (Pro τράπεζα etiam Eurip. ap. Stob. Flor. 92, 7 : Ἦν τις ... πλουσίαν φάτνην ἔχῃ. Eubulus ibid. 62, 32 : Πολλοὶ φυγόντες δεσπότας ἐλεύθεροι ὄντες πάλιν ζητοῦσι τὴν αὐτὴν φάτνην. Zenob. Prov. 3, 50 : Εἰς ἀρχαίας φ.· ἐπὶ τῶν ἀπολαύσεώς τινος ἐκπεσόντων, εἶτα πάλιν ἐπὶ τὴν ἀρχαίαν ἐλθόντων δίαιταν. Eurip. ap. Athen. 10, p. 421 : Βίος πορφυροῦς θαλάσσιος οὐκ εὐτράπεζος, ἀλλ' ἐπάκτιοι φάτναι.) 2. Improprie voc. metonymice sumitur pro Stabulo in quo est præsepe. Sic apud Jesaiam 1, 3 : Ἔγνω ὄνος τὴν φ. τοῦ κυρίου αὐτοῦ· ad quem l. Theodoretus p. 4 : Τρέχει εἰς τὴν συνήθη φ. ὁ ὄνος· et Basil. M. ad Jes. c. 1, p. 814 : Ὄνος αὐτομάτως ἐπὶ τοὺς τῆς καταλύσεως τόπους ὁρμᾷ. Jobus 39, 9 : Βουλήσεταί σοι μονόκερως δουλεῦσαι ἢ κοιμηθῆναι ἐπὶ φάτνης σου; Habac. 3, 17 : Οὐχ ὑπάρξουσι βόες ἐπὶ φάτναις. Lucas Ev. 2, 7, de B. Virgine : Ἔτεκε τὸν υἱὸν ... καὶ ἐσπαργάνωσεν αὐτὸν καὶ ἀνέκλινεν αὐτὸν ἐν φάτνῃ (libri deteriores ἐν τῇ φάτνῃ), διότι οὐκ ἦν αὐτοῖς τόπος ἐν τῷ καταλύματι. V. Salmas. (De usuris p. 352) et Walæum ad l. Lucæ (p. 540), Heinsiumque in Exercitatt. » Suicer.] Stellæ item, quæ in cancro nubeculam referunt, vocantur φάτνη, Præsepe : ut VV. LL. annotant ex Proclo. [Theophr. De signis 1, 23, p. 788 ed. Schn. : Ἐν τῷ καρκίνῳ δύο ἀστέρες εἰσὶν οἱ καλούμενοι ὄνοι, ὧν τὸ μεταξὺ τὸ νεφέλιον, ἡ φάτνη καλουμένη. Ib. 3, 6 : Ἡ τοῦ ὄνου φάτνη εἰ συνίσταται καὶ ζοφερὰ γίνεται, χείμωνα σημαίνει· et 4, 2. Aratus 892 : Σκέπτου καὶ φάτνην· ἡ μέν τ' ὀλίγῃ εἰ-κυῖα ἀχλύϊ βορραίῃ ὑπὸ καρκίνῳ ἠγηλάζει· 996 : Ἐς φάτνην ὁράαν, τὴν καρκίνος ἀμφιελίσσει.] In iisdem Φάτναι et Φατνίαι, Loculamenta dentium, quasi Præsepia et capsulæ in quibus collocantur. [Pollux 2, 93 : Τὸ λεαῖνον τὰ σιτία τραπέζας, τὰς δὲ κοιλότητας ὀλμίσκους (καλοῦσι), τὸ δὲ συναμφότερον φάτνας ἢ φατνίας· ubi nunc ἢ φατνίας meliorum librorum auctoritate deletum.] Φάτνια, inquit Gorr., dicuntur Ossa dentes continentia, ut scribit Galenus De ossibus [vol. 4, p. 16]. Rufus autem in Partium hominis onomasia [p. 49] dicit esse Cavitates in quas dentes infixi sunt; atque alio nomine ὀλμίσκους vocari. Verum Galenus l. c. dicit dentes contineri ἐν τοῖς τῶν φατνίων βοθρίοις : scribitque φάτνια Ossa esse dentes continentia; βόθρια vero, Cavitates in quas dentes inserti sunt. Ex quo patet vel easdem vel valde affines esse istas voces. [Galen. vol. 2, p. 336, 12; 432, 7; 443, 8; vol. 14, p. 721, 17; vol. 19, p. 27, 11, Dentium receptacula s. sedes. De pecoribus cornutis Philo vol. 2, p. 238, 15 : Τὸ γὰρ ἐνδοτέρω φ. οὐκ ὀδοντοφυεῖ· ubi Mangey. scrib. censet Τὸ γὰρ ἀνωτέρω φ., vertitque : Gingivæ superiores non producunt dentes. Hase. Conf. Φάτνωμα. || I. q. φάτνωμα. Diodor. 1, 66 : Καὶ τούτου μονόλιθος ἦν ὀροφὴ φάτναις τισὶ διαγεγλυμμένη. Sunt

A φάτναι lacunarium ad præsepis formam fabricatorum genus, ab aliis φατνώματα dictæ. Φάτνας ἀργυρᾶς Turditanorum apud Strabon. 3, p. 151 huc retulit Casaubonus haud scio an injuria. Wessel. Strabonis verba sunt : Φάτναις ἀργυραῖς καὶ πίθοις χρωμένους, ubi Epitome φιάλαις.]

[Φατνιάζω, In præsepe pono. Φατνιάζεται Aq. Prov. 14, 4.]

[Φατνιάρχης, ὁ. Ephræm. Chron. 1787 : Ὡς φατνιάρχην δεικνύει Βυζαντίδος Κωνσταντῖνον. Est nomen dignitatis sive Stabulorum præfectum sive aliud significans.]

[Φατνιάω, Assimilis sum bruto stabulanti. Georg. Pis. De van. vitæ 72, ἄνθρωπος φατνιῶν. Id. Heracl. 2, 53 : Ἡ φατνιῶσα τῶν φρενῶν ἀταξία. Hase.]

[Φατνίζω, Ad præsepe s. in stabulo alo. De equis Heliod. 7, 29 : Ἵππον Ἀρμένιον τῶν εἰς πομπὰς καὶ παννηγύρεις τῷ σατράπῃ φατνιζομένων. Unde φατνιστὸς ἵππος ap. Ephræm. Chron. 6306 : Ἵππος ... γαῦρος ... φ. Ἀρράβιος. De homine lautioribus cibis utente Const. B Manass. Chron. 509 : Κἀκεῖνον μὲν ἐφάτνιζον ἀφθόνοις πανδαισίαις.]

[Φατνικὸς vitiose pro Φατνιτικὸς, quod v.]

[Φάτνιον, Præsepe. Athanas. t. 2, p. 404, E, ἀλογοτροφεῖον μικρὸν καὶ φ. Hase. V. Φάτνη.]

[Φατνιστὸς, ἡ, ὸν. V. Φατνίζω.]

[Φατνιτικὸν, τὸ, Phatniticum, ostium Nili. Diodor. 1, 33 (ubi libri φατμιτικὸν vel φατμικὸν), et 20, 75 (ubi in φαγνητικὸν corruptum); Strabo 14, p. 801 (ubi libri plerique φατνικῷ); Steph. Byz. s. v. Ξόϊς. Recte *Phatniticon* ap. Plin. H. N. 5, 10. In παθμιτικὸν vel παθμητικὸν corruptum ap. Ptolem. 4, 5, p. 277, 13.]

[Φατνόω, Laquearibus tego. LXX Reg. 3, 7, 3 : Καὶ ἐφάτνωσε κέδρῳ τὸν οἶκον ἄνωθεν· et 7 : Καὶ ἐφάτνωσε κεδρίνοις ἀπὸ ἐδάφους. Passiv. πεφατνωμένα Ezech. 41, 15.]

[Φάτνωμα, τό.] Φατνώματα, Lacunaria s. Laquearia. [Hesych. : Φατνώματα, σανιδώματα (στέγη διάγλυφα addit cum Photio Suidas). Photius : Καλυμμάτια, ἅ τινες φατνώματα, Ἀριστοφάνης. Pollux 7, 122 : Καὶ ἐκφάτνωμα δὲ (scribendum φάτνωμα δὲ cum Kuhnio, nisi quod hic φατνώματα scripsit vulgata olim scriptura deceptus καὶ Λέσβιον δὲ καὶ ἐκφατνώματα) καὶ κῦμα μέρη ἔργων ἐν Αἰσχύλου Θαλαμοποιοῖς « Ἀλλ' ὁ μέν τις Λέσβιον φατνώματι | κῦμ' ἐν τριγώνοις ἐκπεραινέτω ῥυθμοῖς. » Polyb. 10, 27, 10 : Τὰς δοκοὺς καὶ τὰ φατνώματα. Callixen. ap. Athen. 5, p. 196, C : Δοκοὺς ... ἐν αἷς φατνώματα γραπτὰ κατὰ μέσον ἐτέτατο. Joseph. A. J. 8, 3 : Τὴν δ' ὑπὸ τὰς δοκοὺς στέγην τῆς αὐτῆς ὕλης ἐβάλλετο πᾶσαν ἐξεσμένην εἰς φατνώματα. Ibid. : Ὀροφαὶ δ' αὐταῖς ἦσαν ἐκ κέδρου φατνώμασιν ἐξεσμέναι. Polyhistor ex Eupolemo ap. Euseb. Præp. ev. 9, p. 450, B : Τό τε ὀρόφωμα ποιῆσαι ἐκ φατνωμάτων χρυσοῦν· 451, B : Ἐπὶ τοῖς φατνώμασι τῶν πυλῶν καὶ στυλῶν. Euseb. V. Constant. 3, 36 : Τὰ τῆς εἴσω στέγης γλυφαῖς φατνωμάτων ἀπηρτισμένα. LXX Reg. 3, 6, 9; Sap. Salom. 2, 14; Cant. 1, 16. Quibus in locis constans est numeri pluralis usus excepto versu Æschyli, cui addatur Maccab. 2, 1, 16 : Ἀνοίξαντες τὴν τοῦ φ. κρυπτὴν θύραν. G. D. Jo. Damasc. t. 1, p. 373, E, ἕως τοῦ φ. τῆς C στέγης. Plural. Protev. Jac. min. p. 268, 11 Thil.; Greg. Nyss. t. 1, p. 524, B. Euseb. V. Constant. 4, 58, διαλαβὼν λεπτοῖς φ. τὴν στέγην. Hase.] Sed Φατνώματα ex [Moschione ap.] Athen. 5, [p. 208, D : Τούτων (τῶν πύργων τῆς νεὼς) ἑκάστῳ παρεδέδεντο κεραῖαι δύο, ἐφ' ὧν κατεσκεύαστο κεραῖαι δύο, δι' ὧν ἠφίεντο λίθοι πρὸς τοὺς ὑποπλέοντας τῶν πολεμίων] afferunt et pro Navium foraminibus, per quæ in adnavigantes missilia emittuntur. [|| Loculamenta dentium. Eustath. p. 547, 3 : Φατνώματα, σανιδώματα στέγης διάγλυφα· καὶ ὀδόντων δὲ προσφυῶς ἐντεῦθεν φατνώματα. || Hesychius : Πατνώματα, στεγάσματα οἴκου. Quæ recentior forma est, comparanda cum πάθνη, quod pro φάτνη dictum suo loco annotavimus.]

Φατνωματικὸς, ἡ, ὸν, Laqueatus, VV. LL., in quibus affertur ex Plutarchi Lycurgo [c. 16, et Mor. p. 227, C] : Τῆς στέγης τοῦ οἴκου τὴν κατασκευὴν πολυτελῆ καὶ φατνωματικήν.

[Φάτνωσις, εως, ἡ, Laqueatio. Euseb. V. Const. 3, 49. Boiss. Greg. Nyss. t. 1, p. 523, A, de cupressis :

Διὰ της λεγομένης φ. τὴν ἔνδοθεν τοῦ οἴκου κατασκευὴν ὡραΐζουσιν. Hase. Φατνώσεις Symmach. Cant. 1, 16, ubi alii φατνώματα.]

Φατνωτὸς, ἡ, ὸν, in VV. LL. Laqueatus, nec non Tabulatus. [Hesych.: Φατνωτῶν, σανιδωτῶν. Ap. Phot. et Suidam Φατνωτὸν, σανιδωτόν.]

[Φάτο. V. Φημί.]

Φατὸς, ἡ, ὸν, i.q. φατειός. [Hesych.: Φατὸν, ... ῥητόν Timo Phlias. 35: Ἀρρήτοις τε φατοῖς τε.] Et οὐ φατὸς, ut οὔτι φατειὸς, Non dicendus, Infandus, Ineffabilis. Hesiod. Sc. [230]: Γοργόνες ἄπληστοί τε καὶ οὐ φαταί. [Pind. Ol. 6, 63: Χόλον οὐ φ. Isthm. 7, 52: Πένθος οὐ φ. Callim. Del. 60: Σπερχομένη μέγα δή τι καὶ οὐ φ. Arcesil. Anth. Pal. App. 11: Εἰς Ἀχέροντα τὸν οὐ φατόν. Plutarch. Mor. p. 383, A: Τὸ μήτε φατὸν μήτε ῥητὸν κάλλος. Addito infin. Aristoph. Av. 1713: Κάλλος οὐ φατὸν λέγειν. Orph. Arg. 926: Θνητοῖς ὀλοὸν τέρας, οὐ φατὸν εἰπεῖν. G. D. Timo ap. Euseb. Præp. ev. p. 762, A, ἄφατοί τε φατοί τε. Epiphan. t. 1, p. 2, B, ἄφατα καὶ φ. Greg. Naz. t. 2, p. 130, 127: Ὥς κε μάθῃ τά τε φαντὰ τά τ' οὐ φατὰ γλῶσσα φυλάσσειν. Hase. || Φατὸς, στοίβη, φήμη, gl. obscura Hesychii. Altera interpretatio apta est voc. φάτις.] || Celebris, ἔνδοξος, ὀνομαστός. Hesiod. Ἔργ. init.: Ὅν τε διὰ βροτοί εἰσιν ὁμῶς ἄφατοί τε φατοί τε. || Hesych. φατοὶ exp. non solum ῥητοὶ, sed etiam τεθνεῶτες [et Φατός· ὁμοίως]. Itidemque Φατὸν, τεθνηκὸς, sicut et ῥητὸν, sc. a them. Φάω, Occido, Perimo. [|| Idem adverb. Φατῶς annotavit: Οὐ φατῶς, ἀρρήτως.]

[Φάτρα, Φατρία et reliqua s. v. Φρατρ—.]

[Φάτριν· τόπον ὕπαιθρον, ἐρείπιον φάγα, gl. corrupta Hesychii.]

[Φάττα. V. Φάσσα.]

[Φαττάγης, ὁ. Ælian. N. A. 16, 6: Ἐν Ἰνδοῖς γίνεται ζῷον κροκοδείλῳ χερσαίῳ παραπλήσιον ἰδεῖν ... καλοῦσι δὲ φαττάγην αὐτό. Videtur manis Linnæi macrura intelligi, quippe minor brachyura. V. *Hist. de l'Acad. des Sciences* 1703, p. 39. Schneid.]

[Φάττιον, τὸ, Palumbula, Gl. Ephipp. ap. Athen. 8, p. 359, B: Ἀλεκτρυόνιον, φ., περδίκιον. Ὑποκόρισμα amatorium est ap. Aristoph. Pl. 1011: Νηττάριον ἂν καὶ φάττιον ὑπεκορίζετο, ex emendatione Bentleii pro νιτάριον ἂν καὶ βάτιον. Quocum Kusterus comparavit Appulei. Metam. 10, p. 249: *Teneo te meum palumbulum, meum passerem.* || Genitivus nominis proprii est in inscr. Bœot. ap. Bœckh. vol. 1, p. 750: Φαττίου χεὶρ, quod si muliebre est, ut alia plura in hac inscriptione, nominativus erit Φάττιον, ἡ, si virile, Φάττιος, ὁ.]

[Φάττος. V. Φάσσα.]

[Φατῶς. V. Φατός.]

[Φαύδα, ἡ, nomen castelli Sidenæ ap. Strabon. 12, p. 548, ubi nunc Φάβδα ex libris melioribus. Neutra scriptura certa. || Φαῦδαι (codex φαῦδα una post δα litera expuncta ab Musuro)· γένη Σκυθῶν, Hesych. Ubi Σκυθῶν Musuri conjectura est pro σκῦθαι.]

[Φαύζω. V. Φωγνύω.]

[Φαυηνὴ, ἡ, Phauene. Strabo 11, p. 528: Ἔστι δὲ καὶ ἡ Φ. τῆς Ἀρμενίας ἐπαρχία. Libri multi φανηνὴ, quod non minus suspectum. Φασιανὴ Ingigius Armen. Ant. p. 528.]

[Φαυλεπίφαυλος, ὁ, ἡ, Vilis s. abjectus supra vilem s. abjectum. Demodocus Anth. Pal. 11, 238, post comparat. φαυλότεροι et superlat. φαυλότατοι: Δὴ τότε γίγνονται φαυλεπιφαυλότατοι. Φαυλεπίφαυλος cum φιλόφιλος aliisque nominibus minus similibus comparat Eustath. p. 437, 33, ipse eo non raro usus in Opusc., velut p. 6, 40: Τὸν φ. πρεσβύτερον· 32, 1: Τῷ φ. δεσπότῃ, aliisque locis ab Tafelio in Indice collectis. Simillimum est Λεπτεπίλεπτος, quod v.]

[Φαυλεργάτης, ὁ, Maleficus. Ephræm. Chron. 143, 1294, 8719.]

[Φαυλία ἐλαία. V. Φαύλιος.]

Φαυλίζω, Pro vili habeo (quod vulgo Vilipendo), Floccifacio, Parvi facio. Item Pro nihilo duco, Elevo, Contemno. [Φαυλίσαι et φαυλίζειν annotavit Pollux 4, 32; 9, 148. Hesych.: Ἐφαύλιζον, εὐτέλιζον. Phot., Etym. et Suidas: Φαυλίζει, εὐτελίζει, χλευάζει. Φαυλίζειν, non εὐτελίζειν, probat Thom. M. p. 889. Et Mœris p. 396: Φαυλίζειν Ἀττικοὶ, κατευτελίζειν Ἕλληνες. Plato Leg. 2, p. 667, A: Τοὺς νομοθέτας φ.] Xenoph. [Mem. 1, 6, 8]: Τὴν δίαιτάν μου φαυλίζεις. [Ibid. 4, 4, 14: Τοὺς τοῖς νόμοις πειθομένους φαυλίζειν. Lucian. Cyn. 5: Αἰτιᾷ μου καὶ φαυλίζεις τὸν βίον καὶ φῂς ἄθλιον. Aristid. vol. 1, p. 201, 14: Οἱ Αἰολεῖς ποιηταὶ ... ἐπειδάν τι βούλωνται τῶν καθ' αὑτοὺς φαυλίσαι ... Et vol. 2, p. 112, 15: Τὰς ἀρετὰς φ. Ἐφαύλισα Job. 31, 13; 42, 6, quod per ἀπέβαλον, φαῦλον ἡγησάμην exp. Hesych.; Ἐφαύλισαν ap. eund. ἀπεδοκίμασαν, fortasse ex Genes. 25, 34. G. D. Philo vol. 1, p. 587, 29. Ignat. Epist. p. 92, C. Phot. Epist. p. 173, 3, et 312, 29, de Caino: Τὸν μὲν φαυλίζειν, ὅτι γηπονεῖν εἵλετο. Passiv. Vita Adriani Actt. SS. Sept. t. 3, p. 220, F, τῷ πεφαυλισμένῳ μου βίῳ· et Georg. Al. Vita Chrys. p. 163, 40, ἡ ἀπάτη πεφαύλισται. Hase.]

[Φαύλιξ, ὀρθός· Φαύλιος, σιταλικὸς θεὸς, glossa corrupta et defecta Hesychii ex duabus glossis conflata, quæ media posita est inter Φαυλίον et Φαυλίστρια. Φαύλιξ pro Φάλλιξ, quod idem sit ac Φάλης vel Φαλλὸς, scriptum videbatur Is. Vossio. Altera glossa haud dubie fuit Φαῦνος· Ἰταλικὸς θεός. Fauni nomen restituit Lobeck. Aglaoph. p. 311, Ἰταλικὸς jam Heinsius correxerat.]

[Φαύλιος, ία, ιον.] Φαυλία ἐλαία, quæ et φαύλη ἐλαία, Oliva cujus parvus est fructus, ἡ μικρόκαρπος, ut exp. Eustath. [p. 1356, 64 et schol. Plat. p. 84], hoc exemplum afferens vocis φαῦλος usurpatæ ἐπὶ σμικρότητος. Hæc traditur, ut Idem addit, fieri ἐκ κοτίνου κοπέντος καὶ μεταφυτευθέντος. [Sic etiam Theophr. H. Pl. 2, 2, 12. Et Pollux 6, 45: Ἐκαλοῦντο δὲ αἱ κοτινάδες ἐλαῖαι καὶ φαύλιαι. Mœris p. 381: Φαυλίας ἐλαίας τὰς ἐκ κοτίνου μεταπεφυτευμένας ἐλαίας. Hesych.: Φαυλία, εἶδος ἐλαίας· οἱ δὲ τὰς λευκάς. Phot. et Suidas: Φαυλία, ἡ κότινος, καὶ ἁπλῶς εἶδος ἐλαίας (ῥητορικὴ addit Etym. M. p. 789, 26). Φαυλία, εἶδος ἐλαίας et Φυλία, ἡ σχοῖνος, vocabula prorsus diversa, distinguit Ammon. p. 141.] Commemorantur porro hæ φαυλίαι ἐλαῖαι a Theophr. C. Pl. 6, 11 [c. 8, 3—5. Idem De odor. 15: Ἐλαίῳ ... τῷ ἐκ τῶν ἐλαιῶν μάλιστα χρῶνται τῷ ὠμοτριβεῖ τῆς φαυλίας· ex quo loco Athen. 2, p. 67, B, ἔλαιον τὸ ἐκ τῶν φαύλων (φαυλίων Casaub.) ἐλαιῶν memoravit.] Existimantur autem esse quæ ab Athen. πιτυρίδες appellantur: de quibus supra. A quibusdam vero ea creditur esse Majorina oliva Plinio [H. N. 15, 3, 4], quæ a Græcis dicta sit Φαυλία. [Alciphro 1, 21: Ὄψον εἴποτε εὐημερίας ἡμέραν ἐπιτελοίη δρυπετεῖς ἢ φαυλίας. Lucian. Lexiph. c. 5: Ἄλλος ἤσθιε φαυλίας.] || Apud Hesych. est etiam Φαύλιος, et φαύλιον, nec non φαύλια μῆλα: quæ ibi vide. [Athen. 3, p. 81, A: Γλαυκίδης δέ φησιν ἄριστα τῶν ἀκροδρύων εἶναι μῆλα κυδώνια, φαύλια, στρουθία· et p. 82, D: Φαυλίων δὲ μήλων μνημονεύει Τηλεκλείδης ἐν Ἀμφικτύοσιν οὕτως· « Ὦ τὰ μὲν κομψοὶ, τὰ δὲ φαυλότεροι φαυλίων μήλων· » καὶ Θεόπομπος ἐν Θησεῖ. Ἀνδροτίων δ' ἐν τῷ Γεωργικῷ τὰς μὲν μηλέας φησὶ φαυλίας καὶ στρουθίας κτλ. Φαύλια μῆλα simplicia, vulgaria dici crediderim, ut intelligatur totum illud genus quod strictiori sensu mala vel poma dicere solemus, quod genus isto nomine cum a cydoniis malis et struthiis tum ab aliis rarioribus, ut Persicis, citriis etc., distingui videtur. Schweigh. Inter olearum genera Macrob. Saturn. 2, 16, vol. 1, p. 381 Bipont., enumerat Paulia, quod scrib. Phaulia, ut recte habet Phauliæ Plin. H. N. 15, 3, 4. Hase.]

[Φαύλισμα, τὸ, Contemtus. LXX Sophon. 3, 12: Ὅτι τότε περιελῶ ἀπὸ σοῦ τὰ φαυλίσματα. « Orig. C. Cels. p. 439. » Kall.]

Φαυλισμὸς ὁ, Contemptio, Despectus. [Esaias 51, 7: Καὶ τῷ φ. αὐτῶν μὴ ἡττᾶσθε· 28, 11: Διὰ φαυλισμὸν χειλέων. Oseas 7, 15. Schleusn. Gregor. Nyss. t. 2, p. 92, B; 785, A; 826, A. Conc. Lateran. Actt. Concc. t. 3, col. 781, C. Hase.]

[Φαυλιστὴς, ὁ, Contemptor. Epist. conc. Nic. ap. Montefalc. Bibl. Coisl. p. 97, 45, τοὺς φ. τῆς σῆς δόξης. Hase.]

Φαυλίστρια, ἡ, Contemptrix, Subsannatrix, in VV. LL. Et ex Hesych. ἡ καταγελῶσα. In Iisd. ex Sophon. [3, 1]: Αὕτη ἡ πόλις ἡ φαυλίστρια, Hæc civitas malis dedita.

[Φάϋλλος, ὁ, Phayllus, Crotoniata, cursor celeberrimus. Herodot. 8, 47; Aristoph. Ach. 212 (ubi vid.

schol.), Vesp. 1206; Pausan. 10, 9, 2. ‖ Dux Phocensium in bello sacro. Demosth. p. 661, 1; Strabo, 12, p. 241. G. D. Φ. Πιθεὺς in inscr. ap. Bœckh. *Urkunden* p. 415, 65; 428, 141; 448, 115, et alibi. Nomen discoboli in fictili, scriptum ΦΑΥΛΟΣ. Panofka *Abh. der Königl. Ak. der Wiss. zu Berlin* a. 1848, p. 203, et de Witte *Descr. d'une coll. de vases peints* p. 94, n. 146. HASE.]

Φαυλόβιος, ὁ, ἡ, Qui tenuiter victitat; Male vivens, VV. LL. [Schol. Aristoph. Ran. 425 : Διαβάλλει τὸν Κλεισθένη ὡς φ. καὶ ... πεπορνευμένον.]

[Φαυλοδιδάσκαλος, ὁ, ἡ, Prava docens. Eustath. Opusc. p. 163, 1.]

[Φαυλόδοξος, ὁ, ἡ, Pravam opinionem habens. Eustath. Opusc. p. 37, 80 : Ἄφρων καὶ φ. ὁ τιμᾶσθαι θέλων ἐφ' οἷς χρεὼν αἰσχύνεσθαι.]

[Φαυλοκόλαξ, ὁ, Malorum s. Malus adulator. Nicet. Annal. 9, 18. Eustath. Opusc. p. 261, 20 : Ἐπιπέμπει τοὺς παρ' αὐτῷ φαυλοκόλακας.]

[Φαυλολογία, ἡ, Prava oratio. Eustath. p. 131, 40 : Τὴν ψίθυρον φ., δι' ἧς ὁ προπάτωρ τῆς κατὰ τὸν παράδεισον πατρίδος ἐξώριστο.]

[Φαυλόνους, ὁ, ἡ, Rudem mentem habens, Stupidus. Σκαιὸς ap. Aristoph. Nub. 629 glossator cod. Paris. exp. per ἀπαίδευτος, φ.]

[Φαυλοποιὸς, ὁ, ἡ, Maleficus. Eustath. Opusc. p. 81, 80 : Τοὺς ἀρχεκάκους καὶ φ.]

[Φαυλορρεπὴς, ὁ, ἡ, In pravam partem vergens. Unde adverb. Φαυλορρεπῶς ap. Eustath. Opusc. p. 3, 50 : Φ. τὴν ὅλην πλάστιγγα τοῦ λογισμοῦ πρὸς τῷ δαίμονι κλίναντα.]

[Φαυλορρήμων, ὁ, ἡ, Maledicus. Unde adverb. Φαυλορρημόνως, quod annotavit Pollux 8, 81.]

[Φάϋλος. V. Φαῦλλος.]

Φαῦλος, [η, ον. Raro femin. φαῦλος, ἡ, ut ap. Eurip. Hipp. 435 : Νῦν δ' ἐννοοῦμαι φαῦλος οὖσα. Idem apud Strab. 8, p. 366 : Γαίης Λαχαίνης κύριον, φαύλου χθονός· ubi miræ sunt codicum corruptelæ φύλου, φύλον, οἴλου, ἄλου, ἥλου. Thucyd. 6, 21 : Οὐ ναυτικῆς καὶ φαύλου στρατιᾶς. Falsum est quod Thom. M. p. 889 tradit : Φαῦλος ἐπὶ θηλυκοῦ κάλλιον ἢ φαύλη. Quod probat Luciani exemplo Imag. c. 17 : Οὐ φαύλου συνέσεως τοῦτο παράδειγμα, vitiosa scriptura deceptus. Nam recte nunc legitur φαῦλον], Vilis, Parvi pretii, Nullius pretii, momenti, Abjectus, Humilis, Frivolus, Contemptus, Despicabilis. [De etymologia sic hariolatur gramm. in Etym. M. p. 789, 28 : Φαῦλος παρὰ τὸ φῶ τὸ φαίνω, παράγωγον, φαύω τὸ λάμπω, ὡς χρῶ χραύω, ψῶ ψαύω, ὁ μέλλων φαύσω, ἐξ οὗ γίνεται φαῦλος, ὁ φανερούμενος εἰς ἃ ἐργάζεται· ἢ ἐπὶ αἰσχροῖς πράγμασι διάδηλος καὶ φανερός· ἢ παρὰ τὸ παύω παῦλος καὶ φαῦλος· τὸ γὰρ κακὸν ταχὺ παύεται, τὸ δὲ καλὸν οὐδέποτε. Sequitur alia gl. in qua decem finguntur significationes, quam ex Photio et Suida, qui eadem fere habent, passim auctam et correctam exhibemus : Φαῦλον σημαίνει δέκα· τὸ ἁπλοῦν, Εὐριπίδης ἐν τῷ Αἰκυμνίῳ « Φαῦλον, ἄκομψον, τὰ μέγιστ' ἀγαθὸν », ἁπλοῦν καὶ ἀπόνηρον (ἀπονήρευτον Etym.) λέγων. [Ἔστι δ' ὅτε τίθεται καὶ ἐπὶ τοῦ κακοῦ καὶ τοῦ τυχόντος. Πλάτων ἐν τῷ περὶ ψυχῆς (i. e. in Phædone p. 95, E) « Φαῦλον (Scrib. οὐ φ. ex Platone l. c.) πρᾶγμα, ἔφη, Κέβης, ζητεῖς. »] Τεθείη δ' ἂν καὶ ἐπὶ τοῦ τυχόντος, οἷον « φαῦλον πρᾶγμα » ἔσται τὸ τυχὸν πρᾶγμα· καὶ ἐπὶ τοῦ ἁπλῶς (corr. ἁπλοῦ) τεθείη ἂν πρὸς τῷ οὐ τὸ τυχόν. Πλάτων (Leg. 11, p. 918, C) « πρᾶγμα δ' ἔσται, ὡς ἔοικεν, οὐ φαῦλον, οὐδὲ μικρᾶς δεόμενον ἀρετῆς. » (Antiquioris grammatici sunt τεθείη δ' ἂν καὶ ἐπὶ τοῦ τυχόντος ... ἀρετῆς, quibus recentior aliquis præcedentia illa præfixit Ἔστι δ' ὅτε τίθεται ... Κέβης ζητεῖς, quæ seclusi.) Τάττοιτο δ' ἂν καὶ ἐπὶ τοῦ μοχθηροῦ, ὅταν ἀντιδιαστέλληται πρὸς τὸ σπουδαῖον, ὡς Πλάτων (Leg. 6, p. 756 extr.) « Δοῦλοι γὰρ καὶ δεσπόται οὐδέποτ' ἂν γένοιντο φίλοι, οὐδ' ἐν ἴσαις τιμαῖς διαγενόμενοι φαῦλοι καὶ σπουδαῖοι. » Τεθείη δ' ἂν καὶ ἐπὶ τοῦ μεγάλου· Σοφοκλῆς Αἰχμαλώτισιν « Εἰ μικρὸς ὢν τὰ φαῦλα νικήσας ἔχω », καὶ ἐπὶ τοῦ ῥᾳδίου, Πολιτείας δ' (p. 423) « Καὶ φαῦλόν γε, ἔφη, ἴσως αὐτοῖς προστάξομεν, καὶ τούτου δ' ἐγὼ ἔτι φαυλότερον ». Τάττεται καὶ ἐπὶ τοῦ μικροῦ καὶ εὐκαταφρονήτου, ὡς Δημοσθένης, καὶ ἐπὶ τοῦ ταπεινοῦ, ὡς Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ τῶν ἀποφάσεων· καὶ ἐπὶ πένητος, καὶ ἐπὶ τοῦ ἀδόξου, καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνοήτου. (Post ὡς Δημοσθένης Suidas solus pergit ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος (p. 1261, 5) « Ὅτι μὲν τοίνυν οὐ μετρίας τινὰς καὶ φαύλας λαβὼν πληγὰς », omissis reliquis, quæ plena servavit Photius, minus integra Etym. M., ubi post ὡς Δημοσθένης pergitur καὶ ἐπὶ τοῦ ταπεινοῦ καὶ πένητος καὶ ἀδόξου καὶ ἀνοήτου· ῥητορική. Post quæ alius grammatici notatio sequitur de discrimine quod inter φαῦλος et φλαῦρος intercedat, de quo v. s. v. Φλαῦρος.) Ex eodem fonte derivata sunt quæ in brevius contracta leguntur in Lex. rhet. p. 315, 1 : Τὸ φαῦλον σημαίνει δέκα, ἐπί τε προσώπου καὶ πράγματος τὸ κακὸν, τὸ μικρὸν καὶ τὸ εὐκαταφρόνητον καὶ τὸ ἀσθενὲς καὶ τὸ ἄδοξον καὶ τὸ ἀνόητον καὶ τὸ ἁπλοῦν καὶ τὸ ταπεινόν· καὶ ἐπὶ τοῦ πένητος καὶ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου τῷ σπουδαίῳ καὶ ἐπὶ τοῦ εὐτελοῦς· et quæ schol. Platonis ad Remp. 4, p. 423 (p. 403 ed. Bekk.) annotavit : Φαῦλον τὸ ῥᾴδιον· εὕρηται δὲ σημαῖνον καὶ τὸ ἁπλοῦν καὶ μοχθηρὸν καὶ τυχὸν καὶ μέγα. Rectius et distinctius schol. ad Alcib. 2, p. 84 Ruhnk. (337 Bekk.) : Τὸ φαῦλον ἐπὶ τεττάρων ἐννοιῶν τάσσεται κατ' ἐναντιότητα παραλαμβανομένων. Ἐπὶ ἁπλότητος καὶ εὐηθείας Δημοσθένης « Οὐ γὰρ εἰ φαύλοις ὑμεῖς προστάταις χρῆσθε »· ἐπὶ δὲ ἐπαίνου Εὐριπίδης « Φαῦλον, ἄκομψον, τὰ μέγιστ' ἀγαθόν ». Ἐπὶ δὲ μεγέθους « Φαῦλον στόμα » ἀντὶ τοῦ μέγα. (Sic etiam Eustath., de quo infra dixit HSt.)· ἐπὶ δὲ μικρότητος εὐθέως ἐν ἀρχῇ τοῦ κατ' Ἀριστοκράτους. Λέγουσι δὲ καὶ τὴν φαυλίαν ἐλαίαν μικρόκαρπον οὖσαν οὕτως ὀνομάζεσθαι. Ἐκνενίκηκε μέντοι τὴν παλαιὰν χρῆσιν ἡ εἰς τὸ κακὸν μετάληψις· φαῦλον γὰρ οἱ πλεῖστοι τὸ κακὸν ἐξακούουσιν. Quorum cum postremis comparanda Photii notatio p. 642, 15 : Φαῦλον· ἡμεῖς μὲν ἐπὶ τοῦ κακοῦ καὶ μοχθηροῦ τάσσομεν· παρὰ δὲ Πλάτωνι καὶ τοῖς ἄλλοις Ἀττικοῖς, σημαίνει τὸ ἁπλοῦν καὶ ῥᾴδιον, καὶ τοῖς λοιποῖς. Et quæ Suidas ex oratoribus attulit, ubi φαῦλον observat εἰρῆσθαι σχεδὸν ὑπὸ πάντων τῶν ῥητόρων τὸ κακὸν, ἐπί τε πράγματος καὶ ἀνδρὸς οὕτως ταττόμενον. Antiquissimum quod ferebatur exemplum Theogn. 163 : Δαίμονι φαύλῳ, nunc remotum est restituto δειλῷ, quo duxit codicis optimi scriptura δειλῶν. Herodoto aliquoties illatum ab librariis pro φλαῦρος notabimus s. h. v. In Æschyli tragœdiis semel φλαῦρος, semel adverb. φαύλως reperitur. Sophoclis, qui ipse quoque sæpius φλαῦρος dixit, duo tantum novimus alterius formæ exempla, fragm. 707 : Τὸν θεὸν τοιοῦτον ἐξεπίσταμαι ... σκαιοῖς ... φαῦλον κἀν βραχεῖ διδάσκαλον· ubi Facilem significare videtur, et fragm. 39 : Εἰ μικρὸς ὢν τὰ φαῦλα νικήσας ἔχω, quo loco grammatici supra memorati utuntur ut φαῦλον etiam ἐπὶ τοῦ μεγάλου dici ostendant, quod ex opposito μικρὸς collegisse videntur : de quo recte dubitat Ellendtius Lex. vol. 2, p. 806, qui Sophoclem tale quid posuisse conjicit servata legitima vocabuli significatione, μὴ θαυμάζετε εἰ μικρὸς ὢν τὰ φ. ν. ἔχω : *parvum enim parva decent*. Longe frequentius Euripides, Comici, Plato aliique philosophi et oratores et recentiores scriptores plurimi hoc voc. usi sunt.] Dem. [p. 350, 9] : Οὐ γὰρ εἰ φαύλοις χρῆσθε ὑμεῖς εἰς τὰ κοινὰ πολλάκις ἀνθρώποις, καὶ τὰ πράγματά ἐστι φαῦλα, ὧν ἡ πόλις ἀξιοῦται παρὰ τοῖς ἄλλοις· οὐδὲ πολλοῦ δεῖ· Neque enim quod vos sæpe hominum despicabilium opera soletis uti in rebus vestris publice administrandis, idcirco quoque despicabilia sunt ea, quæ nobis committenda exteri credendaque duxerunt, multumque abest ut ita res se habeant, Bud. [Aristot. Eth. Nic. 3, 7 : Ἐφ' ἡμῖν τὸ ἐπιεικέσι καὶ φ. εἶναι.] Idem [p. 37, 12] dixit, Φαῦλα καὶ μικρὰ πράττοντας. Item [p. 150 extr.] : Ἀνώνυμα καὶ φαῦλα τὰ τῶν προγόνων. Isocr. autem copulavit φαῦλα et καταφρονούμενα. E Xenoph. [Mem. 1, 6, 2] affertur de veste dictum : sicut Vilis a Latinis de ea sæpe dicitur. [Φ. πρᾶγμα, Res levis. Aristoph. Lys. 14 : Βουλευσαμέναισιν οὐ περὶ φαύλου πράγματος. « Φαῦλα πράγματα, vel ὀνόματα, Res et Verba humilia, vulgaria, qualia in vita communi occurrunt, eademque μικρὰ, λιτὰ, εὐκαταφρόνητα dicuntur Dionys. De comp. vv. c. 3, p. 16. Opponitur ibi πρᾶγμα σεμνόν. » ERNEST. Lex. rhet. Φ. τέχνη Plato Soph. p. 223, B : Οὐ φαύλης μέτοχόν ἐστι τέχνης.] Possumus autem pro substantivo, cui adjungitur hoc adj., aliam etiam interpretationem ei dare, ut ap. Herodian. [2, 10, 13] φαύλας ἐλπίδας possumus reddere Tenues spes, vel per singularem Tenuem

aut certe Exiguam spem. [Φ. ψόγος Eurip. Phœn. 94 : Κἀμοὶ μὲν ἔλθῃ φαῦλος ὡς δούλῳ ψόγος, σοὶ δ' ὡς ἀνάσσῃ· ubi per ὀλίγος, εὐτελὴς, μικρὸς exp. schol.] Hoc etiam loquendi genus παρὰ φαῦλον ἡγεῖσθαι variis interpretari possumus modis : sc., Rem parvi momenti existimare, vel Habere pro re parvi momenti, Existimare parvi referre, Nihili facere, Pro nihilo ducere. [Procop. Anecd. p. 52 : Παρὰ φαῦλον ἡγησάμενοι κακοπάθειάν τινα, ubi male legitur παραφαῦλον.] Synes. Theophilo : Ἦν οὐ παρὰ φαῦλον, ἀλλ' ἀντὶ παντὸς ἐποιεῖτο πεισθῆναι, Non parvi referre censebat, Rem minime contemnendam putabat. [Dionys. Hal. Arte rhet. 4, 2. Οὐ φαῦλόν ἐστι, Non leve est, sequente infin. Eurip. El. 760 : Οὗτοι βασιλέα φαῦλον κτανεῖν. Xenoph. Hell. 6, 2, 12 : Οὐ φ. ἡγούμενος εἶναι ... περιπλεῦσαι.]

‖ Sed quod ad illum attinet Dem. locum in quo ad φαῦλα adjungit μικρὰ, sciendum est, hanc ipsam vocem φαῦλος interdum sonare μικρὸς, i. e. Parvus, quum apud alios, tum ap. Plat., si Diogeni L. credimus in illius Vita [3, 63]. Sic cérte et ap. Thuc. [4, 115] φαῦλον τείχισμα schol. exp. μικρόν : itidemque [6, 21] φαύλου στρατιᾶς vult esse dictum pro μικρᾶς. [Xenoph. Hell. 5, 3, 8 : Οὐ φαύλην πεμπτέον δύναμιν.] Idem [4, 9] ἀσπίσι φαύλαις explicat ταῖς τυχούσαις, ταῖς ἐπιτυχούσαις καὶ εὐτελέσι. Et alicubi [7, 77] φαυλότατος, ἀγεννὴς, ἄνανδρος. Alibi [3, 37, ubi oppositum οἱ ξυνετώτεροι] φαυλότεροι exp. ἀμαθέστεροι. Et φαυλότεροι γνώμην, ἀσθενεῖς. Pro qua ultima expositione videndum an faciat hic Euripidis locus, φαύλην et ἀσθενῆ copulantis, Med. [607] : Μηδείς με φαύλην κἀσθενῆ νομιζέτω. [Φαῦλος et σοφὸς opposita Ion. 833 : Φαῦλον χρηστὸν ἂν λαβεῖν φίλον θέλοιμι μᾶλλον ἢ κακὸν σοφώτερον· Phœn. 499 : Καὶ σοφοῖς καὶ τοῖσι φαύλοις ἔνδικα· Andr. 379 : Φ. εἰμι κοὐ σοφός. Ib. 325 : Στρατηγῶν λογάσιν Ἑλλήνων ... Τροίαν ἀφείλου Πρίαμον ὧδε φ. ὤν; Plato Protag. p. 342, D : Ἐν τοῖς λόγοις εὑρήσει αὐτὸν φαῦλόν τινα φαινόμενον. Addito accus. Eurip. Antig. fr. 6 : Ἂν γὰρ φαῦλος ᾖ τἄλλ', εἰς ἔρωτα πᾶς ἀνὴρ σοφώτερος. Plato Phædr. p. 242, C : Μάντις μὲν, οὐ πάνυ δὲ σπουδαῖος, ἀλλ' ὥσπερ οἱ τὰ γράμματα φαῦλοι (literarum parum periti), ὅσον ἐμαυτῷ μόνον ἱκανός. Cum infin. Eurip. Iph. T. 305 : Πρὸς νεανίας ξένους φαύλους μάχεσθαι βουκόλους ἡγούμεθα. Plato Theæt. p. 181, B : Ἡμᾶς τι λέγειν φαύλους ὄντας.] Eust. quoque [p. 1356 extr.] inter significationes nominis hujus φαῦλος eam numerat, qua ponitur ἐπὶ σμικρότητος, [ὅθεν καὶ φαύλη ἐλαία ἡ μικρόκαρπος, ἡ καὶ φαυλία. Apud Callim. fragm. 93 : Ἐγὼ δὲ πάντων (inquit oliva) εἰμὶ δενδρέων φαύλη. Eurip. Rhes. 599 : Σύμμαχον Τροίᾳ μολόντα Ῥῆσον οὐ φαύλῳ τρόπῳ.] Reducit autem mihi in memoriam ista signif. eam Gallicæ linguæ consuetudinem, qua *Meschant et Petit* copulantur : quorum utrumque sonat Græcis hæc ipsa vox φαῦλος. Dicimus enim vulgo, *Un meschant petit livre*, *Un meschant petit couteau*, *Une meschante petite espée*, *Une meschante petite table*, etc. Itidemque de persona, *Un meschant petit homme*, *Un meschant petit vilain*. Atque adeo quemadmodum *Meschant* in prioribus quidem illis exemplis de re dicitur, quæ parvi est pretii ac vilis, aut etiam talis quæ non amplius usui esse possit, in hisce autem posterioribus de persona dictum, ad Improbitatem s. Nequitiam refertur; sic φαῦλος in superioribus quidem ll. illam vocis *Meschant* signif. habere hanc videmus. Cicero autem [Tusc. 1, 41, in loco Platonis Apolog. p. 41, A : Ἆρα φαύλη (i. e. parvi æstimanda) ἂν εἴη ἡ ἀποδημία] φαύλη vertere maluit Mediocris quam Parva, ap. Plat., p. 2 mei Cic. Lex. [De iis qui genere sunt inferiores s. minus nobiles Xenoph. Hier. 1, 27 : Ὁ γάμος ... ἐκ τῶν φαυλοτέρων, cui oppos. ἐκ τῶν μειζόνων.] Ut porro ad Eustath. revertar, magis quis miretur quod addit, sc. φαῦλον ἐπὶ μεγέθους etiam, i. e. de magnitudine, dici, ut φαῦλον στόμα. [Quod exemplum etiam schol. Platonis ponit, cujus verba supra attulimus.] Nisi forte φαῦλον στόμα intelligamus dictum de Ore vitioso, utpote nimis magno et patulo; aut etiam Quod propterea ridiculum esset, nam φαῦλος ab Hesych. exp. et καταγέλαστος. [Hesychii gl. hæc est : Φαῦλος, κακὸς, δόλιος, χαλεπὸς, εὐτελὴς, ἁπλοῦς, καταγέλαστος. Quam præcedit alia, Φαῦλον, ἁδρὸν, καλὸν, εὐειδὲς, μέγα, μοχθηρὸν, ἀραιὸν, in qua illa ἁδρὸν ... μέγα ex alius glossæ quæ excidit interpretatione illata esse videntur : nisi ad οὐ φαῦλον spectant. Παληλθιτὸν quod codex post ἀραιὸν addit, fortasse est παλίλλυτον.] Idem grammat. φαῦλον ait exponi etiam ἁπλοῦν καὶ μέτριον. At schol. Thuc. [6, 51] ab eo positum testatur pro ἁπλοῦν καὶ μονοειδές. A Xen. quidem certe Cyrop. 1, [6, 27] φαῦλον et ἁπλοῦν copulantur. Ut autem Eustathio contentus, ceteros gramm. omittam, Diog. L. quoque [3, 63] a Plat. ἐπὶ τοῦ ἁπλοῦ usurpari tradit. [Timæus Lex. Plat. p. 268 : Φαῦλον, ἁπλοῦν, ῥᾴδιον, εὐτελές· ubi v. quæ Ruhnk. attulit.] Sic autem Hippocr. De fract. κατάτασιν φαυλοτέραν dixit Extensionem simpliciorem et quæ non magno negotio perficitur. Idem φαύλην δίαιταν appellavit Quæ exquisitæ contraria est, ut ex Galeno annotat Gorr. [Φαῦλος, Vilis, Levis, Facilis, Non arduus aut exquisitus, Simplex, Nullius momenti aut negotii. Φαυλοτέρη ἡ κατάτασις, Levis extensio et facilis, hoc est, nullius negotii, Hippocr. De fract. p. 753, A, ubi Galen. scribit φαῦλον antiquis non solum Vitiosum aut Pravum denotare, sed etiam τὸ ἁπλοῦν, quod est Simplex; et φαυλοτέραν κατάτασιν exponit ἁπλουστέραν καὶ ἄνευ μεγάλης πραγματείας. Ac rursus ad p. 756, F, φαῦλον antiquis dictum scribit ἀντὶ τοῦ τυχόντος καὶ ἁπλοῦ, et τῷ ἀκριβεῖ opponi, hoc est Exquisito. Sic φαύλην δίαιταν Vulgarem et simplicem victus rationem dici, quæ τῇ ἀκριβεῖ et exquisitæ opponitur. Sic ὑποφαύλην δίαιταν ibidem esse Hippocr. Subvulgarem et mediam inter exquisitam et simplicem. Μετρίην exponit Galen., id est Mediocrem, quæ ptissana, beta, malva, atriplice, blito, cucurbita, nec non piscibus molli carne præditis constat, necnon obsoniis liquidis, estque Subexilis victus et prope vulgaris, neque validæ materiæ. Idem Comm. 3 in lib. De fract. p. 775, G, φαύλην δίαιταν eam esse scribit quæ τῇ ἀκριβεῖ opponatur, et Comm. 3 in lib. De art. p. 816, G, ubi τὴν ἐπιτυχοῦσαν eandem exponit, hoc est, Vulgarem, simplicem et quamlibet, quemadmodum quoque sumitur p. 388, 26. Foes.] A Bud. quoque φαῦλος exp. Nullius negotii, Facilis, Non arduus, Tractabilis, Levis [Eurip. Suppl. 317 : Φ. ἀθλήσας πόνον], ap. Plat. Rep. 4, p. 48 [423, C] : Οὗτοι, ὦ ἀγαθὲ Ἀδείμαντε, ὡς ὀόξειεν ἄν τις, ταῦτα πολλὰ καὶ μεγάλα αὐτοῖς προστάττομεν, ἀλλὰ πάντα φαῦλα, ἐὰν τὸ λεγόμενον ἓν μέγα φυλάττωσι. Τί τοῦτο; ἔφη. Τὴν παιδείαν ἦν δ' ἐγὼ, καὶ τροφήν. Idem, Καὶ τούτου, ἦν δ' ἐγὼ, ἔτι φαυλότερον καὶ τόδε. Et paulo post σμικρότερον dixit Eidem φαῦλος testatur significare Ineptus : quæ signif affinitatem habet cum ea quam tribuit illi Hesych. quum exp. καταγέλαστος, Ridiculus.

‖ Φαῦλος, Malus, Vitiosus : φ. ὕδατα, Aristot. Malæ aquæ, aut etiam Insalubres. Sic [Xenoph. Mem. 1, 6, 2 : Σιτία καὶ ποτὰ φαυλότατα .... ἱμάτιον φαῦλον; 3, 11, 13 : Φαυλότερα βρώματα,] φαῦλα ἐδέσματα, itemque ποτὰ, Herodian. [4, 12, 4.] Ubi tamen possumus etiam pro Vilibus accipere. Ac certe hæc signif.. qua φαῦλον ponitur pro Malo et vitioso, affinis est ei signif. qua ponitur pro Vilis, Nullius pretii, Contemptus. Quicquid enim in suo genere malum est et vitiosum, nullius pretii esse solet. Unde etiam φαῦλοι ποιηταὶ vocantur et φαῦλοι ῥήτορες [Xenoph. Mem. 4, 2, 31], sicut Latine Mali poetæ et mali oratores. Sic Φαῦλοι αὐληταὶ Aristot. Rhet. 1. [Plato Protag. p. 327, C : Πολλάκις ἀγαθοῦ αὐλητοῦ φαῦλος ἂν ἀπέβη, πολλάκις δ' ἂν φαύλου ἀγαθός. Ἵπποι φ. Xenoph. Mem. 4, 1, 3 : Ἵππους εὐχρηστοτάτους καὶ ἀρίστους ... δυσκαθεκτοτάτους καὶ φαυλοτάτους· et κύνες φαῦλαι Cyneg. 7, 3. Τείχισμα φ. Thucyd. 4, 114. De forma mala, Deformis. Aristoph. Eccl. 617 : Αἱ φαυλότεραι καὶ σιμότεραι· 626 : Ἀλλὰ φυλάξουσ' οἱ φαυλότεροι τοὺς καλλίους ἀπιόντας· et 702, ubi οἱ φαυλότεροι oppositi sunt τοῖς εὐπρεπέσιν καὶ μειρακίοις.] Sed dicitur et φαῦλον πρός τι, quod est malum ad rem aliquam, i. e. incommodum rei alicui, aut damnosum, vel perniciosum; afferturque etiam φαῦλον εἶναι πρὸς χρηματισμὸν, pro Obesse rei pecuniariæ. ‖ Alioqui dicitur et φαῦλος ἄνθρωπος, qui Lat. Malus, Improbus, Nequam; opponiturque interdum τῷ σπουδαίῳ, ap. Xenoph., Isocr., Aristot. [Plato Protag. p. 326, E : Διὰ τί οὖν τῶν ἀγαθῶν πατέρων πολλοὶ

υἱεῖς φαῦλοι γίγνονται; Isocr. p. 13, A : Πῶς ἔχουσι πρὸς τοὺς φ. καὶ τοὺς σπουδαίους τῶν ἀνθρώπων. Τὰ φ. Xen. Symp. 4, 47 : Τοὺς θεοὺς τὰ μὲν φαῦλα ἀποτρέπειν, τἀγαθὰ δὲ δοῦναι· ubi de rebus adversis intelligi potest.] ‖ Sed contra usurpari et ἐπὶ ἀγαθοῦ, annotat Eustath. Quam signif. ut minus mirer facit ea, quam ei dat Diog. L. ap. Plat., sc. τοῦ καλοῦ. Hesych. quoque φαῦλον exp. ἁδρὸν, ei addens καλόν. Sic tamen ut utriusque exemplum desiderem; nam hic quidem nullum affert : ille autem ejusmodi, quod mihi non satisfaciat.

[‖ Adverb.] Φαύλως, Male. [Æsch. Pers. 520 : Ὑμεῖς δὲ φ. αὖτ' (τὰ ἐνύπνια) ἄγαν ἐκρίνατε. Aristoph. Vesp. 1013 : Τὰ μέλλοντ' εὖ λέγεσθαι μὴ πέσῃ φ. χαμᾶζ' εὐλαβεῖσθε· quod schol. exp. φυλάττεσθε μὴ ἐκφαυλισθῆναι τὴν διδασκαλίαν τοῦ δράματος τούτου. Plato Leg. 8, p. 839, E : Εὖ τὸ σῶμα ἔχων καὶ μὴ ἰδιωτικῶς ἢ φ., et μὴ φ. μηδὲ ἰδιωτικῶς ib. 12, p. 966, E. Theæt. p. 173, C : Τοὺς φ. διατρίβοντας ἐν φιλοσοφίᾳ· Phil. p. 43, A : Καὶ δοκοῦσί γε οὐ φ. λέγειν· Epist. 7, p. 343, D : Φύσις πεφυκυῖα φ. De terra sterili Strabo 5, p. 224 : Οἰκεῖται δὲ φ. τραχεῖά τε οὖσα καὶ τοῖς πλείστοις μέρεσι δύσβατος τελέως.] Ex Dem. [p. 194, 3] affertur copulatum cum κακῶς. Et φαύλως ἔχειν dicitur aliquis, aut res aliqua, Male se habere. [De valetudine adversa Hippocr. Aphor. 2, 32. De visu Aristot. H. A. 2, 10 : Βλέπουσιν ἐν μὲν τῷ ὕδατι φαύλως, ἔξω δ' ὀξύτατον.] Apud Herodian. dicuntur etiam ἐλπίδες φαύλως ἔχειν, 1, [3, 2] : Ἐπεὶ δὲ αὐτῷ τὰς πρὸς σωτηρίαν ἐλπίδας φαύλως ἔχειν ὑπώπτευεν, ubi fortasse reddere possumus Quum tenuem vel exiguam sibi spem salutis superesse suspicaretur : sequendo interpretationem datam supra adjectivo φαῦλαι cum nomine ἐλπίδες. [Compar. φαυλοτέρως πεπαιδευμένοι Plato Leg. 9, p. 876, D; superlat. φαυλότατα διακείμενος Eryx. p. 405, D.] ‖ Φαύλως, Facile. Aristoph. Ach. [215] : Οὐκ ἂν ἐπ' ἐμῆς ... ὧδε φαύλως ἂν ὁ σπονδοφόρος ὑπ' ἐμοῦ διωκόμενος ἐξέφυγεν, schol. εὐχερῶς, et μετὰ ῥᾳστώνης. [Thesm. 711 : Φ. ἀποδράς· Nub. 778 : Φαυλότατα καὶ ῥᾷστα· Eccl. 666 : Οὐχ ὑβριεῖται φ. οὕτως.] Possumus certe ad hanc signif. referre et φαύλως φέρειν : præsertim si interpretemur Facile ferre, pro Leviter ferre, aut Leniter, Moderate. Aristoph. φαύλως φέρειν νῦν τὸ κακὸν, ubi Eustath. [p. 1357, 1] exp. ἁπλῶς et ἡσυχῇ. In VV. LL. ex Eurip. quoque [Iph. A. 850] affertur φαύλως φέρε pro Ne feras acerbius. Sed ex Eod. [ib. 897] : Τὸ δ' ἐμὸν οὐ φαύλως φέρω, pro Læsum autem me haud levi contumelia puto. At vero φαύλως φέρω τὰ θεῖα ibid. [Ar. Av. 961] ex schol. Aristoph. ἀηδίζομαι τοῖς θείοις. Idem certe schol. φαύλως ἐρείδει, ap. Eund. Pacis init. : Ὑς μὲν γὰρ ὥσπερ ἂν χέσῃ τις ἢ κύων, Φαύλως ἐρείδει, exp. συντόμως ἐσθίει. Plura autem apud eum de h. v. vide. [Hesych. : Φαύλως, ὁλοσχερῶς, καὶ τὰ ὅμοια. ‖ I. q. ἁπλῶς, Simpliciter. Plato Theæt. p. 147, C : Ἐξὸν φ. καὶ βραχέως ἀποκρίνασθαι· Leg. 11, p. 929, A : Μὴ φ. οὕτως ἐξέστω μηδ' εὐθὺς τοῦτο δρᾶν. Xenoph. OEc. 13, 4 : Πῶς ... παιδεύεις; Φαύλως, ἔφη, πάνυ. Aristoph. Vesp. 656 : Λόγισαι φ., μὴ ψήφοις, ἀλλ' ἀπὸ χειρός. G. D. Male. Philodem. De poem. p. 26, 15 ed. Dübn. Dion. Halic. Jud. de Isæo c. 11. Galen. vol. 6, p. 443, 5, φ. κατεσκευασμένον. Sext. Emp. p. 83, 21, φ. κρίνει. De rebus quæ, prave dispositæ, ægre memoria custodiuntur, Aristot. p. 452, 4, τὰ δὲ φ., καὶ χαλεπῶς. Hase.]

Φαυλότης, ητος, ἡ, [Pravitas. Plato Leg. 1, p. 646, B : Ἑκόντα ἄνθρωπον εἰς ἅπασαν φ. ἑαυτὸν ἐμβάλλειν. Aristot. Eth. Nic. 8, 12 : Φαυλότης ἐστὶ μοναρχίας ἡ τυραννίς· 10, 5 : Ἐπιεικείᾳ καὶ φ. Dio Chr. vol. 1, p. 550 : Οὐκ ἀνεχόμενος τοῦ ἀέρος τὴν φ.] Vilitas. Xen. Cyrop. 2, [4, 5] : Τῇ δὲ φαυλότητι τῆς στολῆς ἠχθέσθη· et [5, 2, 16] : Ὁρῶν φαυλότητα τῶν παρατιθεμένων βρωμάτων. ‖ Ineptia, Rusticitas, Inscitia [Hippocr. p. 837, A : Ὑπὸ φαυλότητος], Bud ex Plat. in Hipp. [maj. p. 286, D : Ἐγὼ διὰ τὴν ἐμὴν φ. ἠπορούμην, ut τῇ ἐμαυτοῦ φ. Theag. p. 130, C.] Huc autem pertinet illud φαυλότεροι, quod a schol. Thuc. exponi dixi ἀμαθέστεροι. [Polyb. 10, 5, 8 : Ἡ διὰ φαυλότητα φύσεως ἢ δι' ἀπειρίαν καὶ ῥᾳθυμίαν. Φ. στρατηγῶν, Imperitia, vel socordia, ducum, Demosth. p. 326 extr.] ‖ In VV. LL. affertur et pro Imbecillitate; item pro Infœcunditate, ex Plat. Leg. [5, p. 745, D : Φ. τε καὶ ἀρετῆς χώρας. Φαυλότης annotavit Pollux 4, 12, qui φλαυρότης durum (σκληρὸν) dicit. G. D. Nequitia, Pravitas indolis. Epiphan. t. 1, p. 12, C; 13, A. Joseph. A. J. 13, 7, 3, ὑπὸ πλεονεξίας καὶ φ. De re corporea Hippiatr. p. 113, 6, διὰ φ. ὑδάτων. Hase.]

[Φαυλοτομία, ἡ, Prava divisio. Eustath. Opusc. p. 162, 40.]

[Φαυλοτρῐ̆βής, ὁ, ἡ, Rebus malis s. turpibus occupatus. Isidor. Pelus. Epist. 1, 439 : Ἡ κακόσχολος καὶ φ. τῶν ἀθέων ἀπόνοια. Hemst.]

[Φαυλότροπος, ὁ, ἡ, Qui improbis moribus est. Const. Manass. Chron. 2612 : Οἱ τῆς κόρης ἀδελφοὶ φ. φανέντες.]

[Φαυλουργία, ἡ, Maleficium. Ephræm. Chron. 1189 : Ἀδικίας ἔγκλημα καὶ φαυλουργίας.]

Φαυλουργός, ὁ, Malus artifex, κακὸς τεχνίτης. [Sumsit ex Soph. Phil. 35, ubi nunc φλαυρουργὸς legitur, quod v., aut ex Polluce 6, 7 : Τοὺς μέντοι μὴ ἀκριβεῖς τεχνίτας φαυλουργοὺς κατὰ Ἀριστοφάνην λέγε. ‖ « Maleficus. Const. Manass. Chron. 389 : Τοὺς φαυλουργοὺς καὶ δυσσεβεῖς· 2245 : Φ. ἀνδράσι καὶ μεθύσοις. Idem Amat. 4, 48. » Boiss. Tzetz. Alleg. Il. Π, 122, σὺν τοῖς ἀστέρων φαυλουργοῖς. Hase.]

[Φαυλωνῠμέω, Pravo nomine appello. Eustath. Opusc. p. 40, 20 : Οὐδὲ τὸν παπᾶν ἔχοις ἂν παραδεῖξαι φαυλωνυμούμενον· et p. 263, 60.]

[Φαυνῖτις, ἡ, Phaunitis, nomen regionis Mediæ. Strabo 11, p. 528 : Ἐκ Μήδων τήν τε Κασπιανὴν καὶ Φαυνῖτιν· si recte sic scriptum.]

[Φαῦνος, ὁ, Faunus, Pici vel Jovis filius. Est nomen Latinum, de quo v. Suidas et lexicographi Latini, qui etiam de plurali *Fauni* et femin. *Fauna* dixerunt.]

[Φαῦνος, φαίνων αὐτόν. Φαυὸν, ἀκανθῶδες φυτὸν, glossæ obscuræ Hesychii.]

[Φαυοφόροι, Αἰολεῖς, ἱέρειαι, Hesych.]

[Φαῦρα vitiose pro Φάβρα, quod v.]

Φαῦρος, α, ον, Hesych. exp. κοῦφος, i. e. Levis : quod an sit pro φλαῦρος dubium est. [Est idem. Φαῦρος pro φλαῦρος olim male scriptum ap. Thom. M. p. 889.]

[Φαυρούσιοι vitiose pro Φαρούσιοι, quod v.]

[Φαυσιάδης. V. Φαύσιος.]

[Φαυσιβολέω, Lucem projicio, Luceo. Nicet. Annal. 12, 6; 21, 6.]

[Φαῦσιγξ, ιγγος, ἡ, Pustula, Papula.] Φαύσιγγες, Maculæ in tibiis ex igne contractæ. Vide Polluc. et Hesych. Sed Pollux habet φαύστιγγες, quod VV. LL. mendosum esse tradunt : eandem tamen scripturam et Etym. habet, et Lex. meum vet. [Galen. Lex. (p. 586) : Φαύσιγγες κυρίως μὲν οἱ ἀπὸ τοῦ πυρὸς ἐν ταῖς κνήμαις ἐπανιστάμενοι κύκλοι ἐρυθροί· καταχρηστικῶς δὲ καὶ οἱ λοιποί. Et Φῶδες, αἱ φαύσιγγες ὑπὲρ ὧν εἴρηται. Pollux 7, 110 : Φῶδες δὲ αἱ ἀπὸ τῆς φλογὸς φλύκταιναι· καὶ φλυκτίδες καὶ φαύσιγγες αἱ ἐπὶ ταῖς κνήμαις μάλιστα ἐπὶ χαλκέων. Etym. M. p. 789, 52 (et Phot. p. 643, 22) : Φαύστιγγες (l. Φαύσιγγες), οἱ ἐκ τοῦ πυρὸς ἐν ταῖς κνήμαις σπίλοι. Οὕτως Ἀριστοφάνης (fr. 699). Hesych. : Φαύσιγγες, αἱ ἐν ταῖς πτέρναις γινόμεναι ῥαγάδες. Ἔνιοι τὰς ἀπὸ τοῦ πυρὸς ἐν ταῖς κνήμαις καὶ τοῖς σκέλεσι γενομένας φλυκταίνας· δηλοῦσι δὲ καὶ αὐγὰς καὶ ἀκτῖνας· ἄλλοι δὲ αἱμορροΐδας καὶ φλυκταίνας καὶ λαμπηδόνας· ubi in initio φύσιγγας cum φαύσιγξι confudisse videtur, ut alii grammatici. (V. s. v. Φῦσιγξ.) Φαύσιγγες autem dictæ sunt a veteri verbo φαύζω, Uro, Torreo, quod conservarunt Hesych. et Eustath. Ita hic p. 962, 47 : Φῶ δὲ λέγεται καὶ τὸ φαίνω, ἐξ οὗ καὶ τὸ φῶς. Σημαίνει δὲ καὶ τὸ καίω, ἐξ οὗ φαύζειν, τὸ φρύγειν Ἀττικῶς κατὰ τοὺς παλαιούς. Καὶ φῷδες αἱ ἀπὸ φλογὸς φλύκταιναι, ὧν καὶ ὁ κωμικὸς μέμνηται. Hesych. : Φαύζειν, φρύγειν. Male editur Φαΰζειν. Quod præcedit : Φαύειν, ποιεῖν, forte sic corrigendum est : Φαύειν, καίειν. Pierson. ad Mœr. p. 377.]

[Φαυσίμβροτος, ὁ, ἡ, i. q. φαεσίμβροτος ap. Pind. Ol. 7, 71.]

[Φαύσιος, ὁ, Phausius, secundum Tzetzem Alleg. pater Apisaonis, quem Homerus vocat Φαυσιάδην Ἀπισάονα, Il. Λ, 578. Boiss.]

[Φαῦσις, εως, ἡ. HSt. s. v. Φάω, Luceo :] A quo φαύω est Φαῦσις, quod itidem pro Luce s. Splendore

capitur, quum alioqui sonet proprie q. d. Lucentia, i. e. ipsa Lucendi actio : utpote factum ex verbo, quod Lucere significat, sc. Φαύω. [Φαῦσις ab φαύω, quod Æolice dictum sit pro φάω, derivat Eustath. p. 1728, 7. Per φῶς, φέγγος, exp. Suidas et qui φωταυγία addit, Hesych. Per αὐγὴ, φέγγος, λαμπρότης Zonaras p. 1796. Legitur aliquoties ap. LXX aliosque recentiores. Sic Genes. 1, 15 : Ἔστωσαν εἰς φαῦσιν ἐν τῷ στερεώματι. Exod. 25, 6 : Ἔλαιον εἰς τὴν φαῦσιν. Psalm. 73, 17 : Σὺ κατηρτίσω φαῦσιν καὶ ἥλιον. Judith. 13, 15 : Ἅψαντες πῦρ εἰς φαῦσιν. Eustath. ad Dion. P. 589 : Διὰ τὸ καθαρὸν τῆς φ. χρυσοῦς εἶναι δοκεῖ ὁ ἥλιος· et apud eundem aliquoties in Opusc. Τὴν ἐκ τοῦ νοῦ φαῦσιν Nathanael in Creuzeri Append. ad Plotin. De pulcr. p. 441. G. D. Severian. In creat. mundi p. 602, 15. Basil. M. t. 1, p. 70, B : Ἀντὶ γὰρ τοῦ φωτισμοῦ τὴν φ. εἴρηκε. Tzetz. Alleg. Il. II, 144 Boiss., φ. ἡλίου πυραυγῆ. Hase. Cum φάνσις et φάσις permutatum notavimus s. v. Φάνσις.]

[Φαύσκω. HSt. post verba s. v. Φώσκω posita :] At vero Φαύσκω est ab illo Æolico φαύω, cujus antea [s. v. Φάω] memini. Ἔφαυσε πρωΐ, Illuxit mane s. aurora. [LXX Genes. 44, 3 : Τὸ πρωΐ δὲ ἔφαυσε· ubi var. lect. διέφαυσι.]

[Φαῦσμα (?), σπλάγχνα ἐκ σίτων πεποιημένα· καὶ αἱ ἀπαρχαὶ τῶν πεμμάτων, Hesych.]

[Φαύστα, et Φαυστῖνα, ἡ, Φαυστινιανὸς, Φαυστῖνος et Φαύστυλος, ὁ, nn. pr. Latina, de quibus videndi lexicographi Latini. De accentu Φαυστῖνα Arcad. p. 96, 25. Patronym. Φαυστινιάδης, ὁ, Faustini filius, est in Anth. Pal. 15, 48 : Φαυστινιάδῃ τε καὶ αὐτῷ Φαυστίνῳ. || Φαυστινόπολις, εως, ἡ, urbs Cappadociæ, ap. Hieroclem p. 396, 28, et Constant. De Them. p. 7, A.]

Φαυστήριος, ὁ, Bacchi epith. ap. Lycophr., quod cum facibus celebrarentur ejus mysteria. [V. 212 : Δαίμων ἐνόρχης φηγαλεὺς φαυστήριος. Recte schol. : Ὁ Διόνυσος, ὅτι μετὰ λαμπάδων ἄγεται αὐτῷ τὰ μυστήρια. Διόνυσος λαμπτὴρ appellatur apud Pausan. 7, 27, 3, festumque ejus nocturnum Λαμπτήρια. Eust. Opusc. p. 329, 30 : Ἐζήτουν ἀναδῦναι μὲν τοῦ ἔνδον ἀλαμποῦς, ἀνατεῖλαι δὲ οἷον φαυστήριος.]

[Φαυστιανὸς, ὁ, Faustianus, vini Italici species. Galen. vol. 6, p. 435 : Τινὲς μὲν γλυκεῖς εἰσι μετρίως, ὥσπερ Ἱπποδαμάντειός (minus recte Ἱπποδαμάντιος scriptus ap. Hesych., qui exp. οἶνος ποιὸς ἐν Κυζίκῳ) τε καὶ Φαυστιανὸς Φαλερῖνος· et vol. 13, p. 871, 950. Φαυστῖνος vol. 10, p. 280. G. D. Oribas. t. 1, p. 346, 12 ed. Daremb. Hase.]

[Φαῦστιγξ vitiose pro φαῦσιγξ, quod v.]

[Φαύω. V. Φάω.]

[Φὰψ, φαβὸς, ἡ. Plur.] Φάβες, Palumbes. [Cum φέβω conjunctum videtur (Φάβα, φόβος Hesych.), ut synonymum τρήρων, i. e. pavida, cum τρέω. Lobeck. Paralip. p. 111. Φάβα, quæ media est inter περιστερὰν et οἰνάδα species, accuratius describit Athen. 9, p. 394, A, ex Aristotele, quem v. etiam H. A. 8, 3; 9, 7. Ibidem Athen. Æschyli ex Proteo verba affert : Σιτουμένην δύστηνον ἀθλίαν φάβα, et genitivi φαβῶν exemplum ex ejusdem Philocteta memorat, cui adde Aristot. H. A. 6, 7; 9, 29. Lycophr. 580 : Οἰνοτρόπους Ζάρηκος ἐκγόνους φάβας.]

Φάω, primum a nomine φάος derivatum verbum, meo quidem judicio; nam contra, φάος esse a φάω, ut vult Eustath. [p. 1728, 6], minime consentaneum rationi existimo. A quo φάω plane poetico, et significante Luceo, Splendeo, Fulgeo, Mico, est φάε, tertia persona singularis præteriti imperf. abjecto incremento, pro ἔφαε, Hom. Od. Ξ, 502, de aurora : Φάε δὲ χρυσόθρονος ἠὼς, ubi Eustath. exp. ἔλαμπε, addens, esse πρωτότυπον verbi Φαέθω. Quam formationem sequendo, Φαέθω fuerit secundum verbum, i. significans q. illud φάω. Tertium autem locum dare fortassis poterimus verbo Φαείνω, ex quo est Φαίνω. Nisi potius unicum constituamus verbum, sc. illud Φάω, ex quo sit Φαέθω, item Φαείνω : et vicissim φαίνω ex hoc φαείνω. Sed et Æolicum Φαύω est ab illo φάω. Ceterum hujus φάω in usu esse ait παρατατικὸν idem gramm., intelligens sc. de illo Homeri loco : sed et ejus partic. Φάουσαι ap. Arat. extare sciendum est, in hoc versu [607] : Οὐδ' ἂν ἐπερχόμεναι Χηλαὶ καὶ λεπτὰ φάουσαι, Ἄφραστοι παρίοιεν· ubi Cic. vertit, Obscuro corpore Chelæ. [Compositum προφάῃσι est apud Maximum Περὶ κατ. 22. Formam contractam φῶντα per λάμποντα exp. Hesych. In Il. Z, 322, pro τόξ' ἀφόων nonnulli intulerunt τόξα φόων, i. e. φαιδρύνων, quocum Eustath. p. 1782, 20, confert φῶς, φόως. Lobeck. Rhemat. p. 9.]

Φάω, ῶ, Occido. [Aoristum φάσαι finxerunt grammatici. Schol. Pind. Nem. 1, 70 : Φάσαι τὸ φθεῖραι, ἔνθεν καὶ τὸ φάσγανον· et Etym. M. p. 788, 42 : Φάσγανον ... παρὰ τὸ φᾶσθαι, ὅ ἐστι φονεῦσαι, quod φᾶσαι (debebat φάσαι, ut ap. Apollon. in Lex. Hom. et Hesych. est) scribendum esse vidit Sylb. Phot. p. 463, 8 : Πρόσφατος· κυρίως μὲν ὁ νεωστὶ ἀνηρημένος· φάσαι γὰρ τὸ φονεῦσαι, ἀφ' οὗ καὶ φάσγανον. Schol. Hom. Il. A, 190 : Φάσγανον οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ φῶ τὸ φονεύω, οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ σφάζω σφάγανον καὶ φάσγανον.] A cujus voce pass. est præt. Πέφαται, Hom. Il. P, [164] : Τοίου γὰρ θεράπων πέφατ' ἀνέρος, Occisus est, ubi Eustath. annotat esse a φῶ, cujus fut. φάσω. [Ib. 689 : Πέφαται δ' ὥριστος Ἀχαιῶν· Τ, 27 : Ἐκ δ' αἰὼν πέφαται· Od. X, 54 : Ὃ μὲν ἐν μοίρῃ πέφαται.] (Ab altero autem fut. φήσω, esse paulo post fut. pass. Πεφήσομαι. Cujus pers. secunda Πεφήσεαι habetur Il. N, fin. [et Od. X, 217] : Ἐν δὲ σὺ τοῖσι πεφήσεαι.) [Il. O, 140 : Ἤδη γάρ τις ... ἢ πέφατ', ἢ καὶ ἔπειτα πεφήσεται. Lycophr. 840 : Πεφήσεται δὲ τοῦ θεριστῆρος ξυρῷ, quod per φονευθήσεται exp. schol.] Sed Idem alibi scribit, hujus verbi φῶ esse παράγωγον verb. Φάζω : cujus esse duo præterita pass., unum habens σ, unde Πεφασμένος ταῦρος ap. Lycophr. [269, et τοῦ πεφασμένου κέλωρ 1374. Πεφασμένου ἰθυντῆρος Oppian. Hal. 5, 122]; alterum sine σ, cujus tert. pers. plur. est Πέφανται, ap. Hom. Il. E, [531] : Αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλέονες σόοι ἠὲ πέφανται. [Et infin. Il. N, 447 : Τρεῖς ἑνὸς ἀντὶ πεφάσθαι· et Ξ, 471, Ω, 254.] Ex hoc autem φάζω esse ait Ἀρηΐφατος, et Ἐπίσφατος, et Πρόσφατος. Hinc autem apparet quo modo sit intelligendum illud, quod scribit in fine p. 887 : Sunt autem et composita aliquot in φατος desinentia, ab hoc verbo derivata, Φῶ, φάζω, τὸ φονεύω. Unde Ὀδυνήφατον φάρμακον, et Πρόσφατος, et Ἀρηΐφατος. Ac de primo quidem illo dictum fuit s. h. v. Potes autem illi addere et Μυλήφατον, de quo item dictum fuit s. ea v.

[Φάων, ωνος, ὁ, Phaon, juvenis formosus, ab Sapphone poetria Mytilenæa amatus, ut a multis traditum : contra quos alii non hanc Sapphonem, sed alteram quandam ejusdem nominis Eresoque oriundam Phaonem amasse narrarunt. Vid. Ælian. V. H. 12, 18, Palæphat. c. 49, Lucian. D. mort. 9, 2, aliosque ab Neuio memoratos in Proleg. ad Sapph. fragm. p. 3 seqq. Platonis et Antiphanis comicorum fabulæ fuerunt hujus Phaonis nomine inscriptæ, nisi Antiphanis Phaon, ex duobus tantum locis Pollucis cognitus 7, 192 et 10, 4, famelicus ille Pythagorista est ab Alexide memoratus ap. Athen. 4, p. 161, E, de quo cogitavit Meinek. Hist. Com. p. 323. Prioris autem illius Phaonis nomen etiam ad alios homines venustos translatum esse tradit Photius ex eoque Suidas : Φάων· ἐπὶ τῶν ἐρασμίων καὶ ὑπερηφάνων· τοῦ γὰρ Φάωνος ἐρασθῆναί φασι πολλοὶ Σαπφὼ, οὐ τὴν ποιήτριαν, ἀλλὰ Λεσβίαν, καὶ ἀποτυγχάνουσαν ῥῖψαι ἑαυτὴν ἀπὸ τῆς Λευκάδος πέτρας. Lucian. D. mer. 12, 1 : Ἐγὼ δέ σε τὸν Φάωνα μόνον εἶχον. G. D. ΦΑΩΝ sec. lect. de Witte scriptum in fictili ubi picta nuptiarum sollemnia, apud Guigniaut *Rel. de l'ant.* t. 4, part. 2, p. 278, n. 646 aa. Φ. ΚΑΛΟΣ (sic enim correxit Gerhard. *Arch. Intell.* n. 1834, p. 60, pro ΟΔΩΣ Κ.) Inghirami *Vasi fitt.* 3, tab. 256. Ἱεροθυτέοντος Φ. τοῦ Νύμφωνος Σωπολιανοῦ inscr. Segest. ap. Franz. C. I. vol. 3, p. 605, n. 5546, 1. Hase. ă]

[Φαωρὶ, ὁ, Phaori, nomen decani ap. Hephæst. Apotelesm. p. 7, 26. Hase.]

[Φαωφὶ, ὁ, Phaophi, mensis Ægyptiorum secundus, respondens fere Octobri Romanorum. Schol. Arati 462 : Τῷ Φαωφὶ παύεται ὁ Νεῖλος, ὅς ἐστι κατὰ Ῥωμαίους Ὀκτώβριος. Julian. in Anth. Pal. 9, 383 : Ἰχθυβόλοισι Φαωφὶ φέρει πανδήμιον ἄγρην. Plutarch. Mor. p. 372, B : Τῇ ὀγδόῃ φθίνοντος τοῦ Φαωφί. Me-

moratur etiam a Ptolemæo aliisque : vid. Ideler. Chronol. vol. 1, p. 97, 143, et Jablonsk. Opusc. vol. 1, p. 195. G. D. Reuvens *Lettres à M. Letronne* 3, p. 94. Scribitur interdum Φαὼρ, velut in inscr. Berenic. ap. Franz. C. I. vol. 3, p. 538, n. 5361, 1. Hase.]

[Φεὰ, ἡ, Phea, oppidum Elidis : cujus nominis formæ reperiuntur tres, Φεὰ, Φειὰ, Φιὰ, eædemque numero plurali. Φειᾶς πὰρ τείχεσσιν est Il. H, 135 (ubi temere a quibusdam, quorum opinionem exposuit Strabo 8, p. 348, scriptum Χάας) : ad quem locum Eustath. p. 671, 14 : Ταύτης τῆς Φειᾶς ἡ παραλήγουσα διφορεῖται. Φέρεται γὰρ ἐν τῇ κατὰ στοιχεῖον ἀναγραφῇ τῶν ἐθνικῶν (Stephani Byz.) τοιαῦτά τινα· « Φεὰ, πόλις Ἠλείας, ἣν Ὅμηρος μετὰ τοῦ ι γράφει (apud Stephanum διὰ τοῦ ι, omisso γράφει), Φειᾶς (Φιᾶς Stephani codex Vratisl.) πὰρ τείχεσσι. Ταύτης ὁ πολίτης Φεαῖος. » Παρακατιὼν δὲ ὁ ταῦτα ἐκεῖ γράψας καὶ οἷον ἐκλαθόμενός φησι τὸ αὐτὸ ἄλλως « Φιὰ, πόλις τῶν περιμάχων Μεσσηνίοις καὶ Λάκωσιν. Ὅμηρος, Φιᾶς πὰρ τείχεσσιν. Τὸ δὲ ἐθνικὸν ταύτης Φιεὺς καὶ Φιάτης καὶ Φιαῖος. » Numero plurali Hom. Od. O, 297 : Ἡ δὲ Φεὰς ἐπέβαλλεν, secundum scripturam veterem ab schol. ad h. l. memoratam et ab schol. Il. H, 135 : nam nunc in libris Φερὰς legitur. Eustath. ad Od. Γ, 489, p. 1477 extr. : Ὅτι Φεραὶ μὲν πόλις Θεσσαλίας, Φειαὶ δὲ Ἤλιδος, αἱ καὶ Φεαί. Post Homerum Thucydides 2, 25, singulari Φειᾷ et Φειὰν usus est, iterumque ἐν Φειᾷ τῇ Ἠλείων 7, 31, ubi libri nonnulli Φιᾷ. Per diphthongum Φειὰ etiam ap. Strabon. 8, p. 342, 343, 348, libris tamen partim φαία vel φαιὰ præbentibus, quod Φεὰ esse posse animadvertit Kramerus vol. 2, p. 115, licet in Φειὰ consentiat Eustath. p. 671, ubi nonnulla ex Strabone excerpsit. Idem vero Strabo p. 350, 351, plurali Φεαῖς et αἱ Φεαὶ utitur accommodato ad locum Homeri Od. O, 297, de quo ibi agit, in quo est Φεάς. Fortasse igitur paullo post quoque p. 351, ubi Χαλκίδα καὶ Φεὰν legitur, Φεὰς Strabo scripserat. ΦΕΑ est in numo ap. Eckhel. vol. 2, p. 269 (sive Mionnet. *Descr.* vol. 2, p. 202), idemque Xenoph. Hell. 3, 2, 30, restituit L. Dindorf. : Φεᾶς τε τὸ τεῖχος περιελεῖν καὶ Κυλλήνης, ubi in libris est σφέας ... κυλλήνην. Φιγάλειαν ex Φειὰν (vel Φεὰν) corruptum apud Pausan. 5, 18, 7, notavit Heyn. ad Hom. vol. 5, p. 334. || Polyb. 4, 9, 9 : Ἀποστέλλειν τὰ πορθμεῖα τῆς Ἠλείας εἰς τὴν Φλιάδα καλουμένην νῆσον. Sic libri corrupte; Schweigh. Φειάδα mira nominis forma. Insula autem quod dicitur Schweigh. explicat ex Strab. 8, p. 342 : Μετὰ δὲ τὸν Χελωνάταν ὁ τῶν Πισατῶν ἐστιν αἰγιαλὸς πολύς· εἶτ' ἄκρα Φειά· ἣν δὲ καὶ πολίχνη· « Φειᾶς πὰρ τείχεσσιν, Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα· » ἔστι γὰρ καὶ ποτάμιον πλησίον. Ἔνιοι δ' ἀρχὴν τῆς Πισάτιδος τὴν Φειάν φασι· πρόκειται δὲ καὶ ταύτης νησίον καὶ λιμὴν κτλ. G. Dindorf.]

Φέβομαι, Fugio, Timeo, Metuo. Nam Hesych. exp. φοβοῦμαι et φεύγω. Ac fortasse φέβοντο, quod exp. itidem et ἐφοβοῦντο et ἔφευγον, sumptum est ex Hom. Il. E, 527 : Ὡς Δαναοὶ Τρῶας μένον ἔμπεδον, οὐδ' ἐφέβοντο· dixerat enim antea, Οὔτε βίας Τρώων ὑπεδείδισαν, οὔτε ἰωκάς. Alioqui certe apud hunc poetam exp. potius φεύγω, ut in hoc l., qui ex eod. libro [Il. E, 232] affertur, Φεβώμεθα Τυδέος υἱόν. Sic accipi manifestum est et Il. Λ, [404] : Μέγα μὲν κακὸν, αἴ κε φέβωμαι, Πληθὺν ταρβήσας, τὸ δὲ ῥίγιον αἴ κεν ἁλώω Μοῦνος. Extant et aliquot alia significationis hujus apud eundem poetam exempla. [Il. Θ, 107 : Διωκέμεν ἠδὲ φέβεσθαι· Λ, 121 : Ὑπ' Ἀργείοισι φέβοντο· Od. X, 299 : Οἱ δ' ἐφέβοντο κατὰ μέγαρον.] Atque adeo eam solam agnoscit Eust., quippe qui ita scribit p. 623 : Ὥσπερ τὸ φέβεσθαι, οὕτω καὶ τὸ φοβεῖσθαι, ἀντὶ τοῦ φεύγειν ἀεὶ κεῖται παρὰ τῷ ποιητῇ. [Et recte quidem : v. Lehrs. Aristarch. p. 89.] Sic autem φόβος pro φυγή : quod certe a φέβομαι deduci, sicut πόνος a πένομαι, plane persuasum habeo. Et male quosdam gramm. tradidisse esse φοβῶ a φέβομαι, sicut βρομῶ a βρέμω, quum potius dicendum fuerit ex φέβομαι esse φόβος, ex hoc autem esse φοβῶ : itidemque ex βρέμω fieri βρόμος, a quo esse βρομῶ. [Apollon. Rh. 2, 1056 : Αἱ δὲ φέβοντο τηλοῦ· 3, 1356 : Τοὺς μὲν πεδίονδε διεπτοίησε φέβεσθαι· et 4, 22. Cum genit. constructum affert Wakef. ex Quinto Sm. 1, 419 : Τῷ μή τι φεβώμεθα δηϊοτῆτος, quod addito ἐκ vel ἀπὸ dicendum fuisset ut ἀπὸ vel ἐκ πτολέμοιο φέβοντο 3, 358 et 9, 209. Recte igitur Kœchlyus δηϊοτῆτα restituit, collato 9, 102 : Τῷ μή τι φεβώμεθα μῶλον Ἄρηος, aliisque accusativi exemplis 2, 378, 387; 6, 259; 8, 256.]

[Φεβρουάριος, ὁ, Februarius, Romanorum mensis secundus, ap. Dionys. Hal., Plutarchum aliosque rerum Romanarum scriptores, in codicibus interdum Φευρουάριος scriptus, ut in Etym. Gud. p. 550, 32 et in vet. ed. Dionys. A. R. 1, 32.]

[Φεγγαῖος, ὁ. Æneas Poliorc. c. 10 extr., postquam λύχνα, ὀᾷδας et λαμπτῆρας memoravit : Τοῦτον τὸν φεγγαῖον σύσσημον ἐποιήσαντο. Vitium manifestum notavit Casaub., qui τοῦτο (poterat τούτων) τὸ φέγγος conjecit. G. Dind.]

[Φεγγάριον, τὸ, Luna apud Græcos recentiores. Vid. exx. ex Andrea Hierosol., Nicetæ Paraphrasi barbara aliisque collecta ab Ducangio p. 1669.]

[Φεγγεῖον, τὸ, Nimbus qui sanctorum capita circumdare solet in eorum imaginibus. Symeon Thessal. De ordinationibus c. 7, p. 157 : Διὸ καὶ φ. ἔχει ὁ ἀετός· et Demetr. Gemistus De sacra Liturgia Patriarchæ Ms. Ducang.]

[Φεγγίτης, ὁ, Fenestra. Tzetz. ad Lycophr. 98 : Σαλάμβαι οἱ φανόπται, ἤτοι οἱ φεγγῖται ἰδιωτικῶς, παρὰ τὸ σέλας δι' αὐτῶν βαίνειν. || Speculum. Neophytus in Gl. iatricis ap. Ducang. : Σπέκλον· τὸ τοῦ φεγγίτου δέλιον. || Phengites, lapis in Cappadocia. Isidor. Orig. 16, 3. G. D. Sueton. Domit. c. 14. Plin. Hist. nat. 36, 22, 46, qui refert, Neronem hoc lapide construxisse templum Fortunæ. Figurate Pseudo-Chrys. t. 8, p. 664, C : Ἵνα τὸν φ. λίθον, ὡς ἐνόμιζον, τῇ ἀπιστίᾳ σκοτίσωσιν. Est fort. genus micæ quod vocamus *Verre de Moscovie*. Hase.]

[Φεγγοβολέω, Lumine jacio s. ferio. Manetho 4, 264 : Φεγγοβολῶν ὀπτῆρα κακὸς κακόν· 367 : Ἀστὴρ Ἄρεως ἀκτῖσι Σελήνην φεγγοβολῶν· et 571. || Lumen projicio, s. Luceo. Ibid. 527 : Ὁππότε ... μέγα φεγγοβολῶσι ζωϊδίοις κατὰ χῶρον ἀνάστερον. Zonaras Lex. p. 932 : Ἤστραπτεν ὁ ἀδάμας λίθος καὶ ἐφεγγοβόλει ἀκτῖνας ἐκπέμπων. G. D. Figurate Hesych. Centur. p. 991, C, de Servatore, φεγγοβολοῦντα αὐταῖς (ταῖς ψυχαῖς). Hase.]

[Φεγγοβόλος, ὁ, ἡ, Lucem projiciens, Lucens. Joann. Chrys. vol. 8, p. 41 Montf. « Basil. Isaur. Laud. S. Stephani p. 298 Combef. Theod. Prodr. Epist. fol. 15. » Boiss. Eustath. in Maji Spicil. Rom. vol. 5, p. 329. Osann. Anon. Cat. in Psalm. t. 1, p. 100, 8, φ. ὄμματα. Hase.]

[Φεγγοειδὴς, ὁ, ἡ, Splendori assimilis, Splendidus. Hesych. Centur. p. 991, B. Id. ib. p. 1017, D, φ. καὶ ἀστεροειδῆ νοήματα. Hase.]

Φέγγος, τὸ, Splendor. Item Lux, Lumen : φῶς ἡμέρας, φέγγος σελήνης, Hesych. [Significationis discrimen ab nemine veterum observatum, qui φῶς et φέγγος de sole pariter ac luna dixerunt. Neque ap. Aristoph. Ran. 454 : Μόνοις γὰρ ἡμῖν ἥλιος καὶ φέγγος ἱλαρόν ἐστιν, φέγγος de luna intelligendum, quod voluit Coraes ad Heliod. vol. 2, p. 290, ex usu recentiorum Græcorum qui φέγγος et φεγγάριον de luna dixerunt, de quo Ducang. : « Herodian. Epim. (p. 122) : Σελήνη, τὸ φέγγος. Cyrill. Lex. : Σελήνη, τὸ φέγγος, ἥτις μετὰ τῶν ἄστρων ἐτάχθη φωτίζειν τὴν νύκτα. Mauricius Strateg. 9, 2 : Ἐν πανσελήνῳ ἢ ἐπαρκοῦντος τοῦ φέγγους τῷ διαστήματι τῆς ὅλης πορείας. Vide Leon. Tact. 17, 22. » Aristophanes vero lucem diei dixit, ut Pindar. Pyth. 4, 111 : Ἐπεὶ πάμπρωτον εἶδεν φέγγος. Æsch. Pers. 377 : Ἐπεὶ δὲ φέγγος ἡλίου κατέφθιτο· Ag. 1577 : Ὦ φ. εὔφρον ἡμέρας δικηφόρου. Et sic φέγγος ἡλίου vel ἀελίου ap. Soph. El. 361, Tr. 606, Ant. 808; Eurip. Hec. 248, Hipp. 850, et alibi. Idem Suppl. 990 : Τί φέγγος ἐδίφρευε τόθ' ἅλιος; Φ. τοῦ θεοῦ Alc. 725. Χρυσεόκυκλον φ. Phœn. 181. Et φέγγος ἡμέρας Soph. Aj. 673 : Ἐξίσταται δὲ νυκτὸς αἰανῆς κύκλος τῇ λευκοπώλῳ φέγγος ἡμέρᾳ φέρων. Eurip. Tro. 850 : Τὸ τᾶς λευκοπτέρου ἁμέρας φ. Iph. A. 1506 : Λαμπάδοῦχος ἁμέρα Διός τε φέγγος. Porro simpliciter φέγγος, intellecto ἡλίου vel ἡμέρας, ut ap. Soph. Ph. 867 : Ὦ φέγγος ὕπνου διάδοχον· Aj. 859 : Ὦ φέγγος (ubi præcedit Ἥλιον προσεννέπω). Eurip. El. 866 : Ὦ φ.,

ὦ τέθριππον ἡλίου σέλας. Xenoph. Cyneg. 10, 7 : Ὅπως εἰς τὸν κόλπον αἱ αὐγαὶ τοῦ φέγγους ἐνέχωσιν. Et in locutione λιπεῖν τὸ φ. de morientibus, ut ap. Eurip. Or. 954 : Εὐτρέπιζε φάσγαν' ... ὡς δεῖ λιπεῖν σε φέγγος· Hel. 327 : Πυθοῦ πόσιν σὸν ... εἴτ' ἔστ' ἔτι εἴτ' ἐκλέλοιπε φέγγος. Cui contrarium est ὁρᾶν φέγγος de vivente Hipp. 1023, φέγγος ὁρᾶσθαι Andr. 113, pro quo plenius εἰσορᾶν φέγγος ἡλίου τόδε Hec. 248. || De spatio diei. Eurip. Hec. 32 : Τριταῖον ἤδη φέγγος αἰωρούμενος· ut *centesimam lucem* dixit Cicero, *crastinam lucem* Virgilius. Idem Eurip. in epigr. ap. Athen. 2, p. 61, C : Συναίμους ἐν ταὐτῷ φέγγει μοιριδίῳ φθιμένους. Similiter Callimachus ἐννέα φάεα, *novem dies*, dixit : vid. s. v. Φῶς. Audacius Æschylus de spatio anni Ag. 504 : Δεκάτῳ σε φέγγει τῷδ' ἀφικόμην ἔτους. || De luna aliisque sideribus noctu lucentibus, Xenoph. Cyneg. 5, 4 : Ὅταν ᾖ πανσέληνος ... χαίροντες τῷ φέγγει (ubi Pollux 5, 67, τῷ τῆς σελήνης φωτὶ substituit). Plato Rep. 6, p. 508, C : Τὸ ἡμερινὸν φῶς ... νυκτερινὰ φέγγη. || De igni Æsch. Choeph. 1037 : Πυρός τε φ. (in Parnasso) ἄφθιτον κεκλημένον· Eum. 1029 : Τὸ φ. ὁρμάσθω πυρός. Quæ φέγγη λαμπάδων dicuntur ibid. 1022. Xenoph. Symp. 1, 9 : Ὅταν φ. τι ἐν νυκτὶ φανῇ, πάντων προσάγεται τὰ ὄμματα. Plutarch. V. Camilli c. 25 : Τοῖς φέγγεσι καὶ τῷ θορύβῳ τεκμαιρόμενος ἐβάδιζε πρὸς τὴν πύλην· V. Alex. c. 31 : Τὸ μεταξὺ τῶν ὁρῶν ... καταλαμπόμενον τοῖς βαρβαρικοῖς φέγγεσι. || De lumine oculorum Eurip. Hec. 368 : Ἄφίημ' ὀμμάτων ἐλεύθερον φέγγος τόδ', Ἅδῃ προστιθεῖσ' ἐμὸν δέμας· 1035 : Τυφλοῦμαι φ. ὀμμάτων· 1068 : Ὀμμάτων ... τυφλὸν φέγγος ἀπαλλάξας. De splendore quem tota corporis forma diffundit, Hom. H. in Cer. 278 : Ὀδμὴ ... θυηέντων ἀπὸ πέπλων σκίδνατο, τῆλε δὲ φέγγος ἀπὸ χροὸς ἀθανάτοιο λάμπε θεᾶς. || Metaph. de splendore non oculis, sed mente percipiendo, Pind. Ol 2, 102 : Ὁ πλοῦτος ἀρεταῖς δεδαιδαλμένος ... ἀστὴρ ἀρίζηλος, ἐτήτυμον ἀνδρὶ φέγγος· Pyth. 8, 138 : Ὅταν αἴγλα διόσδοτος ἔλθῃ, λαμπρὸν φέγγος ἔπεστιν ἀνδρῶν καὶ μείλιχος αἰών· 9, 160 : Χαρίτων ... καθαρὸν φ., et τηλαυγὲς φ. Αἰακιδῶν Nem. 3, 112. Aristoph. Eq. 1319 : Ὦ ταῖς ἱεραῖς φέγγος Ἀθήναις· Pl. 640 : Ἀναβοάσομαι ... μέγα βροτοῖσι φέγγος Ἀσκληπιόν. Antip. Sidon. Anth. Pal. 7, 6 : Μουσῶν φέγγος Ὅμηρον. Alcæus ib. 7, 429 : Φέγγος μὲν ξυνετοῖς, ἀξυνέτοις δ' ἔρεβος. De læto spectaculo Æsch. Ag. 602 : Τί γὰρ γυναικὶ τούτου φέγγος ἥδιον δρακεῖν, ἀπὸ στρατείας ἄνδρα ... πύλας ἀνοῖξαι; De clara mente Plut. Mor. p. 792, A : Ἐκεῖνο τῆς ψυχῆς τὸ γάνωμα καὶ τὸ φέγγος, ᾧ λογιζόμεθα καὶ μνημονεύομεν καὶ φρονοῦμεν. Quæ iterum conjungit p. 996, A. Idem p. 780, F : Οἷον ἥλιον ἐν οὐρανῷ ... ὁ θεὸς ἐνίδρυσε, τοιοῦτον ἐν πόλεσι μίμημα καὶ φ. ἄρχων.] In Epigr. [Antipatri Thess. Anth. Pal. 9, 46] φέγγος φάους, Splendor lucis. Ibidem [in epigr. Nicarchi 11, 124] pro Luce, i. e. Vita, Οὓς γλυκεροῦ φέγγους Ζώπυρος ἐστέρισε, Quos luce jucunda Zopyrus medicus orbavit. Est autem in aliquo et apud prosæ scriptores usu. Gaza metaphorice usus est, quum hæc Cic. verba in lib. De senect., Alterum lumen civitatis extitisset, vertit, Ἕτερον ἂν φέγγος ἐκεῖνος τῆς πόλεως ἀνεφάνη. [Joseph. Hymnogr. Canon. Actt. SS. Junii t. 3, p. 96, B. Figurate Philo vol. 1, p. 46, 47, φ. τῆς ἀρετῆς· et Plotin. De pulchr. p. 30, 14 Creuz., τὸ τῶν ἀρετῶν φ. Proprie Greg. Naz. t. 1, p. 676, B, φ. ἀστραπῆς. Pro mense lunari vdetur sumere Maxim. Mart. Comp. eccl. p. 324, E. Hase.] In quodam versu, quem Athen. 2, [p. 61, C] affert, legisse mihi videor pro Die : quam signif. et nomini φάος esse notum est. [V. supra.]

[Φεγγοτόκος, ὁ, ἡ, Lucem pariens. Epiphan. vol. 2, p. 286, D : Οὐρανοὺς τοὺς φ. ἀνοίξας.]

Φέγγω, Splendorem præbeo s. Lucem, Splendidum reddo s. Lucidum, Illumino, Illustro : λαμπρύνω, Hesych. [Apoll. Rh. 4, 1714 : Αὐτίκα δ' ἠὼς φέγγεν ἀνερχομένη. Æneas Poliorc. c. 26 : Ὁ λαμπτὴρ φεγγέτω. Schneid. Joseph. A. Jud. 3, 8, 3, de lucernis sacri candelabri, τρεῖς φέγγειν ἔδει τῷ Θεῷ. Hase.] At pass. Φέγγομαι, ex Aristoph. Ran. [346 : Φλογὶ φέγγεται δὲ λειμών], Splendeo, Fulgeo, Luceo.

Φεγγώδης, ὁ, ἡ, Splendore abundans, s. Luce, aut Lumine, Luminosus, VV. LL. ex Greg. Naz. [t. 1, p. 720, A] : Φ. Ἰησοῦς, καὶ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον.

[Φεγώρ. Βεελφεγὼρ, Idolum Moabitarum et Midianitarum. lxx Num. 25, 3 et 5. Hebr. *Baal Peor.* Zonaras : Βεὲλ, ὁ Κρόνος. Φεγὼρ, τόπος ἐν ᾧ ἐτιμᾶτο. Etym. M. exp. Βὴλ ἐν Φεγώρ. Angl.]

[Φεθρώσιμος, ὁ, Phethrosimus, Mestraimi filius. Joseph. A. J. 1, 6, 2.]

[Φείδαλος, ὁ, Phidalus, ὄνομα κύριον, Suidas. Nisi ex Φειδύλος corruptum. G. Dind.]

[Φειδαλφῖτέω, Farinæ parco. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 69 : Φειδαλφιτεῖν, τὸ φείδεσθαι τῶν ἀλφίτων, οἷον τροφῆς καὶ σιτίων. Glossa, ut videtur, ex comico vetere sumta. Indidem haud dubie Hesych. : Φειδαλφιτῆσαι, φειδωλὸν περὶ τὰ ἄλφιτα γενέσθαι.]

[Φειδαλφίτως.] Φείδαλος, et Φειδάλφιτος, ὁ, ἡ, Parcus, Tenax. Sed hoc posterius sonat, Qui farinæ parcit. Afferuntur autem hæc ex Suida : apud quem tamen non est φειδάλφιτος, sed adv. Φειδαλφίτως, quod exponit πεφεισμένως τῶν ἀλφίτων. At φείδαλος nullam apud eum expositionem habet : quod videndum ne sit pro φείδυλος, quod ap. Etym. legitur. [Ad Φείδαλος ex cod. Leidensi addendum ὄνομα κύριον.]

[Φείδας, αντος, ὁ, Phidas, dux Bœotorum. Hom. Il. N, 691. Suidas : Φείδας (sic nunc ex codd.; vulgo Φειδᾶς), ὄνομα κύριον.]

[Φειδασμὸς, ὁ. Corrupte ap. Liban. vol. 4, p. 833, 20 : Τρέφομαι τοῖς τῶν γεωργῶν ἀναλώμασι καὶ τότε μεμόνον ἡ γαστὴρ οὐ ποθεῖ· ἢν δὲ ἄστει, φειδασμὸν αὐτῇ παρέχω τὰς τροφάς. Codex Monac. φευδασμὸν, quod φεῦ δασμὸν esse potest, etsi verbum potius requiritur quam illud φεῦ, ἢν δὲ ἐν ἄστει ὦ, δασμὸν αὐτῇ κτλ. G. Dindorf.]

[Φειδέομαι. V. Φείδομαι.]

[Φειδεστράτη. Φειδέστρατος. V. Φειδοστρ.]

[Φειδιάδης, ὁ, Phidiades, scriba Atheniensis. Dinarchi oratio κατὰ Φειδιάδου ap. Dionys. Dinarcho c. 10, p. 653, 9. Alius, Thaletis filius, in Ægina insula, Diog. L. 3, 3.]

[Φειδιακὸς, ἡ, ὸν, Phidiacus. Epictet. Diss. 2, 19, 23 : Φ. ἀνδριάς. Tzetz. Hist. 7, 933 : Φ. τῇ τέχνῃ. « Cosmas in Maji Spicil. Rom. vol. 2, p. 263, 4. » Boiss.]

[Φειδίας, ὁ, Phidias, Atheniensis, statuarius celeberrimus, ap. Aristoph. Pac. 605, Platon. Protag. p. 311, C, Hipp. maj. p. 290, C, Menon. p. 91, D, Isocr. p. 310, B, Æschin. p. 74 extr., Pausaniam locis non paucis, Tzetz. Hist. 7, 929, aliosque plurimos, quorum locos collegit Sillig. Catal. artif. p. 332—349. || Φειδίας, ὁ ἀδελφὸς ὁ Μιλησίου (corrige Μελησίου cum Sauppio) ap. Æschin. p. 22, 30. || Pellenensis in inscr. ap. Bœckh. 172, vol. 1, p. 308. || Duo alii, alter ap. Antiphan. Athen. 2, p. 38, B; alter ap. Plut. Mor. p. 1097, B. || Statuarii nomen duabus syllabis pronunciandum in versu ap. Strab. 8, p. 353, et Pausan. 5, 10, 2 : Φειδίας Χαρμίδου υἱὸς Ἀθηναῖός μ' ἐποίησε· quod aliquam excusationem habet partim ab metri necessitate partim ab literis δι interdum ut ζ pronunciatis in ζὰ et ζανεκὴς pro διὰ et διανεκής. G. Dind.]

[Φειδικόμισος· ἡ διὰ μαρτύρων πίστις, Hesych. Apud Suidam, Φεδεϊκόμιστα· παρὰ Ῥωμαίοις τὰ ἐν πίστει καταλιμπανόμενα ὑπὸ τοῦ μέλλοντος τελευτᾶν. Est vocabulum Latinum *Fideicommissa*. Recta igitur scriptura est Φιδεϊκόμμισσα, frequens apud Theophilum aliosque Juris Romani scriptores Græcos. V. Ducang. s. v. Φιδεϊκόμισσος.]

[Φείδιμος, ὁ, Phidimus, n. pr. in inscrr. Cyren. ap. Franz. C. I. vol. 3, p. 520, n. 5143, 9, et p. 521, n. 5145, a, 2. Hase.]

[Φειδιππίδης, ὁ, Phidippides, Atheniensis. Herodot. 6, 105. Nomen in Φιλιππίδης corruptum ap. Pausan. 1, 28, 4; 8, 54, 6. || Strepsiadis filius ap. Aristoph. in Nubibus. Qui etiam diminutivo utitur, Φειδιππίδιον, τὸ, v. 80. G. D. || Alius in tit. vetustissimo Theræ ins. ap. Franz. El. epigr. gr. p. 55, n. 12 : Φειδιππίδας πόρνος. Hase.]

[Φείδιππος, ὁ, Phidippus, Thessali filius, dux Græcorum. Hom. Il. B, 678; Strabo 10, p. 444, schol. Apoll. Rh. 3, 1090. || Atheniensis, in inscr. ap. Bœckh. 213, vol. 1, p. 343. || Salsamentorum venditor. Alexis ap. Athen 3, p. 120, A. G. Dind.

‖ Pictor cujus nomen in fictili *Cat. di scelte ant. del pr. di Canino* p. 558 : ΦΕΙΔΙΡΟΣ ΕΛΓΑΦΕ. HASE.]

[Φειδὶς, ίδος, ἡ, Phidis, n. pr. ap. Alcæum Anth. Pal. 7, 429, ubi Φιδὶς scriptum, quod correxit Lobeck. Pathol. proleg. p. 509. Nam est femininum masculini nominis Φειδίας.]

[Φειδίτειον, τό. Φειδίτης, ὁ. Φειδιτικός. Φειδίτιον, τό. V. Φιλίτιον.]

[Φειδόλαος, ὁ, Phidolaus. Φ. ὁ τιος (Ἁλιάρτιος Xyl.) ap. Plutarch. Mor. p. 577, D. ‖ Attica forma Φειδόλεως (libri plerique Φιδόλεως) Ῥαμνούσιος ap. Demosth. p. 1047, 18. ‖ Φειδόλας Anacreon in Anth. Pal. 6, 135 : Οὗτος Φειδόλα ἵππος. ‖ Idem nomen, sed producta syllaba media, est Φειδώλας, Corinthius, ap. Pausan. 6, 13, 9 et 10, qui ter utitur genitivo Φειδώλα (Φειδόλα codex Paris.), semel accus. Φειδώλαν, memoratque epigramma, in quo est : Φειδώλα παίδων ἐσπεφάνωσε δόμους.]

Φείδομαι, fut. σομαι, præt. εισμαι, Parco, Remitto pœnam, Do veniam, Ignosco. Exp. et Misereor. [Hesych. : Φείδεσθαι, ἐλεεῖν. Qui haud dubie unum alterumque vel V. vel N. Testamenti locum in mente habuit : apud quos scriptores frequentissimus hujus verbi usus est.] Hom. Od. [Π, 185 : Φείδεο δ' ἡμέων·] X, [54] : Σὺ δὲ φείδεο λαῶν σῶν. [Il. E, 202 : Ἵππων φειδόμενος, μή μοι δευοίατο φορβῆς.] Ap. Eund. [Il. Φ, 101] legitur ab hoc verbo infin. Πεφιδέσθαι, medii aor. 2 Ionici. [Optat. Il. Υ, 464 : Εἴ πως εὖ πεφίδοιτο· Od. I, 277 : Πεφιδοίμην οὔτε σεῦ οὔθ' ἑτάρων.] Item [Il. O, 215, Ω, 158] Πεφιδήσεται tertia pers. fut. medii, vel paulo post futuri, tanquam a φιδῶ, φιδήσω. Vide Eustath. [p. 1013, 25, et conf. eund. p. 1217, 36; 1225, 60; 1629, 17. Fut. Φειδήσεται, quod per φείσεται exp. Phot. et Suidas, ex πεφιδήσεται corruptum esse suspicatur Bernhard. Perf. Πεφιδημένος est ap. Nonn. Dion. 12, 392 et 17, 369 : Περὶ στέρνοις πεφιδημένα δάκτυλα βάλλων, Parcentes digitos, i. e. Leniter tangentes, ut φειδομέναις παλάμῃσι dixit 1, 6. Usitatum non minus est ap. alios poetas, ut Pind. Isthm. 6, 49 : Οὐ φείσατο νευρᾶς Ἡρακλέης. Æsch. uno in loco Sept. 412 : Σπαρτῶν ἀπ' ἀνδρῶν ὧν Ἄρης ἐφείσατο. Soph. Aj. 844 : Γεύεσθε, μὴ φείδεσθε πανδήμου στρατοῦ· Ph. 749 : Μὴ φείσῃ βίου. Eur. Med. 1057 : Ἔασον αὐτούς, ὦ τάλαν, φεῖσαι τέκνων. Id. ap. Stob. Flor. 86, 8 : Φειδώμεθ' ἀνδρῶν εὐγενῶν, φειδώμεδα· Herc. F. 1146 : Τί δῆτα φείδομαι ψυχῆς ἐμῆς ... γενόμενος παίδων φονεύς; Addito μηδὲν Eur. Hec. 1044 : Ἄρασσε, φείδου μηδέν. Aristoph. Av. 987 : Φείδου μηδὲν μηδ' αἰετοῦ ἐν νεφέλῃσι. Et] in prosa. [Herodot. 9, 39 : Ἐφόνευον, οὐ φειδόμενοι οὔτε ὑποζυγίου οὐδενὸς οὔτε ἀνθρώπου.] Thucyd. 3, [59] : Φείσασθαι δὲ καὶ ἐπικλασθῆναι τῇ γνώμῃ. [Plato Apol. p. 31, A : Φείσεσθέ μου· Phil. p. 15, E : Φειδόμενος οὔτε πατρὸς οὔτε μητρός. Et alii quivis.] Plutarch. Galba [c. 26] : Διεκελεύετο φείδεσθαι τοῦ αὐτοκράτορος. [Dio Cass. 618, 33 : Οἱ τῶν συμμάχων μὴ πεφεισμένοι.] Herodian. 7, [10, 2] : Οὔτε φεισόμενον τινός· 2, [13, 15] : Ἐγὼ δὲ φείσομαι μὲν ὑμῶν, ὡς μὴ φονεῦσαι. Est autem observandum hoc loquendi genus, quo et alibi utitur, sc. 6, [1, 15] : Ὅμως ἐφείσατο ὡς μὴ φονεῦσαι, Tamen ab illorum cæde abstinuit, Polit. Ceterum videtur φείδεσθαι, quando est junctum genitivo βίου, item ψυχῆς, aliisque nonnullis, ad hanc signif. referendum esse. Dem. [p. 1394, 19] : Εἰς πεῖραν ἦλθον ἀγῶνος, εἰς ὃν οὐδὲ τῆς ψυχῆς ἐφείσαντο. ‖ Φείδομαι, Parco, Parce utor, Sum parcus. [Hom. Od. Ω, 286 : Οὐδέ νυ τοῦπερ (poculi) φείσατ' ἐνὶ μεγάροις.] Hesiod. [Op. 369 : Ἀρχομένου δὲ πίθου καὶ λήγοντος κορέσασθαι, μεσσόθι φείδεσθαι· 604 :] Μὴ φείδεο σίτου, Ne parcas cibo, Ne parce utaris cibo, VV. LL. Et [Plato Phædon. p. 78, E] χρημάτων φείδεσθαι, Xenoph. [Ag. 7, 1], Parcere pecuniis, uti cum parsimonia. [Herodot. 8, 68 : Φείδεο τῶν νηῶν μηδὲ ναυμαχίην ποιέεο. Soph. El. 716 : Φείδοντο κέντρων οὐδέν. Aristoph. Ach. 318 : Τί φειδόμεσθα τῶν λίθων ... μὴ οὐ καταξαίνειν τὸν ἄνδρα; Pac. 253 : Φείδου τἀττικοῦ (μέλιτος).] Apud Synes., Φείδεσθαι τοῦ χρόνου, Parcere tempori, Esse parcum temporis. Interdum vero est Abstineo, Tempero ab. Atque adeo et verbo Detrecto commode alicubi reddi videtur. Xenoph. Cyrop. 3, [2, 28] : Τῶν μὲν ὑμετέρων ἡδύ μοι φείδεσθαι, φίλους γὰρ ὑμᾶς ἤδη νομίζω, παρὰ δὲ τοῦ Ἰνδοῦ ἡδέως ἂν λάβοιμι, εἰ διδοίη. Sic φείδεσθαι τῆς ἀμετρίας τοῦ λόγου, Abstinere a prolixitate nimia. [Legitur ap. Plutarch. p. 108, E, ubi συμμετρίας ex libris revocavi pro Stephaniano ἀμετρίας. Φείδεσθαι fit erga id quod retinere cupimus. Sic Plutarch. Mor. p. 414, E : Οὐ φείδεται τῆς σεμνότητος, Non servat decorum, non rationem habet dignitatis. Hinc est, Re temperanter uti dignitatis ejus ratione habenda. Dio Chrys. Or. 30, p. 408, A : Οὔτε τοῦ ὀνόματος οὔτε τῆς ἀρχαιότητος οὔτε τῆς δόξης φείδεσθε, et alibi sæpissime φείδεσθαι τῶν χρημάτων, Pecunias colligere, ergo ab iis profundendis et erogandis abstinere. Et Abstinendi quidem sensu hic p. 108, E, accipi potuisse videatur, ut Plutarch. usurpavit in Vitis p. 109, D; 230, D; 231, C; 340, C; 785, E; 905, B; 960, E; 1068, A; 1069, B; Mor. p. 91, A. WYTTENB. ad Plutarch. vol. 6, p. 729. Euseb. ap. Stob. Flor. 10, 33 : Οἱ πλεῦνες ... παρὰ λόγον φειδόμενοι ἀξιοῦσι πολυχρήματοι πεπιστευμένοι κτλ. Nam sic pro φιλεύμενοι corrigendum cum Valck. ad Herodot. 8, 10, rejecta altera ejus conjectura φειδεύμενοι. Nam formæ φειδέομαι auctoritas nulla est.] At φείδεσθαι κινδύνου ap. Xenoph. [Cyrop. 5, 5, 18] est Abstinere periculo, i. e. Nolle se committere periculo, Nolle periculum adire, parcendo sibi, vel respiciendo se. In VV. LL. ex Plat. Μηδὲν φειδόμενος pro Nihil omittens, Sedulo agens, ubi μηδὲν adverbialiter capi videtur. [Est Leg. 5, p. 732, D : Μηδὲν φειδόμενον, ἀλλ' ἀεὶ ... ἀναμιμνήσκοντα ἕτερόν τε καὶ ἑαυτὸν σαφῶς.] Sed affertur et ex Soph. Aj. [115] : Φείδου μηδὲν ὧνπερ ἐννοεῖς, pro Nihil remittas eorum quæ in animo habes. Ego tamen non video quid obstet, quin et hic μηδὲν adverbialiter accipiatur. Φείδομαι invenitur etiam infinitivo junctum [Eurip. Or. 393 : Φείδου δ' ὀλιγάκις (i. e. μὴ πολλάκις) λέγειν κακά· ubi alter respondet : Φειδόμεθ'· ὁ δαίμων δ' ἔς με πλούσιος κακῶν. Plato Rep. 8, p. 574, B : Ἆρ' εὐλαβηθείη ἂν καὶ φείσαιτο μή τι δρᾶσαι τῶν τυραννικῶν;] et quidem apud ipsum etiam Xenoph. aliquoties, Cyrop. 1, [6, 35] : Φείδου, εἴτι ἔχεις, διδάσκειν· et [ibid. 19] : Φείδεσθαι [sed libri optimi εἴργεσθαι] τοῦ μὴ λέγειν. [Callim. Epigr. 1, 14 : Ἐφείσατο μείζονος οἴκου δράξασθαι.] Sic apud Latinos Parco infinitivo quoque jungitur, sed in carmine potius quam in soluta oratione.

‖ Partic. Φειδόμενος, Parcens, Qui parcit. Sed tanquam nominis usum præstans aliquando redditur etiam Parcus. [Demosth. p. 753, 21 : Γεωργοῦντες καὶ φειδόμενοι. Activum Φείδω, quod interdum ponunt grammatici, velut Arcad. p. 155, 4, Etym. M. p. 791, 15, in etymologia voc. φειδωλὸς, nusquam legitur. Nam quod Hesychius annotavit, Φεῖσαι, ῥῦσαι, σῶσαι, est imperat. aor. medii, ut vel ex verbo ῥῦσαι apparet, legiturque Nehem. 13, 22 : Φεῖσαί μου κατὰ τὸ πλῆθος τοῦ ἐλέους σου. Joel. 2, 17 : Φεῖσαι, κύριε, τοῦ λαοῦ.]

Φειδομένως, Parce, Cum parsimonia. Paul. 2 Ad Cor. 9, [6] : Ὁ σπείρων φειδομένως, φειδομένως καὶ θερίσει. [Plutarch. V. Alex. c. 25. SCOTT. Sym. Metaphr. Vita Samps. Xen. Actt. SS. Junii t. 5, p. 267, 1. Greg. Naz. t. 1, p. 834, B. Moschion De mul. pass. p. 11, 8. Id. ib. p. 14, 4, κἂν φ. τραφῇ· et 15, 1, τροφὴν φ. δοῦναι. Jo. Chrys. t. 8, p. 480, C, φ. ἔπληττεν. Jul. Afric. Cest. p. 310, 41, φ. τούτους διώκουσιν. HASE.]

[Φειδὸς, ἡ, όν. HSt. s. v. Φειδωλός :] Invenitur etiam Φειδὸς pro Parcus [Per φειδωλὸς exp. Hesych.], quod peculiare Comicis esse putatur, Eust. [p. 537, 39 : Κατὰ παλαιὰν κωμῳδίαν εἰπεῖν φειδὸς ἤγουν φειδωλὸς δαπάνης. Quod ita dictum est ut etiam uno tantum in loco veteris Comici inventum esse possit. Φειδὸς ἤγουν φειδωλὸς idem iterum p. 1828, 12. Compar. φειδότεροι ἐς τὰ χρήματα ap. Democritum Stobæi Flor. 83, 25, nisi hoc librarii errore pro φειδωλότεροι scriptum, quod Gesnerus restituit. Φιδὸς scribi vult gramm. in Etym. M. p. 791, 10 : Φείδομαι, παρὰ τὸ φεύγειν τὸ δοῦναι, ἢ παρὰ τὸ φεύγομαι φεύδομαι καὶ τροπῇ τοῦ υ εἰς ι φείδομαι. Τοῦ δὲ φιδός ὀνόματος γράφεται τὸ φι διὰ τοῦ ι· εἰ γὰρ ἐγράφετο διὰ διφθόγγου, φοῖδος ἂν ἐλέγετο τὸ ῥηματικὸν ὄνομα. Τοῦ Μεγάλου (sc. Ἐτυμολογικοῦ) ἐστίν. In cod. Voss. est : Τὸ φιδός ὄνομα (τὸ φιδως τὸ ῥηματικὸν legitur ap. Chœrobosc. in Cramer. Anecd. Ox. vol. 2, p. 273, 21.

omisso Callimachi loco : ubi φιδως — nam sic sine accentu scriptum — fortasse typothetæ error est pro φιδός) τὸ σημαῖνον τὸ φειδωλὸς ἐπεκράτησε διὰ τοῦ ι γράφεσθαι, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ « Μουσέων δ' οὐ μάλα φιδὸς ἐγώ. » Quæ tanto incredibilior est scriptura, quod syllaba prior longa est in versu Callimachi, ut notavit Lobeck. Rhem. p. 279. Vereor igitur ne grammatici illi veteris librarii errore decepti fuerint, qui φιδὸς pro φειδὸς scripserat, quemadmodum φίδομαι in libris interdum scriptum pro φείδομαι. G. Dind.]

[Φειδοστράτη, ἡ, Phidostrata, Aglauri sacerdos, in inscr. Attica in Ἐφημερίδι ἀρχαιολογικῇ n. 175 (apud Curtium in Inscr. Att. duodecim p. 25). G. D. || Φειδεστράτη (sic), Telesii filia, ἐκ Κεραμέων, in inscr. Ἐφημ. ἀρχ. n. 266. Hase.]

[Φειδόστρατος, ὁ, Phidostratus, grammaticus Atheniensis, ap. Plat. Hipp. maj. p. 286, D : Ἐν τῷ Φειδοστράτου διδασκαλείῳ. G. Dind. || Σώστρατος Φαιδεστρ[άτου] (sic) legitur in inscr. Athen. ap. M. H. E. Meier. *Die Demen von Attika* p. 19, n. 4, 3. Hase.]

[Φειδύλη. V. Φειδύλος.]

[Φείδυλλα, ἡ, Phidylla, n. pr. in marmore Elginiano ap. Bœckh. 155, vol. 1, p. 247.]

[Φειδύλος, η, ον, vel ὁ, ἡ. Etym. M. p. 791, 15 : Παρὰ τὸ φείδω φειδωλὸς, ὁ φεύγων τὸ διδόναι, καὶ φειδύλος ὁμοίως· ubi falso accentu φειδυλὸς scriptum, contra regulam de adject. in υλος expositam ab Arcad. p. 56, 14. Male προπαροξυτόνως HSt. in Indice :] Φείδυλος, Parcus, ap. Etym. in Φειδωλός.

[Φειδύλος, ὁ, Phidylus, n. pr. Etym. M. p. 582, 22 : Μειδύλος ... γίνεται παρὰ τὸ μειδιῶ ὡς παρὰ τὸ φείδω Φειδύλος. Diog. L. 2, 124. || Femin. Φειδύλη, ἡ, est ap. Horat. Od. 3, 23 : Rustica Phidyle. Cum similibus nominibus in υλη comparavit Bast. Ep. crit. p. 245, contra Bentleium, qui *Phidyli* conjecerat.]

Φειδὼ, όος, οῦς, ἡ, Parsimonia. [Hesych. : Φειδοῦς, φειδωλίας. Φειδὼ, τὸ φείδεσθαι. Per πρόνοια, φεισμονὴ, εὐσπλαγχνία exp. Phot., Suidas et Etym. M.] Hesiod. Op. [369] : Δεινὴ δ' ἐνὶ πυθμένι φειδὼ, Gravis est in fundo parsimonia. Erasmus in Proverb. Sera in fundo parsimonia, vertit, Absurdum siquidem et grave in imo parcere fundo. Hom. Od. Ξ, [92, et Π, 315] : Κτήματα δαρδάπτουσιν ὑπέρβιον, οὐδ' ἔτι φειδώ. [Eurip. ap. Stob. Flor. 92, 3 : Ὕβριν τε τίκτει πλοῦτος ἢ φειδὼ βίου.] Synes. Ep. 57 : Τίς φειδὼ ῥημάτων; Interdum autem sine adjectione genitivi. [Eur. ap. Stob. Flor. 16, 5 : Φειδοῖ πονηρᾷ μηδέν' εὖ ποιεῖν βροτῶν. Thuc. 7, 81 : Φειδώ τις ἐγίγνετο ἐπ' εὐπραγίᾳ ἥδη σαφεῖ μὴ προαναλωθῆναί τῳ.] Aristot. Rhet. 2, [14] : Καὶ οὔτε πρὸς φειδὼ, οὔτε πρὸς ἀσωτίαν. [Plut. V. Lyc. c. 12 : Πρὸς εὐτέλειαν καὶ φειδὼ συνεθιζόντων.] || Interdum autem sequendo alteram verbi φείδομαι signif. ponitur pro ipsa Parcendi actione, ut ita dicam. [Hom. Il. Η, 409 : Οὐ γάρ τις φειδὼ νεκύων κατατεθνειώτων γίγνεται. Antip. Thess. Anth. Pal. 7, 493 : Οὐδ' ἰδίου φειδὼ δύσμορος ἔσχε βίου. Heliod. 8, 6 : Ἀπελπισθεὶς ὁ ἔρως οὐδεμίαν ἔχει φειδὼ τοῦ ἐρωμένου.] Herodian. 4, [6, 1] : Οὐδέ τις ἦν φειδὼ ἡλικίας, οὔτε μέχρι νηπίων, Sic ut ne ætati quidem infantium parceretur, Polit. Itidem ap. Synes. : Καὶ γυναῖκας ἠνδραποδίσαντο, ἀῤῥένων δὲ οὐδεμία φειδὼ, Nullis masculis pepercerunt. [Plutarch. V. Cæs. c. 37 : Θυρεοῦ τίς ἐστι φειδὼ ἐν χρόνῳ τοσούτῳ· Mor. p. 47, C : Αἰσχύνῃ τινὶ καὶ φειδοῖ τοῦ λέγοντος ὀκνοῦντες ἀνερέσθαι ... τὸν λόγον. Aristid. vol. 1, p. 224 : Μετρίως καὶ κατὰ πολλὴν φειδώ τε καὶ πρόνοιαν ἐξηγούμενοι. Theodoret. Cur. Affect. Gr. p. 174, 13 : Φειδοῖ τοῦ Σωκράτους εἰπεῖν οὐκ ἀνέξομαι. Et sine genit. Ælian. N. A. 8, 22 : Ἀναλαβοῦσα σὺν πολλῇ τῇ φειδοῖ κατειλεῖ τὴν πληγήν. Sap. Salom. 12, 18 : Μετὰ πολλῆς φειδοῦς διοικεῖς ἡμᾶς.] Et φειδὼ ποιήσασθαι, ap. Joseph. : Φειδὼ ποιήσασθαι τῶν διὰ χρηστότητα περιλειφθέντων, i. e. φείδεσθαι. [Diodor. 14, 51 : Οὐδεμίαν φειδὼ τοῦ ζῆν ποιούμενοι. Dionys. A. R. 8, 78 : Οὔτε τῶν κατὰ πολέμους ἔργων ... φειδώ τινα ποιησάμενος· 11, 55 : Φειδὼ μηδεμίαν ποιουμένους μήτ' ἰδιώτου μήτ' ἄρχοντος. Sext. Emp. p. 294 : Τῆς αἰδοῦς ὀλίγην ποιεῖσθαι φειδώ.] Bud. postquam dixit φειδὼ ab LXX Interpr. in Sapient. poni pro Indulgentia, subjungit ex Synes. hunc locum tanquam similem habentem usum hujus nominis : Σὺ δ' ἂν ἠπίστασο τἀληθὲς ὅτι φειδοῖ καὶ κηδεμονίᾳ τῇ σῇ τὴν κατηγορίαν εἰλόμην, i. e., inquit, In gratiam tuam, et ut tibi parcerem, Ut te majore discrimine levarem.

[Φειδώλας. V. Φειδόλαος.]

[Φειδωλὴ, ἡ, HSt. s. v. Φειδωλός :] Item Φειδωλὴ substantive Parsimonia, quæ etiam Φειδωλία : illud ex Hom. [Il. X, 244 : Μηδέ τι δούρων ἔστω φ.] affertur [Solon ap. Stob. Flor. 9, 25, 46 : Φειδωλὴν ψυχῆς οὐδεμίαν θέμενος. Phanias Anth. Pal. 12, 31 : Φειδωλὴν ἀπόθου], hoc [annotatum a Polluce 3, 116, rejectum ab Atticistis, ut apparet ex Antiatt. Bekk. p. 115, 30 : Φειδωλίαν οὔ φασι δεῖν λέγειν· Πλάτων. Qui si Platonem philosophum dixit, respexit ad locum Rep. 9, p. 572, C : Μίσει τῆς τοῦ πατρὸς φειδωλίας. Adde locum Tragici ap. Moschop. p. 76 ed. Titz., et Aristoph. Nub. 835 : Ὑπὸ τῆς φ. ἀπεκείρατ' οὐδεὶς πώποτ' οὐδ' ἠλείψατο,] ex Gregor. Naz., copulante μικρολογία καὶ φειδωλία, ubi Bud. interpr. Nimia parsimonia : addens eis opponi μετάδοσιν καὶ φιλανθρωπίαν, Erogationem et caritatem. [Theophr. Char. c. 10 : Ἡ μικρολογία ἐστὶ φ. τοῦ διαφόρου ὑπὲρ τὸν καιρόν. Clem. Al. p. 271 : Τὴν φ. βούλονται πενίαν λέγειν. Schneid. Greg. Nyss. t. 1, p. 177, C. Jo. Chrys. t. 12, p. 270, C. Pallad. Vita Chrys. p. 115, 5. Philo vol. 1, p. 196, 11 et vol. 2, p. 245, 24, φ. καὶ ἀνελεύθερον κακίαν. Perictyone ap. Stob. Florileg. 85, 186, φειδωλίην καὶ μεμψιμοιρίην. Hase. || Id quod parsimonia partum est. Aristoph. Eccl. 750 : Οὐ γὰρ τὸν ἐμὸν ἑδρῶτα καὶ φ. οὐδὲν πρὸς ἔπος οὕτως ἀνοήτως ἐκβαλῶ.]

[Φειδώλιον· δίφρος, σφέλας (φελὰς codex), χόρτος, Hesych. Corruptum ex Ἐδώλιον notavit Is. Vossius.]

[Φειδωλὸς, ἡ, ὸν, et ὁ, ἡ, Parcus. HSt. post ea quæ de Φείδων et Φειδὸς dixit :] Magis certe usitatum utroque horum est nomen Φειδωλός. [De accentu Arcad. p. 57, 20. Per φειδόμενος δαπάνης (δαπάνην codex), σκνιφὸς exp. Hesych., quod, omisso δαπανᾶν, σκνιπὸς scriptum apud Suidam, κνιπὸς ap. Photium et in Etym. M. Schol. Aristoph. Pl. 237 : Φειδωλός ἐστιν ὁ φεύγων τὸ δοῦναι, ὁ περίψηφος. Τινὲς δὲ παρὰ τὸ φείδομαι καὶ τὸ δοῦναι, φειδωδός τις ὢν καὶ τροπῇ τοῦ ὁ εἰς λ φειδωλός. Idem fere imperiti grammatici commentum exponitur in Etym. M., notatum a Piersono ad Mœr. p. 388, ubi φειδωλοὶ Atticis, σκνιφοὶ dialecto communi tribuitur. Φ. καὶ ἐργάτης ap. Platon. Rep. 8, p. 554, A ; φ. καὶ πένης ἀνὴρ Leg. 4, p. 719, E. Φ. καὶ χρηματιστὴς Rep. 8, p. 555, A. Φ. χρημάτων p. 548, E (ut φειδωλότατος χρημάτων ap. Arrian. Anab. 7, 28, 8). Et Phædr. p. 256, E : Θνητά τε καὶ φειδωλὰ οἰκονομοῦσα.] Aristot. Eth. 4, 1 : Φειδωλοὶ, γλίσχροι, κίμβικες. Ex Aristoph. [Nub. 421] genere etiam fem., Φειδωλοῦ γαστρός. [Lysias p. 92, 22 : Οἰκονόμος δεινὴ καὶ φειδωλός. Schneid. Pausan. 5, 12, 3 : Ἐς θεῶν τιμὴν οὐ φειδωλοὶ χρημάτων γενέσθαι. Nic. Dav. Paraphr. in Greg. Naz. p. 159, 16 Dronk., φ. εἶναι καὶ γνίφωνα. Julian. Imp. Epist. p. 105, 14 Heyl., ἐρωμένη φειδωλός. Hase.] Ex Plutarchi Galba [c. 3] τὸ φειδωλὸν substantive pro Parsimonia : Τὸ φειδωλὸν ἐν δαπάναις. [Plato Rep. 8, p. 560, C : Τῷ φ. αὐτοῦ τῆς ψυχῆς.] Apud Hesiod. autem φειδωλὴ γλῶσσα in bonam partem, Lingua quæ sibi temperat [Op. 720] : Γλώσσης θησαυρὸς ἄριστος Φειδωλῆς. [|| Adv. Φειδωλῶς, Parce, Gl. Pollux 3, 116. Plato Rep. 8, p. 559, D : Τεθραμμένος ... ἀπαιδεύτως τε καὶ φ. « Synesii Epist. 4, p. 165, D, scholiastes explicans adverbium γλίσχρως. » Boiss. Sym. Metaphr. Vita Samps. Xen. Actt. SS. Junii t. 5, p. 266, D, πάνυ φ. καὶ μικρολόγως. Philo vol. 1, p. 195, 7, φ. καὶ ἀνελευθέρως. Hase.]

[Φειδωλόφιλος, ὁ, ἡ. Hesych. : Μικρολόγος, ἀκριβὴς, φειδωλὸς, φειδωλόφιλος. Sic Menag. ad Diog. L. 4, 50, pro φειδωλῶ φίλος. Boiss. Conjectura parum apte excogitata. Nam φειδωλόφιλος non Parsimoniam, sed Parcos amantem significaret. Mihi, deleto εἰδώλω (nam sic est in codice), quod ex præcedente φειδωλὸς ortum, σκνιφὸς restituendum videtur, quo voc. Hesychius utitur ad φειδωλὸς explicandum. G. Dind.]

[Φειδωλῶς. V. Φειδωλός.]

Φείδων, ωνος, ὁ, Parcus, in Epigr. [? Non videtur usquam legi.] Ibid. est nomen proprium. Affertur vero et pro vase oleario ex Aristot. et Polluce [10, 179 : Εἴη δ' ἂν καὶ φείδων τι ἀγγεῖον ἐλαιηρὸν ἀπὸ τῶν Φειδωνίων μέτρων ὠνομασμένον, ὑπὲρ ὧν ἐν Ἀργείων πολιτείᾳ Ἀριστοτέλης λέγει.]

[Φείδων, ωνος, ὁ, Phidon, nomen proprium multorum, annotatum ab Hesychio et qui genit. Φείδωνος posuit Suida. 1. Rex Thesprotorum ap. Hom. Od. Ξ, 316. 2. Rex Argivorum. Herodot. 6, 127 : Φείδωνος τοῦ Ἀργείων τυράννου ... τοῦ τὰ μέτρα ποιήσαντος Πελοποννησίοισι. Aristot. Polit. 5, 10; Pausan. 6, 22, 2; Strabo 8, p. 358; Plin. H. N. 7, 56 : a quo Φειδώνεια μέτρα ap. Strab. l. c., male in libris quibusdam Φειδώνια scriptum, ut est ap. Polluc. 10, 179. Theophr. Char. 11, 5 : Φειδωνίῳ μέτρῳ τὸν πύνδακα ἐγχεχρουσμένῳ μετρεῖν αὐτὸς τοῖς ἔνδον τὰ ἐπιτήδεια, σφόδρα ἀποψῶν. In φειδωλῷ corruptum ap. Alciphr. 3, 57 : Φειδωλῷ τῷ μέτρῳ χέχρηται· cui Φειδωνείῳ restituit Cobet. Mnem. vol. 3, p. 139. Quocum comparari potest quod Alciphro 3, 34 dixit : Οἱ λοιποὶ τῶν Ἀθήνησι νεοπλούτων Φείδωνός τε εἰσι καὶ Γνίφωνος μικροπρεπέστεροι. 3. Legislator Corinthiorum ap. Aristot. Polit. 2, 6, schol. Pind. Ol. 13, 15. || Unus ex triginta tyrannis. Xenoph. Hell. 2, 3, 2; Lysias p. 125, 12. || Apud Comicos, Φείδων, Strepsiadis pater, fictus ab Aristoph. Nub. 134. Alii ap. Antiphan. Athen. 6, p. 223, A, Mnesimach. 9, p. 403, A. G. Dind. || Frater Carani, primi Macedonum regis, Georg. Sync. Chron. vol. 1, p. 498, 9 Bonn. || ΚΑΛΟΣ ΦΕΙΔΟΝ scriptum in fictilibus. Panofka *Abh. der Kœnigl. Ak. der Wiss. zu Berlin* a. 1849, p. 69 et 124, 7; de Witte *Cab. de Durand* p. 133, n. 378. Hase.]

[Φειδωνίδης, ὁ, Phidonides, n. pr. Strepsiades ap. Aristoph. Nub. 65 : Ἐγὼ δὲ τοῦ πάππου 'τιθέμην (ὄνομα) Φειδωνίδην, i. e. nomen ei imponebam Phidonidis, ab avo ductum, quem Φείδωνα fuisse fingi apparet ex v. 134.]

[Φειδώνιος. V. Φείδων.]

[Φειλητίων, ωνος, ὁ, Philetion, n. pr. Φ. Σινωπεὺς in inscr. ap. Bœckh. 898, vol. 1, p. 549.]

[Φεισμονὴ, ἡ. HSt. s. v. Πεφεισμένως :] Hanc autem a præt. formationem sequitur etiam nomen Φεισμονὴ, ἡ, Parsimonia. Item, Affectus quo adducimur ad parcendum. In VV. LL. Misericordia, quoniam a Suida exp. εὐσπλαγχνία. [Recte nunc apud Phot. et Suidam in unam gl. sunt conjuncta, Φειδώ· πρόνοια, φεισμονὴ, εὐσπλαγχνία. V. s. v. Φειδώ.]

Φειστέον, Parcendum est, a tert. pers. πέφεισται. [Isocr. p. 299, C. Clem. Alex. p. 294. Kall. Rufus p. 224 ed. Matth. : Φ. τῶν δριμέων χλυσμῶν.]

[Φεισὼν, ὁ, Phison. Hesych. : Φ., ποταμὸς Παραδείσου, ὃ ἑρμηνεύεται στόμα κόρης, παρὰ δὲ Ἕλλησι Γάγγης. Joseph. A. J. 1, 1, 3 : Φεισὼν (σημαίνει δὲ πληθὺν τοὔνομα) ὁ ἐπ' Ἰνδικὴν φερόμενος ἐκδίδωσιν εἰς πέλαγος, ὑφ' Ἑλλήνων Γάγγης λεγόμενος. G. D. Epiphan. t. 2, p. 60, D; 226, D. Jo. Damasc. t. 1, p. 170, D : Φ., τουτέστι Γάγγης ὁ Ἰνδικός. Hase. Sirac. 24, 26 : Ὁ πιμπλῶν ὡς Φεισὼν σοφίαν.]

Φέχλη, ἡ, Fæcula, Fæx, vel potius Fæx vini cocta, ut Galen. K. τόπ. 1 [vol. 13, p. 355] exp., vocem Romanam esse dicens : Τρυγὸς οἴνου κεκαυμένης, ἣν Ῥωμαῖοι φέχλην καλοῦσι. [Et paullo post : Φέχλης λίτραν μίαν.] Apud Ægin. male σφέχλη. [Φέχλη, vox Latina a Græcis usurpata pro Vini fæce, quam τρύγα vocant, sed fæcem ustam intelligunt, quam Fæculam vocant, Fæclam Cæl. Aurel. Tard. Pass. 1, 2. Est igitur corrupta vox ex Fæcula, et pro φέχλη σφέχλη Paulo dicitur 7, 13, et explicatur, ἥτις ἐστὶ τρὺξ οἴνου κεκαυμένη. Utitur etiam 3, 18, ubi σφέχλησις vitiose pro σφέχλης legitur, et 4, 29, 34. Foes. Nominat. φέχλα ap. Galen. vol. 14, p. 765, 10; genit. φέχλης Hippiatr. p. 212, 21 et 213, 13. Hase. Julii Africani, Nicolai Myrepsi et Stephani Chymici locos attulit Ducangius. Idem σφέχλη memorat ex Alex. Trall. 11 : Σφέχλης, τουτέστι τρυγίας οἴνου, et ex glossis chymicis, σφέχλος ex glossis iatricis, σφέτλιν ex glossis botan. et Pseudo-Dioscoride (vid. Saracen. ad 5, 132) : ut hæc non librariorum, sed recentioris linguæ vitia esse appareat.]

[Φελάριον, τό. Regulæ prosod. p. 440 ed. Herm. : Τὰ διὰ τοῦ αριον ὑποκοριστικὰ παρὰ τοῖς παλαιοῖς Ἕλλησι συστέλλει τὸ α, ἱππάριον, φελάριον. Nomen manifeste corruptum. Ἱππάριον et πλοιάριον in eadem regula ponit Arcad. p. 195, 5. G. Dind.]

Φελγύνω, Desipio, Nugor, Hesych. [Φελγύνει, ἀσυνετεῖ, ληρεῖ.]

[Φελδᾶς, ὁ, Pheldas, Nachoræ filius. Joseph. A. J. 1, 6, 5.]

[Φελεσσαῖοι, οἱ, Phelessæi, ἔθνος ὅμορον τοῖς Ὀμβρικοῖς πρὸς τῇ Ἰαπυγίᾳ, ὡς Εὔδοξος ἔκτῳ, Steph. Byz.]

[Φέλης, ητος, ὁ, Pheles, rex Tyriorum. Joseph. C. Apion. 1, 18.]

[Φελήτιοι, οἱ, Pheletii, populus Thraciæ Atheniensibus tributarius, de quo aliunde non constat. Tit. ap. Franz. Elem. epigr. gr. p. 121, n. 49, B, 12. Hase.]

Φελίναι, Aves, quarum meminit Oppian. [Ixeut. 3, 23.] VV. LL. [V. s. v. Φελλός.]

Φελλαγωγία, ἡ, erat quædam πανήγυρις apud Romanos, teste Suida, quem vide. [Locus est : Φελλαγωγία· πανήγυρις ἐπιτελουμένη παρὰ Ῥωμαίοις, ἐν ᾗ διέβαλλον αὐτούς. Hoc nomen non videtur differre ab Φαλλαγωγία, ἡ, et, ubi festi nomen est, Φαλλαγώγια, τά. De quibus diximus supra p. 613.]

Φελλὰς, άδος, ἡ, Id quo libri integuntur, Suidas. [Φελλὰς, τὸ τῶν βιβλίων ἔξωθεν σκέπασμα. Attigit hanc gl. Schwarzius De ornam. libr. veterum p. 106, intelligens ligneum codicis operimentum. Bernhard.]

[Φελλάτας, ὁ, Lapidis species. Hesych. : Φελλάντας, λίθος σκληρὸς, ἀπὸ τόπου. Quod φελλάτας scribendum esse vidit Soping. collato Clem. Alex. p. 42, qui scribit Μορύχου Διονύσου ἄγαλμα Ἀθήνησι γεγονέναι ἐκ τοῦ φελλάτου καλουμένου λίθου· ubi schol. cod. Paris. : Ἀπὸ ὄρους Φελλέως καλουμένου. In ψέλλα corruptum legebatur ap. Zenob. Prov. 5, 13. Apud Hesych. est Πέλλα, λίθος· de quo dictum s. v. Πέλλα vol. 6, p. 703. Catoni ap. Festum p. 206 ed. Lind. : *Pilates lapidis genus*, cujus M. Cato Originum l. 5 : « *Lapis candidior quam pelastes*, » *Pellates* restituit Schneidewin. Φελλεάτας est ap. schol. Aristoph. Nub. 75, qui ad Φελλέως annotavit : Τόπος τῆς Ἀττικῆς οὕτω καλούμενος. Ἐκ τούτου δὲ φελλεάτας (φελλέτας apud Suidam scholiastæ verba repetentem s. v. Φελλέα) λέγουσι Δωριεῖς τοὺς χισσηρώδεις λίθους.]

[Φελλείτης. V. Φελλεύς. Φελλέτης. V. Φελλάτας.]

[Φελλεύς. Φελλεύω. Φελλεών. V. Φελλός.]

[Φελλίας, ὁ, Phellias, fl. Laconiæ. Pausan. 3, 20, 2.]

[Φελλίνας. Φελλίνη. Φέλλινος. Φέλλιον. V. Φελλὸς p. 699. || Φελλίνας n. pr. in inscr. ap. Bœckh. vol. 3, p. 1097.]

[Φελλίνη, ἡ, Phellina, urbs Africæ. Diodor. 20, 57.]

[Φέλλιος, ὁ, Phellius, ὄνομα κύριον, Suidas.]

[Φελλίς. Φελλίτης. V. Φελλός.]

[Φελλόδρυς, υος, ἡ. HSt. s. v. Φελλός :] Hinc est etiam Φελλόδρυς, arbor nomen habens ex suberis et quercus appellatione compositum. Vide Theophr. H. Pl. 1, 5 [9, 3; 3, 3, 3, et] 3, 16, [3, ubi vid. Schneid. vol. 3, p. 244, et vol. 5, p. 533. Conf. l. Pausaniæ s. v. Φελλὸς afferendum. « Est quercus suber L., sec. Fraas. Syn. plantt. floræ cl. p. 254. » Hase.]

[Φελλόη, ἡ, Phelloe, oppidum Achaiæ. Pausan. 7, 26, 10.]

[Φελλόποδες, οἱ. V. Φελλός.]

[Φελλὸς, ἡ, Phellus. Steph. Byz. : Φ., πόλις Παμφυλίας. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Ἀλέξανδρος ὁ πολυΐστωρ ἐν τῷ περὶ Λυκίας Φελλὸν καὶ Ἀντίφελλον Λυκίας εἶναι λέγει. Ὁ πολίτης Φελλίτης καὶ Ἀντιφελλίτης, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν τῇ εἰρημένῃ καὶ Πολύχαρμος. Cum Alexandro consentit Strabo 14, p. 666, Φελλὸν et Ἀντίφελλον χωρία ἐν τῇ μεσογαίᾳ τῆς Λυκίας ponens.]

[Φέλλος, ὁ, Phellus, n. pr. Herodian. Περὶ μ. λέξ. p. 11, 23 : Φέλλος τὸ κύριον Ἡσίοδος « Φέλλον ἔϋμμελίην τηλεκλειτὴ Μελίβοια. » Nam sic scripturam codicis τέχε τῇ μελιβοίᾳ correxit Lehrsius p. 33.]

Φελλὸς, ὁ, Suber [vel Cortex suberis] : Κουφότερον εἶναι φελλοῦ ap. Strab. proverbialiter, ut Horat. dixit Subere [Cortice Od. 3, 9, 22] levius. [Strabo 1, p. 36 : Εἰσί τινες ὑπερβολαὶ ἐπὶ ὑπερβολαῖς, ὡς τὸ κουφότερον εἶναι φελλοῦ σκιᾶς (libri plerique omnes σκιάν)· quocum Casaubonus καπνοῦ σκιὰν, quæ proverbio dicitur, comparavit. Et p. 53 : Ἡ ἀναχώρησις οὐκ ἔχει τοσαύτην βίαν ὥστε νεκρὸν ἢ ξύλον ἤ, τὸ κουφότατον, φελλὸν ὑπὸ τοῦ κύματος εἰς γῆν ἀναβληθῆναι. Plut. Mor. p. 127, C : Φελλοῦ δίκην ὑπὸ κουφότητος ἀναφέρεται· 324, F : Ἐπὶ τὸν ποταμὸν ἦλθε νύκτωρ φελλοὺς πλατεῖς ὑποστερνισάμενος καὶ τὸ σῶμα τῇ κουφότητι τοῦ ὀχήματος παραθέμενος· et similiter Vit. Caton. c. 38, et Lucian.

Tox. c. 20. Pausan. 8, 12, 1 : Ἀρκάδων δ' ἐν τοῖς δρυμοῖς εἰσιν αἱ δρῦς διάφοροι· καὶ τὰς μὲν πλατυφύλλους αὐτῶν, τὰς δὲ φηγοὺς καλοῦσιν· αἱ τρίταιδὲ ἀραιὸν τὸν φλοιὸν καὶ οὕτω δὴ παρέχονται κοῦφον ὥστε ἀπ' αὐτοῦ καὶ ἐν θαλάσσῃ ποιοῦνται σημεῖα ἀγκύραις καὶ δικτύοις. Ταύτης τῆς δρυὸς τὸν φλοιὸν ἄλλοι τε Ἰώνων καὶ Ἑρμησιάναξ ὁ τὰ ἐλεγεῖα ποιήσας φελλὸν ὀνομάζουσιν. Cui comparandus Eustath. p. 302, 29 : Ἐρατοσθένης παρὰ Ἀρκάσι φησὶ φελλὸν μέσον τι πρίνου καὶ δρυός, ὃ ἐνίους θηλύπρινον καλεῖν. Theophr. H. Pl. 1, 5, 4 : Ἡ ἰτέα αὐανθεῖσα μόνον κούφη, φελλὸς δὲ εὐθὺς καὶ χλωρός· et 5, 3, 6. Φελλὸν Tyrrhenicum describit idem 3, 17, 1. Pind. Pyth. 2, 146 : Ἀβάπτιστός εἰμι φελλὸς ὥς. Æsch. Choeph. 506 : Φελλοὶ δ' ὡς ἄγουσι δίκτυον· ubi schol. exp. τὰ κοῦφα ξύλα τὰ ἀναβαστάζοντα ἐν τῇ θαλάσσῃ τὰ δίκτυα. Plut. Mor. p. 592, A : Ὥσπερ τοὺς τὰ δίκτυα διασημαίνοντας ἐν τῇ θαλάσσῃ φελλοὺς ὁρῶμεν ἐπιφερομένους. Archias Anth. Pal. 6, 192 : Ἀβάπτιστόν τε καθ' ὕδωρ φελλὸν, ἀεὶ κρυφίων σῆμα λαχόντα βόλων. Plato Polit. p. 288, E : Φελλῶν καὶ βίβλων καὶ δεσμῶν ἐργαστικαί. Plut. V. Camilli c. 25 : Ἐσθῆτα φαύλην ἔχων καὶ φελλοὺς ὑπ' αὐτῇ κομίζων. Hesych.: Φελλὸς, σκληρὸς τόπος καὶ δυσεργὴς καὶ ἐξ ἐπιπολῆς πετρώδης. (Hac signif. non φελλὸς, sed φελλεὺς dicitur). Καὶ φλοιὸς δένδρων καὶ ξύλον ἐλαφρόν. Τὸ δ' αὐτὸ καὶ φελλεύς. Καὶ τῶν βιβλίων ἔξωθεν σκέπασμα. (Hanc interpretationem vocabulo Φελλὰς, cujus testis alius nullus est, adscripsit Suidas.) Καὶ ἀλαζών. (Hæc explicatio ad locum scriptoris alicujus, fortasse comici, spectare videtur, in quo homo levis φελλὸς dictus esset : nisi verba καὶ ἀλαζών ad glossam φέναξ, quæ mox sequitur, referenda, quæ probabilis Piersoni conjectura est ad Mœr. p. 384. Ἀλαζὼν καὶ φέναξ conjuncta ap. Aristoph. Ran. 909. G. D.] Luciano in Veris Narratt. 2, [4] sunt Φελλόποδες, q. d. Suberipedes, i. e. Tantæ levitatis homines, ut per mare currentes non summergerentur. [Et patria eorum Φελλὼ ibid.: Ἔλεγον δὲ εἰς Φελλὼ τὴν αὐτῶν πατρίδα ἐπείγεσθαι ... μετ' ὀλίγον δὲ πολλαὶ νῆσοι ἐφαίνοντο, πλησίον μὲν ἐξ ἀριστερῶν ἡ Φελλὼ, εἰς ἣν ἐκεῖνοι ἔσπευδον, πόλις ἐπὶ μεγάλου καὶ στρογγύλου φελλοῦ κατοικουμένη. Quocum Φελλὸς, quod est Pamphyliæ urbis nomen, comparandum, et Φελλίνη, urbs Africæ, de quibus supra diximus.] Est et verbum Φελλεύειν pro Fluitare suberis more. Hesych. Φελλεῦον exp. ἐπιπλέον. Apud Eund. Φελλίνας, [κοῦφος ἀπὸ τοῦ φελλοῦ], Levis, in modum suberis sc. [Quasi φελλίνας, ὁ, nominativus esset : cujus formæ exemplum nullum est. Φέλλινος vero est ap. Lucian. l. c. : Ἅπαντα ἡμῖν προσεοικότας καὶ τὰ σώματα καὶ τὰ μεγέθη, πλὴν μόνων τῶν ποδῶν· ταῦτα γὰρ φέλλινα εἶχον. Anserum species quædam leviter natantium (οἱ ταχεῖς) φελῖνοι appellatur ap. Oppian. Ixeut. 3, 23, ubi Schneiderus collata Hesychii glossa φελλίναι scripsit; sed φελῖνοι est potius φέλλινοι. Præcedit apud Hesych. alia gl.: Φελλίνιοι, ὀροβάκχαι, fortasse ex φελλίναι vel φέλλινοι corrupta, quomodo utres ex cortice suberis facti appellari potuerunt, ut ὀρόβαγχοι ap. Nicand. Ther. 869, per σκυτίνους ἀσκοὺς exp. schol.] At vero Φελλεὺς [Hesych.] exp. τὸ δυσεργὲς χωρίον. [Adde quæ ab eodem s. v. Φελλὸς dicta supra attulimus.] Fuit autem Φελλεὺς Atticæ locus salebrosus, teste Suida, qui alibi φελλεῖς ab Atticis vocatos tradit τοὺς πετρώδεις τόπους. [Suidas quæ de h. v. dicit ex Harpocratione scholiisque Aristoph. compilata sunt, quorum locos infra apponemus. Steph. Byz.: Φελλεὺς, ὄρος τῆς Ἀττικῆς, τάχα δ' οὐ μόνης Ἀττικῆς, ἀλλὰ παντὸς τοῦ τόπου ἔχοντος ἐπιπολῆς μὲν πέτρας, ὑπὸ (nam sic Santenius correxit pro ὑπὲρ) ταύτης δὲ γῆν λιπαρὰν πρὸς ἐλαιοτροφίαν. Τὸ τοπικὸν Φελλείτης ἂν εἴη (sic loquitur quia τοπικὸν hoc nusquam lectum ipse finxit, ut alia plurima), ὡς τοῦ Ἀταρνεὺς Ἀταρνείτης. Qui recte monet Φελλέως nomen non tam proprium quam appellativum esse et de locis quibusvis saxosis sive in Attica sive alibi sitis dici posse : quod tamen non impedit quominus etiam certi quidam loci Φελλέως nomine tanquam proprio κατ' ἐξοχὴν appellati fuisse credantur; quemadmodum in recentioribus quoque linguis nomina locorum appellativa non raro in propria transeunt. Sic de loco agri Acharnensis ap. Aristoph. Ach. 273 : Πολλῷ γάρ ἐσθ' ἥδιον, ὦ Φαλῆς Φαλῆς, ... τὴν Στρυμοδώρου Θρᾷτταν ἐκ τοῦ Φελλέως μέσην λαβόντ' ἄραντα καταγιγαρτίσαι· ubi schol.: Φελλεῖς ἔλεγον οἱ Ἀττικοὶ τοὺς πετρώδεις τόπους, οἵτινες κάτωθεν μέν εἰσι πετρώδεις, ἐπιπολῆς δὲ ὀλίγην ἔχουσι γῆν· μέμνηται καὶ ἐν Νεφέλαις τοῦ Φελλέως. Οἱ δὲ ὅτι ὄρος Φελλεὺς οὕτω καλούμενον. De loco agri Cicynnensis Nub. 72 : Ὅταν μὲν οὖν τὰς αἶγας ἐκ τοῦ Φελλέως (ἐλαύνῃς πρὸς πόλιν), ὥσπερ ὁ πατήρ σου διφθέραν ἐνημμένος· ubi schol.: Τόπος τῆς Ἀττικῆς οὕτω καλούμενος. Αἱ δὲ αἶγες ὡς τραχύτερα διώκοντες καὶ ὀρεινότερα εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον τὰ πλεῖστα διάγουσιν (quibus recentior aliquis grammaticus adjecit quæ de φελλεάταις λίθοις dicta supra apposuimus s. v. Φελλεάτης, ulterius aucta ab Suida, qui hæc excerpsit s. v. Φελλέα, additamento inepto, καὶ ἑορτή τις περὶ τὸν Διόνυσον Φελλὸς καλουμένη, in quo φελλὸς cum φαλλὸς est confusum, quod Musurus animadvertisse videtur, qui Suidæ verbis illis duos adjecit locos Luciani in quibus φαλλὸς est, eaque omnia scholio Aristophanico inseruit, ex quo ego rursus expuli). Aristophanis ex Acharn. locum imitari videtur Alciphro 3, 21 : Τὴν καλλίστην τῶν αἰγῶν ἐκ τοῦ φελλέως ἁρπάσας οἴχεται. Qui hoc voc. rursus utitur ibid. 70 : Καὶ ἔδει πάντως ἢ ἀροῦν ἢ φελλέα ἐκκαθαίρειν. Ad Nubium locum respicit Harpocratio : Φελλέα· Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ Κίρωνος κλήρου. Τὰ πετρώδη καὶ αἰγίβοτα χωρία φελλέας ἐκάλουν. Κρατῖνος Ὥραις, Ἀριστοφάνης Νεφέλαις... Locus Isæi est p. 73, 39 : Καταπλήξας ταῖς αὐτοῦ βδελυρίαις προσαφήρηται τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὴν οὐσίαν ἐπιτροπεύσας καὶ κατέχει τὸν ἀγρὸν, φελλέα δὲ χωρία ἅττα ἐκείνῳ δέδωκε, ubi Reiskius φελλέας δὲ scribi volebat, deleto glossemate χωρία ἅττα, Bekkerus vero (sentiens, ut opinor, ἅττα non esse scholiastæ, qui τινὰ potius dicturus erat, nimisque nude dictum esse φελλέα) servavit φελλέα δὲ ἅττα, solo ejecto χωρία. Verum huic scripturæ rursus obstat quod φελλέα non potest esse neutrius generis. Ex quo sequitur scribendum esse φελλία δὲ ἅττα, cui χωρία πετρώδη superscriptum fuisse videtur. In φελλέα autem quod consentiunt Harpocratio quique Harpocrationis glossam repetiverunt grammatici, Photius, Suidas aliique, nullius momenti est, quum his quoque φελλέα pro φελλία proclivi librariorum errore illatum esse possit, nisi ipse jam Harpocratio codicum suorum vitio deceptus est, quod in aliis quibusdam ejus glossis factum videmus. Alia corruptela est in Lex. rhet. Bekk. Anecd. p. 315, 10 : Φέλλερα, τὰ πετρώδη καὶ αἰγίβοτα χωρία, quæ verba etiam in Etym. M. 790, 14, leguntur addito ὡς Ἰσαῖος, quod ex Harpocrationis epitome sumtum est, librisque editis φελλέα præbentibus, in quo consentiunt Photius et Suidas, Dorvilliano autem et in γρ. Vossiano φέλλερα. Rectæ formæ φελλία certissimus testis est Xenoph. Cyneg. 5, 18 : Ὅταν τοὺς λίθους, τὰ ὄρη, τὰ φελλία, τὰ δασέα ἀποχωρῶσι. Alio modo peccatum ab librariis est apud Platon. Critia p. 111, B : Καὶ τὰ Φελλέως νῦν ὀνομασθέντα πεδία πλήρη γῆς πιείρας ἐκέκτητο, consentiente, ut videtur, scholiasta (p. 444 ed. Bekk.), qui annotavit : Φελλεὺς, τόπος σκληρὸς ποσῶς καὶ πετρώδης, συνεργὴς δὲ (corr. δυσεργὴς δὲ ex Hesychio cum Ruhnk.), οἱ δὲ τὸν ἐξ ἐπιπολῆς πετρώδη. Sed ejusmodi locos Φελλέως πεδία dici posse recte negavit Sauppius in in Epist. ad Hermann. p. 63, qui φελλέας corrigi voluit, cui ego hic quoque φελλία præfero, quod commendatur glossa Timæi p. 269, qua φελλία per χωρία λεπτόγεια explicatur, fortasse ex hoc ipso loco sumta. Alioquin etiam φελλεῶνας corrigi posset, qua forma Arrianus utitur De venat. 17, 4 : Οἷα τὰ τραχέα καὶ οἱ φελλεῶνες καὶ τὰ σιμὰ καὶ τὰ ἀνώμαλα· et fortasse Ælian. Epist. 2, p. 643 ed. Gesn. : Ἡμέρων ὁ μαλακὸς φελλέῳ ἐπέκοψε τὸ σκέλος· ubi corrupti φελλέῳ facillima correctio φελλεῶνι est, i. e. Lapidi vel saxo. || Denique femininum exstat Φελλὶς, ίδος, ἡ, eadem significatione qua φελλεὺς dictum, quod inter adjectiva quibus terra sterilis designatur posuit Pollux 1, 227. Id legitur duobus in locis inscriptionis veteris Atticæ ap. Bœckh. 93, vol. 1, p. 132, 1 : Κατὰ τάδε ἐμίσθωσαν Αἰξωνεῖς τὴν ΦΕΛΛΕΙΔΑ· et lin. 32 : Οἱ μισθωταὶ τῆ-ΦΕΛΛΕΙΔΟΣ. Nam sic, non quod olim tradebatur, φιλλειδα et φιλλειδος, in lapide scriptum esse annotavit Bœckh. p. 345, recteque monuit nihil aliud esse

quam φελλίδα et φελλίδος. G. D.] Verum Φελλὸς alias etiam signiff. habet ap. Hesych. et Suidam, nec non schol. Aristoph. [De his omnibus supra diximus.]

[Φελλὼ, οῦς, ἡ, Phello, fictum nomen insulæ ap. Lucian. V. H. 2, 4.]

[Φελλώδης, ὁ, ἡ, Ex subere vel cortice confectus. Pollux 10, 85: Τὰ κάναστρα φελλώδεις τινὲς πινακίσκοι εἶναι δοκοῦσιν.]

[Φέλλων, ωνος, ὁ, Phellon, locus Triphyliæ. Strab. 8, p. 343. Sed recte Meinek. κατὰ τὸν φελλῶνα.]

[Φελόνης, Φελόνιον. V. Φαινόλης et Φαινόλιον.]

[Φέλος vitiose pro φελλὸς, ὁ, quod v.]

[Φελουρέα. V. Φιλυρέα.]

[Φελτίας, ὁ, Pheltias, Lisi filius, n. pr. ap. Joseph. A. J. 6, 13, 8, et (ubi genit. Φελτίου) 7, 1, 4.]

[Φελώνης. V. Φαινόλης.]

[Φέναγμα, τὸ, i. q. φενάκισμα, per quod φενάγματα exp. Phot. p. 644, 11.]

[Φεναιός. V. Φενέος.]

[Φενάκη, ἡ. HSt. s. v. Φεναχίζω:] At nomen Φενάκη, cujus facta jam fuit mentio, Coma addititia vel accommodatitia, ut Cam. interpr., Coma adulterina. Bud. Galericulum et Capillamentum, ex Suet.: addens id esse, quod vulgus nostrate vocat *Fausse perruque*. [Lucian. D. meretr. 11: Ἐπίσκεψαι ὑποβλέψας τοὺς κροτάφους αὐτῆς, ἔνθα μόνον τὰς αὐτῆς τρίχας ἔχει, τὰ δὲ ἄλλα φενάκη βαθεῖα. De coma adulterina viri idem Alex. c. 59: Ἀφῃρημένης τῆς φ.] Hanc vocem exp. Pollux [Pollux verbum φεναχίζειν aliquoties memorat, nusquam φενάκη], Etym. [M. p. 790, 20: Φεναχίζειν παρὰ τὸ φενάκη· ἔστι δὲ κόσμος γυναικεῖος, ἡ λεγομένη οὐρά· et p. 269, 34], Eustath. [p. 1422, 4, qui ipse hoc voc. utitur Opusc. p. 236, 80, et φενάκαι ἀκοῆς, Fraus auditui facta, p. 248, 30], Hesych. [Hic accusativum φένακας (male olim φενάκας scriptum) per ἀπατεῶνας explicat, nihil de φενάκη dicens], Suidas [qui exscripsit schol. Aristoph. Pl. 271: Φενάκη κυρίως ἡ προσθετὴ καὶ ἐπιτηδευτὴ κόμη, ἀπὸ τῶν κατερρυηκυιῶν γυναικῶν καὶ οὕτως ἀπατωσῶν διὰ τῆς ἐπεισάκτου κόμης· cui Suidas Theophyl. Sim. Hist. 6, 5, locum adjunxit: Ἡ τῆς φενάκης ἀπάτη (apud Theophyl. ἰσχὺς) λίαν ἐγκρατῶς ἀπεβουκόλει τὸν βάρβαρον.] Sed, uti dixi, sitne φεναχίζειν a φενάκη, an contra, inter eos non convenit. Ego certe non video quomodo φενάκη a φεναχίζω immediate, ut ita dicam, deduci queat; sed dixerim potius a φενάκη esse φέναξ, ex quo φεναχίζω: aut potius, sequendo alteram deductionem, a nomine φέναξ esse φενάκη et φεναχίζω. [Vana est Thomæ Mag. p. 890 observatio φενάκη ποιητικώτερον dicentis, φεναχίζειν autem, φεναχισμὸς et φέναξ tribuentis λογογράφοις.] In VV. LL. est etiam Φεναχία, quod exp. Fraus; sed hoc undecunque sumptum sit, verbale esse non potest.

Φενᾱκίζω, [ίσω, contr. ιῶ,] Decipio, Fallo, Impono. Vel, Do verba, Ludificor, Illudo. [Mœris p. 384: Φεναχίζειν Ἀττικοὶ, ἐξαπατᾶν Ἕλληνες. Phot. et Suidas: Φεναχίζει, χλευάζει. Etym. M. p. 790, 15: Φεναχισθέντες, χλευασθέντες, ἀπατηθέντες· ἀπὸ τοῦ φεναχίζω· τοῦτο παρὰ τὸ τὰς φρένας αἰκίζειν. Φεναχίζειν οὖν τὸ ἀπατᾶν· ὅπερ οἱ ἀρχαῖοι φηναχίζειν ἔλεγον. Πεποίηται δὲ τοὔνομα κατ' ἐναλλαγὴν γράμματος παρὰ τὴν πηνίκην, ἥτις ἐστὶ περίθετος κόμη, διαπατῶσα τοὺς πολλούς· ἢ παρὰ τὸ φενάκη· ἔστι δὲ κόσμος γυναικεῖος, ἡ λεγομένη οὐρά. Τὸ φε ψιλόν (non φαι, quod HSt. infra ex Hesychio memorat). Ἢ παρὰ τὸ φηλοῦν πεποίηται, ὅπερ ἐστὶ τὸ ἀπατᾶν.] Quidam vero interpretantur Inanibus rerum simulachris et veluti præstigiis oculis insipientium impono. Ego autem malim Fucum facio. [Sic de fuco qui proprie dicitur Eust. p. 165, 12: Οὐ μὴν ἐντριβόμενοι κατὰ τοὺς ὕστερον καὶ προκόμια περίθετα φέροντες ἐφενάκιζον γυναικικώτερον.] At Bud. simpliciter exponit Impono, quod est, inquit, Decipio. Est certe frequens hujus verbi usus ap. [Isocr. De antid. p. 452, § 141 ed. Bekk.: Μετὰ φαιδρότητος καὶ φιλανθρωπίας φεναχίζοντες· et p. 470, § 217: Οὐ φεναχισθέντες·] Dem., ut in Or. pro cor.: Ὁ δεῦρ' ἀπαγγείλας τὰ ψευδῆ, καὶ φενακίσας ὑμᾶς· Olynth. 2 [p. 20, 5]: Οὐδείς ἐστιν ὅντιν' οὐ πεφενάκικεν ἐκεῖνος τῶν αὐτῷ χρησαμένων· Contra Androt. [p. 604, 5]: Ἄν τι φεναχίζειν καὶ παράγειν ἐγχειρῇ οὗτος. Idem [p. 362, 10]: Τίς ἔσθ' ὁ ταῦτα φεναχίσας; quod vertit Bud. Quis est qui hanc fraudem commentus est? [Eadem structura p. 363 extr.: Ἑκστάντα ὧν ὑπέσχετο, ὧν πεφενάκικε τὴν πόλιν. Aristoph. Ach. 90: Ταῦτ' ἄρ' ἐφενάκιζες σύ.] Extat et ap. Aristoph. quum alibi, tum Plut. [271]: Μῶν ἀξιοῖς, φεναχίσας ἡμᾶς, ἀπαλλαγῆναι ἀζήμιος; [280: Ὅστις φεναχίζεις. Theopomp. ap. Athen. 6, p. 260, F: Τὸ ἐπιορκεῖν καὶ φ. ἐν τῷ σεμνοτάτῳ ὑπελάμβανον· et Theopomp. com. ib. 9, p. 368, C. Aristot. Rhet. 3, 5: Φεναχίζει (in oratione) τὸ κύκλῳ πολὺ ὄν. Omittimus exx. Plutarchi, Dionis Chrys., Aristidis, quæ collegit Wyttenb. in Ind. Plutarchi, et Luciani aliorumque. Locutionem φεναχίσαι οἷος ῥήτωρ annotavit Pollux 4, 21; φεναχιζόμενος δικαστὴς 8, 12. Formam mediam φεναχιζόμενος pro φεναχίζων, ut λοιδορούμενος pro λοιδορῶν et alia, dialecto Atticæ tribuit gramm. Meermann. in Append. ad Greg. Cor. p. 647. Et sic fortasse φεναχίζεσθαι est ap. Polluc. 8, 133, inter παραλογίζεσθαι et σοφίζεσθαι positum.] Ceterum invenitur etiam [vitiose] Φαιναχίζω, cum αι, quum alibi, tum ap. Hesych., qui habet itidem φαιναχισθεὶς, et φαιναχισμός.

[Φενᾱκικὸς, ἡ, ὸν, Fallax. Unde adverb. Φεναχικῶς, Fallaciter, Etym. M. p. 402, 39.]

[Φεναχίνδα, ex quo per syncopen factum sit φενίνδα, ponit Etym. M. p. 790, 24, quod ap. Orionem p. 161, 12, φαιναχίνδα et φαινίνδα scriptum est contra mentem grammatici: de quo supra monere debebam p. 582. G. Dind.]

[Φενάκισμα, τὸ, i. q. φεναχισμός. Epist. Socr. 36, p. 74, 22 (44 Orell.): Μηδὲ τὰ περὶ τοῦ ἀγαθοῦ φενακίσματα θαυμάζειν. Φενάγματα Phot. p. 644, 11 exp. per φενακίσματα. Hesych. s. v. Πηληκίσματα et Πηνικισμάτων.]

Φενᾱκισμὸς, ὁ, Deceptio, Impostura, Illusio, Ludificatio. [Pollux 4, 22, 50; 8, 14; 9, 132.] Aristoph. Eq. [633]: Τοῖσι φενακισμοῖσιν ἐξαπατωμένην. [Demosth. p. 59, 18: Τοιαύτας ἐλπίδας καὶ φενακισμούς· 760 extr.: Φενακισμοῦ καὶ παρακρούσεως ἕνεκα ῥηθησόμενα. Dinarch. p. 102, 2; 104, 23. G. D. Dio Chrys. Or. 31, p. 571 fin. Schol. Luciani D. deor. 2, 1. Boiss. Julian. Imp. Epist. p. 135, 11 Heyler. Philo vol. 2, p. 532, 11; vol. 1, p. 664, 22, ἀπάτης, φ., γοητείας. Menand. Hist. p. 421, 6 Bonn.; 422, 21, δόκησις καὶ ἀποσκιάσματα καὶ φ. Jo. Damasc. t. 1, p. 251, A, φ. καὶ σκηνή· 404, B, φαντασία καὶ φ. Sext. Emp. p. 352, 16, πλάνην καὶ φ. Hase.]

[Φενᾱκιστὴς, ὁ, Impostor, Gl. Schol. Aristoph. Ach. 88: Φεναχιστὴν αὐτὸν κωμῳδεῖ. « Const. Manass. Chron. 2105: Ὁ βασιλεὺς φεναχιστὴν (vulgo φαιν—)· θέλων αὐτὸν ἐλέγξαι. » Boiss.]

[Φενᾱκιστικὸς, ἡ, ὸν, Impostorius. Φ. ῥήτωρ ap. Polluc. 4, 21. || Adverb. Φεναχιστικῶς ap. eund. 4, 24, 51; 9, 135.]

[Φενακνὶς, ίδος, ἡ, Urceolus. Pollux 10, 74: Οὐ μόνον ὕδατος, ἀλλὰ καὶ οἴνου ἂν εἴη ἀγγεῖον ἡ ὑδρία, ἣν καὶ φιδακνίδα τις ἂν εἴποι καὶ φενακνίδα, ὡς ἐν τοῖς Δημιοπράτοις. Nomen vitii suspectum.]

[Φενακόμαντις, εως, ὁ, Fallax vates. Nicet. Chon. Hist. p. 218, A: Τοὺς διὰ πλυνῶν καὶ λεκανίδων φενακομάντεις.]

[Φενακῶ, i. q. φεναχίζω, verbum fictum, ut videtur, ab gramm. in Etym. M. p. 119, 29, s. v. Ἀπαφῶ: Ἔγκειται τῷ φῶ τὸ φαίνω, ἐξ οὗ καὶ φενακῶ, φενάκη.]

[Φενάννα, ἡ, Phenanna, uxor Alcanæ, ap. Joseph. A. J. 5, 10, 2, cujus loco utitur Suidas s. v. Ἀλκάνης.]

Φέναξ, ᾱκος, ὁ, Impostor, Derisor. [Pollux 9, 135. Λογογράφοις tribuit Thomas M. p. 890.] Aristoph. [Ran. 909]: Ὡς ἦν ἀλαζὼν καὶ φέναξ. [Fictum nomen avis Ach. 89: Ὄρνιν τριπλάσιον Κλεωνύμου παρέθηκεν ἡμῖν· ὄνομα δ' ἦν αὐτῷ φέναξ.] Apud Eund. legitur comp. μετεωροφέναχες, quod habes supra, s. hac v. A [Photio et] Suida φέναξ exp. χλευαστὴς et ἀπατεών: ab Hesych. autem, ψεύστης etiam et πλάνος. Idem habet φενάκας, sed reponendum φέναχας, ἀπατεῶνας. Ceterum sunt qui nomen hoc φέναξ, ex quo φεναχίζειν, a nomine φενάκη deductum existiment: aliquis contra a nomine φέναξ deducta esse illa potius fortassis dixerit. Eust. certe [p. 1422, 4] φενάκην a φεναχ-

κίζειν deducit; postquam enim dixit πηνήκην significare περικεφαλαίαν περίθετον ἐκ τριχῶν, quæ est commoda non solum γυναιξὶ, sed etiam γυναικιζομένοις ἀνδράσιν, οἳ τριχῶν ἐψίλωνται, addit, Γίνεται δὲ ἡ τοιαύτη πηνήκη, κατὰ τροπὴν, παρὰ τὴν φενάκην, ἐπειδὴ φενακίζει τοὺς ὁρῶντας. Verum quod ad nomen πηνίκη attinet, ut hic Eust. πηνήκη a φενάκη, sic Etym. [M. p. 790, 18] contra φενακίζειν a πηνήκη deducere videmus, (qui addit veteres dixisse Φηνακίζειν). Sed subjungit, ἢ παρὰ τὴν φενάκην. Quasi vero non necesse sit, si demus πηνήκη s. πηνίκη, esse prius quam φενάκη, ut sit deinde ab hoc φενάκη factum φενακίζω. Suidas postquam exposuit signif. nominis φενάκη, subjungit ἀπὸ τῶν κατερρυηκυιῶν γυναικῶν, καὶ οὕτως ἀπατουσῶν κτλ., quæ eodem modo scripta sunt ap. schol. Aristoph. [Plut. 271.] Sed non dubium quin vel addiderint vel subaudiri voluerint, ὅθεν φενακίζω, ἀπὸ τῶν κτλ. [Pallad. Vita Chrys. p. 34, 31. Philo vol. 2, p. 267, 12, λόγον οὐ φέναξ· p. 554, 23, τὸν φ. τρόπον· vol. 1, p. 677, 24, τὸν πλαστὸν καὶ φ. τῦφον. De fortuna hæc Boethii, Humilemque victi sublevat fallax vultum, vertit Max. Planud. p. 14, 8, 4 Web. : Τοῦ κειμένου δ' ὕψωσεν ἡ φ. κόρσην. Hase.]

[Φεναρέτη vitiose pro Φαιναρέτη, quod v.]

[Φενέβηθις, ιος, ἡ, Phenebethis. Steph. Byz. : Φ., πόλις Αἰγύπτου, τὸ ἐθνικὸν τῷ συνήθει χαρακτῆρι Φενεβηθίτης (duo libri φενεβηνθίτης)· οὕτως γὰρ Ὡραπόλλων ὁ φιλόσοφος ἐχρημάτιζεν.]

[Φενεὸς, ὁ vel ἡ, Pheneus. Steph. Byz. : Φ., πόλις Ἀρκαδίας. « Οἵ Φενεόν τ' ἐνέμοντο καὶ Ὀρχομενόν » (Hom. Il. B, 605. Herodot. 6, 74; Polyb. 2, 52, 2; Strabo 8, p. 388, 389; Pausan. 5, 27, 8; 6, 1, 3; 8, 14—17). Λέγεται καὶ ἀρσενικῶς καὶ θηλυκῶς. (Verba καὶ θηλυκῶς addita ex Eustath. p. 301, 15. In locis scriptorum modo memoratis nulla est generis nota, nisi quod ap. Pausan. 6, 1, 3, Φενεοῦ τῆς Ἀρκάδων legitur : quod ἐν Φενεῷ τῆς Ἀρκαδίας dixerunt Theophr. H. Pl. 3, 1, 2; 5, 4, 6, Diodor. 4, 33. Nihili est Φενέα in gl. Hesychii Φενεὸς, Φενέα, πόλις Ἀρκαδίας· ubi Φενέα delendum. Apud Suidam Φενεὸς, ὄνομα πόλεως. Conditorem urbis Pheneum, ἄνδρα αὐτόχθονα, ab incolis perhiberi refert Pausan. 8, 14, 4 : qui haud dubie idem est qui Stratiæ pater dicitur ab Steph. Byz. s. v. Στρατία, ubi Φενεοῦ duobus in libris in φανεοῦ corruptum)... Ὁ πολίτης Φενεεὺς καὶ Φενεάτης (Φενεᾶται, οἱ, frequens ap. Pausan., ut 5, 27, 8; 8, 14, 1 et 6; 15, 3, aliosque, et *Pheneatæ* ap. Cicer. De N. D. 3, 22), καὶ Φενεαῖος καὶ θηλυκῶς Φενεαία καὶ Φενεαῖον. Τὸ κτητικὸν Φενεατικὸς καὶ Φενεατικὴ (ut τῆς Φενεατικῆς χώρας ap. Pausan. 8, 14, 5. Adde Φενεᾶτις, ἡ, ap. Alciphron. 3, 48 : Ἡ Φ. Ὑακινθίς) καὶ Φενικὸς καὶ Φενική. Hoc ap. Polyb. 4, 68, 1 : Ἐποιεῖτο τὴν πορείαν διὰ τῆς Φενικῆς. Syllaba media propter metrum producta Callim. Del. 71 : Φεῦγε μὲν Ἀρκαδίη.., φεῦγεν δ' ὁ γέρων μετόπισθε Φεναιός· nisi hoc Φενειὸς potius scribendum cum Arnaldo. G. Dind.]

[Φενέστιος. Φενίνδα. V. Φαινίνδα.]

[Φένιππος, ὁ, n. pr. viri Thessali in numo ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 266, vitiose pro Φαίνιππος. G. D. Et sic item vitiose in inscr. Amas. ap. Franz. C. I. vol. 3, p. 107, n. 4115, 6, κὲ (sic) ὁ ἀδελφὸς Φ. Hase.]

[Φέννη, ἡ, Phenna, viculus Palæstinæ. Theodoret. H. Eccl. 4, 22, p. 184, A. Unde gentile Φεννήσιος. Theod. ibid. p. 183, D : Φεννήσια μέταλλα. Boiss.]

[Φεννίον, ἡ μηδικὴ ὁδός. Παμφύλιοι, gl. obscura Hesychii.]

[Φεννίς. V. Φαινίνδα.]

[Φέννος, θάνατος, ἐνιαυτὸς, Hesych. Prior interpretatio, nisi loco alieno illata est, alludit ad Φένω, a quo verbo grammatici φόνος derivant; altera, quæ etiam in Lexico Cyrilli reperitur, comparanda cum ἄφενος, utraque autem simplex postulat ν, φένος. G. D.]

[Φενόλης. V. Φαινόλης.]

Φένω, itidem pro Occido, φονεύω, Suid. Ἔστι δὲ καὶ ἕτερον Φῶ, inquit Eust., κατάρχον τοῦ Φένω καὶ τοῦ Φόνος, καὶ τῶν ὅσα ἐκ τούτων. Vult autem ab hoc φῶ esse etiam φθείρω, et φθίνω : ut sc. ex φῶ dictum sit φθῶ, ex quo deinde illa. Sed de his alio dicetur loco. [Ab verbo φένω, cujus exx. nulla sunt, grammatici aoristum ἔπεφνον derivant, de quo diximus s. v. Πέφνω. Voc. ὄρφνη grammaticos quosdam ἀπὸ τοῦ φαίνειν τὴν ὅρασιν derivasse annotavit schol. Oppiani Hal. 2, 81, ubi recte corrigi videtur φένειν.]

[Φερὰ, ἡ, Phera, Æoli filia, ap. Steph. Byz. s. v. Φεραὶ, exscriptum ab Eustath. p. 327, 13. Ea Φεραία dicitur ab schol. Theocr. 2, 36, et Tzetza ad Lycophr. 1180, nisi his quoque Φερᾶς pro Φεραίας restituendum.]

[Φεραὶ, αἱ, Pheræ, urbs Thessaliæ, ἀπὸ Φέρητος τοῦ Κρηθέως ἢ Φερᾶς τῆς Αἰόλου θυγατρὸς, ut est ap. Steph. Byz. Memoratur ab Hom. Il. B, 711 : Οἵ τε Φερὰς ἐνέμοντο παραὶ Βοιβηΐδα λίμνην. Strab. 9, p. 436, 439, 443; Pausan. 1, 13, 2; 2, 23, 5; Demosth. p. 84, 19; 104, 9, et alibi. Adject. Φεραῖος, αία, αῖον, est ap. Eur. Alc. 235, 479, ubi Φεραία χθών. Plur. Φεραῖοι, οἱ, ib. 483 : Φεραίων ἄστυ· et 1048. Et 609 : Ἀνδρῶν Φεραίων. Thucyd. 2, 22; Pausan. 10, 15, 4; Polyb. 5, 99, 1. Ἄρτεμις Φεραία, ab Argivis, Atheniensibus et Sicyoniis culta, ap. Pausan. 2, 23, 5. Eadem Ἑκάτη Φεραία ap. Tzetz. ad Lycophr. 1180, qui Callimachi versum ex H. in Dian. 259 affert, in quo Diana appellatur Μουνυχίη, λιμενοσκόπε, ... Φεραίη. Ἀρτέμιδι Φεραίᾳ ex inscr. Issensi memorat Holsten. ad Steph. Byz. Apud Hesych. Φερέα, Ἀθήνησι ξενικὴ θεός· οἱ δὲ τὴν Ἑκάτην, Φεραία restituit Is. Voss., idque postulante literarum serie. « De Diana Φεραίᾳ inscr. ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 12, n. 1837, 1, et R. Rochett. *Journ. des Sav.* a. 1836, p. 514; de numis Pherarum inscriptis ΦΕΡΑΙΟΥ, i. e. ΦΕΡΑΙΟΥ[Ν], id. ib. a. 1831, p. 560. » Hase. || Adverb. Φεραιόθεν, Ex Pheris, Orph. Arg. 173 : Ἄδμητος δ' ἀφίκανε Φ. et 221. || Steph. Byz. : Εἰσὶ καὶ ἄλλαι Φεραὶ ἀρχαῖαι τῶν νῦν Φερῶν ἀπέχουσαι στάδια ὀκτώ. Εἰσὶ καὶ ἄλλαι Ἰαπυγίας καὶ Αἰτωλίας καὶ Παρθυαίων. || Φεραὶ vitiose pro Φαραὶ, quod v.]

[Φεραίμων, ονος, ὁ, Pheræmon, Æoli filius. Diodor. 5, 8.]

[Φερατόθεν, Φεραῖος. V. Φεραί.]

[Φέραιος, ὁ, Pheræus, n. pr. viri in numo Ephesio ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 86.]

[Φέραλγος, ὁ, ἡ, Dolorem ferens. Nicet. Eugen. 6, 211 : Μοῖρα, μέλαινα, φέραλγος. Boiss.]

[Φεράλληλος, ὁ, ἡ, Se invicem infestans. Nicet. Chon. Hist. p. 287, A : Τὰς παραβλαστανούσας κακίας ταῖς ἀρεταῖς ἀγχιθύρους ἢ καὶ φεραλλήλους μάλιστα οὔσας. G. D. || Cohærens, Contextus. Anastas. De creat. hom. p. 584, C; 585, A. Greg. Nyss. t. 1, p. 865, A, φεράλληλον καὶ ἀλληλένδετον· 864, D, προσηγορίας φ. καὶ ἡνωμένας. Adv. Φεραλλήλως Anast. Hodeg. p. 304, 6, συμφυῶς καὶ φ. Interpr., Indivulsum. Hase.]

[Φέρανδρος, ὁ, Pherander, pugil, ap. Zenob. Proverb. 5, 49, et schol. Plat. p. 380 ed. Bekk.]

[Φερανθὴς, ὁ, ἡ, Floriger. Meleager Anth. Pal. 9, 363 : Φερανθέος εἴαρος ὥρη. « Const. Manass. Amat. 3, 25 : Λάμπει ποτὲ καὶ φερανθὲς ὀπωροφόρον ἔαρ. » Boiss.]

Φέρασπις, ὁ, ἡ, Clypeum ferens, Clypeatus. [Hom. Hymn. in Mart. (8, 2) : Ὀβριμόθυμε, φέρασπι. Æsch. Ag. 693 : Φεράσπιδες κυναγοί· Pers. 240 : Ἔγχη σταδαῖα καὶ φερασπίδες σάγαι.] Item Bellicosus. Epigr. [Anth. Pal. 7, 152] : Πικρὴν ἀλλήλοις Ἕκτωρ χάριν, ἠδὲ φέρασπις Αἴας ἐκ πολέμου μνῆμ' ἔφερον φιλίης. Item φέρασπις Ἀθήνη, Epigr. [Christod. Anth. Pal. 2, 388. Procl. Hymn. in Minerv. 2.]

[Φεραύγεια, ἡ, i. q. τὸ φεραυγεῖν, Lucem afferre. Const. Manass. Chron. 3274 : Ἀστέρων φεραυγείαις. Nam sic ex cod. correctum est quod legebatur ἀστέρας φεραυγοῦντας.]

Φεραυγὴς, et Φερεαυγὴς, ὁ, ἡ, Lucifer, Lucem ferens s. afferens, aut Splendorem. Item Lucidus. Affertur autem φερεαυγὴς ex Epigr. [Anth. Pal. 9, 634 : Φερεαυγέα κοίρανον αἴγλης.] At Φεραυγὴς ab [Hesych., Photio et] Suida exp. κατάλαμπρος. [Frequens ap. Nonnum, velut Dion. 38, 81 : Ἡελίοιο φεραυγέος· 92, 181; 42, 419, Joann. c. 12, 146, aliosque recentiores. « Nicet. Eugen. 1, 1. Georgius Lapitha in nota ad Procl. H. 217, Poem. Mor. 45, ἥλιος. » Boiss. Tzetz. De metris ap. Cramer. Anecd. Oxon. vol. 3, p. 306, 17, ὁ φ. φωσφόρος. Id. Proleg. Alleg. Il. p. 2,

2, de Irene Augusta, ἀνασκιρτῶσα φ. Hase. Eustath. Opusc. p. 212, 10 : Σελήνη καλὸν καὶ φεραυγὲς ἀπαστράπτουσα.]

[Φεραύλας, ὁ, Pheraulas, Persa. Xenoph. Cyrop. 2, 3, 7; 8, 3, 2, 6, 31, 49.]

[Φέρβητας (?), νομεῖς, Hesych.]

Φέρβω, Pasco, Alo, Nutrio. [Per τρέφειν et βόσκειν exp. Hesych., Phot. et Suidas.] Dictum putatur φέρβω quasi φέρω βίον, Fero victum s. Affero. Nisi mavis φέρω τὸ βιοῦν : nam et hoc legitur ap. Eust. [p. 539, 15; 775, 6; 978, 4; 1088, 34.] Est autem poeticum hoc verbum, quod proprie de brutis dici solitum fuisse, ex quibusdam derivatis colligi posse videtur. [Hymn. Hom. 30, 2 : Γαῖαν ... ἣ φέρβει ἐπὶ χθονὶ πάνθ' ὁπόσ' ἔστιν.] Verum ap. Hesiod. verbo φερβέμεν sunt qui aliquam Administrandi signif. includi existiment, Op. [374] : Μουνογενὴς δὲ πάϊς σώζοι [nunc εἴη ex codd.] πατρώϊον οἶκον Φερβέμεν. Atque ita Moschop. μουνογενὴς παῖς σώζοι, i. e. ἀρκείτω, διοικεῖν τὸν πατρῷον οἶκον : sed hæc expos. verbi σώζοι violenta esse videtur. Tzetz. φερβέμεν exp. τρέφεσθαι. [Pind. Ol. 2, 134 : B Ὕδωρ δ' ἄλλα (ἄνθη) φέρβει. Callim. H. in Cer. 137 : Φέρβε βόας, φέρε μᾶλα. Eurip. Hipp. 75 : Φέρβειν βοτά· Or. 869 : Καί μ' ἔφερβε σὸς δόμος· Ion. 323 : Βωμοί μ' ἔφερβον. Soph. Phil. 957 : Αὐτὸς θανὼν παρέξω δαῖθ' ὑφ' ὧν ἐφερβόμην (avibus). Id. fragm. 181 : Ζῆ, πῖνε, φέρβου. Theocr. 7, 80 : Ὡς τέ νιν ... φέρβον ... μέλισσαι. Plato Critia p. 115, A : Ἔφερβεν εὖ. Apoll. Rh. 1, 1211 : Τοίοισιν ἐν ἤθεσιν αὐτὸς ἔφερβεν νηπίαχον· 2, 1250 : Προμηθεὺς αἰετὸν ἤπατι φέρβε· 4, 1016 : Εἴ νυ καὶ αὐτὴ ἀνθρώπων γενεῆς μία φέρβεαι, i. e. εἰ τῆς αὐτῆς εἶ φύσεως, ut exp. schol. Improprie Oppian. Hal. 2, 643 : Κεστρέα δ' ἐν πάντεσσιν ἅλὸς νεπόδεσσιν ἀκούω φέρβειν πρηΰτατόν τε δικαιότατόν τε νόημα.] Sciendum est autem pass. Φέρβεσθαι ap. Eur. [Med. 827] exponi προσλαμβάνειν : ibi enim φερβόμενοι σοφίαν dicitur poni pro προσλαμβάνοντες σοφίαν. [Pind. Pyth. 5, 147 : Κρέσσονα μὲν ἁλικίας νόον φέρβεται. Hippocr. Epist. p. 1283, 4 : Ἀλλ' ἀγαθαῖσιν ἕκαστος τούτων ἐλπίσι φέρβεται· quemadmodum ἐλπίσιν βόσκεσθαι Euripides aliique dixerunt. || Depasco, Consumo. Galen. Lex. C Hipp. p. 586 : Φέρβεται· βιβρώσκει, καταναλίσκει. Hippocr. Epidem. 6, 5, 5 : Ἡ ψυχὴ τὸ σῶμα φέρβεται. || Tempora hujus verbi sola usitata sunt præsens et imperfectum, nisi quod plusquamperfecto ἐπεφόρβειν solus usus est scriptor hymni Homerici in Mercur. 105 : Ἐπεὶ εὖ βοτάνης ἐπεφόρβει βοῦς ἐριμύκους, loco etiam propter structuram verbi cum genitivo memorabili.]

[Φέργη. V: Φέρμη.]

[Φέρε. V. Φέρω.]

[Φερέα vitiose pro Φεραία. V. Φεραί.]

[Φερέβοια, ἡ, Pherebœa, Thesei uxor. Athen. 13, p. 557, B, ex Pherecyde, Plut. V. Thesei c. 29.]

[Φερέβοτρυς, ὁ, ἡ, Uvas ferens. Non. Dion. 19, 53 : Καὶ σταφυλὴν φερέβοτρυν ἀπὸ Σταφύλοιο καλέσσω.]

Φερέγγυος, ὁ, ἡ, idem quod ἐχέγγυος supra, Bud. Suidæ est ὁ ἐκδεξάμενός τι καὶ δυνάμενος ἀποτίσαι οἷον ἀξιόχρεως· δυνάμενος ἀναδέξασθαι τὴν ἐγχείρησιν. [Hæc Suidas ex schol. Soph. El. 942. In alia gl. ex Photio per ἀσφαλὴς, ἀξιόπιστος ἐγγυητὴς exp. Et Hesych.: D Φ., ἀξιόπιστος ἐγγυητὴς καὶ βεβαιωτὴς, ἔγγυος, βεβαιός· et Φερέγγυον, βέβαιον, δυνατόν. Corrupta ejusdem gl. Φερέγγους, φέρων τὸ βιβλίον, ἢ τῇ βίβλῳ ἐμφερομένους· ubi Is. Vossius correxit φερέγγυος, φέρων τὸ βέβαιον. Quod si recte fecit, etiam τῇ βίβλῳ in τῷ βεβαίῳ mutandum erit. Φερέγγυος, ὁ βεβαιωτὴς, inter vocabula Ionica est ap. Greg. Cor. p. 545, non alio argumento quam quod duobns in locis Herodoti legitur.] Capitur frequenter, ut et ἐχέγγυος, pro Par et idoneus s. sufficiens alicui rei, ut fidejussor locuples vadimonio. Herodot. [5, 30] : Αὐτὸς μὲν ὑμῖν οὐ φερέγγυός εἰμι δύναμιν τοσαύτην παρασχεῖν. [Idem 7, 49 : Λιμὴν ... φερέγγυος διασῶσαι τὰς νέας· eademque structura Æsch. Sept. 396 : Τίς Προίτου πυλῶν ... προστατεῖν φερέγγυος; et 470. Eum. 87 : Σθένος δὲ ποιεῖν εὖ φερέγγυον τὸ σόν. Sine infin. Sept. 449 : Πολυφόντου βία, φερέγγυον φρούρημα· 797 : Πύλας φερεγγύοις ἐφαρξάμεσθα μονομάχοισι προστάταις. Cum genit. Soph. El. 942 : Τί γὰρ κελεύεις ὧν ἐγὼ φερέγγυος; quo loco usus Thom. M. p. 891

A exp. ὁ ἐγγυητὴς πράγματός τινος εἰς τὸ ἐκπληρῶσαι αὐτό.] Construitur etiam cum præp. πρὸς, ut ἐχέγγυος. Thuc. [8, 68] : Φερεγγυώτατος ἐφάνη πρὸς τὰ δεινὰ, Adversus atrocia plurimum de sua virtute spopondisse videbatur. Schol. ibi exp. ἱκανώτατος.

[Φερέγγυος, ὁ, Pherengyus, n. pr. in inscr. Cyren. ap. Franz. C. I. vol. 3, p. 522, n. 5146, 19. Hase.]

[Φερεγλἄγὴς, ὁ, ἡ, Lac ferens s. præbens. Orph. Lith. 216 : Αἶγες φερεγλαγέες.]

[Φερεδάτης. V. Φερενδάτης.]

Φερέδειπνος, ὁ, ἡ, Prandium afferens, Prandii allator s. allatrix : φ. ἰωὴ, Nonn. [Jo. c. 6, 23], Vox prandii allatrix. [|| Nomen pr. ap. Aristoph. Vesp. 401 : Ὦ Σμικυθίων ... καὶ Χρῆμον καὶ Φερέδειπνε.]

[Φερέδωρος, ὁ, ἡ, Dona afferens, sec. conject. de Witte *Descr. de vases peints* p. 91, n. 144. Etenim in pictura ubi redimitur corpus Hectoris, ascriptum est adolescentulo, ΕΡΕΔΟΡΟΣ. Hase.]

[Φερεζαῖοι, οἱ, Pherezæi, gens Cananitica. LXX Genes. 13, 7 : Οἱ Χαναναῖοι καὶ οἱ Φερεζαῖοι τότε κατῴκουν τὴν γῆν. Hinc Suidas, Φερεζαῖος, ἐθνικόν.]

[Φερέζὔγος, ὁ, ἡ, Jugum ferens. Ἵππος φ. Ibycus ap. schol. Platon. (ad Parmen. p. 137, A) p. 329 ed. Bekk.]

Φερέζωος, ὁ, ἡ, Vitam ferens, Salutaris, Nonn. [Jo. c. 5, 99, Dion. 12, 6.] Est autem frequentius φερέσβιος in hac signif. [Φερέζωον κόρην male scriptum in versu Joann. Damasc. (vol. 1, p. 681, A), quem citat Etym. Gud. apud Gaisford. ad Etym. M. p. 776, 12. In cod. Paris. 2636 φερέζωον est superscripto φυσί.]

[Φέρεθρον. V. Φέρετρον.]

Φερέκακος, ὁ, ἡ, Mala s. Ærumnas ferens, Labores ferens. Vel potius, Laborum tolerans aut patiens. Nam a Suida exp. καρτερικὸς (itidemque ab Eust.), afferente hunc l.: Συναγαγὼν ἱππεῖς, ὄντας φερεκάκους διαφερόντως, παρεκάλεσε. Sed tacet auctorem horum verborum Suidas, quum sit Polyb. 3, [71, 10] : Αὐτὸς δ' ἅμα τῷ φωτὶ τοὺς νομαδικοὺς ἱππεῖς συναγαγὼν κτλ. [Adde ibid. 79, 5.] Huic opp. φυγόπονος, sicut et τῷ φερέπονος, de quo infra.

[Φερέκαρπος, ὁ, ἡ, Frugifer, Fructum ferens. Orph. Lith. 241 : Σταχυοπλόκαμος Δημήτηρ μεστὸν ἴοι φέρεκαρπον ἐς αὔλακα κόλπον ἔχουσα· et in Hymnis Orph. 8, 5; 25, 3; 37, 25; 49, 10. Γαῖα φ. Philipp. Anth. Pal. 9, 778. Σπέρματα φ. Plut. Mor. p. 495, C.]

[Φερεκὶμ, voc. Hebraicum. V. Ἀρχιφερεκῖται.]

[Φερεκλείδης, ὁ, Phereclides. Φερεκλείδη Πειραιεῖ in inscr. Attica ap. Bœckh. OEcon. polit. vol. 2, p. 33, 51.]

[Φερεκλῆς, έους, ὁ, Pherecles, n. pr. Andoc. p. 3, 24 : Λυδὸς ὁ Φερεκλέους τοῦ Θημακέως. Alii ap. Plut. V. Lysandri c. 25 (unde Diodoro 14, 13, haud dubie Φερεκλέους restituendum pro Φερεκράτους), in inscr. Attica ap. Bœckh. 171, vol. 1, p. 302, 10, Arrian. in Phot. Bibl. p. 17, 38 (ubi accus. Φερεκλέα). Archon eponymus olymp. 119, 1 ap. Diodor. 20, 91, et Dionys. Jud. de Dinarcho c. 9, p. 650. His omnibus antiquior est is quem ut Mimnermi inimicum memorat Hermesianax ap. Athen. 13, p. 598, A, ubi in codice scriptum : Ἑρμόβιον τὸ ἀεὶ βαρὺν οὐδὲ (ἠδὲ recte Casaub.) Φερέκλην, falso accentu pro Φερεκλῆν. ||Φερεκλέα, τὸν Ἄδωνιν, Hesych. G. Dindorf.]

[Φερέκλοιος, ὁ, ἡ, Collare ferens. De captivis Theodos. Acroas. 1, 231 : Τὸ πλῆθος τῶν φ. ἅπαν.]

[Φέρεκλος, ὁ, Phereclus, ædificator navium Paridis. Hom. Il. E, 59. Etym. M. p. 790, 33 : Φέρεκλος· ἁρμόζον ὄνομα τέκτονι, οἷον φερέκλωνός τις ὤν. Hinc adj. Φερέκλειος, α, ον, Pherecleus, ap. Lycophr. 97 : Τράμπις σ' ὀχήσει καὶ Φερέκλειοι πόδες· quod schol. exp. ναῦς ἡ εἰργασμένη παρὰ τοῦ Φερέκλου. Alius : ἢ ὁ Φέρεκλος ἢ αἱ νῆες Φερέκλειαι. *Pherecleam puppim* dixit Ovid. Her. 16, 22. || Gubernator navis Thesei, Ἀμαρσυάδας Φέρεκλος secundum Simonidem ap. Plut. V. Thesei c. 17.]

[Φερεκράτης, ους, ὁ, Pherecrates, veteris comœdiæ poeta, de quo vid. Meinek. Hist. com. p. 66, || Pherecrates Phthiota in Dialogo quodam Dicæarchi. V. Cicer. Tusc. 1, 10. || Alius in numo Thessalico ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 262. || Vitiose pro Φερεκλῆς, quod v. G. D. Adject. Max. Planud. in

transl. Boethii p. 15, 2, 2, 9 Web : Δίμετρον καταληκτικὸν, τὸ καλούμενον Φερεκράτειον, ἐκ σπονδείου καὶ ἔτι ἰάμβου καὶ μιᾶς συλλαβῆς. Carmen μέτρῳ τῷ Φ. ap. Diog. L. 1, 120. Hase.]

[Φερεκύδης, ους, ὁ, Pherecydes, Babyis filius, philosophus ex Syro insula oriundus, Pythagoræ magister. V. Suidas et Diog. L. 1, 121, aliosque ab Sturzio indicatos in Prolegomenis ad ejus Fragmenta. Ὁ Σύριος, omisso nomine Φερεκύδης, dicitur ab Herodiano Περὶ μον. λέξ. p. 7, 5. ‖Historiarum scriptor, qui in Lero insula natus sedem Athenis fixerat : unde modo Lerius, modo Atheniensis dicitur, quod fraudi fuit Suidæ qui duos ex uno fecit, alterum Atheniensem, alterum Lerium. Alii rursus Lerium sive Atheniensem cum Syrio confundunt. De quibus erroribus vide quæ post alios dixit Müller. in Proleg. ad Fragm. Hist. vol. 1, p. xxxiv seqq. ū]

[Φερεμμελίης (Ion. pro Φερεμμελίας), ὁ, Hastatus, Hasta armatus. Mimnermus ap. Stob. Flor. 7, 12 : Φῶτα φερεμμελίην. ‖ Icarii et Asterodiæ filius Μερεμμελίας memoratur ab schol. Hom. Od. Δ, 797, quod nomen ex Φερεμμελίας corruptum videtur. G. Dind.]

[Φέρενα, Æolice pro φερνὴ, quod v.]

[Φερενδάτης, ὁ, Pherendates, Persa. Herodot. 7, 67. ‖ Φερεδάτης, dux Persarum ap. Diodor. 11, 61, cui Φερενδάτης restituendum ex Ephoro ap. Plutarch. V. Cimon. c. 12. G. Dind.]

[Φερενίκη, ἡ, Pherenice, Diagoræ Rhodii filia. Ælian. V. H. 10, 1, ubi vid. annot. interpretum, Pausan. 5, 5, 7. ‖ Nomen navis in inscr. navali 4, b, 5; 5, c, 20; 16, c, 16. ‖ Longe frequentior Βερενίκη vel Βερονίκη nominis usus est, quæ Macedonica est Φερενίκης nominis forma, de qua diximus vol. 2, p. 225.]

Φερένικος, ὁ, Victoriam ferens s. reportans, Victoria potitus, Victor. Dicitur et de equo ap. Pind. Est etiam nom. propr. [Φερένικος non videtur usquam aliter legi quam ut sit nomen proprium. Et sic ap. Pindarum quoque Ol. 1, 29, Pyth. 3, 132, est n. pr. equi Hieronis, qui in certamine Olympico vicerat cursu. ‖ Pherenicus Eleus, victor Olympicus, ap. Pausan. 6, 16, 1. ‖ Ph. Atheniensis ap. Isæum De her. Cleonymi § 39 ed. Ox. (31 ed. Berol.). ‖ Poeta epicus Heracleensis. Athen. 3, p. 78, B. (Schol. Pind. Olymp. 3, 28. Boiss.) ‖ Alii in numis Dyrrhachii et Abydi ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 346; 2, p. 634.]

[Φερεντῖνον, τὸ, Ferentinum, urbs Hernicorum, ap. Strab. 5, p. 226, ubi libri optimi φερεντηνον. *Ferentinum* frequenter apud Livium aliosque. Ἡ ἐν Φερεντίνῳ vel εἰς Φερεντῖνον ἀγορὰ ap. Dionys. A. R. 3, 34, ubi ed. vet. Φερεντίῳ, ut legitur ib. c. 51 : sed alterum rursus 4, 45; 5, 50 et 61. ‖ Steph. Byz. : Φερεντῖνος, πόλις Σαυνιτῶν ἐν Ἰταλίᾳ. (Nomen urbis Φέρεντον esse debuit, ut *Ferentium* est apud scriptores Latinos. Φερέντη est ap. Diodor. 19, 65 : Ῥωμαῖοι διαπολεμοῦντες Σαμνίταις Φερέντην πόλιν κατὰ κράτος εἷλον.) Τὸ ἐθνικὸν Φερεντανός. (Nam sic Meinek. correxit pro Φερεντηνὸς, quod est in ed. Ald. In cod. Vratisl. est φερετανὸς, in Voss. φρεντανός. Quæ ipsa quoque recta forma est, qua Strabo utitur Φρεντανοὺς dicens 5, p. 241, 242; 6, p. 283, 285 : ex quo Steph. ipse infra, Φρεντανὸν, πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν Φρεντανοί. Στράβων πέμπτῃ· ubi libri Φορεντανὸν et Φορεντανοί : unde factum ut hæc in ed. Aldina post Φόρβας transferrentur. Φρεντανῶν Polybio 2, 24, 12, pro Φερεντάνων restituit Schweigh., collato 3, 88, 3, ubi libri in Φρεντανὴν χώραν consentiunt.) Λέγεται καὶ Φερέντιοι (φερέντιος ed. Ald.), ὡς Διονύσιος ιζ' τῆς Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας. G. Dind.]

Φερέοικος, et Φέροικος, ὁ, ἡ, Ferens domum. Herodot. [4, 46] de Scythis, Quorum plaustra vagas rite trahunt domos, ut scribit Horatius, et quos itidem ἁμαξοίκους Strabo vocat : Φερέοικοι ἐόντες πάντες. Item φερέοικος sine adjectione substantivi Testudo, ap. Hesiod. [Op. 569, ad quem l. spectat Athen. 2, p. 63, B], q. d. Domiporta [quod est ap. Cicer. De divin. 2, 64]. Sed quidam putarunt ab eo φερέοικον appellari Animal quoddam album simile feli, (vel mustelæ, ut alii interpr. γαλῇ,) sub quercubus et oleis nascens, et glandibus vescens; et vocari hoc nomine ab Arcadibus. Alii φερέοικον dici crediderunt Animal magna vespa majus. Vide Etym. [M. p. 790, 35], ap. quem pro μέγιστον reponendum videtur μεῖζον. [Glossa Hesychio, Photio, Suidæ et Etym. M. communis hæc est: Φερέοικος· ὁ κοχλίας· ἔνιοι ζῷον λευκὸν, ὅμοιον γαλῇ, ὑπὸ δρυσὶ καὶ ἐλαίαις γιγνόμενον· (βαλανηφάγον, οὕτω καλούμενον ὑπὸ Ἀρκάδων addit Etym.) οἱ δὲ ζῷον σφηκὸς εὐμεγέθους μέγιστον. (Apud Hesych. σφηκὸς μεῖζον, unde μεῖζον ceteris restituendum pro μέγιστον cum HSt.) Propria autem Photio glossa est p. 645, 8 : Φέροικος· ἐν Κλεοβουλίναις (Cratini), ζῷον ὅμοιον γαλῇ, λευκὸν, φωλεῦον ἐν ταῖς ῥίζαις τῶν δρυῶν, βαλανηφάγον, οὕτω καλούμενον.] A Tzetze [ad l. Hesiodi] esse dicitur κοχλίας, vel Animal api simile, quod est apud Arcades. [Greg. Naz. t. 2, p. 51, 535 : Ὡς δὴ φερέοικον ὑπ' ἄχθεϊ ὀστρακόεντι ἕλκουσαν μογερῶς ὑγρὸν δέμας ἴχνεσι νωθροῖς, de testudine, sicut Hesiodum imitans Marc. Eug. Imag. p. 161, 10 Kays. Hase. Eustath. Opusc. p. 183, 80 : Φερέοικον εἰς τὸ πᾶν περιέχοι ἂν ἔνδον· et p. 240, 80.]

[Φερέοινος, ὁ, ἡ, pro οἰνοφόρος dictum ut γύνανδροι pro ἀνδρόγυνοι memorat Apollon. De synt. p. 14, 20.]

Φερέπολις, ὁ, ἡ, Urbem ferens, i. e. sustinens, s. sustentans : unde Φερέπολιν τῆς Ῥώμης [τύχην] κατὰ Πίνδαρον, ap. Plut. [Mor. p. 322, C.] Bud. vertit Urbis columen. [Pausan. 4, 30 extr.: Πίνδαρος ... τὴν τύχην φερέπολιν ἀνεκάλεσεν. (Designaverat fort. Pindarus caput turritum Fortunæ. Hase.) ‖ Φερέπτολις ap. Nonn. Dion. 2, 86 : Φ. Ἀτθίδα νύμφην. Oppian. Hal. 1, 197 : Βασιλῆα φερέπτολιν· quod schol. exp. τὸν φέροντα καὶ ἔχοντα τὴν πόλιν, ἢ βασιλέα φέροντα καὶ σώζοντα πόλεις.]

[Φερεπονέω, Tolero labores. Eustath. Opusc. p. 209, 20 : Διήρκει εἰς ἅπαν φερεπονῶν.]

Φερεπονία, ἡ, Tolerantia laborum, Appian. [Proœm. § 3, Gall. c. 11] de Romanis. [Iambl. Protr. p. 150. Wakef. Eustath. Opusc. p. 43, 1; 86, 80; 209, 20.]

Φερέπονος, ὁ, ἡ, Laborifer (quo utuntur Latini poetæ), Tolerans s. Patiens laborum. Quæ signif. data fuit paulo ante et nomini φερέκακος. [Cum φερέκακος, ὁ καρτερικὸς, componit Eustath. p. 1488, 44, ipse adjectivo φερέπονος usus in Opusc. p. 123, 30; 233, 20, et adverbii Φερεπόνως comparativo φερεπονώτερον p. 221, 90. Τὸ φ. τῆς ψυχῆς Themist. Or. 11, p. 149, D. G. Dind. M. Antonin. Imp. Comment. 1, 5, τὸ φ. καὶ ὀλιγοδεές. Jo. Climac. p. 348, 10 et 56, 5, οἱ δοκοῦντες φ. καὶ ὑπομονητικοί. Menand. Hist. p. 312, 17 Bonn., φιλοπόλεμοί τε καὶ φ. Hase. Memorant Apollon. De synt. p. 109, 21, et Herodian. in Etym. M. p. 790, 40. ‖ Ærumnam afferens. Pind. Pyth. 2, 50 : Ἀμπλακίαι φ.]

[Φερέπτερος, ὁ, ἡ, Alas ferens, Alatus. Maxim. Περὶ καταρχ. 610 : Ὠκυδρόμοιο φερεπτέρου Ἑρμάωνος.]

[Φερεπτέρυγος, ὁ, ἡ, idem. Oppian. Hal. 2, 482 : Φερεπτερύγων ἐπ' ὀϊστῶν. Quod etiam ab nominativo Φερεπτέρυξ esse potest.]

[Φερεπτόλεμος, ὁ, ἡ, Bellum ferens. Orac. ap. Pausan. 10, 9, 11 : Νηυσὶ φερεπτολέμοισι, ex emend. L. Dindorfii. Nam libri φέρει πολέμοισι.]

[Φερέπτολις. V. Φερέπολις.]

[Φερεσανθὴς, ὁ, ἡ, Florifer. Hymn. Hom. 30, 14 : Χοροῖς φερεσανθέσιν ex conj. Ernesti. Libri περεσανθέσιν, vel περ ἔσαν θέσιν, vel παρ' εὐανθέσιν, quod alii metro sic accommodarunt ut παρ' ejicerent.]

Φερέσβιος, ὁ, ἡ, [pro φερέβιος dictum πλεονασμῷ τοῦ σ sec. Herodian. in Etym. M. p. 790, 40,] Ferens vitam, quod ad vitam degendam necessarium est. Unde exp. etiam Frugifer. [Hesych. ὁ τὰ πρὸς τὸν βίον φέρων καὶ σώζων, ἢ ζωοποιός. Suidas : Φερεσβίους, ζωοποιούς.] Epith. est solis aliquando apud poetas. [Orph. Hymn. 7, 12, et Φύσεως ibid. 9, 12. Panis in epigr. ap. Osann. Auctar. Lex. p. 74, sive Welcker. Syll. Epigr. p. 186.] In Epigr. autem [Juliani Anth. Plan. 87], Τέχνης πυρσὸν ὄπασσα φερέσβιον. [Tryphiod. 483 : Καὶ τὸν μὲν λίπεν ἆσθμα φερέσβιον. Orph. Lith. 296 : Μέγα δή τι φ. ἔμβαλε πνεῦμα Ἥλιος.] Sed et terra φερέσβιος ap. [Hom. H. in Apoll. 341,] Hesiod. [Theog. 693] et Aristot. De mundo [c. 6, Theodoret. Græc. aff. p. 40, 28 ed. Sylb.], Terra ferens quæ ad vitam necessaria sunt, vel Victum ferens.

Qua dicitur ratione etiam βωτιάνειρα, et βότειρα, et πουλυβότειρα : item πολύφορβος, nec non φορβὰς, et παμβῶτις. [Hom. H. in Cer. 450 : Ῥάριον ἶξε φερέσβιον οὖθαρ ἀρούρης, et Hymn. Hom. 30, 9 : Ἄρουρα φ. Æschyl. fragm. 304 : Αἴγυπτος φερέσβιον Δήμητρος ἀντέλλει στάχυν. Δηὼ φ. Antiphan. ap. Athen. 9, p. 396, B. Δήμητρος φερέσβιος ἀλφίτου ἀκτὴ Orph. Argon. 321. Δρῦς φ., Quercus cibum hominibus præbens, ib. 309. Ἥρα φ. Empedocl. ap. Plut. Mor. p. 878, A. G. Dind. Greg. Naz. t. 2, p. 131, 11, de Christo; 163, 6, de Spiritu sancto. Id. t. 1, p. 559, C, de sole, ἀκάμαντα καὶ φ. Jo. Damasc. t. 1, p. 313, E, ἡ φ. πέτρα καὶ ζωηφόρος, de sepulcro Servatoris. Φρυγίη φ. Orac. Sibyll. 3, 401. Inscr. Rom. suppleta a Franz. C. I. vol. 3, p. 801, n. 5973, c, 1, φερέσ[βιε, δέσποτα Παιάν]. De terra schol. Iliad. Ξ, 114, μέλαινα καὶ φ. Hase.]

[Φερέσπονδος, ὁ, Pherespondus (i. e. Inducias ferens), n. pr. ap. Nonn. Dion. 18, 313 : Φερέσπονδον δὲ καλέσσας, οὐρανίου κήρυκος ἀπόσπορον.]

Φερεσσᾰκὴς, ὁ, ἡ, Scutifer, Scutatus. Ex quo intelligitur Bellicosus. Hesiod. [Sc. 13] : Φερεσσακέας Καδμείους. Sic φερεσσακέων Ἀχαιῶν, Epigr. [in Christodori Ecphr. 164. Tryphiod. 11 : Ἀμονίη ῥηχθεῖσα φερεσσακέων τελαμώνων· ubi Wernick. Nonni indicavit exempla Dion. 14, 28; 15, 66; 31, 250; 34, 203; 41, 391, Joann. c. 18, 67, etc.]

[Φερεσσεύης, ὁ, Peresseues, Persa. Æsch. Pers. 312.]

[Φερεσσίπονος, ὁ, ἡ, i. q. φερέπονος. Epigr. in Panem ap. Welck. Syll. Epigr. p. 186 : Βιοδῶτα, φερεσσιπ[όνου νόσου ἄλκαρ], ubi in lapide solæ supersunt literæ φερεσσιπ : reliqua supplevit Welcker. « Aliter Franz. C. I. vol. 3, p. 801, n. 5973, c, 5, supplens, φερεσσιπόνοισι βροτοῖσιν]. » Hase.]

Φερεστάφυλος, ὁ, ἡ, Racemiger, Uviger, Racemos s. Uvas ferens, ac producens. [Archestr. ap. Athen. 3, p. 112, B : Φερεσταφύλοις Ἐρυθραῖς. Orph. Lith. 262 : Κλήμασιν φ.] Epith. Bacchi in Epigr. [Meleagri Anth. Pal. 9, 363, 11]; itidemque ap. Oppian. [Cyneg. 3, 79.]

[Φερέσταχυς, ὁ, ἡ, Spicas ferens. Nonn. Dion. 19, p. 526 (?); 42, 330 : Αὔλακα δὲ σπείρουσι φ. Joann. Gaz. Ecphr. 332, 377, 384.]

[Φερέστερος. V. Φέρτερος.]

[Φερετίμα, ἡ, Pheretima, ὄνομα κυριον ap. Suidam, qui locum scriptoris non nominati (Æliani, ut conjicit Valck.) addit. Φερετίμη, Batti Cyrenæ regis uxor, ap. Herodot. 4, 162, 202, 205, Heraclid. Pont. De rebuspubl. c. 4.]

[Φερετρεύω. V. Φέρετρον.]

[Φερέτριος, ὁ, Feretrius, epitheton Jovis, ap. Dionys. A. R. 2, 34, Dion. Cass. 44, 4; 51, 25; 55, 5, Liv. 1, 10.]

[Φέρετρον.] Φέρτρον, τὸ, Lat. Pheretrum, atque adeo ipsis Græcis etiam Φέρετρον : alio nomine Latino Capulum. Eust. tamen [p. 1140, 29] non dicit ex φέρετρον passum esse syncopen, sed ex φερτήριον illam passum esse videri : Καὶ εἴη ἂν φέρτρον ὁ νεκροφόρος σκίμπους. Quibus subjungit, Ἔοικε δὲ φερτήριον τετρασυλλάβως εἶναι τὸ ἐντελὲς, ἐξ οὗ συγκέκοπται τὸ φέρτρον, ὁμοίως τῷ θρεπτήριον, θρέπτρον. Ab Eod. alibi [p. 57, 16] exp. νεκροφόρος κλίνη, item [p. 573, 14] νεκροφόρον κλινίδιον. Sed illud Φερτήριον ex nullius scriptoris loco affertur quod sciam. Usus est Hom. Il. Σ, [236] : Ἐπεὶ εἴσιδε πιστὸν ἑταῖρον Κείμενον ἐν φέρτρῳ. [Hesych. : Φέρτρον, φορεῖον, καὶ ἡ τῶν νεκρῶν κλίνη. Similiter Phot. et Suidas.] Vide ap. Suid. in Φέρτρον locum Polybii, in quo alius esse videtur hujus usus, nisi pro φέρτρῳ ibi leg. est φερέτρῳ. [Polybii locus hic est 8, 31, 4 : Τὸν Φιλήμενον, ἔχοντα τὸν ὖν ἐν φερέτρῳ καὶ Λίβυας ὡσεὶ χιλίους, ἐξαπέστειλαν ἐπὶ τὴν πύλην· pro quo φέρτρῳ scriptum ap. Suidam, qui in fine glossæ addit : Οἱ δὲ φέρετρον λέγεσθαί φασι, ubi φέρεθρον restituendum ex codicibus, ut supra Φέρεθρα sunt apud Suidam, addito loco anonymi, Πομπεῖά τε αὐτοῦ προηγεῖτο ... καὶ κόσμος βασιλικὸς καὶ φέρεθρα, ἔχοντα εἰκόνας βασιλέων καὶ δείκηλα ἄττα. Ælian. V. H. 12, 64 : Τὸ ἐπ' αὐτῆς (τῆς ἁρμαμάξης) κατεσκεύασε φέρετρον μεγαλοπρεπῶς ἀργύρῳ καὶ χρυσῷ καὶ ἐλέφαντι. Idem N. A. 7, 4 : Ἴδιον δὲ ἦν ἄρα ταύρου καὶ τὸ εὐπειθές· ... μένουσι γοῦν καὶ ἐπὶ τῶν φερέτρων ἀκίνητοι, εἴτε ὑπτίους αὐτοὺς ἐθέλοις ἀτρεμεῖν, εἴτε ἐπὶ στόμα, ὀκλάσαντας τοὺς προσθίους καὶ ἐπὶ τοῦ τένοντος φέροντας ἢ παῖδα ἢ κόρην· ubi Schneid.: « Velim mihi aliunde demonstrari lecticis Romanis boves fuisse junctos. » || Merces portatori data. Pollux 9, 159 : Ὁ δὲ μισθὸς φορεῖον καὶ φέρετρον ... καὶ φορά.] Est autem ab hoc nomine φέρετρον factum verb. Φερετρεύω, quod sumpta metaphora a pompa funebri, ponitur et generalius pro Traduco et transveho in pompa. Sic pass. Φερετρεύομαι, In pompa traducor et transvehor : unde Φερετρευομένου τροπαίου, Bud. ex Plut. Coriol. [imo in V. Marcelli c. 8.]

[Φερεφαττεῖον vel Φερεφάττιον vitiose pro Φερρεφάττιον, quod v.]

[Φερεχάνης, ὁ, Pherechanes, Persa, Photius Bibl. p. 29, 16, in excerpto ex Theophyl. Sim. Hist., apud quem nunc p. 91 et seqq. constanter scriptum Φεροχάνης.]

[Φέρης, ητος, ὁ, Pheres, Crethei et Tyronis filius, pater Admeti, conditor Pherarum, urbis Thessalicæ. Hom. Od. Λ, 258; Pind. Pyth. 4, 222; Æsch. Eum. 723; Eurip. Alcest., ubi in scenam prodit. Apollod. 1, 9, 14. || Iasonis et Medeæ filius. Apollod. 1, 9, 28; Pausan. 2, 3, 6 et 9.]

[Φερητιάδης, ὁ, Ab Pherete oriundus. De Eumelo Pheretis nepote Pseudo-Eurip. Iph. A. 217 : Εὔμηλος Φερητιάδας, ᾧ καλλίστους ἰδόμαν ... πώλους· cui præivit Hom. Il. B, 763, ubi metri caussa Φηρητιάδης dictum est : Ἵπποι μὲν μέγ' ἄριστοι ἔσαν Φηρητιάδαο, τὰς Εὔμηλος ἔλαυνε κτλ. ubi Eustath. : Φηρητιάδην ἢ μάλιστα τὸν Ἄδμητον λέγει, τὸν Φέρητος μὲν υἱὸν, πατέρα δὲ Εὐμήλου, ἢ καὶ αὐτὸν ἴσως τὸν Εὔμηλον ὡς ἔγγονον Φέρητος, οὗπερ ἡ ἄρχουσα ἐξετάθη ἐν τῷ Φηρητιάδης διὰ μέτρον, ὅπερ καὶ ἐν τῷ Μηθώνη γέγονε ... ὃ ἐκ τῆς Μεθώνης ὁμοίως ἐξετάθη. Φερητίδης, de filio Pheretis, Sophocles fragm. 335 : Φ. Ἄδμητος.]

[Φερίας, ὁ, Pherias, victor Olympicus. Pausan. 6, 14, 1.]

[Φέριστος, i. q. φέρτατος. V. Φέρτερος.]

[Φέριστος, ὁ, Pheristus, Eleus. Plut. V. Timol. c. 38.]

[Φεριτὸβ, ὁ, voc. ægypt. ap. Bern. Peyron *Papiri greci del mus. Brit.* pap. Vatic. C, p. 97, 18 : Τόν τε βασιλέα ... παρηνωχλήκαμεν, ἔτι δὲ καὶ τὸν φ. καὶ σέ. Interpretatur Amad. Peyron ib. p. 98, quamvis dubitanter, Qui fert artabam, *l'artabaio*. Hase.]

[Φέρμα, τὸ, Gestamen, Fœtus. Æsch. Ag. 119 : Ἀαγίναν ἐρικύμονα φέρματι γένναν· Suppl. 690 : Καρποτελῆ δέ τοι Ζεὺς ἐπικραινέτω φέρματι γᾶν πανώρῳ.]

[Φέρμη, nomen loci in Ægypto. V. Σκήτη vol. 7, p. 379. Zonaras Lex. p. 1082 : Φέρμη, πόλις· καὶ Φέργη.]

[Φερμίον. V. Φερνίον.]

[Φερνακία. V. Φαρνάκεια.]

[Φερνεῖον. V. Φερνίον.]

Φερνὴ, ἡ, Dos. [Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 33, 28 : Τὰ εἰς νη λήγοντα δισύλλαβα μονογενῆ θηλυκὰ ἔχοντα πρὸ τοῦ ν ρ βαρύνεσθαι θέλει ... ἀλλὰ μόνον τὸ φερνή ὀξύνεται. Αἰολεῖς δὲ φέρεναν αὐτὴν λέγουσιν ὁμοίως τῷ Ἔλεναν. Quibuscum comparanda quæ de utraque forma, φερνὴ et φέρενα, ex ejusdum libro Περὶ παθῶν excerpsit Etym. M. p. 790, 42, Brevius Orion Etym. p. 160, 11 : Φερνὴ, φερενή τις οὖσα, ἀπὸ τοῦ ἐπιφέρεσθαι· quibus in cod. Sorbon. additur οὕτως Ἡρακλείδης. Arcad. p. 110, 23 : Τὸ δὲ φερνὴ ἡ προὶξ παρὰ τὸ φέρειν ὀξύνεται· et Theognost. Can. p. 112, 28. Alii paroxytonum φέρνη probarunt, ut refert Eustath. p. 1488, 44, et Zonar. Lex. p. 1802 : Φέρνη, ἡ προὶξ, παρὰ τὸ φέρειν ὄνησιν, ἢ ἀπὸ τοῦ φέρεσθαι αὐτήν. Τινὲς φερνή γράφουσιν. Apud Suidam Φερνὴ, προίξ· et Φέρνη, ἀμοιβή : sed codex Leid. utrobique φέρνη, qui accentus etiam in locis scriptorum passim invenitur.] Dicitur et de Iis quæ sponsæ donat maritus. Pollux [3, 35] : Λέγοις δ' ἂν προῖκα καὶ φερνὴν, τὴν παρὰ τῆς γυναικὸς δόσιν. [Hesych. : Φερνὰς, προῖκας, δῶρα νυμφικὰ, ἀπὸ τοῦ φέρειν φερὰς, καὶ πάντα τὰ φερόμενα. Φερνὴ, προὶξ, δῶρα νυμφικά.] Utitur Hom. hoc vocab. [Nusquam legitur apud Homerum], apud quem vide Eustath. [p. 742, 55; 1731, 55. Herodot. 1, 93 : Τοῦ Λυδῶν δήμου αἱ

θυγατερες πορνεύονται πᾶσαι, συλλέγουσαι σφίσι φερνάς. Æsch. Suppl. 979 : Ὡς ἐφ' ἑκάστῃ διεκλήρωσεν Δαναὸς θεραποντίδα φερνὴν, i. e. servas pro dote datas, ut ap. Eur. Iph. A. 47 : Σῇ γάρ μ' ἀλόχῳ τότε Τυνδάρεως πέμπει φερνὴν συννυμφοκόμον τε δίκαιον. Et sæpe alibi ap. Eur., ut ibid. 611 : Ἃς φέρω φερνὰς κόρῃ· Med. 956 : Λάζυσθε φερνὰς τάσδε· Phœn. 1581 : Γάμων φερνὰς διδοὺς Αἵμονι. Æschines p. 32, 22 : Φερνὴν ἐπὶ τῇ γυναικὶ λαβεῖν τὴν χώραν, ut ap. Polyb. 28, 17, 9 : Ὅτι δεῖ λαβεῖν αὐτὸν ἐν φερνῇ Κοίλην Συρίαν, ὅτι ἐλάμβανε Κλεοπάτραν· ubi φέρνῃ scriptum eodemque accentu 18, 18, 6; 32, 8, 4. Xenoph. Cyrop. 8, 5, 19 : Ἐπιδίδωμι αὐτῇ ἐγὼ καὶ φερνὴν Μηδίαν τὴν πᾶσαν. Plutarch. Mor. p. 78, B : Φερνὰς ἐπὶ γάμοις λαμβάνοντας. Φ. πολέμου, Manubiæ, ap. Eurip. Ion. 298 : Φερνάς γε πολέμου καὶ δορὸς λαβὼν γέρας (uxorem). G. D. Joseph. A. J. 12, 4, 1; 13, 4, 1; 16, 7, 6. Artemidor. t. 1, p. 115, 16 Reiff. Plutarch. Sol. c. 20 : Τῶν δ' ἄλλων γάμων ἀφεῖλε τὰς φ.· ad quem l. conf. Westerm. ed. Vitæ Sol. Brunsvigæ 1840, p. 50. Quibus ll. omnibus significat vel id quod a patre datur puellæ quæ in matrimonium collocatur, vel id quod ipsa jam possidet tanquam peculium, velut ἱμάτια καὶ σκεύη. Aliter tamen Salmas. De modo usur. p. 141—146, ubi hæc : « Tam id ergo quod uxor afferebat marito, quam quod maritus uxori, eodem nomine vocabatur. » || Dotalia. Tit. Calaur. restitutus a Ph. Le Bas *Inscr. de Morée* fasc. 5, p. 221, n. 286, 6 : Καὶ ἐν τῷ Ἀρτεμισίῳ τὰν φερνὰν τελεῖν. Interpr., *la fête de la dot.* Hase.]

[Φερνίζω. HSt. s. v. Φερνή :] Hinc est verb. Φερνίζω ap. LXX Exod. 22, [16] : Φερνῇ φερνιεῖ αὐτὴν ἑαυτῷ εἰς γυναῖκα, ubi φερνῇ φερνιεῖ aliud non est quam Dotabit. Apud Etym. [M. p. 790, 51] legitur et Φέρνιξ expositum itidem προῖξ [ut ab Photio p. 645, 7. Addit Etym. : Ἀπὸ τοῦ φέρειν ὄνησιν· quæ verba ad aliam gl. referenda esse dicetur s. v. Φερσεφόνεια.]

[Φέρνιξ. V. Φερνίζω.]

Φέρνιον [quem accentum præcipit Arcadius p. 119, 28, qui exp. ἡ σπυρὶς τῶν ἰχθύων. Male φερνίον ap. Ælian. N. A. 17, 18, et Polluc. 6, 94 : Φερνίον· ἐκαλεῖτο δ' οὕτως ἡ ἰχθυηρὰ σπυρίς· et 7, 174; recte vero φέρνιον 10, 132, et ap. Ammon. p. 144 : Φερνὴ μὲν ἡ προῖξ, φέρνιον δὲ τὸ ἁλιευτικὸν σπυρίδιον], τὸ, Piscatoria corbis. Eustath. [p. 742, 58, qui Menandri verba affert : Γέρων ἁλιεύς, παρ' οὗ τὸ φέρνιον ἐπριάμην. Alciphr. 1, 9 : Ἐπὶ τῶν φερνίων (nam sic nunc correctum pro φερνείων)], et Hesych., apud quem male φέρμια scriptum est pro φέρνια. [Φέρμια, ἃς ἔνιοι ἀστήλας (corr. ἀσίλλας cum Kustero, de quo voc. vid. Eust. p. 1761, 23) τὰς ἐκ σχοίνων πλεκομένας, καὶ ἰχθυηρὰ ἀγγεῖα, οἷον σπυρίδια. Suspecta autem hæc scriptura vocabuli est in tot aliorum consensu in φέρνιον. G. D. Visconti Mus. Pio-Clem. t. 3, p. 43, describens statuam piscatoris tab. 32, hunc manu læva gestare opinatur φέρνιον. De differentia inter φ. et σπυρίδιον, cujus formam conspici vult in numo tab. 50, C, 4, idem ib. p. 78. Hase.]

Φερνοφόρος, ὁ, ἡ, VV. LL. reddunt Dotalis, ex Hieron. In cap. 11 Danielis.

[Φέρνω. Scriptor De barbarismo in Append. ad Ammon. p. 195 : Κατὰ δὲ πρόσθεσιν (corr. ὑπέρθεσιν cum Valck.) λέγοντες τὸν δίφρον δρίφον καὶ τὸ φέρω φέρνω. Scribendum videtur τὸ φέρω φρέω. G. Dind.]

[Φερογδάθης, ὁ, Pherogdathes, Persa. Menand. Hist. Exc. p. 410, 13.]

[Φέροικος. V. Φερέοικος.]

[Φερόλβιος, ὁ, ἡ, Felicitatem afferens. Orph. Hymn. 63, 12; 67, 2.]

[Φέρομβρον, τὸ, synonymum cucumeris silvestris ap. Diosc. 4, 154.]

Φερόνικος, Victor, νικηφόρος. [Vitiose, ut videtur, pro Φερένικος.]

[Φέροπλος, ὁ, ἡ, Armiger. Maxim. Περὶ καταρχ. 180.]

[Φέρουσα, ἡ, Pherusa, Nerei et Doridis filia. Hom. Il. Σ, 43; Hesiod. Theog. 248; Apollod. 1, 2, 7. Cum similibus nominibus participialibus comparavit Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 12, 31. || *Pherusa* inter Horarum nomina est ap. Hygin. Fab. 183.]

[Φεροχάνης. V. Φερεχάνης.]

[Φερρεύει (?), ἀποφέρει, Hesych.]

[Φερρέφαττα, ἡ, Proserpina. V. Περσεφόνη.]

[Φερρεφάττιον, τὸ, Templum Proserpinæ. Demosth. p. 1259, 9, ubi libri plures et Dionys. De adm. vi Dem. c. 12 φερεφαττίου, ut apud Hesych. est Φερεφάττιον· τόπος ἐν ἀγορᾷ, et Φερεφαττεῖον in Lex. rhet. Bekk. Anecd. p. 314, 22.]

[Φέρσαι. V. Φαρόω.]

[Φερσέφασσα. Φερσέφαττα. V. Περσεφόνη.]

[Φερσεφόνεια, ἡ, i. q. Περσεφόνη, quod v.; ubi adde Hesych. : Φερσεφόνεια, ἡ τῆς Δήμητρος θυγάτηρ, ἡ φέρουσα τὸ ἄφενος, τουτέστι τὸν πλοῦτον, διὰ τὸν καρπὸν, ἀπὸ τοῦ φέρειν ὄνησιν. Etym. M. p. 790, 52 : Φερσεφόνη· παρὰ τὸν φέρσω μέλλοντα, ἡ φέρουσα πάντα καὶ φθείρουσα· ἡ αὐτὴ γάρ ἐστι τῇ γῇ. Ad idem nomen referenda esse verba ἀπὸ τοῦ φέρειν ὄνησιν, quæ glossæ præcedenti (Φέρνιξ, προῖξ) nunc adjecta sunt, Hesychii glossa docet. G. Dind.]

[Φερσεφόνειος. Φερσεφόνη. V. Περσεφόνη.]

[Φέρσις, ιδος, ἡ, Phersis, n. pr. mulieris in inscr. 24 ap. Bœckh. vol. 1, p. 39, qui nomen idem esse monet quod Θέρσις.]

[Φερτάζω, i. q. φέρω. Hesych. : Φερτάζει, φέρει.]

[Φέρτατος, i. q. φέριστος. V. Φέρτερος.]

[Φέρτατος, ὁ, Phertatus, n. pr. ap. Demosth. p. 887, 2. Alius ap. Antiphanem Athen. 3, p. 123, B.]

[Φέρτερος, α, ον.] Antequam vero ad φορὸς adjectivum et ad substantivum φόρος et φορὰ veniam, dicam et de simplicibus nominibus adjectivis, i. e. non compositis, quæ ε verbi φέρω servant, sicut de compositis illud servantibus dixi (a quibus ad cetera, quæ ipsum in ο mutant, transeundum fuit). Ea igitur sunt aut certe ex iis sunt, comparativus Φέρτερος, item superlativus Φέρτατος. Est autem Φέρτερος, q. d. Qui plus fert s. portat, ferre potest s. portare. Ex quo intelligitur Robustior, Validior. Sed accipitur et pro Potentior, Præstantior, Excellentior, Melior, Utilior. [Hesych. : Φέρτερον, κρεῖσσον, ἀπὸ τοῦ φέρειν, βέλτιον. Per κρεῖττον, ἢ ταχύτερον exp. Phot. et Suidas, et addito ῥητορική Etym. M. p. 790, 51. Hom. Il. A, 281 : Ἀλλ' ὄγε φέρτερός ἐστιν, ἐπεὶ πλεόνεσσιν ἀνάσσει· Il, 780 : Καὶ τότε δή ῥ' ὑπὲρ αἶσαν Ἀχαιοὶ φέρτεροι ἦσαν· Φ, 488 : Ὅσσον φερτέρη εἰμί· Ψ, 461 : Ἵπποι φέρτεραι· Od. Σ, 234 : Βίῃ δ' ὄγε φέρτερος ἦεν· X, 289 : Θεοῖσιν μῦθον ἐπιτρέψαι, ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί εἰσιν. Cum genit. Il. Π, 722 : Αἴθ', ὅσον ἥσσων εἰμὶ, τόσον σέο φέρτερος εἴην· Τ, 217 : Κρείσσων εἶς ἐμέθεν καὶ φέρτερος οὐκ ὀλίγον περ ἔγχει· Od. Φ, 373 : Αἲ γὰρ πάντων τόσσον ... χερσίν τε βίηφί τε φέρτερος εἴην.] Il. B, [201] : Καὶ ἄλλων μῦθον ἄκουε, Οἳ σέο φέρτεροί εἰσι, Qui te præstantiores sunt. A, [169] : Ἐπειὴ πολὺ φέρτερόν ἐστιν Οἴκαδ' ἴμεν σὺν νηυσὶ κορωνίσιν, Multo satius est, Multo utilius. Ibi certe Hom. vocat φέρτερον πρᾶγμα, inquit Eustath., τὸ παρ' ἡμῖν προφερέστερον, καὶ κρεῖττον καὶ διαφέρον, ἢ ὑπερφέρον τῶν ἄλλων : itidemque φέρτατον, ὑπερφερέστατον. In illo autem altero l. scribit illud φέρτερος requirere præp. quæ deest, sc. vel πρὸ, vel ὑπέρ : significare enim προφερέστερον. In quo certe non consentit cum iis, qui φέρτερος proprie sonare putant id quod dixi; et quidem addentes esse ἀπὸ τῶν ἀχθοφόρων sumptum. Habemus certe a verbo factum itidem Græcum comp. βέλτερον. Verum sive Eustathio sive illis de hoc φέρτερος assentiendum sit, quæ sit ejus signif., minime est obscurum. [Cum infinitivo etiam Od. E, 170 : Οἵ μευ φέρτεροί εἰσι νοῆσαί τε κρῆναί τε. Φέρτερόν ἐστι, Præstat, Od. Φ, 154 : Ἐπειὴ πολὺ φ. ἐστιν τεθνάμεν ἢ ζώοντας ἁμαρτεῖν· et M, 109. Manetho 3, 364 : Τὸ δ' οὐ πολὺ φέρτερόν ἐστιν.] Nonnus porro φέρτερον usurpavit etiam fem. genere [Jo. c. 1, 205] : Καί μιν ἄναξ θάρσυνεν, ἐς ἐλπίδα φέρτερον ἕλκων, In spem meliorem trahens. [Post Homerum Pind. Ol. 1, 12 : Μηδ' Ὀλυμπίας ἀγῶνα φέρτερον αὐδάσομεν· Isthm. 8, 70 : Φέρτερον γόνον ἄνακτα πατρὸς τεκεῖν. Raro Tragici. Semel Æsch. Pr. 768 : Ἥ τέξεταί γε παῖδα φέρτερον πατρός· et semel Eurip. Hel. 352 : Ἐς τὸ φ. τίθει τὸ μέλλον· nusquam Sophocles.] Itidem vero superl. Φέρτατος, Robustissimus, Validissimus, Præstantissimus, Optimus, Utilissimus. [Hesych. : Φέρτατος, ἀγαθώτατος. Φέρτατον, κράτιστον, ἀγαθώτατον.] Hom. Il. A, [581] : Ὅ γὰρ πολὺ φέρτατός ἐστιν, Longe potentissimus

est. [Π, 21 : Ὦ Αχιλεῦ, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν. Hesiod. Theog. 49 : Ὅσσον φέρτατός ἐστι θεῶν κράτεΐ τε μέγιστος. Pind. Isthm. 6, 57 : Φ. Τελαμών· Ol. 9, 82 : Φερτάτων Κρονιδᾶν· Pyth. 5, 63 : Λόγων φερτάτων μναμήια. Oppian. Cyn. 1, 398 : Πολὺ φέρτατα πάντων φῦλα.] Sciendum est porro, in VV. LL. haberi etiam Φερέστερος pro Potentior, Melior, a quo superl. esset Φερέστατος : sed nullum illius φερέστερος exemplum affertur : at de προφερέστερος dicendum erit in v. Προφέρω. Quod autem ad superl. gradum attinet, invenitur quidem iste, Φέριστος, sed qui ex φερέστατος minime factus esse videatur. [Hesych. : Φέριστε, βέλτιστε, κράτιστε, ἐξοχώτατε, ἀγαθέ (fort. ἀγαθώτατε).] Significat alioqui Præstantissimus, sicut φέρτατος, estque eo usus inter alios [Hom. Il. Z, 123 : Τίς δὲ σύ ἐσσι, φέριστε· Od. A, 405 : Ἀλλ' ἐθέλω σε, φέριστε, ... ἐρέσθαι· Il. Ψ, 409; Τίη λείπεσθε, φέριστοι; Apoll. Rh. 3, 347 : Εἴ τι φέριστον ἡρώων τεὸν ἄστυ μετήλυθε. Semel ap. Æschylum Sept. 39 : Ἐτεόκλεες, φέριστε Καδμείων ἄναξ· nusquam apud Euripidem.] Soph. [OEd. T. 1149 : Ὦ φέριστε δεσποτῶν. Plato Phædr. p. 238, D : Εἶεν, ὦ φέριστε ...] Sed quidam annotant, φέριστος significans Præstantissimus, Excellentissimus, Optimus, esse a verbo φέρειν habente illam signif. qua ponitur pro Referre, adeo ut sit φέριστος proprie Cujus maxime refert. Quod de φέριστος si dici posset, de φέρτατος quoque dicendum esset : quin etiam eadem et in comp. φέρτερος ratio esset.

Φερτὸς, ἡ, ὸν, ex Eur. [Hec. 159 : Δουλείας τᾶς οὐ τλατᾶς, τᾶς οὐ φερτᾶς] affertur pro τλητὸς, Tolerabilis. Quod nomen mihi in memoriam reducit imperativum Φέρτε, positum tamen per syncopen pro φέρετε, Afferte, ap. Hom. Il. I, [171] : Φέρτε δὲ χερσὶν ὕδωρ. [Hesych. : Φέρτε, φέρετε, κατὰ συγκοπήν.]

Φέρτρον. V. Φέρετρον.]

Φέρτρυς (?), ἄθλος. Θούριοι, Hesych.]

Φέρω, fut. οἴσω, tanquam ab Οἴω. Præt. med. Att. ἐνήνοχα, tanquam ab Ἐνέχω. Aor. 1 ἤνεγκα, et 2 ἤνεγκον, tanquam ab Ἐνέγκω. [Seqq. ex Indice :] Ἐνέγκω, inusitatum thema, a quo φέρω mutuatur fut. 2 ἐνεγκῶ, unde aor. 2 ἤνεγκον : mutuatur inde et aor. 1 ἤνεγκα. Ἐνέχθητι, ἐνεχθείην, ἐνεχθῶ, ἐνεχθῆναι, aor. 1 pass. verbi act. φέρω, ex inusitato them. ἐνέγκω. Ἐνείκω, Ionice pro ἐνέγκω, ap. Hom. Ἐνεείκω, pro ἐνέγκω s. ἐνείκω, pleonasmo τοῦ ε. Sic ἐνέεικαν pro ἤνεικαν s. ἤνεγκαν, Hesych. Ἐνεκτέον, Ferendum : a them. ἐνέγκω s. φέρω. [De formis hujus verbi hæc sunt notanda. Imperativus præsentis φέρετε ejecto metri caussa ε medio φέρτε est ap. Hom. Il. I, 171, de quo paullo ante dictum s. v. Φερτός. Conjunctivi φέρῃ forma producta φέρῃσι, olim φέρησι scripta est Od. T, 111, cum ἀνέχῃσι (i. e. ἀνέχῃ) conjuncta, et ap. Apollon. Rh. 4, 826, Tryphiod. 92. Imperfecti ἔφερον forma iterativa φέρεσκον est ap. Hom. Od. I, 429, K, 108, H. in Apoll. 356, Orac. Sibyll. 5, 3. Futurum οἴσω et οἴσομαι est ap. scriptores inde ab Homero quosvis. Epica infinitivi forma οἰσέμεν est ap. Hom. Il. Σ, 191 : Στεῦτο γὰρ Ἡφαίστοιο πάρ' οἰσέμεν ἔντεα καλά· Od. Γ, 429 : Εἴπατε δὲ ... δμωῇσιν ... οἰσέμεν ὕδωρ· et οἰσέμεναι Il. Γ, 120 : Ἄρν' ἐκέλευεν οἰσέμεναι· Ψ, 564, Od. Θ, 339; M, 10; Σ, 290. Quibus tamen in locis omnibus οἰσέμεν et οἰσέμεναι non futuri significationem habet, quæ est in οἴσεσθαι Il. X, 217, sed aoristi. Eadem ratio imperativi est οἶσε Od. X, 106 : Οἶσε θέων εἴως μοι ἀμύνεσθαι πάρ' ὄϊστοί· 481 : Οἶσε θέειον. Quo Aristophanes quoque usus est Ach. 1099 : Ἄλας θυμίτας οἶσε, παῖ· et ib. 1101, 1122. Ran. 482 : Ἀλλ' οἶσε πρὸς τὴν καρδίαν μου σπογγιάν· et fortasse alii quoque poetæ Attici usi sunt, unde Mœris p. 285 finxit οἶσε Atticum esse, φέρε vero Ἑλληνικὸν καὶ κοινόν. Cum φέρε eodem in versu conjunctum ap. Callim. H. in Cer. 137 : Φέρβε βόας, φέρε μᾶλα, φέρε στάχυν, οἶσε θερισμόν. Tertia persona οἰσέτω bis est ap. Homer., Il. T, 173 : Δῶρα ... οἰσέτω ἐς μέσσην ἀγορήν· Od. Θ, 255 : Φόρμιγγα λίγειαν οἰσέτω. Plural. Antimach. ap. Athen. 11, p. 475, C : Ἄλλοι δὲ ... δέπαστρα οἰσόντων χρύσεια. Formam aoristo convenientiorem οἶσον annotavit Hesych. per κόμισον, φέρε explicans : qua non constat quis usus sit. Nam quominus ex οἶσε corrupta habeatur non solum literarum series impedit, sed etiam adjunctum ἢ σχοινία, quod ad substant. οἶσον, τὸ, spectat. Infinitivus οἶσαι est in composito ἀνοῖσαι ap. Herodot. 1, 157 : Συμβουλῆς πέρι ἐς θεὸν ἀνοῖσαι τὸν ἐν Βραγχίδῃσι, in libris vitiose scriptum ἀνῷσαι vel ἀνῶσαι, eodemque vitio in adjectivo 6, 66 : Ἀνοίστου γενομένου ἐς τὴν Πυθίην pro ἀνοιστοῦ. Utrumque vitium animadverterat Valck., cui qui oblocuti sunt quæritur unde compertum habuerint quod Herodotus scripserat ΑΝΟΙΣΑΙ non ἀνοῖσαι esse, sed ἀνῷσαι. Recte ap. Suidam Ἀνοῖσαι, κομίσαι. Idem tertiæ personæ οἶσε, quam per προσήγαγε, συνῆξε explicat, exemplum annotavit ex Æliano : Ἑαυτῇ πλοῦτον οὐκ εὐκαταφρόνητον οἶσεν· qui locus repetitur s. v. Ὑγρῶς. Est autem hoc οἶσε a prima persona οἶσα, non ab οἶσον, quod Eustath. posuit p. 1887 extr. : Τὸ οἴσετε ποιητικῶς κανονίζεται ὡς παρατατικὸς ἀπὸ μέλλοντος ἀναδραμόντος εἰς ἐνεστῶτα· οἴσω γὰρ, οὗ παρατατικὸς οἶσον, τὸ τρίτον οἶσε, τὸ προστακτικὸν ὁμοφώνως οἶσε, οὗ πληθυντικὸν τὸ οἴσετε, ῥῆμα εἰς πεζολογίαν ἄχρηστον. Alia recentiorum exx. indicavit Lobeck. ad Phryn. p. 733, οἶσαι ex Philone Jud. p. 1078, B, προσοίσαντος ex anonymo Suidæ s. v. Ἡρμόσθησαν, μὴ προσοίσῃς ex Pseudo-Greg. Christ. Pat. 1283, διοίσασα per διαπεράσασα explicatum ab Suida. Ἐπεισοίσας per ἐπεισβαλὼν exp. Suidas (et Zonaras p. 833), ubi Bernh. ἐξοίσαιας indicat ex poeta De vir. herb. v. 45. Porro Hesych. : Οἴσωμεν, κομίσωμεν, φέρωμεν, ἄξωμεν. Προσοίσησθε, προσδέξησθε, quod ex προσήσεσθε corruptum videri monet Lobeck. Ἀποισάμενος Ælian. ap. Suidam s. v. Σοβαρός. Παροισθέντι per παρενεχθέντι exp. Hesych., Phot. et Suidas. Futur. passivi οἰσθήσομαι ap. Demosth. p. 1094, 8 : Ἡ ψῆφος οἰσθήσεται· et in compos. ἐξοισθήσεται ap. Eurip. Suppl. 561, et Æneam Poliorc. c. 23; ἀνοισθήσεται Polyb. 8, 22; ἐποισθησόμενα Orig. C. Cels. 1, p. 28. Nec raro οἴσομαι, quæ est futuri forma media, significatione passiva dicitur; ut ap. Eurip. Or. 440 : Ψῆφος καθ' ἡμῶν οἴσεται τῇδ' ἡμέρᾳ. Xen. OEc. 18, 6 : Δι' ὅλης τῆς ἄλω οἴσεταί σοι τὰ ἄχυρα· et in compositis, velut ἐξοίσονται et ἐξοισομένων ap. Herodot. 8, 49, 76. Nihili vero est perfectum προοῖσται ap. Lucian. Paras. c. 2 : Καὶ μὴν ἐκεῖνό μοι σκοποῦντι προοῖσται γέλως πάμπολυς, quod προῶσται scribendum cum Jacobsio.]

[|| Aoristi duo sunt ἤνεγκα et ἤνεγκον, de quibus Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 41, 28 : Ἤνεγκον· ἀπὸ τῆς ἐνεγκών μετοχῆς, ὡς ἀπὸ τῆς δραμών ἔδραμον· τὸ δὲ ἤνεγκα ἀπὸ τῆς ἐνέγκας. Ἄμφω μὲν οὖν δόκιμα· et de optativo ib. p. 35, 24 : Διενέγκειε καὶ διενέγκοι· ἄμφω δόκιμα. Ἔστι δὲ τὸ μὲν διενέγκοι ἀπὸ τῆς ὀξυτόνου μετοχῆς, ὡς δραμὼν δράμοι· τὸ δὲ διενέγκειεν ἀπὸ τῆς διενέγκας, ὡς γράψας γράψειεν. Schol. Aristoph. Ran. 1334 : Διχῶς ἔλεγον· ἤνεγκον μὲν ἀπὸ τοῦ ἐνέγκω, ἤνεγκα δὲ ἀπὸ τοῦ ἐνείκω. Eustath. p. 1435, 63 : Ἰστέον ὅτι καθάπερ εἶπον καὶ εἶπα, οὕτω καὶ ἤνεγκα καὶ ἤνεγκον, καὶ μᾶλλον τοῦτο, ὡς ὁ κωμικὸς ἐν Λυσιστράτῃ (943) « Τάλαιν' ἐγὼ, τὸ Ῥόδιον ἤνεγκον μύρον. » Τοῦ δ' ἑτέρου χρῆσις παρ' Εὐριπίδῃ (immo Soph. El. 13) « Ἤνεγκα κἀξέσωσα. » Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 98, 11 : Ἤνεγκον ἐπὶ πρώτου προσώπου. [Σοφοκλῆς Τυροῖ, Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις (742). De utroque hoc aoristo docte et accurate dixit Veitchius in libro De verbis irregularibus (Edinb. 1848) p. VII et VIII. Is recte observat, quod jam Eustathius significavit, primæ personæ formam ἤνεγκον apud Atticos (ut Soph. OEd. C. 521, 964, Aristoph. Ran. 1299, Thesm. 743, Lys. 944, διήνεγκον Isocr. p. 382, C) usitatiorem esse quam ἤνεγκα, quanquam hoc quoque non ab solis poetis metri caussa ponitur ut in versu Sophoclis ἤνεγκα κἀξέσωσα, sed etiam in prosa oratione reperitur, ut ἤνεγκα ap. Æschinem p. 28, 19, idque ante vocalem, βαρέως ἤνεγκα, ὅτε ... Lucian. Pisc. c. 33, et in compositis, ἀπήνεγκα ap. Æschin. p. 85, 3; 86, 16, Demosth. p. 1244, 15; μετήνεγκα p. 262, 25; παρήνεγκα p. 305, 5, et εἰσήνεγκα, προεισήνεγκα, ἐπήνεγκα apud Isocratem, Demosthenem, Isæum. Secunda persona ἤνεγκας potius est, ut ap. Aristoph. Thesm. 743, ubi mulieri dicenti ἤνεγκον Mnesilochus respondet ἤνεγκας σύ; Av. 540, Lucian. Pro lapsu in sal. c. 1; ἐξήνεγκας Soph. Trach. 741, Æschin. p. 50, 23; εἰσήνεγκας Demosth. p. 1122, 26. Tertia persona ἤνεγκε et con-

junctivus ἐνέγκω ἐνέγκῃς etc., utrique aoristo communes sunt. Indicativi dualis διηνεγκάτην exemplum est ap. Platon. Leg. 4, p. 723, B. Pluralis plerumque ab aoristo primo sumitur ἠνέγκαμεν ἠνέγκατε ἤνεγκαν, ut in locis plurimis poetarum Atticorum prosæque orationis scriptorum, libris tamen interdum etiam alteram terminationem præbentibus, ut ap. Xenoph. OEcon. 9, 8, ubi vulgo διηνέγκαμεν, sed codices Paris. διηνέγκομεν, licet iidem in διήνεγκαν consentiant ibid. 20, 18. Imperativus ἔνεγκε est ap. Xenoph. Mem. 3, 6, 9, Aristoph. Eq. 110, ubi metrum etiam ἔνεγκον tulisset, si poeta hac forma uti voluisset, quam Anaxippo ap. Athen. 11, p. 486, E, restituit Porsonus: Ἔνεγκον (codex ἔνεγκ') ἐπὶ τὸ μνῆμ' ἐκείνῃ, μανθάνεις; Ἔνεγκον etiam LXX Genes. 27, 7, libris aliis ἔνεγκε præbentibus. Tertia persona ἐνεγκάτω ap. Aristoph. Pac. 1149, Thesm. 238, Plat. Phædon. p. 116, D, aliosque. Optativus ἐνέγκαιμι ap. Platon. Criton. p. 43, C; sed ἐνέγκοι Rep. 1, p. 330, A. Ἐνέγκαιτε pro ἐνέγκατε Euripidi restitutum Heracl. 751. Utrumque probat Phrynichus, cujus verba supra attulimus, ubi de formis διενέγκειε (Attice pro διενέγκαι) et διενέγκοι agit. Infinitivus et participium ab aoristo secundo frequentius sumuntur ἐνεγκεῖν et ἐνεγκὼν ἐνεγκοῦσα ἐνεγκὸν, quam a primo ἐνέγκαι, ἐνέγκας ἐνέγκασα ἐνέγκαν: quanquam harum quoque formarum exx. non desunt. Sic ἐξενέγκαντες ap. Xenoph. Mem. 1, 2, 53; διενέγκασα ib. 2, 2, 5, ubi tamen codex unus et Stobæus διενεγκοῦσα. Συνενέγκαντες vulgo Anab. 6, 5, 6, ubi nunc e libris melioribus συνενεγκόντες. Similiter ἐνέγκας pro ἐνεγκὼν in cod. uno et ed. Juntina Mem. 4, 8, 1. || Aoristi medii formæ ἠνεγκάμην (Plato Ion. p. 530, B, ἠνεγκάμεθα), ἠνέγκω (Xen. OEc. 7, 17), ἠνέγκατο (Soph. Tr. 462) etc., ἔνεγκαι (προσένεγκαι Lucian. Dial. mar. 4, 2, in libris multis pro προσένεγκε), ἐνέγκωμαι, ἐνέγκασθαι (εἰσενέγκασθαι Isocr. De antid. § 201, p. 466), ἐνεγκάμενος (Æschin. p. 18, 29), alteri aoristo prælatæ esse videntur, a quo imperativum ἐνεγκοῦ sumsit Soph. OEd. C. 469, ubi accentum vitiosum ενέγκου correxit Elmsleius. || Epica, Ionica et Dorica aoristi forma est ἤνεικα, ἠνεικάμην (apud Herodotum cum augmento, apud Epicos plerumque sine augmento ἐν—), imperat. ἔνεικον (ap. Anacr. Athen. 11, p. 782, ἐνείκατε Hom. Od. Θ, 393), optativus ἐνείκαιμι (unde ἐνείκαι Il. Σ, 147, in libris aliis ἐνείκοι scriptum, quod est in omnibus Od. Φ, 196, ubi haud dubie ἐνείκαι restituendum. Idem est ap. Theocr. 1, 134), infinitivus ἐνεῖκαι (semel ἐνεικέμεν ap. Hom. Il. T, 194, ubi libri multi ἐνεγκέμεν, quam scripturam Eustathius quoque memorat, ἐνεγκεῖν ap. Strabonem) et ἐνείκασθαι, participium ἐνείκας et ἐνεικάμενος. Dixit de his formis Eustath. p. 1183, 40, additque: Φέρεται δὲ καὶ εἰσέτι νῦν ἡ λέξις τοῦ ἐνεῖκαι παρά τισι τῶν Καππαδοκικῶν ἀνδρῶν. Alterum hujus formæ aoristum (qui ἤνεικον foret) nullum esse observat idem p. 1145, 63. Præsens hujus formæ ἐνείκω fingunt grammatici, ut Etym. M. p. 120, 15: Ἐνέγκω, τροπῇ ἐνείκω, ἤνεικεν καὶ ἀπήνεικεν· 393, 32: Εὐνείκη ... παρὰ τὸ ἐνείκω τὸ κομίζω· 691, 24: Προύνεικος ... παρὰ τὸ ἐνείκω Βοιώτιον, ὃ σημαίνει τὸ ἐνέγκω. Unicum hujus præsentis exemplum est ap. Hesiod. Sc. 440: Πάγος δέ οἱ ἀντεβόλησεν ὑψηλὸς, τῷ δὴ συνενείκεται, ubi librarius codicis unius ad συνενήνεκται aberravit. || Perfectum est ἐνήνοχα, quod ab formis fictis derivant grammatici, ut Etym. M. p. 341, 4: Ἀπὸ τοῦ ἐνέχω (ἐνέκω Sylburg.) ὁ μέλλων ἐνέξω, ὁ παρακείμενος ἤνεχα, ὁ μέσος ἤνοχα καὶ ὁ Ἀττικὸς ἐνήνοχα. Hujus exempla frequentia apud scriptores quosvis, velut ἐξενήνοχας ap. Aristoph. Eccles. 749; ἐνήνοχα et ἐνηνοχὼς ap. Demosth. p. 612, 12; 550, 8; 712, 12; 1125, 20. Plusquamperf. ἀπενηνόχει ap. Demosth. p. 1203, 3; εἰσενηνόχει p. 705, 26. || Perfectum passivi est ἐνήνεγμαι, ἐνήνεξαι, ἐνήνεκται etc., cujus exempla plurima sunt in compositis, velut προσενήνεγμαι ap. Demosth. p. 565, 19; εἰσενήνεκται Eurip. Ion. 1340. Simplex ἐνήνεκται ap. Plat. Rep. 9, p. 584, D. In libris interdum ἐνήνεγκται scriptum, ut ἀνενήνεγκται est in inscr. Attica veteri ap. Bœckh. 76, 4, vol. 1, p. 116. Reduplicatio in codicibus, præsertim recentioribus, sæpe omissa ab librariis est. Sic ap. schol. Aristoph. Eq. 203 et Vesp. 62 ἐξήνεκται et μετήνεκται legebatur, cui ἐξενενήνεκται ipse, μετενήνεκται ex cod. Rav. restitui. In schol. ad Ran. 360, ubi Ald. μετήνεγκται, Suidas μετήνεκται, codex Ven. μετενήνεκται servavit. Infinitivus ἐνηνέχθαι ap. Herodotum 9, 41, et participium ἐξενηνεγμένα 8, 37, per diphthongum in syllaba penultima scripta sunt ἐσενηνεῖχθαι et ἐξενηνειγμένα, quæ non Ionicæ esse formæ videntur, sed errores librariorum, quibus fortasse Ionicæ aoristorum formæ ἐνεῖκαι, ἐνείκασθαι et ἐνεικθῆναι, quæ frequentes apud Herodotum sunt, obversabantur. Recte libri plures ἐσενηνέχθαι et ἐξενηνεγμένα. Κατενηνειγμένην olim lectum 2, 12, nunc rectæ scripturæ cessit κατερρηγμένην. || Aoristus passivi est ἠνέχθην cum modis ceteris, quorum exempla plurima sunt. Hujus forma Ionica, similis aoristo activo ἤνεικα, est ἠνείχθην, qua sæpe usus est Herodotus in compositis, velut ἀνηνείχθη, ἀπηνείχθη, συνηνείχθη et modis ceteris, velut conjunctivo ἀνενειχθῇ, ἐξενειχθῇ, infinitivo ἀπενειχθῆναι, συνενειχθῆναι, participio ἀνενειχθεὶς, ἀπενειχθεὶς, διενειχθεὶς, ἐξενεχθεὶς, ἐπενειχθεὶς, περιενειχθείς. Indicativus modo recte cum augmento scriptus est, ut ἀπηνείχθη 4, 152, modo male omisso augmento, ut ἀνενείχθη 2, 121, 6. || Futurum passivi est ἐνεχθήσομαι, ut in compositis cum ἐπὶ et κατὰ apud Thucyd. 7, 56, et Isocr. p. 295, A. Quæ forma Atticis magis est probata quam οἰσθήσομαι, de qua supra dicebamus. G. DIND.]

|| Φέρω, quod Latini a Græcis mutuati, dixerunt itidem Fero. Sed ut Fero varios usus habet, sic et φέρω, ut ex sequentibus patebit Φέρω, Fero, Porto, ut ap. Hom. dicuntur pedes aliquem φέρειν, item equi, nec non naves. Aristop. Vesp. [1444]: Εἶσω φέρω σ' ἐντεῦθεν. Et φέρειν τὴν αἶγα, in proverb. [ap. Plutarch. Mor. p. 830, A]: Οὐ δύναμαι τὴν αἶγα φέρειν, ἐπίθετέ μοι τὸν βοῦν. [Prima verbi significatio est qua de onere quovis quod quis fert dicitur. Sic Hom. Il. E, 303: Μέγα ἔργον, ὃ οὐ δύο γ' ἄνδρε φέροιεν· Σ, 568: Πλεκτοῖς ἐν ταλάροισι φέρον μελιηδέα καρπόν. Herodot. 6, 61: Ὅκως ἐνείκειε ἡ τροφὸς (τὸ παιδίον) πρὸς τὤγαλμα. Æsch. Choeph. 992: Ἐξ οὗ τέκνων ἤνεγχ' ὑπὸ ζώνην βάρος. Similiter Eurip. Hec. 762: Τοῦτόν ποτ' ἔτεκον κἄφερον ζώνης ὕπο· et Xenoph. Mem. 2, 2, 5: Γυνὴ ὑποδεξαμένη φέρει τὸ φορτίον τοῦτο. Soph. Tr. 564: Φέρων ἐπ' ὤμοις. Plato Rep. 2, p. 363, D: Κοσκίνῳ ὕδωρ ἀναγκάζουσι φέρειν. Xenoph. Mem. 3, 13, 6: Εἰ καὶ φορτίον ἔφερε.] Et φέρειν ὅπλον, ἐπιστολὴν, πόνους, δίψος: quorum omnium exempla extant ap. Xen. [Anab. 5, 3, 6: Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὰ ὅπλα εἴ τις φέροι· Cyrop. 2, 3, 13: Πονεῖν οὗτοι τὰ ὅπλα φέροντες ἐμελέτων. Eurip. Hec. 14: Οὔτε γὰρ φέρειν ὅπλα οὔτ' ἔγχος οἷός τ' ἦν νέῳ βραχίονι. Æsch. Sept. 543: Φέρει δ' ὑφ' αὑτῇ (Sphinx in scuto Parthenopæi) φῶτα Καδμείων ἕνα· 559: Θηρὸς ἐχθίστου δάκους εἰκὼ φέροντα πολεμίας ἐπ' ἀσπίδος. Gero, i. e. Habeo. De lingua Æsch. Choeph. 581: Ὑμῖν δ' ἐπαινῶ γλῶσσαν εὔφημον φέρειν· Suppl. 994: Πᾶς δ' ἐν μετοίκῳ γλῶσσαν εὔτυκον φέρει κακήν. Soph. fragm. 669: Σιγᾶν ἀνάγκη, κἂν καλὸν φέρῃ στόμα, i. e. etiamsi eloquenter loquatur. De oculis Eurip. Phœn. 1528: Ἀλαὸν ὄμμα φέρων. De manibus idem Hipp. 316: Ἁγνὰς μὲν ... χεῖρας αἵματος φέρεις; De pedibus Soph. Tr. 967: Βαρεῖαν ἄψοφον φέρει βάσιν. De mente id. Antig. 1090: Τρέφειν ... τὸν νοῦν ἀμείνω τῶν φρενῶν ἢ (recte Brunck. ὧν) νῦν φέρει. De nomine quod quis gerit, Soph. OEd. C. 60: Φέρουσι τοὔνομα τὸ τοῦδε. || Fero, quatenus motum e loco significat. Huc pertinent quæ supra ex Homero memoravit HSt., ut Il. Z, 514: Ἐβεβήκει καγχαλόων, ταχέες δὲ πόδες φέρον· Ω, 341 et Od. A, 97, E, 45: Πέδιλα, τά μιν φέρον ἠμὲν ἐφ' ὑγρὴν ἠδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν· Il. Σ, 148: Τὴν μὲν ἄρ' Οὐλυμπόνδε πόδες φέρον· Il. Z, 511: Ῥίμφα ἑ (equum) γοῦνα φέρει. De jumentis currum trahentibus Il. E, 232: Τεὼ ἵππω μᾶλλον ὑφ' ἡνιόχῳ εἰωθότι καμπύλον ἅρμα οἴσετον· Ψ, 304: Ἵπποι ὠκύποδες φέρον ἅρμα· N, 820: Ἵππους, οἵ σε πόλινδ' οἴσουσι· Od. Z, 83: Φέρον δ' (αἱ ἡμίονοι) ἐσθῆτα καὶ αὐτήν. De equis effuso cursu rectorem auferentibus Soph. El. 725: Αἰνιᾶνος ... ἄστομοι πῶλοι βίᾳ φέρουσιν· et Eurip. Hipp. 1224: Ἐνδακοῦσαι στόμια πυριγενῆ γνάθοις βίᾳ φέρουσιν. Et passivo Eurip. Tro. 571: Ποῖ ποτ' ἀπήνας νώτοισι φέρει; Plato Epin. p. 986, B:

Ἰόντας ἢ φερομένους ἐν ὀχήμασι. De vento vel secundo vel adverso navem ferente s. propellente Hom. Od. E, 111 : Τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἄνεμός τε φέρων καὶ κῦμα πέλασσεν· Δ, 515 : Τότε δή μιν ἀναρπάξασα θύελλα πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φέρεν· K, 48 : Τοὺς δ' αἶψ' ἁρπάξασα φέρεν πόντονδε θύελλα· et improprie Od. Θ, 409 : Ἔπος ... τὸ φέροιεν ἀναρπάξασαι ἄελλαι. Plato Pol. 394, D : Ὅπῃ ἂν ὁ λόγος ὥσπερ πνεῦμα φέρῃ, ταύτῃ ἰτέον. Xenoph. Anab. 5, 7, 7 : Βορέας ἔξω τοῦ Πόντου εἰς τὴν Ἑλλάδα φέρει, Νότος δ' εἴσω εἰς Φᾶσιν. Et passiv. Dio Cass. 39, 41 : Ἐφέροντο ἀνέμῳ πολλῷ. Asporto, Hom. Il. Ξ, 429 : Τὸν δ' ἄρ' ἑταῖροι χερσὶν ἀείραντες φέρον ἐκ πόνου· P, 718 : Νεκρὸν ἀείραντες φέρετ' ἐκ πόνου. Æsch. Eum. 51 : Εἶδόν ποτ' ἤδη Φινέως (θυγατέρας) ... δεῖπνον φερούσας. Translate Æsch. Sept. 687 : Μή τί σε θυμοπλῆθὴς δορίμαργος ἄτα φερέτω· Choeph. 1023 : Φέρουσι γὰρ νικώμενον φρένες δύσαρκτοι. Dio Cass. 65, 16 : Ἐμπλήκτως ἄνω καὶ κάτω ἐφέρετο. || Intransitive Irruo, Invado. Herodot. 8, 87 : Διωκομένη (ἡ ναῦς) ὑπὸ τῆς Ἀττικῆς φέρουσα ἐνέβαλε νηὶ φιλίῃ. Qui hujusmodi in locis alibi passivo usus est φερόμενος, cui hic activum prætulisse videtur propter præcedens διωκομένη.] Idem Xenophon [Anab. 2, 6, 5] habet hoc verbum copulatum et cum ἄγειν, ut vidisti in Ἄγω, ubi et de φέρειν καὶ ἄγειν [et ἄγειν καὶ φέρειν : nam utroque modo hæc collocantur, de quo dixit Lobeck. Paralip. p. 62] pro Diripere et populari. Sed exemplis hujus loquendi generis male insertum est ibi istud Xen. [Cyrop. 3, 3, 2] : Καὶ φέροντες καὶ ἄγοντες εἴ τι ἕκαστος ἄξιον εἶχε. [Sine ἄγειν Thucyd. 1, 7 : Ἔφερον ἀλλήλους· ubi schol. : Τὸ ἔφερον ἀντὶ τοῦ ἔβλαπτον, ἐλήστευον, ὡς καὶ Ἡρόδοτος. Et passiv. Polyb. 29, 11, 10 : Καθόλου φερόμενα τὰ κατὰ τὴν Κύπρον. Φέρειν καὶ λεηλατεῖν Polyb. 30, 14, 2. Φ. καὶ πορθεῖν Dio Cass. 40, 12. Ἄγειν et φέρειν quomodo differant docet Ammon. p. 2 : Ἄγεται μὲν τὰ ἔμψυχα, φέρεται δὲ ἄψυχα. « Οἱ δ' ἦγον μῆλα, φέρον δ' εὐήνορα οἶνον » (Hom. Od. Δ, 622). Quam observationem repetit Eustathius p. 57, 10, recte addens : Εἰ καὶ φανερῶς διαφέρει τὰ ῥηθέντα, καθὰ δηλοῖ καὶ τὸ « τὰ μὲν ἦγον, τὰ δὲ ἔφερον, » ὡς δοκεῖν ἄγεσθαι μὲν τὰ αὐτοκίνητα, φέρεσθαι δὲ τὰ βασταζόμενα, ὅμως ἔστιν ὅτε ἀδιαφοροῦσιν, ὡς ἀντὶ ἀλλήλων λαμβάνεσθαι καὶ ἐπὶ ἑτέρων δέ τινων σημαινομένων τίθεσθαι, ὡς πολλαχοῦ φανήσεται, καὶ μάλιστα παρὰ τοῖς ὕστερον, οἳ καὶ τὸ προσφέρειν καὶ τὸ προσάγειν ἀδιαφορεῖν οἴδασιν. Recentiorum scriptorum locos in quibus φέρειν Adducendi signif. dictum est collegit Ducang., velut Athanas. vol. 2, p. 667 : Μετὰ τὸ λυθῆναι τὸν πῶλον ... φέρουσιν αὐτὸν πρὸς τὸν Ἰησοῦν. Synodus Sidæ habita ap. Phot. Bibl. cod. 51 : Φέρε μίαν κόρην πρὸς ἐμὲ καλήν· Mosch. Cotelerii c. 139 : Πολλοὺς ἐπισκόπους ἔφερε πρὸς ὑμᾶς. Idem recentiorum usus in compositis, velut μεταφέρειν pro μετάγειν, de quo dictum in Addendis vol. 5 s. v. Μεταφέρω.] || Item ὁδὸς, Via, dicitur φέρειν, ut Latini dicunt Viam aliquo ferentem : cujus usus verbi Fero ex diversis scriptoribus exempla tibi suppeditabit Thesaurus paternus Linguæ Latinæ : unde Εἰς Ἅδου φέρουσα, Greg. Naz., sub. ὁδὸς, Via quæ fert ad Inferos. [Herodot. 2, 122 et 138 : Ὁδὸς φέρουσα ἐς τὸ ἱερόν· 1, 180 : Πυλίδες (Portulæ) ... φέρουσαι ἐς τὸν ποταμόν· 7, 31 : Σχιζομένης τῆς ὁδοῦ καὶ τῆς μὲν ἐς ἀριστερὴν ἐπὶ Καρίης φερούσης, τῆς δὲ κτλ. Thucyd. 3, 24 : Ἡ εἰς Θήβας φέρουσα ὁδός. Plato Phædon. p. 108, A : Αἰσχύλος (fragm. 236) ἁπλῆν οἶμόν φησιν εἰς Ἅδου φέρειν. Demosth. p. 1155, 13 : Ἡ θύρα ἡ εἰς τὸν κῆπον φέρουσα. Polyb. 8, 36, 9 : Ἡ πλατεῖα φέρουσα ἐκ τοῦ λιμένος εἰς τὴν ἔξω θάλασσαν· 8, 32, 6 : Ἡ πύλη φέρουσα ἐπὶ τὸν λιμένα.] Qua in signif. utuntur et verbo ἄγειν, ut Latini verbo Ducere. [De situ regionis, quemadmodum Latini regionem aliquo vergere vel spectare dicunt, Herodot. 4, 99 : Ἡ ἐπὶ θάλασσαν φέρουσα χώρη· 7, 201 : Τὰ μὲν πρὸς βορῆν ἔχοντα, τὰ δὲ πρὸς νότον φέροντα.] Itidemque ἴχνη τῆς ὑποψίας, Vestigia suspicionis, metaphorice dicuntur φέρειν εἴς τινα, ab Antiphonte [p. 119, 7]; sed ibi redditur potius Tendere. [Herodot. 4, 90 : Τὰ ἐς ἄκεσιν φέροντα· 1, 10 : Τοῦτο ἐς αἰσχύνην φέρει· 3, 133 : Ὅσα ἐς αἰσχύνην ἐστὶ φέροντα· 6, 19 : Τὸ χρηστήριον ἐς τοὺς Ἀργείους φέρον· pro quo mox ἔχον. 1, 120 : Ἐς τί ὑμῖν ταῦτα φαίνεται φέρειν; 8, 141 : Νῦν δὲ φέρει καὶ ἐς πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα· 9, 33 : Οὐκ ἐς γυμνικοὺς, ἀλλ' ἐς ἀρηΐους ἀγῶνας φέροντα μαντήϊον. Ἡ γνώμη αὐτοῦ (vel ἡ γνώμη οἱ) ἔφερε sequente infinitivo, Sententia ejus ferebat, eo ducebat ut ... (vel Fert animus, seq. infin.) 5, 118; 6, 110; 8, 100. Et similiter 9, 120 : Τοῦ στρατηγοῦ ταύτῃ ὁ νόος ἔφερε· 7, 137 : Τὸ δίκαιον οὕτω ἔφερε, i. e. Æquitas ita postulabat. Schweigh. Adde 4, 11 : Τὴν τοῦ δήμου φέρειν γνώμην ὡς ... Soph. OEd. T. 517 : Πεπονθέναι λόγοισιν εἴτ' ἔργοισιν ἐς βλάβην φέρον· 520 : Οὐ γὰρ εἰς ἁπλοῦν ἡ ζημία μοι τοῦ λόγου τούτου φέρει· 991 : Τί δ' ἔστ' ἐκείνης ὑμὶν ἐς φόβον φέρον; ut Eurip. Suppl. 295 : Εἰς ὄχνον ... μῦθος ... φέρει. Addito dativo Dio Cass. 47, 18 : Ἐς τιμὴν αὐτῷ ἔφερε· 56, 29 : Τέρατα ἐς τοῦτο αὐτῷ φέροντα. Cum ἐπὶ Herodot. 3, 134 : Ἐπ' ἀμφότερα δέ τοι φέρει ταῦτα ποιέειν, καὶ ἵνα ... καὶ ἵνα ..., ubi sensus est, Conducit tibi ad utrumque. Thucyd. 1, 79 : Τῶν πλειόνων ἐπὶ τὸ αὐτὸ αἱ γνῶμαι ἔφερον, ἀδικεῖν τοὺς Ἀθηναίους; κτλ. Plato Leg. 2, p. 670, E : Τῆς ἐπὶ τὸ πλῆθος φερούσης παιδείας. Dio Cass. 38, 14 : Ὁ νόμος ἔφερε καὶ ἐπὶ πᾶσαν τὴν βουλήν. Cum πρὸς Plato Rep. 7, p. 538, C : Ἧ πρὸς τοὺς ἁπτομένους τῶν λόγων αὕτη φέρει ἡ εἰκών; Isocr. p. 95, B : Ἅπαντα τὰ φέροντα πρὸς τὴν δύναμιν ταύτην· 120, A : Τὰς ἄλλας πράξεις τὰς οὐδὲν πρὸς τὸ παρὸν φερούσας. Dio Cass. 45, 17 : Λόγια πρὸς κατάλυσιν ... φέροντα. Et transitive, Refero. Plato Tim. p. 37, E : Ἃ δὴ φέροντες λανθάνομεν ἐπὶ τὴν ἀΐδιον οὐσίαν οὐκ ὀρθῶς· Charm. p. 163, D : Δήλου ... μόνον ἐφ' ὅ τι ἂν φέροις τοὔνομα ὅ τι ἂν λέγῃς· Rep. 5, p. 477, E : Δόξαν εἰς δύναμιν ἢ εἰς ἄλλο εἶδος οἴσομεν; « Φέρειν τὰ πράγματα ἐπί τινα, Rei summam, imperium deferre alicui, Polyb. 2, 50, 6. Φ. τὴν αἰτίαν ἐπί τινα, Culpam in aliquem conferre, 33, 5, 2. Τὴν ὀργὴν φέρειν ἐπὶ τοὺς Αἰτωλοὺς, Iram suam in Ætolos vertere, 22, 14, 8. Φέρειν τὴν ὀνομασίαν (προδότου) ἐπὶ τοὺς τοιούτους 17, 15, 2. Φέρειν εἰς, Adducere in, id. 22, 14, 7 : Εἰς μέγαν ἐνηνοχέναι κίνδυνον τὴν Ῥωμαίων ἡγεμονίαν. » Schweigh.] || Nec non aliqua regio s. urbs, aut generalius, locus aliquis in quo natus est quispiam, dicitur eum ἐνεγκεῖν, i. e. Tulisse. Aristid. Paneg. : Πρώτη γὰρ ἤνεγκεν ἄνθρωπον. [Polyb. 8, 11, 1 : Ἡ Εὐρώπη μηδέποτε ἐνήνοχε τοιοῦτον ἄνδρα. Philostr. Her. p. 723 : Σαρπηδόνα Λυκία μὲν ἤνεγκε, Τροία δὲ ἦρεν· ubi schol. ap. Boiss. p. 575 exp. εἰς φῶς ἔφερε. Suidas s. v. Ἀλκμάν : Εἷς τῶν λυρικῶν, ὃν ἤνεγκεν ἡ Μεσσήνη.] Unde Ἐνεγκοῦσα, vel potius ἡ ἐνεγκοῦσα, præfixo articulo, dicitur Patria. [Basil. M. Εἰς μάρτυρα Γόρδιον : Τῇ ἐνεγκούσῃ καὶ θρεψαμένῃ τῶν οἰκείων τῆς εὐσεβείας καρπῶν τὴν ἀπόλαυσιν ἐχαρίσατο. Synesius Epist. : Οὐκ ἀπέσκωψά σου εἰς τὴν ἐνεγκοῦσαν εὔνοιαν. Idem : Τοῖς μνηστεύουσι τὴν τῆς ἐνεγκούσης ἀρχήν. Bun. Synesii loci sunt Epist. 73, 94, 103. « Natura quæ protulit, (Terra,) Marc. Anton. 4, 48. » Kall.]

[|| Fero, i. e. Tolero. Hom. Od. Σ, 135 : Ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ λυγρὰ θεοὶ μάκαρες τελέσωσιν, καὶ τὰ φέρει ἀεκαζόμενος τετληότι θυμῷ. Herodot. 1, 32 : Ἄτην μεγάλην προσπεσοῦσαν ἐνεῖκαι δυνατώτερος. Æsch. Ag. 1226 : Φέρειν γὰρ χρὴ τὸ δούλιον ζυγόν· 1066, de Cassandra : Χαλινὸν δ' οὐκ ἐπίσταται φέρειν. Xenoph. Cyrop. 8, 2, 21 : Ἐσθίουσι πλείω ἢ δύνανται φέρειν. De vino tres aquæ partes admixtas ferente Cratinus ap. Athen. 1, p. 29, D : Οἴμ' ὡς ἁπαλὸς καὶ λευκός (ὁ οἶνος)· ἆρ' οἴσει τρία; Aristoph. Eq. 1188 : Ὡς ἡδὺς (ὁ οἶνος), ὦ Ζεῦ, καὶ τὰ τρία φέρων καλῶς.] || Φέρειν cum adverbiis quoque, pro Ferre; ut enim Latine dicitur Moleste ferre s. Graviter etc., sic Græci χαλεπῶς φέρειν, s. βαρέως, etc. [Et quæ sunt his contraria, velut κούφως, ῥᾳδίως, πράως, φαύλως φέρειν.] Et ῥᾳθύμως φέρειν, Bud. p. 390, ubi et φέρειν, sequente infin. Cic. autem ap. Plat. [Rep. 1, p. 330, A], Σὲ ῥᾳδίως τὸ γῆρας φέρειν, vertit, Tibi tolerabilem senectutem videri. [Hesiod. Op. 215 : Οὐδὲ ... ῥηϊδίως (ὕδριν) φερέμεν δύναται. Βαρέως ἤνεικε ap. Herodot. 3, 155; 5, 19. Συμφορὴν κουφότατα φέρειν 1, 35. Προθύμως φέρειν τὸν πόλεμον 9, 18. Æschylus Prom. 104 : Τὴν πεπρωμένην δὲ χρὴ αἶσαν φέρειν ὡς ῥᾷστα· 752 : Ἧ δυσπετῶς ἂν τοὺς ἐμοὺς ἄθλους φέροις. Plato Gorg. p. 522, E : Ὅτι ῥᾳδίως ἴδοις ἄν με φέροντα τὸν θάνατον· Criton. p. 43, C : Ἀγγελίαν φέρων ... ἣν ἐγὼ ... ἐν τοῖς βαρύτατ' ἂν ἐνέγκαιμι. Rep. 1, p. 330, A : Οὔτ' ἂν ὁ ἐπιεικὴς πάνυ τι ῥᾳδίως γῆρας μετὰ πενίας ἐνέγκοι. Xen. Hell. 7, 1, 44 : Χαλεπῶς φέρων τὸ φρόνημα. Li-

ban. vol. 4, p. 755, 6 : Διὰ ταῦτα χαλεπῶς φέρειν ἅ κτλ. Cum dativo Xen. Anab. 1, 3, 3 : Μὴ θαυμάζετε ὅτι χαλεπῶς φέρω τοῖς παροῦσι πράγμασι· Hell. 3, 4, 9 : Βαρέως φέρων τῇ ἀτιμίᾳ· 5, 1, 29 : Χαλεπῶς ἔφερον τῷ πολέμῳ. Cum ἐπὶ idem Hell. 7, 4, 21 : Χαλεπῶς ἡ τῶν Λακεδαιμονίων πόλις φέρουσα ἐπὶ τῇ πολιορκίᾳ. Lysias p. 197, 44 : Λίαν βαρέως φέρειν ἐπὶ ταῖς τῆς φύσεως συμφοραῖς. Demosth. p. 1339, 20 : Ἡράως ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις φέρειν. Rursus cum χαλεπῶς Diodor. 14, 61 : Χ. φέροντες ἐπὶ τῷ μὴ βούλεσθαι. Athen. 2, p. 48, F. Anton. Lib. c. 1, p. 6. Cum πικρῶς Joseph. A. J. 5, p. 163, D : Πικρῶς ἐπὶ τοῖς συμβεβηκόσι φέρουσα. Alia collegit Wyttenb. ad Julian. p. 177.] || Φέρειν ψῆφον, Ferre suffragium. Sic pass. φέρεσθαι ψῆφος dicitur. [Æsch. Eum. 674 : Ἤδη κελεύω τούσδ' ἀπὸ γνώμης φέρειν ψῆφον δικαίαν· et 680. Isæus p. 85, 31 : Ὥστε μοι τῷ κατὰ τοὺς νόμους ἀμφισβητοῦντι τὴν ψῆφον ἤνεγκαν. Lysias p. 103, 26. Æschines p. 89, 8, et pass. p. 87, 13 : Ψῆφος ἀφανὴς φέρεται.] Dem.: Καὶ περὶ τούτου οἰσθήσεται ψῆφος νυνὶ (ubi observa obiter et usum passivi fut. Οἰσθήσομαι, quod affertur et ex Aristot. Probl. [vide supra dicta]), De hoc suffragium feretur et decernetur. Sed φέρειν in VV. LL. affertur et pro Creare s. Designare, ex Dem. φέρειν χορηγὸν [p. 496, 19 : Χρόνος... ἐν ᾧ... οὔτε φυλὴ πώποτ' ἐνεγκεῖν ἐτόλμησεν οὐδεμία οὐδένα τῶν ἀπ' ἐκείνου χορηγὸν οὔτ' ἐνεχθεὶς αὐτοῖς ἄλλος οὐδεὶς ἀντιδοῦναι· 996, 20 : Οὐκοῦν Μαντίθεον οἴσουσιν, ἐὰν χορηγὸν ἢ γυμνασίαρχον ἢ ἑστιάτορα ἢ ἐάν τι τῶν ἄλλων φέρωσιν], et ex Aristot. φέρειν τὰς ἀρχὰς, s. τοὺς ἄρχοντας, ubi tamen quidam interpretantur Electos magistratus ad populum deferre. || Φέρειν, Ferre, i. e. Pertinere. Invenio enim et hunc verbi Ferre usum ap. Cic., quum hæc Platonis, Πάντα τὰ πρὸς εὐδαιμονίαν φέροντα, vertit Omnia quæ ad beate vivendum ferunt, p. 7 mei Cic. Lex. Aristot.: Ἐφ' ὃ φέρει τοὔνομα τούτων, Ad quod potissimum pertinet. Bud. p. 391, 392, ubi vertit et Tendere, in loco Antiphontis cujus modo memini. [De hac signif. vide quæ supra diximus.] || Φέρειν, Ferre, Reportare, Obtinere, Consequi. Hesiod. Op. [657] : Φέρειν τρίποδ' ὠτώεντα. Et φέρειν τὸ συνηγορικόν [ap. Aristoph. Vesp. 691. Χάριν φ. Soph. OEd. T. 764]. Tale est μισθὸν φέρειν, ut Lat. Præmium ferre; sed in prosa frequentius est φέρεσθαι μισθόν. [Μισθὸν φέρειν est ap. Thucyd. 3, 17 : Νῆες αἱ πᾶσαι τὸν αὐτὸν μισθὸν ἔφερον. Plato Lys. p. 208, A : Παρὰ τοῦ πατρὸς μ. φέρων. Xenoph. OEcon. 1, 6. Menander ap. Suidam s. v. Φέρειν, quod per λαμβάνειν exp.: Τέτταρας τῆς ἡμέρας ὀβολοὺς φέρων, ut τριώβολον φέρειν ap. Theopomp. Polluc. 9, 64, et ἕπτ' ὀβολοὺς μισθὸν φέρειν ap. Archipp. Athen. 7, p. 322, A. Δραχμὴν ἡμερησίαν φέρειν Dio Cass. 57, 4. Ejusdem generis hæc sunt, Hom. Il. A, 301 : Τῶν δ' ἄλλων ἅ μοί ἐστι θοῇ παρὰ νηὶ μελαίνῃ, τῶν οὐκ ἄν τι φέροις ἀνελὼν ἀέκοντος ἐμεῖο· Z, 480 : Φέροι δ' ἔναρα βροτόεντα κτείνας δῄϊον ἄνδρα· P, 70 : Ἔνθα κε ῥεῖα φέροι κλυτὰ τεύχεα Πανθοίδαο Ἀτρεΐδης· Σ, 191 : Στεῦτο γὰρ Ἡφαίστοιο πάρ' οἰσέμεν ἔντεα καλά· Od. B, 329 : Ὄφρ' ἔνθεν θυμοφθόρα φάρμακ' ἐνείκῃ. Activum et medium in hujusmodi locutionibus distinctum Il. Σ, 308 : Ἀλλὰ μάλ' ἄντην στήσομαι, ἤ κε φέρῃσι μέγα κράτος ἠὲ φεροίμην· non distinctum N, 486 : Αἶψά κεν ἠὲ φέροιτο μέγα κράτος ἠὲ φεροίμην. Nec distinxit Plato, qui τὰ ἀριστεῖα, τὰ νικητήρια, τὰ ἆθλα φέρειν dixit Rep. 5, p. 468, C, Leg. 2, p. 657, E, Hipp. maj. p. 304, B; alibi vero in iisdem locutionibus forma media usus est, cujus exx. infra afferemus. Τὰ πρῶτα φέρειν, quod veteres φέρεσθαι potius dicere solent, dixit Parrhasius ap. Athen. 12, p. 543, D : Ἑλλήνων πρῶτα φέροντα τέχνης. Et sæpius dixerunt recentiores, ut Greg. Naz. Anth. Pal. 8, 111 : Ἐν βασιλῆος πρῶτα φέρων, ubi Jacobs. (vol. 3, p. 431) attulit Liban. vol. 4, p. 86, 2: Ἀνδρεία Ἀχιλλεὺς φέρει τὰ πρῶτα· et ib. p. 105, 7. Adde Eumath. 9, p. 400 : Τὰ πρῶτα τῶν ἐν Αὐλοκώμιδι φέρουσι. Herodoto 9, 78, Λάμπων Αἰγινητέων τὰ πρῶτα φέρων ex interpolatione olim illatum nunc e libris melioribus correctum deleto φέρων.] || At in φέρειν φόρον possumus quidem φέρειν interpretari itidem verbo Ferre; sed non observando eandem illam verbi φέρειν signif., quum φέρειν φόρον sit Pendere tributum s. Persolvere : quod et Pensitare tributum dicitur. Plato Epist. 7, [p. 333, A] : Φόρον ἐτάξατο φέρειν τοῖς βαρβάροις. [Polit. p. 298, A : Προστάττοντες ἀναλώματα φέρειν παρ' ἑαυτοὺς οἷον φόρους. Φ. δασμὸν Xen. Anab. 5, 7, 10, Dio Cass. 62, 3.] Et φέρειν χρήματα, ex [Thucyd. 1, 19,] Plut., Solvere pecunias. [Φέρειν τόκους, Ferre usuras, Lysias fragm. 2, 2 : Οἴσω σοι ἐννέα ὀβολοὺς τῆς μνᾶς τόκους. Isæus p. 54, 26 : Παραλαβὼν τὸν κλῆρον παρ' ἡμῶν φέροντα μίσθωσιν τοῦ ἐνιαυτοῦ ὀγδοήκοντα μνᾶς.] || Φέρειν denique dicitur γῆ, ut Lat. Terra ferre. [Hom. Od. Δ, 229 : Αἰγυπτίη, τῇ πλεῖστα φέρει ζείδωρος ἄρουρα φάρμακα. Hesiod. Op. 117 : Καρπὸν δ' ἔφερε ζείδωρος ἄρουρα. Cum γῆ ib. 563. Æsch. fragm. 198 : Αὐτόσποροι γύαι φέρουσι βίοτον ἄφθονον βροτοῖς. Æschin. p. 69, 15 : Μήτε γῆν καρποὺς φέρειν.] Herodian. 4, [2, 16] : Ἀρώματά τε καὶ θυμιάματα πάντα ὅσα γῆ φέρει. Quin etiam καρπὸν φέρειν dicitur a Theophr. atque aliis, ut Lat. Ferre fructum, quod et Afferre fructum. [De arboribus aliisque plantis fructum ferentibus, Hom. Od. I, 110 : Ἄμπελοι, αἵτε φέρουσιν οἶνον. Xen. OEc. 20, 4 : Οὐδ' οἶνον ἔχει ἀνήρ· οὐ γὰρ ἐπιμελεῖται ... ὅπως αἱ ἄμπελοι φέρωσιν αὐτῷ· ubi φέρειν absolute dictum ut ἡ γῆ φέρειν dicitur ab Herodoto 5, 82.]

|| Φέρω, Affero, aut etiam Fero. Hom. Il. A, [13] : Φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα· et [Γ, 120] : Ἦδ' ἄρν' ἐκέλευεν Οἰσέμεναι. [Od. Θ, 428 : Δῶρα, τά οἱ Φαίηκες... ἐνθάδ' ἔνεικαν. Æsch. Sept. 675 : Φέρ' ὡς τάχος κνημῖδας· Choeph. 15 : Ἣ πατρὶ τῷμῷ τάσδ' ἐπεικάσας τύχῳ χοὰς φερούσας;] Aristoph. Nub. [1490] : Ἐμοὶ δὲ δᾷδ' ἐνεγκάτω τις ἡμμένην. Et φέρειν ἀργύριον, Afferre pecuniam, Æschin. Item φέρειν δόξαν, s. εὐδοξίαν, Gloriam afferre. Plato Epist. [2, p. 312, C] : Τοῦτο πρὸς πολλῶν εὐδοξίαν σοι οἴσει. Sic φέρω σοι κλέος ex Hom. [Od. A, 283, Γ, 204.] Dicit vero Idem φόνον καὶ κῆρα φέρειν, et item κακὰ φέρειν, ut Latine dicitur Afferre mala, damna : item perniciem, mortem, etc. [Il. Θ, 541 : Ὡς νῦν ἡμέρη ἥδε κακὸν φέρει Ἀργείοισιν· Od. M, 231 : Σκύλλην, ἥ μοι φέρε πῆμ' ἑτάροισιν· et quæ sunt alia hujusmodi, ut δηϊοτῆτα φέρειν Od. Z, 203. Æsch. Ag. 1135 : Πολυεπεῖς τέχναι θεσπιῳδὸν φόβον φέρουσιν μαθεῖν.] Interdum potest reddi vel Affero vel Profero, ut παράδειγμα φέρειν, Isocr. [p. 141, A : Τούτων ἐνεγκεῖν ἔχω παραδείγματα πλεῖστα· et 293, C. Dionys. De comp. verb. c. 11 init. Polyb. 17, 13, 7 : Ἵνα μὴ πόρρωθεν τὰ παραδείγματα φέρωμεν· 12, 5, 5 : Τούτων τοιαύτας ἔφερον ἀποδείξεις], Exemplum afferre, proferre. Et παραδείγματα καὶ παραβολὰς οἰστέον, Aristot. Top. 8 : Εἰς δὲ σαφήνειαν παραδείγματα καὶ παραβολὰς οἰστέον. Ex Eod. affertur junctum accus. εἰκόνας, et πίστεις, atque aliis. [Dio Cass. 41, 53 : Ἡ ὄψις πολέμου τινὰ εἰκόνα ἔφερεν· Exc. p. 79, 61 : Ἀσφάλειάν οἱ οἴσειν· 42, 28 : Ἔφερέ τινα αὐτοῖς κούφισιν. De portentis 61, 18 : Οἱ μάντεις ὄλεθρον αὐτῷ ταῦτα φέρειν εἶπον.] At de φέρειν καρπὸν, Afferre s. Ferre fructum, dictum paulo ante fuit. [Æsch. Ag. 5, de sideribus anni tempora afferentibus s. efficientibus : Τοὺς φέροντας χεῖμα καὶ θέρος βροτοῖς. Id. fragm. 174 : Τί γὰρ καλὸν ζῆν βίοτον, ὃς λύπας φέρει; De nuncio afferendo Hom. Il. K, 288 : Αὐτὰρ ὁ μειλίχιον μῦθον φέρε Καδμείοισι· O, 175 : Ἀγγελίην ... ἦλθον δεῦρο φέρουσα· Od. A, 408 : Ἦέ τιν' ἀγγελίην πατρὸς φέρει οἰχομένοιο. Æsch. Sept. 370 : Πευθώ τιν' ἡμῖν ... νέαν φέρει· Ag. 9 : Αὐγὴν πυρὸς φέρουσαν ἐκ Τροίας φάτιν· Choeph. 659 : Πρὸς οὔσπερ ἥκω καὶ φέρω καινοὺς λόγους. Soph. Aj. 781 : Πέμπει με σοὶ φέροντα τάσδ' ἐπιστολάς. Et cum accus. rei quæ nuntiatur, Æsch. Sept. 40 : Ἥκω σαφῆ τἀκεῖθεν ἐκ στρατοῦ φέρων· Pers. 244 : Καὶ φέρει σαφές τι πρᾶγος ἐσθλὸν ἢ κακὸν κλύειν· Ag. 639 : Ὅταν δ' ἀπευκτὰ πήματ' ἄγγελος πόλει ... φέρῃ. Soph. Aj. 798 : Τήνδε δ' ἔξοδον ὀλεθρίαν Αἴαντος ἐλπίζει φέρειν, nisi ἐλπίζειν φέρει cum Bothio scribendum, quocum Lobeck. comparavit Æsch. Ag. 1135 : Τέχναι θεσπιῳδοὶ φόβον φέρουσιν μαθεῖν.]

|| Φέρω, Infero. Hesiod. [Sc. 150] : Οἵ τινες ἀντιβίην πόλεμον Διὸς υἷϊ φέροιεν, Qui bellum inferrent Jovis filio. [Polyb. 4, 16, 4 : Πολέμους ἀνεπαγγέλτους φέροντες πολλοῖς· 2, 33, 6 : Πληγὴν ἐπὶ πληγῇ φέροντες.] Apud Hom. vero Il. Γ, [132] : Οἳ πρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι φέρον πολύδακρυν ἄρηα, est potius jungenda præpositio verbo φέρον, ut sit ἐπέφερον ἄρηα.

|| Φέρω, Aufero, Rapio. Hom. Il. B, 302 : Οὓς μὴ

κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι. Greg. Naz.: Καὶ εἰ μὲν ψευδὲς, αὖραι φέροιεν, Auferant venti, Rapiant venti, In ventos abeat. Possis autem hic uti et simplici verbo Ferant, ex Ovidio. [Demosth. p. 106, 12: Ὀλιγώρως ὑμᾶς ἔχειν καὶ ἐᾶν ταῦτα (συμμάχους, πίστιν, εὔνοιαν) φέρεσθαι.]

|| Φέρω, Confero, ut φέρειν χάριν, Conferre beneficium. Item Obsequi, Gratificari. Hom. Il. [E, 211: Φέρων χάριν Ἕκτορι δίῳ·] I, [609]: Ἀτρεΐδῃ ἥρωϊ φέρων χάριν· [Od. E, 307: Χάριν Ἀτρεΐδῃσι φέροντες·] pro quo dicere etiam solet ἦρα φέρειν et ἐπίηρα φέρειν [velut Il. A, 572, Od. Γ, 164. Andoc. p. 22, 37: Χάριν ἑτέρῳ φέροντες. De gratia referenda Pind. Ol. 10, 21: Πύκτας ἐν Ὀλυμπιάδι νικῶν Ἴλᾳ φερέτω χάριν Ἀγησίδαμος]. At vero φέρεσθαι χάριν dicitur qui beneficium accipit, vel præmium, Bud. p. 392 [ex Andoc. p. 21, 2: Χάριν εἰκός με, οὐ μῖσος τῷ δυστυχήματι τούτῳ φέρεσθαι παρ' ὑμῶν. || Cum adverb. Soph. OEd. C. 1590: Τὸ φέρον ἐκ θεοῦ καλῶς μηδὲν ἄγαν φλέγεσθον. Nam sic correxi codicis scripturam καλῶς φέρειν χρὴ, μηδ' ἄγαν φλ. Τὸ παρὸν ἐκ θεοῦ dixit Soph. ib. 1540. Brunckius Palladæ verba comparavit Anth. Pal. 10, 73: Εἰ τὸ φέρον σε φέρει, φέρε καὶ φέρου· εἰ δ' ἀγανακτεῖς, καὶ σαυτὸν λυπεῖς καὶ τὸ φέρον σε φέρει.]

|| Φέρω, Refero, ut μέγα φέρειν, Magni referre, Bud. p. 393, ex Plat. Rep. 5, [p. 449, D: Μέγα γάρ τι οἰόμεθα φέρειν καὶ ὅλον εἰς πολιτείαν ὀρθῶς ἢ μὴ ὀρθῶς γιγνόμενον, Multum conferre. Eurip. Iph. A. 562: Τροφαί θ' αἱ παιδευόμεναι μέγα φέρουσιν εἰς ἀρετάν. Similiter Herodot. 8, 62: Τὸ πᾶν ἡμῖν τοῦ πολέμου φέρουσι αἱ νῆες, i. e. Omne momentum belli naves conferunt, Bellum prospero cum successu gerendum ab navibus pendet. Ibid. 100, ubi ad verba illa respicitur: Οὐ ξύλων (i. e. navium) ἀγὼν ὁ τὸ πᾶν φέρων ἐστὶ ἡμῖν, ἀλλ' ἀνδρῶν τε καὶ ἵππων.]

|| Φέρω, Teneo. Aratus [97]: Παρθένον, ἥ ῥ' ἐν χερσὶ φέρει στάχυν αἰγλήεντα, quod Cic. sic est interpretatus: Spicum illustre tenens splendenti corpore Virgo. Hanc autem signif. dare possumus isti verbo et quum dicitur φέρειν διὰ μνήμης: quum Latini dicant Tenere memoria, sicut et Retinere interdum, pro Meminisse, Recordari. Herodian. 2, [2, 19]: Οἳ τὴν πεῖραν αὐτοῦ τῶν ἔργων φέρουσι διὰ μνήμης. At vero in φέρειν διὰ γλώσσης respondet potius Latino Habere Græcum φέρειν: sic tamen ut ei addatur adv. Semper. Nam φέρειν διὰ γλώσσης affertur pro Celebrare: dicimur autem, quos libenter celebramus, in ore semper habere. Sed ex Greg. Naz. [De Basilio: Ὅταν τὴν αὐτοῦ ἑξαήμερον μεταχειρίζωμαι καὶ διὰ γλώσσης φέρω, μετὰ τοῦ κτίστου γίνομαι], διὰ γλώσσης φέρειν pro Recitare etiam, Pronuntiare. [Æschines p. 85, 33: Πολὺν φέρων ἐν ταῖς διαβολαῖς τὸν Φίλιππον.]

[|| Φέρω, Fero, de chronologis ætatem hominis vel rerum gestarum memorantibus, Dionys. A. R. 1, 63: Ἐμοὶ δοκοῦσιν οἱ δευτέρῳ ... ἔτει φέροντες αὐτὴν (τὴν πόλιν) εἰκότα μᾶλλον λέγειν· ubi Casaub. comparavit Clem. Al. p. 389: Ἐρατοσθένης μετὰ τὸ ἑκατοστὸν ἔτος τῆς Ἰλίου ἁλώσεως τὴν Ὁμήρου ἡλικίαν φέρει· et paullo post: Σωσίβιος ... κατὰ τὸ ὄγδοον ἔτος τῆς Χαρίλλου ... βασιλείας Ὅμηρον φέρει. Pariterque in passivo, ut ap. Strab. 1, p. 56: Ἡ τῆς Κυρήνης κτίσις ἐν χρόνοις φέρεται μνημονευομένοις.]

|| Φέρω, Pendo, vide paulo ante, inter ea loquendi genera, in quibus φέρω reddi potest Fero.

|| Φέρων partic. est interdum pars orationis ornatus magis causa quam signif. posita. Lucian. [Merc. cond. c. 24]: Σεαυτὸν αὐτῇ φιλοσοφίᾳ φέρων ἐπημπόλησας. [Plura vide ap. Bud. p. 393 [velut Greg. Naz.: Τῷ κλήρῳ φέροντες ἑαυτοὺς ἐγκατέλεξαν· Æschin. p. 65, 24: Ἐς τοῦτο φέρων περιέστησε τὰ πράγματα ὥστε κτλ.], ubi affert et Ereptum eunt, ex Sallustio, tanquam fere simile: nonnullaque id genus alia. [Non abundat hujusmodi in locis φέρων, sed contentionis significationem habet. Sic iterum ap. Æschin. p. 25, 4: Ἀπαγαγὼν αὐτοὺς ἀπὸ τῶν περὶ Τίμαρχον αἰτιῶν ἐπέστησα φέρων ἐπὶ τὸν κατήγορον καὶ Φίλιππον καὶ Φωκέας· 66, 25: Κἀκεῖθεν ἀποδρὰς ὑπέβαλεν ἑαυτὸν φέρων Θηβαίοις. Polyb. 1, 17, 8: Φέροντες παντὶ τῷ στρατεύματι πρὸς αὐτὸν Ἀκράγαντα προσήρεισαν.] Sciendum est porro ap. Hom. quoque interdum παρέλκειν hoc partic. φέρων: quod si libeat interpretari tam apud eum quam apud ceteros in locis hujusmodi, crediderim respondere potius Latino Afferens, aut Adducens, quam ulli alii. [Hom. Od. P, 345: Δὸς τῷ ξείνῳ ταῦτα φέρων· A, 127: Ἔγχος μέν ῥ' ἔστησε φέρων πρὸς κίονα μακρήν· 139: Σῖτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα· et quæ sunt plurima hujusmodi.]

|| At vero Φέρε, quod est imperativi modi, interdum adverbialiter usurpatur, atque adeo adverbium hortandi censetur, ut Latine Age, Agedum, Agesis. Solet autem præfigi subjunctivi modi verbo. [Herodot. 1, 11: Φέρε ἀκούσω τέῳ καὶ τρόπῳ ἐπιχειρήσομεν κτλ. 97: Φέρε στήσωμεν ... Soph. Ph. 1462: Φέρε νυν στείχων χώραν καλέσω. Eurip. Or. 1282: Φέρε νυν ἐν πύλαισιν ἀκοὰν βάλω· Phœn. 283: Φέρ' εἰς σκοτεινὰς περιβολὰς μεθῶ ξίφος.] Aristoph. [Pac. 361: Φέρε δὴ κατίδω ποῖ ... 959: Φέρε δὴ ... ἐμβάψω· 969: Τοισδὶ φέρε δῶ·] Vesp. [54]: Φέρε νῦν κατείπω τοῖς θεαταῖς τὸν λόγον· Nub. [21]: Φέρ' ἴδω τί ὀφείλω. [Et sequente τί δὲ post φέρ' ἴδω Ach. 4: Φέρ' ἴδω, τί δ' ἦσθην ἄξιον χαιρηδόνος; et Av. 812. Epicharm. ap. Diog. L. 3, 14: Φέρ' ἴδω, τί δ' αὐλητάς. Plato Phædon. p. 63, B: Φέρε δὴ ... πειραθῶ· Prot. p. 330, B: Φέρε δὴ ... κοινῇ σκεψώμεθα· Polit. p. 294, D: Φέρε νυν ἀναλάβωμεν ...] Philo: Φέρε δ' οὕτωσὶ θεασώμεθα. Sic Plut.: Φέρε λάβωμεν· et, Φέρε δείξωμεν. [Rarius cum secunda conjunctivi persona, ut ap. Soph. Phil. 300: Φέρ', ὦ τέκνον, νῦν καὶ τὸ τῆς νόσου μάθῃς. Longe frequentius cum imperativi persona secunda, sæpissime autem cum εἰπὲ, ut Æsch. Prom. 545: Φέρ' ὅπως ἄχαρις χάρις, ὦ φίλος, εἰπὲ ποῦ τίς ἀλκά; Soph. OEd. T. 536: Φέρ' εἰπὲ πρὸς θεῶν· 390: Ἐπεὶ, φέρ' εἰπὲ, ποῦ σὺ κτλ. Trach. 890: Τίς ἦν; πῶς; φέρ' εἰπέ· Ant. 534: Φέρ' εἰπὲ δή μοι κτλ. Aristoph. Pac. 960.: Φέρε δὴ ... σείου σὺ ταχέως. Plato Crat. p. 385, B: Φέρε δή μοι τόδε εἰπέ.] Usus est Greg. Naz. et sequente imperativo: Φέρε, πείσθητι. Interdum additur ei particula quæpiam; nam dicitur etiam Φέρε δὴ, ut Φέρε δὴ εἶπω, Dem. [Vide exx. plura inter locos supra allatos. Præcedente ἀλλὰ Plato Theæt. p. 151, E: Ἀλλὰ φέρε δὴ αὐτὸ κοινῇ σκεψώμεθα.] Item Φέρε γὰρ, et Φέρε τοίνυν. Lucian. [De luctu c. 17 init.]: Φέρε τοίνυν, ἐπειδὴ ἔοικας ἀγνοεῖν, διδάξωμαί σε θρηνεῖν. At φέρε γὰρ ex Plat. Leg. affertur etiam pro Agite. [Æsch. Prom. 294: Φέρε γὰρ, σήμαινε κτλ. Φέρε δὲ Herodot. 2, 14: Φέρε δὲ νῦν ... ὡς ἔχει φράσω.] Interrogationibus quoque convenit φέρε, sicut et φέρε δὴ, in isto Andocidis loco, Φέρε δὴ οἱ ὅρκοι ἡμῖν πῶς ἔχουσιν; ubi Bud. vertit Age jam: afferens etiam εἶα δὴ, et δεῦρο δὴ, et ἴθι δὴ, ut similia. [Aristoph. Ach. 541: Φέρ', εἴ ... τις ... ἀπέδοτο ... κυνίδιον ..., καθῆσθ' ἂν ἐν δόμοισιν; Thesm. 788: Φέρε δή νυν, εἰ κακόν ἐσμεν, τί γαμεῖθ' ἡμᾶς; Plato Soph. p. 229, A: Φέρε δὴ, διδασκαλικῆς δὲ ἆρα ἓν μόνον γένος φατέον εἶναι; Leg. 7, p. 805, D: Φέρε ... μῶν οὐκ ἀνάγκη γενέσθαι τινὰ τάξιν; Min. p. 315, E: Φέρε δὴ σὺ, πότερα νομίζεις κτλ., ubi σὺ cum φέρε, non cum νομίζεις conjungendum esse apparet ex Erast. p. 136, C: Φέρε δὴ σὺ, ἦν δ' ἐγὼ, κτλ., similibusque quos contulit Bœckh. ad Plat. Min. p. 58. Isocr. p. 79, B: Φέρε γὰρ, πρὸς τίνας χρὴ πολεμεῖν; || Φέρε, ἐὰν ... breviter dictum pro φέρε σκόπει ἐὰν ... ap. Plat. Rep. 5, p. 453, E: Φέρε δὴ, ἐάν πη εὕρωμεν τὴν ἔξοδον· Crat. p. 430, A: Φέρε δὴ, ἐάν πη διαλλαχθῶμεν.] At cum infin. εἰπεῖν junctum φέρε, redditur Ut ita dicam, Exempli gratia, Verbi gratia, ut ap. Porphyr. loquentem de specie, Εἰς ἕνα ἀνάγουσι, φέρε εἰπεῖν τὸν Δία, Ad unum referunt, verbi gratia Jovem. Ex Greg. Naz. autem affertur et ὡς præcedente: Ὡς φέρε εἰπεῖν, Ut ita dicam. [Clem. Al. p. 630: Καλὰ εἶναι πάντα ... ὡς γάμον φέρε εἰπεῖν. Etym. M. p. 336, 50: Ἐπὶ λειψάνων ὡς φέρε εἰπεῖν γνώσεως κτλ. Frequens ap. Apollon. De synt., cujus locos collegit Sylb., φέρε εἰπεῖν p. 233, 4; 242, 9; φέρε φάναι p. 197, 10; 259, 23; Φέρε γὰρ οὕτω φάναι ὡς ... p. 316, 14. Et φέρε γὰρ συλλαβὴν εἶναι p. 308, 3; φέρε γὰρ εἶναι τὸ ... p. 177, 21. Denique p. 38, 16: Φέρε διαλαβεῖν καὶ περὶ τοῦ τοιούτου, quod διαλάβωμεν potius dicendum erat, ut dixit p. 187, 16: Φέρε καὶ ... περὶ τοῦ ἡμεδαπός διαλάβωμεν. Apud Dionys. A. R. 4, 36: Φέρε εἰπεῖν, ἀλλ' ὑπερήφανός εἰμι καὶ διὰ βαρύτητα ἐπαχθὴς, delendum

esse εἰπεῖν, quod abest a cod. Vat., docent loci similes ib. c. 29 : Φέρε, ἀλλ' ἡ ... εὐγένεια ... ἀνέχεσθαί σε ἀναγκάζει; ubi φέρε vulgo omissum eodem ex codice accessit. Ib. c. 80 : Φέρε, ἀλλ' ἐπειδὴ κατέσχε τὴν δυναστείαν ... ἆρα βασιλικῶς κέχρηται ταύτῃ; 6, 8 : Φέρε, ἀλλὰ τοῖς μὲν ἄλλοις φοβεροὶ διατελεῖτε ὄντες. Xenoph. De rep. Ath. 2, 7 : Φέρε δή, ἀλλά φησί τις χρῆναι δικάζειν μὲν, ἐλάττους δὲ δικάζειν. ‖ Plural. φέρετε cum imperativo ap. Herodot. 4, 127 : Φέρετε, τούτους ἀνευρόντες συγχέειν πειρᾶσθε αὐτούς.]

‖ Pass. Φέρομαι, Feror. Plato Tim. [p. 43, A] : Βίᾳ δ' ἐφέροντο καὶ ἔφερον, Sed vi magna tum ferebant, tum ferebantur. [Id. Phædr. p. 254, B : Βίᾳ φέρεται· Rep. 6, p. 496, D : Οἷον ἐν χειμῶνι κονιορτοῦ καὶ ζάλης ὑπὸ πνεύματος φερομένου· 9, p. 584, D : Ἐκ τοῦ κάτω φερόμενον πρὸς μέσον· Phæd. p. 114, B : Φέρονται εἰς τὸν Τάρταρον· Phil. p. 13, E : Πάλιν εἰς τὸν αὐτὸν φερόμεθα λόγον. Æschin. p. 66, 21 : Μικρὸν διαλιπὼν χρόνον πάλιν ἦκε φερόμενος εἰς τὴν ἑαυτοῦ φύσιν. « Φέρεσθαι, Vehi, Navigare, velut φ. ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος ἐπί τινα τόπον ap. Polyb. 10, 1, 5. De cursu fluvii id. 4, 70, 7 : Ποταμὸς φερόμενος ἐξ ὑπερδεξίων τόπων. Φέρεσθαι ἐπί τι, Propensum esse ad aliquid, 1, 19, 7. Id. 5, 26, 6 : Πᾶσιν ἄδηλος ἦν ἐπὶ τί φέρεται καὶ ἐπὶ ποίας ὑπάρχει γνώμης· 8, 36, 7 : Ἡδυνάτουν συμβαλεῖν ἐπὶ τί φερόμενος τοὺς περὶ τούτων ποιεῖται λόγους· 12, 9, 4 : Ἐπὶ στόμα φερόμενος ἐν πᾶσι, Ad gulam omnia referens. » Schweigh.] ‖ Ut vero ὁδὸς, i. e. Via, φέρειν dicitur, sic etiam aliquis φέρεσθαι πολλὰς ὁδοὺς pro Ferri multis viis s. per vias multas. ‖ Φέρεσθαι, Ferri, ut dicitur Ferri in aliquem, Irruere, Invadere, ut φέρεσθαι εἰς τοὺς βαρβάρους : item φέρεσθαι ἐπ' αὐτὰ τὰ σώματα, ex Plut. [Hom. Il. Ο, 743 : Ὅστις δὲ Τρώων κοίλης ἐπὶ νηυσὶ φέροιτο σὺν πυρὶ κηλείῳ· Υ, 172 : Γλαυκιόων δ' ἰθὺς φέρεται μένει. Herodot. 8, 91 : Φερόμενοι ἐσέπιπτον ἐς τοὺς Αἰγυπτίους· 9, 102 : Φερόμενοι ἐσέπιπτον ἀλέες ἐς τοὺς Πέρσας. Xenoph. De ven. 10, 21 : Φέρεσθαι ὁμόσε τῷ πλησιάζοντι.] ‖ Item pro Ferri, ea signif. qua dixit Cic. De senect., Vitem, nisi fulta sit, ferri ad terram. [Hom. Il. Α, 592, de Neptuno ex Olympo in terram dejecto : Πᾶν δ' ἦμαρ φερόμην, ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι κάππεσον ἐν Λήμνῳ· Φ, 120 : Τὸν δ' Ἀχιλεὺς ποταμόνδε, λαβὼν ποδὸς, ἦκε φέρεσθαι· Od. Μ, 442 : Ἦκα δ' ἐγὼ καθύπερθε πόδας καὶ χεῖρε φέρεσθαι· Τ, 468 : Πόδα σὲ προέηκε φέρεσθαι.] Bud. autem Ἐπὶ ταυτὸ φέρονται ap. Theophr. vertit non Feruntur, sed Tendunt et vergunt. [De curribus sine gubernatore proruentibus Isocr. p. 9, A : Ἐκεῖνα γὰρ ἀτάκτως φέρεται διαμαρτόντα τῶν εὐθυνούντων. Et sic de aliis quibusve rebus quæ cum impetu quodam feruntur. Dio Cass. 68, 24 : Ἀπὸ κρημνοῦ φερόμενοι· 71, 10 : Ὕδωρ καὶ πῦρ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ φερόμενα· 68, 28 : Τοῦ ῥεύματος ἐς τὸ κάταντες φερομένου.] ‖ Φέρεσθαι pro Ferri, ea etiam signif. qua dixit Cic. Ejus scripta quædam feruntur. Nam φέρεσθαι dicuntur quæ in manibus hominum versantur, ut liber editus : cujus signif. exemplum habet Bud. p. 393. [De Aristide : Ἀναθέμενος ἄλλον Παναθηναϊκὸν εὐτελῆ καὶ ψυχρὸν, ὃς καὶ φέρεται. Julian. Or. p. 189, A : Τὰ νῦν φερόμενα συγγράμματά ἐστι Σωκράτους. Argum. Rhesi Eurip. : Πρόλογοι διττοὶ φέρονται. Schol. Eurip. Phœn. 377 : Ὁ στίχος οὗτος ἔν τισιν οὐ φέρεται. Et sic sæpe grammatici. Φέρεται, Fama fertur s. circumfertur, Ajunt. Herodot. 8, 104 : Τοιόνδε φέρεται πρῆγμα γένεσθαι. De sermone qui circumfertur Dio Cass. 40, 54 : Τὸν λόγον τὸν νῦν φερόμενον. Et similiter ἀποφθέγματα φέρεται 58, 2, et 76, 9 : Αὐτοῦ πολλὰ πικρὰ καὶ ἀστεῖα ἀπ. φέρεται.] ‖ Φέρεσθαι ap. Hom. Il. Ζ, [177 : Ἦτεε σῆμα ἰδέσθαι, ὅττι ῥά οἱ γαμβροῖο πάρα Προίτοιο φέροιτο], pro Afferri, licet vulgo exponatur Ferre, tanquam activam signif. habens. ‖ Φέρεσθαι interdum Auferri et rapi impetu. Bud. ex Isocr. [p. 213, E] : Αἰσθάνομαι δ' ἐμαυτὸν ἔξω φερόμενον τῶν καιρῶν, Sentio me auferri longius a proposito, et hæc commemorare intempestive. [Dio Cass. 38, 33 : Πρὸς αὐτὸ τὸ ὄρθιον θυμῷ φερομένων· 39, 25 : Πρὸς τὸ ἀεὶ καθιστάμενον τῷ κόρῳ καὶ τῇ ἡδονῇ φερομένους· 59, 4 : Πρὸς πράξεις ἐφέρετο.] ‖ Φέρεσθαι, Studio alicujus rei teneri, Versari, Occupatum esse, Bud. p. 393, exemplum afferens ex Diog. L. [4, 61 : Φιλόπονος ἄνθρωπος γέγονεν, εἰ καί τις ἄλλος, ἐν μὲν τοῖς φυσικοῖς ἧττον φερόμενος, ἐν δὲ τοῖς ἠθικοῖς μᾶλλον.] ‖ Φέρεσθαι jungitur etiam adverbiis nonnullis; dicitur enim καλῶς φέρεσθαι, Is quicum bene agitur, Is cui res feliciter cedunt : et vicissim κακῶς φέρεσθαι, Is quicum male agitur, Cui res infeliciter cedunt. [Plut. V. Alcib. c. 14 : Κακῶς φερομένῳ τῷ Νικίᾳ παρῆσαν ὥσπερ κατὰ τύχην πρέσβεις. Thucyd. 2, 60 : Καλῶς φερόμενος ἀνὴρ τὸ καθ' ἑαυτόν· 5, 15 : Ἀθηναῖοι οὕπως ἤθελον εὖ φερόμενοι ἐπὶ τῇ ἴσῃ καταλελύσθαι.] Itidemque cum comparativis ἄμεινον et χεῖρον. [Isocr. p. 120, B : Ἄμεινον τῶν ἄλλων ἐφέρεσθε.] Sed et res alicujus dicuntur καλῶς φέρεσθαι, s. κακῶς. Vide Bud. p. 392. [Xen. Hell. 3, 4, 25 : Τισσαφέρνην αἴτιον εἶναι τοῦ κακῶς φέρεσθαι τὰ αὐτοῦ· OEcon. 5, 17 : Εὖ φερομένης τῆς γεωργίας.] Gallice autem dicimus *Je me porte bien*, item *Mes affaires se portent bien*, quod sonat ad verbum (ut docendi gratia ita loquar), Καλῶς φέρω ἐμαυτὸν, et τὰ ἐμὰ πράγματα καλῶς φέρουσιν ἑαυτά. Vicissimque *Je me porte mal*, etc. Nonnunquam dicitur aliquis εὖ φέρεσθαι ἔν τινι. Thuc. [5, 16 : Πλεῖστα τῶν τότε] εὖ φερόμενος ἐν στρατηγίαις, Cui bene cedit imperatoris munus. [Ex hoc ut videtur l. HSt. in Indice] « Εὐφερόμενος, Elatus animo, Insignis effectus, Celebris, VV. LL. sine ulla auctoritate. » [Xenoph. Hell. 2, 1, 6 : Λύσανδρον αἰτήσοντας ἐπὶ τὰς ναῦς εὖ φερόμενον παρὰ τοῖς συμμάχοις κατὰ τὴν προτέραν ναυαρχίαν. Contrarium πονήρως 1, 5, 17 : Πονήρως ἐν τῇ στρατιᾷ φερόμενος. Isocr. p. 236, A : Οὕτως ἀτυχῶς φέρομαι παρ' αὐτοῖς· 411, A : Εὖ παρὰ τοῖς πολλοῖς ... φερόμενος. Dio Cass. Exc. p. 43, 1 : Ἐν τῷ πλήθει εὖ φερόμενος· l. 38, 12 : Παρ' οἷς πλεῖστος ἐφέρετο. Plato Epist. 7, p. 328, E : Ἣν (φιλοσοφίαν) ἀτίμως φῂς ὑπὸ τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων φέρεσθαι.]

[‖ Φέρομαι, forma media, Fero mecum. Herodot. 7, 50 : Πολλὴν φορβὴν φερόμενοι πορευόμεθα· 4, 67 : Ἐπεὰν φακέλους ῥάβδων ἐνείκωνται. ‖ Moveo. Plato Eryx. p. 395, B : Πεττοὺς, οὓς εἴ τις φέροιτο, δύναιτ' ἂν τοὺς ἀντιπαίζοντας ποιεῖν ἥττᾶσθαι οὕτως ὥστε μὴ ἔχειν ὅ τι πρὸς ταῦτα ἀντιφέρουσιν.]

‖ At Φέρομαι activam signif. habens, interdum quidem iisdem accusativis jungitur, quibus et activum φέρειν, ut φέρεσθαι μισθὸν, quod et φέρειν μισθὸν, sic tamen ut illud usitatius sit quam hoc. Xen. OEc. [1, 4] : Καὶ πολύν γε μισθὸν φέροιτ' ἂν κτλ. Apud Eund. vero [ib. 1, 6] et activa voce, Προσέτι καὶ μισθὸν τούτου φέροι. Sic φέρεσθαι τὸ ἆθλον, et φέρεσθαι δόξαν, Ferre et mereri. Latini itidem dicunt Præmium ferre, et Mercedem, s. Pretium, nec non Laudem ferre s. Gloriam. [Κῦδος οἴσεσθαι Hom. Il. Χ, 217.] Huc pertinet etiam τὰ πρῶτα φέρεσθαι, Primas partes ferre, Primariam auctoritatem habere. Bud. ex Luciano [Icarom. c. 30, et V. H. 2, 18], et Pausania [7, 10, 2 : Φερόμενοι τὰ πρῶτα ἐν Θήβαις. Herodot. 8, 104 : Φερόμενος οὐ τὰ δεύτερα εὐνούχων παρὰ τῷ βασιλέϊ. Callim. Del. 4 : Δῆλος δ' ἐθέλει τὰ πρῶτα φέρεσθαι ἐκ Μουσέων. Moschus 3, 57 : Μὴ δεύτερα σεῖο φέρηται. Hæc et alia attulerunt Wess. et Valck. ad Herodot. 9, 78. Rarius cum activo φέρειν, de quo supra diximus.] Affert præterea et ἔλαττον φέρομαι, pro Posteriores partes fero, ex Greg. Naz. [Οὐχ ὅτι κἂν τούτοις ἔλαττόν τινος ἠνέγκατο. « Herodot. 7, 168 : Ἤλπιζον πλέον τι τῶν ἄλλων οἴσεσθαι· 7, 211 : Οὐδὲν πλέον ἐφέροντο· 6, 100 : Ἴδια κέρδεα παρὰ τοῦ Πέρσεω φέρεσθαι. » Schweigh. Plato Phædr. p. 256, D : Οὐ σμικρὸν ἆθλον τῆς ἐρωτικῆς μανίας φέρονται· 245, B : Φερέσθω τὰ νικητήρια· Rep. 3, p. 406, B : Καλὸν ... τὸ γέρας ... τῆς τέχνης ἠνέγκατο· 7, p. 537, B : Τιμὰς ... μείζους τῶν ἄλλων οἴσονται· 10, p. 613, C : Τὰ ἆθλα παρὰ τῶν ἀνθρώπων φέρονται.] Item φέρεσθαι χάριν, Beneficium accipere s. Præmium. Andoc. [p. 21, 2] : Χάριν οὖν, οὐ μῖσός, εἰκός με τῷ δυστυχήματι τούτῳ φέρεσθαι. Possumus autem reddere ad verbum quoque, Ferre gratiam, ex hoc Livii l. : Gratiam et gloriam haud immeritam annonæ levatæ tulit. Itidem vero illud μῖσος φέρεσθαι, Odium ferre, ex Terent. [Dio Cass. 41, 30 : Τῶν ἐγκλημάτων τὸ ἴσον φερόμεθα· Exc. p. 59, 88 : Τὴν αἰτίαν τοῦ πολέμου πᾶσαν φερομένου.] Apud Hom. quoque pro Ferre, Consequi, Accipere [Il. Δ, 97] : Δῶρα φέροιο. [Od. Α, 317 : Δῶρον ... δόμεναι οἴκονδε φέρεσθαι· Κ, 124 : Ἀτερπέα δαῖτα φέροντο.] Ex Od. Ο, [82] :

Δώσει δέ τι ἕν γε φέρεσθαι, Unum quodpiam munus habere. [Il. Λ, 798 : Καί τοι τεύχεα καλὰ δότω πόλεμόνδε φέρεσθαι.] Apud Eundem potest alicubi reddi etiam Reportare, ut quum dicit φέρεσθαι κράτος, Il. N, [486], Σ, [308.] || Φέρομαι πένθος ἐπί σοι, ex Phalaridis Epist., pro Habeo luctum propter te, i. e. Afficior luctu, Percipio luctum ex tuis rebus.

[Φερὼν, ὁ, Pheron, rex Ægypti. Herodot. 2, 111 : Σεσώστριος τελευτήσαντος ἐκδέξασθαι ἔλεγον τὴν βασιληΐην τὸν παῖδα αὐτοῦ Φερών· ubi libri Φέρων vel Φερῶν, nonnulli Φέρωνα.]

[Φέρων, ωνος, ὁ, Phero, Berœæ conditor. Steph. Byz. s. v. Βέροια.]

[Φερωνία, ἡ, Feronia, ὄνομα κύριον, ap. Suidam. (Male Φηρωνία ap. Zonar. Lex. p. 1804.) Est nomen urbis et deæ ap. Latinos, cujus de origine Dionys. A. R. 2, 49 : Καταχθέντες τῆς Ἰταλίας περὶ τὰ καλούμενα Πωμεντῖνα πεδία τότε χωρίον ἐν ᾧ πρῶτον ὡρμίσαντο Φερωνίαν ἀπὸ τῆς πελαγίου φορήσεως ὀνομάσαι, καὶ θεᾶς ἱερὸν ἱδρύσασθαι Φερωνίας, ἧ τὰς εὐχὰς ἔθεντο· ἣν νῦν ἑνὸς ἀλλαγῇ γράμματος Φαρωνίαν καλοῦσιν· 3, 32 : Ἱερόν ἐστι κοινῇ τιμώμενον ὑπὸ Σαβίνων τε καὶ Λατίνων, ἅγιον ἐν τοῖς πάνυ, θεᾶς Φερωνείας (corrige Φερωνίας) ὀνομαζομένης, ἣν οἱ μεταφράζοντες εἰς τὴν Ἑλλάδα γλῶσσαν οἱ μὲν ἀνθηφόρον, οἱ δὲ φιλοστέφανον, οἱ δὲ Φερσεφόνην καλοῦσιν. Strabo 5, p. 226 : Ὑπὸ τῷ Σωράκτῳ ὄρει Φερωνία πόλις ἐστὶν ὁμώνυμος ἐπιχωρίᾳ τινὶ δαίμονι. Scriptorum Latinorum locos v. apud Forcellinum s. h. v.]

[Φερωνυμέω, Vero nomine appello. Eustath. p. 656 extr. : Τὸ « Ἰλίου ἶφι ἀνάσσειν » εὐχή ἐστι τοῦ φερωνυμηθῆναι τὸν Ἀστυάνακτα κληθέντα παρὰ τὸ ἄστεος ἀνάσσειν. Idem Opusc. p. 99, 70 : Ἐξ ἧς (τῆς κακώσεως) καὶ φερωνυμεῖται ὁ μνησίκακος. G. D. Optat. φερωνυμοίης Mich. Acominat. Paneg. p. 32, 27 Tafel. Hase.]

Φερωνυμία, ἡ, Nominis convenientia cum re, Nominis congruentia. Eust. p. 776 : Διὸ καὶ τὴν Ἀλκυόνην ὁ ποιητὴς ἐπώνυμον οὕτω καλεῖσθαί φησιν, ἤγουν κατὰ φερωνυμίαν, ἢ μάλιστα εἰπεῖν, κατὰ ἐμφέρειαν ὀνόματος. [Id. in Opusc. p. 254, 1. Oppian. Hal. 1, 243 : Τοίων δὲ φερωνυμίην λάχεν ἔργων. G. D. De Nicæa urbe Theod. Lascaris Imp. Orat. p. 5, 2; 12, 7 Bachm., τὴν φ. τῇ πράξει συμμίξασαν. Hase.]

Φερώνυμος, ὁ, ἡ, q. d. Ferens nomen suum, i. e. Ferens veritatem nominis sui : ut familiarem afferam expositionem, et quæ omnino sit ad verbum : i. e. Cui verum est nomen, Qui vere est talis, qualem nomen testatur : cui contr. est ψευδώνυμος. Potest etiam exponi Suo respondens nomini, Ex re nomen habens : ut Ovid. de anu dixit, quæ ut Διψὰς vocabatur, sic vere semper erat διψαλέη. [Phot. et Suidas : Φ., ἀληθὲς ἔχων τὸ ὄνομα. Apud Hesych. ἀληθεύων τῷ ὀνόματι. Ælian. N. A. 17, 8 : Ζῷόν τι λεγόμενον κῆπον· φερώνυμον δὲ εἶναι καὶ εἰκότως· ἔχειν γὰρ χροὰς πολλάς. Dio Cass. 56, 9 : Ἵνα καὶ αὐτοὶ τῆς ἐπωνυμίας ταύτης μεταλάβητε καὶ ἐμὲ φερώνυμον αὐτῆς ποιήσητε.] Theodorit. H. E. 1 : Τὴν ἐν Ἱεροσολύμοις δὲ προεδρείαν Μακάριος ἐπιστεύθη, φερώνυμος ἀνὴρ, καὶ παντοδαποῖς κοσμούμενος ἀγαθοῖς, Moribus nominis sui vim significatumque referens, et apposite sic nuncupatus, quasi nomen ejus, ad exitum ejus omen fuerit, Bud. Idem 5 : Πραΰλος τὴν τῆς ἐκκλησίας ἐπιστεύθη κηδεμονίαν, ἀνὴρ τῷ ὄντι φερώνυμος, i. e. Qui ut πραΰλος vocatur, ita est re vera πραΰς, Mitis et clemens. Sonat autem πραΰλος q. d. Clementulus. Et φερώνυμον ὄνομα, quod Hom. et Hesiod. appellarunt ἐπώνυμον, ut multis supra docui. [Nil. Epist. p. 85, 18. Greg. Naz. t. 1, p. 342, C. Amphiloch. p. 22, C. Athanas. t. 2, p. 451, B, et Cyrill. Catech. p. 203, B, ὁ φ. Στέφανος. Epist. præfixa Doctrinæ Dorothei Archim. p. 746, A, τὸν τῆς δωρεᾶς τοῦ Θεοῦ φ. Hesych. Centur. p. 1018, D, ὁ ἡσυχίας φ. Iamblich. In Nicom. Arithm. p. 148, 12, τὸν διὰ τοῦτο φ. Τίμαιον. Hase. || I. q. ἐπώνυμος, Cognomen gerens, cum genit. Nicand. Ther. 666 : Ἄλλην δ' Ἀλκιβίοιο φερώνυμον αἴρεο ποίην. Lycophr. 164 : Φερωνύμους ἔδυψε Νηρέως τάφους· et 599, 1081. Nonn. Dion. 41, 365 : Νύμφης ὀψιγόνοιο φερώνυμος. Orph. Arg. 717 : Λύκος ποταμοῖο φ. Coluth. 242 : Ἄνθος ἀριζήλοιο φερώνυμον ἡβητῆρος. Christod. Ecphr. in Anth. Pal. 2, 32. Anon. ib. 9, 635.]

Φερωνύμως, Nomine vere ipsi rei respondente, Nomine rei congruo. Item φ. προσαγορεύειν, A similitudine congrua, recte appellare : sequendo Budæi interpr., qui hæc verba Aristot. De mundo [c. 6] : Ὑπὸ τοῦ φ. ἂν κορυφαίου προσαγορευθέντος, ita vertit, Quem a similitudine sane congrua κορυφαῖον mundi recte appellaris. [Heraclit. Alleg. c. 20 : Φ. ὠκεανὸν εἰπὼν τὴν ὑγρὰν φύσιν παρὰ τὸ ὠκέως νάειν. Eustath. p. 776, 50 : Φ. ὁ Ὀδυσσεὺς ὠνόμασται· et in Opusc. p. 147, 20; 208, 20. Schol. cod. Paris. ad Lycophr. 1 : Φ. λέλογχε τὴν κλῆσιν. G. D. Schol. ad Dionys. Per. p. 319, 15 Bernh. Boiss. Philo vol. 1, p. 650, 49. Jo. Climac. p. 226, 12. Const. Acrop. Serm. de Jo. Damasc. Actt. SS. Maii t. 2, p. 741, A, de Leone Isauro, τὸν ἀνήμερον φ. θῆρα, τὸν αὐτόχρημα λέοντα. Const. Tian. De transl. S. Euphemiæ ibid. Sept. t. 5, p. 280, A, de Irene Aug. ejusque filio, φ. τῷ κόσμῳ εἰρήνην βραβεύοντας. Actt. Procopii ib. Maio t. 2, p. 565, C, Προκ. ἔσῃ φ. καλούμενος. Const. Acrop. Enc. Theodosiæ ib. t. 7, p. 69, B, τὸ φ. θεόσδοτον ὄνομα, Θ. S. Hieron. t. 4, part. 2, col. 562, 26 Martian. : « Sorori tuæ Serenillæ, quæ φ. calcitis fluctibus seculi, ad Christi tranquilla pervenit. » Erasmus, quum invenisset in edd. *feronomos*, inexplicabile opinabatur voc., exemplarque emendatius exspectabat. Hase.]

[Φερώρας, ὁ, Pheroras, ὄνομα κύριον apud Suidam. Est Antipatri filius, Herodis frater natu minimus, sæpissime memoratus ab Josepho, cujus loci collecti sunt in Indice ed. Didot. vol. 2, p. 461, velut A. J. 16, 7, ubi quattuor casuum exempla sunt, Φερώρας Φερώρα Φερώρᾳ Φερώραν.]

[Φεσκάσιον, μάγγανον πλοϊκὸν, Phot. et Suidas. Recte fortasse Meurs. in Gloss. p. 400, μ. πολεμικὸν, Machina bellica.]

[Φέτα, ἡ. Theophr. ap. Athen. 2, p. 42, A : Τὸ ἐν Φέτᾳ καὶ Πύρρᾳ (ὕδωρ). Nomen corruptum. Φείᾳ Schneider. ad Theophr. vol. 3, p. 827, quod Φειᾷ vel Φεᾷ scribendum erat.]

[Φετιάλεις. V. Φιτιαλεῖς.]

[Φετμὴ vitiose pro ἐφετμὴ, quod v.]

Φεῦ, Heu, Eheu. [Phot. et Suidas : Φεῦ, σχετλιαστικὸν (σχετλιασμοῦ apud Hesych.) ἐπίρρημα, ἢ ὀδυνηρὸν οἴμωγμα. Hesych. : Φεῦ φεῦ· ἴσον τῷ οἴμοι. Frequentissimus hujus interjectionis usus est in tragœdia in diverbiis pariter atque in carminibus melicis, et ita quidem ut modo simplex φεῦ modo duplicatum φεῦ φεῦ vel intra vel extra metrum collocatum sit. Æsch. Pers. 285 : Φεῦ, τῶν Ἀθηνῶν ὡς στένω μεμνημένος· 725 : Φεῦ, μέγας τις ἦλθε δαίμων· 568 : Τοὶ δ' ἄρα πρωτόμοροι δὴ (φεῦ), λειφθέντες κτλ. 576 : Γναπτόμενοι δ' ἀλὶ δεινᾷ (φεῦ) σκύλλονται κτλ. Prom. 687 : Ἔα ἔα, ἄπεχε, φεῦ· Sept. 1054 : (Φεῦ φεῦ) ὦ μεγάλαυχοι κτλ. 135 : Σύ τ' Ἄρης, φεῦ φεῦ, Κάδμου ἐπώνυμον πόλιν φύλαξον. Eurip. El. 262 : (Φεῦ), γενναῖον ἄνδρ' ἔλεξας, et quæ sunt similia multa ap. Sophoclem et Euripidem. Φεῦ δῆτα in responsione ad præcedens φεῦ Soph. El. 843. Cum genit. Æsch. Sept. 597 : Φεῦ τῆς ἀνύμφου δυσμόρου τε σῆς τροφῆς. Eurip. Hipp. 936 : Φεῦ τῆς βροτείας, ποῖ προβήσεται, φρενός. Cum παπαῖ conjunxit Soph. Phil. 785 : Παπαῖ, φεῦ, παπαῖ μάλ', ὦ πούς· et inverso ordine 792 : Φεῦ, παπαῖ· παπαῖ μάλ' αὖθις.] Xenoph. Cyrop. 7, [3, 8] : Φεῦ, ὦ ἀγαθὴ καὶ πιστὴ ψυχὴ, οἵχῃ δὴ ἀπολιπὼν ἡμᾶς. [Plato Phædr. p. 263, D : Φεῦ, ὅσῳ λέγεις τεχνικωτέρας νύμφας... πρὸς λόγους εἶναι· 273, C : Φεῦ, δεινῶς γ' ἔοικεν ἀποκεκρυμμένην τέχνην ἀνευρεῖν ὁ Τισίας· Hipp. maj. p. 287, B : Φεῦ ὡς εὖ λέγεις.] Alibi autem [Xenoph. Cyrop. 3, 1, 39] cum genit. : Φεῦ τοῦ ἀνδρὸς, de homine indigna morte perempto. Cum nominativo ap. Soph. [Aj. 983], Φεῦ τάλας, Heu me miserum! O me miserum! Eur. autem accusativo junxit [Phœn. 1741 : Φεῦ τὸ χρήσιμον φρενῶν· ubi mirantis est ut in loco Soph. statim afferendo]. Dicitur et φεῦ, φεῦ, Heu, heu. [Φεῦ δᾶ (Dor. pro φεῦ γῆ) ap. Eurip. Phœn. 1304, ubi schol. ab aliis conjunctim scribi φεύδα annotavit. Dixi de hac formula s. v. Γῆ vol. 2, p. 488. G. D.] || Φεῦ, admirantis, ut Phy ap. Terent. Adelphis [3, 4, 49], Papæ [Soph. Ph. 234 : Φεῦ τὸ καὶ λαβεῖν πρόσφθεγμα τοιοῦδ' ἀνδρὸς ἐν χρόνῳ μακρῷ. Frequentius cum genit.], ut φεῦ τοῦ λόγου, Papæ quid ego

audio! Sic φεῦ τοῦ κάλλους, Papæ qualem pulcritudinem! O qualem pulcritudinem! [Aristoph. Av. 1724: Ὦ φεῦ φεῦ τῆς ὥρας, τοῦ κάλλους.] In Epigr. [Mariani Anth. Pal. 9, 626]: Φεῦ πνοιῆς ὅσσον ἀνῆψεν ἔαρ, Dii boni quantum etc. Item φεῦ φεῦ, ap. Aristoph. Av. [162]: Φεῦ φεῦ, ἦ μέγ' ἐνορῶ βούλευμ' ἐν ὀρνίθων γένει. Ubi annotat schol.: Ἔστι μὲν σχετλιαστικὸν, νῦν δὲ θαυμαστικόν. [Id. Ran. 141: Φεῦ (extra versum), ὡς μέγα δύνασθον πανταχοῦ τὼ δύ' ὀβολώ.] Alicubi redditur etiam, Per deos immortales. [Philostr. p. 673: Φεῦ τῶν ὀφθαλμῶν, ὡς ἐπαφρόδιτοί τε καὶ φιλικοὶ φαίνονται· 832: Φεῦ τοῦ βραχίονος ... φεῦ τῶν στέρνων. Alciphr. 1, 1: Φεῦ τῆς εὐοψίας.]

Φεύγυδρος, ὁ, ἡ, Qui aquam fugitat, refugit et reformidat aquam. Ita vocat Polybus [ap. Cæl. Aurel. Ac. M. 3, 9] eum, qui alio nomine ὑδρόφοβος s. ὑδροφοβικὸς nominatur.

Φεύγω, [φεογειν et φεογετω scriptum in inscr. Amphipolitana ap. Bœckh. 2008, vol. 2, p. 63: quod cum Εοπαμων, Εοελθων, εοεργετης, αοτους, ταοτα, quæ in inscriptionibus et numis reperiuntur, comparavit Bœckh. in commentatione de Hermia in Actis Acad. Boruss. a. 1853, p. 23. G. D.] fut. φεύξομαι, et φευξοῦμαι. [Φευξοῦμαι est Dorica futuri forma, qua terminatione etiam Attici poetæ interdum usi sunt metri caussa quum in hoc verbo tum in similibus πλευσοῦμαι et πνευσοῦμαι. Sic Eurip. Bacch. 658: Ἡμεῖς δέ σοι μενοῦμεν, οὐ φευξούμεθα· Hel. 500: Οὐδ' αὖ τὸ δεινὸν προσπόλου φευξούμεθα· et ib. 1041. Aristoph. Ach. 1128: Ἐνορῶ γέροντα δειλίας φευξούμενον, ut φευξούμεθα et ἀποφευξούμεθα in fine trimetri Pl. 447, Av. 932. Porro φευξεῖται et διαφευξοῦμαι in metro anapæstico Pl. 496, Nub. 442. Verum ubi nulla est ejusmodi necessitas, tam constans vulgaris formæ φεύξομαι usus est, ut absurdum sit formam Doricam paucis quibusdam in ll. sine ulla ratione a poetis positam esse credere, velut ab Euripide Med. 604 in libris plerisque: Ἐγὼ δ' ἔρημος τήνδε φευξοῦμαι χθόνα, in nonnullis Hipp. 1093: Σύνθακε, συγκύναγε, φευξούμεσθα δή· in omnibus Bacch. 797: Φευξεῖσθε πάντες ... Aristoph. Ach. 203 in cod. Rav.: Ἐγὼ δὲ φευξοῦμαί γε τοὺς Ἀχαρνέας, ubi ceteri φεύξομαι. Librorum autem quæ sit in hac re fides, eo æstimari potest quod ne metri quidem lex librarios impedivit quominus Doricam formam temere inferrent, velut in libris quibusdam Eurip. Or. 1594: Οὐ φευξούμεσθα, πυρὶ δ' ἀνάψομεν δόμους. Multo minus locus ei est in oratione prosa, velut φευξεῖται et φευξεῖσθαι ap. Platon. Leg. 1, p. 635, B, C: quod quis tandem sibi persuadeat scripsisse Platonem, qui alibi constanter φεύξομαι, φεύξεται, φευξόμεθα, φεύξονται scripsit? Omittimus alia quæ hic illic manifestis illata sunt scribarum erroribus, velut φευξούμενοι ap. Dion. Cass. 40, 25, et in Exc. Urs. 68, 19, φευξούμενος pro vulgato φευξόμενος, aut φευξουμένους ap. Suidam s. v. Ὀστρακισμὸς in excerptis ex scholiasta Aristoph. Eq. 851, apud quem recte scriptum φευξομένους. Similia librariorum peccata in formis futuri πλευσοῦμαι et πνευσοῦμαι pro πλεύσομαι et πνεύσομαι illatis notavi s. v. Πλέω vol. 6, p. 1194. Aor. 1 ἔφευξα annotavit Hesych., Ἔφευξαν per ἔφυγον interpretatus. Aor. 2 pluralis persona tertia ἔφυγαν pro ἔφυγον est ap. Joann. Mal. p. 66, 12. Φεύξασθαι, forma aoristi veteribus inaudita, in codd. quibusdam Hom. Il. O, 700, et Apoll. Rh. 2, 172, pro φεύξεσθαι, quod recte legitur in aliis. Nec διαφεύξασθαι satis certum ap. Pseudo-Hippocr. Epist. p. 1290, 45: Τίσι χρὴ θεραπείαις χρωμένους ἀσφαλῶς διαφεύξασθαι τὸν ἐπιόντα λιμόν. Nihili est præsens φεύγονται ap. Theoph. Nonn. c. 271, p. 324, ubi in aliis libris φεύγοντες vel φεύγουσι. G. D.] Præter. πέφευγα. [Optat. πεφεύγοι Hom. Il. Φ, 609; ἐκπεφευγοίην Soph. OEd. T. 840. Plusquamperf. ἐπεφεύγειν.] Aor. 2 Ἔφυγον [cujus forma iterativa Φύγεσκε ap. Hom. Od. P, 316, ut φεύγεσκον imperfectum est ap. Herodot. 4, 43. Ab hoc aoristo futurum φυγῶ fictum videri potest, quod legitur in gl. cod. Paris. Aristoph. Pl. 496, ubi φευξεῖται per φυγεῖ explicatur. Sed male scriptum esse potest pro φύγῃ, subjunctivo aoristi, quo recentiores Græci pro futuro uti solent. Certius est φυγοῦνται pro φεύξονται dictum in Orac. Sibyll. 11, 45. G. D.], Fugio, Fugam capio, s. capesso aut ineo, Do me in fugam, etc. [ap. scriptores inde ab Homero quosvis.] Hom. Od. Ω, [54]: Ἴσχεσθ' Ἀργεῖοι, μὴ φεύγετε, κοῦροι Ἀχαιῶν. [Ib. I, 43: Διερῷ ποδὶ φευγέμεν.] Alibi [Il. H, 94: Πῇ φεύγεις μετὰ νῶτα βαλὼν κακὸς ὡς ἐν ὁμίλῳ;] Π, 422: Πόσε φεύγετε. [Et sic cum aliis adverbiis præpositionibusque ἀπὸ, διὰ, εἰς, ἐκ, ἐπὶ, πρὸς, ὑπὸ, ut ap. Æsch. Suppl. 777: Ποῖ φύγωμεν Ἀπίας χθονός; Eum. 117: Οἴχεται φεύγων πρόσω· Suppl. 14: Φεύγειν ἀνέδην διὰ κῦμ' ἄλιον· Eum. 175: Ὑπὸ γᾶν φυγών. Soph. Aj. 403: Ποῖ τις οὖν φύγῃ; Plato Theæt. p. 176, A: Ἐνθένδε ἐκεῖσε φεύγειν· Leg. 6, p. 762, B: Εἰς ἕτερον ἀεὶ τόπον φεύγοντες. Xenoph. Cyrop. 7, 2, 4: Ἔφευγον ἀπὸ τῶν τειχῶν· Hell. 4, 2, 23: Ἔφευγον πρὸς τὰ τείχη· 3, 5, 19: Ἔφευγον πρὸς τὸ ὄρος· 4, 3, 17: Ἔφυγον ἐπὶ τὸν Ἑλικῶνα· Cyrop. 7, 2, 1: Κροῖσος ἐπὶ Σάρδεων ἔφευγε.] Et [Il. B, 59], φεύγειν ἐς πατρίδα. Item φεύγων ἐξ Ἄργεος, et φεύξομαι ἐκ πολέμοιο. Interdum autem addit verbum ei oppositum διώκειν, i. e. Persequi, Il. X, [157]: Τῇ ῥα παραδραμέτην, φεύγων, δ δ' ὄπισθε διώκων. Sic Xen. Cyrop. 7, [1, 40]: Φευγόντων, διωκόντων, κρατούντων, κρατουμένων. [De constructione cum genitivo loci, omisso ἐκ, infra dicetur. Participium φεύγων interdum cum compositis conjungitur successum fugæ significantibus, διαφεύγειν, ἐκφεύγειν, καταφεύγειν, προφεύγειν. Sic Hom. Il. Ξ, 81: Βέλτερον ὃς φεύγων προφύγῃ κακὸν ἠὲ ἁλώῃ. Herodot. 5, 95: Αὐτὸς μὲν φεύγων ἐκφεύγει. Aristoph. Ach. 177: Δεῖ γάρ με φεύγοντ' ἐκφυγεῖν Ἀχαρνέας. Herodot. 4, 23: Ὃς ἂν φεύγων καταφύγῃ ἐς τούτους. Diodor. 17, 83: Ἐκφυγὼν ... ἔφυγε· et 102: Φυγὼν ... διέφυγε. Et cum ἀποφεύγειν in alia verbi significatione, de qua infra dicetur. Dixit de hoc genere Lobeck. Paralip. p. 532.] Sed in illo Hom. loco φεύγων ἐξ Ἄργεος, sicut et in aliis nonnullis, usurpatur de eo quem Latini dicunt Solum vertere. Apud Aristoph. φεύγειν φυγήν. [Eurip. Hel. 1041: Τίνα φυγὴν φευξούμεθα; Plato Leg. 4, p. 706, C: Φεύγουσι δή τινας οὐκ αἰσχρὰς φυγάς. Φυγὴν φεύγεις cum λῆρον λῃρεῖς similibusque locutionibus comparat Greg. Cor. De dial. Act. § 1. Cum acc. δρόμον Pind. Pyth. 9, 215: Ἐπεὶ φύγε λαιψηρὸν δρόμον, Celeri cursu fugit. Quod φεύγειν δρόμῳ dixerunt Diodor. 1, 91, aliique. Φεύγειν τὴν παρὰ θάλασσαν (sc. ὁδὸν) Herodot. 4, 12. Similiter Aristoph. Eq. 254: Οἶδε τὰς ὁδοὺς ἅσπερ Εὐκράτης ἔφευγεν εὐθὺ τῶν κυρηβίων· et Xenoph. De re eq. 8, 10: Ἢν ὁ μὲν φεύγῃ ἐπὶ τοῦ ἵππου παντοῖα χωρία.] At φεύγειν τι φυγῇ vide infra ex Plat. Interdum Effugio, Evado [Hom. Od. K, 131: Ἀσπασίως ἐς πόντον ἐπηρεφέας φύγε πέτρας νηῦς ἐμή], ut in illo proverbiali versu, Ἔφυγον κακὸν, εὗρον ἄμεινον, qui affertur etiam a Dem. [p. 313, 19.] Isocr. in Arch. [p. 133, C]: Φυγόντες τὴν βασιλέως τοῦ μεγάλου δεσποτείαν. [Pind. Ol. 6, 152: Ἀρχαῖον ὄνειδος εἰ φεύγομεν. Æsch. Pers. 100: Τόθεν οὐκ ἔστιν ὑπὲρ θνατὸν ἀλύξαντα φυγεῖν· Sept. 199: Λευστῆρα δήμου δ' οὔ τι μὴ φύγῃ μόρον· et quæ sunt similia, velut φ. τὸ μόρσιμον ib. 263; δούλειον ζυγὸν 793. Soph. El. 601: Χεῖρα σὴν μόλις φυγών· Ph. 1404: Αἰτίαν δὲ πῶς Ἀχαιῶν φεύξομαι; Plato Lach. p. 184, C: Οὐκ ἔσθ' ὅπως ἄν τις φύγοι τὸ καταγέλαστος γενέσθαι. || De mari recedente Joann. Mal. p. 485, 20: Ἐν τῷ καιρῷ τοῦ σεισμοῦ ἔφυγε θάλασσα εἰς τὸ πέλαγος ἐπὶ μίλιον ἕν.] Item Refugio, Vito, Declino, Aversor [Soph. Ant. 256: Λεπτὴ δ', ἅγος φεύγοντος ὡς, ἐπῆν κόνις· 412: Ὀσμὴν ἀπ' αὐτοῦ, μὴ βάλῃ, πεφευγότες· 263: Εἷς γάρ τις ἦν ἕκαστος οὐξειργασμένος κοὐδεὶς ἐναργὴς, ἀλλ' ἔφευγε πᾶς τὸ μή· i. e. τὸ μὴ ἐξειργασμένος εἶναι. Plato Prot. p. 354, C: Τὴν λύπην φεύγετε ὡς κακόν· Rep. 10, p. 619, A: Φ. τὰ ὑπερβάλλοντα ἑκατέρωσε], ut φεύγειν δικαστήριον ex Plat. Leg. [6, p. 767, D.] Et φεύγειν τὴν ἐλπίδα [σαίνουσαν], ex Plut. Rom. [c. 7 extr.], Spem rejicere. E Xen. cum ἀπό [Mem. 2, 6, 31]: Ἀπὸ τῆς Σκύλλης φεύγειν, Scyllam aversari. [Liban. Argum. Demosth. De Halonn. p. 75: Ἡ φράσις καὶ ἡ τῆς συνθέσεως ἁρμονία πολὺ τὸν Δημοσθενικὸν πεφευγυῖα τύπον, i. e. Longe remota ab dicendi genere Demosthenico.] Item cum infin. pro Recuso, ex Plat. [Apol. p. 26, A]: Διδάξαι ἔφυγες. Et [Ep. 3, p. 316, B:] Ἔφυγόν σοι κοινωνεῖν· quibus in locis redditur etiam verbo Nolle. [Herodot. 4, 76: Ξενικοῖσι νομαίοισι χρᾶσθαι αἰνῶς φεύγουσι.]

Idem [Plato] dixit φεύγειν τὶ φυγῇ ἁπλήστῳ, in Epist. [8, p. 354, C] : Ἀποτρέπεσθαι καὶ φεύγειν φυγῇ ἁπλήστῳ πεινώντων εὐδαιμόνισμα ἀνθρώπων καὶ ἀνοήτων. [|| Metaph. de verbo quod cui elabitur s. excidit in locutione Homerica ποιόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων Il. Δ, 350, Od. A, 64, Γ, 230, E, 22, et alibi. De habenis quæ de manibus fluunt Il. Ψ, 465 : Ἠὲ τὸν ἡνίοχον φύγον ἡνία.]

|| Φεύγω, Fugio patriam (ut loquitur Virg., et quidem Græcorum exemplo, ut opinor, utpote addentium aliquando hunc accus. πατρίδα [Hom. Od. O, 228 : Ἄλλων δῆμον ἀφίκετο πατρίδα φεύγων. Xen. Cyrop. 3, 1, 24], vel potius cum articulo, τὴν πατρίδα, ut ap. Lysiam et Plut. legitur. Fateor tamen posse et simplicius accipi illud Fugimus patriam), Exulo, Verto solum, ut [Hom. Il. I, 478 : Φεῦγον... δι' Ἑλλάδος εὐρυπόροιο· et] φεύγων ἐξ Ἄργεος in illo Hom. loco quem modo protuli; sed ibi additur, ἄνδρα κατακτάς. [Od. N, 259 : Φεύγω, ἐπεὶ φίλον υἷα κατέκτανον Ἰδομενῆος.] Estque φεύγω ἄνδρα κατακτὰς, quod in soluta oratione φεύγω ἐπὶ φόνῳ. Dicuntur φεύγοντες ἐπὶ φόνῳ, inquit Bud., Qui ob cædem exilio se multarunt. [Herodot. 6, 103 : Αὐτῷ φεύγοντι Ὀλυμπιάδα ἀνελέσθαι τεθρίππῳ συνέβη. Æsch. Eum. 462 : Κἀγὼ κατελθὼν, τὸν πρὸ τοῦ φεύγων χρόνον... Ag. 1668 : Οἷδ' ἐγὼ φεύγοντας ἄνδρας ἐλπίδας σιτουμένους· Choeph. 136 : Ἐκ δὲ χρημάτων φεύγων Ὀρέστης ἐστίν. Eurip. Heracl. 187 : Φεύγομεν πάτραν· El. 975 : Μητροκτόνος νῦν φεύξομαι.] Subjungit autem Bud. e Xen. [Hell. 1, 1, 27] : Ἠγγέλθη τοῖς στρατηγοῖς ὅτι φεύγοιεν οἴκοθεν ὑπὸ δήμου, et interpr. Quod a populo multati essent exilio. [Herodot. 4, 125 : Τοὺς ὁμούρους φεύγοντας ὑπὸ Σκυθέων· 5, 30 : Ἔφυγον ἄνδρες τῶν παχέων ὑπὸ τοῦ δήμου. Eodem sensu ib. c. 62 : Ἀλκμαιωνίδαι... φεύγοντες Πεισιστρατίδας, i. e. Qui Athenas reliquerant propter Pisistratidas. Et 6, 103 : Τοῦ τὸν πατέρα κατέλαβε φυγεῖν ἐξ Ἀθηνέων Πεισίστρατον. Dinarch. p. 95, 4 : Τῶν τις ωευγόντων ἐξ Ἀρείου πάγου (i. e. Areopagi sententia).] Ex Eod. [Xen. l. c.] : Ὅτι ἀδίκως ἅπαντες φεύγοιεν παρὰ τὸν νόμον. [Demosth. p. 648, 23 : Τὸν φυγόντα δέχεσθαι. Æschin. p. 72, 3 : Τοὺς δι' εὐσέβειαν φυγόντας κατήγαγον. Lysias p. 168, 28 : Κατέρχονται οἱ φεύγοντες.] Et ἡ τῶν φευγόντων κάθοδος, Revocatio exulum, Reditus in patriam. Apud Lucian. [Toxar. c. 18] de Dinia, qui cædem perpetrarat : Ἐπεὶ δὲ ἤδη ἔφευγεν ὁ Δεινίας κτλ. Paulo ante autem, Ἐν ταύτῃ (τῇ νήσῳ) φεύγειν εἰς ἀεὶ τεταγμένος ὑπὸ τοῦ βασιλέως. Ex Plat. autem [Leg. 9, p. 871, D; 877, C] φεύγοντες ἀειφυγίαν, Perpetuo exilio multati. [Ib. p. 877, E : Οταν ἐν ἀειφυγίᾳ τις φύγῃ.] Sed et cum accus., de quo hujus verbi usu dixi paulo ante, φεύγειν τὴν πατρίδα, et φεύγειν τὴν πόλιν, Exulare patria, sua civitate.

|| Φεύγων [et φυγὼν], Reus et postulatus, Qui causam dicit, ut φεύγων φόνου, ὕβρεως. [Demosth. p. 311, 1 : Ὁ πολλάκις μὲν φυγὼν, μηδεπώποτε δ' ἐξελεγχθεὶς ἀδικῶν.] Et φεύγων δίκην vel ἔγκλημα ὑπό τινος, Qui actione aliqua in judicium tractus est, Contra quem lege agitur. [Aristoph. Nub. 167 : Ἦ ῥᾳδίως φεύγων ἂν ἀποφύγοι δίκην.] Demosth. : Εἴ τις ὑμῶν φεύγων δίκην ὑπὸ τούτου. Quæ habes ap. Bud. p. 14. Apud Eund. p. 39, Φεύγων δουλείας, qui status controversiam patitur. Sic dicitur ut φεύγων ξενίας, Qui peregrinitatis reus est. Et φεύγων ἀνδροφονίας, Homicidii reus. Hæc ille. [Plato Apol. p. 35, D : Ἀσεβείας φεύγοντα ὑπὸ Μελήτου τουτουί. Lysias p. 118, 42 : Φεύγω φόνου· 101, 7 : Περὶ τῆς αἰτίας ἧς ἐγὼ φεύγω.] In quibus licet participii duntaxat mentionem faciat, sciendum est et ipsum verbum hanc signif. habere; profert enim ipsemet alibi ex eod. Demosth. [p. 865, 12] : Ὅτι δικαίως καὶ προσηκόντως οὗτος φεύγει ταύτην ὑπ' ἐμοῦ τὴν δίκην, i. e. διώκεται καὶ κατηγορεῖται, inquit. [Et p. 1184 extr.] In VV. LL. ex Plut. Popl. [c. 11] : Καὶ τοῖς φεύγουσι τὴν δίκην ἐπικαλεῖσθαι τὸν δῆμον ἔδωκε. Ex Eod. in Pericle [c. 10] : Ἔφυγε τὴν θανατικὴν δίκην. Indidem [c. 22] : Φεύγει δίκην ἀσεβείας, Ἑρμίππου διώκοντος. Ex Eod. in Rom. : Δίκην φεύγειν παρὰ τῷ κριτῇ. Item ex Isocr. [p. 356, D], φεύγω δίκην πέντε ταλάντων. Ex Luciano [Hermot. c. 81], φεύγω δίκην τῶν βιαίων. Et sequente ὑπὸ (ut paulo ante in locis duobus Dem.), ex Plat. Apol. Socr. [p. 19, C] : Μήπως ἐγὼ ὑπὸ Μελίτου τοσαύτας δίκας φεύγοιμι. Sed et cum accus. γραφὴν [Plato Euthyphr. p. 6, A : Οὗ ἕνεκα τὴν γραφὴν φεύγω], ex Dem. [p. 310 extr. : Τὸ μηδεμίαν γραφὴν φυγεῖν. Idem :] Φεύγω γραφὴν ὕβρεως], et ex Philostr. Her. [Aristoph. Eq. 442 : Φεύξει γραφὰς ἑκατονταλάντους τέτταρας· ubi genitivum aliquem (sive is λιποταξίου sive alius fuit) excidisse metrum docet.] Sciendum est inveniri φεύγειν sine accus., sequente etiam ἐπί : affertur enim ex Thuc. [1, 138] : Φεύγων ἐπὶ προδοσίᾳ, pro Reus proditionis. Atque ita fuerit φεύγων ἐπὶ προδοσίᾳ i. q. φεύγων προδοσίας. Poteritque itidem dici φεύγων ἐπὶ ὕβρει, φόνῳ, pro φεύγων ὕβρεως et φόνου. Bud. tamen in φεύγειν ἐπὶ φόνῳ, dat verbo φεύγειν Exulandi duntaxat signif., ut docui paulo ante. [De psephismate Demosth. p. 638, 20 : Τὸ φεῦγον ψήφισμα, i. e. Psephisma controversum, de quo certatur utrum reprobandum an perferendum sit, ut exp. Reisk.] Idem annotat φεύγειν ἔγκλημα interdum non significare Actione conveniri, sed Crimen timere et vitare. Et affert ex Greg. Naz. : Δέδοικα μὴ τῆς ῥᾳθυμίας ἔγκλημα φεύγων, ἀπληστίας περιπέσω γραφῇ. Ex Synes. autem, Ἀλλὰ φυγεῖν τῆς δειλίας ἔγκλημα παρ' ὑμῖν ἠσχύνθημεν, Sed puduit nos apud vos in suspicionem et culpam vel reprehensionem timiditatis venire. Est autem observandum similem prorsus et huic respondentem signif. habere verbum Διώκω, quum ponitur pro Accuso, (ut vides in uno ex illis Plut. locis qui paulo ante allati fuerunt,) unde ὁ διωκόμενος idem est qui et ὁ φεύγων. [Plato Leg. 9, p. 855, D : Κατὰ τὸ στόμα τοῦ διώκοντός τε καὶ φεύγοντος· Euthyphr. p. 3, E : Φεύγεις αὐτὴν (τὴν δίκην), ἢ διώκεις; Isocr. De antid. p. 457, § 162 ed. Oxon. : Μήτε φεύγειν δίκας μήτε διώκειν.]

|| A pass. autem voce Φεύγομαι, minime alioqui usitata, ut opinor, est particip. Πεφυγμένος : dicitur enim esse pro πεφευγμένος, ablato ε, propter euphoniam. Est autem πεφυγμένος, Qui effugit, vitavit. Hom. Il. Z, [488] : Μοῖραν δ' οὔτινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν. [X, 219 : Οὔ οἱ νῦν ἔτι γ' ἔστι πεφυγμένον ἄμμι γενέσθαι· Od. I, 455 : Ὃν οὔπω φημὶ πεφυγμένον εἶναι ὀλέθρου. Cum genit. Od. A, 118 : Οὐδ' ἔνθα πεφυγμένος ἦεν ἀέθλων· quemadmodum Sophocles Phil. 1044 dixit : Εἰ δ' ἴδοιμ' ὀλωλότας τούτους, δοκοῖμ' ἂν τῆς νόσου πεφευγέναι, et Antig. 488 : Οὐκ ἀλύξετον μόρου κακίστου. Quod addito ἐκ dixit ib. 437 : Τὸ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐκ κακῶν πεφευγέναι ἥδιστον. Cum genit. loci scriptor Naupacticorum ap. schol. Apollon. Rh. 4, 86 : Φευγέμεναι μεγάροιο θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν· qui φευγέμεν ἐκ μεγάροιο dicere potuerat. Pseud.-Eurip. Med. 1300 : Πέποιθ' ... ἀθῷος αὐτὴ τῶνδε φεύξεσθαι δόμων. Pausan. 4, 22 : Ἀνανδρίᾳ καὶ ὑπὸ δειλίας φυγεῖν τότε ἤδη Ἀριστοκράτην τῆς μάχης. (Qui scriptor διαφυγεῖν quoque cum genit. construxit 2, 2, 1 : Δ. τοῦ ὅρκου.) Diodor. Exc. p. 528, 42 : Φεύγοντα τῆς πολιορκουμένης πόλεως εἶλε· ubi ἐκ addendum videbatur Schæfero ad schol. Apollon. p. 277. Joann. Malal. p. 86, 9 : Φεύγων τῆς φρουρᾶς.]

|| Πεφύγω autem, pro φεύγω, Fugio, est factum ex med. præt. Πέφυγα, ut docet etiam Eust. [p. 1596, 7], similia esse dicens, Πεπλήγω ex πέπληγα, et Λελάθω ex λέλαθα. Sed ap. Alcæum scribit legi etiam Πεφύγγω.

[Φεύδα. V. Φεῦ.]

[Φεύζω. HSt. s. v. Φεῦ :] Hinc est Φεύζειν, Clamare φεῦ : pro quo φεύζειν perperam in VV. LL. scriptum est φεύγειν. [Æsch. Ag. 1308 : ΚΑ. Φεῦ φεῦ. ΧΟ. Τί τοῦτ' ἔφευξας; Cum ὤζειν et οἰμώζειν comparavit Ælius Dionys. ap. Eustath. p. 1279, 36. Addere poterat οἴζειν.]

[Φευκταῖος. V. Φευκτέος.]

Φευκτέος, α, ον, Fugiendus, Vitandus. Plato Rep. 2, [p. 358, A] : Αὐτὸ δι' ἑαυτὸ φευκτέον, ὡς ὂν χαλεπόν. Apud Hesych. Φευκταῖοι, quod exp. ἀποτρόπαιοι. Sed leg. potius φευκτέοι. [Φευκταῖος defendit Struvius apud Schneider. comparato εὐκταῖος, cujus ad εὐκτέος ratio est eadem quæ inter φευκταῖος et φευκτέος intercedit : nam εὐκταῖος optabilem, εὐκτέος optandum significat. Et legitur ap. Adamant. Physiogn. 2, 27, p. 425 : Ταῦτα εἴδη κακορέκτου καὶ ... φευκταίου ἀνδρὸς,

ubi Sylburg. tacite scripsit φευκτέου. Porro in Constitt. Apostol. 2, 62, p. 271 : Φευκταῖαι δὲ αὐτῶν αἱ πανηγύρεις· et 4, 6, p. 294 : Φευκταῖοι δ' αὐτῷ καὶ πόρνοι· et mox iterum φευκταῖοι. Verum quum ibidem etiam φυλακταῖοι scriptum sit vitio manifesto pro φυλακτέοι, vix dubitandum quin φευκταῖοι quoque error sit librarii pro φευκτέοι. G. D. Et sic item corrigendum Vita Bacchi jun. p. 106, 9, τῆς φευκταίας αὐτῶν αἱρέσεως· Petrus Sic. Hist. Manich. p. 31, 1, φευκταίαν· 44, 6, φευκταῖοι, et alibi compluries. Hase.] Item Φευκτέον, Fugiendum est, Fugere oportet. [Eurip. Hel. 866 : Τί φ.; Heracl. 260 : Δεῦρο τοῖς κακοῖσι φ. Aristoph. Av. 392. Plato Phædon. p. 62, D : Φ. εἶναι ἀπὸ τοῦ δεσπότου· Gorg. p. 507, D : Ἀκολασίαν φ. Xen. Mem. 2, 6, 4 : Φ. καὶ τοῦτον· et addito ἐστὶ Hipparch. 8, 12. « Origen. C. Cels. p. 366; Athanas. vol. 1, p. 511, 669; Andr. Cret. p. 241.» Kall. Theodor. Prodr. p. 382, 385. Elberl. Antyll. ap. Oribas. t. 2, p. 41, 13 Daremb. Theodoret. Gr. aff. cur. p. 127, 4; 429, 9 Gaisf. Georg. Pachym. Decl. p. 180, 11 Boiss. Plotin. De unit. p. 81, 8 Creuz., φ. τὸ πλῆθος τῶν ἀνθρώπων· quæ habet quoque Procl. Comm. in Plat. Alcib. p. 245. Hase. Eustath. p. 556, 40 : Φ. εἶναι ἐν δακτυλικῷ μέτρῳ τὸ παράλληλον τῶν τριῶν βραχειῶν, Vitandum esse.] Et φυγῇ φευκτέον [ἀπ' αὐτῶν] ex Luciano [Adv. indoct. c. 16].

[Φευκτιάω, Fugere cupio. Schol. Hom. Il. Π, 283 : Δεινότατον τῶν ἐπῶν Ὁμήρου τοῦτό φησιν Ἀριστοτέλης, ἐν ᾧ πάντες φευκτιῶσι, καὶ οἰκεῖον βαρβάρων. Verba Homeri sunt : Πάπτηνεν δὲ ἕκαστος ὅπη φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον. Recta autem verbi forma est φευξείω.]

Φευκτικὸς, ἡ, ὸν, Fugax, Bud., activa sc. signif., ut φευκτὸς passiva. [Eust. Il. E, 359, p. 556. Scott. Galen. vol. 14, p. 490, 6 : Ὑποθυμιάματα τῶν ἰοβόλων φ., Quæ fugant. In cuso est, φευτικά. Hase.]

Φευκτὸς, ἡ, ὸν, Qui effugi potest s. vitari, Vitabilis, Evitabilis. [Hesych. : Φευκτὰ, φεύξιμα.] Soph. Aj. [223]: Ἀγγελίαν ἄτλατον, οὐδὲ φευκτάν· quod est Dorice dictum pro φευκτήν. [Plato Axioch. p. 369, B : Φευκτὰς ἐπιτηδεύσεις. Aristot. Eth. Nic. 7, 14 : Ἡ λύπη κακὸν καὶ φ.... τῷ δὲ φευκτῷ τὸ ἐναντίον ἢ φευκτόν τε καὶ κακὸν ἀγαθόν. Aristid. vol. 1, p. 412. Lucian. Tim. c. 28 : Ὀρέγεται τῶν φευκτῶν. Plut. Mor. p. 1040, F; 1042, D; 1060, C, et alii quivis.] Ab Aristot. pro Detestabilis accipi testatur Bud. [Φ. et αἱρετὸς opposita ap. Aristot. Top. 3, 3 : Ὁμοίως δὲ καὶ ἐπὶ τῶν φευκτῶν· φευκτότερον γὰρ τὸ μᾶλλον ἐμποδιστικὸν τῶν αἱρετῶν.] Dicitur etiam Φυκτὸς, et quidem in carmine potius quam in soluta oratione : unde φυκτὰ ap. Hom. in plur. neutro, Od. Θ, [299] et Ξ, [489] atque alibi [Il. Π, 128] : Οὐκέτι φυκτὰ πέλονται, Non amplius sunt vitabilia, vel effugi possunt. Sed aut fuerit φυκτὰ pro φυκτὸν, ut legitur ἀδύνατα Attice pro ἀδύνατον, aliaque multa : aut dicendum erit subaudiri τὰ παρόντα κακὰ, vel tale quid. Eust. certe annotat verba hæc, Οὐκέτι φυκτὰ πέλονται, in proverbium venisse ἐπὶ ἀφύκτων κακῶν. Ubi observa obiter ἐπὶ ἀφύκτων κακῶν, De malis inevitabilibus. [Philo vol. 1, p. 297, 4, τὸ εὐηθικὸν φευκτόν. Sext. Emp. p. 185, 6, δεινὸν καὶ φ. 173, 27, φ. κακόν· 372, 11, περὶ τῶν αἱρετῶν καὶ φ. Comparat. Gregor. Naz. t. 1, p. 101, A, πολλῷ φευκτότερον· superl. ib. p. 92, C, de capitibus caninis quibus cincta Scylla, ἓξ ἐν κύκλῳ καὶ φευκτοτάτας. Olympiod. ap. Hœfer. *Hist. de la chimie* t. 1, p. 501, 30 : Ὅσα δὲ ὅμοιά ἐστι τῷ ἀρσενικῷ, καὶ θεῖα λέγονται καὶ φευκτά. Interpr., *se volatilisent par le feu.* Hase.]

[Φευξασπίδιον, τὸ, synonymum Polii ap. Diosc. 3, 124.]

[Φευξείω, Fugere cupio. Eurip. Herc. F. 628 : Οὐ γὰρ πτερωτὸς οὐδὲ φευξείω φίλους. Nam sic Portus correxit pro φευξιῶ.]

Φεύξιμος, ὁ, ἡ, A quo fugiendum est, Qui effugi potest s. vitari. [Φευκτὰ per φεύξιμα exp. Hesych.] In VV. LL. Fugiendus, Detestabilis. Quam postremam signif. dari a Bud. et nomini φευκτὸς, docui modo. || A Plut. [Mor. p. 166, E] : Βωμὸς φεύξιμος, Ara ad quam confugitur, confugere licet. Vide Φύξιμος et Φύξιος. [Φεύξιμος τόπος, Locus quo quis fugere potest, Perfugium, Polyb. 13, 6, 9; nisi φύξιμον scribendum, ut, Φύξιμον οὐδὲν, Nullus perfugii locus, 9, 29, 4.]

Φεῦξις, εως, ἡ, Fuga. Nam φυγὴ ab Hesychio exp. illo φεῦξις, cujus alioqui rarum esse usum arbitror. [Soph. Ant. 362 : Ἅδα μόνον φεῦξιν οὐκ ἐπάξεται. Hippocr. p. 303, 16 : Φόβητρα καὶ φεύξιες ἔξω.]

[Φεὺς vitiose pro Φλεὺς, quod v.]

Φέψαλος, ὁ, Scintilla, Scintilla parva. [Eustath. p. 1802, 62 : Φέψαλοι καὶ φεψάλυγες, ὧν χρῆσις καὶ παρὰ Αυκόφρονι, σπινθῆρες ἀναφερόμενοι ἐκ τῶν καιομένων ξύλων, οἷς οὐκ ἂν εἴη μὴ καὶ καπνὸν συναναφέρεσθαι.] Schol. Æsch. Prom. [362.] Aristot. Meteor. 2, [c. 8 ante med.] : Τέλος δὲ ὄγκου ῥαγέντος ἐξῆλθε πνεῦμα πολὺ, καὶ φέψαλον καὶ τέφραν ἀνήνεγκε. Sed φέψαλλον gemino λ ibi scriptum est, quum ap. Aristoph. quoque legatur cum unico, Ach. [279] : Ἡ δ' ἀσπὶς ἐν τῷ φεψάλῳ κρεμήσεται. [Ubi schol. : Ἐν τῷ καπήλῳ (καπηλείῳ ap. Suidam; recte καπνείῳ Pierson. ad Mœr. p. 292)· φέψαλοι γὰρ οἱ σπινθῆρες. Ib. 668 : Οἷος ἐξ ἀνθράκων πρινίνων φ. ἀνήλατο· Vesp. 223 : Κεκραγότες πηδῶσι καὶ βάλλουσιν ὥσπερ φέψαλοι. Lycophr. 178 : Ἀφ' ἑπτὰ παίδων φεψάλῳ σποδουμένων· ubi schol. exp. σποδιᾷ, σπινθῆρι, ἄνθρακι, πυρκαϊᾷ.] Affertur autem et Φεψάλυξ ex Archilocho. [Schol. Ar. Ach. 278, post verba supra allata, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῖ (Aristoph. Lys. 107) « Ἀλλ' οὐδὲ μοιχοῦ καταλέλειπται φεψάλυξ. » Καὶ παρὰ Ἀρχιλόχῳ δὲ κεῖται « Πυρὸς δὲ ἦν αὐτῷ φεψάλυξ. » Per ζωπύρημα καὶ σπινθὴρ exp. schol. Lys. 107, Hesych. per φέψελος, σπινθὴρ, ἄνθραξ· ubi φέψελος cum formis similiter variantibus ὕαλος ὕελος, πύελος πύαλος aliisque comparavit Hemst. ad Thom. M. p. 862. Polyb. 1, 48, 6 : Ἀποσκοτουμένους ὑπὸ τῆς εἰς αὐτοὺς φερομένης λιγνύος καὶ τῶν φεψαλύγων, ἔτι δὲ καὶ τῆς τοῦ καπνοῦ πολυπληθείας. || Tertia forma Ψάλυξ est, ex uno olim cognita loco Hesychii, Ψαλύγων· ἔνιοι ψάλυγας (sic Musurus pro ψαγάς) τὰς λεγομένας ψίχας (nam sic pro ψυχὰς correxit Vales.)· ἄμεινον δὲ τοὺς ἀσθενεῖς σπινθῆρας. Unde HSt. in Indice :] Ψάλυγας quidam esse dicunt τὰς λεγομένας ψυχάς : sed melius interpretabimur τοὺς ἀσθενεῖς σπινθῆρας, teste Hesych., hoc est Scintillas s. Favillas pene jam emorientes. [Disertius de forma disyllaba testimonium est Chœrobosci In Theod. Can. p. 81, 32 : Ψάλυξ, ψάλυγος· (τινὲς δὲ τὰς τρίχας (corrige ψίχας) ἐδέξαντο σημαίνειν τὴν λέξιν, Δίδυμος δέ φησι τοὺς ἀσθενεῖς σπινθῆρας δηλοῦν τὴν λέξιν.) Ἔστι δὲ ἀπὸ τοῦ φεψάλυξ (nam sic Gaisford. correxit pro φαιψάλμως) καὶ (dele καὶ) κατὰ ἀφαίρεσιν δηλονότι· et p. 83, 3 : Φεψάλυξ φεψάλυγος (codex iterum φαιψ—), ψάλυξ ψάλυγος· τὰ δύο δὲ τὸ αὐτὸ σημαίνουσι, φημὶ δὴ τὸν σπινθῆρα. Aptus huic formæ locus foret in verbis Archilochi supra allatis, Πυρὸς δὲ ἦν αὐτῷ φεψάλυξ, sic fortasse in metri formam redigendis, Πυρὸς δ' ἔην αὐτῷ ψάλυξ. G. Dind.]

Φεψαλόω, In scintillas converto, Comburo. A cujus passivo Φεψαλοῦμαι est ἐφεψαλώθη ap. Æsch. [Prom. 362 : Ἐφεψαλώθη κἀξεβροντήθη σθένος. Nicet. Eugen. 5, 240 : Ηρηστὴρ κεραυνὸς φεψαλεῖ τὴν παρθένον. Ἐφεψαλωμένης Polemoni p. 15 restituit Matthæi ad Gloss. Gr. min. vol. 1, p. 14. G. D. Mich. Acomin. Paneg. p. 49, 16 Tafel., φεψαλῶν. Id. ibid. p. 50, 27, Typhoni ait τὰς ἑκατογκεφάλους φεψαλωθῆναι κεφαλάς. Hase.]

[Φεψάλυξ, Φέψελος. V. Φέψαλος.]

[Φέως, ω, ὁ, Pheos, planta spinosa (*poterium spinosum* Linnæi), eadem quæ στοιβή. Theophr. H. Pl. 6, 1, 3 : Τὰ δὲ καὶ παρὰ τὴν ἄκανθαν ἕτερον ἔχει φύλλον ὥσπερ ἡ ὀνωνὶς καὶ ὁ τρίβολος καὶ ὁ φέως, ὃν (libri φλεὼς, ὃ) δή τινες καλοῦσι στοιβήν· 6, 4, 1 : Ὅτε φέως (libri iterum φλεὼς) καὶ ὁ τρίβολος. *Pheos* apud Plin. H. N. 21, 15, 54. Pluribus de hac planta compositoque ἱππόφεως dixit Schneid. ad Theophr. vol. 5, p. 533 seqq.]

[Φὴ, i. q. φησὶ, et Φῆ, i. q. ἔφη. V. Φημί.]

[Φὴ, i. q. ὡς, Ut. Joann. Alex. Ton. παραγγ. p. 31, 14 : Τὰ τὸ η ἔχοντα μονοσύλλαβα μὴ προσκειμένου τοῦ ι ὀξύνεται· ... φὴ ἀντὶ τοῦ καθάπερ « Φὴ νέος οὐκ ἀπάλαμνος· » et p. 29, 17 : « Φὴ νέος οὐκ ἀπάλαμνος » χωρὶς τοῦ ι γράφεται καὶ ὀξύνεται. Hanc particulam duobus locis Homeri intulit Zenodotus non constat qua auctoritate (neque enim fingi ab ipso potuit), impro-

bante Aristarcho. Il. B, 144 : Κινήθη δ' ἀγορὴ ὡς κύματα μακρὰ θαλάσσης· ubi schol. : Ὅτι Ζηνόδοτος γράφει « φὴ κύματα· » οὐδέποτε δὲ Ὅμηρος τὸ φή ἀντὶ τοῦ ὡς τέταχεν. Alter locus est Ξ, 499 : Ὁ δὲ φῆ κώδειαν ἀνασχὼν πέφραδέ τε Τρώεσσι καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα « εἰπέμεναί μοι κτλ. » Ubi versui medio πέφραδε ... ηὔδα in cod. Ven. A obelus præfixus, quo significatur ἀθετεῖται, addito hoc scholio : Ἀναγνόντες τινὲς « φὴ κώδειαν » ὑφ' ἓν (i. e. sine commate ante κώδειαν), ἵν' ᾖ ὡς κώδειαν, προσεπέταξαν τὸν ἠθετημένον. Οὐδέποτε δὲ Ὅμηρος τὸ φή ἀντὶ τοῦ ὡς τέταχεν. Ἴσως δὲ καὶ Ἀντίμαχος ἐντεῦθεν ἐπλανήθη « φὴ γέρων οἵσιν (corrige φὴ γεράνοισιν cum Bekkero) » εἰπών· δεῖ δὲ ἔξωθεν προσλαμβάνειν τὸ ὡς καὶ ἀθετεῖν τὸν στίχον (scrib. τὸν δεύτερον στίχον)· ταυτολογίαν γὰρ περιέχει. Explicatius in alio scholio : Ὁ μὲν Ζηνόδοτος καὶ τὸν δέ καὶ τὸν φή ἐγκλίνει (i. e. scribit δέ φη), ἵνα τὸ φή ταυτὸν ὑπάρχῃ τῷ ὡς καὶ τὸ μεταλαμβανόμενον τοιοῦτον ᾖ, ὁ δὲ ὡς κώδειαν ἀνασχὼν πέφραδέ τε Τρώεσσιν. Ὁ δὲ Ἀρίσταρχος ἐκδεξάμενος τὸ ἔφη ῥῆμα ὁμοίως τῷ ἔδη δοκεῖ ἀθετεῖν τὸν δεύτερον στίχον, ὅπερ οὐκ ἀναγκαῖον· ποιητικὸν γὰρ ἔθος τὸ πολλάκις τὸ αὐτὸ ἐπαναλαμβάνεσθαι. Πρὸς δὲ τὸν Ζηνόδοτον ὑγιῶς ἀποφαίνεται ἐκεῖνο ὅτι ὁ ποιητὴς οὐδέποτε οἶδε τὸ φή ἀντὶ τοῦ ὡς, οἱ δὲ μετ' αὐτὸν, ὥσπερ Ἀντίμαχος καὶ οἱ περὶ Καλλίμαχον. (Callimachi verba fortasse sunt quæ supra ex Joanne Alex. attulimus « φὴ νέος οὐκ ἀπάλαμνος. ») Similia apud Eustath. leguntur p. 999, 25, qui non magis quam scholiasta compertum habuisse videtur, Aristarcho ut versum alterum ejiceret hanc quoque caussam fuisse, quam Apollonius Lex. Hom. s. v. Φραδέος prodidit, ὅτι τὸ φράσαι (apud Homerum) οὐδέποτε ἐπὶ τοῦ εἰπεῖν τάσσεται· de quo v. Lehrs. Aristarch. p. 93. Hymno Hom. in Merc. 241, Φή ῥα νεόλλουτος intulit Hermann. pro δή ῥα v. De origine autem istius φὴ nihil prodiderunt veteres grammatici, multa hariolati sunt recentiores, velut Buttmann. in Lexilogo vol. 1, p. 236 seqq. aliique, quorum opiniones exposuit Spitzner. ad Hom. Iliad. vol. 4, p. XXVII seqq.]

[Φηγαιὰ, ἡ, Phegæa. Steph. Byz. : Φηγαιὰ (nam sic Meinek. scripsit pro Φηγαία, quoniam pagorum nomina oxytona esse solent), δῆμος τῆς Αἰγηίδος φυλῆς. Ὁ δημότης Φηγαιεύς. Ἔστι καὶ ἄλλος δῆμος τῆς Πανδιονίδος φυλῆς οἱ Φηγαιεῖς. Ὁ δημότης Φηγαιεύς. Τὰ τοπικὰ ἐκ Φηγαιέων, εἰς Φηγαιέων, ἐν Φηγαιέων. (Nam sic ter Salmasius pro Φηγαίων, quod etiam Φηγαιῶν esse posse monet Meinek.) Harpocratio (cujus glossam omissis scriptorum nominibus ex epitome repetunt Phot., Suidas et Etym. M.) : Φηγαιεῦσι· Αυσίας ἐν τῷ περὶ τῶν ἰδίων εὐεργεσιῶν. Φηγαιῆς δῆμος τῆς Αἰαντίδος, ὥς φησι Διόδωρος. Φηγαιέες sunt in inscr. ap. Bœckh. 183, vol. 1, p. 314, et Φηγαιεῖς, ut videtur, 115, p. 158. Nominis Φηγαιὰ, ἡ, quod Steph. Byz. fortasse ipse finxit, exempla nulla sunt. Neque Hesychius Φηγαιὰ posuit, sed Φηγαιεὺς, δῆμος Αἰγηίδος, in Ægeidis nomine cum Stephano Byz. consentiens. Quocum non pugnat quod apud Harpocr. scriptum est Αἰαντίδος, quum Phegæenses olim Æantidi adscripti fuisse possint, ut Marathon primo Æantidis, postmodum Ægeidis fuit. G. D. ΦΗΓΑΙΗΣ in tit. ap. Rangab. *Revue arch.* a. 1845, part. 1, p. 329, n. 3, B, 1. Singul. Plutarch. Alcib. c. 22, ubi Φηγεέα excusum. HASE.]

Φηγαλεὺς, έως, ἡ, Bacchi cognomentum, ob fagos quæ viti pedamentum præbent. Eust. p. 664 : Ὑπονοεῖται δὴ κατ' ἀλληγορίαν καὶ ὁ Φηγαλεὺς Διόνυσος τῇ φηγῷ παρωνυμεῖσθαι διὰ τὰς ἀναδενδράδας ἀμπέλους. [Lycophr. 212 : Δαίμων ἐνόρχης Φηγαλεὺς (alii iique optimi libri φιγαλεὺς, tanquam a Φιγάλεια, urbe Arcadiæ, quam syllaba prima brevi dici ostendunt versus poetarum s. v. Φιγάλεια afferendi) φαυστήριος. Ubi Tzetzes quoque recte ab φηγὸς derivat, ut Eustathius et schol. cod. Paris. C : Ὁ εἰς δρῦς ἁλλόμενος. Aliud quid voluit, ut videtur, schol. cod. Paris. A : Ὁ Διόνυσος ἐν Φηγαλίῳ.]

[Φήγεια, ἡ, Phegea. Steph. Byz. : Φ., πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Φηγέως βασιλέως, ὡς Χάραξ Ἑλληνικῶν δ'. Φηγεὺς δ' ὁ ἀδελφὸς τοῦ Φορωνέως ἔκτισε πόλιν Φήγειαν, ἣ πρὶν Ἐρύμανθος ἐκαλεῖτο, ὕστερον δὲ Ψωφὶς ὠνομάσθη, ὡς ἐροῦμεν, ἀπὸ τῆς μητρὸς Ἐχέφρονος καὶ Ἡρομάχου (verba Ἐ. καὶ Η. ex Pausan. 8, 24, 2, suppleta). Οἱ πολῖται Φηγεῖς. Apud Paus. l. c. et § 8, 10, Φηγία et Φηγίαν, quod Φηγεία et Φήγειαν scribendum. G. D.]

[Φηγέντιοι, Φηγήτιοι, Φηγούντιοι, οἱ, in Thracia, memorantur triplici hac nominis forma in catalogis tributorum a Bœckhio editis, quem v. OEcon. pol. vol. 2, p. 742.]

[Φηγεὺς, έως, ὁ, Phegeus, Daretis Trojani filius. Hom. Il. E, 11. Alii Trojani ap. Virgil. Æn. 5, 263; 8, 765; 12, 372. Thebanus ap. Stat. Theb. 2, 609. || Rex Psophidis. Apollod. 3, 7, 7; Pausan. 6, 17, 6; 8, 24, 2, 8, 10; 9, 41, 2. Certamen Hesiodi et Hom. p. 322 ed. Gœttl. : Ἀμφιφάνει καὶ Γανύκτορι τοῖς Φηγέως παισίν. In scenam productus erat ab Euripide in Alcmæone τῷ διὰ Ψωφῖδος, ut apparet ex fragmento ap. Phot. et Suidam s. v. Πενθερά. De aliis Phegeis v. interpretes Hygini Fab. 244, p. 354. Φηγεὺς rex Indorum memoratur ab Diod. 17, 93. Adject. Φηγήϊος finxit Ovid. Metam. 9, 412 : *Phegeius ensis.* Idem *Phegida*, i. e. Phegei filiam, dixit Rem. Amor. 455. || Φηγέος ap. Herodot. 9, 26, vitiose pro Κηφέος, quod restituit Palmerius.]

[Φηγεὺς, έως, ὁ, Phegeus, nomen loci. Steph. Byz. s. v. Ἅλαὶ Ἀραφηνίδες : Ἔστι δὲ ὁ δῆμος τῆς Ἀραφηνίδος μεταξὺ Φηγέως τοῦ πρὸς Μαραθῶνι καὶ Βραυρῶνος. Φηγέως nomine locum appellari potuisse fagorum feracem monet Meinekius, qui Cratino restituit ap. Polluc. 10, 105 : Ἐπέδωκε βαλάνων ἄβακα τῶν ἐκ Φηγέως· ubi legitur Φιττέως.]

Φήγινος, η, ον, Faginus [Per δρύϊνος exp. Hesych. et Etym. M. p. 791, 16], ut Virg. Faginus axis, Fagina pocula; Tibull. Faginus scyphus. In Epigr. [Erycii Anth. Pal. 9, 237], φήγινος κολοσσός. [Φ. ὄζος Callimach. ib. 6, 351.] Eustathius [p. 613, 5, ex Hom. Il. E, 838] φήγινος ἄξων. [Lycophr. 482 : Φηγίνων πύργων.] Et Φηγίνεος, pro eod., ut Latini quoque Fagineus dicunt pro Faginus. Legitur enim ap. Ovid. Fagineus alveus, et Faginea frons, itemque ap. Colum. Fagineæ arculæ. [Mæcius Anth. Pal. 6, 33 : Φηγίνεον κρητῆρα.] Apud Athen. [2, p. 52, E] : Φηγίνεον [Musuri interpolatio pro Φηγοὶ, quod nunc restitutum e libris] Πανὸς ἄγαλμα. Itidem Ὀφίνεος dicitur.

Φήγιον, τὸ, dictum fuit quoddam ὄρος, Mons [Φήγιον, τόπος ap. Zonaram p. 1804], quod multæ in eo fagi nascerentur, διὰ τὸ πολλὰς δρῦς ἔχειν, Eust. p. 664. [Similiter Tzetz. ad Lycophr. 16 : Ἠὼς μὲν ἄρτι Φηγίου πάγον ... ὑπερποτᾶται.]

[Φηγίς. V. Φηγεύς.]

Φηγὸς, [Dor. Φαγὸς,] ἡ, Fagus [per δρῦς exp. Hesych., cui ἡ πεύκη male addunt Phot., Suidas et Etym. M. p. 791, 23. Per δρῦς autem qui explicuerunt, nomine generis usi sunt pro specie. Nam δρυὸς species sunt quattuor vel quinque, de quibus v. Schneid. ad Theophr. vol. 5, p. 352], dicta a φαγεῖν, διὰ τὴν πάλαι ποτὲ βαλανηφαγίαν, Eust. [p. 594, 34; 664, 45; 1859, 33. Similiter schol. Theocr. 9, 20 : Εἴρηται δὲ ἡ φηγὸς ὅτι πρὸ τῶν Δημητριακῶν καρπῶν τοὺς βαλάνους ἤσθιον· ἤγουν πηγούς τινας, παρὰ τὸ εὐπαγεῖς αὐτοὺς εἶναι· et Etym. M. p. 791, 23 : Παρὰ τὸ φώγεσθαι, ὅ ἐστι καίεσθαι. Τὰ γὰρ ἔσω τῶν βαλάνων ἐσθίοντες τὰ ἔξω ἔκαιον πρὸς θέρμην. Ἢ παρὰ τὸ φαγεῖν ἐξ αὐτῆς τὰς βαλάνους τοὺς ἀνθρώπους.] Hom. Il. Π, [767] : Φηγόν τε μελίην τε· Η, [60] : Φηγῷ ἐφ' ὑψηλῇ πατρὸς Διός· erat enim fagus sacra Jovi. Itidem E, [693] : Εἶσαν ὑπ' αἰγιόχοιο Διὸς περικαλλέϊ φηγῷ. [Hesiod. ap. schol. Soph. Tr. 1174 : Ναῖον δ' ἐν πυθμένι φηγοῦ. Id. ap. Strabon. 6, p. 226 : Δωδώνην φηγόν τε ... ἧκεν. De quercu Dodonæa etiam Soph. Tr. 171 : Τὴν παλαιὰν φηγὸν αὐδῆσαί ποτε, quam πολυγλώσσου δρυὸς nomine appellat 1168. Theocr. 9, 20 : Ἐν πυρὶ δὲ δρυΐνῳ χορία ζέει, ἐν πυρὶ δ' αὖαι φαγοί.] Plut. [Mor. p. 641, B] : Φηγοῦ κλώνιον. Sunt qui scribant φηγὸν a Theophr. [H. Pl. 3, 8, 2] vocari eam arborem, quæ Latinis Esculus nominatur, speciem quercus, cujus glans dulcis est et edulis : Fagum vero ab eo dici τὴν ὀξύαν. [Φηγὸς in montibus Macedoniæ ibid. 3, 3, 1. Φηγοὶ αἱ ἐν Ἰλίῳ 4, 13, 2.] || Φηγὸς dicitur ipse etiam fructus, sicut ἐλαία itemque βάλανος tam Arborem quam Fructum significant : i. e. Glans fagea, ut Plin. : Alia fageæ glandi figura, alia quernæ. Athen. 2, [p.

54, C] : Τὰ μὲν γὰρ αὐτῶν ἐστὶ λιπαρὰ τῇ φύσει, καθάπερ ἀμυγδάλαι τε αἱ ξηραὶ καὶ Διὸς βάλανοι· τὰ δὲ σκληρὰ καὶ στρυφνὰ, καθάπερ αἵ τε φηγοὶ καὶ πᾶν τὸ τοιοῦτον γένος. [Ib. p. 55, A.] Itidem Plato Rep. 2, [p. 372, C] τραγήματα recensens suorum civium : Καὶ φηγοὺς σποδιοῦσι πρὸς τὸ πῦρ. Aristoph. vero φηγὸν περιεσταλμένως appellat τὸ αἰδοῖον, quoniam βάλανος quoque nominatur, i. e. Glans : quomodo et Martial. Pastas glande nates, Pac. [1137] : Κάνθρακίζων τοὐρεβίνθου, τήν τε φηγὸν ἐμπυρεύων, χἄμα τὴν Θρᾷτταν κυνῶν τῆς γυναικὸς λουμένης. [Xenocrat. ap. Oribas. t. 1, p. 138, 10 Daremb. Euseb. De laud. Const. p. 650, B. De quercu Dodonæa Apollod. 1, 9, 16; Orph. Argon. 268, Τομαριὰς φηγός· Apollon. Arg. 4, 583, Δωδωνίδος φηγοῦ. Est vel Fagus silvatica L., sec. Fraas. Syn. plantt. floræ cl. p. 249, vel Quercus æscula L., sec. Bussemaker. Schol. in Nicandr. p. 669; conf. Dureau de la Malle *Climatologie* p. 22. Hase.]

Φηγότευκτος, ὁ, ἡ, Ex fago fabricatus. Lycophr. [1432] : Μόσυνα φηγότευκτα.

[Φηγοῦς, οῦντος, ὁ, Phegus. Steph. Byz. : Φ., δῆμος Ἐρεχθηΐδος φυλῆς. (Sic etiam Harpocr., Phot. et Suidas, et in inscr. Attica ap. Rossium in libro De demis p. 3. Omisso tribus nomine Φηγοῦς ap. Steph. s. vv. Ἄγνους, Συκαὶ et Σχοινοῦς.) Ὁ δημότης Φηγούσιος. (Ex Lysiæ oratione perdita memoratur ab Harpocratione. Ἀλκιβιάδης ὁ Φηγούσιος ap. Andoc. p. 9, 25. Φηγούσιοι in inscr. Attica ap. Ross. l. c. p. 21.) Τὰ τοπικὰ Φηγουντόθεν, Φηγοῦντάδε, Φηγοῦντι.]

[Φήγω. V. Φάγω.]

[Φηγὼν, ῶνος, ὁ, Esculetum, Gl. || Apud Suidam Φήγοντος gl. sine explicatione posita, tanquam ab nomine Φήγων.]

[Φηγωναῖος, αία, αῖον. Hom. Il. Π, 233 : Ζεῦ ἄνα Δωδωναῖε. De hoc loco Steph. Byz. s. v. Δωδώνη : Ζηνόδοτος γράφει Φηγωναῖε, ἐπεὶ ἐν Δωδώνῃ πρῶτον φηγὸς ἐμαντεύετο. Καὶ Σουίδας δέ φησι Φηγωναίου Διὸς ἱερὸν εἶναι ἐν Θεσσαλίᾳ, καὶ τοῦτον ἐπικαλεῖσθαι.]

[Φηδαινὴς, ἀφρενὴς, gl. corrupta Hesychii, quam sequitur Φηδῶσαι, corruptum ex Φηλῶσαι. V. Φηλόω.]

[Φηδήλα (?), πόλις ap. Zonaram p. 1804. Codex unus Φηδίλα.]

[Φηκώδης vitiose pro σφηκώδης, quod v. vol. 7, p. 1607, D.]

[Φηλέω. V. Φηλόω.]

[Φηληκίζω, ἀπὸ τοῦ φήληξ φήληκος, Etym. M. p. 160, 41, pro φηλόω, ut videtur, dictum.]

[Φηληκόθρεπτος, ὁ, ἡ. Hesych. : Φηληκόθρεπτον, ὑπὸ ὄλυνθον τῆς συκῆς τεθραμμένον· ubi Palmer. : « Lege ἀπὸ ὀλύνθου. Φ. dicitur quod ὀλύνθοις, i. e. caprificis, nutritum est. »]

[Φήληξ, ὁ. HSt. post verba s. v. Φῆλος posita :] Quin etiam Φήληξ, ηκος, ὁ, poni existimatur pro Impostore : et inde Grossus s. Ficus nondum matura, s. potius quæ quum immatura sit, quandam maturitatis speciem præ se fert, dicta esse itidem φήληξ, quod intuentibus imponat, eorumque oculos decipiat. Vide schol. Aristoph. hac voce utentis, Pac. [1165 : Τόν τε φήληχ' ὁρῶν οἰδάνοντα. Suidas : Οἴδακες, οἱ λεγόμενοι φήληκες. Pollux 6, 81 : Τὰ οὔπω πέπειρα τῶν σύκων οἴδακες καλοῦνται παρὰ Λάκωσι καὶ φήληκες παρ' Ἀθηναίοις. Schol. Hom. Il. A, 1 : Ἐπὶ συκῆς πρῶτον μέν ἐστιν ὄλυνθος, εἶτα φήληξ, σῦκον, ἰσχάς. Hesych. : Φ., ὄλυνθος, τὸ μὴ πεπεμμένον σῦκον. Suidas : Φήληκες, τὰ ἄγρια σῦκα τὰ τῇ δείξει πέπειρα. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 71, 4 : Φήληκες· τῶν σύκων τὰ δόξαν παρέχοντα ὡς ἤδη πέπονα καὶ ἐδώδιμα, ἄωρα δέ ἐστι· παρὰ τὸ φηλοῦν, ὅ ἐστιν ἀπατᾶν. Etym. M. p. 791, 35 : Φήληκας φαμὲν τὰ διαπατῶντα τὰς ὄψεις σῦκα, ὡς εἴη πέπειρα· et similiter gramm. Ms. in Actis Monac. vol. 2, p. 515, et Tzetz. ad Lycophr. 428. G. D. It. Eustath. ad Od. p. 1964, 5 : Φ., ἀπατεῶνες καρποί. Hase.]

[Φηλητεύω, i. q. φηλόω, Decipio, Fallo. Hom. H. in Merc. 159 : Ἤ σὲ λαβόντα μεταξὺ κατ' ἄγχεα φηλητεύσειν.]

[Φηλήτης, ὁ.] Φιλητὴς, ὁ, Amator, [cui Basiator addunt Gl.] ἐραστής. At vero Φιλήτης paroxytone, Fur, aut etiam Latro ; exp. enim ab Hesych. non solum κλέπτης, sed et ληστής. Hoc autem φιλήτης existimatur potius dictum παρὰ τὸ ὑφελεῖν, quasi ὑφειλήτης : qua voce usus est Hesiod. [Op. 373] : Ὅς δὲ γυναικὶ πέποιθε, πέποιθ' ὅγε φιλήτῃσι. Usus est Archilochus quoque [ap. Eustath. p. 1899, 2] : Φιλήτᾳ νύκτωρ περὶ πόλιν πολευμένῳ. [« Leg. videtur cum viro erudito in Ephemeride quadam literaria, Φιλῆτα νύκτωρ περὶ πόλιν πωλεύμενε. » Gaisford. Πωλευμένῳ retineri posse monet Bergk. (fr. 45), si φιλῆτα dativus sit correpta syllaba ultima ut κυανοχαῖτα pro κυανοχαίτῃ dixit Antimachus ap. Chœrob. In Theodos. p. 124, 18 : Πατρί τε κυανοχαῖτα Ποσειδάωνι πεποιθώς.] Est autem hic dat. Doricus a nom. φιλήτας. Ceterum si scribas Φηλήτης per η in prima quoque syllaba, significabitur potius Impostor, a verbo Φηλέω, quod sonat Impono, Decipio, pro quo veteres dicebant tertia conj. Φηλόω. [Recta et antiqua voc. scriptura est φηλήτης, sed mature in φιλήτης depravata, ut apparet ex grammaticorum de origine et scriptura commentis. Etym. M. p. 793 extr. : Φιλητης, ὀξυνόμενον μὲν σημαίνει τὸν ἐραστήν· παροξυνόμενον δὲ, τὸν κλέπτην. Παρὰ τὸ ὑφελέσθαι γίνεται ὑφειλέτης· καὶ κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ υ καὶ τοῦ ε, καὶ ἐκτάσει τοῦ ε εἰς η, γίνεται φιλητής. Πολλὰ δὲ πάθη ἐνταῦθα γέγονε· λέγει δὲ ὁ Τρύφων ὅτι συνέπαθεν ἡ φωνὴ τῷ σημαινομένῳ, ὡς ἡμισυκύκλιον, ἡμικύκλιον· λείπω, λιμός· ὁ γὰρ κλέπτης ἔνδειαν ποιεῖ· οὗ χάριν καὶ φωνῆς ἔνδειαν ἀνεδέξατο. Κρεῖττον δέ ἐστιν εἰπεῖν ὅτι ὥσπερ παρὰ τὸ οἰκῶ γίνεται οἰκέτης, καὶ γαμῶ γαμέτης, οὕτω καὶ παρὰ τὸ φιλῶ φιλέτης· ἐν ἐκτάσει τοῦ ι, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η· παρὰ τὸ φιλεῖσθαι, κατ' ἀντίφρασιν, ὁ μισούμενος. Quibuscum conf. Chœrob. in Cram. Anecd. Oxon. vol. 2, p. 271 sq. Eustath. p. 781, 11 : Ὅτι δὲ τὸ ῥηθὲν φηλῆσαι φηλῶσαι παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἐλέγετο κατὰ τρίτην συζυγίαν τῶν περισπωμένων δηλοῖ καὶ Λυκόφρων εἰπὼν « φηλώσας πρόμον, » ἤγουν ἀπατήσας τὸν ἄρχοντα. Τὸ δέ γε φηλῶ φηλήσω τῶν ὕστερόν ἐστι· διὸ καὶ τὸ (Hesiodi Op. 373) « πέποιθ' ὅγε φιλήτῃσιν » οὐ διὰ τοῦ η ἔχει τὴν ἄρχουσαν ἐν τοῖς ἀκριβέσιν ἀντιγράφοις, ἀλλὰ διὰ τοῦ ἰῶτα (quod nunc quoque est in codicibus plerisque : sed Hesych. Φηλήτῃσι· λησταῖς, quanquam idem infra, Φιλήτης, κλέπτης, ληστής. Φιλητῶν· γένος κλεπτῶν)· καὶ δηλοῖ οὐκ ἀπατεῶνα ὡς ἀπὸ τοῦ φηλεῖν, ἀλλὰ κλέπτην παρὰ τὸ ὑφελεῖν. Qui absurdam illam opinionem de φιλήτης ex ὑφειλήτης ἀφαιρέσει τοῦ υ καὶ ἀπελεύσει τοῦ ε orto similiter exposuit p. 194, 30 et 1889, 1. Non multo melior altera est opinio, qua φιλήτης ab verbo φιλεῖν derivatur, quam sequitur Helladius ap. Phot. Bibl. p. 535, 6 : Ὅτι κατ' εὐφημισμὸν οἱ Ἀττικοὶ τὸν κλέπτην φιλητὴν λέγουσιν, οἱονεὶ μισητόν· ἢ καὶ φιλητὴς ὁ κλέπτης, διότι φιλεῖ λαμβάνειν τὰ ἀλλότρια. Et Suidas : Φιλητέων, ληστῶν. Ἤτοι κατὰ ἀντίφρασιν, ἢ κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ υ πάνυ φιλητέων, κλεπτῶν. Φιλητής ὁ ἐραστὴς, φιλήτης δὲ ὁ κλέπτης. Recta scriptura est ap. Hom. H. in Merc. 67 : Οἷά τε φῶτες φηληταὶ διέπουσι μελαίνης νυκτὸς ἐν ὥρῃ· ut ἀνδρὶ φηλήτῃ ap. Soph. fragm. 671. Ἀρχὸς φηλητέων de Mercurio Hom. H. in Merc. 292; et φηλῆτα, Διὸς καὶ Μαιάδος υἱὲ ib. 446, ut Eurip. Rhes. 217 (et similiter Anth. Pal. Append. 178) : Πέμψειεν Ἑρμῆς, ὅς γε φηλητῶν ἄναξ. Quæ sola sunt apud Tragicos exempla : nam Æschyli qui fertur versus Choeph. 1001 : Τοιοῦτον ἂν κτήσαιτο φιλήτης (φηλήτης Scaliger) ἀνὴρ ξένων ἀπαιόλημα, cum aliis qui ibi leguntur interpolatori debetur, ut dixi in Præfat. ed. sec. p. xxiv. Corrupte ap. Diophan. Anth. Pal. 5, 309 : Ψιλληστὴς ὁ Ἔρως, ubi φιλήτης Brunckius restituit. Seneca Epist. 51 : « Voluptates præcipue exturba, et invisissimas habe : latronum more, quos philetas Ægyptii vocant, in hoc nos amplectuntur, ut strangulent. » Φηλήτης et reliqua hujus stirpis vocabula cum σφάλλειν, cujus aoristus est σφῆλαι, cognata esse conjecit Coraes ad Heliodor. p. 206, qui hinc Gallicum quoque vocabulum *filou* ortum putat. Scriptura vitiosa φιλητὴς relinquenda scriptoribus inferiorum temporum, velut in Proleg. ad Aristoph. Ran. vol. 2, p. 7, 12 ed. Oxon., p. 274, 43 ed. Paris.]

[Φηλιχίων, ωνος, ὁ, n. pr. in inscr. Tegeæ reperta ap. Bœckh. 1533, vol. 1, p. 707. G. D. Alius in testa litterata ap. Franz. 5106, vol. 3, p. 496. Hase.]

[Φηλίκλα, ἡ, Felicula, n. pr. Latinum in inscr. Rheg. ap. Franz. 5767, vol. 3, p. 690. Hase.]

[Φῆλιξ, ικος, Felix, n. pr. Latinum in Anth. Pal. App. 198, ap. Joseph. A. J. 20, c. 7, 8, B. J. 2, 12, 8, et alibi non raro. Φίληξ, ὄνομα κύριον, ap. Suidam. Et sic vulgo ap. Zonar. Annal. 12, 30, p. 639, D (ubi Pinderus vol. 2, p. 612, 19, Φῆλιξ), ut Φίλικι ap. Justin. Mart. Apol. 1, 92. Quæ cum Φιλικήσιμος (*Felicissimus*) ap. Suidam s. v. Μονιτάριοι, ubi nunc Φηλικήσιμος, comparavit Wannowsk. Antiq. Rom. p. 3. Adde Suidæ gl. Φιλικήσιμος, ἄρχων ἐπὶ Αὐρηλιανοῦ βασιλέως. G. D. Φῆλιξ frequens quoque in titulis, velut C. I. vol. 3, p. 550, n. 5304, 2, ex restitutione Franzii. Item derivata Φηλειχίτα Ἑρμοδώρου ib. p. 628, n. 5634, 1; Φηλικισσίμῃ θυγατρὶ p. 978, n. 6525, 1. Gemmam in qua ΦΗΛΙΞ ЄΠΟΙЄΙ subditivam esse scalptamque a Flavio Sirleto monet Kœhler. Opp. a Lud. Stephani editis vol. 3, p. 100. De aliis monumentis artis ubi ΦΗΛΙΞ, docte Stephani ib. p. 289. Hase.]

[Φῆλος, ὁ. HSt. s. v. Φηλόω:] Habetur vero ap. Hesych. et vox Φῆλος, sicut et ap. Suid., pro Impostor, Fallax; nam exp. ἀπατηλόν: sed Hesych. alias præterea exposs. addit [ληθαργὸν, κακοῦργον, ἐπίβουλον. Per ἀπατηλὸς vel ἀπατεὼν exp. etiam schol. Aristoph. Pac. 1165, Suidas, Etym. M. p. 130, 51; 160, 40. Compositum Βροτόφηλος annotavit Hesychius. Φηλὸς ὀξυτόνως scribitur ap. Theognost. Can. p. 61, 11, cum nominibus similibus χηλὸς, βηλὸς, πηλός. Sed ibidem δηλὸς quoque pro δῆλος scriptum vitiose. Nomen pr. Φῆλος ap. Arcad. p. 52, 30, corruptum ex Σφῆλος, quod restituit Lobeck. Pathol. elem. vol. 1, p. 124.]

[Φηλόω. HSt. post verba s. v. Φηλήτης posita:] Unde [ab verbo Φηλόω] Lycophr. [785]: Φηλώσας πρόμον, pro ἀπατήσας τὸν ἄρχοντα. Suid. quoque [cum Phot., apud quem φηλῶν in φίλων corruptum, et schol. Aristoph. Pac. 1165] φηλοῦν exp. ἀπατᾶν, afferens ex Menandro [Δύ' οἰκίας φηλῶν γερόντων, ὡς λέγεις, ἀβελτέρων. Æsch. Agam. 492: Τερπνὸν τόδ' ἐλθὼν φῶς ἐφήλωσεν φρένας. Eurip. Suppl. 243: Γλώσσαις πονηρῶν προστατῶν φηλούμενοι. Apoll. Rh. 3, 982: Μηδέ με τερπνοῖς φηλώσῃς ἔπεσιν. Schol. ἀπατήσῃς, ἀπὸ τοῦ φήληκος, τοῦ ἀώρου σύκου. Φηλοῦν in φιλοῦν vel σφηλοῦν corruptum in libris Pollucis 9, 135, et ap. Maneth. 6, 183: Πυκιναῖς ἀπάτῃσιν ἑὴν φρένα φιλωθεῖσαι. Cui φηλωθεῖσαι restituit Dorvill. ad Charit. p. 779.] Habet vero Suidas et verbalia Φηλώματα et Φηλώσεις, quibus significantur itidem Imposturæ, Deceptiones, Fallaciæ; nam φηλώματα exp. ἐξαπάτας, [οὕτως Ἀντιφῶν. Sic etiam Phot., qui interponit φηλοῦν γὰρ τὸ ἐξαπατᾶν. Codex Photii φιλώματα et φιλοῦν. Ab φήληξ derivat Lex. rhet. in Bekk. Anecd. p. 315, 11, et per ἀπάται explicat]: φηλώσεις autem, ἀπατήσεις. [Φηλώσεις HSt. pro nominativo plur. substantivi φήλωσις, ἡ, habuit, quod nusquam memoratur. Est secunda persona futuri, ut apparet ex Etym. M. p. 791, 33, ubi est φιλώσεις, τὸ (cod. Voss. ἀντὶ τοῦ) ἀπατήσεις. Corrupte ap. Hesych. Φηδῶσαι, ἀπατῆσαι, φθεῖραι, ἀπολέσαι, pro Φηλῶσαι.] Hesych. quoque habet Φηλωθεὶς, ἀπατηθείς: et Φηλωθεῖσα, ἀπατηθεῖσα. Sed, quod mirum videri queat, ibid. habet et φηλήτησι, cum η itidem in prima syll., expositum λῃσταῖς. [Suidas: Φηλωθεῖσα ἀντὶ τοῦ ἐξαπατηθεῖσα, ἐν Μύθοις «Κερδοῖ (nam sic pro κέρδεσι correxit Lachm. collato Babr. 95, 37) φηλωθεῖσα θοὴ χεμάς.» || Φηλῆσαι (ab φηλέω), ἀπατῆσαι· καὶ φηλῶ Zonaras p. 1805, et φηλῆσαι ap. Eustath. p. 781, 10. Cujus formæ testis nullus est. G. D. Julian. Imp. Epist. p. 120, 16 Heyler., in loco lacero: Οὐ γὰρ τοὺς ἐξ ἑτοίμου ** φηλοῖς ἥκοντας. Interpr., Ductando captas. Hase.]

[Φήλωμα, τό. V. Φηλόω.]

[Φῆμα, τὸ, Dictum. Hesych.: Φήματα, ῥήματα, φάσματα.]

[Φημάζω, i. e. φημίζω. Hesych.: Φημάσωμεν, βοήσωμεν. Cujus glossæ dittographia vitiosa est quod ibidem (ante Φήματα) legitur Φηλώσωμεν, βοήσωμεν.]

Φήμη, [Dor. Φάμα,] ἡ, [Dictum, Sermo. Æsch. Ag. 938: Φ. γε μέντοι δημόθρους μέγα σθένει· Choeph. 1045: Μήτ' ἐπιζευχθῆς στόμα φήμαις πονηραῖς· Suppl. 696, de cantu: Ἀγνῶν τ' ἐκ στομάτων φερέσθω φάμα φιλοφόρμιγξ. Λόγων φ. Soph. Phil. 846: Βαιάν μοι ... πέμπε λόγων φάμαν. Nam sic Triclin. recte scripsit pro φήμαν, quod interdum intulerunt librarii, velut apud Æsch. Suppl. 696, Eurip. Hipp. 158, 573, 574. Recte φάμα ap. Soph. El. 1066, OEd. T. 158, 475, et sæpius apud Euripidem. De dictis s. narrationibus antiquitus traditis Æsch. Suppl. 760: Ἀλλ' ἔστι φήμη τοὺς λύκους κρείσσους κυνῶν εἶναι. Eurip. El. 701: Κληδὼν ἐν πολιαῖσι μένει φήμαις· quod φάμαις scribendum esse reliquæ in carmine illo formæ Doricæ ostendunt. Theophr. H. Pl. 4, 13, 2: Αἱ παραδεδομέναι φῆμαι παρὰ τῶν μυθολόγων.] Fama, Rumor. [Soph. El. 65: Τῆσδε τῆς φήμης ἄπο (ficta de morte Orestis fama). Et de fama ab superis ad inferos perlata ib. 1066: Ὦ χθονία βροτοῖσι Φάμα, κατά μοι βόασον οἰκτρὰν ὅπα τοῖς ἔνερθ' Ἀτρείδαις.] Plut. Oth. [c. 4]: Φήμας ἀδεσπότους καὶ ἀμφιβόλους, Rumores incertos et ambiguos. Item φημίζειν φήμην, κατασκεδάζειν φήμην, διαδιδόναι, ποιεῖν, ut Latine Famam vulgare, dissipare, dispergere, fundere. Hesiod. Op. [764]: Φήμη δ' οὔ τις πάμπαν ἀπόλλυται, ἥν τινα πολλοὶ Λαοὶ φημίξουσι. Plato Apol. [p. 18, C]: Ταύτην τὴν φήμην κατασκεδάσαντες. [Ib. p. 20, C: Οὐ γὰρ δήπου σοῦ γε ... τοσαύτη φήμη τε καὶ λόγος γέγονεν, εἰ μή τι ἔπραττες ἀλλοῖον· Leg. 4, p. 713, C: Φήμην παραδεδέγμεθα τῆς τῶν τότε μακαρίας ζωῆς· 11, p. 927, A: Πιστεύειν ταῖς ἄλλαις φήμαις χρεὼν περὶ τὰ τοιαῦτα οὕτω πολλαῖσι καὶ σφόδρα πολαιαῖς οὔσαις.] Polyb. 5, [39, 1]: Διέδωκε τοῖς φυλάττουσιν αὐτὸν φήμην ὡς ἀφίεσθαι μέλλων ὑπὸ τοῦ βασιλέως. Synes. Epist. 44: Φήμας ἐπὶ τοῖς οὐκ οὖσι ποιῶν, Falsos rumores spargens s. disseminans. Ipsa autem φήμη κατασκεδάννυται, διαθέει, προέρχεται, ῥέει, διαδίδοται, s. δίδοται. Plato Minoe [p. 320, D]: Αὕτη ἡ φήμη κατεσκέδασται τοῦ Μίνω, ὡς ἀπαιδεύτου τινὸς καὶ χαλεποῦ ὄντος, Hæc fama de Minoe dissipata et dispersa est. Itidem Herodian. 7, [6, 21]: Διασκεδάννυται ὑπ' αὐτῶν φήμη ὡς ἄρα καὶ Μαξιμῖνος εἴη ἀνῃρημένος, Vulgatur fama interfecti Maximini. 5, [4, 1]: Ἡ φήμη διέδραμεν ἀνὰ τὰ στρατόπεδα. Sic Virg., It fama per urbes. Et, Volitans pennata per urbem Nuntia fama ruit. Item et Cic.: Fama de interitu Clodii fines imperii Rom. peragravit. Quibus adde hoc ex Tacito, Didita per provincias. Curt. dicit etiam, Fama urbes discurrit. Plut. Bruto p. 1812 meæ ed. [c. 15]: Ταχὺ προῆλθεν φήμη, καὶ διεδόθη λόγος, ὡς τεθνηκυίας αὐτῆς. Cic., Fama emanarat. Plut. De Socr. dæm.: Φήμας τοιαύτας ῥυείσας. Rursum Herodian. 8, [5, 15]: Φῆμαι δὲ μείζους ἐδίδοντο, Rumores in majus augebantur, Polit. [Thucyd. 1, 11: Τὰ τοῖς ἔργοις ὑποδεέστερα ὄντα τῆς φήμης.] Item et ἀπόλλυται φήμη in l. Hesiodi paulo ante citato, ut ap. Cic. Fama moritur: itidemque Sepulta fama ap. Ovid. Ἀπόλλυται autem quum fidem amittit, καὶ πίστιν οὐκ ἔχει, ut ap. Herodian. 2, [1, 7]: Πίστιν ἔξειν ᾤοντο τὴν φήμην. Item [ib. 11, 5]: Τὴν φήμην φθάσας, Famam præveniens. 5, [4, 13]: Φθάνων τὴν φήμην τῆς ἑαυτοῦ τύχης, Famam suæ fortunæ præveniens. Ubi etiam nota genitivum. Item φήμην ἔχω, pro Fama est de me, Opinio concepta est de me. Synes. Ep. 41: Φήμην ἔχουσι διανοίᾳ κεχρῆσθαι, Existimantur mente præditæ esse, Fama est, Creditur, Dicitur, Rumor est, In fama est. Ep. 19: Φήμην ἔχεις προστατεῖν ἀνδρὸς λυσσῶντος, Fama est, s. Diceris, patrocinari homini rabido. Nec non aliquis φήμην alicui περιτίθησι, et ipsa φήμη illi περιφύεται. Isocr. Ad Phil. [p. 97, E]: Μὴ περιορᾷν τοιαύτην φήμην σαυτῷ περιφυομένην, ἣν οἱ μὲν ἐχθροὶ περιθεῖναί σοι ζητοῦσι. Item aliquis sibi ἐπιφέρει φήμην, aut ἀλεύεται ἐπιφερομένην καὶ περιτιθεμένην ὑφ' ἑτέρου. Plato Leg. [11, p. 935, A]: Ἐπιφέρουσιν ἑαυτοῖς γυναικείους φήμας, Pro mulieribus habentur, Faciunt ut mulieres existimentur esse. Hesiod. [Op. 760]: Δεινὴν δὲ βροτῶν ὑπαλεύεο φήμην, Famam et opinionem de te. [Pind. Ol. 7, 18: Ὁ δ' ὄλβιος ὃν φᾶμαι κατέχοντ' ἀγαθαί· Pyth. 2, 28: Κελαδέοντι ἀμφὶ Κινύραν πολλάκις φᾶμαι Κυπρίων· Isthm. 4, 37: Φάμαν παλαιὰν εὐκλέων ἔργων.] Item ex Chrysost. De sacerd. τῶν πολλῶν φήμη pro Opinio vulgi, quam sc. habet de aliquo. [|| Nuncius. Æsch. Choeph. 741: Δόμοις δὲ τοῖσδε παγκάκως ἔχει φήμης ὑφ' ἧς ἤγγειλαν οἱ ξένοι τορῶς. Soph. El. 1109: Ἧς ἠκούσαμεν φήμης φέροντες ἐμφανῆ τεκμήρια. Aristoph. Eq. 1320: Τίν' ἔχων φ. ἀγαθὴν ἥκεις;] || Exp. etiam Omen, sicut φῆμις, velut ap. Xen. Cyrop. 8, [7, 1]: Ἐσημήνατέ μοι καὶ ἐν ἱεροῖς, καὶ ἐν οὐρανίοις καὶ ἐν οἰωνοῖς, καὶ ἐν

φήμαις, ἅ τ' ἐχρῆν ποιεῖν ἅ τ' οὐκ ἐχρῆν, Ostentis, auguriis, ominibus. Cui loco similis hic Ejusd. Symp. [4, 28] : Σημαίνουσί μοι, πέμποντες ἀγγέλους, φήμας καὶ ἐνύπνια καὶ οἰωνούς, ἅ τε δεῖ καὶ ἃ οὐ χρὴ ποιεῖν, ubi tamen et in præcedenti significatione pro Rumores accipi possit. Sicut vero in præcedenti l. Xen. dicit ἐν ἱεροῖς καὶ ἐν φήμαις ἐσημήνατε, ita Plut. Symp. 2 [p. 631, A] : Χρησάμενος ἢ φήμαις ἢ ἱεροῖς· In Colot. [p. 1125, D] : Μαντεύμασι καὶ φήμαις. Soph. vero [OEd. T. 733] : Φῆμαι μαντικαί. Et Plato Leg. [7, p. 792, D] : Μαντείας φήμη. Idem ibid. [Epist. 6, p. 323, C] : Φήμην ἀγαθὴν μαντεύομαι. Aristot. Probl. : Φήμην ἀγαθὴν ποιοῦμαι, Bene auguror. Aristoph. [Vesp. 864] : Φήμην ἀγαθὴν λέξομεν ὑμῖν, Bene precabimur, ἐπευφημίσομεν, s. συνευξόμεθα, ut schol. exp., quem vide. [De hoc usu voc. accuratissime dixit Wyttenb. ad Julian. p. 151 seqq., cujus disputationis summa hæc est : « Φήμη significat Rumorem late sparsum ac celebratum, seu Famam. Hinc paulatim in divinationem translatum est. Nam quia antiquitus res quarum caussæ latebant ad divinum numen referebantur, factum est ut rumores qui nullo certo auctore ferebantur divinæ caussæ tribuerentur ac φήμη etiam ipsa haberetur dea. Hinc manavit sententia Hesiodi Op. 763 (supra ab HSt. apposita) : Φήμη δ' οὔτις πάμπαν ἀπόλλυται etc. Jam significatio traducta est ad rumorem de re divina vel humana divinitus exsistentem. Veluti de fama victoriæ Platæensis Græciæ divinitus allata apud Herodot. 9, 100 ; quæ mox 101 κληδὼν vocatur : ubi v. Wessel. Sic ap. Plut. Mor. p. 357, A : Ταῦτα πνεύματι δαιμονίῳ φήμης πυθομένην τὴν Ἶσιν εἰς Βύβλον ἀφικέσθαι. Id. Vit. Numæ c. 5 : Ῥωμύλον θεῶν παῖδα ὑμνοῦσι φήμαις. Julian. p. 307, B : Τῇ θείᾳ πειθομένους φήμῃ. Hinc, Auctoritas qua narrationes antiquitus traditæ, sive veræ sive fictæ, ad popularem religionem consecrantur. Plato Leg. 5, p. 738, C : Καθιέρωσαν τοῖς τοιούτοις λόγοις φήμας τε καὶ ἀγάλματα. Plut. Mor. p. 369, B : Οὐκ ἐν λόγοις μόνον οὐδὲ ἐν φήμαις, ἀλλὰ ἔν τε τελεταῖς etc. Aristid. vol. 1, p. 256 : Χωρίων ἢ μύθων φῆμαι. Famam a fabula distinguit Plut. V. Rom. c. 4 : Τοὔνομα τῆς τροφοῦ δι' ἀμφιβολίαν ἐπὶ τὸ μυθῶδες ἐκτροπὴν τῇ φήμῃ παρασχεῖν. Sed quum sint complura divinationis genera quæ voce contineantur, hæc quum universe tum peculiariter dicta sunt φῆμαι. Aristoph. Av. 719 : Ὄρνιν τε νομίζετε πάνθ' ὅσαπερ περὶ μαντείας διακρίνει. Φήμη γ' ὑμῖν ὄρνις ἐστὶ, πταρμόν τ' ὄρνιθα καλεῖτε, ... φωνὴν ὄρνιν etc. Hic φήμη est κληδών, seu divina vox, φωνὴ autem humana vox. Aram a Camillo exstructam Plut. V. Camilli c. 30 extr. vocat νεὼν φήμης καὶ κληδόνος· item Mor. p. 319, A. Talem vocem κληδόνα primum et proprie, deinde etiam φήμην appellatam et utramque promiscue usurpatam putem. Itaque Suidæ κληδὼν redditur φήμη, μαντεία· et Hesychius, Φῆμαι· φήμη, κληδὼν, φωνὴ, λόγος. Luculentus est locus Xenoph. Apol. § 21 : Καινὰ δαιμόνια πῶς ἂν ἐγὼ εἰσφέροιμι λέγων ὅτι θεοῦ μοι φωνὴ φαίνεται σημαίνουσα ὅ τι χρὴ ποιεῖν ; καὶ γὰρ οἱ φθόγγοις οἰωνῶν καὶ οἱ φήμαις ἀνθρώπων χρώμενοι φωναῖς δήπου τεκμαίρονται. De omine ex hominum fortuita voce suscepto φήμη est ap. Hom. Od. Υ, 100, 105 : Φήμην τίς μοι φάσθω ἐγειρομένων ἀνθρώπων ἔνδοθεν· ἔκτοσθεν δὲ Διὸς τέρας ἄλλο φανήτω· et B, 35 : Ὣς φάτο (Εὐρύνομος)· χαῖρε δὲ φήμῃ Ὀδυσσῆος φίλος υἱός. Apud Herodot. 3, 151, 153, ubi Zopyrus ex alterius fortuito dicto conjecit Babylonem expugnatum iri : Πρὸς ταύτην τὴν φήμην Ζωπύρῳ ἐδόκεε ἁλώσιμος εἶναι ἡ Βαβυλών. Similis est ratio 5, 72, ubi quæ φήμη dicebatur, eadem mox dicitur κληδών. (Adde 1, 31, ubi de dicto quodam bene ominato : Ἡ μήτηρ περιχαρὴς ἐοῦσα τῷ τε ἔργῳ καὶ τῇ φήμῃ.) Apidis oraculum, αἱ τοῦ Ἄπιδος φῆμαι, ex vocibus puerorum ludentium colligi solitum memorat Dio Chr. Or. 32, p. 364, D. Haud dissimilis puerorum acclamatio pro fausto omine accepta φήμη dicitur ab Aristide vol. 1, p. 323. Idem p. 325 audito Demosthenis nomine dixit, Δέχομαι τὴν φήμην· cujus loco frequentatur Δέχομαι τὸν οἰωνόν. Præcipua vero est divinatio oraculorum, quæ quia voce quidem humana, sed divino instinctu, redduntur, φῆμαι dicta sunt. Itaque Pollux 1, 18, φήμη ἐκ θεοῦ· et 19, ἦχεν ἐκ θεοῦ φήμη. Orph. Hymn. 33, 9, de Apolline : Καθαρὰς φήμας χρησμούς τ' ἀναφαίνων, i. e. φήμας χρησμῶν. Soph. OEd. T. 41 : Εἴτε του θεῶν φήμης ἀκούσας εἴτ' ἀπ' ἀνδρός. Ib. 86 : Τίν' ἡμὶν ἥκεις τοῦ θεοῦ φήμην φέρων ; Et 162 : Χρυσέας τέκνον Ἐλπίδος ἄμβροτε Φάμα, item de oraculo accepit schol. Est enim ea quæ v. 151 Διὸς φάτις nominabatur. (Φάμα Παρνασοῦ ib. 475.) Deorum oracula quæ ab obscinibus produntur sunt φῆμαι ap. Eurip. Ion. 179 : vocat enim aves θεῶν ἀγγέλλοντας φήμας (φάμας) θνατοῖς. Polyb. 10, 2, 11 : Τὴν ἐκ τῆς Πυθίας φήμην. Plut. V. Syllæ c. 17 init. : Τοῦ Τροφωνίου φῆμαί τε χρησταὶ καὶ νικηφόρα μαντεύματα. Philostr. p. 131 : Κατὰ τὰς Ἀπόλλωνος φήμας τε καὶ μαντείας. Φήμην simpliciter dictam ab oraculo distinguit Liban. vol. 4, p. 120, 21 : Οὐ φήμαις, οὐ μαντείαις ἀνθρώπων. De oraculo domestico Eurip. Hel. 829 : Φήμη τις οἴκων ἐκ μυχῶν ἱδρυμένη. Porro de somniorum divinatione dicitur, non tamen simpliciter, sed ut ὄναρ, ἐνύπνιον vel simile aut addatur aut ex antecedentibus intelligatur. Herodot. 1, 43 : Ἐξέπλησε τοῦ ὀνείρου τὴν φ. Aristid. vol. 1, p. 332 : Οὕτω δὴ τοῦ ὀνείρατος ἡ φ. ἐξέβη· 350 : Κατὰ τὴν τοῦ ἐνυπνίου φήμην. Philostr. p. 334 : Καὶ γὰρ τὰ ὀνείρατα τοῖς ὡς ἐγὼ διαιτωμένοις ἐτυμωτέρας τὰς αὐτῶν φήμας ἄγει. Denique φ. est nomen quod rei ex augurio additur. Julian. Or. 2, p. 72, A, de Aquileja urbe : Τῇ πόλει δὲ ἀετὸς οἰκιζομένῃ δεξιὸς ἐκ Διὸς ἱπτάμενος τὴν αὐτοῦ φήμην χαρίζεται· et de Nisibi ib. p. 81, C : unde verbum ἐπιφημίζειν eadem significatione. » Hesych. : Φ., ἀκοὴ, ὀνομασία. Plato Leg. 4, p. 704, A : Τοῦτο τάχ' ἂν ἴσως ... ἡ θεῶν ἐπωνυμία τῶν ἐν τῷ τόπῳ προσθεῖη τὴν αὐτῶν φήμην καινῇ γενομένη τῇ πόλει. || Φήμη dea ap. Æschin. p. 18, 10 : Φήμης ὡς θεοῦ μεγίστης βωμοὺς ἱδρυμένους· 47, 25 : Φήμῃ δημοσίᾳ θύομεν ὡς θεῷ. Φήμη, ἡ, nomen navis Atticæ in inscr. navali p. 325 ed. Bœckh. : Φ. Ἱεροκλέους ἔργον. || Φήμη inscriptum fuit Rhiani carmen memoratum ab Steph. Byz. s. v. Ἀράκυνθος, cujus de argumento nihil compertum habemus. Eadem Helladii carminis cujusdam iambici inscriptio fuit : vid. Phot. Bibl. p. 536, 5.]

[Φημὶ, Dor. Φαμὶ non solum apud scriptores Doricos, sed etiam apud Tragicos in carminibus melicis.] Φάω, ῶ, unde Φημὶ, Dico, Ajo. [Etym. M. p. 791, 41 : Ἰστέον ὅτι τὸ φημὶ, γινόμενον μὲν ἀπὸ τοῦ φῶ, οὐκ ἀναγκάζεται διπλασιάζεσθαι καὶ γενέσθαι πίφημι (codex Dorvill. φίφημι), ὡς τίθημι, ἐπειδὴ τὰ ἐγκλιτικὰ οὐ θέλει ὑπερβαίνειν τὴν δισυλλαβίαν. Indicativi præsentis formæ sunt encliticæ, excepta persona secunda φής : vid. Arcad. p. 142, 6, Apollon. De synt. p. 139, 10, a quibus partim dissenserunt alii grammatici, quorum opinionem exponit Joann. Charax in Bekk. An. p. 1152 : Τὸ φημί κατὰ τὸ πρῶτον πρόσωπον ἀκολουθεῖ τῷ λόγῳ, ἄνθρωπόν φημι. Τινὲς δὲ ἔλεγον αὐτὸ μὴ ἐγκλίνεσθαι, ὡς Τήλεφος ὁ Περγαμηνὸς, ᾧ οὐκ ἐπείσθη ἡ χρῆσις. Τὸ δὲ φής δεύτερον οὐκ ἐγκλίνεται, μήποτε διὰ τὸ πλεόνασμα τοῦ ι. Ἀλλ' οὐδὲ τὸ ἀπ' αὐτοῦ γεγονὸς κατὰ ἀποβολὴν ἡμί ἐγκλίνεται. Τινὲς δὲ λέγουσι μηδὲ εἶναι αὐτὸ ἀπ' αὐτοῦ, διότι ἐνήλλαξε τὴν συζυγίαν (τὸ γὰρ φημί δευτέρας, τὸ δὲ ἠμί πρώτης), κακῶς λέγοντες· ἰδοὺ γὰρ τὸ καυχῶ καυχᾷς δευτέρας ὂν συζυγίας ἐν τῇ ἀποβολῇ τοῦ κάππα ἐγένετο αὐχῶ αὐχεῖς. Τὸ δὲ φησί ἐγκλίνεται, ἄνθρωπόν φησι. Ἔτι καὶ τὰ δυϊκά. Τὰ δὲ πληθυντικὰ οὐκ ἐξωμάλισται, ἀλλὰ παρὰ μὲν τοῖς πολλοῖς καὶ μάλιστα τοῖς ἀκριβέσιν ἐγκλίνεται, ἄνθρωπόν φαμεν, ἄνθρωπόν φασι, παρά τισι δ' οὔ, οἷς ἡ ἀκριβὴς ἀνάγνωσις οὐκ ἐπείσθη. Personam primam φημὶ Tyrannionem φῆμι scripsisse Αἰολικώτερον annotavit Eustath. p. 1613, 19, quod eum tantummodo ab initio fecisse conjicit Lehrs. Quæst. Ep. p. 126, ut in verbis Homeri ab Eustathio exempli caussa appositis, φῆμι γὰρ οὖν κατανεῦσαι. De scriptura personæ secundæ dissenserunt grammatici, quorum alii φῂς, alii φὴς sine iota scriptum probarunt. Chœrob. In Theodos. p. 497, 16 : Σημειούμεθα τὸ φῄς ἔχον τὸ ι προσγεγραμμένον· ἀπὸ γὰρ τοῦ φημί γέγονε τροπῇ τῆς μι εἰς σ, καὶ ὤφειλε χωρὶς τοῦ ι εἶναι, ἀλλ' ἡ παράδοσις βούλεται ἔχειν τὸ ι προσγεγραμμένον. In eandem sententiam pluribus disputant Etym. M. p. 791 sq., et Zonaras p. 1805, agnoscitque Eustath. p. 1578, 17 : utriusque scripturæ auctores nominat Chœrob. l. c. p. 857, 18 : Τὸ φῄς οὐκ οἶδεν ὁ Ἀπολλώνιος σὺν τῷ ι

γεγραμμένον· ἡ μέντοι παράδοσις καὶ ὁ Ἡρωδιανὸς σὺν τῷ ι οἶδεν αὐτὸ γεγραμμένον. Tertiæ personæ φησὶ formam metri caussa ἀπεκεκομμένην, φὴ, ex Anacreonte memoravit Apollon. in Bekk. Anecd. p. 543, 7, et De synt. 3, 15, p. 238 ed. Bekk., qui ibi φὴ vulgo omissum ex codice supplevit. Forma Dor. φατὶ est ap. Aristoph. Ach. 771 : unde sumsit Greg. Cor. De dial. Dor. § 59, p. 247, vel ex Theocr. 1, 51. Plural. vero φασὶ in eadem dialecto est φαντὶ, ap. Pind. Pyth. 1, 100, Theocr. 2, 45; 4, 8, et alibi non raro. De quo HSt. in Indice :] «Φαντὶ Dorice pro φασὶ, Dicunt.» [Præsentis temporis modi reliqui et imperfectum ab φάσκω sumi solent : quod observavit Elmslejus ad Eurip. Heracl. 903, et ad Med. 310 in Addendis p. 302, recte monens ἔφην, quod vulgo pro imperfecto habetur, aoristum secundum esse, cujus modi reliqui sunt φαθὶ, φαίην, φῶ, φάναι, φὰς, quæ male vulgo præsentis temporis esse creduntur. Imperativum φαθὶ dialecto Atticæ, εἰπὲ vulgari tribuit Mœris p. 392. De accentu dissensisse grammaticos annotavit schol. Aristoph. Eq. 22 : Τὸ δὲ φάθι ἀπὸ τοῦ φημὶ φήσω ἔφην φάς φάντος φάθι· ὅπερ ὁ μὲν Ἀπολλώνιος ὀξύνει, ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς βαρύνει· παραλόγως γὰρ ὀξύνεσθαι· ubi codex Ven. ὁ μὲν Ἀπολλώνιος βαρύνει, ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ὀξύνει· cui scripturæ favet quod Apollonius De synt. p. 261, 19, oxytonum φαθὶ improbat, Herodianus autem, ut ex Arcadii Epitome p. 172, 17 (ubi corrupte βαθί), et p. 148, 26 (ubi cod. Paris. φθὲ, Havniensis φθί, i. e. φαθί) apparet, oxytonum usu invaluisse dicit. Apparet ex his consensisse Apollonium et Herodianum de analogia, quæ φάθι barytonum postulet. De scriptura autem si forte dissenserunt, facilius Apollonium quam Herodianum aliquid novasse credam. Ab hac igitur parte præstare videatur codicis Veneti scriptura. Nihilominus vulgata scriptura retinenda, quam postulant sequentia verba παραλόγως γὰρ ὀξύνεσθαι, quæ omisit cod. Venetus, sed planissime confirmat grammaticus in Crameri Anecd. Oxon. vol. 2, p. 468, qui memorata Apollonii sententia pergit : Ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐβάρυνεν· οὐδὲν γὰρ „προστακτικόν φησιν εἰς θι λῆγον ὀξύνεται. Quo argumento nihil effici videbatur Apollonio, quum imperativi verborum in μι accentum indicativi præsentis sequantur, ut τίθημι τιθετι, ἵστημι ἵσταθι, ζεύγνυμι ζεύγνυθι, ab φημὶ vero oxytono φαθί. Et sic φαθὶ nunc ap. Aristoph. Eq. 22, Platon. Protag. p. 349, C, Gorg. p. 475, E, aliosque. Φάτω id. Leg. 10, p. 902, B, Apollon. De synt. p. 261, 20. Optat. φαίην, plural. φαίημεν (Eurip. Ion. 943; Plat. Alcib. 2 p. 139, B) et contr. φαῖμεν ap. Hom. Il. B, 81, Ω, 222, Plat. Protag. p. 330, D, Phileb. p. 63, C, Aristid. vol. 1, p. 506, 21; φαῖεν Plato Phileb. p. 63, C, Thucyd. 3, 68, apud quem φαίησαν est 8, 53. Conjunctivi φῶ personæ tertiæ φῇ forma diducta est φήῃ, de qua v. Etym. M. p. 73, 47, et Chœrob. in Gaisfordi annotat. ad p. 791, 29, ap. Hom. Od. Λ, 128, et Ψ, 275 : Ὁππότε... φήῃ ἀθηρηλοιγὸν κτλ., et φῇσι, de quo Etym. M. p. 791, 39, in cod. Voss. : Φῇσι... Φῶ, ἐὰν φῇς, ἐὰν φῇ... καὶ ἔχει τὸ ι προπεριισπώμενον ὅν· ἀπὸ γὰρ τοῦ ἐὰν φῇ ἐστιν... τρίτου προσώπου. Ὀξυνόμενον δὲ ὃν φησίν οὐκ ἔχει αὐτό. Similiter Zonaras p. 1805, addito loco Homeri Od. A, 168 : Εἴπερ τις ἐπιχθονίων ἀνθρώπων φῇσιν ἐλεύσεσθαι, ubi libri φησίν. Infin. φάναι apud Herodot. 1, 39, Platon. Rep. 6, p. 130, C (ubi imperativi signif. habet), Theæt. p. 165, C, Phædr. p. 273, B, et alibi non raro. Syllaba priore vitiose producta (ut in codicibus interdum φᾶναι scriptum) in fr. Eubuli ap. Athen. 1, p. 8, B : Ἔπειτα φάναι, μικρὸν ὀψιαίτερον | δι' ἀσχολίαν ἥκειν, etc., quod vel inserto δέ, ἔπειτα δὲ φάναι, vel φάναι post ὀψιαίτερον transposito corrigi potest. Particip. φὰς ex φάσας per apocopen formatum esse comminiscitur Heraclides ap. Eustath. p. 1654, 14 : Ἀνέκαθεν ἤγουν ἐξ ἀρχῆς θεματικῆς ἐστι φῶ τὸ λέγω, οὗ μετοχὴ ἀόριστος φάσας ὡς κλῶ κλάσας, καὶ ἐν συγκοπῇ φάς, οἷον (Il. I, 35) «Φὰς ἔμεν ἀπτόλεμον,» ὥσπερ καὶ κλάς φησι παρὰ Ἀνακρέοντι. Ex quibus manifestum est κλὰς, quod Anacreon alicubi metri caussa pro κλάσας dixerit, induxisse Heraclidem ut inauditum illud φάσας fingeret. Præter nominativum φὰς ap. Homerum est φάντες Il. Γ, 44, Ξ, 126. Φὰς apud Herodot. 1, 63, 141; φᾶσα 6, 135. Φάντες in πάντες corruptum ap. Æsch. Choeph. 418, φὰς in φῆς ap. Dioxipp. Athen. 3, p. 101, E. Rarum in prosa Atticorum (ut ap. Platon. Alc. 2 p. 139, B : Πάντας οὖν ἂν φάντες... ὀρθῶς ἂν φαίημεν) : nam prætulerunt φήσας (ut Xenoph. Cyrop. 5, 1, 11, Mem. 3, 11, 1), quod est participium aoristi primi ἔφησα, cujus frequens etiam in indicativo, optativo, conjunctivo et infinitivo usus est. Nec Galen. vol. 7, p. 201, φᾶσι scripserat, sed φήσασι, aut, si in antecedentibus οἳ excidit, φασί. Memorat hunc dativum φᾶσι Herodianus in schol. Hom. Il. Γ, 152, et Λ, 270, ubi de discrimine accentus in φασί et φᾶσι similibusque formis disserit. Indicat. ἔφησεν et ἐφήσαμεν est ap. Platon. Epist. 3, p. 318, E, Polit. p. 297, E. Forma Dor. φᾶσε Pind. Nem. 1, 99. Forma iterativa φήσασκε ap. Chœrob. In Theodos. p. 633, 13. Tertia vero persona pluralis ab altero potius aoristo sumitur ἔφασαν, pro quo interdum ἔφησαν scriptum in libris nonnullis, ut ap. Xenoph. Cyrop. 4, 3, 21; 6, 3, 10, et De vectig. 1, 1. Optativus φήσαιμι, φήσειας, φήσειεν, etc., apud Æsch. Prom. 503, Isocratem, Demosthenem, aliosque plurimos. Conjunct. φήσῃς, φήσῃ, φήσωμεν, φήσωσι ap. Plat. Prot. p. 349, C, Rep. 5, p. 479, B, Xenoph. Mem. 4, 2, 17, Demosth. p. 1297, aliosque. Infin. φῆσαι ap. Plat. Dem. p. 382, C.] Est autem Φάσις a πέφασαι secunda persona præteriti vocis passivæ alioqui inusitatæ, φῶμαι : sicut a tertia πέφαται est Φάτις, et Φατὸς, atque alia. Quin etiam infin. Φᾶσθαι quidam grammatici, ex quibus Heraclides, scripserunt cum circumflexo, tanquam a Φάομαι, ῶμαι. [V. HSt. infra.] Quin etiam imper. Πεφάσθω, pro Dictum sit, ex Plat. [Tim. p. 72, B], et partic. Πεφασμένος, Dictus, tanquam a Πέφασμαι. [Hom. Il. Ξ, 127 : Μῦθον ἀτιμήσαιτε πεφασμένον. Sed ap. Æsch. Prom. 842 : Σημεῖα ... τῆς ἐμῆς φρενὸς, ὡς δέρκεται πλέον τι τοῦ πεφασμένου, ab φαίνω derivavit schol., qui exp. τοῦ φανεροῦ.] At φημὶ utrisque scriptoribus usitatum est, nec non ab eo deducta tempora : fut. φήσω. [Formæ mediæ Φάσομαι (Dor. pro φήσομαι) unum exemplum est Pind. Nem. 9, 100. Hesychio pro Φήξομαι, λέξομαι, βοήσομαι recte restitutum Φήσομαι, ut postulat literarum series.] Præt. imperf. itemque aor. 2 Ἔφην : sed hoc η retinet in duali quoque et plurali, illud autem mutat in α. [Ἔφην non imperfectum, sed aoristum esse supra diximus, qui sic flectitur ἔφην ἔφης (vel ἔφησθα, de quo v. infra) ἔφη, ἐφάτην (ap. Plat. Euthyd. p. 278, C; 294, E), ἔφαμεν ἔφατε ἔφασαν, non quod HSt. cum suæ ætatis grammaticis credidit ἔφητον ἔφημεν etc., quorum illud ἔφημεν interdum ab librariis illatum, ut ap. Ammon. p. 67.] Hom. Il. B, [129] : Τόσσον ἐγώ φημι πλέας ἔμμεναι υἷας Ἀχαιῶν Τρώων, Ajo esse, Affirmo esse, ἀποφαίνομαι, Eust. Sic autem et in plerisque aliis hujus poetæ locis [et apud alios scriptores quoslibet], qui, sicut ceteri, omisso incremento dicit etiam Φῆν, et Φῆς, et Φῆ, pro ἔφην, ἔφης, ἔφη. Sic Il. [Σ, 326 : Φῆν δέ οἱ ... υἱὸν ἀπάξειν· et Od. B, 174. Φῆς Il.] E, [473] : Φῆς που ἄτερ λαῶν πόλιν ἐξέμεν. Pro quo interdum Æolice Φῆσθα. [Bis pro φῂς apud Homerum,] Il. Φ, [186] : Φῆσθα σὺ μὲν ποταμοῦ γένος ἔμμεναι εὐρὺ ῥέοντος. [Ubi schol. ex Herodiano : Φῆσθα, εἴτε ἐνεστῶτα σημαίνει, προπερισπασθήσεται, εἴτε δεύτερον ἀόριστον ὁμοίως, τούτῳ δὲ μόνῳ διαλλάξει τῷ σὺν τῷ ι γράφεσθαι τὸ η ἐπὶ τοῦ ἐνεστῶτος. Et Od. Ξ, 149 : Ἐπειδὴ πάμπαν ἀναίνεαι, οὐδ' ἔτι φῆσθα κεῖνον ἐλεύσεσθαι. Φῆ Il. B, 137 : Φῆ γὰρ ὅγ' αἰρήσειν πόλιν· et alibi sæpe. Φᾶ Dor. ap. Pind. Isthm. 2, 18, Theocr. 24, 100. Cum persona secunda φῆσθα comparandum ἔφησθα, de quo HSt. in Indice :] «Ἔφησθα, Attica paragoge pro ἔφης, Dicebas Plato [Crat. p. 438, A,] Epist. [2, p. 313, A] : Ἔφησθα εἶναι σὸν εὕρημα.» [Et sæpissime apud Xenophontem aliosque Atticos veteres : unde Phrynich. p. 236 : Ἔφης ἔστι μὲν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις (velut Platon. Gorg. p. 466, E; 496, A, Xenoph. Cyrop. 4, 1, 23, Isocr. Busir. c. 3. Lobeck.), ἀλλ' ὀλίγον· τὸ δὲ πλεῖστον ἔφησθα. Ἔφης ex Dione Chrys., Plutarcho, Luciano aliisque recentioribus, qui utraque forma uti solent, memoravit Lobeck. Ἔφησθα ῥητορικὸν, εἶπησθα vero et ἐθέλησθα poetica esse annotavit Thomas M. p. 397.] Pro ἔφασαν autem tertia persona plurali dicitur et Φάσαν, abjecto

itidem incremento, ut Il. B, [278] : Ὡς φάσαν ἡ Α πληθύς· et Ἔφαν, per sync., quam nonnulli Bœoticam esse volunt, Γ, [161] : Ὡς ἄρ' ἔφαν· et Φὰν quoque, Od. H, [343] : Ὡς φάν· τῷ δ' ἀσπαστὸν ἐείσατο κοιμηθῆναι.

|| Nunc autem venio ad quosdam solutæ orationis locos, in quibus pariter usus verbi hujus perspicietur. Dem. [p. 44, 19] : Παρασκευάσασθαί φημι δεῖν. Æschin. C. Ctes.: Σκοπεῖτε μὴ τίς φησιν εἶναι, ἀλλὰ τίς ἐστιν. Aristoph. [Pl. 58] : Μανθάνεις ὅς φησιν εἶναι; Dem.: Φησὶν αἴτιος γεγενῆσθαι. Idem, Φησὶ κατασχεῖν. Duplicem autem constr. habet junctum infinitivo, in hoc l. Thuc. 4 : Καὶ οὐκ ἔφη αὐτὸς, ἀλλ' ἐκεῖνον στρατηγεῖν, Non se, sed illum dixit esse imperatorem. Conj. φῶ. Rursum Dem. C. Mid.: Ἄν τε ἐγὼ φῶ, ἄν τε μὴ φῶ. Plato Apol. [p. 25, B] : Ἐάν τε σὺ καὶ Ἄνυτος μὴ φῆτε, ἐάν τε φῆτε. Et φῆσαι ap. eund. illum oratorem In Mid.: Δι' ὀργὴν γ' ἔνι φῆσαι πεποιηκέναι. Apud Hom. frequens est et Φαίης κε ea signif., qua legitur interdum Diceres, item Dicas [velut Il. Γ, 220 : Φαίης κε ζάκοτόν τέ τιν' ἔμμεναι ἄφρονά τ' αὔτως, et in sententia negativa οὐδέ κε φαίης ib. 392, Od. Γ, 124], qua forma et Credas ap. Virg. At ὡς φασὶ s. ὥς φασι solutæ potius est orationis, pro Ut ajunt. [Dicitur in poesi pariter atque prosa oratione. Soph. Phil. 89 : Οὔτ' αὐτὸς οὔθ', ὥς φασιν, οὐκφύσας ἐμέ. Aristoph. Pl. 11 : Ἰατρὸς ὢν καὶ μάντις, ὥς φασιν, σοφός.] Thuc. 2, [102] : Ὁ δ' ἀπορῶν, ὥς φασι, μόλις κατενόησε τὴν πρόσχωσιν ταύτην κτλ. Dicitur vero et φασὶ, subaudita partic. ὡς. [Monendum est φασὶ de rebus vel certissimis usurpari in fama minime obscura, non de iis quæ a nonnullis sive paucis traduntur : de quibus Græce est φασὶν ἔνιοι, φασί τινες. Eadem est ratio Latinorum verborum *dicunt*, *ferunt*, *narrant*, *perhibent*. Wolf. Proleg. in Hom. p. 77. Φασὶν, omisso ὡς, Aristoph. Lys. 188 : Ὥσπερ, φασὶν, Αἰσχύλος ποτέ... Plato Gorg. p. 522, E : Ἄκους δὴ, φασὶ, μάλα καλοῦ λόγου. Pausan. 3, 25, 5 : Τὸ ὕδωρ ..., φασὶ, τὰς ναῦς θεάσασθαι παρεῖχε. Polyæn. 4, 3 : Καὶ πάντα, φασὶν, αὐτοὺς ἐβιάζοντο οἱ Μακεδόνες. Restituendum ex codd. Longino De subl. 2, 1 : Γεννᾶται γὰρ, φασὶ, τὰ μεγαλοφυῆ κτλ., ubi vulgo φησὶ, cujus perpetua in codicibus cum φασὶ permutatio est propter similitudinem compendiorum, quibus utrumque exprimitur : de quo dixit Bast. ad Greg. Cor. p. 847. Φησὶ ap. Longin. defendebat Morus comparat Latino *inquit*, quod usitatum est ubi adversarii verba ponuntur : quomodo φησὶ sæpissime dictum est ab Epicteto in Dissertationibus, cujus locos collegit Schweigh. in Indice p. 473. Apud Plut. Mor. p. 112, C : Ἀλλ' οὐ γὰρ ἤλπιζον, φησὶ, ταῦτα πείσεσθαι, ubi paulo ante εἴποι τις ἂν dixerat. Alia collegit Boisson. ad Marin. p. 142, et ad Eunap. p. 418, 601. Futurum φήσει sic intelligitur ap. Longin. c. 9, 2 : Τίνα, φήσει, τρόπον; sed hic codd. probabiliorem scripturam servarunt φήσεις. Eodem modo φημὶ interponitur. Æsop. Fab. 370 Fur. (414 Cor.) : Περὶ βοσκημάτων ἐτύγχανε τὰ γράμματα, χόρτου τε, φημὶ, καὶ κριθῆς. Zonaras in inscriptione Lexici p. 1 : Ἐκ διαφόρων βιβλίων παλαιᾶς τέ φημι γραφῆς καὶ τῆς νέας· quomodo sæpissime hoc verbo utuntur scriptores inferiorum temporum. Addito δὴ in Exc. Diodori p. 569, 27 : Τὴν τοῦ ἀνδρὸς ἀρετὴν, φημὶ δὴ τοῦ Ἀσδρούβα. Theodoret. vol. 4, p. 527 : Τῷ κυριωτάτῳ μορίῳ, φημὶ δὴ τῷ ἐγκεφάλῳ. Zonaras Lex. p. 1308 : Ἔνδειάν τινα σημαίνει, φημὶ δὴ τῶν ἐπιτηδείων. Quomodo etiam λέγω δὴ dicitur. Similem tertiæ personæ φησὶ usum infra notabimus. Φημὶ δὲ præpositum ap. Sext. Emp. p. 414 : Τούτῳ... ὀφείλει τὸ φαινόμενον συναναιρεῖσθαι· φημὶ δὲ ἡ κίνησις· et alios non raro. || Aoristus ἔφη cum nomine loquentis orationi intersertus nomini modo postponitur, quæ frequentior ratio est centenis probata Platonis et Xenophontis exemplis, modo præponitur, libris interdum inter utramque collocationem variantibus. Sic ap. Xenoph. Cyrop. 1, 6, 19, ubi vulgo Ἀλλὰ μὴν, ὁ Κῦρος ἔφη, εἴς γε τὸ κτλ., libri meliores ἔφη ὁ Κῦρος. Ib. 2, 4, 1 : Φέρω δέ σοι, ἔφη ὁ ἄγγελος, καὶ στολὴν κτλ., codex unus ὁ ἄγγελος ἔφη. Sed 8, 3, 27, omnes : Πάντως τοίνυν, ὁ Σάκας ἔφη, δεῖξόν μοι· et Mem. 1, 2, 9 : Ἀλλὰ νὴ Δία, ὁ κατήγορος ἔφη, ὑπερορᾶν κτλ. 2, 1, 18 : Τί δὲ, ὦ Ἀρίστιππε, ὁ Σωκράτης ἔφη, οὐ δοκεῖ κτλ. OEcon. 19, 1 : Ἔστιν οὖν, ἔφην ἐγὼ, τῆς γεωργικῆς κτλ. Sed § 2 : Πῶς; ἐγὼ ἔφην, ὅστις κτλ., et quæ sunt alia plurima utriusque verborum ordinis exempla apud Xenophontem aliosque dialogorum scriptores. Et sic apud Latinos quoque scriptores verbum *inquit* subjecto modo postponitur modo præponitur. Rarius ἔφη ab nomine suo aliis verbis interpositis sejungitur, ut ap. Plat. Euthyd. p. 283, E : Τί δὲ, ἔφη, ὦ Κτήσιππε, ὁ Εὐθύδημος κτλ. Phædon. p. 77, C : Εὖ λέγεις, ἔφη, ὦ Σιμία, ὁ Κέβης· 78, B : Ἀλλὰ ταῦτα μὲν δὴ, ἔφη, ὑπάρξει, ὁ Κέβης· C : Δοκεῖ μοι, ἔφη, οὕτως ἔχειν, ὁ Κέβης· Protag. p. 354, E : Ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις, ὁ Πρωταγόρας· et similia in locis propter scripturæ diversitatem minus certis Xenoph. Cyrop. 1, 6, 18 : Καὶ μὲν δὴ, ὦ πάτερ, ἔφη ὁ Κῦρος κτλ., ubi deteriores libri et Stobæus Καὶ μὲν δὴ ἔφη, ὦ πάτερ, ὁ Κῦρος. OEcon. 1, 18, ubi libri optimi : Καὶ τίνες δὴ οὗτοί εἰσιν, ἔφη ὁ Κριτόβουλος· pro vulgato δὴ, ἔφη, εἰσὶν οὗτοι, ὁ Κρ. Contra ibid. 7, 16 meliores : Τί δὲ, ἔφη, ὁρᾷς, ἡ γυνὴ, ὅ τι κτλ., vulgati : Τί δὲ ὁρᾷς, ἔφη, ἡ γυνή· et Mem. 3, 5, 13 : Ἐγὼ μὲν, ἔφη, οἶμαι, ὁ Σωκράτης κτλ., ubi alii οἶμαι, ἔφη ὁ Σ. Idem Latinorum scriptorum usus, velut ap. Cicer. Brut. 23, 91 : *Quid igitur*, *inquit*, *est caussæ*, *Brutus*. || Ἔφη bis positum in ejusdem personæ sermone ap. Platon. Phædon. p. 78, A : Πόθεν οὖν, ἔφη, ὦ Σώκρατες, τῶν τοιούτων ἀγαθῶν ἐπῳδὸν ληψόμεθα, ἐπειδὴ σὺ, ἔφη, ἡμᾶς ἀπολείπεις; quem locum Wolfius comparavit cum Sueton. Cæsar. c. 32 : *Tunc Cæsar*, *Eatur*, *inquit*, *quo deorum ostenta et inimicorum iniquitas vocat. Jacta alea esto*, *inquit*. Xenoph. Mem. 1, 3, 12 : Καὶ τοῦτο, ἔφη ὁ Σωκράτης, θαυμάζεις; Οὐκ οἶσθα, ἔφη, ὅτι κτλ. OEcon. 8, 15 : Ὁ δ' εἶπεν, Ἐπισκοπῶ, ἔφη, ὦ ξένε, εἴ τι συμβαίνει γίγνεσθαι, πῶς κεῖται, ἔφη, τὰ ἐν τῇ νηΐ κτλ. Φησὶ post ἔφη illatum ap. Machonem Athen. 13, p. 582, A : Ἡ γραῦς δ' ἀγαναχτήσασα, Τάλαν, ἔφη, τέκνον· περίλαβε, φησὶ, καὶ φίλησον. Sæpius post λέγει, ut ap. Plat. Charm. p. 164, E : Λέγει πρὸς τὸν ἀεὶ εἰσιόντα οὐκ ἄλλο τι ἢ σωφρόνει, φησί· ubi Heindorf. comparavit Cratyl. p. 408, A : Τὸ δὲ οἷον καὶ Ὅμηρος πολλαχοῦ λέγει, ἐμήσατο, φησὶ, τοῦτο δὲ μηχανήσασθαί ἐστι. Æschin. p. 56, 57 : Ὥστ' εὐθέως ἀρχόμενος τῶν νόμων λέγει « Ἀρχὴν ὑπεύθυνον » φησὶ « μὴ ἀποδημεῖν. » Et post ἀπεφήνατο Plato Leg. 6, p. 776, E : Ὁ σοφώτατος τῶν ποιητῶν ἀπεφήνατο ... ὡς « ἥμισυ γάρ τε νόου » φησὶν « ἀπαμείρεται εὐρύοπα Ζεύς. » Post προθώμεθα Rep. 10, p. 603, C : Ὧδε δὴ προθώμεθα· πράττοντας, φαμὲν, ἀνθρώπους μιμεῖται κτλ. Ab Joanne Mal. φησὶ non raro ita inseritur ut idem sit quod δῆθεν, *nempe*. Sic p. 51, 10 : Ἔλαβεν ... ἀγροίκους γενναίους ὡς, φησὶ, θέλων ἅμα τῇ Σφιγγὶ ληστεύειν· 56, 5 : Αὐτὸς δὲ, φησὶ, τοὺς κατ' οὐρανὸν φωστῆρας θεοποιεῖν ἔδοξε. Locos reliquos v. in Indice L. Dindorfii p. 795.]

[|| Τί φημί; formula mirantis ap. Soph. OEd. T. 1471, Tr. 865, extra versum posita. Καίτοι τί φημι; Æsch. Prom. 101. Τί φής; Æsch. Choeph. 778 : Τί φής; ἔχεις τι κτλ. Soph. OEd. T. 330 : Τί φής; ξυνειδὼς οὐ φράσεις; 957 : Τί φῂς, ξένε; et alibi sæpe. Τί φής ποτε; Phil. 1380 : Τί φής; extra versum Eurip. Hel. 706. Duplicatum ap. Soph. El. 675 : Τί φῂς, τί φῂς, ὦ ξεῖνε; μὴ ταύτης κλύε· Phil. 803 : Τί φῂς, παῖ (Hoc, ut τί φημι, extra metrum); τί φής; σιωπᾷς; In sermone interrogatione interrupto El. 856 : ΗΛ. Μή μέ νυν μηκέτι παραγάγῃς, ἵν' οὐ — ΧΟ. Τί φής; ΗΛ. πάρεισιν κτλ. De eo quod quis dicere vult s. in mente habet Soph. Aj. 791 : Ὥστε μ' ὠδίνειν τί φής· OEd. T. 655 : Φράζε δὴ τί φής· Phil. 580 : Οὐκ οἶδά πω τί φησί. Πῶς φής; Æsch. Ag. 268 : Πῶς φής; πέφευγε τοὔπος ἐξ ἀπιστίας. Soph. OEd. T. 746 : Πῶς φής; ὀκνῶ τοι πρὸς σ' ἀποσκοποῦσ', ἄναξ. Aristoph. Av. 319 : Ποῦ; πᾶ; πῶς φής; Τί φῶ; Æsch. Choeph. 118 : Τί φῶ; δίδασκ' ἄπειρον ἐξηγουμένη. Extra versum Soph. OEd. C. 315. Ib. 317 : Καὶ φημὶ κἀπόφημι κοὐκ ἔχω τί φῶ· ut ap. Æsch. Choeph. 89 : Οὐδ' ἔχω τί φῶ. Τί φῶ; τί λέξω; Eurip. Hel. 483, ut λέγωμέν τε καὶ φῶμεν conjuncta sunt ap. Plat. Epinom. p. 986, B.] Φημὶ, inquit Bud., et φαμὶ pro eodem dicunt, Ajo, Censeo, Existimo. Inde φήμ' ἐγὼ pro Sic ajo. Unde illud Arcesilæ [ap. Diog. L. 4, 36], Φήμ' ἐγώ· et significat

Sane inquam, Ita censeo, ap. Lucian. Responsio est ad interrogationem. Aristoph. Pl. [96]: Φεύγοις ἂν ἥδη τοὺς πονηρούς; Πλ. Φήμ' ἐγώ. Hæc ille. Quibus addo, alicubi etiam commode reddi Profiteor. In VV. LL. φημὶ πέμπειν e Xenoph. affertur pro Censeo debere mittere, [s. Jubeo. Id. Cyrop. 4, 6, 11 : Ἃ οἱ μάγοι ἔφασαν τοῖς θεοῖς ἐξελεῖν, ἀποδόντες τοῖς μάγοις.] In iisdem annotatur, φημὶ, quum de præterito dicitur, præterito jungi; quum de futuro, jungi futuro; sed hoc semper verum comperiri nego. Nam ποιεῖν post φῇ ponitur pro πεποιηκέναι, Fecisse, in hoc Dem. Πρὸς Λεπτ. loco : Καὶ τοὺς προγόνους ὀργίζεσθε ἐὰν μή τις φῇ ποιεῖν, Et irascimimini si quis majores vestros ista fecisse neget, ut etiam Bud. vertit. Ceterum ut hic μὴ φῇ, pro Neget, sic Μή φημι et Οὔ φημι pro Nego : ad verbum Dico non. [Æsch. Eum. 212 : Οὔ φημ' Ὀρέστην σ' ἐνδίκως ἀνδρηλατεῖν. Soph. Ph. 994 : ΦΙ. Οὔ φημ' ἔγωγε. ΟΔ. φημί· Aj. 1326 : Οὔ φησ' ἐάσειν ... τὸν νεκρὸν ταφῆς ἄμοιρον. Eurip. Hec. 130 : Οὐκ ἐφάτην ... πρόσθεν θήσειν. Plato Phil. p. 35, E : Φῶμεν αὐτὸν ἐν μέσῳ τῶν παθημάτων εἶναι; Dionys. A. R. 5, 10 : Φησὶν οὐκ ἐάσειν.] Lysias : Οὐκ ἔφασαν ἐπιτρέψαι τὴν εἰρήνην ποιήσασθαι, Negarunt se permisisse, Dixerunt se non permisisse, perinde ac si esset ἔφασαν οὐκ ἐπιτρέψαι. Alia etiam exempla Bud. affert, μὴ φάσκειν quoque et μὴ λέγειν pro Negare poni dicens, quibus addi possunt infinita quæ passim occurrunt. Sed hoc sciendum est, de quo ille non admonet, nonnullos esse locos in quibus non satis commode uti possis verbo Negare, ut in Thuc. loco quem modo protuli, Καὶ οὐκ ἔφη αὐτὸς, ἀλλ' ἐκεῖνον στρατηγεῖν. Apud Soph. [Aj. 1108] porro μὴ φῇς redditur etiam Non permittas : Τόνδε δ' εἴτε μὴ σὺ φῇς, Εἴθ' ἄτερος στρατηγὸς, ἐς ταφὰς ἐγὼ Θήσω. [Aristoph. Av. 555 : Τὴν ἀρχὴν τὸν Δί' ἀπαιτεῖν· κἂν μὲν μὴ φῇ (si non concedat) μηδ' ἐθελήσῃ κτλ.] ‖ Φαμὲν autem interdum vacare ap. Plat. tradit Bud. p. 744. [Unum Bud. affert locum Platonis Rep. 10, p. 603, C, ubi φαμὲν post προθώμεθα illatum est : de quo genere nos supra diximus.] Infinitivum quoque φᾶναι [φάναι] aut vacare, aut pro ἔφη poni, docet p. 395. [In locis Xenophontis quos attulit Bud. φάναι nec vacat nec pro ἔφη dictum, sed in oratione obliqua, quæ infinitivum postulat, positum est.] At vero in his, Ὡς ἔφη λέγων, quæ afferuntur ex Soph. [Aj. 757], vacat λέγων. [Dionys. A. R. 5, 65 : Ἔφη τε λέγων ὡς κτλ. « Herodot. 3, 156 : Νῦν τε ἔφη λέγων. Similiter 5, 36 et 49. Et ἔφασαν λέγοντες. Dicitur autem de iis qui *dicere pergunt.* » Schweigh. Dixit de hac abundantia Priscian. vol. 2, p. 269, ubi Aristophanis utitur exemplo (fragm. 161), in quo est φαθὶ λέγων. Nam sic ex cod. Monac. corrigendum fuit vulgatum φαίη λέγων.] Affertur vero et ἔφη εἰπὼν ex Hermogene.

‖ A themate Φαμὶ alioqui inusitato, ut etiam Eustath. existimat, est ἐφάμην ap. Hom., ut Od. Ξ, [490] : Ὡς ἐφάμην, ubi Eustath. annotat ex Heraclide, corripi α in hoc præterito, eodem modo quo in ἐδιδόμην et ἐτιθέμην. Apud Eundem etiam Φάτο pro ἔφατο, ut Ὡς φάτο, quod passim occurrit apud eum. Quin etiam imper. Φάο, Dic, apud eundem poetam. Item infin. Φάσθαι tanquam ab ἐφάμην, non præt. imperf., sed aor. 2 med. Alii autem scripserunt Φᾶσθαι, tanquam a φάομαι, ῶμαι. Vide Eust. [p. 1641.] Utraque certe scriptura ap. Hom. extat, apud quem legitur quum alibi, tum Il. I, [100] et O, [167. Æsch. Pers. 700 : Δίομαι μὲν χαρίσασθαι, δίομαι δ' ἀντία φάσθαι.] Illud autem φάο Od. [Π, 168 : Ἤδη νῦν σῷ παιδὶ ἔπος φαο· et Σ, 170.] Invenitur autem et participium Φάμενος [et φαμένη, in locis plurimis Homeri ceterorumque Epicorum, raro apud Tragicos, velut Æsch. Choeph. 316 : Τί σοι φάμενος ἢ τί ῥέξας], et quidem in prosa quoque. [Herodot. 1, 276 : Τῶν νῦν Λυκίων φαμένων Ξανθίων εἶναι· 2, 22 : Λέγει οὐδὲν, φαμένη τὸν Νεῖλον κτλ. Plato Alcib. 2 p. 142, D : Ἐξ ἐκείνων φάμενοι κακά σφισιν εἶναι.] Xenoph. [Hell. 1, 6, 3] : Οὐ φαμένου Λυσάνδρου, Non dicente Lysandro, i. e. Negante Lysandro, Bud. Synes. : Τοιοῦτοί τινες ἐφοίτων λογοποιοὶ, ἄλλος ἄλλοθεν ἥκειν φάμενοι. Sed φάμενοι poni pro φάντες, testatur Eustath. Sic ἐφάμην pro Dixi : unde ἔφατο, Dixit, ut Bud. interpr. ap. Xen. Cyrop. 6, [1, 21] : Ἄλλην δὲ μηχανὴν αὐτὸς ἔφατο ὁ Κῦρος πειρᾶσθαι ποιήσασθαι.

‖ Ἠμὶ, Attica aphæresi [ut tradit Etym. M. p. 416, 26] pro φημὶ [quod non ἐγκλίνεσθαι observat Jo. Charax loco supra allato], Dico : ut et ἦν, ἦς, ἦ, pro ἔφην, ἔφης, ἔφη. Aristoph. Nub. [1145] : Παῖ, ἠμὶ, παῖ, παῖ. [Et Ran. 37 : Παιδίον, παῖ, ἠμὶ, παῖ. Quod ex lingua vulgari sumtum esse ex eo colligi potest, quod παῖ, ἠμὶ cum hiatu dicere maluit poeta quam παῖ, φημὶ, sine hiatu. Tertia persona ἠσὶ, quæ sine teste memoratur in Lexico de spirit. ap. Valck. ad Ammon. p. 225 (ἠσὶν ἀντὶ τοῦ φησὶν) poetæ interdum usi sunt metri caussa. Gramm. in Cram. Anecd. Oxon. vol. 1, p. 190, 19 : Ἠσί. « Δώσομεν, ἠσὶ πατὴρ » φησὶν ἡ Σαπφώ· ἠτί δὲ λέγει Ἀλκμὰν ἀντὶ τοῦ ἠσίν. Post hos Hermippus ap. Phot., cujus verba statim apponemus, p. 62, 1 : Ὁ Ζεὺς, δίδωμι Παλλὰς, ἠσὶ, τοὔνομα· et alius nescio quis ἠσὶ δὲ, ἀντὶ τοῦ φησὶ δὲ, ut annotavit Phot. p. 76, 15. Præter ἠμὶ et ἠσὶ duæ tantum usitatæ sunt hujus verbi formæ imperfecti sive aoristi persona prima ἦν et tertia ἦ. Et prima quidem non aliter quam in formula ἦν δ' ἐγὼ, quæ similis Latinorum verbo *inquit*, verbis dicentis aut interseritur aut postponitur, ut ap. Aristoph. Eq. 631 : Ἄγε δὴ Σκίταλοι καὶ Φέναχες, ἦν δ' ἐγὼ, Βερέσχεθοί τε κτλ., et frequentissime in dialogis Platonicis, velut Reip. 1, p. 327, C : Οὐ γὰρ κακῶς δοξάζεις, ἦν δ' ἐγώ. Quod ignoravit scriptor Philopatridis, qui in initio posuit c. 22 : Ἦν δ' ἐγὼ πρὸς Κράτωνα, Μῶν κακῶς πάντα κτλ.· 23 : Ἦν δ' ἐγὼ, Ὀλίγοι γε χρηστοὶ κτλ. Persona tertia ἦ simplici utuntur poetæ Epici ἐπὶ προειρημένοις λόγοις ἐπιφέροντες (i. e. post orationem finitam), ut observant grammatici, quorum locos infra apponemus, Attici vero in sola formula ἦ δ' ὅς vel ἦ δ' ἣ, quæ ut ἦν δ' ἐγὼ verbis dicentis aut interponitur aut postponitur. De quibus insignis est glossa Photii p. 61, 23, ab Suida repetita : Ἦ δ' ὅς· οἱ μὲν περὶ Ἐρατοσθένην ἀντὶ τοῦ ἔφη δὲ ὅς· διὸ καὶ δασύνουσι τὴν ἐσχάτην· ἐντετάχθαι γὰρ ἄρθρον τὸ ὅς. Καὶ ἦ ἀντὶ τοῦ ἔφη (Plato Rep. 1, p. 327, B) « Ἀλλὰ περιμενοῦμεν, ἦ δ' ὃς ὁ Γλαύκων. » Καὶ ἦν δ' ἐγώ ἀντὶ τοῦ ἔφην δ' ἐγώ. Παρὸ δὴ καὶ Ἕρμιππος ἐν Ἀθηνᾶς γοναῖς ἠσὶν ἀντὶ τοῦ φησίν. « Ὁ Ζεὺς, Δίδωμι Παλλὰς, ἠσὶ, τοὔνομα » (nam sic Porsonus corruptam correxit codicis scripturam διδωνα πολλάς φησι, quam Suidas quoque in libro suo legit, nisi quod διδώνα habet). Ἀρίσταρχος δὲ τὸ μὲν ἦ δ' ὅς ἀντὶ τοῦ ἔφη δὲ ὅς, τὸ δὲ ἦν δ' ἐγώ, ἔφην δ' ἐγώ· τὸ δὲ ἦ τῶν ἀρχαίων ἔφη εἶναι λεξειδίων, Ὅμηρον δ' οὐ κατὰ πάντα χρῆσθαι αὐτῷ, οὐδὲ σχηματίζειν ἀπ' αὐτοῦ τὸ ἀνάλογον (μὲν vulgo additum recte delet Bernhard.), ὡς ὅταν λόγου τελευτὴν σημαίνῃ « Ἦ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι » (Il. A, 528)· καὶ (Od. X, 8) « Ἦ καὶ ἐπ' Ἀντινόῳ », τοὺς δὲ μεθ' Ὅμηρον ἀδιαφόρως αὐτὸ τάσσειν. Aristarchi sententiam memoravit etiam schol. Il. A, 219 : Τοῦτο τὸ ἦ ψιλῶς λεγόμενον καὶ περισπωμένως δηλοῖ ... καὶ τὸ ἔφη « Ἦ καὶ κυανέῃσιν » (Il. A, 528), καὶ σεσημείωται Ἀρίσταρχος ὅτι ὁ μὲν Ὅμηρος ἀεὶ ἐπὶ προειρημένοις λόγοις ἐπιφέρει τὸ δηλοῦν τὸ ἔφη, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου· ὁ δὲ Πλάτων μετ' αὐτὸν ἐπιφέρει τὸν λόγον· de quo scholio Lehrs. in libro De Aristarcho p. 104 : « Observandi occasionem dederat falsa lectio Zenodoti Il. Υ, 114, ἦ δ' ἄμυδις ... pro ἡ δ' ἄμυδις· quo loco Aristonicus : Ἠγνόηκε δὲ (Ζηνόδοτος) ὅτι ἐπί τισι προειρημένοις τίθεται παρ' Ὁμήρῳ τὸ ἦ, οὐκ ἐν ἀρχῇ. Idem hoc l. observat Didymus. Porphyrius qui ad Il. E, 533, et hoc idem commemorat et plures exquirit vocabulorum ἦ et φῆ differentias, non debebat omittere de ἦ nec participium nec adverbium addi posse : quare Φ, 361, legimus, Φῆ, πυρὶ καιόμενος. Omninoque illud ἦ καὶ vel ἦ ῥα καὶ tam firmum fuisse in illa antiqua oratione videtur ut nihil immutationis ferret. Quare Passovius quod semel adjunctum habet subjectum Ἦ ῥα γυνὴ ταμίη (Il. Z, 390) suspectum habuit, φῆ commendans, ut est in Hymno in Cer. 145 : Φῆ ῥα θεά· et H. in Merc. 212 : Φῆ ῥ' ὁ γέρων. Sed Apollon. Rh. ἦ ῥ' ἅμα 2, 619; ἦ ῥα μέγα φρονέων 1, 348; 2, 19; ἦ ῥα περιφραδέως 3, 947 : quanquam idem φῆ ῥα χαλεψάμενος 3, 382; φῆ ῥα πειρωμένη 3, 693, varietatem quærens. Unde non contentus formulis Homericis fecit etiam Φῆ ἄρα· Χαλκιόπη δὲ 3, 718; Φῆ· ὁ δ' ἄρ' ἀστραγάλοις ... 3,

154, et alibi ὣς ηὔδα vel, quod aeamavit, ἴσχεν, ut Nonnus ἔννεπε vel εἶπε. » Quinti Sm. locos in quibus ἦ vel ἦ ῥα est, sequente plerumque participio, collegit Kœchl. ad 1, 563, addito etiam, qui Passovium fugerat, altero loco Homeri Il. Ξ, 475 : Ἦ ῥ' εὖ γιγνώσκων. Theocr. 22, 75 : Ἦ ῥ' Ἄμυκος. Atticæ vero formulæ ἦ δ' ὅς exempla sunt ap. Cratin. Athen. 3, p. 94, F : Ὡς λεπτὸς, ἦ δ' ὅς, ἔσθ' ὁ τῆς χορδῆς τόμος. Aristoph. Vesp. 795 : Ταχὺ γοῦν καθέψεις ἀργύριον, ἦ δ' ὅς λέγων (recte, ut videtur, Tyrwhitt. γελῶν), et plurima apud Platonem, qui post ὅς interdum repetivit nomen loquentis, ut Rep. 1, p. 327, B : Ἦ δ' ὅς ὁ Γλαύκων· Charm. p. 61, C : Ἀλλὰ τί διαφέρει, ἦ δ' ὅς ὁ Χαρμίδης. Quod imitati sunt recentiores, de quibus Koen. ad Greg. Cor. p. 144 : « Ad obscuritatem omnem evitandam interdum dicentis nomen additur : a Dione Chrys. Or. 2, p. 21, B : Ἦ δ' ὅς ὁ Ἀλέξανδρος. Philostr. p. 305 : Ἦ δ' ὅς ὁ Δάμις. Ut affectata ridet ista Lucian. in Lexiph. c. 2 : Ἦ δ' ὅς ὁ Καλλικλῆς· et ibidem c. 14. Ipse tamen ita loquitur (Scyth. c. 4,) Lapith. c. 9, 32, 37. Pro his ἦ δ' ὁ Ἀπολλώνιος, ἦ δ' ὁ Νεῖλος, ἦ δ' ὁ Δημήτριος, ἦ δ' ὁ Διονύσιος, ὁ Μάρκος et similia frequentavit Philostratus in V. Apollon. et Sophist. » Femininum ἦ δ' ἣ est ap. Plat. Symp. p. 205, C. Quo magis mirandum quod de ἦ δ' ὅς pro feminino ἦ δ' ἣ et de usu numeri singularis pro plurali annotavit Phot. p. 62, 10 : Ἦ δ' ὅς· ἀντὶ τοῦ ἔφη δὲ οὗτος, καὶ ἀντὶ τοῦ ἔφη (verba ἀντὶ τοῦ ἔφη delenda, nisi aliquid excidit). Τάττεται δὲ καὶ ἐπὶ ἀνδρὸς καὶ γυναικός· καὶ ἀντὶ τοῦ ἔφασαν· καὶ ἀντὶ τοῦ ὦ φίλε. Τοῦτο Χάρης μέν φησι καὶ Κριτόλαος σημαίνει· διελέγχεται δὲ ὑπὸ πλειόνων. Quorum priora usque ad ἔφασαν leguntur etiam apud Suidam, quanquam verbis paullo aliis concepta : Ἦ δ' ὅς· ἀντὶ τοῦ ἔφη δὲ ὅς. Τούτῳ χρῶνται καὶ ἐπὶ πλήθους καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ καὶ ἀρσενικοῦ. Καὶ παροιμία, ἦ δ' ὅς. Οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ ἔφη, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πολλῶν τίθεται ἀντὶ τοῦ ἔφασαν· reliqua lucem accipiunt ab schol. Platon. p. 9 (380 ed. Bekker.) : Ἐὰν μὲν ᾖ δύο μέρη λόγου, ἔσται ἔφη δὲ ὅς, τουτέστιν ἔφη δὲ οὗτος· οἱ δὲ λέγουσιν ὅτι αὐτὸ μόνον σημαίνει τὸ ἔφη· ἐὰν δὲ ᾖ ἓν μέρος λόγου, ἔσται φίλος, ὡς Ἀθηναῖοι, ἢ ὄφελος, ὡς Αἰγινῆται, ἢ ὄξος, ὡς Χαλκιδεῖς, ᾧ πρὸς τὰ ἱερὰ χρῶνται. Τάττεται δὲ ἐπὶ παντὸς προσώπου καὶ ἀριθμοῦ ὡς τὸ ὦ τάν. His inter se comparatis intelligitur ἦ δ' ὅς nunquam aliter quam numero singulari nec genere communi, sed masculino solum dictum esse, grammaticum autem, cujus verba Photius et Suidas exscripserunt, temere ad formulam ἦ δ' ὅς rettulisse additoque ἀντὶ τοῦ ἔφασαν pervertisse quod antiquior grammaticus de substantivo ἦδος vel ἧδος observaverat τάττεσθαι ἐπὶ παντὸς προσώπου καὶ ἀριθμοῦ, quod ex locis Homericis collegerunt de quibus diximus s. v. Ἦδος vol. 4, p. 99. Ejusdem erroris particeps est Etym. M. p. 416, 30 : Ἦ δ' ὅς· οἱ μὲν περὶ Ἐρατοσθένην ἀντὶ τοῦ ἔφη δὲ οὗτος· διὸ καὶ δασύνει τὴν ἐσχάτην (ἔστι γὰρ ἄρθρον ὑποτακτικὸν τὸ ὅς addit cod. Voss.)· ἐντετάχθαι γὰρ ἄρθρον τὸ ὅς. Καὶ ἦ δέ ἀντὶ τοῦ ἔφη δέ. Καὶ ἦν δ' ἐγώ ἀντὶ τοῦ ἔφην ἐγώ. Παρ' ὃ δὴ Ἕρμιππος καὶ Ἀρίσταρχος ἀντὶ τοῦ ἔφη δὲ ὅς· Χάρης δὲ καὶ Κριτόλαος, ἀντὶ τοῦ ἔφασαν καὶ ἀντὶ τοῦ ὦ φίλε, σημαίνει, φασί. Διελέγχεται (in cod. Marciano ἡ σ — διελέγχονται) δὲ ὑπὸ πλειόνων. Χαῖρε, ἔφη, παιδίον. Τί δὲ ὁ πατήρ; πῶς δὲ ἡ μήτηρ καὶ οἱ οἰκέται; Καὶ μάλ', ἦδ' ὅς, ὡς πάντες. Ἐκομίσθης δὲ πῶς; Ὡς ἂν διὰ θαλάττης, ἔφην. Et gramm. in Proverb. Append. 3, 3 : Ἦ δ' ὅς· τίθεται ἡ λέξις ἐπὶ πλήθους καὶ ἐπὶ θηλειῶν, οὐ μόνον δὲ ἀντὶ τοῦ ἔφη, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ ἔφασαν· ὁ δὲ Κράτης μὴ δασύνειν λέγει τὸ ὅς· ubi aut μὴ delendum aut servato eo, si hæc observatio ad ἦδος et ἧδος spectat, corrigendum λέγει τὸ ἦδος. Nam fuerunt etiam qui ἧδος scriberent, de quo suo loco dixi. Alio modo erravit schol. Aristoph. Vesp. 791, qui ad formulam ἦ δ' ὅς annotavit : Ἀντὶ τοῦ ἔφη· καὶ ἔστιν ἀπὸ τοῦ ἠμί. Κέχρηται δὲ αὐτῷ συνεχῶς ὁ Πλάτων ἐπὶ μέλλοντος μόνον· οἱ δὲ κωμικοὶ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων χρόνων· ubi antiquioris scholiastæ observatio, quæ finitur verbis κ. δὲ αὐτῷ σ. ὁ Πλάτων aucta esse videtur ab homine imperito, qui quæ de subjunctivo ἦς ἐπὶ τοῦ μέλλοντος dicto et de verbo ἦ pro ἔφη posito observata repererat ineptissime confudit, ut conjici potest ex Ammonii disputatione de ἦς et ἦ p. 67, ubi quæ de discrimine verborum ἦ et ἔφη tradita sunt : Διαφέρει δὲ τὰ ῥήματα τῇδε, ὅτι τὸ μὲν ἐπὶ τρίτου προσώπου μόνον τάσσεται, τὸ δὲ ἔφη ἐπὶ τριῶν, ὡς ἔφημεν, quomodo corrigenda sint ex Eranii notatione apparet in Append. ad Ammon. p. 169 : Ἡ ἀντὶ τοῦ ἔφη φησὶν Ὅμηρος· διαφέρει δὲ ὅτι τὸ μὲν ἦ ἐπὶ μόνου τρίτου τάσσεται προσώπου· τὸ δὲ ἔφην ἔφης ἔφη καὶ ἐπὶ πάντων. Qui nihil aliud videtur dicere voluisse quam quod verbis planioribus dici poterat, ἦ solius esse tertiæ personæ, ἔφην vero per omnes flecti personas. Similiter Porphyr. in scholio ad Il. E, 533, quod in codice Ambros. uno repetitum est inter scholia ad Odyss. Θ, 186, observat ἦ solius tertiæ personæ esse, φῶ vero κλίνεσθαι εἰς ἅπαντας τοὺς χρόνους καὶ εἰς ἅπαντας ἀριθμοὺς καὶ πρόσωπα καὶ γένη λαμβάνεσθαι καὶ τρέπεσθαι καθάπερ τῶν ἄλλων ῥημάτων τὰ παραπλήσια. Futurum ἤσω finxit Etym. M. p. 416, 30 : Ἦ ... ἔστι ῥῆμα χρόνου ἀορίστου δευτέρου. « Ἦ, καὶ ἀπὸ στομάχους ἀρνῶν. » Ἔστι φῶ τὸ λέγω· οὗ παράγωγον φημί· καὶ Ἀττικῇ ἀποβολῇ ἠμί, τὸ αὐτὸ σημαῖνον· καὶ ἔστι τὸ μὲν φημί δευτέρας συζυγίας, τὸ δὲ ἠμί πρώτης. Ἠμὶ οὖν, ὁ μέλλων, ἤσω· ὁ δεύτερος ἀόριστος ἦν, ἦς, ἦ. G. Dind.]

[Φημιάδης. V. Φήμιος.]

[Φημίαι, αἱ, Phemiæ. Steph. Byz. : Φ., πόλις τῆς Ἀρναίας ἀπὸ Φημίου τοῦ Ἄμπυκος. Ἑλλάνικος ἐν πρώτῃ Δευκαλιωνείας. Τὸ ἐθνικὸν Φημιαῖος (libri Φημαῖος) καὶ Φημιεὺς καὶ Φημιάτης, ὧν οἱ τύποι εὕρηνται.]

Φημίζω, ίσω, s. ίξω, i. q. φατίζω, Dico. Unde ἐφημίξαντο, Dixerunt. Dionys. Per. [90. Æsch. Ag. 629 : Μακρὸν δὲ πῆμα ξυντόμως ἐφημίσω· et similiter ibid. 1162, 1173.] ‖ Φημίζειν φήμην, Famam vulgare et dispergere. Hesiod. Op. [564] : Φήμη δ' οὔ τις πάμπαν ἀπόλλυται ἥντινα πολλοὶ Λαοὶ φημίξουσι [φημίξωσι. Ad quem locum alludit Eustath. p. 201, 40 : Ἡ φήμη ἀνέτοις πτεροῖς διίπταται καὶ ἡ παραδοξία τῶν φημιζομένων ἐπιστρέφειν οἶδε τοὺς φιλακροάμονας. Quint. Sm. 13, 538 : Ὁπότ' αἰζηοῖο ... λαοὶ φημίξωσι μόρον. Theo in Walzii Rhett. vol. 1, p. 222 : Μήδεια ... ἐφημίσθη τοὺς γέροντας ... νέους ποιεῖν. Hesych. s. v. Δευτερόποτμος : Ὁ φημισθεὶς ἐπὶ ξένης τετελευτηκώς. Joann. Mal. p. 455 : 10 : Φημισθέντος τούτου, ὡς ... Φημιχθεὶς in Orac. Sibyll. 5, 7 : Οὐ Διὸς, οὐκ Ἄμμωνος ἀληθῆ φημιχθέντα. ‖ Appello. Dionysius ap. Etym. M. p. 280, 17 : Θεὸν ἀρτιλόχευτον ἐφήμισαν Εἰραφιώτην. Oppian. Hal. 5, 476 : Κάλει δέ μιν οὔνομ' ἄϋσας κεῖνο τό μιν φήμιξεν ἔτι πρώτης ἀπὸ φύτλης. Orac. Sibyll. 3, 406 : Ἦν τότε φημίξουσιν ἐπωνυμίην Δορύλαον· 11, 316 : Ἔνθα με πάντες ἀληθέα φημίξουσι μάντιν. Sed ap. Theagem in Stob. Flor. 1, 67, ubi vulgo : Θέμις γε οὖν φημίζεται παρὰ τοῖς οὐρανίοις θεοῖς, ex codd. restituendum φατίζεται, quod fortasse Schowius quoque dare voluit p. 20, ubi φαμίζεται excusum. Forma med. Euphorio in Etym. M. p. 181, 28 : Τούνεκα Μυρμιδόνες μιν Ἀχιλλέα φημίξαντο.] Ex Eur. autem [Iph. A. 1356 : Τὴν ἐμὴν ... εὐνὴν ...] ἣν ἐφήμισεν πατήρ μοι, pro Quam fama mihi genitor ipse dedicasset. [Vita Eliæ Spel. Actt. SS. Sept. t. 3, p. 849, B, φημίζουσι, Nominant. Sim. Metaphr. ib. Jun. t. 5, p. 270, E, φημιζομένου. Philo vol. 2, p. 588, 17; vol. 1, p. 273, 30, ὃν ἐφήμισε Σαμουήλ, Cui nomen imposuit S. Medio Procl. apud Olympiod. Vita Plat. p. 2, 18 Westerm. : Ὅσσ' εἶδον τεκεέσσιν ἐφημίξαντο τοκῆες. Hase.] ‖ Hesych. Φημίζεται exp. non solum λέγει, sed etiam μαντεύεται. [Æsch. Choeph. 558 : Ἣ καὶ Λοξίας ἐφήμισεν. De Sibylla Orac. Sib. 3, 2 : Παναληθέα φημίξασαν. De prophetis 2, 166 : Ὅταν τινὲς ἀντὶ προφητῶν ψευδαπάται πελάσωσιν ἐπὶ χθονὶ φημίξαντες.]

[Φήμιος, ὁ, Phemius, poeta et musicus, ap. Hom. Od. A, 154, 325, 336, et alibi. ‖ Phemius Smyrnæus, præceptor Homeri, apud Herodot. V. Hom. c. 4. ‖ Phemiarum urbis conditor. V. Φημίαι. ‖ Thesei pater (qui apud alios Αἰγεὺς est) ap. Lycophr. 1324, ubi Theseus ὁ Φημίου παῖς dicitur. De quo Tzetz. : Ἀντὶ τοῦ Φημιάδης· κατὰ τοῦτον γὰρ ὁ Φημίου παῖς Θησεύς. Αἰγεὺς γὰρ Φημίου παῖς ἦν, Αἰγέως δὲ Θησεύς. Καὶ ὅτι μὲν Αἰγέως καὶ Αἴθρας ἦν υἱὸς ὁ Θησεὺς, ἀληθές· ὁ δὲ Αἰγεὺς Πανδίονος υἱὸς ἦν, ἀλλ' οὐ Φημίου.]

Φῆμις, ἡ, i. q. φάτις, Sermo, Verbum : Hesychio λόγος,

φωνή. [Hom. Il. K, 207 : Ἤ τινά που καὶ φῆμιν ἐνὶ Τρώεσσι πύθοιτο.] || Rumor, Fama. Hom. Od. Ξ, 239 : Χαλεπὴ δ' ἔχε δήμου φῆμις, sc. me quoque cum ceteris ad bellum Trojæ inferendum profecturum. Schol. exp. φήμη, λόγος. [Euphorio ap. schol. Theocr. 10, 28 : Φῆμις ἀοιδῶν. Ibycus ap. Herodian. in Walzii Rhett. vol. 8, p. 605 : Κασσάνδραν φᾶμις ἔχησι βροτῶν· ubi cod. Paris. φάτις. Manetho 3, 183 : Ὄλβον κυδήεντα καὶ εὐκλέα φῆμιν ὄπασσεν· 3, 237 : Φῆμιν ἀρίστην ἴσχοντας τεύχει.] Item in malam partem, Hom. Od. Ω, [200] de Clytæmnestra mariti sui interfectrice : Χαλεπὴν δέ τε φῆμιν ὄπασσε Θηλυτέρῃσι γυναιξὶ, καὶ ἥ κ' εὐεργὸς ἔῃσι, Infamavit fœmineum genus. || Pro Concione accipiunt ib. O, [467] : Οἳ μὲν ἄρ' ἐς θῶκον πρόμολον δήμοιό τε φῆμιν, ubi exp. ἐκκλησίαν, συνέδριον. || Item pro Omine, Od. Υ, 100, ubi Ulysses intus aliquid dici petit, quod pro fausto omine accipiat : Φῆμίν τις μοι φάσθω ἐγειρομένων ἀνθρώπων Ἔνδοθεν, schol. κληδόνα, οἰωνόν. Hesych. quoque φῆμις est κληδών.

Φημισμὸς, ὁ, i. q. φήμη, Suid. [Georg. Progymn. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 584, 8 : Ὁ φ. τοῖς νικῶσι καὶ ἡ ἐπὶ τοῦ θεάτρου ἀνάρρησις.]

[Φημονόη, ἡ, Phemonoe, Apollinis filia, sacerdos Delphica. Strabo 9, p. 419; Pausan. 10, 5 et 6; Antip. Anth. Pal. 6, 208. Ptolem. Steph. ap. Phot. Bibl. p. 150, 5; Procl. ib. p. 319, 8. G. D. Phemonoen Apollini dona offerentem, in typo Mus. Pio-Clem. t. 1, tab. B, 12, Viscontius agnoscere sibi visus est ib. p. 97. Hase.]

[Φῆμος, ὁ, inter nomina propria in ημος est apud Arcadium p. 52, 12. Est aliunde non magis cognitum quam quæ ibidem ponuntur Κρῆμος et Πρῆμος.]

Φημὺς, ύος, ἡ, i. q. φήμη, Fama, Rumor. [Vitiose pro φῆμις.]

[Φῆν. Φημί.]

[Φηνακίζω. V. Φεναξίζω.]

[Φήνειον (?), ὄρος ap. Zonar. p. 1804. Fort. Φίκειον.]

[Φηνεὺς, έως, ὁ, Pheneus, Melanis filius. Apollod. 1, 8, 3, nisi nomen ex Φινεὺς corruptum, de quo cogitavit Heynius. Simile, sed ipsum quoque valde dubium nomen proprium est Φηνέας apud Zonaram p. 1804.]

Φήνη [De accentu Herodian. Περὶ μον. λ. p. 16, 31], ἡ, Ossifraga, [Sanqualis, Fulica addunt Gl.] Gaza ap. Aristot. [H. A. 8, 3; 9, 43.] Est autem avis major quam aquila, estque illi color ex cruore albicans. [Ἀετοῦ εἶδος exp. Hesych.] Vide Eustath. ap. Hom. [De phene ave fabulam incerto auctore narrat Antonin. c. 6. Primus phenen celebravit Hom. Od. Π, 217, ubi φῆναι et αἰγυπιοὶ lugentes pullos raptos introducuntur. Γ, 372 vero Minerva abiens comparatur cum eadem ave. Aristot. vero 8, 5, magnitudinem et colorem ita definit : Ἔστι δὲ ἡ μὲν φήνη τὸ μέγεθος ἀετοῦ μείζων, τὸ δὲ χρῶμα σποδοειδές ... Fluctuat comparatio phenæ inter ossifragam Aldrouandi (Ornithol. vol. 1, p. 226 ed. Francof.) et Buffoni (qui Gallice *orfraie* vocavit) et balbuzardum Perralti, ut annotavi ad Friderici II Reliqua p. 93. Schneid. ad Aristot. H. A. vol. 4, p. 160. Avem Minervæ sacram fuisse refert Ælian. N. A. 12, 4.] Dicitur et Φίνις. [Scriptura vitiosa. « Est Falco ossifragus L., sec. Bussemaker Schol. Nicand. p. 655. De pullo aquilino, quem nutrire solet is Ossifragus, Basil. M. t. 1, p. 106, A : Ἀλλ' οὐκ ἐᾷ τοῦτον, ὡς φασὶ, διαφθαρῆναι ἡ φ. » Hase.]

[Φηνόη, ἡ, n. pr. ap. Zonaram p. 1804, fortasse corruptum ex Φημονόη. G. Dind.]

[Φηνὸς, ὁ, ἡ, i. q. φανὸς, et Φῆνος, ὁ, Phenus. Arcad. p. 63, 18 : Τὰ εἰς ηνος κύρια ἢ προσηγορικὰ βαρύνεται, Τῆνος, Φῆνος, ὁ τόπος, Ῥῆνος· τὰ δ' ἐπίθετα ὀξύνεται, φηνὸς ὁ λαμπρὸς κτλ. Φῆνος ὄνομα ποταμοῦ ap. Zonar. p. 1804, addita eadem de φηνὸς oxytono observatione.]

[Φηνὼ, οῦς, ἡ, Pheno, Clytii filia, uxor Laomedontis. Pausan. 2, 6, 5.]

Φὴρ, ηρὸς, ὁ, Fera, Æolice [ut annotavit Hesych.] pro θήρ. Hom. Il. A, [268] : Φηρσὶν ὀρεσκῴοισι, pro Centauris, ubi tamen quidam φῆρας quasi φυῆρας dici putarunt, i. e. διφυεῖς : sed θὴρ, et μιξόθηρ, cui respondet Lat. Semifer, et θήρειος βία, de Centauris itidem dicta, commentum illud refellunt. [Il. B, 743 : Φῆρας ἐτίσατο λαχνήεντας.] Imitatus autem est Homerum Pindarus in voce φήρ. [Qui Chironem Centaurum φῆρ' ἀγρότερον νοῦν ἔχοντ' ἀνδρῶν φίλον dixit Pyth. 3, 8, et φῆρα θεῖον 4, 211. || Perispomenon φῆρ ap. gramm. in Bekk. Anecd. p. 1159, i. q. φῆρος, Latine *far*, esse conjicit Lobeck. Rhemat. p. 304.]

[Φηραὶ, αἱ, Pheræ, Ionice pro Φαραὶ, quæ est urbs Messeniæ (de qua supra diximus p. 640) apud Hom. Il. I, 151, 293, Od. Γ, 488, O, 186. Idem singulari usus est Φηρὴ, ἡ, Il. E, 543 : Ἐϋκτιμένῃ ἐνὶ Φηρῇ. De accentu Herodian. Περὶ μον. λ. p. 38, 10 : Φηρά· τὰ εἰς ρα λήγοντα δισύλλαβα μονογενῆ θηλυκὰ, εἰ παραλήγοιτο τῷ η, βαρύνεσθαι θέλει, πήρα, χήρα, θήρα· σημειῶδες ἄρα τὸ Φηρά ὀξυνόμενον. Quam observationem repetunt Eustath. p. 580, 40, et Etym. M. p. 791, 45, ubi Φηρῇ in loco Homeri κατὰ παράδοσιν περισπᾶσθαι dicitur, licet analogia Φήρῃ postulet. || Adject. Φηραῖος (pro Φαραῖος, de quo suo loco diximus) ap. Lycophr. 552 : Θαμβητὰ Φηραίοις κλύειν. Φηρήτης fingitur in gl. Suidæ Φηρὴ, πόλις. Καὶ Φηρήτης ὁ πολίτης. Nam sic ex codd. correctum pro Φερίτης. Apud Zonaram p. 1804 : Φηρὰ (Φηραὶ Tittm.) πόλις, καὶ Φηρή. Καὶ Φηρωνία. (Hæc duo verba loco alieno illata : v. s. v. Φερωνία.) Καὶ Φηρήτης τοπικόν.]

[Φηραία, ἡ, Pheræa, urbs Arcadiæ. Strabo 8, p. 357 : Ὡς εἰς Φηραίαν ἰόντων· ἡ δὲ Φηραία ἐστὶ τῆς Ἀρκαδίας· ubi Kramer. : « Ἡραίαν pro Φηραίαν scribendum esse suspicatur Tzschuck., quod sane arridet, si urbis illius situm nobilitatemque spectas, coll. Luciano De morte Peregr. c. 35. Sed Polybius quoque 4, 77, 5, Φαραίαν commemorat in his regionibus, ita ut non temere a codicibus recedere liceat. » Apud Polybium Schweigh. ἐφ' Ἡραίας scripsit pro ἐπὶ Φαραίαν.]

[Φηραῖος. V. Φαραὶ et Φηραί.]

Φήρεα, τὰ, ap. Hippocr. [p. 1175, C], Nervorum tumores et tensiones oblongiores. Sic dicti putantur a satyris, quos Iones φήρεας vocant [immo φῆρας. Ap. Galen. vol. 9, p. 445, unde hæc omnia repetivit Gorræus, legitur ἐμφέρειαν ἔχοντα φηρεῶν, quod φηρῶν scribendum cum Foesio], et pingunt finguntque habere oblongas quasdam eminentias in auribus. Sunt etiam qui ἀπὸ τῶν Φηρῶν derivent, quod ἐν ταῖς Φηραῖς, civitate Peloponnesi, tumores ii sint frequentes. Sunt item qui φέρεα scribant, ἀπὸ τῶν Φερῶν, quæ civitas est Thessaliæ. Hæc Gorr. In VV. LL. exp. Oblongæ in glandulis sub auribus eminentiæ, Prælongi sub auribus glandulosi tumores. Vide Galen. Comm. 3 in 6 τῶν Ἐπιδημιῶν [l. c.], nec non in Lex. Hippocr. [p. 586], ubi pro φηρεακτικῶς reponendum videtur φήρεα κτητικῶς. [Galeni gl. hæc est : Φήρεα· αἱ περιμήκεις ὑπὸ τὰ ὦτα ἀδενώδεις ἕξοχαὶ, οἵας καὶ οἱ σάτυροι ἔχουσι. Ἔνιοι δὲ καὶ (καὶ om. cod.) φῆρες καὶ θῆρες καλοῦνται, ἵν' ᾖ οἷον φήρεια κτητικῶς εἰρημένον. Nam sic cum Foesio corrigendum quod est in codicibus φεριακτικῶς, nisi quod Foes. φηρεῖα scripsit falso accentu, qui etiam apud Hippocr. est corrigendus. Corrupta est gl. Erotiani p. 360 : Τὰ φηρέα· οἱ μὲν συνεσταλμένως ἀναγινώσκοντες ῥίζαν φασὶν εἶναι πυκνωτικὴν, οἱ δὲ ἐξέτειναν τὸ ἔσχατον πρῶτον (τὰ φήρεια scribentes), ἵνα ᾖ ὄνομα Αἰολικὸν τοῦ ταφηρίες (fort. ἀπὸ τοῦ φήρ). Ἰδίως δὲ τὰ φήρατα (corr. φήρεα) λέγει ἀντὶ τοῦ φάρεα, ἅπερ εἰσὶν ἱμάτια.]

[Φηρεὺς, έως, ὁ, Phereus, OEnei filius. Antonin. Lib. c. 2.]

[Φηρή. V. Φηραί.]

[Φηρητιάδης. V. Φερητιάδης.]

[Φηρίον, τό.] Φηρία [ap. Hesych.], Æolice pro θηρία : ut φῆρες pro θῆρες.

Φηρομᾰνὴς, ὁ, ἡ, In feras insaniens, Qui insano ferarum amore tenetur. Affertur pro epitheto Bacchi ex Epigr. [Anth. Pal. 9, 524.]

Φῆρος, [ἡ τῶν ἀρχαίων θεῶν τροφὴ,] Antiquorum deorum cibus, Hesych. [Corrupte apud Zonaram p. 1804 : Φηρὶς, ἡ τροφὴ θεῶν. Vera scriptura est Φῆρον, τὸ, ut apparet ex Arcadio p. 122, 26 : Φῆρον, βρῶμα θεῶν. Latinum vocabulum *far* comparat Lobeck. Aglaoph. p. 866, et Paralip. p. 74, Pathol. Proleg. p. 62. Conf. Φᾶρος et Φῆρ (s. v. Φήρ). || Aliud

quid est Φηρὸς, ὁ, oxytonum cum χηρος memoratum ab Arcadio p. 68, 6.]

[Φῆς. Φῆσθα. V. Φημί.]

[Φησῖνος, ὁ, Phesinus, n. pr. in inscr. Attica ap. Bœckh. 407, vol. 1, p. 451 : Ὁ δῆμος ὁ Χίων Φησῖνον Σκυθίνου ... Nam hoc accentu, non Φήσινον, quod posuit Bœckhius, scribendum cum Lobeckio Pathol. Proleg. p. 205. Φῆστος, Φήσινος ὀνόματα κύρια ap. Zonaram p. 1804. G. D. Φησεῖνος in inscr. Hadran. ap. Franz. C. I. vol. 3, p. 671, n. 5741, 2.conf. Θισινός.]

[Φῆστοι, οἱ, Festi. Strabo 5, p. 230 : Μεταξὺ τοῦ πέμπτου καὶ τοῦ ἕκτου λίθου τῶν τὰ μίλια διασημαινόντων τῆς Ῥώμης καλεῖται τόπος Φῆστοι· τοῦτον δ' ὅριον ἀποφαίνουσι τῆς τότε (Romuli et Remi ætate) Ῥωμαίων γῆς.]

[Φῆστος, ὁ, Festus, proconsul ab Valente imperatore in Asiam missus. Suidas s. h. v. ex Eunapio, ut videtur, quem v. etiam p. 63, 64, et Zosimus 4, 15. Annotavit hoc nomen etiam Zonaras p. 1804. G. D. || Procurator Judææ, Act. Ap. 24, 27; 25, 1-24; 26, 24-32. || Alius in inscr. Att. ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 436, n. 372, 3, et Franz. El. epigr. gr. p. 267, n. 109, 3 : Τὸν λαμπρότατον ἀνθύπατον τῆς Ἑλλάδος, Ῥούφιον Φ. Hase.]

[Φῆστος vitiose pro φαῖστος, quod v.]

[Φητιάλεις. V. Φιτιαλεῖς.]

Φητὼ, στρόφιγξ, Hesych. [Glossa corrupta.]

[Φθά. Φθαέ. V. Φθάς.]

[Φθάζω. V. Φθάνω.]

[Φθαίρω. V. Φθείρω.]

Φθάνω, item inusitatum thema Φθάζω [Hanc formam, ex qua grammatici (v. Etym. M. p. 792, 22, 27) tempora quædam verbi φθάνω derivant, sed qua nemo veterum usus est, ex Constant. De admin. imp. memorat Ducang. : Φθάζει ἕως τοῦ Ἅλυος ποταμοῦ· et passiv. ex Antiq. Cpolit. spectac. 7 : Φθαζόμενοι τῷ ὁρόμῳ τῷ βασιλικῷ. Adde Constant. l. c. p. 144 : Τοὺς ἐκεῖσε φθάζει· 153 extr. : Ἰδοὺ λοιπὸν φθάζει. Antiquius exemplum Hesychii est qui Οὐκ ἐφικνεῖται per οὐ φθάζει est interpretatus, cui φθάνει substituit Musurus], cujus usitatum est fut. φθάσω, et aor. 1 ἔφθασα, item præt. ἔφθακα (propter euphoniam, pro πέφθακα, ap. Atticos), aor. 2 ἔφθην, tanquam a them. Φθῆμι. [Formæ quibus Homerus usus est hæ sunt. Præsens φθάνει Il. I, 506, Φ, 262, utrobique producto, quod Attici corripiunt, α : quod Zenodotum movit ut φθανέει scriberet, improbante qui α διὰ τὸ μέτρον ἐκτετάσθαι observavit Aristarcho. Imperf. ἔφθανε ap. Bianor. Anth. Pal. 9, 272. Aor. 2 indicativus ἔφθης Od. Λ, 58, et ἔφθη Il. Π, 314, 322, et sine augmento φθῆ Il. Λ, 541, Od. X, 91. Φθὰν (ut φὰν) Il. Λ, 51, de quo Hesych. : Φθάν· ἔφθασαν δὲ πολλῷ τοὺς ἱππέας οἱ πεζοί. Subjunctivus φθήῃ pro φθῇ (ut φήῃ pro φῇ) Il. Π, 861 (in libris pluribus in φθαίῃ corruptus, ut παραφθαίῃσι in plerisque scriptum K, 346, pro παραφθήῃσι), et φθῆσιν (comparandum cum φῆσιν pro φῇ) Il. Ψ, 805. Plur. cum synizesi literarum εω Od. Π, 383 : Ἀλλὰ φθέωμεν ἐλόντες ... Ω, 437 : Ἀλλ' ἴομεν μὴ φθέωσι. Optat. φθαίη Il. K, 368, N, 815. Φθαίημεν per φθάσωμεν exp. Hesych. Et forma media φθάμενος Il. I, 119, N, 387, Φ, 576, Ψ, 779, Od. T, 449 : quod est etiam ap. Hesiod. Op. 554, 570. Futurum φθήσονται Il. Ψ, 444. Inter Tragicos hoc verbo nusquam usus est Sophocles, semel Æschylus, frequentius Euripides, Comici et prosæ orationis scriptores quivis. Hi præter præsens φθάνω, aoristum 2 ἔφθην (cujus infinit. φθῆναι est ap. Plat. Alcib. 1 p. 131, E, Isocr. p. 58, D; 75, C, participium φθὰς est ap. Herodot. 3, 71) et futurum φθήσομαι (Thucyd. 5, 10; 8, 12; Plat. Rep. 2, p. 375, C; Isocr. p. 56, D), etiam aoristo primo utuntur ἔφθασα, unde φθάσαντος ap. Æsch. Pers. 752; ἔφθασαν Isocr. p. 192, C (sed ἔφθησαν p. 354, D); φθάσωμεν Eurip. Phœn. 982; φθάσῃ Plato Eutyphr. p. 9, A, et indicativus ἔφθασα ceterique modi sæpe ap. Xenoph. Forma Dorica ἔφθαξα Theocr. 2, 115. Recte tamen Thomas M. p. 895 observat, φθῆναι κάλλιον ἢ φθάσαι. Rarum est perfectum ἔφθακα, quod legitur apud Demosth. p. 236, 9, cum plusquamperf. ἐφθάκει ap. Lucian. Philops. c. 6. Πέφθακα apud scriptores Byzantinos, ut Georg. Acrop. Annal. p. 5, D : Θεόδωρος προεξελθεῖν πέφθακεν· pariterque cum infin. p. 15, C. Pag. 62, D : Τὰς Σέρρας πέφθακεν. Πεφθακὼς Tzetz. Exeg. Il. p. 119, 14, et schol. recentissimus in Proleg. ad Aristoph. Ran. vol. 2, p. 7, 25 ed. Oxon. Notavit hoc vitium Thomas M. p. 397 : Ἔφθακα πάντες. Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ (93) « Ἐφθάκεις γὰρ ἄρα πυθόμενος »· τὸ δὲ πέφθακα βάρβαρον. Ὥσπερ γὰρ οὐ πέφθαρκα λέγομεν, ἀλλ' ἔφθαρκα, οὕτω καὶ ἔφθακα. Denique aoristo passivo ἐφθάσθην recentiores usi sunt, velut Dionys. A. R. 6, 25 : Παρασκευῆς ἀφορμὴ τοῖς φθασθεῖσι (Præventis) τῷ παρ' ἐλπίδα τῆς ἐφόδου. Galen. vol. 3, p. 201 : Ὡς μὴ φθασθῆναι πρὸς τῆς ἐπιφυομένης σαρκὸς κλεισθῆναι τὸ στόμα· et Philo V. Mos. p. 651, A. Quos locos collegit Lobeck. Paralip. p. 46. Joann. Mal. p. 331, 7 : Καταδιωχθέντα φθασθῆναι.] Est autem Φθάνω, Prævenio, Anteverto, Occupo. [Hesych. : Φθάνει, καταλαμβάνει, προλαμβάνει.] Herodot. [7, 161] : Φθάσας ὁ Ἀθηναίων ἄγγελος τὸν Λακεδαιμονίων. Ex Eod. affertur, Ἔφθησαν πολλῷ οἱ Σκύθαι τοὺς Πέρσας. Thuc. 3, [5] : Φθάσαι δὲ οὐ δυνάμενοι τὸν τῶν Ἀθηναίων ἐπίπλουν. Et φθάνειν τὴν φήμην, item φθάνειν τὴν ἐλπίδα, Herodian. [2, 11, 5; 15, 5.] Et φθάσαι τὸν λογισμὸν, Rationi antevertisse : de eo qui ira præcipiti aliquid egit : quod Bud. affert ex Dem. [p. 526, 18], postquam dixit φθάνω esse Occupo, Anteverto, προκαταλαμβάνω. Sed frequentissimus est hujus verbi usus cum partic. : quæ constructio non itidem respondet ei quam habent Latina verba Prævenio et Anteverto. Hom. Od. Π, 383 : Ἀλλὰ φθέωμεν ἐλόντες ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος, Ἢ ἐν ὁδῷ, ubi φθέωμεν Eustath. esse dicit pro φθῶμεν, i. e. προλάβωμεν. Reperitur certe et in aliis plerisque hujus poetæ locis cum hac constructione, eandemque et in soluta oratione sæpe habet, ut φθάνω ἀναβὰς, quod e Xenoph. affertur pro Ascendo prior. [Lysias p. 166, 8 : Ἔφθασε καταφυγὼν εἰς τὸ ἱερόν. Isocr. p. 56, D : Ὁπότεροι φθήσονται (libri deteriores ὀφθήσονται, ut φθῆναι in ὀφθῆναι corruptum legebatur p. 58, D) τὴν πόλιν ἀγαθόν τι ποιήσαντες.] Herodian. [2, 8, 18] : Καὶ φθάσαι οἰκειωσάμενον αὐτά. Sed et cum præs. temp. particip., ut φθάνω ποιῶν, quod e Xenoph. affertur. Ex Eod. [Mem. 2, 3, 14] Bud. affert, Ὃς ἂν φθάνῃ τοὺς φίλους εὐεργετῶν, quod exp. ὁ ὑπάρξας τῆς εὐεργεσίας. Additque Thuc. [3, 83] cum partic. passivo : Ἵνα μὴ φθάνωσι προεπιβουλευόμενοι, Ne insidiis occupentur. Liv. autem hoc imitatus, junxit verbum Occupo non quidem participio, sed infinitivo : Occupant bellum facere, Occupat transire. || De φθάνω autem habente infin., dicetur paulo post. Sciendum est porro interdum post participium poni particulam πρὶν, ut, Φθάνω ἀναλισκόμενος πρὶν ψοφῆσαι, ex Aristot. Probl. [10, 37 extr.] Ex Eod. : Φθάνει πηγνὺς πρὶν ἀπῶσαι. Et e Xen. [Cyrop. 2, 4, 25] : Φθάνειν δεῖ πεφραγμένους τοὺς πόρους πρὶν κτλ. It. præfixo adverbio πρόσθεν huic verbo, ex Eod. [3, 1, 19] : Πρόσθεν ἔφθασας ἐλθὼν σὺν πολλῷ στόλῳ, πρὶν τοῦτον τὴν παρ' ἑαυτῷ δύναμιν ἀθροίσασθαι. Sed et cum πρότερον, sequente ἢ, non πρὶν, ap. Herodot. 6, [91] : Ἀλλ' ἔφθησαν ἐκπεσόντες πρότερον ἐκ τῆς νήσου ἢ σφι ἵλεων γενέσθαι τὸν θεόν. [Theophr. De color. § 41 : Διὰ τὸ φθάνειν αὐτὰ (τὰ φύλλα) καταξηραινόμενα πρότερον ἢ μεταβάλλειν εἰς τὸ κατὰ φύσιν χρῶμα· et § 43.] Affertur vero et hic l., in quo pro infin., quem præcedit particula πρὶν, habetur participium præfixam habens voculam ἤ : ex Plut. Galba [c. 2] : Ἔφθησαν ἀναλώσαντες αὐτοὺς ἢ τυχόντες ὧν ἤλπισαν· si quidem hanc lect. mendo carere existimemus, et sequamur interpret. istam, Priusquam quod sperabant assecuti sunt, eos absumpserunt. Sed interdum alium usum habet hoc verbum cum partic.; nam ἔφθην ποιήσας dicitur etiam pro ἐποίησα. Athen. 12, [p. 536, F] : Περὶ δὲ Καλλίου καὶ τῶν τούτου κολάκων φθάνομεν καὶ πρότερον εἰπόντες. Sic Xenoph. [Hell. 1, 6, 17] : Ἔφθη κατακωλυθεὶς, pro κατεκωλύθη. Et Synes. : Ἐφθάκειν πυθόμενος, Audieram. Themist. Phys. 2 : Καθάπερ ἔφθημεν πολλάκις προειρηκότες. Ita Bud., qui etiam inserit exemplum ejusdem usus verbi hujus, sed juncti cum præsente, ex Aristot. De gener. 1, [18] : Νέοις δὲ οὖσιν οὐκ ἐνυπάρχει τὸ σπέρμα διὰ τὴν αὔξησιν· φθάνει γὰρ ἀναλισκόμενον πᾶν, pro ἀναλίσκεται. [Fab. Æsop. 286 Fur. : Φθάνουσι πρῶτον καταναλισκόμενοι, ubi πρῶτον abundat.] Illum autem alterum usum, quem ha-

bet cum partic., eundem habet nonnunquam et cum infin., sed præsertim particula πρὶν sequente itidem. [Antiphon p. 114, 28 : Μὴ φθάνωσι πρὶν ἀποθανεῖν.] Plutarch. Apophth. [p. 178, E] : Ἔφθη γὰρ τελευτῆσαι πρὶν ἢ παρ' ἐμοῦ χάριν ἀξίαν τῆς φιλίας ἀπολαβεῖν. [Dionys. A. R. 4, 59 : Τὴν τῶν ναῶν κατασκευὴν οὐκ ἔφθη τελέσαι· 61 : Τελειῶσαι οὐκ ἔφθασαν ἅπαν τὸ ἔργον.] Et ex Aphr. Probl. 2 : Φθάνει γὰρ σβεσθῆναι ὁ χυμὸς πρὶν γεννῆσαι τὴν διάθεσιν. Et 1 : Φθάνουσι πεφθῆναι πρὶν δράσωσι. [Georg. Acrop. Annal. p. 7, A : Τὰ ἐπὶ τῇ ἑσπέρᾳ γενέσθαι φθάσαντα· 14, D : Ἡ βασιλὶς ἔφθη πρὸ καιροῦ τελευτῆσαι· 16, D, et bis post perfectum πέφθακε, de quo supra dicebamus. Et frequenter apud alios scriptores Byzantinos. Cum infin. perfecti Theophil. Ad Autol. p. 382 ed. Wolf. : Ἔφθημεν εἰρηκέναι.] Dixi autem, sequente præsertim particula πρὶν, quoniam quum præfigitur particula οὐ verbo φθάνω, sequente infin., sicut et sequente participio, peculiarem quendam usum habet. Usum autem hujus verbi, inquit Bud., addemus, qui non minus obvius est : quare multis utar exemplis. Significat enim aliquando καταλαμβάνω καὶ παρακολουθῶ, Assequor quod efficere contendi; et aliud præterea, quod non satis uno verbo exprimi potest. Dem. [p. 1319, 9] : Οὐ γὰρ ἔφθη μοι συμβᾶσα ἡ ἀτυχία, καὶ εὐθὺς ὥσπερ φυγάδος ἤδη μου ὄντος καὶ ἀπολωλότος, τούτων τινὲς ἐπὶ τὸ οἰκίδιον ἐλθόντες, ἐν ἀγρῷ νύκτωρ ἐπεχείρησαν διαφορῆσαι τὰ ἔνδοθεν, Ut enim primum ea calamitate afflictus sum, protinus isti, tanquam jam me extorri patria facto et fortunis everso, in gurgustium agreste invaserunt, ac diripere omnia quæ intus erant et exportare aggressi sunt. Isocr. Paneg. [p. 58, B] : Οἱ δὲ οὐκ ἔφθησαν πυθόμενοι τὸν περὶ τὴν Ἀττικὴν πόλεμον, καὶ πάντων τῶν ἄλλων ἀμελήσαντες, ἦκον ἀμυνοῦντες, At isti simulac audiverunt, omnibus aliis curis posthabitis suppetias venerunt. [Et similiter p. 92, E; 354, D; 363, C, et apud alios : v. Boisson. ad Eunap. p. 273, 583.] Hanc elocutionem hoc modo, ut ego existimo, enuntiare solet Cic., ut 1 De div. : Non enim sunt dii, nec significant futura; sunt autem dii; significant ergo. Quibus subjungit interpret. Græcam, quam apud eum videndam tibi relinquo. Affert deinde hunc Dem. l. [p. 745, 4] : Εἰ οὖν μὴ τιμωρήσεσθε τούτους, οὐκ ἂν φθάνοι τὸ πλῆθος τούτοις τοῖς θηρίοις δουλεῦον, Fieri non potest quin, vel, ut non, hæc multitudo serviat his belluis. Et paulo post affert hæc Gregorii Naz., de Trinitate loquentis : Οὐ φθάνω τὸ ἓν νοῆσαι, καὶ τοῖς τρισὶ περιλάμπομαι· οὐ φθάνω τὰ τρία διελεῖν, καὶ εἰς τὸ ἓν ἀναφέρομαι, Unum animo concipere nequeo, ut non trium splendore circumfundar : tria dividere non possum quin continuo ad unum referar. Isocr. Περὶ ζεύγους [p. 354, D] : Τὸ δ' ὕστερον οὐκ ἔφθησαν ἡμᾶς καταδουλωσάμενοι, Deinde protinus nos in servitutem redegerunt. His autem subjungit locos similes illi Dem. l. citato, in quibus sc. habetur itidem optativus hujus verbi, præcedentibus particulis οὐκ ἄν. Et primum quidem ex Plat. Phædone [p. 100, C] : Ἀλλὰ μὴν ὡς διδόντος σοι οὐκ ἂν φθάνοις, Atqui omnino igitur id facies, quando ille tibi hoc quod postulas, protinus concesserit. Apud Eund. in Symp. [p. 214, E] : Οὐκ ἂν φθάνοιμι, εἰπεῖν τὸν Ἀλκιβιάδην, Omnino igitur id faciam, inquit Alcibiades. Et ex Euthyd. : Οὐκ ἂν φθάνοις ἀκούων, Jamjam audies. Sed hi loci latius ibi descripti habentur. In VV. LL. ex Plat. Euthyd., Οὐκ ἂν φθάνοις ἐστιῶν ἡμᾶς, pro Non effugies quin convivio nos excipias. [Est p. 272, D, ubi non ἐστιῶν, sed ἀκούων legitur.] Sic ex Luciano : Οὐκ ἂν φθάνοι κἀμὲ μάντιν λέγων, Nunquam effugerit quin me vatem dicat. [Herodian. p. 452 ed. Piers. : Οὐκ ἂν φθάνοις φράζων· παραφυλακτέον ὅτι τῷ φθάνω τὸ πολὺ συντάττουσιν οἱ Ἀττικοὶ τὴν μετοχὴν, φθάνω εἰρηκὼς, φθάνω πεποιηκώς. Εἰ δὲ ῥῆμα ἐπιφέρεις, ἀνάγκη τὸ φθάνω τραπῆναι εἰς μετοχήν· φθάσας ἔπραξα, καὶ φθάσας εἶπον. Ubi Pierson. locis Platonicis addit Aristoph. Eccl. 118 : Οὐκ ἂν φθάνοις τὸ γένειον ἂν περιδουμένη· Eurip. Orest. 934 : Οὐ φθάνοιτ' ἔτ' ἂν θνήσκοντες, ubi vid. schol., cum quo comparandus Thomas M. p. 893, qui eum Euripidis locum respexit. Ib. 1587, Alcest. 665, Troad. 456, Heracl. 72.] Ibid. ex Aristoph. Pl. [485] : Οὐκ ἂν φθάνοιτον τοῦτο πράττοντε, Causam dicere nullam potestis quin hoc faciatis. [« Non poteritis effugere quin hoc patiamini. » Brunck.] Sic ex Eur. [Alc. 665] : Φυτεύων παῖδας οὐκέτ' ἂν φθάνοις (sed animadverte οὐκέτ' ἄν, non οὐκ ἄν), Causam haud dices quin tibi sint gignendi liberi. Aliæ quoque afferuntur interpretationis formæ; nam rursus ex Aristophane [Plut. 875] : Σὺ μὲν εἰς ἀγορὰν ἰὼν ταχέως οὐκ ἂν φθάνοις, pro Omnino in forum te venire necesse est. [« Per interrogationem accepit Brunck., ut sensus sit, Nonne occupabis in forum ire? Conf. ejusd. notam ad Aristoph. Pl. 1133. Possis vero perinde sine interrogatione intelligere, Non nimis maturare poteris in forum abire. Ut ibi Comicus ad formulam οὐκ ἂν φθάνοις ἰὼν vocem ταχέως adjecit, sic Herodot. 7, 162, τὴν ταχίστην adjecit : Οὐκ ἂν φθάνοιτε τὴν ταχίστην ὀπίσω ἀπαλλασσόμενοι; Nonne maturabitis quantocyus domum redire? sive, Non nimis maturare poteritis quantocyus domum redire : i. e. Quantocyus hinc abite! Posteriores scriptores hujusmodi additamentum, ταχέως aut τὴν ταχίστην, utpote superfluum, omiserunt. » Schw.] Ex Luciano quoque rursum [Fugit. c. 22] : Οὐκ ἂν φθάνοις Ἐμπεδοκλεῖ ἐγκαλῶν, pro Cogeris et Empedoclem accusare, Non poteris non accusare. Ibid. οὐκ ἂν φθάνοις λέγων e Xenoph. affertur interrogative positum pro οὐκ ἂν λέγοις, ubi scribit [Mem. 2, 3, 11], Οὐκ ἂν φθάνοις λέγων εἴτι ἤσθησαι φίλτρον ἐπιστάμενον, ὃ ἐγὼ εἰδὼς λέληθα ἐμαυτόν; sed hunc l. ita exponendo, conveniet, si quis interrogationem demat, cum iis quæ paulo ante allata fuerunt, in quibus nimirum habentur ἔφθην ποιήσας pro ἐποίησα, et φθάνει ἀναλισκόμενον pro ἀναλίσκεται, atque alia. [Agathias p. 111, D : Οὐκ ἂν φθάσοιτε τὰς τιμωρίας ἐπάγοντες. Quod φθάνοιτε scribendum. G. D.] Ceterum Bud. illis superioribus subjungit, dici οὐκ ἂν φθάνοις et alia signif., sc. pro eo quod est, Propositi summam non assequeris, Voti compos non eris; affertque exemplum ex Epist. quadam Solonis ad Periandrum [Diog. L. 1, 64], in quo οὐκ ἂν φθάνοις reddit et alio modo, eodem tamen sensu, sc. Exitum res non inveniet. [|| Ὁ φθάνων, Prior, Præteritus. Dexippus Hist. p. 18, 12 : Τοῖς φθάνουσι κατορθώμασι τὸ μέλλον λαμβάνοντες· 26, 2 : Τοῖς φθάνουσιν ἔργοις. Menand. Hist. p. 305, 4 : Τεκμαιρόμενος τοῖς φθάσασιν· 339, 21 : Τὸν φθάσαντα χρόνον. Agathias p. 49, B : Ὅσῳ μείζονα τῶν φθασάντων τὰ ἐσόμενα· et alibi non raro : vide locos ab Niebuhrio collectos in Indice p. 417.]

|| Φθάνω, Pervenio. Hom. Il. I, [506] de Ate loquens : Φθάνει δέ τε πᾶσαν ἐπ' αἶαν Βλάπτουσ' ἀνθρώπους. [Etym. M. p. 26, 18 : Βοῦς χαλκῆ, ἐφ' ἣν τοῦ Ἄθω ἡ σκιὰ φθάνει. Cum μέχρι Memnon p. 36 ed. Or. et] Greg. Naz. : Κἂν μέχρι τρίτου κατὰ Παῦλον οὐρανοῦ φθάσῃς. Et ἄνω φθάνειν ap. Eund., In sublime evadere, Bud. [Schol. Platon. p. 171 (409 Bekk.) : Ὁ ἥλιος ... εἰς ἀνατολὴν φθάσας. Cum παρὰ in Proleg. ad Aristoph. Ran. vol. 2, p. 7, 25 ed. Oxon. (274, 15 ed. Par.) : Παρὰ τὴν λίμνην πεφθακὼς τὴν Ἀχερουσίαν. Poeta recens in Anth. Plan. 382 : Φθάνει πρὸς αἰθέρα. Cum accus. 384 : Πρῶτος αἰθέρα φθάνων. Georg. Acrop. Annal. p. 39 extr. : Φθάνει τὴν Φιλίππου· 60, D : Τὸν τόπον φθάσας ὁ βασιλεύς.]

[In Indice :] Ἔφθην, Præveni, Præverti, Anteverti, a φθάνω s. φθῆμι. Plutarch. Popl. : Ἔφθη πρὸ τῶν πυλῶν ἐκβοηθήσας. [V. Galbæ c. 5, etc.] Ἐφθάκει, Prævenerat, Præverterat, Anticiparat, a φθάνω. Plutarch. Galba [c. 17] : Ἐφθάκει προειληφὼς ἀῤῥαβῶσι μεγάλοις τὸν Ὀβίννιον.

Φθάρμα, τὸ, Corruptio, Corruptela. Vide Φθόρος. [Lev. 22, 25 : Ὅτι φθάρματά ἐστιν ἐν αὐτοῖς. Joseph. B. J. 5, 10, 5. Angl. Epiphan. t. 1, p. 635, B. Id. ib. p. 502, A : Τῆς ἀποθήκης τὰ φθ., τουτέστι καὶ σκώληκας καὶ σῆτας. Hase.]

[Φθάρσις, ἡ, Depravatio, Corruptela. Mich. Psellus ap. A. J. H. Vincent *Notices des manuscr.* t. 16, part. 2, p. 340, 10, ἐκ φθάρσεως διαστημάτων. Interpr., *par une altération de l'échelle*. Hase.]

[Φθαρτικὸς, ἡ, όν.] Activam signif. habet nomen Φθαρτικός : sonat enim q. d. Corruptivus, Corruptorius, i. e. Corrumpendi vim habens, Corrumpendi facultate præditus. [Definitt. Platon. p. 416 : Μανία ἕξις φθαρτικὴ ἀληθοῦς ὑπολήψεως. Diodor. 19, 33 : Χώ-

ραν φέρουσαν φθαρτικὰς δυνάμεις. Geopon. 2, 21, 6 : Φθαρτικὴ βοτανῶν κόπρος. Eustath. Opusc. p. 258, 1 : Τῷ καὶ φθαρτῷ καὶ φθαρτικῷ βίῳ καὶ κόσμῳ.] Redditur etiam Exitialis, Exitialem vim habens [Plutarch. Mor. p. 134, F : Φθ. φαρμακείας] : item Lethalis. Et τὰ φθαρτικὰ, Venena lethalia, in VV. LL. Ubi etiam τὸ φθαρτικὸν, Causa intereundi. Ibid. ex Aristot. Rhet. 2 [p. 1382, 22 Bekk.] : Φθαρτικὸν ἢ λυπηρὸν κακὸν, Malum quod aut interitum aut molestiam afferre possit. Apud Plutarchum autem [Mor. p. 947, D] φθαρτικὴ φύσις [καὶ δύναμις] Turn. interpr. Tabifica natura. [Artemidor. 3, 50, de scilla, λύκων φθαρτικήν. Galen. vol. 19, p. 504, 14, φθ. δύναμις. Id. vol. 6, p. 755, 2 : Φύσεις πολέμιαί τε ἑτέραις καὶ φθ. Jo. Damasc. t. 1, p. 290, C; 441, A; 453, A. Id. ib. p. 452, D : Οὐδέν ἐστιν ἑαυτοῦ φθαρτικόν. Antig. Caryst. Hist. mir. p. 67, 4 Westerm., τὰ φθ. τῶν ὠφελούντων. Aristot. p. 444, 30; 466, 6; 436, 21, τὰ φαῦλα καὶ τὰ φθ. Hase.] Affertur porro etiam Φθαρτικὸν ex Diosc. 6, in calce proœmii, pro Herba venenata, s. Arbore s. Frutice. Sed existimatur debere potius legi Φαρικὸν, ex Nicandro, B et Plinio : vel Φαριακὸν ex Athen. Vide Gorr., qui tradit esse Veneni deleterii genus, verum quid sit, non certo constare. [Φαρικὸν Nicandri Bussemaker. Schol. Nic. p. 665 opinatur esse Colchicum Variegatum L. vel p. 670 Boletum Laricis Jacq. Hase. Apud Hesych. : Φάρικον (hoc accentu), φάρμακον σύνθετον θανάσιμον.]

[|| Adverb. Φθαρτικῶς, Georg. Pisid. Opif. 276.]

[Φθαρτολάτρης, ὁ, Corruptibilium cultor. Sic orthodoxi ab hæreticis aphthartodocetis appellati, ut scribit Euseb. ap. Phot. Bibl. p. 106, 19 : Ματαιολογεῖ φθαρτολάτρας ὁ Ἀνδρέας ἐπιφημίζων τοὺς ὀρθοδόξους. Conf. Niceph. Callist. 18, 45. Quos locos indicavit Ducang. « Φθαρτολάτρις scriptum ap. Nicetam Chon. in Maii Spicil. Rom. vol. 4, p. 433. » Osann.]

[Φθαρτοποιὸς, ὁ, ἡ, Mortalem faciens. Amphiloch. p. 6, D : Ἡ φθ. τῆς θείας προνοίας εὐμένεια. Kall.]

Φθαρτὸς, ἡ, ὸν, (q. d. Corruptibilis, i. e. Corruptioni obnoxius aut etiam Interitui,) Mortalis. [Pollux 5, 170. Hesych. : Φθαρτὸν, θνητόν. Diodor. 1, 6 : Οἱ μὲν ἀγέννητον καὶ ἄφθαρτον ὑποστησάμενοι τὸν κόσμον, ... οἱ δὲ γεννητὸν καὶ φθαρτὸν ..., ubi Wessel. locos similes comparavit Aristotelis Analyt. Prior. 2, 22 (quibus plures ex Metaphysicis addere licet), Plutarchi Mor. p. 886, D, Philonis Jud. p. 939, D, Ocelli Luc. c. 1. Φθαρτὸν σῶμα est ap. LXX Sap. 9, 5; φθαρτὰ ζῷα 19, 20. G. D. Hipparch. ap. Stob. Floril. vol. 3, p. 340, 12, εὐαδίκητον καὶ φθ. Galen. vol. 4, p. 702, 2, ψυχὴ φθ. Achill. Tat. In Phænom. p. 129, A : Τὸ γὰρ δεόμενον (τροφῆς), φθαρτόν. Julian. Imp. Contra Christ. p. 143, C : Τὸ μὲν τῶν ἀνθρώπων ἐπίκηρόν ἐστι καὶ φθ. γένος. Phædrus Epicur. Fragm. De nat. Deor., inst. et illustrato a Chr. Petersen. (Hamburgi, 1833, *in*-4°), col. 9, 28, γεννητὰ καὶ φθ. Hase.]

[Φθὰς, ὁ, Phthas, numen ab Ægyptiis summa religione cultum, a Græcis Latinisque vulgo habitum pro Vulcano : de quo copiose dixi in Pantheo Ægypt. 1, 2. In Φθαὲ corruptum in Clement. Homil. 9, 6 : Αἰγύπτιοι δὲ ὁμοίως πράξαντες, καὶ τὸ πῦρ ἰδίᾳ διαλέκτῳ Φθαὲ καλέσαντες, ὃ ἑρμηνεύεται Ἥφαιστος, οὗ τῷ ὀνόματι καὶ ὁ παρ' αὐτοῖς πρῶτος βασιλεύσας προσαγορεύεται· ubi Φθὰς correxit Coteler. Idem redditum Ciceroni de N. D. 3, 22 : « Secundus (Vulcanus) in Nilo natus, Phthas (vulgo Opas), ut Ægyptii appellant, quem custodem esse Ægypti volunt. » Apud Suidam est Ἀφθὰς, ὁ Διόνυσος· τὸ α ἐπιτατικὸν, ὡς ἄσταχυς· καὶ παροιμία, ὁ Ἀφθάς σοι λελάληκεν· ἦν δὲ χρησμολόγος. Iterum in v. Φθὰς, ait, Οἱ δὲ Ἀφθάς φασιν· ὡς σταφὶς, ἄσταφις, στάχυς, ἄσταχυς. Διόνυσον autem quum dicit Suidas, intelligi debet Bacchus Ægyptiacus, i. e. Osiris vel Sol, cui illud nomen recte omnino tribuitur, quum sit sol rex cœli et astrorum, summusque rerum omnium gubernator et ordinator habeatur. Hinc Iamblichus De myst. Ægypt. 8, 3, testatur, Ammonis, Osiridis et Phthas diversa nomina unius numinis fuisse, et per varia ista nomina indicari distinctas virtutes ac potestates luculenter agnoscit. Eo igitur sensu Ἀφθὰς s. Φθὰς dici potuit Bacchus a Suida, quod Kusterus non videtur animadvertisse. Jablonsk. In inscr. A Rosettana lin. 4, 8, 9, 37, 49, Ptolemæus rex dicitur ἠγαπημένος ὑπὸ τοῦ Φθᾶ. Aliam declinationem secutus Chœrobosc. in Cram. Anecd. Oxon. vol. 3, p. 385 et In Theodos. p. 16, 20, ubi de oxytonis in ας agit, Φθάς Φθάντος (ὄνομα δὲ τοῦτο κύριον) posuit, eodem accentu quo verbi φθάνειν aoristus est φθάς φθάντος. Similiter Arcadius p. 125, 17, ex cod. Havn. supplendus, et Etym. M. p. 535, 11. Conf. Lobeck. Paralip. p. 78.]

[Φθαστέον, Præveniendum, Antevertendum. Oribas. p. 131 ed. Matth. (vol. 2, p. 43, 1 Daremb.) : Τὴν παντελῆ φ. ἄνεσιν.]

[Φθατέω, i. q. φθάνω. Hesych. : Φθατήσῃ, φθάσῃ. Corrupte infra Φθοατήσει, φθάσει κτήσασθαι. Similes sunt ejusdem glossæ Ψαέναι, φθάσαι, κτίσαι. Ψατᾶσθαι, προκαταλαμβάνειν. Ψατῆσαι, προειπεῖν. De composito Καταφθατέομαι, quo usus est Æschylus, suo loco diximus.]

Φθέγγομαι, fut. γξομαι, præt. ἔφθεγμαι, Loquor. Et generalius etiam Vocem edo s. emitto, Sonum edo. [Julian. Cæsar. p. 327 : Φθέγγεσθαι μᾶλλον ἢ λαλεῖν.] Hom. Il. Φ, 213 : Ἐφθέγξατο. Apud Eund. Od. I, [497] : Φθεγξαμένου ἢ αὐδήσαντος. Alicubi apud eundem poetam redditur Clamare. [Il. Φ, 341 : Ὁπότ' ἂν δὴ φθέγξομ' ἐγὼν ἰάχουσα. Contra de voce submissa Il. Ω, 170 : Τυτθὸν φθεγξάμενος· Od. Ξ, 492 : Φθεγξάμενος δ' ὀλίγῃ ὀπί με πρὸς μῦθον ἔειπεν. Post Homerum Herodotus 2, 57, de mulieribus Dodonæis : Ἐδόκεον ὁμοίως ὄρνισι φθέγγεσθαι· 8, 65 : Εἴρετο δ τι τὸ φθεγγόμενον· cui alter respondet ὅτι θεῖον τὸ φθεγγόμενον. Hippocr. p. 128, D : Ἤν φθέγξωνται (qui antea ἄφωνοι fuerant) καὶ παρ' αὐτοῖσι γένωνται. Pind. Ol. 6, 21 : Ἀπὸ γλώσσας φθέγξατο· et fragm. 238 : Χορὸς ... ἀκροσόφων διὰ στομάτων φθεγγόμενος· Pyth. 1, 157 : Καιρὸν (i. e. κατὰ καιρὸν, ut schol. exp.) εἰ φθέγξαι. Dionys. Anth. Pal. 7, 716 : Οὐδὲν ὅμοιον ἑπεσσομένοισιν ἀοιδὸς (codex ἀοιδοῖς) φθέγξεται.] Usus est frequens et in soluta oratione. Lucian. : Εἰ δὲ καὶ φθέγξοιτο μόνον. Idem [Nigrin. c. 35] : Φθέγξασθαι βουλόμενος, ἐξέπιπτόν τε καὶ ἀνεκοπτόμην. Dem. [p. 320, 3] : Εἶτα σὺ φθέγγῃ, καὶ βλέπειν εἰς τὰ τουτωνὶ πρόσωπα τολμᾷς; C Sed hic φθέγγεσθαι videtur potius esse Hiscere : sic interpretando hunc l., Itane vero hiscis? vel Itane hiscere audes? Ap. Plat. Leg. [7, p. 791, E] : Φθέγγεσθαι μετὰ βοῆς, quum tamen ap. Hom. alicubi φθέγγεσθαι, sine adjectione etiam positum, reddatur Clamare, i. e. βοᾶν. Ex eod. Plat. [Leg. 2, p. 664, C] : Φθέγγομαι λέγων. Ex Aristot. Φθέγγεσθαι διὰ ῥινῶν, ut vulgo *Parler du nez* : φθέγγεσθαι διὰ ῥινῶν dicuntur, inquit Cam., quibus vox per nares erumpens stridit. Ap. Aristot. Probl. [33, 14] : Διὰ τί οἱ κωφοὶ πάντες διὰ ῥινῶν φθέγγονται; [Locutionem φθεγγόμενος πρὸς ἀργύριον, Lucri caussa verba faciens, annotavit Pollux 3, 112; et ῥήτωρ μισθοῦ φθεγγόμενος 4, 37.] Sæpe cum accus. (sicut Loquor interdum sine adjectione, interdum cum accus.), cum quo redditur etiam Profero et Enuntio, item Dico. [Pind. Pyth. 8, 78 : Τοιαῦτα ἐφθέγξατο. Id. Ol. 1, 59 : Σὲ φθέγξομαι, i. e. Te cantu celebrabo. Æsch. Choeph. 109 : Φθέγγου χέουσα σεμνὰ τοῖσιν εὔφροσιν. Prom. 34 : Πολλοὺς ὀδυρμοὺς καὶ γόους ἀνωφελεῖς φθέγξει. Soph. OEd. C. 881 : Ἀκούεθ' οἷα φθέγγεται. Et sæpe apud Eurip., qui ἀρὰς φθέγξασθαι dixit Phœn. 478; βλασφημίαν Ion. 1189; βοὴν Iph. T. 1385; θέσπισμα Ion. 729; λόγους Med. 1307; μέλος Hipp. 880.] Demosth. : Τούτων τοίνυν οὐδὲν εἶπεν, οὐδ' ἐφθέγξατο, οὐδ' ἤκουσεν ὑμῶν οὐδείς. [Isocr. p. 288, D : Περὶ δὲ τῶν ἄλλων οὐδὲν ἐφθεγξάμην ὧν εἶπεν.] Plato Epist. 7, [p. 347, E] : Πρὸς ἐμὲ δὲ οὐδὲν ὅλως ἐφθέγγετο περὶ αὐτῶν. Ibid. [p. 342, B] : Αὐτό ἐστιν ὄνομα ὃ νῦν ἐφθέγμεθα. Ex Eod. [Epist. 5, p. 321, E] : Τὴν αὐτῆς φθέγγεται φωνήν. Et φθέγγεσθαι γράμματα, Proferre literas, ex Aristot. [De partt. an. 2, 16 et 17.] Interdum jungitur accusativo μέγα, aut etiam μέγιστον (reperitur autem cum utroque ap. Dem.), ad verbum, Magnum loqui; ut Plaut. dixit Clamare magnum, et Exclamare maximum. Bud. μέγα φθέγγεσθαι vertit Superbe loqui, in isto Dem. loco In Mid. : Πλούσιος, θρασὺς, μέγα φρονῶν, μέγα φθεγγόμενος, βίαιος. [Et p. 981, 25.] Apud Eundem alioqui [p. 405, 27] : Τίνα δὲ τῶν ἐν τῇ πόλει φήσαιτ' ἂν μέγιστον φθέγγεσθαι; Ibidemque [lin.

seq.] : Καὶ οὐδενὸς μεῖζον φθεγγομένου, Qui nullo altius loquar et exaudibilius. [Et ibid. l. 15 : Τίνα δὲ φθέγγεσθαι μέγιστον ἁπάντων καὶ σαφέστατ' ἂν εἰπεῖν κτλ.] Quamvis porro μέγα et μέγιστον, sicut Magnum et Maximum in illis Plauti locis, adverbialem quendam usum potius habeant, additur tamen particula τι, ut ap. Plutarch. [Mor. p. 303, E] : Φθεγγομένων μέγα τι καὶ διάτορον. [Eurip. Andr. 1148 : Ἐφθέγξατο δεινόν τι καὶ φρικῶδες. Et sic cum aliis quoque adjectivis, τι vel addito vel omisso. Liban. vol. 4, p. 632 : Οὐχ ὁρᾶτε ὡς ἀσθενὲς φθέγγομαι καὶ ἀπολωλός; Aristæn. Ep. 1, 22 : Φθέγγεται ταπεινόν τι καὶ σκυθρωπὸν καὶ τεθνηκὸς ἀθυμίᾳ. Similiter Dio Cass. 40, 54 : Βραχύ τι καὶ τεθνηκὸς χαλεπῶς φθεγξάμενος. Demosth. p. 449, 24 : Ὡς καλὸν φθεγγομένῳ προσέχοιτε.] Apud Xenoph. [OEc. 8, 3] legitur de choro canente. || Φθέγγομαι de brutis etiam atque adeo de inanimatis, Sonum edo; nam ap. Herodot. de equo hinniente, 3, [84] : Ὅτευ ἵππος πρῶτος φθέγξηται. [De aquila Xenoph. Anab. 6, 1, 13. De hinnuli clamore Theocr. 13, 62.] De corvis ap. Plutarch. : Φθεγγόμενοι θορυβῶδες. [De merula Aristot. H. A. 9, 49 : Φθέγγεται θορυβῶδες. De hirundine Suidas s. v. Χελιδόνειον μέλος.] De scaro [κάπρῳ] pisce ap. Athen. p. 124 [8, p. 331, D, ex Aristotele]. Quin etiam σκώληκες quidam, i. e. vermes, dicuntur φθέγγεσθαι οἷον τρισμὸν, ap. Theophr. C. Pl. 5, 14. Lyra quoque s. cithara φθέγγεται Platoni, Aristoteli, Plutarcho : per suas chordas nimirum, quæ φθέγγεσθαι dicuntur ab eodem Aristot. Probl. [Theognis 532 : Αὐλῶν φθεγγομένων ἱμερόεσσαν ὄπα· 761 : Φόρμιγξ δ' αὖ φθέγγοιθ' ἱερὸν μέλος ἡδὲ καὶ αὐλός. De tuba Xenoph. Anab. 5, 2, 14 : Ἐπεὶ ἐπαιάνισαν καὶ ἡ σάλπιγξ ἐφθέγξατο· et 6, 5, 27. De tibia Charito 4, 5 : Ἤδη δέ που καὶ αὐλὸς ἐφθέγξατο. De tonitru Xenoph. Cyrop. 7, 1, 3 : Βροντὴ δεξιὰ ἐφθέγξατο.] Denique de janua strepitum edente ap. Aristoph. Pl. [1099] : Τὸ θυρίον Φθεγγόμενον ἄλλως κλαυσιᾷ. [De manibus Anth. Pal. 9, 505, 17 : Σιγῶ, φθεγγομένη παλάμης θελξίφρονα παλμὸν, νεύματι φωνήεσσαν ἀπαγγέλλουσα σιωπήν· ubi Jacobs. comparavit Nonn. Dion. 5, 106 : Φθεγγομένη παλάμῃσι σοφὸν τύπον ἔμφρονι σιγῇ. || Appello, Nomino. Plato Theæt. p. 157, B : Κατὰ φύσιν φθέγγεσθαι γιγνόμενα καὶ ποιούμενα καὶ ἀπολλύμενα· Phileb. p. 25, C : Θερμότερον ἐφθεγγόμεθα νῦν δήπου τι καὶ ψυχρότερον· Soph. p. 262, D : Τῷ πλέγματι τούτῳ τὸ ὄνομα ἐφθεγξάμεθα λόγον· 240, A : Φθεγξάμενος εἴδωλον ἐπὶ πᾶσιν ὡς ἓν ὄν. Est autem hujusmodi in locis φθέγγεσθαι breviter dictum pro ὀνομάζοντα φθέγγεσθαι. Plene Plato Phileb. p. 34, A : Ταύτην ... τὴν κίνησιν ὀνομάζων αἴσθησιν οὐκ ἀπὸ τρόπου φθέγγοι' ἄν· Leg. 7, p. 814, E : Ἧς τὸ πλεῖστον μέρος ὄρχησίν τινά τις προσαγορεύων ὀρθῶς ἂν φθέγγοιτο. || Φθέγγεις ap. schol. rec. Eur. Hec. 178 vitiose pro φθέγγει vel φθέγγῃ, quod est in aliis codicibus.]

[Φθεγγώδης, ὁ, ἡ. Φθεγγώδης διάθεσις ab Hippocr. dici videtur Affectio magni nominis, et quæ multorum sermonibus illustris et clara est ob ægrotantis dignitatem, qualis est principum et opulentorum, quorum vel levissimæ affectiones ob nominis splendorem gravissimæ videntur. Potest et intelligi φθεγγώδης διάθεσις, Periculosus affectus et magni momenti ob vehementiam, cum multo clamore et ejulatu ac dolore. Legitur autem p. 27, 20 : Πρὸς γὰρ θεραπηίην οὐ γίνονται σκοπέοντες διάθεσιν φθεγγώδεα, Neque enim ad curationem accedunt, ubi vident miserabilem esse affectionem et clamoribus aut ejulatu plenam, hoc est difficilem et periculosam. Sic enim accepisse videtur Cornar., nisi si φθινώδεα pro φθεγγώδεα legit. Zwing. vero φθεγγώδεα διάθεσιν exponit Affectionem magni nominis et celebritatis, ut in splendida aut illustri persona : aut quæ medici improbitate et calliditate, tanquam perniciosissima, multis verbis exaggeratur. Atque hunc locum sic legit, Πρὸς γὰρ θεραπηίην οὗτοι γίνονται, σκοπέοντες διάθεσιν φθεγγώδεα, Qui quidem ad curationem accedunt, affectionem magni nominis captantes. Quam lectionem ex Calvo hausisse videtur. Verum pro φθεγγώδεα idem φλεβώδεα legisse videtur. Foes. Non satisfaciunt hæc. Legendum haud dubie φθινώδεα cum Cornario. Struv.]

[Φθεγκτικὸς, ἡ, ὸν, i. q. seq. Maxim. Tyr. Diss. 14, 2 : Εἴδωλον φθ. καὶ μαντικόν. Hase.]

Φθεγκτὸς, ἡ, ὸν, Vocalis, ex Epigrr. affertur. [Antipater Anth. Pal. 7, 427 : Διὰ φθεγκτῶν ... ἀστραγάλων· ubi nunc recte δι' ἀφθέγκτων. Plutarch. Mor. p. 1017, E : Οἰόμενοι τῶν τοῦ τόνου διαστημάτων πρῶτον εἶναι φθεγκτὸν τὸ πέμπτον, Quod sonari potest. G. D. Mich. Psellus Schol. in Or. Chald. ap. Boissonad. ad Tzetzæ Alleg. Il. Φ, 21 : Φθεγκταὶ γάρ εἰσιν αἱ ἐνέργειαι τῶν ὄντων. Hase.]

Φθέγμα, τὸ, Loquentis vox, etiam generalius Vox, Sonus. [Ab φωνὴ et ἠχὼ recte distinctum ab Plutarcho Mor. p. 929, E : Αἱ φωναὶ κατὰ τὰς ἀνακλάσεις ἀμαυροτέραν ἀναφαίνουσι τὴν ἠχὼ τοῦ φθέγματος. Æsch. Prom. 588 : Κλύεις φθέγμα τᾶς βούκερω παρθένου. Soph. Ant. 354 : Φθέγμα καὶ ἀνεμόεν φρόνημα ... ἐδιδάξατο (homo)· Aj. 1144 : Ὦ (ἀνδρὶ) φθέγμ' οὐκ ἂν εὕρες· Ph. 1445 : Ὦ φθέγμα ποθεινὸν ἐμοὶ πέμψας· OEd. C. 1177 : Ἔχθιστον φθέγμα τοῦθ' ἥκει πατρί. Eurip. Iph. T. 52 : Ἔδοξε (in somnio) στῦλος ... φθέγμα ἀνθρώπου λαβεῖν· Rhes. 608 : Φθέγματος ἠσθόμην τοῦ σοῦ συνήθη γῆρυν· Hel. 1592 : Κελευστοῦ φθέγμαθ' ὡς ἠκούσαμεν. In periphrasi Soph. Aj. 14, ubi Ulixes Minervam alloquitur cujus vocem tantum percipit, personam non videt : Ὦ φθέγμ' Ἀθάνας, ὡς εὐμαθὲς σοῦ ... φώνημ' ἀκούω· OEd. C. 863 : Ὦ φθέγμ' ἀναιδὲς (i. e. ὦ ἀναιδέστατα φθεγξάμενε), ἦ σὺ γὰρ ψαύεις ἐμοῦ;] Apud Eur. [immo Soph. El. 1224] Electra de voce fratris [cujus nuntios acceperat, sed ipsum non viderat] : Ὦ φθέγμ' ἀφίκου. Aristoph. Nub. [319] : Ἀκούσασ' αὐτῶν [Nubium] τὸ φθέγμ' ἡ ψυχή μου πεπότηται. [Plato Leg. 2, p. 655, A : Ἆρ' ὅμοια τά τε σχήματα καὶ τὰ φθέγματα ξυμβαίνει γίγνεσθαι;] Pollux [2, 118], ut refert Cam., πραοτέρους τὰ φθέγματα ex Polyzelo comico memorat, pro Utentes voce leniore : et πραότερα ἔχοντες φθέγματα rejicit. [Φθέγματι μαλθακῷ Pind. Pyth. 8, 42. Locutiones ἀναζυγῶσαι τὸ φθ. et καταπεπνῖχθαι τὸ φθ. ap. Polluc. 4, 114. Φθ. ἱερουργικὸν id. 4, 86.] || De sono quem bruta et inanimata edunt, ut ap. Soph. El. 18 : Ἑῷα ... φθέγματ' ὀρνίθων. Eurip. Hipp. 1215 : Οὗ (ταύρου) πᾶσα μὲν χθὼν φθέγματος πληρουμένη. Pind. Pyth. 4, 352 : Βροντᾶς αἴσιον φθέγμα. Plato Leg. 7, p. 812, D : Ἀποδιδόντας πρόσχορδα τὰ φθέγματα τοῖς φθέγμασι. Φθέγμα σάλπιγγος Pollux 4, 85.]

[Φθεγματικὸς, ἡ, ὸν, Sonum s. vocem edens. Φθ. μαντεῖον Maxim. Tyr. vol. 2, p. 274.]

[Φθέγξις, εως, ἡ, Vocis emissio. Hippocr. p. 1050, F : Τῆς φωνῆς λυομένης πάντα λύεται· ἡ γὰρ λύσις τῇ φθέγξει ὁμοίη. Sonus, Etym. M. p. 430, 55 : Τὰ ἡμίφωνα τὰ ἐγγὺς ὄντα τῶν φωνηέντων κατὰ τὴν φθέγξιν. « Porphyr. De abstin. p. 219. » Wakef. Idem p. 73, 9; 221, 19, τὸ ποικίλον καὶ διάφορον τῆς φθ. 226, 6, τῆς εὐξυνέτου φθ. Hase.]

Φθεὶρ, ρὸς [Accusativum φθεῖραν Ducang. affert ex Joann. Carpathi Episc. c. 95 : Μηδὲ εἴπῃς τινὶ ἆραι φθεῖραν ἀπὸ τοῦ πώγωνος· et formam barbaram φθῆρα, ἡ, memorat ex gl. mss. ad Aristoph. Pl. 537 : Φθειρῶν τ' ἀριθμόν· οἱ κοινῶς λεγόμενοι φθῆραι], ὁ [non ἡ, quod vitium notavit Phrynich. p. 307 : Τὴν φθεῖρα λέγουσί τινες καὶ τὴν κόριν· σὺ δὲ ἀρσενικῶς τὸν κόριν λέγε καὶ τὸν φθεῖρα, ὡς οἱ ἀρχαῖοι. Masculinum φθεὶρ Atticis, femininum dialecto communi tribunt Mœris p. 392 et Thom. M. p. 894. Feminini unum mihi in promptu est exemplum τὰς φθεῖρας ap. Hesych. s. v. Περιφθείρεται, ubi nunc τοὺς φθεῖρας legitur ex Musuri correctione. Nam Galeni exemplum s. v. Φθειριάω memorandum valde incertum est. Nec tam confuse loqui potuit Galenus ut nunc legitur vol. 13, p. 958, ubi de phthiriasi palpebrarum agit : Ἱδρωτικώτεροι γίγνονται καὶ τὴν διεφθαρμένην κενοῦσιν οὐσίαν ὡς καὶ τοὺς καλουμένους φθεῖρας ἐκβάλλειν τινὰς, ἐκ διαφορᾶς ἰδίαν γένεσιν ἐχούσας καὶ διὰ τοῦθ', ὡς οἶμαι, φθεῖρας καλουμένας, ubi aut utroque aut neutro loco genere feminino uti debuit. G. D.], Pediculus. [In Gl. Φθεὶρ, ἤγουν κρότων, Ricinus. Aristot. H. A. 5, 1 : Ἐκ φθειρῶν ὀχευομένων αἱ καλούμεναι κονίδες (γίνονται). Γένος φθειρῶν οἳ καλοῦνται ἄγριοι describit idem ib. c. 31. Ctesias ap. Phot. Bibl. p. 47, 41 : Ὥσπερ ἐν τοῖς Ἕλλησιν οἱ φθεῖρες τὰς ἀμπέλους διαφθείρουσι. Herodot. 4, 168 : Τοὺς φθεῖρας ἐπεὰν λάβωσι. Diodor. Exc. p. 529, 66 : Τοῦ σώματος αὐτοῦ διαλυθέντος εἰς φθειρῶν πλῆθος. Lucian. Ep. Sat. 26 : Μὴ ὁ σῖτος φθειρὶ ζέσῃ. De dativo plur.

φθειρσὶ dixit Lobeck. Paralip. p. 35, allatis Theophr. C. Pl. 2, 9, 6, Diog. L. 4, 4, Ælian. N. A. 9, 19, ubi codex unus φθερσίν. De accentu dativi Athen. 11, p. 502, B. Locutionem πρὸς φθεῖρα κείρασθαι, nulla addita interpretatione ex Eubuli Dolone annotavit Photius Lex. p. 463, 13, indidemque sumsit Pollux 2, 29: Ἔλεγον δὲ καὶ πρὸς φθεῖρα (πρὸς φθορὰν ἢ φθεῖρα editiones ante Bekkerum) κείρεσθαι τὴν πένθιμον κουρὰν, ὡς Εὔβουλος ὁ κωμικός. *Tonderi ad cutem usque* interpretatur Meinek. Com. vol. 3, p. 221.] Aristoph. Pac. [740]: Καὶ τοῖς φθειρσὶ πολεμοῦντας, de vili hominum grege. [Per εὐτελεῖς καὶ ἀδόξους ἄνδρας exp. schol. Marc. Anton. 3, 3: Δημόκριτον δὲ οἱ φθεῖρες, Σωκράτην δὲ ἄλλοι φθεῖρες (sycophantas vel delatores intelligit Menag. ad Diog. L. 9, 43) ἀπέκτειναν. || Pedicularis morbus. Hesych.: Φθεῖρα, τὴν φθειρίασιν.] || Interdum φθειρ de Medio clavi s. gubernaculi dicitur. [Hesych.: Φθειρ, ... καὶ μέρη τῆς νεὼς πρὸς τῇ πρύμνῃ. Pollux 1, 89: Τὸ δὲ μέσον αὐτοῦ (τοῦ πηδαλίου) φθειρ ἢ ῥίζα ἢ ὑπόζωμα.] Quin etiam φθεῖρες vocantur τὰ τῶν πιτύων ἐξανθήματα: cujus signif. vide rationes quæ ab Eustath. [p. 368] et auctore brevium scholiorum afferuntur in Hom. Il. B, [868]: Φθειρῶν τ' ὄρος ἀκριτόφυλλον. [Schol. Venet.: Τῆς Καρίας περὶ Μίλητον διὰ τὸ πολλὰς ἔχειν πίτυς· οἱ γὰρ τόποι τῶν πιτύων φθεῖρες προσαγορεύονται. Οἱ δὲ ὅτι τὰ τῶν πιτύων μικρὰ στροβίλια οὕτως λέγονται, ἃ καὶ πιτυοκάμπας φασίν· ἢ ἀπὸ Φθειροῦς τοῦ Ἐνδυμίωνος (qui Φθιρ potius vocatus fuit, quod v.). Alii Φθιρῶν scripserunt, de quo Etym. M. p. 792, 43: Φθειρῶν τ' ὄρος ἀκριτόφυλλον· ὁ μὲν τεχνικὸς (sic etiam Chœroboscus tradit in Cram. Anecd. Ox. vol. 2, p. 274, 7), διὰ τοῦ ι γράφεσθαι λέγει· ὅτι παρὰ τὸ Φθείρ (Φθήρ ap. Chœrob.: corrige Φθίρ) γέγονε, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἐνδυμίωνος· ἕτεροι δὲ διὰ διφθόγγου λέγουσι, παρὰ τὸ φθείρ, ὃ σημαίνει τὴν πίτυν· εἰσὶ γάρ τινες πίτυες φθεῖρας ποιοῦσαι. Τὸ ὄρος τὸ ἔχον φθεῖρας τουτέστι πίτυας· οἱ δὲ παρὰ τὸ φθείρ λέγουσιν ὁ λῃστὴς, τουτέστιν ὁ φθείρων· οἱονεὶ τὸ ὄρος τῶν λῃστῶν· οἱ δὲ, ὅτι φθεῖρες λέγονται οἱ θῆρες, παρὰ τὸ φθείρειν· τὸ ὄρος τῶν θηρῶν. Λυκόφρων (1383: Φθειρῶν ὀρείαν νάσσεται μοναρχίαν). Steph. Byz.: Φθὶρ (sic ex Eustath. pro Φθίρα), ὄρος Καρίας· οἱ κατοικοῦντες Φθῖρες καὶ Φθιριάς θηλυκῶς: quæ omissis postremis καὶ Φθ. θ. repetivit Eustath. p. 368, memorata etiam ex Chœrobosco duplici scriptura, altera Φθειρῶν, quæ in libris plerisque exstet, altera τῷ τεχνικῷ (i. e. Herodiano) probata Φθιρῶν. Hesych.: Φθειρῶν ὄρος· πιτυῶδες ὄρος διὰ τὸ πληθύνειν ἐν αὐτῷ πίτυσι· τῶν γὰρ στροβίλων τὰ ἐντὸς φθεῖρας καλεῖσθαι. Suidas: Φθιρὼ, ὄρος Μαιάνδρου. Vitiose pro Φθίρ. Per ὁ τῆς πίτυος καρπὸς exp. Hesych. (hic etiam s. v. Φθίρ), Phot., Suidas, Epim. Hom. in Crameri Anecd. Ox. vol. 1, p. 440.] || Est φθειρ et nomen piscis ap. Aristot. [H. A. 5, 31], ubi Pediculus itidem dicitur a Gaza. [Marcell. Sid. De pisc. 86: Φθειρὸς κυανέου χολή. Schneid. Schneidero Hist. piscium naturali p. 27 ap. Plin. 32, 11, 150, *phthitarus* prava videbatur scriptura, pro *phthir*. Φθεῖρα piscem Echeneïdos quandam speciem esse arbitratur Bussemaker. Schol. Oppian. p. 659. De pediculo vitem infestante Geopon. 5, 30, 1; eum Walckenaer. *Rech. sur les insectes nuisibles à la vigne* p. 86, opinatur esse Coccum vitis, *la Cochenille, ou Kermes de la vigne*, Hase.] Φθειρ pro θηρ, a φθείρω: vide Eustath. [p. 368, 17, ubi φθειρ cum θηρ eodem fere modo componit quo Etym. M. loco supra apposito. Et sic Chœroboscus quoque l. c. φθείρ ἀπὸ τοῦ φθείρω derivat.]

[Φθειράριος, ἐπὶ ἀλόγου ζώου, Ricinosus; Φθειράφιος, Pediculosus, Gl.]

[Φθειριάζω vitiose pro φθειριάω, quod v.]

Φθειρίασις, εως, ἡ, [Pediculatio, Gl.] Pedicularis morbus, in quo pediculi acervatim per cutem erumpunt. [Plutarch. V. Sullæ c. 36: Ὑπὸ φθειριάσεως ἀποθανεῖν. Hesych. s. v. Φθεῖρα. Iambl. V. P. p. 384. Conf. Aristot. H. A. 5, 31. Galen. Definitt. vol. 2, p. 270: Φθ. ἐστι περὶ τὰς ῥίζας τῶν βλεφαρίδων ψώρα λεπίδας πιτυρώδεις ἀποβάλλουσα. G. D. Porphyr. V. P. p. 206, 26. Antyll. ap. Oribas. t. 2, p. 429, 11: Φθειριάσεως σμήγματα κατάλληλα σεύτλου χυλὸς κτλ. Hellad. ap. Phot. Bibl. p. 533, 1: Τρεῖς ἱστοροῦσι φθειριάσει τεθνάναι (Acastum, Pherecydem, Sullam). Hase. Περὶ φθειριάσεως agit Theoph. Nonn. vol. 1, p. 34.]

Φθειριάω, Pediculis scateo, Morbo pediculari laboro. [In Gl. Φθειριῶν, Pediculosus.] At VV. LL. habent Φθειριάζω, sed absque exemplo, quum a φθειριῶ sit particip. φθειριῶν ap. Diog. L. [5, 5]: Φθειριῶν καὶ ἀκόμιστος. [Plut. V. Sullæ c. 36: Ἄκαστον φθειριάσαντα ἀποθανεῖν. Epist. Socr. 13, p. 30, 10, 11: Φιλόσοφοι ῥυπῶντές τε καὶ φθειριῶντες. Alciphro 2, 2, p. 210: Φθειριῶντος καὶ φιλονοσοῦντος. Galen. vol. 2, p. 391: Φθειριᾶν φαμεν τὰ βλέφαρα, ὅταν περὶ τὰ τετριχωμένα πλατέες πολλαὶ (scribendum aut πλατεῖαι πολλαὶ aut, quod probabilius, πλατεῖς πολλοὶ) φθεῖρες σμικραὶ γένωνται. G. D. Geopon. 17, 29, φθειριῶντος βοός· 15, 2, 13, φθειριώσας μελίσσας. Diog. L. 1, 118, φθειριάσαντα. Hase.]

[Φθειρίζω, Pediculo, Gl.] Affertur etiam verb. Φθειρίζομαι, pro Pediculos quæro, VV. LL. [Ps.-Herodot. V. Hom. c. 35: Καθήμενοι ἐν γῇ ἐφθειρίζοντο καὶ ὅσους ἔλαβον τῶν φθειρῶν κατέλιπον. Athen. 13, p. 586, A: Ἐπὶ τῆς θύρας ἑστῶσα ἐφθειρίζετο. Theophr. De sign. 1, 16: Κόραξ ... ἐὰν φθειρίζηται ἐπ' ἐλαίας· 17: Ὄρνιθες καὶ ἀλεκτρυόνες φθειριζόμενοι ὑδατικὸν σημεῖον. LXX Jerem. 43, 12: Φθειριεῖ γῆν Αἰγύπτου, ὥσπερ φθειρίζει ποιμὴν τὸ ἱμάτιον αὐτοῦ. Compositum περιφθείρεται, quod περιφθειρίζεται potius esse debebat, annotavit Hesych., de quo diximus s. v. Περιφθείρω.]

[Φθειρικὸς, ἡ, ὸν, Pedicularis, Gl.]

[Φθείριον, τὸ, inter synonyma σταφίδος ἀγρίας ap. Diosc. 4, 156.]

[Φθειριστικὸς, ἡ, ὸν, Pedicularis. Φθειριστικὴ, ἡ, Peritia pedicularis. Plato Soph. p. 227, B: Σεμνότερον δέ τι τὸν διὰ στρατηγικῆς ἢ φθειριστικῆς δηλοῦντα θηρευτικὴν οὐδὲν νενόμικεν.]

[Φθειρόβρωτος, ὁ, ἡ, Absumtus a pediculis. Hesych. Miles. p. 40.]

[Φθειρογράφος, ὁ. Galen. vol. 13, p. 819: Καλεῖ δὲ Ἀνδρόμαχος αὐτῶν (τῶν ἐμπλάστρων) τὴν μὲν ἑτέραν τοῦ Φθειρογράφου ..., τὴν δὲ τοῦ Ἰρίωνος κτλ. Notum est Φθειροφάγων nomen. Φθειρογράφος quis et cur appellatus sit non constat.]

Φθειροκομίδης, ὁ, legitur ap. Hesych. de Eo qui pediculis statet: Pedicosus Plauto.

[Φθειροκτονέω, Pediculos occido. Τὸ τοὺς φθεῖρας κτείνειν exp. Phrynichus Bekkeri p. 71.]

[Φθειροκτόνον, τὸ, synonymum σταφίδος ἀγρίας ap. Diosc. 4, 156.]

Φθειροποιὸς, ὁ, ἡ, Pediculos efficiens, producens. [Plutarch. Mor. p. 352 extr.: Λίνον ἥκιστα φθ., et ἔριον φθ. p. 642, B. Geopon. 15, 1, 5. || Πίτυς φθειροποιὸς ap. Theophr. H. Pl. 2, 2, 6, de pinu φθεῖρας ferente: quo nomine τὸν τῆς πίτυος καρπὸν appellari ab grammaticis annotatum quos s. v. Φθειρ memoravimus. Eadem alibi est φθειροφόρος, quod v. || Φθειροποιὸς corrupte pro φθοροποιὸς, quod v. Contrario vitio in loco Theophrasti modo allato in edd. vet. φθοροποιὸς scriptum erat pro φθειροποιός.]

[Φθειροπύλη, ἡ, cognomen Phanostratæ meretricis, de quo Athen. 13, p. 586, A: Περὶ τῆς Φανοστράτης Ἀπολλόδωρός φησιν ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀθήνησιν ἑταιρίδων, ὅτι Φθειροπύλη ἐπεκαλεῖτο, ἐπειδήπερ ἐπὶ τῆς θύρας ἑστῶσα ἐφθειρίζετο. Quæ repetivit Harpocr. s. v. Φανοστράτη, ex eoque Phot. ac Suidas.]

[Φθειροτραγέω. HSt. s. v. Φθειροφάγος:] Et verb. Φθειροτραγεῖν, Pediculos edere, ap. eund. [Herodotum 4, 109: Οἱ Βουδῖνοι (gens Scythica): Νομάδες τέ εἰσι καὶ φθειροτραγέουσι ... Γελωνοὶ δὲ ... σιτοφάγοι. Quem l. spectans Arrian. Periplo Ponti Eux. p. 18 Huds. (130 Blanc.): Ὁ λογοποιὸς Ἡρόδοτος, ait, λέγει τούτους εἶναι τοὺς φθειροτρωκτέοντας. Intelligendum est autem verb. φθειροτραγέω de iis qui fructus picearum, aliarumque arborum, non autem pediculos, comedunt; quibus opp. σιτοφάγοι. Angl.]

Φθειροφάγος, ὁ, ἡ, Pediculorum esor. Quin etiam gens quædam Ponti Φθειροφάγων nomen habuit, ut annotatur ex Strab. [11, p. 492, 499], a squalore et sordibus. [Ptolem. Geogr. p. 349, 2 Wilberg. Steph. Byz. p. 297, 15. Eust. ad Dionys. Perieg. 689. Hase.] Ex Herodoto affertur Φθειροτρωκτέονες pro eodem, nisi scr. φθειροτρωκτέοντες. [V. Φθειροτραγέω.]

[Φθειροφόρος, δ, ἡ,] Affertur φθειροφόρος πίτυς ex Theophr. [C. Pl. 1, 9, 2. Plin. N. H. 10, 19, 49. V. Φθειροποιός.]

Φθείρω, [Eustath. p. 1648, 5 : Ἐκ τοῦ φθείρω φθαίρω καὶ ἐκ τοῦ κτείνω κταίνω Δωρικώτερον παρ' Ἀλκαίῳ. Qui φθέρρω et κτέννω dicere voluit, quæ formæ sunt Æolicæ. Et φθέρρω Eustathius ipse ut Æolicum ex Heraclide memorat p. 756, 2, et Chœrob. In Theodos. p. 98, 28, aliique grammatici testantur ab Ahrensio indicati De dial. Æol. p. 53,] fut. φθερῶ [Ion. φθερέω, ut διαφθερέει ap. Herodot. 5, 51, in libris quibusdam in διαφθαρέει vel διαφθορέει corruptum. Epica forma Φθέρσω, quam Æolibus tribuit Chœrob. In Theodos. p. 545, 22, ap. Hom. Il. N, 625 : Διαφθέρσει πόλιν αἰπὴν, quod διαφθερέει dici potuisset. Φθέρσων in gl. Hesychii s. v. Φθίνω memoranda], præteritum ἔφθαρκα [apud scriptores quosvis, non πέφθαρκα, ut monet Thom. M. p. 397, ubi de barbaro πέφθακα pro ἔφθακα dicit. In lingua vulgari etiam ἐφθάρηκα, ut videbatur Hemsterhusio propter gl. Dorv. ad Aristoph. Pl. 1175, ubi ἀπόλωλα per ἐφθάρηκα explicatur. Id vero librarii vitium est pro ἐφθάρην, quod habet alius codex. Perfectum secundum ἔφθορα et transitiva signif. dicitur et intransitiva, de quo diximus s. v. Διαφθείρω. Διέφθορεν Atticis, διέφθαρκεν, quo ipso quoque Attici veteres usi sunt, dialecto communi tribuit Mœris p. 127. Perfectum passivi ἔφθαρμαι est : unde tertia pers. pluralis ἐφθάραται ap. Thucyd. 3, 13. Plusquamperf. διεφθάρατο, in libris διεφθαρέατο vel διεφθειρέατο scriptum est ap. Herodot. 8, 90. Aor. 1 ἔφθειρα. Φθέρσας pro φθείρας ap. Lycophr. 1402, quod comparandum Homerico φθέρσω pro φθερῶ], aor. 2 ἔφθαρον [Hujus aoristi usus nullus est. Contra passivi aor. 2 solus est usitatus ἐφθάρην. Ἔφθαρεν pro ἐφθάρησαν Pind. Pyth. 3, 66. Futurum pass. est φθαρήσομαι (Dor. φθαρησοῦμαι ap. Tim. Locr. p. 94, D), frequens quum in verbo simplici tum in compositis. Fut. medii φθεροῦμαι, Ion. φθερέομαι, ut in composito διαφθερέομαι aliquoties apud Herodotum, in libris plerumque male scripto διαφθαρέομαι. Φθερεῖσθαι signif. passiva apud Soph. OEd. T. 272, Thucyd. 7, 48], Corrumpo, Vitio, [Pessumdo] etc. ut in Φθέω infra posito. [Hom. Od. P, 246 : Μῆλα κακοὶ φθείρουσι νομῆες. Hesiod. Theog. 876 : Αὖραι ... διασκιδνᾶσί τε νῆας ναύτας τε φθείρουσι.] Herodot. 8, [116] : Ἐπιλαβὼν δὲ λιμὸς (vel potius λοιμὸς, ut in vet.) τότε τὸν στρατὸν καὶ δυσεντερίη κατ' ὁδὸν ἔφθειρε. [Id. 1, 76 : Ἐνθαῦτα ἐστρατοπεδεύετο φθείρων τῶν Συρίων τοὺς κλήρους. Æsch. Pers. 244 : Ὥστε Δαρείου πολύν τε καὶ καλὸν φθεῖραι στρατόν· Ag. 949 : Ποσὶν φθείροντα πλοῦτον ἀργυρωνήτους θ' ὑφάς. Soph. Tr. 716 : Χὥνπερ ἂν θίγῃ (ἄτρακτος), φθείρει τὰ πάντα κνώδαλα· Aj. 1391 : Τοιγάρ σφε ... κακοὺς κακῶς φθείρειαν. Eurip. Hec. 58 : Φθείρει σε θεῶν τις.] Thuc. : Ὡς ἥκιστα τὰ οἰκεῖα φθεῖραι· et [2, 91], φθείρειν τὰς ναῦς. [Ἀΐθειν καὶ φθείρειν τὴν χώραν Xenoph. Anab. 4, 7, 20; τὸ πεδίον φθεροῦντες Hell. 7, 2, 11.] Apud eundem [Thucyd.] non semel, Φθείρειν τὰ πράγματα [velut 7, 48 : Φθερεῖσθαι αὐτῶν τὰ πράγματα], Statum rerum labefactare. Aristot. Eth. 3, [12] : Καὶ ἡ μὲν λύπη ἐξίστησι καὶ φθείρει τὴν τοῦ ἔχοντος φύσιν, ubi videtur esse Corrumpit, Vitiat. [De legibus violandis Soph. Aj. 1344 : Οὐ γάρ τι τοῦτον, ἀλλὰ τοὺς θεῶν νόμους φθείροις ἄν. Plato Leg. 12, p. 958, C : Ὡς ὅλην τὴν πόλιν καὶ νόμους φθείρων θανάτῳ ζημιούσθω. || De virgine vitianda Eurip. ap. Dionys. Art. rhet. p. 356, si is ipsa poetæ verba reddidit : Εἰ παρθένος φθαρεῖσα ἐξέθηκε παιδία. Diodor. 1, 23 : Σεμέλην ... ὑπό του δήποτε φθαρεῖσαν ἔγκυον γενέσθαι. Id διαφθείρειν dixerunt Lysias, Æschines aliique. Quem usum verbi minus probat Phrynich. p. 70 Lob. : Βεβίασται ἡ κόρη λεκτέον, οὐχ, ὥς τινες τῶν ῥητόρων, ἔφθαρται. Unde Mœris p. 103, 106 et 390, βεβιασμένη et βιάσασθαι Atticis, ἐφθαρμένη et φθεῖραι dialecto communi tribuit, et Thom. M. p. 151 : Βιασάμενος κόρην λέγε, μὴ φθείρας. || Corrumpo (pecunia). Diodor. 13, 87 : Χρήμασιν ἐφθαρμένοι, ubi codex unus διεφθαρμένοι, ut paullo post est c. 88 : Πεντεκαίδεκα ταλάντοις διαφθαρῆναι. || « Pictoribus, unguentariis ac tinctoribus propria φθείρειν, φθοραὶ et συμφθείρεσθαι de colorum unguentorumque diversi generis mixtura, qua sua cuique perit pulchritudo et

corrumpitur, sed arte tamen alius existit color, qui naturalem sæpe vincat. » Hemst. ad Lucian. Prom. c. 5. De quo usu v. s. v. Συμφθείρω et Φθορά. Plutarch. Mor. p. 393, C : Τὰ μιγνύμενα τῶν χρωμάτων οἱ βαφεῖς φθείρεσθαι καὶ φθορὰν τὴν μίξιν ὀνομάζουσιν. Æsch. Choeph. 1013 : Φόνου κηκὶς ... πολλὰς βαφὰς φθείρουσα τοῦ ποικίλματος.]

|| Pass. Φθείρομαι activi significationes sequitur. Dicitur enim pro Corrumpor, [Vitior, Perdor, Pereo,] etc. Hom. Il. Φ, 128 : Φθείρεσθ', εἰσόκεν ἄστυ κιχείομεν Ἰλίου ἱρῆς, Perdimini, Perite. [Pind. Pyth. 3, 66 : Γειτόνων πολλοὶ ἐπαῦρον, ἁμᾶ δ' ἔφθαρεν. Æsch. Pers. 283 : Στρατοῦ φθαρέντος· 272 : Πλήθουσι νεκρῶν δυσπότμως ἐφθαρμένων Σαλαμῖνος ἀκταί· ut ναυτίλους ἐφθαρμένους ap. Eur. Iph. T. 276. Idem Tro. 1162 : Φρυγῶν ἐφθαρμένων. Soph. El. 1181 : Ὦ σῶμ' ἀτίμως κἀθέως ἐφθαρμένον· 765 : Τὸ πᾶν δὴ ... πρόρριζον ... ἔφθαρται γένος· OEd. T. 254 : Γῆς ὧδ' ἀκάρπως κἀθέως ἐφθαρμένης· 272 : Τῷ πότμῳ τῷ νῦν φθερεῖσθαι κἄτι τοῦδ' ἐχθίονι.] Aristot. Eth. 2 : Καὶ ὅτι ἐξ ὧν γίνεται, ὑπὸ τούτων καὶ αὔξεται καὶ φθείρεται. [Similiter Plato Phileb. p. 55, A : Οὐκοῦν τῷ γίγνεσθαί γε τοὐναντίον ἅπαντες τὸ φθείρεσθαι φαῖμεν ἄν; Definitt. Plat. p. 411, A : Καὶ πρότερον ὂν καὶ νῦν μὴ ἐφθαρμένον.] Pro Interimor, Interficior. Herodian. 1, [12, 14] : Ἐφθείρετο δὲ ὁ δῆμος οὐ μόνον βαλλόμενος ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν, οὐδὲ πατούμενος ὑπὸ τῶν ἵππων. [De pecudibus interemtis Soph. Aj. 25 : Ἐφθαρμένας γὰρ ἀρτίως εὑρίσκομεν λείας ἁπάσας.] || Ex Philone affertur et pro neutro Intereo, De mundo : Δυὰς προσθέσει μονάδος ἐς τριάδα φθείρεται. Thuc. dixit [3, 13] νόσῳ φθείρεσθαι· sicut habes paulo ante ex Herodoto Λοιμὸς καὶ δυσεντερίη ἔφθειρε. Sed apud Eundem redditur et simpliciter Vexor, ubi dicit [3, 92] πολέμῳ φθείρεσθαι. Apud Eundem ἐφθαρμένη πόλις, Fracta civitas, Afflictis viribus, ut exp. Bud., qui in Comm. meminit alius cujusdam signif. hujus verbi, quam Latine uno verbo exprimi posse negat, ut ap. Plutarch. Antonio [c. 24] : Καὶ βασιλέων γυναῖκες ἁμιλλώμεναι δωρεαῖς πρὸς ἀλλήλας καὶ κάλλεσιν, ἐφθείροντο πρὸς αὐτὸν, ubi interpr. Turpiter et indecore eum adibant, sese sc. illi venditantes, et ad nutum ejus expositæ. [Idem V. Eum. c. 14 : Δρόμος ἦν καὶ ἅμιλλα φθειρομένων πρὸς αὐτόν.] Addit vero et Dem. locum, quem ibi vide [p. 560, 9 : Δεινοί τινές εἰσι φθείρεσθαι πρὸς τοὺς πλουσίους. Eurip. Andr. 708 : Εἰ μὴ φθερεῖ (Discedes) τῆσδ' ὡς τάχιστ' ἀπὸ στέγης. (Et cum genit. personæ, sine præpositione, ib. 716 : Φθείρεσθε τῆσδε, δμῶες, ὡς ἂν ἐκμάθω εἴ τίς με λύειν τῆσδε κωλύσει χέρας.) Lucian. Asin. c. 36 : Οὐ φθερεῖ ἀπ' ἐμοῦ καὶ τῆς ἐμῆς οἰκίας; Theodor. ap. Stob. Flor. 14, 13 : Φθείρεσθαι πρὸς τὰς τούτων θύρας εἰώθασιν. Teles ib. 93, 31 init. : Φθείρεται ἄλλος εἰς ἡδονὰς ἀπὸ τῶν περιττῶν πόνων. Alciphro 1, 24 : Μηδὲ περιίδῃς ἀγαθοὺς γείτονας εἰς στενὸν τοῦ καιροῦ φθειρομένους· ad quem l. vir doctus in Observ. Miscell. vol. 4, p. 451 : « Redde, *in temporis angustias redactos*. Φθείρεσθαι hic ut sæpe apud Alciphronem aliosque Attici sermonis auctores significat *ire*, *venire*, *abire*, ita tamen ut mali alicujus aut damni fere semper adsit idea. Sic Alciphro 1, 13 : Τῶν μετοίκων τῶν ἐξ Ἑρμιόνης οὐκ οἶδ' ὅπως εἰς Πειραιᾶ φθαρέντων· ubi Berglerus attulit Arrian. Anab. 7 (?), p. 277 : Ὑπὲρ τὸν Ἰνδὸν ... φθειρόμενον. Porro 1, 18 : Ὡς ἐκείνην φθειρόμενον. Dio Chrys. Or. 7, p. 117 : Μενέλεως χρόνον πολὺν ἐφθείρετο πανταχόσε τῆς Ἑλλάδος. Eurip. Cycl. 299 : Ἱκέτας δέχεσθαι ποντίους ἐφθαρμένους· Hel. 780 : Πόντου 'πὶ νώτοις ἅλιον ἐφθείρου πλάνον· El. 234 : Οὐχ ἕνα νομίζων φθείρεται πόλεως νόμον. » Cujusmodi locis apta est Hesychii gl. Φθείρεται, πλανᾶται, ἀπόλλυται. Eodem modo Brunck. intellexit Soph. OEd. T. 1502 : Χέρσους φθαρῆναι κἀγάμους ὑμᾶς χρεών. Addito περιὼν Aristid. vol. 1, p. 207 : Οὐδὲν δεῖ φθείρεσθαι περιιόντα τὴν ἀρχὴν ἅπασαν. Cum διαθέων conjunxit ib. p. 420 : Ἄνω κάτω διαθέοντας τὴν Ἑλλάδα καὶ φθειρομένους. Appian. Præf. c. 10 : Φθαρέντων ἐς ἀλλήλους, *Quum ipsi in mutuam perniciem ruissent*, ut exp. Schweigh., quem vide vol. 3, p. 126.] Item imperativum Φθείρου poni tradit pro I in malam rem. [Mœris p. 395 : Φθείρου Ἀττικοὶ, ἀπαλλάσσου Ἕλληνες. Eurip. Heracl. 284.] Aristoph. [Pl. 598] : Ἀλλὰ φθείρου, καὶ μὴ γρύζῃς. [Ubi μετὰ φθορᾶς ἀπαλλάττου exp.

Thom. M. p. 895. Sannyrio ap. Athen. 6, p. 261, F : Φθείρεσθ' ἐπίτριπτοι ψωμοκόλακες. Eodem sensu Alciphro 1, 17 : Οὐκ ἐς κόρακας φθαρήσεται;] Vide [Ἀναφθείρομαι, ap. Suid. s. v. Ἀνήρρησεν,] Ἀποφθείρομαι et Προσφθείρομαι.

Φθειρώδης, δ, ἡ, Aptus ad procreandos pediculos. [Φθ. κεφαλαὶ Aristot. H. A. 5, 31; γυναῖκες ibid. Ἱμάτια φθειρωδέστερα 8, 10. Τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς γινόμενον φθειρῶδες ibid.]

[Φθεῖται. V. Φθέω.]

Φθέρρω, Æolice pro φθείρω [quod v.].

[Φθερσίβροτος, δ, ἡ, Homines perdens. Orac. ap. Pausan. 3, 8, 9 : Φθερσίβροτόν (φθερσιβρότου Bekker.) τ' ἐπὶ κῦμα ... πολέμοιο. Male φθισίβροτον vel φθισίμβροτον ap. Plutarch. Mor. p. 399, B, et V. Lys. c. 22; φθείβροτον (sic) V. Agesil. c. 3.]

[Φθερσιγενὴς, δ, ἡ, Genus perdens. Æsch. Sept. 1054 : Ὦ φθερσιγενεῖς κῆρες Ἐρινύες.]

[Φθέω. V. Φθίνω.]

[Φθῆμι. V. Φθάνω.]

[Φθία (Ion. Φθίη), ἡ, Phthia. Steph. Byz. : Φθία, πόλις καὶ μοῖρα Θετταλίας. Παρμενίσκος δὲ χώραν αὐτήν φησι καὶ οὐ πόλιν, οὐκ ὀρθῶς. (Φθίη frequens apud Homerum : qui Φθίην ἐριβώλακα βωτιάνειραν appellat Il. A, 155; ἐριβώλακα etiam I, 475, et ἐρίβωλον ib. 363. Dativus Φθίηφι est Il. T, 323. Adverb. Φθίηνδε est Il. A, 169, T, 330. Post Homerum Hesiod. ap. schol. Pind. Pyth. 9, 6, Pindarus Pyth. 3, 179, Nem. 4, 82, Eurip. Andr. 16, 403, 508, Iph. A. 713, et alibi, Strabo 8, p. 383; 9, p. 431, Pausan. 6, 11, 5, Procop. De ædif. 4, 3, aliique.) Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Φθίας γυναικὸς ἢ Φθίου Ποσειδῶνος καὶ Λαρίσης. (Diversus ab hoc est Φθῖος Lycaonis filius in Arcadia ap. Apollod. 3, 8, 1.) Στράβων δὲ εἰς τέσσαρα διαιρεῖ τὴν Θετταλίαν, Φθιῶτιν, Ἑστιαιῶτιν, Θετταλιῶτιν, Πελασγιῶτιν. Ὁ πολίτης Φθιώτης καὶ Φθιῶτις τὸ θηλυκὸν καὶ Φθιωτικὸς καὶ Φθῖος, ἀφ' οὗ Φθῖοι καὶ Φθῖες. Εὕρηται καὶ Φθιάς θηλυκῶς παρ' Εὐριπίδῃ (Andr. 119) « Φθιὰς ὅμως. » Stephani verba partim repetivit Eustath. p. 71, qui Φθίαν appellat τὰ νῦν κατὰ τινὰς λεγόμενα Φάρσαλα. Idem Φθίαν nomen mulieris memorat ex Ælian. V. H. 1, 15, qui sua debat Athenæo 9, p. 375, A : Αὐτοκράτης ἐν τοῖς Ἀχαϊκοῖς καὶ τὸν Δία ἱστορεῖ μεταβαλεῖν τὴν μορφὴν εἰς περιστερὰν, ἐρασθέντα παρθένου Φθίας ὄνομα ἐν Αἰγίῳ. (Φθία, uxor Admeti, Molossorum regis, Plut. Themist. c. 24. Boiss.) || Φθιῶτις, nomen regionis, est ap. Herodot. 1, 56 : Οἴκεε γῆν τὴν Φθιῶτιν, ut γῆς Φθ. ap. Eur. Andr. 664. Thuc. 1, 3 : Τοὺς μετ' Ἀχιλλέως ἐκ τῆς Φθιώτιδος. Strabo 9, p. 430—437. Ἐρέτρια τῆς Φθιωτίδος apud Polyb. 18, 3, 5. Adjectivum gentile Φθιῶται, οἱ, ap. Eurip. Troad. 187 : Ἀργείων ἢ Φθιωτᾶν· Herodot. 7, 132, Thucyd. 8, 3, Strabo 8, p. 383; 9, p. 433, ubi est : Ἀχαιοὶ δ' ἐκαλοῦντο οἱ Φθιῶται πάντες· et Φθιῶται Ἀχαιοὶ ib. p. 429. Et sic *Phthiotæ Achæi* apud Livium 36, 15, Polyb. 18, 29, 5, et Diodorum 15, 80; regioque Ἀχαΐα Φθιῶτις 5, 50. Idem tamen Ἀχαιοὺς καὶ Φθιώτας dixit 11, 3; 16, 29, et Ἀχαιῶν οἱ Φθιῶται 18, 11. Numero singulari Φθιῶτ' Ἀχιλλεῦ Æschylus ap. Aristoph. Ran. 1295. Eurip. Tro. 575 : Ἀχιλλέως παῖς Φθιώτας· et interpolator Iphig. Aul. 236 : Φθιώτας ὁ Μυρμιδόνων Ἄρης. Philostrat. Epist. 41. Femininum Φθιῶτις, ἡ, Phthiotica. Φθιώτιδες inscripta fuit Sophoclis tragœdia. Eurip. Andr. 1047 : Φθιώτιδες γυναῖκες· Tro. 1125 : Πρὸς ἀκτὰς Φθιώτιδας. Θῆβαι Φθιώτιδες ap. Polyb. 5, 99, 2, Strabo 9, p. 433. || Φθιωτικὸς, ἡ, ὸν, ibid. p. 432 : Τῷ Φθ. τέλει. || Φθιώτιος pro Φθιώτης dixit Christod. Ecphr. in Anth. Pal. 2, 202 : Αηΐδα Πύρρος ἔχει Φθιώτιος. || Formæ Φθῖες, οἱ, ab Stephano Byz. positæ testis nullus est, nec Φθιεῖς, quod ei substitui voluit Papius, usquam reperitur. Usitatum vero est Φθῖοι, οἱ, ut ap. Hom. Il. N, 686 : Λοκροὶ καὶ Φθῖοι· et 693. Strab. 9, p. 432. Φθῖοι et Φθιῶται quomodo differant docet Ammon. p. 142 : Φθῖοι μὲν γὰρ οἱ ὑπὸ τῷ Πρωτεσιλάῳ· φησὶ γοῦν Ὅμηρος (Il. N, 693) « Πρὸ Φθίων δὲ Μέδων ... », οἷον οὐκ ἀπὸ πόλεως οὐδ' ἀπὸ χώρας, ἀλλ' ἀπ' ἀνδρὸς Φθίου· Φθιῶται δὲ οἱ ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ ἀπὸ πόλεως Θεσσαλικῆς Φθίας καὶ χώρας ὁμωνύμου. « Φθίην δ' ἐξικόμην ἐριβώλακα » (Hom. Il. I, 475)· ἠγνόησεν οὖν Καλλίμαχος εἰπὼν « Οὐδ' ἔτι τὴν Φθίων εἶχεν ἀνακτορίην. » Similiter schol. Hom. Il. N, 686, et Etym. M. p. 793, 10. Et Hesych. : Φθῖοι· οἱ ὑπὸ Πρωτεσιλάῳ τεταγμένοι. || Femin. Φθιὰς, quod ex uno loco Euripidis Andr. 119 memorat Steph. Byz., sæpius legitur apud eundem : Φθιάδος αἴας Hec. 451; Φθιάδα κοπίδα El. 836; Φθιάδων ἵππων Rhes. 237. Hesych. : Φθειάδος (Φθιάδος, ut est ap. Phot. et Suidam, Musurus contra seriem), Θετταλικῆς.]

[Φθίδιος, ία, ιον, Periens, Tabescens, Caducus. Hesych. (glossa extra ordinem post Φθόσις posita) : Φθίδιον, ὀλιγοχρόνιον, ὀλίγον.]

[Φθίμενος. Φθίμι. V. Φθίνω.]

[Φθίνα. V. Φθινάς.]

[Φθινὰς, ἡ. HSt. s. v. Φθίνω :] Fiunt inde præterea nomina Φθινὰς, άδος, ἡ, et Φθίνασμα, τό. Affertur autem φθινὰς νόσος ex [Diodoro 16, 38,] Plutarcho [Mor. p. 260, E, et] V. Galbæ [c. 17], pro φθίσις, Tabes, ut sc. sonent illa duo verba q. d. Tabificus morbus, non autem Tabidus morbus, ut habent VV. LL. Quæ errorem huic contrarium committunt in φθισικὸς, quum interpretantur etiam Tabificus. [Φθινάδες νόσοι ap. Hippocr. p. 273, 9 (qui φθινώδεες potius dicere solet) et Soph. Ant. 819. Νοσεῖν νόσον φθινάδα Pausan. 5, 26, 5. Φθινὰς per ἡ νόσος exp. ab Suida et omisso ἡ ab Cyrillo ap. Matth. Gloss. min. p. 16 : qui φθινὰς νόσος conjunctum potius per φθίσις vel simile vocabulum interpretari debebant. Nihili est φθίνης (φθίσις codex Paris.) νόσος vulgo ap. Polluc. 4, 187 lectum, ubi Jungerm. recte φθινὰς νόσος. Φθινὰς ὥρα ap. Heraclit. Alleg. c. 71 : Μετόπωρον δὲ, φθινὰς ὥρα καρπῶν ἐτησίων.] At φθινὰς ἁμέρα vide ap. Hesych. [qui exp. τὴν ἱσταμένου τρίτην τριμήνιον λέγει. Glossa sumta ex Eur. Heracl. 779 : Οὐδὲ λήθει μηνῶν φθινὰς ἁμέρα· ubi Elmsl. : « Num legendum apud Hesychium, τὴν ἱσταμένου τρίτῃ ἱερομηνίαν λέγει? Quanquam hæc falsa interpretatio est. Ultimum mensis diem, τὴν ἕνην καὶ νέαν, intelligit Brodæus. Quam interpretationem libentius amplecterer, si constaret ultimum mensis diem haud secus atque primum, religioso cultu apud Athenienses celebratum esse. Nec video quid obstet quominus cum Musgravio νουμηνίαν sive Kalendas hic intelligamus. Nullus enim dies majori jure φθινὰς ἡμέρα appellari potest quam is in quo fit solis et lunæ coitus. Quem *interlunii diem* appellat Plinius 16, 39, νουμηνίαν κατὰ σελήνην Thucyd. 2, 28. »] Apud quem [Hesych.] est etiam Φθίνα, [ἡ ἐρυσίβη· καὶ εἶδος ἐλαίας,] Rubigo : item Oleæ genus. || Φθίνασμα quoque i. q. φθίσις significare perhibetur. Ac certe Hesych. φθινάσμασι exp. φθίσεσι. Sed Eustath. [p. 698, 24; 832, 45] Æschylum [Pers. 232 : Τῆλε πρὸς δυσμαῖς, ἄναχτος Ἡλίου φθινάσμασιν] vocasse tradit ἡλίου φθινάσματα, Solis occasum : scribens etiam, τὰ πρὸς δύσιν dici ἀναλογεῖν φθινάδι ὥρᾳ, ut χειμερινῇ ὥρᾳ τὰ τῆς νυκτὸς, et ἐαρινῇ τὰ ἑῷα. [Hippocrat. t. 8, p. 568, 17 Littr., αἱ νοῦσοι φθινάδες· et simpliciter ἐν φθινάδι ib. p. 18, 18. Φθινάσι τηκεδόσι Philo vol. 2, p. 432, 8. Hase. Hesych. : Φθινάσμασι, φθίσεσι.]

[Φθινικὸς vitiose pro Φοινίκινος, quod v.]

[Φθινόκαρπος, δ, ἡ, Fructus amittens. Δρῦς φθ. Pind. Pyth. 4, 471.]

[Φθινόκωλος, δ, ἡ, Crure tabidus. Manetho 4, 500 : Ἰχνοβλαβέας, φθινοκώλους.]

[Φθινομετόπωρον, τὸ, i. q. μετόπωρον, inter vocabula bicomposita memorant Etym. M. p. 371, 50, et gramm. in Cram. Anecd. Oxon. vol. 1, p. 108, 2, qui cum δυσάπιστος et συνομήλικες aliisque vocabulis comparant, quæ generis alius sunt. G. Dind.]

Φθινοπωρινὸς, ἡ, ὸν, Qui est autumni ad finem vergentis. [Φθινοπωρινὴ ὥρα Pollux 1, 60.] Φθ. θρίδακες, Athen. 2, [p. 69, F]. At [Aristot. H. A. 5, 11, Polyb. 4, 37, 2, Diodor. 1, 39, Plutarch. V. Luculli c. 32, Anton. c. 40,] Proclus φθ. ἰσημερία, quam Plutarchus supra μετοπωρινὴν appellat, i. e. Æquinoctium autumnale. Et ὁ φθ. ἀὴρ, redditur etiam Brumalis. Plutarch. [Mor. p. 735, B] : Ὁ δὲ φθ., ἐν ᾧ φυλλοχοεῖ τὰ δένδρα, πολλὴν ἀνωμαλίαν ἔχων καὶ τραχύτητα. Et φθ. δένδρα in Epistola Judæ [v. 12], Arbores extremo autumno marcescentes : h. e. Una cum fructu folia etiam et comas amittentes. Vel potius, Quarum ἡ ὀπώρα φθίνει, Quæ fructum quidem aliquem ferunt,

sed corruptum et marcidum, qui vel succo nutrimentoque deficiente, vel vermibus exedentibus ante maturitatem decidit : δένδρα φθ., ἄκαρπα, δὶς ἀποθανόντα, ἐκριζωθέντα. Insurgit autem ibi oratio, et primum δένδρα φθινοπωρινὰ vocat quæ proxime absunt a καρποφόροις s. τελεοκαρποῦσι, deinde ἄκαρπα prorsus, tertio, ἀποθανόντα, postremo ἐκριζωθέντα. [Ὄμβροι φθ. Plutarch. V. Bruti c. 47. Galen. vol. 14, p. 512, 6, ἀποφλεγματισμὸς φθ. Id. vol. 6, p. 443, 10, de purgatione altera, post vernam instituenda : Καὶ δευτέρας φθινοπωρινῆς γίνεται χρεία. Geminus Elem. astron. p. 2, E, ἰσημερία φθ., et sic quoque ibid. p. 3, A; 5, C; Cleomed. De sublim. p. 33, 3; 37, 13 Bak.; Oribas. t. 2, p. 297, 2; Isaac Mon. Comput. p. 390, B, aliique multi. Sextus Emp. p. 340, 6, ζυγὸς φθ. Hase.] ‖ At Φθινοπωρὶς, [Autumnalis,] dicitur Oliva conditanea, Quæ in muria conditur. Apud [Athen. 2, p. 86, et] Suid. [s. v. Γεργέριμον ex Callimacho] : Φθινοπωρίδα εἶν ἅλὶ νήχεσθαι. [Unde Nonn. Dion. 17, 55 : Εἶν ἅλὶ νηχομένης φθινοπωρίδος ἄνθος ἐλαίης.] Dicitur eadem oliva et κολυμβὰς et νηκτρὶς, quia muriæ, in qua conditur, innatat : et ἅλμὰς, a muria. [Zonar. p. 1806 : Φθινοπωρὶς, ἡ κολυμβὰς ἐλαία.]

[Φθῖνοπωρισμὸς, ὁ, i. q. φθινόπωρον, τό. Ananius ap. Athen. 7, p. 282, B : Ἡδὺ δ' ἐσθίειν χιμαίρης φθινοπωρισμῷ κρεῖας. Ubi syllaba prima in φθ. metri caussa producta. Quod Meinekium (Com. vol. 3, p. 403) movit ut φθινοοπωρισμῷ conjiceret parum probabiliter.]

Φθῖνόπωρον, τὸ, i. q. μετόπωρον [Thom. M. p. 895 : Φθινόπωρον κάλλιον ἢ μετόπωρον. Φθινόπωρον ex Diog. L. 7, 152 (ubi nunc μετόπωρον) Suidas s. h. v. Ex utroque compositum Φθινομετόπωρον, quod v.], Senescens autumnus et in hyemem vergens : Bruma, ut nonnullis videtur : ἡ φθίνουσα ὀπώρα, Autumnus senescens et inclinans : vel quia eo tempore ἡ ὀπώρα, i. e. Fructus autumnales, φθίνουσιν, arboribusque comæ defluunt. [Hesych. : Φθεινόπωρον (Φθινόπ. Musurus contra seriem)· τροπὴ μετὰ τὸ θέρος· ἢ νόσος (?). Sed infra, Φθινόπωρον ὁ ἀπὸ τῆς ιε' Αὐγούστου μηνὸς ἕως τῆς ιε' Δεκεμβρίου· οἱ δὲ ἀπὸ τῆς κϐ' Αὐγούστου ἕως πάλιν κϐ' Δεκεμβρίου. Hippocr. p. 366, 38 : Φθινόπωρον ἀπὸ ἀρκτούρου μέχρι Πλειάδων δύσιος· 943, F : Ἤδη φθινοπώρου καὶ ὑπὸ χειμῶνα. V. Ideler. Chronol. vol. 1, p. 250 seqq. Τὸ φθ. τοῦ θέρους Thucyd. 2, 31, et simpliciter περὶ τὸ φθ. 3, 18.] Galen. Ad Glauc. 1 : Φθινοπώρου μὲν ἀρξάμενον, ἦρος δὲ παυσάμενον. Aristot. H. A. 9, 49, de avibus loquens, quæ una cum temporum vicissitudine et mutatione nomen et ipsæ mutant : Ὡσαύτως δὲ καὶ αἱ συκαλίδες καὶ οἱ μελαγκόρυφοι· καὶ γὰρ οὗτοι μεταβάλλουσιν εἰς ἀλλήλους· γίνεται δ' ἡ συκαλὶς περὶ τὴν ὀπώραν· ὁ δὲ μελαγκόρυφος εὐθέως μετὰ τὸ φθινόπωρον. Unde Plin. 10, 29; Alia ratio ficedulis; nam formam simul coloremque mutant. Hoc nomen nonnisi autumno habent : postea Melancoryphi vocantur. Ubi observa eum pro ὀπώραν dicere Autumnum : et pro μετὰ τὸ μετόπωρον, Post autumnum, i. e. Brumali tempore. Plutarch. Symp. 8 [p. 736, A] : Ἔοικε δὲ τοῦ ἐνιαυτοῦ περιϊόντος οἷον γῆρας εἶναι τὸ φθινόπωρον. Athen. 14, [p. 650, A] ex Agathocle Cyziceno, de connaro arbore : Καρποφορεῖ δὲ δὶς τοῦ ἔτεος, ἦρός τε καὶ φθινοπώρου, Vere et autumno. Nisi malis, Senescente autumno. [Figurate de ætate provecta puellæ Paul. Sil. Anth. Pal. 5, 258 : Σὸν γὰρ ἔτι φθινόπωρον ὑπέρτερον εἴαρος ἄλλης.]

[Φθινύθω. HSt. s. v. Φθίνω :] Per παραγωγὴν, quam esse Atticam quidam tradiderunt, factum est verb. Φθινύθω ex illo φθίνω, significans itidem Perdo, Profligo, Corrumpo, Consumo. Reperitur enim ap. Hom. Odyss. A, [250 : Τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἔδοντες οἶκον ἐμόν] οἶκον φθινύθειν, et Ξ, [95], οἶνον φθινύθειν, pro Corrumpere. [Immo, Absumere. Ib. Σ, 204 : Ἵνα μηκέτ' ὀδυρομένη κατὰ θυμὸν αἰῶνα φθινύθω.] Alibi φθινύθειν κῆρ, Il. A, [491] : Ἀλλὰ φθινύθεσκε φίλον κῆρ Αὖθι μένων, ubi φθινύθεσκε commode reddetur Macerabat. Dicitur enim Latine aliquis qui in mœrore versatur, Macerare cor s. animum. Sic et θυμὸν ἀποφθινύθειν. [Oppian. Cyn. 4, 186 : Μαψίδιον φθινύθει πόνον, Operam perdit.] Verum absolute etiam capitur, s. neutraliter, pro Contabescere. [Phot. et Suidas : Φθινύθων, φθειρόμενος.] Potest vero et passive reddi, Macerari : Il. B, [346] : Τούσδε δ' ἔα φθινύθειν ἕνα καὶ δύο. [Z, 327 : Λαοὶ μὲν φθινύθουσι· P, 364 : Παυρότεροι δὲ πολὺ φθίνυθον· Od. Π, 145 : Φθινύθει δ' ἀμφ' ὀστεόφιν χρώς. « Greg. Naz. Carm. 1, 253 : Ἀλλ' οἱ μὲν φθινύθοιεν· 13, 40, αἰὼν οὐ φθινύθων· 20, 6, τηκόμενος φθ. τε. » Hase.] Apud Hesych. φθινύθειν signif. activa, quod exp. εἰς φθίσιν ἄγειν : et signif. passiva, in qua exp. φθείρεσθαι, item τήκεσθαι. Ex Eodem habemus et verb. Φθινύω : nam φθινύουσι legitur apud eum, quod exp. itidem φθείρονται. Nisi forte hic leg. sit potius φθινύθουσι, quamvis præcedat Φθινύθειν, φθείρεσθαι, [τήκεσθαι· et Φθινύθουσιν, εἰς φθίσιν ἄγουσιν. Nihili est φθινύσει in loco Geoponicorum s. v. Φθίνω memorando pro φθινήσει scriptum.]

Φθίνυλλα, ἡ, Pestifera [Rectius Tabidula Lobeck. Pathol. Prol. p. 128], VV. LL. ex Aristoph. [Convicium puellæ Eccl. 935 : Ὦ φθίνυλλα σύ. Cum Italico *tisicuzza* comparavit Coraes ad Isocr. vol. 2, p. 277.]

[Φθίνω, Φθίω, Φθέω.] Φθέω, ῶ, Corrumpo, Labefacto, Perdo, Profligo, Interimo. [Hesych. : Φθεᾶ, θνήσκει. Quod non ab φθέω est, sed corruptum ex φθείει scriptura antiqua pro φθίει. G. D.] Sed hujus thematis aut nullus aut valde rarus est usus : a quo tamen derivantur tam φθείρω quam φθίνω, si Eustathio credimus. Is enim in Od. Λ, 330 : Πρὶν γάρ κεν καὶ νὺξ φθεῖτ' ἄμβροτος, annotat de hoc Φθεῖται dubitari, an ita scribi debeat per diphthongum, tanquam a Φθέω φθῶ, an per ι, tanquam a Φθίω : sed frequentiorem esse illam scripturam per ει, tanquam ab illo Φθῶ, cujus παράγωγον esse non solum Φθείρω, sed etiam Φθίνω, ut τοῦ κλῶ est παράγωγον verbum κλίνω. Exp. autem illud φθεῖται ab auctore brevium scholiorum, ἐπιλίποι, i. e. Deficiat : quod enim corruptum est et profligatum, deficit et esse desinit. Quidam interpr. Pereat, s. Periret. Ut autem hic φθεῖται et φθίται, sic alibi φθεῖσθαι et φθίσθαι scribi docet idem gramm. [p. 1152, 59; 1784, 17. Recte nunc φθῖτ' (i. e. φθῖτο) legitur. Verborum φθίω et φθίνω formæ pleræque et nomina inde derivata jam antiquitus sæpissime per diphthongum scriptæ fuerunt, ut testatur Eustath. p. 969, 13 : Τὸ φθιόμεθα (ap. Hom. Il. Ξ, 87) φανερῶς ἐνταῦθα διὰ διχρόνου ἔχει τὴν ἄρχουσαν, εἰ καί τινες τὸ φθίσθαι καὶ τὸ φθισήνωρ καὶ τὰ τοιαῦτα διφορεῖν ἤθελον, ὡς τοῦ φθίω ποτὲ μὲν ἐν διχρόνῳ μόνῳ, ποτὲ δὲ ἐν διφθόγγῳ γραφομένου. Scriptura per diphthongum frequens in Iliadis codice Veneto A aliisque libris antiquis. Etym. M. p. 792, 52 : Ἔστι φθείω διὰ τῆς ει διφθόγγου· ἔστι καὶ φθίω διὰ τοῦ ι καὶ φθῖμι διὰ τοῦ ι· ἀμφότερα δὲ σημαίνει τὸ φθείρω.]

‖ Φθίω, et Φθίνω (quod φθίνω tamen in neutra potius signif. usitatum est, ut infra docebo), itidem pro φθείρω, et ab eadem origine a qua ipsum φθείρω, sc. a φθέω, de quo dictum fuit. Nisi potius ex his duobus, Φθίω et Φθίνω, alterum ab altero formatum esse putemus, sc. Φθίνω ex Φθίω. Eustath. enim in hunc l. Il. Σ, [446] : Ἤτοι ὃ τῆς ἀχέων φρένας ἔφθιεν (ubi φρένας ἔφθιεν esse ait i. q. φθινύθεσκε φίλον κῆρ, quum auctor brevium scholl. ἔφθιεν exponat τέτηκεν, tanquam neutralem et præteriti perf. signif. habens), annotat Φθίω esse πρωτότυπον verbi Φθίνω. Idem alioqui (ut videbis in iis quæ antea ex illo protuli, sc. in verbo Φθέω) verbi Φθίνω duntaxat meminit, quum a Φθέω φθῶ formatum esse dicit, sicut κλίνω a κλῶ. [Ἔφθιε in loco Homeri non transitive accipiendum ut fecit HSt. cum φρένας construens, sed intransitive dictum est, ut φθίης in Od. B, 368 : Ὥς κε δόλῳ φθίῃς· ubi alii libri φθείῃς, ad quod in cod. uno annotatum γρ. καὶ διὰ τοῦ ι φθίῃς, et ab schol. recentiore φθείῃς ἀπὸ τοῦ φθαρείῃς κατὰ συγκοπήν. Eodem referenda Hesychii gl. Φθείῃς, φθαρείῃς. Non magis φθίνω significatione transitiva a quoquam dictum esse videtur. Nam apud Sophoclem El. 1414 : Ὦ πόλις, ὦ γενεὰ τάλαινα, νῦν σε μοῖρα καθαμερία φθίνει, φθίνει, quod schol. exp. εἰς φθορὰν καὶ ἐλάττωσιν ἄγει, recte Hermannus correxit φθίνειν φθίνειν, aut φθιεῖ φθιεῖ (nam futurum transitive dicitur), Attica forma pro φθίσει, ut ἀποφθιεῖν pro ἀποφθίσειν restitutum Sophocli Ajac. 1027. Apud Theocritum 25, 122, ubi libri optimi : Αἵ τ' ἔργα καταφθίνουσι (deteriores καταφθείρουσι) νομήων, vera videtur Meinekii correctio κατα-

φθινύθουσι. Nec Charito 1, 1, quo utitur Schneiderus, scripsisse videtur quod nunc legitur : Ἤδη τοῦ τραύματος αὐτὸν φθίνοντος, sed φθίσοντος, quod conjecit Hermannus. Intransitive vero dicti exx. plurima sunt, de quibus infra dicetur. || Φθίμι, forma præsentis a grammaticis ficta, ut ab Etym. M. p. 532, 44 : Ἀπὸ τοῦ φθίμι φθίσω ἔφθικα ἔφθιμαι κτλ. Φθῖμι ib. p. 792, 54. || Perfecti ἔφθικα, quod ponit Etym. M. l. c. et a φθίνω, ut κέχρικα a κρίνω, derivat schol. rec. Hom. Od. Λ, 330, ex uno cognitum est loco Dioscor. Præfat. p. 6 ed. Speng. : Δι' ἀσθένειαν ἐφθικυῖαι, ubi vera videtur edit. Aldinæ scriptura ἐφθινηκυῖαι. Qua forma cum aoristo ἐφθίνησα et futuro φθινήσω sæpe usi sunt scriptores recentiores significatione intransitiva. Sic Lucian. Paras. c. 57 : Φθινήσαντες ἀπὸ δυσουρίας. Geopon. 1, 12, 34 : Ὁ οἶνος φθινήσει (nam sic corrigendum pro φθινύσει vel φθινίσει) ὑπὸ πάχνης. Κατεφθίνηκα et κατεφθίνησα in locis Plutarchi et Epicteti s. v. Καταφθίνω allatis. G. D.] Ceterum a φθίω quidem habemus ap. Hom. tertiam personam futuri φθίσει, Perdet : et aor. infinitivi φθῖσαι, nec non conjunctivi φθίσωμεν. [Φθίσω et ἔφθισα signif. transitiva dicitur. Hesych. : Φθίσει, ἀπολέσει. Φθίσων, εἰς φθίσιν ἄξων· καὶ φθέρσων καὶ φθερῶν, ubi καὶ φθέρσων ex dittographia natum delendum est. Hom. Il. Ζ, 407 : Φθίσει σε τὸ σὸν μένος· Χ, 61 : Ὅ Ζεὺς φθίσει· Π, 461 : Τόν οἱ Πάτροκλος ἔμελλεν φθίσειν· Od. Π, 428 : Τόν ῥ' ἔθελον φθῖσαι καὶ ἀπορραῖσαι φίλον ἦτορ. Semel ap. Æschylum Eum. 173 : Παλαιγενεῖς δὲ Μοίρας φθίσας. Soph. OEd. T. 202 : Τὸν ... ὦ Ζεῦ πάτερ, ὑπὸ σῷ φθίσον κεραυνῷ· Tr. 1043 : Τὸν μέλεον φθίσας. || Aoristi speciem habet φθίναι, quod Suidas per φθαρῆναι explicat, fortasse vitiosa scriptura pro φθίσθαι deceptus, quod conjecit Bernhardyus. Non melioris notæ est καταφθίναντος, quod pro καταφθίνοντος præbent libri quidam Herodoti 2, 123, et φθίναντος, quod Hesychius exp. λήγοντος, παυομένου, ἀναλισκομένου. Quæ gl. quum inter Φθινάσμασι et Φθίνοντος posita sit, tanto minus dubitandum quin ex φθίνοντος corrupta sit, licet φθίναντος simile sit participio δύναντος δύναντι etc. (ab verbo δύω), quo inferiorum temporum scriptores usi sunt. Denique Φθῖσα, quod Hesych. exp. ἡ λεπτὴ ἀπὸ φθίσεως, huc referendum videbatur Lobeckio ad Buttm. Gramm. vol. 2, p. 317, nisi id Φθισὰ scribendum sit Dorice pro φθισὴ, cum ῥυσὸς, ἡ, ὸν, comparandum : quod minus probabile. Si de usu ejusmodi participii certius constaret, Sophocli Antig. 595, ubi vitiato metro legitur : Πήματα φθιμένων ἐπὶ πήμασι πίπτοντα, non φθιτῶν restituendum foret, ut nunc editum, sed φθίντων, quod accuratius respondet epitrito in stropha posito. G. D.] Et a pass. Φθίομαι, Corrumpor, Perdor, etc. Fut. φθίσονται. [Hom. Il. Λ, 821 : Ἦ ἤδη φθίσονται ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμέντες. Quod per diphthongum scriptum ap. Hesych. : Φθείσονται, διαφθαρήσονται, ut φθείσεται in cod. Med. Apoll. Rh. 3, 465. Et Od. Ν, 384 : Ἀγαμέμνονος ... φθίσεσθαι κακὸν οἶτον ἐνὶ μεγάροισιν ἔμελλον, i. e. Periturus eram ut Agamemnon. Per θανεῖν exp. Hesych. Quint. Sm. 10, 36 : Ἀνιηρῷ δ' ὑπὸ λιμῷ φθισόμεθ' ἀργαλέως. Φθεῖται pro φθίσεται dictum in Orac. Sibyll. 3, 400.] Item infin. Φθίσθαι [ab Hesych. per ὀλέσαι (corr. ὀλέσθαι) expositus], Hom. Od. Ο, [353] : Διὶ δ' εὔχεται αἰεὶ Θυμὸν ἀπὸ μελέων φθίσθαι οἷς ἐν μεγάροισι, ubi Eustath. exp. φθαρῆναι, annotans scribi etiam Φθεῖσθαι [Quod per διαφθείρεσθαι exp. Phot. et Suidas] : at VV. LL. interpr. Animum ex membris abire et exolvi, quum potius reddendum sit Perire, si sequamur illam expositionem Græcam φθαρῆναι. [Il. Ι, 246 : Φθίσθαι ἐνὶ Τροίῃ· Ν, 667 : Νούσῳ ὕπ' ἀργαλέῃ φθίσθαι· Od. Ξ, 117 : Φῆς δ' αὐτὸν φθίσθαι. Apoll. Rh. 3, 754 : Φθίσθαι ἀεικελίῃ μοίρῃ. Φθεῖσθαι, de qua scriptura supra diximus, ap. Parmen. Anth. Pal. 7, 239 (ubi Planud. recte φθίσθαι), Quint. Sm. 3, 17 ; 12, 351 ; 13, 230, aliosque : quod vitium notarunt Brunck. ad Apollon. l. c. et Jacobs. ad Anth. Pal. vol. 3, p. 275. In Etym. M. p. 792, extr. : Ἀπὸ τοῦ φθίω, ἐξ οὗ καὶ τὸ φθιᾶσθαι, vitiose, ut videtur, pro φθίσθαι.] Præt. Ἔφθιμαι : unde ἔφθιται, Hom. Od. [Υ, 340] : Ὅς που τῆλ' Ἰθάκης ἢ ἔφθιται ἢ ἁλάληται. [Compos. ἐξέφθινται ap. Æsch. Pers. 927. Plusquamperf. ἐφθίμην, quod in aoristum abiit : unde ἔφθιτο (quod per ἐφθάρη et ἐτελεύτησεν exp. Hesych.) Hom. Il. Σ, 100 : Ὁ μὲν μάλα τηλόθι πάτρης ἔφθιτο· Æsch. Eum. 468 : Ἔφθιθ' οὗτος οὐ καλῶς· et Soph. OEd. T. 962. Eur. Alc. 414. Ἔφθισο Æsch. Sept. 970 ; κατέφθισο Eurip. Hipp. 839.] Et tertia persona pluralis Ionica Ἐφθίατο pro ἔφθιντο, Hom. Il. Α, [251] : Τῷ δ' ἤτοι δύο μὲν γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων Ἐφθίαθ', ubi ἐφθίατο reddere possumus Interierant, Perierant, Defecerant, etiam Præterierant, si quidem expositionem Eustathii sequamur, sc. παρῆλθον (addit autem paulo post, ἀπέκαμον ἐκεῖνοι καὶ τῷ χρόνῳ ἔφθιντο), quum alioqui auctor brevium scholl. exponat ἐφθαρμέναι ἦσαν. In VV. LL. affertur itidem Ἐφθίαται pro ἔφθινται, sed absque exemplo. [Corrupte Hesych. : Ἐφθίεται, ἔφθιται, τεθνᾶσιν. Recte in gl. proxima Ἐφθίατο, ἐφθάρησαν. In gl. vero ante Ἐφθίεται posita Ἐφθιᾶ, ἀπέθανεν, ubi Musurus contra seriem ἔφθιτο scripsit, Ἔφθιε potius scribendum. Imperat. φθίσθω ap. Apoll. Rh. 3, 778 (ubi cod. Med. φθείσθω), ut ἀποφθίσθω ap. Hom. Il. Θ, 429. Φθείσθω ap. Eustath. p. 721, 39, qui id ex φθιέσθω κατὰ μετάθεσιν καὶ κρᾶσιν formatum dicit. Optativus φθίμην est in compos. ἀποφθίμην Hom. Od. Κ, 51, et φθῖτο ibid. Λ, 330, ubi libri veteres φθεῖτ' pro φθῖτ', de quo supra diximus. Subjunctivus φθίομαι et φθίεται pro φθίωμαι et φθίηται ap. Hom. Il Ζ, 407 et Ξ, 87 : Ὄφρα φθιόμεσθα· Υ, 173 : Ἦ αὐτὸς φθίεται. Aoristi formæ passivæ ἐφθίθην exemplum est ἀπέφθιθεν (pro ἀπεφθίθησαν) ap. Hom. Od. Ε, 110, 133, Η, 251 : Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθεν ἐσθλοὶ ἑταῖροι. Quod cum κόσμηθεν pro κοσμήθησαν dictum comparant schol. et Etym. M. p. 532, 43, in libris multis in ἀπέφθιθον corruptum, quod est etiam ap. Chœrob. In Theodos. p. 266, 35 ; 636, 13, et Greg. Cor. in Walzii Rhett. vol. 7, p. 1137 ; qui id ab inusitato φθίθω repetunt, et duplici vitio apud Hesych. Ἀπέφθιτον, ἀπεφθάρησαν. || Alia forma ap. Hesych. : Ἐφθίσθη, ἀπέθανεν· et infra Ἐψίσθη cum eadem interpretatione, ut Ψίσις, ἀπώλεια, de quibus suo loco dicetur.] Et particip. Φθίμενος ap. poetas pro ἐφθιμένος [quod nemo dixit : nam φθίμενος aoristi significationem habet], Corruptus, s. potius Perditus, aut interfectus [Hesych. : Φθίμενος, φθαρείς. Hom. Il. Θ, 359 : Χερσὶν ὑπ' Ἀργείων φθίμενος· Π, 581 : Φθιμένου ἑτάροιο· Od. Λ, 558, Ω, 436 : Φθιμένοισι μετείην. Æsch. Choeph. 364 : Ὑπὸ Τρωΐας τείχεσι φθίμενος], ut φθιμένους πρὸς σοῦ, Eur., Interfectos a te. [Med. 1414 : Ἐκ σοῦ φθιμένους.] Item simpliciter, Mortuus, Defunctus. [Per θανὼν exp. Hesych. aliique grammatici. Pind. Isthm. 4, 16 : Φατῶν φθιμένων. Frequenter ap. Tragicos, ut Æsch. Sept. 336 : Τὸν φθίμενον ... λέγω βέλτερα τῶνδε πράσσειν· Pers. 620 : Φθιμένων πομποὺς κατὰ γαίας. Soph. Tr. 1161 : Ὅστις Ἅιδου φθίμενος οἰκήτωρ πέλει. Eurip. Tro. 1083 : Φθίμενος ἀλαίνεις ἄθαπτος.] Oppian. Cyn. 3, [287] : Καὶ φθίμεναι γὰρ ὅϊς φθίμενον λύκον ἐρρίγασι. Usus est autem et Xenoph. hoc participio licet poetico, Cyrop. 8, [7, 18,] ut videbis p. 42 mei Cic. Lex. Interdum φθίμενος sonat Præteritus. Soph. Aj. [141] : Τῆς φθιμένης νυκτὸς, Præterita nocte. [Schol. exp. παρελθούσης.] Verbum autem φθίνω usitatum est potius in neutra signif., sive etiam passiva, pro Pereo, Deficio, Tabesco, Corrumpor, Absumor, Consumor, ut φθίνοντα ζῶα Cic. vertit ap. Plat., Consumpti animantes, p. 32 mei Lex. Cic. Sed observa simul, præsens φθίνοντα per præt. reddi hoc quidem in loco. Hom. Od. Ε, [161] : Κάμμορε, μή μοι ἔτ' ἐνθάδ' ὀδύρεο ; μηδέ τοι αἰὼν Φθινέτω, schol. φθειρέσθω. Vide Hesych. [Φθινόντων, φθειρομένων. Φθίνουσαν, ἐλαττουμένην] et Galen. ap. Hippocr. [Qui φθίνει exponit συντήκεται, ἰσχναίνεται, μειοῦται, ἀτροφεῖ. Quod legitur ap. Hippocr. p. 417, 19 : Τοῖσι γὰρ αὐτοῖσιν ὅ τε σπλὴν θάλλει καὶ τὸ σῶμα φθίνει. Idem p. 537, 32 et p. 12, 27, ubi φθίνει καὶ συντήκεται simul jungitur. Utramque vero hujus dictionis notionem φθίνουσι tribuit Galen. ad Aphor. 3, 10 : Πότερον δὲ τοὺς φθόην νοσοῦντας μόνους ὀνομάζει φθίνοντας, οἷς ἥλκωται δηλονότι ὁ πνεύμων, ἢ πάντας τοὺς ὁπωσοῦν συντηκομένους, οὐχ οἷόν τε ἀμφιβάλλειν. Foes. Herodot. 3, 29, de Apide vulnerato a Cambyse : Ἔφθινε ἐν τῷ ἱρῷ καταχείμενος, Contabescebat, Elanguescebat. Sæpius apud Tragicos de hominibus contabescentibus, per-

euntibus, morientibus. Soph. Aj. 1005 : Ὅσας ἀνίας μοι κατασπείρας φθίνεις· Tr. 558 : Ὁ (δῶρον) ... Νέσσου φθίνοντος ἐκ φόνων ἀνειλόμην. Eurip. Alc. 56 : Νέων φθινόντων μεῖζον ἄρνυμαι κλέος· 203 : Φθίνει γὰρ καὶ μαραίνεται νόσῳ· 990 : Καὶ θεῶν σκότιοι φθίνουσι παῖδες ἐν θανάτῳ. Et de rebus quæ consumuntur vel evanescunt, ut ap. Soph. Fr. 677 : Ἐδεστὸν ἐξ αὐτοῦ φθίνει· 548, de ætate deflorescente : Ὁρῶ γὰρ ἥβην τὴν μὲν ἕρπουσαν πρόσω, τὴν δὲ φθίνουσαν· OEd. T. 25 : Πόλις φθίνουσα μὲν κάλυξιν ἐγκάρποις χθονὸς, φθίνουσα δ' ἀγέλαις βουνόμοις· OEd. Col. 610 : Φθίνει μὲν ἰσχὺς γῆς, φθίνει δὲ σώματος· OEd. T. 906, de oraculis irritis : Φθίνοντα γὰρ Λαΐου παλαιὰ θέσφατ' ἐξαιροῦσιν ἤδη. Eur. El. 735 : Ξηραὶ δ' Ἀμμωνίδες ἕδραι φθίνουσ' ἀπειρόδροσοι. De vita mœrore absumenda Hom. Od. E, 160 : Κάμμορε μή μοι ἔτ' ἐνθάδ' ὀδύρεο, μηδέ τοι αἰὼν φθινέτω. De laude interitura Pind. Pyth. 1, 184 : Οὐ φθίνει Κροίσου φιλόφρων ἀρετά.] In quibusdam versibus [Euripidis : Τοῖς μὲν αὔξεται βίος, τῶν δὲ φθίνει τε καὶ θερίζεται πάλιν] quos Plutarch. affert in Cons. ad Apoll. [p. 104, B], αὔξεσθαι et φθίνειν inter se opponuntur. [Eodem modo αὐξάνεσθαι et φθίνειν opposita ap. Plat. Phædon. p. 71, B, Theæt. p. 155, A, Parmen. p. 157, B, et alibi. Idem Phædr. p. 246, E : Τοῖς ἐναντίοις φθίνει τε καὶ διόλλυται· Tim. p. 77, A : Διὰ ταῦτα ὑπὸ τούτων τηκόμενον κενούμενόν τε ἔφθινε. || De tempore transeunte. Hom. Od. Λ, 183, N, 338, Π, 39 : Φθίνουσιν νύκτες, ut νὺξ φθῖτο ib. Λ, 330, et φθιμένης νυκτὸς apud Sophoclem, de quibus supra diximus.] Ex Eustath. annotatur φθίνειν dici de die, quum sol a medio cœli axe devergit occasum versus. [De luna Aristot. De gen. anim. 4, 2 : Τὸ μὲν αὐξανομένου συμβαίνει τοῦ φωτὸς (τῆς σελήνης), τὸ δὲ φθίνοντος. Theophil. Ad Autol. 1, 19 : Κατανόησον τὴν ἀνάστασιν τῆς σελήνης τὴν κατὰ μῆνα γενομένην πῶς φθίνει καὶ ἀποθνήσκει καὶ ἀνίσταται πάλιν. De sideribus occidentibus in versu spurio Æsch. Agam. 7 : Ἀστέρας, ὅταν φθίνωσιν, ἀντολάς τε τῶν.] Præsertim vero usitatum est partic. Φθίνων. Sæpe enim occurrit φθίνων μὴν, vel potius in gen. φθίνοντος μηνός. Estque ita usus ante alios Hom. Od. [K, 470, T, 153, Ω, 143 (et Hesiod. Th. 59) : Μηνῶν φθινόντων·] Ξ, [162] : Τοῦ δ' αὐτοῦ λυκάβαντος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεὺς, Τοῦ μὲν φθίνοντος μηνὸς, τοῦ δ' ἱσταμένοιο, ubi exp. λήγοντος, Desinentis. [Hesiod. Op. 798 : Τετράδ' ἀλεύασθαι φθίνοντός θ' ἱσταμένου τε.] Dictum autem ajunt mensem φθίνοντα a vicesima die usque ad tricesimam. [Hesych. : Φθ. μηνὸς, λήγοντος τοῦ μηνός. Φθίνων δὲ μὴν καλεῖται ὁ ἀπὸ εἰκάδος ἕως τριακάδος· μέσος δὲ μὴν ὁ ἀπὸ δεκάδος ἕως εἰκάδος· ἱστάμενος δὲ μὴν ὁ ἀπὸ πρώτης ἕως πέμπτης. V. Ideler. Chronol. vol. 1, p. 280 sq.] Eustath. certe illis verbis, Τοῦ μὲν φθίνοντος μηνὸς, τοῦ δ' ἱσταμένοιο, ait significari περὶ ἀκριβῆ τριακάδα μηνός : auctor vero brevium scholiorum, περὶ τριακάδα καὶ νουμηνίαν. Obiter autem hic observa etiam Ἱστάμενος μὴν opponi τῷ φθίνοντι, pro quo ἱστάμενος habemus ἀρχόμενος ap. Aristot. H. A. 6, 17 : Ὀχεύονται δὲ οἱ θύννοι καὶ οἱ σκόμβροι περὶ τὸν ἐλαφηβολιῶνα φθίνοντα, τίκτουσι δὲ περὶ τὸν ἑκατομβαιῶνα ἀρχόμενον. Quæ Gaza, Romani sermonis consuetudinem retinere potius quam ad verbum interpretari volens, ita reddidit : Coeunt thynni et scombri mense Februario post Idus, pariunt Junio ante Nonas. Apud Eundem 7, 2 init., Περὶ φθίνοντας τοὺς μῆνας, vertit, Decrescente luna. [Adde De gen. anim. 4, 2.] Sciendum est porro sæpe dici quotus sit dies mensis φθίνοντος. Thuc. [5, 54] : Μηνὸς τετάρτῃ φθίνοντος, ubi Interpres, Mensis quarto ante finem die. Potuit autem pro Ante finem, dicere etiam A fine. Plutarch. Alexandro [c. 24] : Ἐκέλευσε μηκέτι τριακάδα τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἀλλὰ τρίτην φθίνοντος ἀριθμεῖν. Apud Synes. autem legitur etiam τρισκαιδεκάτη φθίνοντος, Ep. 4 : Ἦν μὲν οὖν τρισκαιδεκάτη φθίνοντος· quod videndum est quomodo convenire possit cum iis quæ antea dicta fuerunt, sc. φθίνοντος μηνὸς appellationem a vicesima duntaxat die initium sumere. Cum quibus tamen conveniunt et hæc, quæ quidam annotat, Græcos in numerandis diebus mensium ex lunæ luminibus, hac φθίνοντος appellatione in tertia decade usos esse, ad quotidianam luminum diminutionem, quæ fieret a plenilunio, respicientes. Ut autem ad partic. Ἱστάμενος revertar, fuisse dictum ἱστάμενον μῆνα usque ad visesimum diem, id vero quum aliunde, tum ex Polluce et Hesychio refelli potest, quem vide. Aliqua autem huc pertinentia habes et ap. Plutarch. Solone p. 168 meæ ed. [c. 25.] Ceterum usurpari et partic. passivum Φθινόμενος hac in signif. tradunt quidem VV. LL., adjuncto hoc anonymo exemplo, Φθινομένου πρώτη· sed id mihi certius confirmari cupio. Ibid. thema Φθίνομαι pro Corrumpor, Absumor, Dissipor, Deficio, Pereo; sed vocem potius activam φθίνω, quam passivam φθίνομαι, has ipsas et neutras et passivas significationes habere sciendum est, ut et docui supra. [Φθινόμενοι annotatum ab Suida sine interpretatione s. v. Φθίνει. Inepte apud Hesych. Φθίνοιτο, θάνοιτο ἢ ἔθανεν. || Φθίνω et Φθίω literam ι per omnia tempora brevem habent, nisi quod Epici in formis quibusdam metri caussa produxerunt, ut in verbis ὥς κε δόλῳ φθίῃς Od. B, 368, φθίνουσιν νύκτες ib. Λ, 183, τοῦ μὲν φθίνοντος ib. Ξ, 163, μηδέ τοι αἰὼν | φθινέτω ib. E, 161, δαιμόνιε, φθίσει σε ... Il. Z, 407, Ὀδυσσῆος φθῖσαι γόνον Od. Δ, 741, τῇσι τοκῆας μὲν φθῖσαν ibid. Υ, 67. Apoll. Rh. 3, 460 : Αἰήτης φθίσειεν (cod. Med. φθείσειεν). Qualia omnia correpta reperiuntur apud Atticos, ut ἔφθιεν, φθίεται, φθιόμεσθα, ἐφθίατο, ἔφθιτο correpta sunt in locis Homeri supra allatis. Ex quo apparet infinitivum φθίσθαι male in libris interdum φθῖσθαι vel φθεῖσθαι scriptum inveniri. Optativum vero ἀποφθίμην et φθῖτο, quem supra ex Homero attulimus, non est verisimile a quoquam aliter quam ι producto dictum esse.]

[Φθινώδης, ὁ, ἡ. HSt. s. v. Φθίνω :] Ab illo autem φθίνω fit nomen Φθινώδης, Qui jam phthisi correptus est, ad phthisin natura proclivis est, ut qui tam angusto astrictoque thorace est, ut a tergo operta scoptula instar alarum promineant : unde Πτερυγώδεις, h. e. Alati, nominantur. Præterea cui caput facile impletur, quodque respiratoriis organis multas distillationes demittit. Nam si hæc duo simul coeant, thoracis figura et capitis imbecillitas, ejusmodi natura tabi valde obnoxia est. Hæc Gorr. In VV. LL. φθινώδης ex Diosc. affertur in priore illa signif. [Euseb. Præp. ev. 8, p. 392, D : Φάϋλλον φθινώδει νόσῳ συντακῆναι, quod νόσῳ φθινάδι eadem in narratione dixit Diodor. 16, 38. Φθ. διάθεσις Galen. vol. 13, p. 529.] Redditur enim ibi Tabidus, Qui tabe conficitur. [Ab Hippocrate φθινάδες νοῦσοι Morbi tabifici dicuntur, qui tabem ex fluxione a capite in pulmones excitant, p. 273, 9. Φθινάδες etiam ξηραὶ sunt Tabes siccæ, quæ fiunt ex tofo aut humoribus in pulmonibus concretis aut induratis. Quibus videntur opponi φθινώδεες, qui ex suppuratione aut pure in pulmonibus ac thorace collecto tabescunt, p. 278, 17, 21. Sic enim φθινώδεες dicuntur Hipp. aut φθίνοντες, qui ad tabem ex pulmonis ulcere prompte sunt comparati, aut qui ex ulcere pulmonis contabescunt, velut Aphor. 5, 64, et 4, 8, ubi Galen. (vol. 9, p. 137) : Ἀκουστέον δὲ φθινώδεας, ἤτοι τοὺς φθίσει τῇ νούσῳ ἑαλωκότας, ἢ τοὺς ἐπιτηδείως ἔχοντας πρὸς τὴν φθίσιν. De quibus agitur Epidem. 1, 1 amplissime, et a Galeno ibidem sic explicantur (vol. 9, p. 23) : Φθινώδεις ὀνομάζουσιν οἱ παλαιοὶ τῶν ἰατρῶν ὅσοι καὶ φθινώδη νόσον, ἣν καὶ φθόην τινὲς ὀνομάζουσιν, ἐπιτήδειοι παθεῖν· τοιοῦτοι δ' ὑπάρχουσι φανερώτατοι, ὅταν ὁ θώραξ στενὸς καὶ ἀβαθὴς εἰς τοσοῦτον ὡς τοὺς ὠμοπλάτας ἐξέχειν ὀπίσω δίκην πτερύγων· ἐντεῦθεν δὲ καὶ πτερυγώδεις ὀνομάζουσι τοὺς τοιούτους. Ἀλλὰ καὶ ὅσοι τὴν κεφαλὴν εὐπλήρωτοί τέ εἰσι καὶ ῥεύματα πολλὰ τοῖς ἀναπνευστικοῖς μορίοις ἐπιπέμπουσαν ἔχουσιν, καὶ οὗτοι φθινώδεις ῥᾷστα γίνονται. Συνελθόντων δ' εἰς ταὐτὸν ἀμφοῖν τῆς τε κατὰ τὸν θώρακα διαπλάσεως καὶ τῆς κατὰ τὴν κεφαλὴν ἀσθενείας, ἀκριβῶς αἱ τοιαῦται φύσεις φθινώδεις εἰσὶν κατ' ἀμφοτέρας τῆς φύσεως τὰς αἰτίας. Καὶ γὰρ οἱ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς εἰς τὸν πνεύμονα ῥευματιζόμενοι τῷ χρόνῳ φθινώδεις γίνονται, καὶ ἀναρρήγνυται πολλάκις αὐτοῖς ἀγγεῖον ἐν τῷ πνεύμονι, διά τε τὴν στενότητα τοῦ σπλάγχνου καὶ τὴν ἀσθένειαν. Τοιοῦτοι μέν τινες οἱ φθινώδεις. Eaque notione φθινώδεες sumitur p. 83, G, et Epidem. 1, 1, atque alias sæpe. Sunt et φθινώδεες Hippocrati Tabidi, quomodolibet consumti et emaciati absque ullo pulmonis vitio, velut Epid. 1, p. 943, F,

accipiuntur: Ἐν οἷσι δὲ ἐπεφαίνετο πάντα τὰ ὑπογεγραμμένα μετὰ πόνου, φθινώδεες μὲν ἤδη φθινοπώρου καὶ ὑπὸ χειμῶνα. Ubi Galen. (vol. 9, p. 41): Φθινώδεας δὲ τίνας εἴρηκεν οὐ πάνυ σαφές ἐστιν. Εἴωθε γὰρ τοὺς ὁπωσδήποτε ἰσχναινομένους τὸ σῶμα καὶ φθίνοντας οὕτως ὀνομάζειν, οὐ μόνον τοὺς διὰ τὴν τοῦ πνεύμονος ἕλκωσιν ὅλον τὸ σῶμα τηκομένους. Εἰκὸς δὲ καὶ νῦν ὑπ' αὐτοῦ λελέχθαι φθινώδεις τοὺς ὁπωσδήποτε τὸ σῶμα λεπτυνομένοις, μηδενός γε προειρημένου περὶ τῶν μετὰ τὸν πνεύμονα νοσημάτων· οὔτε γὰρ αἱμάτων ἀναγωγὴν ἐξ αὐτῶν γεγονέναι προειπὼν οὔτε περιπνευμονίαν οὔτε ῥεῦμα κατασκῆψαι τῷ σπλάγχνῳ τούτῳ, πῶς ἂν εἰκότως δόξαις φθινώδεις λέγειν γεγονέναι τοὺς τότε κάμνοντας, ἐπὶ τῇ κακώσει τοῦ πνεύμονος; ... Φθινώδεες τῶν μακρῶν, Qui ex longis morbis aut diu trahentibus contabescunt, aut qui jam diu ex longis intervallis tabitudinem contraxerunt, Hipp. p. 165, E; 167, D, sicut φθισικοὶ τῶν μακρῶν dicuntur p. 188, H. Φθινώδεες ἕξεις, Habitus ad tabem a natura comparati, ut qui angusto sunt thorace, et quibus ad pulmones a capite fluxio defertur, p. 188, G, et Aphor. 3, 13; 4, 8. Φθινῶδες apud Hipp. interdum φθίσιν ipsam indicat, interdum etiam nativam ad tabem propensionem et aptitudinem, velut p. 1074, B: Ἦν δέ τι καὶ ξυγγενικὸν φθινῶδες· ubi v. annot. nostra. Et p. 939, F: Τουτέοισιν ἔρρεπεν ἡ φύσις ἐπὶ τὸ φθινῶδες· et H: Μοῦνον γὰρ καὶ μέγιστον τῶν τότε γενομένων νοσημάτων τοὺς πολλοὺς τὸ φθινῶδες ἔκτεινε· similiterque p. 1089, D. Foes. Conf. Φθεγγώδης et Φθορώδης. Χωρίον φθινῶδες, Locus tabificus, Pollux 6, 77.]

[Φθῖος. V. Φθία.]

[Φθῖρ, ὸς, ὁ, Phthir, Endymionis filius. Nomen in libris modo sic modo Φθειρ scriptum contra disertum præceptum Chœrobosci In Theodos. p. 86, 16: Τὰ εἰς ειρ μονοσύλλαβα τρία μόνα εἰσίν· ... τὸ γὰρ Φθὶρ τὸ κύριον ὄνομα, λέγω δὴ τὸ ἐπὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἐνδυμίωνος, διὰ τοῦ ι γράφεται· et similiter p. 346, 8, Etym. M. p. 107, 38, Eustath. p. 368, 13. In Θὴρ corruptum in Excerptis ap. Cram. Anecd. Oxon. vol. 2, p. 283, 18, notavit Meinek. Exerc. in Athen. 1, p. 22, de quo monere debebam s. v. Θὴρ vol. 4, p. 366, A. Male Φθειρ in Etym. M. p. 792, 44, ap. Tzetz. ad Lycophr. 1383, et genit. Φθειρὸς, quod Φθιρὸς scribendum, ap. schol. Hom. Il. B, 868, in Φθίρωνος corruptum ap. Apollon. Lex. Hom. s. v. Φθειρῶν ὄρος. || Mons Cariæ: unde Φθῖρες et Φθιριάς. V. Φθειρῶν ὄρος s. v. Φθείρ.]

[Φθῖσα. V. Φθίνω et Φθισιάω.]

Φθισήνωρ [a quibusdam Φθεισήνωρ per diphthongum scriptum, ut alia verbi φθίω derivata: v. Eustath. p. 356, 17] et Φθισίμβροτος, ejusd. signif. (hoc ἀπὸ τοῦ φθῖσαι τοὺς βροτοὺς, illud ἀπὸ τοῦ φθῖσαι τοὺς ἄνδρας), Homines perdens, Mortalibus exitium afferens s. interitum, Hominibus exitiosus, ut πόλεμον φθισήνορα vocat Hom. Il. B, [833, I, 604, K, 78, Λ, 331, Ξ, 43, Hesiod. Th. 431], itidemque μάχην legimus dictam φθισίμβροτον. [Suidas: Φθισήνορος, τοῦ φθείροντος τοὺς ἄνδρας. Hesych.: Φθισήνορα· ἢ τοὺς ἄνδρας διαφθείρουσα, ἢ τὴν ἀνδρείαν· ubi lemma Φθισήνωρ potius esse debebat. Oppian. Hal. 2, 667: Ἑταῖρος Ἄρηος φθισήνορος ἄτης. Addito ἀνδρῶν Orac. Sibyll. 2, 263: Τῶν ἁγίων φθισήνορες ἀνδρῶν. Φθ. θυμὸν Anth. Pal. 9, 457. Ib. 473: Ἀχιλλεὺς ... φθισήνορα χεῖρα κορύσσας. || Hesych.: Φθισίμβροτος, ἀνθρωποκτόνος, διαφθείρων τοὺς ἄνδρας. Phot. et Suidas exp. διαφθείρουσα τὸν ἄνδρα, ex Homero, a quo μάχη φθ. dicta est Il. N, 339, Od. X, 297. Ἄρηος φθισιμβρότου Apoll. Rh. 3, 1357. Πόλεμον φθ. dixit Quint. Sm. 4, 433; 9, 218, et Const. Manass. Chron. 6002, ubi olim φθισίβροτος. Φθ. ἄτη Tryphiod. 313. Φθισίβροτος vel φθισίμβροτος male scriptum pro φθερσίβροτος notavimus s. h. v. HSt. alibi:] Φθισίμβροτος, Hominum interemptor, φθισήνωρ: φθ. μάχη, Pugna interemptrix hominum.

[Φθίσθαι. V. Φθίνω.]

[Φθισιακὸς, ἡ, ὸν, Hermes Trismeg. a Rœtherò editus post Lydum De mens. p. 315. Sed pag. sequenti exstat vulgaris forma φθισικός. Osann.]

Φθισιάω, Tabe laboro. Redditur etiam Tabe consumor, laboro. Cujus infin. aor. 1 φθισιάσαι ap. Aristot. Probl. [5, 31; 28, 1.] Partic. autem φθισιῶν pro nomine φθισικὸς ponitur. [Plutarch. Mor. p. 43, A: Τὸ ὑπὸ Φιλοτίμου πρὸς τὸν ἔμπυον καὶ φθισιῶντα ῥηθέν.] At vero Φθῖσα Hesychio, Tabe reddita exilis. [De hac gl. dictum s. v. Φθίνω.]

[Φθισίβροτος vitiose pro φθερσίβροτος, quod v.]

[Φθῖσικεύομαι, Tabe laboro. Galen. vol. 13, p. 529, 532.]

Φθῖσικὸς, ἡ, ὸν, Qui laborat tabe, quæ phthisis dicitur. Quidam interpr. Tabidus, Phthisicus, Plin. Ex Alex. Aphr. [Probl. 2, 3]: Οἱ ἐκ βάσεως χιονίδα ἀποτμηθέντες, φθισικοὶ γίνονται. Plutarch. [Mor. p. 674, B]: Φθισικοὺς μὲν ὁρῶντες δυσχεραίνομεν, ἀνδριάντας δὲ καὶ γραφὰς φθισικῶν ἡδέως θεώμεθα. [Epict. Diss. 3, 22, 86: Φθ. λεπτὸς καὶ ὠχρός. Schneid. Artemid. 4, 54. Diog. L. 6, 19, de Antisthene, ἔθανες φθισικός. Galen. vol. 14, p. 444, 7; 574, 7; 782, 5. Damocrat. ib. p. 119, 17, φθ. κεχρονισμένους. Moschion De mul. pass. p. 91, 11, φθισικαί. Hippiatr. 32, 16, φθ. ἵππον. Ap. Aurel. De acutis pass. p. 17, 5 Daremberg. pro *ipitice* (sic) emendat *phthisici*. Hase.] Dictum vero fuit etiam Φθισκὸς pro φθισικὸς, si Hesychio credimus, scribenti, Φθισκὸς, φθισικός. [Scriptura vitiosa.]

[Φθισίμβροτος. V. Φθισήνωρ.]

Φθίσις, εως, ἡ, Corruptio: respiciendo ad primam verbi φθίω signif. Item Consumptio, Decrementum; nam ab Aristot. De gen. et corrupt. videmus φθίσιν opponi τῇ αὔξήσει. [Φθίσις et αὔξη vel αὔξησις opposita ap. Platon. Phædon. p. 71, B, Phileb. p. 42, D, Rep. 7, p. 521, E, Leg. 10, p. 897, A.] Apud Eundem legimus in libro De mundo (si modo is auctor hujus libri esse putandus est): Ἔκτροφαὶ πάντων καὶ ἄκμαὶ καὶ φθίσεις· quæ ibi ita redduntur, Rerum vegetationes adolescentium primum, deinde tabescentium. At vero ap. Plat. Timæo [p. 33, C] legitur, Αὐτὸ γὰρ ἑαυτῷ τροφὴν τὴν ἑαυτοῦ φθίσιν παρέχον, Cic. Ita se ipse consumptione et senio alebat sui. In VV. LL. Φθίσις γίνεται τῇ σελήνῃ, Decrescit luna. Et φθ. τῆς σελήνης, Lunæ silentium, ex Gaza ap. Aristot. De gen. anim. 4, [1, et H. A. 7, 2.] Φθίσις apud Medicos Tabis species tertia, ut Bud. annotat ex Celso. [Plur. Aristot. H. A. 3, 11: Ἐν ταῖς φθίσεσι.] Idem tamen Celsus Tabem interpr. sine adjectione, quum pro his Hippocratis verbis, Καὶ πυρετοὶ πλάνητες, καὶ σπλῆνες, καὶ ὕδρωπες, καὶ φθίσιες, dicit de autumno itidem loquens, Oriuntur eo quoque tempore febres incertæ, lienis dolor, aqua inter cutem, tabes quam Græci φθίσιν nominant. Item quum pro his Ejusdem, Τοῖσι δὲ νεηνίσκοισι συμβαίνουσι ἐπιληψίαι, φθίσιες, πυρετοὶ ὀξέες, καὶ τἆλλα νοσήματα, ita scribit: Adolescentia morbis acutis, item comitialibus, tabique maxime objecta est. Φθίσις, inquit Gorr., Tabes, Extenuatio totius corporis cum febre parva, propter pulmonis ulcera insanabilia. Vel est pulmonis exulceratio febrem parvam et totius corporis extenuationem inducens: utroque modo ap. Galen. definiri comperio. Si nominis rationem spectemus, extenuatio est, quod φθίσις ἀπὸ τοῦ φθίνειν dicatur; sed quum plerique morbi a symptomate nomina sortiti sint, ea dici potest pulmonis exulceratio esse. Et revera φθίσις pulmonis affectio est, quæ si non sit exulceratio, certe eam omnino comitem habet, et tantam ut qui ea laborat, σκέλετος potius quam homo videatur, colliquatis absumptisque non modo carnibus, sed solidis etiam partibus supra modum resiccatis. Crebræ enim desudationes alvusque persæpe liquidior humorem omnem exhauriunt, ipsaque lenta febris, qua nulli phthisici vacant, corpus paulatim absumit. Est autem ea omnino putris, et symptomatica, ut quæ nascatur ab ulcere pulmonum purulento et putri, cordi admodum vicino, estque de genere (ut scribit Galen. Aphor. 12 lib. 1) febris quotidianæ, noctuque magis quam interdiu affligit. Hæc quidem proprie dicta φθίσις est, quamque proprio vocabulo Græci, et præsertim Athenienses, φθόην appellant: improprie autem dicta φθίσις est quum corpus sine pulmonis ulcere extenuatur, a calida et sicca pulmonum intemperie, aut febre ejusdem hectica, quam se aliquando vidisse Galen. memoriæ prodidit, nos autem sæpe vidimus. [Φθίσις est Totius corporis extenuatio et consumtio ex pulmonis ulcere insanabili. Galen. (vol. 9, p. 299): Ἦν ἰδίως

ὀνομάζουσιν οἱ Ἕλληνες καὶ μάλιστ' αὐτῶν οἱ Ἀθηναῖοι φθόην, ταύτην νῦν ὁ Ἱπποκράτης ὠνόμασε φθίσιν, ἐπὶ πνεύμονος ἑλκώσεσιν ἀνιάτοις γιγνομένης ἅπαντος τοῦ σώματος ἰσχνότητος μετὰ πυρετοῦ λεπτοῦ. (V. quæ s. v. Φθόη dicentur.) Et ad Aph. 5, 11 : Τὰς ἐπὶ πνεύμονι ἑλκώδεις διαθέσεις ὀνομάζει νῦν φθίσεις. Τῶν φθίσεων duæ magnæ constituuntur differentiæ Galeno ad Epidem. p. 939, E : Μία μὲν ἐκ τῶν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ῥευμάτων συνισταμένη, ἑτέρα δὲ ἡ ἐκ τῶν κατ' αὐτὸν τὸν πνεύμονα παθῶν ὁρμωμένη, τοὐπίπαν μὲν ἐπὶ ταῖς τοῦ αἵματος πτύσεσι, μάλισθ' ὅταν ἀγγεῖον ῥαγῇ, πολλάκις δὲ καὶ ῥευματισθέντος τοῦ σπλάγχνου, διά τινα ἄλλην αἰτίαν ἐκ μορίων ἑτέρων, οὐκ ἐκ τῶν ἐκ τῆς κεφαλῆς. Auctor Definit. med. (vol. 2, p. 262) : Φθίσις ἐστὶν ἕλκωσις τοῦ πνεύμονος, ἢ θώρακος, ἢ φάρυγγος, ὥστε βῆχα παρακολουθεῖν καὶ πυρετοὺς βληχροὺς, καὶ συντήκεσθαι τὸ σῶμα. Et : Φθίσις μὲν γάρ ἐστιν ἡ λεγομένη κοινῶς πᾶσα σώματος μείωσίς τε καὶ σύντηξις. Et : Φθόη δὲ ἡ ἰδίως ἐφ' ἕλκει σύντηξίς τε καὶ μείωσις τοῦ σώματος, εἴρηται δὲ φθίσις ἀπὸ τοῦ φθίνειν, ὅπερ ἐστὶ μειοῦσθαι. Ejusmodi vero φθίσις ex pulmonis vitio et in thoracem a capite fluxione multis locis celebratur Hipp. libris De morbis, et lib. De loc. in homine p. 412, et 414, 415, et libello Περὶ ἀδένων p. 273. Et quum φθίσις apud Hipp. quamlibet corporis extenuationem aut colliquationem significet, ex quacumque corporis parte tabis initium ducitur, ea inde denominationem accipit, velut φθίσις ἰσχιαδικὴ, Tabes coxaria, quum ex abscessu aut fluxione in coxendicem, coxa emaciatur et gracilescit, crassa materia plurima refertis venis, quæ alimentum ad crus transferre nequeunt, in Coac. p. 139, F, et lib. 1 De loc. in homine adumbrata et libello Περὶ ἀδένων, et ab auct. Isagog. ad Hipp. relata (vol. 2, p. 382). Est et φθίσις ἀλαΐα, quam τυφλὴν et ἀόρατον exponit Galen. in Lex. (p. 420) ex lib. De loc. in hom., quum in spinam aut medullam spinalem fluxio decumbit, ut scripsimus antea. Φθίσις quoque νωτιὰς celebratur p. 479, 9, Tabes dorsalis ; τὴν ὄπισθεν φθίσιν vocat Hipp. p. 540, 20. Φθίσις νεφρῖτις, quæ ex renum ulcere ortum ducit, atque ibid. tres φθίσεων species. Quæ omnes tabis species lib. De loc. in homine et libello Περὶ ἀδένων ab Hipp. adumbrantur. Φθόη etiam describitur p. 478, 13. Φθίσις ξύσις, Totius habitus tabes, dicitur marcor ac corruptio, quum ex malo habitu et cacochymia totum corpus contabescit, et altera est tabis species Celso. Foes.] || Φθίσις dicitur etiam Pupillæ affectus, quum ea angustior, hebetior, obscurior, rugosiorque evasit. Tunc autem majora quam sint apparent ea quæ videntur, propter pupillæ angustiam. Causa hujus mali densatio est, quam siccitas potius quam quidvis aliud parit. Differt ἀπὸ τῆς ἀτροφίας, quod hæc oculi totius, φθίσις autem pupillæ tantum sit. [V. Paul. Ægin. 3, 22. Auctor Definitt. med. (vol. 2, p. 269) : Φθίσις ἐστὶ μείωσις τῆς κόρης μετὰ ἀμυδρώσεως. Galen. Isag. (vol. 2, p. 392) : Φθίσις λέγεται στενουμένης τῆς κόρης, ὡς κεντήματι ἐοικέναι, καὶ ἀμαυροτέρας καὶ ῥυσοτέρας γινομένης, ἢ ἐξ ἀσθενειῶν ἐπικινδύνων ἢ κεφαλαλγιῶν ἐπιτεταμένων. Sic φθινώδεες ὀφθαλμίαι, Lippitudines quæ oculorum tabem aut extenuationem afferunt, consumto eorum humore, quod per immoderatas siccitates contingit, Aph. 3, 16. Foes. Galen. vol. 9, p. 242 : Τὸ Φ (παρ' Ἱπποκράτει σημαίνει) φρενῖτιν ἢ φθίσιν.]

[Φθισίφρων, ὁ, ἡ, Rationem corrumpens. Oppian. Cyn. 2, 423 : Οἴστοὺς πευκεδανοὺς, μαλεροὺς, φθισόφρονας. Scribendum φθισίφρονας cum Schneidero in Lex.]

[Φθῖτο. V. Φθίνω.]

Φθῑτὸς, ἡ, ὸν, Corruptibilis, Corruptioni obnoxius s. Interitui, Mortalis. Exp. enim ab Hesych. φθαρτὸς, θνητὸς, νεκρός [Addit Hesych. ἢ εἴδωλα] : quod postremum non Mortalis, sed Mortuus Latine sonat : qua etiam signif. usurpatum reperitur, ut ap. Plutarch. De primo frig. [p. 955, C, in sententia poetica] : Φθιτῶν καὶ ἐνέρων. [Id. V. Numæ c. 19 : Τοῖς φθιτοῖς ἐναγίζουσι· Mor. p. 16, E : Τὸν φθ. Ἀχιλλέα. Male vero ib. p. 857, D, duo libri φθιτοῖς pro φθαρτοῖς. Παρὰ θεοῖς et παρὰ τοῖς φθιτοῖς opposita ap. Lucian. D. deor. 26, 2.] Est tamen poetarum potius quam prosæ scriptorum hoc nomen, habens in Epigrr. [ut ubique] prio-

A rem brevem. [Sæpius apud Æschylum, ut Pers. 220 : Χοὰς γῇ τε καὶ φθιτοῖς χέασθαι· et 523. Eum. 97 : Ὀνειδος ἐν φθιτοῖσιν οὐκ ἐκλείπεται· et Eurip. Alc. 100 : Χέρνιβ' ἐπὶ φθιτῶν πύλαις· Suppl. 78 : Τὰ φθιτῶν τοῖς δρῶσι κόσμος· Hipp. 1437 : Ἐμοὶ ... οὐ θέμις φθιτοὺς ὁρᾶν. Φθιτῶν pro φθιμένων restitutum Soph. Ant. 595, quod similiter pro φθιτῶν illatum est in libris multis Eurip. Alc. 100. Contrario errore in Orph. Arg. 176 : Ἐν φθιτοῖσιν ἔταξε, producta quod fieri nequit syllaba prima, pro φθιμένοισιν, quod restituit Piersonus. Φθιτὸν γένος, fortasse ex Tragico aliquo, apud Suidam sine expos. G. D. Inscr. Corcyr. ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 36, n. 1907, 4, οὔνομα φθιτοῦ. Diog. L. 7, 176, ἐν φθιτοῖς. Hase.]

[Φθιτόω, Perdo. Lycophr. 1159 : Τῆς ἐκ λόφων Τράρωνος ἐφθιτωμένης· quod per ἐφθαρμένης exp. schol.]

[Φθίω. V. Φθίνω.]

[Φθιώτης. Φθιωτικός. Φθιώτιος. Φθιῶτις. V. Φθία.]

[Φθοατέω. V. Φθατέω.]

Φθογγάζομαι, Vocem edo s. Sonum. [Ion ap. Philon. vol. 2, p. 466 : Ὀλιγοδρανέων φθογγάζεται.] Epigr. B [Anth. Pal. 9, 539 : Ἁβρὸς δ' ἐν προχοαῖς Κύκλωψ φθογγάζετο μύρμηξ.]

[Φθογγάριον, τὸ, dimin. a φθογγή. Hero Spirit. p. 227 : Φθ. τῶν γινομένων πρὸς τὸ τὰς φωνὰς παρίεσθαι.]

Φθογγὴ, ἡ, et Φθόγγος, ὁ, Vox, Sonus. [Hesych. : Φθογγὴ, φθέγμα ἢ φωνή. Φθογγαῖς per βουλαῖς exp. Phot. et Suidas.] Hom. Il. B, [791] : Εἵσατο δὲ φθογγὴν υἷϊ Πριάμοιο Πυλοίτῃ. [Π, 508 : Φθογγῆς ἀΐοντι· Od. I, 167 : Φθογγὴν οἰῶν τε καὶ αἰγῶν· M, 198 : Φθογγῆς Σειρήνων. Æsch. Ag. 37 : Οἶκος δ' αὐτὸς εἰ φθογγὴν λάβοι, σαφέστατ' ἂν λέξειεν· 1630, de Orpheo : Ὁ μὲν γὰρ ἦγε πάντ' ἀπὸ φθογγῆς χαρᾶ· 316 : Τῶν ἁλόντων καὶ κρατησάντων ... φθογγάς. Soph. Phil. 206 : Βάλλει μ' ἐτύμα φθογγά. Eur. Hec. 338 : Πάσας φθογγὰς ἰεῖσα· Iph. T. 293 : Φθογγὰς μόσχων. || Φθόγγος. Hesych. : Φθόγγος, φθογγὴ, φωνὴ καὶ τὰ ὅμοια.] Idem [Od. M, 41, 159, Ψ, 326] φθόγγον Sirenibus tribuit, et φθόγγον βαρὺν [ib. I, 257] Cyclopi Polyphemo. [Il. E, 234 : C Τεὸν φθ. ποθέοντες. Æsch. Ag. 228 : Φθ. ἀραῖον οἴκοις· Suppl. 242 : Εἰ μὴ παρόντι φθ. ἦν ὁ σημανῶν· Sept. 73, de lingua : Πόλιν Ἑλλάδος φθόγγον χέουσαν. Φθ. πικρὸς Soph. OEd. C. 1610. Γόων φθόγγοι 1669. Φθόγγος ὀρνίθων Ant. 424, et Eur. Iph. A. 9, ut φθ. οἰωνῶν ap. Xenoph. Apol. c. 12, et κυνῶν καὶ ἀρνέων φθόγγοι ap. Plat. Rep. 3, p. 399, A, C.] Sunt certe usitatiora poetis hæc vocabula quam solutæ orationis scriptoribus : utitur tamen Plato Timæo [p. 37, B]; apud quem Ἄνευ φθόγγου καὶ ἠχῆς, Cic. vertit Sine voce et sine ullo sono, ut videbis p. 24 mei Lex. Cic. Eidem Plat. Philebo [p. 18, B : Φωνῆς μὲν οὖ, φθόγγου δὲ μετέχοντά τινος] φθόγγον esse obscuriorem quam φωνὴν, tradit Cam. Apud Plutarch. legimus etiam φθόγγον ὄρνιθος. Et quemadmodum lyra quoque s. cithara dicitur φθέγγεσθαι, sic φθόγγος ei tribuitur, itidemque αὐλῷ, 1 Ad Cor. 14, [7] : Εἴτε αὐλὸς, εἴτε κιθάρα, ἐὰν διαστολὴν τοῖς φθόγγοις μὴ δῷ. Ubi φθόγγους vet. Interpr. reddit Sonitus, quidam Tonos. [Callim. L. Pall. 14 : Συρίγγων φθόγγον ὑπαξόνιον, Modiolorum crepitum.] D Dicuntur autem generalius φθόγγοι in arte musica : ubi quidam interpr. itidem Sonitus, ex Vitruv. Adduntque τόνον in musica esse tantum Sonorum in voce extensionem, eorumque intervallum et differentiam; at φθόγγους esse ipos Sonitus vocis discretos contentione æquali aut inæquali. Vel, cum Aristoxeno, φθόγγον esse Casum vocis modulatilis ad tonum unum : cum Ptolemæo, Sonum qui unum et eundem tenorem servat : Porphyrio, Sonum qui per unum eundemque tenorem eductus est. [Theodoret. Gr. aff. cur. p. 94, 36 : Ἡ δὲ (χορδὴ) μέσον ἔχει τὸν φθόγγον.] In VV. LL. additur præterea φθόγγους et ἁρμονίαν planetarum orbibus signiferoque attribui a Ptolem. Harm. inst. 3, remittiturque lector ad Macrob. Somn. Scip. et Martianum Cap., nec non Plin. 2, 22. || Φθόγγος, Vocalis litera : unde δίφθογγος. VV. LL. ex Plutarch. : Πρῶτον ἐπικεῖσθαι φθόγγον. Apud Eundem tamen in principio Vitæ Fabii [ubi de nomine Φόδιοι in Φάβιοι mutato agit] habemus δύο φθόγγους generalius pro duabus Literis, quarum sc. una est vocalis,

altera consonans. [De consonante V. Alex. c. 27, de barbarismo ὦ παιδίος pro ὦ παιδίον : Ἐν τῷ τελευταίῳ τῶν φθόγγων ὑπὸ βαρβαρισμοῦ πρὸς τὸ σῖγμα ἐξενεχθῆναι. De vocali Apollon. De pronom. p. 379, B : Ὕμμες ... Βοιωτοὶ μετὰ φθόγγου τοῦ ου οὐμές· nam sic codicis scripturam μεταφθογγο του ο correxit Bast. ad Gregor. Cor. p. 898.]

[Φθόγγος, ὁ, Phthongus, n. pr. servi in inscr. Rom. ap. Ott. Jahn. Spec. epigr. p. 29, n. 6, 1 : PTONGVS TI. CLAVDI CAESARIS AVG. SER. Quocum Jahn. ib. p. 74 apte comparat MELIPTONGO p. 44, n. 181, 3. HASE.]

Φθογγήεις, εσσα, εν, Vocalis, Vocem edens s. Sonum [Nicom. Geras. p. 37. KALL.] : pro quo dicitur etiam Φθογγῆς, ῆντος, ut τιμῆς τιμῆντος, pro τιμήεις τιμήεντος. [Zonaræ Lex. p. 1806 : Φθογγήεις παρὰ τὸ φθόγγος. Utramque formam annotavit Chœrob. In Theodos. p. 46, 29, contractam φθογγῆς φθογγῆντος etiam p. 45, 9, et Arcad. p. 23, 24.]

[Φθογγοτόκος, ὁ, ἡ, Sonitum edens. Jo. Chrys. De ascens. in fine Gregor. Thaum. p. 36, C, φθ. οὐρανοί. HASE.]

[Φθόη, ἡ. HSt. post verbum Φθίνω ejusque derivata :] Superest Φθόη, quod vocab. in hunc locum reservavi, quoniam commode præcedentibus inseri posse non videbatur. [De accentu Arcad. p. 103, 15.] Dicitur autem proprie φθόη a Græcis, et præsertim Atheniensibus, quam omnes Medici φθίσιν appellant, ut Gorr. ex Galeno annotat. Sic certe apud ipsum Galen. φθόην Bud. accipit pro φθίσιν, interpretans Tabem, in hoc ejus l. : Οἱ παλαιοὶ δὲ καὶ τὴν γυναῖκα θηλάζουσαν ἐφίστων τοῖς τῇ φθόῃ κάμνουσιν, Nutricem lactantem admovebant tabe laborantibus. Reperio autem apud eundem Bud. ex quopiam quem non nominat, Φθόαι καὶ φθίσεις, καὶ ἕκτικὰ νοσήματα, ταὐτόν. At VV. LL. ex Galeno annotant, etiam vocari a Medicis φθόην Diminutionem corporis et maciem, quæ ex ulcere pulmonis perpetuaque ejus vomica fiat. Atque adeo in VV. LL. quæ prima edita fuerunt, redditur simpliciter Vomica. [V. quæ s. v. Φθίσις dicta sunt. Per φθίσις, φθορὰ, λύμη exp. Hesych. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 71 : Φθόη ἡ φθίσις ἡ ἐν σώματι γινομένη. Mœris p. 399 : Φθόην τὴν φθίσιν Ἀττικοί. Harpocr. s. h. v. : Τὴν νῦν φθίσιν λεγομένην φθόην ἔλεγον, quod confirmat citato Demosth. Epist. p. 1481, 22, et Isocr. p. 386, D. Ante hos Plato Leg. 11, p. 916, A : Ἀνδράποδον ... κάμνον φθόῃ. Quo spectat Tim. Lex. p. 271 : Φθόη, φθίσις ἐξ αἵματος ἀναγωγῆς· ubi Lucian. Char. c. 17 : Φθόαι καὶ περιπνευμονίαι· Aristid. vol. 1, p. 312, Philostr. p. 7 citat Ruhnk. Ἱππικὴν φθόην ex Piside memorat Suidas. G. D. Pisid. Fragm. 163. Theophil. Protospath. De puls. p. 51, 24 Ermerins., φλεγμονὰς καὶ φθ. Hippocr. t. 4, p. 580, 16 : Ἐπὶ πύου πτύσει, φθίσις· ad quem l. annotat Galen. vol. 18, part. 1, p. 116, 1 : Ἣν ἰδίως ὀνομάζουσιν οἱ Ἕλληνες καὶ μάλιστ' αὐτῶν οἱ Ἀθηναῖοι φθόην, ταύτην νῦν ὁ Ἱπποκράτης ὠνόμασε φθίσιν. Utitur tamen voc. φθόη ipse quoque Hippocrates, velut t. 7, p. 74, 22, ubi Littr., *la phthisie*. Jo. Chrys. t. 1, p. 105, C; 397, D; t. 2, p. 371, C; 903, D, ποδαλγία ἢ φθ. τινί. HASE. De apibus Phile De anim. propr. 29, 14 : Μή πως ἔχῃ τὰ σίμβλα τῇ σήψει φθόην.]

[Φθοϊκὸς, ἡ, ὸν, Tabidus, Phthisicus. Formul. ap. Daremberg. *Arch. des miss. scientif.* a. 1851, p. 150, 10, ἡπατικοὺς καὶ φθ. HASE.]

[Φθοῖς, ὁ.] Φθόεις, Pastilli, τροχίσκοι, Galen. [Lex. p. 588] ap. Hippocr. [in Nothis quæ adjecta sunt ad lib. 1 Περὶ γυναικ. p. 635, 48; 636, 10, 15, διαπλάσσειν φθόεις, et διαπλάσαι φθόεις, et φθόεις ποιήσας. Verum passim φθοεῖς scribitur nostris in exemplaribus. FOES.] Legitur et Φθοΐσκοι apud Eundem Περὶ γυναικ. 1 [p. 609, 47, et 673, 9] : Καὶ ποιήσας τοὺς φθοΐσκους ὅσον ὁραχμαίους. [Ib. p. 621, 2 : Πλάσαι φθοΐσκους ὅσον ὁρ.] At vero Φθοῖς per contr. factum ex φθοΐς, est quoddam placentæ genus, ex caseo cribrato et siligine. [Erotian. p. 388 : Φθοΐσκους καὶ φθοῖς· ἔστι δὲ ποπάνων ἢ πλακούντων εἶδος οὕτω καλουμένων παρ' Ἀττικοῖς, ᾧ χρῶνται εἰς τὰς θυσίας. Ἔστι δὲ τῷ σχήματι ὅμοιον κάρδῃ (var. lect. καρδάμῃ vel καρδάμῳ). Ejus conficiendi rationem exponit Athen. 14, p. 647, exscriptus ab interpolatore Etym. M. p. 793, 5.] Aristoph. Pl. [677] : Τοὺς φθοῖς ἀφαρπάζοντα καὶ τὰς ἰσχάδας. Ubi observa accus. quoque plur. φθοῖς. [Plutarch. Mor. p. 292, E : Διὰ τὸ πέττεσθαι φθοῖς (vulgo φθοΐς).] Genit. autem sing. a quibusdam affertur φθοιὸς, quum tamen quidam dubitarint an declinaretur. Dicitur et Φθοΐς, ιδος, ἡ, pro eodem : unde φθοῖς in illo Aristoph. l. exp. φθοΐδας. [Attici constanter monosyllabo usi sunt. Mœris p. 386 : Φθοῖς Ἀττικοὶ μονοσυλλάβως· ἔστι δὲ πέμμα πλατὺ ἔχον ὀμφαλόν (πλατὺ καὶ περιφερὲς dicit Thom. M. p. 896)· πόπανον Ἕλληνες. Schol. Clem. Al. ad p. 7 : Φθοΐς πλακοῦντος εἶδος, ὃ συναλείφοντες Ἀττικοὶ φθοῖς καλοῦσιν. Cum οἷς componunt Arcad. p. 125, 25, Etym. M. p. 620, 34, et Eustath. p. 1753, 3, qui addit : Οἷς μὲν ἔχει καὶ πλαγίας, φθοῖς δὲ οὐ δίδωσι πεῖραν εἴπερ πλαγιάζει εἰς γενικὴν καὶ ἑξῆς. Φθοΐας metri caussa (in fine pentametri) ab Callimacho dictum memorat schol. Aristoph. Pl. 677 : Οὕτως (φθοῖς) μονοσυλλάβως σύνηθες αὐτοῖς λέγειν. Καλλίμαχος δὲ « Αὖθι παρὰ φθοΐας » ὡς μάντιας. Ἔστι δὲ πλακοῦντας ἢ πέμματα. Φθοῖς, ίδος, memorat Suidas ex Adæo (Anth. Pal. 6, 258) : Καὶ τροχιὰν ἐν κανέῳ φθοΐδα κτλ. Φθοῖς καὶ φθοίδια inter placentas memorat Pollux 6, 77. || Phialæ species. Athen. 11, p. 502, B : Φθοῖς· πλατεῖαι φιάλαι ὀμφαλωταί· Εὔπολις « Σὺν φθοῖσι προπεπωκώς. » Ἔδει δὲ ὀξύνεσθαι, ὡς Καρσί, παισί, φθειρσί. || De ramento auri dictum annotavit Hesych. : Φθοΐς, πλακοῦς καὶ τὰ πρὸς λεπτὸν ἀληλεσμένα. Καὶ τὸ ἀπορρέον ψῆγμα τοῦ χρυσίου. In rationibus expensarum a quæstoribus Minervæ factarum ap. Bœckh. Inscrr. n. 145, 146, 147, aliquoties occurrit vox Φ continens et alios similes inter se ductus. Uno loco (145, 38) solum Φ habetur, sed 145, 44, ΙΟΦΟΟΙ, et 145, 54, ΙΟΦΟΟ, postremo 146, 51, ΦΘΟΝ. His comparatis adhibitoque cujus aliquot literæ supersunt nomine Σκαπτησύλης, ubi aurifodinas Atticas fuisse constat, Bœckhius (p. 219) intellexit φθοῖδες χρυσίου et χρυσίου φθοῖδες restituendum esse : recte haud dubie, nisi quod forma φθοῖδες pro φθοῖς parum certa est. Idem vero monet φθοῖς illos χρυσίου, quum numerari in rationibus his expensarum videantur, non *ramenta* auri posse intelligi, sed τροχίσκους potius, i. e. *pastillos*, quorum singulos quadraginta prope drachmarum fuisse ex reliquiis quibusdam numerorum colligit. G. DIND.]

Φθονερία, ἡ, Invidia, Invidentia. Verum intellige non simpliciter Invidiam, i. e. φθόνον, sed illum Invidiæ quasi habitum a natura insitum. [Aristot. Magn. Moral. 1, 28. Diog. L. 7, 115.]

[Φθονεροποιὸς, ὁ, ἡ, Invidos s. Invidiam faciens. Eustath. ad Od. E, 457, p. 1542.]

Φθονερὸς, ὰ, ὸν, Invidus, Qui invidere solet, invidiæ morbo laborat [Per ζηλωτὴς et ζηλότυπος exp. Hesych. Herodot. 1, 32 : Τὸ θεῖον πᾶν ἐστι φθονερόν· et similiter 3, 40; 7, 46, ad quos ll. v. annot. interpretum. Theognis 770 : Χρὴ Μουσῶν θεράποντα ... μὴ φθονερὸν τελέθειν. Φθ. γείτονες Pind. Ol. 1, 76. Φθ. γνῶμαι Isthm. 1, 61; ἐλπίδες 2, 63. Νόος φθονερῶν Pyth. 2, 166. Ὄψον φθονεροῖσιν Nem. 8, 36. Φθονερὰ βλέπειν 4, 65. Semel apud Æschylum, Ag. 451 : Φθονερὸν δ' ὑπ' ἄλγος ἕρπει προδίκοις Ἀτρείδαις. Φθονερὰν ἐξῶσαι γλώσσας ὀδύναν Soph. Ph. 1141. Φθονεραὶ ὁδοὶ id. fragm. 324. Φθ. κορῶναι Aristoph. Eq. 1051. Plato Phileb. p. 49, D : Οὔτε ἄδικον οὔτε φθ. ἐστὶ τὸ χαίρειν] : ut Epigrammatum titulus est εἰς Φθονεροὺς, In eos qui natura sunt invidi. Φθονερὸς δαίμων, Plutarch. Alcib. [c. 33. Φθονερὰ ζῷα Aristot. H. A. 1, 1 extr. Diog. L. 5, 85; 6, 5. Synes. p. 57, B. Phot. Epist. p. 235, 18. Joseph. B. J. 1, 10, 1, φθ. πάθος· 6, 1, 6, φθ. ἐπὶ ταῖς ἀρεταῖς τὴν τύχην. HASE. Cum dativo φθ. ταῖς εὐτυχίαις Dionys. A. R. 6, 46.] Et compar. gradu Aristot. Rhet. 2, [10] : Καὶ οἱ φιλότιμοι φθονερώτεροι τῶν ἀφιλοτίμων, καὶ οἱ δοξόσοφοι.

Φθονερῶς, adv., Invide, Per invidiam. [Plato Phædr. p. 243, C : Ὡς ἔχουσι πρὸς τὰ παιδικὰ φθ. τε καὶ βλαβερῶς. Isocr. De antid. p. 495, § 323 ed. Ox.] Xenoph. [Cyrop. 1, 4, 15, Cyneg. 3, 10. « Joseph. A. J. 1, 1, 4, φθ. εἶχε. Const. Acropol. Vita Jo. Damasc. Actt. SS. Maii t. 2, p. 740, F, φθ. ἡμῖν ἐποφθαλμίζων. » HASE.]

Φθονέω, [Futurum φθονέσω et φθονήσω sec. Etym.

p. 130, 1. Sed φθονέσω non dicitur nisi metri caussa, ut in exx. infra afferendis,] Invideo [Hom. Il. Δ, 55 : Εἴπερ γὰρ φθονέω τε καὶ οὐκ εἰῶ διαπέρσαι, οὐκ ἀνύω φθονέουσ', ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐσσι. Soph. OEd. T. 624 : Ὅταν προδείξῃς οἷόν ἐστι τὸ φθονεῖν· et alii quivis. Cum dat. personæ Hesiod. Op. 26 : Πτωχὸς πτωχῷ φθονέει. Pind. Pyth. 3, 125 : Οὐ φθονέων ἀγαθοῖς. Eurip. Ion. 1025 : Φθονεῖν φασι μητρυιὰς τέκνοις. Plato Apol. p. 33, A : Οὐδενὶ πώποτε ἐφθόνησα]: ut, Φθονεῖν τοῖς εὖ πράττειν δοκοῦσι, et, τοῖς μᾶλλον ἐπ' ἀρετῇ προϊέναι δοκοῦσι, Plutarch. Περὶ φθόνου καὶ μίσους [p. 537, A et E]. Et sequente particula εἰ ap. [Eurip. Ion. 1302 : Φθονεῖς εἰ πατὴρ ἐξεῦρέ με;] Isocr. [p. 389, B] : Οὐδεὶς ἄν μοι δικαίως φθονήσειεν εἴ τι τῶν Θρασυλόχου πραγμάτων ἀγαθὸν ἀπολέλαυκα. [Seq. ἐὰν Plato Rep. 9, p. 579, B : Φθονῶν καὶ τοῖς ἄλλοις πολίταις, ἐάν τις ἔξω ἀποδημῇ. Seq. ὅτι Lysias p. 150, 37 : Ἄξιον φθονῆσαι ὅτι οὕτως ... διάκεινται. Seq. ὥστε Plato De virt. p. 377, A : Οὐδεὶς ἄρα φθονεῖ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἄλλῳ, ὥστε ἀγαθὸν καὶ ὅμοιον ἑαυτῷ ποιῆσαι.] Jungitur sæpe et dativo rei : Τοῖς ἐμοῖς ἀγαθοῖς φθονῆσαι, Thuc. 6. Et, Τοῖς ὑπ' ἐμοῦ λεγομένοις φθονήσουσι, Isocr. Ad Phil. [p. 108, E.] Invenitur apud Eundem et præfixa præp. ἐπὶ, ubi dicit [p. 7, D], Τοὺς ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς μὴ φονοῦντας. Interdum vero cum gen. rei, et dat. personæ. Herodian. 6, [1, 20] : Φθονοῦσά τε τῆς προσηγορίας ἐκείνῃ. Cæsar ap. Plutarch. [Vitæ c. 54] : Ὦ Κάτων, φθονῶ σοι τοῦ θανάτου· καὶ γὰρ ἐμοὶ σὺ τῆς σαυτοῦ σωτηρίας ἐφθόνησας. Phocyl. [65] : Μὴ φθονέσῃς ἀγαθῶν ἑτάροις. [Ubi φθονέσῃς metri caussa pro φθονήσῃς dictum, ut a Pallada Anth. Pal. 7, 607 : Ψυλλὼ πρεσβυγενὴς τοῖς κληρονόμοις φθονέσασα. Anon. ib. 5, 304 : Μὴ φθονέσῃς δοῦναι. Nonn. Dion. 3, 159 : Φθονέσειε.] Sed aliquando hic genit. videri potest relinqui subaudiendus, vel potius repetendus ἀπὸ τοῦ κοινοῦ : ut certe mihi videtur ap. Isocr. Paneg. [p. 46, C] : Ὥστε κυρία γενομένη τοιούτων ἀγαθῶν, οὐκ ἐφθόνησε τοῖς ἄλλοις, ἀλλ' ὧν ἔλαβεν ἅπασι μετέδωκε. Verum hoc exemplum ad alteram potius hujus verbi signif. pertinet, de qua paulo post verba facturus sum; at pro hac Invidendi signif., de qua nunc sermonem institui, invenitur et accus. junctum ap. Xenoph. [Cyrop. 3, 1, 39] : Καὶ ἐγὼ, ἔφη, τοῦτο ἐφθόνησα, ὅτι μοι ἐδόκει τὸν ἐμὸν υἱὸν ποιεῖν αὐτὸν μᾶλλον θαυμάζειν [ἢ ἐμέ]· non ignoro tamen exponi hic et secus : ut docebo infra. Invenitur infinitivo quoque junctum, ap. Eur. Med. [312] : Καὶ νῦν τὸ μὲν σὸν οὐ φθονῶ καλῶς ἔχειν, Quod res tuæ feliciter se habeant, non invideo. Quo plane modo dixit Plaut. Bacchid., Nullus est qui non invideat rem secundam obtingere. Affertur ex Plutarcho Cam. [c. 11] itidem, Φθονήσας ὠφεληθῆναι τοῖς πένησι, pro Pauperum invidens utilitati. || Φθονῶ σοι τούτου, itidem cum genit. rei, et dat. personæ, pro Hanc rem tibi nego s. denego, Concedere nolo. Intellige autem proprie sonare, Denego, Concedere nolo, propter invidiam, qua te prosequor. Qui enim alicui invidet, is non lubenter ei quicquam largitur, tantumque abest ut quidpiam largiri velit, ut, si fieri possit, interdum etiam quod ipse habet, invido illo animo conetur eripere. Unde dicitur Latine quoque Invidere quippiam alicui, sicut fusius infra docebo. [Hom. Od. Z, 68 : Οὔτε τοι ἠμιόνων φθονέω. Æsch. Prom. 583 : Μηδέ μοι φθονήσῃς εὐγμάτων. Eurip. Herc. F. 1309 : Λέκτρων φθονοῦσα Ζηνί. Plato Euthyd. p. 297, B : Καὶ μή μοι φθονήσῃς τοῦ μαθήματος.] Demosth. : Καὶ τῆς μὲν ἐργασίας τῆς τραπέζης ἐφθόνησε, τὴν δὲ γυναῖκα ἔδωκε. Licet enim Bud. hunc l. subjungat Euripidis loco, alium tamen esse usum hic verbi φθονεῖν, quam illic nominis φθόνος, sciendum est. Ac profecto convenire videtur hic l. cum illo Isocratis, quem paulo superius protuli, vel in eo quod ut hic ἐφθόνησε et ἔδωκε opponuntur, ita illic ἐφθόνησε et μετέδωκε. Huc certe pertinent et isti loci, potius quam ad alteram Invidendi signif. Xenoph. Cyrop. 8, p. 132 meæ edit. [c. 4, 16] : Πολλά γέ μοι ἐστὶ τοιαῦτα συγγεγραμμένα, ὧν ἐγώ σοι οὐ φθονήσω, ἢν κτλ. Plato Hipparch. [p. 228, C] : Οὐκ οἰόμενος δεῖν οὐδενὶ φιλοσοφίας φθονεῖν. Sed et cum accus. [rei, Soph. OEd. T. 310 : Φθονήσας μήτ' ἀπ' οἰωνῶν φάτιν μήτ' εἴ τιν' ἄλλην μαντικῆς ἔχεις ὁδόν·] ap. Polyb. [6, 58, 5], de captivis ad Cannas : Παρεκαλοῦντο μὴ φθονῆσαι τοῖς ἑαλωκόσι τὴν σωτηρίαν, Ne concedere gravarentur. Vult autem Bud. in illo itidem Xenoph. loco quem antea protuli, τοῦτο ἐφθόνησα esse Hoc ei animo libenti non concessi, Hoc ægre tuli, Hoc ei succensui. Sed non video quid obstet quominus suam potius, i. e. primam et propriam signif. ibi habeat istud verbum, ut perinde sit ac si ita dixisset, Τοῦτο ἐφθόνησα τὸ ποιεῖν, ... ὡς ἐμοὶ ἐδόκει. Latinum certe Invideo hanc potius construct. habet, ut ap. Virg., Liber pampineas invidit collibus umbras. Idem, Ascanione pater Romanas invidet arces? Et alibi, Invidet imperium mihi. Sed Horatius utramque construct. ei dedit; dixit enim non solum, Invidet usum Lignorum et pecoris tibi calo argutus et horti; sed etiam, Neque illi Sepositi ciceris neque longæ invidit arenæ. Pro Invidere tamen significante Denegare per invidiam, s. invidia motum, aut certe generaliter Denegare, non ponitur in illo priore loco, sicut in hoc posteriore. Affert vero Bud. ex Virg. simile loquendi genus, cui adhibetur nomen Invidia. Hunc enim ejus locum postquam protulit, Si te Carthaginis arces Phœnissam Libycæque aspectus detinet urbis, Quæ tandem Ausonia Teucros considere terra Invidia est? subjungit significare, Cur negas Teucris? Cur vetas Teucros? Quid est quod non sinis Teucros Italiam petere? διὰ τί φθονεῖς; Quam interpret, longe præfero ei quam afferam in Φθόνος : cui etiam hoc addo, mihi videri hoc perinde esse ac si dictum foret, Quæ tandem est ista invidia? denegare Teucris ut, etc. Sed ut ad φθονῶ revertar, sciendum est ei subjungi interdum non nomen, sed verbum infinitivi modi, et quidem in hac quoque Denegandi signif. [Hom. Od. Α, 381 : Οὐκ ἂν ἔγωγε ... φθονέοιμι ... ἀγορεῦσαι· Τ, 348 : Τήνδε δ' ἂν οὐ φθονέοιμι ποδῶν ἄψασθαι ἐμεῖο. Pind. Isthm. 5, 30 : Μὴ φθόνει ... κιρνάμεν. Æsch. Sept. 236 : Οὗτοι φθονῶ σοι δαιμόνων τιμᾶν γένος.] Eur. Med. [63] : Τί δ' ἐστὶν, ὦ γεραιέ; μὴ φθόνει φράσαι, Ne invideas dicere. Sic autem locutum esse Plat. quoque [Gorg. p. 489, A : Μὴ φθόνει μοι ἀποκρίνασθαι τοῦτο· Rep. 1, p. 338, A : Μὴ φθονήσῃς καὶ Γλαύκωνα τόνδε διδάξαι], et Xenoph., nec non Lucianum, disces ex Bud. Comm. p. 1063. Perperam autem affertur hic Plauti l. in Bacchid. : Nullus est qui non invideat rem secundam obtingere, tanquam similem usum, sicut et similem constr., in eo habeat verbum Latinum, quum contra hic verbum Invideat primam et propriam signif. obtineat, nec ullo modo queat accipi pro Gravetur : contra vero quum dicit Eur., Μὴ φθόνει φράσαι, reddi possit μὴ φθόνει, Ne graveris, Ne tibi grave sit, perinde commode atque in locis de quibus dictum fuit; aut etiam Ne denega, etc. [Cum accus. et infinitivo Hom. Od. Α, 346 : Τί τ' ἄρα φθονέεις ἐρίηρον ἀοιδὸν τέρπειν; Σ, 16 : Οὔτε τινὰ φθονέω δόμεναι καὶ πόλλ' ἀνελόντα. Herodot. 8, 109 : Ἐφθόνησαν οἱ θεοὶ ἄνδρα ἕνα ... Ἀσίης ... βασιλεῦσαι. Soph. Ant. 553 : Οὐ φθονῶ σ' ὑπεκφυγεῖν. || Cum participio constructi unum exstat exemplum Æsch. Sept. 480 : Κόμπαζ' ἐπ' ἄλλῳ, μηδέ μοι φθόνει λέγων, ubi non λέγειν cum Elmsleio, sed λόγων potius scribendum videtur, ut in Prometh. 783 dixit μηδ' ἀτιμάσῃς λόγου. Et sic Valckenar. in annot. Ms. G. D.] Pass. Φθονέομαι, Invideor (quo usus est Horatius), Invidia laboro, flagro, Invidiosus sum. [Soph. fr. 194 : Τοῖς φθονουμένοις. Eur. El. 30 : Παίδων ἔδεισε μὴ φθονηθείη φόνῳ.] Xenoph. Cyrop. 8, [2, 19] : Φθονεῖσθαί τε δι' αὐτοὺς καὶ μισεῖσθαι. Et, Φιλοσοφίας [ἐπικήρως διακειμένης καὶ] φθονουμένης, Isocr. Busir. [p. 230, E.] Particip. Φθονηθείς, Qui invidia laboravit s. flagravit. [Xenoph. Mem. 4, 2, 33 : Φθονηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως ἀπώλετο. Polyb. 13, 2, 5 : Παρ' αὐτοῖς τοῖς διδοῦσι φθονηθείς. Plutarch. Mor. p. 772, B : Εἰ καὶ τοῦ γάμοι ἐφθονήθη ὑπὸ δαιμονίου τινός.]

[Φθόνησις, εως, ἡ, Invidia. Soph. Tr. 1212 : Φορᾶς γέ τοι φθ. οὐ γενήσεται. Schol. Luc. Bis accus. c. 21.]

[Φθονητέον, Invidendum. Apollon. ap. Stob. Flor. 38, 58. Boiss.]

[Φθονητικὸς, ἡ, όν. Plut. Mor. p. 682, D : Τὴν φθ. ἕξιν, Invidendi habitum. Ibid. adverb. est Φθονητικῶς.]

[Φθονητὸς, ἡ, ὸν, Invidendus, Clem. Al. Strom. 7, 2, 7. Hase.]

[Φθονοκτονία vitiose pro φονοκτονία, quod v.]

Φθόνος, ὁ, Invidia, Invidentia. Cic. φθόνον maluit interpretari Invidentiam quam Invidiam, quum hanc definitionem, Φθόνος, λύπη ἐπ' ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς (quæ refertur et a Plutarcho [et Diog. L. 7, 111, Joann. Damasc. Orthod. fidei 2, 14, p. 128, al.]), ita reddidit [Tusc. 4, 8] : Invidentia est ægritudo suscepta propter alterius res secundas : ut videbis p. 60 mei Cic. Lex. [Xenoph. Mem. 3, 9, 8 : Φθόνον δὲ σκοπῶν, ὅ τι εἴη, λύπην μέν τινα ἐξεύρισκεν αὐτὸν ὄντα, οὔτε μέντοι τὴν ἐπὶ φίλων ἀτυχίαις οὔτε τὴν ἐπ' ἐχθρῶν εὐτυχίαις γιγνομένην, ἀλλὰ μόνους ἔφη φθονεῖν τοὺς ἐπὶ ταῖς τῶν φίλων εὐπραξίαις ἀνιωμένους. Definitt. Plat. p. 416 : Φθόνος λύπη ἐπὶ φίλων ἀγαθοῖς. Ζῆλος et φθόνος quomodo differant docet Ammon. p. 64. Poetarum aliorumque scriptorum dicta plurima collegit Stob. Flor. c. 38, Περὶ φθόνου inscripto.] Idem, ut videbis ibid. p. 14, hæc Platonici Timæi [p. 29, E] verba, Ἀγαθῷ δὲ οὐδεὶς περὶ οὐδενὸς οὐδέποτε ἐγγίνεται φθόνος, ita vertit, Probus autem invidet nemini. [Hesych. : Φθόνος, πάθος ἐπὶ τῇ τοῦ πέλας εὐπραγίᾳ. (Similiter Phot. et Etym. M. p. 793, 15.) OEcumenius In cap. 1 Ep. ad Rom. p. 255 : Φθ. ἐστὶν ἡ ἐπὶ τοῖς τῶν πλησίον καλοῖς βασκανία. Eadem habet Suidas, apud quem etiam hæc definitio legitur : Πάθος λύπης ἐπὶ τῇ τῶν πέλας εὐπραγίᾳ τῶν ἐπιεικῶν τινός. (Sic fere Alex. Aphrod. In Aristot. Top. 2, p. 76.) Basil. M. Orat. de invidia p. 445 : Λύπη ἐστὶ τῆς τοῦ πλησίον εὐπραγίας. Hinc Socrates H. Eccl. 1, 22, p. 184 : Φθόνος τοῖς ἀγαθοῖς ἐφεδρεύειν φιλεῖ· et Isidor. Pelus. Epist. 3, 356, p. 397 : Φθόνος ταῖς εὐπραγίαις ἀντιστρατεύεσθαι πέφυκεν. Hæc Suicer., additis Patrum de invidia dictis plurimis, inter quæ hoc est Basilii M. l. c. p. 445 : Φθόνου πάθος οὐδὲν ὀλεθριώτερον ψυχαῖς ἀνθρώπων ἐμφύεται, ὃς ἐλάχιστα λυπῶν τοὺς ἔξωθεν πρῶτον κακὸν καὶ οἰκεῖόν ἐστι τῷ κεκτημένῳ· ὥσπερ γὰρ ὁ ἰὸς τὸν σίδηρον, οὕτως ὁ φθόνος τὴν ἔχουσαν αὐτὸν ψυχὴν ἀναλίσκει κτλ. Cui sententiæ similis est quam ex scriptore non nominato excerpsit Suidas : Φθόνος νόσημα ψυχῆς ἀνθρωπικὸν καὶ ἐσθίον ψυχὴν ἣν ἂν καταλάβῃ, ὥσπερ ἰὸς τὸν σίδηρον· ubi Bernhard. : « Locum de invidia suis telis semet ipsam conficiente (ὁ φθόνος αὐτὸς ἑαυτὸν ἑοῖς βελέεσσι δαμάζει Anth. Pal. 10, 111) splendide ornatum præbet Suidas s. v. Παλαμήδης, item Carcinus ap. Stob. Flor. 38, 18. » Aristid. vol. 1, p. 506 : Ἔσχατον τῶν ἀνθρωπίνων ἁμαρτημάτων ὁ φθόνος, οὐκ ἔχων παραίτησιν. In φθόνος et φόνος ludit poeta recens apud Suidam : Τὸ δευτερεῦον τοῦ φθόνου γράμμα ξέσας | εὕροις ἐν αὐτῷ τὸν φόνον γεγραμμένον· ut ab φθόνῳ τὸν πρῶτον φόνον repetit Joann. Chrys. Homil. 11 in Matth. p. 269. Φθόνου nomen a φόνος absurde derivatur in Etym. M. p. 793, 16 : Ὦρος, παρὰ τὸ φθάνειν· οἱ δέ, παρὰ τὸ φόνων παραίτιον εἶναι πολλάκις· εἴ γε βάσκανος, παρὰ τὸ φάεσι καίνειν· ἐγὼ δὲ οἶμαι, παρὰ τὸ φόνος, φθόνος. Nec multo prudentius HSt. in MS. Vindob. : « Φθόνος forte παρὰ τὴν φθόην, quia Invidus alterius rebus macrescit opimis. » Non legitur apud Homerum et Hesiodum, licet sæpius utentes verbo φθονεῖν, frequens vero est apud alios scriptores quosvis. Herodot. 9, 71 : Ταῦτα μὲν καὶ φθόνῳ ἂν εἴποιεν. Pind. Ol. 8, 73 : Μὴ βαλέτω με λίθῳ φθόνος. De invidia deorum (nam τὸ θεῖον πᾶν ἐστι φθονερὸν, de qua sententia v. s. v. Φθονερός) Isthm. 7, 55 : Ὁ δ' ἀθανάτων μὴ θρασσέτω φθόνος· et sæpius apud Tragicos, ut Æsch. Pers. 362 : Οὐ ξυνεὶς ... τὸν θεῶν φθόνον· Ag. 947 : Θεῶν μή τις πρόσωθεν ὄμματος βάλῃ φθόνος. Soph. El. 1466 : Ὦ Ζεῦ, δέδορκα φάσμ' ἄνευ φθόνου μὲν οὐ πεπτωκός· Phil. 776 : Τὸν φθόνον δὲ πρόσκυσον μή σοι γενέσθαι πολύπον' αὐτά (τὰ τόξα). Eur. Or. 972 : Φθόνος νιν εἷλε θεόθεν. In contrariam sententiam Plato Phædr. p. 247, A : Φθόνος γὰρ ἔξω θείου χοροῦ ἵσταται· quod dictum sæpius usurparunt Plutarchus et Philo Judæus, respicitque Lucian. Prometh. c. 18 : Καίτοι θεούς γε ὄντας ἀγαθοὺς χρὴ εἶναι ... καὶ ἔξω φθόνου παντὸς ἑστάναι.] Sciendum est autem, φθόνον ἔχειν non solum poni pro Invidere [ut ap. Æsch. Prom. 859 : Φθόνον δὲ σωμάτων ἕξει θέος], sed et pro Invideri. Nam ut affertur ex Aristide, Οὐκ εἰκὸς φθόνον ἔχειν τῇ πόλει, Invidiam habere civitati; sic etiam legi sciendum est ap. Isocr. [p. 95, E] : Τὰ μὲν γὰρ τοιαῦτα τῶν ἔργων φθόνον ἔχει καὶ δυσμένειαν καὶ πολλὰς βλασφημίας, Invidetur illis, Invidiæ sunt obnoxia. [Cum verbo ἀλφάνειν Eur. Med. 292 : Φθόνον πρὸς ἀστῶν ἀλφάνουσι δυσμενῆ.] Invenitur autem et χρῆσθαι φθόνῳ dictum [a Plat. Phædr. p. 253, B] de eo cui invidetur. [Soph. OEd. T. 302 : Ὦ πλοῦτε καὶ τυραννὶ ... ὅσος παρ' ὑμῖν ὁ φθόνος φυλάσσεται, i. e. Quantæ invidiæ expositi estis. Id. Aj. 157 : Πρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἕρπει· ut Eurip. ap. Stob. Flor. 38, 13 : Ἐς τἀπίσημα δ' ὁ φθόνος πηδᾶν φιλεῖ.] At pro Conflare invidiam s. concitare, legitur συνάγειν φθόνον ap. Dem. [p. 524, 2.] Affertur vero et φθόνον κινεῖν pro eadem signif. ex Hermog. [Φθόνῳ βάλλειν τινὰ Eurip. El. 902.] At τὸν φθόνον παραιτεῖσθαι, est, ut inquit Bud., quum dicitur Absit invidia verbo. [Τὸν φθόνον προσκύσαι Soph. l. supra citato. Æsch. Ag. 904 : Φθόνος δ' ἀπέστω.] Aristides p. 220 : Εἰ δεῖ παραιτησάμενον τὸν φθόνον εἰπεῖν. Frequens est porro φθόνος οὐδείς, s. οὐδεὶς φθόνος, subaudito verbo ἐστὶ, vel ἔσται, pro οὐ φθονήσω, Non invidebo tibi quod postulas, Non tibi negabo quod postulas, Bud. Possumus autem non minus commode uti composito Denegabo. [Æsch. Prom. 628 : Φθόνος μὲν οὐδείς, σὰς δ' ὀκνῶ θρᾴξαι φρένας. Plato Rep. 5, p. 476, E : Εἴ τι οἶδεν, οὐδεὶς αὐτῷ φθόνος, ἀλλ' ἄσμενοι ἂν ἴδοιμεν εἰδότα τι.] Subjungitque ex Juliano Augusto, in Ep. ad Georg. [p. 377, D] : Εἰ δή τι καὶ παρ' ἡμῶν τοῦ κατά σε φιλικοῦ δέῃ, φθόνος οὐδείς, ubi φθόνος οὐδεὶς sonare dicit, Libens id præstabo. Et ex Luciano [Vitt. auct. c. 21] : Πρὸς τῆς φιλοσοφίας μὴ φθονήσῃς κἂν τοῦτο εἰπεῖν. Respondetur autem, Ἀλλ' οὐδεὶς φθόνος, pro Ego vero libens id dicam. Sic ex Plat. Timæo [p. 23, D] : Φθόνος οὐδεὶς, ὦ Σάλων· ἀλλὰ σοῦ τε ἕνεκα ἐρῶ καὶ τῆς πόλεως ὑμῶν. Subauditur autem et infin. in hujusmodi locis, quem alioqui nonnulli loci adjunctum habent, ut hic Philonis, Φθόνος οὐδεὶς ἀναδιδάσκειν· ubi vertit Idem, Docere non gravabimur. [Plato Leg. 2, p. 664, A : Οὐδεὶς φθ. ἀμφισβητῆσαι τῷ λόγῳ.] Sed alicubi hoc genus interpretationis a Bud. traditum non admittunt hæc verba, ut ap. Demetr. Phal. (aut eum quicunque est auctor libelli qui huic ascribitur), Δῆλον ὡς τοῖς γε εἰς Ἅιδου κατελθεῖν βουλομένοις οὐδεὶς φθόνος. Hic enim φθόνος suam Invidiæ signif. retinet; potestque subaudiri etiam τούτου cum φθόνος, ut sit, οὐδεὶς φθόνος τούτου, sc. τοῦ κατελθεῖν. [Æsch. Ag. 263 : Κλύοιμ' ἂν εὔφρων· οὐδὲ σιγώσῃ φθόνος.] Sic ap. Greg. Naz. cum gen. : Φθόνος οὐδεὶς ἀναβάσεως, ubi retinetur itidem signif. propria nominis φθόνος, ideoque recte hic l. ita redditur : Ad altiora contendentibus non invidendum.

‖ Φθόνος, Reprehensio, μέμψις, ut exp. cum alii tum schol. Aristoph. [Pl. 87, in additamento ed. Juntinæ], et Eustath. [p. 1422, 14; 1867, 32] in isto Eur. Hec. loco [288] : Ἀποκτείνειν φθόνος γυναῖκας, ubi φθόνος ἐστὶ (subauditur enim verbum illud ἐστὶ), exp. etiam, eodem quidem sensu, sed paulo commodius, μέμψεως ἄξιόν ἐστι, item ἐπιλήψιμόν ἐστι : Latine Invidiosum est. Affertur vero et Invidia est, ex Virg., tanquam eodem dictum modo, Quæ tandem Ausonia Teucros considere terra Invidia est? Sed et aliter hic posse, s. potius debere, intelligi, manifestum est, ut docui et in Φθονῶ. Φθόνοι plur. ex Plat. Leg. [3, p. 679, C : Ζῆλοί τε ... καὶ φθόνοι οὐκ ἐγγίγνονται· 9, p. 870, C : Φθόνους ἐντίκτοντα· et] ἄνευ φθόνων [ib. 7, p. 801, E; Ep. 7, p. 344, B.]

Φθορὰ, ἡ, Corruptio, item Interitus, Internecio, Strages, Perditio. [Per ὄλεθρος exp. Hesych. Ἡ εἰς τὸ μὴ ὂν μεταβολὴ definit Aristot. Phys. 5, 4. Γένεσις et φθορὰ opposita ap. Plat. Phædon. p. 95, E, Phileb. p. 55, A. Περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς agit Aristoteles libris duobus p. 314—338 ed. Bekk. Dicitur autem φθορὰ de omni exitii genere. Herodot. 2, 161 : Ἀποπέμψαι ἐς φαινόμενον κακὸν, ἵνα δὴ σφέων φθορὴ γένηται· 7, 18 : Ἕλληνας ... φθορή τις καταλαμβάνει θεήλατος. Æsch. Ag. 814 : Κλύοντες ἀνδροκμῆτας Ἰλίου φθοράς. Soph. OEd. C. 368 : Λόγῳ σκοποῦσα τὴν πάλαι γένους φθοράν· Ant. 1224 : Εὐνῆς (Antigonæ apud inferos versantis) ἀποιμώζοντα τῆς κάτω φθοράν. Eur. ap. Stob. Flor. 93, 17 : Ὦ πλοῦτε ... πόνοι δὲ κἀν σοὶ καὶ φθοραὶ πολλαὶ βίου.] Interdum Labes, Lues. Thuc. 2, [47] : Οὐ μέντοι τοσοῦτός γε λοιμὸς οὐδὲ φθορὰ οὕτως ἀνθρώπων

οὐδαμοῦ ἐμνημονεύετο γενέσθαι, Interitus nominum. At in VV. LL. φθορὰ ἀνθρώπων ex Eod. [7, 27] affertur pro Amissione hominum. Ibid. φθορὰ [νόσων ἢ] πολέμων ex Platone Leg. [5, p. 741, E], Lues bellorum. Sed hic alius fuerit usus genitivi quam in illo Thuc. loco, sc. ἡ ἀπὸ πολέμων, i. e. quam πόλεμοι afferunt. Ibid. ἡ ἀπὸ τῶν ζώων φθορὰ, sine auctoris nomine, pro Injuria animalium. Plutarch. γένεσιν et φθορὰν inter se opposuit, scribens, Adv. Col. [p. 1112, A], Οὕτω γένεσίν τινὰ καὶ φθορὰν καλοῦσιν οἱ πολλοὶ ἐπὶ τοῖς συνισταμένοις καὶ διαλυομένοις. Ibid. : Οἱ μίξει [μίξεις] τὰς γενέσεις τιθέμενοι, τὰς δὲ φθορὰς διαλύσει [διαλύσεις]. In VV. LL. ex Galeno Ad Glauc. : Τοῦτο φθορὰ γίνεται, pro Dissipatur, Extinguitur. Ibid. εἰς φθορὰν pro In malam rem : sicut sc. dictum est φθείρου accipi pro Abi in malam rem. Et in plur. φθοραὶ γυναικῶν Bud. ex Plutarcho [Mor. p. 712, C : Φθοραὶ παρθένων], Stupra. [Φθορὰ γυναικὸς idem V. Crassi c. 1. Æschines p. 2, 36 : Ἔνοχος ἔστω τῷ περὶ τῆς τῶν ἐλευθέρων φθορᾶς νόμῳ.] Quidam interpr. Corruptelæ. Et sing. φθορὰ, Corruptela, Vitium : ea signif. qua dicitur Vitium oblatum virgini. Sed Corruptela latius patere videri potest, sicut et ap. Propert. legimus Juvenis corruptor, et apud Eundem, Illa puellarum ingenuos corrupit ocellos. Non ignoro alioqui Corruptam virginem esse Ovidio simplicius quæ vitiata est. [|| Φθορὰ idem quod ἀποφθορὰ significat, nempe Abortionem, Abortum, imperfecti fœtus ejectionem, ut scribit Galen. initio Comm. in Hipp. Epid. lib. 6. Verum ἀποφθορᾶς dictione sæpius utitur Hippocr. Foes.] Hujus autem pluralem φθορὰς, VV. LL. annotant significare pictoribus et Miscellas permixtionesque colorum, teste Plutarcho. [*Colorum temperationem* recte φθορὰν reddit Xylander ap. Plutarch. Mor. p. 346, A, quam significationem nominis aliquoties notavit et usurpavit Plutarchus, v. c. Mor. p. 393, C : Τὰ μιγνύμενα τῶν χρωμάτων οἱ βαφεῖς φθείρεσθαι, καὶ φθορὰν τὴν μίξιν ὀνομάζουσιν· 395, D; 436, B; 725, C : Τὰς μίξεις τῶν χρωμάτων οἱ ζωγράφοι φθορὰς ὀνομάζουσι. Porphyr. De abstin. 4, 20. Kuster. ad schol. Aristoph. Pl. 530. Wyttenb. ad Plutarch. vol. 7, p. 139. Dixerat de hac signif. Gataker. ad Antonin. p. 189, eodemque sensu φθείρειν et συμφθείρειν dicuntur, quæ v.]

[Φθοραῖος, ὁ, Perniciosus. Basil. M. t. 1, p. 776, D, φθ. τισὶν ἐπαφαῖς. Hase.]

Φθορεὺς, έως, ὁ, Corruptor [Arcesilaum ab Stoicis φθορέα τῶν νέων dictum memorat Diog. L. 4, 40] : peculiarius, Stuprator, Vitiator, ut φθορεὺς παρθένων, Vitiator, Bud. ex Pand. [Recte Mœris p. 390 : Φθορέα καὶ ἐφθαρμένην οὐδεὶς τῶν παλαιῶν, ἀλλὰ τὸν βιασάμενον καὶ βεβιασμένην. Φθορεὺς δὲ καὶ ἐφθαρμένη Ἕλληνες. Plutarch. Mor. p. 18, C : Σίσυφος ὁ φθορεύς. Ps-Plut. De fluv. p. 1164 : Κατ' οὐδένα τρόπον (αἱ παρθένοι) τοὺς φθορέας φοβοῦνται. Clem. Al. p. 14 : Πατὴρ καὶ φθ. κόρης ὁ Ζεύς. Manetho 3, 195 : Φθορέας λέκτρων. Agath. Anth. Pal. 5, 302 : Ποινὰς τὰς περὶ τῶν φθορέων. Sophocli fragm. 155 : Ὡς ὁ Σίσυφος πολὺς ἔνδηλος ἐν σοὶ πανταχοῦ μητρὸς πατὴρ, male intulit Brunckius πατὴρ in φθορεὺς mutato. Recte nuper correctum πάντα χὠ μητρὸς πατήρ. De adultero Philo vol. 1, p. 372 ed. Pfeif., ab Schleusn. cit. G. D. Id. Philo vol. 2, p. 311, 23, προικιζέτω τὴν παῖδ' ὁ φθ. ἄλλῳ· vol. 1, p. 131, 13, ὁ μὲν νόμιμος, ὁ δὲ φθ.· 412, 15, φθ. ἀγαθῶν· unde fort. Euseb. Dem. ev. p. 399, C, τῶν ἀγ. φθ. Phot. Bibl. p. 480, 29, ὁ ἐμὸς φθ. Hase.]

[Φθορία, ἡ, Dissolutio. Hero Spir. p. 147, 45 : Τὰ μὲν γὰρ λεπτότερα τῆς φθ. εἰς τὸν ἀνωτάτω χωρεῖ τόπον. Hase.]

[Φθορικὸς, ἡ, ὸν, Perniciosus. Horapollo 2, 79 : Ἄνθρωπον προβάτων καὶ αἰγῶν φθορικόν. Nam sic Bast. Ep. crit. p. 83 ex cod. Vatic. 871 correxit vitiosum φθορόοικον.] Φθοροοικὸς in VV. LL. sine auctoris nomine, Domestica pernicies. Vide Οἰκοφθόρος. [Hoc quoque, ut vel accentus ostendit, vitiose pro Φθορικός.]

[Φθοριμαῖος, αία, αῖον.] Est et aliud adject. Φθοριμαῖος in VV. LL., quod interpr. Corruptus. [Epiphan. vol. 1, p. 83, D : Φθοριμαίοις σώμασι πλησιάσαι· 278, D : Φθοριμαίων γνῶσιν ἔχουσι. Φθ. λόγοι Euseb. H. E. 4, 22, p. 183; ψευδοδοξία ib. c. 28, p. 192. G. D. Theod. Mopsuest. In Epist. ad Rom. p. 73, 17 Fritzsch., φθοριμαίοις πράγμασιν. Hase.]

[Φθόριμος, ὁ, ἡ, Perniciosus. Manetho 2, 346 : Φθ. ὑγρῶν. || Interiens. Stob. Ecl. phys. p. 980 : Τὸ φθ. τῶν σωμάτων. Schneid. Justin. Mart. t. 3, part. 2, p. 336, B Ott., τῶν φθ. πραγμάτων. Hase.]

Φθόριος, ὁ, ἡ, Corruptivus, Corrumpendi vim habens s. Perdendi et extinguendi. Diosc. 5, [77] : Φθόριος ἐμβρύων οἶνος, Vinum quod fœtus enecat, Vinum abortivum. Plin. [N. H. 14, 16, 19], de scammonite vino : Hoc vinum φθόριον vocant, quoniam abortus facit. Et φθόρια φάρμακα (quæ potius φθόρια sine adjectione), Medicamenta abortus efficientia, quæ et ἐκβόλια, Bud. ex Plutarcho [Mor. p. 134, F]. Generalius autem Gorr. Medicamenta quæ valent ad abigendos ex utero fœtus s. vivos s. mortuos. Legitur et ap. Diosc. [2, 193 med. : Μίγνυται δὲ καὶ (cyclamen) εἰς τὰ φθ. Galen. vol. 19, p. 456, 8, πεσσὸς φθ. Hase. Clem. Al. p. 227. Suidas : Ἀμβλωθρίδιον· φθόριον φάρμακον. Concilii Ancyr. can. 21 : Γυναικῶν σπουδαζουσῶν τὰ φθόρια ποιεῖν.]

[Φθοροεργὸς, ὁ, ἡ, i. q. φθοροποιός. Damasc. ap. Phot. Bibl. p. 348, 36 : Δαίμονας ἐκπέμπειν φθοροεργούς. Φθορεργάτης ap. Theodor. Stud. p. 499, B.]

[Φθορόοικος vitiose pro φθορικὸς, quod v.]

[Φθοροποιέω, Corrumpi facio, Corrumpo. Dioscor. Præf. p. 7. Λοιμεύεται per φθοροποιεῖ exp. Suidas.]

Φθοροποιὸς, ὁ, ἡ, Corruptionem efficiens s. Interitum aut Perniciem, Perniciosus, Pestifer, Exitialis : φθ. φάρμακα, quæ etiam φθαρτικὰ, item δηλητήρια. At in VV. LL. ex Polluce [5, 132] φάρμακον φθοροποιὸν καὶ διαφθαρτικὸν, Abortivum pharmacum, Abortus faciens. Vide Φθόριος. [Plutarch. Mor. p. 911, A.] Ib. ex Philone De mundo φθοροποιὸς pro Tabifico. [Suid. s. v. Δύναμις : Ὅτι Φίλων ἔφη δύο δυνάμεις εἰς πᾶσαν ψυχὴν συνέρχεσθαι, σωτήριόν τε καὶ φθ. Steph. Byz. s. v. Θιβαΐς : Ἔθνος βασκαντικὸν καὶ φθ. Pollux 5, 110 : Χωρίον φθ. Voc. frequens apud scriptores ecclesiasticos. « Clem. Alex. p. 141. Cyrill. Alex. p. 23. Dionys. Areop. p. 89, 90, 101, 116, 141. Athanas. vol. 2, p. 304. Andr. Cret. p. 168. Euseb. H. E. p. 384. Method. p. 407, 419. » Kall. Philo vol. 2, p. 457, 14, ἀὴρ φθ. 96, 30, φθ. δύναμις· vol. 1, p. 102, 10, ζῷον· 471, 14, κακία· 301, 47, καρποί· vol. 2, p. 92, 10, οὐσία· vol. 1, p. 185, 1, πάθος· vol. 2, p. 99, 44, πλῆθος locustarum; vol. 1, p. 282, 4, πῦρ. Galen. vol. 14, p. 145, 8; 233, 12; 237, 17; 247, 10, multisque aliis ll. Id. ib. p. 152, 7, πᾶσαν φθ. ὕλην. Jo. Damasc. t. 2, p. 855, A, φθ. ἐπίνοια. OEcumen. In Apocal. p. 266, 21 Cramer., φθ. δαίμονας· 270, 25, πάθη. Tzetz. Alleg. Il. Σ, 734 Boiss. : Φθ. καὶ βλάπτοντες ὁ Κρόνος δὲ καὶ Ἄρης. Novella Leonis Chaz. Imp. ap. Zachar. Hist. juris græco-rom. p. 109, 1, φθ. καὶ λοιμῶδες νόσημα. Pap. Ægypt. ap. Reuvens *Lettres à M. Letronne* 1, p. 39, θεὸν φθ. καὶ ἐρημοποιόν. Hase. In φθειροποιὸς corruptum ap. Basil. M. vol. 3, p. 602 extr.]

Φθόρος [De accentu v. Arcad. p. 68, 20], ὁ, sicut et φθορὰ, Internecio. [Theognis 833 : Πάντα τάδ' ἐν κοράκεσσι καὶ ἐν φθόρῳ, ut ex cod. optimo correctum pro φθορᾷ.] Strages. Thuc. 2, [52] : Ὁ φθόρος ἐγίγνετο οὐδενὶ κόσμῳ, ἀλλὰ καὶ νεκροὶ ἐπ' ἀλλήλοις ἀποθνήσκοντες ἔκειντο. Plutarch. Dione [c. 44] : Φθόρος δὲ πάντων πολύς. In VV. LL. affertur pro Pernicie, Corruptione, Jactura, Morte, ex Plutarch. Cam. [et V. Marcelli c. 15 et 16], et Aristot. Probl. [4, 27. Plato Euthyd. p. 285, B : Φθ. τινὰ καὶ ὄλεθρον. Polyb. 3, 51, 3 : Πολὺς ἐγίγνετο φθόρος τῶν Καρχηδονίων. Procop. Anecd. c. 13 : Πολὺς φθόρος ἐγίνετο τῶν σωμάτων. Ἐς φθόρον in formulis imprecandi, ap. Æschyl. Ag. 1267 : Ἴτ' ἐς φθόρον πεσόντ', ἐγὼ δ' ἅμ' ἕψομαι· Sept. 252 : Οὐκ ἐς φθόρον σιγῶσ' ἀνασχήσει τάδε; Epicharm. ap. Athen. 2, p. 63, D : Ἄπαγ' ἐς τὸν φθόρον, Apage in malam rem. Quocum οὐκ εἰς ὄλεθρον; ap. Soph. OEd. T. 1156, comparavit Bergl. ad Alciphr. p. 63. Callim. H. Apoll. 113 : Ὁ δὲ Μῶμος, ἵν' ὁ φθόρος, ἔνθα νέοιτο.] Additurque, hoc nomine φθόρος interdum significari Hominem vilem, futilem, fragilem, perniciosum [Pollux 5, 162], ap. Aristoph. [Eq. 1151 : Σύ γ', ὦ φθόρε (ἄπαγ' ἐς μακαρίαν)] et Demosth. [p. 173, 16] : Φθόρους ἀνθρώπους. [De muliere Aristoph. Thesm. 535 : Ταύτην

ἐῶσαι τὴν φθόρον τοιαῦτα περιυβρίζειν.] Sed φθόρος de homine dictum, non videtur de Vili simpliciter s. Futili (omitto tertiam expos. ut magis etiam alienam), posse accipi, sed tantum de Pernicioso : qui itidem substantivo nomine Pernicies a Latinis vocatur, item Pestis. Et a Græcis quoque nomine alio, ὄλεθρος, item λοιμός. [Φθόρος ἀργυρίῳ homo prodigus dicitur ap. Theocr. 15, 18.] Eadem VV. LL. in nomine φθάρμα habent hunc Josephi l. : Δοῦλοι καὶ σύγκλυδες, καὶ νόθα τοῦ ἔθνους φθάρματα, et exp. Gentis Judaicæ fæces et vappa, Homines corruptissimis moribus, ut Octavius ap. Suet. suos liberos vomicas et carcinomata vocat, et veluti abortiones, s. abortivos fœtus. Quam posteriorem expos. sequendo, haberet φθόρος similem usum ei quem habet φθόριος. [Greg. Nyss. t. 1, p. 728, A. Euseb. V. Const. 3, 63. Joseph. B. J. 1, 26, 2, Ἀντιπάτρῳ τῷ φθ. Basil. t. 2, p. 795, A, φθόρον ἄνθρωπον. Chrysost. De educ. lib. p. 37, 22 Combef., φθ. ἀνθρώπους. Hase.]

[Φθορώδης, ὁ, ἡ, Perniciosus. Herodian. 1, 12, 5 : Τὸ φθορῶδες τοῦ ἀέρος· ubi alii φθινῶδες.]

[Φθόσις, φθίσις, Hesych. Scriptura vitiosa alludens ad φθόη, quod per φθίσις explicant grammatici.]

Φθύζω, Susurrum edo, sicut et ἐπιφθύζω. Exp. et Spuo. [V. Ἐπιφθύζω.]

[Φῖ, Phi, litera. V. Φ, supra p. 567.]

Φι, et Φιν, apud poetas syllabica adjectio cum dat., ut δεξιτερῇφι χειρὶ ap. Hom. pro δεξιτερῇ. Sic ἑτέρῃφι pro ἑτέρῃ ap. Hesiod. Et cum dat. participii, ut ἅμ' ἠοῖ φαινομένῃφι ap. Hom. Sed affertur etiam ἐννῃφι ex Hesiodo [ap. Athen. 3, p. 100, B] pro accus. ἔννην, ubi dicit, Ἐς τ' αὔριον ἔς τ' ἐννῃφι. Existimatur autem Ionica esse hæc adjectio. [Etym. M. p. 799, 51, ubi de dativo φρήτρῃφι agitur : Δεῖ δὲ γινώσκειν ὅτι ταῦτα ἔχει τὸ ι προσγεγραμμένον· τινὲς δὲ βούλονται γράφειν αὐτὰ χωρὶς τοῦ ι, λέγοντες ὅτι αἱ ἐπεκτεινόμεναι πτώσεις διὰ τῆς φι συλλαβῆς, εἰ μὲν ἔχουσιν ἓν φωνῆεν κατὰ τὴν λήγουσαν, φυλάττουσιν αὐτό· εἰ δὲ δύο, ἀποβάλλουσι τὸ ἕν· ἕτεροι δὲ συνηγοροῦσι τῇ παραδόσει· ἡ γὰρ παράδοσις τὰς τοιαύτας δοτικὰς σὺν τῷ ι οἶδε γράφειν. Λέγουσι γὰρ ὅτι αἱ διὰ τοῦ φι ἐπεκτάσεις, προσερχόμεναι ταῖς πτώσεσιν, εἰ μὲν φυλάσσουσι τὴν αὐτὴν φωνὴν, καὶ τὴν αὐτὴν γραφὴν φυλάσσουσιν· εἰ δὲ μὴ φυλάττουσι τὴν αὐτὴν φωνὴν, οὐδὲ τὴν αὐτὴν γραφὴν φυλάττουσι. Δεῖ δὲ γινώσκειν ὅτι αἱ διὰ τοῦ φι ἐπεκτάσεις κατὰ πᾶσαν πτῶσιν γίγνονται· ἐν τῇ εὐθείᾳ ἑτέρη, οἷον (Hesiod. Op. 214) « Ὁδὸς δ' ἑτέρηφι παρελθεῖν κρείσσων· » ἐν γενικῇ χαλκοῦ, οἷον (Hom. Il. Λ, 351) « πλάγχθη δ' ἀπὸ χαλκόφι χαλκός· » ἐν δοτικῇ βίῃ βίῃφι (hoc frequens apud Homerum. Excidit fortasse exemplum Homericum « Ἕκτωρ ἧφι βίηφι », quod servatum in Etym. Gud. p. 411, 13, apud schol. cod. Lips. Hom. Il. B, 233, et in Cram. Anecd. Oxon. vol. 1, p. 293, qui omnes unius instar testis sunt. In cod. Voss. additur « τολμηρῇ κραδίῃφι » (verba poetæ) ἀντὶ τοῦ βίᾳ καὶ καρδίᾳ)· ἐν αἰτιατικῇ δεξιὸν, οἷον (Hom. Il. N, 308) « ἐπὶ δεξιόφιν παντὸς στρατοῦ » (adde ἀντὶ τοῦ ἐπὶ δεξιὰ ex cod. Voss. et ex schol. Hom. Il. N, 588, qui τὰ δεξιὰ cum articulo habet; ἐπὶ τὸ δεξιὸν in Cram. An.)· καὶ ἐν κλητικῇ, ὦ οὐρανία, « λίγ' αἴαν καὶ οὐρανίαφι. » (Hæc corrupta et defecta, sed facile redintegranda ex schol. Hom. l. c., ubi sic scriptum, ἐπὶ δὲ κλητικῆς Ἀλκμὰν ὁ μελοποιὸς οὕτως « Μῶσα Διὸς θύγατερ ὠρανίαφι λίγ' ἀείσομαι. » Ἔστι γὰρ οὐρανία.) Αὗται δὲ αἱ διὰ τοῦ φι ἐπεκτάσεις τὸ αὐτὸ μέρος τοῦ λόγου φυλάττουσι, χωρὶς τοῦ νόσφι καὶ ἶφι· ταῦτα γὰρ μετῆλθον εἰς ἐπιρρηματικὴν σύνταξιν. Οὕτως ὁ Χοιροβοσκός. Suidas s. v. Ἶφι : Ἡ εἰς φι συλλαβὴ κατὰ πᾶσαν πτῶσιν φυλάττεται, εὐθείᾳ « ὁδὸς δ' ἑτέρηφι », γενικῇ « ἀπὸ χαλκόφι », δοτικῇ « παραφροσύνηφι », αἰτιατικῇ « ἐπὶ δεξιόφι », κλητικῇ « οὐρανίαφι λίγαινε ». Τὸ δὲ νόσφι καὶ ἶφι μόνα μετέπεσον εἰς ἐπιρρηματικὴν σύνταξιν. Explicatius hanc generationem tractavit Apollon. De adverb. p. 574—576. Ac primo quidem de accentu p. 574, 7 : Τὰ διὰ τοῦ φι παραγόμενα βαρείας ἔχεται τάσεως, λέγω περὶ τοῦ « ἧφι βίηφι », οὐρανόφι, ἅπερ ἔσθ' ὅτε καὶ σὺν τῷ ν λέγεται, πασσαλόφιν, ἀριστερόφιν, δεξιόφιν· et de iota dativis in ηφι non subscribendo p. 576, 2 : Εἰ ἡ παραγωγὴ στοιχείου γίνεται ἀφαιρετικὴ, ὡς ἐπὶ γενικῆς τοῦ υ, πασσαλόφι καὶ χαλκόφιν, ὡς ἐπ' αἰτιατικῆς τοῦ ν, δεξιὸν δεξιόφιν, ἀριστερὸν ἀριστερόφιν, δοθήσεται ὅτι καὶ κατὰ τὸν λόγον τῆς δοτικῆς ὑφιᾶσι τὸ ι, καὶ τὰ τῆς ὀρθογραφίας οὕτω καταστήσεται δίχα τοῦ ι γραφόμενα. Καὶ σαφὲς ὅτι τὰ προκείμενα, ἀκουόμενα ἔχοντα στοιχεῖα, πρόδηλον ἔσχε καὶ τὴν ἀφαίρεσιν· τὰ δὲ ἐν τῇ δοτικῇ οὐκ ἐξεφώνει τὸ ι· σαφὲς γοῦν ὅτι, κἂν ἐλλείψῃ τὸ ι, οὐ πρόδηλον ἕξει τὴν ὑποστολήν. Idem p. 574 et 575 contra Tryphonem aliosque disputat, qui παραγωγὴν hanc ἐπιρρηματικὴν esse statuerint, quod Apollonius propterea improbat, quod ceteræ παραγωγαὶ adverbiales uni quæque casui respondeat, velut ἡ διὰ τοῦ θι, quæ ἐν συντάξει sit τῇ κατὰ δοτικὴν, ut οἴκοθι ἐν οἴκῳ, Ἀβυδόθι ἐν Ἀβύδῳ, aut ἡ διὰ τοῦ δε, quæ ἐν συντάξει sit τῇ κατ' αἰτιατικὴν, ut οἴκαδε εἰς οἶκον, ἀγρόνδε εἰς ἀγρὸν, paragoge vero in φι quattuor adhibeatur casibus, genitivo, dativo, accusativo et semel apud Almanem vocativo. Homeri ceterorumque Epicorum exempla accuratius consideranti non potest dubium esse, quod bene perspexit Buttmannus Gramm. Gr. amplior. vol. 1, p. 204 sq., terminationem illam in φι origine sua adverbialem fuisse locique significationem habuisse, ut ὄρεσφι, κεφαλῆφι, θύρηφι, vel addita præpositione κατ' ὄρεσφι, παρ' ὄχεσφι, ἐπ' ἰκριόφιν, διὰ στήθεσφι, ἀπὸ ναῦφιν, ἐκ θεόφι, ἐπὶ δεξιόφιν, plane eadem ratione qua adverbiis in θεν, θι et δε terminatis præpositiones apponuntur, velut ἀπ' οὐρανόθεν, Ἰλιόθι πρὸ, εἰς ἅλαδε. Hinc usu liberiore φι genitivo et multo frequentius dativo adjunctum est relationis cujuscumque significandæ caussa quæ casibus illis vel solis positis vel cum præpositione constructis significari solet, ut in Homericis illis ὅ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει, ναῦφιν ἀμυνόμενοι, ὁπλότερος γενεῆφι, ὅσσε δακρυόφιν πίμπλαντο, Ἰλιόφιν κλυτὰ τείχεα, ὀστεόφιν θίς. Cum accusativo ἐπὶ δεξιόφιν et ἐπ' ἀριστερόφιν apud Homerum, et ἐς ἔννηφιν apud Hesiodum, quod cum ἐς αὔριον et ἐς αὖθις comparavit Buttmannus. Apparet ex his cur paragoge hæc ab casibus rectis aliena habita sit, quorum duo solum exempla, alterum nominativi, alterum vocativi, producti solent, de quibus merito dubitavit Buttmannus p. 205. Nam apud Hesiodum Op. 214 : Ὁδὸς δ' ἑτέρηφι παρελθεῖν κρείσσων, quo grammatici supra indicati utuntur, ἑτέρηφι dativi potius significationem habet, *contrario modo*, ut ἄλλῃ et ταύτῃ adverbialiter dicuntur. Et sic fortasse accepit Apollonius, qui in verbis supra appositis nullam nominativi producti mentionem facit. De vocativo vero communis ei error est cum aliis grammaticis, male haud dubie interpretatis verba Alcmanis Μῶσα Διὸς θύγατερ ὠρανίαφι λίγ' ἀείσομαι, in quibus ὠρανίαφι dativo casu (οὐρανίᾳ) accipiendum esse intellexit Bœckhius ap. Buttmann. l. c. collato simili usu dativi δαιμονίᾳ ap. Pind. Ol. 9, 164 : Τόνδ' ἀνέρα δαιμονίᾳ γεγάμεν εὐχειρα. In Hesychii denique glossa qua βίηφι per δύναμις et βίᾳ explicatur, δυνάμει et βίᾳ corrigendum esse jam Albertus monuit, separatis ab ea verbis ὡς Πολέμων ἐν Ἐρατοσθένους ἐπιδημίᾳ, quæ ex alia glossa huc irrepsisse animadvertit Ruhnkenius. || Ratio qua casus per φι producti formantur quadruplex est. Radici vocabuli, abjecta consonante finali, φι appenditur in ναῦφιν, ut παρὰ ναῦφιν ap. Hom. Il. Θ, 474, M, 225, pro παρὰ νεῶν. Genitivi et dativi declinationis primæ terminantur in ηφι, genitivus abjecto σ, dativus abjecto iota subscripto, quod grammaticos quosdam servari maluisse supra diximus. Sic ἐξ εὐνῆφι pro ἐξ εὐνῆς est ap. Hom. Il. O, 580, Od. B, 2. Dativus est ap. Hom. Il. B, 363 : Ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ, et in aliis nominibus non paucis, velut βίηφι, κεφαλῆφι, νευρῆφι, παλάμηφι, φαινομένηφι, et κλισίηφι Il. N, 168, ubi olim κλισίησφι scribebatur forma vitiosa. Duplicato φι ἧφι βίηφι Il. Γ, 107, et κρατερῆφι βίηφι Il. Φ, 501, quibuscum Buttmannus comparavit ὄνδε δόμονδε Il. Π, 445. Non minus frequens tertia est terminatio in οφι, quæ casibus obliquis declinationis secundæ adhibetur numero et singulari et plurali. Sic Ἰλιόφι pro Ἰλίου est Il. Φ, 295, ἀπὸ στρατόφιν Il. K, 347, pro στρατοῦ, ἀπὸ χαλκόφι Λ, 351, ἐκ ποντόφιν Od. Ω, 83. Et numero plurali δακρυόφιν πλῆσθεν pro δακρύων Il. P, 696; ἀπ' ὀστεόφιν Od. Ξ, 134; ὀστεόφιν θὶς Od. M, 45; dativo casu παρ' αὐτόφι pro παρ' αὐτοῖς Il. M, 302, N, 42, Υ, 140, θεόφιν pro θεοῖς ibid.

H, 366, Od. Γ, 110, et alibi; ἀμφ' ὀστεόφι Od. Π, 145. Accusativus pluralis est ἐπὶ δεξιόφιν παντὸς στρατοῦ et ἐπ' ἀριστερόφιν Il. N, 308, 309, quod male quidam pro ἐπ' ἀριστερὸν et ἐπὶ δεξιὸν acceperunt: neque enim sic, sed ἐπὶ δεξιὰ et ἐπ' ἀριστερὰ dici solet. Eadem terminatio propter metri necessitatem nomini declinationis primæ ἐσχάρη est adhibita in ἐσχαρόφιν Od. E, 59, H, 169, T, 389, pro ἐσχάρῃ, quo dativo alibi non raro usus est Homerus, et dativo plurali nominis in ων terminati declinationis tertiæ, κοτυληδονόφιν pro κοτυληδόσι Od. E, 433. Dativus singul. νηδυιόφιν est ap. Moschum 4, 78, ut Valck. correxit. || Quartat erminatio est εσφι propria nominibus generis neutrius tertiæ declinationis. Ex hoc genere est ἐξ Ἐρέβεσφιν (pro ἐξ Ἐρέβευς) ap. Hom. Il. I, 572, et sine præpos. in Hymno in Cer. 349: Ἐξαγαγεῖν Ἐρέβεσφι· ap. Hesiod. Theog. 668: Οὕς τε Ζεὺς Ἐρέβεσφιν ὑπὸ χθονὸς ἧκε φόωσδε· quod apud Homerum in omnibus, apud Hesiodum in plerisque libris Ἐρέβευσφιν scriptum, quod recte rejecit Buttmann. p. 206. Δι' ὄρεσφι Il. K, 185. Κατ' ὄρεσφι Il. Δ, 452, Λ, 497. Genitivi pluralis στήθεσφι cum præpos. ἀπὸ, διὰ et ἐκ conjuncti exempla sunt apud Homerum Il. Λ, 374, E, 41, 57, Ξ, 150. Male interdum στήθεσφι illatum ab librariis post ἀμφὶ et περὶ, ut in libris multis Il. B, 388, M, 401, ubi quum metrum formam simplicem aliis in libris servatam ἀμφὶ vel περὶ στήθεσσιν ferret, nulla ratio erat cur producta uteretur poeta. Dativus plur. ὄχεσφι frequens est apud Homerum, velut Il. M, 114: Ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν ἀγαλλόμενος, et cum præpos. παρ' ὄχεσφιν Il. E, 28, 794, ὑπ' ὄχεσφιν ib. Θ, 41, N, 23, H. in Cer. 375, et alibi, nec raro σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν: quæ tanquam ab neutro ὄχος, τὸ, formata sunt, cujus quattuor tantum formæ usitatæ sunt, ὄχεα, ὀχέων, ὀχέεσσι et ὄχεσφι. Nam ὄχεσσιν nemo dixisse videtur. Denique prorsus singulare est κράτεσφι pro κρατὶ dictum uno in loco Homeri Il. K, 156: Αὐτὰρ ὑπὸ κράτεσφι τάπης τετάνυστο φαεινός. Rarius hac paragoge usi sunt poetæ Alexandrini aliique recentiores, nusquam Nonnus. Ἰκριόφιν et ἐσχαρόφιν ap. Apoll. Rh. 1, 566; 2, 493. Βίηφι et γενεῆφι dixit Callim. H. in Jov. 36, in Dian. 77, 162; βίηφι et ἑτέρηφι Theocr. 25, 138, 207, 253; ἶφι et αὐτόφιν Aratus 588, 980; ἀϊδρείηφι Nicand. Ther. 409; ἀπὸ κρομμυόφι 931; κρατερῆφι βίηφι Orph. Arg. 1088, et poeta De vir. herb. 16; ἐπὶ κράτεσφιν Dionys. Per. 1113; ἀπὸ στήθεσφιν Orph. Lith. 60; ἐπ' αὐτόφιν Tzetz. Anteh. 31. Quæ exx. collegit Lehrs. Quæst. ep. p. 306. Idem observat Quintum Sm. paullo plura habere exempla, sed Homerica omnia, ὄρεσφι, ὄχεσφι (non ὀχέεσφι, quod vitiose scriptum in libris 2, 169; 8, 235), θεόφιν, ἐσχαρόφιν, νευρῆφιν, βίηφι, ἶφι, eandemque carminum Oppianeorum rationem esse, nisi quod Cynegeticorum scriptor δειρῆφι ipse finxit 1, 176. Nam ἰξυόφιν, quod legitur ib. 2, 6, ex ἰξυόθεν corruptum videri, quo adverbio usus est Aratus 144, jam Schneiderus animadvertit. Incertum est τεκνόφι in carmine lyrico Simonidis ap. Dionys. De comp. verb. c. 26. Πασσαλόφιν in versu anapæstico dixit Hermippus ap. Athen. 11, p. 480, C: Ὑψοῦ κρέμαται περὶ πασσαλόφιν, Homerum imitatus, qui ἀπὸ πασσαλόφιν dixit Il. Ω, 268; ἐκ π. Od. Θ, 67, de quo Hesych.: Πασσαλόφιν, τοῦ πασσάλου· ὁ δὲ σχηματισμὸς Βοιώτιος. Ὡς πήρη πήρηφιν ἀρήγῃ Lucian. Pisc. c. 1, ipse quoque imitatus Homericum ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ Il. B, 363. G. Dind.]

[Φι, compendium scripturæ pro φίλω, in gemma ap. Beyer. Thes. Brandenb. vol. 3, p. 201. Hase.]

[Φιά. V. Φεά.]

[Φιάλεια. V. Φιγάλεια.]

[Φιαλεῖδαι. V. Φιλαΐδαι.]

Φιάλη, ἡ, Phiala, secundum quosdam dicta παρὰ τὸ πιεῖν ἅλις, quasi πιάλη: dicitur fuisse μείζων τοῦ ποτηρίου. [De duplici forma Mœris p. 389: Φιάλη Ἀττικοὶ διὰ τοῦ α, ὀιὰ τοῦ ε Ἕλληνες. Moschopulus Περὶ σχεδῶν p. 120: Φιάλη, ἣν καὶ φιέλην τινὲς τῶν παλαιῶν ἔλεγον Ἀττικισμοῦ μὴ φροντίζοντες. Quocum ὕελος, quod recentiores pro ὕαλος dixerunt, comparavit Hemst. ad Thom. M. p. 862. De origine nominis Athen. 11, p. 501, B: Ἀσληπιάδης ὁ Μυρλεανὸς, Ἡ μὲν φιάλη, φησὶ, κατ' ἀντιστοιχίαν ἐστὶ πιαλη, ἡ τὸ πιεῖν ἅλις ἔχουσα· quod commentum repetunt Eustath. p. 561, 14; 1300, 3; 1745, 59, et Etym. M. p. 793, 22, in quo est ἡ τὸ πιεῖν ἅλις παρέχουσα, ὅ ἐστι ὀαψιλῶς. Ab ὕαλος repetit Lobeck. Pathol. Proleg. p. 90.] Exp. tamen etiam Poculum, et Patera. Apud Athen. [l. c.], φιάλη ἀμφίθετος, Cujus pars una alteri imponitur. [Ἀμφίθετον φιάλην quo sensu dixerit Homerus, Il. Ψ, 270, 616, valde dubitatum a grammaticis est, quorum opiniones exposuit Athen. l. c.] Quæ expos. ex Cam. sumpta est. Vide Suid. [Φιάλη differt a poculo, quod ποτήριον dici solet. Est enim phiala vas potorium multo majorem amplitudinem quam profunditatem habens. Quod clarissime apparet ex locis qualis est Xenoph. Cyrop. 1, 3, 9: Οἱ τῶν βασιλέων οἰνοχόοι, ἐπειδὰν ἐνδιδῶσι τὴν φιάλην, ἀρύσαντες ἀπ' αὐτῆς τῷ κυάθῳ, εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα ἐγχεάμενοι καταρροφοῦσι· et ex clipei cum phiala comparatione ap. Aristot. Rhet. 3, 4: Ἀεὶ δεῖ τὴν μεταφορὰν τὴν ἐκ τοῦ ἀνάλογον ἀνταποδιδόναι καὶ ἐπὶ θάτερα καὶ ἐπὶ τῶν ὁμογενῶν· οἷον εἰ ἡ φιάλη ἀσπὶς Διονύσου καὶ τὴν ἀσπίδα ἁρμόττει λέγεσθαι φιάλην Ἄρεος· quam metaphoram memoratam ib. c. 11, et Poet. c. 35 Timotheo adscribit Antiphanes ap. Athen. 10, p. 433, D: Φιάλην Ἄρεως κατὰ Τιμόθεον ξυστόν τε βέλος. Contra κρατὴρ rursus multo capacior est quam phiala: unde Plato Critia p. 120, A: Χρυσαῖς φιάλαις ἐκ τοῦ κρατῆρος ἀρυτόμενοι. Post Homerum Herodot. 3, 130: Τοὺς ἀποπίπτοντας ἀπὸ τῶν φιαλέων στατῆρας ἀνελέγετο καί οἱ χρῆμα πολλόν τι χρυσοῦ συνελέχθη· 9, 80: Φιάλας τε καὶ ἄλλα ἐκπώματα· 4, 10: Φιάλας ἐκ τῶν ζωστήρων φορέουσι Σκύθαι. Χρυσέη φιάλη (ut Homerus Il. Ψ, 243) idem 2, 151; 4, 10, Pind. Pyth. 4, 343, et οἰνοδόκον φιάλαν χρυσῷ πεφρικυῖαν Isthm. 6, 58; ἀργυρέαισι φιάλαις Nem. 9, 122; οἰνηραὶ φιάλαι Isthm. 1, 28. Idem Ol. 7, 1: Φιάλαν ... ἔνδον ἀμπέλου καχλάζοισαν δρόσῳ. Eurip. Ion. 1182: Ἀργυρηλάτους χρυσέας τε φιάλας. Plato Leg. 7, p. 816, B: Φιάλας ἅμα χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ κεραννύντες. Φιάλαι λιθοκόλλητοι χρυσαῖ Athen. 2, p. 48, F. Φιάλας ἀπέφθου χρυσοῦ Phalar. Epist. p. 304. Φιάλας χαλκείας Nonn. Dion. 9, 125. Φιάλας βαλανειομφάλους quo sensu dixerit Cratinus disceptarunt grammatici, quorum opiniones exponit Athen. 11, p. 501, E, et simile epitheton ex Theopompo comico memorat, qui χρυσέαν μεσόμφαλον φιάλην dixerat. Utrumque epitheton memorat etiam Pollux 6, 98, et alias plures φιαλῶν species ibid. 96, 97. Φ. πολύχρουνοι ap. Aristid. vol. 1, p. 215. Φιάλη præmium militibus datum ap. Polyb. 6, 39, 3. Φιάλαι in templo repositæ ap. Diodor. 4, 50, et in epigr. ap. Pausan. 5, 10, 4, ubi φιάλαν χρυσέαν de clypeo intellexerunt recentiores, quia epigramma clypeo inscriptum fuit. || De vasculo in quo ossa mortui conduntur, Hom. Il. Ψ, 253: Ὀστέα ἄλλεγον ἐς χρυσέην φιάλην. || Diodor. 3, 46: Τὰς ὀροφὰς καὶ θύρας χρυσαῖς φιάλαις λιθοκολλήτοις καὶ πυκναῖς διειληφότες· ubi Wessel.: «Est ornamenti genus phialas referens: qua ego vocem potestate instructam reperire haud memini nisi in Agatharchide p. 65, unde hæc sumta.» || «Apud scriptores Byzant. φιάλη est Fons s. Receptaculum aquarum in locis publicis ad civium utilitatem, velut ap. Theophan. Copronymi anno 9: Θέλων ἐν τῷ τόπῳ ποιῆσαι φιάλην. Ita etiam appellabantur Labra s. fontes in ædium sacrarum atriis, unde perennes saliebant aquæ, in medio τῶν τετραστοῶν. Sic in Euchologio Goari p. 449, apud Continuatorem Theophanis lib. 3, n. 43, Balsamon. ad Can. 76 Synodi Trull., aliosque.» Ducang. || Locus Palæstinæ in quo Jordanis fluvii fons est, sic appellatus, quod rotæ in modum rotundus esset. V. Joseph. B. J. 3, 10, 7. || «Nomen fontis Nili. Plinius H. N. 5, 9: «Timæus mathematicus occultam protulit rationem incrementi Nili: Phialam appellari fontem ejus, mergique in cuniculos ipsum amnem vapore anhelantem fumidis cautibus, ubi conditur, verum sole per eos dies cominus facto, extrahi ardoris vi, et suspensum abundare; ac, ne devoretur, abscondi.» Unde sua descripsit Solinus Polyhist. c. 35. Quæ Timæus, et si qui forte alii hac de re aliquid tradiderunt, ab Ægyptiis procul dubio accepere. Unde non possum non suspicari, nomen fontis Phiala esse origine Ægyptiacum.

Est autem ΙΔΑ, et cum signo generis masculi ΦΙΔΑ, Speculum. Nempe quia de fonte Nili, cui nomen fuit Phiala, eadem narrantur quæ de celebri Puteo Syenæo, quod in eo, die Solstitii æstivi, sol clarissimo splendore effulgeat, et totum veluti puteum tegat, potuit sane eleganter fons ille dici Speculum, subintellige Solis. De lacu quodam Italiæ tale quid observat Serv. in Æn. 7, 516 : Est nemus haud longe ab Aricia, in quo lacus est, qui Speculum Dianæ dicitur. Jablonsk. De voc. Ægypt. p. 203. ‖ Φιάλη dictus Alexandriæ locus ubi recondebatur publicum frumentum, ap. Procop. De ædif. Justin. 5, 1. Ducang.]

[Φιάλη, ἡ, Phiale, n. pr. feminæ in inscr. ap. Ott. Jahn. Spec. epigr. p. 39, n. 121, 4. V. Φιγάλεια. Hase.]

[Φιαληφόρος, ὁ, ἡ, Phialam ferens. Fem. ap. Polyb. 12, 5, 9. ‖ Nomen comœdiæ Anaxandridis ap. Athen. 4, p. 176, A.]

[Φιαλίδιον, τὸ, i. q. seq. Hero Spirit. p. 166, 28. Enarrator Plaut. Asinar. prol. 5, cit. a Ritschelio *Die Al. Bibliotheken* p. 6 : « Aurificum caliculi sive phialidiæ quibus aurum aut fusilia metalla infundunt. » Ubi Letronn. *Rec. des inscr. de l'Ég.* t. 1, p. 461, probabiliter conjicit *phialidia*. Hase.]

[Φιάλιον, τὸ, Parva phiala. Eubulus ap. Athen. 11, p. 467, C, et φ. χρυσοῦν Duris ibid. 6, p. 231, C. Restituendum schol. cod. Paris. ad Hom. Odyss. B, 310, ubi legitur ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ φιάλου ἢ ποτηρίου. G. D. Hero Spirit. p. 166, 21 ; 183, 24 ; 184, 7 ; 187, 14 ; 212, 9 ; 187, 8, προσκεκολλημένον φ. Inscr. Ægyptiaca ap. Letronn. modo cit. p. 460 ; Miles. ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 554, n. 2855, 33 : Φ. [ἀργυροῦν] δλχῆς Ῥοδίων εἴκοσιν. Inscr. Bœot. ib. vol. 1, p. 748, n. 1570, b, 6 : Φ., δλχὴ Δ⊢⊢⊢⊢. Hase.]

[Φιαλὶς, ίδος, ἡ.] Extat et aliud dimin. Φιαλὶς, ίδος, ἡ, cujus plur. ap. Lucian. [Lexiph. c. 7], φιαλίδες.

[Φίαλις, ιος, ὁ, Phialis, Bœotus. Inscr. Orchomenia in Welck. et Ritschel. Mus. Rhen. vol. 2, p. 108 : Πολεμαρχίοντος . . Φιάλιος Ποταμοδωρίω.]

[Φιαλίσκη, ἡ.] In VV. LL. dimin. Φιαλίσκη, Parva phiala. [Schol. Aristoph. Ran. 1403 : Κυνίσκας ἀντὶ τοῦ τὰς κύνας, ὡς φιάλας καὶ φιαλίσκας.]

[Φιαλίτης, ὁ. Φ. ἀριθμὸς nomen problematis arithmetici, de quo v. quæ ex Proclo et schol. Platonis allata sunt s. v. Μηλίτης.]

[Φιάλλω.] Ab illo φιάλη est verbum Φιαλεῖν, Compotare, Hilariter vivere, Opus aggredi. Vide Eustath. : item Suidas, et schol. Aristophanis, hac voce utentis [Vesp. 1348 : Ἀλλ' οὐκ ἀποδώσεις, οὐδὲ φιαλεῖς, οἶδ' ὅτι, ubi Brunck. : « Φιαλεῖς tuetur etiam Suidas in h. v., ubi inter alia hæc prostant : Φιαλεῖν δὲ κυρίως ἐστὶ τὸ ἄρχεσθαι πράγματος. Hoc sensu occurrit rursus hoc verbum Pac. 432 : Ἄγε δὴ σὺ ταχέως ὕπεχε τὴν φιάλην, ὅπως ἔργῳ φιαλοῦμεν, εὐξάμενοι τοῖσιν θεοῖς. Utroque in l. φιαλοῦμεν et φιαλεῖς futura sunt, quæ nescio qua ratione a them. φιαλέω formari queant. Proinde melior videri possit Eustathii lectio οὐδ' ἐφιαλεῖς, et ἔργῳ 'φιαλοῦμεν, in Od. p. 1403 : Ἰστέον ὅτι τὸ ἰάλλειν ψιλοῦται· ὁ δὲ Ὁμηρικὸς Ἐφιάλτης ὑποβάλλει νοεῖν ὡς καὶ δασύνεται, ἀπὸ τοῦ ἵημι· βοηθεῖ δὲ τῇ ἐνταῦθα δασείᾳ καὶ ἐκ τῶν τῆς κωμῳδίας τὸ « Ἀλλ' οὐκ ἀποδώσεις, οὐδ' ἐφιαλεῖς, οἶδ' ὅτι· » ἀντὶ τοῦ ἐπιβαλεῖς, ὁρμήσεις· καὶ εἰ μὲν οὕτως ἡ γραφὴ συναλείφεται, ἔχομεν τὴν ἀνάλογον δασεῖαν τοῦ ἰάλλειν· εἰ δὲ κατὰ τὸν Σουίδαν οὐκ ἔστι τετρασυλλάβως ἐφιαλεῖς, ἀλλὰ τρισυλλάβως φιαλεῖς, ἀπὸ τῆς φιάλης, ἀντὶ τοῦ, μετ' εὐχῆς ἕξῃ τοῦ πράγματος, κατὰ τὸ « Ταχέως ὕπεχε τὴν φιάλην, ὅπως ἔργῳ φιαλοῦμεν· » τοῦτο μὲν χρήσιμον ἔσται εἰς τὸ νοεῖν, ὅτι ἐκ τῆς φιάλης καὶ ῥῆμά ἐστι τὸ φιαλῶ ... Καὶ μὴν ἄλλως οὐκ ἀναντίρρητον, ὅτι ἐν τῷ « ἔργῳ φιαλοῦμεν » τὸ τοῦ ἐφιαλεῖν ἔγκειται ῥῆμα· δύναται γὰρ, ὥσπερ ἀττικίζεται ὁ λόγος ἐν τῷ, τῷ ἐμῷ, τῳμῷ, οὕτως εἶναι κατὰ συναλοιφὴν καὶ τὸ « ἔργῳ 'φιαλοῦμεν », ἀντὶ τοῦ ἐφιαλοῦμεν καὶ ἐπιβαλοῦμεν ἔργῳ· ἵνα κατὰ τὸ χεῖρας ἰάλλειν κρέασιν, οὕτω καὶ ἔργῳ ἐφιαλεῖν ᾖ, τὸ ἐγχειρῆσαι πράξει τινί. Inde liquet librorum nostrorum lectionem Eustathio non aliunde quam ex Suida innotuisse, ipsumque in libro suo legisse οὐδ' ἐφιαλεῖς, quod sincerum esse credam, donec me quis doceat, quomodo a ποιεῖν oriatur futurum ποιῶ. » Recte Brunckius indicat veram scripturam in locis Aristophanis esse οὐδ' ἐφιαλεῖς et ἔργῳ 'φιαλοῦμεν, etsi in altero loco, ubi poeta lusum captat ex similitudine nominis φιάλη, paronomasia clarior est si ἔργῳ φιαλοῦμεν scribitur quam si ἔργῳ 'φιαλοῦμεν, ut monet Lobeck. Pathol. elem. vol. 1, p. 51. Altera verbi forma ἐπιάλλω, quemadmodum Ἐφιάλτης et Ἐπιάλτης dictus est, utitur Arist. Nub. 1299, ubi futurum ἐπιαλῶ in libris plerisque in ἐπὶ ἁλῶ vel ἐπεὶ ἁλῶ depravatum est. De utraque forma dictum est s. v. Ἐφιάλλω vol. 3, p. 2566. Vanum est commentum grammaticorum verbum hoc ab φιάλη derivantium in schol. ad Vesp. 1339 : Φιαλεῖν μὲν κυρίως τὸ τῇ φιάλῃ πίνειν, νῦν δ' ἴσως καὶ κακεμφάτως· et ad Pac. 431 : Φιαλοῦμεν, οἷον ἐπιθῶμεν τῇ φιάλῃ ἐπὶ τῶν ἔργων, ἢ ἔργῳ ἐπιβαλοῦμεν, ἐπὶ τοῦτο ὁρμήσομεν. — Παίζει δὲ παρὰ τὴν φιάλην τὴν δῶρον αὐτῷ δοθεῖσαν· ἢ ὅτι φιάλλειν κυρίως ἐστὶ τὸ ἄρχεσθαι πράγματος. G. Dind.]

[Φιαλόβωμος, ὁ, Ara in formam phialæ structa, paullo ante vocata βῶμος φιαλοειδὴς, Zosimus chemicus ap. Hœfer. *Hist. de la chimie* vol. 1, p. 498 et 499. Boiss.]

[Φιαλοειδὴς, ὁ, ἡ, Phialæ formam habens, et Φιαλοειδὲς, Baciola, in Gl. Φιαλοειδῆ ποτήρια ap. Hesych. s. v. Πατάνια et Πέδαυνα. Id φιαλῶδες ποτήριον dixit schol. Aristoph. Ach. 1227. Et Athen. 11, p. 488, F : Τὰς φιάλας καὶ εἴ τι φιαλῶδές ἐστι τὴν ἰδέαν. G. D. Id. p. 784, F, φ. ποτήριον. Hero Spirit. p. 213, 2, ἀγγεῖον φιαλοειδὲς συντετρημένον αὐτῷ (tubo). Hase.]

[Φίαλος, ὁ, Phialus, Bucolionis filius. Pausan. 8, 3, 2 ; 5, 7 ; 39, 2. Conf. Φιγαλία. Nomen sine interpretatione positum apud Suidam.]

[Φιαλόω, Ablaqueo, Excavo. Geopon. 9, 5, 7 : Τὴν βόθρον φιαλώσαντες· ibid. c. 10, 2 : Τὰ κύκλῳ τῆς περιχώσεως φιαλοῦν· ubi Niclas. : « Hæc terræ in scrobem excavatio circa arbores, ad aquas colligendas cælestes, phialæ comparatur ; Palladio 4, 8, 1, similis visa est mortario. » G. D. ‖ Ad modum phialæ accommodo. Jo. Phocas Descr. Palæst. p. 4, B Venet., de turri : Τὰ τούτου φιαλώσαντες ἄκρα. Hase.]

[Φιαλὼ, οῦς, ἡ, Phialo, Alcimedontis filia. Pausan. 8, 12, 3, ex emend. Valcken., qui Φιαλοῖ pro Φελλοῖ restituit.]

[Φιαλώδης. V. Φιαλοειδής.]

[Φιαλωτὸς, ἡ, ὸν, In phialæ formam redactus. Geopon. 12, 13, 8 : Εἰ δὲ βούλει θρίδακας ποιῆσαι φιαλωτὰς ...· ubi Needham. : « Lactucæ quæ in altum non crescunt, sunt φιαλωταὶ, a similitudine phialæ, quæ latum habebat fundum. Latinis dicuntur *sessiles lactucæ*, ut Martiali 3, 47, 8. »]

[Φίαρα, τὰ, vel Φιάρα, ἡ, Phiara, nomen loci Armeniæ. Ptolem. 5, 6, p. 337, 23.]

Φιαρὸς, ἠ, ὸν, Lucidus, Splendidus, Splendorem quendam aqueum habens [λαμπρὸς ὑπὸ ὑγρότητος, Galen. Lex. p. 588]. Vide [Phot. et] Suidam [qui per λαμπρὸν exp.]. Apud Nicandr. [Al. 387] : Ὄρνιθος φιαρῆς, Pinguis gallinæ. [Etym. M. p. 793, 23 : Φιαρός· ὁ λαμπρός. Καλλίμαχος « φιαρὴ τῆμος ἀνέσχεν ἕως » παρὰ τὸ φάος φαερὸς, τροπῇ τοῦ ε εἰς ι καὶ ὑπερθέσει φιαρός. Hesychii glossæ duæ sunt, Φιαρὸν, λαμπρὸν, καθαρόν· et (post Φίδνα) Φιδρὸν, καθαρὸν, λαμπρὸν, ἁγνὸν, ἱλαρόν· ubi Musurus Φιαρὸν contra seriem, probabilius Hemst. ad Thom. M. p. 863, Φιερόν. In loco Nicandri ab HSt. cit. : Ὄρνιθος φιαρῆς (libri quidam φιαρῷ) πυρὶ τηκομένη σάρξ, schol. exp. τῆς λιπαρᾶς, Eutecnius ἁδρυνθείσης. Ibidem 91, de pellicula in lacte nata : Φιαρὴν δὲ ποτοῦ ἀποαίνυσο γρῆϋν· ubi schol. exp. τὸν πεπηγότα ἀφρὸν vel τὸν ἐπὶ τοῦ γάλακτος γινόμενον πάγον. Quocum Schneid. comparavit Philostr. Imag. 1, 31 : Ψυκτῆρας γάλακτος οὐ λευκοῦ μόνον, ἀλλὰ καὶ στιλπνοῦ· καὶ γὰρ στίλβειν ἔοικεν ὑπὸ τῆς ἐπιπολαζούσης αὐτῷ πιμελῆς. Maximi Καταρχ. 443 : Φιαρὸν δέμας Ἰχαριώνης· 594 : Αἴγλῃσι φιαρῇσι. Theocr. ap. Athen. 7, p. 284, A : Ἰχθὺς, ὃν λευκὸν καλέουσιν· ὁ γὰρ φιαρώτατος ἄλλων. Idem Idyll. 11, 21, ubi Cyclops de Galatea : Φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμῆς. Quod Casaub. recte intelligit de cutis bene curatæ nitela et gratia.]

[Φιαρύνω. HSt. s. v. Φιαρός :] Hinc Φιαρύνω, λαμπρύνω, [Splendere facio], Hesych. [et ap. eund. Φαρύνει cum eadem expos. : quod dubium est, nisi quis

adjectivis quibusdam in αρος et ιαρος terminatis defendere velit, quæ comparavit Lobeck. Rhem. p. 29.] A

[Φίας, δ, Phias, n. pr. viri in numo Lycio ap. Mionnet. vol. 3, p. 442.]

[Φιβάλεως, δ, ἡ.] Φιβαλέη, ἡ, Carica, Ficus arida: et Φιβάλεον, Ficus, Etym. Est et Φίβαλις, Ficus quoddam genus ap. Athenæum: ap. Galenum autem Lex. Hippocr. [p. 588], Φιβάλιος, [εἶδος συκῆς]. Hinc vero Φιβαλεῖς [Φιβάλεις] dicti sunt etiam homines graciles. [Attica nominis forma est Φιβάλεως, ἡ, ut ap. Aristoph. Ach. 802: Φιβάλεως ἰσχάδας· ubi schol.: Τόπος Μεγαρίδος, ἄλλοι Ἀττικῆς· ἀμφιβάλλεται γάρ· γένος δὲ συκῆς ἡ φίβαλις ἐπιτήδειον εἰς ξηρασίαν ἰσχάδων, ἐπεὶ ἀπὸ τοῦ ἰσχναίνεσθαι ἰσχὰς καλεῖται. Καὶ τοὺς ἰσχνοὺς τῶν ἀνθρώπων φιβάλεις καλοῦσιν. Ὁ δὲ τόνος φιβάλεως προπαροξυτόνως, ὡς κορώνεως, πελέκεως. Photius ex eoque Etym. M. p. 793, 26: Φιβάλεως, γένος συκῆς. Λέγουσι δ' οὕτως καὶ τὰς μυρρίνας. Ἀπολλοφάνης καὶ τὰ σῦκα φιβαλέα (φιβάλεα in Etym.). Καὶ φιβαλέαι ἰσχάδες. Athen. 3, p. 75, B: Τῶν καλουμένων φιβάλεων (vulgo φιβαλέων hic et infra, accentu certe non Attico) σύκων πολλοὶ μὲν μέμνηνται τῶν κωμῳδιοποιῶν, ἀτὰρ καὶ Φερεκράτης ἐν Κραπατάλοις (ubi est genit. τῶν φιβάλεων σύκων). Τηλεκλείδης δ' ἐν Ἀμφικτύοσι « Ὡς καλοὶ καὶ φιβάλεῳ » (Nam sic cum Meinekio Com. vol. 2, p. 364, scribendum. Verba ipsa non de ficubus, sed de hominibus dicta videri recte judicavit Schweigh., collatis schol. Aristoph. verbis supra appositis, in quibus ἀνθρώπους φιβάλεως scribendum pro ἀ. φιβάλεις.) Καὶ τὰς μυρρίνας δὲ φιβαλέας (hic quoque φιβάλεως scribendum) λέγουσιν, ὡς Ἀντιφάνης (immo Ἀπολλοφάνης, ut scriptum ap. Phot. et Etym. M. l. c.) ἐν Κρησί (ubi post genitivum μυρρινῶν est: Τὰς φιβάλεως δὲ πάνυ καλὰς στεφανωτρίδας.) Tum genitivum φιβάλεων memorat ex Androtione. Apparet ex his unam certam nominis formam esse Φιβάλεως, agnitam etiam a Polluce 6, 81, suspectas esse ceteras. Nominis loci Φίβαλις unus testis est scholiasta Aristophanis. Φιβάλιος apud Galenum corruptum ex φιβάλεως. Neutrum nunc legitur apud Hippocratem. Nec φιβαλέα dictum esse videtur, quod Hesych. exp. εἶδος σύκων, καὶ ἡ συκῆ B δμωνύμως. Τινὲς δὲ ἰσχάδας. G. Dind.]

Φίβλα, s. Φίβλη, ἡ, Fibula; ex quo illud factum est per syncopen. Hinc Φιβλοῦσθαι, Infibulari, aut etiam Infibulare. Vide Hesych. [qui φίβλα exp. per πόρπη, φικίον (φιβλίον Salmas., quod per Fibula exp. in Gl.), περόνη. Est nomen Latinum. Suidas: Πόρπη, ἡ παρὰ Ῥωμαίοις φίβλα. Ex Chronico Alex. p. 102 et Euchologio p. 925 memoravit Ducang. Hinc derivatum verbum Φιβλόω, Fibulo, quo utitur Hesych. s. v. Πορποῦσθαι. Et Φιβλατούριον vel Φιβλατώριον, Fibulatorium, de quo vid. Ducang. G. D. Φιβουλατορίου καινοῦ μουτονησίου ap. Mommsen. *Das Edict. Diocl.* Append. p. 85, 73; φ. κ. Λαδικηνοῦ ib. p. 86, 74. Hierocl. Philogel. p. 289, 2 Boiss., φιβλατώριον· ubi interpr., Pallium aureis ornatum fibulis. Suidas: Φιβλ., περιβόλαιον Περσίκον. Hase. Φιβλατούρα, Fibulatura, ap. Constant. De admin. imp. p. 148, A.]

[Φιβρίας. V. Φιμβρίας.]

[Φιβώτιδες. V. Φοιβάτιδες.

[Φῑγάλεια, ἡ, Phigalia. Steph. Byz.: Φιγάλεια (libri Φιγαλέα, ut ap. Polyb. 4, 3, 8, Φιγαλέαν scriptum), πόλις Ἀρκαδίας. Ῥιανὸς ἐν ε' Μεσσηνιακῶν « τὴν μὲν ἀνήγετ' ἄκοιτιν, ἐπὶ κραναὴν Φιγάλειαν (libri iterum φιγαλέαν). » Μετωνομάσθη δὲ Φιάλεια δίχα τοῦ γ ἀπὸ Φιάλου τινός. Ἔστι καὶ Φιάλεια Βιθυνίας. Τὸ ἐθνικὸν τῆς προτέρας Φιγαλεὺς καὶ Φιγαλείτης. Vera scriptura Φιγάλεια est, pariterque Φιάλεια, quam præter versum Rhiani confirmat oracullum ap. Pausan. 8, 42, 6: Ἀρκάδες Ἀζᾶνες βαλανηφάγοι, οἳ Φιγάλειαν | νάσσασθε. Male Φιγαλία ap. Strabon. 8, p. 348, Pausan. 4, 24, 1; 8, c. 3 (ubi de nomine Φιγαλίας in Φιαλία mutato agit ἀπὸ τοῦ Βουκολίωνος παιδὸς Φιάλου) et 39. Recentior nominis forma Φιάλεια ab Wessel. restituta apud Hieroclem Synecd. c. 10, p. 392, 15, pro Φιάλαια. Adject. gentile Φιγαλεὺς, έως, ὁ, ut Κλέανδρος Φιγαλεὺς ἀπ' Ἀρκαδίας ap. Herodot. 6, 83 (Πυθέας ὁ Ἀρκὰς ἐκ Φιγαλείας Athen. 11, p. 465, D), et Φιγαλεῖς, οἱ, ap. Pausan. 8, c. 39 sæpius. (Vitiose Φιγάλιοι ap. eund. 8, 12, 3, pro Φιγαλεῖς, quod restituit L. Dindorf. in Præfat. p. XII.) Χώραν τῶν Φιγαλέων ap. Polyb. 4, 3, 7. Suidas: Φιγαλεὺς, ὁ ἀπὸ τοῦ δήμου Ἀρκαδίας. Καὶ ὁ δῆμος Φιγάλεια. Altera forma Φιαλεὺς in inscr. apud Leakium (*Travels in the Morea*) n. 46. Φιαλέων in numo ap. Eckhel. vol. 2, p. 297, et ap. Diodor. 15, 40. Ἄναχος Φιαλεὺς Anth. Pal. Append. 116. ‖ Φιγαλία, n. pr. nymphæ, unius ex Dryadibus. Pausan. 8, 39, 3. Hoc quoque Φιγάλεια scribendum. Phiale nympha ap. Ovid. Metam. 3, 172.]

[Φιγαλεύς. V. Φιγάλεια. ‖ Vitiose pro Φηγαλεὺς, quod v.]

[Φίγαλος, ὁ, Phigalus, Lycaonis filius, αὐτόχθων, ap. Pausan. 8, 3, 1, et 39, 2. Φίγαλος inter nomina in αλος ap. Arcad. p. 54, 24.]

[Φίγεια vel Φιγία, ἡ, Phigia, nomen oppidi Arabiæ felicis ap. Ptolem. 6, 7, p. 409, 2.]

[Φίγιον vitiose pro Φίκειον, quod v.]

[Φιδάκνη. V. Πιθάκνη.]

[Φιδάλεια, ἡ, Phidalia, Byzantis uxor. Steph. Byz. s. v. Γυναικόσπολις, Hesych. Miles. Orig. Cpol. § 18, p. 64 ed. Or. Anth. Plan. 66: Ἱμερτὴν Φ.] B

[Φιδέας, ὁ, Phideas, Axiorami filius, pontifex maximus. Joseph. A. J. 10, 8, 6.]

[Φιδεϊκόμισσος. V. Φειδικόμισος.]

[Φιδήλεως, ὁ, n. pr. suspectum in titulo Smyrnæo ap. Bœckh. 3141, vol. 2, p. 703, ubi genitivus Φιδήλεω. Simile nomen est Φειδόλεως.]

[Φιδήνη, ἡ, Fidena. Steph. Byz.: Φ., πόλις Ἀλβανῶν. (Numero plurali Φιδῆναι, αἱ, ap. Strabon. 5, p. 226, 230: sed Φιδήνη, ἡ, ap. Dionys. A. R. 2, 53; 3, 27; 4, 40; 5, 40.) Τὸ ἐθνικὸν Φιδηναῖος. (Suidas: Φιδηναῖος· ἀπὸ τόπου. Sic Φιδηναῖοι, οἱ, ap. Dionys. A. R. 2, 53; 3, 6, 22, 40, 51; 5, 51.) Ἔοικε καὶ Φίδηνα λέγεσθαι, ὡς Ῥάβηνα, καὶ Φιδηνάτης ὡς Ῥαβηνάτης (sic Meinek. pro Ῥάβενna et Ῥαβεννάτης)· οὕτω γὰρ Χάραξ ιβ' κέχρηται Φιδηνάτης.]

[Φιδίας vitiose pro Φειδίας in inscr. 264 ap. Bœckh. vol. 1, p. 366. (It. in inscr. Vatic. ap. Ludolf. Stephani *Über einige angebl. Steinschn. des Alt.* in *Mém. de l'Ac. des sc. de St.-Pétersb.* t. 8, p. 246: ΦΙΔΙΑC ΦΙΔΙΟΥ ЄΠΟΙЄΙ. Hase.) Et ap. Hesych.: Φιδίαι, λιθοξόοι.]

[Φιδῖς vitiose pro Φειδῖς, quod v.]

[Φιδίτιον. V. Φιλίτιον.]

[Φιδόλεως vitiose pro Φειδόλεως. V. Φειδόλαος.]

[Φίδομαι et Φιδὸς vitiose pro φείδομαι et φειδὸς v. s. v. Φειδός.]

[Φίδυλος, ὁ. Philippides ap. Stob. Flor. 68, 6: Τὸ Πλάτωνος ἀγαθόν ἐστι τοῦτο, Φίδυλε. Cod. Par. φείδυλε, quod Φειδύλε scribendum cum Meinekio. De quo nomine dictum s. v. Φειδύλος.]

[Φίδωλος (immo Φιδωλὸς), ἐπιθυμητὸς ap. Hesych. vitiose pro Φειδωλός.]

[Φιέλη. V. Φιάλη.]

[Φιερός. V. Φιαρός.]

[Φίκειον, vel Φίκιον, τὸ, Phicium. Steph. Byz.: Φίκειον, ὄρος Βοιωτίας, καὶ διὰ διφθόγγου καὶ διὰ βραχέος τοῦ ι. (Φίκειον, ὄνομα τόπου, inter nomina in ειον est ap. Theognost. Can. p. 127, 32.) Τὸ ἐθνικὸν ἀμφοτέρων Φικειεύς ὡς Βουδειεύς Ῥοιτειεύς, καὶ Φικιεύς ὡς Αἰγιεύς Σουνιεύς. (Nam sic vulgatum Φικειεύς ὡς Βουδιεύς Ῥοιτειεύς Αἰγιεύς Σουνιεύς redintegravit Meinekius.) Hesych.: Φίκιον, ὄρος Θηβῶν (Codex φικιῶν προσθηβῶν). HSt. s. v. Φίξ:] Unde Φίκιον nominabatur ἔνθα κατῴκει [ἡ Σφιγξ], inquit idem [schol. Hesiodi Theog. 326], i. e. Domicilium Sphingis, rupes quam incolebat. [Hesiod. Sc. 33: Φίκιον ἀκρότατον, unde Φικίου ἄκρου Aristid. vol. 2, p. 361. Apud Apollod. 3, 5, 8, 4, libri partim Φίκειον partim Φίκιον ὄρος, et ap. Lycophr. 1465, Φίκιον vel Φίκειον τέρας, ubi schol.: Τὸ τῆς Σφιγγὸς σημεῖον τῆς ἐν Φικίῳ ὄρει διατριβούσης. Τὸ δὲ Φίκιον ὄρος πλησίον τῶν Βοιωτικῶν Θηβῶν. Φίκιον Palæphato restitutum v. s. v. Σφίγγιον. Corrupte apud Suidam, Φίγιον, ἀκρωτήριον.] C

[Φικιανὸς, ὁ, Phicianus, n. pr. Galen. vol. 9, p. 228.]

[Φικιδίζω. V. Χαλκιδίζω.]

[Φίκιον. V. Φίκειον.]

[Φίκις. Arcad. p. 30, 8, ubi de nominibus oxytonis in κις agit: Τὸ δὲ φίκις (?) βαρύνεται.] D

[Φικιῶ (?) gl. ap. Suidam sine interpretatione posita.]

[Φιλ. in gemmis et inscrr. compendium script. pro Φιλαΐδης vel φίλος vel Φιλοκράτους. Franz. El. epigr. gr. p. 373. Hase.]

[Φίκολος, ὁ, Phicolus, Abimelechi dux. Joseph. A. J. 1, 18, 3.]

[Φίλα, ἡ, Phila, meretrix. Dem. C. Neær. p. 1351, 15; Philetær. ap. Athen. 13, p. 587, E, et Athen. ib. p. 593, F. Concubina Hyperidis ib. p. 590, D. || Philippi Macedonis uxor ib. p. 557, C. || Filia Demetrii Poliorcetæ, ib. p. 577, C. || Aliæ ap. Antip. Sid. Anth. Pal. 6, 118, Theæt. ib. 357. Conf. etiam Φίλη. || Cognomen Veneris. Alexis ap. Athen. 6, p. 254, C: Φέρε τὸν τρίτον Φίλας Ἀφροδίτης. || Steph. Byz.: Φίλα, πόλις Μακεδονίας, κτίσμα Δημητρίου τοῦ Ἀντιγόνου παιδὸς, τοῦ Γονατᾶ καλουμένου, ὃς ἀπὸ τῆς τούτου μητρὸς Φίλας ἐπὶ τοῦ Ἡηνειοῦ ἔκτισε πόλιν Φίλαν. (*Phila* ap. Livium 44, 2.) Ἔστι καὶ νῆσος ἐν Αἰγύπτῳ. Ἡρόδοτος τετάρτῃ (c. 178, ubi non Φίλα legitur, sed Φλὰ, ut Stephanus vitiosa scriptura deceptus esse videatur). Τὸ ἐθνικὸν Φιλαῖος, τῆς νήσου δὲ Φιλάτης (Φιλίτης Berkelius). Conf. Φίλαι.]

[Φιλάβουλος, ὁ, ἡ, Qui inconsideratus esse solet. Meleag. Anth. Pal. 12, 80: Μὴ ... ὦ φιλάβουλε, κινήσῃς τέφρῃ πῦρ ὑποφλαμπόμενον. Antip. Anth. Plan. 133: Τὰν πικρὰν καὶ φ. ἔριν.]

[Φίλαβρος, ὁ, ἡ, Mollia amans. Heliodor. 7, 12: Φιλέλληνά τε καὶ φ. Quod infra c. 19 χαίρουσαν τοῖς ἁβροῖς dixit. || Philabrus, Cineæ filius, Eretriæ proditor. Pausan. 7, 10, 2.]

[Φιλαγαθία, ἡ, Bonorum vel Bonitatis amor. Philo vol. 2, p. 136, 9: Φιλαγαθίας δ' ἀποδέχεσθαι τὰ φύσει καλὰ καὶ παρέχειν ἅπασι τοῖς ἀξίοις ἀταμίευτα πρὸς ἀφθονωτάτην χρῆσιν. Clem. Al. p. 139: Ὁρᾶτε πῶς ὁ θεὸς τὴν μετάνοιαν ὑπὸ φιλαγαθίας ζητεῖ· et p. 291: Φ. τε καὶ αἰδοῖ. G. D. Joann. Chrys. t. 12, p. 285, A, προσχήματι φιλαγαθίας. Imperator de se ipso ap. Euseb. Hist. eccl. p. 390, C, τῆς φ. τῆς ἡμετέρας. Hase.]

[Φιλάγαθος, ὁ, ἡ, Amator probitatis, Bonarum rerum studiosus, Amans bonos. In Gl. Benignus. Legitur Epist. ad Titum 1, 8, et Sapient. 7, 22. Dionys. Areop. Ep. 8, p. 778, Deum vocat τὸν ὑπεράγαθον καὶ φ. Theophyl. dicit Apostolum l. c. φιλάγαθον vocare τὸν ἐπιεικῆ, τὸν μέτριον, τὸν μὴ φθονοῦντα. Suicer. Plutarch. Mor. p. 140, C: Φ. καὶ φιλόκαλος· et in Comp. Thesei c. Romulo c. 2. Leo Diac. Hist. 6, 5: Φιλοτίμῳ καὶ φ. γνώμῃ. G. D. De Deo Nic. Dav. Paraphr. in Greg. Naz. p. 32, 13; 72, 4 Dronk. et Pass. Alphii et socior. Actt. SS. Maii t. 2, p. 786, C, τὸν φιλοικτίρμονα καὶ φ. θεόν· de Maria virgine Jo. Damasc. t. 1, p. 389, A. De Nicomede rege Scymn. Chius 104: Ἀρχηγέτην σε φ. τε προστάτην. Τὸ φ. OEcum. In Apocal. p. 387, 9 Cramer. et Philo vol. 2, p. 136, 3. Hase.]

[Φιλαγάθως, Benigne, Probe, Leniter. Cyrillus Alex. In Jes. c. 59, p. 828: Ἔνεστι τῷ θεῷ καὶ τὸ πανσθενὲς, καὶ τὸ προσίεσθαι φιλαγάθως τὰς παρὰ τῶν καμνόντων λιτάς. « Leo Diacon. l. c., et Nectarius Homil. p. 7 ed. Paris. 1554. Symeon Sethi Ichnel. p. 478. » Boiss. Christus pat. ed. Dübner. 22. Id. ib. 2569: Πλὴν φ. πρέσβιν δέδεξο. Adverb. frequens in titulis, velut C. I. vol. 2, p. 472, n. 2693, 11; p. 258, n. 2335, 6, μεγαλοπρεπῶς τε καὶ φ., et alibi. Hase. Clemens Alex. Strom. 4, p. 631, 37: Ἴσμεν δὲ τὰ μὲν δυσπόριστα οὐκ ἀναγκαῖα, τὰ δὲ ἀναγκαῖα εὐπόριστα γεγενῆσθαι φιλαγαθῶς παρὰ τοῦ θεοῦ, ubi Sylburg. in Ind.: « Alibi φιλαγάθως. »]

[Φιλαγαθωσύνη, ἡ, Amor in bonos, Caritas. Jo. Chrys. t. 4, p. 311, A: Τὴν πρὸς τοὺς πλησίον ἐπιδείκνυσθαι φ. Hase.]

[Φιλάγγελος, ου, ὁ, ἡ, Dionys. Areop. p. 53. Kall.]

Φιλαγέννητος, ὁ, ἡ, Cui τὸ ἀγέννητον placet: Nazianzeno [vol. 1, p. 209, B. Hase.] Qui ἀγέννητον solum Dei proprium esse dicit. VV. LL.

[Φιλαγησίλαος, ὁ, ἡ, Agesilao amicus. Theodor. Metoch. Miscell. p. 84.]

[Φιλάγλαος, ὁ, ἡ, i. q. φιλόκαλος, Pulchritudinis studiosus, Elegantiæ studiosus, Honestatis s. Rerum honestarum studiosus. Pind. Pyth. 12, 1: Αἰτέω σε, φιλαγλαε. Ubi schol. ὦ φιλόκαλε καὶ καλλιστη τῶν πόλεων. Ἑρμῆς φ. Anth. Pal. 12, 77.]

[Φίλαγνος, ὁ, ἡ, Castitatis studiosus. Φίλανδρε καὶ φίλαγνε, in versibus anonymi a me lectis inediti. Poeta in Crameri Anecd. Paris. vol. 4, p. 266, 7, et p. 271, 13: Χορὸς φιλάγνων πανθέων (corrige παρθένων) σεμνοτρόπων. Boiss. Vita Eliæ Spel. Actt. SS. Sept. t. 3, p. 857, B; Jo. Climac. p. 496, 19. Christ. pat. 2590 Dübn.: Σὺν εὐαρεστήσασιν αὐτῷ (virginibus) φιλάγνοις. Jo. Damasc. t. 2, p. 881, C, de Deipara: Ἁγνὴ πέφυκεν αὕτη καὶ φ. De turture Pseudo-Chrys. t. 5, p. 740, E, τὴν τρυγόνα φίλανδρον εἶναι καὶ φ. Hase.]

[Φιλάγραυλος, ὁ, ἡ, Ruricola: Πὰν φ. Macedon. Anth. Pal. 6, 73. Ἠχὼ Nonn. Dion. 8, 15.]

[Φιλαγρέτις, ἡ, Amica venationis. Dianæ epith. Paul. Sil. Anth. Pal. 9, 396: Τριμάκαιρα φιλαγρέτις Ἄρτεμις. Eadem φιλαγρότις in Hymno Orph. 35, 6.]

[Φιλαγρευτὴς, ὁ, Venationis studiosus, legitur ap. Babrium Fab. 107, 10, adversante metro: Καὶ φιλαγρευταῖς ἐμπεσὼν νεανίσκοις. Scribendum φιλοαγρευταῖς, ut φιλόεργος et φιλόοινος metri caussa dicta sunt pro usitatis φίλεργος et φίλοινος. G. Dind.]

[Φιλαγρέω, Vitam rusticam amo. Epicur. ap. Diog. L. 10, 120.]

[Φιλάγριον, τό. Alex. Trall. 1, p. 14: Ἔπειτα δὲ καὶ ἐπιθέμασι, πολυαρχίῳ, ἢ φιλαγρίῳ. « Φιλαγριανὸν, τὸ, nomen malagmatis, cujus descriptio habetur apud Ægin. 7, 18. » Gorr. Lege φιλάγριον. Malagma enim illud φιλάγριον appellatum est a suo inventore Philagrio, medico haud incelebri. Angl.]

[Φιλάγριος, ὁ, Philagrius, rhetor Rhodius. Dionys. De Din. c. 8; Artemid. 4, 1. || Lycius Macrensis, de quo vid. Suidas. Excerpta ex ejus libris servarunt Oribasius p. 55 seqq. ed. Matth., Paulus Ægineta 7, 6, aliique recentiores indicati ab Fabr. B. Gr. vol. 13, p. 364. || Philostorgii medici filius ap. Philostorg. H. E. 8, 10, idem fortasse ad quem Gregorii Nazianz. Epistolæ exstant, ut conjicit Fabric. l. c. || Alius ap. Liban. vol. 1, p. 48. G. D. || Alius Junilius Philagrius, Virgilii enarrator, vulgo dictus Philargyrius vel Philargyrus, de quo docte egit Osann. *Beitræge zur gr. und röm. Litteraturgesch.* vol. 2, p. 281 sqq. Hase.]

[Φίλαγρος, ὁ, ἡ, Ruris amans. Lucian. Lexiph. c. 3.]

[Φίλαγρος, ὁ, Philager, Eretriensis. Herodot. 6, 101. || Φ. ἐξ Οἴου ap. Demosth. p. 1057, 15. || Φ. Μελιτεὺς ib. p. 1355, 22. Alius ap. Platon. Epist. 13, p. 363, B. G. Dind. Alii ap. Bœckh. *Urkunden* p. 385, 130, et 573, 65. Hase.]

[Φιλαγρότις. V. Φιλαγρέτις.]

[Φιλάγρυπνος, ὁ, ἡ, Vigiliarum amans. Φ. λύχνος Meleager Anth. Pal. 5, 197; φ. πόθος idem ib. 166; φ. παννυχίδες Anth. Plan. 309; φ. καρδία Nicet. Eugen. 1, 176. G. D. Nov. Leon. Chaz. ap. Zachar. Hist. juris græco-rom. p. 108, 29, φ. ἐπιμελείας. Hase.]

[Φιλάγων, ὁ, ἡ, Certaminum amans. Dioscor. Anth. Pal. 7, 108, et ap. Athen. 6, p. 241, F: Τὸν φιλάγωνα κισσόν. Falso accentu in Vita Stephani jun. in Anal. Benedict. p. 453: Τοὺς ἱπποδρομικοὺς φιλαγῶνας.]

[Φιλαγωνιστικὸς, ἡ, ὸν, Certaminum gymnicorum studiosus. Schol. Pind. Isthm. 4, 47: Οὕτω φιλαγωνιστικοὶ καὶ φιλόδοξοι ἦσαν, ὥστε καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσι τῶν κοινῶν πανηγύρεων ἀγωνίζεσθαι. Wakef.]

[Φιλαδέλφεια, ἡ, Philadelphia. Steph. Byz.: Φ., πόλις Λυδίας, Ἀττάλου κτίσμα τοῦ Φιλαδέλφου. (Joann. Apoc. 1, 11; 3, 7.) Ἔστι δὲ τῆς Κεκαυμένης ὑπὸ Μυσῶν καὶ Λυδῶν κατεχομένης. Στράβων ιϐ' (p. 579, et 13, p. 628). Ἔστι καὶ ἑτέρα τῆς Αἰγύπτου. Καὶ τρίτη τῆς Συρίας ἐπιφανὴς πόλις, ἡ πρότερον Ἄμμανα, εἶτ' Ἀστάρτη, εἶτα Φιλαδέλφεια ἀπὸ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. (V. Strab. 16, p. 760; Joseph. A. J. 3, 3, 3; 13, 8, 1, B. J. 2, 18, 1.) Ὁ πολίτης Φιλαδελφεύς. (Sic Μάλχος συγγραφεὺς Φιλ. ap. Phot. Bibl. p. 54, 36. Οἱ vel τοὺς Φιλαδελφεῖς Nicet. Chon. Hist. p. 170, B; 255, D.) Τὸ δὲ Φιλαδελφηνὸς ἐπιχώριον. (*Philadelpheni* ap. Tacit. Ann. 2, 47, Plin. H. N. 5, 29, 30.) Οὕτω γὰρ Ἰώσηπος κ' (c. 1, 1) τῆς Ἰουδαϊκῆς ἀρχαιολογίας. Φιλαδελφηνὴ, ἡ, nomen regionis, ap. eund. B. J. 3, 3, 3. Κεράμια Φιλαδελφηνὰ ap. Oribas. p. 57 ed. Matth., ubi male Φιλαδελφινὰ, quod correxit Daremb. vol. 1.

p. 370. Ceterum in codd. sæpe male scriptum Φιλαδελφία. Recte Moschop. Περὶ σχεδ. p. 121 : Φιλαδέλφεια πόλις τὸ φει δίφθογγον, φιλαδελφία δὲ ἰῶτα· et similiter anon. in Boiss. Anecd. vol. 4, p. 408. Frequens urbis mentio apud Ephræmium, qui Φιλαδελφείας ὅροις dixit v. 5913, Φιλαδέλφειαν πόλιν 4636, 5956, 10384, τὴν Φιλαδέλφου πόλιν 5917, 8915, et ποιμὴν τῆς Φιλαδέλφου 8814.]

[Φιλαδέλφεια, ἡ, Philadelphia, n. pr. mulieris. Theodoret. Anth. Plan. 31, ubi genit. Φιλαδελφείης.]

[Φιλαδέλφεια, τὰ, Philadelphia, n. festi, in inscr. Attica ap. Bœckh. 246, vol. 1, p. 360. V. Morgenstern. in libro Richteri, *Wallfahrten im Morgenlande*, p. 636. G. D. Adde Bœckh. C. I. vol. 2, p. 804, n. 3427, 11; et nummos, de quibus Eckhel. D. N. vol. 4, p. 450. Hase.]

[Φιλαδέλφειος, ὁ, ἡ, Philadelpheus. Philo vol. 2, p. 139, 7 : Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου ... πολλὰ δείγματα καὶ μνημεῖα τῆς μεγαλοφροσύνης κατὰ πόλεις ... ἀπολιπόντος, ὡς ἤδη καὶ ἐν παροιμίας εἶδει τὰς ὑπερόγκους φιλοτιμίας καὶ μεγάλας κατασκευὰς Φιλαδελφείους ἀπ' ἐκείνου καλεῖσθαι. Boiss.]

[Φιλαδελφέω, Fraterno amore prosequor. Gregor. Naz. t. 1, p. 905, C, ἐφιλαδελφήσαμεν. Hase.]

Φιλαδελφία, ἡ, Fraterna caritas. Extat Plutarchi libellus Περὶ φιλαδελφίας. [Hieroclem ἐν τῷ Περὶ φιλαδελφίας citat Stob. Flor. 84, 20. Antiatt. in Bekk. An. p. 115, 26 : Φιλαδελφία καὶ φιλεταιρία· Ἄλεξις. Lucian. D. deor. 26, 2.] Sed ap. Eccles. scriptt. φιλαδελφία vocatur sæpe Amor, quo Christiani prosequuntur Christianos, ceu fratres. [Paul. Epist. ad Rom. 12, 10 : Τῇ φ. εἰς ἀλλήλους φιλόστοργοι· Ad Thessal. 1, 4, 9. Petr. 1, 22; 2, 1, 7, ubi distinguitur ab ἀγάπη, i. e. amore omnibus hominibus præstando.] Quo sensu et φιλάδελφοι dixit Gregor. [Synes. p. 97, A; Jo. Chrys. In Matth. p. 607, E; Pallad. Vita Chrys. p. 58, 29. Tit. Acræph. C. I. vol. 1, p. 791, n. 1625, 55 : Μηδένα τῆς ἑαυτοῦ φ. βουλόμενος ἄμοιρον γενέσθαι. Hase.]

[Φιλαδέλφιον, τὸ, Philadelphium, nomen loci sic appellati ab statuis filiorum Constantini M., sese invicem salutantium (conf. Ducang. CPol. christ. p. 136, C ed. Venet. Hase.). Lemma epigrammatis Anth. Pal. 9, 799 : Ἐν τῷ πορφυρῷ κίονι τῷ ὄντι εἰς τὸ Φιλαδέλφιον. Nicet. Chron. Hist. p. 357, A.]

Φιλάδελφος, ὁ, ἡ, Fratris s. Fratrum amans. [Carus fratri, Gl. Xen. Mem. 2, 3, 17. Plut. V. Solon. c. 27 : Κλεόβιν καὶ Βίτωνα, φ. καὶ φιλομήτορας διαφερόντως ἄνδρας· V. Luculli c. 43 : Καὶ τῷ χρόνῳ τῆς τελευτῆς φιλαδελφότατος γενόμενος. Maccab. 2, 15, 14. Ep. Petri 1, 3, 8. « Choricius p. 182 : Τάχα Διοσκούρων ἂν ἦμεν φιλαδελφότεροι. » Boiss.] Est et nomen proprium regis Ægypti [Est cognomen Ptolemæi secundi, de quo locos scriptorum collegit Clinton. Fast. Hell. vol. 3, p. 379 (384 ed. sec.). Arsinoe φ. in epigr. Anth. Pal. App. 67 : Τῆς φιλαδέλφου Κύπριδος ἱλάσκεσθ' ἱερὸν Ἀρσινόης. Erat enim Arsinoe Ptolemæi Philadelphi, fratris sui, conjux. Est autem φιλάδελφος, ut φιλοπάτωρ et φιλομήτωρ, frequens in familiis regiis Ægyptiorum epitheton. Plut. V. Caji Marcii c. 11 : Καθάπερ Ἕλληνες ἐτίθεντο πράξεως μὲν ἐπώνυμον τὸν Σωτῆρα καὶ τὸν Καλλίνικον, ἰδέας δὲ τὸν Φύσκωνα καὶ τὸν Γρυπὸν, ἀρετῆς δὲ τὸν Εὐεργέτην καὶ Φιλάδελφον· Mor. p. 543, E : Τῶν βασιλέων τοὺς μὴ θεοὺς μηδὲ παῖδας θεῶν ἀναγορεύεσθαι θέλοντας, ἀλλὰ φιλαδέλφους, ἢ φιλομήτορας, ἢ εὐεργέτας, ἢ θεοφιλεῖς, οὐκ ἤχθοντο ταῖς καλαῖς μὲν, ἀνθρωπικαῖς δὲ ταύταις προσηγορίαις τιμῶντες. Plurima horum cognominum exx. reperiuntur in inscriptionibus Græcis Ægyptiorum : v. Bœckh. Corp. Inscrr. vol. 3, p. 286, 287. Φιλάδελφοι appellantur Antoninus et Lucius Verus in inscrr. Attica et Peparethia ap. Ross. Inscrr. 2, p. 90. Drusus et Germanicus in numis Sardium νέοι θεοὶ φιλάδελφοι, de quibus v. Eckhel. D. N. vol. 4, p. 450. || Attalus, rex Pergami, Φιλάδελφος ἐπικληθεὶς ap. Strab. 13, p. 624, Steph. Byz. s. v. Ἀττάλεια et Φιλαδέλφεια. V. de eo Clinton. Fast. Hell. vol. 3, p. 407 (417). || Annius Philadelphus ap. Ciceron. Phil. 13, 12. || Φιλάδελφοι Amphidis, Apollodori, Diphili, Menandri, Philippidis et Sosicratis comicorum fabulæ inscriptæ fuerunt. || Sororis amans. Soph. Ant. 527 : Φιλάδελφα κάτω δάκρυ' εἰβομένη. || Φιλάδελφον, τὸ, floris cujusdam nomen, de quo Athen. 15, p. 682, C, ex Apollodori Parthicorum libro quarto : Μυρσίνης γένη ποικίλα μῖλαξ τε καὶ τὸ καλούμενον φ., ὃ τὴν ἐπωνυμίαν ἔλαβε τῇ φύσει πρόσφορον· ἐπειδὰν γὰρ ἐκ διαστήματος αὐτομάτως κράδαι συμπέσωσιν, ἐμψύχων περιπλοκὴν ἐν τῷ (ἐν ταὐτῷ Canterus; ἐγγυτάτω Müller. Fragm. Hist. vol. 4, p. 309) μένουσιν ἡνωμέναι καθάπερ ἀπὸ ῥίζης μιᾶς καὶ τὸ λοιπὸν ἀνατρέχουσι καὶ ζωφυτοῦσι. || Φιλάδελφοι, οἱ, n. lapidum quorundam, Pseudo-Plut. De fluv. 11, 4.]

[Φιλάδελφος, ὁ, Philadelphus, n. pr. in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 372 : Φ. Σωκράτους· et p. 512 : Φιλαδέλφου Σαλαμίνιος, ubi literas ΦΙΛ supplevit Bœckhius. || Athen. 1, p. 1, D : Φ. ὁ Πτολεμαεὺς, ἀνὴρ οὐ μόνον ἐν φιλοσόφῳ θεωρίᾳ τεθραμμένος, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸν ἄλλον βίον ἐξητασμένος. || Philadelphus, Attici servus, ap. Cicer. Epist. ad Att. 1, 11.]

[Φιλαδελφοσύνη, ἡ, Fraternus amor. Lex. in Boisson. Anecd. vol. 4, p. 408. Osann.]

[Φιλαδέλφως, Fraterne, Gl. De amore erga sororem schol. Soph. Ant. 527, qui φιλάδελφα sic explicat. G. D. Sym. Metaphr. Vita Samps. Xenod. Actt. SS. Junii t. 5, p. 267, B. Schol. Lips. ad Il. K, 121 Bachm., φ. ἀπολογεῖται. Hase.]

[Φιλαδέσποτος, ὁ, Philadespotus, n. pr. in inscr. lat. ap. Ott. Jahn. Spec. epigr. p. 75, 2 : Q. Appuleius Ph. Hase.]

[Φιλάδης, ὁ, Philades, in inscrr. Att. ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 455, n. 425, 10, et Franz. El. epigr. gr. p. 260, n. 105, 6. Videtur esse id. q. Φιλαΐδης, quod v. Hase.]

[Φιλάδικος, ὁ, ἡ, Injuriæ amans. Const. Manass. Chron. 3160, 3318, et 4844 : Τῆς φ. γνώμης· 3365 : Φ. τρόπον. Τὸ φ. ib. 3298. Boiss.]

[Φιλαδύναμος, ὁ, ἡ. Φιλαδυναμώτατον ὕδωρ ab Hippocr. p. 394, 39, dicitur Aqua quæ vires maxime frangit et prosternit. Foes. In φιλαδυναμιώτατον (quod est apud Galenum) vel φιλοδυναμώτατον corruptum in libris quibusdam ap. Littré vol. 2, p. 360.]

[Φιλάεθλος, ὁ, ἡ, Certaminum studiosus. Anth. Pal. 12, 143 : Ὦ φιλάεθλε. Christodor. Ecphr. ib. 2, 391 : Ἱστορίης φιλάεθλον ἀριστώδινος ὀπώρην. In oratione prosa φίλαθλος, quod v.]

[Φιλαθήναιος, ὁ, ἡ, Atheniensibus amicus. Aristoph. Ach. 142, Vesp. 283 (ubi syllaba penultima correpta est in versu dactylico). Plato Tim. p. 21, E; Isocr. p. 416; Aristid. vol. 2, p. 292; Lucian. Dem. encom. c. 3. Plutarch. v. Anton. c. 23 : Φιλέλλην ἀκούων ἔχαιρεν, ἔτι δὲ μᾶλλον φιλαθήναιος. Superl. Demosth. p. 439, 27, et in Vita Sophoclis p. 3, 7 ed. Oxon. : Οὕτω φιλαθηναιότατος ἦν ὥστε κτλ., ubi codex unus φιλαθήναιος. (Item Liban. p. 250 ed. Jac. Morelli. Boiss. Greg. Naz. t. 1, p. 328, D : Ἐγὼ δὲ, ὁ φιλαθήναιος καὶ μάταιος. Hase.) Φιλαθήναιος Alexidis et Philippidis comicorum fabulæ inscriptæ fuerunt. De accentu v. Arcad. p. 86, 13.]

[Φιλαθήναιος, ὁ, Philathenæus, n. pr. Φ. Λαμπτρεὺς in inscr. ap. Bœckh. n. 200, vol. 1, p. 335. Alius ib. (305) p. 407.]

[Φιλαθλητὴς, ὁ, Certaminum amator. Plut. Mor. p. 140, B : Οἱ φιλαθληταὶ βασιλεῖς γυμναστικοὺς ποιοῦσι· 631, A : Ἄνδρα ἐρωτᾶν φ. περὶ γυμνικῶν ἀγώνων. De accentu v. schol. Hom. Il. M, 164 (ex Herodiano), et Eustath. p. 897, 38.]

Φίλαθλος, ὁ, ἡ, Amans certaminum, aut etiam laborum. [Per φιλόπονος exp. Phot. et Suidas. Philo vol. 1, p. 268 : Φιλάθλοις καὶ φιλογυμνασταῖς ἡ πρὸς ἰσχὺν πρόσοδος οἰκεία. Plutarch. Mor. p. 724, B : Ἐπεὶ καὶ φίλαθλος ἄλλως καὶ φιλόνεικος ἡμῖν ὁ θεὸς αὐτὸς ἐν κιθαρίσει. G. D. Procl. Paraphr. in Ptol. p. 233, 5, τὰ ἤθη σπουδαίους, φ. Hase. Forma poetica Φιλάεθλος, quod v.]

[Φῖλαι, imperativus aoristi. V. Φιλέω.]

[Φίλαι, αἱ, Philæ, insula et urbs Ægypti superioris : de qua v. Partheyi commentatio de Philis insulæ Berolini edita a. 1830. Strabo 1, p. 40 : Αἱ Φίλαι κοινὴ κατοικία τῶν Αἰθιόπων καὶ τῶν Αἰγυπτίων· 17, p. 803 : Οἱ τὰς Φίλας οἰκοῦντες τὰς ὑπὲρ Συήνης καὶ τῆς Ἐλεφαντίνης· et p. 818, 820, Diodor. 1, 22 (ubi cod. Coisl. bis Φέλαις), aliique multi. Φίλαις pro πύλαις

Plutarch. Mor. p. 359, B, restituit Wessel. ad Diodor. l. c. Nomen insulæ, quod ab adjectivo φίλος derivare conati sunt Seneca ap. Serv. ad Virg. Æn. 6, 154, et Quæst. Nat. 4, 2, Procop. B. Pers. 1, 19, p. 59, D, Ægyptiacum potius esse disputat Tewater. ad Jablonsk. Collect. vocc. Ægypt. p. 455. Numero singulari Steph. Byz. s. v. Τάχομψος, κώμη ἐν τοῖς ὁρίοις Αἰγυπτίων καὶ Αἰθιόπων πρὸς τῇ Φιλίᾳ νήσῳ. Quod Φίλαις scribendum, aut Φίλᾳ cum Salmasio, si Stephanus Φίλας cum ea Ægypti insula confuderit, de qua diximus s. v. Φίλα.]

[Φιλαίακτος, ὁ, ἡ, Luctu gaudens, Lugubris. Æsch. Suppl. 803 : Τὸ γὰρ θανεῖν ἐλευθεροῦται φιλαιάκτων (cod. Med. φιλαιακτῶν) κακῶν.]

[Φιλαίας vitiose pro Φιλέας, quod v.]

[Φιλαιγίδης vitiose pro Φιλαργίδης, quod v.]

[Φιλαΐδαι, ὁ, Philaidæ. Steph. Byz. : Φ., δῆμος τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς, ἀπὸ Φιλαίου τοῦ Αἴαντος υἱοῦ καὶ Λυσιδίκης τῆς Κορώνου τοῦ Λαπίθου. (V. locum Plutarchi s. v. Φιλαῖος afferendum.) Ὁ δημότης Φιλαΐδης. Τὰ τοπικὰ ἐκ Φιλαϊδῶν, εἰς Φιλαϊδῶν, ἐν Φιλαϊδῶν. Φιλαΐδαι inter demos tribus Ægeidis sunt in inscr. ap. Bœckh. n. 115, vol. 1, p. 158. Ἀντίδωρος et Εὐαγίδης Φιλαΐδης ib. n. 111, p. 152, et n. 222, p. 347. Χαρίσανδρος Φιλαΐδης (in lapide solæ literæ Φιλα) in inscr. navali ap. Bœckh. p. 469. Ἐκ Φιλαϊδῶν ap. Plat. Hipparch. p. 228, B : Πεισιστράτου τοῦ ἐκ Φ. Φιλαΐδαι in Φιλιάται vel φιλαύτης corruptum ap. schol. Aristoph. Av. 873 correxit Hemst. ad Pollucem 9, 74.]

[Φιλαιδήμων, ὁ, ἡ, Pudicitiæ amans. Dioscor. Anth. Pal. 7, 450.]

[Φιλαΐδης, ὁ, Philaides, n. pr. ap. Plat. Epist. 13, p. 363, C : Φιλαΐδης (scribitur Φιλαίδης sine diæresi) ὁ παρὰ βασιλέως ἥκων τοῦ μεγάλου.]

[Φίλαιθος, ὁ, Philæthus, Atheniensis, in inscr. ap. Bœckh. 165, 30, vol. 1, p. 293.]

[Φιλαίθριος, ὁ, ἡ, Serenitatis amans. Greg. Naz. Carm. p. 22, A : Φιλαίθριον γὰρ οὐδὲν ὡς πανήγυρις. Kall.]

[Φίλαικος, ὁ, ap. Arcad. p. 61, 20, vitiose pro Φάλαικος. G. Dind.]

Φιλαίματος, ὁ, ἡ, Sanguinis amans, Sanguinis avidus, qui Latine dicitur uno etiam verbo Sanguinarius [ut exp. in Gl.]. Φιλαίματος Ἄρης, [Anacreon in] Anthol. [Pal. 7, 226], Mars sanguinarius, qui et αἱμοχαρὴς idem significante voce a poetis appellatur. [Æsch. Sept. 45 : Ἄρη τ' Ἐγυὼ καὶ φιλαίματον Φόβον. Eur. Rhes. 932 : Φ. ἀλκάς· Phœn. 178 : Γῆς φιλαίματοι ῥοαί. Φ. βδέλλα Nicand. Al. 498. Const. Manass. Chron. 4732, 5299.]

[Φιλαιμόμικτος, ὁ, ἡ, Cum consanguineis misceri amans. Gloss. ad Theodoret. vol. 4, p. 935 ed. Schulz. : Ὅτι Ζαράδης νομοθετεῖ Πέρσαις τὸ φ. G. Dind.]

[Φίλαιμος, ὁ, ἡ, i. q. φιλαίματος. Procl. Paraphr. Ptolem. 3, 18, p. 230. Angl. Anon. Vita Chrys. t. 8, p. 327, 29, de Gaïna Gotho : Ὁ αἱμοβόρος, ὡς εἰπεῖν, καὶ φ. θήρ. Hase.]

Φιλαίμων, ονος, ὁ, ἡ, Sanguinis amans, Sanguinis avidus, Sanguinarius, i. q. φιλαίματος : φιλῶν [codex φιλώμων] τὸ αἷμα, Hesych.

[Φιλαίμων, ονος, ὁ, Philæmon, Priami filius. Apollod. 3, 12, 5, 13.]

[Φιλαινέτη, ἡ, Philæneta, n. pr. mulieris ap. Aristoph. Eccl. 42.]

[Φιλαινίδειος, ὁ, ἡ, Philænideus. V. Φιλαινίς.]

[Φιλαίνιον, ἡ, Philænium, nomen muliebre frequens in Anthol. Pal. : vid. 5, 121, 162; 7, 287; 9, 254; 11, 18. *Philenium* apud Plautum in Asinaria.]

[Φιλαίνιος, ὁ, Philænius, archon, in inscrr. Siculis ap. Bœckh. vol. 3, p. 603, 625, 659.]

[Φιλαινὶς, ίδος, ἡ, Philænis, mulier Argiva in inscr. ap. Bœckh. n. 1143, vol. 1, p. 585. || Meretrix Leucadia, cujus περὶ ἀφροδισίων σύγγραμμα memorant Athen. 8, p. 335, B; 10, p. 457, D, Lucian. D. mer. c. 6. Quo spectare videtur Justin. Mart. p. 98, D : Σωταδείοις καὶ Φιλαινιδείοις καὶ ὀρχηστικοῖς καὶ Ἐπικουρείοις καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς τοιούτοις ποιητικοῖς διδάγμασιν. Tatianus p. 272, B : Μηδὲ Φιλαινίδος μηδὲ Ἐλεφαντίδος τῶν ἀρρήτων ἐπινοιῶν ἀντιποιουμένους. G. D. Clem. Al. Protrept. 4, § 61, ἐγγραφόμενοι τὰ Φιλαινίδος σχήματα. Hase. || Aliæ ap. Anyten Anth. Pal. 7, 486, aliosque poetas ib. 7, 198, ubi accus. Φιλαινίδα, et 7, 477, ubi vocat Φιλαινί.]

[Φίλαινος, ὁ, Philænus, commune duobus fratribus nomen, a quo Φιλαίνου vel Φιλαίνων βωμοὶ in Libya sunt appellati. Φιλαίνου β. ap. Polyb. 3, 39, 2, ubi Schweigh. vol. 5, p. 572 : « Φιλαίνων βωμούς, Philænorum aras, in plurali numero, vocant plerique scriptores (sic Strabo 3, p. 171, et, ubi Epitome Φιλαίνου, 17, p. 836), a duobus fratribus Philænis, quorum historiam vide ap. Sallust. in Jugurtha c. 79, Melam 1, 7, et Valer. Max. 5, 6, extern. 4. Sed in singulari usurpavit rursus Polyb. 10, 40, 7. Sic Ptolem. 4, 3 : Φιλαίνου κώμη, ὑφ' ἣν ὁμώνυμοι βωμοί· et Scylax in Periplo p. 45 ed. Voss., τοὺς Φιλαίνου βωμούς. » Vid. etiam Tzschuck. ad Pomp. Mel. vol. 3, 1, p. 163. Plurali numero constantius Latini : v. Drakenb. ad Silium Ital. 15, 704.]

[Φίλαιος, ὁ, Philæus, Ajacis filius, ap. Herodot. 6, 35, Plut. V. Solon. c. 10 (ubi δῆμον ἐπώνυμον Φιλαίου τῶν Φιλαϊδῶν memorat), Steph. Byz. s. v. Φιλαΐδαι; Ajacis ex Eurysace nepos secundum Pausan. 1, 35. Ad accentum quod attinet, Φιλαῖος scribitur apud Plutarchum, Φίλαιος apud Pausaniam, et hoc quidem recte. Arcad. p. 43, 24 : Τὸ δείλαιος καὶ Φύλαιος προπαροξύνεται· ubi Φίλαιος corrigendum, ut recte scriptum in scholl. Hom. Il. E, 64, Λ, 301, ex Herodiano excerptis. || ΦΙΛΑΤΟΣ Χρέμητος in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 345, vitiose pro Φίλαιος vel Φίλητος, ut monet Bœckh. || Φιλαῖος ap. Phot. Bibl. p. 114, 22, corruptum ex Φιλύλλιος, quod restituit Meinek. Hist. com. p. 259.]

[Φιλαιρετικὸς, ἡ, ὸν, Qui favet hæreticis. Basil. t. 2, p. 1036, D : Εἰ μὲν καὶ αἱρετικὸς τὸ φρόνημα, οὐκ ἐπίσταμαι, πλὴν ἀλλὰ φ. Hase.]

[Φιλαίτατος. Φιλαίτερος. V. Φίλος.]

[Φιλαίτη, ἡ, Philæta, meretrix. Diog. L. 4, 40.]

Φιλαίτιος, ὁ, ἡ (quod post μικραίτιος licet contra alphabeti ordinem melius poneretur, quia signif. ejusdem generis habet), Querulus, Qui levi de causa quemvis culpare amat, μεμψίμοιρος [ut exp. Hesych. Phot. et Suidas : Φιλαιτίων, τῶν ἐπιλαμβανομένων. Æsch. Suppl. 485 : Κατ' ἀρχῆς γὰρ φ. λεώς. Plato Leg. 10, p. 903, A : Τῷ φ. τῆς ἀμελείας πέρι θεῶν. Cum φιλεπιτιμητὴς conjunxit Isocr. p. 9, A.] Xenopho [Mem. 2, 8, 6] : Τοὺς φιλαιτίους φεύγειν. Erasmus τὸ φιλαίτιον substantive positum a Plutarcho De cohib. iracundia [p. 463, E], interpr. Propensionem ad accusandum. Sic Idem [Mor. p. 73, A; 813, A, et] in Solone [c. 25] τὸ τῶν πολιτῶν φιλαίτιον dixit. Exp. etiam Contentiosus, Litigiosus, quæ significatio ex altera pendet, et ita Bud. vult accipi ap. Dem. Pro cor. [p. 307, 23] : Πονηρὸν ὁ συκοφάντης ἀεὶ, καὶ πανταχόθεν βάσκανον, καὶ φιλαίτιον. [Id. p. 150, 9 : Τὸν δὲ τῶν πολιτευομένων (βίον) φιλαίτιον, καὶ σφαλερὸν, καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἀγώνων καὶ κακῶν μεστὸν, ubi Reisk. vertit Obnoxium crebris criminationibus et offensionibus.]

[Φιλαιτίως, Culpandi studio. Pollux 3, 139. Strabo 2, p. 93 : Ὅπου τι φ. εἴρηκε· 4, p. 183 : Μέμφεσθαι φ. Damasc. ap. Phot. Bibl. p. 336, b, 2 : Οὔτε φ. οὔτε ἐθελέχθρως πρὸς οὐδένα διέκειτο. G. D. Orig. t. 3, p. 487, D, φ. ἐγκαλοῦντες. Hase.]

[Φιλαίτωλος, ὁ, Philætolus, sacerdos. Inscrr. in Curtii Anecd. Delph. p. 60.]

[Φιλαίχμη, ἡ, Philæchma. Parthen. Erot. c. 14 : Κλεόβοια, ἥν τινες Φιλαίχμην ἐκάλεσαν, τοῦ Φοβίου γυνή.]

Φιλαχίζεσθαι, Etym. exp. χαριεντίζεσθαι : quod vide. In VV. LL. male redditur Gratificari. [Glossa Photio p. 647, 4, et Etym. M. p. 793, 29, communis est Φιλαχίζεται, χαριεντίζεται. Quod duplicato κ φιλαχχίζεται scripsit Ruhnk. ad Tim. p. 19, recte quidem, nisi quod verbum male compositum esse non animadvertit. Ex φίλ' ἀχχίζεται ortum videbatur Struvio, nisi gravius vitium lateat.]

Φιλακόλαστος, ὁ, ἡ, Qui amat τὸ ἀκόλαστον s. τὴν ἀκολασίαν. [Plutarch. V. Timol. c. 14, Galbæ c. 19.]

Φιλακόλουθος, ὁ, ἡ, Qui libenter sequitur, Qui lubenter est ἀκόλουθος. Aristoph. [Ran. 414. Aristom. ap. Pollux. 6, 167. Numen. ap. Euseb. Præp. ev. 14, p. 728, A.]

[Φιλάκρατος et Ion.] Φιλάκρητος, ὁ, ἡ, Meri cupidus. Epigr. [Anth. Pal. 6, 169 : Φ. Διονύσῳ. Meleager ib. 4, 1, 53 : Φ. ἕρπυλλον. Antip. Sidon. ib. 7, 26 : Φιλακρήτου σύντροφος ἁρμονίης. Nonn. Dion. 29, 248 : Φιλακρήτων Κορυβάντων.]

Φιλακρῑβέω, Amo exactam diligentiam, Exactam diligentiam lubenter adhibeo. In VV. LL. φιλακριβεῖν exp. Cum diligentia auscultare, Gnavum et sedulum esse. [Hesych. : Φιλακριβοῦντες, μετ' ἀκριβείας διαχωρίζοντες. Nam quod additur φιλακροάμονας nova gl. est, cujus interpretatio excidit.]

Φιλακροάμων, ὁ, ἡ, Audiendi cupidus, Qui acroamatis delectatur. [Φιλακροάμονος ap. Suidam et —ας ap. Hesych. sine interpretatione posita. Τοῖς φιλακροάμοσιν Cyrill. Al. In Jesaiam 11, 10, p. 201, et in Præfat. ad Hoseam p. 2. Eustath. p. 201, 42 : Ἡ φήμη ἐπιστρέφειν εἴωθε τοὺς φ., et sæpius in Opusc., ut p. 151, 1; 169, 60. « Zachar. Mityl. p. 90. Mich. Syncellus Laudatione Dionysii Areop. p. 352.» Boiss. Theophyl. Simoc. Hist. p. 25, 20 Bonn. Jo. Damasc. t. 2, p. 852, E; 868, E, τοῖς φιλολόγοις ὑμῖν καὶ φιλακροάμοσι. Titus Bostr. In S. Lucam p. 814, B : Καταλυπήσῃ τῷ περιττῷ τοὺς φ. Hase.]

[Φιλάκων, ωνος, ὁ, Philaco, Spartanus, in inscr. ap. Bœckh. 1249, vol. 1, p. 624.]

Φιλαλαζών, ὁ, ἡ, Ostentationis amator, ex Bud. citatur in VV. LL.

Φιλαλειπτέω, Alipta, s. Unctor esse cupio, Aliptas amo, vel Inter aliptas versari amo. In VV. LL. exp. Delector pigmentis et unguine; et afferuntur hæc verba quorum auctorem non nominat Etym. M. [p. 61, 13] : Οὐκ ἔστι πίστις ἀνδρὶ φιλαλειπτοῦντι. [Memoratur iterum p. 464, 1, et φιλαλειπτῶ annotavit Arcad. p. 150, 19.] Sequendo autem hanc interpret. φιλαλειπτεῖν perinde erit ac si dicas φιλαλοιφεῖν, sequendo formam compositionis τοῦ ξηραλοιφεῖν.

[Φιλαλέξανδρος, ὁ, ἡ, Amicus Alexandro. Diodor. 17, 46 : Παρήγγειλεν ὀνομάζειν τὸν θεὸν τοῦτον Ἀπόλλω φιλαλέξανδρον· c. 114 : Ἡφαιστίωνα φιλάλεξανδρον. Strabo 13, p. 594. Plutarch. V. Pomp. c. 2, Alex. c. 4, Mor. p. 181, D. Superl. Φιλαλεξανδρότατος ap. Dion. Cass. 77, 9. De accentu Arcad. p. 85, 21.]

[Φιλαλέξιος, ὁ, ἡ, Amicus Alexio. Eustath. Opusc. p. 280, 1 : Τοῖς φ. εἶτ' οὖν φιλοβασιλεῦσι. Nicet. Chon. Hist. p. 287, B : Φιλαλέξιοι μᾶλλον ἢ φιλισαάκιοι· et p. 313, C.]

Φιλαλήθεια, Amor veritatis, Studium veritatis.

Φιλαλήθης, ὁ, ἡ, non φιλαληθής : nam ἀναβιβάζει τὸν τόνον, ut loquuntur grammatici [V. Arcad. p. 27, 14, 28, 4, Chœrob. In Theodos. p. 175, 31; 177, 3, Eustath. p. 897, 40], Veri s. Veritatis amator, vel Amatrix, Veritatis studiosus, vel studiosa. [Ὁ τὴν ἀλήθειαν φιλῶν exp. Hesych. Diodor. 1, 76 : Τῶν φιλαλήθων καὶ κατεσταλμένων τοῖς ἤθεσι.] A Diog. L. [1, 17] φιλαλήθεις philosophi, sicut et ἐλεγκτικοί, numerantur inter eos, qui ἀπὸ οἰήσεως nomen acceperunt. [Athen. 13, p. 588, A : Ἐπικούρου τοῦ φιλαληθεστάτου. Plutarch. V. Marii c. 28 : Φ. ἀνὴρ καὶ χρηστός· Mor. p. 39, C. Eustath. p. 144, 28.]

[Φιλαλήθης, ους, ὁ, Philalethes, pater Alexandri medici. Strabo 12, p. 580.]

Φιλαλήθως, Veritatis amore vel studio. [Diodor. 2, 32 : Φ. τὰς πράξεις ἱστορεῖν. Clem. Alex. Strom. 8, p. 914.] Euseb. [Dem. ev. p. 138, A; 512, A; Vita Doroth. jun. Actt. SS. Junii t. 1, p. 612, F; Theodoret. Gr. aff. cur. p. 446, 1 Gaisf. Athanas. t. 2, p. 452, D; Orig. t. 3, p. 678, C; t. 1, p. 470, C, φ. καὶ ἀδεκάστως. Phot. Epist. p. 372, 4, πρεσβυτικῶς τε καὶ φ. Galen. vol. 19, p. 348, 2, φ. λέγομεν· vol. 14, p. 224, 15 et 17, φ. ὁμολογεῖν. Hase.]

[Φιλάλιος ὁ Κορίνθιος, fabularum scriptor, citatur ab Tzetza ad Lycophr. 673, nomine manifeste corrupto. Alii libri Φιλάληος vel Φιλαλήθως. Φικούλης ὁ Κορίνθιος est ibid. ad v. 177. Φειδαλίος ὁ Κορίνθιος ap. Joann. Malalam p. 120, 5, ubi in antecedentibus p. 117, 14, Φειδίας ὁ Κορίνθιος citatur. Nomen simile Φίάλις, ὁ, ex inscriptione Orchomenia supra memoravimus.]

[Φιλαλληλία, ἡ, Mutuus amor. Hesych. : Φιλαλληλίαν· οἱ φιλοῦντες ἀλλήλους. Non liquet utrum accusativi φιλαλληλίαν interpretatio una cum proximæ glossæ lemmate φιλάλληλοι exciderit an φιλάλληλοι cum Suicero vel saltem φιλαλληλία cum Alberto scribendum sit. Cyrill. Alex. Glaph. in Deuteron. p. 412 : Τὸ ἐξ ἀγάπης καὶ φ. ἐπιστάξαι δάκρυον· et in cap. 6 Mich. p. 448 : Τῆς φ. ἔχειν τὰ αὐχήματα. Eustath. p. 1126, 32, et Opusc. p. 13, 1; 16, 70. G. D. Anon. Cat. in Psalm. t. 1, p. 657, 31. De numeris Nicom. Geras. p. 134, 2 Ast., τὴν φ. καὶ τὸ συλληπτικόν· et Iamblich. In eund. p. 41, C; 46, B. Hase.]

[Φιλάλληλος, ὁ, ἡ, Mutuo se amans. Epictet. Diss. 3, 13, 5 : Ἄνθρωπος ζῷόν ἐστι φ. Id. 4, 1, 126, et 5, 10. Et 4, 5, 17 : Τὰ ὀνόματα αὐτοῦ ἔχει χαρακτῆρα φ. Schweigh. Plutarch. Mor. p. 977, C; 979, F. Alciphro 3, 73 : Ἡ φιλτάτη γῆ ἁπλοϊκοὺς καὶ φιλαλλήλους τοὺς ἑαυτῆς τροφίμους ἀνεθρέψατο. Zenob. Prov. 2, 47 (et similiter schol. Hom. Il. P, 755) : Τὸ ζῷον (ὁ κολοιὸς) φ. καὶ συνδυαστικόν. « Cyrill. Al. In Jesaiæ c. 58, p. 821 : Φιλάγαθος, φ. Τὸ φιλάλληλον, Mutuus amor, Joann. Chrys. Hom. 12 ad populum Antioch. vol. 6, p. 540. OEcumen. In Act. c. 4, p. 25.» Suicer. Pachymeres Declam. 1, p. 14, 5. Boiss. || Adverb. Φιλαλλήλως. Eustath. p. 1126, 29 : Φ. (οἱ κολοιοὶ) τῷ κρατῆρι ἐμπίπτουσιν ὡς τοῖς ὁμοφύλοις συμμίξοντες.]

[Φιλαλλογενής, ὁ, ἡ, Amans alienigenarum. Cyrill. Al. Glaph. in Numeros p. 381 ad Joann. 8, 48 : Εἰ μὴ φιλέλλην ἦσθα καὶ φ. Suicer.]

[Φιλαλλότριος, ὁ, ἡ, Alieni cupidus. Constant. Manass. Erot. p. 323 ed. Boiss. : Καὶ γάρ τοι φ. ὁ στρατιώτης χρῆμα.]

[Φιλάλῡπος, ὁ, ἡ, Vacuitatem doloris amans. Orph. Hymn. 49, 7 : Χάρμα βροτοῖς φιλάλυπον.]

[Φιλαλυστής, ὁ, Qui animo esse anxio et perplexo solet, Qui huc et illuc se jactat animi dubius, tumultuatur aut perturbatur, ὅστις ἀλύζειν φιλέει (est autem ἀλύζειν et ἀλύειν ῥιπτάζεσθαι, ut exponit Galen., et ἀπορεῖν). Hippocr. p. 28, 25 : Κατήχησις ἰδιωτέων φιλαλυστέων, Idiotarum animi dubiorum aut perturbatorum instructio, quum medicus idiotas animi dubios et consternatos ob symptomata, voce instruit et erigit. Verum φιλαλητέων aut φιλαλήτων legisse videtur Cornarius, quum Fugitivos dixit; Galen. φιλολαλητῶν aut φιλολαλητικῶν, qui Loquacium vertit. Foes.]

[Φιλαμαρτήμων, ὁ, ἡ, Peccatorum amans. lxx Proverb. 17, 19 : Φ. χαίρει μάχαις. Apud Joann. Chrys. φ. λαός. Cyrill. Al. In Jes. c. 54, p. 770 : Μυσαρᾶς ἡδονῆς τὰ κύματα φέρει τοὺς φ. εἰς Ἅδου πυθμένα. Suicer. Joann. Chrys. In Ep. ad Rom. serm. 31, vol. 3, p. 237 : Ὢ φιλαμαρτήμονος καὶ φιληδόνου, καὶ πρὸς κακίαν βλεπούσης ψυχῆς. Seager. Isidor. Pelus. 1, 11. Boiss. Theod. Mopsuest. In Ep. ad Rom. p. 99, 37 ed. Fritzsch.; Phot. Epist. p. 93, 28; Marcus Erem. De bapt. p. 938, D. OEcum. In Apocal. p. 429, 19 Cramer., ἡ φ. πληθύς. Id. ib. p. 239, 1, τοῖς φ. καὶ καταφρονηταῖς. Nil. Epist. p. 57, 28, οἱ φ. λογισμοί. Hase.]

[Φιλαμάρτητος, ὁ, ἡ, i. q. præced. Greg. Nyss. t. 3, p. 222, A. Hase.]

[Φιλάμαρτος, ὁ, ἡ, i. q. præced. Antioch. Pandect. p. 1054, A, ὁ φ. δαίμων. Nil. Epist. p. 190, 20; 167, 8, τὰ φ. καὶ ἀκάθαρτα πνεύματα. Hase.]

[Φιλάμβολος, ὁ, Philambolus, in inscr. ap. Bœckh. vol. 3, p. xvi.]

[Φιλαμμονίδης, ὁ, Philammonis filius (Eumolpus). Theocr. 24, 188, ubi forma Dorica —ας.]

[Φιλάμμων, ονος, ὁ, Philammon, Thamyræ et Eumolpi pater. Eurip. Rhes. 916 : Φιλάμμονος παῖ. Φιλέμμωνος, Φιλάμμωνα, quæ scriptura convellitur loco Euripidis, est ap. Aristot. Rhet. 3, 11, Polyb. locis infra indicandis, Apollod. 1, 3, 3, Pausan. 2, 37, 2 et 3; 4, 33, 3; 10, 7, 2, Tatian. p. 275, B, schol. Hom. Il. B, 595. Matre natus Philonide sec. Pherecydem ap. schol. Hom. Od. T, 432, et Cononem ap. Phot. p. 132, 11. || Atheniensis, pugil, quem olymp. 125 vicisse annotatum in Lex. rhet. p. 314, 24 Bekk., Demosth. p. 331, 1, Æschin. p. 81, 4, apud quem nunc Φιλάμμωνα scriptum, ut ap. Harpocr. est, Φιλάμμων· Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος Φιλάμμωνα τὸν Ἀθηναῖον πύκτην· sed veram scripturam Φιλάμμονα servavit apud Æschinem codex Coislin., apud Harpocrationem qui glossam ejus repetivit Photius. Eadem aliorum

hujusmodi nominum ratio est, ut Εὐγάμμων et Φοιβάμμων, quorum casus obliqui ipsi quoque nunc vitiose scribi solent per ω, Φεράμμων, quod apud Diodor. 5, 8, in libris in Φεράμων, Φεραίμων, Φερήμων corruptum. At Φεραίμων herois nomen est in numis ap. Eckhel. D. N. vol. 1, p. 222. || Præfectus Cyrenaicæ in Exc. Polyb. 15, 33, 11 et 12, sive ap. Müller. Fragm. Hist. vol. 2, p. XXVIII, ubi accus. Φιλάμμωνα. G. Dind.]

[Φίλαμνος, ὁ, Philamnus, n. pr. Nonn. Dion. 14, 81 : Καὶ Φόβος ὠμάρτησε δασυκνήμιδι Φιλάμνῳ.]

[Φιλαμπελέω, Gaudeo vitibus. Tzetz. Hist. 6, 74 : Ὃς ἦν φιλοινότατος καὶ τῶν φιλαμπελούντων.]

[Φιλάμπελος, ὁ, ἡ, Ferax vitium, Frequens vineis. Dionys. A. R. 1, 37 : Χωρία θαυμαστῶς ὡς φιλάμπελα. Gaudens vitibus, Aristoph. Pac. 308 : Τὴν θεῶν πασῶν μεγίστην καὶ φιλαμπελωτάτην. Nonn. Dion. 12, 41 : Φ. κούρη. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 71, 27 : Φ. ἄνθρωπος· ὁ φιλῶν ἀμπέλων ἐργάσίαν.]

[Φιλαναγνωστέω.] Φιλαναγνωστεῖν, Cupidum esse legendi, Libenter lectitare, ex Diod. S. [1, 77 : Τῶν νόμων ὅσοι ὠφέλειαν τοῖς φιλαναγνωστοῦσι δύνανται παρασχέσθαι. Id. 16, 1; 18, 1. Tzetz. V. Lycophr. p. 265 ed. Müll. : Τοῖς φιλαναγνωστοῦσι τῶν νέων χαριζόμενος.]

Φιλαναγνώστης, ὁ, Cupidus s. Studiosus legendi. [Plutarch. V. Alex. c. 8.]

Φιλαναλωτὴς, ὁ, Qui lubenter sumptus facit, q. d. Qui sumptus facere amat. [Sumptuosus, Gl.] Unde opponi φειδωλῷ ap. Plat. scribit Bud. In VV. LL. exp. etiam Consumptor, Sumptuosus : item Prodigus. [Plato Rep. 8, p. 548, B : Οὐκοῦν καὶ φειδωλοὶ χρημάτων, ἅτε τιμῶντες, καὶ οὐ φανερῶς κτώμενοι· φιλαναλωταὶ δὲ ἀλλοτρίων δι' ἐπιθυμίαν· ubi libri partim φιλαναλῶται, contra regulam Arcadii p. 28, 1 : Τὰ εἰς ης σύνθετα τὴν τῶν πρωτοτύπων τάξιν φυλάττει. Sic φιλεπιτιμητὴς et φιληλιαστὴς, quæ Schneiderus comparavit, oxytona sunt. Conf. Lobeck. Paral. p. 448. Recto accentu Alciphro 3, 43 : Φιλόγελώς τε ὢν καὶ φιλαναλωτὴς, pravo φιλαναλώτης ap. Pollucem 6, 166, et Dion. Cass. 77, 9. In φιλανάλωτος corruptum ap. eund. 39, 37, correxit Bekkerus.]

[Φιλάναρχος, ὁ, ἡ, Præ se ferens amorem ejus qui principii est expers. Greg. Naz. t. 2, p. 165, 18; t. 1, p. 209, B : Φιλαγέννητε σὺ καὶ φ. Hase.]

Φιλανδρία, ἡ, Amor mariti, quod Plutarch. de Penelope, in V. Hom. [§ 185] dixit. Bud. Comm. [Eur. Andr. 228 : Μὴ τὴν τεκοῦσαν τῇ φ. ζήτει παρελθεῖν. Lucian. Halc. c. 2. Append. ad Anth. Pal. 313 : Δαμοστρατείας ταῦτα τῆς φ. G. D. Greg. Naz. t. 1, p. 180, D, οἰκουρίαν γυναικὸς καὶ φ.· 871, D, τὴν οἰκωφελίαν, τὴν φ. De Penelopes φ. Julian. Imp. p. 127, C. Inscr. Jotap. C. I. vol. 3, p. 203, n. 4412, 9, ἀρετῆς ἕνεκεν καὶ φ. τῆς εἰς αὐτόν. Pedneliss. ib. p. 189, n. 4379, e, 9, φ. καὶ μνήμης χάριν· Gortyn. vol. 2, p. 429, n. 2587, 5, σωφροσύνης ἕνεκα καὶ φ. Hase.]

Φίλανδρος, ὁ, ἡ, [Amans viros. Æsch. Sept. 902 : Στένουσι πύργοι, στένει πέδον φ. ||] Amans viri, ut φίλανδρος γυνὴ, Quæ mariti amore tenetur. [Sic ap. Plutarch. V. Thesei c. 16, Alcib. c. 8, Mor. p. 57, D; 142, A; 769, C; 983, A, Lucian. Halc. c. 8. Anth. Pal. App. 313, 12. Phalar. Epist. p. 246 : Φ. καὶ σώφρονος γυναικός. Eustath. p. 346, 22 : Τὴν γενναίαν καὶ φ. Ἄλκηστιν. Polyæno 8, 34, ubi libri : Θαυμάσαντες αὐτῆς τὸ φιλάνθρωπον, recte Coraes restituit τὸ φίλανδρον. Et sic jam Valcken. in Ms.] In malam quoque partem φίλανδρος γυνὴ et μοιχεύτρια a Plat. dicitur in Sympos. [p. 191, E], Virosa et impudica; quemadmodum econtra ἀνδρόγυνοι et φιλογύναικες. [Hermog. vol. 3, p. 324 : Φίλανδρόν που τὴν Ἀταλάντην εἶπεν ὁ Σοφοκλῆς διὰ τὸ ἀσπάζεσθαι σὺν ἀνδράσιν εἶναι, ἡμῶν πάλιν ἐπὶ ἄλλου πράγματος ταττόντων τοῦνομα τοῦτο. De meretrice Lucian. D. mer. 7, 3 : Σὺ δὲ εἶ πιστὴ καὶ φ. οὐδὲ προσίῃ ἄλλον τινὰ ὅτι μὴ μόνον Χαιρέαν. Meretrices φιλάνδριοι ap. Polem. Physiogn. 2, 25, p. 307, vitiose pro φίλανδροι, quod restituit Struv. Opusc. vol. 2, p. 184.]

[Φίλανδρος, ὁ, Philander, n. pr. in numo Leucadio ap. Mionnet. *Descr.* vol. 2, p. 83.]

[Φιλάνθεμος, ὁ, ἡ, i. q. φιλανθής. Nonn. Dion. 17, 83 : Καί μιν ἄναξ ἐδίδαξε φιλάνθεμον ἔργον ἀλωῆς.]

[Φιλανθὴς, ὁ, ἡ, Flores amans. Eurip. ap. Athen. 11, p. 465, B : Βακχίου φιλανθέος. Μέλισσα φ. Marc. Argent. Anth. Pal. 5, 32; στέφανοι φ. Rufin. ib. 5, 72.]

[Φίλανθος, ὁ, ἡ, i. q. præced. Porphyr. ap. Euseb. Pr. ev. p. 110, B, de Sileno : Τὸ μὲν φ. καὶ στιλπνὸν κατὰ τὴν κεφαλήν. Hase.]

[Φίλανθος, ὁ, Philanthus, Prolai filius, Eleus. Pausan. 5, 2, 4.]

[Φιλανθρακεὺς, έως, ὁ, Carbonarius, Carbonum amans. Aristoph. Ach. 336 : Ἀπολεῖς ἄρα τὸν ἥλικα τόνδε (λάρχον) φιλανθρακέα.]

[Φιλανθρώπειος βοτάνη. V. Φιλεταίριον.]

Φιλανθρώπευμα, τὸ, Liberale facinus et benignitatis plenum, ut Bud. exponit ap. Plutarch. [V. Sol. c. 15 : Σεισάχθειαν ὀνομάσαι τὸ φ. V. Demetrii c. 6] : Ἔχαιρε δὲ νικήσας, οὐχ οἷς ἔξειν, ἀλλ' οἷς ἀποδώσειν ἔμελλε· καὶ τῆς νίκης οὐ τὸν πλοῦτον οὕτως, οὐδὲ τὴν δόξαν, ὡς τὴν διάλυσιν τοῦ φιλανθρωπεύματος ἐκείνου, καὶ τὴν χάριν, ἠγάπησε. Idem [Mor. p. 816, C. Et p. 970, A] : Ἀπομιμησάμενοι τὸ πρὸς τὸν ἥμίονον φιλανθρώπευμα τῶν παλαιῶν Ἀθηναίων. [Julian. Epist. 40, p. 419, B. Damasc. ap. Phot. Bibl. p. 342, 36 : Ὅσα τοιαῦτα φ.]

Φιλανθρωπεύομαι, εύσομαι, i. q. φιλανθρωπέω. [Pollux 2, 5; 3, 119; 4, 12; 8, 11.] Gregor. : Καὶ τοῦτο μόνον τῶν ἁπάντων οὐ καλῶς ἐφιλανθρωπεύσατο. Hinc particip. Φιλανθρωπευόμενος, Demosth. [p. 384, 11] : Φιλανθρωπευόμενος πρὸς αὐτοὺς, In comitatem benignitatemque compositus, ut Bud. Comm. interpr. [Alia verbi exx. indicat Wyttenb. ex Aristid. vol. 1, p. 272, 401, 480; vol. 2, p. 145, 254, 308, Dion. Chrys. vol. 2, p. 167. Transitive Heliodor. 9, 27 : Τὸν ἀναιρεῖν μὲν δυνάμενον, τὸ εἶναι δὲ φιλανθρωπευόμενον. Cum accus. rei et personæ 9, 2 : Ταῦτα ἡμᾶς ἡ τύχη τὰ μεγάλα φιλανθρωπεύεται. Φ. τι ap. Dion. Cass. 44, 47 : Ταῦτα ... οὐκ ἐπὶ κατασκευῇ πλεονεξίας τινὸς, ὥσπερ ἕτεροι συχνοὶ ἐφιλανθρωπεύσαντό τινα, ἔπραξε· ubi margo Leuncl. frustra τινάς. 50, 2 : Φιλανθρωπεύσονταί τι (alii libri τινι) νικήσαντες οἱ καὶ πρὶν κρατῆσαί τι πεποιηκότες; Fab. Æsop. 170 Cor. : Κἂν τὰ μέγιστα φιλανθρωπεύωνται. Passiv. Diodor. 18, 18 : Ἀθηναῖοι παρ' ἐλπίδα φιλανθρωπευθέντες· et in Exc. p. 643, 79 : Τοσοῦτον ἐπ' αὐτοῖς φιλανθρωπευθέντων.]

Φιλανθρωπέω, ήσω, Humanus sum, Humanum me præbeo. Polyb. 1, [81, 8] : Οἷς ἐὰν μὲν συγγνώμην τινὰ προσάγῃς καὶ φιλανθρωπίαν, ἐπιβουλὴν καὶ παραλογισμὸν ἡγούμενοι, ἀπιστότεροι καὶ δυσμενέστεροι γίνονται πρὸς τοὺς φιλανθρωποῦντας. [Inscr. Rosett. l. 12 : Ταῖς ἑαυτοῦ δυνάμεσιν πεφιλανθρώπηκε πάσαις.] Activam etiam signif. habet, et personæ accus. admittit, ut ap. Eund. 3, [76, 2] : Καὶ τοὺς μὲν ἀπειθοῦντας ἐπολιόρκει· τῶν τὴν παραλίαν οἰκούντων, τοὺς δὲ προσδεχομένους ἐφιλανθρώπει, Humanum se gerebat erga, Humaniter tractabat. [11, 26, 5 : Εὐθέως κατὰ τὴν ἀπάντησιν φιλανθρωπεῖν (codex unus male φιλανθρωπεύειν) καὶ καλεῖν ὡς αὐτούς· 21, 2, 3 : Ἐφιλανθρώπει τοὺς ἄνδρας. Schw. Aristeas Legis div. transl. p. 70, A. 2 Maccab. 13, 23, τὸν τόπον ἐφιλανθρώπησεν. Hase. Et passiv. φιλανθρωπηθεὶς, Humaniter exceptus, Polyb. 39, 3, 2. Φιλανθρωπούμενος schol. cod. Vat. Diodori 1, 70 : Φ. καὶ μὴ κολάζων· quod φιλανθρωπευόμενος dicendum erat.]

[Φιλανθρωπηνὸς, ὁ, Philanthropenus. Ἀλέξιος Φ. ap. Niceph. Gregor. Hist. Byz. p. 71, 120 seqq., Georg. Pach. V. Man. Pal. p. 70, E; 137, C; 139, D. Φ., custos Magnesiæ, ap. eund. V. Andron. Pal. p. 278, B. Φ. pincerna ap. Cantacuz. Hist. p. 292, B. Μοναχαὶ φιλανθρωπηναὶ in Niceph. Chumni Epist. 162, i. e. Monachi monasterii Χριστοῦ τοῦ φιλανθρώπου, ab Irene fundati. V. Boiss. Anecd. vol. 1, p. 456.]

Φιλανθρωπία, ἡ, Amor hominum, Humanitas [sic, et Clementia, Indulgentia in Gl.], et, ut Gellius interpr. 13, 15, Dexteritas quædam benevolentiaque erga omnes homines promiscua. [Definitt. Plat. p. 412, E : Φ., ἕξις εὐάγωγος πρὸς ἀνθρώπου φιλίαν. Diog. L. 3, 98 : Τῆς φιλανθρωπίας ἐστὶν εἴδη τρία· ἓν μὲν διὰ τῆς προσηγορίας γινόμενον, οἷον ἐν οἷς τινες τὸν ἐντυχόντα πάντα προσαγορεύουσι καὶ τὴν δεξιὰν ἐμβάλλοντες χαιρετίζουσιν· ἄλλο εἶδος ὅταν τις βοηθητικὸς ᾖ παντὶ τῷ ἀτυχοῦντι· ἕτερον εἶδός ἐστι τῆς φιλανθρωπίας, ἐν ᾧ τινες φιλοδειπνισταί εἰσιν. Τῆς ἄρα φ. τὸ μέν ἐστι διὰ τοῦ προσαγορεύειν, τὸ δὲ διὰ τοῦ εὐεργετεῖν, τὸ δὲ διὰ τοῦ ἑστιᾶν καὶ φιλοσυνουσιάζειν Thom. M. p. 896 : Φ. οὐ μόνον ἡ ἀπὸ

τῶν ὑπερεχόντων εἰς τοὺς ἐλάττους εὐμένεια, ὡς ἡ τοῦ θεοῦ φιλανθρωπία περὶ ἡμᾶς καὶ τοῦ βασιλέως περὶ τὸν ὑπήκοον καὶ τῶν ἀρχόντων περὶ τοὺς ὑπὸ χεῖρα, ἀλλὰ καὶ ἥ τινος ἁπλῶς πρὸς ὁντινοῦν φιλία καὶ διάθεσις ἀγαπητική. Αἰσχίνης (p. 24, 26) « τούτου προσποιησάμενος ἐραστὴς εἶναι καὶ τὸ μειράκιον εἰς τὴν φιλανθρωπίαν ταύτην προσκαλεσάμενος » · καὶ πάλιν (p. 30, 14) « διὰ τὴν γνῶσιν καὶ φ. τῆς τέχνης ». Plato Euthyphr. p. 3, D : Ὑπὸ φιλανθρωπίας ... λέγειν ... ἄνευ μισθοῦ. Xenoph. Cyrop. 4, 2, 10, de Cyro puero : Πολλοῖς πολλὰ διὰ φιλανθρωπίαν παρὰ τοῦ πάππου ἀγαθὰ διεπέπρακτο · 8, 2, 1 : Ἀεὶ ... φιλανθρωπίαν τῆς ψυχῆς ὡς ἠδύνατο μάλιστα ἐνεφάνιζεν. De clementia in victos 7, 5, 73 : Φιλανθρωπίᾳ οὐκ ἀφαιρήσεσθε, ἤν τι ἔᾶτε ἔχειν αὐτούς. Demosth. p. 507, 26 : Φ. πρὸς φθόνον καὶ δικαιοσύνη πρὸς κακίαν ... ἀντιτάττεται. « Φ. εἴς τινα Polyb. 1, 79, 8. Ἡ γενομένη πρός τινα φ. 1, 79, 11. Φιλανθρωπίαν προσάγειν τινὶ 1, 81, 8. Ἡ διὰ τῶν λόγων φ. 8, 15, 11. » Schweigh. Plutarch. V. Solon. c. 28 : Ἠχθέσθη τῷ Σόλωνι μηδεμιᾶς τυχόντι φ.] Philo De V. M. 3 : Τὰς δὲ χάριτας καὶ φιλανθρωπίας οὐ γέρως ἠξίωσεν. Item 1 : Τοῦτο μὲν διὰ τὴν σύμφυτον ἐπιείκειαν καὶ φιλανθρωπίαν. [Longus p. 4, 10 : Αἰδεσθεὶς εἰ (ἀμελήσας τοῦ βρέφους) μηδὲ αἰγὸς φιλανθρωπίαν μιμήσεται. Φ. etiam rebus tribuitur quæ hominibus aliquid vel utilitatis vel emolumenti afferunt. Sic de agri cultura Xenoph. OEc. 15, 9 : Καὶ τὴν φ. ταύτης ἀκούσῃ. De lege Demosth. p. 748 : Οἵ τε γὰρ σώζοντες τὴν πόλιν εἰσὶ νόμοι, ὅν τε οὗτος ἔθηκεν, οὐδὲν ἐκείνοις τῶν αὐτῶν ἔχοντα, νόμος. Τὴν μὲν οὖν τοῦ ὀνόματος φιλανθρωπίαν, ὅτι ταύτην ἂν μάλιστα προσίεσθε, κατεῖδε. Res quibus curatur corpus, Vitæ cultus, Recreatio, Refectio. Plutarch. V. Lycurg. c. 17 : Γενόμενοι δὲ δωδεκαετεῖς ἄνευ χιτῶνος ἤδη διετέλουν, ἓν ἱμάτιον εἰς τὸν ἐνιαυτὸν λαμβάνοντες, αὐχμηροὶ τὰ σώματα, καὶ λουτρῶν καὶ ἀλειμμάτων ἄπειροι · πλὴν ὀλίγας ἡμέρας τινὰς τοῦ ἐνιαυτοῦ, τῆς τοιαύτης φιλανθρωπίας μετεῖχον. Diodor. 17, 50 : Χώρα ἐστερημένη πάσης φ. Plur. φιλανθρωπίαι, αἱ, Documenta s. officia humanitatis. Demosth. p. 796, 3 : Ἀνθρώπους ἐπιεικεῖς, οἷς ἐγγύαι καὶ φιλανθρωπίαι γίγνονται. Polyb. 33, 16, 2 : Ἀνανεώσασθαι τὰς πατρικὰς φ. καὶ ξενίας, i. e. Jura amicitiæ et hospitii. 15, 19, 5, et 30, 3, 6 : Τοιούτων τυγχάνει φιλανθρωπιῶν. Quo sensu sæpius τὰ φιλάνθρωπα dixit Polybius. Plutarch. V. Cleom. c. 32 : Τὰ πλεῖστα κατανήλισκεν εἰς φιλανθρωπίας καὶ μεταδόσεις · et similiter V. Solon. c. 2. Lucian. Dem. enc. c. 16.]

Φιλανθρωπινία, ἡ, i. q. φιλανθρωπία, ut citatur in VV. LL. ex schol. Iliad. Π. [Immo O, 471, ubi edd. vitiose : Οὔτις περὶ τὸν πόλεμον φιλανθρωπινία, recte nunc φιλανθρωπία ex codd. Non minus suspectum est τῷ φιλανθρωπίνῳ παλατίνῳ in Epist. Eustathii Opusc. p. 344, 70, quod φιλανθρώπῳ vel φιλανθρωποτάτῳ scribendum esse probabile est, etsi vitiosi illius adjectivi fortasse usus aliquis fuit. Nam in inscr. Bœotica apud Keilium 31, 107 : Ἀπόκριμα ... πάσης ἐλπίδος | (φιλ)ανθρωπίνης πλῆρες, literas φιλ in lapide obliteratas probabiliter supplevit Keilius p. 119. Quocum comparari potest quod ibidem l. 69, p. 118 legitur : Ἀπόκριμα πρὸς τὸ ἔθνος φιλανθρωπίας καὶ ἐλπίδων ἀγαθῶν πλῆρες (ubi literas φιλανθ supplevit Keilius) et l. 99, p. 119 : Τῆς κοινῆς τῶν Ἀχαιῶν ἐλπίδος καὶ φιλανθρωπίας. Polybio vero in l. s. v. Φιλανθρώπως citando nemo dubitabit quin pro φιλανθρωπίνως restituendum sit φιλανθρώπως, quo alibi utitur. G. Dind.]

[Φιλανθρωπίνως vitiose pro φιλανθρώπως, quod v.]

[Φιλανθρώπιον, τὸ, Indulgentia, Salarium, Gl. Ulpian. Pand. 1, 14, 2 : *Si aliquid philanthropii nomine acceperit.* Ubi alii *philanthropiæ.*]

Φιλάνθρωπος, ὁ, ἡ, Amans hominum, Studiosus hominum, Humanus. [Æsch. Prom. 11 : Φ. δὲ παύεσθαι τρόπου · et Φ. τρόποι ib. 28. Plato Leg. 4, p. 713, D : Ὁ θεὸς φ. ὤν. Xenoph. Mem. 1, 2, 60 : Δημοτικὸς καὶ φ.] Synes. Ep. 14 : Περιέστημεν ἡμεῖς εἰς τὸ τοῖς μὲν ἠδικηκόσι γενέσθαι φιλάνθρωποι. Herodian. 4, [3, 6] : Χρηστός τε ὢν καὶ φιλάνθρωπος τοῖς συνοῦσι. Hinc compar. Φιλανθρωπότερος ap. [Dion. Cass. 77, 19,] Theoph. in Ep., et Φιλανθρωπότατος ap. Dem. [Plato Symp. p. 189, D : Ἔστι ... θεῶν φιλανθρωπότατος. Xenoph. Cyrop. 1, 2, 1 : Τὴν ψυχὴν φιλαθρωπότατος. Æsculapius θεῶν φιλανθρωπότατος ap. Ælian. N. A. 9, 33, ut Apis ap. Xenoph. Ephes. 4, 2, et 5, 4. De animalibus, Πῶλος πρᾷός τε καὶ χειροήθης καὶ φ. ap. Xenoph. De re eq. 2, 3. Κύων φ. (oppos. τῇ αὐθάδει) Cyneg. 6, 25. Νεβρὸν τιθασὸν καὶ φ. Plutarch. V. Sertor. c. 11.] Res quoque ea quæ [ab humanitate proficiscitur, vel] humaniter et benevole præstatur φιλάνθρωπος dicitur, ut ap. [Xenoph. OEc. 19, 17 : Ἡ γεωργία οὕτω φ. ἐστι καὶ πραεῖα τέχνη κτλ., ut eidem φιλανθρωπία tribuitur ib. 15, 9. Ψηφίσματα φ. De vectig. 3, 6,] Demosth. [p. 538 extr.] : Φιλάνθρωπον οὐ ποιήσας [Φιλάνθρωπον οὔτε μικρὸν οὔτε μέγα πρὸς τοὺς δικαστὰς ποιήσαντα], et φιλάνθρωπα λέγειν ap. Eund. [Xenoph. Mem. 4, 3, 5 : Πάνυ ταῦτα φ. Lycurg. p. 148, 10 : Φιλάνθρωπον αὐτὸ παρὰ τοῖς πολλοῖς ὑπειλῆφθαι. Æschin. p. 19, 17 : Πάθος φ. 89, 13 : Προκαταλαμβάνειν τὰ κοινὰ καὶ φ. τῶν ὀνομάτων. Λόγοι φ. Plutarch. Mor. p. 749, D. « Τὰ φιλάνθρωπα, Beneficia, humanitatis et amicitiæ officia, sæpe ap. Polyb., ut 2, 60, 6 : Ἐπιλαθόμενος τῶν προειρημένων φ. Τὰ φ. ἀνανεώσασθαι πρός τινα et ἡ τῶν φ. ἀνανέωσις 4, 26, 8; 25, 6, 7; 28, 1, 7; 2, 2; 15, 10 (quo sensu etiam τὰς φιλανθρωπίας dixit; vid. supra s. v. Φιλανθρωπία). Τεύξεσθαι πάντων τῶν φ. ὑπὸ Ῥωμαίων, 10, 38, 3. » Schweigh. Diodor. 13, 3 : Πάντων τῶν φ. τυγχάνειν · 11, 90 : Ἐπὶ διωρισμένοις φ. πείσαντες οἱ κύριοι. Dionys. A. R. 6, 73 : Ἐφ' οἷς αὐτὰς (τὰς διαλλαγὰς) δικαίοις ἢ φ. ποιησόμεθα. Quæ pariter conjuncta ap. Phalar. Epist. p. 276. Plutarch. Compar. Alexandri et Sullæ c. 5 : Οὐδὲν οὐδαμῇ μαλακὸν ἐνέδωκεν οὐδὲ φ. Aristid. vol. 1, p. 417 : Εἰ τὰ Θηβαίων φ. μνημονεύσομεν. Alia exx. collegerunt Peyron. ad Papyr. Gr. vol. 1, p. 167 sq. et Keil. ad Inscr. Bœot. p. 127.] || Est etiam herbæ nomen ap. Diosc. 3, 104, et ap. Plin. 27, 5 [§ 15], quæ alio nomine Aparine vocatur, inde dicta quod hirsuta quum sit, vestibus hominum adhærescat; ut tradit idem Plin. 24, 19, [§ 116].

Φιλανθρώπως, Humaniter. [Isocr. p. 197, E : Οὕτω θεοφιλῶς καὶ φ. διῴκει τὴν πόλιν · De antid. p. 452 ed. Oxon. : Ὅπως ἐπιχαρίτως καὶ φ. ἅπαντα φανήσονται καὶ λέγοντες καὶ πράττοντες. Demosth. p. 411, 10 : Φ. πάνυ τούτῳ ἐκεχρήμην. Φ. διακεῖσθαι πρός τινα Polyb. 1, 68, 13. Idem 33, 16, 2 : Φιλανθρωπίνως ὑπὸ τῆς συγκλήτου ... ἀποδεχθείς · quod φιλανθρώπως scribendum.] Plutarch. [Mor. p. 55, A] : Εἴπερ οὖν οὕτως ἔχουσιν οἰκείως καὶ φιλανθρώπως πρὸς τοὺς ἀποθανόντας. [Lucian. Phal. 1 c. 10.] Macc. 2, 9, [27] : Ἐπιεικῶς καὶ φιλανθρώπως παρακολουθοῦντα τῇ ἐμῇ προαιρέσει. [Nicol. Damasc. p. 173, 9 Westerm.; Jo. Damasc. t. 1, p. 303, C. Menand. Hist. p. 415, 10 Bonn., τῶν φ. γεγραμμένων. Id. ib. p. 317, 20, δέχεται ἐπιεικῶς καὶ πάνυ φ. Jul. Imp. p. 48, C, πράως καὶ φ. Greg. Naz. t. 1, p. 809, C; 801, C, δικαίως καὶ φ. Themist. p. 89, A, φ., αἰδημόνως. De misericordia quadam in capitis damnatos Galen. vol. 14, p. 237, 12, φ. καὶ ταχέως ἀποκτεῖναι · de senatu Rom. censente legato Astypalæensium φ. ἀποκριθῆναι C. I. vol. 2, p. 383, n. 2485, 5. Hase. Superl. Dio Cass. 69, 2 : Φιλανθρωπότατα ἄρξας.]

[Φιλανίδης, δ, n. pr. in numo Smyrnæo ap. Mionnet. *Descr.* vol. 6, p. 312. Notum est Φιλωνίδου nomen.]

[Φιλανόριον, τὸ, Philanorium, nomen loci Argolidis. Pausan. 2, 36, 3.]

[Φιλάνωρ, δ, ἡ, Hominum amans. Eustath. p. 1657, 13, schol. Od. K, 340 : Οἱ δελφῖνες ἐξ ἀνθρώπων γενόμενοι « φιλάνορα οὐκ ἔλιπον βιοτὰν » κατὰ Πίνδαρον. Mariti amans. Æsch. Pers. 135 : Πόθῳ φιλάνορι · Ag. 411 : Ἰὼ λέχος καὶ στίβοι φιλάνορες · 856 : Τοὺς φ. τρόπους. Forma Ionica Musæus 267 : Φιλήνορας ἴαχε μύθους.]

[Φιλάνωρ, ορος, ὁ, Philanor, Ergotelis pater, Cnossius. Pausan. 6, 4, 11.]

[Φίλαξ, δρῦς, νέος. Ἡλεῖοι, Hesych. Infra Φίναξα, δρῦν.]

Φιλαοιδὸς [Immo Φιλάοιδος, secundum regulam ab Arcadio expositam p. 86, 24, ubi de similibus compositis agit λιγυάοιδος, ὑμνάοιδος, λυράοιδος], ὁ, ἡ, Amator cantorum s. poetarum, vel, Amator cantus. [Theocr. 28, 23 : Τῶ φιλαοιδῶ (corr. φιλαοίδω) ξένω. Anth. Pal. 9, 372 : Τὸν φ. (hic quoque vulgo φιλάοιδὸν) παῖδα.] Est alicubi epithetum ἀηδόνος, Lusciniæ.

Item φιλαοιδὸς κισσὸς pro Hedera poetarum amante, affertur ex Epigrr. [Κερκίδα τὴν φ. Antip. Sid. Anth. Pal. 6, 47, ubi rursus φιλαοιδόν.]

[Φιλαπελλῆς, ὁ, Amicus Apellis. Arcad. p. 28, 4.]

[Φιλάπεπτος, ὁ, ἡ, Ægre concoquens. Oribas. p. 92 ed. Matth. (p. 449 Daremb.). Comparandum cum φιλαδύναμος.]

Φιλαπεχθημόνως, Eorum more, qui sunt φιλαπεχθήμονες, Qui lubenter inimicitias etc. [v. s. Φιλαπεχθήμων. Pollux 8, 154. Plato Rep. 6, p. 500, B : Φ. ἔχοντας.] Lucian. [Quom. hist. conscr. c. 59] : Θεοπόμπῳ ... φιλαπεχθημόνως κατηγοροῦντι τῶν πλείστων, Invectivarum et odiorum causas affectanti, Bud. [Id. Amor. c. 24, Pseudol. c. 4. Clem. Al. Strom. 1, p. 378 : Φ. πρὸς Ἑβραίους διακείμενος. G. D. Orig. t. 1, p. 335, A, οὐκ ἀληθῶς ἀλλὰ φ. λέγειν. Philo vol. 2, p. 381, 10; 120, 21, ἑθελέχθρως καὶ φ. ἔχοντες. Hase.]

Φιλαπεχθημοσύνη, ἡ, ap. [Isocr. p. 344, C : Μισανθρωπίαν καὶ φ.] Dem. [p. 1268, 16] : Κεκοινωνηκότες ... τοιαύτης φ., καὶ πονηρίας, καὶ ἀναιδείας καὶ ὕβρεως, Improbitatis in omnium odia consulto incurrentis, Bud. [Dionys. Ep. ad Amm. de Platone c. 1, p. 757, 14. Aristid. vol. 2, p. 297. Clem. Al. p. 529. Damasc. ap. Photium Bibl. p. 343, 17.]

Φιλαπεχθήμων, ὁ, ἡ, i. q. ἑθέλεχθρος et φίλεχθρος, Qui lubenter inimicitias suscipit, vel susceptas exercet [Pollux 6, 168; 8, 153], Budæo Qui se simultatibus et odiis oblectat, libens odia et simultates exercet, Malignus, apud Lucian. Lysias p. 160 [170, 27] : Ἀλλ' ὅτι πολυπράγμων εἰμὶ, καὶ θρασὺς καὶ φ.; ἀλλ' οὐ τοιαύταις ἀφορμαῖς τοῦ βίου ... τυγχάνω χρώμενος. [Demosth. p. 701, 24 : Ἀνδρὶ πονηρῷ καὶ φ. 1445, 25 : Εἰ μὴ φιλαπέχθημον ἦν, εἶπον ἂν κτλ.] Item φ. λόγοι, Isocr. p. 136 [172, C; 285, B, De antid. p. 447, 484 ed. Oxon.], Invidiosi, Ingrati, Bud. [Dionys. De Thucyd. c. 3 : Φ. γραφαί. Plutarch. Mor. p. 273, D; 1100, D. Theodoret. Affect. Gr. cur. p. 174, 51. G. D. Basil. M. t. 2, p. 3, C. Greg. Naz. t. 1, append. p. 2, 38, μέμψιν ἢ κατηγορίαν φ. Philo vol. 2, p. 524, 47; p. 248, 19, βασκάνων καὶ φ. γνώμαις· vol. 1, p. 587, 22 : Ἔνιοι τῶν φ. καὶ μώμους ἀεὶ τοῖς ἀμώμοις προσάπτειν ἐθελόντων. Hase. Superlativo Julian. Misop. p. 342, D : Ὦ πάντων ἀνθρώπων ἀμαθέστατε καὶ φιλαπεχθημονέστατε.]

Φιλαπεχθὴς, ὁ, ἡ, pro φιλαπεχθήμων, Bud. afferens ex Polyb. 5, [28, 4] : Πρὸς δὲ τούτοις κατηγορίαι τινὲς τοῦ βασιλέως καὶ λοιδορίαι φ. ἦσαν. [Id. 12, 25, 6. Λόγοι φ. 32, 1, 2.] Existimo tamen pertinere potius ad ea, quæ derivata sunt a nomine, at φιλαπεχθήμων, ad ea, quæ a verbo. [|| Adverb. Φιλαπεχθῶς. Φ. κατηγορεῖν τινος Polyb. 32, 20, 3. « Theoph. Coryd. Rhet. in Fabric. B. Gr. vol. 13, p. 660 fin. ed. pr. » Boiss.]

[Φιλαπλοϊκὸς, ἡ, ὸν, et] Φιλάπλους, ὁ, ἡ, Simplicitatis amans. [Incautus, Gl.] || Item Φιλαπλοικὸς, pro eodem ap. Lucian. [Pisc. c. 20.]

[Φιλαπόδημος, ὁ, ἡ, Libenter peregrinans. Pollux 6, 168. Xen. Hell. 4, 3, 2 (ubi in libris quibusdam in φιλοπόλεμος corruptum). Τὸ φιλαπόδημον, Peregrinandi studium, Soran. V. Hippocr. p. 1298, 57 (et similiter Suidas s. v. Ἱπποκράτης) : Τοῦ φ. τεκμήριον. G. D. Dicæarch. ap. Müller. Fragm. hist. gr. vol. 2, p. 261, 12, de Chalsidensibus, φ., γραμματικοί. Artemid. t. 1, p. 125, 9, φ. καὶ πλάνησιν. Hase.]

[Φιλαπόστολος, ὁ, Amans apostolum. Dionys. Alex. C. Paul. Samosat. : Ὁ φ. Ὀνήσιμος, ὁ σπουδαῖος περὶ τὴν θεραπείαν τοῦ ἀποστόλου. Suicer.]

[Φιλαπόστροφος, ὁ, ἡ, Qui libenter avertitur, Mutabilis, Fluxus. Theophyl. Simoc. Hist. p. 55, D=104, 13 Bonn. : Φιλαπόστροφον γὰρ ἡ τύχη καὶ ἄπιστον. Hase.]

[Φιλαργεῖος, ὁ, Qui amat Argivos. Themist. Orat. 27, p. 335, D, ubi φιλάργειον potius scribendum erit, quemadmodum φιλαθήναιος et φιλορώμαιος proparoxytona sunt. G. Dind.]

[Φιλαργίδης, ὁ, Philargides, ποιητὴς κακὸς, secundum Photium Lex. p. 647, 9 : unde corrigendum quod ap. Aristot. Περὶ τῆς καθ' ὕπνον μαντικῆς c. 2 extr. p. 464, 2, legitur : Τὰ Φιλαιγίδου ποιήματα : ubi codex unus Bekkeri Φιλαινγίδου, tres alii Φιλιππίδου. G. Dindorf.]

[Φιλαργικὸς, ἡ, ὸν, Inertiæ s. Otii amans. Fulgentius Myth. 2, 1 : « Philosophi tripartitam humanitatis voluerunt esse vitam, ex quibus primam theoreticam, secundam practicam, tertiam *philargicam* voluere, quas nos latine contemplativam, activam, voluptariam nuncupamus. » Eadem repetunt Mythographi Vaticani Maii 2, 206, et 3, 11, 22, atque ita ut theoretica Minervæ, practica Junonis, tertia Veneris esse affirmetur. Quæ permoverunt Cramerum ut in locum *philargicæ* substitueret nomen *philaphrodisiæ* (*Auswahl unedirter gr. Thongefæsse* p. 90). Sed hoc nomen alteris duobus non recte convenire videtur, neque video quid in philargica, quæ a voluptaria nihil differt, magnopere displiceat; atque simplex ἀργικὸς in usu fuit. Conf. Forcellinum (Furnalettum) s. v. Philargicus, ex Plutarcho idem Vitarum, quarum lectio ἀπολαυστικὴ vocatur, discrimen excitantem. Boiss.]

Φιλαργῠρέω, Pecuniæ avidus sum. Macc. 2, [10, 20] : Οἱ δὲ φιλαργυρήσαντες, Cupiditate pecuniæ ducti, Bud. [Alciphro 1, 40. Sext. Emp. Adv. mathem. 11, 122. Clem. Rom. Epist. ad Corinth. 2, 4, in Clerici Patr. Apost. vol. 1, p. 185. G. D. Pallad. De Bragm. p. 20, A; 52, A. Macar. Hom. p. 33, 27. Greg. Nyss. t. 1, p. 796, D, τοῖς φιλαργυροῦσιν. Epist. T. Flaminii ad Cyretienses C. I. vol. 1, p. 862, n. 1770, 12 : Ὅτι τελέως ἐν οὐθενὶ φιλαργυρῆσαι βεβουλήμεθα. Orig. t. 3, p. 721, D, φιλαργυρήσας καὶ προδούς. Anon. ap. Cramer. Anecd. Paris. vol. 2, p. 381, 5, τὸ μὴ ὀργίζεσθαι, τὸ μὴ φ. Hase.]

Φιλαργυρία, ἡ, Argenti amor, Pecuniæ cupiditas, Avaritia, [Aviditas, Numaria cupiditas, addunt Gl.] φιλοχρηματία, Hesych. ὑπόληψις τοῦ τὸ ἀργύριον καλὸν εἶναι. [Dinarch. p. 93, 2; Isocr. p. 178, D; Polyb. 9, 25, 4. Diodor. 1, 62 : Διὰ μικροψυχίαν καὶ φ. ἤθους. LXX Jerem. 8, 10.] Plutarch. [Mor. p. 451, D] : Οὐδ' οἱ τὴν ἐπιθυμίαν διὰ τὴν φιλαργυρίαν ψέγοντες κατορθοῦσιν. [Id. V. Caton. c. 10, et alibi. Paul. Epist. ad Timoth. 1, 6, 10 : Ῥίζα πάντων τῶν κακῶν ἐστιν ἡ φ., de quo dicto v. quæ ex Patribus collegit Suicerus. Περὶ φιλαργυρίας agit Nilus in libro De octo vitiis p. 306.]

[Φιλαργύριος. V. Φιλάγριος.]

Φιλάργῠρος, ὁ, ἡ, Amans argenti, Cupidus pecuniæ, Avarus. [In Gl. Avarus, Cupidus. Pollux 3, 112. Soph. Ant. 1055 : Τὸ μαντικὸν γὰρ πᾶν φ. γένος· et fragm. 512. Plato Rep. 1, p. 347, B : Ὅτι τὸ φιλότιμόν τε καὶ φ. εἶναι ὄνειδος λέγεταί τε καὶ ἔστιν. Polyb. 9, 22, 8; 9, 25, 1. Ev. Lucæ 16, 14 : Οἱ Φαρισαῖοι φιλάργυροι ὑπάρχοντες.] Plutarch. [Mor. p. 457, B] : Ὀργιλώτατος γὰρ ὁ φιλάργυρος πρὸς τὸν οἰκονόμον, ὁ γαστρίμαργος πρὸς τὸν ὀψοποιόν. Et φιλαργυρώτατος Xenoph. [Mem. 3, 10, 10; 13, 4. Plutarch. V. Caton. c. 10. Φιλάργυρος inscriptæ fuerunt Cratetis, Dioxippi, Philippidis et Theogneti comicorum fabulæ et Φιλάργυροι Philisci.]

[Φιλάργυρος, ὁ, Philargyrus, Atheniensis. Inscrr. ap. Bœckh. 441 et 488, vol. 1, p. 460, 472. Alia ex inscrr. exx. attulit Keil. Anal. Epigr. p. 81, idemque nomen in inscr. Latina Reinesii Cl. 11, 67, p. 632, agnovit, in qua est *Philarcuri pictoris*; coll. Jahn. Spec. Epigr. p. 60, 3, 3.]

[Φιλαρέτη, ἡ, Philarete, n. pr. feminæ in tit. Telmiss., C. I. vol. 3, p. 130, n. 4209, 2. Hase.]

Φιλάρετος, ὁ, ἡ, Virtutis studiosus. Aristot. Ethic. 1, 8 : Καὶ ὅλως τὰ κατ' ἀρετὴν τῷ φιλαρέτῳ, sc. ἡδέα ἐστί. [Phot. Epist. p. 284, 8; 288, 13; Marc. Eugen. Epist. p. 178, 24; 179, 13 Kayser. Basil. t. 1, p. 741, D; 773, A et B. Athanas. t. 2, p. 451, C, ὡς θεοφιλεῖς καὶ φ. ἄνδρες. Legitur sæpissime ap. Philon., velut vol. 1, p. 108, 51; 113, 7 et 25; 116, 32; 139, 36; 193, 19, aliisque multis ll., de sectatoribus virtutis. De Deo id. vol. 1, p. 134, 28, τὸν θεὸν τὸν φ.· 19, 36, τὸν θ. ἅτε φ. καὶ φιλόκαλον. Neutr. τὸ φ. ib. p. 205, 22. Hase. || Adverb. Φιλαρέτως, Martyrol. S. Bonif. p. 347. Kall.]

[Φιλάρετος, ὁ, Philaretus, medicus, cujus opusculum De pulsibus H. Stephanus ex Torini interpretatione inter Medicæ artis principes edidit. V. de eo Fabr. Bibl. Gr. vol. 12, p. 647. || Φ., cubicularius, in Chron. Pasch. p. 384, B.]

[Φιλαριστείδης, ὁ, Aristidem (rhetorem) amans.

Thomas Scholast. Anth. Plan. 315 : Σεῖο πόνους φιλέω, Δημόσθενες· εἰμὶ δὲ λίην καὶ φιλαριστείδης καὶ φιλοθουκυδίδης.]

[Φιλαριστοτέλης, ὁ, Aristotelem amans. Strabo 13, p. 609 : Τυραννίων ὁ γραμματικὸς φ. ὤν.]

[Φίλαρχος, ὁ, Philarcus, n. pr. in numo Illyrico ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 3, p. 317.]

[Φιλάρματος, ὁ, ἡ, Curruum (i. e. certaminum curulium) amans. Pind. Isthm. 8, 43 : Φ. πόλιος. Eur. Herc. F. 467 : Σὺ δ' ἦσθα Θηβῶν τῶν φ. ἄναξ.]

[Φίλαρος, ὁ, Philarus, fluvius Bœotiæ. Plutarch. V. Lys. c. 29, ubi vulgatum olim Φλιάρῳ nunc ex codd. correctum. Φάλαρος est apud Pausan. 9, 34, 5, haud dubie ex Plutarcho corrigendum. Conf. Wessel. ad Hierocl. p. 644.]

[Φιλάρπαξ, γος, ὁ, ἡ, Rapinæ amans. Inter nomina in αξ ap. Chœrobosc. In Theodos. p. 304, 6. Eustath. Opusc. p. 157, 30 : Μεσῖται φιλάρπαγες. Const. Manass. Chron. 3348 : Τρόπου τοῦ φ. et 3382. G. D. Georg. Pis. Heracl. 2, 95, οἱ φιλάρπαγες λύκοι. Hase.]

[Φιλαρσάκης, ὁ, Amicus Arsacæ. Strabo 16, p. 749 : Διὰ τὸ εἶναι σφόδρα φιλαρσάκας τοὺς Παρθυαίους.]

Φιλάρχαιος, [ὁ, ἡ, non φιλαρχαῖος, ut scriptum in Gl. contra regulam ab schol. Aristoph. Ach. 142 expositam, in qua ἀρχαῖος φιλάρχαιος quoque memoratur, omissum ap. Arcad. p. 43, 9; 86, 13,] Antiquitatis amator, [vel ut in Gl. exp.] Antiquarius. Athen. 3, [p. 126, B] : Νίκανδρον ἀεὶ τεθαύμακας τὸν ἐποποιὸν ὡς φιλάρχαιον καὶ πολυμαθῆ. [Plutarch. Mor. p. 1107, E, de Colote : Φιλόκαλον ὄντα καὶ φ. Porphyr. V. Plotini p. 116 : Λογγίνου καὶ (καὶ recte delet Ruhnk. Diss. de Longino § 6, p. LXXVIII ed. Weisk.) τοῦ φιλαρχαίου. Αὐστηρὰ καὶ φ. ἁρμονία Dionys. De adm. vi Demosth. c. 36, 38, 49. Theophilus Ad Autol. p. 372.]

[Φιλαρχέω, Imperii cupidus sum, Dominari cupio. Polyb. 6, 9, 6; Diodor. 15, 5; Plutarch. V. Cat. min. c. 44; Dio Cass. 36, 29. G. D. Joann. Chrys. t. 9, p. 276, D, ὅσοι μὴ φιλαρχοῦσιν. Id. t. 11, p. 643, C, ἐφιλάρχουν· Epiphan. t. 1, p. 870, B, φιλαρχοῦντες· Basil. t. 2, p. 857, D, τῶν φιλαρχούντων. Hase.]

Φιλαρχία, ἡ, Imperii s. Imperandi cupiditas aut Dominandi. [Ambitus, Gl. Polyb. 6, 49, 3; 57, 6; Dionys. A. R. 1, 85; Plutarch. Mor. p. 795, F; 793, D; 813, C, et alibi non raro. Dio Cass. 39, 17 : Τὰς παρανόμους φ. G. D. Vita Pachom. Actt. SS. Maii t. 3, p. 40, F; Vita Nili jun. p. 38, 12; Euseb. Hist. eccl. p. 293, A; 342, C; Julian. Imp. p. 308, D; Zosim. Hist. p. 197, 5 Reit.; Greg. Naz. Carm. de vita sua 460. Id. t. 1, p. 216, C, φ. ἢ φιλοχρηματία· 814, B, φιλονεικίαι καὶ φιλαρχίαι. Phædr. Epic. De nat. deor. ed. Chr. Petersen. Hamburgi 1833, col. 12, 11 : Τοῖς θεοῖς μετὰ φιλαρχίας πόλεμον ἄσπονδον παρεισάγοντας. Hase.]

[Φιλαρχιάω, Magistratus vel Principatum appeto. Celsus ap. Orig. C. Cels. 7, p. 343 : Μηδὲ παριτητὸν εἶναι πρὸς τὸν πατέρα τῷ πλουτοῦντι, ἢ φιλαρχιῶντι, ἢ σοφίας ἢ δόξης ἀντιποιουμένῳ. Seager.]

[Φιλαρχίδης, ὁ, Principatum appetens. Σπουδαρχίδης per φ. exp. in gl. ad Greg. Naz. Carm. p. 25. Kall.]

[Φιλαρχικὸς, ἡ, ὸν, Dominandi cupidus. Pherecrates ap. schol. Aristoph. Vesp. 1500 : Φιλαρχικοὶ (nam sic Meinek. recte correxit pro φίλαρχοι) τότε παῖδες ὄντες ... νῦν φιλαρχικώτεροι.]

Φίλαρχος, ὁ, ἡ, Imperii s. Imperandi cupidus. [Ambitiosus, Gl. Plato Phædon. p. 82, C, et Rep. 8, p. 549, A : Φ. καὶ φιλότιμος. Polyb. 6, 48, 8 (ubi superl. φιλαρχότατος). Plutarch. Mor. p. 535, B; 806, C. Τὸ φίλαρχον p. 793, E. Φίλαρχος Philippidis et Sophili comicorum fabulæ inscriptæ fuerunt. || Initii amans. Athen. 9, p. 387, F : Φ. οὖσα καὶ ἡγεμονικὴ τὴν φύσιν ἡ δασύτης τοῖς τελευταίοις μέρεσι τῶν ὀνομάτων οὐδαμῶς ἐγκαθείργνυται.]

[Φίλαρχος, ὁ, Philarchus, n. pr. viri in tit. Astyp. C. I. vol. 2, p. 381, n. 2483, 28. Hase.]

[Φιλάρχων, ὁ, Dominum amans. Aristox. ap. Stob. Flor. 43, 49 : Δεῖν εἶναι ... τοὺς ἀρχομένους οὐ μόνον πειθηνίους, ἀλλὰ καὶ φιλάρχοντας.]

[Φιλάσθενος, ὁ, ἡ, Ad ægrotandum proclivis. Pseudo-Hippocr. De hominis fabr. p. 281, 18 Ermerins., φιλάσθενοι. Hase.]

[Φιλαστράγαλος, ὁ, ἡ, Amans talorum. Antipater Anth. Pal. 6, 276 : Τῇ Λυκομηδείου παιδὶ φιλαστραγάλῃ, ut ex Suida correctum est pro φιλοστραγάλῃ. Epitheton huic loco ineptum, ut monet Jacobs., qui conjecit φιληλακάτῳ, Meinekius λιπαστραγάλῃ vel λιπαστραγάλῳ, Piccolo *Supplém. à l'Anth.* p. 21 φυγαστραγάλῃ.]

[Φιλαστρόλογος, ὁ, Astrologiam amans, Astrorum studiosus. Ptolem. Tetrabiblo 2, fol. 17 verso ed. Norimb. Osann. Procl. Paraphr. in Ptol. p. 95, 19. Hase.]

[Φιλασφαλὴς, ὁ, ἡ, Securitatis amans. Pachymeres Declam. 12, p. 243. Boiss.]

[Φιλάσωτος, ὁ, ἡ, Luxuriam amans. Meleag. Anth. Pal. 5, 175 : Σέ γε τὴν φ. μηνύει μυρόπνους ἀρτιβρεχὴς πλόκαμος· et ib. 191.]

[Φίλατο. V. Φιλέω.]

[Φιλάττικος, ὁ, ἡ, Atticos amans. Eustath. Opusc. p. 59, 20 : Πινδάρου φιλαττικοῦ, quod φιλαττίκου scribendum.]

[Φιλαυθόμαιμος, ὁ, ἡ, Amans fratris. Lycophr. 566, ubi schol. per φιλαυτάδελφος et φιλάδελφος exp.]

Φίλαυλος, ὁ, ἡ, Amans tibiarum cantus. Aristoph. Ran. [1352] : Ἵν' ὁ φίλαυλος ἔπαλλε δελφίς. [Et Eur. El. 435, Ælian. N. A. 12, 45. Μοσχίων φ. Axionicus ap. Athen. 8, p. 342, C.] Aristot. Ethic. 10, [5] : Οἱ γὰρ φίλαυλοι ἀδυνατοῦσι τοῖς λόγοις προσέχειν, ἐὰν κατακούσωσιν αὐλοῦντος, μᾶλλον χαίροντες αὐλητικῇ. Et φίλαυλοι μοῦσαι, Soph. [Ant. 978. Plutarch. Mor. p. 706, B : Φιλομούσοις καὶ φ. μουσομανίαις. Φίλαυλος Philetæri et Theophili comicorum fabulæ inscriptæ fuerunt.]

[Φίλαυλος, ὁ, Philaulus, n. pr. Meleager Anth. Pal. 7, 470 : Φ. Εὐκρατίδεω.]

[Φιλαυξὴς, ὁ, ἡ, Crescere amans. Nicet. Chon. Hist. p. 42, D : Ἡ Ἐνυὼ φ. οὖσα καὶ ἀεὶ τῶν ἄνω ἐφιεμένη.]

[Φιλαύστηρος, ὁ, ἡ, Austeritatis amans. Philo vol. 1, p. 39, 43 : Φ. καὶ σεμνῷ βίῳ.]

[Φιλαυτάδελφος. V. Φιλαυθόμαιμος.]

[Φιλαυτέω, Me ipsum amo. Cyrill. Alex. In Joann. 6, p. 646 : Ἐκ τοῦ φιλαυτεῖν ζημιουμένου. Ex Orig. In Joann. 28, 18, citat Routh. Angl. Philo vol. 2, p. 558, 7, de Polluce : Οὐκ ἐδικαίωσε φιλαυτῆσαι μᾶλλον ἢ πρὸς τὸν ἀδελφὸν εὔνοιαν ἐπιδείξασθαι. Hase. Theodor. Metoch. Misc. p. 392.]

Φιλαυτία, ἡ, Amor sui ipsius, Amor nimius sui, Nimium sui amantem esse. [Stobæi Florilegii c. 23 inscriptum Περὶ φιλαυτίας. Hesych. : Φ., τὸ πάντα πρὸς τὰ ἑαυτῷ ἀρέσκοντα πράττειν. Phot. et Suidas : Φιλαυτίας, ὑπερηφανίας. V. s. v. Φίλαυτος.] Aristoteli Eth. 9, [8] duplex est, ἡ μὲν, ἐπαινουμένη, ἡ δὲ, ψεγομένη. [Plut. Comp. Thes. cum Rom. c. 2 extr. : Τοῦτο δὲ φιλαυτίας ἁμάρτημα καὶ χαλεπότητος. Id. Mor. p. 48, F. Hierocl. ap. Stob. Flor. 84, 20, p. 162 Gaisf. Themist. Or. 2, p. 29, D. G. Dind. Niceph. Antioch. Vita Sim. Jun. Actt. SS. Maii t. 5, p. 317, A; Phot. Epist. p. 183, 6; Clem. Al. Pædag. 3, § 13 et 34; Strom. 7, § 96; 6, § 56 : Φ. πάντων ἁμαρτημάτων αἰτία ἑκάστοις ἑκάστοτε. Jo. Damasc. t. 1, p. 510, B : Φ. ἡ τῶν κακῶν γεννήτρια. Jul. Imp. p. 316, D, ὑπὸ φιλαυτίας παθόντες. Hase.]

[Φιλαυτοκράτωρ, ὁ, ἡ, Imperatorem amans. Tzetz. Epist. p. 53 ed. Pressel. : Δοῦλος ἀνάξιος μὲν, φ. δὲ καὶ φιλόπατρις.]

Φίλαυτος, ὁ, ἡ, Amator sui ipsius, Nimius sui amator, Nimium seipsum amans, Qui nimis sibi placet. Aristot. Rhet. 1, [c. 12] : Ἐπεὶ δὲ φίλαυτοι πάντες, καὶ τὰ αὐτῶν ἀνάγκη ἡδέα εἶναι πᾶσιν· οἷον ἔργα, λόγους· διὸ φιλοκόλακες ὡς ἐπιτοπολύ. Est etiam φίλαυτος, ὁ αὐτοῦ ἕνεκεν πάντα πράττων ἐν τοῖς κατὰ τὸ λυσιτελές. Vide Aristot. Eth. [9, 8. Plutarch. locis pluribus, velut Mor. p. 40, F; 65, E; 66, E; 111, E. Lucian. Epist. Sat. 24. Hesych. : Φίλαυτοι, οἱ ἑαυτοὺς φιλοῦντες. Cyrill. in Matth. Gloss. min. vol. 1, p. 16 : Φ. ὁ κενόδοξος, ὁ ἑαυτὸν δῆθεν φιλῶν καὶ πάντα πράττων ἑαυτοῦ χάριν· ubi duo libri addunt : Καὶ φιλαυτία ἡ τοῦ σώματος ἄλογος φιλία. Τὸ φίλαυτον καὶ ἡ φιλαυτία παρ' οὐδενὶ τῶν ἐλλογίμων· cui alius respondet, Οὐκ οἶδας τί λέγεις, ἄνθρωπε· τίς ἐλλογιμώτερος τοῦ μεγάλου Βασιλείου ἢ τοῦ ἁγίου Μαξίμου; « Eunap. p. 491=87 ed. Par. » Boiss. || Adverb. Φιλαύτως. Lucian. Amor. c. 27 : Καλὸν μὴ

φ. ἀπολαῦσαι θελήσαντας κτλ. G. D. OEcum. In Apocal. p. 324, 8 Cramer. Sext. Empir. p. 432, 6 : Φ. οἱ δογματικοὶ ἄλλοις οὐ παραχωροῦσι τὴν τῆς ἀληθείας κρίσιν. Hase.]

[Φίλαυχος, ὁ, ἡ, Gloriosus. Schol. Hom. Il. K, 249. Wakef.]

[Φιλαφροδισία, ἡ, Rerum venerearum amor. Phile in Thorlacii Opusc. vol. 3, p. 67.]

[Φιλαχαιὸς, ὁ, Achivos amans. Propter accentum memoratur in Etym. M. p. 215, 6.]

[Φιλαχιλλεὺς, έως, ὁ, Achillem amans. Eustath. p. 1696 extr. : Πάνυ φ. ὢν ὁ ποιητής. Quod φιλοαχιλλεὺς scriptum p. 14, 24.]

[Φιλαψευδὴς, ὁ, ἡ, Veritatis amans. Philo vol. 1, p. 644, 13 : Ὁ φιλαψευδέστατος (nam sic ex cod. Med. correctum pro φιλοψευδέστατος) ἐλέγχει χρόνος.]

[Φιλάων, ονος, ὁ, Philaon. Herodot. 8, 11 : Γόργου τοῦ Σαλαμινίων βασιλέος ἀδελφεὸν Φιλάονα τὸν Χέρσιος, ubi Φιλέωνα potius scribendum esse ut Ἀμυθέωνα et ὀπέωνα, non Ἀμυθάονα et ὀπάονα, scripsit Herodotus, dixi in Comment. De dialecto p. xvii. Ἀριστομήδης ΦΙΛΕΟΝΟΣ (i. e. Φιλέωνος) est in inscr. Melia apud Rossium Inscrr. ined. fasc. 3, p. 1. G. Dind.]

[Φιλέα, ἡ, Philea, una ex Danaidibus ap. Hygin. Fab. 170, ubi *Philea Philinam* sponsum occidisse dicitur : in quibus nomen prius incertum, alterum manifeste corruptum est.]

[Φιλέας (Ion. Φιλέης), ὁ, Phileas, Samius, ap. Herodot. 3, 60 : Ῥοῖκος Φίλεω· quod Φιλέεω scribendum. || Atheniensis in inscr. 169, 21, ap. Bœckh. vol. 1, p. 299, et Φιλέας Κεφαλῆθεν in inscr. navali xiii, a, 159; xvi, c, 178. || Eleusinius ap. Demosth. p. 963, 5; 967, 21. || Spartanus in inscr. 1279 ap. Bœckh. vol. 1, p. 636. || Tauromenita, mechanicus, ap. Athen. 5, p. 208, F. || Geographus Atheniensis ap. Marcian. Epit. Artemid. p. 112 ed. Mill. : de quo v. Osann. in Zimmerm. Diario a. 1841, nr. 77. || Alius ap. Theæt. Anth. Pal. 7, 727.]

[Φιλέας, ὁ, Phileas. Steph. Byz. : Φ., χωρίον Βυζαντίου (duo codd. βυζάντιον. Βυζαντίων Meinek.). Τὸ ἐθνικὸν Φιλεάτης. Τινὲς δὲ Φιλίαν (ed. Ald. φιλέαν), ἄλλοι δὲ Φινέαν γράφουσιν. Φιλέας est ap. Nicet. Chon. Hist. p. 364, D : Βαλδουΐνου τὰ περὶ τὸν Φιλέαν κείροντος μέρη· et genit. διὰ τοῦ Φιλέα apud Cedren. p. 354 ed. Ven. Ephræm. 7051 : Τὰ πρὸς Φιλέα κατακείροντες μέρη. Quod Nicet. Chon. Hist. p. 364, D, dixit τὰ περὶ τὸν Φιλέαν κείροντες μέρη. Pomponio Melæ 2, 2, 5, ubi inter nomina urbium casu accusativo posita *Phileas* est, *Phileam* vel *Philiam* ex aliis libris restituere licet. *Philias* ex Tab. Peuting. 8, *Filias* ex Geogr. Ravenn. 4, 6, et 5, 12, memorat Tzschuck. Φιλία est apud Scymnum v. 722 : Βυζαντίων χώρα Φιλία καλουμένη (nam sic codex ap. Miller. p. 319), ubi Vindingius Φιλέας correxit. Utraque forma ap. Anon. in Periplo p. 15 ed. Huds. : Ἀπὸ δὲ Σαλμυδησσοῦ εἰς Φρυγίαν τὴν καὶ λεγομένην Φιλίαν Βυζαντίων χωρίον· et infra : Ἀπὸ δὲ Φρυγίας τῆς (καὶ addit Meinek. ad Scymn. p. 43) Φιλέας εἰς Κυανέας ἤτοι Κύλας (Πύλας Meinek.) στάδια τκ'. Φιλία ἄκρα est ap. Ptolem. 3, 11. Apud Suidam Φιλαίας, ὄνομα τόπου· ubi in margine aliquot codicum et in ed. Med. annotatum : Δῆλον δὲ ὅτι καὶ οὗτος ὁ Φιλαίας ἤγουν ὁ τόπος, τῷ ε ψιλῷ κοινότερον παραλήγεται καὶ ἀναλογώτερον, καλούμενος καὶ Φινέας. Paludem in hac regione memorat Zosimus 1, 34 : Ἐπὶ τὴν Φιλεατίναν ἔβησαν λίμνην, ἣ κατὰ δυτικὰς τροπὰς Βυζαντίου πρὸς τῷ Πόντῳ διάκειται. Quod ex Φιλεᾶτιν ἀνέβησαν corruptum videtur. G. Dindorf.]

[Φιλέβδομος, ὁ, ἡ, Affectus amore erga numerum septenarium. Theol. arithm. p. 42, 16 Ast. Philo vol. 1, p. 27, 29 : Τί γὰρ οὐ φ. τῶν ἐν τῷ κόσμῳ μέρος; Hase.]

[Φιλέγγῦος, ὁ, ἡ, Qui libenter spondet. Strabo 5, p. 215 : Τινὰ τῶν πάνυ γνωριζομένων ὡς εἴη φ.]

[Φιλέγγυος, ὁ, Philengyus, n. pr. viri in tit. Cyren. C. I. vol. 3, p. 527, n. 5170, 1. Hase.]

Φιλεγκλήμων, ὁ, ἡ, Amator querelarum, Querulus, ut ἐγκληματικός : Delator, Quadruplator, qui etiam συκαστὴς dictus est. [Hoc ex schol. Aristoph. Pl. 874.] Bud. [Orig. t. 3, p. 488, A. Clem. Rom. Const. apost. 2, 14, μισανθρώποις καὶ φ. Hase. Cyrill. Alex. In Hoseam p. 15 : Οἱ φ. Φαρισαῖοι· et In Zachar. p. 808. Hesych. s. v. Μεμψίμοιρος. Annotavit Pollux 3, 139; 6, 168, et priore loco adverbium quoque Φιλεγκλημόνως.]

Φιλεγκώμιος, ὁ, ἡ, ὁ φιλῶν ἐγκώμια, Qui laudes amat, laudibus delectatur, laudari cupit. [Schol. Aristoph. Pl. 773 : Ἀθηναῖοι φ.]

[Φιλέθειρος, ὁ, ἡ, Crinium amans. Phanias Anth. Pal. 6, 307 : Φ. σινδόνα. « Nisi in hoc contextu de linteo capitis velamento acciperem. Sed hoc l. linteum videtur esse quod in pectore et circum humeros tondendorum ponitur. Hoc φιλέθειρον vocatur, quia crines de capite et barba detonsos excipit. » Jacobs. vol. 8, p. 169.]

Φιλειδήμων, ὁ, ἡ, Sciendi s. Cognoscendi cupidus, Cognitionis s. Scientiæ cupidus. Strabo homini ut proprium tribuit. [1, p. 14 : Φ. καὶ πραγματικός· 19. Τὸ φιλείδημον ib. p. 36, et 3, p. 166. In φιλόδημον corruptum 9, p. 397, et ap. Cicer. Ep. ad Atticum 12, 6, correxit Meinek. Vindic. Strabon. p. 134, 242.]

[Φιλείδωλος, ὁ, ἡ, Propensus ad idolorum cultum. Athanas. vol. 2, p. 269.]

[Φιλεῖνος. V. Φιλῖνος.]

[Φιλέκδημος, ὁ, ἡ, Qui peregrinandi studio tenetur. Strabo 1, p. 36 : Τὸ φ. τοῦ ποιητοῦ· et 2, p. 101.]

[Φιλεκκλήσιος, ὁ, ἡ, Ecclesiæ amans. Eustath. Opusc. p. 85, 90.]

Φιλέλαιος, ὁ, ἡ, Olei s. olearum amans. [Legebatur φιλέλαιε ap. Tymn. Anth. Pal. 7, 199, cum Planude. Recta scriptura φίλε λάρε (corr. Λᾶρε) nunc restituta ex cod. Palat.]

[Φιλελεήμων, ὁ, ἡ, Misericordiæ amans. Tob. 14, 11.]

[Φιλέλεος, ὁ, ἡ, idem. Cyrill. Al. In Joel. c. 2, p. 219 : Ὁ τῶν ὅλων δεσπότης φιλάνθρωπός τε καὶ φ. καὶ οἰκτίρμων.]

[Φιλελευθέριος, ὁ, ἡ, Qui liberalis esse amat. Dionys. A. R. 11, 15 : Τὸ φ. τῆς γνώμης. Quod φιλελεύθερον scriptum in locis Polybii statim afferendis. G. Dind. Liban. vol. 4, p. 798, 1. Choricius p. 191, 9. Boiss.]

Φιλελεύθερος, ὁ, ἡ, Libertatis amans, Libertatis amator. [Plutarch. V. Timol. c. 2 : Πόλιν φ. καὶ μισοτύραννον· V. Pelop. c. 5 : Ἑταιρείαν φ. καὶ δημοτικήν· Compar. Philopœm. et Titi c. 3 : Τίτον τὰ πρὸς τοὺς Ἕλληνας ... ὀχυρὰ καὶ φ. V. Demosth. c. 3 : Τὸ φιλότιμον καὶ φ. Liberalis. Polyb. 4, 30, 5 : Στάσιμον ἔχουσί τι καὶ φ. 2, 55, 9 : Τὸ φ. αὐτῶν καὶ γενναῖον. G. D. Macar. Philadelph. p. 159, A Grets.; Clem. Al. Pædag. 1, § 99; Procl. Paraphr. in Ptol. p. 89, 12; 90, 17; 91, 9. Julian. Contra Christ. p. 138, B : Τὸ φ. τε καὶ ἀνυπόταχτον Γερμανῶν. Philo vol. 2, p. 468, 1, de Argo navi non permittente ut a famulo conscenderetur : Φύσις οὖσα φ. Hase.]

Φιλέλλην, ὁ, ἡ, Amans, Studiosus Græcorum. [Herodot. 2, 178 : Φ. γενόμενος ὁ Ἄμασις. Plato Epist. 8, p. 354, A : Ὀρθότατα φ. ἂν λεχθείη· et Rep. 5, p. 470, E. Xenoph. Ag. 2, 30, et 7, 4 : Καλὸν Ἕλληνα ὄντα φιλέλληνα εἶναι. Isocr. p. 107, A; Plutarch. V. Anton. c. 23; Aristid. vol. 1, p. 61; Themist. Orat. 34, p. 469, 29. G. D. In numo Damasc. ap. Eckhel. Doctr. num. part. 1, vol. 3, p. 330 : Βασιλέως Ἀρέτου φιλέλληνος· in numis regum Parthiæ complurium, velut, Βασιλέως βασιλέων Βολαγάσου δικαίου, εὐεργέτου, ἐπιφανοῦς, φ., ib. p. 528 seqq.; conf. Viscont. *Iconogr. gr.* t. 3, p. 20, 58, 61, 62, 79; *Iconogr. rom.* t. 1, supplem. p. 19 et 25. Hase.]

[Φίλελπις, ὁ, ἡ, Spei amans. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 70, 1 : Φιλελπίς (recte Φίλελπις apud Montefalc.)· ὁ φιλῶν ἐλπίδα καὶ ἡδόμενος ἐν τῷ ἀεὶ ἐλπίζειν.]

Φιλέμπορος, ὁ, ἡ, Mercatorum vel Mercaturæ amans, Negotiorum vel Negotiationis amans. [Nonn. Dion. 9, 88 : Πίσυνος πλεύσειε φ. εἰν ἁλὶ ναύτης. Πόλις φ. Heliodor. 6, 7. Φιλέμπορος Nævii comœdia inscripta fuit ex Græco dramate translata. G. D. Greg. Nyss. t. 3, p. 174, D, ὁ χρηματιστὴς καὶ φ. Figurate Pseudo-Chryst. t. 10, p. 1005, C, οἱ τοῦ λόγου φ., Studiosi S. Scripturæ. Hase.]

Φιλενδεικτέω, Eustathio [p. 1325, 42] significat

Lubenter me vendito s. ostento, ubi δεικνύμενος Δαναοῖσι ap. Hom. [Il. Ψ, 701] exp. φιλοτιμούμενος et φιλενδεικτῶν. [Eustath. p. 702, 22 : Φίλιππος ἀνὴρ, ὃς ... φιλενδεικτεῖ ἐπαινῶν ἵππους· et alibi. Nec raro in Opusculis, velut p. 91, 50; 95, 50; 275, 20. Nicet. Chon. Hist. p. 263, C : Οἱ ταύτης (τῆς πόλεως) φιλενδεικτοῦντες οἰκήτορες.]

[Φιλενδείκτης, ὁ, Qui libenter se ostentat. Nili Sentent. p. 289 Orell. : Φιλήδονος καὶ φιλενδείκτης ὑπάρχων οὐ μακρὰν ἀφεστήκασι τῆς Ταρταρείας Χαρύβδεως. « Nili Epist. 337, 355. » Boiss. Schol. ad Jo. Climac. p. 38, 5, φ. καὶ φιλοδόξους. Hase.]

[Φιλενδεικτικὸς, ἡ, ὸν, Libenter se ostentans. Unde adverb. Φιλενδεικτικῶς, cujus comparativus ap. Eust. Opusc. p. 237, 90 : Τὴν μοναχικὴν μελαμφορίαν σεμνυνεῖ (ἡ πόλις) φιλενδεικτικώτερον.]

[Φιλενδειξία, ἡ, Studium se ostentandi. Eustath. Opusc. p. 146, 20. Georg. Pach. V. Andron. Pal. p. 406, D.]

[Φιλένδοξος, ὁ, ἡ, Gloriæ amans. Cic. Ep. ad Att. 13, 19.]

[Φιλένδοτος, ὁ, ἡ, Qui facile cedit. Hesych. : Φιλέντολος, ἐλεήμων. Ex φιλένδοτος corruptum videri animadvertit Ruhnken. Cum ἀνένδοτος, συνένδοτος, εὐένδοτος comparavit Toupius Emend. vol. 2, p. 492.]

[Φιλένθεος, ὁ, ἡ, Numine afflari amans. Epitheton Panis in Hymn. Orph. 10, 5, 21; Minervæ ib. 31, 11.]

[Φιλέννιον et *Philenium* vitiose pro Φιλαίνιον et *Philænium*. V. Φιλαίνιον.]

[Φιλέννυχος, ὁ, ἡ, Noctis amans. Φῶς φ. Paul. Sil. Ecphr. 410.]

[Φιλέντολος vitiose pro φιλένδοτος, quod v. G. D. ‖ Qui diligit mandata Dei. Pallad. Hist. Laus. p. 1027, C. Elog. in sepulcro Pancharii Hebræi ap. Ant. Lupi Diss. ad Severæ mart. epitaph. p. 178 : Φιλόλαος, φ., καλῶς βιώσας. Hase.]

[Φιλέξοδος, ὁ, ἡ, Exire amans. Epicharm. ap. Stob. Flor. 69, 17 : Γυναῖκα φ.]

[Φιλεορταστὴς, ὁ, Dies festos agere amans. Pollux 1, 20.]

Φιλέορτος, ὁ, ἡ, Qui amat festa, s. dies festos. [Pollux 1, 24. Εἰρήνη φ. Aristoph. Thesm. 1147. « Greg. Thaumat. In Annunt. p. 51. » Boiss. De Christianis dies festos amantibus Greg. Naz. t. 1, p. 130, B; 682, C; 700, A; 705, A; Anon. De transl. ejusd. Actt. SS. Maii t. 2, p. 767, D; Jo. Damasc. t. 2, p. 835, C; Athanas. t. 2, p. 416, C, τοῖς φιλεόρτοις ἡμῖν. De angelis sanctisque in cœlum sublatis Jo. Damasc. t. 2, p. 791, A, ταῖς φ. ἄνω δυνάμεσιν. Hase.]

[Φιλεπίδημος, ὁ, ἡ, Qui reverti amat, Creber in loco aliquo. Etym. M. p. 495, 42 : Φ. φόνον καταστιλάζοντες, ex Theophyl. Simoc. Hist. p. 169, 20 Bonn. Hase. Idem Theoph. Sim. Hist. p. 56, A (p. 104, 17 Bonn.) : Ἡρακλείας ἐπέβη αὖ πάλιν τῆς Περσῶν πολιτεία καὶ τοῖς Μήδοις φιλεπίδημον ἦν τὸ κακὸν, Malum apud Persas grassari amabat. G. Dind.]

Φιλεπιείκεια, ἡ, Amor τῆς ἐπιεικείας, Animus æqui bonique amans, Æqui bonique studium.

[Φιλεπίσκοπος, ὁ, ἡ, Qui amat observare sese. Jo. Climac. p. 6, 5, de animo, φίλαγνόν τινα καὶ φ. Hase.]

[Φιλεπιστήμων, ὁ, ἡ, Scientiæ cupidus, Curiosus. Philo vol. 2, p. 374, 42 : Τὴν τῶν φ. μνήμην διακινῆσαι. ‖ Adverb. Φιλεπιστημόνως ibid. p. 300, 30 : Φ. διακύπτειν εἰς ἕκαστον.]

[Φιλεπίστροφος, ὁ, ἡ. V. Φιλυπόστροφος.]

Φιλεπιτιμητὴς, ὁ, Qui reprehendere et taxare amat, libenter objurgat et increpat, Ad reprehendendum pronus, Reprehensionum amans. Athen. 8 [immo 9, p. 385, A] : Ὁ φιλεπιτιμητὴς Οὐλπιανὸς κατακείμενος μόνος, ὀλίγα δ' ἐσθίων, καὶ τηρῶν τοὺς λέγοντας. [Adde 14, p. 613, C. Eidem 8, p. 362, A, ubi codex ὦ φίλε ἐπεὶ τιμαῖς, Heraldus ὦ φιλεπιτιμητὰ restituit, ubi ὦ φίλε Ἐπιτίμαιε malebat Schweigh.] Isocr. Ad Dem. [p. 9, A] : Μηδὲ φιλαίτιος ὤν· βαρὺ γάρ· μηδὲ φιλεπιτιμητής· παροξυντικὸν γάρ· solet enim παροξύνειν τὸ ἐπιτιμητικόν. [Hesych. in Epist. ad Eulogium p. 111 : Τῆς τῶν φιλεπιτιμητῶν μέμψεως. Constitt. Apostol. 2, 21, in Clerici Patr. Apost. vol. 1, p. 229.]

Φιλεραστέω, Diligo amatorem. [Pollux 3, 68.]

Φιλεραστὴς, ὁ, Qui diligit amatorem s. amatores. Lubenter me vendito s. ostento, ubi δεικνύμενος Δαναοῖσι ap. Hom. [Il. Ψ, 701] exp. φιλοτιμούμενος et φιλενδεικτῶν. [Eustath. p. 702, 22 : Φίλιππος ἀνὴρ, ὃς ... φιλενδεικτεῖ ἐπαινῶν ἵππους· et alibi. Nec raro in Opusculis, velut p. 91, 50; 95, 50; 275, 20. Nicet. Chon. Hist. p. 263, C : Οἱ ταύτης (τῆς πόλεως) φιλενδεικτοῦντες οἰκήτορες.]

[Φιλενδείκτης, ὁ, Qui libenter se ostentat. Nili Sentent. p. 289 Orell. : Φιλήδονος καὶ φιλενδείκτης ὑπάρχων οὐ μακρὰν ἀφεστήκασι τῆς Ταρταρείας Χαρύβδεως. « Nili Epist. 337, 355. » Boiss. Schol. ad Jo. Climac. p. 38, 5, φ. καὶ φιλοδόξους. Hase.]

[Φιλενδεικτικὸς, ἡ, ὸν, Libenter se ostentans. Unde adverb. Φιλενδεικτικῶς, cujus comparativus ap. Eust. Opusc. p. 237, 90 : Τὴν μοναχικὴν μελαμφορίαν σεμνυνεῖ (ἡ πόλις) φιλενδεικτικώτερον.]

[Φιλενδειξία, ἡ, Studium se ostentandi. Eustath. Opusc. p. 146, 20. Georg. Pach. V. Andron. Pal. p. 406, D.]

[Φιλένδοξος, ὁ, ἡ, Gloriæ amans. Cic. Ep. ad Att. 13, 19.]

[Φιλένδοτος, ὁ, ἡ, Qui facile cedit. Hesych. : Φιλέντολος, ἐλεήμων. Ex φιλένδοτος corruptum videri animadvertit Ruhnken. Cum ἀνένδοτος, συνένδοτος, εὐένδοτος comparavit Toupius Emend. vol. 2, p. 492.]

[Φιλένθεος, ὁ, ἡ, Numine afflari amans. Epitheton Panis in Hymn. Orph. 10, 5, 21; Minervæ ib. 31, 11.]

[Φιλέννιον et *Philenium* vitiose pro Φιλαίνιον et *Philænium*. V. Φιλαίνιον.]

[Φιλέννυχος, ὁ, ἡ, Noctis amans. Φῶς φ. Paul. Sil. Ecphr. 410.]

[Φιλέντολος vitiose pro φιλένδοτος, quod v. G. D. ‖ Qui diligit mandata Dei. Pallad. Hist. Laus. p. 1027, C. Elog. in sepulcro Pancharii Hebræi ap. Ant. Lupi Diss. ad Severæ mart. epitaph. p. 178 : Φιλόλαος, φ., καλῶς βιώσας. Hase.]

[Φιλέξοδος, ὁ, ἡ, Exire amans. Epicharm. ap. Stob. Flor. 69, 17 : Γυναῖκα φ.]

[Φιλεορταστὴς, ὁ, Dies festos agere amans. Pollux 1, 20.]

Φιλέορτος, ὁ, ἡ, Qui amat festa, s. dies festos. [Pollux 1, 24. Εἰρήνη φ. Aristoph. Thesm. 1147. « Greg. Thaumat. In Annunt. p. 51. » Boiss. De Christianis dies festos amantibus Greg. Naz. t. 1, p. 130, B; 682, C; 700, A; 705, A; Anon. De transl. ejusd. Actt. SS. Maii t. 2, p. 767, D; Jo. Damasc. t. 2, p. 835, C; Athanas. t. 2, p. 416, C, τοῖς φιλεόρτοις ἡμῖν. De angelis sanctisque in cœlum sublatis Jo. Damasc. t. 2, p. 791, A, ταῖς φ. ἄνω δυνάμεσιν. Hase.]

[Φιλεπίδημος, ὁ, ἡ, Qui reverti amat, Creber in loco aliquo. Etym. M. p. 495, 42 : Φ. φόνον καταστιλάζοντες, ex Theophyl. Simoc. Hist. p. 169, 20 Bonn. Hase. Idem Theoph. Sim. Hist. p. 56, A (p. 104, 17 Bonn.) : Ἡρακλείας ἐπέβη αὖ πάλιν τῆς Περσῶν πολιτεία καὶ τοῖς Μήδοις φιλεπίδημον ἦν τὸ κακὸν, Malum apud Persas grassari amabat. G. Dind.]

Φιλεπιείκεια, ἡ, Amor τῆς ἐπιεικείας, Animus æqui bonique amans, Æqui bonique studium.

[Φιλεπίσκοπος, ὁ, ἡ, Qui amat observare sese. Jo. Climac. p. 6, 5, de animo, φίλαγνόν τινα καὶ φ. Hase.]

[Φιλεπιστήμων, ὁ, ἡ, Scientiæ cupidus, Curiosus. Philo vol. 2, p. 374, 42 : Τὴν τῶν φ. μνήμην διακινῆσαι. ‖ Adverb. Φιλεπιστημόνως ibid. p. 300, 30 : Φ. διακύπτειν εἰς ἕκαστον.]

[Φιλεπίστροφος, ὁ, ἡ. V. Φιλυπόστροφος.]

Φιλεπιτιμητὴς, ὁ, Qui reprehendere et taxare amat, libenter objurgat et increpat, Ad reprehendendum pronus, Reprehensionum amans. Athen. 8 [immo 9, p. 385, A] : Ὁ φιλεπιτιμητὴς Οὐλπιανὸς κατακείμενος μόνος, ὀλίγα δ' ἐσθίων, καὶ τηρῶν τοὺς λέγοντας. [Adde 14, p. 613, C. Eidem 8, p. 362, A, ubi codex ὦ φίλε ἐπεὶ τιμαῖς, Heraldus ὦ φιλεπιτιμητὰ restituit, ubi ὦ φίλε Ἐπιτίμαιε malebat Schweigh.] Isocr. Ad Dem. [p. 9, A] : Μηδὲ φιλαίτιος ὤν· βαρὺ γάρ· μηδὲ φιλεπιτιμητής· παροξυντικὸν γάρ· solet enim παροξύνειν τὸ ἐπιτιμητικόν. [Hesych. in Epist. ad Eulogium p. 111 : Τῆς τῶν φιλεπιτιμητῶν μέμψεως. Constitt. Apostol. 2, 21, in Clerici Patr. Apost. vol. 1, p. 229.]

Φιλεραστέω, Diligo amatorem. [Pollux 3, 68.]

Φιλεραστὴς, ὁ, Qui diligit amatorem s. amatores. Plato Symp. [p. 192, B] : Πάντως μὲν οὖν ὁ τοιοῦτος παιδεραστής τε καὶ φ. γίγνεται. [Aristot. Rhet. 1, 11 : Φ. καὶ φιλότιμοι.]

Φιλεραστία, ἡ, Amor, quo amasius suum amatorem complectitur, Bud. ex Plat. Symp. [p. 213, D] : Ὡς ἐγὼ τούτου τὴν μανίαν τε καὶ φ. ὀῤῥωδῶ. [Aristæn. 1, 18.]

Φιλέραστος, ὁ, ἡ, pro Cupido amoris, affertur ex Epigr. [Meleagri Anth. Pal. 5, 144 : Ἡ φ. Ζηνοφίλα. Polyb. 24, 5, 7 : Παρὰ τὰς συνουσίας εὐτράπελος καὶ πολιτικὸς, ἅμα δὲ τούτοις φ. ‖ Gratus amantibus. Meleag. Anth. Pal. 5, 136 : Φ. ῥόδον. Παχτὶς φ. ibid. in Append. 327. G. D. Conf. C. I. vol. 3, p. 739, n. 5819, 5. Hase.]

[Φιλεράστρια, ἡ, Cupida amatorum. Philodem. Anth. Pal. 5, 4 : Φ. ἄκοιτις. Argentar. ib. 10, 18 : Ἡ φ. Κύπρις.]

[Φιλεργάτις, ἡ, Operis amans, Sedula. Pisid. Opif. p. 418.]

Φιλεργέω, Sedulus sum, Sedulitate utor. [Hesych. : Φιλεργήσασι (Φιλεργήσαντες Suic.)· φίλεργοι, οἱ τὸ ἔργον φιλοῦντες. Dionys. A. R. 5, 66 : Φιλεργοῦντες καὶ σωφρόνως ζῶντες· et in Excerptis vol. 4, p. 2352, 13. Joseph. A. J. 12, 4, 6. Plutarch. De puer. educ. p. 13, A. Dio Chr. vol. 1, p. 233. Cyrill. Alex. lib. 10 In Joann. 15, 22, p. 904. Themist. Or. 33, p. 364. « Choricius p. 194, 10. » Boiss. Gregor. Naz. t. 1, p. 825, C. Anon. Cat. in Psalm. p. 4, 29, ὁ ταῦτα φιλεργῶν. Hase.]

Φιλεργία, ἡ, Sedulitas [Pollux 3, 120], e Xenoph. OEc. [20, 26, ubi de agricultura agitur. Plutarch. V. Rom. c. 15 : Παρακέλευσιν εἰς φ. καὶ ταλασίαν. Aristot. Rhet. 1, 5 : Φ. ἄνευ ἀνελευθερίας. Demosth. p. 1049, 1 : Ὁρῶντές μου τὴν φ. καὶ εὔνοιαν. De studio quæstus qui pecuniis fœnori collocandis capitur, p. 945, 25. G. D. Greg. Nyss. t. 1, p. 424, B; 604, B; Basil. t. 2, p. 470, A. Cyrill. Alex. t. 5, p. 630, C, φιλεργίας ἔχεσθαι. Dicæarch. in Fragmm. hist. grr. Müller. vol. 2, p. 257, 23 : Διὰ τὴν τῶν κατοικούντων (Tanagram) αὐτάρκειάν τε καὶ φ. Tit. Oasis Theb. C. I. vol. 3, p. 449, n. 4957, 33 : Ἐν τῇ πόλει (Alexandriæ) διὰ φ. κατοικοῦντες. Vertit Letronn. *Journ. des Sav.* a. 1822, p. 681 : *Habitant la ville, où ils déploient leur industrie.* Hase.]

Φιλεργὸς, ὁ, ἡ, Operis amans, Operi deditus, Sedulus. [Pollux 1, 155; 3, 120; 6, 166. Per φιλόπονος et hoc rursus per φιλεργὸς exp. Phot. et Suidas. Demosth. p. 957, 28 : Φιλεργὸν εἶναι καὶ χρηστὸν δόξαι θαυμαστὸν ἡλίκον ἐστί. Strabo 8, p. 378 : Ὅτι οὐ φ. εἴη (ἡ ἑταίρα) οὐδ' ἐρίων ἅπτοιτο. Φ. κυνηγέτης Pollux 5, 18; στρατιώτης 1, 178.] Φιλεργὸς μέλισσα, Greg. Naz., Apis laboriosa, quæ et Sedula dicitur Lat. [Conf. Φιλοεργός. ‖ Adverb. Φιλέργως (hoc accentu) ap. Ælian. V. H. 12, 45 : Μύρμηκας πάνυ φιλοπόνως καὶ φ. εἰσφέρειν τοὺς πυρούς. Recte φιλεργῶς ap. Polluc. 3, 121.]

Φιλέρημος, ὁ, ἡ, Amans solitudinis. [Per φιλήσυχος, ἐν ἐρημίᾳ διάγων exp. ap. Suidam in libris deterioribus : nam meliores solum lemma glossæ habent.] Epigr. [Rufini Anth. Pal. 5, 9 : Τὴν φ. καὶ τὴν μουνολεχῆ σεῖο διαζυγίην. Anon. ib. 9, 373 : Τὸν φ. τέττιγα. Hymn. Orph. in Hecat. 1, 4. Et 55, 2. G. D. Theodor. Cat. in Jerem. t. 1, p. 926, A; Gregor. Nyss. t. 2, p. 799, B; Vita Nili jun. p. 82, 8; Procl. Paraphr. in Ptol. p. 222, 21; 224, 24. Ignat. Fab. 152, τοῖς φ. κατὰ Θεὸν μοναχοῖς. Artemid. t. 1, p. 387, 9, de Pane, ὁ φ. καὶ ἀπράγμων θεός. Philo vol. 1, p. 506, 4, ὁ γὰρ θεοῦ λόγος φ.· et p. 490, 47, φ. μὲν γὰρ ἡ θεία σοφία. Hase.]

[Φιλέρημος, ὁ, Phileremus, n. viri in Moschi Prato Spirituali, Cotel. Monum. vol. 2, p. 419. Boiss. ‖ Φιλέρημος, ἡ, nomen urbis. Ephræm. 8637 : Ὃς ἐκπεπλευκὼς καὶ κατάρας ἐν Ῥόδῳ κατέσχε Φιλέρημον ἄστυ τῇ μάχῃ.]

Φιλέρῑθος, ὁ, ἡ, Lanificii studiosus, VV. LL. ex Epigr. [Philippi Anth. Pal. 6, 247 : Φ. κόρη Παλλαντιάς. Theocr. 28, 1 : Φ. ἀλακάτα.] Proprie tamen φιλέριθος sonare deberet Studiosus eorum qui lanificium exercent, Studiosus lanificorum, s. lanificarum.

Φίλερις, ὁ, ἡ, Contentionum amans, Qui lubenter contendit, Jurgiosus. [Pollux 6, 168. Hesych. : Φιλέ-

ριδες, οἱ ἀγαπῶντες ἐρίσασθαι. Aristot. Soph. El. 11, 5. Axionic. ap. Athen. 6, p. 240, A. Philo vol. 1, p. 360, 2. Menander Hist. ap. Suidam s. v. Φιλεριστῆσαι : Τὸ φίλερι τῆς φιλοπρωτείας. [Phot. Bibl. p. 279, 12, ex Eulogio. « Pachymeres Declam. 3, p. 55 : Οὐδὲ γὰρ λείψει ποτὲ τοῖς φιλέρισι πρόφασις. » Boiss. Id. Pachym. Declam. 1, p. 8, 10 : Οὗτος ὁ βάσκανος καὶ φ. ἄνθρωπος. Greg. Nyss. t. 3, p. 164, B; Ptolem. Tetrab. p. 159, 8. Greg. Naz. t. 1, p. 220, D : Παραιτητέον τοῖς φ. Muson. ap. Stob. Floril. 79, 51, vol. 3, p. 105, 11 ed. Lips. : Ἐν τῇ συνουσίᾳ ἥκιστα φ. ὢν ἢ φίλαυτος. Hase.]

[Φιλεριστέω, Contentiosus sum. Phot., Suidas et Etym. M. : Φιλεριστῆσαι, φιλονεικῆσαι. Iren. ap. Euseb. H. E. 5, 26. Angl. Epiphan. t. 1, p. 252, D, φιλεριστοῦσι. Just. Mart. p. 352, D, φιλεριστεῖν · 345, D, παυσάμενοι τοῦ φ. Hase.]

[Φιλεριστὴς, ὁ, Contentionis amans. Pollux 6, 168. Justin. Dial. cum Tryph. p. 161, B Bened. Φιλερισταὶ per φιλόνεικοι exp. Photius.]

[Φιλεριστικὸς, ἡ, ὸν, Contentiosus. Schol. Aristoph. Pac. 788 : Φιλεριστικὴ τῶν ἀρρένων ὀρτύγων ἡ φύσις.]

[Φιλέριστος, ὁ, ἡ, Pertinax, Gl. Justin. Mart. p. 292, D; 287, D, φ. καὶ κενός. Hase. || Adverb. Φιλερίστως, Pseudo-Origen. C. Marc. 3, p. 70 Wetst.]

[Φιλέρμαιος, ὁ, Mercurii amicus, A Mercurio amatus. Theodor. Hyrtacen. Epist. 7 in *Notices et Extraits* vol. 5, p. 729 : Οὐδὲ γὰρ ὁ φιλέρμαιος ἀνάσχοιτ' ἂν βασιλεὺς Ἑρμῇ τε καὶ Μούσαις εὔστολόν τινα τὸν σφῶν αὐτῶν συστῆσαι θεράποντα. Boiss.]

[Φίλερως, ὁ, ἡ, Amoris studiosus, Amori deditus. Meleager Anth. Pal. 5, 171 : Τᾶς φιλέρωτος Ζηνοφίλας. De hedera arbores amplectente Lucian. Amor. c. 12 : Παντὶ δένδρῳ περιπλέγδην ὁ φίλερως προσεῖρπε κιττός. G. D. Jo. Moschus Prat. spir. p. 1079, D : Θλίβων αὐτὴν, οἷα ἁρμόζει τοῖς φιλέρωσιν. Hase.]

[Φίλερως, ωτος, ὁ, Phileros. Suidas : Φίλερως καὶ Φιλέταιρος, ὀνόματα κύρια · ubi nihil præter Φίλερως habet cod. Paris. A. Φίλερως Ὄαθεν est in inscr. Bœckh. 184, vol. 1, p. 315. Φ. Ἀναφλύστιος ibid. 592, p. 496. Ἀγάθων Φιλέρωτος 272, p. 378. Alius ap. Cic. Ep. ad fam. 9, 15. G. D. Σερβίλιος Φ. in sarcoph. Patrensi ap. Le Bas *Revue archéol.* a. 1844, part. 1, p. 279. Λεοντίσκου τοῦ Φιλέρωτος tit. Hypat. ap. Curt. Inscrr. Att. duodecim p. 32, 32. P. CORNELIVS PHILEROS in ara reperta in finibus Volc. Tectosag., ap. Al. du Mège, *Notice sur trois autels* etc., ed. Tolosæ a. 1840, p. 6, aliique multi in inscrr. latinis. Hase.]

[Φιλέσπερος, ὁ, ἡ, Vesperam amans. Dioscor. Anth. Pal. 7, 31 : Ἴον, τὸ φ. ἄνθος.]

[Φιλεταίρεια, τὰ, festi nomen. Herodian. in Cram. Anecd. Ox. vol. 3, p. 277. Osann. Conf. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 917, n. 3660, 15, ubi lapis, ἐν Φιλεταιρέοις. Hase.]

Φιλεταιρία, ἡ, Amor quo sodales prosequimur. [Φιλαδελφία καὶ φιλεταιρία ex Alexide memorat Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 115, 26. Per diphthongum scriptum ap. Xenoph. Ages. 2, 21 : Ταῦτα φιλεταιρείᾳ πραχθέντα φανερά ἐστι · ubi φιλεταιρία scribendum ex cod. Guelf. Recte ap. Aristot. Rhet. 1, 7 med.]

[Φιλεταιρικὸς, ἡ, ὸν, Amori quo sodales prosequimur conveniens. Προσφώνησις φ. schol. Hom. Il. Δ, 412.]

Φιλεταίριον sive Φιλεταίριος [Diosc. 4, 8 : Πολεμώνιον, οἱ δὲ φιλεταίριον ... καλοῦσι. « Φιλεταίριος exponit Galen. in Exeg. (p. 588) ἣν ἀπαρίνην ὀνομάζουσι, Quem aparinen nominant : hanc nominis rationem sortita, quod affricantium laciniis sua tenaci asperitate adhæreat et eos complectatur. Eadem notione φιλανθρώπειος βοτάνη Archigeni dicitur apud Galen. lib. 2 τῶν Κατὰ τόπ. p. 183, 37 (vol. 13, p. 381). » Foes.], et Φιλέταιρις Nicandro Ther. [632 : Ῥάμνον ... τὴν ἤτοι φιλέταιριν (apud Eutecnium φιλέταιρον) ἐπίκλησιν καλέουσιν], ubi schol. ῥάμνον esse tradit [Schol. : Σημειωτέον δὲ ὅτι τὸ ἀκανθῶδες φυτὸν ἡ ῥάμνος παρὰ Λυδοῖς καὶ Μυσοῖς φιλέταιρις ὀνομάζεται], dicta est herba Aparine, quod vestibus ac præsertim laciniis commeantium, tanquam sodalium s. amicorum, adhæreat, idque tenaci quadam asperitate. Qua de causa et φιλάνθρωπος nominata fuit. Officinis et herbariis Aspergula. [Scc. Bussemaker. Schol. Nicandr. p. 669, est Rhamnus L. Memorat Oribas. t. 2, p. 516, 8; 519, 11; 530, 4 Daremb. Hase.] Et Φιλίστιον illa eadem herba, Hippocr., ut vult Galen. utramque vocem ex eo afferens.

[Φιλεταίριος, ὁ, Philetærius, nomen μηχανογράφου ap. Tzetz. Interpret. Alleg. Il. E, 15. Boiss.]

[Φιλεταίριος (sc. πούς), ὁ, Pes Philetærius, mensuræ agrariæ species apud Theonem in Isagoge : Ὁ ποὺς ὁ μὲν βασιλικὸς καὶ Φ. λεγόμενος ἔχει πόδας δ', δακτύλους ις'. Ducang. Eum valere o^{m},3536 auctor est Letronn. *Rech. sur Héron d'Alex.* ed. 1851, p. 108; conf. ib. p. 48, 22, et 118, 9, ubi voc. derivatum esse dicit ex lingua Ægyptia, sec. conjecturam Jablonskii Opusc. t. 1, p. 62. Hase.]

Φιλέταιρος, ὁ, ἡ, Sodalium s. Amicorum studiosus, Qui suos sodales amore prosequitur et colit. [Per πεφιλημένος exp. Hesychius. Plato Lys. p. 211, E : Οὕτως ἐγὼ φ. τίς εἰμι. Aristot. Rhet. 2, 12 : Φιλόφιλοι καὶ φ. Plutarch. V. Luculli c. 6, et alibi.] Εὐγνώμων καὶ φιλέταιρος a Plutarcho copulantur [Mor. p. 575, D.] Thuc. autem ἀνδρίαν φιλέταιρον dixit 3, [82] : Τόλμα μὲν γὰρ ἀλόγιστος, ἀνδρία [ἀνδρεία] φιλέταιρος ἐνομίσθη. [Τρόπος φ. Xenoph. Cyrop. 8, 3, 49. Τὸ φ. Aristot. Rhet. 1, 7 med., Plutarch. V. Lycandri c. 5; Lucian. Tox. c. 7. Φιλέταιρος Philonidis, Amphidis, Antiphanis, Heniochi, Alexidis et Hegesippi comicorum fabulæ inscriptæ fuerunt. De Zenodoti et Herodiani libellis Φιλέταιρος inscriptis v. Pierson. Præf. ad Mœr. p. XLVII seq.]

[Φιλέταιρος, ὁ, Philetærus, princeps generis regum Attalicorum, Eumenis frater, ap. Strab. 12, p. 543; 13, p. 623. (Ad hunc refert Ph. Le Bas tit. Melium *Inscrr. de la mer Égée* 5, p. 201, n. 283, 2; conf. C. I. vol. 1, p. 163, n. 122, 9. Nom. commune omnibus Pergami regibus Eckhel. Doctr. num. part. 1, vol. 2, p. 473. Hase.) || Attali filius. Strabo 13, p. 624. || Frater Dorylai majoris et pater minoris, ap. Strab. 10, p. 478; 12, p. 557. || Mediæ comœdiæ poeta, de quo v. Meinek. Hist. com. p. 349. || Atheniensis quidam in inscr. Bœckh. 165, 31, vol. 1, p. 293.]

Φιλεταίρως, Eorum more, qui sodalium studiosi sunt. Bud. aptissime mihi videtur interpretari Socialiter et Concorditer ap. Æschin. [p. 15, 32] : Ἔκλεπτον δὲ τῆς πόλεως κοινῇ καὶ μάλα φιλεταίρως χιλίας δραχμάς.

[Φίλετνος, ὁ, ἡ, Pultis amans. Phryn. in Bekkeri Anecd. p. 70, 21 : Φ. ὁ φιλῶν ἔτνος ἐσθίειν · ἔτνος δὲ κύαμος ἤ τι ὄσπριον ἄλλο.]

[Φιλευγενὴς, ὁ, ἡ, Nobilitatis amans. Theophyl. Simoc. Hist. 4, 11, p. 105, C.]

[Φιλεύδιος, ὁ, ἡ, Serenitatis amans. Jo. Gaz. Ecphr. 334, 673, 636 (in Rutgers. Var. Lect. 2, 7). Osann. Georg. Pisid. B. Abar. 128, φ. πόρον. Hase.]

[Φιλεύηχος, ὁ, ἡ, Echo amans. Epigr. ap. Franckium in Inscrr. Richteri p. 41 : Τήνδε θεὰν ἀνέθηκε φιλευήχῳ Διόπανι Οὐΐκτωρ. Deam Pani τῷ φιλευήχῳ dedicatam Echo fuisse conjicit Welcker. in Mus. Rhen. nov. (a. 1832) vol. 1, p. 296. Ἠχὼ γὰρ φιλέει καὶ πλάζεται, ut est in Anthol. Pal. 6, 87. « Conf. Franz. C. I. vol. 3, p. 244, n. 4538, 2. » Hase.]

Φιλεύϊος, ὁ, Qui Evium amat, i. e. Bacchum. At ipse Bacchus φ. βασιλεὺς ex Epigr. [Anth. Pal. 9, 524], Evandi cupidus, Evationis studiosus. [Nonnus Dion. 12, 115.]

Φιλευκτικὸς, ἡ, ὸν, Optativum modum amans, Optativo gaudens. Vocab. grammaticum.

[Φιλευλαβὴς, ὁ, ἡ, Religiosus. Cyrill. Al. 2 In Joann. 5, 40, p. 201 : Ὁ φιλόθεός τε καὶ φ. Suicer.]

[Φιλεύλειχος, ὁ, ἡ. In Leonide epigr. Anth. Pal. 6, 305, Φιλευλείχῳ τε λαφυγμῷ Brunckius pro φιλευχείλῳ : sed magis probarem φιλευλοίχῳ. Lobeck. ad Phryn. p. 573.]

[Φίλευνος, ὁ, ἡ, Lectum (i. e. concubitum) amans. Anacreont. 1 (65 Fisch.), 7 : Γέρων μὲν ἦν, καλὸς δὲ καὶ φ. · τὸ χεῖλος ὦζεν οἴνου · nisi ex φίλοινος corruptum, quod quidam conjecerunt.]

Φιλευποιΐα, ἡ, Amor beneficentiæ, Studium beneficentiæ. [Legebatur ap. Diog. L. 7, 130, cui nunc φιλοποιία restitutum.]

[Φιλευπρόσωπος, ὁ, ἡ, Pulchram faciem amans. Ba-

sil. in Bandini Catal. codd. Laurent. Græc. vol. 1, p. 463. G. D. Vita Polycarpi ap. Halloix. p. 550, A. Hase.]

[Φιλευριπίδης, ὁ, Euripidis studiosus. Plutarch. Mor. p. 755, B, ubi Zeuxippum Euripidis versu quodum usum esse dicit, ἅτε δὴ καὶ φιλευριπίδην ὄντα. Φιλευριπίδης Philippidis (vel Philippi) et Axionici comicorum fabulæ inscriptæ fuerunt.]

[Φιλεύς. V. Φιλλεύς.]

[Φιλευσέβεια, ἡ, Amor pietatis. Theoph. Bulg. Alloc. de Latinis p. 291 ed. Mingarelli : Οὓς προκαλῇ τῷ τῆς φ. προσχήματι. Boiss. || Appellatio Pont. Max. et Imperatoris. Vita Nili jun. p. 153, 10 : Δέομαι τῆς φ. ὑμῶν. Hase.]

[Φιλευσεβέω, Pietatem amo. Sophron. Carm. 5, 58 (in Maii Spicilegio Rom. vol. 4). Const. Manass. Chron. 2874.]

[Φιλευσεβὴς, ὁ, ἡ, Pietatis amans, Pietati studens. Coteler. Patr. Apost. vol. 1, p. 812. Kall. Simeon Metaphrast. Ms. cod. Par. 1524 v. d. Luciani fol. 97. Bast. Const. Manass. Chron. 3021. Boiss. Jo. Docian. Laud. Const. Palæol. p. 9, 38 Tafel.; Anon. Vita Chrys. t. 8, p. 371, 1. Epithet. impp. Byzantt. ap. Zachar. Prochir. proleg. p. xxiii; Anecd. proleg. p. x, xiv, xviii; Jo. Cameniat. De excid. Thessalon. p. 149, C Venet., Λέοντος τοῦ φ. ἄνακτος. Vita Phocæ Hortul. Actt. SS. Sept. t. 6, p. 298, E, φ. λογισμὸς, Pia cogitatio. Hase. Theod. Hyrtac. in Notitt. Mss. vol. 6, p. 16, 34, 36. Φιλευσεβέστατος ib. p. 17. Elberl. Phot. Bibl. p. 31, 19.]

[Φιλεύσπλαγχνος, ὁ, ἡ, Benignitatis s. Misericordiæ amans. Joann. Chrys. Or. in Timores p. 184 Combef. : Καὶ τὸ τινάξαι δὲ τῆς γῆς τὰς βάσεις ὡς κηδεμόνος φ. Eustath. Opusc. p. 136, 60 : Κατὰ τὸ ἐν αὐτῷ φ. Ephræm. Cæsar. 5649 : Οἴκτῳ πενήτων καὶ φιλευσπλάγχνοις τρόποις. Gregoras in Boiss. Anecd. vol. 3, p. 189 : Βλέψον καὶ πρὸς αὐτὸν συμπαθῶς ἡ φύσει φ. φύσις. G. D. Jo. Hieros. Vita Jo. Damasc. Actt. SS. Maii t. 2, p. 726, F; Const. Acrop. ib. p. 746, D. || Adverb. Φιλευσπλάγχνως Typicon Sabæ p. 97, C; Macar. Philadelph. De cruce p. 154, C Grets.; Jo. Jejunator ap. Morin. p. 83, D. Interpr., Amanter et clementer. Hase.]

[Φιλεύτακτος, ὁ, ἡ. Theodor. Anth. Pal. 6, 282 : Δέξαι, δῶρα φιλευτάκτου δῶρον ἐφημοσύνας. Scriptura corrupta. Κουρόφιλ', εὐτάκτου δ. ἐφηβοσύνας Jacobsius. Alia tentaverat Toup. Emend. vol. 2, p. 262 : Δῶρα φιλευτεύκτου, δαῖμον, ἐφημοσύνας.]

[Φιλευτράπελος, ὁ, ἡ, Facetiarum amans. Aristot. De virt. et vit. c. 6, p. 1251, 19 Bekk. : Τὸ φιλογέλοιον εἶναι καὶ τὸ φιλοσκώπτην καὶ φιλευτράπελον.]

[Φιλευφρόσυνος, ὁ, ἡ, Euphrosynam amans. Nicet. Chon. Hist. p. 313, C. G. Dind. || Hilaris. Hephæst. Theban. Apotelesm. p. 7, 27 Camerar. Hase.]

[Φιλεύχειλος. V. Φιλεύλειχος.]

[Φιλέφηβος, ὁ, ἡ, Ephebos s. juvenes amans. Asclepiades Anth. Pal. 12, 161 : Δόρκιον ἡ φ.]

[Φιλεχθὴς, ὁ, ἡ, Inimicitiarum amans s. occasionem quærens, Contentiosus. Theocr. 5, 137.]

[Φιλεχθρέω, Inimicitias amo, Libenter litigo. lxx Prov. 3, 30 : Μὴ φιλεχθρήσῃς. Procli Paraphr. Ptolem. p. 171 : Φιλεχθρήσουσι καὶ φθονήσουσι.]

[Φιλεχθρία, ἡ, Studium accendendæ inimicitiæ. Basil. t. 1, p. 821, A : Κατεσθίει τὸ ἀγαπητικὸν ἡ φ. Hase.]

Φίλεχθρος, ὁ, ἡ, Inimicitiarum amans, Qui lubenter inimicitias exercet, suscipit. [Φιλαπεχθήμων Etym. M. p. 793, 40, exp. per φίλεχθρος.] Et Φιλέχθρως ἔχειν πρός τινα, Lubenter cum aliquo inimicitias exercere, Occasionem inimicitiarum quærere. Diog. L. [5, 61]: Εἶχε δὲ καὶ φ. ὁ Πλάτων πρὸς Ἀρίστιππον. [Tatianus Orationis adv. Græcos principio : Μὴ πάνυ φ. διατίθεσθε πρὸς τοὺς βαρβάρους. Ptolem. Tetrab. p. 119, 26. Georg. Pisid. Fragm. 6, τὴν φίλεχθρον τετράδα, Discordem. Id. Bello Abar. 111, ἔργων φ.· Hexaëm. 581, φιλέχθροις συστροφαῖς, Contrariis inter se. Galen. vol. 19, p. 486, 15, τὴν καλουμένην φ. μίξιν ἀποτελοῦσιν. || Adv. Φιλέχθρως Greg. Naz. t. 1, p. 223, C; Basil. t. 2, p. 1050, B. Ptolem. Tetrab. p. 191, 11, φ. καὶ ἐπιβουλευτικῶς διακείμενοι. Orig. t. 1, p. 470, B, τοῦτο ὡς φ. λεγόμενον. Hase.]

Φιλέψιος, ὁ, ἡ, Jocorum amator. [V. Etym. M. et Suidæ locos ab HSt. allatos s. v. Ἔψια vol. 3, p. 2633, D, qui φιλέψιος cum ε δασυνομένῳ pronunciatum per φιλοπαίγμων, cum ε ψιλουμένῳ per φιλόλογος explicant. Hesych. per φιλοπαίγμων et φιλοπάλαιστρος interpretatur. Nonn. Dion. 10, 378 : Τοῖος ἀγὼν τετέλεστο φ. || Ab ἔπεσθαι derivatum ap. Eustath. Opusc. p. 115, 40 : Σχολῇ γ' ἂν ἔμφρων διδάσκαλος ἕψεται τοῖς τοιούτοις καὶ ἀντικαθεστηκότος πρεσβύτου φιλέψιος γένηται (i. e. γενήσεται).]

[Φιλέψιος, ὁ, Philepsius, Atheniensis, ap. Aristoph. Pl. 177, et apud Platonem comicum ab schol. citatum. || Lamptrensis ap. Demosth. p. 742, 16.]

[Φιλέω. Formam Æolicam Φίλεμι pro φίλημι ex Heraclide memorat Eustath. p. 1408, 1, ut πόθημι πόθεμι, analogia verbi ἔμμι, ut videtur, decepto, cujus rationem aliam esse ostendit Ahrens. De dial. Æol. p. 60, 61, qui solum probat Φίλημι. Id φίλημμι scriptum in fr. Sapphonis ap. Athen. 15, p. 687, A, ubi recte correctum : Ἐγὼ δὲ φίλημ' ἀβροσύναν. Persona secunda male φιλῆσθα scripta in ejusdem poetriæ fragm. ap. Apollon. De pron. p. 343, C, quod φίλεισθα scribendum cum Ahrensio l. c. p. 270. Participii forma Æolica φιλεὶς pro φιλῶν memoratur in Etym. M. p. 20, 30. Formam Bœoticam Φίλειμι annotavit Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 23, 27. Infinitivus φιλήμεναι pro φιλεῖν est ap. Hom. Il. X, 265, ubi Eust. p. 1269, 7, ἀπὸ σεσιγημένου ῥήματος φίλημι derivat φιλῆναι, unde sit φιλήμεναι. De formis Doricis ἐφίλασα, φιλάσω, etc. dubitationem movit Ahrens. De dial. vol. 2, p. 148, et in annot. ad Bionis Epitaph. p. 49. Nam meliores Pindari aliorumque libri plerumque η in his formis præbent. || Imperfecti forma iterativa φιλέεσκε, de qua agitur in Etym. M. p. 793, 40, est ap. Hom. Il. Γ, 388, Z, 15, Od. A, 264, 435, et alibi, Agathiam Anth. Pal. 5, 285, aliosque. Futuri φιλήσω infinitivi forma epica φιλησέμεν ap. Hom. Od. Δ, 171. Futuri forma media φιλήσομαι pro passiva φιληθήσομαι ap. Hom. Od. A, 123 : Ξεῖνε, παρ' ἄμμι φιλήσεαι, pariterque O, 281, et Antiph. p. 113, 27 : Μᾶλλον φιλησομένη ὑπὸ τοῦ Φιλόνεω. Futurum tertium passivi πεφιλήσομαι ap. Callim. H. in Del. 270. Aoristus ἐφίληθεν pro ἐφιλήθησαν ap. Hom. Il. B, 668. || Perfectum passivi πεφίλημαι in πέφιλμαι metri caussa contractum ab Ephræm. Cæsar. v. 35 : Ὑπηκόοις δ' ἅπασι καὶ πεφιλμένος, et alibi non raro, ut v. 1235, 2655, 3361, 3748. Et τὸν ἐμὸν πεφιλμένον Διόδωρον ap. Tzetz. in Exeg. Il. p. 21, 15, nisi hic librarii error est pro πεφιλημένον. || Aoristi forma media φίλασθαι, quatenus metro dactylico apta est, utuntur Epici, iota constanter producto : unde ἐφίλαο est ap. Agath. Anth. Pal. 5, 289, ἐφίλατο ap. Hom. Il. E, 61, φίλατο Υ, 304, quod in φίλετο corruptum ap. Orph. Argon. 508 et 719 correxit Gesnerus. Φίλαντο ap. Apoll. Rh. 3, 1002 (qui φίλατο signif. passiva pro ἐφιλήθη dixit 3, 66, ut φιλάμενος passive dictum in Append. Pal. 317 : Μούσαις ἔξοχα φιλαμένῳ pro πεφιλημένῳ.) Imperativus φῖλαι (in libris φίλαι vel φίλε' scriptus) est ap. Hom. Il. E, 117 : Νῦν αὖτ' ἐμὲ φῖλαι, Ἀθήνη· et K, 280. Conjunctivus φίλωνται Hom. H. in Cer. 117 (ubi codicis scripturam φίλονται correxit Vossius) et Hesiod. Th. 97. Derivant autem hunc aoristum grammatici ab φίλημι : v. Eustath. p. 1296, 9; 1900, 7. Præsens φίλλω cum futuro φιλῶ et aoristo ἔφιλα, unde forma media ἐφιλάμην, fingitur in Etym. M. p. 793, 38. G. D.] Φιλέω, Sum φίλος, Amicus sum, Amo, Diligo, Amore prosequor. [Hom. Il. Z, 15 : Φίλος δ' ἦν ἀνθρώποισιν· πάντας γὰρ φιλέεσκεν ὁδῷ ἔπι οἰκία ναίων· H, 204 : Εἰ δὲ καὶ Ἕκτορά περ φιλέεις (ὦ Ζεῦ) καὶ κήδεαι αὐτοῦ· I, 342 : Ὅστις ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ ἐχέφρων, τὴν αὑτοῦ φιλέει καὶ κήδεται· Od. O, 370 : Φίλει δέ με κηρόθι μᾶλλον. De amatoria cupiditate Il. I, 450 : Παλλακίδος ... τὴν αὐτὸς φιλέεσκεν, ἀτίμαζεσκε δ' ἄκοιτιν· Od. Σ, 325 : Ἀλλ' ἦγ' Εὐρυμάχῳ μισγέσκετο καὶ φιλέεσκεν. De rebus quas quis amat vel probat, Od. Ξ, 83 : Οὐ μὲν σχέτλια ἔργα θεοὶ μάκαρες φιλέουσιν.] Hesiod. [Op. 340] : Τὸν φιλέοντ' ἐπὶ δαῖτα καλεῖν, τὸν δ' ἐχθρὸν ἐᾶσαι. Sic et ap. Hom. φιλεῖν et ἐχθαίρειν, s. ἀπεχθαίρειν, opponuntur; diciturque ab Eodem φιλεῖν θυμῷ [Od. Ξ, 146 : Ἠέρι γάρ μ' ἐφίλει καὶ κήδετο θυμῷ],

et quidem sequente interdum verbo κήδεσθαι, et [Od. O, 246] : Φιλεῖν περὶ κηρὶ παντοίην φιλότητα. Hesiod. passivam quoque vocem Φιλοῦμαι in activa signif. usurpavit, Theog. [97] : Ὅ δ' ὄλβιος ὅντινα μοῦσαι φιλεῦνται [Recte nunc φίλωνται ex libris quibusdam]. At vero ap. Hom. suam pass. signif. habet ἐφίληθεν, ubi dicit ἐφίληθεν ἐκ Διὸς pro ἐφιλήθησαν, Il. B, [668. Ib. N, 627 : Ἐπεὶ φιλέεσθε παρ' αὐτῇ, ut Xenoph. Cyrop. 8, 2, 26 : Παρ' οἷς ἐβούλετο ἑαυτὸν φιλεῖσθαι. Post Homerum Tragici et alii quivis poetæ. Æsch. Choeph. 906 : Ἐπεὶ φιλεῖς τὸν ἄνδρα τοῦτον, ὃν δ' ἐχρῆν φιλεῖν στυγεῖς. Soph. El. 1363 : Μάλιστά σ' ἀνθρώπων ἐγὼ ἤχθηρα κἀφίλησ' ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ· Ant. 543 : Λόγοις δ' ἐγὼ φιλοῦσαν οὐ στέργω φίλην. Eurip. Med. 86 : Πᾶς τις αὐτὸν τοῦ πέλας μᾶλλον φιλεῖ· Tro. 1051 : Οὐκ ἔστ' ἐραστὴς ὅστις οὐκ ἀεὶ φιλεῖ. De rebus quas quis diligit vel probat, Soph. OEd. T. 612 : Τὸν παρ' αὑτῷ βίοτον, ὃν πλεῖστον φιλεῖ· Ant. 312 : Οὐκ ἐξ ἅπαντος δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν· Aj. 1118 : Οὐδ' αὖ τοιαύτην γλῶσσαν ἐν κακοῖς φιλῶ. Eur. Iph. A. 1001 : Στρατὸς ... λέσχας πονηρὰς καὶ κακοστόμους φιλεῖ. Cum infin. Æsch. Sept. 411 : Αἰσχρῶν γὰρ ἀργὸς, μὴ κακὸς δ' εἶναι φιλεῖ· 619 : Φιλεῖ δὲ σιγᾶν ἢ (i. e. μᾶλλον ἢ) λέγειν τὰ καίρια. Soph. OEd. C. 995 : Εἴπερ ζῆν φιλεῖς.] In soluta itidem oratione φιλῶ est Amo, etc. [apud scriptores quosvis, velut Plat. Leg. 5, p. 731, E : Τυφλοῦται περὶ τὸ φιλούμενον ὁ φιλῶν· Symp. p. 201, C : Ὦ φιλούμενε Ἀγάθων], opponiturque ei verbum μισῶ, quod est idem cum illo ἐχθαίρω, i. e. Odio prosequor. [Plato Rep. 1, p. 334, C : Χρηστοὺς φιλεῖν, πονηροὺς μισεῖν· et Theæt. p. 168, A. Demosth. p. 1161, 18 : Οὐ τούτους οὕτω μισῶ ὡς ἐμαυτὸν φιλῶ.] Unde illud, φιλεῖν ὡς μισήσοντα : quod corrigens Aristot. dixit μισεῖν ὡς φιλήσοντα. [De verbis ἐρᾶν et φιλεῖν vel conjunctis vel sibi oppositis dictum s. v. Ἐράω vol. 3, p. 1966, D, ubi adde Platon. Phædr. p. 231, C : Ὅτι τούτους μάλιστά φασι φιλεῖν ὧν ἂν ἐρῶσι.] ‖ Amice accipio, tracto, Amicitiæ officiis prosequor. Quas tres exposs. primas colloco, ut quanta sit hujus signif. affinitas cum illa prima, ostendam. Possumus alioqui reddere etiam Comiter accipio s. excipio, aliisque modis. Est autem et hæc signif. frequens Homero, ut Od. O, [74] : Χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν, qui versus passim a veteribus celebratur. [Il. Γ, 207 : Τοὺς δ' ἐγὼ ἐξείνισσα καὶ ... φίλησα· unde Hesych. : Φίλησα, ἐξένισα, ἠγάπησα. Od. Θ, 42 : Ὄφρα ξεῖνον ἐνὶ μεγάροισι φιλέωμεν· A, 123 : Χαῖρε, ξεῖνε, παρ' ἄμμι φιλήσεαι· O, 281 : Κεῖθι φιλήσεαι οἷά κ' ἔχωμεν· et alibi non raro.] ‖ Φιλῶ habet et eam verbi Amo signif. qua ponitur pro Soleo; sed rarius est Amo Latinis quam Græcis φιλῶ, in hac signif.; atque adeo illo usi sunt ex Latinis ii potissimum, qui lubentius ceteris sermonem Græcum imitati sunt. In quo numero quum sit Horatius, non mirum si aliquot locis illud usurpavit, Carm. 3, 16 : Aurum per medios ire satellites Et perrumpere amat saxa. Ib. 2, 3 : Qua pinus ingens albaque populus Umbram hospitalem consociare amant Ramis. Ubi tamen possit fortassis et paulo aliter accipi, sc. pro Libenter consociant. Tacitus quoque in aliis multis imitator Græci sermonis, hic quoque imitatus est, scribens, Ut ferme amat posterior adulatio. Et ante hos Sallustius dixerat, Vulgus amat fieri. Cujus generis loquendi meminit et Fabius, ut ex Græco translati. Postquam enim dixit, Ex Græco vero translata vel Sallustii plurima, subjungit, Quale est, Vulgus amat fieri. Sed ut veniam ad exempla Græci φιλεῖν [annotati ab Mœride p. 382 : Φιλεῖ· « ὅπερ φιλεῖ γίνεσθαι » Ἀττικοί. Ex vulgari usu loquendi (κατὰ τὴν κοινὴν συνήθειαν) hoc assumtum esse opinatur Triclin. ad Soph. El. 913. Φιλεῖ per' εἴωθεν exp. Erotian. p. 386 et Hesych. Sic est ap. Hippocr. p. 798, H : Φιλέει ἡ γαστὴρ ὑποχωρέειν· et p. 400, 52; 888, B : Φιλέει ὡς τὰ πολλὰ οὕτω γίνεσθαι], extat quum alibi tum ap. Plat. [Lach. p. 181, E : Ἐν οἷς φιλοῦσιν οἱ νέοι τὰς διατριβὰς ποιεῖσθαι· Symp. p. 188, B : Οἱ λοιμοὶ φιλοῦσι γίγνεσθαι ἐκ τῶν τοιούτων·] Rep. 6, [p. 497, B] : Ὥσπερ ξενικὸν σπέρμα ἐν γῇ ἄλλῃ σπειρόμενον, ἐξίτηλον εἰς τὸ ἐπιχώριον φιλεῖ κρατούμενον ἰέναι. Et ap. Herodot. 8, p. 319 meæ edit. [c. 128] : Οἷα φιλέει γίνεσθαι ἐν πολέμῳ. Sed hic impersonaliter potius accipitur, si οἷα adverbialiter positum esse censeatur : de quo usu postea dicam. [Id. 6, 27 : Φιλέει προσημαίνειν εὖτ' ἂν κτλ.] At personaliter positum habes [7, 9 : Ἀπὸ πείρης πάντα ἀνθρώποισι φιλέει γίνεσθαι· 7, 10 : Φιλέει ὁ θεὸς τὰ ὑπερέχοντα πάντα κολούειν· et alibi non raro apud eundem] et [sæpe apud Tragicos, ut] ap. [Æsch. Suppl. 769 : Φιλεῖ ὠδῖνα τίκτειν νὺξ κυβερνήτῃ σοφῷ·] Soph. [El. 320 : Φιλεῖ γὰρ ὀκνεῖν πρᾶγμ' ἀνὴρ πράσσων μέγα·] Antig. [722] : Φιλεῖ γὰρ τοῦτο μὴ ταύτῃ ῥέπειν. Et Eur. [Med. 48 : Νέα γὰρ φροντὶς οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖ.] Hipp. [162] : Φιλεῖ ἁρμονίᾳ συνοικεῖν. Sic in isto loco Aristoph. Nub. [812] : Φιλεῖ γάρ πως τὰ τοιαῦθ' ἑτέρως τρέπεσθαι [ubi schol. exp. συμβαίνει, ἔθος ἔχει]· et isto Thuc. 2 : Ὅπερ φιλεῖ ὅμιλος ποιεῖν. [Et 6, 63 : Οἷον δὴ ὄχλος φιλεῖ θαρσήσας ποιεῖν.] Plato Rep. 2, [p. 378, D] : Ἀμετάστατα φιλεῖ γίγνεσθαι. Impersonaliter autem usurpatum, ut ap. Plutarch. ubi scribit [Vit. Pompeii c. 73] Ὡς δὴ φιλεῖ περὶ πραγμάτων τηλικούτων λόγον ἔχειν ἀνθρώπους. [Alcidamas Adv. Palamed. p. 184, 19 : Οὐδ' ἐν συμποσίῳ, ἔνθα φιλεῖ ἔριδας πλείστας καὶ λοιδορίας γίγνεσθαι.] Hinc fit ut ὡς φιλεῖ reddatur etiam Ut assolet, solitum est, mos est. Sicut autem legimus in illo Herodoti loco quem modo protuli, Οἷα φιλέει γίνεσθαι ἐν πολέμῳ [Thucyd. 7, 79 : Ἔτυχον βρονταί τινες ἅμα γενόμεναι καὶ ὕδωρ, οἷα τοῦ ἔτους πρὸς μετόπωρον ἤδη ὄντος φιλεῖ γίγνεσθαι], sic ex Plat. Rep. 5, [p. 467, B] affertur, Οἷα δὴ ἐν πολέμῳ φιλεῖ. Et ap. Lucian. [Amor. c. 9] : Εἶθ' ὁποῖα φιλεῖ δεξιωσάμενοι, ubi Bud. vult posse verti Quæ assolent, vel Ut assolet. ‖ Osculor, Suavior, Basio [apud scriptores post Homerum : nam hic κύσσαι dicere solet] : unde jocus in Epigrr. : Πρὸς Διὸς εἰ μὲ φιλεῖς, Πάμφιλε, μή με φίλει. [Æsch. Ag. 1560 : Πατέρ' ἀντιάσασα ... περὶ χεῖρε βαλοῦσα φιλήσει. Soph. OEd. C. 1131 : Φιλήσω τ', εἰ θέμις, τὸ σὸν κάρα. Aristoph. Av. 671 : Ἐγὼ μὲν αὐτὴν κἂν φιλῆσαί μοι δοκῶ. Plat. Phædr. p. 256, A : Περιβάλλει τὸν ἐραστὴν καὶ φιλεῖ.] Plutarch. De garrul. [p. 508, E] : Καὶ προσελκόμενος ὡς φιλήσων. Athen. 10, [p. 440, F, ex Polybio] de Romana muliere : Φιλεῖν δεῖ τοὺς συγγενεῖς τοῦς ἑαυτῆς. [Theocr. 20, 1 : Θέλοντά μιν ἁδὺ φιλᾶσαι.] Interdum vero peculiarius dicitur φιλεῖν τῷ στόματι, ut ap. Aristot. Probl. Et Xenop. Cyrop. 1, [4, 28] : Τοὺς συγγενεῖς φιλοῦντας τὸν Κῦρον τῷ στόματι. [Id. Symp. 9, 5 : Ἀληθινῶς τοῖς στόμασι φιλοῦντας. Lucian. V. H. 1, 8.] Apud Herodot. autem 1, [134] legimus et Φιλέουσι τοῖσι στόμασι, et Τὰς παρειὰς φιλέονται. Ubi etiam disces quod inter hæc oscula discrimen fuerit. Legitur et ap. Aristot. Probl. 102, φιλεῖν τῷ στόματι, quod commode redditur verbo Osculari. [‖ Φιλέω, Amandi significatione, cum dativo personæ construxit Mazaris in Boiss. Anecd. vol. 3, p. 136 : Τὸν πρὸς χάριν καὶ ψεῦδος πᾶσι φιλοῦντα· et p. 154 : Τὸν πᾶσι τοῖς ἄλλοις αὐτοῦ φίλοις ... φιλοῦντα.]

[Φιλέων. V. Φιλάων.]

[Φιλέως. V. Φιλλεύς.]

[Φίλη, ἡ, Amica. V. Φίλος.]

[Φίλη, ἡ, Phila, n. pr. muliebre, cujus exx. sunt apud Isæum p. 38, 7, in inscr. Attica ap. Bœckh. 155, 17, 20, 64, vol. 1, p. 246, Rufin. Anth. Pal. 5, 70. Idem nomen Φίλα est, quod v. ‖ Apud Hippocr. p. 1162, A : Τῷ τῆς Φίλης παιδί, pro quo p. 1218, C : Τῷ Φιλίας παιδί, ubi dialectus Φιλίης postularet. Sed vera scriptura haud dubie Φίλης est.]

[Φίληβος, ὁ, Philebus, n. pr. apud Platonem in dialogo cognomine. Alius ap. Lucian. Asin. c. 36.]

Φιληδέω, [ἐκ τοῦ φιλεῖν καὶ τοῦ ἥδεσθαι ἰσοδυνάμων λέξεων συγκείμενον, Eustath. p. 437, 3,] Delector, cum dat. rei : φ. τούτῳ, Delector hac re, Capio voluptatem ex hac re; et q. d. Amo suavitatem hujus rei. Athen. [3, p. 104, D] : Καλλιμέδων ῥήτωρ, διὰ τὸ φιληδεῖν τῷ (καράβων) βρώματι, Κάραβος ἀπεκλήθη. Sic 7, [p. 312, E] : Φιληδοῦντας λιμώδεσιν ἐρημίαις. [Polyb. 34, 10, 4 : Φ. τῇ τῆς ἀγρώστεως ῥίζῃ. Βυθῷ φ. Ælian. N. A. 2, 15, ubi olim φιληδονοῦντα : sed conf. ib. c. 41, et 4, 59; 5, 3 et 45. Diog. L. 2, 58.] Et φιληδεῖν μάχαις, Aristoph. [Pac. 1130. Antiphanes ap. Athen. 3, p. 95, F : Φ. ταῖς ὑσίν. Callim. H. in Apoll. 56 : Φοῖβος ἀεὶ πολίεσσι φιληδεῖ. Clem. Al. p. 269 : Φιληδεῖν τοῖς εἰς ἡδονὰς ἐθέλουσι ῥᾳθυμεῖν. Steph. Byz. s. v. Ἀγκύ-

ριον : Ἰταλοὶ μάλιστα φιληδοῦσι τούτῳ τῷ τύπῳ· s. Ἀναγυροῦς : Ἔοικε τὸ ρ αἴτιον εἶναι, φιληδοῦν τῇ συντάξει τοῦ α.] Apud Theophr. [H. Pl. 9, 16, 1] non adjecto dat., de dictamo : Καὶ τοῦτον αἱ αἶγες ἐκνέμονται, διὰ τὸ φιληδεῖν. [Addita præpos. Alciphro 3, 24 : Πρὸς τοῖς μυροπωλίοις φιληδεῖ. Cum ἐπὶ apud Suidam s. v. Πενέσται: Φιληδούντων ἐπὶ τῇ χώρᾳ· sed ἐπὶ omissum apud Photium eadem in glossa p. 409, 21.]

Φιληδὴς, ὁ, ἡ, Qui amat quod suave est et jucundum, Suavitatis s. Voluptatis amans; Budæo Voluptatis consectator, in Aristot. Eth. 8, [4] : Καὶ γὰρ τὸ ἡδὺ ἀγαθόν τι τοῖς φ. [Schol. Pind. Pyth. 2, 133 : Οὐ προσήκει σε κολακεύουσιν ἥδεσθαι· οἱ γὰρ τοιοῦτοι φιληδεῖς εἰσι παισὶ, τελείοις γε μὴν οὐκέτι.]

Φιληδία, ἡ, Amor rerum suavium, Studium voluptatis, Suavitas, Voluptas. Aristoph. [Pl. 307] : Γρυλλίζειν ὑπὸ φιληδίας. [Et ib. 311.]

[Φιληδονέω, Voluptatibus delector s. indulgeo. Cyrill. Al. 10 In Joann. p. 895 : Φιληδονεῖν ἑλόμενοι καὶ τὸν ἐξίτηλον ἐν τροφαῖς τετιμηκέναι βίον. Clem. Al. Strom. 3, 14 (p. 554). Suicer. Origenes In Cels. 7, p. 334 fin. Boiss. Orig. Cat. in Jerem. t. 3, p. 210, B; Olympiod. ib. p. 223, A. Marcus Erem. p. 924, B, φιληδονεῖς ἐξ ἀπιστίας· 913, A, τῷ φιληδονοῦντι. Cyrill. Hieros. Catech. p. 33, C : Διὰ τὸ τεκνογονεῖν, ἀλλ' οὐ διὰ τὸ φ. Anon. ap. Cramer. Anecd. Paris. vol. 2, p. 381, 5 : Τρεῖς ἀρετὰς, τὸ μὴ ὀργίζεσθαι, τὸ μὴ φιλαργυρεῖν, τὸ μὴ φ. Hase. Vitiose scriptum pro φιληδεῖν notavimus s. h. v.]

Φιληδονία, ἡ, Amor voluptatis, Studium voluptatis, Vitium eorum, qui voluptatibus dediti sunt. Plutarch. [Mor. p. 556, B] : Ὅπου φιλοπλουτία καὶ φ. περιμάχητος καὶ φθόνος ἄκρατος. [Et alibi non raro apud eundem, velut Mor. p. 12, C; 21, C; 82, B; 124, E; 126, E; 127, E. Longin. De subl. 44, 6. G. D. Athen. p. 167, D; 279, E; Orig. t. 3, p. 644, E; Phot. Epist. p. 185, 26; Pallad. Vita Chrys. p. 118, 29; Jo. Damasc. t. 2, p. 809, B; t. 1, p. 510, B, φ. ποικίλη. Vita Cypriani Actt. SS. Sept. t. 7, p. 228, F, διὰ πάθη φιληδονίας. Cyrill. Al. t. 5, p. 404, D, διά γε φ. τῆς κοσμικῆς. Sext. Emp. p. 713, 29 : Ἀνάγκη τινὰ μοχθηρὰ συνεξακολουθεῖν, τὴν φ. Zeno ap. Diog. L. 7, 115 : Ἀρρωστήματα τῆς ψυχῆς φιλοδοξία καὶ φ. Hase.]

[Φιληδονικὸς, ἡ, ὸν; Voluptuosus. Ex Olympiod. In Plat. Gorgiam memorat Bekk. in Anecd. p. 1429.]

Φιλήδονος, ὁ, ἡ, Voluptatum amans, Voluptarius, Voluptuosus. [Polyb. 40, 6, 11.] Plutarch. [Mor. p. 6, B] : Καὶ τὸν βίον ὡς τὰ πολλὰ ἀσώτους καὶ φ. ἀποβαίνοντας. [Et ib. p. 140, B; 766, B; 793, E, et al. Lucian. Hermot. c. 36, 80.] Epigr. [Anth. Pal. 10, 118] : Ἀλλά μοι Βάκχοιο φιλήδονον ἔντυνε [ἔντυε] νᾶμα, Voluptuosum Bacchi laticem. [Jo. Damasc. t. 1, p. 295, D. Amphiloch. p. 118, 59, τῶν φ. θεῶν. Cleomed. De subl. p. 106, 21 Bak., φ. ἀνθρώπων. Theophil. Simoc. Hist. p. 167, 6; 143, 14 Bonn., φ. τρυφῆς. Sext. Emp. p. 710, 12, ζῷα φ. Id. p. 722, 28 : Ὁ δὲ φ. προσεκκαίεται ὑπὸ τῆς κατὰ Ἐπίκουρον ἀγωγῆς. Philo vol. 1, p. 38, 20; 95, 1; 110, 18; 118, 24, ὁ φ. ἐπὶ κοιλίαν βαδίζει, ritu serpentis. Adverb. Φιληδόνως Macar. Philadelph. De cruce p. 168, D et Clem. Al. Strom. 3, 4, § 30. Hase.]

[Φιληκοέω, Audiendi studio teneor, sc. fabulas, narratiunculas; Historiæ sum studiosus. Polyb. 3, 57, 4.]

Φιληκοΐα, ἡ, Amor audiendi, Studium audiendi s. Desiderium. Isocr. [p. 5, D] : Κατανάλισκε τὴν ἐν τῷ βίῳ σχολὴν εἰς τὴν τῶν λόγων φιληκοΐαν. [Plutarch. Mor. p. 40, A; 44, A; 172, D. Aristid. vol. 1, p. 559. Himer. Orat. p. 532. Wytt. Julian. Imp. p. 358, D, τὴν τῶν νέων φ. Joseph. De Maccab. c. 15 : Κύκνειοι πρὸς φ. φωναὶ τοὺς ἀκούοντας ἐφέλκονται. Hase.]

Φιλήκοος, ὁ, ἡ, Qui amat audire, Audiendi cupidus. [Attentus, Gl.] Φιλήκοος, inquit Camer., Cupidus multa audiendi. A Bud. exp. etiam Qui libens recitationes audit. Quam signif. convenire puto Plutarchi loco Sympos. 1, [p. 618, E], ubi dicit oportere in convivio Ἀδολέσχῳ πρεσβύτῃ ὑποκατακλίνεσθαι φιλήκοον νεανίσκον. [Idem Mor. p. 45, A; 208, B; 394, F, et alibi.] Idem Bud. scribit ap. Plat. esse φιλήκοον, Musicæ cupidum. [Rep. 8, p. 548, E : Φιλόμουσον καὶ φ. μὲν, ῥητορικὸν δ' οὐδαμῶς. Ib. 5, p. 475, D : Οἵ τε φιλοθεάμονες οἵ τε φ.· 7, p. 535, D : Μηδὲ φ. μηδὲ ζητητικός. Lucian. Somn. c. 5 : Φ. ἀκροατῶν δεόμενα. Dioni Chrys. vol. 1, p. 323, φιλήκοοι pro φιλήδονοι restituit Valcken.] Sciendum est autem φιλήκοον per se significare simpliciter, Qui audire cupit, vel Qui libenter audit, interdum seq. gen., ut si dicam φιλήκοος μύθων, Qui libenter audit fabulas; interdum sine illo; sed pro loco tamen interdum restringi ad eum, qui cupidus sit hoc vel illud audiendi. In VV. LL. exp., Cui innata est audiendi cupiditas, et Disciplinarum studiosus. Cujus posterioris signif. exemplum desidero. [De lectoribus historiarum studiosis Polyb. 4, 40, 1 : Ἵνα μηδὲν ἄπορον ἀπολείπωμεν τῶν ζητουμένων τοῖς φιληκόοις· 7, 7, 8 : Τοῖς φ. ἡδίων οὗτος (ὁ λόγος) καὶ τοῖς φιλομαθοῦσι τῷ παντὶ χρησιμώτερος· 9, 1, 4 : Τὸν φ. ὁ γενεαλογικὸς τρόπος ἐπισπᾶται. || Adv. Φιληκόως, Attente, Gl. Heliodor. 5, 16 : Φ. ἔχεις.]

[Φιληλάκατος, ὁ, ἡ, Colum amans. Antip. Sid. Anth. Pal. 6, 160 : Καὶ πήνας καὶ τόνδε φ. καλαθίσκον.]

[Φιληλιὰς, άδος, ἡ, Solis amans. Athen. 14, p. 619, B : Ἡ εἰς Ἀπόλλωνα ᾠδὴ φιληλιὰς, ὡς Τελέσιλλα παρίστησιν· si recte sic correctum in apographis quibusdam pro φηλικίας, quod est in cod. Veneto. Macrob. Saturn. 1, 17, de variis Apollinis nominibus : « Ἀπόλλων Φιλήσιος, quod lumen ejus exoriens amabile amicissima veneratione consultamus. » Ubi quum alienum videatur Φιλησίου cognomen, licet Milesios eo usos esse constet, Jungermannus Φιλήλιος restitui voluit, collato illo ἔξεχ' ὦ φίλ' ἥλιε, de quo v. Pollux 9, 122, 123.]

Φιληλιαστὴς, ὁ, Qui judicio in Heliæa contendere amat, Litigiosus. Aristoph. Vesp. [88] : Φιληλιαστής ἐστιν, ὡς οὐδεὶς ἀνήρ. [Per φιλόδικος exp. schol.]

Φίλημα, τὸ (sequendo postremam illam verbi φιλῶ signif.), Osculum, Suavium, Basium. [Æsch. fragm. 128 : Τῶν πυκνῶν φ. Soph. fr. 482 : Κνισμὸς καὶ φιλημάτων ψόφος. Frequentius apud Euripidem, ut Suppl. 1155 : Φίλον φίλημα παρὰ γένυν τιθέντα σόν· Iph. A. 1238 : Ὄμμα δὸς φίλημά τε· 679 : Πικρὸν φ. δοῦσα. (Quod ex Nicophonte annotavit Antiatt. in Bekk. An. p. 115, 24 : Φίλημα δοῦναι· ἀντὶ τοῦ καταφιλῆσαι. Νικοφῶν Πανδώρᾳ.) Ion. 519 : Δὸς χερὸς φίλημά μοι σῆς, i. e. Permitte ut manum tuam osculer. Andr. 417 : Πατρὶ τῷ σῷ διὰ φιλημάτων ἰών. Xen. Symp. 5, 7 : Μαλακώτερον ἔχειν τὸ φ. (ob labia non crassa)· 4, 26 : Ἀφεκτέον φ. ὡραίων. Φιλήματα præmii loco data in certaminibus de pulcritudine ib. 6, 1, et 8, 33. Theocr. 15, 130 : Οὐ κεντεῖ τὸ φίλαμ'· ἔτι οἱ περὶ χείλεα πυρρά.] Lucian. [D. mort. 10, 3] : Οὗ τὸ φίλημα διτάλαντον ἦν. [Alex. c. 41 : Οἱ ἐντὸς τοῦ φ. Ib. φιλήματι ἀσπάζεσθαι, et φιλήματος ἀξιοῦν c. 42.] Et φίλημα ἅγιον apud Paulum non semel, Ἀσπάσασθε ἀλλήλους ἐν φιλήματι ἁγίῳ. [Φίλημα est symbolum charitatis et dilectionis, et vocatur φ. ἅγιον a Paulo Ep. ad Corinth. 1, 16, 20, ubi Theophylactus p. 320 interpretatur ἄδολον, ἀνυπόκριτον. Et 2, 13, 12, ubi Joann. Chrys. Hom. 30, p. 705 : Τί ἐστιν « ἐν ἁγίῳ φιλήματι »; μὴ δολερῷ, καθάπερ ὁ Ἰούδας τὸν Χριστὸν ἐφίλησε (de quo v. Athanas. vol. 2, p. 672). Φ. μυστικὸν ap. Clem. Alex. Pædag. 3, 11, p. 257, est osculum in sacræ cœnæ celebratione usurpari solitum, de quo v. Constitt. Apost. 8, 11, p. 1013. Φίλημα τῶν μνηστευομένων, Osculum sponsorum, de quo Zonaras ad Can. 98 Concilii in Trullo p. 205, et Balsamon ad eundem can. p. 487. Suicer.] Sed alicubi legisse mihi videor φίλημα et pro Eo quod a quopiam amatur, estque ejus oblectamentum. [Inter blanda puellarum nomina est ap. Lucret. 4, 1169 : « Simula Silena ac Saturast, labeosa philema. »]

[Φιληματικῶς, Osculande, Osculando. Eustath. in Maii Spicil. Rom. vol. 5, p. 310. Boiss. German. CPol. De cruce p. 257, C Grets. : Τὴν λαβίδα τῶν χειλέων συμπτύσσοντες φ. Hase.]

[Φιλημάτιον, ἡ, Philematium, n. pr. meretricis. Lucian. D. mer. 11 : Φ. τὴν σορόν. Aliæ ap. Aristæn. 1, 14, in lemmate : Φ. Εὐμούσῳ· et apud Plautum in Mostellaria. Barbara forma Φιλημάτιν est in inscr. Attica recenti ap. Bœckh. 506, vol. 1, p. 475. « It. in inscr. Isaur. ib. vol. 3, p. 199, n. 4397, 2. » Hase.]

[Φιλήμεναι. V. Φιλέω.]

[Φιλήμενος, ὁ, Philemenus, qui cum Nicone Tarentum prodidit Hannibali, ap. Polyb. 8, 26—31. Idem nomen in numo Tarentino ap. Mionnet. *Descr.* vol. i, p. 144.]

[Φιλήμερος, ὁ, ἡ, Diem amans. Joann. Gaz. Ecphr. 597 : Φ. ὄρθρος ἀνέστη. Osann.]

[Φιλήμη, ἡ, Amicitia. Theognost. Can. p. 112, 20 : Τὰ εἰς μη ὑπὲρ δύο συλλαβὰς μονογενῆ τῷ η παραλήγεται, οἷον νοσήμη, θελήμη, φιλήμη· οὕτως ἡ φιλία. Hesych. : Φιλήμης, φιλίας. Φιλήμη a futuro φιλήσω derivatum memoratur in Etym. M. p. 216, 3.]

[Φιλημονίδης, ὁ, Philemonides, n. pr. ap. Platon. Theag. p. 129, B. Alius in inscr. Attica ap. Bœckh. 272, 17, vol. 1, p. 375, ubi in lapide est ΦΙΔΗΜΩΝΙΔΟΥ per ω, quod correxit Bœckhius.]

[Φίλημι. V. Φιλέω.]

[Φιλημοσύνη, ἡ, Amabilitas. Theognis 284 : Μήθ' ὅρκῳ πίσυνος μήτε φιλημοσύνῃ. Duo codd. συνημοσύνῃ. Schneid. Inscr. Att. litteris priscis ap. Ross. *Annal. de l'Inst. de corr. arch.* t. 9, part. 2, p. 10 : MTEMA (*sic*) B ΦILEMOSVNES. Hase.]

[Φιλήμων, ονος, ὁ, Philemo. HSt. s. v. Φίλημα :] At Φιλήμων nomen proprium. [Φ. Aminiadis pater ap. Thucyd. 2, 67. || Phryx, de quo Aristoph. Av. 764 : Φρυγίλος ὄρνις ἐνθάδ' ἔσται, τοῦ Φιλήμονος γένους. || Histrio, memoratus ab Aristot. Rhet. 3, 12. || Duo ejusdem nominis poetæ comici, novæ uterque comœdiæ : quorum fragmenta supersunt. || Grammaticus, sæpe memoratus in scholiis Homericis, diversus ab Æxonensi, cujus grammatici sæpe mentionem fecit Athenæus. Omittimus alia nominis valde usitati exempla, velut Φ. Ἐρχιεὺς in inscr. ap. Bœckh. 628, vol. 1, p. 499. et in numis ap. Mionnet. *Descr.* vol. 2, p. 42, *Suppl.* vol. 3, p. 466.]

[Φιλήνεμος, ὁ, ἡ, Ventum amans. Philipp. Anth. Pal. 6, 92 : Αὐλὸν καμινευτῆρα τὸν φιλήνεμον. Πίτυς φ. Plutarch. Mor. p. 676, A, et Alciphro 3, 12. G. D. Fragm. lyrici, ut videtur, ap. Dion. Chrys. p. 471, 2 Emper. : Θρηίκιοί τε φ. πέτραι. Hase.]

[Φιλήνιος, ὁ, ἡ, Freno adsuetus. Æsch. Prom. 465 : C Ὑφ' ἅρματ' ἤγαγον φ. ἵππους.]

[Φιληνόριον, τὸ, Philenorium. Steph. Byz. : Φ., πόλις ἐν Ἀρναίᾳ χώρᾳ τῆς Βοιωτίας, ἀπὸ Φιλήνορος τοῦ Αἰτωλοῦ (Αἰολέως Müller. Orchom. p. 392). Τὸ ἐθνικὸν Φιληνόριος.]

[Φιλήνωρ, ὁ, ἡ. V. Φιλάνωρ. || N. pr. V. Φιληνόριον.]

[Φίληξ. V. Φῆλιξ.]

[Φιληρατὶς, ίδος, ἡ, Phileratis, n. pr. Callim. Anth. Pal. 6, 347 : Τόδ' ἄγαλμα Φ. εἵσατο τῇδε.]

[Φιλήρατος, ὁ, Phileratus, n. pr. in inscr. Theræa ap. Ross. Inscrr. fasc. 2, p. 87.]

Φιλήρετμος, ὁ, ἡ, Remorum studiosus, i. e. rei nauticæ. [Ταφίοισι et Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι ap. Hom. Od. A, 181, Θ, 96. Per φιλόκωποι, φιλοναῦται exp. Hesych.]

[Φιλῆς, ῆ, ὁ, Philes, n. pr. frequens apud Byzantinos. Notissimus est Manuel Philes, cujus iambi de animalium proprietate aliaque scripta multa partim nondum edita supersunt. Dixerunt de eo aliisque D ejusdem nominis Fabricius Bibl. Gr. vol. 8, p. 617 seqq. et Wernsdorfius in Præfat. ad Manuelis Philæ Carmina Græca, Lipsiæ edita a. 1768. Falso accentu τὸν Φίλην Θεόδωρον ap. Ephraem. 9364; recto ὁ Φιλῆς Ἀλέξιος ap. Georg. Pachym. V. Mich. Pal. p. 137, C.]

[Φίλης vitiose pro Φίλλις, quod v.]

Φιλησία, ἡ, Hesychio κλεπτοσύνη, Furacitas. [Hesych. : Φιλησίαις, κλεψοσύναις, ubi Musurus κλεπτοσύναις, obliterata forma rariore, cujus exx. duo v. s. v. Κλεπτοσύνη vol. 4, p. 1621. Vocabulum autem φιλησία [comparandum cum φηλῆσαι, quod pro φηλῶσαι dictum annotavimus s. v. Φηλόω. G. Dind.]

[Φιλησία, ἡ, Philesia, n. pr. feminæ ap. Diog. L. 2, 52. Alia in Append. Anth. Pal. 259 : Φιλησίη τὴν κλῆσιν, Αὐσονὶς γένος. « Conf. C. I. vol. 3, p. 931, n. 6293, 4. » Hase.]

[Φιλήσια, τὰ, Sacra Apollinis Φιλησίου. « Conon ap. Phot. Bibl. p. 441 (p. 136, 31 Bekk.) : Ἦν ὁ παῖς A (Branchus) κάλλιστος ἀνθρώπων, καὶ αὐτὸν ἐφίλησεν ἐρασθεὶς Ἀπόλλων, εὑρὼν ποιμαίνοντα, ἔνθα βωμὸς Ἀπόλλωνος φιλίου ἵδρυται. Legendum Φιλησίου. Docet hoc aperte Varro in libris Rerum divinarum apud Lutatium, ab aliis dictum Lactantium Placidum, Statii schol. in Theb. 3, p. 283 ed. Lindenbr. : *Hic quum Apollinem osculatus fuisset, comprehensus est ab eo et accepta corona virgaque vaticinari cœpit. Et Apollini Philesio pariter consecrata templa* (*sacra* pro *templa* Kannius), *quæ ab osculo Branchi sive certamine puerorum Philesia nuncupantur*. Meminit etiam Apollinis Φιλησίου Macrob. Saturn. 1, 17. » Jablonsk. Vocc. Ægypt. p. 273. In loco Macrobii Φιλησίου ex Φιλιλίου corruptum videri dictum est s. v. Φιλήλιος. || HSt. s. v. Φιλησία, ἡ :] At vero Φιλήσια, neutr. plur. Hesych. exp. φιλοτήσια et προσφιλῆ.

[Φιλησίθεος, ὁ, Philesitheus, n. pr. in inscr. Rom. C. I. vol. 3, p. 971, n. 6483, 5. Hase.]

[Φιλησίμολπος, ὁ, ἡ, Cantus et tripudia amans. Pind. Ol. 14, 19 : Φ. Εὐφροσύνα. Comparandum cum ἐρασίμολπος.]

[Φιλήσιος, ὁ, Philesius, heros, ap. Arrian. P. Eux. p. 114. || Achæus, dux Græcorum, apud Xenoph. Anab. 3, 1, 47; 5, 3, 1; 6, 27; 8, 1; 7, 1, 32. || Eretriensis, statuarius, ap. Pausan. 5, 27, 9. || Cognomen Apollinis. V. Φιλήσια.]

Φίλησις, εως, ἡ, Amatio, Dilectio. Aristot. cum in aliis Ethic. locis, tum 8, 5 : Ἔοικε δ' ἡ μὲν φίλησις, πάθει· ἡ δὲ φιλία, ἕξει· [ἡ γὰρ φ. οὐχ ἧττον πρὸς τὰ ἄψυχά ἐστιν. Differt ab εὐνοίᾳ, ib. 9, 5. Schneid. Iamblich. In Nicom. Arithm. p. 47, C, τῶν διαφερόντων (numerorum) σύνοδον καὶ φ. Hase.]

[Φιλησιστέφανος, ὁ, ἡ, i. q. φιλοστέφανος. Aristid. vol. 1, p. 316 : Ὑπεγέγραπτο τοῦ λόγου δὴ τοὐπίγραμμα, φιλοστέφανος ἢ φιλησιστέφανος.]

Φιλήσῠχος, ὁ, ἡ, Quietis amans, Quietæ et tranquillæ vitæ studiosus, ὁ φιλῶν τὸ ἥσυχον, i. e. τὴν ἡσυχίαν : nam ἥσυχον substantive etiam poni docui. [Suidas s. v. Φιλέρημος, de qua gl. diximus s. h. v. « Pachymeres in Declam. p. 56, 29 : Τέχνη τις ἐστὶ τῶν φιλησύχων ἡ γραφική. » Boiss. Paul. Alex. Apotelesm. p. 48, 23; Sim. Metaphr. Vita Chrys. t. 8, p. 378, 27, φ. διαγωγή. Antioch. De silentio p. 1190, E, ὁ φ. μοναχός. Vita Eliæ Spel. Actt. SS. Sept. t. 3, p. 863, C; 856, E, τόπος φ. Hase. || Adverb.] Φιλησύχως, ut φ. διάκειμαι, Quietis amore teneor.

[Φῐλητᾶς, ᾶ, ὁ, Philetas, nomen in codicibus sæpe Φιλήτας scriptum, ut in supplemento cod. Voss. ap. Gaisf. ad Etym. M. p. 794, 11, vel Φιλιτᾶς, vel Φιλίτας, quorum vitiorum exempla collegit Bachius in Proleg. ad Philetæ Coi Fragmenta p. 3, 4. Rectam scripturam Φιλητᾶς cum genit. Φιλητᾶ habet Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1222, 1248, et ubi genit. sing. et dualis Φιλητᾶ Φιληταῖν ponit p. 1250. In Φιδιτᾶς Φιδῖτᾶ corruptum ap. Chœrob. In Theodos. p. 42, 34 ed. Gaisf. Φιλητᾶς (male vulgo Φιλήτας) Συβαρίτης, victor Olympicus olymp. 41, memoratur a Pausan. 5, 8, 10. || Medicus, de quo Galenus vol. 4, p. 206 Bas., ubi librum Hippocraticum Περὶ διαίτης ab aliis Ἀρίστωνος ἢ Εὐρυφῶντος ἢ Φιλητᾶ, παλαιῶν ἁπάντων ἀνδρῶν esse dici scribit. De Phileta poeta Coo HSt. :] Φιλήτας, quod et poetæ cujusdam nomen esse sciendum est Elegiarum scriptoris, cujus Propertius etiam meminit. [Hermesianax ap. Athen. 13, p. 598, F, ubi codex Φιλίταν, et Theocr. 7, 40. Alia de eo scriptorum testimonia collegit Bachius l. c. Nomen in Φιλήμων corruptum ap. Plutarch. V. Pericl. c. 2 et schol. Apoll. Rh. 3, 118. || Φιλητᾶ Σαμίου epigrammata duo exstant in Anth. Pal. 6, 210; 7, 481. || Φιλητᾶς ὁ Ἐφέσιος, historiarum vel fabularum scriptor, memoratur ab schol. Aristoph. Pac. 1071, Av. 963.]

Φιλητέος, α, ον, Amandus. In VV. LL. annotatur inter φιλητέος et φιλητὸς ab Aristot. discrimen statui, Magn. Mor. 2. [Φιλητέον, Soph. Antig. 254 : Εἰ φ., φίλει. Aristot. Eth. Nic. 9, 3 et 8.]

[Φιλητεύω, vulgo ap. Hom. H. in Merc. 159, ubi nunc φηλητεύω, quod v.]

[Φιλήτη, ἡ, Phileta, n. pr. in inscr. Attica ap. Bœckh. 626, vol. 1, p. 499 : Φ. Ἰχεσίου.]

[Φιλητὴς, ὁ, Amator, Basiator, Gl. Macedon. Anth.

Pal. 5, 271 : Οἱ δὲ φιληταὶ ... νῦν μέγα πεφρίκασι. Schæf. Dosith. Mag. Interpret. p. 2, 7 Bœcking. : Ἀνθρώποις φιληταῖς τῆς λαλιᾶς ῥωμαϊκῆς. Hase.]

[Φιλήτης vitiose pro φηλήτης, quod v.]

Φιλητικὸς, ἡ, ὸν, Ad amandum propensus, ut φιλητικὸς τῶν γνωρίμων, quod affertur ex Aristot. Pol. 7, [7], sed redditur Benevolus. Vide Φιλικός. Legitur ap. Eund. Eth. [Nic.] 3, 10 : Ἑκάτερος γὰρ τούτων χαίρει οὗ φιλητικός ἐστι, Eo delectatur, ad cujus amorem propensus est, Cujus amore et studio tenetur. [Id. Eth. Eudem, 7, 4. Et H. A. 1, 1 : Τὰ φ. καὶ θωπευτικά (τῶν ζῴων).] Ex Plutarcho Pericle [c. 1] : Τὸ φύσει φιλητικὸν καὶ φιλόστοργον. [Mor. p. 3, D : Εὔνους τοῖς τέκνοις γίγνοιντ' ἂν καὶ φιλητικώτεραι· 757, C : Τὸ φ. καὶ κοινωνικόν· et p. 759, A.] Sed φιλητικὸς ab altera verbi signif. Libenter osculans. Aristot. [Probl. 30, 1, 8], de melancholia loquens : Ποιεῖ δὲ καὶ φιλητικοὺς ὁ οἶνος· σημεῖον δὲ, ὅτι προάγεται ὁ πίνων καὶ τῷ στόματι φιλεῖν οὓς νήφων οὐδ' ἂν εἷς φιλήσειεν. [|| Adverb. Φιλητικῶς, Clem. Al. p. 768 : Φ. διατεθεῖσα πρὸς τὴν σοφίαν. Tzetz. Exeg. Il. p. 86, 103. Georg. Pachym. in Boiss. Anecd. vol. 5, p. 368, et Declam. 1, p. 17 med.]

[Φιλητὶς, ίδος, ἡ, Philetis, n. pr. Nicænetus Anth. Pal. 6, 225 : Δέξασθε Φιλητίδος ἱερὰ ταῦτα δράγματα.]

[Φιλητίων, ωνος, ὁ, Philetion, n. pr. Φειλητίων (i. e. Φιλητίων, ut monuit Lobeck. Pathol. Proleg. p. 390) Σινωπεὺς in inscr. ap. Bœckh. 898, vol. 1, p. 549. Idem nomen in inscr. quadam, in qua est ἐπὶ Φει—ίωνος Ἀγριανίου, agnovit Franzius ap. Bœckh. vol. 3, p. xx.]

[Φιλητορίδης, ὁ, Philetoris filius. Hom. Il. Υ, 457 : Δημοῦχον δὲ Φιλητορίδην.]

Φιλητὸς, ἡ, ὸν, Amabilis, Amore dignus. Aristot. Eth. 8, 2 : Δοκεῖ γὰρ οὐ πᾶν φιλεῖσθαι, ἀλλὰ τὸ φιλητὸν, Videtur enim amari non quidlibet, sed id duntaxat quod est amabile. Quare cum hoc l. convenit illud Ovidii dictum, Ut ameris, amabilis esto : perinde videlicet ac si quis dicat, ἵνα φιληθῇς, φιλητὸς ἔσο. [Aristot. ib. 9, 7 : Τούτου δ' αἴτιον τὸ εἶναι πᾶσιν αἱρετὸν καὶ φ. Basil. t. 1, p. 543, D. Eustath. Odyss. p. 1750, F : Οἰκεὺς καὶ ἐνταῦθα οὐ μόνον δοῦλος, ἀλλὰ καὶ ὁ κατ' οἰκίαν φ. Greg. Nyss. t. 1, p. 457, D, τὸ φ. καὶ ἀγαπητόν. Clem. Al. Pædag. 1, 3, § 8, τοῦτο δὲ καὶ ἀσμενιστὸν καὶ φ. Hase. || Adv. Φιλητῶς. Eustath. p. 1490, 48 : Τὸ διακρίνειν ἔσθ' ὅτε μὲν φιλητῶς λαλεῖται ..., ποτὲ δὲ ἀνάπαλιν· ubi φιλητικῶς potius exspectes.]

[Φίλητος, ὁ, Philetus, n. pr. in inscrr. Atticis ap. Bœckh. 191, 32, vol. 1, p. 328 : Ἐρέν. Φίλητος· 194, 14, p. 332. Κλ. Φίλητος· 200, 26, p. 335 : Αὐλητὴς Φίλητος· p. 624 : Φ. Δαμακίονος. G. D. Alii in inscrr. latinis ap. Ott. Jahn. Spect. epigr. p. 24, n. 9, et p. 30, n. 24. Hase.]

[Φίλητρον, τὸ, voc. ex Toupii conjectura illatum epigrammati Cratetis Anth. Pal. 11, 218 : Χοιρίλον Εὐφορίων εἶχε διὰ στόματος καὶ κατάγλωττ' ἐποίει τὰ ποιήματα, καὶ τὰ φίλητρα ἀτρεκέως ἤδει· καὶ γὰρ Ὁμηρικὸς ἦν. Codex φίλιτρα. Φίλητρα, quod Toupius de plagiis dictum esse volebat, alii aliter defendere studuerunt, quorum opiniones expositas ab Nækio in libro De Chœrilo p. 97, 98, refutare operæ pretium non est. Recte, ut videtur, Dobræus Φιλητᾶ nomen restituit. || Φίλτρον ex φίλητρον contractum esse fingit Etym. M. p. 795, 15. G. Dind.]

[Φιλητὼ, οῦς, ἡ, Phileto, n. pr. in inscr. Attica ap. Bœckh. 443, vol. 1, p. 460 : Φ. Λευκίου Πειραιέως θυγάτηρ τὴν ... θυγατέρα Φιλητώ. Conf. Φιλυτώ.]

[Φιλήτωρ (ab φιλέω), ὁ, Amator. Hesych. : Φ., ἐραστής. Strabo 10, p. 484 : Τὸν μὲν ἐρώμενον καλοῦσι (Cretenses) κλεινὸν, τὸν δ' ἐραστὴν φιλήτορα. Nonn. Dion. 21, 27 : Φιλήτορι κόλπῳ. || Femininum apud Æsch. Ag. 1446 : Ἥ δέ τοι κύκνου δίκην τὸν ὕστατον μέλψασα θανάσιμον γόον κεῖται φιλήτωρ τοῦδε· ubi quum scholiasta explicet : Ἐκ ψυχῆς φιλουμένη τῷ Ἀγαμέμνονι, videtur τῷδε legisse et φιλήτωρ ex φίλος et ἦτορ compositum habuisse, quod probavit Hermannus, collatis compositis κακοήτωρ et μεγαλήτωρ. Certius feminini exemplum est ap. Nonn. Joann. c. 18, 55 : Ἰησοῦς δ' ἀνέκοψε φιλήτορι Πέτρον ἰωῇ.]

[Φιλήτωρ, ορος, ὁ, Philetor, Demuchi pater, ut colligitur ex patronymico Φιλητορίδης, quod v.]

[Φιλήφαιστος, ὁ, ἡ, Neptuno amicus. Eratosth. ap. Georg. Syncell. p. 109, C : Θηβαίων ἐφ' ἑβασίλευσε Χωμαεφθὰ κόσμος φιλήφαιστος ἔτη ια'. Sic Salmas. De lingua Hellen. p. 391 correxit pro φιλέφαιστος, quod φιλέφεστος scriptum in cod. Paris. A.]

Φιλία, ἡ, Amicitia, Amor, Caritas. [Diog. L. (in Vita Platonis) 3, 81 : Τῆς φιλίας τρία εἴδη· ἡ μὲν γὰρ αὐτῆς ἐστι φυσικὴ, ἡ δὲ ἑταιρικὴ, ἡ δὲ ξενική· κτλ. Definitt. Platon. p. 413, A : Φ., ὁμόνοια ὑπὲρ καλῶν καὶ δικαίων· προαίρεσις βίου τοῦ αὐτοῦ· ὁμοδοξία περὶ προαιρέσεως καὶ πράξεως· ὁμόνοια περὶ βίου κοινωνίαν μετ' εὐνοίας· κοινωνία τοῦ εὖ ποιῆσαι καὶ παθεῖν. Amicitia quomodo conservanda, Iambl. V. Pyth. c. 22, p. 220. Antiquissima nominis exempla sunt ap. Theognid. 306 : Ἀνδρεσσι κακοῖς συνθέμενοι φιλίην· 600 : Κλέπτων ἡμετέρην φιλίην· 1102 : Προλιπόνθ' ἡμετέρην φιλίην. Herodot. 7, 152 : Ἠπειρώτων Ἀρταξέρξεα περὶ φιλίης. Non legitur apud Homerum neque apud Æschylum et Sophoclem, sed aliquoties apud Euripidem, ut Alc. 280 : Σὴν φ. σεβόμεσθα· Herc. F. 1200 : Φ. ὁμόφυλον· Or. 138 : Φιλία γὰρ ἡ σὴ πρευμενής· et plur. Hipp. 254 : Χρῆν μετρίας εἰς ἀλλήλους φιλίας θνητοὺς ἀνακίρνασθαι, ut Herodot. 3, 82, et Plato Symp. p. 182, C : Φ. ἰσχυραί. Plato Lys. p. 220, B : Εἰς ὃ πᾶσαι αὗται αἱ λεγόμεναι φιλίαι τελευτῶσι· Clitoph. p. 409, D : Τὰς τῶν παίδων φιλίας καὶ τὰς τῶν θηρίων οὐκ ἀπεδέχετο εἶναι φιλίας. Sed ap. Dionys. A. R. 3, 28, ubi vulgo : Εἰς διαλλαγὰς ἐκάλουν καὶ φιλίας, recte φιλίαν restitutum ex cod. Vat.] Xenoph. Cyrop. 6, [4, 6] : Ἑπομνύω σοι τὴν ἐμὴν καὶ σὴν φιλίαν· 8, [7, 15] : Καὶ οὕτως ἀεὶ ἀνυπέρβλητος ἀλλήλοις ἔσται ἡ ὑμετέρα φιλία. Dicitur etiam φιλία πρός τινα, ut hoc l. Isocr. [p. 394, C] (in quo simul observa adjectiva παλαιὰ καὶ πατρική) : Πρῶτον μὲν φιλίαν πρὸς τοὺς καταλιπόντας τὸν κλῆρον, παλαιὰν καὶ πατρικὴν, καὶ πάντα τὸν χρόνον διατελέσασαν. [Xen. Mem. 2, 6, 29 : Φιλίαν πρός τινας ποιεῖσθαι. Φιλίαν λαβεῖν παρά τινος id. Cyrop. 3, 1, 28.] Rursum ap. Xen. legimus [Cyrop. 8, 7, 23] : Τὸν μάλιστα φιλίᾳ προσήκοντα. Apud Eundem εὔνοιαν et φιλίαν copulata habemus [3, 1, 28] : Ὅτι εὐνοίᾳ καὶ φιλίᾳ τῇ ἐμῇ τὸ δέον συλλαμβάνοιεν. Apud Plutarch. autem φιλίαν et ἀγάπην jungi videmus, Symp. 7 : Φιλίας ποιησόμενος ἀρχὴν καὶ ἀγάπης. || Oppositum vero huic nomini φιλία est ἔχθρα quum apud alios, tum [ap. Plat. Soph. p. 242, E : Ὡς τὸ ὂν ἔχθρᾳ ... καὶ φιλίᾳ συνέχεται·] ap. Isocr. Ad Demon. [p. 9, C] : Ἀρχὴ γὰρ φιλίας μὲν ἔπαινος, ἔχθρας δὲ ψόγος. Sic ap. Xenoph. Symp. [4, 58] λόγοι ἀπεχθανόμενοι opponuntur τοῖς εἰς φιλίαν ἄγουσι. [Plato Polit. p. 304, E : Εἴτε πολεμητέον εἴτε διὰ φιλίας ἀπαλλακτέον.] Observandum est autem ita dici φιλίᾳ τῇ ἐμῇ et φιλίᾳ τῇ σῇ : item διὰ τὴν ἐμὴν φιλίαν, et διὰ τὴν σὴν φιλίαν, quod et ap. Thuc. legitur, ut Gallice *Pour l'amour de moy*, et *Pour l'amour de toy*. [Isocr. p. 118, B : Ἀφέμενοι τῆς ἡμετέρας φ. Pro persona quacum amicitia intercedit Hesych. Epist. ad Eulogium p. IV : Τὴν πραγματείαν ... ἀπέσταλκα πρὸς τὴν σὴν ἀναμίλλητον φιλίαν. Cum dativo personæ Plato Gorg. p. 513, B : Εἰ μέλλεις τι γνήσιον ἀπεργάζεσθαι εἰς φιλίαν τῷ Ἀθηναίων δήμῳ.] Cic. φιλίαν ap. Platon. vertit Concordem amicitiam et caritatem, ut videbis p. 18 mei Lex. Cic. [Plato Rep. 1, 351, D : Ὁμόνοιαν καὶ φ. Symp. p. 192, C : Ἐκπλήττονται φιλίᾳ τε καὶ οἰκειότητι καὶ ἔρωτι· Rep. 4, p. 442, C : Τῇ φιλίᾳ καὶ ξυμφωνίᾳ· Ep. 7, p. 328, D : Εἰς φ. τε καὶ ἑταιρείαν ἀλλήλοις καθιστάναι. Isocr. p. 424, A : Ἀνανεούμενος τὴν φ. καὶ ξενίαν. || Cupiditas. Plato Rep. 9, p. 581, A : Τὴν ἡδονὴν αὐτοῦ καὶ φ. εἰ φαῖμεν εἶναι τοῦ κέρδους.] || At vero φιλία pro Regione amicorum s. fœderatorum, male in VV. LL. miscetur cum illo subst., ut docebo in Φίλιος.

[Φιλία, ἡ, Philia, n. pr. in inscr. ap. Bœckh. 1750, 18, vol. 1, p. 750. || Suspectum nominis exemplum est ap. Hippocr. p. 1218, C : Τῷ Φιλίας παιδὶ, ubi dialectus Φιλίης postularet. Τῷ Φίλης παιδὶ est p. 1162, A. Scribendum utrobique aut Φιλίης aut Φίλης. G. D.]

[Φιλιάδης, ὁ, Philiades, Messeniæ tyrannus. Demosth. p. 212, 26; Polyb. 17, 4, 3. || Alius (κολάκων ἁπάντων ὁ βδελυρώτατος) ap. Lucian. Tim. c. 47.]

Φιλιάζω, exp. Ineo amicitiam, Fio amicus; [φίλος γίνομαι exp. Suidas.] afferturque duntaxat ex Eccl.

37, [1] : Ἐφιλίασα αὐτῷ [κἀγὼ], Sum cum eo amicitia junctus. [Et sæpius in V. T., ut Paral. 1, 19, 2 : Μισουμένῳ ὑπὸ κυρίου φιλιάζεις· 2, 20, 38 : Ὡς ἐφιλίασας τῷ Ὀχοζίᾳ. Et Olympiodor. ap. Phot. Bibl. p. 63, 23. Hesychii gl. Φιλιάζετο, ἐχωρίσθη αὐτοῦ, imperite ficta ex loco Homeri Il. Ω, 96 : Ἀμφὶ δ' ἄρα σφι λιάζετο κῦμα θαλάσσης, ut animadvertit Ruhnken. G. D. Pseudo-Chrys. t. 8, p. 636, E, συνεβούλευσε φιλιάσαι. Achmes Onirocr. p. 36, 17; 50, 18 et 20; 122, 11; 254, 27, φιλιάσει γυναικὶ κακίστῃ. Id. ib. p. 15, 36, εἰς ἕτερον βασιλέα φ. Inscr. Ægin. *Nouv. ann. de l'Inst. archéol.* t. 2, p. 489, 26 : Εὐαπάντητος τοῖς τε χρωμένοις τοῖς τε φιλιάζουσιν, ex restit. Ph. Le Bas, qui vertit : *Pour ceux qui recherchent son amitié.* Hase.]

[Φιλιὰς, άδος, ἡ, Philias n. pr. in inscr. ap. Bœckh. 3827^{dd}, vol. 3, p. 1057.]

[Φιλιαστὴς, ὁ, HSt. s. v. Φιλιάζω :] Sed et nomen Φιλιαστὴς ap. Hesychium reperio, qui hoc exp. voce συναλλακτής (quam suo loco vide); sicut ἀδιάλλακτος ab eo exponi dixi ἀφιλίωτος, et διαλλακτὴς a Suida φιλιωτής.

[Φιλιατρέω.] Sic Φιλίατρος et Φιλιατρεῖν, significant potius Studiosus medicinæ, Studiosum esse medicinæ, quam Studiosus medicorum, Studiosum esse medicorum, ap. Diosc. [Alexiph. Præf. p. 401 (13 Spreng.) : Φάρμακα οἷς χρῶνται οἱ φιλιατροῦντες.] Itidem Plutarch. Alex. [c. 8] : Δοκεῖ δέ μοι καὶ τὸ φιλιατρεῖν Ἀλεξάνδρῳ προστρίψασθαι μᾶλλον ἑτέρων Ἀριστοτέλης· οὐ γὰρ μόνον τὴν θεωρίαν ἠγάπησεν, ἀλλὰ καὶ νοσοῦσιν ἐβοήθει τοῖς φίλοις, καὶ συνέταττε θεραπείας τινὰς καὶ διαίτας, ὡς ἐκ τῶν ἐπιστολῶν λαβεῖν ἐστίν. Ap. Eund. [Mor. p. 58, A] utramque simul signif. habere potest : Φιλόσοφος γὰρ εἶ τὴν φύσιν, ὦ Μοσχίων, καὶ τῷ μὴ φιλιατροῦντι χαλεπαίνεις φιλοσόφῳ. [Ib. p. 122, D. || Adject. φιλίατρος accentus caussa annotavit Arcad. p. 86, 18. G. D. Galen. vol. 6, p. 269, 12, τοὺς ἰατροὺς opponit τοῖς ἄλλοις ἅπασιν οὓς ὀνόματι κοινῷ προσαγορεύουσιν ἔνιοι φιλιάτρους, ἐν τοῖς πρώτοις δηλονότι μαθήμασι γεγονότας. Procl. Paraphr. in Ptol. p. 225, 23, φιλοϊάτρους (sic). Hase. || Adverb. Φιλιάτρως ap. Apollon. Cit. p. 1 ed. Dietz. : Θεωρῶν φ. διακείμενόν σε· ubi male φιλιατρῶς, non constat utrum ex codice an ex Dietzii correctione. Recto accentu apud Cocchium in Chirurg. Vett. p. 171.]

[Φιλίδης vitiose pro Φιλλίδης, quod v.]

[Φιλικήσιμος. V. Φῆλιξ.]

Φιλικὸς ἡ, ὸν, Amicitiæ conveniens, Ad amicitiam pertinens s. aptus. Alicubi exp. etiam Amabilis, Amicus. Amatorius quidem certe huic φιλικὸς responderet, sed accipiendo generalius vocem hanc Amatorius, quam vulgo accipiatur, quum refertur ad eos qui amatores sine adjectione appellantur. Lucian. [De salt. c. 6] : Φιλικὴν ταύτην λειτουργίαν ὑποστῆναι. Plutarch. Symp. 4, [3, p. 667, B] : Τὰς τοιαύτας ἑστιάσεις μὴ μόνον φιλικὰς, ἀλλὰ καὶ συγγενικὰς εἶναι. [Idem Mor. p. 66, E : Φιλικὸν ἡ παρρησία καὶ σεμνόν· 96, E : Φ. συμφωνία καὶ ἁρμονία· V. Caton. c. 19 : Φ. τισι συνηγορίαις· et alibi sæpe ap. Plutarch. Φ. κοινωνία πραγμάτων Polyb. 2, 37, 10. Φ. καὶ κοινωνικὴ διάθεσις ib. 44, 1. Φ. γράμματα Dio Cass. 77, 12.] Aristot. Eth. 9, 4 : Τὰ φιλικὰ δὲ πρὸς τοὺς φίλους, καὶ οἷς αἱ φιλίαι ὁρίζονται, ἔοικεν ἐκ τῶν πρὸς ἑαυτὸν ἐληλυθέναι. Quæ ita quidam interpr. : Ea autem, quæ in amicitia ab amicis in amicos conferri solent, et quibus amicitiæ terminantur ac circumscribuntur, ex iis, quæ sibi ipsi quisque exoptat ac tribuit, videntur fluxisse. Idem philosophus ejusdem libri caput proxime sequens ita exorditur : Φιλικὸν δε καὶ ἡ ὁμόνοια φαίνεται. Quæ in eadem interpr. ita redduntur : Jam vero et amicitia ad concordiam videtur pertinere. Testatur certe et Bud. φιλικὸς ab Aristot. usurpari pro Ad amicitiam pertinens, Amicitiæ aptus; sed locum non affert. Apud Eund. τὰ φιλικὰ exp. Amicitiæ officia, Eth. 8, [3] : Οἱ δὲ ταχέως τὰ φιλικὰ πρὸς ἀλλήλους ποιοῦντες, βούλονται μὲν φίλοι εἶναι, οὐκ εἰσὶ δὲ, Qui cito amicitiam ineunt, ut Idem interpr. Tradit præterea φιλικὸν ἄνδρα vocari ab eod. Aristot. Eth. 8, [5] eundem quem alibi φιλητικόν : ita enim ibi : Οὐ φαίνονται δ' οἱ πρεσβύται, οὐδ' οἱ στρυφνοὶ, φιλικοὶ εἶναι· βραχὺ γὰρ ἐν αὐτοῖς τὸ τῆς ἡδονῆς. Polit. autem libro 7, [7] scribere, Φιλητικοὺς μὲν εἶναι τῶν γνωρίμων, πρὸς δὲ τοὺς ἀγνῶτας ἀγρίους. Sed hic observandum est jungi genitivo vocem φιλητικοὺς, et ab illo reddi Amatores. In alio autem ejusdem libri loco, absque gen., sed de re, non de persona, usurpatum legitur : Ὁ θυμὸς γάρ ἐστιν ὁ ποιῶν τὸ φιλητικόν. [Plato Leg. 11, p. 919, A : Ὁπόταν φ. παράσχῃ ξένια. Xenoph. Cyrop. 8, 7, 15 : Φ. ἔργα.] In VV. LL. e Xenoph. [Cyrop. 4, 6, 6] : Φιλικὰ πολλὰ ἔπαθον ὑπ' ἐκείνου. [Anab. 4, 1, 9 : Οὔτε ὑπήκουον οὔτε ἄλλο φιλικὸν οὐδὲν ἐποίουν· Mem. 2, 6, 21 : Φύσει ἔχουσιν οἱ ἄνθρωποι τὰ μὲν φ., τὰ δὲ πολεμικά. Alciphro 2, 3, p. 236 : Ὧν οὔτε τὸ φ. βέβαιον οὔτε τὸ διεχθρεῦον ἀκίνδυνον.] Item φιλικὰ πράγματα ex quodam Anonymo, Amicorum negotia. Apud Philon. legitur φιλικὰ, et cum πάντα, ubi scribit, Ἡ δ' ἔμπαλιν τὰ φιλικὰ πάντα ἔστρεψεν, ubi videri possit τὰ φιλικὰ πάντα non aliud esse quam πᾶσαν τὴν φιλίαν. [De oculis amabilibus Philostr. Her. p. 673 : Φεῦ τῶν ὀφθαλμῶν, ὡς ἐπαφρόδιτοί τε καὶ φ. φαίνονται· ubi per χαρίεντες exp. schol. ap. Boiss. p. 376. Φιλικὸν μέλος, Amatorium carmen, Theocr. 10, 22.]

|| Compar. Φιλικώτερος, Magis amatorius, etc. sequendo signiff. positivi φιλικός. [Xenoph. Cyrop. 2, 4, 32 : Νομίζων φιλικώτερον οὕτως εἶναι ἢ μὴ προειπόντα πορεύεσθαι.] Et superl. Φιλικώτατος, Maxime amatorius etc. Apud Herodian. legimus [1, 9, 20], Φιλικώτατα γράμματα, quod Polit. vertit Humanitatis plenas literas. Sed malim ex Cic. reddere Amantissime scriptas literas, aut certe magis ad verbum Amantissimas literas.

|| Adv. Φιλικῶς, Ut decet eos qui sunt amici, Convenienter amicitiæ, aut etiam Amanter. At si reddatur Amatorie, accipiendum erit hoc adv. generalius, sicut dixi supra de Amatorius. [Plato Lys. p. 211, A : Μάλα παιδικῶς καὶ φ. ... σμικρὸν πρός με λέγων ἔφη κτλ. Xenoph. Cyrop. 7, 4, 5 : Ἐπιμίγνυσθαι ἀλλήλοις φ.] Cum verbo ἔχειν non raro jungitur; diciturque φιλικῶς ἔχειν pro Amico esse animo et benevolo [Pollux 5, 113. Plato Gorg. p. 485, E : Ἐγὼ ... πρὸς σὲ ἐπιεικῶς ἔχω φ. Isocr. p. 410, B] : ut Φιλικῶς ἔχειν πρὸς τὴν πολιτείαν, Aristot. Polit. 2. Φιλικῶς ἔχειν καὶ προσφιλῶς pro eodem ponit Xenoph., ut tradit Bud. addens ex Eod. [Hipparch. 6, 1] : Φ. καὶ εὐνοϊκῶς ἔχειν πρὸς τὸν ἄρχοντα τοὺς ἀρχομένους. [Οἰκείως καὶ φ. Plut. Mor. p. 621, A.] Et ex Polyb., Φ. ἢ ἐχθρῶς πρός τινα βλέπειν. [Id. 4, 32, 4. Πολεμικῶς et φ. ἔχειν opposita ap. Xenoph. Hellen. 4, 8, 17. Μὴ φ., ἀλλὰ παιδαγωγικῶς προσφέρεσθαι τοῖς συνήθεσιν Plutarch. Mor. p. 73, A.] Invenitur et gradus comp. Φιλικώτερον ap. eund. Xenoph. [Mem. 2, 7, 9] : Ἐκ τούτων φιλικώτερον καὶ οἰκειότερον ἀλλήλοις ἕξετε, redditur, Major inter vos erit benevolentia atque conjunctio. [Et ib. 4, 3, 12 : Σοὶ ἐοίκασιν (οἱ θεοὶ) ἔτι φιλικώτερον ἢ τοῖς ἄλλοις χρῆσθαι. (Marcus Erem. De pœnit. p. 909, C : Φιλικωτέρως αὐτοῖς ὁμιλοῦμεν. Hase.) Superl. Symp. 9, 4 : Διόνυσος ἐπιχορεύσας ὥσπερ ἂν εἴ τις φιλικώτατα.]

[Φίλικος, ὁ, n. pr. V. Φιλίσκος.]

[Φιλίνθας, ὁ, Philinthas, n. pr. viri in inscr. Cephalen. *Annal. de corresp. archéol.* a. 1838, fasc. 2, p. 128. Hase.]

[Φίλιννα, ἡ, Philinna, n. pr. muliebre exempli caussa memoratum ab Aristoph. Nub. 684. Mater Theocriti memorata ab eo in Epigr. Anth. Pal. 9, 434 : Υἱὸς Πραξαγόραο περικλείτης τε Φιλίννης· ubi Φιλίννας scribendum cum Jacobsio. || Saltatrix Larisæa, Aridæi ex Philippo Macedone mater. Athen. 13, p. 557, C; 578, A. Male simplici λ Φιλίνης ap. Phot. Bibl. p. 64, 23, in excerptis ex Dexippo. || Aliæ in Anthologia, velut 14, 125 : Πολύστονα τέχνα Φιλίννης, et ibid. : Τρεῖς ... δῶκε Φίλιννα κόρας. G. D. || Alia in tit. Cyren. C. I. vol. 3, p. 520, n. 5143, 14. Hase. || Φίλιννα inscripta fuit Axionici comœdia, neque aliter Hegemonis, de qua Athen. 15, p. 699, A : Γέγραφε κωμῳδίαν εἰς τὸν ἀρχαῖον τρόπον, ἣν ἐπιγράφουσι Φιλίννην· quod Φίλινναν scribendum. Ἡγήμων ἐν Φιλίννῃ ib. 3, p. 108, C. G. Dind.]

[Φιλιννὶς, ίδος, ἡ, Philinnis, n. pr. in Anth. Pal. 14, 138, ubi dat. Φιλιννίδι.]

Φιλῖνος ab Etym. [M. p. 793, 50] dicitur [ὑποκοριστικὸν esse adjectivi φίλος et significare] i. q. φίλος. Est

autem et nomen proprium [frequens in inscriptionibus, ut ap. Bœckh. 199, 202, 203, vol. 1, p. 334, 336, 338. (Φιλεῖνος per diphthongum ibid. 200, 21, p. 335, et 2339, vol. 2, p. 274), in inscr. nav., de qua v. Bœckh. p. 24, et in inscr. Rosettana lin. 5, in numo Coo ap. Mionnet. *Descr.* vol. 6, p. 573. Et Coum, olympionicam, memorat Pausan. 6, 17, 2. || Antiphontis oratio κατὰ Φιλίνου aliquoties memoratur ab Harpocr. || Φιλῖνος quidam, male Φίλιννος scriptus in fr. Eupol. in Bekk. Anecd. p. 431, 9. || Nicostrati filius, Demosth. p. 566, 25. || Orator Atticus, de quo v. Saupp. ad Fragm. Oratt. p. 319. || Agrigentinus, historiarum scriptor, ap. Polyb. 1, 14. || Medicus, ap. Athen. 15, p. 681, 682. || Theodori tibicinis pater ib. 14, p. 621, B, ubi vulgatum Φίληνος ex Epitome correctum. || Pastor quidam ap. Theocr. 2, 115. Omittimus alios. De accentu v. Arcad. p. 65, 21.]

[Φίλινος vitiose pro φλόϊνος, quod. v.]

[Φίλιξ, ή, Aspidium filix mas L. vel Pteris aquilina L.; voc. lat. Hippiatr. p. 193, 25. Græce vocatur Πτέρις, quod v. Hase.]

[Φιλιξῶ vitiose pro Φιλοζώη, quod v.]

[Φιλιοποιέω, Amicum reddo. Tzetz. Exeg. Il. p. 86, 9 : Εὐνὴ ἡ συνουσία, παρὰ τὸ εὐνοποιεῖν, ἤγουν φιλιοποιεῖν.]

Φίλιος, [ία, ιον et Φίλιος, ὁ, ἡ, secundum Thom. M. infra citandum], Qui est amicorum s. fœderatorum, Qui est in amicitia. [Φίλιαι γνῶμαι Herodot. 9, 4. Φ. λόγοι 7, 163; 8, 106. Φ. ὕμνος Pind. Pyth. 1, 116. Φ. ἔπη 4, 52. Φ. δῶρα Κυπρίας Ol. 1, 119. Æsch. Prom. 128 : Φιλία γὰρ ἥδε τάξις ... προσέβα· Ag. 1491 : Φρενὸς ἐκ φιλίας τί ποτ' εἶπω; Choeph. 810 : Φ. ὄμμασι. Soph. OEd. C. 201 : Χέρα φιλίαν ἐμάν. Eur. Rhes. 902 : Ὦ φιλία κεφαλά· Suppl. 1137 : Φίλιαι προσβολαὶ προσώπων· Tro. 849 : Ἀμέρας φίλιον βροτοῖς φέγγος. Plato Polit. p. 306, C : Πάντα ... ἀλλήλοις τά γε τῆς ἀρετῆς μόρια λέγεταί που φίλια· Symp. p. 221, B : Ἠρέμα παρασκοπῶν καὶ τοὺς φ. καὶ τοὺς πολεμίους.] Fœderatus, Socialis, Pacatus. [Thom. M. p. 897 : Φίλιος ἀγρός ὁ φιλικός· καὶ φίλιος πόλις· Θουκυδίδης δὲ (5, 44) φιλία πόλις λέγει.] Quod signif. genus passim apud Historicos habet. [Herodot. 7, 151 : Οὐδεμίαν πόλιν Ἄργεος φιλιωτέρην.] Thuc. 2, [86] : Ἦν δὲ τοῦτο μὲν τὸ Ῥίον φίλιον τοῖς Ἀθηναίοις, Erat in amicitia et societate Atheniensium. [Xenoph. Cyrop. 4, 5, 13 : Φ. στράτευμα· 5, 3, 23 : Φρούριον ... φίλιον ὄν· et φ. τεῖχος 6, 1, 19; φ. χωρίον 5, 3, 19.] Idem [Thucyd.] eodem libro : Εἰ σφίσι φίλια ταῦτα εἴη. [Xenoph. Cyrop. 5, 2, 21 : Ἅ τε δεῖ φ. καὶ πολέμια ἡμᾶς νομίζειν.] 3, [58] : Ἐν γῇ φιλίᾳ, In amicorum agro s. solo, vel Sociorum, In sociali agro. [Xenoph. Anab. 5, 1, 1 : Εἰς φ. γῆν ἥκοντα.] Ut autem hic γῇ φιλία, sic et χώρα φιλία ap. Xenoph., ut [Hipparch. 4, 6] : Ὅπως ἐμπείρως ἕξει τῆς τε πολεμίας καὶ τῆς φιλίας χώρας. [Anab. 1, 3, 14 : Διὰ φιλίας χώρας ἀπάξει. Πόλις φ. Cyrop. 8, 1, 1, Hellen. 3, 2, 9, et alibi.] Sed plerumque dicitur ἐν φιλίᾳ, non addito subst., oppositum habens ἐν πολεμίᾳ, vel ἐν τῇ φιλίᾳ, ἐν τῇ πολεμίᾳ : itidemque in ceteris casibus. [Xenoph. Cyrop. 1, 6, 9 : Ἕως ἔτι ἐν φιλίᾳ ἐσμέν· Anab. 5, 4, 1 : Διὰ φιλίας πορεύεσθαι.] Xenoph. : Χρήσιμον καὶ ἐν πολεμίᾳ καὶ ἐν φιλίᾳ, ubi ἐν φιλίᾳ Bud. vertit In pacato. Sciendum est porro in VV. LL. ineptissime hujusmodi dativos referri ad nomen subst. Φιλία. In Iisdem autem in Φίλιος ex Plat. [Leg. 3, p. 698, D], φίλια ἔθνη, Amicæ gentes. Item φίλιοι λόγοι, ex scriptore cujus nomen non ascribitur [fortasse Herodot. 7, 163; 8, 106], Placida verba. Ex Epigrr. autem, σκύλακες φίλιοι, Catuli cari. Et φίλια γράμματα, Amicæ literæ, i. e. Benevolæ et humanæ, ex Plutarch. Othone [cap. 4. De vento jucundo vel secundo in locutione φιλίου ἀνέμου πνέοντος ap. Polluc. 1, 105.] || Φίλιος, Amicitiæ præses, Jovis cognomentum [nomine ejus modo addito modo omisso]. Synes. [Ep. 94, p. 233] : Οὐ μὰ τὸν φίλιον τὸν ἐμόν τε καὶ σόν. Vide Hesych. [qui φ. exp. ὁ ἀποτρόπαιος κατ' εὐφημισμόν. Suidas : Φ. ὁ τὰ περὶ τὰς φιλίας ἐπισκοπῶν. (Similiter Phryn. in Bekk. Anecd. p. 71, 7, et Thom. M. p. 897 : Φ. ὁ τῆς φιλίας ἔφορος θεός.) Μένανδρος Ἀνδρογύνῳ « Μαρτύρομαι τὸν φίλιον, ὦ Κράτων, Δία. » Φερεκράτης Κραπατάλοις « ... ἦ νὴ τὸν φίλιον, μῦθον ... ἕτερον ... λέξει ... κακηγορίστερον. » Aristoph. Ach. 730 : Ἐπόθευν τυ ναὶ τὸν φ. ἅπερ ματέρα. Πρὸς Διὸς φιλίου Plato Phædr. p. 234, E; et πρὸς φιλίου Gorg. p. 500, B; 519, E. Idem Alc. 1 p. 109, D : Μὰ τὸν φ. τὸν ἐμόν τε καὶ σόν· ex quo loco expressa sunt Synesii verba ab HSt. citata, et, qui Ἔρωτος nomen substituit, Aristæneti Ep. 2, 14 : Μὰ τὸν φίλιον Ἔρωτα τὸν ἐμόν τε καὶ σὸν, nisi Ἔρωτα ab interprete illatum est, quod conjecit Wyttenb. Epist. crit. p. 54. Eurip. Andr. 604 : Τὸν σὸν λιποῦσα φίλιον ἐξεκώμασε. « Alia congessit Heyler. ad Julian. p. 182. Religiones Διὸς φιλίου illustravit Müller. Antiq. Antioch. p. 101. Conf. Gerhard. *Archæol. Zeitung* a. 1845, p. 105. » Bernh. ad Suidam. Eustath. Opusc. p. 86, 40 : Πονηροὶ οἱ μὴ ἀγαπῶντες, πονηροὺς δὲ ὁ φίλιος οὐ προσίεται. Νὺξ φ. ap. Æsch. Ag. 355 : Ὦ Ζεῦ βασιλεῦ καὶ νὺξ φιλία μεγάλων κόσμων κτεάτειρα. Κύπρις φ. Anth. Pal. 5, 11 : Εἰ τοὺς ἐν πελάγει σώζεις, Κύπρι, κἀμὲ τὸν ἐν γᾷ ναυαγὸν, φιλίη, σῶσον ἀπολλύμενον. Φ. θεοὶ ap. Heliodor. 6, 2 : Ἱκέται ξενίων καὶ φ. θεῶν.] || Adv. Φιλίως, Ut decet eos qui sunt in amicitia et societate, More eorum qui sunt fœderati; etiam simpliciter, Amice, Amanter. [Pollux 3, 62.] Thuc. 3, [65] : Τὸ ἑαυτῶν τεῖχος ἀνοίξαντες, καὶ εἰς τὴν αὐτῶν πόλιν φ., οὐ πολεμίως κομίσαντες. [Xenoph. Cyrop. 6, 3, 13 : Ἂν ἀνατείνοντες τὰς δεξιὰς προσελαύνωσι, δέχεσθε φ.] In VV. LL. φιλίως ἔχειν exp. Amico esse animo : additurque opponi illi, πολεμικῶς ἔχειν. Ibid. Φ. εἴρηκας, ex Plat. Leg. [6, p. 768, E], pro Humane. [Atticus ap. Euseb. Præp. ev. p. 802, A, φ. τε καὶ μεθ' ἡσυχίας. Agath. Hist. p. 274, 9 Bonn., μάλα πιστῶς καὶ φ. Hase.]

[Φίλιος, ὁ, Philius, n. pr. Lysias p. 114, 36 : Ἐπὶ τῇ Φιλίου τραπέζῃ· ubi Bekkerus Φιλέου conjecit, recte fortasse, etsi Φιλίου quoque nomen exstitisse novimus ex epigr. ap. Bœckh. Corp. Inscrr. 2907, vol. 2, p. 578 : Φίλιος Κύπριος γένος ἐκ Σαλαμῖνος· unde in inscr. proxima ibid., ubi apud Chandlerum ex vitioso apographo scriptum est : Ὁ δῆμος Φίδιον Θρασυβούλου κτλ., Bœckhius pariter Φίλιον restituit. Porro in inscr. Attica 255, vol. 1, p. 364, ubi literæ ΦΙΔΙΟ in lapide supersunt, fortasse Φιλίου scribendum. In inscr. Bœotica 1607 ap. Bœckh. vol. 1, p. 780, ΦΙΔΙΟΣ Χαλειεὺς ex Φίλιος corruptum videtur Bœckhio, Φίδιος vel Φιδίος pro Φιδίας dictum esse conjicit Keil. ad Inscr. Bœot. p. 107. G. Dind.]

[Φῑλιόω.] Etiam verba Φιλιόω et Φιλιάζω huic adj. Φίλιος subjungenda censeo. Est autem Φιλιόω, Amicum reddo (pro quo Statius dicit Amico, in hoc versu, Ac prior OEclides solita prece numen amicat), Benevolum reddo, Concilio. [Tzetz. in Alleg. Hom., de Mercurio : Δυνάμεις ἔχει φιλιούσας. Boiss.] Et pass. Φιλιόομαι, unde [φιλιωθῆναι ap. Polluc. 1, 154, et] partic. φιλιωθέντες in Æsop. Fab. [1] : Ἀετὸς καὶ ἀλώπηξ φιλιωθέντες· sed hic non tam est Conciliati, quam Amicitia juncti, Quum amicitiam inter se iniissent. [lxx Psalm. 107, 10 : Ἐμοὶ ἀλλόφυλοι ἐφιλιώθησαν. Clemens Rom. Homil. 1, 3 : Τοῖς ... προφήταις φιλιωθήσομαι. Frequens apud inferiorum temporum scriptores, velut Eust. p. 398, 26 : Φιλιοῦται αὐτῇ ὥστε καὶ ... φίλον τέκος ὀνομάζει· 406, 1 : Τοὺς τοῖς φονεῦσι τοῦ Ἀγαμέμνονος φιλιωθέντας· 1664 : Ἄρσεσθαι, ὅ ἐστιν ἀρέσασθαι καὶ φιλιωθῆναι. (Et forma media p. 113, 39 : Ἡ μονάζουσα εὐθεῖα καὶ, ὡς εἰπεῖν, στερίφη μήτηρ τὰς νόθους πλαγίους φιλιοῦται καὶ ὑποβάλλουσα ἑαυτῇ οἰκειοῦται εἰς κλίσιν.) Ἀρθμήσαντε Hom. Il. H, 302, idem p. 1682, 30, exp. per φιλιωθέντε. Tzetz. ad Lyc. 464 : Ἰσορρόπου τῆς μάχης γενομένης φιλιοῦνται, ubi male φιλοῦνται illatum ex duobus codd. Φιλιωθέντες est ib. ad v. 818, p. 809 ed. Müll. Ceterum conf. Φιλόω.]

[Φιλίππειον, τὸ, Templum Philippi. Pausan. 5, 20, 9 : Ἔστι δὲ ἐντὸς τῆς Ἄλτεως τὸ Μητρῷον, καὶ οἴκημα περιφερὲς ὀνομαζόμενον Φιλιππεῖον. (Scribendum Φιλίππειον secundum regulam de similibus nominibus expositam ab Herodiano in Cram. Anecd. Oxon. vol. 3, p. 252, et Theognosto ib. vol. 2, p. 129.) Ἐπὶ κορυφῇ δέ ἐστι τοῦ Φιλιππείου μήκων χαλκῆ σύνδεσμος ταῖς δοκοῖς. Τοῦτο τὸ οἴκημα ἔστι μὲν κατὰ τὴν ἔξοδον τὴν κατὰ τὸ Πρυτανεῖον ἐν ἀριστερᾷ, πεποίηται δὲ ὀπτῆς πλίνθου, κίονες δὲ περὶ αὐτὸ ἑστήκασι· Φιλίππῳ δὲ ἐποιήθη κατὰ

τὸ ἐν Χαιρωνείᾳ τὴν Ἑλλάδα ὁλισθεῖν. Κεῖνται δὲ αὐτόθι Φίλιππός τε καὶ Ἀλέξανδρος, σὺν δὲ αὐτοῖς Ἀμύντας ὁ Φιλίππου πατήρ. Memoratur ib. c. 17, 4.] A

[Φιλίππειος, εία, ειον, et ὁ, ἡ, HSt. s. v. Φίλιππος:] Nomen proprium regis, a quo Φιλίππειοι στατῆρες [ap. Polluc. 9, 59, 84], Latine etiam Philippi numi, qui et Philippi Horatio. [Adde HSt. s. v. Στατήρ. Diodor. 16, 8 : Νόμισμα χρυσοῦν κόψας τὸ προσαγορευθὲν ἀπ' ἐκείνου Φιλίππειον. Plutarch. V. Titi c. 14 : Φιλιππείους χρυσοῦς μυρίους. (Prolog. ad Orac. Sibyll. p. 6, 19, τριακοσίους φιλιππαίους, quam scribendi rationem recte ibi improbat Alexand. Hase.) Φ. μισθοφόροι Polyæn. 4, 2, 18. Φιλιππείων σκαφέων Anth. Pal. 7, 169. Φιλίππειος πηγὴ Pausan. 8, 7, 4; et στοὰ ib. 30, 6. Terminatione femin. Gemin. Anth. Pal. 9, 288 : Φιλιππείης σύμβολον ἠνορέης. Alcæus ibid. 9, 519 : Φιλιππείης ἐξέπιον κεφαλῆς.]

[Φιλιππεύς. V. Φίλιπποι.]

[Φιλιππέω, Equos amo. Schol. Dionys. Thr. in Bekk. Anecd. p. 815, 21 : Ῥήματα οἷον φιλιππῶ. G. D.]

[Φιλίππη, ἡ, Philippe, n. pr. ap. Rufin. Anth. Pal. 5, 61 : Τῇ κυαγοβλεφάρῳ ... Φιλίππῃ. Φιλίππα in inscr. Bœotica ap. Bœckh. 1678, vol. 1, p. 802. ‖ Φιλίππα, ab Andronico Comneno amata, ap. Nicet. Chon. Hist. p. 91, 92. G. D. Accus. Φιλίππαν in inscr. Rom. ap. Bœckh. vol. 3, p. 779, n. 5905, 7. Hase.] B

[Φιλιππηνὸς et Φιλιππήσιος. V. Φίλιπποι.]

[Φιλιππία, ἡ, Equorum studium. Stobæus Ecl. Eth. vol. 2, p. 120, ubi inter τὰς ἐγκυκλίους τέχνας memorat.]

[Φιλιππιάδης, ὁ, Philippi filius, de Alexandro M., poeta anonymus in Vita Pindari p. 7, v. 3. Boiss.]

[Φιλιππιανὸς, ὁ, Philippianus, n. pr. in inscr. ap. Bœckh. 3865[d], vol. 3, p. 1096.]

[Φιλιππίδης, ὁ, Philippides, discipulus Protagoræ ap. Plat. Protag. p. 315, A. ‖ Amicus Midiæ ap. Demosth. p. 581, 14; 583, 14. ‖ Philoclis filius, novæ comœdiæ poeta, de quo v. Meinek. Hist. com. p. 470. ‖ Alia nominis non infrequentis exx. v. ap. Demosth. p. 1332, 24, inscr. ap. Bœckh. 213, vol. 1, p. 344 (ubi Φ. Φιλομήλου Παιανιεύς), et in inscr. nav. locis a Bœckhio collectis p. 252. ‖ Ex Φειδιππίδης corruptum notavimus s. h. v.] C

[Φιλιππιδόω.] Πεφιλιππιδῶσθαι, Alexis comicus usurpat pro λελεπτύνθαι, Emaciatum esse, Redditum esse macrum : a Philippide quodam qui a Comicis σκώπτεται εἰς τὴν ἰσχνότητα : ut fusius docet Athen. 12, [p. 552], ubi tamen scriptum πεφιλιππῶσθαι. [Idem vitium apud Photium et Suidam s. v. Φιλιππίδης. Recte vero πεφιλιππίδωσαι in loco Alexidis.]

[Φιλιππίζω, Philippo studeo. Æschin. p. 72, 14 : Φιλιππίζειν τὴν Πυθίαν φάσκων. Demosth. p. 287, 1 : Μιᾷ γνώμῃ πάντων φιλιππισάντων· 1334, 10 : Οἱ μὲν αὐτῶν ἐφιλίππιζον, οἱ δ' ἠττίκιζον. Plut. Mor. p. 844, F. Schol. Demosth. p. 79, 7; 178, 6. G. D. Phot. Bibl. p. 493, 35 : Ἐπεὶ τοὺς μὲν ἑώρα τῶν πολιτῶν φιλιππίζοντας. Hase.]

[Φιλιππικὸς, ἡ, ὸν, Philippicus. Φ. λόγοι inscriptæ Demosthenis orationes duodecim primæ. Φ. πόλεμος Polyb. 3, 32, 7. Φ. ἱστορίαι Liban. in Argum. Demostenis orat. 6, p. 64. Φιλιππικὰ inscriptæ fuerunt Theopompi Historiæ Philippicæ, quarum fragmenta collegit Müllerus Fragm. Hist. vol. 1, p. 282 seqq. Theopompum ἐν ταῖς Φιλιππικαῖς (intellecto ἱστορίαις) citat Harpocratio s. v. Τιλφώσσαιον, de quo dixi in annot. ad p. 30, 6.] D

[Φιλιππικὸς, ὁ, Philippicus, n. pr. Suidas : Φ. ὁ καὶ Βαρδάνης, Ἰουστινιανὸν βασιλέα ἀνελὼν ἀσέμνως καὶ ῥαθύμως τὰ βασίλεια διέπων ἐφαίνετο, κτλ. « Vid. Cedrenum p. 448. Eadem iisdem vocibus Nicephorus Brev. p. 54. » Bernh. Ephraem. 1564 : Φιλιππικὸν Βαρδάνην· 9888 : Φιλιππικὸς βασιλεὺς ὁ Βαρδάνης. Simpliciter Φιλιππικὸς ib. 1281, 1569, 9826, ap. Mich. Glyc. Annal. p. 274, aliosque. De alio Suidas : Φ., στρατηγὸς τῶν ἑῴων στρατιωτῶν. Οὗτος ἔσχεν Ἡράκλειον τὸν Ἡρακλείου τοῦ βασιλέως πατέρα ὑποστράτηγον, κτλ. Vid. Cedrenum p. 395. Philippicas, Mauricii sororius, sæpe memoratur ab Theophylacto Simoc. in Historiis.]

[Φιλίππιον, τὸ, diminut. nominis Φιλίππου. Schol. Hom. Il. B, 235 (ad verba Ἀχαιΐδας, οὐκέτ' Ἀχαιοί) : Παρονομασία, οἷα « οὐ Φίλιππος, ἀλλὰ Φιλιππιον κεκράτηκε δὶς (corr. δι') Ἑλλάδος. » G. Ind.]

[Φιλιππισμὸς, ὁ, Philippi partium studium. Schol. Demosth. p. 275, 12. G. D. Greg. Naz., cui objiciebatur quod totus a Basilii partibus staret, t. 1, p. 797, D : Βασιλισμὸν ἡμῖν, ὡς φιλιππισμὸν, ἐγκαλέσας. Hase.]

[Φιλιππίων, ωνος, ὁ, Philippio, n. pr. ab Suida annotatum.]

[Φιλιππόδρομος, ὁ, Hippodromum amans. Codinus Orig. p. 66.]

[Φίλιπποι, οἱ, Philippi. Steph. Byz. : Φ., πόλις Μακεδονίας, οἱ πρότερον Κρηνίδες. Ἀρτεμίδωρος ἐν ἐπιτομῇ τῶν ἕνδεκα « Καὶ πόλις Φίλιπποι τὸ παλαιὸν Κρηνίδες. Τοῖς δὲ Κρηνίταις καλουμένοις ὑπὸ Θρᾳκῶν βοηθήσας ὁ Φίλιππος Φιλίππους ὠνόμασεν. » (V. Strabon. 7, p. 331, Appian. Civ. 4, 105.) ... Ἐκλήθησαν Φίλιπποι καὶ αἱ Θῆβαι Θεσσαλίας καὶ Γόμφοι Θεσπρωτίας. Ὁ πολίτης Φιλιππεὺς, Φιλιππηνὸς δὲ παρὰ Πολυβίῳ. Lucas Act. Apost. 16, 12 : Εἰς Φιλίππους, ἥτις ἐστὶ πρώτη τῆς μερίδος Μακεδονίας πόλις. Adject. gentile Φιλιππήσιοι, memoratum ab Suida et Herod. Epimer. p. 184, est in Epistola Pauli inscripta Πρὸς Φιλιππησίους et in Epistola ipsa 1, 1; 4, 15. Theodoreto Græc. Affect. cur. p. 440, hanc Epistolam memoranti Φιλιππησίοις ex cod. Bodl. restituit Gaisford. pro vulgato Φιλιππίοις. Adjectivi Φιλιππεὺς tria exx. sunt in inscr. Bœotica ap. Keil. p. 172. G. D. Jo. Cantacuz. Hist. 4, 45, τῆς Φιλιππησίων πόλεως. Hase.]

[Φιλιππόπολις, εως, ἡ, Philippopolis. Steph. Byz. : Φ., πόλις Μακεδονίας, Φιλίππου τοῦ Ἀμύντα κτίσμα ἐν τῷ Ἔβρῳ. Τὸ ἐθνικὸν Φιλιπποπολίτης. Adjectivi gentilis exempla ex numis memoravit Holstenius, in quibus est Φιλιπποπολιτῶν vel Φιλιπποπολειτῶν : v. Eckhel. D. N. vol. 2, p. 42. Nomen autem Φιλιππόπολις tribus urbibus commune fuit, duabus Græcis, altera Macedoniæ, altera Thessaliæ, et uni Arabiæ. Macedonica Φιλιππούπολις scribitur ap. Strab. in fragm. libri 7, p. 85 ed. Kram., Hieroclem p. 390, 15 ed. Bekk. et Constantin. De them. p. 21 (47, 11 Bekk.). Πρὸς Φιλιππουπόλιν (hoc accentu) ap. Phot. Bibl. p. 32, 39, in Excerptis ex Theophylacti Simoc. Histor., apud quem p. 201 extr. legitur : Ἐπὶ τὴν Φιλίππου ἀφίκετο, nomine πόλιν vel intellecto vel omisso, ut ἡ Φιλίππου est ap. Ephræm. 6168, 6398, 6495, 7210; sed Φιλιππούπολις 5880, et Φιλίππου πόλις 6182, 7810. Thessalicæ nomen divisim scriptum ap. Polyb. 3, 100, 8 : Φίλιππος Μακεδόνας εἰσοικίσας Φιλίππου τὴν πόλιν ἀντὶ Θηβῶν κατωνόμασεν· ubi Schweigh. vol. 6, p. 284 : « Polybio consentit Diodorus Exc. p. 513 : Ἡ νῦν καλουμένη Φιλιππόπολις κατὰ τὴν Θετταλίαν Φθιώτιδες Θῆβαι ἐκαλοῦντο. Philippos, Macedoniæ urbem, per errorem confusam a poetis esse cum hac Thessaliæ urbe monuerat jam Holsten. ad Steph. Byz. p. 136. Quod vero idem Stephanus (s. v. Φίλιπποι) dicit, Thessalicas vel Phthioticas has Thebas *Philippos* esse cognominatas, nil impedit quo minus Polybio credamus Φιλίππου πόλιν fuisse hac occasione a Philippo appellatas. Idem nomen confirmatur ex Livio 39, 25, ubi *Philippopolis* manifeste eadem est quæ *Thebæ Phthioticæ* : v. Drakenborch. Alterius Φιλίππου πόλεως (nam sic divisim scriptum), quæ in mediterranea Thracia ad Hebrum fluvium sita erat, meminit Polyb. 26, 6, 5. Quosnam ad Philippos pertinuerit gentile illud Φιλιππηνὸς, quod ex Polybio memorat Stephanus, non liquet. » Φιλιππόπολις Arabiæ est ap. Hierocl. p. 399, 4, condita a Philippo Arabe, ut ex Victore, Zonara et Cedreno annotavit Wessel.]

Φίλιππος, ὁ, ἡ, [Equos amans. Plato Lys. p. 212, D : Οὐδ' ἄρα φίλιπποί εἰσιν οὓς ἂν οἱ ἵπποι μὴ ἀντιφιλῶσιν.] Equorum amans, studiosus, Qui agitandis equis delectatur. [Pind. Nem. 9, 75 : Φ. ἄνδρες.] Plutarch. [Mor. p. 303, B] : Πάντων τῶν βασιλέων φιλιππότατος ὁ Οἰνόμαος. [Ib. p. 593, A; 640, A, et alibi. De Cyro Xenoph. Anab. 1, 9, 5 : Φιλιππότατος (ἐδόκει εἶναι) καὶ τοῖς ἵπποις ἄριστα χρῆσθαι. Diog. L. 2, 56 : Φ. καὶ φιλοκύνηγοι. Pollux 1, 220 : Ἱππερασταὶ δὲ οἱ φ. Ἵππος φ. ib. 195.] Gregor. φιλίππους appellat et Eos, qui curulis certaminis studiosi sunt. ‖ Interdum vero est Bellicosus, ex consequenti : ut φ. λαὸς, Eurip.

[Hec. 9.] Sic Θρᾷκας a Tragicis appellari φιλίππους tradit Eustath. [p. 980, 34. Locum Sophoclis (fragm. 523), in quo est φ. Θρηξὶ, attulit schol. Il. O, 705. Sic etiam Eurip. Hec. 428] : scribit enim Thracas ab Homero dici ἱπποπόλους, tanquam ἱππικοὺς et μαχίμους : eosdemque in Tragœdia φιλίππους vocari. [Τρῶες φ. καὶ κερουλκοὶ Soph. fragm. 723. Ἀμαζόνος φ. Eurip. Hipp. 582. || Φίλιπποι per μοιχοὶ exp. Hesych., quod Florens Christ. comparavit cum Aristoph. Lys. 677 : Ἱππικώτατον γάρ ἐστι χρῆμα κἄποχον γυνή.]

[Φίλιππος, ὁ, Philippus, n. pr. frequentissimum. Crotoniata quidam, olympionica, ap. Herodot. 5, 47. || Archon Atheniensis eponymus olymp. 72, 2, apud scriptorem Vitæ Sophoclis p. 2, 2 ed. Oxon. || Pater Aristophanis comici apud scriptorem Vitæ Aristoph. p. 33, 27 ed. Oxon. || Aristophanis comici filius : v. ibid. p. 36, 11; 39, 4. || Scurra quidam ap. Xenoph. Symp. 1, 11. || Commune quinque Macedoniæ regibus nomen, quorum de temporibus v. Clinton. Fast. Hell. vol. 2, p. 221 seqq. Eorum primus fuit Philippus, Argæi filius, Perdiccæ primi nepos, de quo v. Herodot. 8, 139; clarissimus fuit secundus, Amyntæ filius, Alexandri pater : cujus de rebus, præter historiarum scriptores, inprimis v. Isocratis oratio quinta, Φίλιππος inscripta, Æschinis oratio secunda et tertia Demosthenisque orationes duodecim primæ, quarum quattuor κατὰ Φιλίππου inscriptæ sunt. || Φίλιππος inscripta fuit Mnesimachi comœdia; cujus argumentum ad Macedoniæ regem pertinuisse conjicit Meinek. Hist. com. p. 423. Omittimus alios plurimos quorum apud oratores, in inscriptionibus et alibi mentio fit. De scriptoribus qui Philippi nomen gesserunt v. Fabricius in Bibl. Græca.]

[Φιλιππότης, ὁ, Qui gaudet equis. Georg. Pisid. In resurr. 79, οἱ φ. Hase.]

[Φιλιποτρόφος, ὁ, ἡ, Equorum alendorum studiosus. Phalar. Epist. 68, p. 213 : Φίλοπλοι καὶ μαχηταὶ καὶ φ., ubi φιλιππότροφοι falso accentu. Nam ἱπποτρόφος, de quo Arcad. p. 84, 27, et reliqua hujusmodi composita paroxytona sunt.]

[Φιλίππου νῆσος, ἡ, Philippi insula, in sinu Arabico. Strabo 16, p. 773.]

[Φιλίππου πόλις vel Φιλιππούπολις. V. Φιλιππόπολις.]

Φιλὶς, ίδος, ἡ, Canna : unde φίλινος [vitiose scriptum pro φλόϊνος, quod v.]. At Hesych. φιλίδα esse ait σύριγγα. [Glossa suspecta.]

[Φίλις, ὁ, Philis, n. pr. in numis apud Mionnet. *Suppl.* vol. 1, p. 291; 2, p. 210; 4, p. 360. Nomen fortasse idem quod Φίλλις. Quod ap. Hippocr. legitur p. 1120, E : Τῷ Φιλίδος, feminini Φιλὶς genitivus foret, si rectus hic accentus esset. Sed scribendum haud dubie Φίλιδος. Nihili est quod ex uno codice annotavit Littré vol. 5, p. 146, Φιλίδα. G. Dind.]

[Φιλισαάκιος, ὁ, ἡ, Isaacum amans. Nicet. Chon. Hist. p. 287, B.]

[Φιλίσκειος, Φιλίσκιος. V. Φιλίσκος.]

[Φιλίσκος, ὁ, Philiscus, archon Atheniensis eponymus olymp. 83, 1, ap. Diodor. 12, 5, et Dionys. A. R. 10, 61. || Abydenus ap. Xenoph. Hell. 7, 1, 27, Demosth. p. 666, 688. || Ægineta, magister Alexandri Magni, ap. Diog. L. 6, 75, Ælian. V. H. 14, 11, Julian. Or. 6, p. 186. || Rhetor Milesius, Isocratis auditor, in Vita Isocr. p. 104, 9 ed. Oxon., et ap. Suidam. || Mediæ comœdiæ poeta, de quo v. Meinek. Hist. com. p. 423. Et Φιλίσκος inscriptæ fuerunt Antiphanis et Alexidis comœdiæ. || Κλαυδίαν Ἀράταν Φιλίσκῳ θυγατέρα in inscr. Cyrenaica ap. Bœckh. 5132, vol. 3, p. 517. || Ex ceteris unus potissimum memorandus est Corcyræus Tragicus, qui Ptolemæi Philadelphi temporibus vixit, a quo metrum quoddam appellatum esse τὸ Φιλίσκιον tradit Suidas, ubi codex Leid. φιλίσκειον. (Φιλίσκιος etiam ap. Porphyr. in Wallisii Op. Mathem. vol. 3, p. 189.) Is quum in versu quodam genitivum nominis sui Φιλίσκου propter metri necessitatem Φιλίκου scripsisset, Φίλικος a grammaticis appellatus est. Hephæstio p. 53 : Φίλικος δ Κερκυραῖος, εἷς ὢν τῆς Πλειάδος, ἑξαμέτρῳ (choriambico) συνέθηκεν ὅλον ποίημα « Τῇ χθονίῃ μυστικὰ Δήμητρι τε καὶ Περσεφόνῃ καὶ Κλυμένῳ τὰ δῶρα ». Τοῦτο δὲ καὶ ἀλαζονεύεται εὑρηκέναι Φίλικος λέγων « Καινογραφοὺς συνθέσεως τῆς Φιλίκου, γραμματικοὶ, δῶρα φέρω πρὸς ὑμᾶς ». Grammaticorum Latinorum de hoc metro locos, in quibus nomen variis modis corruptum (*Philicum*, *Phalæcium*, *Phrynichium*) collegit Santen. ad Terent. Maur. p. 324 seqq. Terentiani versus 1883, 4 : « Hoc Cereri metro cantasse Phalæcius hymnos | dicitur, hinc metron dixere Phalæcion istud », optime correxit Gaisford. ad Hephæst. p. 298 : Dicitur hoc Cereri metro cantasse Philiscus | hymnos, hinc metron dixere Philiscion istud. Mire Arcad. p. 51, 24, Φίλικος inter nomina propria ὑπερδισύλλαβα in ικος recenset quæ syllabam penultimam longam habent, et disertius etiam Theognost. Can. p. 60, 1 : Φίλικος ὄνομα κύριον· τὸ γὰρ κτητικὸν ὀξύνεται καὶ βραχὺ ἔχει τὸ ι. || Φιλίσκος diminutivum adjectivi φίλος esse videbatur Wyttenbachio ap. Telet. Stob. Flor. 95, 21, p. 516, 19 : Ἐγώ μοι δοκῶ, ὦ φιλίσκε, γράφειν εἰς σὲ προτρεπτικόν. Quod valde incertum : nam potest etiam nomen proprium esse. G. D.]

[Φίλισος, ὁ, Philisus, n. pr. ap. Alciphr. 3, 40, quæ Epistola inscripta est Φιλομήτωρ Φιλίσῳ, vitii suspectum. Φιλιστίῳ Reiskius, probabilius Meinekius Φιλίσκῳ vel Φιλίστῳ. Simile etiam Φιλίσωνος nomen, quod v. G. Dind.]

[Φιλισραηλίτης, ὁ, Israelitas amans. Theodor. Prodr. Epigr. p. 28 ed. Suvigny. Boiss.]

[Φιλίστα, ἡ, Philista, Pyrrhonis soror. Diog. L. 9, 66. || Φιλίστα quædam Φιλίστου filia in inscr. ap. Curt. Anecd. Delph. 20, p. 65. || Φιλίστη nomen muliebre est ap. Aristoph. Thesm. 568, et in inscr. ap. Bœckh. 385, vol. 1, p. 441. Similiter Φίλα et Φίλη dicuntur.]

[Φιλιστείδης. V. Φιλιστίδης.]

[Φιλίστη. V. Φιλίστα.]

[Φιλίστης, ὁ, Philistes, n. pr. ap. Hippocr. p. 1070, E : Ἐν Θάσῳ Φ. ... ὑποκαρωθείς· ubi libri nonnulli (ap. Littré vol. 3, p. 45) φιλήστης, φιλίστις, φιλήστις, plerique ὑποκαρωθεῖσα : unde fuerunt qui Φιλίστη nomen muliebre inferrent. Sed masculinum Φιλίστης plus semel posuit Galenus in loci hujus explicatione vol. 9, p. 233. G. Dind.]

[Φιλιστιάδης, ὁ, Philistiades, Diodori filius, Ὀτρυνεὺς in inscr. ap. Bœckh. 115, vol. 1. p. 158. || Alius ap. Alciphr. 3, 55 extr., ubi Meinek. Φιλιστίδην scribi, Berglerus Φιλιστίωνος mimographi nomen restitui voluit.]

[Φιλιστίδης, ὁ, Philistides, Orei in Eubœa tyrannus. Demosth. p. 119, 22; 126, 11; 248, 15; 252, 17, Strabon. 10, p. 445. Nomen in codd. non raro Φιλιστείδης scriptum. Recte apud Suidam Φιλιστίδης· ὄνομα κύριον. || Viri Athenienses tres in inscrr. ap. Bœckh. 183, 638, 759, vol. 1, p. 314, 501, 542. (Alius ib. vol. 1, p. 911, n. 305, b, 7, ubi perperam in lapide, Φιλιστείδ[ου]. Hase.) || Syracusanus præstigiator, ap. Athen. 1, p. 20, A; 12, p. 538, E.]

[Φιλίστιον, ἡ, Philistium, n. pr. ap. Quint. Mæc. Anth. Pal. 5, 114.]

Φιλίστιον, τὸ, nomen est herbæ; ita enim vocatur Aparine ab Hippocrate, ut Galen. Lex. Hippocr. [p. 588] existimat, quæ aparine dicta fuit etiam Φιλεταίριος, ut Idem testatur. Verum vocem hanc φιλίστιον Gorr. ἀπὸ τῆς ἱστίας derivari tradit, quæ Ionibus est idem cum ἑστία, quod sua tenaci asperitate commeantium vestibus et laciniis adhærere soleat. Hanc autem derivationem non indicat unde sumpserit; ac certe non satis apta videtur reddi ejus ratio : quid enim ἑστία ad vestes et lacinias? [Utitur Hippocr. ad uteri subdititia medicamenta p. 573, 25, et 670, 30. Philistium vertit Cornar. Lapulam, Calvus philistionve, quod aparinen lappam esse cum aliis multis existimarit. Est autem officinarum aspergula, melius asperula forte Gorr. dicta. Foes. Hippocr. t. 8, p. 386, 9, vertit Littré, Galium aparine. Hase.]

[Φιλίστιος, ὁ, Philistius, n. pr. in numo Apolloniæ ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 3, p. 317.]

[Φιλιστὶς, ίδος, ἡ, Philistis, n. pr. ap. Hippocr. p. 1239, F : Φιλιστίδι τῇ Ἡρακλείδου, ubi codd. plerique vitiose Φιλιστίδῃ : v. Littré vol. 5, p. 464. || Regina Sicula. Βασιλίσσας Φιλιστίδος in numis apud Eckhel. vol. 1, p. 264, 265, qui ab ea derivat adjecti-

vum Φιλιστίδιον, quod Hesych. exp. νόμισμά τι. G. D. Conf. C. I. vol. 3, p. 565, n. 5369, 2, et p. 573, n. 5395, 4; Rochett. *Journ. des Sav.* a. 1827, p. 388 seqq. Fr. Osann. Comment. de Philistide Syracusarum regina, ed. Gissæ a. 1825. Hase.]

[Φιλιστίων, ωνος, ὁ, Philistio, medicus Locrensis ap. Plutarch. Mor. p. 699, A, Galen. vol. 5, p. 413; 9, p. 428; 11, p. 15; Athen. 3, p. 115, D, qui ejus Ὀψαρτυτικὰ memorat 12, p. 516, C. || Mimographus Nicæensis, qui Augusti temporibus vixit, Anth. Pal. 7, 155: secundum alios Prusaensis vel Sardianus, ut Suidas annotavit. Locos scriptorum de eo quum Græcorum tum Latinorum indicarunt Kuster. ad Suidam, Fabric. B. Gr. vol. 2, p. 481 ed. Harl., Clinton. Fast. Hell. vol. 3, p. 273. || Alii ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 3, p. 317, et 6, p. 117, Curt. Anecd. Delph. 2, 9 et 32, p. 56, 59, 71.]

[Φιλιστορία, ἡ.] Φιλιστορέω, Cognoscendarum rerum cupidus sum, Inquirendi studio flagro, Historiæ studeo. [Unde Φιλιστορία.] Gregor. in Basil. [vol. 1, p. 320, C, ubi legitur φιλιστορεῖν. Hase.] : Φιλεῖ B γὰρ ἐν τοῖς τοιούτοις φιλιστορίαν ἡ ψυχή, Libenter historias citare et commemorare. Strabo lib. ult. [p. 789] : Ὁ Φιλάδελφος ἐπικληθεὶς φιλιστορῶν, Inquirendarum rerum cupidus. Bud. Comm. [Corrigendum φιλίστωρ ὤν. Recte vero φιλιστορεῖν legi videtur in schol. codicis Hamburg. Hom. Od. I, 174 : Οὐ μόνον διὰ τὸ φιλιστορεῖν, ἀλλὰ διὰ τὴν ἄγνοιαν τῆς πατρίδος· et 229 : Ὑπὲρ φιλοτιμίας ἰδεῖν αὐτὸν θέλει φιλιστορῶν· etsi hic quoque φιλίστωρ εἶναι et φιλίστωρ ὢν dici poterat. Hieroclis librum Φιλίστορες inscriptum citat Steph. Byz. s. v. Βραχμᾶνες et Ταρκυνία, et addito λόγοι Tzetz. Hist. 7, 716 : Ἱ. ἐν φιλίστορσιν λόγοις. G. Dindorf.]

[Φιλιστοκράτης, ὁ, Philistocrates, n. pr. in inscr. Theræa ap. Ross. Inscrr. 2, p. 83, ubi est genit. Φιλιστοκράτεος.]

[Φίλιστος, ὁ, Philistus, Pasiclis filius. Herodot. 9, 97. || Archonidæ filius, Syracusanus, rerum Sicularum scriptor, cujus de vita et scriptis dixerunt Gœller. in Proleg. ad ejus fragm. p. 103, et Müller. in Fragm. Hist. vol. 1, p. xlv. Diversus ab eo est, quem cum Syracusano confudit Suidas, Philistus Naucratita. || Alii in numo Coo ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 6, p. 570, et in inscr. Delphica ap. Curtium Anecd. Delph. 20, p. 65. G. D. It. C. I. vol. 3, p. 579, n. 5425, 9; p. 581, n. 5428, 5; p. 582, n. 5430, 30. Hase.]

[Φίλιστος i. q. φίλτατος. V. Φίλος.]

[Φιλίστωρ. V. Φιλιστορία.]

[Φιλίσων, ωνος, ὁ, Philiso, Cretensis. Inscr. 1566 ap. Bœckh. vol. 1, p. 738 : Οἰνόφιλον Φιλίσωνος. Simillimum est Φιλόσωνος nomen ib. 1576, p. 760, quod cum Θεμίσων comparavit Bœckhius.]

[Φιλίτιον, τό.] Φειδίτιον, τὸ, vel Φειδίτειον cum ει utrobique. Invenitur autem et Φιδίτιον, quæ scriptura derivationi a verbo Φείδομαι minus consentanea est. Sodalitium quoddam apud Spartanos, s. Sodalitas simul epulari solitorum, sed frugaliter, et cum parsimonia, ex legis præscripto. Unde etiam ita vocatum fuit hoc συσσίτιον, a verbo φείδεσθαι. A Bud. redditur Sodalitas ex Cic. Sunt et qui interpr. Convivium sodalium. Itidemque plur. Φειδίτια, quod ap. Athen. et alios non raro legitur, Convivia sodalium. Sed quum magna fuerit illarum epularum frugalitas atque adeo parsimonia, non satis apte fortasse Convivia vocabuntur. Erasmus vertit Cœnationes: cujus tamen verbalis signif. restringi apud Latinos videmus. Item Locus, in quem conveniebant, qui ejusdem sodalitii erant, ut, Εἰς φειδίτιον κληθεὶς, Bud. ex Athen. Hinc Φειδίται, vel Φιδίται, ex Eod. 4, [p. 140, D], Qui φειδίτια celebrant. Item adj. Φειδιτικὸς, Pertinens ad φειδίτια, Qualis est φειδιτίων. Et φειδιτικὰ δεῖπνα, quæ et φειδίτια, Bud. ex eod. Athen. Invenitur porro etiam Φιλίτια, quum apud alios, tum ap. Xenoph. [Rep. Lac. 3, 6; 5, 6], sed mendosam esse illam scripturam verisimile est, λ pro δ per errorem posito, ut in aliis multis vocabulis contigisse docui alibi. [Vetus est de hujus voc. origine dubitatio, de qua Plutarch. V. Lycurgi c. 12 : Τὰ συσσίτια Κρῆτες A μὲν ἄνδρια, Λακεδαιμόνιοι δὲ φιδίτια προσαγορεύουσιν, εἴτε ὡς φιλίας καὶ φιλοφροσύνης ὑπαρχόντων, ἀντὶ τοῦ λ τὸ δ λαμβάνοντες, εἴτε ὡς πρὸς εὐτέλειαν καὶ φειδὼ συνεθιζόντων. Οὐδὲν δὲ κωλύει καὶ τὸν πρῶτον ἔξωθεν ἐπικεῖσθαι φθόγγον, ὥσπερ ἔνιοί φασιν, ἐδιτίων παρὰ τὴν δίαιταν καὶ τὴν ἐδωδὴν λεγομένων. Συνήρχοντο δὲ ἀνὰ πεντεκαίδεκα καὶ βραχεῖ τούτων ἐλάττους ἢ πλείους κτλ. Similiter Dionys. A. R. 2, 23 : Τῆς Λακεδαιμονίων ἀγωγῆς τῆς περὶ τὰ φιλίτια ... ἣν Λυκοῦργος εἰσηγήσασθαι δοκεῖ παρὰ Κρητῶν μαθὼν καὶ μεγάλα τὴν πόλιν ὠφελῆσαι· ἐν εἰρήνῃ μὲν εἰς εὐτέλειαν ἄγων τοὺς βίους καὶ σωφροσύνην τῆς καθ' ἡμέραν διαίτης, ἐν πολέμῳ δ' εἰς αἰδῶ καὶ πρόνοιαν καταστήσας ἕκαστον τοῦ μὴ καταλιπεῖν τὸν παραστάτην. Quæ verba, ut Sylburg. monet, ita sunt comparata, ut ad utramque etymologiam referri videantur, dum pace τὴν φειδὼ, bello τὴν φιλίαν spectari tradit. Photius p. 553, 4 : Συσσιτίαι, τὰ δεῖπνα ἃ κοινὰ ποιοῦνται Λακεδαιμόνιοι· καλεῖται δὲ καὶ φιλίτια, ἐπεὶ καὶ φιλίας ἐστι συναγωγά. Ubi codex φιτια, superscripto δί. Recte φιλίτια in Etym. M. p. 736, 51. Eandem derivationem sequitur schol. recens ad Aristot. Rhet. 3, 10 (ab Meursio memoratus Misc. Lac. 1, 9), ubi Aristoteles τὰ καπηλεῖα τὰ Ἀττικὰ ab Cynico φιλίτια appellata esse narrat. Contra Hesychius φιδίτια per συσσίτια explicat. Ab verbo φείδεσθαι qui derivarunt non animadverterunt primam syllabam longam esse debuisse et per diphthongum scribi φειδίτιον. Hanc vero scripturam metrum excludit in versu Antiphanis ap. Athen. 4, p. 143, A : Ἐν Λακεδαίμονι | γέγονας; ἐκείνων τῶν νόμων μεθεκτέον | ἐστίν· βάδιζ' ἐπὶ δεῖπνον ἐς τὰ φιλίτια· ubi codex quidem φειδίτια præbet, sed scripturam ab metro postulatam restituit Toupius. Antiphanis autem auctoritas quum potior sit habenda grammaticorum de φειδίτιον et ἐδίτιον commentis, non dubitandum quin primæ nominis literæ non φει, sed φῖ fuerint: tertiam literam qui δ fuisse credunt, ignotum nescio quod vocis etymon cogitare debebunt cum Ahrensio De dial. Dor. p. 85. Quod dum investigatum fuerit, satius erit φιλίτιον veram habere vocabuli formam ab φίλος derivandam. Codicum nulla C plane auctoritas est, quum librarii modo φειδίτιον, modo φιδίτιον, modo φιλίτιον scripserint: v. Xenoph. Hell. 5, 4, 28, Rep. Lac. 3, 5, et 5, 6, Aristot. Polit. 2, 9, 10 et 11, Pausan. 7, 1, 8, Dicæarchus aliique scriptores memorati ab Athen. 4, p. 138—143; 5, p. 186, B; 11, p. 482, B, Plutarch. Mor. p. 697, E, Vit. p. 607, A; 614, F; 751, A; 799, A; 810, D, Dio Chr. vol. 1, p. 87, Philostr. p. 167, Suidas s. v. Λυκοῦργος, Eustath. p. 1413, 23. Substantivum hinc derivatum τοῖς φειδίταις est ap. Athen. 4, p. 140, D, et casu nominativo οἱ φειδίται in verbis ex Sphæro excerptis ib. p. 141, C, quod οἱ φειδῖται potius scribendum προπεριστωμένως. Si sodalitum φιλίτιον dictum est, sodales φιλῖται dici debuerunt. Sed quum Athenæus alteram scripturam, φειδίτιον, secutus esse possit, nihil mutandum. Recta scriptura φιλίτιον et φιλίτια servata in libris Xenophonteis tribus in locis supra indicatis. Apud Aristotelem, ubi nunc φιδίτια legitur, φιλίτια scriptum in codice Parisiensi 2023 manu Demetrii Chalcondylæ exarato. Pausanias aliique recentiores scriptores utrum φιλίτια scripserint an D φιδίτια vel φειδίτια, incertum manet, quum vetus hoc scribendi vitium esse ex Plutarchi verbis intelligatur. G. D. Scripturam Φιλίτια tuetur etiam Ph. Le Bas *Inscr. de Morée* fasc. 5, n. 191, p. 120, (33), multis ibi allatis auctorum ll. Hase.]

[Φίλιτις, ιος, ὁ, Philitis, pastor Ægyptius. Herodot. 2, 128, ubi Φιλίτιος ex libris melioribus restitutum pro Φιλιτίωνος.]

[Φίλιχθυς, ὁ, ἡ, Piscium amans. Athen. 1, p. 6, D : Φίλιχθυν τὸν Φιλόξενόν φασιν· 8, p. 338, D; 344, D; 358, D.]

[Φιλίων comparativus adjectivi φίλος, quod v.]

[Φιλίων, ωνος, ὁ, Philio, n. pr. Φ. Ἁλωπεκῆθεν ap. Diog. L. 5, 57. Alius in numo Coo apud Mionnet. *Suppl.* vol. 6, p. 569.]

[Φιλίως. V. Φίλιος.]

[Φιλίωσις, εως, ἡ, Amicitiæ contractio. Schol. rec. Æschyli Sept. 767 (ad καταλλαγαί) : Αἱ φιλιώσεις τοῦ Οἰδίποδος καὶ τῆς Ἰοκάστης. Schol. Eurip. Phœn. 378.

Eustath. p. 114, 13. Gl. ad Soph. OEd. T. 33 ap. Brunck. G. D. Tzetz. Alleg. Il. Ω, 192 : Ἡ φ. καὶ ἡ συγκοινωνία. Theol. Arithm. p. 37, 7 Ast., et Megillus ib. p. 27, 17, σύνοδον καὶ φ. Hase.]

Φιλιωτὴς, ὁ, Conciliator. Ab Suida διαλλακτὴς exp. ωιλιωτής.

[Φιλιωτικὸς, ἡ, ὸν, Conciliatorius. Φ. ἡ μονὰς Theol. Arithm. p. 160.]

[Φίλλακος, ὁ, Phillacus, n. pr. viri Ætoli, in inscriptione cippi Attici edita in Ἐφημερίδι ἀρχαιολογικῇ n. 562, p. 412.]

[Φιλλέας, ὁ, Philleas, n. pr. in inscr. Delphica ap. Curt. Anecd. Delph. 9, p. 59. Cui simile est Φιλλίας in inscr. Tegeatica ap. Bœckh. 1514, vol. 1, p. 702.]

[Φιλλεῖδαι, οἱ, Phillidæ, gens Attica. Photius Lex. part. 1, p. 648 Porson. : Φ.· ἐκ δὲ τούτων ἡ ἱερεία τῆς Δήμητρος καὶ Κόρης, ἡ μύουσα τοὺς μύστας ἐν Ἐλευσῖνι. Hase.]

[Φιλλεὺς, έως, ὁ, Philleus, n. pr. ap. Leon. Tar. Anth. Pal. 7, 283 : Φ. Ἀμφιμένευς. Apud Suidam Φιλέως· ὄνομα κύριον· qui videtur genitivus esse ab Φιλεὺς pro Φιλλεὺς scripto.]

[Φίλλης. Vide Φίλυς.]

[Φιλλίδας, ὁ, Phillidas, Bœotus, ap. Thuc. 2, 2, ubi libri plerique Φυλείδου vel Φυλίδου, perpauci Φιλίδου, vera autem forma est Φιλλίδου, quam aliquoties de alio Bœoto præbent libri optimi Xenoph. H. Gr. 5, 4, 2 seq., Plutarch. Pelop. c. 7 seq., aliis simplici λ scribentibus, ut nomen Ætoli cujusdam omnes Polybii 4, 77, 6 seq., ubi nulla est fides formæ Φυλίδας. Cum his Φιλλύδας in tit. Delph. ap. Bœckh. n. 1690, 13, et cetera ejusdem formæ nomina supra et infra memorata contulit Keil. Inscr. Bœot. p. 8. L. Dindorf.]

[Φίλλις, ὁ, Phillis, n. propr. viri ap. Parmen. Anth. Pal. 11, 65, et Persen ibid. 7, 501, ubi vocativus Φιλλὶ falso accentu scriptus pro Φίλλι. || Φίλλις ὁ Δήλιος, cujus libri Περὶ χρόνων, Περὶ μουσικῆς et Περὶ αὐλητῶν ex aliquot fragmentis cognita sunt, quæ collegit Müllerus Fragm. Hist. vol. 4, p. 476. Nomen in Φίλης corruptum apud Photium s. v. Σκολιὸν, in Φύλλις apud Suidam in eadem gl. et schol. Plat. p. 103 Ruhnk. (341 Bekk.), in Φίλων ap. schol. Luciani vol. 4, p. 16 ed. Jac. || Idem nomen fortasse est Φίλις, quod v. || Ἀντίμαχος Φίλλους in inscr. ap. Curt. Anecd. Delph. 19, p. 65, ubi Curtius : « Fortasse Φιλαίου vel Φίλλιος, de quo nomine egit Keil. in Jahnii Annal. nov. vol. 37, p. 200. Sed simplicissimum est Φιάλου. »]

[Φιλλίων, ωνος, ὁ, Phillio. Suidas : Φιλλίωνος, ὄνομα κύριον. Una litera differt Φυλλίων, quod v.]

[Φιλλύδας. V. Φιλλίδας.]

[Φιλλύρα et Φιλλυρέα vitiose pro Φιλύρα et Φιλυρέα, quæ v.]

[Φίλλω fingunt grammatici propter verbi φιλέω aoristum ἐφιλάμην. V. Etym. M. p. 793, 39.]

[Φίλλων, ωνος, Phillo, n. pr. in numo Phrygio ap. Mionnet. *Descr.* vol. 4, p. 197.]

[Φιλο—. Aristoph. Vesp. 77 : Ἀλλὰ φιλο— μέν ἐστιν ἀρχὴ τοῦ κακοῦ. Schol. : Τὸ φιλο εἶπε παρόσον Φιλοκλέων ἐκαλεῖτο. Τὰ ἐκ τοῦ φιλο— σύνθετα enumerat Pollux 6, 166. Luciano Pisc. c. 20 pro φίλου restituit Bekk.]

[Φιλοαλειπτέω. V. Φιλαλειπτέω.]

[Φιλοαχιλλεύς. V. Φιλαχιλλεύς.]

[Φιλόβακχος, ὁ, ἡ, Bacchum amans. Philodem. Anth. Pal. 7, 222 : Φῦε κατὰ στήλης, ἱερὴ κόνι, τῇ φ. μὴ βάτον, ἀλλ' ἁπαλὰς λευκοΐων κάλυκας.]

Φιλοβάρβαρος, ὁ, ἡ, Barbaros amans. [Pollux 6, 166. Plutarch. De malign. Herodoti p. 857, A : Οὕτω δὲ φ. ἐστιν ὥστε Βούσιριν ἀπολύσας τῆς ... ξενοκτονίας ... ἐφ' Ἕλληνας ἀναστρέφει τὸ μύσος.] Barbariem amans, et, ex consequenti, Osor elegantiæ. [Hujus signif. exx. nulla sunt.]

[Φιλοβάρβιτος, ὁ, ἡ, Barbiti amans. Critias apud Athen. 13, p. 600, D, de Anacreonte : Αὐλῶν ἀντίπαλον, φ.]

[Φιλοβάσανος, vitiose pro φιλοβάσκανος, quod v.]

Φιλοβασίλειος, ὁ, ἡ, Regiæ potestatis amans : φιλοβασίλειοι Μακεδόνες, ap. Plutarch. [V. Æmil. Pauli c. 24. De forma voc. v. Lobeck. Paralip. p. 232.]

Φιλοβασιλεὺς, εως, ὁ, Regis amans. Plutarch. [Mor. p. 181, D] : Κρατερὸς μὲν γὰρ φιλοβασιλεύς· Ἡφαιστίων δὲ φιλαλέξανδρος. [Et iisdem fere verbis in V. Alexandri c. 47, et Diodor. 17, 114. Eustath. Opusc. p. 280, 1 : Φιλαλεξίοις εἴτ' οὖν φιλοβασιλεῦσι. Et similiter Nicet. Chon. Hist. p. 313, C. G. Dind. Mich. Acom. Paneg. p. 28, 10 Tafel., τὸν εὔνουν καὶ φ. ὑποχρινόμενος. Joseph. De vita sua c. 65, μήτε φιλορώμαιοι μήτε φ. Hase.]

[Φιλοβάσκἄνος, ὁ, ἡ, Invidiæ amans, Invidiosus. Ptolemæus Tetrab. 3, p. 161 : Φιλοβασκάνους, ἀνευφράντους· quod φιλοβασανούς (sic) scriptum ap. Procl. Paraphr. p. 226. Sed codices optimi nostri hic quoque habent φιλοβασκάνους. Hase.]

[Φιλοβένετος, ὁ, ἡ, Venetis amicus. Michael Glyc. Annal. p. 268, A : Σφόδρα καὶ ἐφίλει αὐτὸ, καὶ ταῦτα φ. ὤν.]

[Φιλόβιβλος, ὁ, ἡ, Librorum amans. Strabo 13, p. 609 : Ἦν ὁ Ἀπελλικῶν φ. μᾶλλον ἢ φιλόσοφος. Eust. Opusc. p. 249, 80 : Βαρυνθεὶς τὸ ἐν ἐμοὶ οὕτω φ. G. D. Pseudo-Chrys. t. 8, p. 702, A : Οἱ φιλόπονοι καὶ φ. Hase.]

[Φιλοβλαβὴς, ὁ, ἡ, Nocens, Nocivus. Georg. Pisid. Exped. contra Persas 2, 198, κακωθὲν ἐκ φ. νόσου. Hase.]

[Φιλοβοιωτὸς, ὁ, Philobœotus. Plutarch. V. Sullæ c. 16 : Καταλαμβάνονται βουνὸν ἐκ μέσων ἑστῶτα τῶν Ἐλεατικῶν πεδίων εὔγεων καὶ ἀμφιλαφῆ καὶ παρὰ τὴν ῥίζαν ὕδωρ ἔχοντα· Φιλοβοιωτὸς καλεῖται καὶ τὴν φύσιν αὐτοῦ καὶ τὴν θέσιν ἐπαινεῖ θαυμασίως. Quod non est Φιλοβοίωτος scribendum : v. Etym. M. p. 215, 6.]

Φιλοβολίτης, ὁ, Qui super amicum se conjicit, officii gratia : ut qui sui corporis injectu febricantis horrorem cohibet. Ita VV. LL., quæ afferunt Aristot. Probl. 3, 5 : Τρόμοι ἰσχυροὶ συνέβησαν, ὥστε ἀποῤῥίπτειν τοὺς φιλοβολίτας· quæ Gaza vertit, Tremores vehementes adeo exceperunt ut homines prementes rejicerent. Sed vox ista mihi suspecta est. [Τοὺς θλίβοντας ex libris correxit Bekker. p. 871, 32 (ut legitur § 26, p. 874, 27), memorata var. lect. φλιβολίτας.]

[Φιλόβορος, ὁ, ἡ, Vorax. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 960 : Καίτοι φιλοβορωτάτου πάντων ἐσομένου τοῦ τῶν ἐνύδρων γένους.]

[Φιλοβορρᾶς, ὁ, Boream amans. Arcad. p. 22, 20 : Τὸ φιλοβορρᾶς τὸν τῶν ἁπλῶν ἐφύλαξε τόνον. Nam sic ex cod. Havn. corrigendum pro φικιβορρᾶς.]

[Φιλόβοτρυς, ὁ, ἡ, Uvarum amans. Plutarch. Mor. p. 668, A : Οὐ φ., οἷος Ἀρκεσίλαος· et de eodem Phanocritus ap. Athen. 7, p. 276, F. Nonn. Dion. 12, 108 : Κεῖθι θεὰ φ. ἐκώμασεν.]

[Φιλοβούπαις, ὁ, ἡ, Pueros adultos amans. Strato Anth. Pal. 12, 255.]

[Φιλόβρωμος, ὁ, ἡ, Eduliorum amans, Vorax. Sic fortasse scribendum ap. Joann. Climac. Scala Paradisi p. 6, A, ubi nunc legitur : Τὸν φιλομάχελλον κύνα καὶ φιλόβρομον φίλαγνόν τινα καὶ φιλεπίσκοπον δι' ἁπλότητος καὶ ἀοργησίας βαθείας καὶ ἐπιμελείας ποιήσωμεν. Hase.]

[Φιλογαθής. V. Φιλογηθής.]

[Φιλόγαιος, ὁ, ἡ, Terræ amans. Ὕνις φ. Philipp. Anth. Pal. 6, 104.]

[Φιλόγαμος, ὁ, ἡ, Nuptiarum amans. Eur. Iph. A. 391 : Φ. μνηστῆρες.]

[Φιλογαρέλαιος, ὁ, n. pr. parasiti fictum ab Alciphrone 3, 58, ubi vulgo Φιλοναελαδίῳ, codex vero Paris. Φιλογαρελαδίῳ, unde Φιλογαρελαίῳ restituit Ruhnken. Significat autem τὸν φιλοῦντα γαρέλαιον, Garum oleo mixtum.]

[Φιλογαστορίδης, ὁ, Ventrem amans, Helluo. Greg. Naz. in Anth. Pal. 8, 169 : Οἱ φιλογαστορίδαι· ubi cod. Ambros. ap. Murator. Anecd. p. 207 φιλογαστριδίαι.]

Φιλογελοιαστὴς, ὁ, Pollux [5, 161], Qui jocatores amat, Qui facetis hominibus delectatur, Qui jocationem amat, Qui lubenter jocatur.

Φιλογέλοιος, Qui jocos et facetias amat, Qui libenter jocis utitur. Aristot. Rhet. 1 [2, 13 : Οὐκ εὐτράπελοι οὐδὲ φ. Idem De virt. et vit. c. 6 : Τὸ φ. εἶναι καὶ φιλοσκώπτην.]

Φιλόγελως, ὁ, ἡ, Zephyri epitheton in Epigramm., Risus amans, Qui lubenter ridet. [Pollux 5, 161; 6, 166, et φ. συμπότης 6, 28. Plato Rep. 3, p. 388, E: Οὐδὲ φιλογέλωτάς γε δεῖ εἶναι.] Aristot. Rhet. [2, 13]: Ἐναντίον γὰρ τὸ ὀδυρτικὸν τῷ φιλογέλωτι. [Ibid. c. 12: Φιλογέλωτες· διὸ καὶ εὐτράπελοι. Diodor. 1, 18: Εἶναι τὸν Ὄσιριν φιλογέλωτα. Athen. 6, p. 261, C: Σύλλαν φιλόγελων γενόμενον· D: Τιρυνθίους φησὶ Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ κωμῳδίας φιλόγελως ὄντας κτλ., ubi Epitome ex eaque Eustath. p. 1839, 48, φιλογέλωτας. Mœris p. 385: Φιλόγελω Ἀττικοί, φιλογέλωτες Ἕλληνες. Qui si pluralem posuit, Φιλόγελῳ cum iota subscripto scribendum erit, ut est apud Bekkerum p. 211, 34. Genitivos restitui volebat Hudsonus ex Thoma M. p. 897: Φιλόγελως φιλόγελω Ἀττικοί· φιλογέλωτος δὲ Ἕλληνες. Quam declinationem etiam Chœrob. In Theodos. memorat p. 65, 31; 259, 10. Τὸ φιλόγελων Philostr. p. 518: Τῷ δ' αὖ καὶ ἐπὶ τῶν λόγων τὸ φ. προσῆν. G. D. Hephæst. Apotelesm. p. 11, 28. Bardesan. ap. Euseb. Pr. ev. p. 276, C, ἡ φ. Ἀφροδίτη. Greg. Nyss. t. 3, p. 235, D, τοῦ φιλογέλωτος οἴνου. Basil. t. 1, p. 336, A, τὴν μέθην τὴν φιλόγελων. Julian. Imp. p. 308, C, de Baccho, φιλοπαίγμονα καὶ φιλογέλωτα ὄντα. Theodoret. Gr. affect. cur. p. 277, 12 Gaisf., φιλοπαίγμονες καὶ φιλογέλωτες. De Hippodamia Tzetz. Alleg. Il. Proleg. 954, φ. καὶ εὕριν. Hase. ‖ Ὁ φιλόγελως inscriptus fuit Philistionis Prusensis liber: v. Suidam s. v. Φιλιστίων Προυσαεύς: eodemque vocabulo in libris nonnullis Hieroclis et Philagrii opusculum de σχολαστικῶν ridicule dictis et factis; v. Boisson. p. 263.]

[Φιλογένης, ους, ὁ, Philogenes, Euctemonis filius, Phocææ conditor. Strabo 16, p. 633, Pausan. 7, 2, 4 et 3, 10. G. Dind. l. avidivs l. l. philogenes Orell. Inscrr. coll. vol. 1, p. 415, n. 2381. Hase.]

[Φιλογέννᾰιος, ὁ, ἡ, Probitatis amans. Diog. L. 4, 19: Διὰ τὸ φιλογενναῖον ἐτιμᾶτο. Corrigendum φιλογέννᾰιος, ut φιλάρχαιος et alia hujusmodi scribuntur; de quibus v. s. v. Φιλάρχαιος. G. Dind.]

[Φιλογέραιος, ὁ, Philogeræus, n. pr. in inscr. Attica ap. Bœckh. 414, vol. 1, p. 452, ubi in lapide literæ supersunt ΦΙΛΟΓΕΡΑΙ...]

[Φιλογεωμέτρης, ὁ, Geometriæ amans s. deditus. Ptol. Tetrab. p. 163: Φιλολόγους, φ., μαθηματικούς.]

Φιλογεωργέω, Agriculturæ studiosus sum, Agricolas s. Agriculturam amo.

[Φιλογεωργία, ἡ, Agriculturæ studium. Xenoph. OEc. 20, 25: Διὰ τὴν φ. καὶ φιλοπονίαν.]

Φιλογέωργος, ὁ, ἡ, Agricolarum s. Agriculturæ studiosus et amans. [Diodor. 1. 15: Γενέσθαι φ. τὸν Ὄσιριν· ubi falso accentu φιλογεωργὸν scriptum, ut ap. Artemidor. 1, 31 (ubi tamen var. lect. φιλόσταργος), Pollucem 6, 107, LXX Paral. 2, 26, 10; recto ap. schol. Apoll. Rh. 1, 188 (ubi apographum Paris. ap. Schæfer. p. 23 φιλογεωργός), quem exscripsit Eudocia p. 24, et Tzetz. ad Hesiodum p. 24, cui φιλογεώργῳ pro φιλοέργῳ ex codd. restituit Gaisford. G. D. Galen. vol. 6, p. 755, 18. Id. ib. p. 552, 3, φ. γενόμενος. Hase.] Unde Xenoph. OEc. [20, 25], φιλογεωργότατος.

[Φιλογηθὴς, ὁ, ἡ, Lætitiam amans. Æsch. Sept. 918, ubi forma Dorica: Γόος δαϊόφρων, οὐ φιλογαθής.]

Φιλόγλῦκυς, ὁ, ἡ, Qui dulcia amat. Apud Aristot. Probl. [3, 28], Qui dulci vino gaudet. [Quod apud eundem legitur Eth. Eudem. 2, 10 extr.: Ὁ φιλόγλυκος ἢ φιλόπικρος οὐ λέγεται ποιός τις τὸ ἦθος, librarii errore scriptum est pro φιλόγλυκυς, adjectivi φιλόπικρος terminatione inducti. G. Dind.]

[Φιλόγλωσσος, ὁ, ἡ, Qui lubenter loquitur, Garrulus. Greg. Naz. De vita sua 1233. Hase.]

[Φιλογνώμων, ὁ, ἡ, Humanus. Theod. Prodr. p. 97 Φιλόξενος καὶ φ. καὶ συμπαθής. Elberling.]

[Φιλογονία, ἡ, Amor prolis. Callistr. Imag. p. 906: Τοὺς πρὸς τὰ ἔκγονα φιλογονίας ὅρους ἐκβάλλουσα.]

[Φιλογόνιος, ὁ, Philogonius, ὄνομα κύριον apud Suidam. Est ap. Theodoret. H. E. 1, 3 et 5; 5, 40, ubi v. Vales. In cod. Leid. est Φιλιγόνιος.]

[Φιλόγονος, ὁ, ἡ, Prolem amans. Joseph. Macc. c. 15, p. 515: Φιλογονώτεραι ὑπάρχουσιν αἱ μητέρες.]

[Φιλόγοργος vitiose pro φιλόστοργος, quod v.]

Φιλογραμμᾰτέω, Literas amo, Bud. ex Plutarch. V. Æmil. c. 28.]

[Φιλογραμματία, ἡ, Amor literarum. Restitutum ex codd. Stob. Ecl. eth. vol. 2, p. 120, pro vulgato olim φιλοπραγματείαν.]

[Φιλογράμματος, ὁ, ἡ, Literas amans. Plutarch. Mor. p. 963, B: Φιλολόγους καὶ φ. Josephi Vita c. 2. Diog. L. 4, 30; 7, 167; 9, 113. G. D. Ptol. Tetrab. p. 63, 13; 162, 19. Procl. Paraphr. p. 91, 17. Hase.]

[Φιλογρᾰφέω, Picturam amo. Plut. Mor. p. 1093, E: Οἱ φιλογραφοῦντες οὕτως ἄγονται τῇ πιθανότητι τῶν ἔργων.]

[Φιλογρηγόριος, ὁ, ἡ, Gregorium amans. Lemma commentarii Cosmæ in Gregorii Naz. carmina, Maii Spicil. Rom. vol. 2, p. 8: Κόσμα πόνημα τοῦ φιλογρηγορίου. Osann.]

[Φιλογρήγορος, ὁ, ἡ, Vigilias amans. Τὸ φ., Vigilantia. Cyrill. Alex. In Jesaiæ c. 56, p. 796: Τὸ φ. τῶν ἐν ἀγέλαις κυνῶν ζηλοῦν οὐκ ἤθελον. Suicer.]

[Φιλογυμνασία vitiose pro φιλογυμναστία, quod v.

Φιλογυμναστέω, Amo exercitationem, Cupidus sum exercitationis [Plato Protag. p. 342, C, Rep. 5, p. 452, B, Amat. p. 133, C. Athen. 12, p. 539, C. Iambl. V. Pyth. p. 54]: φιλογυμναστεῖν de Laconibus dixit Plutarch. [V. Lyc. c. 20], inquit Bud.

[Φιλογυμναστὴς, ὁ, Amator exercitationum. Hippocrates p. 280 extr.: Φιλογυμνασταί τε καὶ φιλόπονοι. Plato Rep. 7, p. 535, D; 8, p. 549, A, Lys. p. 212, C, Amat. p. 134, A. Philo vol. 1, p. 268, 4: Φιλάθλοις καὶ φιλογυμνασταῖς· 523, 6: Φίλαθλος καὶ φ. νοῦς· unde intelligitur in libro De somn. vol. 1, p. 657, 45, Φίλαθλος καὶ φιλογύμναστος ὁ πρὸς τὴν τῶν καλῶν ἐπιτηδευμάτων ὡρμημένος θήραν, corrigendum esse φιλογυμναστής. Pollux 4, 146: Πεπαιδευμένῳ ἢ φιλογυμναστῇ ἐοικώς. G. Dind.]

Φιλογυμναστία, ἡ, Amor exercitii, Cupiditas exercitationis. [Plato Symp. p. 182, C, et, ubi olim φιλογυμνασία, ib. p. 205, D, et Amat. p. 133, D.]

[Φιλογυμναστικὸς, ἡ, ὸν, i. q. φιλογυμναστής. Plato Rep. 5, p. 455 extr.: Γυμναστικὴ δ' ἄρα οὐ, οὐδὲ πολεμικὴ, ἡ δὲ ἀπόλεμος καὶ οὐ φιλογυμναστική· ubi pauci libri γυμναστική.]

[Φιλογύμναστος vitiose pro φιλογυμναστὴς, quod v.]

Φιλογύναιξ [nominativus non usitatus], ὁ, ἡ, Mulierum amans, Mulierosus. Plato [Symp. p. 191, D]: Φιλογύναικές εἰσι, καὶ πολλοὶ τῶν μοιχῶν ἐκ τούτου τοῦ γένους γεγόνασι. Dicitur etiam ad differentiam τοῦ φιλόπαιδος s. παιδεραστοῦ. [Aristæn. 1, 12: Οἱ πανταχόθεν ἐρωτικοὶ φιλογύναικες. Nisi hoc φιλογύναι scribendum. G. Dind.]

[Φιλογύναιος, i. q. φιλογύνης, quod v.]

[Φιλογύνεια vitiose pro φιλογυνία, quod v.]

Φιλογύνης, ὁ, [Mulieratus, Mulierosus, Gl.] et Φιλόγυνος, ὁ [Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 115: Φιλόγυνος, οὐ μόνον φιλογύνης. Λυσίας πρὸς Φιλοκράτην. Φιλογύνης annotavit Pollux 3, 46; 6, 168], Mulierum amans, Mulierosus, dicitur ad differentiam τοῦ φιλόπαιδος, ut mulier φίλανδρος dicitur Virosa, Platoni, Bud.: ut Athen. [12, p. 553, C: Εἰμὶ φιλογύνης ἐγώ· et] 13, [p. 603, E]: Φιλομείραξ δ' ἦν ὁ Σοφοκλῆς, ὡς Εὐριπίδης φιλογύνης· 11, [p. 464, D]: Τοὺς φιλογύνους γυναικομανεῖς καλοῦσι. [Duo apographa φιλογύνους, quod præferendum erit, si in cod. Marciano reperiatur, de quo non constat. Polyb. 10, 19: Φιλογύνην ὄντα τὸν Πόπλιον. Aristid. vol. 2, p. 108.] Et Φιλογύναιος pro eodem. [Hoc minus probant Atticistæ. Mœris p. 390: Φιλογύνης Ἀττικοὶ, φιλογύναιος Ἕλληνες· quod repetit Thom. M. p. 897. Aristot. Physiogn. 3, 14, et Adamant. 1, 5, p. 339: Φιλογύναιοι. Polemo Physiogn. 1, p. 210: Φιλογύναιον. Philo vol. 2, p. 301, 9: Οἱ φιλογυναίοις (scr. φιλογύναιοι cum Piers. ad Mœr. p. 391, nisi præstet φιλογύναι) συνουσίαις ἐπιμεμηνότες. Charito 1, 12. Inter φιλογύναιος et φιλογύνης variant libri ap. LXX Reg. 3, 11, 1.]

Φιλογυνία, ἡ, Mulierositas, ut Cic. Tusc. 4, [11]. Scribitur vero et φιλογυνεία cum ει. [Φιλογύνεια scriptum apud Ciceronem: recta scriptura φιλογυνία est, quæ reperitur ap. Plutarch. Mor. p. 706, B, Stob. Ecl. eth. vol. 2, p. 182, Clem. Alex. p. 83, 225, 578.]

[Φιλογύννις, quod cum genitivo φιλογύννιδος positum est apud Suidam sine interpretatione, et φιλόγυννος προπαροξυτόνως scribendum foret, ut monuit

Lobeck. Pathol. Elem. p. 463, in veteribus editionibus φιλογύνις, in codice Leid. φιλογύννης scriptum. Est vocabulum parum probabile, ortum, ut videtur, ex Φιλογύνης, cui in φιλογύνις vel φιλογύννις corrupto vel Suidas ipse vel librarius genitivum φιλογύννιδος adjunxit. G. Dind.]

[Φιλόγυνος. V. Φιλογύνης.]

[Φιλογώνιος, ὁ, ἡ, Angulos amans. De homine domi sedente Tzetz. Hist. 1, 282 : Ὅθεν τὸν φ. ἠρετισάμην βίον.]

Φιλοδαίμων, ὁ, ἡ, Dæmonum amans, Dæmonum cultor, Greg. Naz. : qui ei opponit φιλόθεον. [Vol. 1, p. 88, B; vol. 2, p. 141, 73. || Numinum cultrix, sec. Letronn. qui *Journ. des Sav.* a. 1825, p. 330, in tit. Eumeniæ civitatis legit φιλο]δαίμονος, ubi tamen Franz. C. I. vol. 3, p. 20, n. 3886, 7, Ἀγαθοῦ] δαίμονος. Hase.]

[Φιλοδαιτυμών, όνος, ὁ, ἡ, Qui lubenter convivas excipit. Chœrob. In Theodos. p. 74, 21, ubi falso accentu δαιτύμων δαιτύμονος et φιλοδαιτύμων φιλοδαιτύμονος. G. Dind.]

Φιλόδακρυς, ὁ, ἡ, Lacrymarum amans, i. e. Qui libenter lacrymatur. [Pollux 2, 63; 6, 202. Cyrill. Al. 12 In Joann. 19, 25, p. 1064 : Φιλόδακρύ πως ἀεὶ τὸ θηλειῶν ἐστι γένος. || Φιλοδάκρυος, ὁ, ἡ, metri caussa dixit Nonn. Joann. c. 11, 103 : Μαρίην φ. G. D. Γυνὴ φιλόδακρυς Pseudo-Chrys. t. 10, p. 937, E. Soph. Aj. 580 φιλοίκτιστον schol. interpretatur φιλοδάκρυτον (sic). || Lacrimas ciens, Lacrimabilis. Theophyl. Simoc. Hist. p. 201, 2 Bonn., φ. πανήγυρις· 64, 8, πόλεμος. Hase.]

[Φιλοδάμεια, ἡ, Philodamia, Danai filia. Pausan. 4, 30, 2; 7, 22, 5. Syllaba tertia longa.]

[Φιλοδαμέω. Plutarch. Mor. p. 745, C : Ἄμουσον ἡ Ἀνάγκη, μουσικὸν δὲ ἡ Πειθὼ καὶ Μούσαις φιλοδαμοῦσα πολὺ μαλλον τῆς Ἐμπεδοκλέους χάριτος στυγέει δύσπλητον ἀνάγκην. Scriptura corrupta. Μούσαις φίλον· διὸ Μοῦσα Kaltwasserus.]

[Φιλόδαμος Dor. pro φιλόδημος, quod v.]

[Φιλοδάπανος, ὁ, ἡ, Prodigus. Niceph. Phocas Novell. ad calcem Leonis Diac. p. 315, 5 Bonn. Hase.]

[Φιλοδάρειος, ὁ, ἡ, Darium amans. Themist. Or. 7, p. 95, D.]

[Φιλόδαφνος, ὁ, ἡ, Laurum amans. Euripides ap. Macrob. Saturn. 1, 18 : Δέσποτα φιλόδαφνε Βάκχε.]

Φιλοδειπνιστὴς, ὁ, Qui lubenter cœna alios excipit. [Diog. L. 3, 98.]

Φιλόδειπνος, ὁ, ἡ, Cœnarum s. Conviviorum amans. [Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 70, 32 : Φ. ὁ ἐπὶ δεῖπνα καὶ ἑστιάσεις φιλῶν ἀπιέναι. Alexis ap.] Athen. 14, [p. 642, D] : Οὐδὲ φιλόδειπνός εἰμι, μὰ τὸν Ἀσκληπιὸν, Τραγήμασιν δὲ χαίρω μᾶλλον. Item, ut Bud. interpr., Qui libens convivatur, i. e. ἑστιᾷ, unde Athen. 5, [p. 194, A], φιλοδείπνους βασιλέας Antigonum et Antiochum vocat. Et τὸ φιλόδειπνον, Cœnarum s. Conviviorum amor; cujus exemplum habes in Τρεχέδειπνος. [Philo vol. 2, p. 70, 30 : Φιλοεστιάτορες καὶ φ. Plutarch. Mor. p. 726, A.]

[Φιλοδέμνιος, ὁ, ἡ, Torum amans, Coitum appetens. Oppian. Cyn. 1, 161 : Ὅτ' ἀλεύασθαι χρειὼ φιλοδέμνιον ἦτορ ἵππων.]

[Φιλόδενδρος, ὁ, ἡ, Arbores amans. Anth. Plan. 233. Schæf. Epiphan. t. 1, p. 616, D, viperam vocari δρυΐνας, ἀπὸ τοῦ φ. εἶναι. Hase.]

[Φιλοδεπαστὴς, ὁ, Pocula amans. Eust. p. 815, 36.]

[Φιλοδέσποινος, ὁ, ἡ, Dominam amans. Joann. Chrys. Hom. 12 ad pop. Antiochenum : Τοῦ ὄνου τὸ φιλοδέσποινον καὶ τοῦ βοός.]

Φιλοδεσποτεύομαι, quod [Phot., ex eoque] Etym. et Suid. ex Anaxila afferunt, sed non exponunt, verbum ab adj. φιλοδέσποτος : ut sit Dominum, s. Alterius in me dominium, amo; nisi quis vellet esse Dominatum amo aut affecto.

[Φιλοδεσποτέω, Dominum amo. Philo J. vol. 2, p. 340.]

[Φιλοδεσπότης, ὁ, Domini amans. Θεράπων φ. Aphthon. Vita Æsop. init. Boiss. Φιλοδεσπότης Timostrati et Theogneti comicorum fabulæ inscriptæ fuerunt.]

[Φιλοδεσποτία, ἡ, Amor domini. Joseph. Genes. Hist. p. 1, in carmine dedicatorio : Δῶρον ... ἐκ φιλοδεσποτίας συντεθὲν ἔκ τε πόθου· ubi codex φιλοδεσποτείας.]

[Φιλοδεσποτικὸς, ἡ, ὸν, i. q. φιλοδέσποτος. Jo. Chrys. Serm. 13, vol. 7, p. 277 : Ὁ Πέτρος ... θέλει ... τῶν λοιπῶν μαθητῶν φιλοδεσποτικώτερος εὑρεθῆναι. Hase.]

Φιλοδέσποτος, ὁ, ἡ, Domini amans, s. Dominii amans, i. e. Qui alterius in se dominium libens patitur. [Theogn. 847 : Δῆμον φ.] Herodot. [4, 142] : Τοῦτο δὲ ὡς δούλων Ἰώνων τὸν λόγον ποιεύμενοι, ἀνδράποδα φιλοδέσποτά φασι εἶναι καὶ ἄδρηστα μάλιστα. [Ἀνδράποδα φ. annotavit Pollux 3, 74. Schol. Hom. Od. B, 52 : Φ. Εὔμαιος. Plutarch. Mor. p. 491, C, et Ælian. N. A. 6, 62 : Κύων φιλοδέσποτον. Charito 3, 9 : Τὸ ἀδίκημα φ. Frequens adjectivi usus in inscriptionibus inferiorum temporum. Nomen proprium est in inscr. Lacon. 1239 ap. Bœckh. vol. 1, p. 615 : Δημόσιος Φιλοδέσποτος· et 1276 p. 635 : Φιλοδέσποτος οἰκονόμος. Et apud Appuleium Metam. 2, p. 38, 3 Pr.] Et [Lucian. Fugit. c. 16] τὸ φιλοδέσποτον, Domini amor, s. Dominii aliorum in se amor. [Schol. Æschyli Ag. 3 : Κυνὸς δίκην) πρὸς τὸ φυλακτικὸν καὶ φ.]

[Φιλοδημία, ἡ, Amor populi. Pollux 3, 65.]

Φιλόδημος, ὁ, ἡ, Amans populi, i. q. δημεραστής. [Pollux 3, 65; 6, 166; 9, 10. Φ. ῥήτωρ 4, 34; φ. ἦθος 3, 65.] Aristoph. Nub. [1187] : Ὁ Σόλων ὁ παλαιὸς, ἦν φ. τὴν φύσιν. Inde φιλοδημότατος superl., Populi amantissimus. [Id. Eq. 787 : Ἔργον γενναῖον καὶ φ. Eccl. 572 : Πυκνὴν φρένα καὶ φιλόδημον ἐγείρειν φροντίδα. Nam sic correxi quod in libris est violato metro φιλόσοφον. Dinarch. p. 102. Dio Chrys. vol. 2, p. 139. || Adverb. Φιλοδήμως ap. Polluc. 3, 66. G. Dind.]

[Φιλόδημος, ὁ, Philodemus, n. pr. multorum, velut Φ. Παιανιεὺς ap. Æschinem p. 48, 13 et 23. || Φ. Χολλείδης in inscr. 100 ap. Bœckh. vol. 1, p. 517. || Φ. Gadareus Epicureus ap. Strab. 16, p. 759, aliosque : v. Menag. ad Diog. L. 10, 3 et Jacobs. Anthol. vol. 13, p. 936. Ejus scripta plura supersunt in Voluminibus Herculanensibus, de quibus v. Saupp. in Præfat. ad Philodemi De vitiis librum 1 Lipsiæ editum a. 1853. || Φ. Argivus ap. Polyb. 7, 2, 2. || Dorica nominis forma Φιλόδαμος, Pythagoreus ap. Iambl. V. Pyth. extr., et alii in inscrr. ap. Keil. Anal. p. 97. || Φιλόδαμος Φιλοδάμου in inscr. Attica 1018, ap. Bœckh. vol. 1, p. 548. || Alii in numis Illyr. ap. Mionnet. Descr. vol. 2, p. 29, 38. *Philodamus* ap. Plautum Asin. 2, 4, 38.]

[Φιλοδημόσιος, ὁ, ἡ, i. q. φιλόδημος. Nicet. Chon. Annal. p. 39, A : Φ. λογιστής.]

Φιλοδημοτικὸς, ἡ, ὸν, Popularium amans, s. Popularis status amans. [Dionys. A. R. 8, 90 : Γάϊον Ἰούλιον ἐκ τῶν φ.]

[Φιλοδημώδης, ὁ, ἡ, Auram popularem captans. Diog. L. 4, 22 : Καὶ γὰρ ἦστην οὐ φιλοδημώδεε.]

[Φιλοδήμως. V. Φιλόδημος.]

[Φιλόδηρις, ὁ, ἡ, Pugnæ s. contentionis amans. Greg. Naz. Carm. vol. 2, p. 170, 78 : Φιλοδήριες.]

[Φιλοδιαιρέτης, ὁ, Qui dividere amat. Nicolaus Methon. 11, p. 5 ed. Vœm., cujus v. notam. Boiss.]

[Φιλοδιδάσκαλος, ὁ, Magistro addictus. Palladius De vita Chrysost. p. 86, A : Ἡ σύνταξις τῶν φ. Quæ exscripsit Georg. Alex. V. Chrys. p. 233. Ib. p. 263 : Ὦ λαὸς φ. Hase.]

Φιλοδίκαιος, ὁ, ἡ, Justi amans. [Aristot. Eth. Nic. 1, 8. Plutarch. V. Aristid. c. 22. « Dio Chrysostomus Or. 37, p. 109, A. Joann. Chumn. Epist. 4, p. 212, 2. » Boiss. Procl. Paraphr. in Ptol. p. 91, 16; 228, 11. Greg. Naz. t. 1, p. 841, B, φιλόπτωχοι πλέον ἢ φ. Marc. Antonin. Comment. 1, 14, τὸ φιλάληθες καὶ φ. Hase.] Philo V. M. 2 [vol. 2, p. 136, 2] : Τὸ φιλάνθρωπον, τὸ φ., τὸ μισοπόνηρον, Æquitatis studium, Turn.

[Φιλοδίκαστὴς, ὁ, Jus dicere amans. Schol. Aristoph. Vesp. 103 : Διὰ τὸ φ. εἶναι οὐ καθεύδει· et ad v. 1301, et ad Av. 111. Φιλοῦντα δικάζειν dixit scriptor Argumenti metrici Vesparum. Φιλοδικαστὴς Timoclis comœdia inscripta fuit.]

Φιλοδίκέω, Libenter in litibus versor, ut litigiosi, Bud. ex Thuc. [1, 77] : Ποιήσαντες τὰς κρίσεις, φιλοδικεῖν δοκοῦμεν, Litigiosi putamur, ut et Valla vertit. Aristot. Rhet. 1, [13, 2] : Καὶ ὅσα φιλοδικεῖν δόξειεν ἂν

ὁ ἐπεξιών. [Argum. Aristoph. Vesp. p. 427, 11 ed. Ox., p. 135, 17 Par.] A

[Φιλοδίκη, ἡ, Philodica, Inachi filia, Leucippi uxor. Apollod. 3, 10, 3; Tzetz. ad Lyc. 511.]

[Φιλοδίκης, ὁ, Philodices, Atheniensis, ap. Xen. Hist. Gr. 1, 3, 13. Nisi Φιλόδικος scribendum est cum L. Dindorfio.]

[Φιλοδῑκία, ἡ, Litium amor. Schol. Aristoph. Ach. 374 : Τῆς τῶν γερόντων φ. et schol. Pluti 171, ubi in ed. Ald. φιλονεικία.]

Φιλόδῑκος, ὁ, ἡ, Litium amans, Litigiosus, Qui judicio contendere amat; eo sensu Cic. gentem Siculam natura controversam dicit et acutam. [Pollux 6, 166; 8, 25. Per φιλοπράγμων exp. Hesych. Lysias p. 116, 22; Demosth. p. 1287, 17.] Aristot. Rhet. 2, [c. 25, 1] : Καί φησι μὲν εἶναί με φιλόδικον, οὐκ ἔχει δὲ ἀποδεῖξαι δεδικασμένον οὐδεμίαν δίκην. [Charito 1, 11 : Δῆμος λάλος καὶ φ. Hesych. s. v. Ἀργεία σφῦρα : Φ. καὶ συκοφάνται οἱ Ἀργεῖοι.]

[Φιλόδικος, ὁ, Philodicus, Spartanus, ap. Diodor. 14, 97. Nam sic ex duobus codd. correctum est vulgatum Φιλόδοκον.] B

[Φιλοδίτης, ὁ, Viatoribus amicus. Epitheton Panis ap. Philipp. Anth. Pal. 6, 102. ῑ]

Φιλοδοξέω, Gloriæ sum cupidus, Gloriæ servio. [Sext. Emp. p. 713 : Τὸ συντόνως ἐφίεσθαι τῆς δόξης ἐστὶ φιλοδοξεῖν. Inscr. Attica 108 ap. Bœckh. vol. 1, p. 150 : Ὅπως ἐφάμιλλον ἦ πᾶσι τοῖς βουλομένοις φιλοδοξεῖν. Φ. ἐπί τινι Aristot. Rhet. 2, 10. « Polyb. 24, 9, 3 et 6. Φ. ἀληθινῶς 35, 4, 12. Id. 12, 23, 7 : Πεφιλοδοξηκὼς ἐν αὐτῇ Σικελίᾳ καθάπερ ἐν ὀξυβάφῳ· 32, 14, 10 : Φ. σωφροσύνη, Temperantiæ laudem quærere. 1, 16, 10 : Φ. εἰς τοὺς Ἕλληνας, Gloriam quærere ex beneficiis in Græciam collatis. Conf. 7, 8, 6. » Schweigh. Strabo 14, p. 641 : Ἐξ ἱεροσυλίας φιλοδοξεῖν. Diodor. 19, 54. Plutarch. Mor. p. 83, F; 125, D. Athen. 11, p. 784, 31.]

Φιλοδοξία, ἡ, Gloriæ cupiditas. [Pollux 6, 167. Polyb. 3, 104, 1; 26, 2, 8; 32, 15, 12. Diodor. 14, 51. Plutarch. Mor. p. 39, E : Φ. ἀκαίρου· 622, B; 1049, D; 1050, D. G. Dind. Diog. L. 5, 40. Sext. Empir. p. 713, 5 et 27; 714, 4. Greg. Naz. t. 1, p. 224, B. Jo. Damasc. t. 1, p. 510, D. Phot. Epist. p. 185, 41; 242, 21. Eunap., ut videtur, ap. Suid. col. 3562, B Gaisf., s. v. Τιμάσιος : Κατατείνας τὴν ψυχὴν εἰς φ. Philo vol. 2, p. 448, 28; p. 5, 2, μεθορμίζεται ἐκ φ. εἰς ἀτυφίαν. Epist. T. Flaminii ad Cyretienses C. I. vol. 1, p. 862, n. 1770, 13 : Περὶ πλείστου ποιούμενοι χάριτα καὶ φ. Hase.] C

Φιλόδοξος, ὁ, ἡ, Qui opinionem s. opiniones sectatur, Qui bona opinabilia sectatur, Bud. ap. Plat. Rep. 5, [p. 480, A]; a quo distingui ait ἀπὸ τοῦ φιλοσόφου, Qui cognitionem et scientiam consectatur. [Φ. περί τι Aristot. Rhet. 2, 10.] || Gloriæ cupidus, Ambitiosus. [Pollux 6, 167.] Herodian. 3, [14, 3. Lucian. D. deor. 20, 4. Plutarch. Mor. p. 776, B. Clem. Al. p. 38. Φ. εἰς τοὺς Ἕλληνας Polyb. 7, 8, 6, quemadmodum idem φιλοδοξεῖν εἰς τοὺς Ἕλληνας dixit. Φιλοδοξότατος 32, 23, 5. || Adverb.] Φιλοδόξως, Cum cupiditate gloriæ, Ambitiose. [Inscr. Andr. ap. Le Bas *Expéd. scient. de Morée* t. 3, p. 11, n. 174, 6, ζήσαντα καλῶς καὶ φ. Inscr. Mylas. C. I. vol. 2, p. 476, h, n. 2699, 4, ἱερατεύσαντα τοῦ Διὸς κ. καὶ φ. Hase.] D

[Φιλόδοξος, ὁ, Philodoxus, n. pr. in numo Cumano, ap. Mionnet. *Deser.* vol. 3, p. 7. Φιλοδόξιος in *Suppl.* vol. 6, p. 16.]

[Φιλοδόξως. V. Φιλόδοξος.]

[Φιλόδορος vitiose pro ψιλόδορος, quod v.]

[Φιλοδοσία, ἡ, Dandi propensitas. Inscr. Chandleri 120.]

Φιλόδουλος, ὁ, ἡ, Servorum amans. [Pollux 3, 80. Basil. Seleuc. Laud. S. Stephani p. 305, 24 Combef. Philo vol. 1, p. 126, 5, φ. δεσπότης. Joseph. B. J. 4, 3, 10, φ. δὲ καὶ φιλοδέσποτοι γεγόναμεν. Hase.]

[Φιλόδουπος, ὁ, ἡ, Sonitum edere amans. Phanias Anth. Pal. 6, 297 : Φ. φάρσος ἅμα στελεοῦ χῆρον ἐλαΐνεον.]

[Φιλόδρομος, ὁ, ἡ, Cursum amans. Orph. H. 13, 10.]

[Φιλόδροσος, ὁ, ἡ, Roris amans. Nonn. Dion. 1, 357 : Εἰαρινῷ Φαέθοντι φιλόδροσα νῶτα φυλάσσων.]

[Φιλόδυρμος, ὁ, ἡ, Ejulationes amans. Pollux 6, 202 : Φιλόδυρμον καὶ φιλόθρηνον. Φιλόδυρτος est apud Æschylum Suppl. 69 : Ἐγὼ φιλόδυρτος Ἰαονίοισι νόμοισι δάπτω τὰν ... παρειάν. Quod cum φιλαίακτος comparandum, quo utitur Æschylus ib. 803. G. Dind.]

[Φιλοδωρέω, Dona do liberalia. Georg. Phrantzes Chron. p. 49, A, φιλοδωρήσας τὰ μέγιστα. Med. Montfauc. Bibl. Coisl. p. 65, 24, χάριν φιλίας φιλοδωρήσασθαι. Hase.]

[Φιλοδώρημα, τὸ, Donum liberale. Nicet. Chon. Annal. 1, 5.]

[Φιλοδώρητος, ὁ, Philodoretus, n. pr. Aristoph. Eccles. 53.]

Φιλοδωρία, ἡ, Donandi amor, Liberalitas, Munificentia, ἡ μετὰ προθυμίας δωρεά, Suid. [Pollux 3, 118; 5, 140. Lucian. Vitarum auct. c. 18; Ælian. V. H. 9, 1. In φιλοδωρεὰ corruptum ap. Clem. Al. p. 953. G. D. Const. Manass. Chron. p. 105, C Venet., φιλοδωρίας θάλασσα. Inscr. Philadelph. C. I. vol. 2, p. 802, n. 3422, 9, ἐκ θείας φ. Hase.]

Φιλόδωρος, ὁ, ἡ, Qui donare amat, Munificus, Liberalis. [Pollux 3, 118; 5, 140; 6, 167. Superlat. ap.] Synes. [De provid. p. 103, D. Et] Ep. 101 : Φιλανθρωπότατός τε εἶης καὶ τῶν ἐγκωμίων φιλοδωρότατος, Aliorum laudis liberalissimus. [Procop. Hist. p. 246, C. « Liban. vol. 4, p. 89, 17. » Boiss.] Aliud exemplum ex Plat. habes in Ἄδωρος. [Plato Symp. p. 197, D : Φιλόδωρος εὐμενείας. Themist. Or. 21, p. 298, 5 : Ὑμεῖς ἄρα φιλόδωροι ὀνομάτων. Xenoph. Mem. 3, 1, 6 : Καὶ φ. καὶ πλεονέκτην. Plutarch. V. Alex. c. 48.] De re etiam aliqua, ut Lat. Liberalis, dicitur. Dem. [p. 264, 5] : Ὥστε τὸν δόντα τι τῶν ἰδίων καὶ ποιήσαντα πρᾶγμα φιλάνθρωπον καὶ φιλόδωρον. [Plutarch. V. Anton. c. 43 : Τὸ φ. καὶ μεγαλόδωρον. || Adverb. Φιλοδώρως annotavit Pollux 3, 119. Plato Theæt. p. 146, D : Γενναίως καὶ φ. Themist. Or. 7, p. 89, B. G. Dind. Atticus ap. Euseb. Pr. ev. p. 804, C, λαμπρῶς καὶ φ. Hase.]

[Φιλοεθνὴς, ὁ, ἡ, Gentis amans. Philo vol. 2, p. 386.]

[Φιλοεπὴς, ὁ, ἡ, Poeseos amans. Suidas s. v. Κῦρος Πανοπολίτης : Εὐδοκία ... φ. οὖσα.]

[Φιλόεργος, ὁ, ἡ, Opus amans. Anth. Pal. 6, 48 : Κερκίδα τὴν φιλοεργόν. Antip. Sid. ib. 7, 423 : Τὰ δ' εἴρια (φάσει) τὰν φιλοεργόν. Const. Manass. Chron. 4986 : Δικελλευτὰς ἂν εἴποι τις φιλοεργοὺς δοκίμους. Scribendum φιλόεργον et φιλοέργους secundum regulam Arcadii p. 87, 18. Usitatius est φίλεργος. Contractum ex φιλόεργος nomen proprium est Φιλοῦργος. G. Dind.]

[Φιλοεστιάτωρ, ὁ, Libenter convivium præbens. Philo vol. 2, p. 70, 30, ubi cum φιλόδειπνος conjunctum est.]

Φιλοζέφῡρος, ὁ, ἡ. Φ. γαλήνη, Zephyri amatrix serenitas, Epigr. [Anth. Pal. 10, 16, 7. Φ. λειμῶνες ib. 12, 195.]

[Φιλοζήλως, Studiose. Hippodam. ap. Stob. Floril. 43, 94, vol. 2, p. 128, φ. διατίθεσθαι. Hase.]

[Φιλοζητητὴς, ὁ, Interrogare amans (discendi caussa), Indagator. Cyrill. Al. In Jesaiæ c. 41, p. 529 : Φιλόλογοι τε καὶ φιλοζητηταί· et lib. 1 In Joann. c. 9, p. 102 : Τίς ἡ τοῦ νόμου ... διαφορὰ θεωρήσει ὁ φ. Suicer.]

Φιλοζωέω, Vitæ cupidus sum, Vitæ parco, ob mortis metum. [Φ. παρὰ τὸ δέον Polyb. 11, 2, 11; παρὰ τὸ καθῆκον 30, 7, 8. Φ. πρὸς ἀπεγνωσμένας ἐλπίδας 30, 8, 3.] Diod. S. [17, 13] : Οἱ δὲ Θηβαῖοι τοσοῦτον ἀπεῖχον τοῦ φιλοζωεῖν. [Philo p. 1043, B. Clem. Al. Strom. 4, p. 571. Hemst. Æsop. Fab. 20, p. 290 Cor. Schol. Soph. Antig. 549. Boiss. Orig. t. 1, p. 697, B; 782, E. Georg. Pachym. Declam. p. 149, 11, φιλοζωοῦσιν. Aristo ap. Stob. Floril. vol. 3, p. 400, 18 Lips. : Πολλοὶ σοφοὶ γηραιοὶ φ. Phot. Epist. p. 361, 37 : Μέχρι τίνος φιλοζωήσεις; Cyrill. Catech. p. 128, C, ἐφιλοζώησα. Hase.]

[Φιλοζώη, ἡ, Philozoa, Tlepolemi uxor. Tzetz. ad Lycophr. 911, p. 871. Nomen in φιλοξὼ vel φιλιξὼ corruptum in libris Polyæni 1, 13. G. Dind.]

Φιλοζωΐα, ἡ, Amor vitæ. Diog. L. [6, 19] de Antisthene : Ἐδόκει γὰρ μαλακώτερον φέρειν τὴν νόσον ὑπὸ τῆς φ. [Const. Acrop. Enc. S. Theodosiæ Actt. SS. Maii t. 7, p. 85, A. Pallad. Vita Chrys. p. 119, 25.

Jo. Xiphil. De cruce p. 266, C Grets. Joseph. A. J. 13, 6, 3, φ. καὶ δόξης καταφρόνησιν. Hase.]

Φιλόζωος, ὁ, ἡ, Amans, Cupidus vitæ : qui et Lucis cupidus, Quintil., i. e. Qui mortem exhorret. [Gramm. in Bekk. Anecd. p. 347, 25 : Σοφοκλῆς τὴν εὐθεῖαν εἶπεν «ἀείζως γενεά»· ἀπὸ δὲ τῆς ζωός δισυλλάβου εὐθείας φιλόζωος εἶπεν. Eurip. Phœnic. fr. 9 : Ὦ φ. βροτοί. Aristot. Rhet. 2, 13. Lucian. D. mort. 15, 1 ; 27, 9. Xenoph. Ephes. 2, 1; Charito 3, 3.] Ap. Theophr. φ. δένδρον, Arbor vivaci quodam vigore prædita. Sed serpyllum φιλόζωον Nicandro [Ther. 68, Al. 274], quod perpetuis foliis vireat, schol. [Φιλοζώοιο κυπείριδος idem Al. 604.] ‖ Φιλόζωος autem ex ζῶον compos., Animantis s. Animantium amans, studiosus. Xenoph. Mem. 1, [4, 7], de providentia Dei in hominis opificio loquens : Ἔοικε ταῦτα σοφοῦ τινὸς δημιουργοῦ καὶ φιλοζώου τεχνήματι. [Φ. φύσις Epictet. fragm. 94. Schweigh. It. Cleomed. De sublim. p. 20, 4 Bak. M. Anton. Comment. 1, 16. Basil. t. 1, p. 486, B; 529, D; 532, D. Τὸ φ. Euseb. Dem. ev. p. 115, C. Hase.]

Φιλόθᾱκος, ὁ, ἡ, Qui sedile amat, Qui lubenter sedet. Unde exp. Sedentarius, Deses, Iners. Hesych. exp. ἀργή.

[Φιλοθεᾱμοσύνη, ἡ, Spectaculorum amor s. cupiditas. Joseph. Ant. J. 19, 1, 15.]

Φιλοθεάμων, ὁ, ἡ, Spectaculorum amans, Spectandi cupidus, Qui spectaculis gaudet [Pollux 6, 168. Plato Rep. 5, p. 475, D. Ib. E : Τῆς ἀληθείας φιλοθεάμονες· unde sumsit Clem. Alex. Strom. p. 316; 2, p. 369; 5, p. 553] : quo modo a Gregor. usurpari docet Bud. Vel Visendarum rerum cupidus, Inspector, Bud. Plutarch. [Mor. p. 410, A] : Ἀνὴρ φ. καὶ φιλομαθής, Visendi et discendi cupidus. [Et alibi apud eundem. Epict. Diss. 2, 14, 25.] Lucian. [Herodot. c. 8] : Οὐ συρφετώδης ὄχλος, ἀθλητῶν δὲ μᾶλλον φ. [Id. Char. c. 5, et alibi.] Athen. 4, [p. 179, A] : Δεῖ δὲ δοῦναί τι τῷ φ., καὶ κατανοῆσαι τὴν οἰκίαν, Cupiditati rerum inspiciendarum. [Hesych. et Suidas φ. exp. per φιλοθεωρητής. Cyrill. Al. l. 2 In Job. 2, 1, p. 135 : Τοὺς τῶν παραδόξων φ. Basil. M. Homil. 6 in Hexaem. p. 68, et In Psalm. 44, p. 257. Suicer. Choricius p. 118 med. Boiss.]

[Φιλοθεέω, Amator dei sum. Cyrill. Al. De adorat. 14, p. 517 : Τῷ φιλοθεεῖν ἠρημένῳ. Suicer.]

Φιλοθεία, ἡ, Amor Dei. [Cyrill. Al. In Jesaiam c. 56, p. 798 : Ἐκ πολλῆς ἄγαν φ. Suicer. Acta Concc. t. 3, col. 736, E; 876, C. Macar. Chrysoceph. De Cruce p. 154, D Grets. Mich. Acomin. Paneg. p. 58, 11 Tafel. Severian. In cr. mundi t. 7, p. 607, 41, πόθος καὶ ζῆλος φιλοθείας. Anon. Vita S. Marthæ Actt. SS. Maii t. 5, p. 427, B, φιλοθείαν πυρπολοῦντες. Hase.]

Φιλόθεος, ὁ, ἡ, Dei amans. [Etym. M. p. 299, 36. Pollux 1, 20; 6, 166, qui etiam adverb. Φιλοθέως annotavit 1, 22. Aristot. Rhet. 2, 17 : Ὅτι φιλόθεοί εἰσι καὶ ἔχουσι πρὸς τὸ θεῖόν πως.] Philo V. M. 3 : Τοιγαροῦν μετ' ὀλίγων ἄλλων φιλόθεός τε καὶ θεοφιλὴς ἐγένετο, Dei diligens et Deo dilectus fuit. Lucian. [De calumn. c. 14] : Εὐσεβῆ καὶ φιλόθεον· cui ibid. opp. ἄθεος καὶ ἀνόσιος. Greg. in Enc. Macc. : Σφόδρα πιθανῶς ἔμοιγ' οὖν καὶ πᾶσι τοῖς φ., Omnibus Dei amantibus. [Clem. Al. p. 830 : Ὡς ὁ τιμῶν τὸν πατέρα φιλοπάτωρ, οὕτως ὁ τιμῶν τὸν θεὸν φιλόθεος. » Superlativo φιλοθεώτατος Dionys. Areop. De cœl. hier. c. 12. » Boiss.] ‖ Exp. etiam Deo carus, placens et gratus : φ. κελεύσματα, Greg. Naz.

[Φιλόθεος, ὁ, Philotheus, n. pr. in inscr. Spartana 1240 ap. Bœckh. vol. 1, p. 617 : Λέων Φιλοθέου.]

[Φιλοθεότης, ητος, ἡ, Amor Dei. Ut coactum (βίαιον) notat Pollux 1, 21. Cum similibus substantivis comparavit Lobeck. ad Phrynich. p. 351. « Pseudo-Chrys. t. 8, p. 950, E, ἐπιφαίνων φιλοθεότητα. » Hase.]

Φιλόθερμος, ὁ, ἡ, Calidorum s. Caloris amans. [Theophr. C. Pl. 2, 3, 3 : Δένδρα φ. Plutarch. Mor. p. 648, D : Φ. ἐστι τὸ ψυχρὸν καὶ φιλόψυχρον τὸ θερμόν.]

[Φιλοθέρσης, ὁ, Philotherses, n. pr. Hesych. : Φιλοθερσίδης, Φιλοθέρσου παῖς. Patronymicum potius Φιλοθερσείδης scribendum. Sic ap. Hom. Od. X, 287 : Ὦ Πολυθερσείδη φιλοκέρτομε, quod in Φιλοθερσίτη φιλοκέρτομε corruptum ap. Chœrob. In Theodos. p. 148, 6. G. Dindorf.]

[Φιλόθεσμον ap. Plutarch. Mor. p. 673, D, vitiose pro φιλοθέαμον, quod restituit Xylander.]

[Φιλοθεωρέω, Contemplationi deditus sum. Iamblich. Introd. in Arithm. p. 126 : Ὅσα ἄλλα συμπτώματα δύναται ἐπινοεῖσθαι ὑπὸ τῶν κατὰ τὸ φιλοθεωρεῖν συντεινόντων ἑαυτούς.]

[Φιλοθεωρητής, ὁ, Spectandi cupidus. Φιλοθεάμονες Phot., Suidas et Etym. M. exp. per φιλοθεωρηταί. Ap. Hesych. : Φιλοθεάμων, φιλοθεωρητής. Φιλοθεάμοσι, φιλοθεωρηταῖς. Est formatum ut φιλοζητητής. G. Dind.]

Φιλοθέωρος, ὁ, ἡ, i. q. φιλοθεάμων. [Pollux 6, 108 : Φιλοθεάμων, ὃν καὶ φιλοθέωρον Ἄλεξις εἶπε. Aristot. Eth. Nic. 1, 8 : Ἡδὺ θέαμα τῷ φ. Plut. Mor. p. 604, C; 1095, C. G. Dind. Ptolem. Tetrab. p. 162, 14; 165, 21; 203, 11. Dion. Halic. Ant. Rom. 1, 6, 4, φιλοθεώρους τῶν καλῶν ἔργων καὶ μεγάλων. Hase. ‖ Contemplationis studiosus. Epictet. Diss. 1, 29, 58 : Φ. ζῷον ἄνθρωπος.]

[Φιλοθέως. Adverb. Sim. Metaphr. Vita Chrys. t. 8, p. 391, 25. Vita Nili jun. p. 98, 25. Cyrill. Al. t. 5, p. 577, A, φ. σφόδρα καὶ ὀρθότατα. Phot. Epist. p. 123, 18, φ. λίαν καὶ εἰκότως. Hase. V. Φιλόθεος.]

[Φιλοθήβαιος, ὁ, ἡ, Amicus Thebanis. Themist. Or. 7, p. 96, A. Sic inscripta fuit Antiphanis comœdia, memorata ab Athenæo 4, p. 169, C; 14, p. 629, F.]

[Φιλόθηλυς, ὁ, ἡ, Sexum muliebrem amans. Ælian. N. A. 2, 43 : Ἕκαστος (ἱέραξ) ἐστὶ δεινῶς φ. Phile De anim. 12, 1 : Λάγνον τὸ φιλόθηλυ περδίκων γένος.]

[Φιλοθὴξ inter composita in ηξ memoratur ab Theognosto Can. p. 40, 24. Dixit de hujusmodi compositis Lobeck. Paralip. p. 279, qui in Indice p. 600 φιλοτὴξ posuit.]

[Φιλόθηρ vitiose pro φιλόθηρος, quod v.]

[Φιλοθηρέω, Venationis studiosus sum, Venatione delector. Phot. et Suidas : Φιλοθηρεῖ, φιλεῖ ἀγρεύειν. Ælian. V. H. 9, 3 : Λεοννάτῳ καὶ Μενελάῳ φιλοθηροῦσι αὐλαῖαι σταδίων ἑκατὸν ἠκολούθουν. ‖ « Metaphor. Investigo, capto, ap. Cyrill. Al. De ador. 1, p. 8 : Ἰτέον ἐπὶ τὸ χρῆναι φιλοθηρεῖν τὸ τελοῦν εἰς ὄνησιν· 5, p. 152 : Τὸ ὠφελοῦν εὖ μάλα φιλοθηρεῖν· et 7, p. 245. Idem In Joann. p. 489 : Διάκενον δόξαν φ. Adv. Julian. 10, p. 630 : Φ. τὸ ἀληθές. » Suicer.]

[Φιλοθηρία, ἡ.] Φιλοθηρεία, Amor venationis, Venandi studium. [Xenoph. Cyrop. 2, 4, 26, ubi edd. vet. φιλοθηρείαν, nunc in φιλοθηρίαν mutatum ex codd. Recta scriptura est etiam ap. Polluc. 5, 9, Plutarch. Mor. p. 633, A. G. Dind. Figurate Cyrill. Al. t. 5, p. 386, C, φ. ὧν ἂν δέῃ σε μαθεῖν. Hase.]

Φιλόθηρος, ὁ, ἡ, Venationis amator, Venandi studiosus. Pollux [5, 9; 6, 168, et φ. Ἄρτεμις 5, 13. Legitur ap. Platon. Rep. 7, p. 535, D; 8, p. 549, A, Xenoph. Anab. 1, 9, 6 (ubi superl. φιλοθηρότατος), Cyneg. 5, 25, Plutarch. Mor. p. 97, A; 184, E. Accus. φιλόθηρα ap. Polemon. Physiogn. 1, 21, p. 272, et Adamant. 2, 11, p. 384, vitiose pro φιλόθηρον, quod restituit Struvius. Nam φιλόθηρα non venationis, sed bestiarum amantem significaret. Apud Polem. est φιλόθηρα (sic) νόει, ap. Adamant. φιλοθῆρα (sic) ἐννόει, ubi εν ex φιλόθηρον ortum videtur. Recte φιλόθηροι ap. Aristot. Physiogn. c. 6, p. 97.]

[Φιλόθηρος, ὁ, Philotherus, n. pr. in inscr. Carthæensi 2356 ap. Bœckh. vol. 2, p. 284. Alii ap. Nicæn. Anth. Pal. Append. 54, et Alciphr. 3, 3.]

[Φιλόθοινος, ὁ, ἡ, Cœnas amans, Luxuriosus. Cebes Tab. c. 19, ex corr. Corais : Εἴ τις φ. (olim φιλοτίμως) κάμνων ἐτύγχανεν. Hase.]

[Φιλοθόρυβος, ὁ, ἡ, Turbarum cupidus, Seditiosus. Procl. Paraphr. in Ptolem. p. 223 : Πολεμικοὺς, τολμητὰς, φ. 230 : Φιλαίμους, φ. Theophyl. Simoc. Hist. p. 218, 20, φ. τε καὶ τύραννον. Hase. Ptolem. Tetrab. 3, p. 159. Boiss.]

[Φιλοθουκυδίδης, ὁ, Amator Thucydidis. Thomas Schol. in Anth. Plan. 315 : Καὶ φιλαριστείδης καὶ φ., ubi syllaba antepenultima metri caussa correpta.]

[Φιλοθρέμμων, ὁ, ἡ, Lubenter alens. Orac. Sibyll. 5, 395 : Φ. ὕλης. Maxim. Tyr. 7, 7, p. 117 : Ἀνὴρ φ. ὄρνιθας εἶχε. Ex eodem vol. 2, p. 68 (?) affertur φ. τοῦ ζῴου τούτου.]

Φιλόθρηνος, ὁ, ἡ, Luctus amans, Lubenter lugens.

Γυναικεῖον γένος ἐστι φ., Pollux [6, 202. Nonn. Dion. 9, 294 : Φ. γυναῖκες. Procl. Paraphr. Ptolem. p. 222]. Flebilis, ex Nonno [Joann. c. 11, 44], φ. τύμβος. [Φ. ὑακίνθου schol. Nic. Ther. 902, ubi edd. πολυθρήνου. Hase. || Forma suspecta φιλοθρηνὴς, ὁ, ἡ, ap. Mosch. 4, 96, ubi metrum usitatam ferebat φιλόθρηνος.]

[Φιλόθρησκος, ὁ, ἡ, Cerimoniarum religiosarum amator, legit Scaliger ad Manil. p. 13 ap. Ptolem. Apotel. pro φιλόθρηνος.]

[Φιλόθυρσος, ὁ, ἡ, Thyrsum amans. Poeta ap. Hephæst. p. 68 : Γάλλαι μητρὸς ὀρείης φιλόθυρσοι ὁρομάδες. Epitheton Sileni ap. Orph. Hymn. 53, 11.]

Φιλοθύτης, ὁ, Rei divinæ faciendæ studiosus, Qui studiose sacrificat. [Pollux 1, 20; 7, 188.] Aristoph. Vesp. [82] : Εἶναι φιλοθύτην αὐτὸν, ἢ φιλόξενον, schol. φιλοθύτας esse ait δεισιδαίμονας, Qui deorum metu studiose sacrificant, existimantes se ea ratione deorum iram avertere posse. In bonam partem accipitur ap. [Antiphont. p. 117, 3 : Φ. καὶ νόμιμον ὄντα· Theophrast. ap. Stob. Flor. 3, 50 : Χρὴ τὸν μέλλοντα θαυμασθήσεσθαι περὶ τὸ θεῖον φιλοθύτην εἶναι.] Plutarch. [Mor. p. 631, A] : Ὁ δ' εὐσεβὴς καὶ φ. διηγηματικὸς ὀνείρων, καὶ ὅσα χρησάμενος ἢ φήμαις, ἢ ἱεροῖς, ἢ θεῶν εὐμενείᾳ, κατώρθωσεν. [Id. Vit. Rom. c. 7, Themist. c. 5. Philostr. V. Ap. 5, p. 204, 25; 156, 24. Diog. L. 2, 56. Porphyr. V. Plotini c. 10. « Diog. L. 2, 56. Eunap. p. 86=490. » Boiss. Metagenis comœdia fuit Φιλοθύτης inscripta.]

[Φιλόθῦτος, ὁ, ἡ, Ab φιλοθύταις oblatus. Æsch. Sept. 180 : Φιλοθύτων δέ τοι πόλεος ὀργίων μνήστορες ἔστε μοι.]

[Φιλοΐατρος, ὁ, Artis medicæ amans. Procl. Paraphr. Ptolem. p. 225.]

[Φιλοϊερατεία, ἡ, Cupiditas adipiscendi sacerdotii. Vita Nili jun. p. 38, 13, φιλαρχία καὶ φ. Hase.]

[Φιλοϊερεὺς, έως, ὁ, Sacerdotibus amicus. Joann. Damasc. in Combefis. Orig. Cpol. p. 140 : Τοσοῦτον ἦν φ. καὶ φιλομόναχος.]

Φιλοίκειος, ὁ, ἡ, Amator necessariorum s. propinquorum. [Aristot. ap. Stob. Flor. 1, 18 extr. : Φιλοίκειον (male codex Barocc. φίλοικον) εἶναι καὶ φιλόφιλον καὶ φιλέταιρον. Unde eidem Rhet. 2, 12, Vahlen. in Ritschelii Museo Rhen. vol. 9, p. 555, restituit : Φιλόφιλοι καὶ φιλοίκειοι καὶ φιλέταιροι· ubi codex Paris. optimus καὶ φίλοι, quæ verba in aliis sunt omissa. Themist. Or. 6, p. 76, D : Ἕπεται τῷ φιλαδέλφῳ ὁ φ. Or. 22, p. 268, A : Φιλόστοργός τε καὶ φ. Plutarch. Mor. p. 120, A, V. Timol. c. 5; Ælian. N. A. 5, 28; Dio Chr. p. 55, A; 56, A. G. D. Hierocl. ap. Stob. Floril. vol. 3, p. 148, 23 Lips. M. Anton. Comment. 1, 14. Ptolem. Tetrab. p. 163, 13. Philo vol. 2, p. 74, 37; 82, 33; 420, 44, ἡττηθέντα φ. πάθους· 384, 13, ἡττ. εὐνοίας συγγενικῆς καὶ π. φ. Plural. ib. p. 26, 35, πολλοὺς τῶν πάνυ φ. καὶ φιλοτέχνων. Hase. Τὸ φιλοίκειον Polyb. 32, 14, 9. Soran. V. Hippocr. p. 1298, 30.]

Φιλοικόδομος [rectus accentus φιλοικοδόμος est], ὁ, ἡ, Qui ædificare amat, Qui amat τὰς οἰκοδομάς. [Pollux 7, 118. Xenoph. OEc. 20, 29; Aristot. Eth. Nic. 10, 5; Plutarch. V. Crassi c. 2.]

[Φίλοικος vitiose pro φιλοίκειος, quod v.]

Φιλοικτίρμων, ὁ, ἡ, Qui libenter miseratur, Pronus ad misericordiam, ad miserendum Pollux [6, 168. Φ. δικαστὴς 8, 10] et Plutarch. [Eurip. Iph. T. 345. Plato Menex. p. 244, E. Plutarch. Mor. p. 959, E, Vit. Camill. c. 17. Schol. Hom. Od. Z, 310 : Φιλοικτίρμον τὸ θῆλυ. Vitiose φιλοικτείρμων in locis Cyrilli Al. ab Suic. indicatis, Glaph. in Num. p. 408 : Φ. καὶ ἥπιον καταστήσω θεόν· Ad Jesaiæ 1, 14, p. 15 et 16. Recte vero per ι ib. c. 38, p. 496 : Χριστός ἐστι καὶ φιλοικτίρμων ὁ τῶν ὅλων θεός. G. D. Item recte φιλοικτίρμων Amphiloch. p. 217, C; Jo. Damasc. t. 2, p. 897, A. Callistrat. Schol. in Od. Z, 310. Porphyr. De abst. p. 363, 14, μελέτην τοῦ φιλανθρώπου καὶ φ. Pessime Anon. Pass. S. Alphii Actt. SS. Maii t. 2, p. 786, C, τὸν φιλοκτείρμονα θεόν. || Adverb. Φιλοικτιρμόνως, Pollux 8, 11.]

Φιλοίκτιστος, Ad commiserationem pronissimus. Soph. [Aj. 580] : Κάρτα τοι φιλοίκτιστον γυνὴ, i. e. συμπαθέστατον, Res ad commiserationem pronissima. At tunc κάρτα φιλοίκτιστος, tale fuerit fortassis quale apud Latinos Longe vel Multo præstantissimus. Suid. [ex schol.] φιλοίκτιστον in eo Soph. l. exp. ὀδυρτικὸν, θρηνητικὸν, forsan ab οἰκτίζω derivans : tunc autem positivus esset, non superlativus. [Est positivus.]

Φίλοικτος, ὁ, ἡ, [Misericordiam movens. Æsch. Ag. 240 : Ἔβαλλ' ἕκαστον θυτήρων ἀπ' ὄμματος βέλει φιλοίκτῳ. ||] Qui commiserari amat, Misericors. [Eustath. Opusc. p. 297, 60 : Ἀνδρὸς φ. Id. ad Hom. p. 1129, 43 : Κάρτα γὰρ φ. γυνὴ, nisi φιλοίκτιστον scripsit : nam imitatur Soph. Aj. 580, ut p. 1491, 14 : Ἐπειδὴ κάρτα φιλοίκτιστον γυνὴ κατὰ τὴν τραγῳδίαν. Quanquam in φίλοικτον consentit schol. recentior ad Od. Δ, 184 : Ἢ ὅτι « κάρτα τοι φίλοικτον ἡ γυνή »· et schol. Il. X, 88 : Φίλοικτον χρῆμα ἡ γυνή. G. Dind.]

[Φιλοινέω, Vino s. Compotatione excipio. Phot. Bibl. p. 543, 23, ex Eulogio : Τοὺς κεκλημένους ὁ βασιλεὺς φιλοινεῖ.]

Φιλοινία, ἡ, Amor vini, Bibacitas, Pollux 6, c. 3 [§ 21. Athen. 10, p. 430, A : Τῆς Ἀλκαίου φ. G. D. Clem. Al. Pædag. 2, 2, 23; 2, 10, 93; 3, 2, 10, φιλοψία καὶ φ. Hase.]

Φίλοινος, ὁ, ἡ, Vini amans, cupidus : in malam plerumque partem pro Vinosus, Bibax. [Pollux 6, 21, 166, et 2, 18 : Γραῦς φ. Plato Lys. p. 212, D, Rep. 5, p. 475, A.] Aristot. Rhet. 1 [11] : Οὐδεὶς γὰρ φ. ὁ μὴ χαίρων οἴνῳ. Plutarch. Symp. 3, [p. 652, E] : Πρωϊαίτατα γηρῶσιν οἱ φ. [Ibid. p. 678, B, et alibi.] Athen. 10, [p. 433, B] : Φίλοινος δέ ἐστιν ὁ πρὸς οἶνον ἕτοιμος· φιλοπότης δὲ, ὁ πρὸς πότους· φιλοκωθωνιστὴς δὲ ὁ μέχρι μέθης. [Marc. Argent. Anth. Pal. 7, 455. Schol. Aristoph. Pl. 973, p. 292, 2. || Φιλόοινος metri caussa dixit Agathias Anth. Pal. 5, 261. Idem est ap. Polem. Physiogn. 2, 13, p. 294, sed haud dubie ab librario scriptum pro φίλοινος. G. Dind.]

Φιλοιστρομανὴς, ὁ, ἡ, Insani œstri amans, Qui furore velut œstro agitari amat. Orph. Hymn. 13, [3] : Τυμπανόδουπε, φιλοιστρομανὲς, χαλκόκροτε κούρη. Est autem hoc bicompositum.

[Φίλοιστρος, ὁ, ἡ, OEstri amans. Orph. Hymn. 26, 13; 31, 9; 35, 5.]

Φιλοΐστωρ, ὁ, ἡ, Cupidus sciendi, doctrinæ. [Hesych. (post Φιλοκαλία) : Φιλοΐστωρ, φιλῶν ἱστορεῖν. Usitatum est φιλίστωρ. G. D. Theophyl. Simoc. Hist. p. 28, 1 Bonn., ψυχὰς φιλοΐστορας. Hase.]

[Φιλοίτιος, ὁ, Philœtius, bubulcus Ulixis. Hom. Od. Υ, 185, Φ, 189, 388. Nomen ἀπὸ τῆς πρὸς δεσπότην φιλίας derivat Etym. M. p. 393, 20. || Φιλοίτιος Γάμου Μελιτεὺς in inscr. 273 ap. Bœckh. vol. 1, p. 379. Apud Suidam Φιλοίτιος, ὄνομα κύριον, sequente lemmate solo Φιλοίτης, quæ est dittographia vitiosa nominis præcedentis, ut animadvertit Bernhardyus.]

[Φιλοίφης, ὁ, Homo libidinosus. Theocr. 4, 62 : Ἄνθρωπε φιλοῖφα, de quo loco dixit Etym. M. p. 531, 24. Idem p. 241, 44, ubi de nominibus in φος agitur, φίλοιφος ponit, quod significet τὸν φιλοσυνουσιαστήν. Et Hesych. : Φίλοιφος, πασχητής. Tetigit HSt. s. v. Οἰφάω vol. 5, p. 1842. G. D. Eustath. Odyss. p. 1597, 30 : Φ. ἀπὸ τοῦ οἴφειν ἢ οἴφεσθαι, ὅπερ ἐστὶ περαίνειν ἢ περαίνεσθαι. Hase.]

[Φιλοκαθάριος, ὁ, ἡ, Munditiei studens. Procl. Paraphr. Ptolem. p. 90. Id male φιλοκάθαρος scriptum ap. Ptolem. Tetrab. p. 63 : Φιλαγωνισταὶ καὶ φ., et ib. : Τρυφηταὶ καὶ φ. Et τὸ φ. p. 62.]

[Φιλοκαθεδρέω, Sedis (episcopalis) cupidus sum. Clem. Epist. ad Jacob. in Coteler. Patr. vol. 1, p. 606.]

[Φιλοκαθεδρία, ἡ, Cupiditas sedis (episcopalis). Socrat. H. E. 5, 21, p. 290, A. Georg. Alex. V. Joann. Chrys. p. 257, 9 : Τὰ φ. καὶ πρωτοκαθεδρίας πάθη, δι' ὧν εἰργάσαντο τὸ σχίσμα. Hase.]

[Φιλοκάθολος, ὁ, ἡ. Olympiodor. In Plat. Alcib. p. 160 ed. Creuz. : Διὰ τὸ φ. τῶν φιλοσόφων φησὶν ὅτι οὐδὲν φροντίζει σοῦ, πλὴν εἴ τις τύχοι ἐραστής σου τυγχάνων.]

Φιλόκαινος, ὁ, ἡ, Qui amat nova, Novitatis amator. [Plutarch. Mor. p. 731, B; 1155, B. Lucian. Icarom. c. 24. « Cyrill. Al. Glaphyr. 6 in Genes. p. 179 : Φ. ὁ ἀνθρώπινος νοῦς. » Suicer. Philo Vit. Mos. in Dahlii Chrestom. Philon. p. 180. Eustath. ad Il. A, 6. Boiss. Eustath. Opusc. p. 202, 80 : Οἷς ἐπίσημον τὸ

φ. et p. 277, 80. Taf. Greg. Nyss. t. 3, p. 30, B, τὰς φ. ἀκοάς. Anon. Vita S. Dorothei jun. Actt. SS. Junii t. 1, p. 611, B, τὸ τῶν ἀκροατῶν φ. Hase.]

[Φιλόκαισαρ, ὁ, Cæsaris amicus. Philo Legat. § 6. Boiss. Lapides in Cyriaci Ancon. Inscr. p. xiii, n. 94, p. xxxviii, n. 248, et p. xxxix, n. 261, ap. Clark. *Travels* vol. 1, p. 411, 415, et vol. 2, p. 90 : (Φιλο)καίσαρα καὶ φιλορώμαιον. Osann. It. in tit. Tib. Jul. Sauromatæ II regis Bosporani C. I. vol. 2, p. 160, n. 2123, 5; p. 161, n. 2124, 4. In numis Agrippæ regis ap. Eckhel. D. num. vol. 3, p. 492 : Βασιλεὺς μέγας Ἀγρίππας φ. Hase. Inscr. Delphica in Ritschel. Museo Rhen. vol. 2, a. 1843, p. 111 : Κλεόμαχος φ.]

[Φιλόκακος, ὁ, ἡ, Malos amans. Schol. Pind. Pyth. 4, 507 : Ὅμηρος Θερσίτην εἰσήγαγε φ. καὶ μισάγαθον.]

[Φιλοκακοῦργος, ὁ, ἡ, Dolosus, Fraudulentus. Cyrill. Al. In Jesaiæ c. 27, p. 371, de Diabolo : Δεινός ἐστι καὶ φ. Idem l. 12 In Joann. ad c. 20, p. 1110 : Τὴν τοῦ διαβόλου φιλοκακοῦργον γνώμην. Suicer. Phot. Epist. p. 282, 12; 280, 1, τὸ φ. καὶ σαθρὸν τῶν λόγων. Hase. || Adverb. Φιλοκακούργως. Cyrill. Homil. Pasch. 23, p. 279 : Πολυπλόκων ἀπαλλάττεσθαι λογισμῶν καὶ φ. ἐξηρτυμένων. Suicer. Id. Cyrill. Al. t. 5, p. 413, A; 414, B; 417, C, ἐννοίας φ. συντεθειμένης. Hase.]

Φιλοκᾰλέω, Pulcritudinem amo, Honestatis sum studiosus aut rerum honestarum. Apud Thuc. exp. φιλοκαλοῦμεν, Elegantiæ studiosi sumus, 2, [40] : Φιλοκαλοῦμέν τε γὰρ μετ' εὐτελείας, καὶ φιλοσοφοῦμεν ἄνευ μαλακίας, Elegantiæ enim studemus cum parsimonia, et philosophamur absque mollitie. [Plutarch. Mor. p. 1044, C : Φιλοκαλοῦσα καὶ χαίρουσα τῇ ποικιλίᾳ. Cum accus. Diodor. 20, 37 : Τὰ περὶ τὴν ἐκφορὰν βασιλικῶς ἐφιλοκάλησε.] Sed frequenter cum περὶ jungitur, ut et φιλόκαλος jungi videmus. Joseph. C. Apion. [1, 12] : Μάλιστα δε πάντων περὶ παιδοτροφίαν φιλοκαλοῦμεν, Honestatem colimus circa educationem liberorum, Bud. [Plutarch. Mor. p. 1044, C : Τῆς φύσεως φιλοκαλούσης περὶ τὰ τοιοῦτα τῶν ζώων. Dio Chr. p. 253, D : Φ. περὶ τὴν τῶν λόγων ἐμπειρίαν. Strabo 14, p. 640 : Οἱ νέοι φιλοκαλοῦσι μάλιστα περὶ τὰς ἐνταῦθα εὐωχίας λαμπρυνόμενοι.] || Φιλοκαλῶ, cum infin., Contendo, Enitor, ut φιλοτιμοῦμαι. Plutarch. Alex. [c. 35] : Φιλοκαλῶν Ἑλληνικαῖς φυτείαις διακοσμῆσαι τὰ βασίλεια, Contendens, Bud. Existimo tamen aliquid addendum esse ad vim significationis ostendendam, hoc vel simili modo, Contendens magnificentiam suam ostendere in ornanda etc. Vel potius, Quodam magnificentiæ studio contendens etc. Φιλοκαλῶ junctum præpositioni [εἰς ap. Diodor. 1, 66 : Εἰς ταύτην τὴν ἐπιβολὴν φιλοκαλοῦντες ἔσπευσαν ὑπερβάλλεσθαι τῷ μεγέθει τῶν ἔργων· 13, 90 : Φιλοκαλησάντων εἰς παντοίαν κατασκευασμάτων πολυτέλειαν· et] πρὸς, cum accus., vide in Προσφιλοκαλῶ. [Diodor. 20, 8 : Τοῖς πλούτοις πεφιλοκαλημένοις πρὸς ἀπόλαυσιν. || Polio, Mundo, Verro. Hesych. : Σαίρει, ... φιλοκαλεῖ, ut κορῶν per φιλοκαλῶν exp. schol. Demosth. p. 327, 3. Etym. M. p. 761, 50, et Suidas s. v. Τολύπευμα : Κατασκευαστὸν καὶ πεφιλοκαλημένον ἔριον. Quæ verba scholio Hom. Od. Δ, 490, intulit interpolator in ed. Aldina. Schol. ib. v. 134, νήματος ἀσκητοῖο exp. τοῦ φιλοκαλουμένου καὶ νήθεσθαι λοιπὸν δυναμένου. Et forma media Ξ, 383, ἀκειόμενον per θεραπεύοντα, ἀνορθοῦντα, φιλοκαλούμενον· ubi tamen codex unus φιλοκαλοῦντα, ut est ap. Eustath. p. 1764, 60. Splendide orno, Joann. Mal. p. 232, 20 : Φιλοκαλήσας τὰ τετράπυλα μαρμάροις· 489, 19 : Φιλοκαλουμένου τοῦ τρούλλου τῆς ἐκκλησίας. (Pachym. Declam. 1, p. 16, 2 : Φιλοκαλούμενοι κῆποι. Boiss.) Alia recentiorum exx. attulit Ducang. Eustath. Opusc. p. 87, 30 : Εἰ καὶ πᾶσαν ὕλην ἀπαγάγωμεν τοῦ κατὰ ψυχὴν οἴκου, φιλοκαλήσαντες ἑαυτοὺς ἀπειροκάλως.]

Φιλοκάλημα, τὸ, Honestamentum non improbandum : καλλώπισμα autem dicitur de Cultu superfluo. Bud. Comm. p. 748.

[Φιλοκάλης, ὁ, Philocales, n. pr. Nicet. Chon. Hist. p. 307, D : Πρέσβιν πέπομφε τὸν Φιλοκάλην Εὐμάθιον· et altero nomine omisso ὁ Φιλοκάλης ibidem paullo post. Φιλοκάλιον, Murzufli socerum, memorat ibidem p. 363, ubi codex Græcobarbarus Φιλοκάλην. G. D.]

Φιλοκαλία, ἡ, Studium pulcritudinis, quo quis pulcras aut pulcros amat : quo sensu objecta fuit Socrati φιλοκαλία, perinde ac si dictum fuisse παιδεραστία. Studium honestatis, rerum honestarum. [Aristides vol. 2, p. 311 : Καὶ ἡ φιλοσοφία τοῦτ' ἠδύνατο, φ. τις εἶναι καὶ διατριβὴ περὶ λόγους· 315 : Φιλοκαλίας ἐλλείπων οὐδέν.] Citatur ex Const. in Geopon. 2, [1], ubi de præsentia domini loquitur : Καὶ τοὺς μὲν ἐπὶ ἔργον προθύμους ἐπαινῶν, τοὺς δὲ ῥαθυμοῦντας αἰτιώμενος, ἕνα σκοπὸν πᾶσι σπουδῆς τε καὶ φιλοκαλίας ἀπεργάζεται, exp. Elegantiæ operis. [Diodor. 1, 51 : Τῆς τῶν προβασιλευσάντων μεγαλοψυχίας καὶ φ. οὐκ ἄξια. Joann. Malal. p. 418, 19 : Οἰκήματα φιλοκαλίας τυγχάνοντα. Mire Hesych. Φιλοκαλία, quasi adjectivum sit, exp. φιλοῦσα τὰ σπάστρα. Σπάστρα apud recentiores Græcos *munditiem* significat : v. Ducang. s. h. v. et Σπαστρεύειν.]

[Φιλοκαλία, ἡ, Philocalia, n. pr. feminæ in cippo Sidone invento nuperque a Lud. Batissier bibl. Imperiali donato, ubi ΦΕΙΛΟΚΑΛΕΙΑ ΧΡΗΣΤΗ. *Revue arch.* a. 6, part. 2, p. 344. Hase.]

[Φιλοκάλιον, τὸ, Epiphan. in Sylloge Mustoxyd. fasc. 2, p. 11. Boiss.]

[Φιλοκάλιος. V. Φιλοκάλης.]

[Φιλοκαλλιπρόσωπος, ὁ, ἡ, Pulchritudinis faciei studiosus. Joann. Clim. Scala Paradisi p. 174, A : Φιλαδέλφους καὶ φ. Hase.]

[Φιλοκαλλωπιστὴς, ὁ, Ornatum amans, Elegans. Ptolem. Tetrabiblo p. 70 : Φ. ὑπάρχουσι καὶ κόσμους γυναικείους περιζώννυνται. Hase.]

Φιλόκαλος, ὁ, ἡ, Amans pulcritudinem, Pulcritudinis studiosus. [Pollux 6, 166.] Lucian. [Dial. mar. 5, 2], de Paride : Ὃς οἶδε διαγνῶναι τὴν καλλίονα φιλόκαλος ὤν. A Xenoph. itidem dicitur de Homine scorta pulcra amante. Gregor., de pavone loquens caudam expandente, φιλόκαλον appellavit et φιλότιμον, [præeunte Aristotele H. A. 1, 1 extr. : Τὰ δὲ (τῶν ζῴων) φθονερὰ καὶ φ., οἷον ταώς]. Honestatis studiosus, vel rerum honestarum. [Plato Phædr. p. 248, D. Xenoph. Cyrop. 1, 3, 3 : Κῦρος παῖς ὢν καὶ φ. καὶ φιλότιμος· 8, 3, 5 : Συνετὸν εἶναι καὶ φ. Symp. 4, 15 : Φιλοκαλωτέρους ἐν τοῖς κινδύνοις.] Plutarch. [Mor. p. 1107, E] : Φ. καὶ φιλάρχαιον ὄντα. Aristot. Eth. [Nic. 10, 10] ἦθος dixit εὐγενὲς καὶ ὡς ἀληθῶς φ. [Ib. 1, 8 : Τοῖς φ. ἐστὶν ἡδέα τὰ φύσει ἡδέα· 4, 10 : Τὸν φιλότιμον ἐπαινοῦμεν ὡς ἀνδρώδη καὶ φ. Diodor. 11, 8 : Φ. καὶ τὸν τρόπον ἀγαθός.] Et τὸ φιλόκαλον, Honestatis vel Honesti studium. Philo V. M. 1 : Ἀγάμενος αὐτοῦ τὸ φ. καὶ μισοπόνηρον. Studiosus elegantiæ, munditiæ, Lautitiæ studiosus, Lautus. Ab Hesych. exp. φιλόκοσμος, Cultus et ornatus studiosus. Isocr. Ad Dem. [p. 4, A] : Φ. τε ἦν καὶ μεγαλοπρεπὴς, Lautus erat et splendidus. Et ut hic copulat φ. et μεγαλοπρεπὴς, ita infra [p. 7, D] φιλοκάλου esse dicit τὸ μεγαλοπρεπές : Εἶναι βούλου τὰ περὶ τὴν ἐσθῆτα φ., ἀλλὰ μὴ καλλωπιστής· et reddit rationem, hæc duo distinguens, Ἔστι γὰρ φ. μὲν τὸ μεγαλοπρεπὲς, καλλωπιστοῦ δὲ τὸ περίεργον. Ubi quod dicit τὰ περὶ τὴν ἐσθῆτα φιλόκαλος, ἀλλὰ μὴ καλλωπιστὴς, videtur commode reddi posse, Sis in vestitu munditiæ studiosus, sed quæ non sit odiosa et exquisita nimis, ut Cic. loquitur. [Isocr. p. 217, C : Φ. καὶ φιλοπόνους εἶναι νομίζομεν. « Porphyr. V. Plotini 10, p. 110 ed. Fabr. » Creuzer.] || Interdum jungitur cum περὶ, et dicitur esse aliquis φ. circa rem aliquam. Xenoph. Cyrop. 2, p. 25 [c. 1, 22] : Καὶ φ. περὶ ὅπλα καὶ φιλότιμον ἐπὶ πᾶσι τοῖς τοιούτοις, Et elegantiæ studiosum, Elegantiæ studentem in armis, pro Elegantiæ s. Concinnitatis armorum studiosum, cupidum : q. d. καλὰ ὅπλα φιλοῦντα. Quod autem Lucian. [Merc. cond. c. 25] dixit περὶ παιδείαν φιλόκαλος, interpr. Bud. Bonarum artium studiosus. [Φιλοκαλώτατος, Epiphan. vol. 2, p, 173. || Φιλόκαλος ἢ Νύμφαι inscripta fuit Alexidis comœdia, memorata ab Athen. 8, p. 365, B.]

[Φιλόκαλος, ὁ, Philocalus, n. pr. in inscr. 301 : Φ. Ζωσίμου· 2717 ap. Bœckh. vol. 1, p. 404, et vol. 2, p. 485. Alii ap. Aristæn. 1, 1, et Chion. Epist. 17, 1.]

Φιλοκάλως, Cum quodam elegantiæ studio, Ita ut elegantiæ s. munditiæ studium appareat. Unde accipitur pro Culte, Ornate. [Phot. et] Suid. exp. καθαρῶς. [Galen. vol. 14, p. 218, 4. Hippiatr. p. 173, 11. Anon. ap. Montfauc. Bibl. Coisl. p. 120, 50. Sim. Metaphr. Vita S. Samps. Xen. in Actt. SS. Junii t. 5, p. 270, D, φ. καὶ μεγαλοπρεπῶς. Euseb. Pr. ev. p. 514,

A; 469, C, ξόανα φ. ἐξείργαστο. Joseph. A. J. 12, 2, 1, de Demetrio Phalereo : Περὶ τὴν συλλογὴν τῶν βιβλίων εἶχε φ. Hase. Compar. Φιλοκαλώτερον, Studiosius, Geopon. 5, 26, 10 : Φ. κοπρίσειεν· 16, 21, 6 et 9 : Φ. τινὲς ποιοῦντες.]

[Φιλόκαμος, ap. Polemon. Physiogn. 2, 13, p. 293, vitiose pro φιλόκυβος, quod legitur apud Aristotelem et Adamantium.]

[Φιλοκαμπὴς, ὁ, ἡ, Qui flecti amat s. solet. Phanias Anth. Pal. 6, 294 : Κίρκον φιλοκαμπέα.]

[Φιλοκάνων, ὁ, Canonis amans. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 663 : Τῇ σῇ φιλοθέῳ καὶ ... φ. τιμιότητι.]

[Φιλόκαπος, ὁ, Philocapus, Philocapi filius, n. pr. in inscr. Aphrod. ap. Bœckh. 2843, vol. 2, p. 545.]

[Φιλοκάρηνος. V. Φιλοκύνηγος.]

[Φιλοκαρποφόρος, ὁ, ἡ, Qui fruges ferre amat s. solet. Anth. Pal. 6, 42 : Φιλοκαρποφόρου γευσάμενος θέρεος.]

[Φιλοκατάσκευος, ὁ, ἡ, Ornatum amans. De dictione ornata Procl. ap. Phot. Bibl. p. 318, 30 : Τὸ ἰσχνὸν τὴν τροπικὴν καὶ φ. σύνθεσιν μεταδιώκει. G. Dind.]

B Φιλόκενος, ὁ, ἡ, Vana amans, Res vanas, Rerum inanium et vanarum studiosus. [Suid. : Φ. στόμα, ματαιολόγον.]

Φιλοκέρδεια, ἡ, Aviditas lucri. [Pollux 3, 113. Xenoph. Cyneg. 13, 12. Theocr. 16, 63 : Φιλοκερδείῃ βεβλαμμένον ἄνδρα. Plato Leg. 1, p. 649, D. Plutarch. Mor. p. 819, E, V. Crassi c. 7. Φιλοκερδία ap. Polluc. 6, 191, Diodor. 5, 35, Lucian. Sat. c. 14, Cynic. c. 18. De utraque forma dixit Etym. M. p. 462, 16. G. D. Φιλοκερδία Orig. t. 3, p. 501, B. Anon. Paralip. de S. Pachom. Actt. SS. Maii t. 3, p. 57, F. Greg. Nyss. t. 1, p. 411, B; t. 3, p. 261, C. Hase.]

Φιλοκερδέω, Lucri avidus sum, Lucro deditus sum, Lucrum avide capto. Xenoph. [Cyrop. 1, 6, 32] : Εὐφυεῖς πρὸς τὸ φιλοκερδεῖν. Idem Anab. 1, [9, 10] : Ἐπιδείκνυσθαι βουλόμενος περὶ παντὸς ποιεῖσθαι τούτους πλουσιωτέρους ποιεῖν τῶν ἐκ τοῦ ἀδίκου φιλοκερδούντων. [Plato Hipparch. p. 225, B : Τολμᾶν φιλοκερδεῖν δι' ἀναισχυντίαν· et p. 226, E.]

Φιλοκερδὴς, ὁ, ἡ, Amans, Studiosus, Avidus lucri. C [Circulatrix; Φιλοκερδεῖς, Lucriones, Gl. Pollux 3, 112; 6, 167, et φ. ῥήτωρ 6, 167. Theogn. 199 : Θυμὸς φ. Pind. Isthm. 2, 9 : Ἃ Μοῖσα γὰρ οὐ φ. πω τότ' ἦν οὐδ' ἐργάτις. Aristoph. Pl. 591 : Ἀνελεύθερός ἐσθ' οὑτωσὶ καὶ φ. Dialogus inter Platonicos receptus inscribitur Ἵππαρχος ἢ φιλοκερδὴς, i. e. De lucri cupiditate. Ibi p. 225, A : Τί τὸ φιλοκερδὲς καὶ τίνες οἱ φιλοκερδεῖς· et p. 226, D; 227, A, B; 232, C, et aliquoties apud Platonem ipsum, velut Rep. 9, p. 581, C; 586, D. Plutarch. Mor. p. 777, D. Lucian. Sat. c. 8 : Οὐκ ἔξω τοῦ φ. « Compar. φιλοκερδέστερος Tzetzes Alleg. Hom.; superlat. φιλοκερδέστατος schol. Hom. Il. Δ, 339. » Boiss.]

[Φιλοκερδία. V. Φιλοκέρδεια.]

Φιλοκερδῶς, Cum aviditate lucri.

Φιλοκέρτομος, ὁ, ἡ, Qui maledictis incessere, cavillari et deludere amat. [Hom. Od. X, 287 : Ὦ Πολυθερσείδη φιλοκέρτομε· quod per φιλῶν σκώπτειν exp. Hesych. Σάτυροι φ. Nilus Anth. Plan. 247. Ib. 366 : Ἱπποσύνης φιλοκέρτομος ὥλετο τέχνη. Φιλοκέρτομον loco D alieno illatum ap. Plut. Mor. p. 90, D, ubi v. Wyttemb. Annot. vol. 6, p. 630. G. D. Greg. Naz. t. 2, p. 82, 77, πλάγκται, φ. Hase.]

[Φιλοκηδεμὼν, ὁ, ἡ, i. q. φιλοκηδής. Xenoph. Ages. 11, 12 : Ἐκεῖνον οἱ μὲν συγγενεῖς φιλοκηδεμόνα ἐκάλουν.]

Φιλοκηδὴς, ὁ, ἡ, Affinitatis amans, Affinium suorum studiosus; Officiosus in amicitia, VV. LL. Afferunt vero φιλοκηδὴς λόγος ex Aristoph. [fr. 700, ap. Polluc. 6, 167], pro κηδεμονικός [ut exp. Hesych.].

[Φιλόκηπος, ὁ, ἡ, Hortos amans. Diog. L. 9, 112.]

Φιλοκῐθᾰριστὴς, ὁ, Citharistarum amans, Qui citharа ludere amat. Plutarch. [Mor. p. 633, A], de Demosthene quodam Mitylenæo : Φιλῳδοῦ τινος καὶ φ. θύραν κόψας, ὑπακούσαντος αὐτοῦ, καὶ κελεύσαντος εἰσελθεῖν, Ἂν πρῶτον, ἔφη, τὴν κιθάραν δήσῃς.

[Φιλοκιθαρίστρια, ἡ, Citharistarum amatrix. Const. Manass. Chron. 6046 : Γυναιξὶν φ.]

[Φιλοκινδυνευτὴς, ὁ, i. q. seq. Theophyl. Simoc. Hist. p. 96, 17 Bonn., τολμητὰς καὶ φ. Hase.]

Φιλοκίνδῡνος, ὁ, ἡ, Qui periclitari amat, Periculi adeundi cupidus. [Pollux 3, 134; 6, 166. Φ. κυνηγέτης 5, 18; στρατηγὸς 1, 178. Φ. δυνάμεις 1, 155. Isocr. p. 211, C : Ἐπίπονον καὶ φ. βίον.] Accipiturque non solum in malam, sed etiam aliquando in bonam partem : licet Aristot., ut supra in Μικροκίνδυνος videre est, μεγαλόψυχον talem esse neget. Dem. [p. 158, 6] : Οὕτως εἶναι φιλοκίνδυνον, ὥσθ' ὑπὲρ τοῦ μείζω ποιῆσαι τὴν ἀρχὴν, κατατετρῶσθαι πᾶν τὸ σῶμα, τοῖς πολεμίοις μαχόμενον, de Philippo, quem et Theopompus ap. Athen. 12, [p. 435, B] scribit fuisse προπετῆ ἐπὶ τῶν κινδύνων. [Aristot. Eth. Nic. 4, 8 : Οὐκ ἔστι μικροκίνδυνος οὐδὲ φ.] Plutarch. Alcib. [c. 18] : Ἐδόκει μηδὲν ἧττον εἶναι τοῦ Ἀλκιβιάδου διάπυρος καὶ φ. ἐν τοῖς ἀγῶσι· Pericle, Ἐν δὲ ταῖς στρατείαις ἀνὴρ ἀγαθὸς ἦν καὶ φ. Xen. Cyrop. 2, [1, 22] : Ἑαυτὸν παρέχειν εὐπειθῆ τοῖς ἄρχουσι καὶ ἐθελόπονον καὶ φ., Non detrectantem pericula, sed promptum ad ea suscipienda et quasi cupidum. Synes. Ep. 4 : Ἀνὴρ εὔψυχός τε καὶ φιλοκινδυνότατος ἀποδειλιᾷ πρὸς τὸν ἐν ὕδασι θάνατον.

Φιλοκινδύνως, More eorum, qui periclitari amant, periculorum cupidi sunt, et prompti ad ea suscipienda. Xen. Hell. 6, [1, 4] : Οὓς δ' ἂν ὁρᾷ φιλοπόνως καὶ φ. ἔχοντας πρὸς τοὺς πολεμίους, τιμᾷ· quibus ibi opp. τοὺς μαλακούς. Sicut vero hic conjungit φιλοπόνως et φ., sic paulo ante ἐθελόπονον et φιλοκίνδυνον. [Isocr. p. 178, E : Φιλοπολέμως καὶ φ. διετέθησαν. Polyb. 3, 92, 5 : Φ. καὶ προθύμως διακεῖσθαι. « Schol. Soph. Antig. 99. » Boiss. Clem. Al. Strom. 2, 18, 84. Philo vol. 2, p. 383, 1; 431, 1 et 466, 11, φ. ἀγωνίζεσθαι· vol. 1, p. 323, 28, ἐκθύμως καὶ φ. μαχομένους. Hase.]

[Φιλοκισσοφόρος, ὁ, ἡ, Hederam gestare amans. Βρόμιος Eur. Cycl. 616.]

[Φιλοκλαύδιος, ὁ, ἡ, Claudium amans. Numus in Mionnet. *Descr.* vol. 5, p. 568. Boiss. It. in numis Herodis Chalcidensis ap. Eckhel. Doctr. num. vol. 3, p. 492 et Viscont. Iconogr. gr. t. 3, p. 31 : Βασιλεὺς Ἡρώδης φ.· in Herodis Agrippæ ib. p. 29 : Βασ. μέγας Ἀγρίππας φ. Hase.]

[Φιλόκλαυτος, ὁ, ἡ, Lacrimari amans. Nonn. Dion. C 19, 186 : Πέτηλα φιλοκλαύτων ὑακίνθων· et similiter 12, 157.]

[Φιλοκλέαρχος, ὁ, ἡ, Clearcho amicus. Plutarch. V. Artox. c. 13.]

[Φιλόκλεια, ἡ, Philoclea, n. pr. in inscr. Megarica ap. Bœckh. 1056, vol. 1, p. 559 : Φιλοκλῆς καὶ Φ.]

[Φιλοκλείδης, ὁ, Philoclides, n. pr. in inscr. Spartana ap. Bœckh. 1278, vol. 1, p. 636. Φιλοκλείδης Δημητρίου. || Alius ib. 1237, 5 et 25, p. 614 : Ἰουλίου Φιλοκλείδα.]

[Φιλοκλέων, ὁ, Amicus Cleonis, n. pr. fictum ab Aristophane in Vespis, quemadmodum oppositum ei nomen Βδελυκλέωνος.]

[Φιλοκλῆς, contractum ex Φιλοκλέης, έους, ὁ, Philocles, n. pr. multorum. Ph. archon eponymus olymp. 80, 2, ap. Diodor. 11, 78, et Plutarch. Mor. p. 835. Duo alii archontes alter olymp. 97, 1 ap. Diodor. 14, 94, et olymp. 114, 3 ap. eund. 18, 26, aliosque. || Poeta tragicus, Polypithis ex Æschyli sorore filius, sæpius memoratus ab Aristoph., quem v. Vesp. 462, Av. 281, Thesm. 168, cum annot. scholiastarum. D || Recentior ejusdem familiæ poeta tragicus, Astydamantis filius, de quo v. schol. Aristoph. Av. 282. || Dux Atheniensium ap. Xenoph. Hell. 1, 7, 1; 2, 1, 30. || Alius Atheniensium dux, contra quem Dinarchus orationem scripsit quæ superest. || Alii in inscrr. ap. Bœckh. 108, 115, 647, vol. 1, p. 149, 38 (ubi notanda accusativi forma Φιλοκλῆν); 157, 9; 501 (ubi nominat Φιλοκλέης); in numis ap. Mionnet. *Descr.* vol. 2, p. 31, 233, et *Suppl.* vol. 1, p. 291. Et in Anthologia Pal. ap. Leonid. 6, 309, Arat. 12, 129. Genit. Φιλοκλῆος ap. Rhian. ibid. 12, 93, vocativus Φιλοκλέες ap. Meleagr. ib. 95.]

Φιλόκνημις [immo Φιλοκνήμῑς], ὁ, ἡ, Tibialium s. Ocrearum amans, Tibialia induere, Tibialibus ocreisve armari amans. Hesychio est φίλοπλος synecdochice, Armorum studiosus.

[Φιλόκνῖσος, ὁ, ἡ, Vellicationes amans. Sensu obsceno Nicand. Anth. Pal. 11, 7 : Οὕτως ἡ φύσις ἐστὶ φ.]

[Φιλόκοινος, ὁ, ἡ, Communitatis amans. Antiphil.

Anth. Pal. 9, 546 : Δὸς, λάβε, καὶ ψιθύρισμα τὸ ναυτικόν· εἶχε τύχη τις πρώην τοιαύτη τὸν φ. ἐμέ. (Jo. Glycas De syntaxi p. 1, 3 ed. Alb. Jahnii : Φ. γὰρ ζῷον ὁ ἄνθρωπος καὶ ἀγελαστικόν. Hase.) Τὸ φιλόκοινον, Amor rei publicæ, schol. Soph. Œd. T. 669 : Τὸ φ. αὐτοῦ κἀνταῦθα δείκνυσι. Theodor. Met. Misc. p. 436, τῶν ἠθῶν.]

[Φιλοκοιρανία, ἡ, Imperii amor s. cupiditas. Orac. Sibyll. 14, 4 : Φιλοκοιρανίην θεὸς αὐτὸς ἐχθαίρει.]

[Φιλοκοιτία, ἡ, Effusio nimia in amore. Epiphan. vol. 1, p. 544, B : Ταῖς τῶν ἀνθρώπων εἰς φ. ὁμιλήσαντες θυγατράσιν. Est paraphrasis loci Geneseos 6, 2. Hase.]

[Φιλοκόλαξ, ὁ, ἡ, Adulatores amans. Aristot. Rhet. 1, 11, 3, Eth. Nic. 8, 8. Plutarch. Mor. p. 48, A.]

[Φιλόκολπος, ὁ, ἡ, Sinus amans. Theoph. Ad Autol. 3, 4, p. 278 : Ἀθηνᾶς τῆς φ. καὶ Ἀφροδίτης τῆς ἀναισχύντου.]

[Φιλοκόμμοδος, ὁ, Commodo amicus, cognomen infantis ab Commodo impense amati ap. Herodian. 1, 17, Tzetz. Hist. 6, 497.]

[Φιλόκομος, ὁ, ἡ, Comam amans. Dio Chrys. ap. Synes. p. 64, D; 66, B; ipse Synes. De calv. p. 87, A.]

Φιλοκομπέω, Jactatationum amans sum, Jactitare et efferre me amo. Unde φιλοκομπῶν ap. Suid., μεγαλορρήμονῶν [μεγαλορρήμων ap. Phot. et Etym. M.], ὁ ἑαυτὸν ὑψῶν. [Cyrill. t. 5, p. 413, E, φιλοκομποῦντες οἷς φασὶ, Dictis se suis efferentes. Hase.]

[Φιλοκομπία, ἡ, Jactationis amor. Cyrill. C. Jul. 10, p. 353.]

Φιλόκομπος, ὁ, ἡ, Jactationis amans, Qui sese jactitare amat et efferre. [Justin. Mart. p. 9 ed. Ben. Phot. Bibl. p. 96, 32 : Τῶν φιλοσόφων τὸ φ. ἦθος.]

[Φιλοκονίμων. V. Φοινικείμων.]

Φιλόκοπρος, ὁ, ἡ, Stercoris s. Fimi amans, Qui stercorari amat. [Theophr. H. Pl. 2, 7, 1. Geopon. 12, 9, 2 : Φ. ζῷον. « Φιλόκοπροι δαίμονες, Jo. Climac. Scala p. 416. » Boiss.]

[Φιλοκορίνθιος, ὁ, ἡ, Corinthios amans. Themist. Or. 27, p. 335, D. Boiss.]

[Φιλοκοσμέω, Ornatus studio teneor. Clem. Al. p. 202 : Φιλοκοσμοῦσα ἀποπέπτωκε καὶ τοῦ θεοῦ καὶ τοῦ γάμου τοῦ σώφρονος. Euseb. H. Eccl. 5, 18, p. 186 : Προφήτης στιβίζεται, προφήτης φιλοκοσμεῖ. Hase.]

Φιλοκοσμία, ἡ, Ornatus studium, Cultus studium. [Plutarch. V. Philop. c. 9. Clem. Alex. p. 233. « Jo. Climac. Scala p. 434. Const. Manass. Chron. 4806. » Boiss. Plural. Jo. Damasc. t. 1, p. 510, C, φ., περπερεῖαι. || Amor voluptatum quibus in hac vita fruimur. Antioch. Hom. p. 1243, C. Orig. t. 3, p. 678, C, φιλοπλουτίαν καὶ τὴν, ἵν' οὕτως ὀνομάσω, φ. Hase.]

Φιλόκοσμος, ὁ, ἡ, Ornatus amans s. cultus, Cultus studiosus : ut Strabo vocat Gallos φιλοκόσμους. Chrysost. quoque appellavit mulieres φ. γένος. [Plutarch. Mor. p. 977, A : Φ. εἶναι περὶ κόμην καὶ καλλωπιστήν. Ep. Jerem. 7 : Παρθένῳ φ. Const. Manass. Chron. 3299 : Βασιλεὺς φιλόκαλος, φ. Φιλόκαλος per φιλόκοσμος exp. Hesych.] || Qui amat mundum, i. e. res mundanas, ut Theologi loquuntur. [Georg. Pisid. Opif. 18. Angl. Greg. Naz. t. 1, p. 176. C, t. 2, p. 138, 11; 143, 177. Maxim. ap. Anast. Sin. Quæst. p. 44, 24. Basil. t. 2, p. 1085, A, τῶν φ. ἀνθρώπων. Hase.]

[Φιλόκουρος, ὁ, ἡ, Attonsus, Gl.]

[Φιλοκράτης, ους, ὁ, Philocrates, n. pr. plurimorum, quorum clarissimi sunt, 1. archon eponymus olymp. 73, 4, memoratus in Marmore Pario § 51. 2. Demeæ filius, dux exercitus Atheniensium apud Thucyd. 5, 116. 3. Aviarius ap. Aristoph. Av. 14, 1077. 4. Dux classis Atheniensium ap. Xen. Hell. 4, 8, 24. 5. Eleusinius, amicus Philippi Macedonis, adversarius Demosthenis, qui eum in plurimis orationum suarum locis acerrimis conviciis petivit. Omittimus alios ejusdem nominis apud oratores (v. Sauppii Onomast. p. 137—139), in inscrr. et in numis. Genit. Φιλοκράτου pro Φιλοκράτους est in inscr. ap. Bœckh. 610, vol. 1, p. 497, et Ussing. p. 14.]

[Φιλοκρατία, ἡ, Dominandi libido. Method. Conv. virg. p. 280, 14 Allat. Boiss.]

[Φιλοκρατία, ἡ, Philocratia, n. pr. in inscr. Spartana ap. Bœckh. 1410, vol. 1, p. 675.]

[Φιλοκρατίδης, ὁ, Philocratides, Nicerati filius, Cythathenæensis in inscr. ap. Bœckh. 454, vol. 1, p. 462. || Dorica forma Φιλοκρατίδας, ὁ, in inscr. Spartana 1341, ibid. p. 656.]

[Φιλόκρατον, τὸ, Philocratum, n. medicamenti ap. Galen. vol. 14, p. 161, 16. Hase.]

[Φιλόκρημνος, ὁ, ἡ, Rupes amans. Leonid. Anth. Pal. 6, 221 : Φ. αἰγινόμων.]

[Φιλοκρινέω, Studiose discerno vel distinguo. Per διαιρεῖν exp. Hesych. Lucian. Abdic. c. 4 : Τῶν ἰατρῶν οὐκ ἀκριβῶς φιλοκρινούντων τὰς νόσους· Phalar. 2 c. 9 : Φιλοκρινεῖν τὰ ἀναθήματα. « Cyrill. Alex. In Hoseam p. 2 : Ἕκαστα σαφῶς φιλοκρινοῦντας. Greg. Naz. : Μὴ φιλοκρίνει μοι τὰς ἀξίας τῶν σε καθαιρόντων. Basil. Cæsar. : Οὐδεὶς ὁ τοῦ ἀληθοῦς τὸ ψεῦδος φιλοκρινῶν. » Suic. Sext. Emp. p. 408, 12. Porphyr. ap. Theodoret. Gr. aff. cur. p. 20, 11 Gaisf. Phot. Epist. p. 282, 7. Mich. Acomin. Paneg. p. 20, 25 Tafel., εἴπερ φιλοκρινοίημεν. Orig. t. 3, p. 441, F, τοῖς γνησίως φιλοκρινοῦσιν. Hase. Conf. Φυλοκρινέω.]

[Φιλοκρίνης, ου, ὁ, Philocrines, n. pr., quod cum Λεπτίνης et similibus componit Etym. M. p. 40, 11.]

[Φιλοκρίνησις. V. Φυλοκρίνησις.]

[Φιλοκρινητέον. V. Φυλοκρινητέον.]

[Φιλοκρινητικός. V. Φυλοκρινητικός.]

[Φιλόκριτος, ὁ, Philocritus, n. pr. Dioscor. Anth. Pal. 7, 76. G. D. Alius in inscr. Del. C. I. vol. 2, p. 218, n. 2265, 21. Hase.]

[Φίλοκρος, ὁ, ἡ, Dorice pro φίλακρος, Cacuminum amans, Veneris Acrensis epitheton in titulo Acrensi a Gœttlingio edito 111, p. 5, collata p. 6. Boiss.]

[Φιλοκρόταλος, ὁ, ἡ, Crotalum amans. Θυμέλαι φ. Anth. Pal. 9, 505.]

[Φιλόκροτος, ὁ, ἡ, Strepitum amans. Epitheton Panis in H. Homer. 19, 2.]

Φιλοκτέανος, ὁ, ἡ, Avarus, Lucri avidus, Ad lucrum aut quæstum attentus, q. d. Possessionum amans, Possidendi avidus : ut et φιλοκτήμων. [Sic et φιλοχρήματος exp. Hesych., Phot. et Suidas.] Hom. Il. A, [122] superl. φιλοκτεανώτατος est usus : Ἀτρεΐδη κύδιστε, φιλοκτεανώτατε [per φιλοχρηματώτατε exp. ab Hesych.] πάντων· ubi et φιλοκτεανέστατε legitur. [Est hæc Seleuci Aristophanei scriptura, memorata ab Eustathio, sed non probanda.]

[Φιλοκτήματος, ὁ, ἡ, Divitiarum cupidus. Ptolem. Tetrab. p. 64 et Procl. in Paraphrasi p. 92. Hase.]

[Φιλοκτημοσύνη, ἡ, Possidendi cupiditas, Avaritia. Basil. In Jesaiam 1, p. 946, D. Hase. Schol. Jo. Climaci p. 27. Boiss.]

Φιλοκτήμων, ὁ, ἡ, Possessionum amans s. cupidus, Avidus multa possidendi : unde et Avarus exp. [Per φιλοχρήματος exp. Hesych. Idem et Phot. ac Suidas Φιλοκτέανος exp. per φιλοκτήμων. « Georg. Pachym. in Anecd. meis vol. 5, p. 366 : Οὗτος ὁ λογισμὸς ἐποίει κἀμὲ τὸ μέρος τῶν πανοπλιῶν φιλοκτήμονα· et Declam. p. 16, 2. » Boiss. Clem. Al. Strom. 4, 6, 31 et 33. Greg. Nyss. t. 2, p. 264, A. Athanas. t. 2, p. 361, D : Μὴ γίνου φιλάργυρος, μὴ αἰσχροκερδὴς, μὴ φ. Hase.]

[Φιλοκτήμων, ονος, ὁ, Philoctemon, helluo. Aristoph. Ach. 1262. || Euctemonis filius, Cephisiensis, apud Isæum in oratione περὶ τοῦ Φιλοκτήμονος κλήρου.]

Φιλοκτησία, ἡ, Possessionum cupiditas, Possidendi cupiditas, poniturque pro Avaritia.

[Φιλοκτήτης, ου, ὁ, Philocteta, Pœantis filius, dux Græcorum. Hom. Il. B, 721; Pind. Pyth. 1, 96 (ubi genit. Φιλοκτήταο), Apollod. 3, 12, 6; et sæpissime ap. Tragicos, quibus Philoctetæ fatum sæpe tragœdiarum argumentum præbuit, quarum una hodie superest Sophoclis Φιλοκτήτης : qui etiam Φιλοκτήτην ἐν Τροίᾳ scripserat, cujus fragmenta nonnulla supersunt. Fuerunt etiam Strattidis et Antiphanis comœdiæ Φιλοκτήτης inscriptæ. G. D. ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ ascriptum imagini Jasonis in fictili ap. Guigniaut. *Rel. de l'ant.* t. 4, part. 1, p. 278, n. 646, a. Hase.]

Φιλοκτίστης, ὁ, Qui amat ædificationem, Qui libenter ædificat : sicut et φιλοικόδομος. [Schol. Dionys. Thr. in Bekk. Anecd. p. 815, 21. Jo. Malal. p. 232, 17 ed. Bonn. G. D. Horapoll. Hierogl. 2, c. 119, ἄνθρωπον φ. Hase.]

Φιλόκτιστος, ὁ, ἡ, i. q. φιλοκτίστης, affertur ex

Nonno [Jo. c. 2, 98. Forma Φιλόκτιτος, ap. eund. Dion. 40, 505 : Φ. ἦθος ἀέξων.]

[Φιλόκτονος, ὁ, ἡ, Cædem amans. Φ. μάχη, Theodor. Prodr. p. 210. Elberling.]

Φιλόκῠβος, ὁ, ἡ, Aleæ studiosus, Qui tesseris ludere amat. [Pollux 6, 168. Arcad. p. 46, 13 (ubi φιλόκοιβος). Aristoph. Vesp. 75. Aristot. Physiogn. c. 3, p. 56, Adamant. 1, 5, p. 338, et 2, 44, p. 443. Conf. Φιλόκαμος. || Nom. propr. fictum ap. Aristæn. 1, 23.]

[Φιλοκυδής, ὁ, ἡ, Gloriæ amans. Hom. Hymn. in Merc. 375 : Φιλοκυδέος ἥβης· 481 : Φιλοκυδέα κῶμον.]

[Φιλοκύδης, ους, ὁ, Philocydes, n. pr. in inscr. 960 ap. Bœckh. vol. 1, p. 538, 2. ῡ]

[Φιλοκύμαιος, ὁ, ἡ, Cymæorum amicus. Inscr. Cym. ap. Bœckh. vol. 2, p. 849, n. 3524, 32, 38, 48 et 59, ubi genit. φιλοκυμαίω. Hase.]

[Φιλόκῡμος vitiose pro φιλόκωμος, quod v.]

[Φιλοκυνηγέτης, ὁ, i. q. φιλοκύνηγος. Pollux 5, 9; 6, 167. Xenoph. Cyneg. 5, 14.]

[Φιλοκυνηγία, ἡ, Venationis amor. Stob. Ecl. Eth. p. 120.]

Φιλοκύνηγος, ὁ, ἡ, Venationis amans, Venationis studiosus, Plutarch. supra in Κυνηγέω. [Pseudo-Plut. Parall. p. 310, E : Νέος φ., ut κόρη φ. in Etym. M. p. 276, 37. Ἑκάτη φ. Diodor. 4, 45. Φίλιππος καὶ φ. ap. Diog. L. 2, 56. Schol. Eurip. Phœn. 1169 (1162 Matth.) : Ὡς φ. ἐν ὄρει διέτριβε. Nam sic ex cod. correctum pro φιλοκάρηνος. Sostratus ap. Stob. Flor. 64, 33 : Διὰ φ. ἐνέργειαν ἐν ὕλαις διέτριβεν. Eratosth. Catast. c. 42.] Potest etiam significare Venatorum amans, quum κυνηγὸς sit Venator. [|| N. proprium in epigr. lapidis Pergameni ap. Welcker. Mus. Rhen. (a. 1834) vol. 2, p. 304 : Οὔνομα Φιλοκύνηγος ἐμοί· τοῖος γὰρ ὑπάρχων κτλ., ubi syllaba prima in arsi producta.]

[Φιλόκυνος. V. Φιλοκύων.]

[Φιλόκυπρος, ὁ, Philocyprus, rex Solensium, Aristocypri filius, ap. Herodot. 5, 113, et Plutarch. V. Solon. c. 26. Κυπράνωρ appellatur ab scriptore Vitæ Arati.]

[Φιλοκύριος, ὁ, auctoritatem sumat ex inscriptione ap. Meurs. ad Lycophr. 370 : C. CALPVRNIVS PHILOKVRIVS... Boiss. Alii in inscr. Rom. C. I. vol. 3, p. 971, n. 6484, 2 et 3 : Φ. Φιλοκυρίῳ υἱῷ. Hase.]

[Φιλόκῡρος, ὁ, ἡ, Cyro amicus. Strabo 11, p. 517 : Κατασκάψαι τὸ Κύρου κτίσμα, καίπερ φιλόκυρον ὄντα.]

[Φιλοκύων, κυνος, ὁ, ἡ, Canes amans. Plural. φιλόκυνες vel φιλόκυνας ap. Platon. Lys. p. 212, D, Ocell. Luc. c. 4, in Galei Opusc. p. 426, Iambl. V. Pyth. p. 426. Singular. φιλόκυον (post φιλογύναιον) ap. Polem. Physiogn. 1, p. 210, fortasse librarii culpa pro φιλόκυνα, et φιλογύναιοι, φιλόκυνοι ap. Adamant. 1, p. 339, pro φιλόκυνες. G. Dind.]

[Φιλοκύων, κυνος, ὁ, Philocyon, Spartanus, ap. Herodot. 9, 72 et 85.]

Φιλοκωθωνιστὴς, ὁ, Qui κωθωνισμὸν amat, s. τὸ κωθωνίζεσθαι, Bibax, Vinolentus, Ebriosus. Nam de Eo dicitur, qui est non φίλοινος simpliciter, sed μέχρι μέθης. Vide Athen. [10, p. 433, B : Φίλοινος ὁ πρὸς οἶνον ἕτοιμος, φιλοπότης ὁ πρὸς πότους, φιλοκωθωνιστὴς δὲ ὁ μέχρι μέθης· ubi φιλο ex duobus præcedentibus compositis illatum. Recte κωθωνιστὴς posuit Epitomator. G. Dindorf.]

[Φιλοκωμάσιον, ἡ, Philocomasium, n. pr. meretricis apud Plautum in Milite glorioso.]

Φιλόκωμος, ὁ, ἡ, Qui amat comessationes, Qui amat τὸν κῶμον s. τοὺς κώμους. Legitur in Epigr. [Meleagri Anth. Pal. 5, 175 : Φ. πηκτίς. Anon. ib. 6, 169 : Διονύσῳ φ.] At Φιλοκώμων, quod in VV. LL. exp. Dicax, perperam scriptum est pro φιλοσκώμμων.

[Φιλόκωμος, ὁ, Philocomus, Carneadis pater. Diog. L. 4, 62. « Alii in inscr. Cyren. C. I. vol. 3, p. 523, n. 5146, 28; in Rom. ib. p. 834, n. 6069, 2, et ap. Bœckh. *Urk. über das Seew. des Att. Staates* p. 422, 7; 486, 15. Hase. || Nomen pr. fictum ap. Alciphr. 3, 31, ubi olim Φιλόκυμος.]

[Φιλοκωμῳδὸς, ὁ, ἡ, Comœdias amans. Fuit liber Dionysiadæ Mallotæ inscriptus Χαρακτῆρες ἢ φιλοκωμῳδοί. Suidas t. 1, col. 1011, C Gaisf. Hase.]

[Φιλόκωπος, ὁ, ἡ, Remos amans. Φιληρέτμοισι ap. Hom. Od. Θ, 386 glossator exp. φιλοκώποις, ναύταις, Hesych. φιλήρετμοι per φιλόκωποι, φιλοναῦται, ubi fortasse ναῦται scribendum. G. Dind.]

[Φιλόλαγνος, ὁ, ἡ, Libidinosus. Hippocr. p. 479, 9.]

[Φιλολάδας, εω, ὁ, Philoladas, n. pr. Leon. Tar. Anth. Pal. 6, 289, ubi v. Meinek.]

[Φιλολακεδαιμόνιος, ὁ, ἡ, Lacedæmoniis amicus. Themist. Or. 7, p. 96, A.]

[Φιλολάκων, ωνος, ὁ, ἡ, Laconibus amicus. Plut. V. Lyc. c. 20, Pericl. c. 9, Mor. p. 221, D. « Dio Chrys. Or. 37, p. 109, 1.» Boiss. Ælian. V. H. 4, 15. Stephani comœdia Φ. ap. Athen. 11, p. 469, A.]

[Φιλολαλία, ἡ, Garrulitas, Loquacitas. Liban. Declam. pro Socrate p. 222 Mor. Boiss. Greg. Naz. t. 1, p. 463, A, τῆς νῦν κατεχούσης φ. Hase.]

[Φιλόλᾰλος, ὁ, ἡ, Loqui amans. Diog. L. 1, 92 : Φιλήκοος μᾶλλον ἢ φ. Loquax, ap. Procl. Paraphr. Ptolem. p. 225 : Περιέργους, φ., νόμων ζητητικούς.]

[Φιλολάμπαδος, ὁ, ἡ, Faces amans. Hesych. : Φιλολάμπαδος· ἡ Ἄρτεμις. Nisi φιλολάμπαδος genitivus est, ex quo tamen non sequitur nominativum φιλολάμπας unquam esse usurpatum. G. Dind.]

[Φιλόλαος, ὁ, ἡ, Populum amans. Tit. Pancharii Hebræi ap. Lupi Dissert. ad Sev. mart. epitaph. p. 178, 4, φ., φιλέντολος. Hase.]

[Φιλόλᾱος, ὁ, Philolaus, Minois filius. Apollod. 3, 1, 2. || Crotoniata, philosophus Pythagoreus, cujus doctrinam exposuit et operis fragmenta collegit Bœckh. in Comment. de Philolao Berolini edita a. 1819. Memoratur in epigr. Anth. Pal. 7, 126. || Corinthius, ap. Aristot. Polit. 2, 9.]

[Φιλολάχης, ητος, ὁ, Philolaches, n. pr. adolescentis apud Plautum in Mostellaria.]

[Φιλολήϊος, ὁ, ἡ, Prædæ amans. Hom. H. in Merc. 335 : Οἷος ἐγὼ φ. εἰμί.]

[Φιλόληπτος, ὁ, ἡ, Prædæ avidus. Pollux 6, 167. Vocabulum suspectum, quod omisit Bekkerus, codicis, ut videtur, auctoritate.]

[Φιλόλῐθος, ὁ, ἡ, Lapidum amans. Plutarch. Mor. p. 462, C : Ἀνθρώπου φ. καὶ περὶ σφραγῖδα πολυτελῆ νοσοῦντος. Eodem sensu Clem. Al. p. 257.]

[Φιλόλιχνος, ὁ, ἡ, Gulæ deditus. Leonid. Anth. Pal. 6, 302, de mure : Ὦ φιλολόλιχνε. Phanias ibid. 295 : Μάζας ἀνίκ' ἔκυρσε τελωνιάδος φιλολίχνου.]

Φιλολογέω, Libenter dissero, Bud. ex Plutarcho, de philosophis : Ὅπως καθ' ἡσυχίαν φιλολογοῦντες διάγωμεν. In ejusdem Catone min. p. 108 [cap. 6] pro Philosophari et disserere cum philosophis accipi annotat. In VV. LL. exp. Disputare de literis, Teneri studio literarum. [Phrynich. p. 392 ed. Lob. : Φιλόλογος ... τὸ μέντοι ἐφιλολόγησα καὶ φιλολογῶ καὶ πάντα τὰ ῥήματα τὰ μετοχικὰ ἀδόκιμα. Herodian. p. 465 ed. Piers. : Φιλολογεῖν οὐ καλὸν, ἀλλὰ φιλοσοφεῖν, κἂν ὁ φιλολόγος καὶ ἡ φιλολογία ἐν χρήσει καὶ παρὰ Πλάτωνι. V. s. v. Φιλολόγος.]

[Φιλολογητέον, Studendum literis. Clem. Al. Pædag. 2, 9, 81. Hase.]

Φιλολογία, ἡ, Studium s. Amor loquendi aut disserendi de re aliqua, Studium s. Amor literarum. [Pollux 2, 121; 4, 10. V. s. v. Φιλολόγος.]

[Φιλολογὶς, ίδος, ἡ, Philologis, n. pr. feminæ in inscr. lat. ap. Ott. Jahn. Spec. epigr. p. 83, 5, ubi, FIRMIÆ PHILOLOGIDI. Hase.]

[Φιλολογιστικὸς, ἡ, ὀν, Sophismata et fraudes amans. Epiphan. vol. 1, p. 945, D : Τῷ ἐμβατεύοντι καὶ τὰς κατὰ θεὸν δόξας ἐρευνῶντι ἐκ συλλογισμῶν καὶ σῆς φιλολογιστικῆς ἐννοίας. Petavius vertit : *syllogismis et argutis ratiocinationibus*. Hase.]

Φιλολόγος [Sic sæpe scriptum in codicibus Platonis aliorumque scriptorum : sed rectus accentus Φιλόλογος est, quum non ut διαλογολόγος, τερατολόγος et alia ab λέγω derivatum, sed cum λόγος compositum sit, ut monet Arcad. p. 39, 20. Φιλέψιος per φιλολόγος exp. Etym. M. p. 406, 10. Sed hoc quoque φιλόλογος scribendum], ὁ, ἡ, Qui loqui s. disserere et disputare de aliqua re amat. [Pollux 2, 121; 4, 11; 6, 166. Φ. ῥήτωρ 4, 24, qui etiam adverb. Φιλολόγως annotavit 4, 10. Per ἀσκητὴς, πολύλαλος et λάλος explicatur duabus in glossis Hesychii.] Plutarch. Symp. 1 [p. 618, E] : Φιλολόγῳ μὲν ὑποκαταχλίνεσθαι φιλομαθῆ, δυσκόλῳ δὲ

πρᾶον. Athen. 2 : Οἶνος φιλολόγους πάντας ποιεῖ τοὺς πλέον πίνοντας αὐτὸν, ubi potius accipitur in malam partem pro Loquaces, ut Plutarch. Symp. 1, itidem vinum dicit esse πολύφωνον, καὶ λαλιᾶς ἀκαίρου καὶ φρονήματος καταπιμπλάναι, et Symp. 3, μέθης σύμπτωμα esse πλεονασμοὺς λαλιᾶς. || Qui alios loquentes et diserentes audire amat, Studiosus literarum, Literatus, Doctus. Plutarch. De orac. Pyth. init. : Ἦ φιλοθεάμων τις ἡμῖν καὶ περιττῶς φιλικός ἐστιν ὁ ξένος, φιλόλογος δὲ καὶ φιλομαθής ἐστι μᾶλλον· De def. orac. [p. 419, E] : Εἰκάζειν δὲ τοὺς περὶ αὐτὸν φ. συχνοὺς ὄντας, τὸν ἐξ Ἑρμοῦ καὶ Πηνελόπης γεγενημένον, Doctos autem homines, quos circum se frequentes habebat, censuisse Panа eum esse, qui ex Mercurio et Penelope natus esset, Turn. Sed invenitur scriptum et φιλόλογος. [De significatione et usu hujus vocabuli doctissima est Lehrsii disputatio in Appendice ad Herodiani scripta tria p. 379 seqq., cujus partem præcipuam infra posuimus. « Qui hodie philologi sunt, hi veteribus hoc nomine non dicti, sed hi audiebant grammatici, nonnunquam critici. Nec in certo quodam literatorum genere illud hæserat, neque contra polyhistorem significasse invenitur : sed partim eruditionis amicum, hinc studiosum, i. e. doctrinæ seu litterarum studiosum, partim, quia qui eruditionis studiosi sunt plus minus studii et operæ in ea posuisse tum quidem judicabantur, ipsum eruditum, litteratum. Quocumque autem litterarum genere delectatur, ne philosophia quidem exclusa, philologus dicitur. Quod philologum *studiosum* dixi Latine, Plinii auctoritas est, cujus inter libros erant « Studiosi tres (i. e. libri tres), quibus oratorem ab incunabulis instituit et perficit, » ut junior Plinius tradit Epist. 3, 3. Novimus Longini librum Φιλόλογοι. Cui apposuit Ruhnken. Diss. de Longino § 10, Varronis Loghistoricos et Hieroclis Φιλίστορας, Porphyrii Φιλόλογον ἱστορίαν, denique (quod jam non ad amussim respondet) Telephi ποικίλην φιλομαθίαν. Plinii « Studiosis » nihil erat opportunius. Inscripti tales libri hoc modo vel quod studiosi colloquentes inducebantur, vel quod studiosis destinati erant, sicuti Diogenianus lexicon suum, quo aliorum ampliora volumina contraxerat, inscripsit Περιεργοπένητες, quod destinatum erat curiosis, qui iidem essent pauperes. — Quod dixi eruditionis amicum, Apuleii formula usus sum, Flor. p. 141 Bip., qua sine dubio Græcum verbum expressit. Et quum Vitruvius hoc modo loquitur 5, 11 : « Constituuntur autem in tribus porticibus exedræ spatiosæ, in quibus philosophi, rhetores reliquique qui studiis delectantur sedentes disputare possint, » hoc Græce reddetur commode οἱ ἄλλοι φιλόλογοι. Ceterum utraque quam posui significatio nobis sæpe indiscreta est, utpote jam illis confusa. Attamen non desunt loci apud recentiores quoque, quibus studii expressa inest vis. Epictet. 4, 4, 42 : Ἀλλ' ἐὰν μὲν ἕνεκα δόξης αὐτὸ ποιῇ (noctes pervigilat), λέγω φιλόδοξον· ἂν δ' ἕνεκα ἀργυρίου, φιλάργυρον, οὐ φιλόπονον· ἂν δὲ δι' ἐπιθυμίαν λόγου, φιλόλογον. Plutarch. Præc. conj. c. 17 : Οἱ φιλόμουσοι τῶν βασιλέων πολλοὺς μουσικοὺς ποιοῦσιν, οἱ φιλόλογοι λογίους, οἱ φιλαθληταὶ γυμναστικούς. Id. Cur Pyth. 1 : Ἦ φιλοθεάμων τις ἡμῖν καὶ περιττῶς φιλήκοος ὁ ξένος; φιλόλογος δὲ καὶ φιλομαθής ἐστι μᾶλλον. Niceph. schol. Synes. p. 354, B : Ζημιοῦν τῶν φιλολόγων ἀκοῶν λιχνείαν. Plutarch. Alex. c. 5 : Ἦν δὲ φύσει (Alex.) φιλόλογος καὶ φιλομαθὴς καὶ φιλαναγνώστης. Dio Cass. 69, 3 : Φύσει φιλόλογος ἦν (Adrianus) ἐν ἑκατέρᾳ τῇ γλώσσῃ. Contra Plutarch. Symp. quæst. 1, 2, 6 : Ἀλλὰ τῷ δεομένῳ τὸ οἰκεῖον προσαρμόττων κελεύω φιλολόγῳ μὲν ὑποκατακλίνεσθαι φιλομαθῇ, κτλ. Epict. 4, 4, 1 : Μέμνησο ὅτι οὐ μόνον ἐπιθυμία ἀρχῆς καὶ πλούτου ταπεινοὺς ποιεῖ καὶ ἄλλοις ὑποτεταγμένους, ἀλλὰ καὶ σχολῆς καὶ ἀποδημίας καὶ φιλολογίας. Illud antiquius, hoc paullatim se insinuavit. Id ut est sic indicat Phrynichus (nihil enim aliud sibi velle opinor) notissimo præcepto p. 312 : Φιλόλογος ὁ φιλῶν λόγους καὶ σπουδάζων περὶ παιδείαν· οἱ δὲ νῦν ἐπὶ τοῦ ἐμπείρου τιθέασιν οὐχ ὀρθῶς. Poterat ἐπὶ τοῦ λογίου, v. Plut. loco modo ascito Præc. c. 17, Jo. Lyd. De mens. p. 294, ibique interpretes. In oratione Platonis, apud quem primum vocem offendimus, ex varia verbi λόγος et λόγοι notione varius A φιλολόγου usus. In Phædro p. 236, E, Lysiæ oratione recitata Phædrus Socrati minatur, nisi jam suam contra protulerit, nunquam se in posterum cujusquam orationem cum illo communicaturum : Ἐάν μοι μὴ εἴπῃς τὸν λόγον, μηδέποτέ σοι ἕτερον λόγον μηδένα μηδενὸς μήτ' ἐπιδείξειν μήτ' ἐξαγγελεῖν. Cui Socrates : Βαβαὶ, ὦ μιαρὲ, ὡς εὖ ἀνεῦρες τὴν ἀνάγκην ἀνδρὶ φιλολόγῳ ποιεῖν ὃ ἂν κελεύῃς. Hoc est opinor « orationum amanti, » fortasse ambiguitate quadam dè industria quæsita. Sed aliter Leg. p. 641, E, ubi interlocutor Atheniensis hoc modo : Τὴν πόλιν ἅπαντες ἡμῶν Ἕλληνες ὑπολαμβάνουσιν ὡς φιλόλογός τίς ἐστι καὶ πολύλογος, Λακεδαίμονα δὲ καὶ Κρήτην τὴν μὲν βραχυλόγον, τὴν δὲ πολύνοιαν μᾶλλον ἢ πολυλογίαν ἀσκοῦσαν· σκοπῶ δὴ μὴ δόξαν ὑμῖν παράσχωμαι περὶ σμικροῦ πολλὰ λέγειν. Hic significat « qui loqui amat. » Denique quum λόγους præcipue et proprie de philosopha disputatione dicere consueverit, huic mori vocem φιλόλογος adaptavit Lach. p. 188, C : Ἁπλοῦν τό γ' ἐμὸν, ὦ Νικία, περὶ λόγων ἐστίν· εἰ δὲ βούλει, οὐχ ἁπλοῦν, ἀλλὰ διπλοῦν· καὶ γὰρ ἂν δόξαιμί τῳ φιλόλογος εἶναι καὶ αὖ μισολόγος· ὅταν μὲν γὰρ ἀκούω ἀνδρὸς περὶ ἀρετῆς διαλεγομένου ἢ περί τινος σοφίας ὡς ἀληθῶς ὄντος ἀνδρὸς καὶ ἀξίου τῶν λόγων ὧν λέγει χαίρω ὑπερφυῶς. Mox : Ὁ μὲν οὖν τοιοῦτος χαίρειν με ποιεῖ φθεγγόμενος καὶ δοκεῖν ὁτῳοῦν φιλόλογον εἶναι· οὕτω σφόδρα ἀποδέχομαι παρ' αὐτοῦ τὰ λεγόμενα· ὁ δὲ τἀναντία τούτου πράττων λυπεῖ με ὅσον ἂν δοκῇ ἄμεινον λέγειν τοσούτῳ μᾶλλον, καὶ ποιεῖ αὖ δοκεῖν εἶναι μισολόγον. Item Theæt. p. 161, A, et substantivum φιλολογία Theæt. p. 146, A. Et Rep. p. 582, E, ubi dicuntur in iis rebus, quæ experientia et intelligentia et disputatione (λόγῳ) efficiantur, verissima esse quæ φιλοσόφῳ et φιλολόγῳ probentur. Conf. Phædonis p. 89, D sqq. (μισολόγος). Nec desiit variari posse. In quo memorabilis visus locus Plutarchi De aud. poet. c. 11, p. 30, D : Ἐν ταῖς ἀναγνώσεσι, inquit, τῶν ποιημάτων ὁ μὲν ἀπανθίζεται τὴν ἱστορίαν, ὁ δὲ ἐμφύεται τῷ κάλλει καὶ τῇ κατασκευῇ τῶν ὀνομάτων, οἱ δὲ τῶν πρὸς τὸ ἦθος εἰρημένων ὠφελίμως ἔχονται· dein primos φιλομύθους nominat, tertios φιλοτίμους καὶ φιλοκάλους, medios φιλολόγους, quos dicit μὴ ἐκφεύγειν τὰ καθαρῶς πεφρασμένα καὶ ῥητορικῶς. Sunt igitur qui elocutioni student, ea vocabuli λόγος significatione, cujus exemplum ex Himerio attulit Ernestius Lex. rhet. s. Λόγος. Tertia tamen Platonica significatio cum ea, quam proprie sibi vindicavit, conjunctissima, vel prope dixerim eadem est, nisi quod apud Platonem habet aliquid proprii coloris, quia λόγοι Platoni altius spectant ad ipsam exquirendam veritatem, et præterea non cogitat fere nisi rationem λόγων Socrati sibique probatissimam, τὸ διαλέγεσθαι, Sermonem mutuum, vel etiam dialectica via procedentem. Platonico more dictum mihi videtur a Sopatro ap. Athen. p. 160, D. Defluxit hinc, nisi potius a Platone auctum dicas, ad omnes, qui non acquiescentes in artibus vitæ necessariis ad sciendum discendumque curiosiores sunt, dicunturque φιλόλογοι, nec jam intererit quo modo discatur, seu disputando seu audiendo seu legendo scribendoque. Hujus significationis suppares Platonis auctores habemus Isocratem et Alcidamantem. Ille Περὶ ἀντιδ. § 296 Atheniensibus præ ceteris adscribit omnem εὐτραπελίαν καὶ φιλολογίαν, hic ap. Aristot. Rhet. 2, 23, 11, sapientes a nulla non gente honoribus ornatos esse exemplis persequens, Καὶ Λακεδαιμόνιοι, inquit, Χίλωνα τῶν γερόντων ἐποίησαν, ἥκιστα φιλόλογοι ὄντες. Non plus inesse necesse est in hoc : Ζήνων τῶν μαθητῶν ἔφασκε τοὺς μὲν φιλολόγους εἶναι, τοὺς δὲ λογοφίλους, Stob. Serm. 36, 26, vol. 2, p. 44 Gaisf. (Λογόφιλος fictitium vocabulum est, facetæ oppositionis causa factum. Imitati hæc alii Stoici. Stob. Eclog. vol. 2, p. 214 Heer. : Μηδ' εἶναι [inquiunt Stoici] φιλόλογον (τὸν φαῦλον), λογόφιλον δὲ μᾶλλον, μέχρι λαλιᾶς ἐπιπολαίου προβαίνοντα, μηκέτι δὲ καὶ τοῖς ἔργοις ἐκβεβαιούμενον τὸν τῆς ἀρετῆς λόγον. Ib. 212 : Μηδὲ φιλόλογον εἶναι τὸν φαῦλον μηδὲ φιλήκοον παρὰ τὸ μηδ' ἀρχὴν παρεσκευάσθαι πρὸς τὴν ὀρθῶν λόγων παραδοχήν. Ex ejusmodi dictis Philoni λογοφίλης adhæsit, 1, p. 58 Mang.) Nec alio sensu Eratosthenes sic dictus, vel Studiosus vel Doctus κατ' ἐξοχήν (nec quidquam præter hoc inest). Et ante eum Andromachus, Myronis maritus, ap. Suidam

s. v. Μυρώ. Multi postea sic dicti, non solus Atteius, qui etiamsi a semet Philologus nominatus sit, ut Asinius Pollio tradit apud Sueton. Gramm. 10, non necessario id arrogantiæ est. Quinti Ciceronis libertum φιλόλογον τοὔνομα commemorat Plut. Cic. c. 48. Ἀσπάσασθε Φιλόλογον καὶ Ἰουλίαν Paul. Ep. Rom. 16, 15. Alpheus Philologus Priscian. 8, 6, p. 792 P. Alios hoc cognomine usos ex inscriptionibus Latinis attulit Furlanetto in Forcellinii Thes. s. v. Romani in vulgari sermone hoc vocabulo ut multis Græcis frequenter usi sunt: sic Cicero in Epistolis et Vitruvius: ubi elegantius scriberent, videntur potius devitasse. Ex epistolis Ciceronis quam illo tempore jam tritum fuerit intelligimus. Ad Quint. fr. 2, 10: «Nos enim ita philologi sumus, ut vel cum fabris habitare possimus.» Conf. Zoroaster Geopon. 15, c. 2: Οὐ γὰρ μόνον τοὺς γεωργίας ἐραστὰς ἐκ τῶν ἐμῶν πόνων τὸ χρήσιμον συλλέγειν ἐσπούδακα, ἀλλὰ καὶ τοὺς φιλολόγους. Ad Att. 13, 12: «Ergo illam ἀκαδημαϊκὴν, in qua homines nobiles illi quidem, sed nullo modo philologi nimis acute loquuntur, ad Varronem transferimus.» Jam etiam rerum, non hominum solum epitheton factum. Ad Att. 13, 52, ubi Cæsarem ad se deversatum et qualis ibi conversatio fuerit describit, «σπουδαῖον,» inquit, «οὐδὲν in sermone, φιλόλογα multa». I. e., de rebus publicis nihil locuti sumus, quæ ad literas pertinerent multa. (Qualia sane ad res publicas nugæ videri poterant non dicam Romano, sed illis maxime temporibus Ciceroni, v. Ep. Att. 13, 21.) Sic apud Plutarchum Lyc. c. 42, φιλόλογοι et πολιτικοὶ opponuntur, item apud Artemidorum Onir. 2, 37, p. 217, φιλόλογοι ... τοῖς μεγάλων ἀρχομένοις πραγμάτων. Att. 13, 12, philosophica sua scripta φιλολογώτερα dicit quam orationes, i. e. cum doctrina et literis conjunctiora. Nam orationes forum et curiam spectant. Qualia pro re nata et vi orationis facile intelligitur paulum variari posse. Censorinus (1, 6), Cerellio exponens qualem ei ad diem natalem celebrandum librum miserit, «Non, inquit, ut plerisque mos est ab ethica parte philosophiæ præcepta ad beate vivendum, quæ tibi scriberem, mutuatus sum, ... sed ex philologis commentariis quasdam quæstiunculas delegi, quæ congestæ possint aliquantum volumen efficere». Hic igitur philologa (*wissenschaftlich*) dicit intra ipsius doctrinæ fines se continentia, oppositis et præceptis vivendi, quæ continuo vitam spectant, et facundia, non quatenus doctrina alitur et augetur, sed quatenus eloquendi artificium est. Conf. Sueton. Calig. 53: «Ex disciplinis liberalibus minimum eruditioni, eloquentiæ plurimum attendit, quantumvis facundus et promtus.» Sed pergimus Ciceroniana persequi. Att. 15, 15, quum dicit Cleopatræ promissa φιλόλογα fuisse, non pecuniam vel ejusmodi præmia oblata significat, sed, ut opinor, quæ ad bibliothecam augendam pertinerent. Substantivum est Fam. 16, 21: «Cujus (Bruttii) quum frugi severaque est vita, tum etiam jucundissima convictio. Non est enim sejunctus jocus a philologia et quotidiana συζητήσει». H. e., a litterarum studio. Item Att. 2, 17: «Verum, ut scribis, hæc in Arpinati non deflebimus, ne et opera et oleum philologiæ nostræ perierit. Sed conferemus æquo animo.» Hanc enim ἀδιαφορίαν (ut mox eam dicit) studiis, et hic quidem de philosophiæ studiis præcipue cogitandum, sibi comparaverat. Verbum συμφιλολογεῖν Ad fam. 16, 21: «Tu velim, Tironi inquit, inprimis cures ut valeas, ut una συμφιλολογεῖν possimus.» H. e., una in litteras incumbere, una studere. Ut illud e. gr. Plinii Ep. 2, 8: «Studes? an piscaris? an venaris?» esset φιλολογεῖς. Eo sensu, quo nos etiam dicimus «*studiren*» quum intelligimus in tempus ubi vacat vel lubet huic ipsi negotio intentos. Plutarch. Cat. min. c. 6: Αἰτίαν δ' ἔλεγον οἱ φίλοι τούτου τὴν πολιτείαν καὶ τὰ δημόσια πράγματα, πρὸς οἷς ὅλας τὸν Κάτωνα τὰς ἡμέρας ὄντα καὶ κωλυόμενον φιλολογεῖν νύκτωρ καὶ παρὰ πότον συγγίνεσθαι τοῖς φιλοσόφοις. Plutarch. Vit. dec. or., de Demosthene: Λέγουσιν αὐτὸν ἔτι νέον ὄντα εἰς σπήλαιον ἀπιέναι κἀκεῖ φιλολογεῖν. Apollon. Dysc. De conj. p. 487, 26, ejusmodi exemplum finxit (ut omnino in exemplis sæpe hoc verbum adhibuit): βούλομαι φιλολογεῖν ἢ σχολάζειν· Synt. p. 264, A 25: ἤτοι φιλολογήσω ἢ πορεύσομαι εἰς περίπατον. Ἀφιλόλογος, quoniam id nondum oblatum est, habes apud Plut. Sympos. quæst., in proœmio libri 5. Φιλολογικῆς ἀκροάσεως ut videtur Euseb. P. E. 10, 3. Usus vocabuli ad extremos usque Byzantinos creberrimus. Duos novi Latinorum locos, in quibus hæsites an tanquam proprio nomine philologi dicantur priscæ historiæ investigatores, Serv. 7, 1; 8, 190. Sed potius philologos ibi dictos putamus doctiores horumque auctoritatem opponi vulgatæ famæ et idiotarum persuasioni. Ὡς ἡ φιλόλογος συνήθεια γελᾶται παρὰ τοῖς ἰδιώταις, οὕτως ἡ ἰδιωτικὴ παρὰ τοῖς φιλολόγοις, Sext. Gramm. § 235. Hellad. Phot. p. 535, A: Οἶδα δέ τινας τῶν φιλολόγων καὶ τὸν πίθηκον ὀνομάζοντας καλλίαν· qui doctiores sunt vel esse volunt. Auson. Epist. 11: «Dissonum, quem Colonomon existimo proprie a philologis appellatum, ad te mittere non ausus.» Earum literarum orbe, quem philologia complectitur, nulla exclusa scientia est, nec ipsa philosophia. Id et Ciceronis aliquot loci satis docent, nec si Vitruvius præf. lib. 7 Homerum omnis philologiæ ducem dixit, philosophiam eximi voluit, nec philosophos nullos fuisse indicare animus erat Plutarcho, ubi Caium Gracchum ait stipatum fuisse magno numero ἐργολάβων, τεχνιτῶν, πρεσβευτῶν, ἀρχόντων, στρατιωτῶν, φιλολόγων (c. 6). Nec Epicteto illic, ubi φιλόλογον nominabat, qui ἕνεκα λόγου lucubrabat, philosophiæ studium non complecti aptum erat. Idemque alibi vel præcipue philosophiæ studium cogitat, 2, 4, § 11 (conf. 1); 3, 2, 13; 4, 4, 42; 3, 10, 10 (ubi ἀλλ' οὐ φιλολογῶ; cum interrogatione proferendum). Sed id sexcenties sentitur. Attamen jam olim factum, quod hodie, ut philosophi suam scientiam a reliquis studiis ita discernerent, ad se ut judicare, ad alios scire statuerent pertinere. Et hinc quidem effectum ut Synesius in Dione p. 43, B, sic loqueretur: Ἐπιστήσεται μὲν οὖν ὡς φιλόλογος, κρινεῖ δὲ ὡς φιλόσοφος ἕκαστόν τε καὶ πάντα. «Quum Longinus philosophiæ severitatem exquisitioris doctrinæ suavitate temperarit, quid miramur si qui se res non verba sectari jactarent parum magnifice de illo senserint? Plotinus quidem durior ad hæc studia, lecto ejus libro Περὶ ἀρχῶν, teste Porphyrio in ejus Vita p. 116, exclamavit: Φιλόλογος μὲν ὁ Λογγῖνος, φιλόσοφος δὲ οὐδαμῶς. Quam vocem velut oraculo missam repetit Proclus, eruditior ille quidem Plotino, sed eodem morbo laborans, In Platonis Tim. p. 27.» Ruhnken. De Longin. § 6 fin. Porphyrius De abstin. 1, § 3, Ἀντειρήκασιν, inquit, τῇ ἀποχῇ τῶν ἐμψύχων οὐκ ὀλίγοι, ἀλλὰ καὶ τῶν φιλοσόφων οἵ τ' ἀπὸ τοῦ περιπάτου καὶ τῆς στοᾶς καὶ τοῦ Ἐπικούρου, τὸ πλεῖστον τῆς ἀντιλογίας πρὸς τὴν Πυθαγόρου καὶ Ἐμπεδοκλέους ἀποτεινόμενοι φιλοσοφίαν· τῶν τε φιλολόγων συχνοὶ καὶ Κλώδιός τις Νεαπολίτης πρὸς τοὺς ἀπεχομένους τῶν σαρκῶν βιβλίον κατεβάλετο. Dein philosophorum, quos dixerat, rationibus expositis, ad reliquos, hi sunt igitur philologi, hoc utitur transitu § 13: Λοιπὸν δὲ ὁ πολὺς καὶ δημώδης ἄνθρωπος ἃ λέγειν εἴωθεν παραθετέον. Decent hæc Neoplatonicorum anagogen.» Lehrs. || Adverb. Φιλολόγως. Pollux 4, 10. Schol. Aristoph. p. 273, 39 ed. Par.: Τὸ δὲ δρᾶμα (Ranæ) τῶν εὖ πάνυ καὶ φ. (olim φιλοπόνως) πεποιημένων. Hase.]

[Φιλολοιδορία, ἡ, Dicacitas, Gl. Etym. M. p. 463, 42.]

Φιλολοίδορος, ὁ, ἡ, Qui convitiari et maledicere amat, libenter convitiatur, maledicit. [Pollux 3, 139; 5, 118; 6, 166; 8, 80.] Dem. [p. 269, 12]: Οὐ φ. ὄντα φύσει. [Aristot. H. A. 9, 1: Φ. μᾶλλον καὶ πληκτικώτερον. Plutarch. Mor. p. 618, F. Schneid. Philostr. V. sophist. 1, 7, 1 Westerm.; 1, 21, 10. Pseudo-Chrys. t. 8, p. 762, B. Sim. Metaphr. V. Chrys. t. 8, p. 420, 19, τῆς γλώττης τὸ φ. Hase. || Adverb. Φιλολοιδόρως ap. Polluc. 3, 139; 5, 118; 8, 81. Φ. ἔχειν Philostr. p. 587, 10.]

[Φιλολουτρέω, Libenter lavo, Præcupidus sum lavandi, h. e. balnei. [Φιλολουτρέοντες ap. Hippocr. p. 395, 50.] Galen. Ad Glauc.: Τοὺς δὲ φιλολουτροῦντας οὐδ' εἰ δὶς τῆς ἡμέρας λούειν ἐθέλοις, ἁμαρτάνοις, Bud.

[Φιλόλουτρος, ὁ, ἡ, Balneum amans. Hippocr. p. 395, 27: Ἦν ὑγιαίνων ἔῃ φ. ἄγαν. Aristot. H. A. 8, 24: Φ. ζῷον. Ælian. N. A. 5, 29. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 434. Anon. in Matthæi Lectt. Mosq. 1, p. 51.]

Φιλολῦπος, ὁ, ἡ, Qui libenter dolet et tristitia affi- A citur. [Plutarch. Mor. p. 600, C. Wytt. Basil. t. 1, p. 362, B; 382, A; 361, A, τὸ φ. καὶ πολύθρηνον ὡς ἀγεννὲς παραιτούμενος. Hase.]

[Φιλολῦρος, ὁ, ἡ, Lyram amans. Epicharmus ap. Hephæst. p. 15 : Φ. ἠχή.]

[Φιλομάγειρος, ὁ, Coquos amans, Coquis amicus, n. pr. fictum ap. Alciphr. 3, 63.]

Φιλομάθεια vel Φιλομαθία, ἡ, Cupiditas discendi. [Φιλομάθεια ap. Plat. Rep. 6, p. 499, E, Tim. p. 90, B, Plutarch. Mor. p. 515, B; 628, B, Strabon. 14, p. 638 (ubi olim φιλομαθίας), 674. Scriptura per diphthongum etiam Suidæ s. v. Φιλομαθὴς restituta, ubi olim φιλομαθία, ut in multis hujusmodi nominibus variatur, de quibus v. Etym. M. p. 462, 15. Apud Phot. Bibl. p. 100, 9, in Excerptis ex Phrynicho, φιλομαθίας, sed πολυμαθείας ibid. lin. 41. G. D. It. adhuc φιλομαθία Thomais Vita S. Febroniæ Actt. SS. Junii t. 5, p. 19, B; Hipparch. Ad Phæn. Arati p. 171, A; 172, B. At φιλομάθεια recte Iamblich. Vita Pythag. p. 17, 24. Orig. t. 3, p. 636, D. Euseb. Pr. ev. p. 375, B C. Greg. Nyss. t. 1, p. 473, B. Theophyl. Sim. Hist. p. 305, B Bonn. Mich. Psellus Lect. mirab. p. 148, 7 Westerm. Hase.]

Φιλομᾰθέω, Discere cupio, Discendi desiderio teneor, ap. Plat. Leg. [7, p. 810, D. Plut. Mor. p. 60, A; 122, D.] Strabo [14, p. 673] de schola Tarsensi loquens : Οἱ φιλομαθοῦντες ἐπιχώριοι πάντες εἰσὶ, Qui literarum studio incumbunt, Bud. [Phot. Epist. p. 286, 31, σοὶ δὲ φιλομαθοῦντι. Id. ibid. p. 309, 21; Scymn. Chius 63, Iamblich. Vita Pythag. p. 22, 23 et Orig. t. 3, p. 767, C, τοῖς φιλομαθοῦσι. Zosim. Hist. p. 476, 10 Reitem., τοὺς φιλομαθοῦντας. Hipparch. Ad Phæn. p. 205, E, χάριν τῶν φ. Scymn. Chius 10, τοῖς θέλουσι φιλομαθεῖν. Hase.]

Φιλομᾰθὴς, ὁ, ἡ, Cupidus s. Studiosus discendi. [Plato Phædr. p. 230, D : Φ. γάρ εἰμι· Rep. 2, p. 376, C : Φιλόσοφον καὶ φ. αὐτὸν δεῖ εἶναι. Δικαίως vel ὀρθῶς φ. Phædon. p. 83, E; 67, B.] Isocr. Ad Dem. [p. 5, D] : Ἐὰν ἦς φιλομαθὴς, ἔσει πολυμαθής. Plutarch. [Mor. p. 618, E] : Φιλολόγῳ μὲν ὑποκατακλίνεσθαι φιλομαθῆ. [Id. p. 394, F : Φιλοθεάμων τις ... ξένος, φιλόλογος δὲ καὶ φ. ἐστὶ μᾶλλον· 1138, B : Οἱ μὲν νῦν φ., οἱ δὲ τότε φιλόρρυθμοι.] Unde superl. φιλομαθέστατος, Xenoph. Cyrop. [1, 2, 1. Cum genit. ib. 1, 6, 38 : Φιλομαθῆ σε τούτων ἁπάντων ὄντα· et Anab. 1, 9, 5 : Τοξικῆς καὶ ἀκοντίσεως φιλομαθέστατον. Lucian. Scyth. c. 1 : Ἐπιτηδευμάτων φ. τῶν ἀρίστων· et De merc. cond. c. 25.] Et τὸ φιλομαθὲς, substantive, Plato Tim., Cupiditas discendi. [Plato Rep. 2, p. 376, B : Τό γε φ. καὶ φιλόσοφον ταυτόν· 411, D : Εἴ τι ἐνῆν αὐτοῦ φ. ἐν τῇ ψυχῇ.]

[Φιλομαθὴς sive Φιλομάθης, ὁ, Philomathes, nomen viri, Diog. La. 7, 194, 195, 198. Boiss.]

[Φιλομαθία. V. Φιλομάθεια.]

Φιλομαθῶς, Cum cupiditate discendi. [Cyrill. Hieros. Catech. p. 36, B. Basil. t. 1, p. 710, C. Greg. Nyss. t. 1, p. 867, B. Aristeas De legis transl. p. 2, B, φ. ἔχω. Pseudo-Chrys. t. 5, p. 750, A, οἱ φιλοπόνως καὶ φ. ἀκούοντες. Hase.]

[Φίλομαι, a quo aoristus φίλατο derivatur. V. Φιλέω.]

[Φιλομακεδὼν, όνος, ὁ, ἡ, Macedonibus amicus. D Themist. Or. 10, p. 132, B : Φιλομακεδόνα Ἀλέξανδρον· et Or. 34, p. 467, 28 ed. meæ. De accentu Arcad. p. 17, 10. G. Dind.]

[Φιλομάκελλος, ὁ, ἡ, Macellum amans. Jo. Damasc. t. 2, p. 839, E. Joann. Clim. Scala Parad. p. 6, A : Τὸν φ. κύνα. Hase.]

[Φιλομάλακος, ὁ, ἡ, Mollitiem amans, Mollitiei deditus. Ptolem. Tetrabibl. p. 162 : Φιλοκόσμους, φ. Hase.]

[Φιλομαντευτὴς, ὁ, Vaticinationum amans. Plato Leg. 7, p. 813, D : Τοὺς σφόδρα φ. σεβόμενοι.]

[Φιλόμαντις, ὁ, ἡ, idem. Lucian. Char. c. 11, Astrol. c. 27.]

[Φιλομάρτυς, ὁ, Martyres amans. Nominativi Φιλομάρτυς duo afferuntur exempla ex Nicetæ Paphl. Vita Bacchi p. 120, A : Χορὸς φιλομάρτυς· et a Boissonadio ex Michaele Mon. ap. Allat. Hott. p. 163 : Προσετέθη (Theodorus Stud.) τοῖς μάρτυσιν ὁ φιλόμαρτυς (sic). Aliorum casuum tum singularis tum pluralis exx. Hasius indicavit ex Basil. M. vol. 1, p. 526, A, Gregor. Nyss. vol. 2, p. 1010, D; 1017, A, Niceta Paphl. in Vita Hyacinthi p. 10, D ed. Combef., in Vita Bacchi p. 163, A (ubi dat. φιλόμάρτυσιν); 121, D. Sæpius legitur apud Symeonem Metaphrastam.]

[Φιλόμαστος, ὁ, ἡ, Ubera amans, i. e. Lactens. Æsch. Ag. 147 : Φιλομάστοις θηρῶν ὀβρικάλοισι· 720 : Λέοντα φ.]

Φιλομᾰχέω, Appeto pugnam, Cupide pugno. Plut. de Marcello : Φιλομαχοῦντος ἀεὶ πρὸς τὸν Ἀννίβαν. Alibi [Apophth. p. 193, F] pro Fervide et incaute prælior : Χαβρίου ὀλίγους τινὰς τῶν Θηβαίων ὑπὸ τὰ τείχη φιλομαχοῦντας καταβαλόντος. [Idem V. Fabii M. c. 5, Timol. c. 21, Mor. p. 122, B; 193, E, et alibi.]

[Φιλομάχη, ἡ, Philomacha, Amphionis filia, Peliæ uxor. Apollod. 1, 9, 10.]

[Φιλόμαχος, ὁ, ἡ, Pugnas amans, Bellicosus. Pind. fr. 142 : Φ. γένος. Æsch. Sept. 129 : Σύ τ', ὦ Διογενὲς, φιλόμαχον κράτος· Ag. 230 : Φ. βραβῆς. Const. Manass. Chron. 2223.]

[Φιλόμαχος, ὁ, Philomachus, n. pr. in inscr. 232 B ap. Bœckh. vol. 1, p. 355.]

Φιλόμβριος, ὁ, ἡ, dicitur pro φίλομβρος, Pluviæ cupidus : φ. τέττιξ, Epigr. [Platonis Anth. Pal. 6, 43.] Sic ἐπόμβριος et ἔπομβρος pro eodem poni, docui supra.

[Φίλομβρος, ὁ, ἡ, idem. Φ. νάρκισσος Meleager Anth. Pal. 5, 144.]

[Φιλόμβροτος, ὁ, ἡ, Hominibus gratus. Orpheus ap. Tzetz. ad Hesiod. Proleg. p. 18 ed. Gaisf. sive Maximus Περὶ καταρχ. 456 : Γεωπονίης φ.]

[Φιλόμβροτος, ὁ, Philombrotus, Atheniensis, ap. Plutarch. V. Solon. c. 14. || Thessalus in inscr. 1769 ap. Bœckh. vol. 1, p. 861. G. D. || Cretensis in inscr. 2557, B, 8, ib. vol. 2, p. 417. Hase.]

[Φιλομέδουσα, ἡ, Philomedusa, Areithoi uxor, Hom. Il. H, 10, ubi syllaba prima in arsi producta.]

Φιλομειδὴς, ὁ, ἡ, item Φιλομμειδὴς apud [Homerum et Hesiodum, qui hac forma constanter utuntur, aliosque] poetas (geminata litera μ, ob metrum), C Amans risus : et quod Gallice dicimus, *Qui n'aime qu'à rire.* [Hesych. : Φιλομειδὴς, φιλόγελως, φιλῶν τὰ ἱλαρά. Similiter schol. Il. Γ, 424. Per solum φιλόγελως exp. Phot. et Suidas. Lucian. Imag. c. 8 : Φιλομειδῆ Ὅμηρος ποιήσει (τὴν Ἀφροδίτην).] Unde optime convenit Veneri hoc epithetum, cui etiam tribuitur passim ab Hom. : ut Il. Δ, [10] : Τῷ δ' αὖτε φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη Αἰεὶ παρμέμβλωκε, καὶ αὐτοῦ κῆρας ἀμύνει. Quem in locum Eustath. annotat geminari μ, metri gratia, ut versus λαγαρότης μέστωθῇ πρὸς μέτρον ἄρτιον. Sed addit, epithetum istud habere hanc literæ μ geminationem, secundum quædam exempll. : unde colligimus, fuisse quædam in quibus simplici μ scriptum extaret. Ex iis certe est meum : quod alioqui τοῖς ἀκριβέστατα γεγραμμένοις annumerari dignum est : (idque vel ex Eustath. probari potest, qui de quibusdam lectionibus loquens, quæ ἐν τοῖς ἀκριβεστάτοις ἀντιγράφοις extarent, aliquas affert, quæ in illo meo exemplari inveniuntur :) sed eo in loco litera μ superposita est huic epitheto, quæ an ejusdem manus sit, dubitari potest. Sed ut ejusdem esse putem, facit hic versus, Γ, [424] : Τῇ δ' ἄρα δίφρον ἑλοῦσα φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη· hic enim illud ἀντίγραφον geminam μ habet. [Adde E, 375, Υ, 40, Od. Θ, 362. Scriptor Carm. Cypr. ap. Athen. 15, p. 682, F. Hesiod. Th. 989. Et fragm. 206; Th. 256 : Γλαυκονόμῃ φ. Naumach. v. 45 : Μήτε φιλομμειδὴς μάλα γίγνεο. Philipp. Anth. Plan. 177 : Κύπρι φιλομμειδής. Simplici μ scriptor Hymni in Bacchum in Anth. Pal. 9, 524 : Φηρομανῆ, φρικτὸν, φιλομειδέα, φοιταλιώτην. Gregor. Naz. vol. 2, p. 170 : Ζωροπόται, φιλομειδέες.] Affertur porro et τὸ φιλομειδὲς pro Amor risus, Studium risus.

‖ Etiam Φιλομηδὴς scriptum invenitur, s. Φιλομμηδὴς, per η in penult., sequendo etymum quod Hesiodus in Theogonia [200] huic epitheto tribuit, quum epitheta aliquot Ἀφροδίτης, i. e. Veneris, recensens, vocatam etiam φιλομμηδέα tradit, ὅτι μηδέων ἐξεφαάνθη, i. e. Quod ex genitalibus (Saturni sc.) in lucem prodiit. [Suidas : Φιλομειδὴς, φιλόγελως· φιλομηδὴς δὲ ἡ Ἀφροδίτη.] Sed hoc sciendum est, legi etiam φιλομμει-

δέα per ει, itidemque μειδέων (perperam autem in quibusdam vulgatis editt. φιλομηδέα quidem per η, at μειδέων per ει legitur) : quam lectionem et margini illius exemplaris Homerici ascriptam reperio. Siquidem ex regione illius versus Homerici Il. Γ, habet margo, Φιλομειδὴς, ἡ φιλόγελως, ἱλαρὰ, καθ' Ὅμηρον· κατὰ δὲ Ἡσίοδον, ὅτι μειδέων ἐξεφαάνθη, ὅ ἐστιν αἰδοίων. Sed quomodo retineri hæc scriptura in ista signif. poterit? Bœoticæ dialecto hæc literæ η in ει mutatio ascribenda erit, ex Eustath. auctoritate : quem vide p. 439. [Hanc rationem defendit Mützell. in libro De Theogon. Hesiodi p. 263, 264, φιλομμειδέα probans in verbis Hesiodi, nihil vero referre monens μηδέων scribatur an μειδέων, nec defuisse jam olim, qui utrumque defenderent. Et sic μηδέων una cum φιλομμειδέα agnoscere Etym. M. p. 546, 21, schol. Il. E, 422, Etym. Gud. p. 336, 10; 533, 20, Eust. p. 439, 558, 650. Solum φιλομμηδέα et μηδέων probat Moschopulus ad Hesiodi l. c. Φιλομηδὴς vel φιλομμηδὴς interdum vitiose scriptum in codicibus pro φιλομμειδὴς memorat Mützell. ex var. lect. ad Hom. Od. Θ, 362, Maneth. 2, 313, Clem. Alex. p. 13, Euseb. Præp. ev. 2, p. 40, Etym. M. p. 776, 6, Eustath. p. 558.]

[Φιλομειράκιος, ὁ, ἡ, i. q. φιλομεῖραξ. Clem. Al. p. 346 : Ἀρετὴ οὖ φιλομειράκιον, ὁ φιλόσοφος λέγει Πλάτων. Diog. L. 4, 40 : Φ. ἦν καὶ καταφερής. Hesych. Miles. 8.]

Φιλομείραξ, ὁ, ἡ, Adolescentum amator. Dicitur περὶ τοῦ παιδεραστοῦ. [Athen. 13, p. 603, E : Φιλομεῖραξ ἦν ὁ Σοφοκλῆς. « Ἀφροδίτης φ. templum in urbe Elide memorat Pausan. 6, 23, 6. » Hase.]

Φιλομεμφὴς, ὁ, ἡ, Qui libenter conqueritur et expostulat, incusare et reprehendere amat. Plutarch. [Mor. p. 706, E] : Οἱ φιλομεμφεῖς καὶ δύσκολοι ταῖς τοιαύταις τῶν φίλων παροράσεσι καὶ ἀνοίαις ἐπιτίθενται, τῷ ἀμελεῖσθαι μᾶλλον ἢ τῷ τιμᾶσθαι χαίροντες, ὅπως ἐγκαλεῖν ἔχωσι. In VV. LL. ponitur superl. φιλομεμφότατος, quasi a φιλόμεμφος. Exponitur autem ibi φιλομεμφότατος, Delator acerrimus. [Legitur ap. Plutarch. Compar. Cimon. c. Lucullo c. 1 : Ὁ ψογερώτατος καὶ φ., errore librarii præcedentis adjectivi terminatione inducti. Nam Plutarchus neque hoc nec φιλομομφότατος, sed haud dubie φιλομεμφέστατος, scripserat. G. Dindorf.]

[Φιλομένης, ους, ὁ, Philomenes, n. pr. in numis Magnesiæ ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 150, *Suppl.* vol. 6, p. 243.]

[Φιλομέριμνος, ὁ, ἡ, Curas amans. Theophyl. Sim. Epist. 29, p. 48 : Ἄγρυπνον, φ.]

[Φιλομετάβλητος, ὁ, ἡ, Mutari amans. Theodor. Epist. in Anecd. meis vol. 5, p. 417 : Φιλολοιδόρους καὶ φιλομεταβλήτους (codex φι μεταβλήτους). Boiss.]

[Φιλομετάβολος, ὁ, ἡ, Mutationes amans. Sext. Emp. p. 234 : Φ. τι ὁ αἰών.]

[Φιλομετρία, ἡ, Metrorum amor. Synes. p. 62, C : Οὐδ' ἔστιν ἰδέα φιλομετρίας τινὸς ἢ ποιήσεως. Hase.]

[Φιλόμετρος, ὁ, ἡ, Metri amans. Nicet. Eugen. vol. 2, p. 7 : Ἤτησας στίχους· ... ἔχεις γὰρ ... καὶ τὸ φιλόλογον ἐν τῇ ψυχῇ καὶ τὸ φ.]

[Φιλομήδειον, τὸ, synonymum chelidonii ap. Dioscor. 2, 211.]

[Φιλομηδὴς vitiose pro φιλομειδὴς, quod v. || Φιλομήδου vitiose pro Φιλομήλου. V. Φιλόμηλος.]

[Φιλομηδιάδης. V. Φιλομηλείδης.]

[Φιλομήλα, ἡ, Philomela, Pandionis f., in hirundinem mutata postquam ab Tereo vitiata esset. V. Demosth. p. 1397 extr., Apollod. 3, 14, 8, Conon. ap. Phot. Bibl. p. 136, 20, Agatharch. ibid. p. 443, 21, Steph. Byz. s. v. Δαυλὶς, Hygin. Fab. 45, aliosque indicatos ab Meursio De reg. Athen. 2, 4, 5. || Patrocli mater, ab aliis Πολυμήλη appellata. V. Φιλομηλείδης. G. D. χρυση φιλομηλη in cratere memorato a Panofka *Abhandl. der Kœn. Ak. der Wiss. zu Berl.* a. 1849, part. 2, p. 104. Hase.]

[Φιλομήλα, ἡ, Philomela, piscis κόκκυξ (cuculus), de quo Aristot. H. A. 4, 9. Lexicon Ms. Cyrilli : Φιλομήλα· ὄνομα ἰχθύος. Gloss. ad Oppian. Hal. : Κόκκυγες· φιλομήλι. Μεγάλη φιλομήλα et φιλομηλίτζας τρυφερὰς ap. Ptochoprodr. Ms. contra Hegumenum. Ducang. Est Trigla Cuculus Bl. sec. Bussemaker. Schol. in Oppian. p. 657. Conf. Schneider. Hist. pisc. nat. p. 115. Hase.]

[Φιλομηλείδης, ὁ, Philomelides. Hom. Od. Δ, 343 : Οἷος (Ulixes) ἐνὶ Λέσβῳ ἐξ ἔριδος Φιλομηλείδῃ ἐπάλαισεν ἀναστὰς (quæ verba repetuntur P, 134), ubi interpretum quorundam opinio, qui metronymicum ab Φιλομήλα, quæ Patrocli mater fuit, derivatum esse putaverant, refutatur ab scholiasta, qui Lesbi regem fuisse addit, de quo plura dixerit Hellanicus. In eandem sententiam disputat Etym. M. p. 166, 6, in excerpto ex Epaphroditi commentario in Odysseam, dixitque de hoc genere nominum Lobeck. Paralip. p. 6. Inepte recentior schol. in codice Ambrosiano E Φιλομηλείδῃ accusativo casu pro Φιλομηλείδην ex Atticorum more dictum esse comminiscitur. Diversam scripturam secutus esse videatur Hesychius : Φιλομηδιάδης· οἱ μὲν κύριον ὄνομα· πολλάκις γὰρ πατρωνυμικῷ τύπῳ κυρίως (scr. κύριον cum Lobeckio) δηλοῦται, ὡς Εὐριπίδης (hoc ex Εὐηρείδης vel alio simili nomine in είδης terminato corruptum videtur), Ἡρακλείδης. Sed probabilius est Φιλομηλιάδης librarii errore scriptum esse pro Φιλομηλείδης, quod Jensius conjecit. G. D.]

[Φιλομήλειον, τὸ, Philomeleum. Steph. Byz. : Φιλομήλιον, πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας. Στράβων ιϐ' (p. 577, et 14, p. 663). Τὸ ἐθνικὸν Φιλομηλεὺς (codd. Voss. Φιλομηλιεὺς) ὡς Δορυλαεὺς Κοτυαεύς. Recte Φιλομήλειον et Straboni et Stephano restituit Meinekius, quod postulat gentilicii Φιλομηλεὺς comparatio cum Δορυλαεὺς et Κοτυαεύς. Glossa Φιλομίλλον, τόπος olim apud Suidam lecta, nunc codicum auctoritate ejecta, ex Φιλομίλιον corrupta videtur, quod frequens est in scriptis Byzantinorum, velut Jo. Cinnam. Hist. p. 22, C; 23, A; 35, D; 45, D; 111, B; Nicet. Chon. p. 36, D; 264, B; 320, B; Ephraem. Cæsar. 3657, 4088, 5958. G. D. Gentilicium in numo memorato a Letronn. *Journ. des Sav.* a. 1846, p. 118 : μανδροπολιτων και φιλομηλεων ομονοια. Hase.]

Φιλόμηλος, ὁ, ἡ, Amator malorum, i. e. pomorum, Qui gaudet malis, s. delectatur. Alexander φιλόμηλος vocatur ap. Athen. 7, [p. 277, F] ubi μηλομαχίαν ejus refert.

[Φιλόμηλος, ὁ, Philomelus, n. pr. multorum. Philomelus Lamptrensis est in inscr. 675, vol. 1, p. 505, unde Φιλομήλου (libri Φιλομήδου) τοῦ Λαμπτρέως Keilius restituit Plutarcho V. Phocionis c. 32 : cujus corruptelæ alterum exemplum statim ex Isocr. memorabimus. || Philomeli quidam ex demo Pæaniensium memorantur a Platone Protag. p. 315, A, in inscr. 213, vol. 1, p. 344, in inscr. navali II, 90; XIII, c, 35, ap. Lysiam p. 153, 16, Demosth. p. 571, 4. || Euonymensis ap. Diog. L. 5, 57. || Cholargensis ap. Lycurg. p. 151, 3. || Alius ap. Isocr. p. 360, B; 367, E, et (ubi alii libri Φιλόμηδος) De antid. § 99, p. 442 ed. Bekk. Oxon. || Dux Ætolorum ap. Pausan. 10, 22, 13.]

Φιλόμηρος, ὁ, ἡ, Amator s. Studiosus Homeri, Qui amat Homeri carmina, imitari Homerum, Qui lubenter imitatur Homerum, ut vocatur Sophocles φιλόμηρος ab Eustath. plerisque in Il. [p. 440, 38; 851, 59. Athen. 14, p. 620, B, Strabo 13, p. 594.] Jungitur autem hoc nomen φίλος et aliis quibuslibet propriis nominibus per compositionem : sed et cum gentilibus nominibus, ut φιλαθήναιος.

Φιλομήτωρ, ὁ, ἡ, Matris amans. [Plutarch. V. Sertor. c. 2 : Πατρὸς ὀρφανὸς ὑπερφυῶς δοκεῖ φ. γενέσθαι· Mor. p. 110, A : Φιλοπάτωρ γενόμενος καὶ φ.] Et φιλομήτορες, Matris amantes, Plutarch. Solone [c. 27. Στοργὴ φ. epigr. in Append. Anthol. Pal. 152. Φ. μόχθον Anth. Pal. 3, 16.] At Ptolemæus, qui octavus fuit ἀπόγονος Ptolemæi Lagi, habuit φιλομήτορος ἐπίκλησιν ἐπὶ χλευασμῷ, ut refert Pausan. Att. p. 6 [c. 9, 1] addens, Οὐ γάρ τινα τῶν βασιλέων μισηθέντα ἴσμεν ἐς τοσόνδε ὑπὸ τῆς μητρός. Alii quoque Ptolemæi pari χλευασμῷ dicti fuerunt Φιλάδελφοι et Εὐεργέται : licet secundum Plutarch. De propria laude [p. 543, E], Τῶν βασιλέων τοὺς μὴ θεοὺς μηδὲ παῖδας θεῶν ἀναγορεύεσθαι θέλοντας, ἀλλὰ φιλαδέλφους, ἢ φιλομήτορας, ἢ εὐεργέτας, ἢ θεοφιλεῖς, οὐκ ἤχθοντο ταῖς καλαῖς μὲν, ἀνθρωπικαῖς δὲ ταύταις προσηγορίαις τιμῶντες. [Pausaniæ errorem qui Ptolemæum φιλομήτορα sensu passivo dictum

accepit, *ab matre amatum*, notavit Letronn. *Recueil des inscriptions de l'Égypte* vol. 1, p. 67. Cognominis φιλομήτορος exx. plurima sunt in inscrr. Græcis Ægyptiacis : v. Bœckh. Corp. Inscrr. vol. 3, p. 286. Attalus φ. est ap. Plutarch. V. Demetr. c. 20. G. D. Idem cognomen in numis Demetrii III regis Syriæ et Ariarathæ Cappadociæ. Eckhel. Doctr. num. vol. 3, p. 198. Hase. || Φιλομήτωρ Antiphanis comœdia inscripta fuit.] Philometorem de cultura agri præcepisse tradit Plin.

[Φιλομήτωρ, ορος, ὁ, Philometor, n. pr. ap. Eunap. p. 38 med., 39=469. Boiss. Aliud ap. Alciphr. 3, 40.]

[Φιλομίλιον. V. Φιλομήλειον.]

Φιλόμῑσος, ὁ, ἡ, Odiorum amans, Qui libenter odit. [Hoc et φιλομίσητος ex Etym. M. memorat Wakef. Verbum Φιλομισέω, Odio indulgeo, sine teste posuit Schneid. Apud Suidam gl. sine interpretatione positam φιλομισεῖς omittunt libri duo optimi.]

Φιλομίσως, More eorum qui odiorum sunt amantes. [Hesych. s. v. Φιλαπεχθήμόνως.]

[Φιλομμειδής. Φιλομμηδής. V. Φιλομειδής.]

[Φιλόμνηστος, ὁ, Philomnestus, n. pr. scriptoris ab Athenæo citati 3, p. 74, F.]

[Φιλομόζυγος, ὁ, ἡ, Conjugium amans. Theodor. Prodr. Epigr. p. 80 fin.]

Φιλόμολπος, ὁ, ἡ, Cantuum amans. Πόλις φ. Pindar. Nem. 7, 13.]

Φιλομονάζω, Solitariam vitam, vel ipsos solitarios, amo. Pallad. Hist. Laus. p. 1027, B : Διὰ τὸν τοῦ θεοῦ φόβον τοσοῦτον ἐγένετο φιλομονάζων. Hase.]

[Φιλομόναχος, ὁ, Solitarios amans. Moschus Prato spir. p. 1150, E : Ὁ φιλόχριστος καὶ φ. καὶ φιλόπτωχος. Similiter verba Gregorii Magni in Vita Benedicti *vir erat laicus, sed religiosus*, Zacharias Pontifex maximus Græce vertit in sua Vita Benedicti p. 75, A : Ἀνήρ τις ὑπῆρχε, κοσμικὸς μὲν τῷ σχήματι, σπουδαῖος δὲ τοῖς τρόποις καὶ φ. Hase. Cyrillus V. Euthymii p. 12. Joann. Damasc. Epist. ad Theophil. De imag. Edess. p. 140 bis. Boiss.]

[Φιλόμοσχος, ὁ, Vitulos amans, n. pr. fictum pastoris ap. Alciphr. 1, 24.]

Φιλομουσέω, Musas s. Musicam amo. V. in Χρηστομουσέω. [Ubi affert Demetr. Byzant. ap. Athen. 14, p. 633, B : Συνέβαινε τὸ παλαιὸν φιλομουσεῖν τοὺς Ἕλληνας.]

Φιλομουσία, ἡ, Musarum s. Musices amor, Studium musices. [Plutarch. Mor. p. 238, B; Lucian. D. mar. 8, 2. « Agatharch. in Geogr. gr. min. vol. 1, p. 115, 4 ed. Car. Mülleri : Τῷ Ὀρφεῖ κιθαρίζοντι διὰ φ. τὰ ὄρη ἀκολουθεῖν. » Hase.]

Φιλόμουσος, ὁ, ἡ, Musarum vel Musices amans. [Pollux 6, 167. Plato Phædr. p. 259, B : Φ. ἄνδρα. Cum φιλήκοος conjunctum Rep. 8, p. 548, E.] Xen. Cyrop. 5, [1, 1] : Φιλόμουσος δέ τις τῶν Μήδων εἶπε, Καὶ μὴν ἐγὼ, ὦ Κῦρε, τῶν μουσουργῶν ἀκούσας ἑσπέρας, ὧν σὺ νῦν ἔχεις, ἥκουσα ἡδέως. [Aristot. Eth. Nic. 10, 5.] Plutarch. Symp. 4 [p. 668, C] : Φαρμάκων δυνάμεως ὁ ἰατρικώτατος ἄριστος κριτὴς, καὶ μελῶν ἀρετῆς ὁ φιλομουσότατος. Interdum significat Eum qui non tam musicæ amans est, quam Eum qui studiorum humaniorum s. politioris literaturæ ; nam et bonarum literarum humanitatisque præsides Musæ sunt. Plutarch. Symp. [p. 744, A], de Musarum numero : Οἶμαι δέ σε πεφροντικέναι, φιλόμουσον οὕτω καὶ πολύμουσον ὄντα. [Et alibi sæpius apud Plutarchum. Aristoph. Nub. 338 : Θηρατὰ λόγων φιλομούσων.]

[Φιλόμουσος, ὁ, Philomusus, n. pr. viri Atheniensis in inscr. 203, 277 ap. Bœckh. vol. 1, p. 268, 371.]

Φιλομόχθηρος, ὁ, ἡ, Malorum s. Improborum amans, Amans improbitatis, Pollux [6, 168] ex Philonide. Ejusdem signif. est φιλοπόνηρος ap. Dinarch. [Const. Manass. Chron. 4849.]

Φιλόμοχθος, ὁ, ἡ, Laborum amans. [Procli Paraphr. Ptolem. p. 222. Phalar. Epist. p. 180 : Ἵνα ἔχῃς ἐπιδεῖξαι σαυτὸν μαχητὴν φ., quæ poetica locutio esse videtur Lennepio. || Adverb. Φιλόμοχθα, Manetho 4, 277.]

Φιλομῡθέω, Libenter fabulor, Confabulationum vel Fabularum sum amans. [Strabo 9, p. 422 : Οἱ φιλομυθοῦντες ἐν τῇ τῆς ἱστορίας γραφῇ· et 1, p. 19; 10, p. 474. G. D. Phot. Epist. p. 111, 1, ποιηταῖς φιλομυθοῦσιν. Hase.] Synes. Ep. 105 : Τὰ μὲν οἴκοι φιλοσοφῶν, τὰ δ' ἔξω φιλομυθῶν, Studiose fabulans.

[Φιλομῡθία, ἡ, Fabularum amor. Strabo 11, p. 507 : Τὴν τῶν συγγραφέων ἁπλότητα καὶ φ.]

Φιλόμῡθος, ὁ, ἡ, Qui libenter fabulatur, Confabulationum vel Fabularum amans. [Strabo 1, p. 19 : Φιλειδήμων ὁ ἄνθρωπος· προοίμιον δὲ τούτου τὸ φ.] Exemplum habes in Μονώτης. [Aristot. Metaph. 1, 2, p. 8, 4 : Φ. ὁ φιλόσοφός πώς ἐστιν. Julian. Misop. p. 358, D. Plut. Mor. p. 30, D. G. Dind. Mich. Psellus Anag. p. 344, 8 Boiss. Synes. p. 42, B, ἡ φ. φύσις· 90, A, φιλήκοον ἦν καὶ φ. Hase.] Et τὸ φιλόμυθον, Confabulationum vel Fabularum amor. Longin. [9, 11] : Ἴδιόν ἐστιν ἐν γήρᾳ τὸ φ. [Φ. καὶ διηγητικὸς Aristot. Eth. Nic. 3, 13. || Hesych. : Φιλομύθῳ, πεπλασμένῳ λόγῳ, corrupte pro Φήλῳ μύθῳ, ut animadvertit Ruhnk.]

[Φιλόμῡρος, ὁ, ἡ, Unguenta amans. Athen. 15, p. 691, D : Οὐ μόνον δὲ τὸ τῶν Σαρδιανῶν γένος φιλόμυρον ἦν, ὡς Ἄλεξίς φησιν ἐν Ἐκπωματοποιῷ· Ἀεὶ φιλόμυρον πᾶν τὸ Σαρδέων γένος. Ælian. N. A. 16, 24 : Ἐνίαις τῶν ἵππων τό τε φιλόκοσμον καὶ τὸ φ. συντεχθῆναι.]

[Φιλομύστης, ὁ, videtur significare Familiaris, Intimus, si lectio sana apud Climacum Scala Paradisi p. 174 : C : Ὁ μὲν (adde γὰρ) φιλήδονος ἑαυτὸν, ἴσως δὲ καὶ ἕτερον ἕνα, φιλομύστην αὐτοῦ (*sibi addictum* vertit Raderus), λυμαίνεσθαι πέφυκεν. Hase.]

[Φιλόμωμος, ὁ, ἡ, Vituperare amans, Reprehensor, Cavillator. Simonides ap. Plat. Protag. p. 346, C. Jobius ap. Phot. Bibl. p. 186, 13. G. D. Ptolem. Tetrab. p. 162, 26. Hase.]

[Φιλονάματος, ὁ, ἡ, Humoris appetens. Epitheton Solis qui humores attrahit, ap. Orph. H. 7, 16.]

[Φιλοναύτης, ὁ, Nautis amicus. Philipp. Anth. Pal. 6, 38 : Φιλοναύτην σπέρμα πυρὸς σώζειν πέτρον ἐπιστάμενον. || Navigationem amans. Φιλήρετμοι per φιλόκωποι, φιλοναῦται exp. Hesych. Quod ναυτικοὶ dixit schol. Hom. Od. Θ, 386. || N. proprium est in inscr. ap. Prellerum in Relationibus Societ. literar. Saxon. a. 1852, p. 156 (sive in Schneidewini Philologo vol. 9, p. 458) : Βοίδιον Φιλοναύτου. G. D. Porta τοῦ λεγομένου Φιλοναύτου Antiochiæ in Syria. Jo. Malala Chron. p. 346, 13 Bonn., ex. corr. Chilmeadi. Hase.]

Φιλονεικέω [de scriptura vitiosa Φιλονικέω v. s. v. Φιλόνεικος], Rixor, Contendo, Æmulor, Æmulus sum : qua in signif. a Dem. accipi tradit Bud. [Demosth. p. 501, 5 : Μηδὲν οὖν φιλονείκει, Λεπτίνη· 1099, 9 : Ταῖς πρὸς τοὺς οἰκείους διαφοραῖς πολλάκις φιλονεικοῦντες. Thucyd. 5, 43 : Φρονήματι φιλονεικῶν ἠναντιοῦτο. Xenoph. Cyrop. 1, 4, 15 : Ἐθεᾶτο ἁμιλλωμένους ἐπὶ τὰ θηρία καὶ φιλονεικοῦντας.] Potest autem sic exponi et in hoc l. Plutarchi Fabio : Εἰ δὲ καὶ πρὸς τὸν συνάρχοντα φιλονεικεῖ, σκοπεῖν ὅπως κτλ. Dicitur etiam φιλονεικῶ πρός σε περὶ τούτου, Contendo tecum hac de re : ut ap. Herodian., de Carthagine [7, 6, 2] : Φιλονεικοῦσα πρὸς τὴν Ἀλεξάνδρου πόλιν περὶ τῶν δευτερείων, Contendens de primario nomine post Romam, Bud.; vel, ut Polit., eodem sensu, Cum Alexandri urbe de secundis palma contendit. Et alia constr. Φιλονεικῶ σοι πρὸς ἀρετὴν, De virtute tecum contendo, certo, ex Plat. Leg. [5, p. 731, A] in VV. LL. Ubi etiam Φιλονεικῶ πρὸς τὰ χείρω, ex Thuc. [5, 111], pro Per contentionem deteriora capto. Interdum vero pro Contendo, i. e. Laboro efficere, Nitor. Bud. sumi ait pro Contendo, Laboro, Nitor, a Basil. Hexaem. 5. Subjungitque ex Theodorito H. E. 1 : Καὶ τὸν δεσποτικὸν κατέχωσαν τάφον, λήθῃ παραδοῦναι φιλονεικοῦντες. [Et alibi non raro apud eundem, velut vol. 2, p. 24 : Φ. ἀριθμεῖν· vol. 3, p. 1164 : Φιλονεικῶν ὁ χρόνος ἀμείβειν· vol. 4, p. 384 : Φιλονεικοῦσι νικῆσαι.] Sed hoc addendo, habere interdum hoc verbum eam construct. quam habet Latinum Laboro; ut ap. Plat. [Ep. 7, p. 330, A] : Φιλονεικεῖν πρὸς τὸ τοιοῦτον, Laborare ad id; nam et ipse Cic. ita loquitur. Tale est ap. Eund. Rep. 1, [p. 338, A] : Φιλονεικεῖν πρὸς τὸ ἐμὲ εἶναι τὸν ἀποκρινόμενον· quod exp. etiam Instare ut ego responderem. [Phileb. p. 14, B : Πρός γε αὐτὸ τοῦτο φιλονεικοῦμεν ὅπως κτλ. Cum περὶ Isocr. p. 19, E :

Φιλονείχει μὴ περὶ πάντων· 217, C : Θεὰς περὶ κάλλους φιλονεικούσας· et Polyb. 5, 93, 8, 26, 1, 3. Cum περὶ et dativo Lucian. Astrol. c. 12 : Περὶ τῇ πατρῴῃ βασιληΐῃ φιλονεικεόντων. Cum ὑπὲρ Isocr. p. 216, D : Οὐχ ὑπὲρ Ἀλεξάνδρου καὶ Μενελάου φιλονεικοῦντες.] Quinetiam quemadmodum dicitur Laboro ut hoc fiat : sic φιλονεικῶ ὅπως τοῦτο γένηται. Xenoph. [Mem. 2, 3, 17] : Φιλονεικήσει ὅπως περιγένηταί σου. Quibus in ll. uti possumus et verbo Contendo, aut etiam utroque simul : ut quum dicit Cic., Omnibus enim nervis mihi contendendum est, atque in hoc laborandum, ut etc. [Passiv. Plato Leg. 10, p. 907, E : Τούτου ἕνεκα πεφιλονείκηνται οἱ λόγοι, μὴ κτλ.]

[Φιλονείκημα, τὸ, Contentio. Photius Bibl. p. 82, 4 : Συνέβη τότε τὸ κατὰ τῶν ἀνθρωπομορφιτῶν ἐκραγῆναι φ. Sic cod. Marcianus. Vulgo φιλονίκημα.]

[Φιλονεικητέον, Contendendum. Isocr. p. 135, B : Φ. ὑπὲρ τῶν ἐνθάδε ψηφισθησομένων· ubi cod. Urbinas φιλονικητέον. Δυσμαχητέον per φ. exp. gl. Soph. Ant. 1105.]

Φιλονεικία [non Φιλονικία : v. s. v. Φιλόνεικος], ἡ, Rixa, Contentio : sicut et νεῖκος, a quo hoc per compositionem factum est. [Thucyd. 1, 41; 3, 82 extr. Plato Lys. p. 215, D : Φθόνου καὶ φ. καὶ ἔχθρας ἐμπίπλασθαι· Tim. p. 88, A : Δι' ἐρίδων καὶ φιλονεικίας (var. lect. φιλονεικιῶν)· Gorg. p. 515, B : Οὐ φιλονεικίᾳ γε ἐρωτῶ. Isocr. p. 44, D : Ἵνα παυσάμενοι τῆς πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς φιλονεικίας (φιλονικίας cod. Urb.) κοινῇ τοῖς βαρβάροις πολεμήσωμεν· et similiter p. 83, B. Τῆς μανίας καὶ φιλονεικίας (hic quoque φιλονικίας cod. Urb.) idem Epist. 9, p. 616 ed. Bekk. Ἡ περὶ τὰς ἔριδας φιλονεικία vulgo p. 209, B, ubi nunc φιλοσοφία ex cod. Urb. Demosth. p. 1440, 22 : Τὴν πρὸς αὐτοὺς φ. πρὸς τοὺς ἐχθροὺς τρέψαι.] Exp. et Pervicacia, Æmulatio [Plato Leg. 8, p. 834, C : Ἔστω τούτων ... ἅμιλλά τε καὶ φ. Menex. p. 243, B : Εἰς τοσοῦτον φιλονεικίας ἐλθεῖν πρὸς τὴν πόλιν τοὺς ἄλλους Ἕλληνας· Rep. 8, p. 555, A : Ξυμπαρακαλεῖν ἐπὶ ξυμμαχίαν τε καὶ φ. Alc. 1 p. 122, C : Φιλονεικίαν καὶ φιλοτιμίας τὰς Λακεδαιμονίων] : quam signif. ap. Dem. habere Bud. testatur. Xenoph. Cyrop. 7, [1, 18] : Φιλονεικίαν αὐτοῖς ἔμβαλλε· atque ut νείκεα et ἔριδας ab Hom. copulari ostendi supra, sic ab eodem illo scriptore ἔριδας et φιλονεικίας copulari videmus in hoc l. Cyrop. 8, [2, 26] : Τοῖς μὲν ἀρίστοις οἱ ἀγῶνες οὗτοι πρὸς ἀλλήλους καὶ ἔριδας καὶ φιλονεικίας ἐνέβαλον· itidemque ἔριν et φ. a Demosth. [p. 114, 8] : Ἐκεῖνος ἐκλύσας τὴν πρὸς ἀλλήλους ἔριν ὑμῶν καὶ φ. [Polyb. 4, 49, 2 : Προσενέγκασθαι φιλονεικίαν εἰς τὸ διαλῦσαι τὸν πόλεμον. Ἐκ φιλονεικίας Alciphro 3, 46.]

[Φιλονεικίδας, ὁ, Philonicidas, Spartanus, in inscr. 1249 ap. Bœckh. vol. 1, p. 624.]

Φιλόνεικος, ὁ, ἡ, Rixæ s. Rixarum, Contentionis amans. [Hesych. : Φιλόνεικος, μάχιμος, φίλερις· φιλονεικία γὰρ ἡ μάχη.] Latine uno verbo Rixosus, Contentiosus. Item Pervicax. [Plato Protag. p. 336, E : Ἀλκιβιάδης ἀεὶ φ. ἐστι πρὸς ὃ ἂν ὁρμήσῃ.] Ab Aristot. copulatur etiam φιλόνεικος et δύσερις, sicut νεῖκος et ἔριν copulari dictum fuit supra. [Isocr. p. 8, D : Μὴ δύσερις ὢν μηδὲ δυσάρεστος μηδὲ πρὸς πάντας φιλόνεικος (φιλόνικος cod. Urb.). Lysias p. 192, 8 : Φ. βίος. Plato Rep. 8, p. 550, B : Τὴν ἐν αὐτῷ ἀρχὴν παρέδωκε τῷ φ. καὶ θυμοειδεῖ. Τὸ φιλόνεικον τῶν ἀνθρώπων, Contentiosum hominum ingenium, Polyb. ap. Suidam s. v. Βάρος. Dio Cass. Exc. p. 45, 82 : Ἐς τὸ φ. προπετέστατοι ὄντες· l. 56, 40 : Τὸ φιλότιμον ἀντὶ τοῦ φιλονείκου σφᾶς ἐξεπαίδευσε.] || Sed in bonam etiam partem pro Qui magno et velut pertinaci studio contendit rem aliquam efficere. [Plato Rep. 8, p. 551, B : Ἀντὶ φιλονείκων καὶ φιλοτίμων ἀνδρῶν φιλοχρήματοι τελευτῶντες ἐγένοντο. Et sic φ. et φιλότιμος conjuncta ib. p. 545, A; 9, p. 581, C.] Φ. πρὸς τὸ μὴ ἐλλείπεσθαι εὖ ποιῶν τοὺς εὐεργετοῦντας ἑαυτόν· qui locus in VV. LL. affertur absque auctoris nomine [Est Xenoph. Mem. 2, 6, 5]; sed ibi φιλόνεικος exp. simpliciter Contendens. [Ib. 3, 4, 3 : Ἀλλὰ καὶ φ. Ἀντισθένης ἐστὶν, ὃ στρατηγῷ προσεῖναι ἐπιτήδειόν ἐστιν· Cyrop. 7, 5, 64 : Κατάδηλοι γίγνονται καὶ ἐν τοῖς πολέμοις καὶ ἐν ταῖς θήραις ὅτι ἔσωζον τὸ φ. ἐν ταῖς ψυχαῖς.] || VV. LL. exp. etiam Victoriæ amans, magno id quidem et crasso errore, quo confunditur φιλόνεικος cum φιλόνικος. [Φιλονείκιος gl. ap. Suidam sine interpretatione posita, vitiose pro φιλόνεικος. Duo codd. φιλονοίκιος. Φιλόνεικος ejusque derivata in codicibus et antiquis et recentibus sæpissime per ι scribuntur, φιλόνικος φιλονικεῖν φιλονικία etc., qui error, nunc ubique fere correctus, fraudem fecit scholiastæ Platonis ad Alcib. 1 p. 122, B, ubi quum φιλονικίαν in libro suo reperisset, annotavit : Σημείωσαι φιλονικίαν διὰ τοῦ ι, τὴν φιλίαν τῆς νίκης. Exstitit tamen etiam adjectivum Φιλόνικος, etsi raro usurpatum. Utra igitur recta sit scriptura non ex codicum auctoritate, sed ex loci cujusque sententia judicandum est. ΦΙΛΟΝΙΚΕ... in Volum. Hercul. vol. 1, p. 61 ed. Oxon. G. Dindorf.]

[Φιλόνεικος, ὁ, Philonicus, n. propr. ap. Isæum p. 53, 43. || Alius ap. Demosth. p. 434, 21, ubi libri plures Φιλόνικος. Quod dialectici nomen est ap. Dionys. De Isocr. jud. c. 13. Et Φιλόνικος est in inscriptionibus Delphicis ap. Bœckh. 1702, 1709, vol. 1, p. 827, et Curtium p. 59, 71; sed ΦΙΛΟΝΕΙ... in alia ap. Bœckh. p. 833. Et nomen simile Φιλονεικίδας per diphthongum scriptum supra memoravimus.]

Φιλονείκως, Rixose, Contentiose, Animo contentionis cupido, etiam Cum æmulatione. [Plato Gorg. p. 505, E : Φ. ἔχειν πρὸς τὸ εἰδέναι τὸ ἀληθές· Phædon. p. 91, A : Οὐ φιλοσόφως ἔχειν, ἀλλ' ὥσπερ οἱ πάνυ ἀπαίδευτοι φ.] Herodian. 3, [10, 6] : Ἥ τε περὶ τὰ θεάματα ἢ τὰ ἀκροάματα σπουδὴ φ. ἑκάστοτε ἐμερίζετο. [Nicet. Dav. Paraphr. Greg. Naz. p. 135, 7 Dronk. Theodoret. Cat. in Jerem. t. 1, p. 249, C. Jo. Damasc. t. 1, p. 95, A. Greg. Naz. t. 1, p. 328, C, φ. μᾶλλον ἢ λογικῶς. Galen. vol. 4, p. 735, 11, μὴ φυλάττοντι φ. ἅπερ ἔθετο. Decret. Alexii Comn. ap. Montf. Bibl. Coisl. p. 106, 32, μὴ ἐριστικῶς καὶ φ. Joann. Chrys. t. 5, p. 480, D, οὕτως ἀναισχύντως καὶ φ. διακειμένους. Hase.] Xenoph. [Cyrop. 3, 3, 57] : Φ. ἔχουσι πρὸς ἀλλήλους, Mutua est inter eos æmulatio. [Ib. 8, 2, 14, et 4, 4. Φιλονεικότερον διαλέγεσθαι, Athen. 8, p. 350, C. G. Dind. It. ap. Jo. Damasc. t. 1, p. 423, C, ubi perperam cusum φιλονικότερον. Hase.]

[Φιλόνεος, ὁ, ἡ, Juvenes amans. Ps.-Lucian. Amor. c. 24 : Φιλόνεοι μᾶλλον ἢ φιλόσοφοι. Heliodor. 7, 20 : Αἱ χρησταὶ καὶ φιλόνεοι γυναῖκες. Tzetzes Hist. 6, 55.]

[Φιλόνεως, ὁ, Philoneos, n. pr. ap. Antiphont. p. 113, ubi Φιλόνεως, Φιλόνεω, Φιλόνεῳ et Φιλόνεων. || In inscr. 172 ap. Bœckh. vol. 1, p. 308, literæ ΦΙΛΟΝΕ supersunt, quibus ΩΣ addidit Bœckhius.]

[Φιλονικέω. V. Φιλονεικέω.]

[Φιλονίκη, ἡ, Philonica, nomen navis Atticæ, in inscr. navali IV, h, 60.]

[Φιλονικηδὸν, Certatim, Gl. Hoc Φιλονεικηδὸν scribendum. G. Dind.]

[Φιλόνικημα vitiose pro φιλονείκημα, quod v.]

[Φιλονικία. V. Φιλονεικία.]

[Φιλόνῑκος, ὁ, ἡ, Victoriæ cupidus. Vocab. hoc subinde contra veterum librorum auctoritatem in locum τοῦ φιλόνεικος positum ab editoribus monitum supra in v. Φιλόνεικος. Recte vero et consentientibus libris φιλόνικοι editur ap. Aristot. Rhet. 2, 12, ubi de juvenum moribus agens, ait : Καὶ φιλότιμοι μέν εἰσι, μᾶλλον δὲ φιλόνικοι· ὑπεροχῆς γὰρ ἐπιθυμεῖ ἡ νεότης· ἡ δὲ νίκη, ὑπεροχή τις. Schweigh. Adde ib. 1, 6 : Οἱ φ.λόνικοι, εἰ νίκη ἔσται· 1, 11 : Τὸ νικᾶν ἡδὺ οὐ μόνον τοῖς φιλονίκοις, ἀλλὰ πᾶσιν. Φιλόνικος στρατηγὸς ap. Polluc. 1, 178. Lex. rhet. Bekk. p. 315, 23 : Φιλόνεικος· ὁ παρὰ τὸ βέλτιστον νικᾶν θέλων. Hic quoque φιλόνικος scripsisse videtur. G. Dind.]

[Φιλόνῑκος, ὁ, Philonicus. V. Φιλόνεικος.]

[Φιλονοεὺς, έως, ὁ, Philonoeus, Tegeata, in inscr. 1528 ap. Bœckh. vol. 1, p. 706, ubi in lapide est ΦΙΛΟΛΟΕΥΣ.]

[Φιλονόη, ἡ, Philonoa, Tyndarei filia, ap. Apollod. 3, 10, 6. || Iobatæ filia. Apollod. 2, 3, 2.]

[Φιλονομία vitiose pro Φυλονόμη, quod v.]

[Φιλόνομος, ὁ, ἡ, Legum amans. Pachymer. Declam. 7, p. 129, 20 : Καὶ ὁ φ. σὺ τίς ἐγένου τότε; et Decl. 12, p. 243 prope fin. Boiss.]

[Φιλόνομος, ὁ, Philonomus, Electryonis filius. Apollod. 2, 4, 5. Conf. Strabon. 8, p. 364, 383. || Spartanus ap. Conon. in Photii Bibl. p. 137, 16; 141, 6. || Catanæus. Ælian. ap. Stob. Flor. 79, 38.]

[Φιλονοσέω, Morbidus sum. Alciphro 2, 2 : Οὐκ ἂν αὐτοῦ ἠνεσχόμην φθειριῶντος καὶ φιλονοσοῦντος. Hase.]

[Φιλονύμφιος, ὁ, ἡ, Nuptiis gaudens s. favens. Epitheton Veneris ap. Philodem. Anth. Pal. 10, 21, et Joannem Gazæum in Matrangæ Anecd. vol. 2, p. 634.]

[Φιλόνυμφος, ὁ, Sponsæ amans. Jo. Damasc. t. 2, p. 895, A. Hase.]

[Φιλόξεινος. V. Φιλόξενος.]

[Φιλοξένειος, ὁ, ἡ, Philoxeneus. Athen. 1, p. 5, D : Ἀπὸ Φιλοξένου τοῦ Λευκαδίου καὶ Φιλοξένειοί τινες πλακοῦντες ὠνομάσθησαν. Male Φιλοξένιοι ap. Pollucem 6, 78. G. Dind.]

[Φιλοξενέω, Hospitaliter excipio. Anton. Diog. 3 : Φιλοξενηθεὶς ὑπὸ τῶν τεκόντων. Etym. M. p. 402, 8 : Φιλοξενοῦντος τοὺς παρόντας. Eustath. p. 1654, 58 : Τοὺς ἑταίρους ἐφιλοξένησε. « Jo. Ducas Hist. p. 10, D Venet., σὺν δώροις ὅτι πλείστοις φιλοξενήσασα. » Hase. Conf. Φιλοξενίζω. || Peregrina amo. Strabo 10, p. 471 : Ἀθηναῖοι ὥσπερ περὶ τὰ ἄλλα φιλοξενοῦντες διατελοῦσιν, οὕτω καὶ περὶ τοὺς θεούς.]

[Φιλοξένη, ἡ, Philoxena, meretrix, ap. Æschinem p. 16, 19.]

[Φιλοξένημα, τὸ, Hospitalis exceptio. Theodor. Prodr. p. 100. Nicet. Eugen. 6, 244 : Ὡς εὐχαριστῶ τῶν φιλοξενημάτων· 7, 304 : Μισθὸν λαβοῦσα τῶν φ.]

[Φιλοξενία, ἡ, Hospitalitas, Gl. Plato Leg. 12, p. 953, A : Καταλύσεις ... φιλοξενίαις ἀνθρώπων κατεσκευασμένας. Herodot. V. Homeri c. 7 : Ἦκουεν εὖ ἐς δικαιοσύνην τε καὶ φιλοξενίην. Apoll. Rh. 3, 1108. Orph. Arg. 503. Polyb. 4, 20, 1; Plutarch. V. Thes. c. 23, et alibi sæpe. Synes. Epist. 57, p. 192, C. G. Dind. Theophyl. Simoc. Hist. p. 44, 2; 44, 4; 184, 12 Bonn. Clem. Rom. Ep. 1 ad Cor. p. 3, 4. Athanas. t. 2, p. 439, A. Sim. Metaphr. Pass. Bonifacii Actt. SS. Maii t. 3, p. 22, C. Anon. Vita Isaacii Confess. ib. t. 7, p. 257, B. Agathias Hist. p. 269, 2, τοῖς εἰς φ. προχειροτάτοις. Greg. Naz. t. 2, p. 92, 38, ἀκροτάτη φιλοξενίη. Hase.]

[Φιλοξενίδας, ὁ, Philoxenidas, Spartanus, in inscr. 1252 ap. Bœckh. vol. 1, p. 626 : Ξενοκλῆς Φιλοξενίδα. Et Φιλοξενίδας ib. 1250, p. 624, ubi literas νί supplevit Bœckhius.]

[Φιλοξενίδης, ὁ, Philoxenides, n. pr. ap. Callimach. in Anth. Pal. 6, 109. || Atheniensis in inscr. 561 ap. Bœckh. vol. 1, p. 492. || Alius in numo Thessalico ap. Mionnet. *Descr.* vol. 2, p. 4. || Philoxenides Siphnius musicus memoratur a Polluce 4, 65, ubi alii libri Φιλοξένου. Θεοξενίδης Σίφνιος dicitur ab Suida s. v. Χιάζειν.]

[Φιλοξενίζω, i. q. φιλοξενέω. Schol. Hom. Odyss. in Argum. K, p. 443, 7 : Φιλοξενίσαι αὐτόν. Schol. Theocr. 22, 61, ξείνιζε exp. per φιλοξένιζε· et schol. recent. Soph. El. 96 ap. Scottum et in cod. Jenensi ἐξείνισεν per ἐφιλοξένισεν. Quæ tamen valde incerta sunt exempla. Nam in scholio ad Theocr. codex Paris. ap. Dübner. p. 168 φιλοξένει præbet, in schol. Homeri autem et Sophoclis facilis correctio est φιλοξενῆσαι et ἐφιλοξένησεν, etsi negari non potest verba plura in έω terminata ab veteribus in ίζω terminari ab inferiorum temporum scriptoribus. G. Dind.]

[Φιλοξενικὸς, ἡ, ὸν, Hospitalis. Eustath. p. 158, 37 : Ἐπιμέλειαν ἔσχε φιλοξενικήν.]

[Φιλοξένιος vitiose pro Φιλοξένειος, quod v. || Φιλοξένιον ap. Stob. Flor. 1, 18 extr. (ex Aristotele De virtt. et vit.) male pro Φιλόξενον, quod est in cod. Barocc.]

[Φιλόξενος, et forma Ionica et poet. Φιλόξεινος, ὁ, ἡ, Hospitalis, ap. Hom. Od. Z, 121, Θ, 576, I, 176, N, 202. Pind. Isthm. 2, 37 : Φιλόξενον ἔργον· sed Ol. 3, 1 : Τυνδαρίδαις φιλοξείνοις· Nem. 1, 30 : Ἀνδρὸς φιλοξείνου. Φιλόξενος ap. Æsch. Choeph. 656 (ubi δώματα φ.), Suppl. 926 (ἔπος φ.), Eurip. Alc. 812, 833, Cycl. 125, Aristoph. Vesp. 82. Xenoph. Hell. 6, 1, 3. Plutarch. Mor. p. 991, D (ubi φ. τράπεζα). Apud Suidam in marg. codicis Paris. A et edd. vet. Φιλοξενώτατος καὶ φιλοξεινότατος, pro quo in cod. interpolato Bruxellensi scriptum Φιλοξενότατος, φιλοξενώτατος. Superlativus φιλοξενώτατος est apud Æschylum fragm. 198, et Cratin. ap. Plutarch. V. Cimon. c. 10. (Et schol. Hom. Il. Σ, 486. Boiss.) || Adverb. Φιλοξένως ap. Isocr. p. 8, D : Τὴν ἄλλην διοίκησιν οὕτω φ. κατεσκεύασεν. G. D. Greg. Naz. t. 2, p. 195, 2. Anon. Vita S. Marthæ Actt. SS. Maii t. 5, p. 427, B, ἐντολοποιοῦντες φ. Philo vol. 2, p. 392, 45, εὖ μὲν πεποιηκόσι καὶ φ. προσενεχθεῖσιν. Hase.]

[Φιλόξενος, ὁ, Philoxenus, n. pr. multorum. Ph. Eryxidis filius, ap. Aristoph. Vesp. 84 (ubi schol. Eupolidis versum memorat : Ἔστι δέ τις θήλεια Φιλόξενος ἐκ Διομείων), aliosque Comicos. V. quæ Perizon. ad Ælian. V. H. 10, 9, de hoc aliisque Philoxenis collegit, quorum satis erit hic memorasse Ph. Cytherium et Ph. Leucadium, poetam utrumque, de quibus v. Bergk. Comment. de Com. p. 208 seqq.; Ph. grammaticum, qui de dialecto Ionica scripserat, memoratum in Etym. M., schol. Eurip. Phœn. 264, al. Neque infrequens in inscriptionibus nomen est.]

[Φιλοξενοφῶν, ῶντος, ὁ, ἡ, Xenophonti amicus. Arcad. p. 17, 9. Falso accentu φιλοξενόφων φιλοξενόφωντος ap. Chœrob. In Theodos. p. 74, 22. G. Dind.]

[Φιλοξύτονος, ὁ, ἡ, Accentum acutum in ultima syllaba amans. Eustath. p. 72, 39 : Διὰ τὸ τὰς προθέσεις φ. εἶναι.]

[Φιλοξῶ vitiose pro Φιλοζώη, quod v.]

[Φιλόοινος. V. Φίλοινος.]

[Φιλοπάθης, ὁ, ἡ, Affectibus deditus. Vocabulum ab Philone Jud. frequentatum, velut p. 62, A : Κατασκευάσασα αὐτὴν ἀντὶ φιλαρέτου φιλοπαθῆ· 106, D : Τὸ Αἰγύπτιον φ. σῶμα· 155, D : Ὁ μισάρετος καὶ φ.· 328, B : Ἡ μισάρετος καὶ φ. φύσις· 397, F : Τοῦ φ. καὶ ἀθέου· et p. 156, B; 194, C; 306, A; 311, C; 331, B; 354, B; 848, B; 855, F; 885, E. Unde Patres arripuerunt, velut Euseb. Præp. ev. p. 204, A, B, H. Eccl. p. 384, B. De anima incorporali p. 622, A, Nilus Epist. 188, p. 189, A. Omitto alios complures. Hase.]

[Φιλοπαιγμόνως. V. Φιλοπαίγμων.]

[Φιλοπαιγμοσύνη, ἡ, Studium ludendi s. jocandi. Pollux 5, 161.]

[Φιλοπαίγμων, ὁ, ἡ, Lusus amans. Hom. Od. Ψ, 134 : Φιλοπαίγμονος ὀρχηθμοῖο. Hesiod. fragm. apud Strab. 10, p. 323 : Κουρῆτές τε θεοὶ, φιλοπαίγμονες ὀρχηστῆρες. Φ. τιμὰ Aristoph. Ran. 336. Νέῳ φ. Plut. Mor. p. 709, B. De juvene qui ὁπλομανεῖ Synes. Epist. 105. Φ. συμπότης Pollux 6, 28. Φ. μολπὴ Orph. H. 10, 6. Κοῦραι φ. (Nymphæ) ib. 50, 13. Φ. Διόνυσος Anacreont. 40, 2; Μοῦσα φ. Onest. Anth. Pal. 11, 32; στωμυλία Philodem ib. 7, 222; ἀοιδὴ Christod. Ecphr. 360. Themist. Or. 24, p. 301, C : Οἱ κομψοὶ καὶ φ. Liban. vol. 4, p. 180, 9 : Τοὺς φιλοσκώμμονας, τοὺς φ. Φιλέψιος per φ. explicatur ab Hesychio, Suida, Etym. M. et in Lex. De spir. p. 220 ed. Valck. De leone Aristot. H. A. 9, 44 : Πρὸς τὰ σύντροφα ... σφόδρα φ. καὶ στερκτικός. Φιλοπαιγμονέστατον ζῷον Etym. M. p. 269, 38. || Præter φιλοπαίγμων Pollux 5, 161, etiam Φιλοπαίσμων annotavit, quæ Attica forma est (v. Lobeck. ad Phryn. p. 241), servata in libris melioribus ap. Platon. Rep. 5, p. 452, E : Εἴτε τις φιλοπαίσμων εἴτε σπουδαστικός· Crat. p. 406, C : Φιλοπαίσμονες γὰρ καὶ οἱ θεοί. || Adverb. Φιλοπαιγμόνως ap. Polluc. 5, 161.]

[Φιλοπαιδεύτρια, ἡ, Quæ amat docere. Callinic. Vita Hypatii Actt. SS. Junii t. 3, p. 310, F : Κατὰ φύσιν ἡ πατρὶς φ. ἐστίν. Hase.]

[Φιλοπαίκτης, vel Φιλοπαίστης, ὁ, Lusuum amator. Pollux 5, 161. Alterum est ap. Ælian. N. A. 4, 34; 5, 39, et eundem apud Suidam s. v. Θεόπομπος.]

Φιλόπαις, ὁ, ἡ, Qui pueros amat. [Pollux 3, 14, 70; 6, 167.] Τὴν φιλόπαιδα χέλυν, Epigr. [Simonidis Anth. Pal. 7, 24], Quæ amat puerorum cœtum, ideoque lubenter sonat inter illos, ut quidam interpr. [Recte Jacobs. citharam intelligit quæ puerorum amores celebrabat. Theæt. ib. 10, 16 : Φ. χελιδών. Aristæn. 1, 13 : Φ. πατήρ.] || Puerorum amator, Puerorum amori deditus, in malam partem, sicut et παιδόφιλος s. παιδοφίλης, necnon παιδεραστὴς, quod usitatius est. Athen. 14, [p. 603, A] : Φιλόπαις δὲ ἦν ἐκμανῶς καὶ Ἀλέξανδρος ὁ βασιλεύς. [Plato Rep. 5, p. 474, D : Τὸν φιλόπαιδα καὶ ἐρωτικόν. Strato Anth. Pal. 12, 255 : Πᾶς φιλόπαις λέγεται ... κοὐ φιλοβούπαις. Ib. 81 : Ὅσοι φλόγα τὴν φ. οἴδατε. Leonid. ib. 20 : Ἡ φ. οὐκέτι

νῦν ὁ θεός. Callim. ibid. 150 : Τὰν φ. νόσον. Lucian. Amor. c. 4. G. D. De matre filios amante Laurent. Rut. Vita Pœmenis Actt. SS. Aug. t. 6, p. 30, F. Inscr. Paria C. I. vol. 2, p. 346, n. 2384, 7, τὴν φιλόσοφον καὶ φίλανδρον καὶ φ. καὶ φιλόπατριν. Hase.]

[Φιλοπαίσμων. V. Φιλοπαίγμων.]

[Φιλοπαίστης. V. Φιλοπαίκτης.]

[Φιλοπάλαιστρος, ὁ, ἡ, Palæstram amans. Hesych. s. v. Φιλέθιος (i. e. φιλέψιος).]

[Φιλοπάννῠχος, ὁ, ἡ, Noctem vigiliis consumere amans. Epitheton Lunæ ap. Philodem. Anth. Pal. 5, 123. Orph. H. 2, 5. Ἀφροδίτη φ. ib. 54, 2.]

[Φιλόπαππος, ὁ, Philopappus : ad quem Commentariorum libros scripsit Capito Alexandrinus. V. Athen. 8, p. 350, C. || Atheniensis in inscr. 650 ap. Bœckh. vol. 1, p. 502, ubi literæ ΑΠΠ perierunt in lapide. || Alius in numo Lydio ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 7, p. 464.]

Φιλοπαράβολος, ὁ, ἡ, Qui projectæ audaciæ facinora amat. Plutarch. V. Philop. [c. 9] : Ἐποίει φιλοπαράβολον καὶ πρόθυμον ἐπὶ τοὺς κινδύνους.

Φιλοπάρθενος, ὁ, ἡ, Amator virginum, Virginitatis amatrix s. studiosa. [Achill. Tat. 8, 13, de Pane : Θεός ἐστι φ. Nonn. Dion. 48, 430 : Φ. Αὔρη. G. D. Pallad. Hist. Laus. p. 953, A. De Dei genitrice Jo. Damasc. t. 2, p. 881, C, παρθένος αὕτη καὶ φ. Hase.]

[Φιλοπάτιον, τὸ, locus sic appellatus juxta et intra Constantinopolin, arboribus consitus et venationi idoneus : nam bina φιλοπάτια recensent scriptores Byzantini. Leo Gramm. in Basilio p. 470 : Κυνηγῶν μετὰ τοῦ βασιλέως ἐν τῷ Φ. Constant. Porphyr. in eod. Basil. n. 14 ed. Combef. Vide nostram Cpolin Christianam. Ducang.]

[Φιλοπατορία, ἡ, Parentum amor. Cæsar. Dial. 3, interr. 131 : Φιλοπατορίαν ἡμᾶς διδάσκει. Suicer.]

Φιλοπατρία, ἡ, Amor patriæ. Aristoph. Vesp. [1465] : Διὰ τὴν φιλοπατρίαν καὶ σοφίαν, ubi schol. vult esse διὰ τὸ ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἠγωνίσθαι, vel ὑπὲρ τοῦ πατρός.

Φιλόπατρις, ιδος, ὁ, ἡ, Patriæ amans, Patriæ amator. [Polyb. 1, 14, 4 : Ἀγαθὸν ἄνδρα καὶ φιλόπατριν. Plutarch. V. Cicer. c. 49 : Λόγιος ἀνὴρ καὶ φ., et alibi sæpius. Lucian. Peregr. c. 15.] Item [Plutarch. Mor. p. 119, C] τὸ φιλόπατρι pro ἡ φιλοπατρία. [Φιλόπολις per φ. exp. gl. Aristoph. Pl. 902, ubi schol. ab Suida exscriptus : Τὸ μὲν φιλόπολις κοινὸν, τὸ δὲ φιλόπατρις Ἀττικόν· ubi κοινὸν et Ἀττικὸν transponenda esse dixi in addendis vol. 3, p. 399. Inter φιλόπολις et φιλόπατρις variant libri ap. schol. Eurip. Phœn. 1320, ubi vid. Valck. Φιλόπατρις appellatio honorifica, ut εὐεργέτης et alia hujusmodi, in inscriptionibus, quarum exx. nonnulla attulit Perizon. ad Ælian. V. H. 3, 26, ubi Pindarus φιλόπαις καὶ σώφρων dicitur, quod φιλόπατρις scribendum cum Perizonio aut φιλόπολις cum Valck. ad Eurip. Phœn. p. 759. Φιλόπατρις inscriptus est Dialogus qui miro errore nunc inter Luciani scripta legitur.]

Φιλοπάτωρ, ὁ, ἡ, Amans patris. [Clem. Al. p. 830 : Φ. ὁ τιμῶν τὸν πατέρα. Eurip. Or. 1605, Iph. A. 638.] Plutarch. [V. Demetr. c. 3, Mor. p. 120, A.] Sed et nomen s. potius cognomen fuit unius ex regibus Ægypti qui dicti fuerunt Ptolemæi. [Hi sunt θεοὶ φιλοπάτορες in inscr. Rosettana aliisque monumentis Ægyptiacis.] Antiochum quoque vocatum fuisse Φιλοπάτορα testatur Xenoph. [Cyneg. 1, 14.] Ceterum quamvis φιλοπάτωρ proprie sonet duntaxat Patris amans, intelligendum est tamen non simpliciter de Eo qui patrem amat, sed de Eo qui insigni quodam amore eum prosequitur. [Julian. Imp. p. 294, D. Philo vol. 1, p. 362, 34. Plural. Pseudo-Plut. De fluviis 9, 5, φιλοπάτορες ὑπάρχουσι. De Cleopatra ultima Ægypti regina, cognominata θεὰ Φιλοπάτωρ, Letronn. *Journ. des Sav.* a. 1842, p. 709; de rege Cappadociæ C. I. vol. 1, p. 430, n. 358, 4, et p. 429, n. 357, 1, Βασιλέα Ἀριοβαρζάνην φ. || Patris in Trinitate amans. Greg. Naz. t. 1, p. 16, D; 490, A. Hase. || Φιλοπάτωρ Antiphanis et Posidippi comœdiæ inscriptæ fuerunt, et *Philopator* Turpilii.]

[Φιλοπάτωρ, ορος, ὁ, Philopator, philosophus Stoicus. Nemes. De nat. hom. c. 35, p. 291, 293.]

[Φιλοπείσμων, ὁ, ἡ, Qui lubenter vel facile persuadet. Method. Conviv. decem virg. p. 4, B : Ἀεὶ δεινὸς ἐν ταῖς ὁμιλίαις καὶ φ. σφόδρα τυγχάνεις, ἅπαντας ἀτεχνῶς ἐξελέγχων. Sed Allatius legit φιλοπύσμων (a πυνθάνομαι), In rebus exquirendis admodum curiosus. Hase.]

[Φιλοπελλᾶς (nam sic pro φιλοπελᾶς ex cod. Havn. corrigendum), ὁ, inter nomina composita in ας quæ simplicium accentum servent memorat Arcadius p. 22, 20. De signif. vocabuli constat ex eodem Arcadio ib. lin. 2 : Τὸ πελλᾶς ὁ γέρων περισπᾶται ἐπὶ σκώμματος ὄν. Falso accentu Πέλλας, πρεσβύτης, apud Hesychium. G. Dind.]

[Φιλοπένης, ὁ, ἡ, Pauperum amans, Joann. Chrys. vol. 6, p. 811, 32 : Καλείσθωσαν οὖν εἰς μέσον οἱ φιλόθεοι καὶ φιλότιμοι καὶ φιλοπένητες. Hase.]

Φιλοπενθὴς, ὁ, ἡ, Luctus amans, Qui facile luget, Ad luctum proclivis. Alii, Luctui libenter indulgens. [Gorgias Enc. Hel. p. 95 Reisk. : Ἔλεος πολύδακρυς καὶ φ.] Plutarch. [Mor. p. 113, A.] : Γυναῖκες γὰρ ἀνδρῶν φιλοπενθέστεραί εἰσι. [Ib. p. 822, B. Schol. Hom. Il. Σ, 28. G. D. Pseudo-Chrys. t. 10, p. 937, E, φιλόδακρυς καὶ φ. Porphyr. ap. Stob. Floril. vol. 3, p. 317, 26 ed. Lips., ἡ αἴγειρος φ. Basil. t. 1, p. 362, B : Οὔτε γυναιξὶν ἐπιτρέπεται τὸ φ. καὶ πολύδακρυ. Hase.]

[Φιλοπένταθλος, ὁ, ἡ, Quinquertio esse cupiens, Qui excellere in omni genere cupit. Schol. Pind. Nem. 7, 16 : Δύναται δὲ καὶ ἰδίως ἀκούεσθαι, ὡς φιλοπεντάθλων ὄντων τῶν Αἰγινητῶν, ἐπειδὴ Πηλεὺς δοκεῖ εὑρηκέναι τὸν πένταθλον Αἰγινήτης ὑπάρχων καὶ Αἰακίδης.]

[Φιλοπέρσης, ὁ, Qui Persas amat. Themist. Or. 10, p. 132, B; 34, p. 467, 27. Boiss. Menand. Hist. p. 402, 22 Bonn., τὸ φιλορώμαιος μᾶλλον ἢ φ. ἠσπάσατο. Hase.]

Φιλοπευθὴς, ὁ, ἡ, Qui sciscitari et percontari amat, ideoque Discendi cupidus, φιλομαθὴς, etiam Curiosus sciscitator. [Sext. Emp. p. 224 : Φύσει φ. ἄνθρωπος. Nonn. Jo. c. 1, 181. Theophyl. Sim. Quæst. phys. p. 10, 5. Angl. Id. Hist. p. 27, 5, ταῖς φ. ψυχαῖς. Hase.]

Φιλοπευστέω, Libens audio vel sciscitor : ut Hesych. φιλοπευστοῦντα exp. ἡδέως ἀκούοντα ἢ ἐρωτῶντα. [Strabo 14, p. 644 : Φιλοπευστοῦντας τὰ μὴ προσήκοντα. Schol. Soph. El. 80 : Ὑπὸ νεότητος ὁ Ὀρέστης παράγεται φιλοπευστῶν.] Idem tamen φιλοπευστεῖν simpliciter etiam accipit pro ἀκούειν, μανθάνειν, ἐρωτᾶν. [Phot. et] Suidas φιλοπευστεῖν exp. etiam φιλοπραγμονεῖν : ut sit Curiosum esse in sciscitando. [De eo qui historiarum cupidus est, Polyb. 3, 59, 6. « Orig. C. Cels. 3, p. 142. » Hemst. Cyrill. Al. In Jonæ c. 1, 8, p. 372 (ubi Jonas interrogatur unde sit) : Φιλοπευστοῦσι χρησίμως. Idem In Habac. c. 3, p. 552 : Ἦκον πρὸς Χριστόν τινες τῶν Ἰωάννου μαθητῶν φιλοπευστοῦντες κτλ. Suicer. Methodius in varietate Allatiana ad p. 4, 19. Choricius p. 164 : Μὴ κακόν τι λάβῃ τὰ τῆς δεσποίνης φιλοπευστοῦσα παθήματα. Boiss. Φιλοπυστέω ap. Justin. Mart. p. 266.]

[Φιλοπεύστης, ὁ, Sciscitator, Gl. Ptolem. Tetrab. p. 160.]

Φιλοπευστία, ἡ, Amor et studium sciscitandi, πολυμαθία, Curiositas. [Plutarch. Mor. p. 518, C.]

Φιλόπευστος, ὁ, ἡ, i. q. φιλοπευθὴς, ἡδέως μανθάνων, περίεργος, Suid. [ex Photio. Hoc vero Φιλοπευστικὸς potius esse debet. Ex Method. p. 3, 2 Reg. citat Boiss.] || Φιλόπυστος, i. q. φιλόπευστος et φιλοπευθὴς, φιλοπράγμων, Hesych., ut φιλόπευστος Suidæ περίεργος.

[Φιλόπίδας vitiose pro Φυλοπίδας, quod v.]

[Φιλόπικρος, ὁ, ἡ, Amara amans. Aristot. Eth. Eud. 2, 10.]

[Φιλόπιστος, ὁ, ἡ, Qui fidem servat. Basil. Epist. ad Chionem vol. 2, p. 738 : Μὴ φιλόνεικος, μὴ κενόδοξος, μὴ ἐξηγητικὸς, ἀλλὰ φ. Hase.]

[Φιλοπλάκουντος, ὁ, ἡ, Placentas amans. Athen. 14, p. 644, A.]

[Φιλοπλάτανος, ὁ, n. pr. adolescentis sub arbore (platano) sedentis ap. Aristæn. 1, 3.]

[Φιλοπλᾰτύνομαι, Ampliter (i. e. arroganter et superbe) ingredior, Jacto me. Isaias Abbas In Climaci Scalam Parad. p. 242, B : Ἀπιστία τῶν ἐπαγγελιῶν τοῦ θεοῦ, τὸ φιλοπλατύνεσθαι. Hase.]

[Φιλοπλάτων, ωνος, ὁ, ἡ, Amicus Platoni. Atticus ap. Euseb. Præp. ev. 15, p. 464. Apollon. De pron. p. 274, B, et De synt. p. 183, 25. Diog. L. 3, 47. Theodor. Prodr. in *Notices et Extraits* vol. 8, p. 103. Genitiv. Φιλοπλάτωνος ap. Suidam.]

[Φιλόπλεκτος, ὁ, ἡ, Plicari amans. Antip. Sid. Anth. Pal. 6, 206 : Φιλοπλέκτοιο κόμης σφιγκτῆρα.]

[Φιλοπλόκᾰμος, ὁ, ἡ, Cincinnos amans. Euphorio ap. Steph. Byz. s. v. Δυμᾶνες : Φ. Δυμαίναις.]

[Φιλόπλοος, ὁ, ἡ, Navigandi cupidus. Philipp. Anth. Pal. 6, 236 : Φιλόπλοα τεύχεα νηῶν.]

Φίλοπλος, ὁ, ἡ, Armorum studiosus, Qui arma tractare amat. [Dioscor. Anth. Pal. 11, 195 : Φιλόπλους Τημενίδας. Phalar. Epist. 68, p. 212 : Φ. καὶ μαχηταί. Const. Manass. Chron. 2476. « Ptolem. Tetrab. p. 61, 22; 69, 9. » Hase.]

[Φιλοπλούσιος, ὁ, ἡ, i. q. φιλόπλουτος. Heliodor. 5, 12. Constitt. Apost. in Clerici Patr. Apost. vol. 1, p. 216. « Antioch. Homil. p. 1138, A. » Hase.]

[Φιλοπλουτέω. HSt. post verba s. v. Φιλοπλουτία apposita :] In quo [libello Περὶ φιλοπλουτίας Plutarchus, p. 524, F] utitur verbo Φιλοπλουτέω, Divitias amo, Ditescere supra modum cupio, Magno divitiarum congerendarum amore teneor, Nimio studio divitiis inhio : Πῶς οὐ μανικὸν τὸ πάθος, εἴ τις ἱματίῳ μὴ χρῆται, διὰ τὸ ῥιγοῦν, μηδὲ ἄρτῳ, διὰ τὸ πεινῆν, μήτε πλούτῳ, διὰ τὸ φιλοπλουτεῖν; Ob divitiarum augendarum amorem. [Basil. t. 1, p. 878, D : Ἥλικον ἁμάρτημα τὸ φ. Hase.]

Φιλοπλουτία, ἡ, Divitiarum amor, Divitiarum cogendarum cupiditas, Plutarch. De sera num. vind. [p. 556, B] : Ὅπου φ. καὶ φιληδονία περιμάχητος, καὶ φθόνος ἄκρατος. [Et alibi sæpius, ut Mor. p. 819, E, V. Lyc. c. 30.] Ejusdem Plutarchi libellus quidam Περὶ φιλοπλουτίας extat. [Anon. ap. Suidam s. v. Ἐφίστη. Scott. Orig. t. 3, p. 677, A. Hierocl. ap. Stob. Floril. vol. 3, p. 81, 19 Lips. Basil. t. 1, p. 90, A. Joann. Chrys. t. 3, p. 34, B, ὅσα τοῖς ἐρῶσι χρημάτων ὑπὸ τῆς φ. ἐπιφύεται δεινά. Hase.]

Φιλόπλουτος, ὁ, ἡ, Divitiarum amans, Qui ditescere cupit, Divitiarum nimis cupidus amator, Avarus, idem cum φιλοχρήματος et φιλοκτήμων ac φιλάργυρος, similibusque. [Pollux 6, 167. Eur. Iph. T. 412 : Φ. ἅμιλλα. Plutarch. Mor. p. 140, F; 793, E.] Lucian. [Hermot. c. 16], de Peripateticis : Φιλόπλουτοι καὶ ἐριστικοί τινες. [Id. De domo c. 5. Sext. Emp. p. 722, 22 et 25. Athanas. t. 2, p. 361, D. Georg. Pachym. Declam. p. 149, 16. Amphiloch. p. 116, 15, τὴν φ. νόσον. Georg. Pisid. Bell. Abar. 94, φ. χάριν. Jo. Damasc. t. 2, p. 840, A, φιλόπτωχοι οἱ φ. Phot. Epist. p. 278, 24, τὸ φ. Hase.]

Φιλοποιέω, vel Φιλοποιοῦμαι, Amicum reddo s. benevolum, Concilio. [Ἀποκαταλλάξαι per φιλοποιῆσαι explicatur in Bekk. Anecd. p. 428, et ab Suida.] Liv. Pellicere dixit quod Polyb. [3, 42, 2; 32, 5, 7] φιλοποιεῖσθαι. [Diodor. 19, 96. Dionys. A. R. 8, 34. Hierocl. ap. Stob. Flor. 84, 20 extr. G. D. Georg. Al. V. Chrys. p. 214, 38, φιλοποιεῖται τότε τὸν Ἐπιφάνιον. Menand. Hist. p. 297, 1 Bonn., φιλοποιήσασθαι τὴν κατὰ σφᾶς πολιτείαν. Aristoph. Byz. Fragm. coll. ab Aug. Nauck. p. 80, 25 : Δορύξενοι (καλοῦνται) οἱ κατὰ τὸν πόλεμον ἀλλήλους φιλοποιησάμενοι. Hase. Apud Lucian. Scyth. c. 11 codex unus φιλοποιήσαιντο, ubi ceteri φίλον ποιήσαιντο.]

[Φιλοποίησις, εως, ἡ, Conciliatio, Reconciliatio, Gl.]

[Φιλοποιητής, ὁ, Poetarum amicus. Plato Rep. 10, p. 607, D : Ὅσοι μὴ ποιητικοί, φιλοποιηταὶ δέ.]

[Φιλοποιΐα, ἡ. Diog. L. 7, 30 : Ἐπιβολὴν φιλοποιΐας (olim φιλευποιΐας) διὰ κάλλος ἐμφαινόμενον, i. e. Conatum amicitiæ faciundæ ex pulcritudinis specie, ut Cic. exponit Tusc. 4 extr. Angl. Sext. Emp. p. 418, 44 : Τὸν ἔρωτα ἐπιβολὴν εἶναι φιλοποιΐας, Esse applicationem animi ad conciliandam amicitiam. Hase.]

[Φιλοποίκιλος, ὁ, ἡ, Varietatem amans. Theophyl. Hist. p. 35, A : Ὁ πόλεμος οὐκ ἐπίδηλα τὰ κινήματα κέκτηται ἅτε φ. ὢν καὶ πολύμορφος.]

[Φιλοποίμην, ὁ, ἡ, Pastoris amore affectus. Greg. Naz. t. 1, p. 207, B. Hase.]

Φιλοποίμην, ενος, ὁ, Pastorum amans, nomen proprium prætoris Achæorum, ap. [Polyb. 10, 25], Livium et Plutarch., qui Vitam ejus conscripsit. [Craugidis filius, ap. Pausan. 4, 29, 8; 8, 27, 15; 8, 49—51. Attalicorum auxiliorum dux, 7, 16, 1 et 8. || Λύσανδρος Φιλοποίμενος in inscr. Attica ap. Bœckh. 699, vol. 1, p. 507. G. Dind.]

[Φιλοποίμνιος, ὁ, ἡ, Gregem amans. Κύων φ. Theocrit. 5, 106.]

[Φιλόποινος, ὁ, ἡ, Furiosus. Ephræm. Cæs. 2206, p. 57 : Φ. καρδία. Boiss.]

Φιλοποιὸς, ὁ, ἡ, Amicos efficiens, Amicorum effector : φ. τράπεζα, Plutarch. [V. Cat. maj. c. 25, Mor. p. 612, D; 632, D.] At Hesych. φιλοποιὸς exp. φιλεργὸς, nimirum ut sit non ὁ φίλους ποιῶν, sed ὁ φιλῶν τὸ ποιεῖν. [Hierocles p. 64. Wakef.]

[Φιλοπολεμέω, Certamina amo. Nic. Dav. Paraphr. Greg. Naz. p. 67, 7 Dronk., ἐχθρῷ σοι καὶ φιλοπολεμοῦντι ἀεί. Hase.]

Φιλοπόλεμος, ὁ, ἡ, pro quo poetæ usurpant Φιλοπτόλεμος, Belli amans, Bellax, Bellicosus. Hom. Il. Π, [90], P, [194] : Τρωσὶ φιλοπτολέμοις. [Et alibi in Iliade.] Plut. Fabio [c. 19] : Φύσει τοιοῦτος ὢν, οἵους Ὅμηρος μάλιστα καλεῖ φιλοπτολέμους καὶ ἀγερώχους, ἐν τῷ παραβόλῳ καὶ ἰταμῷ. [Plato Tim. 24, D : Φ. τε καὶ φιλόσοφος ἡ θεός. Xenoph. Anab. 2, 6, 1 : Πολεμικὸς καὶ φ. ἐσχάτως. Plut. V. Romuli c. 14, et alibi. Dio Cass. Exc. p. 34, 5 : Φ. καὶ εὐπόλεμος· lib. 36, 29 : Φ. καὶ φιλαρχοῦντα. Τὸ φ. Exc. p. 18, 37. Const. Manass. Chron. 4744. G. D. Orac. Sibyll. 5, 116, Μασσαγέτας τε φιλοπτολέμους. Theocrit. 17, 89, φιλοπτολέμοισί τε Καρσίν. Hase. || Adverb. Φιλοπολέμως cum verbo διατεθῆναι Isocr. p. 178, E.]

[Φιλοπόλεμος, ὁ, Philopolemus, n. pr. adolescentis apud Plautum in Captivis.]

Φιλόπολις, ὁ, ἡ, Civitatis amans; peculiariter Civitatis suæ et patriæ amans, Studens commodis civitatis quam incolit. [Pind. Ol. 4, 26 : Πρὸς ἀσυχίαν φιλόπολιν. Æsch. Sept. 176 : Ἰὼ φίλοι δαίμονες, δείξαθ' ὡς φιλοπόλεις. Thucyd. 2, 60 : Φ. καὶ χρημάτων κρείσσων· et 6, 92.] Isocr. [p. 17, E] : Φιλάνθρωπον εἶναι δεῖ καὶ φιλόπολιν. [Lycurg. p. 148, 11; 153, 21. Dinarch. p. 94, 17.] Plato Apol. Socr. [p. 24, B] : Μέλιτον τὸν ἀγαθὸν καὶ φιλόπολιν. [Id. Rep. 5, p. 470, D : Οὐδέτεροι αὐτῶν φιλοπόλιδες· 6, p. 502, E : Δεῖν αὐτοὺς φιλοπόλιδας φαίνεσθαι. Xenoph. Hier. 5, 4 : Φιλόπολιν ἀνάγκη τὸν τύραννον εἶναι.] Aristoph. Pl. [900] : Ὅτι χρηστὸς ὢν καὶ φιλόπολις πάσχω κακῶς. [Id. Lys. 547 : Φ. ἀρετή. Dio Cass. 46, 34 : Φιλοπόλιδες ἐνομίσθησαν. Apparet ex his duplicem esse declinationem, φιλοπόλιδος et φιλοπόλεως, φιλοπόλιδες et φιλοπόλεις etc. De utraque dixit Lobeck. ad Phryn. p. 606 seq. Neutrum τὸ φιλόπολι est ap. Thucyd. 6, 92. Φιλόπολι ἦθος ap. Polluc. 3, 65. De φιλόπολις et φιλόπατρις permutatis v. s. v. Φιλόπατρις. || Forma poetica Φιλόπτολις ap. Eurip. Rhes. 158. || Φιλόπολις inter synonyma marrubii ap. Dioscor. 3, 119 (109 Spengel.) ex codice; nam vulgo φιλόφαρες.]

Φιλοπολίτης, ὁ, Amans s. Studiosus civium, et saluti eorum consulens. [Plutarch. V. Lycurgi c. 20, Flaminini c. 13, Arati c. 15. Wytt. Dio Chrys. vol. 1, p. 53, 3. Pachymeres Declam. p. 93, 23 : Ὡς δημοτικῷ καὶ φιλοπολίτῃ τὰ τῆς πόλεως ἐνεχειρίζετε. In Decl. 1, p. 14, 5 : Τοῦτο οὐ φιλαλλήλου τρόπου καὶ φιλοπόλιδος; scribam φιλοπολίτου. Boiss. 2 Macc. 14, 37, ἀνὴρ φ. || Civitatum adeundarum cupidus. Basil. t. 2, p. 739, A : Μὴ ἔσο ὀχλοχαρὴς, μὴ φιλόχωρος, μὴ φ. Hase.]

[Φιλοπολύγελως, ὁ, ἡ, Multum ridere amans. Maced. Anth. Pal. 5, 243, ubi forma poet. : Κόρη φιλοπουλύγελως.]

[Φιλοπονεῖον, τὸ, Sophronius in Maii Spicileg. Rom. vol. 2, p. 117. Boiss.]

Φιλοπονέω, Laborum amans sum, Cum labore efficio, Studiose et gnaviter aliquid facio, quum sc. accus. jungitur. Plato Rep. 7, [p. 535, D] : Ὅταν τις φιλογυμναστὴς μὲν καὶ φιλόθηρος ᾖ, καὶ πάντα τὰ διὰ τοῦ σώματος φιλοπονῇ· cui opponit ibid. ἐν πᾶσι τούτοις μισοπονῇ. [Xenoph. Cyrop. 1, 6, 8 : Φιλοπονεῖν προθυμούμενον· et Rep. Lac. 5, 8. Id. OEc. 21, 6 : Ὅλῳ τῷ στρατεύματι ἐγγίγνεται τὸ φιλοπονεῖν. Isocr. p. 12, B : Τὰ περὶ τὴν ἀρετὴν φιλοπονεῖν.] Bud. interpr. Diligenter persequor et stylo prosequor, subjungens locum Gre-

gorii Or. in sacrum Pascha : Ἄξιον δὲ μηδὲ τὸν τῆς βρώσεως τρόπον παραδραμεῖν, ὅτι μηδὲ ὁ νόμος, ἄχρι καὶ τούτου τὴν θεωρίαν φιλοπονῶν ἐν τῷ γράμματι, Quoniam lex quoque diligenter executa est vescendi modum. Ex eodem Gregor. affertur, Μόνον ἀεὶ φιλοπονεῖ τὴν κάθαρσιν, pro Tantum assidue operatur purgationem. At Bud. vertit, Magno labore assequitur. Exp. etiam Elaboro et elucubro : Φιλοπονῶ τοῦτο τὸ σύγγραμμα. [Gregor. Cor. De dial. p. 3, in nomine Philoponi ludens : Τὰς διαλέκτους ... περὶ ὧν ὅ τε Φιλόπονος Ἰωάννης ἐφιλοπόνησε καὶ Τρύφων ὁ γραμματικός.] Itidem Bud. interpr. in hoc l. quem ex Pandectis affert, Φιλοπονῶ ταύτην τὴν διάταξιν, Elucubro. Idem ex Ecclesiastico [in Prol.], Πεφιλοπονημένον, Elaboratum, Cum labore peractum. Φιλοπονοῦμαι etiam dicitur pro φιλοπονῶ. Aristot. Rhet. 3, [2] : Δεῖ μᾶλλον φιλοπονεῖσθαι περὶ τῶν μεταφορῶν. Bud. p. 856. [Apud Xenoph. OEcon. 5, 5, ubi compositum ἐπιφιλοπονεῖσθαι legitur aliunde non cognitum, Stobæus Flor. 56, 19, simplex præbet φιλοπονεῖσθαι. Aorist. ap. Phot. Bibl. p. 100, 13 : Ἐπαγγέλλεται καὶ ἄλλους τοσούτους φιλοπονήσασθαι (λόγους).]

Φιλοπόνημα, τὸ, Opus elaboratum. [De lexico Phot. Bibl. p. 99, 21 : Δυσὶ τεύχεσι ... τὸ φ. περιέχεσθαι. Id. p. 292, 37 : Εἰς δοξολογίας θεοῦ ἀποπερατοῖ τὸ φ. G. D. Idem Epist. p. 365, 15. German. CPlit. De cruce p. 254, A Grets. Hase.]

[Φιλοπονηρία, ἡ, Pravitatis amor. Theophr. Char. 29. Arethas In Apocal. p. 673.]

[Φιλοπόνηρος, ὁ, ἡ, Malorum amans. Pollux 6, 168. Plutarch. V. Alcib. c. 24. « Philo vol. 2, p. 4, 27. » Hemst. Procl. Paraphr. in Ptol. p. 231, 17. Jo. Damasc. t. 2, p. 898, C, ὁ φ. δαίμων. Joann. Chrys. t. 5, p. 74, C, οὔτε μισάγαθος οὔτε φ. Id. ib. p. 381, E, τὸ φ. καὶ πρὸς κακίαν ἐπιρρεπές. Hase.]

[Φιλοπονητέον, Elaborandum est. Greg. Naz. t. 1, p. 705, D, φ. τοῖς φιλολόγοις. Hase.]

Φιλοπονία, ἡ, Laborum amor, Studium, Industria. [Definitt. Plat. p. 412, C : Φ. ἕξις ἀποτελεστικὴ οὗ ἂν προέληται.] Plato Leg. [imo Rep.] 7, [p. 535, C : Φιλοπονίᾳ οὐ δεῖ χωλὸν εἶναι τὸν ἁψόμενον· et ib. D. Alcib. 1 p. 122, C : Καρτερίαν καὶ φ., quæ conjuncta etiam ap. Pseudo-Dem. p. 1412, 23, qui φ. τῶν δρόμων et φ. ἐν τοῖς γυμνασίοις dixit p. 1408, 21; 1409, 11; καρτερία καὶ φ. 1412, 22. Xenoph. OEc. 20, 25 : Φιλογεωργία καὶ φ. et 21, 6, Cyneg. 1, 7. Canibus tribuitur ib. 7, 2 : Μὴ ἐξάγειν ἐπὶ κυνηγέσιον ἐνδελεχῶς ... ἵνα μὴ φιλοπονίᾳ διαφθείρωσι (catulos). Theophr. Char. c. 27 : Ὀψιμαθία φιλοπονία δόξειεν ἂν εἶναι ὑπὲρ τὴν ἡλικίαν. Plutarch. Mor. p. 90, B; 92, C. Plural. ap. Isocr. De antid. § 311, p. 492 Ox. : Ταῖς φ. ταῖς αὐτῶν ἀγαθόν τι κτήσασθαι δυνηθέντες· et § 224, p. 472. Hesychio Φιλοπονία per σπουδαῖα ἔργα explicanti recte Ruhnk. restituit Φιλοπονίαι.]

[Φιλοπονιακοί, οἱ, Philoponiaci, sectæ Christianæ nomen ab Joanne Philopono appellatæ. Nicetas Chon. in Maii Spicil. Rom. vol. 4, p. 437. Boiss.]

[Φιλοπονίδης, ὁ, Philoponides, n. pr. in inscr. Ital. C. I. vol. 3, p. 967, n. 6459, 1. Hase.]

[Φιλοπονικός, ἡ, ὸν, i. q. φιλόπονος. Φιλοπονικώτατος Cosmas Indicopl. 7, p. 274. Boiss. || Adverb. Φιλοπονικῶς ap. Eustath. Opusc. p. 289, 10.]

Φιλόπονος, ὁ, ἡ, Laborum amans, Gnavus. [Hesych. per φιλεργὸς et σπουδαῖος explicat, περὶ τὸ πονεῖν πρόθυμος addit Photius. Hippocr. p. 280 extr. : Φιλογυμνασταί τε καὶ φ. Soph. Aj. 879 : Φ. ἁλιαδᾶν, quod schol. exp. τῶν εἰθισμένων πονεῖν. Plato Rep. 7, p. 535, C : Τὰ μὲν ἡμίσεα φ., τὰ δὲ ἡμίσεα ἄπονον· Phædr. p. 248, D : Εἰς φιλοπόνου γυμναστικοῦ (γονὴν φυτεῦσαι)· Leg. 7, p. 824 : Φ. ψυχῆς. Xenoph. Mem. 3, 4, 9 : Ἐπιμελεῖς καὶ φ. περὶ τὰ αὑτῶν ἔργα. Facete de osculante Cyrop. 2, 2, 31 : Οὐ φ. ἐστιν, ἐπεὶ ἤρκει ἂν αὐτῷ, εἰ ἐμὲ ἤθελε φιλεῖν, τοῦτο ἀντὶ πάντων γυμνασίων.] Isocr. Ad Dem. [p. 11, A] : Πειρῶ τὸ μὲν σῶμα εἶναι φιλόπονος, τὴν δὲ ψυχὴν φιλόσοφος. [Id. p. 127, D : Φιλοπονώτατοι δοκοῦντες εἶναι τῶν Ἑλλήνων.] Plutarch. Symp. 1, 5, de amore : Ἐπιμελῆ δὲ καὶ φιλόπονον ποιεῖ τὸν ἀμελῆ καὶ ῥάθυμον. Ubi nota etiam opponi inter se φιλόπονος et ῥάθυμος, Gnavus et Ignavus. [De canibus Xenoph. Mem. 4, 1, 3 : Τῶν κυνῶν φ. τε οὐσῶν καὶ ἐπιθετικῶν. Φ. κύνες ap. Polluc. 5, 60. Φ. κυνηγέτης 5, 18. Φ. δυνάμεις 1, 155. Φ. στρατηγὸς 1, 178.] At [Cum labore conjunctus ap.] Xenoph. Cyrop. 7, [5, 47] : Ἐπειδὴ ὁ φιλοπονώτατος πόλεμος ἀναπέπαυται.

[Φιλόπονος, ὁ, Philoponus, cognomen Joannis grammatici Alexandrini, de quo v. Suidas s. v. Ἰωάννης γραμματικός. Excerpta ex scriptis ejus theologicis multa servavit Photius in Bibliotheca : de scriptis ejus grammaticis v. Fabric. B. Gr. vol. 6, p. 371 ed. Harl.]

[Φιλοπόντιος, ὁ, ἡ, Maris amans. Sophronius in Maii Spicil. Rom. vol. 4, p. 101. Osann.]

Φιλοπόνως, More eorum qui sunt laborum amantes, Gnaviter, Diligenter, Studiose. [Pollux 3, 121.] Dem. [p. 292, 25] : Δικαίως ταῦτα καὶ ἐπιμελῶς ἔπραξα καὶ φ. ὑπὲρ δύναμιν, ubi nota copulari ἐπιμελῶς et φιλοπόνως, sicut Plutarch. copulat ἐπιμελῆ et φιλόπονον. [Φιλοπόνως ap. eund. Mor. p. 1129, A.] Xenoph. Hell. 6, p. 339 [c. 1, 6] : Καὶ οὓς μὲν ἂν μαλακοὺς τῶν ξένων αἰσθάνηται, ἐκβάλλει· οὓς δ' ἂν δρᾷ φ. καὶ φιλοκινδύνως ἔχοντας πρὸς τοὺς πολεμίους, τιμᾷ. [Andr. Cret. p. 57. Φ. ἐπιθυμέω, p. 89, 251. Euseb. H. E. p. 197. Kall. Max. Mart. Comp. eccl. p. 344, E. Scymn. Chius Perieg. 128, φ. ἐξητακώς. Greg. Naz. t. 1, p. 28, A; 257, B, ἀπαιτῶν φ. τὸ δάνειον. Comparat. id. ib. p. 100, A, ἔπος φιλοπονώτερον μετρηθέν· et Jo. Damasc. t. 1, p. 97, D. Hase.]

[Φιλόπορνος, ὁ, ἡ, Scortator. Nilus Paræn. c. 222 : Οὐαὶ τῷ φ.· ῥυποῖ γὰρ τὴν στολὴν καὶ τοῦ νυμφῶνος ἐκβέβληται. Suicer. Idem Epist. p. 273, 27. Hase.]

[Φιλοπόρφυρος, ὁ, ἡ, Qui purpureum ornatum amat. Clem. Alex. Pæd. 3, p. 257. Kall.]

Φιλοποσία, ἡ, q. d. Amor potationis, s. potus. Dicitur de Inexhausta quadam et inexplebili bibendi aviditate. Redditur autem et uno verbo Vinositas. [Pollux 6, 20. Plato Phædon. p. 81, E : Τοὺς ὕβρεις καὶ φιλοποσίας (v. l. φιλοτησίας) μεμελετηκότας.] Xenoph. [Mem. 1, 2, 22] : Εἰς φιλοποσίαν προαχθῆναι. [Julian. Cæs. p. 327, C. Formam antiquiorem Φιλοποτία annotavit Phryn. in Bekk. An. p. 21, 20, cujus unum exemplum ex Hippocr. De morb. 2, 28, ab Lobeck. memoratum ad Phryn. p. 522. Adde schol. Demosth. p. 423, 25, ubi ed. Ald. φιλοποσία, in qua forma libri consentiunt p. 429, 5.]

[Φιλοποτέω, Potare amo. Pollux 6, 20. Athen. 11, p. 438, C : Φιλοποτοῦντα διατελέσαι, ubi cod. Ven. φιλοπωτοῦντα, quocum confer φιλοπώτης, de quo statim dicemus.]

Φιλοπότης, ὁ, eandem quidem et ipsum signif. habet [quam πότης, Potor, Potator, Bibax (in Gl. Bibaculus)], sed ex πότος compositum esse arbitror: [Pollux 6, 20, 166. Herodot. 2, 174; Hippocr. p. 280, 53. Aristoph. Vesp. 79. Plutarch. Mor. p. 97, A. Diog. L. p. 27 (?). Philostr. p. 14. Etym. M. p. 794, 34, cum lemmate Φιλοπότης, in aliis libris φιλοπώτης scripto : Ἰστέον ὅτι διαφέρει, φιλοπότης μὲν διὰ τοῦ ο, ὁ φιλῶν πότους καὶ συμπόσια· φιλοπώτης δὲ διὰ τοῦ ω μεγάλου, ὁ φιλῶν πολλὰ πίνειν· πῶμα γὰρ τὸ ποτὸν, καὶ οὐ πόμα. Οὕτως Ἡρωδιανὸς εἰς τὰ ζητούμενα τῶν μερῶν τοῦ λόγου. Idem præceptum in Excerptis ex Herodiano in Append. ad Mœr. p. 457 (p. 455 ed. Lobeck.), ap. gramm. Hermanni p. 310, et Zonar. p. 1809. In versu Aristophanis Vesp. 79 metrum postulat φιλοπότης, quali auctoritate caret φιλοπώτης. Apud Athen. 9, p. 430, C, codex Ven. ὁ ἐπὶ τοσοῦτον φιλοπώτης, pariterque p. 433, B : Φίλοινος δέ ἐστιν ὁ πρὸς οἶνον ἕτοιμος, φιλοπώτης δὲ ὁ πρὸς πότους, et p. 438, C, quibus in locis omnibus apographa φιλοπότης. Αἱματοπώτης dixit Aristoph. Eq. 198, in versu hexametro, quod repetitur in senario 208. G. Dind.]

[Φιλοποτία. V. Φιλοποσία.]

[Φιλοπότις, ἡ, Quæ potare amat, Potatrix. Ælian. V. H. 2, 41.]

[Φιλόποτμος, ὁ, ἡ, Ærumnosus. Plutarch. Mor. p. 986, E : Τὸ πάντων φιλοποτμότατον ζῷον αὖθις ἀνθρώπους γενομένους. Quod ex duabus lectionibus φιλοπονώτατον et βαρυποτμότατον ortum videbatur Wyttenbachio.]

[Φιλόποτος, ὁ, i. q. φιλοπότης. Liban. vol. 4, p. 219, 17 : Φιλόγελών τε καὶ φιλόπονον καὶ πολυτελῆ τὴν δίαι-

ταν. Recte codex Paris. φιλόποτον. Bast. Scribendum φιλοπότην. G. Dind.]

[Φιλοπραγματίας, ὁ, Intempestive curiosus. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 3, 13 : Ἄνθρωπος φ. δηλοῖ τὸν φιλοῦντα καὶ σπουδάζοντα πάντα τρόπον πράγματα μεταχειρίζεσθαι. Suidas : Ἄνθρωπος φ.· ἐπὶ πολυπράγμονος. Legitur ap. Dion. Cass. 61, 4; et Cyrill. Al. In Jesaiæ c. 59, p. 831 : Ἦσαν πάντως φιλοπραγματίαι καὶ δικορράφοι. Conf. Φιλογραμματία.]

[Φιλοπραγμονέω, Libenter me negotiis implico s. admisceo. Joann. Chrys. Hom. 134, vol. 5, p. 861, 11 : Ἡ ψυχὴ φιλοπραγμονοῦσα ἀντιτίθησι τὰ ἑαυτῆς, καὶ νομίζει ἰσχυρὰ εἶναι. Seager. Dio Cass. 77, 17. Cum accus., Curiose scrutor, Cyrill. Hieros. p. 97. Cum περὶ Phot. Bibl. p. 199, 27 : Περὶ ταύτης (τῆς ὑποστάσως) φιλοπραγμονεῖν ἃ καλῶς εἶχε περὶ ὅλης θεολογεῖν τῆς θεότητος. G. D. Sym. Metaphr. Vita Samps. Xen. in Actt. SS. Junii t. 5, p. 268, E, φιλοπραγμονῶν ἐσχάτως. Hase.]

[Φιλοπραγμονία, ἡ, i. q. φιλοπραγμοσύνη. Schol. Eur. Hipp. 73. Kall.]

Φιλοπραγμόνως, More eorum qui se libenter implicant negotiis, aut negotium aliis facessunt, Cum desiderio facessendi negotium. Unde Φιλοπραγμονέστερον compar., Cum majore desiderio facessendi negotium. At VV. LL. interpr. Diligentius.

Φιλοπραγμοσύνη, ἡ, Amor quo quis tenetur facessendi negotium aliis. [Pollux 6, 38. Demosth. p. 13, 9 : Τὴν φ. ἣ πρὸς ἅπαντα χρῆται καὶ συζῇ Φίλιππος· 52, 9 : Δοκεῖ μοι θεῶν τις τὴν φ. ταύτην ἐμβαλεῖν Φιλίππῳ.] Amor et voluptas litigandi, ap. Dem., ut Bud. scribit : sicut φιλοπράγμονα exp. etiam φιλόδικον. [Demosth. p. 559, 21 : Τὴν βίαν καὶ τὴν φ. ὁρῶντες τὴν τούτου· et p. 994, 1. Plato Rep. 8, p. 549, C : Φεύγοντος τάς τε τιμὰς καὶ ἀρχὰς καὶ δίκας καὶ τὴν τοιαύτην πᾶσαν φ. Strabo 1, p. 4 : Ἔχεται τῆς αὐτῆς φ. τὸ μὴ ἀγνοεῖν τὰ περὶ τὰς πλημμυρίδας τοῦ ὠκεανοῦ.]

Φιλοπράγμων, ὁ, ἡ, Qui amat negotia, lubenter variis negotiis se implicat. Opponitur voci μισοπράγμων. Bud. interpr. Qui sibi et aliis libenter exhibet negotia. [Isæus p. 49, 31. Lycurg. p. 148, 42. Ἀπράγμων per οὐ φιλόνεικος ἢ φ. exp. schol. Aristoph. Eq. 261. Φιλοπράγμων inscripta fuit Critonis comœdia, quam memorat Athen. 4, p. 173, B. G. Dind. Occupationibus distentus, Negotiosus. Porphyr. Vita Plot. p. 111, 38. Negotiorum facessendorum studiosus, Inquietus. Philo vol. 2, p. 520, 17. Julian. Imp. p. 315, C; Amphiloch. p. 171, C; Synes. p. 129, B; Ge. Pachymer. Declam. p. 43, 10; Zosim. Hist. p. 118, 10, φ. καὶ ἄπιστος. Hase. || Nomen herois qui rogantibus felicem successum laborum impertire dicitur in epigr. Addæi Anth. Pal. 7, 604 : Ἦν παρίῃς ἥρωα, Φιλοπρήγμων δὲ καλεῖται, πρόσθε Ποτιδαίης κείμενον ἐν τριόδῳ, εἰπεῖν οἷον ἐπ' ἔργον ἄγεις πόδας· εὐθὺς ἐκεῖνος εὑρήσει σὺν σοὶ πρήξιος εὐκολίην.]

[Φιλόπρακτος, ὁ, ἡ, Laborum cupidus. Ptolem. Tetrab. 3, p. 160, et Procl. Paraphr. p. 225.]

[Φιλοπρεπῶς, Amice, Gl. Est, Ut amicum docet. Adject. Φιλοπρεπὴς est ap. Dionys. Art. rhet. c. 3, 5 : Οἷός τις τὰ περὶ τὸν βίον, εἰ φιλόκαλος, εἰ φ., ubi μεγαλοπρεπὴς ex cod. correxit Schæfer. Melet. p. 48, recte monens errorem ex vicinia nominis φιλόκαλος ortum esse.]

[Φιλοπρήγμων Ion. pro φιλοπράγμων, quod v.]

[Φιλοπρόβατος, ὁ, ἡ, Qui oves vel gregem amat. Dicitur figurate de episcopis. Palladius V. Chrysost. p. 48, B : Χωρεῖν ἐπὶ τὴν μάνδραν τοῦ σωτῆρος, ἔρωτι τῆς σύριγγος τοῦ φ. ποιμένος. Unde corrigendus Georgius Alex. Vita Chrysost. p. 206, 31, ubi πατρὸς pro σωτῆρος. Idem p. 262, 16 : Οὗτοι οἱ λόγοι τοῦ φ. ποιμένος Ἰωάννου πρὸς τὴν ἰδίαν ποίμνην. Hase.]

[Φιλοπροεδρία, ἡ, Præsidendi amor. Sozom. H. Eccl. 7, 2 : Τὴν ἐκκλησίαν παρὰ θεοῦ καὶ ἀποστόλων μίαν παραδοθεῖσαν φιλονεικία καὶ φ. εἰς πολλὰς διεμέρισαν. Suicer.]

Φιλοπροσηγορία, ἡ. Isocr. supra in Εὐπροσηγορία citatus, ait esse φιλοπροσηγορίας, salutare eos, qui nobis fiunt obviam, ut εὐπροσηγορίας, convenienter eos affari. [Dionys. H. Art. rhet. 5, 1 : Ἰσοκράτης ... εἴπερ ἄλλο τι, φησὶ χρῆναι προσεῖναι τοῖς σπουδαίοις ἀνθρώποις, ἐν τῇ Παραινέσει τῇ πρὸς τὸν Ἱππονίκου (p. 6, B), καὶ τὴν φιλοπροσηγορίαν· ὅπερ ἐστὶ τὸ προσφωνεῖν τοὺς ἁπαντῶντας, ὡς αὐτός φησιν· εἰ δὲ καὶ ἰδίᾳ χρῆν πρὸς ἕκαστον τοῦτο ποιεῖν, ὅπως καὶ τοὺς ἰδιώτας ὡς ὅτι μάλιστα οἰκειοτέρως καὶ εὐμενεστέρως ἔχειν πρὸς ἡμᾶς παρασκευάζοιμεν ἐκ τῆς τοιαύτης φιλοπροσηγορίας.]

Φιλοπροσήγορος, ὁ, ἡ, Salutandi studiosus; vide Εὐπροσηγορία. [Salutator, Gl. Phrynich. in Bekk. An. p. 71, 16 : Φ. ὁ ἐν τῷ προσαγορεύειν εὐμενής. Pollux 5, 137; 6, 166. Ἑστιάτωρ φ. 6, 27. Plutarch. De puer. educ. p. 10, A : Ἐντευκτικοὺς αὐτοὺς εἶναι παρασκευαστέον καὶ φιλοπροσηγόρους. Dio Cass. 44, 19 : Εὐπρόσοδός τε γὰρ καὶ φ. ἐν τοῖς μάλιστα ἦν. G. D. Joann. Chrys. t. 4, p. 900, C, τὸ κατόρθωμα τοῦτο, τὸ γενέσθαι εὐπροσήγορον καὶ φ. Unde fort. Nilus Epist. p. 301, 25, εὐπροσηγόρους καὶ φ. Hase.]

[|| Adverb. Φιλοπροσηγόρως, Salutandi studio, Affabiliter, ap. Polluc. 5, 139.]

[Φιλοπροσηνὴς, ὁ, ἡ, Qui mitis et mansuetus esse amat. Unde adverb. Φιλοπροσηνῶς, cujus superl. ap. Cic. Ep. ad Att. 5, 9 : Muneribus tuis, quæ ... opipare et φιλοπροσηνέστατα nobis congesserant.]

[Φιλοπρωτεία, ἡ, Amor principatus s. primatus. Zosim. 4, 51, 5. Euseb. H. E. p. 146, (180). Basil. Hom. Mor. p. 417. Boiss. Adde Porphyr. V. Plotini c. 10, p. 110 ed. Fabr. Menander Hist. ap. Suidam s. v. Φιλεριστῆσαι : Τὸ φίλερι τῆς φιλοπρωτείας μεταξὺ αὐτῶν ξυμπεσόν. Nam sic ex codd. correctum pro φιλοπρωτίας, quod etiam Juliano eximendum Cæsar. p. 319, D. De ipso primatu Photius Bibl. p. 393, 27 : Αὐγούστου καὶ Ἀντωνίου ὑπὲρ τῆς φιλοπρωτείας (nam sic pro φιλοπρωτίας corrigendum) ἅμιλλα. G. Dind.]

Φιλοπρωτεύω, Primatum obtinere amo, cupio, ambio. Ep. Joannis 3, [5, 9] : Ὁ φιλοπρωτεύων αὐτῶν, Qui primatum inter eos obtinere cupit, Qui ambit primatum inter eos. [Nilus Epist. p. 355. Angl. Nic. Dav. Paraphr. Greg. Naz. p. 55, 29 Dronk. Hase.]

[Φιλοπρωτία vitiose pro φιλοπρωτεία, quod v.]

Φιλόπρωτος, ὁ, ἡ, Qui primus esse amat. Utitur Geoponicῶn auctor [16, 1, 10], ubi scribit de equo, Ἐὰν ἐν τῷ συναγελασμῷ τῶν πώλων φιλόπρωτος ᾖ· pro his Varronis, Si cum gregalibus in pabulo contendit, in currendo, aliave qua re, quo potior sit. [Artemidor. 2, 32 : Γυναῖκα πανοῦργον καὶ φ. Plutarch. Mor. p. 471, D : Φ. ποιοῦσα καὶ φιλονείκους. Τὸ φιλόπρωτον, Principatus cupiditas, id. V. Solon. c. 29, Alcib. c. 2, Mor. p. 793, E. G. Dind. Basil. t. 2, p. 455, B : Τὸ μὴ ὑπεραίρεσθαι μηδὲ τὸ φ. ἐπιζητεῖν. Hase.]

[Φιλοπτόλεμος. V. Φιλοπόλεμος.]

[Φιλόπτολις. V. Φιλόπολις.]

[Φιλόπτορθος, ὁ, ἡ, Ramos amans. Nonn. Dion. 13, 261 : Φιλοπτόρθοιο μελίσσης.]

[Φιλοπτώματος, ὁ, ἡ, Cadavera amans. German. Patr. in Combefis. Auct. Patr. novo vol. 1, p. 1496, B : Φ. κόρακες. G. Dind.]

[Φιλοπτωχία, ἡ, Pauperum amor, Liberalitas in pauperes. Athanas. vol. 2, p. 670 : Ὦ φιλαργυρίας φιλοπτωχίας ἐνδυομένης προσωπεῖον ... κάπηλος φιλοπτωχίας Ἰούδας καὶ αὐτὸ τῆς φιλοπτωχίας τὸ σχῆμα πραγματευόμενος. Suicer. Per diphthongum ap. Joann. Chrys. In Ps. 95, vol. 1, p. 920, 11 : Τοῦτον γὰρ δεῖ τὸν θησαυρὸν πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχειν, τὸν τῆς ἀληθείας, τὸν τῆς δικαιοσύνης, τὸν τῆς φιλοπτωχείας, et Andr. Cret. p. 91, B : Πλεονεξίας ἐν φιλοπτωχείας προσχήματι ὑποκρινόμενος πρόσωπον. Sed utrique φιλοπτωχίας restituendum, quod ex Agapeti Sched. p. 60 memorat Boiss. Id syllaba penultima propter metrum producta dixit poeta in Anth. Pal. 15, 34 : Λαμπάδ' ἐλαίῳ φαιδρύνουσα φιλοπτωχίης· ubi non opus Jacobsii correctione est φιλοπτωχείης, quum hic poeta Φεβρωνία adeo producto iota dixerit in initio secundi versus Φεβρωνία ἑῆς σύμβολα συμπαθίης. G. Dind.]

Φιλόπτωχος, ὁ, ἡ, Mendicorum s. Pauperum amans. Qui mendicis et pauperibus lubenter est beneficus, Promptus ad juvandos mendicos et pauperes. [Amphiloch. p. 78, D. Athanas. t. 2, p. 363, D. Greg. Naz. t. 1, p. 244, B; 379, C; 841, B. Jo. Damasc. t. 2, p. 840, A. Comment. de S. Petro Actt. SS. Junii t. 5, p. 412, E. Callinic. Vita Hypatii ib. t. 3, p. 324, E. Anon. Vita Dorothei jun. ib. t. 1, p. 613, B. Τὸ φ. ib. p. 610, F. Hase.]

Φιλόπῡρος, ὁ, ἡ, Amans triticum. [Δηὼ φ. Anth. Pal. 6, 36.]

[Φιλοπυστέω. V. Φιλοπευστέω.]

[Φιλόπυστος. V. Φιλόπευστος.]

Φιλοπωριστὴς, ὁ, Qui autumnales fructus decerpere et iis vesci amat, poma fructusque autumnales libenter comedit, fructibus autumnalibus delectatur; nam ὀπωρίζειν significat etiam Pomis vesci s. Fructibus autumnalibus. Pro Pomorum appetens affertur ex Epigr. [Leonidæ Anth. Pal. 9, 563.]

[Φιλόπωρος, ὁ, Autumnum amans, n. pr. fictum ap. Alciphr. 3, 71.]

[Φιλοπωτέω. Φιλοπώτης. V. Φιλοποτ—.]

[Φιλοργὴς, ὁ, ἡ, Irasci amans, Iracundus. Nicand. Al. 175.]

Φιλόργιος, ὁ, ἡ, Qui orgia celebrare amat, orgiis delectatur, Epigr. [Philodemi Anth. Pal. 10, 25 : Κύπρι φιλόργιε.] Et Nonn. [Jo. c. 6, 9], φιλόργιος ἑορτή.

[Φιλοργός. V. Φιλοῦργος.]

Φιλορήτωρ, ὁ, ἡ, Rhetoricæ studiosus. Possit autem et gemino ρ scribi. [Cicero Ad Attic. 1, 13. Boiss.]

[Φιλόρθιος, ὁ, ἡ, Recta amans. Phanias Anth. Pal. 6, 295 : Σελίδων κανόνισμα φιλόρθιον.]

[Φιλοριστία, ἡ, Nimia et inanis subtilitas in definiendo. Galen. vol. 8, p. 81 : Ἐπεὶ καὶ τοῦτον τὸν ἄνδρα ... τὸ τῆς φ. ἐπενείματο νόσημα.]

[Φιλορμίστειρα, ἡ, Navium stationi præfecta. Philodem. Anth. Pal. 10, 25 : Κύπρι φιλορμίστειρα, φιλόργιε, σῶζέ με, Κύπρι.]

Φιλορνῑθία, ἡ, Avium amor, Aristoph. [Av. 1300 Ἥδον δ' ὑπὸ φιλορνιθίας πάντες μέλη. Philostr. p. 273 28.]

Φίλορνις, ὁ, ἡ, Avium amans. [Plutarch. V. Numæ c. 4 : Θεὸν οὐ φίλιππον οὐδὲ φίλορνιν· et Mor. p. 593, A. Iambl. V. Pyth. p. 426 : Τοὺς φιλόρνιθας. Πέτρα φίλορνις, Rupes in qua aves commorari solent, ap. Æsch. Eum. 23.]

[Φιλορρήτωρ. V. Φιλορήτωρ.]

[Φιλόρρυθμος, ὁ, ἡ, Rhythmorum amans. Plutarch. Mor. p. 1138, B : Οἱ μὲν γὰρ νῦν φιλομαθεῖς, οἱ δὲ τότε φιλόρρυθμοι.]

[Φιλορρύπαρος, ὁ, ἡ, Obscenitate gaudens. Nilus Epist. 82, p. 98, A, ubi simplici ρ scriptum : Ὑπὸ τῶν κακῶς τὴν ψυχὴν βασταζόντων παθῶν τε σαρκικῶν καὶ δαιμόνων φιλορυπάρων. Hase. ῠ]

[Φιλόρρῠπος, ὁ, ἡ, idem. Est epitheton diaboli apud Patres. Simplici ρ ap. Nilum Epist. 100, p. 113, C : Ὁ φ. τῆς κακίας εὑρετὴς καὶ τῆς πορνείας διδάσκαλος· 295, p. 282, C : Κακομήχανος γὰρ ὢν καὶ ποικίλος ὁ φ. δαίμων. Φιλόρρυπος passim in Vitis Sanctorum Symeonis Metaphrastæ. Hase.]

[Φιλορρώθων, ὁ, ἡ, Nares amans. Capistrum quod nares equorum ambit κημὸν φιλορρώθωνα dixit Philodem. Anth. Pal. 6, 246.]

[Φιλορρώμαιος. V. Φιλορώμαιος.]

Φιλορρῶξ, ῶγος, ὁ, ἡ, Amans acinorum; itidem vitis epitheton in Epigrammate de Sophocle [Simiæ Anth. Pal. 7, 22].

[Φιλορτυγοτροφέω, Coturnices alere amo. Artemid. 3, 5.]

[Φιλορύπαρος. Φιλόρυπος. V. Φιλορρύπαρος, Φιλόρρυπος.]

[Φιλόρφανος, ὁ, ἡ, Orborum amans. Athanas. t. 2, p. 363, D. Hase.]

[Φιλορχήμων, ὁ, ἡ.] Ab ὄρχημα derivari potest Φιλορχήμων, Saltationum amans, Qui saltare amat, libenter saltat. [Arrian. Anab. 6, 3, 10.]

[Φιλορχηστὴς, ὁ, Saltationum amator. Aristid. Quintil. p. 73 : Μέθυσοί τε ὄντες καὶ παρὰ τὸν καιρὸν φιλορχησταί. Dio Chr. vol. 1, p. 682 : Φιλογέλωτες καὶ φ. Adamant. Physiogn. 2, 44. Procl. Paraphr. Ptolem. p. 230, ubi falso accentu φιλορχήστας, recto p. 232. Conf. quæ de hujusmodi compositis diximus s. v. Φιλαναλωτής. G. Dind.]

[Φιλορώμαιος, ὁ, ἡ, Romanis amicus. Strabo 14, p. 652 : Τῶν βασιλέων τοῖς φ. Plutarch. V. Caton. c. 8, V. Crassi c. 21 sive Pseudo-Appian. vol. 3, p. 34 Schw. Josephi Vita c. 65, vol. 2, p. 31. Themist. Or. 10, p. 158, 5; 468, 1 ed. meæ. Menander Hist. Exc. p. 402, 22. Suidas s. v. Κάστωρ. Accentus in libris A est modo φιλορώμαιος modo φιλορωμαῖος, litera ρ vel simplici vel, ut in codicibus quibusdam Plutarchi et Appiani, duplicata, ut in aliis hujusmodi compositis. Accentum proparoxytonum testatur Arcadius p. 43, 9; 86, 13. Hic igitur Themistio p. 468, 1, Etym. M. p. 396, 45, aliisque restituendus. In Etym. M. p. 205, 4, ubi de accentu hujusmodi compositorum agitur, est Ῥωμαϊκὸς πολυρωμαϊκὸς, quod φιλορωμαϊκὸς scribendum videbatur Sylburgio, recte, nisi quis præferat Ῥωμαῖος φιλορώμαιος. G. Dind.]

Φίλος, ὁ, [et adject. Φίλος, η, ον,] Amicus, Qui amat, Qui amatur, i. e. Carus. [Per προσφιλὴς exp. Hesych., per ὄφελος et χρήσιμος Suidas, sensum, non significationem spectans in locis duobus Sophoclis. Idem Alexandri Aphrodis. annotationem ad Aristot. Topic. 3, p. 120, excerpsit, qua φίλος definitur ἕτερος αὐτὸς, ut ap. Aristot. Eth. Nic. 9, 9. Conjungitur autem φίλος cum genitivo pariter ac dativo, et cum genitivo quidem ubi substantivi significationem habet, cum dativo ubi adjectivum est. Sic Hom. Il. A, 381 : Ἐπεὶ μάλα οἱ φίλος ἦεν (Ἀπόλλων)· Γ, 402 : Εἴ τίς τοι καὶ κεῖθι φίλος.] Hom. Od. T, [242] : Ἐπεὶ πολλοῖσιν Ὀδυσσεὺς Ἔσκε φίλος· Il. X, [41] : Αἴθε θεοῖσι φίλος τοσσόνδε γένοιτο Ὅσσον ἐμοί. Idem Z, [15] postquam dixit quendam fuisse φίλον ἀνθρώποισι, subjungit, Πάντας γὰρ φιλέεσκεν ὁδῷ ἔπι οἰκία ναίων. In aliis ejusdem locis habemus hoc nomen positum alicubi ut adjectivum, alicubi contra ut subst. Nam ut ab eo dicitur φίλος πατὴρ, et φίλη μήτηρ (i. e. Cara mater, aut etiam Amica mater, ex Horat.), itidemque φίλον τέκος, nec non φίλοι ἕταροι, et φίλα γυῖα, φίλα βλέφαρα, φίλον ἦτορ, etc., ita etiam ἀρτεμέεσσι φίλοισι, Il. N, [43]. Apud Eundem legitur Od. O, [359] : Φίλος εἴη καὶ φίλα ἕρδοι. [Ib. Γ, 277 : Φίλα εἰδότες ἀλλήλοισι. Vocat. Il. Δ, 155, Φ, 308 : Φίλε κασίγνητε ..., ubi syllaba prior in arsi producta. Π, 667 : Ἄγε νῦν, φίλε Φοῖβε· Ω, 650 : Γέρον φίλε· Γ, 162 : Φίλον τέκος. Sed φίλε cum nomine neutrius generis Od. B, 363, Γ, 184 : Φίλε τέκνον, quia sensus est φίλε παῖ, ut monet schol. Od. A, 158 : Ξεῖνε φίλε, et quæ sunt alia hujusmodi, a quibus tamen excipiendum frequens apud Homerum Διὶ φίλε, velut Il. A, 74 : Ὦ Ἀχιλεῦ, κέλεαί με, Διὶ φίλε, μυθήσασθαι, quod conjunctim potius scribendum cum Bekkero, διίφιλε, ut ἀρηΐφιλος scribitur, non Ἄρηϊ φίλος. Ὦ φίλε Od. Γ, 103, 211, Δ, 204, et alibi. Non raro nominativus φίλος metri caussa pro φίλε ponitur, ut Il. I, 601 : Μηδέ σε δαίμων ἐνταῦθα τρίψειε, φίλος· κάκιον δέ κεν εἴη· Φ, 106 : Ἀλλὰ, φίλος, θάνε καὶ σύ· et Ψ, 313, Od. Γ, 313, 375, P, 415, quo utitur Apollon. De synt. p. 213 et De pronom. p. 286, Ἀττικὸν ἔθος vocans, et alibi. Pind. Nem. 3, 133 : Χαῖρε, φίλος. Ὦ φίλος Æsch. Prom. 546, Eurip. Suppl. 277, Aristoph. Nub. 1168. Et cum vocativo nominis Il. Δ, 189 : Φίλος ὦ Μενέλαε. Plur. Il. B, 299 : Τλῆτε, φίλοι· et sæpissime ὦ φίλοι, velut ib. 79, 110, E, 529, Od. I, 408, K, 179, 190; ὦ φίλοι ἥρωες Il. O, 733. Idem hujus voc. usus apud alios quovis poetas est, ex quibus satis habemus hæc pauca notasse de plurimis partim adjectivi partim substantivi exemplis. Pind. Nem. 4, 37 : Φίλοισι φίλος ἐλθών. Æsch. Prom. 304 : Τόνδε τὸν Διὸς φίλον· Sept. 159 : Ὦ φίλ' Ἄπολλον, ut ib. 150 : Ἄρτεμι φίλα. Soph. El. 1146 : Οὔτε γάρ ποτε μητρὸς σύ γ' ἦσθα μᾶλλον ἢ κἀμοῦ φίλος· Aj. 1377 : Ὅσον τότ' ἐχθρὸς ἦν, τοσόνδ' εἶναι φίλος· 1359 : Νῦν φίλοι καὖθις πικροί. Eur. Iph. T. 610 : Τοῖς φίλοις ὀρθῶς φίλος. Et sæpissime ap. Tragicos in vocativis, ὦ φίλε, ὦ φίλη, φίλοι, ὦ φίλοι, φίλαι, ὦ φίλαι, nomine vel substantivo vel proprio modo addito, modo omisso. Addito genitivo, qui proprie et multo frequentius cum superlativo ponitur, Eurip. Alc. 472, et Hipp. 849 : Ὦ φίλα γυναικῶν, quod Sophocli quoque Trach. 222, ubi nunc ὦ φίλα γύναι est, metri caussa restituendum esse ostendi. Φίλ' ἀνδρῶν apud Theocr. 15, 74, et 24, 40, ut πότνα θεάων, δῖα γυναικῶν et alia hujusmodi dicuntur. || Φίλος apud Epicos sæpissime pronominis possessivi significationem habet. Sic apud Homerum cum nominibus αἰὼν Il. X, 58, βλέφαρα Od. Ψ, 17, γούνατα Il. H, 271, γυῖα Od. Θ, 233, εἵματα Il. B, 261, ἦτορ Il. Γ, 31, θυμὸς Il. E, 155, κεφαλὴ Il. Σ, 114, κῆρ Il. A, 569, λαιμὸς Il. T,

209, υἱὸς Il. E, 377, χεὶρ Il. P, 620, Od. M, 331; et φίλας cum duali ib. Λ, 211 : Φίλας περὶ χεῖρε βαλόντε, si hæc recta scriptura est. Et sic accipi potest φίλον ἦτορ ap. Pind. Ol. 1, 6 : Εἰ δ' ἄεθλα γαρύεν ἔλδεαι, φίλον ἦτορ, ut φίλε θυμὲ ap. Theogn. 1067, 1229, et Alcæum ap. Athen. 9, p. 388, F. Sed male huc refertur Theocr. 21, 20 : Τοὺς δ' ἁλιεῖς ἤγειρε φίλος πόνος.] In soluta autem oratione sæpius ut substantivum ponitur; et quidem vel cum articulo, vel absque illo. [Plato Rep. 4, p. 424, A : Κοινὰ τὰ φίλων ποιεῖσθαι· et 5, p. 449, C. Ib. 1, p. 328, D : Ὡς παρὰ φίλους τε καὶ πάνυ οἰκείους· Prot. p. 313, A : Τούς τε φίλους ἂν παρεκάλεις καὶ τοὺς οἰκείους.] Isocr. Ad Nic. [p. 15, B] : Καὶ τὸ φανερῶς ἐξεῖναι τοῖς τε φίλοις ἐπιπλῆξαι, καὶ τοῖς ἐχθροῖς ἐπιθέσθαι ταῖς ἀλλήλων ἁμαρτίαις. Xenoph. Cyrop. 1, [4, 25] : Φίλους ὠφελεῖν, καὶ ἐχθροὺς ἀνιᾶν. Et cum epithetis, φίλοι βέβαιοι, ἀπροφάσιστοι. Dicitur etiam φίλος αὐτῷ, et φίλος αὐτοῦ. Nam ap. Eund. Hell. 6, [5, 4] legitur Πατρικὸς φίλος αὐτοῖς εἶναι· et tamen ap. Plutarch. cum genit., Πατρικὸς γάρ εἰμί σου φίλος· in Apophth. [p. 178, B] : Φίλον οὐδένα σεαυτῷ πεποίηκας. [Plato Gorg. p. 447, B : Φίλος μοι Γοργίας· 510, B : Φίλος ... ὁ ὅμοιος τῷ ὁμοίῳ· Rep. 10, p. 621, C : Ἵνα καὶ ἡμῖν αὐταῖς φίλοι ὦμεν καὶ τοῖς θεοῖς. Cum genit. Lys. p. 212, A : Πότερος ποτέρου φίλος γίγνεται, ὁ φιλῶν τοῦ φιλουμένου ἢ ὁ φιλούμενος τοῦ φιλοῦντος.] Apud Aristot. vero et Isocr., φίλον ποιεῖσθαι. Ceterum φίλος a Cic. redditur etiam Familiaris, ap. Plat. Timæo, ubi pro γνώριμος καὶ φίλος dicit Notus et familiaris, ut videbis p. 20 et 21 mei Lex. Cic. [Plato Tim. p. 20, E : Ἦν ... οἰκεῖος καὶ σφόδρα φίλος ἡμῖν. Quæ duo sæpissime conjuncta, ut Protag. p. 313, A, et φ. τε καὶ πάνυ οἰκεῖοι Rep. 1, p. 328, D. Vocat. ὦ φίλε ap. Plat. Rep. 1, p. 336, E, et alios quosvis. Ὦ φίλος, cujus exx. supra ex poetis attulimus, est ap. Plutarch. Mor. p. 1066, D, et Heliodor. 2, p. 116, et Atticis tribuit Gregor. Cor. p. 117.] At genere fem. Φίλη, Amica, ut Ἐφίλησα τὴν φίλην, Plutarch. Περὶ ἀοργησ., Amicam osculatus sum. Ponitur alioqui et tanquam adjectivum, ut μήτηρ φίλη, paulo ante. [Μήτηρ φίλη Il. Φ, 276, Od. B, 88; ἄκοιτις Il. Γ, 138; ἄλοχος Z, 166, et alia plurima hujusmodi.] Sic cum substantivo κεφαλή [Il. Θ, 281]. De hoc autem loquendi genere φίλη κεφαλὴ dixi in Κεφαλή. Suidas affert et φίλον ἐμὸν ex Aristoph. [Eccl. 952], neutro genere, Δεῦρο δὴ φίλον ἐμόν. [Eodem modo φίλτατον ib. 970, ut ὦ γλυκύτατον 1046. || Φίλα ποιεῖσθαί τινι, Amicitiam cum aliquo contrahere. Herodot. 2, 152 : Φίλα τοῖσι Ἴωσι ποιέεται· quocum comparari potest 3, 49 : Τοῖσι Κορινθίοισι φίλα ἦν πρὸς τοὺς Κερκυραίους. Id. 5, 37 : Τούτους φίλα βουλόμενος ποιέεσθαι τῇσι πόλισι ἐξεδίδου.] || Φίλος, Placitus, Placens, Libitus, Gratus. [Herodot. 7, 104 : Οὐ φίλα τοι ἐρέω.] Bud. ex Hom., et Plat. Rep. 6, [p. 506, E] (ubi tamen habetur neutrum φίλον, non masc. φίλος) : Τοῦτο δὲ λέγειν ἐθέλω, εἰ καὶ ὑμῖν φίλον· Leg. 7 : Ἔστω δ' οὖν γένος ἡμῶν μὴ φαῦλον, εἴ σοι φίλον, σπουδῆς δέ τινος ἄξιον, i. e., inquit, Si tibi ita placet, Si tibi ita videtur. Ex eod. lib. : Φίλα τε καὶ συνήθη καὶ γνώριμα γενόμενα ἁπάσῃ τῇ διαίτῃ ταύτῃ. Idem in Theæt. [p. 162, B] ἐχθρὸν opposuit τῷ φίλον hac in signif. : Ἀλλ' εἰ οὕτως, ὦ Θεόδωρε, σοὶ φίλον, οὐδ' ἐμοὶ ἐχθρὸν, φασὶν οἱ παροιμιαζόμενοι. Sæpe certe φίλον ἐστὶ cum infin. reperitur pro Lubet, ut φίλον ἐστὶν ἔρεσθαι. [Herodot. 1, 108 : Εἴ τοι φίλον οὕτω γίνεσθαι· 4, 97 : Εἴ οἱ φίλον εἴη γνώμην ἀποδέκεσθαι.] Et ap. Greg. Naz. : Εἴ τινι φίλον καλεῖν. Hom. autem non pauca et ipse exempla hujus usus nominis φίλον suppeditare potest, sc. φίλον εἶναι significantis Placere. Il. B, [116] et alibi : Οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενέϊ φίλον εἶναι· H, [387] : Αἶκε περ ὔμμι φίλον καὶ ἡδὺ γένοιτο. [Od. H, 316 : Μὴ τοῦτο φίλον Διὶ πατρὶ γένοιτο. Æsch. Prom. 660 : Τί χρὴ δρῶντ' ἢ λέγοντα δαίμοσιν πράσσειν φίλα· Ag. 160 : Ζεύς, ὅστις ποτ' ἐστὶν, εἰ τόδ' αὐτῷ φίλον κεκλημένῳ.] Sic Theogn. [729] : Ζεῦ πάτερ, εἴθε γένοιτο θεοῖς φίλα. Quemadmodum autem ab Horat. dicta fuit Amica mater pro Cara mater, exprimendo illud φίλη μήτηρ Homericum, sic etiam neutro Amicum expressit hunc neutrius φίλον usum, Carm. 2, 17 : Nec diis amicum est, nec mihi, te prius Obire etc., ad verbum, οὐ φίλον ἐστὶ θεοῖς. [Seqq. ex Indice :] Φίλα pro φίλον, ap. Hom.; vide in Φίλος. [Il. Δ, 345 : Ἔνθα φίλ' ὀπταλέα κρέα ἔδμεναι· Od. P, 15 : Ἦ γὰρ ἐμοὶ φίλ' ἀληθέα μυθήσασθαι. || Φίλοι inscripta fuit Eupolidis comœdia.]

[|| Comparativi forma quadruplex est, Φιλώτερος Φιλαίτερος Φίλτερος, Φιλίων pariterque in superlativo Φιλώτατος Φιλαίτατος Φίλτατος Φίλιστος : quarum formarum usitatissimæ sunt in poesi pariter atque prosa oratione φίλτερος et φίλτατος, rariores tres reliquæ. Comparativi Φιλώτερος unum affertur exemplum Callimachi (fragm. 146) apud Hephæst. p. 28 : Φιλωτέρα ἄρτι γάρ οἱ Σικελὰ μὲν Ἔννα, ubi tamen probabilior Meinekii sententia est (ad Steph. Byz. p. 667) Φιλωτέρα, ἄρτι γὰρ ἃ Σικελὰ μὲν Ἔννα scribentis, ut Φιλωτέρα compelletur, Ptolemæi Philadelphi soror. De quo nomine suo loco dicemus. Φιλώτερος ponit Etym. M. p. 795, 10, ubi compositum παιδοφιλωτέρα memorat; rejicit Planud. in Bachm. Anecd. vol. 2, p. 73, 5 : Ἀπὸ τοῦ φίλος οὐ φιλώτερος, ἀλλὰ συγκοπῇ φίλτερος καὶ φίλτατος. Altera forma φιλαιτέρα usus est Callimachus in Hymno in Delum 58 : Ζηνὶ τεκεῖν ἤμελλε φιλαίτερον Ἄρεος υἷα, ut ξείνων σε φιλαίτατε est in hexametro Philetæ apud Stob. Flor. 124, 11, et πάντα φιλαίτατος ἀνέρι τήνῳ apud Theocr. 7, 98.] Φιλώτατος et Φιλώτατα, quæ Hesych. exp. per illa φίλτατος et φίλτατα, tanquam magis usitata. [HSt. infra post ea quæ de comp. φίλτερος et superl. φίλτατος dixit :] At vero Φιλαίτερος et Φιλαίτατος [quod per φίλος σφόδρα exp. Hesych.] Atticis ascribuntur, pro φίλτερος et φίλτατος : atque adeo extat illud φιλαίτατος ap. Xenoph. Hell. [7, 3, 8] : Φιλαίτατος μὲν ὢν Λακεδαιμονίοις. Vide Eustath. [p. 1441, 30, ubi postquam de ἰσαίτατος aliisque hujusmodi superlativis in αιτατος terminatis dixit, Ξενοφῶν δὲ, inquit, καὶ φιλαίτατον ἐν ἑβδόμῃ (Hist. Gr.) φησί· τοῦτο δὲ καὶ φιλώτατον ἐν πολλοῖς τῶν ἀντιγράφων εὕρηται. (Hujus scripturæ tenue vestigium est in unius non optimi codicis scriptura φιλότερος, cum αι superscripto, sed eraso). Et Etym. M. p. 31, 20, quo loco de iisdem formis ἰσαίτερα, πλησιαίτερον, ἡσυχαίτερον aliisque agitur : Ξενοφῶν δὲ καὶ (καὶ om. cod. Dorv.) φιλαίτατα, ubi codex unus πλησιαίτατα ex superioribus repetitum præbet pro φιλαίτατα, quod nunc nusquam apud Xenophontem legitur, ex quo usitatam formam φίλτατα infra afferemus. Comparativus φιλαίτερος nunc est in Anab. 1, 9, 29 : Κύρῳ φιλαίτερον ἢ ἑαυτῷ, libris tamen aliis φιλέταιρον, quod eodem redit, vel φιλέστερον vel φιλώτερον præbentibus, quod est in omnibus Mem. 3, 11, 18 : Ἐὰν μή τις φιλωτέρα σου ἔνδον ᾖ· et ap. Theophyl. Sim. Hist. p. 72, D : Ἄνδρα φιλώτατον. Rursus per αι Zaleucus ap. Stob. Flor. 44, 21 : Πόλιν φιλαιτέραν μηδεὶς ἄλλην ποιείσθω τῆς αὐτοῦ πατρίδος· ubi codices Parisini duo φιλικωτέραν, uterque a m. secunda. Ex Cyrillo Alex. memorat Suicer., In Jonæ c. 3, p. 384 : Τὴν ὅτι μάλιστα φιλαιτάτην αὐτῷ γαλήνην· et In Mich. c. 1, p. 393 : Ἐξ οἴκου τοῦ ἰδίου καὶ φιλαιτάτου. (Sed ap. Philostr. p. 17, Liban. vol. 4, p. 821, 34, Procl. Paraphr. Ptolem. p. 230, aliosque φιλαίτερος corruptum ex φιλέταιρος.) Apparet ex his et si qua alia sunt exemplis formæ quadrisyllabæ, qua poetas metri caussa interdum usos esse supra dicebam, aliquem etiam in prosa usum fuisse, concedendum fortasse scriptoribus inferiorum temporum, sed suspectum in Xenophonte, quem parum verisimile est duobus tribusve in locis quadrisyllabam formam prætulisse trisyllabæ, qua et ipse et alii scriptores veteres sæpissime usi esse reperiuntur. G. Dind.]

|| Compar. grad. per syncopen Φίλτερος, Amicior, Carior : superl. Φίλτατος, Amicissimus, Carissimus. [Hom. Il. Λ, 162 : Γύπεσσιν πολὺ φίλτεροι ἢ ἀλόχοισιν· Od. Λ, 360.] Hesiod. [Op. 307] : Πολὺ φίλτερος ἀθανάτοισιν Ἔσσεαι. [Pind. Isthm. 1, 4 : Τί φίλτερον; Comparativus nusquam apud Æschylum et Sophoclem, raro apud Euripidem, ut Alc. 434 : Οὔτιν' ἄλλον φίλτερον θάψω νεκρὸν τοῦδε· Ægei fr. 3 : Τί γὰρ πατρῴας ἀνδρὶ φίλτερον χθονός; Xenophonti restituendum videri supra dicebam, legiturque ap. Dion. 64, 14 : Παίδων καὶ γονέων φίλτερον ὀνομάζοντες. Schol. Synesii Ms. ap. Boisson. ad Gregor. Cor. p. 6 : Δυοῖν ὄντοιν φίλοιν φιλτέρα μοι ἡ ἀλήθεια.] Exempla autem super-

lativi gradus frequentiora sunt quam comparativi, et quidem apud utrosque scriptores. [Φίλτατοι per φιλικώτατοι exp. Hesych. Hom. Il. Z, 91 : Πολὺ φίλτατος αὐτῇ· O, 111, Π, 433 : Φ. ἀνδρῶν· Ω, 334 : Σοὶ γὰρ φίλτατόν ἐστιν ἀνδρὶ ἑταιρίσσαι. Pind. Pyth. 9, 174 : Φ. πόσιν. Æsch. Sept. 16 : Γῇ τε μητρὶ, φιλτάτῃ τροφῷ. Φίλτατ' (vel ὦ φίλτατ') ἀνδρῶν ib. 677, Ag. 1654, Soph. El. 23.] Eur. Phœn. [1688] : Ἰδοὺ, γεραιᾶς φίλτάτης ψαῦσον χερί. Apud Eund. Med., Ἀδελφὲ φίλτατε, Frater carissime. Apud Aristoph. autem cum ὦ φίλτατε subaudiri υἱὲ vel παῖ, annotant VV. LL. ex ejus schol., ut opinor. [Nub. 110, Strepsiades ad filium : Ὦ φίλτατ' ἀνθρώπων ἐμοί. Οἰκειότατον καὶ φίλτατον ap. Plat. Leg. 9, p. 873, C. Ὦ φίλτατε Crat. p. 434, E, Symp. p. 173, D.] Herodian. 7, [9, 19] : Ὤν ἐν ὄψει οἱ φίλτατοι ἀπώλοντο. Quum autem dicitur neutro genere τὰ φίλτατα, intelliguntur Liberi [vel Parentes], aut etiam generalius Res quæ nobis carissimæ sunt. [Æsch. Pers. 851 : Οὐ γὰρ τὰ φίλτατ' ἐν κακοῖς προδώσομεν. Sophocl. Phil. 434 : Ὅς σοι πατρὸς ἦν τὰ φίλτατα· El. 1208 : Μὴ 'ξέλῃ τὰ φίλτατα. Plato Protag. p. 313, E : Μὴ περὶ τοῖς φιλτάτοις κυβεύῃς τε καὶ κινδυνεύῃς.] Apud Hermog. quidem certe, p. 52, τὰ φίλτατα vocari Liberos, eosdemque p. 51, appellari τὰ γένη, testatur Bud. Qui addit, a Luciano de unico etiam filio dici. Sed τὰ φίλτατα alioqui de Carissimis personis dictum, s. Carissimis corporibus, existimo ut plerumque uxorem quoque et parentes comprehendere. Qua in re mihi assentitur Eustath. p. 1581. Nec vero dubito quin Græcorum exemplo Ovid. Carissima corpora dixerit. Quid enim prohibet quominus σώματα itidem cum φίλτατα, ubi usum hunc habet, subaudiri dicamus? et eo quidem magis quod ab Æschine addi hoc subst. videmus [p. 64, 42] : Ὁ τὰ φίλτατα καὶ οἰκειότατα σώματα μὴ στέργων, οὐδέποτε ὑμᾶς περὶ πλείονος ποιήσεται τοὺς ἀλλοτρίους. Interdum tamen de personis s. corporibus dictum, latius patere, apparet e Xenoph. Cyrop. 4, 58 et 59 [c. 3, 2] : Πάντες γὰρ ἔτι καὶ νῦν οἱ κατὰ τὴν Ἀσίαν στρατευόμενοι, ἔχοντες τὰ πλείστου ἄξια στρατεύονται· λέγοντες ὅτι μᾶλλον μάχοιντ' ἂν εἰ τὰ φίλτατα παρείη· τούτοις γάρ φασιν ἀνάγκην εἶναι προθύμως ἀλεξεῖν. Proxime enim præcedunt ista, Οἱ δὲ καὶ ἁρμαμάξας γυναικῶν τῶν μὲν, γνησίων, τῶν δὲ καὶ παλλακίδων, διὰ τὸ κάλλος συμπεριαγομένων· καὶ ταύτας εἰληφότες προσῆγον. Quin etiam videri possit cuipiam τὰ φίλτατα complecti ea omnia quæ πλείστου ἄξια vocarat : tunc autem non σώματα, sed πράγματα subaudiendum fuerit. Sic certe Cæsar Carissima περὶ τῶν πλείστου ἀξίων intellexisse videri queat, B. Gall. 5 : Præterea accidit (quod fieri necesse erat), ut vulgo milites a signis discederent, quæque quisque eorum carissima haberet, ab impedimentis petere atque arripere properaret. Restringitur alioqui potius ad illam signif., qua de uxore, liberis, parentibus dicitur. Quum vero de liberis peculiariter usurpatur, tunc commode reddere poterimus, Carissima pignora : quæ et Cara pignora vocantur ab Ovidio. Tacitus autem dixit Carissima suorum pignorum, scribens, Quum equites Rom. in tantis tormentis carissima suorum quisque pignorum proderent. Sciendum est porro et hoc, masculino quoque genere positum οἱ φίλτατοι ab Herodiano in eo quem ante protuli loco verti a Politiano Carissima pignora. [Hesych. : Φίλτατα· τὰ ὄμματα. Καὶ προσφιλέστατα. De rebus gratis Soph. Phil. 1294 : Ὦ φίλτατ' εἰπών.] Sed invenitur præterea superl. Φίλιστος, sicut compar. Φιλίων, quo utitur Homerus Od. T, [351] : Οὐ γάρ πώ τις ἀνὴρ πεπνυμένος ὧδε Ξείνων τηλεδαπῶν φιλίων ἐμὸν ἵκετο δῶμα· ubi Eustath. annotat ita factum esse ex φίλος, ut καλλίων ex κάλλος, et in alio quoque Homeri extare loco. Hujus autem superlativum haberi ap. Soph. Aj. [842] : Πρὸς τῶν φιλίστων ἐκγόνων ὀλοίατο. Potest autem addi illi exemplo, quod affert Eustath., sc. derivationem a κάλλος, derivatio a nomine ἄλγος. His enim φίλος, φιλίων, φίλιστος, similia sunt, κάλλος, καλλίων, κάλλιστος, et ἄλγος, ἀλγίων, ἄλγιστος. [Nihil tribuendum versui Sophocleo : nam fugit Eustathium jam veteres criticos, ut ex scholiastæ annotatione cognoscitur, versus 839—842 ut spurios ejecisse, de quo pluribus dixi in Annot. p. 317. Nulla igitur hujus superlativi exempla sunt præterquam de nominibus propriis Φίλιστος et Φιλίστη, quæ suo loco memoravimus. G. Dind.]

[Φιλοσαρκέω, Carnem amo, Voluptatis carnisque studio teneor. Cyrill. Al. 2 In Joann. c. 5, p. 191 : Φιλόγελώς τε καὶ φιλοσαρκοῦσα γυνή. Suicer.]

[Φιλοσαρκία, ἡ, Carnis studium. Cyrill. Al. 1. 11 In Joann. c. 10, p. 988 : Φιλοσαρκίας κρείττονα τὴν διάνοιαν ἔχοντες· et c. 12, p. 1004 : Φ. ἅπάσης ἀναχωρήσαντες. Suicer. Anon. ap. Cramer. Anecd. Oxon. vol. 4, p. 219, 26, de Sardanapalo, τῆς ἐκείνου φ. καὶ γαστριμαργίας. Hase. Const. Manass. Chron. 2493.]

[Φιλόσαρκος, ὁ, ἡ, Qui se corporeis oblectamentis totum tradit. Cyrill. Alex. In Jonæ c. 1, p. 731 : Τὴν φιλήδονον καὶ φιλόσαρκον τιμᾶν ζωήν. Theodorus Abucara : Τὸ φιλόσαρκον φρόνημα, Ex amore carnis profecta sententia. Olympiodorus In c. 3 Ecclesiastæ p. 625 : Ἡ κτηνώδης καὶ φιλόσαρκος ζωὴ, ματαιότης ἐστί. Suicer. Joann. Chrys. Hom. 30, vol. 5, p. 184, 12 : Τοῖς φιλοσάρκοις ἐνηδυπαθοῦντες λογισμοῖς, οὐ καθηκόντως ποιοῦνται τὰς αἰτήσεις. Athanas. vol. 2, p. 228; Andr. Cret. p. 203. Nilus Epist. 178. Pallad. V. Joann. Chrys. p. 147. Zonaras in Routhii Reliq. Sacr. vol. 3, p. 473.]

[Φιλοσέβαστος, ὁ, ἡ, Imperatorem Romanum amans. Inscr. ap. Murat. 118, 162, 184, 232, 234, 1986. Kall. It. C. I. vol. 2, p. 927, n. 3665, 6, τῆς μητροπόλεως τῆς Ἀσίας Ἀδριανῆς νεωκόρου, φ. Κυζικηνῶν πόλεως· p. 581, n. 2911, 6, ἡ φ. βουλή· p. 589, n. 2931, 1, ἡ φ. γερουσία· p. 588, n. 2930, 1, τὸ φ. σύστημα τῆς γερουσίας· vol. 3, p. 728, n. 5804, 2, ἡ φ. καὶ φιλορώμαιος Ἀλεξανδρέων σύνοδος· p. 531, n. 5186, 1, Πτολεμαιέων ὁ δῆμος ὁ φ. De hominibus privatis ib. vol. 2, p. 486, n. 2719, 3, Αἰνείου φιλορωμαίου καὶ φ. καὶ φιλοπάτριδος· p. 376, n. 2464, 7, Ἰουλιανὸν φ. Hase.]

[Φιλοσεβὴς, ὁ, ἡ, Pietatem amans, Religiosus. Jo. Damasc. t. 2, p. 838, C, φ. βασιλέων. Hase.]

[Φιλοσέραπις, ὁ, Philoserapis, Zosimi cujusdam filius, in titulo Antoninorum ætate scripto, ap. Bœckh. 275, vol. 1, p. 383.]

[Φιλοσίγματος, ὁ, ἡ, Literam sigma amans. Eustath. p. 1170, 53 : Ὁ φ. Εὐριπίδης.]

[Φιλόσιτος, ὁ, ἡ, Cibi appetens. Pollux 6, 34. Plato Rep. 5, p. 475, C : Οὔτ' ἐπιθυμεῖν σιτίων οὐδὲ φιλόσιτον, ἀλλὰ κακόσιτον εἶναι. || Frumentario negotio quæstum faciens. Xenoph. OEc. 20, 27.]

[Φιλόσιτος, ὁ, Philositus, n. viri. Seneca Epist. 12.]

[Φιλόσκαρθμος, ὁ, ἡ, Saltationem amans. Nonn. Dion. 5, 115 : Φ. παρὰ παστῷ· 10, 222 : Παρὰ δαῖτα φιλοσκάρθμοιο τραπέζης.]

[Φιλόσκαφος, ὁ, Scapham amans, n. pr. fictum nautæ ap. Alciphr. 1, 1.]

Φιλόσκεπος, ὁ, ἡ, Tegmine gaudens : ex Theophr. C. Pl. 2, [7, 3] affertur φιλόσκεπα δένδρα pro Arbores quæ frondibus obseptæ servantur. [Apud Theophr. vulgo φυλλόσκεπα. Recta scriptura est in cod. Urbinate. Φιλόσκια dixit Theophr. ib. 3, 7, 1.]

[Φιλόσκηπτρος, ὁ, ἡ, Sceptrum amans. Epigr. Byzantinum Anth. Pal. 9, 691 : Φ. βασιλῆϊ.]

[Φιλοσκήπων, ὁ, ἡ, Baculum amans. Crinag. Anth. Pal. 6, 232 : Πανὶ φιλοσκήπωνι.]

Φιλόσκιος, ὁ, ἡ, Amans umbræ, Umbras captans, Qui sub umbraculis degere amat. [Theophr. H. Pl. 3, 7, 1 : Τὰ φυτευόμενα φ. Oppian. Hal. 4, 422 : Φιλόσκια φῦλα ἱππούρων.]

[Φιλοσκόπελος, ὁ, ἡ, Scopulos amans, Circa scopulos libenter morans. Πὰν φ. Agathias Anth. Pal. 6, 32; ἄγρα Nonn. Dion. 5, 230; Ῥείη 9, 200; θῆρες 11, 65; θύννος Marcell. De pisc. 70.]

[Φιλόσκοπος, ὁ, ἡ. Himer. Or. 14, p. 608 : Φιλοκτήτης ... λαβὼν εἰς χεῖρας τὸ τόξα ἐζήτει μαθεῖν εἰ πέμπει πάλιν φιλόσκοπα (nam sic codex, non φιλόσκοπος). Recte Wernsdorf. ἐπίσκοπα.]

[Φιλοσκύλαξ, ὁ, ἡ, Canes amans. Nonn. Dion. 3, 74 : Φιλοσκύλακος θεαίνης ... Ἑκάτης.]

Φιλοσκωμμόνως, More eorum qui scommata dicere amant. [Pollux 5, 161.]

Φιλοσκωμμοσύνη, ἡ, Amor scommatum, Quum quis scommata et dicteria salsa in aliquem jacere amat, Pollux [5, 161.]

Φιλοσκώμμων, δ, ἡ, Dicteriis mordacibus et scommatis gaudens, Qui dicteria et scommata dicere gaudet, s. amat. [Pollux 5, 161. Herodian. p. 442 Piers.: Εὐσκώμμων καὶ φ. ὁ ἀστεῖος ἐν τούτοις (?). Suidas: Φιλοσκώμμονος· τὸ σκώπτειν φιλοῦντος. Herodot. 2, 174: Φιλοπότης ἦν καὶ φ. Plutarch. V. Caton. c. 7. Appian. Samnit. c. 2: Ἀνὴρ γελοῖος καὶ φ. Herodian. 4, 9, 4. Lucian. Tim. c. 46; Cyrill. C. Julian. p. 229; Clem. Al. p. 202; Liban. vol. 4, p. 180, 8; Georg. Pachymer. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 575, 17. G. D. Theodoret. Hist. eccl. p. 875, D. Anon. Laud. capill. p. 36, 6 Miller., τοῖς φιλοκώμμοσιν. Hase.]

Φιλοσκωπτέω, Scommatis et dicteriis mordacibus gaudeo, Scommata et dicteria salsa jacere in aliquem amo, Facetis dicteriis et cum mordacitate conjunctis incessere amo. Athen. 14, [p. 616, B]: Οὐκ ἠπόρει δὲ τὸ ἡμῶν συμπόσιον οὐδὲ τῶν φιλοσκωπτούντων· solent enim sapientes et urbani inter pocula sese interdum exercere dicteriis, sed iis non nimium salsis, non nimium amaris et mordacibus; quæ enim modum excedunt, iram provocant, ut in Σκῶμμα videre est.

Φιλοσκώπτης, ὁ, Qui dicteria et scommata jacere amat, i. q. φιλοσκώμμων. [Aristot. De virt. et vit. c. 6, p. 1251, 19. Chrysipp. ap. Athen. 14, p. 616, B. Plutarch. Compar. Dem. et Cic. c. 1, V. Bruti c. 29. G. D. Jo. Climac. p. 187, 36, οἱ φ. Hase.]

[Φιλοσμάραγος, ὁ, ἡ, Tumultum amans. Nonn. Dion. 3, 77: Πατάγῳ φιλοσμαράγων Κορυβάντων· 13, 37: Φ. βοείης· et alibi.]

[Φιλόσμηνος, ὁ, ἡ, Alvearia amans. Nonn. Dion. 5, 252: Φιλοσμήνοιο μελίσσης· et alibi.]

Φιλοσοφέω, Sapientiam amo, Sapientiæ studio deditus sum, Studium meum in doctrina et sapientia colloco, ut Cic. infra interpretatur in Φιλόσοφος, in loco quodam Platonis [Herodot. 1, 30: Φιλοσοφέων (Σόλων) γῆν πολλὴν θεωρίης εἵνεκεν ἐπελήλυθε. Thucyd. 2, 40: Φιλοκαλοῦμεν μετ' εὐτελείας καὶ φιλοσοφοῦμεν ἄνευ μαλακίας· quod schol. male explicat: Τὰ δυσχερῆ τῆς πενίας ὑπομένομεν], qui similis est huic ejusdem Plat. loco in Epist. 7 ad Dionis propinquos [p. 326, A]: Κακῶν οὖν οὐ λήξειν τὰ ἀνθρώπινα γένη πρὶν ἂν ἢ τὸ τῶν φιλοσοφούντων ὀρθῶς γε καὶ ἀληθῶς γένος ἐς ἀρχὰς ἔλθῃ τὰς πολιτικὰς, ἢ τὸ τῶν δυναστευόντων ἐν ταῖς πόλεσιν ἔκ τινος μοίρας θείας ὄντως φιλοσοφήσῃ. Ubi possis etiam interpretari Philosophiam capessere, Ad philosophiæ studium accedere: ut et ap. Plutarch. De fort. Alex. [p. 328, D]: Διογένη τὸν Βαβυλώνιον ἔπεισε φιλοσοφεῖν· s. Philosophiæ se dedere, Ad philosophiam se conferre. Alioqui reddi etiam potest Philosophus sum, ut quum Plutarch. dicit, Τῶν ἀληθῶς φιλοσοφούντων. [Xenoph. Mem. 1, 2, 19: Πολλοὶ τῶν φασκόντων φιλοσοφεῖν.] Cui addi potest hoc Luciani [Nigrin. c. 24]: Τῶν φιλοσοφεῖν προσποιουμένων, Qui simulant se esse philosophos, s. philosophiæ deditos. [Φ. φιλοσοφίαν Xen. Mem. 4, 2, 23: Φιλοσοφεῖν φιλοσοφίαν, δι' ἧς ἂν ἐνόμιζον παιδευθῆναι. Φιλοσοφεῖν τὰ στωϊκὰ Sext. Emp. p. 63. Φ., Meditando perspicio, Xenoph. Cyrop. 6, 1, 41: Δύο σαφῶς ἔχω ψυχάς· νῦν τοῦτο πεφιλοσόφηκα μετὰ τοῦ ἀδίκου σοφιστοῦ, τοῦ Ἔρωτος.] || Philosophor, i. e. Philosophorum more dissero et disputo, Plutarch. De exil. [fin.]: Σωκράτης δὲ φάρμακον πίνων ἐφιλοσόφει. Quomodo accipi potest et in Axiocho [p. 370]: Φιλοσοφῶν οὐ πρὸς ὄχλον καὶ θέατρον, ἀλλὰ πρὸς ἀμφιθαλῆ ἀλήθειαν, Philosophice disputans non apud vulgus et in theatro. Habes et alia hujus signif. exempla ap. Bud. p. 860 et 861. Item Philosophorum more disquiro mecum et commentor s. meditor. [Lysias p. 113, 18: Ἐγὼ μὲν ὤμην φιλοσοφοῦντας αὐτοὺς περὶ τοῦ πράγματος ἀντιλέγειν τὸν ἐναντίον λόγον.] Isocr. Symm. [p. 159, D]: Καὶ γάρ τοι πεποιήκατε τοὺς ῥήτορας μελετᾶν καὶ φιλοσοφεῖν οὐ τὰ μέλλοντα τῇ πόλει συνοίσειν, ἀλλ' ὅπως ἀρέσκοντας ὑμῖν λόγους ἐροῦσιν. Et aliquanto post, Φιλοσοφήσετε καὶ σκέψεσθε τί τὸ ποιῆσαν ἐστὶ τὰ πόλεε ταῦτα. Et in Paneg. [p. 42, B]: Σκοπεῖν καὶ φιλοσοφεῖν τοῦτον τὸν λόγον. Quo loco Bud. φιλοσοφεῖν interpr. Æstimare et inquirere, in coque Commentari, p. 860, ubi et hunc Greg. Naz. l. affert, de Cypriano: Ταῦτα καὶ παρὼν ἐφιλοσόφει τῷ λόγῳ, ἅμα δὲ τῷ βίῳ, sic interpretans, Et disputatione et vitæ exemplo commentabatur, constituebat, docebat. Idem Bud. p. 861, φιλοσοφεῖν interpr. Exercere et meditari, afferens ex Greg. Naz., itidem de Cypriano: Γίνεται καὶ νεωκόρος, πολλὰ δεηθεὶς, ἵνα φιλοσοφήσῃ τὸ ταπεινὸν εἰς κάθαρσιν τῆς προτέρας ἀλαζονείας, sic reddens ea verba: Factus est et ædituus, quod enixis precibus impetravit, ut in humilitate commode exerceri posset, ad expurgandam præteritam animi elationem. [Quemadmodum apud Patres φιλόσοφος notat hominem pium et φιλοσοφία vitam homine Christiano dignam, ita φιλοσοφεῖν ab iisdem frequenter usurpatur quum de Christianismo seu vita homine Christiano digna loquuntur, item de doctrina pietatis. Joann. Chrys. Homil. 71 In Joann. p. 851: Ὁ φιλοσοφῶν οὐδὲν ἡγήσεται τὰ παρόντα κτλ. Gregor. Naz. Epist. 58, p. 821: Εὖ γε ὅτι φιλοσοφεῖς ἐν τοῖς πάθεσι καὶ γίνῃ πολλοῖς ὑπόδειγμα τῆς ἐν τοῖς ἀλγεινοῖς καρτερίας. Joann. Chrys. Homil. 80 In Joann. p. 889: Τὸ διὰ ῥημάτων φιλοσοφεῖν εὔκολον, ἡ δὲ διὰ τῶν ἔργων ἐπίδειξις γενναίου τινὸς καὶ μεγάλου· et iisdem fere verbis Isidor. Pelus. Epist. 2, 183, p. 211. Suicer.] Aliquanto post φιλοσοφεῖν interpr. [Budæus] Occupatum esse, et circa aliquid intentum, quasi munere suo fungentem: ut Josephus, Περὶ ταύτας ἐφιλοσόφουν. Sic Isocr. [p. 319, B]: Περὶ τοὺς ποιητὰς ἐφιλοσόφησαν, ubi idem Bud. vertit itidem Studere et commentari. [Aristot. Polit. 3, 8: Τῷ περὶ ἑκάστην μέθοδον φιλοσοφοῦντι· 8, 5: Οἱ περὶ τὴν παιδείαν ταύτην πεφιλοσοφηκότες. Cum πρὸς ib. 2, 10: Πρὸς τὴν ὀλιγοσιτίαν ὡς ὠφέλιμον πολλὰ πεφιλοσόφηκεν ὁ νομοθέτης.] Ibid. interpr. Disputare et tractare aliquid: ut ap. Greg. Naz.: Οἳ καὶ ἑαυτοῖς καὶ ἡμῖν ταῦτα πεφιλοσοφήκασι. Et, Ταῦτα περὶ Θεοῦ πεφιλοσοφήσθω τανῦν. Itidem ap. Plutarch. in Cæs. [c. 59]: Τοῦ ἡμερολογίου διάθεσις φιλοσοφηθεῖσα χαριέντως, Ratione mathematica eleganter explicata. Ibid. ex Greg. Naz., de martyribus et innocenter viventibus: Καὶ τούτων ἔτι θαυμασιώτερα φιλοσοφήσαντας, ubi φιλοσοφεῖν exp. καρτερεῖν: sed possis commodius reddere Philosophica quadam tolerantia superant. Cui addit hoc ejusdem Greg. Naz. [vol. 1, p. 109, B]: Τὸ Κλεομβρότου πήδημα, τῷ περὶ ψυχῆς λόγῳ φιλοσοφηθὲν, sic interpretans, A lectione libri de anima impetu philosophico factus, Vi philosophici dogmatis expressus. Ibid. dicit φιλοσοφεῖν significare etiam Magno studio contendere, afferens hunc l. Isocr. Paneg. [p. 80, A]: Τίς οὐ πονήσει καὶ φιλοσοφήσει, βουλόμενος καὶ τῆς αὑτοῦ διανοίας καὶ τῆς αὐτῶν ἀρετῆς μνήμην καταλιπεῖν; Aliquanto ante φιλοσοφεῖν interpretatus fuerat δογματίζειν et Constituere, ap. eund. Isocr. [?]: Τοῦ τὴν Δάφνην ἐρωμένην εἶναι τοῦ Πυθίου φιλοσοφήσαντος. Possunt et aliæ interprr. afferri, et accommodari loco qui occurrerit. || Alioqui significat etiam Philosophiam docere s. profiteri: ut ap. Lucian. libellus Περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ φιλοσοφούντων. Et ap. Philon. De mundo, Οἱ παρ' Ἕλλησι φιλοσοφήσαντες, Qui apud Græcos philosophiam professi sunt; i. e. Philosophi Græci. Bud. vertit, Qui in Græcia philosophari instituerunt. Sicut vero Lucian. in præcedenti loco dicit, Τῶν ἐπὶ μισθῷ φιλοσοφούντων, ita Isocr. Busir. Enc. init.: Τοῖς ἐκ φιλοσοφίας χρηματίζεσθαι ζητοῦσι. In quo tamen Isocr. l. Bud. φιλοσοφεῖν pro σπουδάζειν accipit, i. e. Bonis literis operam navare: ut ap. eund. Isocr. In Nic. [p. 21, E]: Τὸ γὰρ φιλοσοφεῖν τὰς ὁδούς σοι δείξει, interpr. nonnulli, Philosophia, i. e. Literarum studium, vias tibi demonstrabit. [|| Studeo, Operam do. Harpocr.: Φιλοσοφεῖν ἀντὶ τοῦ πονεῖσθαι (Epitome ποιεῖσθαι) φάσκειν (καὶ ἀσκεῖν Gronov.). Ἰσοκράτης Περὶ τῆς εἰρήνης (p. 159, D; 182, E). Μένανδρος Θρασυλέοντι· « Φιλοσοφεῖ δὲ τοῦθ' ὅπως καταπράξεται τὸν γάμον. » Lysias p. 169, 9: Ζητεῖν καὶ τοῦτο φιλοσοφεῖν ὅπως ὡς ἀλυπότατα μεταχειριοῦνται τὸ συμβεβηκὸς πάθος. Demosth. p. 1181, 1: Οὕτω πεφιλοσόφηκεν ὥστε μὴ εἶναι ὑμᾶς ἀκοῦσαι τῶν συνθηκῶν, Ita machinatus est ut ... Φιλοσοφεῖν per σπουδάζειν exp. Phot. et Suidas. De prætextu Dio Cass. 37, 7: Τοιαῦτα ἐφιλοσόφει (ubi præcedit πρόφασιν ποιησάμενος).]

Φιλοσόφημα, τὸ, [Demonstratio philosophica. Aristot. Top. 8, 11, p. 158, 15: Ἔστι δὲ φ. μὲν συλλογισμὸς ἀποδεικτικὸς, ἐπιχείρημα δὲ συλλογισμὸς διαλεκτικός. ||] Quæstio philosophica, Res quam philosophica commentatione aliquis secum disquirit. Bud.

exp. σκέμμα, φρόντισμα, ut ἠθικὸν φιλοσόφημα : afferens et hunc l. Aristot. 2 De cœlo, ubi de terræ situ loquens, ait, Ὥστε περὶ τούτου ἀπορεῖν, εἰκότως ἐγένετο φιλοσόφημα πᾶσι, i. e. ζήτημα φιλοσοφικὸν καὶ διαπόρημα. [Polyb. 34, 4, 4 : Τὸ πάντα πλάττειν οὐ πιθανὸν οὐδ' Ὁμηρικόν· τὴν γὰρ ἐκείνου ποίησιν φιλοσόφημα πάντας νομίζειν. || Inventum callidum et sapiens. Plutarch. Mor. p. 269, A : Πότερον καὶ τοῦτο τῶν Νουμᾶ ... φιλοσοφημάτων ἕν ἐστι κτλ. 1125, A : Διαλογισμοὶ καὶ φ. Lex. rhet. in Bekk. Anecd. p. 314, 21 : Φ., ἐπινόημα, τεχνίτευμα.]

[Φιλοσόφησις, εως, ἡ, Philosophiæ studium. Gregor. Thaum. ad Orig. p. 72, A : Πρὶν φιλοσοφήσει προσελθεῖν. Kall.]

[Φιλοσοφητέον, Philosophandum. Plato Euthyd. p. 288, D : Φ. ὡμολογήσαμεν τελευτῶντες. Isocr. De antid. § 304, p. 490 : Ὥνπερ ἕνεκα καὶ πονητέον καὶ φ. ἐστίν. Lucian. Herm. c. 45 : Φιλοσοφίας πέρι ἥντινα φ. Athen. 14, p. 632, B : Φ. περὶ μουσικῆς. Cicero Ad Attic. 1, 16. « Greg. Naz. t. 1, p. 409, B; 531, A; 536, B. Muson. ap. Stob. Floril. vol. 3, p. 106, 14 Lips. Epicur. ap. Diog. L. 10, 122 : Φ. καὶ νέῳ καὶ γέροντι. » Hase. Clem. Al. Strom. 4, 1 et 8, et recentiores, velut Theodor. Hyrtac. in *Notices et Extraits* vol. 6, p. 30.]

Φιλοσοφία, ἡ, Amor s. Studium sapientiæ, ut Ciceronem interpretari videbis in Φιλόσοφος. Idem tamen Cic. pluribus in locis Græcum vocabulum retinet. [Definitt. Plat. p. 414, B : Φ., τῆς τῶν ὄντων ἀεὶ ἐπιστήμης ὄρεξις. Alias aliorum definitiones et partitiones φιλοσοφίας v. ap. Sext. Emp. p. 69, 370, 720, et Suidam. In universum autem tenendum φιλοσοφίαν, φιλοσοφεῖν, φιλοσόφους et reliqua sensu angustiore de philosophis quos hodie quoque vocamus tum demum dici cœpisse, quum philosophia in disciplinæ formam redacta esset philosophorumque sectæ ortæ essent. Antiquiores scriptores quo sensu his vocabulis usi sint recte explicat Cicero De oratore 3, 16 : « Ante Socratem omnis rerum optimarum cognitio atque in iis exercitatio philosophia nominata est. » Φιλοσόφου nomine primum usum esse Pythagoram s. v. Φιλόσοφος dicetur : φιλοσοφίας nominis exempla antiquissima sunt apud Platonem, velut Rep. 7, p. 521, C : Ψυχῆς περιαγωγὴ ... εἰς ἀληθινὴν τοῦ ὄντος οὖσαν ἐπάνοδον, ἣν δὴ φιλοσοφίαν ἀληθῆ φήσομεν εἶναι. Ἀληθινὴ φ. ib. p. 521, B. Epist. 10, p. 358, C; ὀρθὴ φ. Epist. 7, p. 326, A. Tim. p. 88, C : Μουσικῇ καὶ πάσῃ φ. προσχρώμενον· Phædon. p. 61, A : Ὡς φιλοσοφίας ... οὔσης μεγίστης μουσικῆς. Αὐτουργοὶ φιλοσοφίας Xenoph. Symp. 1, 5. Apud oratores veteres nulla sunt φιλοσοφίας nominis exempla. Legitur vero aliquoties in Erotico Pseudo-Demosthenis, p. 1412, 17; 1413, 11; 1416, 2.] Isocr. Ad Nic. [p. 21, E] : Ὅτι ἂν ἀκριβῶς εἰδέναι βούλῃ, ἐμπειρίᾳ μέτιθι καὶ φιλοσοφίᾳ, Id usu et sapientiæ studio assequere : ut Aristot. dicit, Παρὰ φιλοσοφίας ἄκος ἐπιζητεῖν. [Οἱ ἐκ φιλοφίας et οἱ ἐν φιλοσοφίᾳ Aristot. Polit. 8, 7.] Epicurus autem ap. Athen. [13, p. 588, A] : Ἐγκυκλίου παιδείας ἀμύητος ὢν ἐμακάριζε καὶ τοὺς ὁμοίως αὐτῷ ἐπὶ φιλοσοφίαν παρερχομένους, τοιαύτας φωνὰς προϊέμενος, Μακαρίζω σε, ὦ οὗτος, ὅτι καθαρὸς πάσης αἰτίας ἐπὶ φιλοσοφίαν ὥρμησας· ubi nota synonymws posita, ἐπὶ φιλοσοφίαν παρέρχεσθαι et ἐπὶ φιλοσοφίαν ὁρμᾶν : quod Cic. dicit Ad philosophiam accedere. Lycinus autem ap. Lucian. in Hermot. suadet τῷ φιλοσοφήσειν μέλλοντι, ἑλέσθαι πρῶτον φιλοσοφίαν τὴν ἀρίστην, Id genus studii philosophiæ, quod esset præstantissimum : q. d. optimos sapientiæ magistros sibi eligere; nam diversæ erant φιλοσόφων αἱρέσεις et δόγματα, ut Idem alibi dicit ἡ Πυθαγόρου φιλοσοφία. [Clem. Al. Strom. 1, p. 288 : Φ. στωϊκὴν, Πλατωνικὴν, Ἐπικούρειον, Ἀριστοτελικὴν κτλ. Ἑλληνικὴ φ. ibid. 6, p. 645; 7, p. 710.] Item φιλοσοφίαν ἀσκεῖν, In studio sapientiæ se exercere. [Πάσης φ. πεπείραται Lucian. Demon. c. 14; φιλοσοφίᾳ σχολάζειν idem Macrob. c. 4.] Idem Isocr. aliquoties pro φιλολογία utitur [velut p. 221 : Τοῖς ἐκ φιλοσοφίας χρηματίζεσθαι ζητοῦσιν], Bud. Accipitur et pro Studium. Alcidam. : Τὸν ἀντιποιούμενον φιλοσοφίας τῆς τοῦ λέγειν καὶ παιδεύειν ἑτέρους. Sic Isocr. [p. 42, E] : Ἡγοῦμαι δ' οὕτως ἂν μεγίστην ἐπίδοσιν λαμβάνειν καὶ τὰς ἄλλας τέχνας, καὶ τὴν περὶ τοὺς λόγους φιλοσοφίαν. Bud. [Plur. Plato Theæt. p. 172, C : Οἱ ἐν ταῖς φ. πολὺν χρόνον διατρίψαντες. Isocr. p. 219, B : Χωρὶς τεχνῶν καὶ φιλοσοφιῶν καὶ τῶν ἄλλων ὠφελειῶν. Sæpius ap. Aristotelem. Lucian. Paras. c. 28 : Φ. πολλαὶ οὐ δύνανται εἶναι.] || Commentatio. Aristot. Polit. 3, [c. 7] : Ἔχει γὰρ τοῦτο ἀπορίαν καὶ φιλοσοφίαν πολιτικήν. Bud. [|| Apud scriptores ecclesiasticos φ. notat 1. Vitæ sanctæ studium. Greg. Nyss. vol. 2, p. 217 : Πολλοὺς χρόνους ἐχαρίσω τῇ ἡδονῇ, δὸς καὶ τῇ φ. σχολήν· quam ὑψηλὴν φ. vocat vol. 3, p. 74. Theophylact. In Lucæ c. 9, p. 367 : Ἡ καθ' ἡμᾶς φ. λόγῳ καὶ πράξει μερίζεται, καὶ οὔτε δεῖ λέγειν ἄπρακτα οὔτε πράττειν ἄλογα. Vocatur πρακτικὴ φ. ab Isidoro Pelus. Epist. 2, 202, p. 217. Ibidem θεωρητικὴν φ. esse dicit τὴν εὐσέβειαν. Vitam austeram, qualis olim monachorum et ascetarum fuit, dicit Isidor. Pelus. Epist. 1, 116, p. 36 : Τί τῆς ἀρετῆς ἁψάμενος καὶ τῆς ἄκρας φ. γευσάμενος εἰς κακίαν παλινοστεῖς; Joann. Chrys. Homil. 55 in Matth. p. 356 : Τὴν τῶν μοναχῶν φ. ζηλῶσαι. 2. Religionem Christianam. Greg. Nyss. vol. 3, p. 433 : Ἵνα μὴ προδῶ τὴν ἱερὰν φ. Isidor. Pelus. Epist. 4, 134, p. 488 : Τὰ νομικὰ καὶ προφητικὰ μαθήματα προπαιδεύματά εἰσι τῆς νέας καὶ εὐαγγελικῆς φ. Vocatur etiam ἡ ἄνω φ. ab Joanne Chrys. Homil. 83 in Joann. p. 901. 3. Patientiam, ut ap. Joann. Chrys. Homil. 51 in Acta p. 895 : Τὸ παθεῖν κακῶς ἔστι φιλοσοφίας γυμνάσιον. 4. Diætam s. vivendi rationem. Joann. Chrys. Homil. 3 ad pop. Antioch. vol. 6, p. 481 : Καθάπερ οἱ νοσοῦντες, ἂν μὴ διὰ παντὸς εὐτακτῶσιν, οὐδὲν αὐτοῖς ὄφελος τῆς μέχρι τριῶν καὶ τεσσάρων ἡμερῶν φιλοσοφίας. Suicer.]

[Φιλοσοφία, ἡ, Philosophia, Hesychii Milesii mater. Phot. Bibl. p. 34, 39 et Suidas s. v. Ἡσύχιος. In Labbæi Glossis Basil. : Ὁ Ἰλλούστριος Ἡσύχιος ὁ φιλοσοφήσας τῆς Μιλησίας. Recte ὁ Φιλοσοφίας Müller. Fragm. Hist. vol. 4, p. 143. Ὑπομονῆς nomen, de quo supra dictum p. 387, comparat Creuzerus in Ephemer. Gotting. a. 1854, p. 19.]

[Φιλοσοφίζω. Prava scriptura ἐφιλοσόφισε, pro ἐφιλοσόφησε, frequens tum alibi tum Actt. SS., velut t. 2 Maii p. 753, A. V. Φιλοσοφέω. Hase.]

Φιλοσοφικὸς, ἡ, ὸν, Philosophicus, Ad philosophum pertinens, etiam Philosopho dignus. [Adjectivo *Philosophicus* scriptores quidam Latini inferiorum temporum usi sunt et sæpe utuntur qui nunc Latine scribunt. Græci φιλόσοφος, ὁ, ἡ, et Latini veteres *philosophus, a, um,* dixerunt, ut *philosophas scriptiones* Cicero Quæst. Tusc. 5, 41, ubi libri multi *philosophicas*. G. Dind.]

[Φιλοσοφικῶς, Ut philosophum decet, parum eleganter scripsit Euseb. Contra Hierocl. p. 523, D, πολλοῦ γε δεῖ φ., σατραπικῶς δ' ἂν μᾶλλον. V. Φιλοσόφως. Hase.]

[Φιλοσοφοκλῆς, ὁ, Sophoclem amans. Diog. Laert. 4, 20.]

Φιλοσοφομειρακίσκος, ὁ, Adolescentulus philosophiæ deditus, Qui adolescens admodum philosophatur, [voc. fictum ab] Athen. 13, [p. 572, B : Ὁ δὲ ὑμέτερος φ. τοιοῦτος οἷον Ἄλεξις παράγει].

Φιλόσοφος, ὁ, ἡ, Amans s. Expetens sapientiam : ut Cic. De offic. 2, [c. 2] : Sapientiam qui expetunt igitur, φιλόσοφοι nominantur; nec quicquam aliud est φιλοσοφία, si interpretari velis, quam Studium sapientiæ. [Hesych. : Φ. ὁ πάντων πειραθεὶς, φιλομαθής. Φιλοσόφους δέ (τέ codex) φασι λυδοὺς (φασι τοὺς ἀοιδοὺς Ruhnk.), τοὺς κιθαριστὰς καὶ μουσικούς. Οἱ ἀρχαῖοι σοφοὺς καὶ φιλοσόφους καὶ σοφιστὰς ἔλεγον· ubi aut τοὺς φιλοσόφους scribendum aut, quod probabilius, delendum καὶ φιλοσόφους. Qui in divinarum humanarumque rerum initia caussasque inquirerent ab Græcis veteribus σοφοὺς esse vocatos, primum autem qui *philosophi* nomen sibi tribueret Pythogoram fuisse pluribus narrat Cicero Quæst. Tusc. 5, 3. Et Diog. L. Proœm. § 12 : Φιλοσοφίαν δὲ πρῶτος ὠνόμασε Πυθαγόρας καὶ ἑαυτὸν φιλόσοφον ἐν Σικυῶνι διαλεγόμενος Λέοντι τῷ Σικυωνίων τυράννῳ ἢ Φλιασίων, καθά φησιν Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός· μηθένα γὰρ εἶναι σοφὸν ἀλλ' ἢ θεόν. Conf. 8, 8. G. D.] Idem Cic., quod Plato dicit De rep. 5, [p. 473, C] beatas fore resp. ἐὰν οἱ φιλόσοφοι βασιλεύσωσιν, ἢ οἱ βασιλεῖς καὶ δυνάσται φιλοσοφήσωσι γνησίως

τε καὶ ἱκανῶς, καὶ τοῦτο εἰς ταὐτὸν ξυμπέσῃ, δύναμίς τε πολιτικὴ καὶ φιλοσοφία, sic vertit : Si aut docti et sapientes homines eas regere cœpissent, aut qui regerent, omne suum studium in doctrina et sapientia collocassent : hanc conjunctionem sc. potestatis ac sapientiæ saluti civitatibus esse posse. Cui Platonis loco similis est quidam in ejusdem Plat. Epist. 7, [p. 326, B] quem in Φιλοσοφέω citavi. Possumus igitur, Cic. secuti, φιλόσοφος reddere modo, Qui sapientiam expetit, modo, Sapientiæ studio deditus, modo, Sapiens et doctus : qui tamen et Græcum vocab. frequentius retinet, ut et alii ex Latinis. Apud Æschin. et Plutarch., ἀνὴρ φιλόσοφος. Isocrates Panath. [p. 289, E] : Τῶν ἄλλων σπουδαιοτέρους καὶ φιλοσοφωτέρους εἶναι νομίζοντας, Studiosiores et sapientiam magis expetentes. Id. Ad Demon. [p. 11, A] : Πειρῶ τὸ μὲν σῶμα εἶναι φιλόπονος, τὴν δὲ ψυχὴν φιλόσοφος, Corpus assuefac laborum studio, animum autem studio sapientiæ. Ubi nota τὴν ψυχὴν φιλόσοφος, quod et ap. Plat. legitur De rep. 2. [Ib. 6, p. 486, A, φύσιν et ψυχὴν φιλόσοφον.] Sic Plutarch. De præc. sanit. [p. 122, C] : Φιλόσοφος γὰρ εἶ τὴν φύσιν. [Inscr. Spartana apud Rossium, *Reiserouten* 1, p. 23 : Ἡ πόλις τὴν σεμνοτάτην καὶ φιλοσοφωτάτην καὶ εὐγενεστάτην Ἡράκλειαν Τισαμενοῦ ... ἱδρύσατο.] At plurali numero φιλόσοφοι de hominibus sapientiæ studio deditis, s. viris doctis et sapientibus, passim obvium : ac laudi nonnunquam est, interdum crimini vertitur nomen illud, sc. ob vitia quorundam qui φιλοσόφων titulum usurpabant : ut ap. Athen. 12, [p. 544, A] taxatur ἡ φιλοσόφων τρυφερότης, dicunturque αἱ φιλοσόφων αἱρέσεις ὅλαι τῆς περὶ τὴν τρυφὴν αἱρέσεως ἀντιποιεῖσθαι. Apud eund. Athen. l. 2, quidam διασκώπτει τῶν φιλοσόφων τὰ δεῖπνα. Irridentur a Luciano quoque in libro qui Βίων Πρᾶσις inscribitur. Sæpe et οἱ τῶν φιλοσόφων παῖδες, pro οἱ φιλόσοφοι, sicut οἱ ἰατρῶν παῖδες pro οἱ ἰατροί. Discriminis vero causa dicuntur οἱ ἀρχαῖοι φιλόσοφοι, et οἱ νεώτεροι φιλόσοφοι, Plutarch. Item οἱ περιπατητικοὶ, οἱ κυνικοὶ [et quæ sunt aliarum sectarum nomina plurima. Φ. Πλατωνικὸς in inscriptionibus ab Keilio indicatis ad Inscr. Bœot. p. 147 et alibi non raro]. Et ap. Athen. 13, [p. 561, A] Euripides dicitur σκηνικὸς φιλόσοφος, Scenicus philosophus : ut qui sapientiam suam et doctrinam in scenis et theatris patefaceret et exerceret. [Σοφισταὶ καὶ φιλόσοφοι ap. Xenoph. De vectig. 5, 4. Idem Cyneg. 13, 6 : Τοὺς νῦν σοφιστὰς καὶ οὐ τοὺς φιλοσόφους.] Et apud Theologos Christianos, οἱ ἔξωθεν φιλόσοφοι, pro οἱ σοφοὶ s. φιλόσοφοι τὰ ἔξω, Qui ejus sapientiæ studio dediti sunt, quæ extra Christum est, i. e. ethnici et circa profana philosophi : οἱ οὐ φιλόσοφοι τὰ Χριστοῦ, si ita loqui liceat, ut Lucian. [Herc. c. 4] dicit Φιλόσοφος τἀπιχώρια, Studens philosophiæ gentis suæ, s. Philosophiæ more gentis studens, Bud. : sic vero et σοφὸς cum accus. construi, supra multis exemplis docui. Interdum φιλόσοφος reddas potius Philosophicus, Philosopho dignus. Plutarch. De Deo Socr. : Καλὴ καὶ φιλόσοφος προθυμία· De fort. Alex. l. 1 [p. 331, E] : Φιλοσόφου ἐστὶ ψυχῆς, σοφίας ἐρᾶν· De def. orac. : Φωνὴν σεμνὴν καὶ φιλοσοφωτάτην, Vocem sanctissimam, maximeque philosophicam. [Παραμυθία φ. Mor. p. 242, F, et al. sæpe.] Sic Synes. Ep. 145 : Φιλόσοφον καὶ Λακωνικὴν ἐπιστασίαν οὐκ ἤνεγκε, Philosophicum et Laconicum imperium. Et Philo V. M. 1 : Χρησόμενον εἰς ἐπανόρθωσιν βίου φιλοσόφοις καὶ παγκάλοις διατάγμασι, Philosophicis institutis. [Σεμνότης φιλόσοφος Lucian. Prom. c. 7, ubi Hemst. comparat φ. χαρακτὴρ λόγου ex Apollon. Tyan. Epist. 19, φ. ἦθος et σχῆμα ex Orig. In Celsum. Adde φ. θεωρία Dionys. A. R. 1, 8; 11, 1. Φ. ζήτησις Sext. Emp. p. 529; φ. λόγος ibid. p. 146; φ. σκέψεις p. 548. Φ. συγγράμματα Athen. 9, p. 404, B. Φ. ἱστορία Porphyrii aliorumque libri inscripti fuerunt : v. Menag. in initio annot. ad Diog. L. p. 1.] Exp. etiam Sapiens : ut [Maccab. 4, 1, 1 : Φιλοσοφώτατον λόγον,] ap. Synes. Ep. 154 : Ἐπαινεῖ τὴν φιλοσοφίαν ὡς φιλοσοφωτάτην αἱρέσεων, Ut sectam sapientissimam. [Aristoph. Eccles. 571 : Πυκνὴν φρένα καὶ φιλόσοφον φροντίδ' ἐγείρειν· ubi restitui quod metro pariter atque sententiæ convenit φιλόδημον. Absurdum est enim φιλόσοφον syllaba penultima pro-

ducta pronunciare. G. D. || Patres φιλόσοφον vocant hominem Pium et fidelem. Theodoret. Or. de charitate vol. 4, p. 691 : Ὁ τῷ ὄντι φ. καὶ φιλόθεος ἂν εἰκότως καλοῖτο. Clem. Al. Strom. 6, p. 642 : Φιλόσοφοι λέγονται παρ' ἡμῖν οἱ σοφίας ἐρῶντες τῆς πάντων δημιουργοῦ καὶ διδασκάλου, τουτέστι γνώσεως τοῦ υἱοῦ τοῦ θεοῦ. || Φιλόσοφοι vocantur Qui vitam vivunt austeram. Euseb. H. E. 6, 3, p. 59, de Heracla : Πλείστην φιλοσόφου βίου καὶ ἀσκήσεως ἀπόδειξιν παρεῖχε. Mox de eodem : Βίῳ ἐγκαρτερῶν φιλοσοφωτάτῳ. De eodem verbum φιλοσοφεῖν hoc sensu usurpat : Πλείστοις ἔτεσι τοῦτον φιλοσοφῶν διετέλει τὸν τρόπον. Et ejusmodi vitam vocat γνησιωτάτην φιλοσοφίαν. || Ἐκκλησιαστικὸς φιλόσοφος est, Orthodoxus ecclesiæ doctor, oppositus τοῖς ἔξω φιλοσόφοις, ap. Sozom. H. E. 5, 12, p. 67 : Καθὰ καὶ τοῖς πάλαι ἐκκλησιαστικοῖς φ. ἐδόκει. || Φ. est Modestus, Se ipsum despiciens, et opponitur κενοδόξῳ ap. Joann. Chrys. Homil. 2 in Epist. 1 ad Corinth. p. 253. Patiens, qui placide et moderate mala fert, ap. eund. Homil. 5 in Epist. ad Hebr. p. 460 : Τοῦτο γενναίων καὶ φ., τὸ ἵστασθαι ἐμπεσόντας. Suicer.]

Φιλοσόφως, Philosophice, s. Ut philosophum decet. [Isocr. De antid. § 296, p. 488 : Φ. καὶ φιλοτίμως πρὸς τοὺς λόγους διακείμενοι. Cicero Ep. ad Att. 13, 20 : *Viden' quam* φιλοσόφως?] Plutarch. Alex. : Τὴν προσκύνησιν ἰσχυρῶς ἀπωσάμενοι καὶ φ. Utitur et alibi. [V. Alex. c. 40 : Ἐπετίμησε πρᾴως καὶ φ. V. Caton. c. 24 : Πρᾴως καὶ φ. λέγεται τὴν συμφορὰν ἐνεγκεῖν· Mor. p. 332, E, F; 333, A. Diog. L. 3, 50 : Τραγικῶς μᾶλλον ἢ φ. Compar. Φιλοσοφωτέρως Aristot. De sens. c. 1. Superlat. φιλοσοφώτατα Greg. Naz. vol. 1, p. 316, A. G. Dind. Positivo Marc. Antonin. Comment. 2, 10, Phot. Epist. p. 119, 3; 294, 18, Philostr. V. soph. 1, 4. Galen. vol. 14, p. 602, 15, τὸν φ. τὴν τέχνην μετιόντα. Dion. Halic. Jud. de Isocr. c. 12 : Ὅσοι φ. τοῦ μαθήματος τούτου προέστησαν. Hase.]

[Φιλοσπῆλυγξ, ὁ, ἡ, Speluncas amans. Lucill. Anth. Pal. 11, 194 : Πανὶ φιλοσπήλυγγι.]

[Φιλόσπονδος, ὁ, ἡ, Libationem amans, Libationi aptus. Æsch. Choeph. 292 : Φ. λίβους.]

[Φιλοσπούδαστος, ὁ, ἡ. Iambl. V. P. p. 72 : Ταῦτα πάντα τοῖς φιλομαθοῦσιν ἀξιέραστα καὶ φιλοσπούδαστα δι' αὐτὸν ἐφάνη. Scribendum σπουδαστὰ, quo adjectivo Iambl. utitur Protr. c. 2, p. 20. Composito si uti vellet, ἀξιοσπούδαστα dicere debebat. G. Dind.]

[Φιλόσπουδος, ὁ, ἡ, Festinare amans. Philodem. Anth. Pal. 5, 46.]

[Φιλοστασιαστὴς, ὁ, Seditionis amator. Eustath. Opusc. p. 277, 70 : Ἁλιτήριοι, φιλοστασιασταὶ, ὀχλοκόποι.]

[Φιλοστᾰσιώτης, ὁ, Seditiosus, Gl.]

[Φιλόσταυρος, ὁ, ἡ, Cui crux in amoribus est. Leont. Neapol. V. Sym. Sali Actt. SS. Julii p. 138, D, τὰ φ. καὶ χριστοφόρα πλήθη. Hase.]

[Φιλοστάφυλος, ὁ, ἡ, Uvas amans. Nonn. Dion. 29, 234, πέτηλον.]

Φιλοστεφανέω, Coronarum amans sum, Coronam affecto, assequi contendo, ambio, ut athletæ, qui palmæ cupidi acriter studioseque certant. Polyb. 1, [16, 10], de Hierone : Φιλοστεφανῶν καὶ φιλοδοξῶν εἰς τοὺς Ἕλληνας, Ambiens coronas et celebrationem Græcorum. [Id. 7, 10, 2 : Τῶν περὶ τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας φιλοστεφανούντων.] Dicitur de quocunque certamine contendentibus palmam reportare. Plutarch. [Mor. p. 1000, B] : Οὕτως ὁ μέλλων ἐν λόγοις ὀρθῶς ἐπιστατήσειν, οὐ δίκαιός ἐστιν αὐτὸς φιλοστεφανεῖν, οὔτε ἀνταγωνίζεσθαι.

Φιλοστέφανος, ὁ, ἡ, Coronarum amans s. cupidus, Qui coronari amat. [Ἀφροδίτη ap. Hom. H. in Cer. 102.] Ἀπόλλων, Epigr. [Anth. Pal. 9, 525. Σεμέλη Anacr. ib. 6, 140. Ἄνδρες φ. Ion ap. Athen. 10, p. 447, F. Κῶμοι φ. Eurip. Cresphont. fr. 15. Aristid. vol. 1, p. 316 : Ὑπεγέγραπτο τοῦ λόγου δὴ τοὐπίγραμμα φιλοστέφανος ἢ φιλησιστέφανος. G. D. Orac. Sibyll. 3, 122, φ. τ' Ἀφροδίτῃ. Protesilaus φ. Philostr. Her. 3, 4. Hase.]

[Φιλοστέφανος, ὁ, Philostephanus, novæ comœdiæ poeta, cujus fabulam unam novimus ex Athen. 7, p. 293, A. || Cyrenæus, discipulus Callimachi, historiarum scriptor, quarum fragmenta collegit Müller. vol. 3, p. 28. Nomen ejus in Πολυστέφανος cor-

ruptum in libris Harpocr. s. v. Λουτροφόρος. (Sic Feronia dea ap. Dionys. A. R. 3, 32, φιλοστέφανος, in Gl. veteri πολυστέφανος dicitur. In fr. Cratini ap. schol. Aristoph. Eq. 531 : Κοννᾶς πολυστέφανος, pro quo φιλοστέφανος ap. Suidam.) || Poeta quidam ap. Ptolem. Heph. in Phot. Bibl. p. 148, 41. || Ptolemæi Lathyri dux. Joseph. A. J. 12, 5. G. D. || Archon Gelensium, in C. I. vol. 3, p. 595, n. 5490, 1 et p. 678, 47. Hase.]

[Φιλόστονος, ὁ, ἡ, Gemitus amans. Eustath. p. 832, 34 : Μὴ μόνον πολύστονος, ἀλλ' ἤδη καὶ φ. || Adverb. Φιλοστόνως, Æsch. Sept. 279, ubi per θρηνητικῶς exp. schol.]

Φιλοστοργέω, Naturali illo amoris affectu prosequor, etiam Naturali affectu adamandæ puellæ aut generandum liberorum ducor. [Plato Leg. 11, p. 927, E : Τούτους οἱ παῖδες παίδων φιλοστοργοῦντες ζῶσι μεθ' ἡδονῆς.] Athen. 12, [p. 555, D] : Τοὺς ἀγάμους αἱ γυναῖκες ἐν ἑορτῇ τινὶ περὶ τὸν βωμὸν ἕλκουσαι ῥαπίζουσιν, ἵνα τὴν ἐκ τοῦ πράγματος ὕβριν φεύγοντες, φιλοστοργῶσί τε καὶ ἐν ὥρᾳ προσίωσι τοῖς γάμοις. In priore signif. Polyb. [5, 74, 5] : Ἐτετρόφει ταύτην ὡς θυγατέρα, καὶ διαφερόντως ἐπεφιλοστοργήκει. [Diodor. Exc. p. 517, 98 : Φιλοστοργῆσαι διαφερόντως τὸν ἀδελφόν. Epict. Diss. 1, 11, 21 : Ἡ μήτηρ φιλοστοργεῖ τὸ παιδίον. Et pass. φιλοστοργεῖσθαι ὑπό τινος 1, 11, 26.]

Φιλοστοργία, ἡ, i. q. τὸ φιλόστοργον, Naturalis ille affectus amoris, quo parentes prosequuntur suos liberos, et liberi vicissim suos parentes. [Sic ap. Epict. Diss. 1, 2, Plutarch. Mor. p. 962, A, Iambl. V. Pyth. p. 84.] Dicunt enim Stoici, Τὴν πρὸς τὰ τέκνα φιλοστοργίαν φυσικὴν εἶναι· item, Τὴν πρὸς τὰ τέκνα φιλοστοργίαν, ἀρχὴν ἡμῖν κοινωνίας καὶ δικαιοσύνης τιθέασιν itidem Stoici. Unde Cic. : Natura fieri ut liberi a parentibus amentur : a quo initio profectam communem humani generis societatem persequimur. Et ap. Athen. [13, p. 606, E] elephas quædam μεγάλην φιλοστοργίαν ἔχει εἴς τι παιδίον· ubi Phylarchus dicit, Δεινή τις φιλοστοργία γέγονε τοῦ θηρίου πρὸς τὸ παιδίον. [Φιλοστοργία ex Antiphonte memorat Antiatt. Bekk. p. 78, 6. Xenoph. Cyrop. 1, 4, 3 : Κύρου ἐκ τῆς πολυλογίας οὐ θράσος διεφαίνετο, ἀλλ' ἁπλότης τις καὶ φ. Polyb. 9, 13, 2 : Μήτε διὰ συνήθειαν μήτε διὰ φ. Ap. eund. 32, 11, 1, φ. πρὸς ἀλλήλους· et 16, 17, 8, φ. πρὸς τὴν πατρίδα. Plutarch. Mor. p. 451, E : Φιλίας φιλοστοργίαν ... οὐκ ἄν τις ἀποσπάσειεν. Diog. L. 2, 137 : Πυλάδου φ.]

[Φιλοστόργιος, ὁ, Philostorgius, Cappadox, historiæ ecclesiasticæ scriptor, cujus excerpta supersunt. V. de eo Fabric. B. Gr. vol. 7, p. 420.]

Φιλόστοργος, ὁ, ἡ, Propensus ad amorem. [Pollux 5, 114; 6, 167.] Proprie parentes dicuntur φιλόστοργοι, Quibus natura indidit affectum quendam amoris erga suam prolem [Per φιλότεκνος exp. Hesych.]; et vicissim liberi, Qui parentes suos ejusmodi amoris affectu prosequuntur : ut Aristot. H. A. 9, [4] ait ἵππων γένος esse φιλόστοργον φύσει, equas naturaliter suos pullos adamare. Qua de re paulo post etiam. [Theocr. 18, 13 : Φ. παρὰ ματρί. Plutarch. V. Cleom. c. 1 : Περὶ τὸν νεανίσκον ἦν ἀγαθὴ γυνὴ καὶ φ. V. Demosth. c. 22 : Ἡμέρου καὶ φ. ψυχῆς.] Et ap. Xenoph. de Cyro [Cyrop. 1, 3, 2] : Παῖς φιλόστοργος φύσει, Puer cui natura affectum quendam amoris erga parentes ingenuerat, ut pio Æneæ ap. Virg. Legitur et ap. Cic. Ad Att. 13, 9 : Multus sermo ad multum diem : nihil possum dicere ἐκτενέστερον, nihil φιλοστοργότερον. [Scriptor Argum. Soph. OEd. Col. : Αἱ θυγατέρες ἦσαν τῶν ἀρσένων περὶ τὸν πατέρα φιλοστοργότεραι. Φιλοστοργότερος in lemmate gl. Etym. M. p. 794, 20, ut nunc ex cod. correctum pro φιλογοργότερος.] Et τὸ φιλόστοργον pro ἡ φιλοστοργία, Naturalis illa inclinatio amoris, quo parentes suam prolem solent prosequi, et vicissim : ut ap. Theophyl. Ep. 7, de equabus : Ἐπαινῶ γὰρ ἐγὼ τὸ περὶ ταύτας λίαν φιλόστοργον· ut Aristot. quoque [l. c.] testatur τὸ τῶν ἵππων γένος εἶναι φιλόστοργον φύσει. Sic Plutarch. Pericle [c. 1] : Τοὺς τὸ φύσει φιλητικὸν ἐν ἡμῖν καὶ φιλόστοργον εἰς θηρία καταναλίσκοντας, ἀνθρώποις ὀφειλόμενον· ut qui catellos aut alia animalia in deliciis habent loco liberorum. [V. Solon. c. 7.]

Φιλοστόργως, Affectu illo amoris, quo parentes suos diligunt liberos, et liberi vicissim suos parentes [Pollux 5, 114] : ut φ. ἐπιμελεῖσθαι τῶν τέκνων, Bud. Et generaliter pro Magno amore : ut φ. ἔχειν πρός τινα, Vehementer aliquem amare, ut parens suam prolem. Sic Plutarch. Fab. [c. 21] : Πιστῶς πάνυ καὶ φ. διακειμένην πρὸς αὐτόν. Id. [Mor. p. 106, B] : Ἀνάχαρσιν δὲ πόθεν οὕτω τημελεῖ φιλοστόργως; Tam amanter fovet? Cic. Ad Att. 15, 17 : Sicca enim φιλοστόργως ille quidem, sed tumultuosius ad me etiam illam suspicionem pertulit. Paulo post, Et me hercule ipsius literæ sic et φιλοστόργως et εὐπινῶς scriptæ, ut eas vel in acroasi audeam legere. [Aristot. H. A. 9, 37 : Φ. μένει πρὸς τοῖς ᾠοῖς. Compar. Geopon. 16, 21, 6 : Συντραφέντες φιλοστοργότερον ἔξουσι. Superlat. φιλοστοργότατα Diog. L. 1, 121. G. D. It. Iamblich. V. Pythag. p. 22, 53 Westerm., φ. ἀνεμίμνησκε. Positivo V. Procopii Actt. SS. Julii t. 2, p. 561, B, φ. ἀσπαζομένη· Maii t. 5, p. 360, F, φ. πειθόμενος· 317, C, προσωνείδιζε φ. Joseph. A. J. 7, 1, 6 et 15, 2, 2, φ. διακείμενος· 4, 6, 8 et 15, 2, 5, ἔχειν φ. πρὸς τὴν γυναῖκα. Marc. Antonin. Comment. 11, 18, φ. καὶ ἀδήκτως. Inscr. Mylas. C. I. vol. 2, p. 475, n. 2693, 5, συνπεριενεχθεὶς φυλέταις φ. Hase.]

[Φιλοστράτη, ἡ, Philostrata, n. pr. in inscr. 461, 606 ap. Bœckh. vol. 1, p. 465, 497.]

Φιλοστρατιώτης, ὁ, Militum amans, de imperatore. [Φ. βασιλεὺς ap. Polluc. 1, 41; φ. στρατηγὸς ib. 178; ἀνὴρ φ. Xenoph. Anab. 7, 6, 4, Dio Cass. 48, 8, Plutarch. V. Pyrrhi c. 11; ἐκ παίδων φ. V. Philop. c. 3. «Dio Chrys. vol. 1, p. 53, 4.» Boiss. Julian. Imp. p. 86, D. Eunap., ut videtur, ap. Suid. s. v. Σεβαστιανὸς, col. 3270, B Gaisf., φ. δὲ ὢν διαφερόντως. Hase.]

[Φιλόστρατος, ὁ, Philostratus, n. pr. multorum. Ph. Atheniensis, κυναλώπηξ cognominatus ab Aristoph. Eq. 1066. || Colonensis, Dionysii filius, Chabriæ accusator, ap. Demosth. p. 535, 9; 1352, 7. || Tres alii in inscrr. ap. Bœckh. 266, Veri filius, ibid. 270, vol. 1, p. 367, 375, Diog. L. 4, 16. || Rhodius ap. Pausan. 5, 21, 9. || Lemnius, et Ph. Nerbiani filius, prioris sororis filius. Prioris scripta multa, alterius Imaginum liber superest. De utroque dixit Fabric. B. Gr. vol. 5, p. 540 seqq., et de aliis Philostratis ib. p. 556—558.]

Φιλόστροφος, ὁ, ἡ, Qui verti et mutari amat, Mutabilis, Inconstans. Pollux 6, [168] : Ἔλεγον δὲ οἱ ποιηταὶ καὶ φιλόστροφον, τὸν εὐμετάβολον, Qui facile mutatur. [Per εὐμετάβολος exp. etiam Hesych. «Porphyr. De antro nymph. p. 19, 3 van Goens., de apibus, τὸ γὰρ ζῷον φ., Redire amat.» Hase. Vitiose pro φιλυπόστροφος etiam apud Aretæum p. 99, 43.]

[Φιλοσυγγένεια, ἡ, Amor cognatorum. Pallad. Hist. Laus. 6. Boiss.]

[Φιλοσυγγενὴς, ὁ, ἡ, Cognatos amans. Hierocl. ap. Stob. Flor. 75, 14, p. 449, 22 : Τὸν φ. καὶ φιλέταιρον. Dio Chr. vol. 1, p. 138 : Φιλοίκειος καὶ φ. Et superl. φιλοσυγγενέστατος ib. p. 136.]

[Φιλοσύγχυτος, [ὁ, ἡ, Confusionem amans. Τὸ φ. Ἀλεξανδρέων Synod. Vet. c. 91; ὁ φιλοσύγχυτος, c. 101. Hemst.]

[Φιλοσύζυγος, ὁ, ἡ, Conjugem amans. Eustath. Opusc. p. 101, 80.]

Φιλόσῡκος, ὁ, ἡ, Amans ficuum, Qui ficis vesci amat, Qui delectatur ficubus, Qui ficuum esu gaudet; Ficitor, Nævio. Plutarch. Symp. 4, [4, p. 668, A] : Οὐδὲ τὸν φιλόσυκον, οἷος ἦν Πλάτων· οὐ φιλόβοτρυν, οἷος ἦν Ἀρκεσίλαος. Ibid. dicitur Hercules τοῖς βοείοις χαίρων, τοῖς κρέασι, χλωρὰ σῦκα ἔχων ἐσθίειν solitus fuisse : nisi leg. est σὺν vel ἅμα τοῖς κρέασι. || Accipitur et pro συκοφάντης, ut in ea voce docui ex schol. Aristoph. [Pl. 874, et Etym. M. p. 733, 57.]

[Φιλοσυκοφαντία, ἡ, Sycophantiæ amor. Schol. Hermog. vol. 7, p. 265 Walz. : Ἵνα μὴ πονηρὸν ὄνομα φιλοσυκοφαντίας τοιᾷδε πόλει προστριβῇ.]

Φιλοσύμμαχος, ὁ, ἡ, Qui amat suos belli socios, Amans s. Studiosus sociorum, Qui se lubenter belli socium adjungit. || At vero ap. Hesych. exp. non solum μάχιμος, sed φιλολοίδορος : qui error unde originem habuerit obscurum est. [Utrique interpretationi

convenit φιλόμαχος, quod restituendum cum Ruhnk., etsi literarum ordini repugnat.]

[Φιλοσυμπάθης, ὁ, ἡ, Misericors. Joann. Moschus Prato spirit. p. 1137, E : Τὸ ἐλέημον καὶ φ. παραστῆναι βουλόμενοι. Hase. Theodor. Stud. p. 276, E. G. Dindorf.]

Φιλοσυνήθης, ὁ, ἡ, in VV. LL. redditur Comis, Affabilis : secundum quam interpret. sonabit ὁ φιλῶν τοὺς συνήθεις [Plutarch. Mor. p. 56, C : Φ. καὶ φιλόστοργον] : sed possit etiam exponi ὁ φιλῶν τὸ σύνηθες, s. τὰ συνήθη. [Jo. Chrys. In Genes. Hom. 39, vol. 1, p. 322. Seager. Doroth. Doctr. p. 806, C, φ. ὢν καὶ ἀγαπῶν τοὺς ἑταίρους. Hase. Theophyl. Sim. Epist. 29, p. 48.]

[Φιλοσυνθεσία scriptura vitiosa in scholio rec. Luciani Bis accus. c. 21, compilato ex Stobæi Ecl. eth. vol. 2, p. 136 ed. Heer., ubi recte scriptum φιλολόγῳ συνηθείᾳ.]

[Φιλοσυνουσιάζω, Lubenter conversor. Diog. L. 3, 98 : Διὰ τοῦ ἑστιᾶν καὶ φ.]

[Φιλοσυνουσιαστὴς, ὁ, Coitum amans. Schol. Theocr. 4, 62 : Φιλοῖφα ἤγουν ὁ φιλῶν τὸ συνουσιάζειν, φιλοσυνουσιαστά.]

[Φιλοσύντομος, ὁ, ἡ, Brevitatis in dicendo studiosus. Plutarch. Mor. p. 511, B : Ὁ θεὸς οὐ φ. ἐστι καὶ βραχυλόγος ἐν τοῖς χρησμοῖς; Schol. Hermog. vol. 7, p. 105. Theophyl. In Matth. 20, 30, p. 119, C. G. Dind. Theod. Hermopol. cognominatus ὁ φ. Schol. Basilic. vol. 2, p. 424 Heimbach. Hase. Compar. Galen. vol. 11, p. 185 : Φιλοσυντομωτέρῳ λόγῳ.]

[Φιλοσωκράτης, ὁ, Amicus Socratis. Athen. 5, p. 215, F : Ἡρόδικος ὁ Κρατήτειος ἐν τοῖς πρὸς τὸν φιλοσωκράτην.]

Φιλοσωματέω, Nimium amans sum corporis mei, Nimis studeo curationi corporis mei, In curando corpore nimium occupor. [Pollux 3, 137. Cels. ap. Orig. t. 1, p. 786, E, φιλοσωματήσας τε καὶ τῶν κρειττόνων ἀποστραφεὶς, Rerum corporearum amore captus. Hase.]

[Φιλοσωματία, ἡ, Amor corporis : vel potius Nimius corporis amor, Nimium studium in curanda cute. [Pollux 2, 235; 3, 137. Hierocles p. 152 (114). Clem. Alex. p. 739, 872. Plotin. p. 218. Andron. De passion. Angl. Hierocl. Comm. in carm. aur. Pyth. p. 92, 6 Mullach. Schol. Climac. p. 274, 9. Orig. t. 1, p. 787, D, ὑγίειαν σώματος καὶ φ. Hase.]

Φιλοσώματος, ὁ, ἡ, Corporis sui amans, s. potius, Nimium amans corporis sui, Corporis sui nimium studiosus, Qui nimis amat curare corpus s. cutem suam, ut Horat. de molliculis et delicatulis juvenibus, In cute curanda plus æquo operata juventus. [Pollux 2, 235; 3, 136. Plutarch. Mor. p. 766, B : Φιληδόνων καὶ φ. ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Quæ distinguit p. 140, B : Ἀνὴρ φ. καλλωπίστριαν γυναῖκα ποιεῖ, φιλήδονος ἑταιρικήν. Ib. p. 593, D : Ἀθλητὰς (senes) ... οὐ τελέως ἀπολείπει τὸ φ.] Item ap. Chrysost. : Αἱ φιλοσώματοι ψυχαὶ καὶ τοῖς βιωτικοῖς ἡδέως ἐγκαλινδούμεναι. Plato autem usurpasse dicitur de Eo qui ob nimium corporis amorem plus æquo mortem exhorrescit, Phædone [p. 68, B] : Οὐκ ἄρα ἦν φιλόσοφος, ἀλλὰ φιλοσώματος. Certe anima, quæ a corpore dissolvi metuit, quod morte fit, φιλοσώματος, amansque corporis, rectissime dici potest. [Eunap. p. 54, 6. Hemst. Id. p. 30=466 ed. Par. Aristid. Or. 44, p. 408. Boiss. Hermes Trismeg. Pœm. p. 32, 10. Porphyr. De antro nymph. p. 12, 15 Goens. Procl. Paraphr. in Ptol. p. 222, 9. Basil. t. 1, p. 580, C; 879, A; 1098, A. Jo. Damasc. t. 1, p. 510, C, ἡ φ. ζωή. Greg. Naz. t. 1, p. 279, A, δαιμόνων τῶν φ. Sym. Metaphr. V. Samps. Xenod. Actt. SS. Junii t. 5, p. 270, E, φ. ψυχάς. Philo vol. 1, p. 50, 8, τὸν γηγενῆ καὶ φ. νοῦν. Id. ib. p. 101, 40 : Ἔσῃ γὰρ τότε φιλόθεος, οὐ φ. Hase. Euseb. H. E. 3, 28. || Adverb. Φιλοσωμάτως, ap. Polluc. 3, 137.]

[Φιλόσων. V. Φιλίσων.]

[Φιλοσωφροσύνη, ἡ. Georgius Alex. V. Joann. Chrys. vol. 8, p. 238, 10 : Οὐχὶ μόνον μὴ ἐνδείξασθαι τὴν ὀφειλομένην φιλοσοφροσύνην (sic) εἰς αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ μετὰ δώρων πείθειν τοὺς ἐπαρχικοὺς στρατιώτας τάχιον ἐξελαύνειν αὐτοὺς τῶν πόλεων. Scribendum φιλοφροσύνην. G. D.]

[Φιλοσώφρων, ὁ, ἡ, Castitatem amans. Eumath. p. 305 : Κτῆσαι τὸ σῶφρον καὶ τὸ φιλόσωφρον. Andr. Cret. p. 288, D : Ἡ φ. Ἄννα. Kall. Niceph. Chumnus Epist. 89; Choricius p. 189, 7. Boiss. Greg. Naz. t. 1, p. 278, C, ὅσαι σώφρονές τε καὶ φ. Hase. Etym. M. p. 150, 19 : Παρθένος ἡ Ἄρτεμις καὶ φ. || Modestiam s. Temperantiam amans. Const. Manass. Chron. 2849 : Ἄναξ ἀστεῖος, φ.]

[Φιλοταλαίπωρος, ὁ, ἡ, Ærumnarum amans. Steph. Comm. in Hippocr. in Maii Spicil. Rom. vol. 5, p. 42.]

[Φιλοτάπεινος, ὁ, ἡ, Humilitatem amans. Galen. vol. 9, p. 483 : Εἰ κατὰ τὸ σπάνιον ὁ κάμνων φαίνοιτό σοι φ. τις, ἀπὸ τοῦ μέσου βραχὺ πρὸς τὸ ταπεινότερον ἄμεινόν ἐστι σχηματίζειν ἑαυτόν.]

[Φιλοτάραχος, ὁ, ἡ, Tumultum amans. Menand. Hist. p. 430, 12 : Φ. χρῆμα ὁ δῆμος. Mazaris in Boiss. Anecd. vol. 3, p. 175. « Gregor. Antioch. in Maii Auctt. class. vol. 10, p. 569. » Osann. OEcum. In Apocal. p. 371, 25 Cramer. τοῦ φ. βίου. Hase.]

Φιλοτάρῑχος, ὁ, ἡ, Amans salsamentorum, Qui salsamentis delectatur, Cui gratus est salsamentorum esus. [Antiphanes ap.] Athen. [4, p. 125, A : Οὐ φ. εἰμι.]

[Φιλότας vitiose pro Φιλώτας, quod v.]

[Φιλοτάσιος. V. Φιλοτήσιος.]

[Φιλόταυρος, ὁ, ἡ, Taurum amans, cognomen regis quarti Ægyptiorum ap. Georg. Syncell. vol. 1, p. 180, 9 Bonn., ut conjicit Bunsen. *Ægyptens Stelle in der Weltgesch.* t. 1, p. 53. In cuso est Φιλέταιρος. Hase.]

[Φιλοτεχνέω, Liberos amo. Philostr. p. 66. Georg. Lapitha Poem. mor. 671.]

[Φιλοτεχνία, ἡ, Amor liberorum. Pollux 3, 14. Plutarch. Mor. p. 14, B. Stob. Ecl. eth. vol. 2, p. 268. Herodian. 6, 5, 18. « Maccab. 4, 14, 13. Amphiloch. p. 32. » Kall. Joseph. De Maccab. c. 14, 15 et 16. Diog. L. 1, 26. Greg. Naz. t. 1, p. 147, B; 424, B. Pseudo-Chrys. t. 6, p. 660, E. Inscr. Lytt. C. I. vol. 2, n. 2586, 4, φιλοτεχνίας χάριν. Hase.]

Φιλότεχνος, ὁ, ἡ, Amans liberorum, Prolem suam amore prosequens, Magno amore complectens sobolem suam. [Herodot. 2, 66 : Φ. τὸ θηρίον. Eur. Phœn. 359 : Φ. πως πᾶν γυναικεῖον γένος· 972 : Πᾶσιν ἀνθρώποισι φιλότεκνος βίος. Aristoph. Thesm. 752. Aristot. H. A. 6, 12, Rhet. 1, 11. Plutarch. Mor. p. 93, F; 121, F, et alibi. Compar. φιλοτεκνότερος ap. Aristot. Eth. Nic. 9, 7. Maccab. 4, 15, 5.] Φ. χελιδών, Epigr. [Callimach. Hymn. in Cer. 84. Basil. t. 1, p. 106, B. Greg. Naz. t. 1, p. 188, C; 833, 2; t. 2, p. 64, 465. V. Isaacii Conf. Actt. SS. Maii t. 7, p. 256, F. Inscr. Nicopol. C. I. vol. 2, p. 7, n. 1812, 2, πατὴρ φ., et Doryl. ibid. vol. 3, p. 1, n. 3813, 1, πατρὶ φ. Superl. Greg. Naz. t. 1, p. 204, B : Πατέρων ἄριστε καὶ φιλοτεκνότατε· et Horapollo 1, 53, de chenalopece : Τοῦτο γὰρ τὸ ζῷον φιλοτεκνότατον. Hase.]

[Φιλότεκνος, ὁ, Philotecnus, n. pr. in inscr. lat. ap. Ott. Jahn. Spec. epigr. p. 75, 11 : L. Furius Ph. Hase.]

[Φιλοτερία vitiose pro Φιλωτερία, de quo v. s. v. Φιλωτέρα.]

[Φιλοτερπὴς, ὁ, ἡ, Oblectationes amans. Nonn. Dion. 40, 336 : Φιλοτερπεῖ θυμῷ. Joann. Chrys. Serm. 42, vol. 7, p. 360, 37 : Πῶς ἡ φιλόγελως καὶ φιλοτερπνὴς φιλόδακρυς ἐφάνη καὶ φιλοπενθής; Scribendum φιλοτερπής. Joann. Gaz. in Matrangæ Anecd. p. 576 : Φιλοτερπέως (corr. —ος) δὲ Γάζης σπόρον ἦλυθεν λιγαίνειν· et p. 635 : Φιλοτερπέες μολπαί. G. Dind.]

[Φιλοτέρπης, ὁ, Philoterpes, n. pr. Procl. Chrestom. in cod. Marciano Iliadis non longe ab initio : Φιλοτερπέως τοῦ Ἰδμονίδου. Quod Φιλοτέρπεος vel Φιλοτέρπους scribendum. Recto accentu Φιλοτέρπην in Certam. Hom. et Hesiodi p. 315 ed. Gœttl.]

[Φιλοτεχνάζω, i. q. φιλοτεχνέω. Joseph. Genesius p. 49, B : Τοσοῦτον αὐτῷ τὰ τῆς ἱπποδρομικῆς ἔριδος ἐπεφιλοτέχναστο. Quæ si antiquioris scriptoris verba essent, ἐπεφιλοτέχνητο corrigendum foret. G. Dind.]

Φιλοτεχνέω, [Artem amo, In artem incumbo. Plato Protag. p. 321, E, de Minerva et Vulcano : Ἐν ᾧ ἐφιλοτεχνείτην.] Artium studiosus sum, Artificiosæ elegantiæ studio teneor; Studeo s. Incumbo in aliquid, more eorum qui artibus aut artificiosæ elegan-

tiæ dediti sunt. Epictet. [Enchir. c. 29, 7] : Φιλοτεχνεῖν περὶ τὰ ἔσω, In studium interiorum incumbere, Studium convertere ad interiora, in iisque industriam suam ponere, more eorum qui artem aliquam excolunt. [Φ. περί τινα τῶν ἐκτὸς ὑλῶν Epict. Diss. 2, 5, 21; περὶ τὸν λόγον 2, 9, 19. Absolute 4, 11, 25 : Ὅπου τις τὸ καλὸν εἶναι φαντάζεται, ἐκεῖ καὶ φιλοτεχνεῖ. Schweigh.] Item Dissero de arte aliqua, veluti ejus studiosus. Athen. de Antiocho [5, p. 193, D, ex Polybio] : Εὑρίσκετο ἐν τοῖς χρυσοχοείοις εὑρεσιλογῶν καὶ φιλοτεχνῶν πρὸς τοὺς τορευτάς. [Ælian. V. H. 2, 2 : Ὑπὲρ μηδενὸς τῶν μηδέν σοι προσηκόντων φιλοτεχνεῖν.] Præterea Artificiose et ingeniose ago. [Ἀντιμηχανᾶσθαι καὶ φιλοτεχνεῖν (adversus oppugnantes) Polyb. 16, 30, 2. Φ. ἀφορμὴν πρὸς τὸ διαστρέφεσθαι Epict. Diss. 3, 26, 1. Idem 4, 11, 9 : Δεῖ δέ τι ἐοικὸς τούτῳ καὶ ἐπὶ σώματος φιλοτεχνεῖν. Schweigh.] Basil. Hexaem., de apibus : Οὕτω σοφῶς φιλοτεχνοῦσαι τὰς ἀποθήκας τοῦ μέλιτος, Tanto artificio favos et cellulas mellis fingentes. Idem pass. voce ac signif., Ἐφιλοτεχνοῦντο οἱ παράδεισοι, accipiens φιλοτεχνεῖσθαι pro Artificio magno fieri et concinnari. [Diodor. 13, 82 : Ἐφιλοτέχνησαν πλῆθος ἰχθύων ἐν τῇ λίμνῃ ποιῆσαι· 3, 36 : Στόμιον πεφιλοτεχνημένον πρὸς ταύτην τὴν ὀξύτητα· 14, 80 : Παράδεισον φυτοῖς καὶ τοῖς ἄλλοις πολυτελῶς πεφιλοτηχνημένον. « Choricius Laudatione Procopii § 3. » Boiss.] Media autem voce ac signif. activa Gregor. Naz. : Ὅσα περὶ τὰς τῶν ζώων γεννήσεις ἡ φύσις ἐφιλοτεχνήσατο, [Quæ in generandis animantibus natura artificiose et ingeniose commenta est : unde a Cic. quoque Artificiosa vocatur et Artifex. [Seren. De sect. cyl. p. 2 : Καθολικώτερον ἐφιλοτεχνήσαντο. Hemst. || Φιλοτεχνητέον ex Eratosthene citat Wakef. Adde Oribas. p. 294 ed. Matth.]

[Φιλοτέχνημα, τό. HSt. s. v. Φιλοτεχνέω :] Ex hoc verbo derivantur verbalia Φιλοτέχνημα et Φιλοτέχνησις. Est autem φιλοτέχνημα, Opus artificiosum et solers, ingeniosum et industrium, veluti ejus qui studiose artem aliquam factitat, et in ea excellere cupit; etiam Artificium, Opificium. [Photius et Suidas : Φιλοτέχνημα, κατεσκευή, καύχησις. Cicero Ep. ad Atticum 13, 40. Diodor. 3, 36 : Ὡς ἐκπηδῆσαι (serpentem) ἐκ τοῦ περιέχοντος φ. Aristid. vol. 1, p. 250. Liban. vol. 4, p. 778, 28. Aristæn. p. 2 : Ὦ φύσεως τὸ κάλλιστον φ., ubi v. Bast. p. 209. De opere pictoris Theophyl. Sim. Hist. p. 69, C : Οὐ πρότερον τοῦ φ. ἀποπαύονται. De libro elaborato Constant. Porph. Cærim. p. 4, 18 : Ταῦτα τῷ παρόντι ἐκθέσθαι φ.] Quo modo et Φιλοτέχνησις usurpatur. Basil. : Τὴν ἰδιάζουσαν περί σε τοῦ Θεοῦ φιλοτέχνησιν ὁ λόγος παρέδωκεν, Peculiare opificium. [Non sunt illa Basilii, sed Greg. Nysseni t. 1, p. 155, B. Hase.]

[Φιλοτεχνήμων, ὁ, Ingeniosus opifex. Cyrill. Alex. In Thess. Assert. 31, p. 329 : Τοῦ παντὸς κόσμου ποιητήν τε καὶ φιλοτεχνήμονα. Suicer.]

[Φιλοτέχνης, ὁ, Artificiosus, Gl. Polemon Physiogn. 1, 6, p. 229 : Πτερνιστὴν ἢ φιλοτέχνην ἄνδρα. Sed hic probabilius videtur φιλότεχνον. G. Dind.]

[Φιλοτέχνησις, εως, ἡ. V. Φιλοτέχνημα.]

[Φιλοτεχνητέον. V. Φιλοτεχνέω.]

Φιλοτεχνία, ἡ, Artium studium, Studium elegantiæ. [Pollux 6, 167. Plato Critia p. 109, C : Ἅμα δὲ φιλοσοφίᾳ φιλοτεχνία τε ἐπὶ τὰ αὐτὰ ἐλθόντες. Diodor. 1, 64 : Προέχει τὰ ἔργα ... τῇ φ. τῶν ἐργασομένων· ubi libri plerique πολυτεχνία. Id. 3, 36. Φ. περί τι Epict. Diss. 2, 5, 21, et 17, 15.] Aliis, Varietas artificii et præstantia, Artificiosa ratio. Diog. L. [?] de Gorgia : Πρῶτος ἐχρήσατο τῆς λέξεως σχηματισμοῖς περιττοτέροις καὶ τῇ φιλοτεχνίᾳ διαφέρουσιν. [Gregor. Naz. vol. 1, p. 408, C. Antyll. ap. Oribas. t. 1, p. 454, 11 Daremb. Clem. Alex. Strom. 2, 9, 41. Cyrill. Al. t. 5, p. 412, D. Theophyl. Simoc. Hist. p. 288, 10 Bonn. Greg. Naz. t. 1, p. 555, B, de artificio naturæ quod foliis ipsis inest, τῆς ἐν φύλλοις φ. Ctesias ap. Diodor. 2, 8, 4 : Διετετύπωτο θηρία τῇ τῶν χρωμάτων φ. τὴν ἀλήθειαν ἀπομιμούμενα. Hipparch. In Arat. p. 171, A, ἱκανωτέραν φ. De nova comœdia quæ suo tempore ad mimicam solam artem reciderat, M. Antonin. Comment. 11, 6, ἐπὶ τὴν ἐκ μιμήσεως φ. ὑπερρύη. Hase.]

Φιλότεχνος, ὁ, ἡ, Studiosus artis alicujus vel artium, Industrius, Ingeniosus, Solers, ut sunt qui artibus student, easque excolunt. [Pollux 6, 167. Plato Rep. 5, p. 476, A : Φ. καὶ πρακτικούς. Diodor. 1, 33 : Ἐμηχανήσατό τι φ. διάφραγμα· 17, 44 : Εὕρημα φ.] Athen. [15, p. 700, C] : Φιλοτέχνων ὄντων τῶν Τυρρηνῶν. Plut. Demetr. [c. 20] : Οὐδ' εἰς ἀγωγὰς ἀχρήστους ἔτρεψε τὸ φιλότεχνον, Artium studium. [Τὸ φ. Geopon. 15, 3, 10. Theon Smyrn. De mus. p. 88, B. Ptolem. Tetrab. p. 162, 14. Paul. Al. Apotelesm. p. 51, 3. Superl. Apollon. Perg. De sect. p. 6, 29, de Porismatis Euclidis, ἄθροισμα φιλοτεχνότατον. Hase.]

Φιλοτέχνως, Artium studio, More eorum qui artium studiosi sunt, Artificiose, Ingeniose, Solerter. [Diodor. 1, 14 : Τῶν τῇ θεῷ φ. εὑρεθέντων· 3, 63 : Πολλὰ ἄλλα φ. ἐπινοῆσαι. Dionys. De comp. verb. c. 18, p. 112, 12 : Οἰκονομεῖν αὐτὰ χρὴ φ. Plutarch. Mor. p. 104, B : Φ. ὑπερβολῇ χρώμενος. G. D. Antyll. ap. Oribas. t. 1, p. 462, 13 Daremb. Joseph. A. J. 7, 11, 7; 8, 7, 2; 12, 2, 9, ἀμπέλων φ. ἐντετορευμένων. Euseb. V. Const. 3, 40, ἐπισκευὴν φ. εἰργασμένην. Ctesias ap. Diodor. 2, 8, 6, ζῷα παντοδαπὰ φ. κατεσκευασμένα. Hase.]

Φιλότης, ητος, ἡ, Amicitia, Amor, Benevolentia. Frequens ap. Hom., Il. Π, [282] : Μηνιθμὸν μὲν ἀποῤῥίψαι, φιλότητα δ' ἑλέσθαι· Δ, [16] : Ἣ φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι βάλωμεν· Η, [302] : Ἣδ' αὖτ' ἐν φιλότητι διέτμαγεν ἀρθμήσαντε. [Et in Od., velut Γ, 363 : Ἄλλοι φιλότητι ... ἔπονται· Κ, 43 : Νῦν οἱ τάδ' ἔδωκε χαριζόμενος φιλότητι Αἴολος.] Apud Eund. [Od. Ο, 55] φιλότητα παρέχειν, Benevolentiam præstare, Benevolentiam s. Comitatem exhibere aut Benevolentiæ officia, Benevolentia prosequi, Amice et liberaliter excipere. Copulat Idem aliquoties [Od. Ξ, 505] φιλότητα et αἰδῶ. Apud Eundem legimus Γ, [73] : Φιλότητα καὶ ὅρκια πιστὰ ταμόντες. Usus est Hesiodus quoque [non raro, velut Op. 710], ἡγεῖσθαι ἐς φιλότητα. Usi sunt et ceteri poetæ. [Pind. Ol. 10, 105 : Θερμαίνει φιλότατι νόον· et plur. Pyth. 4, 163 : Τᾶν ἐν δυνατῷ φιλοτάτων ἐπιψαύειν· Nem. 8, 2 : Ἀφροδίτας ἀμβροσιᾶν φιλοτάτων. Herodot. 1, 172 : Κατ' ἡλικίην καὶ φιλότητα συγγίνεσθαι.] Sed et Plato usus est in Epist. [6, p. 323, B] : Συμφῦσαι καὶ συνδῆσαι πάλιν ἐς τὴν προϋπάρχουσαν φιλότητά τε καὶ κοινωνίαν. Ibid. : Διὰ βαναύσου φιλότητος ἐγεγόνει φίλος. Habetur certe hæc vox et ap. Aristot. Eth. 9, 8, ubi quum alia verba proverbialia, tum hæc commemorat, Ἰσότης, φιλότης, Æqualitas, amicitia. Sic Plato dixit [Leg. 6, p. 757, A], Φιλότης ἰσότητα ἀπεργάζεται. Existimo autem dictum fuisse ἰσότης, φιλότης, potius quam ἰσότης, φιλία, quod majorem illa ὁμοιοτέλευτα gratiam haberent. [Φ. et νεῖκος sæpius opposita apud Empedoclem, velut v. 40 : Ἄλλοτε μὲν φιλότητι συνερχόμεν' εἰς ἓν ἅπαντα, ἄλλοτε δ' αὖ δίχ' ἕκαστα φορεύμενα νείκεος ἔχθει.] Esse enim alioqui φιλία multo usitatius in soluta oratione quam φιλότης, controversia caret. [Legitur φιλότης apud Dionysium Hal., Plutarchum aliosque, etsi rarius quam φιλία, quo alii plurimi usi sunt qui nusquam φιλότης dixerunt.] Sed est tamen in ea quidam usus hujus nominis, quem itidem in nomine φιλία observare me non memini. Ejus exemplum habemus ap. [Platon. Phædr. p. 228, D, et] Lucian. initio libelli quem Περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων inscripsit : Καὶ τί σοι πρῶτον, ὦ φιλότης, ἢ τί ὕστατον (φασὶ) καταλέξω κτλ. [Et alibi ap. eund. sæpius, velut Hermot. c. 15, 72.] Ubi certe ὦ φιλότης nihil aliud est quam O amice : quod elegantius, sed eadem alioqui signif. dicitur, ὦ φίλη κεφαλή. Synes. quoque initio cujusdam Epistolæ, quæ est 143 : Οὐκ ἐμπεδοῖς τὰ ὡμολογημένα πρὸς ἡμᾶς, ὦ φιλότης. Quamvis autem ὦ φιλότης exposuerim simpliciter O amice, non ignoro tamen videri etiam posse quandam superlavi signif. habere; atque adeo Hesych. exp. ὦ προσφιλέστατε. Invenitur porro et ἐμὴ φιλότης ap. Alciphr. [2, 4, p. 268] : Ὥστε πειρῶ μᾶλλον, ἐμὴ φιλότης, θᾶσσον εἰς τὸ ἄστυ παραγενέσθαι. [Πιστὴ φ. ap. Phalar. Epist. 19, p. 92. Simplex φιλότης ap. Hippocr. Epist. p. 1277, 1 : Ἐπείγει οὖν τὸ πρῆγμα, φιλότης· ubi vulgo καὶ φιλότης, quod correxit Bergl. ad Alciphr. p. 269. Eustath. p. 1469, 58 : Ἰστέον ὅτι τὸ « καὶ σὺ φίλος » ἴσον τῷ « καὶ σὺ ὦ φίλε » Ἀττικόν ἐστι, καὶ ὅτι ἀνὴρ Ἀττικὸς ἐροῖ ἂν « καὶ σὺ, φιλότης. »] || Concubitus, Veneris opus, Venus, φιλοτήσιον ἔργον. [He-

sych. : Φ., φιλία, ἡ συνουσία.] Hom. Il. N, [636] : Πάντων μὲν κόρος ἐστὶ, καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος. [O, 32 : Ἧν τοι χραίσμῃ φ. τε καὶ εὐνή· Ξ, 207 : Ἀλλήλων ἀπέχονται εὐνῆς καὶ φιλότητος· 353 : Ὕπνῳ καὶ φιλότητι δαμείς.] Apud Eundem aliquoties [velut Il. B, 232], μίσγεσθαι φιλότητι, et ἐν φιλότητι. Item [Il. Z, 161] : Κρυπταδίῃ φιλότητι μιγήμεναι. [Et aliæ hujusmodi locutiones, velut Il. Ξ, 237 : Παραλέξομαι ἐν φιλότητι· Od. Θ, 313 : Καθεύδετον ἐν φιλότητι· Il. Γ, 441 : Φιλότητι τραπείομεν εὐνηθέντε.] Sic et Hesiod. usus est [Theog. 405] : Κυσσαμένη δ' ἤπειτα θεὰ θεοῦ ἐν φιλότητι. Ab Oppiano feræ etiam dicuntur ἐελδόμεναι φιλότητος. [|| Nomen fontis cujusdam : v. s. v. Φιλώψ.]

[Φιλοτήσιος, ία, ιον, et ός, ή. HSt. s. v. Φιλότης :] Hinc nomen adj. Φιλοτήσιος, ός, ή, Ad amicitiam pertinens, Amicitiæ accommodatus s. conveniens, Amicitiæ conciliandæ aptus. [Soph. El. 1074 : Τὰ δὲ πρὸς τέκνων ὁιπλῆ φύλοπις οὐκέτ' ἐξισοῦται φιλοτασίῳ διαίτᾳ· ubi notanda forma Dorica.] Sic enim posse exponi videtur in isto Plutarchi loco [Mor. p. 777, D] : Ἀλλ' ἐμοίγε δοκεῖ τὰ τῶν μουσῶν ἔργα καὶ δῶρα μᾶλλον ἢ τὰ τῆς Ἀφροδίτης φιλοτήσια εἶναι. Sicut vero φιλότης pro Concubitu et Venere ponitur, ita etiam φιλοτήσιος interdum dicitur Ad concubitum s. Venerem pertinens, Venereus : ut φιλοτήσιος εὐνὴ ap. Oppian. [Cyn. 3, 375], Venereum cubile. Itidem φιλοτήσιον ἔργον ap. Eund., Venereum opus. [Hesych. : Φ. ἔργα, ἀφροδίσια, τὰ συνουσιαστικά. Plutarch. Mor. p. 654, C : Νέοι πάρεισι γεγαμηκότες, ὑφ' ὧν δεῖ φ. ἔργα τελεῖσθαι.] Ap. Hom. [Od. Λ, 245] plur. num., φιλοτήσια ἔργα. At VV. LL. φιλοτήσιος exp. Amabilis, item Illex ad propinandum. Et φιλοτήσιος κρατὴρ [ap. Eustath. p. 977, 27] ibid. ex Erasmo, q. d. Propinaticium poculum, quod conciliandæ amicitiæ ergo alteri præbibi solet. [Χορὸς φ. Aristoph. (fragm. 564) ap. Athen. 11, p. 502 : Ἑπτάπους γοῦν ἡ σκιά 'στιν ἡ 'πὶ τὸ δεῖπνον· ὡς ἤδη καλεῖ μ' ὁ χορὸς (nam sic vel χρόνος correxit Casaub. pro χρόος) ὁ φ. Φ. ἔδεσμα Eustath. Opusc. p. 47, 40 : Μύρῳ θείῳ πολυτιμήτῳ τὸ παρὸν φιλοτήσιον καὶ οὐδὲ ἀπαίσιον ἔδεσμα· quemadmodum idem in Epistola commentario in Dionysium præfixa φ. βρῶμα dixit p. 70, 8 : Βουλομένῳ σοι, πᾶν εἴ τι νόστιμον τῆς τοῦ Διονυσίου ποιήσεως, εἰς φιλοτήσιον βρῶμα συσκευάζομεν. Τὰ φιλοτήσια ἐξοσιοῦν Opusc. p. 15, 80. Αὔρα φ. ap. Oppian. Hal. 4, 114 : Οἱ δ' ὑπ' ἔρωτος αὔρῃ θελγόμενοι φιλοτησίῃ ἀμφαγέρονται. Πῦρ Niceph. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 478, 28 : Ὅλους κρατῆρας ἐπισπένδων πυρὸς καὶ προσαναρριπίζει πῦρ φ. Δρᾶμα p. 485, 18 : Ἔρως ὁ σοφὸς ἐγὼ καὶ δρᾶμα μελετῶ φ.] Sic certe et subst. Φιλοτησία, ἡ, redditur a Bud. Propinatio [Hesych. : Φ., πρόποσίς τις μετὰ τὸ δεῖπνον ὑπὲρ φιλίας. Theognis 489 : Ἡ μὲν γὰρ φέρεται φιλοτήσιος, ἡ δὲ πρόκειται, τὴν δὲ θεοῖς σπένδεις], Invitatiuncula ad bibendum, ap. Lucian. [Gall. c. 12] : Καὶ φιλοτησίας προπίνοντα ἑκάστῳ τῶν παρόντων. Affert autem et ex Athen., apud quem aliquantum detorta habetur vocis hujus signif., utpote dicentem joculariter φαρμάκου, i. e. Veneni, φιλοτησίαν, libro 3, [p. 85, B], de Clearcho tyranno : Ὃς τοῖς πλείστοις ἐδίδου κώνειον πιεῖν· ἐπειδὴ οὖν πάντες ἔγνωσαν τὴν τοῦ φαρμάκου ταύτην φιλοτησίαν, οὐ προήεσαν τῶν οἰκιῶν πρὶν φαγεῖν πήγανον. Vulgo φιλοτησία exponitur Invitatio ad potandum. Et magis etiam peculiari significatione Propinatio post cœnam benevolentiæ ergo. Et ex Dem. [p. 380 extr.] φιλοτησίας [φιλοτησίαν scriptum ap. Athen. 11, p. 502, B] προπίνειν, Amicos ad potandum invitare. [De loco Demosthenis hæc leguntur inter Excerpta ex Phrynichi σοφιστικῇ προπαρασκευῇ in Bekk. Anecd. p. 70, 8 : Φιλοτησίας προπίνειν· διττόν ἐστι τὸ δηλούμενον· καὶ ποτὲ μὲν κατὰ γενικὴν λέγεται, ἄλλοτε δὲ κατ' ὀρθὴν καὶ εὐθεῖαν (delendum καὶ εὐθεῖαν, quemadmodum in scholio Hom. Od. E, 33, ἡ ὀρθὴ σχεδίη scribendum pro ἡ ὀρθὴ εὐθεῖα σχεδίη, et addendum fortasse hic et paullo post καὶ δοτικὴν) ἢ αἰτιατικὴν ἢ κλητικήν. Ἂν μὲν οὖν κατὰ γενικὴν, σημαίνει αὐτὴν τὴν πρόποσιν, αὐτὸ τοὔργον καὶ τὴν δεξίωσιν τὴν ἐν τῷ πίνειν· ἐκλήθη γοῦν ἀπὸ τῆς φιάλης· τὸ δὲ κατ' ὀρθὴν ἢ αἰτιατικὴν μόνως τάττεται ἐπὶ τῆς κύλικος. (Hominis inepti sententia hæc est, genitivum φιλοτησίας substantive pro φιλίας dici intellecto χάριν vel ἕνεκα, casus vero ceteros adjective dici addito intellectove κύλικος nomine.) Δημοσθένης « φιλοτησίας προὔπινε ». Τοῦτο τῆς κατὰ γενικὴν συντάξεως (καὶ διὰ) παράδειγμα· οὐ γὰρ, ὡς οἴονταί τινες, φιλοτησίας τὰς κύλικας λέγει, ἀλλὰ τῆς φιλοτησίας λέγει, καὶ ἔστιν ἐλλειπτικὸς ὁ τρόπος, οἷον χάριν ἢ ἕνεκα, ἵν' ᾖ τὸ ἐντελὲς, φιλοτησίας ἕνεκά σοι προπίνω, οἷον φιλίας. Λουκιανός. Phrynichum qui norunt facile mecum consentient, quod vel Luciani nomen docet, horum omnium ne verbum quidem ab Phrynicho scriptum esse, sed grammatici multo recentioris annotationem esse, fortasse ex scholiis in Lucianum illatam, qui sæpius φιλοτησίας nomine usus est, velut De merc. cond. c. 16, et Galli c. 12, ubi in libro Vossiano adscripta sunt Suidæ verba (ex Photii Lexico sumta), quæ affert HSt. In loco Demosthenis φιλοτησία intellecto κύλιξ recte accepit Photius p. 649, 10, addita etiam Hyperidis et Alexidis auctoritate. Alexidis versus in quibus plene dictum φ. κύλικα, ut ap. Aristoph. Lys. 203, attulit Athen. 11, p. 502, B. G. Dind.] Suidas autem φιλοτησίαν προπίνειν tradit esse, ἡνίκα τις ἐν τῷ ἀρίστῳ φιάλης τὸ μέρος πιὼν, τὸ λοιπὸν παράσχῃ φίλῳ, καὶ τὴν φιάλην χαρισάμενος· apud quem vide plura. [Suidas interpretatur etiam per φιλία et δεξίωσις cum Photio, et per φιλικὴ δεξίωσις, additis locis Æliani (in quo est τῷ δήμῳ διαμετρεῖν φιλοτησίαν τήνδε) et anonymi, Οἱ Αἰτωλοὶ ἐς Ἀθήνας τὸν οἶνον ἐκόμιζον, φιλοτησίας τῆς ἐκ τοῦ θεοῦ κοινωνῆσαι καὶ τοῖς τῆς Ἀθηνᾶς τροφίμοις βουλόμενοι· ubi Cosmam In Greg. Naz. in Maii Spicil. Romano vol. 2, p. 317, citat Bernhardyus.] Item Poculis poscere : quod tamen loquendi genus haud temere usurparim, licet Cic. dixerit Poscunt majoribus poculis. Aristoph. Ach. [985] : Πῖνε, κατάκεισο, λάβε τήνδε φιλοτησίαν. [Ubi schol. exp. τὴν φιάλην τὴν διδομένην ἐν τοῖς συμποσίοις. Athen. 3, p. 122 : Προπίνω σοι φιλοτησίαν.] Herodian. 1, [17, 19] : Ὁ δ' ὡς συνήθη φιλοτησίαν, μετὰ πολλὰ λουτρὰ καὶ γυμνάσια τὰ πρὸς θηρία, διψῶν ἔπιεν ἀναισθήτως, ubi Polit. συνήθη φιλοτησίαν vertit Poculum de more propinatum. Deesse enim existimo in vulg. edd. substantivum Poculum. Alii φιλοτησίαν interpr. Poculum ab amica temperatum, Marcia sc. Nam paulo ante de hac ipsa dixerat, Εἰώθει γὰρ αὐτὴ κιρνάναι τε καὶ διδόναι τὴν πρώτην πόσιν, ὡς ἥδιον πίοι παρ' ἐρωμένης. [Eustath. Opusc. p. 105, 10 : Συναπολαύσει φ. λαμπρᾶς. Greg. Naz. Epist. 58, p. 822, D, de Socrate : Τὸ κώνειον δέχεται ὥσπερ οὐκ ἐπὶ θανάτῳ δεχόμενος, ἀλλὰ φιλοτησίας προπινόμενος (corr. προπινομένης)· et Theodoret. Therap. 3, p. 519 : Τὴν Ἀθηναίων φιλοτησίαν ὀρρωδήσαντα, quo nomine poculum illud ab Socrate ipso appellatum esse refert Ælian. V. H. 1, 16.] Annotatur præterea, φιλοτησίαν dictam olim fuisse Diem qua reges pocula prægustata porrigebant populo, ut hac propinatione suam erga ipsum benevolentiam testarentur. Vide Suid. in Προπίνειν.

[Φιλοτιβέριος, ός, ή, Amicus Tiberio. Philo vol. 2, p. 551, 29.]

Φιλοτιμέομαι, [fut. φιλοτιμήσομαι, aor. ἐφιλοτιμήθην (annotatus in participio φιλοτιμηθεὶς a Polluce 6, 139), rarius ἐφιλοτιμησάμην. Perf. πεφιλοτίμημαι Porphyr. ap. Stob. Ecl. eth. vol. 2, p. 18, aliique infra indicandi,] Honoris consequendi gratia aliquid facio s. annitor, Ambitiosius s. Obnixe contendo, Magno studio conor et annitor : sc. more eorum qui honoris studio toti sunt aliqua in re. [Hesych. : Φιλοτιμεῖται, μεγάλα φρονεῖ, ἐπαίρεται, πλουτεῖ.] Qua in signif. cum infin. jungitur. [Diodor. 2, 7 : Ἐφιλοτιμήθη τὸν ἴσον ἀριθμὸν τῶν σταδίων ὑποστήσασθαι.] Plutarch. Numa, Φιλοτιμούμενος συναγαγεῖν. [V. Solon. c. 32, Thes. c. 25, etc.] Sic [V. Thesei c. 36], φιλοτιμοῦμαι ἐξανευρεῖν. Xenoph. [Mem. 2, 9, 3] : Εἰσὶν ἐνθάδε οἳ πάνυ ἂν φιλοτιμηθεῖεν φίλῳ σοι χρῆσθαι, Sunt hic qui magnopere vellent te amico uti, Qui magnopere ambirent amicitiam tuam. Plutarch. [V. Cicer. c. 35] de Ciceronis Oratione pro Muræna loquens : Φιλοτιμούμενος Ὁρτήσιον ὑπερβάλλειν εὐημερήσαντα· Themist. [c. 5] : Φιλοτιμούμενος πολλοὺς τὴν οἰκίαν ζητεῖν, καὶ φοιτᾷν παρ' αὐτὸν, Cupiens domum suam a multis quæri et frequentari. Itidemque Synes. Ep. 29 : Φιλοτιμηθεὶς γὰρ πᾶσι γενέσθαι καταφανὴς, Cupiens omnibus esse notus. Ita quidem nonnulli interpr., sed nequaquam hujus-

modi interpretatio mihi placet. Existimo enim, ut de præcedente loco prius dicam, Φιλοτιμούμενος πολλοὺς τὴν οἰκίαν ζητεῖν, non esse simpliciter Cupiens domum suam a multis quæri, sed Cupiens hunc honorem, Cupidus hujus honoris, ut domus sua a multis quæreretur. Et in hoc posteriore, Φιλοτιμηθεὶς γὰρ πᾶσι γενέσθαι καταφανὴς, Quum id tanquam honorificum cupisset. Vide et quæ habet Bud. p. 853. Interdum cum participio, itidem pro Ambitiosus studeo, conor, volo. Plato Rep. 1, [p. 336, C] : Μηδὲ φιλοτιμοῦ ἐλέγχων ἐπειδάν τίς τι ἀποκρίνηται. Sequente μὴ redditur Honoris mei studio ardens, vereor ne. Plato Epist. 7, [p. 338, E] de Dionysio : Δοκεῖ μοι παντάπασι φιλοτιμηθῆναι μή ποτέ τισι δόξαιμι καταφρονῶν αὐτοῦ, οὐκέτ' ἐθέλειν παρ' αὐτὸν ἀφικνεῖσθαι. || Æmulor, Æmulatione ductus contendo cum aliquo, eumque superare cupio, Æmulatione ductus certo cum aliquo. In qua signif. junctum habet πρὸς cum accus. personæ. [Plato Symp. p. 178, E : Φιλοτιμούμενοι πρὸς ἀλλήλους· Phædr. p. 234, A : Οὐδὲ οἱ διαπραξάμενοι πρὸς τοὺς ἄλλους φιλοτιμήσονται.] Isocr. Paneg. : Πρὸς ἀλλήλους φιλοτιμούμενοι. Cui loco similem [Theopompi ap. Athen. 12, p. 531, C] vide in Ὑπερφιλοτίμως. [Aristot. Rhet. 2, 10. Plutarch. V. Flamin. c. 9, Cimon. c. 4. Addito accusativo cognato Joseph. B. J. 1, 10, 5 : Πρὸς τὸν ἀδελφὸν ... Φασάηλος ἐφιλοτιμεῖτο τὴν ἀγαθὴν ἔριν.] Sic in Φιλοτιμία attuli ex Philostr., φιλοτίμως ἔχειν πρός τινα pro φιλονεικεῖν et ἀγωνίζεσθαι. Itemque Φιλοτιμεῖσθαι πρός τι pro Æmulari aliquid, ut videbis itidem in loco illo Philostr. [Φιλοτιμηθῆναι πρὸς τοῦτο τὸ μέρος Polyb. 1, 4, 2.] Apud Philon. autem V. M. 1 : Φιλοτιμηθέντων οὐ μόνον περὶ τὴν εὕρεσιν τοῦ ὕδατος, ἀλλὰ καὶ περὶ τὴν τοῦ φρέατος κατασκευὴν, Turn. vertit, Qui elaborarant. [Diodor. 3, 17 : Πτολεμαῖος ὁ φιλοτιμηθεὶς περὶ τὴν θήραν τῶν ἐλεφάντων. Lucian. Anach. c. 14 : Τὴν φιλοτιμίαν ἣν φιλοτιμούμεθα περὶ κτλ., ut Plutarch. Mor. p. 830, E : Φιλοτιμούμενοι φ. ἀκάρπους καὶ ἀχαρίστους. || Passive Joseph. Genes. p. 47, A : Περὶ πολλοῦ τῷ Καίσαρι ἡ σοφία πεφιλοτίμητο, Magnopere honorabatur. Scribendum autem ἐπεφιλοτίμητο, ut mox ἐπεφιλοχρηματήκει et alia hujusmodi dixit Genesius. G. D.] || Φιλοτιμοῦμαι cum præp. ἐπὶ et dat. rei significat i. q. σεμνύνομαι et μεγαλοφρονῶ, Glorior, Efferor, Mihi placeo. [Plato Rep. 8, p. 553, D : Φιλοτιμεῖσθαι μηδ' ἐφ' ἑνὶ ἄλλῳ ἢ ἐπὶ χρημάτων κτήσει. Lysias p. 143, 40 : Ἐπὶ μὲν τοῖς καλοῖς αἰσχύνεσθαι, ἐπὶ δὲ τοῖς κακοῖς φιλοτιμεῖσθαι.] Lucian. [Anach. c. 9] : Φιλοτιμούμενοι ἐπὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ, Elati munificentia, et in ea sibi placentes, Exultantes, Gaudentes; utroque enim modo Bud. interpr. p. 852, afferens et ex Isocr. Symm. : Ἐπὶ δὲ τῇ τῆς πολιτείας δικαιοσύνῃ καὶ ταῖς ἀρεταῖς ταῖς ἑαυτῶν φιλοτιμούμενοι, pro In eo decus quærentes. [Et p. 49, C : Ἑκατέρους ἔχειν ἐφ' οἷς φιλοτιμηθῶσιν.] Sic Idem in Evag. [p. 204, B] : Εἰδὼς τοὺς καλοὺς κἀγαθοὺς τῶν ἀνδρῶν οὐχ οὕτως ἐπὶ τῷ κάλλει τοῦ σώματος σεμνυνομένους, ὡς ἐπὶ τοῖς ἔργοις καὶ τῇ μνήμῃ φιλοτιμουμένους. Ubi nota synonymos poni hæc duo verba σεμνύνεσθαι et φιλοτιμεῖσθαι. Et quibusdam in locis hoc φιλοτιμεῖσθαι posset resolvi in φιλεῖν τιμᾶσθαι καὶ εὐδοκιμεῖν ἐπί τινι, Cupere honorem et gloriam sibi parere aliqua ex re. In eadem signif. cum dat. etiam solo construitur, sine præp., ut ab Greg. Naz. in Epitaph. Patr. : Τῶν ἄλλων γυναικῶν κάλλει φιλοτιμουμένων καὶ ὑψουμένων, Quum aliæ mulieres sibi placeant et efferantur formæ pulcritudine, Glorientur et superbiant formæ elegantia. [Menand. rhet. in Walzii Rhett. vol. 9, p. 281, 6 : Φιλοτιμήσεται πόλεσιν, ἀγῶνας διαθήσει κτλ. Unde ib. p. 279, 9, scribendum : Παίδων ... φιλοτιμησομένων πατρίδι, διαθησόντων ἀγῶνας, non πατρίδα, quod librarii typothetæve culpa legitur.] Interdum cum ὅτι. Lysias [p. 141, 28] : Φιλοτιμούμενοι ὅτι καὶ τοὺς φανερῶς ἡμαρτηκότας σώζειν δύνανται. Bud. p. 852, 853. [Interposito ἐνδείκνυσθαι Plato Phædr. p. 232, A : Φιλοτιμούμενος ἐνδείκνυσθαι πρὸς ἅπαντας ὅτι κτλ.] Rursum cum dat. solo Greg. Naz. : Φιλοτιμοῦμαι τῇ πατρίδι, Ob patriam mihi placeo et superbio, Jacto me ob patriæ nobilitatem, Patriæ celebritate glorior. Sed frequentius cum ἐπὶ, ut tum in præcedentibus ll., tum in hoc Dionys. H. : Φιλοτιμεῖσθαι ἐπὶ ταῖς καλλίσταις τῶν ἰδίων πράξεων, Gloriari rebus a se præclare gestis. [Cum εἰς Diodor. 1, 25 : Πᾶσαν τὴν οἰκουμένην ... εἰς τὰς ταύτης τιμὰς φιλοτιμουμένην· 50 : Πάντες ἐφιλοτιμήθησαν εἰς τὴν ταύτης αὔξησιν. Schol. Pind. Nem. 7, 1 : Θεαρίωνος εἰς τοῦτο φιλοτιμηθέντος.] || Φιλοτιμεῖσθαι est etiam λαμπρύνεσθαι, Munificentia et liberalitate inclarescere, Largiri populariter. [Phot. et Suidas : Φιλοτιμεῖται, ἐπιδαψιλεύεται, μεγαλοφρονεῖ, σπουδάζει, ἀγαπᾷ. Hesych. : Φιλοτιμούμενοι, δαψιλῶς τιμῶντες.] Demosth. [p. 488, 17] : Ἔρημον ποιεῖς τὸν δῆμον τῶν φιλοτιμησομένων, προλέγων ὅτι τοῖς ἀγαθόν τι ποιοῦσιν οὐδὲν ἔσται πλέον. Aphthon. metaph. in Encom. Sapientiæ : Πᾶν ὅ, τι θάλαττα φιλοτιμεῖται, καὶ ὅσα γῆ τοῖς ἀνθρώποις παρέχει, Largitur. Itidemque alibi sæpe. [Procop. Hist. p. 320, A : Χρήμασιν αὐτοὺς φιλοτιμησάμενος· et] Theophyl. [Simoc. Ep. 49] cum accus. personæ et dat. rei instrumentali : Δυστυχεστάτῳ φιλοτιμούμενος δώρῳ τὸν Πρίαμον, Donans, Munerans : quam signif. et constructionem habet δωροῦμαι quoque, ut suo loco docui. Bud. p. 853. Vide ibid. et locum Dem. initio pag., ubi φιλοτιμοῦμαι interpr. Munifice et benigne in commune facio, et prolixe largior. [Diog. L. 4, 44 : Μή τί σε ἠδικηκὼς ἀπίω τὸν εἰς ἐμὲ ἐκτενῶς οὕτω πεφιλοτιμημένον. Recentiores etiam cum dativo personæ et accusativo rei dixerunt, ut Liban. vol. 4, p. 785, 14 : Πόλεμος ... πολλοῖς νίκας ἀδίκους φιλοτιμεῖται. Aristæn. Ep. 1, p. 6 : Ταύτην μοι πεφιλοτίμηται Ἑλένην· v. Bast. ad Aristæn. p. 356. Georg. Monachus De Theophilo p. 525, B : Φιλοτιμηθεὶς παρὰ τοῦ βασιλέως νομίσματα ἑκατόν. Φιλοτιμεῖσθαι τὴν ζωήν τινι, Vitam alicui indulgere : de quo v. Reisk. ad Const. Porphyr. Cerim. vol. 2, p. 490. || «Φιλοτιμεῖσθαι πρὸς τὴν λέξιν, h. e. Præcipuam elocutionis curam gerere, rerum minorem, Aristid. Περὶ πολ. λόγου p. 658. Ergo ibi opponitur τὸ πρὸς τὰ πράγματα ἀποβλέπειν. Hinc de quadam artis ambitione et affectione dicitur. Sic Philostr. Ep. 1 : Εἰ σχηματιοῦμεν, φιλοτιμεῖσθαι δόξομεν, φιλοτιμία δὲ ἐν ἐπιστολῇ μειρακιῶδες. A Sopatro Proleg. ad Aristidem rhetori tribuitur φιλότιμος λόγος, quem ita explicat : Τὸ τῶν πανηγυρικῶν εἶδος διόλου τετήρηκε σεμνοτάτην φράσιν διδοὺς, καὶ ὡς αὐξητικὸς ἐν πᾶσι τυγχάνει τοῖς πράγμασι, τὴν Δημοσθένους βίαν μιμούμενος.» Ernest. Lex. rhet.]

Φιλοτίμημα, τὸ, Conatus, Contentio, Studium aliquid efficiendi. Nec tamen simpliciter sonat Conatus, Contentio, Studium; sed q. d. Conatus in quo aliquis sibi placet, et ex quo honorem s. gloriam aucupatur. Itidemque Contentio in qua etc. Et, Studium in quo etc. [Lucian. Tim. c. 43 : Ἀνοήτων ἀνδρῶν φιλοτιμήματα.] Greg. Naz. Epitaph. patr. [vol. 1, p. 289, C] : Τοῦτο μὲν ἧττον θαυμάζω, ὅτι κοινὸν πρὸς πολλοὺς ἄλλους [τὸ] φιλοτίμημα. || Significat etiam Liberalitatem et Facinus liberale, Bud. p. 854. Quo modo ex Plutarchi Alcib. [c. 16] affertur, Φιλοτιμήματα πρὸς τὴν πόλιν μεγάλα [ὑπερβολὴν μὴ ἀπολείποντα], pro Magna erga civitatem magnificentia. [Id. Mor. p. 822, A, νενομισμένα φ., Largitiones. Eustath. Opusc. p. 147, 90 : Τὸ ἐκ θεοῦ φ. μετάγειν εἰς τὸ ὁμόφυλον. Niceph. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 424, 12 : Ἦν ἄρα καὶ τοῦτο τῆς τύχης οὐδὲν ἧττον τὸ φ. Anna Comn. p. 277, A.]

[Φιλοτίμης. V. Φιλότιμος.]

[Φιλοτίμησις, εως, ἡ, Studium, Contentio, Affectatio. Epiphan. vol. 1, p. 521, B : Πεφιλοτίμηται παρ' αὐτοῖς ... ὑποκριτικὴ ἀγνεία ... φιλοτίμησις δὲ ἕως τοῦ μὴ ἐγκυμονῆσαι τὴν ὑπὸ τοῦ δοκοῦντος πεφθάρθαι γυναῖκα· ubi notanda recentior præteriti forma πεφθάρθαι (ut paullo ante πεφθαρμένοι) comparanda cum πέφθακα pro ἔφθακα. Georg. Acrop. Annal. p. 69, B : Ἐδέχθη παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος μετὰ τῆς προσηκούσης φ., i. e. Debitos ei honores præstabat. || Liberalitas. Basil. M. vol. 3, p. 491, B : Τὰς εἰς πτωχοὺς φιλοτιμήσεις. G. Dindorf.]

[Φιλοτιμητέον, Gloriam quærere oportet, Contendendum est. Plutarch. Mor. p. 125, D : Ταῖς ἀποσχέσεσι μᾶλλον φ. «Clem. Al. p. 497 prope fin. Cyrill. Hieros. p. 240.» Kall. Origen. t. 3, p. 612, C, φ. μισθὸν κομίσασθαι. Basil. t. 1, p. 866, A, φ. τοίνυν πιστεύειν. Philo Belop. in Mathem. vett. p. 85, 50 : Περὶ οὖν ταῦτα φ. ἐστίν. Hase.]

Φιλοτιμία, ἡ, [Φιλοτειμίαις scriptum in inscr. ap. Bœckh. 126, vol. 1, p. 173, ut χεινῶν ibidem pro χι-

νῶν], Studium honoris s. honorum; interdum etiam Nimium honorum studium, Ambitio, quum sc. in vitio ponitur. [Φ. et ἀφιλοτιμία ap. Aristot. Eth. Nic. 4, 10. Herodot. 3, 53 : Φιλοτιμίη κτῆμα σκαιόν. Pindar. fragm. 229 : Φιλοτιμίαν μνώμενοι ἐν πόλεσιν ἄνδρες, nisi φιλοτιμίαν Plutarchus substituit vocabulo Pindarico. Nam φιλότιμος ejusque derivata nusquam apud Pindarum leguntur. Eurip. Phœn. 535 : Τί τῆς κακίστης δαίμονων ἐφίεσαι φιλοτιμίας; Iph. A. 527 : Φιλοτιμία γὰρ ἐνέχεται. Aristoph. Thesm. 383 : Φιλοτιμία μὲν οὐδεμιᾷ ... λέξουσ' ἀνέστην, ubi per καλλιλεξία exp. schol. Demosth. p. 18, 21 : Ὅτι μοι δοκεῖ πάνθ' ὅσ' ἂν εἴπῃ τις ὑπὲρ τούτων, ἐκείνῳ μὲν ἔχειν φιλοτιμίαν, ἡμῖν δ' οὐχὶ καλῶς πεπρᾶχθαι, Caussam gloriandi. Id. p. 729, 15 : Ὁ νόμος πολλὰς φ. περιαιρεῖται τῆς πόλεως.] Herodian. 6, [8, 9] : Πάσης προανηλωμένης φιλοτιμίας, Omni ambitione pridem consumpta. 3, [6, 10] : Ἐν μέσῳ ἐρριμμένην καὶ ἀμφήριστον οὖσαν τὴν ἀρχὴν ἑκάτερος ἐξ ἰσοτίμου φιλοτιμίας εἰς αὑτὸν ἀνθεῖλκεν, Pari uterque ambitu ad se trahebat. Aliquando significat non tam Studium honoris, quam Æmulatio, Æmula virtus, et Contentio animi ad certamen excitati, Contentiosa simultas, Livida æmulatio. [Isocr. p. 30, C : Διὰ τὰς πρὸς σφᾶς αὐτοὺς φ. λυμαίνονται τοῖς κοινοῖς. Diodor. 12, 57 : Ἐν Κερκύρᾳ μεγάλη συνέστη στάσις καὶ φιλοτιμία, ubi libri deteriores φιλονεικία. Ἡ πρὸς ἀλλήλους φιλοτιμία καὶ στάσις Polyb. 4, 87, 7. De scriptoribus partium studio ductis 3, 21, 20 : Αἱ φ. τῶν συγγραφέων.] Bud. p. 853, ap. Plutarch. [V. Pomp. c. 29], qui dicit Pompeium piratis favisse ὑπὸ φθόνου καὶ φιλοτιμίας τῆς πρὸς Μέτελλον. In qua signif. accepit et Philostrat. Ep. 13, in qua scribit, Ὡς Πλάτων τοῖς σοφισταῖς οὐκ ἐβάσκηνεν, ἀλλὰ φιλοτίμως πρὸς αὐτοὺς εἶχε· et quod τοῦ βασκάνου ἀπέσχε τοσοῦτον ὅσον φιλοτιμία φθόνου· φθόνος μὲν γὰρ, inquit, τρέφει τὰς μοχθηρὰς φύσεις, φιλοτιμία δὲ τὰς λαμπρὰς ἐγείρει· καὶ βασκαίνει μέν τις τὰ μὴ ἑαυτῷ ἐφικτὰ, ἃ δὲ ἄμεινον ἢ μὴ χεῖρον διαθήσεται, φιλοτιμεῖται πρὸς ταῦτα. Ubi nota φθόνον et βάσκανον vituperari, ut qui invideat alteri ea ad quæ pervenire nequeat : laudari autem τὴν φιλοτιμίαν, s. τὸ φιλοτίμως ἔχειν et φιλοτιμεῖσθαι, utpote quod studium æmulatione quadam virtutis excitatum contendat efficere aliquid aut melius aut certe æque bene, et ea ex re honorem ac laudem adipisci. Sic [Plato Rep. 8. p. 555, A : Ἧ τινος νίκης ἢ ἄλλης φ. τῶν καλῶν· Leg, 8, p. 834, B : Οὔτε τις φ. πρὸς ταῦτα οὐδενὶ γίγνοιτ' ἂν λόγον ἔχουσα·] Xenoph. Cyrop. 8, p. 122 [c. 1, 39] : Οὓς τινας μάλιστα ὁρῴη τὰ καλὰ διώκοντας, τούτους καὶ δώροις καὶ ἀρχαῖς καὶ ἕδραις καὶ πάσαις τιμαῖς ἐγέραιρεν· ὥστε πολλὴν πᾶσι φιλοτιμίαν ἐνέβαλλεν, ὅπως ἕκαστος ἄριστος φανήσοιτο. [Polyb. 6, 55, 4 : Ὁρμὴ καὶ φ. πρὸς τὰ καλὰ τῶν ἔργων· 1, 52, 4 : Διὰ τὴν ὑπὲρ τῶν ὅλων φ. 5, 71 : Τῆς περὶ ταῦτα φ. Diodor. 12, 32 : Μετὰ πολλῆς φ. κατεσκεύαζον τριήρεις· et infra : Ταῖς φ. οὐκ ἀπολιμπανομένων.] Nec non ap. Plutarch. 2 De fort. Alex. [p. 342, F] : Ἐν ὀλίγοις ὅπλοις φιλοτιμία πολλὴ, καὶ ζῆλος ἡλικίας παραλλήλου, καὶ ἅμιλλα περὶ δόξης καὶ ἀρετῆς ἑταίρων. Itidemque ap. Eund. De Herod. [p. 856, A] : Τὸν πόλεμον ὑπὸ τοῦ Περικλέους ἐκκεκαῦσθαι φιλοτιμίᾳ τινὶ καὶ φιλονεικίᾳ, εἰς τὸ ῥῆξαι φρόνημα Πελοποννησίων. [Φιλονεικίαι καὶ φιλοτιμίαι ap. Plat. Rep. 8, p. 548, C.] Nonnunquam redditur simpliciter Studium, Contentio, qualis sc. eorum est, qui obnixe contendunt, ut honorem et laudem sibi ex re quapiam consequantur. Plut. De defectu orac. [p. 438, A] : Ὑπερβαλλομένων δὲ φιλοτιμίᾳ τῶν ἱερέων, καὶ προσλιπαρούντων, Sacerdotibus certatim urgentibus et modum excedentibus. Plato Epist. [3, p. 320, A] : Πολλὴν εἶχον περὶ αὐτῶν σπουδὴν εἰς τὸ ξυμπερανθῆναι, οὐχ ἄλλου τινὸς ἕνεκα μᾶλλον, ἢ τῆς ἐπὶ τοῖς καλοῖς φιλοτιμίας, Non alia magis de causa quam quod honestati obnixe studerem. [Similiter Symp. p. 178, D. Oppos. φ. αἰσχρὰ Epist. 7, p. 344, E. Νεανικαὶ φ. Joseph. A. J. 16, 8, 4.] Sic et τῆς πρὸς ὑμᾶς φιλοτιμίας, exp. Mei erga vos studii et propensæ voluntatis. [Φιλοτιμίαν παρέχεσθαι τοῖς συμμάχοις, Studiose, enixe operam navare sociis, Polyb. 2, 42, 6. || De contentione in disputando et redarguendo Plutarch. Mor. p. 999, E : Λόγων ἐζήλουν σχολὴν καὶ διατριβὰς ἀπράκτους ἐν ἔρισι καὶ φιλοτιμίαις· et p. 1036, B, D; 1037, C; 1047, B. Eunapii exx. collegit Wyttenb. ad Eunap. vol. 2, p. 237.] Redditur vero et Cupiditas, Libido. Plutarch. Popl. [c. 14] : Ἦν τῷ Ποπλικόλᾳ φιλοτιμία πρὸς τὴν καθιέρωσιν, Poplicolam libido incessit consecrandi. Itidemque ex Aphthonio affertur φιλοτιμία τῶν ἡδονῶν, pro Cupiditas voluptatum. || Φιλοτιμία ap. Dem. [p. 312, 26 : Τριηραρχεῖν, εἰσφέρειν, μηδεμιᾶς φ. μήτε ἰδίας μήτε δημοσίας ἀπολείπεσθαι], Erogatio publice facta, quæ etiam ἐπίδοσις dicitur, ut donativum et congiarium : quæ λαμπραὶ ἐπιδόσεις et μεγαλόφρονες dicuntur ab Herodiano. Bud. Comm. p. 853. [Schol. Demosth. p. 681, 18 : Διεῖλε τὰς λειτουργίας τὰς μὲν εἰς τὸ ἀναγκαῖον, τὰς δὲ εἰς τὸ ἑκούσιον, αἵτινες καὶ φιλοτιμίαι λέγονται. Æschin. p. 56, 27 : Ἀναλίσκειν τὴν πατρῴαν οὐσίαν εἰς τὴν πρὸς ὑμᾶς φ. Dio Chr. vol. 2, p. 213 : Τὴν οὐσίαν ... ἅπασαν εἰς φιλοτιμίαν ἀναλώσας. Plutarch. V. Niciæ c. 3 : Χορηγίαις ἀνελάμβανε ... ἑτέραις τε τοιαύταις φ. τὸν δῆμον· et alibi sæpe apud eundem : v. Wyttenb. ad Eunap. vol. 2, p. 237.] || Significat etiam Liberalitas, inquit Idem pag. seq., afferens Greg. Naz. De homine, quem ibi vide. Sic Idem p. 930, Πράξεσιν ἐχούσαις φιλοτιμίαν ap. Dem. interpr. Actionibus a munificentia manantibus : p. 267, ex Plutarch. Anton. [et Nic. c. 3] affert, Πολλαῖς ἀνελάμβανε φιλοτιμίαις τὸν δῆμον, pro Multis liberalitatibus largitionibusque populum amplexa est. [Photius et Suidas : Φιλοτιμίας, δωρεὰς, ἢ πλεονεξίας, ἢ κενοδοξίας. Similiter schol. Greg. Naz. Stelit. 1, p. 72 : Φ. ἀντὶ τοῦ ἀφθονία, δαψίλεια, πολυτέλεια· ὡς δὲ πολλάκις εἶπον, τρία ἐστὶ τὰ σημαινόμενα τοῦ ὀνόματος, φιλονεικία, κενοδοξία ἤτοι ὑπερηφανία, καὶ τρίτον τὸ δαψιλὲς καὶ φιλόδωρον. Quattuor explicationes ap. Hesych. : Φ., δωρεὰ, κενοδοξία, πλοῦτος, μεγαλοφροσύνη.]

[Φιλοτιμία, ἡ, n. pr. navis Atticæ in inscr. navali IV, c, 10.]

Φιλότιμος, ὁ, ἡ, Honoris s. Honorum cupidus et studiosus. Interdum etiam Ambitiosus, i. e. Qui nimia honorum cupiditate ducitur. [Hesych. : Φ. ὁ φιλῶν τιμᾶν μεγάλως ἢ θέλων αὐτὸς δοξάζεσθαι. Φ. στρατηγὸς Pollux 1, 178; φ. δυνάμεις ib. 155.] Et tunc in malam partem accipitur, ut [ap. Eurip. Iph. A, 520 : Τὸ μαντικὸν πᾶν σπέρμα φιλότιμον κακόν·] et Plato Rep. 1, [p. 347, B] dicit, Τὸ φιλότιμόν τε καὶ φιλάργυρον εἶναι, ὄνειδος λέγεταί τε καί ἐστιν. [Ib. 9, p. 581, B : Εἰ φιλόνεικον αὐτὸ καὶ φ. προσαγορεύοιμεν. Æschin. p. 52, 1 : Τὰς φ. καὶ λίαν ὀξείας ψυχὰς ἐρεθίζοντες. Bίος φ. Lysias p. 192, 7. Semel ap. Aristoph. Ran. 679 : Οὗ σοφίαι μυρίαι κάθηνται φιλοτιμότεραι Κλεοφῶντος.] Non semper tamen in malam accipitur partem, sed et in bonam, interdum medio modo. Aristot. Rhet. 2, [17] : Φιλοτιμότεροι γὰρ καὶ ἀνδρωδέστεροί εἰσι τὰ ἤθη οἱ δυνάμενοι τῶν πλουσίων· 1, [6] : Οἱ φιλόνικοι (sc. φαίνονται), εἰ νίκη ἔσται· οἱ φιλότιμοι, εἰ τιμή· οἱ φιλοχρήματοι, εἰ χρήματα· Eth. 4, 4 [c. 10] scribit τὸν φιλότιμον ἐπαινεῖσθαι ἐνίοτε ὡς ἀνδρώδη καὶ φιλόκαλον. [Ubi tamen etiam dixerat τὸν φιλότιμον ψέγεσθαι, ὡς καὶ μᾶλλον ἢ δεῖ, καὶ ὅθεν οὗ δεῖ, τῆς τιμῆς ἐφιέμενον· ut et 2, 7, tradiderat φιλότιμον nominari τὸν ὑπερβάλλοντα ταῖς ὀρέξεσι : quem Latini Ambitiosum vocant : utpote modum non tenentem in ambiendis honoribus. In bonam partem accepit Xen. [Mem. 2, 3, 16] : Ὁρᾷς ὡς φιλότιμός ἐστι καὶ ἐλευθέριος, Quam sit honoris studiosus. [Polyb. 9, 20, 6 : Περὶ τἀναγκαῖα φιλοτιμότατός εἰμι καὶ σπουδάζων.] Et τὸ φιλότιμον, Studium honorum, quod Thuc. 2, p. 63 [c. 44] dicit esse ἄγηρων, quippe quum ἐν τῷ ἀχρείῳ τῆς ἡλικίας non tam delectet τὸ κερδαίνειν, quam τὸ τιμᾶσθαι. [Plato Leg. 8, p. 841, C : Τό τε θεοσεβὲς ἅμα καὶ φ.] Aliquando alio vocabulo redditur, ejus sc. rei, ex qua honorem consequi studemus, ut ap. Plutarch. Pericle [c. 10], φιλότιμος ψυχὴ, Magnus generosusque animus. [Plato Leg. 9, p. 870, C : Φιλοτίμου ψυχῆς ἕξις. Eurip. Iph. A. 342 : Τοῖς τρόποις ζητῶν πρίασθαι τὸ φ. ἐκ μέσου.] Inest enim τῷ φιλοτίμῳ aliquid μεγαλοψυχίας, ex quo honorem et gloriam sibi comparare cupit. Et ap. Eur. [Suppl. 907], φιλότιμον ἦθος, Mores liberales. [Φ. ἦθος annotavit Pollux 3, 65, et dixerunt haud dubie multi : sed quod in loco Euripidi supposito est, quo HSt. utitur, φιλότιμον ἦθος πλούσιον, id ut alia plura in versibus illis (903—908) interpolatoris ma-

num prodit. Eidem Euripidi Iph. A. 22 verba καὶ φιλότιμον ex glossemate sunt illata, quod vidit Bothius. G. D.] Præsertim vero ex liberalite et magnificentia φιλότιμος aliquis dicitur. Chrysost. : Ἁψιλὴς καὶ φιλότιμος ἡ ἐκ τῶν δύο λεπτῶν γέγονεν ἐλεημοσύνη, Larga et munifica. Herodian. 5, [5, 15] : Φιλοτίμους [—μως] τε καὶ πολυτελεῖς [—λῶς] ἐπιτελέσας παντοδαπὰς θέας, Spectacula magnifica. Item φιλότιμος ἐπ' ἀρετῇ ex Plat. Leg. [5, p. 744, E] pro Virtuti obnixe studens. [Protag. p. 343, C : Ἅτε φ. ὢν ἐπὶ σοφίᾳ.] Quicunque enim ad rem aliquam contendit, ex eaque sibi honorem parere nititur, φιλότιμος nominatur; nam unicuique studio et arti suus honos. Unde τὸ φιλότιμον sæpe redditur Contentio, Studium contentionis : cujus scopus est honor et gloria. Synes. Ep. 60 : Ἡ ἡλικία μαραίνει μοι τὸ φιλότιμον, Studium contentionis. Quo modo accipi potest et ap. Plutarch. [Mor. p. 593, D] : Ἀθλητὰς καταλύσαντας ἄσκησιν ὑπὸ γήρως, οὐ τελέως ἀπολείπει τὸ φιλότιμον καὶ φιλοσώματον, ἀλλ' ἑτέρους ἀσκοῦντας ὁρῶντες ἥδονται, καὶ παρακαλοῦσι, καὶ συμπαραθέουσι. Apud Greg. Naz. autem τῆς ψυχῆς τὸ φιλότιμον redditur Animi virtus. [De studio philosophiæ vel eloquentiæ idem vol. 1, p. 316, D : Τοιοῦτον ἔργον ἡ τοῦ ἀνδρὸς εὐφημία, μὴ ὅτι γε ἡμῖν τοῖς πάλαι πᾶν τὸ φ. καταλύσασιν, ἀλλὰ καὶ οἷς βίος ἐστὶν ὁ λόγος· de quo loco Suidas (s. v. Φιλοτίμως) : Τινές φασι τὴν φιλοσοφίαν καὶ τὴν ῥητορικήν.]

[Φιλότῑμος, ὁ, Philotimus, statuarius Ægineta. Pausan. 6, 14, 12. || Medicus, Praxagoræ discipulus, frequenter memoratus ab Galeno, Athenæo, Oribasio aliisque : v. Fabr. Bibl. Gr. vol. 13, p. 369. || Alius in Anth. Pal. Append. 351. || Libertorum nomen, quorum frequens mentio ap. Cic. in Epistolis ad Atticum. || Ὁ Φιλοτίμου παῖς ap. Hippocr. p. 1240, D, ubi tamen codices plerique (v. Littré vol. 5, p. 469) Φιλοτίμεω, quomodo sæpe peccatum ab librariis in genitivo declinationis secundæ, de quo dixi in Comment. De dial. Herodoti p. XIII. G. Dindorf.]

Φιλοτίμως, [compar. φιλοτιμότερον ap. Diodor. 1, 29; φιλοτιμοτέρως ap. Strab. 1, p. 45,] Studio honoris, Nimio honoris studio, Ambitiose. Modo enim in malam partem accipitur, modo in bonam, ut jam dictum fuit. [Pollux 3, 66, 119.] Dem. [p. 1389, 23] : Καὶ γεγενῆσθαι καλῶς, καὶ πεπαιδεῦσθαι σωφρόνως, καὶ βεβιωκέναι φ. συμβέβηκεν αὐτοῖς· studium enim et sui et patriæ honoris eos ad fortiter dimicandum incitarat, ita ut mallent ἐντίμως mori quam vivere ἀτίμως. Itemque aliquis dicitur φιλοτίμως ἔχειν πρός τι, Ad aliquid honoris et gloriæ studio contendere, quod et φιλονεικεῖν dicitur, et Gloria ad certamen excitari. Xenoph. [Cyrop. 1, 6, 26] : Φ. ἔχω πρὸς τὸ ἀγαθὸς φαίνεσθαι, Obnixe cupio strenuus videri, et ex strenuitate illa honorem et gloriam mihi parere. Ex Plat. autem [Charmid. p. 162, C] : Φ. πρὸς Χαρμίδην ἔχων, pro Ambiens laudem et admirationem a Charmide. Alioqui φιλοτίμως ἔχειν πρὸς ἀλλήλους dicuntur Qui certatim de honore et gloria contendunt inter se. Isocr. Paneg. [p. 57, D] : Οἱ ἡμέτεροι πρόγονοι καὶ Λακεδαιμόνιοι φ. πρὸς ἀλλήλους εἶχον· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ περὶ καλλίστων ἐν ἐκείνοις τοῖς χρόνοις ἐφιλονείκησαν, οὐκ ἐχθροὺς, ἀλλ' ἀνταγωνιστὰς σφᾶς αὐτοὺς εἶναι νομίζοντες. Ubi nota φιλοτίμως ἔχειν et φιλονεικεῖν usurpata synonymως : ut Bud. quoque p. 853, φιλοτίμως ἔχειν exponit φιλονεικεῖν, Æmulari, locum quendam ex Athen. afferens. [Lysias p. 147, 38 : Φιλοτιμότερον διατεθῆναι τοῦ δέοντος. « Φ. ἔχειν πρὸς τὸ κρῖνον τὰ ὅλα, Studio ardere, Polyb. 3, 70, 1. Φ. διακεῖσθαι πρὸς τὸν κίνδυνον 3, 65, 7. Φ. διακείμενοι, Studio ardentes (persequendi belli), 11, 5, 7; φ. διέκειντο πρὸς τὸ περιγενέσθαι τῶν Καρχηδονίων 15, 3, 2; φιλοτιμότερον τοῦ δέοντος διακεῖσθαι πρὸς τὴν εἰρήνην 4, 32, 1. » Schweigh.] Ibid. φιλοτίμως τι ποιεῖν dicit esse Enixe et vehementer et ambientium prehensantiumque more instare : afferens ejus signif. exemplum ex Appiano. Redditur certe aliquando per Lat. adv. Certatim. Herodian. 5, [3, 9] de regibus barbaris : Φ. πέμπουσι τῷ θεῷ ἑκάστου ἔτους πολυτελῆ ἀναθήματα, Certatim quotannis splendida offerunt munera. Id. 4, [2, 17] : Δῶρα πέμπει φ. εἰς τιμὴν τοῦ βασιλέως, Certatim pro se quisque munera principis honori deferunt, Polit.; qui φιλοτιμότερον reddidit etiam Prolixius, 1, [11, 14] hoc in loco, Τοσαῦτα μὲν δὴ περὶ τῆς Πεσσινουντίας θεοῦ φιλοτιμότερον ἱστορείσθω, quem sic convertit, Hæc hactenus de Pessinuntia dea prolixius etiam fortasse quam decuit. Sic certe φιλοτιμοῦμαι Bud. exp. etiam Prolixe largior. [Φιλοτίμως per μεγαλοδώρως, ὑπερμέτρως, exp. Phot. et Suidas. Et Hesych. per φιλοδόξως, πλουσίως, μεγαλοψύχως, ἁψιλῶς.] Sed crediderim tamen rectius reddi posse ibi Ambitiosius : quo dicitur modo Ambitiosa diligentia, et quædam alia. Significat etiam Magnifice, ut φιλότιμον dixi vocari interdum Magnificum et splendidum. Polyb. [6, 53, 6] : Κοσμοῦσι φ., Ornant magnifice, Turn. [Commode etiam interdum φιλοτίμως exp. Vehementer; ut in Cebetis Tab. c. 19 : Εἴ τις φιλοτίμως κάμνων ἐτύγχανε, Vehementer s. Graviter ægrotus. Et Φιλοτιμότερον ἠκόντισα, Vehementius, Lucian. Tim. c. 10. Schweigh. Superlat. φιλοτιμότατα ap. Eumath. 9, p. 321. Boiss.]

[Φιλότις vitiose pro Φιλῶτις, quod v.]

Φιλότμητος, ὁ, ἡ, Amans sectionis, Incisione gaudens : φ. ἠώς, Sectionis amica aurora, de die circumcisionis, Nonn. [Joann. c. 14, 16. Vide Ernest. in Præf. Lex. Hederici.]

Φιλοτοιοῦτος, [ὁ, ἡ, etsi feminini exempla non afferuntur,] Vehemepter affectus in aliqua re : aliquando in vitio, aliquando secus. Bud. ex Aristot. Vide Comm. p. 865. [Aristot. Eth. Nic. 1, 8 : Ἑκάστῳ δ' ἐστὶν ἡδὺ πρὸς ὃ λέγεται φ., οἷον ἵππος μὲν τῷ φιλίππῳ κτλ. Ib. 4, 10, et plur. 3, 13. Eustath. Opusc. p. 295, 30. Nicet. Chon. Hist. p. 187, B.]

[Φιλοτοκέω, Nixurio, Gl.]

[Φιλοτονέω, Accentum amo. Manuel Moschop. Gramm. p. 41 ed. Titz. : Πᾶν ὄνομα φιλοτονεῖ. Osann.]

[Φιλότονος, ὁ, ἡ, Qui voces cum accentu vividiore efferre amat. Planud. Dial. de Grammatica, in Bachm. Anecd. vol. 2, p. 35, 21. Boiss.]

[Φιλότοπος, ὁ, ἡ, Loci alicujus amans. Joann. Chrys. Hom. 100, vol. 5, p. 654 : Ὡς φ. γὰρ ἠνωνιᾶτο καταλιπεῖν. Hase.]

Φιλοτραγήμων, ὁ, ἡ, Bellariorum appetens. [Eubulus ap.] Athen. [14, p. 642, C.]

[Φιλοτραγῳδὸς, ὁ, Tragœdias vel tragœdos amans, inscripta fuit Alexidis comœdia, quam citat Stob. Flor. 108, 52.]

[Φιλοτράπεζος, ὁ, ἡ, Mensæ amicus, Epularum amans. Athen. 3, p. 113, F.]

[Φιλοτρᾰφὴς, ὁ, ἡ, i. q. φιλότροφος. Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 116, 2 : Φ. ὃν ἡ συνήθεια φιλότροφον λέγει. Εὐριπίδης Αὐγῇ.]

[Φιλοτροφέω.] Φιλοτροφεῖν, Lubenter alere, Studiosum esse alendi. Plutarch. Symp. [p. 684, D] : Οἱ γοῦν τὰς κύνας φιλοτροφοῦντες. [Artemid. 3, 5. Passiv. Πεφιλοτροφημένη in Hexapl. Sam. 1, 38, 24.]

[Φιλοτροφία, ἡ, Nutricatus. Geopon. lib. 14 argum., p. 973.]

[Φιλότροφος, ὁ, ἡ, Lubenter alens. Orph. H. 1, 5, de Ilithyia : Κλειδοῦχ', εὐάντητε, φιλότροφε. Conf. Φιλοτραφής.]

[Φιλοτρυφητὴς, ὁ, Luxum amans. Jo. Hieros. Narr. p. 235, C ed. Ven. Hase.]

[Φιλότρῠφος, ὁ, ἡ, Delicatus. Ptolem. Tetrab. p. 162, C. Hase.]

[Φιλοττάριον, τὸ, Amiculus. Aristoph. Eccl. 891 : Φ. αὐλητά. Est diminutivum tanquam ab φίλοττος.]

[Φίλοττος, ὁ, Philottus, Niobæ maritus. Parthen. c. 33. Conf. Valcken. ad schol. Eurip. Phœn. 162, p. 629.]

Φιλοτύραννος, ὁ, ἡ, oppos. superiori μισοτύραννος, significat enim Amans et studiosus tyrannorum; s. Tyrannidis amans, Dominatus tyrannici cupidus. [Pollux 6, 160. Dionys. Ep. ad Pomp. c. 5, ἦθος· A. R. 4, 83 : Τὸ φιλοτύραννον ἐμπέφυκέ τισιν. Superlat. Plutarch. V. Dion. c. 36, φιλοτυραννότατος ἀνθρώπων. G. D. Positivo Theophyl. Simoc. Hist. p. 166, 11 Bonn. Id. ib. p. 211, 12, λύμην φ. Hase.]

[Φιλότυφος, ὁ, ἡ, Fastum s. arrogantiam amans. Philo De somn. p. 867, C : Ὁ δοξομανὴς καὶ φ. Hase. Const. Manass. Chron. 6518 : Φ., φίλαυτος.]

[Φιλοτώθαστος, ὁ, ἡ, Convicia amans. Hippocr. p.

1285, 29 : Βασκανίην φιλοτώθαστον, ut Schottus correxit Nod. Cicer. 2, 9, pro φιλοτωθάσσοντα.]

[Φιλοϋγιής. V. Φιλυγιής.]

[Φιλοϋλία, ἡ, Amor materiæ. Theodor. Metoch. Misc. p. 505, 545. G. D. Jo. Damasc. t. 1, p. 510, A. Hase.]

[Φιλόϋλος, ὁ, ἡ, Materiæ amans. Martyrium S. Ignatii s. 18. Ignat. p. 10, τὸ φιλόϋλον, Ignis materiæ amans, Ep. ad Rom. s. 17. Carnalis, Andr. Cret. p. 270. Kall. Basil. Ms. in Greg. Naz. p. 46. Theophyl. Bulg. vol. 1, p. 110, 397. Bast. Vita Germani Cosen. Actt. SS. Maii t. 3, p. 12, A. Ephræm p. 410, A. Schol. Climac. p. 441, 34, ψυχὴ φ.· 28, 8, τὸ φ. Hase. Const. Manass. Chron. 1 : Ἡ μὲν φ. ψυχὴ ταῖς ὕλαις ἐπιχάσκει.]

[Φιλουμένη, ἡ, Philumena, n. pr. in inscr. ap. Bœckh. 155, 773, vol. 1, p. 249, 514, et 1930, vol. 2, p. 42. (It. ap. Le Bas *Inscr. de Morée* p. 183, n. 265, 2. Hase.) Alciphro 1, 40. Philumena ap. Terent. Hec. 3, 2, 14.]

[Φιλούμενος, ὁ, Philumenus, Atheniensis, in inscr. ap. Bœckh. 191, 192, p. 328, 329 : Φ. Ἔρωτος. || Spartanus ib. 1278, p. 636 : Λεοντᾶν Φιλουμένου. || Medicus, ap. Oribas. p. 218 ed. Matth., Aetium (ex quo Phot. Bibl. p. 177, 13), Alex. Trall. 8, 5, p. 413, ubi genit. Φιλόμεινος, et c. 8, p. 423, Φιλομένου, utrumque vitiose pro Φιλουμένου. Vid. Fabr. Bibl. Gr. vol. 13, p. 367. || Alius in Vita Athanas. ap. Phot. Bibl. p. 478, 29. G. D. || Alius inscr. Rom. C. I. vol. 3, p. 979, n. 6528, 9. Hase.]

[Φιλουμενὼ, ἡ, Philumeno, n. pr. feminæ in inscr. ap. Meier. *Die Demen von Att.* p. 74, n. 91. Hase.]

[Φιλόϋπνος. V. Φίλυπνος.]

[Φιλοῦργος, ὁ, Philurgus, n. pr. ap. Aristoph. Lys. 261, ubi de accentu schol. Φιλοῦργε· ἐὰν μὲν ᾖ Φιλοῦργε ὡς πανοῦργε, ὄνομα κύριον· ἐὰν δὲ ὀξυτόνως, ἐπίθετον. Quocum consentit Arcad. p. 87, 23. Male igitur in Bekk. Anecd. p. 315, 20 : Φιλουργός· ὄνομα κύριον Ἀθηναίου ἱεροσύλου· eodemque accentus vitio apud Photium et Suidam, qui hunc Philurgum ex Isocrate memorant p. 382, A, ubi vulgo Φιλεργὸς, codex Vat. Φιλοργὸς, utrumque vitiose pro Φιλοῦργος. G. Dindorf.]

[Φιλοῦς, οὔτος, ἡ, Philus, n. pr. feminæ, de quo egit S. Birch. *Revue archéol.* a. 1848, p. 301. Hase.]

[Φιλοῦσα, ἡ, Philusa, n. pr. servæ in inscr. lat. ap. Ott. Jahn. Spec. epigr. p. 84 : Ph. Andræi lib. uxor. Hase.]

[Φιλοφαίαξ, ᾱκος, ὁ, ἡ, Phæacibus amicus. Inter composita in αξ ap. Chœrob. In Theodos. p. 304, 5.]

[Φιλοφάνης, ὁ, Philophanes, sophista. Plutarch. Mor. p. 208, A.]

[Φιλοφαρὲς, synonymum prasii ap. Diosc. 3, 109, ubi Spengel. φιλόπολις ex codice.]

[Φιλοφάρμᾰκος, ὁ, ἡ, Medicamenta amans. Galen. vol. 16, p. 322 ed. Kühn. Τὸ φ. Paul. Æg. p. 36, 45.]

[Φιλόφειρος, ὁ, n. pr. Φ. Εὐάνδρειος in inscr. Larisæa ap. Ussing. Inscrr. ined. p. 34. Quod pro Φιλόχειρος dictum credit Ussing. ex dialecto, ut αὔφην pro αὐχὴν ab Æolibus dictum esse traditur ab Joanne grammatico : v. Ahrens. De dial. vol. 1, p. 42.]

[Φιλόφθογγος, ὁ, ἡ, Vocem s. sonum amans. Anyte ap. Polluc. 5, 48 (Anth. Pal. App. 6) : Φιλοφθόγγων ὠκυτάτη σκυλάκων.]

[Φιλοφθονία, ἡ, Invidiæ amor. Varronis fuit liber Περὶ φιλοφθονίας.]

[Φιλόφθονος, ὁ, ἡ, Invidiosus, Invidiæ plenus. Diodor. Exc. p. 513, 60 : Ἔστι γάρ τινα τῶν ἀνθρώπων φιλόφθονα καὶ μικρόσοφα. Plutarch. Mor. p. 91, B. Isid. Pelus. Ep. 3, 237.]

Φιλοφιλία, ἡ, Amicitia amici s. amicorum. Ita legit vetus Interpres Aristotelis Eth. 8, 1 : Τοὺς γὰρ φιλοφίλους ἐπαινοῦμεν· ἥ τε φιλοφιλία δοκεῖ τῶν καλῶν ἔν τι εἶναι· quum alioqui habeatur alia lectio ex multorum exemplarium consensu, sc. πολυφιλία.

Φιλόφιλος, ὁ, ἡ, Amico aut Amicis amicus (ut dixit Terent., Solus est homo amico amicus), vel Amici amicus, Amator amici s. amicorum, Studiosus amici vel amicorum, Amicum s. Amicos amans aut redamans. Aristot. Rhet. 2, [4] : Καὶ τοὺς σφόδρα φιλοφίλους, καὶ μὴ ἐγκαταλείποντας, ubi Bud. φιλοφίλους dici ait, Qui bona fide amicos amant. [Id. ib. c. 12, Eth. Nic. 8, 1 et 9. Polyb. 1, 14, 4. G. D. Leont. De cruce t. 4, p. 192, C. Procl. Paraphr. in Ptol. p. 232, 27, χαρμονικοὺς, φ. Hase. Τὸ φιλόφιλον. Niceph. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 441, 19.]

[Φιλοφλύᾱρος, ὁ, ἡ, Nugas amans, Nugax. Antiochus Orat. de continentia linguæ p. 1062, B : Διαμαρτύρονταί σε οἱ ἀγαθοὶ λογισμοὶ ἀφανίσαι τὸν φ. λογισμόν. Hase.]

[Φιλόφονος, ὁ, ἡ, Cædem amans. Joann. Chrys. vol. 7, p. 321, 26 : Φ. καὶ ληστρικῷ. Hase. Polemoni et Adamantio restitui voluit Sylburgius pro δειλόφθονος, quod v.]

[Φιλοφόρμιγξ, ὁ, ἡ, Lyram amans, i. e. Lyræ accinens. Æsch. Suppl. 696 : Ἐκ στομάτων φερέσθω φάμα φ.]

Φιλοφρονέομαι, Comiter excipio et humane, Comitatem exhibeo alicui et humanitatem, Comitate prosequor et humanitate, Amanter complector. [Hesych. : Φιλοφρονοῦμαι, δεξιῶς καὶ προθύμως εἰσδέχομαι ἢ ἀποδέχομαι. Φιλοφρονούμενα per προθυμούμενα exp. Phot. et Suidas. Plato Leg. 5, p. 738, D : Ὅπως ἂν φιλοφρονῶνται ἀλλήλους μετὰ θυσιῶν· 12, p. 952, D : Τὸν εἰσεπιδημήσαντα χρὴ φιλοφρονεῖσθαι. Polyb. 22, 1, 9.] Denique quod Gallice dicimus *Caresser*. Synes. Ep. 100, in principio : Ὥσπερ οὖν ἐν ἐμοὶ συνελθόντες πάλαι, τὴν συντυχίαν ἀναγνωρισμὸν ποιησάμενοι, φιλοφρονήσασθέ τε ἀλλήλους, καὶ κοινῇ σκοπεῖτε κτλ. Plutarch. : Καὶ φιλοφρονησάμενος τὸν Τερέντιον, ubi Bud. vertit, Hilariter accipiens. Ex Eodem affert, Τοὺς μὲν ἄλλους φιλοφρονηθεὶς, καὶ κελεύσας περιμένειν αὐτὸν ὡς ἐπανελευσόμενον· i. e., inquit, Benigne appellatis aliis. Sic autem et alibi sæpe φιλοφρονεῖσθαι ab eo poni testatur pro Benigne et comiter appellare [Plutarchi exx. plurima collegit Wyttenb. in Ind. p. 1638]; atque ita Xenoph. quoque uti. [Plato Leg. 11, p. 935, C : Πληγαῖς ἐξείργων τοὺς θυμῷ, ἑτέρῳ κακῷ, φιλοφρονουμένους, i. e. Indulgentes. De re quæ blanditur ib. 7, p. 820, E · Καθάπερ ἐνέχυρα ... ἐὰν ἢ τοὺς θέντας ἡμᾶς ἢ καὶ τοὺς θεμένους ὑμᾶς μηδαμῶς φιλοφρονῆται.] Ceterum accusativo additur interdum dat., quem grammatici instrumentalem vocant, ut φιλοφρονεῖσθαι τῇ τραπέζῃ, ap. Greg. Naz. : Ἔστι δὲ οὓς καὶ τῇ τραπέζῃ φιλοφρονούμενος. Tali dativo junxit et Lucian. [Tim. c. 48] : Ὡς καί σε φιλοφονήσομαι τῇ δικέλλῃ. Est autem hoc jocose dictum, perinde ac si quis Gallice diceret, *Caresser quelqu'un d'un coup de baston*. [Cum πρὸς Diodor. 16, 89 : Φιλοφρονούμενος πρὸς ἅπαντας· 91 : Ἐφιλοτιμεῖτο φιλοφρονεῖσθαι πρὸς τοὺς Ἕλληνας.] In VV. LL. cum accus. rei, ex Plat. Leg. [2, p. 669, B], φιλοφρονοῦμαι ἤθη κακὰ, pro Cupide et libenter mores malos imbibo. [Lucian. Imag. c. 21 : Δεξιώσεις καὶ φιλοφροσύνας φιλοφρονεῖσθαι, i. e. Benevolentiam præstare.] Sciendum est porro inveniri φιλοφρονοῦμαι et alia constr., omnino contraria ei quam modo attuli ex Greg. Naz. et Luciano, nimirum cum accus. rei et dat. personæ. Ita enim Xenoph. Cyrop. 3, [1, 8] : Ὁ δὲ Κῦρος ἰδὼν αὐτὸν, ἄλλο μὲν οὐδὲν ἐφιλοφρονήσατο αὐτῷ, ubi Interpres reddidit, Alia in eum benignitate nulla usus est. Fortasse autem rectius hic dictum fuisset Comitate quam Benignitate. [Athen. 11, p. 476, D : Τὸν βασιλέα προπίνειν τούτοις οἷς ἐφιλοφρονεῖτο, Quibus amoris et benevolentiæ significationem dare voluit. Schweigh.] Affertur porro ex eodem scriptore [Cyrop. 3, 1, 40] participium φιλοφρονηθέντες passiva quoque signif., sc. pro Amice accepti et benigne. Est autem hoc passivum tanquam ab activo Φιλοφρονέω, quo traditur usus esse Herodot. [Non legitur apud Herodotum. Apud Suidam in marg. codicis Par. A : Φιλοφρονῶ· αἰτιατικῇ.]

[Φιλοφρόνημα, τὸ, Comitatis s. humanitatis documentum. Æschin. Epist. p. 123. «Nicet. Eugen. 7, 128. Scholiastes Synesii Epist. 4, p. 166, 5, explicans nomen ξένιον.» Boiss. Christus pat. 1381 : Βαιὸν φ. νεκροῖσιν φίλοις. Hase.]

[Φιλοφρονηματικὸς vitiose pro φιλοφρονητικὸς, quod v.]

Φιλοφρόνησις, εως, ἡ, Actio illa excipiendi comiter et humane, s. Comitas et humanitas qua excipimus aliquem. Possumus vero et nominis φιλοφροσύνη interprett. huic tribuere. [Dionys. A. R. 10, 57 : Τὰς

ἄλλας τῶν πενήτων φιλοφρονήσεις. Nam sic ex cod. Vat. scribendum pro φιλοφροσύνας. Plutarch. Mor. p. 212, E : Ἄρξαι φ. τινός. Charito 4, 3 : Ἡδεῖα φ. 5, 1 : Ἡ τῶν ἐπιχωρίων φ. Plur. φιλοφρονήσεις Heliod. 8, 1. G. D. Aristeas De legis transl. p. 66, B. Frequentissimum ap. Joseph., velut B. J. 1, 9, 5, A. J. 13, 6, 1, ὑπέρχεται δώροις αὐτὸν καὶ φιλοφρονήσει· 2, 10, 7, κατὰ φιλοφρόνησιν, Comiter. Plural. ib. 16, 2, 2; 16, 7, 4; 19, 8, 1; 19, 7, 1, ἐν ταῖς φιλοφρονήσεσιν ἐγίνετο φορτικός· B. J. 1, 13, 4; 25, 6. Hase.]

[Φιλοφρονητέον, Comiter excipiendum. Theodor. Prodr. p. 413. Elberling.]

Φιλοφρονητικὸς, ἡ, ὸν, Cui inest comitas, Qui comitatem præ se fert s. humanitatem, Blandus : φ. προσφώνησις, schol. Aristoph. Pl., qua sc. utuntur οἱ φιλοφρονούμενοι. [Schol. Pindari Pyth. 1, 185; 4, 52. Boiss. Aliique grammatici. Φ. προσηγορία schol. Hom. Od. Ξ, 145, restituendum pro φιλοφρονηματική. G. D. Procl. Paraphr. in Ptol. p. 225, 29. Schol. Hom. Il. Z, 27 : Πάππα ... προσφώνησις φ. νεωτέρου πρὸς πρεσβύτερον. Hase.]

[Φιλόφρονος, ὁ, ἡ, i. q. φιλόφρων. Euseb. V. Constant. 4, 44, p. 548, D, si lectio sana : Τὴν σύνοδον ἐτίμα φιλοφρόνῳ δεξιώσει. Hase. Non minus suspectum est quod ap. Hippocr. p. 1212, C (vol. 5, p. 382 Littr.) legitur : Θρασύτερον καὶ φιλοφρονώτερον τοῦ καιροῦ προσηγόρευε, pro φιλοφρονέστερον. Facilius ferimus ap. Theophyl. Sim. Hist. p. 99, B : Φιλοφρονώτατα ξενισθείς· et φιλοφρόνου ap. Theodor. Stud. p. 201, C. G. Dind.]

[Φιλοφρόνως. HSt. s. v. Φιλόφρων :] Hinc adv. Φιλοφρόνως, cujus multo frequentior est usus quam illius nominis. Sumitur autem itidem pro Benevolo animo, Benevole, Amanter, Comiter. [Per προθύμως, σπουδαίως exp. Phot. et Suidas. Herodot. 2, 121, 4 : Φ. ἠσπάζοντο· 3, 13 : Τὰ δῶρα φ. ἐδέξατο.] Ex Soph. [Aj. 751] : Δεξιὰν φιλοφρόνως θείς. Cujusmodi est ap. Plutarch. [Mor. p. 184, B] : Φ. ἀσπάζεσθαι. Xenoph. Cyrop. 5, [5, 32] : Φ. σοῦ εἰπόντος, Λάμβανε τῶν ἐμῶν ὁπόσα θέλεις. Apud Eund. [3, 3, 9] φιλοφρόνως ἔχω pro Sum benevolus. At ex Plat. Leg. [9, p. 880, E] affertur in VV. LL., Φιλοφρόνως ἔχω περὶ τοῦτο, pro Vaco huic rei. Ego tamen haud crediderim accipi simpliciter pro Vaco huic rei, sed pro Vaco huic rei cujus amore teneor; Huic rei lubenter vaco, utpote eam amans, vel ejus studiosus. Vix tamen, nisi inspecto loco, statui quicquam certi potest. [Plato Critia p. 120, E : Πρὸς τὸ ξυγγενὲς θεῖον φ. εἶχον· Leg. 8, p. 835, E : Ὁμιλοῦντας φ. ἀλλήλοις. Compar. ap. Xenoph. Symp. 1, 10 : Τὰ ὄμματα φιλοφρονεστέρως ἔχουσι· ubi probabilius est φιλοφρονέστερον, quod habet ed. Junt.] In iisdem [VV. LL.] et adv. Φιλοφρονέστατα pro Humanissime. [Euseb. Hist. eccl. 6, 11, φ. ὑπολαβόντες. Epiphan. t. 1, p. 620, C, κηδεύει αὐτὸν φ. Hase. Per φιλικώτατα exp. Phot. et Suidas. De compar. Φιλοφρονώτερον et superl. Φιλοφρονώτατα v. s. Φιλόφρονος.]

Φιλοφροσύνη, ἡ, Benevolentia quam quis erga quempiam factis vel dictis demonstrat, Comitas. Aut, si mavis, quod vulgo vocamus *Caresse*, sicut φιλοφρονεῖσθαι est *Caresser*, quemadmodum docui supra. Redditur etiam Exceptio cum comitate; sed malim, Comitas quæ exhibetur alicui quem excipimus. [Hesych. : Φ., προθυμία, διάθεσις, σπουδὴ, ἀγάπη, παρὰ τὸ φίλα ἢ φίλια φρονεῖν. Per δεξίωσις et προσήνεια exp. Phot. et Suidas. Pollux 6, 27 : Φιλοφροσύνης γέμων. Plato Leg. 1, p. 628, C : Εἰρήνη πρὸς ἀλλήλους καὶ φ. 640, B : Φίλων ... ἐν εἰρήνῃ πρὸς φίλους κοινωνησόντων φιλοφροσύνης· 5, p. 740, E : Διὰ φιλοφροσύνην τὴν τῶν ξυνοικούντων ἀλλήλοις. Polyb. 1, 36, 1 et 2, 57, 7 : Διὰ τῆς μετ' ἀλλήλων φιλοφροσύνης.] Plut. Coriol. [c. 30] : Προσεδέχοντο δὲ πολλὴν περί γε τὰς πρώτας ἀπαντήσεις φιλοφροσύνην παρ' ἀνδρὸς οἰκείου καὶ συνήθους. Apud Eundem legimus in Alex. [c. 9] copulata δεξιώσεις et φιλοφροσύνας, itemque ap. Philon. [vol. 2, p. 124, 10.] Rursum ap. Eund. De def. orac. τυχεῖν φιλοφροσύνης dicitur qui est comiter exceptus. [Plurali ibid. p. 424, B.] Apud Hom. autem φιλοφροσύνη exp. φιλία, Il. I, 256 : Φιλοφροσύνη γὰρ ἀμείνων. [Theophyl. Simoc. Hist. p. 40, 1; 179, 15; 227, 7 Bonn. Synes. p. 25, D. Sym. Metaphr. V. Samps. Xenod. Actt. SS. Junii t. 5, p. 269, A. Iamblich. V. Pythag. p. 32, 27 et 65, 3 Westerm., ἄπλαστος ὁμοιότης καὶ φ. Inscr. Neapol. C. I. vol. 3, p. 738, n. 5817, 1 : Μνῆμα φιλοφροσύνης Ἄστη τόδε Δάφνις ἔτευξε. Plurali Anna Comn. Alex. p. 36, 21 Schopen., φιλανθρωπίαι τε καὶ φ. Hase.]

[Φιλοφρόσυνος, ὁ, ἡ, i. q. φιλόφρων. Anth. Pal. App. 282 : Ἑρμῆ, σπονδὴν καὶ θυσίην δέξο φιλοφρόσυνος· si recte sic scriptum. In Grotii apographo erat φιλοφροσύνης, apud Murator. est φιλοφρονέως. Vid. Jacobs. vol. 11, p. 382. « Conf. C. I. vol. 2, p. 423, n. 2569, 3. » Hase.]

Φιλόφρων, ὁ, ἡ, Cui mens est benevola erga quempiam, Benevolus, Comis. [Pind. Pyth. 1, 184 : Φ. ἀρετά. Vocat. φιλόφρον Ἀσυχία ibid. 8, 1. Anacr. ap. Athen. 15, p. 673, D. Æsch. Pers. 97 : Φιλόφρων παρασαίνει ... ἄτα. Eur. Iph. T. 1061 : Φιλόφρον ἀλλήλων γένος.] Ἀμφὶ δέ οἱ δολόεντα φιλόφρονα χεῦον ὄνειρα, Plutarch. [Mor. p. 764, F.] In VV. LL. φιλόφρων ex Bud. Epistt. Poster. pro Amicabilis, Affabilis, Humanus, Ad vitæ consuetudinem facilis et commodus. [Xen. Mem. 3, 1, 6.] In iisdem φιλοφρονέστατος pro Amicitiæ maxime cultor. [Sym. Metaphr. Mart. Bonif. Actt. SS. Maii t. 3, p. 22, C : Φιλοξενίαν εἴπερ τις ἄλλος φιλοφρονέστατος· et Actt. Apostt. apocr. p. 268, 21 Tischendorf., ὄντες φ. Hase.]

[Φιλόφρων, ονος, ὁ, Philophron, n. pr. in inscr. Attica ap. Bœckh. 171, vol. p. 304. || Rhodius, ap. Polyb. 23, 3, Diodor. Exc. p. 515. Alius ap. eund. 16, 46. || Smyrnæus in numo ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 4, p. 341.]

[Φιλοφυσικὸς, ὁ, cognomen Asclepiadis ap. Galen. vol. 13, p. 554, 579.]

[Φιλοφῶν, ῶντος, ὁ, Philophon, n. pr. in inscr. Attica ap. Bœckh. 204, vol. 1, p. 339.]

[Φιλόφωνος, ὁ, ἡ, Loquax, Garrulus. Plut. Mor. p. 967, B; 1125, C.]

[Φιλοχαλκηδόνιος, ία, ιον, Chalcedonios amans. Vita Euphemiæ p. 400, A. Hase.]

[Φιλοχαρεῖνος (i. e. Φιλοχαρῖνος), ὁ, Philocharinus, n. pr. in inscr. ap. Bœckh. 1240, vol. 1, p. 617.]

[Φιλοχάρης, ὁ, Philochares, Atrometi filius, frater Æschinis, ap. Demosth. p. 414, 415, aliosque. Vitiose Φιλόχαριν pro Φιλοχάρην ap. Phot. Bibl. p. 20, 35. || Tres alii ap. Isæum p. 40, 13 (ubi accus. Φιλοχάρη), Lysiam p. 126, 37, in inscr. ap. Bœckh. 655, vol. 1, p. 502. G. D. Alius in inscr. Pont. C. I. vol. 3, p. 124, n. 4184, 2. Hase.]

[Φιλοχαρίδας, ὁ, Philocharidas, Laco. Thucyd. 4, 119; 5, 19, 24, 44.]

[Φιλόχαρις, ὁ, Philocharis, Tarentinus, ap. Appian. Samn. 7, vol. 1, p. 56, nisi Φιλοχάρης scribendum.]

[Φιλόχειρος. V. Φιλόφειρος.]

[Φιλόχηρος, ὁ, ἡ, Viduas amans. Constitt. Apostol. in Cotel. Patr. Apost. vol. 1, p. 215 : Εὐμετάδοτος, φ., φιλόξενος· et p. 256. G. D. Pamphil. Mart. ap. Montfauc. Bibl. Coisl. p. 79, 47, Ταβιθὰ τῆς φ. Hase.]

[Φιλόχλαινος, ὁ, ἡ, Lænam appetens. Nonn. Dion. 37, 150 : Ἀγῶνα ἄνδρες ἀεθλεύουσι φιλοχλαίνου περὶ νίκης· et Joann. c. 19, 131 : Καὶ κλήρους ἐβάλοντο φιλοχλαίνῳ τινὶ λαχμῷ.]

[Φιλόχληρος, ὁ, ἡ, Turbarum amans, Turbulentus. Georg. Pachymer. Declam. 3, p. 43, 7 : Εἰ μοχθηρὸς ἐγὼ καὶ αὐθάδης, εἰ τρόπον ἔχων πλεονεκτικὸν καὶ φιλόχληρον, εἰ πρὸς γραφὰς καὶ κατηγορίας ἕτοιμος. Boiss.]

[Φίλοχλος, ὁ, ἡ, Vulgus amans. Diog. L. 4, 41, 42 : Τὸ διαβαλλόμενον αὐτοῦ φ. Scott. Ptolem. Tetrab. p. 163, 11. Hase.]

Φιλοχορευτὴς, ὁ, Choreas ducendi studiosus, Chorearum amans. Aristoph. [Ran. 402, 408 : Ἴαχχε φιλοχορευτά.]

[Φιλόχορος, ὁ, Saltationem s. choreas amans. Æsch. Pers. 448 : Φ. Πάν. Eurip. Iph. A. 1037 : Φ. κιθάρας. Aristoph. Thesm. 989 : Φ. κῶμοι. Παλλὰς φ. ib. 1136.]

[Φιλόχορος, ὁ, Philochorus, historiarum scriptor, de quo v. Müller. Fragm. hist. vol. 1, p. LXXXIV. || Delphus, in inscr. ap. Bœckh. 1702, vol. 1, p. 827, ubi in lapide literæ ΦΙΛΟΧΟ supersunt. G. D. || Alius fort. in inscr. Taurom. C. I. vol. 3, p. 650, n. 5642, 12, ubi in lapide ΦΙΛΟΟ. Hase.]

Φιλοχρηματέω, Pecuniæ cupidus sum s. avidus,

Pecuniæ cupiditate teneor [Pollux 3, 113], ap. Plat. [Leg. 5, p. 737, A.] Extat et apud alios, ex quibus est [Antiphon a Polluce 3, 113, citatus, Isæus p. 81, 28,] Plutarch. [Mor. p. 85, F] : Εἰ φιλοδοξοῦμεν, ἢ φιλοχρηματοῦμεν. [Iambl. Protr. p. 288. Æneas Gaz. Theophr. p. 40. Plusquamperf. ἐπεφιλοχρηματήκει ap. Joseph. Genes. p. 47, B.]

Φιλοχρηματία, ἡ, Cupiditas pecuniæ, Avaritia. [Tyrtæus ap. Zenob. Prov. 2, 24.] Plato Leg. [5, p. 747, B; 11, p. 938, B. Pollux 4, 139 : Φιλόσοφος οἷος ... φιλοχρηματίαν συμμετρῆσαι. Liban. vol. 4, p. 981, 7, ubi vulgatum φιλοχρήματον ex cod. Paris. correxit Bast. ad Gregor. p. 836. « Nilus ap. Anastas. Sinaitam Quæst. de var. arg. p. 34, C : Φιλοχρηματίας λέπραν ἑαυτῷ ἐπισπασαμένου· ubi alluditur ad narrationem Reg. 4, 5, 20—27. Athanas. t. 2, p. 586, A. Greg. Naz. t. 1, p. 216, C. Marin. V. Procli p. 153, 29. Hierocl. In carm. aur. Pyth. p. 92, 6 Mullach. Theophyl. Simoc. Hist. p. 167, 9, τῇ φ. προσπλέκεται. Bœthii versum « Fervens amor ardet habendi » vertit Max. Planud. p. 20, 26 Weber., Φιλοχρηματίης πόθος αὔξει. » Hase. Ignat. Epist. ad Philipp. c. 11 in Cotel. Patr. Apost. vol. 2, p. 122. Const. Manass. Chron. 4565.]

[Φιλοχρηματιστὴς, ὁ, Pecuniæ faciendæ studens. Pollux 3, 112. Plato Rep. 8, p. 551, A : Ἀντὶ ... φιλονείκων καὶ φιλοτίμων ἀνδρῶν φιλοχρηματισταὶ καὶ φιλοχρήματοι ἐγένοντο· ubi schol. : Φιλοχρηματισταὶ οἱ φιλοῦντες πορίζειν χρήματα, φιλοχρήματοι δὲ οἱ φιλοῦντες χρήματα. || Hinc derivatum adject. Φιλοχρηματιστικὸς, ἡ, ὸν, cujus adverb. Φιλοχρηματιστικῶς annotavit Pollux 3, 113. Vitiosum vero quod ap. Themist. Or. 2, p. 35, B, in cod. Mediol. scriptum est τὸ φιλοχερδές τε καὶ φιλοχρημάτιστον, ubi recte alii φιλοχρήματον, quod cum φιλοχερδὲς conjunxit Plato Rep. 9, p. 581, A, quem imitari solet Themistius. G. Dind.]

Φιλοχρήματος, ὁ, ἡ, Cupidus pecuniæ, Avidus pecuniæ, Avarus. [Pollux 1, 42; 3, 112. Andocid. p. 33, 20 : Νομίζετε τοὺς φειδομένους ... φ. εἶναι.] Aristot. [Eth. Nic. 4, 3 : Φ. μᾶλλον ἢ δοτικοί·] Rhet. 1, [c. 5, § 8] : Καὶ γὰρ τὸ δῶρόν ἐστι, κτήματος δόσις, καὶ τιμῆς σημεῖον· διὸ καὶ οἱ φιλοχρήματοι καὶ οἱ φιλότιμοι ἐφίενται αὐτῶν. Plato Epist. 7, [p. 335, A] : Ὁ φιλοχρήματος πένης τε ἀνὴρ τὴν ψυχήν. [Phædon. p. 68, C : Φ. καὶ φιλότιμος· et alibi. Philostr. p. 661.] Fem. gen. ap. Herodian. 6, [1, 16] : Ὁρῶν αὐτὴν οὖσαν φιλοχρήματον, καὶ περὶ τοῦτο ὑπερφυῶς ἐσπουδακυῖαν. Apud Eund. τὸ φιλοχρήματον substantive positum pro Cupiditas pecuniæ, Avaritia, 3, [8, 14] : Οὕτως ἐν αὐτῷ ἐπλήθυνε τὸ φιλοχρήματον ἐξ ἀδικίας φόνων ἐκ τῆς τυχούσης αἰτίας· Polit., Sic quæstui supra quam dici posset addictus, injustis cædibus atque adeo cuicuimodi ex causa pecuniam colligebat. [Τὸ φ. ap. Platon. Rep. 4, p. 436, A; 8, p. 553, C. Superl. φιλοχρηματώτατος ap. Hesych. s. v. Φιλοκτεανώτατε.]

Φιλοχρημάτως, Avare, Cum cupiditate pecuniæ [Pollux 3, 113] : φ. ἔχειν, Isocr. Ad Demon. [p. 7, A], Pecuniæ cupidum esse, Avarum esse. [Julian. Ep. 1, p. 373. Boiss.]

[Φιλοχρημονέω, et Φιλοχρημοσύνη, ἡ.] Dicitur etiam Φιλοχρήμων pro φιλοχρήματος [Suidas s. v. Ψυχὴ et Photius Bibl. p. 350, 18, ex Damascio : Ψυχὴν φιλοχρήμονα, δουλοπρεπῆ], et Φιλοχρημοσύνη pro φιλοχρηματία : item verb. Φιλοχρημονέω, pro φιλοχρηματῶ. Phocyl. [37] : Ἡ φιλοχρημοσύνη μήτηρ κακότητος ἁπάσης· sicut a Paulo avaritia radix omnium malorum esse dicitur. [Pollux 3, 113. Plato Leg. 11, p. 938, C : Φ. ἕνεκα τῆς ἐκ παντὸς τρόπου παρ' αὐτῷ τιμωμένης. Polyb. Exc. Vat. p. 451 (lib. 37, 4 ed. Par.). Anth. Pal. 11, 270. G. D. Orac. Sib. 3, 235; 189, αἰσχροβίῳ φ.· 2, 111 : Ἡ φ. μήτηρ κ. ἁπάσης, sumpto versu Phocylidis. Epiphan. t. 1, p. 55, B. Euseb. V. Const. 4, 29, ἀπληστία φιλοχρημοσύνης. Hase.] Verbum autem φιλοχρημονεῖν ap. Plat. extat, Leg. 5, [p. 737, A] : Μὴ δή τις φιλοχρημονείτω παίδων γε ἕνεκα, ἵνα ὅτι πλουσιωτάτους καταλείπῃ.

[Φιλοχρήμων. V. Φιλοχρημονέω.]

[Φιλοχρηστεύομαι, Probitatem amo. Philodemo De vitiis (in Voll. Hercul.) p. 17 restituit Sauppius, ubi in papyro φιλο....ευομενος.]

Φιλόχρηστος, ὁ, ἡ, Amans bonorum s. proborum, Qui viros bonos amat s. probos, Studiosus bonorum. [Dionys. A. R. 7, 62 : Ὅσον ἦν τοῦ δημοτικοῦ ἐπιεικὲς καὶ φ. Plutarch. V. Marii c. 46 : Φ. τύχης.] Sed in VV. LL. φιλόχρηστος πόλις [in epigr. Palladæ Anth. Plan. 282 : Νῖκαι πάρεσμεν, αἱ γελῶσαι παρθένοι, νίκας φέρουσαι τῇ φιλοχρήστῳ πόλει] exp. Benevola civitas : quæ interpret. non video quomodo ferri possit. Saltem enim addendus esset dativus Bonis s. probis. [Alii libri φιλοχρίστῳ, quod probabat Reisk., Constantinopolin intelligens : v. Jacobs. vol. 10, p. 244.] E Xenoph. autem [Mem. 2, 9, 3] φιλόχρηστος Bud. affert pro Æquus et bonus.

Φιλόχριστος, ὁ, ἡ, Amator Christi, Amans et studiosus Christi, ap. Greg. Naz. [Ignat. Epist. in Cotel. Patr. Apost. vol. 2, p. 59, 61, 83, 102. Nonn. Joann. c. 4, 195. Eustath. Opusc. p. 253, 80. Φιλόχριστος est titulus imperatorum Cpolitanorum, interdum etiam privatis hominibus urbibusque vel gentibus tributus : v. exx. ab Reiskio collecta ad Constant. Porphyr. Cerim. vol. 2, p. 3 et 4. Φιλοχριστότατος ap. Theod. Stud. p. 401, E. G. Dind. Gregor. Thaumaturg. p. 30, B. Mart. Ursicini Actt. SS. Aug. t. 3, p. 163, A, τοῦ φ. γένους. Callinic. V. Hypat. ib. Actt. Junii t. 3, p. 308, F, et 347, B, λαοῦ φ. Jo. Damasc. t. 1, p. 362, A; 395, C. Phot. Epist. p. 19, 5; 118, 1, τοῖς πιστοῖς φ. Cyrill. Hierosol. Catech. p. 52, B, τοὺς προσποιουμένους μὲν εἶναι φ., μισοχρίστους δὲ παντελῶς. Amphiloch. p. 195, B. Basil. Isaur. p. 287, 22 Combef., διδάσκων τὰ φιλόχριστα. Hase.]

[Φιλοχροιά. Verbis Nicandri ap. Athen. 15, p. 684, C : Ὀξυτέρῃσιν ἐφελκόμεναι χροιῇσιν, in cod. Marc. adscriptum ἐν ἐνίοις δὲ γράφεται « ἐφελκόμεναι φιλοχροιαῖς. »]

Φιλόχρονος, ὁ, ἡ, Amans temporis, Tempus notare amans. Ex Greg. Naz. φιλόχρονος ἔνστασις, Cavillatio studiose tempus captans.

[Φιλοχρῡσέω, Aurum amo. Theodor. Stud. p. 536, C. G. Dind.]

[Φιλοχρύσης, ὁ, Chrysæ amicus. Inter composita nominum in ης ap. Choerob. In Theodos. p. 175, 27.]

Φιλοχρῡσία, ἡ, Auri amor, Studium habendi aurum. [Pollux 3, 113.]

Φιλόχρῡσος, ὁ, ἡ, Amans s. Cupidus auri. [Pollux 3, 112; 6, 166.] Lucian. [Gall. c. 13] : Οὕτω φ. καὶ φιλόπλουτος, ὦ Μίκυλλε; καὶ μόνον τοῦτο ἐξ ἅπαντος θαυμάζεις, καὶ ἡγῇ εὔδαιμον εἶναι, πολὺ κεκτῆσθαι χρυσίον; Infra Χρυσεραστής : quod tamen et pro Avaro ponitur et Eo qui nimium auri cupidus est, in malam partem. [Greg. Naz. Anth. Pal. 8, 213 : Παλάμῃσι φ. Schæf. Idem Greg. Naz. vol. 1, p. 337, D; vol. 2, p. 128, 35; 156, 1. Clem. Al. Pædag. 3, 2, 10. Phot. Epist. p. 109, 7. Jo. Camen. De exc. Thess. p. 286, D Ven. V. Germ. Cosen. Actt. SS. Maii t. 3, p. 11, A, φύσις φ. Pallad. Hist. Laus. p. 906, B, de virgine, φ. μᾶλλον ἢ φιλόχριστος. Hase. Τὸ φ. Niceph. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 414, 19.]

Φιλοχωρέω, i. q. χωροφιλῶ, de quo dicetur infra; sed illud quam hoc est usitatius. Est igitur φιλοχωρῶ, Libenter in loco versor, commoror, immoror : aut etiam habito. Intellige autem, In certo quopiam loco. [Pollux 6, 167; 9, 13. Hesych. : Φιλοχωρῶν, τὴν χώραν ἀγαπῶν. Aristoph. fragm. 198 : Οὓς ἦσμεν ὄντας ἀδοφοίτας καὶ θαμὰ ἐκεῖσε φιλοχωροῦντας.] Plutarch. [Mor. p. 585, D] : Ἔοικεν, ἔφη, Λύσις, ὦ Σιμμία, φιλοχωρεῖν· οὐδενὸς τῶν καλῶν ἐνδεὴς γεγονὼς δι' Ἐπαμεινώνδαν. Dixerat autem antea de eodem Lyside, Ἡ καταμένειν ἐνταῦθα παρ' ἡμῖν ἐάσεις, εὐμενέσι καὶ φίλοις, ὅταν ἐκεῖ γενώμεθα, συνοίκοις, χρησόμενον. [Ib. p. 612, A : Περὶ ταφὰς καὶ μνήματα καὶ προθέσεις νεκρῶν φιλοχωροῦσι.] Apud Synes., Φιλοχωρῆσαι περὶ τὴν ὕλην. Apud Eund., Ἐπὶ τούτοις φιλοχωρῶν. [Dionys. A. R. 11, 11 : Ἐὰν φιλοχωρῶσιν ἐπὶ τῇ παρανόμῳ δυναστείᾳ. Φιλοχωρεῖν ἐπὶ τῇ φιλοσοφίᾳ Iambl. Protr. p. 112.] Philo cum dativo usus est in libro De mundo : Ἀρίστην γὰρ θέσιν καὶ τάξιν ἐναρμόνιον τὰ τοῦ κόσμου μέρη εἴληχεν· ὡς ἕκαστον, καθάπερ πατρίδι φιλοχωροῦν, μὴ ζητεῖν ἀμείνω μεταβολήν· Bud., Optimum porro situm continuamque digestionem et cohærentem partes mundi sortitæ sunt, id adeo ut unaquæque pars loco suo ut patria acquiescens mutationem in melius non ex-

poscat. Apud Eundem vel potius apud ejusdem nominis scriptorem, legitur, V. M. 1. [Cum dat. etiam Polyb. 4, 46, 1 : Διὰ τὸ φιλοχωρῆσαι τοῖς περὶ τὸ Βυζάντιον τόποις. Dionys. A. R. 1, 13 : Ἀρκαδικὸν τὸ φιλοχωρεῖν ὄρεσιν· et 3, 9 (ubi errat HSt.). 8, 47 : Φιλοχωρεῖν τοῖς ἀλλοτρίοις. (Sed 8, 35, φιλοχωροῦντες ἐν τοῖς ἀλλοτρίοις, nisi præpositio hic ab librario addita, et φ. ἐν πόλει 5, 62.) Suidas : Ἀντριάσι, ταῖς τοῖς ἄντροις φιλοχωρούσαις. Adjecto infinitivo Dionys. A. R. 6, 79 : Ὧν περιεχόμενοι φιλοχωροῖμεν ἂν καὶ παρὰ γνώμην μένειν· ubi μένειν omitti poterat. Sylburgius ὥστε addi volebat.]

Φιλοχωρία, ἡ, Amor quo quis locum aliquem prosequitur, et quo fit ut libenter in eo versetur. [Pollux 6, 167; 9, 13.] Idem Greg. Naz. [vol. 1, p. 553, D] : Σκέψαι μοι ἤθη τε καὶ πάθη, φιλοχωρίας τε καὶ πλάνας, συνόδους τε καὶ ἀποχωρήσεις. Legitur et ap. Aristoph. hoc subst. φιλοχωρία, Vesp. [834] : Τί ποτε τὸ χρῆμ'; ὡς δεινὸν ἡ φιλοχωρία· sed hic schol. φιλοχωρία exp. τὰ ἐπιχώρια φιλεῖν. Idem scripserat antea perinde esse ac si dixisset τὸ ἐπιχωριάζειν. [Dionys. A. R. 1, 27 : Ὑπὸ τῆς φ. κρατούμενοι.]

[Φιλοχώριος, ὁ, Philochorius, n. pr. viri in inscr. Alunt. C. I. vol. 3, p. 621, n. 5604, 2. In lapide legit Castellus ... ΟΜΟΧΩΡΙΟΥ. Hase.]

Φιλόχωρος, ὁ, ἡ, Qui locum amat (intellige autem Certum aliquem locum), Qui in certo quopiam loco libenter versatur s. commoratur. [Nullum exemplum in promtu fuit Polluci 6, 167, dicenti : Φιλοχωρία, ἴσως καὶ φιλόχωρος.] Φιλόχωρος, inquit Bud., Qui stabulatur in certo loco, non vagabunde aut peregrine vivit. Greg. Naz. De theol. [vol. 1, p. 553, C] : Καὶ τῶν ζώων, τὰ μὲν, φιλόχωρα· τὰ δὲ, ἀμφίβια.

[Φιλόψαλμος, ὁ, ἡ, Qui amat psallere. Nic. Chon. Hist. p. 138, 17 Bonn. : Δαβὶδ ὁ φιλῳδὸς καὶ φιλόψαλμος. Hase.]

Φιλοψευδὴς, ὁ, ἡ, Mendaciorum amans, Qui mentiri amat, vel fallere verbis. Hom. Il. M, [164] : Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά νυ [καὶ] σὺ φιλοψευδὴς ἐτέτυξο. [Ubi schol. : Φ. ὀξυτόνως. Plato Rep. 6, p. 485, D : Ἦ οὖν δυνατὸν εἶναι τὴν αὐτὴν φύσιν φιλόσοφόν τε καὶ φιλοψευδῆ; Plut. Mor. p. 61, D : Τὸ ἄλογον καὶ φ. Φιλοψευδὴς ἢ ἀπιστῶν inscriptus est Luciani dialogus, cujus in c. 2 est φιλοψευδεῖς ὄντας. G. D. Cyrill. Al. t. 5, p. 386, D. Epiphan. t. 1, p. 183, D. Nic. Dav. Paraphr. in Greg. Naz. p. 181, 30 Dronk. Id. ib. p. 172, 10, φ. ὁ τρόπος. Hase.]

[Φιλοψευδία, ἡ, Mendaciorum amor. Hippocr. Epist. p. 1283, 36 : Φιλοψευδίην ἀσκέουσι.]

[Φιλοψευδολόγος, ὁ, ἡ, Falsa dicere amans. Tzetz. Hist. 5, 140. Boiss.]

Φιλοψεύστης, ὁ, Qui vel mendaces amat vel mendacia, Qui mentiri amat, φιλοψευδής. [Ὁ τὸ ψεῦδος φιλῶν exp. Hesych.]

[Φιλοψία, ἡ, Opsoniorum amor. Plutarch. Mor. p. 730, A; 750, D. Clem. Al. p. 71. Quod HSt. supra posuit Ὀψοφιλία, si a quoquam dictum est, comparari potest cum χωροφιλεῖν pro φιλοχωρεῖν dicto.]

[Φιλόψιλος, ὁ, ἡ.] Ψιλεὺς Suidæ est ὁ ἐπ' ἄκρον χοροῦ ἱστάμενος : unde et Φιλόψιλος ap. Alcman., ἡ φιλοῦσα ἐπ' ἄκρου χοροῦ ἵστασθαι, teste Eodem. Hesychio ψιλεῖς sunt οἱ ὕστατοι χορεύοντες, Qui postremo in chorea loco sunt. [Debet hæc Suidas Photio, ubi hæc gl. p. 654, 15, ita in lacunam incidit ut duo ultima solum verba χοροῦ ἵστασθαι supersint.]

[Φιλοψογέω, Reprehendendi studio teneor. Cyrill. Al. In Exod. p. 255 : Τῶν εἰωθότων φιλοψογεῖν οὐ διέδρα λόγους. Idem In Isaiæ c. 29, p. 418. Suicer. Idem C. Julian. p. 327.]

[Φιλοψογία, ἡ, Reprehendendi amor s. propensio. Cyrillus in Maji Auctt. class. vol. 10, p. 96. Osann.]

Φιλόψογος, ὁ, ἡ, Reprehensionem amans, i. e. Reprehendere amans. Supra in Ψεκτικός. [Ap. Polluc. 3, 139; 5, 118.] Utitur vero et Eur. Phœn. [206] pro φιλόμωμος et φιλαίτιος, dicens, Φιλόψογον γὰρ χρῆμα θηλειῶν γένος ἔφυ. [Et El. 904 : Φ. πόλις. Plato Protag. p. 346, C : Οὐ διὰ ταῦτά σε ψέγω ὅτι εἰμὶ φ. Φ. γλῶσσα Euseb. ap. Stob., Flor. 1, 85 extr. G. D. Greg. Nyss. t. 3, p. 263, C. Anast. Sin. Hodeg. p. 166, 25. Justin. Mart. t. 1, part. 1. p. 174, 8 ed. Ott., τοῦ φ., οὐ γὰρ φιλόσοφον εἰπεῖν ἄξιον. Hase. || Adverb. Φιλοψόγως ap. Polluc. 3, 139.]

Φίλοψος, ὁ, ἡ, Opsoniorum amans, i. q. ὀψοφάγος, Qui solet τὸ ὄψον αὐτὸ καθ' αὑτὸ ἐσθίειν, Qui amat ἄνευ τοῦ σίτου τὸ ὄψον αὐτοῦ [αὐτὸ] ἐσθίειν, Qui amat μικρῷ σίτῳ πολὺ ὄψον ἐπεσθίειν : is enim Socrati ap. Xen. [Mem. 3, 14, 5] ὀψοφάγος nominandus videtur. Idem vero est ὀψοφάγος qui et φίλοψος, ut in Ὀψομανὴς quoque videre est. [Plutarch. Mor. p. 665, D; 667, F; 668, C. Dio Chr. vol. 1, p. 174 : Δαιμονίων φιλοψύχων καὶ φιλοίνων, ubi alienum φιλοψύχων, quod in φιλόψων mutat Reiskius, quo Dio utitur vol. 2, p. 347, 349.]

[Φιλόψοφος, ὁ, ἡ, Strepitum amans. Justin. M. Apol. 2, p. 120, 19 : Κρίσκεντος τοῦ φ. καὶ φιλοκόμπου.]

Φιλοψῡχέω, Nimium amo animulam meam, Vitæ retinendæ nimium cupidus sum, Vitæ turpiter etiam et ignave parco (ut φιλοζωῶ quoque). [Tyrtæus ap. Lycurg. p. 163, 4 : Μηδὲ φιλοψυχεῖτ' ἀνδράσι μαρνάμενοι. Apud Eurip. Heracl. 519, 534, Hec. 315, et Iph. A. 1385 : Καὶ γὰρ οὐδέ τοί τι λίαν ἐμὲ φιλοψυχεῖν χρεών.] Antiphon [immo Lycurg. p. 166, 23] : Τίς παρὰ τὸ συμφέρον τῆς πόλεως φιλοψυχήσει; [Lysias p. 193, 5 : Τῶν μὲν σωμάτων ἀφειδήσαντες, ὑπὲρ δὲ τῆς ἀρετῆς φιλοψυχήσαντες. Demosth. p. 1397, 27. Theopomp. ap. Clem. Al. 749, 10. Diodor. 3, 33. Plutarch. V. Marii c. 46 : Πολλὰ φιλοψυχήσας μάτην. Joseph. B. J. 1, 18, 3. Aristid. vol. 1, p. 97. Teles ap. Stob. Flor. 5, 67, p. 161. Iambl. V. P. p. 288.]

[Φιλοψῡχητέον, Vitæ amori indulgendum. Plato Gorg. p. 512, E. Marc. Anton. 7, 46. Angl. Jo. Tzetz. Alleg. Il. Σ, 198 Boiss., οὐ φ. Hase.]

Φιλοψῡχία, ἡ, Amor vitæ nimius, Nimia lucis cupiditas, ut Quintil. loquitur. [Herodot. 6, 29.] Plato Apol. Socr. [p. 37, C] : Πολλὴ μέν τ' ἂν με φιλοψυχία ἔχοι. [Et Leg. 12, p. 944, F. Thom. M. p. 899. Angl. Joseph. A. J. 19, 4, 4, Χαιρέαν εἰς φ. ἐπέπλησσεν. Hase.]

Φιλόψῡχος, ὁ, ἡ, Animarum amans, Dei epith., ut Sapient. 11, [26] : Φείδῃ δὲ πάντων ὅτι σά ἐστι, δέσποτα φιλόψυχε. Homo autem quispiam φιλόψυχος dicitur in malam plerumque partem, pro Nimium vitæ cupidus, Qui nimium timet ne anima et vita sua privetur, Timidus. [Φιλόψυχον per εὔψυχον exp. Hesych., qui haud dubie ἄψυχον scripserat, quod restituit Ruhnk.] Eurip. [Hec. 348 : Φ. γυνή· Phœn. 600 : Δειλὸν δ' ὁ πλοῦτος καὶ φ. κακόν. Pallad. V. Chrys. p. 7 ed. Bigot. G. D. Marc. Antonin. Comment. 10, 8. Greg. Naz. t. 1, p. 403, D. || V. Pachomii Actt. SS. Maii t. 3, p. 30, B, οἰκτείρμων καὶ φ., Amanter curans salutem animarum, quo eodem sensu usurpant Antioch. Homil. p. 1140, E; 1144, A; 1241, A, Doroth. Doctr. p. 847, C, Nil. Epist. p. 208, 20. Zachar. Hieros. Ep. ex Perside p. 314, 21 Combef. Hase. || Adverb. Φιλοψύχως ap. Polluc. 3, 137. « Liban. vol. 4, p. 797, 8. » Boiss.]

Φιλόψυχρος, ὁ, ἡ, Qui frigida amat, Frigidi amans. [Theophr. C. Pl. 2, 3, 3 : Δένδρα φ.] Plutarch. Symp. 3, 2 [p. 648, D] : Διὸ τῶν ἐναντίων μᾶλλον ὀρέγονται· καὶ φιλόθερμόν ἐστι τὸ ψυχρὸν, καὶ φιλόψυχρον τὸ θερμόν. Is etiam qui frigidæ potu delectatur, aut frigidorum ciborum usu, φιλόψυχρος nominari potest. [Plutarch. V. Alex. c. 35 : Ὁ κιττὸς φ.]

[Φιλοψύχως. V. Φιλόψυχος.]

[Φιλόω vitiose pro φηλόω, quod v.]

Φιλόω, In amicitiam redigo, Concilio, Amo, VV. LL. Sed quod ad tertiam interpretationem attinet, omnino falsa est, siquidem Amo est φιλέω, non φιλόω. At reliquæ duæ sunt potius verbi Φιλιόω. [Agnoscit hoc verbum Etym. M. p. 794, 16 : Ἐκ τοῦ φίλος καὶ φιλόω φιλῶ, τὸ ἀγαπῶ, φιλώσω· ἐξ οὗ καὶ τὸ φιλωθείς· et duabus in glossis Suidas, Φιλωθέντες (φιλιωθέντες edd. vet. contra seriem) per φίλοι γενόμενοι, allato Æliani exemplo, Ἐπ' ἐλευθερίᾳ τινὲς Ῥωμαίοις φιλωθέντες. Et, Φιλωθῆναι, φίλος γενέσθαι, additis duobus scriptorum recentiorum exemplis, altero, Ἔλεγε τὸν νεανίαν ἐλθεῖν πρὸς αὐτὸν φιλωθῆναί οἱ· et, Καὶ φιλωθεὶς ἐν τῷ τέως τῷ ἐπισκόπῳ. Apud Euseb. H. E. 1, 6, Ὑρκανῷ φιλοῦται libri plerique, pauci φιλιοῦται· iterumque c. 7. Φιλωθεὶς Georg. Sync. p. 173, D (ubi cod. Paris. φιλιωθεὶς), et p. 188, C. G. Dind.]

Φιλτάτιον, τὸ, Aristoph. Ach. [475] : Εὐριπίδιον γλυκύτατον, ὦ φιλτάτιον, diminutivi forma dictum a φίλτατος, quo significatur Amicissimus, Carissimus. [Scriptura, ut metrum ostendit, corrupta, in qua Suidas consentit s. h. v. Recte fortasse Elmslejus Εὐριπίδιον ὦ γλυκύτατον καὶ φίλτατον.]

[Φιλτάτιος, ὁ, Philtatius. Phot. Bibl. p. 61, 9, in excerptis ex Olympiodori historiis : Φ. ὁ τοῦ ἱστορικοῦ ἑταῖρος, ut nunc ex cod. Marciano legitur pro Φιλλάτιος. Probabilior nominis forma Φίλτατος. G. D.]

[Φίλτατος. V. Φίλος.]

[Φίλτατος, ὁ, Philtatus, n. pr. in App. Anth. Pal. 287. G. D. || Alius ap. Bœckh. *Urkunden* p. 574, 11. Hase.]

[Φιλτέας, ὁ, Philteas. Etym. M. p. 795, 13 : Φιλτέας· παρὰ τὸ φιλῶ φιλτός ῥηματικὸν ὄνομα, οὗ παρώνυμον Φιλτέας, ὡς πρῶτος Πρωτέας, ἄριστος Ἀριστέας. Φιλτέας δέ ἐστιν ὁ Καλακταῖος (vulgo ὁ καὶ καλούμενος. Duo codd. ὁ καλλαβαῖος : unde Valcken. ad Phalarid. p. xxiii veram scripturam restituit. Nomen in Φιλήτας εἴτε Καλλῖνος corruptum ap. Eust. p. 1885 extr., quod ex Καλακτῖνος ortum esse posse monet Meinek. Anal. Alex. p. 352. Non animadvertit errorem Eudocia Viol. p. 424, ubi inter Philetæ Coi scripta τὰ καλούμενα Ναξιακὰ memorantur) ὁ τὰ Νάξια (corr. Ναξιακὰ ex Eustathio) συνθείς. Φιλτέας ἐν τρίτῃ Ναξιακῶν citatur ab Tzetza ad Lycophr. 633. Calactinus autem si fuit Philteas, in patria sua haud dubie Φιντέας vocatus fuit, ut Φίντις et alia hujusmodi nomina scribuntur, de quibus v. Valck. ad Phalar. p. xxiii. G. D.]

[Φιλτέρα, ἡ, Philtera, n. pr., *Philtere* scriptum ap. Terent. Heaut. 4, 1, 49.]

[Φίλτερος. V. Φίλος.]

[Φίλτης, Philtes, n. pr. in numo Chio ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 273. || Vitiose pro Φίλτις, quod v.]

[Φιλτιάδης, ὁ, Philtiades, Xypetæonensis, ap. Demosth. p. 929, 25; 935, 1.]

[Φιλτίνη, ἡ, Philtine, n. pr. in inscr. Cyren. C. I. vol. 3, p. 545, n. 5265, 8. Hase.]

[Φιλτὶς, ἰδος, ἡ, Philtis, Eudori filia, ap. Diog. L. 8, 88, ubi accus. Φιλτίδα. || Φίλτις, Pythagorea, θυγάτηρ Θεόφριος τοῦ Κροτωνιάτου memoratur ab Iambl. V. Pyth. p. 532, ubi alii libri φίλτης vel φίλτος. Φίλτις si recte scriptum est παροξυτόνως, comparandum cum masculino Φίντις, ὁ, de quo suo loco dicemus, quam Doricam formam esse pro Φίλτις, annotavit schol. Pindari Ol. 6, 37. Simile alius Pythagoreæ nomen est Φίντις, ἡ, quod v., nisi hoc quoque Φίντις scribendum, ut videbatur Valckenario ad Phalar. Epist. p. xxiv. Ad accentum quod attinet, usitata hujusmodi in nominibus quæ utriusque generis sunt ratio est ut masculina paroxytona sint, feminina oxytona : v. Lobeck. Pathol. Proleg. p. 511.]

[Φιλτόδαμος, ὁ, Philtodamus, n. pr. in inscr. in Actis Acad. Borussicæ a. 1844, p. 278.]

[Φιλτροδότης, ὁ, synonymum περιστερεῶνος apud Dioscor. 4, 60.]

[Φιλτροκίνητος, ὁ, ἡ, Amoris illecebris motus. Tzetz. ad Hesiod. p. 9 ed. Gaisf., ubi quod legitur φιλτροκινήτῃ πόθῳ, scribendum φιλτροκίνητον πόθον ex cod. Matrit. ap. Iriart. Catal. codd. Matr. p. 407.]

Φίλτρον, τὸ, [Philtrum etiam apud Latinos in poesi, ut ap. Ovid. Art. am. 2, 106, Juvenal. 6, 620,] Amoris illecebra, illicium, Quod ad amorem illicit. At minus generali signif. quidam, Amatorium poculum, veneficium, Desiderii poculum ex Horat. [Etym. M. p. 795, 16 : Φίλτρον, δύναται παρὰ τὸ φίλω βαρύτονον εἶναι· καὶ ἀπὸ τοῦ φιλῶ περισπωμένου, φίλητρον· καὶ συγκοπῇ, φίλτρον. Per φιλία exp. Hesych. « Ad formam vocis observari debet, nominibus in τρον, a tertia præt. pass. derivatis, plerisque significari instrumentum, nonnullis actionem simpliciter : φόβητρον illud omne est, Quod terrorem conciliat; Quod odium, μίσητρον : Quod amorem, φίλτρον : Quod delinire potest, θέλγητρον. Ista composuit recte inter se schol. Eurip. Phœn. 1276. » Valck. Scholl. in N. T. vol. 1, p. 260. Soph. Tr. 584 : Φίλτροις ἐάν πως τήνδ' ὑπερβαλώμεθα· 1142 : Τοιῷδε φίλτρῳ (medicamine quod ab Nesso acceperat Dejanira, quo Herculis animum deliniret) τὸν σὸν ἐκμῆναι πόθον. Eurip. Hipp. 509 : Ἔστιν κατ' οἴκους φίλτρα μοι θελκτήρια ἔρωτος· Hel. 1110 : Ἔρωτας δόλιά τ' ἐξευρήματα ἀσκοῦσα (Venus) φίλτρα θ' αἱματηρὰ δωμάτων. Theocr. 2, 1. Antiphon p. 112, 27 : Οὐκ ἐπὶ θανάτῳ φάσκουσαν διδόναι (τὸ φάρμακον), ἀλλ' ἐπὶ φίλτροις. Aristot. Eth. Magn. 1, 17 : Φασί ποτέ τινα γυναῖκα φίλτρον τινὶ δοῦναι πιεῖν, εἶτα τὸν ἄνθρωπον ἀποθανεῖν ἀπὸ τοῦ φ. Alciphro 1, 37 : Εἴωθε τὰ φ. καὶ ἀποσκήπτειν εἰς ὄλεθρον.] Plutarch. [Mor. p. 126, A] : Ὅσαι (γυναῖκες) φίλτρα μηχανῶνται καὶ γοητείας ἐπὶ τοὺς ἄνδρας. Et [p. 138, E], Αἱ φίλτρα τινὰ καὶ γοητείας ἐπιτεχνώμεναι τοῖς ἀνδράσι. Idem de Cornelia Pompeii [V. Pomp. c. 55] : Ἐνῆν δὲ τῇ κόρῃ πολλὰ φίλτρα, δίχα τῶν ἀφ' ὥρας· καὶ γὰρ περὶ γράμματα καλῶς ἤσκητο. Idem, Ἥ τε γενομένη συγγένεια, καὶ τῆς Ἰουλίας φίλτρα. Et in Praxitelis Epigr. [ap. Athen. 13, p. 59, A, quod Simonidi tribuitur in Anthol. Plan. 204] : Φίλτρα δὲ βάλλω [τίκτω Anthol.] Οὐκ ἔτ' ὀϊστεύων, ἀλλ' ἀτενιζόμενος. [De amore Oppian. Cyn. 2, 399 : Ἄφρονα φῦλα ἄμμασιν ἱμερτοῖς καὶ ὁμόγνια φῦλα δαῆναι. Nonn. Dion. 15, 399 : Παρθενικὴ ποθέοντα κατέκτανεν, ἀντὶ δὲ φίλτρων πότμον μισθὸν ἔδωκε. Orph. Arg. 882 : Οὐδέ τιν' αἰδῶ ἔσχε πόθων ἥρωος, ἐλαυνομένη δ' ὑπὸ φίλτρων παρθενίην ἔρριψε· 1171 : Ἰήσονος εἵνεκα φίλτρων.] Sed dicitur φίλτρον et de alio amore quam Cupidineo. [Pind. Pyth. 3, 112 : Καί τί οἱ φίλτρον ἐν θυμῷ μελιγάρυες ὕμνοι ἁμέτεροι τίθεν. Idem Ol. 13, 97 figurate φίλτρον ἵππειον habenas dixit quibus equorum mitigatur ferocia. De oraculis quo quis ad agendum incitatur Æsch. Choeph. 1029 : Φίλτρα τόλμης τῆσδε πλειστηρίζομαι. Frequenter apud Euripidem, velut Iph. A. 917 : Δεινὸν τὸ τίκτειν καὶ φέρει φ. μέγα· Alcmen. fr. 7 : Δεινόν τι τέχνων φίλτρον ἔθηκεν θεὸς ἀνθρώποις. Et de adspectu liberorum Herc. F. 1407 : Φ. τοῦτ' ἔχων ῥᾴων ἔσει; Andr. 540 (in verbis Menelai ad Andromachæ captivæ filium) : Σοὶ δ' οὐδὲν ἔχω φ. El. 1309, ubi Orestes de sorore : Ὦ σύγγονέ μοι, χρονίαν σ' ἐσιδὼν τῶν σῶν εὐθὺς φ. στέρομαι· Tro. 52, de cognatorum amore : Αἳ γὰρ συγγενεῖς ὁμιλίαι ... φ. οὐ σμικρὸν φρενῶν. Ib. 859, de favore deorum : Τὰ θεῶν δὲ φ. φροῦδα Τροίᾳ· Phœn. 1266 : Εἴ τιν' ἀλκὴν ἢ σοφοὺς ἔχεις λόγους ἢ φίλτρ' ἐπῳδῶν. (Φίλτρα καὶ ἐπῳδὰς dixit Xenoph. Mem. 3, 11, 16.) Æmilian. Anth. Pal. 7, 623 : Τὰ μητρὸς φ. καὶ εἰν Ἀΐδῃ παιδοκομεῖν ἔμαθεν, ut τῶν μητέρων φίλτρον ἐκμιμεῖσθαι dixit Philes p. 46, et πατρικὸν φ. Triclin. ad Soph. Antig. 806 : Ὁ τῆς Ἀντιγόνης ἔρως πλέον ἴσχυσε τοῦ πατρικοῦ φ.] Unde Bud. interpr. Res amicitiam concilians : cui interpretationi subjungit hunc Xenoph. l. [Mem. 2, 3, 14] : Πάντ' ἄρα σύγε τὰ ἐν ἀνθρώποις φίλτρα ἐπιστάμενος πάλαι, ἀπεκρύπτου. Plutarch. autem [V. Numæ c. 16] dixit etiam, Γεωργία οἷον εἰρήνης φίλτρον. [Φ. γάμου Apollonid. Anth. Pal. 9, 22 : Γουνάζομαι, ἤν με θανοῦσαν στείλῃς, μὴ σπεῖσαι δεύτερα φίλτρα γάμου.] Interpr. Idem Amorem, in isto Herodiani loco [3, 12, 7] : Ταῦτα ἀκούσας ὁ Σεβῆρος, οὐκ εὐθέως ἐπίστευσεν, ἅτε πολὺ ἔχων ἐν τοῖς στέρνοις τὸ Πλαυτιανοῦ φίλτρον, i. e., inquit, Qui deduci ab ejus amore nequiret. Sic et in isto Gregor. in Or. εἰς Καισάριον scripta : Θεὸς δὲ φίλτρον τιμᾷ γονέων εἰς τοὺς παῖδας εὐγνώμονας, Amorem parentum in liberos bonos et æquos, vel inter se caritate conjunctos (obiter autem observa hanc vocis Εὐγνώμων interpret.) comprobat et favore prosequitur. Affert ex Eod. p. 137 : Τῷ φίλτρῳ προσπάσχοντες, καὶ τὸν ἔλεον τούτῳ προσάπτοντες, Amore et misericordia affecti. Et ex Synesio Ep. ad Heliod. : Ἐμοὶ μὲν συμπρόεισι τοῖς ἐνιαυτοῖς καὶ ἡ τοῦ φίλτρου προσθήκη, Meus in te amor in dies augetur. || Cavitas, quæ superiori labro inest, valliculæ similis, quæ non illepide a quibusdam Latinis Lacuna nominatur, Gorr. Totum igitur oris ambitum, inquit Cam., appellarunt κημὸν, illam superioris labri quasi Canulam, s. Lacunam, φίλτρον : inferioris vero Valliculam (ita enim ibi legimus, non Valleculam), τύπον, et νύμφην. [Hæc omnia ex Polluce 2, 90.] || Caryota, Pastinaca agrestis, σταφυλῖνος, a vi quam habet in excitanda venere, VV. LL. quæ remittunt ad Eustath., item Diosc. 4, 75, et ad Aristot. H. A. 2, [14 : Χρῶνταί τινες αὐτῷ πρὸς δίκας καὶ φίλτρα,] ubi loquitur de remora. Eustathii autem locus habetur p. 1163.

[Φιλτροποιὸς, ὁ, Philtrorum confector. Aristæn. 2, 18 : Ὁ ἐραστὴς τὸν φ. ἱκέτευε πάλιν κατ' ἐκείνης ἀνακινῆσαι τὰς ἴυγγας.]

[Φιλτρόποτον, τὸ, i. q. φίλτρον. Cæl. Aurel. Chron. M. 1, 5, p. 326 : « Pota medicamina et magis ea quæ amorem facere videntur, a Græcis φιλτρόποτα appellata. » Debebat φίλτρα dicere vel φιλτροποιὰ, quod *amorem facientia* significare potest, quum φίλτρον etiam *amorem* significet. Sed videtur illud φιλτρόποτα ipsius esse error Aureliani. G. Dind.]

[Φίλτων, ωνος, ὁ, Philto, n. pr. senis apud Plautum in Trinummo. G. D. Alius ap. Bœckh. *Urkunden* p. 390, 25 : Φ. Περιθοίδης. Hase.]

[Φίλυβρις, ὁ, ἡ, Contumeliosus, Protervus. Crates ap. Clem. Alex. p. 492.]

[Φιλυβριστὴς, ὁ, idem. Ælius Gall. Anth. Pal. 5, 49 : Γυναικομανῆ, φιλυβριστήν.]

[Φιλυγιής. V. Φιλοϋγιής.]

[Φιλύδρηλος, ὁ, ἡ, i. q. φίλυδρος. Anth. Pal. 6, 21 : Κήποισι φιλυδρήλοισι.]

[Φιλυδρίας, ὁ.] Affertur et Φιλυδρίας, nec non Φιλύδωρ, itidem pro Amans aquæ, sed non additur unde. [Prius habent Phot., Suidas, Etym. M. p. 795, 2, Lex. Cyrilli. Alterum vitiosum est.]

Φιλυδριάω, Aquas amo, Aquis et locis riguis gaudeo. Apud Hesych. legitur, φιλυδριᾷ afferentem pro φιλεῖ τὸ ὕδωρ. [Φιλυδριᾷ Musuri correctio est. Codex φιλύδρα (sic) : ut scribendum videri possit Φίλυδρα· φιλοῦντα τὸ ὕδωρ, ut est apud grammaticos statim indicandos. G. Dind.]

Φίλυδρος, ὁ, ἡ, Aquæ amans, Aquis gaudens. [Phot. et Suidas : Φίλυδρα· φιλοῦντα (male φιλοῦσα in Etym. M. p. 795, 1) τὸ ὕδωρ. Aristot. H. A. 8, 24 : Φιλόλουτρον τὸ ζῷον καὶ φ.] Theophr. H. Pl. 7, 5 : Φίλυδρα δὲ πάντα τὰ ἄλλα λάχανα καὶ φιλόκοπρα, πλὴν πηγάνου. Suidæ quoque φίλυδρα sunt τὰ φιλοῦντα τὸ ὕδωρ. [Plutarch. Mor. p. 399, F. Marc. Eugen. Imag. p. 149, 4 Kayser. Victor. Cat. in Jerem. t. 2, p. 440, D. Basil. t. 1, p. 66, D; 67, A, τὰ φίλυδρα. Achmes Onirocr. p. 273, 9, ὄρνιθας φ. Hase.]

[Φιλύδωρ. V. Φιλυδρίας.]

Φιλύκη, ἡ, Philyca, arbor semper virens, VV. LL. ex Theophr. H. Pl. 1, 14; 3, 4 [1, 9, 3 (ubi var. lect. φιλλύκη et φυλλική); 3, 3, 1 et 3; 5, 6, 2; 5, 7, 7 ed. Schneid.; quem vide de ea dicentem vol. 5, p. 536.]

[Φιλύλλιος, ὁ, Philyllius, veteris comœdiæ poeta, de quo v. Meinek. Hist. Com. p. 258 seqq. Nomen in codicibus sæpe mire corruptum, φιλλύλιος, φιλαῖος, φιλόλαος, φιλλύδεος, quorum vitiorum exx. vide apnd Meinekium.]

[Φίλυμνος, ὁ, ἡ, Cantus amans. Φ. τέττιξ Anacreont. 43.]

[Φιλυπερήφανος, ὁ, ἡ, Fastum amans. Unde adverb. Φιλυπερηφάνως, Const. Manass. Chron. 1654 : Προσφερόμενος ὠμῶς καὶ φ.]

Φιλυπήκοος, ὁ, ἡ, Qui lubenter morem gerit. [Hujus signif. exemplum nullum est. Apud Plutarch. V. Artox. c. 30 est Qui subditos amat : Δόξας πρᾷος εἶναι καὶ φ.]

Φίλυπνος, ὁ, ἡ, Amicus somni, Amans dormire, Somnolentus. [Pollux 6, 167. Theocr. 18, 10. Aristot. De somno c. 3 : Φίλυπνοι οἱ ἀδηλόφλεβοι καὶ οἱ νανώδεις καὶ οἱ μεγαλοκέφαλοι. Φιλύπνου σημεῖα ap. Polem. Physiogn. 2, 19. Φ. κυβερνήτης apud Suidam s. v. Εὖ ἔρδειν. « Φιλόϋπνος, Jo. Geom. Parad. 61, in lemmate. » Boiss.]

[Φιλυπόδοχος, ὁ, ἡ, Lubenter excipiens (conviviis). Diog. L. 2, 133 : Ἦν φ. ... καὶ πλείω συνάγων συμπόσια.]

[Φιλυπόστροφος, ὁ, ἡ, Redire solitus, Lubenter rediens. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 978 : Τοῦ ἔξωθεν πνεύματος φ. τυγχάνοντος εἰς τὰ τῶν ἀνθρώπων πλάσματα. Anonymus (Ælianus ut videtur Valckenario) apud Suidam s. v. Τὸ συνοῖσον : Ὁ δὲ αἰσθόμενος φ. γίνεται. Theophyl. Sim. Hist. p. 211, C : Φ. γεγονὼς πρὸς ἀποσφαγὴν παραγίνεται· p. 213, A : Φ. τισὶν ἀντωθήμασι πρὸς τὴν ὑποδεξαμένην ἐναγκαλιζόμενον θάλατταν. Φιλεπίστροφος est apud Nilum in Cotel. Monum. Eccl. vol. 3, p. 196, B : Φιλεπίστροφα τὰ πάθη καὶ τῷ αἰφνιδίῳ τοῖς ἀφυλάκτοις ὀξὺν τὸν κίνδυνον ἐπιφέροντα· et ap. Joann. Clim. in Scala Parad. p. 30, 11 : sed φιλυπόστροφος apud Nilum De octo vitiis in Combefis. Auct. Patr. noviss. vol. 1, p. 306, B. || « Φιλυπόστροφα, Quæ recidivas aut morborum reversiones facere solent ac minantur (quomodo Febrium reversiones dicit Cicero De nat. deor. 2, 10), ap. Hippocr. p. 76, B; 172, H. » Foes. Aretæi locum indicavimus s. v. Φιλόστροφος. Erotian. p. 292 : Παλιγκοτωτάτοις) φ. νοσήμασι.]

Φιλυποστροφώδης, ὁ, ἡ, Recidivas facere solitus. Hippocr. p. 1121, D : Οὐ κρινόμενοι φιλυποστροφώδεα.]

Φιλυποψία, ἡ, dicitur de Natura quæ ad suspicandum prompta est.

[Φιλύρα, ἡ, Tilia arbor. Suidas : Φιλύρα, ὄνομα δένδρου. Plenius Photius et Etym. M. p. 795, 4 : Φιλύρα (male φίλυρα in Etym. M.), φυτὸν ἔχον φλοιὸν βύβλῳ (adde ἢ cum Kust.) παπύρῳ ὅμοιον· ἐξ οὗ τοὺς στεφάνους πλέκουσιν. Theophrasti locos, in quibus partim nominativus falso accentu φίλυρα scriptus, partim casus ceteri φιλύρας, φιλύρᾳ, φιλύραν leguntur, H. Pl. 1, 12, 4; 3, 3, 1; 3, 4, 6; 3, 10, 4; 4, 8, 1, C. Pl. 2, 3, 3; 3, 18, 3; 6, 12, 7, indicavit Schneiderus. Accus. φιλύρην est ap. Herodot. 4, 67. Φιλύρας τοῦ ξύλου σανίδα Athen. 12, p. 551, D. (Est Tilia argentea Desf., sec. Fraas. Syn. plantt. Floræ cl. p. 99. Hase.) Γραμματεῖον ἐκ φιλύρας Herodian. 1, 17, et Dio Cass. 72, 8.]

[Φῐλύρα, ἡ, Philyra, Nereis, Chironis mater. Pind. Pyth. 6, 21, Nem. 3, 76; Apoll. Rh. 2, 1232, ejusque schol. ad h. l. et ad 1, 554; Nonn. Dion. 48, 40. Ab ea ductum adject. Φιλυρήϊος, quo poetæ Latini usi sunt, ut *Philyreïus heros* (Chiron) ap. Ovid. Fast. 5, 391, Metam. 2, 676, et *Philyreïa tecta* ibid. 7, 352. || Nauplii uxor, quæ ab aliis Clymene appellatur, ap. Apollod. 2, 1, 4. || Meretrix Attica apud Lysiam quem citat Athen. 13, p. 586, E, et p. 592, E. Φιλύρα inscripta fuit Ephippi comœdia.]

[Φιλυρέα, ἡ.] Φίλλυρα, ἡ, Phil yra, mater Chironis centauri. [Hæc Φιλύρα est.] At Φιλλυρέα [imo Φιλυρέα], Arbor ligustro similis, Dioscor. [Φιλυρέα ἀείφυλλος apud Theophr. H. Pl. 1, 9, 3, semel inter silvestres arbores memorata, si est eadem cum Dioscoridea 1, 110, 125 (ubi φιλλυρέα scriptum). Plurimi eam philyream latifoliam Linnæi interpretantur, cui convenit ἀειφυλλία. Hanc in insula Zacyntho hodie φυλλίκι, alibi φύλλικα, a Bœotis ἀγλανδινιὰ vocari refert Prodr. Fl. Gr. p. 4. Sed monendum codices omnes φίλυρα vel φίλλυρα habere, quod propter folia permanentia mutatum fuit. Schneid. ad Theophr. vol. 5, p. 536. Apud Suidam inter vocabula ab φε— incipientia Φελουρέα· εἶδος δένδρου.]

[Φίλυρες, οἱ, Philyres. Steph. Byz. : Φ., ἔθνος πρὸς τῷ Πόντῳ, ἀπὸ Φιλύρας τῆς μητρὸς Κρόνου (τῆς μητρὸς Χείρωνος, γυναικὸς δὲ Κρόνου Meinek.). Τὸ θηλυκὸν Φιλυρίς καὶ Φιλυρηΐς πλεονασμῷ τοῦ η. (Φιλυρηΐδα νῆσον dixit Apoll. Rh. 2, 1231. Nomen populi ib. 2, 393 : Φέρβονται Φίλυρες, Φιλύρων δ' ἐφύπερθεν ἔασιν Μάκρωνες.) Δύναται καὶ ἀπὸ τοῦ Φιλύρη Φιλυρίτης εἶναι.]

[Φιλυρήϊος. V. Φιλύρα.]

[Φιλυρίδης, ὁ, Philyrides, i. e. Philyræ filius, Chiro. Syllaba prima propter metrum producta Hesiod. Th. 1002, et Apoll. Rh. 1, 554, Orph. Arg. 450 : Χείρων Φιλυρίδης, et forma Dor. Φιλυρίδας ap. Pind. Pyth. 3, 1, 9, 50, apud quem duplici λ scriptum in libris Φιλλυρίδας, et apud Apollonium et Orpheum. Quod recte correxit apud Pindarum Schneidewinus, eandem notans librariorum inconstantiam in Latino *Philyrides* ap. Propert. 2, 1, 60, Virgil. Georg. 3, 550, Martial. 2, 14, 6.]

[Φιλύρινος, ίνη, ινον, Tiliaceus. Aristoph. Av. 1377 : Φ. Κινησίας· ubi schol. : Καλλίστρατος χλωρόν· ἡ γὰρ φιλύρα (ed. Ald. φιλλύρα) χλωρὸν, χλωρὸς δὲ καὶ οὗτος. Εὐφρόνιος κοῦφον, ὡς ἂν διθυραμβοποιὸν εὐτελῆ καὶ κοῦφα ποιοῦντα· τοιοῦτον γὰρ τὸ ξύλον, κοῦφον καὶ ἐλαφρόν. Probabilius Athen. 12, p. 551, D, διὰ τὸ φιλύρας τοῦ ξύλου λαμβάνοντα σανίδα συμπεριζώννυσθαι, ἵνα μὴ κάμπτηται διά τε τὸ μῆκος καὶ τὴν ἰσχνότητα. Dio Cass. 67, 15 : Σανίδιον φ. δίθυρον. (Galen. vol. 18, part. 1, p. 556, 8, σανὶς φ. Hase.) Φιλύρινον per ἀσθενὲς exp. Hesych. Et

Φιλυρόν· εὐῶδες, ἐλαφρόν. Quod ex Φιαρὸν corruptum videtur Heringæ Observ. p. 275.]

[Φιλύριον, τὸ, Tabella tiliacea. Ælian. V. H. 14, 12: Φ. εἶχε καὶ μαχαίριον, ἵνα ξέῃ τοῦτο. Perperam φιλύτρια ap. Phurnut. c. 24.]

[Φιλυρίς. Φιλυρίτης. V. Φίλυρες.]

[Φίλυς. V. Φίλλης.]

[Φιλύτρια. V. Φιλύριον.]

[Φιλυτὼ, οῦς, ἡ, Philyto, n. pr. in inscr. Delia ap. Bœckh. 2310, vol. 2, p. 246, ubi Φιλυτωΐ cum iota adscripto, quod cum Λητωΐ et Σαπφωΐ, quæ a quibusdam scripta esse propter vocativos Λητοῖ et Σαπφοῖ ab Herodiano in Bekk. Anecd. p. 1205 traditur, comparavit Bœckh. et Lobeck. Rhemat. p. 327. Nomini ipsi simile est Φιλητώ.]

[Φῖλὼ, οῦς, ἡ, Philo, n. pr. ap. Leonid. Anthol. Pal. 7, 463. G. D. It. in inscr. Teuchir. C. I. vol. 3, p. 554, n. 5336, 3. Hase.]

[Φιλῳδὸς, ὁ, ἡ (contr. ex φιλάοιδος), Cantum amans. Phryn. in Bekk. Anecd. p. 71, 29: Φ. ὁ φιλῶν ᾄδειν. Aristoph. Vesp. 269: Ἀνὴρ φ. Ran. 242: Ὦ φ. γένος (ranarum). Plutarch. Mor. p. 633, A: Φ. τινος καὶ φιλοκιθαριστοῦ. Arrian. Anab. 6, 3: Φ. δελφῖνες. Ælian. N. A. 12, 45. Φ. Ἀπόλλων Eustath. p. 10, 28. G. D. Nic. Chon. Hist. p. 138, 17 Bonn., Δαβὶδ ὁ φ. Hase.]

[Φίλων, ωνος, ὁ, Philo, n. pr. plurimorum quum Athenis tum alibi. Philonem amicum Phidippidis fingit Aristoph. Nub. 25. || Philo Pæaniensis, Philodemi filius, Æschinis uxoris frater, apud Æschinem p. 48, 15, Demosth. p. 329, 15. || Philo Acharnensis apud Lysiam in oratione 31, quæ inscripta est Κατὰ Φίλωνος δοκιμασίας. || Philo Thebanorum ad Philippum legatus ap. Demosth. p. 384, 16. Omittimus alios plurimos quos enumeravit Fabricius, ubi de Philone Judæo agit Bibl. Gr. vol. 4, p. 750—754, quibus addere licet exempla inscriptionum (velut ap. Bœckh. 112, 115, 147, 305, 2316) et numorum non pauca.]

[Φιλωναῖος, ὁ, Philonæus, n. p. in inscr. Ær. C. I. vol. 3, p. 248, n. 4555, 1. Hase.]

[Φιλωνᾶς, ὁ, Philonas, Corinthius, in inscr. ap. Bœckh. 1107, vol. 1, p. 575: Φιλωνᾶς Διονυσίου. Nam hoc accentu scribendum, non Φιλώνας. Genitivus est Φιλωνᾶ, ut Πετρωνᾶς Πετρωνᾶ. Conf. Φιλωνίδας. G. D.]

[Φιλώνδας, ὁ, Philondas, Megarensis, ap. Demosth. p. 1191 et seqq., ubi etiam casus obliqui Φιλώνδου Φιλώνδᾳ Φιλώνδαν. || Pastor ap. Theocr. 4, 1.]

[Φιλώνειος, ὁ, ἡ, Philoneus. Φ. φάρμακον ap. Galen. vol. 9, p. 547, et 13, p. 866.]

[Φιλωνίδας, ὁ, Philonidas, n. pr. in numis Macedonicis et Smyrnæis ap. Mionnet. *Descr.* vol. 2, p. 221; vol. 3, p. 204. Φιλωνίδας Αἰσχύλου in inscr. Corcyræa ap. Bœckh. 1850, vol. 2, p. 27, literis Φι in lapide obliteratis. || Hesych.: Φιλωνίδας· ὑποκοριστικῶς ἀντὶ τοῦ (φιλεῖν addit codex) Φιλωνίδης· ubi Φιλωνᾶς pro Φιλωνίδας Is. Vossius, recte, ut videtur, et probante Hemsterh. in Addendis.]

[Φιλωνίδης, ὁ, Philonides, nomen idem quod præcedens. Ph. veteris comœdiæ poeta, de quo v. Meinek. Hist. Com. p. 102. || Melitensis, ab Comicis exagitatus, quorum locos collegit schol. Aristoph. Pl. 179. Et Φιλωνίδης inscripta fuit Aristophontis comœdia. || Pythagoreus Tarentinus ap. Iambl. V. Pyth. p. 526. Alia nominis non infrequentis exx. vide ap. Isæum Or. 2, § 22 et 44 (sive 18, 36 ed. Berol.), Isocr. De antid. p. 442, § 99, Demosth. p. 831, 8, Crinag. Anth. Pal. 9, 542, Pausan. 6, 15, 5, Appian. Samnit. 7, 2, Athen. 15, p. 675, A, Diog. L. 7, 9, Steph. Byz. s. v. Δυρράχιον et Μηκύβερνα.]

[Φιλωνίου λιμὴν, Philonii portus, in insula Corsica, ap. Ptolem. 3, 2, p. 188, 26.]

[Φιλωνίζω, Philonisso, Philonem reddo, Philoni similis sum. Suidas s. v. Φίλων Ἰουδαῖος: Ἐπλούτησε λόγον παρόμοιον Πλάτωνι, ὡς καὶ εἰς παροιμίαν παρ' Ἕλλησι τοῦτο χωρῆσαι, Ἢ Πλάτων φιλωνίζει ἢ Φίλων πλατωνίζει. Idem dictum memorant Suidas s. v. Ἀβραὰμ et Photius Bibl. p. 86, 25.]

[Φιλωνὶς, ίδος, ἡ, Philonis, Philammonis mater, ap. Conon. in Photii Bibl. p. 132, 11. || Φιλωνίδι vitiose pro Φιλωνίδῃ in cod. Palatino Anthol. 9, 542.]

[Φιλωνίχα, ἡ, Philonicha. Inscr. Bœotica ap. Keil. 20, p. 86: Οὐρβανὸς καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ Κλ. Φιλωνίχα.]

[Φιλώνιχος, ὁ, Philonichus. In inscr. 165 apud Bœckh. vol. 1, p. 292, 21: ΦΙΔΟΝΙΧΟΣ, quod Φιλόνικος scribi volebat Bœckhius. Φιλώνιχος (nam O in hoc titulo etiam pro Ω ponitur) Keil. ad Inscr. Bœot. p. 88, ubi de nominibus in ιχος et femininis in ιχα dixit, quæ formæ frequentes fuerunt in Bœotia.]

[Φίλωνος κώμη, ἡ, Philonis vicus, in Ægypto. Strabo 17, p. 805; Ptolem. 4, 4 extr.]

[Φιλώνυμος, ὁ, Philonymus, n. pr. ap. Dioscor. Anth. Pal. 7, 162. G. D. Alii in inscr. Heracl. C. I. vol. 3, p. 693, n. 5774, 3, et Caiet. ib. p. 803, n. 5979, 3. Hase.]

[Φιλῶραιος, ὁ, ἡ, Pulchras formas amans. Tzetz. Hist. 1, 234: Νάρκισσος φ. ἦν νέος.]

[Φιλωρείτης, ὁ, Montium amans. Erycius Anth. Pal. 6, 96: Πανὶ φιλωρείτᾳ.]

[Φίλως. V. Φίλος.]

[Φιλωτάδης, ὁ, Philotades. Dinarchi orationem πρὸς Φιλωτάδην memorat Dionys. De Dinarcho c. 12, p. 663. || Φ. Κυδαθηναιεὺς apud Æschinem p. 16, 13. || Φ. Δεκελεὺς in inscr. 150 ap. Bœckh. vol. 1, p. 231.]

[Φιλώτας, ὁ, Philotas, Penelei nepos, Thebanus. Pausan. 7, 2, 3 et 10; Strab. 14, p. 633. || Atheniensis in inscr. 180 ap. Bœckh. vol. 1, p. 312: Φ. Σοφοκλέους Σουνιεύς. || Φ. Ἰάχχου in inscr. Corcyræa 1847, vol. 2, p. 26, ubi alia exx. ex numis attulit Bœckhius. ΦΙΛΟΤΑΣ scriptum in numis Sami et Smyrnæ ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 282, 203. || Dux copiarum Alexandri Magni frequenter memoratus ab Arriano in Anabasi. Genitivus Φιλώτα est 3, 26, 1; 3, 29, 6; 4, 14, 2, et alibi, et ap. Themist. Or. 19, p. 229, D, ubi cod. Ambros. Φιλώτου. Et sic Φιλώτου medici nomen est ap. Galen. vol. 13, p. 439, 469, 764. Φιλίσκος Φιλώτου υἱὸς ap. Suidam s. v. Φιλίσκος. G. Dindorf.]

[Φιλώτατος. V. Φίλος.]

[Φιλωτέρα, ἡ, Philotera. Steph. Byz.: Φ., πόλις περὶ τὴν Τρωγλοδυτικὴν, Σατύρου κτίσμα. Ἀπολλόδωρος δὲ Φιλωτερίδα καλεῖ. Ἔστι καὶ Κοίλης Συρίας Φιλωτέρα, ὡς Χάραξ ἐν ὀγδόῳ Χρονικῶν. Τὸ ἐθνικὸν ταύτης Φιλωτέριος, διὰ τό τινας καὶ Φιλωτερίαν αὐτὴν εἰρηκέναι (Φιλωτέρας λιμὴν ap. Ptolem. 4, 5, p. 278, 11). Τῆς δ' Αἰγυπτίας Φιλωτερίτης διὰ τὸ σύνηθες τοῦ ἐπιχωρίου τύπου. Pro Φιλωτερία ap. Polyb. 5, 70, vitiose editur Φιλοτερία. Nomen urbi inditum a Philotera, Ptolemæi secundi sorore: vid. Strabon. 14, p. 769. Adde schol. Theocr. 17, 121, ubi Ptolemæus templa consecrasse dicitur ταῖς ἀδελφαῖς Ἀρσινόῃ καὶ Φιλωτέρᾳ. Ita enim pro φωτῆρα emendavit Letronn. *Journ. des Sav.* a. 1841, p. 335, ac nescio an eandem compellet Callimachus ap. Hephæst. p. 49: Φιλωτέρα, ἄρτι γάρ οἱ (ἁ) Σικελὰ μὲν Ἔννα. In hujus honorem quæ celebrabantur solennia Φιλωτέρεια dicebantur, quod Φιλωταίρεια vitiose scriptum est ap. Theodos. p. 69 ed. Gœttl. Meinek. ad Steph. Φιλεταίρεια nomen festi est ap. Herodian. in Cram. Anecd. Ox. vol. 3, p. 277, 31.]

[Φιλωτερὶς per καστανάια exp. Hesych. post Φιλῶψ posita.]

[Φιλώτερος. V. Φίλος.]

[Φιλωτικὸς, ὁ, Philoticus, n. pr. in inscr. Attica recentiore 270 ap. Bœckh. vol. 1, p. 374, 28, ubi in lapide est ΦΙΛΟΤΙΚΟΣ per O, quod in hoc titulo non ponitur pro Ω.]

[Φιλώτιον, ἡ, Philotium, meretrix, ap. Terent. Hec. 1, 2, 6 et 15. Eadem *Philotis* ib. 7 et 9, et in Indice personarum fabulæ.]

[Φιλωτὶς, ίδος, ἡ, Philotis, n. pr. servæ, ab aliis Τουτόλα appellatæ, ap. Plutarch. V. Romuli c. 29, ubi bis legitur nomin. Φιλωτὶς et bis accusativus Φιλωτίδα. Et Φιλωτὶς ap. Polyæn. 8, 30. || Mater Charopis Epirotæ ap. Polyb. 32, 21, 13, ubi duplici vitio Φιλότιδος pro Φιλωτίδος. Μακαρία Φιλῶτις Alciphroni 1, 36, pro μ. φιλότης restituit Seilerus, quod ipsum quoque Φιλωτὶς potius scribendum erat, licet Ἀντιφάνης ἐν Φιλώτιδι ap. Athen. scribatur 7, p. 295, C; 14, p. 662, B, et genitivus Φιλώτιος, tanquam ab properispomeno Φιλῶτις, sit in inscr. Ithacæ reperta ap.

Bœckh. 1925[b], vol. 2, p. 40. Ceterum simile est nomen Φιλητᾶς, idque ipsum quoque oxytonum, quod v. G. Dindorf.]

[Φιλώψ· κρήνη ἢ φίλος, Hesych. Corruptum ex φιλότης, quod quomodo per κρήνη explicari potuerit alia docet glossa Hesychii, Ἀλόπη· ... κρήνη ἐν Ἐλευσῖνι, ἥτις Φιλότης ἐκαλεῖτο. G. Dind.]

[Φιμάριον, τὸ, Camus minutus. Hierocl. Philog. p. 321, 11 Boiss. Hase.]

[Φιμβρίας, ὁ, Fimbria, nomen Latinum, ap. Strab. 13, p. 594, ubi etiam genitivus legitur Φιμβρίου, ut ap. Eustath. p. 459, 45. Φιβρίας scriptum ap. Dion. Cass. in Excerptis p. 51—53, et p. 74, 59. Fuit autem cognomen gentis Flaviæ.]

[Φιμίος gl. sine interpretatione posita apud Suidam.]

[Φιμόληπτος, ὁ, ἡ, Camo s. Freno coercitus. Planud. Boeth. 7, 30, p. 14 Web. : Νοῦς ὀνοφερὸς γὰρ καὶ φ. ζοῦ τάδε ἄρχει· ubi notandum ι corripi, ut φιμὸν corripuit idem 15, 16, p. 25.]

[Φιμονῶν vitiose pro φιμῶν. V. Φιμόω.]

Φῑμὸς vel Φίμος [Rectus accentus φιμὸς est, restituendus locis infra ab HSt. allatis. Ἀπὸ τοῦ σφίγγω σφιγμὸς καὶ φιγμὸς, unde φιμὸς, derivat Etym. M. p. 795, 21. Pluralis ἑτερόκλιτος est φιμὰ, τὰ, ap. Anyten Anth. Pal. 6, 312 : Ἡνία ... θέντες καὶ λασίῳ φιμὰ περὶ στόματι. Quod certius exemplum est quam gl. Hesychii Φίμα (sic)· κήμὸς, παραστόμιον, φιμός· ubi φιμὸς, quod nunc in fine glossæ legitur, fortasse lemma ejus fuit], ὁ, Camus, Fiscella, ut Bud. vertit in isto Luciani loco [Vitt. auct. c. 22] : Καὶ σιωπᾷν ποιῶ φιμὸν αὐτοῖς περιτιθείς. Ad quam signif. nominis Fiscella pertinet hic Plinii l., 18, 19 : Fiscellis capistrari boves oportet, ne germinum tenera præcerpant. Usi sunt alii. Affertur etiam ex Es. [37, 29] : Ἐμβαλῶ φίμον εἰς τὴν ῥῖνά σου, καὶ χαλινὸν εἰς τὰ χείλη σου, Injiciam camum naribus tuis, et frenum labiis tuis. Eccles. [20, 29] : Φίμος ἐν στόματι, ubi Interpr. reddit Capistrum, quod, inquit Bud., equorum ori obtenditur vel applicatur, ne mordeant s. comedant. [Pollux 1, 185; 10, 56. Æsch. Sept. 463, in descriptione equorum Eteoclis : Φιμοὶ δὲ συρίζουσι βάρβαρον τρόπον μυκτηροκόμποις πνεύμασιν πληρούμενοι· fr. 341 : Πώλους ... φιμοῖσιν αὐλωτοῖσιν ἐστομωμένας, quod exp. Eustath. p. 183, 18, διὰ τὸ κώδωνας προσῆφθαι αὐτοῖς οἷς ἐμφυσῶντες οἱ ἵπποι ὡς φωνὴν σάλπιγγος προΐεντο, et iisdem verbis Hesych. s. v. Αὐλωτοὶ φιμοί. Πνιγεὺς per τὸν φ. τῶν ὑποζυγίων exp. Etym. M. p. 677, 38.] Hic autem est metaphorica signif., de qua paulo post dicam. Mancipiorum quoque ori solitum obdi camum annotant quidam, ex Aristoph. Nub. [592] : Φιμώσητε τούτου τῷ ξύλῳ τὸν αὐχένα. Et esse φιμὸν, quem Camum vocat Plaut. in Casina, ubi scribit, Deos quæso ut quidem hodie camum et furcam feras. Nec non Horat. ita vocasse, Serm. l. 2 [1], Sat. 6, [39] : Tune Syri, Damæ, aut Dionysi filius audes Dejicere ex saxo cives aut tradere camo? Sic enim esse leg., non Cadmo, nec Catmo. Tribuitur autem κημὸς et σιτοποιῷ ap. Athen., de quo lege et Eustath. p. 1960. Φιμὸς ex Etym. affertur etiam de urinatoribus dictum, pro Obturamento quo sibi os obligant, ne aquam sorbere cogantur. Ex Eodem, pro Piscatorio instrumento, sc. Reticulo, s. Sagena reticulata, fiscellæ figura. [Horum nihil legitur in Etym. M.] Quidam annotant φίμον, sicut et κημὸν, esse etiam Reticulatum cadiscorum operculum, coli imagine quadam desuper latum, infra angustius, ne immissa suffragia dilaberentur. Est denique φιμὸς et ὄργανον κυβευτικὸν, Aleatorium instrumentum [ap. Polluc. 7, 203; 10, 150, Bekk. Anecd. p. 314, 3, Etym. M. p. 795, 19], ut annotatur ex hoc Æschinis loco [p. 9, 9] : Καὶ φιμοὺς καὶ κυβευτικὰ ὄργανα· existimaturque esse qui Lat. dicitur Fritillus. Vide Suid. [qui Harpocr. glossam exscripsit, in qua etiam Diphili locus citatur : Ἕλκ' ἐς μέσον τὸν φιμὸν, ὡς ἂν ἐμβάλῃ. Horat. Sat. 2, 7, 17 : « Qui pro se tolleret atque mitteret in phimum talos. »] Ceterum quidam, ex quibus est Gorr., φίμον proprie significare crediderunt Nexum summi oris perarum et sacculorum, ut docebo infra in Φίμωσις, ubi explicabo quam apud Medicos habeat signif., sicut et φιμός. [Φιμὸν correpta syllaba priore dixisse Planudem notavimus s. v. Φιμόληπτος : qui multa hujusmodi sibi permisit, de quibus dixit Weberus in Præfat. p. VIII.]

Φιμόω, Camo obligo s. obstringo, Camo s. Fiscella capistro. [Hesych. : Φιμοῖ, δεσμεύει, ἐμφράττει, ἄγχει, ἐπιστομίζει. Φιμοῖ, δεσμοῖ. Φιμοῦν, δεσμεύειν καὶ τὰ ὅμοια. Quorum illa ἄγχει, ἐπιστομίζει etiam ap. Phot., Suidam et Etym. M. leguntur.] Generaliter etiam pro Os obligo s. obturo. Βοῦν ἀλοῶντα οὐ φιμώσεις, quæ verba habentur Deut. 25, [4] et hinc deprompta Paulus affert, 1 Ad Tim. 5, [18]. Redduntur autem, Non obligabis os bovi trituranti. Ab Ambrosio, Non infrænabis. Sed quidam interpr. etiam simpliciter Obturo, Præcludo, Coarcto, Constringo. Aristoph. Nub. [592] : Φιμώσητε τούτου τῷ ξύλῳ τὸν αὐχένα, Hujus collum ligno constrinxeritis. [Zenob. Prov. 3, 100 : Φιμωθέντες ἀπήγοντο πρὸς τὴν κόλασιν. De auribus Hermias ad Platon. Phædr. in Siebenk. Anecd. p. 20 : Ὦτα ἔχων δασέα καὶ πεφιμωμένα.] || At φιμώθητι Luc. 4, [35] et Marc. 1, [25] : itidemque πεφίμωσο ejusdem Marci 4, [39] redditur Obmutesce. Verum hujus c. 1 et Luc. 4, φιμώθητι dicitur spiritui dæmoniaco impuro, s. homini in quo ille erat; Marci autem c. 4, πεφίμωσο dicitur mari, ubi quidam interpr. Quiesce. Hoc certe constat, φιμώθητι s. πεφίμωσο sonare perinde ac si quis dicat, Esto tibi os velut camo obstrictum, vel, Obmutesce non secus ac habens os camo obstrictum. Possumus autem significantius etiam reddere, Vide ne vel hiscas. [Sext. Emp. p. 510 : Οἱ δογματικοὶ πρὸς ἕκαστον τῶν οὕτως ἐπιχειρημένων πεφίμωνται. Joseph. B. J. proœm. § 5 : Πρὸς ἱστορίαν, ἔνθα χρὴ τὰ ἀληθῆ λέγειν ..., πεφίμωνται· ubi præcedit κέχηνε τὸ στόμα καὶ ἡ γλῶσσα λέλυται. Idem ibid. 1, 22, 3 : Ἀλλ' ὁ μὲν πεφίμωτο τοῖς ἱμέροις· 5, 1, 5 : Φιμούμεναι δὲ τά γε πάθη τῷ φόβῳ μεμυκόσι τοῖς στεναγμοῖς ἐβασανίζοντο.] Eundem porro hujus verbi usum ap. Lucian. reperio, De morte Peregrini p. 388, non procul a fine [c. 15] : Οἱ δὲ ἐχθροὶ ἐπεφίμωντο. Perperam enim hic vertit Interpres, Necessario quiescebant, quum reddere debuisset, Obmutescebant (sic tamen ut extrinsecus intelligatur, Tanquam os camo obstrictum s. obligatum habentes), vel Ne hiscebant quidem; aut, Ne hiscere quidem audebant. Ceterum pro metaphorica ista verbi φιμοῦσθαι signif. facit hic Luciani l., quem ante protuli, Καὶ σιωπᾷν ποιῶ, φιμὸν αὐτοῖς περιτιθείς.

|| Φιμονῶν autem in hunc locum reservavi, quod licet suspectum mihi sit irrepsisse pro φιμῶν, quum tamen ap. Hesych. duobus in locis legatur, sc. in Ἀποστομίζων et in Ἐπιστομίζων, silentio prætereundum non existimavi.

Φιμώδης, ὁ, ἡ, Cami s. Fiscellæ formam habens, Cami usum præstans. At φιμώδεα μύρτα ex Nicandro Ther. [892] affertur pro στυπτικά : Myrti fructus, qui astrictoriam vim habent.

Φίμωσις, εως, ἡ, Obligatio s. Obstrictio quæ fit camo etc. sequendo signif. verbi φιμοῦν. Sed φίμωσις peculiari signif. dicitur a Medicis, sicut et φίμος [φιμὸς], Colligatio et angustia s. Coarctatio quæ callo quodam in sede atque ano contingit, ut in VV. LL. annotatur ex Galeno 9, 6 τῶν Κατὰ τόπους. Talis autem coarctatio, ut ibid. additur, fit item in locis muliebribus ex antecedente ulceratione aut ob inflammationem secuta duritie. De qua Paul. Ægin. 3, 73 [ubi περὶ φίμου (corr. φιμοῦ) ἐν ὑστέρᾳ agit. Idem lemma, περὶ φίμου, est 6, 55, licet ibi in ipsis Pauli verbis constanter legatur φίμωσις]. Naturale autem vitium est id quo, constricto ano, vel præclusa vulva, nec perforata, ἄτρητοι dicuntur homines : sed φίμωσις non naturaliter accidit. Consimiliter φίμωσις appellatur, s. φίμος, quum præputio ita arcte obligatur glans, ut cute sua renudari nequeat. Diosc. 4 : Φίμους τοὺς ἐν αἰδοίοις χαλᾷ. Hæc ibi. Gorr. autem ita : Φίμος vel Φίμωσις est Meatuum naturalium præclusio. Hæc duabus potissimum de causis accidit, cicatrice quæ in illis concreverit, aut carnis incremento, quæ una in parte redundans, cum opposita coaluerit. Fit et propter inflammationem, ut scripsit Galen. Comm. 2 εἰς τὸ Κατ' ἰητρεῖον [vol. 12, p. 70]. Nascitur in

omnibus meatibus et locis quæ natura diduci possunt, ut oculis, labiis, ano, præputio, utero : quorum omnium eadem causa est, ut eo loco Galen. explicavit. Verum de præputio frequentius dici consuevit, sic glandem tegente, ut ea nudari non possit. Proprie namque φίμος significat Nexum summi oris perarum et sacculorum, quum toto superiore ejus ambitu in angustum collecto, funiculo religantur. Nonnulli Capistrationem converterunt. Quod si ex contrario non præputium modo, sed quæcunque alia naturales meatus occludunt, ita retrorsum deducta sint, ut reduci nequeant, παραφίμωσις appellatur. [Galen. Definitt. vol. 2, p. 274 : Φίμος (sic) ἐστὶν ἡ τῶν φυσικῶν πόρων κατάκλεισις. Διαφοραὶ δὲ τοῦ φίμου δύο· ἢ γὰρ ἐκ φύσεως ἢ ἐξ ἐπιγεννήματος ἑλκώσεως προηγησαμένης γίνεται· et παραφίμωσις ibid.]

[Φιμωτὴς, ὁ, Qui camo obstringit et obmutescere cogit, Refrenator. Gregent. Disput. p. 168, 11, φ. δαιμόνων καὶ εἰδώλων. Hase.]

[Φίμωτρον, τὸ, sine interpretatione apud Suidam. Legitur ap. Andr. Cret. p. 98, C, ab Kallio cit., ubi male excusum φίμοτρον βλασφημίας, Refrenatio blasphemiæ.]

[Φιν.] Porro ut Φὶξ dicitur pro σφὶγξ, ita et Φιν pro σφιν, ut tum ap. Hom., tum ap. Callim. Ap. illum enim Il. A, 75, vetus liber habet, Ὅς φιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν, sic exponens illum versum, Ὅστις ἐν αὐτοῖς καλῶς φρονῶν ἐδημηγόρησε καὶ εἶπεν. Ap. hunc vero Hymno in Dian. [125] : Κτήνεά φιν λοιμὸς ἐπιβόσκεται, Jumenta ipsis depascitur et absumit pestis. Ubi tamen sunt qui scribant σφιν, quamvis schol. dicat σ metri causa demptum esse. Possit certe in illo Hom. loco et similibus videri omissa litera σ, errore librarii, ob præcedentem eandem literam. [V. quæ de hac forma dicta sunt s. v. Σφεῖς vol. 7, p. 1595.] || Alioqui φιν et φι est quædam particula, a poetis fini quorundam nominum adjici solita, de qua alibi. [V. supra s. v. Φι.]

[Φίναξ, κος, ἡ. Hesych. : Φίναξ, δρῦν. Supra : Φίλαξ, δρῦς, νέος. Ἦλεῖοι.]

[Φινέας, ὁ, Phineas, dux Idumæorum ap. Joseph. B. J. 4, 4, 2. || Sacri thesauri custos, ibid. 6, 8, 3. || Nomen loci. V. s. v. Φιλέας.]

[Φινεὲς, ὁ, Eleazari filius. Hæc Hebraica nominis forma est, quam servavit Suidas s. h. v., et Etym. M. p. 795, 23 : Φινεὲς, παρὰ τὸ φόνος. Eam Græcam fecit Josephus, a quo Φινεέσης, ου, ῃ, ην, dicitur locis plurimis : vid. A. J. 4, 6, 12; 7, 1; 5, 1, 26; 8, 1, 3. Φινεέσης, Eli filius, ib. 5, 10, 1; 11, 2 et 4.]

[Φινείδης, ὁ, Phinei filius, ὁ ἀπὸ Φινέως, ut exp. Suidas. Soph. Antig. 971 : Δισσοῖσι Φινείδαις. Sic *duo Phinidæ* ap. Ovid. in Ibin 271. Τοὺς Φινείδας Diodor. 4, 44.]

[Φίνειον, τὸ, Phineum. Steph. Byz. : Φ., τόπος τοῦ Πόντου, κτίσμα τοῦ Φινέως. Τὸ ἐθνικὸν Φινειεύς, ὡς Σίγειον Σιγειεύς. Suidas : Φ., ὄνομα τόπου ἢ ὄρους.]

[Φινεὶς, ίδος, ἡ, Phineis. Eurip. Iph. T. 423, de regno Phinei : Φινείδας ἀκτάς.]

[Φῑνεὺς, έως, ὁ (Formæ epicæ Φινῆος, Φινῆϊ, Φινῆα ap. Apoll. Rh. 2, 277, 294, 580, 647, et alibi), Phineus, n. pr. quod παρὰ τὸ ἴφι καὶ τὸν νοῦν γίγνεσθαι fingit gramm. in Etym. M. p. 795, 23. Fuit autem pluribus commune. Belei filius est ap. Apollod. 2, 1, 4. || Lycaonis filius. Apollod. 3, 8, 1. || Agenoris filius, secundum Hellanicum ap. schol. Apoll. Rh. 2, 177, Neptuni secundum alios : v. Apollod. 1, 9, 21, et Hygin. Fab. 19. Fuit vates et rex Thracum in urbe Salmydesso, fabulosis multorum narrationibus celebratus, quas exposuit Heynius ad Apollod. vol. 2, p. 77, 336. Videndi de eo præ ceteris Diodor. 3, 43 et 44, et schol. Apoll. Rh. 1, 211; 2, 177, 181, et Hyginus Fab. 19. Frequens ejus apud poetas quum Græcos tum Latinos mentio : v. Hesiod. citatum ab Strab. 7, p. 302, schol. Apoll. Rh. 2, 181, Æschylum Eum. 50, Sophoclem, cujus Φινέα πρῶτον et δεύτερον memorant grammatici (v. fragm. 633—642), Apoll. Rh. 2, 177, Orph. Arg. 672, Ovid. Metam. 7, 3, Valer. Flacc. 4, 425. Φινεὺς, Theopompi comœdia, citatur ab Athen. 14, p. 649, B. Adjectivis *Phineus* (Φίνειος) et *Phineius* (Φινήϊος) poetæ Latini usi sunt.]

[Φίνηται, συντιθῇ, gl. obscura Hesychii.]

[Φινίδας, ὁ, ὄνομα κύριον apud Suidam. Fortasse fictum ex Φινείδας, quæ Dorica forma est patronymici Φινείδης, quod v. G. Dind.]

Φίνις, ὁ, Ossifragus Latine, teste Dioscor. 2, [58 : Φίνις τὸ ὄρνεον, ὃ Ῥωμαϊστὶ καλοῦσιν ὀσσίφραγον. In lemmate est περὶ φίνιδος. Nomen ex φήνη corruptum esse diximus s. h. v.]

[Φῑνόπολις, εως, ἡ, Phinopolis, urbs Pontica, ab Phineo condita, ap. Strab. 7, p. 319, Ptolem. 3, 11, p. 215, 11, Steph. Byz. (qui adj. gentile Φινοπολίτης posuit), Plin. N. H. 4, 18, 11, Melam 2, 2, 5 (ubi v. Tzschuck. vol. 2, 2, p. 99).]

[Φίντας, ὁ, Phintas, Messenius. Pausan. 4, 16, 2; 4, 17, 9. || Sybotæ filius. Pausan. 4, 4, 1, ubi genit. Φίντα.]

[Φίντατος et Φίντερος Dor. pro φίλτερος. V. Φίλος.]

[Φιντέας. V. Φιλτέας.]

[Φίντης vitiose pro Φίντις, quod v.]

[Φιντίας, ὁ, Phintias, Pythagoreus, amicus Damonis, ap. Diodor. Exc. p. 554 sq., Plutarch. Mor. p. 93, E, Iambl. V. Pyth. p. 270, 460, 462, aliosque : v. Davis. ad Cicer. Tusc. 5, 22. || Agrigentinorum tyrannus. Diodor. Exc. p. 495. Βασιλέως Φιντία in numis ap. Eckhel. D. N. vol. 1, p. 266. G. D. Pictor fictilium, de quo R. Rochett. *Journ. des Sav.* a. 1830, p. 120 sq. Hase.]

[Φιντιὰς, άδος, ἡ, Phintias, urbs Siciliæ, condita ab Phintia, Agrigentinorum tyranno. Diodor. Exc. p. 495. *Phintiam* dixit Cicero Verr. 3, 83. Adject. gentile *Phinthienses*, quod *Phintienses* scribendum, ap. Plin. H. N. 3, 8, 14. Ab eodem *Phinthia* fons Siciliæ ex Apione memoratur 31, 2, 18 : quam ipsam quoque Φιντιάδα ab Græcis dictam esse probabile est. Adjectivum autem *Phintienses* respondet Græco Φιντιεῖς, quo utitur Phalaris Epist. 112, p. 324, ubi in libris pari vitio Φινθιεῖς scriptum, quod correxit Valcken. G. Dind.]

[Φίντις, ὁ, Phintis]. Φίντις, Dorice pro Φίλτις, Auriga. Pind. Ol. [6, 37] : Ὦ Φίντις, ἀλλὰ ζεῦξον ἤδη μοι σθένος ἡμιόνων. [Est nomen proprium aurigæ, de quo schol. : Ὦ Φίντις Δωρικῶς ἐσχημάτισται· εἴη δ' ἂν κατὰ τὴν ἡμετέραν διάλεκτον Φίλτις. Οἱ Δωριεῖς γὰρ μετατιθέασι τὸ λ εἰς ν. Male Φίντης ap. Eustath. p. 918, 28, et 1648, 5. || De nomine feminino Φίντις, ἡ, v. s. Φιλτίς et Φίντυς.]

[Φιντύλος, ὁ, Phintylus, n. pr. ap. Archiam Anth. Pal. 6, 192. G. D. Alius C. I. vol. 3, p. 608, n. 5567, 3. Hase.]

[Φίντυς, ἡ, Phintys, philosopha Pythagorea, ex uno cognita excerpto ap. Stob. Flor. 74, 61, quod inscriptum est Φιντύος (hoc accentu) τᾶς Καλλικράτεος θυγατρὸς Πυθαγορείας ἐκ τοῦ περὶ γυναικὸς σωφροσύνας· unde ap. Phot. Bibl. p. 115, 22, Φίντυς est inter scriptores ab Stobæo citatos. Recte, ut videtur, Valcken. ad Phalar. p. xxiv verum nomen mulieris Φίντις, ιος, fuisse judicat.]

[Φιντὼ, οῦς, ἡ, Phinto, n. pr. ap. Leonid. Tar. Anth. Pal. 6, 288.]

[Φίντων, ωνος, ὁ, Phinto, n. pr. ap. Leonid. Tar. Anth. Pal. 7, 503 : Φίντων' Ἑρμιονῆα. G. D. Alii C. I. vol. 3, p. 581, n. 5428, 5, et p. 622, n. 5610, 1. Hase. || Φίντωνος νῆσος, Phintonis insula, inter insulas circum Sardiniam sitas ap. Ptolem. 3, 3, et Plin. H. N. 3, 6, 13.]

[Φὶξ, gen. φῑκὸς, ἡ.] A Bœotis σφὶγξ dicitur Φὶξ, teste schol. Hesiodi Theog. 326 : Ἡ δ' ἄρα φῖκ' ὁλοὴν τέκε Καδμείοισιν ὄλεθρον. [Ad formam litera σ carentem, quam cum similibus comparavit Lobeck. Pathol. Elem. vol. 1, p. 123, alludunt glossæ Hesychii, Βίκας, σφίγγας. Φίγα, φίκα· σφίγγα, et Plato Cratyl. p. 414, D : Ἐπεμβάλλοντες πολλὰ ἐπὶ τὰ πρῶτα ὀνόματα τελευτῶντες ποιοῦσι μηδ' ἂν ἕνα ἄνθρωπον συνεῖναι ὅ τι ποτὲ βούλεται τὸ ὄνομα· ὥσπερ καὶ τὴν σφιγγὰ ἀντὶ φιγγὸς καλοῦσι, ut nunc ex codd. pluribus legitur pro ἀντὶ σφιγὸς vel σφιγγός. In uno cod. σφίκα ἀντὶ σφικός. Similiter in versu Hesiodi libri variant inter σφίγγ', σφίγ', σφίκ'. Ab Φὶξ derivatum nomen montis est Φίκειον, quod v.]

[Φὶρ, ὁ, Phir, ὄνομα κύριον ap. Chœrob. Epimer.

in Psalm. p. 4, 11, et in Etym. M. p. 107, 28, ubi cum Ἴρ et Φθὶρ, quæ aliunde cognita habemus, componitur. Dixit de his Lobeck. Paralip. p. 76.]

[Φίρμη, Firma, voc. Latinum, cognomen in titulis legionis XVI. Φλαουΐας Φίρμης, quæ agebat in Syria. C. I. vol. 3, p. 245, n. 4543, 4; p. 246, n. 4545, 3 et 4546, 2. Hase.]

[Φιρμιλιανὸς, ὁ, Firmilianus, n. pr. Latinum apud Suidam s. v. Γρατιανὸς et Στήλη σταυροῦ.]

[Φισινὸς, ὁ, Phisinus, n. pr. Arrian. Anab. 3, 2, 5, quod merito suspectum habuit Coraes Ἀτάκτ. vol. 3, p. 252, etsi erravit quum Φυσίνου nomen restitui voluit. Scribendum Φησῖνον, de quo nomine suo loco diximus. G. Dind.]

[Φίσκος, ὁ, Fiscus, δημόσιον ταμιεῖον, ut exp. Hesych. (qui addit πολύχρημον), Photius et Suidas. Est nomen Latinum, de quo ejusque derivatis, inter quæ est verbum Φισκόω, Fisco addo s. vindico, vid. Ducang. et Suicer. s. v. Φίσκος et Φισκόω. Cum eo compositum est Φισκοσυνήγορος, quod Hesych. exp. ὁ ταμιείων (vel ταμιείου) συνήγορος. In Gl. Φίσκος ὁ συνήγορος, Fiscia, i. e. Φισκοσυνήγορος, Fisci A. (advocatus), ut monuit Ducangius. G. D. Artemidor. t. 1, p. 375, 25 Reiff., τῆς οὐσίας ὑπὸ τοῦ φ. καταληφθείσης. Occurrit crebro in inscrr. græcis, velut C. I. vol. 2, p. 65, n. 2015, 15; p. 74, n. 2050, 7; vol. 3, p. 24, n. 3898, 16, ἀποτείσει εἰς τὸν ἱερώτατον φίσκον δηνάρια ,βφ′. Geminato σ scriptum ibid. vol. 2, p. 42, n. 1933, 9, δώσει τῷ φίσσκῳ. Hase.]

[Φιστάκια. V. Πιστάκια.]

[Φιστελία, ἡ, Phistelia s. Phistulis, oppidum Campaniæ, de cujus numis R. Rochett. *Journ. des Sav.* a. 1831, p. 465. Hase.]

[Φιτάλιμος. V. Φυτάλιμος.]

[Φιτεύω vitiose pro φιτύω, quod v.]

[Φίτης. V. Φῖτυς.]

[Φιτιάλεις, οἱ, Fetiales, nomen Latinum sacerdotum quorundam, quod apud scriptores Græcos in syllaba prima modo per ι modo per η scribitur, ut φιμινάλια pro Feminalia et alia hujusmodi scripta sunt, de quibus dixit Wannowski Antiq. Rom. p. 2. Φητιαλεῖς (hoc accentu) sine explicatione positum apud Suidam. Φετιάλεις vulgo ap. Dionys. A. R. 2, 72 : Τῶν καλουμένων φετιαλίων· οὗτοι δ' ἂν εἴησαν κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν καλούμενοι διάλεκτον εἰρηνοδίκαι. Sed cod. Vat. φιτιάλων. Scribendum igitur φιτιάλεων vel φιτιαλίων. Apud Plutarch. V. Numæ nomin. est φιτιαλεῖς et genit. φιτιαλίων. Apud Dion. Cass. 50, 4, φητιαλίου. G. D.]

[Φιτίας, ὁ, Phitias, n. pr. pictoris perperam scriptum in fictili, *Catal. di scelte ant. etr. del pr. di Canino* p. 69, n. 551. V. Φιντίας. Hase.]

[Φίτρης, ὁ, Phitres, n. pr. ap. Conon. in Photii Bibl. p. 139, 38 : Λεωδάμας καὶ Φίτρης ἤρισαν ὑπὲρ τῆς Μιλησίων βασιλείας.]

[Φιτρὸς, ὁ, Stipes, Truncus. Φιτρὸς ὁ κορμὸς inter oxytona in ρος ap. Arcad. p. 74, 16 (Herodian. Epimer. p. 143) et φιτρῶν per κορμῶν, ξύλων exp. Photius et Suidas. Et sic Etym. M. quoque p. 795, 25, addita etymologia inepta, παρὰ τὸ φυτόν φυτρόν καὶ φιτρόν, ἀπὸ τοῦ φύεσθαι ἐξ αὐτοῦ τὰ φυτά. Similia comminiscitur Eustath. p. 413, 13; 1234, 24. Et p. 890, 62 : Τὸ φιτρῶν Ἀμαθουσίων γλώσσης ἐστὶν, ὥς φασιν οἱ παλαιοί· Κύπριοι δὲ οἱ Ἀμαθούσιοι. Γίνεται δὲ ὁ μὲν φιτρὸς, ὅ ἐστιν ὁ κορμὸς, παρὰ τὸ φυτόν· οἱονεὶ γὰρ φυτηρὸς καὶ τροπῇ καὶ συγκοπῇ φιτρός· ἐκ φυτῶν γὰρ οἱ κορμοί· ἢ παρὰ τὸ φῖτυ, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ φανεῖται. Postremum hoc repetit p. 1291, 26 : Ἔοικεν ὁ φιτρὸς φίτυρός τις εἶναι ὡς ἀπὸ τοῦ φῖτυ. Diversa miscentur in gl. Hesychii, Φίτρον (sic, falso accentu)· μέτρον, μάταιον, ῥάδιον. Καὶ τὸ μέσον τοῦ ῥινίου, τὸ κοῖλον· καὶ ὁ κορμὸς τοῦ ξύλου παρὰ τὸ φύεσθαι. Stipitem vel truncum significat quattuor in locis Homeri, Il. M, 29 : Θεμείλια ... φιτρῶν καὶ λάων· Φ, 314 : Ὄρυμαγδὸν φ. καὶ λάων· Ψ, 123 : Ὑλοτόμοι φιτροὺς φέρον· Od. M, 11 : Φιτροὺς δ' αἶψα ταμόντες. Post Homerum Apoll. Rh. 1, 405 : Φιτροὺς ἀζαλέης στόρεσαν καθύπερθεν ἐλαίης· Lycophr. 913, et Orph. Arg. 950, 961. Δίκροον φιτρὸν ἀειραμένη dixit Callimachus, quod in φιτρὸς corruptum ap. schol. Aristoph. Pac. 636, in φίλτρον in Etym. M. p. 276, 23. Vocabulum poeticum esse recte observarunt Pollux 7, 109, et Eustath. p. 890 extr., cui non obstat quod recentior nescio quis scriptor, cujus verba citant Suidas s. v. Ὀρείχαλκος et Τύμπανα et schol. Philostr. Her. p. 602 ed. Boiss., dixit : Φιτρὸν ἐλάτης κοιλάναντες. G. Dind.]

[Φίττα. HSt. post ea quæ s. v. Σίττα dixit vol. 7, p. 299 :] Eundem porro usum habere vocem Φίττα tradit Eustath. [p. 855, 25; 1963, 43], veluti quum dicitur φίττα μαλιάδες, et φίττα μελίαι, item et φίττα ῥοιαί. Ita enim hæc scribuntur apud illum, qui etiam addit nympharum hæc esse nomina. At Pollux conjunctim habet scripta Φιτταμαλιάδες, et Φιτταμελίαι, item Φίτταροι, quæ juvencularum lusum fuisse tradit, in quo sese mutuo ad celerandum incitarent, simul εὐφημοῦσαι τὰς νύμφας. Unde fit ut alteram lectionem lubentius sequar. Ad φίτταροι quidem certe quod attinet, non dubium est quin factum sit ex Φίττα ῥοιαί. [Recta scriptura φίττα Μαλιάδες, φίττα Ῥοιαί, φίττα Μελίαι nunc Polluci quoque restituta 9, 122 et 127.]

[Φιττάκια scriptum ap. Eustath. p. 1210, 41, pro φιστάκια, quod est ap. Athen. 14, p. 649, D. Vid. s. v. Πιστάκια.]

[Φιττακίδες, αἱ, Calceorum muliebrium species ap. Polluc. 7, 94.]

[Φίττειον (?), τὸ, post Φίκειον, Ῥοίτειον et alia hujusmodi nomina in ειον memoratur ab Theognosto Can. p. 128, 2.]

[Φιττεὺς vitiose pro Φηγεὺς, quod v.]

[Φῖτυ, τό. V. Φίτυμα.]

Φίτυμα, τὸ, Germen, Stirps, Proles. [Per τέκνον, γέννημα exp. Hesych. De filio Æsch. Ag. 1281 : Μητροκτόνον φ. Lycophr. 453 : Νόθον φ. Lacæna ap. Plutarch. Mor. p. 241, A, de filio ignavo : Οὐκ ἐμὸν τὸ φ.] Pro eodem affertur et Φίτυ [Φῖτυ] ex Aristoph. Pac. [1164. Φῖτυ per φυτὸν, φύτευμα exp. Hesych. et Phot.] Invenitur et Φίτυς [Φῖτυς], υος, pro Patre. Sunt autem hæc a verbo Φιτύω, quod est Genero, Gigno, Procreo; sed de patre tantum, ut vult Etym. [« Alterum, Φίω, transiit in Italiam, in lingua Latina superstes, Fio, pro quo Romanos veteres etiam dixisse Fuo certis testimoniis constat; Græcis usitatum fuisse monstrant derivata, ex quibus superest Φίτυ, Planta. Καινὸν φίτυ (φῖτυ) Eupolis dixit ap. Etym. p. 795, 32 (et schol. Plat. p. 445), et secundum Eustath., Genitor etiam dictus φίτυς (φῖτυς, quod v.). Verbum hinc φιτύω, Genero, quod solius auctoritate Etymologi (quæ per se nulla est, nam grammaticis sine teste loquentibus fides deneganda), prostat in Lexicis; in libris autem nostris culpa monachorum obliteratum egregia affirmat observatio Angli cujusdam eruditi in Misc. Obs. 2, p. 196. Id duntaxat teneatur, primam in φυτεύω natura sua corripi. Ubicumque igitur est apud poetas tali sede, quæ syllabam postulat productam, continuo alterum φιτύω restituendum, cujus prima producitur. Compara Schrader. Animadv. ad Musæum c. 12.» Valck. Scholl. in N. T. vol. 1, p. 216.]

[Φῖτῠποίμην, ενος, ὁ, Plantarum curator, Hortulanus. Æsch. Eum. 910 : Ἀνδρὸς φιτυποίμενος δίκην· ubi codex Med. φῖτυ ποιμένος : quod correctum est in apographis, sed non recte posito accentu φιτυποιμένος, de quo dixit Lobeck. Paralip. p. 195. G. Dind.]

[Φῖτυς, υος, ὁ, Pater. Vocabulum sæpius memoratum ab grammaticis verbum φιτύω inde derivantibus : v. Eustath. p. 413, 12; 1705, 52, schol. recent. ad Æschyl. Prom. 233 (ubi vulgo φύτωρ, sed codex Lips. φύτης, quod φῖτυς est, ut ap. schol. recent. Soph. Aj. 1296, de quo dixi in Annot. ad schol. vol. 2, p. 401), gramm. in Boiss. Anecd. vol. 3, p. 127; vol. 4, p. 408. Legitur ap. Lycophr. 462 : Οὐ γάρ τι πείσει φῖτυν· et 486. In codicibus plerumque φίτυς scriptum falso accentu. In φίτης depravatum ap. Ephræm. Cæsar. 2711, 2748, 6950, 9294, recentioris linguæ vitio, non librarii culpa, ut apparet ex genit. φίτου in fine versus posito 6950. G. Dind.]

[Φῖτύω, Genero, Gigno, Procreo. Hesych. : Ἐφίτυσεν, ἐγείνατο, ἐγέννησεν. Photius ac Suidas (et similiter schol. Platon. p. 445) : Φιτῦσαι, γεννῆσαι· ἐπὶ τοῦ πατρὸς τίθησιν (fort. τιθέασιν), ἐπὶ δὲ μητρὸς οὐκέτι, ἀλλὰ γεννῆσαι. Καὶ φιτύοντος ὁμοίως, τοῦ γεννῶντος.

Eadem fere in Etym. M. p. 795, 28. Usi sunt hoc verbo poetæ ubi syllaba prima longa opus esset quæ brevis est in φυτεύω : cujus rationis ignari librarii φιτύειν plus uno in loco in φυτεύειν corruperunt. V. Porson. ad Toup. Emend. vol. 4, p. 443. Æsch. Prom. 233 : Ἀϊστώσας (Ζεὺς) γένος τὸ πᾶν ἔχρηζεν ἄλλο φιτῦσαι νέον· Suppl. 312 : Καὶ Ζεύς γ' ἐφάπτωρ χειρὶ φιτύει γόνον. Soph. Tr. 311 : Τίς δ' ὁ φιτύσας πατήρ; Antig. 645 : Φιτύει τέκνα. Eurip. Alc. 295. Inter prosæ orationis scriptores solus hoc verbo ter usus est Plato, Rep. 5, p. 461, A : Παῖδα φιτύοντος τῇ πόλει ὃς κτλ. Leg. 9, p. 879, D : Φιτῦσαι καὶ τεκεῖν· Critia p. 116, C : Ἐφίτυσαν τὸ τῶν δέκα βασιλειδῶν γένος. || Φιτύσασθαι mulier dicitur. Hesiod. Theog. 986 : Ἠὼς ... Κεφάλῳ φιτύσατο υἱόν. Apoll. Rh. 4, 807 : Ὄφρα γάμου θυμηδέος ἀντιάσειας τέκνα τε φιτύσαιο. Oppian. Cyn. 1, 4 : Τὸν μεγάλη μεγάλῳ φιτύσατο Δόμνα Σεβήρῳ. Φιτύσατο per ἐγέννησεν exp. Hesych.]

[Φλ. et Φλ. in inscriptt. nota nominum latt. Φλάβιος, Φλαβία, Φλαβιανός. Franz. El. epigr. gr. p. 373. Hase.]

[Φλᾶ, ἡ, Phla. Joann. Alex. Ton. παραγγ. p. 8, 4, ubi de monosyllabis perispomenis agit : Φνᾶ ἡ νῆσος. Recte, ut videtur, Gœttling. De accent. p. 407, Φλᾶ, quæ Ægypti insula est memorat ab Herodoto 4, 178 (ubi Φλά scribitur), de qua diximus s. v. Φίλα. Nisi Herodoto Φνᾶ restituendum, quod cum Φναῖτης comparari potest. G. Dind.]

[Φλαβέλλιον. V. Φλαβίλλιον.]

[Φλαβιανὸς, ὁ, Flavianus, n. pr. Latinum. Id correpta syllaba penultima dictum in epigr. Anth. Pal. Append. 381.]

[Φλαβίλλιον, τὸ, Flabellum. Athen. 14, p. 647, F : Ἐὰν μὴ ᾖ κοσκίνια, φλαβιλλίοις (φλαβελλίοις apographa quædam) καινοῖς χρῶ, ἐν οἷς τὸ πῦρ ῥιπίζεται. Est vox Latina.]

[Φλάβιος, ὁ, Flavius, n. pr. Latinum apud Plutarchum aliosque rerum Romanorum scriptores, in codicibus modo sic modo Φλαύϊος scriptum, pariterque in nominibus locorum hinc derivatis, ut Φλαουΐα, Φλαούϊοι βωμοὶ, Φλαουϊόπολις apud Ptolemæum aliosque.]

[Φλαγέλλιον, τὸ, Flagellum. Φλαγέλλια, λῶροι ap. Hesych. s. v. Σκυτάλη, aliosque recentiores. Vid. Ducang. et conf. Φραγέλλιον.]

Φλαδιάω quoque habet τοῦ φλάω signif. (quamvis alioqui ab ἔφλαδον, aor. 2 verbi φλάζω, aptius derivetur), quum Hesych. φλαδιᾷν exponat θλαδιᾷν, item μαλάττειν, τύπτειν.

Φλάζω, a quo aor. 2 ἔφλαδον, pro ἐσχίσθην, quæ habet Varin. ex quopiam, ut opinor, schol. sumpta. Scimus autem ἐσχίσθην esse Scissus sum. [Æsch. Choeph. 26 : Λινοφθόροι δ' ὑφασμάτων λακίδες ἔφλαδον ὑπ' ἄλγεσιν, « Dissiluerunt. Etym. M. p. 403, 48 : Ἔφλαδον σημαίνει τὸ ἐσχίσθην, ἢ ἐθλάσθην, ἢ διερράγην, ὡς φησιν Αἰσχύλος « Λινοφθόροι ὑφασμάτων λακίδες ἔφλαδον ὑπ' ἄλγεσι· » παρὰ τὸ θλῶ, κατὰ τροπὴν φλῶ, παραγωγὸν φλάζω· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔφλαδον, ὡς χάζω ἔχαδον. Ex Aristoph. Pl. 693, collato cum v. 718, patet verbi φλᾶν significatio Cum crepitu quodam frangere. » Blomf. Conf. Φλιδάω.] In VV. LL. φλάζω exp. Ferveo, Strepo. Item, Obscure et inarticulate loquor. Galen. Lex. Hippocr. [p. 588] : Φλάζουσιν, ἀσαφῶς καὶ ἀδιαρθρώτως φθέγγονται· πεποίηται τοὔνομα. Quod ad illam quidem certe Fervendi signif. attinet, eam habet potius verb. Παφλάζω, quod ex hoc factum videri potest. Fortassis tamen ab hac Fervendi signif. manavit ea, qua particip. Πεφλασμένος (sic enim leg. existimatur ap. Hesych., pro φλασμένος) pro τετυφωμένος ponitur : atque itidem, verbale Φλασμὸς pro τύφος [τῦφος]. Videtur enim esse et τοῦ τύφου quidam fervor. Vide Πάφλασμα [et Lobeck. Rhemat. p. 9].

[Φλαίνω : unde compositum Ἐκφλαίνω, quod v.]

[Φλάϊς (?), ὄνομα κύριον, Suidas.]

[Φλάκιτος, ὁ, episcopus Antiochiæ, ap. Theodoret. H. E. 2, 24, p. 209, 210 ed. Gaisf., ubi var. lec Φλαβίτου et Πλακίτου. Sed Φλάκιτος rursus in Catalogo Episcoporum p. 496, ubi codex Bodl. alter Φλάτικος.]

[Φλάκκος, ὁ, Flaccus, n. pr. Latinum.]

[Φλαμίνιος, ὁ, Flaminius, n. pr. Latinum. In libris interdum Φλαμινῖνος scriptum. De utroque v. Schweigh. ad Appian. vol. 3, p. 510, et Sintenis ad Plutarch. Vitt. vol. 2, p. 190. Adject. est Φλαμίνιος, ία, ιον, ut Φλαμινία ὁδὸς ap. Dion. Cass. 53, 22, et (ubi male Φλαμμινίαν) 78, 11. Φλαμίνιος, ὄνομα κύριον etiam apud Suidam, qui quod addit καὶ Φλαμινίους, Flamines significat, ut ex alia ejus gl. (s. v. Ποντίφιξ) apparet : Τοὺς λεγομένους ποντίφικας καὶ φλαμινίους τοῖς ἱερεῦσιν ἐπέστησε. Et sic φλαμίνιοι et φλαμίνιον ap. Plutarch. V. Marcelli c. 5, quæ vulgo duplici μ scripta correxit HSt. Adjectivo *Flaminius* utuntur scriptores Latini, Flaminium lictorem, Flaminias ædes, Flaminium (sc. sacerdotium) et alia dicentes. Alia forma Appiano placuit B. Civ. 1, 65 : Λέγεται οὗτος ὁ ἱερεὺς φλαμέντας. Qui φλάμεν forma Latina scribere poterat, ut scripsit Plutarchus Mor. p. 274, C, et φλάμινα διάλιν ibid. p. 289, E : unde φλάμινας scribendum apud eundem V. Numæ c. 7, ubi vulgo φλαμίνας. Recto accentu φλάμισιν ap. Dionys. A. R. 2, 64, ubi cod. Vat. φλάμοσιν. Uxor flaminis φλαμινίκα, ἱερὰ τῆς Ἥρας εἶναι δοκοῦσα, memoratur a Plutarcho Mor. p. 285, A, ut *Flaminica* est ap. Ovid. Fast. 2, 27, aliosque. G. D. Inscr. Att. C. I. vol. 1, p. 481, n. 521, 1, φλάμ. καὶ ἀπὸ ἀγωνοθετῶν. Hase.]

[Φλάμουλον, τὸ, Flammulum, Vexillum flammeum. V. exx. ex Constantino, Mauricio, Niceta aliisque collecta ab Ducangio; quibus adde Etym. Gud. p. 554, 5 : Φλάμουλον ἀπὸ τοῦ φλογίνου χρώματος ὠνομάσθη. Βάνδον per φλαμούλιον exp. Zonaras p. 375. Alio sensu ap. schol. rec. Hom. Od. Λ, 578 : Δέρτρον ἐπικείμενον λεπτότατον δέρμα τῷ ἥπατι, ὅπερ ἡ πολλὴ γλῶσσα φλάμουλον οἶδε καλεῖν. || Dimin. Φλαμουλίσκιον, τὸ, Panni segmentum, quod humeris militum vel etiam hastis ipsis aptabatur. V. exx. ex Leone, Constantino aliisque apud Ducangium.]

Φλανύσσω, Garrio, Ineptio, Deliro. Hesych. exp. φλυαρῶ, ληρῶ. [Apud Hesych. tertia persona φλανύσσει. De forma verbi v. Lobeck. Rhemat. p. 246, et Pathol. Proleg. p. 89.]

[Φλάνων, ωνος, ὁ, Phlanon. Steph. Byz. : Φλ., πόλις καὶ λιμὴν περὶ τὴν Ἄψυρτον νῆσον. Ἀρτεμίδωρος ἐν ἐπιτομῇ τῶν ια' « Μετὰ δὲ τὴν Ἄλωον λιμήν ἐστι Φλάνων καὶ πόλις Φλάνων καὶ πᾶς ὁ κόλπος οὗτος Φλανωνικὸς (Φλανωνιτικὸς Salmasius) καλεῖται. » Ἀπὸ οὖν τῆς γενικῆς Φλάνων Φλανωνίτης, ὡς Νάρβων Ναρβωνίτης. Nominativus Φλανῶνα est ap. Ptolem. 2, 15, p. 165, 1, ut *Flanona* ap. Plin. H. N. 3, 25. *Flanaticus sinus* ib. 23.]

[Φλάσις, εως, ἡ, Ion. pro θλάσις, Fractura. Hippocr. p. 911, B : Πρόσεστι φλ. καὶ ῥωγμή. Thomas M. p. 453 : Θλᾶν ... ὃ παρὰ ποιηταῖς φλᾶν λέγεται, οὐκέτι δὲ καὶ ὄνομα φλάσις.]

[Φλασκᾶς, ὁ, inter perispomena in ᾶς, qualia sunt ἀλλᾶς, Ἡρᾶς, βορρᾶς, memoratur a grammatico Hermanni p. 433. Φλασκᾶς, quod abesse ab cod. Parisino annotavit Bastius, si veteris Græcitatis vocabulum est, corruptum fortasse ex Φακᾶς, de quo suo loco diximus. Nam quod Lobeckius in Wolfii Anal. fasc. 3, p. 362, proponebat φασκᾶς, auctore caret, quum hoc nomen avis cujusdam ex genere anatino φασκὰς, άδος, ἡ, declinetur, ut s. h. v. ostendimus. G. Dindorf.]

[Φλασκίον, τὸ, Lagena, mediæ Græcitatis vocabulum, cujus exx. v. ap. Ducang., quibus adde schol. Hom. Od. B, 139. Male Φλασκεῖον ap. Hesych. s. v. Πυτίνη.]

[Φλάσκων, ωνος, ὁ, i. q. φλασκίον. Hesych. : Ἀρυβάσσαλον, κοτύλη ἢ φλάσκων· φλάσκων δὲ εἶδος ποτηρίου· ubi codex bis φάσκων, quod correxit Salmasius. Tzetz. Hist. 13, 644 : Καὶ δοῦλος δὲ τῷ ποιητῇ κλῆσιν ὑπῆρχε Βύκκων, ὃν βίκωνα καὶ φλάσκωνα παίζων ὁ Τζέτζης λέγει. Cum Gallico *Flacon* comparavit Ducangius.]

[Φλάσμα, τὸ, Quod contusum est, Contusio. Hippocr. p. 748, A; 817, 818, 840, et alibi. Galen. vol. 12, p. 98 : Φλάσματα διὰ τοῦ φ καλεῖν ἔθος Ἱπποκράτει κατὰ τὴν τῶν Ἰώνων διάλεκτον, ἃ πρὸς ἡμῶν ὀνομάζεται διὰ τοῦ θ θλάσματα.]

[Φλασμὸς, ὁ, Fastus. Per τῦφος exp. Hesych. Memorat HSt. in Φλάζω.]*

Φλαστὸς, ἡ, ὸν, Talis ut contundi possit s. conteri. Bud. reddit Collisilis ex Gaza ap. Aristot., ubi de cancrorum tegmine dicit [H. A. 4, 1], Τὸ δὲ σκληρὸν αὐτῶν οὐ θραυστὸν, ἀλλὰ φλαστὸν, Non fragile, sed collisile.

[Φλαττοθραττόφλατ versibus Æschyli quos recitat Euripides intersertum ap. Aristoph. Ran. 1286 seq., ubi Dionysus v. 1296 : Τί τὸ φλαττόθρατ τοῦτ' ἐστίν.; ἐκ Μαραθῶνος ἢ πόθεν συνέλεξας ἱμονιοστρόφου μέλη; Schol. (ad 1319) : Τοῦτο λέγει χλευάζων ὡς ἀσυνετοποιόν. Τινὲς δὲ καὶ σημειοῦνται αὐτὸ, ὅτι τῶν διορθωτῶν τινὲς περιεῖλον τὰς τοιαύτας ἐν τοῖς μέλεσι προσθέσεις.]

Φλαυρίζω, sicut φαυλίζω, Pro vili habeo (quod vulgo Vilipendo), Floccifacio, etc. quæ in Φαυλίζω habes. [Pollux 4, 32.] Plutarch. [Mor. p. 1118, C] : Ἐν οἷς δὲ κομιδῇ διαγελᾷ καὶ φλαυρίζει τὸν Σωκράτην· Cicerone [c. 38] : Φλαυρίζων δὲ τὴν τοῦ Ποmπηίου παρασκευήν.

[Φλαυρικὸς, ἡ, ὸν, i. q. φλαῦρος. Unde adverb. Φλαυρικῶς, quod Is. Vossius Hesychio restituit in glossa inter Φλάσας et Φλαῦρα (quod φαῦρα scriptum in codice) posita : Φλαυρικῶς· ἀηδῶς. Codex φαυλικῶς.]

Φλαῦρος, [α, ον. De accentu Arcad. p. 69, 21. Feminini exempla sunt ap. Solon. Stobæi Flor. 9, 25 : Ἀρχὴ ... φλαύρη μὲν τὸ πρῶτον, ἀνιηρὴ δὲ τελευτᾷ. Eurip. ap. Stob. Flor. 9, 15 : Γλῶσσα φλαύρα· et in versu spurio Iph. A. 1163 : Φλαύραν ... γυναῖχ' ἔχειν], idem cum præcedente φαῦλος. (Sed Atticum esse existimatur φλαῦρος [Est vero etiam Ionicum, Herodoto maxime frequentatum : 1, 99, 120, 207, 211, etc. Schw.], et quidem non pro φαῦλος, secundum quosdam, sed pro φλύαρος, per ἀναγραμματισμόν.) Nam pro Vilis ponitur : unde verbum Φλαυρίζω. [Hesych. : Φλαῦρα, φαῦλα, κακὰ, πονηρὰ, κοῦφα, ἀσθενῆ. Schol. Aristoph. Pac. 95 : Φλαῦρον ἀντὶ τοῦ φλύαρον, ἀηδὲς (male ἀναιδὲς codex Ven. et ed. Ald.), δύσφημον. Suidas : Φλαῦρον· φαῦλον (φαῦλον om. Photius), ἢ κοῦφον κακόν· διαφέρει γὰρ φλαῦρον καὶ φαῦλον· φλαῦρον μὲν γάρ ἐστι τὸ μικρὸν κακόν· φαῦλον δὲ τὸ μέγα (Hæc ex Photio). Ἢ φλαῦρον, φλύαρον, ἀηδὲς, δύσφημον, λυπηρὸν, παρὰ Ἀριστοφάνει (Pac. 95. Similia tradit schol. Plat. p. 336). Quibus addit, « Γέροντα δ' ὀρθοῦν φλαῦρον ὃς νέος πέσῃ » (Soph. OEd. Col. 395), τουτέστι, τὸν ἅπαξ ἐν νεότητι πεσόντα ἐν γήρᾳ ὀρθοῦσθαι ἀδύνατον. « Etym. M. p. 128, 57, φαῦλον ὑπερβιβασμῷ τοῦ λ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ φλαῦρον, quæ si cum φαῦρος ἀφαῦρος παῦρος *parvus* communitate stirpis connexa sunt, lambda pleonasmo propius est quam rho. Si præter φλαῦρος reperiretur φραῦλος, ea vero esset hyperthesis, sed ad aliud genus pertinens, quo continentur consonarum ex syllaba in syllabam migrationes. » Lobeck. Pathol. Elem. vol. 1, p. 506.]

‖ Φλαῦρος, Malus. Sæpe autem de malis verbis. [Plato Ep. 13, p. 360, D : Οὐδεὶς οὐδὲν φλαῦρον ἔλεγε τὸν ἄνδρα.] Isocr. : Ἀλλ' ἀεί τι φλαῦρον περὶ ἐμοῦ λέγουσι. [Idem p. 97, C : Οὐδὲν ἂν λέγοι περὶ αὐτοῦ φλαῦρον· 175, B : Ἀπολαύειν τι φλαῦρον· De antid. § 317, p. 493 : Τῆς δόξης ταύτης φλαῦρόν τι καταγιγνώσκειν.] Dem. [p. 553, 11] : Ὤμνυε μετ' ἐξωλείας μηδὲν εἰρηκέναι περὶ αὐτοῦ φλαῦρον. Et [p. 581, 19] : Περὶ ὧν οὐδὲν εἶποιμι φλαῦρον. Sic et ap. Aristoph. Nub. [834] : Μηδὲν εἴπῃς φλαῦρον ἄνδρας δεξιοὺς, Ne quid dixeris malum s. contumeliosum adversus eos : ubi exp. et αἰσχρόν. Idem Pac. [96] : Εὐφημεῖν χρὴ, καὶ μὴ φλαῦρον μηδὲν γρύζειν· ubi exp. ἀναιδὲς, δύσφημον, φλύαρον. Apud Soph. itidem [Aj. 1173] φλαῦρα ἔπη exp. φλύαρα καὶ αἰσχρά. [Ubi Lobeck. p. 473 : « In cod. Flor. legitur φαῦλα, quorum adjectivorum permutatio perfrequens, Demosth. p. 427, 25; 553, 11; 740, 10, Plutarch. V. Gracchi c. 10, discrimine modo nullo, modo ad agnoscendum summe difficili. Sed hoc loco promta est dijudicatio : nam proprie dicitur φλαύρως ἀκούειν Herodot. 7, 7; ἤκουσα φλαύρως ὑπὸ τῶν ἰητρῶν Hippocr. p. 780; φλαῦρον ἀκοῦσαι Aristid. vol. 2, p. 7, ubi cod. Coisl. minus recte φαῦλον; οὐδὲ φλαῦρον ἐρῶ et φλαῦρόν τι εἰπεῖν περί τινος vel περί τινα Demosth. p. 488, 8; 554, 24; 581, 19; Xenoph. Cyrop. 8, 2, 12; Aristoph. Lys. 1044; Julian. Misop. p. 366, D; Philostr. p. 617; Lucian. Philopatr. c. 17. Nec tamen decernam de hujusmodi locis, Plut. V. Arist. c. 25 : Οὔτ' ἔπραξέ τι οὔτ' εἶπε φαῦλον. Dio Cass. Exc. 34, 22, 3 : Φαῦλον ἐς οὐδένα οὔτε ἔλεγεν οὔτε ἔπραττεν, pro quo alibi φλαῦρόν τι ποιεῖν ἢ λέγειν περί τινος legitur : v. Ruhnken. ad Tim. p. 271. Discrimen vero illud quod tradunt grammatici, φλαῦρον τὸ μικρὸν κακὸν, φαῦλον τὸ μέγα, aut commenticium est aut tam subtile ut parum nos adjuvet. Plato Polit. p. 273, C : Σμικρὰ μὲν φλαῦρα, μεγάλα δὲ ἐνέτικτεν ἀγαθὰ, et sæpe conjuncte μικρὸν καὶ φαῦλον, Demosth. p. 37, 11; 173, 22; 312, 9; 621, 5; Dionys. A. R. 10, 5, Isæo c. 18, vol. 5, p. 624, Julian. Or. 3, p. 126, C., Liban. vol. 1, p. 252, et vol. 4, p. 753, eodem ubique ordine verborum. » Pindar. Pyth. 1, 170 : Εἴ τι καὶ φλαῦρον παραιθύσσει. Æsch. Pers. 217, de somnio male ominato : Εἴ τι φλ. εἶδες. Φλαῦρον vel φλαῦρα et ἀγαθὸν vel ἀγαθὰ opposita ap. Platon. Men. p. 92, C, Epin. p. 988, D. Et χρηστὰ ap. Eurip. Med. 1103 : Εἴτ' ἐπὶ φλαύροις εἴτ' ἐπὶ χρηστοῖς μοχθοῦσι. Φλ. τι πάσχειν Eurip. Andr. 732 : Οὔτ' οὖν τι δράσω φλαῦρον οὐδὲ πείσομαι, ut Plato De virt. p. 379, B : Ἵνα μή τι φλαῦρον ἡμῖν πάθοιεν. « Apud Hippocr. φλαῦρον Vitiosum significat et πανταχοῦ ἐπὶ κακοῦ τάσσεται, ut scribit Erotian. (p. 382). Sic p. 391, 32 : Φλαῦρόν τι πρήξειεν ἐπιδήλως. Et p. 394, 8 : Ἔστι δ' ὅτε καὶ φλαῦρον τοῦτο ἐν τῇσιν ὀξείῃσι νούσοισι γίνεται. Οὐκ ἀγαθὸν ibid. exponit Galen., ut et φλαῦρον σημεῖον Pravum signum dicitur Aphor. 6, 52, et Epidem. 6, 2, 29, τὸ φλαῦρον et τὸ χρηστὸν inter se opponuntur. Et φλαύρως ἔχειν de his qui male habent et vitiose affecti sunt ponitur, ut Epidem. 6, 1, 16, et p. 956, F. Est et φλαῦρον μέγα, Magnum detrimentum aut incommodum, p. 769, C : Οὐδὲν γὰρ ἂν μέγα φλαῦρον γένοιτο. Erotianus (p. 388) apud Hippocr. p. 758, H, φλαύρως ξυναλθάσσεται (τὰ ἄρθρα κινηθέντα) per κακῶς ὑγιάζεται exponit. » Foes.] Et gradus superl. Φλαυρότατος, Pessimus, Deterrimus. Quidam ap. Suid. : Ἀπολείπεσθαι τῆς στρατιᾶς τὸ φλαυρότατον, Deterrimum. [Verba ab Suida allata sunt Herodoti 1, 207.]

[Φλαυρότης, ητος, ἡ, Vilitas, Futilitas, Pravitas. Pollux 4, 12 : Μοχθηρία, φαυλότης· φλαυρότης δὲ σκληρόν. De prava sive absona opinione Plutarch. Mor. p. 962, A : Τὸ τοῖς ἀνθρωπίνοις ἤθεσι ... τὰ τῶν ζῴων παρατιθέναι ἄλλην τε πολλὴν ἐν ὅλῳ φαυλότητα ἔχει κτλ.]

[Φλαυροτόκεια, ἡ, Vilia pariens. Theod. Prodr. Ep. fol. 76. Bast.]

Φλαυρουργὸς, ὁ, ἡ, i. q. φαυλουργὸς, paulo ante. Sed [ab Suida] ex Soph. affertur pro ὁ μικρὰ κακὰ [scribendum καὶ κακὰ vel ἢ κακὰ cum Bernhardyo] ἐργασάμενος, Qui parva mala patravit et levia. [Sophoclis verba sunt Phil. 35 : Αὐτόξυλόν γ' ἔκπωμα, φλαυρουργοῦ τινος τεχνήματ' ἀνδρὸς, i. e. Vilis artificis. Ubi libri alii φλαυρούργου contra regulam Arcadii p. 87, 18.]

Φλαύρως, Male, ut φλαύρως ἔχειν, Male se habere, ap. Herodot. [3, 120], Thuc. [1, 126], Aristoph. [Av. 653.] Sed ex hoc [Herodoto 3, 130] affertur et φλαύρως ἔχειν τὴν τέχνην, pro Aliquantum artis tenere [immo Artem male callere. Φλ. ἀκούειν, Male audire, 7, 10, 7. Φλ. πρήξας τῷ στόλῳ, Re male gesta, 6, 94. Schweigh. Hippocr. t. 8, p. 456, 3 : Ἢν τὰ ἐπιμήνια μὴ ἴῃ, ἢ φλ. Hase. V. quæ s. v. Φλαῦρος dicta sunt.]

Φλάω, [futur. φλάσω, syllaba prima brevi : nam quod apud Theocr. 5, 148, 150, legitur φλασῶ et φλάσαιμι producta syllaba prima, vitiose scriptum est vel pro φλασσῶ et φλάσσαιμι, quod Ahrensius restituit, vel pro φλαξῶ et φλάξαιμι, quod Bergkio placuit, a φλάζω derivando, quemadmodum Theocritus γελάξαι, χαλάξαι et ἔφθαξα dixit, quæ ab formis γελάζω, χαλάζω et φθάζω derivanda sunt,] Contundo, Mollio contundendo, Batuo, Contero; nam Hesych. φλᾷ exp. [θλᾷ,] μαλάττει, συντρίβει : et paulo post, φλᾶν, non simpliciter μαλάσσειν, sed μαλάσσειν πληγαῖς. [Sic apud Hippocr. p. 265, 47 : Πώλυπον φλάσασα ἐσθιέτω, Polypum contusum edat, aut concisum et emollitum, plagis emollitum dixit Cornar., ad Hesychii expositionem respiciens. Potest intelligi polypum emollitum et flaccidum redditum edendum esse. Φλᾶν enim Flaccidum reddere etiam significat. Φλάσας quoque θλάσας exponit Hesych., ut φλάσασα θλάσασα dici possit. Φλᾶσθαι etiam de osse dicitur p. 903, A., quod colliditur, aut medium desidit, aut deorsum insedit,

ut loquitur Celsus, ac intro cedens deprimitur. Et de telis quæ intro os deprimunt, trudunt et ad caput contundunt, p. 902, G: Καὶ φλάσει εἴσω εἰς κεφαλήν. Foes. Pind. Nem. 10, 128, de eo qui non vulneratur: Ἀλλ' οὔ νιν φλάσαν, quod schol. exp. οὐκ ἔπληξαν.] Verbo Contundo reddi apte potest ap. Aristoph. Pl. [718]: Ἔπειτ' ἔφλα Ἐν τῇ θυείᾳ ξυμπαραμιγνύων ὀπὸν, Καὶ σχῖνον (quum paulo ante de re eadem dixisset, φάρμακον τρίβειν), Contundebat in mortario, ut dixit Virg.: Allia serpillumque herbas contundit olentes. Dicitur vero et Contundere pugnis, a Plauto, ad quem verbi Contundere usum referre possumus fortasse hunc verbi φλᾶν, ap. eund. Aristoph. Nub. [1376]: Εἶθ' οὗτος ἐπαναπηδᾷ, Κἄπειτ' ἔφλα με, κἀσπόδει, κἄπνιγε, κἀπέτριβεν, ubi tamen quidam simpliciter interpr. Pulsabat me. [Locos Theocriti duos supra indicavimus. Poetæ recentioris versum apposuit Suidas, Φλᾶν τὴν ἑαυτοῦ δυσμενεστάτην κάραν.] In hoc autem Ejusdem loco Pl. [784]: Νύττουσι γὰρ καὶ φλῶσι τἀντικνήμια, interpr. φλῶσι, Rumpunt. Redditur certe φλάω et alibi Rumpo, Frango; atque adeo dictum Attice pro θλάω, tradit Eustath. p. 102, et 1039. Id autem eo diligentius observandum est, quod Æolicam hanc permutationem esse literæ θ in φ, alii crediderint, sicut in φῆρες pro θῆρες, et φλίψεται pro θλίψεται. At Eustath. quamvis in his Æolicam esse μετάληψιν velit, in illo Atticam esse censet. [Sic etiam Mœris p. 392: Φλᾶν Ἀττικοὶ, θλᾶν (ἢ προσαναθλίβεσθαι) Ἕλληνες. Contra Greg. Cor. p. 614, φλᾶται pro θλᾶται dictum Æolibus tribuit.] Ceterum φλᾶν exp. etiam Flaccidum reddere. || Φλᾶν (quod Gall. dicitur *Riffler*), Vorare, Comedere avide. Aristoph. [Pac. 1036: Φλᾶν ταῦτα πάντα καὶ σποδεῖν·] Pl. [694]: Κἀγὼ τότ' ἤδη τῆς ἀθάρης πολλὴν ἔφλων, ubi schol. φλᾶν esse scribit τὸ μετὰ ψόφου ἐσθίειν: et esse pro θλᾶν, ut φηρσὶν ὀρεσκώοισιν. Sed possumus, meo quidem judicio, in hoc etiam loco dare verbo φλᾶν Contundendi s. Conterendi signif., ut ἔφλων sit Terebam, dentibus sc. [Antiphanes ap. Athen. 8, p. 343, A: Τοιαῦτα φλῶν, Talia devorans. Schweigh. Menand. ap. Plutarch. Mor. p. 133, A, et 706, B: Κύψας καθ' αὑτὸν τῶν τραγημάτων ἔφλα.] || Φλᾶν in obscœna etiam signif. vide in Ἀναφλάω.

[Φλέβα, ἡ. V. Φλέψ.]

Φλεβάζω vide supra [infra] in Φλέω.

Φλεβικὸς, ἡ, ὸν, Ad venas pertinens. In VV. LL. Venalis. Et φλεβικοὶ τόποι, Venarum meatus. [Immo φλ. πόροι ap. Aristot. H. A. 3, 1, et 6, 3, De partt. anim. 2, 1 extr.]

Φλεβίον, τὸ, Venula. [Hoc accentu ap. Plutarch. Mor. p. 624, D, contra regulam Arcadii p. 119, 8: Τὰ διὰ τοῦ ιον τριβράχεα ὑποχοριστικὰ προπαροξύνεται. Recto accentu φλέβια ap. Platon. Tim. p. 65, C, D; 84, E, Aristot. Probl. 9, 14, Dionys. De comp. verb. c. 25. Genitivi et dativi exx. sunt ap. Aristot. H. A. 1, 11 et 16. G. D. Antonin. Imp. Comment. 2, 2. Galen. vol. 2, p. 813, 10. Rufus ap. Oribas. t. 2, p. 197, 5 Daremb., φλέβιον ῥῆξαι. Leo Philos. Consp. med. p. 177, 11 Ermerins., ἀπολινῶσαι τὸ φλ., Deligare venulam. Hase. De venulis terræ Strabo 8, p. 379: Ἐξ ὑπονόμων τινῶν φλ. συνθλίβεσθαι τὴν πρὸς τῇ ῥίζῃ τοῦ ὄρους κρήνην ἐκρέουσαν εἰς τὴν πόλιν.]

[Φλεβοδονώδης vitiose pro φλεδονώδης, quod v.]

[Φλεβοιδὼν vitiose pro φλεδών. V. Φλεδονώδης.]

[Φλεβομάντις, δ, Qui ex venis vaticinatur. Inter alia cum μάντις composita memorat Lederlin. ad Pollux. 7, 188, non constat unde sumtum. Est fortasse ab recentiore aliquo scriptore non Græco fictum, et falso accentu scriptum pro φλεβόμαντις.]

[Φλεβονευρώδης, δ, ἡ. Ex venis et nervis constans. Aristot. De respir. c. 16: Τείνει ἐξ ἄκρου τῆς καρδίας αὐλὸς φλ. εἰς τὸ μέσον.]

[Φλεβονώδης vitiose pro φλεδονώδης, quod v.]

[Φλεβοπάλία, ἡ, Arteriarum pulsatio. Democritus ap. Erotian. p. 382.]

Φλεβορραγία, ἡ, ut ῥαγεῖσα φλὲψ habuisti paulo ante [s. v. Φλέψ] e Xenoph., Ruptio venarum. Et Φλεβορραγίη Ionica terminatione, ap. Hippocr. ἐν τῷ Περὶ διαίτης ὀξέων νοσ. s. 4 [p. 403, 26, ubi Galen. vol. 11, p. 165: Φλ. λέγει τὴν ῥῆξιν τῶν φλεβῶν.]

[Φλεβοσυλία, ἡ, Venarum vexatio. Athanas. t. 2, p. 409, C. Hase.]

[Φλεβοτμὴς, ῆτος, ὁ, ἡ, Venas incisas habens. Inter adjectiva oxytona in ης memoratur ab Herodiano ap. schol. Hom. Il. II, 44. G. Dind.]

Φλεβοτομέω, Venam seco, incido, ut Cic. et Cels. [*Phlebotomare* dixerunt Vegetius 1, 24, et Cœl. Aurel. Morb. acut. 1, 14, et 2, 13.] Et sanguinem mitto, ex consequenti: φλεβοτομεῖν τὸν νοσοῦντα, Galen. Et pass. Φλεβοτομέομαι, [Sanguinor, Gl.] Incidor venam, Vena mihi inciditur, unde φλεβοτομηθῆναι ap. Galen. [Φλεβοτομίαν scribit Galen. in Exeg. (p. 588) significare apud Hippocr. οὐ μόνον τοῦ συνήθους τοῦτο, ἀλλὰ καὶ τὴν ἄλλην ὁπωσοῦν διηρημένων τῶν φλεβῶν κένωσιν τοῦ αἵματος, καὶ τὸ φλεβοτομηθῆναι ὡσαύτως, scilicet non tantum de vena secta, sed quovis modo divisa, velut p. 1139, G, φλεβοτομηθέντα tam de vena secta quam alias ex tussi divisa aut rupta in testium tumoribus dicitur. Alioqui φλεβοτομίαι dicuntur quas φλεβῶν τομὰς communiter vocat Hippocr. in his quæ adjecta sunt ad lib. Περὶ φύσιος ἀνθρώπου, ubi scribit Galen.: Ὅτι μὲν τομὰς εἴρηκε τῶν φλεβῶν ἃς ἐν συνθέτῳ προσηγορίᾳ φλεβοτομίας ὀνομάζομεν, ὀρθῶς ἤκουσαν οἱ ἐξηγηταί. Est et φλεβοτομεῖν apud Hippocr. In venas dividere et secare, ut p. 279, 55: Καὶ τάς τε παραφυάδας ἐνεφλεβοτόμησε. Sic enim Erotian. ἐνεφλεβοτόμησε ex Bacchio sumendum scribit, ὅτι διεῖλεν εἰς πλείους τόπους τὰς φλέβας καὶ οἷον ἐμέρισεν. Foes. In gl. Galeni lemma in cod. Dorvill. non est φλεβοτομίαν, sed φλεβοτόμῳ et pro τοῦ συνήθους τοῦτο ... φλεβοτομηθῆναι recte scriptum τοῦ συνήθους τούτου ... φλεβοτομηθέντα.]

[Φλεβοτομητέον, Venam incidere oportet. Oribas. in Cocch. Chirurg. p. 157; Theoph. Nonn. c. 129, 175. G. D. Moschion De pass. mul. p. 66, 21 Dewez. Galen. vol. 6, p. 248, 11; vol. 14, p. 445, 14, φλ. αὐτούς. Hase.]

Φλεβοτομία, ἡ, Venæ sectio, Venæ incisio, s. Venarum. Ex Seneca Nat. Quæst. Venæ scissura. [*Phlebotomia* ap. Cœl. Aurel. Morb. acut. 2, 18, Veget. 1, 14, 3. *Phlebotomice* (ἡ φλεβοτομικὴ) ap. Cœl. Aurel. l. c. 1, 3.] Exp. etiam Sanguinis missio, ex consequenti, ut ap. Diosc. 6, cap. ult.: Ἐφ' ὧν φλεβοτομία ταχέως παραληφθεῖσα καὶ κενώσασα λύει τὸν ἐπηρτημένον κίνδυνον, ubi Ruell. vertit, In quibus sanguinis missio protinus et vacuatio imminentia solvunt pericula. Generalius autem usurpari pro Vacuatione venarum, tradit Galen. [vol. 2, p. 37, 16; 291, 15; 396, 4; 815, 8, et sæpe alibi, velut vol. 19, p. 199, 12, ubi cusum φλεβειοτομίαν. Hippiatr. p. 14, 35; 38, 12 et 15; 42, 19; 145, 3; 151, 7. Ibid. p. 41, 33: Συμβαίνει ἐκ φλ. φλεγμονὴν γενέσθαι· et p. 237, 22: Ἄριστον ἡ φλ. ἐκ τῶν ἀγκώνων. Moschion De pass. mul. p. 61, 9 et 21. Phot. Epist. p. 333, 26, ἡ φλ. χρειώδης οὖσα. Damasc. V. Isidori p. 132, 5 Westerm., de Jacobo ejusque patre, medicis, φλεβοτομίαν οὐ προσίεντο. Hase. V. Φλεβοτομέω. Aristot. H. A. 3, 2 bis: Φλεβοτομίας ποιοῦνται. Aristid. vol. 1, p. 301, 317.]

Φλεβότομον, τὸ (quasi dicas Venæ incisiorum), Scalpellum, sive aliud instrumentum quo vena inciditur sive secatur. [Sumtum videtur ex Lucian. Adv. indoct. oct. c. 29: Φλεβότομον εὖ μάλα ἠκονημένον ἔχων. *Phlebotomo* vel *flebotomo* ablativo casu dixerunt Vegetius 1, 19 et 27, et Cœl. Aurel. Morb. acut. 2, 19. G. D. Niceph. Antioch. V. Sym. Styl. Actt. SS. Maii t. 5, p. 341, B. Leo Philos. Consp. med. p. 109, 14 Ermerins. Jo. Climac. p. 466, 17. Moschion De pass. mul. p. 61, 7. Galen. vol. 14, p. 539, 8; vol. 2, p. 387, 16, ubi in cuso est masc., τὸν ἐπιβάλλοντα τὸν φλ. Theophan. Nonn. t. 1, p. 30, 1; 52, 5, κενῶσαι τὸ ὅλον σῶμα διὰ φλεβοτόμου. Hase.] At masculino Φλεβοτόμος, ὁ, paroxyt., Venæ incisor, Qui venam incidit s. secat. [Bernard. Reliq. p. 25. Schæf.]

[Φλεβοτονέω, Venas distendo. Phryn. in Bekk. Anecd. p. 70, 3: Φλεβοτονεῖσθαι· τὸ τείνειν (τείνεσθαι Valcken. ad Theocr. 1, 43, quo non opus) τὰς φλέβας λέγοντά τι ἢ πράττοντα.]

[Φλεβοτονώδης. V. Φλεδονώδης.]

Φλεβώδης, ὁ, ἡ, Venosus, Venis abundans; Gazæ

Venulentus, quod nomen finxit. [Hippocr. p. 503. Theoph. p. 9. Wakef. Nilus Epist. p. 209, 23. Hippiatr. p. 37, 22, φλ. ἐξοχήν. Legitur sæpissime ap. Galen. de arteria venosa, velut vol. 2, p. 204, 1; 599, 18; 600, 4; 602, 14; 605, 3; 616, 14; 625, 7, multisque aliis ll. Comparat. Theophil. Protosp. De puls. p. 63, 5 Ermerins., μόρια φλεβωδέστερα. Hase. Aristot. H. A. 1, 15 : Σὰρξ νευρώδης ἢ φλ.· 7, 1 : Τοῖς μὴ φλεβώδεσι· De somn. c. 3, et alibi.]

Φλεγέθω poeticum est pro φλέγω, Incendo, etc. [Hom. Il. P, 738 : Πῦρ ... πόλιν ... φλεγέθει], item Ardeo [Hom. Il. Σ, 211 : Πυρσοί τε φλεγέθουσιν· Φ, 358 : Πυρὶ φλεγέθοντι], ut ap. Hesiod. Theog. [846], κεραυνοῦ φλεγέθοντος, exp. Fulminis ardentis. [Hymn. Orph. 18, 4 : Στεροπὴν φλεγέθουσαν. De sole splendente Soph. Tr. 99 : Ὦ λαμπρᾷ στεροπᾷ φλεγέθων. Eurip. Phœn. 169 : Ἑῴοις ὅμοια φλεγέθων βολαῖς ἁλίου. Apoll. Rh. 3, 141 : Ἀστὴρ ὣς φλεγέθοντα δι' ἠέρος ὅλκὸν ἵησιν.] Apud Hom. autem [Il. Ψ, 197] pass. φλεγεθοίατο activa etiam signif. extat. [|| Metaph. Flagro. Æsch. Suppl. 87 : Πάντα τοι φλεγέθει κἀν σκότῳ μελαίνᾳ ξὺν τύχᾳ μερόπεσσι λαοῖς.] Hinc Πυριφλεγέθων, quod vide inter composita ex Πῦρ. [Est hoc nomen fluvii apud inferos, qui *Plegethon* appellatur ab Virgil. Æn. 6, 265, 551, Seneca OEdip. 162, Agam. 752, aliisque : unde adjectiva *Phlegethonteus* (Φλεγεθόντειος) ap. Claudian. Proserp. 1, 88, et *Phlegethontis* (Φλεγεθοντὶς, ίδος, ἡ) *unda* vel *lympha* ap. Ovid. Metam. 15, 532; 5, 544.]

[Φλέγεος vitiose pro φλόγεος, quod v.]

[Φλεγιάω, i. q. φλέγω. V. Φλεγύα.]

Φλέγμα, τὸ, Inflammatio, Ardor, Incendium. Hom. Il. Φ, [337] : Ἤ κεν ἀπὸ Τρώων κεφαλὰς καὶ τεύχεα κήαι, Φλέγμα κακὸν φορέουσα, ubi Eustath. [p. 1239, 5] φλέγμα κακὸν vocari ait τὴν ἐκ θαλασσίας καυστικῆς θυέλλης πύρωσιν : Oppianumque [Hal. 1, 20] talem quandam signif. huic voci tribuere, φλέγμα appellantem τὴν θερινὴν φλόγωσιν. Pollux quoque libri 9 fine testatur, quod appellarit Hom. φλέγμα, non aliud esse quam καῦμα, vel, rectius loquendo, ἐμπρησμὸν, aut πυρκαϊάν. [Etym. M. p. 795, 48 : Φλέγμα, παρὰ τὸ φλέγω φλέξω, κατὰ ἀντίφρασιν· ψυχρότατον γὰρ ἐστί· καὶ τὸ πικρὸν φλέγμα λέγεται, οἷον χολή· οὐ γὰρ ἀποκριθεῖσα πήγνυται. (Οὕτω λέγει Σωρανὸς ἐτυμολογῶν τὸν ἄνθρωπον ὅλον addit Orion p. 159, 17.) Ἐν δὲ τῷ « φλέγμα κακὸν φορέουσα » Ἰλιάδος Φ πύρωσιν καὶ φλόγωσιν σημαίνει· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἑλκῶν τῶν διὰ φλεγμονὴν κινδυνευόντων ἐκρήσσειν.] Hesych. φλέγμα exp. φλὸξ, et καῦσος. [Metaphor. Julian. Anth. Pal. 7, 70 : Ἁλυσκάζουσαι ἰάμβων ἄγριον Ἀρχιλόχου φλέγμα· et Erycius ib. 377 : Πιερίδεσσιν ἐνήμεσε μυρία κεῖνα φλέγματα καὶ μυσαρῶν ἁπλυσίην ἐλέγων. Utrobique in cod. Pal. superscriptum φθέγματα. Antiphanes ap. Athen. 2, p. 60, D : Τοιοῦτος ὁ βίος, ἀπύρετος, φλέγμ' οὐκ ἔχων.] Hippocrati quoque φλέγμα alicubi est ἡ φλόγωσις, s. ἡ παρὰ φύσιν θερμασία φλογώδης. [Φλέγμα apud Hippocr., ut scribit Galen. in Exeg. (p. 590), οὐ μόνον τὸν χυμὸν τοῦτον τὸν λευκὸν καὶ ψυχρὸν, ἀλλὰ καὶ τὴν φλόγωσιν δηλοῖ. Sic φλέγμα in Progn. p. 43, 15, igneum præter naturam calorem ac inflammationem significat : Οἵσιν ἂν περὶ τὰ ὑποχόνδρια τοῦ φλέγματός τι ἐγγένηται· ubi Galen. φλέγμα exponit θερμασίαν τινὰ ἐπιφανῆ· οὐ γὰρ δὴ τὸν χυμόν γε τὸν φλεγματικὸν ἡγεῖσθαι χρὴ νῦν ὑπ' αὐτοῦ λέγεσθαι κατὰ τὴν λέξιν ἐν ᾗ φησιν « οἷς δ' ἂν κατὰ τὸ ὑποχόνδριόν τι φλέγματος ἐγγένηται· » πολλῷ γὰρ ἄμεινον ἀκούειν ἐπὶ τῆς παρὰ φύσιν θερμασίας τῆς φλογώδους εἰρῆσθαι τὸ φλέγμα. Sic etiam p. 1234, F : Καὶ τὸ φλέγμα κατεῖχεν. Et p. 470, 9, 23; 471, 31; 521, 53; 870, A; 887, B : unde φλέγμα pro Humore retorrido et ad inflammationem accommodato sumitur ap. Hippocr. p. 241, 6. Foes.] || Φλέγμα, Medicis Humor albus, s. albidus, et frigidus, χυμὸς λευκὸς καὶ ψυχρὸς, ut vocat Galen., qui tamen alicubi appellat etiam τὸν ψυχρὸν καὶ ὑγρὸν χυμὸν, ut quum ita scribit, Οὕτω καὶ κατὰ τὸν ἄνθρωπον ἐπικρατεῖ φλέγμα μὲν ἐν χειμῶνι, ψυχρὸς καὶ ὑγρὸς χυμὸς, αἷμα δὲ ἐν ἦρι, θερμὸς καὶ ὑγρὸς χυμός. Latine Pituita. [Φλέγμα Pituita dicitur, estque omnis humor in corpore frigidus simul et humidus, ut scribit Galen. De differ. febr. 2, 6, p. 332, 36 : Ὃς γὰρ ἂν ὑγρὸς ἅμα καὶ ψυχρὸς ᾖ χυμὸς, ὑπὸ τὴν τοῦ φλέγματος ἀνάγεται προσηγορίαν, εἴ τις Ἱπποκρατείως τε καὶ συνήθως ἅπασιν, οὐ μόνον τοῖς παλαιοῖς, ἀλλὰ ἤδη καὶ τοῖς ἄλλοις Ἕλλησιν ὀνομάζειν ἐθέλει· et paulo post : Ὅστις ἂν ἐν τῷ σώματι χυμὸς ὑγρὸς ᾖ καὶ ψυχρὸς, ἡμεῖς μὲν τοῦτο ὀνομάζομεν φλέγμα, σὺ δὲ εἰ βούλει κάλει σκίνδαψον. Hujus constituuntur quattuor species, pituita vitrea, dulcis, acida et salsa. Quæ ad tres reducuntur De diff. febr. 2, 6, in libro vero De plenitudine p. 351, 56, quinque ejus ponit species. Eaque notione φλεγματοῦσθαι dicitur Hippocrati quod est In pituitam transire, p. 394, 26 : Τὰ μὲν γὰρ πικρὰ διαλύεται, καὶ ἐκφλεγματοῦται μετεωριζόμενα ὑπ' αὐτέου, de aceto loquens. Foes. Herodot. 4, 187 : Καταρρέον φλ. ἐκ τῆς κεφαλῆς. Plato Tim. p. 82, E : Χολὰς ... καὶ φλ. ἴσχει παντοῖα· ut φλέγμα καὶ χολὴ Rep. 8, p. 564, B. Ὀξέα καὶ ἁλμυρὰ (vel ἁλυκὰ) φλ. Tim. p. 85, B; 86, E. Λευκὸν φλ. p. 83, D; 85, A. Aristot. H. A. 8, 25 : Ῥεῖ φλ. κατὰ τοὺς μυκτῆρας παχὺ καὶ πυρρόν. Plutarch. Mor. p. 128, E : Φλ. καὶ χολὴν κινεῖ καὶ ταράττει.] Dicitur φλέγμα, inquit Gorr. auctorem non nominans, ἀπὸ τοῦ πεφλέχθαι, contrario sensu, quasi Minime ustum. Ejus differentiæ sunt tres, dulcis, acida, salsa. Dulcis sola, ut saporis dulcis natura ostendit, naturalis est, benigna, minimum frigida, salutaris animanti : et facillime in sanguinem vertitur. Aliquanto post, Gignitur φλέγμα, i. e. Pituita, ab imbecilla coctione secunda, quæ in jecinore et venis peragitur, non autem a prima, quæ fit in ventriculo, nisi forte per accidens, quod primæ concoctionis errorem secunda emendare non potest, ut nec tertia secundæ : verum mora spatioque temporis aut calore mediocriter aucto in sanguinem tandem mutatur. Non multo post, Sunt autem hujus pituitæ duæ differentiæ; alia enim crassior lentaque est, alia vero in modum aquæ liquidior, et ob id dicta Ὕδωρ veteribus, quod aquæ similis sit colore, sapore, odore, consistentia et viribus. Plura ibid. vide. Affertur ex Alex. Aphr. Probl. 2, 5 : Ἡμιτελὲς αἷμα ὀφθῆναι τὸ φλέγμα, Pituitam imperfectum sanguinem videri. [Verba scriptoris anonymi, quibus ostenditur τὸ φλέγμα esse non πρῶτον ἀπὸ τροφῆς, quod αἷμα sit, sed πρῶτον τῶν ἀπέπτων, apposuit Suidas.] Hoc porro sciendum est, Hippocr. alicubi φλέγμα sine adjectione, alicubi contra λευκὸν φλέγμα dicere, ut in Aphor. : Ἐπὶ λευκῷ φλέγματι ὕδρωψ ἐπιγίνεται.

[Φλεγμαγωγὸς, ὁ, ἡ, Pituitam ducens. Galen. vol. 10, p. 463 : Τὸ καθαῖρον φάρμακον ... ὃ καλοῦσι φλεγμαγωγόν. G. D. Id. vol. 14, p. 326, 9; 758, 7. Rufus ap. Oribas. t. 2, p. 276, 10, de κοκκαρίοις : Ἐὰν δὲ θέλῃς φλεγμαγωγὰ ποιῆσαι. Vertit Daremb. : *Si vous voulez donner à ces pilules la propriété d'évacuer la pituite.* Hase. Alex. Trall. 11, p. 613, ubi φλεγμαγώγοις scriptum παροξυτόνως.]

Φλεγμαίνω, Ardeo, Æstuo, Exæstuo, Effervesco, Ferveo. [Marc. Anton. 4, 49 : Κοιμίζεται τὰ φλεγμήναντα τοῦ ὕδατος.] Ex Dioscor. 1, Φλεγμαίνοντα παρίσθμια, Inflammatæ tonsillæ, Inflammationes tonsillarum. [Sext. Emp. p. 27 : Ὕδωρ φλεγμαίνουσι τόποις ἐπιχυθέν· et similiter p. 79. « Φλεγμαίνειν per διακαίεσθαι καὶ φλέγεσθαι καὶ πυροῦσθαι, quod est Incendi, Peruri, Igniri, exponit Galen. Comm. 1 in Hippocr. Progn. p. 38, 32, ubi τὸ φλεγμαῖνον ὑποχόνδριον Inflammatione vexata præcordia dicuntur. Nam et communi significatu φλεγμαίνοντα τὰ ὑποχόνδρια, τὰ φλογώδη καὶ θερμὰ, hoc est, Flammea et calida, aut inflammatione tentata, denotantur, ut scribit Galen. Comm. 4 in lib. De rat. vict. in morb. ac. p. 396, 40, etsi illic φλεγμαίνοντα τὰ εἰς ὄγκον ἠρμένα, In tumorem sublata et tumida, significant, velut etiam φλεγμαίνειν apud Hippocr. Intumescere et in molem crescere indicat, quod quæ inflammantur, tumidiora redduntur, increscunt quodammodo ac sustolluntur. Sic lib. De loc. in homine p. 411, 26, φλεγμαίνειν ποιέειν est Tumidius reddere et humore abundare; et p. 418, 15. Et p. 417 : Τοῦ σώματος ὑπερφλεγμήναντος. Sic ea tota commentatione De locis in homine sæpe caro φλεγμαίνειν dicitur, et ὑπερφλεγμαίνουσα p. 411, 42, Quæ in tumorem attollitur, aut impletur tum succis, tum alimentis. Ibid. p. 419, 46, et 410, 10, ἰσχναίνειν vel διισχναίνειν et φλεγμαίνειν inter se opponuntur. Et p. 420, 55, φλεγμῆναν τὸ σῶμα Corpus repletum et intumescens significat. Foes. Aristoph. Vesp. 277 :

Ἐφλέγμηνεν (syllaba secunda correpta) αὐτοῦ τὸ σφυρον A γέροντος ὄντος. Aristot. H. A. 8, 21 : Βράγχος, ἐν ᾧ μάλιστα τὰ περὶ τὰ βράγχια καὶ τὰς σιαγόνας φλεγμαίνει. Tim. Locr. p. 103, B : Μορφὰς φλεγμαινόντων σωμάτων μᾶλλον ἢ ὑγιαινόντων.] Et metaph. ap. Greg. Naz. : Φλεγμαίνων τῇ πονηρίᾳ, Crudelitate fervens s. ardens, Bud. Idem ex Eod. p. 109, affert φλεγμαίνειν pro Inflammari ira et furore. De cujus loci interpretatione dicam et paulo post. Sed multo frequentius ponitur pro Intumesco, Intumeo, Tumeo, Turgeo. Nisi potius reddi debeat Intumesco cum inflammatione. Affertur quidem certe φλεγμήνῃ ex Aristot. redditum a Gaza utroque modo, sc. Intumescat inflammeturque. [Φλεγμαίνῃ est H. A. 9, 48.] Ac certe nonnullis in ll. utramque signif. commode admittere videtur, vel potius alterutram, ut ap. Synes. De insomn. [p. 148, B] : Ἤδη δέ ποτε καὶ τὴν ὅλην κατασκευὴν τῆς γλώττης ὑλομανοῦσάν τε καὶ φλεγμαίνουσαν ὀνομάτων καινότητι. Plato Timæo [p. 85, B] : Ὅσα δὲ φλεγμαίνειν λέγεται τοῦ σώματος, ἀπὸ τοῦ κάεσθαί τε καὶ φλέγεσθαι, διὰ χολὴν γέγονε πάντα, ubi tamen Fic. vertit, Quæcunque partes corporis intumescere dicuntur, a bilis incendio et combustione vexantur. Atque ita interpretando jungit φλέγεσθαι cum διὰ χολήν : quum ego contra recte post φλέγεσθαι interpungi existimem; et Platonem velle φλεγμαίνειν perinde esse ac si diceretur φλέγεσθαι, quod est κάεσθαι. Fateor alioqui (quod et paulo ante dixi), frequentius poni pro Intumesco, Tumeo, etc., itidemque Hesych. φλεγμαίνω exp. ὀγκοῦμαι et φυσῶμαι [Sic Clem. Al. p. 121 : Τοὺς φλεγμαίνοντας ἤδη μαστούς] : sed in hac signif. μεταφορικῶς plerumque usurpatur. Plato Rep. 2, [p. 372, E] : Ἡ μὲν οὖν ἀληθινὴ πόλις δοκεῖ μοι εἶναι ἣν διεληλύθαμεν, ὥσπερ ὑγιής τις· εἰ δ' αὖ βούλεσθε καὶ φλεγμαίνουσαν πόλιν θεωρήσωμεν, οὐδὲν ἀποκωλύει· ubi Bud. vertit Luxuriantem et deliciis affluentem ultra modum. Sed ego malim, Luxu et deliciis tumentem, turgentem, tumidam, turgidam. Suidas hæc Platonis verba afferens, sic tamen ut auctoris nomen taceat, φλεγμαίνουσαν πόλιν, addit metaphoram esse ἀπὸ τῶν ἑλκῶν τῶν διὰ φλεγμονὴν κινδυνευόντων ἐκρήσσειν. [Plato Leg. 3, p. 691, E : Κατιδοῦσα ὑμῶν τὴν ἀρχὴν φλεγμαίνουσαν. Synes. p. 22, B : Φλεγμαίνει μέρη τινὰ τῆς ἀρχῆς ὥσπερ σώματος.] Synes. φλεγμαίνοντα ὀνόματα dixit eodem modo, quo ex Latinis quidam Orationem turgere et inflatam esse dixerunt. Alio autem metaphoræ genere illa φλεγμαίνοντα ὀνόματα possumus interpretari Sesquipedalia verba, ex Horat. : vel simplicius, Grandia. [Philostr. p. 21 : Λόγων ἰδέαν ἐπήσκησεν οὐ διθυραμβώδη καὶ φλεγμαίνουσαν ποιητικοῖς ὀνόμασιν. Τοὺς ὑγιαίνοντας λόγους τοῖς φλεγμαίνουσιν opponit Jo. Chrys. vol. 4, p. 321 ed. Savil. De luxu immodico Philostr. p. 77 : Τὸν κόσμον τοῦτον ἀγασθῆναι ἢ τὰ ἐν Βαβυλῶνι φλεγμαίνοντα. Πολυτελεῖς καὶ φλεγμαινούσας τραπέζας Plutarch. Mor. p. 660, F, et Clem. Al. p. 174.] At vero φλεγμαίνοντα πράγματα vocantur Res turbulentæ, ut Plutarch. [V. Pompeji c. 21] : Παραμείνας χρόνον ὅσον τὰς μεγίστας κατασβέσαι ταραχὰς, καὶ τὰ φλεγμαίνοντα μάλιστα καταστῆσαι καὶ διαλῦσαι τῶν πραγμάτων, ἀπῆγε τὸν στρατόν. Huc sane pertinet et quod affertur ex Polluce p. 336 [9, 23] φλεγμαίνουσα πόλις, ἡ ὀχλώδης, D θλιβομένη. [Dio Cass. 44, 50 : Ὁ δῆμος ... οὕτως ἐφλέγμηνεν· 64, 4 : Οἱ στρατιῶται ἐπὶ πλεῖστον ἐφλέγμηναν.] Quin etiam quemadmodum Tumere et Turgere dicuntur interdum de superbientibus et ferocientibus, sic et φλεγμαίνειν usurpatum ex Plat. affertur. Ita certe et ap. Chrysost. φλεγμαίνει commode accipi posse videtur, in Comm. Ep. ad Coloss. Λογ. ζ, fol. 69 in principio : Ὁρᾷς πῶς μαινομένους ὁ πλοῦτος ποιεῖ ὁ πολύς; πῶς φλεγμαίνει; Quoniam autem et ira intumescere dicimur, et jecur nostrum bile tumere, forsitan in illo Greg. Naz. loco, ubi exp. Inflammari ira, possit etiam reddi verbo Intumescere. [De luctu recenti Polyb. 3, 86, 6 : Φλεγμαίνοντος τότε τοῦ πάθους. Dio Cass. 47, 44 : Ὁ θυμὸς ἐφλέγμηνεν. Φλεγμαίνειν ὑπὸ τοῦ λιμοῦ Ælian. N. A. 3, 1. || Aoristum Ἐφλεγμάνθη improbat grammaticus in Catalogo codicum Nanian. Gr. p. 494. De aoristo activo Phrynich. p. 24 ed. Lob. : Ἐφλέγμανε, φλεγμᾶναι· διὰ τοῦ η καὶ ταῦτα λέγεται.]

[Φλεγμαῖος. V. Φλεγύα.]
[Φλέγμανσις. V. Φλεγμασία.]
[Φλέγμας. V. Φλεγύα.]

Φλεγμασία, ἡ, Inflammatio : φλεγμασίας Gorr. interpr. Æstus, Ardores, Inflammationes. Et addit, ex Galeno [Lex. p. 607], usurpari hoc nomen ab Hippocr., sive eo intelligat τὰς ἰδίως ὀνομαζομένας φλεγμονὰς, sive una cum iis comprehendat etiam febres, pro veteri hujus nominis signif. [Φλεγμασίη apud Hippocr. Inflammationem et fervorem, aut etiam febrile incendium significat, velut p. 389, 24 : Οὔτε ἀκμαζόντων τῶν νοσημάτων καὶ ἐν φλεγμασίῃ ἐόντων προσφέρειν. Quem locum explicare videtur Galen. Comment. ad Aphor. 1, 7 : Φλεγμασίας εἴτ' οὖν τὰς ἰδίως ὀνομαζομένας φλεγμονὰς ἐθέλοι τις ἀκούειν, εἴτε συμπεριλαμβάνειν αὐταῖς καὶ τοὺς πυρετοὺς, κατὰ τὸ παλαιὸν ἔθος τῆς λέξεως. Sic p. 487, 42, φλεγμασίη Inflammationem indicat et φλόγωσιν, ὁκόταν ὁ ἐγκέφαλος οἰδήσῃ ὑπὸ φλεγμασίης. Alioqui φλεγμασίη τοῦ οὔρου Pituitosam urinam et crasso frigidoque humore refertam indicat p. 540, 52. Sed p. 421, 13, φλεγμασίη Corporis B tumefactionem et repletionem indicat. Foes. Theophrastus De sensu § 40 : Ἐὰν φλεγμασία γένηται τῶν φλεβῶν.] In VV. LL. Φλεγμασία, Inflammatio, Pustula; Febris, ex Gaza in Aristot. Probl. [1, 6. Φλ. αἱματικὴ id. De insomn. c. 2.] Ex hujus autem lib. 2 De gen. anim. [c. 7] affert Bud. : Καὶ διὰ τὸ ἀθροίζεσθαι καὶ κατὰ μικρὸν ἐκ πολλῶν, οἷον ἐξάνθημα καὶ φλεγμασία τὸ σῶμα τῆς κοτυληδόνος. [Ps.-Arist. H. A. 10, 1 : Ἐπισπῶνται τὸ ὑγρὸν διά τινα φλ. αὐτῶν· et ib. 4 : Φλεγμασίᾳ διατεινομένης τῆς ὑστέρας. Φλεγμασίη ap. Aretæum p. 63, 90, 108.] Ex eodem porro libro affertur etiam Φλέγμανσις, i. significans q. φλεγμασία. [Hippocr. p. 607 : 2 : Τὰ χείλεα ὑπὸ τῆς φλεγμάνσιος συνέπεσε.]

[Φλεγματιαῖος, αία, αῖον, Pituitosus. Geopon. 12, 22, 2 : Ῥαφανῖδες φλεγματιαίοις χρήσιμοι. Nisi hoc librarii errore illatum pro φλεγματίαις. G. Dind.]

Φλεγματίας, ὁ, et Φλεγματίης, Pituitosus, ut exp. ap. Hippocr. Περὶ τῶν ἐν κεφαλῇ τρωμάτων. [Φλεγματίαι sunt apud Hippocr. Pituitosi et qui biliosis opponuntur, p. 294, 54; 282, 15; 287, 16, 33, 51; 288, 1, 9. Et p. 389, 18, φλεγματίαι τὰ ἄνω. Alioqui φλεγματίαι sunt p. 1211, C, Qui pituita alba affecti sunt quique leucophlegmatia laborant. Sic enim leucophlegmatia hydropis species φλέγμα λευκὸν vocatur p. 284, 4. Foes. Aretæus p. 49.] Apud Hesych. autem legitur, Φλέγματι, ἢ φλέγματα ἔχουσα. Cujus loci scripturam depravatam esse manifestum est; sed neque φλεγματίη, pro φλέγματα ἔχουσα, mendi suspicione careret. [Codex φλέγματις, quod φλεγματὶς scribendum, ut Guyetus conjecerat. G. D. Antyll. ap. Oribas. t. 1, p. 415, 12. Rufus ib. t. 2, p. 93, 10; 98, 2, τοῖς φλεγματίαις. Greg. Nyss. t. 2, p. 1073, B, τὸν φλ. opponit τῷ καταχόλῳ. Hase.]

Φλεγματικὸς, ἡ, ὸν, item Φλεγματώδης, ὁ, ἡ, et Φλεγματόεις, εσσα, εν (quod postremum est poeticum potius), Cui pituita inest, Abundans pituita, Pituitosus. [Φλεγματικόν τι πάθος Pseudo-Aristot. H. A. 10, 1.] Alex. Aphr. Probl. [1, 2] : Τὰ ἐμπρόσθια τῆς κεφαλῆς τῶν ὀπισθίων ὑγρότερα καὶ φλεγματικώτερα. [Alex. Trall. 12, p. 233.] Et φλεγματικὸς χυμὸς, Galeno i. q. φλέγμα. Quin etiam φλεγματώδεις χυμοὶ ap. Eund. [Φλεγματώδης κάθαρσις ap. Aristot. H. A. 6, 20 et 29.] Vocat Idem νοσήματα quædam φλεγματικά. Apud Hippocr. vero legimus et σιτία φλεγματωδέστατα. [V. infra] Idem [p. 227] dixit τοὺς ἀνθρώπους πτύειν καὶ ἀπομύσσεσθαι φλεγματωδέστατον τοῦ χειμῶνος. [Apud Hippocr. De nat. pueri p. 241, 6, φλεγματώδεες dici videntur Calidiore temperamento præditi, et qui phlegmate, humore calido et retorrido, abundant. Id. de eunuchis paulo post l. 12 : Οὐδὲ θερμαινόμενον τὸ φλέγμα ἐν τῇ λαγνείῃ καίει τῶν τριχῶν τὰς ῥίζας. Sic φλεγματώδεα dicuntur Incendiosa, inflammata, quæ incendium aut fervorem conceperunt, p. 120, B. Et φλεγματώδεα ἕλκεα, Inflammata ulcera, et quæ igneum habent calorem p. 282, 31, ubi tamen *pituitosa ulcera* vertunt interpretes. Φλεγματῶδες tamen Quod pituitam ducit et ciet indicat p. 359, 54 : Ὑσσωπον θερμὸν καὶ φλεγματῶδες· ubi margo cod. Paris. φλεγματώδεα ἄγει, quæ vocis φλεγματῶδες explicatio esse vide-

tur. Et p. 421, 9, 10, τὰ φλεγματώδεα καὶ ἰσχναινόμενα inter se opponuntur, ut et φλεγμαίνειν καὶ ἰσχναίνειν ibidem, et φλεγματῶδες medicamentum tumefaciens et replens dicitur, velut τῆς ἰσχνότητος remedium. Φλεγματῶδες σιτίον p. 422, 15, Cibus tumefaciens et replens. Et τὰ φλεγμαίνειν ποιεῦντα, τὰ φλεγματώδεα, et τὸ φλεγμαίνειν, de iis quæ replere nata sunt, ib. l. 23, 25, 45, 46. Et ex eadem analogia σιτία τὰ φλεγματωδέστατα sunt Cibi maxime nutrientes et replentes, quique corpus implent et in tumorem augent, quo fluxionum meatus sublatis vaporibus in anteriore capitis parte quam maxime dilatentur, p. 416, 51, et 417, 28. Foes. Plato Rep. 3, p. 406, A : Ἐπ' οἶνον Πράμνειον ἄλφιτα πολλὰ ἐπιπασθέντα καὶ τυρὸν ἐπιξυσθέντα, ἃ δὴ δοκεῖ φλεγματώδη εἶναι, Inflammatoria. Aristot. Metaphys. 1, 1.] Quod porro ad tertium illud attinet, quod poeticum potius esse dixi, sciendum est ap. Hesych. legi, Φλεγματόεν, ἔκρηγμα τῆς φλογὸς, ubi contra jungendum ἔκρηγμα censeo cum φλεγματόεν, ut φλεγματόεν ἔκρηγμα dicatur τὸ τῆς φλογὸς ἔκρηγμα. Sequitur autem φλεγματόεν, quum hunc usum habet, priorem illam nominis φλέγμα signif. [Pseudo-Hippocr. De hominis fabr. p. 281, 18 Ermerins. Theophil. Protosp. De puls. p. 69, 21 ib., φλ. αἴτιον. Anon. De cibis p. 259, 9, κακοχυμία φλεγματικωτέρα. It. φλεγματικώτερον Oribas. t. 1, p. 100, 5 vertit Daremb. *plus ou moins pituiteux*. Hippiatr. p. 16, 13, ἰχὼρ φλ. Rufus ap. Orib. t. 2, p. 105, 9, χυμὸς φλεγματώδης πολύς. Figurate Greg. Nyss. t. 2, p. 383, B, de scriptis Eunomii : Καθάπερ τις χυμὸς φλ. ἐξήμεσται. Hase.]

[Φλεγμάτιον, τὸ, i. q. φλέγμα. Sotades ap. Stob. Floril. 22, 26 : Ἂν μακρὰ πτύῃς, φλεγματίῳ (φλέγματι ᾧ Trincavelli editio) κρατεῖ περισσῷ.]

[Φλεγματίς. V. Φλεγματίας.]

Φλεγματοειδὴς, ὁ, ἡ, i. q. φλεγματώδης, ap. Hippocr. p. 602.]

[Φλεγματόεις. V. Φλεγματικός.]

[Φλεγματόω, In pituitam converto. Galen. vol. 14, p. 659, 11, τῆς τροφῆς φλεγματωθείσης. Hase. V. Ἐκφλεγματόω.]

[Φλεγματώδης. V. Φλεγματικός.]

Φλεγμονὴ [De accentu v. Arcad. p. 112, 13], ἡ, Inflammatio, Tumor cum inflammatione. [Inter νοσήματα ἔξωθεν ἐπιφαινόμενα ponit Pollux 4, 190. Ibid. 186 : Πυρετὸς, φλεγμονὴ πυρετοῦ.] Definitur a quibusdam, Tumor durus et calidus cum tensione, renisu ac dolore et pulsatione. Sed pro Calidus dicendum potius esset Fervidus, sequendo eam expos., qua traditur esse ὄγκος πυρώδης. [Galen. Defin. vol. 2, p. 272 : Φλ. ἐστιν ὄγκος μετὰ ἐρυθήματος καὶ σκληρίας πόνους ἐπιφέρων σφυγματώδεις. Εἴρηται δὲ φλ. ἀπὸ τοῦ οἷον φλέγεσθαι τὸν τόπον. Ἢ ὄγκος ὀδυνηρὸς καὶ ἀντίτυπος μετ' ἐρυθήματος χωρὶς πυρετοῦ. Ἢ φλ. ἐστιν ὄγκος ὀδυνηρὸς, σκληρὸς, ἀντίτυπος, ἐξ αἱματικοῦ χυμοῦ ἔχων γένεσιν. Conf. Galen. vol. 10, p. 295. Φλ. et ἐρυσίπελας quomodo differat docet idem ib. p. 319. Hos aliosque plurimos de phlegmone locos Galeni collectos v. in indice Kühnii vol. 20, p. 475. Zonaras p. 1814 : Φλεγμονή· ὄγκος πυρώδης, συρρυέντων ἐπὶ τὸ ἀσθενῆσαν μέρος τῶν ὑγρῶν, καὶ τῇ παρὰ φύσιν θερμασίᾳ φλεγόντων τὸ πεπονθός· quæ e Lexico Ms. ediderat Morel. ad Dion. Chrys. p. 8 extr. Plato Axioch. p. 368, C : Τὴν ... χαρὰν ἔχουσα φλεγμονῆς δίκην παλλομένην καὶ σφυγματώδη. Inflammatio ib. p. 366, A : Νόσους ... καὶ φλεγμονὰς τῶν αἰσθητηρίων.] Affertur vero et φλεγμονὴ πυρώδης ex Diosc. 1, pro Fervida collectio, ex Hermol. interpretatione, in VV. LL. quæ testantur ab eod. Diosc. 3 tradi quid sit φλεγμονή. Ibid. ex Plin. 22, 25, Impetus rubicundi tumoris, pro φλεγμονή : item Collectiones et impetus, pro οἰδήματα καὶ φλεγμοναὶ ap. Diosc. Galen. in Hippocr. De fract. : Προσλαβὼν δὲ σφυγμὸν ὁ τοιοῦτος ὄγκος καὶ θερμασίαν πυρώδη, τὴν ὀνομασθεῖσαν πρότερον ἰδίως ἀποτελεῖ φλεγμονήν. Convenit autem hoc, quod περὶ σφυγμοῦ dicit ἐν φλεγμονῇ, cum hoc Plutarchi loco in Alexandro [c. 35] : Ὑπὸ φλεγμονῆς τῶν τόπων σφυγμοὺς ἐχόντων. Quibus subjungit, non hunc olim fuisse vocis φλεγμονὴ usum, sed omnem φλόγωσιν ea significatam fuisse : verum ab Erasistrati temporibus consuevisse dici φλεγμονὴν de Tumoribus illis in quibus est non solum θερμασία φλογώδης, sed etiam ἀντιτυπία et σφυγμός. Idem Comm. in Progn. Hippocr. [ad p. 38, 8] scribit, quam recentiores peculiariter φλεγμονὴν vocant, hanc appellasse Hippocratem σκληρὸν καὶ ἐπώδυνον οἴδημα. Φλεγμονὴ, inquit Gorr., Inflammatio. Duobus modis dicitur : uno quidem, generaliter Omnis ardor citra tumorem, vel etiam Tumor cui dolor et ardor, qui proprie φλόγωσις dicitur, inest; sive is a sanguine, sive a bile, sive ab humore melancholico gignatur. Hæc fuit apud veteres τῆς φλεγμονῆς signif. Altero vero specialius dicitur, et ab Erasistrati sæculo cœpit usurpari, ad illos tumores significandos, quibus non modo calor accidit, sed renixus etiam et pulsus et rubor; ii enim, quia frequentius contingunt, idcirco totius generis appellationem sibi vindicarunt. [Sic Galenus vol. 12, p. 236, quem vide etiam vol. 9, p. 475; 10, p. 294, 366.] Est autem hujus phlegmones specialiter dictæ continens causa sanguis, subjectum autem musculus. Quippe calidus et copiosus sanguis, ubi in musculum procubuit, fervorem inducit aliaque plurima symptomata : appellaturque morbus ipse φλεγμονή. Ac primum quidem majores arteriæ venæque opplentur atque distenduntur, ut quæ abundantiæ non sufficiant : ab his deinceps minores : atque ita res procedit, donec ad minimas sit perventum : mox, si fluxio non sistitur, sed in iis valenter impacta est, nec in iis satis continetur, partim ejus per ipsarum ora, partim per tunicas veluti colatum foras in ea spatia, quæ inter vasa sunt, transmittitur, sic ut etiam omnia loca spatiaque ipsa vacua, quæ inter prima sunt corpora, fluxione impleantur. Sic omnia ab humore omnique ex parte incalescunt ac perfunduntur, etc. Aliquanto post, Ex phlegmonis aliæ non modo majores minoresve sunt, sed aliquæ magis minusve exquisitæ. Ac exquisita quidem sinceraque est, quæ fit ex optimo sanguine et mediocris consistentiæ : non exquisita vero, quæ fit a sanguine cui aliquis alius humor admistus sit. Illa, φλεγμονὴ simpliciter dicitur, hæc non absolute, sed vel φλεγμονὴ ἐρυσιπελατώδης, vel οἰδηματώδης, vel σκιῤῥώδης. Ceterum omnis phlegmone contrahitur a fluxione, quam vel manifesta causa vel etiam occulta excitarit. Manifesta quidem, ut quum offenso pede glandulæ inflammantur; occulta vero, quando aliqua parte delegante, aut toto corpore transmittente, et affecta parte ob debilitatem recipiente, aut propter dolorem vel calorem attrahente, sanguinis copia affluxerit. Verum omnis phlegmone, quæ sanescit, aut digeritur, aut concoquitur; si digeritur, ex toto curatur; si vero concoquitur, in abscessum transit, qui ἀπόστημα dicitur. [Voc. *Phlegmone* utuntur etiam scriptores Latini, velut Plin. H. N. 20, 4, 13, et Vegetius 3, 48, ubi vid. Schneid. annot. p. 60. || Metaphor. Perturbatio. Plutarch. Mor. p. 994, A : Τὰ ἄλλα φλεγμονῆς ἦν ἅπαντα μεστὰ καὶ στυγνότητος. Id. p. 1059, C : Ὑπὸ τοιούτων λόγων διακεκαυμένος σβεστήρων δέομαι καθάπερ τινὰ φλεγμονὴν ἀφαιρούντων τὴν ἀπορίαν τῆς ψυχῆς. Dio Chrys. vol. 2, p. 464 : Τὴν ἐν τῇ ψυχῇ τῶν πολλῶν φλ. De libidine Joseph. Maccab. 4, 3, 17 : Τὰς τῶν οἴστρων φλεγμονάς. Athen. 1, p. 10, E : Ποιεῖ Ὅμηρος τὰς κόρας ... λουούσας τοὺς ξένους, ὡς οὔτε φλεγμονὴν οὔτε ἀκρασίαν τῶν εὖ βεβιωκότων ἁπτομένας.]

Φλεγμονώδης, ὁ, ἡ, Inflammationem habens, Inflammationi permistus, Cum inflammatione conjunctus, et quidem ea quæ phlegmone dicitur, ut ἐρυσίπελας φλεγμονῶδες, quod quidam ausi sunt barbare interpretari Erysipelas phlegmonosum. [Galen. vol. 10, p. 320 : Ὡς ἤτοι φλεγμονὴν ἐρυσιπελατώδη καλεῖν ἡμᾶς ἢ ἐρυσίπελας φλεγμονῶδες. G. D. Idem vol. 6, p. 191, 7, αἴσθησις φλ.· p. 201, 12, διάθεσις· 750, 14, ἕλκη· 195, 2; 203, 9; 205, 7; 298, 16, κόπος· 646, 15; 752, 17, ὄγκοι. Theoph. Nonnus t. 1, p. 322, 8, δοθιῆνες φλ., Furunculi inflammati. Hase.]

Φλεγμὸς, ὁ, est αἷμα, Sanguis, si Hesychio credimus. [Ex grammatica Thespidis tragœdia sumtum esse conjicit Lobeck. Rhemat. p. 282, ex qua Clem. Alex. p. 675 versum attulit : Ἴδε σοι Βρομίου αἴθοπα φλεγμὸν λείβω. V. Bentl. Epist. ad Mill. p. 491 seq.]

Φλέγος, [τὸ], i. q. φλέγμα, Hesych.

[Φλέγρα, ἡ, Phlegra. Steph. Byz. : Φλ., πόλις Θράκης, ἣν Εὔδοξος μετὰ ταῦτα Παλλήνην φησὶ κληθῆναι. (Sic etiam Scymnus in Perieg. v. 642, Herodot. 7, 123 : Τὴν νῦν Παλλήνην, πρότερον δὲ Φλέγρην καλεομένην · et Strabo 7, p. 330. Corrupte ap. Hesych. Φλέγεια, ἡ νῦν Πελλήνη. Euripides Ion. 988 : Μάχην ... ἣν Φλέγρᾳ Γίγαντες ἔστησαν θεοῖς · de qua pugna v. Strabo 5, p. 243, 281. Φλέγρας πεδίον Pind. Nem. 1, 100, Aristoph. Ach. 825. Ionice Φλέγρη ap. Orph. Arg. 1123. Numero plurali Φλέγραι, αἱ, Pind. Isthm. 6, 48, Apollod. 1, 6, 1.) Ὁ πολίτης Φλεγραῖος καὶ Φλεγραία καὶ Φλεγραῖον. (Sic Φλεγραίαν πλάκα Æsch. Eum. 295. Φλεγραῖον πεδίον ap. Eur. Herc. F. 1193, et Aristot. Meteor. 2, 8, Diodor. 4, 21. Φλ. Μίμαντα Apoll. Rh. 3, 1227. Φλεγραίῃ ὀῆϊοτῆτι ib. 234. Φλεγραίων γιγάντων Orph. Hymn. 31, 12. Φλεγραία, ὄρος Θράκης, in Etym. M. p. 795, 54. Pravo accentu ap. Polyb. 2, 17, 1 : Τὰ πεδία τὸ παλαιὸν ἐνέμοντο Τυρρηνοὶ, καθ' οὓς χρόνους καὶ τὰ Φλέγραια ποτὲ καλούμενα τὰ περὶ Καπύην καὶ Νώλην. *Phlegræi campi* et *Phlegræa arva* ap. Ovidium, Propertium aliosque poetas Latinos.) Ἔστι καὶ Φλεγρός καὶ Φλέγρα · Αυκόφρων. « Scripsisse videtur Ἔστι καὶ Φλεγρεύς καὶ Φλεγράς, quorum alterum hinc restituerim Lycophr. 1404, ubi hodie legitur : τῷ πᾶσα Φλέγρας αἶα δουλωθήσεται. Similiter ab Ἴσσα formatur Ἰσσάς. » Meinek.]

[Φλεγραῖος, ὁ, Phlegræus, n. pr. Centauri ap. Ovid. Metam. 12, 378.]

[Φλεγρεώδης, ὁ. Schol. Aristoph. Lys. 912 : Ἐν τῇ ἀκροπόλει ἦν κρήνη ... Κλεψύδρα · ... ἔχει δὲ τὰς ῥύσεις ὑπὸ γῆν, φέρουσα εἰς τὸν Φλεγρεώδη λειμῶνα.]

[Φλεγύα, ἡ, Phlegya.] Φλεγμαῖος etiam atque Φλέγμας leguntur in VV. LL. et Φλεγμαῖος quidem exp. Inflatus : at Φλέγμας [vitiose] esse traditur Genus aquilæ flavæ; adjungiturque vocab. Φλεγύας. Quibus additur Hesychii, tanquam auctoris, nomen : ad quem te remitto, præsertim quod ad vocem illam Φλεγύας attinet. Non enim Φλεγύας, sed plur. Φλεγύαι apud eum legitur, diciturque fuisse gens quædam injuriosa et impia. Quod si de his plura scire cupis, quum apud alios invenies, tum ap. Etym. et Eustath. [ad Il. N, 301, p. 933, 8—24] : qui præterea scribit, ἀπὸ τῶν Φλεγυῶν fuisse apud Phocenses verbum Φλεγυᾶν pro ὑβρίζειν. [Hoc φλεγιῶ scribendum esse discimus ex Herodiano Περὶ μον. λέξ. p. 44, 33, ubi de verbis perispomenis in ιῶ agit : Χαίρω χαιριῶ, ἐρεύθω ἐρευθιῶ, φλέγω φλεγιῶ. G. D.] Ab Eodem commemoratur et urbs Φλεγύα, cujus civis sit dictus Φλεγύας, Φλεγύα, et Φλεγύης. Item Φλεγυὺς, et Φλέγυς, Φλέγυος. Vide Steph. Byz. [Φλεγύα, πόλις Βοιωτίας, ἀπὸ Φλεγύου τοῦ Ἄρεος καὶ Χρύσης παιδός. Ὁ πολίτης Φλεγύας καὶ Φλεγυεύς. Λέγεται δὲ ἡ χώρα Φλεγυαντίς, ὡς ἀπὸ περιττοσυλλάβου γενικῆς τῆς Φλεγύαντος. Ἔστι δὲ τοῦ Φλεγύας καὶ Φλεγύης εὐθεῖα καὶ Φλέγυς. Postrema sic corrigenda esse videbantur Salmasio, Ἔστι δέ που Φλεγύας καὶ Φλεγύης εὐθεῖα καὶ Φλέγυς. Nec dubitandum quin Stephanus hoc dicere voluerit, duplicem nominis gentilis formam esse, Φλεγύας (Ionice Φλεγύης) et Φλέγυς, quod etiam Eustath. observavit p. 933 : Λέγονται δὲ οὐ μόνον Φλεγύαι ἀπὸ εὐθείας τῆς Φλεγύας, ὡς ὁ Μινύας, ἀλλὰ καὶ Φλέγυες, ἀπὸ τοῦ Φλέγυς Φλέγυος, ὡς νέκυος. Nominativo Φλεγύαι, οἱ, usi sunt Pausanias 9, 36, 2, Steph. Byz. s. v. Κραννών, schol. Hom. Il. N, 301, Etym. M. p. 795, 55, et schol. Nic. Ther. 685 (ad verba poetæ πάνακες Φλεγυήϊον) : Φλεγυαῖον (corrige Φλεγυήϊον) διότι ἐν Φλεγύαις ἔθνει τῆς Φωκίδος φύεται· Φλεγύαι γὰρ ἔθνος Φωκίδος παρὰ Δελφοῖς ᾤκησαν · ἢ ἐπεὶ οἱ Δελφοὶ Ἀπόλλωνος ἱερὸν Φλεγυήϊον ἱδρύσαντο κτλ. Ambiguum est exemplum Homeri Il. N, 302 : Ἠὲ μετὰ Φλεγύας μεγαλήτορας, quod ab ὁ Φλεγύας τοῦ Φλεγύου οἱ Φλεγύαι repetit Chœroboscus In Theodos. p. 32, 17 (ubi Φλεγύες vitiose scriptum pro Φλεγύαι) et 120, 2, sed quod pari jure ab ὁ Φλέγυς τοῦ Φλέγυος οἱ Φλέγυες repeti potest, si mutato accentu Φλέγυας scribatur ut aliis in libris est, et Φλεγύων, non Φλεγυῶν, legitur in Hymno Hom. in Apoll. Pyth. 278 : Ἵξες δ' ἐς Φλεγύων ἀνδρῶν πόλιν ὑβριστάων. Quæ dubitatio etiam ad alios locos omnes pertinet in quibus genitivus vel accusativus pluralis legitur, ut ap. Strabon. 7, p. 330; 9, p. 442, schol. Hom. Od. Λ, 262, 264, schol. Apoll. Rh. 1, 735. Ablativus *Phlegyis* est ap. Ovid. Metam. 11, 414.] Sed Φλεγύας pro illo Φλέγμας, ap. Eustath. extat. Apud eum enim, p. 933, legimus ex quodam Lex., Φλεγύας esse etiam nomen ξανθοῦ ἀετοῦ, idque κατὰ γλῶσσάν τινα dictum videri. Usus vero est hac appellatione Hesiod. Scut. [134] : Μορφνοῖο φλεγύαο καλυπτόμενοι πτερύγεσσι, ubi μορφνοῖο φλεγύαο exp. Nigræ aquilæ. Quidam tamen avem vulturi similem esse potius existimarunt. [Suidas : Φλεγύας, ὁ ἀετός. Hesych. exp. ἀετὸς ξανθὸς, ὀξύς. Pariterque Eustath. p. 933, 26. Etym. M. p. 795 extr. : Φλεγύας· ἔστιν ἀετὸς ἀπὸ τοῦ φλέγειν καὶ λαμπρὸς εἶναι. Οἱ δὲ ὄρνεον παραπλήσιον γυπί. Quibus addit locum Hesiodi, in quo exp. μέλανος ἀετοῦ.]

[Φλεγύαι. Φλεγυαντίς. V. Φλεγύα.]

[Φλεγύας, ου et α, vel αντος, ὁ, Phlegyas, Martis ex Chrysa filius, rex Lapitharum. Hom. Hymn. 15 (vel 16), 3 : Κορωνὶς ... κούρη Φλεγύου βασιλῆος, pro quo Φλεγύα scriptum est ap. schol. Pindari Pyth. 3, 14, quemadmodum apud Pindarum est : Εὐίππου Φλεγύα θυγάτηρ. Quæ quum Dorica, non Epica, Φλεγύου autem vulgaris dialecti forma sit, in versu Homerico aut Φλεγύεω scribendum cum Barnesio aut Φλεγύω cum Hermanno. Φλεγύας Φλεγύου Φλεγύᾳ Φλεγύαν est ap. Pausan. 9, 36, Apollod. 3, 10, 3, 7, Strabon. 9, p. 442, aliosque, et *Phlegyas, æ,* apud scriptores Latinos. Cum Κρατέας Μινύας Ἀνδρέας aliisque hujusmodi nominibus componit Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 34, 11. Alterius declinationis, Φλεγύαντος, unum est exemplum Euripidis ap. schol. Apoll. Rh. 3, 62, qui metri caussa Φλεγύαντος υἱέ dixit in initio trimetri : ad quem locum spectat Chœrobosci notatio In Theodos. p. 119, 26 : Φλεγύας Φλεγύαντος παρ' Εὐριπίδῃ. G. D. Ἐκ Φλεγύου κούρης, i. e. Ex Coronide nympha, inscr. Rom. C. I. vol. 3, p. 801, n. 5974, B, 5. Hase. || Φλεγύας καὶ Μίθρας Αἰθίοπες ap. Steph. Byz. s. v. Αἰθίοψ.]

[Φλεγυάω vitiose pro φλεγιάω. V. Φλεγύα.]

[Φλεγυήϊος. V. Φλεγύα.]

[Φλεγυηΐς, ίδος, ἡ, Phlegyeis, i. e. Phlegyæ filia. Orac. ap. Pausan. 2, 26, 27 : Φλ. ... ἱμερόεσσα Κορωνίς.]

[Φλεγυρὸς, ὰ, ὸν.] A Φλεγύας autem veniam ad nomen Φλεγυρὸς, quod exp. Ignitus, Ardens, quoniam Galen. Gloss. Hipp. [p. 590] dicit φλεγυρὸν esse πυρῶδες, τὸ οἷον φλέγον. Afferturque ex Aristoph. Ach. [665] : Δεῦρο, μοῦσ', ἐλθὲ φλεγυρὸν πυρὸς ἔχουσα μένος. [Recte nunc φλεγυρὰ ex codd. legitur, quod schol. exp. λαμπρὰ, φλέγουσα, λάμπουσα, ἢ θερμὴ διὰ τοὺς ἄνθρακας· alius, ἀντὶ τοῦ ἰσχυρά.] Sed in VV. LL. φλεγυρὸν exp. etiam Quod facile ignem concipit, ut stipula. Ibid. Injuriosus, Damnosus : item, Splendidus : sequendo sc. expositionem Hesychii, apud quem legitur [Φλεγυροῦ, βλαβεροῦ, et] Φλεγυρὰ, ὑβριστικὴ, λαμπρά. [Gl. fortasse ex loco Aristophanis cit. sumta.] Sed hæc posterior expos. priore loco potius poni debuit, utpote conveniens cum illa, qua φλέγειν dicitur interdum esse λάμπειν : atque adeo cum ea, qua hanc ipsam vocem φλεγυρὸν significare dicit πυρῶδες : nam τὰ πυρώδη sunt λαμπρά. Quod autem ad alteram illam attinet, secundum quam φλεγυρὰ est ὑβριστικὴ, videri possit hoc nomen in ista signif. ad Φλεγύας illos respicere, quos ὑβριστικοὺς fuisse memoriæ proditum est : quemadmodum verbum φλεγυᾶν pro ὑβρίζειν, inde manasse, paulo ante dictum fuit. [Cratin. ap. Athen. 8, p. 344, F : Λάμπωνα, τὸν οὐ βροτῶν ψῆφος δύναται φλεγυρὰ δείπνου φίλων ἀπείργειν· quod Toup. Emend. vol. 2, p. 396 interpretatur *Flagrans rumor,* Anglice *The common talk of the town.*]

[Φλέγυς. V. Φλεγύα.]

Φλέγω, fut. ξω, præt. χα [Futuri φλέξω et aoristi ἔφλεξα frequentia sunt exempla, præteriti activi πέφλεχα nullum est. Passivo πέφλεγμαι usus est Lycophro 806. Aoristus ἐφλέχθην est ap. Hom. Epigr. 14, 23, et sæpius in compositis. Aoristus ἐφλέγην in composito ἀνεφλέγην est ap. Lucian. D. deor. 9, 2, et ἐξεφλέγην ap. Straton. Anth. Pal. 12, 178], Uro, Incendo, Accendo, Inflammo. [Per καίειν exp. Hesych. s. vv. Φλέγει, Φλέγεται et Φλέγωμεν. Hom. Il. Φ, 13 : Τὸ δὲ φλέγει ἀχάματον πῦρ (τὰς ἀχρίδας) ὅρμενον ἐξαίφνης.

Æsch. Prom. 582 : Πυρί με φλέξον· Pers. 364 : Εὖτ' ἂν φλέγων ἀκτῖσιν ἥλιος χθόνα λήξῃ· 504 : Φλέγων γὰρ αὐγαῖς λαμπρὸς ἡλίου κύκλος μέσον πόρον διῆκε. Apoll. Rh. 2, 516 : Οὐρανόθεν Μινωΐδας ἔφλεγε νήσους Σείριος· 3, 582 : Αὔτανδρον φλέξειν δόρυ νήϊον. Passiv. Hom. Il. Φ, 365 : Τοῦ (ποταμοῦ) καλὰ ῥέεθρα πυρὶ φλέγετο, i. e. Fervida fiebant igne.] Ex Epigr. φλέξον pro Adole. Et quemadmodum dicitur etiam Accendere lumen s. ignem, sic φλέγειν φέγγος, πῦρ. Affertur vero et φλέγειν λαμπάδι ex Aristoph. [Ran. 352] pro Flammam emittere lampade, Lampadem ardentem ferre. [Recte nunc λαμπάδι φέγγων ex Bothii correctione legitur. Nam φλέγων metro repugnat. Eodem errore φέγγεται ib. 344 in libris multis in φλέγεται corruptum. Φλ. πεύκᾳ dixit Soph. OEd. T. 213 : Βάκχον πελασθῆναι φλέγοντ' ἀγλαῶπι πεύκᾳ.] Sed et pro Illustro, ut ignis illustrat quæ splendida et corusca reddit [Eurip. Tro. 309 : Φλέγω λαμπάσι τόδ' ἱερόν. Æsch. Ag. 91 : Βωμοὶ δώροισι φλέγονται], ex Soph. Aj. [714] affertur : Πάνθ' ὁ μέγας χρόνος μαραίνει τε καὶ φλέγει. [Verba τε καὶ φλέγει, quæ in stropha non habent quod respondeat, nec legisse videtur Stobæus Ecl. Phys. 1, 9, 24, p. 234, ejecit Heathius. Ea qui scripsit φλέγειν non alia quam concremandi i. e. delendi significatione dixisse videtur.] Hesych. certe φλέγωμεν exponit non solum καίωμεν, sed et λαμπρύνωμεν. [Pariterque s. v. Φλέγει et Φλέγεται.] Ubi tamen Suidas exp. ζωπυρεῖ, sicut et in alio ejusd. Tragici loco [196] : Ἅταν οὐρανίαν φλέγων, partic. φλέγων exp. ζωπυρῶν, et ἀνεγείρων, itidemque Latine Excitans. Ita certe Lat. Accendo pro Excito s. Incito poni satis notum est. [Utriusque loci explicationes ex scholiis sumsit Suidas. In altero loco φλέγων alius scholiasta recte explicat τὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεμφθεῖσαν ἄτην αὔξων. Æsch. Sept. 512 : Ζεὺς διὰ χερὸς βέλος φλέγων. Eurip. Phœn. 248 : Αἷμα δάϊον φλέγει (Ἄρης) τᾷδε πόλει· quod schol. exp. διεγείρει.] ‖ Φλέγω neutraliter interdum pro Ardeo, quum ap. alios, tum ap. Hom. [Apud Homerum duobus tantum in locis legitur supra allatis, sed transitive. Intrans. Pind. Ol. 2, 21 : Ἄνθεμα δὲ χρυσοῦ φλέγει.] Sic Ὅπλοις [λαμπροῖς καὶ] φλέγουσι [κεκοσμημένος] ex Plut. Rom. [c. 28] pro Armis ardentibus. Quin etiam πυρὸς φλέγοντος, pro Igni jam accenso et ardente. [Soph. Aj. 1278 : Ἀμφὶ μὲν νεῶν ἄκροισιν ἤδη ναυτικοῖς ἑδωλίοις πυρὸς φλέγοντος. De bubus ignem spirantibus idem fragm. 320 : Φλέγει δὲ μυκτήρ. De fulgure OEd. Col. 1467 : Ὀρανία γὰρ ἀστραπὴ φλέγει πάλιν. De sole lucente Aj. 673 : Ἐξίσταται δὲ νυκτὸς αἰανῆς κύκλος τῇ λευκοπώλῳ φέγγος ἡμέρᾳ φλέγειν. Æsch. Sept. 388 : Ἔχει σῆμ' ἐπ' ἀσπίδος τόδε, φλέγονθ' ὑπ' ἄστροις οὐρανὸν τετυγμένον. De face ib. 433 : Φλέγει δὲ λαμπὰς διὰ χερῶν ὡπλισμένη. De clypeis fulgentibus Eurip. Phœn. 358 : Νέφος ἀσπίδων πυκνὸν φλέγει. De oculis feminæ quæ ab viro recens Æsch. fragm. 238 : Φλέγων ὀφθαλμὸς νέας γυναικὸς ἥτις ἀνδρὸς ἦ γεγευμένη. De animo flagrante idem Sept. 52 : Θυμὸς ἀνδρείᾳ φλέγων. De insania Aristoph. Thesm. 680 : Μανίας φλέγων, λύσσῃ παράκοπος. Audacius Pind. Nem. 6, 66 : Χαρίτων ὁμάδῳ ἔφλεγεν, Gratiarum concentu splendebat : quemadmodum idem passivo usus est Nem. 10, 4 : Φλέγεται ἀρεταῖς μυρίαις, Illustratur virtutibus, et Isthm. 7, 33 : Φλέγεται Μοίσαις. Bacchyl. ap. Stob. Flor. 55, 3 : Συμποσίων δ' ἐρατῶν βρίθοντ' ἀγυιαὶ, παιδικοί θ' ὕμνοι φλέγονται, i. e. Amatoria carmina flagrant.] ‖ Φλέγω metaph. ut Lat. Uro, pro Ango, Animum concio. [Æsch. Sept. 286 : Πρὶν ἀγγέλους ... ταχυρρόθους λόγους ἱκέσθαι καὶ φλέγειν χρείας ὕπο. Soph. OEd. T. 213 : Ὃς (Ἄρης) νῦν ἄχαλκος ἀσπίδων φλέγει με περιβόητος ἀντιάζων. Apoll. Rh. 3, 773 : Οὐδέ τις ἀλκὴ πήματος, ἀλλ' αὔτως φλέγει ἔμπεδον. Moschus 6, 3, de amantibus : Ὡς Ἀχὼ τὸν Πᾶνα, τόσον Σάτυρος φλέγεν Ἀχώ. Φλέγεσθαι τῷ πόθῳ Pollux 3, 68.] Itidemque pass. φλέγεσθαι pro Uri, Angi, Ringi, ex Aristoph. Nub. [992] : Κἂν σκώπτῃ τίς σε, φλέγεσθαι. [Quem l. imitatur Aristid. vol. 1, p. 77 : Εἰ δέ τι φθέγγοιτο, ἔδει φλέγεσθαι. Soph. OEd. C. 1695 : Τὸ φέρον ἐκ θεοῦ καλῶς μηδὲν ἄγαν φλέγεσθον. Plato Tim. p. 85, B : Ἀπὸ τοῦ κάεσθαί σε καὶ φλέγεσθαι· Charm. p. 155, D : Εἶδόν τε τὰ ἐντὸς τοῦ ἱματίου καὶ ἐφλεγόμην· Leg. 4, p. 716, A : Φλέγεται τὴν ψυχὴν μεθ' ὕβρεως· ut Plut. Mor. p. 46, D : Αἰσχύνῃ φλεγόμενον τὴν ψυχήν. Apud eundem sæpius de iis qui ardent amore vel cupiditate, ut Mor. p. 451, E; 550, E; 610, C : v. Wyttenb. vol. 6, p. 566. Dio Chr. vol. 1, p. 158 : Φλεγόμενος ὑπὸ τῆς φιλοτιμίας. Alciphro 3, 64 : Εἰς ἔρωτα Ἀκαλανθίδος κατολισθήσας φλέγεται. Aristox. ap. Cyrill. Adv. Julian. p. 185, C : Φλεχθείη ὑπὸ τοῦ πάθους, ut φλεγόμενος ὑπὸ τοῦ πάθους ap. Dionys. A. R. 11, 28. Idem φλέγεσθαι ὑπὸ δίψης dixit ib. 9, 66.] Hesych. φλέγειν exp. etiam βλάπτειν, itidemque φλεγυρὸν, βλαβερόν. At φλέγεσθαι ἐπί τινι pro ἐν ἐπιθυμίᾳ εἶναι, vide ap. Suid. [s. v. Ἐφλέγετο] ex Æliano. [Ἰάσων ἐπὶ τοῖς ἀναθήμασιν ἐν Δελφοῖς ἐφλέγετο. Aristid. vol. 1, p. 23, de Corintho : Φλέγεσθαι ἅπαντας ἐπ' αὐτῇ ὁμοίως.]

[Φλέγων, οντος, ὁ, Phlegon, n. pr. equi Solis ap. Ovid. Metam. 2, 154, Hygin. Fab. 183. ‖ Phlegon, n. pr. viri ap. Paulum Epist. ad Rom. 16, 14. ‖ Alius in inscr. Spartana ap. Bœckh. 1362, vol. 1, p. 663. ‖ Phlegon Trallianus, Augusti vel Hadriani libertus, historiarum scriptor, de quo v. Suidas (qui bis utitur genitivo Φλέγοντος, in libris deterioribus Φλέγονος vel Φλέγωνος scripto) et Photius Bibl. p. 83 seq. Ejus hodie superest libellus Περὶ μακροβίων. ‖ Oxytonum Φλεγὼν, ut ἀγὼν, memorat Arcad. p. 10, 16.]

[Φλεδονεία, ἡ, HSt. s. v. Φλεδών :] Ceterum hinc est verb. Φλεδονεύω, Nugor, Inepte garrio. A quo nomen Φλεδονεία, Nugacitas, Nugæ, Ineptiæ, Inepta garrulitas. Quorum utrumque extat ap. Etym. et Suid. [In Etym. M. p. 796, 3 (et similiter Zonaras) : Φλεδὼν καὶ φλεδωνεία (corrige φλεδονεία ex codd.)· ἡ φλυαρία. Ἀπὸ τοῦ φλέω, ὃ καὶ φλύω λέγεται, γίνεται φλεδὼν καὶ φλεδονεύω (codex unus addit καὶ φλεδονεύεται). Perverse ap. Suidam, Φλεδόνεια (libri deteriores φλεδονεία)· πόλις (?). Καὶ φλεδόνος.] At Hesych. et vocem pass. Φλεδονεύεσθαι, item Φλεδονεῖν pro φλυαρεῖν, Nugari, et pro ἀναισθητεῖν.

[Φλεδονώδης, ὁ, ἡ. HSt. s. v. Φλεδών :] Affertur et nomen adj. Φλεδονώδης ex Hippocr., pro Nugax, Nugo, sicut et Galen. φλεδονώδεα exp. φλύαρον. Videri alioqui possit φλεδονώδης esse potius Nugatorius : ea quidem signif. qua quidpiam nugatorium esse dicitur. [Et infra :] Φλεβοδονῶδες, Venas agitans et conturbans. Nomen, inquit Galen., novum et peregrinum, quo usus est Auctor Prorrhetici : quo tamen loco quidam legunt Φλεβοτονῶδες, Venas distendens. Gorr. [Φλεβεδονώδεα vox est apud Hippocr. peregrina et nova, Prorrh. p. 75, F, et Coac. p. 120, B. Explicatur autem hæc dictio a Galeno de venis aut arteriis agitatis aut concitatis propter magnum sanguinis fervorem. Quod fit in magna humorum effervescentia, aut insignibus capitis doloribus, in quibus venæ et arteriæ ad tempora cum venis etiam jugularibus subsiliunt et concutiuntur. Eaque voce φλέβες δονούμεναι significantur, h. e. venæ agitatæ et motæ : ubi quosdam et φλεβοδονώδεα legisse scribit, ut venarum distensionem intelligerent, quosdam quoque φλεδονώδεα omni semota ambiguitate scripsisse, ἀπὸ τῶν φλεδόνων nomen facientes, ut φλεδονώδεα παραληροῦντα accipiantur et de ægris delirantibus intelligantur. Verum apud Galen. vitiose φλεβοδονώδεα pro φλεδονώδεα, et φλεβοιδόνες pro φλεδόνες legitur. Apud Hipp. p. 1137, A, legitur Ὑποχόνδριον ἐντεταμένον ἐφάνη φλεβονώδεα τρόπον· ubi φλεβοδονώδεα aut φλεβοτονώδεα aut φλεδονώδεα τρόπον legimus. (Postremum hoc recte restituit Littré vol. 5, p. 186.) Φλεγματώδεα tamen exemplaria quædam manuscripta legunt, ut et p. 120. Β, φλεβενώδεα Asulani codices, vulgata exemplaria φλεβονώδεα. Quam vocem agnoscit Erotian. (p. 380) si integra est apud eum lectio. Φλεδονώδη enim pro φλεβονώδη apud eum scribendum censeo, quum locum Hippocr. p. 75, F, exprimere sua explicatione videatur. Φλεδονώδη (corrupte ap. Erotian. φλενοδώδη) ergo dicuntur Erotiano τὰ μετὰ φλυαρίας καὶ πνευματώδους ταραχῆς ἐκκρινόμενα. Ambiguam autem et variam vocis scriptionem indicat his verbis : Ἄλλοι δέ φασι μὴ δεῖν γράφειν φλεδονώδη, ἀλλὰ φλεβονώδη, ὡς εἶναι τὰ μετ' ἀλγήματος οἰδήματα· οἱ δὲ τὰ μετὰ σφυγμοῦ, οἱονεὶ φλεβοδονώδη εἶναι, τοῦ Ἱπποκράτους μηδ' ὅλως ὀνομάσαντος ἄλγημα. Ἔστιν οὖν τὰ ἐν κινήσει καί τινι ταραχῇ ὄντα. Φλέβας γὰρ οἱ ἀρχαῖοι καὶ τὰς ἀρτηρίας

ἐκάλουν. Φησὶ γὰρ αὐτὸς « τὰ οὖν γινόμενα ῥίγεα μεθ' ἡμέρην καὶ κατὰ νύκτα ἐπιπαροξυνόμενα ἀγρυπνίην ποιέει καὶ τὰς φλέβας δονέει καὶ ταράσσει, καὶ πυκνότατον καὶ σφοδρότατον τὸ κίνημα ποιέει. » Φλέβας δὲ οὐ τὰς συνήθως λεγομένας, ἀλλὰ τὰς ἀρτηρίας ὠνόμασε· καὶ ὁ Δημόκριτος δὲ φλεβοπαλίαν καλεῖ τὴν τῶν ἀρτηριῶν κίνησιν. Democritum φλεβοσαλίαν aut φλεβοσαλείαν, non φλεβοπαλίαν, dixisse existimo, ut Venarum agitationem, concussionem ac velut quandam fluctuationem indicet. At vero φλεδονώδεα, quod φλύαρον exponit Galen. in Exeg. (p. 590), h. e. Nugatorium, ad p. 120, B, videtur referendum, ut φλεδονώδεα σπασμὸν legisse videatur Galen., quum passim φλεβοδονώδεα legatur, et ad delirantes ægros convulsione tentatos referatur: Φλεδόνες γὰρ αἱ φλυαρίαι, ut scribit Galen. Φλεδόνες etiam dicuntur fœtus octimestres et trimestres, fluxi et parvuli initio, apud Hippocr. p. 541, 41, ubi tamen φλοδόνες vitiose legunt exemplaria publicata. Foes. Vera vocabuli forma non dubitandum quin φλεδονώδης sit, reliquæ autem formæ veterum librariorum erroribus debeantur. Φλεβοπαλία nihil caussæ erat cur mutaret Foesius.]

Φλεδὼν, όνος, ἡ, Nugæ. At vero Φλέδων, ονος, ὁ, ἡ, Nugator, Nugax. Hesychio autem φλέδων est ὁ ἀλαζὼν et εὐήθης. Estque ap. hunc pro φλυαρία scriptum itidem φλέδων paroxytone, quum Etym. [M. p. 796, 3] habeat φλεδὼν pro φλυαρία, et Galenus [Lex. p. 590] plur. itidem φλεδόνες, non φλέδονες, pro φλυαρίαι itidem: et ap. Eust. [p. 1431, 49] φλεδὼν de homine quoque dictum, scribatur: de homine inquam eo, qui et σάβος, ac σαβάσιος, nec non βάκχος, et βαβάκτης, et βάβαξ, et ἐμμανής. Suidas quidem certe habet φλεδὼν oxytone, pro ἡ φλυαρία [Hoc Suidæ ex Zonara illatum omittunt codices]: deinde φλέδων paroxytone, de homine. [Suidas: Φλεδών· τὸν Ἀντισθένην τὸν φιλόσοφον ἐπιτιμῶν ὁ Τίμων διὰ τὸ πλῆθος παντοφυῆ φλεδόνα καλεῖ. (Idem tradit Diog. L. 2, 107; 6, 18.) Accentum φλέδων et φλέδονα correxit Bernhardyus. Nam sic hæc differre videntur ut φλεδὼν, i. e. φλυαρία, feminini, φλέδων vero de homine dictum et masculini et feminini generis sit: v. Lobeck. ad Soph. Ajac. p. 169. Nugatrix est ap. Æsch. Ag. 1195: Ἡ ψευδόμαντίς εἰμι θυροκόπος φλέδων; Φλεδόνας, i. e. φλυαρίας, Xenophani ap. Athen. 11, p. 462, F, restituit Scaliger pro φενδόνας. Plut. Mor. p. 420, B: Φλεδόνας καὶ σκιὰς ἕλκοντας εἰς φυσιολογίαν.]

[Φλεήσιον. V. Φλιοῦς.]

[Φλεῖνος. V. Φλέως et Φλοῖνος.]

[Φλείαξ, ακος, ὁ, Phliax, n. pr. in inscr. Delphica ap. Bœckh. 1690, vol. 1, p. 818: Τᾶς Πεισία τοῦ Φλείακος οἰκήας.]

[Φλεῖος. V. Φλέω.]

[Φλειώ. V. Φλιώ.]

[Φλεκτικὸς, ἡ, ὸν, Urens. Georg. Pisid. Opif. 1578. Et 1793, τὸ φλ. φῶς. Hase. || Adv. Φλεκτικῶς Nicet. Eugen. 1, 89.]

[Φλενοδώδης vitiose pro φλεδονώδης, quod v.]

Φλέξις, εως, ἡ, Incensio, Incendium, Exustio. Sed comp. κατάφλεξις potius usurpari existimo. || Φλέξις, ιδος, inter Aves nominatur ab Aristoph. Av. [883]: Καὶ πελεκίνῳ καὶ φλέξιδι, καὶ τέτρακι, καὶ ταῶνι.

[Φλεός (?)· βασκανία, φθορά. Καὶ ὁ αἴλιος (ἔλειος Steph.) φλοιὸς; Hesych.]

[Φλέσιον, τόπος ap. Zonar. Lex. p. 1815. Simile est Φλεήσιον, de quo v. s. v. Φλιοῦς.]

[Φλέρε, ἡ, creditur esse nomen Floræ in monumentis artis Etrucæ, tametsi de hac interpretatione admodum dubitat R. Rochett. *Journ. des Sav.* a. 1842, p. 221. Conf. Lanzi *Saggio di lingua etr.* t. 2, p. 212; Guigniaut *Rel. de l'ant.* t. 4, part. 2, p. 273, n. 637; de Witte *Lettre à M. Jahn* p. 15; Lenormant *Trésor de numism.* p. 29, annot. 17. Hase.]

[Φλεὺς, Φλεύω. V. Φλέω.]

Φλὲψ, βός, ἡ [Cum participio masculino ap. Nonn. Dion. 47, 11: Φλέβες οἰδαίνοντες. Accusativi semibarbari φλέβαν exx. tria memorat Lobeck. Paralip. p. 145, primum Galeni, in quem hujus vitii suspicio non cadit, in libro ab Kühnio primum edito vol. 16, p. 29: Οὐ τοῦτο μόνον ὃ καλοῦσι φλέβαν, ἀλλὰ καὶ ἀρτηρία καὶ νεῦρα, alterum Sorani De muliebr. c. 22, p. 69, tertium Oribasii 44, p. 58 ed. Bussem. Multo minus φλέβαι a quoquam dici potuerunt, quod per νεῦρά τινα αἵματος δεκτικὰ explicat Hesychius, cui φλέβας restituendum esse jam Heinsius intellexit. Nam glossa haud dubie sumta ex Hosea 13, 15: Ἀναξηρανεῖ τὰς φλέβας αὐτοῦ. Aristot. De somno c. 3: Τόπος τοῦ αἵματος αἱ φλέβες. De etymologia Etym. M. p. 795, 46: Φλέβες, ἀπὸ τοῦ τὸν χυμωδέστατον φλεγμὸν περιέχειν, τουτέστι τὸν τοῦ αἵματος. Φλέβες οὖν, παρὰ τὸ δι' αὐτῶν βαίνειν τὸ φλογῶδες. Legitur semel ap. Hom.] Il. N, 546: Ἀπὸ δὲ φλέβα πᾶσαν ἔκερσεν, Ἥ τ' ἀνὰ νῶτα θέουσα διαμπερὲς αὐχέν' ἱκάνει. [Ubi schol.: Λέγει τὴν καλουμένην κοίλην φλέβα, τὴν ἐκ δεξιῶν τῆς ῥάχεως ἀνερχομένην ἀπὸ τοῦ ἥπατος καὶ κατὰ τὸ διάφραγμα χωροῦσαν ἐπὶ τὴν καρδίαν καὶ ἀπὸ ταύτης ἐπὶ τὸν τράχηλον. Herodot. 4, 187: Καίουσι τὰς ἐν τῇσι κορυφῇσι (τῶν παιδίων) φλέβας, μετεξέτεροι τὰς ἐν τοῖσι κροτάφοισι. Ib. 2: Τὰς φλ. τῆς ἵππου. Æsch. fragm. 230: Σοὶ δ' οὐκ ἔνεστι κῖκυς οὐδ' αἱμόρρυτοι φλέβες. Soph. Ph. 825: Ποδὸς αἱμορραγὴς φλέψ. Eurip. Ion. 1011: Κοίλης ὅστις φλεβὸς ἀπέσταξεν φόνου νόσους ἀπείργει καὶ τροφὰς ἔχει βίου.] Xenoph. Hell. 5, [4, 58]: Ῥήγνυται ὁποιαδὴ φλέψ. Philo V. M. 1: Τὰς δὲ ἀνατεμνομένας φλέβας, καθάπερ ἐν ταῖς αἱμορραγίαις, κρουνηδὸν αὐλοὺς ἀκοντίζειν αἵματος. [Athen. 2, p. 45, F, ex Posidonio: Λύειν τὰς ἐπὶ τῷ προσώπῳ φλέβας καὶ τὸ καταρρέον αἷμα μιγνύναι τῷ πώματι. Antiphanes ib. 10, p. 444, C: Τὰς φλέβας θ' ὅποι φέρονται, τὰς ἄνω καὶ τὰς κάτω τεταμένας, δι' ὧν ὁ θνητὸς πᾶς κυβερνᾶται βίος.] Ceterum φλεβὸς nomine Arteriam etiam comprehendisse veteres, et hoc sensu Plat. Timæo venas a corde producere, annotatur ex Galeni lib. 6 De plac. Hippocr. et Plat. [Φλέβες dicuntur Venæ, vasa in corpore largiorem sanguinem continentia et deferentia, ex hepate ortum ducentia: quarum originem, progressum et divisiones aptissime Gorræus exprimit. Hippocr. vero usitata antiquis notione, φλεβῶν nomine arterias sæpe comprehendit, ut multis locis testatur Galen., præcipue vero vol. 9, p. 542: Ὁμολογούντων ἁπάντων τῶν ἐξηγησαμένων τὰ Ἱπποκράτεια βιβλία, φλέβας οὐχ ὑπὸ τούτου μόνου, ἀλλὰ καὶ πολλῶν ἄλλων παλαιῶν ὀνομάζεσθαι καὶ τὰς ἀρτηρίας· rursusque ad Hippocr. p. 744, F: Φλέβας ἀκουόντων ἡμῶν κατὰ τὸ παλαιὸν ἔθος οὐ μόνον ταύτας τὰς νῦν ὀνομαζομένας, ἀλλὰ καὶ τὰς ἀρτηρίας. Idem vol. 13, p. 524, φλεβῶν nomen tam ad eas quæ pulsant quam ad eas quæ non pulsant olim appositum fuisse scribit. Quam opinionem etiam Platoni tribuit Galenus l. ab HSt. citato. Porro vol. 5, 291: Ὡς οἵ γε παλαιοὶ κοινὸν ὄνομα τὸ τῶν φλεβῶν ἑκατέρῳ τῷ γένει τῶν ἀγγείων ἐπέφερον· et vol. 5, p. 455. Sic πνευμάτων ἀπολήψιες ἀνὰ τὰς φλέβας, hoc est Spirituum in venis interceptiones, dicuntur Hipp. p. 397, 10. Quod περὶ τῆς ἀσφυξίας dici testatur Galen.: Φλέβας γὰρ ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ τὰς ἀρτηρίας· eaque notione φλέβες κροτάφων οὐχ ἱδρυμέναι scribuntur Hippocr. Epidem. 6, 2, 11, Temporum venæ non consistentes, non conquiescentes, sed plurimum dilatatæ. Et p. 1138, C, φλέβες κροτάφων temporum venas significant, et arteriarum circa tempora tumorem, inflationem et agitationem indicare videntur, quum statim συμπτώσιας subdat, h. e. venarum contractiones et subsidentias. Et p. 344, 30, φλέβες κοῖλαι, Venæ cavæ, dicuntur tam venæ quam arteriæ, per quas sanguis et spiritus fertur. Sic Epid. 6, 6, 2, φλέβιον arteriam vocat sanguine calidiore et halituoso refertam. Et p. 280, 9, φλέβια ἔναιμα vocat Arterias illas parvas quibus lien totus intertextus est. Rursus ib. 14, φλέβες ἔναιμονες dicuntur arteriæ, quæ pulmones subeunt. P. 85, B, φλέβες de manuum arteriis dicuntur: quod a Latinis quoque est observatum. Sic enim Celsus in Proœm. venas spiritui accommodatas pro arteriis ponit et venas nostras modo submittere se, modo attollere scribit. Et Cicero N. D. 2, 9, venas micare dixit. At vero interdum Hippocr. σφύζειν verbum addit, eaque dictione arterias ipsas a venis distinguit, velut p. 1046, C, quum scribit: Οὗ ἂν ἡ φλὲψ ἡ ἐν τῷ ἀγκῶνι σφύζῃ· 487, 45: Καὶ φλέβες τέτανται καὶ σφύζουσι. Sic p. 309, 14, φλέβες αἱ αἱματίτιδες, Venæ sanguinem deferentes, dicuntur, ut ab arteriis distinguantur quæ spiritum una convehunt, et φλέβες simpliciter

appellantur. Est ubi φλεβῶν nomine nervos, ligamenta et tendines comprehendit Hippocr., velut p. 240, 16, 26, in unguium generatione. || Φλέβες αἱ εἴσω, Venæ interiores dicuntur, et de venis brachiorum intelliguntur p. 1040, D; 1046, B, quo venæ secundum rectitudinem et directionem significantur, et venæ poplitis, ut Aphor. 6, 36, et 7, 48. Φλὲψ ἡ μεγάλη Venam magnam, insignem et quæ multam sanguinis copiam effundit, significat p. 1040, E. Alioqui φλὲψ μεγάλη Vena cava et hepatitis intelligitur, ut p. 916, A. Foes. Φλὲψ ἡ μεγάλη ap. Aristot. H. A. 1, 16; 3, 3; μεγίστη 1, 17; ἡ ἡπατῖτις et ἡ σπληνῖτις 3, 2; αἱ παχεῖαι ib. 3, 2; αἱ σπερματίτιδες et αἱ σφαγίτιδες φλέβες ib. et c. 3.] Jocose porro φλὲψ γονίμη in Epigr. [Alcæi Anth. Pal. 6, 218] dicitur, i. e. Vena genitalis, de membro virili. [Et simpliciter φλὲψ ap. Leon. Tar. Anth. Plan. 261 : Μὴ κλαύσῃς τὴν φλέβα (Priapi) δεξάμενος. Et sic fortasse intelligendus φλεβὸς τροπωτὴρ in fr. Xenarchi ap. Athen. 2, p. 64, A, de quo v. Meinek. vol. 3, p. 615. Comparandum etiam adj. Λυσιφλεβὴς, quod v.] Plur. φλέβες afferunt VV. LL. pro Præcordia et Cinctum, ex Aristot. H. A. 1, [17], Gazam tamen lib. 5 venas esse interpretatum pro eadem parte, scribunt. [||Vibex. Hesych.: Φλὲψ, μώλωψ· καὶ τὸ ἀναλογοῦν τῷ σώματι (αἵματι Bielius).] ||Ut autem Latinis Vena, sic φλὲψ Græcis metaphoricos etiam usus habet. Dicuntur enim ab his φλέβες ὑδάτων, Venæ aquarum, ut videre est et ap. Eust. [p. 309, 41. Polyb. 34, 9, 7 : Αἱ φλέβες τῆς πηγῆς. Geopon. 2, 5, 6 : Καρκίνοι τὰς φλέβας (τῶν ὑδάτων) διανοίγουσι· 2, 6, 9 : Τινὰ τῶν ὑδάτων ἐπὶ τὴν θάλατταν διὰ τῆς γῆς ἐπὶ πολὺν τόπον ἐν ταῖς φλεψὶν ἐνεχθέντα. Ib. 19 : Τὴν εὑρεθεῖσαν πηγὴν ἀπὸ φλεβὸς εὐγενοῦς.] De metallis item sunt dictæ φλέβες [Diodor. 2, 36 : Φλέβας καταγείους πολλῶν καὶ παντοδαπῶν μετάλλων· 5, 37 : Λαμπροτέρας φλέβας γεμούσας ἀργύρου τε καὶ χρυσοῦ], ut ap. Theophyl. Ep. [24] : Οὔτε φλέβας χρυσοῦ μεταλλουργοὶ ἀνιχνεύοντες. Et de venis argenti ap. Aristidem [vol. 1, p. 101] : Ἔστι δὲ ὁρᾶν τὰς φλέβας τὰς ἀργυρίτιδας. [Φλὲψ ἀργυρίτιδος ap. Xenoph. De vectig. 1, 5. De venis terræ Theophr. De lapid. § 63 : Ἡ φλὲψ (τῆς ἐν Σάμῳ γῆς) ἐπὶ πολὺ διατείνει ... ἐφ' ἑκάτερα δ' αὐτὴν λίθοι περιέχουσιν, ἐξ ὧν ἐξαιρεῖται. De venis plantarum H. Pl. 1, 1, 11 : Οὔτε γὰρ ῥίζαν πάντ' ἔχει... οὔτ'... ἴνας ἢ φλέβας. || Recentioris Græcitatis forma est φλέβα, ἡ, orta ex accusativo φλέβα, ut ἡ Δημήτρα ex accusativo τὴν Δήμητρα. Eam ex Nicephori Blemmydæ Epitome geographica memorat Ducangius : Ὑπὸ ταῖς χρυσαῖς καὶ μελαναῖς φλέβαις. G. D. Adde Hippiatr., ubi sæpe occurrit, velut p. 159, 24, διακοπτομένης τῆς φλέβης, et 158, 18, διακόπτων τὴν φλέβην. Hase.]

Φλέω, ῶ, Nugor. Nam Hesych. φλέοντας vult esse φιλοῦντας [Hoc corruptum. Φλύοντας Arnaldus, ληροῦντας Guyetus], vel φλυαροῦντας. Eust. quoque sicut θύος ex θῶ, ita φλύος ex φλῶ esse dicit, quod Archilochus usurparit ἐπὶ φλυαρίας. Etym. [M. p. 796, 3] itidem ac Suid. [Non Suidas, sed Zonaras p. 1814, cujus verba Suidæ illata nunc codicum auctoritate ejecta sunt] φλεδὼν ac φλεδονεία volunt a φλέω esse, pro quo dici etiam Φλύω tradunt. Sed et φλήναφος ex φλέω deduci scribit, quod sit idem cum φλύω. Habet alioqui φλέω et aliam signif.; nam idem Hesych. φλεῖ exp. γέμει, εὐκαρπεῖ, πολυκαρπεῖ, Plenus est s. Refertus, Fœcundus est s. Ferax, Fructu abundat. [Sic Æsch. Ag. 377 : Φλεόντων δωμάτων ὑπέρφευ. Et cum dat. ib. 1416 : Μήλων φλεόντων εὐπόκοις νομεύμασιν. Eidem Suppl. 667 recte restituit Hermannus : Καὶ γεραροῖσι πρεσβυτοδόκοι (excidit vocabulum trisyllabum ∪--) θυμέλαι φλεόντων, ubi vulgo γεμόντων ante θυμέλαι illatum, quod est glossema verbi φλεόντων.] Etym. quoque [M. p. 796, 43] Φλῶ exp. γέμω et εὐκαρπῶ. [Aliam verbi φλῶ explicationem v. s. v. Φλοιός.] Adjungitque nomen Φλεὺς, quod de Baccho dictum tradit ap. Chios, παρὰ τὸ εὐκαρπεῖν : quum ap. Hesych. legatur Φλέω, Διονύσου ἱερόν. At sequendo Ælianum [V. H. 3, 41] epithetum Bacchi est Φλεών [Suspecta nominis forma] : legimus enim apud eum, accus. φλεῶνα, ubi scribit veteres pro πολυκαρπεῖν dixisse φλύειν : atque hinc Dionysum appellasse Φλεῶνα, sicut Προτρύγην et Σταφυλίτην et Ὀμφακίτην, aliisque nominibus. Ubi fortasse reponendum fuerit φλέειν, pro φλύειν. [Conf. Plut. Mor. p. 683, E, de versu Arati Phæn. 335, in quo τὸν φλόον ὤλεσε πάντα legitur : Τὴν χλωρότητα καὶ τὸ ἄνθος τῶν καρπῶν φλόον προσαγορεύων· εἶναι δὲ καὶ τῶν Ἑλλήνων τινὰς, οἳ Φλοίῳ Διονύσῳ θύουσιν. Schol. Apoll. Rh. 1, 115 : Καὶ αὐτὸς δὲ Διόνυσος Φλιοῦς ὠνομάζετο, ἀπὸ τοῦ φλεῖν τὸν οἶνον, ὅ ἐστιν εὐθηνεῖν. Antiqua nominis forma Φλεὺς est, de qua Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 6, 10, ubi de nominibus monosyllabis in ευς agit : Τὸ φλεύς ἐπὶ τοῦ Διονύσου κείμενον, ὡς ἐν ταῖς ἐπικλήσεσιν (i. e. in libris de cognominibus deorum) εὕρομεν, καθ' ἱστορίαν ἐστὶν εἰρημένον. Nomen οὐ σύνηθες τοῖς Ἕλλησι vocat Chœrob. In Theodos. p. 209, 9, et In Psalm. p. 70, 7, cujus verba repetivit Etym. M. p. 189, 44. In φθεὺς corruptum ap. Arcad. p. 126, 1, notavit Lobeck. Paralip. p. 92. Dativum Φλεῖ agnoscere sibi videbatur Heynius in scholio Hom. Il. Ξ, 387, ubi dativus δάϊ a plerisque ὀξύνεσθαι dicitur ut Φλέαι (nam sic codex, non φλεαί), quod in Φλεῖ mutat Heynius, parum probabiliter. Recte φλεβὶ Lobeck. Paralip. p. 90. Alia nominis forma est Φλῖος, de qua Etym. M. p. 539, 33, ubi de nominibus περισπωμένοις in ιος agitur : Τὸ δὲ Φλίος (corrige Φλῖος), σημαίνει δὲ τὸν Διόνυσον, διφορεῖται· τινὲς μὲν γὰρ διὰ τοῦ ι γράφουσιν αὐτὸ, τινὲς δὲ διὰ τοῦ ει διφθόγγου. (In cod. Dorvill. est Φλείός?) Nomen urbis ex eo fecit Chœrob. in Crameri Anecd. Oxon. vol. 2, p. 271, Φλιοῦντος urbis nomine inductus, ut videtur : Φλῖος· ὄνομα πόλεως, διὰ τοῦ ι γράφεται, ἐπειδὴ τὰ διὰ τοῦ ιος δισύλλαβα ἀρσενικὰ οὐ θέλουσι διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεσθαι. Eadem fere leguntur in Etym. M. p. 796, 24, codice Vossiano ap. Gaisford. p. 2226, ubi post ὄνομα πόλεως additum, ἀπό τινος Φλιοῦ (corr. Φλίου) ὀνόματος κυρίου. Ceterum ad hanc nominis formam alludunt formæ supra ex Plutarcho et schol. Apoll. Rh. allatæ Φλοῖος et Φλιοῦς. Videntur igitur Græci, quum obsoleto illo Φλεὺς uti nollent, nomen alii aliter formasse. G. D.] At VV. LL., nec non Greg. Gyrald., habent etiam verb. Φλεύω : quod tamen nullius lexicographi aut grammatici testimonio comprobatum invenio. Ac certe φλεβάζοντες, non φλευάζοντες, ap. [Phot. et] Suid. et Etym. [M. p. 795, 43, qui per βρύοντες explicant] legitur : cujus thema Φλεβάζω, Scaturio. Affert tamen duplicem deductionem Etym., sc. a verbo φλέω, vel ἀπὸ τῶν φλεβῶν : secundum quam fuerit proprie φλεβάζω, Scaturio tanquam ex vena; at priorem illam derivationem sequendo, merito videri queat scrib. potius esse φλευάζω. Quod autem ad φλῶ attinet, Eust. dicit esse ὁρμὴν ἔχω : unde esse οἰνόφλυξ, secundum quosdam. Sciendum est porro inveniri etiam Φλοίω, sed pro Vireo, et Vigeo, si Plutarcho credimus, Symp. 5, [8, p. 683, E] quum dixisset epith. Ὑπέρφλοια datum esse μήλοις ab Antimacho, διὰ τὴν ἀχμὴν, ut quidem gramm. nonnulli censebant. Apud Eund. [p. 735, D] legimus, Μάλιστα χλωρὰν καὶ φλοίουσαν [legitur φλοιοῦσαν, quod in φλύουσαν mutant Salmas. et Valck. ad Eurip. Phœn. p. 312], ὡς Ἀντίμαχος ἔφη, τὴν ὀπώραν.

[Φλέως, ὁ, nomen plantæ aquaticæ, cui arundinem ampelodesmum comparat Sprengelius. Phrynich. p. 293 : Φλοῦς· καὶ τοῦτο ἡμάρτηται· οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι φλέως λέγουσι. Καὶ τὰ ἀπὸ τούτου γινόμενα φλεῖνα καλεῖται· ubi Lobeck. : « Φλοῦς (cujus accus. φλοῦν est ap. Herodot. 3, 98) Ionice, φλέως Attice dici annotavit Pollux 10, 178. Utrumque apertum est de junco aquatico loqui, quod genus apud Aristophanem, Aristotelem H. A. 9, 40, et Theophrastum ὁ φλέως dicitur, sed varia declinatione et scriptura, τοῦ φλέω Aristoph. Ran. 246, quo loco cod. Paris. φλέως exhibet, qua genitivi forma etiam Metagenes comicus ap. Athen. 6, p. 228, E, Theophrastus et Dioscorides utuntur. Accusativus est in Aristoph. fragm. Amphiar. (85) : Πόθεν ἂν λάβοιμι βύσμα τῷ πρωκτῷ φλέων; tomentum significans (ἀνθήλην). Φλοιὸς dicitur in Periplo Scylacis p. 52, ubi φλέως emendant. Photius p. 651, 16 : Φλύην (φλοΐνην : nam sic legitur apud Herodotum 3, 98) τὴν ἐκ φλοίου· Ἡρόδοτος· juncinum quiddam intelligens. Cum verbasco confundit propter similitudinem paniculæ schol. Arist.

Ran. 1331 : Φλέως, ὃν οἱ ἰδιῶται φλόμον. Scirpum igitur Phrynichus, non corticem intelligit, id quod clarius ab eo significatur in Bekk. Anecd. p. 70 : Φλέως δισυλλάβως τὸ ἐν ἕλεσι φυτόν. In numeris dactylicis φλόον usupare licuit Cratino.» In loco Metagenis non dubitandum quin τοῦ φλέω pro τοῦ φλέως corrigendum sit. Recta enim hujus nominis scriptura et declinatio est φλέως φλέω φλέῳ φλέων, ut φέως φέω φέῳ φέων, de quo supra diximus. Ad hanc normam corrigendi sunt loci Theophrasti H. Pl. 4, 8, 1; 4, 10, 1; 4, 6, 7, in quibus ὁ φλεὼς, τοῦ φλεὼ vel τοῦ φλεὼς, τὸν φλεὼν vel τὸ φλεὼς vitiose scripta sunt in libris. Eidem 6, 1, 3, ὁ φέως pro ὁ φλεὼς restituit Schneiderus. Φλέως recto accentu scriptum ex Theophrasto memorat schol. Aristoph. Ran. 246, ubi nomen in φελεὺς corruptum in suo libro invenit recentior schol. in cod. Ven.: unde finxit τοῦ φέλεως γεγεμισμένον fuisse τὸ ὄρος τῆς Ἀττικῆς, ἀφ' οὗ καὶ ὁ δῆμος ἐκλήθη, nomen Φελλεὺς in mente habens. Nominativus φλέων est ap. Plut. Mor. p. 912, A, ubi φλέως tacite correxit Wyttenb. in Indice p. 1640. Galeni glossa Hippocratica Φλέου nihil cum hoc voc. commune habet. V. s. v. Φλόος. G. D. Sine caussa Salmas. De homon. hyles iatr. p. 78, D, et Exercc. in Plin. p. 279, F; 702, B; 705, E; 869, D; 909, F, in locis Theophrasti Plinii-que 22, 13, 1, φλέως mutare volebat in φέως. Sec. Fraas. Synopsi plantt. floræ cl. p. 299 φλέως est Saccharum cylindricum Lam., nominaturque hodie a Græcis Δεματόχορτον. Hase.]

[Φληγυία vitiose pro Φλογέα, quod v.]

[Φληδάω. HSt. s. v. Φλέδων :] Invenitur porro et Φληδᾶν pro Nugari, verso ε in η. Φληδῶντα, ληροῦντα, Hesych. [quod Steph. ex φλυδῶντα corruptum esse conjecit.]

[Φληναφάω.] Ex nomine φλήναφος factum fuit et verb. Φληναφέω, sive Φληναφάω, Nugor, Stulte loquor. Prius illud ap. Aristoph. legitur Nub. [1475] : Ἐνταῦθα σαυτῷ παραφρόνει καὶ φληνάφει. [Hac scriptura fortasse deceptus Thom. M. p. 898 φληναφεῖν posuit, cujus formæ auctoritas nulla est. In versu Arist. recte nunc φληνάφα e libris melioribus legitur. Eodem errore in Eq. 644 codex unus ἐφληνάφει pro ἐφληνάφα. Sotion ap. Athen. 8, p. 336, E : Τί ταῦτα ληρεῖς φληναφῶν ἄνω κάτω;] Posterius hoc ex Hesych. habemus, Φληναφᾷ, φλυαρεῖ, μωρολογεῖ. [Eadem glossa ap. Phot. et Suidam, omisso μωρολογεῖ. Quæ si ad locum Aristophanis spectat, scribendum erit Φληνάφα, φλυάρει, μωρολόγει, ut monuit Bernhardyus. Ceterum Suidæ quoque in veteribus edd. Φληναφεῖ illatum, quod nunc correctum ex codicibus. Aor. ἐφληνάφησαν est apud Meletium in Cram. Anecd. Oxon. vol. 3, p. 5, 20.] Item, Φληναφῶντα, φλυαροῦντα. [Quod recentiores Lexicographi quidam receperunt Φληναφεύω Bourdini inventum est, qui in scholio ad Aristoph. Thesm. 468, κατεστωμύλατο per ἐφλυάρησεν, ἐφληναφεύσατο, et στωμύλματα per φληναφήματα interpretatus est. Nominativum φληναφῶν annotavit Pollux 6, 119. G. D. Aor. Jo. Damasc. t. 1, p. 398, A, ἀναφανδὸν ἐφληνάφησαν. Partic. Epigr. Man. Palæol. Imp. ad calcem Alleg. Il. Tzetzæ p. 402, 3, φλυαροῦντα, φληναφοῦντα, ubi Imp. scribere debuisset φληναφῶντα· et Procl. Ad Tim. Plat. t. 1, p. 28, Μάτην οὖν φληναφοῦσι Καλλίμαχος καὶ Δοῦρις, pariter corrig. φληναφῶσιν. It. Euseb. Præp. ev. p. 217, C, φληναφεῖν· Jo. Xiphil. De cruce p. 262, D, φληναφοῦντες· Epiphan. t. 1, p. 546, B et Petrus Sic. Hist. Manich. p. 2, 22, φληναφούντων. Melius ap. Method. Conv. decem virg. p. 260, 8, φληναφᾶν. Hase.]

[Φληνάφημα, τὸ, Nugamentum. Euripides Epist. 5. G. D. Jo. Damasc. t. 1, p. 4, E. Hase.]

[Φληναφία, ἡ.] Dicitur alioqui etiam Φληναφία pro φλυαρία. Suidas postquam φλήναφος exposuit μωρολόγος, addit, Καὶ φληναφία θηλυκόν. [In Combefis. Auct. Patr. novo vol. 2, p. 718, C. G. Dind. OEcum. In Apocal. p. 313, 32 Cramer, ῥητορικαὶ φλ. Vita Bacchi jun. p. 109, 12, φρενοβλαβὴς φλ. Nicet. Dav. Paraphr. in Greg. Naz. p. 9, 4, τὰς τῶν ψευδοσόφων φλ. Basil. Imp. Epanag. p. 70, 5 Zachar., τὰς παρὰ τῶν Ἰσαύρων φλ. Hase.]

Φλήναφος, ὁ, (quod et ipsum quomodo a præcedente φλέω deducat Etym., ap. eum vide,) Nugæ. [Etym. M. p. 796, 9, ab verbo φλέω derivat φλενὸς et φληνὸς, ex quo cum verbo φῶ (τὸ λέγω) composito factum sit φληναφῶ τὸ φλυαρίας λέγω, φλήναφος ὁ φλυαρίας λέγων, et φληνάφου πράγματα explicat λήρου, λαιδόρου, ὕθλου. Φλήναφος, quod annotavit Pollux 6, 119, Atticæ, μωρολόγος vulgari dialecto tribuit Mœris p. 384. Menander ap. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 192 : Ἡ πρόνοια δ' ἡ θνητὴ καπνὸς καὶ φλήναφος. Lucian. Dem. enc. c. 35 : Λῆρος καὶ φλ. Heliodor. 10, p. 485 (?); Aristæn. 2, 17. Liban. vol. 4, p. 623, 27. Eunap. Exc. Hist. p. 84, 19 : Τὸν κοινὸν φλ. ἠσκηκότων.] Et plur. ap. Suid. in Λῆρος, quidam anonymus dicit, Πολλὰ γάρ μοι ταῦτα καὶ ἐκ μειρακίων ἐδόκει λῆροί τε καὶ φλήναφοι. [Et ap. Lucian. Somn. c. 7, Pisc. c. 25. Adject. Constant. Manass. Chron. 3210 : Φλήναφον ἀπεραντολογίαν· 3591 : Λόγους φλ. 3611 : Φλ. τερθρεῖαι.] Interdum vero Nugator, Nugo, Nugax, Stultiloquus. Synes. Ep. [3, p. 160, C] : Τὴν φλήναφον γραῦν. Habere autem φλήναφος utramque signif., ostendit et is ex quo afferuntur hæc, Φλήναφος, καὶ φλυαρία, καὶ φλυαρῶν. [Etym. M. p. 795, 42 : Φλ. δύο σημαίνει· φλήναφος ἡ φλυαρία, καὶ φλήναφος ὁ φλύαρος.] Hesych. tamen ita exp. ut de homine duntaxat accipere videatur. [Pollux 6, 119, de homine garrulo, φλήναφος, τὴν γλῶτταν ὀλισθηρός. Menander ap. Theodoret. vol. 4, p. 852 : Εἰκότως, ὦ φλήναφε. Aristid. vol. 2, p. 411. Eustath. p. 664, 28 : Οὐχ οὕτω φλ. ὁ ποιητής.] Qui autem φλήναφος, idem dicitur et Φληναφώδης, Nugator. Nam Galen. [Lex. p. 390] ap. Hippocr. φληναφώδεις exp. φλύαροι. [Anon. De martt. CPol. Actt. SS. Aug. t. 2, p. 435, C, φλ. λέσχεις. Hase.]

[Φληνάφως, Nugatorie, Stulte. Cyrill. Al. t. 5, p. 414, C; 483, A, τὸ αὐτοῖς φλ. δοκοῦν. Hase.]

[Φληναφώδης. V. Φλήναφος.]

[Φληνίω.] Invenitur etiam Φληνύω, seu Φληνίω, pro Nugor. Nam φληνύουσα Galen. [Lex. p. 590] ap. Hippocr. exp. φλυαροῦσα, ubi vet. quoddam exemplar habet φληνίουσαι per ι, in secunda syllaba.

[Φλῆφος, ὁ.] Addam his et vocem Φλῆφος, quam Hesych. exp. itidem φλύαρος, sed mihi mendi suspectam. [Salmasius Φλῆνος corrigit, quod vocabulum φληνὸς scriptum in verbis Etym. M. s. v. Φλήναφοι appositis : recte, nisi φλῆφος ex φλήναφος depravatum fraudem fecit Hesychio. Denique huc referendum Φλανύσσειν, de quo Hesych. Φλανύσσει, φλυαρεῖ, ληρεῖ. G. Dind.]

Φλιὰ, ἡ, Postis. [De accentu v. Arcad. p. 98, 15. Suidas : Φλιά· ὁ παραστάτης τῆς θύρας. Quod aut dictum aut scriptum est pro ἡ παραστὰς, ut recte scriptum ap. Hesych. Φλιὴ, πρόθυρον, ἢ παραστὰς τῆς θύρας. Genitivum posuit Hesych. : Φλιᾶς, τῆς θύρας παραστάδος, si recte correcta est codicis scriptura φλίας ... παραστάδαι, quæ etiam Φλιαὶ, τῆς θύρας παραστάδες significare potest. Genitivus ἐπὶ τῆς φλιᾶς legitur ap. LXX Exod. 12, 22 et 23, et accus. φλιὰν ibid. 7. In Lexico Cyrilli Φλιὰ, ἡ ἐπάνωθεν τῶν σταθμῶν, ἤτοι παραστάδων. Theocr. 2, 60 : Τᾶς τήνω φλιᾶς καθυπέρτερον· et 23, 18 : Καὶ κύσε τὰν φλιάν. Apoll. Rh. 3, 278 : Ὦκα δ' ὑπὸ φλιὴν προδόμῳ ἔνι τόξα τανύσσας. Βηλῷ per φλιᾷ exp. schol. Hom. Il. Ψ, 202.] Sed pluraliter frequentius Φλιαὶ, Postes, ut ap. [Hom. uno loco Od. P, 221 : Ὅς πολλῆς φλιῆσι παραστὰς φλίψεται ὤμους. Bion 1, 87 : Ἔσβεσε λαμπάδα (Hymenæus) ἐπὶ φλιαῖς. Polyb. 12, 12, 2 : Αἱ φλιαὶ τῶν νεῶν (templorum). Per ὑπέρθυρα exp. in Gl. Octateuchi, et sæpius legitur in V. T., ut Deuter. 6, 9 : Γράψετε αὐτὰ ἐπὶ τὰς φλ. τῶν οἰκιῶν ὑμῶν. Reg. 1, 1, 9 : Ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ δίφρου ἐπὶ τῶν φλιῶν. Ezech. 43, 8; 45, 19.] Joseph. [A. J. 5, 8, 10] de Samsone : Τὰς πύλας αὐταῖς τε φλιαῖς καὶ μοχλοῖς, ὅση τε ἄλλη περὶ αὐτὰς ἦν ξύλωσις, ἁράμενος κατωμαδὸν, Valvas cum ipsis postibus et repagulis, s. pessulis. In VV. LL. φλιὰ, Antepagmentum, Antæ. Quid autem Hippocrati sint φλιαὶ in suo scamno, vide ap. Galen. Quidam φλιὰ dictum putarunt quasi θλιὰ a θλίβω : quæ etymologia convenit cum ea signif. qua dicitur esse Vestibulum. [Etym. M. p. 796, 19 : Φλιά· τὸ πλάγιον τῆς θύρας, αἱ παραστάδες, ἐν ᾧ ἵσταταί τις καὶ ἐπερείδεται. Ἐκ τοῦ θλίβω θλίψω θλιά καὶ φλιά, ὡς θηρσί φηρσί, διὰ τὸ στενὸν τῆς ὁδοῦ.

‖ Φλιαὶ dicuntur Hippocrati Postes asellorum, ligna axes utrinque firmantia et continentia, aut firmamenta quæ succulas utrinque dispescunt et continent, τὰ διαλαμβάνοντα τοὺς ἄξονας στηρίγματα exponit Galen. ad p. 834, A. Et in Lexico Hippocr. (p. 590): Φλιὰς, ξύλα ὀρθὰ καταντικρὺ πεπηγότα, καθάπερ καὶ αἱ τῶν θυρῶν φλιαί. Sic enim legendum videtur pro νεύοων, ut Varinus, qui φλιὰς explicat τὰς ἐν ξύλοις ὀρθοῖς ἐμπεπηγμένας, καθὰ δὴ καὶ αἱ τῶν θυρῶν φλιαὶ, legisse videtur apud Galen. Verum hac scriptura non postes ipsi ex utroque latere appositi significantur, sed quæ postibus ligna infiguntur, velut scalæ gradus transversarii, et in januis limes ac vestibulum. Et ex translatione ab januarum postibus φλιὰς dici scribit Galen. (vol. 12, p. 461) nec tantum axium firmamenta significare. Erotiano autem (p. 386) φλιαὶ exponuntur τὰ ἑκατέρωθεν τοῦ βάθρου ὄρθια ξύλα, ἐν οἷς οἱ ἄξονες περιέχονται. Sic enim legendum censeo (ex codd. pro τοῦ βάθους). Φλιὰς usurpat Hippocr. p. 813, H: Τὰς φλιὰς τῶν ὀνίσκων· et p. 834, A: Ἔπειτα φλιὰς βραχείας, ἰσχυρὰς, ἐνηρμοσμένας, ὀνίσκους ἔχειν ἑκατέρωθεν· et ib. E: Εἰ γὰρ τὸ ξύλον τοῦτο τὸ μέγα ἔχει κατὰ μέσον καὶ ἐκ πλαγίων φλιὰς δύο ποδιαίας. Eaque ratione φλιὰς fortasse pro φλιαὶ apud Erot. legere oporteat, quemadmodum etiam legit Galenus. Foes.]

[Φλιαρὸς, ὰ, ὸν, i. q. γλιαρός. Hesych.: Φλιαρὰ, χλιαρά. Conf. Lobeck. Rhem. p. 31.]

[Φλίαρος vitiose pro Φίλαρος, quod v.]

[Φλιάς. V. Φεαί.]

[Φλίας, αντος, ὁ, Phlias, Dionysi filius, Argonauta. Apoll. Rh. 1, 115; Orph. Arg. 192; Pausan. 2, 12, 6. Conf. 2, 6, 9, et s. v. Φλιοῦς. *Phliasus* ap. Hygin. Fab. 14, p. 44, nisi hoc vitiose scriptum pro *Phlias*. G. Dindorf.]

[Φλιάσιος. V. Φλιοῦς.]

[Φλίβω, i. q. θλίβω, Premo. Hesych.: Ἔφλιβεν, ἔθλιψεν, ἔθλιβεν. Phot. p. 43, 17: Ἔφλιψεν (codex ἔφλειψεν), ἔθλιψεν. Hom. Od. P, 221: Ὅς πολλῆς φλιῇσι παραστὰς φλίψεται ὤμους· ubi Zenodotus θλίψεται scripserat. Eustath. p. 1817, 42: Τὸ φλιῇσι παραστὰς φλίψεται ὤμους, ἢ θλίψεται (διχῶς γὰρ ἡ γραφὴ), περίφρασίς ἐστι τοῦ θλιβήσεται·... ἴσως δὲ καὶ παρετυμολογεῖ τὴν φλιὰν εἰπὼν «φλιαῖς φλίψεται.» Ἡ δὲ λέξις Αἰολικὴ, ὡς τὸ φηρσί καὶ τὸ φλᾶν· αὐτὸ μέντοι καὶ Ἀττικόν ἐστιν. (Hinc corrigendum quod in scholiis legitur θλίψεται Αἰολικῶς ἀντὶ τοῦ θλιβήσεται.) Idem p. 102, 2: Ἰστέον ὅτι ἡ τοῦ θ μετάληψις εἰς τὸ φ καὶ Ἀττικῆς ποτὲ διαλέκτου ἐστίν· ἐκεῖνοι γὰρ τὸ θλᾶν φλᾶν λέγουσι. Τὸ μέντοι φλίψεται τὸ ἐν Ὀδυσσείᾳ καὶ τὸ παρὰ Θεοκρίτῳ ἐν Ἀδωνιαζούσαις (15, 76: Φλίβεται Εὐνόα ἄμμιν) Αἰολικὸν καὶ αὐτό. Hippocr. p. 413, 43: Τὸ δέρμα τὸ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ φλιβόμενον ὑπείκει· ubi codex unus ap. Littré vol. 6, p. 300, θλιβόμενον, quemadmodum etiam in compositis ἐκφλίβειν et ἀντεκφλίβειν ap. eund. p. 411, libri variant inter φ et θ. Ad locum Homeri spectat glossa Hesychii Φλίψεται, ἀποθλιβήσεται. Idem annotavit substantivum Φλίψις, θλίψις. G. Ind.]

Φλιγαδία, ἡ, Phligadia, mons Norici, ap. Strab. 4, p. 207, ubi alii libri Φλυγαδία.]

[Φλιδάνω, Φλιδάω, Φλιδιόω, Φλιδών. V. Φλυδάω.]

[Φλίεθος· καρποφόρος, gl. corrupta Hesychii, cognata, ut videtur, verbo φλεῖν, quod per εὐκαρπεῖν et πολυκαρπεῖν explicant grammatici. Φλιοῦς (?) idem exp. ἡ τῶν καρπῶν ἔκχυσις.]

[Φλίει vitiose pro Φνεί, quod v.]

[Φλιοβατέω, Vestibulum transeo. Georg. Alexandr. Vita Chrys. p. 180, 10: Δεήθητι τοῦ Κυρίου χαρίσασθαί μοι τὸν παῖδα μονογενῆ μου καὶ ἐν ταῖς πύλαις τοῦ Ἅδου παρ' ὀλίγον ἤδη φλιοβατήσαντα. Seager.]

[Φλῖος. V. Φλέω.]

[Φλιούντειος, Φλιουντίς. V. Φλιοῦς.]

[Φλιοῦς, οῦντος, ὁ, Phlius, Dionysi filius: unde nomen urbi impositum, de qua Steph. Byz.: Φλιοῦς, πόλις Πελοποννήσου, ἡ πρότερον Ἀραιθυρέα καὶ Ἀράντεια, ἀπὸ Φλιοῦντος τοῦ Διονύσου καὶ Χθονοφύλης. (Idem tradit schol. Apoll. Rh. 1, 115, ubi quod in codice scriptum est ἡ Ἀραιθυρέα ἡ νῦν ὀνομαζομένη Φλιοῦσσα, et mox iterum κεῖται δὲ ἡ Φλιοῦσα (simplici σ) ἐπὶ ὅροις τῆς Σικυῶνος, editores utrobique in Φλιοῦς mutarunt, genere feminino, et apud Steph. s. v. Ἀραιθυρέα, A οὕτως ἡ Φλιοῦς πάλαι, licet ὁ Φλιοῦς dixerint Thucyd. 5, 58, Xenophon Hell. 5, 3, 24 (ubi unus tantum codex τῇ Φλιοῦντι)· 7, 2, 11, ubi sex codices εἰς τὸν Φλιοῦντα, ut paullo ante § 10 est in omnibus, ceteri ἐπὶ Φλιοῦντα, contra disertum Photii testimonium p. 651, 9 (et Etym. M. p. 796, 23): Φλιοῦντα ἀρρενικῶς οἱ Ἀττικοί. Ξενοφῶν φησὶν «Αὖθις δὲ ἐστράτευσεν εἰς τὸν Φλιοῦντα», et Strabo 8, p. 382. Φλιοῦντα sine generis nota dixerunt Pindar. Nem. 6, 74, Herodot. 7, 202, Thucyd. 4, 133; 5, 57 (ubi nomen in libris quibusdam in φιλιοῦντα vel φιλειοῦντα depravatum), 58, Xenoph. Hell. 4, 7, 3, aliisque locis, Æschin. p. 50, 35, Diodor. 4, 72, Strabo 8, p. 377, 382, 385. Ambiguum est quod dixit Steph.: Ἀραντία πόλις, ἡ ὕστερον Φλιοῦς, ubi ἡ propter πόλις dictum esse potest.) Παυσανίας δὲ (2, 12, 6) ἀπὸ Φλίαντος (Φλίας hic dicitur etiam ab Apoll. Rh. 1, 115, ubi codex Med. φλείας), ὡς μαρτυρεῖ καὶ τὸ ἐθνικὸν Φλιούντιος ἢ Φλιούσιος. (Verba ὡς μαρτυρεῖ... Φλιούσιος ante Παυσανίας ponenda esse monet Meinekius.) Φιλητᾶς δέ φησι «Φλιοῦς γὰρ πόλις ἐστὶ, Διωνύσου φίλος υἱὸς Φλιοῦς ἣν' αὐτὸς δείματο λευκολόφος.» Ὠνόμασται δὲ παρὰ τὸ φλεῖν, ὅ ἐστιν εὐκαρπεῖν. (Dionysum ipsum Φλιοῦντα appellari tradit schol. Apoll. Rh. 1, 115, post verba supra apposita: Καὶ αὐτὸς δὲ Διόνυσος Φλιοῦς ὠνομάζετο ἀπὸ τοῦ φλεῖν τὸν οἶνον, ὅ ἐστιν εὐθηνεῖν. Quod Dionysi cognomen apud alios grammaticos Φλῖος scriptum est, de quo diximus s. v. Φλέω.) Λακεδαιμόνιοι δὲ τῶν μηνῶν ἕνα Φλιάσιον καλοῦσιν, ἐν ᾧ τοὺς τῆς γῆς καρποὺς ἀκμάζειν συμβέβηκεν. (Apud Hesych.: Φλυήσιος, ὁ Ἑρμῆς, καὶ μήν τις. Apud Phot. p. 651, 4: Φλεήσιον· τὸ Φλιάσιον πεδίον. Ἀριστοφάνης (fragm. 701). Eadem gl. in Etym. M. p. 796, 5, sed omisso Ἀριστοφάνης: unde Dobræus conjiciebat nomen hoc proximæ glossæ, Φληναφᾷ, φλυαρεῖ, addendum esse sic corrigendæ Φληνάφα, φλυάρει· Ἀριστοφάνης (Nub. 1475). Qua conjectura non multum proficitur, quum in gl. Φληναφᾷ sine Aristophanis nomine posita Suidas et Hesychius consentiant.) Ὤφειλε δὲ ἀπὸ τῆς Φλιοῦντος (γενικῆς addit ed. Ald.) Φλιούσιος, πλεονασμῷ δὲ τοῦ α Φλιάσιος. (Ad hanc observationem spectant Stephani verba s. v. Ἀναγυροῦς de adjectivo Ἀναγυράσιος: ἐζήτηται πῶς ἔχει τὸ α, ἔδει γὰρ ὡς Ῥαμνούσιος· ἀλλ' ἔοικε τὸ ρ αἴτιον εἶναι, φιλῆδοῦν τῇ συντάξει τοῦ α. Εἰς τὸ Φλιοῦς Φλιάσιος, ubi ed. Ald. ὡς τὸ Φλυοῦς Φλυάσιος. Quam ad alpha literam proclivitatem, de qua dixit Lobeck. Pathol. Proleg. p. 432, mirum est altero loco πλεονασμοῦ nomine appellari.) Καὶ Τίμων ὁ περὶ σίλλων γεγραφὼς Φλιάσιος (φλυάσιος codex Voss.) ἐχρημάτιζε. Τὸ θηλυκὸν Φλιουντία καὶ Φλιουντίς (φιλουντία καὶ φιλουντίς codices Vratisl. et Voss.). Adjectivi Φλιάσιος et pluralis Φλιάσιοι frequentia sunt exempla, ap. Herodot. 9, 28, Thucyd. 1, 27; 5, 57–59, Xenophontem Hell. 4, 2, 16 et alibi; Platon. Phæd. p. 57, A, τῶν πολιτῶν Φλιασίων, nisi hic Φλιασίων ex glossemate additum est, Isocr. p. 67, 135, 179, Demosth. p. 175, 26; 206, 6, Diodor. 15, 40, Pausan. 2, 12 et 13, Diogen. L. 8, 46, aliosque. Et nomen terræ ἡ Φλιασία ap. Thucyd. 6, 105; Polyb. 4, 67, 7; Strab. 8, p. 382. Syllaba prima, quæ longa est, per diphthongum scripta Φλειάσιοι in inscr. ap. Rossium Itiner. vol. 1, p. 42. Secundam syllabam, quæ ipsa quoque longa est ut in aliis hujusmodi adjectivis, de quibus dixit Lobeck. l. c., metri caussa corripuit Dioscor. Anth. Pal. 7, 707: Ἄξια Φλιασίων, ναὶ μὰ χορούς, σατύρων. Adjectivorum Φλιούντιος et Φλιουντὶς unum est utriusque exemplum, prioris per diphthongum propter metrum scriptæ ap. Simonidem Anth. Pal. 13, 19: Ἐν δὲ Φλιουντείῳ σταδίῳ, ut ex apographis quibusdam correctum pro Φλιοῦντι, quod est in cod. Palat.; alterius ap. Apoll. Rh. 4, 568: Φλιουντίδος αἴης. *Phliuntios* dixit Cicero De rep. 2, 4, quam formam ipse reprehendit in Epist. ad Atticum 6, 2: « Istum ego locum totidem verbis a Dicæarcho transtuli. *Phliasios* autem dici sciebam: et ita fac ut habeas: nos quidem sic habemus. Sed primo me analogia deceperat, Φλιοῦς Ὀποῦς Σιποῦς, quod Ὀπούντιοι, Σιπούντιοι. Sed hoc continuo correximus.» Denique notamus suspectum nomen urbis Φλιαὶ, αἱ, ap. Diodor. 14, 91: Ἐπὶ Φλιὰς στρατεύσας, quod aut

Φλιασίαν aut Φλιασίους scribendum cum Wesselingio. G. Dind.]

[Φλίψις. V. Θλίψις.]

[Φλιώ, οῦς, ἡ, Phlio, Baccha. Nonn. Dion. 21, 80, ubi Φλειὼ per diphthongum scriptum, ut Φλῖος, quod Dionysi cognomen est, ab quibusdam Φλεῖος scriptum fuit: v. s. v. Φλέω.]

[Φλογέα, ἡ, Phlogea, Echeti mater. Genitivus in Φληγυίας corruptus ap. schol. Hom. Od. Σ, 85, in Φλογίας ap. Hesych. s. v. Ἔχετος, in Φλεγέας ap. Eudociam p. 163: recte Φλογέας ap. Eustath. p. 1838 extr.]

[Φλόγειος. V. Φλόγεος.]

[Φλόγεος, α, ον.] A nomine Φλὸξ derivata sunt hæc etiam adj. Φλόγεος, et Φλογερὸς, et Φλόγινος, et Φλογόεις, et Φλογώδης: quæ sonant Flammeus, quod a Flamma itidem derivatum est. Sed exp. etiam Ardens, Fervidus, Lucidus, Splendidus, Fulgidus. Alicubi et Rutilus, item Ruber. [Etym. Voss. ap. Gaisford. p. 1632, sive ap. Koen. ad Greg. Cor. p. 433: Ἐπὶ τῶν διὰ τοῦ εις κτητικῶν ἀποβάλλουσιν οἱ Ἴωνες τὸ ι τῆς ει διφθόγγου καὶ διὰ τοῦ εος προφέρουσιν φλόγειος φλόγεος (non φλόγιος, ut ap. Gaisford. excusum), μαρμάρειος μαρμάρεος. Plenam formam Φλόγειος inter adj. in εις posuit Arcad. p. 44, 27, et Etym. M. p. 64, 33, estque in Lexico Cyrilli, ex quo infra afferemus.] Apud Hom. [Il. E, 745, Θ, 389] φλόγεα ὄχεα exp. λαμπρά. [Sic Phot. et Suidas. Φλογώδη addit Hesychius, πυρώδη, παρὰ τὸ φλέγω, Etym. M. p. 796, 27.] Sic ap. Hippocr. [de quo infra dicemus] φλόγεα, λαμπρὰ, sicut et διάπυρα. [Eur. Tro. 1257: Φλογέας δαλοῖσι χέρας διερέσσοντες· Hec. 1103: Πυρὸς φλογέας αὐγὰς, similiterque Orph. Hymn. 65, 2. Aristoph. Ran. 340: Φλ. λαμπάδας. Theocr. 22, 211: Φλογέῳ συνέφλεξε κεραυνῷ. Alcæus Anth. Pal. 7, 5: Φλ. ἀστεροπαῖς. Orph. Arg. 812: Ἀκτῖσιν φλογέαις. Nicand. Ther. 287: Ἀπὸ φλογέοιο καρήνου. Nonn. Joann. c. 15, 25: Φλογέῳ πυρὸς ἀτμῷ. Alterius formæ Φλόγιος, præterquam in nomine proprio, incerta fides est. Legitur in loco Hippocr. infra afferendo, in fragmento poetæ lyrici ap. Demetr. De eloc. § 142, in edit. vet. Orph. Hymn. 65, 2, et ap. Const. Manass. Chron. p. 45 ed. Meurs. (ubi nunc φλόγεον ἀνθρακίαν v. 1123), denique in Cyrilli Lexico in Matth. Gl. min. vol. 1, p. 18: Φλόγιον πῦρ· τὸ φλέγον· ubi in alio cod. additum, φλόγειον δὲ ἅρμα καὶ φλόγειαι γλῶσσαι δίφθογγον. Eadem leguntur ap. Zonaram p. 1814 et 1815. Φλόγειαι γλῶσσαι spectant ad verba Lucæ Act. 2, 3: Ὤφθησαν αὐτοῖς διαμεριζόμεναι γλῶσσαι ὡσεὶ πυρὸς, ut monuit Tittmann. Φλόγειος metri caussa dixit Planud. Boeth. 32, 16, p. 48 Web.: Φοίβου φλογείῃ (codex φλογίῳ) λύεται αἴγλῃ. ‖] Sed φλόγεος et φλογερὸς, quod ex Epigr. [Pauli Silent. Anth. Pal. 9, 443: Ὀϊστοῦ... φλογεροῦ] affertur, sunt potius poetica [Hesych.: Φλογερὸν, θερμὸν, λαμπρόν. Eurip. El. 991: Φλογερὰν αἰθέρα· Hel. 1137: Φλ. σέλας. Theocr. 2, 134: Ἀφαίστοιο σέλας φλογερώτερον αἴθει. Apoll. Rh. 4, 126: Ἠελίου φλογερῇσιν ἐρεύθεται ἀκτίνεσσιν. Orph. Hymn. 18, 7: Κεραυνοὺς φλ. Lucian. De dips. c. 1: Ἀὴρ κομιδῇ πυρώδης καὶ φλ. ὤν. De colore Nicand. Ther. 754: Φλογερῇ χροιῇ. Oppian. Cyn. 2, 91: Χροιὴν... ξανθοί τε φλογεροί τε]: at φλόγινος et φλογώδης non minus sunt orationis solutæ: ut φλογίνη ῥομφαία, Greg. Naz., Flammeus gladius. [Ex lxx Gen. 3, 24, ad quem locum spectat Cyrilli glossa Φλογίνην, καυστικὴν, πυρίνην. Nominativum per καυστικὴ explicatum posuit Hesychius. Est autem φλογίνη ῥομφαία eadem quæ στίλβουσα dicitur Nahum. 3, 3. Orac. Sibyll. 2, 289: Ἐν φλογίναις μάστιξι καὶ ἐν πυρίναις ἁλύσεσσι.] Sed et color quidam φλόγινος ap. Athen. [12, p. 539, E, ex eoque Ælian. V. H. 9, 3, τὰ φλ. ἱμάτια] inter pretiosos numeratur, sicut ὑσγινοβαφὴς, et κυάνεος, inquit Bud. Affertur et φλόγινον ἴον ex Theophr. [H. Pl. 6, 8, 1 et 2, ubi var. lect. φλόγιον] pro Flammea viola. [Theophrasti locum excerpsit Athen. 15, p. 680, E, ubi τὸ φλόγινον in codice corruptum in τὸ φλόνον. *Violam flammeam* dixit Plin. H. N. 21, 38. Φλογινὸς falso accentu scriptum ap. Joann. Prisdianorum Episcopum in libro Ms. De urinis ap. Ducang.: Τὸ ἐκ λευκοῦ χρώματος λαμπρὸν προελθὸν, ὃ καὶ οἱ βαφεῖς φλογινὸν ὀνομάζουσιν, οἱ δὲ περὶ τὸν Γαληνὸν φοινικοῦν καλοῦσι· et ap. Joann. Lyd. De magistr. p. 116: Ἡ ἠρέμα πως ἐπὶ τὸ φλογινὸν καὶ οὐ σφόδρα βαθὺ ἀναπτομένη (βαφή). Comparandum cum his adject. φλογοβαφής. ‖ Phloginos lapis ap. Plin. [H. N. 37, 66.] Itidemque φλὸξ Floris quoque nomen est, ut supra dictum fuit. Ultimi autem adjectivi φλογώδης [de quo suo loco dicemus] exemplum habes in Φλεγμονή. Hesych. φλογῶδες exp. καυστικόν. Ceterum et nom. Φλεγεὸς pro ἐρυθρὸς, Ruber (nam Galen. [Lex. p. 590] φλεγεαὶ exp. ἐρυθραί), non dubito quin et ipsum ἀπὸ τοῦ φλέγειν manarit; talem enim esse flammæ colorem nemini ignotum est. Verum pro φλεγεαὶ suspicetur fortasse quispiam reponi debere φλόγεαι, quum etiam series alphabetica, quam observat Galen., non admittat ε, sed ο, eo in loco. [Apud Galenum recte φλόγεαι correxit Cornarius, quod etiam literarum series commendat. Locus autem Hippocratis ad quem spectat est p. 534, 2: Φλέβες δι' αὐτοῦ (τοῦ σώματος) τείνουσιν ἢ φλόγιαι ἢ μέλαιναι, quod φλόγεαι scribendum. G. Dind.]

[Φλόγεος, ὁ, n. pr. v. s. v. Φλογίος.]

[Φλογέουσα vitiose pro φλογόεσσα. V. Φλογόεις.]

[Φλογερόπνοος, ὁ, ἡ, Flammas spirans. Eustathius in Maii Spicil. Rom. vol. 5, p. 222. Osann.]

[Φλογερός. V. Φλόγεος.]

[Φλογερῶνυξ, ὁ, ἡ, Flammeas ungulas habens. Joann. Gaz. Ecphr. 545 (ap. Rutgers. VV. LL. 2, 7), de sole: Εἰ... ἐλάσῃ φλογερώνυχας ἵππους.]

[Φλογετὸς, ὁ, Ardor, Gl.]

[Φλογηφόρος, ὁ, ἡ, Flammifer. Λαμπτὴρ φλ. Heliodor. Carm. de chrys. 173. Schleusn.]

[Φλογιὰ, ἡ.] Φλογιὴ subst. est, significans i. q. φλὸξ, Flamma, ap. Nicandr. Al. [392]: Πολλάκι θάλψας ἐν φλογιῇ. [Ibid. 534, 599, et Th. 54.]

[Φλογιάω, Cum rubore exardesco. Memorat HSt. s. v. Φλογόω ex Galeni Lex. p. 590: Φλογιᾷ, πυροῦται μετὰ ἐρυθήματος. Legitur ap. Hippocr. p. 309, 28: Τότε μᾶλλον τὸ πρόσωπον φλογιᾷ· et p. 484, 28.]

[Φλογίδας, ὁ, Phlogidas, Spartanus, ap. Plut. V. Lys. c. 17.]

[Φλογίδιον, τό. HSt. s. v. Φλογίς:] Et dimin. Φλογίδιον, quod videri queat significare Parvum frustum carnis assæ, sequendo signif. datam voci φλογίς: sed Hesychio φλογίδια sunt αἱ κεγχρίδες δι' ἐλαίου σκευαζόμεναι.

[Φλογίζω.] Ab illo porro subst. Φλογὶς commode potest deduci verb. Φλογίζω, quod respondere videtur Latino Ustulo [Schol. Aristoph. Eq. 1233: Εὔστρα... ἀπὸ τοῦ εὔειν καὶ φλογίζειν (depilandi caussa) τοὺς χοίρους], licet alicubi exponatur etiam Uro, Incendo, sicut φλέγω. Quidam interpr. Flammigo; nam φλογίσει Hesych. exp. καύσει. [Concremo, Soph. Phil. 1159: Οὐδ' εἰ πυρφόρος ἀστεροπητὴς βροντᾶς αὐγαῖς μ' εἶσι φλογίζων. lxx Psalm. 96, 3: Φλογιεῖ κύκλῳ τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ. Maccab. 1, 3, 5: Ταράσσοντας τὸν λαὸν αὐτοῦ ἐφλόγισε. Daniel. 3, 28: Ἡ θρὶξ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν οὐκ ἐφλογίσθη. Perf. πεφλόγισμαι schol. Hom. Od. Ψ, 89. Πῦρ φλογίζον, Ignis ardens, lxx Exod. 9, 25; passiv. Sir. 3, 29: Πῦρ φλογιζόμενον ἀποσβέσει ὕδωρ. De sole lucente Soph. Tr. 95: Φλογιζόμενον Ἅλιον αἰτῶ. G. D. Laurent. Rut. Mart. S. Mamantis Actt. SS. Aug. t. 3, p. 422, D. Nicet. Dav. Paraphr. in Greg. Naz. p. 97, 9. Cyrill. Hieros. Catech. p. 76, B. Galen. vol. 14, p. 559, 13, φλόγισον ἐν πυρὶ, Torreto. Passiv. Fragm. Nicetæ Eugen. ed. a Ph. Lebas *Bibl. de l'Éc. des chartes* t. 2, p. 421, 19: Φλογίζεταί μοι στέρνα πυρὶ τοῦ πάθους. Achmes Onirocr. p. 136, 37; 137, 7; 133, 21, ἐφλογίσθη μὲν, οὐκ ἐκάη δὲ, Flamma fuit correptus, sed non adustus. Hase.]

[Φλόγινος. V. Φλόγεος.]

[Φλόγιον, τό.] A φλὸξ denique est et dimin. Φλόγιον, τὸ, q. d. Flammula, Longin. [35, 4: Τὸ ὑφ' ἡμῶν τουτὶ φλόγιον ἀναναιόμενον· ubi φλογίον scriptum παροξυτόνως. G. D. Nomen medicamenti. Inscr. in tessella ocularii apud Tôchon d'Anneci *Sur les pierres qui servaient de cachets aux médecins oculistes* p. 70, n. 26: FLOGIVM AD GENAS ET CLARITAT(em). Nisi tamen est scalptoris error, pro FLOGINVM. Hase. ‖ Φλόγιον vitiose pro φλόγινον. V. Φλόγεος.]

[Φλόγιος. V. Φλόγεος. ‖ Φλόγιος (?), αὐλός. V. Φῶτιγξ.]

[Φλογίος, ὁ, Phlogius, n. pr., cujus de accentu v. Arcad. p. 40, 8, ex cod. Havn. corrigendum. Nam in codd. Paris. male Φλεγίος. Est autem Φλογίος Argonauta ap. Hygin. Fab. 14, et Apoll. Rh. 1, 1045; 2, 956, ubi apographa plura Φλόγιος falso accentu, ut Φλόγιος scriptum ap. Lucian. V. H. 1, 22, ubi Solis incolæ memorantur Πυρωνίδης, Θερίτης, Φλ. ‖ Alius ap. Nonnum Dion. 26, 45 : Κυβερνητῆρες Ἐνυοῦς, Ἀγραῖός Φλογίος τε· ubi pariter nunc scriptum Φλόγιος. ‖ Comparandum cum hoc nomine Φλόγεος, quod Castoris equi nomen est in fragm. Stesichor. ap. Suidam et Etym. M. s. v. Κύλλαρος et in Cram. Anecd. Oxon. vol. 2, p. 456, nisi hic quoque Φλογίος appellatus fuit. G. Dind.]

[Φλογὶς, ίδος, ἡ.] Est et aliud subst., non itidem adjectivi formam habens, videlicet Φλογὶς, ίδος, ἡ : sed huic alia signif. assignatur, sc. Carnes assæ, quum et Pollux [6, 55] dicat esse ὀπτὸν κρέας : et Athen. itidem [14, p. 656, B, ubi κάπρου et ταύρου φλογίδες B memorantur ex Strattide et Archippo], φλογίδες, ὀπτὰ κρέα. [Sic etiam Hesych., addito διὰ τὸ φλογίζεσθαι.] Unde quidam interpr. Gallice *Carbonnades*, sed generalior illa expositio esse videtur.

[Φλόγισμα, τὸ, Ustulatio. Φῷδας per τὰ φλογίσματα exp. Psellus ap. Pierson. ad Mœr. p. 398. Τῶν ἄρτων τὰ φλ. dixit Hesych. s. v. Οὐδ' ἄλα. Schæf. Figurate Nilus Epist. p. 278, 6, τὰ τῆς σαρκὸς φλ. Hase.]

[Φλογισμὸς, ὁ, et Φλογιστὸς, ἡ, όν.] Ab hoc autem sunt verbalia Φλογισμὸς, et Φλογιστός. Potestque φλογισμὸς reddi Ustulatio, vel aliter etiam, prout sc. interpretabimur verbum φλογίζω. Hesych. φλογμὸς, de quo paulo post dicetur, exp. per hoc φλογισμός. [Alio sensu Joann. Sic. in Walzii Rhett. vol. 6, p. 293 : Τὸ ἐφ' ἓν διαστατὸν λέγουσιν οἱ σοφοὶ μὴ ποιεῖν γεωμέτρην, ἐπεὶ μηδ' ὁ φλογισμὸς καλούμενος μουσικὸν, μηδὲ δίεσις.] At φλογιστὸς, licet nomen, participio Ustulatus commode redditum iri videtur, quum tamen VV. LL. interpretentur duntaxat Ardens, Splendidus. [Soph. El. 58 : Τοὐμὸν ὡς ἔρρει δέμας φλογιστὸν ἤδη C καὶ κατηνθρακωμένον. Aristot. Meteor. 4, 9 : Τῶν καυστῶν τὰ μὲν φλογιστά ἐστι, τὰ δ' ἀφλόγιστα· et sæpius ibidem.]

[Φλογίστρα, ἡ, Ustrina, Locus ubi sues mactatæ uruntur et depilantur. Schol. Aristoph. Eq. 1233 : Εὔστραις ἀντὶ τοῦ φλογίστραις, ὅπου τὰ ἱερεῖα θύεται· et Eustath. p. 1286, 20.]

[Φλογίτης, ὁ, et Φλογῖτις, ἡ, Flammeus, Flammea. *Phlogites* lapidis nomen ap. Solin. c. 37 (50). *Phlogitis* ap. Plin. H. N. 37, 11 : In phlogitide ardere quædam videtur flamma.]

Φλογμὸς, ὁ, autem, (quod fortasse malit quispiam ante Φλὸξ collocari,) est Ardor, Æstus. [Æsch. : Eum. 940 : Φλ. ὀμματοστερὴς φυτῶν.] Τὸν ἀφ' ἡλίου φλογμὸν, Philo. Itidemque Lucian. [De hist. conscr. c. 1], de ardore solis : Μεσοῦντος θέρους ἐν πολλῷ τῷ φλογμῷ. [Id. De gymnas. c. 16 : Ὁ ἥλιος φλογμὸν οὐ φορητὸν ἐπάγει τοῖς σώμασιν. Heliodor. 8, 14 : Τῆς ἡλιακῆς ἀκτῖνος τὸν φλ.] At VV. LL. φλογμὸς interpr. Incendium, Rogus : item Ignis, Flamma, et Fulgur, ex D Bud. ap. Philon. [p. 1042, D. Incendium s. Flamma est ap. Eurip. Hel. 1177 : Τείχεα φλογμὸς ἐπέσυτο. De fulmine Hec. 74 : Τὰν Ζεὺς ἀμφιπύρῳ κοιμίζει φλογμῷ· Suppl. 831 : Πυρός τε φλογμὸς δ Διὸς ἐν κάρᾳ πέσοι· 1019 : Σῶμά τ' αἴθοπι φλογμῷ πόσει συμμίξασα φίλον. Apoll. Rh. 4, 870 : Σάρκας ἔκαιεν ... φλογμῷ πυρός. Method. p. 302, B ed. Combef., ubi φλυγμῷ excusum. Lycophr. 690, de Ætna : Φλογμῷ ζέουσα. Figurate Thespis ap. Clem. Al. p. 675 : Βρομίου αἴθοπα φλογμὸν λείβω. ‖« Φλογμὸς Flammam, Incendium, Ardorem, Æstum significat, ap. Hippocr. p. 908, F : Πολλοῦ φλογμοῦ πλέων, de inflammato osse. Et p. 15, 53 : Φλογμὸς ἔσχατος. P. 604, 23 : Τῶν μητρέων ἐν φλογμῷ γινομένων. Φλογμὸς est Hesychio καῦσος, βρασμὸς, καύσων, φλογισμὸς, et Φλογμῷ, κατακαύσει, καταφλέξει. Φλογμὸς etiam exponitur καῦμα ἐκ πυρακτώσεως. » Foes. Postrema hæc interpretatio legitur ap. Phot., Suidam et Etym. M. p. 796, 26, ubi codex Voss. ἐκπυράκτωσις, quod est etiam ap. Suidam. Lucian. Tragodop. 22 : Κακὸν δίναισι φλογμῶν σάρκα πυρπολούμενον. Greg. Nyss. vol. 3, p. 189, D : Ἐπὶ τοσόνδε παρατείνει τοῦ φλ. ἡ ἐπίτασις. « Φλ. τῶν παθῶν, Flamma affectuum, ap. Philon. vol. 2, p. 180 ed. Pfeif. » Schleusn. Const. Manass. Chron. 5943 : Ἡ τύχη ... τὸν φλ. ἐμάραινε καὶ τὴν ὁρμὴν ἐπεῖχε.]

[Φλογμοτύραννος, ὁ, Flammipotens. Poeta ap. Euseb. Præp. ev. 5, 13, p. 201 : Λαμπηδόνα φλ.]

[Φλογμώδης, ὁ, ἡ, vitiose pro φλογώδης in var. lect. ap. Lucian. De gymnas. c. 16. ‖ Vitiose pro φλομώδης, quod v.]

[Φλογοβαφὴς, ὁ, ἡ, Flammeo colore (qui φλόγινος dicitur) tinctus. Laur. Lydus De magistr. 2, 13, p. 116 : Ὅθεν (ab adj. φλόγινος) καὶ Παρθικὰ τὸ φλογοβαφῆ συμβαίνει καλεῖσθαι.]

[Φλογογενὴς, ὁ, ἡ, Flammigena, Gl.]

[Φλογόδερπνος. V. Φλογόλευκος.]

[Φλογοειδὴς, ὁ, ἡ, Flammæ speciem habens. Plut. Mor. p. 695, C; 924, F; 1005, C, V. Marii c. 17, Pomp. c. 68. Eunap. Exc. Hist. p. 111, 20 Nieb. : Κατὰ ἀλκὴν σώματος καὶ θυμοῦ τραχύτητα φλογοειδὴς ἦν. Hippocr. p. 489, 37 : Φλογοειδέα ἐρυθήματα, Rubores flammei et igniti. G. D. Germ. CPol. De restit. imag. p. 437, D Grets., φλ. ἀγγέλων. Philo vol. 2, p. 185, 44, πῦρ φλ.· 105, 20, φέγγος. Aristot. p. 812, 23 : Οἷς δὲ τὸ χρῶμα φλ., μανικοί· et 24, φλογοειδῆ χροιάν. Hase.]

[Φλογόεις, εσσα, εν, Flammeus, Ardens. Orph. Hymn. 19, 2 : (Δία) φλογόεντα, πυρίβρομον. Orac. Sibyll. 3, 72 : Καὶ δύναμις φλογέουσα δι' οἴδματος εἰς γαῖαν ἥξει, ubi φλογόεσσα scribendum cum Struvio. Quod adject. est ib. 390 : Ἀνὴρ ... ἄγριος, ἀλλοδίκης, φλογόεις, i. e. Fervidus.]

[Φλογοιδοῦμαι, Ardore intumesco. Finxit Tzetz. ad Lycophr. 35 : Φλοιδούμενος ... γίνεται ἀπὸ τοῦ φλογὶ οἰδούμενος, φλογοιδούμενος καὶ φλοιδούμενος.]

Φλογόλευκος, ὁ, ἡ, et Φλογοφαῖος, nec non Φλογόδερπνοι, item Ἀμφίφλοξ, et Ἔμφλοξ. Dicitur autem φλογόλευκος [quod annotavit Pollux 7, 129] esse color inter Flammeum et album medius [Hesychio ἐρυθρόλευκος], sicut Φλογοφαῖος, Color ex flammeo et fusco. [Hoc si unquam dictum est, φλογόφαιος scribendum C erit, ut λευκόφαιος scribitur, quod annotavit Pollux l. c.] Tertium Φλογόδερπνοι [?] Hesych. exp. ἄνθρακες, i. e. Carbones. [Φλογότερπνοι Pearsonus.]

[Φλογοτρόφος, ὁ, ἡ, Flammam alens. Poetaster in Crameri Anecd. Paris. vol. 4, p. 307, 25 : Ἐῶ Χερουβὶμ ἅρμα τῶν φλ. Boiss. Greg. Nyss. t. 2, p. 1011, D, τὴν φλ. κάμινον. Hase.]

[Φλογοφανὴς, ὁ, ἡ, Flammæ speciem habens, Qui est flammei coloris. Jo. Damasc. t. 2, p. 856, B, φλ. ἔριον. Hase.]

[Φλογοφόρος, ὁ, ἡ, Flammiger. Stephan. in Ideleri Phys. Gr. vol. 2, p. 204, 16 : Ὁ φλ. φεγγίτης. Andr. Cret. p. 240. Planud. Ovid. Metam. 2, 115. Conf. Φλογηφόρος.]

[Φλογόω.] Habet ι et verbum Φλογιάω, quod redditur Inflammor cum rubore, ex Galeni Lex. Hippocr. [V. quæ s. v. Φλογιάω diximus.] At verbum Φλογόω, habet ο, et significat itidem Inflammo, Incendo. Sic Φλογοῦμαι, Inflammor. [Φλογοῦσθαι, Flammescere, Gl. Theophr. De lapid. § 20 : Λίθου τῆς φλογουμένης· De igne § 71 : Ὅτι φλογοῦται (τὸ πῦρ) καὶ κατισχύεται. « Methodius p. 288 Allat.=163 : Φλογουμένη πόθοις. » Boiss. Jul. Afric. Cest. p. 303, 12. Diog. L. 9, 11, ἀναθυμίασιν φλογωθεῖσαν. Hase. Eust. Opusc. p. 49, 30.]

[Φλογώδης, ὁ, ἡ, i. q. φλογοειδὴς, quod v. « Φλογῶδες Flammeum et incensum significat apud Hippocr. p. 72, D, et 118, G : Τὸ φλογῶδες ἐν προσώπῳ. Et p. 220, B, φλογώδεες ἐξέρυθροι dicuntur, qui flammea sunt et incensa facie ac valde rubente. Foes. Ælian. V. H. 12, 1 : Ἐρυθημάτων φλογωδῶν. Φλογῶδες per καυστικὸν exp. Hesych. Sic Dio Cass. 48, 51 : Τὸ φλογῶδες τοῦ πυρὸς (admixta aqua) σβέννυται. Pollux 5, 80 : Ὡς ἀπὸ πυρὸς αἱ τρίχες συντρέχουσιν· οὕτω πολὺ τὸ φλ. ἔνεστι τῷ θηρίῳ (τῷ συΐ). De calore solis Lucian. De gymn. c. 16 : Τὸν ἥλιον ὀξὺν καὶ φλ. ἐμπίπτοντα γυμνῇ τῇ κεφαλῇ. Dio Cass. 40, 15 : Τὸν ἥλιον φλογωδέστατον ὄντα ἀνέχονται. Oribas. p. 292 ed. Matth. : Τὰς φλογωδεστέρας ἡμέρας. Φλογῶδες χωρίον ap. Polluc. 5, 110, et φλ. ἀστραπὴ 1, 117. De colore Diodor. 2, 50 :

Χρυσὸς τὴν χρόαν φλογώδης. De animo irritabili anon. ap. Suidam s. v. Ἀναβρυχώμενοι : Ὧν ὁ θυμὸς φλ. καὶ τραχύς. G. D. Joseph. A. J. 4, 3, 4. Galen. vol. 6, p. 200, 6. Niceph. Ant. Vita Sym. Styl. Actt. SS. Maii t. 5, p. 316, D. Jo. Damasc. t. 1, p. 74, A, διὰ πυρὸς φλ. Philo vol. 1, p. 284, 38, τὸ αὐγοειδὲς ἀπὸ τοῦ φλ. πυρὸς ἀνασταλέν· vol. 2, p. 226, 38, ἀνειμένα καὶ φλογωδέστατα θέρη· 563, 45, τῶν σπλάγχνων ἡ δύναμις φλογωδεστάτη. Cleomed. De meteor. p. 42, 15 Bak., πνεύματα θερμὰ καὶ φλ.· 105, 9, ἀέρων φλογωδεστάτων. Hase.]

[Φλόγωμα, τό. HSt. post v. Φλόγωσις :] Est et aliud verbale Φλόγωμα (cui posteriorem locum ideo dedi, quod minus sit usitatum, alioqui priorem daturus), quod exp. Ustulati panis quasi pustula; quum tamen hæc sint Hesychii verba, Φλογώματα, τῶν ἄρτων τὰ ἐπικεκαυμένα.

[Φλογωπὸς, ὁ, ἡ, Flammeus. Æsch. Prom. 253 : Φλ. πῦρ. De ominibus ex igne captis ib. 498 : Φλ. σήματα. Accusativi forma ἑτερόκλιτος tanquam ab Φλογώψ ib. 791 : Πρὸς ἀντολὰς φλογῶπας ἡλιοστιβεῖς. Apostol. Proverb. 13, 34 : Σέλας δριμὺ καὶ πυρῶδες καὶ ἐπιεικῶς φλογωπόν. Eustath. p. 58, 14 : Αἵματος ἀναδιδομένου ... φλογωπὸς τρόπον τινὰ ὁ θυμούμενος διαδείκνυται.]

Φλόγωσις, εως, ἡ, Inflammatio. Et peculiariter ap. veteres pro ea, quæ postea φλεγμονὴ appellata fuit, i. e. Tumor cui non modo calor, sed etiam renixus, pulsus, ruborque inest, quum φλόγωσις posterioribus temporibus fuerit appellatus Omnis fervor inflammationique similis affectus. Vide Galen. Usus est Thuc. in descriptione pestis [2, 49] : Πρῶτον μὲν τῆς κεφαλῆς θέρμαι ἰσχυραὶ, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἐρυθήματα, καὶ φλόγωσις ἐλάμβανε. [Theophr. De igne § 69. Diodor. 17, 111. Themist. Or. 4, p. 61, C : Βαλανείων φλογώσεις. Eustath. Opusc. p. 243, 60 : Πρὸς φλ. αἰωνίζουσαν. G. D. Theophil. Protosp. De puls. p. 61, 9 Ermerins. Galen. vol. 19, p. 442, 3; 441, 15, διάπυρος φλ. Philo vol. 2, p. 101, 4, de Ægyptiis, ἐκ τῆς ἑλκώσεως καὶ φλ. πιεζόμενοι· 563, 25, ταῖς ἀφ' ἡλίου φλογώσεσιν. Hase.]

[Φλογώτερος, α, ον, Ardentior, comparativus (adjectivi inusitati φλογός) reperitur in epigrammate quod protuli ad Philostr. Epist. p. 140 : Ἔρως ἔρωτι παύεται φλογωτέρῳ· ἔρως ἔρωτα σβεννύει μείζων μέγαν. Boiss. Sive apud Cramer. in Anecd. Paris. vol. 4, p. 348. Ibidem p. 349 est compositum ἔμφλογος, quo sæpius usi sunt poetæ Byzantini, ut suo loco ostendimus.]

[Φλογώψ. V. Φλογωπός.]

[Φλοδών. V. Φλεδών.]

[Φλόζω : unde compositum Ἀποφλόζω, quod v.]

[Φλοιά, ἡ.] Φλοιὰν [sic Musurus; codex Φλοία] apud Hesych. τὴν Κόρην· τὴν θεὸν οὕτω καλοῦσι Λάκωνες. Ὑπέρφλοια μῆλα Empedocles Punica vocavit, quæ Proserpinæ sacra. Vide rationem ap. Plutarch. [Mor. p. 683, D. Similiter Φλοῖος Διόνυσος dicitur : v. s. v. Φλέω, et Lobeck. Rhemat. p. 31.]

[Φλοίαξ vitiose pro φλύαξ, quod v.]

Φλοιάριον, τὸ, dimin. Parvus cortex. [Hesychio s. v. Πίτυρα restituebat Guyetus pro φλοιά.]

[Φλοιδέω, Φλοιδάω. V. Φλυδάω.]

Φλοίζω [s. Φλοΐζω], sicut ἀποφλοιόω supra, Decortico, Corticem detraho. Quidam Excastro etiam interpretantur ex Scrib. Largo. A cujus pass. Φλοίζομαι est aoristi 1 partic. Φλοισθεὶς, Decorticatus, ut ap. Theophr. H. Pl. 3, 16, [3] : Φλοισθέντος τοῦ ξύλου· 5, 10 [5, 9, 5] : Φλοισθέντα δὲ καὶ ἀποβρεχθέντα. Illud enim reponitur pro φλογισθέντα. Apud Eund. legitur [H. Pl. 5, 4, 6], ἐλάτην φλοισθεῖσαν. [Seqq. de infinitivo πεφλοιδέναι HSt. in Indice.] Πεφλοιδέναι, a φλοίζω, Decorticatum esse, Corticem amisisse : unde particip. πεφλοιδὼς, Hesych. ὁ τὸν φλοιὸν ἀποβαλών. Idem πεφλοιδέναι exp. φλυκταινοῦσθαι, ni forsan scrib. potius πεφλυδέναι, a φλύζω. Constituo autem thema Φλοίζω, Budæo assentiens, potius quam VV. LL. constituentibus thema Φλοίω. Quod tamen fortassis alicubi reperiri queat. [V. Φλέω.]

[Φλόϊνος, η, ον, E phleo s. scirpo confectus. Herodot. 3, 98 : Οὗτοι τῶν Ἰνδῶν φορέουσι ἐσθῆτα φλοΐνην, ἣν, ἐπεὰν ἐκ τοῦ ποταμοῦ φλοῦν ἀμήσωσι καὶ κόψωσι, τὸ ἐντεῦθεν φορμοῦ τρόπον καταπλέξαντες, ὡς θώρηκα ἐνδύνουσι, ubi libri optimi duo φλοιΐνην. Φλοΐνη ἐσθὴς ex Herodoto annotata a Polluce 7, 76, et 10, 178, φλοΐνη σπυρὶς, ψίαθος, et φλοΐνας ἡνίας ex Euripidis Autolyco. HSt. supra :] Φιλὶς, ίδος, ἡ, Canna : unde Φίλινος, Qui est ex canna s. cannis, quasi dicas Canneus. Affertur autem ex Herodoto φιλίνη ἐσθὴς, quod hinc esse putatur. [Vitiosa scriptura veterum edd. Pollucis 7, 76 pro φλοΐνη in loco Herodoti. Alia corruptela ap. Phot. p. 651, 16 : Φλύην· τὴν ἐκ φλοιοῦ. Ἡρόδοτος. || Corrupte ap. Hesych. Φλοινόν· φλοιόν· ubi φλοινὸν fortasse φλόϊνον est, cujus interpretatio excidit. Nam quod additum est φλοιόν ex lemmate proximæ glossæ illatum videtur.] At Hesych. Φιλίδα esse ait σύριγγα.

[Φλοιοβαρὴς, ὁ, ἡ, Cortice gravis. Schol. Hom. Il. N, 390, ad verba poetæ πίτυς βλωθρὴ, ἤτοι φλοιοβαρῆ κατὰ Μάγνητας, ἢ τραχεῖαν κατὰ Δρύοπας etc. Repetit Eustath. p. 939, 3.]

Φλοιορῥᾰγέω, Sum cortice disrupto s. rimoso. Ex Diosc. 4, [279] : Φλοιορῥαγοῦντα κλήματα. Verum invenitur etiam scriptum Φλοιοραγὴς et Φλοιοραγῶ, unico ρ. Vide Ῥηξίφλοιος.

Φλοιαῤῥᾰγὴς, ὁ, ἡ, Corticem habens disruptum s. rimosum. Theophr. Cl. Pl. 3, [18, 3] : Τῶν φλοιορῥαγῶν, Quorum cortex disrumpitur. [H. Pl. 5, 15, 1 : Φλοιορραγῆ ἔνια τῶν δένδρων ἐστίν. Nam sic recte correcta est scriptura librorum φλοιορραγία μία τῶν δ.]

[Φλοιόῤῥιζος, ὁ, ἡ, Radices cortice circumdatas habens. Theophr. De odor. § 63, restituit Turneb. φλοιόριζα pro Aldino φλοιὰ ῥίζα. Ῥίζας φλοιώδεις dixit Theophr. H. Pl. 1, 6, 7.]

[Φλοῖος. V. Φλέω.]

Φλοιὸς, ὁ, Cortex. [De accentu Arcad. p. 45, 11. Etym. M. p. 796, 29 : Φλοιός· τὸ καλούμενον λέπος, παρὰ τὸ φλοῦς, φλοὸς (corr. φλόος) καὶ φλοιός· ἢ παρὰ τὸ φλῶ, τὸ ἀναπέμπω καὶ ἀναδίδωμι, φλεὸς (corr. φλέος) καὶ φλοιός. Ubi cod. Voss. addit, ἢ ἐκ τοῦ φλέω φλόος καὶ φλοιός, ὡς ῥόα καὶ ροιά· ὃς ἀποβάλλων τὸ ι πάλιν βαρύνεται ὡς δειρὴ δέρη, χροιὰ χρόα. (Idem de φλοιὸς et φλόος præceptum ap. Eustath. p. 93, 47.) Ἔκτοτε δὲ συναιρεθὲν τὸ φλόος φλοῦς γίνεται. Ἐν ἑτέρῳ δὲ τῶν ἀντιγράφων εὗρον παρὰ τὸ φλοιῶ τὸ ἀναπέμπω φλοιός. Hesych. : Φλοιὸν, τὸ λέπος ξύλου. Thomas M. p. 898 : Φλ. τὸ ἐκτὸς τοῦ δένδρου. Plural. Φλοιὰ ap. Hesych. : Πίτυρα· τὰ τῶν σίτων ἢ κριθῶν φλοιά· nisi τὸν ... φλοιὸν scribendum. Φλοιάρια Gatakerus. « Arboris cortex interior teneriorque, Herodot. 8, 115 : Τῶν δενδρέων τὸν φλ. περιλέποντες κατήσθιον· 4, 67 : Φιλύρης φλοιῷ μαντεύονται. » Schweigh.] Hom. Il. A, [237] : Περὶ γάρ ῥά ἑ χαλκὸς ἔλεψε Φύλλα τε καὶ φλοιόν. [Theocr. 18, 47 : Γράμματα δ' ἐν φλοιῷ γεγράψεται· de quo more nomina cortici inscribendi v. Bentl. ad Callim. fragm. 101, cujus in versu φλοιοῖς in φύλλοις corruptum ap. schol. Aristoph. Ach. 144. Plur. etiam ap. Strab. 11, p. 513 : Τοὺς τῶν δένδρων φλοιούς· et 15, p. 713.] Theophr. [H. Pl. 1, 2, 6] φλοιὸν esse dicit τὸ ἔσχατον καὶ χωριστὸν τοῦ ὑποκειμένου σώματος. [Conf. 1, 10, 10.] Idem [ib. 5, 1, 1] : Τότε γὰρ εὐπεριαίρετος ὁ φλοιός. [Ib. 1, 5, 2 : Φλ. ἰνώδης, πολύλοπος, μονόλοπος· 4, 15, 1 : Φλ. ὁ ἔξω, ὁ κατώτερος τῇ σαρκὶ, ὁ κύριος, ὁ πρῶτος, ὁ ἐπιπολῆς· C. Pl. 5, 17, 1 : Φλοιοῦ περιαίρεσις τῶν πλείστων ἐστὶ φθορά. Aristot. H. A. 9, 39 : Ἀπὸ τοῦ σώματος (οἱ ἀράχναι ἀφιᾶσι τὸ ἀράχνιον) οἷον φλοιόν· 5, 34 : Ὁ νεοττὸς (τοῦ ὄφεως) ἄνω ἐπιγίνεται καὶ οὐ περιέχει φλ. ὀστρακώδης. Ælian. N. A. 16, 15 : Βρυώδει ἰλύος φλοιῷ.] Synes. Ep. 57 : Καὶ μέχρι μὲν καλάμης τὸ λῄϊον, μέχρι δὲ φλοιοῦ τὰ φυτὰ δαπανήσασαν. Ex Galeno 2 Ad Glauc.: Φλοιὸς καππάρεως ῥίζης. [Nicand. Th. 676 : Ἔγχλοα φλ. ἐλαιήεντα κρότωνος. Φηγοῦ φλ. ib. 842. || Figurate de eo quod exterius est nec nisi superficiem tegit. Plut. Mor. p. 510, F : Ὁ Λακωνικὸς λόγος οὐκ ἔχει φλοιὸν, ἀλλ' εἰς αὐτὸ τὸ δραστήριον ἀφαιρέσει τοῦ περιττοῦ στομοῦται. Diog. L. 4, 27 : Τραγῳδῶν γοῦν ἀπελέκητον εἶπεν (Crantor) ἔχειν φωνὴν καὶ φλοιοῦ μεστήν. Marc. Antonin. 12, 2 : Ὁ θεὸς πάντα τὰ ἡγεμονικὰ γυμνὰ τῶν ὑλικῶν ἀγγείων καὶ φλοιῶν καὶ καθαρμάτων ὁρᾷ· ubi v. Gataker. Et ib. 8 : Γυμνὰ τῶν φλοιῶν θεάσασθαι τὰ αἰτιώδη. Lucian. Hermot. c. 79, de Stoicorum disputationibus : Τὸν καρπὸν ἀτεχνῶς ἀφέντες,

οὗτος δ' ἦν περὶ τὰ ἔργα, περὶ τὸν φλοιὸν ἀσχολεῖσθε. Vide Casaub. ad Persii Sat. 1, 95 : *Arma virum : nonne hoc spumosum et cortice pingui?* Wyttenb. ad Plut. vol. 6, p. 589. Conf. Φλοιώδης.] Dicitur etiam Φλόος, ex quo est Φλοῦς per contr. [memoratum ab Herodiano Περὶ μον. λέξ. p. 14, 25 et 36. Hesych.: Φλοῦς, φλοιὸς, λεπύχανον, λεπυρόν. Ὁ ἐντὸς φλοῦς schol. Nicandri Al. 269] : unde accus. φλοῦν ap. Diosc. 3, 164, de alcea : Ἔχουσα καυλοὺς γ' ἢ δ', φλοῦν ἔχοντας καννάβει παραπλήσιον. Ubi Ruell. vertit Cortice cannabino vestitos. [Anth. Pal. 9, 706 : Δένδρεον ἱερόν εἰμι'... μίμνει Παρθένιός μοι ἔτι φλόος (codex ἐπιφλόος). Plut. Mor. p. 683, F, ubi de verbo φλοίειν agit : Ὁμοίως τὸν Ἄρατον (Ph. 335) ἐπὶ τοῦ Σειρίου λέγοντα « Καὶ τὰ μὲν ἔρρωσεν, τὸν δὲ φλόον ὤλεσε πάντα » τὴν χλωρότητα καὶ τὸ ἄνθος τῶν καρπῶν προσαγορεύων.] In Hippiatr.: Τὸν φλοῦν τῆς ἰτέας καύσας, καὶ λαβὼν τὴν στακτὴν, μίξας μετὰ ὕδατος χρίε. Metaph. autem Nicander usurpavit de Cuti s. Pelle, Al. [302] : Μαρσύου, ᾗχί τε Φοῖβος ἀπὸ φλόα δύσατο γυίων. Ubi observa etiam hunc accus. φλόα pro φλοῦν. [Conf. χόα, νόα, pro χοῦν, νοῦν.] Et de Serpentis exuvio, quod et Senecta ejus vocatur, Ther. [392] : Εὖτ' ἂν ἀπ' ἠελίοιο περὶ φλόον ἄψεα βάλλῃ. [Et ib. 355.] Ceterum a φλέω quosdam deduxisse hoc nomen, non ignoro, sed propter quam significationis affinitatem, id vero additum ab illis non reperio. Qua de re dixi et in Περιφλοίζω. [At Ionicum vocab. Φλοῦς, οῦ, ὁ, non confundendum est cum φλοιὸς, sed idem sonat atque φλέως, significatque Aquaticam aliquam plantam, Junci aut Scirpi genus quoddam, ex quo et corbes et vestes etiam apud Indicos populos plectebantur : qua de planta videndi auctores a Wess. et me ad Herodot. 3, 98, laudati : Ἐπεὰν ἐκ τοῦ ποταμοῦ φλοῦν ἀμήσωσι. Inde est adj. Φλοΐνος, quod v. Schweigh. || Hesych. : Φλυσὸς (?), στοίβη (codex στυβή)· οἱ δὲ φλοιός.]

[Φλοιόω, In corticem verto. Nonn. Dion. 36, 305.]

Φλοῖσβος, ὁ [De accentu Arcad. p. 45, 22], Sonitus, quem aqua edit, præsertim quum fluctus excitantur. Unde πολύφλοισβος θάλασσα Homero sæpe. Generalius etiam pro τάραχος, θόρυβος. [Etym. M. p. 796, 32 : Φλοῖσβος, τάραχος. (Sic exp. etiam Phot., Suidas et, qui ἀφρὸς, ταραχὴ addit, Hesych.) Ὠνοματοπεποίηται δὲ ἡ λέξις· παρὰ τὸ φλέω τὸ ἀναβράζω, φλόβος καὶ φλοῖβος· καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, φλοῖσβος· ἢ παρὰ τὸ φλογίζω φλογισμός· ἀποβολῇ τοῦ γ φλοϊσμὸς, συναιρέσει φλοῖσμος, καὶ τροπῇ φλοῖσβος, κατὰ ἀντίφρασιν, ἡ μὴ φλέγουσα. Cyrill. in Matth. Gloss. min. vol. 1, p. 17 : Φλ. ἡ ταραχὴ καὶ ὁ ἦχος τῆς θαλάσσης. Hom. Il. E, 321 : Ἀλλ' ὅγε τοὺς μὲν ἑοὺς ἠρύκακε μώνυχας ἵππους νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου, ἐξ ἄντυγος ἡνία τείνας, ubi schol. exp. ταραχῆς, θορύβου. Ib. 469, et K, 416. Et Υ, 377 : Ἀλλὰ κατὰ πληθύν τε καὶ ἐκ φλοίσβοιο δέδεξο. Æsch. Prom. 792 : Πόντου περῶσα φλοῖσβον. Soph. fr. 380 : Φλοίσβου μετὰ κοπὴν καθημένοις. Lycophro 379 : Φλοίσβων ῥαχίας ἀνεκβάτου δίναις. Oppian. Hal. 1, 777 : Ἄλλαι δ' ἰλυόεντος ὑπὲκ φλοίσβοιο φύονται. De tumultu bellico Mnasalcas Anth. Pal. 6, 125 : Κατὰ βλοσυρὸν φλ. Ἐνυαλίου.]

Φλοισμὸς, [sive Φλοϊσμὸς,] ὁ, Decorticatio, Corticis detractio s. exemptio. Theophr. H. Pl. 5 init.: Ὡραῖα δὴ τέμνεσθαι ξύλα, τὰ μὲν στρογγύλα, καὶ ὅσα πρὸς φλοισμὸν, ὅταν βλαστάνῃ. [Et 5, 1, 2.] Ab Eod. vocatur περιαίρεσις τοῦ φλοιοῦ, 4, 17 [immo C. Pl. 5 17, 1].

[Φλοϊστικὸς, ἡ, όν. HSt. s. v. Φλοιός :] Quin etiam Φλοιστικὸς, [s. Φλοϊστικὸς,] hinc deductum est, quod sonat q. d. Decorticatorius : reddendum alioqui per periphrasin, Ad decorticationem pertinens vel aptus. Sic φλοιστικὴ, sc. τέχνη, q. d. Decorticatoria ars. Bud. ex Plat. [Polit. p. 288, D] : Καὶ πλεκτικὴ, καὶ ἔτι φλοιστικὴ, φυτῶν τε καὶ ἐμψύχων δέρματα σωμάτων περιαιροῦσα. [Annotavit Pollux 7, 209.]

[Φλοίω. V. Φλέω.]

Φλοιώδης, ὁ, ἡ, q. d. Corticeus, Cortici similis, Corticis speciem præ se ferens. [Theophr. H. Pl. 1, 6, 7 : Ῥίζαι φλ. ἢ λεπυρώδεις.] At Plin. pro his Aristotelis [H. A. 5, 23] : Ἐξάγωνα μὲν οὖν πάντα ἐστὶ τὰ κηρία, καὶ τὰ τούτων, ὥσπερ τὰ τῶν μελιττῶν· σύγκειται δὲ οὐκ ἐκ κηροῦ, ἀλλ' ἐκ φλοιώδους καὶ ἀραχνώδους ὕλης τὸ κηρίον, dixit, Horum omnium sexangulæ cellæ, ceræ autem ex cortice araneoso. [Geopon. 10, 75, 9 : Σχηματίζειν ... τὸ φλοιῶδες πρὸς τὸν φλοιόν. Τὰ φλοιώδη Plut. Mor. p. 640, D.] Metaph. autem φλοιῶδες, Vanum, Futile, Quod parvi momenti est. At in hoc Plutarchi l. [Mor. p. 81, B] : Τὸ σοβαρὸν καὶ φλοιῶδες ἀποτίθεται, Bud. τὸ φλοιῶδες exp. τὸ ἀλαζονικόν. [Est *Corticosum*, quod corticis instar exterius est nec nisi superficiem tegit. Longin. De subl. 3, 2, de Clitarcho : Φλοιώδης γὰρ ὁ ἀνήρ· 10, 7 : Οὐδὲν φλοιῶδες ἢ ἄσεμνον ἢ σχολικόν. Wyttenb. Conf. quæ s. v. Φλοιὸς dicta sunt.]

[Φλοιῶτις, ιδος, ἡ, Corticea. Lycophro 1422 : Φλοιῶτιν ἐκδύνουσα δίπλακα σκέπην· ubi schol. : Τὴν τῶν φλοιῶν διπλῆν σκέπην· ἡ γὰρ βάλανος διπλῆν ἔχει τὴν σκέπην· ἀπὸ οὖν τοῦ ἑνὸς καρποῦ τοὺς πάντας ἐδήλωσεν.]

Φλομὶς, ίδος, ἡ, Verbasculum, VV. LL. [Φλομίδος species tres, quarum tertia λυχνῖτις, ab aliis θρυαλλὶς vocetur, describit Dioscor. 4, 104. *Phlomis* ap. Plin. H. N. 25, 74.] In iisdem Φλόμος, [ἡ,] Verbascum, [nomen Græcum *phlomus* servavit Plin. H. N. 25, 73,] herba qua pro ellychniis utuntur, Lucernaria Marcello Empirico. [Hesych. : Φλόμος, πόα τις, ᾗ καὶ ἀντὶ ἐλλυχνίου χρῶνται· ἡ αὐτὴ δὲ καὶ θρυαλλίς· et Photius : Φλόμος, λοχμῶδες φυτὸν, ᾧ ἀντ' ἐλλυχνίου ἐχρῶντο. Quæ gl. est etiam in Etym. M. p. 796, 28, sed cum lemmate Φλόνος, quod etiam apud Suidam exstat sine interpretatione positum. Τὸ ἐντιθέμενον τῷ λύχνῳ θρυαλλὶς, ἐλλύχνιον, φλόμος ap. Polluc. 6, 103; 10, 115. Φλόμου genera summa duo, albam et nigram, memorat Dioscor. 4, 104; plura Paul. Æg. 7, p. 257, 31, ubi plur. Φλόμοι πλείονες εἰσίν. Φλόμου τῆς μελαίνης est ap. Theophr. H. Pl. 9, 12, 3. Μήκωνος φύλλα λευκὰ δασέα ὅμοια φλόμῳ ap. Dioscor. 4, 66; φλόμου ἄρρενος ἄνθη ap. Nicand. Ther. 857. Cratino ap. Phryn. p. 110 ed. Lob. φλόμον ἄφθονον pro φλόον ἄφθ. restituit Pauwius, ut ῥάμνον, φλόμον, ἀνθέρικον in loco simili dixit Eupolis ap. Plut. Mor. p. 662, E. Φλομοῦ falso accentu ap. Oribas. p. 350 ed. Matth. || Φλόμον Ἰδαῖον inter synonyma helenii ponit Dioscor. 1, 27. || Φλέων ab ἰδιώταις φλόμον appellari traditur in schol. Aristoph. Ran. 1331.] Apud Suidam Φλῶμος, quæ et φλόνος, θρυαλλίς. [Apud Suidam nunc Φλωβὸς, βοτάνη, sublata qua codices carent alia gl. ex Zonara p. 1813 illata, qua Φλῶμος, quod ipsum quoque vitiose scriptum pro φλόμος, explicatur βοτάνη, ᾗ καὶ ἀντὶ ἐλλυχνίου χρῶνται, addito loco Æliani N. A. 1, 58, ubi nunc recte φλόμου φύλλα, nisi quod codex Monac. φλώμου, ut veteres edd. in locis Geopon. 10, 64, 6; 10, 87, 2; 16, 16. Alia corruptela ap. Mich. Glycam Annal. p. 49, D, φλόγμῳ, ubi cod. Labbei recte φλόμῳ, quod confirmat Ambros. Hexaem. 6, 4, p. 44, A, monente Jacobs. ad l. Æliani p. 48. G. D. Hippiatr. p. 193, 1. Galen. vol. 10, p. 110, 11; 504, 14, φλόμου ῥίζα. Hippocr. t. 8, p. 454, 18; 246, 13, φλ. βύσματα· vertit Littré, *des tempons de molène*. Masc., si lectio sana, Basil. t. 1, p. 115, A, ἄρκτος τῷ φλ. τούτῳ τὰς ὠτειλὰς παραβύουσα. Φλόμον λευκὴν θήλειαν Fraas. Syn. plantt. floræ class. p. 190 opinatur esse Verbascum plicatum Sibth., φλ. λευκὴν ἄρρενα Verb. thapsum L., φλομίδα μέλαιναν Verb. sinuatum L., φλ. λυχνῖτιν s. θρυαλλίδα Verb. limnense, φλ. ἀγρίαν Phlomidem fruticosam L. Hase.]

[Φλομώδης, ὁ, ἡ, Verbasco similis. Hesych.: Αἰθιοπίς· φλομώδης πόα. Quod Dioscor. 4, 105, dixit : Αἰθιοπὶς παραπλήσια φλόμῳ ἔχει τὰ φύλλα. Galeno Lex. p. 590 pro φλογμῶδες φυτὸν restituit Foesius. V. Φλόος.]

[Φλονὶς, ίδος, ἡ.] Φλονίδες, Squamæ, λεπίδες Hesych.

Φλονῖτις, ιδος, ἡ, herba quæ et ὄνωνις [ὄνοσμα, cujus inter synonyma φλονῖτιν ponit] Dioscor. [3, 147.]

[Φλόνος, ὁ. Φλόνον inter synonyma φλόμου ponit Dioscor. 4, 104.]

Φλὸξ, γὸς, ἡ, Flamma. Hom. Il. Θ, [135] : Δεινὴ δὲ φλὸξ ὦρτο θεείου καιομένοιο· I, [212] : Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ πῦρ ἐκάη, καὶ φλὸξ ἐμαράνθη· Ψ, [228] : Τῆμος πυρκαϊὴ ἐμαραίνετο, παύσατο δὲ φλόξ· et [33] : Εὐόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἡφαίστοιο, sc. ὗες. Addit vero et in aliis

plerisque locis genitivum hunc isti nomini. Et quod ap. Eund. legimus non uno in loco [velut Il. N, 39, 330, 688, Σ, 154], φλογὶ εἴκελος et φλογὶ ἴσος, possumus, ut opinor, dicere simile esse his Latinis loquendi generibus, Ingenio fervidus, Fervidi animi vir : item Fervidum ingenium, Fervidus animus. [Post Homerum Hesiod. Th. 692 : Ἱερὴν φλόγα εἰλυφόωντες· 697 : Φλὸξ δ' ἠέρα δῖαν ἵκανεν· et alii poetæ quivis quum de flamma quæ proprie dicitur tum de ardore solis, de fulmine, de fulgore. Sic Pind. Pyth. 1, 45, de Ætna : Φοίνισσα κυλινδομένα φλόξ. Id. Ol. 7, 86 : Αἰθοίσας σπέρμα φλογός. Πυρὸς φλόγα Pyth. 4, 400. Eurip. Heracl. 914, Cycl. 386. Et Æsch. Ag. 496 : Δαίων φλόγα ὕλης ὀρείας σημανεῖ καπνῷ πυρός. Quæ φλογὸς παραγγέλματα dicit ib. 480, et πόμπιμον φλόγα, quod ex Hesychio restitui ib. 301. Eurip. Ion. 1263 : Πυρὸς δράκοντ' ἀναβλέποντα φοινίαν φλόγα. Ἡλίου φλὸξ ap. Æsch. Prom. 22 : Σταθευτὸς ἡλίου φοίβῃ φλογί· Pers. 505 : Φλέγων γὰρ αὐγαῖς... ἡλίου κύκλος... θερμαίνων φλογί. Soph. OEd. T. 1425. Eur. Phœn. 3 : Ἥλιε θοαῖς ἵπποισιν εἱλίσσων φλόγα· Iph. T. 1287. Κεραυνοῦ φλὸξ ap. Æsch. Prom. 359 : Καταιβάτης κεραυνὸς ἐκπνέων φλόγα· 922 : Κεραυνοῦ κρείσσον' εὑρήσει φλόγα. Eadem αἰθαλοῦσσα φλὸξ ib. 992, κεραυνία 1017, φλὸξ οὐρανία Eurip. Med. 144; Δίου πυρὸς ἔτι ζῶσαν φλόγα Bacch. 8. De flamma sacrificii μηρίων φλόγα Soph. Ant. 1010; ἐμπύρων et πελάνων φλ. Eur. Suppl. 155. Tro. 1063. Et ap. Pind. Isthm. 4, 111 : Φλὸξ ἀνατελλομένα παννυχίζει αἰθέρα κνισᾶντι λακτίζουσα καπνῷ. De vino Eur. Alc. 758 : Ἕως ἐθέρμην' αὐτὸν ἀμφιβᾶσα φλὸξ οἴνου. Xen. Symp. 2, 24 : Ὁ οἶνος... τὰς φιλοφροσύνας ὥσπερ ἔλαιον φλόγα (male ap. Athenæum φλόγας) ἐγείρει.] Ex Soph. [OEd. T. 166] affertur φλὸξ πήματος, metaphorice itidem pro πημονὴ διάπυρος. [Φλὸξ πολεμία Eurip. ap. Lycurg. p. 161, 1 : Εἰ ... πόλιν πολεμία κατεῖχε φλόξ.] Non minus autem frequens est hujus nominis usus et in soluta oratione. Xen. Cyrop. 7, [5, 23] : Ἃ ταχὺ παρακαλεῖ πολλὴν φλόγα· Sympos. [7, 4] : Τί ποτε ὁ μὲν λύχνος, διὰ τὸ λαμπρὰν φλόγα ἔχειν, φῶς παρέχει. Ut autem hic λαμπρὰν φλόγα dicit, sic Plut. Fabio [c. 2 extr.] φλόγα λάμπειν : Καθάπερ φλόγα λάμψασαν ἀπὸ μικρᾶς καὶ κούφης δυνάμεως. Aristot. Meteor. 4, p. 212 : Φλὸξ, ἢ πνεῦμά ἐστιν, ἢ καπνὸς καόμενος. [Ib. 1, 4 : Ἔστιν φλ. ἢ πνεύματος ξηροῦ ζέσις· et 2, 2.] Vide Eund. Περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς, p. 155. [Φλὸξ μαλακὴ, θερμοτάτη, σκληρὰ, ὀξεῖα, σφοδροτέρα, ἀθροωτέρα Theophr. De igne § 36. Φλ. ὀξυτέρα, νωθροτέρα, παχυτέρα id. H. Pl. 5, 9, 3; μαλακωτάτη 5, 9, 8. Ψυχρὰ φλ. ap. Pind. fragm. 88 : Ἐξ ἀδάμαντος ἢὲ σιδάρου κεχάλκευται μέλαιναν καρδίαν ψυχρᾷ φλογί.] In VV. LL. affertur sine auctoris nomine, φλὸξ πυρὸς, pro Flammeum incendium; sed reddere possumus magis ad verbum Flamma ignis. [V. exx. ex poetis supra allata. Legitur etiam in libris V. et N. T., velut Exod. 3, 2 : Ὤφθη ἄγγελος κυρίου ἐν φλογὶ πυρός. Esa. 29, 6 : Καταιγὶς φερομένη καὶ φλ. πυρὸς κατεσθίουσα. Luc. Act. Apost. 7, 20 : Ἐν φλογὶ πυρὸς βάτου. Apoc. 1, 14 : Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ὡς φλ. πυρός. Numeri pluralis rara sunt apud antiquiores scriptores exempla. Orph. Lith. 176 : Ἀτὲρ πυρὸς ἐκ φλόγας ὄρσαι· et ib. 183. Aristot. Meteor. 1, 4 : Αἱ φλόγες αἱ καόμεναι φαίνονται περὶ τὸν οὐρανόν. Φλόγες solis Nicand. ap. Athen. 15, p. 684, A. LXX Cant. 8, 6 : Περίπτερα πυρὸς, φλόγες αὐτῆς. Sap. 17, 5 : Ἄστρων ἔκλαμπροι φλόγες. Athen. 11, p. 474, D : Τὸν λύχνον... ἀνακεχυμένας ἔχοντα τὰς φλόγας.] || Φλὸξ est et nomen cujusdam floris. Vide Πορφύριον. [Hesych. : Φλὸξ, ἡ τοῦ πυρός· καὶ ἄνθος τι. « Est planta φρυγανικὴ, coronaria, ἄσμος ap. Theophr. H. Pl. 6, 6, 2; semine propagatur, quoniam caule et radice est lignosis, ib. § 11. Agrostemma coronarium interpretatur Sprengel. » Schneid. Plin. H. N. 21, 38 : « Proxime (post violam albam, quæ est prima florum ver nuntiantium) flammea, quæ et phlox vocatur, silvestris duntaxat. » (Sec. Fraas. Syn. plant. Floræ class. p. 106 est quæ hodie ab herbariis nominatur Silene, cujus species sunt lusitanica, rubella, stricta, vespertina. Hase.)]

[Φλόος. V. Φλοιός.]

[Φλόρος. V. Φλῶρος.]

[Φλουάζω, Φλουάσσω. V. Φλυάσσω.]

[Φλούδιον, τὸ, Cortex. Φλοιὸς per φλ. exp. Zonaras p. 1813. Est recentioris Græcitatis voc., de quo v. Ducang. s. v. Φλοῦδα.]

[Φλοῦκτος, εἶδος ῥοφήματος, Hesych.]

[Φλοῦς. V. Φλοιός.]

[Φλυ. in inscrr. nota vocis Φλυεύς. Franz. El. Epigr. gr. p. 373. Hase.]

[Φλῦ. Schol. rec. Æsch. Prom. 504, ubi de verbo φλύω agit : Ποιὰ λέξις τῶν λοπαδίων τὸ φλῦ φλῦ, ὅταν βράζωσιν.]

[Φλυά. V. Φλυεῖς.]

[Φλῦάδης, ὁ, Phlyæ filius. Epigr. ap. Pausan. 4, 1, 8 : Φλυάδεω (libri φλυάνδεω vel φλύαν δέω) [κλεινοῖο γόνου Καυκωνιάδαο. Addit Pausan. : Τοῦτο τὸ ἐπίγραμμα δηλοῖ ὡς παρὰ τὴν Μεσσήνην ἀφίκοιτο ὁ Καύκων ἀπόγονος ὢν Φλύου· ubi scribebatur Φλυοῦ, quod correxit L. Dindorfius. Ambiguum autem est utrum hoc sit ab nominativo Φλύης aut Φλῦος.]

[Φλύαζε. V. Φλυεῖς.]

[Φλυάζω. V. Φλυάσσω.]

[Φλυᾶθεν. V. Φλυεῖς.]

[Φλυάκιον vitiose pro Φλυζάκιον, quod v.]

[Φλυακογραφία, ἡ, Scurrilium fabularum scriptio. Suidas s. v. Ῥίνθων, ἀρχηγὸς τῆς καλουμένης ἱλαροτραγῳδίας, ὅ ἐστι φλυακογραφία.]

Φλυᾱκογράφος, ὁ, Scriptor φλυάκων, ut Sopater ap. Athen. [3, p. 86, A; 14, p. 649, A. Hesych. s. v. Ἄσεκτος, Ῥίνθωνι Ταραντίνῳ φιλοσόφῳ, ubi φλυακογράφῳ restituere volebat Toupius, frustra, quum Rhintho inter τοὺς Πυθαγορείους fuerit : v. Joann. Lyd. De magistr. p. 70.]

[Φλύαξ, ὁ. HSt. post Φλύαρος ejusque derivata :] At vero Φλύαξ, ακος, ὁ, eandem quidem originem, non eandem tamen signif. habet, sed affinem, quatenus quidem certe exp. γελοιαστὴς ab Hesych. Hæc enim vox γελοιαστὴς significat Jocatorem, i. e. eum qui jocari solet s. gaudet : quem fortassis Jocosum aliquis appellare malit. [Pollux 9, 149 : Τωθαστὴς δὲ καὶ τωθαστικὸς καὶ γελωτοποιός. Ἐπὶ τούτου δ' εἴρηται καὶ τὸ φλύαξ· ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο ἐπαινεῖται πρὸς ἐμοῦ τοὔνομα, καίτοι τὸ φλυαρεῖν ἕτερόν ἐστιν.] Interdumque et in malam partem pro Scurra poni existimatur. Quatenus vero ab eod. lexicographo φλύαξ exp. μέθυσος [et μεθυστής], quo significatur Ebriosus, Vinolentus, convenit hic usus verbi φλύω cum eo quem habet in οἰνόφλυξ. Sciendum est porro φλύακας a Suida exponi etiam κιναίδους : quos φλύακας Sotadem scripsisse tradit. Athen. autem 14, [p. 621], quos ex Græcis alii δεικηλιστὰς (ita enim scrib. potius quam δικηλιστὰς), alii φαλλοφόρους, alii αὐτοκαβδάλους nominarint, ab Italis φλύακας appellatos esse tradit. [Steph. Byz. s. v. Τάρας : Ῥίνθων Ταραντῖνος φλύαξ. « Italiotæ (v. Salmas. ad Scriptt. H. Aug. vol. 1, p. 845, et Hemst. ad Hesych. s. v. Ἰαροχρείαν) μιμητὰς appellabant φλύακας, docente Eustath. ad Hom. p. 884, 26 (ubi φλοίακες scriptum). De φλυακογραφίᾳ disputavit Cuper. in Observ. 1, 10, p. 74 sqq., Casaub. ad Athen. 3, 9, p. 167, Salmas. ad Solin. p. 76, et Eichstædt. De dramate comico-satyr. p. 43. » Jacobs. ad Anthol. vol. 6, p. 421. Adde Reuvens. Collect. Liter. p. 69 sq. Dicitur autem φλύαξ et de homine et de re, ut φλέδων et φλύαρος. V. Lobeck. Paralip. p. 131.]

Φλῦᾱρέω, Nugor, Inepte garrio, Ineptio, Blatero. [Ion. Φλυηρέω ap. Herodot. 7, 103 : Πολλὰ φλυηρέεις· et 104. Hesych. : Ἐφλυάρει, ἐλήρει. Ἐφλυήρει, ἐλήρει, ἐμωρολόγει. Verbum frequens in comœdia, ut ap.] Aristoph. [Eq. 545 : Οὐκ ἀνοήτως ἐσπηδήσας ἐφλυάρει·] Vesp. [85] : Ἄλλως φλυαρεῖτε. Idem [Plut. 360] : Παῦσαι φλυαρῶν. Interdum vero adjunctum casum habet, sc. accus., ut ap. Plat. Rep. 1 : Οὐκ ἀποδέξομαί σου, ἐὰν τοιαῦτα φλυαρῇς [nunc ἐὰν ὕθλους τοιούτους λέγῃς p. 336, D], Si talia nugeris, tales nugas effutias. Ex Eod. in Apol. [p. 19, C] habuisti paulo ante, Ἄλλην πολλὴν φλυαρίαν φλυαροῦντα· quod perinde est ac si dicas Nugas nugantem. At vero ap. Eund. Gorg. [p. 490, E] : Ποῖα ὑποδήματα φλυαρεῖς ἔχων; Bud. vertit, Quos, malum, calceos deblateras? Sed videtur φλυαρεῖν in hoc loco aliisque hujusmodi, esse, Blaterando s. Nugando commemorare. [Xen. Hell. 6, 4, 2 : Ἡ

ἐκκλησία ἐκεῖνον φλυαρεῖν ἡγήσατο· Anab. 3, 1, 26: Ὅτι φλυαροίη ὅστις λέγοι ἄλλως πως. Isocr. p. 97, B: Ταῦτα φλυαροῦντες.] At cum accus. personæ, et quidem præcedente etiam dat. rei, novum videri possit ap. Jo. Ep. 3, [10]: Λόγοις πονηροῖς φλυαρῶν ἡμᾶς. Ubi redditur a veteri etiam Interprete, Verbis malis garriens in nos. Novum, inquam, videri id possit, pro καταφλυαρῶν ἡμῶν. || Pass. Φλυαρεῖσθαι dicitur quidpiam Nugando dici, vel Dici ab eo qui nugatur, Deblaterari. Greg. Naz.: Τοῦτο φλυαρεῖται ἡδέως. Eust. βέβακται exp. πεφλυάρηται. Bud. φλυαροῦμαι interpr. Nugis afficior, et nugas hominum blateronum patior; affertque ex Diog. L. Cleanthe [7, 173]: Ἄτοπον γὰρ εἶναι, τὸν μὲν Διόνυσον καὶ Ἡρακλέα φλυαρουμένους ὑπὸ τῶν ποιητῶν μὴ ὀργίζεσθαι, αὐτὸν δὲ ὑπὸ τῆ τυχούσῃ βλασφημίᾳ δυσχεραίνειν. [|| Nugas ago, Inepte ago. Xen. Cyr. 1, 4, 11: Ἐφλυαροῦμεν ὅτε τὰ ἐν παρασείσῳ θηρία ἐθηρῶμεν· Hell. 3, 1, 18: Νομίσας τὸν Δερκυλίδαν φλυαρεῖν διατρίβοντα (in obsidione).]

[Φλυάρημα, τὸ, Nugamentum, Nugæ. Joseph. C. Apion. 2, 9. Dionys. De comp. verb. c. 18, vol. 5, p. 129, 1. G. D. Leo Imp. Vita Chrys. p. 285, 37. Nilus Epist. p. 173, 16. Philo vol. 2, p. 495, 21, τὰ φλ. μετρίως ἐξελήλεγκται, Satis convictæ sunt nugæ. Hase.]

Φλῠᾰρία, ἡ, Nugæ [ut plur. Φλυαρίαι exp. in Gl.], s. potius q. d. Nugacitas. Redditur etiam Loquacitas inepta, et Ineptiæ. Plato Apol. [p. 19, C]: Ἄλλην πολλὴν φλυαρίαν φλυαροῦντα. [Criton. p. 46, D: Ἦν παιδιὰ καὶ φλ. ὡς ἀληθῶς· Phædon. p. 66, C: Φλυαρίας ἐμπίπλησον ἡμᾶς πολλῆς· Hipp. maj. p. 304, B: Λῆροι καὶ φλυαρίαι. Isocr. p. 310, C: Τὰς ἐκείνων φλ.] Plut. Symp. 8: Λαλιᾶς δὲ ἀτάκτου καὶ φλυαρίας. Sed dicitur a Luciano φλυαρία sicut de verbis, ita et de rebus futilibus. [Aristoph. Lys. 159: Φλυαρία ταῦτ' ἔστι τὰ μεμιμημένα. Isocr. De antid. p. 469, § 211: Ἔστιν ἡ περὶ τοὺς σοφιστὰς διατριβὴ φλυαρία καὶ φενακισμός. Xen. Anab. 1, 3, 18: Ἔγωγέ φημι ταῦτα φλυαρίας εἶναι. Synes. p. 70, C: Ἀποσκευάσασθαι τὴν φλ. τῆς φύσεως.] Dici vero et φλύαρον de rebus, docui supra. [||Pollux 6, 146, ubi de vocabulis agit quibus loquaces appellantur: Φλύαρος, φλυαρίας εἴρων· ubi genitivus ab adjectivo εἴρων pendere creditur: quomodo nemo locutus est. Itaque delendum φλυαρίας, nisi forte substantivum φλυαρίας, ὁ, exstitit. G. Dind.]

[Φλυαρογραφέω.] Sunt vero itidem comp. Φλυαρογράφος, et Φλυαρογραφέω, et Φλυαρογραφία. Nam φλυαρογράφος est Nugarum scriptor; φλυαρογραφία, Nugarum scriptio; φλυαρογραφῶ, Nugas scribo. Potest tamen φλυαρογράφος reddi etiam Nugax scriptor, s. Ineptus: et ceterorum duorum interpretatio ad hanc accommodari. Afferuntur autem ex schol. Nicandri [Al. 214] φλυαρογραφοῦντες et φλυαρογράφοι pro Nugarum scriptoribus. [Schol.: Φλύζων, φλυαρῶν ὑπὸ τῆς μανίας. Καὶ οἱ Ἰταλιῶται τοὺς φλυαρογραφοῦντας φλυζογράφους ἐκάλουν.]

[Φλυαροκοπέω, Nugas ago. Zonaras Lex. p. 1626 (sive in Montef. Bibl. Coisl. p. 501): Οὕτω φλυαροκοποῦσιν οἱ ἄφρονες Ἕλληνες.]

[Φλυαροκοπία, ἡ, Nugacitas. Zonaras Lex. p. 1495 (sive ap. Montef. l. c. p. 501 et 601): Παιὰν ὕμνος ᾀδόμενος... ἐπὶ ἀφέσει λοιμοῦ, κατὰ τὴν φλ. τῶν Ἑλλήνων.]

Φλυαρολογέω, Nugas loquor, Nugor.

Φλυαρολογία, ἡ, q. d. Nugiloquentia, si hanc vocem fingere fas est. Alioqui reddi potest, Sermo nugatorius, ineptus. [Plato Axioch. p. 369, D. Schol. Aristoph. Nub. 1109.]

Φλυαρολόγος, ὁ, ἡ, q. d. Nugiloquus, i. e. Qui nugas loquitur.

[Φλύαρος, ὁ. HSt. s. v. Φλύος:] Inde factum est præterea multo usitatius voc. Φλύαρος, ὁ [Arcad. p. 70, 18: Τὸ φλύαρος προπαροξύνεται, οὐκ ἔχον θηλυκόν. Syllaba penultima ut in φλυαρεῖν ceterisque derivatis ubique longa est, ut mirum sit quod Herodianus tradidit Π. μον. λέξ. p. 21, 9: Τούτου τινὲς ἐκτείνουσι τὸ α, καὶ μάλιστα παρ' Ἀττικοῖς. In excerptis Περὶ διχρόνων p. 300, 1: Τὸ φλύαρος ὀφείλει συστέλλεσθαι· unde Draco p. 95, 26: Φλύαρος τὴν παραλήγουσαν συστέλλει], Nugæ, Ineptiæ. Item Res vanæ, Res futiles, nullius momenti. Aristoph. Nub. [365]: Αὖται γάρ τοι μόναι εἰσὶ θεαὶ, τἄλλα δὲ πάντ' ἐστὶ φλυάρος. [Per φλήναφος καὶ λῆρος exp. schol., cui Suidas addit καὶ μάταιος λόγος.] Plut. Symp. 7, [p. 701, A]: Ἤρετο παιδιὰν εἶναι [καὶ] φλύαρον. [Id. V. Cicer. c. 2: Ταῦτα ... ὀνείρατα καὶ φλύαρον εἶναι δοκοῦντα· V. Anton. c. 29: Τὰ πολλὰ ... διηγεῖσθαι πολὺς ἂν εἴη φλ.] Auctor Axiochi [p. 365, E]: Πάντα τοιγαροῦν τὸν τοιόνδε φλύαρον ἀποσκέδασαι, Omnes hasce nugas et ineptias ex animo tuo expelle. Sed hoc quoque non de re tantum, verum de homine etiam dicitur, et quidem ap. hunc ipsum auctorem [p. 359, B: Ἐκ συγκλύδων ὄχλου καὶ βιαίων φλ. Numero plur. Strattis ap. Athen. 14, p. 654, F: Πολλῶν φλυάρων καὶ ταῶν ἀντάξια. Plut. V. Alcib. c. 34: Νόμους καὶ φλ. ἀπολλύντας τὴν πόλιν· et V. Artox. c. 15; et, ubi edd. vet. vitioso accentu φλυαροὺς, Mor. p. 39, A.] Quum autem homini tribuitur, reddendum est Nugator, Nugax, Inepta garrulitate utens, Stultiloquus. [Φλύαροι, Gerrones, Gl. Per φαῦλος, εὐήθης exp. Hesych., per πολυλόγος Thom. M. p. 898.] Invenitur et φλύαρος λόγος ap. Plut. [Mor. p. 169, E: Ἀποδείκνυσι τὸν Πυθαγόρου λόγον φλύαρον· ubi non adjectivum est cum λόγον conjungendum, sed substantivum, vulgo vitioso accentu φλυαρὸν scriptum. ||Adverb. Φλυάρως schol. Aristoph. Vesp. 588. Falso accentu φλυαρῶς Tzetzes in Crameri Anecd. Oxon. vol. 3, p. 356, 30, a Boiss. cit.]

[Φλυᾱρώδης, ὁ, ἡ.] Est præterea ex φλύαρος factum nomen adj. Φλυαρώδης, Nugatorius, Nugax. [Plut. V. Lyc. c. 6. Id. Mor. p. 615, A: Φλ. διήγημα· et p. 716, F.]

[Φλυάσιος vitiose pro Φυλάσιος. V. Φυλή.]

Φλῠάσσω superioribus addi debet, quod est Nugor. Nam Hesych. φλυάσσει exp. φλυαρεῖ, φλύει: quod in hac expositione an priorem illam duntaxat signif., an et alteram habere voluerit incertum est. Addendum est item Φλουάσσω, ex eod. Hesych., pro Nugor: φλυαρῶ, ληρῶ. [Apud Hesych. est Φλουάζει, φλυαρεῖ, ληρεῖ, Laconica forma. Idem Λυττεῖ per πολλὰ λαλεῖ exponit, quod ex Φλυάττει depravatum videbatur Ruhnkenio Epist. crit. p. 87.]

[Φλυγαδία vitiose pro Φλιγαδία, quod v.]

[Φλυγόνιον, τὸ, Phlygonium. Steph. Byz.: Φλ., πόλις Φωκίδος (memorata a Pausania 10, 3, 2). Λέγεται καὶ θηλυκῶς Φλυγονία. Ὁ πολίτης Φλυγόνιος καὶ Φλυγονιεύς.]

[Φλυδαρός. V. Φλυδάω.]

Φλῠδάω an ad superiora [Φλύζω etc.] pertineat, dubitari potest, quum significatione minus cum illis conveniat: interim tamen hunc ei locum dandum esse censui. Exp. ergo φλυδᾷν, Humescere, Madere, Flaccescere. Et nomen Φλυδαρὸς, Humidus, Uvidus, Flaccidus. Galen. [Lex. p. 592] ap. Hippocr. φλυδᾷ, ὑγραίνεται, μυδᾷ. Φλυδαρὴν, ὑγράν. [Hippocr. p. 308, 31: Ἀνάγκη τοῖσι μὲν νοτίοισι λύεσθαί τε καὶ φλυδᾶν τὸν ἐγκέφαλον, Dissolvi ac humescere. Madescere ac flaccescere dixit Calvus. Ubi tamen φλοιδᾶν passim in exemplaribus legitur. Erot. (p. 384) φλιδᾶν (aut φλυδᾶν, ut quædam habent exemplaria) διϊκνεῖσθαι καὶ διαπηδᾶν καὶ διαπίνειν exponitur, quæ expositio mihi suspecta est, et pro διϊκνεῖσθαι διαχεῖσθαι, pro διαπίνειν διαπίπτειν leg. existimo. Διαπονεῖν habent exemplaria quædam. Foes.] Hesych. autem φλυδᾶν exp. διαχεῖσθαι. Est porro diligenter observanda differentia inter hoc Φλυδᾶν per υ, et Φληδᾶν per η, de quo supra, et Φλιδᾶν per ι. Quanquam ad hoc quod attinet, non parvam affinitatem habere cum φλυδᾶν videri potest, quatenus Hesych. φλιδᾶν per ι exp. σήπεσθαι, ut Galen. φλυδᾶν per υ, μυδᾶν. Scimus enim σήπεσθαι esse Putrescere, Putrefieri, idemque significare et μυδᾶν, nisi quod minus generalem Putredinis signif. habet. Accipitur vero φλιδᾶν et pro Rumpi, Lacerari, (quod certe usuvenit iis quæ putruerunt,) Bud. etiam teste, qui affert ex Plut. [Mor. p. 642, E]: Τὰ δὲ ὑπὸ θηρίων δηχθέντα ζῶα ῥήγνυται, καὶ τοὺς ὄνυχας μελαίνεται καὶ τριχορῥοεῖ, καὶ τοῖς δέρμασι φλιδᾷ καὶ ῥακοῦται· et φλιδᾷ hic reddit, Rumpuntur, Lacerantur, Laniantur. Est vero et poet. particip. Φλιδόωσα ap. Hesych., quod exp. ῥηγνυμένη. Sumpsit autem fortasse hoc partic. ex isto Nicandri loco, Ther. [363]: Μυδόεν τεκμήρατο νύγμα, Σηπεδόσι φλιδόωσα· nam hic φλιδόωσα similiter exp. διερῥωγυῖα. Observa autem in hoc ipso loco et

hæc duo vocabula μυδόεν ac σηπεδόσι : quorum hoc facit pro Hesychii expositione, qua φλιδᾶν dicit esse σήπεσθαι, (facit et pro eo quod dixi usuvenire iis quæ putruerunt, ut rumpantur,) at illud μυδόεν convenit cum expositione Galeni, qua φλυδᾶ (ita enim ibi per υ) esse dicit μυδᾶ. Sed nom. Φλιδόνες ex eod. Hesych. affertur pro Rugæ vestium et sinus, quam interpret. cum ejus verbis confer [Addit etiam, τινὲς δὲ σφυγμοί] : itidemque φλιδόων pro Rugas contrahens, præ obesitate, ex Nicandro [Al. 569] : Ἀλθαίνει καὶ γέντα συὸς φλιδόωντος ἀλοιφῇ. At vero Φλιδόωντο ap. Eund. [Hesych.] habetur aliter expositum, sc. διέπροντο et ἐτέμνοντο : ex quibus vocabulis prius illud mihi suspectum est. Legitur item Φλοιδιᾶν ap. Eund., quod esse dicit πεπρῆσθαι. Quin etiam Φλοιδούμενος, quod exp. [ab Hesych.] ταραττόμενος. [Sic etiam Suidas exp., apud quem Φλυδούμενος scriptum est, addito Lycophronis versu 35 : Προφήτης ἐγκάτοις φλυδούμενος, parum accurate scripto. Nam ap. Lyc. legitur : Ἔμπνους δὲ δαιτρὸς ἡπάτων (unus cod. ἐγκάτων, alius ἐγκάτοις) φλοιδούμενος. Quod per φλογιζόμενος et φλεγόμενος exp. schol. Apud Zonar. p. 1815 est Φλοιδούμενος, καιόμενος, βρασσόμενος.] At VV. LL. has diversorum verborum exposs. confundentia, φλοιδούμενος interpr. Inflammatus, Turbatus, tanquam ex ipso Hesych. [Activ. est ap. Georg. Pachym. V. Andr. Pal. p. 155, B : Ἀπηνῶς φλοιδοῦντες τοὺς ὀφθαλμούς, i. e. Oculos eruentes. G. D. Jo. Damasc. t. 2, p. 889, E, τὴν σάρκα φλοιδοῦσαν τοῖς πάθεσιν. Hase.] Superest Φλιδάνω, cui ea, quam tribuit, explicatio, melius cum illius verbi φλιδᾶν significatione convenit; dicit enim φλιδάνει esse διαπίπτει, διαῤῥεῖ : quæ dicuntur, ac præsertim hoc posterius, etiam περὶ τῶν σηπομένων.

[Φλῦεῖς, οἱ, Phlyenses. Steph. Byz. : Φλυεῖς, δῆμος τῆς Κεκροπίδος φυλῆς. Ὁ δημότης Φλυεύς (Aristoph. Vesp. 234 : Χάβης ὁ Φλυεύς) καὶ Φλυῆθεν. Τὰ τοπικὰ Φλυᾶθεν (libri φλύαθεν vel φλυάθεν) Φλύαζε (Φλυάζε Meinekius) Φλυῆσιν. Ubi Meinek. : « Φλυὴ demum hunc vocat Arcadius p. 103, 26, et grammaticus in Cram. Anecd. Oxon. vol. 1, p. 427 : Καὶ Πλυή· ἔστι δὲ δῆμος Αἰολικὸς, ubi legendum Φλυὴ et Ἀττικός. Vitioso accentu Φλύη ap. schol. Aristoph. Vesp. 234. *Phlyeus* est ap. Senec. Hipp. 28. » Harpocr. : Φλυέα· Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ τοῦ Κίρωνος κλήρου. Φλυεῖς δῆμος τῆς Κεκροπίδος. Ἐκ τούτου δὲ τοῦ δήμου ἦν Εὐριπίδης ὁ τῆς τραγῳδίας ποιητής. Ubi quod in capite glossæ legebatur Φλυεῖα et Φλυεία nunc ex Isæo p. 68, 44, correctum restituto Φλυέα. Vetus vitium fraudem fecit Photio, Suidæ et Etym. M. p. 795, 39, qui ex Epitome Harpocrationis, quæ verbis Ἰσαῖος ... Φλυεῖς, caret, scripserunt, Φλυεία (φλύεια codices Suidæ, φλυία edd. veteres, φλαυεία Etym. M. codices duo), δῆμος τῆς K. etc. Adjectivi Φλυεὺς, έως, et plur. Φλυεῖς frequentia in inscrr. exempla sunt, velut in inscr. nav. II, 29; VII, b, 26; X, d, 97; XVII, b, 60, aliisque : vid. Bœckh. Corp. Inscr. vol. 1, p. 307, 441, Ross. De demis Att. p. 101, 202, ubi etiam genit. Φλυέως. (Φλυεῦσι ap. Pausan. 1, 31, 4.) Forma soluta Φλυέες ibid. p. 21, ut in eadem inscr. Ἐρχιέες, Πλωθέες et alia. Adverbium Φλυῆθεν ib. p. 23 : Ξενοκλέους Φλυῆθεν. Φλυῆσιν ib. p. 102 bis. Φλυῆσιν ap. Theophr. Athen. 10, p. 424, F (ubi codicis scripturam φύλησιν emendavit Casaubonus), Plut. V. Themist. c. 1. Φλυᾶθεν et Φλύαζε (unde fortasse corruptum φοιβάζε ap. Theognost. Can. p. 156, 15), quæ ponit Steph. Byz., nusquam reperiuntur, ficta, ut videtur, ex Φλυὰ vel quod ap. Arcadium legitur Φλυὴ, quod ipsum quoque inusitatum est. Nam demi nomen, ut fit in aliis multis, adjectivo exprimitur, Φλυεῖς, οἱ. Recte igitur Hesychius, Φλυεῖς (codex φλύεις), δῆμος τῆς Πτολεμαΐδος φυλῆς. Qui quod Ptolemaïdi adscribit, quæ tribus in honorem Ptolemæi Philadelphi instituta est, ad recentiora tempora spectat, ut schol. Aristoph. Vesp. 234, confirmaturque inscr. ap. Sponium p. 45. Ceterum nomen demi derivatum est ab nomine heros quod Φλῦος fuit, de quo suo loco dicemus. G. Dind.]

[Φλυζάκιον, τό. HSt. s. v. Φλύκταινα :] Ceterum pro φλύκταινα dici etiam Φλυζάκιον, paulo ante ex Gorr. annotavi. Galen. [Lex. p. 592] φλυζάκια ap. Hippocr. exp. ψυδράκια. [Quod in Φυζάκια corruptum ap. Hesych. « Hippocr. p. 401, 7 : Φλυζάκια ἐπὶ τὴν ὀφρὺν καὶ ἐρυθήματα ἴσχει· ubi per φλυκταίνας exp. Galenus. Φλυζάκια etiam papularum genus indicant, quæ toto corpore erumpunt in febribus assiduis (Varos vocant), ap. Hippocr. p. 133, E : Οἷσιν ἐν συνεχέσι φλυζάκια κατὰ πᾶν τὸ σῶμα ἐκφύει. » Foes.] In VV. LL. Φλυζάκιον, Bulla, Pustula bullæ in modum exurgens.

[Φλυζογράφος. V. Φλυαρογραφέω.]

[Φλύζω. V. Φλύω.]

[Φλυηρέω. V. Φλυαρέω.]

[Φλυήσιος. V. Φλιοῦς.]

[Φλυκτὰ (?), κακὰ, σχέτλια, Hesych. Infra Φύκα (?), σχέτλια, οὐκ ἀνεκτά.]

[Φλύκταινα, ἡ.] Ab illo autem φλύω sunt nomina Φλυκτὶς, ίδος, ἡ, et Φλύκταινα, Eust. [p. 1240 extr.] teste : qui tamen postea dicit videri esse a verbo Φλύσσω, φλύξω, sicut et οἰνόφλυξ. Qua in re lubenter ei subscribo, et addo, sicut φλυκτὶς et φλύκταινα derivantur potius a φλύσσω, sic a Φλύω deductum esse nomen Φλύσις, quo significatur ab Hippocr. Eruptio (Galen. [Lex. p. 592] ἐξάνθησιν appellat) in cute, ex superfluitate humoris qui est in corpore. Φλυκτὶς autem et φλύκταινα dicuntur de Tumore s. Tuberculo in cute ex adustione. Eust. dicit τὸ ἀποκαύσεως ἐν σαρκὶ ἀνάστημα. [Hesych. : Φλύκταινα, τὸ ἀπὸ πυρὸς φύσημα γενόμενον ἐν τῷ σώματι.] Redditur autem utrumque uno verbo, Papula, Pustula; sed hæc patere latius quam illam Hesychii definitionem, minime quis negare possit. [Hippocr. p. 42, 34 : Φλύκταιναι γίνονται ἀνὰ τὸ σῶμα.] Thuc. 2, [49] loquens de corpore eorum qui sæva illa peste corripiebantur Athenis : Ἀλλ' ὑπέρυθρον, πελιδνὸν, φλυκταίναις μικραῖς καὶ ἕλκεσιν ἐξηνθηκός. [Theophrastus De igne § 57 : Τὰ κατακαύματα τῷ θερμῷ καθίσταται καὶ κωλύει φλυκταίνας ἐπαίρεσθαι. Nicand. Ther. 240 : Ἐν πυρὶ φλύκταιναι ἀραιαί.] Philo in Vita Mos. [vol. 2, p. 101, 1] : Καὶ τὰ σώματα εὐθὺς συνῴδει ταῖς ἐξανθήσεσιν, ὑποπύους ἔχοντα φλυκταίνας. Apud Aristophanem autem Vesp. [1119] : Τῆσδε τῆς χώρας ὕπερ μήτε κώπην, μήτε λόγχην, μήτε φλύκταιναν λαβών, schol. esse dicit φύσκαν ἐν τῇ χειρὶ ἐκ τοῦ κωπηλατεῖν : sed fortasse pro κωπηλατεῖν alio vocabulo generaliori uti debuit. [Idem Ran. 236 : Ἐγὼ δὲ φλυκταίνας γ' ἔχω χὠ πρωκτὸς ἰδίει πάλαι· ubi schol. pariter : Τὰ τῶν χειρῶν ἐπαναστήματα ἀπὸ τοῦ κωπηλατεῖν.] Nam et ex alio laboris genere in manibus operi insuetis oriri possunt. Quo pertinet hic usus nominis Pustula, ap. Tibull., ubi dicit, Læderet aut teneras pustula rupta manus. Nisi quis hoc ex Martiale exemplum, tanquam certius, malit, Fervida ne trito tibi pollice pustula surgat. Celsus 5, [28], de pustulis hæc inter alia scribit : Nonnunquam plures similes varis oriuntur, nonnunquam majores, lividæ, aut pallidæ, aut nigræ, aut aliter naturali colore mutato; subestque humor. Ubi hæ ruptæ sunt, infra quasi exulcerata caro apparet : ἕλκώδεις Græce nominantur. Fiunt autem vel ex frigore, vel ex igni, vel ex medicamentis. Quidam, inquit Gorr., vesiculas interpr. : oriuntur maxime a ferventibus et acerrimis humoribus, iis, quæ ab igne aut ferventi aqua gignuntur, similes. Toto corpore nascuntur, sed nullibi periculosius quam in oculi membrana cornea, quæ primum quidem vesiculæ in morem attollitur ab acri quodam humore, deinde vero excoriatur, et oculum purulentum reddit. Quidam putant idem esse φλύκταιναν atque ψυδράκιον : alii vero exigua quadam differentia distinguunt : scribentes, ψυδράκιον affectum esse capitis proprium, et ab humore frigidiori quam φλύκταιναν excitari. Certum vero est φλύκταιναν cum φλυζακίῳ eandem esse, et utrumque a verbis φλύω, φλύζω, s. φλύσσω deductum esse. Hæc ille. Sed quod ad deductionem attinet, si ejus ratio ad grammaticæ normam ineunda sit, quin a φλύσσω potius quam a reliquis petenda sit, ut antea docui, nemini dubium esse debet. [De pustulis panis sub cineribus cocti ardore ignis excitatis Lucian. D. mort. c. 4 : Ἐγκρυφίας ἄρτος ὁ ταῖς φλ. ὅλος ἐξηνθηκώς. Hesych. : Ἀττάραγος, τὸ ἐλάχιστον· οἱ δὲ τὰς ἐπὶ τῶν ἄρτων φλυκταίνας.]

[Φλυκταινίδιον, τὸ, Pustula. Hippocr. p. 183, A.]

[Φλυκταινὶς, ίδος, ἡ, Pustula. Hippocr. p. 994, D.]
[Φλυκταινοειδὴς, ές, ἡ, Pustulosus. Hippocr. p. 641, 12 : Φλ. χρῶμα.]

Φλυκταινόομαι, (q. d. Pustulor,) In pustulas erumpo. [Hippocr. p. 195, G : Φλυκταινούμενοι τὰ ἄρθρα ἐξερύθροισι ἐπιπολαίοις.] Diosc. 1, 134 : Πυρίκαυτά τε οὐκ ἐᾷ φλυκταινοῦσθαι, καταχριόμενον μετ' ὠοῦ. In VV. LL. φλυκταινοῦσθαι exp. Pustulas erumpere, gignere, emittere, sentire : item Ambusta bullare, ex Marc. Virgilio. Sed magna inscitia hic duorum vocabulorum interpretatio tribuitur unico. Non enim Ambusta bullare est pro solo verbo φλυκταινοῦσθαι, sed pro πυρίκαυτα φλυκταινοῦσθαι. Ita enim illum locum vertit, Et cum ovo junctum, bullare ambusta non permittit. Ruell. autem sic, Ambustis ex ovo illitum, pustulas non patitur erumpere. [Antyll. ap. Oribas t. 2, p. 447, 7. Id. ib. p. 412, 6, φλυκταινωθῆναι πράως τὸ δέρμα. Vertit Daremb., *Quand il y a un léger développement de bulles la peau.* Hase.]

Φλυκταινώδης, δ, ἡ, q. d. Pustularis, Cui pustulæ insunt, Pustularum speciem gerens. In VV. LL. Pustulæ similis. Φλυκταινώδης dictus est quidam ἕρπης, qui et κεγχρίας, a pustulis indito nomine. [Πεμφιδώδεις Hesych. exp. per φλυκταινώδεις, πομφόλυγες schol. Aristoph. Ran. 249 per φλυκταινώδεις δῖναι. Conf. etiam Φλυκτώδης.]

Φλυκταίνωσις, εως, ἡ, Pustularum eruptio. [Hippocr. p. 765, F. Angl. Galen. vol. 14, p. 163, 16, τοὺς μετὰ φλυκταινώσεως μελανουμένους. Hase.]

[Φλυκτὶς, ίδος, ἡ, i. q. φλύκταινα, quod v. Hippocr. p. 673, 37. Lxx Exod. 9, 9, 10 : Φλυκτίδες ἀναζέουσαι. Μῶδις Hesych. exp. per φλυκτίς. Zonaras p. 1815 : Φλύειν... ὅθεν ἡ ἐκ θερμότητος ἀνάζεσις λέγεται φλυκτὶς (nam sic pro φλυκτὸς corr. Tittm.), ὡς ἀπὸ τοῦ φλύω. G. D. Greg. Naz. t. 2, p. 99, 8. Galen. vol. 19, p. 433, 4. Achmes Onirocr. p. 62, 12; 104, 23. Moschion De pass. mul. p. 56, 5 Dewez., ἐξανθήματα καὶ φλ. Basil. t. 1, p. 722, B, φλ. ἀθρόως ἐπαναστᾶσαι. Hase.]

[Φλυκτώδης, δ, ἡ, i. q. φλυκταινώδης. Schol. Theocr. 9, 30, ὁλοφυγδὼν exp. per φῦμα, φλύκταινα, φλυκτώδης φύσκα. Recte, ut videtur, φλυκταινώδης HSt. s. v. Ὁλοφλυκτὶς vol. 6, p. 1914, A.]

[Φλυνδάνω cognitum ex composito Ἐκφλυνδάνω, quod v.]

[Φλύος, ὁ.] Ex φλύω significante i. q. φλέω, non dubium est quin sit factum Φλύος, quod Archilochus pro Nugis usurpavit : ἐπὶ φλυαρίας, si Eustathio [p. 1746, 8] credimus. Posse tamen hoc, sicut et sequentia, derivari a φλύω, alius etiam signif. respectu, docebo infra.

[Φλῦος, ὁ, Phlyus. Pausan. 4, 1, 5 : Παρὰ ταύτην τὴν Μεσσήνην τὰ ὄργια κομίζων τῶν μεγάλων θεῶν Καύκων ἦλθεν ἐξ Ἐλευσῖνος, ὁ Κελαίνου τοῦ Φλύου. Φλῦον δὲ αὐτὸν Ἀθηναῖοι λέγουσι παῖδα εἶναι Γῆς· ὁμολογεῖ δέ σφισι καὶ ὕμνος Μουσαίου Λυκομίδαις ποιηθεὶς ἐς Δήμητρα. Syllaba prima longa, quantum ex nomine demi Attici Φλυεῖς colligi potest, quod v. Patronymicum Φλυάδης in epigr. ap. Pausan. l. c. § 8 : Φλυάδεω κλεινοῖο γόνου Καυκωνιάδαο. Accentum Φλυοῦ et Φλυὸν apud Pausaniam correxit L. Dindorfius.]

[Φλύσις. V. Φλύκταινα.]

[Φλυσός. V. Φλοιός.]

[Φλυσσάω. Hesych. : Φλυσῶσα, μαινομένη. Certum est hoc pro φλυσσῶσα scriptum esse, sed utrum aliqui φλυσσᾶν dixerint pro λυσσᾶν, an pro φλύειν et φλυαρεῖν, in incerto relinquitur. Insanus μανίης ὕπο μυρία φλύζει Nic. Al. 214. Pro Λυττεῖ, πολλὰ λαλεῖ, Hesychio Ruhnkenius φλυάττει restituit, pro Λυάζει, φλυαρεῖ, Kusterus φλυάζει, sed immutatum repetit Theognost. Can. 22, 3. Lobeck. Pathol. Elem. vol. 1, p. 136.]

[Φλύσσω. V. Φλύκταινα et Φλύω.]

Φλύω illi Φλέω subjungendum, ac prius de iis in quibus convenit illi cum φλέω, agendum esse censeo : sequendo ea quæ antea de hoc verbo dicta sunt, in Φλέω. [Inania effutiendi s. nugandi signif. ap. Æsch. Prom. 504 : Μὴ μάτην φλύσαι θέλων (ubi cod. Med. recto accentu φλύσαι· male in apographis φλῦσαι)· Sept. 661 : Γράμματα ἐπ' ἀσπίδος φλύοντα σὺν φοίτῳ φρενῶν, ubi per φλυαροῦντα exp. schol. Dioscor. Anth. Pal. 7, 351 : Φήμην τε στυγερὴν ἔφλυσεν (codex ἤφλυσεν) Ἀρχίλοχος· unde Meleagro ib. 352 recte restitutum in Anth. Plan. : Πολλὰ δ' ὁ πικρὸς αἰσχρὰ καθ' ἡμετέρης ἔφλυσε παρθενίης Ἀρχίλοχος, pro ἔβλυσε, quod est in cod. Pal. || Corrupte ap. Hesych. : Φυλλεῖν, ἀδολεσχεῖν, pro φλύειν, ut vidit Ruhnk. Φλύων, syllaba priore producta, Alexandro Ætolo ap. Athen. 15, p. 699, C, intulit Schweigh. conjectura incerta : Ἤ τινα χλούνην φλύων ἀνθηρῇ σὺν κακοδαιμονίῃ, ubi codex φλοίων.]

|| Sed et Φλύζω pro φλύω, significante Nugor, ap. Nicandr. extat, Al. [214] : Αὐτὰρ ὃ μηκάζει, μανίης ὕπο μυρία φλύζων. Exp. enim φλυαρῶν.

|| Φλύω, (sicut et Φλύζω, ac Φλύσσω,) significat etiam Ferveo, Bullio, Ebullio, Fervendo s. Bulliendo strido. [Suidas : Φλύειν, τὸ ἀναζεῖν, ubi libri deteriores addunt ἤγουν βράζειν. Per καίειν, ἀναζεῖν exp. Zonaras p. 1815.] Φλύζειν proprie dicimus lebetes, inquit schol. Apollon. [Rh. 1, 275, ubi verbum ἐκφλύξαι explicat], καιομένους ἀναβάλλειν τῇ θερμότητι τὸ ὕδωρ. Itidemque Φλύζω ab Hesych. exp. ἀναζέω : quin etiam voce pass. Φλύζομαι ad hujus expositionem utitur. [Hesychii glossæ sunt tres, Φλύζει, ἀναζεῖ. Φλύζειν, ἀναζεῖν, φλύζεσθαι. Φλύσει, ἀποβαλεῖ, ἐμέσει, ζέσει· nisi hoc ad φλύω referendum. Cum ἐμέσει comparanda gl. Φλύσσει, ἐρυγγάνει.] Galenus autem [Lex. p. 592] ap. Hippocr. φλυζούσῃσι exp. βλυούσαις : et φλύεται ap. Eund., ὑγραίνεται. [Hippocr. p. 1029, G : Ἐν τῇσι σφύζουσιν αἱμορραγέσι σχῆμα εὐρύ τε ὄν. Verum ἐν τῇσι φλυζούσῃσι αἱμορραγίῃσι σχῆμα εὑρετέον, h. e. In scaturientibus aut ebullientibus sanguinis eruptionibus, legisse Galenum apparet ex corrupto φλεξούσῃσι, quod pro φλυζούσῃσι apud Galen. legitur. Foes. Recepit Littré vol. 5, p. 114.] Ceterum a φλύω est et compositum Περιφλύω, quod v. At de verbo Φλύσσω, quod Hesych. exp. non ἀναζέω, sed ἐρυγγάνω, Eructo, dicam et in proxime sequente tmematio [s. v. Φλύκταινα].

[Φλῶ. V. Φλάω, Φλέω.]

[Φλωβὸς et Φλῶμος vitiose pro φλόμος, de quo diximus s. v. Φλομίς.]

[Φλωράστιον, gl. sine explic. posita ap. Suidam. Scribendum Φλωράτιον, ut apparet ex Zonara p. 1813 : Φλῶρος, Φλωράτιος καὶ Φλωρέντιος, ὀνόματα κύρια. Adde Φλώρα, ἡ, Flora, ut θέαι τῇ Φλώρᾳ τελούμεναι ap. Dion. Cass. 78, 22. Et nomen festi, Φλωράλια, τὰ, 58, 19.]

[Φλωρέντεια, ἡ, Florentia. Suidas : Φλωρέντεια, πόλις. Φλωρέντιος δὲ ὄνομα κύριον. Sunt nomina Latina. Φλωρέντιος ap. Liban. Epist. 56.]

[Φλῶρος, ὁ, Florus, n. pr. Latinum. Suidas : Φλόρος τὸ ὄρνεον διὰ τοῦ ο μικροῦ. Φλῶρος δὲ ὄνομα κύριον. || « Schol. Oppian. Hal. 1, 157 : Μέροψ καὶ τὸ ὄρνεον, ὅπερ, ὥς φησιν Αἰλιανὸς (Nat. an. 1, 49), εἰς τοὐπίσω ἵπταται· ἔστι δ' ὁ φλῶρος (sic). Oriolum galbulam, *le Loriot,* hodie a Græcis vocari Συκοφάγον s. Φλόριον auctor est Boué *La Turquie d'Europe* t. 1, p. 493. » Hase.]

[Φλῶσσα, ἡ, Phlossa, nomen loci prope Smyrnam. Suidas s. v. Θεόκριτος.]

[Φνᾶ. V. Φλᾶ.]

[Φναΐτης, ὁ, Phnaites. Etym. M. p. 996, 45, e Chœrobosco : Δεῖ γινώσκειν ὅτι οὐδέποτε λέξις Ἑλληνικὴ ἄρχεται ἀπὸ τοῦ φ καὶ ν· τὸ γὰρ Φναΐτης (scr. Φναΐτης) ὄνομα παρ' Αἰγυπτίοις, βάρβαρον.]

[Φνεί. Etym. M. post verba modo allata : Τὸ δὲ φνεί ἐπιτετηδευμένον ἐστὶ παρὰ Ἀριστοφάνει (fragm. 702) μίμημα ὀρνέων φωνῆς. Λέγουσι δέ τινες ὅτι τὸ φνεί οὐκ ἄρχεται ἀπὸ τοῦ φ ν· οὐκ ἔστι γὰρ φνεί ἡ λέξις, ἀλλὰ τοφνεὶ, τοῦ το μὴ ὄντος ἄρθρου, ἀλλὰ μέρους τῆς λέξεως· καὶ δῆλον ἐκ τοῦ μὴ εὑρίσκεσθαι αὐτὸ χωρὶς τοῦ το παράτισι. Χοιροβοσκός. Theognost. Can. p. 155, 23 : Σεσημείωται τὸ εἰ εὐκτικὸν ὂν... διὰ τῆς ει διφθόγγου γραφόμενον, καὶ τὸ φνη (corrige φνεί) παρ' Ἀριστοφάνει· ἔστι δὲ καὶ αὐτὸ μίμημα φωνῆς ὀρνέου. Corrupte Photius Lex. p. 651, 8 : Φλιει (sine accentu)· μιμητικὸς ἦχος τῶν γαμψωνύχων. Ἀριστοφάνης. Suidas Φλίει· μιμητικῶς φωνεῖ, qui φλίει pro tertia persona verbi habuisse videtur, nisi μιμητικὴ φωνή scripsit, quod Meinekius conjecit. Zonaras p. 1815 : Φνί· κύριον. Φνεί δὲ μίμημα φωνῆς, δίφθογγον. Post Aristophanem Lucian.

Lexiph. c. 19: Οὐδ' ὅσον τοῦ γρῦ καὶ τοῦ φνεὶ φροντιοῦμεν αὐτοῦ.]

[Φόα, Hesych. ἐξάνθημα ἐν τῷ σώματι. Corruptum ex Φῷδα. V. Φωΐς.]

[Φοβάω, unde πεφοβῆσθαι, Hesychio κεκοσμῆσθαι, κομᾶν.]

[Φοβέομαι. V. Φοβέω.]

Φοβερίζω, Terreo, sed ex Græcis Bibl. interprr. ap. Daniel. [4, 2: Ἐνύπνιον εἶδον καὶ ἐφοβέρισέ με], et Esdr. [10, 3: Φοβέρισον αὐτοὺς ἐν ἐντολαῖς θεοῦ. Adde Nehem. 6, 9, 14 et 19. Hesych.: Μορμολύττει, φοβερίζει. Schleusn. Enarr. belli Troiani p. 75 15 ed. Bœcking. Anon. Vita Pachom. Actt. SS. Maii t. 3, p. 42, B, φοβερίζων πάντας. Hase.]

Φοβερισμὸς, ὁ, Terror. [Psalm. 87, 17: Φοβερισμοί σου ἐξετάραξάν με. «Nilus Narrat. p. 54 ed. Par. 1639.» Boiss. Actt. Concc. t. 3, coll. 1124, D, τοὺς αὐξήσαντας φ. ἀπελάσας. Hase.]

[Φοβεροειδὴς, ὁ, ἡ, Qui est terribili aspectu. Maccab. 3, 6, 18, ἄγγελοι.]

[Φοβερόμματος, ὁ, ἡ, Qui formidabilibus est oculis. Inscr. ap. Maffeium Mus. Veron. vol. 3, tab. 5: Φοβερόμματε Βριμώ. Boiss. Conf. A. J. H. Vincent. *Mém. de la Soc. des ant. de France* t. 20, p. 452. Hase.]

[Φοβεροποιέω, Timidum facio, Terrorem incutio. Onosand. c. 14, p. 65: Τὸν ἀπὸ τῶν πολεμίων ὑποσημαίνειν κίνδυνον, οὐχ ἥκιστα φοβεροποιοῦντα τὴν ἐκείνων ἐφεδρείαν.]

Φοβερὸς, ὰ, ὸν, Qui est timori s. terrori, Timore dignus, Timendus, Formidabilis. [Per δηλητήριον exp. Hesych. Herodot. 7, 139: Χρηστήρια φ. καὶ ἐς δεῖμα βαλόντα. Æsch. Prom. 127: Πᾶν μοι φοβερὸν τὸ προσέρπον· Sept. 78: Φοβερὰ μεγάλ' ἄχη· Eum. 990: Ἐκ τῶν φ. τῶνδε προσώπων· fragm. 55: Φ. μῖμοι. Eur. Hec. 77: Φοβερὰν ὄψιν· El. 743: Φ. μῦθοι. Aristoph. Pac. 1101: Οὗτος φ. τοῖς σπλάγχνοις ἐστὶν ὁ χρησμός. Plato Leg. 11, p. 922, C: Λόγου φ. καὶ δυσχεροῦς· 3, p. 677, E: Φοβερὰν ἐρημίαν· 7, p. 808, C: Φοβεροὶ πολεμίοις· Phædon. p. 67, E: Τὸ τεθνάναι ἥκιστ' αὐτοῖς φοβερόν· Gorg. p. 525, C: Φοβερώτατα πάθη πάσχοντας. Thucyd. 2, 98: Ὅμιλος πλήθει φοβερώτατος, ubi dativus caussalis est, *Multitudine sua*. Rursus cum dat. personæ Isocr. p. 3, C: Τὰ τῷ πλήθει (*multitudini*) φοβερὰ θαρσαλέως ὑπομένει. Xen. Cyrop. 3, 3, 28: Τὰ πολέμια ἐξαίφνης ὁρώμενα φοβερώτερα τοῖς ἐναντίοις.] Isocr. Ad Phil. [p. 98, B]: Τοῖς μὲν Ἕλλησιν ἔση πιστὸς, τοῖς δὲ βαρβάροις φοβερός. Dem. Pro cor.: Ὃ μὲν ἦν ἀμφοτέροις φοβερὸν, καὶ φυλακῆς πολλῆς δεόμενον. [Dionys. A. R. 1, 57: Ἀγγέλλεται τὰ γιγνόμενα ἐπὶ τὸ φοβερώτατον, i. e. Terribilem in modum exaggerata. Adjecto infin. Æsch. Pers. 27: Φοβεροὶ μὲν ἰδεῖν· 48: Φοβερὰν ὄψιν προσιδέσθαι. Eur. Phœn. 128: Φ. εἰσιδεῖν. Theocr. 22, 2: Φοβερὸν Πολυδεύκεα πὺξ ἐρεθίζειν. Demosth. p. 24, 12: Φίλιππον ... φοβερὸν προσπολεμῆσαι νομίζει. Xen. Anab. 3, 4, 5: Ὡς ὅτι φοβερώτατον τοῖς πολεμίοις εἴη ὁρᾶν. || Timorem afferens. Thucyd. 3, 83: Οὐδὲ ὅρκος φ. Cum μὴ constructum ap. Xen. Hier. 6, 16: Ἵππος ἀγαθὸς μὲν, φοβερὸς δὲ μὴ ἀνήκεστόν τι ποιήσῃ· Anab. 5, 7, 2: Φοβεροὶ ἦσαν μὴ ποιήσειαν οἷα κτλ. Cyrop. 7, 5, 22: Ὃ δὴ λέγεται φοβερὸν εἶναι τοῖς ... εἰσιοῦσι μὴ ... βάλλωσιν κτλ. Hier. 1, 12: Φοβερὸν μὴ στερηθῶσι· De vectig. 4, 39: Ὃ δὲ φοβερώτατον δοκεῖ εἶναι ... μὴ ὑπεργεμισθῇ κτλ. Aristot. Metaph. 9, 8: Οὐ φοβερὸν μή ποτε στῇ κτλ. Cum infin. Xen. Hell. 1, 4, 17: Τῶν φοβερῶν ὄντων τῇ πόλει γενέσθαι. Cum ὡς Plut. V. Agid. c. 12: Ἐγένοντο φοβεροὶ τοῖς ὑπεναντίοις ὡς πολλοὺς ἀποκτενοῦντες. || «Φοβερὸν, τὸ, Dionys. Jud. Lys. c. 13 jungit τῷ δεινῷ. Conf. Demetr. Eloc. § 100. In Thucydide ille κάλλος φοβερὸν appellat *elegantiam sermonis, aliquid horridi et severi admixtum habentem*, in Ep. ad Pomp. 3, p. 773, opponitque τὸ ἱλαρὸν κάλλος Herodoti: vid. Schneid. ad Demetr. p. 163. Eustathius ad Hom. Il. I, p. 331, τὴν ποικιλότητα poetæ demonstraturus, qua res graves, luctuosas et horribiles, ornatu quodam orationis mitiget, παρεμπλέκων δὲ καὶ, inquit, φοβερὰ χωρία ἐν τοῖς περὶ συὸς καὶ Ἀρτέμιδος καὶ Ἐρινύων· ἔτι δὲ καὶ γλυκαίνων τὸν λόγον ἐν τοῖς περὶ κυνηγεσίων, καὶ οὕτω μιγνὺς φόβῳ τὴν ἱλαρότητα, καὶ καλλωπίζων δὲ παρίσοις. Longinus c. 10, 6, τῷ φοβερῷ opponit τὸ μικρὸν καὶ γλαφυρόν.

A Demetrius Eloc. § 130 φοβερὰς χάριτας τοῦ λόγου dicit eam elegantiam et facetiarum urbanitatem, quæ non lusum, sed gravitatem adjuvant. Unde Homerus dicitur παίζων φοβερώτερος, et § 131 Xenophon δεινότητας εἰσάγειν ἐκ χαρίτων. Itaque his significantur, quæ alibi χάριτες σεμναὶ vel μεγάλαι dici solent.» Ernest. Lex. rhet.] || Interdum φοβερὸς active Timidus, Meticulosus, Trepidus, Pavidus. [Pollux 5, 124: Εἴποις ἂν καὶ φοβερὸν ἄνθρωπον τὸν φοβούμενον. Hesych.: Φοβερὸν, δειλὸν, ἔμφοβον. Soph. OEd. T. 153: Ἐκτέταμαι φοβερὰν φρένα δείματι πάλλων· quod per περίφοβον exp. schol., collato Alcæi versu: Ἐλάφῳ δὲ βρόμος (τρόμος Blomfield.) ἐν στήθεσι φυίει φοβερός. Pseudo-Eurip. Iph. A. 620: Φοβερὸν γὰρ ἀπαράμυθον ὄμμα πωλικόν. Plato Leg. 1, p. 647, B: Ἄφοβον ἡμῶν δεῖ γίγνεσθαι καὶ φοβερὸν ἕκαστον· C: Φ. τινὰ ποιεῖν· 7, p. 791, A: Φ. καὶ μανικὴν κίνησιν· Phil. p. 32, C: Προσδόκημα φ. καὶ ἀλγεινόν· Theag. p. 127, B: Πολλῶν καὶ φ. φροντίδων. Τὸ ξύνηθες φ. Thucyd. 6, 55. Idem φοβερὰν ἀναχώρησιν dixit 4, 128, i. e. ex timore ortam, B ut ap. Æsch. Prom. 144: Φοβερὰ δ' ἐμοῖσιν ὅσσοις ὁμίχλα προσῆξε, etc.] Arrian. [Anab. 5, 24, 10, ab Suida cit.]: Φοβεροὶ γενόμενοι ἔφυγον, ἀπολιπόντες τὰς πόλεις. Et φοβερώτερος, Magis timidus. Xen. Cyrop. 3, [3, 19]: Εἶτι ἐκείνους μὲν φοβερωτέρους ποιήσομεν, ἡμᾶς δὲ αὐτοὺς θαῤῥαλεωτέρους. [Thucyd. 2, 3: Ἐν νυκτὶ φοβερώτεροι ὄντες· quem l. respiciunt Phot. et Suidas: Φοβερός· ὁ φοβούμενος, παρὰ Θουκυδίδῃ καὶ Φερεκράτει. Xenoph. Eph. 1, 15: Ἥρα τῆς κόρης φ. ἔρωτα· ubi Hemst. σφοδρὸν, ut aliis in locis Xen. pluribus. Δειδήμονες per φοβεροὶ exp. Hesych. et Etym. M. || Adv.] Φοβερῶς, Metum incutiendo, Ita ut afferatur terror, Formidabiliter. [Φοβερῶς ἔχων annotavit Pollux 5, 123. Sic Xen. Hipparch. 8, 20: Φοβερώτατα ἔχουσι. Id. Cyrop. 8, 3, 5: Τὴν ἐξέλασιν ποιοῖτο ἰδεῖν τοῖς δυσμενέσι φοβερώτατα· Symp. 1, 10: Φοβερώτερον φθέγγεσθαι. Psalm. 138, 13: Φοβερῶς ἐθαυμαστώθης. G. D. Niceph. Ant. Vita Sym. Styl. Actt. SS. Maii t. 5, p. 346, F, φ. ἐπαιρόμενος. Greg. Nyss. t. 2, p. 400, B, μὴ λίαν φ.· t. 3, p. 91, A, τοῖς πέλας φ. εἶναι. Hase.]

C [Φοβερὸς, ὁ, nomen Cerberi, ap. Plutarch. De fluv. 16, 1. Boiss.]

Φοβερότης, ητος, ἡ, Timor, VV. LL. [Aristot. Rhet. 1, 5. Schneid. Joseph. B. J. 7, 8 (31), 3: Βάθος χρημνῶν, τῇ φ. πᾶσαν εὐτολμίαν ἐκπλῆξαι δυνάμενον. Hase.]

[Φοβερόφθαλμος, ὁ, ἡ, Terribiles oculos habens. [Sic γοργῶπις explicatur in Herodiani Epimerism. p. 17.]

[Φοβεροχάριτος, ὁ, ἡ, Gratiosus simul ac tremendus, Plenus terrificis gratiis. Anon. ap. Grets. Opp. t. 2, p. 143, B. Pseudo-Chrys. t. 11, p. 908, B, τὸν φ. σταυρόν. Hase.]

[Φοβερόω. Hesych.: Δεινοῦσι, φοβεροῦσι. Qua gl. sine vitii suspicione usus est HSt. s. v. Δεινόω. Recte Kusterus Δεινοῖσι, φοβεροῖς, ex Hom. Il. K, 254.]

[Φοβερωπὸς, ὁ, ἡ, Terribilem faciem habens. Orph. ap. Athenag. Apolog. p. 72: Προσιδεῖν φοβερωπὸν ἔχιδναν. Alia forma Φοβερῶψ Orph. Hymn. 69, 8: Φοβερῶπες, ἀπόστροφοι· et in fine versus ib. 10.]

[Φοβερῶς. V. Φοβερός.]

D [Φοβέστρατος, ὁ, ἡ.] Apud Etym. [M. p. 797, 54] est Φοβέστρατος Minerva, Quæ fugam hostibus affert, ἡ φυγὴν τοῖς πολεμίοις ἐμποιοῦσα. [Αἰγίδα ποιήσασα φοβέστρατον ἔντος Ἀθήνη, in versibus Hesiodo adscriptis ap. Galen. Dogm. Hipp. et Plat. 3, 12, p. 273.] Videtur autem esse potius a verbo φοβέω quam a nomine φόβος. Ac fortasse melius scribetur φοβεσίστρατος, ut ap. Suid. legitur Φοβεσιστράτη, quod exp. ἡ φοβοῦσα τὸν στρατόν [ut exp. schol. Aristoph. Eq. 1177, ubi sic vocatur Minerva]. At vero Φοβέστρα est ἡ ἄθλησις, ut Idem inquit. [Glossa ex Zonara illata p. 1818, abest ab Suidæ codicibus. Ex φοβέστρατος, ἡ Ἀθηνᾶ corruptam esse vidit Tittmannus.]

Φοβέω, In fugam verto. [Hesych.: Φοβεῖ, κνίζει, διώκει.] Quam signif. putatur habere ap. Hom., sicut φοβεῖσθαι ei est φεύγειν. Vide infra quendam locum ejus in Φόβος significante Fugam. [Vocabulis φόβος, φοβεῖσθαι et φέβεσθαι apud Homerum nusquam timendi, sed Fugiendi notionem subjectam esse Aristarchus observavit, de quo grammaticorum locos collegit

Lehrs. De Arist. p. 89, Apollon. Lex. Hom. p. 832, Aristonici ap. schol. Il. Z, 41, E, 223, A, 71, M, 46, N, 471, et alibi. Fugerat hoc Zenodotum, qui Il. K, 10, pro τρομέοντο δέ οἱ φρένες ἐντὸς, scripserat φοβέοντο, notatus in scholio Aristonici : Ζηνόδοτος γράφει φοβέοντο· τὸν δὲ φόβον εἴωθε λέγειν Ὅμηρος τὴν μετὰ φυγῆς δειλίασιν. Ἐλέγχεται δὲ ὁ Ζηνόδοτος ἁμαρτάνων ἐκ τοῦ (v. 25) « ὣς δ' αὔτως Μενέλαον ἔχε τρόμος. » Pari errore idem Il. Σ, 249, φόβος pro τρόμος scripserat, iterum notatus ab scholiasta. Addit his Lehrs. : « Nec φοβεῖσθαι μὴ est apud Homerum nec φόβος cum genitivo rei : quæ apud posteriores Epicos inveniuntur, ut decet apud eos quibus φοβεῖσθαι *timere* est. Sic φοβεῖσθαι μὴ Quint. Sm. 3, 484. Item 2, 6 : Ἐπεὶ φόβος ἔλλαβε πάντας μὴ δή που μέγα τεῖχος ὑπερθόρῃ ὄβριμος ἀνήρ. Cum genitivo ejus quod timemus φόβος Oppian. Hal. 1, 203 : Ὄφρ' οὔτις γαίης ἐλάει φόβος. Item φόβος timor 1, 741, 746; 3, 160, et sæpius. » Usus Homerici sufficiet pauca apposuisse exempla, velut Il. Π, 689 : Ὅστε (Ζεὺς) καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ· Φ, 267 : Εἴ μιν ἅπαντες ἀθάνατοι φοβέουσι· Χ, 11 : Τρώων πόνος, οὓς ἐφόβησας· Λ, 173 : Βόες ... ἅστε λέων ἐφόβησε. Non legitur in Odyssea. Semel ap. Hesiod. Sc. 162 : Ὀφίων ... ταὶ φοβέεσκον ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων.] || Φοβῶ, Metum incutio s. Terrorem, Terrefacio, Perterrefacio. [Hesych. : Φοβῆσαι, ῥῖψαι. Φοβήσας, ἔνθουν ποιήσας. Herodot. 7, 235 : Φοβεόντων τοὺς Λακεδαιμονίους. Æsch. Sept. 262 : Μὴ φίλους φόβει· Pers. 215 : Οὔ σε βουλόμεσθα ... φοβεῖν λόγοις. Soph. OEd. T. 296 : Ὦ μή 'στι ὁρῶντι τάρβος οὐδ' ἔπος φοβεῖ. Eur. Heracl. 358 : Μεγαληγορίαισιν ἐμὰς φρένας οὐ φοβήσεις.] Thuc. 8 : Οὔτε ἄλλο οὐδὲν οὕτως ἐφόβησεν. [Antiphon. p. 127, 23 : Ἡ δύναμις τῶν νέων φοβοῦσα σωφρονίζει. Plato Leg. 11, p. 933, C : Καθάπερ παῖδας τοὺς πολλοὺς τῶν ἀνθρώπων δειμαίνοντας φοβεῖν δεῖν. Rep. 8, p. 551, B. Xenoph. Cyrop. 5, 5, 11, Hipparch. 1, 8, al. Æschin. p. 44, 4. Dio Cass. 55, 32 : Τοὺς ἔξω τοῦ ταφρεύματος ἐφόβησαν, ut Reimar. correxit pro ἐφοβήθησαν.] || Pass. Φοβέομαι [Cum aor. ἐφοβήθην, fut. pass. φοβηθήσομαι (ap. Xenoph. Cyrop. 3, 3, 30, Lucian. Zeux. c. 9) et medio φοβήσομαι, interdum corrupto in illud. Aoristi forma recentior Ἐφοβησάμην : unde in Anacreont. 3, 11 : Βρέφος εἰμί· μὴ φόβησαι, metri caussa dictum pro φοβήθητι], In fugam vertor, Fugio, φεύγω ap. Hom., ut supra docui ex Eustath. [Hesych. : Φοβεῖται, φεύγει, κνίζεται. Φοβεύμενος, διωκόμενος.] Exp. certe φοβηθεὶς, ap. Hom. [ut exp. Hesych.] etiam εἰς φυγὴν τραπείς [Il. X, 137] : et πεφοβημένος, non simpliciter φεύγων, sed φεύγων μετὰ φόβου. [Il. Φ, 554 : Φεύγω τῆπερ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι φοβέονται· Θ, 149 : Ὑπ' ἐμοῖο φοβεύμενος· Λ, 172 : Φοβέοντο βόες ὡς, ἅστε λέων ἐφόβησε· Ε, 498 : Ὑπέμειναν ἀολλέες οὐδ' ἐφόβηθεν· Χ, 250 : Οὔ σ' ἔτι ... φοβήσομαι· Ο, 637 : Θεσπεσίως ἐφόβηθεν ὑφ' Ἕκτορι. Semel in Od. Π, 163 : Κνυζηθμῷ δ' ἑτέρωσε διὰ σταθμοῖο φόβηθεν. Et sic intelligi potest ap. Herodot. 9, 70 : Πεφοβημένοι τε καὶ πολλαὶ μυριάδες κατειλημέναι ἀνθρώπων.]

|| Φοβοῦμαι [in poesi et] in soluta oratione, Timeo, Metuo, Formido. [Æsch. Choeph. 57 : Φοβεῖται δέ τις. Soph. Aj. 139 : Μέγαν ὄκνον ἔχω καὶ πεφόβημαι. Aristoph. Ran. 280 : Ἡλαζονεύεθ', ἵνα φοβηθείην ἐγώ.] Dicitur autem φοβοῦμαι τοῦτον, et φοβοῦμαι τοῦτο, item περὶ τούτου, etc., ut videbis in ll. quos proferam. [Herodot. 1, 39 : Αἰχμὴ ... τὴν σὺ φοβέεαι· 7, 52 : Μηδὲ τοῦτο φοβέεο. Æsch. Prom. 128 : Μηδὲν φοβηθῇς· Sept. 1060 : Φοβοῦμαι κἀποτρέπομαι δεῖμα πολιτῶν. Eurip. Alc. 1060 : Διπλῆν φοβοῦμαι μέμψιν. Id. Iph. T. 37 : Τὴν θεὸν φοβουμένη. Xenoph. Hier. 2, 8 : Ὅταν ἀποθάνωσιν οὓς ἐφοβήθη· et alii quivis.] Aristot. Rhetor. 2, [c. 4, § 27] : Οὐδεὶς γὰρ ὃν φοβεῖται φιλεῖ. Et φοβεῖσθαι καὶ αἰσχύνεσθαί τινα, ap. Xenophontem. Dicebant autem et φοβεῖσθαι τοὺς θεούς [Plato Leg. 11, p. 927, A : Τοὺς ἄνω θεοὺς φοβείσθων. Isocr. p. 5, B : Τοὺς θεοὺς φοβοῦ] : sicut φοβεῖσθαι τὸν θεὸν, legitur in N. T. At φοβοῦμαι cum accus. rei [Aristoph. Nub. 1178 : Φοβεῖ δὲ δὴ τί;] ut Thuc. 1 : Μὴ φοβηθέντες τὸ αὐτίκα δεινόν. Sic, Τίνα κίνδυνον φοβηθείς, Isocr. [p. 364, D. Plato Euthyphr. p. 12 B : Οὐ πεφόβηταί τε καὶ δέδοικεν ἅμα δόξαν πονηρίας, ibi cum δεδοικέναι conjunctum ut ap. Isocr. p. 242, D : Φοβεῖσθαι καὶ δεδιέναι τοὺς ... οἰκειότατα διακειμένους· 97, B : Τοῖς ὑπὲρ αὐτῶν φοβεῖσθαι καὶ δεδιέναι προσποιουμένοις· et φόβος καὶ δέος interdum conjuncta sunt, de quo v. s. v. Φόβος.] Οὐ φοβεῖται θάλασσαν ὁ μὴ πλέων, Plutarch. At vero φοβεῖσθαι φόβον (ut νοσεῖν νόσον, Attice), q. d. Timere timorem, ut dicitur Gaudere gaudium, Furere furorem. [Schol. Eurip. Or. 6 : Ταντάλου φόβον φοβοῦμαι.] Marc. 4, [41] : Ἐφοβήθησαν φόβον μέγαν. [Epist. Petri 3, 14 : Τὸν φόβον αὐτῶν μὴ φοβηθῆτε.] Alioqui dicitur etiam φοβοῦμαι περὶ τούτου, et περὶ τούτῳ. Xenoph. [Cyrop. 3, 1, 25], φοβοῦμαι περὶ τῆς ἐμαυτοῦ δουλείας. Tale est Φοβούμενος περὶ τῶν μελλόντων, ap. Isocr. Evag. [Idem p. 193, D : Ἐκπλήττεσθαι καὶ φοβεῖσθαι περὶ τῆς ἀρχῆς.] Interdum vero cum gen. personæ, ut φοβοῦμαι περὶ σοῦ, ex eod. Xenoph. [Cyrop. 5, 2, 35], Timeo de te, Tibi timeo. Interdum vero pro περὶ ponitur ὑπέρ. [Plato Rep. 3, p. 387, C : Ὑπὲρ τῶν φυλάκων φοβούμεθα μὴ κτλ. Isocr. p. 97, B : Ὑπὲρ αὐτῶν φοβεῖσθαι.] At cum dat., ut, Φοβηθεὶς περὶ τῷ χωρίῳ, Thuc. [2, 90. Plato Euthyd. p. 275, B : Φοβούμεθα περὶ αὐτῷ· ubi alii libri αὐτοῦ.] Item cum dat. personæ, et quidem sequente etiam accus. rei, ex eod. Thuc. [4, 143] : Περὶ σφίσιν αὐτοῖς φοβούμενοι τὸ κατάδηλον. [Cum εἰς Soph. OEd. T. 980 : Ἐς τὰ μητρὸς μὴ φοβοῦ νυμφεύματα. Cum ἐπὶ Lucian. D. mar. 14, 4 : Ἱκανὴν τιμωρίαν ἔδωκε φοβηθεῖσα ἐπὶ τῇ παιδί. Cum πρὸς Soph. Tr. 1211 : Εἰ φοβεῖ πρὸς τοῦτο. Cum dativo rei Xenoph. Cyrop. 5, 3, 50 : Πάντες ἐν αἰτίᾳ εἶναι, καὶ οὐδεὶς τῇ αἰτίᾳ οὔτε αἰσχύνεσθαι οὔτε φοβεῖσθαι ὁμοίως, διὰ τὸ σὺν πολλοῖς αἰτίαν ἔχειν.] Aliquando vero dicitur φοβοῦμαι μὴ, sequente conjunctivo, aut etiam ὅπως μὴ, ut in hoc l. Xenoph., ubi tamen habet optativum, non conjunctivum [Mem. 2, 9, 2] : Εἰ μὴ φοβοίμην ὅπως μὴ ἐπ' αὐτόν με τράποιτο. [Soph. Tr. 550 : Ταῦτ' οὖν φοβοῦμαι, μὴ ... καλῆται. Xenoph. Cyrop. 3, 1, 22 : Φοβεῖται μὴ τὰ ἔσχατα πάθῃ· OEc. 16, 6 : Φοβούμενον μὴ οὐ γνῷ τῆς γῆς φύσιν. Plato Phil. p. 16, A : Οὐ φοβεῖ μή σοι ... ξυνεπιθώμεθα; Rep. 5, p. 470, A : Φοβησόμεθα (libri deteriores φοβηθησόμεθα) μή τι μίασμα ᾖ. Aristoph. Pac. 606 : Φοβηθεὶς μὴ μετάσχοι τῆς τύχης.] Ex Eodem affertur et cum alia constr. magis rara [Cyrop. 5, 2, 12] : Μὴ φοβοῦ ὡς ἀπορήσεις, pro Noli timere ne careas. Sed fortasse malit quispiam ἀπορήσῃς scribere in conjunctivo. [Recte habet ἀπορήσεις. Cum ὅτι Xenoph. Cyrop. 3, 1, 1 : Ἐφοβεῖτο ὅτι ὀφθήσεσθαι ἔμελλε. Dio Cass. 52, 26 : Μὴ φοβηθῇς ὅτι σε αἰτιάσεταί τις. Cum ὡς Æsch. Suppl. 734 : Φοβοῦμαι νῆες ὡς ὠκύπτεροι ἥκουσι· nisi ὡς, quod cod. Med. a m. sec. additum habet, *nam* significat. Cum πῶς-Xenoph. Cyrop. 4, 5, 19 : Ἀποροῦντες πῶς χρὴ ἀπειθεῖν, φοβούμενοι δὲ πῶς ἀπειλοῦντι ὑπακούσειαν.] Interdum denique et cum infin. [Æsch. Choeph. 46 : Φοβοῦμαι δ' ἔπος τόδ' ἐκβαλεῖν. Xenoph. Cyrop. 4, 3, 5 : Τίνες ἂν φοβοῖντο ἡμᾶς κακοῦν; 8, 7, 15 : Τίνα δὲ φοβήσεταί τις ἀδικεῖν; Plato Gorg. p. 475, E : Φοβοῦμαι διελέγχειν σε.] Plutarch. Solone : Φοβοῦμαι τῇ τυραννίδι ἐναντιοῦσθαι. [In quibus locis omnibus est Vereri aliquid facere. Multo rarius est Metuere ne quid fiat. Plutarch. V. Pericl. c. 7 : Φοβούμενος ἐξοστρακισθῆναι.] At ex Plat. affertur cum infin. itidem, sed præcedente τὸ μὴ, Leg. : Φοβοῦμαι τὸ μὴ ἐπενεγκεῖν ψευδῆ τιμωρίαν. Ubi VV. LL. interpr. Caveo. [Leg. 7, p. 798, B : Σέβεται καὶ φοβεῖται πᾶσα ἡ ψυχὴ τό τι κινεῖν τῶν τότε καθεστώτων. Dio Cass. 47, 6 : Στερηθήσεσθαι τῶν ἄθλων φοβηθείς.] || Φοβοῦμαι in Iisdem ex Dionys. H. pro Minor, Minitor, Hist. 6, [c. 51 med.] : Ἡ τῶν ἐπιτηδείων συγκομιδὴ ἀδύνατος οὖσα φοβεῖται [cod. Vat. φοβεῖ τε] ἤδη τὸν λιμόν. Sed ego non video quid obstet, quominus et hic verbo φοβεῖται suam signif. relinquamus, i. e. passim usitatam.

Φόβη, Coma. Secundum quosdam autem proprie Juba, quæ de equo et leone dicitur. Ac certe si verum est φόβην dictam ex eo, quod φόβον incutiat, i. e. Metum, de leonis potissimum juba verum hoc videri potest. Etym. [M. p. 797, 56] tamen φόβη exp. generaliter θρίξ : subjungens, παρὰ τὸ φοβεροὺς εἶναι τοὺς κομῶντας. [Hesych. : Φ., κόμη, χαίτη, θρίξ· οἱ δὲ ἐκτενισμένη ἀπὸ τοῦ φοίβου, ὅ ἐστι καθαροῦ.] Pollux [2, 22] postquam tria hæc conjunxit, κόμην, χαίτην, et λάχνην, quæ quidam interpr. Comam, Cæsariem et

Crines, addit, hæc autem quatuor, φόβαι, ἔθειραι, σμήριγγες, et ἕλικες carmini convenire, s. potius ad carmen pertinere. Quem pluralem habemus [ap. Pind. Pyth. 10, 74 : Ποικίλον κάρα δρακόντων φόβαισιν·] in isto iambo [Sophoclis El, 459] qui affertur a Suida, Τεμοῦσα κρατὸς βοστρύχων ἄκρας φόβας, ubi exp. τρίχας. Idem postquam φόβη exposuit κόμη, item θριξ, subjungit ex aliquo itidem versu [Callimachi, ut conjicit Nækius], ut opinor, Ὅστις φόβῃσι ξανθοτάταις ἐκόμα. Invenitur autem et singularis non raro; nec certe putandum est, quum Pollux dicit φόβαι esse poetarum, voluisse negare φόβη apud eos reperiri; ideoque immerito hoc nomine reprehenditur in VV. LL. [Æsch. Choeph. 188 : Πῶς γὰρ ἐλπίσω ἀστῶν τιν' ἄλλον τῆσδε δεσπόζειν φόβης;] Soph. OEd. C. [1464] : Ἐς ἄκραν δεῖμ' ὑπῆλθε κρατὸς φόβαν, Summos capitis crines subiit metus. Virg., Steteruntque comæ. [De juba equi Soph. fragm. 588.] De frondibus quoque, inquit Cam., usurpavit in Antig. [419] : Πᾶσαν αἰκίζων φόβην ὕλης πεδιάδος. Sic Nicander Ther. [564] dixit φόβην κυπαρίσσου, ubi φόβη exp. θριξ, et τὰ φύλλα. Et Eur. Alc. [170] : Πτόρθων ἀποσχίζουσα μυρσίνων φόβην. Et Comæ vocabulo similiter usus est Virg., Posuitque comas et brachia ferro. Sic ex Theophr. affertur, H. Pl. 8, 3, [4] : Τὰ μὲν χεδροπὰ λοβὸν ἔχει, τὰ δὲ κεγχρώδη φόβην· ἡ γὰρ καλαμώδης ἀπόφυσις, φόβη, Legumina quidem siliquam ferunt, quæ vero miliacei generis, fobam, i. e. comam, s. jubatum culmum, ut interpr. VV. LL. Ubi additur, esse Fobam, culmi appendicem et processum. Et hoc nomen Foba pro Loba esse passim reponendum ap. Plin. (quod Loba pro Obfa restituerit Hermol.), ut 18, 7 : Panicum a paniculis dictum, cacumine languido nutans, paulatim extenuato culmo, pene in surculum prædensis acervatur granis, cum longissima pedali foba : milii comæ granum complexæ fimbriato capillo curvantur, etc. Itemque paulo post, de milio : Adolescit ad pedes altitudine septem : fobas vocant. Apud Theophr. autem H. Pl. 4, 5 [4, 4, 10], de orizæ coma, perperam legi φόρβην pro φόβην annotant.

[Φόβημα, τὸ, Terriculamentum. Soph. OEd. C. 699, de olea : Ἐγχέων φόβημα δαΐων. Aq. Psalm. 9, 21. Deut. 4, 34. Schol. Eurip. Hec. 93; schol. Oppiani Hal. 1, 40, 47. « Anon. Cat. in Psalm. t. 1, p. 184, 44. » Hase.]

[Φοβητέος, α, ον, Timendus. Plato Leg. 5, p. 746, E : Οὐδ' ἐκεῖνα φοβητέα. Φοβητέον Rep. 5, p. 452, B : Οὐ φ. τὰ σκώμματα. « Clem. Al. Strom. 2, p. 458. » Kall. Gregor. Naz. Or. 40, p. 641, C. Planud. Ovid. Metam. 11, 438. Boiss. Iamblich. V. Pythag. p. 61, 12 Westerm., τὸν θάνατον οὐ φ. Hase.]

Φοβητικὸς, ἡ, ὸν, Meticulosus, Qui levi occasione adducitur ad concipiendum metum, facile metu percellitur, ex Aristot. [Polit. 8, 7.]

[Φοβητὸς, ἡ, ὸν, Formidatus, Formidabilis. Soph. Phil. 1154 : Χῶρος ... οὐκέτι φοβητὸς ὑμῖν.]

Φόβητρον, τὸ, Quod metum incutit, s. incutere potest, Terriculum, Terriculamentum. [Schol. Eurip. Phœn. 1266 : Μίσητρον τὸ ἐμποιοῦν μῖσος, φόβητρον τὸ φόβου ποιητικόν. Hippocr. p. 303, 16 : Φόβητρα καὶ φεύξιες ἔξω.] In Axiocho [p. 367, A] : Καὶ νηπίων ὡς ἀληθῶς φόβητρα. Usus est et Lucas 21, [11. Lucill. Anth. Pal. 11, 189, de serpentibus Furiarum : Τισιφόνης τὰ φ. Theophylact. Epist. 33 : Τὰ δὲ φ. ἃ ἡμῖν ἐπανατείνεσθε μορμολυκεῖα παίδων εἰσίν. Lucian. Alex. c. 25 : Ἐκφέρει φόβητρόν τι ἐπ' αὐτούς. Scriptor Philopatr. c. 9 : Εἴ τις παρθένον καρατομήσειε, ταὐτὸ γένοιτο φόβητρον τοῖς πολλοῖς. G. D. Anon. Laud. comæ p. 48, 2 Miller. Cyrill. Hieros. Catech. p. 160, D. Euseb. Dem. ev. p. 114, C. Synes. p. 80, D. Evang. Marcionis p. 469, 10 Thil., φ. τε καὶ σημεῖα ἀπ' οὐρανοῦ, transcripto loco Lucæ supra allato. Joann. Chrys. t. 12, p. 567, E : Βροντὴ φόβητρον τῶν πονηρῶν· t. 1, p. 201, B : Πολλαὶ τῶν μητέρων μορμολυκεῖα καὶ φ. κατασκευάζουσαι. Hase.]

[Φόβιος, ὁ, Phobius, nomen viri ap. Parthen. c. 14. Boiss.]

Φοβόδιψος, ὁ, ἡ, q. d. Cum timore sitiens : de eo qui est a rabido cane morsus, qui et ὑδροφόβος appellatur. [Cæl. Aurel. M. A. 3 9.]

[Φοβοειδὴς, ὁ, ἡ. Pempelus ap. Stob. Flor. 79, 52 extr. : Φοβοειδέες καὶ ζοφεροί· ubi Valcken. ad Eurip. Phœn. 277, p. 99, correxit : Ζοφοειδέες καὶ φοβεροί.]

[Φοβοθεία, ἡ, Timor dei. Δεισιδαιμονία per φ exp. Cyrillus. Quod cum φιλοθεία comparavit Albert. ad Hesych. vol. 1, p. 908. Apud Phavorin. est φόβος θεοῦ.]

Φόβος, ὁ, Fuga [φυγὴ exp. Hesych.], Timor, Metus. Hom. Il. [I, 2 : Ἀχαιοὺς θεσπεσίῃ ἔχε φύζα, φόβου κρυόεντος ἑταίρῃ· Λ, 402 : Φόβος ἔλλαβε πάντας· 544 : Ζεὺς Αἴαντι ... ἐν φόβον ὦρσεν· Ν, 470 : Ἀλλ' οὐκ Ἰδομενῆα φόβος λάβε ... ἀλλ' ἔμενε·] O, [396] : Ἀτὰρ Δαναῶν γένετο ἰαχή τε φόβος τε· P, [596] : Νίκην δὲ Τρώεσσι δίδου, ἐφόβησε δ' Ἀχαιούς. Πρῶτος Ηηνέλεως Βοιώτιος ἦρξε φόβοιο. Rursum [O, 666] : Ἑστάμεναι κρατερῶς· μηδὲ τροπάασθε φόβονδε. Et [E, 252 : Μή τι φόβονδ' ἀγόρευε· Θ, 139] : Φόβονδ' ἔχε μώνυχας ἵππους, pro εἰς φυγήν. [P, 579] : Ἀΐξαντα φόβονδε.] Sic autem et in aliis plerisque poetæ hujus locis capitur pro φυγὴ [in Iliade et semel in Od. Ω, 57 : Οἱ δ' ἔσχοντο φόβου, quemadmodum φοβεῖσθαι semel, φοβεῖν autem ne semel quidem in Odyssea legi supra diximus] : sic tamen ut alicubi ita exponatur ab Eust., ubi videtur commode accipi posse pro Timore. [Ab Homero φόβον non dici nisi de Fuga diximus s. v. Φοβέω. Hinc Il. Δ, 456 : Ὡς τῶν μισγομένων γένετο ἰαχή τε φόβος τε, Aristarchus πόνος legit (οὐ γὰρ γέγονέ πω φυγὴ, ut schol. annotat); retinuit vero φόβος O, 396, ubi de fuga agitur. Eodem sensu Φόβος accipiendum ubi nomen proprium est filii Martis et Veneris, ap. Hom. Il. Δ, 440 : Ὦρσε δὲ τοὺς ... Δεῖμος τ' ἠδὲ Φόβος καὶ Ἔρις· Ν, 299 : Τῷ δὲ Φόβος, φίλος υἱὸς, ἅμα κρατερὸς καὶ ἀταρβὴς, ἕσπετο, ὅστ' ἐφόβησε ταλάφρονά περ πολεμιστήν· et Λ, 37, O, 119. Hesiod. Theog. 934. Æsch. Sept. 45 : Ἄρη τ' Ἐνυὼ καὶ φιλαίματον Φόβον ὡρχωμότησαν. Pausan. in descriptione cistæ Cypseli 5, 19, 4 : Φόβος ἐπὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος τῇ ἀσπίδι ἕπεστιν, ἔχων τὴν κεφαλὴν λέοντος. Nomen loci ib. 2, 7, 7, in descriptione Sicyonis : Γενομένου σφίσι (Apollini et Dianæ) δείματος, ἔνθα καὶ νῦν Φόβον ὀνομάζουσι τὸ χωρίον. Ad usum Homericum proxime accedit Herodot. 7, 105 : Στρατὸς πολλὸς ὑπ' ὀλίγων διαφθείρεται ... ἐπεάν σφι ὁ θεὸς φθονήσας φόβον ἐμβάλῃ ἢ βροντήν· 9, 69 : Ἐν τούτῳ τῷ γινομένῳ φόβῳ, post verba διώκοντές τε καὶ φονεύοντες.] In soluta certe oratione [ut apud poetas post Homerum] hanc tantum [Timoris] significationem habet, [quam sic definit Diog. L. 7, 112, ex doctrina Stoicorum : Φόβος ἐστὶ προσδοκία κακοῦ· εἰς δὲ τὸν φόβον ἀνάγεται καὶ ταῦτα, δεῖμα, ὄκνος, αἰσχύνη, ἔκπληξις, θόρυβος, ἀγωνία, et quæ sequuntur. Plato Prot. p. 358, D : Προσδοκίαν τινὰ λέγω κακοῦ τοῦτο, εἴτε φόβον εἴτε δέος καλεῖτε. Interdum cum δέος conjunctum, levi significationis discrimine, ut apud Latinos, *metus* et timor. Herodot. 4, 115 : Ἡμέας ἔχει φόβος τε καὶ δέος. Demosth. p. 654, 25 : Ψήφισμα τοῖς ... στρατηγοῖς φόβον καὶ δέος μή τιν' αἰτίαν ἔχωσι παριστάν· et ordine inverso p. 555, 14 : Δέει καὶ φόβῳ. Pind. Pyth. 5, 81 : Ἔδωκ' Ἀπόλλων θῆρας αἰνῷ φόβῳ· Nem. 3, 67 : Φ. ἀνδροδάμας ἔπαισεν ἀκμὰν ἀνδρῶν. Æsch. Prom. 181 : Ἐμὰς δὲ φρένας ἐρέθισε διάτορος φόβος· ut τορὸς ὀρθόθριξ φόβος in Choeph. 32. Sept. 240 : Ταρβοσύνῳ φ. 498 : Θυιὰς ὡς φόβον βλέπων· Pers. 206 : Φόβῳ δ' ἄφθογγος ἐστάθην. Soph. OEd. T. 118 : Φόβῳ φυγών· Trach. 28 : Ἀεί τιν' ἐκ φόβου φόβον τρέφω· Phil. 1251 : Σὺν τῷ δικαίῳ τὸν σὸν (i. e. quem mihi incutere vis) οὐ ταρβῶ φόβον. Φόβου πλέως Æsch. Prom. 696, Eur. Med. 263, 903, Heracl. 474. Id. Hel. 319 : Φόβος γὰρ ἐς τὸ δεῖμα περιβαλών μ' ἄγει· Herc. F. 971 : Ταρβοῦντες φόβῳ· Or. 1323 : Ἀλλά με φόβος τις εἰσελήλυθ', ἥντιν' ἐν δόμοις ... κλύω βοήν, i. e. φοβοῦμαι ἀγνοοῦσα ἥντινα etc., ut exp. Matthiæ], ubi dicitur φόβον παρέχειν, et quidem cum ab aliis [velut Eurip. Hec. 1113], tum a Thuc. Latine ad verbum Metum præbere. [Xen. Cyrop. 4, 5, 59. Ib. 8, 7, 18 : Φόβους τοῖς μιαιφόνοις ἐμβάλλουσι. Id. Anab. 7, 4, 1 : Ὅπως φόβον ἐνθείη τοῖς ἄλλοις. Isocr. p. 147, C : Φόβον τοῖς πονηροῖς ἐνειργάσαντο. Sic Polybius quoque 2, 6, 7; 3, 51, 13 (ubi compositum pro simplici ἐργάζεσθαι restituit Schweigh.); 3, 68, 10; 5, 43, 5.] Item εἰς φόβον καθιστάναι ap. Eund., Conjicere in metum. Dicit vero Idem et καταστὰς ἐς φόβον,

Conjectus in metum, Metu perculsus, 2, [81] : Καὶ ἐς φόβον καταστάντων. Ex Eod. [2, 89] affertur et φόβον καθίστημι pro Metum affero, s. incutio. [Herodot. 8, 12 : Ἀκούοντες ταῦτα ἐς φόβον κατιστέατο. Ὑπέρχεταί με φ. Soph. Phil. 1231.] Item φόβος ἐμπίπτει, Metus incessit. [Herodot. 8, 37 : Φόβος αὐτοῖσι ἐνεπεπτώκεε. Xen. Anab. 2, 2, 19 : Τοῖς Ἕλλησι φόβος ἐμπίπτει.] Et διὰ φόβου ὢν pro φοβούμενος, Qui in metu versatur. [Διὰ φόβου ἔρχεσθαι Eur. Or. 755. Φόβον φοβεῖσθαι v. s. Φοβέω.] Ceterum dicitur φόβος τινὸς, et φόβος δ ἀπό τινος. VV. LL. ex Hesiodo Scut. [144], δράκοντος φόβος, pro Metu quem incutit draco. At φόβος φίλων, ex Plat. [Leg. 1, p. 647, B], Metus de amicis, i. e. quo metuimus amicis, qui tamen genitivi usus suspectus esse possit. At ὁ ἀπὸ τῶν πολεμίων φόβος, e Xen. [Cyrop. 3, 3, 53; 6, 3, 27], Metus s. Terror ab hostibus, i. e. qui ab hostibus nobis affertur, seu incutitur. [Ib. 7, 2, 37, ubi ἀπὸ pro ὑπὸ restituit Schæferus. Polybii exx., in quibus partim ἀπὸ pariter in ὑπὸ corruptum in libris est, collegit Schweigh. in Indice p. 652, velut 2, 13, 5; 2, 23, 3; 2, 35, 9; 2, 59, 8; 9, 22, 5; 13, 17, 4; 26, 3, 14; 30, 17, 12. Rursus Xenoph. Cyrop. 1, 1, 5 : Τῷ ἀφ' ἑαυτοῦ φόβῳ. Cum ἐκ et εἰς Xen. Anab. 1, 2, 18 : Κῦρος ἥσθη τὸν ἐκ τῶν Ἑλλήνων εἰς τοὺς βαρβάρους φόβον ἰδών. Cum παρὰ Dio Cass. 41, 13 : Τὸν παρὰ τοῦ Καίσαρος φόβον. Cum πρὸς, Demosth. p. 798, 3 : Τῷ φόβῳ τῷ πρὸς ὑμᾶς.] Et in plur. φόβους πέμπειν, item τοὺς φόβους λύειν, vide in meo Cic. Lex. : nec non alia exempla usus nominis hujus. [Pind. Nem. 9, 64 : Ἐν δαιμονίοισι φόβοισι φεύγοντι καὶ παῖδες θεῶν. Æsch. Sept. 134 : Ἐπίλυσιν φόβων δίδου. Soph. OEd. T. 917 : Ἥν φόβους λέγῃ, Formidines. De metu ib. 585 : Ἄρχειν ξὺν φόβοισι μᾶλλον ἢ ἄτρεστον εὕδοντα· Aj. 531 : Φόβοισιν αὐτὸν ἐξελυσάμην. Eurip. Suppl. 548 : Φόβους πονηροὺς καὶ κενοὺς δεδοικέναι· Or. 531 : Φόβοις ἀλαίνων. Frequentius ap. Platonem, ut Protag. p. 360, B : Αἰσχροὺς φ. φοβοῦνται· Theæt. p. 173, E : Μεγάλους κινδύνους καὶ φ. Rep. 9, p. 579, B : Φόβων καὶ ἐρώτων μεστός. Xen. Anab. 4, 1, 23 : Μάλα πολλῶν φ. προσαγομένων. « Polyb. 5, 110, 7 : Συνέβη ψευδῶς γενέσθαι τὸν ὅλον φόβον περὶ αὐτὸν, i. e. Falso timor iste vel terror invaserat eum. Sed alibi per metonymiam varios significatus induit hoc nomen, velut Belli terrores, bellum, 4, 33, 2 : Μήτε φόβον ὑφορώμενοι, Neque belli terrores metuentes. 35, 3, 9 : Ἀποστρεψάμενοι τὸν ἐφεστῶτα φόβον, Avertentes imminens bellum. Sic ἀπὸ τούτου τοῦ φόβου et μετὰ τοῦτον τὸν φόβον dicit 2, 18, 9; 2, 21, 7, de bellis Gallicis Gallorumque invasionibus loquens, ut Livius *ab hoc tumultu*. 5, 50, 6 : Κατεπλάγησαν τὸν φ., Metuebant tumultum. Item, Spectaculum terrificum, apparatus terribilis, 11, 30, 2 : Τὸ πλῆθος ὑπέστη δέος ὑπὸ τοῦ πέριξ φόβου. » Schweigh. || Quemadmodum φοβεῖσθαι μὴ ... *Vereri ne* ... dicitur, sic etiam φόβος suspicionis vel dubitationis significationem habet. Plato Soph. p. 268, A : Τὸ ... θατέρου σχῆμα ... ἔχει πολλὴν ὑποψίαν καὶ φόβον ὡς ἀγνοεῖ ταῦτα κτλ. Phædon. p. 101, B : Ὁ αὐτὸς γάρ που φ. Eurip. Med. 187 : Φόβος εἰ πείσω δέσποιναν ἐμήν. Φόβος ἐστὶ iisdem modis construitur quibus φοβεῖσθαι. Cum μὴ vel ὅπως μὴ, ut ap. Plat. Symp. p. 193, A : Φ. ἐστὶν ... ὅπως μὴ καὶ αὖθις διασχισθησόμεθα. Xen. Mem. 2, 1, 25 : Οὐ φόβος μή σε ἀγάγω. Cum infinitivo Xen. Anab. 2, 4, 3 : Ἵνα φόβος ἦ ἐπὶ βασιλέα στρατεύειν. Sequente ὥστε Eurip. Iph. T. 1380 : Φόβος δ' ἦν ὥστε μὴ τέγξαι πόδα. || Frequens voc. φόβος usus est in libris V. et N. T., ubi non solum de timore rerum timendarum, sed etiam de reverentia dicitur quæ superioribus debetur : unde sæpe φόβος θεοῦ, φ. κυρίου, φ. Χριστοῦ. V. Lexica V. et N. T. et quæ ex Patrum scriptis collegit Suicerus.]

[Φόβος, ὁ, Phobus, n. viri Phocæensis, ap. Plut. Mor. p. 255, A seqq. Vid. Φόξος.]

[Φογώρ. Legitur ap. LXX Num. 23, 28; 31, 16, Deut. 3, 29, Jos. 22, 17, pro Hebr. פְּעוֹר *Peor* : nomen montis et idoli Moabitici, quod alias Baalpeor vocatur.]

[Φοιβᾶδαι, Φοιβάδες. V. Φοιβάς.]

[Φοιβάδιος, ὁ, Phœbadius, n. pr. Olympiod. ap. Phot. Bibl. p. 59, 27 : Ῥουστικίου καὶ Φοιβαδίου. Apud Suidam Φοιβάδαιον (codex Leid. φοιβάδεον) sine interpretatione, fortasse ex Φοιβάδιον corruptum. G. Dind.]

[Φοίβαζε, quod inter adverbia in ζε cum similibus θύραζε, Ἀθήναζε, ἔραζε memorat Theognost. Can. p. 156, 15, ex Φλύαζε corruptum videtur. V. Φλυεῖς. G. Dindorf.]

Φοιβάζω et Φοιβαίνω, Vaticinor, Phœbi numine afflata, aut etiam afflatus; nam Hesych. φοιβαζόντων habet de viris dictum, quod exp. προλεγόντων. Apud Eund. Φοιβάζει, μαντεύεται. Sed accusativo interdum jungi hoc verbum sciendum est, sicut et Vaticinor nonnunquam, pro Vaticinans dico. Lycophr. initio suæ Alexandræ s. Cassandræ [v. 6], de ipsa loquens : Δαφνηφάγων φοίβαζεν ἐκ λαιμῶν ὅπα. [Ubi vid. schol. Φοῖβον, φοιβάζοντα inter epitheta Apollinis in Anth. Pal. 9, 525, 22. Polyb. Exc. p. 435 ed. Mai. : Ταῦτα ὁ Δημήτριος ὡσανεὶ θείῳ τινὶ στόματι περὶ τοῦ μέλλοντος πεφοίβακεν.] Ad quem versum respexisse videtur, qui scripsit Epigr. [Anth. Pal. 9, 191] : Κασσάνδρη φοίβασε μύθους. [Longin. c. 8 fin. : Πάθος φοιβάζον τοὺς λόγους, h. e. affectus orationem velut afflatis divino spiritu similem reddens. Synonymum est τὸ ἐκπνεῖν vel ἐπιπνεῖν τοὺς λόγους. Conf. Cresoll. Theatr. 3, 13. Ernest. Lex. rhet. Passivo Heliodor. 2, 22 : Ὑπὸ μουσηγέτῃ θεῷ φοιβαζομένη. Hercher.] || Verum interdum ponitur φοιβάζω pro Purgo, Abluo, ut ap. Callim. L. P. [11] : Ἐφοίβασεν δὲ παγέντα Πάντα χαλινοφάγων ἀφρὸν ἀπὸ στομάτων. [Ἐφοίβασεν pro ἐφοίβησεν Dorice dictum esse metrum docet. Itaque HSt. hunc locum infra ponere debebat, ubi de verbo Φοιβάω agit. Per ἐκάθηρε exp. schol. Hoc sensu Φοιβάζω ap. Lycophr. 731 : Ὀρνιθόπαιδος ἵσμα φοιβάζων ποτοῖς· quod schol. exp. λευκαίνων, καθαρίζων, πλύνων. Similiter v. 875 : Ἅλμης οὐδὲ φοιβάζει κλύδων· et 1166 : Δρόσῳ τε φοιβάσουσι (πέδον). « Interpres Deuteron. 14, 1 : Οὐ φοιβήσετε, οὐκ ἐπιθήσετε φαλάκρωμα ἀνὰ μέσον τῶν ὀφθαλμῶν ὑμῶν ἐπὶ νεκρῷ, Non lustrabitis. Cyrillus ad hunc l. : Τὸ φοιβᾶσθαι κατὰ τὴν συνήθειαν τὴν Ἑλληνικὴν καθαίρειν ἐστὶ, καὶ καθαίρεσθαι ἐπὶ τῷ νεκρῷ· οὐ γὰρ προσήκει μολυσμὸν ἡγεῖσθαι ψυχῆς τὸν σωματικὸν θάνατον. Aliter Theodoretus : Διὰ μὲν τοῦ φοιβήσετε τὰς μαντείας ἐξέβαλε. Φοῖβον τὸν ψευδόμαντιν ἐκάλουν τὸν Πύθιον. Unde et Hesych. Οὐ φοιβήσετε· φοιβᾶν (codex φοιβήσεται, φοίβα) ἐστὶ τὸ ἐπὶ νεκρῷ ἢ δαιμονικῷ μαντεύεσθαι. Deut. 18, 10 : Οὐ φοιβάσεσθε, οὐ περικαθαριεῖτε (posteriora verba glossa videntur priorum) τὰ τέκνα ὑμῶν, Non lustrabitis. Produxit illa Jo. Chrysost. ad Joann. 1, 16. » Schleusn. Formam mediam verbi Φοιβάω ponit schol. cod. Barocc. Soph. Aj. 330 (ubi compositum διαπεφοιβάσθαι explicat) : Φοιβάομαι, τὸ μαντεύομαι· ὅθεν καὶ φοῖβος ὁ μάντις.]

|| Redeo ad alterum verbum simplex, Φοιβαίνω. Huic Hesych. ambas illas, quas et præcedenti φοιβάζω, signiff. tribuit; nam φοιβᾶναι ut esse dicit Vaticinari, ita etiam Purgare, Purificare, Lustrare, Ornare, nec non Splendidum reddere. [Hesychii gl. est Φοιβάναι (corr. Φοιβᾶναι), λαμπρῦναι, μαντεύσασθαι, κοσμῆσαι, καθᾶραι, ἁγνίσαι· καὶ φοιβάσαι ὁμοίως. Etym. M. p. 797, 7. Φοιβάναι (corr. φοιβᾶναι) τὸ καθᾶραι (male vulgo καθάραι), ὡς τὸ « Φοιβανάτω δέ τις τὸν ἀσάμινθον. »] Ab Etym. [M. p. 797, 3] partic. Φοιβᾶσα exp. itidem λαμπρύνασα. Ita enim vet. cod. scriptum habet, non λαμπρύνουσα : suspectam tamen relinquit et illa scriptura vocem φοιβᾶσα. [In cod. Dorv. φοιβάσα. Recta scriptura Φοιβάσασα, λαμπρύνασα apud Phot. est p. 651, 24, licet hic quoque codex a pr. m. habeat φοίβασα.] Hanc autem Lustrandi s. Purgandi signif. habet et verbum Φοιβάω, ut ap. Apoll. Arg. 2, [302] : Πινόεν περὶ δέρμα γέροντος πάντῃ φοιβήσαντες· exponit enim schol. καθάραντες : addens, quod φοῖβον dicatur τὸ καθαρόν : unde sit Φοῖβος ὁ Ἀπόλλων. [Similiter schol. Lycophr. 6. Callimachi locum v. supra. Theocr. 17, 134 : Χεῖρας φοιβήσασα μύροις.] Apud Etym. vero [M. p. 797, 5] habetur pass. Φοιβᾶσθαι, quod exp. λαμπρύνεσθαι, i. e. Splendidum reddi; at Hesych. καθαίρεσθαι : hoc enim repono pro καθαιρεῖσθαι, nemine, ut opinor, mihi refragaturo.

Φοιβαία, ἡ, Phœbæa, palus, postero tempore

Σαρωνὶς appellata ab Sarone in vicinia sepulto : v. Pausan. 2, 30, 7.] A

[Φοιβαίδες, Φοιβαΐδης. V. Φοιβάς.]

[Φοιβαίνω. V. Φοιβάζω.]

[Φοίβαιον, τὸ, Phœbæum, nomen loci ap. Pausan. 3, 20, 2 : Θεράπνης οὐ πόρρω Φοίβαιον καλούμενόν ἐστιν, ἐν δὲ αὐτῷ Διοσκόρων ναός· καὶ οἱ ἔφηβοι τῷ Ἐνυαλίῳ θύουσιν ἐνταῦθα. Idem fere tradit ib. c. 14, 9. Utrobique Φοιβαῖον scriptum : quod correxit L. Dindorfius in Præfat. p. XIII, secundum regulam Herodiani in Cram. Anecd. Oxon. vol. 3, p. 252, 18, ubi de nominibus Ἔρμαιον et Νύμφαιον agit. Φοίβαιον autem illud Φοιβήϊον ἱερὸν dicitur ab Herodoto 6, 61, *Phœbeum* ab Livio 34, 38. G. Dind.]

[Φοιβάμμων, ονος, ὁ, Phœbammon, n. pr. cujus genitivum Φοιβάμμωνος Suidas posuit vitiose scriptum per ω, ut Φοιβάμμωνα scriptum ap. Hellad. in Photii Bibl. p. 536, 13, et ap. Walzium in Rhett. vol. 8, p. 487—519, ubi ejus Σχόλια περὶ σχημάτων ῥητορικῶν leguntur. Rectam scripturam Φοιβάμμονος, de qua dixi s. v. Φιλάμμων, in quo nomine eodem modo peccari solet, servavit optimus codex Parisinus legiturque ap. Tzetz. Hist. 6, 793. Fuit autem Phœbammon Cynopolita, æqualis Synesii. Vid. Synes. Epist. 143. G. Dind.] B

Φοιβάς, άδος, ἡ, Phœbas, [Saga, Gl.] Quæ fatidica est s. vaticinatrix, utpote Phœbi numine afflata, Phœbi sacerdos. Lucanus [5, 165] : Non unquam plenior artus Phœbidos [error typothetæ pro *Phœbados*, ut HSt. correxit in exemplari Vindob.] irrupit Pæan. [Phœbas ib. 128, et sæpius ap. Ovidium, Propertium, Senecam aliosque poetas Latinos.] In VV. LL. esse dicitur Bacchi sacerdos. [Φοιβὰς, ἡ θεὰ, ap. Suidam, ubi libri nonnulli addunt καὶ ἡ μαντική. Eurip. Hec. 817 : Ἡ φοιβὰς, ἣν καλοῦσι Κασσάνδραν Φρύγες. Timotheus ap. Plut. Mor. p. 22, A : Ἄρτεμιν ... μαινάδα, θυάδα, φοιβάδα, λυσσάδα.] Dicitur item Φοιβαΐδες pro Φοιβάδες, si Etym. [M. p. 797, 10] credimus, qui etiam scribit Φοιβάδες ideo scribi, cum α habente ι subscriptum. Φοιβάδες, inquit, ἔχει τὸ ι· ἀπὸ γὰρ τοῦ Φοιβαΐδες ἐστίν. Sed vulgatæ edd. habent aliam lectionem, videlicet Φοιβᾶδαι : ita enim in illis legitur, Φοιβᾶδαι ἔχει τὸ ι· ἀπὸ γὰρ τοῦ Φοιβαΐδης ἐστί : sed Φοιβαΐδης saltem pro Φοιβαΐδης reponendum fuerit. [Vulgata scriptura est Φοβαῖδαι· ἔχει τὸ ι· ἀπὸ γὰρ τοῦ φοβαΐδης ἐστί. In cod. Voss. φοιβᾶδες ... φοιβαΐδες : quod verum videtur.] C

[Φοίβασμα, τὸ, Vaticinium, Oraculum. Herodian. Epimer. p. 147. Const. Manass. Chron. 3521 : Τὸ φ. καὶ κόμψευμα τῶν τερατολογούντων. Georg. Pachym. V. Mich. p. 67, D. Theod. Prodr. in Notitt. Mss. vol. 8, p. 139. || Φοιβασμὸς, ὁ, ap. Theodor. Metoch. p. 32 : Φοιβασμοὺς καὶ πυθόχρηστα. G. D. Const. Acropol. Laud. Jo. Damasc. Actt. SS. Maii t. 2, p. 758, D : Πρὸς φοιβασμὸν ἢ, ἀληθέστερον εἰπεῖν, σαφῆ τοῦ γενησομένου προδήλωσιν. Hase.]

[Φοιβαστήριος, ία, ιον, Purgatorius. Theognost. Can. p. 25, 32 : Φοιβαστήρια, καθαρτήρια. G. Dind.]

[Φοιβαστικὸς, ὴ, όν. HSt. s. v. Φοιβάζω :] Ab hoc autem φοιβάζω, sed in altera signif. sumpto, est et nomen Φοιβαστικὸς, sc. tanquam a tertia pers. præt. pass. πεφοίβασται formatum. Sonat enim φοιβαστικὸς q. d. Vaticinativus, i. e. Vaticinandi peritiam habens s. vi præditus. Longin. [13, 2] : Ὑφ' ὧν ἐπιπνεόμενοι καὶ οἱ μὴ λίαν φοιβαστικοί. At VV. LL. φοιβαστικὸς exp. Phœbo dicatus. Et fem. Φοιβαστικὴ, Vates deo plena. Quod femin. ap. Plut. invenitur junctum genitivo, ubi dicit de Carmenta [V. Rom. c. 21] : Μαντικήν τινα καὶ φοιβαστικὴν ἐμμέτρων χρησμῶν. Φοιβοβαστικὴ, ἡ, Phœbo dicata, VV. LL. Fortasse mendose pro φοιβαστική : cujus tamen paulo alia est interpretatio. [Ptolem. Tetrab. p. 159, 23, φοιβαστικοὺς, θρησκευτάς. Hase.] D

[Φοιβάστρια, ἡ, Fatidica. Lycophr. 1408 : Παρθένον φ. Per μαντευτρίας exp. schol. « Const. Manass. Chron. 6547 : Δυσάγγελος φ. » Boiss. Contumeliose Leo Imp. Vita Chrys. t. 8, p. 278, 29, τῆς σῆς φ. Hase.]

[Φοιβάτιδες, αἱ, Phœbatides, urbes Illyrici, ap. Polyb. 5, 108, 2, ubi alii libri Φιβώτιδας. Neutrum aliunde cognitum.]

[Φοιβάω. V. Φοιβάζω.]

[Φοίβειος, α, ον, Phœbeus. Eurip. Hel. 1527 : Ἰλίου Φοιβείους ἐπὶ πύργους· Ion. 1089 : Ὁ Φ. ἁλάτας· Phœn. 233 : Φοιβείαισι λατρείαις. Antip. Anth. Pal. 6, 10 : Φοιβείαν ἰαχὰν φθεγγομένου στόματος. Conf. Φοιβία. || Φοίβεος dixit Planud. Boeth. 25, 18, p. 38 : Φοιβέης ἀκτῖνος. || Forma Ion.] Φοιβήϊος, Phœbeus, (aut etiam Phœbeius, quadrisyllabum itidem, nam et hoc utitur Ovid.) [Utraque forma, *Phœbeus* et *Phœbeïus*, frequens ap. poetas Latinos], Ad Phœbum pertinens. [Φοιβήϊον ἱερὸν Herodot. 6, 61, de quo diximus s. v. Φοίβαιον. Eurip. Ion. 461 : Φοιβήϊος ἕνθα γᾶς μεσόμφαλος ἑστία· Iph. A. 756 : Φοιβήϊον δάπεδον. Apollonid. Anth. Pal. 7, 631 : Μιλήτου Φοιβήϊον ὅρμον.] Item fem. Φοιβηὶς, ίδος, ἡ, Phœbea, ut Φοιβηὶς δάφνη, Phœbea laurus, Epigr. [Christodor. Ecphr. Anth. Pal. 2, 41.] Habet autem laurus hoc ipsum epith. ap. Latinos poetas interdum. [Hymn. Dionysii (in Brunck. Anal. vol. 2, p. 254) 2, 20 : Φοιβηΐδι τερπόμενος λύρᾳ. Leo Anth. Pal. 9, 201 : Φοιβηΐδος ὄργια τέχνης.]

[Φοίβεος. V. Φοίβειος.]

[Φοίβη, ἡ, Phœbe, Cœli et Terræ filia. Hesiod. Theog. 136, 404; Apollod. 1, 1, 3; 1, 2, 2. Æsch. Eum. 7 : Τιτανὶς ... Φ. Et sæpe ap. poetas Latinos. Vid. etiam quæ HSt. dixit s. v. Φοῖβος. || Nympha, Danaidum aliquot mater. Apollod. 1, 5, 5. || Leucippi filia. Apollod. 3, 10, 3; Pausan. 2, 22, 5; 3, 16, 1; 4, 31, 9 et 12; Steph. Byz. s. v. Ἀφιδνα. || Tyndarei et Ledæ filia. Eurip. Iph. A. 50 (in prologo spurio); Ovid. Her. 8, 77. G. D. || Amazon, ab Hercule interfecta. Diod. Sic 4, 16. || Soror Phaethontis. Hygin. Fab. 154. || Mænas picta in fictili, ascripto nomine ΦΟΙΒΕ. De Witte *Descr. du Cab. de Durand* p. 49, n. 145. || Cæcilia Phœbe in inscr. ap. Ott. Jahn. Spec. epigr. p. 25, n. 12, 5. Hase. || Juliæ Augusti filiæ liberta ap. Dion. Cass. 55, 10, p. 782, 93. || Nomen navis Atticæ in inscr. navali VI, b, 28. || Nomen insulæ : v. Φοινίκη s. v. Φοῖνιξ.]

[Φοιβήϊος, Φοιβηΐς. V. Φοίβειος.]

Φοιβητεύω, Oraculo edo, χρησμῳδῶ [ut exp. Hesych.]. Proprie autem Oracula edo Phœbi spiritu instinctus; s. Phœbi numine afflatus.

[Φοιβητὴς, ὁ, Fatidicus. Manetho 1, 237 : Φοιβητὰς ἢ μάντιας. Vitiose in Gl. Φοιβίτης, Hariolus. G. D. Titt. Æthiop. C. I. vol. 3, p. 463, n. 4990, 1, et p. 464, n. 4496, 10, ubi προστάτου γόμου καὶ Τιθόητος φοιβητοῦ. Hase.]

[Φοιβητὸς, ὴ, ὸν, Fatidicus. Manetho 4, 550 : Προλέγοντα φοιβητοῖς μύθοισιν ἀποφθεγκτήρια κρυπτά.]

Φοιβήτρια, ἡ, quod significaret, sequendo illam verbi φοιβητεύω signif., Quæ oracula edit, et q. d. Editrix oraculorum : ab Hesychio exp. καθάρτρια, i. e. Purgatrix. [Inscr. Æthiop. C. I. vol. 3, p. 462, n. 4987, 6, τοῦ ἱεροῦ τῆς Φοιβητρίας, ubi videtur esse cognomen Isidis. Hase.] In VV. LL. Lotrix.

[Φοιβήτωρ, ορος, ὁ, i. q. φοιβητής. Orph. Lith. 383 : Φοιβήτορι λᾶϊ πιθήσας.]

[Φοιβία, ἡ, Phœbia. Steph. Byz. : Φ., πόλισμα Σικυωνίων. (Sic Pausan. 9, 15, 4, ubi Φοιβίαν nunc ex Sylburgii conjectura legitur. Libri φουβίαν, ex quo Rossius (*Reisen und Reiserouten durch Griechenland* 1, p. 40) aliique collegerunt oppidum hoc idem esse quod Βουφία, de quo Steph. Byz. : Β., κώμη Σικυωνίας. Ἔφορος κγ'. Τὸ ἐθνικὸν Βουφιεύς. (Conf. Curt. Peloponn. vol. 2, p. 587.) Τὸ ἐθνικὸν Φοίβιος (sic Salmas. Libri φοιβία vel φοιβίας, ut sic potius scribendum sit : Φοίβιος καὶ Φοιβία. Φοιβία γυνὴ est in versu Euripidis in Bekk. Anecd. p. 340, 24 : Ἀλλ' ἄγχιμος γὰρ ἥδε Φ. γ., quod Φοιβεία γυνὴ scribendum videbatur Matthiæo ad Fragm. p. 427), ἢ Φοιβιανός. G. Dind.]

[Φοιβιάδης, ὁ, Phœbiades, citharœdus. Alciphro 3, 55.]

[Φοιβιανὴ, ἡ, Phœbiana, n. pr. ap. Alciphr. 1, 27 et 28.]

[Φοιβιανός. V. Φοιβία.]

[Φοιβίδας, ὁ, Phœbidas, dux Spartanorum. Xenoph. Hell. 5, 2, 24 et 25; 5, 4, 41; Polyb. 4, 27, 4; Diodor. 15, 33; schol. Demosth. p. 132, 13 ed. Oxon.]

[Φοίβιος. V. Φοιβία.]

[Φοῖβις, ὁ, Phœbis, n. pr. Plut. V. Cleom. c. 8.]

[Φοιβὶς, ίδος, ἡ, Phœbis, n. pr. meretricis, ap. Lucian. D. mer. 4, ubi genit. Φοιβίδος.]

[Φοιβίτης vitiose pro φοιβητὴς, quod v.]

[Φοιβίων, ωνος, ὁ, Phœbio, n. pr. philosophi Stoici ap. Porphyr. Vit. Plotini § 20, p. 113 ed. Didot. G. D. ‖ Alius in tit. Ancyr. C. I. vol. 3, p. 96, n. 4063, Hase.]

[Φοιβοβαστικὸς vitiose pro φοιβαστικὸς, quod v.]

[Φοιβόλαμπτος. V. Φοιβόληπτος.]

Φοιβόληπτος, ὁ, ἡ, q. d. A Phœbo correptus s. prehensus. Dicitur de Eo qui Phœbi numine est afflatus. [Pollux 1, 19.] Non dubitem reddere etiam Phœbi spiritu instinctus, aut etiam Sacro Phœbi furore instinctus. Plut. Pomp. [c. 48] : Ἐπίπνους καὶ φοιβόληπτος. Longin. [16, 2] : Καθάπερ ἐμπνευσθεὶς ἐξαίφνης ὑπὸ θεοῦ, καὶ οἱονεὶ φοιβόληπτος γενόμενος, ubi observa ἐμπνευσθεὶς cum hoc φοιβόληπτος, sicut in illo Plut. loco ponitur cum ἐπίπνους. [Lycophr. 1460 : Τὴν φ. χελιδόνα· ubi schol.: Ἑαυτὴν λέγει ἡ Κασσάνδρα, τὴν τῷ θεῷ ἀνιερωμένην. In aliquot codd. νυμφόληπτον.] Pro hoc autem φοιβόληπτος, ab Herodoto dicitur Ionice Φοιβόλαμπτος. Hanc enim veram esse scripturam ostendunt alia ap. eum similia. Perperam igitur quidam in VV. LL. noviss. annotant ap. ipsum Herodot. 4, [13] φοιβόλαμπος leg. potius esse quam φοιβόλαμπτος. ‖ Φοιβονομεῖσθαι, Puritatem consequi, in VV. LL. absque auctore et exemplo. [Plut. Mor. p. 393, C : Φοῖβον τὸ καθαρὸν καὶ ἁγνὸν οἱ παλαιοὶ πᾶν ὠνόμαζον, ὡς ἔτι Θεσσαλοὶ τοὺς ἱερέας ἐν ταῖς ἀποφράσιν ἡμέραις αὐτοὺς ἐφ' ἑαυτῶν ἔξω διατρίβοντας, οἶμαι, φοιβονομεῖσθαι λέγουσι.] Videri certe posset φοιβονομεῖσθαι sonare A Phœbo regi, s. gubernari, ut dici possunt ab illo regi, qui sunt φοιβόληπτοι.

[Φοιβονομέω. V. Φοιβόληπτος.]

Φοῖβος, ὁ, [φοίβη, φοῖβον,] Purus, Impollutus, Castus. Nam ab Hesych. exp. καθαρὸς, item ἁγνὸς, et ἀμίαντος. [V. locum Plutarchi s. v. Φοιβόληπτος appositum.] Sed inter καθαρὸς et ἁγνὸς interjicitur λαμπρὸς, quod significat Splendidus, Lucidus. [Eadem gl. ap. Phot. et Suidam sic scripta : Φ., καθαρὸς, ἁγνός· ἢ μάντις· καὶ ἀμίαντος· καὶ ὁ Ἀπόλλων.] Memini autem me ap. quendam Tragicum [Æsch. Prom. 22] legere ἡλίου φοίβη φλογὶ, cui loco convenire posterior hæc expos. videtur. Ubi est etiam observandum obiter hoc fem. Φοίβη. Sic ipsum quoque ἥλιον, i. e. Solem, φοῖβον appellari notum est, et quidem tanquam φαόβιον, ut nonnulli gramm. volunt. [Lycophr. 1009 : Ὠκίναρος... φοῖβον ἐκβράσσων ὕδωρ. Apollon. Lex. Hom.: Φοῖβον κατὰ γλῶτταν τὸ καθαρὸν, ὡς καὶ Ἡλιόδωρος (Ἡσιόδου nomen intulit Villois.) « Φοῖβον ὕδωρ ἐπάγων κέρας Ὠκεανοῖο δοῆσιν. »] ‖ Sed φοῖβος exp. etiam μαντικὸς, et quidem cum alibi, tum ubi Apollinis est epithetum, ut ap. Hom. sæpe. Itidemque ap. Latinos poetas interdum Phœbus Apollo. Est porro μαντικὸς, Vaticinus, Vaticinandi peritus. Quod convenit cum epithetis, quæ ei tribuuntur a Latinis poetis, Augur et Fatidicus. Quidam vero ab avia, cui erat nomen Φοίβη, sic appellatum tradiderunt : nonnulli et ἀπὸ τῆς φόβης. Vide Eust. At illud fem. Φοίβη in VV. LL. dicitur etiam sumi pro Aqua, et pro Re omni pura; sed absque auctore. Item proprium nomen esse mulieris quæ ex Cœo [Cœlo] peperit Latonam, ex Hesiodo Theog. [136. V. quæ s. v. Φοίβη diximus.] Pro Diana autem poni in Epigr. Apud Latinos poetas quidem [velut Virg. Georg. 1, 431, Æn. 10, 215] certe Phœbe frequens est pro Luna. At vero num. plurali Φοῖβαι significat Puri et splendidi crines, si Etym. credimus, qui etiam exp. simpliciter κόμας, in verbo Φοιβάζω. [Etym. M. p. 797, 1 : Φοῖβαι· κυρίως αἱ καθαραὶ καὶ λαμπραὶ τρίχες, παρὰ τὸ φοῖβος· et paullo post Φοῖβος παρὰ τὰς φοίβας τὰς κόμας· ubi cod. Voss. φόβας, superscripto οἱ. Crines non φοῖβαι, sed φόβαι dicuntur. Brevius ap. Suidam, Φοῖβον· τὸ καθαρόν. Καὶ φοῖβαι αἱ καθαραί. Hesych. : Φοῖβοι (codex φάβοι contra seriem)· Ἀττικοὶ ἐπὶ τῶν δυσόδων· οἱ δὲ καθαρούς. Temere Musurus δυσωδῶν. Recte Valcken. Anim. ad Ammon. p. 149, Φοῖτοι· Ἀττικοὶ ἐπὶ τῶν λυσσωδῶν· licet φοῖβοι non librarii, sed grammatici errorem esse et series alphabetica ostendat et altera interpretatio, καθαροὺς, quæ ad φοῖβοι spectat. L. D.] Sed Suidæ Φοίβη est ἡ ἄμπελος, afferenti etiam pro exemplo versum ex Epigr. [Sabini Anth. Pal. 6, 158], qui tamen cum voce φοίβαις stare posse non videtur. [Apud Suidam : Τρισσὸν ὑπ' εὐπετάλοις δῶρον ἔθηκε φοίβαις. Quo versu Suidas etiam s. v. Θύρσος utitur, ubi tres libri pari errore φοίβαις, pro φόβαις, quod recte legitur in Anthologia.]

[Φοῖβος, ὁ, Phœbus, cognomen Apollinis, qui modo Ἀπόλλων, modo Φοῖβος, modo Φοῖβος Ἀπόλλων, ut in locis plurimis Homeri aliorumque poetarum, vel Ἀπόλλων Φοῖβος appellatur, ut in fragm. Hesiodi ap. schol. Hom. Od. Δ, 231 : Εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος ὑπὲκ θανάτοιο σαώσει, ubi metrum usitatam nominum collocationem non ferebat. Tragici plerumque Ἀπόλλωνα vel Φοῖβον dixerunt, rarius utrumque nomen conjunxerunt, ut in vocativo ὦ Φοῖβ' Ἄπολλον semel ap. Æschylum Eum. 744, nusquam apud Sophoclem, bis apud Euripidem, El. 221, et in Telephi versu ap. Aristoph. Eq. 1240, qui ipse quoque sic dixit Tragicos imitatus Vesp. 864, Ran. 754, Pl. 81. Grammaticorum de etymo nominis commenta exposuit Etym. M. p. 796, 54 : Φοῖβος Ἀπόλλων· καθαρὸς, ἁγνός· ἢ μάντις, καὶ ἀμίαντος, φοιβόϊκός (φοιβόϊος ap. Orion. p. 157, 19) τις ὤν, ὁ φοιβησίοις (duo codd. φοιβοισίοις. Orion φοίβοις) χρώμενος, ὅ ἐστι καθαροῖς. Ἢ φαόβιος, παρὰ τὸ φάος καὶ τὸ βίος, ὁ καθαρὸν βίον ἔχων. Ἢ ὁ καθαρὸν βιὸν ἔχων, ἤγουν ἀργυρότοξος. Ἢ ἀπὸ Φοίβης μαμμωνυμικῶς, ὡς Ἡσίοδος. Quorum similia leguntur in schol. cod. Marciani B ad Hom. Il. A, 43, Eustath. p. 38, 1; 1197, 28, et in Cram. Anecd. Oxon. vol. 1, p. 428. Recte Heracl. Alleg. c. 7 : Ἀμελεῖ Φοῖβον αὐτὸν (Apollinem) εἴωθε (Homerus) συνεχῶς ὀνομάζειν, οὐ μὰ Δία οὐκ ἀπὸ Φοίβης, ἣν Λητοῦς φασιν εἶναι μητέρα· σύνηθες γὰρ Ὁμήρῳ τοῖς πατρόθεν ἐπιθέτοις χρῆσθαι, τὰ δ' ἐκ μητέρων οὐκ ἂν εὕροι τις ὅλως παρ' αὐτῷ. Φοῖβον οὖν ἀπὸ τῶν ἀκτίνων λαμπρὸν αὐτὸν ὀνομάζει, τὸ μόνον ἡλίῳ προσὸν ἐξ ἴσου κοινώσας Ἀπόλλωνι. ‖ Est etiam virorum nomen, cujus exx. vide in inscrr. ap. Bœckh. 193, 244, 284, 488, vol. 1, p. 330, 357, 394, 472, in numis Lydiis ap. Mionnet. *Descr.* vol. 4, p. 43, et *Suppl.* vol. 7, p. 348, ap. Artemidor. 1, 2, Dion. Cass. 66, 11. Φοῖβος, legatus ab Agrippa rege ad Judæos missus, ap. Joseph. B. J. 2, 19, 3. ‖ Alexandri proconsulis filius ap. Himer. Or. 32, p. 864. G. D. ‖ Alii in inscriptt. latinis ap. Ott. Jahn. Spec. epigr. p. 25, n. 12, 2; p. 48, n. 229, 1. Hase.]

[Φοιβοτέλης, ους, ὁ, Phœboteles, n. pr. in inscr. ap. Bœckh. 2448, vol. 2, p. 361.]

[Φοῖδος, ὁ, Phœdus, prætor Thebanorum, ap. Plut. Mor. p. 775, A et B : nisi Φείδου nomen restituendum cum Ungero Theban. Parad. vol. 1, p. 149.]

[Φοίζων, ὁ, nomen loci suspectum ap. Pausan. 8, 11, 4 : Χωρίον δὲ ὀνομαζόμενον Φοίζων περὶ εἴκοσί που σταδίους τῶν τάφων ἐστὶν ἀπωτέρω τούτων· ... δὲ Φοίζων μνῆμά ἐστι λίθου περιεχόμενον κρηπῖδι, ἀνέχον δὲ οὐ πολὺ ὑπὲρ τῆς γῆς. G. D. Conf. Ross. *Reisen und Reiser. durch Griechenl.* part. 1, p. 123. Hase.]

[Φοινάς (?), ἡ ἐρυσίβη, inter nomina ab φοι incipientia est ap. Theognost. Can. p. 25, 30.]

[Φοίνη, ἡ, Dorice (vel Æolice, ut videtur Ahrensio De dial. Dor. p. 81) pro θοίνη, Cœna. Alcman ap. Strab. 10, p. 482 : Φοίναις καὶ ἐν θιάσοισιν. Unde eidem in fragm. ap. Athen. 11, p. 498, F, ubi πολύφανος ἑορτὰ legitur, πολύφοινος, i. e. πολύθοινος, restituendum esse conjecit Bergkius (Fragm. 26, p. 640), adjectivum aliunde non cognitum.]

Φοινήεις, εσσα, εν, i. q. φόνιος, vel ἐρυθρὸς, Hesych. [Cujus gl. Φοινήεντα· λεπιδωτὸν ὁ Ἀπίων φησίν· οἱ δὲ φόνιον, ἢ ἐρυθρὸν τῷ χρώματι, ἢ καταπληκτικὸν, ἢ φονευτικόν, sumpta ex Hom. Il. M, 202, 220 : Φοινήεντα δράκοντα, ubi Eustath. p. 899 extr.: Φ. δράκων ἢ ὁ μέλας ἢ ὁ φόνῳ ἤγουν αἵματι βεβαμμένος, ἢ ὁ φόνιος. Φοινήεις sine interpret. ap. Suidam. Φοινιήεις (corr. φοινήεις) ὁ ἐρυθρὸς ap. Theognost. Can. p. 25, 30. Moschus 2, 57 : Τοῖο δὲ φοινήεντος ἀφ' αἵματος ἐξανέτελλεν ὄρνις. Nicand. Ther. 158 : Ἀσπίδα φοινήεσσαν· quod per φονευτικὴν exp. schol. Eidem vero Alex. 483, ubi Φοινήεσσαν ... πόσιν ἑλλεβόροιο legebatur,

Φωκήεσσαν restitutum ex codice. Frequens ap. Nonnum, ut φ. σιδήρῳ Dion. 28, 107, ἔγχει φ. 30, 46, χάσματι φ. (leonis) 32, 109.]

[Φοίνιγμα, τὸ, Rubor. Liban. vol. 4, p. 1072: Γλῶσσαν τὸ φ. καθυγραίνουσαν.]

Φοινιγμὸς, ὁ, item Φοίνιξις, εως, ἡ, Actio inficiendi colore puniceo, aut etiam purpureo, Purpuratio, Rubefactio. Sed φοινιγμὸς habet etiam peculiarem signif. apud Medicos. Φοινιγμὸς, inquit Gorr., Rubrificatio, Ruboris per medicamenta excitatio in aliqua parte. Quædam enim medicamenta eam vim habent, ut cuti admota ruborem caloremque accendant, atque etiam, si diutius immorentur, vesiculas creent, tandemque exulcerent. Meminerunt φοινιγμῶν quum alii tum Paulus Ægin. 3. [Antyll. ap. Oribas. t. 2, p. 59, 2, πυριᾶν τὰ μέρη μέχρι φοινίξεως. Galen. vol. 19, p. 714, 17, τῷ διὰ τῶν ἰσχάδων καὶ νάπυος φοινιγμῷ χρῆσθαι. Hase. Phot. Bibl. p. 177, 22, ex Aetio: Σινα-πισμοῦ καὶ φ.]

[Φοινίζω. V. Φοινίσσω.]

[Φοινίκαιον, τὸ, Phœnicæum. Steph. Byz.: Φ., ὄρος Κορίνθου. Ἔφορος ιθ'. Τὸ ἐθνικὸν Φοινικαῖος.]

[Φοινικαμπεχόνης ap. Polluc. 1, 185 in edd. vet. vitiose pro φοινικῆς ἀμπεχόνης, quod restitutum ex codd.]

[Φοινῑκάνθεμος, ὁ, ἡ, Purpureo flore lætus. Pind. Pyth. 4, 114: Φοινικανθέμου ἦρος ἀκμᾷ.]

[Φοινικὰς, άδος, ἡ. Hesych.: Φοινικάδες, αἱ ῥάφανοι ὑπὸ Εὐβοέων.]

[Φοινικάω (?), Rubefacio, Gl.]

[Φοινικείμων, ὁ, ἡ, Epicharmi versui ap. Athen. 9, p. 398, D, illatum a Porsono: Κορυδάλλας τε φοινικείμονας· ubi codex φιλοκονείμονας, quod φιλοκονίμονας scribendum cum Ahrensio De dial. Dor. p. 440. Est autem φιλοκονίμων, ὁ, ἡ, In pulvere volutari amans, i. q. κονιστικός.]

[Φοινίκειος. V. Φοῖνιξ.]

Φοινῑκελίκτης, ὁ, Fallax, Hesych., et Suid., ap. quem legitur φοινικελίτης absque κ, in penultima syllaba. [Hesychii glossæ duæ sunt, altera qua versus poetæ, ut videtur, tragici, Φοινικελίκτην καὶ λόγων ἁλαζόνα, explicatur per ἀπατηλὸν καὶ κάπηλον, altera Φοιγικέλικτον (φοινικέγκτον codex), ἀπατηλόν. Vitiose ap. Suidam Φοινικελίτης, ὁ ἀπατηλός· et φοινικελήκτης ap. Theognost. Can. p. 25, 32. Originem nominis Toupius recte repetit ab Hom. Od. Ξ, 288: Δὴ τότε Φοῖνιξ ἦλθεν ἀνὴρ ἀπατήλια εἰδώς. Idem in priore glossa Hesychii κάπηλον verbis poetæ addit. Fortasse igitur scribendum Φοινικελίκτην καὶ λόγων κάπηλον, ἀπατηλὸν καὶ ἁλαζόνα. G. Dind.]

Φοινίκεος, έα, εον, et per contract. Φοινικοῦς, ῆ, οῦν, Phœniceus, Puniceus, Rutilus. Vide et quæ in prima nominis φοῖνιξ signif. infra dicentur, i. e. ea, cui primum dabimus locum. [Herodot. 1, 198: Προμαχεῶνες ... φοινίκεοι· 2, 132: Φοινικέῳ εἵματι· et similia 7, 76; 9, 22. Pind. Isthm. 4, 31: Φοινικέοισιν ... ῥόδοις· ubi syllabæ εοι coalescunt, ut in φοινίκεον ap. Xenophan. in schol. Hom. Il. Λ, 27: Νέφος πορφύρεον καὶ φοινίκεον καὶ χλωρὸν ἰδέσθαι. Theocr. 2, 2: Φοινικέῳ οἰὸς ἀώτῳ. Pseudo-] Aristot. De color. [c. 2], loquens de iis coloribus, qui ποικίλας nobis φαντασίας exhibent κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ τὸ ἧττον, in exemplum affert τὸ φοινικοῦν καὶ τὸ ἁλουργόν. Ubi vide alia multa περὶ τοῦ φοινικοῦ χρώματος [nisi φοινικιοῦν et φοινικιοῦ scribendum, de quo infra dicetur]. Idem Meteor. 3, [4]: Τὸ δὲ φοινικοῦν χρῶμα καὶ πράσινον, καὶ ἁλουργὸν, οὐ γίνεται κεραννύμενον. Ibid.: Τὸ γὰρ φοινικοῦν, παρὰ τὸ πράσινον, λευκὸν φαίνεται. Idem in iride esse dicit colorem ξανθὸν, medium inter φοινικοῦν et πράσινον. Apud Eund. H. A. 8, [3] avis quædam φοινικοῦν λόφον ἔχει: ideoque epitheton ejus esse possit illud compositum nomen φοινικόλοφος, de quo infra. Apud Xen. [Anab. 1, 2, 16, et Cyrop. 1, 1, 2; 7, 1, 2], et alios legimus Φοινικοῦς χιτῶνας. [Xen. Ages. 2, 7: Ὥπλισεν οὕτως ὡς ἅπαντα μὲν χαλκὸν, ἅπαντα δὲ φοινικᾶ φαίνεσθαι.] Ap. Plut. Numa [c. 13], φοινικοῦς χιτωνίσκους. Apud Athen. certe 12, [p. 538, D] inter pretiosos colores poni videmus, in descriptione nuptiarum Alexandri: Πορφυροῖς καὶ φοινικοῖς χρυσοϋφέσιν. Ap. Diosc. 3, 105, legimus et Φοινικοῦν ῥάκος. [Φοινικῇ σημαία Polyb. 6, 41, 7. Ἐπίσημον φοινικοῦν navis ap. Diodor. 13 46: quam φοινικίδα appellat ib. 77. Φοινικοῦν ἱμάτιον et πίλημα ap. Polluc. 4, 118; 7, 69; φ. χιτὼν 7, 55. Φοινικοῦν χρῶμα Tim. Locr. p. 101, C. Hesych.: Φοινικοῦν, πυρρὸν, κόκκινον, αἱματῶδες. Φοινίκους (corr. Φοινικοῦς) μάστιγας· διὰ τὸ τὰ νῶτα φοινίσσειν. Φοινικᾶ, non φοινικὰ, scribendum esse annotavit Suidas s. v. Διπλαῖ: unde eidem s. v. Φόρμος restitutum δερμάτων φοινικῶν pro φοινίκων. Περιθωρακίδια φοινικᾶ Plut. V. Artox. c. 11, ubi edd. vet. φοινικὰ, ut ap. Dion. Cass. 40, 18, φοινικὰ γράμματα pro φοινικᾶ. Ἀνεμώνη φοινικὴ et ἄνθη φοινικὰ ap. Dioscor. 2, 207, vitiose pro φοινικῆ et φοινικᾶ.] De illo autem nomine Φοινικιοῦς lege Suid., exponentem πυῤῥός: et de eo dicentem cum alia, tum hæc, Παρὰ τὴν φοίνικος γενικὴν, φοινικόεις, φοινικόες ἐν ὑπερθέσει, φοινικοῦς ἐν συναιρέσει. At vetus cod. meus habet, φοινίκιες ἐν ὑπερθέσει: quum neutram harum lectionum habeat schol. Aristoph. idem alioqui docere volens: sed hanc, φοινίκεος ἐν ὑπερθέσει: quin etiam, φοινικοῦς ἐν συναιρέσει pro φοινικιοῦς. At ego ex duabus φοινικόες et φοινίκιος unam faciens, scr. censeo φοινικιόες. [Aristoph. Av. 273: Καλός γε καὶ φοινικιοῦς (ὄρνις), ubi schol. quem exscripsit Suidas: Ἦν γὰρ φοινικόπτερος. Λέγεται οὖν ἀντὶ τοῦ πυρρός· περισπᾶται δὲ τῷ λόγῳ τῶν εἰς ους ἁπλῶν, καὶ ἔστι παρὰ τὴν φοίνικος γενικὴν φοινικόεις (φοινικιόεις Suidæ codex A) καὶ φοινικίεος (sic Kuster. correxit pro φοινίκεος. Suidæ codex A φοινικίοες, codex Leid. φοινικίες. Vulgo φοινικόες) ἐν ὑπερθέσει, καὶ φοινικιοῦς ἓν συναιρέσει. Frequens hujus adjectivi usus in excerptis Περὶ χρωμάτων Aristoteli adscriptis c. 2 et seqq., librariis ab rectis formis, φοινικιοῦς φοινικιοῦν φοινικιοῖ φοινικιᾶ, ad alias aberrantibus, φοινικοῦς φοινικοῦν φοινικοῖ φοινικοί φοινικά φοινίκεοι φοινίκειοι φοινίκεια φοινίκια, ut videre licet in varietate scripturæ collecta ab Bekkero p. 792—799, et Prantlio in editione hujus libri (Monachii 1849): nisi quis contrariam probet sententiam restituta locis illis omnibus forma trisyllaba φοινικοῦς φοινικοῦν φοινικοῖ φοινικᾶ, quæ constanter legitur ap. Aristotelem, velut H. A. 8, 3, Meteor. 1, 5 aliquoties, 3, 4 locis septem, quorum in uno femininum est φοινικῆν, 3, 6, De sensu c. 3. ‖Φοινικοῦν et Βατραχιοῦν, duo dicasteria minora Atheniensium, de quibus Pausan. 1, 28, 8: Β. καὶ Φ. ἀπὸ χρωμάτων καὶ ἐς τόδε διαμεμένηκεν ὀνομάζεσθαι. Contra Φοινικοῦς nomen portus est, quod v. Suspectum vero est φοινικιοῦντα, utcunque defensum ab Lobeckio Pathol. Elem. vol. 1, p. 457, ap. Aristot. De color. c. 5, p. 796, 32: Τὰ τῆς μήκωνος φύλλα τὰ μὲν ἄνω ἔχει φοινικιοῦντα παρὰ τὸ γίνεσθαι ταχεῖαν αὐτῶν τὴν ἔκπεψιν, τὰ δὲ πρὸς ταῖς ἀρχαῖς μέλανα· ubi codex unus φοινικοῦντα, duo alii φοινικοῦν, probabilior vero scriptura φοινικιᾶ vel φοινικᾶ est, ut legitur p. 797, 28: Τὰ τῆς ἀπίου φύλλα ... πεττόμενα γίνεται φοινικιᾶ. Φοινικᾶ γράμματα vitiose scriptum pro Φοινίκεια vel Φοινικικὰ v. s. v. Φοῖνιξ. ‖ Hesych.: Φοινικήϊον, πυρρόν. Fortasse e loco poetæ, in quo id pro φοινίκεας dictum esse potuit tanquam Ionica forma pro Φοινίκειος, ut poetæ πολεμήϊος dixerunt, licet πολέμειος inusitatum sit. Vitiose vero ap. Polyb. 6, 23, 12: Ἱππεῖς φοινικίοις ἢ μέλασιν· quod φοινικοῖς scribendum. G. Dind. Basil. M. t. 1, p. 851, A: Τὸ μὲν φοινικοῦν ὑδαρῶς πεφοίνικται· τὸ δὲ κόκκινον βαθύτερόν ἐστι καὶ κατακόρως ἐρυθρόν. Hase.]

[Φοίνικες, οἱ, Phœnices. V. Φοῖνιξ. ‖ Hesych.: Φοίνικες· γένος τι Ἀθήνησιν. Inter Dinarchi orationes erat διαδικασία Φαληρέων πρὸς Φοίνικας ὑπὲρ τῆς ἱερωσύνης τοῦ Ποσειδῶνος: v. Dionys. De Dinarcho c. 10, p. 653. Hi Phœnices immigraveruntne antiquitus ex Phœnicia in Atticam, uti ab iisdem constat Cycladas insulas esse habitatas, an ne hoc quidem nomen est ad Phœniciam referendum? Sed ut hi Atheniensium Phœnices Neptuni sibi sacerdotium vindicant, ita etiam in Rhodo insula Phœnices, qui cum Cadmo appulerant, Neptuni templum condidisse dicuntur ibique sacerdotium Neptuni κατὰ γένος Phœnices habebant: v. Diodor. 4, 58. Bœckhius Explic. inscr. Deliac. p. 16 dubitare videtur num Phœnices gens fuerit Attica; rationem desidero. Meier. De gentil. Attica p. 53.] Φοίνικες sunt etiam γλυφαὶ, Hesychio teste, si ejus exemplaria mendo carent.

[Φοινίκη, Φοινικὴ, Φοινικῆ. V. Φοῖνιξ. || Φοινίκη, cognomen Minervæ. Lycophr. 658 : Κλῶπα Φοινίκης θεᾶς· ubi schol. : Τὸν Ὀδυσσέα· ἔκλεψε γὰρ τὸ Παλλάδιον τῆς Ἀθηνᾶς ἅμα τοῦ Διομήδους. Φοινίκη δὲ ἡ Ἀθηνᾶ ἐν Κορίνθῳ. || Toronæ mater. Steph. Byz. : Τορώνη, πόλις Θράκης ἀπὸ Τορώνης τῆς Πρωτέως ἢ Ποσειδῶνος καὶ Φοινίκης.]

[Φοινικήϊος. V. Φοινίκεος et Φοῖνιξ.]

[Φοινικηΐς. V. Φοινικίς.]

[Φοινικίας, ου, ὁ, sc. ἄνεμος, Phœnicias, Ventus a Phœnice flans, Euronotus, Thraciæ oppositus, Aristot. Meteor. 2, 6; Galen. vol. 8, p. 569 (Græce ap. Kühn. vol. 16, p. 408).]

[Φοινῑκίδης, ὁ, Phœnicides, Megarensis, novæ comœdiæ poeta : de quo v. Meinek. Hist. Com. p. 481. || Stratonem comicum ἐν τῷ Φοινικίδῃ citat Athen. 9, p. 382, C, quod Φοίνικι scribendum. Stratonis Φοῖνιξ ab Suida memoratur.]

[Φοινῑκίδιον, τὸ, Puniceolum. Diog. L. 7, 3, de Zenone, qui Citio, oppido Græco Phœnices accolas habente, oriundus erat : Φησὶν ὁ Κράτης « τί φεύγεις, φοινικίδιον; οὐδὲν δεινὸν πέπονθας. »]

[Φοινικίζω. HSt. s. v. Φοῖνιξ :] Ab hoc porro φοῖνιξ est quoque verbum Φοινικίζω, quod quum generaliter significet, Phœnices imitor, æmulor, s. Phœnicum mores [Hujus signif. exx. nulla sunt] : de iis tamen dici solet, qui quandam Phœnicum obscœnitatem imitabantur, in irrumando sc. Jungiturque interdum huic verbo verbum Λεσβιάζειν. [Galen. vol. 13, p. 274 : Τῶν αἰσχρουργῶν μᾶλλον βδελυττόμεθα τοὺς φοινικίζοντας τῶν λεσβιαζόντων. Lucian. Pseudol. c. 28 : Ἐπειδὰν λέγωσιν οἱ πολλοὶ λεσβιάζειν σε καὶ φ. Hesych. : Σκύλαξ· σχῆμα ἀφροδισιακὸν, ὡς καὶ τὸ τῶν φοινικιζόντων. Conf. Φοινικιστής.]

Φοινικίζω, pro Ad puniceum colorem vergo, Purpurasco, mutuando interpretationem verbi πορφυρίζω. [Jo. Chrys. t. 3, p. 340, B, χείλη φοινικίζοντα. Hase. Geopon. 16, 2, 3 : Τὸν φοινικίζοντα συναριθμοῦσι τοῖς ἀγαθοῖς ἵπποις. Est quem *spadicem* dixit Virgil. Georg. 3, 82.]

[Φοινικικός, Φοινικικῶς, Φοινίκινος. V. Φοῖνιξ.]

[Φοινίκιον, τὰ, instrumentum quoddam musicum, v. s. v. Φοῖνιξ. || Palmula, ap. Alex. Trall. 1, p. 24. Angl. Galen. vol. 14, p. 559, 4, ῥοΐδιον καὶ φοινίκια πότισον. Doroth. Doctr. p. 817, B, ἔκλεπτε φ., συκία, κρόμμυα. Hase. In Gl. Φοινίκιος, Palmeus; Φοινίκιον, Palmularium.]

[Φοινίκιον, ἡ, Phœnicium, meretrix, ap. Plautum in Pseudolo.]

[Φοινίκιον, τὸ, Phœnicium, nomen montis Bœotiæ. Strabo 9, p. 410 : Πλησίον Ὀγχηστοῦ ὑπὸ τῷ Φοινικίῳ ὄρει, ἀφ' οὗ καὶ μετωνόμασται Φοινικίς.]

[Φοινίκιος, Phœnicius. V. Φοῖνιξ. || Vitiose pro φοινίκεος, quod v.]

[Φοινικιοῦς. V. Φοινίκεος.]

Φοινῖκὶς, ίδος, ἡ, Vestis phœnicei coloris, s. puniceī, Puniceus amictus. [Lex. rhet. in Bekk. Anecd. p. 314, 32 : Φοίνικες· ποικίλον τι, ἐπιβούλαιον. Corrige Φοινικίς· π. τι ἐπιβόλαιον. Pollux 4, 119 : Φοινικὶς ἢ μελαμπόρφυρον ἱμάτιον φόρημα νεωτέρων· quocum conf. Aristot. Rhet. 3, 2. Aristoph. Ach. 319 : Καταξαίνειν τὸν ἄνδρα τοῦτον ἐς φοινικίδα· ubi schol. : Λίθοις αὐτὸν αἱμάσσειν ὥστε φοινικοῦν αὐτῷ ποιῆσαι τὸ σῶμα. Τὸ δὲ καταξαίνειν ὡς ἐπὶ ἐρίων ἔθηκε· διὸ καὶ φοινικίδα εἶπεν ὡς ἐπὶ ἱματίου. G. D.] Redditur etiam Purpurea vestis, et Purpureus amictus, ob coloris affinitatem. [Paludamentum, Gl.] : quum alioqui φοινικίδα et πορφυρίδα distincte poni videamus cum alibi, tum in hoc Xen. loco, Cyrop. 8, [3, 3] : Οὐδὲν φειδόμενος οὔτε πορφυρίδων, οὔτε ὀρφνίνων, οὔτε φοινικίδων, οὔτε καρυκκίνων ἱματίων· 6, [4, 1] : Ἥνθει δὲ φοινικίσι πᾶσα ἡ στρατιά. Plut. [Mor. p. 238, D] dicit eos, qui ad tauros accedunt, non sumere φοινικίδα, sicut nec vestem λαμπρὰν, eos qui ad elephantes : quoniam his coloribus animalia illa solent διαγριαίνεσθαι. Magnum autem fuisse φοινικίδων in bello usum, ostendunt cum alii plerique loci [velut Aristoph. Pac. 1175 : Ἦν δέ που δέῃ μάχεσθ' ἔχοντα τὴν φοινικίδα· ubi schol. : Περικεφαλαίαν φοινικῷ χρώματι βεβαμμένην· οἱ δὲ κόκκινα περιβλήματα. Falsa prior interpretatio, quacum comparata est Hesychii gl. Φοινίκης (Φοινικίς Bielius)· ὅπλον ἐρυθρόν], tum vero ille Xen. quem paulo ante ex Cyrop. 6, protuli : nec non iste Plut. Paulo Æmilio [18] : Ἀστράπτοντες ἐπιχρύσοις ὅπλοις, καὶ νεουργοῖς φοινικίσι. [Ælian. V. H. 6, 6 : Φοινικίδα ἀμπέχεσθαι κατὰ τὰς μάχας.] Dicuntur autem primi hoc vestis genere usi esse Lacedæmonii, ut sanguinem, quem effundebant, aliquo modo occultarent. Cujus rei cum alii plerique meminerunt [v. Aristoph. Lys. 1140, Xen. De rep. Lac. 11, 3, Aristot. ap. schol. Aristoph. Ach. 319. Mœris p. 398; Thom. M. p. 899], tum Philostr. Epist. 26 init. Fuisse autem φοινικίδα, s. φοινικοῦν χιτῶνα, etiam signum pugnæ futuræ, discimus ex Plut. Marcello [c. 26]. Φοινικὶς pro Panno puniceo, ex Aristoph. affertur Pl. [731] : Κατεπέτασ' αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν φοινικίδι. [Et 735 : Τούτῳ δ' ὑπὸ τὴν φοινικίδ' ὑποδύνθ' ἡσυχῇ.] Item φοινικίδες pro Tapetibus puniceis, s. purpureis, ex Æschine [p. 64, 27. Lysias p. 107, 40 : Ἱερεῖς στάντες κατηράσαντο πρὸς ἑσπέραν καὶ φοινικίδας ἀνέσεισαν. Xenoph. Cyrop. 8, 3, 12 : Ἅρμα ἐξήγετο, φοινικίσι καταπεπταμένοι οἱ ἵπποι. Liban. vol. 4, p. 306, 14 : Θέαν κατανεμῶ, φοινικίδας καταβαλῶ. Muson. ap. Stob. Flor. 83, p. 489 Gesn. : Τῆς σισύρας ἱκανωτάτης οὔσης ὑπεσπρῶσθαι, ὥστε μὴ δεῖσθαι πορφυρίδος ἢ φοινικίδος. De vexillo puniceo Polyb. 2, 66, 11 : Ἐπειδὰν φοινικὶς ἐξαρθῇ παρὰ τοῦ βασιλέως. Diodor. 13, 77 : Ἦρεν ἀπὸ τῆς ἰδίας νεὼς φοινικίδα (quod ἐπίσημον φοινικοῦν dicit ib. c. 46)· et 14, 26 : Ἀρθείσης τῆς φ. Arrian. Hispan. c. 90 : Σημεῖον ἐξαίρειν ... φοινικίδα ἐπὶ δόρατος ὑψηλοῦ. Polyæn. 1, 48, 2. Leo Tact. 19, 42. De tabella rubra picturæ cui affixa est argumentum indicante Joann. Chrysostom. In Psalm. 50, p. 692, et Or. 71, vol. 6, p. 725. || Φοινικηΐς in gl. Hesychii, Φοινικηΐδες· αἱ ἀνεμῶναι, ἢ πόα· οἱ δὲ τὰ φοινικὰ (corrige φοινικᾶ) ἐνδύματα. Quod si non est ex φοινικίδες corruptum, comparandum cum similibus formis in ηις quas collegit Lobeck. Pathol. Proleg. p. 476. Ἀνεμώνη φοινικῆ est ap. Dioscor. 2, 207.]

[Φοινικὶς, ίδος, ἡ, Phœnicis, oppidum Bœotiæ. V. Φοινίκιον.]

[Φοινίκισσα vitiose pro Φοίνισσα. V. Φοῖνιξ.]

[Φοινῑκιστὴς, ὁ, sine explicatione posuit Hesych., allato Xenoph. loco Anab. 1, 2, 20 : Ἀπέκτεινεν ἄνδρα Πέρσην, Μεγαφέρνην, φοινικιστὴν βασίλειον καὶ ἕτερόν τινα τῶν ὑπάρχων δυνάστην· ubi interpretes alii intelligunt Purpuratum, alii Purpuræ tinctorem (ut φ. per βαφεὺς explicatur ab Zonara p. 1818), alii Vexillarium, quia vexillum quo sublato duces Græcorum sunt comprehensi a Tissapherne, φοινικὶς dicatur ab Diodoro 14, 26. || Fellator. Schol. Aristoph. Pac. 883 : Λείκτης διεβάλλετο ὁ Ἀριφράδης καὶ μεμηνὼς ἐπὶ γυναιξίν· ὡς φ. γὰρ λοιδορεῖται. Etym. M. p. 235, 47 : Γλωττοκομεῖον· ... εἴρηται τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον ὑπὸ Εὐβούλου φοινικιστὴν σκώπτοντος. Quo sensu etiam verbum φοινικίζειν dicitur, quod v.]

[Φοινικιστὶ, Punice, Punico sermone. Φ. διαλέγεσθαι Polyb. 1, 80, 6.]

[Φοινικίτης. V. Φοῖνιξ.]

Φοινικοβάλανος, [ἡ, Fructus palmæ Ægyptiæ. Hippiatr. p. 242, 13. Eupolem. ap. Euseb. Pr. ev. p. 451, D, φοινικοβαλάνων ἀρτάβας χιλίας. Hase], vide infra in Φοῖνιξ significante Fructum palmæ.

[Φοινῑκόβαπτος, ὁ, ἡ, Purpura tinctus. Φ. ἐσθήματα Æsch. Eum. 1028.]

[Φοινικοβατέω, Palmas scando. Lucian. De dea Syr. c. 29.]

[Φοινῑκοβαφὴς, ὁ, ἡ, i. q. φοινικόβαπτος. Heliodor. Æth. 3, 3, χλαμύδα. Philostr. Epist. 27. Schol. Aristoph. Ach. 319. « Philostr. Epist. 67. Synes. p. 18, C, χιτών. » Hase. Conf. Φοινικοφαής.]

[Φοινῑκογενὴς, ὁ, ἡ, In Phœnicia natus. Euripid. ap. Porphyr. De abst. 4, 19, p. 172 : Φοινικογενοῦς παῖ τῆς Τυρίας τέκνον Εὐρώπης.]

Φοινῑκοδάκτῡλος, ὁ, ἡ, Phœniceos digitos habens, i. e. Coloris phœnicei. Extat ap. Aristot., sed ab eo fictum fortasse, Rhet. 3, [2] : Διαφέρει δ' εἰπεῖν οἷον ῥοδοδάκτυλος ἠὼς μᾶλλον ἢ φοινικοδάκτυλος, ἢ ἔτι φαυλότερον ἐρυθροδάκτυλος.

[Φοινικοειδὴς, ὁ, ἡ, Rutilans. Theodos. Diac. De

exp. Cretæ 1, 171 : Φοινικοειδεῖ τῶν πετρῶν τῇ συνθέσει. Hase.]

Φοινικόεις, εσσα, εν, Phœniceus, etc., ut de φοινικοῦς dicetur, quod eandem signif. habet; sed φοινικόεις poetarum potius est. Fem. Φοινικόεσσα [quod Hesych. exp. πυρρὰ τῷ χρώματι, ἐρυθρά. Altera interpretatio etiam ap. Eustath. p. 1051, 62]. Hom. [Il. K, 133], χλαῖναν φοινικόεσσαν dixit; Hesiod. [Sc. 95], ἡνία φοινικόεντα. Idem [ib. 194], Αἵματι φοινικόεις, sicut Hom. [Il. Ψ, 717], αἵματι φοινικόεσσαι. Ubi quidam interpr. Sanguine rubentes. Non dubium est autem quin φοινικόεις reddi etiam possit alicubi Purpureus, quod proprie est πορφύρεος. Nam ut αἵματι φοινικόεσσαι dicit, sic et αἷμα πορφύρεον : quemadmodum Lat. Sanguis purpureus dictus fuit.

[Φοινικόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ, Rubros crines habens. Constant. De themat. p. 14, D.]

[Φοινικόχροκος, ὁ, ἡ, Tramam rubram habens. Pind. Ol. 6, 66 : Φ. ζώναν.]

Φοινικόλεγνος, ὁ, avis, quæ alio nomine dicitur Πηνέλοψ. Traditur autem hæc esse magnitudine columbæ, anati similis, et in aquis versari, ex Aristot. H. A. 8, [3]. Vide Hesych. [Φοινικόλεγνον (—λαγνον codex)· Ἴων τὸν πηνέλοπα τὸ ὄρνεον· τὸν γὰρ τράχηλον ἐπίπαν φοινικοῦν· ἡ δὲ λέγνη (codex λάγνη) παρέλκει.]

Φοινικόλοφος, ὁ, ἡ, Phœniceam habens cristam, s. generaliter Rubram. Sic et Apoll. Arg. 2, [920] habebis infra [s. v. Φοῖνιξ] : Φοίνικι λόφῳ ἐπελάμπετο πήληξ. In VV. LL. Φοινικολόφος paroxytone, quod ap. Suid. legatur itidem φοινικολόφον, quod exp. ξανθολόφον. Sed in meo vet. cod. [et ap. Photium] sciendum est legi [et recte quidem] in gen., φοινικολόφου, ξανθολόφου. [Apud Hesych. Φοινικολόφοιο cum eadem expos. (in cod. in ξανθοῦ λόφου corrupta) fortasse ex Eur. Phœn. 827 : Φοινικολόφοιο δράκοντος. Theocr. 22, 72 : Ὀρνίχων φ. Geopon. 14, 16, 2 : Ἀλεκτρυόνες φ. « Planud. Ovid. Met. 4, 598. » Boiss.]

[Φοινικοπαλαιστινὸς, ὁ, Phœnicopalæstinus. Epiphan. t. 2, p. 337, B : Ἐπιφάνιος ὁ Φ. Hase.]

Φοινικοπάρειος, sive Φοινικοπάρηος, ὁ, ἡ, Phœniceas habens malas, s. genas, i. e. phœnicei coloris. At φοινικοπάρηοι νῆες ap. Hom. [Od. Λ, 123, Ψ, 271], Phœniceo colore pictæ naves. Aut etiam, Minio pictæ, Miniatæ, ut eædem sint quæ etiam μιλτοπάρειοι ab eod. poeta vocantur, διὰ τὸ τῆς μίλτου φοινικοῦν, inquit Eustath. [p. 1676, 28. Const. Manass. Chron. 816 : Τρυφερᾷ καὶ φοινικοπαρήῳ.]

Φοινικοπάρῠφος, ὁ, ἡ, Puniceo limbo prætextam vestem gerens, Purpura prætextam vestem gestans. Nam Puniceus et Purpureus color idem pene sunt. [Dionys. A. R. 2, 70 : Τηβέννας ἐμπεπορπημένοι περιπορφύρους φοινικοπαρύφους, ἃς καλοῦσι τραβέας· 6, 13 : Πορφυρᾶς φοινικοπαρύφους ἀμπεχόμενοι τηβέννας, τὰς καλουμένας τραβέας, i. e. Palmatas, i. e. Palmas intertextas habentes, non, Purpura prætextas, ut vertit HSt. : nam hoc Dionysius altera voce περιπορφύρους declaravit, ut monuit Petav. ad Themist. Or. p. 444 (p. 581 ed. Lips.).]

[Φοινικοπάστελλος, ὁ, Pastillus puniceus. Salmas. Exercc. Plin. col. 1331, D. Hase.]

[Φοινικόπεδος, ὁ, ἡ, Rubrum solum habens. Æsch. fragm. 192 : Φοινικόπεδόν τ' ἐρυθρᾶς ἱερὸν χεῦμα θαλάσσης.]

[Φοινικόπεζα, ἡ, Rubicundos pedes habens. Pind. Ol. 6, 159 : Φοινικόπεζαν ἀμφέπει Δάματρα· quod schol. exp. ἐπειδὴ οἱ λικμῶντες τὰ ἄχυρα ξανθοὶ γίνονται τὴν κεφαλήν· πᾶν δὲ ἄκρον πέζα καλεῖται. In gl. κοκκινόπουν et ἐρυθρόπουν. Rectius Bœckh. Exp. p. 163 : « Ut Thetis ἀργυρόπεζα ob aquam dicta videtur, ita recte Ceres ob segetis maturæ colorem illo epitheto ornata est. Sic ap. Virgil. Georg. 1, 297, seges matura est *rubicunda Ceres*. Eodem pertinet ξανθὴ Δημήτηρ Il. E, 500.»]

Φοινικόπτερος, ὁ, ἡ, Rubeas alas s. pinnas habens : nomen avis, quam Plin. quoque [H. N. 10, 48, Juvenal. 11, 139, Seneca Epist. 110, Lamprid. V. Heliog. c. 20, Celsus 2, 18, lemma Martialis Epigr. 71] Phœnicopterum nominat, retenta Græca voce. Aristoph. Av. [272] : Βαβαὶ, καλός γε καὶ φοινικιοῦς. Quibus verbis alter subjicit [274], Εἰκότως· καὶ γὰρ ὄνομ' αὐτῷ γ' ἐστὶ φοινικόπτερος. [HSt. alibi :] Φοινικόπτερος, Phœniceas habens pennas. Peculiariter autem sic appellata fuit Avis quædam, cujus linguam præcipui saporis esse docuit Apicius, teste Plin. Meminit ejus et Aristot., item Aristoph. Avib., ubi dicenti περί τινος ὄρνιθος, i. e. de quadam avi, Καλός γε καὶ φοινικιοῦς, respondetur Εἰκότως· καὶ γὰρ ὄνομ' αὐτοῦ γ' ἐστὶ φοινικόπτερος. [Heliod. 6, 3 : Εἴ γε φοινικόπτερον, ἀλλ' οὐκ αὐτόν σοι τὸν φοίνικα, τὸν ἐξ Αἰθιόπων ἢ Ἰνδῶν ὡς ἡμᾶς ἀφικνούμενον, ἐπέταττε· ubi Coraes (vol. 2, p. 201) comparat Italicum *Fenicottero*.]

[Φοινῐκόροδος, ὁ, ἡ, Purpurea rosa variegatus.] Φοινικοροδίαι, Rosaria punicea, VV. LL. sine ullo auctoris nomine. [Sumtum ex fragm. Pindari (95) ap. Plut. Mor. p. 120, C : Φοινικορόδιαί τε λειμῶνες εἰσὶ προάστιον αὐτῶν, quod φοινικορόδοις ἐν (ἐνὶ) λειμώνεσσι recte scriptum p. 1130, C. Διὸς κήπους οὓς φησιν φοινικορόδους ὁ Πίνδαρος dixit anon. in Cram. Anecd. Oxon. vol. 3, p. 173, 17.]

Φοινικόρυγχος, ὁ, ἡ, Qui est rostro puniceo s. rutilo, Avis epith. [Aristot. H. A. 9, 24 : Κορακίας ὅσον κορώνη φοινικόρυγχος.]

[Φοινικὸς vitiose pro φονικὸς ap. Eunap. p. 63. Correxit Petitus. Corrigendum ap. Hermiam In Plat. Phædr. p. 164 post med. || Vitiose pro φοινικοῦς. V. Φοινίκεος. || Vitiose pro Φοινικικός. V. s. v. Φοῖνιξ.]

[Φοινικοσκελὴς, ὁ, ἡ, Purpurea crura habens. Eur. Ion. 1207, de columba : Φοινικοσκελεῖς χηλὰς παρεῖσα, Purpureos pedes.]

[Φοινικόστεα vitiose pro φοινίκων ὀστᾶ. V. Φοῖνιξ, Palma.]

[Φοινικοστερόπης, ὁ, Rubra fulmina jaciens. Pind. Ol. 9, 10 : Δία φοινικοστερόπαν.]

[Φοινικόστολος, ὁ, ἡ, A Phœnicibus missus. Pind. Nem. 9, 67 : Φοινικοστόλων ἐγχέων πεῖρα, i. q. πεῖρα ἐγχέων ἐν ναυσὶ στελλομένων.]

[Φοινικοτρόφος, ὁ, ἡ, Palmas alens. Strabo 17, p. 838 : Τόπος φ.]

Φοινίκουρος, ὁ, Avis quæ dicta est etiam Ἐρίθακος, Erithacus. Est autem, ut annotant VV. LL., avis solitaria, quæ a quibusdam Sylvia vocata est : Theodorus autem interdum Rubeculam interpr.; sed Rubecula est hyberno tempore, et Ruticilla æstivo. Aristot. H. A. 9, 49 : Μεταβάλλουσι δὲ οἱ ἐρίθακοι, καὶ οἱ καλούμενοι φοινικουργοὶ, ἐξ ἀλλήλων· ἔστι δὲ ὁ μὲν ἐρίθακος, χειμερινός· οἱ δὲ φοινικουργοὶ, θερινοί· διαφέρουσι δ' ἀλλήλων οὐθὲν, ὡς εἰπεῖν, ἀλλ' ἢ τῇ χρόᾳ μόνον. [Recta scriptura φοινίκουροι utrobique restituta ex codd. a Bekkero p. 632, 28, et exstat in Geopon. 15, 1, 22.] Quam scripturam sequendo, huic avi erit etiam nomen Φοινικουργός. Sed suspectam hanc scripturam reddunt Hesych. et Plin. [H. N. 10, 29], ex quibus hic testatur, sicut et Aristot., (quem fortasse sequitur,) qui erithacus sit hyeme, eundem esse phœnicurum æstate. At Hesych. postquam scripsit, Φοινίκουρος, ὄρνις ποιὸς, subjungit, καὶ ὁ ἐρίθακος. Suidæ ἐρίθακος est ὄρνεον μονῆρες καὶ μονότροπον. Idem vocatur etiam Ἐριθεὺς, si Hesychio credimus. Quod autem attinet ad Lat. nomina, Sylvia et Ruticilla, sciendum est Theodorum ea aliis avibus tribuere, in interpretatione ejusd. operis Aristotelis 8, 3.

[Φοινικοῦς, ῆ, οῦν. V. Φοινίκεος.]

[Φοινικοῦς, οῦντος, ὁ, Phœnicus. Steph. Byz. : Φ., πόλις Κρήτης. Est portus nomen, qui etiam ab Ptolemæo 3, 17 Φοινικοῦς appellatur. Φοῖνιξ πόλις ap. Ptolem. 3, 17, et Lucam Act. Apost. 27, 12 : Εἴπως δύναιντο καταντήσαντες εἰς Φοίνικα παραχειμάσαι, λιμένα τῆς Κρήτης, βλέποντα κατὰ λίβα καὶ κατὰ κῶρον. Φοίνικα τὸν Λαμπέων appellat Strabo 10, p. 475. || Portus Cytherorum insulæ. Xen. Hell. 4, 8, 7 : Ὥρμίσθη τῆς Κυθηρίας εἰς Φοινικοῦντα. || Portus Messeniæ, non longe ab OEnussis insulis, Pausan. 4, 34, 12. || Portus littoris Ionici, quem Steph. Byz. memorat ex Thucyd. 8, 34 : Καταφεύγουσιν ἐς τὸν ὑπὸ τῷ Μίμαντι λιμένα, Φοινικοῦντα καλούμενον. Memoratur etiam ab Livio 36, 45; 37, 16. || Portus Siciliæ ap. Ptolem. 3, 4, p. 195, 1. Φοινικοῦντα urbem Siciliæ, quæ nomen acceperit ab fluvio cognomine, memorat Steph. Byz. s. v. Ἀκράγαντες. || Portus et urbs Marmaricæ ap. Strab. 17, p. 799, Ptolem. 4, 5. || Mons Lyciæ.

Strabo 14, p. 666 : Ὄλυμπος, πόλις μεγάλη καὶ ὄρος ὁμώνυμον, ὃ καὶ Φοινικοῦς καλεῖται. Steph. Byz. : Ἔστι καὶ νῆσος πρὸς τῇ Λυκίᾳ. De adj. gentili idem : Τὸ ἐθνικὸν Φοινικούντιος καὶ Φοινικούσιος, ὡς Σελινούντιος καὶ Σελινούσιος. ΦΟΙΝΙΚΟΝΤΙΩΝ ex nummo Domitiani ap. Ligorium memorat Holstenius.]

[Φοινῑκοῦσσαι, αἱ, Phœnicussæ. Steph. Byz. : Φ., δύο νῆσοι ἐν τῷ Λιβυκῷ κόλπῳ πρὸς τῇ Καρχηδόνι, ὡς Ἑκαταῖος Περιηγήσει Λιβύης. Οἱ νησιῶται Φοινικουσσαῖοι. Ἔστι καὶ πόλις Φοινίκων τῶν ἐν Συρίᾳ Φοινικοῦσσαι, ὡς ὁ αὐτὸς ἐν Ἀσίᾳ. Apud Strabon. 6, p. 276, numero singulari : Τῶν λοιπῶν (Αἰόλου νήσων) Ἐρικοῦσσα καὶ Φοινικοῦσσα ἀπὸ τῶν φυτῶν κέκληνται, ἀνεῖνται δ' εἰς νομάς. Ἐρικώδης et Φοινικώδης hæ insulæ appellantur ab Aristot. De mir. ausc. c. 132, Ptolem. 3, 4, Diodoro 5, 7, schol. Apoll. Rh. 3, 42 et schol. Hom. Od. K, 1 et 20, p. 443, 27 ; 449, 5, (Ἐρικοῦσσα et Φοινικοῦσσα p. 444, 5, secundum edit. Aldinam : sed codex Bodl. hic quoque recte præbet Ἐρικώδη, Φοινικώδη,) Eustath. p. 1644, 35, Niceph. Blemm. in Paraphrasi Dionys. Per. p. 412, 27 ed. Bernh.]

[Φοινῑκοφᾰ̀ης, ὁ, ἡ, Rubore lucens, Rubens. Eurip. Ion. 163, de cycno : Οὐκ ἄλλα φοινικοφαῆ πόδα κινήσεις ; Similiter φοινικοσκελεῖς χηλὰς columbæ dixit ib. 1207. Artemid. 2, 3 : Ἐσθὴς φ. ἢ πορφυροβαφής· ubi φοινικοφαὴς, quod vulgo abest, Reiffius inseruit ex cod. Veneto, servatis quæ codex omittit verbis ἢ πορφυροβαφής. Scribendum videtur ἐσθὴς φοινικοβαφὴς, sublato glossemate ἢ πορφυροβαφής. G. DIND.]

Φοινικόφυτον, τὸ, Palmetum : φοινικόφυτα, Palmeta, Palmaria : VV. LL. ex Gaza ap. Theophr. H. Pl. 2. [Φοινικόφυτος, ὁ, ἡ, Palmis consitus, est ap. Diodor. 2, 48 : Ἀγαθή ἐστι φοινικόφυτος (ἡ γῆ). Nam sic vulgatum olim φοινίκων φυτοῖς ex codd. correctum est et ex 19, 98. Joseph. A. J. 3, 1, 3 : Εἰς Ἥλιν ἀφικνοῦνται πόρρωθεν ἀγαθὴν ὁραθῆναι· καὶ γὰρ φ. ἦν. G. D. Id. ib. 4, 8, 1 : Ἀβιλὴ, φ. δ' ἐστὶ τὸ χωρίον. HASE.]

[Φοινικόχλοος, ὁ, ἡ, Rutilas herbas habens. Hesych.: Φοινικοχλόοις, ξανθοχλόοις. Nam sic codicis scripturam φοινικόχλοις, ξανθόχλοις correxit Hemst.]

[Φοινικόχρως, ὁ, ἡ, Punicei coloris. Sophronius in Maii Spicil. Rom. vol. 3, p. 257. OSANN.]

[Φοινικτικὸς, ἡ, ὸν, Puniceo s. rubro colore inficiens : unde adverb. Φοινικτικῶς ap. Sext. Emp. p. 411 : Ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ οἱ μὲν ὠχραντικῶς, οἱ δὲ φοινικτικῶς, οἱ δὲ λευκαντικῶς πάσχουσιν, i. e. Ita afficiuntur ac si rubrum intuerentur.]

[Φοινικτὸς, ἡ, ὸν, Puniceo colore tinctus. Joseph. A. J. 4, 4, 6, φ. ἔριον. HASE.]

[Φοινικώδης, ἡ. V. Φοινικοῦσσαι.]

Φοινῑκὼν, ῶνος, ὁ, Palmetum, φοινικόφυτον supra. [Ælian. N. A. 16, 18 : Φοινικῶνας πεφυτευμένους εἰς στοῖχον. Strabo 16, p. 763. Joseph. B. J. 4, 8, 2. Procop. Hist. p. 57, C. Suidas s. v. Φοινικῶνος. (Achmes Onirocr. p. 174, 7, εἰσιόντα εἰς φ. HASE.) Nomen loci est ap. Diodor. 3, 41 (ex Agatharchide) : Οὗτος ὁ τόπος (Arabiæ) ὀνομάζεται Φοινικὼν, ἔχει δὲ πλῆθος τούτου τοῦ φυτοῦ πολύκαρπον καθ' ὑπερβολήν· ubi vid. quæ ex aliis scriptoribus collegerunt Wesseling. et Müller. in Geogr. minor. vol. 1, p. 176. Urbem appellat Olympiod. ap. Phot. Bibl. p. 62, 21.]

Φοῖνιξ, ῑκός (Invenitur autem scriptum et φοίνιξ : sed Eust. [p. 1557, 57] ex iis est ap. quos φοῖνιξ scriptum extat cum circumflexo, sicut et κῆρυξ : traditque Idem, hanc vocem in nominativo quidem habere syllabam νι nonnisi positione longam, alioqui, brevem, at in obliquis casibus natura longam.) [Recte Herodianus aliique grammatici φοῖνιξ et κῆρυξ scripserunt : de quo v. Priscian. vol. 1, p. 320, Chœrob. In Theodos. p. 311, 1; 312, 23, et quæ s. v. Κῆρυξ diximus vol. 4, p. 1530], ὁ, Ruber, aut certe Ad rubrum colorem accedens. [Hesych. : Φοῖνιξ· ... καὶ ὁ πυρρὸς τῷ χρώματι.] Exp. et Rutilus. Gellius 2, 26 : Nam phœniceus color, quem tu Græce φοίνικα dixisti, noster est, et rutilus et spadix phœnicei συνώνυμα, qui factus Græce noster est, exuberantiam splendoremque significat ruboris. Quales sunt fructus palmæ arboris, non admodum sole incocti : unde spadici et phœnicei nomen est. Spadica enim Dorici vocant avulsum ex palma termitem cum fructu. Hæc ille, in quibus pro spadici et phœnicei, vel spadici et phœnici, vel spadicis et phœnicei reponendum esse puto. Ex Apoll. Arg. 2, [920] affertur, Φοίνικι λόφῳ ἐπελάμπετο πήληξ, pro Rubra crista. Et φοῖνιξ ἵππος teste Eust. [p. 83, 9] ὁ δμόχρους φοίνικι τῇ ὀπώρᾳ. [Sed p. 1326, 31, exp. ὁ κατακόρως πυρρὸς καὶ αἱμοβαφὴς, παρὰ τὸν φόνον, ὃ δηλοῖ τὸ αἷμα. Eurip. Herc. F. 945 : Φοίνικι κανόνι· Hel. 181 : Φοίνικας πέπλους. Femin. Tro. 815 : Πυρὸς φοίνικι πνοᾷ. Pro quo etiam φοίνισσα dicitur. Pind. Pyth. 1, 45 : Φοίνισσα κυλινδομένα φλόξ· quod per ξανθὴ exp. schol. 4, 365 : Φ. ἀγέλα ταύρων. Schol. : Πυρρὰ τὴν χροιάν. Simonid. Anth. Pal. 7, 443 : Φοινίσσᾳ ψακάδι.] Alioqui ap. Hom. duobus in Il. φοῖνιξ subst. est, significans φοινικοῦν χρῶμα, Rubrum colorem [Hesych. : Φοίνικι φαεινόν· φοινικίνῳ χρώματι λελαμπρυσμένον. Quod φοινικῷ scribendum, ut ap. Eustath. legitur p. 682, 43, qui exp. ἐρυθροβαφῇ, φοινικῷ ἄνθει φαιδρόν], ut Il. [Z, 219, H, 305 : Ζωστῆρα... φοίνικι φαεινόν· O, 538 : Λόφος νέον φοίνικι φαεινός· ubi Eust. p. 1030, 39 exp. λάμπων φοινικῷ νεαρῷ χρώματι. Hesych. : Φοίνικι, ἐρυθρῷ βάμματι.] Δ, [141] : Ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιήνῃ Μηονὶς, ἠὲ Κάειρα, παρήϊον ἔμμεναι ἵππων, ubi Eust. [p. 455, 46] φοινικοῦν χρῶμα significari dicit, addens, τὸ ἐκ καρποῦ, φασὶ, πρίνου. Virg. certe hanc comparationem usurpans l. 12, [67] loco φοίνικος Ostrum posuit, et quidem epithetum ei tribuens, Sanguineum : quod epith. videri possit pro iis facere, qui φοῖνιξ a φόνος deducunt, significante αἷμα. Horum autem in numero est Eust. [p. 456, 3; 1310, 19], qui de hac voce φοῖνιξ loquens, quam Hom. illo in versu usurpavit, dicit ei ὁμωνυμεῖν ὀπώραν, cui nomen φοῖνιξ, et propter hanc, idem nomen arbori quoque datum esse. Quibus subjungit, vocem φόνος, ἤτοι αἷμα, esse ἀρχὴν παραγωγικὴν αὐτῆς : et ad hujus similitudinem ἐρεύθεσθαι τὸν τοῦ φοίνικος καρπόν. Unde, inquit, et Φοῖνιξ nomen proprium, διὰ τὸν κατ' αὐτὸν, ὡς εἰκὸς, φοινίκεον χροῦν. Ac sequendo alium Ejusd. locum, etiam populi nominati Φοίνικες hanc appellationem ἀπὸ τῆς ἐρυθρότητος sumpsisse dicentur. Scribi enim [p. 1051, 62], Φοίνικας nationem esse, quæ habitarit circa fluvium Ἐρύθραν, aut circa Ἐρυθρὰν Θάλασσαν. Quibus subjungit, Καὶ τὸ φυτὸν δὲ φοῖνιξ, ὅτι τοιοῦτον καρπὸν τελεσφορεῖ. Vide et Etym. [M. p. 797, 18], qui inter alia scribit, Φοῖνιξ, quod est ἐθνικὸν, esse παρώνυμον ex nomine Φοινός. Sed Φοῖνιξ, quum ἐθνικὸν est duntaxat, hinc παρώνυμον esse, id vero non video quomodo rationi consentaneum esse queat : ac certe quum dicit Eust. supra, nomen φόνος esse ἀρχὴν παραγωγικὴν vocabuli φοῖνιξ, nequaquam id restringit ad Φοῖνιξ, quod est ἐθνικόν : cum Etymologo alioqui in derivatione consentiens. Qui enim dicit φοῖνιξ esse a nomine φόνος, non negat esse a φοινὸς, sed accipit quod remotius est, quum φοῖνιξ sit a φοινὸς, si tamen hoc concedendum est, φοινὸς autem, pro quo usitatius esse puto φοίνιος, sit a φόνος.

‖ Φοῖνιξ igitur, ut ad usitatiores hujus vocab. signiff. veniam, est interdum arbor quæ Latinis Palma. Hom. Od. Z, [163] : Δήλῳ δήποτε τοῖον Ἀπόλλωνος παρὰ βωμῷ Φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα. [Hinc Hesych. : Φ. ἔρνος· περιφραστικῶς τὸν φοίνικα. Φοῖνιξ, τὸ δένδρον· « φ. νέον ἔρνος· » καὶ ὁ καρπός.] Cujus loci ita meminit Cic. De legib. 1, [1] : Homericus Ulysses Deli se proceram et teneram palmam vidisse dicit. [H. in Apoll. 117 : Ἀμφὶ δὲ φοίνικι βάλε πήχεε.] Appellatur interdum φοῖνιξ et hujus arboris ramus, teste Polluce [1, 244] : Τοῦ μέντοι φοίνικος καὶ ὁ κλάδος ὁμωνύμως φοῖνιξ καλεῖται. [Pollucis verba sunt : Περὶ φοίνικος ἐρεῖς ὄρθιος, ὑψηλὸς, τραχὺς, ἰσχυρὸς, ἀειθαλής. Καλεῖται δὲ καὶ ὁ κλάδος αὐτοῦ ὁμωνύμως φοῖνιξ, καὶ ῥάβδος φοίνικος, καὶ ἐν τοῖς ποιηταῖς σπάδιξ, τὸ δὲ φύλλον θαλλός. Ὁ δὲ καρπὸς ὁ μὲν τοῦ ἄρρενος ψὴν, ὁ δὲ τῆς θηλείας βάλανος, ἐξ οὗ δὲ κρέμανται αἱ βάλανοι, σπάθη· εἴρηκε τὸ ὄνομα Ξενοφῶν καὶ Ἡρόδοτος, λέγων ὅτι καὶ τόξα τινὲς εἶχον ἐκ ταύτης τῆς σπάθης. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 70, 24 : Φοῖνιξ· ἦν (i. e. ῥάβδον ἦν) ἔχουσιν οἱ ῥαβδοῦχοι ἐν τοῖς ἀγῶσι φοίνικος τοῦ δένδρου· καὶ ῥάδικα καλοῦσιν οἱ ποιηταί. Ubi ne quis σπάδικα ex Polluce corrigendum putet, v. quæ s. v. Ῥάδιξ et

Σπάδιξ dicta sunt. Pollux 3, 152 : Ὁ νικήσας τὰ ἆθλα ἀνείλετο,... τὴν ῥάβδον τοῦ φοίνικος, ἢ τὸν φοίνικα ἔλαβεν. Palmas mares et feminas distinguit Herodotus 1, 193: Εἰσὶ δέ σφι (Babyloniis) φοίνικες πεφυκότες ἀνὰ πᾶν τὸ πεδίον, οἱ πλεῦνες αὐτῶν καρποφόροι, ἐκ τῶν καὶ σιτία καὶ οἶνον καὶ μέλι ποιεῦνται· τοὺς συκέων τρόπον θεραπεύουσι τά τε ἄλλα, καὶ φοινίκων τοὺς ἔρσενας Ἕλληνες καλεῦσι, τούτων τὸν καρπὸν περιδέουσι τῇσι βαλανηφόροισι τῶν φοινίκων, ἵνα πεπαίνῃ τέ σφι ὁ ψὴν τὴν βάλανον ἐσδύνων καὶ μὴ ἀπορρέῃ ὁ καρπὸς τοῦ φοίνικος· ψῆνας γὰρ δὴ φορέουσι ἐν τῷ καρπῷ οἱ ἔρσενες κατά περ οἱ ὄλυνθοι· ubi codex unus τοῖσι βαλανηφόροισι, recte fortasse: quanquam etiam τῇσι β. ab Herodoto, ut τῆς θηλείας a Polluce, dici potuit generis distinguendi caussa: ex quo non colligi potest a quoquam τὴν φοίνικα pro eo, quod solum usitatum est, τὸν φοίνικα, ut apud Theogn. 6 : Λητὼ φοίνικος ῥαδινῆς χερσὶν ἐφαψαμένη, nihil tribuendum sit multorum librorum scripturæ ῥαδινῆς. Recte igitur Herodotus dixit 4, 172 : Φοίνικες ἐόντες καρποφόροι, non ἐοῦσαι, (ut φοίνικες οἱ καρποφόροι ap. Xen. Cyrop. 6, 2, 22,) et 182 : Ὀπωριεῦντες τοὺς φοίνικας, non τάς. Apud eundem 2, 156 : Φ. συχνοί. Xen. Cyrop. 7, 5, 11 : Πύργους ᾠκοδόμει φοίνιξι θεμελιώσας οὐ μεῖον ἢ πλεθριαίοις. Id. Anab. 2, 3, 10. Theophrasti aliorumque locos de palma collegit et illustravit Schneider. in Indice p. 538—540. Φ. καρυωτὸς ap. Strabon. 16, p. 763; 17, p. 800, 812. Φ. ὁ ἐν τῇ Θηβαΐδι (Ægypti) ib. p. 818. De palmæ viribus medicis v. Galen. vol. 13, p. 239. Φοινίκων ὀστᾶ ap. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 186, ubi vitiose scribitur φοινικόστεα, quod ex duobus codd. corrigendum. Recte paullo post etiam ὀστέα φοινίκων. Ἀφέψημα φοινίκων ib. p. 404; κατάπλασμα διὰ φοινίκων p. 424. LXX Psalm. 92, 12 : Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει· quod Tertullianus De resurrect. carnis c. 13, p. 571, absurde de phœnice ave dictum accepit : recte de arbore Theodoretus p. 770. Absurdius etiam ap. Jobum 29, 18 : Ἡ ἡλικία μου γηράσει ὥσπερ στέλεχος φοίνικος, πολὺν χρόνον βιώσω, quidam avem phœnicem intellexerunt, licet vocabulum στέλεχος de arbore sermonem esse ostendat, ut monuit Suicerus.] Sæpe vero φοῖνιξ vocatur quæ a Latinis Palmula, i. e. Palmæ fructus; extantque hujus signif. exempla cum ap. alios, tum ap. Herodot., et quidem genere itidem masc.; quum alioqui vocetur etiam φοίνικος βάλανος. Dicitur vero et facta comp. Φοινικοβάλανος [Annotavit Pollux 6, 82] : sed nomen hoc habet proprie fructus palmæ Ægyptiæ, postquam maturuit, ut quidem annotatur ex Diosc. 1, 149, quem l. vide. [Galen. vol. 6, p. 427 : Τινὲς τῶν νεωτέρων ἰατρῶν ἐν συνθέτῳ προσηγορίᾳ φοινικοβαλάνους ὀνομάζουσιν αὐτούς, οὐ μὴν παράγε τοῖς παλαιοῖς Ἕλλησιν εὗρον τοὔνομα· φοινίκων γὰρ ἐκεῖνοι βαλάνους τὸν καρπὸν τοῦτον, οὐ φοίνικας οὐδὲ φοινικοβαλάνους ὀνομάζουσιν. Inscriptio ap. Bœckh. 123, vol. 1, p. 165 : Κυάμους Αἰγυπτίους καὶ φοινικοβαλάνους καὶ εἴ τινα ἄλλα τραγήματα... πωλεῖται. Male negat Galenus φοίνικα de fructu dici, quod pluribus ostendit Athen. 14, p. 651, F : Μελανιππίδης ὁ Μήλιος ἐν ταῖς Δαναΐσι φοίνικας τὸν καρπὸν οὕτως ὀνομάζει, τὸν λόγον ποιούμενος περὶ αὐτῶν (sequuntur Melanippidis versus, in quibus est εὐώδεις φοίνικας). Καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ φυτῶν οὕτως « Φοινίκων ἀνόρχων, οὕς τινες εὐνούχους καλοῦσιν, οἱ δὲ ἀπυρήνους. » Φοίνικα δὲ τὸν καρπὸν καὶ Ἑλλάνικος κέκληκεν ἐν τῇ εἰς Ἄμμωνος Ἀναβάσει, εἰ γνήσιον τὸ σύγγραμμα, καὶ Φόρμος ὁ κωμικὸς ἐν Ἀταλάνταις. Quæ excerpsit Eustath. p. 1735, 41, quem conf. etiam p. 1557, 59. Adde Ephipp. ap. Athen. 1, p. 29, D : Κάρυα, ῥόας, φοίνικας, ἕτερα νώγαλα· quæ eadem sunt Antiphanis verba 2, p. 47, E, nisi quod is βότρυς pro κάρυα posuit. Φοίνικος καρπὸν dixit Nicand. Al. 353; φοίνικος παραφυάδας idem ap. Athen. 2, p. 71. Αἱ βάλανοι τῶν φοινίκων Xen. Anab. 2, 3, 15. Φοινικοβάλανος ap. Plut. Mor. p. 723, D : Τὰς μεγίστας καὶ καλλίστας τῶν φοινικοβαλάνων Νικολάους ὠνόμασε (conf. Athen. 14, p. 652, A)· et p. 913, B, Polyb. (in Excerptis) 12, 2, 6; 26, 10, 9.] Hesych. autem habet Φοινικοβάλανα : dicens esse τὸ τράγημα, item Genus vitis. At de φοίνικος ἐγκέφαλος et ἐντεριώνη dictum fuit supra, sicut et de πατητὸς φοῖνιξ. [V. s. v. Πατητός.] Convenit porro hæc signif. φοίνικος cum superiore, cui datus primus locus fuit, propter ruborem, de quo dictum et paulo ante fuit. Quum alii autem præterea, tum Plinius, hunc ei colorem tribuerunt. Legitur etiam Φοῖνιξ ἐλάτη, quæ et σπάθη, de Involucro et calyce fructus palmarum adhuc florentium. Vide Diosc. 1, cap. 151, cui titulus est Περὶ φοίνικος ἐλάτης. [Galen. vol. 13, p. 239.] Sunt vero a nomine φοῖνιξ Palmam significante adjectiva nomina Φοινικίτης et Φοινίκινος, ut a Palma dicitur Palmeus; nam φοινικίτης οἶνος legitur ap. Dioscor. 5, 40. [Galen. vol. 14, p. 480, 10 : Ὁ φ. λίθος ἐγχριόμενος ἐκβόλιον ἐστίν. Hase.] At φοινίκινος (sub. οἶνος) ap. Athen. 1, [p. 29, D] ex Ephippo comico : Φοινικίνου βίκος τις ὑπανεῴγνυτο. Quo ex loco memineris emendare φοινίκου 14, [p. 642, E] et hoc φοινικίνου pro illo reponere, ut vicissim pro ὑπανεῴγνυται, quod l. 1 habetur, reposui ὑπανεῴγνυτο ex l. 14. Additque, meminisse hujus vini et Xenophontem Anabasi. Verum a Xen. non φοινίκινον οἶνον, sed φοινίκων οἶνον appellari sciendum est. Ita enim ap. eum legitur 2, p. 165 meæ ed. [c. 3, 14] : Ἐνῆν δὲ σῖτος πολὺς, καὶ οἶνος φοινίκων, καὶ ὄξος ἑψητὸν ἀπὸ τῶν αὐτῶν. [Ibid. 1, 5, 10 : Οἶνον ἐκ τῆς βαλάνου πεποιημένον τῆς ἀπὸ τοῦ φοίνικος (in libris pluribus in τῆς φοινίκης corruptum). Οἶνος ἀπὸ τῶν φοινίκων Philostr. V. Apoll. 2, 6. Οἶνος φοινικήϊος vel φοινίκειος v. infra. ‖ De palma (i. e. ramo palmæ vel corona) honoris caussa data Pausan. 8, 48, 1 : Ἐπὶ τῇ ἑτέρᾳ στήλῃ πεποιημένος ἐστὶν Ἰάσιος ἵππου τε ἐχόμενος καὶ κλάδον ἐν τῇ δεξιᾷ φέρων φοίνικος· ... οἱ δὲ ἀγῶνες φοίνικος ἔχουσιν οἱ πολλοὶ στέφανον. Plut. Mor. p. 1045, D : Πότερον ἔξεστι τὸν βραβευτὴν τὸν φοίνικα ὁποτέρῳ βούλεται ἀποδοῦναι. Heliodor. 4, 4 : Φοίνικα κομίζεσθαι, ut Latini victores *palmam ferre* dicunt.] At φοινίκινος, sicut etiam Φοινικίη νόσος, ap. Galen. habes, in Lex. Hipp. [p. 592], de elephantiasi, sed diversa deductione; nam in φοινίκινος dicit, ἀπὸ τοῦ χρώματος οὕτως εἰρῆσθαι [τὴν ἐλεφαντίασιν] ὑπονοήσειεν ἄν τις· i. e. A colore sic dictam suspicetur quisquiam : quod existimatur intellexisse de colore palmæ fructus. Exponens autem statim post quæ sit φοινικίνη [φοινικίνη typothetæ error pro φοινικίη, correctus ab HSt. in exemplari Vindob.] νόσος, scribit, Ἡ κατὰ Φοινίκην καὶ κατὰ τὰ ἄλλα ἀνατολικὰ μέρη πλεονάζουσα. [Δηλοῦσθαι δὲ κἀνταῦθα δοκεῖ ἡ ἐλεφαντίασις. Ad locum Hippocr. p. 114, E, ubi nunc corrupte νοῦσος ἡ φθινικὴ legitur, respici conjecit Foesius. Scribendum igitur Φοινικίη vel, quod probabilius, Φοινικηΐη. ‖ Φοινικίνη, Medicamentum quoddam. Galen. vol. 13, p. 644 : Τὴν διὰ χαλκίτεως ἔμπλαστρον, ἣν φοινικίνην ὀνομάζω. Alex. Trall. 7, p. 96.] Extat denique et aliud adject., sed Ionicum, Φοινικήϊος, i. e. Ionica dialysi factum ex φοινίκειος. Diciturque οἶνος φοινικήϊος, sicut et φοινίκινος, Vinum palmeum. [‖ Φοινικίνῳ χρώματι ap. Hesych. s. v. Φοίνικι φαεινὸν male scriptum notavimus supra.] Affertur tamen ex Herodoto [1, 194] non φοινικηΐου βίκοι (ut dicit Ephippus in illo Athenæi loco, φοινικίνου βίκος, subaud. οἴνου), sed φοινικήϊοι βίκοι, de Doliis palmeo vino plenis. [Φοινικηΐου (Φοινικίου ap. Polluc. 10, 70) οἴνου κάδος 3, 20, et οἴνῳ Φοινικηΐῳ 2, 86, pro quo οἴνῳ Φοινικείῳ Diodor. 1, 91, ubi codex unus φοινικῷ, alius φοινικηϊκῷ. Adde quæ infra de hoc vino dicentur. ‖ Ἐσθὴς φοινικηΐη, Vestis palmæ, i. e. ex palmæ foliis facta, ap. Herodot. 4, 43, ubi vid. Larcher.] At Φοινικήϊος pro Φοινίκειος, a Φοῖνιξ, quod est ἐθνικὸν, fuerit itidem Phœniceus, Punicus. ‖ Sed Herba etiam quædam φοῖνιξ appellatur, de qua Diosc. 4, 43. Dicitur hæc folia hordei habere, sed breviora, spicam folio similem; et a palmulæ maturæ colore nomen accepisse existimatur. Plin. 22, 25 : Est et herba Phœnicea appellata a Græcis, a nostris vero Hordeum murinum.

‖ Φοῖνιξ, Phœnix avis. Plin. 13, 4, de variis palmarum generibus loquens : Una earum arbor in Chora esse traditur, una et syagrorum. Mirumque de ea accepimus, cum phœnice ave, quæ putatur ex hujus palmæ argumento nomen accepisse, emori ac renasci ex se ipsa. [Vide Plin. ibid. 10, 2. Avis sacra apud Ægyptios, accuratius descripta ab Herodoto 2, 73, celebrata propter vitæ longitudinem, de qua alii alia

tradiderunt. Hinc] Lucian. [Hermot. c. 53]: Ἦν μὴ φοίνικος ἔτη βιῴη [βιώσῃ. Antiphanes ap. Athen. 14, p. 655, B : Ἐν Ἡλίου μέν φασι γίγνεσθαι πόλει φοίνικας, ἐν Ἀθήναις δὲ γλαῦκας. Herodoti narrationem sequitur Epiphan. vol. 2, p. 505, et Clemens Rom. Epist. ad Corinth. § 25, ubi vid. quæ ex Græcis Latinisque scriptoribus collegerunt Coteler. et Jacobson. vol. 1, p. 102, 103 ed. sec. Alia ex scriptoribus et profanis et ecclesiasticis collegit Suicerus, ex Latinis Forcellini ex Lexico.]

|| Φοῖνιξ, Phœnix, Qui est ex Phœnicia. [Herodot. 6, 47 : Θάσου τοῦ Φοίνικος. Soph. fragm. 756 : Φοῖνιξ ἀνὴρ Σιδώνιος κάπηλος· ut ἀνδρὸς Φοίνικος ap. Pausan. 9, 28, 2. Φοῖνιξ Sophoclis, Euripidis, Ionis et Astydamantis tragœdiæ inscriptæ fuerunt. Eubuli comœdia Φοῖνιξ memoratur ab Athen. 9, p. 397, A.] Cujus plur. Φοίνικες, comprehendentem ipsam nationem, habes paulo ante. Eust. Comm. in Dionys. P. p. 74 ed. patris mei : Ἡ ὁ Θηβαῖος δὲ οὗτος ἦν Ἡρακλῆς, ἢ ὁ Φοῖνιξ, κατά τινας, ἤτοι ὁ Τύριος. Annotat autem hæc in istos Dionysii versus [453] : Ἐνθάδε Φοινίκων ἀνδρῶν γένος ἐνναίουσιν, Ἀζόμενοι μεγάλοιο Διὸς γόνον Ἡρακλῆα. Hi ab Hom. Od. O, [414] vocantur ναυσίκλυτοι et τρῶκται. [Conf. Ξ, 288.] Unde idem schol. in eadem illa pag. scribit, Ἐμποριικοὶ γὰρ ὄντες οἱ Φοίνικες, καὶ πρηκτῆρες, καὶ τρῶκται, κατὰ τὸν ποιητὴν, καὶ πανταχοῦ πλωϊζόμενοι, κτλ. [Herodot. 1, 1, et alibi non raro. Φοίνικες Σιδώνιοι 7, 44.] Horum Phœnicum regio Φοινίκη dicta fuit. [Herodot. 2, 44 : Ἐς Τύρον τῆς Φοινίκης· ib. 116; 3, 136. Eurip. Tro. 221 (ubi Dor. Φοινίκας), Thucyd. 2, 69, Strabo 16, p. 756—760, ceterique geographi et alii scriptores plurimi.] Φοινίκη, inquit Steph. B., ἡ χώρα a genit. Φοίνικος, sicut Κρήτη a gen. Κρητὸς, et Λιβύη a genit. Λίβυος. Sed Φοῖνιξ, a quo Φοινίκη suam appellationem invenit, viri nomen proprium est, ut ex illo quoque discimus, tradente fuisse Agenoris et Neptuni Libyæque filium. Quibus subjungit, nomen ἐθνικὸν idem esse cum illo nomine τοῦ οἰκιστοῦ, sc. Φοῖνιξ. Atque ita Φοῖνιξ hoc proprium viri nomen, primum obtinere locum dicendum esset; secundum, hanc regionis appellationem, Φοινίκη; tertium autem, illud ἐθνικὸν nomen, Φοῖνιξ. Quum tamen Φοῖνιξ ab Eust. dicitur ita vocatus διὰ τὸν κατ' αὐτὸν φοινίκεον χροῦν, non de proprio illo, sed περὶ τοῦ ἐθνικοῦ id intellexisse videri posset, (quippe qui idem et de plur. Φοίνικες scribat,) nisi adderet τὸ κύριον. Genus autem Φοίνικος Homerici idem alibi commemorat, sc. p. 762. [Addit Steph. Byz. de Phœnicia : Ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Ῥαββώθη καὶ Κολπίτης.... Ἔστι καὶ Φοῖνιξ οὐ πολὺ ἀπέχων Ῥόδου. (Duo libri optimi ἀπέχον : unde Meinek. conjicit καὶ Φοῖνιξ φρούριον Καρίας, οὐ πολὺ ἀπέχον Ῥόδου, collato Strab. 14, p. 652, et Niceph. Brev. Hist. p. 36.) « Pro Ῥαββώθη καὶ Κολπίτης Bochartus in Chanaan 2, 12, vult Ῥαββῶτις καὶ Κολπῖτις (sc. γῆ), quorum utrumque sinus et hinc sinuosam terram significet, quare etiam melius ad Phœnicen Libycam referatur. Ipse nomen ducit ab Hebr. *bene Anak* ib. 1, 1. Alias aliorum opiniones v. ap. Vaillant. in Num. colon. vol. 1, p. 106; vol. 2, p. 72, Reland. in Palæstina 1, 9. Terminos ejus varie descripserunt veteres, ita ut modo ampliores facerent modo angustiores, quod ex situ multarum urbium notato intelligitur et ex Melæ descriptione 1, 11. Conf. etiam Reland. 1, 8 et 9. Porro Syriæ pars dicitur, uti ab Strabone 16, p. 749, et Mela, Syriæ etiam opponitur, ut ap. Strabonem 2, p. 125. Conf. Joseph. A. J. 7, 4, 1. Judæis plerumque Chanaan fuit. Sic quod Moses in Abrahami historia vocat Chanaan, ab Eupolemo ap. Euseb. Præp. ev. 9, 17, dicitur Phœnice, cujus exempla subministrant Judæi Alexandrini. Sic Συροφοίνισσα (in Σύρα Φοινίκισσα corruptum in duobus codd. ap. Wolf. Anecd. vol. 3, p. 61) et Χαναναία γυνὴ tanquam synonyma ponuntur a Marco 7, 26, et Matthæo 15, 22. Et sic *Syrophœnix* spectata Syriæ divisione ap. Juvenal. 8, 159. Vestigia ejus hæsisse putant in antiquo Phœnices nomine Χνᾶ. (De hoc suo loco dicemus. Eadem Σῦρ dicta fuit, quod v. vol. 7, p. 1503.) ... Pro Phœnice autem sæpe Syria per synecdochen ponitur. Sic per continuam seriem in Actis Apost. 21, 2, 3, adeoque ἡ ἐν Παλαιστίνῃ Συρία dicitur ap. Euseb. Præp. ev. 8, 12, et οἱ ἐν τῇ Παλαιστίνῃ Σύροι ap. Joseph. A. J. 8, 10, 3. Palæstinam etiam ita dici notat Steph. Byz. s. v. Ἰόπη. A Syria et Ægypto contra separat Strabo 2, p. 125. Fines ejus urbesque descripsit Plin. H. N. 5, 17, 19, quocum fere consentit Ptolem. 5, 15. » Tzschuck. ad Melam vol. 3, 1, p. 362. Φοινίκη Συρία ap. Diodor. 19, 93, de qua v. quæ s. v. Σύροι dicta sunt vol. 7, p. 1516. Id Φοινικία Συρία scriptum erat in Chronico Paschali p. 31, D, in edit. Parisina, ubi nunc Φοινίκη restitutum ex cod. Vaticano. Manifestior etiam error in loco Galeni mox afferendo, ubi Φοινικίην scriptum pro Φοινίκην, qua forma nominis sola utuntur scriptores Græci, pariterque Latini veteres *Phœnicen* vel *Phœnicam* dixerunt, non *Phœniciam*, quod male illatum erat Ciceroni De fin. 4, 20, et alibi, relinquendum recentioribus, velut Martiano Capellæ, Orosio aliisque indicatis ab Tzschuckio ad Melam vol. 2, 1, p. 397. || Φοινίκη eadem quæ Καρία. Athen. 4, p. 174, F : Γιγγραίνοις οἱ Φοίνικες ... ἐχρῶντο αὐλοῖς· ... τούτοις δὲ καὶ οἱ Κᾶρες χρῶνται ἐν τοῖς θρήνοις, εἰ μὴ ἄρα καὶ ἡ Καρία Φοινίκη ἐκαλεῖτο, ὡς παρὰ Κορίννῃ καὶ Βακχυλίδῃ ἔστιν εὑρεῖν. || Φοινίκη, insula maris Ægæi, postmodum Ἴος appellata : v. Steph. Byz. s. v. Ἴος et Plin. H. N. 4, 12. Idem Tenedi insulæ nomen olim fuisse memorat Plinius ib. c. 31. Porro Φοινίκη insula prope Cyzicum memoratur ab Steph. Byz. s. v. Βέσβικος ex Diogene Cyziceno, secundum cod. Vratisl. et ed. Ald.: nam in codicibus Palatinis et Vossiano est Φοίβη. || Φοινίκη, urbs Epiri, ap. Strab. 7, p. 324, Ptolem. 3, 14, Hierocl. p. 652, Polyb. 2, 5, 8 et 8, 4; 16, 27, 4; 32, 22, 2, Liv. 29, 12. Adjectivum gentile non cognitum nisi e numis quibusdam in Epiro repertis et ad hanc urbem relatis, in quibus est ΦΟΙΝΙΚΑΠΕΩΝ, ΦΟΙΝΕΙΚΑΙΩΝ, ΦΟΙΝΕΙΚΑΙΕΩΝ, ΦΟΙΝΕΙΚΕΩΝ, quarum formarum Eckhelio D. N. vol. 2, p. 167, 168, una vera videbatur Φοινικαπέων, ut hæc urbs non solum Φοινίκη, sed etiam Φοινικάπη dicta fuerit.] Ceterum ἐθνικὸν fem. est Φοίνισσα, quod Latini retinentes, scribunt Phœnissa. Hom. Od. O, 416 : Ἔσκε δὲ πατρὸς ἐμοῖο γυνὴ Φοίνισσ' ἐνὶ οἴκῳ. [Φοίνισσαι inscriptæ Phrynichi Euripidisque tragœdiæ, Aristophanis et Strattidis comœdiæ. Φ. χθὼν Eurip. Phœn. 6; χώρα 246; νᾶσος 204; βοὰ 308.] Invenitur itidem et νηῦς Φοίνισσα ap. Herodotum : sic Φοινισσῶν νεῶν Plut. Pericle [c. 26. Et V. Cimon. c. 12 : Ναῦς Φοινίσσας ἀπὸ Κύπρου προσπλεούσας. Diodor. 13, 80 : Φοινισσῶν (Punicarum) νεῶν. Φοίνισσα κώπα Eurip. Hel. 1288, 1467. *Phœnissa* etiam poetæ Latini dixerunt, quorum locos collegit Forcellini s. h. v. *Phœnissæ* Senecæ tragœdia inscripta est. ||] Quin etiam quoddam vitis genus fuisse perhibetur, quæ φοίνισσα nominata fuit. [Hesych.: Φοίνισσα, εἶδος ἀμπέλου. Cypri arboris ἄνθη λευκὰ, βοτρυώδη, memorat Dioscor. 1, 124. Φοίνισσαν κύπρον dixit Meleager Anth. Pal. 4, 1, 42.] At vero κτητικὸν nomen Φοινίκιος et Φοινικικὸς, inquit idem Stephanus. [Stephani verba sunt : Τὸ ἐθνικὸν (nominis Φοινίκη) τῷ ὀνόματι τοῦ οἰκιστοῦ Φοῖνιξ· καὶ Φοινίκιος, τὸ κτητικὸν Φοινικικός.] Quorum prius illud ap. Athen. invenio, dicentem φοινίκιος οἶνος, itidemque φοινίκιον μύρον. [Galen. vol. 11, p. 85 : Ἐγὼ γοῦν καὶ κατὰ τὴν Κιλικίαν καὶ Φοινικίην (corrige Φοινίκην) καὶ Παλαιστίνην καὶ Σκῦρον καὶ Κρήτην εὗρον οἴνους λεπτοὺς καὶ ὑδατώδεις. Athen. 1, p. 29, D : Φοινικίου οἴνου (quem τὸν ἀπὸ Φοινίκης ἱερᾶς τὸν Βύβλιον et mox Φοινίκιον οἶνον dixit et magnopere laudavit Archestratus paullo ante citatus ab Athenæo) μέμνηται καὶ Ἔφιππος « Σταμνάριά τ' οἴνου μικρὰ τοῦ Φοινικικοῦ (quem versum repetit 2, p. 57, E). Καὶ πάλιν « Φοινικίνου βῖκός τις ὑπανεῴγνυτο· quod in φοινίκου corruptum ubi hic versus iterum affertur 14, p. 642, E. Si nomen vini quod Ephippus memorat non ab Φοινίκη sed ab φοῖνιξ, palmam significante, derivatum est, ut videtur, οἶνος dicendus erat aut φοινίκειος (ut Diodorus et Herodotus, quorum locos supra attulimus, ille οἴνῳ φοινικείῳ, hic οἴνου φοινικηΐου dixit, et ab Suida annotatum est φοινίκειον αἷμα καὶ φοινίκειος οἶνος), aut φοινίκινος, quod non solum alteri Ephippi versui, sed etiam priori, in quo nunc legitur φοινικικοῦ, resti-

tuendum cum Meinekio vol. 3, p. 328; et haud dubie Athenæo quoque pro φοινικίου, ut φοινικίνους οἴνους dixit Plut. Mor. p. 648, E. Recte vero μύρον Φοινίκιον dicitur, quod Κυπριακὸν τὸ ἐν Φοινίκῃ dixit Athen. 15, p. 688, F. Φοινίκειος per diphthongum scriptum probat Etym. M. p. 511, 49 : Φοινίκειον τὸ τοῦ φοίνικος, nisi hoc Palmeum significat. Disertius p. 797, 37 : Φοινικήϊα γράμματα· ἀπὸ Φοίνικος τοῦ Ἀγήνορος τοῦ εὑρόντος αὐτά· ubi cod. Voss. addit : Φοινίκεια δέ ἐστι, καὶ διαλύσει τῆς διφθόγγου Ἰωνικῶς καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η Φοινικήϊα, ὡς βασίλειος ἄγρη, βασιλεῖος βασιλήϊος· et Chœrob. in Cram. Anecd. Oxon. vol. 2, p. 31 : Φοινίκεια· τὸ κει δίφθογγος, ἢ παρατέλευτον, ἢ τοῖς ἀπὸ τῶν Φοινίκων ὡς Κάδμου διακομίσαντος τὰς εἰς τὴν Ἑλλάδα. (In his aliquid turbatum.) Quibus adjungenda glossa proxima, Φωνοείκεια· οἱονεὶ φωνεικῶνες. Quod vocabulum fortasse idem est ac φωνίκεια, quod paullo post memorabimus. Adjectivi forma Ionica est etiam in gl. Photii p. 652, 3, quam Suidas repetivit, Φοινικήϊα γράμματα, ex qua ipsa quoque apparet nomen alios ἀπὸ Φοίνικος τοῦ Ἀγήνορος τοῦ εὑρόντος, alios, inter quos fuit Scamon in Εὑρημάτων libro secundo, ἀπὸ Φοινίκης τῆς Ἀχταίωνος derivasse : quam opinionem memorat Hesychius, Φοινικήϊα (codex φοινίκηϊ) γράμματα· ἀπὸ Ἀκταίωνός φασιν ὠνομάσθη (scribendum ὠνομάσθαι vel cum Musuro ὀνομασθῆναι) αὐτά. Rectius Herodotus 5, 58, litteras illas ἐσαγαγόντων Φοινίκων ἐς τὴν Ἑλλάδα Φοινικήϊα (ὑπὸ τῶν Ἰώνων) κεκλῆσθαι narrat, quod repetit Clem. Al. p. 362. Ab terræ autem nomine, cujus adjectivum gentilicium Φοινίκιος est, qui derivarunt, Φοινίκια γράμματα in prosa certe oratione dicere debuerunt, non Φοινίκεια aut Φοινικήϊα, quod non potest defendi adjectivis Ἐφεσήϊος, πολεμήϊος similibusque formis quibus poetæ metri caussa utuntur, ab Lobeckio tractatis in Pathol. Proleg. p. 474. Itaque videndum ne Φοινικήϊα Herodoto illatum sit ab librariis, fortasse propter Καδμήϊα γράμματα ib. c. 59. Recta scriptura est in duabus glossis Hesychii, altera, Φοινίκια· Αὐδοὶ καὶ Ἴωνες τὰ γράμματα ἀπὸ Φοίνικός τινος (a quibus verbis etiam Photii Suidæque glossa supra memorata incipit, nisi quod apud hos Φοινικήϊα scriptum)· altera, Φοινικίοις γράμμασιν· Σοφοκλῆς Ποιμέσιν (fr. 460)· ἐπεὶ δοκεῖ Κάδμος αὐτὰ ἐκ Φοινίκης κεκομικέναι· eademque forma vel servata in libris vel restituenda ap. Diodor. 3, 67 (ubi var. lect. φοινίκεια et φοινικῆα); 5, 58 (ubi omnes φοινικοῖς, quod Φοινικίοις potius scribendum, in quo omnes consentiunt 5, 74, quam Φοινικικοῖς cum Scaligero), Plut. Mor. p. 738, E (ubi Φοινίκεια), Eustath. p. 1757 extr., gramm. in Bekk. Anecd. p. 1169 (ubi φοινίκων γραμμάτων), χαρακτῆρες Φοινίκιοι ap. Maxim. Tyr. 38, p. 222. Eadem Φοινικικὰ σήματα Κάδμου in versu Timonis ap. Sext. Emp. p. 227. Vana aliorum scriptorum commenta, qui harum literarum nomen non ab terræ nomine, Φοινίκη, sed ἀπὸ τοῦ χρώματος τοῦ φοινικοῦ, quo primitus scriptæ fuerint, vel ἀπὸ φοίνικος ξύλου, vel ab nomine hominis, Φοῖνιξ, derivari, vel pro φωνίκεια, ἀπὸ φωνῆς ἐγγραμμάτου, dictas esse voluerunt, et quæ sunt reliqua hujusmodi somnia, quæ exposuerunt schol. Dionysii Thr. p. 782, et Photius l. c. His igitur scriptoribus Φοινίκεια (ut apud schol. Dionysii scriptum est) vel Φοινικήϊα γράμματα relinqui possunt : ab terræ nomine Φοινίκη qui derivarunt, Φοινίκια potius scripsisse putandi sunt, cui Φοινικικὰ prætulit Timo, cujus verba ubi repetit Sextus Emp. p. 227, φοινικὰ scriptum in codice uno, quæ frequens hujus adjectivi corruptela est, frustra defensa ab Lobeckio ad Phryn. p. 148, et in Paralip. p. 286, velut Φοινικὴ (Φοινικῆ Lobeck.) ἱστορία ap. Porphyr. De abstin. 2, 56 (recte Φοινικικαῖς ἱστορίαις ap. Aristot. De mir. ausc. c. 134), Φοινικοῖς ἱεροφάνταις ap. Iambl. V. Pyth. p. 38, Φοινικῆς θαλάσσης et θαλάσσῃ Φοινικῇ ap. Niceph. Blemm. in Paraphr. Dionysii Perieg. p. 412 ed. Bernh. Φοινικοὶ πόλεμοι, Punica bella, Dionys. A. R. 1, 6, ubi Φοινικικοὺς scribendum ex duobus codd. Φοινικὰ (Φοινικᾶ Lobeck.) πλοῖα Hesych. s. v. Γαῦλοι, ubi rectam scripturam Φοινικικὰ confirmat Epicharm. ap. Athen. 7, p. 320, C : Γαύλοισιν ἐν Φοινικικοῖς· et schol. Aristoph. Av. 599, qui γαῦλος exp. Φοινικικὸν σκάφος. Sed in Gloss. Herodoteis (ad 3, 136) editores Γαῦλος· πλοῖον Φοινικικὸν suo arbitrio scripserunt : nam codices Φοινίκιον. Quarum formarum alterutra locis quibusdam Herodoti restituenda ubi nunc Φοινικήϊος scribitur, quorum de uno (5, 58) in quo est Φοινικήϊα γράμματα, jam supra dicebam. Porro 3, 37 : Ἡφαίστου τῶγαλμα τοῖσι Φοινικηΐοισι Παταικοῖσι ἐμφερέστατον. Duo libri optimi φοινικοῖσι, id est Φοινικικοῖσι, quod fortasse legit grammaticus in Gl. : Θεοὶ οἱ Παταικοὶ ἐν ταῖς πρύμναις ἱδρυμένοι· 8, 90 : Φοινικηΐου πάθεος· et 97 : Γαύλους Φοινικηΐους. Hic quoque Φοινικικοῦ et, ut loci supra allati ostendunt, Φοινικικοὺς scribendum, quam formam intactam reliquerunt librarii 6, 47 : Μέταλλα τὰ Φοινικικά, nisi quod in paucis codd. φοινικὰ, quod eodem redit. Φοινικικὸν ψεῦδος, sic dictum διὰ τὸ περὶ τοῦ Κάδμου καὶ τῶν σπαρτῶν μυθολόγημα, ap. Eustath. p. 1757 extr. Legitur ap. Platon. Rep. 3, p. 414, C : Μηδὲν καινὸν, ἀλλὰ Φοινικικόν τι, πρότερον μὲν ἦδη πολλαχοῦ γεγονὸς, ὥς φασιν οἱ ποιηταί· ubi similiter exp. schol. Φοινικικὸν (Punicum) στρατήγημα ap. Polyb. 3, 78, 1. Παιδεία Φοινικικὴ, Disciplina Punica, ap. Dion. Cass. Exc. p. 21, 82, ubi φοινικὴ, quod correxit Sturzius. ‖ Adverb. Φοινικικῶς, Phœnicio s. Punico ritu. Appian. Sicul. 2, 1 : Αἰχμάλωτος ἐσταλμένος Φ. Hispan. c. 2 : Τὸ ἱερὸν ... Φοίνικες δοκοῦσιν ἱδρύσασθαι καὶ θρησκεύεται (Ἡρακλῆς) νῦν ἔτι Φ., ubi vulgatum φοινικῶς ex cod. correctum. De lingua schol. Eurip. Phœn. 308 (301) : Οὐδὲν αὐτῶν εἰπουσῶν Φοινικικῶς. ‖ In alium sensum Φοινικικὸς detorsit Aristoph. Pac. 303 : Τάξεων ἀπαλλαγέντες καὶ κακῶν φοινικικῶν, quod schol. exp.: Οἷον αἱματωδῶν, ἀπὸ τῆς τοῦ αἵματος χροιᾶς. Ὅμηρος «Φοινίσσετο δ' αἵματι γαῖα.» Alius : Τῶν πολεμικῶν· φοινικὶς δὲ χλαμὺς πολεμική. Inepte vero alius : Ἀντὶ τοῦ ναυμαχικῶν· Φοίνικες γὰρ λέγονται κρατεῖν ἐν ταῖς ναυμαχίαις.] Apud Plut. autem, etiam Φοινίκειος cum ει, pro qua scriptura facit Ionicum Φοινικήϊος, i. e. Ionica dialysi factum, ut βασιλήϊος ex βασίλειος. [De his formis supra diximus.] Præterea vero legitur et ap. Suid. Φοινίκειον αἷμα, καὶ φοινίκειος οἶνος, item φοινίκειον ἔρνος, καὶ χρῶμα, cum ει in vet. quidem exempl., at φοινίκιος ἄνθρωπος. [In altera gl. series literarum postulat quod legitur Φοινίκιον (φοινίκειον cod. Leid.) ἔρνος et Φοινίκιος ἄνθρωπος.] Sed pro posteriori illo Φοινικικὸς, legitur etiam Φοινικὸς, ut περιθωρακίδια φοινικὰ [vitiose pro φοινικᾶ, ut diximus s. v. Φοινίκεος] ap. Plut. [Artox. c. 11.] Habent vero et Φοινικὸν πόλεμον VV. LL. pro Punicum bellum; sed non ascripto auctoris nomine. [Φοινικὸς πόλεμος legitur ap. Dionys. A. R. 1, 6 et 8; 2, 66, quibus in locis omnibus rectam scripturam Φοινικικὸς servavit codex Vaticanus; quam Diodoro quoque 14, 65, ubi libri in Φοινικοῦ πολέμου consentiunt, restituit Wesseling. Idem vitium Athenæo 3, p. 126, A, illatum in apographis codicis Veneti : Τοῖς τὰ Φοινικὰ συγγεγραφόσι. Nam codex recte Φοινικικά. G. Dind.] In illa quidem certe Polemonis declamatione, quæ ex mea officina prodiit non ita pridem, legitur itidem πελέκει φοινικῷ : sed quoddam exemplar habebat alterum illud κτητικὸν, sc. φοινικίῳ. Affertur porro in VV. LL. ex Theophr. fem. Φοινικὴ et pro Palma, sed hæc scriptura valde erroris suspecta est. [Theophr. H. Pl. 3, 12, 3 : Κέδρον διττὴν, τὴν μὲν Λυκίαν, τὴν δὲ Φοινικήν· ubi codices φοινίκην, utrumque vitiose pro Φοινικικὴν, quod restituit Wimmerus ex Plinio H. N. 13, 5, 1 : *Cedri duo genera, Lycia et Phœnicia.* Rectam scripturam servavit codex Paris. ib. 9, 2, 3 : Κέδρον τὴν Φοινικικήν· ubi codex Urbinas φοινικηκὴν, alii φοινικὴν vel φοίνικα : unde Gaza *palmam* vertit.] Est præterea aliud κτητικὸν nomen, Φοινίκινος : sed ad φοῖνιξ, quod Palmam significat, pertinens potius, sicut et φοινικίτης, ut supra docui. Ubi vide et Φοινικήϊος. [Galen. vol. 18, part. 1, p. 808, 4, δέρματος φοινικίνου. Hase.]

‖ Φοῖνιξ dictum fuit et Instrumentum quoddam musicum, utpote cujus inventores fuerint Phœnices. Vide Athen. [4, p. 182, F; 14, p. 636, B; 637, B, qui Aristoxenum, Ephorum et Scamonem citat. Theognost. Can. p. 25, 32 : Φοῖνιξ· ὀργάνου εἶδος. Herodot. 4, 192, in descriptione Libyæ : Ὄρυες τῶν τὰ

χέρεα τοῖσι φοίνιξι οἱ πήχεες ποιεῦνται. Φοινίκιον ap. Aristot. Probl. 19, 14 : Διὰ τί λανθάνει τὸ διὰ πασῶν καὶ δοκεῖ ὁμόφωνον εἶναι οἷον ἐν τῷ φοινικίῳ καὶ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ; sed corrigendum haud dubie φοίνικι. G. Dind.]

|| Φοῖνιξ, Collyrium τραχωματικὸν ab Hierace conscriptum, de cujus descriptione inter Galenum [vol. 13, p. 448] et Aetium convenit, exceptis admodum paucis, iisque levibus. Gorr.

[Φοῖνιξ, ῖκος, ὁ, Phœnix, Agenoris filius, Cadmi frater. Apollod. 3, 1, 1. Europæ pater ap. Hom. Il. Ξ, 321 : Φοίνικος κούρη τηλεκλειτοῖο, Hesiodum et Bacchyl., quos citat schol. Il. M, 292, Asium ap. Pausan. 7, 4, 1; Adonidis pater ap. Apollod. 3, 14, 3. || Amyntoris filius, Achillis magister. Hom. Il. I, 448, Π, 196, Τ, 311, et alibi, Sophocles in tragœdia Φοῖνιξ inscripta, et Euripides, cujus de argumento v. Valcken. Diatr. p. 266 seqq., Aristoph. Ach. 420, Apollod. 3, 13, 8, ubi aliorum scriptorum locos collegit Heynius vol. 2, p. 316. || Amicus Agathonis ap. Platon. in Symp. p. 173, B. || Colophonius, iamborum scriptor, ap. Pausan. 1, 9, 7. Ejus versus quosdam attulit Athen. 8, p. 359, E; 10, p. 421, D; 11, p. 495, D; 12, p. 530, E. || Tenedius ap. Plutarch. V. Eumen. c. 7. || Dux copiarum Mithridatis ap. Appian. Mithr. c. 79. || Alii in inscrr. 166 ap. Bœckh. vol. 1, p. 295; 2448, vol. 2; in numo Chio ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 273. || Nomen equi Phœnicis Epidamnii, victoris Olympici, ap. Pausan. 6, 10, 7. || Stephanus Byz. (s. v. Φοινίκη) : Καὶ ποταμός ἐστι Φοῖνιξ. Herodot. 7, 176 : Κατὰ Φοίνικα ποταμὸν ἀγχοῦ Ἀνθήλης πόλιος. Ib. c. 200 : Ἔστι δὲ ἄλλος Φοῖνιξ ποταμὸς οὐ μέγας, πρὸς μεσαμβρίην τοῦ Ἀσωποῦ. Hunc memorat etiam Strabo 9, p. 428. || Fluvius Achaiæ ap. Pausan. 7, 23, 5. || Mons Cariæ cum castello cognomine ap. Strab. 14, p. 651, 652. || Urbs Cretæ, ab aliis Φοινικοῦς appellata, quod v. || Oppidum Siciliæ. Appian. Civ. 5, 110 : Ἐς Φοίνικα πόλιν ἀνεχώρουν. || Nomen loci prope Ephesum ap. schol. Dionysii Thr. in Bekk. Anecd. p. 784, 19.]

[Φοίνιξις. V. Φοινιγμός.]

[Φοίνιος. V. Φόνιος.]

[Φοίνιππος, ὁ, Phœnippus, n. pr. viri in tit. Cyzic. C. I. vol. 2, p. 923, n. 3664, 20. Hase.]

[Φοίνισσα. V. Φοῖνιξ.]

Φοινίσσω, vel Φοινίττω, ξω, Puniceo colore inficio, aut etiam Purpureo, Rubefacio, Sanguine inficio, Cruento. [Phot., Suidas et Etym. M. : Φοινίξω, αἱμάξω, βάψω, πυρρώσω (male πυρώσω ap. Phot. et Suid.) ἀπὸ τοῦ φόνου, ἢ τοῦ φοίνικος, ὅτι πυρρός. Hesych. : Φοινίσσων, βάπτων, ἐρυθρῶν. Φοινίξαι, αἱμάξαι, βάψαι. Φοινιχθέντων, αἱμαχθέντων, αἱματωθέντων. Orac. ap. Herodot. 8, 77 : Αἵματι δ' Ἄρης πόντον φοινίξει. Eurip. Or. 1285 : Σφάγια φοινίσσειν. Lycophr. 1191 : Κρηπῖδα φοινίξεις φόνῳ ταύρων.] Ex Eur. [Iph. A. 187], αἰσχύνᾳ φοινίσσω, Suffundo rubore, pudore purpureo, q. d. Purpuro pudore, Rubefacio. [Neutraliter Rubesco. Sophocles fragm. 462[b] : Φοινίξαντα μόρον. Nicand. Th. 238 : Σὰρξ φοινίσσουσα· 303 : Οὖρα φοινίσσοντα· 845 : Φοινίσσον φῦκος. Oppian. Hal. 2, 427 : Αὐτίκα οἱ κνῆστις μὲν ἐπὶ χροΐ, θερμὸν ἔρευθος, φοινίσσει. Et sæpius ap. Jo. Gazæum, frustra reprehensum ab Rutgers. Var. Lect. 2, 7. Passiv. Eurip. Hec. 152 : Φοινισσομέναν αἵματι παρθένον. Apoll. Rh. 3, 725 : Φοινίχθη δ' ἄμυδις καλὸν χρόα. Tryph. 72 : Γλαυκῶν φοινίσσοντο λίθων ... ὀπωπαί.] Tale est Φοινίττομαι, pro Rubore suffundor s. Pudore, Erubesco. Chrysost. De sacerd. : Ἐπὶ τούτῳ ἐρυθριάσας ἐκεῖνος καὶ φοινιχθείς. At φοινισσόμεναι παρειαὶ ex Luciano [De luctu c. 12], Cruentatæ malæ. [Πεφοινιγμένος Lucian. Imag. c. 8.] Sic ap. Soph. [Aj. 110] : Μάστιγι πρῶτον νῶτα φοινιχθεὶς θάνῃ. [Eurip. Hec. 152.] Itidemque ap. Aristoph. φοινιχθῆναι schol. exp. τὸ αἱμαχθῆναι δίκην φοινικοβαφοῦς ἐνδύματος. Polit. ap. Herodian. [4, 9, 17] φοινιχθῆναι, dictum itidem de eo quod sanguine infectum est, vertit Purpurascere. Sic φοινίττω pro Sanguine inficio, Cruento. Libanius, de Marte : Γῆν τε φοινίττων καὶ χρωννύων ποταμούς. [Phot. et Suidas : Φοινίττων, βάπτων αἵματι. Forma media Nicand. Al. 254 : Σκίλλης, ἥτ' ἔκπαγλα νέην φοινίξατο σάρκα.] In VV. LL. legitur etiam Φοινίζω pro Rubefacio, comp. Ἐπιφοινίζω, pro Rubefacio, Illustro; sed hæc themata suspecta sunt [Ficta sunt ex aoristo φοινίξαι, velut ἐφοίνιξε ap. Polluc. 1, 46, et ἐπιφοινίξῃ ap. Lucian. Amor. c. 41] : sicut et verbum Φοινικεῖν, quod in iisdem habetur pro Phœniceo colore rubere, absque ullo testimonio.

[Φοινοδάμας, αντος, ὁ, Phœnodamas, Trojanus. Lycophr. 953 : Ναύταις ἔδωκε Φοινοδάμαντος κόρας· ubi vid. Tzetz. et ad v. 471. Notandum autem syllabam tertiam, quæ brevis est, metri caussa productam esse.]

[Φοινὸς, ὁ, i. q. φόνος. Nicand. Alex. 187 : Κεῖνο ποτὸν δὴ γάρ τε καρήατι φοινὸν ἰάπτει· ubi pro adjectivo habuit schol. : Φοινὸν δὲ ἀντὶ τοῦ πεφοινιγμένον ἢ ὀλέθριον, φόνιον κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ι. Male. V. Lobeck. Paralip. p. 341.]

[Φοινὸς, ἡ, ὸν, Ruber, Colore sanguineo, Sanguinolentus. Hesych. : Φοινὸν, πυρρόν. Per ἐρυθρὸν, πυρρὸν exp. Etym. M. p. 797, 17. Hom. Il. Π, 159 : Πᾶσιν δὲ (lupis qui cervum dilaniarunt) παρήϊον αἵματι φοινόν. Hom. H. in Apoll. 362 : Θυμὸν φοινὸν ἀποπνείουσα. Nicand. Th. 146 : Φοινὰ δάκη, quod per φονικὰ θηρία exp. Etym. M. p. 797, 33. Paul. Sil. Anth. Pal. 6, 57 : Φοινῷ κρατὶ συνεξερύσας ... δέρμα (leonis). Ab φοινὸς grammatici derivant Δαφοινός : v. Apollon. Lex. Hom. et Etym. M. p. 250, 22.]

[Φοινώδης, ὁ, ἡ, Ruber, Colore sanguineo. Nic. Alex. 487 : Καρπὸν ... φοινώδεα σίδης.]

[Φοῖς. V. Φώς.]

[Φοισίας, ὁ, Phœsias, n. pr. in inscr. Att. Ἐφημερ. ἀρχ. a. 1854, p. 1203, n. 2373. Hase.]

[Φοιτάζω. V. Φοιτίζω.]

[Φοιταλέος. V. Φοιτάς.]

[Φοιτᾰλιεὺς, έως, ὁ, Vagabundus. Oppian. Cyn. 4, 235 : Βάκχου φοιταλιῆος.]

[Φοιτᾰλιώτης, ὁ, idem. Anth. Pal. 9, 524, 22, inter epitheta Bacchi : Φιλομειδέα, φοιταλιώτην. De forma nominis v. Lobeck. Pathol. Elem. vol. 1, p. 479.]

[Φοιτάλμιος, ὁ, ἡ, Mare permeans. Herodian. Epimer. p. 147 : Φοιτάλμιος Ποσειδῶν ὁ φοιτῶν ἐν τῇ ἅλμῃ. Commentum grammatici vitiosa scriptura decepti, commune ei cum Niceta in Creuzeri Melet. 1, p. 31, Zonara p. 1827, et interpolatore Suidæ in gl. deteriorum librorum post Φοιτάδας illata. Cognomen Neptuni φυτάλμιος fuit, quod v. G. Dind.]

Φοιτὰς, άδος, ἡ, [Vaga insanæ s. furiosæ instar,] Insana, Furiosa. [Æsch. Ag. 1273 : Καλουμένη δὲ φοιτὰς ... ἠνεσχόμην. Soph. Tr. 976 : Ἀναστήσεις φοιτάδα δεινὴν νόσον· ut in Aj. 59 dixit : Φοιτῶντ' ἄνδρα μανιάσιν νόσοις. De Bacchabus Eurip. Bacch. 163 : Λωτὸς ὅταν ... ἱερὰ παίγματα βρέμῃ σύνοχα φοιτάσιν εἰς ὄρος. Tryphiod. 231 : Ἐμαίνετο ... φλὸξ καπνὸν ἐρευγομένη ... φοιτάδι ῥιπῇ.] Quam signif. habet etiam Φοιταλέη, ap. Apoll. Arg. 4, [55], de Medea. Itidemque masc. Φοιτᾰλέος, de viro dictum. Affertur vero gen. φοιταλέου et fem. gen. ex Eur. Hipp. [144] de Cybele : Ματρὸς οὐρείας φοιταλέου. [Scriptura vitiosa pro φοιτᾶς, quod restitutum ex scholiasta. Hesych. : Φοιταλέος, παράκοπος, μανιώδης. De accentu v. Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 4, 5. Æsch. Prom. 599, de Io : Νόσον (Jovis amorem) ἃ μαραίνει με χρίουσα κέντροισι (hoc glossema est alius vocabuli quod cretici mensuram habuit) φοιταλέοις· ubi schol. per μανικοῖς exp. De eadem Moschus 2, 46 : Φοιταλέη δὲ πόδεσσιν ἐφ' ἅλμυρὰ βαῖνε κέλευθα. Eurip. Or. 327 : Λύσσας μανιάδος φοιταλέου. Antip. Thessal. Anth. Pal. 9, 603 : Διωνύσοιο θεραπνίδες. .. πᾶσαι φοιταλέαι. Euphorio ap. schol. Apoll. Rh. 4, 55 : Φοιταλέους διὰ πᾶσαν ἄδην ἐπάτησε κοθόρνῳ. Oppian. Hal. 1, 45 : Φοιταλέων ἀνέμων σκέπας· ubi schol. : Μανικῶν, μανικῶς ὁρμωμένων. 1, 513 : Ἐπισπέρχει δ' ἀέκοντας φοιταλέῃ μάστιγι (impetuoso flagello) χορευέμεν· ut φ. σπερχόμενοι μάστιγι ... κυδοιμοῦ dixit Tryphiod. 596.] Verum ut ad φοιτὰς revertar, sciendum est significare etiam Vagam, pro qua signif. affertur ex Epigr. [Juliani Anth. Pal. 7, 586], φοιτάδος ἐμπορίης. [Lycophr. 610 : Φοιτάδος πλάνης· quod schol. exp. τῆς ἐκ τόπου εἰς τόπον φοιτώσης. Dativum cum nomine mascul. conjunxit Jo. Gaz. Ecphr. 518 : Φοιτάδι μόχθῳ· et cum genere neutro Eurip. Phœn. 1031 : Φοιτάσι πτεροῖς (Sphingis) : quæ cum similibus comparavit Lobeck. Paralip. p. 262.] Hinc autem factum

esse puto ut φοιτὰς de Meretrice etiam dictum sit, quum hoc mulierum genus vagum esse solere, satis superque sit notum. Quidam tamen φοιτάδα dictam malunt a furiato impetu quo in venerem fertur. [Schol. Apoll. Rh. 4, 55, ubi φοιταλέην exp. μανιωδῶς πορευομένην, addit : Μήποτε διὰ τοῦτο καὶ τὰς ἑταίρας φοιτάδας λέγομεν.] Sed pro altera illa quam attuli hujus signif. ratione non immerito fortasse dixerim facere ipsum verbum φοιτᾶν, quod ex Herodoto afferam pro Stupri consuetudinem habere, quum et in hac signif. verbum φοιτᾶν ad illam primam signif. Ventitandi, quod convenit vagantibus, respicere videatur. Huc certe pertinet et Gallicum illud loquendi genus de meretrice, *Elle court l'aiguillette*. Atque adeo sunt qui vocem Gallicam *Putain* hinc sumptam esse arbitrentur, quum alii a Latino verbo Putere dictam existiment. [‖ De via trita dictum annotavit Suidas : Φοιτάδας, τετριμμένας. « Τὴν θέσιν τῆς χώρας ἀνεζήτει ... καὶ φοιτάδας ὁδούς τε καὶ διαστήματα. »]

Φοιτάω, [Ionice Φοιτέω, quæ mutatio ut in aliis verbis in αω terminatis in iis tantum formis admittitur ab Ionibus quæ in dialecto Attica literam ω ex αω, αο vel αου contractam habent, velut φοιτέω φοιτέοντες φοιτέουσι, etc. : unde profecti poetæ Epici recentiores etiam aliis formis hanc conjugationem metri elegantiæ caussa adhibuerunt, ut ἐφοίτεε Κάδμος ἀλήτης dixit Nonnus Dion. 1, 321, quod cum simili κυβίστεε apud Moschum 2, 117 comparavit Lobeck. Rhemat. p. 164. Male vero φοιτέεις in Epistola Thaletis ap. Diog. L. 1, 44. Imperfecti forma iterativa φοίτεσκον ap. Asium Athen. 12, p. 525, F, ubi codex φοιτέεσκον. G. D.] Ito, Ventito, ut qui itat s. ventitat ad præceptorem : quæ tamen Ventitandi signif. an primum in hoc verbo locum obtinere debeat, non satis constare, docebo aliquanto post, ubi et de ejus derivatione dicam. [Hesych. : Φοιτᾷ, ἔρχεται, βαδίζει, μαίνεται, περίεισιν, ἀφικνεῖται, περιέρχεται, παραγίνεται. Φοιτήσας, παραγενόμενος. Φοιτῶν, ἀναστρεφόμενος.] Plato Rep. 1, [p. 328, D] : Δεῦρο παρ' ἡμᾶς φοίτα ὡς παρὰ φίλους τε καὶ πάνυ οἰκείους. Thuc. 1 : Ὕστερον δὲ φοιτῶντες παρ' Ἀθηναίους. [Conf. c. 95. Dio Cass. 77, 23 : Ὅπως παρ' ἀλλήλους φοιτῷεν· 52, 30 : Μήτε ἐς ἐκκλησίαν τὸ παράπαν φοιτάτωσαν· 76, 8 : Οἱ μηδεπώποτε ἐς τοῦ Ἀπρωνιανοῦ πεφοιτηκότες. Et sic cum aliis quoque præpositionibus, velut ἀμφὶ, διὰ, ἐπὶ, quorum exx. infra vide. Cum dativo personæ Plato Gorg. p. 523, B : Ὅτι φοιτῷέν σφιν ἄνθρωποι ἑκατέρωσε ἀνάξιοι. Philostr. p. 783 : Φοιτῶσιν οἱ θύννοι τῇ ἔξω θαλάττῃ.] Rursus ex Plat. Epist. 7, [p. 339, D] : Ἐπιστολαὶ δὲ ἄλλαι ἐφοίτων παρά τε Ἀρχύτου καὶ τῶν ἐν Τάραντι, Epistolæ crebræ veniebant, pro Afferebantur crebræ. [Alciphro Ep. 3, 62 : Καὶ πρὸς τοῦτον γραμματίδια δσημέραι φοιτᾷ. De animalibus Ælian. N. A. 3, 1; 4, 8, et 24, et 54; 5, 1 et 39; 9, 43, etc. Apollodor. 3, 9, 2. Hercher.] Itidem vero quum apud alios, tum ap. Thuc., de rebus etiam inanimis : Ἐφοίτων ἀγγελίαι, Crebri nuntii afferebantur, s. Frequentes. Aut certe, Nuntii subinde afferebantur. Licet in VV. LL. simpliciter, Nuntii afferebantur. [Plutarch. V. Fabii M. c. 21 : Λόγος ἐφοίτα πολὺς ... ἀνδρὶ σὲ συνεῖναι· V. Cicer. c. 18 : Ἐφοίτα πολὺς λόγος ὑπὲρ αὐτοῦ· V. Sertor. c. 23 : Σερτωρίου κλέος ἐφοίτα πανταχόσε. Dio Cass. 41, 46 : Οὐδὲ ἀγγελίας τινὸς περὶ αὐτῶν ... φοιτώσης· 52, 22 : Τὰς δίκας ... τὰς ἀναπομπίμους τὰς ἀπὸ τῶν στρατηγῶν αὐτῷ φοιτώσας. De fama Philostr. p. 733 : Τὸ διαβεβλῆσθαι πρὸς χρήματα ἐκεῖθεν τῷ Ἀχιλλεῖ φοιτῆσαι. De somnio p. 29 : Προσελθόντι αὐτῷ ... δόξα ἐνυπνίου ἐφοίτησεν· ut ap. Platon. Phædon. p. 60, E : Πολλάκις μοι φοιτῶν τὸ αὐτὸ ἐνύπνιον (quod annotavit Thom. M. p. 899)· Heliodor. 2, 15 : Τῇ Χαρικλείᾳ ὄναρ ἐφοίτησεν· et Plutarch. Mor. p. 735, A. Idem p. 543, A : Τὴν Ἀθηνᾶν αὐτῷ φοιτῶσαν εἰς ὄψιν· V. Cimon. c. 6 : Ἀποθανοῦσαν αὐτὴν ... νύκτωρ εἴδωλον αὐτῷ φοιτῶσαν. De minis Plato Leg. 3, p. 698, A : Ἀπειλαὶ ἐφοίτων παρὰ βασιλέως μυρίαι.] Apud Eund. [Thucyd.] 8, [c. 18] : Καὶ ἐκ τούτων τῶν πόλεων ὁπόσα Ἀθηναίοις ἐφοίτα χρήματα. Quem verbi hujus usum imitans Synes., dixit, Καὶ τῆς φοιτώσης κατ' ἐνιαυτὸν ὀαπάνης τοῖς ἐνθάδε στρατεύμασι. [De tributis in ærarium redeuntibus Herodot. 3, 90 : Τὰ δὲ ... Δαρείῳ ἐφοίτα· 5, 17 : Τάλαντόν ἀργυρίου Ἀλεξάνδρῳ ἡμέρης ἑκάστης ἐφοίτα. Plutarch. V. Pericl. c. 23 : Εἰς τὴν Σπάρτην ἐφοίτα δέκα τάλαντα παρὰ τοῦ Περικλέους. Lucian. Apol. c. 13 : Φόροι παρὰ τῶν ἀρχομένων ἐπέτειοι φοιτῶσιν. Philostr. p. 49 : Χρημάτων ἐκ τῆς ὑπηκόου φοιτησάντων. De frumento Herodot. 7, 23 : Σῖτος σφίσι πολλὸς ἐφοίτα ἐκ τῆς Ἀσίης. De dono Philostr. p. 747 : Τὸ τῆς ποιητικῆς δῶρον παρὰ τῆς Καλλιόπης τῷ Ἀχιλλεῖ ἐφοίτησεν. ‖ De urinis venientibus s. prodeuntibus Hippocr. p. 1239, C : Τὰ οὖρα καθαρὰ ἐφοίτα. De menstruis Aristot. H. A. 7, 2 : Ταῖς μὲν συνεχῶς καθ' ἕκαστον ὀλιγάκις τὰ καταμήνια φοιτᾷ, παρὰ δὲ μῆνα τρίτον ταῖς πλείσταις· et ib. c. 3, De gener. anim. 1, 19. De morbo incessante Soph. Phil. 808 : Ὡς ἥδε μοι (ἡ νόσος) ταχεῖα φοιτᾷ καὶ ταχεῖ' ἀπέρχεται.] Quoniam autem solent pueri ad præceptores ventitare, eorumque domos frequentare, ideo sæpe legitur φοιτᾶν εἰς διδασκάλου, nec non φοιτᾶν εἰς τὰ διδασκαλεῖα. [Aristoph. Eq. 1235 : Παῖς ὢν ἐφοίτας ἐς τίνος διδασκάλου; Plato Phædon. p. 59, D : Εἰώθειμεν φοιτᾶν ... παρὰ τὸν Σωκράτη· Leg. 1, p. 624, A : Ὡς τοῦ Μίνω φοιτῶντος πρὸς τὴν τοῦ πατρὸς ... συνουσίαν ὀι' ἐνάτου ἔτους· Alc. 1 p. 121, E : Ἐπὶ τοὺς ἵππους καὶ ἐπὶ τοὺς τούτων διδασκάλους φοιτῶσι· Eryx. p. 398, E : Πρὸς τὰς τοῦ γραμματιστοῦ φοιτῶν θύρας.] Xen. Cyrop. 2, [1, 2] : Εἰς οὐδενὸς διδασκάλου πώποτε φοιτήσαντα. Plut. Camillo [c. 10] : Τοὺς παῖδας αὐτῶν εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτᾶν. [Et Lucian. Somn. c. 1, Dio Cass. 71, 1.] Huc pertinet iste locus ap. Athen. 13, [p. 584, C] : Ὥσπερ πρὸς Ἱππόμαχον τὸν παιδοτρίβην, μνᾶν δοὺς, οἴει ἀεὶ φοιτήσειν. Pertinet et iste [Pausaniæ 2, 8, 4], Οὗτος παρὰ Ζήνωνα τὸν Μνασέα κατὰ μάθησιν σοφίας ἐφοίτησε. [Cum dativo Philostr. p. 35 : Λέγει φοιτᾶν αὐτὸν τοῖς μάγοις μεσημβρίας τε καὶ ἀμφὶ μέσας νύκτας. (Quo loco Suidas utitur s. v. Φοιτᾶν, quod exp. σχολάζειν.) Idem p. 106, 115, 565, 707, 782 : Φοιτῶντε ταὐτῷ διδασκάλῳ. Olympiod. in Vita Plat. : Ἐφοίτησε Διονυσίῳ τῷ γραμματιστῇ.] Quin etiam nulla facta διδασκάλου vel διδασκαλείου, vel μαθήσεως, aut alius hujusmodi rei mentione, tamen de discipulis dicitur interdum [v. Polluc. 4, 45], ut ap. Aristoph. [Nub. 916] : Διὰ σὲ φοιτᾶν οὐδεὶς ἐθέλει τῶν μειρακίων, Ad me ventitare, discendi causa, sc. Vel, Ad me præceptorem ventitare. [Dio Cass. 41, 33 : Ἂν οἱ φοιτῶντες τῶν παιδευτῶν ἀμελήσωσιν.] Hinc certe factum est ut quidam φοιτῶ interpretari non dubitarint, Sum discipulus, auditor. Sed mihi magis placet aliud interpretationis genus, quod a prima hujus verbi signif. minime remotum sit : quale fuerit, Ventito ad scholam, præceptorem, Ventito ad aliquem, discendi gratia, vel, ejus audiendi gratia. Sed possumus etiam simpliciter dicere, Ventitare ad aliquem, idque ex Cic. : quem ita loquentem Græcum φοιτᾶν exprimere voluisse crediderim. Ab hac certe hujus verbi signif. est φοιτητὴς pro Discipulo, ut infra docebo. [De palæstra Plato Gorg. p. 456, D : Εἰς παλαίστραν φοιτήσας.]

‖ Φοιτᾶν simpliciter pro Ire, Venire, Accedere. Hom. [Il. B, 779 : Φοίτων ἔνθα καὶ ἔνθα κατὰ στρατόν· E, 595 : Φοῖτα δ' (Ἄρης) ἄλλοτε μὲν πρόσθ' Ἕκτορος, ἄλλοτ' ὄπισθεν· Γ, 449 : Ἀν' ὅμιλον ἐφοῖτα θηρὶ ἐοικώς· N, 760 : Φοῖτα ἀνὰ promάχους· M, 266 : Πάντοσε φοιτήτην· ubi male a quibusdam φοιτείτην scriptum tanquam ab φοιτέω : v. Eust. p. 904, 27.] Od. I, [401] : Οἱ δὲ βοῆς αἴοντες ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος. Id. [Il. Υ, 6] : Πάντη φοιτήσασα· item [Ξ, 296] : Εἰς εὐνὴν φοιτῶντε. [Od. Λ, 42 : Πολλοὶ περὶ βόθρον ἐφοίτων· M, 420 : Ἐγὼ διὰ νηὸς ἐφοίτων. Herodot. 1, 37 : Ἐς πολέμους καὶ ἐς ἄγρας φοιτέοντες· 1, 78 : Οἱ ἵπποι φοιτέοντες· 96 : Ἄσμενοι ἐφοίτεον παρ' αὐτόν· 3, 119 : Φοιτέουσα ἐπὶ τὰς θύρας τοῦ βασιλέος· 6, 125 : Τῶν ἐς τὰ χρηστήρια φοιτεόντων. Soph. Tr. 11 : Φοιτῶν ἐναργὴς ταῦρος. Eurip. Alc. 356 : Ἐν ὀνείρασι φοιτῶσά μ' εὐφραίνοις ἄν· Herc. F. 846 (ubi Λύσσα, i. e. Rabies, loquitur) : Οὐδ' ἥδομαι φοιτῶσ' ἐπ' ἀνθρώπων φόνους.] Ex Apollonio [Rh. 1, 1249] : Φοῖτα ἀμφὶ χῶρον, pro Circuibat locum. Possit sane et in illo Thucyd. loco quem secundum protuli, de prima hujus verbi signif. agens, existimari φοιτῶντες positum simpliciter pro Venientes. Cum præp. ἐξ apud Julianum, qui de medicina loquens [Epist. 25, p. 398, B], dicit, Διὸ καὶ ταύτην ἐξ οὐρανοῦ

πεφοιτηκέναι, δικαίως φιλοσόφων παῖδες κηρύττουσι. [Cum διὰ Sext. Emp. p. 441 : Αὗται αἱ δυνάμεις καὶ εἰ δοκοῦσι ... δι' ὅλης πεφοιτηκέναι τῆς ψυχῆς. Similiter p. 569. Et p. 581 : Διὰ τῶν φυτῶν πεφοίτηκέ τι πνεῦμα. Cum ἐπὶ p. 246 : Οὐκ ἐπὶ τὴν πᾶσαν ὕλην φοιτήσαντα, ἀδόλεσχον γάρ ἐστι κτλ., i. e. Non totam materiam persequentes.] Ceterum quum Hom. [cujus locos supra attulimus] φοιτᾶν usurpet ἁπλῶς pro περιοδεύειν, ut annotat Eustath. in Il. I [p. 732, 59] : aut pro ὁρμᾶν, ut in Il. E [p. 586, 13. Grassandi vel irruendi significatione ap. Soph. OEd. T. 477 : Φοιτᾷ γὰρ (ὁ ἀνὴρ) ὑπ' ἀγρίαν ὕλαν ἀνά τ' ἄντρα καὶ πέτρας ἅτε ταῦρος· 1255 : Φοιτᾷ γὰρ ἡμᾶς ἔγχος ἑξαιτῶν πορεῖν. De Amore maria terrasque pervagante Antig. 785 : Φοιτᾷς ὑπερπόντιος ἔν τ' ἀγρονόμοις αὐλαῖς. Similiter de Venere Eurip. Hipp. 447 : Φοιτᾷ δ' ἀν' αἰθέρ', ἔστι δ' ἐν θαλασσίῳ κλύδωνι Κύπρις. De avibus volantibus ib. 1059 : Τοὺς ὑπὲρ κάρα φοιτῶντας ὄρνις· ut ap. Hom. Od. B, 182 : Ὄρνιθες ... πολλοὶ ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο φοιτῶσι. De tempore labente idem in fr. Pirithoi ap. Clem. Alex. p. 666 : Ἀκάμας τε χρόνος περί γ' ἀενάῳ ῥεύματι πλήρης φοιτᾷ] : illi Ventitandi significationi, ac præsertim Ventitandi ad præceptorem, nequaquam primum locum deberi dixerint aliqui : ut omittam, ab eodem schol. Atticam illam censeri. At si a proprio et peculiari hujus verbi usu potius incipiendum sit, non erit cur ordo ille magnopere reprehendatur, quum alioqui lubenter significationi ab Hom. usurpatæ primas deferre soleam. Est porro et hoc sciendum, Eustathium [p. 732, 59] ex veterum auctoritate tradere, φοιτᾶν esse factum ἐκ τοῦ προϊέναι, vel ἐκ τῆς ὁδοῦ. [Similia commenta exponit Theognost. Canon. p. 25, 22—29.]

‖ Φοιτᾶν interdum dicitur mulier, i. e. Venire ad virum, concubitus causa. Bud. ab Herodoto poni testatur pro Stupri consuetudinem habere; sed ejus locum non affert. [Herodot. 4, 1 : Αἱ τῶν Σκυθέων γυναικες ἐφοίτεον παρὰ τοὺς δούλους.] At in VV. LL. affertur ejusdem Herodoti locus, in quo φοιτᾶν cum adjectione ponitur : nimirum ita, Φοιτᾶν ἐς ὁμιλίην ἀνδρῶν, et exp. Cum viris coire. [2, 111 : Παρὰ τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα μοῦνον πεφοίτηκε. Euripides ap. Polluc. 9, 75, de meretricibus Corinthiis : Αἱ δὲ κἀπὶ τεσσάρων φοιτῶσιν ἵππων ἀργυρῶν (numos quattuor dicit Corinthios). Athen. 13, p. 596, F : Διὰ τὸ δύο δραχμῶν φοιτᾶν πρὸς τὸν βουλόμενον. G. D. Pausan. 2, 10, 4; 34, 11. Parthen. 17; Anton. Lib. 5; Lucian. D. mer. 10, 1; Heliodor. 1, 15. Sed de proco Soph. Trach. 11; Parthen. 6 et 12; Longus 3, 25; Ælian. N. A. 6, 17. Hercher.] Subjungitur et hic Plutarchi locus, in Pericle [c. 32] : Τῷ Περικλεῖ γυναῖκας εἰς τὸ αὐτὸ φοιτώσας ὑποδέχεται, pro Cum Pericle coeuntes. [Adde Mor. p. 990, B. Lucian D. mar. 13, 1 : Κόρης φοιτώσης παρὰ σέ.] Hinc Lat. Futuo sumptum esse videri possit. Vide Φοιτάς. [De amatore ad puellam ventitante Plutarch. V. Fabii Max. c. 20 : Ἔρωτι παιδίσκης κατεχόμενον τὸν ἄνδρα ... φοιτῶντα πρὸς ἐκείνην ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου.]

‖ Φοιτᾶν, Insanire, Furere : unde φοῖτος, φοιτὰς, et φοιταλέος. Dictum esse φοιτᾶν et pro ἐνθουσιωδῶς ὁρμᾶν ac μαίνεσθαι, docent veteres, Eustath. p. 732, qui alioqui exp. alibi et simpliciter verbo ὁρμᾶν. [Schol. Philostr. Her. p. 606 ed. Boiss. : Φοιτᾶν παρὰ τοῖς ποιηταῖς τὸ μαίνεσθαι, annotatione ab hoc loco aliena, ubi φοιτᾶν alio sensu dictum est.] Apud Soph. quidem certe cum adjectione, Aj. [59] : Φοιτῶντ' ἄνδρα μανιάσιν νόσοις. [Ad hunc locum spectat Hesych. : Φοιτῶντα ἄνδρα μανιάσι· λυσσήμασι. Τὴν ἑβραίαν μανίαν φοῖτον ἔλεγον. Τουτέστι τὸν μεθ' ὁρμῆς μεμηνότα· ubi Musurus loci Sophoclei ignarus post μανιάσι addidit λύσσαις, quum scribere deberet μανιάσιν νόσοις.] Ceterum cum hac verbi φοιτᾶν signif. optime convenit, meo quidem judicio, quod Gallice de insano dicimus, *Il court les rues :* sicut de meretrice, quæ ab hoc ipso verbo φοιτὰς appellatur, dicere solemus, *Elle court l'aiguillette.*

[Φοιτεία, ἡ, i. q. φοίτησις. Suidas : Φοιτεία (sic Kust. pro φοιτία), ἡ πορεία. Est discipuli ad magistrum ventitantis : unde per μάθησις exp. Theognost. Can. p. 25, 22. G. Dind.]

Φοίτης, ὁ, Præco, παρὰ τὸ φοιτᾶν πανταχοῦ, Hesych.

Φοίτησις, εως, ἡ, Itatio, Ventitatio, ipsa Actio itandi s. ventitandi, Frequentatio. [Pollux 4, 44.] Xenoph. Hell. 1, [6, 6] : Ταῖς ἐπὶ τὰς θύρας φοιτήσεσιν ὀργισθείς. Affertur et ex Plat. Leg. [6, p. 764, D : Τῶν φ. τε πέρι καὶ οἰκήσεων ἀρρένων καὶ θηλειῶν χορῶν· 784, D : Τῶν εἰς τοὺς γάμους ... φοιτήσεων μὴ μετεχέτω· et 12, p. 949, C; 952, D. Pausan. 5, 17, 4 : Τούτου ὁ διδάσκαλος τοῦ Κλέωνος, ὄνομα Ἀντιφάνης, ἐκ φοιτήσεως Περικλύτου.] Sed ut φοιτᾶν interdum et simpliciter pro Ire s. Venire, sic et istud verbale φοίτησις nonnunquam fortasse et pro ipsa Eundi s. Veniendi signif. positum inveniri possit. [Euseb. Contra Hierocl. p. 519, A, τῇ παρὰ τοῖς Ἀραβίοις φ. De adventu Servatoris Didym. Cat. in Psalm. t. 1, p. 749, 10, γέγραπται περὶ τῆς δεῦρο φ. τοῦ Σωτῆρος. Hase.]

[Φοιτητέον, Itandum. Plato Theæt. p. 161, E : Φ. ἡμῖν χῆν παρ' ἐκεῖνον. « Greg. Naz. t. 2, p. 251, 19, θείας πρὸς θύρας φ. » Hase.]

[Φοιτητὴρ, ὁ, i. q. φοιτητής. Nonn. Dion. 4, 270 : Διονύσου εὔϊα φοιτητῆρος Ὀσίριδος ὄργια φαίνων· et alibi. Coluth. 99 : Φοιτητῆρες Ἔρωτες· ubi libri plerique φοιτῆρες.]

[Φοιτητήριον, τὸ, Schola. Euseb. Præp. ev. p. 226. Wakef.]

Φοιτητὴς, ὁ, sonat q. d. Itator, Ventitator. [Phot. et Suidas : Φοιτητάς· ... παραγενομένους.] Sed peculiariter dici consuevit de eo qui ad præceptorem ventitat (sequendo usum quem inter alios habere verbum φοιτᾶν docui paulo ante), unde redditur Discipulus. [Pollux 4, 44. Per μαθητὴς exp. Hesych., Phot. et Suidas. Mœris p. 400, Etym. M. p. 797, 43 (ubi quod additur καὶ ὁ διδάσκαλος error grammatici est). Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 71, 23 : Φ. ὁ μαθητής. Κυρίως δὲ λέγονται φοιτηταὶ οἱ γραμματικὴν ἢ μουσικὴν μανθάνοντες. Plato Rep. 8, p. 563, A : Φοιτηταὶ διδασκάλων ὀλιγωροῦσιν· Euthyd. p. 295, D : Σκαιὸν φ. Alc. 1 p. 109, D. Liban. vol. 3, p. 50, 13, aliique. Eustath. p. 585, 13; 732, 61. G. D. Antioch. Homil. p. 1024, B; 1114, D. Nil. Epist. p. 331, 21. Himer. p. 99, 19 ed. Dübner. Theodoret. Græc. aff. cur. p. 37, 75 Gaisf. : Ἀντισθένης ὁ Σωκράτους φ.· 44, 96, πείθονται οἱ φ. τοῖς διδασκάλοις. Philo vol. 1, p. 544, 45, τις τῶν φ. Μωσέως· 178, 45, θεοῦ φ., ἢ γνώριμον, ἢ μαθητήν· vol. 2, p. 386, 17, φ. αὐτοῦ καὶ μιμητής· 260, 15, τῶν Μωσέως φ. καὶ γνωρίμων· vol. 1, p. 362, 18 et vol. 2, p. 219, 19, τοὺς φ. καὶ γνωρίμους. Hase.] Unde συμφοιτητὴς, quod vide post Συμφοιτάω. [Hoc magis probarunt Atticistæ quidam. Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 116, 1 : Φοιτητήν οὔ φασι δεῖν λέγειν, ἀλλὰ συμφοιτητήν.]

[Φοιτητὸς, ἡ, όν. Clem. Alex. p. 166 : Αἰσθάνομαι ὅθεν ἡ εὐπρόσωπος ἐρρύη τῶν δείπνων προσηγορία, « ἀπὸ τῶν φαρύγων (libri φαρύγγων) καὶ φοιτητῆς μανίας ἐπὶ δείπνων (alii ἐπιδείπνων), » κατὰ τὸν κωμικόν. Verba corrupta, ad quæ emendanda non sufficiunt criticorum conjecturæ φοιτητὴς et ἐπὶ δεῖπνον, etsi per se probabiles.]

[Φοιτίαι, αἱ, Phœtiæ. Steph. Byz. : Φ., πόλις Ἀκαρνανίας ἀπὸ Φοιτίου τοῦ Ἀλκμέωνος τοῦ Ἀμφιαράου. Πολύβιος τετάρτῳ (c. 63, 7, ubi per ει scriptum : Διελθὼν τὴν Ἀκαρνανίαν ἦκε τῆς Αἰτωλίας πρὸς τὴν καλουμένην πόλιν Φοιτείας, nisi quod cod. Vat. φοιτίας habet, licet § 10 in diphthongo consentiat). Λέγεται καὶ Φοίτιον. (Hic Stephani error esse videtur Schweighæusero ad Polyb. l. c. vol. 6, p. 104, Φοιτίαι confundentis cum Φύτειον, quod v.) Καὶ τὸ ἐθνικὸν Φοιτιεύς καὶ Φοίτιοι, ὡς Ἑλλάνικος ἐν τοῖς Τρωϊκοῖς. Tertiam gentilicii formam Φοιτιᾶνες memorat Meinek. ex inscr. ap. Bœckh. 1793, vol. 2, p. 2 : Φιλοξένου τοῦ Ἡρακλείτου Φοιτιᾶνος. Conf. Φυτία.]

[Φοιτίζω, i. q. φοιτάω. Hom. Hymn. 25, 8 : Δὴ πότε φοιτίζεσκε καθ' ὕλήεντας ἐναύλους. Apollon. Rh. 3, 54 : Οὔτι πάρος γε λίην φοιτίζουσαι, Homerum imitatus qui πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις dixit Il. Σ, 386. Helladius ap. Phot. Bibl. p. 532, 10 : Τὸ φοιτάζειν Καλλίμαχος παραλόγως εἶπε φοιτίζειν, φάμενος « φοιτίζειν ἀγαθοὶ πολλάκις ἠίθεοι ». Attulit etiam Etym. M. p. 63, 31, ubi φοιτῶ φοιτίζω cum ἁλῶ ἁλίζω comparatur.]

[Φοίτιον. Φοίτιος. V. Φοιτίαι.]

Φοῖτος, ὁ, Insania, ut testantur Eustath. et schol.

Soph. in illum l. [Aj. 59] quem modo protuli in Φοιτᾷν. Sed Eustathio [p. 585, 13; 726, 61] potius assentior, φοῖτος ex φοιτᾷν deriyanti : non contra, φοιτᾷν ex φοῖτος, ut videtur voluisse ille alter. [Schol. Oppian. Hal. 1, 45 ducit παρὰ τὸ φύειν οἶτον, ἧως θάνατον. Hase.] Ab Hesych. exp. non solum μανία [sic etiam schol. Apoll. Rh. 4, 55, et Suidas], sed et λύσσα, quod est potius Rabies. [Æsch. Sept. 661 : Σὺν φοίτῳ φρενῶν. Plur. Φοῖτοι Hesychio restituebat Valcken. in gl. s. v. Φοῖβος memorata.]

[Φοίτων vitiose pro Φύτων, quod v.]

[Φοχίας (?), ὁ, n. pr. viri in numo Æolico apud Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 24. Fort. Φοισιας, q. v.]

[Φόλα. V. Φόλλις.]

[Φολβίου βοτάνης legitur Orneosoph. Rigalt. p. 177, A. Vertit Gyll., Folii. Sed scribend. videtur Εὐφορβίου, q. v. Hase.]

[Φολέγανδρος, ἡ, Pholegandrus. Steph. Byz. : Φ., νῆσος τῶν Σποράδων, ἀπὸ Φολεγάνδρου τοῦ Μίνωος, « ἣν Ἄρατος σιδηρείην ὀνομάζει διὰ τὴν τραχύτητα ». (Hæc Strabonis verba sunt 10, p. 484, qui duos Arati versus iterum memorat p. 486. Nomen in φελοκάνδρου vel φιλοκάνδρου corruptum in libris Ptolemæi 3, 14, p. 235, 25. Hesych. : .. λέγανδρος (duæ primæ literæ obliteratæ in codice) · νῆσος ἐρήμη. *Pholegandros* ap. Plin. H. N. 4, 23. Hodie *Policandro*. Αὐχμηρὰν Φ. dixit Antip. Thess. in Anth. Pal. 9, 421.) Ὁ πολίτης Φολεγάνδριος καὶ Φολεγανδρῖνος καὶ οὐδέτερον Φολεγανδρῖνον. . .λεγανδρ... in inscr. ap. Ross. Inscrr. fasc. 3, n. 318, p. 62, qui recte explevit Φολεγάνδριοι. Solon ap. Diog. L. 1, 47 : Εἶην Φολεγάνδριος ἢ Σικινίτης.]

[Φολεὺς, έως, ὁ, Pholeus. Suidas : Φ., ὄνομα κύριον.]

[Φόλης. V. Φόλλις.]

[Φολιὰ πάθη· Χρύσιππος δὲ καὶ τὸ σέλινον οὕτως καλεῖ, glossa corrupta Hesychii.]

[Φολιδοειδὴς, ὁ, ἡ, Squamæ similis. Paul. Æg. 4, 2 : Τὸ δέρμα φολιδοειδεῖς ἀφιέναι λεπίδας. Idem est φολιδώδης.]

[Φολιδόω, Squamis tego. Origen. C. Cels. p. 221. Kall. Aetius (Ms.) c. 28, ap. Schneider. Hist. pisc. p. 349 : Τὰ κατὰ τὴν κοιλίαν μέρη πεφολίδωται στοιχηδόν.]

Φολιδωτὸς, ἡ, ὸν, sicut λεπιδωτὸς, Squameus, Squamosus, Squamatus, Squamiger, intelligendo de squamis quales sunt serpentum : juxta ea quæ de differentia inter φολὶς et λεπὶς dicentur sub v. Φολίς. [V. Aristot. H. A. 1, 6 et 11; 3, 10; 8, 4. Hesych. : Φολιδωτῷ (nam sic pro φιλοδοτεῖν quamvis contra seriem correxit Musurus)· λεπίδας ἔχοντι. Suidas : Φ., λεπιδωτὸν, additis excerptis ex Æliani N. A. 11, 37, de serpentibus φολιδωτοῖς, quorum species plures sunt. Φολιδωτὰ δρακόντια ex Ignatio p. 106, 1, citat Valck.] Aristot. De partt. anim. [2, 13] quædam animalia facit τριχωτὰ, quædam φολιδωτὰ, quædam λεπιδωτά. [Φ. δέρμα κροκοδείλου Diodor. 1, 35. Φ. σκέλη ἀλεκτρυόνων Geopon. 14, 16, 2.] Quin etiam φολιδωτὸς θώραξ vocatur a Posidippo ap. Athen. 9, [p. 376, F] quod possumus itidem interpretari Squameus thorax, s. Squamea lorica, aut certe Squamata, quum videamus Virgilium loricis squamas itidem tribuere, non solum in loco illo quem modo protuli, sed et Æn. 9, [707] : Quam nec duo taurea terga Nec duplici squama lorica fidelis et auro Sustinuit. Sic vero et Silius 5, [141] : Loricam induitur; tortos huic nexilis hamos Ferro squama rudi permistoque asperat auro. Ex his porro manifestum cuivis esse possit, in illo Suidæ loco quem mox in voce Φολὸς proferam, pro δόρατος reponendum esse θώρακος : cui emendationi astipulatur et meum vetus exemplar. Unum certe mirum videri possit, cur Suidas hujus signif., quæ metaphorica est, hoc in loco meminerit, omissa propria. Ac suspicetur fortasse aliquis non immerito, scripsisse potius Suid. Φολὶς, καὶ τὸ τοῦ θώρακος. Aut certe ita, Φολὶς, τὸ τοῦ ὄφεως, καὶ τοῦ θώρακος. [Φολιδωτοὶ θώρακες (de quibus Spanh. ad Julian. p. 249) ap. Polluc. 1, 234, Plutarch. V. Luculli c. 28, Arriam. Tact. p. 1, ubi ab λεπιδωτοῖς distinguuntur, Lucian. V. H. 1, 14. Χιτὼν φ. ap. Heliodor. 9, 15. De navi Philostr. Imag. p. 793 : Ἡ τοῦ Διονύσου ναῦς τὰ μὲν ἄλλα πηλαμύδι εἴκασται, φολιδωτὸς δὲ δρᾶται τὰ ἐς πρῷραν. Scribendum φολιδωτῇ ex codd. ap. Jacobs. p. 328, licet etiam ἡ φολιδωτὸς dici potuerit, ut ἡ οἰκητὸς et alia hujusmodi, quæ comparavit Lobeck. Paralip. p. 550. Φολιδωτὴ τορεία crateris aurei ap. Joseph. A. J. 12, 2, 9.]

[Φολικώδης, ὁ, ἡ. V. Φολλικώδης.]

Φολὶς, ίδος, ἡ, Squama, sed qualis est serpentis. [Ab λεπὶς πολὶς φολὶς derivat Etym. M. p. 798, 4, inepte.] Nam φολὶς in reptantibus animalibus est quæ λεπὶς in natantibus. [Φολὶς ἐπὶ ὄφεως, λεπὶς ἐπὶ ἰχθύος, Eust. ad Dionys. 441. Sed confundit Nemes. De nat. hom. 1, 50 : Φολίδες τοῖς ὄφεσι καὶ τοῖς ἰχθύσι, et Nicand. Th. 154, ubi schol. pro λεπὶς in nonnullis libris λοφὶς adnotat, i. e. φολίς. Lobeck. Pathol. Proleg. p. 19. Strabo 16, p. 755 : Τῆς φ. λεπίδα ἑκάστην.] Oppian. Cyn. 3, [438] θηρῶν φολίδεσσιν ὁμοίη, Serpentum squamis similis. Alex. Aphr. [Probl. 1, 1] : Πεζοῖς δὲ ζώοις τρίχας ἡ φύσις περιέβαλεν, ἑρπετοῖς δὲ φολίδας, ἐνύδροις δὲ λεπίδας ἢ ὄστρακα. Ex Aristot. H. A. 2 : Οὔτε φολίδας οὔτε τρίχας ἔχουσιν οἱ ὄρνιθες. Ex ejusdem operis 1, [6] affertur, Ἔστι δὲ ἡ φολὶς ὅμοιον χώρᾳ λεπίδος. [Adde 3, 10. « Φολὶς de testa testudinis dictum a Diodoro 17, 105 : Ἀντὶ δὲ τῶν κεράμων ταῖς φολίσι τῶν ζώων τὰς στέγας κατεκάλυπτον. » Hercher. De parvis alis dictum annotarunt Phot. p. 633, 9, ex eoque Etym. M. p. 798, 3 : Φολίδες· αἱ λεπίδες τοῦ ὄφεως· καταχρηστικῶς δὲ λέγεται καὶ τὰ μικρὰ πτερά· τούτοις γὰρ ἐοίκεσιν.] Item φολὶς τοῦ χαλκοῦ ex Hippocr. De visu [p. 689, 10], Squama æris, quam Dioscor. appellavit λεπίδα τοῦ χαλκοῦ. [Et sic exp. Erotian. p. 386.] At Celsus l. 6, in Cleonis collyrio [c. 6, § 5], scribit inter alia, Squamæ æris, quod στόμωμα appellant. Itidemque Plin. 34, 11, facit quoddam genus squamæ æris, quod στόμωμα vocetur. Sed uterque in eo erravit, si quibusdam credere dignum est. [Lucian. Musc. encom. c. 3 : Ἡ γαστὴρ... θώρακι ἔοικε ζώνας πλατείας καὶ φολίδας ἔχουσα. Schol. Aristoph. Pac. 604, de Phidiæ statua Minervæ : Φειδίας δόξας παραλογίζεσθαι τὸν ἐλέφαντα τὸν εἰς τὰς φολίδας.] Ex Apoll. [Rh. 1, 221] affertur φολὶς pro ποίκιλμα. [|| Macula (pellis). Heliodor. 9, 28 : Χροιὰν καὶ δορὰν παρδάλεως, φολίσιν ἀνθηραῖς ἐστιγμένην. || De lacunari variegato Diodor. 18, 26 : Φ. λιθοκόλλητος.] Hesychio autem teste, φολὶς appellatio est et Fistulæ multos calamos habentis. Vide Φολὸς, quod infra sequitur.

[Φόλκις. V. Φάλκης.]

Φολκὸς, ἡ, ὸν, Strabus, s. Strabo. [Hesych. : Φ., στραβός· οἱ δὲ λιπόδερμον. Annotavit Pollux 2, 51. De accentu Arcad. p. 50, 11.] Hom., de Thersite, Il. B, [217.] Dictus putatur φολκὸς quasi φαολκὸς [quo utitur Tzetz. Posthom. 664 : Ὅσσε δὲ τοῖο φαολκά], i. e. τὰ φάη ἕλκων. [Schol. : Γίνεται παρὰ τὸ ἑφέλκεσθαι τὰ φάη (τὰ φάη παρέλκεσθαι Etym. M. p. 798, 3)· ὁ γὰρ τυφλὸς μᾶλλον ἑλκεῖται. Σημείωσαι δὲ ὅτι ἅπαξ εἴρηται αὐτῷ. In eandem sententiam pluribus disputat Eustath. p. 206. Verum quum Thersitis descriptio a pedibus incipiens ad caput progrediatur, Φολκὸς ἦην, χωλὸς δ' ἕτερον πόδα, τὼ δέ οἱ ὦμω κυρτὼ ἐπὶ στῆθος συνοχωκότε, αὐτὰρ ὕπερθεν φοξὸς ἦην κεφαλήν, ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη, probabilior Buttmanni sententia est (Lexil. vol. 1, p. 245) pedum potius quam oculorum vitium notari, ita ut valgum potius sive varum significet. Conf. Lobeck. Pathol. Elem. vol. 1, p. 502. G. D. Anon. Laud. capill. p. 38, 20 Miller., τὸ φοξὸν, τὸ φ. Hase.]

[Φολλικώδης, ὁ, ἡ. HSt. s. v. Φόλλις :] Unde adj. Φολλικώδης, quod Erotian. [p. 384] exp. ἐφηλώδης καὶ λεπρώδης : subjungens, οἱ γὰρ παλαιοὶ φόλλικας ἐκάλουν τὰς ψωρώδεις τραχύτητας. At in VV. LL. φολλικώδης dicitur significare Follicularis, Fungosus atque inanis, follis instar, quum Galen. ap. Hippocr. [p. 1127, B] φολλικώδεα esse dicat τὰ οἷον θυλακώδεα καὶ σομφά : quæ certe expositio cum illa Erotiani nequaquam convenire potest, de cujus etiam lectione diversa te admonitum volo; ap. eum enim legitur ἐφιλλώδης, pro quo reponendum censeo ἐφηλώδης : quam scripturam secutus sum paulo ante. [Φολλιδῶδες apud Hippocr. sumitur pro Molli, laxo ac fungoso, p. 1133, B : Κνῆμαι σκληροῖσιν οἰδήμασι, λευκοῖσι, φολλιδώδεσι. Ubi vulgo φολιδώδεσι, unde Squamosos tumores dixit Calvus, ut φολίδα χαλκοῦ dixit Hippocr. p. 689, 10 : unde

tumores intelligi possunt qui ob cutis siccitatem ac rugas ex alimenti penuria velut squamosi aut cortice obducti videntur, quales plerique in pedibus et tibiis, ceterisque partibus, cachexia et hydrope laborantibus adesse solent. Verum pro φολιδώδεσι, φολλικώδεσι legendum videtur, quum φολλικώδεα τὰ οἷον θυλακώδεα καὶ σομφὰ, hoc est, Fungosa, laxa et folliculorum semine vacuorum instar inania, exponat Galen. in Lex. (p. 592), Hippocr. locum p. 1127, B, subindicans : Τὰ δὲ φολλικώδεα φλυκταινούμενα. Significat autem toto corpore enatas pustulas varis similes, subinanes et folliculorum semine vacuorum instar molles, laxas ac fungosas, ab acri et tenui materia in cutem erumpente. Erotianus (p. 384), φολλικώδη τὰ ἐφηλώδη καὶ λεπρώδη exponit, i. e., Squamosa et scabra, velut scabie exasperata : Οἱ γὰρ παλαιοὶ φόλλικας ἐκάλουν τὰς ψωρώδεις τραχύτητας. Quæ certe significatio longe aliam habet notionem, eoque sensu tumores quadam scabie exasperati indicabuntur, quales sæpe cernuntur in cachexia et malo corporis habitu vexatis, non longe ab ea notione quam antea adscripsimus. Φολλικῶδες etiam agnoscit Erotian. in Proœmio (p. 20) et inter obscuras Hippocr. dictiones reponit. Pro quo φυλλικῶδες et φιλλικῶδες vitiose leg. exemplaria quædam. Foes. Littré vol. 5, p. 158 et 174, φολικώδεα et φολικώδεσι contra librorum plerorumque omnium, qui in duplici λ consentiunt, auctoritatem, quod certe non potest ab φολὶς derivari, quæ sententia ejus esse videtur p. 158.]

[Φόλλις, εως, ὁ.] Quod attinet ad nomen Φόλλεις, sciendum est fieri et ab Eust. [p. 136, 13] mentionem quorundam ὀβολῶν, qui dicti sint φόλλεις : sed hos ταπεινοὺς ac πετηλώδεις fuisse ait, et quasi quis dicat ἐπιπέδους. [Φόλα, Φόλλα, Φόλης, Φόλις, Φόλλις. Hæc omnia recentioribus Græcis significant Obolum. Gl. Græcobarbaræ : Ὅμοιος ὀβολός· ὁμοιαστικὴ φόλλα. Harmenopul. in Legg. Georg. : Κεράτιον ἓν, ἤγουν φόλας δώδεκα. Suidas : Φόλλις, ἀρσενικῶς, φόλλεως, ὁ ὀβολός. Πληθυντικῶς τοὺς φόλλεις. (Ἀρσενικῶς et πλ. τοὺς φ. om. libri optimi.) Idem (s. v. Ὀβολοῦ et Κέρματα ex Procop. Anecd. c. 25) : Ὀβολοὶ δέ εἰσιν οὓς καλοῦμεν φόλλεις. Euseb. Hist. Eccl. 10, 6 : Τρισχιλίους φόλεις. Suicer. Plura de follibus variisque nominis formis v. ap. Ducang. p. 1687 et Salmas. ad Lampridii Heliog. c. 22.]

[Φολόη, ἡ, Pholoa. Steph. Byz.: Φ., πόλις Ἀρκαδίας ἀπὸ Φόλου τοῦ Κενταύρου. Τὸ ἐθνικὸν Φολοεὺς, ὡς Λευκονοεύς Ἀντινοεύς Μεροεύς. Nomen montis est ap. Eur. Herc. F. 182, ubi Centauri memorantur, Pausan. 6, 21, 5; 8, 24, 4, et 27, 17, Strabon. 8, p. 336, Lucian. Icarom. c. 11. Philostr. Imag. p. 888 : Διαφυγὼν ἐκ τῆς Φολόης τὴν Ἡρακλείαν μόνος χεῖρα· ubi edd. vet. φιλόης. Parthen. ap. Steph. Byz. s. v. Παρρασία : Δέξονται Φολόης οὔρεα Παρρασίδος. Nam sic Salmas. correxit pro φιλορρόης vel φιλορόης. G. D. Zosim. Hist. 5, 7, 3. Dioscorid. 3, 6, περὶ Φολόην καὶ Λύκαιον. Hase.]

[Φόλλος, ὁ, Phollus, Atheniensis, tribus Æantidis. Inscr. ap. Bœckh. 168, vol. 1, p. 297.]

Φολὸς etiam legitur ap. Etym. [M. p. 798, 3], qui tamen non scribit quod ex eo afferunt VV. LL. In his enim legitur, Φολὸς, φολὶς, Squama piscis vel anguis, Etym. Atqui nullam ille piscis mentionem facit; ita enim scriptum extat, in vulg. quidem edd. : Φολὸς καὶ Φολίδες, αἱ λεπίδες τοῦ ὄφεως. Hesych. quoque scribit, Φολίδες, αἱ λεπίδες τοῦ ὄφεως· qui tamen non itidem habet et alteram illam vocem Φολός : eamque profecto non parum suspectam mihi reddit vetus meum Lex. [sic Etym. cod. Voss.], in quo ita legitur, Φολὶς, φολίδος, ἡ λεπὶς τοῦ ὄφεως, sine ulla illius Φολὸς mentione, quum alioqui cetera, quæ subjungit Etym., habeantur in illo quoque, iisd. pæne verbis : nimirum quomodo ex λεπὶς factum fuerit hoc φολίς : item φολίδας vocari etiam Parvas pennas s. plumas : quod his sint illæ similes. Quod certe et a Suida traditur. Atque huc pertinet iste locus Virg. Æn. 11, [771] : Spumantemque agitabat equum quem pellis ahenis In plumam squamis auro conserta tegebat. Quod enim hic dicit Virg. Squamis ahenis in plumam, i. e. in similitudinem plumæ (ut et Serv. exp.), optime convenit cum eo, quod ab Etym. et a Suida scribi dico, sc. parvis pennis, s. plumis, similes squamas esse, licet de squamis loricarum loquatur poeta, de quibus mox dicam. Ceterum sciendum est ap. Suid. legi præterea, Φολὶς, τὸ τοῦ δόρατος· Φόλλις δὲ, ἀρσενικῶς, φόλλεως, ὁ ὀβολός· πληθυντικῶς, τοὺς φόλλεις. Sed magno errore hic positum esse δόρατος pro θώρακος, docui in Φολιδωτός.

[Φόλος, ὁ, Pholus, Sileni et Meliæ filius, Centaurus. Apollod. 2, 5, 4; Theocr. 6, 149; Lucian. Sympos. c. 14. ‖ Suidas : Φόλος, τόπος. Nomen loci aliunde non cognitum. Nam in verbis Pausan. 3, 18, 10 : Ἡ παρὰ Φόλῳ τῶν Κενταύρων μάχη, non loci, sed Centauri nomen esse videtur.]

[Φολουία, ἡ, Fulvia, n. pr. Latinum, sic scriptum apud Suidam. Usitatum est Φουλουΐα, quod v.

[Φόλυνες. V. Φόλυς.]

[Φολύνω. V. Φορύνω.]

[Φόλυς, υος, ὁ.] Φόλυνες de certo canum genere dictum fuit, Hesych. [Non φόλυνες ap. Hesych., sed φόλυες, quod exp. κύνες οἱ πυρροὶ ὄντες μέλανα στόματα εἶχον· οἱ δὲ φυλακάς. Glossa ex Antimacho sumta, ut apparet ex Herodiano Περὶ μον. λέξ. p. 32, 34, ubi de nominibus in λυς agit, Φόλυς, « φόλυες κύνες » παρὰ τῷ Ἀντιμάχῳ.]

[Φόμμουτις, ὁ, Phommutis, strategus Thebaidis. Peyron Pap. gr. mus. Taur. pap. 7, 1, part. 2, p. 36. Letronn. *Journ. des Sav.* a. 1842, p. 663. Hase.]

Φονάω, Cædis perpetrandæ avidus sum, Interficere cupio : φονᾷ, Galen. Lex. Hippocr. [p. 592] φονεῦσαι ἐπιθυμεῖ. [Non reperitur ap. Hippocratem. Hesych. : Φονᾶν, τὸ ἐπὶ φόνον μαίνεσθαι. Φονώντων, πρὸς φόνον θρασυνομένων καὶ λυσσώντων. Φονῶσα, φόνου ἐπιθυμοῦσα. Soph. Phil. 1209 : Φονᾷ φονᾷ νόος ἤδη· quod schol. exp. θανατιᾷ, θανάτου ἐπιθυμεῖ. Antig. 117 : Φονώσαισιν ἀμφιχανὼν ... λόγχαις· ubi libri violato metro φονίαισιν, quod correxit Bœckh. ex scholiastæ interpretatione ταῖς τοῦ φόνου ἐρώσαις λόγχαις. Philostr. p. 874 : Ἄγριος ἰδεῖν καὶ φονῶν τὸ ὄμμα. Ælian. V. H. 2, 44 : Ἐπισείει τὸ ξίφος, φονῶντι ἐοικώς· 3, 9 : Τῷ ἐξ Ἄρεως καὶ Ἔρωτος φονῶντι. « Idem Ælian. Epist. 14 : Ἐγὼ μαίνομαι καὶ φωνῶ καὶ μισῶ τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος. Scrib. φονῶ. » Hercher. Forma epica ap. Tryphiod. 616 : Φονόωντες ἀσημάντοις ἐπὶ μήλοις οἴχονται.] A Bud. φονῶ redditur Temerarie in cædem ruo, afferente locum quendam, quem habes ap. Suid. : Ὁ δὲ πατὴρ πυνθάνεται πόσα ἡ παῖς ἔῤῥασε· καὶ διώκει φονῶν, καὶ ἀποκτεῖναι γλιχόμενος. Et ex Greg. Naz., de discipulis Christi, formidantibus Judæos : Ἐν μέσῳ τῶν φονώντων γενέσθαι. [Philo Jud. p. 241, E; 734, B. Hemst. Leo Diac. Hist. p. 86, 11, ubi τῶν φόνων τῶν ἀνδρῶν scriptum pro φονώντων, quod restituit Hasius in Indice p. 624. ‖ Apud Pallad. De Bragm. p. 33 : Οἱ φονοῦντες αἱμάτων ἀλλοτρίων, ubi Huetius ἀφειδοῦντες correxerat, Bastio in Append. ad Scapul. Oxon. φονῶντες corrigendum videbatur. Quod non videtur sic cum genitivo dici posse. « Quod Suidas annotavit Πεφόνηκεν, ἐφόνευσε, fortasse πεφόνευκε scripsit : nam φονεῖν relinquendum est Clytæmnestræ Mosquensi v. 231, 265, 288. » Lobeck. Rhemat. p. 203.]

[Φόνειος, ὁ, ἡ, i. q. φόνιος. Nicet. Eugen. 7, 52.]

[Φονεργάτης, ὁ, ἡ, Cædis patrator. Legitur apud scriptores Byzantinos, velut schol. rec. Æschyli Sept. 122 : Ἦχόν τινα φονικὸν καὶ φονεργάτην.]

[Φόνευμα, τὸ, Id quod interfectum est. Eurip. Ion. 1496, de cadavere : Οἰωνῶν γαμφηλαῖς φ. θοίναμά τ' εἰς Ἅδαν ἐκβάλλει.]

Φονεὺς, έως, ἡ, Qui cædem perpetrat, Homicida. [Φονῆος et φονῆας forma epica Hom. Il. Σ, 335, Od. Ω, 434, Nonn. Dion. 2, 310, aliique. Post Homerum Herodot. 1, 45, Tragici (velut Æsch. Eum. 122, 425, Soph. OEd. T. 362, 460, Eurip. Andr. 404, Or. 74), semel ap. Aristoph. Ran. 1191 (de OEdipo patris interfectore), alii passim, velut Antipho p. 126, 34, Plato Rep. 5, p. 451, A; Leg. 9, p. 865, E; 872, C.] Isocr. [p. 64, A] copulavit αὐτόχειρας et φονέας. [Verba καὶ φονέας recte seclusisse videtur Bekkerus. Impro-

prie Antipho p. 126, 36 : Ἀνοσίως ἀποκτεῖναι ὑμᾶς με πείθοντες καὶ τῆς ὑμετέρας εὐσεβείας αὐτοὶ φονεῖς εἰσι· quod ridet adversarius p. 127, 15 : Τοὺς τιμωροῦντας αὐτῷ ζῶν τε καὶ βλέπων φονέας ἑαυτοῦ φησιν εἶναι. || Femininum φονεύς, ἡ, quod cum aliis hujusmodi femininis comparavit Lobeck. Paralip. p. 272, ap. Æsch. Ag. 1231 : Τοιαῦτα τολμᾷ θῆλυς· ἄρσενος φονεὺς ἔστιν. Eur. Iph. T. 586 : Οὐχὶ τὴν ἐμὴν φονέα νομίζων χεῖρα· Hel. 287. Antipho p. 111, 45 : Μητέρα φονέα οὖσαν. De poculo venenato p. 113, 29 : Τὸν ἑαυτοῦ φονέα μεταχειριζόμενοι ἐκπίνουσι τὴν ὑστάτην πόσιν. Accus. φονέα correpto ă ap. Eur. Hec. 882 : Σὺν ταῖσδε τὸν ἐμὸν φονέα τιμωρήσομαι. Ubi Porson. (876) : « Ultimam hujus vocis, quæ ex grammaticorum monito produci debebat, ter corripit Euripides, hic et Electr. 599, 763. » Itaque φονέα in initio trimetri positum (ut ap. Soph. Tr. 1207, OEd. T. 362, 721) aut anapæsti aut, quod probabilius, synizesi adhibita iambi mensuram habet. Φονῆ pro φονέα, κατὰ συναίρεσιν Ἀττικήν ut notat schol., Lycophr. 1038. Denique notamus formam solutam φονέες ap. Lesbon. Orat. p. 28 ed. Reisk., quam cum similibus quæ passim reperiuntur composuit Lobeck. ad Phryn. p. 69 : nisi librarii error est pro φονεῖς. G. D. || Mœridis præceptum p. 401 : Φονέα Ἀττικοί, ἀνδροφόνον Ἕλληνες, repetivit Thom. M. p. 899. Recte Pierson. : « Utrumque, ἀνδροφόνος et φονεύς, recenset Pollux 6, 151; 8, 133. Utrumque apud scriptores Atticos occurrit, sed φονεὺς antiquius est et apud scriptores vulgares non facile reperitur. »]

[Φονεύσιμος, ὁ, ἡ, Qui interfici potest. Schol. Hom. Il. X, 13, qui μόρσιμος exp. per φονεύσιμός εἰμι. Boiss.]

[Φονευτήριον, τὸ, Carnificina, Laniena publica. Georg. Cedrenus p. 459. Schleusn.]

Φονευτής, ὁ, Interfector, sed minus usitatum quam φονεύς. [Legitur ap. LXX Reg. 2, 9, 31, ubi alii φονεὺς, et Prov. 22, 13. Schol. Æsch. Eum. 40 : Ἀθθέντης λέγεται ὁ φ. Georg. Acrop. Annal. p. 13, D; 86, C. Sophron. in Maii Spicil. Vat. vol. 4, p. 171. Theodos. De expugn. Cretæ Acroas. 3, 248. G. D. Protevangel Jacobi p. 260, 8 Thil. Greg. Naz. t. 1, p. 509, C. Athanas. t. 2, p. 406, B, φ. καὶ στασιώδης. Hase. De formis similibus in ευτης substantivorum ab veteribus in ευς terminatorum dixit Lobeck ad Phrynich. p. 317.]

[Φονευτικός, ἡ, ὸν, Letifer. Schol. Nicand. Ther. 1 : Τῶν φ. καὶ ὀλεθρίων θηρῶν. Ὀλοεργὸν ib. 828, schol. exp. φονευτικόν. Δαφοινὸν Hom. Il. K, 23, per φονευτικὸν exp. schol. G. D. || Φονευτικῶς, adverb. Lexicon in Boiss. Anecd. vol. 4, p. 409. Osann.]

[Φονεύτρια, ἡ, Interfectrix. Schol. Eur. Orest. 261. Eustath. Opusc. p. 184, 40. In φονήτρια corruptum ap. Tzetz. ad Lycophr. p. 186 : Τὴν μαινομένην καρατόμον καὶ φονήτριαν τῶν Ἑλλήνων, annotavit Bast. Adject. ap. Const. Manass. Chron. 357 : Ἐπενεγκεῖν παλάμας φονευτρίας.]

Φονεύω, Cædem perpetro, Interficio. [Non legitur ap. Homerum et Hesiodum. Herodot. 1, 211 : Ἐφόνευε ἁλεξομένους. Ib. 35, et 8, 53. Pindar. Pyth. 11, 25 : Φονευομένου πατρός. Semel ap. Æsch. Sept. 341 : Ἄλλος δ' ἄλλον ... φονεύει. Frequentius ap. Sophoclem et Euripidem, plerumque in præsenti et aoristo (velut Soph. Aj. 409, El. 34, Eurip. Andr. 300, Or. 1665), fut. φονεύσων Herc. F. 602. Et in prosa, ut ap. Thuc. 8, 95. Plato Leg. 9, p. 873, F : Ἐὰν ὑποζύγιον ἢ ζῷον ἄλλο τι φονεύσῃ τινά· et 871, D : Τοῦ φονευθέντος. Cum accus. φόνον schol. Eurip. Hec. 332 : Φόνος ὃν τις φονεύει ἕτερον καὶ ὃν αὐτὸς ὑφ' ἑτέρου φονεύεται. Quam structuram cum similibus composuit Lobeck. Paralip. p. 515.]

[Φονέω forma vitiosa. V. Φονάω.]

[Φονὴ, ἡ, Cædes. Numeri singularis exx. nulla sunt, nisi quod Suidas Φονὴ, ὁ φόνος posuit. Plur. ap. Hom. Il. K, 221 : Ἄνδρας ἀσπαίροντας ἐν ἀργαλέῃσι φονῇσι· O, 633 : Θηρὶ μαχήσασθαι ... βοὸς ἀμφὶ φονῇσιν. Pind. Pyth. 11, 57 : Πέφνεν τε ματέρα θῆκέ τ' Αἴγισθον ἐν φοναῖς. Herodot. 9, 76 : Ἐν τῇσι φονῇσι ἐόντας. Semel ap. Æsch. Ag. 446 : Τὸν δ' ἐν φοναῖς καλῶς πεσόντα. Ter ap. Soph. Ant. 696, ubi pariter ἐν φοναῖς πεπτῶτα· 1003 : Σπῶντας ἐν χηλαῖσιν ἀλλήλους φοναῖς, ubi schol., qui αἱμακτικαῖς exp., pro adjectivo accepit cum χηλαῖς conjungendo; et 1314. Bis ap. Eurip., El. 1207, et φ. θηροκτόνοις El. 1207. Semel, sed tragicum sermonem imitatus, Aristoph. Av. 1070 : Ἐν φοναῖς ὄλλυται. Alienum enim est ab sermone communi Atticorum. Inter recentiores Ælian. N. A. 3, 21, ἐν ταῖς φοναῖς, ubi tamen libri plures ἐν τοῖς φόνοις, ut est in omnibus 1, 18. Menandro Hist. Exc. p. 321 ed. Nieb. : Χρησομένῳ σφισὶ ταῖς προσηκούσαις φωναῖς, Jacobs. φοναῖς restituit ad Ælian. l. c. p. 112. || Locus ubi cædes peragitur. Hesych. : Φοναί· οὕτω καλοῦνται οἱ τόποι ἔνθα τινὲς ἀναιροῦνται. Gl. fortasse referenda ad Hom. Il. O, 633, ubi schol. : Φονῇσι τῷ φόνῳ, ἢ τῷ τόπῳ ἔνθα περόνευται. Et sic ap. Pind. quoque Pyth. 11, 57, accepit schol. : Φοναὶ οἱ τόποι καλοῦνται εἰς οὓς φονεύονται, allato etiam Homeri loco altero Il. K, 521, quo schol. Sophoclis quoque utitur Trach. 558, ubi mascul. ἐκ φόνων ἀνειλόμην sic explicat.]

[Φονήτρια vitiose pro φονεύτρια, quod v.]

Φονικός, ἡ, ὸν, Ad cædem pertinens : φ. δίκαι, δικαστήριον, Aristot.; item φονικοὶ νόμοι. Apud Eund., Περὶ τὰ φονικὰ ὁ νόμος, redditur Lex est de cædibus. [Singularem φονικὸν posuit gramm. in Bekk. Anecd. p. 194, 12, de qua gl. v. Meier. De bonis damn. p. 23.] Et [Οἱ περὶ τῶν φ. ἐγκαλέσαντες Isocr. p. 48, C.] Ἐπὶ τῶν φονικῶν καθεστώτες, Plut. Rom. [c. 20. Antipho p. 125, 20 : Τοὺς τὰς φ. δίκας κρίνοντας. Æschin. p. 39, 35 : Ἐν ταῖς φ. δίκαις ἐπὶ Παλλαδίῳ. Φ. νόμοι Demosth. p. 122, 13; 528, 5; 636, 12, Diodor. 1, 77 (ubi libri φοινικῶν, ut ap. Plut. Mor. p. 256, B, et alios passim peccarunt librarii). Φ. ἀδίκημα Lycurg. p. 154, 29. « Φονικοὶ λόγοι, Orationes de homicidiis, quales scripsisse dicitur Antiphon Rhamnusius ap. Hermog. Περὶ ἰδεῶν 2, p. 340. » Ernest. Lex. rhet. Φ. φάρμακον ap. Poliuc. 5, 132.] Alioqui φονικὸς, Qui facile ad cædem perpetrandam incitatur, estque ejus velut avidus, Sanguinarius. [Thucyd. 7, 29 : Τὸ γένος τὸ τῶν Θρᾳκῶν φονικώτατόν ἐστιν. Plato Phædr. p. 252, C : Φ. καὶ ἕτοιμοι καθιερεύειν αὐτούς.] Herodian. usus est non semel : item superlativo φονικώτατος [2, 9, 15; 4, 9, 6]. Φονικὸς, generalius, Truculentus, Crudelis. [Sic φ. γυνὴ ap. Plut. Mor. p. 256, B, ubi alia exx. Plutarchi collegit Wytenb.]

Φονικῶς, Sanguinarie, Crudeliter. [Pollux 6, 192. Anon. Cat. in Psalm. t. 1, p. 97, 29. Georg. Alex. Vita Chrys. p. 251, 29, φ. καὶ ἀκανονίστως. Greg. Naz. t. 1, p. 377, C, φ. τε καὶ τυραννικῶς. Hase.]

Φόνιος, [ία, ιον, et ὁ, ἡ] et Φοίνιος, [ία, ιον, et] ὁ, ἡ [Φόνιος et Φοίνιος linguæ poeticæ est, φονικὸς prosæ], Cæde contaminatus, Homicida, Sanguinarius, Lethalis, Mortifer. Aliquando Truculentus. [Hesych. : Φονίαις, φονοκτόνοις. Suidas : Φονία δρμή, καὶ Φόνιον αἷμα. Καὶ φόνιος ὁ ὠμὸς ἀνήρ. Æsch. Choeph. 400 : Φονίας σταγόνας χυμένας ἐς πέδον, i. e. in cæde effusas. Suppl. 840 : Πολυαίμων φόνιος ἀποκοπὰ κρατός· Eum. 317 : Χεῖρας φονίας· Pers. 82 : Φονίου δέργμα δράκοντος, i. e. Cædis cupidi. Choeph. 312 : Ἀντὶ δὲ πληγῆς φονίας φονίαν πλαγὴν τινέτω, i. e. Letalem. Soph. OEd. C. 1689 : Φ. Ἀδας· El. 99 : Φονίῳ πελέκει. De sanguine venenato Tr. 831 : Κενταύρου φονία νεφέλα. Longe frequentius ap. Euripidem, ex quo hæc notamus utriusque usus exempla : nam modo de eo dicitur quod cædem efficit, modo de eo quod cæde efficitur s. cæde pollutum est. Ἀδὴ φ. Alc. 225. Δράκων φ. Or. 1406 et Phœn. 661; γίγας Bacch. 543; φονίαισι πλαγαῖς Hel. 473; ψῆφος Or. 973; χρῶτα φ. Suppl. 77; κρᾶτα Phœn. 668; ὄνυχα φόνιον Hel. 1095; γυναικὸς εἰκὼ φόνιον 72; φόνιον ὑπὸ δέραν El. 485; ἔργα 1178; δόρυ 476; τόξα Herc. F. 366; φάτναι 382; τραῦμα Rhes. 749; φονίους ἀνδρῶν ἁμίλλας Andr. 1020; ἄχεα Phœn. 1038.] Interdum vero fem. Φονία, seu Φονίη, ut φονίη ἔχις, Lethalis vipera. Ex Eur. autem [Andr. 1003] φόνιον δίκην αἰτεῖ pro De cæde pœnas exigit [Id. Med. 1390 : Ἀλλά σ' Ἐρινὺς ὀλέσειε τέκνων φονία τε Δίκη.] Ex Epigr. φόνιον κῦμα μόθου pro Cæde. [Φόνια ἑρκόμενον, Aristoph. Ran. 1337 in parodia sermonis tragici. Compar. φονιώτερον ἦον, Manetho 2, 196.] At vero φοίνιος [ubi metrum syllabam primam longam postulat], ut [Hom. Od. Σ, 97 : Ἦλθε κατὰ στόμα αἷμα φοίνιον, ubi de colore dictum est ut ap. Soph. Ph. 783 : Φοίνιον

ἐκ βυθοῦ κηκῖον αἷμα, et Eurip. Suppl. 690. Sanguinolentus, Pind. Isthm. 4, 59 : Ἀλκὰν φοίνιον (Ajacis). Æsch. Choeph. 24 : Πρέπει παρηὶς φοινίοις ἀμυγμοῖς· Ag. 643 : Φοινίαν ξυνωρίδα· 1278 : Θερμῷ κοπείσῃ φοινίῳ προσφάγματι· 1390 : Ψακάδι φοινίας δρόσου.] Φοίνιος ἀνὴρ ex Epigr., Homicida. Et χεὶρ φοίνιος Eur. [Med. 864.] Et pro eod. χεὶρ φοινία ex Soph. [El. 1422], Manus sanguinolenta. [Adde Aj. 772, φ. πληγὴ 918; ζάλη 352; φ. γλῆναι OEd. T. 1276; φ. στάλαγμα Ant. 1239; Ἄρης El. 96 (ut Eur. Phœn. 1013); ἔχιδνα Tr. 770. Et similia plura ap. Euripidem, velut φ. Ἐρινὺς Med. 1259; δόρυ Hec. 699; σχῆμα φοινίου μάχης Phœn. 259; φλὸξ Ion. 1263. G. D. || Adverb. Φονίως OEcum. In Apocal. p. 436, 10 Cramer., οἱ φ. διατεθέντες. Vita Bacchi jun p. 122, 12 Combef., φ. πᾶν ὁτιοῦν διαρπάζουσιν. Hase.]

[Φονίς· ἰχθὺς ποιὸς, Hesych.]

[Φονιώδης, ὁ, ἡ, Cruentus. Unde adverb. Φονιωδῶς ap. Leon. Diac. p. 12, 6 : Ὅσα φ. Ῥωμαίοις εἰργάσαντο.]

[Φονόβαπτος, ὁ, ἡ, Cæde tinctus s. pollutus. Const. Manass. Chron. 1448 : Φ. τὰ ξίφη.]

[Φονόεις, εσσα, εν, Sanguinolentus. Theod. Prodr. in *Notices et Extraits* vol. 8, p. 184 : Φονόεσσα μάχη.]

[Φονοεργὸς, ὁ, ἡ, Cædem perpetrans. Const. Manass. Chron. 372 : Ἐκ παλαμῶν φονοεργῶν· 4729 : Φονοεργοὺς, ἀρεϊκούς.]

[Φονοκόπιον, τὸ, Cædes. Theophan. Justin. ann. 36 : Γέγονε λεῖψις ὕδατος ὥστε σφαλισθῆναι τὰ δημόσια λουτρὰ καὶ γίνεσθαι φονοκόπια εἰς τὰ ὑδρεῖα. Ducang. Nunc non legitur Theoph. vol. 1, p. 367, 1 ed. Bonn.]

Φονοκτονέω, Cædo, Cædem perpetro, Interficio. [Inter verba ἐξ ἰσοδυνάμων λέξεων composita annotavit Eustath. p. 437, 13.] Sed ex lxx Num. [35, 33] affertur, Οὐ μὴ φονοκτονήσετε τὴν γῆν, pro Terram cæde non polluetis. [Pass. Psalm. 105, 37 : Ἐφονοκτονήθη ἡ γῆ ἐν τοῖς αἵμασι. Quod per ἐμιάνθη exp. Zonaras Lex. p. 936. Schleusn. Victor Cat. in Jerem. t. 1, p. 271, A. Jo. Chrys. p. 115, 23 Combef., ἐφονοκτόνουν. Greg. Nyss. t. 1, p. 234, A, τοῖς φονοκτονήσασι· p. 434, D, ἐκείνων φονοκτονηθέντων. Hase.]

Φονοκτονία, ἡ, Cædes. [Maccab. 1, 1, 25 : Ἐποίησε φονοκτονίαν, et Suidas s. v. Ἀντίοχος p. 478, 17 ed. Bernh. Epiphan. vol. 1, p. 83, C. «Chron. Pasch. p. 22, C : Φθονοκτονίας ... καὶ ἀρνησοθείας ἐπικρατούσης. Scribendum φονοκτονίας ... ἀρνησιθείας.» L. D. Basil. Seleuc. p. 292, 10; 306, 12 Combefis. Nil. Epist. p. 259, 22; 84, 6, φ. καὶ ἀναίρεσιν. Pseudo-Chrys. t. 6, p. 621, A, κακίας γέμοντι καὶ φ. Athanas. t. 2, p. 433 E, πρὸς φ. ἐπιζητεῖται, Ad cædem quæritur. Hase.]

Φονοκτόνος, ὁ, ἡ, q. d. Qui cæde interficit, s. per cædem. Quod non sine pleonasmo dicitur : qualem habent et alia quædam vocabula, quæ ab Eust. enumerantur : φονίαις, Hesychio φονοκτόνοις. [Joann. Chrys. Hom. in Psalm. 5, p. 2 ed. Coteler. Struv. Pseudo-Chrys. t. 9, p. 946, C, τὸν φ. Ἡρώδην· t. 10, p. 905, C, φ. βουλάς. Hase.]

[Φονολῐβὴς, ὁ, ἡ, Cruorem stillans. Æsch. Eum. 164 : Φ. θρόμβον· Ag. 1427 : Φονολιβεῖ τύχᾳ φρὴν ἐπιμαίνεται.]

[Φονολουτέω, Cruore abluo. Const. Manass. Chron. 6565 : Φονολουτῶν τὰς χεῖρας.]

[Φονομοιχεία, ἡ, Homicidium adulterio junctum. Pseudo-Chrys. t. 11, p. 920, B. Hase.]

[Φονόρυτος (metri caussa pro φονόρρυτος dictum), ὁ, ἡ, Sanguine conspersus. Æsch. Sept. 939 : Γαῖα φ.]

Φόνος, ὁ, Cædes, Homicidium. Exp. et Clades. [Hesych. : Φ. ὁ διὰ σφαγῆς θάνατος· καὶ αὐτὸ τὸ φονεύειν· ἢ αἷμα.] Hom. Il. B, [352, et alibi] : Τρώεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες. [P, 757 : Κίρκος ... σμικρῇσι φόνον φέρει ὀρνίθεσσι· Od. B, 325 : Φόνον ἡμῖν μερμηρίζει· X, 63 : Οὐδέ κεν ὣς ἔτι χεῖρας ἐμὰς λήξαιμι φόνοιο· et quæ sunt alia hujusmodi apud scriptores quosvis, velut φόνον πράσσειν ap. Pind. Nem. 3, 81; φόνος Ἑλληνικὸς μέγιστος Herodot. 7, 170; præsertim ap. Tragicos, ut Æsch. Ag. 1309 : Φόνον δόμοι πνέουσιν αἱματοσταγῆ· Choeph. 805 : Γέρων φόνος μηκέτ' ἐν δόμοις τέκοι· Eum. 472 : Φόνου διαιρεῖν ὀξυμηνίτου δίκας· Sept. 44 : Θιγγάνοντες χερσὶ ταυρείου φόνου, i. e. Taurorum cæsorum, ut de hominibus cæsis est Pers. 420 : Ναυαγίων πλήθουσα καὶ φόνου βροτῶν. Soph. OEd. T. 100 : Φόνῳ φόνον πάλιν λύοντας (quod etiam Eurip. dixit Or. 509, et similiter φόνῳ φόνος ἐξαμείβων ib. 814)· OEd. Col. 1771 : Ἐάν πως διακωλύσωμεν ἰόντα φόνον τοῖσιν ὁμαίμοις· Aj. 55 : Ἔκειρε πολύκερων φόνον· et ἀρνείου φόνου 309. Ant. 36 de nece capitis damnati : Φ. προκεῖσθαι δημόλευστον ἐν πόλει. Eurip. Iph. T. 72 : Ἕλλην φόνος· 197 : Φόνος ἐπὶ φόνῳ· Andr. 175 : Διὰ φόνου οἱ φίλτατοι χωροῦσι· Heracl. 822 : Ἀφίεσαν λαιμῶν βροτείων οὔριον φόνον. Plato Leg. 8, p. 831, A : Ὡς ἀκουσίου τοῦ φόνου γενομένου· Rep. 8, p. 565, E : Γευόμενος φόνου ξυγγενοῦς· 5, p. 450, B : Ὥσπερ φόνου καθαρόν· ut φόνου ἁγνὸν Leg. 6, p. 759, C. Φ. ἀκούσιος Leg. 8, p. 831, A; 9, p. 869, A.] Plut. De carn. esu : Ἀλλὰ φόνον καὶ θάνατον ἀνθρώπων, καὶ τραύματα καὶ μάχας κτλ. [Φόνον φονεύειν schol. Eur. Hec. 332 : Φόνος ὅν τις φονεύει ἕτερον καὶ ὃν αὐτὸς ὑφ' ἑτέρου φονεύεται. Similia comparavit Lobeck. Paralip. p. 515.] Dicitur etiam φόνος ὑπό τινος, ut ap. Eund. [Mor. p. 856, A] : Καὶ τὸν ὑπὸ Θήβης Ἀλεξάνδρου τοῦ τυράννου φόνον. [Φ. κατά τινος ap. Diodor. 19, 18 : Ἐπειδὴ ἐπληρώθη ὁ Ἀγαθοκλῆς τοῦ κατὰ τῶν πολιτῶν φόνου.] Inter Antiphontis Orationes extant quædam ita inscriptæ, Κατηγορία Φόνου, et Ἀπολογία Φόνου. [Φόνων ἑκουσίων, ἀκουσίων et ὁσίων tribunalia ap. Demosth. p. 643, 644, aliosque. Τὰς τοῦ φόνου δίκας δικάζειν Æschin. p. 130, 29. Φόνου (sc. δίκην) φεύγειν Lycurg. p. 166, 40.] Et plur. φόνοι. [Hom. Od. A, 612 et Hesiod. Th. 228 : Φόνοι τ' ἀνδροκτασίαι τε. Theognis 51. Æsch. Eum. 483. Soph. El. 11 : Ὅθεν σε πατρὸς ἐκ φόνων ἐγώ ποτε ... ἤνεγκα. Ubi de una cæde dictum, ut ib. 779 : Ἐγκαλῶν δέ μοι φ. πατρῴους· et OEd. Col. 990. Apud Eurip. πλεῖστοι φόνοι Andr. 451; ἀρείφατοι φ. Suppl. 604; δάϊοι φ. Herc. F. 914. Φόνων ἀπέχεσθαι Aristoph. Ran. 1032. Ξυγγενῶν αὐτόχειρας φόνους Plato Leg. 9, p. 872, C.] Herodian. 4, [9, 13] : Παντὶ τρόπῳ φόνων ἀναιροῦσιν. [|| De re vel persona cædis auctore s. caussa, Hom. Il. Π, 144 : Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλῳ πόρε Χείρων ..., φόνον ἔμμεναι ἡρώεσσιν· Od. Φ, 24 : Ἡμίονοι ... αἳ δή οἱ καὶ ἔπειτα φόνος καὶ μοῖρα γένοντο. Pind. Pyth. 4, 445, de Medea : Τὰν Ἠελίαο φόνον.] || Φόνος, Homero est etiam Sanguis in cæde effusus [Il. Π, 162, de lupis ructantibus cruorem ex cæsa ab se fera : Ἐρευγόμενοι φόνον αἵματος. Pind. Isthm. 8, 110 : Μέλανι φόνῳ ῥαίνων πέδον. Locutionem φόνος ἔρρευσεν, per αἷμα ἔρρευσεν expositam, annotarunt Phot., Suidas et Etym. M.], Locus in quo effusus est, cædes perpetrata est. Qui tamen locus appellatur et peculiari nomine Φονή [quod v.]. Præsertim vero Locus in quo non unus, sed plures defuncti jacent. Vide Eust. [p. 1310, 23; 1367, 46; 1930, 59. Il. K, 298 : Βάν ῥ' ἴμεν ... ἂμ φόνον ἂν νέκυας· Ω, 610 : Ἐννῆμαρ κέατ' ἐν φόνῳ· Od. X, 376 : Ἐκ φόνου εἰς αὐλήν.] Putat certe Bud. et Lucianum φόνον pro Cruore s. Sanie posuisse [Tyrannic. c. 20] : Ἰδὼν υἱὸν ὀλίγον ἐμπνέοντα, ἡμαγμένον, ἐμπεπλησμένον [τοῦ] φόνου. Sed nisi quid amplius ibi significet, videri possit otiosum esse præcedens particip. ἡμαγμένον. || Φόνοι, Dorum lingua, Qui perpetrarunt cæde digna, i. e. propter quæ merito interficiendi sint. Iidem etiam Καταφόναι. Vide Heraclidem ap. Eust. [p. 1098, 14, ubi accus. καταφόνας posuit : sed καταφόνους ubi ad locum priorem respicit p. 1654, 33. Brevius Etym. M. p. 662, 4 : Φόνους ἔλεγον οἱ Δωριεῖς τοὺς ἐπονειδίστους ἤγουν τοὺς ἄξια φόνου δεδρακότας. Cum similibus substantivis ab re ad personam translatis, velut ὄλεθρος et φθόρος, comparavit Lobeck. Paralip. p. 345.] || Φόνος dicta est et Herba atractylis, eadem ratione qua et Ἀνδρόσαιμον, quod vocab. vide supra. [V. Theophr. H. Pl. 6, 4, 6.]

[Φονοστᾰγὴς, ὁ, ἡ, Cruorem stillans. Const. Manass. Chron. 2063 : Φ. παλάμαι· 6574 : Φ. ἡ δεξιά. Georg. Pisid. De van. vitæ 194.]

[Φονούργημα, τὸ, Cædis perpetratio. Var. lect. pro ὑπούργημα ap. Nicet. Chon. Annal. p. 173, B.]

[Φονουργία, ἡ, Cædis perpetratio. Theodor. Prodr. p. 13, 37. Kall. Ephræm. Cæsar. 1654, 5165, 9329. Theodos. De expugn. Cretæ Acroas. 2, 69, 211; 3, 33.]

[Φονουργὸς, ὁ, ἡ, Cædem perpetrans, Interfector.

Anna Comn. p. 258; Ephræm. Cæsar. 1731, 5175, 5427; Nicet. Chon. Annal. p. 8, A. Schol. rec. Soph. El. 1150 in cod. Jenensi.]

[Φονόφυρτος, ὁ, ἡ, Cruore maculatus. Const. Manass. Chron. 6574 : Φ. ἡ σπάθη.]

[Φονόω, Cruento. Oppian. Cyn. 4, 491 : Πεφονωμένον ἔγχος.]

[Φόντης, ὁ, Interfector. Etym. M. p. 517, 37 (ex Chœrob. In Theodos. p. 50, 1) : Κλεοφόντης ... παρὰ τὸ κλέος καὶ τὸ φόντης, ὃ σημαίνει τὸν φονεύσαντα. Non legitur nisi in nominibus compositis ut Ἀργειφόντης, βροτοφόντης, al.]

Φονώδης, ὁ, ἡ, Cædem repræsentans, s. Cruorem in cæde effusum. Theophr. [H. Pl. 6, 4, 6] : Ὀσμὴ δεινὴ καὶ φ. Gaza vertit Cruorem repræsentans. [Alciphr. 3, 21 : Βλέπων φονώδές τε καὶ αἱμοβόρον. Macc. 4, 10, 17. Angl. Nicet. David. Paraphr. in Greg. Naz. p. 170, 28 Dronk., ζῆλος. Mart. Alphii Actt. SS. Maii t. 2, p. 776, F, ὁ αἱμοβόρος καὶ φ. Ib. p. 787, F, τοῦ παμμιάρου καὶ φ. Epiphan. t. 1, p. 85, C, τὴν μεγάλην ταύτην φ. ἐργασίαν. Hippocr. t. 7, p. 102, 4 Littr., πυρετὸς ὁ φ. λεγόμενος. Hase.]

[Φοξίδας, ὁ, Phoxidas, n. pr. ap. Zonar. Lex. p. 1817. Est ap. Polyb. 5, 63, 11 : Φοξίδᾳ τῷ Μελιταεῖ.]

Φόξινος, ὁ, Piscis quidam ap. Aristot. [Photius p. 653, 18, et Etym. M. p. 798, 14 : Φόξινος· ἰχθὺς εὐθέως γενόμενος ἔχων κύημα· τίκτει δὲ ἐν ταῖς προλίμναις τῶν ποταμῶν, ὡς Ἀριστοτέλης. Et hoc accentu etiam in brevi gl. Suidæ. Sed scribendum φοξῖνος secundum Arcad. p. 65, 16 (ubi φωξῖνος), quod est in libris melioribus Aristot. H. A. 6, 13, 14, aliis acutum præbentibus φοξινοί. Φοξῖνος etiam ap. Marcell. De pisc. v. 12. Conf. quæ de nominibus piscium in ῖνος dixit Lobeck. Pathol. Proleg. p. 207 sq.]

[Φοξίχειλος, ὁ, ἡ, Labra coarctata s. in acutum desinentia habens. Athen. 11, p. 480, D : Φοξαὶ γοῦν ἦσαν (αἱ κύλικες) τὸ χεῖλος, ὡς Σιμωνίδης φησὶν ὁ Ἀμόργιος « Αὕτη δὲ φοξίχειλος » ἡ εἰς ὀξὺ ἀνηγμένη, οἷοί εἰσιν οἱ ἄμβικες καλούμενοι. Athenæi verba repetit Eustath. p. 207, 12. Versum Simonideum addito Ἀργείη κύλιξ plenum posuerunt schol. Ven. (et Paris. ap. Cram. Anecd. Paris. vol. 3, p. 279) Hom. Il. B, 219, Apollon. Lex. Hom. s. v. Φοξὸς, Etym. M. p. 798, 20, Etym. Gud. p. 560, 22, Zonar. Lex. p. 1817, quorum libri variant inter φοξίχειλος, φοξίχειρος, φοξὴ χειρὸς, et quod minimam auctoritatem habet φοξόχειλος. Φοξίχειλος recte probat Lobeck. ad Phryn. p. 666. Ad interpretationem quod attinet, schol. Hom. plenius quam Athenæus exp. : Φοξός· εἴρηται ἀπὸ τῶν κεραμικῶν ἀγγείων τῶν ἐν τῇ καμίνῳ ἀπὸ τοῦ φωτὸς (ἢ τοῦ πυρὸς addit Etym. M.) ἀπωξυμμένων, καθά φησι καὶ Σιμωνίδης κτλ. G. D. Conf. Letronn. *Journ. des Sav.* 1833, p. 684, et Ussing. De nominibus vasorum gr. p. 142. Lectionem φοξόχ. potiorem habebat Barker. *Class. Journ.* vol. 13, p. 171, parum recte. Hase.]

Φοξὸς, ἡ, ὸν, Cui caput est acutum et velut turbinatum : ut Thersiti ap. Hom. [Il. B, 219 : Φοξὸς ἔην κεφαλήν, ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη. Ubi schol. post interpretationem s. v. Φοξίχειλος appositam : Ἔνιοι κυρίως τὸν ἐπὶ τὰ φάη, τουτέστι τὰ ὄμματα, ἀπωξυμμένην ἔχοντα τὴν κεφαλήν. Ἄμεινον τὸ πρότερον. Quæ fere repetit Etym. M. p. 798, 17. Similiter Athen. 11, p. 480, D, cum eoque Eustath. p. 207, 6 : Τὸ φοξὸν ἐπὶ τούτου (τοῦ εἰς ὀξὺ ἀνηγμένου) τάττουσι, καθότι Ὅμηρος ἐπὶ τοῦ Θερσίτου· καὶ ἔστιν οἷον φαοξὸς, ὁ πρὸς τὰ φάη ὀξὺς ὁρώμενος. Aliud quid proponitur in alio scholio ad l. Homeri : Φοξὰ κυρίως εἰσὶ τὰ πυριρραγῆ ὄστρακα, φλοξά τινα ὄντα. In quo si quid veri est, ejusdem stirpis vocabulum est cum verbo φώγω, quod Ad ignem torrere significat : quæ Buttmanni sententia est, præeunte quadammodo Sylburgio qui in annot. ad Etym. M. Simonideum φοξίχειλος in φωξίχειλος mutari volebat. Ceterum φοξὸς semel tantum legitur ap. Homerum, sæpius ap. Hippocr., de quo Foes. : « Φοξοὶ dicuntur Qui acuminato sunt capite et fastigiato, et quibus utrimque depressæ sunt eminentiæ aut frontis, aut occipitis, aut quibus etiam vehementer prominent. Quod indicat Galen. ad Epidem. p. 1164, D : Ἡ φοξὴ κεφαλὴ προμηκεστέρας τοῦ δέοντος ἔχουσα τὰς ἐξοχὰς, ἤτοι γ' ἀμφοτέρας, ἢ τὴν ἑτέραν, ἢ μίαν ἔχουσα μόνην, ἀπολωλεκυῖα δὲ τὴν ἑτέραν. Et ibid. : Αἱ δὲ φοξαὶ, ἤτοι λείπουσαν ἔχουσι τὴν κατ' ἰνίον ἢ μέτωπον ἐξοχὴν, ἢ περαιτέρω τοῦ προσήκοντος ηὐξημένην. Sed φοξοὶ proprie dicuntur Quibus capitis acumen admodum est fastigiatum et vehementer turbinatum, atque adeo indecorum, qualem fuisse Thersiten scribit Hom. Quod etiam ibidem scribit Galen. : Εὑρήσεις γὰρ οὖν καὶ τοῦτο κοῖλον, ἐφ' ὧν ἡ φοξότης ὀξεῖά τε καὶ ἀσχήμων ἐγένετο· καὶ γὰρ οὖν καλοῦσιν οἱ ἄνθρωποι τούτους μάλιστα φοξούς. Φοξὸς est Suidæ, ὁ ἔχων τὴν κεφαλὴν εἰς ὀξὺ λήγουσαν, Cui caput in acutum desinit. Dicitur et Hesychio φοξὸς ὀξυκέφαλος, ut et Homeri schol. et Polluci. Et Erotiano ap. Hippocr. φοξοὶ οἱ ὀξυκέφαλοι καὶ προμέτωποι exponuntur. Φοξὸς autem quasi φλοξὸς dici videtur ex flammæ similitudine, quæ in pyramidem fastigiatur. Φοξῶν tres species constituit Galen. De ossibus c. 1, et De usu partt. 9, 17. Hanc usurpat dictionem Hippocr. Epidem. 6, 1, 2 : Οἱ φοξοὶ, οἱ μὲν κρατεραύχενες, ἰσχυροὶ καὶ τἆλλα καὶ ὀστέοισιν. Et 8, 49 : Οἷον εἰ φοξός.» Aristot. Physiogn. p. 137 : Οἱ τὰς κεφαλὰς φοξοὶ ἀναιδεῖς. Conf. Polem. p. 178, Adamant. p. 407. Lucian. Dial. mort. 25, 1 : Ὁ φ. ἐγὼ καὶ ψεδνός. G. D. Clem. Al. Pædag. 3, 4, 30, συναναχλίνονται τοῖς φ. παίζουσαι. Anon. Laud. capill. p. 38, 20 Miller., τὸ φοξὸν, τὸ φολκόν. Hase. In Gl. Φοξοὶ, Cilones.]

[Φόξος, ὁ, Phoxus, tyrannus Chalcidensium ap. Aristot. Polit. 5, 4. || Dux Phocæensium ap. Polyæn. 8, 37, qui Φόβος appellatur ap. Plutarch. Mor. p. 255, A.]

[Φοξότης, ητος, ἡ, q. d. Acuitas capitis. Schol. Galen. ap. Daremberg. *Notices et extr. des manuscrr. médicaux* part. 1, p. 109, 36 : Κἂν τὸ σχῆμα τῆς κεφαλῆς ἐπὶ βραχὺ μηκυνθῇ, τὸ αὐτὸ εἶδός ἐστι τῆς φ. Hase. V. Φοξός.]

[Φοξόχειλος vitiose pro φοξίχειλος, quod v.]

[Φόξων, ωνος, ὁ, Phoxo, n. pr. in inscr. ap. Ussing. Inscrr. Gr. (Havn. 1847) p. 41.]

Φορὰ, ἡ, [Varios vocabuli usus annotarunt Hesych., πλήμμυρα, σύστημα, καὶ ἡ τῶν μηχανικῶν ὀργάνων λαβή. Φοράν· τὸ φέρεσθαι, τὴν ὁρμὴν, κίνησιν· et Photius p. 653, 22. Cum eoque Suidas et Etym. M. : Φ. ἡ καθόλου τόπου ἐναλλαγή· καὶ μάλιστα ἡ μὴ δυναμένη ἐφ' ἑαυτῆς στῆναι ὅταν ἐθέλῃ.] Latio, Delatio. Aristot. De anima 1, [c. 3, 3] : Τεσσάρων κινήσεων οὐσῶν, φορᾶς, ἀλλοιώσεως, φθίσεως, αὐξήσεως· De cœlo 1, [c. 2 init.:] : Πᾶσα δὲ κίνησις ὅση κατὰ τόπον, ἣν καλοῦμεν φορὰν, ἢ εὐθεῖα, ἢ κύκλῳ, ἢ ἐκ τούτων μικτή. [Eth. Nic. 10, 3 : Εἰ ἐστὶν ἡ φ. κίνησις πόθεν ποῖ, καὶ ταύτης διαφοραὶ κατ' εἴδη, πτῆσις, βάδισις, ἅλσις καὶ τὰ τοιαῦτα.] Φορὰ, inquit Bud., Latio, Delatio. Quid autem sit, docet Aristot. Phys. 4 init., et in Mechan. Addit, Eidem φορὰν esse unam quatuor motionum in illo 1 De anima loco. [Φορᾶς et κινήσεως discrimen exp. Alexand. Aphrodis. In Aristot. Top. 4, p. 162, ab Suida excerptus : Ὅτι ὁ τῆς κατὰ τόπον κινήσεως γένος λέγων τὴν φορὰν τὸ γένος ὑπὸ τῷ εἴδει τίθησι. Ποιεῖ δὲ τοῦτο καὶ Πλάτων· ὁριζόμενος γὰρ τὴν κατὰ τόπον κίνησιν φορὰν αὐτὴν εἶπεν. Ἀλλὰ φορὰ μέν ἐστι τῶν ἀψύχων τε καὶ ἀκουσίως ἀμειβομένων τόπον ἐκ τόπου.... Εἰ οὖν τινά ἐστιν ἑκουσίως κατὰ τόπον μεταβάλλοντα, ἔστι δέ τινα καὶ ἀκουσίως τοῦτο ποιοῦντα, ὡς τὰ βαδίζοντα, εἴη ἂν ἐπὶ πλέον ἡ κατὰ τόπον κίνησις. Οὐ πᾶσα δὲ κατὰ τόπον κίνησις φορά. Plato Theæt. p. 152, D : Φ. τε καὶ κινήσεως· Epinom. p. 988, D : Φορᾶς πάσης καὶ κινήσεως ψυχὴν αἰτίαν εἶναι θαῦμα οὐδέν· Leg. 10, p. 893, C : Ὅσα φορᾷ κινεῖται· Polit. p. 269, E : Μίαν φ. κινεῖται· Rep. 10, p. 617, A : Κυκλεῖσθαι τὴν αὐτὴν φ.· et B : Φορᾷ ἰέναι.] Adjungit et hæc Themistii, de motu loquentis, In Phys. 5 : Τοῦ δὲ γενητοῦ καὶ φθαρτοῦ γένεσις καὶ φθορὰ, τοῦ δὲ φορητοῦ φορά· διττὴ δὲ ὁδός· ἢ γὰρ κάτω ἢ ἄνω, ἢ πρόσθεν ἢ ὄπισθεν, κτλ. Idem φορὰν interpr. Motum in hoc Plut. l. in Phocione [c. 2] loquentis de sole : Μὴ τὴν αὐτὴν τῷ οὐρανῷ φερόμενος φορὰν, μήτε ἄντικρυς ἀντιβατικήν. [Plato Gorg. p. 451, C : Περὶ τὴν τῶν ἄστρων φορὰν καὶ ἡλίου.] Cic. ap. Plat. φορὰν vertit Motionem, Cursum; nam πλαγίαν φορὰν interpr. Motionem transversam : hæc autem verba, Ἐπειδὴ δὲ οὖν εἰς τὴν ἑαυτῷ πρέπουσαν ἕκαστον ἀφίκετο φορὰν, reddit, Quando igitur unumquodque eorum siderum cursum decorum est adeptum. Sic autem et alibi de Orbium

cœlestium motione dicitur potius. [Plato Rep. 7, p. 530, A : Εἰς τὰς τῶν ἄστρων φ. ἀποβλέποντα· Leg. 10 p. 897, C : Ἡ ξύμπασα οὐρανοῦ ὁδὸς ἅμα καὶ φ. Dio Cass. 61, 2 : Τῆς τῶν ἀστέρων φορᾶς.] Affertur certe ex Plat. et Φορᾷ κινεῖν. Ex Eod., Ἡ κάτω φορὰ, pro Descensus. [Leg. 5, p. 747, A : Κατὰ τὴν εὐθυπορίαν τῆς ἄνω καὶ κάτω φορᾶς. Ἡ ἄνω φ. et αἱ ἄνω φ. Aristot. Meteor. 1, 1 et 2, et alibi. De aquis Aristid. De mus. 3, p. 125 : Τροπάς τε ἀέρων καὶ ὑδάτων φοράς. Nam sic cod. Oxon. pro φθοράς. Theophr. Περὶ λιποψ. § 3, p. 822 ed. Schneid. : Ὥσπερ ἐν ταῖς αἱμορραγίαις καὶ ἐν ταῖς τῆς γαστρὸς φοραῖς ὁρῶμεν λιποψυχοῦντας.] In VV. LL. est etiam ψήφων φορὰ, Latio suffragiorum, ex Cic., et ex Eur. [Suppl. 484] ἐν ψήφου φορᾷ, Dum suffragia feruntur. [Plato Leg. 12, p. 948, E : Διὰ φορᾶς ψήφων.] Ibid. φορὰ δίσκου ex Aristide pro Jactu disci. [Plato Leg. 10, p. 898, B : Σφαίρας ἐντόρνου ἀπεικασμένα φοραῖς· Polit. p. 306, D : Κατὰ φωνῆς φοράν. « Φοραὶ χειρῶν, Gestus, Gesticulatio, in declamatione oratoria. Dionys. De vi dic. Demosth. c. 54, p. 1120 : Τίνες οὖν εἰσὶν ὀργῆς καὶ ὀλοφυρμοῦ τόνοι, καὶ ἐγκλίσεις, καὶ σχηματισμοὶ προσώπου, καὶ φοραὶ χειρῶν; » Ernest. Lex. rhet. De musico Zeno Myndius ap. Zenob. Proverb. 2, 30 : Καθάπερ οἱ Ἀσπένδιοι τῶν κιθαριστῶν οὐδεμίαν φορὰν ἔξω φέρουσι, πάσας δὲ ἐν τῷ ὀργάνῳ, quæ verba lucem accipiunt ab Ciceron. Verr. 2, 1, 20, 53 : « Atque etiam illum Aspendium citharistam, de quo sæpe audistis id quod est Græcis hominibus in proverbio, quem omnia intus canere dicebant, sustulit et in intimis suis ædibus posuit; » ubi vid. Ascon.] Interdum vero φορὰ dicitur de Eo quod fertur cum impetu : unde et quandam Impetus signif. habet. Nam Bud. a Plut. dici ait de exercitu congrediente, atque adeo metaphorice poni pro Impetu casus temerarii, ut Demosth. dixit φοράν τινα πραγμάτων χαλεπὴν καὶ τύχην κοινὴν, et Greg. Naz., αὐτόματον φορὰν et συντυχίαν. Est autem locus ille Dem. [p. 316, 26] : Ποσῳ δικαιότερον καὶ ἀληθέστερον τὴν ἁπάντων, ὡς ἔοικεν, ἀνθρώπων τύχην κοινὴν καὶ φοράν τινα πραγμάτων χαλεπὴν, καὶ οὐχ οἵαν ἔδει, τούτων αἰτίαν ἡγεῖσθαι. Sunt autem qui ex Cic. φορὰν πραγμάτων hic interpretentur Cursum rerum; sed illud φορὰν multo esse significantius videtur. Affertur porro φορὰ et pro Impetu naturæ ad aliquid incitatæ, ex Plut. Themist. [c. 2] : Ἔτι δὲ παῖς ὢν ὁ Θεμιστοκλῆς ὁμολογεῖται φορᾶς μεστὸς εἶναι. Sed quidam hic φορᾶς interpr. Animi ac spiritus. Videndum an et vox Incitatio locum habere hic possit, quam Cic. de sole usurpat, sicut et hanc Græcam φορὰν de eo usurpari modo ostendi. A Bud. φορὰ redditur Impetus et Proclivitas, Propensa voluntas, in hoc l., qui est quidem ejusdem scriptoris, sc. Plutarchi, sed addentis præp. ἐπὶ cum suo accus., in Dione [c. 13], ubi loquitur de adventu Platonis in Siciliam : Φορά τέ τις ἦν ἐπὶ λόγους καὶ φιλοσοφίαν ἁπάντων, quæ interpr. etiam verbo Ferri : hoc modo, Omnes ad studia ferebantur. Sed forsitan illud Ferebantur non tam significans est, fueritque adjectione aliqua adjuvandum. [Plutarchi locos ubi φορὰ Impetum, Vehementiam, et de corpore et de animo dictum, significat collegit Wyttenb. ad Mor. p. 132, D, vol. 6, p. 848, alia aliorum Jacobs. ad Achill. Tat. p. 761, velut Maximi Tyr. 11, 6, p. 200 : Ὀργὴ καὶ φορὰ καὶ ἄλογοι ἕξεις· Philostr. p. 283 : Ἐλεύθερος ἦν τῆς Δομετιανοῦ φορᾶς, i. e. Furoris s. Violentiæ. Dio Cass. 78, 38 : Θείᾳ τινὶ φ. 79, 15 : Κούφῃ τινὶ φ. Lucian. Jov. Trag. c. 36 : Φ. ἀλόγῳ· et Polyb. 30, 2, 4. « De impetu s. acrimonia ingenii Epictet. Diss. 3, 21, 7 : Προσθήσω καὶ Ἀντιπάτρου φοράν. » Schweigh.]

|| Φορὰ, Portatio, Latio, i. e. Ferendi actio. [Soph. Tr. 1212 : Φορᾶς γέ τοι φθόνησις οὐ γενήσεται, i. e. Non detrectabo te efferre. Fragm. 303 : Πιστοί με κωχεύουσιν ἐν φορᾷ δέμας.] Pollux l. 7, περὶ τῶν ἀχθοφορούντων loquens, i. e. de Bajulis : Τύλη δ' ἐκαλεῖτο ἡ ἐπὶ τοῖς τραχήλοις αὐτῶν ὑπὸ τῶν ἀχθέων γινομένη τριβή· τὸ δὲ ἔργον αὐτῶν, Φορά· καὶ ὁ μισθὸς, Κόμιστρον· εἴποι δ' ἄν τις αὐτὸν καὶ Φόρετρον καὶ Φορεῖον. Sed hæc portationis s. lationis merces ab Aristoph. vocata fuisse videtur etiam Φορὰ, ut addit idem Pollux : quem consule. [Pollux 7, 133 : Ἀριστοφάνης δ' ἐν τοῖς Ἥρωσι δοκεῖ τὸ κόμιστρον κατὰ τὸ νῦν ἔθος εἰρηκέναι τὴν φορὰν, ὅταν εἴπῃ « Ὀβολῶν δεουσῶν (refertur ad δραχμῶν quod præcesserat, ut monet Meinek. Com. vol. 2, p. 534) τεττάρων καὶ τῆς φορᾶς· » quibus addit versum corruptum Eupolidis, in quo tamen apparent verba πόση τις ἡ φορά.] ||Φορὰ, Pensitatio, sicut φέρειν dictum est poni pro Pensitare, Pendere, item Collatio. Nam φορὰ et ἔρανος pro eod. ponuntur ab Athen., itidemque a Dem. C. Mid., ut docet Bud. Affert vero et φορὰν φέροντες ex Thuc. [2, 72] pro Pensitantes : Ἐργαζόμενοι, καὶ φορὰν φέροντες ἢ ἂν ὑμῖν μέλλῃ ἱκανὴ ἔσεσθαι. E Xen. [Cyrop. 3, 1, 34] : Φορὰν ἔλιπες, pro Pendere desiisti s. Solvere. [Liban. vol. 2, p. 5 : Περὶ ὧν οὐκ ἔστιν εἰπεῖν ὡς μετεῖχον τῶν περὶ τὴν φοράν. Pro εἰσφορὰν, auri decennalis et quinquennalis postulationem, ut exp. Reisk.]

|| Φορὰ ab ea signif. qua terra dicitur φέρειν καρπούς, Ferre fructus, usurpatur pro Feracitate, Ubertate, Proventu, ut [Aristot. Polit. 1, 11] φορὰ ἐλαιῶν. Sic de arboribus Aristot. [De gen. anim. 3, 1] μετὰ τὴν φορὰν τὰ δένδρα ξηραίνεσθαι dixit. Cui simile φορὰ ἀκροδρύων, ap. Philon. : Ἡ ἀμυγδαλῆ πρῶτον ἀνθεῖ, εὐαγγελιζομένη φορὰν ἀκροδρύων. Idem sine adjectione usus est, ei opponens λιμόν : Τοῖς δ' ἐξ εὐετηρίας ἄφορίαν, καὶ ἔμπαλιν λιμοῦ, φορὰν προειπών. Dicitur autem et φορὰ καρπῶν sicut terra dicitur φέρειν καρπούς : et quidem retinendo interdum simplicem, ut ita dicam, verbi φέρειν signif. Neque enim φορὰ καρπῶν ponitur duntaxat pro Fructuum proventu s. annona, sed affertur ex Theophr. C. Pl. 3, [14, 5] : Πρὸς τὴν τοῦ καρποῦ φορὰν, significans simpliciter Ad fructum ferendum. [Id. H. Pl. 3, 15, 1 : Πολύκαρπον ἐν ταῖς φ. 5, 3, 5 : Ἡ τῶν ξύλων φ. Φορὰ καὶ ἀφορία ap. Epictet. Diss. 1, 12, 16.] Metaphorice autem φορὰ ῥητόρων, et φιλοσόφων, σοφιστῶν, κτλ. Dixit enim Æschin. [p. 87, 16] φορὰν τῶν ῥητόρων. Plut. [Mor. p. 999, E] φορὰν τῶν σοφιστῶν. Demosth. autem [p. 245, 16] et φορὰν προδοτῶν καὶ δωροδόκων. Aristot. Rhet. 2 [17] : Φορὰ γάρ τίς ἐστιν ἐν τοῖς γένεσιν ἀνδρῶν, ὥσπερ ἐν τοῖς κατὰ τὰς χώρας γινομένοις. Plin. Junior Proventum poetarum dixit : Cic. Fœtum poetarum : in Bruto, Nec ulla ætate uberior oratorum fœtus fuit. [Τρεῖς φοραὶ ῥητόρων Proleg. in Aristidem init. || Vices. Theophanes Heraclii anno 20 : Γίνεται πρώτῃ φορᾷ πτῶσις τοῦ στρατοῦ. Leo in Tact. 6, 30 : Εἰς δύο φοράς. Menolog. Basilii : Τύπτεται ῥάβδοις τριάκοντα φοραῖς. Hæc et alia Ducang. Apud Nicet. Chon. Annal. p. 225, D, ubi ἅπαξ, codex Monac. μίαν φοράν. Tzetz. Histor. 13, 58 : Πάλιν φορᾷ δευτέρᾳ.]

Φοράδην, adv. Portando, Gestando. Sed quum sit adverbium, sonat q. d. Portabunde, Gestabunde, quo Bud. utitur ad interpretandum hoc adv. [Hesych. : Φ., ὁ φερόμενος βασταγμῷ. Suidas : Φ., ὁρμητικῶς φερόμενος, addito Agathiæ loco 2, p. 60, in quo est πρὸς τοὺς πόνους φ. ἐφοίτα.] Sed ap. Lucian. [D. mort. 14, 5] : Εἴποτε τρωθείης, καὶ βλέποιέν σε φ. τοῦ πολέμου ἐκκομιζόμενον, vertit A gestantibus hominibus exportari : et addit, Ut ægri solent. Apud Dem. autem [p. 1263, 11] : Φ. ἦκον οἴκαδε, reddit Portabar domum, ut solent portari vulnerati. [Φ. κομίζεσθαι Pollux 6, 175. Φ. ἐνέγκαι schol. Aristoph. Thesm. 281. Φ. ἀνακομίζεσθαι Dio Cass. 56, 45. Et 60, 35 : Ἐκ τοῦ συμποσίου φ. ἐξενηνόχεσαν. « Alciphr. Ep. 3, 17; Herodian. 3, 14, 6; Achill. Tat. 5, 7; Theodor. Prodr. 4, p. 177. » Hercher.] In VV. LL. ex Plut. Popl. [c. 16] : Ἀπεκομίσθη φ. ἐκ τῆς μάχης. Et ex Eur. [Andr. 1157], φοράδην πελάζει, Portatur et accedit. [Rhes. 888], φοράδην πέμπει. [Soph. OEd. T. 1310 : Πᾶ μοι φθογγὰ φοράδην; ubi φέρεται ex præcedente φέρομαι intelligendum. In libris φθογγὰ διαπέταται ex glossemate. G. D. Joann. Chrys. In Matth. p. 317, E. Zosim. Hist. 3, 29, de Juliano Imp. mortifere vulnerato, φ. ἐπὶ τὴν σκηνὴν ἄγεται. Jo. Tzetz. Alleg. Il. Θ, 129, φ. ... ἀχθῆναι πρὸς τὰς νῆας. Agath. Hist. p. 272, 18 Bonn., φ. ἀχθείς. Philo vol. 2, p. 528, 12, φ. ἐκκομισθέντας. Hase.]

[Φοράδιον, τό. V. Φοράς.]

[Φοράθης, ὁ, Phorates, n. Euphratis (Phrat) in inscr. Palmyr. C. I. vol. 3, p. 230, n. 4489, 4, ἀπὸ Φοράθου κὲ (sic) Ὀλαγασιάδος. Hase.]

[Φοραίνω. V. Φορέω.]

[Φορακίδες, αἱ, non addita signif. ex Barthol. Monacho in Elencho Agareni attulit Ducang.]

[Φορακιώδης vitiose pro φαρκιδώδης, quod v.]

[Φοραλόγος vitiose pro φορολόγος, quod v.]

[Φορὰς, άδος, ἡ. HSt. post v. Φοράδην:] At vero nom. Φοράδες, αἱ, significat Equas, teste Hesychio: φοράδες, inquit, αἱ θήλειαι ἵπποι. [Suidas: Φορὰς, φοράδος, ἡ ἵππος, θηλυκῶς. «Φορὰς ἵππος, Artemidor. 4, 56, p. 369, 2.» Boiss.] Non dubito autem quin a gestando utero ita dictæ sint. Quum porro ap. Eund. paulo post habeamus φορβάδων, non est cur suspicemur ibi reponendum esse φορβάδες pro φοράδες. [Hesychii gl. in codice sic scripta, Φορβάδην· πάντα φερόμενον νομάδων βοσκημάτων. Ex qua duas fecit Musurus φορβάδην in φοράδην contra seriem mutato et lemmate φορβάδην ante νομάδων illato.] Ceterum hæc duo vocabula malit forsitan aliquis a φορέω deducere: sed φορηδὸν duntaxat, quod est aliud adverbium i. valens q. φοράδην, ei verbo reservandum putavi, ut minime controversia carens. [Φοράδες et Φοράδια Equæ sunt Basil. Magno Epist. 303, et Gregorio Naz. in Testamento. Wessel. ad Diodor. vol. 2, p. 242. Schol. rec. Æsch. Prom. 723: Φοράδων γάλα ἥσθιον. Φοράδα idem ad Pers. 774, ubi alius cod. φορβάδιον. || Φοράδιον, Jumentum, ap. Leon. in Tact. c. 18, § 53. Moschopul. Περὶ σχεδ. p. 43: Φορβὰς τὸ φοράδιον. Lexicon Ms. schedograph.: Φορβὰς δὲ τὸ φοράδιον. Ducang. Sic etiam schol. Nicand. Ther. 925. Sed φορβὰς et φορβάδιον ap. Basil. Grammat. p. 16, quod probat Boisson. ad Herodian. Epimer. p. 144. «Apud Pallad. p. 39 ter legitur φορὰς pro φορβάς.» Bast. ad Scapul. Apud Artemidor. 4, 56: Ἵπποι φορβάδες καὶ φοράδες, verba καὶ φοράδες ejicit Reisk.]

[Φορὰς, άδος, ἡ, Fertilis. Theophr. H. Pl. 4, 16, 2: Φοράδες γίνονται ἐξ ἀφόρων.]

[Φορβαδικὸς, ἡ, ὸν, Pascentibus proprius. Plut. Mor. p. 713, B: Ὅσον ἔνεστι τῇ ψυχῇ φ. καὶ ἀγελαῖον.]

[Φορβαὶ vitiose pro Φόρβας. V. Φορβαντεῖον.]

[Φορβαία. V. Φορβειά.]

[Φορβαῖος, αία, αῖον, Pascuis abundans, Pascuus. Φ. ὄρη Callim. L. Pall. 50.]

[Φόρβανος vitiose pro Φόρβας, quod v.]

[Φορβάντειον, τὸ, Phorbanteum, mons. V. Φόρβας.]

[Φορβαντεῖον, τὸ, Sacrarium Phorbantis. Lex. rhet. in Bekk. Anecd. p. 314: Φ., ἡρῷον Φόρβαντος, ὃς ἦν ἡνίοχος Θησέως. Explicatius Harpocratio: Φ. Ὑπερείδης ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέους· ὅτι τὸ Ἀθήνησι Φορβαντεῖον ὠνομάσθη ἀπὸ Φόρβαντος βασιλεύσαντος Κουρήτων καὶ ὑπ' Ἐρεχθέως ἀναιρεθέντος δεδήλωκεν Ἄνδρων ἐν ὀγδόῃ τῶν Συγγενειῶν. Ἦν δὲ Ποσειδῶνος υἱὸς ὁ Φόρβας, καθά φησιν Ἑλλάνικος ἐν πρώτῳ τῆς Ἀτθίδος. (Φόρβαντος τοῦ Ἡλίου ap. Steph. Byz. s. v. Δεξαμεναὶ, ubi Holsten. citat Hygin. Astron. 2, 14, qui Phorbantem Triopæ filium dicit ex Hyocla Myrmidonis filia natum.) Harpocrationis glossam compendifactam in Epitome exscripserunt Photius, Suidas et Etym. M. p. 798, 24. Apud Suidam post υἱὸς ὁ Φόρβας addebatur ὁ καὶ Φόρβανος, quod omissum in libris melioribus nunc sublatum est. Φορβάντιον scriptum ap. Andocid. p. 9, 9, cui Φορβαντεῖον restituit Vales. ad Harpocr. p. 197.]

Φορβὰς, άδος, ὁ, ἡ, ut φορβὰς γῆ, Alimentum suppeditans terra s. Escam, Altrix terra. Eust. [p. 775, 6, coll. p. 539, 12; 978, 5] postquam πολυφόρβην γῆν dixit esse quæ et πολυβότειρα vocatur, addit, tale quid exprimere eum qui illam φορβάδα appellavit: is autem est Soph. [Phil. 701. Et fragm. 285: Ἐξ Ὠλένου γῆς φορβάδος κομίζομαι. Nonn. Dion. 2, 1: Φ. ὕλης.] At multo usitatius φορβὰς ἵππος s. πῶλος, de eo qui pascitur cum aliis, et est unus ex grege: unde a Bud. redditur Gregarius, ap. Plat. [Hesych.: Φόρβάδες, νομάδες, φοιτάδες, βοσκήματα. Φορβάδων, νομάδων, βοσκημάτων.] Affert vero et ex Aristot. [H. A. 8, 24], φορβάδες ἵπποι, quod ait a Gaza reddi Gregales, sicut τροφίαι ei oppositum Domestici. Affert vero et hunc l. non addito auctoris nomine: Πλοῦτος ἡμῖν ἐν βοσκήμασιν, ἐν ἀγελαίαις καμήλοις, καὶ ἵπποις φορβάσι. [Ἡ φορβὰς, intellecto ἵππος, Polemo ap. Macrob. Sat. 5, 19. Et ματέρι φορβάδι ap. Eurip. Bacch. 167. Pind. fragm. 87, 11: Φορβάδων κουρᾶν ἀγέλαν.] In VV. LL. ex Plat. [l. mox citando] φορβάδες πῶλοι, Qui pascuntur, in pascuis versantur. Et φορβάδες ἵπποι, Equi gregales, armentales. [Joseph. A. J. 18, 9, 2. Hippiatr. p. 59, 29, συλλαβεῖν φορβάδα. Justin. Mart. p. 70, C, ἵππων φορβάδων. Philostr. Heroic. c. 20, § 43 Westerm., de Amazonibus: Τρέφουσι δὲ τὰ βρέφη γάλακτι ἵππων. Synes. Epist. p. 265, B, ἐν ἵπποις φορβάσιν. Hase.] Sed ibid. φορβὰς βοῦς, et σῦς, ex Apollon. [Rh. 2, 89, 1025] pro Saginata. [Adde Lycophr. 676. Φ. αἰξ Nicand. Th. 925.] || Sed enim φορβάδας etiam νέους dixit metaphorice Plato, Leg. 2, [p. 666, E]: Ἀλλ' οἷον ἀθρόους πώλους ἐν ἀγέλῃ νεμομένους, φορβάδας νέους κέκτησθε. Quo ex loco possumus etiam discere obiter qui sint φορβάδες πῶλοι: nec enim dubium est quin sint iidem, quos hic appellat ἐν ἀγέλῃ νεμομένους. || Dicitur et φορβὰς γυνὴ [ap. Sophocl. fragm. 645], Mulier quæ corpus multis prostituit victus quærendi gratia. Vide Polluc., item Eust. [p. 1088, 34.]

[Φόρβας, αντος, ὁ (accus. Φόρβαν pro Φόρβαντα metri caussa Anth. Pal. 3, 12, de quo vid. Lobeck. Paralip. p. 173), Phorbas, rex Lesbiorum. Hom. Il. I, 665. || Tros, Ilionei pater. Il. Ξ, 490. || Argi filius, rex Argivorum. Pausan. 1, 2, 6. Ejus nepos cognominis ib. 7, 26, 12, et ap. Hom. H. in Apoll. 211. || Lapithæ et Hermionæ filius. Pausan. 5, 8, 11; Apollod. 2, 5, 5; schol. Apoll. Rh. 1, 172. || Auriga Thesei. Eurip. Suppl. 680: a quo nomen formatum est Φορβαντεῖον, quod v. Ad hunc spectat Hesych.: Φ., Ἀττικὸς ἥρως. G. D. Eidem picto in fictili ascriptæ sunt litteræ FORBAS. De Witte *Descr. de vases peints* p. 67, n. 115. R. Rochett. *Journ. des Sav.* a. 1837, p. 520. Quidam tamen, *Revue archéol.* a. 6, part. 2, p. 609, legerunt Φόρκας. Hase.]

[Φόρβας, άντος, ὁ, Phorbas, urbs. Steph. Byz.: Φόρβας (nam sic Salmas. correxit pro Φορβαὶ), πόλις τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ Ἀχαιῶν. Τὸ ἐθνικὸν Φορβάντιος, ἐπειδὴ Φορβάντιον ὄρος Τροιζῆνος. Recte Meinek. Φορβάντειος et Φορβάντειον, quod confirmare poterat Theognosti testimonio Canon. p. 129, 11, ubi Φορβάντειον, ὄνομα ὄρους, inter proparoxytona in ειον memoratur. G. D.]

[Φόρβας, ὁ, Phorbas, fluvius, de quo Jo. Malal. p. 165: Ὁ Ἡρακλῆς ἀντετόξευσε τὸν Ἀχελῷον, ὡς περᾷ τὸν ποταμὸν ὀνόματι Φόρβαν ... καὶ μετεκλήθη ἔκτοτε ὁ αὐτὸς ποταμὸς ἀπὸ τῶν τῆς Αἰτωλίας χώρας Ἀχελῷος ἕως τῆς νῦν, καθὰ Κεφαλίων ἐξέθετο. Correxi accentum Φορβάν. Nomen aliunde non cognitum, fortasse Φόρβαντα scribendum. G. Dindorf.]

[Φορβάω. Φορβώμενος (?), τρεφόμενος, Hesych.]

Φορβειὰ, ἡ [nam hæc sola vera forma est, multiplices experta librariorum corruptelas, quæ infra memorantur. Schol. Aristoph. Av. 862: Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ βίβλῳ φησὶ τῆς Ὀδυσσειακῆς προσῳδίας τὸ φορβειά διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεσθαι καὶ ὀξυτόνως], subst. quo significatur interdum τροφὴ, Cibus, Esca, Suida quidem teste. [Suidæ gl. est Φορβειάν· περιστόμιον, καπίστριον (Hæc ex Photio), παρὰ τὸ φέρειν βία. (Etymologia inepta.) Καὶ φορβειὰ ἡ τρυφὴ, καὶ φορβὴ ὁμοίως. Φορβειὰ δὲ διὰ διφθόγγου γράφεται καὶ ὀξύνεται. Praecedit ap. Suidam, Φορβασία· καπίστριον, quod in libris duobus optimis φορβαῖα vel φορβαία scriptum est, corruptum ex φορβειά.] At Hesych. et Etym., itemque Eust. signif. hujus non meminerunt, quod sciam. [Est Suidæ vel alius quem exscripsit error grammatici, qui φορβὴ cum φορβειὰ confudit.] Altera autem, qua pro Capistro ponitur, minime infrequens est. Utuntur autem Hesych. et Suid. et Eust. [p. 539, 16] etiam voce καπίστριον, ad expositionem hujus φορβειά: addentes, περιστόμιον, item ἑλκύστριον. [Per χαλινὸς exp. schol. Aristoph. Av. 862.] Sed eorum alter, sc. Hesych., habet Φορβέα [vitiose pro φορβειὰ], at Suidas Φορβιὰ, et Φορβειά. Rursumque Hesych. habet etiam Φορβαία [corrupte pro φορβειά] cum eadem expositione; nam accus. φορβαίαν exp. περιστόμιον, καπίστριον. Itidemque Bud. φορβαίαν ap. Lucian. [Asin. c. 51, ubi nunc φορβειᾶς] de asini capistro legi testatur. Quod autem ad reliquas illas scripturas attinet, sc. et Φορβιὰ et Φορβεὰ, sive Φορβέα, sciendum est a Bud. afferri exemplum illius scripturæ, ex isto Xenophontis loco. [De re eq. 5, 1]: Πρῶτον μὲν τοίνυν τῆς ἐπιφατνιδίας φορβιᾶς [hoc annotavit Pollux 1, 201] μήποτε τὸ ἄμμα ποιεῖσθαι ἔνθα περ ἡ κορυφαία

περιτίθεται. At hujus exemplum producit ex Hippiatria : Τὰς δὲ φάτνας ὑψηλοτέρας εἶναι δεῖ, ὡς ἀνηρτῆσθαι ἀπ' αὐτῶν τὰς φορβέας, καὶ ἀνανευούσας λαμβάνειν τὴν τροφήν. [Ἐκ φορβειᾶς τὸν ἵππον περιακτέον, Pollux 1, 203. Strabo 15, p. 709 : Οἱ ἵπποι ἀπὸ φορβειᾶς ἄγονται, ubi libri plures φορβιᾶς, unus φορβέας.] Apud Aristot. autem legitur φορβειὰ, Polit. 7, 2 : Ἦν δέ ποτε καὶ περὶ Μακεδονίαν νόμος, τὸν μηδένα ἀπεκτακότα πολέμιον ἄνδρα, περιεζῶσθαι τὴν φορβειάν. Ceterum nomen hoc φορβειὰ deducit Eustathius a φορβὴ (de quo mox dicetur) κατὰ παραγωγήν : addens tamen et aliud etymum, sc. παρὰ τὸ βίᾳ φέρειν. At Suid. hanc duntaxat deductionem agnoscit, sicut et Etym. Sed ad me quod attinet, non video cur longius petendum sit etymum, quum propinquum hoc a φορβὴ optime conveniat, meo quidem judicio. Nam dum sumebant φορβὴν, solitam fuisse imponi illis φορβειὰν, vel ex illo Hippiatriæ loco, quem modo protuli, satis apparet. Ut omittam, ἐπιφατνιδίαν a Xen. dici. || Φορβειὰ, et Φόρβιον [Φόρβειον Suidæ codex Leid.] Suidæ ac schol. Aristoph. [Av. 862], ἡ αὐλητικὴ στομὶς, quæ et χειλωτὴρ [Hoc Hesych. quoque annotavit], sc. τὸ περικείμενον τῷ στόματι τοῦ αὐλητοῦ δέρμα, ἵνα μὴ σχισθῇ τὸ χεῖλος αὐτοῦ. [Annotavit Pollux 4, 70; 10, 153.] In VV. LL. Φορβειὰ translate de Corio velutque Capistro, quo tibicines ora sua muniebant, velutque capistrabant; aut ne nimio flatu labia scinderentur, aut ut expirati aeris moderatione inflatus lenior esset, sonusque gratior auribus accideret. Aristoph. Vesp. [580] : Κἂν αὐλητής γε δίκην νικᾷ, ταύτης ἡμῖν ἐπίχειρα, Ἐν φορβειᾷ τοῖσι δικασταῖς ἔξοδον ηὗλησ' ἀπιοῦσι. Ubi schol. φορβειαὶ, inquit, δέρματα τὰ περὶ τὸ στόμα τῶν αὐλητῶν προσδεσμευόμενα, ὅπως ἂν σύμμετρον τὸ πνεῦμα πεμπόμενον ἡδεῖαν τὴν φωνὴν τοῦ αὐλοῦ ποιήσῃ. Quidam Ligulam interpr., sed non addito hujus signif. exemplo. [Plut. Mor. p. 56, B : Πτολεμαίῳ δὲ τί περιῆψεν ἄλλο φορβειὰν καὶ αὐλούς; 456, B : Ὁ Μαρσύας φορβειᾷ τινι καὶ περιστομίοις βίᾳ τοῦ πνεύματος τὸ ῥαγδαῖον ἐγκαθεῖρξε.] Inde porro videtur esse sumpta metaphora, quod ut capistra equorum cervicibus alligabantur, sic δέρματα ista, quibus αὐληταὶ utebantur, eorum vel cervicibus vel certe capiti alligata essent, aut certe vincula inde religata haberent. [Soph. fragm. 753, figurate, ut videtur, de homine insolente : Φυσᾷ γὰρ οὐ σμικροῖσιν αὐλίσκοις ἔτι, ἀλλ' ἀγρίαις φύσαισι, φορβειᾶς ἄτερ, Sine modo.] Est porro illud Φόρβιον Polluci [Non legitur apud Pollucem] et nomen herbæ; sed mendose scriptum existimatur pro Φόρμιον, ut ap. Paul. Ægin. legitur, et Galen. [vol. 13, p. 240 : Φορβίου τῷ σπέρματι πρὸς λευκώματα χρῶνται μετὰ μέλιτος. Unde corrigendum quod apud Paul. Æg. 7, p. 257, 39, scriptum est φόρμιον. G. D.] Esse autem Phlei genus, de quo dicendum erit post Φορμός. [Arcad. p. 120, 9 : Τὸ σίλφιον καὶ φόρκιον (corrige φόρβιον) προπαροξύνεται. G. Dind.]

[Φόρβειος, ὁ, Athanas. vol. 2, p. 342, A, φ. τῶν ὀφθαλμῶν, Oculorum pupilla. Kall.]

Φορβὴ, ἡ, Pabulum; generalius Alimentum, Esca. [Hesych. : Φ., βορὰ, τρυφὴ, βοτάνη, βρῶσις. De accentu Arcad. p. 104, 4, Eustath. p. 539, 13.] Hom. Il. E, [202] de equis : Μή μοι δευοίατο φορβῆς· Λ, [561] de asino : Ἐπεί τ' ἐχορέσσατο φορβῆς, ubi annotat Eust. [p. 538, 25; 862, 62; 978, 2] eum φορβὴν vocare τὴν τῶν ἀλόγων τροφὴν, tanquam ἡ ἥμερος sibi assignata habeat ista potissimum nomina, βρῶσις, et ἐδητὺς, et ἐδωδή. [Hippocr. p. 263, 39 : Ὅκως ἂν ἡ φ. μὴ ἐκρυῇ.] Apud Soph. [Aj. 1065] de avibus : Ὄρνισι φορβὴ παραλίοις γενήσεται, Esca marinis avibus. Sed et de cibo humano [Soph. Phil. 43 : Ἐπὶ φορβῆς νόστον ἐξελήλυθεν· 162 : Φορβῆς χρείᾳ· et 706, 712, 1108, Ant. 775], Apoll. Arg. 2, [189] : Ἐλείπετο δ' ἄλλοτε φορβῆς Οὐδ' ὅσον. [Sic sæpius Herodot. 1, 202, 211; 4, 121. Schweigh.] Vide quæ de hac voce affero ex Eust. in Πολύφορβος. [De esca Ranæ piscis Oppian. Hal. 2, 88, καὶ τῷ μῆτις ἀνεύρατο γαστέρι φ.· ubi schol. : Φ. ἡ τροφὴ, ἀπὸ τοῦ φέρειν ἧως συνιστάνειν τὸν βίον. Hase.]

[Φόρβια. V. Φορβόν.]

[Φορβιὰ, Φόρβιον. V. Φορβειά.]

[Φορβὸν, τὸ, i. q. φορβή. Orph. Arg. 1111 : Μελιηδέα φορβὰ νέμοντα· ubi vulgatum olim φερβὰ ex codd. correxit Ruhnken. Epist. cr. p. 264, collata gl. Hesychii, Φόρβια· φάρμακα· οἱ δὲ φόρβα. Similis est ejusdem gl. (post Φορβάδων posita) Φόρβαντα, ἰατρικὰ φάρμακα, fortasse depravata ex Φορβὰ, τὰ ἰ. φ. Porro corrupte ap. eund. Φόρβον, ἀπάνονα, ex quo ἀπάνθρωπον fecit Musurus.]

[Φόρβυτα (?), οὖλα. Ἠλεῖοι, Hesych.]

[Φόρβος, ὁ, Phorbus, Procnæ pater. Apollodor. 1, 7, 6.]

[Φοργάνη (?), ἡ ἀραιότης, Hesych. Non suspectum Lobeckio Pathol. Proleg. p. 179.]

[Φορεαφόρος, ὁ. HSt. s. v. Φορεῖον :] Hinc Φορεαφόρος, (licet propinquius esset φορειοφόρος,) Qui lecticam portat, Lecticarius servus. Plut. Galba [c. 25] : Ἀλλὰ ξίφεσι γυμνοῖς περιϊόντες αὐτοῦ τὸ φορεῖον, ἐκέλευον αἱρεσθαι, παραφθεγγομένου πολλάκις ἀπολωλέναι, καὶ τοὺς φορεαφόρους ἐπιταχύνοντος. [Apud Plut. v. l. φορειαφόρους. Diog. L. 5, 73 : Τοὺς φορεαφόρους. Conf. Lobeck. ad Phryn. p. 656. In Gl. Φοριοφόρος, Lecticarius, i. e. φορειοφόρος.]

[Φόρεθρον. V. Φόρετρον.]

[Φορειὰ, ἡ, Cœnum. Arcadius p. 98, 24 : Τὸ δὲ παρειὰ καὶ φορβειὰ καὶ φορειὰ ὁ βόρβορος ... ὀξύνονται. Hinc Salmas. Exerc. Plin. p. 833 Latina ducit *Foria* et *Conforiare*. Angl.]

[Φόρεινα. V. Φορίνη.]

Φορεῖον, τὸ, Gestatorium, Sella gestatoria, Lectica, Vehiculum [ap. Polluc. 3, 94. Phot. p. 654, 9 : Φ. ὁ νῦν ὄκνος λεγόμενος. Eustath. p. 809, 2], Bud. afferens ex Galeno : Σκίμποδος ἢ φορείου τινὸς, et ex Dinarcho In Dem. [p. 95, 41] : Τρυφῶν ἐν τοῖς τῆς πόλεως κακοῖς, καὶ ἐπὶ φορείου κατακομιζόμενος τὴν εἰς Πειραιᾶ ὁδὸν, ubi interpr. Gestatorium, Lecticam, qua in signif. sæpe a Plutarcho [in Vitis Pericl. c. 27, Pelop. c. 30, Pyrrhi c. 18, etc.] accipi tradit. Idem ap. Athen. : Φορεῖα σὺν τοῖς κομίζουσι, vertit Lecticas gestatorias cum servis lecticariis. [Φ. χρυσόποσι et ἀργυρόποσι ap. Athen. 5, p. 195, C; 212, B. Τῷ φ. ἑπομένους Lucian. De merc. cond. c. 36.] In hoc autem Appiani [Civ. 4, 19] loco, Ἐς φορεῖον ἐσθέμενοι τὸν Κικέρωνα, αὖθις ἐπὶ τὴν θάλασσαν ἦγον, vertit, Indentes in vehiculum. Sic certe Polit. interpr. [Procop. In Esaiam p. 761, C. Joseph. A. J. 18, 6, 6, παραπεριπατοῦσα τῷ φ.· 19, 3, 2, οἱ τὸ φ. αὐτοῦ φέροντες. Nicol. Damasc. p. 46, 21 Piccol. : Ἐνθέμενοι τὸν νεκρὸν εἰς φ. Philo vol. 2, p. 181, 14, οἱ τὰ φ. κατὰ τῶν αὐχένων ἀχθοφοροῦσι. Figurate Gregor. Nyss. t. 2, p. 872, B : Σῶμα φορεῖον ἀθανασίας. Hase.] Vehiculum in isto Herodiani loco, 5, [8, 13] : Παραλαβὼν τὸν Ἀλέξανδρον συγκαθεσθεὶς αὐτῷ ἐν τῷ βασιλικῷ φορείῳ, ὅπερ διὰ χρυσοῦ πολλοῦ καὶ λίθων τιμίων πεποίκιλτο, Alexandro secum in vehiculo imperatorio considente, quod erat auro multo gemmisque exornatum. [lxx Cant. 3, 1 : Φ. ἐποίησεν ἑαυτῷ Σαλομὼν ἀπὸ ξύλων Λιβάνου· et alibi ap. V. T. interpretes, quorum exx. v. ap. Schleusner. « Zosim. p. 401. Clem. Alex. p. 269. » Wakef.] Apud Suid. autem φορεῖα γυναικεῖα, in quodam l. quem affert, ejus auctorem non nominans. Item φορεῖον, Merces quæ portatori datur s. bajulo, ut habes in Φορὰ, ex Polluce [7, 133; 9, 159. || Ἱμάτιον, φορεῖον ex ἱματιοφορεῖον corruptum ap. Phot. et Suidam notavimus s. v. Φασκώλιον p. 672, D. || Φορίον, Lectica, Feretrum, in Gl. vitiose pro Φορεῖον, ut Maccab. 2, 3, 27, et alibi interdum.]

[Φορειοφόρος. V. Φορεαφόρος.]

[Φόρεμα. V. Φόρημα.]

[Φορεσία, ἡ, Vestis, Cultus. Chron. Pasch. p. 274 : Τῆς βασιλικῆς φ. Theophanes Justiniani anno 31, de Avaribus : Ἡ λοιπὴ φ. αὐτῶν ὁμοία τῶν λοιπῶν Οὔννων. Joann. Antioch. p. 825, ex eoque Suidas (s. v. Ἀντωνῖνος) : Ταῖς φ. αὐτῶν χρᾶσθαι. Mauricius Strateg. 12, 8. Hæc et alia Ducang. Sæpius etiam ap. Malalam, p. 32, 20 et 22; 33, 21; 431, 3; 475, 22. Pro περιβολὴν ap. Nicet. Chon. Annal. p. 193, D, positum in cod. Græcobarbaro.]

[Φόρεσις, εως, ἡ. V. Φόρησις.]

[Φόρετρον, τό.] Ut pro φόρημα affertur etiam φόρεμα, quod ε retinuit, sic etiam Φόρετρον id retinuisse sciendum est, quo significatur Merces quæ pro portatione persolvitur, quæ bajulo numeratur. Pollux [7, 133] :

Καὶ ὁ μισθὸς, κόμιστρον, εἶποι δ' ἄν τις αὐτὸν καὶ φόρετρον, καὶ φορεῖον. At in VV. LL. φόρεθρον, perperam. [In papyris gr. quoque mus. Paris. nusquam non legitur φόρετρον. Hase.]

[Φόρευμα vitiose pro φόρημα, quod v.]

Φορεὺς, έως, ὁ, Portator, Bajulus : unde Φορῆες [quod Hesych., cujus in cod. φορεῖες scriptum, exp. οἱ βαστάζοντες ἢ φέροντές τι. Οἱ φέροντες etiam Photius et Suidas], ap. Hom. Il. Σ, [566] : Μία δ' οἵη ἀταρπιτὸς ἦεν ἐπ' αὐτὴν, Τῇ νίσσοντο φορῆες, ὅτε τρυγόωεν ἀλωὴν, ubi Eustath. [p. 1163, 45] annotat φορῆες, quum alioqui generaliter significet τοὺς φορτηγοὺς, ibi ἰδικῶς significare Eos qui racemos portabant, ut apparet ex sequente periphrasi, Πλεκτοῖς ἐν ταλάροισι φέρον καρπόν. Ex Plutarch. [Artox. c. 22] affertur φορεὺς pro Lecticario s. Eo qui fert sellam domini. [Clem. Al. p. 269 : Συνωνοῦνται τοὺς φορεῖς. Nonn. Dion. 1, 234 : Κορυσσομένου δὲ φορῆος. Wakef. Zosim. Hist. 5, 3, 8, συμπαρατρεχόντων τοῖς φορεῦσιν. Hase. De equo Plut. V. Æmil. Pauli c. 19 : Ἵππον αὐτῷ κελεῦσαι τῶν φορέων προσαγαγεῖν.] || Φορεῖς, Hesychio etiam Pueri qui metallicam materiam exportant s. egerunt. Item Lora clypeorum.

Φορεύω in usu fuit, si Hesychio credimus; is enim affert φορεύουσι, quod exp. φοροῦσι. [Vitiose pro φορέουσι vel φορεῦσι, ut φορεύμενα per φορούμενα exp. Non minus vitiosum quod præcedit Φόρεσθαι· φέρεσθαι, quod φορεῖσθαι scribendum. G. Dind.]

Φορέω, Fero, Gesto, ut dicitur Fero vestem, pro Gesto vestem. [Herodot. 1, 71 : Σκυτίνην ἐσθῆτα φορέουσι· 2, 37; 4, 106, et alibi. 1, 171 : Ἄνευ ὀχάνων ἐφόρεον τὰς ἀσπίδας. In eadem phrasi habes κομίζειν, φέρειν et φορέειν 2, 73. Schweigh. Inter φέρω et φορέω hoc interesse constat, quod illud actionem simplicem et transitoriam, hoc autem actionis ejusdem continuationem significat, verbi causa ἀγγελίην φέρειν est, Alicujus rei nuncium afferre, Herodot. 3, 53 et 122; 5, 14; verum ἀγγελίην φορέειν 3, 34, Nuncii munere apud aliquem fungi. Hinc et φορεῖν dicimur ea quæ nobiscum circumferimus, quibus amicti indutique sumus, ut ἱμάτιον, τριβώνιον, δακτύλιον φορεῖν; tum quæ ad habitum corporis pertinent, sive universi, ut Cyclopem v. c. dicimus ὑπὲρ ἄνθρωπον τὸ μέγαθος καὶ τὴν ἰσχὺν φορεῖν Crates Epigr. 10, ὑπόπτερον δέμας φορεῖν Eurip. Hel. 615, sive singularum ejus partium : πολιὸν κρᾶτα φορεῖν Athen. 1, § 110, ἰσχυρὰς τὰς κεφαλὰς Herodot. 3, 12, πλατὺν τράχηλον Plutarch. V. Mar. c. 29, γλυκύτατα κρέα Eur. Cycl. 126, γένειον διηλιφὲς Sophocl. ap. Athen. 15, p. 679, A, ἀστραγάλους Ælian. N. A. 4, 52, πώγωνας Diodor. 3, 30. Idem eadem ratione de iis quæ animi sunt propria : λῆμα θούριον φορεῖν Aristoph. Eq. 757, φύσιν θείαν Eurip. Sisyph. fr. 1, 19, ἦν ἦθος Soph. Ant. 697, ἀθάνατον νόον Theo Alex. 4, 7, ἀγλαΐας Od. P, 245. Quanquam in omnibus hujusmodi locutionibus etiam φέρειν dicitur. Euripides modico utrumque intervallo posuit Ion. 1016 : Εἰς ἓν δὲ κραθέντ' αὐτὸν ἢ χωρὶς φορεῖς; et v. 1009, ἐπὶ καρπῷ χερὸς φέρω, ubi si φορῶ scripsisset, simillimum fecisset Diod. 3, 44 : Φοροῦσι δ' αὐτὸν περὶ τοὺς καρποὺς τῶν χειρῶν. Variant vero etiam in propria signif. poetæ : Oppian. Cyn. 1, 297 : Ἡελίοιο φορεῖν πυρόεσσαν ἐρωήν, et v. 427 : Ἡελίοιο φέρειν μένος ὤκα δύνανται. Lobeck. ad Phryn. p. 585 sq. Soph. El. 269 : Ἐσθήματα φοροῦντ' ἐκείνῳ ταὐτά.] Aristoph. Pl. [991] : Τοὐμὸν ἱμάτιον φορῶν. Sic ap. Xenoph. Cyrop. l. 8, ubi observa etiam φορεῖν et ἐνδύεσθαι de re eadem dici, p. 122 meæ ed. [c. 1, 40] : Στολήν τε γοῦν εἵλετο τὴν Μηδικὴν αὐτός τε φορεῖν, καὶ τοὺς κοινῶνας ταύτην ἔπεισεν ἐνδύεσθαι. Thucyd. 1, [6] : Ἐπειδὴ χιτῶνας λινοῦς ἐπαύσαντο φοροῦντες. [Isæus p. 51, 33 : Ἐμβάδας καὶ τριβώνια φ.] Sic Plutarch. Popl. [c. 17] : Τυῤῥηνίδα φορῶν ἐσθῆτα. Et Pausan. : Οὐδὲ ἀποκείρονταί σφισιν οἱ παῖδες, οὐδὲ μέλαιναν φοροῦσιν ἐσθῆτα. Sic φορεῖν δακτύλιον dicitur, Gestare annulum. [De muliere in utero ferente Euphorio ap. Stob. Flor. 78, 5 : Μητρὸς ... ἥτις σε ... ἐφόρησα, τέκνον, ὑπὸ ζώνῃ.] Apud Hom. autem legitur et φορέειν σκῆπτρον, Gestare sceptrum, Il. A, [338. Soph. El. 420. De victu quem quis secum circumfert OEd. C. 1262 : Ἀδελφὰ τούτοισιν φορεῖ ταλαίνης νηδύος θρεπτήρια.] Aristoph. Pl. [1059] : Ἕνα γὰρ γόμφιον μόνον φορεῖ, Unum enim molarem solum habet. Ad verbum, Gestat unum molarem. Ex Eodem [Eq. 757] affertur φορεῖν λῆμα, ubi malim φορεῖν interpretari Gerere, quam Ferre, aut Habere, ut dicitur ab Ennio, Vos etenim juvenes animos geritis muliebres, Ipsaque virgo, viri. Dixit et Cic. Animum laude dignum gerere. Sic autem et Spiritus gerere dicunt Latini, ut Magnos s. Elatos spiritus gerere. Ut autem λῆμα φορεῖν ap. Aristoph., ita etiam ἦθος φορεῖν ap. Soph. legitur, Antig. [705] : Μὴ νῦν ἐν ἦθος μοῦνον ἐν σαυτῷ φόρει. [De nomine gerendo Soph. fragm. 573 : Σαφῶς Σιδηρῶ καὶ φοροῦσα τοὔνομα.] Sed et φορεῖν μένος ap. Hom. habetur, ubi φορεῖν exp. ἔχειν : verum in aliis exempll. est φρονεῖν. || Φορεῖν dicuntur etiam equi ap. Hom., Ferre, Portare, ubi περὶ ἵππων dicit φόβον Ἄρηος φορεούσας, Il. B, [767] de quo loquendi genere consule Eustath. [p. 342, 14.] Et paulo post, Ἵπποι θ' οἳ φορέεσκον ἀμύμονα Πηλείωνα. [Quod Hesych. exp. ἔφερον, ἐβάσταζον, ἐφόρουν.] Sed in illo priore l. φορεούσας quidam interpr. Habentes; quidam, Præ se ferentes.

[|| Passiv. de iis qui cum vi quadam vel impetu feruntur, Æsch. Sept. 362 : Γᾶς δόσις οὐτιδανοῖς ἐν ῥοθίοις φορεῖται· et in versu spurio 819 : Πατρὸς κατ' εὐχὰς δυσπότμους φορούμενοι. Soph. El. 752 : Φορούμενος πρὸς οὖδας· 715 : Κόνις δ' ἄνω φορεῖτο. Eurip. Herc. F. 654 : Κατ' αἰθέρ' ἀεὶ πτεροῖσι φορείσθω· Suppl. 689 : Τὰς ἄνω τε καὶ κάτω φορουμένας ... ῥοάς· Hec. 29 : Πολλοῖς διαύλοις κυμάτων φορούμενος. Aristoph. Pac. 144 : Αιμὴν δὲ τίς σε δέξεται φορούμενον; Apoll. Rh. 1, 1236 : Ἔβραχεν ὕδωρ χαλκὸν ἐς ἠχήεντα φορεύμενον· 2, 962 : Θοῇ πεφορημένοι αὔρῃ. Plato Epinom. p. 976, A : Ἄμετρα γὰρ δόξαις φορεῖται τοπαζόμενα· Tim. p. 52, A : Γεννητὸν, πεφορημένον ἀεί. Φορεῖται per περιφέρεται exp. Phot. et Suidas. Apud Hesych. Φορήσεται (codex φορεήσεται), οἴσεται. || Euphorio ap. Plutarch. Mor. p. 677, A : Ὁκκότε δὴ στεφάνων ἄθλοις φορέονται. Corrupte, ut videtur. Sententia hæc esse videtur ut victores picea corona donati esse dicantur, ut monuit Meinek. p. 84. || Forma med. Fero mihi, Eurip. El. 309 : Αὐτὴ δὲ πηγὰς ποταμίους φορουμένη. Pro προσφέρομαι dixit Apoll. Rh. 2, 192 : Οὐδέ τις ἔτλη μὴ καὶ λευκανίηνδε φορεύμενος, ἀλλ' ἀπὸ τηλοῦ ἑστηώς.]

|| At vero Φορῆναι apud eundem poetam [Il. B, 107, H, 149, Od. P, 224. Quint. Sm. 10, 204] pro φορεῖν tanquam a Φόρημι, vel Φοραίνω, quæ tamen inusitata putantur. [Themata ficta ab grammaticis : v. Eustath. p. 185, 14; 672, 34; 1717, 4; 1818, 20. Φορήμεναι Il. O, 310. Conjunctivi forma epica φορέῃσι Od. E, 328, 1, 10. Aoristus veteribus est Φορῆσαι, non φορέσαι, quod interdum reperitur in libris inferiorum scriptorum, velut schol. Aristoph. Nub. 152, Ran. 406, Lys. 633, Clem. Alexandrini, etsi φορήσω et φορέσω inter διφορούμενα ponit Etym. M. p. 130, 2. Φορέσαι pro φορῆσαι scriptum ib. p. 285, 20, in versu Aristoph. Eq. 318, violato metro. Idem dicendum de substantivis φόρημα et φόρησις, quorum formæ deteriores sunt φόρεμα et φόρεσις.]

[Φορηδόν.] Invenitur præterea adv. Φορηδὸν, et quidem eundem usum habens, quem et φοράδην, de quo antea dictum fuit. Lucian. [Tim. c. 21] : Φ. ἁράμενοι μετακομίζουσι.

Φόρημα, τὸ, Gestamen, Quod gestatur, ut vestis dicitur esse φόρημα. [Dionys. A. R. 2, 72 : Κεκοσμημένος ἐσθῆτι καὶ φ. ἱεροῖς.] Sic Pollux : Σύρμα, τραγικὸν φόρημα· et Σαράγης, Μήδων τι φόρημα. [De mundo muliebri id. 7, 95 : Πολλὰ εἴδη γυναικείων φ. Conf. Plutarch. V. Demosth. c. 30.] Ex schol. Aristoph. [Ran. 46, et (ubi nunc φόρημα ex cod. Ven.) Vesp. 1132] affertur etiam Φόρεμα. [Socr. Hist. Eccl. 7, 13, p. 358. Suid. et Phot. v. Φάκελος. Lobeck. ad Phryn. p. 250. Artemid. 4, 75 : Ἐνδύματα ἢ ἄλλα τινὰ φορήματα (v. l. φορέματα). Alia recentiorum exx. collegit Ducangius.] Plutarch. Lucullo [c. 37] : Καὶ φορήματα εἴκοσι μὲν ἀργυρῶν σκευῶν, Fercula triumphi quæ ab hominibus gestabantur, inquit Bud. [Id. V. Sullæ c. 38. « Polyb. 8, 31, 7 : Πρώτη χώρα τοῦ φ., Primus locus inter eos qui gestant aliquid. » Schweigh.] Item Onus quod portatur, ἄχθος, φορτίον, ut addit Idem, ex Polluce p. 283. [Soph. Phil. 474 : Δυσχέρεια πολλὴ

τοῦδε τοῦ φορήματος. Eurip. Polyid. fragm. 11 : Βαρὺ τὸ φόρημ' οἴησις ἀνθρώπου κακοῦ· et ap. Stob. Flor. 4, 16 : Ἢ βαρὺ φ. ἄνθρωπος εὐτυχῶν ἄφρων. Xenoph. Cyrop. 3, 1, 12 : Οἷον φ. ὁ φόβος. G. D. Pausan. 5, 10, 9, Ἄτλαντος τὸ φ. ἐκδέχεσθαι μέλλων. Hippocr. t. 4, p. 164, 10, εἰ ἐν τῷ ἔμπροσθεν ἀσηρὸν τὸ φ.· vertit Littr., *S'il est difficile de supporter quelque chose à l'entrée des narines.* De vestibus Anon. Vita Marthæ Actt. SS. Maii t. 5, p. 406, F. Bardesanes ap. Euseb. Præp. ev. p. 274, A, οὐκ ἓν ἔχοντες σχῆμα φορημάτων· 276, A, κοσμουμένων ἐν φ. μαλακοῖς. Phædrus De nat. deorum ex vol. Herculan. instaurat. a Petersen. col. 7, 5 : Καὶ τὰ φ. μάλα καταχρύσως τῇ φρονήσει συνοικειοῖ. Hase. ‖ « Φόρευμα, ap. Cyrill. Lex. Ms. : Σολοικίζειν, οὐ μόνον τὸ κατὰ λέξιν καὶ φωνὴν ἰδιωτεύειν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ φορευμάτων, ὅταν τις χορικῶς ἐνδύεται, ἢ ἀτάκτως ἐσθίει, ἢ ἀκόσμως περιπατεῖ, ubi pro φορευμάτων leg. videtur φορημάτων, nisi quis mavelit ἐπὶ ὀρχημάτων, ἢ ὅταν. Φορημάτων vera est lectio. Præterea leg. est h. l. ὅτε τις χωρικῶς pro ὅταν τις χορικῶς, quod Valck. non animadvertit. Χωρικῶς significat Rustice. Χορικῶς est etiam vox Græca, etiamsi sine auctoritate in Lexicis. Extat autem ap. Ælian. H. A. 3, 11. » Bast.]

[Φόρημι. V. Φορέω.]

[Φόρην, nomen corruptum, ut videtur, ap. Arcad. p. 193, 6. Fort. Φόρκυν.]

[Φόρησις, εως, ἡ, Gestatio. Dionys. A. R. 2, 49, πελάγιος· 64 init. Athen. 5, p. 220, A. Φόρεσις ap. schol. Aristoph. Av. 156, ex eoque ap. Suidam s. v. Τριβή. G. D. Greg. Naz. t. 2, p. 222, 128, βοαὶ, φορήσεις. Hase.]

[Φορητέος, έα, έον, Gestandus, Ferendus. Clem. Alex. Pæd. p. 288, 38. Theod. Prodr. p. 270.]

Φορητὸς, [ἡ, ὸν, et ὁ, ἡ, ut φορητὸς ἡ ᾠδὴ ap. Lucian. De salt. c. 27, Philostr. p. 350, Liban. vol. 4, p. 433, quos citat Lobeck. Paralip. p. 483. Hesych. : Φορητά· ἀκτὰ, βαστακτὰ, ἃ δύναταί τις φέρειν. Φορητούς· ἐνεχθέντας, βαστακτούς. Φορητόν· ὑπὲρ (ἐπὶ Schrev.) τοῦ ἀγροῦ σῖτον.] Qui gestari potest, s. Ferri, aut Portari. [Strabo 3, p. 146 : Τοὺς ἀνύδρους τόπους φορητῷ ἐπικλύζοντες ὕδατι.] Ex Epict. [Enchir. c. 42] in VV. LL., Λαβὴ φορητὴ, Ansa qua quid ferri possit. [Φορητὴ per βαστακτὴ exp. Phot. et Suidas.] Ap. Lucian. [Tim. c. 23, Pisc. c. 27, De merc. coud. c. 36], et alios, φορητὸς, Tolerabilis. [Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 115, 33 : Φορητός· ἀνεκτὸς, Δημοσθένης κατὰ Μειδίου. Æsch. Prom. 979 : Εἴης φ. οὐκ ἂν, εἰ πράσσοις καλῶς. Eurip. Hipp. 443 : Κύπρις γὰρ οὐ φορητόν. Alciphr. Ep. 1, 8 : Χαλεπὸν καὶ οὐ φορητόν. Heliodor. 4, 19. Suidas : Φορητὸν, καρτερικὸν, addito loco, ut videtur, Æliani, in quo est : Δεινὸν ἡγησαμένη καὶ φ. ἥκιστα. G. D. Constant. Acrop. Enc. Theodosiæ Actt. SS. Maii t. 7, p. 85, A, ὀδύναι οὐδ' ὁπωσοῦν φ. Julian. Imp. Contra Christ. p. 201, E : Οἰστὰ δὲ ὅμως πεπόνθειτε ἂν καὶ φ. Zosim. Hist. 5, 48, 5, ἐπὶ φ. καὶ μετρίοις ποιήσασθαι τὰς σπονδάς. Compar. Jo. Chrys. t. 1, p. 210, C, τοῦτο ἐκείνων πολλῷ φορητότερον. Hase. ‖ Qui fertur s. movetur. Ἄστρα φ., ut ἄστρα φερόμενα, περιφόρητα, πλανητὰ, ap. Polluc. 4, 156. « Philo vol. 2, p. 238, 23, φορηταὶ οἰκίαι· 146, 29, φ. ἱερόν· vol. 1, p. 219, 43, γένεσιν τὴν ἄστατον πάντη καὶ φορητήν. Athen. De mach. in Mathem. vett. p. 4, 7, φ. πύργους. » Hase.] Sed Suid. [ex Photio] habet etiam Φορητῶς, quod exp. μεγάλως : quæ expos. mihi est suspecta. [Non probat Pollux 3, 131 : Τὸ οἰστῶς καὶ φορητῶς κακίω.]

[Φορίαια vel Φοριαία gl. suspecta Suidæ sine expos. posita.]

Φόριγγες, Tubera : quæ alio nomine ὕδνα, Hesych.

[Φορίεια, ἡ, Phoriea. Steph. Byz. : Φ., κώμη Ἀρκαδίας. Τὸ ἐθνικὸν Φοριαεὺς (Φοριεὺς Holsten., Φοριεὺς Meinek.), ὡς Ἔφορος ἐν τῇ ς' τῶν ἱστοριῶν.]

Φόριμος, ὁ, ἡ, Fertilis. Per λυσιτελὴς exp. Hesych. De arbore Gemin. Anth. Pal. 9, 414 : Τίς μ' ἄφορον λέξει τὴν φορίμων φύλακα ; G. D. De oleabus Clem. Al. Strom. 6, 15, 118, τὰς ἀφόρους φορίμους γίνεσθαι. Hase. ‖ Φορίμη, ἡ, στυπτηρίας species ap. Dioscor. Parab. 1, 52. V. Salmas. Exerc. Plin. p. 1166. Φόριμον, τὸ, ap. Galen., de quo v. s. v. Στυπτηρία, et *phorimon* ap. Plin. H. N. 35, 15, 52. G. D. Στυπτηρίας φορίμης Hippiatr. p. 213, 9 et 247, 24. Hœfer. *Hist. de la chimie* t. 1, p. 145 opinatur esse *de l'alun dissous dans l'eau, d'un aspect laiteux.* Hase.]

[Φορίνη, ἡ, (Tergilla, Tergillum in Gl.) Cutem aut corium significat, et de pelle suilla dicitur Polluci 6, 55. Hippocr. p. 404, 55 : Ἐσθίειν δὲ ἄνευ τῆς φορίνης (de carnibus suillis locutus), τουτέστιν ἄνευ τοῦ δέρματος, ut exponit Galen. in Comm. Eidem etiam in Lex. (p. 592) φορίνη δέρμα exponitur, sed φορίνης et δέρματος malim, ut eo referatur. Φορινοῦς quoque Erotian. (p. 388) πυκνῆς exponit ex Aristophane gramm., vitiose scriptum pro φορίνης. Foes. Hesych. : Φ. ἡ παρ' ἐνίοις πυρίνη (πύρνη Is. Voss.), et Ἐπὶ φορίναν· ἐπὶ δέρμα. De cute suilla Athen. 9, p. 381, C : Τῆς φ. ἤδη γενομένης κραμβαλέας· et 13, p. 585, E. De chamæleonte Ælian. N. A. 4, 33 : Στερεὰν φ. ἔχει. De piscibus Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 70, 26 : Φορίνην τὸ τῶν κρεῶν δέρμα ἢ τῶν ἰχθύων. De tegumento ex cute suilla facto Plutarch. Mor. p. 57, A : Ἀγροίκου φορίνην παχεῖαν φοροῦντος. De cute hominis dictum præter Hesych. supra citatum annotavit Harpocr. : Φ. Ἀντιφῶν Ἀληθείας β'. Ὅτι καὶ ἐπ' ἀνθρωπείου δέρματος ἐλέγετο ἡ φ. Ἀριστομένης ἐν Γόησι δῆλον ποιεῖ. Gregor. monach. in Boiss. Anecd. vol. 5, p. 460 : Μονονουχί μου καὶ τὴν φ. ἐκδεδυκότες. Conf. Φορινόω. ‖ Lex. rhet. in Bekk. Anecd. p. 314, 31 : Φόρεινα σημαίνει τῶν κρεῶν τὰ ἐσθιόμενα. Exspectes Φορίνη ... τὰ μὴ ἐσθιόμενα. Syllaba media longa est : unde in libris interdum φορείνη scribitur, ut ap. Polluc. 6, 55. G. D. Conf. Nauck. Fragm. Aristoph. Byzant. p. 226. Hase.]

[Φορῑνόω, Pellicula s. corio obduco. Harpocr. : Πεφοριῶσθαι· Αυσίας ἐν τῇ πρὸς Πολυκράτην κατ' Ἐμπέδου ἐπιστολῇ, εἰ γνήσιος, φησὶν « ἢ τὸν ὀφθαλμὸν τὸν ἕτερον γλαυκότερον εἶναι ἢ πεφοριῶσθαι » ἐπὶ τοῦ ἀποκεκλεισμένου, ὥσπερ Εὐφορίων κέχρηται τῷ ὀνόματι· εἰσὶ γάρ τινες ὀφθαλμοὶ κατακεχαλασμένα ἔχοντες τὰ βλέφαρα καὶ οἱονεὶ μύοντες. Ἐὰν δὲ γράφηται πεφορινῶσθαι, εἴη ἂν πεπαχύνθαι, ἀπὸ τῆς φορίνης· ὅτι γὰρ καὶ ἐπ' ἀνθρώπων τάσσουσι τὴν φορίνην, δῆλον ποιεῖ Ἀντιφῶν ἐν β' Ἀληθείας. In περιφοριῶσθαι corruptum ap. Phot. et Suidam qui Harpocr. gl. repetiverunt. Πεφωριῶσθαι, τὸν ὀφθαλμὸν πεπαχύνθαι est in Bekk. Anecd. p. 293, 20 et Etym. M. p. 66, 34. Sola vera scriptura est πεφορινῶσθαι.]

[Φορίον vitiose pro φορεῖον, quod v.]

[Φόριος, ὁ, videtur esse n. pr. latinum Furius. Inscr. Rom. C. I. vol. 3, p. 949, n. 6353, 1 : Φ. Συρακόσιος. Hase.]

[Φοριοφόρος vitiose pro φορειοφόρος. V. Φορεαφόρος.]

[Φόρκας. V. Φόρβας.]

[Φόρκες, χάρακες, Hesych. Respondet Latino Furcæ, etsi aliunde non magis cognitum quam Φάρκες, νεοσσοὶ ap. Hesych., quod comparavit Lobeck. Paralip. p. 111.]

[Φόρκη, ἡ, Forcé. Lycophr. 1075 : Λίμνης τε Φόρκης Μαρσιωνίδος ποτά· ubi schol. : Φόρκη λίμνη ἀπέχουσα Ῥώμης σταδίους πεντακοσίους (σταδίους θ' alius codex), Μαρσοὶ δὲ ἔθνος Ἰταλίας περὶ τὴν λίμνην οἰκοῦντες.]

[Φορκία, ἡ, Forceps. Paul. Æg. 3, 18. Ducang.]

[Φόρκιον vitiose pro φόρβιον, quod v.]

[Φορκὶς, ίδος, ἡ.] Φορκὶς, Unoculus : Hesych. enim exp. μονόφθαλμος. [Non Unoculus, sed Unocula. Respicitur enim ad Phorci filias tres, uno per vices oculo usas, quem Phorcus pater iis dederat. Æsch. Prom. 794 : Αἱ Φορκίδες ... κοινὸν ὄμμ' ἐκτημέναι. V. de iis Apollod. 1, 2, 6, cum Heynii annot. p. 110, 118. Φορκίδες inscripta fuit Æschyli tragœdia. G. D. Aristot. Poet. p. 1456, 2. Eratosth. Cataster. c. 22. Hase.]

[Φόρκος. V. Φόρκυν.]

[Φορκὸς, ὴ, ὸν, Hesychio est λευκὸς, πολιὸς, ῥυσός.]

[Φόρκυν, υνος, ὁ, Phorcyn. Nominativi υ breve, genitivi longum esse annotavit Chœrob. In Theodos. p. 223, 7, Herodiani sententiam secutus : v. Lehrs. ad Herodian. p. 349.] Etym. [M. p. 798, 36] Φόρκυν est portus et nomen proprium, sicut Φόρκυς Eidem est δαίμων θαλάσσιος. [Etym. gl. duæ sunt, Φόρκυν· παρὰ τὸ φέρειν καὶ ὁρμᾶν τὰς ὁλκάδας ἐν αὐτῷ, ἤγουν τὰς ναῦς ἐν τῷ λιμένι. (Portum dicit Ithacæ, Φόρκυνος λιμένα appellatum ap. Hom. Od. N, 96, ubi Eust. p. 1735, 24 : Φόρκυνος λιμὴν λέγεται ἢ διὰ τὸ ἴσως τιμᾶσθαι Φόρκυνα ἐκεῖ, ἢ καὶ διὰ τὸ ἀγαθὸν εἶναι τὸν λιμένα καὶ

οἷον σώζεσθαι ὑπὸ Φόρκυνος τοὺς ἐν αὐτῷ καταίροντας. Ἄλλως δέ γε καὶ πᾶς λιμὴν Φόρκυν κατὰ τὴν ἀλληγορίαν ἐστίν, ὅπου φέρονται, φασίν, αἱ ὁλκάδες. Quo latiore sensu nomen ab nemine dictum est.) Φόρκυς· δαίμων θαλάσσιος, παρὰ τὸ φέρεσθαι ὠκέως. Τὸ δὲ Φόρκυν τρεῖς κλίσεις ἐπιδέχεται· σημαίνει δὲ β', τὸν λιμένα καὶ ὄνομα κύριον. Tres hæ declinationes memorantur in additamento cod. Vossiani, ὁ Φόρκυν τοῦ Φόρκυνος, ὁ Φόρκυνος τοῦ Φορκύνου, ὁ Φόρκυς τοῦ Φόρκυος (nam sic pro φόρκυνος correxit Gaisford.). Duplicem tantum declinationem, Φόρκυν Φόρκυνος et Φόρκυς Φόρκυος, eamque paradigmatis explendi caussa per omnes singularis, dualis et pluralis casus declinatam, ponit Chœrob. In Theodos. p. 282, 283, cum eoque Eustath. p. 364, 44; 1108, 15, omisso tertio illo quod auctore caret ὁ Φόρκυνος τοῦ Φορκύνου. Nam secundæ declinationis forma qui uti voluerunt non hoc dixerunt, sed Φόρκος Φόρκου. Videntur autem hæ formæ apud veteres sic fuisse discretæ ut plerumque Φόρκυς Φόρκυος, rarius Φόρκος Φόρκου diceretur, declinatio autem perittosyllaba Φόρκυνος Φόρκυνι Φόρκυνα non admitteretur nisi metri caussa, excluso nominativo Φόρκυν, qui ne ap. Hom. quidem Il. B, 862, legitur, sed Φόρκυς syllaba altera producta, Φόρκυς αὖ Φρύγας ἦγε ..., ubi vid. schol. annotatio. Apud eundem accusativus est Φόρκυν Il. P, 218, 318; contra ubi tribus syllabis opus habebat genit. Φόρκυνος Od. A, 72, N, 96, 345, accus. Φόρκυνα Il. P, 312, apud Hesiod. Φόρκυϊ Φόρκυν Theog. 270, 333, 237, sed Φόρκυνος (in libris quibusdam Φόρκυος contra metrum) 336, et in fine versus Euphor. in schol. ad Soph. OEd. C. 674, apud Apoll. Rh. Φόρκυν 4, 1598, unde fuerunt qui ib. 828 Φόρκῳ in Φόρκυι mutare vellent. Φόρκοιο est ap. Pind. Pyth. 12, 23, Φόρκου Soph. fragm. 407, Φόρκῳ Lycophr. 477, Φόρκου στυγνὸν ὕδωρ Phanocl. ap. Stob. Flor. 62, 14, quod a quibusdam pro Ὄρκου acceptum est, contra quos dixit Lobeck. Aglaoph. p. 863 seqq. et Paralip. p. 342. Conf. etiam Mützell. De emend. Theog. Hesiod. p. 228. In oratione prosa Φόρκυς probabilius videtur quam Φόρκος, inter quas formas variant libri Apollod. 1, 2, 6. Φόρκου θυγατέρα est ap. Pausan. 2, 21, 5, qui Φόρκυνα τὸν Φρύγα ex Homero memorat 10, 26, 6. Forma *Phorcus* non infrequens apud Latinos, etsi *Phorcyn* quoque et *Phorcynem* dixerunt, a quo patronymicum formatum est *Phorcynis*, ut *Phorcynidos Medusæ* dixit Lucan. 9, 626, et *Phorcynida*, omisso Medusæ nomine, Ovid. Met. 5, 230, ut *Phorcidos* est ap. Propert. 3, 21, 8. Phorcyes autem sive Phorci duo sunt, alter antiquior et celebrior, Ponti et Terræ filius ap. Hom. Od. A, 72, aliosque plurimos : v. Heyn. ad Apollod. 1, 2, 6; alter Phænopis filius, dux Phrygum ap. Hom. Il. B, 862, P, 218, 312, 318. G. Dind.]

[Φορμαρία, ἡ, Formula. Suidas : Φορμάρια (recte Φορμαρία Bernh.) παρὰ Ῥωμαίοις ἀπόφασις θανάτου. Ammian. Marcell. 14, 1, 3 : « Formula missa », ubi v. Vales.]

Φορμηδὸν, adv., In modum sportæ s. corbis, In modum tegetis s. storeæ. Thuc. 2, [75] : Ξύλα μὲν οὖν τέμνοντες ἐκ τοῦ Κιθαιρῶνος παρῳκοδόμουν ἑκατέρωθεν φ. ἀντὶ τοίχων τιθέντες, ὅπως μὴ διαχέοιτο ἐπὶ πολὺ τὸ χῶμα. Locus est p. 72 meæ ed., ubi vide et schol. Habes ap. Eund. 4, p. 137 [c. 48], ubi itidem v. schol. [Thuc. verba sunt : Τοὺς νεκροὺς φ. ἐπὶ ἁμάξας ἐπιβαλόντες· ad quem l. respicit Aristid. vol. 2, p. 312. Philo vol. 1, p. 530 : Συνδεδεμένων δοράτων φ. Procop. Hist. p. 357. Φ. αὐτοῖς τὰ τῶν πλοίων ἰκρία ξυγκεῖσθαι. (Theodoret. Hist. eccl. p. 770, D. Hase.) Per ψιαθηδὸν exp. schol. Thucyd. et Suidas, per κοφινηδὸν Etym. M. p. 798 extr.]

[Φορμίαι, αἱ, Formiæ, urbs Latii, olim Ὁρμίαι appellata, ut annotavit Strabo 5, p. 233, διὰ τὸ εὔορμον. Adject. Φορμιανὸς, ἡ, ὸν, ut Φ. οἶνος ap. Athen. 1, p. 26, D, ut *Formianus* apud Livium aliosque scriptores Latinos.]

[Φορμιγκτής. V. Φορμικτής.]

Φόρμιγξ, ιγγος, ἡ, apud poetas, quæ alio nomine κιθάρα, Cithara. [Sic exp. Suidas allato Antip. Sidon. Anth. Pal. 6, 118. Siculis tribuit gramm. in Bekk. Anecd. p. 1096.] Est autem frequens Homero vox hæc φόρμιγξ, a quo dicitur ἠπύειν, Od. P, [270] : Ἐν δέ τε φόρμιγξ Ἤπυεν. Eidem tribuit ἰωήν. Eandem non uno in loco appellat λίγειαν : item συνήορον δαιτὶ, et ἑταίρην δαιτί. Quod autem ad formam attinet, sciendum est γλαφυρὴν ab eodem poeta dici : qui utentem illa inducit etiam Apollinem. Esse porro eandem cum cithara, ostendit vel hic ejus locus, Il. Σ, [569] : Τοῖσιν δ' ἐν μέσσοισι πάϊς φόρμιγγι λιγείῃ Ἱμερόεν κιθάριζε. Vocem hanc φόρμιγξ a φροίμιον deductam videri scribit Eustath. [p. 1586, 45], sicut et verbum φορμίζειν : quasi vero φορμίζειν non sit deinde factum ex φόρμιγξ. Etym. autem [M. p. 798, 41] dici scribit παρὰ τὸ προηγεῖσθαι τῆς οἴμης, quasi προοίμιγξ. Vide et rationem hujus etymologiæ, quam affert. ‖ Hesych. φόρμιγγι [codex Φόρμικι] exp. τῇ κιθάρᾳ. Deinde peculiarius, φόρμιγξ [codex φόρμιξ], κιθάρα ἡ τοῖς ὤμοις φερομένη. Quin etiam [in gl. cujus lemma φόρμικα in φόρμιγγα mutavit Musurus, ignarus vel immemor Latini *Formica*] μύρμηκα significari hac voce tradit. [Conf. ejusdem gll. Βόρμιξ, μύρμηξ. Ὄρμίκας, μύρμηξ. V. Lobeck. Paralip. p. 144.]

[Φορμίδης, ὁ, Phormides, Atheniensis, ap. Demosth. C. Neær. in testimonio commenticio p. 1387 : Δεινίας Φορμίδου Κυδαντίδης.]

[Φορμίδιον, τὸ, Tegeticula, Gl.]

Φορμίζω (ut a σάλπιγξ fit σαλπίζω), Citharam pulso, Cithara ludo. [Hesych. : Φ., κιθαρίζειν.] Hom. Od. A, [155] : Ἤτοι ὃ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν. [Ib. Δ, 18. Homeri versum transcripsit Clem. Al. Protr. 4, § 59; imitando expressit orac. Apollinis ap. Porphyr. Vita Plot. p. 115, 34 Westerm. : Ἄμβροτα φορμίζειν ἀναβάλλομαι ὕμνον ἀοιδῆς. Hase.]

[Φορμίζω; Exulcero. Maximus Cyther. in Synax. 4 : Ταῦτα τὰ λόγια ἐξεφόρμισαν τὸν βασιλέα καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ. Ducang.]

[Φορμίθιον. V. Φορμίον.]

[Φορμικτὴρ, ῆρος, i. q. φορμικτής. Nonn. Dion. 24, 238.]

Φορμικτὴς vel Φορμιγκτὴς, ὁ, Citharœdus, Epigr. [Φορμικτὴς Pind. Pyth. 4, 313 (ubi Dor. φορμικτὰς, ut ap. Bianor. Anth. Pal. 9, 308), Aristoph. Ran. 231. Deterior forma φορμιγκτὴς, comparanda cum σαλπιγκτὴς, quod v., affertur ex inscr. Orchomenia nescio qua.]

[Φορμικτὸς, ἡ, ὸν, Ad citharam cantatus. Soph. fragm. 15 : Καὶ πεζὰ καὶ φ. (sc. μέλη). Hinc fortasse corrupta gl. Hesychii, quæ post Φορωνεὺς legitur, Φοροστά· κιθαριστά. G. Dind.]

[Φορμιοκοιτέω vitiose pro φορμοκοιτέω, quod v.]

Φορμίον, τὸ, seu Φόρμιον, item Φορμίσκος, et Φορμίσκιον [ap. Polluc. 7, 173], nec non Φορμὶς, ίδος, ἡ, Sportula, Corbula. Aut, Parvus cophinus, calathus. It. Tegeticula, Parva storea. Hesych. habet Φόρμιον proparoxytone, exponens πλέγμα ψιαθῶδες, et addens etiam Φορμίθιον. [Hoc φορμίδιον scribendum. Rectus autem accentus Φορμίον est, ut ex regula Arcadii p. 120, 4, colligi potest. Et sic ap. Polluc. 9, 169, et Diog. L. 4, 3 : Ὦ τὰ φορμία τῶν φρυγάνων εὔογκα ποιοῦσιν.] Donatus in Ter. : Φόρμιον, inquit, Tegiculum dicunt Græci quo insternitur pavimentum : unde Phormio. Idem alibi : Phormio non a formula, sed phormione dicitur sparteo, quem nos Eronem dicimus trivialiter et pro consuetudine. Ut autem VV. LL. tradunt, φορμὸν exp. hic idem gramm. Fiscum sparteum et Stramen nauticum; sed penes ea sit fides. Ab Etym. [M. p. 798, 51, Timæo Lex. p. 272, et Suida] φορμίσκος exp. καλαθίσκος. [Annotarunt etiam Pausan. ap. Eust. p. 1452, 15, et Pollux 7, 173; 9, 101; 10, 169. Plato Lys. p. 206, E : Ἐκ φ. τινῶν προαιρούμενοι (ἀστραγάλους).] At φορμὶς possit forsitan alicubi et pro φορμὸς positum existimari, non autem diminutivam signif. habere. Aristoph. Vesp. [58] : Ἡμῖν γὰρ οὐκ ἔστ' οὔτε χάρυ' ἐκ φορμίδος Δούλῳ παραῤῥιπτοῦντε τοῖς θεωμένοις, ubi schol. annotat φορμίδα proprie esse ψίαθον, hic autem significare σπυρίδα. [Sic etiam Hesych., cujus codex σφορύς.] Ex Aristot. H. A. 5, [15 : Ἐνίοτε ἐν ταῖς φορμίσιν ... ἐντίκτουσιν] affertur φορμίδες pro Crates et tegetes, Gaza interpr.

[Φόρμις, ιδος, ὁ, Phormis, Mænalius, dux copiarum Gelonis et Hieronis. Pausan. 5, 27, 1 seqq., ubi

trium casuum exx. sunt Φόρμις, Φόρμιδος, Φόρμιν. || Alius in inscr. Attica ap. Bœckh. 172, vol. 1, p. 308, ubi Φόρμι(δ)ος. G. D. || ΦΟΡΜΙΣ monogrammate scalptum in gemma ap. Panofk. *Abh. der Königl. Ak. der Wiss. zu Berlin* a. 1851, part. philol. p. 418, n. 41. HASE. Conf. Φόρμος.]

[Φορμίσιος, ὁ, HSt. post verba s. v. Φόρμιον posita:] At vero Φορμίσιον, τὸ, quo significatur Pudendum muliebre ab Aristoph. Vesp. [Eccl. 97], an huc pertineat, dubium esse possit. [Poetæ verba sunt: Ἀναβαλλομένη δείξειε τὸν Φορμίσιον. Nam sic nunc ex libris correctum pro Aldino τὸ φ., quod decepit HSt. Schol.: Φορμίσιος· καὶ οὗτος ὰσὺς ἦν. Αἰνίττεται δὲ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. G. D. De nominibus propriis in appellativa ludibriose conversis Hesych. vol. 1, p. 534: Οἱ κωμικοὶ ἔλεγον ... Φορμισίους τὰ γυναικεῖα αἰδοῖα. De Phormisio a Dinarcho memorato Leake germ. versus a Westerm. *Die Demen von Attica* p. 241. HASE.] Apud eundem poetam legitur etiam Φορμίσιος, proprium nomen. [Ran. 965, ubi plura de eo dixit schol. (ad 996). Ridetur etiam ab aliis comicis, ut Platone et Philetæro ap. Athen. 6, p. 229, F; 13, p. 570, F. || Hyperidis oratio ὑπὲρ Φορμισίου memorata ab Harpocr. s. v. Πανδιονὶς, Dinarchi κατὰ Φορμισίου ἀσεβείας ab Dionysio Hal. aliisque: V. Saupp. Fragm. p. 330. Diversus ab hoc est quem Dinarchus memorat p. 95, 8.]

[Φορμίσκιον. Φορμίσκος. V. Φορμίον.]

[Φορμίων, ωνος, ὁ.] Esse autem et Φορμίων proprium nomen, satis notum est; sed an sicut Phormio Terentianus dictus est ἀπὸ τοῦ φορμίου, si Donato credimus, ita et dux ille Atheniensis, et quisquis præterea nomen istud habuit, inde itidem appellationem nactus esse putandus sit, alii viderint. [Phormio dux Atheniensium in bello Peloponnesiaco ap. Thucyd. 1, 64, 117; 2, 29, 68, 80 seqq., Aristoph. Eq. 562, Pac. 348, aliosque. || Hesych.: Φορμίων (codex φορμέων)· οὗτος στρατηγὸς ἐγένετο Κροτωνιατῶν. Plura de hoc aliisque Phormionibus, quos recenset schol. Aristoph. Pac. 347, dixit Meinek. Com. Gr. vol. 2, p. 1227 seqq. || Aristionis f. Cydathenæensis in inscr. (olymp. 89) 141 ap. Bœckh. vol. 1, p. 198. || Archon Athen. olymp. 96, 1, ap. Diodor. 14, 54. || Orator Athen. ap. Demosth. p. 453, 14. Et alii plures ap. eundem locis ab Reiskio in Indice indicatis. Sunt etiam Demosthenis orationis duæ (34 et 36), altera πρὸς Φορμίωνα, altera ὑπὲρ Φορμίωνος. || Histrio comicus, Alexandri M. ætate, ap. Athen. 12, p. 539, A. || Quattuor alii apud Pausan., Pæaniensis 1, 23, 10, Erythræus 7, 5, 7; Halicarnassensis 5, 21, 3; Spartanus 3, 16, 2. Omittimus alios.]

Φορμοκοιτέω, Super tegete cubo s. Super storea, Tegeti incubo: Φορμοκοιτῶ, τὸ ἐν ψιάθῳ κοιμῶμαι. At VV. LL. habent etiam Φορμιοκοιτῶ, sed ex errore, ut suspicor. [Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 70, 5: Φορμοκοιτεῖν· τὸ ἐπὶ φορμοῦ καθεύδειν. Φορμὸς δέ ἐστι πλέγμα τι ἐκ φλέω. Τάττεται ἐπὶ λυπρῶς καὶ κακῶς κοιμωμένων, οὐκ ἐχόντων κνάφαλλον. Annotavit Suidas s. v. Φορμὸς, ubi exp. ἐν ψιαθίῳ κοιμῶμαι. Glossa haud dubie ex comico aliquo sumta.]

Φορμορράφέω, In tegete insuo. Vel potius, Ut tegetem trajicio acu, Bud., afferens ex Æschine [p. 77, 28]. Ita quidem in Lex. suo; at in Comm. hæc scribit: Φορμορράφειν est Tegetes acu trajecta consuere. Vel, In tegetem storeamve conjectum insuere. Φορμορράφούμεθα igitur εἰς τὰ στενὰ, significare mihi videtur, ἡμεῖς οὕτω στενοχωρούμεθα ὥσπερανεὶ φορμίσι τισὶν ἐνράπτόμενοι. [Schol. p. 94, 16: Ἀντὶ τοῦ συρράπτουσί τινες καθ' ἡμῶν πράγματα, ἀπὸ τῆς φόρμου· φόρμος γὰρ λέγεται τὸ ψιαθῶδες πλέγμα, ὡς καὶ ὁ Θουκυδίδης φορμηδὸν λέγει. Ubi τοῦ φορμοῦ et φορμὸς corrigendum. G. D.] Potest enim aliquis in tegete vel storea insui ut calescat, vel sudet. Vel distinguendum post verbum φορμορράφούμεθα, ut in exemplaribus legitur: quod autem sequitur est corruptum. Porro locum Æschinis ap. Eund. vide p. 817. [Hesych.: Φορμοραφούμεθα· ὡς φορμοὶ καταραπτόμεθα.]

[Φορμορραφὶς, ίδος, ἡ, Acus ad storeas consuendas apta. Æneas Tact. c. 18, ubi simplici ρ scriptum.]

Φορμὸς, ὁ, Sporta, Corbis, Cophinus, Calathus; nam φορμίσκος a Suida exp. καλαθίσκος: ab Eust. [p. 1452, 15] φορμὸς esse dicitur κόφινος, (quum Hesych. non dicat esse κόφινον, sed esse ἀγγεῖόν τι πλεκτὸν ψιάθοις, ὡς κόφινον: itidemque Suidas, πλέγμα ὡς κόφινον,) vel πλέγμα, σπυρίς. [Φ. et σπυρὶς ap. Theophr. H. Pl. 2, 6, 11: Πλέκουσιν ἐξ αὐτοῦ τάς τε σπυρίδας καὶ τοὺς φορμούς.] Addit et solita ferri σῦκα hoc φορμῷ. At Suid. [et Etym. M. p. 798, 53] non dicit σῦκα, sed ἰσχάδας, traditque fuisse πλεκτὸν ἀγγεῖον ἐκ φλοιοῦ. [Lex. rhet. in Bekk. Anecd. p. 316, 7: Φ. ἐστι πλέγματός τινος μεγάλου εἶδος, ἐν ᾧ ἐκοιμῶντο οἱ πένητες, ἢ κατετίθεντο τὰ ὄσπρια. Τάχα δὲ ἡ λεγομένη ἀποκαλά. Quæ sic sunt corrigenda, ἡ λεγομένη νῦν καλύβη, ἡ πλεκομένη ἀπὸ καλάμης, ex Etym. M. p. 799, 2.] In Φορμὶς autem videbis κάρυα ἐκ φορμίδος. Plin. certe σπυρίδες et φορμοὶ ap. Theophr. [H. Pl. 2, 6, 11] dixit duntaxat Vitilia. In VV. LL. Φορμὸς, Vitilium nexus, et πλέγμα ex junco, ulva palustri, foliis palmæ, sparto, atque id genus ex quibus tegetes fiunt, storeæ, et sportæ. [Pausan. 10, 29: Ὁ δὲ Ἐλπήνωρ ἀμπέχεται φορμὸν ἀντὶ ἐσθῆτος, σύνηθες τοῖς ναύταις φόρημα.] Quæ autem eadem afferunt ex Donato de hac voce, vide in Φορμίον. Hesiod. [Op. 480]: Οἴσεις δ' ἐν φορμῷ, sc. στάχυς. [Herodot. 8, 71: Φ. ψάμμου πλήρεες.] Plut. De Pyth. orac. [p. 403, C]: Ἀπέκτεινε, καὶ τὸ σῶμα κατεπόντισεν, ἐμβαλὼν εἰς φορμόν. [Polyæn. 3, 10, 15: Φορμῶν ψάμμου πληρουμένων· et ib.: Τοῖς δρεπάνοις ἀνέτεμνε τοὺς φορμούς.] || Interdum φορμὸς, Teges, Storea, vel Storia, ut quidam scribere maluerunt. Aristoph. Pl. [542]: Καὶ φορμὸν ἔχειν ἀντὶ τάπητος σαπρόν. Idem in Ranis [imo in Gerytade (fragm. 227) ap. Polluc. 7, 175; 10, 169] φορμὸν σχοίνινον vocavit Tegetem junceam. Sic exp. et ap. Aristot. Rhet. 2 [c. 9]: Οἷον ὁ ἐν Λυκείῳ τὸν φορμὸν δούς. Item ap. Polyb. [1, 19, 13]: Χώσας φορμοῖς ἀχύρων σεσαγμένοις τὰς τάφρους. || A Polluce [7, 174] φορμὸς traditur esse etiam τὸ ἀγγεῖον τῶν ἀνθράκων, quod dictum sit et λάρκος. || Ex Lysia vero [p. 164, 33] affertur et pro Mensura quadam frumenti [Μὴ πλείω σῖτον συνωνεῖσθαι πεντήκοντα φορμῶν. Aristoph. Thesm. 813: Φ. πυρῶν. Quantum frumenti ceperit non constat. Medimnum circiter æquasse Bœckhii conjectura est OEc. Athen. vol. 1, p. 116 ed. sec. G. D. Philo Belop. in Mathem. vett. p. 100, 16 et 28; 90, 5, φορμοὺς ὡς ἰσχυροτάτους· 93, 31, φ. γῆς ἐμπλήσαντες. Ad Hesiod. Op. 480 conf. van Lennep. ed. Amstelod. a. 1847 p. 108. HASE.] Ceterum a φέρω deducit hoc nomen φορμὸς Eustath., sicut et Etym. [M. p. 798, 54.]

[Φόρμος, ὁ, Phormus, trierarchus Atheniensis. Herodot. 7, 182. || Poeta comicus, Syracusanus, æqualis Epicharmi, de quo vid. Suidas. Nomen in μόρφος vel ἄμορφος corruptum ap. Themist. Or. 27, p. 337, B, correxit Petavius. Φόρμις appellatur ab Aristot. Poet. c. 5.]

Φορμοσίχων, ονος, ὁ, Obesus, Crassus. Ab Hesych. exp. παχύς. Non immerito autem aliquis, meo quidem judicio, suspicetur scrib. potius esse φορμοσύχων, per υ: quum dictum sit σῦκα ἐν φορμῷ ferri fuisse solita.

[Φορμοφορέω, Storeas gesto. Dio Cass. 52, 25.]

Φορμοφόρος, ὁ, ἡ, Qui sportam gerit, Sportarius, Dossuarius, Gerulus, Bajulus, Bud. ex Diog. L. p. 473. [De quo infra. Φορμοφόροι Hermippi comœdia inscripta fuit. HSt. infra s. v. Φορτοβαστάκτης:] Ab eodem vero Suida Protagoras traditur fuisse etiam Φορμοφόρος: pro quo male quidam in VV. LL. reponunt φορτοφόρος: nam ut omittam, signif. quam dat nomini φορμὸς idem Suidas, propter quam φορμοφόρος, velut species, includi sub illo φορτοφόρος videri potest, ut omittam et seriem alphabeticam, quæ poscit vocem illam, non hanc: multo vero magis, quod φορμοφόρος velut annexum est iis, quæ de priori signif. nominis φόρμος dixerat antequam ad Φόρμος nomen proprium veniret: ut inquam, illa omittam, hoc ipsum vocab. φορμοφόρος de eodem Protagora legi ap. Diog. L. [9, 53] sciendum est, in ipsius Protagoræ Vita. Postquam enim dixit Protagoram fuisse inventorem primum τῆς τύλης, super quam τὰ φορτία βαστάζουσιν, idque teste Aristotele, addit Φορμοφόρος γὰρ ἦν, ὡς

καὶ Ἐπίκουρός πού φησι. Ac ne ulla mendi suspicio in hac voce nobis relinquatur, obstat hic ejusd. Diog. L. in Epicuro locus [10, 8] : Φορμοφόρον τε Πρωταγόραν, καὶ γραφέα Δημόκριτον [Δημοκρίτου], assentientibus utrobique huic lectioni veteribus etiam exemplaribus. [Conf. Athen. 8, p. 354, C.] Vereor autem ne temeraria illa emendatio loci Suidæ vocabulum hoc φορτοφόρος in VV. LL. invexerit : cujus alioqui compositionem multis aliis, quod ad analogiam attinet, respondere fateor, sed nescio quid insolens tamen et φορτικὸν auribus in hac voce sentire mihi videor. [Schol. Aristoph. Av. 750 : Φρύνιχος ὁ κωμικὸς, οὗ μέμνηται Ἕρμιππος ἐν Φορμοφόροις. Hase.]

[Φορμύνιος, ὁ, Species ficus arboris. Androtio ap. Athen. 3, p. 75, D : Οἱ κόλουροι καὶ φ.]

[Φοροβρεντάτιον, τὸ, Phorobrentatium, urbs Libyæ, ap. Steph. Byz. (contra seriem post Φόρουννα). Τὸ ἐθνικὸν Φοροβρεντατηνός. « Cod. Reg. Paris. n. 1413, Φοροβρεντατῖνος. » Hase.]

[Φορογράφος, ὁ, Tributorum scriba. Greg. Naz. in Tollii Itin. Ital. p. 18.]

[Φοροθετέω. Basil. M. t. 2, p. 944, A : Τίς τῶν ἐπισκόπων τοὺς λόγους ἐφοροθέτησε; Quæstum inde aucupatus est? Hase. V. Τελωνέω.]

Φορολογέω, Tributum colligo, Tributum s. Tributa exigo. [Hesych. : Φορολογῆσαι, φόρους συνάξαι. Pollux 4, 28, 43.] Cum accus. Polyb. [1, 8, 1] : Πολλὰ μέρη τῆς Σικελίας ἐφορολόγουν, perinde ac si diceretur, cum accus. itidem, φόρους εἰσέπραττον, Tributa exigebamt a multis Siciliæ partibus. Sed possumus et ita reddere, Multas Siciliæ partes tributarias habebant. [Diodor. 5, 32 : Οὐκ ὀλίγην τῆς Ἀσίας φορολογήσαντες· 11, 71 : Φορολογοῦντες τὴν Αἴγυπτον. Esdr. 3, 2, 2, 27 : Φορολογοῦντες Κοίλην Συρίαν.] Joseph. : Τοὺς τὴν χώραν φορολογήσαντας. A Plut. autem poni φορολογῶ et pro Exhaurio tributis, testatur Bud. [V. Sullæ c. 24. Greg. Nyss. t. 2, p. 781, A. Leo Imp. Vita Chrys. t. 8, p. 272, 3. Julian. Imp. p. 224, B, φορολογεῖν εὐπροσώπως. Theophan. Chronogr. vol. 1, p. 519, 9 Bonn., τότε οἱ Σαρακηνοὶ (τὴν Αἴγυπτον) ἐφορολόγησαν. Athanas. t. 2, p. 404, E, ἄνω προσκυνούμενος καὶ κάτω φορολογούμενος. Theophyl. Simoc. Hist. p. 124, 22 Bonn., φορολογεῖσθαι ὑπὸ τῶν Βαβυλωνίων· 133, 10, φ. ὑπὸ Περσῶν βασιλέως· 40, 18, πόλεις φορολογούμεναι· 181, 15, τῶν παρ' ὑμῶν φορολογουμένων ἐθνῶν. Med. ibid. p. 227, 19, πατὴρ ... ἐφορολογεῖτο τὸ Περσικόν. Strabo p. 116, A, τὸ στρατιωτικὸν τὸ φρουρῆσον καὶ φορολογῆσον τὴν νῆσον (Britanniam). Hase.]

[Φορολόγημα, τὸ, Tributi collectio. Georg. Acrop. Hist. p. 23, B.]

[Φορολογητέον, Tributa colligendum. Eustath. Opusc. p. 242, 35.]

[Φορολόγητος, ὁ, ἡ.] Invenitur autem et verbale nomen Φορολόγητος, tanquam a voce passiva φορολογέομαι, significante Tributum exigor, A me tributum exigitur, s. Ex me colligitur, magis ad verbum; sed in VV. LL. affertur duntaxat ex Bibl. Interprr. Deuter. 20, [11] : Φορολόγητοι καὶ ὑπήκοοί σοι ἔσονται, Tributarii tibi erunt. Hesych. φορολόγητοι exp. ὑποτελεῖς, et λειτουργοί.

Φορολογία, ἡ, Tributi collectio, Tributi exactio s. Tributorum. [Esdræ 3, 2, 19 : Φορολογίαν οὐ μὴ ὑπομείνωσι δοῦναι· 6, 29; 8, 25. Macc. 1, 1, 30. Eustath. Opusc. p. 258, 80. G. D. Greg. Nyss. t. 3, p. 230, C. Alexand. De inv. Crucis t. 2, p. 7, B Grets. Achmes Onirocr. p. 208, 33. Philo vol. 2, p. 326, 31, φορολογίας ἕνεκα βάρβαροι ... τοὺς ἐτησίους ἀναπράττουσι δασμούς. Greg. Naz. t. 1, p. 315, D, τῆς αἰσχρᾶς φ. ἀπηλλαγμένοι. Lapis Rosett. C. I. vol. 3, p. 334, n. 4697, 12, ἀπὸ τῶν ὑπαρχουσῶν ἐν Αἰγύπτῳ προσόδων καὶ φορολογιῶν. Hase.]

[Φορολογικὸς, ἡ, ὸν, Tributarius. Φ. εἰσπράξεις Eustath. Opusc. p. 258, 70. G. D. Mich. Acomin. Paneg. p. 56, 13 Tafel., ξυνεκύκας τὰ φ. θηρία. Hase.]

Φορολόγος, ὁ, Qui tributum s. tributa colligit, ὁ τὸν φόρον λέγων, i. e. ἐκλέγων, ut vides loqui Synesium, vel συλλέγων. Suid. exp. ὁ τῶν φόρων ἐκλογεύς. Hesych. autem φορολογῆσαι exp. φόρους συνάξαι : et φορολόγος, minus ad verbum, [ἐξάκτωρ, quod omisit Musurus,] ὁ ἀπαιτῶν τοὺς φόρους, Tributorum exactor. [Plut. V. Cimon. c. 19. Frequentius in V. T., velut Job. 3, 18, Esdr. 4, 7, Maccab. 1, 3, 29.] Φοραλόγος, in VV. LL. perperam pro φορολόγος. [Basil. t. 1, p. 327, D. Phot. Epist. p. 106, 2. Greg. Naz. t. 1, p. 482, A, μέμψιν φορολόγου· 242, B, φορολόγων ἀπανθρωπίαν. Georg. Pachym. Decl. p. 167, 17 Boiss., οὐκ ἐπιστατῶ φορολόγοις. Hase.]

[Φόρον, τὸ, Forum, voc. Latinum, frequens in nominibus urbium, ut Φόρον Ἰούλιον, Κορνήλιον, Σεμπρώνιον, Φλαμίνιον ap. Strabonem aliosque. Extra autem talia nomina Græci Φόρος, ὁ, genere masculino dixerunt : unde Suidas, Φόρος· ὁ τόπος, τὸ πωλητήριον. Cui alia addiderunt Suicer. et Ducang., velut schol. Oppiani Hal. 2 : Ἀγορὰ ... ὁ φόρος· Olympiodor. : Φόρους καὶ ναούς· et plura ex scriptoribus Byzantinis collecta. Singularem voc. usum Ducang. notavit ex Isid. Pelus. Epist. 1, 337 : Τὸ ἄχρις Ἀππίου φόρου ... τόπους τινὰς σημαίνει πρὸ τῆς Ῥώμης, τὸν μὲν εἰκόνα τινὰ Ἀππίου ἔχοντα καὶ φόρον ἐκείνου καλούμενον, ὡς μέχρι νῦν αἱ τῶν βασιλέων εἰκόνες τοῦδε φόροι προσαγορεύονται. Eadem habet OEcumen. In Act. Apost. c. 40, et Theophylact. In eadem Acta c. 28. In Gl. Basilic. : Φόρος· οἶμαι ἀπόδειξις.]

[Φοροντὶς, ίδος, ἡ, Phorontis, urbs Cariæ ap. Plin. H. N. 5, 29.]

Φορὸς, ὁ, ἡ, ut φορὸς ἄνεμος, qui Latine Ferens ventus (ut dixit Virg. Æn. 4, Expectet facilemque fugam, ventosque ferentes), Ventus secundus. Alio nomine οὔριος ἄνεμος. [Ammon. p. 143 : Φόρος καὶ φορός διαφέρει. Φόρος μὲν γὰρ λέγεται ὁ φέρων· οὕτως καὶ φόρος (corr. φόνος cum Valck.) ἡ ἀναίρεσις, φορός (imo φονή cum Valck. vel φονός) δὲ ὁ τόπος τῆς ἀναιρέσεως· καὶ φορός ὁ φερόμενος. Rectius scholiastes Dionysii Thr. : Φορὸς μέν ἐστιν ἄνεμος, ἐπὶ ἐνεργείας, ὁ φέρων τὴν ναῦν· φόρος δὲ ὁ φερόμενος· et similiter Arcad. p. 68, 21. Polyb. 1, 60, 3, et 31, 23, 8 : Φ. ἄνεμος. Diodor. 14, 55 : Φοροῦ πνεύματος ὄντος· 20, 97 : Φ. πνεύματος ἐπιγενομένου· et similiter Dio Cass. p. 627, 73. In ἔφορον vel εὔφορον πνεῦμα corruptum olim legebatur apud Xen. Hellen. 6, 2, 27. Strabo 6, p. 281 : Τηρήσαντες φ. πνεῦμα.] A Suida, postquam dixit ἄνεμον φορὸν oxytone esse τὸν ἐπιτήδειον, affertur hoc exemplum : Τοῖς ἐναντίοις ὁρῶν φορὸν ἄνεμον καὶ λαμπρὸν καταπνέοντα, σφίσι δὲ δυσχερῆ κτλ. Sed in vulg. ed. deest hic accus. φορὸν, in illo loco quem alioqui ob ipsum profert. Eust. [p. 1468, 32] in Od. Γ, [300] : Ἀτὰρ τὰς πέντε νέας κυανοπρωρείους Αἰγύπτῳ ἐπέλασσε φέρων ἄνεμός τε καὶ ὕδωρ, annotat, ἀπὸ κοινοῦ intelligi debere et neutrum partic. φέρον, propter vocabulum ὕδωρ : ex tali autem φέρειν, (i. e. tali usu verbi φέρειν,) κοινότερον ventum φορὸν appellari τὸν τὴν νῆα φέροντα. Ceterum Lucian. [Saturn. c. 4] metaphorice κύβον etiam φορὸν vocavit Secundam aleam et prosperam. Apud Alex. Aphr. II. ψυχῆς p. 158, dicitur φορὸς et pro Commodus ac perferens ad finem destinatum, Commodus ad finem assequendum qui homini propositus est. Vide Bud. p. 391. [Cum præpos. πρὸς, Ferens s. Conferens ad. Strabo 6, p. 262 : Τοῦ τόπου πρὸς ὑγίειαν καὶ εὐεξίαν ἔχοντός τι φορὸν διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἀθλητῶν. Plut. Mor. p. 5, C : Ταῦτα φ. καὶ συνεργὰ πρὸς ἀρετήν· 821, D : Ὅταν ἀλήθεια καὶ ἀρετὴ προσγένηται, φορόν ἐστι πνεῦμα καὶ βέβαιον ἐπὶ τὴν πολιτείαν.] || Φορὸς, pro εὔφορος, Ferax, Fertilis, ut Συκῆ φορὸς σύκων, pro φορὰν σύκων ἔχουσα, Bud., qui hoc exemplum ex quopiam gramm. mutuatur. [Thom. M. p. 900 : Φορὸς ἄνεμος ὁ τοῖς πλέουσι δεξιός. Καὶ φορὸς ἡ συκῆ σύκων, ἤγουν φορὰν σύκων ἔχουσα. Καὶ γῆ φορὸς καρπῶν· ὅθεν καὶ πάμφορος γῆ ἡ πάντα φέρουσα. Φ. γῆ, Theophr. C. Pl. 3, 20, 3. || « Φορὸς, Fertilis, Ferax, de muliere fœcunda, quæ facile concipit. Sic enim φορὸς exponit Galen. in Lex. (p. 592), εὐσύλληπτος, Quæ facile uterum gestat aut prægnans est, nimirum ex Hippocr. p. 595, 3 : Φορὸς δὲ οὐ δύναται εἶναι ὧδε ἔχουσα. » Foes. Id. Hippocr. t. 8, p. 408, 18 ed. Littr., μελεδανθεῖσα ἡ γυνὴ φ. γίνεται· 410, 19, ὑγιαίνει καὶ φ. γ., et alibi sæpenumero. Hase.]

Φόρος, ὁ, Quod penditur, s. pensitatur, Tributum, Vectigal. [Hesych. : Φόροι, δημόσιοι ἀπαιτήσεις. Φόρος, ἡ τῶν χρημάτων καταβολὴ, ἢ νέον τέλεσμα. Suidas : Φ. ὑπ' Ἀθηναίων ἡ τῶν χρημάτων φορά. Herodot. 1, 6 :

Φόρου ἀπαγωγή· 3, 13 : Παρέδοσάν σφεας καὶ φόρον ἐτάξαντο, i. e. Tributum sibi imponi consentiebant; sed φόρον τάξαι, Tributum imponere, Æschin. p. 31, 20; 90, 20. Et structura paullo alia Demosth. p. 689 extr.: Τῷ κυρίῳ τῶν φόρων γενομένῳ τάξαι Ἀριστείδῃ. Aristoph. Ach. 643 : Ἐκ τῶν πόλεων τὸν φ. ὑμῖν ἀπάγοντες ἥξουσιν· et 505 : Οὔτε γὰρ φόροι ἥκουσιν οὔτ' ... οἱ ξύμμαχοι. Plato Alc. 1 p. 113, A : Ὁ βασιλικὸς φ. οὐκ ὀλίγος γίγνεται.] Thuc. 1, [96] : Καὶ Ἑλληνοταμίαι τότε πρῶτον Ἀθηναίοις κατέστη ἀρχὴ, οἳ ἐδέχοντο τὸν φόρον. [Addit Thucydides : Οὕτω γὰρ ὠνομάσθη τῶν χρημάτων ἡ φορά. Conf. 7, 28, et Schneid. ad Xen. De rep. Athen. 3, 5. Φ. δέχεσθαι etiam Xen. Rep. Athen. 3, 2; ὑποδέχεσθαι ap. Polluc. 8, 97. Φ. ἀπὸ τῶν πόλεων προσιόντα Aristoph. Vesp. 657. Φ. προσήει Andocid. p. 24, 29. Φόρον διπλασιάζειν idem p. 30, 27.] Et φόρους φέρειν ap. Demosth. [p. 156, 17] et Aristoph. [Av. 191. Plato Ep. 7, p. 333, A : Φόρον ἐτάξατο φέρειν τοῖς βαρβάροις. Φόρους ἐπιθεῖναι Lucian. Cal. 9. Φόρους τελεῖν Ver. Hist. 1, 19.] Dicitur et φόρους ἐκλέγειν a [Polluce 8, 114,] Synes.: Καὶ ἐξ ἀπόρων φόρους ἐκλέγων. Dicitur vero et φόρους τελεῖν, item ὑποτελεῖν ab [Thucyd. 1, 56,] Isocr. [p. 213, C; 246, E. Polyb. 22, 7, 8.] At qui exigit, dicitur εἰσπράττειν: unde φόρων εἴσπραξις ap. Eund. De differentia autem, quam quidam inter φόρον et τέλος constituunt, lege Ammon. [Imo Thom. M. p. 900 : Φ. κυρίως τὸ ὑπὲρ ἰδίας εἰσφερόμενον γῆς (imo tributum quod socii et provinciales pendunt civitati cui subjecti sunt sive bello sive fœdere, ut monet Oudendorp.), τέλος δὲ ἡ ὑπὲρ τῆς ἐμπορίας συντέλεια. Ubi Bosius attulit Paul. Epist. ad Rom. 13, 7 : Ἀπόδοτε πᾶσι τὰς ὀφειλάς· τῷ δὲ τὸν φ. τὸν φ., τῷ δὲ τὸ τέλος τὸ τέλος. Harpocratio s. v. Σύνταξις : Ἔλεγον δὲ καὶ τοὺς φόρους συντάξεις, ἐπειδὴ χαλεπῶς ἔφερον οἱ Ἕλληνες τὸ τῶν φόρων ὄνομα, Καλλιστράτου οὕτω καλέσαντος, ὡς φησι Θεόπομπος ἐν ι' Φιλιππικῶν. Ὑπερείδης Δηλιακῷ « σύνταξιν ἐν τῷ παρόντι οὐδενὶ διδόντες ἡμεῖς ποτὲ ἠξιώσαμεν λαβεῖν. » Isocr. p. 256, E : Συντάξεις καὶ φόρους ὑποτελεῖν.]

[Φοροστὰ vitiose pro φορμικτά. V. Φορμικτός.]

[Φοροτόν· ὀγκώμενον (ὠγκωμένον Kust.), βαρύ. Gl. corrupta Hesychii. Φόρτον Sopingius.]

[Φόρουλοι, οἱ, Foruli. Strabo 5, p. 228 : Σαβίνων εἰσὶ καὶ οἱ Φ., πέτραι πρὸς ἀπόστασιν μᾶλλον ἢ κατοικίαν εὐφυεῖς.]

[Φόρουννα, ἡ, Phorunna. Steph. Byz. : Φ., πόλις Θράκης. Πολύβιος ἐνάτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Φορουνναῖος, ὡς Κυνναῖος Πελινναῖος Φαλανναῖος.]

[Φορούσινον. V. Φρούσινον.]

[Φόρουσκος, ὁ, Phoruscus, homo gulosus ap. Athen. 8, p. 344, A, ex Hegesandro.]

[Φορταγωγέω, Onera veho. Longin. De subl. 43, 4.]

Φορταγωγὸς, item Φορτηγὸς, ἡ, sub. ναῦς, vel φορτηγὸν πλοῖον, Onera vehens navis, et q. d. Onerum vectrix : quæ Lat. uno verbo Oneraria. Dicitur autem φορταγωγὸς ea forma, qua σιταγωγὸς et ὁπλιταγωγὸς, et ἱππαγωγός [Thom. M. 900 : Φορταγωγὸν ναῦν φαμὲν καὶ φορτίδα καὶ φορτητικήν. Θουκυδίδης ἐν τῇ ἕκτῃ (c. 88) « ἐπὶ πλοίου φορτητικοῦ. » Φορτίδος per φορταγωγοῦ exp. schol. Hom. Od. E, 250. Scriptura autem vitiosa φορτητικοῦ pro φορτηγικοῦ communis Thomæ est cum libris multis Thucydidis]: quibus tamen non subjungitur a Polluce [1, 83] φορταγωγὸς, sed Φορτὶς, et Φορτηγὶς, et Φορτηγικὸν πλοῖον : ita enim reponendum arbitror ap. eum pro φορτητικόν : præsertim quum possim Xenophontis etiam testimonio id comprobare, Hell. 5, [1, 21] : Τὰ δὲ φορτηγικὰ πλοῖα καὶ γέμοντα ἀναδουμένους. [Dionys. comicus ap. Athen. 9, p. 405, D : Ἐξ ἀντλίας ἥκοντα καὶ γέμονθ' ἔτι φορτητικῶν μοι βρωμάτων ἀγωνίαις. Recte φορτηγικῶν Lobeck. Aglaoph. p. 1326. Usitatius est φορτηγὸς ναῦς et φορτηγὸν πλοῖον, ut ap. Diodor. 14, 55; 16, 6; 20, 85; Ælian. N. A. 14, 26, Chariton. 8, 6.] Habetur autem φορτὶς [quod Hesych. exp. φορτηγὸς ναῦς, πλοῖον, Suidas ἡ ἀγώγιμος, ἡ πεφορτισμένη, ap. Hom. Od. E, 250, I, 323 : Φορτίδος εὐρείης. Diodor. 11, 20. Lucian. V. H. 1, 11 et 18 : Νεὼς μεγάλης φορτίδος. Eustath. Opusc. p. 277, 40 : Φόρτος φορτίδων οὐ φορητός.] Habetur autem φορτὶς in Epigr. [Antipatri Anth. Pal. 7, 287, et ubi μελαίνῃ φορτίδι, intellecto νηΐ, 9, 215], exponiturque ab Hesych. per φορτηγός. [Ναῦς ἡ πρὸς ἐμπορικὸν φόρτον ναυπηγηθεῖσα Eustath. p. 1533, 13.] Quod φορτηγὸς de Bajulo etiam dictum fuisse ab Æschylo [fragm. 256] testatur Pollux [7, 131]; restringens tamen aliquantum; scribit enim Æschylum voce φορτηγὸς usum esse ἐπὶ τῶν τὰ φορτία ἀγόντων ἐμπόρων. [Æschyli verba sunt : Ἀλλὰ ναυβάτην φορτηγὸν, ὅστις ῥῶπον ἐξάγει χθονός. De mercatoribus etiam Lycophr. 1293 : Φ. Λύκοι· Ὑποζύγια φορτηγὰ Priscus Hist. p. 211, 17 ed. Nieb.] Æschyli autem loco subjungit, veterem Comœdiam φόρταχας appellasse τοὺς ἀχθοφοροῦντας ἐκ τοῦ ἐμπορίου. [Anon. Stadiasm. maris magni § 14, ὕφορμός ἐστι φορτηγοῖς· 40, ἔχει ὕφορμον θερινὸν φ.· 26, ἐστὶ φ. ἀγκυροβολία. Philo vol. 2, p. 552, φ. ὁλκάσι. Jul. Afric. Cest. p. 304, 41, κιβωτίοις φορταγωγοῖς. Hase.]

Φόρταξ, ακος [α brevi : v. Herodian. Περὶ διχρόνων p. 343 ed. Lehrs.], ὁ, Bajulus : φόρτακες peculiariter de quodam genere bajulorum, vide [Pollucem 7, 131, citatum] in Φορταγωγός. [I. q. φορτικὸς, Numenius ap. Euseb. Præp. ev. 14, p. 735, C : Οἱ παῖδες φόρτακες ἦσαν.]

[Φόρτατον vitiose pro φέρτατον scriptum in libris quibusdam Hom. Il. P, 105, memoratur in Etym. M. p. 798, 47.]

Φορτηγέω, Onera fero : sive de nave oneraria, sive de illis quos Pollux φορτηγοὺς appellari dicit. [Phryn. in Bekk. Anecd. p. 71, 13 : Φορτηγεῖν, φόρτον ἄγειν, et Eustath. p. 1760, 15. Herodot. 2, 96 : Τὰ πλοῖα τοῖσι φορτηγέουσι. Lucian. Asin. c. 33; Themist. Or. 34, p. 465, 9. ‖ Forma vitiosa φορτηγόω ap. Ducam Hist. Byz. p. 176, B : Τὰς βίβλους ταῖς ἁμάξαις φορτηγώσαντες.]

[Φορτηγία, ἡ. HSt. s. v. Φορτηγός :] Est autem ab illo φορτηγὸς et nomen subst. Φορτηγία, quod ex Aristot. affertur Polit. 1, [11] pro Eo mercaturæ genere, quæ exercetur navibus onerariis. In VV. LL. Oneraria vectio.

[Φορτηγικὸς, Φορτηγὶς, Φορτηγός. V. Φορταγωγός.]

[Φορτηγόω. V. Φορτηγέω.]

[Φορτητικὸς vitiose pro φορτηγικός. V. Φορταγωγός.]

[Φορτίας. Inc. (Aquila?) Sam. 2, 15, 33 : Ἔσῃ ἐπ' ἐμὲ φορτίας. Scriptura suspecta.]

Φορτίζω, Onero. Luc. 11, 46 : Ὅτι φορτίζετε τοὺς ἀνθρώπους φορτία δυσβάστακτα, Oneratis oneribus quæ portatu difficilia sunt. Pass. autem Φορτίζομαι, Oneror, Onus suspicio, etiam Impono pro onere. [In Gl. Πεφορτισμένη, Onusta. Πεφορτισμένος Lucian. Navig. c. 45.] In VV. LL. Μείονα φορτίζεσθαι, quod ex Hesiodo sumptum esse puto, ap. quem legitur Op. [688], Minora vehere onera, in sarcinam collecta. Et ex Greg. Naz. : Μὴ φορτισθῶμεν πλέον ἢ δυνάμεθα φέρειν. Item et Epigr. [Satyri Anth. Pal. 10, 5], φορτίζεσθαι ἀγκύρας, Onerare naves anchoris, quod fit quum ex aqua in naves recipiuntur. [Greg. Nyss. t. 2, p. 1053, C; t. 3, p. 43, D. Jo. Moschus Prat. spir. p. 1125, B, φορτίσας αὐτὸν (asinum) λάχανα. Theodoret. Hist. eccl. p. 840, B, τὴν γαστέρα φορτίζεται. Agatharch. De Rubro mari p. 48, 10 Hudson., πολλοὶ τῶν φορτιζομένων ἐν φορτηγοῖς ἀκάτοις. Achmes Onirocr. p. 212, 35, ἐφορτίσθησαν αἱ κάμηλοι. Figurate Anon. Vita Pachom. Actt. SS. Maii t. 3, p. 29, C, οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, ex Matth. 11, 28. Hase.]

Φορτικεύομαι, [Insulsa s. Inepta dico,] Bud. habet expositum σκευοφορῶ, non addito auctoris nomine. [Male intellexit schol. Aristoph. Ran. 13, ut videtur, ubi de bajulis ab Phrynicho aliisque poetis in scenam productis sermo est : Ὁ Φρύνιχος ἐν ταῖς κωμῳδίαις παρ' ἕκαστα ἐφορτικεύετο. Hoc est, Insulse jocantes (bajulos) introducebat. Φορτικευόμενα schol. rec. Æsch. Sept. 181 ex duobus codd. restitutum pro φορτικά.]

Φορτικὸς, ἡ, ὸν, ut φορτικὸν πλοῖον, quod et φορτηγικὸν, Oneraria navis, Pollux [1, 83] ex Thuc. [6, 88, ubi pauci tantum libri φορτικοῦ, quod in suo reperit Pollux, plerique φορτητικοῦ, de quo vitio dictum s. v. Φορταγωγός. Dio Cass. 56, 27 : Πλοίου φορτικοῦ ἑνὸς χιλιοφόρου. Ducas Hist. Byz. p. 12, C : Κατασκευὰς φορτικῶν νηῶν. Schol. Aristoph. Av. 599 : Γαῦλος, πλοῖόν τι φορτικόν. Sic Ald. : sed codd. Rav. et Venetus φόρ-

τιμον.] Accipitur alioqui φορτικὸς metaphorice, sicut Lat. Gravis, pro Odiosus, Molestus, Tædiosus. [Φορτικὸς dicitur Gravis, Molestus, Odiosus, Qui est oneri. Hippocr. p. 19, 21 : Φορτικὸς ὑπολαμβάνεται. Ib. l. 46 : Καλλωπισμὸς γάρ τις εἶναί μοι δοκεῖ φορτικὸς, σκεύεσι τοιούτοισι χρῆσθαι. Ac rursus p. 20, 13 : Φορτικὸν γὰρ τὸ τοιοῦτον. Foes.] Aristot. Eth. 4, [8] : Οἱ μὲν οὖν τῷ γελοίῳ ὑπερβάλλοντες, βωμολόχοι δοκοῦσιν εἶναι καὶ φορτικοί. Plut. Anton. [c. 79] : Φορτικὸς ἦν καὶ ὑπερήφανος ἀεὶ περὶ τὰς ἀποκρίσεις. [Φ. ῥήματα Epictet. Diss. 2, 12, 10.] Lucian. [Nigrin. c. 13] : Καὶ φορτικὸς ἀκολούθων ὄχλῳ, ubi Bud. vertit, Molestus, Odiosus, Importunus, (quod tertium vocabulum non satis in hac interpretatione mihi placet,) et ὀχληρὸν eumdem ab eo vocari ait. [Φ. συμπότης Pollux 6, 29; τελώνης 9, 32.] Apud Plut. [Mor. p. 673, A] : Φορτικοὶ καὶ ἀφιλόλογοι. Idem dicit etiam [V. Alcib. c. 34] : Τοὺς φορτικοὺς καὶ πένητας· qui usus hujus nominis videri potest convenire cum eo, quem habet ap. Aristot., ubi copulantur οἱ πολλοὶ καὶ φορτικώτατοι. [Artemid. 3, 66 : Οὔτε ὑπὸ τῆς πενίας θλιβόμενος. Plato Phædr. p. 256, B : Διαίτῃ φορτικωτέρᾳ καὶ ἀφιλοσόφῳ. Φ. πόλις ap. Polluc. 9, 23 et 24.] Habet alioqui φορτικὸς inclusam interdum aliquam Arrogantiæ signif., s. Fastus, quæ sunt potius divitum. Atque adeo videmus a Plut. copulari φορτικὸς cum ὑπερήφανος in l. quem paulo ante protuli. [Demosth. p. 57 extr. : Φ. καὶ ἐπαχθής.] Et φορτικὸν ῥῆμα in VV. LL. pro Arrogante et Insolente. Sic ex Dem. C. Timocr. affertur, Ἵνα μή τι φορτικὸν εἴπω, Ne quid insolentius dicam et invidiosius. [Æschin. p. 6, 26 : Ταῦτα δὲ λέγω οὐ τοῦ φορτικοῦ ἕνεκα. Φ. ἐρώτημα Plato Crat. p. 435, C.] In iisdem φορτικαὶ τέχναι ex Aristot. [Eudem. 1, 4], Quæ a gloriam inanem captantibus exercentur. [Plat. Theæt. p. 176, C : Σοφίαι ἐν μὲν πολιτικαῖς δυναστείαις γιγνόμεναι φορτικαὶ, ἐν δὲ τέχναις βάναυσοι.] Alioqui certe φορτικὸν πρᾶγμα dicitur Res odiosa, s. molesta : sicut et φορτικὸς Qui est odiosus, molestus. Plut. Symp. 4 : Ἀνελεύθερον ἂν εἴη καὶ φορτικόν. Apud Aristoph. autem [Vesp. 66] κωμῳδία φορτικὴ existimatur esse Comœdia, sc. inepta et insulsa, quia sc. odiosa sunt quæ inepta sunt et insulsa. [V. infra.] Itidem certe φορτικὸν pro Arroganti et Insolenti poni existimatur, quod odiosa sit arrogantia et insolentia. [Diodor. 1, 48 : Καθ' ὑπερβολὴν ἀνδρεῖος ὢν καὶ φ. ἑαυτὸν ἐγκωμάζειν βουλόμενος.] Cam. φορτικώτερον a Dem. C. Timocr. pro Stolidius accipi ait. Potest autem φορτικώτερον pro loco vel nomen, vel adverbium comparativi gradus esse. Ab Hesych. φορτικὰ exp. τὰ γελοῖα, et τὰ ὑπεροψίας σχώμματα. [Hesych. s. v. Κολέκανοι : Στράττις ἐν τῷ φ. ὁράματι, quo Cinesias fabula significari videtur. De dramate obscœno intelligit Lobeck. Aglaoph. p. 1326. Fortasse rectè, quanquam certissimum est φορτικὸν frequenti usu dici de scurrilibus et ineptis comicorum poetarum lusibus. Aristoph. Nub. 524 : Ἀνεχώρουν ὑπ' ἀνδρῶν φ. ἡττηθεὶς, quibus verbis invidiose Cratini et Amipsiæ inficetas facetias significat. Similiter Vesp. 66 : Λογίδιον κωμῳδίας φορτικῆς σοφώτερον. Aristot. Eth. Nic. 4, 8 : Οἱ τῷ γελοίῳ ὑπερβάλλοντες βωμολόχοι δοκοῦσιν εἶναι καὶ φ. Plut. Mor. p. 348, C : Τὴν κωμῳδοποιίαν ἄσεμνον ἡγοῦντο καὶ φορτικόν. Plato Phædr. p. 236, C : Τὸ τῶν κωμῳδῶν φ. πρᾶγμα, de comicis personis convicium convicio reponentibus. Archippum comicum φορτικὸν appellatum fuisse scribit schol. Arist. Vesp. 550. Meinek. Com. vol. 1, p. 223. « Φορτικὴ καὶ ὑπέρογκος κατασκευὴ, Compositio fastuosa, molesta, tumoris plena; unde statim Dithyramborum mentio fit, Dionys. Jud. Lys. 3, p. 458. Alio loco, c. 12, jungitur τὸ φορτικὸν καὶ στρατιωτικὸν, Austera et militaris dictio, cujus causam mox commemorat τὴν στρατιωτικὴν αὐθάδειαν καὶ ἀλαζονείαν. In Jud. de vi Dem. 57, p. 1126, φορτικοὶ καὶ ἄγροικοι κατασκευαὶ componuntur. Apud Aristid. Περὶ λόγ. πολ. p. 660, τὸ φορτικῶς ἐπαινεῖν Immodestam, Importunam laudationem significat. » Ernest. Lex. rhet.]

|| Φορτικῶς, adverb., Odiose, Tædiose, Moleste, Fastidiose, Arroganter, Insolenter. [Pollux 3, 130. Suidas : Φ., ἐπαχθῶς, ἐπιπλάστως. Isocr. p. 238, A : Φ. καὶ χύδην ὅ τι ἂν ἐπέλθῃ λέγοντες· 150, D : Μὴ φ. πολιτευόμενοι. Polyb. 17, 1, 10 : Φ. κατάρχεσθαι τῆς ὁμιλίας.] Apud Plut., nec non Synes., Inepte. [Aristot. De partt. anim. 2, 7 : Πῦρ ἢ τοιαύτην τινὰ δύναμιν φ. τιθέντες. Φ. διαλέγεσθαι Lucian. Tim. c. 3; ἐπαινεῖν Pisc. 34, ut Plato Rep. 7, p. 528, E. Φ. σκοπεῖν id. Theæt. p. 183, E. Λοιδορεῖν φ. Diodor. 19, 86.] Et comp. gradu Φορτικώτερον ex Plut. Solone [c. 3] : Φορτικώτερον ἢ φιλοσοφώτερον διαλέγεσθαι περὶ τῶν ἡδονῶν. [Synes. p. 131, C, φορτικῶς ὡμίλησε τῇ ποιήσει· 43, D, φ. τοῖς ἀνθρώποις συνέσται. Nemes. De nat. hom. p. 57, 14 Matth., φ. καὶ ἐπαχθῶς προσφέρεσθαι τοῖς ἀρχομένοις. Aristot. Metaphys. 2, 4, p. 1001, 14, de Zenone, θεωρεῖ φ. Dionys. Halic. Jud. de Isocr. c. 3, σχηματίζει τε φ. Hase.]

Φορτικότης, ητος, ἡ, q. d. Odiositas, Tædiositas, etiam Arrogantia. Petr. Vict. φορτικότητα τῶν ἀκροατῶν ab Aristot. vocari putat Rhet. 2, [21] Indolem naturamque vanam, et quæ inani specie sapientiæ tenetur, ut merito risum aliis de se præbeat : quod φόρτος Aristophani sit Risus quo aliquem despicientes utimur. [Φόρτον ap. Aristoph. Pl. 796 per φορτικότητα exp. Eustath. p. 1081, 8; 1469, 49. Idem hoc vocabulo utitur Opusc. p. 6, 60.]

[Φόρτιμος. V. Φορτικός.]

Φορτίον, τὸ, Onus, Sarcina. Proprie quidem, sicut et φόρτος [ut annotavit Pollux 1, 99], de Onere quod navi imponitur, ut ap. Hesiod. Op. [641] : Νῆ' ὀλίγην αἰνεῖν, μεγάλῃ δ' ἐνὶ φορτία θέσθαι. Cui versui hic subjungitur, in quo φόρτος habetur : Μείζων μὲν φόρτος, μείζον δ' ἐπὶ κέρδεϊ κέρδος Ἔσσεται. [Mœris p. 393 : Φόρτος Ἀττικοὶ, φορτίον Ἕλληνες. Quod nihilo verius est quam Thomæ M. præceptum p. 10 : Ἀγώγιμα κάλλιον ἢ φορτία. Aristoph. Ach. 211 : Ὅτ' ἐγὼ φέρων ἀνθράκων φορτίον ἠκολούθουν Φαύλλῳ τρέχων. Xenoph. Cyrop. 2, 3, 14 : Ἐν μεγάλοις φορτίοις καὶ βαδίζειν καὶ τρέχειν· Anab. 7, 1, 37 : Φέροντες ... σκορόδων ἀνὴρ ὅσον ἐδύνατο μέγιστον φορτίον καὶ ἄλλος κρομμύων· Mem. 3, 13, 6 : Εἰ τὸ τοῦ ἀκολούθου φορτίον (i. e. τὰ στρώματα καὶ τἆλλα σκεύη) ἔδει σε φέρειν. De fœtu qui in utero gestatur ib. 2, 2, 5 : Ἡ γυνὴ φέρει τὸ φ. τοῦτο. Νεκρῶν μελισσῶν φορτία Philes p. 90.] Interdum vero φορτία exp. Merces. [Suidas : Φορτία· τὰ ἀγώγιμα, addito Menandri Hist. loco p. 381 ed. Nieb., in quo est : Ἅπαντα ... φορτία ἀράμενοι.] Aristoph. Vesp. [1398] : Οὕτω διαφθείρας ἐμοῦ τὰ φορτία. Sic Herodot. [4, 152] : Ἐκ φορτίων ἐκέρδησαν. [Et 1, 1; 2, 94; 4, 196. Xen. OEc. 8, 12 : Ναῦς ... γέμει φορτίων, ὅσα ναύκληρος κέρδους ἕνεκα ἄγεται. Aristoph. Ran. 573 : Τοὺς γομφίους ... οἷς μου κατέφαγες τὰ φορτία. Ἅμαξα φορτίων ap. Plut. V. Alc. c. 2. Numero sing. ap. Demosth. p. 929 (in testimonio) : Ἀγόμενον ... οἴνου κεράμια τετρακόσια ..., ἄλλο δὲ μηδὲν φορτίον. « Alciphr. Ep. 3, 7; Heliodor. Æth. 1, 3. Translate Theod. Prodr. Rhod. p. 138 extr., Amarant. p. 441. » Herch. Leont. Neap. Vita Sym. Sali Actt. SS. Julii t. 1, p. 166, F, φ. κληματιδίων. Jo. Chrys. In Matth. p. 300, C, μετὰ πολλῶν τῶν φ. Philo vol. 1, p. 287, 25, νῆες πολλάκις αὐτοῖς πλωτῆρσι καὶ φ. ἀνατραπεῖσαι. Figurate Galen. vol. 19, p. 680, 10, πρὸς γὰρ τὸν ἐργάτην δεῖ εἶναι καὶ τὸ φ. Teles ap. Stob. Floril. tit. 5, 67, 159 : Μὴ ζήτει τὰ τοῦ ἰσχυροῦ φ. βαστάζειν. Hase.] || Metaph. ut Lat. Onus, quum dicitur aliquis suscepisse aliquod onus. Dem. [p. 156, 5] : Μεῖζον φορτίον ἢ καθ' αὑτὸν, ἀράμενον. [Aristoph. Pl. 352 : Τουτὶ πονηρὸν φαίνεται τὸ φ. Antiphan. ap. Athen. 10, p. 446, A : Μέγα τὸ φ. Φορτίον ἔρωτος, *onus amoris*, ex Anacreonte affert Servius ad Virg. Æn. 11, 550, ubi φόρτον ἔρωτος conjicit Bergkius.]

Φορτὶς, ίδος, ἡ, Oneraria navis. Hom. Od. E, [250] : Νηὸς φορτίδος εὐρείης. Vide [alia exx. allata s. v.] Φορταγωγός.

[Φορτισμὸς, ὁ, Oneratio. Const. Apost. 6, 20. Kall. Hippiatr. p. 208, 20 : Ταῦτα δὲ συμβαίνει ἀπὸ δρόμου ἢ φ. Hase.]

[Φορτιστὴς, ὁ. Πεμπαστὴν ap. Æsch. Pers. 980 schol. rec. exp. φορτιστὴν, alii per ἀριθμητὴν vel ἐπιμελητήν. Fortasse igitur φροντιστὴν corrigendum. G. D.]

[Φορτιώδης, ὁ, ἡ, Molestus. Tzetz. Educ. fil. 263 : Τὸ φορτιῶδες τῶν νόμων βάρος. Elberl.]

Φορτοβαστάκτης, ὁ, item Φορτοφόρος, ὁ, ἡ, Bajulus,

Gallice autem, ad verbum omnino, et eadem compositionis forma, nisi quod invertitur vocum ordo, *Portefaix* : ut Protagoras dicitur fuisse φορτοβαστάκτης a [schol. Platonis p. 421 ed. Bekk.,] Suida, in voce Πρωταγόρας. [V. Φορμοφόρος.]

Φόρτος, ὁ, [Sola vocalis trope distinguitur ab eo quod est φερτός. Lobeck. Paral. p. 348. Etym. M. p. 798, 46 : Παρὰ τὸ φέρω φέρτος καὶ φόρτος.] Onus, et quidem navis proprie, quemadmodum nonnulli grammatici existimarunt : sicut sc. ipsa navis sæpe dicitur φέρειν ea quæ in se continet. Pollux [1, 99] : Τὰ δὲ ἐντιθέμενα ταῖς ναυσὶ, Φόρτος, Φορτία, Ἀγώγιμα, κτλ. Φόρτος, inquit Cam., Quæ navibus apportantur. Hesiod. Op. [629] : Καὶ τότε νῆα θοὴν ἅλαδ' ἑλκέμεν, ἐν δὲ τε φόρτον Ἅρμενον ἐντύνασθαι. Vide alium locum Ejusd. in Φορτίον. [Et ib. 672. Herodot. 1, 1 : Διατίθεσθαι τὸν φ. Soph. fragm. 537 : Κόρην ... παρεσδέδεγμαι φόρτον ὥστε ναυτίλος.] Et in Epigr., de equo in navim imposito : Ἄχθεται εἰ φόρτου μέρος ἔρχεται. Et φόρτος ἐμπορικὸς, Plut. Lycurgo [c. 9] : Οὐδ' εἰσέπλει φόρτος ἐμπορικὸς εἰς τοὺς λιμένας. [Φόρτοι ἐμπορικοὶ Dionys. A. R. 9, 56. « Ælian. N. A. 2, 25; 5, 2. Heliodor. Æth. 1, 3; 5, 5. » Herch.] Dicitur alioqui φόρτος, sicut et φορτίον, generaliter etiam de quovis onere. Sic tamen ut φορτίον in generali ista signif. sit usitatius. [Φόρτος Αἰσώπειος proverbio dictus, quod exp. Eustath. p. 1927, 7.] || Sed et metaphorice pro Re molesta et odiosa : unde φορτικὸς, Molestus, Odiosus. [Eurip. Iph. T. 1306 : Καινῶν φόρτον ἀγγέλων κακῶν· Suppl. 20 : Κοινὸν φόρτον ταῖσδ' ἔχων χρείας ἐμῆς.] Affertur tamen φόρτος dictum potius peculiariter de Importuna molestaque irrisione, quod ea nihil onerosius hominibus bene natis possit accidere : ex Aristoph. Pl. [796] : Ἔπειτα καὶ τὸν φόρτον ἐκφύγοιμεν ἄν. Ubi Suid. exp. χλεύην. [Pac. 748 : Φ. καὶ βωμολοχεύματ' ἀγεννῆ.] Vide Φορτικός.

[Φορτοστόλος, ὁ, ἡ, Ad vehendas merces destinatus. Manetho 4, 134.]

[Φορτουνατιανὸς, ὁ, Fortunatianus, n. pr. Latinum. Fortunatiano, qui Comes rerum privatarum sub Valente imperatore fuit (v. Gothofredi Prosopograph. p. 363), inscriptæ sunt Epistolæ Libanii 480, 559, 564, 575, 1065, 1139, 1147, 1300, 1348, 1434 a, 1538, ubi constanter, sed male, Φουρτουνατιανῷ, nisi quod ex cod. Vatic. bis (559, 575) recta enotata scriptura est Φορτουνατιανῷ. G. Dind.]

[Φορτουνάτος, ὁ, Fortunatus, n. pr. Latinum, ap. Paul. Ep. ad Corinth. 1, 16, 17. Hoc quoque in libris multis Φουρτουνάτος scriptum. G. Dind.]

[Φορτοφορέω, Onera fero. Plut. V. Pericl. c. 26. De muliere gravida Orac. Sibyll. 2, 190 : Ὁπόσαι κείνῳ ἐνὶ ἤματι φορτοφοροῦσαι γαστέρι φωραθῶσιν.]

[Φορτόω, Onero. Heliodor. 3, 5 : Βωμὸν παμμεγέθη σχίζαις μυρίαις φορτώσαντες. Νόμοι Ὁμηριτῶν in Boiss. Anecd. vol. 5, p. 91 : Οἱ τὰ κτήνη αὐτῶν φορτοῦντες φορτία βαρέα. Passiv. Pallad. De vita Jo. Chrys. p. 64 : Κάνθαρος πεφορτωμένος τῆς κόπρου. Amphiloch. p. 98, D : Τοιαῦτα βάρη τῶν ἀνομιῶν μου φορτούμενος καὶ βαρούμενος μετανόησον. De muliere gravida Const. Manass. Chron. 148 : Φορτουμένης τοκετῷ τελειομήνου βρέφους. G. D. Epiphan. t. 1, p. 459, D, οὔτε κρύος αὐτοὺς ἐφόρτου. Pseudo-Chrys. t. 2, p. 971, C, ἐφόρτωσεν ἡμῶν τὰς ἀκοάς. Anon. De Persica capt. p. 370, 3 Combef., συντετριμμένοι, πεφορτωμένοι· 377, 8, τὸ φορτίον τῶν ἁμαρτημάτων μόνον πεφ.· 404, 5, ξύλοις πεπεδημένους καὶ πεφ. Hase.]

[Φορύκαια (?)· δένδρον ποιὸν, Hesych.]

[Φορυκτὸς, ἡ, ὸν, Variegatus. Lycophr. 863 : Ἀβροπήνους ἀμφιβάλλεσθαι πέπλους κάλχῃ φορυκτούς. Per πεποικιλμένους exp. schol.]

[Φορύνω. HSt. post verba s. v. Φύρω ponenda pergit :] Ceterum quum Eust. scribat esse forsitan verbum Φύρω ex verbo Φορύω factum, (de eo autem antea tacuerim,) hic certe, tanquam παρενθετικῶς, dicendum de ipso quoque censeo. In hoc igitur Homeri hemistichium, Od. Σ, [335] : Φορύξας αἵματι πολλῷ, annotat φορύξας esse i. q. φύρσας, et fortasse hujus πρωτότυπον esse illud. Dici enim Φορῶ, Φορύω, a quo derivatum verb. Φορύσσω. [De quo Eustath. p. 1849, 16; 1917, 42.] Illud autem Φορύω passum syncopen, et transpositionem literarum, factum esse Φύρω. Porro φορύσσειν i. valere q. μεταφορεῖν, et μόριον ἐκ μορίου μεθέλκειν : unde fieri Ἕλκος, utpote quod sit συνεχείας λύσις. Convenit certe significatione hoc verbum cum Φύρω : nam ab Hesych. Φορύξαι exp. συγχέαι, et φυράσαι (sicut et a Galeno ap. Hippocr.), itidemque partic. Φορύξαντες, συγχέαντες, et μολύναντες. [Unde Bernh. correxit quod ap. Suidam legitur Φορύξαντες· πλύναντες, in πλώσαντες corruptum in Lex. Seg. Præcedit ap. Suidam, Φορύνω· μολύνω. « Φορύξαντες legitur ap. Hippocr. p. 9, 39, ubi tamen Mss. φρύξαντες. Id. p. 619, 49 : Ὕδατι φορύξαι, Aqua subigito. Unde etiam ἀναφορύσσειν et ἀναφορύξαι, crebro legitur apud Hippocr. Idem p. 679, 34, Φορύξαντά et φυρήσαντα simul jungit : Ταῦτα μέλιτι ἑφθῷ φορύξαντα καὶ φυρήσαντα βαλάνιον. » Foes.] Denique et Φορύνει, φυρᾷ, μολύνει, συγχεῖ. [HSt. in Indice :] « Φολύνω, Inquino : Hesych. φολύνει, μολύνει, καταπίμπλησιν. » [Corrupte pro φορύνει. Conf. Lobeck. Rhemat. p. 245.] Est autem ab hoc themate Φορύνω, præt. imperf. φορύνετο. Atque hoc φορύνετο non dubito quin illud ipsum sit quod Hesych. exp. ἐμολύνετο, [ἐφυρᾶτο τῷ αἵματι addit Etym. M. p. 799, 4. Cum genit., quia implendi notio inest, Oppian. Cyn. 1, 380 : Ἔχις πεφορυγμένος ἰοῦ· 5, 269 : Κῦμα δ' ἅπαν λύθροιο φορύσσεται ἐκχυμένοιο, ubi v. l. μολύνεται.] Conf. Lobeck. Rhemat. p. 245. Cum dat. Quint. Sm. 2, 356 : Λύθρῳ ἐφορύνετο γυῖα· 3, 604 : Δάκρυσσι φορύνετο τεύχη.] Ceterum de hoc Φορύνω, s. Φορύσσω, ita quidam scripserunt : Φορύνω, s. Φορύσσω, ex Φορύω, i. q. φυράω, Pinso, Subigo. Item Misceo ac turbo, Farinam subigentis more confundo. Item Inquino, Fœdo, Polluo. [Hesych. : Φορυσσέμεναι, μολῦναι.] Eust. autem φορύσσειν esse ait τὸ μεταφορεῖν, ideo fortasse quia pistores, quum pinsunt, farinamque subigunt, brachia vicissim trahunt atque intrudunt.

Φόρυς, Podex, δακτύλιος ὁ κατὰ τὴν ἕδραν, Hesych. [Remotius est quod Lobeck. Rhemat. p. 245 comparavit, ap. eundem : Μολυνίη, ἡ πυγή.]

[Φορύσσω. V. Φορύνω.]

[Φορύστας, ὁ, Phorystas, Bœotus. Inscr. apud Bœckh. 1582.]

[Φορυτὸς, ὁ. HSt. post verba s. v. Φορύνω posita :] Nec non nomen Φορυτὸς [De accentu Arcad. p. 82, 20], ὁ, Quisquiliæ ex variis rebus commixtis. Ab Athen. [8, p. 361, D] pro Quisquiliis aridis poni testatur Bud., ita scribente : Καὶ ἰχθύων τινὰ ἀποθορόντα σὺν ἀνθρακιᾷ ἐκπεσεῖν εἰς φορυτὸν, καὶ ἁφθῆναι ὑπ' αὐτοῦ λόχμην ἐν ᾗ ἔτυχε σῦς ἄγριος ὤν. Subjungit vero et locum Aristot. H. A. 9, [13] de Cinnamomo ave : Νεοττεύει δὲ ἐφ' ὑψηλοῦ δένδρου, καὶ ἐν τοῖς θαλλοῖς τῶν δένδρων· ἀλλὰ τοὺς ἐγχωρίους μόλιβδον πρὸς τοῖς ὀϊστοῖς προσαρτῶντας, τοξεύοντας καταβάλλειν, καὶ οὕτω συνάγειν ἐκ τοῦ φορυτοῦ τὸ κινναμωμον. Item ex Aristot. hunc l., in quo de vespis loquitur, Καὶ κηρία πλάττουσιν ἐκ φορυτοῦ καὶ γῆς. Plin. de eadem avi loquens, cinnamomi surculos appellat. A quibusdam φορυτὸς exp. Congestitia et confusa materia, Congeries, Colluvio. [De diversorum ciborum mixtura Alciphro 3, 7 : Ὥστε αὐτὸν θαυμάζειν ποῦ καὶ τίνα τρόπον ἐχώρησε τοσοῦτον τὸ σῶμα βρωμάτων φ.] Item Funis ex congestis stramentis et vitilibus, atque ex ejus generis confusa materia, ad plexus, i. e. πλέγματα. [Aristoph. Ach. 72 : Παρὰ τὴν ἔπαλξιν ἐν φορυτῷ κατακείμενος· ubi schol. : Φ. ψιαθῶδές τι πλέγμα, ἐν ᾧ τοὺς στάχυας ἐμβάλλουσιν· ἢ φορυτῷ τῇ ἐκ φρυγάνου στρωμνῇ.] Tali autem miscellanea tortiles restes parari a figulis, quibus colligata vasa sua portent, ne rumpantur. Pro cujus signif. testimonio affertur hic Aristoph. l. Ach. [927] : Δός μοι φορυτὸν, ἵν' αὐτὸν ἐνδήσας φέρω, Ὥσπερ κέραμον, ἵνα μὴ καταγῇ φορούμενος, ubi vide schol., ap. quem pro φρύγανον, σχοινίσν, illi φρυγάνων σχοινίων reponunt; sed Suidas tamen illam, non hanc scripturam habet. [Addit Suidas ex schol. Arist. : Καὶ φορυτῷ, φρυγανώδει ἀκαθαρσίᾳ, συρφετώδει, χορτώδει, cum versu Callimachi, Σὺν δ' ἄμυδις φορυτόν τε καὶ ἴπνια λύματ' ἀείρας. Etym. M. p. 799, 9 : Φορυτῷ· τῷ ἀπὸ τῆς γῆς αἰρομένῳ ὑπὸ τῶν ἀνέμων χόρτῳ φρυγανώδει, ἀπὸ τοῦ φορύω· τοῦτο παρὰ τὸ φέρω ἢ φορῶ. Phrynich. in Bekk. An. p. 71, 1 : Φορυτός· ὁ κοπρώδης τόπος. Arat.

1123 : Οὐδὲ σύες φορυτῷ ἐπιμαργαίνουσι.] Metaphorice certe dixit Chrysost. : Τὸν πολὺν φορυτὸν ἁμαρτιῶν καθᾶραι, ubi non male, ut opinor, φορυτὸν dixerimus significare ἀκαθαρσίαν, præsertim quum schol. Aristoph. illic inter alia φορυτὸν esse velit φρυγανώδη ἀκαθαρσίαν. Eust. [p. 804, 48] φορυτὸν exp. simpliciter πλῆθος : de qua expos. illi non assentior. [Vitiose ap. eund. p. 1452, 19 : Φορητὸς, φρύγανα, χόρτος ἢ κοπρία, παρὰ τὸ φέρειν, ut φορητὸν pro φορυτὸν ap. Procop. De ædif. p. 32, D.] Hesychio potius subscribo, cui φορυτὸς sunt φρύγανα, et ἄχυρα : item ὁ ἀπὸ γῆς αἰρόμενος ὑπὸ ἀνέμου χόρτος. [Liban. vol. 1, p. 613, 15 : Κομίζεται πρὸς τὴν σκηνὴν καὶ τὴν μαλακὴν εὐνὴν, τὴν λεοντῆν καὶ τὴν φορυτόν· ταυτὶ γὰρ ἡ ἐκείνου στρωμνή· ubi si φορυτὸν recte legitur, τὴν in τὸν mutandum.]

[Φορύω. V. Φορύνω.]

[Φορωνεὺς, έως, ὁ, Phoroneus, Inachi filius, rex Argivorum. Suidas : Φορωνεύς· ὄνομα. Καὶ Φόρωνος ὄνομα κύριον. Qui genitivus esse potest nominis Φόρων, quod tamen non magis aliunde cognitum quam Φόρωνος. De Phoroneo vid. Apollod. 2, 1, 1, Pausan. 2, 15, 5. Rhianus ap. Steph. Byz. s. v. Ἀπία : Φορωνέος Ἰναχίδαο. Hesych. : Φορωνεύς· ὄνος βασιλικός. Hæc signif. fieri potest ut singulari alicui usui originem debeat : ut non satis certa videatur quamvis facilis correctio ὄνομα βασιλικόν (vel βασιλέως). G. D. Clem. Al. Protr. 3, § 44 : Εἴτε Φ. ἐκεῖνος ἦν ... εἴτε ἄλλος τις, οἳ νεὼς καὶ βωμοὺς ἀνέστησαν αὐτοῖς (diis). Hase. Hinc Φορωνεῖς, οἱ, i. q. Argivi, ap. Theocr. 25, 200 : Πῆμα ἱρῶν μηνίσαντα Φορωνήεσσιν ἐφεῖναι. || Φορωνεῖδαι, οἱ, Phoronei filii (Amphiaraus et Adrastus) ap. Pausan. 7, 17, 7. Apud Steph. Byz. s. v. Ἄργος : Πρὸ Δαναοῦ Ἀργειάδαι (Ἀργεάδαι Meinek.) καὶ Φορωνεῖδαι. Nam sic correxit Meinek. pro Φορωνίδαι.]

[Φορωνικὸς, ἡ, ὸν, Phoronicus, Ab Phoroneo originem ducens. Steph. Byz. s. v. Ἄργος : Διασημοτάτη πόλις, ἥτις Φορωνικὸν ἄστυ ἐκέκλητο. Pausan. 2, 15, 5 : Φορωνεὺς τοὺς ἀνθρώπους συνήγαγε πρῶτον ἐς κοινὸν ... καὶ τὸ χωρίον ἐς ὃ πρῶτον ἠθροίσθησαν ἄστυ ὠνομάσθη Φορωνικόν.]

[Φορωνὶς, ίδος, ἡ, Phoronis, i. e. Carmen de Phoroneo, scriptum ab Hellanico : quod citat Strabo 10, p. 472.]

[Φόσιρις. V. Φώσωρις.]

[Φόσκος, ὁ, Fuscus, n. pr. Latinum. Inscr. Teuchir. C. I. vol. 3, p. 544, n. 5262, 3. Hase.]

[Φόσσατον, τὸ, per ὄρυγμα exp. Hesych. in gl. ab Musuro omissa et per στρατόπεδον Suidas. Est voc. ab Latino *Fossa* derivatum, cujus de usu, ut reliquorum ejusdem stirpis, v. Ducang. Φοσσίον ap. schol. Demosth. vol. 1, p. 182, 16 : Τοὺς θησαυροὺς σιροὺς ἐκάλουν οἱ Θρᾷκες καὶ οἱ Λίβυες, ἃ νῦν φοσσία ἰδιωτικῶς. G. D. || Adverb. Φοσσατικῶς, Castris factis, Theophan. Chronogr. p. 567, 11 Bonn.; 662, 16, ἐξῆλθον φ. Hase.]

[Φοῦ. Videtur esse Ponticum nomen plantæ, quæ Valeriana vocatur. Diosc. 1, 10. Schneid. Galen. vol. 13, p. 127 : Τὸ ἄμμι καὶ τὸ φοῦ. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 62. G. D. Oribas. t. 2, p. 563, 1; 645, 3 Daremb. Fraas. quoque Syn. plantt. fl. cl. p. 217 conjicit esse Valerianam. Hase.]

[Φουάδδει (codex φουαδδεῖ), σωμασκεῖ, Hesych. Hemsterh. v. Συμβουάδδει : « Laconicum videtur φουάδδει, Certando exercetur. » Conf. Valck. Adoniaz. p. 289, Ep. ad Roev. p. 77. Angl.]

[Φουαέξιερ, ἡ ἐπὶ τῆς χώρας σωμασκία τῶν μελλόντων μαστιγοῦσθαι, Hesych. Turbata verba ita refingit Hemsterh. : Φουάξιρ· ἡ ἐπὶ τοῦ τῆς Ὀρθίας, vel Ὀρθωσίας, βωμοῦ σωμασκία τῶν μελλόντων μαστιγοῦσθαι. Est voc. Laconicum.]

[Φοῦαι, ἀλώπεκες, Hesych.]

[Φοῦιξ, i. q. φῦσιγξ ap. Hesych. Est dialecti Laconicæ.]

[Φούλβιος vel Φουλούϊος, ὁ, Fulvius, n. pr. Latinum ap. Polybium aliosque rerum Romanarum scriptores.]

[Φουλίατον, τὸ, Latinum vocab. Foliatum, genus unguenti de quo Plin. 13, 1, 2. Galen. vol. 6, p. 427, 3; 440, 5 : Τῶν μύρων τὰ ἐν Ῥώμῃ σκευαζόμενα ταῖς πλουσίαις γυναιξὶν, ἃ φ. τε καὶ σπικάτα προσαγορεύουσιν. Hask.]

[Φουλίδερ· παρθένων χορός. Δωριεῖς, Hesych.]

[Φούλλικλον, τό. Suidas : Φουάλικλον, εἶδος παιδιᾶς. Est Latinum vocab. Folliculus. Scribendum igitur φούλλικλον s. φώλλικλον, ut ostendit Schweigh. ad Athen. 1, p. 14, F : Ὅτι τὸ φούλλικλον (nam sic hic quoque correctum pro φουάλικλον) καλούμενον· ἦν δὲ ὡς ἔοικε σφαιρίον τι, ὃ εὗρεν Ἀττικὸς Νεαπολίτης παιδοτρίβης, γυμνασίας ἕνεκα Πομπηίου Μάγνου.]

[Φυλλόμενοι, τιλλόμενοι. Δωριεῖς, Hesych., sed extra ordinem, post Φουλίδερ. Leg. Φουλλόμενοι cum Is. Voss. Angl. Codex, in quo hæc glossa cum præcedente Φουλίδερ coaluit, sic pergit post χορός : δωριφυλλόμενοι, τιλλόμενοι. Δωριεῖς. Φύρκορ ὀχύρωμα. Pro φύρκορ series postulat φοῦρκορ, ut Is. Voss. scripsit.]

[Φουμῶσος, τυρὸς, Casei species ap. Athen. 3, p. 113, C.]

[Φοῦνδα, ἡ, Funda. Steph. Byz. : Φ. ὡς Νῶλα, πόλις Ἰταλίας. (Ap. Strab. 5, p. 233 : Φοῦνδοι, πόλις ἐν τῇ ὁδῷ τῇ Ἀππίᾳ κειμένη· nisi Φοῦνδα corrigendum.) Οἱ πολῖται Φουνδανοί. Διονύσιος ιε΄ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας. Φουνδανὸς οἶνος ap. Strab. p. 234, et Athen. 1, p. 27, A.]

[Φουνεισουλανὸς, ὁ, Funisulanus, n. pr. strategi in inscrr. Ægypt. Letronn. *La statue vocale de Memnon* p. 135 et 137. Franz. C. I. vol. 3, p. 366, n. 4721, 1 et p. 367, n. 4722, 1. Hase.]

[Φούριος, ὁ, Furius, n. pr. Latinum, ap. Polybium, Diodorum, Plutarchum aliosque.]

[Φουρκίζω, In furcam tollo. Jo. Moschus Prat. spir. p. 1084, E, ἐφούρκιζον τὸν γέροντα. Basil. Imp. Proch. p. 236, 11 Zachar., φουρκίζονται. Versio gr. legum Rotharis p. 64, 17 et 33; 75, 6 Zach., φουρκιζέσθω. Hase.]

[Φουρνάκιος, ία, ιον, Furnaceus, In furno coctus. Φ. ἄρτος Athen. 3, p. 113, B, ubi Epitome φουρνίκιος, ex eaque Eustath. p. 1088, 1. Φουρνίτης ap. Galen. vol. 13, p. 607, ubi genit. Φουρνίτου ἄρτου.]

[Φουρνίτα (Φουρνῖτα Meinek.), πόλις Λιβύης. Οἱ οἰκήτορες Φουρνιτανοί. Φλέγων ιε΄ τῶν Ὀλυμπιάδων, Steph. Byz.]

[Φουρνοπλάστης, ὁ, Qui in furno fabricatur, Figulus. Timæus Lex. Plat. p. 149 : Ἰπνοπλάθαι· φουρνοπλάσται. Omittimus alia nominis Latini φοῦρνος composita et derivata, quæ Ducangius collegit.]

[Φουρτουνατιανὸς vitiose pro Φορτουνατιανὸς, q. v.]

[Φούρτιος, ὁ, Furtius, rex Quadorum. Dio Cass. 71, 13.]

[Φοῦσα, Bœot. pro φῦσα. V. Φύω.]

[Φοῦσκα, ἡ, Posca (vinum acerbum). Alex. Trall. p. 295. Alibi ποῦσκα. Conf. Ducang. Gloss. p. 1699. Struv.]

[Φουσκάριος, ὁ, Poscæ venditor, Poscarius. Leont. Neap. Vita Sym. Sali Actt. SS. Julii t. 1, p. 152, F; 153, B. De ejus taberna ibid. p. 157, B, εὑρόντες εἰς φουσκάριον. Alia exx. affert Ducang. s. h. v. Hase.]

[Φοῦσκος, ὁ, Fuscus, n. pr. ap. Bœckh. Inscr. 268, vol. 1, p. 371, 372.]

[Φόω. V. Φάω.]

[Φόως, Φόωσδε. V. Φῶς.]

[Φρὰ, ἡ, Phra, urbs Parthica. Isidor. in Müll. Geogr. vol. 1, p. 253 : Ἀναύων χώρα τῆς Ἀρείας ... ἐν ᾗ πόλις μεγίστη Φρά. Hodie *Farrah*-sive *Ferrah*, fortasse eadem quæ Φαραζάνα ap. Ptolem. 6, 19, ut conjicit Ritterus. V. Müller.]

[Φρὰ, ὁ, Frater (ex Italico *Fra*), ap. Gennadium aliosque ab Ducangio indicatos, quibus adde ex cod. Harlejano Odysseæ φρὰ Μαξίμου, quod inscriptum est folio primo ab manu recentiore. G. Dindorf.]

[Φράασπα, τὰ, Phraaspa, urbs Mediæ, ex Quadrati Parthicis memorata ab Steph. Byz.; qui addit, Τὸ ἐθνικὸν Φραασπηνὸς κατὰ τὸ ἔθος τῆς χώρας. Eadem urbs Πράασπα supra ap. Steph. Byz. et Φράατα apud Appianum Parth. p. 77, 80, 99, unde Plut. V. Anton. c. 39, Φραάτων ab Solano restitutum pro Φραάρτων vel Φραάρτεων.]

[Φραατάκης, ὁ, Phraataces, Phraatis quarti, Parthorum regis, ex Thermusa filius, ap. Joseph. A. J. 18, 2, 4.]

[Φραάτης, ὁ, Phraates, nomen regum quorundam Parthicorum, ap. Strabon. 16, p. 702, Plut. V. Anton. c. 37 (ubi Φραάτου ex conjectura restitutum

prò Φραόρτου), et sæpe apud Appianum in Parthicis et Dionem Cassium 36, 28 seqq.; 49, 23 seqq., aliisque locis, Joseph. A. J. 15, 2, 2; 18, 2, 4, Phlegont. ap. Phot. Bibl. p. 84, 17, ubi Φραάτης præbuit cod. Ven. pro Φράτης. Φραδάτης ap. Memnon. ibid. p. 239, 13. || Φραάτης, dux Persarum ap. Theophyl. Sim. Hist. secundum Phot. Bibl. p. 29, 27 : nam apud Theophyl. Ἀφραάτης appellatur p. 68 et 69. G. D. Idem nomen videtur esse in inscr. Telmiss. C. I. vol. 3, p. 127, n. 4199, 2 : Τὸ σῆμα Φράτῃ τοῦτ' ἔδωκεν ἡ πόλις. Hase.]

[Φράβιθος, ὁ, Fravitta, dux Romanorum (sub Arcadio et Honorio), de quo v. Eunap. Hist. Exc. p. 92 seqq. ed. Nieb., quem sequitur Suidas s. h. v. Φραουῖτος est ap. Zosimum 5, 20 seqq. et Socratem Hist. Eccl. 6, 6, Φραουίτας ap. Philostorg. 11, 8, ubi Γόθος μὲν τὸ γένος dicitur, Ἕλλην δὲ δόξαν, πιστὸς δὲ Ῥωμαίοις καὶ τὰ πολέμια κράτιστος. V. quæ de eo collegit Clinton. Fast. Rom. vol. 1, p. 548.]

[Φράγγοι, οἱ, Franci. Steph. Byz.: Φρ., ἔθνος Ἰταλίας τῶν Ἀλπείων ὀρῶν ἐγγύς. Παρθένιος ὁ Φωκαεὺς πρώτῳ. « Suidas : Φράγκοι, Γερμανικοί. Sunt Franci, quos Steph. imperite trans Alpes in Italiam ex Germania transfert. De his v. locum Libanii in Βασιλικῷ p. 69. » Holsten. Theod. Abucara Opusc. p. 486, 17, ὁ δὲ Ῥωμαίων, ὁ δὲ Φράγκων. Hase. || Adj. Φραγγικός, ἡ, όν. Φραγγικὰ φῦλα epigr. in Append. Anth. Pal. 312.]

[Φράγδην, adverb. ab φράσσω derivatum. Codex Barnesii Batrachom. ante v. 254 : Καὶ ῥήξας κηροῖο μέσην ῥάχιν εἰς δύο μοίρας φράγδην ἀμφοτέροισι κενώμασι χεῖρας ἔθηκε.]

Φραγέλλιον, τὸ, Flagellum. Joann. 2, [15] : Καὶ ποιήσας φραγέλλιον ἐκ σχοινίων. Invenitur etiam φραγγέλιον, ut ap. schol. Aristoph. [Ach. 720], qui ἱμάντας exp. λώρους et φραγγέλια. [His schol. addit : Τὸ γὰρ παλαιὸν φραγγέλαις ἔτυπτον οἱ λογισταὶ τοὺς τῆς ἀγορᾶς.] Sic ap. Etym. scriptum est Φραγγελῶ, Flagello. Apud Eund. Φραγγέλειον, et Φράγγελλοι, Italiæ gens, unde derivari possit. [Originem vocis sunt qui ex Latino Flagellum repetant. Vide Albert. ad Hesych. v. Σκυτάλαι (ubi codex φραγέλλια, ab Musuro in φλαγέλλια mutatum) et Vales. ad v. Μάστιξ. Angl. De nomine φραγέλιον ceterisque ejusdem stirpis, φραγελλόω, φραγελλίζω, φραγελισμὸς, φραγελίτης, quæ in libris scripta sunt literis γ et λ modo simplicibus modo duplicatis, videnda quæ collegit Ducangius. Verbo Φραγελλοῦν usi sunt Matthæus Ev. 27, 26 : Τὸν Ἰησοῦν φραγελλώσας παρέδωκεν ἵνα σταυρωθῇ, et Marcus 15, 15. « Acta S. Pauli ap. Tischendorf. Actt. Apostt. apocr. p. 49, 9, τὸν μὲν Παῦλον φρ. Agathang. Vita Greg. Arm. Actt. SS. Sept. t. 8, p. 331, B, φραγγελώσαντες (sic perperam) τὰ τῶν ἵππων στέρνα. Greg. Nyss. t. 2, p. 871, B, αὐτὸν ἐφραγέλλωσαν. » Hase.]

Φράγμα, τὸ, item Φραγμὸς, ὁ, Sepimentum, Septum, Sepes. Exp. etiam Maceria, Vallum. Φράγμα [in Φάραγμα corruptum ap. Hesych.] possumus item interpretari Munimentum, sicut Suid. φράγματα μετώπων exp. ἀσφαλίσματα, in Epigr. [Leonidæ Tar. Anth. Pal. 6, 110] de cornibus cervinis. [Herodot. 8, 52 : Τοῦ φρ. προδεδωκότος· ubi ed. vet. φρήγματος errore librarii Ionico πρῆγμα assueti. Nam verbi φράσσω et derivatorum omnium α breve est : v. Lobeck. Paralip. p. 402 et Pathol. Elem. vol. 1, p. 495.] Φράγμα esse præterea genus ἀμυντηρίου ὅπλου Bud. tradit, ex isto Plat. loco in Politico [p. 279, D] : Καὶ τῶν φραγμάτων τὰ μὲν, παραπετάσματα, τὰ δὲ, πρὸς χειμῶνας καὶ καύματα, ἀλεξητήρια· τῶν δὲ ἀλεξητηρίων, τὰ μὲν, σκεπάσματα, τὰ δὲ, στεγάσματα. Hinc autem fortassis reponendum fuerit καταστεγάσματα ap. Hesych. pro καταστιώματα. [Καταστρώματα Palmerius. « Polyæn. 3, 11, 13 : Φράγμα κατελάμβανεν· et ibid. : Διὰ τὴν τοῦ φράγματος πρόσθεσιν. » Herch.] Idem φράγματα vult esse Vela s. Tabulata ap. Athen. 4, [p. 130, A] : Ἐν ᾧ (οἴκῳ) κύκλῳ ὀθόναις διείληπτο πάντα λευκαῖς· καὶ ἀναπετασθεισῶν ὁᾳδες ἐφάνησαν, λάθρα κατὰ μηχανὰς σχασθέντων τῶν φραγμάτων, Per clandestina machinamenta reductis velis, aut tabulatis, vel deductis et demissis. [Themist. Or. 1, p. 2, A : Ὅπλων ἐμήχανα φρ. Aristot. De partt. anim. 4, 5 : Ὅταν φοβηθῶσιν (αἱ σηπίαι) ... οἷον φρ. πρὸ τοῦ σώματος ποιοῦνται τὴν τοῦ ὑγροῦ μελανίαν.] At φραγμὸς pro Sepe frequens est. [Hesych. exp. τριγχὸς, ἢ καὶ ὁ νόμος. Lex. rhet. in Bekk. Anecd. p. 314, 14 : Φρ. τὸ περίφραγμα καὶ τείχωμα ἐντελὲς, ὅπερ ἐστὶ καὶ αἵμασιά.] Plut. Pericle [c. 9] : Τῶν τε χωρίων τοὺς φραγμοὺς ἀφαιρῶν, ὅπως ὀπωρίζωσιν οἱ βουλόμενοι. Apud Matth. [21, 33] et Marc. [12, 1] : Φραγμὸν περιτιθέναι τῇ ἀμπέλῳ. [Ad hos Matthæi et Marci locos pertinere videtur Hesychii interpretatio ἢ καὶ ὁ νόμος, vel Pauli Ep. ad Ephes. 2, 14, ubi φραγμὸς dicitur lex Mosaica : v. Schleusner. Lex. s. h. v. Conf. Clem. Alex. Strom. 1, 20 : Φρ. οἰκεῖος εἴρηται καὶ θριγκὸς εἶναι τοῦ ἀμπελῶνος. Geop. 11, 3 : Φυτὸν ... εἰς φραγμοὺς ἀμπέλων ἐπιτήδειον.] Apud Luc. [14, 23] : Ἔξελθε εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ φραγμούς. Paulus Ad Ephes. 2, [14] : Καὶ τὸ μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ λύσας, ubi vetus Interpres vertit Maceriam, alii Septum. [Herodot. 7, 142, de lignea munitione : Οἱ κατὰ τὸν φραγμὸν συνεβάλλοντο τοῦτο τὸ ξύλινον τεῖχος (oraculi) εἶναι. Ib. 36, de septo pontis : Φραγμὸν παρείρυσαν ἔνθεν καὶ ἔνθεν. Artemidor. 4, 57 : Εἰς φραγμοὺς καὶ ἔρκη χωρίων. Geopon. 5, 44 : Εἰ βούλει φραγμὸν ἔχειν ἀσφαλῆ, σκάψας τάφρον πηχυαίαν πασσάλους κατάπηξον καὶ ἔκτεινον σχοινίον κατὰ τῆς τάφρου. Metaph. Aristot. De partt. anim. 3, 10 : Ἡ φύσις οἷον παροικοδόμημα ποιήσασα καὶ φραγμὸν τὰς φρένας. || Obturatio. Soph. OEd. T. 1387 : Εἰ τῆς ἀκουούσης ἔτ' ἦν πηγῆς δι' ὤτων φραγμός.] Ab Anatomicis autem φραγμὸς appellatur Totus dentium ordo atque acies, Gorr. : σύμπας μὲν ὁ τῶν ὀδόντων στίχος, φραγμὸς, ut scribit Paulus Ægineta. [Conf. Pollux 2, 93.] Φραγμὸν, ut habent VV. LL., appellatum etiam fuisse Spurcissimum quendam scribit Lucian. [Pseudol. c. 27], ob spinas barbæ.

Φραγμίτης, ὁ, Ad sepes pertinens, Sepibus idoneus s. Sepimentis, ut quidem vertit Ruellius ap. Diosc. 1, 121 : Ἅλιμος, θάμνος ἐστὶ φραγμίτης, Halimus, frutex est sepimentis idoneus. Hermol. autem vertit Frutex vallaris. Sed ego contra existimo θάμνος φραγμίτης esse quod proxime præcedente capite de rhamno dixerat, Θάμνος περὶ φραγμοὺς φυόμενος, Qui in sepibus nascitur. Non ignoro alioqui in VV. LL. afferri et φραγμίτης κάλαμος, pro Calamo vallis sepibusque utili, ex Marcello, s. Vallatorio, ex Ruellio. [Vid. Plin. H. N. 32, 10, 52. Oribas. t. 2, p. 508, 1; 510, 5; 522, 6, καλάμου φραγμίτου ὁ φλοιὸς καυθείς. Vertit Daremb., *l'écorce de roseau à balai brûlée.* Hase.]

[Φραγμός. V. Φράγμα.]

[Φραγμόω, Circumsepio. Georg. Pis. Hexaem. 146, τὰ στοιχεῖα φραγμώσας ὅλα. Hase.]

[Φράγμων, ὁ, Dumetum, Gl.]

[Φράγνυμι. V. Φράσσω.]

[Φράδα, ἡ, Phrada. Steph. Byz. : Φράδα, πόλις ἐν Δράγγαις, ἣν Ἀλέξανδρος Προφθασίαν μετωνόμασεν, ὡς Χάραξ ἐν ἕκτῳ Χρονικῶν.]

[Φραδάζω, Notum facio, Indico. Pind. Nem. 3, 45 : Νόστου τέλος καὶ γᾶν φράδασσε. Schol. : Ἀντὶ τοῦ φραδιτὴν (φραδητὴν Schneider.) ἐποίησε καὶ δήλην, ἕως τίνος ἐστὶ πυρευτή.]

[Φραδασμένης, ὁ, Phradasmenes, Persa. Arrian. Anab. 7, 6, 4.]

[Φραδάτηρ, ὁ, magistratus Acrarum Sicularum. Inscr. in Thorlacii Monum. Sicul. spec. 2, 1, p. 7. Conf. Raoul-Rochett. *Sur quelques inscriptions de la Sicile* p. 15 Mus. Rhen. Osann. C. I. vol. 3, p. 580, n. 5426, 5; 5427, 4. Est Recitator legum. Hase.]

[Φραδάτης. V. Φραάτης.]

Φραδάω, Interpretor, Enuntio; φραδάον, ἑρμηνεῦον, Hesych. [Φραδῶ, τὸ βουλεύομαι ap. Arcad. p. 155, 17.]

Φραδεύω Hesychio est λέγω, i. e. Dico. [Ap. Hesych. : Φραδεύουσι, λέγουσι.]

[Φραδὴ, ἡ. Nam hic rectus accentus est, de quo v. Arcad. p. 105, 27.] Habet autem δ et subst. Φράδη, Prudentia, φρόνησις, σύνεσις Hesychio. Apud illum enim ita leg. censeo : Φράδῃ, φρονήσει, συνέσει : et seorsum, φράζε, λέγε : quod mendum non animadvertentes consarcinatores VV. LL. tradiderunt φράδη esse etiam verbum significans Dic, Edissere. Sed ap. Eund. sciendum est haberi etiam φραδαῖσι expositum

βουλαῖς, i. e. Consiliis. Quæ scriptura si mendosa non est, dicemus posse scribi itidem sing. nom. Φραδή. [Cognitio. Pind. Ol. 12, 13 : Τῶν μελλόντων τετύφλωνται φραδαί· ubi per γνώσεις exp. schol. || Indicium, Consilium. Hesych. : Φραδαῖσι, βουλαῖς. Æsch. Choeph. 940 : Θεόθεν φραδαῖσιν· Eum. 245 : Ἔπου δὲ μηνυτῆρος ἀφθέγκτου φραδαῖς. Eur. Phœn. 671 : Παλλάδος φραδαῖσι. Simias Anth. Pal. 15, 24 : Φρ. (codex φραδέσι) λυγραῖς. Theocr. 25, 52 : Ἀθανάτων ... φραδῇ τινὸς ἐνθάδ' ἱκάνεις. Lycophr. 968 : Δαιμόνων φραδαῖς, ubi χρησμοῖς exp. schol. G. D. Inscr. Anaphlyst. C. I. vol. 1, p. 463, n. 456, a, 3 : Φραδαῖσι Νυμφῶν τὸ ἄντρον ἐξηργήσατο. Hase.]

[Φραδής, ός, ή.] Habent δ, licet non ex eadem formatione, etiam Φραδής, cum suis compositis, et Φραδῶς. [De accentu v. Arcad. p. 24, 3.] Significat autem φραδής, Consultus, Prudens, sicut et φράδμων, cujus gen. legitur ap. Hom. Il. Ω, 354 : Φράζεο Δαρδανίδη· φραδέος νόου ἔργα τέτυκται. [V. Eustath. p. 1354, 14; 1411, 40.] Itidem vero φραδῶς significare poterit Prudenter. Quod tamen in VV. LL. redditur Diserte, Aperte, propter istas Hesychii expositiones, φραστικῶς, φανερῶς.

[Φραδητός. V. Φραδάζω.]

[Φραδμοσύνη, ἡ.] Jam vero ut φράδμων, Consultus, Prudens, ita etiam Φραδμοσύνη, Consilium, Prudentia. [Per σκέψις, βουλὴ, νόησις exp. Hesych.] Exp. vero et Scientia, Peritia, sicut φράδμων, Peritus, ἐπιστήμων. Hesiod. plurali dativo usus est pro Consiliis, Op. [243] : Μινύθουσι δὲ οἶκοι Ζηνὸς φραδμοσύνῃσιν Ὀλυμπίου. [Theog. 626, 884. Adde Hom. H. in Apoll. 99.] Possumus tamen reddere et singulari numero, Consilio. Bud. autem interpr. Voluntate et destinatione ; alibi quoque ita sumi dicens. [Apoll. Rh. 2, 647.]

[Φράδμων, ός, ή.] Φράσμων, vel potius Φράδμων, ex quo φραδμοσύνη, ap. poetas, Consideratus, Circumspectus, Consultus, Prudens. [Per συνετὸς, φρόνιμος ἢ ἔμπειρος exp. Suidas, per ἐπιστήμων ἢ βουλευτὴς, παρὰ τὸ φράζεσθαι, ὅ ἐστι βουλεύεσθαι, Eustath. p. 1079, 42; 1411, 41. Orac. ap. Herodot. 3, 57 : Τότε δὴ δεῖ φράδμονος ἀνδρὸς φράσσασθαι ξύλινον λόχον.] Item Solers. Interdum et ἔμπειρος, Peritus. [Hesych.: Φράδμονες, ἔμπειροι, συνετοί.] Hom. Il. Π, [638] : Οὐδ' ἂν ἔτι φράδμων περ ἀνὴρ Σαρπηδόνα δῖον ἔγνω. Illud autem Φράσμων ap. Hesych. legitur, exponentem προσέχων : quod quidam interpr., Attentus. [Gregor. Naz. t. 2, p. 73, 338 : Ἔνθα μάλιστα φράδμονος, ἀντὶ φάους μὴ θανάτῳ πελάσαι. Hase.]

[Φράδμων, ονος, ὁ, Phradmon. Φρ. Ἀφιδναῖος in inscr. ap. Bœckh. 172, vol. 1, p. 306. || Statuarius Argivus. Pausan. 6, 8, 1. || « Pater Agelai, ap. Tzetz. Alleg. Il. Θ, 257. » Boiss.]

[Φραδῶς. V. Φραδής.]

Φράζω [Dor. Φράσδω ap. Theocr. aliosque. Bœoticum Φράττω ex Corinna memorat Eustath. p. 824, 28; 1654, 26], fut. σω, præt. κα, Dico, Memoro, Commemoro, Expono. [Præsenti, imperfecto, perfecto et futuro, φράζω ἔφραζον πέφρακα φράσω nusquam usus est Homerus, aoristo ἔφρασα semel Od. Λ, 32; tum scriptor H. Homerici in Ven. 128, Merc. 142, Hesiod. ap. schol. Pind. Pyth. 3, 14, et post hos alii plurimi. Rarior perfecti πέφρακα usus est, quod legitur ap. Isocr. p. 101.] Hom. Od. Λ, 22 : Ὄφρ' ἐς χῶρον ἀφικόμεθ' ὃν φράσε Κίρκη, ubi tamen quidam φράσε interpret. Monstravit. At ego malim vel Dixit, s. potius Dixerat, vel certe Indicarat. [Hoc verum. Nam simplici Dicendi significatione verbo φράζειν nusquam usum esse Homerum observavit Aristarchus : vid. Apollon. Lex. p. 658, 840; unde Il. Ξ, 500 : Πέφραδέ τε Τρώεσσι καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα, obelo notavit ut spurium, de quo pluribus dixit Lehrs. De stud. Arist. p. 93, 94, recte monens Aristarchi observationi non obstare Od. Λ, 275 : Μῦθον πέφραδε πᾶσι, quod dictum ut X, 131 : Ἕπος πάντεσσι πιφαύσκων, verbo pro re posito. Cum δεικνύναι conjunctum in H. Hom. in Ven. 128 : Αὐτὰρ ἐπειδὴ δεῖξε καὶ ἔφρασε.] Hesych. tamen φράσαντας vult significare non solum εἰπόντας, s. λέξαντας, sed etiam δείξαντας. [Sic Pind. Pyth. 4, 208 : Φράσσατέ μοι δόμους, i. e. μηνύσατε. Herodot. 7, 213 : Ἔφρασε τὴν ἀτραπόν.] Idem φράσον exp. non solum εἰπὲ et λέξον, sed etiam ἑρμήνευσον. [Et : Φράζει· δεικνύει, σημαίνει, λέγει, διηγεῖται, σκέπτεται, διανοεῖται. De signis dandis Hom. Od. T, 250, et Ψ, 206 : Σήματ' ἀναγνούσῃ τά οἱ ἔμπεδα πέφραδ' Ὀδυσσεύς. Herodot. 4, 113 : Φωνῆσαι μὲν οὐκ εἶχε ... τῇ δὲ χειρὶ ἔφραζε ἐς τὴν ὑστεραίην ἐλθεῖν, ut Æsch. Ag. 1061 : Σὺ δ' ἀντὶ φωνῆς φράζε καρβάνῳ χερί. Ab λαλεῖν distinguit Plut. Mor. p. 909, A : Λαλοῦσι μὲν (animalia), οὐ φράζουσι δέ. Ad simplicem Dicendi signif., quæ propria est verbi λέγειν (unde φράσον δ' ἅπερ γ' ἔλεξας ap. Soph. Phil. 549), propius accedunt plurima aliorum exempla, etsi horum quoque plerisque Indicandi vel Declarandi notio non est aliena. Pind. Ol. 2, 108 : Λόγον φράσαις. Herodot. 5, 65 : Ταῦτα πρῶτα φράσω· 6, 100 : Φράζει αὐτοῖς πάντα τὰ παρεόντα πρήγματα· 1, 68 : Φράζων τὴν ἑωυτοῦ συμφορὴν πρὸς τὸν χαλκέα. Æsch. Prom. 611 : Θρόει, φράζε τᾷ δυσπλάνῳ παρθένῳ· 783 : Ἑλοῦ γὰρ ἢ πόνων τὰ λοιπά σοι φράσω σαφηνῶς ἢ τὸν ἐκλύσοντ' ἐμέ· Pers. 174 : Μή σε δὶς φράσαι μήτ' ἔπος μήτ' ἔργον· Eum. 623 : Ζεὺς... χρησμὸν ὤπασε, φράζειν Ὀρέστῃ, etc. Ubi verti potest Jubere. Similiter Aristoph. Plut. 46 : Οὐ ξυνίης τὴν ἐπίνοιαν τοῦ θεοῦ φράζουσαν ... σοι σαφέστατα ἀσκεῖν τὸν υἱὸν τὸν ἐπιχώριον τρόπον. Plato Leg. 11, p. 923, A : Ὥσπερ καὶ τὸ τῆς Πυθίας γράμμα φράζει τὰ νῦν.] Apud Soph. [Aj. 1265] pro Dicere : Τούτου γὰρ οὐδὲν σφῶϊν ἔχω λῷον φράσαι. [Et sic alii quivis. Rariore structura cum genitivo Soph. Tr. 1122 : Τῆς μητρὸς ἥκω τῆς ἐμῆς φράσων ἐν οἷς νῦν ἐστιν, ubi interpretes similia contulerunt, velut Hom. Od. Λ, 174 : Εἰπὲ δέ μοι πατρός τε καὶ υἱέος ὃν κατέλειπον, ἢ ἔτι πὰρ κείνοισιν ἐμὸν γέρας κτλ. Sæpe cognatis verbis reddi potest, velut Nuntio ap. Soph. El. 1003 : Τίς οὖν ἂν ὑμῶν τοῖς ἔσω φράσειεν ἂν ἡμῶν ... παρουσίαν; Vel Suadeo, ibid. 197 : Δόλος ἦν ὁ φράσας.] Sed rursus ap. Hom. [aliosque poetas epicos] extat medium præt. Πέφραδα [imo aor. 2 πέφραδον]. Od. T, [557] : Ἐπειή ῥά τοι αὐτὸς Ὀδυσσεὺς Πέφραδ' ὅπως τελέει. Apud Eundem : Πέφραδ' Ἀθήνη. Sic Hesiod. Theog. [475] : Καί οἱ πεφραδέτην. [Apoll. Rh. 1, 267 : Δμώεσσι δ' ἀρήϊα τεύχε' ἀείρειν πέφραδεν· 3, 550 : Νόστον πέφραδεν ἔσσεσθαι· 4, 260 : Πλόος ἄλλος, ὃν ἀθανάτων ἱερῆες πέφραδον. Apud Hesych. : Ἔφραδεν, ἐδήλωσεν. Φράδεν, ἔλεγεν.] Quin etiam imper. Πέφραδε ap. Eund., Dic, cum alibi, tum Od. Λ, [273] : Μῦθον πέφραδε πᾶσι, ubi annotat Eust. vel esse medium παρακείμενον verbi φράζω, vel [quod verum est] secundum aoristum : sc. ex φράδε factum per διπλασιασμὸν, i. e. reduplicationem, ut vulgo loquimur. [Est autem πέφραδε non Dic, sed Indica : de quo supra diximus. Dicendi vero signif. est Od. Θ, 142 : Αὐτὸς νῦν προκάλεσσαι ἰὼν καὶ πέφραδε μῦθον (alii libri μύθῳ). Sed huic exemplo nihil tribuendum, ut apparet ex schol. notatione, Οὔτε Ἀρίσταρχος οὔτε Ζηνόδοτος οὔτε Ἀριστοφάνης ἐπίστανται τοῦτον τὸν στίχον.] Itidem vero opt. Πεφράδοι [Il. Ξ, 335], et infin. Πεφραδέειν apud eum [Od. T, 477] legitur. Invenitur autem etiam Ἐπέφραδον, quod exp. Dixi, Indicavi, item Jussi, Indixi, ut ap. [Hom. Il. K, 127 : Ἵνα γάρ σφιν ἐπέφραδον ἠγερέεσθαι. Similiter Od. H, 68, et infinitivo ex præcedentibus verbis intellecto K, 549 : Δὴ γάρ μιν ἐπέφραδε πότνια μήτηρ.] Hesiod. [Theog. 74] : Καὶ ἐπέφραδε τιμάς. Eustath. tamen non vult esse παρακείμενον, quum hoc tempus non admittat duas αὐξήσεις, sed παρατατικὸν a them. Πεφράδω : idque annotat in Il. Π, 37 : Καί τινά τοι πὰρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ. Esse autem ex Syracusiæ linguæ consuetudine hoc thema, sicut πεπλήγω a πέπληγα, et πεφύκω a πέφυκα.

|| Φράζω in soluta quoque oratione minime rarum est. [Isocr. De antid. § 124, p. 448 ed. Ox. : Δεῖ γὰρ οὐχ ἁπλῶς εἰπεῖν, ἀλλὰ σαφῶς φράσαι περὶ αὐτῶν. Idem p. 355, A : Δοκεῖ μεῖζον εἶναι τὸ μήπω πεφρασμένον τῶν ἤδη πρὸς ὑμᾶς εἰρημένων.] Dem. [p. 12, 23] : Φρασάτω τις ἐμοὶ τί τὸ κωλύον ἔτ' αὐτὸν ἔσται. Plut. De loquacitate [p. 507, E] : Ταῦτα μηδενὶ φράσῃς, ἀλλὰ σιώπα. Aristoph. autem junxit etiam cum πρὸς habente suum accus. Vesp. [335] : Πρὸς εὔνους γὰρ φράσεις. [Lysias p. 101, 11 : Διὰ τί οὐκ ἀπέκτεινα ... φρασάτω πρὸς ὑμᾶς.] Sic Nub. [359] : Φράζε πρὸς ἡμᾶς ὅ τι χρήζεις. Aristot. Polit. 7 [?] φράζοντας et διορίζοντας copulavit : Φρά-

ζοντας καὶ διορίζοντας τίνας οὐ δεῖ καὶ τίνας ἐπιμίσγεσθαι ὅεῖ πρὸς ἀλλήλους, ubi φράζοντας redditur etiam Exponentes, et Declarantes. Apud Thuc. alicubi exp. ἑρμηνεύειν : quam expos. habemus ap. Hesych. quoque inter alias. Idem Thuc. infinitivo jungit φράσας pro κελεύσας, 6, [58] : Ὁ δὲ τοῖς ἐπικούροις φράσας τὰ ὅπλα ὑπολαβεῖν. Sic autem et cum infin. σιγᾷν ap. Aristoph. [Pac. 98], Jubeo silere. [Xen. Anab. 1, 6, 3 : Φράσαι τοῖς ἱππεῦσιν ἐκέλευεν ὡς φίλον αὐτὸν ὑποδέχεσθαι. Οὐ φράζειν, Negare, ap. Palæph. 32, 13 : Ἡ μὲν οὖν Μέδουσα οὐ φράζει δεῖξαι· ubi tamen cod. Mosq. οὔ φησι δείξειν.] Passim vero et cum infin. χαίρειν. Plut. [V. Marii c. 29] : Μακρὰ χαίρειν φράσας τοῖς ἐν βουλῇ νεανιευθεῖσι, Valere jubens ea quæ præclare et ingenue in Senatu dixerat et strenue, Bud. [Dio Cass. 58, 18 : Τοῖς ἐκείνων ψηφίσμασι μακρὰ χαίρειν ἔφρασε. Vid. s. v. Χαίρω.] Idem vero affert pro Indico, Nuntio, ex Lysia : Ἡ δὲ θεράπαινα ἐγείρασά με φράζει ὅτι ἔνδον ἐστί. At vero ap. Plut. Φράζειν ἑαυτὸν ἐξ ὀνόματος potius redditur Indicare nomen suum, quam ad verbum, Indicare seipsum ex nomine.

|| Vox autem passiva [et media cum perf. πέφρασμαι et aor. ἐφρασάμην et ἐφράσθην] Φράζομαι licet passim inveniatur ap. poetas (quibus peculiaris est) [« Rectius dicas, Ionibus proprium esse hoc verbum, quod certe in soluta etiam oratione ap. Herodot. frequenter occurrit. Idem dicas de quamplurimis verbis et vocabulis, quæ vulgo perhibentur poetis esse peculariа. » Schweigh.] posita pro Cogito, Verso in animo, Consilium ineo, Rationem ineo, Delibero, Statuo, Considero, Perpendo, Cogito, Animadverto, Deprehendo. [Hesych. : Φράσασθαι, φρασθῆναι, συνεῖναι. Φρασσάμενος, σκεψάμενος, νοήσας, λογισάμενος. Φρασσόμεθα, βουλευόμεθα, εἴπομεν. Ἐφρασάμην, συνῆκα, ἔγνων. Ἐφράσθη, συνῆκεν, ἔγνω, ἐνόησεν, ἐπεπλήρωτο (hanc expos. ad ἐφράχθη refert Kust.), ἀνεγνωρίσθη.] Ab Hesych. tamen φράζεο exp. etiam λέγε, addente, καὶ τὰ ὅμοια. [Idem : Φράζεται, φραζόμενος, φράζουσιν, ὁμοίως. Φρασθὲν, λεχθὲν, δειχθὲν καὶ τὰ ὅμοια.] Sic certe præt. Ionicum Πεφράδαται pro πέφρασται exp., Dictum est, Dicta sunt. Et partic. Πεφραδμένος pro πεφρασμένος, Dictus. Apud Hesiod. vero et comp. Προπεφραδμένος, Ante dictus, Op. [655].: Τὰ δὲ προπεφραδμένα πολλὰ Ἄθλ' ἔθεσαν παῖδες μεγαλήτορες. [Cogitandi vel Reputandi signif. ap. Homerum, de quo infra HSt., aliosque poetas, ut Æsch. Choeph. 113 : Αὐτὴ σὺ ταῦτα μανθάνουσ' ἤδη φράσαι· Suppl. 437 : Τάδε φράσαι δίκαια Διόθεν κράτη· ubi alter respondet : Καὶ δὴ πέφρασμαι. Soph. Ant. 1048 : Ἆρ' οἶδεν ἀνθρώπων τις, ἆρα φράζεται; Aj. 1041 : Ὅπως κρύψεις τάφῳ φράζου τὸν ἄνδρα· El. 213 : Φράζου μὴ πόρσω φωνεῖν, ubi Cave verti potest, ut ib. 383 : Πρὸς ταῦτα φράζου. Imperativus frequens in oraculis, velut ap. Aristoph. Eq. 1015 : Φράζευ, Ἐρεχθείδη, λογίων ὁδὸν κτλ. 1030 : Φράζευ, Ἐρεχθείδη, κύνα Κέρβερον· ubi Cavendi sensu dictum est ut ib. 1067 : Αἰγείδη, φράσσαι κυναλώπεκα, μή σε δολώσῃ· Pac. 1099 : Φράζεο δὴ μή πώς σε δόλῳ φρένας ἐξαπατήσας ἰκτῖνος μάρψῃ.] || Eust. tamen [p. 1142, 9; 1411, 38; 1587, 11] quod sciam, hujus signif. meminit, sed φράζεσθαι exp. et βουλεύεσθαι, et βουλευτικῶς σκέψασθαι : nam in Il. Σ, 254 : Ἀμφὶ μάλα φράζεσθε φίλοι, annotat φράζεσθαι esse hic quoque vocem συμβουλευτικήν : nam φράσαι active esse εἰπεῖν, i. e. Dicere, at φράζεσθαι, esse βουλευτικῶς σκέπτεσθαι. Idem scribit significare βουλεύεσθαι in isto versu, Od. A, 206 : Φράσσεται ὥς κε νέηται· ἐπεὶ πολυμήχανός ἐστι. [Hesych. : Φράσσεται, ἀσφαλίζεται, πληροῦται, ἀντέχεται. Il. A, 554 : Εὔκηλος τὰ φράζεαι ἅσσ' ἐθέλῃσθα· B, 14 : Οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς ἀθάνατοι φράζονται. Addito μῆτιν I, 423 : Ὄφρ' ἄλλην φράζωνται ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν· vel βουλὰς, Od. Λ, 510 : Ὅτε φραζοίμεθα βουλάς· et in Hymno Hom. in Apoll. 346, cum imperfecto φραζέσχετο. Φρ. θυμῷ Il. Π, 646 : Φράζετο θυμῷ πολλὰ μάλ' ἀμφὶ φόνῳ. Φρ. μετὰ φρεσὶν Hesiod. Op. 686 : Ἀλλά σ' ἄνωγα φράζεσθαι τάδε πάντα μετὰ φρ. Cogito, Puto, seq. infinit. Od. Λ, 624 : Οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλον φράζετο τοῦδέ γέ μοι χαλεπώτερον εἶναι ἄεθλον. Rara structura cum genit. Aratus 744 : Καὶ μέν τις καὶ νηῒ πολυκλύστου χειμῶνος ἐφράσατο, quod per ἐσκέψατο exp. scholiasta. Theocr. 2, 84 : Οὐδέ τι πομπᾶς; τήνας ἐφρασάμαν· ubi schol. exp. αἴσθησιν ἔσχον.] In VV. LL. affertur ex Hom. Od. Ξ, [236] : Στυγερὴν ὁδὸν εὐρύοπα Ζεὺς Ἐφράσαθ', pro Animo agitavit et constituit, Deliberavit de expeditione. [B, 367 : Οἱ δέ τοι αὐτίκ' ἰόντι κακὰ φράσσονται ὀπίσσω· Γ, 242 : Ἀλλά οἱ ἤδη φράσσαντ' ἀθάνατοι θάνατον.] N, [373] : Φράζεσθαι μνηστῆρσιν ὄλεθρον, Consilium agitare de morte procorum. Jungit etiam quibusdam aliis accusativis. [Apoll. Rh. 3, 604 : Μή πού τινα μῆτιν φράσσωνται στυγερήν.] Possumus vero exponere et uno verbo Machinari, Moliri. [Constituere, Il. Ψ, 126 : Ἔνθ' ἄρ' Ἀχιλλεὺς φράσσατο Πατρόκλῳ μέγα ἠρίον.] Ac certe ap. Herodot. quoque pro Machinari s. Comminisci, s. Excogitare, legisse mihi videor. Apud Eund. non raro legitur, sequente ὅπως : interdum et sequente εἰ, ut Hom. Il. A, [83] : Σὺ δὲ φράσαι εἴ με σαώσεις, schol. λόγισαι et σκέψαι. [Per διανοήθητι, σκέψαι exp. Hesych. Cum εἰ etiam Od. K, 192 : Φραζώμεθα θᾶσσον εἴ τις ἔτ' ἔσται μῆτις.] At pro Animadvertere, [Cognoscere,] Il. Ψ, [450] : Πρῶτος δ' Ἰδομενεὺς Κρητῶν ἀγὸς ἐφράσαθ' ἵππους· paulo post, Φράσσατο δ' ἵππον ἀριπρεπέα. [K, 339 : Τὸν δὲ φράσατο προσιόντα ... Ὀδυσεύς· Od. K, 453 : Οἱ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους εἶδον φράσσαντό τ' ἐσάντα· Il. O, 671 : Ἕκτορα δὲ φράσσαντο· Od. P, 161 : Τοῖον ἐγὼν οἰωνὸν ... ἐφρασάμην· Φ, 75 : Οὐλὴν ... τὴν ἀπονίζουσα φρασάμην· Ω, 217 : Αἴ κέ μ' ἐπιγνώῃ καὶ φράσσεται ὀφθαλμοῖσιν· 391 : Οἱ δ' ὡς οὖν Ὀδυσῆα ἴδον φράσσαντό τε θυμῷ. Eurip. Med. 655 : Εἴδομεν, οὐκ ἐξ ἑτέρων μύθων ἔχομεν φράσασθαι. Pind. Nem. 5, 62 : Ὁ δ' ἐφράσθη. Eurip. Hec. 546 : Ἡ δ' ὡς ἐφράσθη. Alex. Ætol. ap. Parthen. c. 14, v. 27 : Ἡ δάμαρ φθέγξεθ', ὃ δ' οὐ φρασθεὶς κτλ. Herodot. 1, 84 : Ἐφράσθη καὶ ἐς θυμὸν ἐβάλετο· 5, 92, 5 : Τὸν φρασθέντα τοῦτο οἰκτός τις ἴσχει· 7, 46 : Φρασθεὶς Ξέρξεα δακρύσαντα. Seq. infinit. 3, 154 : Ἄλλῳ οὐκ ἐφράζετο ἔργῳ δυνατὸν εἶναι. Cum participio Pind. Isthm. 1, 100 : Οὐ φράζεται τελέων. Attente considero, i. e. Custodio, Hom. Od. X, 129 : Ὀρσοθύρην Ὀδυσεὺς φράζεσθαι ἀνώγει δῖον ὑφορβόν. Orac. ap. Herodot. 3, 57 : Φράσσασθαι ξύλινον λόχον.] || Φράζω, uti dixi, derivat Eust. a Φάω, φῶ, p. 1654 : Τὸ δὲ φω παραχθὲν εἰς τὸ Φάζω, ἐξ οὗ ἡ φάσις, προσλήψει τοῦ ρ, γίνεται Φράζω· ὅθεν ἡ φράσις· ubi animadverte obiter et thema Φάζω, sed prorsus inusitatum, ut opinor : a quo sit nomen Φάσις. At Idem p. 1411, Verbi φράσσεται, inquit, πρωτότυπον est φῶ, ex quo, per pleonasmum literæ ρ, Φρῶ, unde φράζω. Vide et Etym. [M. p. 799, 16.]

[Φραζών. Legitur in cod. Alex. Jud. 5, 7, pro Hebr. פרזון *Pherasòn*, Dux. Scriptum olim fuisse φαραζὼν conjecit Fabricius. Vide Biel. Nov. Thes. Philol. v. Φαραζών. Angl.]

Φρακτὴρ, ῆρος, ὁ, Sepes, VV. LL. absque ullius auctoris nomine. Videtur certe vox esse poetica.

[Φράκτης, ὁ, Agger. « Procop. Ædif. 2, 3, p. 34, C, ubi aggerem describit quo amnis, duos scopulos interluentis, cursus aversus est : Τοῦτο τὸ ἔργον οἱ περὶ ταῦτα σοφοὶ φράκτα ἢ ἀρίδα καλοῦσι. » Ducang. Φράκτα editionis Parisinæ scriptura est. In Hœschelii edit. et Epitomes cod. Paris. est φράκτην. Mascul. τὸν φράκτην ex aliis recentiorum scriptis memorat Ducang.]

[Φρακτόω s. Φαρκτόω. V. Φράσσω.]

Φρακτικὸς, ἡ, όν. V. in Κατάφρακτος [vol. 4, p. 1294, ubi quæ ex Eustathio afferuntur sumta sunt ex Epitome Athenæi 5, p. 214, A : Δορυφόρους ἔχων πολλοὺς τῶν φρακτικῶν καλουμένων. Nam in cod. Veneto est ἀφρακτικῶν].

Φρακτὸς, ἡ, ὸν, pro quo dici et Φαρκτὸς per hyperthesin literæ α, scribit Etym. [M. p. 667, 22. V. quæ s. v. Φράσσω dicentur], Septus, Munitus. Sed hujus φρακτὸς nullum affertur exemplum. [Oppian. Hal. 1, 641 : Ὅσσα τε φῦλα ἢ λεπίσιν πυκινῇσι καλύπτεται, ἢ φολίδεσσι φρακτά. Wakef.]

[Φρανίζω, Prudentem reddo. Hesych. : Φρανίζειν, σωφρονίζειν. Est pro φρενίζειν vel dictum vel scriptum. Supra Hesych. : Φρονήσει, συνέσει, ubi series Φρανήσει pariter postulat.]

[Φρανικάτης, ὁ, dux Parthorum, ap. Strab. 16, p. 751. Nomen corruptum. Φραάτην nominat Pseudo-Appian. Parth. p. 72 ed. Schweigh. Φαρναπάτην corrigebat Tzschuck. collatis Dione Cass. 48, 41, Plut. V. Anton. c. 33.]

[Φραόρτης, ὁ, Phraortes, Deiocis pater, primi Medorum regis. Herodot. 1, 96; Pausan. 4, 24, 2. Deiocis filius, Herodot. 1, 102. || Vitiose pro Φραάτης, quod v.]

[Φράρης, ὁ, n. pr. ap. Zonaram Lex. p. 1821, ubi cod. φράτης, quod simile est nomini Φραάτης. G. D.]

[Φρασαόρτης, ὁ, Phrasaortes, Persa, ap. Arrian. Anab. 3, 18, 11; 6, 29.]

[Φρασίας, ὁ, Phrasias, Atheniensis. Xenoph. Anab. 6, 3, 11. || Alius ap. Demosth. p. 1236, 18.]

[Φρασίδημος, ὁ, Phrasidemus, Cous. Theocr. 7, 3 (ubi Dor. Φρασίδαμος). || Peripateticus. Diog. L. 2, 114.]

[Φρασίδοτος, ὁ, Phrasidotus. Inscr. ap. Bœckh. 1957[e], vol. 2, p. 989.]

[Φρασίζωος, ὁ, ἡ, Hesych. : Φρασίζωον, διασκεπτόμενον εἰς ζωήν.]

[Φρασιηρίδης, ὁ, Phrasierides, Atheniensis. Demosth. p. 688, 4; 1197, 3; 1219, 20. Nomen in libris partim in Φρασικρίδης corruptum. De forma dixit Lobeck. Paralip. p. 7.]

[Φρασιθέα, ἡ, Phrasithea, Leo filia. Phot. s. v. Λεωκόριον. || Erichthonii uxor, Tzetz. Hist. 1, 174; 5, 671.]

[Φρασικλείδης, ὁ, Phrasiclides, archon Atheniensis olymp. 80, 1 ap. Diodor. 11, 77. (Φρασικλῆς apud Dionys. A. R. 10, 1, et Plutarch. Mor. p. 835, C.) || Archon olymp. 102, 2 ap. Demosth. p. 1357, 15. Conf. Pausan. 6, 5, 3; 8, 27, 8.]

[Φρασικλῆς, έους, ὁ, Phrasicles. Themistoclis ἀδελφιδοῦς ap. Plutarch. V. Them. c. 32. G. D. Alii ap. Bœckh. *Urkunden* p. 569, n. 17, a, 120, et in inscr. Att. Ἐφημερ. ἀρχ. a. 1854, p. 1235, n. 2462, 14. In vase fictili Franz. C. I. vol. 3, p. 600, n. 5515 legebat, diffidenter tamen, Ἐπὶ Φρασικλεῦς. Hase. || Vitiose pro Φρασικλείδης, quod v.]

[Φρασικρίδης vitiose pro Φρασιηρίδης, quod v.]

[Φρασίλας, ὁ, Phrasilas, n. pr. in inscr. ap. Bœckh. 2266, vol. 2, p. 222 : Ἱεροκλῆς Φρασίλα.]

[Φρασιμήδη, ἡ, Phrasimeda, Dædali mater. Schol. Plat. Rep. 7, p. 413 ed. Bekk.]

[Φρασιμήδης, ους, ὁ, Phrasimedes. Ὀνατορίδας Φρασιμήδευς in inscrr. Rhodia ap. Ross. Inscr. fasc. 3, p. 23.]

[Φράσιμος, ὁ, Phrasimus, pater Praxitheæ, uxoris Erechthei. Apollod. 3, 15, 1.]

[Φράσιος, ὁ, Phrasius, vates Cyprius, in aula Busiridis. Apollod. 2, 5, 11, ubi Φράσιος contra regulam Arcad. p. 40, 32. || Alius ap. Nonn. Dion. 32, 234, ubi pariter Φράσιος.]

Φράσις, εως, ἡ, Elocutio, Phrasis, Corpus eloquentiæ Fabio. [Inter μέρη τοῦ ῥητορικοῦ λόγου ap. Polluc. 4, 33.] Item quod vulgo dicimus Loquendi genus, cum apud alios grammaticos, tum Eustath. [Hesych. : Φράσις, λέξις, διάλογος, ἑρμηνεία. Φράσις δὲ γένος Ἀθήνησι. (Nomen gentis non potest fuisse Φράσις. Φρασίδαι Palmerius.) Plutarch. V. Caton. c. 12 : Θαυμάσαι τοὺς Ἀθηναίους τὸ τάχος αὐτοῦ καὶ τὴν ὀξύτητα τῆς φρ. Artemidor. 2 proœm. p. 129 : Τὸ δὲ κατὰ τὴν φράσιν μὴ παραβάλλειν τοῖς σοῖς λόγοις. Longin. De subl. 3, 1 : Οὐ τραγικὰ ἔτι ταῦτα, ἀλλὰ παρατράγῳδα· ... τεθόλωται γὰρ τῇ φράσει· 8, 1 : Ἡ γενναία φρ., Elocutio cum dignitate. 13, 4 : Ποιητικὰς ὕλας καὶ φράσεις. || Φράσει τῆς δίκης ap. Dionys. A. R. 1, 84, vitiose pro προφάσει, quod restituendum ex cod. Vat.]

[Φράσις, ὁ, Phrasis, Nelei filius. Schol. Apoll. Rh. 1, 152.]

[Φρασιτελίδης, ὁ, Phrasitelides, Atheniensis. Inscr. ap. Bœckh. 147, vol. 1, p. 221, ubi tamen incertum est prima litera utrum Φ an Π sit.]

[Φράσμων. V. Φράδμων.]

Φράσσω, sive Φράττω, fut. ξω, præt. χα, Sepio, Munio. [Ab φῶ φρῶ et φράσσω derivat Eust. p. 1411, 40. Hom. Od. E, 256 : Φράξε δέ μιν (τὴν σχεδίαν) ῥίπεσσι (ne humor penetrare posset).] In VV. LL. φράσσω ἄμπελον, Vineam sepe includo et circumdo; sed absque nomine auctoris. Herodian. [8, 2, 13] : Τάχιστα οὖν φράξαντες τῷ τείχει τὴν πόλιν, Quum munissent, Bud. afferens ex Eod. [3, 4, 19] : Μήτε πανοπλίᾳ φράσσοντες αὐτοὺς, μήτε τῇ διὰ δοράτων καὶ ξιφῶν θαρ-

A ῥοῦντες μάχῃ, Polit. Neque armatura muniti. A Thuc. autem [1, 82, et Herodoto 5, 34] dicitur passive particip. Πεφραγμένος, sine adjectione, Munitus et instructus ad bellum, quem et ἐξηρτυμένον vocat, ut Idem tradit. [Lucian. Anach. c. 20 : Ταῖς περιβολαῖς ἐς τὸ ἀσφαλέσπατον πεφραγμένον.] At θώρακι πεφραγμένος, quod ex Basil. affertur, simile et illi Herodoti loco. [Æsch. Pers. 456 : Φράξαι δέμας ὅπλοις. Soph. fragm. 376 : Ἀσπιδίτην ὄντα καὶ πεφραγμένον.] Huc pertinet quod Eustath. [p. 924, 19] scribit, ex Homerico φράξαντες (de quo mox dicam), Homeri posteros φρακτικῶν et καταφράκτων appellationem sumpsisse. Accipitur autem φράττω et pro Obstruo, Obturo, ut φράττειν τὸ τρῆμα. Auctor Ep. ad Hebr. 11, [33] : Ἔφραξαν στόματα λεόντων, Obturarunt ora leonum, vel Occluserunt. [Lucian. Nigr. c. 19 : Τὰ ὦτα κηρῷ φραξάμενος.] Sic φραγῇ, Obturetur. Paul. Ad Rom. 3, [19] : Ἵνα πᾶν στόμα φραγῇ. Sed interdum utramlibet signif. habet, i. e. vel illam Muniendi, vel hanc Obstruendi. [Herodot. 2, 99 : Ὁ ἀγκὼν τοῦ Νείλου ...

B φρασσόμενος ἀνὰ πᾶν ἔτος· 8, 7 : Φράξαντες τὴν ὀπίσω ὁδόν. Thucyd. 4, 13 : Φράξαι τοὺς ἔσπλους. Plato Tim. p. 84, D : Ὑπὸ ῥευμάτων φραχθείς (ὁ πλεύμων). Aretæus p. 44, 46 : Ἢν αἱ φέρουσαι ἐς τὸ ἔντερον ὁδοὶ ... ὑπὸ σκίρρου φραχθῶσι.] Sic certe ap. Herodian. [8, 1, 15] : Ἐλπίζοντες τάς τε ἄκρας κατειλῆφθαι, πεφράχθαι τε τὰς διόδους, εἰς κωλύμην τῆς αὐτῶν διαβάσεως, Bud. existimat verti posse, Obstructos esse aditus, Munitos esse. [Demosth. p. 520, 19 : Φράττων τὰ παρασκήνια. Polyb. 5, 22, 6 : Φρ. τὸν ποταμόν.] Idem φράττειν esse dicit, Intus continere, Condere, profertque hunc e Xenoph. Cyn. [3, 5] l., ubi de canibus loquens, scribit, Ἄλλαι δὲ συνάγουσι τὰ ὦτα, καὶ ἐπισκυθρωπάσασαι διὰ τοῦ ἴχνους, σχάσασαι τὴν οὐρὰν καὶ φράξασαι διατρέχουσι. At vero ap. Hom. φράττειν interpr. Addensare, Constipare, Il. N, 130 : Φράξαντες δόρυ δουρὶ, σάκος σάκεϊ προθελύμνῳ. Eustath. [p. 924, 20] certe ibi videtur velle exponere πυκνώσαντες : quem consule. Vulgaris autem interpretatio ad verbum male vertit, Munientes hastam hasta, quum ea, quæ Vallæ tribuitur, habeat, Inter se ita conjuncti atque conglutinati, ut scutum scuto, lancea lanceæ, galea galeæ, vir viro cohæresceret et prope inniteretur. Ego certe hunc l. quandam testudinis militaris descriptionem habere crediderim. [Il. M, 263 : Ῥινοῖσι βοῶν φράξαντες ἐπάλξεις.] Nam et hæc Herodiani 2, [6, 19] : Ἀναλαβόντες οὖν τὰς πανοπλίας καὶ φράξαντες αὐτοὺς οἱ στρατιῶται εἰς φάλαγγος σχῆμα, ὡς, εἰ δέοι, καὶ πολεμήσοντες, Polit. vertit, Sed induti armaturas milites, circumseptique undique, testudine facta, ut etiam, si res posceret, dimicarent. [Herodot. 9, 61 : Φράξαντες τὰ γέρρα, Constipantes, Dense jungentes scuta ex vimine confecta, Valla ex cratibus facta, quod 9, 99, ait Συνεφόρησαν τὰ γέρρα ἔρκος εἶναί σφι. Schw. || Oppleo. Pind. Isthm. 1, 94 : Ἔρνεσι φράξαι χεῖρα.] At pass. particip. φραχθέντες legitur apud eundem poetam cum dat., in Muniendi potius signif. Il. P, [268] : Αὐτὰρ Ἀχαιοὶ Ἔστασαν ἀμφὶ Μενοιτιάδῃ, ἕνα θυμὸν ἔχοντες, Φραχθέντες σάκεσι χαλκήρεσιν· nam et Hesych. exp. ἀσφαλισάμενοι ἑαυτούς : nec enim quod apud eum legitur partic. φραχθέντες, quin sumptum hinc sit, dubium mihi est. Eustath. [p. 1106, 64] eodem verbo utens, additam duntaxat præp. habente, sed passivum passivo reddere malens, exp. κατασφαλισθέντες. Idem tamen subjungit πυκνωθέντες, ut alibi, inquit, ἐφράξαντο νῆας τείχεϊ χαλκείῳ, a verbo φράσσω, unde et οἱ κατάφρακτοι ὁπλῖται. Hæc ille, in quibus mihi parum illud πυκνωθέντες placet. [Herodot. 9, 142 : Ἡ ἀκρόπολις τὸ πάλαι ῥηχῷ ἐπέφραχτο.] Posterioris autem aoristi particip. Φραγεὶς affertur pro Obturatus. [Aoristi φραγῆναι, quem HSt. supra ex Pauli Ep. ad Rom. 3, 19, memoravit, exx. quum in verbo simplici tum in compositis attulit Lobeck. ad Buttm. Gramm. vol. 2, p. 319, ex Luciani Dial. mort. 28, 2, Aretæo Sign. 1, 7, 13, Nicomacho Harmon. Man. 1, p. 19, Polluce 2, 83, Simplic. Ausc. 3, 93[b], Geopon. 10, 85, et fut. ἐμφραγήσεται ex Galeno Meth. med. 5, 3, p. 314.] Ceterum Hesych. habet etiam mediæ vocis partic. Φραξάμενος, quod exp. κλείσας et ὁπλισάμενος. [Hom. Il. O, 566 : Φράξαντο δὲ νῆας ἔρκεϊ χαλκείῳ. Herodot.

9, 70 : Ἀναβάντες (ἐπὶ τοὺς πύργους) ἐφράξαντο ὡς ἡδυνέατο ἄριστα τὸ τεῖχος. Æschylus Sept. 63 : Φράξαι πόλισμα· 797 : Πύλας φερεγγύοις ἐφραξάμεσθα μονομάχοισι προστάταις. Metaphor. Polyb. fr. gramm. 57 : Τὴν προθυμίαν ἀνανταγωνίστῳ σθένει φραξάμενοι· ut πεφράχθαι πρὸς τὰ κατὰ τῆς ἀληθείας Epictet. Diss. 1, 27, 20.] Pro Munitus affert Bud. ex Theodorito H. E. 5, de Theodosio ; Ὁ δὲ τῇ πίστει φραξάμενος, θαρσαλέως ἐξώρμησε. [Est, Se muniens. Dio Cass. 42, 23 : Συνῆλθον αὖτις φραξάμενοι τοῖς στρατιώταις. Oppian. Hal. 1, 260 : Ἀρηρότα γυῖα χιτῶσι φραξάμενοι· 2, 363 : Φραξάμενος πυκινῇσιν ἀκάνθαις· Cyn. 4, 7 : Δόλοισι φραξαμένην κραδίην.] || Præt. temp. pass. partic. Πεφαργμένος pro πεφραγμένος : atque itidem Ἐφάρξαντο pro ἐφράξαντο. [Etym. M. p. 667, 22 : Πεφαργμένος ἀντὶ τοῦ πεφραγμένος, καὶ ἐφάρξαντο ἀντὶ τοῦ ἐφράξαντο, καὶ τὸ φαρκτὸν φρακτὸν, ὥστε ὑπέρθεσις. Περὶ παθῶν. Sunt hæ veterum Atticorum formæ ab librariis ubique fere obliteratæ, sed tamen ut veræ scripturæ vestigia relicta sint, quod exemplis adjectivorum κατάφαρκτος ἄφαρκτος ναύφαρκτος ostendi in annotat. ad Soph. Antig. 958, Aj. 909, Aristoph. Ach. 95. Πεφαργμένος Sophocli restitui ex apographis quibusdam, in quibus πεφραγμένος scriptum, Antig. 235 : Τῆς ἐλπίδος γὰρ ἔρχομαι πεφαργμένος· ubi codex Laur. πεπραγμένος, libri interpolati δεδραγμένος. Participium autem cum genitivo constructum, quum metrum dativum excluderet, ut alia hujusmodi participia cum genitivo construuntur omisso ὑπό. G. Dind. HSt. in Indice :] « Sic ἐφάργνυσαν ap. Hesych., quod exp. ἔφραξαν : a φάργνυμι s. φαργνύω habente metathesin pro φράγνυμι s. φραγνύω. » Nec non Φαρκτὸν pro φρακτὸν, per hyperthesin literæ α. Etym. [In Ind. :] Ἄφαρκτος, Hesychio ἀφύλακτος. [Photius p. 639, 14 : Φάρκτεσθαι· τὸ φράττεσθαι. Hesych. : Φάρκτου, φυλακὴν σκεύαζε. Quod est ab verbo Φαρκτόω pro φρακτόω dicto.]

|| Legitur et Φράγνυμι pro φράττω, Sepio, Munio [Lollius Bassus Anth. Pal. 7, 391 : Πάσας Ἀΐδαο κελεύθους φράγνυτε. Plut. V. Cæs. c. 24, Sertor. c. 21, Phoc. c. 11] : a quo φράγνυμι est particip. φραγνύντες ap. Suid. ex quopiam Anonymo : Τῶν νέων τοὺς ἀπορωτάτους τοῖς ὅπλοις φραγνύντες, Armis munientes. Ille φραγνύντες exp. καθοπλίζοντες, quum tamen hæc expos. non solum φραγνύντες, sed etiam dativum ὅπλοις comprehendat. Φραγνύω in eadem signif. [Med. Aristoph. fr. 336 : Αἱ δὲ γυναῖκες τὸν δορίαλλον φράγνυνται. Quod φάργνυνται potius scribendum, ut φάρξαι, κατάφαρκτος et reliqua dixerunt Attici veteres. G. Dind.]

[Φραστέον, Dicendum. Plato Ep. p. 312, D. « Clem. Alex. Strom. 5, 10, § 66. Epiphan. t. 1, p. 539, D. Theodoret. Gr. aff. cur. p. 90, 3 Gaisf. : Φρ. δή σοι δι' αἰνιγμάτων. Jo. Tzetz. Alleg. Il. Σ, 265, ἀλλά σοι νῦν φρ. » Hase.]

Φραστὴρ, ῆρος, ὁ, Elocutor, Indicator, Explicator. Xenoph. Cyrop. 5, [4, 40] : Καὶ ὁδῶν φραστῆρα καὶ ὑδάτων καὶ χιλοῦ. Utitur et alibi [4, 5, 17]. Sic Plut. [Mor. p. 243, F] : Καὶ αὐτοὶ μὲν ἐπλανῶντο κατὰ τὴν χώραν, φραστήρων δεόμενοι. [Philo vol. 2, p. 77, 17, σκοποὶ καὶ φραστῆρες τῆς ὁδοῦ.] Eodem teste φραστὴρ est ὁ μηνυτὴς, Index, ut annotant VV. LL. [Hesych. : Φραστῆρες, μηνυταί. Greg. Naz. t. 2, p. 168, 56, de stellis : Ὅσσων φραστῆρες ἔασσιν ἀστρολόγοι. Hase.] Ibidem φραστῆρες, Dentes septennii in pueris, ex schol. Aristoph. [Ran. 421, qui poetæ verba Ἑπτέτης ὢν Ἀρχέδημος οὐκ ἔφυσε φράτορας sic exp. : Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ὀδόντας φραστῆρας φράτορας εἶπε, τουτέστι συγγενεῖς, κτλ.]

Φραστικὸς, ἡ, ὸν, [Dicens, Indicans. Defin. Platon. p. 414, D : Φραστικὴ (φωνὴ) ἑκάστου τῶν ὄντων.] Vi eloquendi valens, Diog. L. [Φραστικοὶ τόποι, Loca quæ inprimis magnam verborum copiam admittunt, ap. Longin. c. 32, 6; vid. voc. Μυθολογεῖν, et conf. c. 12, 5, ubi et jungit τοῖς ἐπιδεικτικοῖς, in quibus ornatus et artis ostentatio cernitur. Deinde c. 30, 1, τὸ φραστικὸν μέρος τοῦ λόγου dicit *elocutionem*, quatenus diversa est a νοήσεσι, rebus et sententiis, quem τόπον λεκτικὸν appellavit Dionysius Hal., ut in voc. Τόπος diximus. Hinc et φραστικὸς simpliciter vocatur *facundus, eloquens*, Diog. L. 5, 4, 1, et φραστικοὶ χαρακτῆρες, *forma dicendi*, ut τὸ ὑψηλὸν, τὸ ἰσχνὸν, τὸ μέσον. Ita Marcellin. in Vita Thucyd. § 59. Scilicet φράσις dicitur Græcis, quæ Latinis *elocutio* appellatur; vid. Quintil. 8, 1. Aliis eadem ἑρμηνεία, ἀπαγγελία, λέξις. Ernest. Lex. rhet. Φρ. δύναμις Epictet. Diss. 2, 23, 14 et 19 et 25 sqq. Ἡ δύναμις τῆς φραστικῆς 2, 23, 30. Schweigh. Eustath. p. 1035, 29 : Φρ. χάριτι. Plut. Mor. p. 909, A : Τὸ μὴ ἔχειν τὸ φρ.]

[Φραστὸς, ἡ, ὸν, Qui dici potest. Φραστὸς, ἄφραστος ap. Arcad. p. 83, 24. « Greg. Nyss. t. 2, p. 320, D, οὐσίαν οὔτε διανοίᾳ τινὶ χωρητὴν οὔτε λόγῳ φρ. » Hase.]

Φραστὺς, ύος, ἡ, i. q. φράσις. Item σκέψις, ἔννοια, βουλὴ, ap. Hesych. [qui φράσις post βουλὴ habet. Contrarium Ἀφραστύες, ἀσυνεσίαι annotavit Suidas ex poeta (Callimacho, ut conjicit Ruhnk.) : Σχέτλιαι ἀνθρώπων ἀφραστύες.]

[Φράστωρ, ορος, ὁ, Index, Dux itineris. Æsch. Suppl. 493 : Ὀπάονας δὲ φράστοράς τ' ἐγχωρίων ξύμπεμψον.]

[Φράστωρ, ορος, ὁ, Phrastor, OEdipi ex Iocasta filius. Pherecyd. ap. schol. Eurip. Phœn. 53. || Victor Olympicus ap. Pind. Ol. 10. || Atheniensis, ap. Demosth. p. 1362, 8.]

[Φράσων, ὁ, Phrason, n. pr. viri in inscr. Cyren. C. I. vol. 3, p. 530, n. 5180, e, 3. Hase.]

[Φραταγούνη, ἡ, Phrataguna, Darii Hystaspis uxor. Herodot. 7, 224.]

[Φραταφέρνης, ὁ, Phrataphernes, Persa. Arrian. Anab. 3, 8, 4. || Ῥαδαφέρνους ap. Phot. Bibl. p. 64, 20 in Excerptis ex Dexippo Atheniensi, ubi Φραταφέρνους Müller. Fragm. Hist. vol. 3, p. 668.]

[Φράτηρ, ερος, ὁ. HSt. s. v. Φρατριάζω :] Ceterum addit Eustath. illis quæ modo protuli ex eo verbis [p. 735, 52; 239, 30] : Dicebatur autem et Φράτηρ per η, et Φράτωρ per ω, Qui erat ex eadem phratria, i. e. Curia. Itidemque alibi [p. 239, 32] ex Ælio Dionysio affert, Φράτορες, Qui sunt ejusdem phratriæ. Sed prisci dicunt Φράτερες per ε, a Φράτηρ. Tribui autem Atticis in alio quopiam Lex. nomen hoc Φράτηρ, [Ionibus vero φράτωρ,] ibid. testatur. [Φράτερες Leuconis comœdia inscripta fuit, quæ minus recte ab Suida vocatur Φράτορες. Genuinam formam, de qua vid. Buttmanni commentat. de φρατρίᾳ in Mythologo vol. 2, p. 330, et Schæfer. Appar. ad Demosth. vol. 5, p. 561, in nostræ fabulæ titulo servant Athen. 8, p. 343, C, Hesychius s. v. Πάαπις et Photius Lex. p. 587, 18, ubi codex Φρατέρσεσιν pro Φράτερσιν. (Adde Cratin. jun. ap. Athen. 11, p. 460, F, ubi φράτερας est in cod. Ven., sed φράτορας in apographis.) Eadem forma reddenda Xenoph. Hellen. 1, 7, 8, Æschylo Eum. 626, et ex codicibus Polluci 3, 42, aliisque locis. In accentu passim erratum videas, ut apud Etym. M. p. 799, 34, ubi scribitur φρατήρ. Paroxytonon esse docet Theodos. in Bekk. Anecd. p. 992, 11 : Τῶν εἰς ηρ βαρυτόνων ὅσα μακρᾷ παραλήγεται διὰ τοῦ ε κλίνεται, φράτερος, Πίερος. Meinek. Com. vol. 1, p. 218. Rectam scripturam nunc ubique fere vel ex codicibus vel ex conjectura restituerunt editores, eamque antiquiorem esse testatur Steph. Byz. s. v. Φρατρία : Ἐλέγετο δὲ φράτηρ καὶ φράτωρ. Ἀλλὰ τὸ μὲν φράτηρ ἀρχαῖον μετὰ τῆς αὐτοῦ κλίσεως, θάτερον δὲ νεώτερον. Accentus φρατὴρ Doriensium fuit sec. grammat. in Cram. Anecd. Oxon. vol. 1, p. 346, 16 : Φράτηρ Ἀττικοὶ μὲν βαρύνουσιν, οἱ δὲ Δωριεῖς ὀξύνουσιν. Rectum accentum ap. Harpocr. s. v. Φράτερες libri plures servarunt.] At Pollux [3, 52] habet etiam Φρατὴρ ὅϊς, cui videtur eandem dare signif. quam habere Φράτριος cum αἶξ, mox ex eo docebo. Multo certe est usitatius Φράτωρ pro Curialis, Qui est in ejusdem curiæ consortio, Qui habet ejusdem curiæ consortium. Redditur autem et generalius nomine Tribulis, Contribulis : licet alioqui φρατρίαν non i. esse q. φυλὴν, infra dicetur. Demosth. [p. 1305, 22] : Κάλει δὲ τὰς μαρτυρίας τὰς τῶν φρατόρων, ὡς εἵλοντό με φρατρίαρχον. Aristot. Polit. 2 : Φράτορα ἢ φυλέτην. Dicebant autem εἰσάγειν εἰς τοὺς φράτορας τοὺς παῖδας de iis qui liberos profitebantur. Demosth. [p. 1053, 14] : Καὶ εἰσήγαγον τὸν παῖδα τουτονὶ εἰς τοὺς τοῦ Ἀγνίου καὶ Εὐβουλίδου φράτορας, μεθ' ὧν καὶ Θεόπομπος ὁ τουτουὶ πατὴρ Μακαρτάτου ἐφρατρίαζε. Itidemque dicitur εἰσάγεσθαι εἰς τοὺς φράτορας. [Restitui φράτερας pro φράτορας pari-

terque correxi p. 1053, 23; 1054, 1, 4, 14, de quo eo minus dubitandum, quum nominativum φράτήρ intactum reliquerint librarii p. 1061, 11. Neque Isæus Or. 2, § 58, 20, 54 ed. Bekk. Ox. et Lysias p. 183, 10, et si qui alii sunt oratorum Atticorum loci, φράτορας dixerant ut nunc legitur, sed φράτερας. G. D.] Bud. quum dixisset φρατρίας esse fortasse a quibus vocabulum Confratrias lingua vernacula mutuata sit, subjungit, Et εἰς τοὺς φράτορας εἰσάγεσθαι, est In eam sodalitatem adoptari: ἀπὸ τῶν φρεάτων, i. e. A puteis, nomen ductum, qui communes erant inter φράτορας. [Hæc etymologia non improbabilis videtur Buttmanno Mythol. vol. 2, p. 332.] Alibi autem affert illud genus loquendi ex Eodem, ita scribente, Ἐπειδὴ δὲ οὐκ ἐγένετο παῖς ἄῤῥην αὐτῷ οὐδὲ εἷς, μετὰ ταῦτ' ἤδη ἐσπούδαζεν ὅπως ἐκ τῆς θυγατρὸς εἰσποιηθῇ αὐτῷ υἱὸς εἰς τὸν οἶκον τὸν ἑαυτοῦ καὶ εἰς τοὺς φράτορας εἰσαχθῇ, Studio contendit ut ex filia natus puer sibi in adoptionem daretur, qui in ejus familiam transiret, nomenque daret phratriæ, ut ille ipse vertit. Qui alibi ex Eodem [p. 1313, 19] affert, Μάρτυρας παρεχόμενος ὡς εἰσήχθην εἰς τοὺς φράτορας [nunc φράτερας], ὡς ἐνεγράφην εἰς τοὺς δημότας, ὡς ὑπ' αὐτῶν τούτων προεκρίθην ἐν τοῖς εὐγενεστάτοις κληροῦσθαι τῆς ἱερωσύνης τῷ Ἡρακλεῖ, Quod in phratriam ad profitendum admissus sum, quod inter populares conscriptus sum: quod ab ipsis inter nobilissimos selectus sum ad sortitionem sacerdotii. Quemadmodum autem habes in isto Dem l. ἐνεγράφην εἰς τοὺς δημότας post hæc verba, εἰσήχθην εἰς τοὺς φράτορας, sic etiam ἀπογράφεσθαι εἰς τοὺς φράτορας dictum fuisse sciendum est, et activa signif., ἀπογράψασθαι εἰς τοὺς φράτορας. Plutarch. Pericle [c. 37 extr.]: Συνεχώρησαν ἀπογράψασθαι τὸν νόθον εἰς τοὺς φράτορας. [Φυλέται καὶ φράτορες καὶ δημόται Lucian. Tim. c. 43, ut φυλέταις et φράτορσι De merc. cond. c. 25.] Legimus vero et ap. Suid.: Τὸ δὲ γράφεσθαι εἰς τοὺς φράτορας, σύμβολον εἶχον τῆς συγγενείας. Item, de eo qui φρατρίαρχος vocabatur: Ἐγράφετο δὲ πατρόθεν εἰς τοὺς φράτορας τῇ τῶν Ἀπατουρίων ἑορτῇ. Ap. Eustath. vero [p. 735, 49] aliud præterea legimus, quod alioqui huc pertinet: sc. τοὺς φράτορας fuisse Athenis σύστημα quoddam τοὺς τικτομένους ἀπογραφόμενον, ὥστε φανεροὺς εἶναι ὅτι πολῖταί εἰσι. Sed nec ea expos. omittenda est, quam Idem tribuit isti nomini φράτορες, dicens esse τοὺς συμφυλέτας: eadem enim ratione Tribules s. Contribules Latine reddere possumus, uti dixi, licet φυλὴν ἀπὸ φρατρίας distingui perspicuum sit ex iis, quæ suo loco de hujus vocab. significatione dicentur. Idem vero [p. 239, 27] exp. et τοὺς συγγενεῖς, sicut φρήτρας ap. Hom., τμήματά τινα φυλετικὰ καὶ συγγενικά, quam expositionem habes itidem ap. Suid., et Hesych.: sed hic habet præterea φράτορσιν explicatum ἑταίροις et συμμάχοις. Suspicor autem illud συγγενεῖς ab ea γένους signif. esse, quam habet ap. Polluc. [8, 111], ubi postquam dixit, unamquamque tribum dividi in tres partes, et unamquamque harum vocari φρατρίαν et τριττὺν et ἔθνος, subjungit, Ἑκάστου δὲ ἔθνους γένη τριάκοντα, ἐξ ἀνδρῶν τοσούτων, ἃ ἐκαλεῖτο τριακάδες· καὶ οἱ μετέχοντες τοῦ γένους, γενῆται, καὶ δμογάλακτες. Sed et ipse his addit, Γένει μὲν οὐ προσήκοντες, ἐκ δὲ τῆς συνόδου οὕτω προσαγορευόμενοι. [Bekker. Anecd. gr. vol. 1, p. 286, 12: Ὀργεῶνες σύνταγμά τι ἀνδρῶν δσωνδὴ, ὡς τὸ τῶν γεννητῶν καὶ φρατόρων. Lex Solonis Digest. 47, 22, 4: Δῆμος, ἢ φράτορες, ἢ ἱερῶν ὀργίων, ἢ ναῦται, ἢ σύνσιτοι. Basil. t. 1, p. 747, A, τοῖς φράτορσιν. Artemid. 5, 82, συμβιώτας καὶ φράτορας. Hase. Improprie Ælian. N. A. 8, 24: Ἀγρεὺς τὴν φύσιν πτηνὸς, τὸ γένος τῶν κοσσύφων φράτωρ καὶ συγγενής. Schneid.]

[Φράτης. V. Φραάτης.]

[Φρατορία, ἡ, HSt. s. v. Φράτηρ] : Est autem ab illa φρατόρων appellatione, etiam Φρατορία ap. [schol. Aristoph. Av. 766: Τρίτη μοῖρά ἐστι τῆς φυλῆς ἡ φρατορία, οὕστινας τριττὺν λέγει· et ap.] Suidam, i. significans q. φρατρία. Legimus enim apud eum, Φασὶ δὲ τὸ αὐτὸ ἔθνος εἶναι τριττὺν, ἤτοι τὴν φρατρίαν, ἢ φρατορίαν. Ubi tamen reponendum censeo φασὶ δὲ τὸ αὐτὸ εἶναι, ἔθνος, τριττὺν, etc., ut sc. τὸ αὐτὸ minime jungatur cum ἔθνος, sed dicat idem valere hæc quatuor, ἔθνος, τριττὺν, φρατρίαν, φρατορίαν. Atque ita convenient hæc cum iis quæ Pollux [8, 111] habet, scribens unamquamque φυλὴν, Tribum, in tres partes dividi: unamquamque autem vocari τριττὺν, ἔθνος, φρατρίαν. Stare certe nullo modo potest altera illa lectio; nam τὸ αὐτὸ ἔθνος quî dici possit, quum nulla ἔθνους mentio præcedat?

[Φρατορίαρχος. V. Φρατρίαρχος.]

[Φρατορικὸς, ἡ, ὸν, i. q. φράτριος. Demosth. p. 1092 extr.: Ἐνέγραψαν εἰς τὸ φρ. γραμματεῖον. Τὸ φρ. Eust. Opusc. p. 164, 10: Τὸ περὶ αὐτοὺς φρατορικὸν, i. e. Eorum socii.]

[Φρατόριος vitiose pro φράτριος, quod v.]

[Φρατρία, ἡ. HSt. s. v. Πατριά:] Accedit autem prior ista πατριᾶς signif. proxime ad signif. nominum Φατρία et Φρατρία. [In Gl. Φατρία, Decuria; Φρατρία, Contubernium.] Atque adeo hæc subjungo nomini πατριὰ, quod existimem dictam esse φατρίαν primum quasi πατριὰν, deinde φρατρίαν per epenthesin literæ ρ. [De horum nominum discrimine v. Buttmann. Mythol. vol. 2, p. 306. Insignis de iis est Steph. Byz. locus: Πάτρα «ἓν τῶν τριῶν τῶν παρ' Ἕλλησι κοινωνίας εἰδῶν» ὡς Δικαίαρχος «ἃ δὴ καλοῦμεν πάτραν, φρατρίαν (alii libri φατρίαν), φυλήν. Ἐκλήθη δὲ πάτρα μὲν εἰς τὴν δευτέραν μετάβασιν ἐλθόντων ἡ κατὰ μόνας ἑκάστῳ πρότερον οὖσα συγγένεια, ἀπὸ τοῦ πρεσβυτάτου τε καὶ μάλιστα ἰσχύσαντος ἐν τῷ γένει τὴν ἐπωνυμίαν ἔχουσα, ὃν ἂν τρόπον Αἰακίδας ἢ Πελοπίδας εἴποι τις ἄν. Φατρίαν (sic Buttm. pro πατρίαν) δὲ συνέβη λέγεσθαι καὶ φρατρίαν, ἐπειδή τινες εἰς ἑτέραν πάτραν (sic Buttm. pro φάτραν) ἐδίδοσαν θυγατέρας ἑαυτῶν. Οὐ γὰρ ἔτι τῶν πατριωτικῶν ἱερῶν εἶχε κοινωνίαν ἡ δοθεῖσα, ἀλλ' εἰς τὴν τοῦ λαβόντος αὐτὴν συνετέλει πάτραν, ὥστε πρότερον πόθῳ τῆς συνόδου γιγνομένης ἀδελφαῖς σὺν ἀδελφῷ, ἑτέρα τις ἱερῶν ἐτέθη κοινωνικὴ σύνοδος, ἣν δὴ φρατρίαν (sic Buttm. pro πατρίαν) ὠνόμαζον.» Καὶ πάλιν «ὥστε πάτρα μὲν ὅνπερ εἴπομεν ἐκ τῆς συγγενείας τρόπον ἐγένετο μάλιστα τῆς γονέων σὺν τέκνοις καὶ τέκνων σὺν γονεῦσι, φρατρία (v. l. φατρία) δὲ ἐκ τῆς τῶν ἀδελφῶν.»] At certe pro me facit, quod a schol. Aristoph. [Eq. 255] scribitur, sc., Εἰσὶ δὲ οἱ τῆς αὐτῆς φατρίας μετέχοντες, οἷον πατριᾶς τινός. Unde etiam Homerus, inquit, vocat eam πάτρην. Addit Idem et Πάτριος Ζεὺς, quod dictum sit pro Φάτριος. Quin etiam Oro ap. Etymol. [M. p. 789, 20] φατρία dicitur οἷον πατρία: quibus addit, Ὅταν ἀφ' ἑνὸς καὶ εὐγενοῦς ἀνδρὸς ὡς πατρὸς κατὰ διαδοχὰς ἐπέκτασιν λάβῃ τὰ γένη, τότε ἐπί τινα ἀναφέρεσθαι· ut Heraclidæ, inquit, et Achæmenidæ, apud Persas. Aristot. Polit. [5, 8]: Τοῦ μὲν οὖν μὴ κλέπτεσθαι τὰ κοινὰ ἡ παράδοσις γινέσθω παρόντων πάντων τῶν πολιτῶν, καὶ ἀντίγραφα κατὰ φρατρίας καὶ φυλὰς τιθέσθωσαν. Ubi φρατρίαι vocantur, teste Bud., Conventus quidam hominum, aut etiam Conventicula, quasi Pagi, propria sibi sacra peculiariaque communiter habentium. Hæc ille, afferens quidem certe aliud etymum, ut docebo infra. [De συσσιτίῳ Joseph. A. J. 3, 10, 5: Τελοῦμεν τὴν θυσίαν κατὰ φρατρίας· B. J. 6, 9, 3: Ὥσπερ δὲ φρατρία περὶ ἑκάστην γίνεται θυσίαν.] At in VV. LL. φρατρία exp. non solum Conventiculum, et Contubernium, sed et Sodalitium. Verum nomine Curia rectius interpretabimur, ex Dionys. H. Rom. Archæol.: itidemque φράτωρ, Curialis. [Κατὰ φρατρίας (nam sic ex cod. Vat. scribendum pro φατρίας), Curiatim, Dionys. A. R. 9, 41. Id. 6, 89: Τὰς τότε οὔσας φρατρίας, ἢ ὅπως βούλεταί τις αὐτὰς προσαγορεύειν, ἃς ἐκεῖνοι καλοῦσι κουρίας· et 3, 48.] Hoc certe constat, φατρίαν s. φρατρίαν quocunque nomine Latino reddatur, fuisse dicta in Atheniensi populo tertiam tribus partem: constat, inquam, cum ex aliis multis, tum ex Polluce: qui tamen dicit impositum fuisse hoc nomen tertiæ parti tribus, tunc quum in quatuor duntaxat tribus divisus erat, postea autem in duodecim distributus fuit. Ejus verba sunt, l. 8, [111]: Ὅτε μέντοι (nam pro ὅτι repono ὅτε) τέσσαρες ἦσαν αἱ φυλαὶ, εἰς τρία μέρη ἑκάστη διῄρητο, καὶ τὸ μέρος τοῦτο ἐκαλεῖτο τριττὺς, καὶ ἔθνος, καὶ φρατρία. At vero populus Romanus quum in tres φυλὰς distributus fuisset a Romulo, unaquæque φυλὴ habebat decem φατρίας, ubi φατρίαι vocantur quæ a Latinis, de eadem re agentibus, Curiæ. Ceterum licet hic φατρίας legamus, in aliis ejus ll. φρατρίας legimus. Denique et apud ceteros scriptores utraque scriptura

extat. Reperitur certe φατρία et ap. Æschin. [p. 47, 39] : Εἶναι δ' ἐκ φατρίας [φρατρίας Bekker.] τὸ γένος ἢ τῶν αὐτῶν βωμῶν Ἐτεοβουτάδαις μετέχει. Sic et Isocr. Symm. [p. 176, D] : Τὰς δὲ φατρίας [nunc φρατρίας] καὶ τὰ γραμματεῖα τὰ ληξιαρχικά. Et Lucian. [Hermot. c. 24] : Καὶ ἐλθόντα ἐγγράψειν, καὶ φυλέτην ποιήσεσθαι, καὶ φατρίας μεταδώσειν. [Nunc φρατρίας ex aliis libris, ut Deor. conc. c. 4 : Ὅλην φρατρίαν εἰσεποίησεν ἡμῖν.] At vero Aristot. φρατρία potius dicit; ac profecto si de illa derivatione constaret, quæ a Bud. affertur, sc. ἀπὸ τοῦ φρέατος, A puteo, quod sc. qui erant ejusdem φρατρίας, communi puteo uterentur, hanc scripturam priorem esse, et in φατρία prius ρ abjectum fuisse, merito quis affirmaret. Sed contra et ipsum Eustath. de scriptura hac ambigere videmus : quippe qui scribat quosdam φρήτρη, quo Hom. usus est pro φρατρία, derivare a φατρία, per pleonasmum literæ ρ, et per sync. ; alios autem censere φρατρίαν prius esse, et ab eo fieri φατρίαν abjectione prioris ρ : atque adeo a φρατρία vocatos esse φράτορας. At vero paulo post ex Ælio Dionysio affert, φατρίαν ab Ionibus vocari πατριάν. Ceterum a voce φρατρία merito censebimus manasse Gallicam *Confrérie*, s. *Confrairie*, ut alii pronuntiant. [Steph. Byz. s. v. Φρατρία : Ἐλέγοντο δὲ καὶ φρᾶτραι καὶ φᾶτραι, ἀλλ' οὐ συνάδει τῷ φρατριεύς. Φάτρα et derivata etsi sæpe in libris apparent, tamen ubique fere incerta fiunt aliorum librorum scriptura φράτρα, pariterque in ceteris nominibus. || « Conspiratio. Can. 18 Concilii Chalced. : Τὸ τῆς συνωμοσίας ἢ φρατρίας ἔγκλημα. Item : Συνομνύμενοι ἢ φρατριάζοντες, Conjurantes vel sodalitates facientes. Balsamon ad hunc Canon. p. 344 : Φρατρία ἐστὶ τὸ συνελθεῖν καὶ ὁμοφρονῆσαι τινὰς χάριν τοῦ ποιῆσαι τόδε τι κακόν. Zonaras ad eund. Canon. p. 112 : Φρατρία ἐστὶ κακοθελὲς διαβούλιον καὶ συμφωνία τινῶν ἐπὶ πράξεσι φαύλαις. » Suicer.]

|| Est autem Ionicum Φρήτρη, pro hoc φρατρία, Curia, etc. Quo φρήτρη usus est Hom. Il. B, [363] : Κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα, κατὰ φρήτρας, Ἀγάμεμνον, Ὡς φρήτρη φρήτρηφιν [Iota subscriptum, recte nunc ut in aliis hujusmodi dativis omissum, probat Etym. M. p. 799, 51] ἀρήγῃ, φῦλα δὲ φύλοις, ubi Eustath. φρήτρας exp. τμήματά τινα φυλετικὰ καὶ συγγενικά. Perinde certe esse puto, Ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ, φῦλα δὲ φύλοις, ac si quis diceret, Ut curiales curialibus, populares popularibus opem ferant. [Suidas : Φρήτρα, ἡ συγγένεια, addito Babrii loco, Οἳ σφᾶς ἐκόσμουν καὶ διεῖλον ἐς φρήτρας (ap. Babrium Fab. 31, ἴλας) λόχους τε καὶ φάλαγγας ὥσπερ ἀνθρώπους.] Hoc autem φρήτρη tradit Eustath. quosdam a φατρία deducere, dicentes in eo abundare prius ρ, et factam esse sync. : alios velle prius esse φρατρία, ut antea quoque docui. Paulo post vero addit ex quodam Lex., Atticorum esse φράτηρ, at Iones id efferre per ω : Eosdem vero et φρήτρην dicere. [Φράτρα apud Romanos Curia. Dionys. A. R. 2, 7 : Φράτρα καὶ λόχος ἡ κουρία· 4, 12 : Συγκαλεῖν τὰς φρ. ἠξίουν, nisi φρατρία scribendum, ut est in locis supra indicatis.]

Φρατριάζω [Sic Pollux 3, 51 : Ὁ φρατριάζων μετ' ἐμοῦ· et gramm. recentior in Bekk. Anecd. p. 194, 14. Quam scripturam Atticis tribuit Steph. Byz. s. v. Φρατρία : Λέγεται καὶ φρατρίζειν τὸ εἰς αὐτὴν (τὴν φρατρίαν) συνιέναι, καὶ μετὰ τοῦ α φρατριάζειν, ὅπερ σύνηθες τοῖς Ἀττικοῖς. Φρατριάζειν δὲ ἔλεγον τὸ ἐν τῷ φρατρίῳ εὐωχεῖσθαι, ὅ ἐστι τὸ τῆς φρατρίας ἔθος], sive Φρατρίζω, pro Sum in consortio curiæ, Sum unus ex curialibus, vel, Sum particeps curiæ, reddendo ad verbum expos. Suidæ, qui [ex Harpocr.] φρατρίζειν esse dicit τῆς αὐτῆς φρατρίας μετέχειν. At Eustath. [p. 239, 35], s. potius Ælius Dionys. ap. Eustath., φρατρίζειν esse dicit τὸ εἰς φρατρίαν συνιέναι. Idem vero, Eustath. inquam, alibi [p. 735, 51] postquam dixit, Ἦν δὲ κατὰ τὴν ἱστορίαν φράτριον τόπος ὡρισμένος, ἐν ᾧ οἱ τῆς αὐτῆς φατρίας συνήγοντο, subjungit, Καὶ φατριάζειν εὐφωνότερον ἐλέγετο παρὰ Ἀττικοῖς, τὸ εἰς ταυτὸ συνιέναι. Affertur alioqui pro exemplo prioris illius signif. ex Dem. p. 111 [1054, 3] : Μεθ' ὧν καὶ ὁ Θεόπομπος, ἕως ἔζη, ἐφρατρίαζε. [Φρατρίζω, Harpocr., Phot. et Suidas in Ναυτοδίκαι. Affertur etiam Φατρίζω ab Antiatt. in Bekk. An. p. 115, 29 : Φατρίζειν, τὸ εἰς τὰς φατρίας συνιέναι. Αυσίας. Et φατριάζω, de quo statim. || Conspiro. Schol. Demosth. vol. 9, p. 744, 27 : Συνταξάμενοι· ἀντὶ τοῦ φρατριάσαντες καθ' ὑμῶν. Schol. Æschin. p. 55, 23 : Οἱ συντεταγμένοι· οἱονεὶ οἱ φατριάζοντες καθ' ἡμῶν καὶ τῆς σωτηρίας τῆς πόλεως· pariterque p. 77, 8; 86, 11. Scriptor Byzantinus ap. Suidam s. v. Φατρία : Ἀναστάσιος ... μετά τινων ἐφατρίαζεν.]

Φρατριακὸς, ἡ, ὸν, Curialis, Ad curiam pertinens. [Φατριακὴ ψηφηφορία ap. Dionys. A. R. 9, 41, ubi cod. Vat. φρατ—, ut φρατριακὴ ἑστία est 2, 23. Conf. Φρατρικός.]

Φρατρίαρχος, ὁ, Præfectus curiæ, s. sodalitii, quod φρατρία vocabatur. Dem. [p. 1305, 22] : Εἵλοντό με φρατρίαρχον. [Lex. rhet. in Bekk. Anecd. p. 313, 28 : Φρατρία τὸ τρίτον μέρος τῆς φυλῆς, φρατορίαρχος δὲ ὁ ἡγούμενος τούτου τοῦ μέρους. De præfectis curiarum Romanarum Dionys. A. R. 2, 7 : Οἱ ταῖς κουρίαις ἐφεστηκότες φρατρίαρχοι καὶ λοχαγοὶ, οὓς ἐκεῖνοι κουρίωνας ὀνομάζουσι.]

[Φρατριασμὸς, s. Φατριασμὸς, ὁ, Conspiratio. Eustath. p. 647, 34 : Ἡ συνωμοσία ... ὕστερον ἐδήλου φατριασμὸν στασιωτικόν.]

Φρατριαστὴς, ὁ, Curialis, Qui est in ejusdem curiæ consortio. [Dionys. A. R. 4, 43 : Συνόδους κωμητῶν ἢ φρ. ἢ γειτόνων. Angl. || Conjuratus. Anon. De martt. CPol. Actt. SS. Aug. t. 2, p. 44, E, ὡς φρ. καὶ οὐχ ὡς ὁμολογητήν. Hase.]

[Φρατριατικὸς, ἡ, ὸν, Curiatus. Dio Cass. 37, 51 : Φρ. νόμου· et 39, 11, 19; 45, 5.]

[Φρατριεὺς, έως, ὁ.] Φρατριεῖς, Curiones, VV. LL. [Steph. Byz. s. v. Φρατρία : Φρατριεῖς (Φατριεῖς ed. Ald.) ἐκαλοῦντο οἱ ἐν αὐτῷ (τῷ φρατρίῳ) συνιόντες. Dionys. A. R. 2, 64 : Τοῖς τριάκοντα κουρίωσιν, οὓς ἔφην τὰ κοινὰ θύειν ὑπὲρ τῶν φρατριέων ἱερά· quos φρατριαστὰς dixit 4, 43.]

[Φρατρίζω. V. Φρατριάζω.]

[Φρατρικὸς, ἡ, ὸν, Curiatus. Dionys. A. R. 4, 20 : Λοχῖτιν ἀντὶ τῆς φρατρικῆς συνῆγεν ἐκκλησίαν. Nisi φρατριακῆς scribendum, ut alibi apud Dionysium. G. D. Athen. 5, p. 185, C, τοὺς θιάσους καὶ τὰ φρατρικά. Hase.]

Φράτριον, τὸ, sive Φάτριον, Locus in quem conveniunt curiales, τόπος ἐν ᾧ οἱ τῆς αὐτῆς φατρίας συνήγοντο [Hoc ex Steph. Byz. s. v. Φρατρία, ubi Ald. φάτριον, duo codd. optimi φράτριον, omnes autem φρατρίας, non φατρίας], Eustath. p. 239, quod et p. 735, ab eo repetitur, addito particip. ὡρισμένος post τόπος : utrobique autem φάτριον. At Pollux [3, 52] φράτριον habet, et quidem dicens non simpliciter τόπος, sed ἱερὸν, Templum. Legitur enim apud eum, Τὸ δὲ ἱερὸν, εἰς ὃ συνήεσαν, φράτριον ἐκαλεῖτο.

Φράτριος, ία, ιον, Curialis, i. e. Ad curiam pertinens. Φρ. αἶξ, Pollux [3, 52], Capra quæ immolabatur ab iis qui ejusdem curiæ erant. Sed et Φράτριος Ζεὺς a Bud. affertur ex Dem. [p. 1054, 10] pro Curialis Jupiter. Habet autem schol. Aristoph. [Ach. 146, Eq. 255] Φάτριος Ζεὺς, quod vult esse dictum quasi πάτριος, ut supra docui. [Plato Euthyd. p. 302, D : Ζεὺς πατρῷος μὲν οὐ καλεῖται, ἕρκειος δὲ καὶ φράτριος καὶ Ἀθηναία φρατρία. Cratinus jun. ap. Athen. 11, p. 460, F : Ζεύς ἔστι μοι ἕρκειος, ἔστι φράτριος. Nam sic pro φρατόριος correxit Bergk. G. D. Philostr. Epist. p. 25, 26, Ζεὺς γενοῦ φρ.· ubi cf. Boiss. p. 134 (14). Inscr. Hierapytn. C. I. vol. 2, p. 409, n. 2555, 11 : Ὀμνύω ... Ζᾶνα φρ. Alia in Syro insula ib. p. 1059, n. 2347, g, 1 : ΑΘΗΝΑΣ ΦΡΑ.... Explet Bœckh., φρατρίας vel φρατριώτιδος. In titt. Neapol. ibid. vol. 3, p. 719, n. 5785, 26, τῶν θεῶν τῶν φρητρίων· p. 721, n. 5787, 2 et p. 727, n. 5802, b, 2, θεοῖς φρητρίοις. || Nomen mensis ap. Cymæos. C. I. ib. p. 849, n. 3524, 54 : Μῆνος Φρατρίῳ δεκάτᾳ ἀπιόντος. Conf. C. Fr. Hermann. *Über griech. Monatskunde* p. 80 et 90. Hase.]

[Φράττω. V. Φράσσω.]

[Φράτωρ. V. Φράτηρ.]

[Φραώτης, ὁ, Phraotes, ὄνομα κύριον ap. Suidam. Est rex Indorum, de quo Philostr. p. 78 seqq., 109, 116, et alibi.]

Φρεάντλης, ὁ, Aquæ ex puteo haustor, q. d. Putei haustor s. Puteorum. Sed vocem hanc φρεάντλης jocose fictam fuisse sciendum est, alludendo ad vocem

Κλεάνθης, quæ philosophi cujusdam nomen erat. Vide Diog. L. [7, 169] et Suid.

Φρέαρ [De etymologia vana comminiscitur Etym. M. p. 799, 37], ατος (qui genitivus est tanquam a φρέας inusitato [quod fingunt grammatici, velut Eustath. p. 1606, 64], sicut ὕδατος dicitur tanquam ab ὕδας), τὸ, Puteus. [Genitivi syllaba secunda longa est in φρέατος, sed corripitur ab Epicis et in hac forma et in φρείατος. Forma contracta φρητὸς ap. Chœrob. In Theodos. p. 410, 11, exscriptum ab Etymol. M. p. 800, 13 : Σεσημείωται τὸ φρητός ὀξυνόμενον· ἀπὸ γὰρ τρισυλλάβου γενικῆς τῆς φρέατος γενόμενον κατὰ κρᾶσιν φρῆτος ὤφειλε βαρύνεσθαι. Οὐδὲ γὰρ δυνάμεθα λέγειν ὅτι ἐπὶ τούτου ἐν τῇ εὐθείᾳ ἐγένετο ἡ κρᾶσις κἀκεῖθεν ἡ κλίσις· οὐδὲ γὰρ εὕρηται ἡ φρήρ εὐθεῖα ἐν χρήσει. Ἔστιν οὖν εἰπεῖν ὅτι ἡ φρητός γενικὴ συνέδραμε κατὰ τὴν τάσιν (συνεξεδόθη κατὰ τὴν κρᾶσιν Etym. M.) τῇ Κρητός καὶ σητός καὶ θητός γενικῇ (τῆς ... γενικῆς Chœrob.). Genit. φρητὸς est in inscr. Ægyptiaca ap. Bœckh. 4716[c], vol. 3, p. 361, in qua est etiam τὸ φρέορ vitiose pro τὸ φρέαρ. Plur. φρῆτα ap. Chœrob. l. c. p. 461, 34. Formæ communis exx. sunt ap. Hom. H. in Cer. 99 : Παρθενίῳ φρέατι, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται. Herodot. 1, 168; 6, 119; Thucyd. 2, 49. Plato Lach. p. 193, C : Εἰς φρέαρ καταβαίνοντες καὶ κολυμβῶντες· et Protag. p. 349, E. Κρήνῃ oppositum ap. Demosth. p. 186, 16.] Lucian. [Demon. c. 22] : Ἐπὶ φρέαρ ἀγαγὼν καὶ δείξας αὐτῷ τὴν ἐν τῷ ὕδατι σκιάν. [Icarom. c. 25 : Τῶν φρεάτων τοῖς στομίοις ἐοικυῖαι. Φρέαρ inscriptæ fuerunt Diphili et Anaxippi comicorum fabulæ. || De lacu oleario Aristoph. Pl. 810 : Τὸ φρέαρ δ' ἐλαίου μεστόν. || Metaph. Plato Theæt. p. 174, C : Εἰς φρέατά τε καὶ πᾶσαν ἀπορίαν ἐμπίπτων ὑπὸ ἀπειρίας.] Poetice autem dicitur etiam Φρεῖαρ. Hom. Il. Φ, [197] : Καὶ πᾶσαι κρῆναι καὶ φρείατα μακρὰ νάουσιν. [Nicand. Th. 486. Alex. Ætol. ap. Parthen. c. 14, v. 20 et 30.] Festive autem φρέαρ ap. Athen. 5, [p. 192, A : Πίνει ἐξ ἀργυροῦ φρέατος. Chamæleon ib. 11, p. 461, C : Καί μοι δοκοῦσι λέγειν οὐ κακῶς οἱ φάσκοντες τὸ μέγα ποτήριον φρέαρ ἀργυροῦν εἶναι], vocatur Prægrande poculum.

[Φρέαρος, ὁ, Phrearus.] Apud Suidam, sicut et ap. Etym. [M. p. 799, 36], legitur Φρεάριος, quod esse dicunt Nomen δήμου τῆς Λεοντίδος sub. φυλῆς. Affertur autem ex Plutarcho [V. Themist. c. 2] et pro nomine proprio cujusdam Atheniensis, cui se instituendum commiserat Themistocles. [Steph. Byz. : Φρέαροι (φρέαρροι ed. Ald. pariterque duplici ρ in sequentibus, partim cum cod. Vossiano; Φρέαρον Meinek.), δῆμος Ἀθήνησι τῆς Λεοντίδος φυλῆς, ἀπὸ Φρεάρου Ἀθήνησιν ἐπισήμου ἥρωος. Ὁ δημότης Φρεάριος. Τὰ τοπικὰ Φρεαρόθεν Φρεάρονδε Φρεαροῖ. Adjectivum Φρεάριος apud oratores aliosque scriptores sæpissime duplici ρ scriptum, codicibus tamen etiam simplex præbentibus. Inscriptiones sibi non constant. Sic simplex ρ est in inscr. 255 ap. Bœckh. vol. 1, p. 364; multo frequentius duplex in inscr. 147, p. 222; 181, p. 132; 298, p. 403, in inscr. navalibus XIV, a, 67; c, 111; d, 116, apud Rossium in libro De demis inscr. 5, p. 21, et 188, p. 102; videturque hæc scriptura probabilior. Similiter Φρεατοῖ in libris sæpe scriptum pro Φρεαττοῖ. Antiphanis comœdiæ nomen ab Athenæo memoratum 15, p. 691, D : Ἀντιφάνης ἐν Φρεάρρῳ, Porsonus in Φρεαρρίῳ mutavit.]

[Φρεατία. V. Φρεάτιον.]

Φρεᾶτιαῖος, αία, αῖον, Putealis, Puteanus : φρ. ὕδωρ, Putealis aqua, s. Puteana, ap. Athen. [3, p. 123, F, ex Hermippo com. Aristot. Meteor. 2, 1; Theophr. C. Pl. 2, 6, 3] et Alex. Aphrod. [Probl. 1, 56] atque alios. Plutarch. [Mor. p. 954, C] : Καὶ γὰρ τῶν ῥυτῶν ὑδάτων τὰ πετραῖα καὶ ὀρεινὰ ψυχρότατα, καὶ τῶν φρεατιαίων τὰ χοιλότατα. [Ibid. p. 912, C. Et in lemmate p. 690, B, ubi olim φρεατίδιον pro φρεατιαῖον.]

[Φρεᾶτικὸς, ἡ, ὸν, Putealis, Puteanus, Gl.]

Φρεάτιον, τὸ, Puteolus, Parvus puteus. [Mœris p. 193 : Ἴσθμιον Ἀττικοὶ, περιστόμιον ἢ φρεάτιον Ἕλληνες. Quod τὸ τοῦ φρέατος περιστόμιον dixit Photius s. v. Ἴσθμιον.] At Suidas φρεάτια esse dicit τὰ βαθέα ὀρύγματα, Profundas fossas. Pro qua signif. habet Hesychius Φρεάτεια per ει. Cum illa certe scriptura, quam apud Suid. habemus, non convenit hic l., quem subjungit : Πᾶσαν ἐδήωσε τὴν γῆν, μήτε τῶν φρεατίων ναμάτων φεισάμενος. Sed nec expos. illa posse convenire videtur, quum ante ναμάτων genitivo nominis alicujus adjectivi sit opus qualis fuerit φρεατιαίων [Sic correxit Porsonus]. Itaque quum locum illum sequatur hic [Polybii 10, 28, 2] : Φρεατίας δὲ εἶχεν ὁ τόπος ἀγνοουμένας [Polyb. ibid. § 5 : Φθείρειν ἐνεχείρησε τὰς φρεατίας], (a nom. Φρεατία, ἡ, cujus accus. φρεατίαν habet Xenoph. Hell. [3, 1, 7 : Φρεατίαν τεμόμενος ὑπόνομον· et paullo post : Ἐπὶ τῇ φρεατίᾳ]), non immerito fortasse suspicaretur quispiam Suidam scripsisse, Φρεατίαι, τὰ βαθέα ὀρύγματα : nisi, in loco qui huic expositioni subjungitur, haberemus φρεατίων ναμάτων. Ut enim convenire hoc exemplum posset, legi deberet φρεατιῶν a φρεατίαι : qui genit. substantivi nominis cum altero nominis itidem substantivi non bene cohæreret. Videat tamen lector malitne illam scripturam admittere (ut sit τῶν φρεατιῶν ναμάτων), quam hæc ipsa verba reponenda esse dicere. Ceterum illud φρεατία ab Eodem [et Zonara p. 1823] exp. etiam ὄρυξις, i. e. Fossio. [Apollod. in Mathem. vett. p. 41 : Ἐκεῖ δέ εἰσι κατ' ἄκρον ἀφιέμεναι φρεατίαι· ubi verba vulgo addita φρεατίαι λέγονται τὰ ἀλέκατα (hoc corruptum) τῶν ὑδάτων φρεάτων absunt ab tribus codd. Gudianis ab Schneid. memoratis. Heliodor. 9, 4 : Φρεατίαν τοῦ τείχους πλησίαν εἰς ὀργυιάς που πέντε τὴν κάθετον βαθύναντες, et τὴν φρεατίαν ib. c. 22. (Hanc φρ. Nilometrion Elephantines insulæ esse docet Letronn. *Rech. sur les fragm. d'Héron* p. 112. V. Νειλομέτριον. Hase.) Geopon. 2, 6, 43 : Ὀρύσσειν φρεατίαν.]

[Φρεάτιος, ία, ίον, Putealis. Geopon. 2, 6, 33 : Ἐν τόποις τοῖς μὴ ἔχουσιν ὕδωρ, μήτε ἐπίρρυτον, μήτε πηγαῖον, μήτε φρεάτιον. Scribendum videtur φρεατιαῖον, ut φρεατιαίων pro φρεατίων Porsonus restituit in loco scriptoris ignoti apud Suidam s. v. Φρεάτια. G. D. Et sic quoque fort. scribend. Achmet. Onirocr. p. 160, 24, ubi ὕδωρ φρεάτιον, et ap. Leon. Imp. Vita Chrys. t. 8, p. 272, 18, ubi φρεατίου ὕδατος. Hase.]

Φρεατὶς, ίδος, ἡ, Bud. ex Basilio affert pro Favo et cella apum. [Basil. t. 1, p. 103, B : Ἑκάστη γὰρ φρ. (cellula) τῆς ἑτέρας ἔχεται. Hase.]

Φρεατορύχτης [in Etym. M. p. 799, 41], item Φρεατωρύχος (ut dicitur τυμβωρύχος), ὁ, Putei fossor, Puteorum fossor, Putearius Plinio. Dicitur etiam Φρεορύχτης, et Φρεωρύχος. [Suidas : Φρεορύχτης, φρεωρύχος δέ. Καὶ φρεατορύχτης· qui tetrameter iambicus est ex lexico schedographico, ut alia multa hujusmodi, illatus. Φρεωρύχος per ω et Φρεορύχτης per ο scribendum annotavit etiam Herodian. Epimer. p. 205.] Sed hoc posterius usitatius esse puto, quod Etym. exp. per φρεατορύχτης. [Φρεωρύχος ap. Polluc. 7, 192; 10, 149. Et sic inscripta fuit Philyllii comœdia.] Theophyl. Ep. 24 : Οὔτε φρεωρύχοι τὰ τῆς γῆς ἐρεβοδιφῶντες ἀπόρρητα. Item σκεῦος φρεωρύχον, Plut. [Mor. p. 159, D.]

[Φρεατοτύπανον, τό.] Φρεατοτύπανα, Puteorum tympana, Haustra, VV. LL., quum Hesych. dicat duntaxat esse Instrumenta quædam ap. Polyb. [fr. gramm. 135.] Reponendum enim esse φρεατοτύπανα pro φρετοτύπανα, vel ipse alphabeticus ordo ibi aperte demonstrat. [Instrumentum simile fuisse ei quod κηλώνειον dicitur, i. e. tolleno s. grus, de quo v. Pollux 7, 142; 10, 31, et Herodot. 1, 193; 6, 119, conjicit Schweigh. vol. 5, p. 100. Suspicari enim licere, quum Herodoti ævo simplicibus tollenonibus haurire ex fluvio aquam consuevissent, Polybii ætate in usu fuisse grues cum majoribus rotis, quibus multo major aquæ copia facili ratione hauriretur. Polybium autem nomine illo fortasse eo loco usum esse ubi dixit de arvis ex Euphrate fluvio irrigari solitis : conf. fragm. 9, 43.]

[Φρεαττοῖ. Harpocratio : Ἐν Φρεατοῖ. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους περὶ τοῦ ἐν Φρεατοῖ δικαστηρίου ἀκριβῶς διεξελήλυθε, λέγων οὕτως (p. 645, 25) « Ἔτι τοίνυν πέμπτον δικαστήριον ἄλλο θεάσασθε οἷον ὑπερβέβηκε τὸ ἐν Φρεατοῖ. Ἐνταῦθα γάρ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, κελεύει δίκας ὑπέχειν ὁ νόμος, ἐάν τις ἐπ' ἀκουσίῳ φόνῳ πεφευγὼς, μήπω τῶν ἐκβαλόντων αὐτὸν ἠδεσμένων, αἰτίαν ἔχῃ ἑτέρου φόνου ἑκουσίου. » Καὶ μετ' ὀλίγον φησὶν « ἦγαγε τοὺς δικάσοντας οἷ προσελθεῖν οἷόν τε ἐκείνῳ, τῆς χώρας ἀποδείξας τόπον τινὰ ἐν Φρεατοῖ καλούμενον ἐπὶ θαλάττης·

εἶθ' ὁ μὲν ἐν πλοίῳ προσπλεύσας λέγει, τῆς γῆς οὐχ ἁπτόμενος, οἱ δ' ἀκροῶνται καὶ δικάζουσιν ἐπὶ τῆς γῆς. Κἂν μὲν ἁλῷ, τὴν ἐπὶ τοῖς ἑκουσίοις φόνοις δίκην ἔδωκε δικαίαν· ἐὰν δὲ ἀποφύγῃ, ταύτης μὲν ἀθῷος ἀφίεται, τὴν δὲ ἐπὶ ἑτέρῳ φόνῳ φυγὴν ὑπέχει.» Ὠνομάσθαι δ' ἔοικε τὸ δικαστήριον ἀπό τινος Φρεάτου (φρέατος cod. Palat.) ἥρωος, καθά φησι Θεόφραστος ἐν ς' τῶν Νόμων. In codice Epitomes Palatino lemma est ἐμφρεατοί : unde Ἐμφρεάτοι ap. Suidam. Hesych. : Ἐν Φρεάτου· ἐν τῷ δικαστηρίῳ ἐν ᾧ ἐδικάζοντο ἐπὶ ἀκουσίῳ φόνῳ. In alia gl. infra Ἐς Φρεάτου, licet in explicatione ἐν Φρεάτου sit, et apud Photium : Ἐς Φρεάτου· Φρέατος τόπος τῆς Ἀττικῆς, ἐν ᾧ ἐδίκαζον περὶ φόνου. Polluci 8, 120, τὸ ἐν Φρεαττοῖ restitutum pro τὸ ἐν Φρεάτει, et sic est ap. Aristot. Polit. 4, 16, aliosque, libris tamen plerumque simplex τ præbentibus. Nomen loci Φρεαττὺς est ap. Pausan. 1, 28, 11 : Ἔστι δὲ τοῦ Πειραιῶς πρὸς θαλάσσῃ Φρεαττύς· ἐνταῦθα οἱ πεφευγότες, ἢν ἀπελθόντας ἕτερον ἐπιλάβῃ σφᾶς ἔγκλημα, πρὸς ἀκροωμένους ἐκ τῆς γῆς ἀπὸ νεὼς ἀπολογοῦνται.]

Φρεατώδης, ό, ή, In putei modum profundus. At in VV. LL. exp. simpliciter Profundus. [Schol. Aristoph. Pl. 431 : Φρ. χάσμα.]

[Φρεατωρύχος. V. Φρεατορύκτης.]

[Φρέγελλα, Fregella. Steph. Byz. : Φρ., πόλις Ἰταλίας, ἣ τὸ μὲν ἀρχαῖον ἦν Ὀπικῶν, ἔπειτα Οὐολούσκων ἐγένετο. (Φρέγελλαι, αἱ, ap. Strabon. 5, p. 233, et *Fregellæ* apud scriptores Latinos.) Τὸ ἐθνικὸν Φρεγελλανός, ὡς Διονύσιος ις' τῆς Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας καὶ ἄλλοι πλεῖστοι.]

[Φρεγηνία, ἡ, urbs Etruriæ, ap. Strabon. 5, p. 225. Apud Latinos *Fregenæ*.]

[Φρεῖαρ. V. Φρέαρ.]

[Φρεμπάρωσις, βλαψίφρων, Hesych. I. e. φρενοπήρωσις. Sic enim glossam interpretatur Salmasius. Ut glossa glossemati conveniat, præstat φρεμπάμων scribere, i. e. φρενοπήμων, ut δενδροπήμων. Lobeck. ad Phryn. p. 671. Probabilius Φρέμπαρος (i. e. φρενόπηρος), ὁ βλαψίφρων idem Pathol. Elem. vol. 1, p. 306.]

Φρεναπατάω, Mentem decipio s. Mentes. Paulus Ad Galat. 6, [3] : Εἰ γὰρ δοκεῖ τις εἶναί τι, μηδὲν ὢν, ἑαυτὸν φρεναπατᾷ, Suam ipsius mentem decipit. Quod nihil aliud est quam Seipsum decipit, adeo ut possimus φρεναπατᾷ accipere pro simplici ἀπατᾷ, itemque in φρεναπάτης existimare otiosam esse vocem φρένα : ut otiosi erunt hi Lat. ablativi, si quis dicat Mente vel Animo fallor. Vetus interpres certe φρεναπάται exposuit simpliciter Seductores : et φρεναπατᾷ Seducit. Sed et hoc observandum est, Latinos non dicere, Fallo animum, sed contra Me fallit animus. Ceterum Hesych. φρεναπατᾷ, ex illo Pauli loco sumptum, ut credibile est, exp. χλευάζει, quod est Illudit, Irridet. [Eustath. Opusc. p. 187, 10 : Περιενόστει φρεναπατῶν τοὺς πολλούς. Symeon Mag. Annal. p. 432, A : Γυναῖκά τινα φρεναπατήσαντες. Passiv. ib. p. 402, D; 414, A, et Theophanis continuat. p. 82, C : Τούτοις οὐ μαλακισθεὶς μηδὲ φρεναπατηθείς. G. Dind. Gregent. Tephr. Disput. p. 43, 17, φρεναπατώμενος. Athanas. t. 2, p. 593, E, ἑαυτὸν φρεναπατῶν. Marcus Erem. Præc. p. 944, D, ἑαυτοὺς φρεναπατοῦντας. Zachar. Patr. Epist. e Perside p. 326, 1, ἐ. ἐφρεναπατοῦμεν. Hase. Φρεναπατέω etiam in epimythio Fab. Æsop. 201 Cor. : Πρὸς ἄνδρα ἐν φιλονεικίαις φρεναπατούμενον.]

Φρεναπάτης, ό, Mentis s. Mentium deceptor. Paul. Ep. ad Titum 1, [10] : Εἰσὶ γὰρ πολλοὶ καὶ ἀνυπόταικτοι, ματαιολόγοι, καὶ φρεναπάται, μάλιστα οἱ ἐκ περιτομῆς. [Pallad. Vita Chrys. p. 83, 24 et Georg. Al. Vita ejusd. t. 8, p. 232, 20, οἱ γνωμοφθόροι καὶ φρ. Hase.]

Φρενάργιος, ό, ή, Mentis compos. Nam Hesych. φρεναργίους, si modo ita scripsit, exp. φρενήρεις. [Φρεναρτίους Salmas.]

[Φρενετίζω. V. Φρενιτίζω.]

[Φρενετισμὸς vitiose pro φρενιτισμὸς, quod v.]

[Φρενέω. V. Φρενόω.]

Φρενήρης, ό, ή, Mentis compos, Qui est sanæ mentis, etiam Cordatus, ut sc. sit ὁ ἀρηρὼς τὴν φρένα, vel cui ἄρηρεν ἡ φρὴν, Herodot. [3, 25, 30, 35] : et post eum cum alii [velut Thales Ep. ap. Diog. L. 1, 43 : Ἦ γὰρ ἂν οὐ φρενήρεες εἴημεν. Eur. Heracl. 151 : Φρενήρη γ' ὄντα σε· El. 1053 : Γυνὴ φρ. Dionys. A. R. 4, 77, et 11, 36 : Ἀνὴρ οὐ φρ. Plutarch. Mor. p. 323, C : Συνετὴν οὖσαν καὶ φρενήρη. Arrian. Anab. 3, 22 : Ἄνδρα τὰ πολέμια ... μαλθακόν τε καὶ οὐ φρενήρη. Sext. Emp. p. 398 : Τὸ περιέχον ἡμᾶς λογικόν τε ὂν καὶ φρενῆρες], tum Lucianus [Calumn. c. 3], de Ptolemæo : Καὶ τἆλλ' οὐ πάνυ φρενήρης τις ὤν. [Schol. Aristoph. Eq. 1118 : Ἐγκέφαλος οὐκ ἔστιν ὑμῖν, οὐδὲ ἐστὲ φρενήρεις. Frequens ap. Eust., velut Opusc. p. 80, 30; 88, 40; 121, 1; 256, 50; 269, 1.] Quum autem Eustath. hanc solam vocis hujus signif. agnoscat, sicut et Hesych. exponens ἀρτίφρων, Etym. tamen [M. p. 799, 40] et Suidas contrariam etiam signif. ei tribuunt, ut φρενήρης dicatur itidem Qui mentis non est compos, Qui non est sanæ mentis. Ab utroque enim φρενήρης esse dicitur ὁ φρόνιμος, vel ὁ παράφρων. At ego non libenter illis assentior, quum etymum illud, minime alioqui dubium, huic contrariæ signif. repugnare videam. Et quod ad illos duos ll. [Agathiæ Hist. 2, 6, p. 41] attinet, quos Suidas subjungit, in priore quidem non video quid obstet, quominus φρόνιμον significet, quum addatur non simpliciter φιλοκίνδυνος, sed ἐν δέοντι φιλοκίνδυνος : at in posteriore non dubito quin particula οὐ ante φρενήρης omissa sit, ac reponi debeat, Ὁ μὲν Κόμμοδος ἦν φύσει τε οὐ φρενήρης, καὶ οὐ κτλ. [Fugit HSt. οὐ typothetæ errore omissum fuisse in ed. Basil. Alteram autem illam signif. παράφρων ponunt etiam alii exiguæ auctoritatis grammatici, Greg. Cor. De dial. Ion. § 136, p. 531 : Φρενήρη τὸν σώφρονα· λαμβάνουσι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου· et qui cum Suida παράφρων posuit Zonaras p. 1822, quemadmodum ap. Cyrill. in Matth. Gloss. min. p. 20, post Φρενήρης, ὁ φρόνιμος, codex alter addit καὶ ὁ παράφρων.]

Φρενήτης, ό, [Cyrill. Hier. Præf. 6. Kall.] et Φρενῆτις, εως, ό, ή, pro Mente captus. Sed nullo hæc testimonio comprobantur. Latinos quidem certe Phrenesis et Phreneticus dixisse videmus, tanquam verso η in *e*. [*Phrenesis* ap. Senecam De ira 1, 13. Producta syllaba penultima ap. Juven. 14, 136, correpta ap. Seren. Samm. 90 et Prudent. Harmatig. 125. *Phreneticus* apud Ciceronem aliosque, sed in libris interdum *phreniticus* scriptum, ut ap. Celsum 3, 18, et Cœl. Aurel. Acut. Præf.] Nosque idem *Phrénésie* et *Phrénétique* appellamus.

[Φρενητιάω vitiose pro φρενιτιάω, quod v.]

[Φρενητικὸς vitiose pro φρενιτικὸς, quod v.]

[Φρενῆτις. V. Φρενήτης.]

[Φρενίζω. V. Φρανίζω.]

Φρενικὸς, ή, ὸν (q. d. Mentalis), Ad mentem pertinens. Apud Anatomicos φρενικαὶ φλέβες dicuntur Propagines duæ venarum ex trunco venæ cavæ superioris orientes, infertæ in diaphragma, ipsumque totum nutrientes. Gorr. Sed meminisse hic oportet, φρενικαὶ esse ab ea φρενῶν signif., qua de ipso Diaphragmate dicuntur.

[Φρενιτιαῖα, quod saltem φρενιτιαία scribendum erat (nam de muliere sermo est), ap. Hippocr. p. 1079, D, vitiose pro φρενῖτις, quod ex Galeno restituit Littré vol. 3, p. 62.]

[Φρενιτίασις, εως, ή. HSt. s. v. Φρενιτιάω :] Ab illo autem φρενιτιᾶν est verbale Φρενιτίασις, significans itidem φρενῖτις, Phrenesis, [Mentis delirium, Dementia. Suidas : Παρακοπὴ φρενῶν· φρενιτίασις. Frustra Valcken. φρενῖτις.]

[Φρενῖτιάω.] Dicitur etiam Φρενιτιάω et Φρενιτίζω pro Sum phreneticus, Laboro phrenesi. Illo φρενιτιῶ utitur [Plutarch. V. Alex. c. 75 : Ἐκ τούτου φρενιτιᾶσαι καὶ τελευτῆσαι τριακάδι Δαισίου μηνός· ubi liber unus φρενιτιάσαι, ceteri φρενητιᾶσαι,] Alex. Aphr. Probl. [1, 76], ubi Gaza vertit Per febrem insanio. Hoc autem φρενιτίζω utuntur Galen. [vol. 8, p. 693 : Μαίνεσθαι ὀνομάζουσι πάντες ἄνθρωποι τοὺς ἄνευ πυρετοῦ παραφρονοῦντας, φρενιτίζειν δὲ τοὺς ἐν πυρετῷ], et Paulus Ægineta : Φρενιτίζουσι γὰρ καὶ οὗτοι ἀγρυπνοῦντες. Item Julian. in Epist. ad Iambl. [p. 424, A] : Καίτοι δίκαιον ἦν, ὥσπερ φρενιτίζοντας, οὕτω καὶ τούτους ἄκοντας ἰᾶσθαι. [Sext. Emp. p. 27, 31; 78, 38; Plut. Mor. p. 693, A; 1128, D; Dio Chr. p. 606, C; Nemes. De nat. hom. p. 170. Quibus in locis libri partim φρενητίζω. Aliud vitium est φρενετίζω ap. Alex. Trall. 1, p. 16.]

Ceterum etiam Φρενητιᾶν per η ap. Plutarch. inveniri sciendum est, [et ap. Theod. Prodr. p. 98, sed hic quoque vitiose. Struv. Recte Cyrill. Catech. præf. p. 6, C, φρενιτιᾶ, et Jo. Damasc. t. 2, p. 805, D, ὑπὸ φρενιτιῶντος ὑβριζόμενος· mendose Epiphan. t. 1, p. 662, C, φρενητιῶντες, et 988, C, φρενητιῶντας. In eadem tamen ed. p. 691, D, φρενιτιῶντος ἔργα. Hase.] Item Φρενητίζω pro Phrenesi teneor. [Vitiose pro φρενιτίζω.]

Φρενῖτικὸς, ἡ, ὸν, Qui laborat phrenesi, Phreneticus. Utitur Galenus, estque ante illum usus Hippocr. Sed is φρενιτικοὺς communi quadam et non propria signif. interdum vocat Omnes quibus mens (quam φρένα Græci vocant) oblæsa est, etiamsi perpetua cataphora teneantur : quales ii sunt, qui φρενιτικοὶ ἀσαφεῖς in Prorrh. appellantur. Sic enim eo libro dicuntur qui ita desipiunt, ut tamen eos desipere nemo intelligat. Vulgus enim solos phrenitide teneri arbitratur Qui vociferantur, aut in alios insiliunt, quum tamen Hippocr., ut eo loco scribit Galen., Omnes quibus mens non constet, phreneticos appellet, etiamsi perpetua cataphora laborent. [Φρενιτικοὶ, οἱ, ap. Galenum locis plurimis, collectis in Indice vol. 20, p. 477 seqq. ed. Lips., Aretæum p. 72 extr., aliosque medicos non raro. Sext. Emp. p. 119 : Βλέπεις φρενιτικόν. HSt. s. v. Φρενητιάω :] In VV. LL. autem nom. Φρενητικὸς, itidem per η. [Vitiose pro φρενιτικὸς ap. Epictet. Diss. 2, 15, 3, Theophr. Nonn. vol. 1, p. 130, et passim alibi. G. D. Aurel. De acutis pass. p. 16, 14 Daremb. Oribas. t. 2, p. 333, 6. Theophil. Protosp. De puls. p. 69, 1 Ermerins., ἐν τοῖς φρ. νοσήμασιν. Anon. Cat. in Psalm. t. 1, p. 326, 25, τόνοις φρ. Hase.]

Φρενῖτις, ιδος, ἡ, Mentis delirium, Cerebri inflammatio quæ delirium affert, VV. LL., quæ addunt etiam ex Celso, Insania febricitantium, quam φρενῖτιν appellant. [Phrynich. Arab. ap. Phot. Bibl. p. 100, 37 : Διωλύγιόν τινα καὶ μακρὰν φρ. Aretæus p. 19, ubi opinionem perversam notat : Οἱ δέ μοι δοκέουσι καὶ τὴν φρενῖτιν τριχῶν τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ δέρματος νοῦσον ἡγέεσθαι. Id. p. 72 : Ὁκόσα ξὺν πυρετοῖσι ὀξέα γίγνεται πάθεα, ὁκοῖον ἡ φρ. Sext. Emp. p. 715 : Ἀνασκευάζων μὲν φρενῖτιν, ἀντεισάγων δὲ λήθαργον. Lucian. Sympos. c. 20 : Φρενίτιδι ἑαλωκώς. Plutarchus Mor. p. 81, F; 124, B.] Et ex Alex. Aphr. Probl. 1, [96] : Φρενῖτιν κατασκευάζει καὶ οἶνος καὶ ὕδωρ ἐπὶ τῶν πυρεττόντων, Delirium in febricitantibus efficit. Item plur. φρενῖτιδες, Ægrotantium deliria, ex Marcello ap. Dioscor. 2. Φρενῖτις, inquit Gorr., Inflammatio membranarum cerebri, febrem acutam et mentis perturbationem inducens. Sic quidem proprie dicta φρενῖτις definitur; eamque omnes vel simplicem inflammationem esse statuerunt a copia sanguinis, vel erysipelatosam a flava bile, aut humore bilioso usto et in atrum verso. Ex quo consequitur, ejusmodi phrenitidem, proprium et primarium cerebri affectum esse. Aliquanto post, Est vero et alia non proprie dicta φρενῖτις, ut quæ tum a ventriculo, tum a diaphragmate per consensum gignitur, tum quæ per ardentissimæ febris vigorem provenit : quas plerique phrenitidis nomine non dignantur, sed παραφροσύνας vocant. Item quæcunque sine febre est : quam μανίαν rectius quam Phrenitidem appelles. Hæc ille. Legimus ap. Greg. Naz. De homine : Φρενῖτιν τὸ πάθος καλοῦντες, ἐπειδὴ φρένες τοῖς ὑμέσι τούτοις ἐστὶ τὸ ὄνομα. [Φρενῖτις inde dicitur perpetuum cum febre acuta delirium ex inflammatione membranarum cerebri contingens, cum somnis turbulentis aut continentibus vigiliis, eaque vera et proprie dicta phrenitis est Hippocrati, ut scribit Galen. in Comm. in Prorrhet. (vol. 8, p. 693): Ἐν γὰρ τοῖς τῶν ἐπιδημιῶν βιβλίοις, ὡς ἐπιδέδεικταί μοι διὰ τῶν εἰς αὐτὰ γεγραμμένων ὑπομνημάτων, ὁ Ἱπποκράτης φαίνεται τὴν ἐν ὀξεῖ πυρετῷ διηνεκῆ παραφροσύνην φρενῖτιν ὀνομάζων· διηνεκῆ δὲ εἶπον, ἐπεὶ ταῖς ἀκμαῖς τῶν σφοδρῶν πυρετῶν ἐνίοτε παραφροσύναι ἐμπίπτουσι, ἐν ταῖς παρακμαῖς εὐθέως παυόμεναι. Μαίνεσθαι μὲν γὰρ ὀνομάζουσι πάντες ἄνθρωποι τοὺς ἄνευ πυρετοῦ παραφρονοῦντας, φρενιτίζειν δὲ τοὺς ἐν πυρετῷ, τὸ δ' ἐν ἀκμῇ σφοδροῦ πυρετοῦ παραφρονῆσαι, παρακόψαι τε καὶ παραχθῆναι, καὶ παραληρῆσαι καὶ αὐτὸ δὴ τοῦτο παραφρονῆσαι καλοῦσιν. Φρενῖτιν δ' οὐκ ὀνομάζουσιν ἄνευ τοῦ πυρέσσειν, καὶ τοῦ διηνεκοῦς τῆς παραφροσύνης· τῷ διηνεκεῖ δὲ τῆς παραφροσύνης, ὅταν ἅμα πυρετῷ γένηται, τὴν φρενῖτιν γνωριοῦμεν. Sunt et alia phrenitidos minus proprie dictæ genera, quemadmodum φρενιτικοὺς vocat quibus mens oblæsa est, ut scribit Galen. l. c. (vol. 8, p. 714) : Φρενῖτιν οὖν ὀνομαζόντων πάντων ἀνθρώπων τὴν τοιαύτην διάθεσιν, ἐν ᾗ τὰς φρένας ὁρῶσι βεβλαμμένας, ἃς δὴ καὶ νοῦν καὶ διάνοιαν ὀνομάζουσιν. Est et phrenitis quæ ex hypochondriorum affectibus oritur Aretæo Cur. acut. 1, 10; qualis per consensum, et quæ ex diaphragmatis inflammatione gignitur, Galeno De loc. aff. 5, p. 301, 18, cujus quoque a vera et exquisita phrenitide dissimilitudinem edocet. Sunt et παραχρούσιες ἀσαφώδεες in Prorrhet. p. 70, A, et φρενιτικοὶ ἀσαφεῖς, quasi Cognitu difficiles, neque vulgo solum, verum etiam medicis ipsis, velut qui καταφορῇ νωθρῇ, i. e. gravi sopore torpescunt, magnaque in somnum delatione gravantur, Epid. l. 3 : οἴονται γὰρ, ut scribit Galen. (vol. 8, p. 721), ἐκείνους μόνους φρενιτικοὺς, ὅσοι κεκράγασιν, ἢ ἀναπηδῶσιν, Ἱπποκράτους τοὺς βεβλαμμένους τὰς φρένας οὕτως ὀνομάζοντος, κἂν διὰ παντὸς ἐν καταφορᾷ τινι τύχοιεν ὄντες. Συνεισβάλλει μὲν οὖν ἐξ ἀρχῆς παραφροσύνη κώματι. Ac rursus (p. 693) : Οὐδὲν δ' ἧττον δρῶμεν εἶναι φρενιτικοὺς ὅσοι κωματώδεις ὄντες οὐ σωφρονοῦσιν, ἀλλὰ παράφορά τε φθέγγονται, καὶ πρὸς τῶν παρόντων διεγερθέντες ἐκτεθαμβημένοις ἐοίκασιν. Οὕτω γοῦν κἀν τῷ τρίτῳ τῶν Ἐπιδημιῶν ἔφη, Οὐδ' ἐξεμάνη τῶν φρενιτικῶν οὐδεὶς ὥσπερ ἐπ' ἄλλων, ἀλλ' ἄλλῃ τινὶ νωθρῇ καταφορῇ καρηβαρέες ἀπώλοντο. Καὶ τοῦτον οὖν τὸν λόγον ἐγὼ ὡς πιθανώτατον προσδέχομαι, καὶ καλεῖσθαι πάντας ὑφ' Ἱπποκράτους ἡγοῦμαι φρενιτικοὺς, ὅσοι τὰς φρένας βεβλαμμένοι διηνεκῶς ὦσιν, ὥσπερ οἱ μαινόμενοι, μόνῳ τῷ πυρέττειν αὐτῶν διαφέροντες. Foes.]

[Φρενιτισμὸς, ὁ, Amentia. Plut. ap. Stob. Flor. 64, 31 : Ἐν ταῖς παρακοπαῖς καὶ φρενιτισμοῖς. Ubi olim φρενετισμοῖς.]

[Φρενοβάρβαρος, ὁ, ἡ, Qui mente barbara s. rudi est. Sophron De Hær. ap. Fabric. Bibl. Gr. vol. 7, p. 485. Bast.]

Φρενοβλάβεια, ἡ, Amentia, Dementia, Hesych. [qui exp. ἡ τῶν φρενῶν βλάβη] et Suid. [Dionys. A. R. 5, 9. Philo 4, p. 230 Pf. Φρενοβλάβεια Lucian. De dea Syr. c. 18. Schol. Hom. Od. K, 77, et (ubi vulgatum φρενοβλαψείας correxit Buttm.) O, 233. (Georg. Pachym. Declam. p. 97, 23 Boiss. Anon. Enc. Leontii Actt. SS. Junii t. 3, p. 567, A, ὦ φρ., ὦ πλάνης. Athanas. t. 2, p. 306, C, τῆς Ἰουδαϊκῆς σκληροκαρδίας καὶ φρ. Cyrill. Al. t. 5, p. 405, B, φρ. τῆς ἐσχάτης· 431, E, τὸν ἐπὶ ταῖς ἀνωτάτω φρ. γέλωτα. Felix III Papa Ep. ad Petrum Antioch. p. 52, 4 Grets., τὴν Ἀρείου φρ. Actt. Concill. t. 3, col. 257, 20; 836, 18, τῆς Νεστορίου φρ. 284, 15, τὴν Ὠριγένους φρ. Hase.) Forma φρενοβλαβία metri caussa utitur Manetho 6, 599. Eadem apud Nilum Epist. p. 290, nisi huic diphthongus restituenda. G. D. Sic quoque simplici i cusum, parum accurate, Phot. Epist. p. 81, 9. Hase.]

[Φρενοβλαβέω, Mente captus sum. Ἀτέοντα ap. Hom. Il. Υ, 332, schol. exp. φρενοβλαβοῦντα. Eust. Opusc. p. 300, 20 : Ἐβούλοντο ἀναισθητεῖν ἡμᾶς καὶ φρενοβλαβεῖν. G. D. Anon. Vita Eliæ Spel. Actt. SS. Sept. t. 3, p. 853, C, φρ. ὑπεκρίνατο τοὺς ἁγίους. Pallad. Hist. Laus. p. 949, D, ἐφρενοβλάβησεν. Anast. Sin. Quæst. p. 20, 22, φρενοβλαβήσας. Hase.]

Φρενοβλαβὴς, ὁ, ἡ, Mente læsus, (pro quo Latini dicunt Mente captus, cui respondet τὸ φρενόληπτος,) Mentem læsam habens, ὁ τὰς φρένας βεβλαμμένος, s. κατὰ τὰς φρένας, ut quidem Suidas habet utrumque. Sed malim, ad ostendendam compositionis junctu-ram, resolvere in φρένα βλαβείς. Hac autem voce φρενοβλαβὴς usus est Herodot. [2, 120]; usus est et Hippocrates eadem lingua scribens, in Ep. ad Demagetum : Νῦν δ' ὡς ἐπ' ἀρηρόσι τούτοισιν ἐν τῷ βίῳ φρενοβλαβέες τετύφωνται. Usi sunt et alii, eorum posteri. [Eupolis ap. Plut. Vit. Niciæ c. 4. Lucian. De dea Syr. c. 43; Priscus Hist. p. 205, 19 ed. Nieb. G. D. Callinic. Vita Hypatii Actt. SS. Junii t. 3, p. 319, C. Vita Bacchi jun. p. 109, 11 Combef. Georg. Pisid. De van. vitæ 193, ὁ φρ. φθόνος. Hierocl. In carm. aur. Pyth. p. 147,

7 Mullach., φρ. ὑπὸ τῆς εἰς γῆν νεύσεως γενόμενοι. Athanas. t. 2, p. 561, E, πολυχειρίας φρενοβλαβοῦς, de turrim Babyloniam excitantibus. Philo vol. 1, p. 372, 1, χοροὺς ἱστάντες οἱ φρ. Doroth. Doctr. p. 745, A, de hæretico, τὸν φρ. Πάμφιλον, ubi perperam videtur cusum τὸν φανεροβλαβῆ. Hase.]

[Φρενοβλαβία. V. Φρενοβλάβεια.]

[Φρενόβλαβος, ὁ, ἡ, i. q. φρενοβλαβής. Orac. Sibyll. 8, 115 : Φρ. αὐδήν. Amphiloch. p. 43, 1.]

Φρενοβλαβῶς, Dementer, Insane, More ejus qui mente est læsus, et mente captus. Habes in Φρενόμωρος [Φρενομόρως] ex schol. Soph. [Eust. Opusc. p. 36, 80. Sophron. in Maii Spicil. Vat. vol. 4, p. 143. Nicet. Chon. Hist. p. 232, C. G. Dind. Jo. Camen. De exc. Thessalon. p. 248, A Venet., φρ. ἐτεκταίνετο. Hase.]

[Φρενογηθὴς, ὁ, ἡ, Mentem lætitia afficiens. Inter epitheta Apollinis Anth. Pal. 9, 525, 22.]

[Φρενοδᾶλὴς, ὁ, ἡ, (ab verbi δηλέομαι forma Dorica δαλέομαι,) Mentem perdens. Æsch. Eum. 330, 343 : Παραχοπὰ, παραφορὰ φρ., quod schol. exp. παρακίνησις τῶν φρενῶν.]

Φρενοδῖνὴς, ὁ, ἡ, Mentem versans, Nonn. [Jo. c. 12, 109 : Φρενοδινέος ὥρης.]

Φρενοθελγὴς, ὁ, ἡ, Mentem mulcens, oblectans, ut φρ. μῦθος, Nonn. [Jo. c. 4, 144], Verbum mentem oblectans, menti gratum. [Idem Dion. 1, 405 : Φρ. ἀοιδῆς· 8, 175 : Παφίης φρενοθελγέα κεστόν. Procl. in Mus. v. 17 : Κλέος εὐεπίης φρενοθελγέος. « Epigr. in Cram. Anecd. Paris. vol. 4, p. 386, 10. » Boiss.]

Φρενόθεν, Ex mente, A mente, Soph. Aj. [183 : Οὔποτε γὰρ φρ. γ' ἐπ' ἀριστερὰ ... ἔβας. Schol. ἤγουν οἰκοθεν, ἀπὸ οἰκείας γνώσεως.]

[Φρενοκηδὴς, ὁ, ἡ, Animum mœrore afficiens. Synes. Hymn. p. 318. Struv.]

Φρονοκλοπέω, q. d. Mentem furor. Ab Hesych. exp. ἐξαπατῶ, quod est Decipio, Impono. Sed quidam minus generaliter, Impono præstigiis.

[Φρενοκλόπος, ὁ, ἡ, Mentem decipiens. Φρ. Ἔρως Mæcius Anth. Plan. 198.]

[Φρενοληπτέομαι, Deliro. Pseudo-Chrys. t. 8, p. 665, B, ὁ Ἰσραὴλ φρενοληπτεῖται, ex conj. Savil. Recepta lectio est φρενολυπεῖται, Mæret. Hase.]

Φρενόληπτος, ὁ, ἡ, Mente captus, ὁ ἀναίσθητος Suidæ. [Jo. Chrys. t. 5, p. 880, 24. Jo. Damasc. t. 2, p. 903, A, ὁ φρενοβλαβὴς καὶ φρ. Hase.]

[Φρενοληστὴς, ὁ, Mentem rapiens. Meleager Anth. Pal. 12, 144: Τί κλαίεις, φρενοληστά;]

[Φρενομᾶνὴς, ὁ, ἡ, Mente commotus. Æsch. Agam. 1140 : Φρ. τις εἶ θεοφόρητος.]

[Φρενομόρως.] Φρενόμωρος, Mente stultus, Cui stulta mens est. Unde adv. Φρενομώρως, ut φρενομώρως νοσεῖν ex Soph. affertur, quod ita scriptum significabit Stultitia laborare. Sed ap. eum φρενομόρως [ut metrum postulat] legi sciendum est, per ο in penulma, tanquam sc. ex φρὴν et μοῖρα, detracta deinde litera ι. Schol. enim νοσοῦντα φρενομόρως, in Aj. p. 38 [627] exp. εἰς τὴν μοῖραν τῶν φρενῶν νοσοῦντα, addens i. esse q. φρενοβλαβῶς et μανικῶς.

[Φρενόπηρος. V. Φρεμπάρωσις.]

[Φρενοπλὴγὴς, ὁ, ἡ, Mentem concutiens. Æsch. Prom. 879 : Φρ. μανίαι.]

[Φρενόπληκτος, ὁ, ἡ, Mente percussus, Mente captus. Æsch. Pr. 1054 : Τοιάδε μέντοι τῶν φρ. βουλεύματ' ἔπη τ' ἔστιν ἀκοῦσαι.]

Φρενοπλὴξ, ῆγος, Mente captus. De eo, quem Latini vocant etiam Mente captum. Sonat tamen potius q. d. Mente s. Animo percussus. Sed hoc loquendi genere abstineo, quod Percutere animum alium habere usum videam, sicut et Percuti, quum dicitur Percuti aliqua re. Greg. Naz. Carm. [p. 80, 15] : Φρενοπλῆξιν ὁμοίϊος. [Anth. Pal. 9, 141 : Κοινῇ ... ληθαργικὸς ἠδὲ φρ. κείμενοι. Λινοπλῆγος per φρενοπλῆγος exp. Hesych., Phot. et Suidas.] Pro eod. dicitur et παραπλήξ. [De accentu, quem grammatici Byzantini in compositis cum πλὴξ ita distinguunt ut barytonis significationem activam, oxytonis passivam tribuant, v. Lobeck. Paralip. p. 279. G. D. Athanas. t. 2, p. 583, E, οὕτω μεμηνὼς καὶ φρ. Hase.]

[Φρενοπληξία, ἡ, Status mente capti. Const. Manass. Chron. 684.]

[Φρενόσπορος, ὁ, Mente satus. Georg. Pisid. Bell. Avar. v. 12 : Τῷ φρενοσπόρῳ λόγων, i. e. Satori sapientium sermonum.]

Φρενοτέκτων, ονος, Qui in mente sua fabricatur s. architectatur, Cui mens est fabricatrix et architecta. Ita enim reddendum censeo vocabulum, quod ap. Aristoph. [Ran. 820] legitur, estque ab eo fictum, ut opinor. Sic autem vocat Æschylum tanquam mirificum verborum architectum, s. artificem : i. e. mirum in excogitandis vocabulis grande sonantibus : Φρενοτέκτονος ἀνδρὸς ῥήμαθ' ἱπποβάμονα.

[Φρενοτερπὴς, ὁ, ἡ, Animum oblectans. Nonn. Dion. 4, 135 : Φρενοτερπέα κύκλον ὀπωπῆς· 18, 323 : Φρενοτερπέα καρπὸν ὀπώρης.]

[Φρενοφθόρος, ὁ, ἡ, Mentem corrumpens. Pisid. De van. 123.]

Φρενόω, Ad mentem reduco, Prudentem reddo, Facio ut quis sapiat. Interdum Castigo; nam castigatione conamur homines ad sanam mentem reducere, s. prudentiores reddere. Æsch. Prom. p. 24 meæ ed. [355] : Πολλῷ γ' ἀμείνων τοὺς πέλας φρενοῦν ἔφυς Ἢ σαυτὸν, schol. φρονίμους ποιεῖν καὶ σωφρονίζειν. [Agam. 1183 : Φρενώσω δ' οὐκέτ' ἐξ αἰνιγμάτων· Choeph. 114. Eur. Ion. 526 : Οὐ φιλῶ φρενοῦν ... μεμηνότας ξένους· Bacch. 791 : Οὐ μὴ φρενώσεις με.] Usus est hoc verbo Xen., sicut et aliis plerisque quæ alioqui ποιητικώτερα sunt, Mem. 2, [6, 1] : Δοκεῖ δέ μοι καὶ εἰς τὸ δοκιμάζειν, φίλους ὁποίους ἄξιον κτᾶσθαι, φρενοῦν, τοιαῦτα λέγων. Ubi observa φρενοῦν non poni seorsum, sed dici φρενοῦν εἰς τὸ δοκιμάζειν, ut si Latine dicas, Prudentes reddere ad explorandum. Hesych. verbum φρενοῦν exp. non solum νουθετεῖν et διδάσκειν, sed etiam φρονεῖν, tanquam et neutralem signif. habens. [Hoc non dixit Hesychius, cujus in gl. Φρενοῦν· φρονεῖν διδάσκειν, νουθετεῖν, infinitivus φρονεῖν ab διδάσκειν pendet, Sapere docere. Soph. Ant. 754 : Κλαίων φρενώσεις, ὧν φρενῶν αὐτὸς κενός· Trach. 52 : Νῦν δ', εἰ δίκαιον τοὺς ἐλευθέρους φρενοῦν γνώμαισι δούλαις. Xen. Mem. 4, 1, 5; 2, 6, 1.] Cetérum ap. eum legi etiam Φρενεῖν sciendum est, quod, sicut φρενοῦν, exp. φρονεῖν et διδάσκειν. [Hic quoque φρονεῖν ab διδάσκειν pendet. Forma autem φρενεῖν suspecta.] Pass. Φρενόομαι, Ad mentem reducor, s. Ad sanam mentem, Prudens reddor. [Hesych.: Φρενοῦται, νουθετεῖται.] Suidas φρενωθῆναι exp. σωφρονισθῆναι : sicut φρενοῦν a schol. Æschyli dixi exponi σωφρονίζειν. [Babrius Fab. 101, 5 : Μὴ φρενωθείην, ἔφη, τοσοῦτον ὡς σὺ νῦν ἐτυφώθης. Πεφρενωμένος ap. Lucian. Lexiph. c. 19.] At 2 Macc. [11, 4] : Πεφρενωμένος ταῖς μυριάσι τῶν πεζῶν, Bud. reddit Animatus, Elatus. Quem hujus participii usum haud temere alibi reperiri puto, sicut nec ipsum verbum φρενοῦσθαι pro Animari, Efferri. [|| Hesych. : Φρενώσας, παραλογισάμενος, ἀπατήσας. Quæ interpretatio convenit verbo φρεναπατήσας. G. Dind.]

[Φρενώλης, ὁ, ἡ, Qui mentem perdidit, Demens. Æsch. Sept. 757 : Παράνοια συνᾶγε νυμφίους φρενώλεις.]

Φρένωσις, εως, ἡ, Castigatio : νουθέτησις, Hesych. [cujus gl. Φρενώσει, νουθετήσει, etiam pro futuro verbi accipi potest. Clem. Al. p. 145 : Φρ. ἐστὶ ψόγος φρενῶν ἐμποιητικός.]

[Φρενωτήριον, τό.] Idem Hesych. habet et nom. Φρενωτήριον, quod exp. παραίνεσις. Tunc autem accipietur substantive, quum alioqui φρενωτήριον sit potius Quod est ad παραίνεσιν aptum atque accommodatum.

[Φρεορυκτέω. V. Φρεωρυχέω.]

[Φρεορύκτης. V. Φρεατορύκτης.]

[Φρετησία, ἡ, Fretensia, n. pr. Latinum mulieris C. I. vol. 3, p. 589, n. 5470, 1. Hase.]

[Φρέω.] Φρῶ, contractum ex Φρέω [Φρῶ ex προΐω per syncopen factum sæpe ponunt grammatici, velut Etym. M. p. 178, 34; 271, 45; 399, 41; 686, 41; 740, 12; 799, 16, et Moschop. Περὶ σχεδῶν p. 195, qui etiam fut. ponit, Ὁ μέλλων φρήσω, ὃ μετὰ τῆς (τῆς recte om. cod. Paris. 2599 ap. Boisson. Anecd. vol. 3, p. 112) προθέσεως ἀεὶ γράφεται, οἷον εἰσφρήσω. Imperat. Φρὲς ap. Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 24, 24, Chœrob. In Theodos. p. 494, 22, ubi de composito εἴσφρες agit, et Etym. M. p. 740, 12. In ὄφρὲς cor-

ruptum ap. Arcad. p. 172 notavit Struvius], unde A Ἔκφρῶ, quod vide. Quidam ex ἐκφέρω factum tradiderunt. [Sunt etiam alia composita, Ἀποφρῶ, Εἰσφρῶ, Ἐπεισφρῶ, quæ v. Mira imperfecti forma ἐξεφρείομεν ap. Aristoph. Vesp. 125, metri caussa pro ἐξεφρέομεν vel ἐξεφροῦμεν dictum, ut εἰσεφρούμην est ap. Eurip. Tro. 647. Passiv. ἐκφρηϛθῆναι ex Æliano annotavit Suidas s. h. v. De verbo φρῶ dixisse Philoxenum ἐν τῷ Περὶ μονοσυλλάβων ῥημάτων annotavit schol. Eurip. Phœn. 264.]

[Φρεῶρυξ, χος, ὁ. Cyrillus in Matth. Gloss. p. 20 : Φρεώρυξ (hoc accentu)· ὁ τὰ φρέατα ὀρύσσων. Fortasse fictum ex φρεωρύχος, φρεώρυχος, qui genitivus esse videretur nominis φρεῶρυξ, scripto. Aliud Lexicon ab Matth. in annot. citatum : Φρεώρυξ καὶ φρεωρύχος ὁ τὰ φρέατα ὀρύσσων· φρεορύκτης δὲ μικρόν.]

Φρεωρῠχέω, (sicut Φρεορυκτέω a Φρεορύκτης,) Puteum fodio s. Puteos. Cujus partic. φρεωρυχῶν ap. Plut. [Mor. p. 776, D.] Legitur autem et ap. Suid. illud verbum, sed perperam in vulg. editt. scriptum per o in secunda syllaba, ut vicissim male per ω in B illis scriptum est φρεωρυκτῶ pro φρεορυκτῶ : assentiente utrique emendationi vetusto cod. [cum aliis libris], et verbi φρεορυκτῶ scripturam comprobante etiam nomine φρεορύκτης, quod ibid. habetur. [Φρεωρύχος et φρεωρυχῶ per ω scribendum annotavit Herodian. Epimer. p. 204. De formis per ω vel o scribendis in hujusmodi compositis v. Lobeck. ad Phryn. p. 232. Metaph. Aristoph. Lys. 1033, de culice oculum pungente : Πάλαι γέ μ' ἐφρεωρύχει· ubi schol. : Ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τὰ φρέατα ὀρυττόντων. Εἰς βάθος ὡς φρέαρ ἀνώρυττεν, φησί. G. D. It. figurate Greg. Nyss. t. 1, p. 672, D, τὴν ὑπερηφανίαν φρεωρυχοῦσιν· et t. 2, p. 806, B, οἱ ἱερεῖς φρεωρυχοῦντες ἐνίκησαν. Hase.]

[Φρεωρυχία, ἡ, Putei fossio. Philostorg. H. E. 3, 9. Struv. Joseph. A. J. 1, 18, 2, παρασχόντος αὐτῷ τὴν φρ. ἀνεπικώλυτον. Hase. Eustath. p. 461, 5 : Φρεωρυχίαν ἐδίδαξαν.]

[Φρεωρυχικός, ἡ, όν, Puteo fodiendo aptus. Φρ. ἐργαλεῖον Phot. Lex. s. v. Τορὸς et Etym. M. p. 762, 33, Eustath. p. 1533, 10.]

C [Φρεωρύχος, ὁ. HSt. s. v. Φρεατορύκτης :] Ceterum Φρεωρύχους Hesych. scribit fuisse etiam γένος quoddam Athenis. [Jo. Chrys. t. 5, p. 845, 42. Greg. Nyss. t. p. 34, D; t. 3, p. 102, D. Basil. t. 1, p. 10, D, τὴν τοῦ ὕδατος φύσιν ἐνυπάρχουσαν τῇ γῇ οἱ φρ. δεικνύουσιν. Hase. || Adverbia Φρεωρύχως et τυμβωρύχως ponit Herodian. Epimer. p. 160.]

[Φρὴ, Sol. Vox Ægyptiorum notissima, iisdemque sacratissima, quæ in gemmis Abraxeis sæpius occurrit. De ea exstat ænigma ap. Martian. Capellam 2, p. 47. Plura observata invenies in Diss. 8 De terra Gosen § 4, et in Panth. 2, c. 1, § 8. Adde Montfaucon. Palæogr. Gr. p. 179. Jablonsk.]

Φρὴν, ενὸς, ἡ [Dativi pluralis φρασὶ, qui Doricus dicitur ab Eustathio p. 32, 14, constans ap. Pindarum usus est, de quo dixit Bœckh. in annot. crit. ad Ol. 7, 24, p. 385, licet Pindarus et nominativum φρὴν et ceteros casus φρενὸς φρενὶ φρένα φρένες φρενῶν φρένας non mutatos servaverit nec φράνεσσι dixerit, sed φρένεσσι Isthm. 3, 9. Linguam antiquissimam α in hac D voce habuisse Ahrens. De dial. Dor. p. 118 colligit ex verbis εὐφραίνω et ἀφραίνω et Hesychii gl. qua Φρανίζω per σωφρονίζω explicatur], Mens. [Est inter μονήρη ap. Herodian. p. 15, 5 : Οὐδὲν γὰρ εἰς ην λῆγον ὄνομα μονοσύλλαβον μόνως θηλυκὸν, ἀλλ' εἰ ἐπιδέχοιτο καὶ τὸ θηλυκὸν, ἐν κοινότητι ἐπιδέχεται ... διὸ καὶ ἐξηλλάγη αὐτοῦ ἡ κλίσις ὡς πρὸς τὰ ἄλλα μονοσύλλαβα. Φρενὸς γὰρ, τῶν ἄλλων φυλασσόντων τὸ η. Antiquissima voc. significatio est numero plurali φρένες de præcordiis dicti, de qua infra dixit HSt. allatis etiam locis Homericis. Altera significatio singulari et plurali communis est Mens, frequentissima apud Homerum aliosque poetas : nam in oratione prosa rarior est hujus vocabuli usus.] Hom. Il. K, 45 : Ἐπεὶ Διὸς ἐτράπετο φρήν· [M, 173 : Οὐδὲ Διὸς πεῖθε φρένα·] E, 406 : Νήπιος, οὐδὲ τὸ οἶδε κατὰ φρένα Τυδέος υἱός· I, 186 : Τὸν δ' εὗρον φρένα τερπόμενον φόρμιγγι λιγείῃ. [Et sic alibi non raro φρὴν vel φρένες gaudio, mœrore, amore, timore aliisque modis affici dicuntur, velut

Il. Z, 481 : Χαρείη δὲ φρένα μήτηρ· Λ, 683 : Γεγήθει δὲ φρένα Νηλεύς· N, 493 : Γάνυται δ' ἄρα τε φρένα ποιμήν· O, 627 : Τρομέουσι δέ τε φρένα ναῦται δειδιότες· T, 125 : Τὸν δ' ἄχος ὀξὺ κατὰ φρένα τύψε βαθεῖαν· Od. Θ, 131 : Πάντες ἐτέρφθησαν φρέν' ἀέθλοις. Et numero plurali, cujusmodi in locis modo proprie de præcordiis dictum est, modo, ut singularis, de mente. Il. N, 609 : Φρεσὶν ἧσι χάρη· Ω, 321 : Πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη· K, 10 : Τρομέοντο δέ οἱ φρένες ἐντός· Π, 61 : Κεχολῶσθαι ἐνὶ φρεσί· Σ, 88 : Πένθος ἐνὶ φρεσὶ μυρίον εἴη· Υ, 381 : Φρεσὶν εἱμένος ἀλκήν· Θ, 360 : Πατὴρ φρεσὶ μαίνεται οὐκ ἀγαθῇσι, ut φρεσὶ μαινομένῃσι Ω, 114, 135; ὁλοῇσι φρεσὶ A, 342; φρεσὶ λευγαλέῃσι I, 119. Od. Γ, 266 : Φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῇσιν. Ἐκπλήττεσθαι φρένας, Obstupefieri, Mente privari. Il. N, 394 : Ἐκ δέ οἱ ἡνίοχος πλήγη φρένας, ἃς πάρος εἶχεν· et Π, 403 : Ἐκ γὰρ πλήγη φρένας· et quæ sunt similes locutiones, ib. 805 : Τὸν δ' ἄτη φρένας εἶλε· H, 360 : Ἐξ ἄρα δή τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν αὐτοί· O, 724 : Εἰ ... βλάπτε φρένας ... Ζεὺς ἡμετέρας. Ib. 61 : Ὀδυνάων, αἳ νῦν μιν τείρουσι κατὰ φρένας.] A Cic. quoque φρὴν redditur Mens, in hoc versu Eur. Hippol. [612] : Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος. Interpr. enim De offic. 3 (nisi aliunde hanc interpret. sumit), Juravi lingua, mentem injuratam gero. Quamvis autem φρὴν et θυμὸς et καρδία sæpe pro eod. ponantur, ut Lat. Mens, Animus, Cor : interdum tamen [velut Il. A, 193, Δ, 163, E, 671, Od. Δ, 120, 813, E, 365] post κατὰ φρένα addit Hom. καὶ κατὰ θυμόν. (At quum dicit [Il. X, 475, Od. E, 458] : Ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη, tunc hæc vox θυμὸς aliter sumitur, sc. pro eo quod dicimus *Courage*.) [Et cum plurali Il. N, 487 : Πάντες ἕνα φρεσὶ θυμὸν ἔχοντες, et Θ, 202, N, 280.] Latini quoque Mentis appellationi addunt interdum appellationem Animi. Atque adeo et Mentem animi dixit Plautus. Apud eund. Hom. legitur ἐν φρεσὶν ἦτορ [Il. Θ, 413 : Τί σφῶϊν ἐνὶ φρεσὶ μαίνεται ἦτορ; T, 169 : Θαρσαλέον ... ἦτορ ἐνὶ φρεσί] : quod ἦτορ ap. poetas synonymum esse nomini καρδία, satis notum est. Hoc ipso certe usus est Æschylus, sicut et nomine φρὴν in uno C eodemque loco, Pr. [880] : Καρδία δὲ φόβῳ φρένα λακτίζει· sed hic φρὴν peculiarius accipiendum videri possit. [Choeph. 831 : Περσέως ἐν φρεσὶν καρδίαν σχεθών.] Quod autem ad illum pluralem dat. attinet φρεσὶ, sciendum est ejus magnum esse usum ap. Hom. pro dat. sing. φρενὶ, sicut et nominativi pluralis, itemque accus. pro sing. Dativi certe, ut quum dicit passim [Il. A, 297, Δ, 39, I, 611, etc.], Σὺ δ' ἐπὶ [vel ἐνὶ] φρεσὶ βάλλεο σῇσι. [Il. A, 333, Π, 530 : Ἔγνω ἧσιν ἐνὶ φρεσί.] Item [Il. B, 33] : Ἀλλὰ σὺ σῇσιν ἔχε φρεσίν· pro eo quod a Virg. dicitur, Tu condita mente teneto. [Υ, 310 : Αὐτὸς σὺ μετὰ φρεσὶ σῇσι νόησον.] Sic ap. eund. poetam [Il. B, 301] : Εὖ γὰρ δὴ τόγε ἴδμεν ἐνὶ φρεσὶ, Cic. φρέσὶ vertit Mente. [Il. A, 55 : Τῷ γὰρ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεά· I, 313 : Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δ' εἴπῃ· N, 56 : Σφῶϊν δ' ὧδε θεῶν τις ἐνὶ φρεσὶ ποιήσειεν· 121 : Ἀλλ' ἐν φρεσὶ θέσθε ἕκαστος αἰδῶ καὶ νέμεσιν. Φρένες etiam animalibus tribuuntur, ut Il. Δ, 245 : Οὐδ' ἄρα τίς σφι (τοῖς νεβροῖς) μετὰ φρεσὶ γίγνεται ἀλκή· Π, 157 : Αὔκοι ... τοῖσίν τε περὶ φρεσὶν ἄσπετος ἀλκή. Idem qui ap. Homerum voc. φρὴν frequens apud alios poetas quosvis usus est, velut Pind. Ol. 10, 2 : Πόθι φρενὸς ἐμᾶς γέγραπται; 8, 32 : Ὀρθᾷ διακρίνειν φρενί· et cum aliis adjectivis, ut ἐλευθέρᾳ Pyth. 2, 105; ἀταρβεῖ ib. 5, 67; χθονίᾳ (de mente viri mortui) ib. 136. Et plur. ὀρθαὶ φρένες Ol. 2, 105; ἀπάλαμνοι Ol. 2, 105; κουφότεραι Ol. 8, 80; πλάγιαι Isthm. 3, 9; ὠκύτεραι Pyth. 4, 247; μαινόμεναι ib. 2, 49; μαλθακὰ Ol. 2, 162; βαθεῖα Nem. 4, 13; γλυκεῖα Pyth. 6, 52. Et plurima hujusmodi apud Tragicos, ex quibus satis habemus exquisitiora nonnulla attulisse. Æsch. Choeph. 746 : Ἄλγη ... ἐμὴν ἤλγυνεν ἐν στέρνοις φρένα· Eum. 804 : Εὔδουσα γὰρ φρὴν ὄμμασιν λαμπρύνεται· Choeph. 854 : Οὔτοι φρέν' ἂν κλέψειεν ὠμματωμένην· Suppl. 606 : Ὡς ἀνηβῆσαί με γηραιᾷ φρενί· 775 : Ἄγγελον γέρονθ', ἡβῶντα δ' εὐγλώσσῳ φρενί· 1017 : Εἰ γάρ τι μὴ θεοῖς βεβούλευται νέον, ἴγνος τὸ πρόσθεν οὐ διαστρέψω φρενὸς, i. e. Consilium prius captum. Idem fragm. 393, de Æschylo mysteriis initiato : Δήμητερ ἡ θρέψασα τὴν ἐμὴν φρένα. Soph. OEd. T. 511 : Ἀπ'

ἐμᾶς φρενὸς οὔποτ' ὀφλήσει κακίαν, eadem periphrasi qua El. 809 : Ἀποσπάσας τῆς ἐμῆς φρενὸς αἵ μοι παρῆσαν ἐλπίδων ἔτι. Eur. Alc. 778 : Δέχεσθαι τοὺς ξένους εὐπροσηγόρῳ φρενί. Et plur. Æsch. Prom. 131 : Πατρῴας μόγις παρειποῦσα φρένας· Pers. 767 : Φρένες γὰρ αὐτοῦ θυμὸν ὠκοστρόφουν· Choeph. 452 : Ἡσύχῳ φρενῶν βάσει· Eum. 301 : Ἔρρειν, τὸ χαίρειν μὴ μαθόνθ' ὅπου φρενῶν. Ἐκ φρενὸς Æsch. Eum. 107 : Λέξω, κελεύεις γὰρ, τὸν ἐκ φρενὸς λόγον. Ib. 157 : Κλύε ... ἐξ ἀμαυρᾶς φρενός· Sept. 873 : Δόλος οὐδεὶς μὴ 'κ φρενὸς ὀρθῶς με λιγαίνειν· 919 : Δακρυχέων ἐκ φρενός· Ag. 1515 : Φρενὸς ἐκ φιλίας τί ποτ' εἶπω; Ib. 805 : Οὐκ ἀπ' ἄκρας φρενὸς οὐδ' ἀφίλως. Μιᾷ φρενὶ, Unanimiter, Eum. 986. Ἀπὸ φρενὸς, Ex animo, Crinag. Anth. Pal. 6, 229 : Βαιὸν ἀπ' οὐκ ὀλίγης πέμπει φρενὸς, ut ib. 227 : Ὀλίγην δόσιν, ἀλλ' ἀπὸ θυμοῦ πλείονος. Cui contrarium est Ἄπο φρενὸς, Contra mentem s. voluntatem, ut ἄπο θυμοῦ et similia dicuntur, Arat. 411 : Κεδαιόμεναι γὰρ ἐκείνῃ νῆες ἄπο φρενός εἰσι.] Soluta vero oratio pluralem usurpans potius quam singularem, eo significare solet Sanæ mentis affectum, ut ita dicam, aut etiam Prudentiam : unde aliquis dicitur φρένας ἔχειν, et contra ἔξω φρενῶν καθεστὼς, vel γενόμενος (ap. Herodian. illud, ap. [Diodor. 4, 11, et] Plut. hoc. Xen. Symp. [4, 55] : Διδόναι καρποῦ μὲν ἀφθονίαν, φρενῶν δὲ ἀφορίαν. [Hujus usus exx. plura supra ex poetis attulimus. Locutionibus hic ab HSt. memoratis similes sunt hæ, Æsch. Prom. 472 : Ἀποσφαλεὶς φρενῶν πλανᾷ· 673 : Μορφὴ καὶ φρένες διάστροφοι ἦσαν· Ag. 479 : Παιδνὸς ἢ φρενῶν κεκομμένος. Soph. Aj. 447 : Ὄμμα καὶ φρένες διάστροφοι γνώμης ἀπῆξαν· Ant. 754 : Ὧν φρενῶν κενός· 623 : Ὅτῳ φρένας θεὸς ἄγει πρὸς ἄταν· El. 390 : Ποῦ ποτ' εἶ φρενῶν; Φρένας ἐκβαλεῖν Ant. 648; φρενῶν τητᾶσθαι El. 1326. Ἐκστῆσαι et ἐκστῆναι φρενῶν Eurip. Or. 1021, Bacch. 359, 848 (ut ἐξεστηκέναι τῶν φρενῶν ap. Dion. Cass. 57, 23), ἔξεδροι et παράκοποι φρενῶν Hipp. 935, Bacch. 33. Et Heracl. 709 : Σῶν φρενῶν οὐκ ἔνδον ὤν. Contra φρενῶν ἐπήβολος Æsch. Prom. 442 et Soph. Ant. 492, ut κατορθοῦντος φρένα OEd. C. 1487. Idem OEd. T. 1511, de puellis nondum mente valentibus : Εἰ μὲν εἰχέτην ἤδη φρένας· OEd. C. 805 : Οὐδὲ τῷ χρόνῳ φύσας φανεῖ φρένας. Eurip. Hipp. 462 : Κάρτ' ἔχοντας εὖ φρενῶν. Liban. Epist. 220, p. 105 : Ἄνδρα ἐπὶ πλεῖστον ἥκοντα φρενῶν.] Hac autem in signif. observavi non paucis in ll. præfixam habere vocem νοῦν, ut ap. Aristoph. [Ran. 534] : Νοῦν ἔχειν καὶ φρένας· et ap. Dem. Pro cor. : Μάλιστα μὲν καὶ τούτοις βελτίω τινὰ νοῦν καὶ φρένας ἐνθείητε. [Id. p. 780, 21 : Νοῦ καὶ φρενῶν ἀγαθῶν καὶ προνοίας πολλῆς. Lysias ap. Harpocr. s. v. Καρχίνος : Τὰς ἐμφύτους φρ. ὀρθῶς παγείσας. Andocid. 20, 29 : Συμφορὰ τῶν φρενῶν, i. e. Dementia.] At Herodian. [7, 10, 7] φρένας et ἀγχίνοιαν copulavit, ubi Polit. φρένας vertit Ingenium. In multis certe ll. occurrit ubi Prudentiam interpretari possumus, aut etiam simpliciter Mentem, ut Epigr. : Ἄξιον αἰνῆσαι Μόσχου φρένας, ὃς μόνος οἶδε, κτλ. [Σῶμα et φρένες opposita ap. Herodot. 3, 134, ut σάρκες et φρένες ap. Eurip. El. 387 : Αἱ σάρκες αἱ κεναὶ φρενῶν.]

|| Φρένες, Præcordia, tanquam mentis sedes, διάζωμα [τῶν φρενῶν διάζωμα Pollux 2, 136] quod pulmonem et cor ab hepate, liene, et renibus disterminat, ut scribit Aristot. De partt. anim. 3, 10, ubi etiam dicuntur esse φρένες tanquam παροικοδόμημα et φραγμός : item φρένες vocari ὡς μετέχουσαί τι τοῦ φρονεῖν. [Addit Aristot. : Αἱ δὲ μετέχουσι μὲν οὔ, ἐγγὺς δ' οὖσαι τῶν μετεχόντων (i. e. cordis) ἐπίδηλον ποιοῦσι τὴν μεταβολὴν τῆς διανοίας.] Ibi autem Gaza φρένες interpr. Præcordia, (sicut et alii passim tam ap. hunc quam ap. ceteros, ubi de eadem illa corporis parte agitur, interpretati sunt,) διάζωμα, Septum transversum. [Aristot. H. A. 2, 15 : Τὸ διάζωμα, ὃ καλοῦνται φρένες. Galen. vol. 7, p. 488 : Τὸν κάτω τοῦ θώρακος ὅρον οἱ μὲν παλαιοὶ πάντες ὠνόμαζον φρένας, εἶθ' ἁπλῶς ἐπελθὸν αὐτοῖς, εἶθ', ὡς οἴονταί τινες, διότι φλεγμαίνοντος αὐτοῦ βλάπτονται τὴν φρόνησιν οἱ κάμνοντες· ἀπὸ Πλάτωνος δ' ἤρξατο καλεῖσθαι διάφραγμα, προσαγορεύσαντος μὲν αὐτοῦ φρένας ὁμοίως τοῖς ἄλλοις παλαιοῖς, ἡγουμένου δὲ τὴν τοῦ διαφράγματος ἐν τοῖς ζῴοις χρείαν ἔχειν, ἐπειδὴ τὸ θυμοειδὲς τῆς ψυχῆς ἐν καρδίᾳ περιεχόμενον ἀπὸ τοῦ καθ' ἧπαρ ἐπιθυμητικοῦ διαφράττει. (De Platone conf. Galen. vol. 5, p. 246. Plato Tim. p. 70, A : Τὰς φρένας διάφραγμα εἰς τὸ μέσον αὐτῶν τιθέντες. Vid. ib. p. 77, B; 87, A.) Τοὐντεῦθεν δὲ ἔθος ἔσχον οἱ ἰατροὶ προσαγορεύειν αὐτὸ διάφραγμα τῆς ἀρχαίας ἀμελήσαντες προσηγορίας .... Ἀριστοτέλης δὲ ὠνόμαζεν ὑπόζωμα τὸ μόριον τοῦτο τοῦ ζῴου. Erotian. p. 386 : Φρένας ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι τὸ διάφραγμα, quam gl. ad Hippocr. p. 199, G, refert Foes. Φρενῶν ἄψις de mentis læsione et desipientia ap. Hippocr. p. 394, 51, ubi Galen. per παραφροσύνη exp.] Extat certe ap. Hom. vox φρένες et de parte corporis, non uno in loco. Legimus enim ap. Hom. [Il. Π, 481 : Ἀλλ' ἔβαλ' ἔνθ' ἄρα τε φρένες ἔρχαται ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ·] Od. I, [301] : Οὐτάμεναι πρὸς στῆθος, ὅθι φρένες ἦπαρ ἔχουσιν. [Ad hunc l. spectat Hesych. : Φρένες· μέρος τι τῶν ἐντοσθίων τὸ ὑπὸ τῷ ἥπατι κείμενον, τὸ διάφραγμα τοῦ στήθους.] Il. Π, [503] : Ὃ δὲ λὰξ ἐν στήθεσι βαίνων, Ἐκ χροὸς εἷλε δόρυ· προτὶ δὲ φρένες αὐτῷ ἕποντο. [Et frequenter φρένες ἀμφιμέλαιναι, quod grammatici alii aliter interpretantur : de quo v. s. v. Ἀμφιμέλας. Æsch. Prom. 361 : Φρένας γὰρ εἰς αὐτὰς τυπεὶς· Eum. 158 : Ἔτυψεν ... ὑπὸ φρένας, ὑπὸ λοβόν. Soph. Tr. 931 : Πλευρὰν ὑφ' ἧπαρ καὶ φρένας πεπληγμένην.] Proprie, inquit Gorr., φρένες Mentem significat, quam νοῦν et διάνοιαν etiam Græci appellant [sic Galen. vol. 8, p. 701] : ad quam quoniam aliquid conducere videtur διάφραγμα, aut quia eo inflammatione affecto mens quoque læditur, et continuum prope delirium excitatur, a Platone et reliquis veteribus eodem nomine donatum est, ut nihil intersit φρένας et διάφραγμα dicere. [Hippocr. p. 309 extr. : Αἱ φρένες ἄλλως οὔνομα ἔχουσι τῇ τύχῃ κεκτημένον καὶ τῷ νόμῳ, τῷ δ' ἐόντι οὐκ, οὐδὲ τῇ φύσει, οὐδὲ οἶδα ἔγωγε τίνα δύναμιν ἔχουσιν αἱ φρένες ὥστε φρονέειν καὶ νοέειν, πλὴν εἴ τι ὤνθρωπος ὑπερχαρείη ἐξ ἀδοκήτου ἢ ἀνιηθείη, πηδῶσι καὶ ἄλσιν παρέχουσιν ὑπὸ λεπτότητος, etc.] Præcordia a Latinis dicta sunt, quia cordi prætenduntur. Hæc ille. Vide et in Διάφραγμα. Ceterum quod ad etymum illud attinet, quo φρένες a verbo φρονεῖν deducit Aristot., in eo, sicut et in aliis quibusdam, hic philosophus parum grammatice locutus mihi videtur. Multo enim magis rationi consentaneum est, si etiam spectemus eam deductionis seriem quæ in aliis plerisque vocibus spectatur, ut φρονεῖν dictum sit quasi φρενεῖν, sc. ἀπὸ τῆς φρενός : sicut a θυμὸς dicitur ἐνθυμεῖσθαι et θυμαίνειν. Adde quod quum non itidem num. sing. φρὴν de parte illa usurpetur, non eadem etymi ratio ei assignari potest : et tamen ut pluralem præcedat necesse est. Fuerit ergo potius quærendum vocis φρὴν quam φρένες etymum; sed aliud quam quod Etym. [M. p. 799, 42] et Eustath. [p. 162, 22] habent [qui a προῖῶ, ex quo φρῶ factum sit, derivant] : si modo quis huic investigationi tempus impendere operæ pretium esse, aut etiam ullum investigationis fore finem existimat. [« Si quærenda sit vocabulo huic origo, dixerim ἀπὸ τοῦ προνοεῖν denominatam ut τὸν φρουρὸν ἀπὸ τοῦ προορᾶν. » HSt. in Ms. Vindob. Dativus Doricus φρασὶ conjunctus cum verbo φρανίζειν, i. q. φρενοῦν, eam habet cum φράζω similitudinem ut opinio existat utrumque ab obsoleto quodam φράω ortum esse, verbum quidem sicut κλάζω a κλάω, Frango, κράζω a κράω, βιβάζω a βάω, nomen autem ea ratione qua γλὴν a γλάω. Jam si ab hoc φράω derivatum est φράσσω, non mirum videri potest nomen φρενῶν proprie declarare diaphragma, quo exta ab inferiore intestinorum parte separantur quasi septo. Quomodo hinc ad intelligentiam translatum sit nescire se profitetur Hippocrates De morbo sacro p. 309 (ubi v. Dietz. p. 183), nisi quod præcordia lætantibus et dolentibus quodammodo commoveantur, sed verius Aristoteles De partt. anim. 3, 10. Lobeck. Rhemat. p. 83.]

DE COMPOSITIS IN ΦΡΩΝ DESINENTIBUS BREVIS ADMONITIO.

Composita omnia quæ sequuntur, in φρων desinentia, inter ea, quæ ex nomine φρὴν sunt composita, ponenda esse censui : non ignorans tamen quod scribit Eust., nimirum hisce compositis περίφρων et ἀλκίφρων et δαΐφρων, atque similibus, ἐγκεῖσθαι verbum

φρονεῖν. Sed si hoc dixit tanquam ex verbo φρονεῖν facta esse illa sentiens, nequaquam me assensorem habebit; sin vero duntaxat significare voluit, verbi φρονεῖν signif. illis inclusam esse, id certe illi concesserim : libentius tamen de κακόφρων et μεγαλόφρων, item ὀλοόφρων, atque aliis quibusdam id genus, quam de illis quæ ipse affert. Videmus enim κακὸν s. κακὰ φρονεῖν, et μέγα φρονεῖν, valde usitata esse : quin etiam ὀλοὰ φρονεῖν, sicut κακὰ φρονεῖν, alicubi inveniri constat. Sed si κακόφρων resolvi potest in κακὸν φρονῶν, sive κακὰ, non ideo tamen κακόφρων ex κακὸν et φρονῶν, ac non ex φρὴν, compositum esse dicendum est. Hesych. certe sicut ὀλοόφρων exp. ὀλέθρια φρονῶν, ita vicissim ῥηξίφρονα exp. καταβαλόντα τὴν φρένα. Equidem ut Eust. ad signif. duntaxat (ut modo dicebam) respexisse existimem, facit quod de εὔφρων addit : nimirum ei itidem ἐγκεῖσθαι verbum εὐφραίνειν. Vix enim credibile est Eust. (quamvis alia nonnulla, nihilo fere magis derivationis analogiæ consentanea, jam antea ex eo protulerim) censuisse, εὔφρων factum esse ex εὐφραίνειν : quum alioqui itidem dicendum esset ἄφρων factum esse ex ἀφραίνειν, atque ita prius hoc quam illud esse. Quod absurde dici, nemo, ut opinor, negarit, quum præsertim Latinos illam compositionem nominis ἄφρων ex φρὴν et α privativo, imitari voluisse manifestum sit, in suo nomine Amens, ex voce Mens, et litera A, itidem privandi vim habente. Sic porro et in tradendo nominis σωφροσύνη etymo illam, ut modo appellavi, derivationis analogiam minime servatam fuisse, illa in voce docui.

[Φρὴς, Φρητὸς, Φρῆτες, ἔθνος Λιβυκὸν, ὁ Ἡρωδιανὸς ιδ', Steph. Byz. Conf. Arcad. p. 126, 11.]

[Φρήταρχος, ὁ. Inscr. Gruteri p. 125. Ignarra De phratriis p. 133, ubi etiam extat θεῶν φρητρίων. Schneid. Si a φρήτρη deducendum est, scribendum φρήτραρχος. Angl. Vide tamen C. I. vol. 3, p. 719, n. 5785, 13, ubi manifesto apparet ὑπὲρ φρητάρχου, et Franz. ib. p. 715. Est Curiæ magister. Hase. Conf. Φράτραρχος.]

[Φρητία, στόμα φρέατος, Hesych. Inscr. Acr. C. I. vol. 3, p. 582, n. 5430, 16 et 18, θεμ[έλιον] ποτὶ φρητίοις· ubi videtur significare locum in quo erant putei. Hase. Conf. Φρεατία.]

[Φρητίον, τὸ, i. q. φρεάτιον. Locus ποτὶ φρητίοις in agro Acrensi situs, pluries memoratus in inscr. ap. Gœttling. De inscr. Acr. 3, p. 5. Genitivum φρητὸς exhibet titulus in Férussac *Bulletin* 7, sect. 1826, n. 5, p. 388. Osann.]

[Φρήτραρχος. V. Φρήταρχος.]

[Φρήτρη. V. Φρατρία.]

[Φρήτριος. V. Φρήταρχος et Φράτριος.]

[Φριαπίτης, ὁ, Phriapita, Arsacidarum progenitor. Phot. Bibl. p. 17, 35.]

[Φριγμὸς, ὁ, Strepitus. Manuel Moschop. Gramm. p. 58 ed. Titz. Osann. Greg. Nyss. t. 1, p. 613, B, μεταποιεῖν τὸν ἐν τῷ ἀέρι φριγμὸν εἰς ψυχρότητα. Sed fort. scribend. πνιγμὸν, Æstum suffocantem. Hase.]

[Φριγαλέος vitiose pro φρικαλέος, quod v.]

[Φρίγος. V. Σφρῖγος.]

[Φρῖκάζω. Poeta De vir. herb. 71 : Φρικάζῃ δ' ὁπόταν τις ἀνὴρ, βοτάνης ἀπὸ ταύτης κλῶνας ἑλὼν κάμνοντος ἐναντίος ἵστασο μοῦνον, ubi schol. (sive in nothis Diosc. p. 477), ὅτε δέ τις φρικιᾷ, et mox φρικιῶντος.]

Φρῖκαλέος, α, ον, poetis i. q. φρικώδης [De accentu v. Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 4, 4], Horrificus, Horribilis. Epigr. ad Cerberum, de Archilocho descendente ad orcum : Ἤδη φρικαλέον δείδιθι καὶ σὺ νέκυν. [Adjectivum frequens ap. poetas recentiores, ut Nonn. Dion. 42, 149 : Φρ. μύκημα· 47, 395 : Φρ. γελόων. Tryphiod. 195 : Φρικαλέῃσιν ἐπὶ πλευρῇσιν. Neque alienum a prosa inferiorum temporum, velut Eustath. p. 86, 70; 166, 70, et Opusc. p. 86, 70; 166, 70. Φρικνὸν per φρικαλέον exp. Hesych., quod φριγαλέον scriptum in cod. G. D. Const. Acrop. Serm. de Jo. Damasc. Actt. SS. Maii t. 2, p. 746, F, φρ. ἀπόφασιν· 742, F, βασιλικῇ καὶ φρ. στολῇ. Andromach. ap. Galen. vol. 14, p. 35, 9, φρ. περὶ κύστιν ἀνίην· 33, 16, φρ. ἄχθος. De zonis frigidis Eratosth. ap. Achill. Tat. Isag. p. 153, E : Αἰεὶ φρικαλέαι. Hase.]

[Φρικανεῖς. Φρικᾶνες. V. Φρίκιον.]

[Φρικασμὸς, ὁ. HSt. s. v. Φρικίασις :] Affertur tamen non Φρικιασμὸς, sed Φρικασμὸς, pro Horrore itidem, ex 2 Maccab. [3, 17] : Φρικασμὸς τοῦ σώματος, ubi et Bud. interpr. Horror. [Ex Nicet. Annal. 12, 2 (?) citat Schneid.]

[Φρίκειον. V. Φρίκιον.]

Φρίκη, ἡ, interdum quidem de mari inhorrescente dicitur, sicut φρῖκα dici videmus; sed tamen potius redditur Æstus : quæ signif. ei datur ap. Plut. [Mor. p. 160, E.] Affertur autem et ex Gaza hæc interpretatio. [Eurip. fr. inc. 146 (ap. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 6, 1) : Ἀκύματος δὲ πορθμὸς ἐν φρίκῃ γελᾷ. Theophr. De color. § 3 : Τὸ ὕδωρ φαίνεται μέλαν, ὅταν τραχυνθῇ, καθάπερ ἡ τῆς θαλάττης φρ. Diodor. 17, 10 : Τῇ Δίρκῃ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος αἱματοειδῆ φρ. ἐπιτρέχειν. Alciphro 1, 10 : Τὴν θάλατταν φρ. κατέχει· et 16 : Φρίκῃ σκιερὰν τὴν θάλατταν ἰδών. De locis Æliani v. s. v. Φρίξ.] Alioqui φρίκη de alio potius horrore dicitur, sc. de Horrore frigoris, et quidem peculiariter Horrore febrili, qui medius est inter refrigerationem et rigorem, i. e. περίψυξιν et ῥῖγος. Alex. Aphr. Probl. 2, [65] : Ἐπὶ τοῦ ψυχροῦ γίνεται περίψυξις πρώτη· εἶτα ἐπιταθεῖσα, φρίκη· εἶτα ἔτι μᾶλλον, ῥῖγος· quæ quidam ita interpr. : Membra primum frigore obtorpescunt, deinde inhorrescunt : tum autem inalgescunt et rigent, vario refrigerationis incremento. [Conf. Nicandri Ther. 721 : Φρίκη δ' ἐν ῥέθεϊ σκηρίπτεται.] Gallice quoque dicimus *Frisson*, de Febrili algore, nec non *Frissonner* pro Pati eum algorem; sed latius horum signif. extendimus. [Φρίκη Horror dicitur, medius inter frigus et rigorem, et ex his mixtus et temperatus, tanto major frigore quanto minor rigore, ut scribit Galen. De diff. febr. 2, 8. Ex iisdem causis fit quibus rigor, omnino tamen minoribus, adeo ut horror debilissimus rigor scribatur Hippocr. p. 458, 6. Foes. Alia exx. Hippocr. v. s. v. Φρικώδης. Per τρόμος, παλμὸς (male ἅλμὸς ap. Suidam) exp. Etym. M. p. 800, 24. Plato Phædr. p. 251, A : Οἷον ἐκ τῆς φρ. et Rep. 3, p. 387, C. Bis ap. Soph., OEd. T. 1306 : Τοίαν φρ. παρέχεις μοι, et fragm. 921 : Ὀρθόκερως φρ., aliquoties apud Eurip., velut Phœn. 1290 : Τρομερὰν φρ. Tro. 183 : Ψυχὰν ἐκπληχθεῖσα φρίκᾳ· et cum genit. Ion. 898 : Φρίκᾳ μητρός. Diodor. 17, 118 : Τῆς σφαγῆς φρίκην ἐμποιούσης τοῖς φίλοις. Ælian. ap. Suidam s. v. Φρίκη : Φρ. τις αὐτὸν περιέρχεται.] At φρίκη πρὸς τὸ θεῖον e Xen. [Cyrop. 4, 2, 15] affertur pro Horrore et religione in deum. De quo usu vocis φρίκη dicam in Φρικτός. [Sic de Religioso quodam horrore tremoreque, qui Miltiadem invasit, intelligendum quod ait Herodot. 6, 134 : Φρίκης αὐτὸν ὑπελθούσης. Schweigh.] Datur vero et alia signif. illi voci φρίκη, quam videbis in Φρικώδης quod proxime sequitur.

Invenitur etiam Φρικίαι, αἱ, et Φρικία, τὰ, pro Horrores, quales sc. sunt in accessionibus febrium. Diosc. 1, 182 : Στομάχου τε ἀλγήματα καὶ φρικίας, ubi Marc. Virg. vertit, Stomachi dolores, et in accessionibus febrium horrores. Ruell. autem, Stomachi dolores et perfrictiones. Apud Eundem extat et neutrum Φρικία, 4, 14, vel, ut alii distribuunt, c. 15, in fine : Ἀλειφόμενα δὲ μετ' ἐλαίου ἐπὶ τῶν περιοδικῶν, τὰ φρικία παραιτεῖται, Ruell. Febrium algores, Marc. Horrores.

[Φρικίας, ὁ, Phricias, Thessalus, Pind. Pyth. 10, 16.]

[Φρικιάς. Φρικιεύς. V. Φρίκιον.]

Φρικίασις, εως, ἡ, Horror, in VV. LL. [Schol. ad Poetam de vir. herb. v. 139 in Fabr. Bibl. Gr. vol. 2, p. 654 (214 ed. Sillig., sive inter notha Dioscor. p. 478) : Πυρετὸν ἐκ φρικιάσεως.]

[Φρικιασμός. V. Φρικασμός.]

Φρικιάω, Horrore febrili corripior, sive potius correptus sum. In VV. LL. Febri horreo. [Felix Papa Epist. ad Petrum Antioch. p. 58, 28 Grets., οὐκ ἐφρικίασας ἐπιστροβῆσαι. Ge. Al. Vita Chrys. t. 8, p. 190, 26, ἐφρικίασε πρὸς τὸ πρᾶγμα. Proprie de febricitantibus Jo. Moschus Prat. spir. p. 1058, A, ἤρξατο φρικιᾶν καὶ πυρέσσειν. V. Φρικάζω. Hase.]

[Φρικίον, τό. V. Φρικία.]

[Φρίκιον, τὸ, Phricium. Steph. Byz. : Φρ., ὄρος ὑπὲρ

Θερμοπυλῶν Λοκρικὸν, ἀφ' οὗ Φρίκανες (recte Φρικᾶνες Meinek.) καὶ Φρικανεῖς οἱ αὐτόθι οἰκήσαντες Αἰολεῖς, ὡς Ἑλλάνικος ἐν ἱερειῶν Ἥρας β'. (Φρίκιον ap. Strabon. 13, p. 582, 621.) Καλεῖται καὶ Φρικωνὶς ἡ Λάρισα (Τῇ Φρικωνίδι Λαρίσῃ ap. Strab. p. 621) καὶ Φρικωνῖτις. (Κύμη Φρικωνὶς ap. Strabon. locis cit. et Tzetz. Proleg. in Hesiod. p. 124 ed. Gaisf. Quæ Κύμη Φρικωνῖτις appellatur ab Steph. Byz. s. v. Κύμη.) Ἔδει οὖν Φρικιεύς καὶ τὸ θηλυκὸν Φρικιάς. Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Φρικίου τοῦ Κενταύρου ὃν ἀπέκτεινεν Ἡρακλῆς. Οἱ οἰκοῦντες Φρικωνέες καὶ Φρικωνεῖς. (Τοῖς Φρικωνεῦσι ap. Strab. p. 621.) Καλεῖται καὶ Φρίκειον, ὃ καὶ Δρίον ὠνομάζετο. Λέγεται καὶ Φρικωνία καὶ Φρικωνίτης καὶ Φρικωνιάτης. Κεῖται δὲ παρὰ Παρμένοντι τῷ Βυζαντίῳ ἐν τῷ πρώτῳ ἰάμβων. Λαοὶ Φρίκωνος Smyrnæ conditores in versibus ap. Pseudo-Herodot. V. Hom. c. 14.]

[Φρίκιος, ὁ, Phricius. V. Φρίκιον.]

[Φρικνὸς, ἡ, ὸν, ap. Hesych. φρικαλέος, δεινὸς, φοβερός.]

[Φρικόδημος, ὁ, Phricodemus, tyrannus OEnanthæ. Polyæn. 8, 46.]

[Φρικοκοίλιον, τὸ, Circa ventrem frigus. Firmicus Matern. Math. 4, 8. Osann.]

Φρικοποιὸς, ὁ, ἡ, Horrificus, Horrorem inducens, incutiens, ciens. Invenitur autem φρικοποιὰ ap. Athen. [Cucumis, auctore Diphilo medico ap. Athen. 3, p. 74, C, est φρικοποιὸς (i. e. φρίκης παραίτιος, ut ait p. 80), Horrorem febrilem excitans. Schweigh.]

[Φρῖκος, τὸ, i. q. φρίκη. Nicander Ther. 778 : Φρ. ἐπιπροΐησι.]

[Φρικόω, Horrifico; Φρικοῦμαι, Horresco, Gl.]

[Φρικτοβόας, ὁ, Horrenda clamans. Theod. Prodr. Ep. 14.]

Φρικτὸς, ἡ, ὸν, Horrendus, Horribilis, Horrificus, Horrorem incutiens, Formidabilis. [Hesych. : Φρικτὸν, φρικῶδες, φοβερὸν, πάνυ δεινόν. Hymn. Orph. 13, 6 : Ὁλολύγμασι φρ. 64, 4 : Ἄρες πολεμόκλονε, φρικτέ· 72, 1 : Δαίμονα φρ.] Quidam ἀνώνυμος [Palladas] in Epigr. [Anth. Pal. 11, 353] : Ἡ δὲ τάλαινα Φρικτῶν δαιμονίων ἑρμαγέλην ἔτεκεν. [Philipp. ib. 5, 405 : Τάφον τὸν φρ. Archias 15, 51 : Γλήναις φρικτὸν ἑέντα σέλας.] Plut. Coriol. [c. 18] : Ἔδοξε μὲν καὶ τῶν δημοτῶν τοῖς πολλοῖς φρικτὸν εἶναι τὸ γιγνόμενον καὶ ὑπερήφανον. [V. Numæ c. 10 : Θέαμα φρικτότερον.] Greg. Naz. : Ἡδιστόν τε ἅμα καὶ φρικτὸν θέαμα. Interdum etiam φρικτὰ dicuntur Quæ sunt sacrosancta, (quemadmodum et φρικῶδες pro Sacrosancto ac venerando poni dicetur infra,) sicut Horrere divinum numen, legitur ap. Cic. Affertur autem pro hac vocis istius signif., ex Chrysost., Φρικτὰ μυστήρια, dictum de Dominica cœna. [Eadem φρικτὴ θυσία ap. eund. Homil. 88 vol. 5, et φρ. μυστικὴ θυσία Homil. 2 vol. 5. Suicer. Φρικτὴ aut φρικώδης τράπεζα ap. eund. Homil. 21, vol. 5, p. 129, et Homil. 72, ib. p. 518. Et φρικτὸν ποτήριον, quod in sacra cœna porrigitur, Theophyl. In Epist. ad Corinth. 1, 11, 25. Jacobs.] Ab Eod. φρικτὸν pro Arcano poni testatur Bud. [Φρικτότατος ὅρκος Athen. 10, p. 440, E.]

[Φρικτοτελὴς, ὁ, ἡ, Mysteriis tremendis consecratus. De altari Jo. Damasc. t. 2, p. 839, C, τῇ φρ. τραπέζῃ. Hase.]

[Φρικτῶς, Horribiliter, Terribiliter. LXX Sap. 6, 5. « Jo. Chrys. In 1 Cor. serm. 24, vol. 3, p. 398, 40. » Seager. Is. Porph. in Allatii Exc. p. 272, ubi male φρυκτῶς, et p. 296. Boiss. Laurent. Rut. Mart. Myronis Actt. SS. Aug. t. 3, p. 421, B. Hase.]

Φρικώδης, ὁ, ἡ, Horrificus, Horribilis, Horrorem inducens, Horrendus. [Hesych. : Φρικωδέστερον, φοβερώτερον.] Ὄρκοι φρικώδεις, [Pollux 1, 39,] Plut. Alex. [c. 30. Φρ. ἀρχεῖον Pollux 1, 23; πρᾶγμα 5, 124; ἦχος σάλπιγγος 4, 85. Hymn. Orph. 18, 6 : Κεραυνοὺς φρικώδεας· et sæpius in his hymnis. De mari 1, 109. Eur. Hipp. 1202 : Βρόμον φρικώδη κλύειν· 1216 : Πᾶσα χθὼν... φρικῶδες ἀντεφθέγγετο· Andr. 1148 : Ἐφθέγξατο δεινόν τι καὶ φρικῶδες· quæ pariter conjunxit Andocid. p. 5 : Οἱ λόγοι τῶν κατηγόρων ταῦτα τὰ δεινὰ καὶ φρ. ἀνωρθίαζον. Plut. V. Marcelli c. 15, de navi in mari jactata : Θέαμα φρικῶδες ἦν· et similia sæpius apud Plut., velut εἴδωλα φρ. καὶ τεράστια Mor. p. 165, E; πρόσωπον βλοσυρόν τε καὶ φρ. p. 944, B· φρικώδη καὶ ἀλλόκοτα ὁρᾶν

A p. 276, E, aliosque, ut Aristid. vol. 1, p. 254 : Οὕτι Στυγός ἐστιν ἀπορρὼξ τὸ ῥεῦμα οὔτε ἄλλο ἔχει φρ. οὐδέν· 249 : Φρικῶδες δι' ἰσχύν. Lucian. Jov. Trag. c. 30 : Φρ. καὶ μυστικά· D. mer. 4, 5 : Βαρβαρικὰ καὶ φρ. ὀνόματα· Philops. c. 23 : Τὸ φρ. τῆς προσβλέψεως· c. 31 : Φρικωδεστάτην ἐπίρρησιν.] Interdum, Venerandus, Sacrosanctus. Vide Φρικτός. [Philo De spec. Leg. p. 770 : Φρικωδέσταται κλήσεις. Φρικωδεστάτη τελετὴ ap. Joann. Chrys. vol. 6, p. 16, ut φοβερὰ καὶ φρικώδης θυσία de sacra cœna ap. eund. Homil. 24 in Epist. 1 ad Corinth. Conf. Φρικτός.] Item φρικώδης παροξυσμὸς, Horrida accessio. Sic dicitur proprie Accessio febris semitertianæ, propterea quod cum horrore invadat. Ut enim ipsa febris mediæ cujusdam est naturæ inter exquisitam tertianam et quotidianam, ita horrorem inducit inter rigorem et refrigerationem medium, ut docet Galen. De cris. 2, 9, et De differentiis febrium 2, 7. Item φρικώδης πυρετὸς, Horrida febris, ap. Hippocr. Epidem. 1, Febris non quæ simpliciter cum horrore invadit, (id enim innumerabilibus accidit febribus,) sed exquisitus hemitritæus, in quo sc. magnam accessionis partem horrores occupant, eo maxime die, in quo tertiana et quotidiana continua simul concurrunt, ut explicavit Galen. De differentiis febr. 2. Hæc Gorr., qui etiam scribit φρικῶδες significare ap. Hippocr. τραχὺ καὶ ῥικνῶδες, h. e. Asperum et rugosum; et dici de cute cujus asperitas et inæqualitas Φρίκη et Φρὶξ appellatur : cui contrariam esse λειότητα, i. e. Lævitatem. Sed non addit unde hæc acceperit, quæ alioqui suspecta esse possint. [Φρικῶδες Horridum, Asperum, Rugosum et inæquale significat Hippocr. Epidem. 6, 3, 21; et cutis rugosæ asperitas, inæqualitas aut horror, partibus quibusdam cavis, nonnullis vero eminentibus apparentibus, idque per modica intervalla, cui τὸ λεῖον opponitur. Ibi τὸ φρικῶδες exponit Galen. οἷον τραχύτητα τοῦ δέρματος, ἐνίων μὲν αὐτοῦ μορίων κοιλοτέρων φαινομένων, ἐνίων δ' ἐξεχόντων· ὅταν γὰρ κατὰ σμικρὰ πάνυ διαστήματα γένηται τοῦτο δι' ὅλου τοῦ δέρματος, ὀνομάζεται τὸ σύμπτωμα φρίκη τε καὶ φρίξ. (Φρὶξ semel ap. Hippocr. p. 485.) Καί μοι νόει γαλήνῃ μὲν ἀκριβεῖ τὴν τοῦ λείου σώματος ἐοικέναι κατάστασιν· ἄρτι δ' ἀρχομένης τῆς κατ' ἀνωμαλίας τὴν φρίκην. Οὕτως γοῦν ὁ ποιητὴς ἔφη « Οἵη δὴ ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον ἔπι φρὶξ, ὀρνυμένοιο νέον. » Φρικώδεις πυρετοὶ inde dicuntur Febres horrificæ aut horroris sensu insignes, non quæ cum horrore invadunt, sed eæ in quibus bonam accessionis partem horror occupat, semitertianas intelligens Galen. De diff. febr. 2, 9. Idem ap. Hippocr. Epidem. p. 940, F : Σημαίνει δὲ τοῦτ' αὐτὸ, τὸ μέχρι πλείστου τῆς ἀναβάσεώς τε καὶ ἐπιδόσεως καλουμένης τοῦ παροξυσμοῦ τὰς φρίκας γενέσθαι τοῖς νοσοῦσιν. Οὐ γὰρ δὴ τούς γε κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἐπισημασίας φρικώδεις γενομένους οὕτως ὠνόμασεν, ἀλλ' ἐφ' ὧν ἐπὶ πλεῖστον ὅλου τοῦ παροξυσμοῦ τὸ τῆς φρίκης ἐκτέταται σύμπτωμα· καὶ γίνεται διττῶς, ἐνίοτε μὲν ἀναδιπλώσεις ποιούσης τῆς ἐπιτάσεως, ἐνίοτε δ' αὐτὸ τοῦτο μόνον, ἀνώμαλον ἀνάβασιν· ἡ διαφορὰ δέ ἐστι ἐν τῷ ποσῷ τοῦ χρόνου· βραχέσι μὲν γὰρ πάνυ διαλείμμασι διοριζομένων ἀπ' ἀλλήλων τῶν φρικωδῶν κινήσεων, ἀνώμαλός τε καὶ φρικώδης κίνησις λέγεται· μειζόνων δὲ τῶν διαλειμμάτων ὄντων ἀναδίπλωσις γίνεταί τε καὶ ὀνομάζεται τὸ τοιοῦτον σύμπτωμα, καὶ γίνεται μάλιστα αὕτη κατὰ τοὺς ἡμιτριταίους ὀνομαζομένους πυρετοὺς, διὸ καὶ τρεῖς ὡς τὸ πολὺ καὶ τέτταρές εἰσιν. Conf. eundem De temp. morb. p. 383, 50. At φρικώδης πυρετὸς auctori Definitt. Med. (vol. 2, p. 255) dicitur ὁ ἀναμεμιγμένην ἔχων τῷ ῥίγει τὴν θερμασίαν, σφυγμοὺς ἄγαν ἀσθενεῖς ἔχων, ὥστε μήτε τῆς ἁφῆς ἐφικέσθαι, ἀλλ' ὡς ἀπονενευκότας· γαστὴρ ὠγκωμένη, βορβορύζουζα, γλῶσσα ὑγρὰ πάνυ, ὀξίζοντι ὅμοιον, καὶ ὥσπερ σιέλῳ περικλυζομένη. (Plut. V. Bruti c. 13 : Ὀδύνας νεανικὰς καὶ φρ. πυρετοὺς ἐπιλαβεῖν ἐκ τοῦ τραύματος.) Φρικώδεες etiam dicuntur Qui subinde inhorrescunt, Hipp. p. 119, D. Φρῖκαι quoque et Horrores pro levibus rigoribus sumuntur, p. 73, B et p. 119, A : Αἱ ἐκ νώτου φρῖκαι πυκναί. Et p. 214, G : Τριταῖοι μετὰ φρίκης. Et φρίκη ἀκατάστατος, Inconstans horror, de eo qui præstitutam sibi formam aut legitimam non servat, verum ab ea aberrat et typum mutat, velut si a tertiano circuitu in quartanum transitus fiat.

Hunc enim illic innuere videtur : ut sit φρίκη ἀκατάστατος, μὴ διασώζουσα τὴν ἰδέαν μίαν ἀκριβῶς, quod de πυρετοῖς ἀκαταστάτοις dici scribit Galen. Comm. 4 in lib. De rat. vict. in morb. ac. Foes.]

[Φρικωδία, ἡ, Horribilitas. Phot. Bibl. p. 143, 29, in excerptis ex Nicomacho : Στύγα τὴν μονάδα τερατολογοῦσι καὶ φρικωδίαν καὶ βάραθρον.]

[Φρίκωδος. Anonym. Περὶ πνευμ. p. 232 ed. Valck.: Ὀκριόεις, ὁ φρίκωδος καὶ ὁ ταχύς. Scrib. ex cod. Par. φρικώδης καὶ τραχύς. Bast.]

[Φρικωδῶς, Horribiliter. Const. Manass. Chron. 3713. Boiss. Sancte, Demosth. p. 644, 18 : Δικαστήριον δ πάντων ἁγιώτατα ἔχει καὶ φρικωδέστατα.]

[Φρίκων. Φρικωνεύς. Φρικωνιάτης. Φρικωνίς. Φρικωνίτης. Φρικωνῖτις. V. Φρίκιον.]

Φριμαγμὸς, ὁ, Fremitus, Flatus quem equi naribus emittunt. [Pollux 1, 216. Anon. ap. Suidam s. v. Φριμασσομένη.] Etymol. ex Lycophr. [244, ubi libri deteriores φρυμαγμὸν], affert et pro Hinnitu. [De capris Pollux 5, 88. « Theodor. Prodr. Carmen in Andronicum Comn. 173. » Boiss. Theodos. Diac. De exp. Cretæ 5, 57, ἵππων φρ. Hase.]

Φριμάσσομαι, itidem ut φρυάττομαι, Fremo, Flatum naribus emitto. Herodot. 3, [87] : Φριμάξασθαί τε καὶ χρεμετίσαι. [Ubi per φρυάξασθαι, πεφυσῆσθαι exp. Suidas.] Apud Theocr. de hircis, 5, [141] : Φριμάσσεο πᾶσα τραγίσκων Νῦν ἀγέλη. [Ubi schol. exp. φριμαγμὸν ἀποδίδου μετὰ ἡδονῆς, τουτέστι βρενθύου καὶ ἐναβρύνου.... Πεποιημένη δὲ ἡ λέξις· τοιοῦτος γὰρ δοκεῖ εἶναι ὁ ἦχος τοῦ πταρμοῦ τῶν αἰγῶν. Οὐ κυρίως δὲ τῇ λέξει κέχρηται· φριμαγμὸς μὲν γάρ ἐστι κυρίως ἡ τῶν ἵππων, βληχὴ δὲ ἡ τῶν αἰγῶν καὶ προβάτων. Post quæ verba addendum ex codicibus ap. Dübner. (p. 140) : Τῷ αὐτῷ ἁμαρτήματι περιπέπτωκε καὶ Εὔπολις ἐν Αἰξίν. Theocriti locum haud dubie in mente habuit Gregor. Cor. p. 274, qui φριμάσσεται (nam sic corrig. pro φριμάσεται vel φριμήσεται) Doricæ dialecto tribuit per βρενθύεται interpretatus. De hirco Erycius Anth. Pal. 9, 558. Longus 1, p. 14 : Ἀλγήσας ὁ τράγος φριμαξάμενος ἐς φυγὴν ἐτράπετο. « Procopius Gaz. sophista in notis ad Marinum p. 77 : Κριοὶ φριμαξάμενοι. » Boiss.] Pollux tamen [5, 88] caprarum proprium esse putat, licet ab aliquibus de equis usurpatum fuerit, sicut et verbale Φριμαγμὸς, quod vide. Sed videmus Herodotum supra ad φριμάξασθαι addidisse χρεμετίσαι, i. e. Hinnire, tanquam aliud significans. [Eustath. Opusc. p. 204, 1 : Ὡς ἵππος ἐξελάκτισε, φριμασσόμενος κατὰ τοῦ κυρίου αὐτοῦ· 278, 40 : Τὰς δῖνας ἀπεσχίσθη ἅτε μὴ καλῶς φριμαξάμενος.] Ceterum quum φριμάσσομαι sit a φρυάττομαι, consentanea huic derivationi scriptura sit per υ, quum tamen et in illo Herodoti loco, et ap. Hesych. ac Suid., (quorum etiam expositiones vide,) alteram habeamus. [Hesych. : Φριμάσσεται, σκιρτᾷ, ἐπεγείρεται. Suidas : Φριμασσομένη, χρεμετίζουσα, ἀγριουμένη ἢ ἀτάκτως πηδῶσα, addito loco anonymi, in quo est Ἡ ἵππος ὀπισθόρμητα φριμασσομένη ἐχώρει. Apollonid. Anth. Pal. 9, 281 : Πῶλον ... φριμασσόμενον.] Quin etiam Etym. [M. p. 800, 40], qui derivationis illius est auctor, habet et ipse scripturam cum ι, præterquam uno in loco. Apud Suid. quidem certe legitur φρυμαγμοῦ per υ, in vulgatis edd.; sed repugnante vet. cod. At in meo vet. Lex. scriptura per ι, superpositam habet alteram, per υ, eadem et ipsam manu. [Φρ. et φρυάσσεσθαι distinguit Ammon. p. 144 : Φριμάττεσθαι καὶ φρυάττεσθαι διαφέρει. Φριμάττεσθαι μὲν γὰρ τὸν τράγον φαμέν· καὶ φριμαγμὸς ἡ τοῦ τράγου φωνή, ὥσπερ φρυαγμὸς (nam sic corr. pro φρυμαγμός)· φρυάττεσθαι δὲ τὸν ἵππον τὸν φυσῶντα καὶ γαυρούμενον. Similiter Thom. M. p. 901. Aliter Pollux 5, 87 : Ἔνιοι φριμαγμὸν ἵππων ἐκάλεσαν καὶ φριμάττεσθαι τοὺς ἵππους ἔφασαν, φρυάττεσθαι δὲ πάντα (nam sic Bekk. pro πάντας). Utrumque verbum de equo dictum conjunxit Ælian. N. A. 6, 44 : Προσιόντος τοῦ δεσπότου ἐφριμάττετο καὶ ἐπικροτοῦντος ἐφρυάττετο· ubi Jacobs. ἐφρυάττετο ad totum equi habitum refert animum tum fremitu tum corporis motu significantis.]

[Φρῖμάω, i. q. φριμασσόμαι. De cane, Oppian. Cyn. 1, 491 : Φριμάᾳ τε λαγωείης ὑπ' ἀϋτμῆς, ubi in Eutecnii Metaphr. φριμώμενος. Apud Hesych. (post gl. Φριμάσσεται) Φρυᾶται, βριμμένα, quam sic corrigit Lobeck. Rhemat. p. 119 et 241, Φριᾶται, βριμαίνει, recte, nisi quod series Φριμᾶται potius commendat. Φριμέομαι in gl. Hesych. (contra seriem post Φρεωρύχοι) Φριμεῖται, φριμάσσεται.]

[Φρὶν, φρένα, Hesych. Vitiose pro φρὴν vel φρόνιν, ut monet Lobeck. Paralip. p. 84.]

[Φρίνηις, ὁ, Phrineis, n. pr. adolescentis scriptum in fictili. *Catal. di antich. del princ. di Canino* p. 143, n. 1645. Conf. R. Rochett. *Journ. des Sav.* a. 1830, p. 180. Hase.]

[Φρῖνος, ὁ, Phrinus, n. pr. Schol. Aristoph. Eq. 577 : Κινέας καὶ Φρῖνος ... νόμον γράψαντες μηκέτι ἁβροδιαίτους (τοὺς νέους) εἶναι.]

Φρὶξ, ικὸς [De declinatione per x v. gramm. Leid. ap. Valck. ad Ammon. p. 103], ἡ, de mari ap. Hom. quum leniter inhorrescit s. exhorrescit, veluti quum leniter agitatur a Zephyro, et perstringitur s. stringitur. Ne quis autem miretur me voce Inhorrescendi et Exhorrescendi usum esse, respicientem ad ipsius etiam verbi φρίσσω signif., (quum alii interpretati sint φρὶξ, Maris vel Fluctuum fremitus,) afferam locum Ovidii, in quo sic usus est verbo Exhorruit, in eadem re, et quidem ita ut hujus Græcæ vocis Homero usitatæ significationem exprimere voluisse videri possit. Is locus extat Metam. 4, ubi canit : Oraque buxo Pallidiora gerens, exhorruit æquoris instar, Quod fremit, exigua quum summum stringitur aura. Quamvis enim hic utatur et verbo Fremere, malo alterum illud, quippe quod primam et passim usitatam verbi φρίσσω signif. habeat. Dixit autem et Virg. Horrescere lenibus flabris, eadem signif. qua verbum φρίσσειν usurpatum invenitur, ut docebo quum ad ipsum ventum fuerit. Non repudio alioqui exposs. quibus φρὶξ dicitur esse Maris s. Fluctuum fremitus, (malim tamen, lenis fremitus,) item, Motus maris incipiens, primaque agitatio fluctuum : item, Undæ fluctuatio superficiaria. Hom. Il. H, 63 : Οἵη δὲ Ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον ἔπι φρὶξ, ὀρνυμένοιο νέον, μελάνει δέ τε πόντος ὑπ' αὐτῆς· ubi Eust. φρίκα [φρῖκα] Zephyri vocari tradit τὴν πρώτην ἠρεμαίαν αὐτοῦ κατὰ θαλάσσης ἐπίπνοιαν, a qua sc. mare nigrum redditur, γαληνότερον σαλευόμενον. Itidem vero brevium scholl. auctori φρὶξ est ἡ ἐξ ἐπιπολῆς κίνησις τοῦ ὕδατος, ὅ ἐστι τοῦ κύματος ἀρχομένου. [Similiter Suidas.] Sive, τὸ ἐπιπολάζον τῷ κύματι ἀφρῶδες, ὅταν ἄνεμος ἄρχηται πνεῖν. Sive, ἡ πρώτη ἔγερσις τῶν κυμάτων. [Hesych. : Φρὶξ, λεπτοκυμία, ἡ ἀρχὴ τοῦ κύματος. Suidas : Φρ., τῶν ὑδάτων μελανία. Conf. Etym. M. p. 800, 25.] Sed obiter hoc quoque animadverti hic debet, esse et aliam lectionem : videlicet Ἐπιφρὶξ, quam sequendo, vacare censeatur præp. Sed Eust. postquam in ἐπιφρὶξ vacare præp. dixit, addit, Nisi per anastrophen legatur, ἐχεύατο πόντον ἔπι φρίξ. [Sic Eustath. etiam Epist. 28, p. 334, 87 : Λεπτή τις ὑπέτρεχεν ἐπιφρίξ.] At brevium scholl. auctor hanc duntaxat scripturam agnovisse videtur; ac certe pro ea faciunt et alii ejusdem poetæ loci. Ut Od. Δ, [402] : Πνοιῇ ὑπὸ Ζεφύροιο μελαίνῃ φρικὶ καλυφθεὶς, ubi quidam interpr. Nigra frementis fluctuantisque maris unda opertus. Il. [Φ, 126 : Μέλαιναν φρῖχ' ὑπαΐξει ἰχθύς·] Ψ, [692] : Ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ φρικὸς βορέω ἀναπάλλεται ἰχθὺς θῖν' ἐν φυκιόεντι, μέλαν δέ ἑ κῦμα κάλυψεν, ubi iidem interpr. Boreæ fremitu, afferentes ex Lucr. Acri cum fremitu perfurit ventus. Sed minime convenit hic Lucretii locus, quum Fremitus quidem significatio insit illi voci, verum non talis qualem ibi describit Lucr., sed potius qualis est Ovidianus ille, in loco quem paulo ante protuli, ubi quemadmodum dicitur æquor summum exigua aura stringi, (quod et ipsum ad φρικὸς descriptionem pertinet,) sic alibi dicit, Summave cum tepido stringitur unda noto. In Epigrr. legimus μαλακὴν φρῖκα Zephyri, ubi etiam γαλήνης fit mentio. Ita enim ibi Leonides, p. 252 meæ edit. [Anth. Pal. 7, 668] : Οὐδ' εἴ μοι γελόωσα καταστορέσειε γαλήνη Κύματα, καὶ μαλακὴν φρῖκα φέροι ζέφυρος. Ubi ego tribus modis vim nominis hujus φρῖκα exprimere conatus sum. Tres enim huic disticho, sicut et illi quod ibi sequitur, interpretationes dedi : quarum prima est hæc : Non si tranquillo pelagus mihi rideat ore, Et Zephyri hoc stringat molliter aura mihi. Secunda ita habet : Ut

sit blanda Thetis, Zephyrusque ut mollia fundat Murmura, vix auris æquora summa ciens. Tertia est hæc: Non mihi si fluctus sternens Thetis ita serenum Rideat, et Zephyri flamina molle sonent. [Antip. Sid. Anth. Pal. 10, 2: Οὐδὲ θάλασσα πορφύρει τρομερῇ φρικὶ χαρασσομένη· et sim. Agath. ib. 14. Φρῖκα θαλάσσης Oppian. Hal. 1, 470. Nusquam in oratione prosa nisi ap. Hippocr. p. 485, ubi de horrore febrili dictum est: Πυρετὸς ἴσχει ξηρὸς καὶ φρὶξ ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε, quam alibi non raro φρίκην dicit, et de mari ap. Ælian. N. A. 15, 1: Ὑπεισῆλθε τὴν φρῖκα· et 16, 19: Φασὶ δὲ αὐτὸν (τὸν λαγὼν) ἐπ' ἄκρᾳ τῇ φρικὶ τῆς θαλάττης νήχεσθαι. Ubi alii libri φρίκην et φρίκῃ, quod præferendum videtur. Figurate Babrius Fab. 93, 7: Κριὸς βαθείῃ φρικὶ μαλλὸν ὀρθώσας. || « Hesych.: Φρίκες, χάρακες. nescio an pro φρύκες, i. e. φύρκες sive φύρκαι, furcæ, valli, quibus nomen est φοῦρκος et ὕργαι: V. Aglaoph. p. 866. » Lobeck. Paralip. p. 105.]

[Φρίξα, ἡ, Phrixa. Steph. Byz.: Φρ., πόλις (Ἤλιδος vel Τριφυλίας et nomen scriptoris, cujus proxima verba sunt, excidisse monet Meinek.) « Ἡ δὲ Φρ. κεῖται μὲν (ἐπὶ λόφῳ vel simile quid addit Meinek., collato Pausan. 6, 21, 6, et Steph. s. v. Μάκιστος) τῆς Ὀλυμπίας ἀπέχουσα στάδια λ'.» Φερεκύδης δὲ Ἀρκαδίας αὐτὴν γράφει. Τὸ ἐθνικὸν Φριξαῖος. Memorant urbem Xenoph. Hell. 3, 2, 30, Polyb. 4, 77, 9, Strabo 8, p. 343, et Φρίξας ἐρείπια Pausan. 6, 21, 6. Numero plurali, nisi scriptura fallit, Φρίξας dixit Herodot. 4, 148. || N. pr. nymphæ ap. Pausan. 8, 47, 3.]

Φριξαύχην, ενος, ὁ, ἡ, Habens cervicem horrentem setis, ut κάπρον φριξαύχενα quidam poeta vocat ap. Plut. [Mor. p. 462, E, qui versus Æschyli esse videntur. G. Dind. Arion ap. Ælian. N. A. 12, 45: Πλωτοὶ θῆρες φριξαύχενες. Boiss.]

[Φρίξειον, τὸ, Phrixi templum. Strabo 1, p. 45: Τὸ Φρ. τὸ ἐν τοῖς μεθορίοις τῆς τε Κολχίδος καὶ τῆς Ἰβηρίας· ubi libri plures φρίξιον.]

[Φριξεύς. Φρίξιος. V. Φρῖξος, ἡ.]

[Φρίξις, ἡ, Horror. Epiphan. t. 1, p. 86, B; 85, C, φόβον καὶ φρ. ἐμποιήσω. Hase.]

Φριξόθριξ, ιχος, ὁ, ἡ, Horrens pilis, s. setis, ὀρθῶν τὰς τρίχας, Suid. [et Etym. M. p. 800, 32]: unde VV. LL. Horrorem inducens, i. e. Pilorum erectionem. [Clem. Al. p. 26, de Hieronymo philosopho: Μικρὸν, φριξότριχα, ῥωστικόν. Pallad. De Bragm. p. 6: Ἰνδοὶ φρ.]

[Φριξοκόμης, ὁ, idem. Anyte Anth. Plan. 291: Φριξοκόμᾳ Πανί.]

Φριξολόφος, ὁ, ἡ, Qui horrentes jubas habet s. setas. Nam ab Hesychio exp. composita voce ὀρθοχαίτης, tanquam, sc. nomine λόφος significante hic λοφίαν.

[Φριξὸς, ἡ, ὸν, Horridus. Τρίχες φριξαὶ ap. Aristot. Physiogn. 5, 8, et 6, 41, p. 82, 150, 151 ed. Franz. Et Φριξὸς inter nomina in ιξος ap. Theognost. Can. p. 69, 15. Id si recte scriptum ὀξυτόνως, ad hoc adjectivum referendum est, non, ut Cramerus fecit, ad nomen proprium, quod Φρῖξος est.]

[Φρῖξος, ὁ, Phrixus, Athamantis filius. Apollod. 1, 9, 1, Pherecydes in fragm. ab Müllero collectis Fragm. Hist. vol. 1, p. 86, Pind. Pyth. 4, 285, Heodot. 7, 197, et alii plurimi. Phrixus Euripidis et Achæi tragœdiæ inscriptæ fuerunt. || Phrixus, Spartiata. Plut. V. Agesil. c. 32. || Alius in numo Smyrnæo ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 217. || Φρῖξος, Horror, dæmonis nomen fictum in Anth. Pal. 9, 617: Φρίξου καὶ Νάρκης οὗτος τόπος. Vitiosum nominis Φρίξος accentum, qui constans in libris est, ubique corrigendum esse ostendit Lobeck. Paralip. p. 404. Nam iota longum esse ex perfecto πέφρικα et nomine φρίκη ejusque derivatis intelligitur. Non minus frequens codicum vitium est Φρύξος pariterque apud Latinos *Phryxus* et in adj. *Phryxeus* (Φρίξειος), quo Ovidius aliique poetæ usi sunt.]

Φρῖξος (nam sic corr. pro Φρίξος), ἡ, Phrixus. Steph. Byz.: Φρ., πόλις Λυκίας. Ἔστι καὶ Φρίξου λιμὴν παρὰ τῷ στόματι τοῦ Πόντου ἐν τῇ Χαλκηδονίᾳ περαίᾳ, περὶ οὗ Νύμφις ἐν α' περὶ Ἡρακλείας τάδε φησίν.... (Meminit hujus portus Dionys. Byzant. ap. Gyllium 3, 7. Holst.) Τὸ ἐθνικὸν Φρίξιος, εἰ μή τις τῆς Λυκιακῆς τῷ ἔθει τῶν ἐκεῖ (sic Meinek. pro τῷ ἔθει τῆς Λυκιακῆς τῆς ἐκεῖ) Φριξεύς εἴποι τὸ ἐθνικόν. || Φρίξου πόλις, oppidum Iberiæ, cui nomen factum ab Phrixo, Athamantis filio. V. Strabon. 11, p. 499. || Φρῖξος, ὁ, nomen fluvii. Pausan. 2, 36, 6: Ἐκδίδωσιν ὁ Ἐρασῖνος ἐς τὸν Φρῖξον, ὁ Φρῖξος δὲ ἐς τὴν θάλασσαν τὴν μεταξὺ Τημενίου καὶ Λέρνης· et 38, 1. Utrobique Φρίξος.]

Φρίσσω, vel Φρίττω, fut. φρίξω, præt. ιχα [imo πέφρῖκα, cujus participio Dorico πεφρίκοντες metri caussa usus est Pind. Pyth. 4, 326], Horreo, Horresco. Sed quum verbum Horrere diversis rebus tribuatur, dicendum est primo loco de verbi φρίσσω usu qui convenit cum ea φρικὸς signif. cui primum locum dedimus. Quemadmodum igitur vidimus φρίκα [φρῖκα] mari tribui, eamque describentem Ovid. dicere, aliquem exhorruisse æquoris instar, Quod fremit, exigua quum summum stringitur aura [Dionys. Perieg. 112: Δοιαὶ ... φρίσσουσι θάλασσαι ... πνοιῇσιν ἐλαυνόμεναι βορέαο. Alciphr. 1, 1: Ὁ πόντος ἐπεφρίκει]: sic etiam φρίσσειν de segetibus dici sciendum est, de quibus Virg. verbo Horrescere itidem usus est, Georg. 3: Tum segetes altæ, campique natantes Lenibus horrescunt flabris. Ubi eum crediderim ad Homericum φρίσσειν respexisse, quod ille λῆϊον, nec non ἀρούραις [Il. Ψ, 599] tribuit. Hujus autem usus verbi φρίσσειν aliorumque mentionem facit Eust.: Τὸ λῆϊον (φρίσσει) ἀσταχύεσσιν, ἀτ ὁ κάπρος τῇ λοφιᾷ, εἰ ὁ ἄνθρωπος ταῖς θριξὶν, et ἡ μάχη ταῖς ἐγχείαις, et ἡ θάλασσα τοῖς κύμασι. [Eur. Suppl. 31: Φρίξας ὑπὲρ γῆς τῆσδε κάρπιμος στάχυς. De arbore Anth. Plan. 13: Ἡεύκη φρίσσουσα ζεφύροις.] In VV. LL. φρίττω, Fremo, (ut agitatum mare fremit,) Fremitum edo. Il. H, [62]: Στίχες εἵατο πυκναὶ Ἀσπίσι καὶ κορύθεσσι καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι, Frementes et horrentes, ut Cic. Horribilis fremitus armorum. Ita quidem illa, sed malim et hic verbo Horrere uti, quum legatur ap. Virg. Arma horrentia, et Hastæ horrentes; ap. Horat. autem (quod exemplum plane cum illo Homeri loco convenit, in ipsa etiam constr.) Agmina horrentia pilis. Quin etiam horrentes Marte Latinos dixit idem Virg. [Il. N, 339: Ἔφριξεν δὲ μάχη ... ἐγχείῃσιν.] Illi porro loco ex Il. H petito, addendus est quidam ex Il. Δ, [282], ubi dicuntur phalanges σάκεσίν τε καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι, quod idem Eust. exp. ὀρθὰ ἔχουσαι ἔτι πρὸ τῆς συμβολῆς τὰ σάκεα καὶ τὰ ἔγχεα: indeque mutuatum esse ait Eur. [Phœn. 1112]: Πυκναῖς ἀσπίσι πεφρικότα. Et ap. Eund. [1128] legi, Λέοντος δέρος χαίτῃ πεφρικός. [Etym. M. p. 800, 33: Φρίσσειν, κυρίως τὸ ἐξορθοῦν τὰς τρίχας, οἷον θρίσσω, κατὰ τροπήν· φρίσσει δέ τις φόβῳ, ἢ ψύχει, ἢ ὀργῇ. Ἐμψύχως οὖν τὰς φάλαγγας φρίσσειν φησί. Quæ partim ex Orione p. 158, 24, partim ex schol. Il. H, 62, sumta. Pind. Pyth. 4, 326: Πτεροῖσι νῶτα πεφρίκοντες· Isthm. 6, 59: Φιάλαν χρυσῷ πεφρικυῖαν. Æsch. Suppl. 608: Χερσὶ δεξιωνύμοις ἔφριξεν αἰθὴρ, Manibus in altum sublatis horrebat. Soph. fr. 314: Φρίξας εὐλόφῳ σφηκώματι· ad quem l. spectat gl. corrupta Hesychii Φρίξας εὐλόφῳ σηκώματι· ἀντὶ τοῦ ἀναφὺς ἄρτιος, ubi recte Valck. σφηκώματι ... ὄρθιος, sed frustra ἀναδύς.] Huic autem simile est ap. Hesiod. Sc. [391]: Ὀρθὰς δ' ἐν λοφιῇ φρίσσει τρίχας. Habet certe et hunc usum verbum Horreo; nam horrens leo ap. Virg. a quibusdam exp. Jubis horridus, pro quo diceremus λέων χαίτῃ πεφρικὼς, sequendo illum Eur. locum. Nisi quis malit, Horrens jubis, ut Horrens setis aper legitur ap. Ovid., quamvis alioqui Setarum paulo alius quam Jubarum sit horror. [Theocr. 24, 14: Κυανέαις φρίσσοντας ὑπὸ σπείραισι δράκοντας. Pausan. 9, 21, 1: Τὸ σῶμα φολίδι λεπτῇ πέφρικέ σφισι κατὰ ἰχθὺν βίνην.] Jam vero et in φρίξαν ἔθειραι ap. Hom. [Theocr. 25, 244: Πυρσαὶ δ' ἔφριξαν ἔθειραι σκυζομένῳ], quod redditur ex Virg. Steterunt comæ, possumus uti verbo Horrere: ex Ovid., Retulit ille gradus, horruerantque comæ. [Hesiod. Op. 538: Ἵνα τοι τρίχες ἀτρεμέωσι μηδ' ὀρθαὶ φρίσσωσιν ἀειρόμεναι κατὰ σῶμα.] Alia tamen signif. ap. Tibull. 2, 3: Sæpe horrere sacros doluit Latona capillos. Affertur porro et cum accus. ex [Hom. Il. N, 473: Φρίσσει δέ τε (σῦς) νῶτον ὕπερθεν· unde Hesych.: Φρίσσει νῶτον· τὰς τρίχας ὀρθοῖ τοῦ νώτου, ἤγουν ἐγείρει. Od. T, 446: Φρίξας εὖ λοφιήν. He-

siod. Sc. 171 : Φρῖσσόν γε μὲν αὐχένας ἄμφω.] Aristoph. [Ran. 822]: Φρίξας χαῖταν [χαίταν. Hesych.: Φρῖξαν ἔθειραν· ὀρθὴν ἔστησαν τὴν τρίχα. Babrius Fab. 82 : Λέων ... φρίξας χαίτην. Dio Chrys. p. 574, A : Ὑπὸ τῆς ὀργῆς φρίξας τὴν χαίτην.] || Ceterum ut dicitur aliquis φρίσσειν χαίτῃ s. χαῖταν [χαίτην] et φρίσσειν θριξὶ s. τρίχας, itidemque cum aliis hujusmodi dativis vel accus.; sic etiam ipsa χαῖτα [χαίτη] dicitur φρίσσειν, vel αἱ τρίχες. Non solum autem φρίσσειν ταῖς θριξὶ s. φρίσσουσαι τρίχες dicunt quum metum eumque vehementissimum significare volunt, quo quis subito corripitur, sed et simpliciter φρίσσειν, sicut Lat. dicunt Horrescere, Exhorrescere, Perhorrescere. [Hesych.: Φρίσσει, διεγείρεται, ἐξορθοῦται, δέδοικε, τρέμει· et in alia gl. φοβεῖται, δέδοικεν. Hom. Hymn. 27, 8 : Ὑπὸ κλαγγῆς θηρῶν· φρίσσει δέ τε γαῖα πόντος τ' ἰχθυόεις. Hesiod. Op. 512 : Θῆρες δὲ φρίσσουσι. Æsch. Prom. 540 : Φρίσσω δέ σε ἐρχομένα. Soph. El. 1408 : Ἤκουσ' ἀνήκουστα... ὥστε φρῖξαι. Eurip. Hec. 86 : Οὔποτ' ἐμὰ φρὴν ὧδ' ἀλίαστος φρίσσει. Plato Rep. 3, p. 387, C : Ὅσα... φρίττειν ποιεῖ τοὺς ἀκούοντας. Aristot. H. A. 6, 2 : Ὀχευθεῖσαι αἱ ὄρνιθες φρίττουσι.] Plut. Alex. [c. 74] : Εἰκόνος Ἀλεξάνδρου φανείσης, ἄφνω πληγέντα φρίξαι [φρῖξαι], καὶ κραδανθῆναι τὸ σῶμα· καὶ μόλις ἀναλαβεῖν ἑαυτὸν, ἱλιγγιάσαντα πρὸς τὴν ὄψιν. Greg. Naz.: Ἐγὼ μὲν φρίττω, τὸν πλοῦτον ἐννοῶν. Idem, Φρίττων καὶ γλῶσσαν καὶ νοῦν καὶ διάνοιαν. [Philostr. p. 581 : Τὰ νεῦρα αὐτῷ ἐπεφρίκει. De dentibus Dionys. Art. rhet. 10, 9, p. 383, 11 : Οἷον τὸ περὶ τοὺς ὀδόντας πάθος, ὅταν ὑπό τινος δριμέος ἢ στρυφνοῦ, μὴ οἷοί τ' ὦσι τέμνειν οἱ ὀδόντες ὥσπερ φρίττοντες. De foliis Theophr. H. Pl. 3, 9, 4 : Φύλλα πεφρικότα μᾶλλον (opposita κεκλιμένοις). Κῶνον πεφρικότα μᾶλλον ib. § 5. De imbribus Pind. Pyth. 4, 144 : Φρίσσοντας ὄμβρους. Ubi schol. minus recte : Οὐκ αὐτοὺς φρίσσοντας, ἀλλὰ φρίσσειν ποιοῦντας. Audacius Nem. 10, 140 : Ἄσθματι φρίσσοντα πνοάς· ubi schol.: Οὕπω τεθνηκότα, τὰς δὲ πνοὰς ἀποψυχρούμενον ἀπὸ τῆς φρίκης.] Interdum autem usurpatur medium præt. Πέφρικα, in signif. præsentis, veluti quum dicitur δέδοικα pro Metuo [Apoll. Rh. 4, 1341 : Δείματι ... βόες μέγα πεφρίκασιν] : unde partic. πεφρικώς. Demosth. [p. 332, 11] : Τῶν δὲ τῆς πόλεως ἀγαθῶν πεφρικὼς ἀκούω, καὶ κύπτων εἰς τὴν γῆν, ὥσπερ οἱ δυσσεβεῖς οὗτοι. [Cum particip. Æsch. Prom. 697 : Πέφρικ' εἰσιδοῦσα πρᾶξιν Ἰοῦς· et Suppl. 345. Sept. 490 : Ἔφριξα δινήσαντος (τὸ σάκος). Soph. Tr. 1044 : Κλύουσ' ἔφριξα τάσδε συμφοράς.] Sæpe autem cum accus., ut Hom. Il. Λ, [383] : Οἵτε σε πεφρίκασι, λέονθ' ὡς μηκάδες αἶγες. Sic Ω, [775] : Πάντες δέ με πεφρίκασι· sed in hoc posteriore l. Homeri, aliter sumitur quam in illo priore, potestque exponi etiam Abhorrent. [Pind. Ol. 7, 70 : Οὐρανὸς ἔφριξέ νιν· Isthm. 1, 16 : Τὸν φρῖξαν κύνες. Soph. Ant. 997 : Τὸ σὸν φρίσσω στόμα. Eurip. Cycl. 319 : Ζηνὸς κεραυνὸν οὐ φρίσσω. Aristoph. Nub. 1130 : Ἦν (ἡμέραν) ... δέδοικα καὶ πέφρικα. Lycophr. 931 : Ἔγχος πεφρικὼς καὶ φάλαγγα θουρίαν. « Ælian. N. A. 1, 56; 2, 3; 10, 49; 13, 11; 14, 26; 16, 39. Alciphro Ep. 2, 1. » Hercн.] Πέφρικαν pro πεφρίκασι Lycophro 252, forma Alexandrina, de qua v. Sturz. De dial. Alex. p. 57.] Sic præt. plusquamperf. ἐπεφρίκειν ap. Theodorit. H. E. 5 : Ἐπεφρίκεσαν δὲ αὐτὸν οὐ μόνον οἱ ἄλλοι πάντες, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς, τὴν μελετωμένην ὑφορώμενος τυραννίδα. Demosth. junxit etiam infinitivo [p. 559, 8] : Ὃ τίς οὐκ ἂν ἔφριξε ποιῆσαι τῶν ἄλλων; Sed φρίσσειν in gaudio quoque usurpari existimat Eust.: qui postquam dixit aliquando χαρὰν ostendere, et velut ὄρθωσιν ἐκ λυπηρᾶς καταπτώσεως, affert hunc versum, non nominans ejus auctorem, est autem Aristoph. Nub. [imo Soph. Aj. 693] : Ἔφριξ' ἔρωτι, περιχαρὴς δ' ἀνεπτόμην. Itidem certe ibi ἔφριξα exp. ὀρθαὶ αἱ τρίχες μου ἔστησαν ὑφ' ἡδονῆς. [De sacro horrore Plut. Mor. p. 26, B : Ὥσπερ ὑπὸ δεισιδαιμονίας ἐν ἱερῷ φρίττειν ἅπαντα καὶ προσκυνεῖν· ubi Wyttenb.: « Perfundi sacro horrore, φρίττειν, et horror hujusmodi φρίκη sæpe dicitur et ab aliis et a Plutarcho, qui inprimis in eo describendo evidentiam imaginis ad movendum legentis animum habet, velut in luctu de supplicio virginis Vestalis in V. Numæ c. 10, in studii philosophiæ initiis Mor. p. 36, E; 77, D; in sensu ejus qui mysteriis consecratur p. 47, A, B; 81, D. » Aristid. vol. 2, p. 4 : Τοὺς παλαιοὺς αἰδεῖσθαι μὲν δίκαιον, φρίττειν δὲ οὐκ ἄξιον.] Quidam φρίττω exp. Horreo, ea etiam in signif. qua hoc verbum dicitur de frigore, (ut ap. Colum. Sed frigoribus hyemis intolerabiliter horrent,) verum hujus signif. exemplum non afferunt. Gallica quidem certe lingua sicut nomen *Frisson*, ita et verbum *Frissonner* ea de re usurpat sicut antea dictum est.

[Φριτιφάντης, ὁ, Phritiphantes, scriba sacer. Joseph. C. Apion. 1, 32.]

[Φρίτον, τὸ, Genus unguenti, si lectio sana in loco corrupto Jul. Afric. Cest. p. 300, 40, ubi mendose : Τάγματος βυκοὶ λυβίης (fort. Στάγματος βῖκοι Λιβύης) τῆς εὐδαίμονος, ὃ δὴ φρ. οἱ ἐπιχώριοι καλοῦσιν. Hase.)

Φροιμιάζομαι, Exordio s. Principio utor, Proœmii loco dico, quod Plin. junior dicit Proœmiari, Præfor. Diciturque non de oratoribus solum, sed et poetis ceterisque scriptoribus. [Æsch. Ag. 1354 : Φροιμιάζονται γὰρ ὡς τυραννίδος σημεῖα πράσσοντες πόλει. Eurip. Iph. T. 1262 : Τί φροιμιάζῃ νεοχμόν; Cum accus. Æsch. Eum. 20 : Τούτους ἐν εὐχαῖς φροιμιάζομαι θεούς, i. e. Primo loco invoco.] Aristot. Rhet. 3 [c. 14, ex poeta] : Τί φροιμιάζῃ; Poet. [c. 24] : Ὁ δὲ ὀλίγα φροιμιασάμενος, εὐθὺς εἰσάγει ἄνδρα ἢ γυναῖκα, ἢ ἄλλο τι ἦθος· Polit. 7, [1] præt. in pass. signif.: Ταῦτα μὲν ἐπὶ τοσοῦτον ἔστω πεφροιμιασμένα τῷ λόγῳ. [Ib. 4 : Πεφροιμίασται τὰ νῦν εἰρημένα.] Utitur et Lucian. [De hist. conscr. c. 53] : Ὁπόταν δὲ καὶ φροιμιάζηται, ἀπὸ δυοῖν μόνοιν ἄρξεται. [Plut. Mor. p. 224, C : Τί μοι περὶ μικρῶν μεγάλα φροιμιάζῃ; Themist. Or. 13, p. 173, D : Φροιμιαζόμενος τοῖς δάκρυσι· Or. 19, p. 229, C : Ἐξ ὧν πόρρωθεν ἡμῖν ὁ θεὸς τὴν σὴν βασιλείαν ἐφροιμιάζετο. Eustath. Opusc. p. 198, 50 : Τὸ συμβολικῶς φροιμιαζόμενον. || Φροιμιαστέον Aristot. Rhet. ad Alex. c. 36 et 38.]

[Φροίμιον, τό. HSt. s. v. Προοίμιον :] Ceterum Attice pro προοίμιον dicitur Φροίμιον, sicut φροῦδος pro πρόοδος. [Hesych. : Φροίμια, προοίμια, προρρήσεις, Ἀττικοί. Mœris p. 382 : Φροίμιον Ἀττικοί· προοίμιον Ἕλληνες. Φροίμιον poetæ Attici dixerunt ubi προοίμιον metro non conveniret : in prosa Atticorum veterum προοίμιον usitatum est.] Lucian. [De hist. conscr. c. 52] : Καὶ τότε φροιμίῳ χρήσεται τῷ ἀποσαφοῦντι περὶ τῶν λεκτέων. Et ib. [c. 20] : Ἐπὶ τέλει τοῦ φροιμίου, In fine exordii s. præfationis. Affertur ex Epigrr. etiam. [Dicitur proprie de exordio quo cantores et citharœdi præludunt : unde ad orationis exordium transfertur, ut ap. Æsch. Ag. 829 : Θεοῖς μὲν ἐξέτεινα φρ. τόδε. Id. Sept. 7, de maledictis decantatis : Ἐτεοκλέης ἂν εἷς πολὺς κατὰ πτόλιν ὑμνοῖθ' ὑπ' ἀστῶν φροιμίοις πολυρρόθοις. Eur. Ion. 753 : Φρ. τῶν λόγων οὐκ εὐτυχές· Phœn. 1346 : Οὐκ εὐπροσώποις φρ. ἄρχει λόγου. Tum de aliarum rerum exordiis vel præludiis, ut Æsch. Eum. 137, de somnio rei futuræ præludente : Ἰδώμεθ' εἴ τι τοῦδε φροιμίου ματᾷ· Ag. 31 : Φροίμιον χορεύομαι, Saltationem exordior. Suppl. 830 : Φροίμια πρόξενα κακῶν. Eur. Herc. F. 753 : Στενάζων φροίμιον φόνου. Bass. Lollius Anth. Pal. 9, 236 : Ἰταλὸν ὅρμον ἔχει, πάτρης φροίμιον οὐρανίης. G. D. Synes. p. 5, A; 95, B, μείζοσι φρ., Augustioribus primordiis. Notione adversa Joseph. A. J. 18, 6, 9, φροίμιον τοῦ δυστυχοῦς· et Christus pat. 642 Dübn. : Ὡς μοι φροιμίων ἄρχῃ κακῶν. Hase.]

[Φρόχλος, περίπολος, gl. obscura Hesychii.]

DE VERBO ΦΡΟΝΩ, ET EJUS DERIVATIS.

Verbum φρονῶ in hunc locum reservare, operæ pretium esse judicavi, eique sua derivata subjungere, potius quam cum compp. ex nomine φρὴν derivatis ea collocare : quoniam alioqui composita ex φρονῶ, ante hoc ipsum, quod est simplex, ponere necesse fuisset. Si qua tamen erunt de quibus ibi dictum sit, eo te remittam.

Φρονέω, Mente præditus sum, Mentis sum compos, etiam Sapio. [Per νοεῖν et διανοεῖσθαι exp. Hesych. Aristot. De anima 3, 3 : Δοκεῖ τὸ νοεῖν καὶ τὸ φρονεῖν ὥσπερ αἰσθάνεσθαί τι εἶναι· ἐν ἀμφοτέροις γὰρ τούτοις κρίνει τι ἡ ψυχὴ καὶ γνωρίζει τῶν ὄντων, καὶ οἵ γε ἀρχαῖοι τὸ φρονεῖν καὶ τὸ αἰσθάνεσθαι ταυτὸν εἶναί φασιν, ὥσπερ καὶ Ἐμπεδοκλῆς εἴρηκε « Πρὸς παρεὸν γὰρ μῆτις ἀέξεται

ἀνθρώποισιν » καὶ ἐν ἄλλοις « Ὅθεν σφίσιν αἰεὶ καὶ τὸ φρονεῖν ἀλλοῖα παρίσταται· » etc. Plato Gorg. p. 489, E : Εἷς φρονῶν μυρίων μὴ φρονούντων χρειττων ἐστί.] Isocr. Ad Phil. [p. 85, E] : Μὴ διὰ τὸ γῆρας ἐξέστηκα τοῦ φρονεῖν. Ut autem hic videmus senectutem obstare interdum τῷ φρονεῖν, ita ei morbum corporis obstaculo atque impedimento esse discimus cum aliunde, tum ex Plut. Alex. [c. 77] : Ἀτελῆ δὲ τῷ φρονεῖν ὄντα διὰ σώματος. [Xen. Cyrop. 5, 5, 44 : Τοὺς ἱκανωτάτους καὶ φρονεῖν καὶ συμπράττειν εἴ τι δέοι· 3, 1, 19 : Κωφοὺς καὶ μηδ' ὁτιοῦν φρονοῦντας. Πλέον φρονοῦντες, Prudentiores, ap. eund. Anab. 6, 3, 18, male a quibusdam pro *Superbiores* acceptum, quod μεῖζον dicendum fuisset. Sic φρ. πλέον apud Platon. Hipp. min. p. 371, A. Æschin. p. 19, 34 : Τὴν πρεσβυτέραν καὶ φρονοῦσαν ἡλικίαν. Isæus p. 76, 37 : Ἐπειδὴ τάχιστα ἤρχετο φρονεῖν.] Sed et vinum quidam ap. Athen. dicit ἐπισκοτεῖν τῷ φρονεῖν. Ab Aristot. τὰ ἄψυχα dicuntur μὴ μετέχειν τοῦ φρονεῖν, ubi τὸ φρονεῖν possumus etiam reddere Intellectum, ut μὴ μετέχειν τοῦ φρονεῖν dicatur animal quod intellectus non est particeps. Cic. τὸ φρονεῖν vertit Rationem et mentem, ap. Plat., ut videbis in meo Cic. Lex. p. 11, 12. Plut. Adv. Col. : Ἡ τῆς ψυχῆς τὸ κυριώτατον ᾧ φρονοῦμεν καὶ λογιζόμεθα. [Plato Phileb. p. 11, B : Τὸ φρ. καὶ τὸ νοεῖν.] Et neutr. particip. τὸ φρονοῦν, in VV. LL. Animus quo sapimus, cujus organum et sedes cerebrum dicitur ab Alex. Aphrod. Probl. [Plut. V. Demetr. c. 1 : Ἔργον τῆς αἰσθήσεως ὑπὸ πάντων τε κινεῖσθαι καὶ κινουμένην πρὸς τὸ φρονοῦν ἀναφέρειν ὡς πέπονθεν· Mor. p. 706, A : Ἡδοναὶ τοῦ κρίνοντος ἅπτόμεναι καὶ τοῦ φρονοῦντος· et p. 138, F; 166, C.] Ratio etiam dicitur a Gaza 2. [De infante Æsch. Choeph. 753 : Τὸ μὴ φρονοῦν γὰρ ὥσπερεὶ βοτὸν τρέφειν ἀνάγκη.] At pro Mentis compotem esse, Non esse extra se, [Soph. Aj. 82 : Φρονοῦντα γάρ νιν οὐκ ἂν ἐξέστην, ubi oppos. est μεμηνότα. 344 : Ἀνὴρ φρονεῖν ἔοικεν·] usus est Hom. Il. X, 59 : Πρὸς δέ με τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ' ἐλέαιρε δύσμορον. Hic enim annotat Eust., ideo dici ἔτι φρονέοντα, quoniam mox hic senex ἀλλοφρονήσει præ luctu, ὅτε οὐδ' ἂν αἴσθοιτο ἐλεούμενος. Affert tamen et aliam expos., sc. ut sit pro Adhuc viventem. [Hæc vera interpretatio est. Æsch. Choeph. 517 : Θανόντι δ', οὐ φρονοῦντι, δειλαία χάρις ἐπέμπετο. Plato Soph. p. 249, A : Μηδὲ ζῆν αὐτὸ μηδὲ φρονεῖν.] Secundum quam expos. fuerit φρονέοντα potius Sensu præditum, ex quo sc. intelligemus Viventem : quod si vertas Mente aut Ratione præditum, non tam manifestum fuerit τὸν φρονέοντα opponi τῷ τεθνεῶτι. Auctor brevium scholl. priori illi explicationi assentiri videtur, quæ et mihi magis placet : adeo ut non improbem eam quæ ex Valla affertur interpret., qua ἔτι φρονέοντα redditur Recta adhuc sentientem, licet malim simpliciter, Mentis adhuc compotem. Nisi forte fuerit pro εὖ φρονοῦντα, ut quidem redditur ap. Xen. [Mem. 2, 1, 31] : Τίς ἂν εὖ φρονῶν τοῦ σοῦ θιάσου τολμήσειεν εἶναι; Quis mentis compos? [Æsch. Prom. 385 : Κέρδιστον εὖ φρονοῦντα μὴ φρονεῖν δοκεῖν. Eur. Bacch. 851 : Φρονῶν μὲν εὖ ... ἔξω δ' ἐλαύνων τοῦ φρονεῖν. Aristoph. Nub. 817 : Οὐκ εὖ φρονεῖς.] Alioqui εὖ φρονῶν non est simpliciter Mentis compos, sed Prudens, Qui sapit, ut ap. Soph. [Aj. 1261] : Οἱ φρονοῦντες εὖ, κρατοῦσι παντα χοῦ. Isocr. Ad Nic. [p. 20, C] : Δίδου παῤῥησίαν τοῖς εὖ φρονοῦσι, Prudentibus, Iis qui sapiunt. [Et εὖ postposito p. 28, A : Τοῦ φρονεῖν εὖ μέγιστον σημεῖον· 98, C : Τοῦ φρ. εὖ καὶ πεπαιδεῦσθαι καλῶς ἀμφισβητῶν. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 54, 31 : Ὁ λόγος ὅδε οὐκ εὖ φρονεῖ· εἰ βούλει πρός τινα μὴ ὀρθῶς εἰπόντα ἐνσημήνασθαι, ἀνεπαχθὴς ἔσῃ.] Sed alicubi εὖ φρονῶ redditur etiam Recte sentio, item Bene cupio, ut docebo aliquanto post. [Πύκα φρ. Il. I, 554 : Οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον πύκα περ φρονέοντων· et Ξ, 217.] Apud eund. poetam legimus φρονέω per se positum et sine adjectione, Od. Π, 136, et rursus P, 193 : Γιγνώσκω, φρονέω, τά γε δὴ νοέοντι κελεύεις, ubi φρονέω videtur esse Mente percipio s. comprehendo. [Il. Z, 79 : Ἄριστοι ... μάχεσθαί τε φρονέειν τε. Æsch. Suppl. 204 : Φρονούντως πρὸς φρονοῦντας ἐννέπεις. Soph. OEd. T. 617 : Φρονεῖν γὰρ οἱ ταχεῖς οὐκ ἀσφαλεῖς. Eur. Med. 1329 : Ἐγὼ νῦν φρονῶ τότ' οὐ φρονῶν. Τὸ φρ. Soph. Ant. 1348 : Πολλῷ τὸ φρονεῖν εὐδαιμονίας πρῶτον ὑπάρχει· et 1353 : Γήρᾳ τὸ φρονεῖν ἐδίδαξαν.] At vero in hoc versu Il. Ψ, 343 : Ἀλλὰ φίλος, φρονέων, πεφυλαγμένος εἶναι, existimo φρονέων esse, Si sapis, Si sapias : resolvendo sc. φρονέων in duo verba, ἐὰν φρονῇς : et accipiendo φρονῇς pro εὖ φρονῇς. Dixi enim et paulo ante, φρονεῖν accipi pro Prudentem esse, Sapere. In hoc autem versu Ejusdem, Od. E, 474 : Ὡς ἄρα οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι, schol. exp. βουλευομένῳ, Deliberanti. [Et sæpe in formula ὧδε δέ οἱ φρονέοντι, velut Il. N, 458, Od. K, 153.] Ego tamen, ὡς φρονέοντι non minus libenter verterim, Sic cogitanti, secum cogitanti, ut Servius in Ep. ad Cic. : Cœpi egomet mecum sic cogitare. Usitatius alioqui esset, Hæc cogitanti, secum cogitanti, sicut idem poeta alibi [Il. II, 715] dicit, Ταῦτ' ἄρα οἱ φρονέοντι, Hæc cogitanti, Volventi in animo. Idem alicubi addidit ἀνὰ θυμὸν, ut Il. B, [36, et similiter Σ, 4] : Τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμὸν ἃ ῥ' οὐ τελέεσθαι ἔμελλεν. [Adde Od. B, 116. Φρ. ἐνὶ θυμῷ Od. Z, 313; ἐνὶ φρεσὶ Od. Ξ, 82 : Οὐκ ὄπιδα φρονέοντες ἐνὶ φρεσὶν οὐδ' ἐλεητύν.] Sed et infinivo junctum ap. hunc poetam redditur itidem verbo Cogitare, Il. P, 286 : Φρόνεον δὲ μάλιστα Ἄστυ ποτὶ σφέτερον ἐρύειν καὶ κῦδος ἀρέσθαι. Sed φρόνεων potest hic reddi non solum Cogitabant, sed etiam in animo habebant. Quod si auctorem brevium scholl. sequamur, poterimus etiam interpretari Sperabant; exp. enim non solum διενοοῦντο, sed et ἤλπιζον. Quæ expos. mihi revocat in memoriam, quod e Xen. affertur in VV. LL. alioqui suspectum : sc. [Mem. 2, 1, 28] : Ἐπ' ἀγαθῇ ἐλπίδι φρονῶν εὐφραίνεται, pro Spe fretus bona lætatur. Apud eund. poetam Il. Γ, 99 : Φρονέω δὲ διακρινθήμεναι ἤδη Ἀργείους, ita quidam interpr. : Cogito de dirimendis, esse dirimendos, quomodo dirimantur s. dirimi possint. At brevium scholl. auctor exp. et hic βουλεύομαι, quod est Delibero. Ego certe, quod φρονέω jungatur infinitivo passivo, aliud interpretationis genus quærere malim, non diversum tamen sensum efficiens. Quale fuerit, In animo mihi est, Animo sedet hæc sententia, Sedet hoc animo, Mihi mens est : quod ap. Ovid. legitur, sequente infin. Fortassis reddi etiam possit, Mihi cordi est. [Ἰθὺς (i. e. ἰθὺς ἰέναι) φρονεῖν Il. M, 124 : Τῇ ῥ' ἰθὺς φρονέων ἵππους ἔχε· N, 135 : Οἱ δ' ἰθὺς φρόνεον.] Ex Hesiodo autem [Sc. 387] affertur in VV. LL. φρονέει θυμῷ μαχέσασθαι, pro Animum intendit ad pugnam. Atque habetur in Iisdem e Xen. [Cyrop. 3, 3, 29] φρονῶ τοξεύειν, pro Scio mittere sagittam, et φρονῶ ἀκοντίζειν, pro Scio jacula mittere s. audeo, quæ fide ap. me carent. [Xenoph. verba sunt : Τοξεύειν καὶ ἀκοντίζειν εἰς τοὺς καταχαίνοντας οὔτε ἐφρόνουν οὔτε ἐδύναντο διά τε τὰ δεινὰ δράματα καὶ διὰ τὸν φόβον· ubi nihil aliud significat quam Cogitabant, i. e. audebant.] Verum ut revertar ad φρονέω junctum accusativo, sciendum est, in soluta quoque oratione interdum cum hac constr. significare Cogito. Plut. [Mor. p. 152, A] : Ὁ Χίλων ἔφη τὸν ἄρχοντα χρῆναι μηδὲν φρονεῖν θνητὸν, ἀλλὰ πάντα ἀθάνατα. [Sic ἀθάνατα καὶ θεῖα φρ. Plato Tim. p. 90, C; et ἀθάνατα φρ. ap. Isocr. p. 9, B.] Interdum vero φρονῶ cum accus. est Sentio. Sic tamen ut alicubi reddi possit et verbo illo Sapio; quod enim dicit Eur. ὀρθὰ φρονεῖν, non dubitem reddere etiam Recta sapere, ex Cic. Eur. locus est hic, Med. [1126] : Τί φῄς; φρονεῖς μὲν ὀρθὰ, κ' οὐ μαίνῃ, γύναι; [Μῶρα φρ. Soph. Aj. 594; πλάγια Eur. Iph. A. 332.] Ciceronis autem iste, in Ep. ad Att. 14 : Nam ista quidem Cæsaris libertorum conjuratio facile opprimeretur, si recta saperet Antonius. Isocr. : Ὅμοια τοῖς εἰρημένοις φρονεῖν. [|| Sentio, Sententiam habeo. Herodot. 1, 46 : Πειρεώμενος τῶν μαντηίων ὅ τι φρονέοιεν, ὡς εἰ φρονέοντα τὴν ἀλήθειαν εὑρεθείη κτλ. Soph. Tr. 289 : Φρόνει νιν ὡς ἥξοντα.] Et ταὐτὰ φρονῶ σοι, Eadem sentio quæ et tu, Eodem sum animo quo et tu, Eadem sum mente qua tu. [Hom. Il. Δ, 361 : Τὰ γὰρ φρονέεις ἅ τ' ἐγώ περ· O, 50 : Ἶσον ἐμοὶ φρονέουσα. Ib. Θ, 430 : Τὰ ἃ φρονέων ἐνὶ θυμῷ, Suam opinionem sequens. Herodot. 1, 60 : Τωὐτὸ φρονήσαντες· quod 5, 3, dixit φρονεῖν κατὰ τωὐτό.] Ap. Eund., Μὴ ταὐτὰ φρονεῖν καὶ λέγειν, Non eadem in animo habere et loqui. Quod Sallust. dixit, Aliud clausum in pectore, aliud in lingua promptum habere. [Herodot. 9, 54 : Ἄλλα

φρονέειν καὶ ἄλλα λέγειν. Dinarch. p. 96, 15 : Ἕτερα μὲν λέγων, ἕτερα δὲ φρονῶν. Contra ap. Xen. Cyrop. 4, 6, 8 : Ἥνπερ καὶ φρονῶν φαίνῃ ἅπερ λέγεις.] Ex Plut. Themist. : Ἄλλο τι φρονῶ, Alia mihi mens est. Apud Paulum quoque φρονεῖν pro Sentire, sic tamen ut alicubi, quum a quibusdam reddatur verbo Sentire, alii (quibus assentior) malint aliter reddere, ut Ep. ad Rom. 12, [16] : Τὸ αὐτὸ εἰς ἀλλήλους φρονοῦντες, Eodem animo inter vos mutuo affecti. [Liban. Epist. p. 236 : Τῶν ταὐτά μοι περὶ σὲ φρονούντων ἐστί.] Sic Ad Phil. [3, 16] : Ἵνα τὰ αὐτὰ φρονῆτε, Ut itidem sitis affecti. At quod statim post habetur, Τὸ ἓν φρονοῦντες, iidem reddunt, Idem sentientes, Sententiis uniti. [His contraria sunt Hom. Il. N, 345 : Τὼ δ' ἀμφὶς φρονέοντε. H. in Apoll. 469 : Ἄλλῃ γὰρ φρονέοντες.] Ceterum pro Sentio ponitur φρονῶ, et quum habet præfixum adv. εὖ. [Vel cum similibus adverbiis, ut καλῶς et ὀρθῶς. Φρονεῖν μὴ καλῶς Æschylus Prom. 1014, Pers. 725; ὀρθῶς Prom. 1002; οὐ κακῶς Eum. 850.] Plato Epist. 8, [p. 357, B] : Ταῦτα δὲ σχεδὸν ὁ κρίνων ἀδύνατα, οὐκ εὖ φρονεῖ, quum alioqui εὖ φρονεῖν alios etiam usus habeat, ut partim docui, partim docebo. [Plato Phædr. p. 231, D : Ὅτι κακῶς φρονοῦσιν· 232, D : Ἐὰν ... ἄμεινον ἐκείνων φρονῇς· Phileb. p. 55, A : Φρονεῖν ... ὡς οἷόν τε καθαρώτατα.] Interdum sequente præpos. περὶ, et præcedente adverbio, ut apud [Herodot. 2, 16 : Εἰ ἡμεῖς ὀρθῶς περὶ αὐτέων γινώσκομεν, Ἴωνες οὐκ εὖ φρονέουσι περὶ Αἰγύπτου. Lucian. D. mort. 20, 5 : Περὶ ἐμοῦ τί φρονοῦσιν;] Aristot. De mundo : Οὕτω χρὴ καὶ περὶ τοῦ σύμπαντος φρονεῖν, Ita de universo sentire. Aliam vero Sentiendi signif. habet hoc verbum ap. Soph. Aj., ubi φρονεῖν schol. esse ait αἰσθάνεσθαι τῆς λύπης. Vide p. 55 meæ ed. In hoc Ejusd. versu p. 33 [554] : Ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδὲν, ἥδιστος βίος, accipit itidem pro αἰσθάνεσθαι : nam μηδὲν φρονεῖν exp. μηδενὸς αἰσθάνεσθαι. Quæ signif. danda fuerit itidem in versu proxime sequenti [qui non est Sophoclis], Τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ, κάρτ' ἀνώδυνον κακόν. Quidam exp. Nihil sentire; alii, Nihil intelligere; at ego malim, Nullius rei sensu affici : ita quidem ut sciamus ad animum hoc referri debere. Erasmus certe, si aliter quam per transennam hunc Sophocl. l. aspexisset, aliam ei interpret., ut opinor, dedisset, quam hanc, In nihil sapiendo jucundissima vita : quæ verba inter Proverbialia recenset. Hic enim de sapientia non agi, vel ipse Sophocles his proxime præcedentibus versibus aperte docet, quibus filiolum alloquitur : Καί τοί σε καὶ νῦν τοῦτό γε ζηλοῦν ἔχω, Ὅθ' οὕνεκ' οὐδὲν τῶνδ' ἐπαισθάνῃ κακῶν. Unde apparet hoc plane convenire cum eo, quod et Eur. de ætate puerili testatur [Med. 48] : Νέα γὰρ φροντὶς οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖ. [Φρονῶν, Prudens, i. e. Volens et sciens. Soph. OEd. C. 272 : Εἰ φρονῶν ἔπρασσον, ubi oppos. est νῦν δ' οὐδὲν εἰδὼς ἱκόμην. Æschin. p. 67, 10 : Τὰ δέκα τάλαντα ὁρώντων, φρονούντων, βλεπόντων ἔλαθον ὑμῶν ὑφελόμενοι, i. e. Animadvertentibus vobis.]

‖ Φρονῶ cum aliis accuss., i. e. aliud significationis genus (ut ita dicam) habentibus, nec non cum adverbiis nonnullis, secus quam in præcedentibus ll. redditur; estque Homero frequens iste hujus verbi usus. Dicit enim aliquoties κακὰ φρονεῖν et ὀλοὰ, nec non vicissim [Il. Ψ, 305, Od. A, 43] ἀγαθὰ φρονεῖν, item φίλα, cum dat. personæ, pro Male animatum esse erga quempiam; vel contra, Bene animatum esse; sive, Benevolo esse animo erga quempiam, aut contra, Malevolo s. Infenso. Aut brevius, Benevolum esse, aut Malevolum. (Possumus vero φίλα φρονεῖν et ἀγαθὰ φρονεῖν reddere etiam Benevolentia prosequi : item, Bene cupere alicui. Vel, Bene velle.) Od. Υ, [5] : Ἔνθ' Ὀδυσεὺς μνηστῆρσι κακὰ φρονέων ἐνὶ θυμῷ· Χ, [264] : Ἀλλὰ κακὰ φρονέουσι διαμπερὲς ἀλλήλοισι· Il. Π, [701] : Ὀλοὰ φρονέων. Alibi, Κακὰ φρονέουσα. [Il. Χ, 320 : Φρονέων κακόν.] Item [Il. Δ, 219, E, 116, Od. A, 307] φίλα φρονέων, et [Od. H, 42] φίλα φρονέουσα [ἐνὶ θυμῷ. Xenoph. Cyrop. 8, 7, 23 : Εἴ εἰς ἀλλήλους ἄδικόν τι φρονήσετε]. Sed pro his nominibus ponuntur interdum adverbia. Dicitur enim et κακῶς φρονεῖν pro κακὰ φρονεῖν, s. κακόν. [Demosth. p. 16, 1 : Τὸ εὖ πράττειν παρὰ τὴν ἀξίαν ἀφορμὴ τοῦ κακῶς φρονεῖν τοῖς ἀνοήτοις γίγνεται.] Itidemque εὖ φρονεῖν pro ἀγαθὰ φρονεῖν. Idem poeta Od. Σ, [167] : Οἵ τ' εὖ μὲν βάζουσι, κακῶς δ' ὄπιθεν φρονέουσι. Illud autem εὖ φρονῶ σοι ex Eur. [Med. 819] affertur. [Æsch. Ag. 271 : Εὖ γὰρ φρονοῦντος ὄμμα σου κατηγορεῖ· 1436 : Ὡς τὸ πρόσθεν εὖ φρονῶν ἐμοί. Lætandi signif. Choeph. 774 : Ἀλλ' ἦ φρονεῖς εὖ τοῖσι νῦν ἠγγελμένοις.] Item εὖ φρονῶ τὰ σὰ ex Soph. [Aj. 491] pro eodem; sicut et καλῶς φρονῶ σοι, pro Bene tibi cupio, Bene tibi consultum cupio, Tui sum studiosus. Porro ut dicitur εὖ φρονῶ, sic etiam superl. ἄριστα φρονῶ σοι, cum ab aliis, tum ab Aristoph. [Pl. 577] pro Optime tibi cupio, Sum tui studiosissimus. [Dionys. A. R. 11, 22 : Οἱ τὰ βέλτιστα τῷ κοινῷ φρονοῦντες.] Sed ut ad illam cum accusandi casu constr. revertar, sciendum est et alios esse accusativos, cum quibus φρονῶ eundem usum habet. Nam ut κακὰ φρονῶ σοι redditur cum aliis modis, tum etiam, Male animatus sum erga te, Malevolo sum in te animo; sic οἷα φρονῶ αὐτοῖς ap. Soph. reddi Quo sim modo animatus erga illos vel Quo animo sim in illos. [Et cum aliis accusativis quibusvis, ut Il. A, 542 : Κρυπτάδια φρονέοντα· Σ, 567 : Ἠίθεοι ἀταλὰ φρονέοντες, et Hesiod. Th. 989; ut μαλακὰ φρ. dixit Pind. Nem. 4, 155. Τοῦτο φρονεῖν, de consilio quo quid fit, Thucyd. 5, 85 : Τοῦτο φρονεῖ ἡ ἀγωγὴ ἡμῶν.]

‖ Φρονῶ τὰ σὰ, et si qua hujusmodi, magnam cum proxime præcedente usu verbi φρονεῖν affinitatem habent [Herodot. 7, 102 : Ἦν οἱ ἄλλοι Ἕλληνες τὰ σὰ φρονέωσι] : præsertim quum etiam εὖ φρονῶ τὰ σὰ dixerit Soph., ut paulo ante docui. Est enim φρονῶ τὰ σὰ, Faveo tibi, aut etiam Tuarum sum partium, Sto a tuis partibus. Sub qua interpretatione tacite includitur, Tibi bene cupio, et rebus tuis bene consultum volo. [Τὰ ἀμείνω φρονεῖν, Meliorum partium esse, Herodot. 7, 145, 172.] Plutarch. [V. Pompeii c. 6] : Ὅσοι τὰ Κάρβωνος ἐφρόνουν, Qui Carbonis partium erant. Sic et [Aristoph. Eq. 1216 : Αὕτη μὲν ἡ κίστη τὰ τοῦ δήμου φρονεῖ·] Dem. Or. ὑπὲρ τῶν Συμμοριῶν dixit [p. 187, 28] : Ὅτι Θηβαίων τὰ ἐκείνου φρονούντων, ἀνάγκη τοὺς τούτων ἐχθροὺς τὰ τῶν Ἑλλήνων φρονεῖν. [Xenoph. Hell. 7, 4, 30.] Frequens est istud loquendi genus ap. Herodian., apud quem legitur et τἀναντία φρονεῖν, itidem pro Contrariis partibus favere, s. studere, 3, [2, 18] : Νικαεῖς δὲ, τῷ πρὸς Νικομηδέας μίσει, τἀναντία ἐφρόνουν, καὶ τὸν στρατὸν τοῦ Νίγρου ὑπεδέχοντο. Affertur tamen in VV. LL. τὰ ἐκείνου φρονῶ, non addito auctoris nomine, pro Sentio cum illo. [Fortasse ex Herodot. 2, 162 : Οἱ λοιποὶ ... οἳ ἔτι τὰ ἐκείνου ἐφρόνεον.] Quam interpret. sequendo pertineret hoc exemplum ad alium verbi φρονῶ usum, de quo paulo ante dictum fuit. Ibid. ex Luciano [Jov. Trag. c. 17], Φρονεῖ τὰ ἡμέτερα. [Τὰ ὑπέρ τινος φρ. Georg. Acrop. Annal. p. 44, B : Τὰ οὐχ ὑπὲρ Δημητρίου φρονοῦντα. Φρονεῖν τὰ πρὸς σὲ ap. Xenoph. Anab. 7, 7, 30, libri deteriores : recte nunc σωφρονεῖν legitur ex optimis. Contra Hesych. exp. per σωφρονῶ.]

‖ Φρονῶ autem cum μέγα aliisque nonnullis accuss. potest itidem reddi ablativo Animo, cum verbo substantivo Esse; ut enim φίλα φρονεῖν dicebam significare Esse animo benevolo, sic μέγα φρονεῖν nihil obstat quominus reddatur Esse animo elato : vicissimque μικρὰ φρονεῖν, Esse animo demisso. Sunt alioqui et alii hæc interpretandi modi; nam μέγα φρονεῖν redditur etiam Animo efferri, Sese efferre, Gloriari, Insolescere, Sibi placere. Quin etiam, De se magnifice sentire. [Hom. Il. N, 156 : Δηΐφοβος δ' ἐν τοῖσι μέγα φρονέων ἐβεβήκει· Λ, 325 : Ὡς ὅτε κάπρῳ ἐν χυσὶ θηρευτῆσι μέγα φρονέοντε πέσητον. De tauris Xenoph. Cyrop. 7, 5, 62 : Οἱ ταῦροι ἐκτεμνόμενοι τοῦ μέγα φρονεῖν καὶ ἀπειθεῖν ὑφίενται.] Habere autem et alios verbi Sentire usus, supra docui. Xenoph. Symp. [3, 5] : Ἐπὶ ποίᾳ ἐπιστήμῃ μέγα φρονεῖς; Isocr. Evag. [p. 197, C] : Μέγα φρονῶν ἐπὶ τοῖς διὰ τύχην γιγνομένοις ἀγαθοῖς. [Omisso ἐπὶ Lucian. D. deor. 20, 10 : Μηδὲ τῷ βοῶπις εἶναι μέγα φρονῶ. Addito ἐπὶ id. D. mort. 24, 1.] Porro dicitur et in bonam partem, sc. de justa elatione animi et gloriatione, ut quum de aliqua virtute aut aliquo præclaro facinore gloriamur. Et quemadmodum μέγα φρονεῖν, ita etiam μεῖζον φρονεῖν et μέγιστον φρονεῖν usurpatur. [Plato Theæt. p. 149, D : Ἐπὶ τούτῳ μεῖζον φρονοῦσιν. Isocr. p. 141, C : Μεῖζον φρονή-

σαντες τοῦ δέοντος· 274, C : Μεῖζον φρονοῦντες ἐπὶ τῇ τῆς ψυχῆς ἕξει. Himerius Or. 7, 10 : Κἂν τὰς Ἀθήνας ἐπέρηται τίνι τὸ φρονεῖν αὐταῖς μεῖζον ἢ κατὰ τοὺς ἄλλους περίεστιν ..., i. e. μεῖζον ἢ τοῖς ἄλλοις. Plato Phædr. p. 257, E : Οἱ μέγιστον φρονοῦντες τῶν πολιτικῶν. Xenoph. Mem. 1, 1, 13 : Τοὺς μέγιστον φρονοῦντας ἐπὶ τῷ περὶ τούτων λέγειν· ubi apud Stobæum μέγιστα scriptum.] Dem. [p. 490, 5] : Μεῖζον οἱ Θηβαῖοι φρονοῦσιν ἐπ' ὠμότητι ἢ ὑμεῖς ἐπὶ φιλανθρωπίᾳ. Idem, Ἐπ' ἐλευθερίᾳ μέγιστον φρονεῖν προσῆκεν. Apud Xenoph. Symp. [3, 7] : Ἐπὶ κάλλει μέγιστον φρονεῖν. [Cyrop. 4, 2, 7 : Βουλόμενος αὐτοὺς ὡς μέγιστον φρονεῖν ἐπὶ σφίσιν.] Sed dicitur etiam μέγα φρονεῖν ἐφ' ἑαυτῷ s. μέγιστον. Atque hic potissimum habere locum potest illud Latinum loquendi genus, Sibi placere. Athen. [13, p. 583, F] : Καὶ ἄλλαι δὲ ἑταῖραι μέγα ἐφρόνουν ἐφ' ἑαυταῖς, παιδείας ἀντεχόμεναι, καὶ τοῖς μαθήμασι χρόνον ἀπομερίζουσαι, Sibi placebant, etiam Valde sibi placebant, Magnam de se opinionem concipiebant. Apud Hom. autem μέγα φρονεῖν, sine ulla adjectione, pro Magnos spiritus gerere, Elato animo esse, Exultare, Ferocire, Ferocem esse, variis in ll. : et quidem de brutis etiam dictum alicubi. [Μεγάλα φρ. Dio Cass. 42, 46.] Jungitur porro et aliis hujusmodi adverbiis verbum φρονῶ : dicitur enim a Dem. p. 223 [p. 534 extr.] : Φρονῶν δ' ἐφ' ἑαυτῷ τηλικοῦτον ἡλίκον εἰκὸς ἄνδρα δόξης καὶ τιμῶν τετυχηκότα, Qui tantam de se opinionem conceperat, quantam par est eum qui etc. [Et similiter p. 181, 16. Cum μάλιστα p. 836, 10 : Τοῦτ' οὖν ἐξελέγξαι πειράσομαι πρῶτον ἐφ' ᾧ μάλιστα φρονεῖ.] Et a Plat. Symp. [p. 217, A] : Ἐφρόνουν γὰρ ἤδη ἐπὶ τῇ ὥρᾳ θαυμάσιον ὅσον. [Et θαυμαστὸν ὅσον Plutarch. V. Anton. c. 73. Dio Cass. 42, 48 : Πολὺ καὶ ὅσον ἐπ' οὐδεμιᾷ ἄλλῃ νίκῃ ἐφρόνησεν.] Dicitur etiam τοσοῦτον φρονεῖν, pro quo οὐ μεῖον legitur ap. Xenoph. [Hipparch. 7, 3] : Καὶ μὴν ἐπί γε τοῖς προγόνοις οὐ μεῖον Ἀθηναῖοι ἢ Θηβαῖοι φρονοῦσι. [Cum præp. περὶ Æschines p. 44, 36 : Ἄνθρωπος περὶ τὸ γράφειν λόγους μέγα φρονῶν· ubi H. Wolfius ἐπὶ τῷ γράφειν corrigebat.] Illis autem μέγα φρονεῖν et μεῖζον φρονεῖν opponuntur μικρὸν φρονεῖν s. μικρά, et μεῖον φρονεῖν, s. ἔλαττον. Nam ut μέγα φρονεῖν est Elato esse animo, ita μικρὸν [καὶ ταπεινὸν] φρονεῖν ap. Dem. [p. 173, 25], s. μικρὰ ap. Soph. significat Demisso animo esse, Submisse se gerere. [Soph. Aj. 1120 : Ὁ τοξότης ἔοικεν οὐ σμικρὸν φρονεῖν, ubi libri plerique σμικρά. Sic ap. Aristot. Polit. 5, 11, parvo intervallo μικρὰ et μικρὸν φρονεῖν legitur. Lucian. Dem. enc. c. 4 : Σὺ μὲν μέγα φρονεῖς ... ἐμοὶ δὲ Δημοσθένης σμικρὸν καὶ τὸ μηδέν;] At μεῖον φρονεῖν ap. Xenophontem [Apolog. 26] : Ἀλλ' οὐδὲ μέντοι ὅτι ἀδίκως ἀποθνήσκω, διὰ τοῦτο μεῖον φρονητέον, ubi quidam interpretantur, Non decet me ob id minus de me sentire. [Ubi cum ὅτι constructum est, ut Cyrop. 2, 3, 13 : Μέγα φρονοῦσιν ὅτι πεπαίδευνται. Cum infin. futuri Hell. 5, 4, 45 : Οἱ πρόσθεν μέγα φρονοῦντες μὴ ὑπείξειν, i. e. Jactantes.] Tale est ἔλαττον φρονεῖν ap. [Isocr. p. 242, C; 268, B,] Dem. [p. 176, 7.] Eadem porro forma dicitur μέτρια φρονεῖν qua μικρὰ φρονεῖν : estque μέτρια φρονεῖν, Modesto animo præditum esse, s. Modestia, Modestum esse. [Xenoph. Cyrop. 4, 3, 7 : Μετριώτερον πρὸς ἡμᾶς φρονοῦντας. Ὑψηλὰ φρ. Lucian. Hermot. c. 5. Οὐδὲν ὀλίγον φρ. Dio Cass. 37, 52. Κατ' ἄνθρωπον φρ. Æsch. Sept. 425 : Ὁ κόμπος δ' οὐ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖ. Ὑπέρφευ Pers. 820 : Ὡς οὐχ ὑπέρφευ θνητὸν ὄντα χρὴ φρονεῖν. Ὑπὲρ ἄνθρωπον ap. Xenoph. Cyrop. 8, 7, 3 : Οὐδεπώποτε ἐπὶ ταῖς εὐτυχίαις ὑπὲρ ἄνθρωπον ἐφρόνησα.] Festive autem detorquens hoc loquendi genus quidam philosophus ap. Lucian. [Tim. c. 57] dicit Μηδὲν ὑπὲρ τὴν πήραν φρονεῖν, pro Non cogitare majora, de majoribus s. pluribus quam quæ pera capi possint, Non cogitare de pluribus quam quæ implendæ peræ satis esse possint. Q. d. Non efferre animum ultra suæ peræ mensuram, Suæ peræ modulo se metiri, s. cupiditatem suam. Quem esse horum verborum sensum, præcedentia aperte ostendunt; at si reddas, ut ibi redditur, Neque quicquam ultra peram cogitare, alium etiam sensum hæc interpretatio admittet. Porro suspicor dictum esse μηδὲν φρονεῖν ὑπὲρ τὴν πήραν, respiciendo ad illud loquendi genus ὑπὲρ ἄνθρωπον φρονεῖν. [Demosth. p. 801, 27 : Οὐδεὶς οὕτως οὔτ' ἀναιδὴς οὔθ' ὑπὲρ ὑμᾶς φρονῶν ἐστι.] At vero ἴσα φρονεῖν θεοῖς apud Hom., licet aptiorem quam hic locum alibi habere non possit, diversam tamen interpretationis formam poscit; nam quum dicitur Il. E, [441] : Μηδὲ θεοῖσιν ἴσ' ἔθελε φρονέειν, significatur, Neque tam magnos spiritus gere ut æquandum te censeas diis. Hoc enim interpretationis genere utendum puto ut illorum verborum vis exprimatur : aut certe alio ejusmodi : quale hoc fuerit, Nec ita magnifice de te sentias ac si ex numero deorum esses. Vel, Nec velis æque magnos spiritus gerere ac si unus ex diis esses. At ex vulg. interpretibus unus reddidit, Ne æquandum te sentias esse nobiscum : alter, Neque diis paria velis sapere. Sed φρονεῖν pro Sapere cum aliis potius accuss. locum habere, ex proxime sequenti tmemate patebit. Hoc certe isti addendum censeo, lectum mihi esse φρονῶ sine ulla adjectione positum pro μέγα φρονῶ, Glorior, Insolesco, ap. [Pseudo-]Plutarch. : Τὸ δὲ ὅλον, εἴτις ἐπὶ τῇ τοῦ σώματος ῥώμῃ φρονεῖ, μαθέτω γνώμης διαμαρτάνων. Sed hunc l. suspicione apud me non carere fateor : nec cariturum, donec alios quibus confirmetur, nactus fuero. [Simplex φρονεῖν pro μέγα φρονεῖν dixisse credebatur Xenoph. Cyrop. 8, 7, 7 : Φόβος ... οὐκ εἶα τελέως με φρονεῖν οὐδ' εὐφραίνεσθαι· ubi nunc μέγα insertum ex cod. Erlangensi. Themist. Or. 6, p. 82, C : Ἡ Πλαταιεῖς μὲν ἐφρόνουν δικαίως ὅτι τὴν χώραν παρέσχοντο ... ἡμεῖς δὲ οὐ σεμνυνούμεθα καὶ φρονήσομεν; ubi μέγα addi voluit Petavius, frustra, ut videtur. Nam simile est quod posteriorum temporum scriptores interdum φρονεῖν ἐπί τινι pro μέγα φρονεῖν ἐπί τινι dixerunt, quod observavit L. Dindorfius ad Xenoph. Anab. p. 276 ed. Lips. a. 1825, allato Pausan. 1, 14, 4 : Φρονῆσαι Ἀθηναίους ἐπὶ τῇ νίκῃ ταύτῃ μάλιστα εἰκάζω, ubi μάλιστα non cum εἰκάζω, sed cum ταύτῃ conjungendum. (Adde 1, 12, 5 : Φρονήσας ἐφ' ἑαυτῷ.) Ps.-Plutarch. De puer. educ. p. 5, D : Εἴ τις ἐπὶ τῇ τοῦ σώματος ῥώμῃ φρονεῖ, quem l. immerito suspectum habet HSt. Liban. Apol. Socr. vol. 3, p. 9 : Οἱ ἐπὶ σοφίᾳ φρονοῦντες. Et cum dativo simplici Himer. Or. 6, 2 : Σκήπτρῳ δὲ καὶ τύχῃ διὰ Φιλίππου φρονήσασα (πόλις). Apud Eurip. Herc. F. 774 : Ὁ χρυσὸς ἅ τ' εὐτυχία φρονεῖν βροτοὺς ἐξάγεται, φρονεῖν nec pro τοῦ φρονεῖν nec pro μέγα φρονεῖν dictum esse potest, sed scribendum φρενῶν cum L. Dindorfio. Μέγα φρονεῖν κατά τινος dixit Himerius Or. 14, 15 : Μέγα κατὰ τῶν ἄλλων δημιουργῶν ἐφρόνησεν. Sed omisso μέγα Ecl. 36, 10 : Πόλις δι' ἀρετήν ποτε κατὰ Ῥώμης φρονήσασα· Or. 1, 11 : Ὁ ποταμὸς κυμαίνει ... ὥσπερ φρονῶν κατὰ ποταμῶν τῶν ἄλλων.]

‖ Φρονῶ ponitur et pro verbo Sapio, non eum habente usum quem habet, quum φρονεῖν redditur Sapere, Prudentem esse; sed eum quem habet quum jungitur accusativo, ut ap. Horat. dicentem, Nil parvum sapias, et ap. Pers. Quum sapimus patruos. Neque enim dubito quin Horatius, dicens Nil parvum sapias, respexerit ad hoc loquendi genus, οὐδὲν μικρὸν φρονεῖν : accipiendo certe verbum φρονεῖν, non ut in ll. quos proxime præcedens tmema habet (alioqui enim οὐδὲν μικρὸν φρονεῖν esset idem cum illo μέγα φρονεῖν, cujus multa ibi exempla vides), sed ut accipitur ap. Aristoph. quum dicit [Nub. 821] φρονεῖν ἀρχαϊκὰ, ubi tamen quidam interpr. non solum Sapere simplicem antiquitatem, sed etiam Resipere et olere. Est autem hic verbi φρονεῖν usus ap. Matth. quoque et Marc., nec non ap. Paul. Apud illos enim dicit Christus Petro, eum οὐ φρονεῖν τὰ τοῦ Θεοῦ, sed τὰ τῶν ἀνθρώπων, Non sapere quæ Dei sunt, sed quæ sunt hominum. Paulus autem Ad Rom. 8, [5] scribit, Οἱ γὰρ κατὰ σάρκα ὄντες τὰ τῆς σαρκὸς φρονοῦσιν· οἱ δὲ κατὰ πνεῦμα, τὰ τοῦ πνεύματος. Ubi tamen φρονοῦσι quidam non vertunt Sapiunt, sed Cogitant : quod non placet. Sed multo certe minus tertia interpret. mihi arridet, sc. Curant, quum hanc signif. vix ullo alius auctoris exemplo probari posse existimem. Equidem cur alia quam prima illa quærenda sit interpretatio, non video, quum τὰ τῆς σαρκὸς φρονεῖν non sit aliud, meo quidem judicio, quam Carnali quadam sapientia præditum esse, aut certe, Ad carnalem quandam sapientiam animum intendere : vicissimque, τὰ τοῦ πνεύμα-

τος φρονεῖν, Spiritali quadam sapientia esse præditum, etc. Quæ expositionis forma convenire itidem potest illi φρονεῖν, quod ex Matth. atque Marco protuli. Bud. tamen ibi φρονεῖν reddit et Sapere et Sentire; sed qui dicit Non sapis quæ Dei sunt, aliud certe dicit quam qui ita loquitur, Non sentis quæ Dei sunt. Lubenter equidem veteri interpreti assentior, φρονεῖν in aliis quoque ll. Pauli, in quibus accusativum itidem habet, reddenti hoc eodem verbo Sapere, quum alii vertant Curare : cujus signif. exemplum ex alio quopiam scriptore me desiderare, paulo ante declaravi. Ex iis autem ll. primus est in Ep. ad Rom. 14, [6] : Ὁ φρονῶν τὴν ἡμέραν, Κυρίῳ φρονεῖ· καὶ ὁ μὴ φρονῶν τὴν ἡμέραν, Κυρίῳ οὐ φρονεῖ· secundus in Ep. ad Phil. 3, [19] : Οἱ τὰ ἐπίγεια φρονοῦντες· tertius, in Ep. ad Col. 3, [2] : Τὰ ἄνω φρονεῖτε, μὴ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς. His locis, ac præsertim duobus posterioribus, non minus mihi videtur convenire verbum Sapere quam illis tribus quos antea protuli, præsertim quum eadem res in his duobus exprimatur, quæ et in illis. Nam qui dicitur φρονεῖν τὰ τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' οὐ τὰ τοῦ Θεοῦ, item φρονεῖν τὰ τῆς σαρκὸς, idem certe dici potest τὰ ἐπὶ τῆς γῆς φρονεῖν, ἀλλ' οὐ τὰ ἄνω : vel τὰ ἐπίγεια pro τὰ ἐπὶ τῆς γῆς. Quod si ab illo verbo Sapere discedendum sit, longe malim sane reddere Cogitare quam Curare : ut τὰ ἐπίγεια φρονοῦντες, Cogitantes terrestria. Sed non celabo lectorem et aliam interpret. quæ mihi occurrit, sc. Animum adjungere, intendere, ut τὰ ἐπίγεια φρονοῦντες reddatur, Qui animum ad terrestria adjungunt, intendunt, vel in terrestria : itidemque ceteris ll. hanc interpretationem accommodemus. Quam certe mihi videtur admittere et Homeri quidam versus, habens participium φρονέοντες, cum accus. itidem junctum, et quidem hujus generis signif. habente, quum ab eo dicatur ἐφημέρια φρονέοντες, a Paulo autem τὰ ἐπίγεια φρονοῦντες. Extat is versus Od. Φ, [85] : Νήπιοι ἀγροιῶται ἐφημέρια φρονέοντες. Superest ille Ep. ad Rom. locus, c. 14, [6] : Ὁ φρονῶν τὴν ἡμέραν, Κυρίῳ φρονεῖ κτλ. In hoc fateor durius reddi φρονεῖν verbo Sapere, quam in ceteris : nisi dicamus Sapere diem esse videri Sibi sapere in discernendo quodam die a ceteris diebus. Quod si alia quærenda sit interpret., nequaquam ad verbum illud Curare confugere velim, sed potius φρονεῖν τὴν ἡμέραν reddere Opinionem aliquam concipere de die. Et hæc quidem hactenus, quæ doctiorum judicio censuræque libens submitto, sicut et quæ huc pertinentia addam in nomine verbali φρόνημα. Ceterum quum afferatur ex Plutarcho νεώτερα φρονεῖν, item τυραννικὰ φρονεῖν, tanquam in utroque horum loquendi genere φρονεῖν, licet aliam interpret. admittens, eundem usum habeat quem in Aristophanico illo ἀρχαϊκὰ φρονεῖν : ego contra alium hic usum habere censeo, nulloque modo φρονεῖν in duobus illis reddi posse Sapere; sed νεώτερα φρονεῖν esse De rebus novis cogitare, Res novas animo agitare, Rebus novis studere, In res novas animum intendere : itidemque τυραννικὰ φρονεῖν significare Ad tyrannidem pertinentia animo agitare, De tyrannide cogitare; hæ enim meæ interprr. apertius signif. verbi φρονεῖν exprimunt, quam illa, Ad tyrannidem aspirare. Sed possit dici τυραννικὰ φρονεῖν is quoque, qui tyrannica quadam mente, tyrannico ingenio præditus est; ac certe hac etiam in signif. usurpatum legisse mihi videor. Tunc autem τυραννικὰ φρονῶν conveniet, quod ad signif. participii φρονῶν attinet, cum hoc dicto Euripidis, νόθος φρονῶν γνήσια, ut sit, Nothus præditus legitimi filii animo, legitimi filii animum gerens (ut dixit Virg. Ante annos animumque gerens curamque virilem : perinde ac si diceretur, ἀνδρικὰ φρονῶν), Nothus non secus animatus ac legitimus filius. Aut etiam, referendo ad magnanimitatem, Nothus non minus elato præditus animo quam legitimus filius, Nothus spiritus legitimi filii gerens.

A quibusdam Intelligentia. Vet. autem Interpr. vertit Prudentia, Sapientia. At ego, prout reddiderimus verbum ibi præcedens φρονοῦσιν, ita reddendum censeo hoc verbale φρόνημα. Præcedit enim, Οἱ γὰρ κατὰ σάρκα ὄντες, τὰ τῆς σαρκὸς φρονοῦσιν· οἱ δὲ κατὰ πνεῦμα, τὰ τοῦ πνεύματος. Si, inquam, τὰ τῆς σαρκὸς φρονοῦσιν reddiderimus, Sapiunt quæ sunt càrnis : tunc φρόνημα τῆς σαρκὸς censeo interpretandum itidem Id quod sapit caro. Sin τὰ τῆς σαρκὸς φρονοῦσιν libeat reddere, Cogitant quæ sunt carnis, tunc φρόνημα τῆς σαρκὸς vertendum fuerit Cogitatio carnis. Quod si quis alio etiam modo verbum φρονοῦσιν reddiderit, ad illam interpretationem verbalis hujus φρόνημα interpretatio accommodanda mihi videtur : quod tamen nec Erasmus secutus est, qui certe id non sequendo poterat non minus apte reddere φρόνημα voce Sensus. Non sequendo id, inquam : nisi forte φρονοῦσιν interpretari voluisset Sentiunt, quod certe haud paulo melius expressisset signif. Græci illius verbi, quam verbum Curant, quo usus est. Ceterum φρόνημα alicubi invenitur redditum etiam Animus, ut ap. Thuc. 2, p. 67 [c. 61] : Δουλοῖ γὰρ φρόνημα τὸ αἰφνίδιον καὶ ἀπροσδόκητον, καὶ τὸ πλείστῳ παραλόγῳ ξυμβαῖνον. Ubi tamen Valla reddere maluit Consilium, quum alioqui hunc ejusdem scriptoris locum, 5, p. 179 in principio [c. 40], Ἀλλ' ἐν φρονήματι ὄντες τῆς Πελοποννήσου ἡγήσεσθαι, Sed animum Peloponneso imperandi habuissent. [Sic Hesych. φρ. exp. βούλημα, θέλημα.] At ego neutro in loco existimo significare Animum simpliciter, sed Animum elatum, s. Elationem animi, ut aliquanto post docebo. [Herodot. 9, 7 ; Ἐξεμάθετε τὸ ἡμέτερον φρ. σαφέως ὅτι οὐδαμῶς προδώσομεν τὴν Ἑλλάδα· 7, 109 : Διασείσειν τὰ Ἀθηναίων φρονήματα ὥστε μηδίσαι· 8, 144 : Ἐξεπιστάμενοι τῶν Ἀθηναίων τὰ φρ. ὅτι κτλ., et de uno homine 3, 125 : Ἐφθάρη οὐκ ἀξίως τῶν ἑωυτοῦ φρονημάτων, i. e. Consiliorum quæ ille animo egerat, ut c. 122 : Χρήματά τοι οὐκ εἶναι κατὰ τὰ φρ. Schweigh. Æsch. Prom. 376 : Ἐς τ' ἂν Διὸς φρ. λωφήσῃ χόλου· Suppl. 911 : Ἐκ τίνος φρ. τήνδ' ἀτιμάζεις χθόνα; Soph. Ant. 109 : Ἀμφὶ τοὺς κείνων ἔτι παῖδας μένοντες ἐμπέδοις φρονήμασιν· 176 : Παντὸς ἀνδρὸς ἐκμαθεῖν ψυχήν τε καὶ φρ. καὶ γνώμην· 207 : Τοιόνδ' ἐμὸν φρ. (Obscurius dictum ib. 395 : Ἄνθρωπος ... φθέγμα καὶ ἀνεμόεν φρόνημα ... ἐδιδάξατο, quod de mentis volubilitate intelligitur.) Plato Leg. 9, p. 865, D : Ἐν ἐλευθέρῳ φρ. βεβιωκώς. Isocr. p. 131, B : Μᾶλλον ἁρμόττοντα τοῖς ἡμετέροις φρ. ταῦτ' ἐστί.] || Φρόνημα enim apud veteres scriptores non memini me legere pro Animo aut pro Cogitatione simpliciter, sed pro Animo elato, uti dixi, s. Elatione animi, aut Magnitudine, vel Fiducia. [Per ἔπαρσις et ἀλαζονεία exp. Suidas. Per ἔπαρσις, διάνοια ἐπηρμένη et ὄγκος schol. Thucyd. 1, 81; 5, 43.] Item pro Cogitatione quæ ab elato animo proficiscitur. [Quod plerumque additis adjectivis significatur, ut Æsch. Pers. 808 : Ὑβρεως ἄποινα κἀθέων φρονημάτων· Choeph. 191 : Δύσθεον φρ. Prom. 207 : Καρτεροῖς φρ., et μάταια φρ. Sept. 438, ὑπέρκοπα Pers. 827, ὑπέρτολμον Choeph. 594, ὠμὸν Sept. 536, σκληρὰ Soph. Ant. 473, ἀμαθὲς Eurip. Heracl. 460, ἄδικα ibid. 909, ὑπέρφρονα 388, ὀξύθυμον Or. 1198, κενὸν ap. Plat. Rep. 6, p. 494, D, τυραννικὸν Rep. 9, p. 573, B, μεγάλα Symp. p. 182, C; 190, B. Sine adj. Æsch. Prom. 955 : Σεμνόστομός γε καὶ φρονήματος πλέως ὁ μῦθός ἐστι. Soph. Ant. 459 : Ἀνδρὸς οὐδενὸς φρ. δείσασα. Aristoph. Pac. 25, de scarabæo : Τοῦτο δ' ὑπὸ φρονήματος βρενθύεται. Plato Lys. p. 206, A : Φρονήματος ἐμπίμπλανται καὶ μεγαλαυχίας· et similiter Rep. 3, p. 411, C, Polit. p. 290, D; quibus Plutarchi aliorumque recentiorum exx. addidit Wyttenb. ad Mor. p. 1, C, vol. 6, p. 70.] Thuc. 2, [43] : Ἀλγεινοτέρα γὰρ ἀνδρί γε φρόνημα ἔχοντι ἡ ἐν τῷ μετὰ τοῦ μαλακισθῆναι κάκωσις, ubi ἐν τῷ et μετὰ τοῦ stare vix posse arbitror, ut de hoc obiter lectorem admoneam. Ibid. [62] : Ἰέναι δὲ τοῖς ἐχθροῖς ὁμόσε μὴ φρονήματι μόνον, ἀλλὰ καὶ καταφρονήματι, quo in loco φρόνημα lubenter reddiderim Fiduciam, sicut in illo priore Animi magnitudinem, aut etiam Elationem animi, vel Elatum animum. Sic et 5, p. 179 [c. 43] de Alcibiade, Οὐ μέντοι ἀλλὰ καὶ φρονήματι φιλονεικῶν ἠναντιοῦτο, schol. exp. ὄγκῳ et ἐπάρσει. In principio autem hujus ipsius pag.

Φρόνημα, τὸ, Cogitatio, Cogitatum : ut Cic., Ex ceteris dictis, factis, cogitatisque Sex. Nevii. Redditur et Sensus, ea signif. qua dicitur a Terentio, Illius sensum pulcre calleo. Paul Ad Rom. 8, 6 : Τὸ γὰρ φρ. τῆς σαρκὸς, θάνατος· τὸ δὲ φρ. τοῦ πνεύματος, ζωὴ καὶ εἰρήνη. Ubi φρόνημα ab Erasmo redditur Affectus, a

est locus ille cujus a me paulo ante facta fuit mentio, in quo sc. hoc vocabulum gen. adjunctum habet: quod observatione dignissimum est; ita enim ibi legitur, Ἀλλ' ἐν φρονήματι ὄντες τῆς Πελοποννήσου ἡγήσεσθαι· quod Valla reddit, Sed animum Peloponneso imperandi habuissent. At ego quamvis addatur gen., non dubito quin hic itidem inclusam Magnitudinis animi s. Elationis signif. habeat vox φρόνημα: ideoque ita interpretarer, Sed ea prædita essent animi magnitudine ut de imperando Peloponneso cogitarent. Vel, Sed tam elato essent animo ut etc. Vel ita, Sed, ut erant animo elato, cogitarent de etc. Aut sic, Sed de imperando Peloponneso cogitarent (s. de obtinendo Peloponnesi imperio), usque adeo elato animo erant, aut usque adeo magnos spiritus gerebant. Recte igitur schol. φρονήματι exp. διανοίᾳ ἐπηρμένῃ. Sed male subjungit (si tamen hæc Ejusdem sunt, ac non potius alius cujuspiam, cujus sunt et pleraque alia scholia ceteris longe inferiora, vel potius nullo modo cum illis comparanda), ἀλλ' ἐλπίζοντες, ἤτοι φροντίζοντες. Usus sum porro et voce Spiritus in plur., quam et alibi adhibere interpretationi vocis φρόνημα possumus. Quin etiam voce Animi hanc interpretari alicubi licet; sed quum Animos Latini vocent etiam iram (ut ap. Ovid. Quæ tibi res animos in me facit, improbe), ideo videndum est ut hac interpret. non sine cautione utamur. Adde quod Animi pro Elato animo, s. Magno animo et excelso, prosæ parum usitatum est, quantum quidem meminisse possum; estque potius quod nostra lingua vocamus *Courage*, Græca autem θυμὸν, ut quum Cic. dicit Addere animum. At poetis non infrequens est plur. Animi, ea in signif., sicut et Tollere animos. Virgilio certe Ire animis contra, idem plane esse existimo quod Thucydidi ἰέναι φρονήματι δμόσε τοῖς ἐχθροῖς in loco quem paulo ante protuli. At Spiritus in plur. de Elatione animi, vox est prosæ quoque scriptoribus usitatissima, ideoque hac potius utendum fuerit. Redditur alioqui φρόνημα et Elatio, sine adjectione gen. illius Animi. [Plato Menex. p. 239, E: Ἐλευθερώσας τοὺς αὑτοῦ πολίτας τῷ αὑτοῦ φρονήματι, i. e. Animi fortitudine. Polyb. 5, 83, 5: Φρ. καὶ θάρσος παριστάναι ταῖς δυνάμεσι. Diodor. 15, 16: Φρ. εὐγενοῦς ὄντα καὶ διάφορον ἀνδρείᾳ. Xenoph. Anab. 3, 2, 16: Ἐτολμήσατε σὺν τῷ πατρῴῳ φρονήματι ἰέναι εἰς αὐτούς. Lucian. Navig. c. 36: Μηδὲ προδώσετε τὸ πάτριον φρ.] Gaudet porro vocabulo illo inter veteres scriptores et Xenoph., apud quem legitur etiam ἀνυπόστατον φρόνημα παρέχεσθαι, Cyrop. 5, [2, 33]: Οἱ πολλοὶ ἀνθρώπων, ὅταν μὲν θαῤῥήσωσιν, ἀνυπόστατον φρόνημα παρέχονται, Tantos spiritus concipiunt, ut illis obsisti nullo modo posse videatur. [Rep. Lac. 15, 8: Φρ. τυραννικόν.] Apud Eundem accus. φρόνημα invenitur junctus etiam verbo θήγειν, et in contraria signif., sed alio metaphoræ genere, junctus verbo καταβέσαι, nec non verbo ἀνατρέψαι. [Φρ. ταπεινοῦν Dio Cass. 42, 1; 66, 10.] Dicitur et καταβάλλειν τὸ φρόνημα: unde τὸ φρόνημα καταβεβλημένος, Qui deposuit spiritus, Cui velut dejecti sunt spiritus. Huc pertinet ὑφεῖναι τοῦ φρονήματος ex Dionys. H., pro Minuere spiritus. Affertur et ἀπὸ τοῦ φρονήματος καθελεῖν, in VV. LL., sed pro Deducere de constantia et proposito. Verum nec scriptor, ex quo genus illud loquendi petitum est, nominatur, nec hujus interpretationis auctor, adeo ut mihi plane suspecta sit, sicut et φρόνημα ἔχειν, quod in Iisdem redditur Prudentem esse, quum in eo quem protuli ex Thuc. loco ἀνὴρ φρόνημα ἔχων sit Magnitudine animi præditus, Animo elato s. celso præditus, Vir animi celsi, s. excelsi. [Isocr. p. 303, D: Παυσάμενοι τῶν φρονημάτων ἦλθον ὡς ὑμᾶς. Polyb. 2, 4, 6: Φρ. μέγιστον ἔχειν· 4, 64, 8: Τὸ τῶν Αἰτωλῶν φρ. ἦγε τὴν ἡσυχίαν. Diodor. 20, 18: Συνεστάλη τὰ φρ. τῶν βαρβάρων. Dio Cass. Exc. p. 58, 51: Ἐν φρονήματι ἐγένοντο· et p. 64, 30: Φρόνημα ἀπ' αὐτῶν ἔλαβε.] Illi autem καταβεβλημένος τὸ φρόνημα opponi potest ὁ παραλαμβάνων τὸ φρόνημα, ex Dem., Qui assumit spiritus, tollit animos: quod tamen majorem quam illud Superbiæ significationem habet. Hoc quoque observandum est, inveniri apud Eundem hanc vocem φρόνημα oppositam τῇ ταπεινότητι. Nam talis vocis illius usus plane convenit cum eo quem ap. Thuc. habet 2, [61]. Hæc enim verba, quæ paulo ante ex eo protuli, Δουλοῖ γὰρ φρόνημα κτλ., proxime subjunguntur istis, Ταπεινὴ ὑμῶν ἡ διάνοια ἐγχαρτερεῖν ἃ ἔγνωτε. Ut autem φρόνημα et ταπεινότης inter se opponuntur, ita vicissim φρόνημα et μεγαλοφροσύνη a Plutarcho copulantur, et φρόνημα ac μέγεθος τῆς ψυχῆς, item ὄγκος et φρόνημα. Usurpatur autem et plur. φρονήματα. Isocr. Archid. [p. 134, D]: Τοὺς γὰρ ἐν ἀξιώμασι καὶ φρονήμασι βεβιωκότας. Usus est et Xen. [Cyrop. 8, 1, 46: Φρονήματα ἔχοντας ἠσθάνετο ὡς ἱκανοὺς ὄντας ἄρχειν.] Affertur ex Aristot. quoque [Polit. 2, 5], Φρονημάτων πλήρης. Sciendum est porro φρόνημα inveniri et in malam partem usurpatum: tunc autem fuerit potius Insolentia, Superbia, Fastus, velut in isto Greg. Naz. locó, ex Or. quam εἰς Βασίλειον scripsit: Ὁ μὲν παρῆν, ὁ δὲ προὐκαθέζετο, γέμων θυμοῦ καὶ φρονήματος· εἱστήκει δὲ οἷον ὁ ἐμὸς Ἰησοῦς Πιλάτου κρίνοντος. Ubi quum copulentur θυμοῦ et φρονήματος [ut ap. Platon. Rep. 3, p. 411, C: Φρ. τε καὶ θυμοῦ ἐμπίμπλαται], θυμοῦ quidem habet illam signif. quam vides habere Animos in versu Ovidii quem antea protuli, Quæ tibi res animos in me facit, improbe? at φρονήματος illam alteram, quam habere vocabulum idem Animos supra ostendi. [|| Φρονήματα i. q. φρένες, Præcordia, ap. Æsch. Eum. 478: Ἰὸς ἐκ φρονημάτων πέδοι πεσών.]

Φρονηματίας, ὁ, Qui est elato animo, Vir excelsi animi. [Xenoph. Ages. 1, 24: Φρονηματίας μάλιστα ἂν ἐπὶ τῇ ἱππικῇ γενέσθαι.] A Bud. redditur, Homo elati spiritus, De se magnifice sentiens, ap. Aristot. Polit. 5, [11]: Ἔστι δὲ πρὸς σωτηρίαν τῆς τυραννίδος, τὸ τοὺς ὑπερέχοντας κολούειν, καὶ τοὺς φρονηματίας ἀναιρεῖν. Usus est Diog. L. Chrysippo [7, 183]: Οὕτω δ' ἦν φρονηματίας, ὥστ' ἐρομένου τινὸς, κτλ. [Longin. 9, 4: Εἰς τοὺς μάλιστα φρονηματίας ἐμπίπτει τὰ ὑπερφυᾶ. Φρ. ἵππος ap. Polluc. 1, 195.]

[Φρονηματιάω, i. q. φρονηματίζομαι. Jo. Chrys. In Ep. ad Hebr. Serm. 28, vol. 4, p. 576, 38. Seager. Tzetz. Exeg. in Iliad. p. 21, 23: Μή τις ἐμὲ οἰήσαιτο φρονηματιῶντα καὶ τολμητίαν εἶναι.]

Φρονηματίζομαι, Animos tollo, Efferor, Majores spiritus duco, ut Fabius loquitur; Magnifice de me sentio. Ita Bud., qui affert partic. præt. πεφρονηματισμένος [ap. Aristot. Polit. 3, 13; 5, 7,] ex Polyb. [1, 68, 7; 2, 3, 3; 5, 78, 3] et Diodoro [5, 24: Διὰ τὴν τοῦ σώματος ῥώμην π.· 11, 78: Π. ἐν ταῖς προγεγενημέναις πράξεσι· 16, 89: Π. τῇ νίκῃ], et aoristum φρονηματισθέντες ex Aristot. [Polit. 2, 12. Hesych.: Φρονηματισθεὶς, ἐπαρθεὶς τῷ φρονήματι. Diodor. 3, 52: Παρρησίας, ἐξ ἧς φρονηματισθέντες ... Schol. Theocr. 14, 48. « Andreas Cret. Homil. de public. § 1: Τῷ πεφρονηματισμένῳ καὶ πλήρει ὄγκου δαίμονι. » Boiss.] Vide Comm. p. 891. [Φρονηματισθῆναι ex Hyperide Etym. M. p. 800, 43, et Suidas. Φρονηματισθεὶς εἰς πλέον Eustath. Opusc. p. 278, 90.] Forsan φρονηματίζομαι exponi possit ex Dem. φρόνημα παραλαμβάνειν. Habet autem Suid. et vocem activam Φρονηματίζω, sed absque ullo exemplo. Certe ubicumque extet, credibile est accipi pro Facio ut quis animos tollat, vel se efferat, Animi elationem alicui effero. [Verba καὶ τὸ ῥῆμα φρονηματίζω apud Suidam in fine gl. Φρονηματισμὸν, quo forma tantum verbi significatur a qua φρονηματισμὸς derivandum sit, non usus loquendi spectatur, qui φρονηματίζομαι postulat, quod Suidas ipse supra posuit cum expos. ὅτι δοκῶ (τὸ δοκῶ Bernh.) φρονεῖν. G. D. Theophyl. Simoc. Hist. p. 260, 2 Bonn. Joseph. A. J. 9, 9, 2, φρονηματισθείς· Artapan. ap. Euseb. Præp. ev. p. 435, C, φρονηματισθέντα ἐπὶ τῷ γεγονότι. Phot. Epist. p. 58, 18, ὑπέρογκα φρονηματισθέντες. Hase.]

Φρονηματισμὸς, ὁ, ipsa Actio efferendi se, et animos tollendi. Alicubi tamen reddi potest Animi elatio, sicut et φρόνημα, ut in quodam loco [Polybii, ut videtur Valesio] quem affert Suid., ubi ipse exp. ἔπαρσιν et τύφον [τῦφον. Verba sunt: Θεασάμενοι τὸν φρ. τῶν ἀνθρώπων ἐν ... ταῖς ὁμιλίαις καὶ ... ἐντεύξεσιν. Themist. Or. 21, p. 251, B. Georg. Pachym. in Boiss. Anecd. vol. 5, p. 362 sive Declam. 1, p. 12, 5.]

[Φρονηματώδης, ὁ, ἡ. HSt. s. v. Φρονηματίας:] Af-

fertur etiam Φρονηματώδης pro ead. signif. [ac φρονηματίας. Dio Cass. 48, 19; 72, 8. Philostr. p. 535 : Τὸ μεγαλόγνωμον καὶ φρ. Her. p. 683 : Φρονηματῶδες δοκεῖ (τὸ ἄγαλμα) καὶ γοργόν· 705 : Λαμπρᾷ τῇ φωνῇ καὶ φρονηματώδει· ubi libri multi (ap. Boiss. p. 512) φρονιμώδει.]

[Φρονήσιον, ἡ, Phronesium, n. pr. meretricis apud Plautum in Truculento 1, 1, 60 : « Phronesium; nam phronesis est sapientia. »]

Φρόνησις, εως, ἡ, [Dor. Φρόνασις Crito ap. Stob. Flor. 3, 74,] Prudentia, Sapientia [sic exp. Plautus Truc. 1, 1, 60], Intelligentia : quarum Cic. interprett. exempla habes in meo Cic. Lex. [De etymologia ineptit Etym. M. p. 800, 44 : Ἡ φέρουσα ὄνησιν, φερόνησίς τις οὖσα, nihiloque verius Plato Crat. p. 411, D, φορᾶς καὶ ῥοῦ νόησιν esse fingit. Hymn. Orph. 31, 9, de Minerva : Φίλοιστρε κακοῖς, ἀγαθοῖς δὲ φρόνησις. Artemid. 2, 35 : Ἀθηνᾶ ἀγαθὴ φιλοσόφοις· φρόνησις γὰρ εἶναι νενόμισται ἡ θεός.] A Plutarcho Περὶ τῆς ἠθικῆς ἀρετῆς [p. 440, F] dicitur φρόνησις esse virtus ποιητέα ἐπισχοποῦσα, καὶ μὴ ποιητέα. Habes ejus definitionem et ap. Aristot. Rhet. 1, [c. 9 : Φρ. ἐστὶν ἀρετὴ διανοίας, καθ' ἣν εὖ βουλεύεσθαι δύνανται περὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν τῶν εἰρημένων εἰς εὐδαιμονίαν. De opinione quorundam πάσας τὰς ἀρετὰς φρονήσεις εἶναι disputat idem Eth. Nic. 6, 13. Diog. L. 7, 92 : Ἀπολλοφάνης λέγει ... φρόνησιν εἶναι ἐπιστήμην κακῶν καὶ ἀγαθῶν καὶ οὐδετέρων. Quam Stoicorum definitionem memorat etiam Plut. Mor. p. 1066 sq, et Sextus Emp. p. 720. Definitt. Platon. p. 411, D : Φρ. δύναμις ποιητικὴ καθ' αὑτὴν τῆς ἀνθρώπου εὐδαιμονίας· ἐπιστήμη ἀγαθῶν καὶ κακῶν· διάθεσις καθ' ἣν κρίνομεν τί πρακτέον καὶ τί οὐ πρακτέον. Ab συνέσει quomodo differat exp. schol. Demosth. vol. 8, p. 117, 10 : Σημείωσαι ὅτι διενήνοχε σύνεσις φρονήσεως, ὅτι ἡ μὲν φρ. ἕξις ἐστὶ γεννητικὴ τῶν οἰκοθεν λογισμῶν, ἡ δὲ σύνεσις ἕξις δεκτικὴ τῶν ἔξωθεν λογισμῶν. Tzetz. Exeg. Il. p. 30, 15 : Γνῶσις καὶ φρ. διαφέρουσιν ἀλλήλων τῷ τὴν γνῶσιν εἶναι διδακτὴν, φυσικὴν δὲ τὴν φρόνησιν.] Isocr. Ad Demon. [p. 3, B] : Ῥώμη δὲ μετὰ μὲν φρονήσεως ὠφέλησεν, ἄνευ δὲ ταύτης, πλείω τοὺς ἔχοντας ἔβλαψε. [Id. p. 19, A : Φυλακὴν ἀσφαλεστάτην ἡγοῦ τοῦ σώματος εἶναι τὴν τῶν πολιτῶν εὔνοιαν καὶ τὴν σαυτοῦ φρόνησιν· 197, A : Εἰ καλῶς τὴν αὑτοῦ φρ. παρασκευάσειε.] Apud Eundem legimus in Panath. [p. 274, B] : Ὑπερηφάνοις γενομένοις καὶ τὴν φρόνησιν διαφθαρεῖσι. [Soph. OEd. T. 664 : Φρόνησιν εἰ τάνδ' ἔχω· et ubi Consilium significat Ph. 1078 : Τάχ' ἂν φρόνησιν ἐν τούτῳ λάβοι λῴω τιν' ἡμῖν. Eur. Suppl. 216 : Ἡ φρ. τοῦ θεοῦ μεῖζον σθένειν ζητεῖ. Lucian. Amor. c. 47 : Ταῦτα ἡ θεοῖς γείτων ἡρωϊκὴ φρ. ἐνομοθέτησε.] Est certe frequens φρόνησις pro ea virtute, quæ a Latinis Prudentia vocata fuit. [Hesych. : Φρ. ἀκριβής· νοῦς πράττων καλῶς. Xenoph. Hipparch. 7, 4 : Φρ. δεῖ πολλῆς πρὸς τοὺς πολὺ πλείους.] Sed redditur etiam Intelligentia, et quidem a Cic. quoque [De off. 1, 45], ut modo dixi. In VV. LL. affertur ex Aristot. Top. pro Intelligentia perceptioneque rerum quæ a scientia traduntur. Bud. autem ἀντὶ ἐπιστήμης, i. e. Pro scientia, sæpe a Plat. accipi testatur. [Apud Platonem quoque nihil aliud significat quam Intelligentiam. Ab ἐπιστήμη distinguitur Phileb. p. 13, E : Φρ. ... καὶ ἐπιστήμη καὶ νοῦς. Ibid. p. 21, B : Κενὸν ὄντα πάσης φρ. Symp. p. 202, A : Μεταξὺ ἀμαθίας καὶ φρ. Plur. Tim. p. 90, B : Τῷ περὶ φιλομάθειαν καὶ περὶ τὰς τῆς ἀληθείας φρονήσεις ἐσπουδακότι· Epin. p. 974, B : Φρονήσεων ἢ τινων ἄλλων τοιούτων ἐπιστημῶν. Ap. Isocr. p. 308, B : Εἴ τις ἄρα τοῖς ἐκεῖ (apud inferos) φρόνησίς ἐστι τῶν ἐνθάδε γιγνομένων, i. e. Si quid percipiunt. || I. q. φρόνημα. Eurip. Temen. fr. 13, 2 : Τὸ φῦναι πατρὸς εὐγενοῦς ἄπο ὅσην ἔχει φρόνησιν ἀξίωμά τε.]

[Φρόνησις, εως, ἡ, Phronesis, n. pr. in inscr. ap. Bœckh. 1020, vol. 1, p. 548.]

[Φρονητέον, Cogitandum, Sentiendum. Phalar. Epist. 81, p. 234 : Τὸ περὶ τυραννίδος οὕτως ὡς περὶ γενέσεως καὶ ζωῆς ἀνθρώπου φρ. || Cum μέγα vel μεῖζον conjunctum apud Xenoph. Hell. 2, 4, 10, Ages. 8, 4, Apol. 26.]

[Φρονητικὸς, ἡ, ὸν, Mente pollens. Etym. M. p. 605, 49 : Νομιζομένης τῆς Ἀθηνᾶς πολεμικῆς καὶ φρονητικῆς.]

[Φρονία, ἡ, Phronia, Iasionis mater. Schol. Hom. Od. E, 125.]

[Φρονικὸς, ὁ, Phronicus, n. pr. ap. Bœckh. Inscr. 1777, vol. 1, p. 865 : Δημοσθένης Φρονικοῦ.]

[Φρονιμεύομαι. Phryn. p. 386 ed. Lob. : Φρονιμεύεσθαι μὴ λέγε, φρονεῖν δὲ τὰ ὄντα. « Verbum φρονιμεύεσθαι, quod in Gloss. Græcitatis mediæ commemoratur et etiam nunc vivit in Græcorum sermone, nisi Phrynichus in numero proscriptorum retulisset, vix notum esset hodie, quippe ne Lexicographis quidem animadversum; nec Φρονίμευσις, schol. Lucian. Bis accus. 21, p. 78, receptum est; sed quod ex Stob. (Ecl. Eth. p. 194) proferunt φρονίμημα, luce clarius est in φρονίμευμα mutandum esse. » Lobeck.]

[Φρονίμη, ἡ, Phronima, Etearchi Cretensium regis filia. Herodot. 4, 154. G. D. || Antistita Junonis in inscr. Cyren. C. I. vol. 3, p. 520, n. 5143, 12 : Φρονίμα Φιλοξένω. Hase.]

[Φρονιμίων, ωνος, ὁ, Phronimio. Inscr. ap. Bœckh. 3827, vol. 3, p. 1055 : Ἰουλία Νάννα ... Φρονιμίωνι ἀνδρί.]

Φρόνιμος, ὁ, ἡ, [Mentis compos. Soph. Aj. 259 : Καὶ νῦν φρόνιμος νέον ἄλγος ἔχει. ||] Prudens, Sapiens, ut a Cic. redditur ap. Plat. [Hesych. : Φρ., σοφὸς, διανοητός. Soph. OEd. T. 692 : Ἄπορον ἐπὶ φρόνιμα· El. 1059 : Τοὺς ἄνωθεν φρονιμωτάτους οἰωνούς. Plato Leg. 12, p. 963, E : Ψυχὴ φρόνιμός τε καὶ νοῦν ἔχουσα· Soph. p. 247, A : Τὴν μὲν (ψυχὴν) φρόνιμον, τὴν δὲ ἄφρονα εἶναι. Τὸ φρ. Leg. 8, p. 837, C, Tim. p. 64, B, et al. Isocr. p. 239, C : Τούτους φημὶ καὶ φρονίμους εἶναι καὶ τελέους ἄνδρας· De antid. § 195, p. 465 ed. Oxon. : Τάς τε ψυχὰς φρονιμωτέρας καὶ τὰ σώματα χρησιμώτερα παρασκευάζουσιν· § 226, p. 472 : Αἷς (τέχναις) τὰ μὲν τῶν ζώων ἀνδρειότερα ... τὰ δὲ φρονιμώτερα ποιοῦσιν.] Esse alioqui σοφοὺς alios quam φρονίμους, docet Aristot. Eth. 6, [7] quum scribit Anaxagoram et Thaletem atque alios hujusmodi fuisse quidem vocatos σοφοὺς, at non φρονίμους, utpote ἀγνοοῦντας τὰ συμφέροντα αὑτοῖς. Eod. l. φρονίμους appellari tradit τοὺς δεινοὺς etiam et πανούργους. Ab Aristot. φρόνιμοι et ἄφρονες inter se opponuntur, sicut ap. Matth. 25, [4] αἱ φρόνιμοι παρθένοι opponuntur ταῖς μωραῖς. [Bato apud Athen. 4, p. 163, B : Τοὺς τὸν φ. ζητοῦντας ἐν τοῖς περιπάτοις.] Sed aliquis dicitur etiam φρόνιμος περί τι, τινος. Affertur enim ex Plat. Leg. [et Rep. 7, p. 521, B] : Φρόνιμος περὶ συνουσίας, et φρόνιμος περὶ τῶν πολεμικῶν, e Xenoph. Apol. [20] pro Perito. [Id. Hipparch. 6, 1 : Φρονιμώτερον ... περὶ τῶν πρὸς τοὺς πολεμίους ἀγώνων· et Cyrop. 1, 6, 15, 21, 22, 23. Cum περὶ et accus. Plato Gorg. p. 490, B : Ἐὰν ... ᾖ φρονιμώτερος περὶ ταῦτα. Cum εἰς Rep. 3, p. 412, C : Φρονίμους εἰς τοῦτο δεῖ ὑπάρχειν. Cum simplici accus. Plato Alc. 1 p. 125, A : Ὁ ἕκαστος φρόνιμος, τοῦτο ἀγαθός· et Rep. 1, p. 349, E.] Talis certe est signif. nominis φρόνησις, quum περὶ τῆς ἐπιστήμης dicitur. [|| De animalibus Plato Polit. p. 263, D : Εἴ που φρ. ἐστί τι ζῷον ἕτερον. Aristot. H. A. 1, 1 extr. : Τὰ δὲ (τῶν ζώων) φρόνιμα καὶ δειλὰ, οἷον ἔλαφος, δασύπους· Metaphys. 1, 1 : Ζῷα ... φρόνιμα ἄνευ τοῦ μανθάνειν. G. D. Sext. Emp. p. 191, 24; 195, 40, διδάξει ὁ ἄφρων τὸν φρ. Compar. idem p. 76, δ, φρονιμωτέρῳ τῶν τε ὄντων καὶ τῶν γεγονότων. Ἡρ]ακλέος φρονί[μου in inscr. theatri Syrac., ex conj. R. Rochett. *Journ. des Sav.* a. 1827, p. 390. Hase.]

[Φρόνιμος, ὁ, Phronimus, n. pr. in inscr. ap. *Lebas* fasc. 5, p. 184.]

[Φρονιμότης, ητος, ἡ, Prudentia. Epiphan. vol. 1, p. 275. Greg. Nyss. Antirrh. adv. Apoll. 7, p. 140. Kall. Galen. vol. 19, p. 481, 16, τὴν λογικότητα καὶ φρ. Notione adversa Basil. t. 1, p. 1048, B, ψεκτικὴν φρ. Hase.]

[Φρονιμώδης vitiose pro φρονηματώδης, quod v.]

Φρονίμως, Prudenter, Sapienter [Pollux 4, 11], ut [ap. Aristoph. Eq. 1364 : Τουτὶ μὲν ὀρθῶς καὶ φρ. ἤδη λέγει. Platon. Lach. p. 193, A : Φρ. λογιζόμενον· 192, E : Ἀναλίσκων ἀργύριον φρ. Φρ. ἔχειν Xenoph. Cyrop. 3, 3, 57. Φρ. μελετᾶν τὴν ἱππικὴν id. Hipparch. 8, 16], ut ζῆν φρονίμως Cic. ap. Epicurum vertit, Sapienter vivere. [Symm. Cohel. 7, 1. Sym. Metaphr. Actt. SS. Junii t. 5, p. 269, C. Greg. Nyss. t. 3, p. 34, C.

Diog. L. 5, 40; 10, 132; 140, ζῆν φρ. καὶ καλῶς καὶ δικαίως. Clem. Al. Strom. 1, 13, § 56, φρ. πονηρευόμενος. Philo vol. 2, p. 454, 23 : Ὁ φρ. πάντα ποιῶν, εὖ ποιεῖ πάντα. Hase.] Compar. gradus Φρονιμώτερον, Prudentius, Sapientius. [Et Φρονιμωτέρως διακεῖσθαι ap. Isocr. p. 294, B.] Superl. Φρονιμώτατα, Prudentissime, Sapientissime. At vero compos. Παραφρόνιμος vide in Παροφρονῶ.

[Φρονίος, ὁ, Phronius, Noemenis pater. Hom. Od. B, 386, Δ, 630. Utrobique genit. Φρονίοιο. De accentu nominativi constat similium nominum comparatione, de quibus V. Lehrs. De Aristarcho p. 279.]

[Φρόνις, ἡ.] Invenitur etiam Φρόνις ap. Hom., quod quidam per sync. factum putarunt ex φρόνησις [κατὰ συγκοπὴν, quæ Herodiani sententia fuit : v. Eustath. p. 1465, 42, Etym. M. p. 800, 48, Ab φρών φρονός φρόνις repetit Orus ib., rectius ab φρὴν Lobeck Pathol. Elem. vol. 1, p. 376. Per φρόνησις, βουλὴ, διάνοια exp. Hesych.], Od. Γ, [244] de Nestore : Ἐπεὶ περίοιδε δίκας ἠδὲ φρόνιν ἄλλων. At vero Δ, [258] : Πολλοὺς δὲ Τρώων κτείνας ταναηκέϊ χαλκῷ Ἦλθε μετ' Ἀργείους, κατὰ δὲ φρόνιν ἤγαγε πολλὴν, quidam pro φρόνησιν itidem intellexerunt, quidam, præpositionem jungentes nomini, putarunt καταφρόνησιν significari. Sed et pro λείαν accepisse quosdam ex recentioribus testatur [Hesych. et] Eustath. [p. 1495, 24. Lycophr. 1456 : Θεσφάτων πρόμαντιν ἀψευδῆ φρόνιν, quod schol. exp. φρόνησιν, βουλὴν, διάνοιαν. Oppian. Hal. 1, 653 : Ἡμὲν φρόνιν ἠδὲ καὶ ἔργα. G. D. Schol. Hom. Γ, 244 : Ἀριστοφάνης τὸ φρόνιν νῦν μὲν ἐπὶ τῆς φρονήσεως, ἐν δὲ τῷ « κατὰ δὲ φρ. ἤγαγε », τὴν καταφρόνησιν· ad quem l. conf. Nauck. Fragm. Aristoph. Byz. p. 227. Hase.]

[Φρονισμὸς, ὁ, i. q. φρόνησις. Anon. Vita Eliæ Spel. Actt. SS. Sept. t. 3, p. 849, C : Τοῦτο γὰρ οὐ συντελεῖ πρὸς φρονησμὸν (sic) τῇ νεότητι. Hase.]

[Φρονούντως, Sapienter, Prudenter. Æsch. Suppl. 204 : Φρ. πρὸς φρονοῦντας ἐννέπεις. Soph. Antig. 682 : Λέγειν φρ. ὧν λέγεις δοκεῖς πέρι.]

[Φροντεῖνα et Φροντεῖνος. V. Φροντῖνα.]

[Φροντίδας, ὁ, Phrontidas, Pythagoreus, Tarentinus. Iambl. V. Pyth. p. 526.]

[Φροντιδοκοπέω, Curis perturbo. Nicet. Chon. Hist. p. 214, D : Φροντιδοκοπεῖται ὑπὲρ αὐτῶν.]

Φροντίζω, fut. φροντίσω (et Attice φροντιῶ) [Fut. medii unum exemplum est ap. Eurip. Iph. T. 343 : Τὰ δ' ἐνθάδ' ἡμεῖς οἷα φροντιούμεθα], præt. ικα, Cogito, Commentor, Meditor, Curo, Curam gero. Sed pro Cogito, Commentor, Meditor, accusativum habet; quum autem significat Curo, genitivum, interdum accusativum. Plato Symp. [p. 220, C] : Ὅτι Σωκράτης ἐξ ἑωθινοῦ τι φροντίζων ἕστηκε. Athen. 9, [p. 401, B] : Ὁ δὲ, σφόδρα φροντίσας, καὶ τὸ προβληθὲν ἀποδιοπομπησάμενος, At ille quum multum meditatus quæstionem rejecisset, Bud. [Hesych. : Φροντίζει, μεριμνᾷ. Quæ conjungit Themist. Or. 26, p. 312, B : Ἀνὴρ φιλόσοφος φροντίσας καὶ μεριμνήσας. Xenoph. Mem. 1, 1, 11 : Τοὺς φροντίζοντας τὰ τοιαῦτα μωραίνοντας ἐπεδείκνυε.] Hanc autem Meditandi s. Cogitandi signif. sequuntur verbalia, Φρόντισμα, Φροντιστὴς, Φροντιστήριον. Quin etiam passivum particip. Πεφροντισμένος itidem pro Cogitatus, s. Meditatus, ut πεφροντισμένη ἀπόκρισις ap. Plutarch. Lyc. [c. 18], Meditata responsio, ubi tamen redditur etiam Accurata responsio. Apud Diod. S. [15, 78; 16, 32] habetur itidem λόγος πεφροντισμένος pro Meditata oratione, [et 17, 94] : Διελθὼν λόγον πεφροντισμένον περὶ τῆς εἰς τοὺς Γανγαρίδας στρατείας. [Sic etiam Plut. V. Cæs. c. 7. « Λόγους πεφροντισμένους εὖ, i. e. orationem accuratam, studiose elaboratam, Philostratus Hippiæ tribuit p. 496. V. Cresoll. Theatr. 3, 21, p. 306 sq. » Ernest. Lex. rh. Αἴσθησις ἀκριβὴς καὶ πεφροντισμένη Plut. V. Æm. Pauli c. 28.] Alter usus hujus verbi, quo ponitur pro Curam gero, Curo, frequentior est; et quidem cum gen., ut modo dixi; sed is interdum præfixam habet præp. περὶ vel ὑπέρ. Nonnunquam autem accusativo jungitur : quarum constructionum exempla subjungam; simulque quibus aliis verbis reddatur, ostendam. Aristoph. Nub. [125] : Ἀλλ' εἶσειμι· σοῦ δ' οὐ φροντιῶ, ubi observa etiam fut. Φροντιῶ. [Sæpissime οὐδὲν vel τὶ φροντίζειν τινὸς, ut Eurip. ap. Plutarch. Mor. p. 106 : Δοκεῖς τὸν Ἀδὴν σῶν τι φροντίζειν γόων; Plato Gorg. p. 493, E : Μήτε τι φροντίζοι· Leg. 10, p. 885, C : Μηδὲν ἡμῶν φροντίζειν θεούς. Lucian. Bis. acc. c. 27 : Οὐδὲ ἐπεφροντίκειμεν αὐτοῦ, et alii quivis.] Apud Lucian. [Jov. Trag. c. 21] cum personæ itidem gen. præfixo adverbio ὀλίγον, ubi scribit, Ὀλίγον φροντίζω σοῦ. [Eurip. Cycl. 162 : Ὀλίγον φροντίσας γε δεσποτῶν.] Apud Plut. [V. Pericl. 33] cum βραχέα, quod eundem usum habet, quem illud ὀλίγον, sed melius respondet Latino Parum, quum dicatur itidem Parum curo, pro Non curo : Βραχέα φροντίζων τῶν καταβοώντων καὶ δυσχεραινόντων. Est enim βραχέα pro βραχὺ, quod et ap. Dem. invenitur adverbialiter cum hoc ipso verbo positum. [Dio Cass. 38, 11 : Βραχὺ αὐτοῦ ἐφρόντιζεν.] Sed βραχέα φροντίζων hic redditur etiam Parvi faciens, mihi autem magis placuerit Nihil moratus. [Plato Phæd. p. 91, C : Σμικρὸν φροντίσαντες Σωκράτους. Σμικρὸν τῶν γυναικῶν φρ. Dio Cass. 38, 48. Σμικρὰ Eurip. Or. 799 : Σμικρὰ φρ. ὄχλου.] At cum gen. rei, [Herodot. 4, 198, de terra siccitatem non timente : Αὐχμοῦ φροντίζουσα οὐδέν.] Xenoph. [Mem. 2, 1, 24] : Οὐ πολέμων φροντιεῖς, ubi observa rursus alterum illud fut. sicut et ap. Aristoph. Plutarch. Theseo, Φροντίζων τῆς ἀπειλῆς αὐτοῦ, ubi redditur, Qui minis ejus movetur. [Diodor. 11, 56 : Φροντιεῖν αὐτοῦ τῆς ἀσφαλείας.] Cum præp. περὶ præfixa gen., ut [Herodot. 8, 36 : Σφέων αὐτῶν πέρι ἐφρόντιζον. Eurip. Hipp. 709 : Σαυτῆς πέρι φρόντιζε.] Demosth. [p. 431, 10] : Οὐ μόνον οὐδὲν φροντίζει περὶ αὐτῶν, ἀλλ' οὐδὲ μέμνηται. Xenoph. [Mem. 1, 4, 17] : Περὶ τῶν ἐνθάδε φροντίζειν. Alteri præpositioni, sc. ὑπὲρ, reperitur junctum hoc verbum ap. eund. Demosth. non semel, ut [p. 9, 13] : Εἴπερ ὑπὲρ σωτηρίας αὐτῶν φροντίζετε. Et [p. 526, 25] : Οὐχ ὑπὲρ ὑμῶν οὐδὲ τῶν νόμων φροντίσας. [Plato Eutyphr. p. 4, D : Οὐ δεῖν φροντίζειν ὑπὲρ τοῦ τοιούτου.] Quod autem VV. LL. tradunt, φροντίζω jungi etiam præpositioni πρὸς, ut in hoc l., Φροντίζων πρὸς αὐτὸν ὡς δώσει δίκην, absurdum esse manifestum est; si enim diceretur φροντίζω πρός τι pro περί τινος, tunc præpositioni πρὸς jungi hoc verbum merito diceremus : at quum dicitur φροντίζω πρὸς ἐμαυτὸν τοῦτο, vel sequente ὡς, s. ὅπως, nemo est qui non videat præp. πρὸς ad ipsum verbum non ferri. Denique et accus. jungitur, uti dixi, [Theogn. 1247 : Φρόντισον ἔχθος ἐμὸν καὶ ὑπέρβασιν,] velut in hoc Aristoph. l. [Nub. 189] : Μὴ νῦν τοῦτό γε φροντίζετε, Ne hoc curetis, soliciti de hoc sitis. Idem [Eq. 1353] : Μὴ φροντίσῃς, sine adjectione. [Æsch. Prom. 1036 : Πάπταινε καὶ φρόντιζε· Suppl. 419 : Φρόντισον. Soph. Ph. 1404; Eurip. Hipp. 1263.] Ex Diosc. autem 7 affertur, Φροντιστέον τὴν ἔκπτωσιν τῆς ἐσχάρας μάλιστα ἐκ τούτου, ὅπως μὴ τάχιον τὰ μέρη συγκλεισθείη, pro Curandum est ne crusta decidat. Sed hoc sciendum est, inveniri verbum φροντίζω junctum accus. aliam interpret. poscens : sc. positum pro Studere, Studio incumbere, Operam ponere, Studium et operam ponere [Cum accus. personæ Aristoph. Eq. 783 : Οὐ φροντίζει σκληρῶς σε καθήμενον οὕτως. Frequentius cum accus. rei, ut ap. Herodot. 7, 16 : Τά τις ἡμέρης φροντίζει. Plato Hipp. maj. p. 288, D : Οὐδὲν ἄλλο φροντίζων ἢ τὸ ἀληθές], ut et ap. Xenoph. [Mem. 1, 1, 11] : Τοὺς φροντίζοντας τὰ τοιαῦτα, μωραίνοντας ἐπεδείκνυε. Plutarch. : Οἱ πεφροντικότες τὰ τοιαῦτα καὶ μεμαθηκότες. Quin etiam φροντίζειν περί τι invenitur : atque adeo affertur ex Alex. Aphr., Φροντίζειν περὶ τὸ πρᾶγμα, pro Occupari in negotio. Postremo φροντίζω invenitur junctum et quibusdam particulis, sc. vel ὅπως, vel ὡς, vel εἰ. [Herodot. 7, 8 : Τοῦτο ἐφρόντιζον ὅκως κτλ.] Isocr. : Φρόντιζε ὅπως μηδὲν ἀνάξιον τῆς τιμῆς ταύτης ποιήσεις, ubi redditur, Da operam nequid isto honore indignum facias. [Polyæn. 3, 9, 25 : Φροντεῶ ὅπως νῦν γε ... ἀπαγγείλωσι.] At cum ὡς habes in l. quem paulo ante protuli. [Lucian. Somn. c. 13 : Ἥκιστα πεφροντικὼς ὅπως ... Cum ἵνα Polyb. 2, 8, 8 : Φροντίζειν ἵνα μηδὲν ἀδίκημα γένηται.] Cum εἰ junxit Plato Rep. 1, [p. 344, E] : Ἔοικας ἡμῶν οὐδὲν κήδεσθαι, οὐδέ τι φροντίζειν εἴτε χεῖρον εἴτε βέλτιον βιωσόμεθα. [Dio Cass. 63, 5 : Μηδὲν φροντίσας εἴ τι ταπεινὸν φθέγξαιτο.] Quin etiam sequente particula τί invenitur cum apud alios, tum ap. Xenoph., ut Cyrop. 3, p. 48 meæ edit. [c. 3, 32] : Οὐ καταφρονοῦσιν, ἀλλὰ

φροντίζουσι τί ποτε τοῦτ' ἔστι. [Sequente πότερον Xen. Apol. 15 : Φροντίζω πότερα θεόν σε εἶπω ἢ ἄνθρωπον· pro quo in oraculo, unde hæc sumta sunt, dictum erat δίζω ἤ σε θεὸν κτλ., ut est apud Herodotum 1, 65. Sequente μὴ Herodot. 1, 154 : Φρ. μὴ ἄριστον ᾖ ... et Xenoph. Mem. 4, 2, 39 : Φροντίζω μὴ κράτιστον ᾖ μοι σιγᾶν, i. e. Dubito annon optimum sit.] His omnibus constructionibus addam unam, sc. cum partic. [Eur. Hec. 256 : Οἳ τοὺς φίλους βλάπτοντες οὐ φροντίζετε], ex Dem. Mid. : Καὶ οὐδὲν ἐφρόντιζεν ἐπιορκῶν, καὶ ταῦτα, παρόντων τῶν συνειδότων. Cujus loci interpretationi commode adhibitum iri existimo adverbium, ut sc. οὐδὲν ἐφρόντιζεν ἐπιορκῶν, reddatur, Secure pejerabat. Sed videndum an reddi etiam possit, Nihil pensi habebat pejerare. [Cum ὡς et participio Soph. El. 1370 : Φροντίζεθ' ὡς ... πλείοσιν μαχούμενοι. Eur. Med. 1311 : Ὡς οὐκέτ' ὄντων σῶν τέκνων φρόντιζε δή. || Passiv. Φροντίζομαι, Curor, Curæ sum. Xenoph. Hier. 7, 10 : Οὐκ ἐπιβουλευόμενον, ἀλλὰ φροντιζόμενον μή τι πάθῃ. Ælian. N. A. 7, 9 : Τρέφονται τροφῇ πεφροντισμένῃ, Accurato victu aluntur.] Ceterum præt. particip. Πεφροντικὼς sine adjectione ponitur pro Solicitus, Anxius, [Eur. Alc. 776 : Τί σεμνὸν καὶ πεφροντικὸς βλέπεις;] a Synes., teste Bud., qui etiam subjungit hunc Plutarchi l. [in Compar. Demosth. c. Cicer. c. 1] : Τῷ δὲ Δημοσθένους προσώπῳ ἀεί τις ἐπῆν σπουδή· καὶ τὸ πεφροντικὸς τοῦτο καὶ σύννουν οὐ ῥᾳδίως ἀπέλειπεν. [Sic φροντιζόντων Suidas exp. στυγναζόντων. Perf. passivi usus est schol. rec. Æschyli Prom. 856, qui ἐπτοημένοι exp. περιεσπασμένοι καὶ πεφροντισμένοι. Τὰ πεφροντισμένα ap. Plutarch. Mor. p. 713, A : Εἴ τι τῶν αὐστηρῶν καὶ πεφροντισμένων ὁ ἄκρατος οὐκ ἐξέσεισεν.]

[Φροντῖνα, ἡ, Frontina, n. pr. Latinum, Φροντεῖνα scriptum in inscr. ap. Bœckh. 3878[b], vol. 3, p. 1100, ut Φροντεῖνος pro Φροντῖνος in inscr. 1327, vol. 1, p. 650, et alibi.]

Φροντὶς, ίδος, ἡ, Cogitatio, Cura, Solicitudo. Priorem autem locum do illi signif., qua ponitur pro Cogitatione, quod φρονεῖν itidem pro Cogitare usurpari videamus. [Pind. Pyth. 2, 170 : Ὅσα φροντίδι μητίονται· Ol. 1, 31 : Νόον ὑπὸ γλυκυτάταις ἔθηκε φροντίσιν. Æsch. Suppl. 407 : Δεῖ τοι βαθείας φροντίδος σωτηρίου. Soph. Phil. 863 : Τὸ δ' ἁλώσιμον ἁμᾷ φροντίδι, i. e. Quod ego cogitatione assequi possum. OEd. T. 67 : Πολλὰς δδοὺς ἐλθόντα φροντίδος πλάναις. Audacius ibid. 170 : Οὐδ' ἔνι φροντίδος ἔγχος, ᾧ τις ἀλέξεται· et OEd. Col. 132 : Τὸ τᾶς εὐφήμου στόμα φροντίδος ἑέντες, i. e. Religiose silentium tenentes. Ib. 170 : Ποῖ τις φροντίδος ἔλθῃ;] Illam certe signif. habet in veteri proverb. Δεύτεραι φροντίδες σοφώτεραι [Eur. Hipp. 440 : Αἱ δεύτεραί πως φροντίδες σοφώτεραι]· nam hic et Cic. φροντίδες interpretatus est Cogitationes, Phil. 12 : Posteriores enim cogitationes, ut aiunt, sapientiores solent esse. [Φροντίδων βουλεύματα Eurip. Hec. 626.] Idem hunc Euripidis versum in Theseo [fr. 4], Εἰς φροντίδας νοῦν συμφορᾶς τ' ἐβαλλόμην, vertit, Futuras mecum commentabar miserias. Ubi tamen φροντίδας et pro Curis accipere possumus. Jungitur autem φροντὶς cum variis verbis, sicut et Cura apud Latinos. [Proverb. Οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ ap. Herodot. 6, 129, aliosque indicatos ab Schneidew. ad Zenob. Proverb. 5, 31.] Dicitur enim φροντίδα ἔχειν, et διὰ φροντίδος ἔχειν τι, item φροντίδα παρέχειν : nec non φροντίδα ποιεῖσθαι, et ἐν φροντίδι ποιεῖσθαί τι : item ἐν φροντίδι εἶναι. Est autem φροντίδα ἔχειν, Curam habere [Soph. OEd. Col. 300 : Τοῦ τυφλοῦ τιν' ἐντροπὴν ἢ φροντίδ' ἕξειν. Eurip. Med. 1301 : Οὐ γὰρ αὐτῆς φροντίδ' ὡς τέκνων ἔχω] : at διὰ φροντίδος ἔχειν, Curæ habere. Herodian. 8, [2, 14] : Πάντα εἶχον διὰ φροντίδος. Idem cum infin. junxit, præcedente præp. ὑπὲρ habente gen. τοῦ, 8, [7, 15] : Ὑπὲρ δὲ τοῦ καὶ τὰ βάρβαρα ἡσυχάζειν ἔθνη, διὰ φροντίδος ἡμεῖς ἕξομεν· quam construct. observandam potius quam imitandam censeo. Dixerunt enim veteres, φροντίδα ἔχειν τινὸς, potius quam φροντίδα ἔχειν ὑπέρ τινος. [Cum περὶ Herodot. 7, 205 : Ἀπελήλατο τῆς φρ. περὶ τῆς βασιληΐης. Plato Rep. 1, p. 330, D : Εἰσέρχεται αὐτὸν δέος καὶ φρ. περὶ ὧν ἔμπροσθεν οὐκ εἰσήει· Phileb. p. 101, E : Οὐδὲ εἷς περὶ τούτου λόγος οὐδὲ φροντίς.] Quod autem attinet ad φροντίδα παρέχειν, Latine reddendum esset potius Molestiam exhibere, quam Curam exhibere; sed possumus ap. Xenoph. [Cyrop. 4, 2, 40 : Φροντίδα παρέχοντες ὅπου εἰσί], reddere Curam injicere, ex Terent. [Aristoph. Eq. 615 : Ὅσην ἀπὼν παρέσχες ἡμῖν φροντίδα, ubi per ἀγωνίαν, μέριμναν, φόβον exp. schol.] At φροντίδα ποιεῖσθαι ex Phalar. Epist. affertur pro Curam suscipere [Diodor. 11, 28 : Ἦν πρότερον ἐποιοῦντο φροντίδα τῆς Ἑλλάδος. Ib. 36 : Οὔτε ὅρκων ἐποιήσαντο φροντίδα. Cum περὶ 15, 28 : Περὶ τῆς εἰς τὸν πόλεμον παρασκευῆς ἐποιοῦντο πολλὴν φροντίδα· ubi περὶ abest ab cod. uno. Ælian. N. A. 16, 23 : Τρυφῆς ποιήσασθαι φροντίδα ὑπερβάλλουσαν], quum ἐν φροντίδι ποιεῖσθαι sit simile illi superiori διὰ φροντίδος ἔχειν, Curæ habere. [Φροντίδα θέσθαι Æsch. Pers. 138 : Φρ. κεδνὴν καὶ βαθύβουλον θώμεθα.] Venio ad ultimum illud ἐν φροντίδι εἶναι [Herodot. 1, 111 : Ἦσαν ἐν φροντίδι ἀλλήλων πέρι], quod Xenophonti frequens est, et quidem sequente τί, vel ὅ, τι : ut Hell. 6, [5, 33] : Ἐν φρόντίδι ἦσαν ὅ, τι χρὴ ποιεῖν περὶ Λακεδαιμονίων· Cyrop. 5, [2, 5] : Ἐν φροντίδι ἦν ὅ, τι ποτὲ εἴη ταῦτα. [Ἐν φρ. γίγνεσθαι. Herodot. 2, 104 : Ὡς δέ μοι ἐν φροντίδι ἐγένετο (τὸ πλῆγμα). Xenoph. Cyrop. 6, 2, 12 : Ἐν φρ. ἕκαστος ἐγίγνετο.] Latini, ac præsertim Plautus et Terentius, dicunt Cura est, sequente particula Ut. Legitur item plur. numero εἶναι ἐν φροντίσι, et εἶναι ἐν μεγάλαις φροντίσι, Esse valde solicitum. Habeturque illud ap. Herodian. [7, 8, 1], qui etiam dicit [3, 4, 8], Ἐν φροντίσι καὶ δέει διαγρηγορήσαντες· nec non [2, 3, 1], Φροντίσι μεγίσταις τὴν γνώμην ἐταράττετο. Apud Eund. [6, 7, 4] legimus εἰς φροντίδα ἐμβάλλειν, quod sonat ad verbum, In curam conjicere; sed possit et hic locum habere illud loquendi genus, cujus paulo ante memini, Curam injicere. [De sollicitudine Æsch. Pers. 157 : Καί με καρδίαν ἀμύσσει φροντὶς· Ag. 669 : Ἑδουκολοῦμεν φροντίσιν νέον πάθος. Soph. Tr. 149 : Ἕως τις ... λάβῃ ἐν νυκτὶ φροντίδων μέρος. Plato Theag. p. 127, C : Καί με πολλῶν καὶ φοβερῶν ἀπαλλάξετε φροντίδων. Lucian. Gall. c. 29 : Ὑπὸ φροντίδων ἐκτετηκώς. || Apud scriptores recentiores non raro dicitur de Cura eorum qui muneribus publicis funguntur. Sic in Can. 9 Concilii Antioch. : Τὴν φρ. ἀναδέχεσθαι πάσης τῆς ἐπαρχίας. Can. 55 Codicis Eccles. Africanæ : Πολλῶν ἐκκλησιῶν καὶ χειροτονιῶν φροντίδα με βαστάζειν· et ibid. : Πολλῶν ἐκκλησιῶν φροντίδος ἀντέχομαι. Quæ collegit Suicerus.]

[Φρόντις, ὁ, et Φροντὶς, ἡ, Phrontis.] Φρόντις, Φρόντιδος, nomen est proprium non solum viri, sed et mulieris ap. Hom. [Masculinum est Φρόντις Ὀνητρίδης, Menelai gubernator, Od. Γ, 2820, et ap. Pausan. 10, 25, 2, ubi etiam genit. Φρόντιδος et accus. Φρόντιν. || Φρόντις, Phrixi filius, ap. Apoll. Rh. 2, 1155; 4, 72, 76, 80. || Femininum vero, Euphorbi et Polydamantis mater, Panthoi uxor, Hom. Il. P, 40 : Φρόντιδι δίῃ, quod Φροντίδι potius scribendum esse comparatis aliis hujusmodi femininis recte judicat Lobeck. Pathol. Proleg. p. 512, de quo dissenserunt grammatici, ut apparet ex scholio Herodiani : Φρόντιδι ὡς Ἥλιδι Τυραννίων, καὶ ἐπείσθη ἡ παράδοσις, ὁ μέντοι κανὼν ὀξυτονεῖ τὸ Φροντίς (ut Προιτὶς et alia). Conf. etiam Eustath. p. 907, 12; 1063 sq.]

[Φροντισία, ἡ, Providentia. Basilic. t. 1, p. 23, B. Hase.]

Φρόντισμα, τὸ, Cogitatio, Commentatio, Commentum, Meditatio. [Per σόφισμα exp. Suidas.] A Bud. redditur Commentatio et Speculamen, in hoc Aristoph. l., quem ex Nubibus esse puto [155] : Τί δῆτ' ἂν ἕτερον εἰ πύθοιο Σωκράτους Φρόντισμα; [Lucian. Bis acc. c. 34, Navig. c. 11; Philostr. p. 482. Heliodor. 2, 21 : Ὅλος τῶν φροντισμάτων ἦν. G. D. Basil. t. 2, p. 1011, D; 1058, B. Galen. vol. 4, p. 445, 15, τοῦ λογισμοῦ περὶ τὸ φρ. τεταμένου. De commentario scripto schol. Scylacis ap. Car. Müller. Geogr. gr. min. vol. 1, p. xxxiij; 33 : Δαρείῳ προσεφώνησε Σκύλαξ τὸ φρ. Hase.]

[Φροντισμὸς, ὁ, i. q. φρόντισμα. Hesych. Wakef.]

[Φροντιστέον, Meditandum, Cogitandum. Eur. Iph. T. 468 : Τὰ τῆς θεοῦ ... ὡς καλῶς ἔχῃ φρ. μοι. Plato Criton. p. 48, A : Φρ. ὅτι ἐροῦσιν. Strabo 15, p. 719 : Λέγει ἄλλα τινὰ ... ὧν οὐ φρ. Maccab. 2, 2, 30. « Clem. Alex. p. 374. Orig. C. Cels. p. 283. » Kall. Greg.

Naz. Epist. 22, p. 785, D. Schol. Pind. Pyth. 4, 290. » Boiss. Jo. Glycas De synt. rat. p. 20, 9 ed. Alb. Jahn. Vita Aristot. p. 10, 44 Westerm. Antyll. ap. Oribas. t. 1, p. 456, 9 Daremb.; 458, 4, διὰ ἀμφοτέρων φρ. ἡμῖν. Galen. vol. 19, p. 46, 9, τιμῆς καὶ δόξης φρ. ἐστίν. Hase. Geopon. 2, 7, 1 : Φρ. ὑδάτων. Theodor. Prodr. in *Notices et Extraits* vol. 7, p. 248. Mascul. ap. Hesych. qui Κήδειος exp. per προσήκων, φροντιστέος.]

Φροντιστήριον, τὸ, q. d. Locus cogitationum s. commentationum, i. e. Locus in quo cogitationes nostras explicamus s. commentationes. Unde pro Schola ponitur. Καὶ τὰ διδασκαλεῖα, inquit Pollux [4, 41], οὐ παιδαγωγεῖα μόνον καὶ φωλεοὺς, ἀλλὰ καὶ φροντιστήρια. Aristoph. Nub. [94]: Ψυχῶν σοφῶν τοῦτ' ἔστι φροντιστήριον. [Quo spectat Hesych. exp. οἴκημα Σωκράτους καὶ τὸ σχολεῖον. Per διδασκαλεῖα φιλοσόφων exp. Thomas M. p. 902. Τὰ φρ. τῶν φιλοσόφων est ap. Liban. vol. 4, p. 625, 10. Philostr. p. 53 : Λέγονται τῷ Παγγαίῳ ἔνιοι χρήσασθαι φροντιστηρίῳ καὶ ἕτεροι τῷ Ἄθῳ· et p. 135.] In VV. LL. Domus curarum : quum tamen hæc vox ad eam potius signif. nominis φροντὶς pertineat, qua Cogitatio declaratur. Ibid. Conciliabulum, Conventus. [Alciphro 3, 40 : Οἷόν σε, ὦ γεωργία, τὸ τῶν ἀπατεώνων τουτωνὶ φρ. ἐξετραχήλισε.] Item Monasterium, Cœnobium. Vide Suid. [Qui exp. διατριβὴ, ἢ μοναστήριον, ὅπερ Ἀττικοὶ σεμνεῖον καλοῦσι· et similiter Hesych. Thomas M. l. c.: Λέγοιντο δ' ἂν οὕτω καὶ τὰ παρ' ἡμῖν μοναστήρια ὡς τῆς ὄντως φιλοσοφίας ἐνταυθοῖ μελετωμένης. Sic sæpissime ap. scriptores ecclesiasticos et Byzantinos, velut Greg. Naz. in Orat. in Athanas., Basilius Epist. 23, Theodoretus H. E. 3, 14, Euagrius H. E. 1, 21, Photius Epist. 191, Anna Comn. 15, p. 482, 485, aliique ab Ducang. indicati. Ἅγιον φρ. Eustath. Opusc. p. 96, 10; θεῖον p. 40, 70; 186, 90. « In Alexii Patriarchæ monum. ap. Zonaram p. 794 : Ἱερὰ ... ἠρήμωσαν φροντιστήρια· 795 : Γυναῖκες ἀνδρῶν ἐπιστατοῦσι φροντιστηρίων, ἄνδρες δὲ γυναικείων φροντίζουσιν. De Xenodochiis Gregor. Presb. in Vita Greg. Naz. : Πάντας τοὺς ἀσθενεῖς εἰς ταὐτὸν ἤθροισε, φροντιστήρια ταῦτα καλέσας πτωχῶν. » Suicer: ‖ Tribunal juridicum. Martyrium Adriani Ms.: Ἔστησαν πρὸ τοῦ φρ. οἱ κατάδικοι. Ducang. ‖ Curia. Dio Cass. Exc. p. 1, 6 : Ἑκάστη τριττὺς εἰς δέκα διῃρέθη κουρίας, ἤτοι φροντιστήρια· κοῦρα μὲν γὰρ ἡ φροντὶς λέγεται.]

Φροντιστὴς, ὁ, Commentator, Qui commentationi s. commentationibus deditus est et speculationibus, ut Socrates dictus est φροντιστής. [Pollux 3, 120; 4, 41.] Cujus nominis fit a Xen. mentio, nec non a Plat. A Xen. Symp. p. 520 meæ ed. [6, 6] : Ἆρα σὺ, ὦ Σώκρατες, ὁ φροντιστὴς ἐπικαλούμενος; Quibus respondet, Οὐκοῦν κάλλιον ἢ εἰ ἀφρόντιστος ἐκαλούμην; Ad quæ illi respondetur, Εἰ μήγε ἐδόκεις τῶν μετεώρων φροντιστὴς εἶναι. [Ib. 7, 2 : Κινδυνεύω ἐγὼ τῷ ὄντι φρ. εἶναι· σκοπῶ γὰρ κτλ. Mem. 4, 7, 6 : Τῶν οὐρανίων φρ.] Apud Plat. autem legitur in Apol. [p. 18, B], ubi pro φροντιστὴς τῶν μετεώρων habetur per accus. φροντιστὴς τὰ μετεώρα. At vero ap. Aristoph. [Nub. 266] extat sine adjectione : Φάνητ', ὦ δέσποιναι, τῷ φροντιστῇ. Galenus τὰς διανοήσεις vocatas fuisse φροντίδας testatur, atque inde Socratem appellatum φροντιστήν. Aristoph. schol. dicit Socraticos φροντιστὰς vocatos esse διὰ τὸ μηδέποτε παύεσθαι φροντίδος. Ita enim ap. eum scribo, quibusdam omissis, quod mihi suspectus sit l., ut ap. eum scriptus extat : sc. ita, Φροντισταὶ ἐκαλοῦντο οἱ περὶ τὸν Σωκράτη, διὰ τὸ φροντίζειν ἀλλήλων, καὶ διὰ τοῦτο μηδέποτε παύεσθαι φροντίδος. Quæ lectio multo etiam minus stare poterit, si οἱ περὶ τὸν Σωκράτη pro Socrate accipiamus. Lucian. [Prom. c. 6]: Τοὺς τοῦ διαλόγου ἑταίρους ἐχλεύαζε, φροντιστὰς, καὶ μετεωρολέσχας, καὶ τὰ τοιαῦτα προσαγορεύουσα. Vide et Μεριμνοφροντισταὶ supra. [‖ Phot. Bibl. p. 34, 10 : Ὑπισχνεῖται ἀληθείας εἶναι φροντιστὴς, Veritatis studiosus. ‖ Curator. Φρ. τῶν ἀρχομένων, epitheton regis ap. Polluc. 1, 40. Κηδεμόνες per φροντισταὶ ἢ εὐεργέται exp. Hesych. Δημοσίων πραγμάτων φρ., οἷον χορηγίας, τριηραρχίας schol. Aristoph. Pl. 908. Sensu arctiore Diodor. Exc. p. 611, 81 : Ἑαυτὸν τούτων (ὀρφανῶν καὶ γυναικῶν) ἀνέδειξε φροντιστήν. Quod non ab Diodoro, sed ab excerptore positum videtur ex more recentiorum, qui φροντιστὴς sæpissime dixerunt Curatoris s. Procuratoris significatione. « Moschop. in Lexico Philostr. : Ἐπίτροπος, ὁ φροντιστής. Basil. lib. 2 tit. de regul. jur. c. 2, de feminis : Οὐ δικάζουσιν ... οὐ γίνονται φροντισταί. Ignat. Epist. ad Polycarp. c. 4 : Χῆραι μὴ ἀμελείσθωσαν· μετὰ τὸν κύριον σὺ αὐτῶν φρ. ἔσο. Conf. Homil. Clement. 12, 10. In Vita Bonifacii de Aglae, nobili Romana : Ἔχουσα ὑφ' ἑαυτὴν ἑβδομήκοντα τρεῖς φροντιστὰς εἰς τὴν κτῆσιν αὐτῆς. » Ducang. Sæpissime est Procurator fisci, ut in inscr. ap. Bœckh. 3612, vol. 2, p. 899 : Πρόκλον τὸν φρ. Δρούσου Καίσαρος· et ap. scriptores Byzantinos, quorum locos v. ap. Ducangium. Procurator redituum templi est in inscr. 4716^e^, vol. 3, p. 361, sive ap. Letronn. *Recueil des Inscr.* vol. 1, p. 101 : Διὰ Ὥρου Λαβῦτος φροντιστοῦ τοῦ ἱεροῦ Ἀφροδίτης ... ἐφρόντισε τοῦ ἱεροῦ καὶ τοῦ φρητὸς καὶ τῶν λοιπῶν ἔργων· quocum Letronn. comparavit Curatorem phratriæ in inscr. ap. Reines. 1, 156 : Εὔμηλον θεὸν πατρῷον φράτορσιν Εὐμηλειδῶν ... Πίος φροντιστὴς ἀνέθηκε. Conf. Dosith. Mag. p. 16 ed. Bœck. Προξένους ap. Demosth. p. 530, 14, schol. exp. προστάτας, φροντιστάς. Geopon. 7, 8, 1 : Τοῖς φρ. ἢ τοῖς οἰκέταις γλεῦκος ἐμπιστεῦσαι. G. D. Jo. Glycas De synt. rat. p. 30, 10 ed. Alb. Jahn. : Ἐπιμεληταὶ τῶν πόλεων οἱ φρ. λέγονται καὶ ἁρμοσταὶ καὶ οἱ διοικηταί. Hase.]

Φροντιστικὸς, ἡ, ὸν, Ad commentationem s. meditationem aptus, etiam Commentationi deditus s. Meditationi, vel Commentationibus, sicut et φροντιστὴς redditum fuit. Redditur et Cogitabundus. Quin etiam affertur ex Theophr. : Φροντιστικώτερα περὶ τὴν τροφὴν, pro Magis solicita de cibo. [Aristot. H. A. 9, 1 : Τὰ θήλεα ... περὶ τὴν τῶν τέκνων τροφὴν φροντιστικώτερα. Lucian. Pisc. c. 12 : Τὰ σχήματα εὐσταλῶν καὶ φρ. τὴν πρόσοψιν. Κήδιστοι Hesych. exp. φροντιστικώτατοι.] Et φροντιστικὰ ῥήματα ex Gaza, Verba solicitativa, si quidem fas est ita vocare verba, quæ solicitudinis signif. habent. Apud Plut. De def. orac. [p. 432, C] τὸ φροντιστικὸν redditur Cogitatio, sicut τὸ λογιστικὸν, Ratio. Nam hunc l., Ἢ τὸ λογιστικὸν καὶ φροντιστικὸν ἀνίεσθαι καὶ ἀπολύεσθαι τῶν παρόντων, ἀλόγῳ καὶ φαντασιαστικῷ τοῦ μέλλοντος ἐπιστρεφομένας, Turn. ita vertit, Aut cum ratione et cogitatione relaxata et a rebus præsentibus liberata et avocata, pars ea, quæ ratione vacat et visis pellitur, in futurum intenta est. [Plut. Mor. p. 966, A : Τὸ φρ. καὶ συνετόν. Eustath. Opusc. p. 209, 50 : Τὸ φρ. τοῦ χρειώδους περιεγίνετο. Cum genit. Aristot. Περὶ τῆς καθ' ὕπνον μαντ. c. 2 : Ἡ διάνοια τῶν τοιούτων οὐ φροντιστική. G. D. Magnus Emes. De urin. p. 293, 7 Bussemak. Diog. L. 9, 94, fieri persuasionem παρὰ τὸ ἔνδοξον τοῦ λέγοντος ἢ παρὰ τὸ φρ. Vertebat Aldobr., Ex mentis acie. Alii, Diligentia. Hase.]

Φροντιστικῶς, Cogitabunde. [Accurate, Euseb. Præp. ev. 1, p. 31, D : Φρ. ἐξεμάστευσε τὰ Τααύτου. Wakef.] Redditur et Solicite. [Xen. Mem. 3, 11, 10 : Ἀρρωστήσαντος φίλου φρ. ἐπισκέψασθαι. Ælian. N. A. 8, 27.]

[Φροντίστρια, ἡ, Curatrix. Const. Manass. Chron. 4967 : Τοῦ κράτους φρ. 6434 : Τῶν παίδων φρ.]

[Φρόντων, ωνος, ὁ, Fronto, n. pr. Latinum apud Dionem Cassium aliosque. Φρόντων Ἐμισηνὸς ap. Suidam, Φρόντων Πωλίττης Anth. Pal. 7, 334. Alii alibi. G. D. Inscrr. Andria ap. Le Bas fasc. 5, p. 101, n. 181, 4; Catan. C. I. vol. 3, p. 663, n. 5702, 6, Φρ. εἰατήρ (sic). Hase.]

[Φροντωνὶς, ίδος, ἡ, soror Frontonis rhetoris, ap. Suidam v. Φρόντων. Boiss.]

Φροῦδος, η, ον, factum ex πρὸ ὁδοῦ, quasi πρόοδος, Qui abiit, Qui disparuit, Qui evanuit, Evanidus. [Conf. Hom. Il. Δ, 382 : Οἳ δ' ἐπεὶ οὖν ὤχοντο ἰδὲ πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο. Hesych. : Φροῦδα, ἀφανῆ, ἄφαντα. Φροῦδος, πρόοδος, ἐξ οὗ τὸ οὐκ ἔρχεσθαι δηλοῦται· οἱ δὲ, ἐλληλυθὼς, ἔκδημος, ἀφανής. Φροῦδον, ἄρδην, παντελῶς ἀφανὲς, οὐ κεχωρηκὸς (ἐκκεχωρηκὸς Gronov.), ἔρημον. Similia ap. Suidam. De hominibus qui abierunt, Æsch. Suppl. 863 : Σὺ δὲ ... φρούδα, ut φρούδη γυνὴ Soph. Ant. 1245. Id. 15 : Φροῦδος Ἀργείων στρατός. Eurip. Iph. T. 1289 : Βεβᾶσι φροῦδοι... νεανίαι. De mortuis Soph. Phil. 426 : Θανὼν Ἀντίλοχος αὐτῷ φροῦδος· et El. 1152. Ib. 848 : Ὃς γὰρ ἔτ' ἦν φρ. ἀναρπασθείς. Eu-

rip. Hec. 162 : Φροῦδος πρέσβυς, φροῦδοι παῖδες. Rarius in oratione prosa veterum. Harpocr. : Φροῦδος· Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἡρώδου φόνου (p. 132, 45) ἀντὶ τοῦ ἐκποδών. Παρὰ πολλοῖς δὲ τοὔνομα ἐστίν. Paullo frequentius ap. scriptores inferiores, velut Plut. Mor. p. 262, A ; 273, E; 405, F, et alibi, Aristid. vol. 1, p. 161, 225, Lucian. De merc. cond. c. 24.] Redditur etiam Vanus, Irritus. Eurip.: Φροῦδος ὢν οὐ φαίνεται. Idem [Iph. T. 1294]: Φροῦδος ἐκ ναοῦ συθείς· et [1289] : Βεβᾶσι φροῦδοι. Apud Aristoph. Ran. [305] fem. φρούδη, pro Abiit, s. Disparuit, de Empusa. In uno eodemque loco Nubium Ejusd. sæpius repetitur [717] : Καὶ πῶς ὅτ' ἐμοῦ φροῦδα τὰ χρήματα, φρούδη χροιὰ, φρούδη ψυχὴ, φρούδη δ' ἐμβάς. Καὶ πρὸς τούτοις ἔτι τοῖσι κακοῖς, φρουρᾶς ἄδων ὀλίγου φροῦδος γεγένημαι. Sed postremo loco ludit in voce φροῦδος, ut docet schol. quem vide. Apud Lucian. pro Evanido non semel. [Cum genit. ap. Clem. Al. p. 440 : Ἡ ἀπληστία ἧς φροῦδος ὁ ἀγαθὸς ὢν καὶ πλούσιός γ' ἂν εἴη, i. e. A qua remotus s. liber est. De rebus quæ evanuerunt vel cessarunt, Soph. OEd. C. 660 : Φροῦδα τἀπειλήματα· Aj. 264 : Φρ. κακοῦ. Eur. Med. 139 : Φροῦδα τάδ' ἤδη· Hec. 335 : Οὐμοὶ λόγοι πρὸς αἰθέρα φροῦδοι· Tro. 1071 : Φροῦδαί σοι θυσίαι.] Sæpe autem dicitur φρούδη ἐλπὶς, Spes vana, Spes irrita. Sic Greg. : Τὰ δὲ τῶν ἐλπίδων φροῦδα. Dictum autem fuit obiter de hac voce et s. v. Οἴχομαι. [Εἰς φροῦδον Theophan. continuat. p. 257, C : Τὸ κάστρον ... καταπολεμήσας .... καὶ εἰς φρ. ἀπωλείας τοῦτο ποιήσας. Similiter p. 231, A : Εἰς τροπὴν καὶ φροῦδον καὶ ἀπώλειαν παρέχειν.]

[Φρούδως, Incassum, Gl.]

[Φροῦνος pro φρῦνος ap. Eustath. ad Dionys. 752.]

Φρουρὰ, ἡ, Præsidium, Custodia. [Herodot. 2, 30 : Τοὺς Αἰγυπτίους τρία ἔτεα φρουρήσαντας οὐδεὶς ἀπέλυε τῆς φρ. Æsch. Pr. 143 : Φρ. ἄζηλον ὀχήσω· Ag. 2 : Φρ. ἐτείας. Eurip. Or. 1252 : Ἐς φρουρὰν δόμων. (Improprie ὄμματος φρ. Soph. Tr. 226.) Xenoph. Cyrop. 5, 5, 29 : Τοὺς σὲ θεραπεύοντας οὓς σὺ καὶ φρουρᾶς καὶ στρατείας ἕνεκα κέκτησαι. De tempore custodiæ Aristoph. Nub. 719 : Φρουρᾶς ἄδων ὀλίγου φροῦδος γεγένημαι.] Interdum pro ipsis Militibus præsidiariis et custodibus. [Per φυλακὴ, στρατὸς exp. Hesych. Herodot. 6, 26 : Χίων φρουρῇ οὐ προσιεμένῃ μιν συνέβαλε· 7, 59 : Περσέων φρουρὴ ἐν τῷ τείχεϊ κατεστήκεε. Æsch. Ag. 301 : Φάος ... οὐκ ἠναίνετο φρουρά. Eur. Andr. 1100 : Φρουρὰν ἐτάξαντ' ἐν περιστύλοις δόμοις.] Thuc. 1, [115] : Φρουρὰν ἐγκαταλιπόντες ἀνεχώρησαν, Relicto ibi præsidio. Infra Idem dicit φρουροὺς ἐγκατέλιπεν. Sic [Xen. Cyrop. 7, 4, 10 : Καταλιπὼν ἐν ταῖς ἄκραις ἰσχυρὰς Περσῶν φρουράς.] Herodian. 3, [2, 21] : Φρουρὰν καταλιπὼν τοῦ ἐρύματος αὐτάρκη. Plut. Alcib. [c. 30] : Φρουρὰν ἐγκαταστήσας. [Diodor. 20, 19 : Φρουραῖς τινας διείληφε τῶν πόλεων· 77 : Πόλεις ἀσφαλιζόμενος φρουραῖς.] Rursum Herodian. [2, 5, 15] : Φρουρᾶς ἐπὶ τῶν πύργων καταστήσαντες, Quum præsidia turribus imposuissent. Plut. Amat. Narr. [p. 774, B] : Τὰς πόλεις φρουραῖς κατειλήφεσαν, Præsidiis firmarant. Dem. [p. 238 extr.] : Φρουρὰς εἰσαγηοχότες. Et [p. 119, 15] : Φρουραῖς καὶ ξένοις τοὺς τόπους τούτους κατέχει. Rursum Plut. Apophth. [p. 188, F] : Ἐδέξαντο φρουρὰν, de Atheniensibus ab Antipatro victis. Idem De deo Socr. : Τὴν Σπαρτιατῶν φρουρὰν ἀπώσασθαι. Xen. Hell. 5, [2, 3] : Ἐξήγαγε τὴν φρουράν. Philostr. Ep. 51 : Τὴν φρουρὰν λαθὼν ἔνδον εἶ. At φρουρὰν φαίνειν, quod frequens est ap. Xen., Budæo interpretandum videtur Exercitum decernere et delectum habere. Alii ex Cic. reddunt, Præsidia parare et contrahere. Exempla ex eod. auctore [Hell. 5, 2, 3] profert Bud. p. 211, ubi inter alia, Φρουρὰν φαίνουσιν ἐπ' αὐτούς. Quibus hæc adde ex Hell. 6, [4, 17] : Φρουρὰν ἔφαινον οἱ ἔφοροι ταῖν ὑπολοίποιν μοίραιν μέχρι τῶν τετταράκοντα ἀφ' ἥβης· 6, 4, [11] : Ἕτρεφον μὲν γὰρ τοὺς ἵππους οἱ πλουσιώτατοι· ἐπεὶ δὲ φρουρὰ φανθείη, τότε ἦκεν ὁ συντεταγμένος· λαβὼν δ' ἂν τὸν ἵππον καὶ ὅπλα ὁποῖα δοίη, ἐκ τοῦ παραχρῆμα ἂν ἐστρατεύετο. [Pariter pro στρατεία dictum De rep. Laced. 13, 1 : Ἐπὶ φρουρᾶς τρέφει ἡ πόλις (Sparta) βασιλέα καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ· et § 11 : Βασιλεῖ οὐδὲν ἄλλο ἔργων καταλείπεται ἐπὶ φρουρᾶς ἢ κτλ. Similiter Demosth. p. 1257, 5 : Ἐξήλθομεν εἰς Πάναχτον φρουρᾶς προγραφείσης.] Et ap. Dem. μία φρουρὰ, pro Una præsidiariorum militum cohors. Sicut vero φρουροὶ dicuntur etiam Corporis custodes, ut Stipatores, Satellites, δορυφόροι : sic etiam φρουρά. Herodian. 3, [5, 11] : Φρουρᾷ μείζονι ἔφραττεν ἑαυτὸν, Majore se custodia circummuniebat. Sic 1, [11, 15] : Πλείονί τε περὶ αὐτὸν ἐχρῆτο φρουρᾷ, Majore se custodia muniebat. Itidem Appian. B. C. 3 : Φρουρὰν περιστήσασθαι περὶ σῶμα, Custodiam corpori circumdare. Et φρουρὰ νυκτερινὴ, Excubiæ, Excubitores. Herodian. 3, [11, 12] : Ἅτε τὴν νυκτερινὴν φρουρὰν ἐκ περιόδου ἐγκεχειρισμένος, Ut cui nocturnæ excubiæ in orbem recurrentes cessissent, Bud.; Redeunte vice nocturnæ custodiæ, Polit. [Eurip. Rhes. 5 : Οἳ τετράμοιρον νυκτὸς φρουρὰν πάσης στρατιᾶς προκάθηνται. Recte nunc ex libris melioribus et schol. φυλακήν.] || Custodia, Præsidium, de ipso loco, aut statione. Plut. De fort. Rom. [p. 325, B] : Λαθόντες οὐ μόνον τοὺς φύλακας, ἀλλὰ καὶ τοὺς συνεργοὺς καὶ τοὺς προκοίτους τῆς φρουρᾶς κύνας ὕπνῳ κρατηθέντας. Philostr. Ep. 60 : Τί δὲ τὴν φρουρὰν ἐξελίπετε; Cur stationem et custodiam deseruistis? [Plato Critiæ p. 117, C : Τοῖς πιστοτέροις διετέτακτο ἡ φρ. Lucian. De luctu c. 4 : Αἰακὸς τὴν φρ. (τῆς πύλης) ἐπιτετραμμένος.] || Custodia, h. e. Carcer. [Lucian. Asin. c. 22 : Τὴν παῖδα ἐν φρ. ἔχειν.] Herodian. 3, [2, 7] : Συλλαβὼν εἶχεν ἐν φρουρᾷ, In custodia habebat : alibi, Διὰ φρουρᾶς ἔσχε, In custodia habuit, Custodiendos dedit. Et metaph. Plato [Phædon. p. 62, B] : Ὡς ἔν τινι φρουρᾷ ἐσμὲν οἱ ἄνθρωποι, καὶ οὐ δεῖ δὴ ἑαυτὸν ἐκ ταύτης λύειν, οὐδ' ἀποδιδράσκειν. Quæ sic Cic. : Nec tamen illa vincula carceris ruperit, leges enim vetant, sed tanquam a magistratu aut ab aliqua potestate legitima, sic a Deo evocatus atque emissus exierit. [Plato Gorg. p. 525, A : Ταύτην ἀπέπεμψεν εὐθὺ τῆς φρουρᾶς οἷ μέλλει ἐλθοῦσα ἀνατλῆναι τὰ προσήκοντα πάθη. || Φρουρὰ inter nomina canibus imponenda est ap. Xenoph. Cyneg. 7, 5.]

[Φρουραῖοι, Dies sollennes apud Judæos. Joseph. A. J. 11, 6, 13. Hase.]

[Φρούραισον, τὸ, Phruræsum, mons Mauritaniæ. Ptolem. 4, 2, p. 256, 6.]

Φρουραρχέω, Præsidiariis militibus præsum, præfectus sum, Custodum et præsidiariorum princeps sum. [Plut. V. Dion. c. 11. Figurate Greg. Nyss. t. 3, p. 263, D, φρουραρχείτω τὴν σάρκα σωφροσύνη. Hase.]

Φρουράρχης, sive Φρούραρχος, ὁ, Qui præsidiariis militibus præest, Præsidiariæ cohortis præfectus. Quibus qui subsunt, φρουροὶ dicuntur, vel φρουρά. Utriusque exemplum e Xen. habebis in Φρουρὸς infra. [Antiquior Atticisque magis probata omnium hujusmodi compositorum forma est declinationis secundæ. Xenophonti Cyrop. 5, 3, 11, ubi olim φρουράρχῃ, nunc φρουράρχῳ restitutum ex libris.] Alii interpr. Præsidiariorum s. Custodum princeps, alii etiam Castelli præfectus. A Plut. dicitur ἄρχων φρουρίου. [Φρούραρχος Plato Leg. 6, p. 760, D; 8, p. 843, D, Xen. Cyrop. 5, 3, 11; 7, 5, 34, Polyb. 22, 25, 1, Diodor. 20, 45, Heliodor. 2, 24, Polyæn. 2, 4, 3; 19, 1. G. D. Dionys. Halic. ap. Car. Müller. Fragm. hist. gr. vol. 2, p. xlj, 14. Zosim. Hist. p. 253, 17 Reitem. Greg. Naz. t. 1, p. 389, A, χρήμασι τὸν φρ. ὑποσπάσαντες. Inscr. Att. C. I. vol. 1, p. 110, n. 73, 6, ubi scriptum [φ]ρόραρχον. Peyron. Pap. gr. mus. Taur. part. 2, p. 2, 40, μεταπεμψάμενοι δι' Ἀντιφάνου φρ. Pap. Lugd. ap. Reuvens. *Lettres à M. Letronne* 3, p. 38, 2, τῷ φρουράρχῳ. De horum φρουράρχων officio Franz. Diss. de administr. Ægypti Macedonica p. 4. Hase. Φρουράρχης ap. Themist. Or. 10, p. 136, B. « It. ap. Theophyl. Simoc. Hist. p. 179, 13 Bonn. » Hase.]

[Φρουραρχία, ἡ, Præfectura præsidiorum. Xen. Mem. 4, 4, 17. Restitutum Plut. V. Phocion. c. 31, ubi libri φυλαρχία.]

[Φρουραρχίδας, ὁ, Phrurarchidas, Laco. Pausan. 9, 13, 5.]

[Φρούραρχος. V. Φρουράρχης.]

[Φρούραρχος, ὁ, Phrurarchus, Athenienis. Inscr. 165, 49, ap. Bœckh. vol. 1, p. 294.]

[Φρουρεντανοὶ, οἱ, Frurentani, gens Italica. Steph. Byz. ex Artemidori Geographicis.]

Φρουρέω, In præsidio sum, Præsidio meo tutor, Custodio. [Hesych. : Φρουρεῖ, φυλάττει. Herodot. 2,

30 : Ἐν Ἐλεφαντίνῃ Πέρσαι φρουρέουσι. Φρ. παρὰ λίμνην 4, 133.] Thuc. 2, [83]: Αἳ ἐφρούρουν ἐν Ναυπάκτῳ, Quæ in præsidio erant apud Naupactum, ubi neutrum est. [Quod περὶ Ναύπακτον dixit ib. 80. Φουρῆσαι ἐν Ναυπάκτῳ inter proverbia rettulit Zenob. 6, 33, Theopompi narratione quadam de Philippo usus. Aliud prov. explicatur ib. 32, φρουρεῖν ἢ πλουτεῖν. Utrumque repetivit Suidas. Φρουρεῖν ἐν τοῖς φρουρίοις Xenoph. De vectig. 4, 52. Improprie de scorpio Soph. fr. 35 : Ἐν παντὶ γάρ τοι σκορπίος φρουρεῖ λίθῳ.] Alibi potius activum, ac interdum cum accus. construitur, interdum absolute ponitur. [Thucyd. 3, 17 : Φρ. τὴν Ποτίδαιαν. Plato Rep. 4, p. 420, A : Ἐπίκουροι μισθωτοὶ ἐν τῇ πόλει φαίνονται καθῆσθαι ... φρουροῦντες. Xen. Cyrop. 1, 2, 12 : Ἤν τι φρουρῆσαι δεήσῃ. Polyb. 17, 4, 6 : Οὐ τοὺς φρουροῦντας τὴν πόλιν, ἀλλὰ τοὺς παραφυλάττοντας.] Herodian. 3, [6, 23]: Φρουρήσοντα τῆς Ἰταλίας τὰς εἰσβολὰς, Qui aditus Italiæ obsiderent et præsidio suo tenerent. Id. 7, [12, 3]: Ὡς τὴν πόλιν φρουροῖέν τε καὶ προασπίζοιεν αὐτῆς, Ad urbis custodiam tutelamque relicti. Id. 7, [11, 12]: Ἐφρούρουν τὸ τεῖχος τοῦ στρατοπέδου, Castrorum mœnia defensabant. Id. 7, [3, 14]: Τοὺς νεὼς φρουρεῖν, Templa tueri. Id. 6, [1, 11]: Πανταχόθεν ἐφρούρει τὴν αὐλὴν, Undique servabat aulam. [Dicitur autem non solum de militibus, sed etiam de aliis custodibus. Æsch. Eum. 924 : Ξὺν προσπόλοισιν αἵτε φρουροῦσιν βρέτας τοὐμὸν δικαίως· Prom. 31 : Ἀτερπῆ τήνδε φρουρήσεις πέτραν. Lucian. Tyrannic. c. 15 : Τὰ φρουροῦντα καὶ συνέχοντα τὴν τυραννίδα. Demosth. p. 682 extr.: Ἐφρούρει Χαρίδημον ἡ πόλις· ubi de urbe loquitur ut de satellitibus regem custodientibus. Id. p. 690, 22 : Χαρίδημον εἰ χρὴ φρουρεῖν βουλεύεται.] Metaph. autem Synes. Ep. 122 : Τῶν στρατιωτῶν καταδεδυκότων ἐν χηραμοῖς ὀρῶν, καὶ ἀξιούντων τὸ αἷμα φρουρεῖν, pro Vitam conservare. [Soph. OEd. T. 1479 : Καί σε τῆσδε τῆς ὁδοῦ δαίμων ἄμεινον ἢ 'μὲ φρουρήσας τύχοι· El. 1402 : Φρουρήσουσ', ὅπως Αἴγισθος ... μὴ λάθῃ μολὼν ἔσω· Phil. 51 : Τὸ σὸν φρουρεῖν ὄμμα, Vultum tuum observare, ut exsequar quæ significaveris. El. 74 : Σοὶ δ' ἤδη τὸ σὸν μελέσθω βάντι φρουρῆσαι χρέος, i. e. Tuo officio fungi. Φρουρεῖν τόδ' ἦμαρ, Hunc diem observare, Eurip. Alc. 27 : Συμμέτρως δ' ἀφίκετο φρουρῶν τόδ' ἦμαρ. Στόμα εὔφημον φρουρεῖν, i. e. Silentium tenere, id. Ion. 98. Hinc interdum Cavendi signif. habet. Eurip. Suppl. 900 : Ἐφρούρει μηδὲν ἐξαμαρτάνειν. Quod forma media expressit Andr. 1136 : Φρουρουμένου βέλεμνα παιδός.] Pass. Φρουρεῖσθαι, Præsidiis muniri. [Herodot. 7, 203 : Ἡ θάλασσα ὑπ' Ἀθηναίων φρουρεομένη.] Thuc. 1, [107] de Geranea promontorio : Ἐφρουρεῖτο ἀεὶ ὑπὸ Ἀθηναίων, Perpetuis præsidiis Athenienses tuebantur. [Diodor. 18, 10 : Τὰς φρουρουμένας πόλεις ἐλευθερῶσαι· 20, 23 : Εἰσβολὴ φρουρουμένη ξυλίνοις ἐρύμασι.] Herodian. 8, [5, 11]: Ἵν' αἰγιαλοί τε πάντες καὶ λιμένες φρουρῶνται. Idem 8, [3, 1]: Φρουρουμένη καὶ κεκλεισμένη γενναίως ἡ πόλις, Præsidiis probe munita. [Custodior, Plato Rep. 9, p. 579, B : Κύκλῳ φρουρούμενος ὑπὸ πάντων πολεμίων. Soph. OEd. C. 1013 : Οἵων ὑπ' ἀνδρῶν ἥδε φρουρεῖται πόλις, i. e. Regitur. Eurip. Suppl. 1041 : Χρόνον τὸν πρόσθ' ἐφρουρεῖτ' ἐν δόμοις· Hec. 995 : Ἐν δόμοισι τοῖς ἐμοῖς φρουρούμενος (χρυσός)· Ion. 1390 : Σύνδεθ', οἷσι τἄμ' ἐφρουρήθη φίλα. Fut. φρουρήσομαι signif. passiva Ion. 603 : Φρουρήσομαι ψήφοισιν. « De diligenti mulierum custodia Eurip. Iph. A. 738 : Παρθενῶσι φρουροῦνται καλῶς. Aristæn. 2, 5 : Παιδισκάριον ... ἔτι θαλαμευόμενον, ἔτι φρουρούμενον. V. Peerlcamp. ad Xenoph. Ephes. p. 115. Nicetas Eugen. 2, 61, p. 40 : Καλλιγόνη τηρουμένη μὲν ἀρρένων θεωρίας, μυχαιτάτῳ δὲ θαλάμῳ φρουρουμένη. » Jacobs.]

Φρούρημα, τὸ, Præsidium, Custodia, Id ipsum quod custoditur. Soph. Aj. [54] : Καὶ πρός τε ποίμνας ἐκτρέπω ξύμμικτά τε λείας ἄδαστα βουκόλων φρουρήματα, ubi β. φρ. accipere possumus vel pro Pastoribus ipsis qui ἐφρούρουν τὰ βουκόλια, i. e. Custodibus gregis, vel potius pro ipso grege qui ἐφρουρεῖτο, h. e. a pastoribus custodiebatur. [Eur. Ion. 511 : Ἀμφὶ κρηπῖδας δόμων ... φρούρημ' ἔχουσαι· El. 798 : Λόγχας, δεσπότου φρουρήματα. De custodibus ipsis Æsch. Eum. 706 : Τοῦτο βουλευτήριον ... εὐδόντων ὕπερ ἐγρηγορὸς φρ. γῆς καθίσταμαι· Sept. 448 : Πολυφόντου βία, φερέγγυον φρ.]

[Φρούρης, δ, n. pr. in Anth. Pal. 7, 331 : Τύμβον ἐμοὶ τοῦτον γαμέτης δωρήσατο Φρούρης. Nomen depravatum esse recte statuisse videtur Brunckius. Latet haud dubie nomen Latinum desinens in *ens*, ut Κλήμης, Clemens. Proxime ad codicis lectionem accedit Φούρης, Furens. Hecker. Comment. de Anthol. p. 284.]

[Φρούρησις, εως, ἡ, Custodia, Excubiæ. Sam. 2, 5, 23, sec. cod. Coislin. Eodem modo vocem Hebraicam interpretati sunt Aquila et Symm. ib. v. 24, ubi quid legerint non liquet. Schleusn. Inscr. Myrin. C. I. [vol. 2, p. 179, n. 2155, 8, ex conj. Bœckhii : Ὑπὲρ τῆς γεγονυίας ἐπὶ τῆς Ῥωμαίων στρατείας φρ. Hase.]

[Φρουρητὴρ, ῆρος, ὁ, Custos. Manetho 4, 47.]

[Φρουρητικὸς, ἡ, ὸν, Custodiens, Custos. Dionys. Areop. p. 56, 59, 63. Cum genit. p. 193, 247, 310. Cyrill. Hieros. p. 50. Kall. Psell. schol. in Orac. mag. p. 96. Struv. Hermias In Plat. Phædr. p. 134, 141.]

[Φρουρητὸς, ἡ, ὸν, Custoditus. Epigr. Anth. Pal. 6, 230.]

[Φρουρήτωρ, ὁ, Custos. Anth. Pal. 9, 812.]

[Φρουρικὸς, ἡ, ὸν, Præsidiarius. Dio Cass. 56, 42 : Τὸ ὁπλιτικὸν τὸ φρουρικόν. Thucyd. 5, 80 : Ἀγῶνα γυμνικὸν ἔξω τοῦ φρουρίου ποιήσας, ὡς ἐξῆλθε τὸ ἄλλο φρούριον κτλ., ubi alii libri φρουρικὸν, quod probabat Dukerus.]

Φρούριον [De accentu Arcad. p. 120, 3], τὸ, Præsidium, i. q. φρουρὰ, Locus ipse aut Munitio cui præsidia imponuntur, ut Arx, Castellum. Suid. interpr. Castrum; schol. Soph. ἔρυμα, πολίχνιον. Thucyd. 7, p. 241 [c. 28] : Καὶ ἀντὶ τοῦ πόλις εἶναι φρούριον κατέστη· 8, p. 282 [c. 62] : Καθίστατο φρούριον καὶ φυλακὴν τοῦ παντὸς Ἑλλησπόντου· 2, [18] : Ἐτετείχιστο, καὶ αὐτῷ φρουρίῳ οἱ Ἀθηναῖοι ἐχρῶντο ὁπότε πόλεμος καταλάβοι, Eo utebantur propugnaculo et præsidio, quum bellum oriebatur. 3, [51] : Ἐχρῶντο δὲ αὐτῇ πύργον ἐνοικοδομήσαντες οἱ Μεγαρεῖς, φρουρίῳ· 1, [142] : Φρούριον εἰ ποιήσονται. [2, 93 : Τῷ φρ. προσέβαλον. Xenoph. Cyrop. 1, 4, 16 : Ὅπου ἦν τὰ φρούρια ... καὶ ἡ φυλακή· 2, 4, 17 : Φρ. κατασκευάσαι ὡς ἐχυρώτατα· 3, 2, 24 : Συνετείχιζον κοινὸν φρ. Lysias p. 124, 1 : Τὰ περὶ τὴν Ἀττικὴν φρ. καθεῖλον.] Dem. [p. 379, 27] : Τὰ φρούρια ἐπισκευάζειν, Præsidia s. Castella munire. Plutarch. Alex.: Ἄρχοντα φρουρίου καταστήσας. Epigr. [Polemonis Anth. Pal. 11, 38] metaph. : Ψυχῆς φρούριον ἀκρότατον, Arx summa animi. [‖ Præsidium, Homines qui locum tenent et custodiunt. Æsch. Prom. 807 : Τοιοῦτο μέν σοι τοῦτο φρ. λέγω. Eur. Or. 758 : Φρουρίοις φυλασσόμεσθα πανταχοῦ. Xenoph. Anab. 1, 4, 15 : Ἡμῖν χρήσεται εἰς φρούρια καὶ λοχαγίας. De Areopagitis Æsch. Eum. 949 : Ἦ τάδ' ἀκούετε, πόλεως φρούριον; Hesych.: Φρ., προφύλαγμα, προφυλακτήριον.]

[Φρούριον ἄκρον, τὸ, Phrurium, promontorium Cypri. Ptolem. 5, 14. ‖ Φρούριον, τὸ, nomen loci Indiæ ap. Ptolem. 7, 1.]

Φρουρὶς, ίδος, ἡ, i. q. φρουρὸς feminino : ut φρουρίδες νῆες, Naves præsidiariæ : sicut Liv. dicit Præsidiarii milites : h. e. Quæ alicui loco imponuntur ad eum custodiendum et tutandum. Thuc. 4, p. 125 [c. 13] : Προσεβοήθησαν γὰρ τῶν τε φρουρίδων τινὲς αὐτοῖς τῶν ἐκ Ναυπάκτου, καὶ Χῖαι τέσσαρες. Xenoph. Hell. 1, [3, 17] : Ναῦς συλλέξων, αἳ ἦσαν ἐν τῷ Ἑλλησπόντῳ ἄλλαι καταλελειμμέναι φρουρίδες.

[Φρουρίων, ωνος, ὁ, Phrurio, n. pr. ap. Aristæn. 1, 20.]

[Φρουροδόμος, ὁ, ἡ, Domum custodiens. Φρ. κύων Antiphanes Anth. Pal. 9, 245.]

[Φροῦροι, οἱ, Phruri, populus Scythicus. Dionys. P. 752, ubi Eustath. : Ὅτι Φροῦροι Σκυθικὸν ἔθνος βαρυτόνως, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ φρουροί, ὅπερ ὀξυνόμενον δηλοῖ τοὺς φύλακας. Τινὲς δὲ Φρῦναι γράφουσιν ὁμωνύμως τῷ ζώῳ. Φροῦνοι ex codd. restituit Bernhard. Genitivus hujus nominis Φαυνῶν scriptus est in libris Strab. 11, p. 516, ubi Φρυνῶν scripserunt editores, quum Φρούνων potius deberent. *Phruri* Harduinus Plinio restituit H. N. 6, 20, ubi libri *Thuri*, *Thuni*, *Thyri*.]

[Φροῦρος, ὁ, Phrurus, n. pr. in inscr. ap. Bœckh.

165. De accentu Arcad. p. 70, 3 : Φροῦρος τὸ κύριον, φρουρός τὸ ἐπίθετον.]

Φρουρὸς, ὁ, quoque ab οὖρος derivatum dici potest : vel a προορᾶν, ut ex Eustath. in Οὖρος docui : facta sc. crasi, et π in φ mutato, ut in φροῦδος et φροίμιον, pro πρόοδος et προοίμιον. [Conf. Etym. M. p. 801, 8.] Est autem Φρουρὸς, Custos, Præsidiarius miles ; milites enim præsidiarii loco alicui imponuntur, ut eum custodiant, et ἐπίουροι ejus sint. Thuc. 2, [6] : Σῖτόν τε ἐσήγαγον καὶ φρουροὺς ἐγκατέλιπον. Utitur et 3, [94] et Xenoph. multis in ll., ut Cyrop. 7, [5, 12] : Φρουράρχας τε καὶ φρουροὺς εἰς ταύτας ἀνέπεμπε· 8, [6, 3] : Εἰσὶν ἡμῖν ἐν ταῖς κατεστραμμέναις πόλεσι φρουροὶ καὶ φρούραρχοι. Et, Εἰ φρουροὺς μισθοφόρους ἐπεστησάμην, sc. thesauris. [Et alibi sæpe ap. Xenoph. aliosque historicos de præsidiis in castellis, urbibus regionibusve collocatis.] Paulo ante dicit, Φύλακας αὐτοῖς ἐφιστάντα μισθοφόφους· sc. synonymως accipiens φρουροὺς et φύλακας : ubi etiam nota φρουροὺς aliis rebus præfici solere quam munitionibus et arcibus : sicut et quum Brutus ap. Plutarch. Περὶ δυσωπίας ipsam δυσωπίαν esse dicit κακὴν παιδικῆς φρουρὸν ἡλικίας. [Hesych. : Φρουρὸς, φύλαξ, σωματοφύλαξ. Sic Eurip. Ion. 22 : Κείνῳ φρουρὼ παραζεύξασα ... δισσὼ δράκοντε.] Herodian. 4, [7, 3] : Τοῦ σώματος ἑαυτοῦ φρουροὺς ποιήσασθαι, Custodes sui corporis ; et [13, 13] : Οἷς ὁ Ἀντωνῖνος ἔχαιρε, φρουροῖς τε τοῦ σώματος ἐχρῆτο· 2, [5, 10] : Φρουροὺς βασιλέως καὶ τοὺς ἔξωθεν κινδύνους ἀπείργοντας, Principis curæ custodiæque adhibitos. [Eurip. Rhes. 506 : Κτανὼν δὲ φρουροὺς καὶ παραστάτας πυλῶν ἐξῆλθεν. Ælian. V. H. 2, 14 : Φρ. καὶ φύλαξ τῆς ἐρωμένης. Distinguit Aristot. Polit. 2, 5 : Ποιεῖ τοὺς φύλακας οἷον φρουρούς.] Sed peculiariter, ut ante etiam dictum est, φρουροὶ vocantur Præsidiarii, h. e. Qui præsidiis custodiendis tutandisque imponuntur : in exercitu τάξις ἐκ διαδοχῆς ἱσταμένη πρὸ τοῦ στρατοπέδου μετὰ τῶν ὅπλων : in quos ὑποχωροῦντας gravissimæ apud Romanos constitutæ erant pœnæ, Suid. [De cane Pausan. 2, 26, 4 : Ὁ κύων ὁ τοῦ αἰπολίου φρ. Philo vol. 1. p. 335, 43 : Τὰ μὲν οὖν ἀνθρώπου κτήματα φρ. ἔχει καὶ φύλακας. Figurate Pseudo-Chrys. t. 10, p. 941, D, νυμφίος ἀφθαρσίας φρ.· t. 12, p. 1052, B, τὸν φρ. τῆς Χριστοῦ πόλεως. Anon. In transl. Greg. Naz. Actt. SS. Maii t. 2, p. 771, E, τῆς οἰκουμένης ἀσφαλεστάτους φρ. Hase.]

[Φρουσίνων, ωνος, ἡ, Frusino, urbs Latii : cujus nomen sæpe memoratum ab scriptoribus Latinis, in φορούσινον corruptum ap. Strabon. 5, p. 237, quod correxit Cluver. Ital. antiq. p. 983. Recte scriptum ap. Diodor. 20, 80.]

Φρύαγμα, τὸ, Fremitus. [Pollux 1, 216. Suidas et Etym. M. p. 801, 11 : Φρ. ἡ τῶν ἵππων καὶ ἡμιόνων διὰ μυκτήρων ἠχὴ, ἀγρίῳ φυσήματι ἐκπίπτουσα. Λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τῆς γελάσεως. Æsch. Sept. 245 : Ἱππικῶν φρ. et 475 : Ἱππικῶν φρ. βρόμος. Soph. El. 717.] Xenoph. De re eq. [11, 12] : Ἀθρόον δὲ τὸ φρύαγμα καὶ τὸ φύσημα τῶν ἵππων συμπαρέσοιτο. Ubi observa copulari φρύαγμα et φύσημα, sicut infra adolescenti φρυαττομένῳ videbis tribui φύσημα. Indicat autem equorum φρύαγμα et φύσημα, eorum ferociam. [Oppian. Cyneg. 2, 457 : Συὸς ἀγραύλοιο φρ.] Unde metaphorice sæpe usurpatur hoc verbale, sicut et verbum φρυάττομαι, poniturque pro Ferocia, Fastu, Insolentia. [Hesych. : Φρ., ἔπαρσις, μετεώρισμα, ὑπερηφάνεια. Meleager Anth. Pal. 12, 101 : Τὸ δ' ἐπ' ὀφρύσι κεῖνο φρ. Rufin. ibid. 5, 18 : Σοβαρὸν φρ. Τὸ φρ. αἴρειν Ælian. N. A. 7, 12. Plutarch. Vit. Pauli Æm. c. 27 : Κενὸν φρ. καὶ γαυρίαμα τῆς νίκης. Φρ. καὶ τῦφος Ælian. V. H. 9, 34, et N. A. 2, 10. Aristæn. 2, 12. De mulo Plutarch. Mor. p. 150, B : Ἀφῆκε τὸ φρ. καὶ τὸν θυμόν. Mesomedes in Brunck. Anal. vol. 2, p. 292 : Κοῦφα φρ. θνατῶν. Δουλικὸν φρ. Epictet. Diss. 4, 1, 150. Procl. Chrestom. p. 345 : Ἥδετο ὁ Ἰόβακχος πολλῷ φρ.] Bud. interpr. Fastum superciliosum, et insolentiam, afferens ex Gregor. Naz. : Τὴν ψυχὴν δὲ οἰδαίνειν κενῷ φρυάγματι. [Φρ. πρός τινα Lucian. Catapl. c. 26. G. D. Theophyl. Simoc. Hist. p. 41, 14 ; 62, 23 ; 196, 18 Bonn., ὄρη ταπεινώσας φρυάγματος. Cyrill. Scythop. Vita Cyriaci Conf. Actt. SS. Sept. t. 8, p. 152, E, καταβληθῆναι τὸ φρ. Hagiopol. *Not. des mss.* t. 16, part. 2, p. 260, 4, τὴν μὲν τῶν διφώνων σύγκρασιν φρ. καλοῦσιν, ex conj. A. J. H. Vincent qui vertit, *dissonance*. In cod. legitur φρᾶγμα, quod it. in φρύαγμα mutandum ap. Jo. Mosch. Prato spir. p. 1136, D, ubi cusum, κατέβαλόν σου τὸ φράγμα. Hase.] Ponitur et ἐπὶ γελάσεως, si Suidæ credimus.

[Φρυαγματίας, ὁ. HSt. s. v. Φρύαγμα :] Hinc adj. nomen Φρυαγματίας, quod ab eodem Bud. redditur Fastuosus, Insolens, Turgidus, afferturque ex Plut. Antonio [c. 2] : Πρὸς τὸν βίον αὐτοῦ κομπώδη καὶ φρυαγματίαν ὄντα, κενοῦ γαυριάματος καὶ φιλοτιμίας ἀνωμάλου μεστόν. Alioqui sicut φρύαγμα proprie de equo, sic et φρυαγματίας equus proprie Qui fremitum indicem ferociæ edere solet. [Propria signif. de equo fremente Hesych. : Πεδαωριστὴς, ἵππος φρ.]

[Φρυαγμὸς, ὁ, i. q. φρύαγμα. Φρ. ἵππων (nam sic pro ἱππέων correxit Wessel.) Diodor. 19, 31. Φρ. τράγων Dionys. De comp. verb. c. 16, p. 95, 2 Reisk. G. D. Athanas. t. 2, p. 454, C, φρυαγμοὺς αἱρεσιάρχων. Hase.]

[Φρυαγμοσέμνακος, ὁ, ἡ, Fastuosus, Insolens. Aristoph. Vesp. 135 : Ἔχων τρόπους φρυαγμοσεμνάκους τινάς. Nam sic ex Suida correcta est librorum scriptura ὀφρυαγμοσεμνάκους. Utramque novit schol. : Σύνθετον παρὰ τὴν ὀφρὺν καὶ (corrige ἢ ex alio scholio) φρύαγμα καὶ τὸ σεμνόν.]

[Φρυάζω. V. Φρυάσσομαι.]

Φρυακτὴς, ὁ, de equo, i. q. φρυαγματίας in propria signif., de qua dictum est in fine proxime præcedentis tmematii. Diog. L. Antisthene [6, 7] narrat illum, πομπῆς γινομένης, intuitum equum φρυακτὴν, dixisse Platoni, Ἐδόκεις μοι καὶ σὺ ἵππος ἂν εἶναι λαμπρυντής. Ubi etiam observa vocem Λαμπρυντής : quæ de equo dicta, Ostentatorem ferociæ s. alacritatis significare videtur. Ab Interprete autem redditur Præclarus. Porro existimo rariorem huic φρυακτὴς esse metaphoricum usum quam illi φρυαγματίας.

[Φρῦακτίας, ὁ, i. q. φρῦαγματίας. Const. Manass. Chron. 3708 : Βασιλεὺς Περσῶν ὁ φρ. Ib. 3409, 5461, 5946.]

[Φρύαξις, ἡ, i. q. φρύαγμα. Gregent. Tephr. Disp. p. 49, 7. Hase.]

Φρῦάττομαι, Fremo, de equo. Plutarch. Lycurgo [c. 22] : Ἵπποι φρυαττόμενοι πρὸς τοὺς ἀγῶνας. [De gallo gallinaceo Ælian. N. A. 7, 7.] Apud Athen. 13, [p. 591, F] extat et de homine dictum, sc. de Demea filio Demadis : Ὃν φρυαττόμενόν ποτε ἐπὶ τοῦ βήματος ἐπεστόμισεν Ὑπερείδης, εἰπών, Οὐ σιωπήσῃ, μειράκιον, μεῖζον τῆς μητρὸς ἔχων τὸ φύσημα ; Quod ideo dixit Hyperides, quia ex scorto genitus Demeas ille erat. Vertit autem Bud. φρυαττόμενον hoc quoque loco, Frementem, Insolentia verborum utentem. [Alciphr. 3, 27 : Σὺ δὲ φρυάττῃ, παιδισκάριον εὐτελές.] Hoc certe constat, φρυάττεσθαι metaphorice poni plerumque pro Insolescere, Magnifice se efferre, aut etiam Ferocire. [Hesych. : Φρυάσσεται, ἐπεγείρεται, μεγαλοφρονεῖ, γαυριᾷ. Φρυάττεται, ἐπαίρεται. Diodor. 4, 74 : Ἐπὶ τῷ πλήθει τῶν τέκνων μέγα φρυαττομένη.] Philo V. M. 1 : Καὶ φρυαττόμενον ὡς ἐπὶ σεμνῷ πράγματι τῷ καταγελάστῳ. Ex 2 Macc. 7, [34] : Φρυαττόμενος ἀδήλοις ἐλπίσι, pro Elatus vana spe. Suidas [et Etym. M. 801, 17] φρυάττεσθαι exp. etiam καταπλήττειν, i. e. Perterrefacere : addens, οὕτω Μένανδρος. Atque ut signif. activam passivæ huic voci tribuit, ita vicissim passivam activæ voci Φρυάττω, cujus rarum esse usum arbitror ; nam ἐφρύαξαν exp. ἐταράχθησαν, Hesych. autem, ἐκινήθησαν et ἐπάρθησαν, et συνήθησαν : quod tertium verbum mendo non caret. [« Desumptum id procul dubio ex Psalmo 2 (1), ubi est : Ἵνα τί ἐφρύαξαν ἔθνη ; » HSt. in Ms. Vindob. Eadem verba ap. Lucam Act. 4, 25. Christus pat. 2409 Dübn. : Ταῦτ' ἐφρύαξαν ἱερεῖς μάτην φθόνῳ. Med. Philo multis ll., velut vol. 1, p. 151, 21 et 297, 35, φρυαττόμενος· 550, 29, φρυαττόμενον· 541, 18 et 562, 9, φρυαττόμενοι· vol. 2, p. 128, 1, φρυαττομένη. Jo. Damasc. t. 1, p. 414, A : Τί μάτην λαλοῦντες φρυάττεσθε ; Greg. Tephr. Disp. p. 177, 19, τὰ μεγάλα ἐφρυάττετο· 49, 6, ἐφρυάξαντο. Phot. Epist. p. 117, 39, φρυαξάμενοι. Hase.]

Φρῡγανίζομαι, Cremia colligo, Virgulta arida colligo. Bud. vertit etiam Aridos frutices lego, (sub qua

interpret. observa obiter et nominis φρύγανα interpretationem, diversam ab insequentibus,) afferens ex Basil. Hom. 9 [t. 1, p. 121, B]: Ἢ οὐχ ὁρᾷς ὅτι φρυγανιζομένῳ τῷ Παύλῳ ἐνάψας ὁ ἔχις οὐδεμίαν προσετρίψατο βλάβην, διὰ τὸ πλήρη πίστεως εἶναι τὸν ἅγιον; Sed non satis Budæana illa expositio verbi φρυγανίζεσθαι huic loco convenire videtur, quum Basil. φρυγανίζεσθαι hic appellet quod Act. 28, συστρέφειν φρυγάνων πλῆθος: de quo loco dixi in Συστρέφω. Apud Historicos quidem certe videtur reddi posse Lignari, sicut verbale φρυγανισμός. [Anon. Comm. de SS. Petro et Paulo Actt. SS. Junii t. 5, p. 421, C, φρυγανιζομένου τοῦ Παύλου. Greg. Nyss. t. 1, p. 439, A, εἰ φρυγανιζόμενός τις ἑάλω, Sarmentum colligens; et ib. p. 441, D, de voluptario, τὰς τοῦ πυρὸς ὕλας φρυγανιζόμενον. Hase. Activum φρυγανίζειν ponit Pollux 7, 142.]

[Φρυγανικόν, τό.] Φρυγανικά, τά, Virgulta minus virentia, Bud. ex Theophr. C. Pl. 3, [7, 11] de olea et punica et myrto: Πυκνότατα δέ ἐστι καὶ λεπτότατα, καὶ ταχὺ παραυαινόμενα· διὸ καὶ φρυγανικώτατα πάντων τῇ προσόψει. In VV. LL. φρυγανικά, Virgulta cito arescentia, et igni accommodata, Suffrutices, ex Gaza ap. Theophr. H. Pl. 3. [1, 3, 6: Τοῖς φρ. καὶ ποιώδεσιν. Et 6, 6, 2. Vid. Schneid. vol. 5, p. 2.] Ceterum quod ad illam primam interpr. attinet, qua φρυγανικὰ significare dicitur Virgulta minus virentia, non dubium est quin et substantivo φρύγανα itidem convenire possit; ideoque melius, ut opinor, φρυγανικὰ eod. modo interpretabimur quo φρυγανοειδῆ s. φρυγανώδη. [Φρυγανικὴ οὐσία ap. Theophr. H. Pl. 6, 1, 1. Schneid. Basil. t. 1, p. 57, D; 627, B; t. 2, p. 144, A, τοῦ σινάπεως, ὃ μικρότατον ὂν τῶν φρ. σπερμάτων. Greg. Nyss. t. 1, p. 126, D, ἤ τι τῶν φρ. βλαστημάτων ἐγένετο. Hase.]

Φρυγάνιον, τό, dimin. forma, Parvum virgultum aridum. Apud Diosc. [3, 105] Ruell. vertit Exiguus frutex: Ἄλυσον, φρυγάνιόν ἐστιν ὑπότραχυ.

[Φρυγανὶς, ίδος, ἡ, i. q. φρύγανον. Eust. p. 862, 33: Δεταὶ, δεσμοὶ δάδων ... συνδεδεμέναι φρυγανίδες.]

Φρυγανισμός, ὁ, Lignatio, cum ap. alios tum ap. Arrian. [Anab. 1, 19, 14.] Et quod dicit Thuc. [7, 4], Ἐπὶ φρυγανισμὸν ἐξελθεῖν, Ad lignationem exire, Lignatum exire. [Ib. 13. Appian. Hisp. c. 47: Ἐν τοῖς φρ. ἀπώλλυντο (οἱ στρατιῶται). Joseph. B. J. 4, 9, 8: Ἀχανείας ἕνεκα ἢ φρυγανισμοῦ. Polyæn. 1, 18, 1. G. D. Greg. Nyss. t. 1, p. 441, A. Philo vol. 2, p. 167, 32, ἐπὶ φρυγανισμὸν ἐξῄει· 450, 29, ἐφ' ὕδρειαν ἐξιόντας καὶ φρ.· 527, 19, περιλειφθέντες ἐπὶ φρ. Hase.]

[Φρυγανιστὴρ, ὁ, Virgultorum aridorum collector, Lignator. Polyæn. 1, 18, 1.]

Φρυγανίστρια, ἡ, ap. Polluc. [7, 150], qui ex Aristoph. [fr. 618] affert. Non est autem aliud φρυγανίστρια quam Cremiorum collectrix, s. Virgultorum aridorum, sequendo quidem certe eam signif. quæ verbo φρυγανίζομαι data fuit.

[Φρυγανῖτις, ἡ, Ex virgultis composita. Ὕλη φρ. Heliodor. 9, 8. Const. Manass. Chron. 4295.]

Φρυγανοειδὴς, ὁ, ἡ, et Φρυγανώδης, Cremiis similis, s. Virgultis aridis. Redditur etiam Cremiorum modo lignosus. [Hesych. (post Φορυτός) Φρυγανῶδες, συρφετὸν, βόρβορος, ἀκαθαρσία.] Et φρυγανοειδὴς θάμνος ap. Diosc. [4, 48, 162]; item φρ. θαμνίσκιον, Frutex cremio similis, surculosus, surculaceus. Hæc autem int. assentitur iis, qui φρύγανον putarunt apte reddi voce Surculus, ex quibus fuit Bud., qui alioqui τὰ φρυγανώδη a Gaza reddi etiam Virgulta testatur. [Hoc ap. Theophr. H. Pl. 1, 3, 4; 2, 1, 3.] In VV. LL. φρυγανώδης exp. præterea Fruticosus, Suffruticeus. [In Gl. Surcularis.] Invenitur certe ap. Diosc. φρυγανώδης θάμνος, sicut et φρυγανοειδής. Apud Eund. Plin. πόα φρυγανώδης interpr. Herba ferulacea. Nam hæc Dioscoridis [4, 117]: Μύαγρος, πόα φρυγανώδης, δίπηχυς, φύλλα ἔχουσα ἐμφερῆ τοῖς τοῦ ἐρυθροδάνου, σπέρμα λιπαρὸν, ita vertit, Herba est ferulacea, foliis similis rubiæ, tripedanea; semen oleosum. [Theophr. H. Pl. 6, 6, 2: Κἀκείνων ἡ φύσις φρυγανώδης. Gregor. Cor. p. 557: Τοὺς φρυγανώδεις ἄνθρακας μαριληνούς.]

Φρύγανον, τό, Cremium, Virgultum aridum, Surculus aridus. [Hesych.: Φρύγανα, ὕλη λεπτὴ καὶ ξηρά. Etym. M. p. 801, 19: Φρύγανα τὰ εἰς τὸ καίειν καὶ φρύγειν ἐπιτήδεια. (Adde οὕτως Εἰρηναῖος ex Orione p. 161, 7.) Ὁ ὄγκος τῶν φρ. Herodot. 4, 62, et φρυγάνων φάκελοι ib., ut ap. Plut. V. Fab. c. 6, et φρυγάνων φάκελον μαλθακῶν ap. Hippocr. p. 617, 21. Rarius numero singulari, ut ap. Aristoph. Pac. 1026: Οὔκουν δοκῶ σοι μαντικῶς τὸ φρ. τίθεσθαι; quod exp. schol.: Οἱ ἀπὸ τοῦ πυρὸς μαντευόμενοι τὰ φρ. ὑποτιθέασιν εἰς τὸ ἐξάψαι κατὰ τὴν ἐπιστήμην τὴν ἑαυτῶν. Hinc figurate Teleclides ap. Diog. L. 2, 8 cujus fragmentum mire corruptum in ordinem redegi ad Aristoph. fragm. p. 512 ed. Oxon.) de Socrate Euripidem in tragœdiis componendis adjuvante: Μνησίλοχος ... φρύγει τι δρᾶμα καινὸν Εὐριπίδῃ καὶ Σωκράτης τὰ φρύγαν' ὑποτίθησι. G. D.] Φρυγάνων appellatione Omnia sarmentosa ligna arida, ignisque fomenta, sive ad cremandum facilia, continentur. Ideo et εὔφλεκτα vocat alio nomine Constantinus in Geopon. [9, 6, 3], i. e. Columellæ et Plinio Cremia: quæ sunt ὑλήματα et κάρφη, omnisque lignosa et surculosa materia, qua fornax incenditur, torretur aliquid atque frigitur. Hæc ex VV. LL. [In Gl. Φρυγάνων χαῖται, Quisquiliæ.] Hieron. In Oseæ 10, [7] φρύγανον et ipse interpr. Cremium: addens, Aridas herbas, siccaque virgulta quæ camino et incendio præparantur. Gaza autem in præfatione quam præfixit a se versis Theophrasti libris, Inter herbam enim, inquit, et fruticem Græci genus tertium reddunt, idque φρύγανον nomine usitatissimo vocant. Latini autem eo nomine vacant: nec quatuor genera faciunt, sed arboris, fruticis, herbæque appellatione universas plantas amplecti se satis existimant. Hæc ille. Habemus autem quatuor illa genera ap. Theophr. H. Pl. 1, 5: Πρῶτα δ' ἐστὶ καὶ μέγιστα, καὶ σχεδὸν ὑφ' ὧν πάντη τὰ πλεῖστα περιέχεται, τάδε, δένδρον, θάμνος, φρύγανον, πόα. Ibid.: Φρύγανον δὲ, τὸ ἀπὸ ῥίζης, καὶ πολυστέλεχες καὶ πολύκλαδον· οἷον βάτος καὶ παλίουρος. Gaza alicubi φρύγανον vertit etiam Festucam. Pro qua interpretatione facit quod scribit schol. Aristophanis, sc. eum κάρφη et φρύγανα posuisse ἐκ παραλλήλου, Av. [642.] Politianus ap. Herodian. duobus in ll. [4, 2, 13 et 21] φρύγανα vertit Fomites aridos. Apud Lucam Act. 28, [3] vetus Interpres et alii φρύγανα verterunt Sarmenta. [Et aliquoties in V. T., ut Job. 30, 7: Φρ. ἄγρια. Jerem. 13, 24: Διέσπειρα αὐτοὺς ὡς φρ. φερόμενα· et sing. Oseæ 10, 7: Ἀπέρριψεν ὡς φρύγανον ἐπὶ προσώπου ὕδατος. Plutarch. Mor. p. 525, E: Ξύλα καὶ φρ. κατακομίζων.] Quod autem ap. Historicos interdum legimus, φρυγάνων συλλογὴν, possumus uno verbo Pabulationem interpretari: Valerii exemplo, qui de Codro loquens Pabulari dixit pro eo quod quidam Græcus scriptor, eandem historiam commemorans, φρύγανα συλλέγειν. [Adde Xen. Anab. 4, 3, 11. Lycurg. p. 158, 36.] Veruntamen Thuc. 3, [111] non simpliciter dixit φρυγάνων ξυλλογὴν, sed λαχανισμὸν καὶ φρυγάνων ξυλλογήν. Ac re vera Pabulatio latius patet quam φρυγάνων ξυλλογὴ, adeo ut Valerium quoque aliud etiam comprehendere Pabulandi verbo quam φρύγανα συλλέγειν, verisimile sit. [Diog. L. 4, 3: Τὰ φορμία τῶν φρ. Epiphan. t. 2, p. 110, D. Pallad. Vita Chrys p. 57, 18, ἐμπίπρησι φρυγάνοις τὰς κέλλας. Philo vol. 2, p. 564, 28, φρύγανα συνεφόρουν· 527, 15, φρ. συλλέγοντες καπνῷ διέφθειρον. Legg. Rotharis p. 76, 15 Zachar., φρ. ἀπὸ φραγμοῦ. De plantis Galen. vol. 14, p. 30, 10: Γένη δ' αὐτῶν, εἰ δὲ βούλει διαφορὰς ὀνομάζειν, δένδρα καὶ θάμνοι καὶ πόαι καὶ ἄκανθαι καὶ φρ. Hase. ῡ]

[Φρυγανὸς ταῖς σαρξὶ ap. Polluc. 4, 137, vitiose pro σφριγανὸς, quod restituit Jungerm. Duo codd. φριγανός.]

Φρυγανοφόρος, ὁ, ἡ, Qui portat cremia, s. virgulta arida. Redditur etiam, Sarmenta ferens, ut φρύγανα reddi etiam Sarmenta dictum modo fuit. Affertur autem ex Lysia [ap. Polluc. 7, 130].

[Φρυγανώδης. V. Φρυγανοειδής.]

[Φρυγεῖον. V. Φρύγιον.]

[Φρύγετρον, τό. HSt. s. v. Φρυγεύς:] Eodem in loco [Pollux 1, 246] recenset etiam Φρύγετρον, τὸ, alibi autem Φρύγετον, sine ρ in fine, (cui scripturæ minus fido quam alteri,) quod in VV. LL. putatur esse Sartago fictilis in qua farra torrebant. [Φρύγετρον nunc ex codd. restitutum. Et sic est 6, 64; 7, 181, et ubi

ex Polyzelo comico affertur 10, 109.] Additurque id esse fortasse, quod Plin. Farreum appellaverit, 18, 3 : Novæ nuptæ farreum præferebant; quum Pollux ipse ita scribat : Σόλων δὲ τὰς νύμφας ἰούσας ἐπὶ τὸν γάμον ἐκέλευσε φρύγετον φέρειν σημεῖον. Ibidemque dicit esse ᾧ τὰς χάχρυς ἔφρυγον. At Hesych., ut dictum est, tradit φρύγετρον esse ξυλήφιον ᾧ κινοῦσι τὰς πεφρυγμένας χριθάς.

Φρῡγεὺς, έως, ὁ, Qui torret, frigit. Etiam Hominem qui φρύγει, nominare oportet φρυγέα, inquit Pollux [7, 181] : postquam dixit hoc ipso nomine φρυγεὺς significari ἀγγεῖον ὅπου ἐπέφρυγον [ἐνέφρυγον]. Idem alibi [10, 109] φρυγέα postquam inter coquinaria σκεύη numeravit, addit εἴτε τὸ ἀγγεῖον, ἐν ᾧ ἔφρυγον, [allatis Theopompi comici verbis : Φρ., θύεια, λήκυθος].

[Φρῡγεύω, i. q. φρύγω. Pollux 7, 181 : Φρύττειν καὶ φρύγειν ... καὶ φρύξαι (scr. φρῦξαι) καὶ φρυγεῦσαι.]

[Φρυγία, ἡ, et Φρυγῖτις, ἡ, synonyma aspleni ap. Dioscor. 3, 151. Boiss.]

[Φρυγία, ἡ φρύγουσα. V. Φρύγιος.]

[Φρύγια, τὰ, Phrygia, nomen loci. Steph. Byz. s. v. Φρυγία : Ἔστι καὶ τὰ Φρύγια οὐδετέρως τόπος μεταξὺ Βοιωτίας καὶ Ἀττικῆς. Τὸ τοπικὸν Φρυγιεὺς, ὡς Μέγαρα Μεγαρεύς. Thucyd. 2, 22 : Ἐν Φρυγίοις· ubi τόπος τῆς Ἀττικῆς dicitur ab schol.]

[Φρυγία, ἡ, Phrygia, nomen regionis Asiæ minoris, cujus terminos, veteres maxime, difficulter distingui posse monuit Strabo 12, p. 564. Mela 1, 19, 4, cum aliis Bithyniæ facit finitimam, quæ fuit Phrygia major; auctores enim, ut Ptolem. 5, 2, Phrygiam etiam minorem commemorant, in qua Troada ponunt. Conf. etiam Strabo 2, p. 129; 12, p. 571. Sed et veteres Phrygiam eo proferunt, atque hinc Trojanos sæpe Phryges vocant, ut Propert. 4, 1, 2, Parin, Anchisen aliosque Ovid. Epist. 16, 196 seqq. Tragicos Græcos id maxime fecisse et ad alios propagasse notant Strabo 12, p. 395, et Eustath. ad Il. B, 862, p. 476, quum ipse Homerus utrumque populum distinguat et Phrygiam inter Ascanium lacum et Sangarium fluvium contineat (Il. B, 862; Π, 719). Nempe quod Strabo 12, p. 565, refert, Phryges et Mysi post Trojam dirutam hæc loca occuparunt. Tertiam Phrygiam commemorat Eustath. ad Dionys. 815, Ἐπίκτητον, quam Strabo cum Phrygia ad Hellespontum circa Olympum conjungit. Tzschuck. ad Melam vol. 3, 1, p. 564 sq. Φρυγία ἡ μεγάλη ap. Xenoph. Cyrop. 7, 4, 16; 8, 6, 7. Φρ. ἡ παρ' Ἑλλήσποντον (quæ minor est) 2, 1, 5. De adjectivo gentili ceterisque derivatis Steph. Byz. : Οἱ ἐξ ἑκατέρας (Φρυγίας τῆς μεγάλης καὶ τῆς μικρᾶς) λέγονται Φρύγες καὶ Μυσοί· λέγονται καὶ Βρίγες. Τὸ ἐθνικὸν Φρὺξ καὶ Φρύγιος καὶ Φρυγία ἄνθρωπος καὶ Φρύγιον, καὶ Φρυγικὸς κτητικὸν καὶ Φρυγικὴ καὶ Φρυγικὸν, καὶ φρυγίζειν καὶ Φρυγιστί. Φρὺξ et Φρύγες ap. Hom. Il. B, 862; K, 431, Tragicos et alios scriptores quosvis. Dativ. Φρυγίεσσι est in Or. Sibyll. 14, 97, quod aut Φρυγέεσσι (ut βαγέεσσι dixit Nicander), aut Φρυγίοισι, scribendum esse monet Lobeck. Rhemat. p. 291. Φρὺξ servi nomen ap. Aristoph. Vesp. 433 : Ὦ Μίδα καὶ Φρὺξ βοήθει· Lucian. D. mort. 9, 4 : Νεώνητόν τινα Φρύγα. Olympiod. ap. Ruhnk. ad Tim. p. 36 : Γέται καὶ Δάοι καὶ Φρύγες ὠνομάζοντο (οἱ δοῦλοι), ut Φρυγία servæ nomen est ap. Theocr. 15, 42, comparandum cum Θρᾷττα similibusque. Τῇ Φρυγίᾳ καὶ Θρᾴττῃ ap. Ælian. Epist. penult. Φρυγία νύμφη memorata ab Philostephano ap. Steph. Byz. s. v. Ἀτρήνη. Φρὺξ autem plerumque de persona dicitur : rarius de rebus, ut Φρ. τρίγωνος ap. Soph. fragm. 361. Φρὺξ ποταμὸς Themist. Or. 24, p. 305, D. Φρὺξ cum nomine generis neutrius, sed significatione masculino, μειρακίου Φρυγὸς ap. Achill. Tat. 2, 37, quod cum similibus comparavit Lobeck. Paralip. p. 265. Adjectivi Φρύγιος nulla ap. Homerum exx. sunt, frequentia apud Tragicos et alios scriptores plurimos : v. infra Φρύγιος. Adj. Φρυγικὸς est ap. Dionys. A. R. 1, 29 : Ἄλλα ἔθνη ... ταυτὸ ἔπαθον ὥσπερ τὸ Τρωϊκὸν καὶ τὸ Φρυγικόν. G. D. Aristonicus ad Il. B, 862, et Γ, 184 : Διαφέρει ἡ Φρ. τῆς Τροίας καθ' Ὅμηρον, οἱ δὲ νεώτεροι συγχέουσιν. Hase.]

[Φρυγιακος, inter adj. in ιακος memoratum ab Arcad. p. 51, 13, est ap. Strab. 10, p. 470 : Κατὰ τοὺς τόπους (ἐκάλουν) αὐτούς. Καὶ ὁ Σαβάζιος τῶν Φρυγιακῶν ἐστι. Ἀπάμειαν τὴν Φρ. Nicol. Damasc. ap. Athen. 8, p. 332, F. Κώμη Φρυγιακὴ ap. Suidam s. v. Μίδας ex schol. Aristoph. Pl. 287, ubi nunc κώμη Φρυγίας. Certissimum exemplum est Machônis ap. Athen. 13, p. 578, B : Αἰσχρὸν γὰρ ὄνομα Φρυγιακὸν γυναῖκ' ἔχειν, ut Φρ. ὄνομα dixit Hesych. s. v. Γάλλαρος. G. D. Φρυγιακὰ scripta a Timolao ap. Plut. De fluv. c. 9, 1 et 2; ab Agatharchide ib. c. 10, 5; ab Aretaze ib. c. 12, 2; et ab Hermesianacte ib. c. 12, 4. Boiss.]

[Φρυγιατικὸν, τὸ, Phrygiaticum, nomen herbæ aliquoties memoratum in Geopon. 12, 1, de qua nihil aliunde compertum est.]

Φρῡγίζω, Phrygios mores imitor, Phrygas imitor. [Steph. Byz. s. v. Ἀρμενία ex Eudoxo : Ἀρμένιοι τὸ μὲν γένος ἐκ Φρυγίας καὶ τῇ φωνῇ πολλὰ φρυγίζουσι.] Possit autem poni et pro Faveo Phrygibus. Et hæc quidem [Φρυγία, Φρυγικὸς, Φρύγιος], uti dixi, a nostro Φρύγω sunt aliena, nisi forte et ipsa regio Φρυγία inde nomen sortita esse credenda sit. At vero illud Φρυγία, quod est nomen loci OEtæ montis, huc referri debet, quippe quod ei inditum sit ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ πεφρύχθαι τὸν Ἡρακλέα, inquit Steph. Byz. [De Phrygia OEtæa v. Hemst. ad Lucian. Timon. c. 6, p. 112; adde Theophr. H. Pl. 9, 10, 2. Callim. Dian. 159 : Φρυγίῃ περ ὑπ' ὀφρύϊ γυῖα θεωθείς. Ita enim scribendum pro ὑπὸ δρυΐ. Meinek. In versu Callimachi syllaba prima producta est, nulla habita ratione derivationis illius ἀπὸ τοῦ πεφρύχθαι, quæ υ longum postulat.]

[Φρύγιλλος, ὁ, Phrygillus, scalptor gemmæ cui suum inscripsit nomen. Sillig. Catal. artif. p. 355. R. Rochett. *Journ. des Sav.* a. 1844, p. 521, et *Lettre à M. Schorn* p. 79. Lud. Stephani in Opp. Köhleri vol. 3, p. 334. Hase.]

[Φρυγίλος, ὁ, Frigilla s. Fringilla. Aristoph. Av. 762 : Εἰ δὲ τυγχάνει τις ὢν Φρὺξ, μηδὲν ἧττον Σπινθάρου, φρυγίλος ὄρνις ἐνθάδ' ἔσται, τοῦ Φιλήμονος γένους· et ib. 873.]

[Φρυγίνδα. HSt. s. v. Φρύγιον :] Quin etiam nomen Φρυγίνδα ap. eum [Hesych.] extat, quod esse dicit Lusus genus, in quo utebantur fabis. Suspicor autem eas tostas fuisse, s. frixas : quod si ita est, optime conveniet hæc signif. cum derivatione a φρύγω. Sed Pollux, quem vide [9, 110, 114], ὀστράκων meminit, non κυάμων. [In φυγίνδα corruptum ap. Theognost. Can. p. 165, 1. G. Dind.]

[Φρύγιον, τό.] Invenitur etiam Φρύγιον, quod exp. Cremium; nam pro eo quod Bibl. Interprr. habent Ps. [101, 3] : Καὶ τὰ ὀστᾶ μου ὡσεὶ φρύγιον [ἀπόκαυμα posuit Symmachus] συνεφρύγησαν, habet vulgaris interpret. Lat., Ossa mea sicut cremium aruerunt. [Heracleota in Catena Patr. Gr. vol. 3, p. 6 : Τὸ φρύγιον τὸ φρύγανον λέγει, ἢ τόπον ἔνθα εἰώθασι τὰ φρυγόμενα ἐπιτιθέναι, σφόδρα πεφρυγμένον διὰ τὸ ἀεὶ ὑποκαίεσθαι. In Gl. Φρυγίον, Frictorium. Quod in φρυγεῖον mutat Kuhn. ad Polluc. 1, 246. Id convenit Heracleotæ interpretationi, ἢ τόπον.] Hesych. itidem dicit φρύγιον esse ξύλον ξηρὸν, Lignum aridum. A Suida autem exp. δαλὸς ξηρός. [Etym. M. p. 561, 12 : Λέσχαι, τὰ φρύγια καὶ ἀλέεινοὺς τόπους.]

Φρύγιος, masc., Hesych. exp. ξηρὸς, Aridus. (Affertur vero φρύγιος et pro Flore quodam æstivo, ex Theophr. H. Pl. 6 [?].) Habet et fem. Φρυγία, quod dicit significare ἡ φρύγουσα. Verum ut redeam ad illud nom. Φρύγιον, in VV. LL. additur significare etiam Cantilenam incitantem ad arma, quæ interpret. jam inde ab antiquissimis atque adeo primis Lexx. manavit. Sed ut demus, φρύγιον hanc quoque signif. habere, (cujus tamen exemplum desidero,) non tamen huc pertinebit, sed ad nomen Φρὺξ, Φρυγός : quod est Latinis itidem Phryx, sc. Qui est ex Phrygia. [V. s. v. Φρυγία.] Is autem vocatus est etiam Φρύγιος, itidemque mulier fuit dicta Φρυγία, teste Steph. B. Qui addit et nomen possess. Φρυγικὸς, Phrygicus, vel potius Phrygius, Ad Phrygiam s. Phryges pertinens, Ex Phrygia originem habens. [De hoc adj. et Φρυγιακὸς diximus s. v. Φρυγία.] Qua signif. usurpatur et illud Φρύγιος, et quidem frequentius ut opinor. [Soph.

Aj. 210 : Τοῦ Φρ. Τελεύταντος· Ant. 824 : Τὰν Φρυγίαν ξέναν. Sæpius ap. Eurip., velut Ἕκτωρ ὁ Φρ. Or. 1480, Φρύγιε πάτερ Tro. 1288, Φρυγίαισι βοαῖς Bacch. 159, Φρ. ἄστυ et οἶδμα Or. 1382, Hel. 374, Φρ. λέχεα Rhes. 911, δείματα El. 457, et alia.] Sic Φρύγιος αὐλὸς ap. [Eur. Bacch. 127,] Lucian. [Nigrin. c. 37]; cui addendum Φρύγιος αὔλησις ex Suida [Φρ. αὔλημα Pausan. 10, 30]: et ad id pertinere videtur illa nominis Φρύγιον signif. de qua modo dictum fuit. Item Φρύγιος ἁρμονία [ap. Aristot. Polit. 3, 3, Polluc. 4, 65, Lucian. Harmon. c. 1, Clem. Alex. p. 658, et scriptores rei musicæ, apud quos frequenter etiam Φρ. τόνος, ut ap. Plut. De mus. p. 1134, B. V. Bœkh. De metr. Pind. p. 239. Φρ. μέλος ap. Polluc. 4, 79. Φρ. νόμοι 78. Φρ. ῥυθμὸς in carm. Anacreontico (cod. Palat. p. 691) : Λιγυρὸν μέλος Φρυγίῳ ῥυθμῷ βοήσω] : nec non Φρύγιον ἔριον [ap. Aristoph. Av. 493 : Χλαῖναν ... Φρυγίων ἐρίων. Φρ. γυναικεῖον Pollux 7, 77. « De Timotheo Milesio cantu ad arma incitante Basil. t. 1, p. 579, A : Ἀλεξάνδρῳ ποτὲ τὸ φρύγιον ἐπαυλήσαντα, ἐξαναστῆσαι αὐτὸν ἐπὶ τὰ ὅπλα λέγεται. » Hase.]. Præterea Φρύγιος λίθος, Phrygius lapis, sic dictus quod infectores in Phrygia eo uterentur, alioqui nascens in Cappadocia, teste Diosc. [5, 140. Julian. Misop. p. 341, B : Ἴστε δήπου τὸν Φρύγιον λίθον, ᾧ ἐῴκει μάλιστα τοῦ λευκοῦ τούτου τὰ κρύσταλλα.]

[Φρυγίος, ὁ, Phrygius, n. pr. Arcad. p. 40, 8. Fuit Nelei filius : v. Plut. Mor. p. 254, A, et Polyæn. 8, 35, ubi Φρύγιος falso accentu.]

[Φρύγιος, ὁ, Phrygius, fl. Lydiæ. Strabo 14, p. 676; Appian. Syr. c. 30.]

[Φρυγίσκος, ὁ, Pusio Phrygius, Ganymedes. Greg. Naz. Carm. p. 217, B. Boiss.]

[Φρυγιστί.] His addi potest et adv. Φρυγιστὶ [syllaba ultima brevi : v. Herodian. Περὶ διχρόνων p. 300, 18], quod significat Phrygio sermone, Phrygia lingua. [Steph. Byz. s. v. Ἀδραμύτειον : Τὸν Ἕρμωνα Λυδοὶ Ἄδραμυν καλοῦσι φρ.]: ea forma dictum, qua Ἑλληνιστὶ, Ἀωριστὶ, aliaque quamplurima. Interdum Φρυγιστὶ, Phrygio more, Ad Phrygios modos, ut ἡ Φρυγιστὶ ἁρμονία [Pollux 4, 78. Plato Rep. 3, p. 399, A : Κινδυνεύει σοι δωριστὶ λείπεσθαι καὶ φρ.], Aristot. Polit. 8, [c. 5 et 6 extr. (ubi etiam τὰ Φρ. μέλη). Plut. Mor. p. 1134, B. G. Dind. Athen. p. 637, D. Clem. Al. Strom. 6, 2, 88. Plato Lach. p. 188, D : Δωριστὶ ἀλλ' οὐκ ἰαστὶ, οἶομαι δὲ οὐδὲ φρ. οὐδὲ λυδιστί. Marmor Parium C. I. vol. 2, p. 295, n. 2374, 20, ἁρμονίαν τὴν καλουμένην φρ. πρῶτος ηὕλησεν. Hase.]

[Φρυγῖτις. V. Φρυγία.]

Φρυγμὸς, ὁ, Torrefactio, Frixio, i. e. ipsa Frigendi actio. Hesych. exp. καῦσις, Ustio.

Φρύγω, vel Φρύσσω seu Φρύττω [Formæ Φρῦττω, quam annotavit Pollux 6, 64, et ubi cum φρύγειν conjunxit 7, 181, nunc exx. vix ulla sunt apud scriptores antiquiores. Nam Theocr. 12, 9, ubi vulgo : Ἠελίου φρύττοντος, ex codd. φρύγοντος restitutum, pariterque 6, 16 : Τὸ καλὸν θέρος ἁνίκα φρύγει pro φρύττει. Eustath. p. 1547, 11 : Εἰ δὲ καὶ ἡλίῳ ἄβλητοι, οὐκ ἄρα ἐφρύττοντο. Φρυσσόμενον est ap. Hesych. s. v. Πεφρυγμένον. Schol. Hom. Od. I, 388 : Φρυττομένων τῶν σαρκῶν· ad Σ, 27 : Φρυττούσῃ τὰς κριθάς· ubi in alio scholio φρυγούσῃ], Torreo, Torrefacio, aut etiam Frigo. [Cratin. ap. Plut. V. Solon. c. 25 : Φρύγουσιν ἤδη τὰς κάχρυς τοῖς κύρβεσιν (τοῦ Σόλωνος).] Ex Aristoph. Eccl. [221] : Καθήμεναι φρύγουσιν, ὥσπερ καὶ προτοῦ. [Ἔφρυγον Ran. 511.] Athen. 2 : Ἀλλὰ τὰ μὲν ἕψειν, τὰ δὲ φρύγειν. [Fut. φρύξω in orac. ap. Herodot. 8, 96 (ubi libri alii φρίξουσιν, ut γίγαρτα φρίγειν vitiose ap. Hippocr. p. 673, 56). Dor. φρυξῶ ap. Theocr. 7, 66 : Κύαμον δέ τις ἐν πυρὶ φρυξεῖ. Aor. ἔφρυξα Hippocr. p. 875 extr.: Νίτρον ὡς ἄριστον φρύξας. Cratin. ap. Athen. 9, p. 385, C : Πάντας ἑταίρους φρύξας, ἑψήσας.] Pass. Φρύγομαι et Φρύττομαι, Torreor, Torrefio, Frigor. [Hippocr. l. c. : Ὑποκαίοντα ἄνθραξιν ὡς μὴ φρύγηται.] Unde part. πεφρυγμένος. [Thucyd. 6, 22 : Πεφρυγμένας κριθάς.] Athen. 2 : Ἀλυπότερα δὲ τὰ ἑφθὰ τῶν ὠμῶν καὶ πεφρυγμένων· τὰ δὲ πεφρυγμένα τῶν ὠμῶν. [Ib. p. 55, B, ex Pherecrate : Ἐρεβίνθους πεφρυγμένους. Suidas : Πεφρυγμένα· τὰ εἰς τὴν χεῖρα λεπτυνόμενα χίδρα σίτου καὶ κριθῆς· unde lucem accipit gl. Hesychii, Πεφρυγμένον· τὸ εἰς τὴν χεῖρα φρυσσόμενον. Utraque autem spectat ad Levit. 2, 14 : Νέα πεφρυγμένα χίδρα.] Hesych. φρύγετρον exponens, dicit esse ξυλήφιον, ᾧ κινοῦσι τὰς πεφρυγμένας κριθάς. Alterum particip. est φρυγεὶς, cujus fem. vocem φρυγεῖσα Hermolaus ap. Diosc. vertit Tosta, Marc. Frixa, Ruell. Arefacta. [Aorist. 1 in Hom. Epigr. 14, 4 : Εὖ δὲ περανθεῖεν κότυλοι καὶ πάντα κάναστρα, φρυχθῆναί τε καλῶς. Aor. 2 Hesych.: Ἐφρύγη, ἡμίφλεκτος ἐγένετο. Hippocr. p. 876 : Ἕψειν ἀνακινέων, ὡς μὴ φρυγῇ, μαλθακῷ πυρί. Geopon. 7, 12, 9 : Φρυγέντα καρπόν· 14, 18, 4 : Φρυγέντας κυάμους. Ἀποφρυγῆναι schol. Hom. Od. I, 388.] Dicitur etiam aliquis φρύγεσθαι s. φρύττεσθαι ὑπὸ δίψης, cujus usus exemplum ex Epigr. affertur. [Isidori Anth. Pal. 7, 293 : Ἀνηνέμῳ πλόῳ πεδηθεὶς ἐφρύγη δίψευς ὕπο. Ælian. N. A. 7, 47 : Φρύγεται διὰ τοῦ θέρους ὁ κόραξ τῷ δίψει κολαζόμενος : unde Philes c. 6 : Διψῆν τὸν κόρακα .... θέρους ἐν ἀκμῇ δυστυχῶς πεφρυγμένον. De calore solis Theocr. locis supra citt. G. D. Antyll. ap. Oribas. t. 2, p. 448, 10 Daremb., φρύγεσθαι τὰς ῥίζας καὶ τὰς βοτάνας ὑπὸ τῆς ἑψήσεως. Galen. vol. 6, p. 534, 4, φρυγομένων ἐρεβίνθων· 506, 16, νέων κριθῶν φρυγεισῶν συμμέτρως. Formam φρύττοντες habet id. ib. p. 550, 4. Hase.]

[Φρύγων, ωνος, ὁ, Phrygo, n. pr. in inscr. ap. Bœckh. 175 (?).]

[Φρυκτεύω, Torreo. Nicet. Annal. 21, 3.]

[Φρυκτὴ, ἡ. V. Φρυκτός.]

[Φρυκτία vitiose pro φρύκτρια, ut videtur. V. Κοδομεύτρια.]

[Φρυκτὸς, ὁ.] Nomine φρυκτὸς significata etiam fuit faba : Φρυκτὸς ὁ κύαμος ἐλέγετο, inquit Suidas; sed ego existimo proprie τὸν φρυκτὸν κύαμον, i. e. πεφρυγμένον, ita vocatum fuisse. Et quoniam fabis suffragia ferebant Athenienses, calculi judiciarii apud eos fuerunt etiam vocati Φρυκτοί. Polluci 8, [18] etiam φρυκτοὶ vocabantur αἱ ψῆφοι αἱ δικαστικαί. Unde φρυκτή τις ψῆφος, qua utebantur εἰς τὰ ἐναντία. || Φρυκτὸς, Hesychio teste, est etiam μάντις [et κλῆρος, σύμβουλος (σύμβολον Kuhn. ad Polluc. 1, 139), πυρσός]. Apud Eund. legitur φρυκτὸς δελφὶς [Suspectum δελφὶς, quod fuit qui in Δελφοῖς mutaret] κλῆρος : quibus verbis subjungitur, Ἐχρῶντο δὲ τοῖς κλήροις μαντευόμενοι ἐν Ὀλυμπίᾳ. [Plut. Mor. p. 492, A : Τῶν Θεσσαλῶν φρυκτοὺς περὶ βασιλέως πρὸς τὸν θεὸν πεμπόντων.] || Φρυκτὸς, Fax qua hostium adventus prænuntiatur, Ignis prænuntius, Plin. 1, 13. Cic. autem vocat Ignem ex specula sublatum, aut tumulo, in Verr. Or. ult.: Prædonum adventum significabat ignis ex specula sublatus aut tumulo. A Suida exp. ἡ διὰ τῶν ὀάδων γινομένη ἐν πολέμοις λαμπάς. [Lex. rhet. in Bekk. Anecd. p. 315, 26 : Φρ. ἡ κεκαυμένη ὀάς.] In VV. LL. φρυκτὸς est Fax ex tæda, s. Panicula typhæ, ἡ ἐκ τῶν τυφῶν ἀνθήλης λαμπάς. [Æsch. Ag. 30 : Ὡς ὁ φρ. ἀγγέλλων πρέπει· 282 : Φρυκτὸς δὲ φρυκτὸν δεῦρ' ἀπ' ἀγγάρου πυρὸς ἔπεμπεν· 292 : Φρυκτοῦ φῶς.] Thuc. 2, [94] : Ἐς δὲ τὰς Ἀθήνας φρυκτοί τε ἤροντο πολέμιοι· 3, [22] : Φρυκτοί τε ἤροντο ἐς τὰς Θήβας πολέμιοι· παρανίσχον δὲ καὶ οἱ ἐκ τῆς πόλεως Πλαταιῆς ἀπὸ τοῦ τείχους φρυκτούς. Quos in locos vide quæ annotat schol., qui inter alia docet qui φρυκτοὶ essent πολέμιοι, qui item φίλιοι, vel potius eorum usum. [Aristid. vol. 1, p. 225 : Φρ. φίλιοι καὶ πολέμιοι· et p. 520 : Φρ. φίλιοι πᾶσιν ἀνθρώποις αἴρονται παρὰ τοῦ θεοῦ.] Synes. Ep. 130 : Τῆς ὥρας πολλάκις φρυκτοὺς ὁρῶν, καὶ αὐτοὺς ἀνάπτων καὶ αὐτὸς, καὶ αἴρων τοῖς ἄλλοις σημεῖα. [Athen. 15, p. 669, F, ex Clearcho : Τὴν τοῦ ἐπιφανοῦς κόσμου περιαίρεσιν φρυκτόν τινα καὶ σημεῖον νομίζουσι τοῦ καὶ τὸν τοῦ ἤθους κόσμον περιῃρῆσθαι τοὺς τοιούτους. Agath. Anth. Pal. 5, 294, 9 : Φρ. αἰθαλόεντας ἔσβεσα· ubi lucernam facete φρυκτοὺς appellat ut in metaphora ab hostibus sumta persistat. Jacobs.]

Φρυκτὸς, ἡ, ὸν, Tostus, Torrefactus, Frixus. [Aristoph. Vesp. 1330 : Ὑμᾶς ... φρυκτοὺς σκευάσω.] Athen. 2 : Ἑφθὰ καὶ φρυκτὰ σχεδὸν τὰ πλεῖστα. [Φρυκτοὶ, ut et ἑψητοὶ, de piscibus, Anaxandrides ib. 6, p. 227, B, et Alex. 7, p. 305, A.] Et φρυκτὴ ῥητίνη, Tosta resina, s. Torrefacta. Sed φρυκτὴ quamvis adjectivum nomen sit, absolute tamen et simpliciter citra τῆς ῥητίνης adjectionem positum, Resinam picam s. Colophoniam

significat, quod ceteras antecedat, sitque omnium maxime parabilis. [Galen. vol. 13, p. 715 : Ξηροτάτη τῶν ῥητινῶν ἐστιν ἣν ὀνομάζουσί τινες φρυκτὴν, τινὲς δὲ Κολοφωνίαν· δευτέρα δ' ἡ ἐκ τῶν κεραμίων, ἀκάθαρτός τε καὶ ἄφρυκτος, ἐὰν δ' αὐτὴν καθάρῃ τις, εἰς τὴν φρυκτὴν μεταπίπτει. Geopon. 16, 17.] Sic autem dicta est ad liquidæ differentiam, quam Græci etiam simpliciter ὑγρὰν, vel τὴν ἐκ τῶν κεραμίων ὑγρὰν appellare solent. Hujus urendæ torrendæque differentiam Diosc. 1, [93] explicavit. Hæc Gorr., ubi observa obiter et usum vocis Ὑγρά. [Φρυκτοὶ ἅλες Geopon. 7, 12, 1; 19, 9, 4. Qui πεφρυγμένοι ἅλες dicuntur 9, 24, 1; 9, 27, 1. G. D. Galen. vol. 6, p. 498, 10, ἐρεβίνθους ἑφθούς τε καὶ φρ. Oribas t. 1, p. 297, 4, τυρὸς ὁ φρ. Anon. ap. Daremb. *Arch. des missions scientif.* fasc. 3, p. 143, 34, ἄρτοι ... φρ. ἀπολεγόμενοι παξιμάδια. Hase.] Apud Hesych. legitur et neutr. Φρυκτὰ, quod exp. ξηρὰ, addens ἰχθύδια εὐτελῆ : fortasse autem interpungi non debet inter ξηρὰ et ἰχθύδια.]

[Φρύκτρια. V. Κοδομεῖον et Κοδομεύτρια.]

[Φρυκτωρέω.] Denique ex φρυκτωρὸς factum est et verb. Φρυκτωρέω, Excubias ago ex specula, iguem sublatum observando, Igni sublato hostium adventum denuntio, aut aliorum. [V. Etym. M. p. 801, 23.] Bud. vertit etiam, Ex specula igniculum prænuntium excito. Virg. Flammas efferre id vocat, Æn. 2 : Flammas quum regia puppis Extulerat. Liv., Signum dare ex specula. [Pollux 1, 173. Harpocr. : Φρυκτωρεῖν ἐστὶ κυρίως τὸ διὰ πυρσῶν ἀνατεινομένων σημαίνειν ὁτιοῦν. Δείναρχος ἐν τῇ Αἰσχίνου Συνηγορίᾳ κατὰ Δεινίου.] Et pass. Φρυκτωρεῖσθαι dicitur quod eo modo significatur, sc. igne sublato. Thuc. 3, [80] : Καὶ ὑπὸ νύκτα τοῖς Πελοποννησίοις ἐφρυκτωρήθησαν ἑξήκοντα νῆες Ἀθηναίων προσπλέουσαι ἀπὸ Λευκάδος. [Hoc Hesych. exp. ἐπυργάσαντο, corrupte pro ἐπυρσεύσαντο vel ἐπυρσεύθησαν, ut viderunt editores. Dio Cass. 46, 36.] Metaphorice ap. Greg. Naz. [Or. 28, p. 520, A] : Πόθεν ἥλιος φρυκτωρεῖ πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ, καὶ πάσαις ὄψεσι, Prælucet sol toti orbi et quasi facem præfert, Bud. Ex ejusdem Greg. Or. De sancto Paschate [t. 1, p. 679, D] : Ὅσον οὐρανὸς ἄνωθεν φρυκτωρεῖ, Velut facibus illuminat. Sed ex his solis verbis certo cognosci constructio non potest. Apud Aretham quidem certe accusativo manifeste jungitur : Ἥτις φρυκτωρεῖ τοὺς πελάζοντας. [Quod Cramer. OEcum. Comment. in Apoc. p. 340, 7, mutat in τοὺς πελαγίζοντας. Onesand. Strateg. p. 91, 10 Cor. τοῖς φρυκτωροῦσιν, Observantibus; unde pass. Basil. t. 2, p. 1026, D, πυρσὸν ἐν πελάγει πόρρωθεν φρυκτωρούμενον. Jo. Damasc. t. 2, p. 818, B, de sole, πάντα φρυκτωροῦντα τοῖς ἀγλάοις ἀμαρύγμασιν· et Nil. Epist. p. 116, 28, οὐρανὸς φρυκτωρούμενος, Collustratus. Hase.]

[Φρυκτώρημα, τὸ, Splendor. Anon. De prima transl. corporis Greg. Naz. Actt. SS. Maii t. 2, p. 767, D, τοῖς ἄστρων φρ. Hase.]

[Φρυκτώρησις, εως, ἡ, i. q. sequens. Ephræm Cæs. 2082 : Μῆνιν ἐναύων ἐς φρυκτώρησιν πάθους. Osann.]

[Φρυκτωρία, ἡ.] Dicitur itidem Φρυκτωρία, illa Ignium observatio, Custodia s. Excubiæ in speculis maritimis, Excubiæ ad signum dandum per faces, ex speculis, aut alio edito loco. [Annotavit Pollux, 1, 173. Per πυρκαϊὰ, πυρσεία, λαμπὰς, καῦσις exp. Hesych. Explicatius Suidas, ἡ διὰ τῶν πυρσῶν παραφυλακὴ νυκτερινὴ, ἢ λαμπὰς, ἢ καῦσις, παρὰ τὸ πυρσὸν καὶ ὠρεῖν, ὅ ἐστι φυλάττειν· et similiter Etym. M. p. 801, 13, ubi per Latinum βίγλα (i. e. Vigilia) explicatur. Ap. schol. Aristoph. Av. 1161 : Αἱ διὰ τῶν πύργων (corr. πυρσῶν ex Suida) φυλακαὶ, παρὰ τὸν πυρσὸν καὶ τὸ ὠρεύειν (rectius ὠρεῖν ap. Suidam et Etym.), et in schol. cod. Rav. οἱ ἐπὶ τῶν πύργων πυρσοί. Per δᾳδουχία exp. Cyrill. in Matth. Gl. min. p. 20, per λαμπαδουχία aliud Lexicon ibid. Æsch. Ag. 28 : Τρὶς ἓξ βαλούσης τῆσδέ μοι φρ. 490 : Λαμπάδων φαεσφόρων φρυκτωριῶν τε καὶ πυρὸς παραλλαγάς. Soph. fragm. 379 : Στρατῷ φρυκτωρίαν ἔδειξε. Eurip. Rhes. 55 : Ἔννυχος φρ., et 128. Lycophr. 1096.] Aristoph. Av. [1161] : Πανταχῇ φυλακαὶ καθεστήκασι, καὶ φρυκτωρίαι ἐν τοῖσι πύργοις. Apud Thuc. autem 3, [22] : Ὅπως ἀσαφῆ τὰ σημεῖα τῆς φρυκτωρίας τοῖς πολεμίοις ᾖ, possumus φρυκτωρίας commode interpretari Ignium sublatorum. Itidemque ap. Aristot. De mundo [c. 5] : Ἡμεροδρόμοι τε καὶ σκοποὶ, καὶ ἀγγελιαφόροι, καὶ φύλακες, φρυκτωριῶν τε ἐποπτῆρες, Cursores etiam, exploratoresque, statores, et custodes stationarii, et denique specularii excubitores, Bud. Subjungitur autem ab Aristot. : Τοσοῦτος δὲ ἦν ὁ κόσμος, καὶ μάλιστα τῶν φρυκτωριῶν κατὰ διαδοχὰς πυρσευουσῶν ἀλλήλαις ἐκ περάτων τῆς ἀρχῆς μέχρι Σούσων καὶ Ἐκβατάνων, ὥστε τὸν βασιλέα γινώσκειν αὐθημερὸν πάντα τὰ ἐν τῇ Ἀσίᾳ καινουργούμενα· quæ Idem ita reddit, Quorum erat ipsorum is apparatus, ea descriptæ collocationis ratio, tam rato ordine vices munerum constitutæ, et præsertim eorum qui ignes edere prænuntios et tollere ex speculis soliti sunt, deinceps in aliam illi quidem ex alia dantes accipientesque signum in orbem, abusque finibus imperii adusque Susa et Ecbatana, quicquid rerum novarum quisquam in Asia moliretur aut incœptaret, rex ut ipse uno die resciscceret. Quo etiam ex loco multiplicem fuisse φρυκτωριῶν usum cognoscimus. [De hoc signorum genere dissertationem scripsit Sallierus, in *Mém. de l'Acad. des Inscr.* vol. 13, p. 400. Boiss.] Sed animadvertendum est, Interpretem ita hunc l. reddidisse quasi pro φρυκτωριῶν πυρσευουσῶν ἀλλήλαις, legeretur φρυκτωρῶν πυρσευόντων ἀλλήλοις. Ac profecto hunc dat. ἀλλήλοις, qui habetur in vulg. editt., mutari in ἀλλήλαις necesse est, si φρυκτωριῶν retineamus, quod certe hoc loco non aliud est quam φρυκτῶν. [Plotin. p. 444, B. Creuz. Dio Cass. 65, 18 : Πῦρ ὥσπερ ἐκ φρυκτωρίας αἰρόμενον· 60, 11 : Πύργον φρυκτωρίαν ἔχοντα. De igne ipso dixit schol. rec. Eurip. Or. 432 : Ναύπλιος φρυκτωρίας ἧψε περὶ τὰς ἀκτὰς (ἄκρας Valck. ad Herodot. 6, 100) τῆς Εὐβοίας.] Greg. Naz. metaphorice φρυκτωρίαν usurpavit de sole, Or. de Bapt. : Οἶδα τήν τε κυκλικὴν τῶν ἀστέρων περίοδον, καὶ τὴν ἄνωθεν φρυκτωρίαν κόσμον ὅλον αὐγάζουσαν, Luminis ejaculationem s. Splendoris, aut etiam Splendorem. [It. figurate Jo. Damasc. t. 2, p. 872, E, τῇ φρ. λαμπομένῃ τοῦ Πνεύματος. Theophyl. Simoc. Hist. p. 117, 13 Bonn., ὑπομαραίνειν τὰς μαινόλεις τῆς ὀργῆς φρ. De ignibus sublatis id. ib. p. 57, 14, φρυκτωρίας ἐξῆψαν, et Agath. Hist. p. 313, 2 Bonn., φρ. ἀνῆπτε πολλάς. Hase.]

[Φρυκτώριον, τό.] At vero Φρυκτώριον, τὸ, Specula illa excubitorum qui φρυκτωροὶ vocantur, Specula unde ignis sublatus hostium aut prædonum adventum aliudve significat. [Pollux 4, 127, 129; 9, 14.] Herodian. 4, [2, 15] : Ἀπεικάσαι τις ἂν τὸ σχῆμα τοῦ κατασκευάσματος φρυκτωρίοις τοῖς λιμέσιν ἐπικειμένοις, ἃ νύκτωρ τὰς ναῦς ἐς ἀσφαλεῖς διαγωγὰς χειραγωγεῖ· φάρους δὲ αὐτὰ οἱ πολλοὶ καλοῦσιν. Ubi Polit. φρυκτώρια vertit Turres, totum hunc l. ita interpretans : Possis ejus ædificii formam comparare turribus iis, quæ portubus imminentes, noctu igne prælato naves in tutas stationes dirigunt. Pharos vulgo appellant. [Plut. V. Pomp. c. 24.]

[Φρυκτωρὸς, ὁ. HSt. s. v. Φρυκτός :] Hinc est nomen Φρυκτωρὸς, (compositum ex illo φρυκτὸς et verbo ὠρεῖν,) q. d. Observator ignium prænuntiorum. [Æsch. Ag. 590 : Φρυκτωρῶν δία πεισθεῖσα.] Thuc. 8, [102] : Ὡς αὐτοῖς οἵ τε φρυκτωροὶ ἐσήμαινον, ubi Bud. vertit, Custodes in speculis oræ, item Excubitores specularii, et Qui in speculis sunt oræ maris, ex Liv. Hi autem ut ignes prænuntios sublatos cernebant, ita vicissim ipsi tollebant. [De ipso signo Lycophr. 345 : Ὅταν ... λάμψῃ κακὸν φρυκτωρὸν αὐτανέψιος τοῖς ... ἐκπεπλευκόσιν· ubi falso accentu scribitur φρύκτωρον ut olim φρυκτώρων ap. Æsch. Ag. 590. Per λαμπηδόνα exp. schol. Const. Manass. Chron. 1437 : Φρ. ἦραν μέγαν.]

[Φρυκτῶς vitiose pro φρικτῶς, quod v.]

[Φρυμαγμὸς vitiose pro φριμαγμὸς vel φρυαγμὸς, quæ v.]

[Φρύν. Φρυνέος. Φρύνη. V. Φρῦνος.]

[Φρύναιος, ὁ, Phrynæus, trierarchus Atheniensis ap. Bœckh. *Urkunden* p. 388, 75; 391, 28; 455, 96; 456, 115 et 136. De eodem ibid. p. 193. Hase.]

[Φρυνείδας, ὁ, Phrynidas, n. pr. viri in inscr. Messan. C. I. vol. 3, p. 623, n. 5615, 4. || Alius in inscr. Orop. inventa a Prellero, ubi, Ἰρανὸς Φρυνίδου. *Ver-*

handl. der Kön. Sächs. Ges. der Wiss. vol. 4, a. 1852, p. 151, 19. Hase.]

[Φρύνη, ἡ, Phryna, n. pr. meretricis, antea Mnesaretæ vocatæ, de qua multa dixit Athen. 13, p. 585—591, allatis Comicorum aliorumque scriptorum locis, quibus addi possunt Lucian. Catapl. 22, Dem. enc. 12, Ælian. N. A. 9, 32. Duas Phrynas ab Apollodoro memorari annotavit Athen. 13, p. 591, C. Nomen ad vetulam mulierem transtulit Aristoph. Eccl. 1101 : Βινεῖν ... Φρύνην ἔχουσαν λήκυθον πρὸς ταῖς γνάθοις· ubi schol.: Φρ. ἀρχαία γυνή. G. D. Vibia Phryne in tit. latino ap. Ott. Jahn. Spec. epigr. p. 107, 1. Hase.]

Φρύνιον, τὸ, Fruticis genus, a rubetis, quas φρύνους vocant, quod adversus eas sit auxilio. Dicitur et ποτήριον. VV. LL. ex Marc. in Diosc. In iisd. traditur φρύνιον accipi et pro Rubeta. [Synonymum poterii ap. Diosc. 3, 17, et paronychiæ 4, 54. Boiss.]

[Φρῦνις, ιδος, ὁ, Phrynis, Lacedæmonius, apud Thucyd. 8, 6. || Citharœdus. Aristoph. Nub. 967; Plut. Mor. p. 1133, B; 1141, F (ubi codd. φρύννις); Athen. 14, p. 638, C. G. Dind. || Alii in inscrr. Tauromen. C. I. vol. 3, p. 630, n. 5640, 37; p. 631, 36 et 31; p. 632, 17 et 15; p. 633, 24, 32 et 17; p. 645, n. 5641, 42; p. 634, 7 et 19, ubi genit. Φρύνιος. Hase.]

[Φρυνίσκος, ὁ, Phryniscus, dux Græcorum. Xen. Anab. 7, 2, 1. || Thessalus in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 233, n. 150, B, 8.]

[Φρῡνιχίδης, ὁ, Phrynichides, n. pr. ap. Hippocr. p. 985, H, ubi genit. Φρυνιχίδεω.]

[Φρύνιχος, ὁ, Phrynichus, n. pr. multorum, quorum notissimi sunt poetæ scenici duo, alter tragicus, Thespidis discipulus, memoratus ab Herodoto 6, 21, Aristoph. Nub. 350; alter veteris comœdiæ poeta, memoratus ab Aristoph. Ran. 13, Vesp. 1302, de quo v. Meinek. Hist. Com. p. 146. Porro archon eponymus olymp. 110, 4, ap. Diodor. 16, 89, dux Atheniensium ap. Aristoph. Ran. 689, Thucyd. 8, 25. De his partim et aliis v. Suidas et Fabric. Bibl. Gr. vol. 2, p. 316. ῡ]

[Φρῡνίων, ωνος, ὁ, Phrynio, Dæmonis filius, ap. Demosth. p. 1355. || Alii in inscrr. ap. Bœckh. 103 et 656, vol. 1, p. 141 et 503.]

Φρῡνοειδὴς, ὁ, ἡ, Rubetæ speciem præ se ferens, Rubetæ similis. [Aristot. Probl. 1, 22.]

[Φρῦνοι, οἱ, Phryni, gens Indica. Strabo 11, p. 516.]

[Φρῡνοκλέης, ὁ, Phrynocles, Thriasius, in inscr. ap. Akerblad.: v. Keil. in Ephem. Halens. a. 1846, *Intellig.-Bl.* nr. 35.]

Φρυνολόχος, ὁ, ἡ, q. d. Rubetis insidians : Φρ. ἱέραξ, Rubetarius accipiter. Aristot. [H. A. 9, 36] : Οἱ δὲ φρυνολόχοι, εὐβιώτατοι καὶ χθαμαλοπτῆται. [Ubi alii libri φρυνολόγος.]

Φρῦνος, ὁ [et ἡ ap. Babrium Fab. 28, 6. Qui τὸν φρῦνον dixit 24, 4. In libris interdum φρύνος scriptum. Sed ῡ produci poetarum loci docent et annotarunt Herodian. Περὶ μ. λέξ. p. 33, 14 et Περὶ διχρόνων p. 287, 1, apud quem φρυνὸς oxytonum est, inter alia in υνος oxytona positum. Φρῦνος ap. Arcad. p. 193, 17], Rubeta, Rana venenosa. [Aristot. H. A. 9, 40]. Nicander Al. [580] : Ἦν γε μὲν ἐκ φρύνοιο θερειομένου ποτὸν ἴσχῃς. Ubi vide schol., qui φρύνου putat accipi etiam posse pro φωνητικοῦ. Quod autem hic appellat ἐκ φρύνοιο ποτὸν, Diosc. vocat φρύνου πόσιν, quod ap. eum redditur, Haustum rubetæ venenum. Apud Eund.: Τοῖς ὑπὸ φρύνου δηχθεῖσι. Lucian. [Philops. c. 12] : Φρῦνοι καὶ φύσαλοι. Plut. [Mor. p. 537, A] : Καὶ γὰρ γαλᾶς καὶ κανθαρίδας ἔνιοι μισοῦσι, καὶ φρύνους καὶ ὄφεις [et p. 727, F], ubi quemadmodum habes ὄφεις post φρύνους, sic ὄφιν post φρῦνον, in hoc versu, quem Synes. [Epist. 127] affert, Ἀσπίδα, φρῦνον, ὄφιν καὶ Λαδικέας περίφευγε. [Alciphr. fragm. 4 : Βαρύ τι δοκεῖ προσπνέειν· μετὰ φρύνου καθεύδειν ἂν εἱλόμην. Φρύνον falso accentu libri ap. Apollod. 2, 8, 4.] Existimatur autem φρῦνος in quibusdam ll. generalius etiam usurpatum pro Rana. [Hesych. : Φρ., βάτραχος· ἢ παχύς (?).] In VV. LL. afferuntur et aliæ scripturæ hujus nominis, quarum prima est Φρὺν, υνός : secunda est Φρυνέος : tertia est Φρύνη, quod ap. Aristot. [H. A. 2, 13; 4, 5, De partt. anim. 3, 12. Theophr. De sign. 1, 15, p. 786, et in fragm. p. 835] extat [et Nicandr. Al. 588, 589]. Illud autem φρυνέος [accentu irrationali, quem jure miratur Lobeck. Pathol. Elem. vol. 1, p. 416] Etym. [M. p. 801, 29, ex φρῦνος factum esse tradit per pleon. literæ ε, [εἶδος βατράχου, παρὰ τὸ ἐμφερεῖς εἶναι πρὸς τοὺς ἄλλους, ἢ ἀπὸ τοῦ φέρεσθαι ἀπὸ τῆς λιμνώδους φύσεως ἐπὶ τὸ χερσαῖον. Similiter Aetius c. 36, in verbis ab Schneid. ad Nicandri Alex. p. 275 editis : Ὁ φρῦνος εἶδος βατράχου ἐστίν. Ἐκ τῆς λιμνοβίου δὲ φύσεως μεταβεβηκὼς ἐπὶ τὴν χερσόβιον φρῦνος προσαγορεύεται, ἐμφερῶς τῷ χερσύδρῳ, quibus ampliorem φρύνου descriptionem addit, bufonem aliquem terrestrem, eundem fortasse quem ab afflatu φύσαλον nominavit Lucianus, cum rana confundens, ut conjicit Schneid., qui phrynum terrestrem esse ostendit etiam ex versu Andromachi ap. Galen. Ther. ad Pis. c. 6 : Φρῦνος ἐνὶ ξηροῖς βοσκόμενος πεδίοις. Idem posterioribus temporibus, ut conjicit Schneid., φροῦνος dictus fuit, de quo Eustath. ad Dionys. P. 752, ubi populi Φροῦνοι memorantur ὁμωνύμως τῷ ζώῳ· φροῦνοι γὰρ, καθὰ καὶ ὁ Φίλων γράφει, οἱ βάτραχοι. De duplici nominis forma ὁ φρῦνος et ἡ φρύνη, inter quam variant libri Aristotelis l. c. et ap. Ælian. N. A. 17, 15, dixit Lobeck. Pathol. Prol. p. 31. G. D. Greg. Nyss. t. 1, p. 520, C. Epiphan. t. 1, p. 604, B. Proverbii loco Synes. p. 262, A, Ἀσπίδα, φρ., ὄφιν καὶ Λαδικέας περίφευγε· et Basil. t. 2, p. 920, C : Ἐπήγειρας ἡμῖν σαύρας τε καὶ φρ. De hoc φρ. venenato Jul. Afric. Cest. p. 279, 41, ad quem l. conf. Roulin. *Notices et extr. des man.* t. 16, part. 2, p. 561. Sec. Bussemak. Schol. ad Nicandri Al. 567, p. 656, Φρ. κωφὸς s. ἄφωνος est Rana Bufo Calamita Gm. Hase. Quod vero ad Φρύνη attinet, esse etiam celeberrimi cujusdam scorti nomen, satis notum est : Latina terminatione Phryne.

[Φρῦνος, ὁ, Phrynus, n. pr. Atheniensium ex Erechtheide tribu, a. Olymp. 80, 3 in bello occisorum. C. I. vol. 1, p. 292, n. 165, 42 et 67. || Pictor fictilium. De Witte *Descr. des ant. du cab. Durand* p. 11, n. 21, et Deville *Rech. sur la peint. des vases ant.* p. 22. R. Rochett. *Lettre à M. Schorn* p. 56. || Idem nomen scriptum in statua parva ænea. C. I. vol. 3, p. 690, n. 5769, b, 1. Hase.]

[Φρύνων, ωνος, ὁ, Phryno, Thebanus, ap. Herodot. 9, 15. || Rhamnusius, factioni Philippicæ addictus, ap. Demosth. in Or. de f. leg. p. 400, 402, 412, Æsch. p. 29, 13. || Atheniensis, victor Olympicus. Strab. 13, p. 599. || Leontinus. Pausan. 5, 22, 7. || Statuarius, Polycleti discipulus. Plin. H. N. 34, 8, 50. ῡ]

[Φρῡνώνδας, ὁ, Phrynondas, Atheniensis, cujus nequitia in proverbium abiit. De eo Suidas, Τῶν ἐπὶ πονηρίᾳ διαβεβοημένων, ὃς ξένος κατὰ τὰ Πελοποννησιακὰ διέτριβεν Ἀθήνησιν. Ἀριστοφάνης Ἀμφιάρεῳ (fr. 92) « Ὦ μιαρὲ καὶ Φρυνῶνδα καὶ πονηρὲ σύ.» Ἐκ τούτου τοὺς πονηροὺς Φρυνώνδας καλοῦσι. Et Hesych. : Φρυνώνδας· πονηρούς. Isocr. p. 382, A : Ὥσπερ ἂν εἴ τῳ Φρυνώνδας πανουργίαν ὀνειδίσειεν. Memoratur ab Aristoph. Thesm. etiam 861, et qui partim plura de eo dixerunt, Plat. Protag. p. 327, Aristid. vol. 2, p. 310, schol. Æschinis p. 91, 22 ed. Oxon., schol. Luciani Alex. c. 4, Lex. rhet. in Bekk. Anecd. p. 314, 26. Nomen ejus in Phrynonis corruptum ap. Liban. vol. 2, p. 360, 362, notavit Bernhard. ad Suidam.]

[Φρῡνώνδειος, ὁ, ἡ, Phrynondeus. Phryn. in Bekk. Anecd. p. 71, 25 : Φρυνώνδειον· οἷον πανοῦργον· Φρυνώνδας γὰρ ἐπὶ πονηρίᾳ διεβεβόητο.]

[Φρύξ. V. Φρυγία.]

[Φρύξα, ἡ, planta quædam a Scythis sic dicta, Plut. De fluv. 14, 5; 18, 11. Boiss.]

[Φρύξα et Φρύξος vitiose pro Φρίξα et Φρῖξος, quæ v.]

[Φρύσσω s. Φρύττω. V. Φρύγω.]

[Φσ obsoleta ratio scribendi pro ψ· velut in fictili, ubi ΦΣΙΑΧΣ nomen pictoris Ψίαξ. Conf. Creuzer. *Ein alt-athen Gefäss* p. 14, et *Katal. eine Privat-ant.-samml.* p. 46. Hase.]

[Φυ. in titulis compend. scripturæ pro Φυλάσιος vel φυλή. Franz. Elem. epigr. gr. p. 373. Hase.]

[Φῦ, Phy, interjectio ap. Aristoph. Lys. 304: Φῦ φῦ, ἰοὺ ἰοὺ τοῦ καπνοῦ, ubi schol.: Φυσᾷ τῷ στόματι. Pro φεῦ posuit scriptor Philopatr. c. 2, quater deinceps positum ante τῶν ὕθλων ἐκείνων· ubi φύ scriptum. G. D. Hierocl. Philogel. p. 315, n. 233 ed. Boiss. Hase. Conf. s. v. Φῦσά.]

[Φῦ, i. e. ἔφυ. V. Φύω.]

[Φυὰς, ἡ, Stolo, Surculus importunus. Pseudo-Chrys. t. 8, p. 724, C et B, τὰς παρενοχλούσας φυάδας τεχνικῶς τέμνουσιν. Hase.]

[Φῠγᾰγωγὸς, ὁ, ἡ, Captivi ductor. Polyæn. 8, 16, 6: Οἱ φυγαγωγοὶ παρθένον ἤγαγον κάλλους ὑπερφυῶς ἔχουσαν. Recte, ut videtur, λαφυραγωγοὶ Lobeck. ad Phryn. p. 383.]

Φύγαδε, In fugam, pro εἰς φυγήν. Hom. Il. Θ, [157]: Φύγαδ' ἔτραπε μώνυχας ἵππους. [Ib. 257, Π, 657, et Λ, 446: Ὁ μὲν φ. αὖτις ὑποστρέψας· Π, 697: Ἄλλοι φ. μνώοντο.] De hujus autem adverbii formatione dicam infra in Φύξ. [Φύγδα, Æsch. Eum. 256: Μὴ λάθῃ φύγδα βάς.]

Φυγαδεία, ἡ, Exilium, quod Bud. affert ex Greg. Naz. In Athan. [t. 1, p. 384, B]: Καὶ τὴν φυγαδείαν ὡς κάλλιστα διατίθεται. [Polyb. 6, 14, 7. Schol. Hom. Il. N, 513: Οὐκ ἦν αὐτῷ ἐγκλῖναι καὶ φυγαδείαν ἀσπάσασθαι. Per φυγὴ, ἐξορία exp. Suidas, addito loco anonymi in quo est φ. ἀΐδιος. G. D. Ptolem. Tetrab. p. 83, 22; Nic. Chon. Hist. p. 594, 18 Bonn.; Schol. Climac. p. 18, 11, τῆσδε φ. ἀναχαλέσηται. Leo Imp. Vita Chrys. t. 8, p. 283, 19, τὴν φ. ἠσπάζετο· Anon. ibid. p. 348, 40, φυγαδείαις μακραῖς, Exsiliis. Hase. ‖ Φυγαδεῖαι, Fugitivi, Profugi, Esdr. 4, 15; Ezech. 17, 21. «Schol. Opp. Hal. 1, 278: Φυγὰς ἐλέγετο ὁ ἐξόριστος, ἕως φυξίπολις καὶ φυγαδείας.» Hase. ‖ Φυγάδεια vitiose pro Φυσάδεια, quod v.]

[Φυγαδεῖον, τὸ, Refugium. lxx Num. 35, 15.]

[Φυγάδευσις, εως, ἡ, Fugatio, Gl.]

[Φυγαδευτέος, α, ον, Exulandus. Iambl. V. P. § 34, p. 47. Wakef. Neutro genere Porphyr. V. Pyth. § 22, p. 92, 17, φυγαδευτέον πάσῃ μηχανῇ καὶ περικοπτέον. Hase.]

Φυγαδευτήριον, τὸ, Bud. ab Bibl. Interprr. ait in Paral. usurpari pro Urbe quæ habet asylum quo rei confugiunt et exules. Affert autem et ex Josue [20, 2, 3]. In VV. LL. Refugium. [lxx Num. 35, 6. Macc. 2, 1, 56; 10, 14. «Justin. Mart. Or. ad Gr. p. 31, 36: Παθῶν δεινῶν φ.» Hemst. Cyrill. Hieros. p. 232, A. Philo In Flacc. p. 988. Anna Comn. 12, p. 352. G. D. Macar. Homil. p. 325, 7. Jo. Damasc. t. 2, p. 879, A. Greg. Naz. t. 1, p. 419, C, Ὄασίς σοι τὸ φ. De loco pravitatibus impenetrabili Joann. Chrys. t. 2, p. 621, C: Παντὸς ἀλόγου πάθους καὶ λογισμοῦ φ. εἶχον τὸ ὄνομα. Hase.]

[Φυγαδευτήριος, ία, ιον. Josephi Hypomn. 70: Πόλεις φ., Civitates perfugii. Schleusn. Πόλεις φυγαδευτηρίους Athanas. ap. Socr. Hist. Eccl. 3, 8, 21.]

[Φυγαδευτὴς, ὁ, Qui fugat. Mich. Syncellus Laudatione Dionysii Areop. p. 359, 5. Boiss. Asterius Cat. in Psalm. t. 1, p. 325, 27, τῷ τῶν δαιμόνων φ. Hase.]

Φυγαδευτικὸς, ἡ, ὸν, Ad fugandum aptus. Clem. Alex. p. 197: Τῶν περιόντων φυγαδευτικόν. Heliod. Æth. 8, 11: Δύναμίν τινα ἐνοικεῖν τῇ λίθῳ πυρὸς φυγαδευτικήν. G. D. Greg. Nyss. t. 1, p. 589, C, ἡμέραν ἧς ἡ πνοὴ φ. τῶν σκιῶν. Clem. Rom. Constitt. Apost. 8, 29, δύναμιν δαιμόνων φ. Hase. ‖ Φυγαδευτικὰ χρήματα εἰσπράττειν, i. e. Pecunias exulum, Phot. Lex. p. 248, 21.]

Φυγαδεύω, (q. d. Exulem facio, i. e. Facio ut quis sit exul,) In exilium mitto s. pello. [Exulo, Fugio, Gl. Xenoph. Hell. 2, 3, 42; 5, 4, 19; Isocr. p. 179, B; 423, A. Polyb. 4, 35, 5, Diodor. 1, 67, Plutarchus, Dio Cassius aliique recentiores, quorum exx. collegit Lobeck. ad Phryn. p. 385. Atticis antiquioribus verbum hoc minus probatum fuit; unde Phrynichus: Φυγαδεῦσαι καὶ φυγαδευθῆναι· ἐπισκέψεως πολλῆς δεῖται εἰ ἐγχριτέον τοῦνομα τοῖς δοκίμοις. Εἰ τοίνυν εὕροις, βεβαιώσεις τὸ ἀμφισβητούμενον. Antiatt. Bekk. p. 115, 18: Φυγαδεῦσαι· τὸ φυγάδα ἐλάσαι· Θεόπομπος ἐπιτομῇ Ἡροδότου.] Interdum autem cum adjectione, ut φυγαδεύειν ἐκ τῆς πόλεως [ap. Demosth. p. 1018, 10]: quemadmodum sc. φυγὰς cum hujusmodi adjectione interdum usurpatur. [Diodor. 4, 57: Τοὺς Ἡρακλείδας φυγαδεῦσαι ἐξ ὅλης τῆς Ἑλλάδος. Aristophon ap. Athen. 13, p. 563, B: Δεῦρ' αὐτὸν ἐφυγάδευσαν ὡς ἡμᾶς κάτω. Apollodor. 2, 8, 3; 3, 6, 1; 3, 15, 4.] Et pass. Φυγαδεύομαι, In exilium pellor, Exul sum, Exulo [Xen. Hell. 2, 4, 14: Οὐδ' ἐπιδημοῦντες ἐφυγαδευόμεθα], ut Bud. πεφυγαδεῦσθαι ex Herodiano [3, 10, 11] affert pro Exulasse. Idem τοὺς πεφυγαδευμένους ex Plutarcho [V. Anton. c. 15] pro Exulibus: Τοὺς πεφυγαδευμένους κατῆγε, Exules reduxit. [Φυγαδευθῆναι ap. Polluc. 8, 70. Athen. 13, p. 609, B: Λυσανδρίδαν φυγαδευθῆναι ἐποίησεν. ‖ Intrans. Exul sum. Hippocr. p. 1201 extr.: Τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς φυγαδεύοντος. Polyb. 10, 25, 1: Κλέανδρον ... φυγαδεύοντα. G. D. Anon. Vita Eliæ Spel. Actt. SS. Sept. t. 3, p. 852, C, ἐμάκρυνα φυγαδεύων. Passiv. Evagr. Hist. eccl. p. 263, A, ἀνὰ τὴν καλουμένην Ὄασιν φυγαδεύεται. Basil. t. 1, p. 518, C, αἱ ἐρημίαι πλήρεις τῶν φυγαδευομένων. Julian. Imp. Epist. p. 43, 17 Heyler., τοῖς Γαλιλαίοις τοῖς φυγαδευθεῖσι. ‖ Conjicio in fugam, Fugo. Pseudo-Galen. vol. 6, p. 114, 6; 490, 11: Πνεύμων ὄνου ἅπαν ἰοβόλον φυγαδεύει. Actt. SS. Petri et Pauli p. 13, 17 Tischendorf., δαίμονας ἐφυγάδευε. Dosith. Mag. Interpr. p. 79, 13 Böcking.: Αἴας τοὺς Τρῶας ἐφυγάδευσε. Passiv. φυγαδεύεσθαι Galen. vol. 19, p. 679, 8; πάθη φυγαδευόμενα Phot. Epist. p. 203, 2. Hase.]

[Φυγαδίας, ὁ, Exul. Inc. Ezech. 17, 20. Kall. Const. Manass. Chron. 663, λαγωὸς φ. 4351. Boiss. Joann. Cinn. Hist. p. 22, D. Georg. Pach. V. Andron. p. 432, A.]

Φυγαδικὸς, ἡ, ὸν, Ad exulem pertinens, Qualis est exulis. [Φ. προθυμία Thucyd. 6, 92.] Plutarch. De exilio [p. 603, B]: Φυγαδικὴ νῆσος, Insula in qua degunt exules, Insula receptrix exulum. Ab interprete Angelo Barbato redditur Exularis insula. [Φ. ἐλπίδες Plutarch. V. Pelop. c. 8. Φ. στρατιὰ Diodor. 20, 31.] In VV. LL. autem φυγαδικὸς, Exulatorius: quod nomen est tanquam ab Exulo, non ab Exul. Item φυγαδικοὶ ex Isocr. Evag. [p. 194, A, Polyb. 23, 10, 6], pro Exulibus, Profugis. [Τὸ φυγαδικὸν, Exules, Diodor. 14, 32; Dionys. A. R. 6, 63. Qui φυγαδικοὶ, οἱ, dicuntur a Polyb. 23, 10, 6.]

Φυγαδικῶς, Exulis more; ut φ. ζῆν, Plut. Timol. [c. 24], Exulis more vivere.

[Φυγάδις, In fugam. Inter adverbia in αδις paroxytona in Etym. M. p. 806, 8, et in gramm. cod. Bodl. ap. Bekk. Anecd. p. 1317.]

Φυγαδοθήρας, ὁ, q. d. Exulum venator, i. e. Exulum indagator s. pervestigator. Sic autem dictus fuit quidam Archias, ut testatur Plutarch. Demosth. fine [c. 28, et Mor. p. 846, E; 849, B. Polyb. 9, 29, 3, ubi accus. plur. falso accentu φυγαδοθῆρας, de quo v. Lobeck. ad Phryn. p. 628.]

[Φυγαίχμης, ὁ, Hastam fugiens, i. e. Timens bellum. Æsch. Pers. 1025: Λαὸς οὐ φυγαίχμας. Callim. fragm. 117.]

[Φυγανθρωπέω, Hominum consortium fugio. Aretæi Chron. 1, 6, p. 33, 5: Φυγανθρωπέουσι (nam sic scr. pro φυγανθρωπεύουσι) ἐς ἐρημίην.]

[Φυγανθρωπία, ἡ, Hominum consortii devitatio. Aretæus l. c. 1, 5, p. 30, 32.]

[Φυγαρσενία, q. d. Virifugium. Manetho 4, 64: Ἔνθα φυγαρσενίης μυστήρια τεύχετ' ἄπυστα.]

Φυγὰς, άδος, ὁ, ἡ, Profugus, Exul. [Herodot. 1, 150; 3, 138, et sæpe apud Tragicos aliosque scriptores quosvis.] Interdum quidem cum gen., sed multo frequentius sine adjectione. Thuc. 8: Φυγάδες τῆς ἑαυτῶν. [Plato Alc. 2 p. 142, A: Φ. τῆσδε τῆς πόλεώς εἰσιν. Ælian. N. A. 2, 49: Τοὺς νεοττοὺς τῆς ἑαυτῶν καλιᾶς φυγάδας ἀποφαίνουσιν.] Xenoph. Hell. 5, [2, 10]: Καταδέχεσθαι τοὺς φυγάδας, et κατάγειν τοὺς φυγάδας [2, 2, 20, ubi nunc καθέντας], item apud Demosthenem et ceteros. Affertur autem ex Demosthene et φυγάδα ποιεῖν pro Multare exilio. [Demosth. p. 562: Ποιήσαντες φυγάδα ἐξέβαλον. Sic etiam Plato Alc. 2 p. 145, B: Φυγάδα ποιεῖν τῆς πατρίδος· et Xenoph. Hell. 4, 1, 40. Addito εἶναι Ælian. N. A. 1, 9: Ἐκβάλλουσι φυγάδα εἶναι. Φ. ὠθεῖν Plato Rep. 8, p. 560, D: Τὴν αἰδῶ ὠθοῦσιν ἀτίμως ἔξω φυγάδα. Cum accus. constructum esse videbatur ap. Plat. Leg. 9, p. 855,

C : Μηδένα εἶναι ... ὑπερορίαν φυγάδα· ubi recte HSt. εἰς ὑπερορίαν, nisi quis ὑπερόριον præferat, quod est in cod. Flor.] Ceterum potest videri cum nomine φυγὰς significante Exulem, subaudiendum esse τῆς ἑαυτοῦ (ut in Thuc. loco quem paulo ante protuli, habes φυγάδες τῆς ἑαυτῶν), aut τῆς πατρίδος, vel tale quid. Sed alicubi necessario additur gen., et quidem habens præfixam præp. ἐκ, ut rursus ap. Thuc.: Φυγάδες ἐκ Θηβῶν· ap. Æsch. C. Ctes.: Φυγὰς ἐκ τῆς πόλεως ἐγένετο. In VV. LL. affertur etiam Φυγὰς γίνομαι ἀπὸ τούτου, ex Plat. Leg. [5, p. 733, A] pro Fugio hoc [Φυγάδες παρὰ τῶν Μήδων, i. e. Desertores, Xen. Cyrop. 6, 3, 11]; et sine præp. φυγὰς μερόπων ex Nonno, Fugiens homines. Tale est autem ap. Plutarch. [V. Anton. c. 70] de Timone, Φυγὰς ἀνθρώπων. [Φ. τῆς πονηρίας Thucyd. 6, 92. Οἱ φυγάδες τῶν τυράννων, i. e. Qui ab tyrannis in exilium pulsi erant, Etym. M. p. 361, 32. Schæf.] || Φυγὰς, Servus fugitivus, Bud. ex Pand. [|| Φυγὰς, ἡ, Dionys. A. R. 1, 46: Ἀνοίξας τὰς φυγάδας πύλας, i. e. Porta per quam fugerant. || Φυγὰς inscripta fuit Alexidis comœdia.]

Φυγγάνω autem usitatius esse puto [quam πεφύγω vel πεφύγγω]: quo itidem significatur φεύγω, Fugio. [Æsch. Prom. 511: Ὧδε δεσμὰ φυγγάνω. Ex Soph. [El. 132]: Ξυνίημι τάδ', οὔτι με φυγγάνει. Ubi φυγγάνει esse dicitur pro λανθάνει. Atque ita habebit eandem metaphoram hoc verbum, quam habet apud Latinos interdum verbum Fugio, quum sc. dicitur Hoc non me fugit, pro Hoc non me latet. [Verbum etiam in prosa usitatum, ut ostendunt compositorum ἀποφυγγάνω, διαφυγγάνω, καταφυγγάνω exempla: v. Wass. ad Thucyd. 7, 44. «Imperf. Greg. Naz. t. 2, p. 241, 235, ἐφύγγανεν.» Hase.]

[Φύγδα. V. Φύγαδε.]

[Φύγδην, i. q. φύγαδε. Nicander Th. 21.]

[Φύγεθλον. V. Φῦμα.]

[Φύγελα. Φυγελίτης. Φύγελλα. V. Πύγελα.]

[Φύγελλος, ὁ, Phygellus, n. pr. Paulus Ep. ad Timoth. 2, 1, 15: Πάντες οἱ ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ὧν ἐστι Φύγελλος καὶ Ἑρμογένης· ubi libri multi Φύγελος, quod ipsum quoque recte habet. Sic Μύσκελλος et Μύσκελος dictus est. G. Dind.]

Φυγεργὸς, ὁ, ἡ, Fugiens opus s. opera, Fugitans laboris, Iners, Socors, Bud. [Etym. M. p. 199, 1, ubi voc. βλὰξ expliçatur, Ἀριστοφάνης «Βλᾶχες φυγεργοί». Alii libri et Zonaras φιλεργοὶ minus probabiliter.]

[Φύγετρον vitiose pro φύγεθλον. V. Φῦμα.]

Φυγὴ, ἡ, Fuga, Effugium, Vitatio. Hom. Od. K, [117]: Οἱ δὲ δύ' ἀΐξαντε φυγῇ ἐπὶ νῆας ἱκέσθην. [Ib. X, 306: Οὐδέ τις ἀλκὴ γίνεται οὐδὲ φυγή. Quæ duo sola sunt exx. Homerica. Tanto frequentius apud poetas prosæque orationis scriptores post Homerum, ut Æsch. Pers. 481: Οὐκ εὔκοσμον αἴρονται φυγὴν, ut ap. Eur. Rhes. 54. Eum. 604: Ζῶσαν ἤλαυνες φυγῇ· Sept. 191: Πολίταις τάσδε διαδρόμους φυγὰς θεῖσαι. Soph. OEd. T. 468: Φυγᾷ πόδα νωμᾶν. Eurip. Bach. 437: Οὐδ' ὑπέσπασε φυγῇ πόδα· Iph. T. 324: Φυγῇ λεπαίας ἐξεπίμπλαμεν νάπας. Addito ποδὶ Or. 1468: Φυγᾷ δὲ ποδὶ τὸ χρυσοσάνδαλον ἴχνος ἔφερεν, ut El. 218: Φυγῇ ... φῶτας κακούργους ἐξαλύξωμεν ποδί.] Apud Thucydidem autem φυγῇ ὁρμᾷν, ubi scribit, Φυγῇ ὥρμησαν ἐς τὴν θάλασσαν. Dicitur vero et εἰς φυγὴν ὁρμᾷν, item εἰς φυγὴν καθίστασθαι, In fugam se dare, In fugam verti [Eurip. Rhes. 143: Ἐς φυγὴν ὁρμώμενοι] : sed ὁρμᾷν Impetus signif. addit. [Diodor. 20, 12: Πρὸς φυγὴν ὥρμησαν.] Verbum autem illud καθίστασθαι usurpatur et in alia orationis forma, veluti quum dicitur a Thuc.: Φυγὴ καθεστήκει τῶν πάντων, de iis qui fugati erant. Ab Eodem dicitur et φυγὴν ποιεῖσθαι pro Fugere: Latine quoque ad verbum, Fugam facere. [Plato Leg. 5, p. 737, A: Ὅπη ποτ' ἂν ἐποιούμεθα αὐτῆς τὴν φ.] At φυγὴν ποιεῖν τοῖς πολεμίοις e Xenoph. Cyrop. [1, 4, 22], pro Facere ut hostes fugiant, Hostes in fugam vertere. [Φυγὴν φεύγειν Leg. 4, p. 706, C: Φεύγουσι δή τινας οὐκ αἰσχρὰς φυγάς. Et φυγῇ φ., de quo Lobeck. Paral. p. 524: «Φυγῇ φεύγειν persæpe legitur, sed nunquam sic ut simplex φεύγειν de victis militibus, sed per translationem, fugientium modo, i. e. omni contentione aliquid defugere atque abhorrere, φυγῇ φεύγειν τὸ γῆρας Plato Symp. p. 195, B, φυγῇ φεύγει τὰ πράγματα Aristid. vol. 2, p. 153, τὰ ἐργαστήρια Liban. vol. 4, p. 136, ἀπὸ τῶν βιβλίων Lucian. Adv. ind. c. 16. Neque id unquam proprie dictum reperi sic ut Alexandrini usurparunt Jerem. 26, 5: Οἱ ἰσχυροὶ ἐκόπησαν καὶ φυγῇ ἔφυγον, quod genus multa apud illos reperiuntur, ἀπειλῇ ἀπειλεῖν, φθορᾷ φθαρῆναι, ἁφῇ ἁνάπτεσθαι.» Φυγῇ ἀναχωρεῖν Plato Symp. p. 221, A: Ὅτε ἀπὸ Δηλίου φυγῇ ἀνεχώρει τὸ στρατόπεδον. Lucian. Tox. c. 54: Ἀναχώρησις ἐδόκει ἡ φυγή· οὐδὲ γὰρ οἱ Ἀλανοὶ ἑτόλμων ἐπὶ πολὺ διώκειν. Quæ metaph. dicta conjungit Plutarch. Mor. p. 442, E: Αἰδοίων φυγαὶ καὶ ἀναχωρήσεις ἡσυχίαν ἀγόντων καὶ ἀτρεμούντων. Φυγαὶ καὶ διώξεις ap. Plat. Leg. 1, p. 638, A. Xenoph. Hipp. 5, 4.] Interdum autem φυγὴ, Effugium (qua signif. dicitur nonnunquam et Fuga itidem), vel Vitatio, aut Evitatio, s. Evitandi ratio. [Æsch. Suppl. 395: Γάμου δύσφρονος φυγᾷ. Soph. Ant. 364: Νόσων ἀμηχάνων φυγὰς ξυμπέφρασται. De effugio pœnæ OEd. Col. 280: Φυγὴν δέ του μήπω γενέσθαι φωτὸς ἀνοσίου.] Basil. Ad Greg. Naz.: Τούτων δὲ φυγὴ μία, ὁ χωρισμὸς ἀπὸ τοῦ κόσμου. Ex Plat. Timæo [p. 69, D] affertur in VV. LL. et pro Impedimento, Φυγὴ ἀγαθῶν ἡ λύπη. In Iisdem ex Aphthonio, Φυγὴν ἐργάζεται τῶν πραγμάτων, pro Avertit a negotiis. [|| Locus refugii, ap. Diodor. 17, 78: Καταφυγεῖν εἰς ὄρος ... ἔχον πολλὰς δυσχωρίας καὶ φυγὰς εὐθέτους τοῖς μὴ τολμῶσι κτλ., nisi καὶ καταφυγὰς scribendum. G. D.] || Φυγὴ, Exilium, ut Plutarchi liber Περὶ φυγῆς, De exilio. [Herodot. 7, 3: Φυγὴν ἐπιβαλὼν ἑωυτῷ ἐκ Λακεδαίμονος. Æsch. Ag. 1412: Νῦν μὲν δικάζεις ἐκ πόλεως φυγὴν ἐμοί· Suppl. 614: Ἄτιμον εἶναι ξὺν φυγῇ δημηλάτῳ. Soph. OEd. T. 659: Ἐμοὶ ζητῶν ὄλεθρον ἢ φυγὴν ἐκ τῆσδε γῆς. Eurip. Hipp. 37: Ἐνιαυσίαν ἔκδημον αἰνέσας φυγήν· Or. 898: Φυγῇ ζημιοῦντας. Plato Crit. p. 52, C: Ἐξῆν σοι φυγῆς τιμήσασθαι· Ep. 7, p. 338, A: Μὴ φυγὴν αὐτῷ γεγονέναι τότε, μετάστασιν δέ· Polit. p. 309, A: Θανάτοις τε ἐκβάλλει καὶ φυγαῖς. Aristoph. Eccl. 243: Ἐν ταῖς φυγαῖς μετὰ τἀνδρὸς ᾤκουν ἐν πυκνὶ, i. e. Tempore proscriptionum a triginta viris factarum. Φυγὴν καταγιγνώσκειν τινὸς Andocid. p. 14, 25, Lysias p. 143, 19.] Quidam vero ap. Cic. dicit Exilii fugam. Sed et hoc nomen Fuga sine adjectione pro exilio affertur ex ipso Cic. 3 De orat. [Active, Ejectio in fugam. Polyb. 4, 17, 4: Πολλὰς κατ' ἀλλήλων πεποιῆσθαι σφαγὰς καὶ φ. Ib. 81, 13: Πλείστοις ἐπάλαισαν ἀναδασμοῖς καὶ φυγαῖς. Schweigh. || Φυγὴ, ἡ, i. q. φυγάδες, Exules. Thucyd. 8, 64: Φυγὴ αὐτῶν ἔξω ἦν ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων παρὰ τοῖς Πελοποννησίοις. Æschin. p. 47, 8: Τῆς τῶν Βοιωτῶν φ. Κατάγειν τὴν φ. Xenoph. Hell. 5, 2, 9. Aristid. vol. 1, p. 172: Δεξάμενοι τὴν φ. Et plur. Plato Leg. 3, p. 682, E: Τὸν συλλέξαντα τὰς τότε φυγὰς, ut libri optimi pro vulgato τοὺς τότε φυγάδας. Plutarch. V. Flamin. c. 12.]

At sequentia compp. non a φυγὴ esse videntur, sed inde formata, unde et hoc ipsum φυγὴ, sc. ab ἔφυγον : nisi quis malit a medio præterito, parum alioqui usitato.

[Φυγίνδα vitiose pro Φρυγίνδα, quod v.]

Φυγοδέμνιος, ὁ, ἡ, Fugiens torum, lectum genialem, ut eum vocat Horat. Dicitur enim de puella cœlibatus amante, et a conjugio abhorrente. A Nonno de virgine Maria. Vide et in Δέμνιον. [Ubi HSt. :] Φυγοδέμνιος, Qui stratum maritale fugit, A conjugio abhorrens. Dicitur de V. Maria ap. Nonn. [Antip. Anth. Pal. 6, 10: Διὸς φυγοδέμνιε κούρα Παλλάς.]

[Φῠγόδεμνος, ὁ, ἡ, i. q. φυγοδέμνιος. Nonn. Dion. 2, 98: Δαφναίη φ. Ἀμαδρυάς· 33, 319: Χαλκομέδην φ., et alibi.]

Φῠγοδῐκέω, Detrecto certamen et judicium, Ambagibus fugæ et strophis tergiversationum utor : cui opp. ἀντιδικεῖν Bud. ex Dem. [p. 1013, 7]: Ὡς δ' οὐκ ἀπήντων οὗτοι, ἀλλ' ἐφυγοδίκουν. Pollux [8, 26, et 81] στρεψοδικεῖν comicum, et hoc φυγοδικεῖν, synonyma quibusdam esse tradit. [Schol. Demosth. p. 580, 13: Τῶν μὴ ἐθελόντων ὑπακούειν, ἀλλὰ φυγοδικούντων. Niceph. Greg. p. 95 ed. Bonn. G. D. Canon. Apost. p. 66, A. Hase.]

[Φυγοδικία, ἡ, Tergiversatio, Gl.]

[Φυγόκοιτος, ὁ, glossator ad Joannem Geom. H. 2, v. 43, explicans vocabulum φυγόδεμνος, vel explica-

tionem explicatione cumulans. Nam et φυγόδεμνος esse glossema videtur. Boiss.]

[Φυγόλεκτρος, ὁ, ἡ, Fugiens torum. Orph. H. 31, 8.]

Φυγομᾰχέω, Fugio s. Detrecto pugnam; pro Cessim eo, Bud. ex Polyb. [3, 9, 10; 91, 10; 107, 6, al. Diodor. 17, 27; 19, 42. Appian. Syr. c. 30; Polyæn. 3, 10, 12; Dio Cass. Exc. p. 76, 3. Φ. ἐν ταῖς ἁμίλλαις Plut. V. Lycurg. c. 18. G. D. Onesand. Strateg. p. 60, 26 Cor., ἐπικεῖσθαι φυγομαχοῦσι τοῖς πολεμίοις. Hase.]

[Φυγομαχία, ἡ, Detrectatio pugnæ. Theophan. continuat. p. 83, D : Φ. καὶ ταυτὸν εἰπεῖν προδοσίᾳ.]

[Φυγόμαχος, ὁ, ἡ, Pugnam fugiens. Simonides ap. Stob. Flor. 118, 6 : Ὁ θάνατος ἔκιχε καὶ τὸν φ.]

[Φῠγόξενος, ὁ, ἡ, Hospites fugiens. Pind. Ol. 11, 17 : Φ. στρατόν· ubi schol. exp. μισόξενον, φυγαδεύοντα τοὺς ξένους, κακόξενον.]

[Φυγόπατρις, ὁ, ἡ, Qui patriam fugit, Exul. Greg. Naz. Or. 28, p. 483, 6. Boiss. Id. Epist. 64, p. 822, 18. Hase.]

Φῠγοπόλεμος, et Φυγοπτόλεμος, ὁ, ἡ, apud poetas, et nominatim ap. Hom. Od. Ξ, [213], Belli fugiens, detrectator. [Λειποτάκτης per φυγοπόλεμος exp. apud Suidam in cod. Paris., Φύξηλιν per φυγοπόλεμον exp. Hesych. « Φυγοπόλεμος τρόπος, Georg. Pachymer. Declam. 11, p. 227. Idem in Walzii Rhett. vol. 1, p. 590, 13. » Boiss. Schol. Hom. Il. Θ, 77 : Δόξαν ἔχουσιν ὡς οὐδείς ἐστι φυγοπολέμος. HSt. alibi :] Φυγοπτόλεμος, ὁ, ἡ, Qui bellum fugitat, bellicos strepitus ac labores refugit, Qui ὄχνῳ εἴκων Ἀνδύεται πόλεμον, ut Hom. loquitur. Od. Ξ : Οὐκ ἀποφώλιος ἦα Οὐδὲ φυγοπτόλεμος, Nec bellum fugito et pugnam detrecto.

[Φυγόπολις, ὁ, ἡ, Etym. M. p. 668, 51, et ubi genit. φυγοπόλιδος ponit p. 328, 54. Sic etiam Chœrob. In Theodos. p. 188, 28, qui etiam neutrum τὸ φυγόπολι posuit p. 183, 24; 185, 26. Forma poet. Φυγόπτολις ap. Maxim. Περὶ καταρχ. 349.]

[Φυγοπονέω, Laborem fugio. Orig. C. Cels. p. 348. Kall.]

Φυγοπονία, ἡ, Laboris s. Laborum fuga, detrectatio. Polyb. [3, 79, 4] : Φ. καὶ μαλακία τῶν Κελτῶν.

Φυγόπονος, ὁ, ἡ, Qui laborem s. labores fugit s. refugit, Laborum fugitans. A Polyb. [40, 6, 10] opponitur τῷ φερεκάκῳ.

[Φυγοπτόλεμος. V. Φυγοπόλεμος.]

[Φυγόπτολις. V. Φυγόπολις.]

[Φυγόσκειν (?), φεύγειν, Hesych.]

Φύζα [in codd. interdum φῦζα, contra regulam Arcad. p. 96, 11], ἡ, Ionice, Fuga, præsertim vero Fuga cum pavore et trepidatione. [Hoc observavit Aristarchus, de quo Apollon. in Lex. Hom. s. h. v. : Ἀρίσταρχος σεσημείωται ὅθι συνήθως φόβος ἐπὶ τῆς φυγῆς, φύζα δὲ ἐπὶ τῆς μετὰ δειλίας φυγῆς. Τὴν μετὰ δέους φυγὴν dicit schol. Il. I, 2. Per φυγὴ, φόβος, ἀθυμία, δειλία exp. Hesych.] Talis autem ut plurimum esse solet : unde Trepidam fugam sæpe dicunt Latini poetæ. Hom. [Il. Θ, 62, 366 : Ἀνάλκιδα φύζαν ἐνόρσας· 140 : Φόνον καὶ φύζαν Ἀχαιῶν δερκομένῳ· P, 381 : Ἐποσσομένῳ θάνατον καὶ φ. ἑταίρων·] Od. Ξ, [269] : Φύζαν ἐμοῖς ἑτάροισι κακὴν βάλεν· Il. I, [2] : Αὐτὰρ Ἀχαιοὺς Θεσπεσίη ἔχε φύζα, φόβου κρυόεντος ἑταίρη. [Apoll. Rh. 4, 5 : Φύζαν ἀεικελίην, ἣ κάλλιπεν ἔθνεα Κόλχων. Nicand. Ther. 402 : Φύζῃ δὲ παλιντροπέες φορέονται, ubi edd. vet. φύξῃ. Babrius Fab. 31, 16; 95, 41. Lycophr. 463 : Ἐς φύζαν τραπείς. G. D. Apollinar. Interpr. Psalm. p. 115, 34, ἐμῆς φύζης ἐλατῆρος. Hase.]

Φυζαλέος, α, ον [apud Antistium Anth. Pal. 6, 237 : Ὠμηστὰν δ' ἔτραπε φυζαλέον], item Φυζακινὸς, ὴ, ὸν, Pavidus, Timidus : ut φυζακιναὶ ἔλαφοι [Hom. Il. N, 102]. Vide Etym. [M. p. 801, 45, ubi ἀπὸ τοῦ φύζα derivatur φυζεινὸς καὶ πλεονασμῷ τοῦ ακ φυζακινός], Suid., Hesych. [qui φυζακινὸς et φυζακινὴ per δειλὸς et δειλὴ exp.] et Eustath. [p. 731, 29; 922, 47; 1643, 4.] At VV. LL. φυζακινὸς duobus modis depravarunt, in φυζανικὸς et in φυζακικός : in quibus exp. etiam Fugax. [Mira corruptela ap. Hesych. : Φαζακηνίαις· δειλίαις.] Apud Hesych. legitur etiam Φύζηλος, quod exponitur itidem δειλὸς, Timidus. [Hoc, non suspectum Lobeckio Pathol. Prol. p. 109, simile est adjectivo Φύξηλις, quod pariter per δειλὸς exp. Hesych.] Apud Eundem habetur verb Φυζάναι, quod exp. φυγεῖν, Fugere. Item δειλιάσαι.

Φυζικὸς, Fugitivus. Φύζιμος, Fugiendus. Φύζινος, Timidus, Meticulosus. Φύζιον, Refugium, Asylum. Φύζις, Fuga. Hæc in VV. LL. absque auctore. [Corrupta, ut videtur, ex φύξιος, φύξιμος, φῦξιον, φύξις. Similiter φυζίπολις ex Oppiano (?) scriptum affertur pro φυξίπολις.]

[Φύζω. HSt. post verba s. v. Φυζαλέος posita :] Apud Eustath. autem [p. 1643, 2] legimus Ionice (sed dicit οἱ νεώτεροι Ἴωνες), Φύζω dici pro φύγω, unde præt. Πέφυζα itidem pro πέφυγα. A quo est particip. πεφυζότες ap. Hom. Sed addit, dicturum etiam quempiam, ex πεφυγηκότες factum esse, quod sit a φυγῶ, φυγήσω. Il. Φ, init. [6] : Τῇ ῥ' οἵγε προχέοντο πεφυζότες, ubi [schol. et] idem granm. dicit videri per syncopen esse factum, hoc modo, Φυζῶ [Perispomenon φυζῶ ponit etiam Arcad. p. 157, 19], φυζήσω, πεφύζηκα, πεφυζηκώς : intelligens sc. ex hoc esse πεφυζὼς per sync. Legitur vero illud πεφυζότες [ibid. 528 : Ὑπ' αὐτοῦ Τρῶες ἄφαρ κλονέοντο πεφυζότες·] et X, 1 : Εἰσόκε ἔλθωσι προτὶ ἄστυ πεφυζότες. Per μετὰ δέους φεύγοντες exp. Hesych. [ap.] Apoll. Arg. 2, [1083] : Πεφυζότες ἠερέθοντο. [Nicander Ther. 128 : Δάγμα πεφυζὼς περκνὸς ἔχις. Aor. pass. ib. 825 : Ἁλιῆας εἰς ἅλα φυζηθέντας, Piscatores in mare fugientes. Obscura Hesychii gl. Φύξαι, φύξειν φυγεῖν, quam Lobeck. Rhemat. p. 81 sic corrigit : Φύξαι φύξιν· φυγεῖν.]

Φυὴ, ἡ, Natura [Hesych. : Φυὴ, φύσις σώματος, ἡλικία. Φυῆς, φύσεως· καὶ ἡ τοῦ σώματος ὑπόστασις. Φυαῖς, φύσεσι. Est voc. frequens apud Epicos et Lyricos, perraro, ut videtur, in tragœdia usurpatum, ex qua unum novimus exemplum Eurip. El. 461 : Φυὰν Γοργόνος ἴσχειν, rarius etiam in prosa], ut in hoc dicto, quod ex Pind. [Ol. 2, 154] affertur, Σοφὸς ὁ πολλὰ εἰδὼς φυᾷ. [Ib. 9, 152 : Τὸ δὲ φυᾷ κράτιστον ἅπαν· Nem. 7, 79 : Φυᾷ δ' ἕκαστος διαφέρομεν. Et in periphrasi Pyth. 4, 419 : Ἐμβάλλων ἐριπλεύρῳ φυᾷ κέντρον, quod schol. exp. : Τῇ μεγαλοπλεύρῳ φύσει τῶν ταύρων. I. q. ἡλικία, ut Hesych. et schol. exp., Ol. 1, 109 : Πρὸς εὐάνθεμον δ' ὅτε φυὰν λάχναι νιν μέλαν γένειον ἔρεφον. Suidas : Φυήν· βλάστησιν, αὔξησιν ἡλικίας. Sic etiam Etym. M. p. 801, 50, ubi cod. Voss. addit : Σημαίνει καὶ τὴν εὐφυΐαν.] Est enim φυᾷ dat. Doricus a nomin. itidem Dorico Φυὰ, pro φυή. Hanc autem nominis φυὴ signif. sequuntur quædam compp., ut postea videbis. Apud Hom. tamen est potius Habitus oris, aut Indoles, ut quidem vulgo redditur. Il. [Γ, 208 : Ἀμφοτέρων δὲ φυὴν ἐδάην καὶ μήδεα πυκνά·] B, [58] : Μάλιστα δὲ Νέστορι δίῳ Εἶδός τε, μέγεθός τε, φυήν τ' ἄγχιστα ἐῴκει. [Conf. Od. Z, 152.] Ubi Eustath. scribit, quosdam per φυὴν intellexisse τὸ ἐξ εἴδους τε καὶ ψυχῆς ἀγαθὸν, quod ab aliis φύσις et ἦθος appellatur. Quibus addit, duplicem esse φυήν : unam enim circa res externas versari, ut quum dicit id. poeta Il. A, [115] de Briseide : Ἐπεὶ οὐ ἔθεν ἐστὶ χερείων Οὐ δέμας, οὐδὲ φυὴν, οὔτ' ἄρ φρένας, οὔτε τι ἔργα. [Et Od. E, 212, H, 210.] Et esse quandam δεξιότητα corporis, adeo ut hujus nominis φυὴ et nominis κάλλος signiff. eodem spectent. Darique φυῇ isti φύσεως etiam appellationem in tragœdia. A φυὴ autem usum istum habente vocari πρόσωπον εὐφυὲς, et μηροὺς εὐφυεῖς. Hanc φυὴν denique alio nomine dici εἶδος, ut in hoc versu, Οὐκ ἄρα σοί γ' ἐπὶ εἴδεϊ καὶ φρένες ἦσαν. Item in hoc senario, qui est Euripideus [Æoli fragm. 3], si bene memini : Πρῶτον μὲν εἶδος ἄξιον τυραννίδος. Quibus subjungit, talem esse τὴν κατὰ σῶμα φυήν : de qua dictum esse et hoc [Od. Θ, 134], Φυήν γε μὲν οὐ κακός ἐστι. Hæc ille : sed ei, quod scribit, φυὴν et εἶδος de re eadem dici, vel ille ipse, in quem hæc annotat locus, opponi posse videtur; si enim εἶδος et φυὴ significatione inter se non differrent, cur ibi Hom. εἶδός τε μέγεθός τε φυήν τε dixisset? Hunc saltem locum debuisse ab illo excipi, non immerito fortasse quispiam dixerit. Sed quod de hoc dictum fuerit, idem profecto de aliis quoque merito dicetur : de aliis inquam, ubi itidem non contentus altero horum, utrumque ponit. Quid igitur φυὴ significat? Mihi certe nullæ aliorum interprr. usquequaque satisfaciunt : quibus φυὴν esse volunt vel Indolem, vel Speciem, vel Venustatem et gratiam, s.

Gratiam quandam venustatis comitem : multo autem minus Staturam, et Statum, quæ habentur in VV. LL. Sed existimo φυὴν aptius reddi posse Habitum oris; quamvis enim habitum oris et speciem oris magnam inter se affinitatem habere fatear, sic tamen censeo, proprie habitum oris magis referri ad id, quod nostrate sermone appellamus *La contenance*, sive potius *Le maintien*, *Le port;* at speciem oris, ad id quod dicimus *Le traict de visage*. Dicunt et Habitum interdum sine illius gen. adjectione, ut Habitum virginalem dixit Cic. : quod φυὴν παρθενικὴν reddi posse existimem, si modo in prosa uti nomine φυὴ liceat, poetico alioqui potius quam oratorio. Nec vero illam interpret., qua φυὴ redditur Indoles, rejicio; sed plerisque ll. non perinde convenire puto : ut certe pro Habitu virginali haud scio an itidem Indolem virginalem Cic. dicere potuisset. Hoc addo, quamvis aliquot in locis Hom. εἶδος et φυὴν conjungat, alterutro non contentus, inveniri tamen alicubi apud eum φυὴν et εἶδος aperte pro eodem posita, sc. pro Specie oris, s. Forma : forma inquam, ea signif. qua cum adjectione usurpatur. Legitur porro nomen hoc φυὴ et ap. Hesiod. [Op. 128], ubi de argenteo hominum genere canit, Χρυσέῳ οὔτε φυὴν ἐναλίγκιον, οὔτε νόημα, ubi φυὴν quidam interpr. Indolem, nonnulli Naturam : de qua signif. dictum et supra fuit. Ego malim Speciem oris, aut etiam Staturam. Cui interpretationi assentitur Tzetzes, utpote exponens τὸ μέγεθος et τὴν ἡλικίαν, a metaphora τῶν φυομένων δένδρων καὶ βοτανῶν, inquit. Sed simul et ad speciem oris refert, quum addit, primos illos sæculi aurei homines fuisse μεγάλους τοῖς σώμασιν, et εὐειδεῖς τὴν θέαν : at hos argenteo sæculo natos, fuisse ἥττονας τούτων ἐν ἀμφοτέροις. [Theocr. 22, 160 : Οὔτε φυῆς ἐπιδευέες οὔτε νόοιο. Mosch. 2, 9 : Φυὴν δ' ἔχον οἷα γυναῖκες· 36 : Τερπόμεναι ῥοδέῃ τε φυῇ, i. e. Rosarum germine. Oppian. Hal. 1, 639 : Οἷσί τ' ἀναίμων ἐστὶ φυὴ μελέων καὶ ἀνόστεος. Ἡ φ. τῶν δακτύλων, poeta recens apud Suidam s. v. Φυήν.] Sed ap. Lucian. Pythagoras φυὴν fabis etiam tribuit; ita enim ἐν Βίων Πράσει [c. 6] loquentem illum inducit : Καὶ ἦν ἀποδύσῃς κύαμον ἔτι χλωρὸν ἐόντα, ὄψεαι τοῖσι ἀνδρείοισι μορίοισι ἐμφερέα τὴν φυήν. Ubi vulgatæ interpretationis auctor φυὴν Naturam significare putavit, Et si fabam adhuc viridem exuas, videbis eam omnino virilibus membris similem naturam habere. Fortasse autem ideo ita reddidit, quod jam dixisset earum θαυμαστὴν εἶναι τὴν φύσιν. Ego tamen ἀνδρείοισι μορίοισι ἐμφερέα τὴν φυὴν non dubito quin potius interpretari oporteat, Virilium membrorum speciem referre, ut perinde sit ac si dixisset, ἀνδρείοις μορίοις s. αἰδοίοις ὁμοίους, quemadmodum loquitur Aristot. ap. Diog. L. Verum ita utentem nomine φυὴ induxisse Pythagoram videri possit Lucianus, jocose potius quam vere : quod tamen in dubio relinquo. Eum certe aliis vocabulis id exprimere potuisse satis constat. [Agathocles ap. Athen. 14, p. 649, F : Φύλλον τῇ φυῇ περιφερές. Aretæus p. 52, 38 : Νεφροὶ τὴν φ. ἀδενώδεες· 69, 12 : Ὁκόσα ἴκελα ἡ ἰδέη τοῦ νοσοῦντος ἴσχει τῇ τοῦ ζῴου φυῇ· 51, 37 : Χρονίη ἡ τῆς νούσου φυή. G. D. Paul. Ægin. p. 170, 1 Briau., τριχῶν φυαῖς. Tyrt. ap. Stob. Floril. tit. 51, 1, 5 : Οὐδ' εἰ Τιθωνοῖο φυὴν χαριέστερος εἴη. Athenag. p. 61, B, de corpore mortuo, μηδὲν ἔτι σώζοντος τῆς προτέρας φυῆς ἢ μορφῆς. Hase. Plurali φυαὶ, Theod. Prodr. Amaranth. p. 458. Herch. || l. q. φῦλον. Anth. Plan. 183, 7 : Καὶ μερόπων δὲ φυὴν ἐγερήραμεν.]

[Φύη, ἡ, Phya, n. pr. ap. Herodot. 1, 60 : Ἐν τῷ δήμῳ τῷ Παιανιέϊ ἦν γυνὴ τῇ οὔνομα ἦν Φύη, μέγαθος ἀπὸ τεσσέρων πηχέων ἀπολείπουσα τρεῖς δακτύλους καὶ ἄλλως εὐειδής. V. Clitodem. ap. Athen. 13, p. 609, C, Polyæn. 1, 21, Valer. Max. 1, 2.]

[Φύημα, τὸ, i. q. φῦμα. Φυημάτων vulgo ap. Hippocr. p. 1200, G, ubi nunc ex codd. recte φυμάτων. V. Littré vol. 5, p. 350. || Φύημα, κόπρος, ap. Hesych. corruptum ex φύρμα, quod v.]

[Φύκα, in gl. corrupta Hesychii. V. Φλυκτά.]

[Φῡκαρίζω, i. q. φυκόω. Schol. Oppiani Hal. 1, 127. Herodian. Epim. p. 146.]

[Φυκάριον, τὸ, Fucus. Φῦκος per φ. exponunt Hesych., Cyrillus, Zonaras, Herodian. Epimer. p. 146.]

[Φυκήν. Φύκης. V. Φυκίς.]

[Φυκία, ἡ, i. q. φῦκος. Philo in Mathem. vett. p. 85 : Σάξαντες τὰ στόματα φυκίας. Scriptura suspecta. Schneid.]

[Φυκιάδας, ὁ, Phyciadas, Pythagoreus, ap. Iambl. V. Pyth. extr.]

[Φυκίασις, ἡ, Gloss. Labb. : *Ignia*, νοτία, φυκίασις. Conf. O. Müller. ad Fest. v. *Ignia* p. 105. Osann.]

Φυκίδιον, τὸ, dimin. q. d. Phucula, i. e. Parva Phuca, ut Gaza ap. Aristot. [Anth. Pal. 5, 185.] At φυκίον hac in signif. recte scribi non puto.

[Φυκίζω, i. q. φυκόω. Herodian. Epimer. p. 146, φυκίζεσθαι, τὸ φυκαρίζεσθαι. Hase.]

Φυκιόεις, εσσα, εν, sicut et φυκώδης, Algosus, Alga abundans. Hom. [Il. Ψ, 693] : Θινὶ φυκιόεντι. Quidam interpr. Spumosa tempestate maris, ideo, ut opinor, quod mare in tempestate maxime algam suam ejiciat : unde est illud Virgilii, infra, Scopuli nequicquam et spumea circum Saxa fremunt, laterique illisa refunditur alga. Sed non video cur a simplici interpretatione discedendum sit. Hesych. φυκιόεν exp. non solum φυκία ἔχον, sed et πορφύρεον, βαθύ. [Theocr. 11, 14 : Αὐτῷ ἐπ' ἀϊόνος κατετάκετο φυκιοέσσης· 21, 10 : Φυκιόεντά τε λῆδα.]

Φυκίον, τὸ, vel Φύκιον, dimin. forma, itidem tamen pro φῦκος, Alga, ut dictum modo fuit. [Plato Rep. 10, p. 611, D : Ὄστρεά τε καὶ φυκία· ubi alii libri φύκια. Alexis ap. Athen. 3, p. 107, B : Ὄστρεια ... φυκί' ἠμφιεσμένα. Aristot. H. A. 5, 18 : Ἡ σηπία ἐντίκτει περὶ τὰ φυκία· 6, 13 : Φασὶ ... ἄνθος εἶναί τι φυσικὸν τὸ φυκίον. Theocr. 7, 58 : Εὖρον, ὃς ἔσχατα φυκία κινεῖ.] Plut. De prud. anim. [p. 980, D] : Τὰ δὲ ἐδώδιμα τῶν βρύων καὶ τῶν φυκίων ἀναλαμβάνουσαι. Ubi observa poni simul, et tamen ut diversa, βρύα et φυκία. [Julian. Epist. 46 : Οὐ φυκίοις ἐφεστὼς καὶ βρύοις.] At Hesych. φυκία exp. θαλάττια βρύα. [Suidas, θαλάσσια ζῶα, ἢ ὁ ἀφρὸς, ἢ βρύα· et in alia gl. (Φῦκος), λέγεται δὲ καὶ φυκία τὰ βρύα, addito loco Anth. Pal. 6, 24 : Πολλὰ ... φυκί' ἀπ' εὐόρμων εἵλκυσεν αἰγιαλῶν. Clem. Alex. p. 71 : Περιπεφυκότες τῷ κόσμῳ οἷα φύκιά τινα ἐνάλοις πέτραις. Etym. M. p. 801, 55 : Φυκία· θαλάσσια ζῷα, ἢ ὁ ἀφρός· παρὰ τὸ φύω. Λέγεται δὲ καὶ τὰ βρύα φυκία καὶ φυκίς. Sed nec φυκὶς pro φυκίον aut φῦκος dicitur, nec φυκία sunt ζῷα, quod qui posuit fortasse de purpura cogitavit. Invertit Zonaras p. 1832 : Φύκια, τὰ βρύα, ἢ θαλάσσης ζῷα· ubi interpretationem alteram Tittmann. parum probabiliter ad φυκὶς refert.] Sed et pro Fuco quo utuntur mulieres, cum apud alios, tum ap. Lucian. [De hist. conscr. c. 8] conjungentem φύκιον et ψιμύθιον. Item ap. Philostr. Ep. 39 : Καὶ εἶτι κομμωτικῆς φάρμακον, καὶ εἶτι ἐκ φυκίου δολερὸν ἄνθος· paulo post, Τὸ δὲ φυκίον καὶ ὁ κηρὸς, Θαΐδος καὶ Λαΐδος φάρμακα. [Themist. Or. 13, p. 167, D : Φυκίων καὶ ἀγχούσης καὶ ἐντριμμάτων· 27, p. 336, C : Κομμοῦντες τοὺς λόγους οἷον φυκίῳ.]

[Φυκιοφάγος. V. Φυκοφάγος.]

[Φυκιοφόρος, ὁ, ἡ, Algam ferens. Φ. ἀκτὴ Xenocr. De aquat. c. 29. Angl. Oribas. t. 1, p. 151, 2 Daremb. Hase.]

[Φυκιοχαίτης, ἡ, Algosam comam habens. Per ψαφαροχαίτης exp. Hesych.]

[Φυκιόω. V. Φυκόω.]

Φῦκις, ίδος, ἡ, piscis, appellata Phuca a Gaza ap. Aristot. H. A. 8, [2. Et τῶν μικρῶν φυκίδων 6, 13. Plin. 9, 26. Plutarch. Mor. p. 981, F.] Ex Athen. autem affertur non solum Φυκὶς [Legitur in fragmentis Comicorum, Alexidis 3, p. 107, C, Anaxandridis 4, p. 131, D, Antiphanis 7, p. 295, F, et aliorum alibi. Babr. 6, 8], sed etiam Φυκὴν [in exc. ex Diphilo Siphnio 8, p. 355, C] : Ὁ φυκὴν καὶ ἡ φυκὶς, ἁπαλώτατα ἰχθύδια ὄντα, ἄβρωμα καὶ εὔφθαρτά ἐστι. [Recte, ut videtur, Schweigh. φύκης. Aristot. H. A. 6, 13 : Διαφέρει δ ἄρρην φύκης τῆς θηλείας τῷ μελάντερος εἶναι καὶ μείζους ἔχειν τὰς λεπίδας. Φυκίδας et φύκην Alexis ap. Athen. 3, p. 107, C; φύκην Apollod. 3, 12, 6; φύκας Lucian. Lexiph. c. 3. Conf. Lobeck. Pathol. Prol. p. 32, 46.] A φῦκος s. φυκίον nomen habere verisimile est, et ita vocari quod vivant in locis algosis. Convenit certe huic deductioni epithetum λιμενῆτις, quod datur τῇ φυκίδι in quodam versu, quem ex Epigr.

[Apollonidæ Anth. Pal. 6, 105] Suid. affert : Τρίγλαν ἀπ' ἀνθρακιῆς καὶ φυκίδα σοι λιμενῆτιν [λιμενῖτιν Jacobs.], Ἄρτεμι, δωρεῦμαι. [Φυκὶς ibid. 7, 702. Galen. vol. 6, p. 718, 2 et 8. Artemid. p. 165, 12 Reiff. Marcell. Sidet. 19, ἐρευθήεσσά τε φυκίς. Xenocr. ap. Oribas. t. 1, p. 124, 6, φυκίδες, quod vertit Daremb., *les boulereaux;* et Bussemak. Schol. Oppiani p. 659 conjicit esse Crenilabrum Pavonem. Hase.]

[Φῡκῖτις, ἡ, gemma quædam ad Plin. H. N. 37, 10, 66 : « *Phœnicitis* ex balani similitudine appellatur, *phycitis* algæ ».]

[Φυκιώδης, ὁ, ἡ, Algosus. Schol. Oppiani Hal. 3, 420. Wakef.]

[Φῡκογείτων, ὁ, ἡ, Algæ vicinus. Flaccus Anth. Pal. 6, 193 : Πρίηπ' αἰγιαλῖτα, φυκόγειτον.]

[Φυκόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ, Algam comæ instar habens, Alga obsitus. Matro ap. Athen. 4, p. 135, B : Φυκότριχος πέτρης.]

Φῦκος, τὸ, Alga, non satis proprie tamen, ut postea docebo. [Fucus, Muscus, Purpurissum, addunt Gl. Hesych. : Φῦκος, τὸ προσβρασσόμενον ἀπὸ τῆς θαλάσσης τῇ γῇ, ὅπερ ἔνιοι καὶ πράσον καλοῦσι· ... ἢ βρύα, ἢ φλακτά (corrigitur φυκία ex Suida s. v. Φῦκος). Qui quod idem πράσον vocari ait, ad unam tantum speciem spectat ex pluribus, quas accurate descripsit Theophr. H. Pl. 6, 1.] Hom. Il. I, [7] : Ἄμυδις δέ τε κῦμα κελαινὸν Κορθύεται, πολλὸν δὲ παρὲξ ἅλα φῦκος ἔχευαν. [Ubi schol. rec. exp. τὸ χορτῶδες τῆς θαλάσσης ἀπόβλημα, ut Etym. M. p. 801, 52, et Suidas, apud quem ἀπόβλημα excidit.] Virg. Æn. 7 : Scopuli nequicquam et spumea circum Saxa fremunt, laterique illisa refunditur alga. Tradit autem ibi Eustath. φῦκος esse εἶδος τι μνίου καὶ βρύου. Plut. in libro quem Περὶ ἀοργησίας inscripsit [p. 456, C] : Τὴν μὲν γὰρ θάλασσαν, ὅταν ἐκταραχθεῖσα τοῖς πνεύμασι τὰ βρύα καὶ τὸ φῦκος ἀναβάλλῃ, καθαίρεσθαι λέγουσιν, ubi quemadmodum βρύα et φῦκος jungi vides, ita φυκίων et βρύων ab Eodem copulari, docui in Φυκίον. Dioscoridi 4, 100, φῦκος θαλάσσιον aliud est πλατὺ, aliud ὑπόμηκες et φοινίσσον, aliud λευκόν. Unde Plin. 26, 10 : Præcipue vero liberat eo malo φῦκος θαλάσσιον, i. e. fucus marinus, lactucæ similis : qui conchyliis substernitur : non podagræ modo, sed omnibus articulorum morbis impositus, prius quam exarefiat. Tria autem genera ejus : latum, et alterum longius, quadantenus rubens : tertium crispis foliis, quo in Creta vestes tinguntur : omnia ejusdem usus. Ejus meminit et 32, 6, vocans Algam maris. Quin etiam 13, 25, scribit inter alia, Circa Cretam insulam nato in petris purpuras quoque inficiunt. [Γεραίστιον φῦκος Callim H. in Del. 198, ubi vid. Spanhem.] Sed hoc animadvertendum est isto in loco, rejici ab eo id nomen, sc. algam, quo alibi utitur; ita enim scribit, Non habet lingua alia nomen quod Græci vocant φῦκος : quoniam alga herbarum magis vocabulum intelligitur, hic autem est frutex : folia lata colore viridi gignit etc. Theophr. H. Pl. 4, 7, meminit ποντίου φύκους, quo tingi dicit non solum ταινίας, sed etiam ἔρια et ἱμάτια : esse autem hoc existimatur genus illud, quod Dioscor. vocat φοινίσσον, Plin. Quadantenus rubens. [Aristot. H. A. 6, 13 : Τοῦ Πόντου καθαιρομένου ἐπιφέρεταί τι κατὰ τὸν Ἑλλήσποντον ὃ καλοῦσι φῦκος· ἔστι δ' ὠχρὸν τοῦτο. Οἱ δέ τινές φασι τοῦτο ἄνθος εἶναί τι φυσικὸν τὸ φυκίον.] Horat. Od. 3, 5 : Nec amissos colores Lana refert medicata fuco. Ubi fucus est hoc ipsum φῦκος, si Acroni credimus, qui in Serm. 2, 2, annotat fucum esse Genus herbæ marinæ, unde lana inficitur, et affert illum ejusdem poetæ locum : nec non hunc Virgilii versum, Alba nec Assyrio fucatur lana veneno. Scimus alioqui Assyrium venenum hic alios exponere Purpuram. Sed meminisse debemus ejus, quod scribit Plin. in l. quem paulo ante protuli, sc. φύκει circa Cretam insulam nato in petris purpuras quoque inficiunt. Quo pertinet hic Catulli in Argon. versus : Tincta tegit roseo conchylis purpura fuco. [|| Antiphilus Anth. Pal. 9, 415 : Εἰσὶ δὲ λεπτὰ κάρπασα καὶ λεπτὸν φῦκος ὑπὲρ σανίδων, sensu obsceno, quem explicuit Jacobs. vol. 9, p. 37, collata quam Aristoph. Eccl. 13 dixit τὴν ἐπανθοῦσαν τρίχα.] || Radicula qua se fucant mulieres, unde Fucus Latine. Hoc nihil aliud est quam genus algæ, frutexque potius quam herba : φῦκος rubens Plinii, et Theophrasti illud φῦκος, quo infectores utuntur, et quo, ut anchusa, mulieres exalbidæ genarum colorem purpureum roseumque ementiuntur : φοινικοῦν φῦκος Nicander appellavit. Hæc ex VV. LL. Dioscorides tamen eodem illo loco, sc. 4, 100, scribit Nicandrum tradere τὸ φοινικοῦν φῦκος esse θηριακὸν, quod nonnulli putarint id esse, quo utuntur mulieres, quum illud sit radicula δμωνύμως dicta φῦκος. Utut sit, φύκει usas esse mulieres ad ementiendum ori ruborem, ex variis variorum auctorum locis constat. [Theocr. 15, 16 : Νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων. Alciphro 1, 33 : Εἰς τὸ φῦκός με καὶ τὸν παιδέρωτα ἔσκωπτεν.] Lucian. [Amor. c. 41] : Τὰς ἀναισχύντους παρειὰς ἐρυθαίνουσιν ἐπιχρίστοις φύκεσιν, ἵνα τὴν ὑπέρλευκον αὐτῶν καὶ πίονα χροιὰν τὸ πορφυροῦν ἄνθος ἐπιφοινίξῃ, ubi observa etiam usum pluralis numeri, nec non additum esse ἐπιχρίστοις. Pollux 5, c. 16 [§ 102] : Φύκει [τὸ πρόσωπον] πυρσαίνει, ψιμυθίῳ λευκαίνει. [Similiter Lex. rhet. in Bekk. Anecd. p. 258, 9 : Ἔχρῶντο τῷ φύκει εἰς τὰ μῆλα, ἵνα ξανθίζῃ, τῷ δὲ ψιμυθίῳ εἰς ὅλον τὸ πρόσωπον, ἵνα λευκὸν ᾖ. Φῦκος καὶ ψίμυθος Lucian. Anth. Pal. 11, 408; ψιμύθιον καὶ φῦκος Galen. Protrept. c. 10, et Lucian. Pisc. c. 12.] Sed et in lib. Sapientiæ Solom. 13, [14] dixerunt Bibl. Interprr. : Καταχρίσας μίλτῳ, καὶ φύκει ἐρυθήνας τὴν χρόαν αὐτοῦ. [Hesych. : Φύκει· εἶδος κομμωτικὸν γυναικεῖον. Apud Cyrillum : Φ. ᾧ τὰς οἰκείας ὄψεις γυναῖκες ἐρυθαίνουσι· et similiter apud Suidam et Etymol. M. p. 801, 57.] Itidem certe Fucus apud Latinos ruborem asciscit. Legimus enim et ap. Cic. De orat. 3 : His tribus figuris insidere quidam venustatis non fuco illitus sed sanguine diffusus debet color. Sed ne hoc quidem omittendum est, ap. Tibull. legi etiam, Fuco splendente comas ornare. || Φῦκος a Galeno inter Metalla quoque reponitur, itidemque ab Aetio, eum sequente. [Oribas. t. 2, p. 512, 2; 699, 4. Φῦκος Margot *Essai d'une flore de l'île de Zante* p. 103 opinatur hodie ab herbariis vocari Cystosciram crinitam, discordem, ericoïden. At τὸ πόντιον φ. Theophrasti H. Pl. 4, 6, 5 Hœfer. *Hist. de la chimie* t. 1, p. 163 conjicit esse Lichenem roccellam, *l'orseille*. Hase.]

[Φυκοῦς, οῦντος, ὁ, Phycus. Steph. Byz. : Φ., πόλις Λιβύης (ap. Strabon. 17, p. 837. Apud Hesych. s. v. Φῦκος, ἀκρωτήριον Λιβύης· et plenius s. v. Φυκοῦντα, Φυκοῦς, ἀκρωτήριον περὶ τὴν ἀρχὴν τῆς Λιβύης καὶ πολίχνιον ὁμώνυμον). Κεῖται δὲ ὁ Φυκοῦς κατὰ τὸ Ταίναρον τῆς Πελοποννήσου. Ὁ πολίτης Φυκούσιος, ἐπειδὴ καὶ Φυκουσία λίμνη. Εἰσὶ καὶ Φυκοῦσσαι νῆσοι Λιβύης. Ὀνομάζονται δὲ διὰ τὸ φύκων (hoc φύκους aut φυκίων scribendum erat, quod probabilius videtur quum φύκεων) εἶναι πλήρεις. Οἱ νησιῶται Φυκουσσαῖοι ἢ Φυκούσιοι. Athen. 1, p. 30, D : Λαγοῦσσαι νῆσοι ἀπὸ τῶν ἐν αὐταῖς λαγωῶν, καὶ ἕτεραι Φυκοῦσσαι καὶ Λαπαδοῦσσαι ἀπὸ τῶν παραπλησίων. Φυκοῦσσαι νῆσοι δύο ap. Ptolem. 4, 5, p. 290, 17.]

Φυκοφάγος, ὁ, ἡ, q. d. Algæ comestor, Qui algam comedit, alga vescitur. Piscis ap. Athen. 7, [p. 305, F], qui et κίθαρος, sacer Apollini. Hæc ex VV. LL., ubi etiam Φυκιοφάγος pro eodem, tanquam ex φυκίον posito pro φῦκος. [Φυκιοφάγοι ap. Aristot. H. A. 8, 19.]

Φῡκόω, Fuco, Fuco oblino. Et pass. Φυκόομαι, Fucor, Fuco oblinor. Plut. [Mor. p. 693, B] : Φυκούμεναι καὶ μυριζόμεναι, καὶ χρυσὸν φοροῦσαι καὶ πορφύραν. Ubi quemadmodum conjunxit φυκούμεναι et μυριζόμεναι, sic ab Eod. conjuncta videmus μυρίζεσθαι et φυκοῦσθαι in lib. De præc. connub. [p. 142, A], ubi loquitur de ea, quæ metuit γελάσαι πρὸς τὸν ἄνδρα καὶ πρᾶξαί τι, ne θρασεῖα et ἀκόλαστος esse videatur : Οὐδὲν διαφέρει τῆς, ἵνα μὴ δοκῇ μυρίζεσθαι τὴν κεφαλὴν, μηδὲ ἀλειφομένης· καὶ ἵνα μὴ δοκῇ φυκοῦσθαι τὸ πρόσωπον, μηδὲ νιπτομένης. [Diodor. 17, 45 : Διφθέραι πεφυκωμέναι, ap. Vitruv. 10, 20, Coria alga farcta.] In VV. LL. habetur non φυκόω, sed Φυκιόω, afferturque ex eod. Plutarchi libro, sed vereor ne mendose scriptum sit pro Φυκόω : alioqui esset a φυκίον. [Φυκιόω, Fuco, Gl. Tzetz. Hist. 3, 418 : Ξυρόμενος καὶ πεφυκιωμένος.]

[Φυκτεὺς, έως, ὁ, Phycteus, dux Epeorum. Schol. Pind. Ol. 11, 46 : Τὴν πόλιν καλεῖσθαί φασι Φύκτεον (codex Vratisl. Φυκτέαν) ἀπό τινος Φυκτέως, οὗ μέμνη-

ται καὶ Ἡσίοδος οὕτω « Τὴν δ' Ἀμαρυγκείδης Ἱππόστρατος ... Φυκτέως ἀγλαὸς υἱὸς, Ἐπειῶν ὄρχαμος ἀνδρῶν »· ubi Bœckh. Φυκτέος scripsit, Gœttling. vero (ad fragm. 126) Φυκτέος τ', ut ἥρπαξαν vel ἔφθειραν vel simile verbum intelligatur.]

[Φυκτὴρ vitiose pro φυλακτὴρ, quod v.]

[Φυκτὸς i. q. φευκτὸς, quod v.]

Φῡκώδης, ὁ, ἡ, Algosus, Alga abundans. [Aristot. H. A. 8, 19. Schneid. Galen. ap. Stob. Floril. tit. 101, 14, χολὴν φ., ubi tamen φυσώδη malebat Gesner. Hase.]

[Φύκωμα, τὸ, Pigmentum. Plurali Chrys. Cat. in Jerem. t. 2, p. 424, A, φ. καὶ ἐπιτρίμματα. Hase.]

[Φυλὰ, ἡ, Phyla, n. pr. servæ manumissæ in inscr. Thessal. ap. Ussing. Inscrr. gr. ined. p. 17, n. 6, 26, ἀπὸ Φυλᾶς τῆς Ἀρτέου. Hase.]

Φύλαγμα, τὸ, [Quod custodit. Εἴλαρ et ἔρυμα per φύλαγμα καὶ ἀσφάλεια (vel ἀσφάλισμα) exp. Etym. M. p. 298, 5; 378, 24, schol. Thucyd. 6, 66, ‖] Quod custoditur s. servatur, Quod datum est custodiendum. In VV. LL. Præceptum, Mandatum, sed absque auctore. Fuerit certe ab ea verbi φυλάττω signif., qua dicitur φυλάττειν τὰς ἐντολὰς, sicut φυλάττειν τὸν νόμον. [lxx Levit. 8, 35 : Φυλάξεσθε τὰ φ. κυρίου· et in eadem locutione ib. 22, 9. Num. 4, 32. Maccab. 1, 8, 26, 28, et alibi. Schleusn. Julian. Imp. Contra Christ. p. 306, B; 238, C, τοῖς μὲν γὰρ Ἑβραίοις ἐστὶ φ. μυρία. Anon. Vita Mariæ Antioch. Actt. SS. Maii t. 7, p. 55, A, φυλάττειν τὰ φ. τῶν μάγων, Instituta. Hase.]

[Φυλάδα· ἡ Ἑκάτη, gl. corrupta Hesychii ante Φῦλα posita, cui Lobeck. Aglaoph. p. 545, comparat schol. Theocr. 2, 12, ubi φύλαξ cognomen Hecatæ memoratur.]

Φῡλαδὸν, Per tribus: in VV. LL. affertur ex Hom. Il. B, [668] : Τριχθὰ δὲ ᾤχηθεν κατὰ φυλαδόν. Sed rectius scribetur καταφυλαδὸν conjunctim, ut Eust. habet: qui idem esse dicit quod alibi κατὰ φῦλα.

[Φυλάζω, In tribus partior. Plut. V. Lyc. c. 6 : Φυλὰς φυλάξαντα.]

[Φύλαιος vitiose pro Φίλαιος, quod v. Non minus vitiosum est quod apud Suidam legitur Φυλαῖος, ὁ ἐκ τῆς Φυλῆς. Nam ab nomine pagi Φυλάσιος fit, ab appellativo autem φυλὴ formatur φύλιος. G. Dind.]

[Φυλάκεια, ἡ, Fascia, Fasciola, (Amuletum). Poeta De vir. herb. 182.]

Φῠλακεῖον, τὸ, Locus in castris ubi sunt excubiæ, Statio, Præsidium, Arx: ut inquit Bud., afferens ex Polybio 5, [76, 3] : Προσαγγείλαντος δέ τινος, οἱ μὲν ἐπὶ τὸ ἱερὸν ὥρμων μετὰ σπουδῆς, οἱ δ' ἐπὶ τὰ φυλακεῖα. Ex Eod. [5, 75, 10] : Οὗτοι μὲν ἐβουλεύοντο, καλέσαντες καὶ τοὺς ἀπὸ τῶν φυλακείων ἅπαντας. Quibus et hunc l. addit, ex quo magis etiam patere vocis illius signif. potest [6, 35, 6] : Τῶν δ' εἰς τὰς φυλακὰς ἀποταχθέντων, ἀφ' ἑκάστου φυλακείου τῶν τὴν πρώτην μελλόντων τηρεῖν, εἷς ἐξ ἑκάστης σημαίας οὐραγὸς ἄγει πρὸς τὸν χιλίαρχον. [Adde ib. c. 33, 6, et 36, 7. Male φυλάκιον 10, 30, 6 : Πρὸς τὸ πρῶτον φ., ubi de statione custodis dictum est. Recte ap. Diodor. 13, 84 : Τῶν ἐν τοῖς φυλακείοις διανυκτερευόντων. De castello s. propugnaculo in fragm. ap. Suidam s. v. Φυλάκια : Ὁ δὲ κατέσχεν ἀμφότερα τὰ κατεσκευασμένα φυλάκια, πεντήκοντα πόδας διεστῶτα ἀλλήλων. ‖ Carcer, ap. Hesych. s. v. Ἑκάτη et, ubi Musurus φυλακεῖον pro φυλάκιον scripsit, s. v. Κρίσμιον.] Invenitur etiam Φυλάκια ap. Suid., quæ apud Alexandrinos esse dicit τὰ ἐκμαγεῖα τῶν γυναικείων μολυσμῶν. Non existimo autem eum dicere voluisse φυλάκια id significare, sed ea esse spectatoribus tanquam ἐκμαγεῖα quædam, etc. Fuisse porro quædam κατασκευάσματα, ex Polybii loco, quem subjungit, conjicere possumus. [Polybii locus, de quo modo diximus, nihil commune habet cum priore glossæ parte, Φυλάκια ... μολυσμῶν, quæ Damascii verba esse ex Photii Bibl. novimus p. 338, 25, ubi rectius per diphthongum scribitur φυλακεῖα.]

[Φυλακεῖς, οἱ, Phylacenses, tribus Tegeatica. Pausan. 8, 45, 1.]

[Φυλακεὺς, i. q. φύλαξ. Plur. φυλάκῆες Oppian. Cyn. 4, 295. Conf. σκύλαξ, σκυλακεύς.]

[Φυλακέω. V. Φυλακίζω.]

Φῠλᾰκὴ, ἡ, Custodia, ipsa Custodiendi actio. [Varios voc. usus una gl. complexus est Hesych., qua exp. φρουρὰ, εἱρκτὴ, τήρησις ἐντολῶν. De custodiendi actione Hom. Il. H, 371 et Σ, 299 : Φυλακῆς μνήσασθε καὶ ἐγρήγορθε ἕκαστος· K, 99 : Μὴ ... φυλακῆς ἐπὶ πάγχυ λάθωνται. Et sæpius in locutione φυλακὴν ἔχειν, ut Il. I, 1 : Τρῶες φυλακὰς ἔχον· et addito ἀμειβόμενοι 471. Hesiod. ap. schol. Eurip. Phœn. 1123 : Οὐδέ οἱ ὕπνος πῖπτεν ἐπὶ βλεφάροις, φυλακὴ δ' ἔχεν ἔμπεδον αὐτὸν, i. e. Custodia occupatus erat. Φυλακὴν ἔχειν περί τινα Herodot. 1, 39.] Unde φυλακὴν ποιεῖσθαί τινος s. ἔχειν, et διὰ φυλακῆς ἔχειν τι, s. ἐν φυλακῇ ἔχειν, pro φυλάττειν, Custodire. Sed alicubi hæc loquendi genera admittunt et paulo aliud interpretationis genus : ut φυλακὴν πόλεως ἔχειν ap. Thuc., Urbem tueri. Ex Eod. affertur φυλακὴν ἔχειν τῶν νεῶν pro Naves observare. Apud Eund. certe φυλακὴν ἔχειν est Observare, non sequente gen., sed μήτε geminato, cum gemino itidem infin. 2, [69] : Ὃς ὁρμώμενος ἐκ Ναυπάκτου, φυλακὴν εἶχε μήτ' ἐκπλεῖν ἐκ Κορίνθου καὶ τοῦ Κρισαίου κόλπου μηδένα, μήτ' ἐσπλεῖν, Observabat ne quis exiret, neu intraret. Videndum autem an itidem φυλακὴ ἔστω reddi possit Observetur, ap. Hom., utpote sequente itidem μή, Il. Θ, [521] : Φυλακὴ δέ τις ἔμπεδος ἔστω Μὴ λόχος εἰσέλθῃσι πόλιν. Alioqui φυλακὴ erit Custodia, aut etiam Excubiæ, ut Il. I, [467] φυλακὰς ἔχον redditur Excubabant. Ex Eur. [Andr. 962 : Φ. ἔχων ἔμιμνον εἴτ' αὐτοῦ μενεῖς εἴτ'... οἴκων τῶνδ' ἀπηλλάχθαι θέλεις] affertur et plur. φυλακὰς cum verbo ἔχω pro Observo. [Pariter cum εἰ Herodot. 1, 38 : Φυλακὴν ἔχων εἴ κως δυναίμην σε διακλέψαι. Φ. κατέχειν Eurip. Tro. 194 : Τὰν παρὰ προθύροις φυλακὰν κατέχουσα. Æsch. Ag. 235 : Στόματος καλλιπρῴρου φυλακὰν κατασχεῖν.] At ἐν φυλακῇ ἔχειν redditur non solum Custodire, sed et Conservare, ap. Herodot. [1, 160 : Πακτύην παραδεξάμενοι εἶχον ἐν φυλακῇ· 7, 207 : Τὸν ἰσθμὸν εἶχον ἐν φυλακῇ. Pind. Pyth. 4, 134 : Ἐν φυλακᾷ σχεθέμεν μεγάλᾳ. Theognis 439 : Τὸν ἐμὸν ἔχει νόον ἐν φυλακῇσι, τὸν δ' αὐτοῦ ἴδιον οὐδὲν ἐπιστρέφεται. Alio sensu Herodot. 3, 152 : Τὸν τῆς γλώσσης χαρακτῆρα ἔχουσι ἐν φυλακῇ, i. e. Tenent eandem sermonis formam. Διὰ φυλακῆς ἔχειν τὴν Ἰταλίαν Dio Cass. 46, 56, ut διὰ φυλακῆς ἀκριβοῦς εἶναι dixit de locis diligenter custoditis 49, 25, et sæpius διὰ φυλακῆς ποιεῖσθαι, velut 40, 53 : Τὴν ἄλλην πόλιν διὰ φ. ἐποιήσατο· 41, 15 : Τὸ Βρεντέσιον διὰ φ. ποιησάμενος. Idem ἐν φυλακῇ ποιεῖσθαι 43, 25 : Τὰ ἀναλώματα τῶν τι ἐχόντων ... ἰσχυρῶς ἐν φ. ἐποιήσατο· 48, 3 : Ἑαυτοὺς ἐν φ. ἐποιήσαντο. Themist. Or. 23, p. 295 : Ὀρρωδοῦντός μου ὑπὲρ αὐτῶν καὶ ἐν φ. ποιουμένου ὅπως ἂν μὴ θύραζε ἐκφοιτήσειαν. Quod etiam φ. ποιεῖσθαι dicitur, ut ab Herodot. 2, 154 : Φυλακὴν ἑωυτοῦ ποιεύμενος πρὸς Αἰγυπτίων· Dionys. A. R. 7, 9 : Φυλακὴν ποιούμενος αὐτῶν μή τι συστάντες μετ' ἀλλήλων βουλεύσωνται. Schol. Pind. Pyth. 4, 104, in excerpto ex Mnasea Patarensi : Φυλακὴν πλείστην ἐποιήσαντο (τῶν μελισσῶν). Φυλακὴν περιτιθέναι τοῖς χρήμασι Ælian. V. H. 4, 14.] Illud autem φυλακὴν ποιεῖσθαι sequente gen., quidam interpr. etiam Præsidium imponere, et φυλακὰς ποιεῖσθαι ap. Thucyd. pariter et Xenoph. [Anab. 6, 1, 21], Locare custodiam. Jungitur accus. φυλακὴν s. φυλακὰς et cum verbo καθίστημι, cum ap. alios, tum ap. Thuc., et tunc interpr. Præsidium impono vel præsidia. Hæc autem omnia aliaque insuper loquendi genera faciunt ut φυλακὴ non solum reddatur Custodia, Tutatio, Conservatio, Observatio, Excubatio, Excubiæ, sed etiam Præsidium. Affertur præterea ex Eur. Hec. p. 3 [82] : Ὃς Θρῄκην κατέχει ξείνου πατρίου φυλακαῖσι, pro Thraciam habitat paterno amico commendatus; sed malim hic, vocem illam retinendo, dicere, Commendatus custodiæ paterni amici, Traditus custodiæ, s. in custodiam. Aut etiam, Cujus custodia paterno amico credita est. Apud Demosth. autem, ubi φυλακὴ et πρόνοια copulantur, φυλακὴ exp. εὐλάβεια. [Sic εὐλάβεια in Definitt. Platon. p. 413, C, definitur φυλακὴ κακοῦ.] Ex Eod. φυλακὴ τῶν λῃστῶν, pro Animadversio in prædones : quæ interpret. suspecta mihi est. Ceterum quod ad pluralem φυλακαὶ attinet, sciendum est Cic. quoque plurali itidem numero usurpare Custodiæ, et quidem alia pluralia conjungentem, quæ hic observanda sunt : ut in Or. pro Marc. : Excubias

et custodias alicui polliceri. Catil. 2 : Vestra tecta custodiis vigiliisque defendite. Catil. 1 : Præsidiis, custodiis vigiliisque munire aliquem locum. Bud. e Xen. [Cyrop. 1, 6, 43] affert φυλακὰς νυκτερινὰς καὶ ἡμερινὰς καθιστάναι, pro Vigilias, et Excubias, s. Stationes : quas et προφυλακὰς ab eo vocari tradit, dicente pro eod., προφυλακὰς ποιησάμενοι, et φυλακὰς καταστησάμενοι. [Φυλακὰς καταστήσασθαι Aristoph. Av. 861 (ubi vulgo φύλακας) et Xen. Cyrop. 3, 3, 33.] Ex ejusd. Xen. Hipparch. [4, 11] affert, Φυλακαὶ κρυπταὶ καὶ φανεραὶ, pro Stationes et excubiæ. Idem hæc Arriani [Anab. 4, 13, 8] : Ὡς οὖν περιῆκεν εἰς Ἀντίπατρον ἡ νυκτερινὴ φυλακὴ, vertit, Postquam permutatis in orbem vicibus vigiliarum munus ad Antipatrum pervenit. Idem hæc Lucæ, 2, [8] : Καὶ ποιμένες ἦσαν ἐν τῇ χώρᾳ τῇ αὐτῇ ἀγραυλοῦντες, καὶ φυλάσσοντες φυλακὰς τῆς νυκτὸς ἐπὶ τὴν ποίμνην αὐτῶν, ita reddit, Et pastores erant in villa ejusdem agri manentes, et vigilias obeuntes noctu in gregem suum. Quidam interpr. Excubantes excubias, ad exprimendam, quæ in Græco sermone est, paronomasiam. [Plato Leg. 6, p. 758, D : Κοινῇ δεῖ τὰς φ. ταύτας φυλάττειν· et Xen. Anab. 2, 6, 10.] Sed et hoc considerandum est, non vacare adverbium Noctu si interpretemur Excubias, alioqui vacaturum, si dicamus Vigilias. In Græco sermone nequaquam esse otiosum gen. νυκτὸς, vel ille Xen. locus ostendit, quem paulo ante protuli, habens φυλακὰς et νυκτερινὰς et ἡμερινάς. Qui locus facit etiam ut τῆς νυκτὸς malim jungere cum φυλακὰς, et dicere φυλακὰς τῆς νυκτὸς esse φυλακὰς νυκτερινὰς, quam interpretari Noctu, De nocte. Fateor tamen consuetudini linguæ Græcæ aptius futurum fuisse, φυλάσσοντες τὰς τῆς νυκτὸς φυλακάς. Ac eundem manere sensum constat, sive νυκτὸς cum φυλακὰς jungamus, sive cum verbo φυλάσσοντες, interpretando Noctu, Nocte, De nocte. At vero singulari numero ἡ πρώτη φυλακὴ τῆς νυκτὸς, et ἡ δευτέρα, et ἡ τρίτη, et ἡ τετάρτη, ut Latine, Prima vigilia noctis, et secunda, et tertia, et quarta. Φυλακὴ, inquit Suidas, quarta pars noctis; in quatuor enim partes divisa erat. [De divisione noctis in tres vel quattuor vel quinque vigilias v. quæ ex veteribus et recentiorum scriptis collegit Vater. ad Eurip. Rhes. 4, p. 75 seqq., ubi poeta τετράμοιρον νυκτὸς φυλακήν (nam sic ex codd. correctum pro φρουράν) dixit pro τὴν τετάρτην φυλακὴν τῆς νυκτός.] Et φυλακαὶ τῆς νυκτὸς, inquit Idem, αἱ διαιρέσεις, καθ' ἃς οἱ φύλακες τὰς φυλακὰς ἀλλήλοις ἐγχειρίζουσι. Hujus autem usus nominis φυλακὴ exempla passim ap. Evangelistas habes.

|| Φυλακὴ, Custodia, i. e. Custodes qui cingunt latus principum, s. satellites, aut stipatores, Bud. ex Aristot. [Plato Protag. p. 321, D : Αἱ Διὸς φ. (Κράτος καὶ Βία) φοβεραὶ ἦσαν. Xen. Cyrop. 7, 5, 58 : Φυλακῆς περὶ τὸ σῶμα ἠγήσατο δεῖσθαι, ut ap. Demosth. p. 622, 7 : Χαριδήμῳ φ. τινα τοῦ σώματος διδόναι. Φυλακαὶ τειχέων Eurip. Iph. A. 15 : Ἀκίνητον φ. τειχέων. De statione custodum Hom. Il. K, 408 : Πῶς δ' αἱ τῶν ἄλλων Τρώων φυλακαί τε καὶ εὐναί; et 416 : Φυλακὰς δ' ἃς εἵρεαι. Eur. Rhes. 18 : Τί σὺ γὰρ φυλακὰς προλιπὼν κινεῖς στρατιάν; Xen. Hell. 5, 4, 49 : Πρὶν ἐλθεῖν Θηβαίους ἀπὸ τῆς φ. Ἑρμοπολιτικὴ φυλακὴ et Θηβαϊκὴ φυλακὴ, nomina castellorum ubi custodiæ collocatæ erant, ap. Strabon. 17, p. 813.]

|| Φυλακὴ, Custodia, i. e. Carcer. Lucill. Epigr. [Anth. Pal. 11, 276] : Εἰς φυλακὴν βληθείς ποτε Μάρκος ὁ ἀργὸς ἑκοντὶ (nisi potius hoc ἑκοντὶ sequenti versui jungi debet), Conjectus in carcerem s. custodiam. Sic autem dixit Matth. [5, 25] : Καὶ εἰς φυλακὴν βληθήσῃ. Aristot. OEcon. 2, ποιεῖν εἰς φυλακὴν dixit pro eodem : Plutarchus εἰς φυλακὴν ἀποθέσθαι. Rursum Matth. [14, 3] : Θέσθαι εἰς φυλακήν. Sed et ἔχειν ἐν φυλακῇ ap. Eund. pro Detinere in carcere. Quo genere loquendi ante illum usus est Herodot. : ap. quem [1, 24], Ἀρίονα ἐν φυλακῇ ἔχειν [οὐδαμῇ μετιέντα], Gellius vertit, Arionem custodiri. [*Abduci in phylacam* ap. Plaut. Capt. 3, 5, 93. Recentiorum exx. collegit Ducang., velut Concil. Calched. Act. 10 : Εἰς ἀνάλωμα τῶν φυλακῶν· Pallad. Hist. Laus. c. 15 : Ἐκκλησίας καὶ φ. Improprie Æsch. Pers. 592 : Οὐδ' ἔτι γλῶσσα βροτοῖσιν ἐν φυλακαῖς· λέλυται γὰρ λαὸς ἐλεύθερα βάζειν.]

|| Φυλακὴ habet præterea quendam usum, cujus nulla fit in VV. LL. mentio. Is autem ex ea verbi φυλάττομαι signif. manat, qua ponitur pro Caveo. Sicut enim φυλάττομαι ostendi sæpe esse quod Latini dicunt Caveo, sic φυλακὴν nonnullis in ll. observavi id esse quod iidem dicunt Cautio. [Plato Alc. 2 p. 149, C : Δοκεῖ μοι πολλῆς φ. δεῖσθαι καὶ σκέψεως· Leg. 10, p. 906, A : Φ. θαυμαστῆς δεομένη μάχης· Ep. 2, p. 314, B : Μεγίστη φ. τὸ μὴ γράφειν, ἀλλ' ἐκμανθάνειν. Φ. ποιεῖσθαι Soph. p. 231, A : Περὶ τὰς ὁμοιότητας ἀεὶ ποιεῖσθαι τὴν φ. Antipho p. 115, 7 : Οὐ πρότερον ἦ πάσης ὑποψίας φ. ποιήσωνται. Φ. φυλάττεσθαι Xen. Anab. 7, 6, 22 : Εἰ πρὸς φίλους ἐστὶ φυλακὴ, πᾶσαν οἶδα ὑμᾶς φυλαξαμένους.] Thucydides 4 : Καὶ τὰ ἄλλα ἐν φυλακῇ πολλῇ ἦσαν, φοβούμενοι μὴ, Et in ceteris cautionem magnam adhibebant, vel, circa cetera. Aut, Cautionem et diligentiam magnam, ut a Cic. quoque duo ista interdum copulari videmus. Gallice autem illo ipso verbo uteremur, quod et superioribus signiff. convenit; sed peculiarem ei constr. dantes. Diceremus enim, *Ils estoient sur leur garde*, *Ils se tenoient sur leur garde*, *Ils se tenoient très-bien sur leur garde* : propter illud πολλῇ. Eundem usum habere mihi videtur et in isto Ejusdem loco, qui ejusd. libri est [c. 80] : Αἰεὶ γὰρ τὰ πολλὰ Λακεδαιμονίοις πρὸς τοὺς εἵλωτας τῆς φυλακῆς πέρι μάλιστα καθεστήκει· nam hoc aut simili modo interpretandum puto : Ita enim se Lacedæmonii erga Helotas gerebant, ut præcipua sibi cavendi ab iis cura esset. Valla autem ita vertit, Fere enim eis inter præcipuas curas fuit semper, servitiorum custodia. Ut autem his in ll. φυλακὴν Cautionem significare dico, sic et ap. Plut. Turn. ita interpr.; nam hunc illius locum [Mor. p. 420, E] : Ὅθεν οὐκ εὖ τῷ θεῷ τὴν ἀϊδιότητα ποιοῦσιν ἐκ φυλακῆς καὶ διακρίσεως τῶν ἀναιρετικῶν, sic vertit, Itaque non recte deo æternitatem tribuunt ex cautione et repulsione offensionum.

[Φυλάκη, ἡ. HSt. s. v. Φυλακή :] At vero Φυλάκη, nomen urbis Thessaliæ [ut ex Hom. Il. B, 695, notavit Steph. Byz., memorata etiam a Pind. Isthm. 1, 84, Pherecyde ap. schol. Hom. Od. Λ, 289, Apoll. Rh. 1, 45, Apollod. 1, 9, 12, Strab. 9, p. 433. Nomen habet ἀπὸ Φυλάκου τοῦ Δηϊόνος, ut est ap. Steph. Ab φυλακὴ accentu distingui annotavit Hesych.: Φ., ... πόλις Θεσσαλίας (παροξυτόνως addidit Musurus), ὀξυτόνως δὲ ἀγρυπνία.] Cujus ἐθνικὸν est Φυλακήσιος. [De quo Steph. : Τὸ ἐθνικὸν δύναται μὲν διὰ περιφράσεως ἐκ Φυλάκης, εἴρηται δ' ὅμως Φυλακήσιος ὡς Ἰθακήσιος. Καὶ τὸ ἐκ τόπου ἐπίρρημα Ἡλιόδωρος ἐν Πρωτεσιλάῳ «ὅσοι Φυλακῆθεν ἔποντο.» Φυλάκιος est ap. Lucian. D. mort. 23, 1 : Πρωτεσίλεως ὁ Ἰφίκλου Φυλάκιος. || Φυλάκη, locus Arcadiæ. Pausan. 8, 54, 1. || Urbs Epiri ap. Livium 45, 26.]

[Φῠλακηΐς, ίδος, ἡ, Phylaci filia. Apoll. Rh. 1, 47 : Ἀλκιμέδην Φυλακηΐδα.]

[Φῠλακίδης, ὁ, Phylacida, Phylaci filius (Iphiclus), Hom. Il. B, 705, ubi syllaba prima in arsi producta. || Apollinis et Acacallidis nymphæ filius, Pausan. 10, 16, 5. || Ægineta, Pind. Isthm. 1, 5, 22. || Alius ap. Aristæn. 1, 20.]

[Φυλακήσιος. V. Φυλάκη.]

[Φυλακήτης vitiose pro φυλακίτης, quod v.]

[Φῠλακίζω. HSt. s. v. Φυλακὴ, ubi de Carceris signif. agit :] Hanc ipsam nominis φυλακὴ signif. sequitur et verbum Φυλακίζω, utpote quod ponitur pro In carcerem conjicio, εἰς φυλακὴν βάλλω. Act. 22, [19] : Ἐγὼ ἤμην φυλακίζων καὶ δέρων κατὰ τὰς συναγωγὰς τοὺς πιστεύοντας ἐπί σε. [Epiphan. vol. 2, p. 281, A.] Affertur hoc verbum et ex libello qui Γαλεομυομαχία inscribitur [v. 8. Theodor. Prodr. Rhod. 1, p. 41; 3, p. 113. Herch. Ἐφυλακίσθη est ap. Theodor. Stud. p. 437, C. Φυλακίζεσθαι ex Nomocanone Photii 9, 5, affert Ducang. Idem Φυλακέω posuit ex Concil. Calched. Act. 10, ubi aoristus est φυλακήσας, ut ap. Ducam Hist. Byz. p. 117, B : Φυλακήσας αὐτὸν ἐν τῷ πύργῳ. Sed hujusmodi in locis facilis est correctio φυλακίσας. G. D. Theod. Abucara Disp. p. 462, 14, φυλακίζων τοὺς Χριστιανούς. Passiv. Marc. Erem. Disp. p. 980, A, φυλακιζόμενοι· Achmes Onirocr. p. 94, 31 et 34; 97, 37, ἐφυλακίσθη· Antioch. Homil. p. 1189,

A, φυλαχισθῆναι· Gregent. Tephr. Disp. p. 15, 21, φυλαχισθείς. Hase.]

[Φῠλακικὸς, ἡ, όν.] A nomine φυλακὴ est. Φυλακικὸς, Custodiendi peritus, s. Servandi, Aptus ad custodiam. Φ. Plato [locis pluribus Reipublicæ, velut 2, p. 375, E : Ὁ φ. ἐσόμενος. Cum nominibus ἄνδρες, ἄρχοντες, γένος, γυνὴ, ἐπιστήμη 5, p. 456, A; 8, p. 546, D; 4, p. 434, C; 428, D. Cum genit. 3, p. 412, E : Εἰ φ. εἰσι τούτου τοῦ δόγματος. Superl. 3, p. 412, C: Ἆρ' οὐ φυλακικωτάτους πόλεως (δεῖ εἶναι);] dicere solet pro Eo qui aptus est ad custodiam. Xenoph. φυλακτικὸν dixit, inquit Bud.

[Φυλάκιον i. q. φυλακεῖον, quod v.]

[Φυλάκιον, ἡ, Phylacium, n. pr. meretricis. Plut. V. Demetr. c. 11.]

[Φυλάκιος. V. Φυλάκη.]

[Φῠλακὶς, ίδος, ἡ. HSt. s. v. Φύλαξ, ubi de φύλακες νῆες, Naves præsidiariæ, dixit:] Qua signif. alioqui dicitur Φυλακίδες νῆες. Appian. [Civ. 5, 72] : Οἱ δὲ αὖθις συνῆλθον ἐπὶ τὸ ἀρχαῖον χῶμα περιορμουσῶν φυλακίδων νεῶν. [Diodor. 20, 16 : Αἱ φ. τῶν Καρχηδονίων ἐπεδίωκον.] In VV. LL. nomin. sing. Φυλακὶς, ίδος, ἡ, Navis ad præsidia locorumve custodiam mitti solita, quæ et φρουρὶς, Xen. Ita quidem illa; sed tamen absque adjectione substantivi ναῦς, dubito an signif. hanc habere possit φυλακίς. Generalius autem usurpatur φυλακὶς pro Ea quæ est custos, ut ap. Plat. [Rep. 5, p. 457, C] : Ὡς δεῖ κοινῇ πάντα ἐπιτηδεύειν τούς τε φύλακας καὶ τὰς φυλακίδας. [Dio Cass. 47, 17 : Ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς τῆς φυλακίδος, ὃ πρὸ τῆς φυγῆς ὁ Κικέρων ἐς τὸ Καπιτώλιον ἀνετίθει. De quo dixerat 38, 17 : Ἀγαλμάτιόν τι Ἀθηνᾶς ἀνέθηκε φυλακίδα αὐτὴν ὀνομάσας.] Aliud porro fem. nomen affert Bud. videlicet Φυλάκισσα, itidem pro Custos; sed duntaxat ex Interprr. LXX in Cantico Canticorum [1, 5]. Mihi quidem certe valde insolens hæc adjectivi forma videtur.

[Φυλάκισσα, ἡ, i. q. φυλακίς. Semel in V. T. Cant. 1, 5 : Ἔθεντό με φ. ἐν ἀμπελῶνι. Theodor. Prod. Rhod. 1, p. 18.]

[Φῠλακίτης, ὁ. HSt. s. v. Φυλακίζω :] Dubium vero est an et nomen Φυλακῆται (nisi potius scrib. est Φυλακῖται), quod Bud. interpr. Custodiæ, afferens ex Pand., huc referendum sit. Latine quidem certe Custodias vocari constat et eos, qui in custodiam dati sunt. [Recte HSt. φυλακῖται. In Gl. Φυλακίτης, Carcerarius. Φυλακίτης inter nomina in ίτης ap. Herodian. Epimer. p. 181. Et sic ap. Moschum in Limon. c. 189, ab Ducang. citatum. *Phylacistas* dixit Plautus Aulul. 3, 5, 44. || « Qui in carcere detinetur. Clement. Constitt. Apost. 4, 2 : Φυλακίταις βοήθειαν. Nicet. in Andron. Comn. 2, 2 : Τοῖς φυλακίταις τιθέασι τὴν ἔξοδον ἄνετον. » Ducang. || Milites in Ægypto quibus commissa erat cura securitatis publicæ. Papyr. ap. Reuvens. *Lettres à M. Letronne* 3, p. 38, 3, τῷ ἐπιστάτῃ τῶν φ. Inscr. Phil. C. I. vol. 3, p. 421, n. 4896, C, 6, ἐπιστάται φ. Conf. Letronn. *Journ. des Sav.* a. 1821, p. 664. Hase. || Femin. Φυλακῖτις, ἡ, Custos, cognomen numeri septenarii in Theol. Arithm. c. 7, p. 43, ubi vid. Ast. p. 184.]

[Φυλακῖτις, ἡ. V. Φυλακίτης.]

[Φύλακος, ὁ. HSt. s. v. Φύλαξ :] Ceterum a poetis dicitur etiam Φύλακος, sive Φυλακὸς, ut Aristarcho scribere placuit, ad similitudinem aliorum nominum in κος desinentium, ut μαλακὸς, et παρδακὸς, et φαρμακὸς, et ἀνακός. At qui φύλακος scribunt barytone, gen. φύλακος a φύλαξ in nominativum alterius declinationis transisse dicunt : quorum sententiæ subscribere videtur Eust. Hom. Il. Ω, [566] : Οὐδὲ γὰρ ἂν φυλάκους λάθοι. Traditque id. gramm. φυλάκους dici poetice : secundum quosdam vero et Dorice. [Herodianus præeunte Aristarcho φυλακός ὀξυτόνως scribendum esse præcipit, ut ab nomine proprio Φύλακος distinguatur : v. schol. Hom. l. c. et Arcad. p. 51, 8, Etym. M. p. 802, 3. Ab Herodiano dissentit schol. Apoll. Rh. 1, 132 : Φύλακος Ἰωνικῶς ὁ φύλαξ. Ἴωνες δὲ ἐκ τῶν γενικῶν ποιοῦσιν εὐθείας, τοῦ φύλακος ὁ φύλακος, τοῦ μάρτυρος ὁ μάρτυρος. Τοῦ δὲ φύλακος ὀξυτονητέον τὴν πρώτην. Ἡρωδιανὸς δὲ τὴν τελευταίαν ὀξύνει. Et proparoxytonum probare videtur Steph. Byz. s. v. Ἰβηρίαι p. 325, 1 ed. Mein.: Ἀπὸ τῆς γενικῆς Ἴβηρος εὐθεῖα ὡς τῆς φύλακος ὁ φύλακος, quo accentu certe Æoles uti debuerunt, quibus ὁ μάρτυρος et ὁ φύλακος tribuitur ab Greg. Cor. p. 591. In prosa non reperitur nisi apud Herodotum 1, 84 : Τῇ οὐδεὶς ἐτέταχτο φ. 89 : Κάτισον ἐπὶ τῆσι πύλῃσι φυλάκους· et alibi sæpius. G. D. Schol. Theocr. 8, 3 : Ὁ φύλακος· τῶν Ἰώνων δὲ τοῦτό ἐστι τὸ τὰς γενικὰς ποιεῖν εὐθείας. Et in fictili ducis de Luynes ΦΥΛΑΚΟS ascriptum est homini asservanti saccos Arcesilai regis. De Witte *Descr. du cab. de Durand* p. 159, n. 422. Panofka *Parodien* in *Abh. der Kön. Ak. der Wiss. zu Berlin* a. 1851, part. philol. p. 21. Hase.]

[Φύλακος, ὁ, Phylacus, Deionei ex Diomeda filius. Hom. Od. O, 231; Hesiod. ap. Athen. 11, p. 498, A; Pherecyd. ap. schol. Apoll. Rh. 1, 45, et ap. schol. Hom. Od. Λ, 289, Apollod. 1, 9, 4. || Trojanus. Hom. Il. Z, 35. || Heros apud Delphos. Herodot. 8, 39; Pausan. 10, 8, 7 et 23, 2. || Samius. Herodot. 8, 85. || Statuarius ap. Pausan. 5, 23, 5, ex emend. Clavierii. Nam libri ψύλακος præter unum qui θύλακος. || Medicus, ap. Galen. vol. 13, p. 783. ῠ]

[Φυλάκουον, τὸ, Clematis, apud Ægyptios. Dioscor. 4, 7.]

Φυλακτέον, Custodire oportet vel Observare, Cavere oportet, Cavendum est. [Æsch. Sept. 499 : Τοιόνδε φωτὸς πεῖραν εὖ φ. Polyb. 3, 7, 7 : Οὐδὲν οὕτω φ. καὶ ζητητέον ὡς τὰς αἰτίας τῶν συμβαινόντων. Sequente μὴ Plato Rep. 3, p. 416, A : Φ. μὴ τοιοῦτον ἡμῖν οἱ ἐπίκουροι ποιήσωσι. Et ὅπως μὴ ap. Xen. OEcon. 7, 36.] Galen. : Καὶ εἰ ἄλγημα σύντονον ἐνοχλοίη τὸν νοσοῦντα, φυλακτέον ἀθρόας τε καὶ πολλὰς κενώσεις. Itidemque aliis plerisque in ll. utitur. Et Φυλακτέος, Custodiendus, Observandus, Cavendus. [Soph. OEd. C. 1180 : Μή σοι πρόνοι' ἦ τοῦ θεοῦ φυλακτέα. Plur. Eur. Andr. 63 : Ἃ σοι φυλακτέα. Observandum, Etym. M. p. 652, 29 : Φυλακτέον ὅτι ἐπὶ μὲν τοῦ ζῴου διὰ τοῦ ο δεῖ προφέρεσθαι. G. D. Paul. Ægin. p. 232, 16 Briau., μάλιστα φυλακτέον αὐτά. Dicæarch. ap. Car. Müller. Fragm. hist. gr. vol. 2, p. 255, 22 : Φ. δ' ὡς ἔνι μ. τὰς ἑταιρας. Greg. Naz. t. 1, p. 877, D, ὃ καὶ πρῶτόν σοι φ.· t. 2, p. 20, 1251, τοὺς λόγους φ. Ib. p. 229, 32, ὅπως φυλακτέα. Jo. Damasc. t. 1, p. 503, C, φ. ἡ νηστεία. Hase.]

Φυλακτὴρ, ῆρος, ὁ, Custos, Vigil, Excubitor, φύλαξ. Hom. Il. I, [66] : Φυλακτῆρες δὲ ἕκαστοι Λεξάσθων παρὰ τάφρον. [Quod Hesychius exponit φύλακες, apud quem supra corrupte Φυκτῆρες, φύλακες. Idem, Φύλαξ· φυλακτὴρ, nisi transponendum Φυλακτήρ· φύλαξ. « Oppian. Hal. 4, 55. Quint. Sm. 7 fine. » Wakef. Joseph. B. J. 7, 8, 2, λάκκους φυλακτῆρας ὑδάτων. Hase.]

Φυλακτηρία, ἡ, subst. Custodia, Excubiæ. Exp. φυλακὴ, item παννυχίς [ab Hesychio].

[Φυλακτηριάζω, Custodio a malo. Horapollo 1, 24, de Ægyptiis, pictura genios infestos abigentibus, ταῖς δυσὶ κεφαλαῖς ἑαυτοὺς φυλακτηριάζουσιν. Hase.]

Φῠλακτήριον, τὸ, quum alia significat, tum Locum in quo sunt custodes s. vigiles; nam a Suida [et Etym. M. p. 802, 8] exp., τόπος ἔνθα οἱ φύλακες, Statio excubitorum sive vigilum. [Herodot. 5, 52; Thucyd. 4, 31, 33, 110; Æschin. p. 45, 37.] Aristot. Pol. 7, [12] : Τὰ δὲ τείχη διειλῆφθαι χρὴ φυλακτηρίοις καὶ πύργοις κατὰ τόπους ἐπικαίρους. Atque ita φυλακτήριον convenit significatione cum φυλακεῖον, de quo supra. Sed et Excubias φυλακτήριον appellari putavit Bud. Quin etiam quemadmodum illa vox φυλακεῖον ponitur et pro Præsidio, sic φυλακτήριον in isto Chrysost. loco, De precatione : Προσευχὴ δὲ, ἄμαχον ὅπλον καὶ ἀσφαλὲς φυλακτήριον. [Ὅπλα schol. Eur. Hec. 14, exp. per φυλακτήρια, οἷον θώραξ, κράνος.] Reddi tamen potest et Munimentum, aut etiam Arx, sicut et φυλακεῖον. Nam φυλακεῖα et φυλακτήρια dici queunt Quæcunque nos custodiunt et tuentur. Xenophon Cyrop. 7, [5, 12] : Ἀνίστη δὲ καὶ ἄλλους πολλοὺς πύργους ἐπὶ τῆς ἀμβολάδος γῆς, ὅπως ὁτιπλεῖστα φυλακτήρια εἴη. [Diodor. 17, 50 : Φυλακτήρια τῶν τόπων· ubi Wessel. : « Φ. munimenta sunt atque arces ex quibus templo robur et præsidium. Ita Æschines De f. leg. p. 45, φυλακτήρια vocat eas urbes quibus ad Thermopylas Græcia erat munitior. Joseph. A. J. 15, 7, 8, φ. arces prope Hierosolymitanum templum, et brevi post Diodorus ipse φ. τῶν ὁρυφορούντων

munitiones in quibus satellites excubabant, prorsus ut Aristot. Pol. 7, 12. » Proverb. App. 4, 39 ed. Schneid.: Τῶν τόπων ἐν ᾧ τὰ φ. ἦν. Polyb. 8, 17, 5 : Πεπιστεῦσθαί τι τῶν φ. τῶν κατὰ τοὺς ὄπισθεν τόπους τῆς ἄκρας. Procop. Gotth. 3, p. 282 : Φ. κατεστήσατο μαχίμων ἀνδρῶν. Metaph. Demosth. p. 71, 24 : Ἐν δέ τι κοινὸν ἡ φύσις τῶν εὖ φρονούντων ἐν ἑαυτῇ κέκτηται φ. (τὴν ἀπιστίαν) πρὸς τοὺς τυράννους.] Dicitur φυλακτήριον et Antidotum contra venena, Amuletum, VV. LL. in quibus affertur ex Diosc. 5, [58] de lapide selenite, Καὶ ἀντὶ φυλακτηρίου περιάμματι αὐτῷ αἱ γυναῖκες χρῶνται, Pro amuleto sibi eum alligant mulieres. Ex eod. l. [59] de jaspidibus lapillis, Πάντες εἶναι λέγονται φυλακτήρια περίαπτα, Omnes pro amuletis alligari feruntur. [Plut. Mor. p. 378, B.] At vero ap. Matth. 23, [5] : Φυλακτήριον, q. d. Conservatorium, quod eo conservetur memoria legis, inquit Erasm., quem vide : nec non doctissimas postremi Interpretis annotationes : ubi inter alia scribit, hujusmodi esse quæ quidam hodieque ex collo suspendunt, inscripto præsertim initio Evangelii secundum Joannem : atque hanc superstitionem damnasse jam olim Antiochenam synodum, expresso etiam nomine φυλακτηρίων. [Dixerunt de his φυλακτηρίοις Joann. Chrys. Homil. 72 in Matth. p. 453, Theophylact. In Matth. c. 23, p. 138, aliique quorum locos v. ap. Suicer. et Ducang.] Sed si φυλακτήρια velimus illa itidem appellare, non jam ita vocabuntur, tanquam conservatoria, a conservanda memoria; sed tanquam amuleta, ut in ll. Diosc. quos modo protuli. [Lap. Rosett. C. I. vol. 3, p. 336, n. 4697, 45, φ. χρυσᾶ δέκα, de quo ornamento regio Letronn. *Rec. des inscr. de l'Ég.* t. 1, p. 315—17. Hase.]

|| Invenitur et adj. Φυλακτήριος, Custodiendi vim habens, Aptus ad custodiendum. Affertur tamen et tanquam simpliciter positum pro Custodiens [s. Custos. Plato Leg. 8, p. 842, D : Τοῖς περὶ τὰ τοιαῦτα φυλακτηρίοις τε καὶ ἐπιστάταις ὀργάνων], ex Diosc. 5 : Φυλακτήριος τῶν συνειληφυιῶν, Conceptus feminarum custodiens. [|| Φυλακτήριοι Can. 61 Concilii in Trullo vocantur qui φυλακτήρια (amuleta) dant : ubi v. Balsamon. Suicer.]

[Φυλάκτης, ὁ, i. q. φύλαξ, apud Cumanos. Plut. Mor. p. 291, F.]

Φυλακτικὸς, ἡ, ὸν, Custodiendi peritus s. Servandi, sicut et φυλακικὸς, de quo supra. [Definitt. Plat. p. 414, A : Μνήμη διάθεσις ψυχῆς φυλακτικὴ τῆς ἐν αὐτῇ ὑπαρχούσης ἀληθείας. Φ. ὑγιείας ap. Aristot. Top. 1, 15, 10. Φ. τῶν αὐτῶν τόνων, Eosdem accentus servans, Etym. M. p. 544, 22.] Et τὸ φυλακτικὸν, Custodiendi sedulitas. Aristot. Rhet. 2, [c. 4, 3] φυλακτικοὺς ἐγκλημάτων vocat Qui eorum memoriam servant, (ut dicitur φυλάσσειν χόλον, s. ὀργὴν,) Qui ea mente condita tenent. Sed φυλακτικὸς a φυλάττομαι significante Caveo, est Qui cavere sibi novit, et q. d. Cavendi peritus. Unde redditur etiam Cautus. Φυλακτικὸς ap. Xen. [Mem. 3, 1, 6], inquit Bud., Cautus, Accuratus circa vitandas insidias. [Id. Hipparch. 5, 15 : Τὸ λίαν φυλακτικὸν προσποιήσασθαι εἶναι καὶ μηδαμῶς φιλοκίνδυνον.] Cui opp. ἀφυλακτῶν. Ab Eod. in Comm. redditur, Ad custodiam aptus, et Conservator, et Circumspectus ad dolum et insidias cavendas. Itidem certe φυλακτικὰ ζῶα, ex Aristot. [H. A. 1, 1 in fine] affertur de iis animalibus, quibus sibi cavendi solertia data est. Et, Σοφία ἡ περὶ τοὺς πονηροὺς καὶ ἀδίκους φυλακτικὴ, ex Platonis Epist. [6, p. 322, D], Sapientia ab improbis et injustis sibi cavendi. [|| Adv., Φυλακτικῶς, Cum cura, Caute. Pollux 5, 147. « Φ. χειρίζειν Polyb. 6, 8, 3. Φυλακτικώτερον χρῆσθαι ταῖς προνομαῖς 1, 18, 1; 3, 102, 11. » Schweigh. Schol. Thuc. 5, 102. Ἀνακῶς per φ. exp. Suidas. Schol. Soph. OEd. C. 151 : Φ. τοῦτο λέγουσιν. Tim. Lex. Plat. p. 216 : Περιεῖπον, περί τινα ἦσαν θεραπευτικῶς καὶ φ. G. D. Euseb. Præp. ev. p. 14, A, φ. ἔχειν τῶν τῆς κακίας ἐπιτηδευμάτων. Hase.]

[Φυλακτογράφοι, οἱ, qui Latinis sequioris ætatis Caragi. Nicon Monach. in Pandect. ms. lib. 2, serm. 49 (s. Pseudo-Chrys. Περὶ ψευδοπροφ. vol. 7, p. 221, 41) : Ὅταν ἴδῃς λαὸν ἐπισυντρέχοντα πρὸς τοὺς μυθολόγους καὶ φ. Ducang.]

[Φυλακτὸν, τὸ, i. q. φυλακτήριον, Amuletum. Vita Nili jun. p. 4 : Ἐξουθενεῖν τὰ λεγόμενα φυλακτὰ καὶ τοὺς λεγομένους ἐξορκισμούς. Vita Symeonis Sali (Actt. SS. Julii t. 1, p. 164, E) : Οὐδὲ μαντείαν οὐδὲ φυλακτόν. Harmenop. 6, 10, 3, φυλακτὰ ἐπὶ φιλίᾳ, φίλτρα τῆς φιλίας ποιητικὰ appellat § 8. || Theca sanctorum reliquias continens quam collo appendebant. Anastasius Sinaita In Psalm. 6 : Τὰ ἴδια φ. ἀπέστειλε. Theophan. p. 318 : Ἐν τῷ τραχήλῳ φυλακτά. Hæc et alia de utraque signif. attulit Ducang.]

[Φυλακτὸς, ἡ, ὸν, Qui custodiri s. observari potest. Etym. M. p. 2, 36 : Παρὰ τὸ φυλάσσω πεφύλακται φυλακτός καὶ τέτακται τακτός. G. D. Alex. Aphrod. De febr. ed. a Dem. Schina in Mus. crit. a. 1821, p. 378, 6 φυλακτὴ ὑγεία. Hase. || Qui caveri potest. Margo edit. Ald. Phalar. Epist. p. 334 : Ταῦτα δὲ ἀκατάληπτα πᾶσίν ἐστιν, ἀλλ' οὐ φυλακτά.]

[Φῦλακτρὶς, ίδος, ἡ, Phylactris, collis Arcadiæ. Pausan. 8, 48, 3 : Ὅπλα ἑλόχων ὑπὸ τὸν λόφον ὃν Φυλακτρίδα ἐφ' ἡμῶν ὀνομάζουσι. Nomen impositum, ut videtur, ab custodia ibi collocata.]

[Φυλάκτωρ, ὁ, i. q. φύλαξ. Nonn. Dion. 2, 176, et alibi. « Theod. Prodr. Notitt. Mss. vol. 8, part. 2, p. 163. » Boiss.]

[Φύλαμος, ὁ, Phylamus, n. pr. Lycophr. 593 : Αὐσονίτην Φύλαμον, ubi libri Φυλαμόν. Recto accentu ap. Steph. Byz. qui hæc verba affert s. v. Αὔσων. V. Lobeck. Pathol. Prol. p. 156.]

[Φύλανδρος, ὁ, Phylander, Apollinis ex Acacallide filius. Pausan. 10, 16, 5.]

[Φυλάνθιον τὸ δυτικὸν sine explicat. affertur a Salmas. Exercitt. Plin. p. 807, D, ex loco Pseudo-Democriti de purpura tingenda. Sed fort. scribend. Φυλλάνθ. Hase.]

Φύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, Custos, Excubitor, Vigil. Hom. Il. I, [472] : Καὶ τότ' ἐγὼ θαλάμοιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας Ῥήξας ἐξῆλθον, καὶ ὑπέρθορον ἕρκίον αὐλῆς Ῥεῖα, λαθὼν φύλακάς τ' ἄνδρας δμωάς τε γυναῖκας. Dixerat autem paulo ante, Οἱ μὲν, ἀμειβόμενοι φυλακὰς ἔχον. [K, 127 : Πρὸ πυλάων ἐν φυλάκεσσι· 180 : Φυλάκων ἡγήτορας. Æsch. Eum. 64 : Σοὶ φ. ἐγγὺς παρεστώς. Soph. Aj. 562 : Τοῖον πυλωρὸν φύλακα Τεῦκρον ἀμφὶ σοὶ λείψω· OEd. C. 1572, de Cerbero : Ἀδάματον φ. παρ' Ἀΐδᾳ. Φύλακες κύνες ap. Platon. Rep. 5, p. 451, D.] Xen. φύλακας et φρουροὺς fecit eosdem, Cyrop. 8, [2, 19] quæ ap. Herodian. [2, 5, 10] conjuncta itidem leguntur. Apud Aristot. autem legimus, Φύλακας, οἷον φρουροὺς, Polit. 2. Dicitur autem ἐφιστάναι φύλακα. [Æsch. Suppl. 303 : Τὸν πάνθ' ὁρῶντα φύλακ' ἐπέστησεν βοΐ.] Xen. Cyrop. 8, [2, 19] : Καὶ φύλακας αὐτοῖς ἐφιστάντα μισθοφόρους, τούτοις πιστεύειν. Sic Plut. in Popl. [c. 5] : Καὶ φύλακα τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα ταῖς θύραις ἐπιστήσας. Athen. 12, [p. 533, A] : Οὐδένα τοῦ καρποῦ καθίστα φύλακα. [Plato Leg. 12, p. 954, B : Ὃν ἂν ἐθέλῃ φύλακα καταστησάτω.] Sæpe autem adjunctum gen. habet hoc nomen. [Hesiod. Op. 122 : Δαίμονες ... φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων· et 251. Φ. παιδὸς ap. Herodot. 1, 41; κτεάνων Pind. Pyth. 8, 83, ut πολυχρύσων ἑδράνων φύλακες ap. Æsch. Pers. 4; δωμάτων φ. Agam. 914; κρήνης φ. χωρίτην ὄφιν Soph. fr. 219. Δεσμωτηρίου φ. id. Crit. p. 43, A; φ. τοῦ σώματος Plato Rep. 8, p. 566, B.] Herodian. 1, [17, 12] : Ἔθος δὲ ἦν αὐτῷ προσιέναι, ἅτε τοῦ θαλάμου φύλακι. Xen. Cyrop. [6, 3, 14] : Φύλαξ τῆς Σουσίδος γυναικός. Idem [Mem. 2. 1, 32] : Πιστὴ φύλαξ οἴκων δεσπόταις. Dem. [p. 17, 13] : Φοβεροὶ φύλακες τῆς οἰκείας (χώρας) ἀκεραίου γένωνται. [Φ. φιλίας Plato Leg. 1, p. 640, C; τοῦ λόγου Symp. p. 189, A.] Æschin. : Φύλαξ τῆς δημοκρατίας. Apud Isocr. itidem φύλαξ τῆς πολιτείας [Hoc etiam ap. Plat. Leg. 12, p. 965, C], nec non φύλαξ τῆς εἰρήνης : quibus in ll. redditur etiam Conservator. Sed ei præfigi potest Custos, ut a Cic. alicubi conjungi hæc videmus. [Φύλακες τῶν νόμων Plato Leg. 12, p. 966, B. Φ. πόλεώς τε καὶ νόμων Rep. 6, p. 504, D, et alibi. De rege civitatis custode Soph. OEd. T. 1418 : Χώρας λέλειπται μοῦνος ἀντὶ σοῦ φύλαξ.] In bello autem φύλακες, vel cum adjectione vel absque illa positum, reddi potest etiam Præsidiarii milites, aut brevius Præsidium. Thuc. 2, [78] : Καταλιπόντες φύλακας τοῦ ἡμίσεος τείχους, Relicto præsidio. Idem eod. l.:

Οἱ Ἀθηναῖοι φύλακας κατεστήσαντο κατὰ γῆν. [Id. 6, 100.] In hujusmodi tamen ll. legitur interdum non φύλακας, sed φυλακὰς, idem valens : a nomin. sing. φυλακή. Sed et φύλακες νῆες ex Thuc. pro Naves præsidiariæ. [|| I. q. φυλακεῖον. Theophan. contin. p. 152, D : Ἐν τῷ φύλακι τηρούμενα τῷ βασιλικῷ· 159, B : Τὸν τῶν βασιλείων θησαυρῶν ἀνέῳξε φύλακα. || Φύλαξ, ή. Æsch. fragm. 307 : Ἀλλ' ἔστι καὶμοὶ κλεὶς ἐπὶ γλώσσῃ φύλαξ. Soph. Aj. 36, de Minerva : Πάλαι φύλαξ ἔβην τῇ σῇ πρόθυμος εἰς ὁδὸν κυναγίᾳ. Eur. Andr. 86 : Ἑρμιόνη γὰρ οὐ σμικρὰ φύλαξ· Tro. 462 : Ἑκάβης γεραιᾶς φύλακος. Leonid. Anth. Pal. 6, 280 : Τὰν λεχέων φ. Agath. 5, 294, 11 : Τὴν φ. Philostr. p. 618 : Φ. ἀγαθὴ χρημάτων.]

[Φύλαξ, δ, Phylax, n. pr. in inscr. Delphica ap. Bœckh. 1732, vol. 1, p. 851 : Κάλλων Φύλακος. || Sophista ap. Philostr. p. 605 : Φαῖδροι Κῦροί τε καὶ Φύλακες. || Nomen cani imponendum ap. Xenoph. Cyneg. 7, 5.]

[Φυλαξίκακος, δ, ή, Ab malis sibi cavens. Eustath. Opusc. p. 113, 30 : Εἴ με χρὴ κατά τινα τέχνης κανόνα ὄνομα θέσθαι, φ. εἰμι, εὐμαθέστερον δὲ εἰπεῖν, δειλὸς, εὐλαβής.]

[Φυλάξιμος, ὁ, ή.] Habent autem ξ et alia quædam : ex quibus sunt Φυλάξιμος, et Ἀφυλαξία. Et illud quidem prius, Φυλάξιμος, ὁ, ή, exp. Qui custodiri potest : φυλάξιμον χωρίον, Locus quem præsidio imposito custodire et tueri possumus : *Une place gardable*, ut quidam nostratum hodie loquuntur. [Plut. V. Pomp. c. 76 : Ἐπαρχία φ., vitiose pro φύξιμος, quod nunc restitutum ex paucis libris.]

[Φυλάξιος, ία, ιον, adject. in ιος ab futuro φυλάξομαι derivatum memorat Arcad. p. 41, 14.]

[Φύλαξις, εως, ή, Custoditio, Gl. Φυλάξεως apud unum interpretem Exod. 12, 42. Nicet. Man. 6, 8, ab Ducang cit.: Εἰς πόλεως φ. τεταγμένοι. Georg. Acrop. Annal. p. 76, D : Ηρὸς φύλαξιν τῆς χώρας· et p. 82, C. Plur. p. 58, B : Τῶν Ῥωμαϊκῶν φυλάξεων· 92, D : Φυλάξεις ἄστεων· et sic sæpius ap. scriptores Byz. (Epiphan. t. 1, p. 353, A et B, ἡ φ. τοῦ νόμου οὐκέτι φ. Achmes Onirocr. p. 238, 32, λογαρίου φ., Custodia rationum. Hase.) Antiquiorum scriptorum duo tantum novimus exx., Soph. fragm. 379 : Ὕπνου φυλάξεις· et, ubi Cautiones significat, Eurip. Hel. 506 : Δισσὰς δέ μοι ἔχει φυλάξεις.]

[Φύλαρος, ὁ, Phylarus, n. pr. in inscr. Lamiensi ap. Curtium Anecd. Delph. p. 96.]

Φῡλαρχέω, Sum tribus præfectus, s. princeps, Præsum tribui, Sum tribunus. Aristot. Polit. 4, [11] copulavit φυλαρχεῖν et βουλαρχεῖν, Xen. autem De re eq. [11, 10] φυλαρχεῖν et ἱππαρχεῖν. [Nam apud Athenienses φυλαρχεῖν dicuntur qui equitibus unius tribus præsunt. Hoc sensu sæpius ap. Xenoph. aliosque, velut Aristoph. Lys. 561, ubi est φυλαρχοῦντ' εἶδον ἐφ' ἵππου, Isæum p. 55, 19; 88, 17, aliosque. G. D. Anon. Vita Jo. Silent. Actt. SS. Maii t. 3, p. 19, A. Vita Nili jun. p. 26, 5, τῶν Σαρακηνῶν φυλαρχούντων. Frequens in titulis Ancyranis, ubi φυλαρχοῦντος C. I. vol. 3, p. 75, n. 4016, 15; p. 76, n. 4017, 22; p. 78, n. 4020, 13; p. 81, n. 4028, 8; δὶς φυλαρχήσας p. 97, n. 4069, 4; φυλαρχήσαντα p. 80, n. 4026, 1; φ. μεγαλοπρεπῶς καὶ ἰσοτείμως p. 82, n. 4032, 3; p. 77, n. 4019, 3, φ. φιλοτείμως. In inscr. quoque agri Damasceni, ib. p. 239, n. 4517, 3, videtur legend. φυλαρχήσας. Hase.]

[Φυλάρχης. V. Φύλαρχος.]

Φῡλαρχία, ἡ, Præfectura tribus. [Aristot. Polit. 6, 8 : Λοχαγίαι, φυλαρχίαι. Orac. vett. Gallæi p. 60. Apud recentiores scriptores sæpe de exercitu dicitur, velut Nicet. Eug. 1, 19 : Παρθικῆς φυλαρχίας· ubi v. exx. collecta a Boisson. vol. 2, p. 25, in quibus libri partim φιλαρχία. V. etiam Ducang. || Hesych. : Φ., πομπή τις.]

Φύλαρχος, et Φυλάρχης, ὁ, Tribus præfectus, Qui tribui præest, Princeps tribus, Tribunus. [Hesych. : Φ., φυλῆς ἄρχων. Φύλαρχον· χορήγιον (χορηγόν Is. Voss.). Tribunus plebis, Gl.] Herodot. 5, p. 197 meæ ed. [68] : Τὰς φυλὰς μετωνόμασε, καὶ ἐποίησε πλεῦνας ἐξ ἐλασσόνων· δέκα τε δὴ φυλάρχους ἀντὶ τεσσέρων ἐποίησε. Aristot. Polit. 5, [c. 1] : Καὶ ἐν Ἐπιδάμνῳ δὲ μετέβαλεν ἡ πολιτεία κατὰ μόριον· ἀντὶ γὰρ τῶν φυλάρχων βουλὴν ἐποίησαν. [Φύλαρχοι Persarum ap. Xenoph. Cyrop. 1, 2, 14; Arabum ap. Plut. V. Crassi c. 21. Tribuni Romanorum φύλαρχοι appellantur ab Dionys. A. R. 2, 7 : Φύλαρχοί τε καὶ τριττύαρχοι, οὓς καλοῦσι Ῥωμαῖοι τριβούνους. Id. 4, 14 : Ἡγεμόνας ἐφ' ἑκάστης ἀποδείξας συμμορίας, ὥσπερ φυλάρχους ἢ κωμάρχας, οἷς προσέταξεν εἰδέναι ποίαν οἰκίαν ἕκαστος οἰκεῖ. Apud Athenienses equitatui bini præfecti erant hipparchi et deni phylarchi, quorum apud equites munera eadem quæ τῶν ταξιάρχων apud hoplitas erant. Harpocratio : Φ. ἐστιν ὁ κατὰ φυλὴν ἑκάστην τοῦ ἱππικοῦ ἄρχων, ὑποτεταγμένος δὲ τῷ ἱππάρχῳ, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ φησί. Hinc sæpe conjuncti φύλαρχοι cum ἱππάρχοις, ut ap. Aristoph. Av. 799, Lysiam p. 146, 10; Platon. Leg. 6, p. 755, C; 8, p. 834, C, al. Vid. Pollux 1, 128; 8, 87, 94. Alterius formæ φυλάρχης exx. nulla sunt, nisi quod Suidas φυλάρχης per δυνάστης exp., addito scriptoris ignoti loco : Ξυμβάλλει τῷ Τραϊανῷ περὶ Αὐγάρου, ὃς ἦν Ὀσροηνῆς χώρας δυνάστης, οὕσπερ φυλάρχας ὀνομάζουσιν οἱ ἐκείνῃ, ὅτι καὶ τὰ χωρία αὐτῶν φυλαὶ ὀνομάζονται. Sed hic quoque duo libri optimi φυλάρχους. De appellatione ipsa v. Vales. ad Ammian. Marcell. 24, p. 283, ab Kust. cit. : « Recentioribus φύλαρχοι appellati ut plurimum Saracenorum principes : nam divisi Saraceni erant in tribus, quæ suos habebant phylarchos, ut scribit Sozomenus Hist. Eccl. 6, 38. Sic Procop. Pers. 1, 17 : Σαρακηνῶν ἡγούμενοι, οἳ φύλαρχοι ἐπικαλοῦνται. Malchus (p. 232, 17 Nieb.) : Φ. τῶν Σαρακηνῶν. (Menander ib. p. 292, 3.) Interdum nomen hoc tribuitur promiscue aliis principibus vel toparchis. Sic φύλαρχοι Balogritarum ap. Synes. Epist. 104, φ. Βουβουντιόνων ap. Olympiod. in Phot. Bibl. p. 183, Γότθων ib. p. 189, Φράγγων φ. (Carolus M.) ap. Const. Manass. Chron. 4505. » G. D. Ἀνθεμουσίας Dio Cass. 68, 21; Arabum in Sicilia Vita Nili jun. p. 121, 1. De principibus tribuum Judaicarum Clem. Rom. Epist. p. 64, 14 Frey. OEcumen. In Apocal. p. 288, 11 Cramer. Phot. Epist. p. 382, 40. Mendosa vel certe rara admodum, incerta nec probanda scriptura est τὸν φυλάρχην 2 Macc. 8, 32 ; φυλάρχαι Agathang. Vita Greg. Ripsim. Actt. SS. Sept. t. 8, p. 325, C; φυλάρχας Philo vol. 1, p. 497, 37; 498, 1; 557, 2. Alibi tamen, velut vol. 2, p. 116, 20, ipse Philo, ἕνα φύλαρχον. Hase.]

[Φύλαρχος, ὁ, Phylarchus, historiarum scriptor, cujus de patria dubitatum fuisse ex Suidæ verbis apparet : Φ. Ἀθηναῖος, ἢ Ναυκρατίτης· οἱ δὲ Σικυώνιον, ἄλλοι δὲ Αἰγύπτιον ἔγραψαν. Circa olympiadem 140 vixisse colligitur ex verbis Polybii 2, 56. Plura de eo ejusque scriptis dixit Müller. ad Fragm. Histor. vol. 1, p. LXXVII seqq. Nomen in codicibus sæpe vitiose scriptum Φίλαρχος. G. D. || Εὐκλῆς Φυλάρχου C. I. vol. 3, p. 580, n. 5427, 11. Hase.]

[Φύλας, αντος, ὁ, Phylas, Ephyræ Thesprotorum rex. Hom. Il. Π, 181, 191; Apollod. 2, 7, 6 et 8, ubi vid. Heyn. vol. 2, p. 190 seq., qui errorem Diodori notavit, a quo Φυλεὺς appellatur 4, 36. || Antiochi filius, nepos Herculis. Apollod. 2, 8, 3; Pausan. 2, 4, 3; 9, 40, 5. Antiochi avus 1, 5, 2; 10, 10, 1. Phylas Dryopum rex 4, 34, 9, et ap. Diodor. 4, 37, et in Tabula Farnesiana : vid. Heyn. l. c. p. 191. ῡ]

[Φυλάσιος. V. Φυλή.]

Φῡλάσσω, sive Φυλάττω, Custodio, Servo. Interdum et Tueor reddi potest. [Intransit. Custodio, Excubo. Hom. Il. K, 419 : Οἱ δ' ἐγρηγόρθασι φυλασσέμεναί τε κέλονται· Od. Υ, 52 : Ἀνίη καὶ τὸ φυλάσσειν πάννυχον ἐγρήσσοντα. Sæpius addito νύκτα, ut Il. K, 312 : Οὐδ' ἐθέλουσα νύκτα φυλασσέμεναι· et Od. E, 466; X, 195. Thucyd. 7, 28 : Κατὰ διαδοχὴν οἱ Ἀθηναῖοι φυλάσσοντες, τὴν δὲ νύκτα ξύμπαντες· quo loco infra utitur HSt. Xen. Cyrop. 7, 5, 13 : Ὡς μῆνα τοῦ ἐνιαυτοῦ ἕκαστον μέρος φυλάξον. Et forma media Il. K, 188 : Νύκτα φυλασσομένοισι κακήν. Xenoph. Anab. 6, 4, 7 : Ἐν τοῖς ὅπλοις ἐνυκτέρευον φυλαττόμενοι ἱκανοῖς φύλαξι. || Transitiv. cum accus. personæ vel rei apud scriptores inde ab Homero quosvis, modo proprio Custodiendi modo Tuendi, servandi, observandi sensu.] Apud Hom. dicitur pastor μῆλα φυλασσέμεναι, Od. M, idque σεμνῶς, pro ποιμαίνειν, inquit Eust. in hunc versum,

qui est 136 : Μῆλα φυλασσέμεναι πατρώϊα καὶ ἕλικας βοῦς. Sic certe Gallice dicimus de pastore, *Garder les brebis, Garder les vaches, Garder les pourceaux:* verbo *Garder* respondente Latinorum verbo Custodire. Et ap. hos certe Custos ovium, et Custos gregis de pastore itidem dicitur. At cum φυλάσσω addidit ῥύομαί τε idem Hom. Od. Ξ, [107] : Αὐτὰρ ἐγὼ σῦς τάσδε φυλάσσω τε ῥύομαί τε. Quemadmodum item dicimus matrem familias decere *Garder la maison*, sic illi de ea dicunt, οἶκον φυλάσσειν, ut in hoc Naumachii versu : Σοὶ δ' οἰκωφελίη μελέτω, οἶκόν τε φυλάσσειν· quem usum habet et in nomine composito οἰκοφύλαξ, cui significatione respondet οἰκουρός. [Sic Od. E, 208 : Εἴ γε μὲν εἰδείης... ὅσσα τοι αἶσα κήδε' ἀναπλῆσαι ... ἐνθάδε κ' αὖθι μένων παρ' ἐμοὶ τόδε σῶμα φυλάσσοις. Herodot. 8, 46 : Τὴν ἑωϋτῶν χώραν ἐφύλασσον. Æsch. Sept. 136 : Πόλιν φύλαξον κήδεσαί τ' ἐναργῶς. Plato Leg. 7, p. 814, A : Τοὺς φυλάξοντας παῖδάς τε καὶ γυναῖκας.] Apud Dem. autem κτᾶσθαι τἀγαθὰ et φυλάττειν τἀγαθὰ est Bona s. Opes quærere, et Bona tueri : ex Ovidio, Non minor est virtus, quam quærere, parta tueri. Atque adeo idem et ipse Dem. verbis illis κτᾶσθαι et φυλάττειν utens, dicit : nisi quod majorem etiam virtutem visam illi esse, non solum non minorem, ejus verba testantur. Ita enim [p. 16, 3] scribit, Πολλάκις δοκεῖ τὸ φυλάξαι τἀγαθὰ τοῦ κτήσασθαι χαλεπώτερον εἶναι. Et [p. 25, 24] : Πολὺ γὰρ ῥᾷον ἔχοντας φυλάττειν ἢ κτήσασθαι πάντα πέφυκε. At vero ap. Xen. Cyrop. 8, [2, 23] φυλάττειν, licet ejusdem generis accus. habens, non eund. tamen usum habet; sed in vitio ponitur, quum in illis Dem. ll. in laude poni manifestum sit. Ita enim ibi, p. 125 meæ ed.: Ἐγὼ οὐ τοὺς πλεῖστα ἔχοντας καὶ φυλάττοντας, πλεῖστα εὐδαιμονεστάτους ἡγοῦμαι· οἱ γὰρ τὰ τείχη φυλάττοντες, οὕτως ἂν εὐδαιμονέστατοι εἴησαν· πάντα γὰρ τὰ ἐν ταῖς πόλεσι φυλάττουσιν, ἀλλ' ὃς ἂν κτᾶσθαί τε πλεῖστα δύνηται σὺν τῷ δικαίῳ, χρῆσθαί τε πλείστοις σὺν τῷ καλῷ, τοῦτον ἐγὼ εὐδαιμονέστατον νομίζω καὶ τὰ χρήματα. Hic, inquam, φυλάττειν nequaquam eundem quem ap. Dem. usum habet, quum loquatur de iis qui ita φυλάττουσι sua bona, ut interim iis uti nesciant. Fuerit igitur reddendum φυλάττειν non itidem Tueri s. Conservare, sed simpliciter Servare s. Custodire. Videmus autem et alios hujus verbi φυλάττειν usus in illo ipso Xen. loco, sed de iis postea. Nunc ad Hom. revertor, ap. quem legitur etiam φυλάσσειν χόλον, Il. Π, 30 : Μὴ ἐμὲ γοῦν οὗτός γε λάβοι χόλος, ὃν σὺ φυλάσσεις. Itidem certe hic, i. e. cum ejusd. signif. accusativo, utimur verbo illo *Garder*. Dicimus enim *Garder sa colère* (quod vocab. *Colère* χόλον significat), vel *Garder son courroux*. Latine haud scio an itidem dicatur Servare iram s. simultatem. Poetæ certe Premere iram s. iras hac signif. dicunt; ut etiam Premere curam, et Premere curam sub corde, nec non Premere corde dolorem, Virg. Et in soluta oratione, Simultatem gerere, nihil aliud est quam χόλον φυλάσσειν. Herodot. autem pro eod. dixit χόλον πιέσαι, si Eustathio [ad Il. p. 54, 20] credimus. Quod loquendi genus plane respondet illi poetico Premere iram. Estque obiter notandus hic verbi Πιέζειν usus. Vult præterea Eust. χόλον πέψαι s. καταπέψαι i. valere q. χόλον φυλάσσειν : qua in re nullo modo assentiri illi queo. Ceterum ut Hom. φυλάσσειν χόλον, sic Plato Leg. [9, p. 867, A] φυλάττειν θυμὸν dixit, quod quidam interpr. Conditam iram tenere. [Σιγὴν φυλάσσειν Ps.-Eurip. Iph. A. 542, Dionys. A. R. 3, 23, p. 479, 13 ; σκαιοσύναν φ. Soph. OEd. C. 1213. Id. OEd. T. 382 : Ὦ πλοῦτε καὶ τυραννὶ ... ὅσος παρ' ὑμῖν ὁ φθόνος φυλάσσεται.] Apud Eund. [Plat. Leg. 6, p. 783, C] φυλάττειν μνήμῃ, Servare in memoria, (dicitur alioqui potius, Servare memoriam rei alicujus : Plin. dixit etiam, Ex iis quas hominum memoria custodit;) Memoria tenere, Mente conditum tenere. [Φυλάττειν τινὶ τιμωρίαν, Pœnæ exsecutionem reservare alicui, Demosth. p. 527, 8.] Habet vero et aliam Servandi signif. quum dicitur νόμον φυλάττειν, s. τὸν νόμον [Soph. Tr. 616. Plato Polit. p. 292, A : Τοὺς νόμους ἀκριβῶς φυλάττον· Rep. 6, p. 484, B : Φυλάξαι νόμους τε καὶ ἐπιτηδεύματα πόλεων· D : Τὰ κείμενα νόμιμα φυλάττοντες σώζειν], aut τὰ δικαιώματα τοῦ νόμου, in N. T., ubi φυλάττειν reddi-

A ditur ad verbum Servare. Invenitur certe itidem τοὺς νόμους φυλάττειν ap. Aristot. et Dem.; sed verbo φυλάττειν paulo alium quam illic usum habente, ac ne eund. quidem ap. utrumque. Ita enim Dem. Mid.: Χρὴ δὲ, ὅταν μὲν τιθῆσθε τοὺς νόμους, ὁποῖοί τινες εἰσὶ σκοπεῖν· ἐπειδὰν δὲ θῆσθε, φυλάττειν καὶ χρῆσθαι· videtur enim φυλάττειν τοὺς νόμους hic esse Servare leges, i. e. Eas retinere, nihilque in illis innovare. Fateor tamen posse et ita accipi φυλάττειν ut in illis N. T. ll. Apud Aristot. autem φυλάττειν τοὺς νόμους est Tueri leges, Legum auctoritatem inviolatam servare. Ita enim puto intelligi debere in isto ejus loco, De rep. 3, [c. 10], ubi de rege loquitur, Εἰ γὰρ καὶ κατὰ νόμον εἴη κύριος, μηδὲν πράττων κατὰ τὴν αὑτοῦ βούλησιν, παρὰ τὸν νόμον, ὅμως ἀναγκαῖον ὑπάρχειν αὐτῷ δύναμιν, ἣ φυλάξει τοὺς νόμους. Alioqui certe illi φυλάσσειν νόμον, sive τὸν νόμον, simile videri possit quod dicit Hom. φυλάσσειν ἔπος, Il. Π, [686] : Εἰ δὲ ἔπος Πηληϊάδαο φύλαξεν, Ἦτ' ἂν ὑπέκφυγε κῆρα κακὴν μέλανος θανάτοιο, Si servasset verba Achillis, mortem effugisset, i. e. Si

B monitis s. consilio Achillis paruisset. Cui loco similis est hic Propertii, Quod si etc., verbaque duxisset pondus habere mea, Viveret ante suos dulcis conviva penates. Sed Eust. videtur φύλαξεν accipere pro φύλαξεν μνήμῃ, quippe qui de eo scribat, ἐσθλῆς ἑταίρου παραιφάσεως λαθόμενος τοὺς πολεμίους μετεκίαθε. [Callim. Del. 204 : Οὐκ ἐφύλαξα ἀπειλὰς ὑμετέρας, i. e. Non curavi, Neglexi.] Apud eund. poetam Il. Ω, [111] legimus, Αἰδῶ καὶ φιλότητα τεὴν μετόπισθε φυλάσσων. Ubi φιλότητα φυλάσσειν non male, ut opinor, ex Virg. interpretabimur ad verbum, Amorem servare. [Φ. ὅρκια Il. Γ, 280; ῥῆμα Pind. Isthm. 2, 16; τελετὰς Ol. 3, 74. Τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ ἐλευθέριον Plato Leg. 7, p. 795, E. Φυλάξαι τὴν πίστιν Strabo 5, p. 223. Φυλάττειν τὸν τόνον schol. Hom. Il. A, 269 (ad verba τοῖσιν ἐγὼ μεθ' ὁμίλεον) : Οὕτως Ἀρίσταρχος τὴν μετά, φυλάσσων (sic Lehrs. Quæst. Ep. p. 75 pro φυλάσσειν) τὸν τόνον, i. e. scribit μεθ', servato præpositionis accentu, non per anastrophen (μέθ') rejecto.] Interdum

C vero φυλάσσω ad eam verbi Servo signif. pertinet, qua convenit cum Tueor s. Tutor : quem usum supra quoque ex quodam loco habuisti. Homero certe frequens est, qui verbum παρίσταμαι ei interdum præponit, nonnunquam ῥύομαι postponit, quum alioqui φυλάσσειν cum ῥύεσθαι alia etiam de re ab eo usurpetur, ut antea docui. Sed his addendus est is verbi φυλάττειν usus, quo dicitur φυλάττω σε ἀπὸ τούτου, Tueor te ab hac re. Aut etiam, Custodio te ab hac re, ut Fabius dixit, Ab injuria aliquem custodire. Extat porro et hujus constr. exemplum ap. Xen. Cyrop. 1, [c. 4, 7] : Καὶ φύλακας συμπέμπει ἐφ' ἵππων πρεσβυτέρους, ὅπως ἀπὸ τῶν δυσχερῶν (vel δυσχερειῶν [al. δυσχωριῶν]) φυλάττοιεν αὐτὸν, καὶ εἴ τῶν ἀγρίων τι φανείη θηρίων. Hanc quoque verbi hujus constructionem in Test. Novi scriptis habemus, ut ap. Paulum 2 Ad Thess. 3, [3] : Ὃς στηρίξει ὑμᾶς καὶ φυλάξει ἀπὸ τοῦ πονηροῦ, Qui vos firmos reddet, et tuebitur a malo. Sic ap. Joann. Ep. 1, 5 in fine : Τεκνία, φυλάξατε ἑαυτοὺς ἀπὸ τῶν εἰδώλων, possit fortassis verti, Tuemini vos ab idolis, licet alioqui commode reddatur Cavete vobis ab idolis. Vetus certe Interpres et

D hic et illic verbo Custodire usus est, cujus talem constructionem ex Fabio modo attuli. Optime autem hæc loquendi forma cum nostrate convenit, atque adeo ei ad verbum respondet. Dicimus enim, *Gardez-vous de ceci*, quod sonat, φύλαττε σεαυτὸν ἀπὸ τούτου. Perinde ac si dicas Latine, Custodi teipsum ab hoc. Vide Φυλάττω pro Caveo, infra. [Sequente μὴ cum infin. Soph. OEd. C. 567 : Τοὐμὸν φυλάξει σ' ὄνομα μὴ πάσχειν κακῶς.]

‖ Φυλάττω ad Custodiendi potius quam Servandi signif. pertinet, quum de iis dicitur, qui custodes aut qui excubitores s. vigiles appellantur, sine adjectione positum. [V. exx. supra allata. Æsch. Eum. 243 : Αὐτοῦ φυλάσσων ἀναμενῶ τέλος δίκης· ubi accusativus intelligitur ex præcedentibus verbis : Πρόσειμι δῶμα καὶ βρέτας σόν, ut est versu 440 : Βρέτας τόδε ἦσαι φυλάσσων.] Herodian. 2, [1, 13] : Ἐπιστάντες δὲ αὐτοῦ κεκλεισμένης τῆς οἰκίας ταῖς θύραις, διεγείρουσι τὸν φυλάττοντα, ubi Polit. τὸν φυλάττοντα non dubitav.

reddere Janitorem. Thuc. 7, p. 241 [c. 28] : Πρὸς γὰρ τῇ ἐπάλξει τὴν μὲν ἡμέραν κατὰ διαδοχὴν οἱ Ἀθηναῖοι φυλάσσοντες, τὴν δὲ νύκτα, καὶ ξύμπαντες, πλὴν τῶν ἱππέων, ubi Interpres reddidit Excubantes. Idem tamen in hoc qui paulo ante habetur loco, Καὶ κατὰ τὴν χώραν φυλασσόντων, reddiderat, Omnem circa regionem tutantium. Malim ego, Custodiam circa regionem agitantium. At φυλακὰς φυλάττειν vide in Φυλακή. A Bud. φυλάττω redditur etiam Insidias colloco, vel Vigilias, et Xenophonti hic usus ascribitur, cujus ex Hipparchico locum affert, p. 773. In VV. LL. redditur et Custodio præsidio, quæ interpret. ei convenit potius quum suum accus. habet. Ibid. : Ἐφύλασσον τοῖς Ἀθηναίοις, pro Atheniensibus præsidio stabant.

|| Φυλάττω, Observo. Hom. Il. B, [252] : Νόστον τε φυλάσσοις. Nam et Eust. exp. ἐπιτηροίης, itidemque Hesych. φυλάσσειν esse dicit ἐπιτηρεῖν. Latine certe dixerim potius Observes occasionem reditus, quam simpliciter Observes reditum. Vel, Immineas occasioni reditus. Sed παρακατέχοις, quod addit, non satis placet. [Hom. Od. Δ, 670 : Αὐτὸν ἰόντα λοχήσομαι ἠδὲ φυλάξω ἐν πορθμῷ Ἰθάκης. Æsch. Ag. 8 : Φυλάσσω λαμπάδος τὸ σύμβολον.] In soluta quoque oratione non infrequens est hic verbi istius usus. [Demosth. p. 317 extr.: Φυλάττειν ἐμὲ καὶ τηρεῖν ἐκέλευεν· 1333, 6 : Ὡς αὐτὸς φυλάττει τοὺς τὰ παράνομα γράφοντας.] Φυλάττειν, inquit Bud., est etiam παρατηρεῖν, i. e. Observare, et Captare occasionem. Athen. : Φυλάξας ἀσέληνον νύκτα, Observata nocte obscura. Sic et in aliis plerisque Il. usus est. Dem. : Φυλάξας τὴν τελευταίαν ἡμέραν, ut incautum opprimeret sc. Thuc. [3, 105] : Φυλάσσοντες τοὺς μετὰ Εὐρυλόχου Πελοποννησίους, μὴ λάθωσι διελθόντες. Hæc ille. Est porro similis illi Athenæi loco hic Thuc. 2, [3]: Φυλάξαντες νύκτα. Ac possumus utrobique φυλάττειν νύκτα interpretari, Observare occasionem noctis, vel potius opportunitatem. At in illo altero Thuc. loco nequaquam tale interpretationis genus locum habere possit. Itidem certe verbum Custodire pro Observare positum ap. quosdam Latinos scriptores invenitur, sed raro. Interdum etiam Custodire et observare, conjuncta leguntur. [Herodot. 1, 49 : Φυλάξας τὴν κυρίην τῶν ἡμερέων· 8, 9 : Δείλην ὀψίην γενομένην φυλάξαντες· et simil. 9, 110. Demosth. p. 48 extr.: Φυλάττων τοὺς ἐτησίας ἢ τὸν χειμῶνα· 675, 17 : Ἀριστοποιουμένους φυλάξας τοὺς στρατιώτας· 328, 6 : Φυλάττει ὁπηνίχ' ὑμεῖς ἐστὲ μεστοὶ τοῦ συνεχῶς λέγοντος. Ælian. N. A. 1, 14 : Ὁ δὲ ἄρρην ... τὰς ἐπιβουλὰς φυλάττει τὰς ἔξωθεν. Φ. ἑαυτὸν Plato Gorg. p. 480, A : Δεῖ ... αὐτὸν ἑαυτὸν μάλιστα φυλάττειν ὅπως μὴ ἀδικήσῃ.]

|| Φυλάττω, Caveo, Vito. [Plato Gorg. p. 461, D : Ἐάν μοι ἓν μόνον φυλάττῃς ... τὴν μικρολογίαν· ubi Heindorf. comparavit Eurip. Med. 320 : Γυνὴ γὰρ ὀξύθυμος, ὡς δ' αὕτως ἀνὴρ, ῥᾴων φυλάσσειν ἢ σιωπηλὸς σοφὸς, cum annot. schol. φυλάσσειν ἀντὶ τοῦ φυλαχθῆναι, ἐνεργητικὸν ἀντὶ παθητικοῦ. Τοῦτο δὲ ἔθος ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τοῖς Ἀττικοῖς.] Dem. : Φυλάττων τὸ μηδὲν ἐναντίον γενέσθαι τούτοις οἷς ἅπαντα πολιτεύῃ, Intente curans, vitans. Huic autem exemplo, quod Bud. affert, addere possumus hoc ex Thuc. 7; p. 237 meæ ed. [c. 17] : Ὅπως φυλάσσοιεν μηδένα ἀπὸ Κορίνθου καὶ τῆς Πελοποννήσου ἐς τὴν Σικελίαν περαιοῦσθαι, Ut caverent ne etc.: at Interpres vertit, Ad custodiendum ne. [Dionys. A. R. 2, 73 : Ὑπηρέτας αὐτῶν ... οὗτοι φυλάττουσι μηδὲν ἐξαμαρτάνειν παρὰ τοὺς ἱεροὺς νόμους.] Apud Plutarch. autem cum ὅπως, De def. orac. p. 725 meæ edit. : Ὧν μήδεσθαι προσήκει, καὶ φυλάττειν ὅπως ὑπ' ἀνθρώπων οὐκ ἀπολοῦνται πονηρῶν, θεῷ λατρεύοντες. [Sequente μὴ vel ὅπως μὴ, Eur. Iph. A. 145 : Λεῦσσε, φυλάσσων μή τίς σε λάθῃ. Plato Theæt. p. 154, D : Φυλάττων μὴ ἐναντία εἴπω· Crat. p. 393, C : Φύλαττε γάρ με μή πη παρακρούσωμαί σε. Xen. Hell. 2, 4, 29 : Ὁ ναύαρχος κατὰ θάλατταν ἐφύλαττεν ὅπως μηδὲν εἰσπλέοι. Sequente ὥστε Joseph. A. J. 4, 8 : Φυλάσσετε, ὥστε μὴ γυναῖκα ἀνδρικῇ ἐσθῆτι χρῆσθαι.] Usurpatur alioqui multo frequentius vox passiva [media] φυλάττεσθαι in Cavendi signif. Sed φυλάττειν invenitur et cum pronomine composito, et præp. ἀπὸ habente suum gen. eand. interpretationem admittens, quum sc. dicitur φυλάττω ἐμαυτὸν ἀπὸ τούτου, vel φύλαττε σεαυτὸν ἀπὸ τούτου. Quum enim hæc sonent ad verbum, Custodio meipsum ab hoc, et Custodi teipsum ab hoc, possumus reddere, Caveo mihi ab hoc, et Cave tibi ab hoc. Sic supra in loco Joannis, Τεκνία, φυλάξατε ἑαυτοὺς ἀπὸ τῶν εἰδώλων, Filioli, cavete vobis ab idolis, ut si Gallice dicas *Gardez-vous des idoles*. Vide supra. [Ælian. V. H. 2, 2 : Φύλαττε σεαυτὸν εἰς τοὺς ἐπαινουμένους.]

|| Φυλάσσομαι, sive Φυλάττομαι, ut voce, ita etiam signif. passiva, Custodior, Servor. [Soph. Aj. 539 : Καὶ μὴν πέλας γε προσπόλοις φυλάσσεται· Phil. 48 : Ἀλλ' ἔρχεταί τε καὶ φυλάξεται (pro φυλαχθήσεται dictum ut annotavit schol.) στίβος. Eurip. Or. 760 : Φυλασσόμεσθα φρουρίοισι πανταχῆ.] Aristoph. Vesp. [1355] : Νέος γάρ εἰμι, καὶ φυλάττομαι σφόδρα. Τὸ γὰρ υἱΐδιον τηρεῖ με. Herodian. 4, [4, 9] : Κελεύει αὐτὸν ἁρπάσαντας ἀπάγειν εἰς τὸ στρατόπεδον, ὡς ἂν σωθῇ ἐκεῖ φυλαχθείς. Et partic. Πεφυλαγμένος passive itidem : ex Nonno, Σέλας πεφυλαγμένον ἠοῦς, Lumen auroræ diligenter observatum.

|| Φυλάσσομαι, sive Φυλάττομαι, passiva quidem voce, sed activa signif., pro Custodiam ago, Excubias ago, ut Bud. ap. Xen. interpr.: afferens itidem φυλαττόμενοι pro Iis qui sunt in propugnaculis urbium, ex Aristot. Polit. 7, [11] : Ὥσπερ γὰρ τοῖς ἐπιτιθεμένοις ἐπιμελές ἐστι δι' ὧν τρόπων πλεονεκτήσουσιν, οὕτω τὰ μὲν εὕρηται, τὰ δὲ δεῖ ζητεῖν καὶ φιλοσοφεῖν καὶ τοὺς φυλαττομένους. Sic autem usus Hom. passiva [media] ista voce fuerat, Il. K, 419 : Οἱ δ' ἐγρηγόρθασι, φυλασσέμεναί τε κέλονται Ἀλλήλοις. Ibid. voce activa φυλάσσειν utitur. [|| Custodio s. Servo apud me. Ælian. N. A. 4, 52 : Σύννομοι αὐτοῖς οἱ πατέρες αὐτῶν φυλάττονται τὰ βρέφη. Soph. El. 1012 : Τὰ μὲν λελεγμένα ἄρρητ' ἐγώ σοι κἀτελῆ φυλάξομαι.] Habet interdum φυλάσσομαι et eam verbi φυλάσσω signif. qua ponitur pro Observo [Hesiod. Op. 261 : Ταῦτα φυλασσόμενοι... ἰθύνετε μύθους· et 489 : Ἐν θυμῷ δ' εὖ πάντα φυλάσσεο] : nam ap. Hesiod. [Op. 763], Ἥματα δ' ἐκ διόθεν πεφυλαγμένος, redditur Dies observans. Apud Eund. [Op. 704] : Εὖ δ' ὅπιν ἀθανάτων μακάρων πεφυλαγμένος εἶναι, redditur Observato. Quidam autem, Conservato. [Cum infin. Æsch. Suppl. 205 : Φυλάξομαι δὲ τάσδε μεμνῆσθαι σέθεν κεδνὰς ἐφετμάς· ubi Turnebus φυλάξομεν conjecerat.]

|| Φυλάσσομαι, s. Φυλάττομαι, rursus passiva quidem voce, sed signif. activa, Caveo. [Soph. OEd. C. 162 : Εὖ φύλαξαι. Eurip. Med. 289 : Ταῦτ' οὖν πρὶν παθεῖν φυλάξομαι. Xen. Cyrop. 5, 2, 30 : Δοκεῖ δέ μοι βέλτιον εἶναι φυλαττομένους πορεύεσθαι, i. e. Caute procedere, ut φυλαττομένους ἀκοντίζειν est in Cyneg. 10, 10. Mire vero ap. Phrynich. p. 363, ubi de usu quodam verbi ἐξαλλάξαι agitur : Φυλαττόμενον χρὴ οὕτω λέγειν· οὐ γὰρ χρῶνται οἱ δόκιμοι, quasi dicere voluit cum cautione quadam verbo illo utendum esse. Sed probabilius est φυλάττεσθαι scribendum esse cum Lobeckio.] Gallice autem exprimi possit eadem voce, qua et activum φυλάσσειν, sc. verbo *Garder* : sed adjunctum habente pronomen, aliamque constr., sicut et alium usum. Dicimus enim *Gardez-vous de faire cela*, et eadem signif., *Donnez-vous garde de faire cela*, ut Græci φυλάσσου τοῦτο ποιεῖν. Pro quo Latini Cave hoc facias. Sic Dem. dixit φυλάττομαι παραβαίνειν. Aristot. De anim. 9 : Φυλάσσεται ὁρᾶσθαι, Cavet ne conspiciatur. Affertur vero et φυλάττομαι στρατεύεσθαι e Xen.; sed redditum, Abstineo a bello inferendo. [Herodot. 7, 5 : Ἵνα τις ὕστερον φυλάσσηται ἐπὶ γῆν τὴν σὴν στρατεύεσθαι. Antipho p. 124, 37 : Πῶς οὖν ἂν ἐφυλάξατο μηδένα βαλεῖν. Ælian. N. A. 4, 1 : Ἵνα ... φυλάξηται περιστεῖλαί με νεκρόν.] Invenitur pro Caveo, habens et particulam μὴ ante infin., ut in hoc Luciani loco in Solœcista [c. 1] : Ἆρά γε ὁ γνῶναι τὸν σολοικίζοντα δεινὸς, οὗτος καὶ φυλάξασθαι μὴ σολοικίζειν δυνατός. Sic certe Latini dicunt Cave hoc facias, et Cave ne hoc facias. [Cum ὡς μὴ Xen. Anab. 7, 6, 22 : Εἴ γε πρὸς φίλους ἐστὶ φυλακὴ, πᾶσαν οἶδα ὑμᾶς φυλαξαμένους ὡς μὴ παρασχεῖν πρόφασιν etc. (ubi φυλακὴν φυλαξαμένους dictum ut ap. Plat. Phædr. p. 240, E : Φυλακὰς καχυποτόπους φυλαττομένῳ διὰ παντὸς καὶ πρὸς ἅπαντας.) Cum ὥστε μὴ Xen. ib. 7, 3, 35 : Ἔλθωμεν

ἐπ' αὐτοὺς πρὶν φυλάξασθαι ὥστε μὴ ληφθῆναι.] Habet porro et alias quam cum infinitivo constrr. Dicitur enim φυλάττομαι μὴ, et φυλάττομαι ὅπως μὴ, sequente verbo subjunctivi modi : item φυλάττομαι τοῦτο, s. τοῦτον, et φυλάττομαι ἀπὸ τούτου. [Æsch. Prom. 390 : Τούτου φυλάσσου μήποτ' ἀχθεσθῇ κέαρ. Eurip. Iph. T. 67 : Ὅρα, φυλάσσου μή τις ἐν στίβῳ βροτῶν. Thucyd. 4, 11 : Φυλαττομένους τῶν νεῶν (i. e. τινὰς τῶν νεῶν, ut exp. schol.) μὴ ξυντρίψωσιν.] Xen. Apomnem. 4 : Καὶ φυλαττόμενον μὴ δόξῃ κτλ. Ex Eod. [Mem. 2, 2, 8] affert Suid., Φυλασσόμενος μὴ δοκοίη φεύγειν, quod exp. προορώμενος, προσκοπούμενος. Exemplum autem constructionis cum ὅπως μὴ, ap. eund. Xenoph. [ib. 1, 2, 37] : Φυλάττου ὅπως μὴ ἐλάττους τὰς βοῦς ποιήσῃς. [Plutarch. Mor. p. 231, C.] Isocrates aliam etiam constructionem dedit particulæ ὅπως, Ad Philipp.: Εἰς δὲ τὸν ἐπίλοιπον χρόνον φυλακτέον ὅπως μηδὲν συμβήσεται τοιοῦτο. At cum accus., ut ap. Hesiod. Op. [261] : Ταῦτα φυλασσόμενοι βασιλῆες. [Herodot. 7, 130 : Ταῦτα πρὸ πολλοῦ ἐφυλάξαντο. Æsch. Suppl. 375 : Ἄγος φυλάσσου· Prom. 717 : Οὓς φυλάξασθαί σε χρή· et imper. φύλαξαι Suppl. 912. Choeph. 924. Fut. Soph. Phil. 48 : Τοὺς Ἀτρείδας εἰσορῶν φυλάξομαι. Perf. Eurip. Cret. fragm. 2 (ap. Porphyr. De abstin. 4, 19) : Τὴν ἐμψύχων βρῶσιν ἐδεστῶν πεφύλαγμαι.] Et ap. Thuc. [4, 61] : Φυλάσσομαι τὸ ἐπιόν. Plut. De Socr. dæm.: Τί γὰρ κωλύει μηδενὸς καταφρονεῖν, ἀλλὰ πάντα φυλάττεσθαι; Act. 21, 25 : Εἰ μὴ φυλάσσεσθαι αὐτοὺς τό τε εἰδωλόθυτον καὶ τὸ αἷμα, καὶ πνικτὸν, καὶ πορνείαν, Nisi ut caveant ab iis etc. Vet. Interpres, Ut abstineant se ab etc. Alicubi certe φυλάττομαι, cum accus. rei præsertim, commode redditur Vito. Atque adeo φυλάττομαι τὴν θάλατταν Bud. affert pro Fugio etiam, et Aversor : addens et expos. Græcam, φρίττω et φοβοῦμαι : cujus auctorem tacet. Sic certe schol. Thucydidis φυλάττεσθαι alicubi [1, 120] exp. φοβηθῆναι. Invenitur φυλάττομαι cum accus. sequente etiam infin., qui accus. est articulus, ut cum scribit Dem. [p. 313, 6] : Παραλείπω, φυλαττόμενος τὸ λυπῆσαί τινα ἐν οἷς σεμνύνομαι. At cum accus. personæ, Thuc. 6, p. 226 [c. 87] : Ἀντὶ τοῦ ἀεὶ φυλάσσεσθαι αὐτοὺς καὶ ἀντεπιβουλεῦσαί ποτε ἐκ τοῦ ὁμοίου μεταλάβετε. Xen. uno in l. φυλάττεσθαι et φυλάττειν conjunxit, hoc quidem pro Servare, s. Custodire; illud autem pro Cavere, Cyrop. 4, [4, 6 et 7] : Τοὺς δ' αἰχμαλώτους εἰ ἀφίεμεν, τοῦτ' αὖ σύμφορον, ὡς ἂν ἐγώ φημι, ποιήσαιμεν· πρῶτον μὲν γὰρ νῦν, οὐκ ἂν φυλάττεσθαι οὐδὲ φυλάττειν τούτους ἂν ἡμᾶς δέοι. Interdum post accus. personæ habetur particula μὴ, cum suo subjunctivo, ut in hoc Ejusd. loco [Mem. 2, 2, 14] : Τοὺς ἀνθρώπους φυλάξῃ μή σε αἰσθόμενοι τῶν γονέων ἀμελοῦντα, πάντες ἀτιμάσωσι. Ubi videri possit τοὺς ἀνθρώπους φυλάξῃ μή σε αἰσθόμενοι κτλ. dictum esse pro φυλάξῃ μὴ οἱ ἄνθρωποι αἰσθόμενοι, Cavebis ne homines, ubi te senserint, vel animadverterint, etc. [Aristoph. Eccl. 831 : Ἃ ἐγὼ φυλάξομαι ... μὴ κατουρήσωσί μου. || Cum genit. Etym. M. p. 286, 52 : Φεύγουσι φυλασσόμενοι τοῦ ἀγρευθῆναι.] Apud eund. scriptorem exstat et cum præp. ἀπὸ constructum [Cyrop. 2, 3, 9] : Φυλάττομαι ἀπὸ τούτων. [Et Hellen. 7, 2, 10, sequente μή : Ὥσπερ ἀπὸ φιλίου καρποῦ ... φυλαττομένους μὴ καταπατήσειαν.] Affertur vero et πεφυλαγμένος ἀπὸ γυναικὸς, ex Bibl. Interprr. 1 Reg. 21, quod tamen non redditur Qui sibi cavit a muliere, sed Mundus a muliere. [Cum πρὸς Thucyd. 7, 69 : Οὐ πρὸς τὸ δοκεῖν τινι ἀρχαιολογεῖν φυλαξάμενοι.] Ex Apollonio affertur cum accus., Arg. 2, [348] : Πλώετε ῥηγμῖνας πεφυλαγμένοι, ubi existimatur poni pro præs. φυλασσόμενοι. [Dionys. De Thucyd. jud. c. 2, p. 813 extr.: Τὸ φιλόνεικον ... ἐν παντὶ πεφυλαγμένος τῷ βίῳ.] Invenitur tamen πεφυλαγμένος cum accus. alium præterea usum habens, de quo antea dictum est. Apud Hom. autem particip. Πεφυλαγμένος quidam interpr. Cautus, Il. Ψ, 343 : Ἀλλὰ φίλος, φρονέων, πεφυλαγμένος εἶναι. At schol. πεφυλαγμένος εἶναι positum esse tradit pro πεφύλαξο. Sed et Plut. πεφυλαγμένος posuit pro Cautus, εὐλαβὴς, teste Bud. Nec tamen idem omnino cum εὐλαβὴς esse potest, quum Plut. [V. C. Gracchi c. 3 extr.] utroque simul utatur, Εὐλαβεῖς καὶ πεφυλαγμένοι, ubi sicut πεφυλαγμένοι significat Cauti, vel Circumspecti, sic εὐλαβεῖς poni existimatur pro Religiosi. [Τὸν ἀεὶ πεφυλαγμένον ἄνδρα (Euripidem, mulierum consuetudinem vitantem) Hermesianax ap. Athen. 13, p. 598, D. Cum genit. Aratus 48 : Φέρονται ἄρκτοι κυανέου πεφυλαγμένοι ὠκεανοῖο· 930 : Τότε δὴ πεφύλαξο παντοίων ἀνέμων.]

[Φυλατός· ἡ λέξις παρὰ Βλαίσῳ. Σημαίνει δὲ ᾠδὴν, gl. obscura Hesychii.]

[Φῡλείδης, ὁ, Phylides, i. e. Φυλέως παῖς, ὁ Μέγης, ut exp. Hesych., ap. Hom. Il. B, 628, E, 72, N, 692, al. Genit. Φυλειδέω O, 519, Φυλείδαο 528. || Φυλείδου vitiose pro Φιλλύδου ap. Thucyd. 2, 2. V. Φιλλίδας p. 833, B.]

Φῡλετεύω, (pro quo perperam in VV. LL. scriptum est Φυλεύω,) Tribules facio, In tribus describo, Bud. ex Aristot. Polit. 3, [2] : Πολλοὺς γὰρ ἐφυλέτευσε ξένους, καὶ δούλους μετοίκους.

Φῡλέτης, ὁ, Tribulis, Contribulis, Qui ex eadem est tribu. A Bud. redditur etiam Curialis, ex Cic. [Plato Leg. 12, p. 956, C : Κωμῆταί τε καὶ φ. Xen. Hipparch. 2, 5. Æschin. p. 5, 22 : Φυλέτας καθῆσθαι βοηθοῦντας τοῖς νόμοις· et alibi apud oratores, ut Antiph. p. 142, 46, Lysiam p. 158, 9, Demosth. p. 521, 2; 689, 6. Φυλέτης veteres dixisse, non συμφυλέτης, annotavit Herodian. p. 475 ed. Piers.] Lucian. [Bis accus. c. 27] : Εἰς φυλέτας τοὺς ἐμοὺς παρέγραψα, καὶ ἀστὸν ἀπέφηνα· Tim. [c. 43] : Καὶ ἐλθόντα ἐγγράψειν, καὶ φυλέτην ποιήσεσθαι, καὶ φρατρίας μεταδώσειν τῆς αὑτοῦ. Ubi quemadmodum habes φυλέτην ποιήσεσθαι et φρατρίας μεταδώσειν, sic φυλέτην et φράτορα Aristot. tanquam ad eandem rem pertinentia, simul ponit, Polit. 2, 2, interjecta tamen particula ἤ, quæ in VV. LL. perperam omissa est. Afferunt enim ex eo φράτορα φυλέτην, pro φράτορα ἢ φυλέτην. [Φ. δημοποίητοι Plut. Mor. p. 628, A.] Apud Aristoph. cum gen., Av. [368] : Τῆς ἐμῆς γυναικὸς ὄντε ξυγγενέε καὶ φυλέτα, schol. συμπατριώτας. Apud Hesych. habetur φυλέτης expositum ἐκ τῆς φυλῆς, ὅ ἐστιν δμόψυχος. Ubi duplicem esse errorem manifestum est : quare ita repono, ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς· ὅ ἐστιν δμόφυλος. [Recte δμόφυλος ap. Cyrillum et Suidam. «Philo vol. 2, p. 81, 34; 446, 38, μεγάλους δμίλους δημοτῶν καὶ φ.· p. 11, 20, οὐδενὸς οὖν φροντίσας, οὐ φ., οὐ δ., οὐ συμφοιτητῶν, οὐχ ἑταίρων. OEcum. In Apocal. p. 282, 11 Cramer., ὁ φ. τούτων. Inscrr. Att. C. I. vol. 1, p. 174, n. 128, 3; p. 175, n. 132, 1; 133, 1; p. 363, n. 251, 5, στεφανωσάντων αὐτὸν τῶν φ. Ib. vol. 3, p. 266, n. 4624, 1, φυλέται Ἐδηνῶν, ex conj. Franzii; inscr. Mylas. vol. 2, p. 475, n. 2693, d, 4, συνπεριενεχθεὶς φ. καὶ τοῖς ἄλλοις πολίταις ... φιλοστόργως· 18, ἡ τῶν φ. αἵρεσίς τε καὶ σπουδή.» Hase.]

Φυλετικὸς, ἡ, ὸν, adj. [ap. Steph. Byz. s. v. Φυλή], ut φυλετικὴ φιλία, Aristot. Polit. [Eth. Nic. 8, 14], Amicitia contribulium, Amicitia quæ est inter contribules. Potest etiam poni pro Amicitia qualis est inter contribules. Sic φυλετικαὶ δίκαι, Plato Leg. [11, p. 915, C], Judicia quæ inter tribules exercentur. Item φυλετικὰ δικαστήρια, ap. Eund. [ib. 6, p. 768, C.] Et φυλετικαὶ ἐκκλησίαι ex Dionys. H. [A. R. 7, 59, p. 1448, 14 et 1453, 2], Tribunitia comitia : ut λοχίτιδες ἐκκλησίαι, Centuriata comitia, VV. LL. [Φυλετικὴ ψηφηφορία 9, 41. Φ. ἀχαιρεσίαι Dio Cass. 53, 23. « Φυλετικὰ δεῖπνα Athen. p. 185, D.» Hase. || Adverb. Φυλετικῶς ap. Aristot. Soph. El. 1, 2.]

[Φυλέτις, ιδος, ἡ. HSt. s. v. Φυλετικός :] Invenitur etiam femin. Φυλέτις, et quidem junctum cum illo ipso subst. ἐκκλησία [ap. Dionys. A. R. 7, 59]. Putat autem φυλέτιν ἐκκλησίαν Bud. vocari ab Appiano [B. C. 3, 30] Curiata comitia : Ἡ δὲ βουλὴ τὴν φυλέτιν ἐκκλησίαν ἐνόμιζε συλλεγήσεσθαι.

[Φῡλεύς, έως, ὁ, Phyleus, Augeæ filius, Megetis pater. Hom. Il. B, 628, O, 530. Gen. Φυλέος K, 110, 175, accus. Φυλῆα Ψ, 637. Memoratur etiam ab aliis: v. Apollod. 2, 5, 5, Pausan. 5, 1, 10; 3, 1 et 3, Strab. 10, p. 459. Conf. etiam Φύλας. || Atheniensis, cujus statuam Delphicam memorat Pausan. 10, 10, 1. ‖Dux Messeniorum. Pausan. 4, 13, 5.]

[Φυλεύω vitiose pro φυλετεύω, quod v.]

Φῡλὴ [Inter μονήρη ap. Herodian. p. 39, 11, quum alia in υλη nomina paroxytona sint], ἡ, Tribus. [Steph. Byz. : Φυλὴ ... τὸ τρίτον εἶδος τῶν παρ' Ἕλλησι

χοινωνιῶν. Dicæarchus ap. eund. s. v. Πάτρα : Φυλὴ δὲ καὶ φυλέται πρότερον ὠνομάσθησαν ἐκ τῆς εἰς τὰς πόλεις καὶ τὰ καλούμενα ἔθνη συνόδου γενομένης· ἕκαστον γὰρ τῶν συνελθόντων φῦλον ἐλέγετο εἶναι.] Athenis decem fuisse φυλὰς, quum ex aliis discimus, tum vero ex Dem. et Æschine, vocantibus φυλὴν decimam urbis partem. Ita enim Dem. [p. 556, 5] : Ἀλλ' ἐπὶ μὲν τοῖς εἰς τὸν χορὸν γεγενημένοις ἀδικήμασιν, ἡ φυλὴ τὸ δέκατον μέρος ὑμῶν συνηδίκηται. Æschin. [p. 54, 17] : Οὔθ' οἱ πρόεδροι, οὔθ' ἡ προεδρεύουσα φυλὴ, τὸ δέκατον μέρος τῆς πόλεως. Factas autem fuisse decem ex quatuor, ap. Herodot. quoque legimus, 5, p. 196 meæ ed. [c. 66], de Clisthene : Μετὰ δὲ, τετραφύλους ἐόντας Ἀθηναίους, δεκαφύλους ἐποίησε. Lege et Polluc. [8, 108 seqq.], item schol. Demosth. [et schol. Aristid. vol. 3, p. 331, de quo dixit Valck. ad Herodot. 5, 66. Decem his tribubus duas novas addidit Demetrius Poliorcetes : v. Plut. V. Demetr. c. 10, et ordine tribuum Atheniensium Bœckh. Corp. Inscrr. vol. 1, p. 153. Omittimus quæ de tribuum numero in Græciæ civitatibus aliis alio dici possent ab antiquitatum Græcarum scriptoribus exposita.] Plato duodecim φυλὰς in sua civitate instituit, Leg. 8, [p. 828. Totidem Persarum φυλὰς memorat Xenoph. Cyrop. 1, 2, 5, et Judæorum Matth. Ev. 19, 28, aliique.] Apud Aristot. Polit. : Φυλαὶ καὶ φρατρίαι. Apud Romanos φυλὴν habuisse decem φρατρίας, ex Plutarchi Romulo [c. 20] annotatur. [|| De cohorte militum ex tribulibus constante Plato Leg. 6, p. 755, D : Ἑκάστῃ φυλῇ ταξίαρχον· C : Τῶν πεζῶν φυλῶν κοσμητὰς τῶν τάξεων. Xenoph. Hipparch. 1, 21; Lys. p. 137, 19; Demosth. p. 999, 12. Thucyd. 3, 90 : Δύο φυλαὶ ἐν ταῖς Μυλαῖς τῶν Μεσσηνίων φρουροῦσαι.] || Φυλὴ metaphorice ap. Xenoph. [OEc. 9, 7] : Ὅπλων ἄλλη φυλὴ, ἄλλη ταλασιουργικῶν ὀργάνων, Alia classis. Idem [ib. 6] : Οὕτω δὴ ἤδη διεκρίνομεν κατὰ φυλὰς τὰ ἔπιπλα, Distinguebamus in certas classes, et distribuebamus. Non ignoro tamen Bud. velle φυλὴν hic significare Genus. [Mire Hesych. : Φυλάς· τὰς κατοικίας, ἀποχωρήσεις. Καὶ τὰ τετράποδα. Idem, Φυλή· τάγμα, μέρος πόλεως.] || Φυλὴ, nomen proprium loci Atticæ, quo occupato Thrasybulus triginta tyrannos profligavit. [Harpocr. : Φ. Ἰσοκράτης ἐν τῷ Περὶ τῆς εἰρήνης (p. 181, C). Δῆμός ἐστι Φυλὴ τῆς Οἰνηΐδος· quibus addit Menandri versus in quibus Φυλὴν et Φυλᾶσίων. Tum : Φιλόχορος δ' ἐν ζ' Ἀτθίδος φρούριον αὐτό φησιν εἶναι. Οἰνηΐδος fuisse etiam Steph. Byz. annotavit, qui Aristophanis locos apposuit Ach. 1023 et Pl. 1146. Idem adj. Φυλάσιος memorat, cujus exx. sunt in inscrr. ap. Bœckh. 186, 276, et in inscr. navali XVI, c, 132, et τοπικὰ, ἐκ Φυλῆς, ἀπὸ Φυλῆς, Φυλήνδε, Φυλῆσιν. Ἐκ Φυλασίων est in inscr. ap. Bœckh. 797. Hesych. : Φυλάσιοι, οἱ ἐκ τοῦ δήμου. Καλεῖται δὲ οὕτω καὶ φυλή τις. In Φυλάσιμος corruptum ap. Suidam.] Aristoph. Pl. [1146] : Μὴ μνησικακήσῃς εἰ σὺ Φυλὴν κατέλαβες. Æschin. [p. 82, 4] : Ὥσπερ τότε αὐτοὺς φεύγοντας ἀπὸ Φυλῆς Θρασύβουλος κατήγαγεν. Xen. Hell. 2, [4, 2] : Θρασύβουλος ὁρμηθεὶς ἐκ Θηβῶν, ὡς σὺν ἑβδομήκοντα Φυλὴν χωρίον καταλαμβάνει ἰσχυρόν. [|| Insula maris Ægæi ap. Plin. H. N. 4, 12, 23.]

[Φυληΐς, ίδος, ἡ, Phyleïs, Thespii f. Apollod. 2, 7, 8.] D

[Φύλης, ὁ, Phyles, statuarius Halicarnassensis, in inscr. Lindia in Ritsch. Museo Rhen. vol. 4, p. 2. Conf. Inscr. ap. Bœckh. 2488c.]

[Φῦλία, ἡ, Oleæ species quædam. Hesych. : Φυλίη, ἀγριελαία. Φυλίης· φυλία ἐστὶν εἶδος ἀγριελαίας, ἄλλοι συκῆς, οἱ δὲ εἶδος δένδρου ὅμοιον πρίνῳ. Quæ gl. spectat ad Hom. Od. E, 477 : Δοιοὺς δ' ἄρ' ὑπήλυθε θάμνους, ἐξ ὁμόθεν πεφυῶτας, ὁ μὲν φυλίης, ὁ δ' ἐλαίης· ubi schol. : Φυλία εἶδος ἐλαίας, μυρρίνης ὅμοια φύλλα ἐχούσης. Οἱ δὲ τὸ ἀγριέλαιον λέγουσιν. Pro specie oleæ habuit etiam Heliodorus apud Apoll. Lex. Hom. s. h. v., Apio vero simpliciter interpretatus est γένος δένδρου. « Pausan. 2, 32, 9 : Ῥάχους μὲν δὴ καλοῦσι (Trœzenii) πᾶν ὅσον ἄκαρπον ἐλαίας, κότινον καὶ φυλίαν καὶ ἔλαιον. Sed inde minime arguitur φυλίαν esse oleæ speciem, sed potius genus arboris vel fruticis sine fructu. Ammonius p. 141, ubi differentiam φαυλίας et φυλίας docet, hanc esse ait τὴν σχῖνον, lentiscum, illam genus oleæ.» Schneid. ad Theophr. vol. 5, p. 556.]

[Φυλίδας vitiose pro Φιλλίδας, quod v.]

[Φύλιος, ία, ιον, Tribulis. Steph. Byz. s. v. Φῦλον : Σύνθετον ἔμφυλος καὶ ἐμφύλιος. Λέγεται καὶ φύλιος ἄνευ τῆς ἐν. Sic φύλιοι θεοὶ ap. Polluc. 3, 51; 8, 110.]

[Φυλιστιείμ· οἱ λεγόμενοι Παλαιστῖνοι, Suidas. Eadem gl. ap. Hesych., sed cum interpretatione corrupta. Palæstinorum nomen ab Phylistino, Mezraimi filio, derivatum : v. Joseph. A. J. 1, 6, 2.]

[Φυλλάζω, Frondesco, Gl.]

[Φυλλαῖος, αία, αῖον, Phyllæus, cognomen Apollinis, ductum ab Phyllo, urbe Thessaliæ, ap. Strab. 9, p. 435. Nisi Φύλλιος scribendum : v. Φύλλος.]

Φυλλάκανθος, ὁ, ἡ. Ita dicitur planta quæ foliis est spinosis s. aculeatis : ut acanus, eryngium, cnecus. Theophr. H. Pl. 6, 1, [3] : Τῶν ἀκανθικῶν δὴ τὰ μὲν ἁπλῶς εἰσὶν ἄκανθαι, καθάπερ ἀσπάραγος,... τὰ δὲ φυλλάκανθα, καθάπερ ἄκανος,... ταῦτα γὰρ καὶ τὰ τοιαῦτα ἐπὶ τῶν φύλλων ἔχει τὴν ἄκανθαν. Διὸ καὶ φυλλάκανθα καλεῖται. [Addit HSt. in Ms. Vindob. : « Plinius, de tribulo, Folium habet secundum spinam, quem sub φυλλακάνθων genere Theophrastus complectitur. » Et in margine « Multa composita ab ἄκανθα habes apud Theophr. Hist. Pl. lib. 8, c. 1, 3, 5. »]

[Φυλλάμπελον, τὸ, Pampinus, Gl.]

Φυλλανθὲς, τὸ, Herba inter ἐπιγειόφυλλα, ap. Theophr. H. Pl. 7, 9, ubi tamen corrupte legitur ἀφυλλανθές [ἀφύλλανθες revocavit Schneider., quem v. in annot. et in Indice vol. 5, p. 329]. Meminit Plin. 21, 16 : Est fortasse Scabiosa sessilis, herbariorum, s. Scabiosa minima : sic vocata quia ejus foliatus est flosculus. VV. LL.

Φυλλάριον, τὸ, Foliolum, Minutum folium, ap. Diosc. [3, 176; 4, 27. Hippiatr. p. 46, 4. Figurate M. Antonin. Comment. 10, 34 : Φυλλάρια δὲ καὶ τὰ τεχνία σου· φ. δὲ ὁμοίως καὶ τὰ διαδεξόμενα τὴν ὑστεροφημίαν. Hase.]

Φυλλὰς, άδος, ἡ, [Foliorum proventus, Frondes, Gallice *Feuillage*,] Strues s. Cumulus foliorum. Callixenus ap. Athen. [5, p. 204, B] de Philopatoris navi quadraginta ordinum, inter alia hæc scribit : Τὸ δὲ ἔγκωπον ἅπαν μέχρι τῆς τρόπεως κισσίνην φυλλάδα καὶ θύρσους εἶχε πέριξ, Bayf. Tota vero ab ea parte, qua remi collocati erant, usque ad carinam ipsam, in ambitu thyrsos habebat, cum perpetuis hederæ foliis. [Æsch. Ag. 966 : Ῥίζης γὰρ οὔσης φυλλὰς ἵκετ' ἐς δόμους. (Figurate de senibus qui cum arboribus comparantur quarum folia deciderunt, ib. 79 : Τό θ' ὑπέργηρων φυλλάδος ἤδη κατακαρφομένης τρίποδας μὲν ὁδοὺς στείχει.) Soph. OEd. C. 682, in descriptione nemoris arboribus densi : Φυλλάδα μυριόκαρπον· Trach. 754 : Βωμοὺς ὁρίζων τεμενίαν τε φυλλάδα. Eurip. ap. schol. Aristoph. Vesp. 754 : Πάρες, ὦ σκιερὰ φυλλὰς, ὑπερβῶ κρηναῖα νάπη. Παρνησία φ. id. Andr. 1100. Φ. εὔκαρπος Agath. Anth. Pal. 5, 292.] Afferunt itidem VV. LL. ex Herodoto [8, 24] : Φυλλάδα ἐπιβαλὼν, pro Consternens foliis. [Soph. Ph. 33 : Στιπτή γε φυλλὰς ὡς ἐναυλίζοντί τῳ, quo loco utitur Eustath. p. 778, 54, qui etiam χαμαὶ στρωτὰς φυλλάδας dixit p. 434, 11. Κλισία ἐκ φυλλάδος Diodor. 19, 22. Alciphro 3, 37 : Αὐτοῦ που (in nemore) κατὰ τῶν ἀνθῶν καὶ τῆς φυλλάδος αἰδοῦμαι εἰπεῖν τί παθεῖν ἐπηνάγκασε.] Strab. autem l. 12, [p. 773 : Μάνδραι στεγασταὶ ἐκ φυλλάδος] φυλλάδα usurpasse pro Strue foliorum ex arboribus deciduorum, in Iisd. annotatur. [Appian. Civ. 1, 62 : Εἰς τὴν φ. ἀπεκρύφθη.] Ubi alioqui φυλλάδες pro κλάδοι etiam, ex Apoll. [Rh. 1, 1183] et Nicandro Al. [92, 374, 411, Ther. 834. Longus p. 51 Vill. : Ἀράμενος τὰς φ. ἃς ἔκοψεν· p. 67 : Προβάτων φυλλάδας ἐσθιόντων.] Hesychio φυλλάδες sunt οἱ ξηροὶ κλάδοι καὶ φύλλα ἔχοντες. [Aristoph. Vesp. 398 : Ταῖσιν φυλλάσι παῖε. De ramo supplicum Eur. Suppl. 32 : Δεσμὸν δ' ἄδεσμον τόνδ' ἔχουσα φυλλάδος μένω πρὸς ἁγναῖς ἑσχάραις· 259 : Γλαυκὴν χλόην ... φυλλάδος καταστεφῆ.] At φυλλὰς, Eidem ξηρὰ δάφνη ἔχουσα φύλλα. [|| Adjective, Foliata. Nonn. Dion. 26, 112 : Φ. ὀπώρη· Joann. Ecphr. 2, 292 : Φ. λόχμη. || I. q. φυλλιὰς, quod vide. || Vitiose pro Φυλλὶς, quod vide.]

[Φυλλεῖν vitiose pro φλύειν. V. Φλύω. Cum ὑλλεῖν, quod per λέγειν, θρυλεῖν exp. Hesych., comparat Lobeck. Rhem. p. 72.]

[Φυλλεῖον. V. Φύλλιον.]

[Φύλλες (?)· ἀλώπεκες, Hesych.]

[Φυλλεὺς, εως, Phylleus, n. pr. ap. Mnasalc. Anth. Pal. 6, 264. || Alium v. s. v. Φυλλίας.]

[Φυλλήϊος. Φυλληΐς. V. Φύλλος.]

[Φύλλι. V. Φύλλον.]

Φυλλιὰς, άδος, ἡ, Hesychio est ἐκ λαχάνων ὑπότριμμά τι σκευαζόμενον, quod vocabatur θρία [θρῖα. Hujus formæ testis præter Hesych. nullus est. Φυλλάδα dixit Diphil. ap. Athen. 4, p. 133, F: Ἡ φυλλὰς (codex φυλὰς) ἡ δριμεῖα περιοισθήσεται. Et Pollux 6, 71: Φυλλάδας ἐκάλουν τὰ χλωρὰ ὑποτρίμματα. Conf. Φυλλίς.] His addit, φυλλία δὲ, γένος ἰθαγενῶν. Qui locus merito suspectus esse possit. [Hæc ab præcedentibus separavit Palmerius correxitque Φυλλιάδαι· γ. ἰ. Recte, nisi quod Φυλλίδαι potius scribendum erat. Lex. rhet. in Bekk. Anecd. p. 314, 7: Φυλλίδαι τί ἐστιν; γένος ἱερὸν ἀπὸ Φυλλίδος ἢ Φυλλέως. G. Dind.]

Φυλλιάω, Folia emitto, Frondesco, Fronde nova vireo, ut loquitur Virg. Arat. [333]: Οὐκέτι κεῖνον ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντα Φυταλιαὶ ψεύδονται ἀναλδέα φυλλιόωσαι, schol. ἀναυξῆ θάλλουσαι. Is annotat etiam esse hic hellenismum pro οὐκέτι ἐκείνου ἀνιόντος ἅμα ἡλίῳ ψεύδονται αἱ ἄρουραι, κτλ. Sed, (ut obiter de hoc quoque admoneam,) non video quid obstet quominus accus. illum vim suam obtinere sinamus, jungentes cum ψεύδονται, quod alioqui sine casu incommode positum fuerit. Eleganter contra αἱ φυταλιαὶ sirium, (de illo enim loquitur,) sua spe frustrari dicentur, si quidem sint ἀναλδέα φυλλιόωσαι. Hinc fit ut scholiastæ hac in re minime subscribam. Ceterum hunc l. ita vertit Cic.: Hic ubi se pariter cum sole in lumina cœli Extulit, haud patitur foliorum tegmine frustra Suspensos animos arbusta ornata tenere. Quod vero ad illius participii φυλλιόωσαι terminationem attinet, existimandum est positum pro φυλλιῶσαι ut βοόωσι pro βοῶσι, et βοόων pro βοῶν, utrumque ap. Hom. Sed his addendum est, Hesych. φυλλιᾷν exponere τοπάζειν.

[Φυλλίδαι, οἱ. V. Φυλλιάς.]

[Φυλλίδας. V. Φιλλίδας.]

[Φυλλίζω, Pampino. Geopon. 5, 2, 12: Χαίρει δὲ μάλιστα ... τῷ συνεχῶς φυλλίζεσθαι. Schneid. || Foliis nudo. Philotim. ap. Oribas. t. 1, p. 433, 4, φυλλίσας ταῦτα (ἴα) βρέξον. Hase.]

Φυλλικὸς, ἡ, ὸν, q. d. Foliaris: φ. βλάστησις, Foliaris germinatio, Foliorum germinatio. [Theophr. H. Pl. 3, 5, 5. Φ. σφαιρίον 3, 7, 5.] At Foliaceus potest etiam sonare, Foliis similis.

[Φυλλικὸς, ὁ, Phyllicus, n. pr. liberti in inscr. Thessal. ap. Ussing. Inscriptt. gr. ined. p. 17, n. 6, 18. Hase.]

Φύλλινος, ὁ, ἡ, itidem sonat, q. d. Foliaris. [Theocrit. 21, 8: Τοίχῳ κεκλιμένοι τῷ φυλλίνῳ.] Unde φύλλινος ἀγὼν, (qui et στεφανίτης,) q. d. Foliare certamen, Foliaceum certamen, i. e. cujus præmium est corona ex foliis. An autem hæc dici Foliacea corona possit, alii viderint. [Lucian. De merc. cond. c. 13: Ἵνα μὴ φ. μόνον ὁ στέφανος ᾖ.] Ceterum Pollux [3, 153] dicit στεφανίτας ἀγῶνας vocatos etiam φυλλίνας: qui plur. accus., si mendo caret, erit a sing. nomin. Φυλλίνης, ὁ. [De quo v. Lobeck. Pathol. Prol. p. 213.] Verum ut mendo carere illum accus. existimemus, facit Hesych., qui et ipse habet φυλλίναι ἀγῶνες. [Quod exp. ἐν οἷς μὴ ἐτίθετο ἀργύριον, ἀλλὰ στέφανοι μόνοι. Eadem fere in Etym. M. p. 802, 38, cum lemmate φυλλιναίους ἀγῶνας, corrupto ex φυλλίνας et φυλλίνους. Formæ φυλλίνας vestigia supersunt in scriptura corrupta Diogenian. Prov. 7, 41: Οὐ φελίας (οὐ φελλίας ap. Arsen.) ὁ ἀγών: οἷον οὐ στεφανίτης, ἀλλὰ χρηματίτης. Ἔλεγον δὲ ἐπὶ τῶν ἀργύριον τελούντων. Ubi οὐ φυλλίας corrigebat Hemst. ad Thom. M. p. 810, οὐ φύλλινος Valcken. in annot. Ms., οὐ φυλλίνας Finckh. in Bergkii Diar. philol. a. 1846, p. 421. Φυλλοφόρους ἀγῶνας dixit Pind. Ol. 8, 101, ubi schol.: Φυλλῖται (φυλλῖδαι cod. Vratisl.) οἱ στεφανῖται, eadem forma qua δωρῖται et ἀργυρῖται in sequentibus. Φυλλίτης Herculis cognomen esse visum est quibusdam ap. Palæph. c. 37, in fabula corrupta et defecta, quacum Pausaniæ narratio comparata est 2, 31 de clava Herculis foliacea.]

[Φύλλιον s. Φυλλεῖον, τό. HSt. post Φυλλάριον:] Φύλλιον autem quamvis itidem diminutivi formam habeat, ab Hesych. tamen exp. πέταλον, quod est Folium, non Foliolum. Sed adjicit, ἢ τὰ ἐκ τῆς γῆς ἄνθη, Flores quos terra producit. Pertinet autem hæc expos., ut opinor, ad plur. num. φύλλια. Itidem enim ex Galeno Lex. Hippocr. [p. 594] annotatur, φύλλια esse Odoramenta hortensia, s. Herbas virides hortorum odoriferas: cujusmodi sunt, coriandrum, mentha, ruta, apium. Ipse Galenus ἡδύσματα κηπαῖα vocat, ἃ τοῖς ὠνουμένοις λάχανα προσεπιτιθέασιν. Ap. Hesych. est scriptum Φύλλεια [corrig. φυλλεῖα], qui esse dicit itidem τῶν λαχάνων ἃ προστιθέασι τοῖς ὠνουμένοις, sed addit ἕωλα καὶ φαῦλα. Nec enim dubito pro αἴολα, quod ap. eum legitur, reponere ἕωλα, præsertim quum αἴολα illud signif., quæ loco isti convenire possit, nullam habeat: at ἕωλα optime conveniat cum adjectivo φαῦλα, quod ei adjungitur, nec non cum iis quæ a schol. Aristoph. Ach. [468] scribuntur, Ἐς τὸ σπυρίδιον ἰσχνά μοι φυλλεῖα δός, sc. ἰσχνὰ dici tanquam εὐτελῆ καὶ μεμαραμμένα: talia enim a mendicis edi. Dixeratque antea φυλλεῖα esse τὰ ἀπολεπίσματα τῶν λαχάνων. [Aristoph. Pl. 544: Φυλλεῖ' ἰσχνῶν ῥαφανίδων. Plato com. ap. Athen. 2, p. 56, F: Φύλλιον ἢ ῥαφανίδιον. Hic quoque recte Dobræus φυλλεῖον. Nec dubitandum quin diphthongus etiam alibi restituenda sit ubi librarii φύλλιον vel φυλλίον scripserunt, velut ap. Ælian. V. H. 13, 26, ubi vulgo: Τὰ φύλλων ἄκρα ἤσθιε (Diogenes), sed codd. φυλλίων, i. e. φυλλείων.] Cum quibus certe non satis conveniunt quæ a Galeno scribi dixi, sc. illa esse κηπαῖα ἡδύσματα: sed magis veram esse Hesychii et hujus schol. expositionem, quam et Suidas habet, mihi magis fit verisimile. Ceterum et hoc sciendum est, addi a schol. φυλλεῖα vocari etiam τὰ τῆς θριδακίνης φύλλα, Lactucæ folia. At Suidam, qui alioqui eandem illam expositionem voci φυλλεῖα dat ap. Aristoph., uti dixi, pro hac signif. non jam φυλλεῖα, sed φυλλία scribere. Hanc certe scripturam confirmare et Pollucis auctoritate possumus: quem simul habere quæ faciant pro illa posteriore expos., potius quam pro illa Galeni, observandum est. Postquam enim dixit πάντα τὰ λείψανα τῆς τροφῆς τὰ ἐπὶ τοὔδαφος ἀπερῥιμμένα, subjungit [6, 94], οἷον φυλλία· sed hæc verba addit, τὰ δὲ τῆς θριδακίνης φύλλα οὕτω καλεῖται. Vide et alia quædam Hesychii post Φυλλὰς, de voce Φυλλία. [Aristid. vol. 1, p. 283: Ὦῷ καὶ φυλλίοις.]

[Φύλλιος. V. Φύλλος.]

[Φύλλιος, ὁ, Phyllius, amicus Cycni, ap. Ovid. Metam. 7, 372.]

[Φύλλις, ὁ, Phyllis, fluvius. V. Φυλλίς. || Vitiose pro Φίλλις, quod v.]

[Φυλλὶς, ίδος, ἡ, inter oxytona in λις ap. Arcad. p. 30, 11. Suidas: Φυλλίς· ἡ τοῦ δένδρου. Hesych.: Φυλλίδες· τὰ τῶν ἀνθῶν ἄτινα φύλλα ἐκάλουν· ubi φυλλία scribendum videtur significatione deminutiva. Sed Geopon. 7, 18, 1: Ἀφαιροῦσι πᾶσαν τὴν φυλλίδα (τῆς ἀμπέλου), ubi non tenuia folia, ut interpres reddidit, sed simpliciter folia indicantur, Needhamus non sine ratione φυλλάδα præoptat, ut φυλλάδες μίνθης Nic. Al. 374. Lobeck Pathol. Prol. p. 454. Φυλλίδα est etiam Geopon. 2, 2, 2: Τὴν φυλλίδα ἀποτίλλειν, nisi hoc quoque pro φυλλάδα scriptum. « Procop. sophista Gaz. in notis meis ad Marin. p. 76: Τὰ μὲν φυλλίδα ξηρὰν ... ἐσιτίζετο. » Boiss. || Herbæ species quædam. Athen. 2, p. 66, D: Ἐς τὸ πρόπομα καὶ ταῦτα ἐνεβάλλοντο, πέπερι, φυλλὶς, σμύρνα. De esca quadam foliacea ib. 3, p. 120, D: Προπαρατίθεσθαι δ' ἐστὶν ὠφέλιμον τὴν λεγομένην φυλλίδα καὶ τευτλίον. Hanc ab aliis φυλλάδα appellari dictum est s. v. Φυλλιάς.]

[Φυλλὶς, ίδος, ἡ, Phyllis, Sithonis Thracum regis filia, ap. Lucian. De salt. c. 40, ab Acamante vel Demophonte amata, de qua v. mythologorum narrationes ap. schol. Æschinis p. 48, 49 ed. Oxon. (qui eandem Φυλληΐδα appellatam esse tradit), Tzetz. ad Lycophr. 496, Hygin. Fab. 59 et 243, Serv. ad Virg. Ecl. 5, 10. || Φυλλὶς Domitiani nutrix ap. Dion. Cass. 67, 18. Aliæ ap. Philostr. Epist. 28 (47 Boisson.), ubi falso accentu ἡ Φύλλις, et Comet. Anth. Pal. 5, 265. || Regio Thraciæ. Steph. Byz.: Φ., χώρα Θρᾴ-

κης. Ἡρόδοτος ζ' (c. 113) « Ἡ δὲ γῆ αὕτη περὶ τὸ Πάγγαιον ὄρος καλέεται Φυλλίς. » Ἔστι καὶ ποταμὸς Βιθυνίας Φύλλις (sic recte Meinek. pro Φυλλίς : nam hoc femininum est, fluvii vero nomen masculinum esse debuit ὁ Φύλλις), οὗ Φυλλητὶς τὸ θηλυκόν (ap. Apoll. Rh. 2, 654 : Ἐπὶ προχοὰς Φυλληΐδος.) || Hesych. : Φυλλίς· ἡ Σάμος τὸ πάλαι, unde recte corrigi videtur quod in oraculo de Samo legitur ap. Iambl. V. Pyth. c. 2, p. 18 : Φυλλὰς δ' ὀνομάζεται αὕτη· qui eandem μελάμφυλλον vocatam esse tradit propter fertilitatem soli, consentiente Hesychio, Μελάμφυλλος· ἡ Σάμος. Nicand. Al. 149 : Γαίης Παρθενίης, ἣν Φυλλὶς ὑπὸ κνημοῖσιν ἀνῆκεν Ἰμβρασίδος γαίης· ubi videndæ scholiastarum annotationes, in quibus et vetus hoc nomen Sami epithetonque μελάμφυλλος et Φυλλὶς, μία τῶν νυμφῶν memoratur. G. D. || Φυλὶς (sic) in inscr. Teuchir. C. I. vol. 3, p. 546, n. 5271, 2. Aliæ in titt. sepulcr. latinis ap. Ott. Jahn. Spec. epigr. p. 50, n. 11, 1, Julia Ph.; p. 37, n. 99, 3, Sepunnia Phullis (sic); apudque poetas latinos. Hase.]

[Φύλλισις, εως, ἡ, Frondatio, Gl.]

[Φυλλῖται, οἱ, Phyllitæ, populus Indicus. Ptolem. 7, 1, 66.]

[Φυλλίτης. V. Φύλλινος.]

Φυλλῖτις, ιδος, ἡ, Herba, cujus folia Diosc. foliis lapathi similia esse scribit, longiora et viridiora. Plura de eadem vide ap. illum, 3, 121, [et de vi medica Galen. vol. 13, p. 240]. Quidam eam esse putant quæ vulgo Lingua cervina nominatur. [Oribas. t. 2, p. 699, 6 Daremb. Sec. Fraas. Synops. plantt. floræ class. p. 317 est Scolopendrium officinarum Sm. Hase.]

[Φυλλίων, ωνος, ὁ, Phyllio, n. pr. Aristæn. 1, 3. Una litera differt Φιλλίων, quod annotavit Suidas.]

Φυλλοβολέω, ήσω, Folia amitto, ut Varro loquitur. [Aristoph. Nub. 1007 : Λεύκης φυλλοβολούσης. Callim. Anth. Pal. 12, 134 : Ῥόδα φυλλοβολοῦντα. Aristot. De gen. anim. 5, 3.] Theophr. H. Pl.: Φυλλοβολεῖ δὲ πάντα τοῦ μετοπώρου καὶ μετὰ τὸ μετόπωρον. Est etiam Folia spargo. Herodian. : Ἀνάγουσιν ἐς τὸ Καπετώλιον ὑπὸ τοῦ δήμου εὐφημούμενον καὶ φυλλοβολούμενον, i. e. ut Bud. interpr., Frondibus conspersum præ lætitia, τῆς συγκλήτου Καίσαρα ἀποδειξάσης. Idem, Εὐφήμουν τε καὶ ἐφυλλοβόλουν τὸν Μάξιμον. [HSt. alibi :] Item verb. Φυλλοβολέω, Folia abjicio, amitto, dimitto, τὰ φύλλα ἀποβάλλω, Folia mihi decidunt. Ex Plin. possumus interpretari Folia amitto, dimitto; utrumque enim uno eodemque in loco usurpat. Scribit enim, Quædam folia tardius amittunt; nec interest maturius germinasse : utpote quum quædam primæ germinent, et inter novissimas nudentur. Morus novissime germinat, et cum primis folia dimittit. Est enim totus hic locus ex his Theophrasti verbis sumptus, inter quæ habes et nomen φυλλοβολία, non solum verbum φυλλοβολῶ [H. Pl. 1, 9, 6] : Οὐκ ἀνάλογον δὲ αἱ φυλλοβολίαι ταῖς βλαστήσεσιν, ὥστε τὰ πρότερον βλαστήσαντα [καὶ πρότερον] φυλλοβολεῖν· ἀλλ' ἔνια πρωΐ βλαστάνει μὲν, οὐδὲν δὲ προτερεῖ τῶν ἄλλων, ἀλλά τινων καὶ ὑστερεῖ· συκάμινος δὲ ὀψιβλαστεῖ μὲν, οὐδὲν δὲ, ὡς εἰπεῖν, ὑστερεῖ τῶν ἄλλων. Itidemque in alio Theophr. loco φυλλοβολεῖν vertit Folia dimittere; nam pro his illius verbis, Δρῦς ἐστὶν εὐσύνοπτος ἐκ τῆς πόλεως, ἣ οὐ φυλλοβολεῖ, habet, Ex ipsa urbe prospiciebatur quercus una, nunquam folia dimittens. Alibi autem dicit Folia cadere arboribus, quod Theophr. φυλλοβολεῖν. Pro his enim illius verbis, Φυλλοβολεῖ δὲ πάντα τοῦ μετοπώρου, καὶ μετὰ τὸ μετόπωρον· πλὴν τὸ μὲν, θᾶττον, τὸ δὲ βραδύτερον· ὥστε καὶ τοῦ χειμῶνος ἐπιλαμβάνειν· hæc ab eo scribuntur, Folia cadunt plurimis arboribus autumno; quædam tardius amittunt, atque in hyemes prorogant moras. Considera autem his in Il. quomodo idem verbum et per activum et per neutrum et per passivum quoque reddi possit. Nam illud Nudari in primo loco est itidem positum pro φυλλοβολεῖν : est enim pro Nudari foliis. At VV. LL. nullam mentionem hujus signif. verbi φυλλοβολεῖν facientia interpr. Folia floresque spargere, Foliis floribusque accumulare, in Προχύται. Sed quum dicitur φυλλοβολεῖν τινὰ, rectius reddetur Foliis conspergere s. Frondibus. Sic certe ap. Herodian. [8, 7, 4] pass. Φυλλοβολεῖσθαι, sed activam signif. habens, vertit Polit. Apud eund. Historicum [7, 10, 15] legitur et particip. Φυλλοβολούμενος, sed passivam ut vocem, ita signif. habens, cui eand. interpret. tribuit, utens et ibi activo verbo, ob mutatam orationis structuram. [Philo vol. 2, p. 591 : Φυλλοβολούμενος καὶ θαυμαζόμενος. Iambl. V. Pyth. 18. Wakef. Porphyr. V. Pyth. 15, τοὺς νικῶντας καὶ φ. Sensu proprio Basil. t. 1, p. 67, A : Φυλλοβολεῖ γὰρ καὶ ἐλαία καὶ πίτυς, εἰ καὶ λεληθότως ὑπαλλάσσει τὰ φύλλα. Unde figurate Phot. Epist. p. 74, 29, si locus sanus, φυλλοβολεῖ τὰ πτερὰ ἡ ἀλήθεια, Amittit alas. Hase. Etym. M. p. 532, 46 : Φ. τοὺς νικῶντας.]

[Φυλλοβόλησις, ἡ, i. q. sequens. Georg. Pachym. Declam. 12, p. 248. Boiss.]

Φυλλοβολία, ἡ, Foliorum abjectio, Foliorum amissio. Theophr. 1, 15 : Οὐκ ἀνάλογον δὲ αἱ φυλλοβολίαι ταῖς βλαστήσεσιν. [|| Foliorum jactio s. sparsio, quæ honoris caussa fit. Eratosth. ap. schol. Eurip. Or. 574. V. Casaub. ab Sueton. V. Neron. c. 25, Oudendorp. ad Appulej. Met. 2, p. 126, Bœckh. Expl. ad Pind. Pyth. 9, 130 (219). G. D. Schol. Eurip. Hec. 569, p. 256 Cobet. Clem. Al. Pæd. 2, 8, § 72 : Ἐπὶ δὲ τοῖς ἀγῶσι πρῶτον ἡ τῶν ἀθλητῶν δόσις ἦν, δεύτερον δὲ ὁ ἐπαγερμὸς, τρίτον ἡ φ. Hase.]

Φυλλοβόλος, ὁ, ἡ, Folia abjiciens, Folia amittens s. Frondes, Cui folia decidunt. Quidam interpr. Foliis deciduus. [Theophr. H. Pl. 1, 9, 3. HSt. alibi :] Φυλλοβόλος, ὁ, ἡ, Qui folia amittit : ab ea τοῦ βάλλω signif., de qua in Πρωτοβόλος dictum fuit. [Basil. M. t. 1, p. 66, D; 627, B, τὰ ἀμφιθαλῆ, τὰ φ., τὰ ἀείφυλλα. Hase.]

[Φυλλοδάφνη, ἡ, Frondes lauri. Jo. Malal. p. 272, 15 : Βάλλεσθαι ἐν τῷ πυρὶ τῶν φυλλοδαφνῶν λίβανον πολύ· 287, 11 : Στέφανον ὁλόχρυσον τύπῳ φυλλοδαφνῶν.]

[Φυλλόκαρπος, ὁ, ἡ, plantæ nomen ap. Steph. Byz. s. v. Ἀλεξάνδρειαι in fine : Ἀλεξάνδρεια βοτάνη καὶ φυτόν ... τινὲς δὲ δανάην αὐτὴν καλοῦσιν, οἱ δὲ χαμαιδάφνην, οἱ δὲ ἐπιφυλλάκανθον, ἢ φυλλόκαρπον. Sic Xylander : nam libri φυλλόκαπον vel φυλόκαπον.]

[Φυλλόκομος, ὁ, ἡ, Foliis comatus, Frondosus. Σμῖλαξ et μελία φ. ap. Aristoph. Av. 214, 742.]

Φυλλοκοπέω, Folia amputo, abscindo. Pro eodem dicitur et ἀποφυλλίζω.

[Φυλλοκρινέω vitiose pro φυλοκρινέω, quod v.]

Φυλλολογέω, Folia lego, Pampino, de vite, ut de ficu κυθριάζω [θριάζω], VV. LL. ex Polluce [7, 143, et Etym. M. p. 455, 46].

Φυλλομᾰνέω, q. d. Foliis insanio, i. e. Insana quadam foliorum abundantia luxurio. Quidam interpr. Foliis luxuriare, In folia eluxuriare, Foliis lascivire, ex Gaza ap. Theophr. H. Pl. 8, 7, [4] : Ἐν ταῖς ἀγαθαῖς χώραις, πρὸς τὸ μὴ φυλλομανεῖν, ἐπινέμουσι καὶ ἐπικείρουσι τὸν σῖτον.

[Φυλλομανὴς, ὁ, ἡ, Foliis abundans. Schol. Soph. Aj. 143. Etym. M. p. 474, 51.]

[Φυλλομαντεία, ἡ, Vaticinatio ex foliis. Psellus Opusc. p. 42. Boiss.]

[Φυλλόμενοι. V. Φουλλόμενοι.]

Φύλλον, τὸ, Folium, Frons frondis. [De foliorum natura et varietate v. locos Theophrasti ab Schneid. indicatos in Indice.] Est autem dictum φύλλον a φύω, secundum quosdam, quibus non assentior : sed multo minus illi etymo, quod afferam in Φῦλον. [V. Etym. M. p. 802, 41.] Hom. [apud quem, ut ap. Hesiodum, Herodotum et Pindarum pluralis tantum numeri exx. reperiuntur] Il. [B, 468 : Μυρίοι, ὅσσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίνεται ὥρῃ· et simil. Od. I, 51. Il.] Z, [146 : Οἵη περ φύλλων γενεὴ, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν·] Φύλλα τὰ μέν τ' ἄνεμος χαμάδις χέει· ἄλλα δέ θ' ὕλη Τηλεθόωσα φύει. [Ex quo l. Aristoph. Av. 685 : Φύσιν ἄνδρες ἀμαυρόβιοι, φύλλων γενεᾷ προσόμοιοι.] Od. H, [106] : Οἷά τε φύλλα μακεδνῆς αἰγείροιο. [Φ. ἐρινεοῦ et δρυὸς ib. M., 103, 357.] Dicuntur autem generaliter φύλλα non solum arborum, sed quarumvis plantarum : unde miror hæc Hesychii, Φύλλα, τὰ τῶν δένδρων. Apud Plut., Φύλλα ἐλαίας. Athen. 14, [p. 651, A], περὶ φυτοῦ τινὸς, quod δίδη vocatur : Οὗ τὰ μὲν φύλλα τὰ πρόβατα ἐσθίει, τὸν δὲ βλαστὸν αἱ ὗες. Apud Eund. θρίδακος

φύλλα. Sic passim ap. Diosc. Rosa quoque φύλλα habet cum ap. alios, tum ap. Anacr.: quum alioqui ei peculiariter et κάλυκες tribuantur. [Herodot. 8, 138 : Ῥόδον ἔχον ἑξήκοντα φ. Ib. 115 : Φύλλα καταδρέποντες κατήσθιον. Pind. Pyth. 9, 82 : Ἡρινὰ φ. Nem. 1, 26 : Φ. ἐλαιᾶν χρυσέοις· Pyth. 9, 219 : Πολλὰ δίκον φ. ἐπὶ αὐτόν (honoris caussa), et figurate Isthm. 4, 46 : Φύλλ' ἀοιδᾶν. Semel ap. Æsch. Pers. 616 : Τῆς αἰὲν ἐν φύλλοισι θαλλούσης ἴσον ξανθῆς ἐλαίας. Γλαυκᾶς ἐλαίας φύλλον ap. Soph. OEd. C. 701 ; φ. νώδυνον Phil. 44, ut ἥπια φ. ib. 698. Eur. Hec. 574 : Τὴν θανοῦσαν ἐκ χερῶν φύλλοις ἔβαλλον. Πλεκτὰ φ. Hipp. 807. Δρυὸς φύλλα Bacch. 684. Ἐλάτινα φ. Cycl. 385. Φ. καθαρὰ Plato Rep. 2, p. 372, B. Φύλλων ἡμιθαλεῖς στέφανοι Heraclit. Anth. Pal. 7, 465, ubi Jacobs. vol. 9, p. 266 : « Proprio sensu de corollis ex foliis duntaxat contextis interpretatur van Gœns. De cepotaph. p. 85. Plut. t. 1, p. 248, D (?) : Οἱ μᾶλλον ἐκ τῶν φύλλων ἢ τῶν ἀνθῶν ὑφαίνοντες τοὺς στεφάνους δοκοῦσί μοι οὐ κατὰ λόγον χρῆσθαι τοῖς φυτοῖς. (Conf. Mor. p. 41, E.) Non tamen nimis urgenda propria vocabuli potestas, quod de floribus passim usurpatur. Theocr. 11, 26 : Ὑακίνθινα φύλλα ἐξ ὄρεος δρέψασθαι· 18, 39 : Ἐς λειμώνια φύλλα ἑρψοῦμες. » De plantis dixit Numen. ap. Athen. 9, p. 371, B : Φύλλων ὅσσ' ἄσπαρτα τά τ' ἐρρίζωται ἀρούραις.]

‖ Φύλλον interdum κατ' ἐξοχήν, per excellentiam, vocatur Folium malabathri s. malobathri, quod alioqui et cum adjectione, φύλλον μαλαβάθρου. [Polyæn. 4, 3, 32.] Apud Aet. autem lib. 7 legitur Φύλλι, ubi scribit, Φύλλι τὸ τοῦ μαλαβάθρου φύλλον: VV. LL. ‖ Φύλλον ap. Hippocr. Γυναικ. 2, [p. 651, 51 : Φ. ἀποτετριμμένον πίνειν· et p. 582, 28] est Silphii semen, teste Galeno [Lex. p. 594. Conf. Theophr. H. Pl. 6, 3, 1 et 4], ita dictum ob latitudinem. Sed ab eo addi dicit interdum Libycum, interdum Æthiopicum. [V. Hippocr. p. 626, 9; 584, 46.] Alibi idem Galen. ὀποῦ καρπὸν Hippocrati esse dicit hoc ipsum silphii semen, et subjungit, Quod et φύλλον vocatur ἑνικῶς, nec non μαγύδαρις a nonnullis. Sed pro hac voce Μαγύδαρις, (quam et ipsam obiter observa,) quædam exempll. habent Μάγδαρις. ‖ Φύλλον, ap. Theophr. H. Pl. 9, 19, nomen est Herbæ, cujus genera (ut et Diosc. 3, 140) ait esse φύλλον ἀῤῥενογόνον καὶ θηλυγόνον. Ita VV. LL., in quibus additur etiam, vocem hanc non intellexisse Plin. ap. Theophr., sicut nec Gazam, qui herbam quandam male transtulerit. Agere autem de hac planta ipsum Plin., partim ex Diosc., partim ex Theophr., l. 26. Et vocare etiam Phyllon, 27, 12. [Vide Schneid. Ind. Theophr. p. 541.] ‖ Φύλλα sive Φύλλια, ut in Iisd. annotatur, Hippocr. vocat Olera condimentis usitata, rutam, mentham, apium, coriandrum : quæ auctuarii loco a venditore adjici solebant. At Galen., quem vide in Lex. Vocum Hippocr., λαχάνων, i. e. Olerum, appellationem illis quoque non tribuit; sed dicit, Ἃ τοῖς ὠνουμένοις τὰ λάχανα προσεπιτιθέασιν. Vide Φύλλιον et supra. [Videtur Galenus locum Hippocr. p. 469, 55, subindicare : Λεῖα τρίψας τὰ φύλλα τῶν προειρημένων βοτανῶν, καὶ τὸ λίτρον τούτῳ διεὶς χλιήνας, ἀναγαργαριζέτω. Atque haud scio an illic etiam φύλλια legerit Galen. Gargarismum enim illic parari vult Hippocr. ex origano, satureia, apio, mentha, et modico nitro. Rursus φύλλων meminit p. 471, 11, ubi τὸ ἀπὸ τῶν φύλλων, hortensium herbarum condimentis usitatarum et odoratarum decoctum intelligitur ad os colluendum accommodatum. Et l. 18 : Ἀναγαργαρίζειν τὸ ἀπὸ τῶν φύλλων εἰλιθερές· 479, 43 : Ἔπειτα πίνειν τῶν φύλλων ἐπ' οἴνῳ ἐπιπάσαντα κεκρημένῳ. Foes. ‖ Folium libri ap. Græcos recentiores. Chron. Paschale Anastas. an. 27 : Ἀναπτύξας φύλλα τοῦ κώδικος. Nilus De octo vitiis : Ἀριθμεῖ τὰ φύλλα. Vid. Tzetz. Hist. 13, 485. Ducang. V. Montfauc. Palæogr. p. 27.]

[Φυλλορραγέω, et Φυλλορραγία, vitiose pro φλοιορραγέω et φλοιορραγία, quæ v.]

Φυλλορρόέω, Foliis fluo, defluo; magis Latine, Folia mihi defluunt. Alioqui reddi potest etiam Folia s. Frondes amitto, dimitto, sicut φυλλοβολῶ. Gaza vertit Defrondesco. [Pollux 1, 232 : Δένδρον φυλλορροεῖ. Hippocr. p. 378, 51 : Δένδρα φυλλοροσῦντα, quod φυλλορροέοντα scribendum. Xen. OEc. 19, 19 : Ἄμπελος φυλλορροοῦσα διδάσκει ἑαυτὴν ψιλοῦν. Aristot. Anal. Post. 2, 16, De gen. anim. 5, 3 ; Theophr. C. Pl. 2, 19, 2; Diodor. 1, 17.] Plut. [Mor. p. 648, D] : Οὔτε γὰρ δάφνην, οὔτε ἐλαίαν, οὔτε μυρσίνην, οὔτε ἄλλο τι τῶν μὴ φυλλορρόειν λεγομένων, ὁρῶμεν ἀεὶ ταυτὰ φύλλα διατηροῦν. [Philo p. 241, B. Comice de homine qui scutum tanquam arbor folia abjicit, Aristoph. Av. 1481 : Ἔστι δένδρον πεφυκὸς ... Κλεώνυμος ... τοῦτο ... τὰς ἀσπίδας φυλλορροεῖ. Figurate etiam schol. Pind. Pyth. 5, 155 : Ἀειθαλὴς αὐτοῦ μένοι ὁ βίος μηδέποτε φθίνων καὶ φυλλορροῶν. Et Pherecr. ap. Athen. 6, p. 269, D : Τὰ δὲ δένδρ' ἡμῖν τἀν τοῖς ὄρεσιν χορδαῖς ὀπταῖς ἐριφείοις φυλλοροήσει· ubi simplici ρ dictum est propter metrum. Conf. Etym. M. p. 802, 48. G. D. Clem. Rom. Epist. p. 38, 17. Frey. Gemin. Elem. astron. p. 66, B. Dionys. Al. ap. Euseb. Præp. ev. p. 775, C, τὰ δὲ (δένδρα) πρὸς καιρὸν ἀνθεῖ καὶ φυλλορροεῖ. Clem. Al. Strom. 6, 16, 138, πὴ μὲν φ., πὴ δὲ βλαστάνει τὰ φυτά. Philostr. Her. 3, 1 : Τοὺς πρὸς τὸ Ἴλιον τετραμμένους τῶν ὄζων ἀνθεῖν μὲν πρωΐ, φυλλορροεῖν δ' αὐτίκα καὶ προαπόλλυσθαι τῆς ὥρας. Artemidor. 4, 57, ἐγκάρπων τὰ μὴ φυλλορροοῦντα. Hase.]

[Φυλλόρροια, ἡ, Foliorum defluxio. Theophr. H. Pl. 3, 13, 4, C. Pl. 2, 19, 2.]

[Φυλλόροος, ὁ, ἡ, Foliis fluens, Folia amittens. Oppian. Cyn. 1, 116 : Εἴαρι φυλλοτόκῳ καὶ φυλλορόῳ φθινοπώρῳ. « Boethius Planud. 1, metr. 5, 14, p. 9 ed. Web. : Φ. χείματος. » Osann.]

[Φύλλος, ὁ et ἡ, Phyllus. Steph. Byz.: Φ., πόλις ἐν Θετταλίᾳ. Στράβων θ' (ἀρσενικῶς recte addit Meinek.), Ῥιανὸς τὸ Φύλλον θηλυκῶς λέγει ἐν θ' Θεσσαλικῶν « Κραναὴν ποτὶ Φύλλον. » Οἱ οἰκοῦντες Φυλλεῖς. Quod in lemmate legebatur Φυλλοῦς, in codd. φύλλους vel sine accentu scriptum in Φύλλος recte mutavit Meinek. ex Strab. p. 435 : Ὁ Φύλλος, ἔνθα Ἀπόλλωνος τοῦ Φυλλαίου ἱερόν. Idem recte delere videtur verba οἱ οἰκοῦντες Φυλλεῖς et huc referre verba præcedenti articulo, in quo de nomine Φυλλὶς agitur, male adjecta in libris : Οἱ οἰκήτορες Φύλλιοι ἢ Φυλλιεῖς (scr. Φυλλεῖς cum Meinek.), ἀφ' οὗ τὸ θηλυκὸν Φυλλητίς. « Gentilicii Φύλλιος exemplum præbet Strabonis locus cit., in quo quum cod. A φυλαίου habeat, Φυλλίου reponendum videtur. Fuit etiam Φυλλεῖος, ut docet temenicum Φυλλεῖον ap. schol. Apoll. Rh. 1, 36, et Φυλλήϊον ὄρος apud ipsum Apollonium. » Meinek. *Pecorosa Phyllus* ap. Stat. Theb. 4, 45.]

[Φυλλοσῑνὴς, ὁ, ἡ, Foliis nocens. Nicander Athenæi 15, p. 683, F, ex emend. Porsoni : Φ. ἑρπετὰ, ubi codex φυλάσσινη.]

[Φυλλόσκεπος vitiose pro φιλόσκεπος, quod v.]

[Φυλλοστάφυλον, τὸ, synonymum capparis, apud Diosc. 2, 204.]

[Φυλλοστρὼς, ῶτος, i. q. φυλλόστρωτος. Dativus φυλλοστρῶσι, Theocr. Anth. Pal. 9, 338 : Φ. πέδῳ. Conf. Lobeck. ad Phryn. p. 429.]

Φυλλόστρωτος, ὁ, ἡ, Foliis stratus : φ. ὁδὸς, Foliis strata via, s. constrata. Affertur autem ex Eur. [Rheso 9 : Χαμεύνας φ.]

Φυλλότερος tanquam compar. gradus, significans Foliosior, in VV. LL. affertur ex Theophr.; sed mendosum esse puto, et pro eo reponi debere εὐφυλλότερος.

[Φυλλοτόκος, ὁ, ἡ, Folia pariens s. procreans. Oppian. Cyn. 1, 116, εἴαρ.]

[Φυλλοτόμος, ὁ, Frondator, Gl.]

[Φυλλοτρὼξ, ῶγος, ὁ, ἡ, Herbas rodens, Herbis vitam sustentans. Antiphanes ap. Athen. 13, p. 130, E : Ἕλληνες φυλλοτρῶγες. Male φιλότρωξ ap. Eustath. p. 185.]

[Φυλλόφαρες, τὸ, synonymum prasii ap. Diosc. 3, 109 (119).]

[Φυλλοφορέω.] Verbum Φυλλοφορῶ adjectivi quidem signif. sequendo, esset Folia fero [Theophr. C. Pl. 3, 9, 2 : Φυλλοφορεῖν ἐθέλουσι τὰ λάχανα]; sed in VV. LL. sequentibus Budæum, datur ei signif. verbi comp. ἐκφυλλοφορέω, quod vide. [Achmes Oniroer. p. 180, 35, de tuberibus, οὔτε ἄνω φυλλοφοροῦσιν, οὔτε κάτω ῥιζοῦνται. Hase.]

Φυλλοφόρος, ὁ, ἡ, Folia ferens, Foliatus. [Pind. Ol. 8, 101 : Φ. ἀγὼν, i. q. φυλλίνας. Conf. Φύλλινος.]

[Φυλλοφυέω, Frondeo, Gl.]

Φυλλοχόος, ὁ, q. d. Foliorum fusor. Ita dicitur Mensis qui folia humi fundit, Mensis quo folia decidunt. [Hesiod. ap. Polluc. 1, 231. Eustath. p. 631, 4.] Vide Plut. [Mor. p. 734, B; 735, D], ubi est etiam in plur. φυλλοχόοι μῆνες [Adde Alciphr. 3, 10], item verb. Φυλλοχοέω [p. 735, B], dicuntur enim φυλλοχοεῖν arbores, quibus folia decidunt, q. d. Folia fundere humi. [Phryn. in Bekk. Anecd. p. 71, 11 : Φυλλοχοεῖν· ἐπὶ τῶν δένδρων τῶν ἀποβαλλόντων τὰ φύλλα, φυλλοροεῖν. Κόμην φ. Antiphilus Anth. Pal. 7, 141. G. D. Basil. M. t. 2, p. 842, C, πάντα τὰ τῶν φυλλοχόων μηνῶν φαντάσματα. Hase.]

Φυλλώδης, ὁ, ἡ, Foliosus, Foliis abundans; simpliciter, Folia habens, Foliatus : φυλλώδεις δυνάμεις, Vires foliis insitæ, VV. LL. [Ex Theophr. H. Pl. 9, 8, 1 : Τὰς φ. δυνάμεις τὰς πολλὰς πόας καλοῦσι. Ἄνθεμον τὸ φ. 7, 8, 3; ἄνθος 8, 3, 3; σπέρμα φ. 6, 3, 1; 7, 3, 6. « Menander Histor. ap. Suid. v. Λαχίσματα : Τὸ φ. τοῦ Λιβάνου, Arbores Libani. » Schleusn. Immo sunt Folia thuris. Locus est Menandri Hist. p. 381, 7 Bonn., περιέφερον τὸ φυλλῶδες τοῦ λιβάνου τῇ φλογὶ λακιζόμενον. Hase.]

[Φύλλωμα, τὸ, Frondes. Diod. 3, 18 : Ἐλάται πυκναὶ τοῖς φ.]

[Φυλοβίη. V. Φυλομέδουσα.]

Φῡλοβασιλεύς, ὁ, q. d. Rex tribus s. tribuum. Hesych. φυλοβασιλεῖς [codex φυλλοβασιλεῖς et φύλλων] esse dicit Ex tribubus delectos qui sacrificia peragunt. Itidem Pollux [8, 111], quem vide, testatur eos μάλιστα τῶν ἱερῶν ἐπιμελεῖσθαι [συνεδρεύοντας ἐν τῷ βασιλείῳ τῷ παρὰ τὸ βουκολεῖον] solitos, [numero quattuor, quot olim φυλαὶ Atheniensium fuerunt antequam Clisthenes decem φυλὰς constituisset. Consentit Phot. s. v. Ναυκραρία p. 288, 15 : Φυλαὶ δὲ ἦσαν τέσσαρες, καθάπερ πρότερον καὶ φυλοβασιλεῖς τέσσαρες, ἐκ δὲ τῆς φυλῆς ἑκάστης ἦσαν νενεμημένοι. Aliud eorum officium memorat Pollux 8, 120 : Προειστήκεσαν δὲ τούτου (τοῦ ἐπὶ πρυτανείῳ δικαστηρίου) φυλοβασιλεῖς, οὓς ἔδει τὸ ἐμπεσὸν ἄψυχον ὑπερορίσαι. Dixit de iis Meier. De lite Att. p. 116.]

[Φυλογένεσις, ἡ, scribendum apud Proclum In Plat. Polit. in Maii Spicil. Rom. vol. 8, p. 704, ubi est φιλογ. Osann.]

[Φῡλοδάμας, αντος, ὁ, Phylodamas, n. pr. Quint. Sm. 8, 403.]

[Φῡλοδάμεια, ἡ, Phylodamia, Danai filia. Pausan. 4, 30, 2; 7, 22, 5.]

[Φυλοδίκη. Φυλοδόκη. V. Φυλομέδουσα.]

Φυλοκρινέω, Judicis officio fungor in tribu, Sum judex tribus, ut quidem interpr. nonnulli. In VV. LL. Φυλοκρινῶ, Judico per tribus, ex Polluce, qui tamen dicit duntaxat, ἀπὸ δὲ φυλῶν, τὸ φυλοκρινεῖν. Hesych. autem habet baryt. verb. Φυλοκρίνομαι, quod exp. ἐν τῇ φυλῇ διακρίνομαι. [Vitiose pro Φυλοκρινοῦμαι, et vitiosius etiam in præcedente gl. Φυλλοκρίνειν· τὰς φυλὰς διακρίνειν, ubi Musurus recte φυλοκρινεῖν.] Vide aliam signif. verbi illius φυλοκρινεῖν post Φῦλον. [Ubi hæc dixit post verba s. v. Ἀλλόφυλος posita :] Verum et de verbo Φυλοκρινεῖν iterum hic dicendum est : id nimirum non a φυλή, ut censet Pollux [8, 110], sed a φῦλον deduci, si Eustathio [p. 239, 22] credimus, qui id significare ait quod Hom. dicit κρίνειν ἄνδρας κατὰ φῦλα : atque adeo ex his ipsis verbis posteros verbum illud composuisse. Suidas Φυλοκρινεῖ exp. διακρίνει, et καταδοκιμάζει περιέργως, Etym. [M. p. 802, 33] διακρίνω, et καταδικάζει παρέργως : sed reponendum censeo, καταδικάζει περιέργως, ex Suida, nec non ex Lex. meo vet. [Sic etiam cod. Dorvill. Apud Cyrill. δοκιμάζει, περιέργως κατεξετάζει.] At Hesychii expositio supra commemorata fuit. [Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 71, 8 : Φυλοκρινεῖν· κυρίως μὲν τὸ τὰς φυλὰς τὰς ἐν ταῖς πόλεσι διακρίνειν· (φυλὰς διαχωρίζω exp. Cyrill. in Matth. Gloss. vol. 1, p. 23, ubi aliud Lexicon addit καὶ γενεάς·) σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἄλλο τι διατάττειν καὶ διακρίνειν. Propriæ quam Phrynichus dicit significationis nullum usquam exemplum repertum est nec poetarum loci exstant ex quibus syllabæ primæ mensura pateat. Itaque dubitari potest utrum hæc sit recta verbi scriptura an, quæ non minus frequens est, φιλοκρινεῖν. Nam codices modo in alterutra scriptura omnes consentiunt, modo inter utramque fluctuant, ut in locis scriptorum quos Seagerus, Kallius aliique collegerunt, quorum antiquissimus est Thucyd. 6, 18 : Εἰ ἡσυχάζοιεν πάντες ἢ φυλοκρινοῖεν οἷς χρὴ βοηθεῖν. Multo frequentior verbi usus apud posteriorum temporum scriptores, velut Lucian. Abdic. c. 4, Phalar. 2 c. 9, Aristid. vol. 1, p. 218, Dion. Cass. 52, 19, Basilium M. vol. 3, p. 73, 304, 365, Orig. C. Cels. 3, p. 142, Cyrill. Alex. Præf. in Hoseam p. 2, Liban. vol. 1, p. 221, Euseb. H. E. 8, 4, Phot. in Wolfii Anecd. vol. 1, p. 127 (ubi : Τοὺς ὑπαιτίους τῶν ἐναντίων φυλοκρινοῦντες), Eumath. p. 15, schol. Hephæst. p. 82, Eustath. Opusc. p. 230, 10; 254, 50, et p. 164, 10, ubi φυλλοκρινοῦντες scriptum duplici λ, ut alibi passim, velut ap. Herodian. Epimer. p. 146, qui φυλλοκρινῶ per ἐκλέγομαι exp., quod vitium in locis quibusdam Georg. Pachym. Andron. fraudi fuit Possino in Glossario p. 513. G. D. Greg. Nyss. t. 1, p. 460, C; 65, A, ἕκαστον φυλοκρινῶν τε καὶ διεξετάζων ὁ νοῦς· t. 2, p. 728, D, φυλοκρινεῖν ἐν ἑαυτῷ τὰ νοήματά τε καὶ τὰ ῥήματα. Phot. Epist. p. 182, 7, τὸν ἄμεινον εἰπόντα φ., ubi est, Dijudicare. Hase. || Eadem librorum inconstantia est in derivatis, modo per υ modo per ι scriptis. Φυλοκρινητέον Synes. p. 29 (ex codd. ap. Boiss. Anecd. vol. 2, p. 338 : nam vulgo φιλο—). Φυλοκρίνησις, εως, ἡ, Dijudicatio, ap. Clem. Al. Strom. 2, 8, 38, p. 449, 16. Φυλοκρινητικὸς, ἡ, ὸν, Dijudicatorius, ibid. 36, p. 448, 9, ubi φ. σοφία.]

[Φῡλομάχη, ἡ, Phylomacha, Hagniæ filia, et altera junior, Hagniæ ex Eubulide neptis, frequenter memorata ab Demosth. in Oratione contra Macartatum p. 1055 seqq., male in codice uno Φιλομάχη scriptæ. Scripturæ Φυρομάχη, quam Keilius Anal. epigr. p. 211, restitui volebat, nullum est in libris vestigium.]

[Φῡλόμαχος, ὁ, Phylomachus, statuarius. Apollonid. Anth. Plan. 239, nisi Φυρόμαχος scribendum cum Brunckio, quod v.]

[Φῡλομέδουσα, ἡ, Phylomedusa, Areithoi uxor. Hom. Il. H, 10, ut nunc ex codd. pluribus restitutum pro Φιλομέδουσα. Eadem de aliis hujusmodi nominibus dubitatio. Φιλοδίκης nomen supra ex Apollodoro memoratum Φυλοδίκη scribit Schneidew. in Comment. de Hymno Hom. in Apoll. p. 38. Nomen Nereidis quod in libris Virgilii Georg. 4, 336, et Hygini Fab. Præf. p. 8, *Phyllodoce* vel *Phyllidoce* scribitur, in aliis corruptius *Philledoce*, *Philidice*, *Phillidoce*, *Phyledoce*, nihil aliud esse videtur quam Φυλοδόκη. Suspectum etiam Φιλοβίη, quod Persei uxoris nomen est ap. Parthen. c. 16. G. Dind.]

Φῦλον, τὸ, pro præcedente illo φυλὴ, Tribus. Eust. [p. 93, 3] φύλλον ait quosdam putasse scribi duplici λλ, vel διὰ τὸ ἐν τῷ φυσᾶσθαι λαλαγεῖν, vel πρὸς διαστολὴν τοῦ φύλου, ὃ δηλοῖ τὴν φυλήν. [Etym. M. p. 802, 9 : Φῦλα· ἔθνη δι' ἑνὸς λ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ φύλλου ἐπὶ τῶν δένδρων. Ὥρος ἐτυμολογεῖ ἢ ἐκ τῶν πολλῶν ἄθροισις, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν φύλλων, cui commento colorem addit collato Homerico versu Οἵη περ φύλλων γενεὴ, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν. Manifestum est φῦλον ab φύω derivatum esse nihilque commune habere cum φύλλον. Φῦλα Hesych. exp. ἔθνη, συγγενικὰ γένη, et Φῦλον, ἔθνος, γένος. Dicitur autem φῦλον modo angustiore sensu de iis qui ejusdem stirpis vel familiæ sunt, modo latiore de iis qui vel ejusdem nationis sunt vel unius generis sunt.] Hom. Il. B, [362] : Κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα, κατὰ φρήτρας, Ἀγάμεμνον, sunt qui φῦλα ita accipiant, sc. pro Tribubus. At ipse Eust. exp. κατὰ ἔθνη, Per nationes s. gentes : ut Cretenses seorsum, Athenienses item seorsum, itidemque ceteros. Auctor breviun scholl. dicit κατὰ ἔθνη, ὅ ἐστιν ἴδια πλήθη. Il. P, [220] : Κέκλυτε, μυρία φῦλα περικτιόνων ἐπικούρων, exp. ἔθνη et γένη. Apud Eund. legitur, itidemque ap. Hesiod. [Op. 90] : Φῦλ' ἀνθρώπων, ut sc. dicitur ab Horat. Gens humana, pro quo tamen usitatius est Genus humanum. [Φῦλ' ἀνθρώπων ap. Hom. Il. Ξ, 361, Od. Γ, 282, al. Φῦλον Il. E, 441 : Οὔποτε φῦλον ὁμοῖον ἀθανάτων τε θεῶν γαμαὶ ἐρχομένων τ' ἀνθρώπων, ut φ. ἀθανάτων ap. Hesiod. Op. 197. Φῦλα θεῶν Il. O, 54, 161,

177; θεάων Hesiod. Theog. 965.] Sed et φῦλα γυναικῶν ap. Eund. [Il. I, 130, 272, Hesiod. Theog. 1022] extat: quod reddi posse videtur Gens muliebris, eo modo quo dicit Horat. Gens humana. Apud Lucr. autem Secla talem usum habere videtur, qualem habet φῦλα cum illis genitivis, ubi sc. dicit Secla ferarum. Sed videndum an itidem dici potuerit Secla hominum. [Φῦλα Πελασγῶν Il. B, 840. Ἄγρια φῦλα Γιγάντων Od. H, 206. Φῦλον ἀοιδῶν Od. Θ, 481. De muscis Il. T, 30: Ἀλαλχεῖν ἄγρια φῦλα, μυίας. Μελισσέων ἀγλαὰ φ. Hesiod. ap. schol. Apoll. Rh. 1, 156.] Apud eund. Hom. φῦλον est Genus, in alia etiam signif. Od. Ξ, [68]: Ὣς ὄφελλ' Ἑλένης ἀπὸ φῦλον ὀλέσθαι Πρόχνυ. Rursumque [182]: Ὅπως ἀπὸ φῦλον ὄληται Νώνυμον ἐξ Ἰθάκης Ἀρκεισίου ἀντιθέοιο, ubi Eust. φῦλον esse dicit τὴν κατὰ σειρὰν πρὸς βάθος διαδοχήν. In illo autem priore l. scribit ex veterum auctoritate, φῦλον Helenæ esse non τὴν κατὰ πλάτος συγγένειαν τὴν εἰς πᾶν τὸ γένος διήκουσαν, ἀλλὰ τὴν κατὰ βάθος ἐν ἐκείνῃ περιϊσταμένην· sc. ejus patrem, ipsam et ipsius prolem. Ibid. meminit et illius alterius loci, docens appellatione φύλου comprehendi Laertem, ejusque filium Ulyssem, et hujus ipsius filium Telemachum. [Post Homerum Pind. Pyth. 3, 36: Ἔστι δὲ φῦλον ἐν ἀνθρώποισι ματαιότατον, et Tragici, velut Æsch. Prom. 809: Ὄξεις κελαινὸν φ. Suppl. 544: Πολλὰ βροτῶν διαμειβομένα φῦλα· Eum. 57, de Furiis: Τὸ φῦλον οὐκ ὄπωπα τῆσδ' ὁμιλίας, i. e. ut schol. exp. οὐδέποτε τοιοῦτον γένος εἶδον. Φῦλον ἀνθρώπων Soph. fragm. 518. Id. OEd. T. 19: Τὸ δ' ἄλλο φ. ἐξεστεμμένον ἀγοραῖσι θακεῖ, i. e. Reliqua pars populi. Φ. ὀρνίθων Antig. 343, ut φ. πτηνῶν ap. Aristoph. Av. 1088, ὀρνέων ap. Plat. Tim. p. 91, D, et τὸ πτηνὸν φ. Soph. p. 220, A, φ. θηρῶν Eur. ap. Sext. Emp. p. 360, et δεινὰ φῦλα πόντου ex eodem ap. Plut. Mor. p. 98, E. Idem Suppl. 663: Φῦλα τρία τριῶν στρατευμάτων· Iph. T. 887: Βάρβαρα φῦλα. Nec raro in prosa, ut τὸ ἡρωϊκὸν φ. ap. Plat. Crat. p. 398, E, τὸ κηρυκικὸν Polit. p. 260, D. Id. Theæt. p. 160, D: Κατὰ Ὅμηρον καὶ Ἡράκλειτον καὶ πᾶν τὸ τοιοῦτον φῦλον. Xen. Cyrop. 1, 5, 2: Σύρους, φ. οὐ μικρὸν ... ἰσχυρότατον τῶν ἐγγὺς φύλων· 4, 1, 3: Τὸ ἡγούμενον φ. τῆς στρατιᾶς. Lucian. Nec. 15: Κατὰ ἔθνη καὶ φῦλα διαιτώμενοι. Φῦλα θεοῦ, ἔθνη θεοῦ ap. Hesych. Et sæpe in periphrasi, ut τὸ τεττίγων φ. Ælian. N. A. 6, 19, ubi Jacobs. comparat τὸ τῶν ποιητῶν φῦλον ib. c. 43, τὸ σοφιστικὸν φ. ap. Synes. Epist. p. 309, A. (Ælian. ib. 2, 43; 7, 9 et 25; 9, 39; 12, 45. Herch.) Πᾶν τὸ Σκυθικὸν φ. Dio Cass. 51, 24. Idem 59, 9: Ἐκ τοῦ βουλευτικοῦ φ. γεγενημένος· 39, 17: Ἐκ τοῦ τῶν Κορνηλίων φύλου. Improprie τὸ φ. τῶν ἡδονῶν Lucian. Nigr. 16.] || Sexus. Xen. Rep. Lac. [1, 4]: Σωμασκεῖν ἔταξεν οὐδὲν ἧττον τὸ θῆλυ τοῦ ἄρρενος φύλου. Sic autem et Aristot. usus esse traditur. Commode certe ex hoc φῦλον, i. e. hanc signif. habente, deducemus ὁμόφυλος, quum ponitur pro Eo qui est ejusdem sexus, de qua signif. dictum fuit supra in Φυλή. Ex eod. Xen. affertur [Mem. 2, 1, 7]: Τούτων ἑκατέρου τοῦ φύλου τὴν τάξιν οἶσθα, pro Utriusque generis horum ordinem nosti.

[Φυλονόη, ἡ, Phylonoa, n. pr. in inscr. vasculi ap. Walz. *Kunstblatt* 1835, nr. 68, p. 284.]

[Φῡλονόμη, ἡ, Phylonome, Craugasi filia. Pausan. 10, 14, 2. Cycni uxor ap. schol. Hom. Il. A, 38, Steph. Byz. s. v. Τένεδος. Male Φιλονόμη in Etym. M. p. 763, 25.]

[Φῡλοπίδας, ὁ, Phylopidas, Spartanus, ap. Diog. L. 2, 53. Nam sic recte Cobetus ex codd. pro vulgato olim Φιλοπίδας.]

Φύλοπις, ιδος, ἡ, quidam a φῦλον, alii a φυλὴ derivari putarunt. [De accentu Arcad. p. 33, 15.] Est autem φύλοπις, Pugna, Prælium. [Per πόλεμος, μάχη exp. Hesych.] Hom. Il. Λ, [213] de Hectore: Πάλλων ὀξέα δοῦρα κατὰ στρατὸν ὤχετο πάντη, Ὀτρύνων μαχέσασθαι· ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνήν· Δ, [15]: Φύλοπιν αἰνὴν Ὄρσομεν· sed ei præfigit πόλεμον, ita canens, Ἦ ῥ' αὖτις πόλεμόν τε κακὸν καὶ φύλοπιν αἰνὴν Ὄρσομεν. Sic certe et Hesiod. dixit [Op. 160]: Πόλεμός τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνή. Atque ut hic πόλεμος et φύλοπις copulantur, sic alibi μάχη et φύλοπις, ut Il. N, [789]: Ἔνθα μάλιστα μάχη καὶ φύλοπις ἦεν, quæ ἐκ παραλλήλου conjungi existimantur. Sed et πολέμοιο φύλοπιν apud utrumque poetam legi sciendum est, et scribere Eustath. [p. 951, 37; 1688, 5], quum dicitur φύλοπις sine hac adjectione, tunc poni imperfecte; at quum additur iste gen., tunc perfectam esse orationem. Id autem ita scribit quasi φύλοπις significet ἀϋτὴν, s. βοὴν, i. e. Clamorem. Nam alibi tradit φύλοπιν esse τὴν τῶν φύλων ὄπα, i. e. βοήν. Atque ita πολέμοιο φύλοπις fuerit Bellicus nationum clamor, ἡ τῶν φύλων ἐν τῷ πολέμῳ βοή. Sed si verum est quod Idem scribit, sc. βοὴν itidem significare μάχην, idque ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος (unde esse, βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος, pro πολεμιστὴς), nihilo magis φύλοπις quam βοὴ imperfecte hac in signif. ponetur. Etym. autem [M. p. 802, 33] scribit φύλοπις dici παρὰ τὸ ὁμοῦ τὰ φῦλα εἶναι, quasi φύλομις. In VV. LL. annotatur etiam, φύλοπις dici quasi φυλῶν ὀπὶς, propter infesta tribuum pugnantium ora: quæ deductio, undecunque sumpta sit, minus mihi arridet. [Semel in tragœdia, ap. Soph. El. 1073: Τὰ δὲ πρὸς τέκνων διπλῆ φ. οὐκέτ' ἐξισοῦται φιλοτασίῳ διαίτᾳ. Ap. Aristoph. Pac. 1076, in parodia versus Homerici: Φυλόπιδος λῆξαι. Nicet. Chon. Hist. p. 42, D: Ἡ Ἐνυὼ ἐφέπεται καὶ τῆς Φυλόπιδος ξυλλαβομένης ἡ μάχη λαμπρῶς ἐκορθύετο. Lycophr. 555: Συμβαλόντα φύλοπιν. G. D. Orac. Sibyll. 3, 451; 4, 62, φ. αἰνὴ στήσεται ἐν πολέμῳ. Inscr. Corc. C. I. vol. 2, p. 38, n. 1914, 6, φυλόπιδος δ' ἐξέρυσαν στυγερᾶς. Hase.]

[Φῡλώ, οῦς, Phylo, Helenæ serva. Hom. Od. Δ, 125.]

Φῦμα [In libris interdum φύμα scriptum, quæ vulgaris pronuntiatio fuisse videtur Lehrsio ad Herodian. p. 363, ex qua explicandum sit quod φύμα corripi credidit Herodian. Περὶ διχρόνων p. 294, 7, ex eoque Draco p. 57, 6; 95, 23; 100, 22, φῦμα productum Atticis tribuentes. Quem errorem notavit Lobeck. Paral. p. 419. Productæ syllabæ prioris exemplum est φῦμα μηρίων μεταξὺ, quæ ex Archilocho affert gramm. in Cram. Anecd. Oxon. vol. 1, p. 164, 25. Syllabam primam dativi pluralis φυμάτεσσιν versui dactylico aliter non apti corripit Marcell. Sid. 83: Φέρει φυμάτεσσιν ἀρωγήν], τὸ, Quod enatum est, et quidem proprie, ex terra. [Hesych.: Φύμα (hoc accentu), ψώρα, ἢ ἕτερον φύμα. Φύματα, ψυδράκια, ψῶραι.] Sed generalius etiam accepit Gregor. quum primævam parentem Evam πλευρᾶς φῦμα vocavit, i. e. Propaginem, quod ex costa Adami facta fuerit. [Φύματα, Gregor. Naz. Carm. p. 19. Kall. Aretæus p. 71 extr.: Ἐπανεκλήθη ὡς ἐς φῦμα ζωῆς.] || Φῦμα, Tumor omnis præter naturam, qui citra externam causam oritur, a similitudine eorum quæ ex terra enascuntur atque erumpunt. Tuberculum et Oriens tuberculum dixit Celsus, ut φύγεθλον, Orientem panum. VV. LL. Φύματα, inquit Marc. ap. Diosc., nihil aliud sunt quam ἀδένων παθήματα, Adenum affectiones, in quibus factæ inflammationes, φύματα, i. e. Pani, dicuntur. Idem addit se observasse crescentes quocunque loco et parte corporis, veluti tumidos abscessus, sic vocari: et a Græcis in hoc genere appellari etiam φύγεθλα, a Latinis Furunculos, magnitudinis tamen differentia. Celsus uno in loco dicit orientia tubercula vocari a Græcis φύματα. In alio scribit, At adversus panum tum primum orientem, quod φύγεθλον Græci vocant, et omne tuberculum quod φῦμα nominatur, miscetur ochra, etc. Idem in proxime præcedente malagmate dixerat, Ad parotidas, eaque tubercula quæ μελικηρίδες, i. e. Favi, vel φύματα nominantur. Hæc 5, 18. At c. 18 libri ejusdem, Φῦμα vero, inquit, nominatur Tuberculum furunculo simile, sed rotundius et planius, sæpe etiam majus. Nam furunculus ovi dimidii magnitudinem raro explet, nunquam excedit: φῦμα etiam latius patere consuevit, sed inflammatio dolorque sub eo minores sunt, etc. Hæc ille. Sciendum est autem φῦμα redditum alicubi fuisse etiam Papulam (quam interpret. minime probo), nec non Verrucam et nævum a Gaza ap. Aristot. H. A. 7, [6]; nam pro φύματα et οὐλὰς dicit Verrucas et nævos, et cicatrices. Idem φῦμα reddit etiam Abscessum apud Eundem; qui illis tribuit τὸ προσπεφυκέναι, De gener. anim. 4, [4]: Ὅσα

δὲ συμβαίνει τοιαῦτα ὥστε ἔχειν δύο αἰδοῖα, το μὲν, μρενος, τὸ δὲ, θήλεος, ἀεὶ τὸ μὲν, κύριον τῶν πλεοναζόντων γίνεται, τὸ δὲ, ἄκυρον· προσπέφυκε δὲ καθάπερ τὰ φύματα· καὶ γὰρ ταῦτα λαμβάνει τροφὴν, καί περ ὄντα ὑστερογενῆ καὶ παρὰ φύσιν. [Theophr. H. Pl. 9, 11, 1, De odor. § 61.] Hic certe aliisque in ll. hujusmodi generalius accipi constat; at signif. magis peculiarem habet cum alibi [Herodot 3, 133 : Φῦμα ἐπὶ τοῦ μαστοῦ], tum in hoc Luciani loco [Macrob. c. 19] : Φῦμα ἔσχεν ἐπὶ τοῦ χείλους. [Eustath. p. 1390, 54 : Τύλη τὸ φ. τὸ ἐπὶ τοῦ αὐχένος.] Libet autem addere superioribus et ea quæ de hac voce Gorr. scribit, ex Galeno atque Aetio petita. Φῦμα, inquit, Tuberculi genus est, sic dictum ἀπὸ τοῦ φύεσθαι, h. e. ab iis quæ sponte ex terra nascuntur. [Sic Galen. in Comm. ad Hipp. Epidem. p. 1165, 8.] Est autem ejus signif. duplex, sicut Paulus 4, 22, scribit. Una generalis, et communis, qua, ut multorum sententia est, omnes æque tumores ἀποστηματώδεις, qui præter naturam oborti sunt, in quacunque corporis parte, φύματα appellantur, quod Hippocr. scripserit, Quibus phymata in urinario meatu excitata sunt, abscessu suppurato ruptoque liberantur. Addit vero Galen. Comm. 1 in 6 τῶν Ἐπιδημ. [vol. 9, p. 375], sic vocari eos præter naturam tumores, qui prorsus sine causa aliqua externa proveniunt, maxime si extra corporis superficiem extuberent. Qua quidem signif. δοθιῆνες, ἀκροχορδόνες, σατυριασμοὶ, χοιράδες, et id genus quamplurimi tumores, qui per se nullamque externam ob causam excitantur, in extimis corporis partibus φύματα vocantur, sive lati sint, nec multum alti, cujusmodi sunt φύγεθλα, sive etiam elatiores et paulo magis extuberantes. Altera vero specialis propriaque signif. est, secundum quam φῦμα dicitur Phlegmone, quæ in adenosa carne sponte oborta statim augetur, atque ad suppurationem cito pervenit. [V. Galen. vol. 9, p. 122.] Quomodo neque δοθιῆνες phymata sunt, ut qui magis scirrhosi sint quam phlegmones natura ferat : neque etiam χοιράδες, tum eandem ob causam, tum quod non facile in pus vertuntur. Duri præterea hi tumores sunt, quum φῦμα mollius sit atque calidius, tanquam ex sanguine genitum. Hæc ille. [Τὰ χοιρώδεα φύματα, Tubercula strumosa, pueris fieri scribuntur ab Hippocr. p. 95, E; interdumque φῦμα Abscessum et materiam in partem aliquam corporis decumbentem (ἀπόστημα ἢ ἀπόσκημμα dicunt) significat, ut p. 134, A, Aphorism. 4, 44, 45; 7, 65. Sic enim Celsus φύματα vertit Abscessus 7, 2. Est ubi φῦμα ἐμπύημα et inflammationem omnem in pus conversam designat, velut Aphor. 7, 8. Ubi Galen. : Φῦμα ὠνόμασεν ὅπερ ἐν ἑτέροις αὐτὸς εἴωθε προσαγορεύειν ἐμπύημα. Sic φύματα ἔμπυα dicuntur p. 95, E. Et p. 1200, G, φυήματα eadem quæ φύματα et ἐμπυήματα, in tumoribus simul junguntur. (Illud vitiose scriptum pro φύματα.) Φύματα ἐν πνεύμονι p. 183, H. Quibus opponuntur φύματα σκληρά τε καὶ ἄπεπτα, ex quibus Φυματίαι fiunt et qui tuberculis hujusmodi laborant, ut scribitur p. 807, C; 817, B; quorum etiam meminit Galen. De loc. aff. p. 287, 41. Fors. De phymatum cura v. locos Galeni collectos in indice ed. Kühn. vol. 20, p. 479.] Ut autem eadem opera et de nomine Φύγεθλον (cujus mentionem in præcedentibus aliquoties inseri vides), quæ satis esse possint, dicantur, afferam et hæc ex Eodem : Φύγεθλον, Panus, s. Panis : utroque enim modo Latine dici potest, ut Herm. Barbarus annotavit. Dicitur a quibusdam et Panicula. [Pollux 4, 191 : Φύγεθλον (nam sic correctum quod in libris est φύγετρον) φῦμα περὶ βουβῶνα μετὰ πυρετοῦ. Galen. Definitt. med. vol. 2, p. 274 : Φ. ἐστι κατὰ βουβῶνα γινόμενον ἀπόστημα.] Quid sit φύγεθλον, Celsus aperte explicavit 5, 25 : Est tumor non altus, latus, in quo quiddam pustulæ simile est. Dolor distentioque vehemens est, et major quam pro magnitudine tumoris : interdum etiam febricula : idque tarde maturescit, neque magnopere in pus convertitur. Fit maxime aut in vertice, aut in alis, aut inguinibus. Panem in similitudinem figuræ nostri vocant. Ex quibus Celsi verbis apparet manifesto φύγεθλον esse Phlegmonen erysipelatodem, vel erysipelas phlegmonodes. Quod enim hic tumor A multæ bilis sit particeps, ideo non alte assurgit, neque in profundum valde subit, sed erysipelatis modo latior est : occupat tamen et subjectæ carnis aliquid, quod aliqua ex parte phlegmone sit. Propter eandem bilem, etiam pustulæ quædam, ut et in herpete, excitantur, et dolor distentioque major est quam pro magnitudine tumoris : tarde etiam maturescit eandem ob causam, neque magnopere in pus convertitur. Addit vero et Galen. [vol. 10, p. 369] id tumoris genus præditum esse summo calore, et citissime generari, iisque duobus quosdam ipsum ab aliis phymatibus et tuberculis distinxisse. Fit maxime, ut scribit Celsus, in vertice, alis aut inguinibus, nec tamen in iis tantum, sed in omnibus etiam glandulosis partibus, ut Galenus [vol. 7, p. 321] auctor est. Figura illi pano similis est, quo textores utuntur, atque etiam pani. Quam figuram quamvis φύγεθλον habeat cum phymate communem, multis tamen nominibus ab eo differt; φῦμα enim verior phlegmone est, magisque exquisita, proindeque facilius in pus B convertitur : præterea tanto minus doloris affert, minusque calidum, nisi dum suppurat, sentitur, quanto bilis flava sanguisque biliosus sincero sanguine plus doloris movet, calidiorque est. Differt autem φύγεθλον a Bubone auctore Galeno, ut scribit Paulus 4, 22, quod bubo phlegmone sit : φύγεθλον vero, ut dictum est, sit φλεγμονῶδες ἐρυσίπελας, vel ἐρυσιπελατώδης φλεγμονὴ τοῦ ἀδένος. [Conf. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 254. G. D. Leo Philos. Consp. med. p. 207, 13 Ermerins. Pseudo-Chrys. t. 1, p. 1019, E, φύματα καὶ τραύματα. Hippiatr. p. 69, 25, χοιράδες ἢ φ. De differentia inter φῦμα et φύγ. Psellus ap. Boiss. Anecd. gr. vol. 1, p. 228, 1291 : Βουβῶν δὲ καὶ φύγ., ἀλλὰ καὶ φῦμα, πάθη πέφυκεν ἀδένων καλουμένων κτλ. Hase.]

[Φῦμᾰτίας, ὁ. HSt. s. v. Φῦμα :] Hinc Φυματώδης, et Φυματίας, et Φυματοῦσθαι : quæ omnia derivata quum ap. Hippocr. extent, sunt tamen in VV. LL. prætermissa. Est autem Φυματώδης, Phymatis abundans. [Hippocr. p. 400.] Idemque significat et Φυματίας : sic tamen ut accipi etiam possit simpliciter pro Eo cui sunt phymata. [V. locos Hippocratis s. v. Φῦμα indicatos. « Rufus ap. Oribas. t. 2, p. 93, 2 ed. Daremb. : Φυματίαι κατὰ θώρακα καὶ δύσπνοοι καὶ βηχώδεις. » Hase.]

[Φῦμάτιον, τὸ, Tuberculum. Hippocr. p. 648. Rufus p. 11 ed. Matth. : Ἡ φυματίοις ἢ αὐτομάτοις ἕλκεσιν. Angl. Idem Oribas. t. 2, p. 96, 6 ed. Daremb. Hase.]

[Φῦματόω. HSt. s. v. Φυματίας :] At Φυματοῦσθαι dicitur aliqua pars corporis in qua φύματα nascuntur. Sed et persona ipsa φυματοῦσθαι dici potest cui illa nascuntur. [Hippocr. p. 1229.]

[Φῦματώδης. V. Φυματίας.]

[Φῦμι. Φῦναι. V. Φύω.]

[Φύνη. ἡ. Draco p. 32, 2 : Φύνη ὄνομα κυριον συστέλλει τὸ υ. In eadem de nominibus in υνη, υ longo, terminatis notatione Arcad. p. 112, 15 : Τὸ φυρνή δὲ καὶ γυνή ὀξύνεται τὸ υ βραχὺ ἔχοντα. Herodianus vero II. διχρόνων p. 287, 20, et Chœrob. In Theodos. p. 328, 24, Φρύνη ὄνομα κύριον præcedentibus addunt, tum pergunt, Herodianus : Ὑπεσταλμένου δηλονότι τοῦ γυνὴ, Chœrob. τὸ δὲ γυνὴ συστέλλει τὸ υ. Similiterque Etym. M. p. 243, 22, ubi Φρύνη nunc ex codd. restitutum pro Φύνη. Apparet ex his turbata esse Arcadii et Draconis verba, grammaticosque hos idem vel dixisse vel dicere debuisse quod legitur apud Chœroboscum. Et sic Lobeck. Pathol. Proleg. p. 227.] D

[Φύνω (?) inter barytona in υνω apud Arcad. p. 160, 20.]

[Φύξ. HSt. s. v. Φεύγω :] Legitur etiam Φὺξ ap. Etym. [M. p. 802, 46], quod non exp., sed duntaxat a fut. φύξω esse tradit : quare VV. LL. interpretantia Cum fuga, et addentia esse adverbium, eum testem falso producunt. Eustath. autem [p. 1080, 17; conf. schol. Il. A, 446, Π, 697] vel potius Ptolemæus Ascalonita apud eum, vult φὺξ esse nominativum, a quo fiat Φύγαδε apud Homerum, quod significat In fugam, ut sc. φὺξ habeat accus. φύγα, sicut στὺξ habet στύγα : quum alii contra velint φύγα per metaplasmum esse dictum pro φυγὴν, ut σκέπα pro σκέ-

πην, et χρόκα ap. Hesiod. pro χρόκην. [V. Lobeck. Paralip. p. 108.]

[Φύξα vitiose pro φύζα, quod v.]

[Φυξᾶνορία, ἡ, Fuga virorum (i. e. fuga qua quis viros fugit). Æsch. Suppl. 9, φυξανορίᾳ restituit Bambergerus. Codex φυλαξάνοραν, literis υλαξ in rasura positis et adscripto in marg. γρ. φυξάνοραν.]

[Φυξήλιος, ὁ, ἡ. HSt. inter derivata a φύξις :] Quartum Φυξήλιος ex Nicandro [Th. 660] affertur pro Fugiens solem, et ex consequenti, Umbram amans, ut sit sc. ὁ φεύγων τὸν ἥλιον : sed habemus ap. Hesych. φυξήλιον, φυγαδικὸν βίον.

[Φύξηλις, ὁ, ἡ. HSt. l. c. :] Tertium Φύξηλις, ιδος, ὁ, ἡ, Profugus, Exul : φυγὰς, inquit Suid., ut Hesych. φύξηλιν, φυγάδα. Sed addit, δειλὸν, φυγοπόλεμον : itidemque accus. plur. φυξήλιδας exp. δειλούς. Secundum quam expos. significat Fugax : nam qui est δειλὸς, i. e. Timidus, s. Ignavus, fugax esse solet. In hac autem signif. quidam φύξηλιν dici putarunt ἀπὸ τοῦ φεύγειν ἅλις, vel ἀπὸ τοῦ φεύγειν ἵλας. Vide [Etym. M. p. 802, 44,] Eustath. [p. 855, 49; 1099, 63, et schol. ad Il. P, 143 : Φύξηλιν ἐόντα, quo uno loco legitur apud Homerum. Grammaticorum opiniones de etymologia merito rejicit Larch. in annot. ad Etym., φύξηλις ab φύξις derivans ut ἀντήρης ab ἀντί. Post Homer. Nicand. Al. 471 (ubi σηπιάδος φυξήλιδος), Lycophr. 943 : Φ. σπόρον. Synes. Hymn. 5, 46. Nonn. Joann. c. 20, 11. Conf. Lobeck. Pathol. Prol. p. 110. || Suspecta Hesychii gl. Φύζηλος, δειλὸς, φυγὰς, cum aliis adjectivis in ηλος comparata ab Lobeck. Pathol. Prol. p. 109.]

[Φυξίμηλον, τό. HSt. l. c. :] Potest ex Eodem [Hesych.] addi et quintum Φυξίμηλα [codex φυξήμηλα], quo ait significari Arbores quæ ob altitudinem effugerunt periculum ne a pecudibus edantur. Vide et Plutarch. [Mor. p. 293, A.]

[Φύξιμος, ὁ, ἡ. HSt. ubi de derivatis a Φύξις agit :] Est autem primum illud Φύξιμος, i. q. φεύξιμος, de quo dictum supra fuit [De utroque dixit Lobeck. ad Phryn. p. 727] : eodem modo dixit Plutarch. [Mor. p. 293, A] φύξιμον λιμένα, quo φεύξιμον βωμόν. [Φ., ἱερὸν V. Rom. c. 9.] Atque ita Pollux [1, 10] φύξιμον cum ἄσυλον et κρησφύγετον conjungit. Apud Hom. autem Od. E, [359] : Ὅθι μοι φάτο φύξιμον εἶναι, Bud. vertit Effugium, Salutem. [Φ. οὐδὲν, Nullus effugii locus, Polyb. 9, 29, 4.] Sed ex Nicandri Ther. [54] affertur φύξιμος ὀδμὴ signif. activa pro Odore qui fugat s. in fugam vertit. Atque ita sonabit φύξιμος q. d. Fugativus s. Fugatorius. [Gramm. Darmstad. in Append. Etym. Gud. p. 645, 43 : Φύξιμος ὀδμὴ, ἡ φυγεῖν ἐμποιοῦσα, Σιμωνίδης ὁ Κεῖος. Corrig. φυγὴν cum Schneidew. p. 128. Est odor intolerabilis, quem quis fugiat. Φ. νοῦσος, Morbus quem quis effugere potest, Hippocr. p. 191, 10; ut φ. ἦμαρ Maxim. Περὶ καταρχ. 358. || Cum accus. Soph. Ant. 787 : Καί σ' οὔτ' ἀθανάτων φύξιμος οὐδεὶς, Nemo te effugere potest.]

[Φύξιον, τὸ, Asylum. Plutarch. V. Thes. c. 35 : Φύξιον τοῖς οἰκέταις. Φύξια, Fugalia, Gl.]

[Φύξιον, τὸ, Phyxium, oppidum Elidis. Polyb. 5, 95, 8.]

[Φύξιος, ὁ, ἡ.] Secundum [derivatorum ab φύξις] Φύξιος exp. itidem active, Qui fugat. [Φύξιοι θεοὶ et φ. δαίμονες ap. Polluc. 1, 24; 5, 131.] Φύξιος Ζεὺς, Jupiter qui mala fugat et amolitur. [Apollod. 1, 9, 1; Pausan. 2, 21, 2; 3, 17, 9. Lycophr. 288, ubi per φυγῆς αἴτιον exp. schol. Dio Chr. vol. 1, p. 56. Conf. Staver. ad Hygin. Fab. 3. Ἀπόλλων φ. Philostr. p. 710.] Item, Fugæ favens, præses, Qui confugientes ad ipsum exules defendit. Φύξιος Ζεὺς, inquit schol. Apollon. [Rh. 2, 1149], ὁ βοηθῶν τοῖς φυγάσι, καὶ πρὸς ὃν καταφεύγουσι. Apud Suid. vero habetur Φύξιος Ἀπόλλων. Possit autem fortasse talis interpretatio dari et illi φεύξιμος juncto cum nomine βωμός. Affertur porro et φύξιοι συμφοραὶ de calamitatibus propter quas solum vertere necesse est. Apud Apollon. [Rh. 4, 699] φύξιον οἶτον schol. esse ait τὸν θάνατον, et addit, δι' ὃν καταφεύγουσιν. Sed φόνον potius debuisse dicere videtur.

[Φυξίπολις, ὁ, ἡ, Urbem fugiens, Exul. Oppian. Hal. 1, 278.]

Φύξις, εως, ἡ, [i. q. φεῦξις. V. de utraque forma Lobeck. ad Phryn. p. 726,] Fuga. Hom. Il. K, [311 : Φύξιν βουλεύουσα· 447] : Μὴ δή μοι φύξιν γε, Δόλων, ἐμβάλλεο θυμῷ. In soluta autem oratione dicitur φυγή. Invenitur tamen ἀνάφυξις ap. Plat., quod est itidem ab ἀναφεύγω. Exp. φύξις et Effugium. [Φ. θανάτοιο Nicander Th. 588.] Huc pertinent ista quoque, Φύξιμος, Φύξιος, Φύξιλις [Φύξηλις HSt. in Ms. Vindob.], Φυξήλιος. [Φύξις per φυγὴ exp. Hesych. Suspectæ ejusdem gll. Φύξαι· φύξειν (φύξιν Mursurus), φυγεῖν· et Φυξῆ· φυγῇ, quæ aut ad φύζα aut ad φύξις referendæ videntur. G. D. Method. Conv. decem virg. p. 268, 20 : Μὴ πιστεύσασί μοι κηρύσσοντι φύξιν τῶν παρόντων. Hase.]

[Φύος, τὸ, ap. Hesych., qui exp. φύτευμα, γέννημα.]

[Φύπταξ, ὅπερ ἡμεῖς βόμβαξ, Hesych. Est i. q. πύπταξ, quod v.]

[Φυράδην, i. q. φύρδην. Pollux 6, 175 : Τὸ φυράδην καὶ ῥύδην οὐκ οἶδα εἰ ἀνεκτά. Sic ex codd. correctum pro φρούδην. Vitiosum vero φυράδην pro φύρδην : nam a verbis circumflexis adverbia nulla nascuntur. Monuit Lobeck. Pathol. Elem. vol. 1, p. 408.]

Φύρᾱμα, τὸ, Massa farinæ subactæ et humore maceratæ ad panificium, Materia pinsita et subacta, ex Plin. [Hesych. : Φ., ζύμη, σπέρμα, ἢ ζημία (ἢ ζημία, ortum ex ζύμη, recte delet Ruhnk.). Per στέαρ exp. Suidas, ubi libri deteriores addunt ἢ τὰ ζυμώμενα (ἐζυμωμένα Kust.) ἄλφιτα. Sic ζύμη per φύραμα exp. Hesych., et Thom. M. p. 903 : Φύραμα, οὐ ζύμη, καὶ φυραθέντα ἄλευρα, οὐκ ἐζυμευμένα, cujus errorem notavit Oudendorp. Nam ἄλευρα et ἐζυμωμένα esse possunt et contra. Φυστὴ Atticis, Φύραμα dialecto communi tribuit Mœris p. 384. Mnesimach. ap. Athen. 9, p. 402, F : Ξηρὸν φύραμ', ἄρτοι ξηροί.] Paulus 1 Ad Cor. 5, [6] : Οὐκ οἴδατε ὅτι μικρὰ ζύμη ὅλον τὸ φύραμα ζυμοῖ; ἐκκαθάρατε οὖν τὴν παλαιὰν ζύμην, ἵνα ἦτε νέον φύραμα, καθώς ἐστε ἄζυμοι. Ubi vetus Interpres quum ὅλον τὸ φύραμα reddidisset Totam massam, νέον φύραμα non itidem Nova massa, reddidit, sed Nova conspersio : quum potius utrobique voce Massa uti debuisset. Sic usus est Paulus, Ad Rom. 11, [16] : Εἰ δὲ ἡ ἀπαρχὴ ἁγία, καὶ τὸ φύραμα. (Ad quæ verba respiciens Greg. Naz. Εἰς Καισάριον dixit, Ἐξ ἁγίας ἀπαρχῆς ἅγιον φύραμα. Et Damascenus [De fide orthod. 3, 49] de Christo, Ἀπαρχὴν γὰρ ἀνέλαβε τοῦ ἡμετέρου φυράματος). At vero 9, [21] de Massa figuli usurpavit (quo pertinet illud φυράσαι [φυρᾶσαι] πηλὸν, quod ex Plutarcho afferam), scribens, Ἢ οὐκ ἔχει ἐξουσίαν ὁ κεραμεὺς τοῦ πηλοῦ ἐκ τοῦ αὐτοῦ φυράματος ποιῆσαι ὃ μὲν εἰς τιμὴν σκεῦος, ὃ δὲ εἰς ἀτιμίαν; [Plut. Mor. p. 811, C. Apud Patres sæpissime de corpore humano dicitur, quoniam deus hominem finxit ex luto terræ : quorum ll. v. apud Suicer.] Sed et de aliis rebus dici, quæ subigendo miscentur, apparet ex Geopon. 15, [2, 8] : Κεχρίσθω δὲ ἔξωθεν φυράμασι κονίας καὶ βολβίτου. [Improprie φ. ἀέρος καὶ πυρὸς Plutarch. Mor. p. 922, A. Wytt. Synes. p. 151, C. Orig. t. 3, p. 517, C, φ. διδασκαλίας. De corpore humano jam Antonin. Imp. Comment. 7, 68, κἂν τὰ θηρία διασπᾷ τὰ μελύδρια τοῦ περιτεθραμμένου τούτου φ.· et ipse Philo vol. 1, p. 184, 24 : Τὸ τοίνυν φ. κυρίως, εἰ χρὴ τἀληθὲς λέγειν, ἡμεῖς ἐσμὲν αὐτοὶ, συμπεφορημένων καὶ συγκεκριμένων πλείστων οὐσιῶν. Bono sensu Cyrill. Scythop. Vita Cyriaci Conf. Actt. SS. Sept. t. 8, p. 147, B, τὸ φ. τοῦ παντὸς αὐτοῦ βίου συνηγίασται, Temperatio. Hase.]

[Φύρακες· ἐλαφροὶ, gl. obscura Hesychii. Ἔλαφοι Sopingius.]

Φύρᾱσις, εως, ἡ, Maceratio, Subactio ad conficiendas massas. [lxx Hos. 10, 4. Plotin. p. 211, A. Ionice Φύρησις, Aret. p. 102. G. D. Epiphan. t. 1, p. 395, A. Galen. vol. 6, p. 342, 2; 759, 5; 499, 17, ubi de farina, εἰ μὴ κατεργασθείη δι' ἅλῶν καὶ ζύμης καὶ φ. Hase.]

[Φῠρᾱτέον, Macerandum. Diosc. 5, 103.]

[Φυρατὴς, ὁ, Decoctor; Φυράτης, Interversor, Gl. Cic. Ad Att. 7, 1 : « Merus est φυρατὴς, germanus Lartidius. »]

[Φυραυτίς· ὃ ἡμεῖς φύραν, gl. corrupta Hesychii.]

Φῠράω, [fut. φυράσω, α longo (v. Dracon. 14, 24) : unde Ionice φυρήσω : v. Lobeck. ad Phryn. p. 105,]

de quo jam aliquid dixi, i. q. φύρω, præsertim tamen eam verbi φύρω signif. habet, qua ponitur pro Macero, Subigo : sic tamen ut in iisdem ll. interdum et verbo Miscere reddi possit. [Hesych. : Φυρᾶν, ζυμοῦν, ταράσσειν τὰ ἄλευρα. Herodot. 2, 36 : Φυρῶσι τὸ σταῖς τοῖς ποσί. Thuc. 3, 49 : Ἅλφιτα ἐλαίῳ καὶ οἴνῳ πεφυραμένα. Aristot. Probl. 12, 21 : Τὸ τῷ μελικράτῳ φυραθὲν ἄλευρον. Plato Tim. p. 73, E : Γῆν ... ἐφύρασε καὶ ἔδευσε μυελῷ· Theæt. p. 147, C : Ὅτι γῇ ὑγρῷ φυραθεῖσα πηλὸς ἂν εἴη. Plutarch. V. Cæs. c. 39 : Ῥίζαν γάλακτι φυρῶντες.] Nec minus frequens est vox passiva Φυράομαι, signif. illam sequens : ut φύρασον [φύρασαι?] οἴνῳ ap. Diosc. redditur Macera vino, et Subige vino : item Commisce vino. Ap. Eund. Φυραθεὶς ἐλαίῳ, Maceratus oleo, et Subactus oleo. Redditur vero et Dilutus oleo, item Perfusus oleo. Sed addit interdum præp. ἐν : ut, Φυραθεὶς ἐν τῷ ὄξει. [Schol. Ar. Pl. 1122 : Οἰνοῦτταν, τὴν ἐν οἴνῳ πεφυραμένην μᾶζαν.] Cui simile est quod affertur ex c. 29 Exodi, [2,] Πεφυραμένος ἐν ἐλαίῳ, pro Conspersus oleo. Interdum addit præp. σὺν, ut quum dicit, Πεφυραμένος σὺν ἀλφίτῳ, ubi redditur a Ruellio, Cum polenta subactus. Huic præpos. junxit itidem Galen. Ad Glauc. scribens, φυρόμενον μετ' οἴνου. Bud. quoque φυρῶ interpr. Macero, Subigo, afferens ex Plutarcho [Mor. p. 156, B] : Φυράσαι [φυρᾶσαι] πηλόν. Quo pertinet φύραμα de Massa figuli, ut jam vidisti. [Antip. Sid. Anth. Pal. 7, 748 : Φυρηθὲν γαίης εὐρυπέδοιο βάρος· ubi de calce macerata acceptum est. Sed Jacobs. conjecit πυργωθέν. || De terra sanguine macerata, i. e. inquinata, Æsch. Sept. 48 : Ὡρκωμότησαν γῆν θανόντες τήνδε φυράσειν φόνῳ. Metaph. Philetas ap. Stob. Flor. 102, p. 482 : Ποτὲ λέεσσι πέφυρησαι χαλεποῖσι, θυμὲ, γαληναίῃ δ' ἐπιμίσγεαι οὐδ' ὅσον ὅσσον. || Forma media Nicand. Th. 932 : Οἴνης μίγδην ἐν πυράθοισι χέας τρύγα φυρήσασθαι ἢ ὄξους.] Metaphorice autem usurpatur ab Aristoph. Nub. [975] : Μαλακὴν φυρασάμενος τὴν φωνὴν πρὸς τὸν ἐραστὴν, ubi quidam interpr. Molliens et frangens vocem erga amatorem.

Φύρδην [Dor. Φύρδαν Antip. Thess. Anth. Pal. 7, 531, et anon. 10, 12], Mixtim, Permixtim, sicut et πεφυρμένως : nam et exp. illud per hoc. Item Confuse, Inordinate. Nam Hesych. exp. non solum ἀναμίξ, sed etiam συγκεχυμένως [Sic etiam Suidas], et ἀτάκτως. Eustath. postquam dixit φύρσαι esse μολῦναι et συγχέαι, Unde, inquit, aliqua dicuntur συγκεῖσθαι φύρδην. [Æsch. Pers. 812 : Δαιμόνων ἰδρύματα πρόρριζα φ. ἐξανέστραπται βάθρων. Xenoph. Cyrop. 7, 1, 37 : Φ. ἐμάχοντο καὶ πεζοὶ καὶ ἱππεῖς. Polyb. 16, 18, 7 : Αἰγιαλὸς φ. σεσωρευμένος νεκρῶν· 30, 14, 6 : Φ. πάντα ἐταράττετο. Dionys. A. R. 8, 63 : Οὐ κατὰ τάξιν (ἐμάχοντο) ... ἀλλὰ φ. καὶ ἀναμίξ. Plutarch. V. Sullæ c. 18 : Τῇ φάλαγγι φ. ἐμπεσόντες.] Apud Plutarch. Othone [c. 12] : Φ. καὶ κατὰ μέρη πολλὰ συμπλέκεσθαι τοῖς ἐναντίοις, quidam interpr. Confusim et per multas partes. [Alciphro 1, 23 : Φυσῶντες, μᾶλλον δὲ φ. φερόμενοι κατεκτύπουν οἱ ἄνεμοι. Dio Cass. 79, 13 : Φ. ἀναφερόμενος αὐταῖς. Oppian. Hal. 1, 483 : Ὠὰ ... νηδύος εἴσω φ. συμπεφυῶτα. Teleti ap. Stob. Flor. 5, 67, p. 69, 18, restitutum Γράδια φύρδην φαγόντα τερετίζοντα, ubi libri φύρτην. G. D. Porphyr. Vita Plotini p. 17, B. Iamblich. In Arithm. Nicom. Geras. p. 117, B, φ. ἀναμίξειν. Joseph. A. J. 19, 1, 13, φ. ἔζοντο. Jo. Camen. De exc. Thessalon. p. 277, A Venet., φ. ταῖς ὁλκάσιν εἰσήχθησαν. Hase.]

[Φυρδήσκια, σκωλήκια, gl. corrupta Hesychii.]

[Φύρησις. V. Φύρασις.]

[Φυρκηλίτης. V. Φύρκος.]

[Φυρκῖνος, ὁ, Phyrcinus, accusator Leocratis. Lycurg. p. 150, 17.]

[Φύρκος, τεῖχος, Hesych., cujus gl. pertinet ad Thucydidis locum 5, 46, sed eo loco Φύρκος est nomen topicum (castelli Elidis), proprie idem significans quod φοῦρκος, ὀχύρωμα, sicut vocabula plurima ex communibus facta sunt certorum locorum propria. Lobeck. Paralip. p. 105. Hesych. (post Φουλλόμενοι) : Φύρκορ· ὀχύρωμα. Et Φυρκηλῖται· τειχήρεις. Codex Φυρκηλίτοι.]

Φύρμα, τὸ, Hesych. exp. ῥύπον, ac κόπρον. [Ap. Hesych. supra corrupte Φύημα· κόπρος, quod notavit Ruhnk.] Unde VV. LL. interpr. non tantum Inquinamentum, sed et Fimus, Sordes, Strigmentum. Apud Nicandri [Al. 485] certe schol. φύρματα exp. κόπρια et σκύβαλα, i. e., ut in iisdem annotatur, Recrementa, Retrimenta, a similitudine τοῦ φυράματος. [Nicander Th. 723. « Clem. Al. p. 733, 19. » Valck.]

[Φυρμᾶται (?), πτάρνυται, Hesych.]

Φυρμὸς, ὁ, [Confusio. Diodor. 18, 30 : Διὰ τὸν φ. καὶ τὴν πυκνότητα τῶν ἀφιππευόντων ἀγνοηθεὶς ὃς ἦν· Excerpt. p. 608 : Φ. καὶ σύγχυσις τῶν κατὰ νόμους διαίων. Cicero Ad Att. 14, 5. G. D. Anast. Sin. Hodeg. p. 190, 30; 198, 8, οὐ φ. τινα, οὐ σύγχυσιν. Jo. Damasc. t. 1, p. 416, E, οὐ κατὰ φ., ἢ σύγχυσιν, ἢ τροπὴν, ἢ ἀνάκρασιν. Antioch. Homil. p. 1021, B, μὴ σ. καὶ φ. ὑπομεῖναι τὸν ἀναγινώσκοντα. Antonin. Imp. Comment. 6, 10; 12, 14, φ. εἰκαιότητος ἀπροστάτητος, Confusio temeraria sine summo aliquo rectore. Hase. ||] Inquinatio, Inquinamentum. Ab Hesych. exp. μολυσμός : et ῥύπος, μίασμα. [Cyrill. : Φ., ἀφανισμὸν, μολυσμὸν, ταραχήν. Fort. ex Ezech. 7, 23 : Ποιήσουσι φυρμόν. « Zachar. Mityl. p. 186, 4. » Boiss.]

[Φύρμος, ὁ, Phyrmus, n. pr. Anth. Plan. 322 : Φύρμος με Φύρμον, πυρφόρος τὸν πυρφόρον, κτλ.]

[Φυρν. nomen demi tribus Antiochidis C. I. vol. 1, p. 381, n. 275, 41. Sed quomodo complenda sit nota, nondum liquet. Hase.]

[Φυρόμαχος, ὁ, Phyromachus, n. pr. Aristoph. Eccl. 22, ubi libri ἂς Σφυρόμαχος ... Recte ἂς Φυρόμαχος ... Berglerus. Phyromachi nominis exempla sunt ap. Athen. 4, p. 161, C; 6, p. 245, E; 8, p. 343, B; 10, p. 414, D. Φυρόμαχος statuarius ter memoratur in inscr. Attica ab Rossio edita, *Kunstblatt* 1836, n. 39. Diversus ab eo est statuarius Pergamenus, cujus nomen et Φυρόμαχος et minus probabiliter Φυλόμαχος scribitur ap. Polyb. 32, 25, 4, Diodor. Exc. p. 588, Apollonid. Anth. Plan. 239 : de quo dixit Keil. Anal. epigr. p. 209. Nomen in *Pyromachus* corruptum apud Plinium H. V. 34, 8, 51.]

[Φῦρος (?), nomen pr., ut Κῦρος et Σκῦρος, ap. Arcad. p. 69, 7.]

[Φύρσιμος, ὁ, ἡ, i. q. φυρτός. Nicander Al. 324 : Πυετίην φ.]

[Φύρσις, εως, ἡ, Mixtio, Hippolytus in Canisii Lectt. Antiq. t. 1, p. 16. Kall. Const. Manass. Chron. 5549. Schol. Dionys. Ther. in Bekk. Anecd. p. 838. « Gregor. in Anecd. meis vol. 5, p. 441, 8. » Boiss. Georg. Pisid. Bell. Avar. 464 : Πολλὴ δὲ φ. καὶ φόβος καὶ σύγχυσις. G. D. Id. C. Sever. 46, φύρσιν παθοῦσαι. Olympiod. Cat. in Jerem. t. 2, p. 703, C. Athanas. t. 2, p. 425, B, ἡ στάσις καὶ ἡ φ. Epiphan. t. 1, p. 735, C, καὶ ἁπλῶς πολλὴ φ. ἦν κατ' ἐκεῖνο καιροῦ, ubi in cuso est φράσις· sed φύρσις alibi quoque occurrit ap. eund. Epiphan., velut p. 821, C; 870, D. Schol. Climac. p. 423, 31, ἡ τῶν λογισμῶν ἔκτασις καὶ φ. Hase.]

[Φύρσων, ωνος, ὁ, Phyrso, Milesius, in inscr. ap. Bœckh. 2852.]

[Φυρτήτης (?)· οἶνος, Hesych.]

[Φυρτίζεσθαι, τὸ παίζειν συνεστραμμένοις φυροῖς (σφυρῷ Is. Vossius) τοῖς ἱματίοις, Hesych.]

[Φυρτὸς, ἡ, ὸν, Maceratus, Mixtus. Hesych. : Φυρτοῖσιν· εἰκαίοις, συμπεφυραμένοις· οἱ δὲ ἄλφιτα οἴνῳ δεδευμένα· συμπεφυρμένοις. « Epiphan. t. 1, p. 773, A, de Servatore, φυρτὸν ἔλαβε σῶμα. » Hase.]

Φύρω, fut. υρῶ [imo φύρσω. Aor. imper. φύρσον ap. Nicand. Th. 693. Aor. med. φυρσάμενος ib. 508. Fut. tertium passivi πεφύρσομαι ap. Pind. Nem. 1, 104. Aoristo φῦραι utitur Eust. Opusc. p. 279, 80 : Καπνῷ φῦραι. Aor. pass. φυρῆναι est in comp. συναναφυρέντες ap. Lucian. Epist. Sat. c. 28], præt. υρκα, Misceo, Commisceo, Inquino, Fœdo. [Hesych. : Φύρει, μολύνει, μαλάσσει, μιγνύει. Φύρεσθαι, μίγνυσθαι. Φυροῖ, μολύνει, ῥυποῖ. (Scrib. aut φύρει, aut φύροι· μολύνοι.) Φύρσω, μολύνω (corr. μολυνῶ).] Hesiod. [Op. 61] : Γαῖαν ὕδει φύρειν, Terram aquæ miscere. [Ὕδατι· φύροντα in Nothis Hippocr. De morb. mul. p. 753, sed alibi φυρῆν, φυρῆσαι p. 768, 832, etc. Lobeck. ad Soph. Aj. p. 182.] Plutarchus De def. orac. : Πάντα φύρειν ἅμα καὶ ταράττειν ἀναγκάζουσιν ἡμᾶς. Apud Hom. Od. Σ, [21] Inquino, Perfundo : Μή σε, γέρων περ ἐών, χεῖλος καὶ στήθεα φύρσω αἵματος, ubi Eust. scribit

φύρσω αἵματος dictum esse pro φύρσω δι' αἵματος. Esse autem φύρσαι, μολῦναι et συγχέαι. Il. Ω, [162] : Δάκρυσιν εἵματ' ἔφυρον, Lacrymis vestimenta perfundebant, rigabant. At vero παρηΐδας αἵματι φύρσαι ap. Apoll. Arg. 2, [59] alia constr. quam ap. Hom., itidem pro Inquinare. Potest tamen exponi et Perfundere; sed altera interpret. magis placet. [Rarius dicitur de rebus aridis, ut ap. Eurip. Hec. 496 : Κόνει φύρουσα κάρα. Pind. Nem. 1, 104 : Γαίᾳ πεφύρσεσθαι κόμαν. Meleager Anth. Pal. 7, 476 : Ἀκμαῖον ἄνθος ἔφυρε κόνις.] Pass. Φύρομαι activi signiff. sequens, itidem pro Commisceor, Perfundor, Inquinor. [Hesych.: Πέφυρται, μεμίανται. (Sic π. καὶ μ. apud Phalar. Epist. 121.) Simonid. ap. Plut. V. Thesei c. 12 : Ἰστίον ὑγρῷ πεφυρμένον ἄνθεϊ πρίνου.] Ex Plut. Romulo [c. 28] : Πεφυρμένη σώματι ψυχή, Permixtus corpori animus. In Epigrr. δακρύοισι πεφυρμένος, Lacrymis perfusus. [Sic vel δάκρυσι Hom. Od. P, 103, Σ, 173, Τ, 596, et Eur. Or. 1411 : Ὄμμα δακρύοις πεφυρμένοι. Δάκρυσιν ὅσσε πεφυρμένα Apoll. Rh. 3, 673. Πεφυρμένος ὄμματα κλαυθμῷ Strato Anth. Pal. 12, 226.] At πεφυρμένον pro Inquinatum, habemus ap. Hom. Od. I, [397] : Αὐτὰρ δ μοχλὸν Ἐξέρυσ' ὀφθαλμοῖο πεφυρμένον αἵματι πολλῷ, ubi tamen Eust. non solum exp. μεμιασμένον, sed addit etiam μεμιγμένον. [Æsch. Ag. 732 : Αἵματι δ' οἶκος ἐφύρθη. Γῆ αἵματι πεφυρμένη Xen. Ages. 2, 14.] Observa autem hic dat., sicut ap. Apollonium : non gen., ut in illo Odyss. l. Sic certe et Plut. Antonio [c. 77] : Πεφυρμένος γὰρ αἵματι. [Addito ἐν Eur. El. 1172 : Μητρὸς νεοφόνοις ἐν αἵμασιν πεφυρμένοι. Metaph. de conviciis Plut. Mor. p. 89, D : Φύρονται ὑπ' ἀλλήλων.] Interdum autem φύρω, sicut et φυρῶ, Macero, Subigo, itidemque φύρομαι, Maceror, Subigor : unde ap. Thuc. [3, 49] : Πεφυρμένα ἄλφιτα οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ, redditur Farina macerata vino et oleo. [Recte nunc πεφυραμένα ex codd.] Eust. in illum Od. Σ locum, in quo legitur φύρσω αἵματος, esse ait φύρσαι per sync. factum ex φυράσαι : ideoque φύρσω αἵματος posse videri dictum ut ἄλφιτα φύρσαι ὕδατος. Ceterum huc pertinet et φύρειν ap. Xen. [Hell. 7, 2, 22] sine adjectione positum, quod redditur Pinsere. Frequentius tamen est hac in signif. circumflexum verb. Φυρᾶν. [Idque nunc ap. Xenoph. quoque legitur restituto ex aliquot codd. φυρῶντας pro φύροντας. Nam etsi Hesiodus γαῖαν ὕδει φύρειν dixit, tamen apud scriptores posteriores hæc ita sunt discreta ut de massa aqua aliove liquore imbuenda φυρᾶν potius dicatur quam φύρειν : v. Lobeck. ad Soph. Aj. p. 182. Itaque Diodoro 1, 84 : Πέμματα παντοδαπὰ μέλιτι φύροντες, ex duobus libris restituendum φυρῶντες, et in Geopon. 5, 39, 2 : Τέφρᾳ πεφυρμένῃ ὄξει δριμυτάτῳ jam Casaub. ad Suet. Tiber. c. 57, recte aliorum librorum scripturam πεφυραμένῃ prætulit, ut φυράσας δακρύῳ ἀμπέλου est 5, 30, 4, et πεφυραμένης σταφίδος 14, 11, 3.] Ac certe videri potest ap. Eust. reponendum esse φυράσαι [φυρᾶσαι] pro φύρσαι, in illis quæ modo protuli verbis, ἄλφιτα φύρσαι ὕδατος. Sed et hoc sciendum est, ipsummet alibi agnoscere φύρσω pro fut. Æolico. Quod si ita est, non fuerit necesse φύρσαι ex φυράσαι deducere per sync., quum illinc formari possit. [Reliqua quæ his addit HSt. v. s. v. Φορύνω. || Permisceo, Confundo. Æsch. Pr. 450 : Ἔφυρον εἰκῆ πάντα, ut βίον πεφυρμένον καὶ θηριώδη dixit Eur. Suppl. 201. Aristoph. Ran. 945 : Οὐκ ἐλήρουν (in tragœdiis componendis) ὅ τι τύχοιμ' οὐδ' ἐμπεσὼν ἔφυρον. Eurip. Hec. 958 : Φύρουσι δ' αὐτὰ θεοὶ πάλιν τε καὶ πρόσω ταραγμὸν ἐκτιθέντες, ut πάντα φύρειν καὶ ταράσσειν conjunxit Plut. Mor. p. 378, E. Plato Phædr. p. 97, B : Ἀλλά τιν' ἄλλον τρόπον (τῆς μεθόδου) εἰκῇ φύρω· Gorg. p. 465, C : Φύρονται ἐν τῷ αὐτῷ καὶ περὶ ταὐτὰ σοφισταὶ καὶ ῥήτορες· E : Ὁμοῦ ἂν πάντα χρήματα ἐφύρετο ἐν τῷ αὐτῷ. Marc. Anton. 8, 51 : Ἐν ταῖς ὁμιλίαις φύρειν. De impuro genere scribendi Dionys. De Isocr. c. 1, p. 536, 1 : Πεφυρμένην παραλαβὼν τὴν ἄσκησιν τῶν λόγων ὑπὸ τῶν περὶ Γοργίαν. Forma media Plato Phæd. p. 101, D : Οὐκ ἂν φύροιο ... περί τε τῆς ἀρχῆς διαλεγόμενος καὶ τῶν ἐξ ἐκείνης ὡρμημένων, quo spectant HSt. verba :] Φύρομαι activa signif. pro χυχῶ Bud. ex Platone. [De hominibus qui cum aliis miscentur s. congrediuntur, Plato Leg. 12, p. 950, A : Οὐδὲν διαφέρει φύρεσθαι δεχομένους τε αὐτοῖς ξένους καὶ αὐτοὺς εἰς τὰς ἄλλας ἐπικωμάζοντας πόλεις· Hipp. maj. p. 291, A : Ἐμοὶ οὐδὲν πρᾶγμα φύρεσθαι πρὸς τὸν ἄνθρωπον. « Epictet. Diss. 2, 12, 13 : Οἱ δὲ πολλοὶ καὶ εἰκαῖοι συγκαθέντες εἴς τι τοιοῦτον φύρονται καὶ φύρουσι καὶ τὰ τελευταῖα λοιδορήσαντες καὶ λοιδορηθέντες ἀπέρχονται, Premuntur et premunt. Sic iterum 4, 13, 7. » Schweigh. Dionys. A. R. 6, 31 : Ἱππεῖς τε καὶ πεζοὶ ἅμα πεφυρμένοι ἐμάχοντο. Diodor. 16, 80 : Τῶν ἁρμάτων τούτοις (militibus) φυρομένων. Cum περὶ Oppian. Hal. 3, 440 : Ὕεσσιν φυρομένοισιν ἀεὶ περὶ γαστέρος ὁρμήν.]

Φῦσα, vel Φύσσα, s. Φύση [una vera scriptura est φῦσα, φύσης, φύσῃ, φῦσαν : φύσῃ ex genit. et dativo finxit HSt. Male etiam Suidas s. v. Φῦσα, καὶ ἡ αἰτιατικὴ τὴν φύσην· et infra iterum, Φύσην τὴν φῦσαν. Duplex σσ in locis infra allatis ubique in simplex mutandum. Recte φῦσα inter alia nomina in ῦσα ap. Dracon. p. 21, 3; 95, 11, 15; 97, 17], Follis. Hom. Il. Σ, [470] : Φῦσαι δ' ἐν χοάνοισιν ἐείκοσι πᾶσαι ἐφύσσων. Dixerat autem antea de Vulcano, Βῆ δ' ἐπὶ φύσας· Τὰς δ' ἐς πῦρ ἔτρεψε, κέλευσέ τε ἐργάζεσθαι. In eod. libro aliquanto ante [412], Φύσας μέν ῥ' ἀπάνευθε τίθει πυρὸς ὅπλα τε πάντα Ἀάρνακ' ἐς ἀργυρέην συλλέξατο, τοῖς ἐπονεῖτο. In quem l. annotat Eust. [p. 1151, 6], vetera exemplaria φύσας habere scriptum, unico σ, et consentaneam rationi hanc scripturam esse, quippe quum vox hæc derivata sit ex adv. Φῦ, quod unicum est διγράμματον, Duabus literis constans : ex illo adv., inquam, quod sit ὀνοματοπεποιημένον. Idem alibi scribit φυσιόωντας esse ὀνοματοπεποιημένον, sicut φῦσαι, et φυσᾶν : eodemque modo quo et ista, producere primam syllabam. Quo ex loco colligat quispiam fortasse Eust. censuisse φῦσα prius esse quam verbum φυσᾶν. Verum quum φυσᾶν natura dederit hominibus ante inventum illud instrumentum, quod φῦσα vocatur, non video quomodo hoc nomen prius illo verbo esse possit. Fateor alioqui φῦσα nullam verbalis formam habere; sed inveniuntur ab aliis itidem verbis, et quidem plurimis, deducta nomina, quæ nec ipsa ullam verbalis speciem præ se ferunt. Quod autem ad scripturam attinet, mihi quoque unico σ scribi magis placet, præsertim quum meum vetustissimum Homeri poematum exemplar, illis παλαιοῖς ἀντιγράφοις, quorum ab Eust. fit mentio, hac in scriptura assentiatur. [Post Homerum Herodot. 1, 68 : Τοῦ χαλκέος δύο δρέων φύσας τοὺς ἀνέμους εὕρισκε ἐόντας. Thucyd. 4, 100 : Φύσας μεγάλας ἐσθέντες... ἐφύσων. Aristot. De respir. 7 : Ἅραντες τὸν τόπον, καθάπερ τὰς φύσας ἐν τοῖς χαλκείοις, ἀναπνέουσιν. Theophr. De igne § 37.] Invenitur alioqui ut verbum φυσσᾶν in nonnullis auctorum et quædam ejus verbalia, ita et φύσσα, ut ap. Aristot. et Diosc. Legitur enim ap. hunc 2, 26, φύσσας, itidemque φύσσαν, cum σσ. Ubi observandum præterea quomodo Plin. hanc vocem interpretetur. Nam is 32, 3, de re eadem loquens, de qua et Diosc. ibi, sc. de castoris testibus, pro φύσσας habet Vesicas. Scio quidem et Folliculos ibi legi; sed postquam dixit, Præterea ne vesicas quidem esse, quum sint geminæ : quod nulli animalium, (sicut scribit Diosc., Ἀδύνατον γὰρ δύο φύσσας ἐζευγμένας ἐν ἑνὶ ὑμένι εὑρεῖν,) subjungit, In his folliculis inveniri liquorem, et asservari sale : de ipsis testibus loquens. Quibus subjungit, Itaque inter probationes falsi, esse folliculos geminos ex uno nexu dependentes, quum dicat Diosc., Τοὺς συνεζευγμένους ὄρχεις ἐκ μιᾶς ἀρχῆς. Ceterum quod attinet ad φῦσα pro Vesica, sciendum est schol. Aristoph. κύστιν ap. eum exponere κοιλίαν, item φῦσαν [falso accentu φύσαν in Etym. M. p. 548, 56. Ceterum conf. Moschion. De morbis mul. c. 3] : et addere, φῦσαν appellari ἀφ' οὗ πάσχειν πέφυκε, i. e. ab eo quod illi solet accidere. [Suidas s. v. Πρόλοβος : Ὁ μετὰ τὸν στόμαχον (τῶν ὀρνέων) κόλπος νευρώδης, δμοιὸς σκύτει, εἰς ὃν ἡ τροφὴ ἀκατέργαστος μένει· ὃ καὶ τοῖς ἀλεκτρυόσι πᾶσιν ἔνεστιν· ὃ καὶ ὑπ' ἐνίων καλεῖται φύσσα. Hic quoque φῦσα scribendum. Πρόλοβον est apud LXX Levit. 1, 16, ubi Symm. et Theodot. φύσαν, i. e. φῦσαν.] || Flatus. [De flatu ignis Hymn. Hom. in Merc. 114 : Φλὸξ φῦσαν ἷεῖσα πυρός.] Aristot. [H. A. 8, 8, 5. Conf. c. 22] de leone, Προΐεται δὲ καὶ φύσσαν δριμεῖαν σφόδρα, de ventris flatu : ubi observa du-

plici σ scribi itidem. Sic ex Alex. Aphr. Probl. : Φῦσαν ἐκκρίνειν, Flatum ventris emittere. Usus est et Xen. Cyrop. 1, p. 5 meæ ed. [c. 2, 16] : Αἰσχρὸν μὲν γὰρ ἔτι καὶ νῦν ἐστὶ Πέρσαις καὶ τὸ ἀποπτύειν καὶ τὸ ἀπομύττεσθαι, καὶ τὸ φύσης μεστοὺς φαίνεσθαι. Affertur et φῦσαν ἐργάζεσθαι pro Inflare. [Ælian. N. A. 6, 4 : Ὀνίνησι δὲ (ὁ τῆς πικρίδος ὀπὸς) αὐτοὺς (τοὺς δράκοντας) πρὸς τὸ μὴ φύσης τινὸς ὑποπίμπλασθαι.] Hesychio φῦσα est πνεῦμα, et ἀὴρ, et ἀσκός. [Erotian. p. 378 : Φῦσαν ἐν μὲν Ἀφορισμοῖς (4, 73) καὶ ἐν α′ καὶ δ′ Ἐπιδημιῶν (p. 959, B; 1133, F) τὴν δι' ἕδρας δυσώδη πνοὴν λέγει· ἐν δὲ τῷ περὶ φυσῶν καὶ ἐν τῷ περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς τὰ ἐν ἡμῖν πνεύματα. Ἐν δὲ τῷ περὶ χυμῶν τὸ ἐμφύσημα λέγει. In Aphor. et Epidem. φῦσαι σιγώδεις et ψοφώδεις, et φῦσαι διῆλθον ἐν βρόμῳ, eaque notione sæpe ap. Hippocr., velut p. 40, 2; 196, G; 138, D; φύσας καὶ ψόφους κοιλίης p. 883, D. Φῦσα vero crassiorem spiritum in gravis corporis cavitate collectam apud Hippocr. significat, ut p. 527, 30; 297; 296, 25, ubi scribit : Πνεύματα δὲ τὰ μὲν ἐν τοῖσι σώμασι φῦσαι καλέονται, τὰ δὲ ἔξω τῶν σωμάτων ἀήρ. Quum vero naturali motu in corpus deferuntur, et naturali inspirationis et exspirationis symmetria constant, generis nomen retinent, et πνεύματα vocantur, ut scribit Erot. Quam dictionem ea notione sæpius usurpat lib. De flatibus, ut p. 297, 49, 51; 298, 41, 52, 55; 299, 36, 41; 300, 2, 4; 301, 2, 7. At lib. Περὶ ἀρχαίης ἰατρικῆς pro Flatu sumitur p. 12, 4, ibidemque usurpatur p. 18, 17, 31, ubi etiam pro Spiritu sumi potest ex Erotiani mente. Lib. quoque Περὶ χυμῶν usurpatur φῦσα p. 47, 24, 30, 36; 47, 52; 48, 6, pro Flatu, etsi ἐμφύσημα, hoc est Inflationem, denotare velit Erot. Foes. Plato Rep. 3, p. 405, D : Φύσας τε καὶ κατάρρους νοσήμασιν ὀνόματα τίθεσθαι.] || Φῦσα metaphorice de Insolentia dictum, sicut et φύσημα, vide ex Eust. [p. 1205, 20] infra, in ea ipsa voce Φύσημα. [Comparanda Sophoclis verba fragm. 753 : Φυσᾷ γὰρ οὐ σμικροῖσιν αὐλίσκοις ἔτι, ἀλλ' ἀγρίαις φύσαισι φορβειᾶς ἄτερ. Synes. Epist. 142, p. 279, C : Ἄνθρωποι φύσης ἐμπλησθέντες.] || Φῦσα inter pisces Niliacos (sive Niloticos, ut quidam) numeratur ap. Athen. 7, [p. 312. Memoratur etiam ab Strabone 17, p. 823, et Æliano N. A. 12, 13 (libri alii φύσα vel φύσσα), ubi Schneid. : « Gesnerus in Hist. Aquat. p. 747, putat intelligi Orbem primum Rondeletii, quem Belonius in Nilo circa Saiticam præfecturam capi ait, a Græcis propter corporis inflati formam φλασκόψαρον dictum. Est is tetraodon, cujus venter aculeatus vesicæ similis inflatus. Eum describit Hasselquist. Itiner. Palæstin. p. 441, et Forskaol. p. 76, qui piscem ait per os inflatum distendi in globi formam, propter laxam abdominis cutem. »] Ab Hesych. quoque traditur φῦσα Piscis esse qui in Nilo nascitur. Ibid. et φαρέτραν significari hac voce scribit. || Φῦσαι, Foveæ quædam in Arimis, ignem evomentes, Eust. [p. 347, 5, ex Strabone 13, p. 628. || I. q. φυσαλὶς, Bulla in aqua nascens, ap. Lucian. De merc. cond. c. 22.]

[Φῦσάδεια, ἡ, Physadia, fons Argivus. Callim. Lav. Pall. 47, ubi Φυσάδειαν Danai filiam fuisse ait schol. Euphorio ap. Steph. Byz. s. v. Ἄσβωτος : Ἵπποι καλὰ νάουσιν ἐπορνύμενοι Φυσάδειαν, ubi vulgo φυγάδειαν, quod ex cod. Vratisl. correxit Meinek.]

[Φυσακτήρ· ἄρτος ποιός τις ποπανώδης, Hesych.]

[Φῦσᾰλέος, έα, ον, Flatulentus. Nonn. Dion. 43, 405, χόανον.]

[Φῦσαλλίς.] Φυσαλὶς, ίδος, ἡ, Bulla in aqua nascens, πομφόλυξ. Lucian. [Contempl. c. 19] : Ἤδη ποτὲ παμφόλυγας ἐν ὕδατι ἐθεάσω, ὑπὸ κρουνῷ τινι καταῤῥάττοντι ἀνισταμένας; τὰς φυσαλίδας [φυσαλλίδας] λέγω, ἀφ' ὧν συναγείρεται ὁ ἀφρός. Hesychio et Suidæ φυσαλίδες sunt αὐλοί : sed ille exp. etiam φυσητήρια. [Recta scriptura φυσαλλὶς est duplici λ, de qua v. Lobeck. Pathol. Prol. p. 96 : nam syllaba secunda producitur, ap. Aristoph. Lys. 1245 : Λαβὲ δῆτα τὰς φυσαλλίδας. Ubi nomen est instrumenti musici. Schol. : Τοὺς αὐλοὺς, ἀπὸ τοῦ φυσᾶν.] || Vesicaria, quæ et ἁλικάκαβος, Frutex est Dioscoridi [4, 72], ap. quem Marcellus annotat sibi videri ita vocatam potius ἐκ τῶν φυσῶν, i. e. a vesicis, et folliculis, quos habet orbiculatos, vesicis non dissimiles, quam quod prosit vesicæ, licet Plin. id testetur. [V. Alex. Trall. 9, 4, p. 544, Paul. Æg. 8, 12, p. 273, Æneam Sophist. Ep. 20, quos citat Bernard. ad Theoph. Nonn. vol. 2, p. 72, ubi est : Τὸν διὰ φυσαλλίδων τροχόν· et ad p. 80. G. D. Leo phil. Consp. med. 193, 8 Ermerins., ὁ διὰ φυσσ. τροχίσκος. Uno σ Galen. vol. 14, p. 506, 11, φυσαλίδας ἐψήσας σὺν ταῖς ῥίζαις. Figurate, metaphora ducta a bullis ex aqua emergentibus, Gregor. Nyss. t. 2, p. 189, D : Τοιαῦται τῶν τοῦ λογογράφου νοημάτων αἱ φυσ. Hase.]

Φύσαλος, ὁ, Bufo. Lucian. [Philops. c. 12] : Ἦκον οὖν ὥσπερ ἑλκόμενοι πρὸς τὴν ἐπῳδὴν ὄφεις πολλοὶ, καὶ ἀσπίδες καὶ ἔχιδναι καὶ κεράσται, καὶ ἀκοντίαι, φρῦνοί τε καὶ φύσαλοι. [Male φύσαλλοι Dipsad. c. 3.] Traditur φύσαλος esse illud venenatum ranarum genus, quod se mirum in modum inflat, turgescitque ita ut sæpe crepet. Quidam interpretati sunt Rubetam, quum tamen a bufone distingui debeat. [|| Piscis, de quo Ælian. N. A. 3, 18, præter alia hæc tradit : Εἰ αὐτὸν ἐθέλοι τις ἔτι ζῶντα εἰς τὴν θάλατταν μεθεῖναι, ὁ δὲ ἐπινήχεται δίκην κύστεως ἀρθείσης πνεύματι. Καί φασιν ὅτι ἐκ τοῦ πάθους φύσαλον ἐκάλουν αὐτόν. « De eo conjecturas Rondeletii et Gesneri vide in Hist. Aquat. p. 850, cujus olim meam de genere aliquo cyclopteri addidi. Compara Hist. litt. Pisc. p. 345. » Schneid. Παρείας καὶ φυσάλους jungit Artemidor. 2, 13, p. 164. Ibid. 4, 56, p. 368, scribitur, ὡς παρίας καὶ φυσσαλὸς καὶ τυφλῆνις. Jacobs. Const. Manass. Amat. 2, 39 : Φ. θαλασσόβιος. || Diversus ab eo est Physalus cetaceus, de quo Ælian. N. A. 9, 49, Oppian. Hal. 1, 368.] Φυσαλοι, Cete, inquit Eust. [p. 1151, 13.] Vide Φυσητήρ. Apud Suid. legitur non φύσαλος, sed Φύσαμος, quod esse dicit εἶδος κήτους θαλασσίου. Quodque magis mirror, eandem scripturam vetus quoque exemplar habet. [Bussemaker. Schol. Oppian. p. 653 conjicit, quamvis dubitanter, φύσαλον cetaceum esse Physeteren Macrocephalum L., p. 659 φ. τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, de quo Manuel Phile De propr. anim. 1684—98, Cyclopteri quandam speciem. Φύσαλον bufonem commemorant Epiphan. t. 1, p. 299, B; 422, A, et Jul. Afric. Cest. p. 290, 30, quem l. depravatum emendare conatur Roulin. *Notices et extr. des manuscr.* t. 16, part. 2, p. 562. Hase.]

[Φύσαμος. V. Φύσαλος.]

[Φυσάριον, τὸ, dimin. a φῦσα. Antyllus Oribasii p. 323 Matth.]

Φυσασμός. V. Φυσιασμός.

[Φυσατήριον. V. Φυσητήριον.]

[Φυσατής. V. Φυσητής.]

Φυσάω, vel Φυσσάω (quæ tamen scriptura minus recepta [imo vitiosa] est), Sufflo, Inflo, Flatu distendo. [De follibus fornaces inflantibus Hom. Il. Σ, 470 : Φῦσαι δ' ἐν χοάνοισιν ἐείκοσι πᾶσαι ἐφύσων. De flatu ventorum Il. Ψ, 218 : Φυσῶντες λιγέως. Polyb. 1, 48, 5 : Τῆς τοῦ πνεύματος βίας φυσώσης. De hominibus, Inflandi signif., Herodot. 4, 2 : Φυσητῆρας ... ἐσθέντες ἐς τῶν θηλέων ἵππων τὰ ἄρθρα φυσῶσι τοῖσι στόμασι, ἄλλοι δὲ ἄλλων φυσεόντων ἀμέλγουσι.] Lucill. Epigr. [Anth. Pal. 11, 99] : Τὸν λεπτὸν φυσῶντα τὸ πῦρ Πρόκλον ἦρεν ὁ καπνὸς, Sufflantem ignem. [Pherecr. ap. Eustath. p. 898, 7 : Ἀνέπλησα τῷφθαλμῷ πάλης φυσῶν τὸ πῦρ. Philippid. ap. Athen. 15, p. 700, C : Ὁ φανὸς ἡμῖν οὐκ ἔφαινεν οὐδὲ ἕν· cui respondet alter : Ἔπειτα φυσᾶν δυστυχὴς οὐκ ἠδύνω; i. e. Flatu facem excitare. Τοὺς ἄνθρακας φυσᾶν Theophr. De igne § 29, et ξύλα φυσώμενα § 28.] Ex Aristoph. [Ran. 1098] affertur itidem φυσῶν τὴν λαμπάδα. [Ubi de flatu dictum est facem exstinguente, ut ap. Theophr. De igne § 28 : Λύχνος ἀποσβέννυται φυσώμενος.] Ex Eod. Nub. [404] : Ὅταν εἰς αὐτὰς ἄνεμος μετεωρισθεὶς κατακλεισθῇ, Ἔνδοθεν αὐτὰς ὥσπερ κύστιν φυσσᾷ, (ubi observa duplex σσ, sicut et in præt. imperf. pass. ἐφυσσᾶτο, ap. Eund.,) Tanquam vesicam inflat, flatu distendit. [Thesm. 221 : Κάθιζε· φύσα τὴν γνάθον τὴν δεξιάν. Theocr. 29, 3, de Amore cujus digitos apis pupugerat : Ὁ δ' ἄλγεε καὶ χέρ' ἐφύση.] Et φυσᾷν αὐλὸν, ut Lat. Inflare tibiam. Plut. Alcib. [c. 2] : Αὐλοὺς δὲ φυσῶντος ἀνθρώπου στόματι, καὶ τοὺς συνήθεις ἂν πάνυ μόλις διαγνῶναι τὸ πρόσωπον. Sed et subaudito illo nomine invenitur, quum de tibicine dicitur, ut in hoc disticho, quod refert Athen.

8, [p. 337, F] : Ἀνδρὶ μὲν αὐλητῆρι θεοὶ νόον οὐκ ἐνέφυσαν, Ἀλλ' ἅμα τῷ φυσᾷν χὠ νόος ἐκπέταται. (Ubi etiam videri potest auctor distichi voluisse ludere in ἐνέφυσαν et in φυσᾷν.) Ita Cic. subaudiendum reliquit accus. Tibiam, sic scribens, Et simul inflavit tibicen, a perito carmen agnoscitur. [Aristoph. Pac. 954 : Φυσῶντι καὶ πονουμένῳ, ubi αὐλοὺς intelligitur ex præcedentibus verbis πρόσεισιν αὐλῶν. Av. 859 : Παῦσαι σὺ φυσῶν.] Ut autem dicitur φυσᾷν αὐλὸν vel αὐλούς, sic φυσᾷν κόχλους dixit Eur. [Iph. T. 303], Conchas inflare, ut et Ovid. Metam. 1 : [333] Conchaque [Conchæq.] sonanti Inspirare jubet. [Φυσᾶν δίκτυον, παροιμία ἐπὶ τῶν μάτην τι πραττόντων Phryn. in Bekk. Anecd. p. 69, 27. Τύμπανον φ. Theodorid. Anth. Pal. 13, 21 : Εἰ δέ κε ζόεν, τύμπανόν κ' ἐφύση. Dicitur de eo qui tantum spiritum fundit ut tibi tympanum exaudire videaris, ut exp. Jacobs. « Babrius 9, 5 ; 18, 4 ; 28, 6. Ælian. N. A. 1, 18 ; 8, 13. » Herch.] Pass. Φυσῶμαι itidem Sufflor, Inflor. [Herodot. 4, 2 : Φλέβας φυσεωμένας.] Aristoph. Nub. [409] de ventre, qui γαστὴρ vocatur, ad ignem inflato, Ἡ δ' ἄρ' ἐφυσσᾶτο [ἐφυσᾶτο]. Idem Pl. [699] : Ἡ γαστὴρ γὰρ ἐπεφύσητό μοι, Venter inflatus erat mihi, Tumebat flatibus. [Lucian. Necyom. c. 18 : Ἐπεφύσητο αὐτῷ τὰ σκέλη. Πεφυσημένοι, oppositi τοῖς εὐχρόοις, ap. Xen. Rep. Lac. 5, 5. Id. Anab. 3, 5, 9 : Πρόβατα ἀποδαρέντα καὶ φυσηθέντα. Afflandi signif. Soph. fragm. 748 : Γραίας ἀκάνθης πάππος ὡς φυσώμενος.] Interdum φυσῶ est Efflo, ut Soph. [Aj. 918] : Φυσῶντ' ἄνω πρὸς ῥῖνας αἷμα, Efflantem cruorem per nares, s. naribus. [Ib. 1412 : Ἔτι γὰρ θερμαὶ σύριγγες ἄνω φυσῶσι μέλαν μένος. Aliter in El. 1385 : Τὸ δυσέριστον αἷμα φυσῶν Ἄρης, quod non pro πνέων dictum est, sed Martem significat qui ad cædem perpetrandam instigat.] Sic autem et ap. Plut. De primo frigido : Ὅταν δὲ συστρέψαντες τὰ χείλη φυσήσωμεν, Quum labris contractis efflamus. || Φυσῶ τὰς γνάθους, Inflo buccas, Buccas flatu distendo. Latini quoque Buccas inflare dicunt. Sed Horat. de irato dixit, Serm. 1, sat. 2 : Quid causæ est, merito quin illis Juppiter ambas Iratus buccas inflet? At vero ap. Demosth. τὰς γνάθους φυσᾷν est potius insolescentis, s. superbientis [p. 442, 16] : Κἂν ὁ γεγραμματευκὼς Αἰσχίνης, εἴποι τις, ἐχθρὸς εὐθέως, καὶ κακῶς φησὶν ἀκηκοέναι, καὶ διὰ τῆς ἀγορᾶς πορεύεται, θοιμάτιον καθεὶς μέχρι τῶν σφυρῶν, ἴσα βαίνων Πυθοκλεῖ, τὰς γνάθους φυσῶν, Demissa ad talos usque veste, pari cum Pythocle incessu utens, buccas inflans. Sed auctor libri qui sub Demetrii Phalerei nomine editus est, ita scriptum habet hunc l., auctorem ejus tacens : Πορεύεται διὰ τῆς ἀγορᾶς, τὰς γνάθους φυσῶν, τὰς ὀφρῦς ἐπηρκὼς, ἴσα βαίνων Πυθοκλεῖ· ubi his verbis, τὰς ὀφρῦς ἐπηρκὼς, sive Demosth. sint, et inseri loco illi debeant, sive sint supposititia, eadem res exprimitur quæ et proxime præcedentibus, τὰς γνάθους φυσῶν. At vero illa, (ut de hoc quoque obiter lectorem moneam,) eodem pertinentia, ἴσα βαίνων Πυθοκλεῖ, proverbialia fuisse existimo : quippe qui et ap. alios ea me legere meminerim, et nominatim ap. Athen. [5, p. 213, E], ubi scribit, Καὶ παρελθὼν ὁ περιπατητικὸς εἰς τὴν ὀρχήστραν, ἴσα βαίνων Πυθοκλεῖ, εὐχαρίστησέ τε τοῖς Ἀθηναίοις κτλ. Crediderim autem ex hoc loquendi genere, φυσᾷν τὰς γνάθους, (unde est comp. Φυσίγναθος,) sumptam esse eam verbi φυσᾷν signif., qua de superbiente et insolescente usurpatur itidem. [Thom. M. p. 903 : Φ. τὸ σφοδρῶς πέμπειν πνεῦμα ἐκ τοῦ στόματος· ... ἀπὸ τούτου τὸ ὀγκοῦσθαι καὶ ἐπαίρεσθαι. Eur. Iph. A. 125 : Μέγα φυσῶν θυμὸν ἐπαρεῖ· 381 : Τί δεινὰ φυσᾷς; Epict. Diss. 1, 8, 10 : Ἐπηρμένος ἡμῖν καὶ πεφυσημένος περιπατεῖ· 1, 19, 1 : Πεφυσῆσθαι διὰ τὸ πλεονέκτημα. Antiphan. ap. Athen. 15, p. 681, C : Ἐφύσων οἱ Λάκωνες ὡς ἀπόρθητοί ποτε.] Lucian. [Necyom. c. 12] : Ὑπεμίμνησκον ἡλίκον ἐφύσα τότε ἡνίκα πολλοὶ ἐπὶ τῶν πυλώνων παρειστήκεσαν. Plut. Pol. Præc. [p. 803, D] : Μικρὸν ἰσχύειν, καὶ μέγα φυσᾷν. Philo V. M. 1 : Φυσῶσι καὶ πνέουσι μεγάλα, καταλαζονευόμενοι τῶν ἀφανεστέρων. His autem in ll. φυσῶ dixerim reddendum esse Spiro, et μέγα φυσᾷν, Magnum spirare, ut ap. Propert. : Qui nunc magnum spiramus amantes : quod alioqui dicunt Græci et μέγα φρονεῖν. Possumus alioqui μέγα φυσᾷν reddere etiam Magnos spiritus gerere. [Valck. Scholl. in N. T. vol. 1, p. 447.] Sic in illo Luciani loco, Ἡλίκον ἐφύσα, Quantos spiritus gerebat. [Phalaris Epist. 68, p. 206 : Λαμπρότερον φυσήσας ἢ συνέφερε. Figurate de homine elato Soph. fr. 753 : Φυσᾷ γὰρ οὐ σμικροῖσιν αὐλίσκοις ἔτι. Φ. φύσημα Plato Alcib. 2 p. 145, E : Ἀνδρῶν ῥητορικῶν πολιτικὸν φύσημα φυσώντων. « In bonam partem Choricius p. 193, 7 : Ψυχὴν ἐλευθέραν φυσήσας. » Boiss.] || Φυσάω, interdum non de eo dicitur qui insolescit, sed de eo qui facit ut alius insolescat, et illi spiritus affert, ut loquitur Cic. Tunc autem possumus retinere verbum Inflo, metaphoricum illi itidem usum tribuentes. Plutarch. De educ. puer. s. liberis [p. 9, A] : Δεῖ δὲ αὐτοὺς μηδὲ τοῖς ἐγκωμίοις ἐπαίρειν καὶ φυσᾷν. Atque ut hic infinitivo φυσᾷν præfixum esse videmus ἐπαίρειν, sic participio φυσήσας præfixum habemus μετεωρίσας ap. Philon. : Μετεωρίσας καὶ φυσήσας ἡμᾶς τῷ λόγῳ. [Sic Demosth. p. 169, 23. Et p. 1357, 27 : Ἐπάρας αὐτὴν τῷ λόγῳ καὶ φυσήσας. Dio Cass. 44, 3 : Ἐξάραντες αὐτὸν καὶ φυσήσαντες. Heliodor. 5, 8 : Ἐφύσα τὸν βάρβαρον.] Sic pass. Φυσᾶσθαι : unde φυσωμένους legimus ap. Plut. [Mor. p. 68, F] : Ὑπὸ τῆς τύχης φυσωμένους καὶ σαλευομένους. Sic certe Latini Inflare aliquem dicunt, itidemque Inflari : ut, Animos rumor inflasset, ap. Cic. Item, Spe atque animis inflata, ap. Eund. Et ap. Liv. Inflasse vana spe, atque inflatos esse. [Demosth. p. 1378, 1 : Ἐφ' οἷς φυσηθεὶς Παυσανίας ἐπέγραψεν ἐπὶ τὸν τρίποδα κτλ. Xen. Mem. 1, 2, 25 : Πεφυσημένῳ ἐπὶ δυνάμει. Dio Cass. Exc. p. 23, 79 : Ὁ Ῥοῦφος τότε καὶ μᾶλλον ἐπεφύσητο. Φυσᾶν ἑαυτὸν, Se ipsum inflare s. efferre, Alciphro 1, 37 ; Aristæn. 1, 27.]

[Φυσγετὸς ap. Hesychium pro Ἀφυσγετὸς, quod v.]

[Φυσέχη, ἡ, fictum voc. ab Platone ad explicandum ψυχῆς nomen, Crat. p. 400, B : Τῇ δυνάμει ... ἣν φύσιν ὀχεῖ καὶ ἔχει, φυσέχην ἐπονομάζειν.]

[Φυσέω. V. Φυσάω.]

[Φύση. V. Φῦσα.]

[Φυσηλάτης, ὁ. Φυσηλάται, Folles fabriles, Gl.]

Φύσημα, τὸ, Inflatio, Inflatus, Flatus. [Eurip. Phœn. 1438 : Φ. ἀνεὶς δύστηνον· De mari Hipp. 1211 : Πόντίῳ φ. De vento Tro. 79 : Γνοφώδη αἰθέρος φυσήματα.] Sicut φυσᾷν de tibiis dici, docui supra, sic φύσημα de iisdem usurpari testatur Pollux [4, 72] : Τὸ δὲ πνεῦμα, καὶ φύσημα, καὶ αὔλημα. [Pollux ib. 69 : Αὐλητὴν βοθίῳ φ. χρώμενον.] Et generaliter φύσημα, de Vento spirituque qui inflatu tibias ceteraque instrumenta ἐμπνευστικὰ permeat, sonitusque elicit, VV. LL. Quibus additur, φύσημα in bullante humore dici τὴν πνευματώδη καὶ ὀγκώδη ἐπανάστασιν, Bullam. Sic ebullientis sanguinis eruptionem, sanguinis φύσημα vocasse Eur. [Iph. A. 1114.] Inde factum esse ut φυσήματα dicantur in margaritarum conchis, bullarum modo inanes conceptus. Plin. 9, 35 : Si vero et tonuerit, pavidas ac repente compressas, quæ vocant φυσήματα efficere, specie modo inani inflata, sine corpore : hos esse concharum abortus. [Conf. Orig. In Matth. p. 211 ed. Huet. Struv. Lucian. Contempl. c. 19 : Ἅπαντες ἄνθρωποι ὑπὸ πνεύματος ἐμπεφυσημένοι, οἱ μὲν μείζους, οἱ δ' ἐλάττους, καὶ οἱ μὲν ὀλιγοχρόνιον ἔχουσι καὶ ὠκύμορον τὸ φ. κτλ.] Quin etiam Resinam pineam peculiariter φύσημα vocari testatur Galen. De comp. med. κατὰ γένη, l. 7 [vol. 13, p. 833. Conf. p. 676, 727] : Ἡ πιτυΐνη ῥητίνη· καλοῦσι δ' αὐτὴν ἰδίως φύσημα. Quod et Aetius secutus est l. 1. || Φύσημα, metaphorice, sicut et de φυσῶ dictum est, de insolescentibus et superbientibus, ut Latini dicunt Spiritus, interdum vero et Flatus. Usus est hoc verbali φύσημα una cum ipso verbo Plato 2 Alcib. [p. 145, E] : Ἀνδρῶν πολιτικῶν [ῥητορ.] πολιτικὸν φύσημα φυσώντων. Apud Athen. Demeam quendam tibicinæ filium festive dicit Hyperides habere φύσημα μεῖζον τῆς μητρός : nam de tibiis dicitur φύσημα, sicut et φυσᾷν. Ejus verba sunt, 13, [p. 591, F] : Ἐπεστόμισε γὰρ αὐτὸν Ὑπερείδης, εἰπών, Οὐ σιωπήσῃ, μεῖζον τῆς μητρὸς ἔχων τὸ φύσημα; elatiores esse illi spiritus innuens quam pro genere, utpote ignobili : ὅτι τε ἀγεννὴς ἦν, ἐξ αὐλητρίδος φύς, καὶ δὴ καὶ μεγάλα ἐφύσα. In quibus Eustathii verbis (nam et ab eo illud dictum refertur), observa obiter μεγάλα φυσᾷν, sicut et supra in Φυσῶ, de

eo cujus animus inflatus est, et turget. Possumus autem ibi φύσημα reddere non solum Spiritus, sed et Flatus, ex Virg., (quod etiam aptiorem ad tibias allusionem habebit,) ita enim ille Æn. 11, [346]: Det libertatem fandi, flatusque remittat. [Conf. Leopard. Emendd. p. 248. Ælian. N. A. 7, 12. Aristæn. 2, 6. Theophyl. Simoc. Epist. 22, 85. Hemst. Plut. Mor. p. 39, D. Phalar. Epist. 68, p. 206. G. D. Philo vol. 1, p. 377, 12; 665, 12; 353, 4, κενῷ φ. μόνον ἐπαίροντες. Joann. Hieros. Vita Jo. Damasc. Actt. SS. Maii t. 2, p. 728, A, τὸν νοῦν ἀπὸ παντὸς φ. διακένου διατηρεῖν. Hase.] De equo autem dictum φύσημα ap. Xen. [De re eq. 11, 12], sicut φρύαγμα, ad ferociæ appellationem magis pertinet. Ceterum et nomini φῦσα metaphoricum usum tribui ab Eust. sciendum est. Ita enim ille in Il. Σ [p. 1205, 20]: Ἰστέον δὲ ὡς ἡ χαλκευτικὴ φῦσα τραπεῖσα μεταφορικῶς τὴν ἀλαζονείαν αὑτῇ ὁμωνυμεῖσθαι πεποίηκε, διὰ τὴν ἀνεμώλιον κενοῤῥημοσύνην τῶν ἀλαζόνων, ὧν οἱ λόγοι τοῖς φυσήμασι, διὰ τὸ ἄνουν, ἐοίκασι.

[Φυσημάτιον, τὸ, Bullula, Gl. Tumor, Inflatio. Epict. Diss. 2, 16, 10: Ἐὰν καταγελασθῇ, τὸ φ. ἐκεῖνο ἐκεντήθη καὶ προσεκάθισε.]

Φύσησις, εως, ἡ, Sufflatio, aut etiam simpliciter Flatio, si ipsam flandi actionem ita vocare liceat. [Inflatio, Gl.] Theophr. de carbonibus loquens, H. Pl. 5, 10: Εἰς τὴν φύσησιν ἀμείνους, ὡς ἧσσον καταμαραινόμενοι, Ad sufflationem commodiores sunt, Commodius sufflantur. [Greg. Naz. t. 1, p. 121, B, de Juliano Imp. altaris ignem accendente, τὰς δὲ φ. τε καὶ ἀντιφυσήσεις. Hase.]

[Φυσητέος, έα, έον, Inflandus. Hippocr. p. 837. Aristoph. Lys. 293: Τὸ πῦρ φυσητέον.]

Φυσητὴρ, ῆρος, ὁ, Fabellum, βιπὶς, schol. Aristoph. Item Follis, ut quidam interpr. Sed ap. Diosc. 5, [85] exponi Follis narem fistulamque, testantur VV. LL. Item reddi Sufflatorium, ap. LXX Hierem. 6, [29. Job. 32, 19. Fistula, Gl. « Hoc sensu Herodot. 4, 2, memorat φυσητῆρας ὀστεΐνους, Fistulas osseas ad sufflandum idoneas, αὐλοῖσι προσεμφερεστάτους, Tibiis simillimas: et ap. Polluc. 10, 147, in fabri ærarii instrumentis φυσητὴρ refertur. » Schweigh. De siphone Oppian. Hal. 4, 463: Αὐλὸν ἔχων ἤρεισεν ὑπὸ στόμα (τοῦ ἀμφιφορῆος) φυσητῆρα.] In iisd. VV. LL. annotatur, φυσητῆρα esse Piscem quendam cetaceum [Aristot. H. A. 6, 12,] Æliano [N. A. 5, 4: Ἡ φάλαινα ... ἀναπνεῖ οὐ βραγχίοις, ἀλλὰ φυσητῆρι· τοῦτο γὰρ καὶ καλοῦσίν οἱ τοῦ πνεύματος τὴν ὁδόν], et Straboni 3, [p. 145, et 15, p. 725] qui dum inspirat, apparet procul inspectantibus columnæ in modum nebulosa quædam facies. Plin. 9, 4: Maximum animal in Indico mari Pristis et Balæna est: in Gallico Oceano Physeter, ingentis columnæ modo se attollens, altiorque navium velis diluviem quandam eructans. Vide et Hesych., apud quem legitur Φυσσητὴρ [vitiose] cum gemino σ. Apud Athen. 7, [p. 316, E] sic vocatur et Meatus polypodis, quo ova sua parit. [Φ. sepiæ ap. Aristot. H. A. 5, 6: Ἐντίκτει κατὰ τὸν φυσητῆρα καλούμενον. Schweigh. ‖ Inflator. Suidas s. v. Ἐξέλιπε: Φυσητὴρ καὶ τὸ ὄργανον ᾧ ἐμφυσᾷ ὁ χρώμενος καὶ ὁ ἄνθρωπος ὁ τὸ ὄργανον μεταχειριζόμενος. Dioscor. 5, 85. Oppian. Hal. 4, 467. Nonn. Dion. 1, 443: Ἰμασσόμενοι Βορῆος ἄσθματι φυσητῆρος ἐμοὶ βρομέουσι κεραυνοί. G. D. De sufflatorio Greg. Naz. t. 1, p. 231, C, ἐξέλιπε φ. Galen. vol. 2, p. 717, 3, tubulum quendam chirurgicum comparat τοῖς τῶν χρυσοχόων φ.· ὀνομάζουσι δ' οὕτως, ὡς ἴστε, δι' ὧν φυσῶσιν αὐτοὶ τὸ πῦρ ἀνάπτοντες. Hase.]

Φυσητήριον, τὸ, Instrumentum aptum ad inflandum, quod inflatur, ut quidem φυσητήριον dicitur esse αὐλὸς, Tibia. [Spiramentum, Gl.] Ac certe ap. Hesych. φυσαλίδες (ita enim scribo, non φυσαλλίδες) [Recte habet φυσαλλίδες], expositum est φυσητήρια, et αὐλοί. [Dorice Φυσατήριον, Aristoph. Lys. 1242.]

[Φυσητὴς, ὁ, Inflator, et Φυσαταὶ, Sufflatores, Gl. Manetho 1, 79, ὕελοιο.]

Φυσητικὸς, ἡ, ὸν, Ad inflandum aptus, Inflandi vim habens, ex Aristot. [H. A. 8, 7. Φυσητικὸς κοιλίας idem Probl. 13, 6. Male Φυσσητικὸς Dioscor. 2, 75. « Hippocr. t. 8, p. 166, 2 Littr., ὅσα φυσητικά. » Hase. ‖ Adverb. Φυσητικῶς, schol. Nicandri Th. 371.]

[Φυσητὸς, ἡ, ὸν, Inflatus. Herodotus Oribasii p. 79 Matthæi (vol. 1, p. 425 ed. Daremb.): Εἰς ὕελον φυσητὴν ἐμβάλλοντες. Nam sic accentum librorum φυσήτην correxit Schneid. ‖ Φυσητὸν, τὸ, Flabellum dici videtur in inscr. Attica ap. Bœckh. 150, 48, vol. 1, p. 237, s. OEcon. Athen. vol. 2, p. 263, mira nominis forma pro φυσητήριον.]

[Φυσήτωρ, ὁ, i. q. φυσητήρ. Nonn. Dion. 30, 70: Ἀνέκοψι τεοὺς φυσήτορας ἀσκούς. Wakef.]

[Φυσήφρων vitiose pro φυσίφρων, quod v.]

[Φυσία, ἡ, Physia, insula Cyzici. Diogen. Cyzic. ap. Steph. Byz. s. v. Βέσβικος.]

[Φῡσιάδης, ὁ, Physiades, n. pr. ap. Nonn. Dion. 13, 399.]

[Φῡσίᾱμα, τὸ, Halitus. Æsch. Eum. 53: Ῥέγκουσι δ' οὐ πλατοῖσι φυσιάμασιν.]

[Φυσιασμὸς, ὁ.] Superest ut de nomine Φυσιασμὸς dicam, quod deductionem habet tanquam a Φυσιάω, non tanquam a Φυσιόω. Est autem φυσιασμὸς, ipsa Flandi s. efflandi actio, q. d. Flatio, Efflatio. Redditur alioqui nomine Flatus. Aristot. Probl. 11, 41: Ἢ ὅτι ὁ φυσιασμὸς, ψόφος τις ἐστίν. Sed in alio ejusd. operis loco [34, 7] legitur Φυσασμὸς, quem ἀπὸ τοῦ ἀασμοῦ differre scribit.

[Φῡσιάω, Anhelo. Æsch. Eum. 248: Πολλοῖς δὲ μόχθοις ἀνδροκμῆσι φυσιᾷ σπλάγχνον. Soph. Ant. 1238: Φυσιῶν ὀξεῖαν ἐκβάλλει πνοὴν λευκῇ παρειᾷ φοινίου σταλάγματος. De forma epica Φυσιόω v. s. h. v.]

[Φυσίγγη, i. q. φῦσιγξ. V. Φυσιγγοῦμαι et conf. de forma nominis Lobeck. Paralip. p. 145.]

[Φυσιγγοῦμαι. HSt. s. v. Φῦσιγξ:] Hinc est verb. Φυσιγγοῦμαι, proprie Inturgesco in vesicæ modum. Generalius etiam pro Inturgesco, Intumesco, ut dicitur de iratis. Hinc πεφυσιγγωμένος, Aristoph. Ach. [526]: Ὀδύναις πεφυσιγγωμένοι. Sed hic alludi ad Megarensium σκόροδα innuit schol.: quem vide. [Schol.: Φῦσιγξ λέγεται τὸ ἐκτὸς λέπισμα τῶν σκορόδων (hanc expos. merito reprehendit Schneid. ad Theophr. vol. 3, p. 579. Recte Galenus, cujus verba v. s. v. Φῦσιγξ) ἡ φυσίγγη (ed. Ald. φυσίττη)· ἔπαιξεν οὖν τοῦτο εἰς Μεγαρέας, ὅτι πολλὰ σκόροδα ἔχουσιν. Ἢ πεπλησμένοι, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τὰν ἄνεμον δεχομένων ἀσκῶν ἢ φυσῶν. Ἢ ἐκκεκαυμένοι, οἰδοῦντες. Phot.: Πεφυσιγγωμένοι· οἷον ἐσκοροδισμένοι· φύσιγγες γὰρ αἱ τῶν σκορόδων ἐντεριῶναι. Similiter Hesych. s. h. v.]

[Φυσιγναθέω. V. Φυσίγναθος.]

Φῡσίγνᾰθος, ὁ, ἡ, Buccas inflans, præ superbia sc.: pro quo dicitur in prosa absque compositione τὰς γνάθους φυσῶν: Dem. [p. 442, 15]: Τὰς γνάθους φυσῶν, ἴσα βαίνων Πυθοκλεῖ. Buccas inflans, flatu distendens. [Hinc formam loquendi contrariam effinxit Theodor. Ἐ. Π. Θ. p. 82, 46: Τῶν μεγαλαυχουμένων ξυστέλλων τὴν γνάθον καὶ τὴν ὀφρῦν κατασπῶν. Hemst.] Apud Horat. autem non præ superbia, sed præ ira Jupiter ambas inflat buccas. Sic Galli *Il bouffe*, hominis ira æstuantis gestum exprimentes. Sunt tamen qui φ. quoque ad iram referre voluerint, illi Horatiano loco accommodantes; quod mihi non placet. [Anonymus Augustanus c. 47: Χαμαιλέων ἐστὶν ὁ λεγόμενος φυσίγναθος· ἔστι δὲ ἰσομεγέθης τῷ κροκοδείλῳ (τῷ χερσαίῳ), κυρτὸς καὶ εἰς ὀξὺ λεπτός. Schneid. Eustath. Opusc. p. 195, 60: Τὰς ἀπειλὰς ... μηδὲν ἄλλ' ἢ πνεῦμα ἐπιπολάζον εἶναι φυσίγναθον.] ‖ Homero nomen ranæ, in Batrachom. [17, 56, 68, et alibi. ‖ Verbum Φυσιγναθέω finxit Tzetzes Hist. 8, in inscr. hist. 201: Τὰς σὰς βατραχίδας φυσιγναθούσας· qua locutione usus erat in Epistola 42, p. 37 ed. Pressel.]

[Φυσιγνώμων. V. Φυσιογνώμων.]

Φύσιγξ [Φῦσιγξ], γγος, ἡ, Vesicula s. Pustula in manibus aut pedibus, Pollux [4, 198.] In aliis dicitur φύσιγξ, velut Vesicula turgida. Vide Galen. Lex. Hippocr., item schol. Aristoph. [Ach. 527], nec non Suid. et Hesych. [Mœris p. 397: Φύσιγγας, τὰ ἐν ταῖς κνήμαις ἐκκαύματα, Ἀττικοί. Similiter Etym. M. p. 802. Moschop. Π. σχ. p. 192. Suidas: Φύσιγγες, τὰ ἐν ταῖς κνήμαις ἐκκαύματα, ἢ τὸ ἐκτὸς λέπισμα τῶν σκορόδων. Conf. in Πεφυσιγγωμένοι, et schol. Arist. l. c. Hesych.: Φύσιγγες, εἶδος σκορόδου, ἄλλοι δὲ σκορόδων κεφαλίδας,

καὶ οἱ πρόλοβοι τῶν ὀρνίθων, καὶ τὰ ἐν ταῖς κνήμαις ἐγκαύματα. Sed confuderunt grammatici duas voces, sono admodum vicinas, φύσιγγας, et φαύσιγγας. Φύσιγγες proprie sunt *turgidi folliculi in allii capite, caules*, dein *quicquid cavum est.* Galenus in Gloss. Hipp.: Φύσιγγα, τὸ καλούμενον ἐκκαύλημα, καὶ μάλιστα τὸ κοῖλον. Vid. Foes. OEcon. Hippocr. v. Φύσιγξ. (Theophr. H. Pl. 4, 7, 12: Φέρειν δέ φασι καὶ τὸ σκόροδον ἐπὶ τῆς φύσιγγος σκόροδα καὶ τὸ κρόμυον κρόμυα. Nam sic librorum vitium σφύριγγος correxit Salmas. Exerc. Plin. p. 1188. Vid. Schneid. vol. 3, p. 578. Κρόμμυον, σκόροδον, φύσιγγες ap. Dioclem Athen. 2, p. 68.) Apud Pollucem 4, 198: Χηλαὶ ἢ φύσιγγες ἢ ῥαγάδες πτερνῶν, ποδῶν, αἰδοίου, mutandæ non videntur. Apud Hesych.: Φόριγγες, τὰ ὕδνα, *tubera*, hinc fortassis sunt depravata. Φαύσιγγες autem *maculæ sunt ab igne in tibiis inustæ, pustulæ, papulæ.* Pierson. Forma Laconica ap. Hesych., de qua Valck. ad Theocr. Adon. p. 276: « Apud Hesych. Φούϊξ, φύσιγξ, nisi quod male vulgatur σφύσιγξ. Pustulæ rubentes, φλύκταιναι, et φύσιγγες, dicebantur φούϊκες Laconice. »]

Φυσίζοος, ὁ, ἡ, q. d. Vitam producens, i. e. quæ ad vitam degendam sunt necessaria. Redditur vulgo, Victum producens; sed scimus nomen ζωὴ nequaquam pro Victu poni, sicut βίος utramque signif. habet. Redditur etiam Vitam vivificans, quæ interpr. inepta est. Apud Hom. certe φυσίζοος αἶα, Il. Γ, [243] et alibi [Il. Φ, 63, Od. Λ, 301. Orac. ap. Herodot. 1, 67], apte reddi poterit Alma tellus. Est enim alma, ἡ φύουσα τὰ πρὸς ζωὴν χρήσιμα, ut Eust. exp. φυσίζοος. Hesych. itidem πρὸς τὸ ζῆν φύουσα: sed addo articulum τὰ ante πρός. Tale est φερέσβιος, et βιόδωρος. [Φ. οὖδας Oppian. Hal. 1, 395.] Esse autem et solis epitheton testatur Gregor. Naz. [vol. 1, p. 559, C.] Quin etiam φυσίζοον ὕδωρ in Epigramm. [Anth. Pal. 9, 383, 12; Nonn. Joann. c. 4, 53] legitur. [Φ. πηγὴ Anth. Pal. 1, 19, 3, Nonn. Dion. 35, 19; φ. ἀὴρ Tryphiod. 77; φ. ἠχὼ Nonn. Jo. c. 12, 43; φ. αἴγλη Manetho 6, 28.] In Eorund. lib. 2 [Anth. Pal. 11, 400] jocose Grammatica vocatur φυσίζοος, tanquam miseris literatoribus victum suppeditans. Affertur porro et alia interpret. vocis φυσίζοος, quam Eustath. [cujus copiosa de hoc v. disputatio est p. 410 sq.] in Rhet. Lex. extare ait: nimirum ut sit ἡ ζῶα φύουσα, i. e. Quæ animantia producit. Quod autem ad scripturam attinet, habentem o pro ω, vide quæ de ea idem gramm. disserit, eique potius fidem habe, quam iis qui scribi etiam φυσίζωος tradunt. [Frequens in codd. vitium, notatum ab Wernick. ad Tryphiod. p. 124, ut ap. Hesych. Φυσίζωος· πρὸς τὸ (scr. ἡ τὰ πρὸς τὸ ex schol. Hom. Il. Γ, 243, et Suida) ζῆν φύουσα.] In VV. LL. annotatur esse φυσίζωος et nomen proprium loci apud Lacedæmonem, ubi Castores terra absorpti, rursus emerserint. Cujus expositionis auctor non nominatur; sed ego eam apud Didymum, aut quicunque est brevium in Hom. Scholl. auctor, reperio: ex quo pro Castores reponendum est Dioscuri, i. e. Castor et Pollux. Hoc præterea sciendum est, ipsum hanc expositionem tribuere illi Homeri loco, Il. Γ, sicut et alteram; quoniam enim ibi Homerus de Dioscuris canit, Τοὺς δ' ἤδη κάτεχεν φυσίζοος αἶα Ἐν Λακεδαίμονι αὖθι, φίλῃ ἐνὶ πατρίδι γαίῃ, ille postquam priorem illam epitheti φυσίζοος protulit, subjungit, Ἢ ὅτι τῷ ὄντι λέγεται χώρα ἐν Λακεδαίμονι οὕτω φυσίζωος· ἐπεὶ ἐκεῖ δοκοῦσιν οἱ Διόσκουροι καταποθέντες πάλιν ἀναδοθῆναι. [Φ. γένος, Æsch. Suppl. 584: Ἔνθεν πᾶσα βοᾷ χθὼν, φυσίζοον γένος, τὸ δὴ Ζηνός ἐστιν ἀληθῶς. Φ. cognomen Cereris ap. gramm. Ms. ap. Ruhnk. ad Hymn. in Cer. 122, p. 23. G. D. Clem. Al. Protrept. 2, 30. German. CPol. De cruce p. 236, C Grets., φ. ὕπνον. Inscr. Pergam. C. I. vol. 2, p. 855, n. 3538, 15: Ἡδὲ Διωνύσῳ λαθικηδέϊ φυσιζώῳ· at Apollinar. Interpr. Psalm. p. 103, 19, φυσίζοον ἕρμα, et p. 147, 6, φυσίζοα δῶρα. Schol. Oppian. Hal. 1, 395: Φ., τὴν δωρουμένην τὰς ζειὰς, ἢ ἐκ τοῦ ἔχειν φύσιν ζωογονοῦσαν, φύουσαν πρὸς τὸ ζῆν. Hase.]

[Φυσίζωος. V. Φυσίζοος.]

[Φῦσιθεσῖται, οἱ, Italici quidam hæretici, sic dicti quia circa voces φύσις et θέσις argutarentur. V. schol. Maximi vol. 1, p. 233. Ducang.]

[Φῦσίκευμα, τὸ, Naturæ indagatio s. explicatio. Tzetz. Hist. 2, 482; 11, 1480. Elberling. Gl. ad Aristoph. Nub. 166: Διεντερεύματος· τοῦ φυσικεύματος, τῆς ἑρμηνείας. Ducang.]

[Φῦσικεύομαι, Naturam indago s. explico. Tzetz. Exeg. in Il. p. 89, 24, 25; 94, 2. Schæf. Theod. Prodr. in Lazerii Misc. 1, p. 30. Boiss. Leontius De sphæra Arati p. 265 ed. Buhl.: Ὁ Ἡσίοδος φυσικευόμενός φησιν. Eustath. Opusc. p. 205, 80. G. D. Julian. ap. Galen. vol. 18, part. 1, p. 255, 15, ὁ μεθοδικὸς λεληθότως φυσικευόμενος. Hase. Forma activa Joseph. in Walzii Rhett. vol. 3, p. 520, 5: Φιλοσοφήσεις καὶ φυσικεύσεις οὕτως· nisi φυσικεύσῃ scribendum, ut ap. Anon. ibid. p. 607, 26.]

Φυσίκιλλος ἄρτος, s. ἀρτίσκος, Panis quoddam genus [ap. Lacedæmonios] ap. Athen. 4, [p. 139, A.]

Φῦσικὸς, ἡ, ὸν [Legitur semel ap. Xenoph. l. infra cit., nusquam apud Platonem, frequenter ap. Aristotelem posteriorumque temporum philosophos aliosque scriptores], Naturalis, Ad naturam pertinens, Naturæ conveniens: ut [Σχέσις φ. καὶ ἐπίθετος Epictet. Diss. 2, 14, 8; νόμος φ. 3, 17, 6; κανὼν φ. 4, 10, 3; χάρις φ. 3, 22, 90. Φ. θερμότης Tim. Locr. p. 101, D. Τὰ πρῶτα καὶ φυσικώτατα (quattuor elementa) Plutarch. Mor. p. 395, D. Φυσικώτατος ὅρκος Sext. Emp. p. 389.] Φυσικὰ αἴτια, Naturales causæ, ap. Cic. [Φ. αἰτίαι Diodor. 3, 61.] Item ἐπιθυμίαι φυσικαὶ καὶ ἀναγκαῖαι, Cupiditates naturales et necessariæ, Eodem interpr. [Plutarch. Mor. p. 989, B.] Interdum vero voce Natura utitur ad exprimendum adjectivum φυσικὸς, ut quum pro ἐπιθυμίαι οὔτε φυσικαὶ οὔτε ἀναγκαῖαι, dicit, Neque necessitatem modo, sed ne naturam quidem attingerent. Item quum hæc verba, Τὴν πρὸς τὰ τέκνα φιλοστοργίαν, φυσικὴν εἶναι, reddit, Natura fieri ut liberi a parentibus amentur. [Φ. et συγγενικὴ φιλία ap. Plut. Mor. p. 758, C. Φ. συμπάθεια Simeon Sethi p. 76; φ. ἀντιπάθεια Geopon. 5, 33, 8; 10, 7, et Theoph. Nonn. vol. 1, p. 50, ubi v. Bernard. || Thom. M. p. 850: Φ. υἱὸς ὁ ἐκ πορνείας γεγονώς τινι. Schol. Soph. El. 327. Φ. παῖδες Joann. Mal. p. 437, 10.] Apud Herodian. 6, [1, 14]: Ὑπῆρχε δέ τι καὶ φυσικὸν ἦθος πρᾶον καὶ ἥμερον τῷ Ἀλεξάνδρῳ, Polit. vertit, Ceterum suapte natura suberat Alexandro mite mansuetumque ingenium. Potest alioqui φυσικὸς sæpe reddi Naturalis, ap. Philosophos præsertim, ut φυσικὰ αἴτια reddi vides Naturales causæ, a Cic. Sic φυσικαὶ ὀρέξεις, Naturales, ap. Aristot. Ex quo affertur et φυσικὴ θεωρία, in fine l. 1 Analytt. Postt. [et De partt. anim. 1, 1 extr.]: Φυσικὴ δὲ θεωρία, ἡ περὶ τῶν ὄντων διαλεγομένη ᾗ ὄντα ἐστί· εἴτε φυσικὰ εἴη ταῦτα, εἴτε ὑπὲρ τὰ φυσικά. Eidem certe alicubi ἡ φυσικὴ et ἡ ἰατρικὴ eadem pæne contemplatio est. [Φ. ἐπιστήμη Aristot. De partt. anim. 1, 1 (et ibid. omisso ἐπιστήμη). Φ. φιλοσοφία 2, 7.] In VV. LL. φυσικὸς βίος ex Seneca redditur Contemplativa vita. Ibid. φυσικὸς redditur etiam Nativus, Naturam sequens, Naturæ familiaris. Afferturque e Xen. [Mem. 3, 9, 1]: Φυσικὸν καὶ διδακτόν. Item φυσικὰ φάρμακα, ut ibid. annotatur, Alex. Trall. [locis multis] appellat Medicamenta et βοηθήματα ἀναιτιολόγητα: ut amuleta, cantiones, s. incantamenta aliaque id genus, quæ non a qualitatum efficientia, sed a naturali forma totaque substantia suos effectus producunt. [V. Salmas. ad Scriptt. Hist. Aug. vol. 2, p. 457, et Reines. Var. Lect. 3, 4, p. 392. Etiam Latini sic loquuntur. Veget. Veterin. 1, 39, 2: *Quibus aut præcantationes anicularum more aut aliquod quasi physicum remedium afferre conantur.* In Geoponicis φυσικὰ non tam sunt pravæ artes magicæ quam ea quæ fiunt latente natura sive causa; remedia sympathica; remedia naturalia ista quidem, nec superstitiosa, sed quorum ratio non potest explicari, quia latet obscuritate involuta naturæ. Quin omnia salutaria dicuntur φυσικὰ, ut ap. Veget. Veter. 3, 85, 5, *physicum* et *salutare* sunt synonyma. Τοῖς φυσικοῖς χρῆσθαι Geopon. 2, 18, 8. Φυσικὸν Δημοκρίτειον 10, 89 in lemmate. Φυσικὴ θεραπεία 2, 42, 3. Niclas. ad Geopon. 9, 1, 5 ubi adverb. est φυσικῶς ὤνησε.

Φυσικοὶ δακτύλιοι, Annuli magici, ap. schol. Aristoph. Pl. 884, de quibus dixit Lindenbrog. ad Ammian. Marcell. 29, 1.] Sic Idem ait in eo sensu, φυσικῶς ποιοῦσιν οἱ ὄνοι. [Geopon. 17, 6, 3 : Φυσικὸν δέ τινες ποιοῦσιν.] Marc. Empir. quoque physica remedia vocat, quæ physice agunt et vi occulta ab insita proprietate. Talia autem Galen. sub methodum cadere negat. Eadem certe opera et περὶ τῆς φυσικῆς δυνάμεως, ut Medici vocant, agendum est. Φυσικὴ δύναμις, i. e. Naturalis facultas, distinguitur bifariam a Galeno : in primas sive principes, et in secundarias sive ministras. Primæ statuuntur triplices, generatrix, auctrix, nutrix. Nam et totidem sunt naturæ opera, quæ primum quidem in utero fingit animal, et omnes corporis particulas efformat, deinde eo in lucem edito omnes ad perfectam magnitudinem perducit : postea vero etiam ut omnes quantum fieri potest perdurent, molitur. Sed formatrix quidem primas absolute partes sustinet, eique in ipso utero auctrix et nutrix famulantur. Ubi vero formatum animal est, usque ad ætatis vigorem, auctrix virtus B dominatur, auxiliatrices et veluti ministras habens alteratricem et nutricem. Nutrix vero a prima formatione ad mortem usque actionem suam exercet. Itaque generatio, auctio, et nutritio prima naturæ operum ac veluti capita sunt : proindeque tres facultates primæ atque principes horum effectrices, quæ tamen tum ipsarum inter se tum aliarum ministerium desiderant, quas secundarias possumus appellare. Hæ numero sunt quatuor, una attractrix, altera retentrix, tertia concoctrix, quarta expultrix dicitur : quæ non in jecinore modo, sed in omnibus vel minimis etiam corporis partibus insunt, genere quidem plane eædem, sed numero valde differentes. Et carnes et nervi et ossa pariter ad sese alimentum attrahunt, sed multum ab invicem dissimile : et concoquunt quidem omnia, sed varia admodum concoctio est, pro cujusque partis natura : et tamen omnes eas vires atque facultates quamvis tam differentes ab jecinore sortiuntur, a quo, tanquam a fonte, in universum corpus illæ derivantur. Est enim C principium vegetabilis facultatis, qua non animalia modo, verum stirpes etiam et quæcunque alia vivunt, gubernantur. Ac quanquam natura per universum corpus sit diffusa, et omnes actiones ab ea proficiscantur, et nullum opus non possit naturæ tribui, astringitur tamen a Medicis φυσικῆς δυνάμεως, i. e. Facultatis naturalis, nomen ad eas actiones, quarum principium et sedes jecur est. Nam sicut rationalis et irrationalis animæ vim et quæ ad sensum motumque pertinent, in cerebro statuerunt, et in corde irascibilem atque pulsificam, sic in jecinore concupiscibilem et quæcunque nutriendo corpori conveniunt, tanquam in suo fonte collocarunt. Nec interest, ut scripsit Galen., eamne appetitricem s. naturalem s. altricem voces, veluti nec si animam aut facultatem. || Physicus, Naturæ indagator, s. investigator; s. Rerum naturalium [Aristot. De partt. anim. 1, 1]; Speculator venatorque naturæ, Cic. interpr., ut ὁ φυσικὸς Empedocles, Aristoteli. Plut. De primo frigido [p. 948, C] : Τῷ δὲ φυσικῷ θεωρίας ἕνεκα μετιόντι τἀληθές. Idem in lib. qui Περὶ τοῦ μὴ δεῖν δανείζεσθαι inscribitur [p. 829, D] : Τῶν φυσικῶν δή που καταγελῶσι, λεγόντων μηδὲν ἐκ τοῦ μὴ ὄντος γενέσθαι. [Physici dicuntur præcipue quidem Ionici ante Socratem, a Thalete profecti, Eleatici, Heraclitus, Democritus, Strato, et quicunque physicam philosophiæ partem maxime tractarunt; sed etiam aliarum omnium sectarum philosophi, quatenus in physica parte egregiam operam ponunt; eademque est ratio in communione duorum reliquorum cognominum, Dialecticorum et Ethicorum. De cognomine Φυσικοὶ conferantur loci Plutarchei Mor. p. 142, F; 161, D; 770, A; 887, A; 1119, B, Vitt. p. 112, D; 155, A; 538, F. Wyttenb. ad Plut. vol. 6, p. 661. Philosophiæ autem pars physica appellatur τὸ φυσικὸν μέρος, distincta ab duabus reliquis, quæ sunt τὸ ἠθικὸν et τὸ λογικὸν μέρος : v. Sext. Emp. p. 69, Stoicorum de iis doctrinam exponentem. Φ. ἄνδρες Ælian. V. H. 13, 35. Philostr. V. Apoll. 2, 30, 2, p. 83. A Φυσικὸς λόγος ap. Diog. L. quem excerpsit Suidas s. h. v.] Et φυσικὰ ὑπομνήματα, Libri a Physicis scripti, in quibus naturam s. res naturales indagant. Interdum et τὰ φυσικά, sine substantivi adjectione. [Τὸ φυσικὸν vel τὰ φυσικὰ Orphei et Empedoclis carmina inscripta ab grammaticis citantur : v. Lobeckius Aglaoph. p. 754.] Extant vero et τῶν μετὰ τὰ φυσικὰ libri Aristotelis, qui vulgo Metaphysica vocantur. Quidam Supernaturalia interpr., quum potius reddi debeat Postnaturalia, si præpositioni suam signif. relinquere velimus. Hinc etiam Metaphysice vulgo vocatur, quæ de primis rerum principiis tractat. Dicitur autem Metaphysice, ea forma qua Physice, s. Physica ap. Cic., ex Græca voce Φυσική. (Φυσικὸς, tanquam a verbo φυσᾷν, aut certe a nomine φύσα [φῦσα], Gaza ap. Aristot. vertit, Flatum ciens, ut i. sit q. φυσώδης.) [Apud rhetores Σύνθεσις φυσική, Compositio simplex, naturalis, a studio artis et elegantiæ remota. Dionys. Jud. Isocr. c. 2, et Isæi c. 3 : Σύγκειται φυσικώτερον καὶ ἐσχημάτισται ἁπλούστερον. Unde patet ad φυσικὴν λέξιν hoc pertinere, ut minus sit figurata. Philostr. Vit. Isæi p. 514, hoc dici κατὰ φύσιν ἑρμηνεύειν, ut Isæi proprium, cui opponit ἰδέαν λόγων ἐπιβεβλημένην περιττήν. Idem in illius discipulis, ut in Marco Byzantino sophista, commemorat p. 528. Eodem modo τὸ φυσικὸν μέτρον Hermog. Περὶ ἰδ. 1 dicit τὸ ἐκ τῆς αὐτοφυοῦς τοῦ λόγου συνθήκης συνιστάμενον, καὶ μὴ ἐπιτετηδευμένον, ὡς παρὰ τοῖς ποιηταῖς, ut exp. schol. anonym. ad hunc l. p. 387 Ald. Φυσικοὶ ὕμνοι, Menandro Διαιρ. Ἐπιδ. p. 596 (vol. 9, p. 132, 151 ed. Walz.) dicuntur Hymni, in quibus natura, vel res naturales juxta laudem dei alicujus enarrantur, aut describuntur, ut quum Apollo cum Sole componitur atque ita de Solis natura disseritur. Ejusmodi hymnis Parmenides et Empedocles, Plato etiam in Phædro, usi sunt. Menander eos hymnos in ἐξηγηματικοὺς et ἐν βραχεῖ προαγομένους, h. e. Longiores, Diffusiores, et Breviores, dividit. Sunt et alii κατὰ αἰνίγματα, ut Pythagorici. » Ernest. Lex. rhet.]

Φυσικῶς, Naturaliter, Secundum naturam, Convenienter naturæ, Naturali ratione. Cic. pro his Epicuri verbis, Φ. καὶ ἄνευ λόγου, habet ista, Ipsa natura incorrupte atque integre judicante, ut videbis in Cic. Lex. p. 52. Vide et Φυσικῶς, quod supra in Φυσικὸς allatum ex Alex. Trall. fuit. [Polyb. 4, 20, 3 : Φ. συντεθεωρημένα, Apte ad naturam excogitata. 6, 4, 7 : Φ. καὶ ἀκατασκεύως συνίσταται μοναρχία, Natura, i. e. sine arte. Schweigh. Diodor. 20, 55 : Ἄκραν ὠχυρωμένην φ. τῇ παρακειμένῃ λίμνῃ. Frequens apud Plutarchum, velut Mor. p. 32, E; 656, E; 950, E; 1115, A, Sext. Emp. p. 708, aliosque recentiores. G. D. Galen. vol. 18, part. 1, p. 251, 15; 267, 13. Moschion De pass. mul. p. 59, 2; 93, 11. Theod. Mopsvest. In Epist. ad Rom. p. 92, 3 Fritzsch. Schol. Arat. p. 274, D, καὶ φ. καὶ μυθικῶς. Callinic. Vita Hypatii Ruf. Actt. SS. Junii t. 3, p. 310, F, ἦν φ. ἐκπαιδόθεν ἡγιασμένος. Hase. || Compar. Φυσικώτερον ap. Plut. Mor. p. 756, F. Φυσικωτέρως ap. Tzetz. Hist. 4, 385; 5, 286. « Superl. Φυσικωτάτως Basil. M. t. 1, p. 790, C. » Hase.]

Φύσιμος, ὁ, ἡ, Productivus, Procreativus, Producendi vim habens s. Procreandi. Theophr. C. Pl. 4, [4, 8] : Ἐπεὶ τό γε σπέρμα διαφθαρὲν, οὐ φύσιμον ὅλως ἦν. [Et ib. c. 6, 4.] Idem de vetere frumento loquens [4, 16, 3] : Ταύτῃ γὰρ δὴ διάπειραν λαμβάνουσιν εἰ φύσιμος. [Joann. Diac. in Bandini Anecd. p. 42. Boiss.]

[Φυσιογενέω mendose legitur ap. Jo. Damasc. t. 1, p. 411, B, ὅτε δὲ φυσιογενεῖται ὁ ἄνθρωπος. Scribend. φυσιολογεῖται, quod v. Hase.]

[Φυσιογνωμία vitiose pro φυσιογνωμονία, quod v.]

[Φυσιογνωμικὸς vitiose pro φυσιογωμονικὸς, quod v.]

[Φυσιογνωμονέω.] Venio ad verb. Φυσιογνωμονέω, quod ab nomine φυσιογνώμων est derivatum. Significat igitur De natura judicandi peritus sum, De natura judico, ex aspectu oris, sc. : sequendo ea quæ in præcedentibus [sequentibus] nominibus dicta fuerunt. [Aristot. Anal. Pr. 2, 27.] Gellius 1, 9, de Pythagora loquens : Jam inde a principio adolescentes qui sese ad discendum obtulerant, ἐφυσιογνωμόνει. Id verbum

significat Mores naturasque hominum conjectatione quadam de oris et vultus ingenio, deque totius corporis filo atque habitu sciscitări. [Clem. Al. p. 400: Οἱ φυσιογνωμονοῦντες ἰατροί τε καὶ μάντεις.] Frequens est hoc verbum φυσιογνωμονεῖν ap. Aristot. in suis Physiogn., ubi legitur etiam φυσιογνωμονεῖν ἔκ τινος, veluti quum scribit, Οἱ μὲν γὰρ ἐκ τῶν γενῶν τῶν ζώων φυσιογνωμονοῦσι, τιθέμενοι καθ' ἕκαστον γένος εἶδός τι ζώου καὶ διάνοιαν. Paulo post autem dicit, Οὐκ ἐξ ἁπάντων δὲ τῶν ζώων ἐδοκίμαζον. Et aliquanto post, quum dixisset, Ἐξ ὧν δὲ γενῶν τὰ σημεῖα λαμβάνεται, νῦν ἐρῶ, καὶ ἔστιν ἅπαντα, subjungit, Ἔκ τε γὰρ τῶν κινήσεων φυσιογνωμονοῦσι καὶ ἐκ τῶν σχημάτων καὶ ἐκ τῶν χρωμάτων κτλ. Ex quibus ll. patet Aristot. δοκιμάζειν etiam et τὰ σημεῖα λαμβάνειν de ipsa actione τοῦ φυσιογνωμονεῖν dixisse. Sed cum δοκιμάζειν subaudire oportet accus. τὴν φύσιν: cum λαμβάνειν τὰ σημεῖα, itidem gen. τῆς φύσεως. Passive autem φυσιογνώμονεῖσθαι dicitur is, cujus natura ex oris habitu cognoscitur, s. de cujus natura ex aspectu judicatur, aut saltem de cujus natura conjectura fit. Aristot. in illo Φυσιογνωμονικῶν opere: Νυνὶ δ' ἴσως βέλτιόν ἐστι καθ' ἕκαστον περὶ πάντων, ὅσα ἐπιφανῆ παρὰ τῶν φυσιογνωμονουμένων, ἀκριβέστερον φράσαι. Sic ap. Adamantium: Αἰγυπτίοις μὲν γὰρ τοῖς πᾶσιν ἔπεστι κοινὰ σημεῖα, ἐξ ὧν τὸ γένος ἅπαν φυσιογνωμονεῖται. Secundum autem hunc verbi istius usum, in illo Aristot. loco quem in Φυσιογνωμονία proferam, Τῶν σημείων τῶν φυσιογνωμονουμένων, non fuerit jungendum participium cum illo nomine, ut intelligamus σημεῖα dici φυσιογνωμονούμενα, sed τὰ σημεῖα τῶν φυσιογνωμονουμένων, i. e. τὰ ἐν τοῖς φυσιογνωμονουμένοις. Alioqui σημεῖα φυσιογνωμονούμενα non video quid aliud significare possit quam ἃ οἱ φυσιογνωμονοῦντες λαμβάνουσι s. ἐκλέγονται: utroque enim horum verborum utitur Aristot. Alterius certe usus, non autem hujus, exemplum affert et Bud. ex eod. Aristot.: Τῶν ζώων τῶν φυσιογνωμονουμένων. Sed hæc affert, postquam dixit φυσιογνωμονῶ verbum esse activum, accusativo junctum. Haud scio tamen an necessario consequatur, si dicitur aliquis φυσιογνωμονεῖσθαι, ut etiam dicatur φυσιογνωμονεῖν aliquem; ideoque hujus quoque usus exemplum desidero. [Clem. Al. Strom. 1, 21, 135. Anon. Laud. comæ p. 33, 8 Miller. Antig. Caryst. Hist. mir. p. 87, 20 Westerm., φυσιογνωμονεῖ δέ τινα τοιαῦτα. Philostr. V. sophist. 2, 27, 7: Μεγιστίας ὁ Σμυρναῖος, οὗ τὰ δεύτερα τῶν φυσιογνωμονούντων νομισθείς. Philostr. Epist. p. 22, 5 Boiss., εἰ μὴ κακός εἰμι καὶ φαῦλος φυσιογνωμονεῖν. Hase.] ‖ Φυσιογνωμονῶ, ut Idem tradit, est etiam Diligenter cognosco faciem alicujus, et adnoto, ut postea noscatur. Dem. [p. 799, 21]: Θεωρήσουσι δ' ὑμᾶς οἱ περιεστηκότες καὶ ξένοι καὶ πολῖται, καὶ κατ' ἄνδρα εἰς ἕκαστον τὸν παριόντα βλέψονται, καὶ φυσιογνωμονήσουσι τοὺς ἀποψηφισαμένους. [Iambl. V. P. § 71 et 74. Porphyr. V. P. 1, 54, p. 50. Hemst. Philo vol. 1, p. 645, 29, πρὸς τῶν ἱερωτάτων ἐνομματουμένους λογίων, ὡς φ., Ut naturam interius scrutentur. Hase. Liban. vol. 4, p. 294, 10: Φυσιογνωμονεῖν τὸν βίον.]

Φυσιογνωμονία et Φυσιογνωμοσύνη, ἡ, Naturas cognoscendi s. De natura judicandi peritia, Scientia qua naturæ hominum ex aspectu corporis, ac præsertim vultus, cognoscuntur. Aristot. in illo opere Φυσιογνωμονικῶν, s. Φυσιογνωμικῶν, ut scribunt alii: Δεῖ οὖν ὁρίσαι περὶ ποῖα ἄττα ἐστὶν ἡ φυσιογνωμονία. Moxque subjungit, φυσιογνωμονίαν, sicut et nomen ejus indicat, versari περὶ τὰ φυσικὰ παθήματα τῶν ἐν τῇ διανοίᾳ καὶ τῶν ἐπικτήτων, ὅσα παραγινόμενα μεθίστησι τῶν σημείων τῶν φυσιογνωμονουμένων. [Male Φυσιογνωμία ap. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 764. Conf. Lobeck. ad Phryn. p. 383. G. D. Hippocr. ap. Galen. vol. 19, p. 530, 5: Ὁπόσοι τὴν ἰατρικὴν ἀσκέοντες φυσιογνωμονίης ἀμοιρέουσι. Hase.]

[Φυσιογνωμονικὸς, ἡ, όν.] Adj. autem nomen Φυσιογνωμονικὸς, Ad scientiam illam pertinens; vel conferens. [Φ. σοφία Sext. Emp. p. 23.] Plurali autem numero, genere neutro, Φυσιογνωμονικὰ vocantur Ea scripta in quibus de hac scientia agitur: cujusmodi sunt hodieque quæ Aristoteli, item alia quæ Adamantio ascribuntur. At Polemonis liber, qui ejusdem est argumenti, inscriptus est singulari numero Φυσιογνωμονικόν. Ceterum in eo, quod dixi, Aristotelis, sicut et Adamantii libros, inscriptos esse Φυσιογνωμονικὰ, in eo vulgatas editt. minime secutus sum; quippe quæ habeant φυσιογνωμικά. Quam scripturam si quis tueri velit, afferre queat quod ap. Athen. legitur [14, p. 656, F], sc. Ἀντιφάνης [Ἀντισθένης correctum ex Diog. L. 6, 15] ἐν Φυσιογνωμικῷ. [Φυσιογνωμονικῷ correctum ex Diog. L. Brevior adjectivi forma ap. Donatum ad Terent. Hec. 1, 1, 18, sed hic quoque haud dubie librarii culpa. Recte scriptum ap. Artemidor. 2, 69.] In nostrate sermone quidem certe multo justius excusetur syncope, qua utimur, quum itidem dicimus *Physionomie*, non autem *Physiognomonie*. Sed alium etiam usum huic voci damus quam ferat sermonis Græci consuetudo. Dicimus enim, *Il a bonne physionomie*, vel contra, *Il a mauvaise physionomie*, de eo qui ex oris lineamentis totoque habitu, vel probus esse, vel contra improbus, judicari posse videtur. Adeo ut *Il a bonne physionomie*, perinde sit ac si diceretur Græce, οὗτος ἂν φυσιογνωμονηθείη ἀγαθός: vel, φυσιογνωμονοῦντι κριθείη ἂν ἀγαθός. Sed pro *Physionomie*, vulgus, et cum vulgo multi etiam ex iis qui sibi aliquam supra vulgus sermonis Gallici peritiam arrogant, pronuntiare solent vel *Philosomie*, vel *Philonomie*. Quidam vero, sed præsertim ex vulgi fæce homines, fœdius simul et brevius corrumpunt, pronuntiantes *Philomie*. [Anon. Vita Aristot. p. 13, 49 Westerm. Galen. vol. 19, p. 530, 10; vol. 4, p. 795, 6, διὰ τῶν φ. σημείων· 803, 14, τῶν φ. γνωρισμάτων. Hase. ‖ Adv. Φυσιογνωμονικῶς, Eustath. p. 838, 19.]

[Φυσιγνωμοσύνη. V. Φυσιογνωμονία.]

Φυσιογνώμων, ονος, ὁ, ἡ, Naturæ ex oris habitu cognoscendæ peritus, q. d. Naturæ cognitor, Peritus judicandi de natura. Cic. De fato [c. 5]: Socratem nonne legimus quemadmodum notarit Zopyrus φυσιογνώμων, qui se profitebatur hominum mores naturasque ex corpore, oculis, vultu, fronte pernoscere? Φυσιογνώμονες, inquit Bud., sunt qui ingenia hominum et sensus ex aspectu corporis judicant, quorum ex numero sunt qui μετωποσκόποι dicuntur, h. e., ut Plin. inquit l. 35, ex facie hominum addivinantes. Extat φυσιογνώμων cum alibi, tum ap. Aristot. in Φυσιογνωμονικῶν opere. [Alex. Aphrodis. ap. Euseb. Præp. ev. p. 270, D, εἰπόντος τοῦ φ. ἄτοπά τινα. Hase. ‖ Φυσιγνώμων, ap. Theocr. Epigr. 11, 1: Εὐσθένεος τὸ μνῆμα· φυσιγνώμων ὁ σοφιστής.]

[Φυσιογονία, ἡ, Naturæ generatio. Interpr. professionis fidei apud Matthæi. Lectt. Mosqu. vol. 2, p. 55, 1. Hase.]

Φῠσιολογέω, De natura dissero s. disputo, s. De rebus naturæ; περὶ φύσεως διαλέγομαι, Hesych. [Cyrill. Lex. in Matth. Gloss. p. 23: Φυσιλογεῖ (corr. φυσιολογεῖ)· φύσεως λόγους ἐξαγγέλλει.] Vel, Naturam rerum disserendo indago s. exquiro. Aut simpliciter, Naturam indago s. exquiro, ut φυσιολογεῖν ἕκαστον, Bud. ap. Diosc. vertit, Naturam uniuscujusque exquirere. [Stob. Flor. 80, 4: Τοὺς φυσιολογοῦντας ἔφη Πίνδαρος ἀτελῆ σοφίας καρπὸν δρέπειν· ubi φ. non Pindari, sed Stobæi verbum est. Argum. Aristoph. Nub. vol. 1, p. 361, 15 ed. Ox. (p. 77, b ed. Par.): Φυσιολογήσαντος οὐκ ἀπιθάνως Σωκράτους.] Et ap. Aristot. Metaphys. 1, [5]: Καὶ περὶ πάντων φυσιολογοῦντες, Et de omnibus naturam scrutati. [Id. De anima 1, 3: Φυσιολογεῖ τὴν ψυχὴν κινεῖν τὸ σῶμα· ubi cum infin. conjunctum est ut ap. Clem. Al. p. 211: Οἱ ἰατροὶ ψυχρὸν εἶναι φυσιολογοῦντες τὸν ἐγκέφαλον. Plut. Mor. p. 118, D; 875, A, et alibi. Cum περὶ p. 921, D: Φ. περὶ τῆς ὄψεως. Diodor. 3, 61: Οἱ φυσιολογοῦντες περὶ τοῦ θεοῦ. Et pass. Clem. Al. Strom. p. 564: Τὰ περὶ ἀρχῶν φυσιολογηθέντα τοῖς Ἕλλησι.] Φυσιολογῶ est etiam Physica ratione probo s. ostendo, ut Idem in hoc l. Greg. Naz. vertit, Εἰπὲ σὺ τὴν ἀγεννησίαν τοῦ πατρός· ἐγὼ τὴν γέννησιν τοῦ υἱοῦ φυσιολογήσω. [Schol. Apoll. Rh. 1, 1098: Οἱ φυσικοὶ γῆν αὐτὴν (τὴν Ῥέαν) φυσιολογοῦσι. Pass. Plut. Mor. p. 894, F: Παραπλησίως φυσιολογεῖται τὰ καλούμενα παρήλια.] In VV. LL. φυσιολογῶ dicitur poni etiam pro φυσιογνωμονῶ: sed hujus usus exemplum desidero. [Severian. De cr. mundi t. 7, p. 619, 11; 631, 30. Jo. Philop. De ead. p. 2, 8; 72, 36; 147,

12; 170, 15; 176, 27; 197, 31; 243, 16; 250, 9. Nicet. Dav. Paraphr. Greg. Naz. p. 77, 27 Dronk. Interpr. gr. Ephod. ap. Daremb. *Not. des manuscrr. médicaux* part. 1, p. 76, 27, τὴν τῶν τριχῶν γένεσιν φυσιολογεῖ. Orig. t. 3, p. 577, B, ἰατροὶ μὲν οὖν φυσιολογείτωσαν. Philostr. V. sophist. 2, 5, 11, ὧδ' ἐφυσιολόγησεν. Jo. Damasc. t. 1, p. 104, E, τῶν τὰ τοιαῦτα πεφυσιολογηκότων. Id. pass. p. 525, C, ὅταν δὲ φυσιολογῆται ὁ ἄνθρωπος· et Georg. Syncell. Chronogr. vol. 1, p. 53, 2 Bonn., ἀλληγορικῶς δέ φησι (Berosus) τοῦτο πεφυσιολογῆσθαι. V. Φυσιογενέω. Hase.]

[Φυσιολόγημα, τὸ, De natura disputatio. Epicur. ap. Diog. L. 10, 87. Tzetz. Hist. 5, 478; 7, 593. Eudocia p. 174: Ἐκ παντὸς ἐκπίπτει φυσιολογήματος, ἐπὶ δὲ τὸν μῦθον καταρρεῖ.]

[Φυσιολογητέον, De natura disputandum. Epicur. ap. Diog. L. 10, 86: Οὐ γὰρ κατὰ ἀξιώματα κενὰ φ. Hase. Sext. Emp. p. 6: Ζητεῖν εἰ φ. τῷ σκεπτικῷ. Eudocia p. 173. Ὁ φυσιολογητὸς ap. Marc. Anton. 10, 9, vitiose pro ἀφυσιολογήτως, quod restituit Gataker.]

[Φυσιολογία, ἡ. V. Φυσιολόγος.]

[Φυσιολογικὸς, ἡ, όν.] Ex nomine φυσιολογία derivatum est et adj. Φυσιολογικὸς, Ad physiologiam pertinens. A Cic. enim Physiologiæ etiam appellationem alicubi usurpari dictum est. Apud Medicos φυσιολογικὴ, sub. ἐπιστήμη, Pars est medicinæ, quæ naturam hominis universam a conceptu ad extremum usque senium disquirit. [Galen. 2, p. 365: Φυσιολογικὸν ἰατρικῆς μέρος ἐν ᾧ περὶ τῆς φύσεως τοῦ ἀνθρώπου διαλαμβάνομεν· Definitt. med. ib. p. 234: Φυσιολογικὸν (μέρος τῆς ἰατρικῆς) ἐστὶ τὸ περὶ τὴν θεωρίαν τῆς διοικούσης ἡμᾶς καὶ οἰκονομούσης δυνάμεως φύσεως γιγνόμενον.] Ad eam pertinet omnis de semine deque menstruo sanguine, de partium conformatione et principatu, de fœtus perfectione, similitudine cum parentibus, de anatomia singularum partium, earumque differentiis, et temperamentis, de ætatibus, de calore nativo et spiritibus, de tribus facultatibus nostrum corpus dispensantibus, de humoribus, aquis, aere, locis, consuetudine, et ceteris id genus, disputatio. In qua communibus quidem naturalis scientiæ principiis atque theorematis utitur, sed quatenus hominis cognitioni inservire atque accommodari possunt. Eam quidem Medicinæ partem Empirici atque Methodici aspernati sunt, sed Dogmatici, quorum princeps fuit Hippocr., plurimi fecere. [Menand. De gen. demonstr. ap. Walz. Rhetorr. vol. 9, p. 142, 13. Jo. Damasc. t. 1, p. 9, E; 71, E; 72, A. Philo vol. 1, p. 139, 42, ὅταν ἀντὶ φ. γένηται σοφὸς καὶ φιλόθεος. Hierocl. In Carm. aur. Pythag. p. 136, 11 Mullach., τῆς φ. ἐπιστήμης. Hase. Eudocia p. 362. || Adverb. Φυσιολογικῶς, Eudocia p. 127. « Epiphan. t. 2, p. 164, D; 230, B, ὀνυχίτας δὲ αὐτοὺς λέγουσι φ., A nativo eorum colore. » Hase.]

Φυσιολόγος [De accentu Arcad. p. 89, 19], ὁ, Qui de natura s. rebus ad naturam pertinentibus disserit, Qui naturam rerum disserendo exquirit s. indagat. Aut etiam simpliciter, Qui naturam rerum exquirit, s. indagat [Aristot. De gen. anim. 1, 1: Οὕτω καὶ οἱ φ. τὰς γενέσεις καὶ τὰς αἰτίας τοῦ σχήματος λέγουσι. Id. De anima 3, 2, Metaph. 1, 5; Theophr. C. Pl. 6, 3, 5; Plut. Mor. p. 1098, D]: sicut nimirum nomen Φυσιολογία Bud. reddit, Studium naturæ indagandæ: cujus officium Philoponus esse ait, περὶ τῶν φυσικῶν πραγμάτων διαλέγεσθαι. A quibusdam redditur Physica disciplina: a Cic., qui alioqui Physiologiam et ipse dicit, Naturæ ratio, De divin. 1, [c. 41]: Qui et naturæ rationem, quam φυσιολογίαν Græci appellant, notam esse sibi profitebatur, et partim auguriis, partim conjectura, quæ essent futura, dicebat. Sed ego, ut ingenue quod de hoc loco sentio proferam, mihi persuadere nequeo Cic. ita φυσιολογίαν reddidisse: unde fit ut suspicer inter duo illa vocabula tertium aliquod omissum esse: quale sit Indagandæ, aut Speculandæ, aut Venandæ: ut φυσιολογίαν esse dixerit Naturæ indagandæ rationem, vel speculandæ, s. venandæ. Ideo autem duobus hisce posterioribus verbis utor, quod ipsemet τὸν φυσικὸν Speculatorem venatoremque naturæ significare dixerit. Sunt sane et aliæ aliquot Ciceronianæ interpretationes, in quibus exemplarium fides suspecta mihi est: quas tamen in illo meo Lex., quod Ciceronianum inscripsi, ceteris inserendas, aliis judicium relinquens, putavi. Sed quantum ad illam vocis φυσιολογία interpretationem attinet, utut se res habeat, Turn. nomini φυσιολόγος illam ipsam tribuit; hæc enim Plutarchi verba in l. De def. orac. [p. 420, B]: Ἔχων δὲ περὶ αὐτὸν Ἐπικουρείους τινὰς τὴν καλὴν δὴ καὶ φυσιολόγον ἐνυβρίζοντας, ὡς αὐτοὶ λέγουσι, ita vertit: Is quum haberet circum se quosdam Epicureos, qui bella illa naturæ ratione freti, rebus hujusmodi, ut ipsi loquuntur, illudunt. Sed quum in hac interpretatione longe aliam lectionem eum sequi videamus, ne φυσιολόγον quidem simpliciter, ut hic legitur, sed cum alicujus substantivi adjectione legisse videri potest. [|| Adverb. Φυσιολόγως M. Anton. 10, 31: Ἑωρακότος ἀκριβῶς καὶ φ. τὰ ἐν τῷ βίῳ. || Φυσιολογία, λόγοι φύσεως ἐξαγγελτικοὶ, Hesych. Legitur ap. Aristot. De sens. c. 4: Ἐν τῇ φ. τῇ περὶ τῶν φυτῶν. Plut. Mor. p. 420, B; 1092, B; 1114, C; Sext. Emp. p. 6, et alibi sæpe. Iambl. Protr. p. 26, V. Pyth. p. 146. Clem. Al. p. 564: Τὴν τῷ ὄντι γνωστικὴν φ. μέτειμεν, aliique recentiores. « Φυσιολογίαι, Disputationes de rerum natura, et variis mundi aspectabilis partibus. Longin. 12, 5. Conf. Demetr. Eloc. § 231: Εἴ τις ἐν ἐπιστολῇ σοφίσματα γράφει καὶ φυσιολογίας, γράφει μὲν, οὐ μὴν ἐπιστολὴν γράφει. » Ernest. Lex. rhet. Basil. t. 1, p. 454, C. Cyrill. Hieros. Catech. p. 79, D. Orig. t. 3, p. 778, B. Galen. vol. 2, p. 45, 5; 88, 15; 90, 12, ὥσπερ τιν' εὐγένειαν τῆς φ. Cleomed. De sublim. p. 19, 17 Bake: Ὅτι δὲ εἶναι δεῖ καὶ περιοίκους, καὶ ἀντίποδας, καὶ ἀντοίκους, φυσιολογία διδάσκει. Simplic. Comment. in Aristot. De nat. ausc. fol. 242, 23, τὴν τῶν μεγάλων ὄντως καὶ συνεκτικῶν τῆς ὅλης φ. θεωρημάτων κατανόησιν. Hase.]

[Φῡσιολόγως, adv. Galen. vol. 19, p. 228, 10: Στράτωνα προσήγαγεν (Aristoteles) εἰς ἴδιόν τινα χαρακτῆρα φ. Hase. V. Φυσιολόγος.]

[Φυσίον (?)· τὸ κανθήλιον (καθήλιον codex), Hesych.]

[Φῡσιοποιέω. Clem. Alex. Strom. 4, p. 631: Ἡ διδαχὴ μεταρρυθμίζει τὸν ἄνθρωπον, μεταρρυθμοῦσα δὲ φυσιοποιεῖ, καὶ διήνεγκεν οὐδὲν ἢ φύσει πλασθῆναι τοιόνδε, ἢ χρόνῳ· καὶ μαθήσει μετατυπωθῆναι. Est igitur φυσιοποιεῖν Facere ut ab natura factus esse videatur.]

[Φύσιος, ὁ, Physius, Lycaonis filius. Apollod. 3, 8, 1. || I. q. Βύσιος, quod v.]

[Φῡσιοσκοπέω, Naturam observo. Cyrill. Hier. p. 164. Kall]

[Φῡσιουργὸς, ὁ, Conditor naturæ rerum. Athanas. vol. 2, p. 390. Angl.]

[Φῡσιόω. HSt. post verba s. v. Φυσόω posita:] At vero illud posterius Φυσιόω, frequentius quidem est, sed peculiarem usum, ap. poetas præsertim, habet, eum sc. quem damus nostrati verbo *Souffler*, (quod alioqui primam propriamque verbi φυσᾶν signif. obtinet,) quum dicitur de anhelante; atque adeo redditur hoc ipso verbo neutro Anhelo: ut ap. Homerum ἵππους φυσιόωντας, Equos anhelantes, Il. Δ, [227]: Καὶ τοὺς μὲν θεράπων ἀπάνευθ' ἔχε φυσιόωντας Εὐρυμέδων. Sic Π, [506]: Μυρμιδόνες δ' αὐτοῦ σχέθον ἵππους φυσιόωντας, Ἰεμένους φοβέεσθαι, ubi Eust. exp. πνευστιῶντας: et addit, hoc verbum, si assumeret μέγα, aut μεγάλα, non longe abfuturum a μεγάλα στενάχοντας. In illo autem altero loco, postquam dixit φυσιόωντας i. valere q. πνευστιῶντας, affert et aliam expos., sc. φρυαττομένους. Quin etiam tertiam, ex veteribus, ἀσθμαίνοντας, et πνεῦμα ἠρεθισμένους. [Etiam Hesych.: Φυσιόων· φυσιῶν, ἀσθμαίνων, πνευστιῶν.] Sed non video cur hanc tertiam expos. ἀσθμαίνοντας, ab illa prima quæ πνευστιῶντας habet, separare debuerit. Ac fortasse ne sine ratione separari videretur, addidit illa verba, καὶ πνεῦμα ἠρεθισμένους. Apud Soph. certe Ant. p. 264 meæ ed. [1254] φυσιῶν itidem pro Anhelans. At vero ap. Oppian. φυσιόωσα ἔχις redditur Tumens, Turgens, Inflata. [Idem Cyn. 1, 262: Ἀμείλιχα φυσιόωντες· 2, 245: Ηυκνοῖς φυσιόων συρίγμασιν ἰοφόρος θήρ.] Quidam interpr. et Sibilantem, sicut sc. ἐκφύσημα dictum est reddi etiam Sibilum venti. [De vento Dionys. P. 114: Βορέαο ὀρθὸν φυσιόωντος.] Sed invenitur φυσιῶ et pro Tumere, s. Turgere, quod de su-

perbientibus dicitur. Naumachius [63] ita utitur ap. Stob.; item Greg. Naz. Carm.: Οἳ θανάτῳ ζώοντες ἐτώσια φυσιόωμεν. Ubi ἐτώσια φυσιόωμεν putem apte simul et ad verbum reddi posse ex Virg. [Æn. 11, 854], Vana tumemus. [Fallitur HSt. quod φυσιόων et reliqua quæ supra apposuit ab verbo φυσιοῦν repetit: sunt enim illæ epicæ formæ ad verbum φυσιᾶν referendæ, ut ὁρόω ὁρόων pro ὁρῶ ὁρῶν et alia plurima hujusmodi. Φυσιοῦν autem pro φυσιᾶν dictum in locis N. T. infra ab HSt. allatis inauditum fuit scriptoribus antiquioribus. Φυσιοῦσθε male illatum libris quibusdam Luciani Symp. c. 36.] Antequam autem ab iis verbi φυσιῶ signiff. discedam, in quibus neutraliter ponitur, dicendum est de φυσιῶν, quod Hesych. exp. γάστρων, et παχύς. Si enim ibi pro φυσιῶν reponi non debet φύσκων, (cujus meæ conjecturæ etiam in Φύσκων mentionem facio,) fuerit φυσιοῦν ita dictum de homine obeso et ventricoso ut dicimus illum *Souffler;* veluti quum ita loquimur, *Comme ce gros ventru souffle!* ubi observa etiam vocem *Ventru*, quæ omnino illi γάστρων respondet. Atque ita φυσιοῦν neutraliter positum duos habebit Gallici *Souffler* usus. In soluta autem oratione Φυσιῶ metaphoricum verbi Inflo usum habet; ponitur enim pro Inflo, quod significat Superbum reddo, Facio ut quis se efferat, Spiritus affero, ut Cic. loquitur. Estque ita usus Paulus 1 Ad Corinth. 8, [1]: Ἡ γνῶσις φυσιοῖ, ἡ δὲ ἀγάπη οἰκοδομεῖ. Est alioqui frequentior vox passiva Φυσιοῦμαι, posita itidem pro Inflor, metaphoricam signif. habente, i. e. significante Superbio: quo verbo, et ejus participio πεφυσιωμένος, Paulus usus est cum alibi, tum Epist. ad Cor. 4, ter. [Ducas Hist. Byz. p. 28, A: Φυσιωθεὶς ἐν τῷ τοιούτῳ εὐτυχήματι.] Hesych. φυσιούμεθα exp. ἐπαιρόμεθα, et τυφούμεθα. [Id. Πεφυσιωμένους, ὠγκωμένους, κενοδοξοῦντας, ἐπηρμένους. Πομφόλυγες· ... ἐπὶ τῶν διὰ κενῆς φυσιωμένων, quod φυσιουμένων scribendum ex Cyrillo. Φυσοῦσθαι est ap. Hesych. s. v. Πρίεται, quod exp. per φυσοῦται. G. D. Basil. t. 1, p. 887, D. Epiph. t. 1, p. 881, C. Greg. Nyss. t. 2, p. 318, B. Jo. Hieros. Vita Jo. Damasc. Actt. SS. Maii t. 2, p. 725, E, οὐκ ἐφυσιώθη τῇ γνώσει. Athanas. t. 2, p. 361. C, βλέπε μὴ φυσιωθῇς. Hase. Propria signif. Etym. M. p. 1653, 37: Πεφυσιωμένας ἔχειν τὰς γνάθους. «Φυσιοῦσθαι ὑπὸ δαιμόνων, A dæmonibus agitari, Theophil. Ad Autol. 2, 10, ubi est i. q. ἐμπνεῖσθαι.» Schleusn. Ptolem. Almag. t. 1, p. 4, 26 Halm., φυσιοῦσα πρὸς τὴν ὁμοίαν τῆς ψυχῆς κατάστασιν. Hase. Conf. Valck. Scholl. in N. T. vol. 2, p. 174.]

[Φῡσιόω, a φύσις. Simplicius In Epictet. p. 219: Ὁ διὰ τῆς φαντασίας συνεθισμὸς φυσιοῖ πως ἡμᾶς πρὸς αὐτὰ ἔχειν ὡς πρὸς συνήθη, Naturam nostram eo adducit. Passiv. Clem. Al. Strom. 7, p. 859: Τῷ ἀναπόβλητον τὴν ἀρετὴν ἀσκήσει γνωστικῇ πεποιημένῳ φυσιοῦται ἡ ἕξις. Tzetz. Exeg. Il. p. 61, 11: Ἔθος τι κατακρατῆσαν ἀνθρώπων καὶ συνηθείᾳ καὶ χρόνῳ φυσιωθὲν δυσκόλως ἔχει μεταρρυθμίζεσθαι. Hermias In Plat. Phædrum p. 111.]

Φύσις, [εως: φύσεος in versu glyconeo Aristoph. Vesp. 1458, in cretico 1282], ἡ, q. d. Enascentia, si hoc verbale a verbo Enascor fingere liceat. [Commentum absurdum ὅτι οἱονεὶ φύσησις λέγεται διὰ τὸ ζωτικῷ πνεύματι διαφυσᾶσθαι τὰ ζῷα exponit Eustath. p. 867, 27; 944, 31; 1398, 16.] Alioqui reddendum est Ortus nomine; nomen hoc φύσις, quum pro γένεσις ponitur, quam signif. habere ap. Empedoclem testatur Plut. [Mor. p. 1112, F; 1113, A. Plato Leg. 10, p. 892, C: Φύσιν βούλονται λέγειν γένεσιν τὴν περὶ τὰ πρῶτα.] Apud Hippocr. quidem certe φύσις et γένεσις pro eodem poni locis aliquot videmus. Afferturque itidem ex Aristot. Polit. φύσις γάλακτος pro Ortus lactis, s. Generatio lactis. [Τὸ σῶμα τῇ φύσει ἀποδοῦναι, Corpus naturæ (cui ortum debet) reddere, i. e. mori, Dio Cass. 56, 41 extr.]

‖ Φύσις, Natura [vel rerum vel hominum]: ut cum ab aliis, tum a Cic. variis in ll. redditur, quos tibi meum Ciceronianum Lex. exhibebit. In eorum certe uno φύσις redditur non solum Natura, sed etiam Vis; nam in Plat. Phædro [p. 245, E] φύσιν ψυχῆς vertit Naturam animi atque vim. In eod. Lex. habes κατὰ φύσιν redditum per ablativum Natura: ἐκ τῶν κατὰ φύσιν ὁρατῶν [ap. Plat. Tim. p. 30, B], Eorum quæ natura cernerentur. At παρὰ φύσιν, Contra naturam. [Eur. Phœn. 398: Ἐς τὸ κέρδος παρὰ φ. δουλευτέον. Polyb. 10, 26, 6: Φέρειν τὰ παρὰ φ.] Quæ alioqui et aliter reddita alicubi inveniuntur, sc. παρὰ φύσιν, Præter normam naturæ, s. regulam, Invita natura. At κατὰ φύσιν, Juxta normam naturæ, s. regulam. [Παρὰ φύσιν et κατὰ φύσιν ἔχειν Sext. Emp. p. 28. Plato Rep. 4, p. 444, D: Κατὰ φύσιν ... κρατεῖν τε καὶ κρατεῖσθαι ὑπ' ἀλλήλων, et παρὰ φύσιν ἄρχειν τε καὶ ἄρχεσθαι ἄλλο ὑπ' ἄλλου. Τό γε κατὰ φύσιν Leg. 11, p. 918, E. Ὁ κατὰ φύσιν θάνατος (oppositus τῷ πρὸ τῆς φύσεως) ap. Plut. Comp. Demosth cum Cicer. c. 5.] Item, Naturæ ratione, et Naturæ instinctu. Interdum vero pro κατὰ φύσιν ponitur dativus φύσει, s. τῇ φύσει: qui et aliis modis, pro re de qua agitur, reddi solet, ut τῇ φύσει πρότερον ap. Aristot. Naturæ ordine prius. [Φύσει et τέχνῃ opposita ap. Plat. Rep. 2, p. 381, A: Ἢ φύσει ἢ τέχνῃ ἢ ἀμφοτέροις, et quæ sunt similia, Leg. 6, p. 777, D: Ὃ φύσει καὶ μὴ πλαστῶς σέβων τὴν δίκην· Protag. p. 337, C: Φύσει, οὐ νόμῳ· Gorg. p. 482, E: Ἃ φύσει μὲν οὐκ ἔστι καλὰ, νόμῳ δέ· Protag. p. 323, C: Οὐ φύσει οὐδ' ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου, ἀλλὰ διδακτὸν κτλ. Apol. p. 22, C: Ὅτι οὐ σοφίᾳ ποιοῖεν ἃ ποιοῖεν, ἀλλὰ φύσει τινί· Rep. 3, p. 407, C: Τοὺς ... φύσει τε καὶ διαίτῃ ὑγιεινῶς ἔχοντας τὰ σώματα.] At hæc verba, οἱ φύσει ἀσθενέστατοι τῷ σώματι, sic reddita extant, Quorum natura ita comparata est, ut valde infirmo sint corpore. [Accus. φύσιν adverbialiter ap. Æsch. Prom. 489: Οἵτινές τε δεξιοὶ φύσιν εὐωνύμους τε. Xen. Mem. 3, 9, 3: Ὄντες τοῦ δήμου τὴν φύσιν. Ηρὸς τὴν φύσιν, ut Τὰ πρὸς τὴν φύσιν καλὰ ἢ κακὰ ap. Sext. Emp. p. 9. Id. p. 17: Ὁποῖόν ἐστι πρὸς τὴν φ. ἐφέξομεν. Et sic sæpius ap. eundem, vel addito ὡς, ut p. 10: Κακὸν ὡς πρὸς τὴν φ.] Accus. autem φύσιν cum verbo ἔχει quidam interpr. ap. Dem. [p. 25, 22: Οὔτ' εὔλογον οὔτ' ἔχον ἐστὶ φύσιν τοῦτό γε], Naturæ tenorem: φύσιν ἔχει, Naturæ servat tenorem. [Herodot. 2, 46: Ἕνα ἐόντα τὸν Ἡρακλέα κῶς φύσιν ἔχει πολλὰς μυριάδας φονεῦσαι; Plato Rep. 5, p. 473, A: Ἢ φύσιν ἔχει πρᾶξιν λέξεως ἧττον ἀληθείας ἐφάπτεσθαι· 6, p. 489, B: Οὐ γὰρ ἔχει φύσιν κυβερνήτην ναυτῶν δεῖσθαι ἄρχεσθαι ὑφ' αὑτοῦ. Sext. Emp. p. 88: Φύσει ἄδηλα τὰ μὴ ἔχοντα φύσιν ὑπὸ τὴν ἡμετέραν πίπτειν ἐνάργειαν. «Polyb. 2, 21, 3: Ὃ φύσιν ἔχει γενέσθαι, Quod fieri amat, ut est natura hominum.» Schweigh.] Nonnunquam haud incommode et adjectivo nomine Naturalis uti possumus, reddentes vocem φύσις, mutata orationis structura, sicut Cic. κοινωνικὸς φύσει vertit Ad naturalem communitatem aptus. Idem vero ap. Plat. [Tim. p. 39, E] διαιωνία φύσις non vertit Æterna natura, sed pro his duobus solo subst. usus est, dicens Æternitas. [Αἱ τῆς φ. ἀνάγκαι (ἐρᾶν, μοιχεύειν) ap. Aristoph. Nub. 1075. Et 1078: Χρῶ τῇ φύσει, σκίρτα, γέλα, νόμιζε μηδὲν αἰσχρόν.] Tribuitur porro variis rebus φύσις sicut Latine natura, ut πυρὸς φύσις, Ignis natura, Aristot. De partt. anim. 2, 2, ubi etiam scribit, τὸ ψυχρὸν, esse φύσιν τινὰ, non autem στέρησιν. Et φαρμάκου φύσις ap. Hom., ut vides in altera hujus pag. parte. [Ἀριθμῶν φύσις Plato Rep. 7, p. 525, C.] Item φυτοῦ φύσις, ut ap. Philon. De mundo: Τὴν δὲ φύσιν ἀπένειμεν ὁ Θεὸς τοῖς φυτοῖς, κερασάμενος αὐτὴν ἐκ πλείστων δυνάμεων, θρεπτικῆς τε καὶ γεννητικῆς, Naturam Deus stirpibus tribuit, cum ex pluribus facultatibus temperatam, tum vero altrice et genitrice. Et φύσις τῶν ὀργάνων, ap. Galen. Comm. 1 in Hippocr. De nat. hum.: Σύγκειται γὰρ ἐκ τῶν πρώτων καὶ ὁμοιομερῶν, ἃ δὴ καὶ πρωτόγονα καλεῖν εἴωθεν ὁ Πλάτων, ἡ πρώτη τῶν τοιούτων φύσις. Quin etiam quemadmodum a Latinis dicitur Locus aliquis esse natura munitus, sic et φύσει χαρτερὸν χωρίον pro hac signif. affertur. [De natura regionis et terræ Xen. De vectig. 1, 2: Διηγήσομαι τὴν φ. τῆς Ἀττικῆς· OEc. 16, 2: Τὴν φ. τῆς γῆς εἰδέναι ... ὅ τι δύναται φέρειν. Ἡ τῶν τόπων φύσις Dio Cass. 56, 14. De natura syllabæ sæpissime apud grammaticos de literis agentes φύσει, οὐ θέσει (positione) longis, velut Dracon. p. 8, 1: Δύο χρόνους ἔχουσι φύσει, οὐ θέσει· οἱ γὰρ τόνοι ὡς φύσει ὄντες καὶ τὰς φύσεις ἴσασι καὶ οὐχὶ τὰς διὰ συμφώνου θέ-

σει μακρὰς γινομένας. V. Bast. ad Greg. Cor. p. 602. ‖ « Φύσει cum genit. i. q. δίχην, Instar, ap. Ælian. N. A. 14, 24 : Καὶ ἔστιν ἀντίτυπος (ὁ καρπὸς) καὶ στερεὸς φύσει ὀστρέου. » Herch.]

[‖ Φύσις haud infrequenter periphrasi inservit, v. c. Platoni Epinom. p. 702, C : Θεοὺς ὁρατοὺς ... τὴν τῶν ἄστρων φύσιν λεκτέον· Leg. 12, p. 697, A : Ἐπιτήδειοι πρὸς τὴν φυλακῆς φύσιν, i. e. πρὸς τὴν φυλακήν. Timæo p. 552, C : Τὴν τῶν αἰδοίων φύσιν. (Adde Tim. p. 84, C : Ἡ τοῦ μυελοῦ φ. Epin. p. 987, D : Ὅτι μέσος ἂν εἴη χειμώνων τε καὶ τῆς θερμῆς φύσεως. Προσώπου, βλεφάρων, νεύρων φ. Polit. p. 257, D, Tim. p. 45, B; 74, D.) Plutarch. Mor. p. 956, D : Ἡ δὲ ὕδατος φ. οὐδέποτε βλαβερά· 878, E : Αἱ ἄτομοι ... τὴν τῶν ἀστέρων φ. ἀπετέλουν. Dio Chr. Or. 12, p. 204, A : Μολίβδου τινὸς μαλθακὴν ὁμοῦ καὶ ἄτρωτον ὑπὸ φωνῆς φύσιν. Id. 35, p. 435, C : Εἰσὶ δὲ λειμῶνες αὐτόθι πάγκαλοι καὶ φύσιν (corr. φύσις) ἀνθῶν τε καὶ δένδρων. (Soph. OEd. R. 335 : Καὶ γὰρ ἂν πέτρου φύσιν σύγ' ὀργάνειας.) Item Cicero N. D. 2, 54 : *Quum alvi natura subjecta stomacho cibi et potionis sit receptaculum.* De fin. 5, 11 : *Hoc intelligant, si quando naturam hominis dicam, hominem dicere me; nihil enim hoc differt.* Wyttenb. ad Plat. Phædon. p. 232 seq. Alia hujusmodi, quorum infinita exemplorum copia est, indicavit Jacobs. ad Ælian. N. A. p. 204.]

‖ Φύσις ap. Medicos interdum quidem est Natura, interdum vero et aliter reddi debet. Afferam igitur quædam ex Galeno de hac voce φύσις, ac præsertim de usu quem ap. Hippocr. habet, si prius quæ Gorr. de ea scripsit protulero. Galenus igitur, ut ille inquit, l. 17 De usu partium, φύσιν quandam universi constituit, quam definit esse Mentem admirabili virtute præditam, quæ omnia pervadat. Ab ea singularum rerum φύσιν manare consentaneum est : quam in homine varie Medici definiunt. Sed maxime ea definitio probatur, qua φύσις dicitur vis esse quæ ex seipsa nostri sit opifex et conservatrix, ut ἐν τοῖς ἰητρικοῖς ὅροις scriptum est. Ea namque est cui et generationem debemus, et quæ genitos conservat. Itaque naturæ nomen ab Hippocr. sumptum fuisse quo loco scripsit φύσιας νούσων ἰητροὺς, Galenus auctor est, scribens per Naturam intelligi Vim quandam corporibus insitam et inhabitantem, per quam ea reguntur : sive, ut Idem scripsit initio l. 2 De sympt. causis, Omnem facultatem, quæ animal sive voluntatis nutu, sive citra hunc, regit. Itaque natura est quæ animal ab initio conformat, auget, nutrit, et omnia in corpore munia exercet. Quæ quum pariter caloris nativi opera sint, (est enim secundum Hippocr. omnium operum naturalium auctor,) necesse est vel naturam esse ipsum calidum innatum, ut Galen. Περὶ μαρασμοῦ et alibi sæpe prodidit : vel id primum esse naturæ instrumentum, ut Galeno pluribus in ll. placuisse video. Sed citra controversiam omnino est, quum φύσις pluribus modis dicatur ab Hippocr., eum cum sæpissime, tum toto libro De nat. hum. φύσιος nomine Temperamentum intellexisse, atque id esse præcipuum et maxime proprium Naturæ significatum ab ipsa naturæ substantia desumptum, ut Galen. in Aphor. 2, l. 3, annotavit, quo scripsit Hippocr., naturarum has quidem æstate, has vero hyeme bene maleve se habere. Quod si quis contendat, naturam non satis Temperamenti nomine explicari, definiat, si volet, naturam esse universam substantiam ac temperiem quæ ex primis elementis conflatur, ut et Galen. 3 De temper. definivit. Est vero et alia, licet minus propria, φύσεως signif., qua sumitur ἀντὶ τῆς ἕξεως, ut ibi scripsit Hippocr., Maxime moriebantur quibus φύσις vergebat ad phthisin. Hic namque Naturæ nomine ipsam partium structuram compositionemque intelligit. Est quando etiam Natura significat i. q. genus vel species vel forma, ut quum dicimus hanc febrem, hujus vel illius naturæ esse. Hæc Gorr. Libet autem et ipsamet Galeni in aliquot Hippocr. ll. verba proferre. Is igitur Comm. 1 in Hippocr. De nat. hum. init. dicit φύσεως nomine, a quo philosophi quidam φυσικοὶ fuerunt appellati, significari, (ut testantur ab illis ipsis Περὶ φύσεως scripti libri,) τὴν πρώτην οὐσίαν, ἣν ἀγέννητόν τε καὶ ἀΐδιον εἶναί φασιν, ὑποβεβλημένην ἅπασι τοῖς γεννητοῖς καὶ φθαρτοῖς σώμασι, τά θ' ὑπάρχοντα κατὰ τὸν ἴδιον λόγον ἑκάστῳ τῶν γεννωμένων τε καὶ φθειρομένων. Ubi non immerito fortasse post φθειρομένων participium aliquod deesse quispiam existimet. His porro subjungit eum usum hujus nominis φύσις, secundum quem Homerus φαρμάκῳ tribuit φύσιν [Od. K, 303, quo uno loco φύσις apud Homerum legitur] : Ὣς ἄρα φωνήσας πόρε φάρμακον Ἀργειφόντης, Ἐκ γαίης ἀνελών· καί μοι φύσιν αὐτοῦ ἔδειξεν. Ῥίζῃ μὲν μέλαν ἔσκε, γάλακτι δὲ εἴκελον ἄνθος. Quibus versibus subjungit, eos qui de herbis scripserunt, aut generaliter de plantis, docere earum φύσιν αἰσθητὴν, quum qualis sit unaquæque tangenti, gustanti, odoranti, et intuenti, commemorant : et qua vi prædita sit, sive intra corpus sumatur, sive exterius ei imponatur. Idem Galen. in hunc Aphorismum Hippocratis, Ἐν τῇσι νούσοισιν ἧσσον κινδυνεύουσιν οἷσιν ἂν οἰκείη τῆς φύσιος καὶ τῆς ἡλικίης καὶ τῆς ἕξιος καὶ τῆς ὥρης ἡ νοῦσος ᾖ μᾶλλον, ἢ οἷσιν ἂν μὴ οἰκείη κατά τι τουτέων, annotat, quum vox φύσις multifariam dicatur, intelligendam nunc esse in ea signif. in qua ipse sæpenumero est usus, cum alibi, tum per totum librum quem Περὶ φύσιος ἀνθρώπου inscripsit : in quo φύσιν appellat κρᾶσιν ex primis elementis : perinde ac si ita dixisset, Ἐν τῇσι νούσοισιν ἧσσον κινδυνεύουσιν οἷς ἂν οἰκεία τῆς πρώτης τοῦ σώματος κράσεως καὶ τῆς νῦν διὰ τὴν ἡλικίαν, ἢ τὴν ἕξιν, ἢ τὴν ὥραν προσγεγενημένης, ἡ νόσος ᾖ μᾶλλον, ἢ οἷς ἂν μὴ οἰκεία κατά τι τούτων ᾖ. In sequentibus autem, hac in signif. ostendit aliam φύσιν esse θερμὴν, aliam ψυχροτέραν : aliquam ξηροτέραν, aliquam ὑγροτέραν. At vero in hoc l., qui habetur in Epidem. opere [p. 939, F] : Καὶ μάλιστα ἔθνησκον οἷς ἔῤῥεπεν ἡ φύσις ἐπὶ τὸ φθινῶδες, ait τὴν φύσιν significare τὴν τοῦ σώματος ἰδέαν. [Eadem et alia plura ex Hipp. et Galeno collecta v. ap. Foes.]

‖ Φύσις, Natura, Substantia. [Per οὐσία exp. Hesych.] Siquidem Naturæ vocabulum et pro substantia ex quibusdam Ciceronis etiam ll. affertur. Ex quibus est hic, Diviserunt naturam hominis in animum et corpus. Itidemque hic, Omnis natura vult esse conservatrix sui. Affertur ex Plin. quoque pro hujus signif. exemplo, Vini natura non gelascit. Φύσιν autem accipi ἀντὶ τῆς οὐσίας, i. e. Pro substantia, testatur et ipse Aristot. [De partt. anim. 1, 1 : Τῆς φύσεως διχῶς λεγομένης καὶ οὔσης τῆς μὲν ὡς ὕλης, τῆς δὲ ὡς οὐσίας·] Metaphys. 4, [4] : Καὶ ὅλως πᾶσα οὐσία φύσις λέγεται· dixerat autem paulo ante, φύσιν appellari τὴν τῶν φυομένων γένεσιν. Item, Ἐξ οὗ φύεται πρῶτον τὸ φυόμενον ἐνυπάρχοντος. Item, Ὅθεν ἡ κίνησις ἡ πρώτη ἐν ἑκάστῳ τῶν φύσει ὄντων ἐν αὐτῷ ἢ αὐτὸ ὑπάρχει. Præterea φύσιν vocari ἐξ οὗ πρώτου ἢ ἐστιν ἢ γίνεταί τι τῶν φύσει ὄντων ἀῤῥυθμίστου ὄντος καὶ ἀμεταβλήτου ἐκ τῆς δυνάμεως τῆς ἑαυτοῦ· et hoc modo τῶν φύσει ὄντων τὰ στοιχεῖα nuncupari φύσιν : tandemque ad φύσιν, quæ est οὐσία, accedit. [Aristot. Phys. 2, 1 : Φύσις ἐστὶν ἀρχὴ καὶ αἰτία κινήσεως καὶ ἠρεμίας ἐν ᾧ ὑπάρχει πρώτως καὶ μὴ κατὰ συμβεβηκός. Eadem definitio in Theoriani Legat. Armen. p. 14. Greg. Naz. : Φύσις ἐστὶ τὸ εἶναι ἕκαστον τοῖον ἢ τοῖον. Hinc ap. Athanas. De defin. vol. 2, p. 44 : Φύσις εἴρηται διὰ τὸ πεφυκέναι καὶ εἶναι. Suicer. Plures φύσεως definitiones ex Aristotele et aliunde collectas v. ap. Suidam s. h. v.] At de Deo melius οὐσίαν quam φύσιν dici testatur Greg. Naz. [De deo nec φύσιν nec οὐσίαν dici debere decreverunt Ariani in Synodo Syrmiensi : v. Suicer. vol. 2, p. 1469, ubi pluribus egit de usu voc. φύσις de deo dicti et de duabus Christi naturis, et de Angelis qui ἀσώματοι οὐσίαι et ἀσώματοι φύσεις appellantur.]

‖ Φύσις, [Indoles,] Ingenium, ut Cic. quoque interpr., quum hæc Platonis Phædro : Δοκεῖ μοι ἀμείνων ἢ κατὰ τοὺς περὶ Λυσίαν εἶναι λόγους τὰ τῆς φύσεως, ita reddit, Majore mihi ingenio videtur esse quam ut cum orationibus Lysiæ comparetur. [Per προαίρεσις exp. Hesych. Φιλόσοφος φύσις Plat. Rep. 3, p. 410, E; 6, p. 494, A; σώφρων φ. Polit. p. 307, C; τυραννικὴ φ. Rep. 9, p. 576, A; φιλοχρήματος φ. 8, p. 549, B. Xen. Cyrop. 1, 1, 5 : Ποίαν τινὰ φύσιν ἔχων. Aristoph. Vesp. 1468 : Τὸ γὰρ ἀποστῆναι χαλεπὸν φύσεος, ἣν ἔχοι τις ἀεί· 1282 : Μαθόντα παρὰ μηδενὸς, ἀλλ' ἀπὸ σοφῆς φύσεος αὐτόματον ἐκμαθεῖν etc.] Sic ex Thuc. [1,

138] affertur φύσεως ἰσχὺς, Vis ingenii. Apud Eund. 2, Ὑπὲρ τὴν ἑαυτοῦ φύσιν putem reddi posse Supra ingenium suum, ingenii sui captum. [Φύσεως ἀρετὴ Dio Cass. Exc. p. 21, 81; 25, 58. Φύσεως λαμπρότης p. 18, 99. Numero duali Plato Rep. 3, p. 410, E: Δεῖν τοὺς φύλακας ἀμφότερα ἔχειν τούτω τὼ φύση (ubi alii libri φύσει vel φύσεε). Numero plurali ubi de pluribus agitur, Soph. OEd. T. 674: Αἱ τοιαῦται φύσεις... ἄλγισται φέρειν. Eur. El. 368: Ἔχουσι γὰρ ταραγμὸν αἱ φύσεις βροτῶν· Iph. A. 558: Διάφοροι φ. βροτῶν· Andr. 957: Τὰς γυναικείους φύσεις. || Natura, i. e. genus quoddam animantium. Soph. Ant. 345: Πόντου εἰναλίαν φύσιν. Diodor. 3, 35: Ἄλλων ζώων ἀθεωρήτους καὶ παραδόξους φύσεις ἐποίησεν εἰς γνῶσιν ἐλθεῖν τοῖς Ἕλλησι. Multo frequentius de hominibus, ut Soph. fragm. 515: Θνητὴν δὲ φύσιν χρὴ θνητὰ φρονεῖν. Plato Rep. 2, p. 359, C: Ὁ πᾶσα φύσις διώκειν πέφυκεν ὡς ἀγαθόν· 9, p. 588, C: Οἷαι μυθολογοῦνται παλαιαὶ γενέσθαι φύσεις· Polit. p. 306, E: Ὄνομα κοινὸν πάσαις ταῖς φύσεσι ταύταις. Xen. Cyrop. 6, 2, 29: Ἡ κατὰ μικρὸν παράλλαξις πᾶσαν ποιεῖ φύσιν ὑποφέρειν τὰς μεταβολάς· Ages. 5, 4: Ὥσπερ ἂν τοῦ καλλίστου ἡ σφοδροτάτη φ. ἐρασθείη· et quæ sunt alia hujusmodi plurima. Magis ex more recentiorum dicta sunt talia, Γάϊος ἡ κατάπτυστος φύσις Ephræm. Cæsar. 4. Ἠπία φύσις, et alia hujusmodi ib. 11, 194, 1158, 1232, 2033, et alibi.]

|| Φύσις, Sexus. Thuc. 2, [45] ἐν λόγῳ epitaphio, circa finem, quum dixisset, Εἰ δέ με δεῖ καὶ γυναικείας τι ἀρετῆς, ὅσαι νῦν ἐν χηρείᾳ ἔσονται, μνησθῆναι, βραχείᾳ παραινέσει ἅπαν σημανῶ, subjungit, Τῆς τε γὰρ ὑπαρχούσης φύσεως μὴ χείροσι γενέσθαι ὑμῖν, μεγάλη ἡ δόξα, (vel potius ὑμῖν sequentibus jungendum, ut habet mea editio,) καὶ οἷς ἂν ἐπ' ἐλάχιστον ἀρετῆς πέρι ἢ ψόγου ἐν τοῖς ἄρσεσι κλέος ᾖ. [Dionys. A. R. 9, 67: Νόσος ἅπασαν ὁμοίως καταλαμβάνουσα... φύσιν καὶ ἡλικίαν.] Memini me et in quodam Soph. loco signif. hanc observare. [Fortasse OEd. C. 445: Ἐκ ταῖνδε ὃ' οὔσαιν παρθένοιν, ὅσον φύσις δίδωσιν αὐταῖν, καὶ τροφὰς ἔχω βίου· vel Trach. 1062: Γυνὴ δὲ θῆλυς οὖσα κοὐκ ἀνδρὸς φύσιν.] || Ad hunc autem usum pertinere videri potest is, quo ponitur pro Pudendis tam virorum quam mulierum. Cic. itidem Naturam vocat, sed de femina loquens; et post eum Plin., qui alioqui et Naturalia appellat. Latini Genitalia etiam loca, s. potius Genitales locos dixerunt, nec non Locos, sine adjectione: unde pro his Columellæ verbis, Si admissarius iners in venerem est, odore perfricatur detersis spongia feminæ locis, et admota equi naribus, in Geopon. [16, 1, 7] ista de eadem re leguntur: Τοὺς δὲ ἄῤῥενας προθύμους περὶ τὴν ὀχείαν ποιήσομεν, τοῖς ἀπομάγμασι τοῖς τῆς φύσεως τῆς θηλείας περιχρίοντες αὐτῶν τὰς ῥῖνας. [De utroque sexu 10, 12, 1: Ψιττάκια... ἄρρεν καὶ θῆλυ συνηρμοσμένα τὰς φύσεις.] Apud Diodor. quoque hac in signif. memini me legere, ubi de hermaphroditis loquitur. [In Excerptis (ap. Photium) p. 521 init.: Κατεκέκρυπτο φύσις ἄρρενος ἐν ᾠοειδεῖ τόπῳ φύσεως θηλείας. Et lin. 92: Καλλὼ τὸν ἐπὶ τῆς φύσεως ἀποδεδειγμένον ταῖς γυναιξὶ πόρον ἄτρητον εἶχε. Sed hoc exemplum tollitur ἐπὶ in ὑπὸ mutato. Moschion. De morbis mul. c. 3 et 47, aliosque recentiores citat Ducang. Adde Artemid. 5, 63.] Apud Hesych. in Ἐσχάραι habetur plur. αἱ τῶν γυναικῶν φύσεις. [Schol. Aristoph. Lys. 92: Ἀπτομένη τῶν δύο φύσεων ταῦτα λέγει.] Certe de pudendis feminarum potius quam virorum dictum fuisse existimo. [De viro Theophan. Phocæ ann. 7: Βαλόντες τὴν φ. αὐτοῦ ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ. Ducang. || Φύσις, Genus. Xen. Cyneg. 3, 1: Ἐν πολλῷ χρόνῳ συγκέκραται αὐτῶν (τῶν ἀλωπεκίδων, αἳ ἐκ κυνῶν τε καὶ ἀλωπέκων ἐγένοντο) ἡ φύσις. De prole dictum accipitur ib. 7, 1: Ἵνα (σκυλακεύουσαι αἱ κύνες τοῦ χειμῶνος) πρὸς τὸ ἔαρ ἐπάγωνται τὴν φύσιν γενναίαν. || Generatio, Origo. Soph. OEd. Col. 270: Καίτοι πῶς ἐγὼ κακὸς φύσιν; i. e. Natalibus nefariis. El. 325: Τὴν σὴν ὅμαιμον, ἐκ πατρὸς ταὐτοῦ φύσιν, Patre eodem natam. Aj. 1259: Οὐ μαθὼν ὃς εἶ φύσιν (qui servus et barbarus natus es)· 1301: Ἦ φύσει μὲν ἦν βασίλεια, Λαομέδοντος· OEd. Col. 1295: Ὢν φύσει νεώτερος, Natu minor. Plat. Leg. 1, p. 629, A: Τυρταῖον τὸν φύσει μὲν Ἀθηναῖον, τῶνδε δὲ πολίτην γενόμενον. Quo sensu sæpe φύσει et θέσει de jure civitatis vel adoptione dictum opponuntur, ut in exemplis partim ab Meinekio collectis Anal. Alex. p. 4. Diog. L. 9, 25: Ζήνων φύσει μὲν Τελευταγόρου, θέσει δὲ Παρμενίδου. Tzetz. ad Lycophr. 580: Υἱὸν Ζάρηκος οὐ φύσει, ἀλλὰ θέσει. Athen. 4, p. 183, D: Ἐπίγονος φύσει μὲν Ἀμβρακιώτης, δημοποίητος δὲ Σικυώνιος. Hellad. ap. Phot. Bibl. p. 532, 18: Εὐφορίωνι τῷ φ. μὲν Χαλκιδεῖ, θέσει δὲ Ἀθηναίῳ. Suidas: Ἀρίσταρχος Ἀλεξανδρεὺς θέσει, τῇ δὲ φύσει Σαμόθρᾳξ. « Ὁ κατὰ φύσιν πατὴρ ap. Polyb. 3, 9, 6; 32, 11, 10; 32, 12, 1 (oppos. κατὰ θέσιν). Ὁ κατὰ φύσιν υἱὸς (quem inferiorum temporum scriptores φυσικὸν υἱὸν dicunt) 3, 12, 3; 4, 2, 5; 18, 18, 9; 30, 2, 6; 31, 21, 6. Φ. ἀδελφὸς 11, 2, 3. » Schweigh.]

|| Φύσις, Statura, ap. Lucian. [De salt. c. 75: Μήτε πέρα τοῦ μετρίου ἐπιμήκης (ἔστω), μήτε ταπεινὸς καὶ νανννώδης τὴν φύσιν. Herodot. 8, 38: Δύο ὁπλίτας μέζονας ἢ κατὰ ἀνθρώπων φύσιν ἐόντας. Pind. Isthm. 4, 83: Οὐ γὰρ φύσιν Ὠαριωνείαν ἔλαχεν· i. e. οὐχ ὑπερμεγέθης ἦν, ut exp. schol. Soph. OEd. T. 740: Τὸν δὲ Λάϊον φύσιν τίν' εἶχε φράζε. Dicitur autem non solum de statura, sed sæpissime de omni externo corporis habitu. Pind. Nem. 6, 9: Προσφέρομέν τι ἢ μέγαν νόον ἤτοι φύσιν ἀθανάτοις. Æsch. Suppl. 496: Μορφῆς οὐχ ὁμόστολος φύσις· Pers. 441: Περσῶν ὅσοι περ ἦσαν ἀκμαῖοι φύσιν. Eur. Bacch. 3: Μορφὴν ἐμὴν μετέβαλεν εἰς ἀνδρὸς φύσιν. Xen. Cyrop. 6, 4, 4: Ἐφάνη κάλλιστος καὶ ἐλευθεριώτατος, ἅτε καὶ τῆς φύσεως ὑπαρχούσης.] A Cic. autem redditur etiam Figura, ap. Plat., Εἰς γυναικὸς φύσιν ἐν τῇ δευτέρᾳ γενέσει μεταβάλλοι, Eum secundus ortus in figuram muliebrem transferet. Apud Aristoph. autem videtur reddi etiam posse Persona, Vesp. [1071]: Εἴ τις ὑμῶν, ὦ θεαταί, τὴν ἐμὴν ἰδὼν φύσιν, Εἶτα θαυμάζει μ' ὁρῶν μέσον διεσφηκωμένον. Cic. Naturam et Personam alicubi conjunxit. Apud Xen. autem de canibus dictum φύσιν Cic. vertit Constitutionem. [Æsch. Choeph. 281: Λιχῆνας ἐξέσθοντας ἀρχαίαν φύσιν.]

|| Φύσιν ποιεῖ, Facit ut coeat, i. e. coalescat, VV. LL.: sed absque ullo testimonio, aut exemplo. Alioqui referri hæc expositio possit ad eam τοῦ πεφυκέναι signif., cujus mentio postremo loco facta fuit, ut videbis s. v. Φύω. [Φύσει adverbialiter, Certe, Re vera. Apophthegm. Patr. in Arsenio n. 25: Λέγει οὖν αὐτοῖς ὁ γέρων, φύσει, ἐὰν καθηταί τις etc., et n. 360: Λέγει καὶ αὐτὸς, φύσει, οὐ βλέπουσι etc. Φύσει, Sponte, Homil. Clement. 12, 24. Ducang.]

[Φῦσίσοφος, ὁ, ἡ, Natura sapiens. Anon. in marg. cod. Paris. Josephi Rhacend. ap. Walz. Rhett. vol. 3, p. 530: Τὸν θυμόσοφον αὐτόσοφον, τὴν μέλισσαν φυσίσοφον.]

[Φῦσίφρων, ὁ, ἡ.] Φυσήφρων, ονος, ὁ, ἡ, Inflatus mente, Cui mens tumet superbia, s. animus. Hesych. φυσήφρονες, πεφυσημένοι τὰς φρένας, μάταιοι. Sed quid si dicamus φυσήφρονα vocari τὸν φυσῶντα τὴν φρένα, s. τὰς φρένας, eo modo quo φυσᾷν τὰς γνάθους dicitur? Φυσίγναθος vide supra. [Recte correctum φυσίφρονες, quod etiam literarum series postulat. Vocabulum dignum Æschylo, sive ex aliqua perditarum fabularum sumtum sive in aliqua superstitum obliteratum, velut Suppl. 757, ubi nunc περίφρονες δ' ἄγαν ἀνιέρῳ μένει legitur, sed restituto φυσίφρονες syllabæ accuratissime respondebunt versui strophico 750, οὐλόφρονες δὲ καὶ δολιομήτιδες, recte scripto in codice Med., nisi quod δουλόφρονες scriptum habet pro οὐλόφρονες, quod restituit Valcken. in schedis Mss. G. D.]

[Φῦσίωμα, τὸ, Naturalis propensio, Hipparchus Stobæi p. 672 Gal. (=574): Ψυχὰν μεστὰν φαύλων φυσιωμάτων. Schneid.]

[Φῦσίωσις, εως, ἡ, idem. Aretæus p. 114, 17: Φυσίωσις (τῶν νούσων) ἄρ' ὧδε ἴσχει ὡς μὴ ῥᾳδίως ἀποφοιτῆσαι.]

Φῦσίωσις, εως, ἡ, Inflatio. Tumor animi, Tumens animus, Superbia, Arrogantia. Greg. Naz.: Διὰ τὴν ἐκ τοῦ χρόνου φυσίωσιν. [Clem. Al. p. 108: Τοὺς παραφυσῶντας εἰς φυσίωσιν φυλαξάμενοι τῶν αἱρέσεων ἀνέμους.] Usus est plurali φυσιώσεις Paulus 2 Ad Cor. 12, [20]; quem rarum alioqui esse puto. Hesychio φυσίωσις est ἔπαρσις et ὑψηλοφροσύνη. [Antioch. Homil. p. 1100, B. Basil. t. 1, p. 819, B; 888, A; 903, C; t. 2, p. 962, B;

1073, B. Jo. Climac. p. 87, 2; 167, 39. Pallad. Hist. Laus. p. 948, D. Phot. Epist. p. 265, 38. Athanas. t. 2, p. 361, C, ἡ γὰρ φ. παγίς ἐστι τοῦ διαβόλου. Jo. Chrys. t. 10, p. 114, C : Ἆρα καὶ τοῦτο φυσιώσεως, τὸ ὑπὲρ ἑτέρου ἐπαίρεσθαι. De tumore, temporis diuturnitate contracto, Greg. Naz. t. 1, p. 684, C, διὰ τὴν ἐκ τοῦ χρόνου φ.· de inflationibus Galen. vol. 14, p. 386 13, χαύνας φ. Hase.]

[Φύσκα, ἡ.] In VV. LL. est Φύσκα, Vesicula manibus oborta, ut inter remigandum, remorum attritu : ex Aristophanis schol. in quendam l. Vesparum [1114: Φλύκταιναν· φύσκαν ἐν τῇ χειρὶ ἐκ τοῦ κωπηλατεῖν. Schol. Theocr. 12, 24 : Φύσκαι ἐπὶ τῆς ῥινὸς λευκαὶ αἱ λεγόμενοι ἴονθοι ... ἃς ψυδράκια ἐκάλουν.] Quin etiam Φύσκη a φῦσα derivatum est, si Eustathio [p. 1151, 12] credimus. Convenit certe huic derivationi significatio. Est enim φύσκη, ut habent VV. LL., Crassum intestinum, ex quo farina et carnibus injectis lucanicæ fiunt : ex schol. Aristoph. Equit. [364.] Et ex Athen. 14 : Διδόασι καὶ γαστρὸς καὶ φύσκης τόμον. [Pherecr. ap. Polluc. 6, 58 : Φύσκαι (φῦσκαι Bekker.) δὲ καὶ ζέοντες ἀλλάντων τόμοι ... Φύσκας Luciano Lexiph. c. 3 restitutum pro φύκας.] Vide Suid. et Etym. [M. p. 802, 56] : Hesych. scribit duntaxat, Φύσκη, κοιλία, καὶ τὸ παχὺ ἔντερον. [Suidæ gl. Φυσκητόεντα nihil aliud est quam Φύσκη· τὸ ἔντερον. Γαστέρες per φύσκαι exp. schol. Hom. Od. Σ, 44. G. D. Sanguinat. De membr. hom. ap. Daremb. *Notices des manuscr. médicaux* part. 1, p. 132, 39. Hase.]

[Φύσκα, i. q. Φύσκος, quod v.]

[Φύσκαι, αἱ, Physcæ, urbs Mygdoniæ ap. Ptolem. 3, 12, p. 224, 13.]

[Φυσκεὺς, έως, ὁ, Physceus, Delphus. Inscr. ap. Curt. Anecd. Delph. p. 25. || Gentile nominis Φύσκος, quod v.]

[Φύσκη. V. Φύσκα.]

[Φυσκία, ἡ, Physcia. Steph. : Byz. Φ., πόλις Λυκίας ἐφ' ὑψηλοῦ ὄρους κειμένη. Τὸ ἐθνικὸν Φύσκιος.]

[Φυσκίδας, ὁ. Athen. 13, p. 605, B : Τῷ Αυκόλᾳ τῷ τοῦ Τριχολέου υἱῷ Φυσκίδᾳ. Scriptura suspecta. *Genus a Physco derivanti* interpretatur Schweigh.]

[Φυσκίον, τό.] Habent VV. LL. et dimin. Φυσκίον, Vesicula, Folliculus, Utriculus. Apud Diosc. [2, 128], Faba Ægyptia ubi defloruit, φέρει φυσκία παραπλήσια θυλακίσκοις, Fert folliculos loculis similes, Ruell. At Marc. Vesparum favis similes utriculos : nam quidam legunt σφηκία.

[Φύσκιος. V. Φυσκία et Φύσκος.]

[Φυσκίων, ωνος, ὁ, Physcio, n. pr. in inscrr. Delph. ap. Curtium Anecd. Delph. 21, p. 66; 42, p. 77.]

[Φυσκόα, ἡ, Physcoa, n. pr. mulieris Eliacæ, ap. Pausan. 5, 16, 6.]

[Φύσκος, ὁ, Botulus, Gl.]

[Φύσκος, ὁ et ἡ, Physcus. Steph. Byz. : Φύσκος, πόλις Λοκρίδος, ἀπὸ Φύσκου τοῦ Αἰτωλοῦ τοῦ Ἀμφικτύονος τοῦ Δευκαλίωνος. Ἔστι καὶ ἑτέρα τῆς Καρίας. (Cujus nomen Φοῦσκα scriptum ap. Ptolem. 5, 2, p. 318, 1.) Ἔστι καὶ λιμὴν Ῥόδου. (Diodor. 14, 83 : Κατηνέχθη πρὸς Φύσκον τῆς χερρονήσου· ubi Wessel. : « Straboni Φύσκος, πολίχνη λιμένα ἔχουσα, nec longe Lorymis dissita, 14, p. 652, qui et τῆς Ῥοδίων περαίας esse ait p. 663. Steph. Byz. duas facit portumque ab urbe distinguit. ») Λέγεται καὶ ἀρσενικῶς ὁ Φύσκος. (« Libri addunt ὁ Φυσικὸς, quæ corrupta videntur ex τὸ ἐθνικὸν Φύσκιος. » Mein.) Φύσκος δὲ, ἀφ' οὗ οἱ Λέλεγες οἱ νῦν Λοκροί ... Ῥιανὸς δὲ Φυσκέας αὐτοὺς καλεῖ. (Additur λέγει καὶ Φυσκεὺς, quod delevit Meinek.) Ἔστι καὶ ἄλλη Μακεδονίας, ἧς μέμνηται Θεαγένης ἐν Μακεδονικοῖς. (Hanc Φύσκαν vocat Thucydid. 2, 99.) Καὶ τὸ ἔθνος Φύσκοι καὶ Λοκροί. Ubi καὶ τὸ ἐθνικὸν Φύσκοι ὡς Λοκροί Meinek., ut Σητοὶ pro Σήτιοι dictum memorat Steph. s. v. Σητία et cum Δελφοὶ καὶ Λοκροὶ comparat. Frustra, si Steph. dicere voluit quod clarioribus verbis dixit Eustath. p. 277, 19 : Οἱ δὲ παλαιοί φασι καὶ ταῦτα· Ἀμφικτύονος καὶ Χθονοπάτρας ἀπόγονος Φύσκος, οὗ Λοκρὸς, ὧν ἀπὸ μὲν Φύσκου Φύσκοι πρώην, ἀπὸ δὲ Λοκροῦ Λοκροὶ οἱ αὐτοὶ ὠνομάσθησαν. De accentu nominis v. Herodian. Περὶ μ. λέξ. p. 41, 26, qui Hecatæi verba affert : Ἑὼν δὲ πρεσβύτερος Λοκρὸς ἦν Φύσκου παῖς. || Fluvius, de quo Steph. Byz. : Ἔστι καὶ ποταμὸς Φύσκος, καθά φησι Σοφαίνετος ἐν Κύρου ἀναβάσει (et Xenoph. Anab. 2, 4, 25). Est etiam montis nomen prope Crotonem siti. Theocr. 4, 23, ubi genit. Dor. Φύσκω.]

[Φύσκος, ὁ, Physcus, n. pr. Inscr. Delph. ap. Curtium 68, p. 84 : Νεοπτόλεμος Φύσκου Αἰτωλός.]

[Φύσκων, ωνος, ὁ.] In VV. LL. additur Φύσκων, ωνος, ὁ, Ventricosus, Obesus, ex Josepho [A. J. 12, 4, 11; 13, 9, 3, et alibi, ubi est Ptolemæi (VII) regis cognomen, memoratum etiam ab Diodoro Exc. p. 597, 32, Plutarcho V. Coriol. c. 11, aliisque]. Suidas scribit Pittacum, quod obesus esset, ab Alcæo γάστρωνα et φύσκωνα vocatum fuisse. [Diog. L. 1, 81.] Hæc autem duo copulata, magis suspectam mihi reddunt ap. Hesych. vocem Φυσιῶν, quam exp. γάστρων et παχύς : ne pro ea reponendum sit illud Φύσκων : præsertim quum jam præcessisset φυσιόων, quod exp. φυσιῶν, et ἀσθμαίνων, et πνευστιῶν. Quo tamen modo videatur et φυσιῶν signif. illam admittere, doceo in Φυσιόω. [|| Jactus quidam talorum. Pollux 7, 204 : Οἱ δὲ βελτίους βόλοι, ἐφ' οἷς καὶ τὸ εὐκυβεῖν ἐλέγετο, βόλος πρανὴς ... φύσκων.]

[Φύσκων, ὁ, Physcon, n. pr. viri. Inscr. Acr. C. I. vol. 3, p. 587, n. 5462, 1, ex conj. Franzii et Ph. Le Bas *Mon. de Morée* p. 216 : Ἰσίδωρος καὶ Φ., ἥρωες ἀγαθοί. Hase.]

Φῡσόβαθρον, τὸ, ab ea nominis φῦσα signif. qua dicitur de folle. Scribit enim Suidas, Φυσόβαθρον, τὸ τοῦ χαλκέως : sed nihil addens. Existimatur autem esse βάθρον cui superponuntur αἱ φῦσαι : aut cui insidentes ipsi χαλκεῖς follibus auras accipiunt redduntque, ut loquitur Virg. Ac fortasse magis hæc interpretatio Suidæ verbis convenit.

[Φυσοειδής. V. Φυσώδης.]

[Φυσόω.] Hactenus quæ a Φυσάω sunt derivata. Sciendum est autem dici etiam Φυσόω, et Φυσιόω : sed illud quidem prius Φυσόω rarius est, ac fortasse metaphoricum duntaxat usum habet, pro Inflo, i. e. Superbum reddo. Nam pass. Φυσοῦμαι itidem invenitur pro Inflor, Intumesco, Efferor, Superbus reddor. [Propria signif. Achmes Oniroer. p. 173, 12, βλαβεὶς ἀπὸ τοῦ οἴνου ἐφυσώθη. Hase. Hesych. : Πρίεται, φυσοῦται. Conf. Φυσιόω.]

[Φύσσα vitiose pro φῦσα, quod v.]

[Φυσσαλὶς vitiose pro φυσαλλὶς, quod v.]

Φύσσανοι, Fimbriæ, θύσανοι, VV. LL. [Vitiose.]

[Φυσσάω et reliqua hujus stirpis vitiose interdum φυσσ— scripta duplici σ v. s. Φυσ—.]

[Φυσσίας, ὁ, Physsias, Eleus, ap. Polyb. 5, 94, 6.]

Φύστη, vel Φυστὴ, ἡ, ex Herodiano, Maza ex farina et vino, ut schol. Aristoph. Vesp. [608] : Καὶ τὸ γύναιόν μ' ὑποθωπεῦσαν φυστὴν μᾶζαν προσενέγκῃ. [Ubi schol. : Φυστὴ μᾶζα ἡ ἐξ ἀλφίτων καὶ οἴνου. Ὀξυτόνως δὲ ὥς φησιν Ἡρωδιανός. In libris plerumque φύστη scriptum. Perispomenon esse solus tradit Mœris p. 384 : Φυστῆ (codex φυσῆ) περισπωμένως τὸ φύραμα τῶν ἀλφίτων, ὅταν μὴ γένηται μᾶζα· φύραμα δὲ Ἕλληνες.] Etym. [M. p. 803, 2] scribit esse τὴν ἐν ταῖς σκάφαις τριβομένην καὶ ἠρέμα ἀναδευομένην μᾶζαν. Apud Athen. 3, [p. 114, F] legimus φύστην esse mazam τὴν μὴ ἄγαν τετριμμένην (perperam enim omissa negatione scribitur in VV. LL. ἡ ἄγαν τετριμμένη) : Hesych. autem non dicit duntaxat τὴν μὴ ἄγαν τετριμμένην, sed τὴν ἄτριπτον. [Harmodius ap. Athen. 4, p. 149, A : Τὸ δὲ δεῖπνον ἦν τυρὸς καὶ φύστη μᾶζα. Φύστη Anaxandr. ib. p. 131, E, et alius comicus p. 137, E.] At perperam ap. Suid. conjunctim est scriptum Φυστημάζα. Quod autem attinet ad verba quæ subjungit versui Aristophanico, videntur conficere pentametrum, qui ita legendus sit, Φύστη ἐνὶ γρώνῃ μασσομένη παλάμαις. [Est versus Leonidæ Tar. Anth. Pal. 7, 736.] Sciendum est porro ap. Etym. [M. p. 803, 1] legi etiam Φύστα, quod dicit significare τὰ ἀναπεφυρμένα μέλιτι ἄλευρα. [Φύστα pro φύστη etiam cod. Paris. Pollucis 6, 76. Et Zonar. p. 1833 : Φύστα καὶ φύστη ἐπὶ θηλυκοῦ, ἡ ὑδατώδης μᾶζα. Καὶ ὁ Ψελλὸς « φύστη εἶδος πέφυκε μάζης ὑδατουμένης ».]

[Φύστις. Æsch. Pers. 926 : Πάνυ γὰρ φύστις μυριὰς ἀνδρῶν ἐξέφθινται. Schol. ἡ πεφυρμένη καὶ ἐπὶ γῆς πεσοῦσα. Scriptura corrupta. Πάνυ ταρφύς τις Franzius.]

[Φῡσὼ, οῦς, ἡ, Inflatio, nomen fictum ab Empe-

docle ap. Phurnut. De N. D. c. 17, p. 176 Gal. : Φυσώ τε Φθιμένη τε καὶ Ἔγερσις.]

Φῡσώδης [in codd. sæpe φυσσώδης vitiose], ὁ, ἡ, [Φυσοειδὴς, schol. Nicandri Al. 293,] Flatuosus, Flatu abundans s. plenus. [Aretæus p. 32, 39 : Φυσώδεες, ἀσώδεες.] Φυσώδη Bud. reddit Inflationes moventia, ex Celso : exponens etiam, τὰ ἐμποιοῦντα πνεύματα. [Aristot. H. A. 3, 21 : Ποιεῖ γάλα καὶ τῶν φυσωδῶν ἔνια· et 7, 12. Thom. M. p. 904 : Φ. ὄσπρια τὰ ἐμποιοῦντα πνεύματα. Hippocr. p. 392, 27 : Οἶνος φ. ἐντέρου τοῦ ἄνω. Κύαμος φ. Diosc. 2, 127. Φ. οἰνόμελι Geopon. 8, 26, 2. « Ælian. N. A. 5, 45, bis τροφαὶ φ. 6, 3, ἄρον. » Herch.] Apud Galen. Ad Glauc. 2, πνεῦμα φυσῶδες differre docet ab eo quod αἰθερῶδες et λεπτὸν appellatur. Affertur autem ex illo ipso scriptore φυσῶδες copulatum cum ἄπεπτον. Et quemadmodum apud eum legitur πνεῦμα ἄπεπτον καὶ φυσῶδες, quod interpr. Spiritus crudus et inflationem pariens, sic ap. Plut. legimus hæc duo adjectiva conjuncta, Sympos. 8, 10 : Ἀλλὰ καὶ τὰ σιτία τὰ πρόσφατα καὶ τὴν ὀπώραν ἅπασαν ὁρῶμεν ἐντεταμένην καὶ οἰδῶσαν (fortasse perperam pro οἰδοῦσαν), ἄχρι ἂν ἀποπνεύσῃ τὸ φυσῶδες καὶ ἄπεπτον. Invenitur et νόσημα φυσῶδες [Aristot. H. A. 8, 26], quod ex Gaza redditur Morbus inflatione contractus. Φυσῶδες νόσημα, inquit Gorr., Flatuosus morbus, qui et Hypochondriacus dicitur : species est melancholiæ. Idem alibi, Melancholia quæ ex hypochondriis humore eo (melancholico) scatentibus oritur, hypochondriaca et flatuosa appellatur, quod ex iis, sed maxime sinistro, humor atque vapor cerebrum petant, quodque flatus plurimi in ventriculo, intestinis, abdomine, totoque etiam corpore moveantur. [Theoph. Nonn. vol. 1, p. 130 : Ὑποχονδριακὸν πάθος καὶ φυσῶδες, ubi Bernard. citat Aretæum De caus. morb. chron. 1, 5, Rufum De medic. purg. p. 17, Paulum Æg. 3, 14, Actuar. De affect. spir. animal. 2, 2, p. 84. Angl. Oribas. t. 2, p. 501, 7; 609, 2; 626, 9; 636, 6. Moschion De pass. mul. p. 33, 15, μέλι αὐστηρὸν καὶ φ. Leo philos. Consp. med. p. 117, 19; 195, 9 Ermerins., φ. πνεῦμα. Greg. Nyss. t. 1, p. 869, A; t. 2, p. 259, A, φ. τροφήν· 766, B, τὸ φυσῶδες πάθος. Hase.] Ceterum quamvis φυσώδης a φῦσα derivem, non ignoro tamen posse quibusdam a verbo φυσῶ potius derivandum videri. [Φυσῶδες de eo dicitur a Longino 28, 1, qui in magna re versatur, sed modum excedit. Morus ibi docet modum loquendi desumtum ex Sophocleo dicto, Φυσᾶν φορβειᾶς ἄτερ, Sine capistro, h. e. Crasse et inscite inflare tibiam : vide Longin. 3, 2, et Cic. Ad Att. 2, 16. Ernest. Lex. rhet.]

[Φυσωνίδης, ὁ, Physonides, n. pr. in inscr. ap. Bœckh. 165.]

[Φυσώριον, τὸ, Fistula ad sufflandum idonea. Leo philos. Consp. med. p. 207, 24 Ermerins., μελικράτῳ κλύζειν διὰ τοῦ τραυματικοῦ φ. Hase.]

[Φῡτᾰγωγέω, Plantam colo. Etym. M. p. 686, 30 : Πράμνειος οἶνος· πραϋμένης, ὁ πραΰνων· τὸ μένος καὶ στέλλων· οἱ δὲ, τὸν ἐπὶ τοῖς πρέμνοις φυταγωγούμενόν φασιν.]

[Φύταιον, τὸ, Phytæum, Steph. Byz. : Φ., πόλις Αἰτωλίας. Πολύβιος ια'. Τὸ ἐθνικὸν Φυταῖος. Idem oppidum Schweigh. (ad Polyb. vol. 6, p. 104) esse videtur quod Φοίτεον ap. Polyb. 5, 7, 7, in cod. Bav. φύτεον scriptum.]

Φυταλιὰ, ἡ, Terra plantas s. stirpes ferens : sequendo expositionem Eustathii, qui scribit esse φυτοφόρον γῆν, q. d. Plantiferam terram, s. Stirpiferam. Alibi autem tradit esse δενδρόφυτον χωρίον, i. e. Locum arboribus consitum. Copulatur porro ab Hom. cum ἄρουρα, Il. Z, [195] : Καὶ μέν οἱ Λύκιοι τέμενος τάμον ἔξοχον ἄλλων, Καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὄφρα νέμοιτο· M, [314] : Καὶ τέμενος νεμόμεσθα μέγα Ξάνθοιο παρ' ὄχθας, Καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης πυροφόροιο. Utitur et Il. Υ, [185] præfixo versu simili ei quem ex Il. Z attuli; sed ibi Eustath. φυταλιὰν esse dicit τὴν ἀμπελόφυτον καὶ τὴν δενδροφόρον, ut et Suid. φυταλιῆς exp. ἀμπελοφύτου γῆς. [Voc. φυταλιὰ, ut aliis Homericis, etiam in suo ipsius sermone sæpius utitur Eust., velut Opusc. p. 172, 40; 345, 30.] A quibusdam redditur etiam Arbustum, item Hortus, quod sc. ab Hesych. φυταλιῆς exponatur κήπου, et δενδροφόρου γῆς. [Idem : Φυταλιαῖς, κήποις, ἢ ταῖς γονίμαις καὶ φυτευτικαῖς.] Sed affertur et pro Plantatione ex Apoll. [Rh. 2, 1003] : Φυταλιὴ καρποῖο μελίφρονος, Plantatio fructus, i. e. arborum fructiferarum, quæ nominis φυταλιὴ expos. alio exemplo probanda fuerit. Additur et ex Epigr. [Anth. Pal. 7, 714], Φυταλιὴ καλάμου. [Ib. 6, 44 : Ἀμπελοφύτορι Βάκχῳ ... πρώτης δράγματα φυταλιῆς. || Planta. Callim. L. Pall. 26, de oliva : Τᾶς ἰδίας ἔκγονα φυταλιᾶς. Aratus 333 : Φυταλιαὶ ... ἀναλδέα φυλλιόωσαι.] || Φυταλιὰ, Hyemis pars postrema, sic dicta a veteribus, quod eo tempore insitiones optime fierent. Nam tota hyems plusquam quatuor mensium est apud Medicos. Quod quidem spatium plerique secuti Hippocr. Περὶ ἑβδομ. in tres partes dividunt, ac mediam quidem eo tempore comprehendunt, quod circa solstitium est : nec alio, opinor, quam χειμῶνος nomine designant. Primam autem ab initio hyemis ad hoc usque tempus, quam σπορητὸν, h. e. Sementem, vocant : postremam autem a medio illo tempore ad finem hyemis, quam φυταλιὰν, h. e. Inserendi tempus, appellant. Hæc Gorr. [Galen. ap. Oribas. t. 2, p. 297, 8. Julian. Imp. Epist. p. 86, 16 Heyler., φ. βραχεῖα, φέρουσα οἶνον εὐώδη. Mich. Acomin. Paneg. p. 47, 19 Tafel., ἐκκόπτει τῆς φ. εἴ τι που ἄγριον. Hase. Litera υ, quæ natura brevis est, constanter metri caussa producitur in versibus dactylicis.]

[Φυταλιάζω. V. Φυταλίζω.]

Φῡτᾰλίδαι, Familiæ cujusdam nomen apud Athenienses, Hesych. Afferunt vero VV. LL. et ex Plut. Theseo [c. 12.] Sed in iisdem dicitur φυταλίδαι esse etiam nomen Herbæ, nec non significare omnia quæ nascuntur. Sed mihi hæc credere durum est.

Φῡτᾰλίζω, Planto, φυτεύω. Sed Hesych. et Suidas non tantum exp. φυτεύω, verum etiam πλησιάζω, i. e. Appropinquo. [Sic etiam Etym. M. p. 803, 8, qui addit : Παρὰ τὸ φυτόν· τοῦτο παρὰ τὸ φύω τὸ φυτεύω. Solum πλησιάζει ap. Zonar. p. 1833.] Nisi potius verbo πλησιάζω in alia signif. uti voluerint. [Verbum φυταλίζειν s. φυτεύειν tum de plantis tum de animalibus dicitur. Πλησιάζειν autem et πλησιασμὸς nunc de viro nunc de muliere dicitur. Toup.] In VV. LL. habetur etiam verb. Φυταλιάζω, pro eadem signif., quod tamen apud illos non reperio.

Φῡτάλιμος, ὁ, ἡ, ab Hesych. exp. φυτευτικός [Hesychii gl. est Φυταλίμοις· φυτευτικοῖς, γονίμοις. Quod ex Φυταλμίοις corruptum esse potest. Idem in gl. post Φυτάλμιος Ζεὺς ab Musuro omissa, Φυτάλμιοι· ὁ (fortasse ὁμοίως) πληθυντικῶς] : quod quidam interpr. Aptus ad plantationem, ut φυτευτικὸν χωρίον, Locus aptus ad plantationem. At in VV. LL. redditur Sativus. Suidæ Φυτάλιμος est nomen propr. [errore manifesto.] At vero Φυτάλμιος, [ία, ιον, et ὁ, ἡ,] Jovis epitheton esse traditur : est tamen ap. Plut. [Mor. p. 158, E; 675, F; 730, D] epithetum Neptuni, quod fortasse convenit cum Φύτιος, quod et ipsum Jovis, sicut et Solis, epithetum esse, ex Hesych. docebo. [Themist. Or. 30, p. 349, A : Δία καὶ Ποσειδῶνα φυτάλμιον. Διόνυσος φ. ap. Plut. Mor. p. 451, C.] Credibile est autem dictum fuisse φυτάλμιος pro φυτάλιμος, per literarum ὑπερβιβασμὸν, metri causa. [Etym. M. p. 803, 4 : Φυτάλιμος· (παρὰ τὸ addit Lobeck. Pathol. Prol. p. 98) φυτόν, φύτιμος, καὶ πλεονασμῷ, φυτάλιμος, καὶ (μεταθέσει addit Lobeck.) φυταλίμιος. Σοφοκλῆς (fr. 957) « Προσῆλθε μητρὶ καὶ φυταλίμῳ πατρί. » Πολλάκις δὲ καὶ τροπῇ φιτάλιμος. Schol. recentior Æsch. Ag. 327 (ubi φυταλμίων) : Οὐ κατὰ τὸν φυτάλμιον Δία ἐνταῦθα ἡ ἐτυμολογία, ἐκ τῆς φύτλης δὲ γίνεται φυτάλιμος, ἤγουν φυτοσπόρος, καὶ μεταθέσει διὰ καλλιφωνίαν φυτάλμιος. Quæ est grammatici infimæ ætatis annotatio, in qua nihil mutare debebat Lobeck. l. c. p. 99. In verbis vero Etym. M. et Sophoclis, ubi φυταλίμιος et φυταλίμῳ legitur, recte jam Sylb. φυτάλμιος et φυταλμίῳ restituit, quæ sola recta adjectivi forma est; ceteræ vel grammaticis propter etymologiam fictæ vel librariorum erroribus debentur. In extremis Etym. M. verbis πολλάκις δὲ καὶ τροπῇ φιτάλιμος codex Voss. φοιτάλιμος, quod fortasse φοιτάλμιος scribendum, quam formam grammaticos quosdam commentos esse supra ostendimus s. v. Φοιτάλμιος, quod Neptuni

epitheton sit ἀπὸ τοῦ φοιτᾶν ἐν τῇ ἅλμῃ. Ζεὺς φυτάλιμος in Vita Arati p. 440 ed. Buhl. Recte vero ap. Hesych. Φυτάλμιος Ζεύς· συγγενὴς, ἢ ζωογόνος, et Ποσειδῶν φυτάλμιος ap. Phurnut. c. 22, et ap. Pausan. 2, 32, 8, qui etymologiam nominis sequitur partim similem ei quam de φοιτάλμιος excogitarunt alii : Ἔστι δὲ ἔξω τοῦ τείχους καὶ Ποσειδῶνος ἱερὸν φυταλμίου. Μηνίσαντα γάρ σφισι (Trœzeniis) τὸν Ποσειδῶνα ποιεῖν φασιν ἄκαρπον τὴν χώραν, ἅλμης ἐς τὰ σπέρματα καὶ τῶν φυτῶν τὰς ῥίζας καθικνουμένης, ἐς δ' θυσίαις τε εἴξας καὶ εὐχαῖς οὐκέτι ἅλμην ἀνῆκεν ἐς τὴν γῆν. De solo natali Lycophro 341 : Ἀπεμπολητὴς τῆς φυταλμίας (libri pauci φοιταλμίας, partim superscripto ü) χθονὸς, quod schol. recte exp. τῆς φυσάσης. De parentibus Sophocles versu supra citato et Æsch. Ag. 327 : Ἀνδρῶν κασιγνήτων τε καὶ φυταλμίων παῖδες γερόντων. De toro genitali Eur. Rhes. 920 : Λέκτροις ἐπλάθην Στρυμόνος φυταλμίοις.] Sed ad Soph. OEd. C. p. 276 meæ ed. [151] : Ἔ ἔ, Ἀλαῶν ὀμμάτων ἄρα καὶ ἦσθα φυτάλμιος, exp. φυτάλμιος a schol., ἀπὸ φύτλης, et ἀπὸ γενέσεως. Ubi item, ut de hoc quoque obiter lectorem moneam, lubentius legerim ἀλαὸς ὀμμάτων, si lex metri talem scripturam admittere queat. [Recta scriptura est ἐὲ, ἀλαῶν ὀμμάτων· ἆρα καὶ etc.] Ceterum de hac quoque voce merito quis dubitet an a φυτὸν, an potius immediate a verbo φύω derivetur [ut *Almus* ab verbo *alo*. Ceterum voc. est poeticum, cujus unum in prosa oratione exemplum est ap. Plutarch. Mor. p. 944, B : Τοῦ ῥεύματος φερομένου (Nili) τὸ φυτάλμιον, i. e. Fecundans].

[Φῠτάλιος, ὁ, ἡ, i. q. φυτάλμιος. Φυτάλιοι θεοὶ ap. Polluc. 1, 24. Φυτάλιε Ζεῦ, producta propter metrum syllaba prima, restitutum Orph. Hymn. 14, 9, ubi libri φυτάλμιε, unus φιλτάμιε.]

[Φύταλος, ὁ, Phytalus, Atheniensis, qui Cererem in domo sua hospitaliter exceperat, de quo v. Pausan. 1, 37, 2, qui etiam versus tumulo ejus inscriptos attulit.]

Φυτάνη, ἡ, Plantationis tempus, [Galeni Gloss. p. 594] ex Hippocr. [Voc. suspectum. Alii libri φυτάνοι.]

[Φυτάνοντος apud Apostol. Proverb. 16, 28, vitiose pro φυτεύοντος, quod ex ipso Apostolii codice Paris. restituit Bast. Epist. crit. p. 249.]

[Φῠτάριον, τὸ, Plantula, Arbuscula. Marc. Anton. 5, 1. Epictet. Diss. 4, 8, 37. Athen. 5, p. 210, C. Ζωΰφια καὶ φυτάρια, schol. Aristoph. Av. 663. Schol. Theocr. 5, 92. Literam α brevem esse notat Herodian. Περὶ διχρόνων p. 291, 20 ed. Cram.]

Φῠτὰς, άδος, ἡ, i. q. φυτὸν, Planta, Stirps. Plutarch. [Mor. p. 411, D] : Γεννώμενον ἐκ φυτάδος νέας, Ex novella stirpe expressum, Turn. [Huic nomini sequentibusque Φύτωρ Φύτρα Φύτλη HSt. hanc observationem præmisit :] Quæ sequuntur, non a φυτὸν sed immediate a φύω derivata sunt, quod tamen de φυτὰς minus certo dici potest.

Φυτάω, s. Φυτάομαι, i. q. φυτεύω, ejusdemque cum eo originis, i. e. Sero, Genero, Produco. Metaph. Hesiod. Theog. [986] : Κεφάλῳ φυτήσατο φαίδιμον υἱόν. [Vitiose pro φιτύσατο, quod nunc legitur ex codd.]

Φῠτεία, ἡ, Plantatio, Consitio, Satio, Satus. [Φυτεία τῶν δένδρων ap. Suidam sine expos. Plato Theag. p. 121, C : Εἴτε φυτείαν εἴτε παιδοποιίαν δεῖ αὐτὴν ὀνομάζειν. Xenoph. OEc. 7, 20 : Σπόρος καὶ φ. 19, 1 : Ἡ τῶν δένδρων φ. Frequenter ap. Theophr., velut H. Pl. 1, 8, 2 : Κατὰ τὴν φ. μανὰ καὶ πυκνά· 3, 8, 4 : Περίκομος καὶ ἐπεστραμμένη φυτεία· C. Pl. 5, 17, 6 : Κατὰ τὴν παρ' ἡμῖν φ. Diodor. 3, 62 : Ἀμπέλου φ. Etym. M. p. 634, 37 : Φ. ἐπίστιχος.] Plutarch. Alex. [c. 35] : Φιλοκαλῶν Ἑλληνικαῖς φυτείαις διακοσμῆσαι τὰ βασίλεια καὶ τοὺς περιπάτους, Græcanicis plantationibus, Græcanico plantandi artificio. Nisi malis Græcanicis plantis. Accipitur enim interdum pro φύτευμα, ut apud Athen. 5, [p. 207, D] : Ἐν οἷς κῆποι παντοῖοι θαυμασίως ἦσαν περιβάλλοντες ταῖς φυτείαις διὰ κεραμίδων ἢ μολυβδαινῶν, Quas etiam ipsas simul ambientes horti omni genere stirpium complectebantur fictilibus in vasis et plumbeis consitarum. [Clem. Al. Strom. 7, 18, § 111; 6, 1, § 2, ἡ τῶν ἀχροδρύων φ. Joseph. A. J. 12, 3, 4, ἀμπέλων. Antig. Caryst. Hist. mir. p. 106, 21 West., χριθῆς. Hierocl. ap. Stob. Floril. vol. 3, p. 165, 10, ἔργων τῶν ὑπὲρ σπόρου καὶ φ. Figurate Orig. t. 3, p. 447, A, πολλὴ γὰρ φ. καὶ ποικίλη ἐστὶν ἡ τῶν ῥητῶν τῆς ὅλης γραφῆς. Hase.] Bud. Vide et Φυτευτήριον.

[Φύτειον, τὸ, Phyteum. Steph. Byz. : Φ., πόλις Ἠλιδος τῆς κοίλης. Ἀπὸ Φυτέως λέγει (sic Salmas. pro λέγων) αὐτὴν ὠνομάσθαι Ἴστρος ὁ τῶν Ἠλιακῶν. Τὸ ἐθνικὸν Φυτεάτης ὡς Γυθεάτης. Ὁ γὰρ τύπος Ἀρκάσι συνήθης. Apud Suidam Φύττειον (sic)· ὄνομα πόλεως. De accentu v. Etym. M. p. 451, 47.]

Φύτευμα, τὸ, idem [q. φυτεία]. Ex Bud. enim afferῑtur pro Plantatione s. Loco plantis consito. Alioqui accipitur potius pro Planta quæ deponitur, et conseritur, quam Semen etiam Latini appellant. [Pind. Ol. 3, 31 : Σκιαρὸν φ. (oleaster). Soph. OEd. C. 698 : Φ. ἀχείρητον αὐτόποιον.] Bud. ex Theophr. [H. Pl. 3, 11, 5] : Διὰ τοῦτο γὰρ καὶ τὰ μοσχεύματα δεῖν εἰς τὰς ἐπομβρίους μᾶλλον ἐμβάλλειν ἢ τὰ φυτεύματα πάντων τῶν δένδρων, ὅτι τὰς ῥίζας τὰς καθιεμένας τῶν φυτευμάτων πάσας ἐκσήπει· τῶν δὲ μεμοσχευμένων ἰσχυρότεραι. [C. Pl. 3, 24, 1 : Φ. τὰ κάλλιστα καὶ ἰσχυρότατα.] Itidem pro Planta usurpavit Plato Leg. [6, p. 761, B : Κοσμοῦντες φυτεύμασί τε καὶ οἰκοδομήμασι. Epiphan. t. 1, p. 458, B, τὰ δριμέα φ., et figurate p. 828, B, φύτευμα πίστεως. Eustath. p. 1291, 26 : Φῖτυ, ὃ δηλοῖ φυτὸν ἢ φ. Hase.] || Φύτευμα est etiam nomen proprium Herbæ s. Plantæ ap. Diosc. 4, 130, cujus Plin. quoque meminit 27, 12. [ῠ̆]

[Φυτεύσιμος, ὁ, ἡ. Φ. γῆ, Terra in qua plantæ et herbæ crescere possunt, Diodor. 1, 36. « Tzetz. Alleg. Il. I, 109, Γῆν περισσὴν, φ. Schol. Lycophr. ed. Lud. Bachm. 1275, τοὺς· φ. καὶ εὐλείμωνας τόπους. Hase.]

Φύτευσις, εως, ἡ, i. q. φυτεία, Plantatio, Consitio. Aristot. De mundo [c. 5] : Γῆς ἀρόσεις καὶ φυτεύσεις. [Joseph. A. J. 18, 2, 2, ἔνθα φοινίκων πλείστη φ. Hase.]

Φυτευτέον, Plantandum s. Serendum est. [Geopon. 3, 3; 4, 1; 5, 2. Φυτευτέα Pollux 1, 224.]

Φυτευτήριος, ὁ, Plantarius, Seminarius, i. e. Qui plantari seminarique potest, vel solet, ut φυτευτήριος κλάδος. Sed plerumque neutro genere et substantive dicitur Φυτευτήριον pro φυτευτήριος κλάδος s. φύτευμα, Planta, Plantarium, Seminarium [Sic Gl.], Planta et viviradix quæ in terram deponitur; vel etiam Surculus, Stolo, Talea : quæ sc. ex arbore excisa vel avulsa in terram depanguntur, aut in aliam plantam inseruntur; nam αἱ γενέσεις τῶν φυτῶν ἢ αὐτόματοι ἢ ἀπὸ σπέρματος, ἢ ἀπὸ ῥίζης, ἢ ἀπὸ παρασπάδος, ἢ ἀπὸ ἀκρέμονος, ἢ ἀπὸ κλωνὸς, ut docet Theophr. H. Pl. 2 init. Merito igitur Pollux 1 c. 12 [§ 222] conjunxit σπέρματα, φυτὰ, φυτευτήρια : addens tamen φυτευτήρια præcipue dici ἐπὶ ἐλαιῶν, de oleis, s. de plantis et seminibus oleaginis, quales ap. Latinos rei rusticæ scriptores sunt Taleæ oleaginæ, s. Clavolæ oleaginæ, quæ sc. de ramo tenero ex utraque parte æquabiliter præcisæ in terram demitti solent, ut Varro tradit. Et forsan Pollux, quum ista verba addidit, respexit ad Dem. [p. 1251, 23] : Φυτευτήρια ἐλαιῶν περιστοίχων κατέκλασε, Confregerunt oleaginas plantas, s. seminaria oleagina, ubi de seminibus jam deplantatis intelligi potest, quum Harpocr. quoque περιστοίχων exponat τῶν κύκλῳ περὶ τὸ χωρίον ἐν στοίχῳ πεφυκότων. (Bud. vero de Loco consito dici ait.) Et Galen. Lex. Hippocr. [p. 594] φυτευτηρίων exposuit τῶν εἰς τὴν γῆν φυτευομένων ξύλων. [Hippocr. p. 242, 47 : Τὰ δὲ ἐκ φυτευτηρίων, ἀπὸ δενδρέων δένδρεα γίνεται. Ib. p. 243, 4 et 16.] Theophr. C. Pl. 3, c. 6 : Τὰ δὲ φυτευτήρια δεῖ λαμβάνειν ἀπὸ νέων τε τῶν δένδρων ἢ ἀκμαζόντων, καὶ ὅλως λεῖα ταῦτα καὶ ἰθύτατα, ut Plin. de talearum satu præcipiens, servandum in eo ante omnia ait, ut ex feracibus fiant arboribus : ne curvæ, ne scabræ, aut bifurcæ : ut illibato cortice. Et H. Pl. 2, 8 : Ἐν δὲ ταῖς τῶν ἄλλων φυτείαις τἀνάπαλιν τίθενται τὰ φυτευτήρια, καθάπερ τῶν κλημάτων· dixerat enim initio capitis, Τῶν δὲ φοινίκων ἴδιος ἡ φυτεία παρὰ τὰ ἄλλα· φυτεύουσι γὰρ πλείους εἰς ταυτὸ τιθέντες, δύο ἄνω καὶ δύο κάτω ἐπιδοῦντες. Quibus in ll. nota etiam φυτεία pro Plantatione s. Satu, ut et in Geopon. [9, 6, 2] : Βοθρεύειν δὲ χρὴ μάλιστα ἐνιαυτὸν πρότερον τῆς φυτείας,

pro his Columellæ, Ante annum quam semina ponere et pomaria disponere voles, scrobes fodito. Et cap. 2 ejusdem libri : Ἀπὸ φυτευτηρίων πεφυτευμένα πάντα δοκεῖ τοὺς καρποὺς ἐξομοιοῦν, Ex plantis deposita et sata. Rursum C. Pl. 3, 7 : Τὸ πρέμνον τοῦ φυτευτηρίου, ut Xen. [OEc. 19, 13] : Ὁρᾷς δ' ὅτι πρέμνα πᾶσι τοῖς φυτευτηρίοις πρόσεστιν. [Pollux 7, 152 : Τὰ φ. τῶν σύκων συκίδας Ἀριστοφάνης. || Φυτευτήριον accipi ajunt etiam pro Loco in quo sunt plantæ ex semine enatæ, quæ postea transplantantur in viridariis, sicut et Bud. dixi supra φυτευτήρια ἐλαιῶν accipere pro Loco olivis consito. A

[Φῠτευτὴς, ὁ, Pastinator, Gl.]

Φυτευτικὸς, ἡ, ὸν, Hesychio i. q. φυτάλιμος : per illud enim φυτευτικὸς, veluti notius, exp. hoc φυτάλιμος. VV. LL. interpr. Ad sationem aptus, Sativus. Videndum tamen ne active potius significet Sator. [Euseb. Præp. ev. p. 121, C, et Porphyr. ib. p. 109, D : Ὅλως τῶν φ. ἡ δύναμις Διόνυσος ὀνομάζεται. Hase. Φυτευτικὴ, ἡ, Pollux 7, 140.]

[Φυτευτὸς, ἡ, ὸν, Plantatus. Plato Rep. 6, p. 510, A : Πᾶν τὸ φ. καὶ τὸ σκευαστὸν ὅλον γένος.] B

Φῠτεύω, Planto. [Thomas M. p. 905 : Τὸ φυτεύω ἐπὶ φυτῶν λέγεται, ἤγουν τὸ τὴν ῥίζαν αὐτῶν καταβάλλειν εἰς γῆν. Ἀπὸ τούτου παρὰ τοῖς ποιηταῖς καὶ ἐπ' ἀνθρώπων ... καὶ ἁπλῶς ἐπὶ τοῦ καταβάλλεσθαι ἀρχὴν πράγμασιν. Εὕρηται δὲ καὶ φυτεύειν ἀντὶ τοῦ σπείρειν ἐπὶ πατρὸς κτλ.] Hom. Od. [I, 108 : Οὔτε φυτεύουσιν χερσὶν φυτόν·] Σ, [358] : Καὶ δένδρεα μακρὰ φυτεύων. [Sic etiam Pind. Ol. 3, 60.] Apud Hesiod. [Op. 22 : Ὃς σπεύδει μὲν ἀρόμμεναι ἠδὲ φυτεύειν] ponitur etiam sine adjectione. [Herodot. 2, 138 : Ἄλσος φ., ut ap. Xen. Anab. 5, 4, 12 : Περὶ τὸν ναὸν ἄλσος ἡμέρων δένδρων ἐφυτεύθη. Φ. ἀμπέλους, συκῆν, ἐλαίαν ap. eund. OEc. 20, 4; 19, 12 et 13. Plato De lucri cup. p. 226, A : Ὅτι οὐδενὸς ἄξιον φυτεύει τὸ φ. Figurate Phædr. p. 276, E : Ὅταν τις ... φυτεύῃ τε καὶ σπείρῃ μετ' ἐπιστήμης λόγους. Forma med. Φυτεύεσθαι ἀμπέλους Lucian. Catapl. 20. Figurate Pind. Pyth. 4, 26 : Φαμὶ ... Ἐπάφοιο κόραν ἀστέων ῥίζαν φυτεύσεσθαι· ubi schol. : Βούλεται λέγειν ὅτι ἐκ τῆς Θήρας ἡ Λιβύη μεταφυτευθήσεται πόλεων ῥίζα.] Redditur item Arboribus consero; sed tunc jungitur accusativo γῆν [ut ap. Thuc. 1, 2, Plut. V. Numæ c. 20], aut χωρίων [ut ap. Isæum p. 77, 34], vel alii hujusmodi. [Xen. OEc. 20, 3 : Φ. τοὺς ὄρχους· Mem. 1, 1, 8, forma media : Τῷ καλῶς ἀγρὸν φυτευσαμένῳ.] Sic particip. pass. Πεφυτευμένος, Plantatus, Arboribus consitus, ut πεφυτευμένη γῆ, Arboribus consitus ager. Cui opp. γῆ ψιλή. [Herodot. 4, 127; Xen. Hell. 3, 2, 10; Demosth. p. 491, 27. Luc. Evang. 13, 2.] || Φυτεύω, metaph. Gigno, Procreo, Sero. Hesiod. [Op. 810 : Ἐσθλὴ μὲν γάρ θ' ἥδε (ἡ εἰνὰς) φυτευέμεν ἠδὲ γενέσθαι ἀνέρι τ' ἠδὲ γυναικί· Sc. 29] : Ἀρῆς ἀλκτῆρα φυτεῦσαι. [Herodot. 4, 145 : Τούτους φυτεῦσαί σφεας. Pind. Nem. 7, 124 : Λέγοντι γὰρ Αἰακόν νιν φυτεῦσαι· Pyth. 4, 256 : Ἄμμες κείνων φυτευθέντες· 456 : Τόθι γὰρ γένος αὐτοῦ φυτευθέν· Nem. 5, 13 : Ἐκ Διὸς ἥρωας φυτευθέντας. Non legitur hoc verbum ap. Æschylum, Sophocles vero et Euripides non raro τὸν φυτεύσαντα vel τὸν φυτεύσαντα πατέρα et numero plurali τοὺς φυτεύσαντας dixerunt, velut Soph. OEd. T. 793 : Φονεὺς τοῦ φυτεύσαντος πατρός· Tr. 1244 : Τοῦ φυτεύσαντος κλύειν· OEd. T. 1012 : Μὴ μίασμα τῶν φυτευσάντων λάβῃς· 1514 : Νὼ γὰρ, ὦ φυτεύσαμεν, ὀλώλαμεν δύ' ὄντε· fragm. 62 : Ῥῆσις βραχεῖα πρὸς τοὺς τεκόντας καὶ φυτεύσαντας (i. e. matrem et patrem) πρέπει. Porro OEd. T. 1404 : Ὦ γάμοι γάμοι, ἐφύσαθ' ἡμᾶς καὶ φυτεύσαντες πάλιν ἀνεῖτε ταυτὸν σπέρμα· 873 : Ὕβρις φυτεύει τύραννον· OEd. Col. 1324 : Τοῦ κακοῦ πότμου φυτευθείς.] Eur. Or. init. : Οὗτος φυτεύει Πέλοπα, τοῦ δ' Ἀτρεὺς ἔφυ, ubi eadem est utriusque metaphoræ ratio, sc. ejus quam verbum φυτεύει, et ejus quam verbum ἔφυ habet. [Alc. 662 : Φυτεύων παῖδας οὐκέτ' ἂν φθάνοις· Iph. A. 29 : Οὐκ ἐπὶ πᾶσίν σ' ἐφύτευσ' ἀγαθοῖς ... Ἀτρεύς· et sic de patre aliis in locis non paucis. Magis poetice idem Med. 832 : Ἔνθα ποθ' ἁγνὰς ἐννέα Πιερίδας Μούσας λέγουσι ξανθὰν Ἁρμονίαν φυτεῦσαι· quod schol. exp. : Λέγει ὅτι αἱ Μοῦσαι πρῶτον ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν ἐλθοῦσαι τὴν ἁρμονίαν ἦδον καὶ τὴν μελῳδίαν· διὰ γὰρ τοῦ φυτεῦσαι τοῦτο παρίστησι νῦν.] Sic et ap. Aristoph. Vesp. [1133] : Ἔπειτα παῖδας χρὴ φυτεύειν καὶ τρέφειν. Huc pertinet Diogenis dictum ap. Diog. L. [Plato Criton. p. 50, D : Ἐφύτευσέ σε (ὁ πατήρ)· Rep. 3, p. 407, D : Ἔκγονα αὐτῶν ἕτερα τοιαῦτα φυτεύειν· Leg. 3, p. 691, D : Δίδυμον ὑμῖν φυτεύσας τὴν τῶν βασιλέων γένεσιν ἐκ μονογενοῦς. Lysias p. 119, 18 : Ἐάν τις τὴν τεκοῦσαν ἢ τὸν φυτεύσαντα τύπτῃ.] || Φυτεύω metaph. est etiam Molior, Struo, Machinor [Hesych. : Φυτεύει, κατασκευάζει, γεννᾷ], ut [κακὸν μέγα πᾶσι φυτεῦσαι Hom. Il. O, 134;] Κακὰ δὲ μνηστῆρσι φύτευεν, Hom. Od. Ξ, [110. Il. B, 165 : Τοῖσδεσσι φόνον καὶ κῆρα φυτεύει· Δ, 668 : Πρὶν ἡμῖν πῆμα φυτεῦσαι.] Sic Soph. [Aj. 953] dixit φυτεύειν πῆμα. Ubi annotat schol. φυτεύειν esse Initium alicui rei dare. Latini verbo Serere sic utuntur, quum dicunt Serere discordias s. lites, et Serere bella. [Pind. Nem. 4, 96 : Φύτευέ οἱ θάνατον. Eur. Rhes. 884 : Ἀνάγει πάλιν ἐς πένθη δαίμων ἄλλος, τί φυτεύων; Et de rebus gratis, Pind. Pyth. 9, 194 : Πατὴρ θυγατρὶ φυτεύων γάμον· Isthm. 6, 16 : Δαίμων φυτεύει οἱ δόξαν· fragm. 105 : Θεὸς χάριν ἀοιδᾷ φυτεύει· Nem. 8, 28 : Σὺν θεῷ φυτευθεὶς ὄλβος παρμονώτερος.] B

[Φυτηκομέω. V. Φυτοκομέω.]

[Φῠτηκομία, ἡ, Plantarum cura. Nonn. Dion. 47, 72 : Οἰνοφύτους ἐδίδαξε φυτηκομίας Διονύσου. Oppian. Hal. 1, 309 : Ἀγχιάλοισι φυτηκομίῃσι μεμηλώς· et Cyn. 4, 331. Syntipas Fab. 32 (341 ap. Furiam p. 139). Geopon. Proœm. 7, p. 4 (ubi alii libri φυτοκομίας). Niceph. Bryenn. 7, 9, p. 160, B. Niceph. Greg. Hist. 2, 4, p. 17, E. V. Lobeck. ad Phryn. p. 654. Adde Theod. Metoch. Miscell. p. 247, 730. G. D. Φυτοκομία ap. Greg. Nyss. t. 1, p. 2, D. Hase.]

[Φυτηκόμος. V. Φυτοκόμος.]

[Φυτία, ἡ, Phytia, oppidum Acarnaniæ, ap. Thucyd. 3, 106, idem, ut videtur Schweighæusero ad Polyb. vol. 6, p. 104, quod ap. Polybium Φοιτίαι dicitur, de quo v. s. h. v.]

Φῠτικὸς, ἡ, ὸν, Ad plantam s. plantas pertinens, veluti quum Theophrasti libri ab Athen. [2, p. 55, C; 74, A; 77, C] vocantur Περὶ φυτικῶν αἰτίων. [Schol. Hom. Od. 10, 510 : Θεόφραστος ἐν Φυτικοῖς. Boiss.] Sic ap. Aristot. Eth. 1, 13 : Τοῦ ἀλόγου δὲ τὸ μὲν ἔοικε κοινῷ καὶ φυτικῷ· λέγω δὲ τὸ αἴτιον τοῦ τρέφεσθαι καὶ τοῦ αὔξεσθαι· τὴν τοιαύτην γὰρ δύναμιν τῆς ψυχῆς ἐν ἅπασι τοῖς τρεφομένοις θείη τις ἂν καὶ ἐν τοῖς ἐμβρύοις. Hic enim φυτικὸν redditur Stirpibus attributum, Stirpibus proprie conveniens. Sed Bud. vertit Vegetativum, item Quod crescendi dat vim. Itidemque φυτικὴν δύναμιν [Theodoret. Aff. Gr. p. 45, 10; 73, 37 ed. Sylb. Schol. Philostr. Her. p. 469 ed. Boiss.], Vegetativam facultatem s. Vegetatricem. [Suidas ex Joanne Philop. In Aristot. De anima l. 1 : Φυτικαὶ δυνάμεις τρεῖς τῆς ψυχῆς, θρεπτικὴ, αὐξητικὴ, γεννητική. Φυτικαὶ δὲ καλοῦνται διότι αὗται μόναι ἐν τοῖς φυτοῖς ὁρῶνται κτλ.] Exp. φυτικὸν et voce θρεπτικὸν, ex eod. Aristot., nec non ex Damasceno. Sic autem φυτικὸν fuerit immediate a φύω, non autem a nomine φυτὸν derivato ex illo φύω. [Φυτικὰ ζῷα, Animalia quæ ἐπαμφοτερίζουσι φυτῷ καὶ ζῴῳ, ap. Aristot. De partt. anim. 4, 5. Schn. Greg. Nyss. t. 2, p. 637, D. Jo. Damasc. t. 1, p. 180, D; 520, B; 230, E, ἡ τοῦ ζῴου οἰκονομία, ἥ τε θρεπτικὴ καὶ αὐξητικὴ, ἤγουν φ. Plotin. Ennead. p. 103, 22; 140, 1; 139, 23 Creuzer. : Πάντα δὲ οὐρανὸν περιπολεῖ (ἡ ψυχὴ), ἢ ἐν αἰσθητικῷ εἴδει, ἢ ἐν λογικῷ, ἢ ἐν αὐτῷ τῷ φ. Macrob. Comm. in Somn. Scip. 1, 14, 7 : « Anima ... accipit præbendi sensus præbendique « incrementi seminarium, quorum unum αἰσθητικὸν, « alterum φ. nuncupatur. » Antonin. Imp. Comment. 8, 41, φ. κατασκευὴ, Natura vegetabilis. Hase.] C

[Φυτικῶς, Plantarum ritu. Dionys. Areop. p. 304. Kall.]

Φύτιος, epith. Solis s. Jovis, Hesych. [Ζεὺς φ. significat τὸν φυτάλμιον, Λητὼ φυτία (Anton. Lib. c. 17) fortasse eadem quæ κουροτρόφος, *alma*. Lobeck. ad Soph. Aj. p. 113.] Quidam interpr. Germinationis auctor. Vide Athen. 2, s. potius eorum quæ ex illo excerpta sunt. [Athen. p. 35, B, ex Hecatæo : Ὀρεσθεὺς ... ἦλθεν εἰς Αἰτωλίαν ἐπὶ βασιλείᾳ, καὶ κύων αὐτῷ στέλεχος ἔτεκε· καὶ ὃς ἐκέλευσεν αὐτὸ κατορυχθῆναι, καὶ ἐξ αὐτοῦ παῖδα Φύτιον ἐκάλεσε.] Idem porro de hujus vocis, quod et de proxime præcedentis [Φυτικός] D

(habentis posteriorem illam signif.) derivatione dici possit. [Anton. Lib. c. 17 : Ἡ Λητὼ ... μετέβαλε τὴν φύσιν τῆς παιδὸς (Galateæ) εἰς κόρον. Ταύτης ἔτι μέμνηνται τῆς μεταβολῆς Φαίστιοι καὶ θύουσι φυτίῃ Λυτοῖ, ἥτις ἔφυσε μήδεα τῇ κόρῃ· ubi Valck. conjecit θύουσι φυσιμήδῃ Λητοῖ, parum probabiliter.]

[Φυτίος, ὁ, Phytius, Ibyci pater. Suidas s. v. Ἴβυκος, ubi genit. Φυτίου. Φύτιος (scr. Φυτίος) Rheginensis, Pythagoreus, ap. Iambl. V. Pyth. p. 528.]

[Φυτίων, ὁ, Phytion, n. pr. viri. Inscr. Teg. ap. Ussing. *Græske og Lat. Indskr. i Kjövenh.* p. 27, n. 7, C, 31, Δαμέας Φυτίω(νος). Hase.]

Φύτλη, ἡ, Hesychio est γέννα, γένεσις, γένος, [Suidæ γενεὰ, φυλὴ, Cyrillo in Matth. Gloss. p. 22, συγγένεια. Sexus, Gl.] Generatio, Ortus, Genus. [Inter nomina in λη ap. Athen. 7, p. 305, B. De accentu Arcad. p. 107, 24.] Legitur ap. Eust. quoque [p. 366, 12], itidemque φύτρη, sed ambo sine expositione. [Pind. Ol. 9, 82 : Ἰαπετιονίδος φύτλας κοῦροι· Pyth. 9, 59 : Ποίας ἀποσπασθεῖσα φύτλας; Orph. Arg. 428 : Ἀνθρώπων ... πολυεθνέα φύτλην, ut ἀνδρῶν φ. ap. Dionys. Per. 1000. Κυνθογενὴς φύτλη (Apollo Delius ad quem refertur quod sequitur masculinum λαβών) Dosiades Anth. Pal. 15, 25, 9. ‖ Natura. Epigr. Diogenis L. 8, 91 : Φύσις οὐκ ἔδωκε ... λάλον Ἀπιδι στόμα. Quod Diogenis epigramma metro Galliambico scriptum Crinagoræ miro errore tribuitur in Anth. Pal. 7, 744, partim in pessimos hexametros redactum, φύσις metri caussa in φύτλη mutato, quod hac signif. nemo dixit : Κοὐδὲν ἔλεξε· πόθεν· βοὶ γὰρ λόγον οὐ πόρε φύτλη. G. D. Orac. Sibyll. ap. Phleg. Trall. p. 204, 6 Westerm. et Zosim. Hist. p. 110, 11 Reitem., οἷς ἀμφιθαλὴς ἔτι φ. Apollinar. Interpr. Psalm. p. 160, 19 : Φ. ψευδαλέη μερόπων. Sophron. ap. Mullach. Conject. Byz. p. 22, 100, ἀπ' Ἀσὴρ ἐοῦσα φύτλης. Hase.]

[Φυτοβασίλα, ἡ, synonymum Leontopodii apud Diosc. 4, 131.]

[Φυτοειδῶς, More plantarum. Zeno ap. Diog. L. 7, 86.]

[Φυτοεργός. V. Φυτουργός.]

Φυτοκομέω, sive Φυτηκομέω, Plantas curo, i. e. Plantarum culturam. In VV. LL. Plantandi studio teneor. [Φυτοκομέω, Eustath. p. 1616, 31 : Φυτοκομοῦντες ἐπιμελῶς. Φυτηκομέω, Oppian. Cyn. 1, 122; 4, 254. Liban. vol. 4, p. 606; 608; Synes. Enc. Calv. p. 66; Eustath. Opusc. p. 308, 20. V. Lobeck. ad Phryn. p. 654. Passiv. Theod. Metoch. Miscell. p. 701 : Ῥίζαι βλαστήσασαι καὶ φυτηκομηθεῖσαι παμφορώτατα. G. D. Alia forma aor. OEcum. In Apoc. p. 398, 17 Cramer., φυτοκομισθεὶς, si scriptura sana. Theod. Ducas Lascaris Imp. Laud. Nicææ p. 7, 19 Bachm. inserto ι, φυτηκομιῶν. At Greg. Nyss. t. 1, p. 546, D, φυτοκομῶν· 611, B, φυτηκομεῖ. Niceph. Basil. ap. Walz. Rhett. vol. 1, p. 523, 30, μαλάχην ἐφυτηκόμησα. Hase.]

[Φυτοκομία. V. Φυτηκομία.]

Φυτοκόμος, ὁ, sive Φυτηκόμος, ὁ, ἡ, Plantas s. Stirpes curans, Curans quæ ad plantarum culturam pertinent, Culturæ plantarum peritus et studiosus. [Cyrill. in Matth. Gloss. p. 22 : Φυτοκόμος (in alio cod. φυτηκόμος)· γεωργὸς, κηπουρός.] In VV. LL. Serendi studiosus. Bud. autem exp. Arborator ap. Basil. [Nonn. Joann. c. 18, 8, Eumath. 4, 2, p. 128, Nicet. Chon. Hist. 5, 7, p. 97, D, quos citat Lobeck. ad Phryn. p. 654. Eustath. Opusc. p. 172, 40 : Μελεδωνῷ καὶ φυτηκόμῳ τῆς ἀφθίτου ἐκείνης φυταλιᾶς.] At quomodo φυτηκόμος esse possit σύνδενδρος τόπος, ut legitur ap. Hesych., alii viderint. [Hoc explicat Suidas : Φυτηκόμος· (ὁ φυτοκόμος addunt libri optimi,) ὁ φυτουργός. Καὶ ὁ σύνδενδρος τόπος διὰ τὸ τοῖς φυτοῖς κομᾶν. In Etym. M. p. 803, 10, est Φυτοκόμος· φυτουργὸς etc., non φυτηκόμος. G. D. It. Φυτοκόμος Aster. ap. Phot. Bibl. p. 499, 26; Basil. t. 1, p. 61, B; t. 2, p. 802, D; Jo. Chrysost. t. 10, p. 749, C; Greg. Nyss. t. 1, p. 471, D; t. 2, p. 810, B; t. 3, p. 171, D; Phot. Epist. p. 285, 32; 297, 7. Φυτηκόμος semel legitur ap. Greg. Nyss. t. 1, p. 517, C. Hase.]

Φυτὸν, τὸ, Planta, Stirps, ut Cic. vertit. Is enim De fin. 5, [4] : Theophrastus, inquit, stirpium naturas, omniumque fere rerum quæ ex terra gignerentur, causas atque rationes (persecutus est). Scimus autem A hujus libros inscribi Περὶ φυτῶν ἱστορίας, et Περὶ φυτῶν αἰτιῶν. Aristot. Eth. 1 : Τὸ μὲν γὰρ ζῆν, κοινὸν εἶναι φαίνεται καὶ τοῖς φυτοῖς. [Hom. Il. Σ, 57 : Τὸν μὲν ἐγὼ δρέψασα φυτὸν ὣς γουνῷ ἄλωῆς· Od. I, 108 : Οὔτε φυτεύουσιν χερσὶν φυτὸν οὔτ' ἀρόωσιν· Il. Φ, 258 : Ἅμ φυτὰ καὶ κήπους· Ξ, 123 : Φυτῶν ὄρχατοι. Hesiod. Op. 571 : Ὁπότ' ἂν φερέοικος ἀπὸ χθονὸς ἅμ φυτὰ βαίνῃ· et alibi. Pind. Pyth. 9, 102 : Παγκάρπων φ. Ib. 5, 56, μονόδροπον φυτὸν de una arbore ex qua statua facta est. Æsch. Eum. 940 : Φλογμὸς ὀμματοστερὴς φυτῶν. Nusquam ap. Sophoclem. Eurip. Heracl. 281 : Γῆ τε τῇδε καὶ φυτοῖς· ubi de arboribus intelligendum : v. Musgr. et Elmsl. Inus fragm. 19 : Καρπίμοις· γῆς φυτοῖς. Semel ap. Aristoph. Pac. 599. Plato Theæt. p. 149, E : Εἰς ποίαν γῆν ποῖον φ. τε καὶ σπέρμα καταβλητέον.] Traditur et de homine dictum ab Euripide. [V. infra.] Plato quidem certe [Tim. p. 90, A] hominem appellavit non simpliciter φυτὸν, sed οὐράνιον φυτόν [quo spectat Pallad. Anth. Pal. 10, 45] : nimirum, inquit Plut., ὥσπερ ἐκ ῥίζης ἄνω τῆς κεφαλῆς ὀρθούμενον. B Ad hanc autem φυτοῦ signif. pertinet hic l. ejusdem Plat. Leg. 6, [p. 765, E] : Παντὸς γὰρ δὴ φυτοῦ ἡ πρώτη βλάστη καλῶς ὁρμηθεῖσα πρὸς ἀρετὴν τῆς αὐτοῦ φύσεως, κυριωτάτη τέλος ἐπιθεῖναι τὸ πρόσφορον, τῶν τε ἄλλων φυτῶν καὶ τῶν ζώων ἡμέρων καὶ ἀγρίων καὶ ἀνθρώπων. Quibus subjungit, hominem, quum sit animal ἥμερον, tamen μὴ ἱκανῶς ἢ μὴ καλῶς τραφὲν, esse ἀγριώτατον ὁπόσα φύει ἡ γῆ. Archilochus autem φυτὸν usurpavit etiam pro φῦμα, Tuberculum, ea signif. de qua dictum supra fuit, in hoc quem schol. Theocr. affert loco, Ἐσθλὴν γὰρ ἄλλην οἶδα τοιούτου φυτοῦ Ἴασιν. Quem genit. esse illum ipsum crediderim, quem Hesych. quoque exp. φύματος. Meminit porro hujus signif. ille schol. in hunc Theocr. versum, 2, [48] : Ἱππομανὲς φυτόν ἐστι παρ' Ἀρκάσι, ubi dicit et ipsum Theocritum fortassis ἀντὶ φύματος usum hoc vocabulo esse. Est denique φυτὸν et genus herbæ, quæ etiam κυνόγλωσσον vocatur, ut ex Diosc. [4, 129] VV. LL. annotant. [Cum genit. nominis plantæ Longus p. 14, 6 : Φυτὸν κατορύττοντα κλήματος· et paullo post : Φυτὰ μηλεῶν πεντήκοντα. ‖ A poetis interdum de hominibus C dicitur, velut Æsch. Suppl. 281 : Καὶ Νεῖλος ἂν θρέψειε τοιοῦτον φυτόν. Alexis ap. Athen. 3, p. 123, F : Εἶτ' οὐ περίεργόν ἐστιν ἄνθρωπος φυτόν; Eurip. Med. 231 : Πάντων ὅσ' ἔστ' ἔμψυχα καὶ γνώμην ἔχει γυναῖκές ἐσμεν ἀθλιώτατον φυτόν· et iisdem fere verbis Theodectes ap. Euseb. Præp. ev. 10, p. 466, D. De mulieribus etiam Hippol. 630 : Ὁ δ' αὖ λαβὼν ἀτηρὸν ἐς δόμους φυτόν· ubi vetus scripturæ diversitas est κακόν. Theocr. 28, 7, amicum suum Niciam Χαρίτων ἱμεροφώνων ἱερὸν φυτὸν vocat. Ζῷα inter φυτὰ numerantur a Plat. Theag. p. 121, B : Πάντα τὰ φυτὰ ... καὶ τὰ ἐκ τῆς γῆς φυόμενα καὶ τὰ ζῷα. « Metaphor. Polyb. 13, 2, 8, de nescio quo animorum vitio : Παρ' οἷς ἔφυ τοῦτο τὸ φυτὸν οὐδέποτε κατέληξε πρότερον ἢ μεγάλοις κακοῖς περιβαλεῖν τοὺς ἅπαξ αὐτῷ χρησαμένους. » Schweigh.]

[Φυτοσκαφία, ἡ, Fossio terræ circa plantas. Anth. Plan. 202, ἔργα φυτοσκαφίης. Angl. Greg. Naz. t. 2, p. 50, 436, τοῖσι γέγηθε φ. τε πόνοισιν. Hase.]

D Φυτόσκαφος, item Φυτοσκάφος, ὁ, ἡ. Est autem φυτόσκαφος, ἡ τὰ φυτὰ ἐσκαμμένη γῆ, si Etym. [M. p. 803, 12] credimus, vel potius ejus exemplaribus vulgatis. Mihi quidem certe suspecta hic est eorum fides, existimanti scribendum esse περὶ τὰ φυτὰ, ut eo significetur Terra circa plantas s. stirpes effossa. Cujus tamen signif. exemplum desidero, ex quo etiam cognosci queat masculinone an potius neutro genere usurpetur. Illud autem φυτοσκάφος dicitur de Eo qui terram circa plantas fodit s. effodit : ὁ τὰ φυτὰ περισκάπτων γεωργὸς, inquit idem Etym. [Apoll. Rh. 1, 1172 : Φ. ἤ τις ἀροτρεύς.] In VV. LL. ex Theocr., Qui arbores depangit ac succidit. [Legitur 24, 136 : Φυτοσκάφον ἄνδρα· et 25, 27 : Οὔρους μὴν ἴσασι φυτοσκάφοι. Philipp. Anth. Pal. 6, 102. Anon. ib. 9, 384, 7 : Φ. ἔρνεα τάμνων. Themist. Or. 30, p. 349, D : Ἀρόται καὶ φ. et 350, C.]

[Φυτοσπορία, ἡ, Plantarum satio. Manetho 4, 432.]

Φυτόσπορος, ὁ, ἡ, q. d. Plantam s. Stirpem serens. In VV. LL. Prolificus, ubi affertur hic versus ex

Epigr. : Σχῆμα δὲ πᾶσιν ἔφαινε φυτοσπόρον ἄρσενος ἀϊδοῦς. Annotant accipi et pro Patre, item pro Matre. [Φ. ἀλκὴ Fragm. Orph. 41, 5. Φυτοσπόρος, ὁ, Pater, Soph. Tr. 359 : Οὐκ ἔπειθε τὸν φ. τὴν παῖδα δοῦναι. Argum. metricum OEdip. T. v. 4 : Ζητῶν ἑαυτὸν καὶ γένους φυτοσπόρον. Nonn. Joann. c. 8, 105 : Εἰ σοφὰ τέκνα φ. ἤροσεν Ἄβραμ. (Theod. Prodr. Rhod. 1, p. 10, 17, 30, 42; 4, p. 161; 9, p. 397. Herch. De propagatoribus fidei Const. Acrop. Vita Jo. Damasc. Actt. SS. Maii t. 2, p. 734, D, τῶν ἁγίων φ. Hase.) De avibus masculis Philes De anim. 12, 14 et 26; de vipera ib. 70, 9.]

[Φυτοτροφέω, Plantas alo, Diotog. ap. Stob. Flor. 43, 95 : Οὐ μήποκα τὸν καρπὸν ὀνασιφόρον ἄμπελοι γεννήσοντι μὴ φυτοτροφηθεῖσαι καλῶς. Quod usitatius φυτοκομεῖσθαι dicitur.]

[Φυτοτροφία, ἡ, Plantarum nutritio. Geopon. 9, 5, 11.]

[Φυτοτρόφος, ὁ, ἡ, Plantas alens. Apoll. Rh. 3, 1403 : Κλήρου σημαντῆρα φυτοτρόφον. Geopon. 5, 12, 4 : Τὴν ἕως δ' ποδῶν γῆν φ. εἶναι νόμιζε. Const. Manass. 5713 : Ἔμψυχος ἦν παράδεισος χαρίτων φυτοτρόφος.]

[Φῠτουργεῖον, τὸ, Seminarium, Gl., ubi φυτούργιον scriptum. Idem vitium vulgo ap. Diodor. 2, 10 et 13, nunc correctum ex aliquot libris.]

Φῠτουργέω, Circa plantas opus facio, Plantis laborem impendo. [Pollux 7, 141.] Bud. vertit Plantas colo, et sero, curoque. At vero in hoc Philonis l., Τούτων οὐδὲν οὐδεὶς ἱκανὸς ἐντὸς φυτουργῆσαι, vertit φυτουργῆσαι Instar plantæ pangere. Plato, inquit Idem, Rep. 10, [p. 597, D] φυτουργεῖν plus esse ait quam δημιουργεῖν, Deumque φυτουργὸν appellat quasi Formarum, h. e. Idearum, conditorem. [Ἄνεμοι φυτουργοῦντες, i. e. Venti plantis salubres, Lucian. Bis acc. c. 1, ut πνοαὶ ψυχοτρόφοι et αὖραι ζωογόνοι dicuntur, quæ comparavit Lobeck. ad Soph. Aj. 559. G. D. Niceph. Basil. Progymn. ap. Walz. Rhett. vol. 1, p. 525, 14. Georg. Pis. Hexaem. 656, φυτουργεῖ τὴν καρδίαν. Id. Vita Anast. p. 311, 9, μὲ ἐφυτούργησας· Bell. Pers. 2, 111, τὴν φυτουργηθεῖσαν ἄμπελον. Amphiloch. Orat. p. 32, 15, ὁ νόμος πεφυτούργηται. Locus Philonis supra allatus legitur vol. 1, p. 334, 24. Hase.]

[Φυτούργημα, τό.] Ejus verbale Φυτούργημα, τὸ, ap. Polluc. [7, 140] invenitur pro ipsa Actione plantas colendi. Diciturque eadem forma, qua γεώργημα pro Agricolatione. In VV. LL. redditur Plantatio, Consitio : item Locus consitus. [Athanas. vol. 2, p. 389.]

[Φυτουργία, ἡ.] Idem porro valet et nomen Φυτουργία [ap. Polluc. 7, 140], sed hoc est potius tanquam a φυτουργός : quod φυτουργία Bud. reddit Consitio, ap. Philon. De mundo : Τούτοις ἀκόλουθος ἡ τοῦ παραδείσου φυτουργία. [Theophr. C. Pl. 3, 7, 5 : Ταῦτα τῶν περὶ τὴν φ. ἐστί. Diodor. 20, 8 : Ἡ χώρα διείληπτο κηπείαις καὶ παντοίαις φ. Clem. Al. Strom. 1, 7, p. 338. Themist. Or. 13, p. 169, A. Geopon. 9, 9, 1 : Περὶ τῆς φυτείας τῶν ἐλαιῶν καὶ φ., ubi unus cod. φυτουργείας. G. D. Philo vol. 1, p. 52, 4 et 28. Theodoret. Gr. affect. cur. p. 254, 3 Gaisf. Athanas. t. 2, p. 388, E, παιδὸς φ. De progenie Heraclii Georg. Pisid. B. Abar. 531, τὴν σὴν εὐσεβῆ φ. Forma poet. Gregor. Naz. t. 2, p. 47, 257, Καὶ φυτοεργείην ἐδιδάξατο. Hase.]

[Φυτουργικὸς, ἡ, όν.] Itidem vero adj. Φυτουργικὸς est potius ab eod. illo φυτουργός. Estque φυτουργικὸς, Ad φυτουργίαν pertinens. [Pollux 7, 141. Tzetz. Hist. 3, 52.] Et φυτουργικὸς πόνος, Labor qui culturæ plantarum impenditur, ut dicitur γεωργικὸς πόνος. Alioqui ut γεωργικὸς interdum sonat Peritus agri colendi, s. agriculturæ, sic φυτουργικὸς sonare potest Peritus culturæ plantarum. [Jo. Tzetz. Schol. in Hist. 4, 175 Dübner., οἱ τὰ φ. συνταξάμενοι. Hase. Ἡ φ., sc. τέχνη, i. q. φυτουργία, Pollux 7, 140. || Adv. Φυτουργικῶς ib. 141.]

[Φυτούργιον vitiose φυτουργεῖον, quod v.]

[Φῠτουργὸς, ὁ.] Φυτοεργὸς, ὁ, vel Φυτουργὸς, (illud in carmine, hoc in prosa,) q. d. Qui circa plantas opus facit, Qui plantis laborem impendit, s. plantarum culturæ. [Φυτοεργὸς est ap. Dionys. P. 997 : Ὕλην παντοίην φ. ἀνὴρ ἐθερίσσατο καρπῶν. Usitatius φυτουργός. Cyllen. Anth. Pal. 9, 4 : Πολλή σοι, φυτοεργὲ, πόνου χάρις. Anth. Plan. 255 : Ἃ σὺν πόνῳ φ. ἔκτηται Μίδων. Plut. Mor. p. 2, B : Φ. ἐπιστήμονα. ||Genitor. Æsch. Suppl. 592, et Soph. OEd. T. 1482 : Πατὴρ φ., et omisso πατὴρ Eurip. Tro. 481 : Τὸν φ. Πρίαμον. Iph. A. 949, in parte fabulæ spuria : Νηρέα φ. Θέτιδος. Cum πατὴρ conjunxit Philostr. p. 750 : Ὁ πατήρ τε καὶ φ. αὐτῶν Ἄρης. G. D. Philo vol. 1, p. 324, 29 et 41. Antonin. Imp. Comment. 6, 16; 11, 8. Euseb. Laud. Const. p. 640, A. Julian. Imp. p. 83, A : Τούτου δὲ (viri virtute ornati) νομιστέον πατέρα τὸν Δία φ. Georg. Pis. Contra Sev. 167, τῷ φ. τῆς μάχης· B. Abar. 12, τῶν φρενοσπόρων λόγων· Jo. Damasc. t. 1, p. 283, A, τοῦ νοητοῦ ἀμπελῶνος. Actt. Thomæ apud Tischendorf. Actt. Apost. apocr. p. 198, 19, de Servatore, φ. τοῦ ἀγαθοῦ δένδρου. Proprie de plantarum cultore Theodoret. Gr. affect. cur. p. 176, 16; 220, 18; 256, 14; 431, 17 Gaisf., et Gregor. Naz. t. 1, p. 703, D, ἄρτι δὲ φυτὸν φ. θεραπεύει. Hase. || Opifex. Plato Rep. 10, p. 597, D : Βούλει τοῦτον μὲν φυτουργὸν τούτου (κλίνης) προσαγορεύωμεν ἤ τι τοιοῦτον;]

[Φυτούριον, τὸ, Seminarium, Gl. Vitiose pro φυτούργιον vel φυτώριον.]

Φυτοφόρος, ὁ, ἡ, ut φυτοφόρος γῆ, q. d. Plantifera terra, s. Stirpifera, Ferens plantas s. stirpes. Vide Φυταλία.

[Φυτόω, Plantam formo. Passiv. Planta fio. Theolog. Arithm. p. 6 : Φυτοῦσθαι ἢ βρεφοῦσθαι ἀρχόμενον. Cum hoc verbo et substantivo φύτρα comparandum verbum Græcobarbarum φυτρώνειν, de quo v. Ducangius, qui inter alia locum Nicetæ Chon. attulit p. 271, A : Ὡς σπαρτοὶ ἀνεδόθησαν γίγαντες, ubi in metaphrasi ἐφυτρώθησαν (nam sic corrig. quod ap. Ducang. legitur ἐφυτρώτησαν), quod ἐφύτρωσαν scriptum ex cod. Monac. affert Bekkerus p. 553, 26.]

Φύτρα, Hesychio est φύσις, Natura, Generatio; addenti tamen, exponi a quibusdam φυτήρια. Tunc autem esset pluralis numeri et generis neutri, a nom. sing. φύτρον.

[Φυτὼ, οῦς, ἡ, Phyto. Schol. Platonis Phædri p. 315 Bekk. : Ἕκτη (Σίβυλλα) ἡ Σαμία, ἧς τὸ κύριον ὄνομα Φυτὼ φασιν. G. D. Anon. præf. ad Or. Sibyll. p. 6, 9 ed. Alexandr. : Ἕκτη, ἡ Σ., ἡ κυρίῳ ὀνόματι καλουμένη Φ., περὶ ἧς ἔγραψεν Ἐρατοσθένης. Hase.]

[Φυτρός. V. Φιτρός.]

[Φυτώδης, ὁ, ἡ, Plantæ similis, Qualis plantarum est. Περιαγωγὴ φ. Erotian. p. 138.]

[Φύτων, ωνος, ὁ, Phyto, Rheginus, ap. Diodor. 14, 108, Philostr. V. Apoll. 1, 35; 7, 2, libris partim Φοίτων præbentibus, quod est etiam apud Suidam s. v. Αἰσχίνης Λυσανίου in excerptis ex Philostrato.]

[Φυτὼν, ῶνος, ὁ, Locus plantis consitus, Hortus. Inter nomina in ὼν, ῶνος, memorat Herodian. Epimer. p. 146, qui per κῆπος exp. Legitur in carmine Philostrati cujusdam quod ex cod. Paris. 3019 edidit Boisson. ad Marin. p. 70 : Ὁρᾷς, θεατὰ, τοῦ φυτῶνος τὴν χάριν.]

[Φῠτώνῠμος, ὁ, ἡ, A planta nomen ducens. Orac. ap. Achill. Tat. 2, 14 et in Anth. Pal. 14, 34 : Νῆσός τις πόλις ἐστὶ φυτώνυμον αἷμα λαχοῦσα.]

Φύτωρ, ορος, ὁ, Sator, Genitor, ὁ φυτεύσας. Unde Φύτορες, Hesychio γεννήτορες, Genitores. [Restitui Soph. Tr. 1031 : Τὸν φύτορ' οἰκτείρας, ubi libri ex glossemate τὸν φύσαντ'. Sed ap. schol. rec. Æsch. Prom. 233, p. 200, 11 ed. Ox. : Φιτῦσαι· ποιῆσαι, γεννῆσαι· ἐξ οὗ καὶ φύτωρ ὁ πατήρ, ubi codex Lips. φύτης, corrigendum φῖτυς ex scholio simili ad Soph. Aj. 1296, de quo dixi ad schol. vol. 2, p. 401 ed. Oxon. G. Dindorf.]

[Φυτώριον, τό. HSt. s. v. Φυτευτήριον :] Ead. signif. in Geopon. legitur Φυτώριον, sive Φυτώρειον, 5, [3]: Φυτώριον καλεῖται ἐν ᾧ τὰ φυτὰ μεταφυτεύεσθαι μέλλοντα κατατίθεται, In quo deponuntur plantæ quas transferre in alium locum volumus. Et alibi [3, 2, 1] : Τῷ Φεβρουαρίῳ μηνὶ μεταθήσομεν ἀπὸ τοῦ φυτωρίου τὰς ἐνρίζους ἀμπέλους· pro his Columellæ, Inter nonas et idus Februarias maturæ plantæ de seminariis in scrobes transferendæ. Item 11, [9] de buxo : Πύξος φυτεύεται

ἔκ τε ἀποσπάδων καὶ κορυνῶν καὶ ἀκρεμόνων ἀποτιθεμένων ἐν φυτωρείῳ [hic quoque nunc φυτωρίῳ ex cod.] μετὰ εἰδῶν Νοεμβρίων. [Adde 3, 5, 4; 4, 1, 6; 4, 3, 11; 9, 5. Clem. Al. p. 288 : Εἰς τὰ φ. καὶ εἰς παραδείσους.]

Φύω, f. σω, pr. κα [Perfecti formæ epicæ Πεφύασι et particip. πεφυὼς, πεφυυῖα, quarum exx. vide infra ap. HSt. Plusquamperf. ἐπεφύκειν, cujus tertia persona plur. ἐπέφυκον (pro ἐπεφύκεσαν) ap. Hesiod. Op. 149, Theog. 152, 673, Sc. 673. Aor. 1 ἔφυσα. Aor. 2 ἔφυν, cujus persona tertia sine augmento φῦ ap. Hom. Il. Ξ, 232. Optativus φύη (ut δύην ap. Homerum) restitutus Theocrito 15, 94 : Μὴ φύη (libri φυῇ), Μελιτῶδες, ὃς ἁμῶν καρτερὸς εἴη. Conjunctivi exempla quæ reperiuntur valde incerta sunt, quum solo accentu, qui variat in libris, ab formis aoristi passivi ἐφύην differant. Infinitivi φῦναι forma epica φύμεναι ap. Theocr. 25, 39. Participii φύς φῦσα φύν quum exx. plurima sint, rariora tantum notamus, neutrum φὺν ap. Plat. Leg. 6, p. 771, B, dativum φῦσι Rep. 4, p. 431, C. Feminini φῦσα forma Bœotica φοῦσα est in fragm. Corinnæ ap. Apollon. De pron. p. 324, C. Passivi φύομαι aoristus est ἐφύην, cujus exx. partim ab Lobeckio ad Buttm. Gramm. vol. 2, p. 321, collecta, sunt ἐφύη ap. Hippocr. p. 94, B : Οἷσι ἢ φύματα ἐφύη ἢ etc. (nisi ἔφυ scribendum), ἀνεφύη Theophr. H. Pl. 4, 16, 2, ἐφύησαν Palæph. c. 6, ἀναφυῆναι Diodor. 1, 7 (ubi libri plures καὶ φανῆναι addunt ex diversa ut videtur scriptura ortum ἀναφανῆναι), φυὲν Hippocr. p. 242, 25, nisi hæc quaque ex ἀνέφυ, ἀναφῦναι et φὺν depravata sunt : manifesto vero vitio δάκτυλον ἐκφυῆναι vulgo p. 742, B, ubi δακτύλων εὐφυΐα ex codd. restituit Littré vol. 3, p. 286; ἐκφυὲν Ruf. Eph. De partt. hom. p. 47. Conjunctivi, qui formari aliter non poterat, exemplum est ap. Eurip. Eurysth. fr. 5 : Ὅς γὰρ ἂν χρηστὸς φυῇ. Idem ap. Plat. Rep. 3, p. 415, C; 6, p. 494, B, Ep. 7, p. 343, E, et alibi, φυῶσι Rep. 10, p. 597, C, Phædr. p. 251, C, libris partim φύῃ et φύωσι præbentibus, συμφυῇ ap. Hippocr. p. 456, 12. Fut. φύσομαι, Nascar, est ap. Æsch. Prom. 871, et Plat. Leg. 8, p. 831, A (male vero ἐκφύσεται vel ἐκφυήσεται vulgo ap. Hippocr. p. 240, 55, pro ἐκφύσει, quod ex cod. restituit Littré vol. 7, p. 508), Dionys. A. R. 8, 60; ἀναφυήσομαι, fortasse ab librario positum pro ἀναφύσομαι, ap. Lucian. Jov. Trag. c. 19; προσφυήσεται pro προσρυήσεται Needham. restituit Geopon. 5, 6, 4, ut φυήσονται est 2, 37, 1. Ad mensuram quod attinet, υ breve est in præsenti et imperfecto φύω ἔφυον, φύομαι ἐφυόμην, perfecto πέφυα, aoristo et futuro ἐφύην φυήσομαι, longum in perfecto πέφυκα, aoristis ἔφυσα et ἔφυν, futuris φύσω et φύσομαι. Poetæ tamen υ interdum etiam in formis præsentis produxerunt. Sic φῦομεν et φῦεται in fine trimetrorum ap. Aristoph. Av. 106, et Soph. fragm. 109, 4. Φῦουσι φῦετο et φῦεται in arsi hexametri Nicand. Alex. 14 et Dionys. P. 941, 1013, φῦουσι et προσφῦονται in thesi ib. 1031, et Nicand. Alex. 506. Æoles Φυίω dixisse annotavit Etym. M. p. 254, 16, ubi de adj. δεκάφυιος agit ab Callimacho pro δεκάφυος dicto : Τὸ γὰρ φύω Αἰολικῶς φυίω φασὶ, καὶ τὸ ἀλύω ἀλυίω. Hoc Alcæo ap. schol. Soph. OEd. T. 156 restituit Seidler. : Ἐλάφῳ δὲ βρόμος ἐν στήθεσι φυίει φόβερος, pro φύει.] Gigno, Produco, Edo. [Παρὰ τὸ φῶ, τὸ προϊῶ Etym. M. p. 803, 28.] Quibus possumus et reliqua addere quæ de terra dicuntur. A Græcis enim ἡ γῆ dicitur φύειν, ut Lat. Gignere, Producere, Edere, Creare, Parere, Proferre, Emittere. Nec vero desunt Græcis alia plurima verba quæ itidem synonyma sint, sed hoc omnium maxime censetur esse proprium. Xen. Cyrop. 8, [7, 25] : Τί γὰρ τούτου μακαριώτερον, τοῦ γῆ μιχθῆναι, ἣ πάντα μὲν τὰ καλὰ, πάντα δὲ τἀγαθὰ φύει τε καὶ τρέφει; Arbor aut potius arboris radix dicitur itidem φύειν folia et frondes. Ad quam signif. pertinet quod legitur ap. Hom. Il. A, 234, et 235, de sceptro : Τὸ μὲν οὔποτε φύλλα καὶ ὄζους Φύσει, ἐπειδὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν. [Ib. Z, 148 : Φύλλα ... ὕλη τηλεθόωσα φύει· Ξ, 347 : Τοῖσι δ' ὑπὸ χθὼν δῖα φύεν νεοθηλέα ποίην· Od. H, 119 : Ζεφυρίη (πνοὴ) πνείουσα τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει. Herodot. 9, 122 : Οὐ τῆς αὐτῆς γῆς εἶναι καρπόν τε θωμαστὸν φύειν καὶ ἄνδρας ἀγαθούς. Plato Rep. 10, p. 621, A : Ὅσα γῆ φύει· Menex. p. 237, D : Ἐν ᾧ ἡ πᾶσα γῆ ἔφυε ζῷα παντοδαπά. Eurip. Bacch. 650 : Τὴν πολύβοτρυν ἄμπελον φύει βροτοῖς.] Quin etiam caput aut ipse homo dicitur φύειν τρίχας : unde comp. τριχοφυεῖν. Aristot. De gen. anim. 5, [3] : Καὶ τὰς ὑστερογενεῖς τρίχας ἢ οὐ φύουσιν, ἢ ἀποβάλλουσιν, ἐὰν τύχωσιν ἔχοντες, οἱ εὐνοῦχοι, πλὴν τῆς ἥβης· καὶ γὰρ αἱ γυναῖκες τὰς μὲν οὐκ ἔχουσι, τὰς δ' ἐπὶ τῇ ἥβῃ φύουσι. Secus autem ap. Hom. Od. K, [393] φάρμακον dicitur φύειν τρίχας. Eodemque modo dicunt aliquem φύειν πώγωνα et πολιάς : ut quum ap. Lucian. [D. deor. 2, 1] ita compellatur Cupido : Ἢ διότι μὴ πώγωνα μηδὲ πολιὰς ἔφυσας, διὰ τοῦτο βρέφος ἀξιοῖς νομίζεσθαι; [Πώγωνα φ. idem Icarom. c. 28, et Herodot. 8, 104. Conf. Æsch. Sept. 535 : Στείχει δ' ἴουλος ἄρτι διὰ παρηΐδων ὥρας φυούσης.] Dicitur etiam ὀδόντας φύειν : unde comp. ὀδοντοφυεῖν. [Hinc comice Aristoph. Ran. 418 : Ἑπτέτης ὢν οὐκ ἔφυσε φράτερας· ubi schol. : Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, οὐκ ἔφυσεν ὀδόντας, εἶπε φράτερας, ἵνα ὡς ξένον διαβάλῃ. Ἡ δὲ παροιμία, Ἑπτέτης ὢν ὀδόντας οὐκ ἔφυσεν. Γλῶσσαν φ. Herodot. 2, 68, de camelo : Γλῶσσαν οὐκ ἔφυσε, Linguam non nactus est, i. e. Lingua caret. Κέρεα φ. idem 4, 29; πτερὰ φ. Aristoph. Av. 106, Plato Phædr. p. 251, C. Et Tim. p. 91, D : Ἀντὶ τριχῶν πτερὰ φύον.] Denique et pater dicitur φύειν filium. [Φύσας per γεννήσας exp. Hesych. s. h. v. et s. v. Τῷ φύσαντι.] Soph. [Aj. 516] : Ἡ μοῖρα τὸν φύσαντά με καθεῖλε. [Tr. 1185 : Διὸς ... τοῦ με φύσαντος· 1268 : Οἱ φύσαντες κἀκ κληζόμενοι πατέρες (quod de uno Jove dictum)· OEd. Col. 1189 : Ἔφυσας αὐτόν. Eur. Suppl. 546 : Μὴ τέκν' ἐν μυχῷ χθονὸς φύσωσιν· Ion. 1262 : Οἵαν ἔχιδναν τήνδ' ἔφυσας. Addito πατὴρ Hel. 87 : Ὁ φύσας πατὴρ Τελαμών.] Lesbonax : Δίκαιον δὲ τοὺς παῖδας, ἐπειδή περ ἐφύσατε, ἐκθρέψαι. Synes. : Νόννου τοῦ Σωσηνᾶν φύσαντος. Sed et ὁ φύσας ap. utrosque scriptores dicitur sine adjectione, ut Lat. Genitor, pro Patre : sicut ἡ τεκοῦσα, passim nobis occurrit pro Genitrice, s. Matre, quum ad verbum sonet ἡ τεκοῦσα, Quæ peperit. [Soph. OEd. T. 1019 : Πῶς ὁ φύσας ἐξ ἴσου τῷ μηδενί; Eur. Med. 1126 : Κρέων ὁ φύσας, et alibi.] Aristoph. Vesp. [1464] : Βουλόμενος τοὺς φύσαντας σεμνοτέροις κατακοσμῆσαι πράγμασιν. Apud Lysiam ἡ τεκοῦσα et ὁ φύσας, Mater et Pater [p. 116 extr.] : Εἰ μέν τίς σ' εἴπῃ πατραλοίαν ἢ μητραλοίαν, ἠξίους ἂν αὐτὸν ὄφλειν [ὀφλεῖν] σοι δίκην· εἰ δέ τις εἴποι ὡς τὴν τεκοῦσαν ἢ τὸν φύσαντα ἔτυπες, κτλ. [Eurip. Alc. 291 : Καίτοι σ' ὁ φύσας χἡ τεκοῦσα προὔδοσαν. Οἱ φύσαντες de utroque parente Soph. OEd. T. 436 : Γονεῦσι δ', οἵ σ' ἔφυσαν, ἔμφρονες· Tr. 31 : Κἀφύσαμεν δὴ παῖδα. Eurip. Phœn. 34 : Τοὺς φύσαντας ἐκμαθεῖν θέλων. Φύειν τε καὶ γεννᾶν Plato Polit. p. 274, A. Ad nuptias quibus liberi procreantur transtulit Soph. OEd. T. 1404 : Ὦ γάμοι γάμοι, ἐφύσαθ' ἡμᾶς. Obscurius Tiresias vates ib. 438 : Ὅδ' ἡμέρα φύσει σε (OEdipum) καὶ διαφθερεῖ, i. e. δείξει σε ὅθεν ἐγεννήθης, ut exp. schol.]

[|| Metaph. Gigno, de rebus quæ non sub sensus cadunt. Herodot. 5, 91, de populo Atheniensi : Δόξαν φύσας αὐξάνεται. Æsch. fragm. 160 : Θεὸς μὲν αἰτίαν φύει βροτοῖς, ὅταν κακῶσαι δῶμα ... θέλῃ. Soph. Antig. 647 : Τί τόνδ' ἂν εἴποις ἄλλο πλὴν αὑτῷ πόνους φῦσαι, πολὺν δὲ τοῖσιν ἐχθροῖσιν γέλων; Aj. 647 : Ἅπανθ' ὁ μακρὸς ... χρόνος φύει τ' ἄδηλα καὶ φανέντα κρύπτεται· Ant. 683 : Θεοὶ φύουσιν ἀνθρώποις φρένας. Et homines ipsi φρένας φύειν, mentem nancisci s. mente augescere dicuntur OEd. C. 804 : Ὦ δύσμορ', οὐδὲ τῷ χρόνῳ φύσας φανεῖ φρένας ποτέ; El. 1463 : Μηδὲ πρὸς βίαν ἐμοῦ κολαστοῦ προστυχὼν φύσῃ φρένας· fragm. 118 : Ὁ ἁλιεὺς πληγεὶς νοῦν φύσει. Addito dativo, ut in locis Æschyli et Sophoclis supra allatis, Xen. OEc. 7, 23 : Τῇ γυναικὶ ἧσσον τὸ σῶμα πρὸς ταῦτα φύσας. Cum infin. ib. 7, 16 : Ἃ οἱ θεοὶ ἔφυσάν σε δύνασθαι, et similiter § 30.]

|| Φύω neutraliter positum, Nascor. Hom. Il. Z, 149 : Ὡς ἀνδρῶν γενεὴ, ἡ μὲν φύει, ἡ δ' ἀπολήγει. At in versu proxime præcedente usurparat φύειν activa voce, Φύλλα τὰ μέν τ' ἄνεμος χαμάδις χέει, ἄλλα δέ θ' ὕλη Τηλεθόωσα φύει. Sed in soluta oratione rarum, vel potius rarissimum, esse puto præsentis in hac signif.

usum. [Gramm. Hermanni p. 407 : Φύω τρίχας καὶ φύουσι τρίχες. Hoc intellectu præsens semel ap. Homerum, sæpius ap. posteriores legitur, Theocr. 4, 24 : Ὅπα καλὰ πάντα φύοντι· 7, 75 : Δρύες ... αἵτε φύοντι παρ' ὄχθησιν· et Mosch. 3, 102 : Τὰ σέλινα ... εἰς ἔτος ἄλλο φύοντι. Oppian. Cyneg. 2, 567. Aristot. Probl. 5, 27; Liban. vol. 4, p. 1074; Xenocr. De aquat. 2, p. 7; Geopon. 3, 5, 3; Himer. Ecl. 20, 4, p. 270. Imperfectum Pancrates ap. Athen. 15, p. 677, F. Lobeck. ad Soph. Aj. p. 90. LXX Deut. 29, 28 : Ῥίζα ἄνω φύουσα· unde Hesych. : Ἄνω φ.· ἀναβλαστάνουσα.] Ac potius ibi legitur præt. Πέφυκα, itidem pro Natus sum. [Æsch. Prom. 27 : Ὁ λωφήσων γὰρ οὐ πέφυκέ πω. Idem (vel quod probabilius Euripides) ap. Stob. Flor. 121, 171 : Τὸ μὴ γενέσθαι δ' ἐστὶν ἢ πεφυκέναι κρεῖσσον. Eurip. Iph. A. 501, in versu spurio : Τὸν ὁμόθεν πεφυκότα, i. e. Fratrem. Soph. OEd. C. 1294 : Γονῇ πεφυκὼς... γεραιτέρᾳ, Natu major. El. 989 : Τοῖς καλῶς πεφυκόσιν, i. e. Bono genere natis, ut φύντες καλῶς ap. Lysiam p. 192, 22, et οἱ ἄριστα πεφυκότες ap. Dionys. A. R. 3, 13 et 15. Cum genit. Æsch. Sept. 1031 : Τὸ κοινὸν σπλάγχνον οὗ πεφύκαμεν, μητρὸς ταλαίνης κἀπὸ δυστήνου πατρός. Soph. El. 1171 : Θνητοῦ πέφυκας πατρός· OEd. T. 1082 : Τῆς γὰρ πέφυκα μητρός.] Eur. init. Or. : Διὸς πεφυκὼς, ὡς λέγουσι, Τάνταλος. [Heracl. 299 : Πατρὸς ἐσθλοῦ κἀγαθοῦ πεφυκέναι. Xen. Cyrop. 5, 5, 8 : Πατρὸς βασιλέως πεφυκέναι. Cum præp. ἀπὸ Soph. OEd. C. 1369 : Ὑμεῖς δ' ἀπ' ἄλλου κοὐκ ἐμοῦ πεφύκατον. Eur. Iph. T. 610 : Ὡς ἀπ' εὐγενοῦς τινος ἕδρης πέφυκας. Plato Rep. 10, p. 597, E : Τρίτος τις ἀπὸ βασιλέως καὶ τῆς ἀληθείας πεφυκώς. Cum ἐξ] ex Plat. Apol. [p. 34, D : Τὸ τοῦ Ὁμήρου, οὐδ' ἐγὼ ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης, ἀλλ'] ἐξ ἀνθρώπων πέφυκα. Sic ex Greg. Naz., Ἐκ τοῦ υἱοῦ πεφυκὼς, Ex filio natus. Sed affertur et πέφυκεν ἐκ τοῦ δέρματος ex Aristot. H. A. 2, redditum per præsens, Excute oritur. At suspectum mihi est quod ex eod. Plat. habent VV. LL. Ὑπὸ δρυὸς πέφυκα [vitiose pro ἀπὸ δρ. in loco Platonis supra allato. Dicitur autem non solum de hominibus, sed etiam de rebus quibusvis quæ nascuntur. Hom. Il. Δ, 409 : Τοῦ κέρα ἐκ κεφαλῆς ... πεφύκει· 483 : Αἴγειρος... ἐν εἰαμενῇ ἕλεος ... πεφύκει· Od. E, 238 : Ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφύκει. Xen. De vectig. 1, 4 : Πέφυκεν ἐν αὐτῇ (in Attica) λίθος ἄφθονος. Τὰ πεφυκότα id. Cyrop. 8, 7, 13.] Nec minor est usus, nisi me memoria fallit, aoristi 2 Ἔφυν [Natus sum, cum infin. Φῦναι et partic. φύς] : quod est tanquam a themate Φῦμι. [Æsch. Ag. 165 : Ὅς δ' ἔπειτ' ἔφυ... οἴχεται· 1342 : Ἀσινεῖ δαίμονι φῦναι. Soph. OEd. C. 1225 : Μὴ φῦναι τὸν ἅπαντα νικᾷ λόγον. Eurip. Belleroph. fr. 20 : Κράτιστον εἶναί φημι μὴ φῦναι βροτῶν.] Xen. Cyrop. 2, [1, 15] : Ἄνδρες Πέρσαι, ὑμεῖς καὶ ἔφυτε ἐν τῇ αὐτῇ ἡμῖν χώρᾳ καὶ ἐτράφητε· ubi observa ἔφυτε καὶ ἐτράφητε, ut supra φύειν et τρέφειν. [Plato Rep. 3, p. 396, C : Ὁ ἐναντίως ἐκείνῳ φύς τε καὶ τραφείς.] Apud Eund. [Xen.] infin. Φῦναι, cum alibi, tum Cyrop. init. : Φῦναι δὲ δ Κῦρος λέγεται καὶ ᾄδεται ἔτι καὶ νῦν ἀπὸ τῶν βαρβάρων εἶδος μὲν κάλλιστος κτλ. 5, [1, 7] φῦναι et γενέσθαι copulat : Μήπω φῦναι μηδὲ γενέσθαι γυναῖκα. [Sic Plato Crat. p. 410, D : Τὰ φυόμενα καὶ τὰ γιγνόμενα· Euthyd. p. 296, D : Ὅτ' ἐγίγνου καὶ ὅτ' ἐφύου.] Et cum præp. ἐκ, habente suum gen. [Mem. 2, 3, 4] : Πρὸς φιλίαν μέγα ὑπάρχει τὸ ἐκ τῶν αὐτῶν φῦναι. Sic Ἐξ ἧς ἔφυσαν ap. Isocr. [Φῦναι, ut πεφυκέναι, construitur modo cum genitivo simplici, modo cum præp. ἀπὸ vel ἐκ. Sic Soph. OEd. T. 1015 : Παῖς γ' εἰ τῶνδε γεννητῶν ἔφυς· Ant. 145 : Πατρὸς ἑνὸς μητρός τε μιᾶς φύντε· OEd. C. 1379 : Εἰ τυφλοῦ πατρὸς τοιῶδ' ἔφυτον. Eurip. Heracl. 509 : Πατρὸς δ' ἐκείνου φύντας οὗ πεφύκαμεν. Cum ἀπὸ Soph. OEd. T. 1364 : Ὁμογενὴς ἀφ' ὧν αὐτὸς ἔφυν· 1359 : Ὧν ἔφυν ἄπο. Xen. Cyrop. 5, 4, 30 : Ὅτῳ ἀπ' ἐμοῦ φύντι. Cum ἐξ Soph. OEd. T. 458 : Κἀξ ἧς ἔφυ γυναικὸς υἱὸς καὶ πόσις. Cum διὰ Xen. Cyrop. 7, 2, 24 : Πρῶτον μὲν ἐκ θεῶν γεγονότι, ἔπειτα δὲ διὰ βασιλέων πεφυκότι, i. e. A longa regum præcedentium serie prognato et orto, ut exp. Schneid.] Annotant VV. LL. accipi φῦναι et pro Insitum a natura esse, Coalescere. Et legi etiam φύναι priore brevi ap. Aristoph. [Ran. 1184 in ed. Ald. πρὶν μὲν ἢ φύναι. Recte nunc ex codd. πρὶν φῦναι μέν.] Talis est usus et

A participii Φὺς, φύντος, ut φὺς ἀγαθῶν πατέρων, quod ex Plat. [Leg. 6, p. 772, E] affertur, pro Bonis parentibus ortus. Sed fortasse φύντες scr. est, nisi πατέρων aliter accipiatur, sc. pro Majoribus. [Fallitur. Recte legitur φύντι.] Ubi observa omissam præp. ἐκ [quæ addita est Menex. p. 237, A : Διὰ τὸ φῦναι ἐξ ἀγαθῶν· et] quam adhibuit Xen. in l. quem modo potuli. Dem. [p. 280, 28] : Ὁ γὰρ τὸ σπέρμα παρασχὼν, οὗτος τῶν φύντων κακῶν αἴτιος. Sic et cum aliis plerisque substt. junctum reperitur. [|| Φὺς pro φύσας dictum recentioris linguæ vitium est in locis quibusdam Heliodori, 2, 17 : Τοὺς φύντας ἴσμεν αἰτίους· et 7, 7; 9, 11, 25; 10, 15 et 38 : quibus duos Leonis Diaconi addidit Hasius, p. 119, 10 : Τόν τε φύντα καὶ τὸν ὁμαίμονα, et p. 161, 6. Plura Photii in Bibl. exempla collegit Bekker. in annot. ad p. 17, 7.]

|| Ut autem ad præt. Πέφυκα revertar, varium usum habere sciendum est [et hoc tempus et cujus ratio eadem est aoristum ἔφυν] : in quo declarando ordinem aliquem servare conabor. Πέφυκα τοιοῦτος, B Natus sum talis, A natura sum talis, vel certe, Natura sum talis, modo non intelligatur pro Sum tali natura. [Xen. Cyrop. 8, 1, 41 : Ὡς εὐχροώτεροι ὁρῷντο ἢ πεφύκασιν· 5, 1, 10 : Ὁρᾷς τὸ πῦρ ὡς πάντας ὁμοίως καίει; πέφυκε γὰρ τοιοῦτο.] Xen. [OEc. 10, 2] : Ὑποδήματα ἔχουσα ὑψηλὰ, ὅπως μείζων δοκοίη εἶναι ἢ ἐπέφυκει. [Idem Cyrop. 1, 1, 3 : Ἐγιγνώσκομεν ὡς ἀνθρώπῳ πεφυκότι πάντων τῶν ἄλλων ῥᾷον εἴη ζώων ἢ ἀνθρώπων ἄρχειν, quod sæpe ἀνθρώπῳ ὄντι dicitur, ut in locis Antiphontis p. 761, 799, ab Schneidero comparatis, et apud Latinos *homini nato*, ut ap. Apulejum Apol. p. 17. Xen. ibid. 4, 3, 5 : Οὐδεὶς κίνδυνος ὑφ' ἡμῶν κακόν τι παθεῖν μᾶλλον ἢ ὑπὸ τῶν πεφυκότων δένδρων· quem l. Schneid. comparavit cum Theophr. H. Pl. 5, 1, 11 : Διαφορὰς καθ' ἃς γνωρίζουσιν ἰδόντες εὐθὺς τὸ δένδρον πεφυκός.] Interdum πέφυκα, Natura comparatus sum, cum infin. [Pind. fragm. 249 : Τὰ δεύτερα πέφυκε κρατεῖν. Æsch. Prom. 335 : Πολλῷ γ' ἄμεινον τοὺς πέλας φρενοῦν ἔφυς. Soph. Phil. 88 : Ἔφυν γὰρ οὐδὲν ἐκ τέχνης πράσσειν κακῆς. Eurip. Rhes. 107 : Οὐ γὰρ αὐτὸς πάντ' ἐπίστασθαι βροτῶν πέφυκεν. Plato Phædr. p. 270, D : Τί ποιεῖν αὐτὸ πέφυκεν.] Aristot. De mundo [c. 5] : Τὰ δὲ πλανητὰ ὄντα, οὔτε τοῖς προτέροις κινεῖσθαι πέφυκεν ὁμοιοταχῶς, οὔτε ἀλλήλοις, Natura comparata sunt moveri, Naturæ vi comparatum est ut moveantur, nec etc. Vel, A natura hoc habent ut etc. Idem Aristot. De gener. anim. 4, de imperfectis partubus loquens : Εὑρίσκεται δὲ καὶ χολὴν οὐκ ἔχοντα, πεφυκότα ἔχειν, Quum sua natura habere soleant, Quum natura eorum poscat ut habeant. Herodian. 4, [9, 4] : Πεφύκασι δέ πως εἶναι φιλοσκώμμονες, Suapte natura sunt dicaces. Thuc. [3, 45] : Πεφύκασί τε ἅπαντες καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ ἁμαρτάνειν, Ita comparatum est ut etc. Natura ingenitum est vel insitum ut etc. Vel, Suapte natura solent omnes peccare. Interdum vero πέφυκε cum infin. redditur simpliciter Solet. Sic ap. Plat., Πεφύκασι ποιεῖν, Solent facere, Consueverunt facere. Talis est Isocratis Ad Philippum locus [p. 89, B] : Ἀλλὰ γὰρ πάντες πλείω πεφύκαμεν ἐξαμαρτάνειν ἢ κατορθοῦν. Sæpe etiam adverbio jungitur πέφυκα, ut [Xen. Cyrop. 5, 1, 9 : Εἰ τοῦτο οὕτως ἐπεφύκει,] Dem. : Οὕτω ταῦτα πέφυκε, Sic natura comparata sunt hæc. Apud Eund. ὡς πέφυκα ζῶ, Ut fert natura mea, ingenium meum : Καταφρονούμενος τῷ ἁπλῶς καὶ ὡς πέφυκα ζῆν. Idem [p. 1122, 17] : Τοῖς ἁπλῶς ὡς πεφύκασι βαδίζουσι. Nisi forte et hic ponenda est copula καὶ ante ὡς. [Idem p. 982 extr. : Τἄλλα ἕκαστος ἡμῶν ὅπως ἔτυχε πέφυκεν. Xen. Cyneg. 6, 15 : Ἴχνη, ὡς πέφυκε, διπλᾶ, τριπλᾶ.] At ex Æschine affertur, Πῶς πέφυκε; pro Quo est ingenio? Et aliunde, Οὕτω πέφυκα, pro Hoc sum ingenio, His moribus præditus sum, Sic s. Ita sum. Apud Herodian. autem, 7, [1, 25] : Εἰς τραχύτητα καὶ ὠμότητα ἠκόνησαν τὴν τοῦ Μαξιμίνου ψυχὴν, καὶ πρότερον οὕτω πεφυκυῖαν, Quæ jam antea talis suapte natura erat. Ex [Plat. Phædr. p. 265, E, Tim. p. 81, E,] Aristot. autem affertur Ἣ πέφυκε pro Qua fert natura. [Plato Tim. p. 62, D : Τοῦ κόσμου ταύτῃ πεφυκότος· et Soph. p. 232, A.] Πέφυκε a Bud. redditur etiam, Natura prædita sunt, Constitutione a natura prædita sunt, Aptitudine nativa sunt; et

subjungitur hic Aristot. locus ex Eth. 1 : Τὰ κατὰ φύσιν, ὡς οἷόν τε μάλιστα κάλλιστα ἔχειν, οὕτω πέφυκεν· ὁμοίως δὲ καὶ τὰ κατὰ τέχνην, καὶ πᾶσαν αἰτίαν, καὶ μάλιστα κατὰ τὴν ἀρίστην, Quæ natura prædita sunt, quammaxime fieri potest optima constitutione prædita sunt. Nonnunquam dicitur εὖ πέφυκα πρὸς τοῦτο, pro Ingenio sum ad hanc rem apto, Sum natura apta ad hanc rem, Natura sum aptus ad hanc rem. Sic dicitur aliquis εὖ πεφυκέναι aut φῦναι πρὸς τοὺς λόγους, aut etiam ἄριστα πεφυκέναι, s. φῦναι, ut ap. Plut. [V. Cæs. c. 3] : Λέγεται δὲ πρὸς πολιτικοὺς λόγους φῦναι Καῖσαρ ἄριστα, καὶ διαπονῆσαι φιλοτιμότατα τὴν φύσιν. Hujusmodi autem in ll. uti possumus voce Natus, quæ Græcæ respondet. Ita enim Cic. Pro Corn. Balbo : Ad dicendi singularem quandam facultatem natus Crassus. Apud Eund., Vir ad dignitatem et gloriam natus. Item, Natus ad honestatem. Item, Ad bella natus. Cui simile ap. Ovid. Ad arma natus. Dixit vero Idem Ad furta natus. Sed Cic. alicubi dixit Natus et aptus. Terent. addidit ablat. Ingenio, At ego profecto ingenio egregie ad miseriam natus sum. Ceterum Bud. εὖ πεφυκὼς reddit Ingeniosus, Ingenio præditus, Commoda constitutione corporis natus : subjungens hunc Xenophontis locum, ex Apomnem. 4, [1, 2] : Φανερὸς δ' ἦν οὐ τῶν τὰ σώματα πρὸς ὥραν, ἀλλὰ τῶν τὰς ψυχὰς πρὸς ἀρετὴν εὖ πεφυκότων ἐφιέμενος. Sed ego non video quomodo illa duo, Ingeniosus, Ingenio præditus, convenire isti loco possint, quum non dicatur simpliciter εὖ πεφυκότων τὰς ψυχὰς, sed cum adjunctione. Quod autem ad illam interpr. attinet, Commoda corporis constitutione natus, ea certe verba non tam late patent quam εὖ πεφυκώς : ideoque iis respondere non possunt, nisi habentibus adjunctum accus. τὸ σῶμα : adeo etiam ut non utrique loci illius parti, sed priori duntaxat convenire queant. Vicissim autem afferre interpretationem possim quæ posteriori, sed non item priori, conveniat. Nam εὖ πεφυκὼς πρὸς ἀρετὴν, reddi apte potest, Cui præclara s. mirifica est virtutis indoles, Cui præclara est ad virtutem indoles. Aut etiam, Bona indole præditus. Verum si afferenda est quæ utrique parti conveniat interpr., nulla mihi in præsentia succurrit commodior, quam per illam vocem Natus, ut sc. οἱ τὰς ψυχὰς πρὸς ἀρετὴν εὖ πεφυκότες dicantur, Quorum animi ad virtutem nati sunt : vicissimque, οἱ τὰ σώματα πρὸς ὥραν εὖ πεφυκότες, Quorum corpora ad pulcritudinem nata sunt. [Dionys. A. R. 8, 60 : Πεφυκὸς πρὸς αὐτὰ (τὰ δίκαια) εὖ.] Neque vero de particula εὖ laborandum est, quippe quæ quodammodo sub illa voce Natus includatur. Invenitur πέφυκα et cum μᾶλλον [aliisque adverbiis], sequente πρὸς, [Plat. Rep. 8, p. 547, E : Τοὺς πρὸς πόλεμον μᾶλλον πεφυκότας· Phædon. p. 60, B : Ὡς θαυμασίως πέφυκε πρὸς τὸ δοκοῦν ἐναντίον εἶναι. Xen. Hell. 7, 1, 2, de situ loci : Τόπον κάλλιστα πεφυκότα πρὸς τοῦτο.] Aristot. Eth. 2, cap. penult. [8, § 8] : Αὐτοὶ δὲ μᾶλλον πεφύκαμεν πρὸς τὰς ἡδονάς· διὸ εὐκατάφοροί ἐσμὲν [μᾶλλον] πρὸς ἀκολασίαν ἢ πρὸς κοσμιότητα· subaudiendo μᾶλλον, nisi forte a librario omissum sit. [Nunc ex libris restitutum.] Ubi puto reddi posse, Inclinatione naturæ ferimur potius ad voluptates. Vel, Natura magis propensi sumus ad voluptates. Vel, Ingenium nostrum magis proclive est ad voluptates. Aut, Natura magis cupidi voluptatum sumus. Sic et in præcedente membro dixerat, Πρὸς ἃ γὰρ αὐτοὶ μᾶλλον πεφύκαμέν πως. Sed malit fortasse quispiam simplicius interpretari πεφύκαμεν, tanquam idem cum εὐκατάφοροί ἐσμεν. Nam ut hoc l. videmus post πεφύκαμεν poni εὐκατάφοροί ἐσμεν, sic et in capite sequente scribit, Σκοπεῖν δὲ δεῖ πρὸς ἃ καὶ αὐτοὶ εὐκατάφοροί ἐσμεν· ἄλλοι γὰρ πρὸς ἄλλα πεφύκαμεν. Verum utrumque idem omnino valere nequaquam existimo, ideoque a meis illis interprett. non discedo. Addoque insuper, πέφυκα πρὸς τοῦτο alicubi reddi posse, (non secus ac εὖ πέφυκα πρὸς τοῦτο,) Natura sum habilis ad hoc, vel aptus. Sive, Natura mihi est habilis ad hoc. Aut etiam simpliciter, Habilis sum ad hoc. [Plato Rep. 2, p. 374, B : Πρὸς ὃ ἐπεφύκει ἕκαστος· ib. 4, p. 423, D. Aristot. Rhet. 1, 11 : Πεφυκέναι πρὸς τὸ ἀληθές. Cum εἰς Æschin. p. 72, 24 : Εἰς παραδοξολογίαν τοῖς ἐσομένοις μεθ' ἡμᾶς ἔφυμεν. Cum ἐπὶ Eurip. Med. 928 : Γυνὴ δὲ θῆλυ κἀπὶ δακρύοις ἔφυ· Danaes fragm. 1 : Ἔρως γὰρ ἀργὸν κἀπὶ τοιούτοις ἔφυ. Plato Rep. 1, p. 341, D : Ἡ τέχνη ἐπὶ τούτῳ πέφυκεν, ἐπὶ τῷ τὸ ξυμφέρον ἑκάστῳ ζητεῖν.] Ceterum ut εὖ πέφυκα πρὸς τοῦτο habuimus in exemplis præcedentibus, sic εὖ πέφυκα κατὰ τοῦτο, ex Dem. afferri sciendum est [p. 982, 30] : Ἐγὼ γὰρ οὐχὶ λέληθα ἐμαυτὸν, οὐδὲ ἀγνοῶ, οὐ τῶν εὖ πεφυκότων κατὰ ταῦτα ὢν ἀνθρώπων, Eorum qui natura apti sunt ad hoc. Sed fortasse pro κατὰ reponi debet πρός. [Fallitur.] Interdum cum πέφυκε additur dat. φύσει, aut accus. φύσιν, præfixa præp. κατὰ, sed tunc aut vacant adjuncta hæc nomina, otiosaque sunt, aut πέφυκε vim suam non retinet, sed ponitur simpliciter pro ἐστί. Philemon [ap. Stob. Flor. 108, 33] : Μείζω τὰ κακὰ ποιοῦσι πολλοὶ, ὄεσποτα, Αὐτοὶ δι' αὐτοὺς, ἢ πέφυκε τῇ φύσει· quos versus, una cum iis qui ibi sequuntur, ita reddidi (in libello quem edidi inscriptum, Comicorum Græcorum Γνῶμαι) : Graviora quam suapte natura forent, O here, sibimet plurimi reddunt mala. [Soph. Phil. 79 : Ἔξοιδα... φύσει σε μὴ πεφυκότα τοιαῦτα φωνεῖν. Eur. Bacch. 894 : Φύσει τὸ πεφυκός. Bato ap. Athen. 4, p. 163, C : Τί τἀργύριον... τιμιώτερον σαυτοῦ τέθεικας ἢ πέφυκε τῇ φύσει; Lysias p. 193, 21 : Τὰ φύσει πεφυκότα ὑπεριδών. Hippocr. exempla comparavit Lobeck. (Paralip. p. 524) p. 554 : Εἴ τις φύσει πέφυκεν ἀνδρεῖος· 583 : Φύσει πέφυκεν ὁ ὕπνος ψύχειν. Xen. Cyrop. 8, 7, 13 : Πιστοὺς μὴ νόμιζε φύσει φύεσθαι ἀνθρώπους.] At πέφυκε sequente itidem κατὰ φύσιν, habetur in hoc l., quem sine auctoris nominis afferunt VV. LL., Πέφυκε τοῦτο ἡμῖν κατὰ φύσιν, Id nobis inest natura. [Alexis ap. Athen. 9, p. 421, B : Ταῦτα γὰρ κατὰ φύσιν πέφυκεν οὕτω. || Πεφυκέναι vel φῦναί τινι dicuntur quæ natura vel sorte obtingunt. Soph. El. 860 : Πᾶσι θνατοῖς ἔφυ μόρος· Tr. 440 : Χαίρειν πέφυκεν οὐχὶ τοῖς αὐτοῖς ἀεί. Eurip. Phœn. 923 : Ἅπερ πέφυκε, ταῦτα κἀνάγκη σε δρᾶν.] Ibid. affertur ex Alex. Aphr. : Ἀληθὲς τοῦτο πέφυκε· et redditur, Verum hoc est, tanquam sc. πέφυκε posito simpliciter pro ἐστί. [Πεφυκέναι et φῦναι sæpissime pro γενέσθαι (quocum conjunxit Xen. Cyrop. 5, 1, 7, quem l. supra attulit HSt.) vel εἶναι dicitur, Factum esse vel Esse, vel natura vel alio quocunque modo. Æsch. Prom. 971 : Πατρὶ φῦναι Ζηνὶ πιστὸν ἄγγελον· Pers. 153 : Θεοῦ μὲν εὐνήτειρα Περσῶν, θεοῦ δὲ καὶ μήτηρ ἔφυς· 772 : Εὔφρων ἔφυ· et sic cum adjectivis quibusvis, velut Soph. Tr. 36 : Ἡνίχ' ἅθλων τῶνδ' ὑπερτελὴς ἔφυ· 489 : Ἔρωτος εἰς ἅπανθ' ἥσσων ἔφυ· OEd. T. 606 : Οὔτ' ἐραστὴς τῆσδε τῆς γνώμης ἔφυν. Cum participio Soph. Phil. 1052 : Νικᾶν παντα χοῦ χρήζων ἔφυν· OEd. T. 9 : Πρέπων ἔφυς πρὸ τῶνδε φωνεῖν· 587 : Ἰμείρων ἔφυν τύραννος εἶναι. Xen. Symp. 4, 54 : Τὸν χρῶτα τοιοῦτον φῦναι ἔχοντα.]

|| Πέφυκα, Hæreo, Adhæresco. Bud. ex Aristot. H. A. 5, [c. 17, 8] : Φύεται ἐξ αὐτῆς ὥσπερ φυκία μικρὰ σφόδρα καὶ ἐρυθρά· ταῦτα δὲ χρόνον τινὰ φέρεται πεφυκότα [nunc χρ. μέν τινα κινεῖται προσπεφυκότα], ἔπειτα ἀπορραγέντων φέρονται κατὰ τὸ ὕδωρ αἱ καλούμεναι ἀσκαρίδες. Et VV. LL. ex Eod. : Πέφυκεν ἐκ τοῦ ὀμφαλοῦ, pro Hæret et continetur ex umbilico. Item ex Galeno, Πεφυκὼς ὑμὴν τῷ κερατοειδεῖ, Membrana quæ corneæ inhæret. De hoc autem usu hujus præteriti dico et in Ἐμφύω, ubi sc. agitur de Homerico φῦ, habente præfixam præp. ἐν, sed cum hyperbato. Hinc enim sumptam esse istam præteriti πέφυκα signific. suspicor.

|| Itidem præt. medium Πέφυα poetis in usu est. Hujus certe tertia persona plur. πεφύασι ap. Hom. extat, Il. Δ, [484] : Ἦ ῥά τ' ἐν εἰαμενῇ ἕλεος μεγάλοιο πεφύκει Λείῃ, ἀτάρ τε οἱ ὄζοι ἐπ' ἀκροτάτῃ πεφύασι· ubi Eustath. exp. ἐκ φύσεώς εἰσι, καὶ οὐκ ἐξ ἐπιμελείας τινός. Quidam interpr. Enati sunt : alii, Creverunt. Sed rectius Eustath. exp. per præsens, possetque fortassis et simpliciter exponi verbo εἰσὶ, ut videmus Hesych. πεφύκαμεν exponere ἐσμὲν, ὑπάρχομεν, itidemque πεφυκὼς, ὑπάρχων. Sed hoc sciendum est, quod ad formationem hujus præteriti πέφυα attinet, Eustath., quum uno in loco, ubi de comp. ἐμπεφυυῖα agit, dicat πέφυα medium esse præt., sicut ἀκήκοα, illud πεφύασι tamen Ionicæ linguæ adscribere : Ὅρα δὲ, inquit, καὶ ὅτι ἐνταῦθα Ἰωνικῶς τε ἔφρασεν ὁ ποιητὴς ἐν τῷ πεφύασι,

καὶ κοινότερον ἐν τῷ πεφύκει. Utut sit, hinc est partic. Πεφυὼς, ῶτος, ὁ, eundem habens usum quem et πεφυκώς. [Il. Ξ, 288 : Ἐλάτην ... ἣ ... μακροτάτη πεφυυῖα ὀι' ἤέρος αἰθέρ' ἵκανεν· Od. E, 477 : Θάμνους ἐξ ὁμόθεν πεφυῶτας. Hesiod. Th. 728 : Γῆς ῥίζαι πεφύασιν.]

‖ Pass. Φύομαι, Nascor, Enascor, Orior, Exorior. [Hom. Od. I, 109 : Ἀλλὰ τά γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται. Herodot. 8, 138 : Φύεται αὐτόματα ῥόδα. Plato Soph. p. 265, C : Ὅσα ἐπὶ γῆς ἐκ σπερμάτων καὶ ῥιζῶν φύεται· Symp. p. 197, A : Ἦ γίγνεταί τε καὶ φύεται πάντα τὰ ζῷα· Leg. 4, p. 712, A : Τότε πολιτείας τῆς ἀρίστης ... φύεται γένεσις. Xenoph. OEc. 16, 11 : Καρπὸν οὔπω καταβάλλειν ὥστε φύεσθαι.] Τὰ φυόμενα ἐκ τῆς γῆς, [Plato Rep. 10, p. 596, C,] Xen., Quæ nascuntur ex terra, Quæ terra producit, Cyrop. 8, [8, 12]: Ἀλλὰ καὶ τῶν φυομένων ἐκ τῆς γῆς τὰς δυνάμεις οἱ παῖδες πρόσθεν μὲν ἐμάνθανον. [Cum ἐπὶ Cyneg. 12, 6 : Μηδὲν τῶν ἐπὶ τῇ γῇ φυομένων. Cum ἐν Plato Symp. p. 186, A : Τοῖς ἐν τῇ γῇ φυομένοις.] Itidem ex Diosc. affertur τὰ φυόμενα pro Pullulantia, Stirpes, Plantæ. [De hominibus Æsch. Prom. 873 : Σπορᾶς γε μὴν ἐκ τῆσδε φύσεται θρασύς· quo futuro utitur etiam Plato Leg. 8, p. 831, A : Ἑτέρους πάλιν οὐ χείρους φύσεσθαι. Dionys. A. R. 8, 60 : Οὐδὲ φύσεταί τις ἀπὸ θνητῶν καὶ ἐπικήρων σπερμάτων. Plato Polit. p. 274, D : Ἐκεῖνος ζῶμέν τε καὶ φυόμεθα. Xenoph. Cyrop. 4, 2, 44 : Ἐκεῖνα κτήσασθαι ὅθεν ὁ πλοῦτος φύεται.] Metaphorice quoque κίνδυνος dicitur φύεσθαι, item κακὸν ap. Dem., ut si dicas Latine Periculum vel Malum aliquod nasci. Ita enim ille in Epitaphio (si modo is censendus est hujus auctor) [p. 1394, 7] : Εἴ τις ἐφύετο κοινὸς πᾶσι κίνδυνος τοῖς Ἕλλησι. Id. [p. 245, 26] : Ἐν τοιαύτῃ δὲ καταστάσει καὶ ἔτι ἀγνοίᾳ τοῦ συνισταμένου καὶ φυομένου κακοῦ τῶν ἁπάντων Ἑλλήνων ὄντων. Sic φυόμενον πρᾶγμα dixit Xen. Hell. 5, [2, 12] : Ὦ ἄνδρες Λακεδαιμόνιοι, οἰόμεθα λανθάνειν ὑμᾶς πρᾶγμα φυόμενον ἐν τῇ Ἑλλάδι, Rem nuper natam, Bud. Quidam interpr. etiam, Rem quæ nuper accidit. [Ibid. 7, 1, 7 : Οὕτως οὖν πεφυκότων πῶς ἂν ἔχοι καλῶς κτλ., ubi τῶν πραγμάτων vel τούτων intelligitur, ut οὕτω προχωρούντων vel προκεχωρηκότων alibi a Xenoph. dicitur. De potentia crescente Demosth. p. 231, 14 : Φίλιππος κατὰ πάντων ἐφύετο, Invalescebat adversus omnes. Schol. Demosth. p. 21, 6 ed. Ox. : Ὁρῶν φυόμενόν τε καὶ ἀκμάζοντα κατὰ τῆς Ἑλλάδος. Joseph. A. J. 1, 18, 3 : Ἀβιμέλεχος καθ' αὑτοῦ φύεσθαι νομίζων τὸν Ἴσακον· 4, 6, 1 : Ἐπεὶ τοὺς Ἰσραηλίτας τοσοῦτον φυομένους ἑώρα· V. Josephi c. 38, p. 923, 10 ed. Huds. : Ἐκκόπτειν με φυόμενον.]

Φυώδης, ὁ, ἡ, Odoratus, VV. LL. ex Gaza ap. Theophr. H. Pl. 1. Sed mendi suspectum est : arbitror enim perperam scriptum esse pro θυώδης.

[Φυῶς (?), φύσει, gl. suspecta Hesychii. Est fortasse pars adverbii compositi, velut ἐμφυῶς, aut corruptum ex φυᾷ, ut φυαῖς per φύσεσι exp. Hesych.]

Φῶ, contractum ex Φάω. Ponitur etiam pro φονεύω, item λέγω, nec non pro πυρόω, ut vult Eustath. Sed hoc de iis potius intelligendum est, quæ ab eo sunt derivata : ut φάσκω ex eo derivari dictum est s. h. v. Item Φῶ, Dicam, in conjunctivo : unde φῶσι, Dicant, Aristot. Rhet., a Φημί. [V. de his omnibus Etym. M. p. 804, 1 (ubi etiam φῶ τὸ θάλπω ponitur, cujus aor. sit φῶσαι), et Eustath. p. 962, 48; 1123, 20.] Affertur præterea φῶ tanquam dat. a φῶς, pro φωτί, Luci, ex Eurip. [V. Φῶς.]

[Φώγανον, τὸ, i. q. φρύγετρον. Pollux 10, 109 : Εἰ τὸ φρύγετρόν ... ἔστι ταυτὸν τῷ κοδομείῳ ἢ κατὰ τοὺς πολλοὺς φωγάνῳ.]

Φωγνύω et Φώγνυμι, Torreo, Uro. Ex Diosc. 1, 80, φώγνυται, Torretur, Adoletur. Apud Etym. [M. p. 803, 32] autem est Φωγύνειν, literis permutatis : quod exp. φρύγειν, sicut et Suidas. [Apud Suidam Φωγύνω· τὸ φρύγω, vitiose pro φωγνύω, quod restituit Valck. Apud Etym. non φωγύνειν, quod ei tribuit HSt., sed φωγνύναι legitur, in φωγῦναι corruptum in cod. Dorvill. In cod. Voss. est φώγειν· τὸ φρύγειν. Addit autem Etym. Pherecratis versum : Ἀλλ' ἰσχάδας μοι πρόελε τῶν πεφωγμένων, allatum etiam in Bachm. Anecd. vol. 1, p. 411, 8, et, ubi minus bene πεφωσμένων scriptum, ab Athen. 14, p. 653, A, ut inter πεφωγμένος et πεφωσμένος variatur apud Aretæum p. 85, 34.] Idem Etym. [p. 803, 47] in Φώζω ait Φώγειν esse Bithynorum. [Etym. gl. est Φώζειν σὺν τῷ ι· σημαίνει τὸ καίεσθαι. Στράττις « Ἀλλ' εἰ μέλλεις ἀνδρείως φώζειν ὥσπερ μύστακα σαυτόν ». Βιθυνοὶ δὲ φώγειν λέγουσι· ubi cod. Voss. post σαυτόν pergit : Φώζω φώξω ἔφωγα, (videtur aliquid excidisse) διὰ τὴν κακοφωνίαν καὶ πεφωγμένος, ἀπὸ τοῦ φώζω καὶ φώχειν, καὶ οἱ Βιθυνοὶ τρέπουσι τὸ χ εἰς γ καὶ γίνεται φώγειν. Forma φώγειν utitur Epicharm. ap. Athen. 2, p. 56, A : Φασήλους φῶγε θᾶσσον. Et Hesych. : Φώγειν, φρύγειν. Quocum Ruhnk. contulit corruptam Suidæ gl. Φρωγεῖν· φράττειν, Ἀττικῶς. Etym. M. p. 791, 22 : Φηγός· ... παρὰ τὸ φώγεσθαι, ὅ ἐστι καίεσθαι.] Eadem autem signif. illi φώζω tribuitur, quod Eustath. [p. 1123, 21] ex verbo φῶ derivatum videri ait, significante εἶδός τι πυρώσεως. Atque hinc esse πεφωσμένας ἰσχάδας. [Hæc Eustath. ex Athen. 14, p. 653, A, sumsit, apud quem etiam κρόμμυον πεφωσμένον p. 662. Alio loco Eustath. non φώζω, sed φαύζω posuit p. 962, 49 : Σημαίνει δὲ τὸ φῶ καὶ τὸ καίω, ἐξ οὗ φαύζειν τὸ φρύγειν Ἀττικῶς κατὰ τοὺς παλαιούς· καὶ φῶδες αἱ ἀπὸ φλογὸς φλύκταιναι, ὧν καὶ ὁ κωμικὸς μέμνηται· καὶ φωγνῦναι (corr. φωγνύναι) τὸ φρύγειν, ὅθεν ἰσχάδες πεφωγμέναι. Τὸ μέντοι ῥηθὲν φαύζειν ἀπὸ τοῦ φρύγειν τινὲς παράγουσι. Φαύζειν, quod cum substantivo φαῦσιγξ comparandum, annotarunt etiam Hesych. et Photius per φρύγειν interpretati, addito apud Photium Ἀττικοί. Aoristus φῶσαι, in Etym. M. p. 804, 3, s. v. Φῶ, τὸ θάλπω, positus, qui φῶξαι potius esse debebat, est ap. Hippocr. p. 639, 34, et in gl. Hesychii Φῶσαι· φῶξαι, φρῦξαι, θάλψαι· ubi φῶσαι delendum foret, nisi literarum series obstaret. Recta forma ap. Oribas. p. 41 ed. Matth. : Σικύου σπέρμα φώξας.] Πεφωσμένος [legitur πεφωσμένος cum iota subscripto] Etym. [M. p. 667, 25] κεκαυμένος, a φώζω, ut κεχρωσμένος a χρώζω [χρώζω, ἅπερ ἔχει τὸ ι]. Apud Hippocr. πεφωγμένη scribitur, a them. φώγνυμι. [Geopon. 6, 6, 2 : Πεφωσμένης τήλεως· et πεφωσμένων σησάμων 20, 2, 3; 20, 3.] Invenitur autem et φωχθεὶς pro Tostus ap. Diosc.) [Parab. 2, 113 : Καρκίνων ὀφθαλμοὶ φωχθέντες. Boiss. Aretæus p. 76, 3 : Φωχθεῖσα κέγχρος. Oribas. p. 40 ed. Matth. : Πυρὸς φωχθείς.] Nec non φῶδες hinc deductum esse ait, qua voce apud Comicum intelligi ἀποκαύματα. Comicus autem ille est Aristoph. Pl. [535] : Σὺ γὰρ ἂν πορίσαι τι δύναι' ἀγαθὸν πλὴν φώδων ἐκ βαλανείου; ubi schol. ait esse φλυκταίνας. In VV. LL. est Φῶδος, ὁ, Vesica, Bulla. Ibidem Φῶδα vel Φωΐδες, Papulæ, Pustulæ, Maculæ rubentes in cruribus, ex ignis propinquitate nimia inductæ. Sed hæc expos. nomini φαύσιγγες proprie convenit. [Φῶδες aut φωΐδες dicuntur Pustulæ ex igne aut fervore contractæ, ἀποκαύματα aut ἐπιφλογίσματα, quæ non solum in tibiis, sed etiam in reliquo corpore, velut ab incendio, contrahuntur. Φωΐδες exponuntur ab Galeno in Exeg. (p. 594) αἱ φαύσιγγες. Eaque dictione intelliguntur circuli aut maculæ rubentes in tibiis ex nimia ignis vicinia contractæ. Dicuntur etiam vesicæ, papulæ aut pustulæ in reliquo corpore, velut φωΐδες usurpantur Hippocr. p. 169, C, etsi non sine mendi supicione. Erotian. (p. 388) scribit dictionem esse Doricam, additque φῶδας esse τὰ ἐκ τοῦ πυρὸς γενόμενα, μάλιστα δὲ ὅταν ἐκ ψύχους ἐν τῷ πυρὶ καθίσουσι (καθίσωσι) στρογγύλα ἐπιφλογίσματα, interdum etiam ἐξανθήματα φοινικᾶ, οἷον φῶδες, περὶ τὸν θώρακά που γινόμενα. Nonnullos etiam τὰς φλυκτίδας accipere, hoc est, Bullas aut ampullas. Deduci autem dictionem vult ἀπὸ τοῦ φωτὸς καὶ ἐρεύθους, hoc est A luce et rubore, ex Diocle Carystio. (Addit Erotian. versus ex Cocalo, in quibus est Πῶς φῶδας τοσαύτας εἶχε τὸν χειμῶν' ὅλον; ubi φῶδες intelliguntur αἱ ἐκ βαλανείου, quas Aristoph. dicit in Pluto 535.) Alii a φώζω deducunt, quod est Ardeo, unde et φῶδος et φῶδα idem quod φωΐδες significant. Φῶδας φλυκτίδας quidam exponunt, et Aristoph. schol. in Pluto (l. c.) φλυκταίνας. Apollodorus τὰ ἐκ πυρὸς ἐρυθήματα ἢ ἐπικαύματα φῶδας esse dicit. Hesychio autem φωΐδες exponuntur τὰ ὑπὸ πυρὸς ἐν σώματι γινόμενα ἐκφυσήματα (sic enim lego pro ἐκ φυσήματος), ut pustulæ inflatæ et ab igne excitatæ intelligantur, quas per φαύσιγγας intelligit Galenus. Φῶδες in thorace intelliguntur ap. Hippocr. p. 480, 29 : Καῦμα ἔχει, καὶ

καταπίμπλαται φωδῶν. Significat autem ex incendio interno pustulas in thorace aut pectore rubentes excitari, iis similes quæ in tibiis ex ignis vicinia contrahuntur. Ut mihi parum apte Cornar. de rubentibus circulis in tibiis hunc locum accepisse videatur. Rursus p. 482, 9, in nimia pulmonis plenitudine: Καὶ πίμπλαται φῳδῶν· ubi etiam rubicundos in tibiis circulos intellexit Cornar. Foes. Φοῖδες scriptum ap. Aristot. Probl. 38, 7, quod nihil aliud est quem φῷδες, quæ una vera est vocabuli forma, numero tantum plurali usurpati; quod annotavit Phryn. in Bekk. Anecd. p. 70, 27: Φῷδες· τὰ ἐν τοῖς σκέλεσι γινόμενα ὑπεκκαύματα ὑπὸ τοῦ πυρὸς, ἐπειδάν τις πλησίον αὐτοῦ καθιζάνῃ. Εἴρηται παρὰ τὸ φῶς, ὃ ταυτόν ἐστι τῷ πυρί. Κλίνεται φῳδός, ἑνικῶς δ' οὐ λέγεται, οὐδὲ δυϊκῶς, ἀλλὰ πληθυντικῶς, φῷδες φῳδῶν φῳσί φῷδας· ubi genit. φῳδῶν falso accentu notatus est, pro φῴδων, ut est ap. Arcad. p. 134, 5, 17, et explicatius in Etym. M. p. 803, 37: Ἔχει δὲ (τὸ φῴς φῳδός, ut δᾴς δᾳδός) τὸ ι, ἐπειδὴ λέγεται καὶ φωΐδες, ὡς εὗρον ἐν ταῖς λέξεσι τῶν ῥητόρων. Σημαίνει δὲ τὸ αὐτό. Λέγει δὲ ὁ Χοιροβοσκὸς ὅτι δισυλλάβως καὶ μόνον λέγεται κατὰ τὸ πληθυντικὸν, προσγραφομένου τῷ ω τοῦ ι. Ἐν δὲ τῇ γενικῇ ὤφειλε περισπᾶσθαι, φῷδες φῳδῶν, ὥσπερ χεῖρες χειρῶν, ἀλλὰ σεσημείωται καὶ τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων βαρυνόμενον. Apollodorus ap. schol. Aristoph. Pl. 535 interpretatur, τὰ ἐκ τοῦ πυρὸς ἐρυθήματα, ἢ ἐκ ψύχους, ἢ τοὺς τύλους καὶ τὰ ἐπικαύματα τὰ ἐκ τοῦ πυρός. Nihili est Φῶδον· τὸ ἐν χειμῶνι καῦμα apud Suidam fictum ex genitivo φῴδων. Corruptius etiam apud Hesychium Φόα· ἐξανθήματα ἐν τῷ σώματι.]

[Φῶγος (?) gl. sine interpretatione posita ap. Hesych., quæ cum proxima φωΐδες coaluit.]

Φῶϊξ, ικος, ἡ, Avis, VV. LL. ex Aristot. [H. A. 9, 18, ubi nunc ex codd. φῶϋξ. De quo v. s. v. Πῶϋγξ.]

[Φωΐς. V. Φωγνύω.]

[Φωκαεύς. Φωκαῆθεν. V. Φώκαια.]

[Φώκαια, ἡ, Phocæa. Steph. Byz.: Φ., πόλις Ἰωνίας. (In Lydia ponit Herodot. 1, 142; sed et idem cum aliis in duodecim antiquis Ioniæ urbibus recenset. Quod Mela 1, 17, 3, Ioniæ ultimam dicit, consentientes habet Strabonem l. 13 et 14 init., ut contra idem Æolias urbes ad Hermi ostia profert 13, p. 584, Plinium 5, 31, 29, aliosque. Luculentam situs descriptionem exhibet Livius 37, 31. Portum urbis notavit Scylax p. 37 Huds., duos Livius. In sinu locat Strabo 14, p. 647, quem Hermeum esse supra dixi. Tzschuck. ad Melam vol. 3, 1, p. 511.) Ἡρόδοτος πρώτῃ. Λέγεται καὶ Φωκαίη διὰ τοῦ η. Ἐκλήθη δὲ διὰ τὸ πολλὰς ἀκολουθῆσαι φώκας τοῖς κτίσασιν. (Hanc opinionem et aliam aliorum, qui nomen a Phoco conditore derivarunt, memorat Heraclid. in Polit. Aliam famam sequitur Pausan. 7, 3, 10: Οἱ δὲ Φωκαεῖς γένος μὲν τὸ ἀνέκαθέν εἰσιν ἐκ τῆς ὑπὸ τῷ Παρνασσῷ καλουμένης καὶ ἐς ἡμᾶς ἔτι Φωκίδος, οἳ Φιλογένει καὶ Δάμωνι ὁμοῦ τοῖς Ἀθηναίοις διέβησαν ἐς τὴν Ἀσίαν· τὴν χώραν δὲ οὐ πολέμῳ, κατὰ δὲ ὁμολογίαν λαμβάνουσι παρὰ Κυμαίων.) Ὁ πολίτης Φωκαεύς καὶ Φωκαιεύς καὶ Φωκαΐτης καὶ θηλυκὸν Φωκαΐς. Ἔστι καὶ ἄλλη πόλις τῆς Καρίας ἐν τῇ Μυκάλῃ. Ἐθνικὸν τὸ αὐτό. Quod etiam Φωκαίη διὰ τοῦ η dictum esse notat Steph., Herodoti librorum vitio deceptus esse videri potest, apud quem Φωκαίην legitur 1, 80, 164 et ter 165: quibus locis omnibus Φώκαιαν restituendum esse indicavi in Comment. de dialecto Herodoti p. XI, ut Φώκαια et Φώκαιαν recte etiam in libris scriptum est 1, 142, 152; 2, 106, 178; 6, 17, cujus genitivus Φωκαίης est 1, 167. Sed Stephanum probabilius est scripsisse, quod Holstenius conjecit, Λέγεται καὶ Φώκη διὰ τοῦ η, quam formam cum Νίκη pro Νίκαια dicto comparandam memorat Eustath. ad Dionys. P. 437. Apud Suidam Φωκαία, quasi hoc adjectivum gentile sit (ut *Phocæorum* et *Phocæis* pro usitato *Phocæensium* et *Phocæensibus* dixerunt Horat. Epod. 16, 17, et Mela 1, 19; 2, 5), explicatur ἡ ἐκ τῆς Φώκης. Tum Φωκεὸς (libri optimi φωκεοῦ) δὲ ὄνομα τόπου, quod non magis exstitit, et paullo post Φώκεια· ὄνομα πόλεως, quam gl. in margine habent duo libri optimi. In numis etiam ΦΩΚΕΑ reperitur, de quo dixerunt Spanhem. ad Callim. L. Pall. 24, et Eckhel. D. N. vol. 2, p. 533 sq., et passim in codicibus Φωκέα pro Φώκαια, ut ap. Heraclit. Polit. s. h. v. et vulgo ap. Aristid. vol. 1, p. 293, 294: cui diphthongum ex uno cod. Flor. restitui. Apud Zonar. p. 1836: Φώκεα πόλις καὶ Φώκεια (Φώκαια alius codex). « Passim confunditur cum Φωκὶς, quod a Latinis tantum auctoribus fieri vult Salmas. ad Solin. c. 8, p. 65, ubi exempla protulit. Vid. etiam Oudendorp. ap. Lucan. 3, 340, Drakenb. ad Liv. 5, 34, 8. Nec tamen Græci ejus vitii immunes sunt. Ita enim Tzetz. ad Lycophr. 1073, ut ex Heraclide De polit. patet, et Appian. Syr. c. 22, qui Φωκίδα dixit pro Φώκαιαν. » Tzschuck. ad Melam vol. 3, 1, p. 537. Adjectivum gentile modo simplici α scribitur, ut Φωκαέες Φωκαέων Φωκαέϊ ap. Herodot. 6, 8, 11, 12, 17, modo per diphthongum, ut Φωκαιέες Φωκαιεῦσι Φωκαιέας ap. eund. 1, 163—167, eademque inconstantia apud geographos aliosque scriptores, et jam in numis, de quibus v. Eckhel. l. c. Diphthongum improbat Etym. M. p. 389, 11: Οἱ λέγοντες τὸ Εὐβοεῖς καὶ Φωκαεῖς σὺν τῷ ι ἁμαρτάνουσιν. Φωκαεῖς (vel Φωκαῆς) libris consentientibus ap. Thucyd. 1, 13, ubi schol.: Φωκεῖς οἱ τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ Φωκίδος πόλεως, Φωκαεῖς οἱ τῆς Ἰωνίας, ἀπὸ Φωκαίας πόλεως. Quæ passim permutarunt librarii, velut ap. Herodot. 4, 138, et Diodor. 5, 13, ubi libri multi Φωκεὺς et Φωκεῖς pro Φωκαιεὺς et Φωκαεῖς, ut est in aliis. Φωκαέων correpta syllaba secunda in hexametro Callimachi ap. schol. Soph. Ant. 264. Στατῆρας Φωκαεῖς memorat Demosth. p. 1019, 15, ubi codex Paris. S Φωκεαεις sine accentu, quod etiam Φωκαιᾶς significare potest cum superscripto ει, quo altera scriptura φωκαιεῖς indicetur: nisi Demosthenes Φωκαΐτας dixit, ut Thucyd. 4, 52, δισχιλίους στατῆρας Φωκαΐτας, quem l. annotavit Pollux 9, 93, et fortasse in mente habuit Steph. Byz. Φωκαϊκὼ στατῆρε dicuntur in inscr. Attica ap. Bœckh. 150, vol. 1, p. 236 (sive in Œcon. Athen. vol. 2, p. 254). Sexta hujus nummi pars ἕκτη Φωκαΐς appellata fuit, cujus exemplum in eadem inscriptione est. Τὰς Φωκαΐδας, non adjecto ἕκτας, dixit Callisthenes a Polluce memoratus. Φωκαϊκὸν ψῦγμα Athen. 6, p. 257, B. Φωκαϊκαὶ πόλεις ap. Strab. 3, p. 156. Hesych.: Φωκαΐς· ὄνομα ἔθνους (hoc Φωκαεῖς est) καὶ τὸ κάκιστον χρυσίον. || Adverb. Φωκαῆθεν, Ex Phocæa, ap. Lucian. Lexiph. c. 7. || Φωκαΐς, ίδος, ἡ, Terra Phocæensium. Steph. Byz. s. v. Ἄβαρνος: Τῆς ἐν Φωκαΐδι Ἀβαρνίδος. || Φωκαΐς, ἡ, inscriptum fuit carmen Homericum, de quo v. Ps.-Herodot. in Vita Hom. c. 16. || Cyri minoris pellex, cui proprium nomen fuit Μιλτὼ, Φωκαΐς appellata fuit, quia Φωκαΐς τὸ γένος erat: v. Xenoph. Anab. 1, 10, 2, Athen. 13, p. 576, D, Plutarch. V. Pericl. c. 24, V. Artox. c. 26 (ubi libri plures vitiose Φωκία), Ælian. V. H. 12, 1. G. Dind.]

[Φωκαϊκός. V. Φώκαια.]

Φώκαινα, ἡ, Phocæna, Balæna, Tursio, Gaza. [Aristot. H. A. 6, 12; 8, 13. Ælian. N. A. 5, 4.] Vide Plin. 9, 9. Idem esse existimant quidam quod Φώκη: sed tamen hoc esse dicitur Vitulus marinus. Vel potius φῶκαι sunt Cete. [Hesych.: Φώκη, ζῷον θαλάσσιον. Describitur ab Aristot. H. A. 2, 1, aliisque ll. Conf. etiam Diodor. 3, 17.] Hom. Od. Δ, [441]: Τεῖρε γὰρ αἰνῶς Φωκάων ἁλιοτρεφέων ὀλοώτατος ὀδμή. [Herodot. 1, 202: Ἐσθῆτι χρᾶσθαι φωκέων δέρμασι.] Unde et Aristophanes Vesp. [1035 et Pac. 758] dixit φώκης ὀσμήν. [Φωκης πιτύα ap. Theophr. H. Pl. 9, 11, 3, fragm. 15, 1, p. 835. Plutarch. Mor. p. 700, D; Ælian. N. A. 3, 19. G. D. Galen. vol. 6, p. 728, 9; vol. 14, p. 566, 16, φώκης δέρμα. Oppian. Hal. 1, 534, 644, 688; 4, 376; 5, 39 et 380. Basil. t. 1, p. 87, B et C. Trophil. ap. Stob. Floril. vol. 3, p. 273, 23: Φασὶ τὴν φ. ἐξεμεῖν τὴν πιτύαν, ὅταν ἁλίσκηται. Φώκην Bussemak. Schol. Oppian. p. 653 censet esse Phocam Monachum Gm. Hase.]

[Φωκαΐς. Φωκαΐτης. V. Φώκαια.]

[Φωκάρχης, ὁ, Prætor Phocensium. Inscr. in Walpolii *Travels* p. 508 (Bœckh. C. I. vol. 1, p. 853, n. 1738, 7): Βοιωτάρχην, ἀγωνοθέτην, Φωκάρχην. Osann.]

[Φωκᾶς, ὁ, Phocas, n. pr. ap. Suidam. Charito 2, 1: Φωκᾷ τῷ οἰκονόμῳ· ubi Dorvill.: « Nomen frequens medio ævo. Sed jam Phocas, Augusti libertus,

in inscr. Muratori 992, 2. » Ἀρτεμίδωρος ὁ Φωκᾶ ap. Galen. vol. 11, p. 11, G. D. || Scalptor gemmæ. Sillig. Catal. artif. p. 353. Caylus *Rec. d'ant.* t. 7, p. 157, tab. 27, n. 2. Hase.]

[Φωκέαι, αἱ, Phoceæ, castellum Leontinorum. Thucyd. 5, 4.]

[Φωκεῖς. V. Φωκίς.]

[Φωκένατος, (?), ὁ, n. pr. in numo Milesio ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 5, p. 364.]

[Φωκεύς. V. Φωκίς.]

[Φώκη. V. Φώκαινα.]

[Φωκιάδης, ὁ, Phociades, n. pr. in inscr. ap. Bœckh. 1082, vol. 1, p. 570.]

[Φωκίδης, ὁ, Phocides, Atheniensis, ap. Demosth. p. 781, 17.]

[Φωκικός. Φώκιος. V. Φωκίς.]

[Φώκινος, ὁ, Phocinus, n. pr. viri. Inscr. Att. C. I. vol. 1, p. 467, n. 475, 1 : Θεοξενία Φ. καὶ Νικάνδρῳ. Aliam inscr. vetustissimam Theræ ins. sunt qui legerunt Φώκυνος, alii Κόρυνος. Franz. Elem. epigr. gr. p. 53. Hase.]

[Φωκίον, τὸ, Instrumentum prunis vel ollis ferendis idoneum. Stephanus in Etymologico : Πύραυνος, ὁ χυτρόπους, τὸ λεγόμενον φωκίον. Ducang. || I. q. ἀλκυόνιον ap. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 46 : Ἀλκυώνιον, ὅ ἐστι φώκιον. In Gl. iatr. ap. Ducang. : Ἀλκιώνιον ἤτοι φώκης κόπρος.]

[Φωκὶς, ίδος, ἡ, Phocis. Steph. Byz. : Φ., χώρα περὶ τὸν Παρνασσόν. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ (Soph. OEd. T. 733 : Φ. μὲν ἡ γῆ κλήζεται. Thucyd. 1, 108, aliique. V. de ea Strabon. 9, p. 416 seqq. Φωκὶς adject. ap. Eurip. Phœn. 38 : Φωκίδος σχιστῆς ὁδοῦ. Ps.-Eurip. Iph. A. 261 : Φωκίδος ἀπὸ χθονός. Æsch. Choeph. 564 : Γλώσσης ἀϋτὴν Φωκίδος μιμουμένω) ἀπὸ Φώκου τινός. Οἱ κατοικοῦντες Φωκεῖς. (Apud Hom. Il. B, 517, 525; O, 516; P, 307, Φωκήων. Φωκῆες Hesiod. Sc. 25. Φωκεὺς et Φωκεῖς apud alios scriptores quosvis, velut Æschylum Choeph. 674 : Ξένος μέν εἰμι Δαυλιεὺς ἐκ Φωκέων· 679 : Στρόφιος ὁ Φωκεύς· Pers. 485 : Φωκέων χθόνα· Soph. El. 1107, 1442, Φ. ἄνδρες et ξένοι, Eurip., Demosth. aliosque oratores.) Καὶ Φωκικὸς πόλεμος (πόλεμος om. duo libri optimi) καὶ Φωκική. Ἔστι γὰρ καὶ παροιμία « Φωκικὴ ἀπόνοια » ἐπὶ τῶν τὰ ἀναλγῆ βουλευομένων. Φ. πόλεμος ap. Pausan. 4, 28, 1; 9, 6, 4; 10, 3, 1. Φ. ξένοι Æschin. p. 66, 12. Φωκικὸν, τὸ, locus concilii Phocensium, Pausan. 10, 5, 1. Suspecta adjectivi forma Φώκιος in Anth. Pal. 14, 121 : Φώκιον οὖδας, quod Φωκικὸν scribendum videtur. G. D. || HSt. s. v. Φώκαινα :] At vero Φωκὶς pro quodam genere pyri affertur ex Theophr. C. Pl. 2, [15, 2 et 5 : Ἄπιος ἡ φ.]

[Φωκίων, Hesychio ὄρνις ποιός. || N. pr., cujus genit. Φωκίωνος posuit Suidas. Fuit dux Atheniensium, cujus vitam scripsit Plutarchus. Memoratur ab Æschine p. 51, 2; 52, 40, Demosth. p. 567, 17, Diodoro, aliis.]

[Φῶκος, ὁ, Hesychio κῆτος θαλάσσιον ὅμοιον δελφῖνι. I. q. φώκη.]

[Φῶκος, ὁ, Phocus, Æaci ex Psamathe nympha filius. Hesiod. Theog. 1004; Pind. Nem. 5, 21; Apollod. 3, 12, 6; Pausan. 2, 29, 2; 10, 1, 1; 30, 4; 33, 12. || Ornytionis filius, Pausan. 2, 4, 3; 29, 3; 9, 17, 6; 10, 1, 1; 4, 10, et 32, 10. || Phocionis Atheniensis pater. Ælian. V. H. 2, 16. || Alii ap. Plutarch. V. Solon. c. 14 et Diog. L. 1, 23, (schol. Luciani ad Jov. Trag. § 48. Boiss.) et in proverbio Φώκου ἔρανος, de quo vid. Diogenian. 8, 66 et Zenob. 6, 37.]

[Φωκός (?) ὀξυτόνως, ἀγγεῖόν τι, Suidas s. v. Φώκου ἔρανος.]

[Φῶκρις, ὁ, Phocris, n. pr. in numo Byzantio ap. Mionnet. *Descr.* vol. 1, p. 377.]

[Φώκριτος, ὁ, Phocritus, Byzantius. Demosth. p. 897, 17. || Alii ap. Memnon. in Photii Bibl. p. 226, 2, et in Anth. Pal. 13, 18.]

[Φωκτὸς, ἡ, ὸν, Tostus. Nicand. ap. Athen. 3, p. 126, C : Φωκτὸν γὰρ ἀνοιδαίνει βαρὺ κρῖμνον. || Incertæ signif. nomen φῶκται ap. Lucian. Lexiph. c. 3 : Τοῦ βοὸς τὸ πολύπτυχον ἔγκατον καὶ φώκτας.]

[Φωκυλίδης, ὁ, Phocylides, Milesius, poeta : de quo vid. Suidas. Male ei tribuitur carmen νουθετικὸν, de quo vid. J. Bernaysii commentatio Berolini edita a. 1855.]

[Φωκῶν νῆσος, ἡ, Phocarum insula, in sinu Arabico, ap. Strab. 16, p. 773. Alia ibid. p. 776. Vide etiam Diodor. 3, 41.]

[Φωλάδην vitiose pro φωλάδι. V. Φωλάς.]

Φωλάζω, idem cum mox sequentibus duobus φωλέω et φωλεύω : quamobrem Hesych. quoque φωλάζει exp. ἐμφωλεύει.

[Φωλαΐς. V. Φωλάς.]

Φωλὰς, άδος, ἡ, dicitur ἡ φωλάζουσα, Quæ antris et latibulis conditur, in cavernis et lustris delitescit, ut Hesychio quoque φωλάδι exponenti φωλευούσῃ. [Apud Suidam ἐμφωλευούσῃ : unde corrigenda Hesychii gl. Φωλάδην· ἐμφωλεύουσιν. G. D.] Significat vero etiam τὴν κατοικίδιον ὄρνιν τὴν ἐπωάζουσαν καὶ κλωσσοῦσαν [κλώσσουσαν], inquit idem Suidas : significans iis verbis, φωλάδα dici Gallinam quum incubat et κλώζει. Sed ἄρκτοι magis proprie φωλάδες [ap. Theocr. 1, 115 : Ἀν' ὥρεα φωλάδες ἄρκτοι] dicuntur ὅτε φωλοῦσι, teste Eustath. [p. 1682, 36. Φ. ἀραχναίῃ Eryc. Anth. Pal. 9, 223; σίλφῃ Euen. ib. 251; ὕδραι Nonn. Dion. 2, 142. Ἀγκύρας φωλάδας anchoras in arena latentes dixit Antip. Sidon. Anth. Pal. 10, 2. De meretrice in lupanari latente Philodem. ib. 11, 34 : Συζεύξατέ μοι φωλάδα παρθενικήν.] Rursum Suidæ φωλὰς est εἶδος νόσου, Species morbi. Credibile igitur est φωλάδα νόσον dici Quum ursa præ nimia pinguedine δυσκίνητος καὶ ναρκώδης οὖσα, se abscondit ἐν φωλεῷ, donec paululum emaciata agilitatem et vires pristinas recuperet : quæ φωλεία etiam dicitur, ut mox docebo. Eidem φωλὰς est etiam σπήλαιον κρυπτὸν, Spelunca abscondita, Antrum occultum, Latibulum, afferenti ex Babrio [Fab. 82, 3] : Φρίξας δὲ χαίτην ἔκθορε φωλάδος κοίλης. Rursum adjective ex Nonno [Jo. c. 12, 173] : Φωλὰς σιγὴ, pro Conditum silentium. [|| Conchæ species. Hesych. : Φωλαΐδες· ὀστράκινά τινα βρωμώδη· ubi φωλαΐδες ex duplici scriptura, φωλάδες et φωλίδες, ortum esse conjecit Lobeck. Pathol. Prol. p. 454. Φωλάδες autem hæ conchæ dicuntur ap. Athen. 3, p. 88, A et 91, A. G. Dind. Greg. Nyss. t. 1, p. 152, A, ἄρκου φωλάδος. It. Basil. t. 1, p. 114, D ursæ corpus ait πρέπον τῷ ὄντι φ. καὶ κατεψυγμένῃ, Occultanti sese et pergelidæ feræ. Hase.]

[Φωλεὰ, ἡ. V. Φωλεός.]

Φωλεία, ἡ, Latebra, Delitescentia in latebroso antro. Aristot. H. A. 7 [immo 8, 13] : Ποιεῖται δὲ τὰ ζῶα τὰς φωλείας ἀποκρυπτόμενα ἐν ἀλεεινοῖς καὶ ἐν οἷς εἴωθε τόποις ἐπικοιτάζεσθαι. Apud Galeno vero 1 De prænot. ex puls. : Μικρά τις ἡσυχία καὶ οἷον φωλεία. || Item φωλεία Morbus quidam ursi dicitur, quum præpinguis factus latebras quærit, et sese emaciat, aliquandiu delitescens in specu. Cujus meminit Plutarch. De solert. anim. [p. 971, D], ubi inter alia dicit, Ἡ ἄρκτος ὑπὸ τοῦ πάθους, ὃ καλοῦσι φωλείαν, καταλαμβανομένη, πρὶν ἢ παντάπασι ναρκῆσαι καὶ γενέσθαι βαρεῖα καὶ δυσκίνητος, μέλλουσα καταδύεσθαι, τῷ νώτῳ τὸ σῶμα προσάγει καὶ παρακομίζει πρὸς τὸν φωλεόν. Aristot. quoque scribit ursos tempore hyberno πιοτάτους γίνεσθαι, ὥστε μὴ εὐκινήτους εἶναι, et propterea φωλεῖν. Φωλάδα dici hanc νόσον ex Suida annotavi. [Dicitur etiam Ἀρκτοφωλεία.] Apud Plutarch. vero in l. citato notandum est scribi Φωλία, sine diphthongo, ut et in VV. LL.; ego tamen cum diphthongo scrib. censui. [Sic etiam Xylander. Liber unus φωλιάν. Theophr. fragm. 7, p. 828 : Ἐν ταῖς φωλείαις διαναρκῶντας· fr. 4, 63 : Ἅμα ταῖς φωλίαις τῶν ἄρκτων. Idem ap. Athen. 2, p. 63, C : Ἡ φωλεία (τῶν κοχλιῶν) τοῦ θέρους καὶ ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐπὶ τῶν δένδρων. Ἐν ταῖς φωλέαις ap. Aristot. Mirab. c. 74. Quod φωλείαις scribendum.]

[Φωλειός. V. Φωλεός.]

Φωλεὸς, ὁ, sive Φωλεὰ, ἡ, Lustrum, Latibulum, Specus, Antrum; sed Id peculiariter, in quo feræ stabulantur. [Suidas : Φωλεὰ καὶ φωλεία ἐκ τοῦ φωλεύω. Ubi φωλεὰ et femininum esse potest ἡ φωλεὰ, quo utitur Tzetz. ad Hesiodi Op. 373, Simeon Sethi Ichnel. p. 120, 6 a Boiss. cit., et neutrum τὰ φωλεὰ, quod est ap. Pausan. 8, 16, 2, et ap. Nicandr. Athen. 3, p. 92, D : Φωλεὰ πίννης.] Hesychio σπήλαιον, οἷ τὰ θηρία κοιμᾶται. [Apud Hesych. est Φωλεόν· διδασκα-

λεῖον· ἢ οὗ τὰ θηρία κοιμᾶται· ἢ οὗ χορεύουσι καὶ διδάσκουσιν· οἱ δὲ σπήλαιον. Aristot. H. A. 9, 6 : Ὅταν ἐκ τοῦ φωλεοῦ ἐξέλθωσι (αἱ ἄρκτοι).] Plutarch. [Mor. p. 169, E] : Ὥσπερ ἄρκτων φωλεοῖς, ἢ χειαῖς δρακόντων, ἢ μυχοῖς κητῶν, τοῖς τῶν θεῶν μεγάροις ἢ ἀνακτόροις προσιόντες. Idem Narrat. Amat. [p. 771, B] : Ὥσπερ ἐν φωλεῷ λέαινα καταδῦσα πρὸς τὸν ἄνδρα, τοὺς γενομένους ὑπεθρέψατο σκύμνους ἄῤῥενας, de uxore Sabini cujusdam, quæ ei τὰ πολλὰ συνῆν ὑπὸ γῆς in antro quodam latenti. [Id. p. 971, E; 972, E, Vitt. p. 496, E; 828, D; 1039, C. Aristot. H. A. 9, 9 et 37; Nicand. Th. 32; Lucian. Philops. c. 11, Char. c. 6, Ver. Hist. 1, 37. Πολυπόδων φωλεοὶ ap. Aristot. H. A. 9, 37. « Ælian. N. A. 1, 45; 2, 21; 13, 19; 17, 5. Heliodor. Æth. 2, 34. Alciphro 3, 9. » Hercher.] Ammon. [p. 145] ἐπὶ τῶν ἑρπετῶν poni hoc vocab. ait, ut et Suidas esse κατάδυσιν τῶν ὄφεων dicit. [Schol. Gregor. Naz. Ms. ap. Gaisford. : Φωλεοὶ αἱ καταδύσεις τῶν ὄφεων καὶ λοιπῶν ἑρπετῶν καὶ θηρίων, ἀφ' οὗ καὶ φωλάδες ἄρκτοι λέγονται.] Videtur tamen τῶν ἑρπετῶν et ὄφεων κατάδυσις nominari potius χειὰ (ut Plutarch. supra ὀρακόντων χειὰς dicit), φωλεὸς autem esse potius Latibulum et specus in quo quadrupedes feræ latent, veluti leones, ursi, lupi, tigres; nec non vulpes, ut Matth. 8, [20] et Luc. 9, [58] : Αἱ ἀλώπεκες φωλεοὺς ἔχουσι, καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατασκηνώσεις. || Φωλεὸν [qui est accusativus masculini φωλεός] Iones appellant τὸ παιδευτήριον : unde ἀποφώλιοι dicuntur οἱ ἀπαίδευτοι, inquit Suid. Itidem Hesych. φωλεὸν dici scribit οὗ χορεύουσι καὶ διδάσκουσι, διδασκαλεῖον. Vide et Φωλητήριον.

|| Metri causa et Ionice dicitur Φωλειὸς pro φωλεὸς, Oppian. Cyn. 3, [451] : Καὶ πινυτὴ ναίει πυμάτοις ἐνὶ φωλειοῖσιν, In ultimis latibulis, altis profundisque lustris s. speluncis. [Ibid. 2, 238, 578, et Hal. 1, 146; 2, 249; Nicander Th. 79, 125, 351. Ælian. N. A. 16, 15.]

[Φώλευμα, τὸ, i. q. φωλεός. Theodos. Diac. De exp. Cretæ 3, 79 : Τῶν Κρητικῶν γὰρ ἐκχυθεὶς φ. Hase.]

[Φώλευσις, εως, ἡ, Delitescentia. Ælian. N. A. 16, 15 : Παλαμῶνται (formicæ) τὰς ἐν ὕψει φωλεύσεις.]

[Φωλευτέον, Delitescendum. Eunap. p. 54=476 extr. ed. Par. Boiss.]

Φωλεύω, i. q. φωλέω, In lustro et specu lateo, In cavernis delitesco, Condor cavis antris, Latibulis incubo, etiam Cavernas et lustra subeo. [Theocr. 24, 83 : Κνώδαλα φωλεύοντα.] Plutarch. [Mor. p. 733, C] : Τὴν δὲ Κίμωνος ἐν Κιλικίᾳ τηθὴν Ἀριστοτέλης ἱστόρηκε φωλεύειν τοῦ ἔτους ἑκάστου δύο μῆνας. [Nicand. Ther. 394, Al. 523. Lucian. De dips. c. 3; Ælian. N. A. 5, 52; 10, 21; 12, 5.] Ab Athen. vero [2, p. 63, C] citatur Theophrasti quidam liber Περὶ τῶν φωλευόντων. [Theophr. fragm. 12, 9 : Τὰ φωλεύοντα τροφῆς ὀλίγης δεῖται.] Metaphorice Philo De mundo : Ἄνθραξ ἐστὶ πῦρ ἐν γεώδει, ὃν τρόπον ἕξεως πνευματικῆς πεφώλευκε καὶ ἐλλοχᾷ, δι' ὅλης ἄχρι περάτων τεταμένος, Hocque modo spiritualis habitudinis, tanquam in specu, latet ignis et eum insidet, Bud. [Aretæus p. 36, 17 : Ἢν φωλεύῃ ἡ θέρμη ἐν τοῖσι σπλάγχνοισι· 48, 32 : Ἢν φωλεύσῃ τὸ κακὸν ἐς ῥίζαν· et ibid. : Φωλεῦσαν ἐν σπλάγχνῳ νόσημα. Tryphiod. 394 : Φωλεύει δ' ὑπὸ δούρασι κευθόμενον πῦρ.] Utitur et Aristot. sæpenumero in Hist. Anim., ut de chamæleonte [2, 11], Φωλεύει δὲ καθάπερ οἱ σαῦροι, de quo Plin. : Hybernis mensibus latet ut lacertæ. [5, 9 : Οὐδέτερον δὲ φωλεύει τούτων τῶν ὀρνέων.] Apud Eundem verbum Φωλέω quoque legitur non semel, 7, 14 [8, 14] : Τὰ δ' ἔντομα σχεδὸν ἅπαντα φωλεῖ, πλὴν εἴ τι ἐν ταῖς οἰκήσεσι συνανθρωπεύεται αὐτῶν, In cavernis et latibulis delitescunt. Plin. sic vertit, Sane et insecta omnia hyeme conduntur, sed minus diu quæ parietibus nostris occultata mature tepefiunt. Et alibi, de crabronibus, Ζῶσι δὲ φωλοῦντες τὸν χειμῶνα, i. e., eod. Plin. interpr., Hyeme ut cetera insecta conduntur. || Hesych. φωλεύει exp. non solum οἰκουρεῖ, sed etiam κρύπτει.

Φωλέω, Latibulum habeo, s. In lustro et specu lateo. Vide Φωλεύω. Suidas vero φωλέουσι [pro quo φωλεύουσι restitutum ex cod. Leid.] exp. κρύπτουσι, Abscondunt, Occultant.

Φωλεώδης, ὁ, ἡ, Latebrosus, In modum φωλεοῦ factus. Plutarch. [Mor. p. 418, A] : Οὐ φωλεώδης τοῦ δράκοντος χειὰ, Latebrosum draconis cubile.

Φωλητὴρ, ῆρος, ὁ, Qui in lustro latet, in eodem semper latitat lustro. Est enim Hesychio ὁ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ καθεζόμενος ἀεί.

Φωλητήριον, τὸ, i. q. φωλεὸς, Latibulum, Lustrum. Item Schola, Ludus; ea signif. qua Ludum literarium vocant τὸ διδασκαλεῖον. Sunt enim φωλητήρια et φωλεαὶ Hesychio τῶν θιάσων καὶ συνόδων οἶκοι. Ubi nota etiam fem. φωλεαὶ, quod ap. Suid. quoque legitur, ex quo itidem φωλεοὺς docui nominari τὰ παιδευτήρια. Apud eundem Suid. legitur et Φωλήτοροι, οἶκοι συμποσιακοὶ, Domus in quibus compotari solet, ut Hesychio Φωλητήρια sunt θιάσων οἶκοι. Nisi forte pro eo reponendum sit θιασωτῶν, ut Pollux 6, [8] scribit φωλητήρια proprie nominari τοὺς τῶν θιασωτῶν οἴκους. Sunt qui interpr. non solum Convivales domus, verum etiam Ubi clam potatur, ut sint potatorum veluti latibula.

[Φωλία vitiose pro φωλεία, quod v.]

[Φωλία, ἡ, Pholia, si lectio sana, n. pr. mulieris in inscr. Rom. C. I. vol. 3, p. 979, n. 6526, 1. Hase.]

[Φωλίον, τὸ, i. q. φωλεός. Pausan. 4, 18, 4 : Τὴν μὲν τὸ φ. ἔμελλεν ὑποδέξεσθαι.]

Φωλὶς est ἰχθὺς ποιὸς, Piscis quidam, Hesych. : qui etiam ipse παρὰ τὸ φωλεῖν dictus est, ut videtur; scribit enim Aristot. H. A. 9, 37 [ubi v. Schneid. vol. 4, p. 175] : Τὴν μύξαν, ἣν ἀφίησι, περιπλάττεσθαι περὶ αὐτὴν, eique γίνεσθαι καθάπερ θαλάμην : innuens ita nominari piscem illum, quia in suo muco, qui circa eum περιπλάττεται, φωλεύει : piscium enim θαλάμαι et μυχοὶ etiam ipsi possunt φωλεοὶ appellari. Apud Suid. quoque φωλὶς legitur cum derivato Φωλιδωτὸς, sed ambo sine expositione [et vitiose pro φολὶς et φολιδωτὸς, ut ap. schol. rec. Æsch. Sept. 387, cui φολὶς ex cod. restituendum. G. D.] Quod φωλιδωτὸς VV. LL. interpr. Nidulator, Qui nidum facit, latitat. Quod si φολιδωτὸς scribas, significat Squamosus, Squamatus, Squamis tectus, a φολὶς significante Squamam, sed piscium proprie et serpentium.

[Φωνάεις. V. Φωνήεις.]

[Φωνάριον, τὸ, Vox. Pollux 4, 64 : Φ. ᾠδικόν. Clearch. com. ap. Athen. 14, p. 623, C. Anth. Pal. 5, 132.]

Φωνασκέω, Vocem exerceo, sub magistro sc., qui φωνασκὸς appellatur. [Hesych. : Φωνασκεῖ, φωνὴν ἀποτελεῖ· ἢ φωνῆς ἐπιτελεῖ· ubi postrema verba ἢ φ. ἐ. delenda. Suidas : Φωνασκεῖν, εὐφωνίαν ἀσκεῖν, addito loco anonymi : Ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ βασιλέως τὸ τῶν φωνασκούντων γένος ἦν πανταχόθεν ἀνιχνευόμενον. Plato Leg. 2, p. 665, E : Οἱ περὶ νίκης χοροὶ ἀγωνιζόμενοι πεφωνασκηκότες. Aristot. Probl. 11, 22.] Dem. [p. 449, 14] : Ἂν οὕτως φυλάττητε αὐτὸν, οὐχ ἕξει τι λέγειν, ἀλλὰ τηνάλλως ἐνταῦθα ἐπαρεῖ τὴν φωνὴν, καὶ πεφωνασκηκὼς ἔσται, Frustra sub phonasco vocem exercuerit. Apud Eund. [p. 328, 11] : Πεφωνασκηκὼς, καὶ συνειλοχὼς ῥήματα καὶ λόγους. [Philo vol. 2, p. 537, 23 : Μισθοδοτήσας τοὺς ἀλειφοβίους καὶ φωνασκεῖν εἰωθότας. Hase. Tzetz. Hist. 6, 88 : Σύρων τὸ ἱμάτιον μεγάλως ἐφωνάσκει· et 125. Cum accus. Joann. Mal. p. 288, 7 : Ἐφωνάσκουν τραγικὰ μέλη.] Invenitur et pass. Φωνασκέομαι, q. d. Vocem exerceor sub phonasco. [Plutarch. Mor. p. 349, A. Eustath. Opusc. p. 277, 50.]

[Φωνασκητὴς, ὁ, Vociferarius, Gl.]

Φωνασκία, ἡ, Ars exercendæ vocis. [Demosth. p. 319, 9 : Ἐπίδειξίν τινα φωνασκίας ποιήσασθαι.] Affertur ex Theophr. H. Pl. 9, [9, 2. Add. Aretæus p. 132, 2. Oribas. p. 98, 99 ed. Matth. Eustath. Opusc. p. 78, 1, et, ubi φωνασκιὴν pro φωνασκίαν scriptum est, Psellum in Westerm. Paradoxogr. p. 144, 18.]

[Φωνασκικὸς, ἡ, ὸν, Ad vocem exercendam pertinens. Φ. ὄργανον Plutarch. V. Tib. Gracchi c. 2. Φ. βιβλίον Diog. L. 2, 103. Φ. βούκινον ap. Suidam s. v. Φωνασκεῖν. || Adverb. Φωνασκικῶς, Arrian. in Epict. 1, 4, 20.]

Φωνασκὸς [De accentu v. Arcad. p. 88, 4. Male Φώνασκος Epictet. Diss. 1, 4, 20], ὁ, Qui vocem exercet, i. e. Vocis exercendæ magister. Quidam interpr. Vocis formandæ magister. Utitur verbo Phonascus Fa-

bius [11, 3, 19], nec non Suet., ex quo possumus etiam illius officium discere, ita scribente in Augusto [c. 84]: Pronuntiabat dulci et proprio quodam oris sono, dabatque assidue phonasco operam. Is enim vocem intorquere, remittere, lenire, exasperare docebat. Alex. Aphr. Probl. 1, [119]: Καὶ οἱ φωνασκοὶ δὲ παιωνίζοντες προμαλακύνουσι τὰ ἀναπνευστικά. Galen. De sanit. tuenda [vol. 6, p. 155]: Καὶ τὰς καλουμένας ὑπὸ τῶν φωνασκῶν ἀναφωνήσεις παρελάμβανον. [Suet. Nerone c. 25. (Geopon. 12, 17, 13.) Cicero De orat. 1, 59. Marmor. Oxon. 3, p. 71. Cresoll. Vacatt. autumn. c. 11, p. 516. Schneid. V. Cœl. Aurel. p. 282, et Mercurial. Gymnast. 6, 5.]

Φωνέω, Vocem edo s. emitto. Et generalius etiam interdum, Sonum edo. Apud Hom. sæpe est Loquor, Dico [Pér λέγειν, εἰπεῖν et λαλεῖν exp. Hesych. s. v. Φωνεῖ et Φωνήσας.] Hom. Il. [A, 201: Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·] B, [182]: Ὁ δὲ ξυνέηκε θεῆς ὅπα φωνησάσης, Locutæ. Ib. [Γ, 181]: Τὸν δ' ὁ γέρων ἠγάσσατο, φώνησέν τε, Et dixit. [Od. Δ, 370: Ἔπος φάτο φώνησέν τε· H, 298: Ἀμείβετο φώνησέν τε· Ω, 535: Θεᾶς ὅπα φωνησάσης. Herodot. 2, 2: Τὰ παιδία προσπίπτοντα βεκὸς ἐφώνεον. Pind. Ol. 13, 95: Φώνασε δ' « Εὔδεις, Αἰολίδα βασιλεῦ; » Pyth. 4, 290: Ταῦτά μοι ὄνειρος φωνεῖ· Nem. 10, 142: Ὄρθιον φώνασε, ut μέγιστα φωνέειν ap. Herodot. 4, 141; 7, 117, et μέγα φ. Æsch. Eum. 936. Et Soph. Phil. 574: Ἂν λέγῃς δὲ μὴ φώνει μέγα. Æsch. Ag. 198: Ἄναξ ... τόδ' εἶπε φωνῶν· Sept. 434: Χρυσοῖς δὲ φωνεῖ γράμμασιν « πρήσω πόλιν ». Et verbis quæ quis dicit præpositis Ag. 1334: Οὔτις ... εἴργει μελάθρων « μηκέτ' ἐσέλθῃς », τάδε φωνῶν.] Soph. El. [1349]: Τί φωνεῖς; Quid ais? [Ib. 329: Τίν' αὖ σὺ τήνδε ... φωνεῖς φάτιν; Tr. 347: Οὐδὲν ὧν ἔλεξεν ἀρτίως, φωνεῖ δίχης ἐς ὀρθόν· 382: Τῆς ἐκεῖνος οὐδαμὰ βλάστας ἐφώνει, i. e. Indicabat. OEd. T. 10: Πρέπων ἔφυς πρὸ τῶνδε φωνεῖν· 72: Ὅ τι δρῶν ἢ τί φωνῶν· Phil. 1225: Δεινόν γε φωνεῖς. Eurip. Iph. T. 687: Εὔφημα φώνει. Theocr. 16, 44: Ἄμναστοι ... ἔκειντο, εἰ μὴ ... ἀοιδὸς ὁ Κήϊος αἰόλα φωνῶν βάρβιτον εἰς πολύχορδον ... θῆκ' ὀνομαστοὺς ὁπλοτέροις.] Apud Eund. [Soph.] cum dat. personæ [Aj. 543]: Ἑρποντι φωνεῖς. [OEd. C. 1485: Ζεῦ ἄνα, σοὶ φωνῶ. Eur. Or. 146: Ὅπως πνοὰ λεπτοῦ δόνακος φώνει μοι.] Jungitur et accusativo personæ, pro Compello [Apoll. Rh. 3, 673: Φώνησέν μιν, ὤμοι ἐγὼ κτλ.], Voco, etiam Inclamo, ut redditur apud eundem Tragicum [Aj. 73]: Αἴαντα φωνῶ, Ajacem inclamo. [Ib. 1047: Οὗτος, σὲ φωνῶ, τόνδε τὸν νεκρὸν ... μὴ συγκομίζειν· ubi infinitivus non a φωνῶ pendet, sed pro imperativo positus est. || Φωνοῦντα γράμματα et ἄφωνα, Literæ vocales (quæ in oratione prosa φωνήεντα dicuntur) et consonantes ap. Eurip. Palamed. fr. 2. || Herodotea hujus verbi exx. supra attulimus, quibus addendus Nicand. ap. Athen. 11, p. 477, B: Τὰ ἀρχαῖα ἐκπώματα κισσύβια φωνέεται, ubi est Appellatur. Minus frequens ejus usus est in comœdia et in prosa Atticorum. Aristophanis unum exstat exemplum Ach. 777 in verbis Megarensis: Φώνει δὴ τὺ ταχέως, χοιρίον. Activum apud Platonem non legitur nisi semel idque in dialogo male ei tributo Axioch. p. 366, C: Ἔθος ἐστὶν αὐτῷ φωνεῖν τὸ Ἐπιχάρμειον, Epicharmi dictum pronuntiare; passivum bis, Soph. p. 262, C: Οὐδὲ οὐσίαν ὄντος οὐδὲ μὴ ὄντος δηλοῖ τὰ φωνηθέντα· Tim. p. 72, A: Τὰ φανέντα καὶ φωνηθέντα. Apud Xenoph. bis tantum legitur, Symp. 3, 13: Ἤκουσαν αὐτοῦ φωνήσαντος· et improprie in Apol. Xenophonti supposita 12: Βροντὰς ἀμφιλέξει τις μὴ φωνεῖν; Apud Plutarch. Mor. p. 902, C, in definitione nominis φωνῆς, et p. 1021, B: Φθόγγους φωνοῦντας ἡδὺ καὶ προσηνές. « Φωνεῖσθαι Longino dicuntur loci vel sententiæ, quæ ex idonea verborum compositione sonoræ et numerosæ factæ sunt, τῇ ἁρμονίᾳ πεφώνηται, c. 39. Et c. 40: Αὐτῷ κύκλῳ φωνήεντα γίνεται, Ipso ambitu sonora fiunt. » Ernest. Lex. rhet. Aliquanto frequentior verbi usus est in V. et N. T. libris, velut Esaiæ 8, 19: Τοὺς κενολογοῦντας, οἳ ἐκ τῆς κοιλίας φωνήσουσιν, ut ἀπὸ τῆς γῆς et ἐκ τῆς γῆς φωνεῖν ibid. et 19, 3. Soph. 2, 14: Θηρία φωνήσει ἐν τοῖς διορύγμασιν αὐτῆς. Maccab. 1, 9, 12: Ἐφώνουν ταῖς σάλπιγξι. Amos. 3, 6: Εἰ φωνήσει σάλπιγξ. Lucas 8, 8: Ταῦτα λέγων ἐφώνει· 23, 46 et alibi: Φωνήσας φωνῇ μεγάλῃ, et φωνεῖν κραυγῇ μεγάλῃ Apoc. 14, 18. Lucas Act. 10, 18: Φωνήσαντες ἐπυνθάνοντο. Sæpius de cantu galli, velut Marc. 14, 30: Πρὶν ἢ δὶς ἀλέκτορα φωνῆσαι.] Pro Voco [i. e. Nomino, Appello] usus est Joannes Evangelista [13, 13: Ὑμεῖς φωνεῖτέ με ῥαββὶ καὶ διδάσκαλε. Longe frequentius Advocandi, Arcessendi, Convocandi signif., velut Matth. 20, 32: Στὰς ὁ Ἰησοῦς ἐφώνησεν αὐτοὺς καὶ εἶπε· 27, 47: Ὅτι Ἠλίαν φωνεῖ οὗτος. Marc. 9, 55: Καθίσας ἐφώνησε τοὺς δώδεκα. Lucas 19, 15: Εἶπε φωνηθῆναι αὐτῷ τοὺς δούλους τούτους. Joann. 12, 17: Τὸν Λάζαρον ἐφώνησεν ἐκ τοῦ μνημείου.] || Φωνέω affertur de palumbe ab Aristot. dictum pro Gemo, ex interpretatione Gazæ.

Φωνὴ, ἡ, Vox. Interdum etiam generalius, Sonus. Hom. Il. Λ, [466]: Ἀμφί μ' Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἵκετο φωνή. Idem dixit non semel, Θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνὴ, præ lacrymis sc. Ap. Eundem B, [490]: Φωνὴ δ' ἀῤῥηκτος, χάλκεον δέ μοι ἦτορ ἐνείη. Apud Eundem invenitur dat. φωνῇ otiosus, veluti quum dicit Il. Γ, [161]: Πρίαμος δ' Ἑλένην ἐκαλέσσατο φωνῇ. Ad quem pleonasmum respexisse puto Virg., atque adeo eum imitari voluisse, quum dixit Voce vocare non uno in loco, ut Æn. 12: Me voce vocantem Murranum; 4: Patriosque vocavi Voce deos. Quæ exempla eo lubentius annoto, quod Serv. in istum ejusdem poetæ locum, Æn. 6, [247]: Voce vocans Hecaten cœloque ereboque potentem, quædam de hujus ablativi usu afferat, quæ subtiliora quam veriora videri queant. [Il. N, 45: Εἰσάμενος Κάλχαντι δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν· Υ, 81: Λυκάονι εἴσατο φωνήν· Od. Δ, 279: Φωνὴν ἴσκουσ' ἀλόχοισιν. Pind. Pyth. 9, 49: Χείρωνα προσέννεπε φωνᾷ. Φωνὰ θαρσαλέα Nem. 9, 118; δύσθροος Pyth. 4, 111; ἀδυμελὴς, et ἀδύπνοος Nem. 2, 40, Isthm. 2, 38; μαλθακὰ Pyth. 4, 244; ὑπάργυρος (Argento conducta) ib. 11, 65. Æsch. Prom. 21: Ἵν' οὔτε φωνὴν οὔτε του μορφὴν βροτῶν ὄψει· ubi ἀκούσει ad φωνὴν intelligendum ex ὄψει. Soph. Aut. 1206: Φωνῆς ἄπωθεν ὀρθίων κωκυμάτων κλύει τις. Eurip. Bacch. 1076: Ἐξ αἰθέρος ... φωνή τις ἀνεβόησεν.] Communis est autem usus hujus vocis poetis cum oratoribus, vel potius prosæ scriptoribus, apud quos legitur etiam φωνῆς ἦχος, et φωνῆς τόνος, item φωνὴν ἀφιέναι, et φωνὴν ῥῆξαι. [Herodot. 2, 2: Θέλων ἀκοῦσαι ἥντινα φωνὴν ῥήξουσι πρώτην· 55: Αὐδάξασθαι φωνῇ ἀνθρωπηΐῃ· 4, 23: Φωνὴν ἰδίην ἱέντες· 155: Χρησόμενος (Battus ἰσχνόφωνος) περὶ τῆς φωνῆς· 114: Τὴν φωνὴν τῶν γυναικῶν, et τὴν φωνὴν τῶν ἀνδρῶν. Plato Phileb. p. 17, B: Φωνὴ ... ἡμῶν ἐστί που μία διὰ τοῦ στόματος ἰοῦσα. Φωνῆς φορὰ Polit. p. 306, C. Φωνὴ θηριώδης Leg. 2, p. 669, E; μουσικὴ Tim. p. 47, C. Φ. βραχεῖα, λεπτὴ, μικρὰ, λαμπρὰ Aristot. H. A. 5, 14, aliique non raro. Τῆς φωνῆς τὸ ἄνθος (i. e. vocem quæ homini ornamento est) κείρειν Achill. Tat. 5, 5. Παρὰ ζώσης φωνῆς ἀκηκοέναι schol. Hom. Il. Δ, 434.] Vicissimque aliquis dicitur φωνῆς ἀκούειν, aut etiam φωνήν: item φωνὴν ἐξακούειν, nec non φωνὴν συνιέναι. Lucian. [Nigr. c. 7]: Καὶ τῆς φωνῆς ὁ ἦχος ἐν ταῖς ἀκοαῖς παραμένει. Eodemque sensu apud Eundem legitur φωνὴ ἔναυλος [Somn. c. 5]: Τά τε σχήματά μοι τῶν φανέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παραμένει, καὶ ἡ φωνὴ τῶν ἀκουσθέντων ἔναυλος. Illud autem φωνῆς τόνος ap. Æschin. [p. 83 extr.]: Περὶ δὲ τῶν δακρύων καὶ τοῦ τόνου τῆς φωνῆς. Sic autem et ap. Dem. [p. 319, 12]: Ἔστι δ' οὐχ ὁ λόγος τοῦ ῥήτορος, Αἰσχίνη, τίμιος, οὐδ' ὁ τόνος τῆς φωνῆς. [Lucian. Amor. c. 36: Ὑπεσταλμένῳ τῷ τῆς φωνῆς τόνῳ.] Legimus vero et ap. Xenoph. plur. τόνους, et quidem generalius positum, Cyneg. [6, 20]: Προστάντα ἐγκελεύειν τοὔνομα μεταβάλλοντα ἑκάστης τῆς κυνὸς ὁποσαχῆ οἷόν τ' ἂν ᾖ, τοὺς τόνους τῆς φωνῆς ποιούμενον, ὀξὺ, βαρὺ, μικρὸν, μέγα. Ad illum autem τόνον τῆς φωνῆς, quem legimus ap. Dem., pertinet quod apud Eundem legitur: Ἀλλ' ἐπάρας τὴν φωνήν. Atque huic ἐπαίρειν τὴν φωνὴν opponi queat fortasse καθιέναι τὴν φωνήν: sicut nimirum Herodianus τὸ καθειμένον τῆς φωνῆς de Voce summissa dixit. Apud Aristot. legimus φωνὴν βαρεῖαν, quam dicit videri esse τοῦ μεγαλοψύχου. [Φ. ὀξεῖα Æschin. p. 49, 15: Φωνὴν ταύτην τὴν ὀξεῖαν καὶ ἀνόσιον ἐντεινάμενος.] At φωνὴν ἀφιέναι non raro occurrit, sicut et φωνῆς ἀκούειν, vel ἐξακούειν. Plutarch. Fabio [c. 6]: Οἱ δὲ τῆς φωνῆς διὰ τὸν βαρβαρισμὸν οὐκ ἐξακού-

σαντες ἀκριβῶς· ubi tamen φωνῆς ἐξακούειν non pro ἀκούειν, i. e. Audire, sed nec pro Exaudire positum existimatur, sed pro συνιέναι, quod ap. Herodian. legitur. Dicitur porro non solum φωνῆς ἀκούειν, sed etiam φωνὴν ἀκούειν. [Demosth. p. 240, 12 : Οὐδὲ φωνὴν ἤκουον, εἴ τις ἄλλο τι βούλοιτο λέγειν.] Utriusque constr. exemplum habemus ap. Lucam, in Act. 9, [7] prioris cum gen. : Ἀκούοντες μὲν τῆς φωνῆς, μηδένα θεωροῦντες. Posterioris autem, cum accus., 22, [9] : Τὴν δὲ φωνὴν οὐκ ἤκουσαν τοῦ λαλοῦντός μοι. At vero φωνὴν ῥῆξαι legitur cum apud alios, tum ap. Aristoph. [Nub. 356] et Dem. Quod loquendi genus exprimens ad verbum Virg. dixit Rumpere vocem. Sunt alioqui qui in soluta oratione reddere malint In vocem erumpere. [Demosth. p. 9, 11 : Ὁ παρὼν καιρὸς μόνον οὐχὶ λέγει φωνὴν ἀφιείς. Πᾶσαν φωνὴν ἱέναι vel ἀφιέναι proverbio dicuntur qui nihil intentatum relinquunt s. nihil non moliuntur. Plato Leg. 10, p. 890, D : Πᾶσαν, τὸ λεγόμενον, φωνὴν ἱέντα· Euthyd. p. 293, A : Πᾶσαν φωνὴν ἠφίειν δεόμενος τοῖν ξένοιν. Demosth. p. 293, 12 : Ὑπὲρ οὗ πάσας ἀφῆκε φωνάς· et p. 301, 10. Παντοίας ἀφιέναι φωνὰς dixit Eunap. p. 56, ubi v. Wyttenb. vol. 2, p. 198. Τὴν φ. προΐεσθαι Æschin. p. 31, 20. Id. p. 26, 1 : Φωνὰς μηδὲ τοῖς ὠσὶ προσδέχεσθαι. Τῇ φ. εἰπεῖν Lysias p. 107, 37 : Τὰ ἱερὰ ἐπεδείκνυε τοῖς ἀμυήτοις καὶ εἶπε τῇ φωνῇ τὰ ἀπόρρητα. Dio Chr. vol. 1, p. 232 : Ἔπειτα εἶπε τῇ φωνῇ πράως· nisi πράῳ corrigendum cum L. Dindorfio, ut πράῳ δεισιδαιμονίᾳ pro πραείᾳ dixit Plut. Mor. p. 168, D. Φωνῇ βοηθεῖν Æschin. p. 43, 17, in jurisjurandi formula : Τιμωρεῖν καὶ ποδὶ καὶ χειρὶ καὶ φωνῇ καὶ πάσῃ δυνάμει· et p. 70, 29 : Βοηθῶ τῷ θεῷ ... καὶ χειρὶ καὶ ποδὶ καὶ φ. καὶ πᾶσιν οἷς δύναμαι. Μιᾷ φ. βοᾶν Diodor. 11, 92 : Ὁ δῆμος ὥσπερ τινὶ μιᾷ φωνῇ σώζειν ἅπαντες ἐβόων τὸν ἱκέτην. Lucian. Nigr. c. 14 : Μιᾷ φωνῇ πάντες ἀνεβόησαν. Ἀναβοᾶν μεγάλῃ τῇ φωνῇ Polyb. 15, 29, 11, Lucian. Tim. c. 9. « Apud Hippocr. φωνῆς βαρύτης, Vox gravis dicitur, vel quæ rauca est ex faucium et spiritualium instrumentorum nimia humectatione, quales etiam φωναὶ δασεῖαι καὶ μέλαιναι, hoc est, Voces densæ et fuscæ aut nigræ dicuntur, Galen. In Prorrh. p. 67, D, vel quæ inexplicata est aut præpedita, ac lingua veluti balbutiens ex nimio humoris affluxu. Φωνῆς βραδυτὴς, Linguæ tarditas, p. 144, A. Sunt et φωναὶ ἐκλείπουσαι, Voces deficientes, p. 74, D, et φωναὶ κατακλώμεναι, Voces perfractæ ac perversæ, p. 158, E. Φ. κεκλασμένη p. 1229, E. Φ. παραλελυμένη, Vox exsoluta, intercepta, præpedita, p. 144, E. Cui φ. λελυμένη, Vox soluta et libera reddita, opponitur. Sic p. 1050, F : Τῆς φωνῆς λυομένης πάντα λύεται· ἡ γὰρ λύσις τῇ φθέγξει ὁμοίη· et p. 1221, D; 491, 28. Φωνὴν ἀπορρήγνυσθαι Epidem 6, 7, 1, Vocem elisam, abruptam et fractam indicat. Φ. ὑπὸ τῆς βοῆς ἀπερρωγυῖα καὶ βραγχώδης p. 1213, F. Φ. λευκὴ καὶ μέλαινα per translationem dicitur Galeno De differ. puls. 3, p. 38, 41, et Comm. 1 in Prorrhet. ad p. 170, 16. » Foes.] Ut porro Vox a Latinis, avibus quoque, et nonnullis aliis animalibus tribuitur, sic etiam φωνὴ interdum apud Græcos. [Hom. Od. K, 239 : Συῶν μὲν ἔχον φωνήν· M, 86 : Φωνὴ, ὅση σκύλακος νεογιλῆς. Βοῶν ib. 396. De luscinia T, 521 : Χέει πολυηχέα φ. Herodot. 4, 129 : Τῶν ὄνων ἡ φωνή.] Tribuitur vero et instrumentis musicis. [Eur. Tro. 127 : Συρίγγων φ. Aristot. Poet. c. 16, ubi de variis agnitionibus agit : Ἐν τῷ Σοφοκλέους Τηρεῖ ἡ τῆς κερκίδος φωνή· quod Jacobs. comparavit cum Philostr. p. 853 : Μόνον οὐχ ὑποφθέγγεται ἡ κερκίς. Κερκίδος ὕμνους dixit Soph. fragm. 909. Ἡ τῆς πληγῆς φ. Sext. Emp. p. 349.] || Vox, Vocabulum, Verbum. Greg. Naz. : Μήτε ἡμᾶς εὐθύνητε τῆς ὑψηλοτέρας φωνῆς, Nolite nos reprehendere ob verbum altius elatum. [Longin. 43, 5 : Τῶν πραγμάτων πρέποι ἂν καὶ τὰς φωνὰς ἔχειν ἀξίας. || Lingua, i. e. Facultas loquendi, Sermo. Soph. El. 548 : Ἡ θανοῦσα ... εἰ φωνὴν λάβοι.] || Lingua, ut dicitur Lingua Græca, Latina, [vel Dialectus. Herodot. 4, 117 : Φ. Σκυθική. Æsch. Ag. 1051 : Ἀγνῶτα φωνὴν βάρβαρον κεκτημένη· Choeph. 563 : Φωνὴν ἥσομεν Παρνησίδα· fragm. 315 : Αἰθίοπα φωνήν. Thucyd. 6, 5 : Φωνὴ μεταξὺ τῆς τε Χαλκιδέων καὶ Δωρίδος ἐκράθη. Φ. βάρβαρος Plato Protag. p. 341, C. Φ. ἡ Μυτιληναίων A p. 346, D; ἡ Αττικὴ Crat. p. 398, B; ἡ Ἀττικὴ ἡ παλαιὰ p. 398, D.] Æschin. C. Ctes. [p. 78, 24] : Τὰ δὲ ἀπὸ τῆς μητρὸς, Σκύθης, βάρβαρος, ἑλληνίζων τῇ φωνῇ. [Similiter βοιωτιάζειν τῇ φ. ap. Xenoph. Anab. 3, 1, 26, et Anab. 6, 13, 5.] Sic et ap. Herodian. [Ælian. N. A. 3, 1; 4, 21 et 41 et 46; 10, 14. Hercher.] || Rumor, Fama, ut quidam interpr. ap. Lucam, Act. 2, [6] : Γενομένης δὲ τῆς φωνῆς ταύτης. Redditur alioqui et aliter hic locus; sed pro interpretatione illa faciunt ἦχος et φάσις, illam ipsam Rumoris signif. apud eundem scriptorem habentia. [Apud scriptores medii ævi 1. Suffragium, Decretum; 2. Testimonium; 3. Tonus, in musica Græcanica, cujus φωναὶ undeviginti recensentur, velut ἴσον, ὀλίγον, ὀξεῖα, πεταστὴ et reliqua. Harum signiff. exx. v. ap. Ducang. Porro notanda formula ἀπὸ φωνῆς, de qua idem : « Ἀπὸ φ. formula frequens in codicibus de libris qui, ut plerique volunt, alio dictante, ex auctoris voce ab amanuensibus exscripti sunt, ut ἀπὸ στόματος διηγεῖσθαι jam a Platone dictum est, cui phrasi B γράφειν opponit Eustath. p. 631. Proinde ἀπὸ φωνῆς descripta censeri possunt quæ ex ore vel docentis vel conversantis ab auditoribus in chartas referuntur, vel quæ jam olim ab iis relata sunt. Sic inter opera Joannis Damasc. est εἰσαγωγὴ δογμάτων στοιχειώδης ἀπὸ φωνῆς Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ· et Philostorgii Exerpta inscripta sunt : Ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς Φιλοστοργίου ἐπιτομὴ, ἀπὸ φωνῆς Φωτίου πατριάρχου. » Sæpissime in codicibus scholiorum, velut in Platonicis, Σχόλια ἀπὸ φωνῆς Ὀλυμπιοδώρου, ἀπὸ φωνῆς Σιμπλικίου· aut ἀπὸ φωνῆς Θεοδώρου in excerpto anonymi in cod. Cantabrig. in *The Journal of Philology* vol. 1, p. 133; et alia hujusmodi, βίος, μετάφρασις, προθεωρία ἀπὸ φωνῆς τοῦ δεῖνα. Quorum omnium exx. plurima collegit Ducang.] || Φωνὴ ab Etym. [M. p. 803, 52] dicitur appellata tanquam τὰ ἐν τῷ νῷ φωτίζουσα, sive tanquam φῶς τοῦ νοῦ, cujus posterioris etymi Eustath. quoque [p. 1711, 5] meminit. Sed ego talia, tanquam vana atque adeo ridicula, rejicio. Ac potius crediderim φωνὴ ex φῶ factum esse contracto ex φάω : ideoque huic voci, ceu minime primitivæ, lineolam illam, C quæ id denotaret, apposui. [Φωνὴν definit Plato Tim. p. 67, B : Φωνὴν θῶμεν τὴν δι' ὤτων ὑπ' ἀέρος ἐγκεφάλου τε καὶ αἵματος μέχρι ψυχῆς πληγὴν διαδιδομένην. Similes et alias philosophorum definitiones v. ap. Plutarch. Mor. p. 902, Sextum Emp. p. 364, Suidam in Excerptis ex Joann. Philopono In Aristot. De anima, Eustath. p. 261, 24; 607, 39; 711, 53; 1158, 37; 1639, 5; 1711, 5. Φωνὴ et ψόφος quomodo differant explicat Aristot. H. A. 4, 9. De literis Dionys. De comp. verb. c. 14, p. 72 : Τὰ μὲν (τῶν γραμμάτων) φωνὰς ἀποτελεῖ, τὰ δὲ ψόφους· φωνὰς μὲν τὰ λεγόμενα φωνήεντα, ψόφους δὲ τὰ λοιπὰ πάντα.]

Φωνήεις, δ, Voce præditus, Vocalis. [Ἀλῆσαι δυνάμενος exp. Hesych.] Hesiod. Theog. [584] : Ζώοισιν ἐοικότα φωνήεσσι, vel ζωοῖσιν. Quod si legatur ζώοισιν, aliter accipiendum erit quam ap. Xenoph. tribuentem alioqui itidem ζώοις. Quum enim dicit Xenoph. [Mem. 2, 7, 13] : Ὅτε φωνήεντα ἦν τὰ ζῶα, his verbis φωνήεντα ἦν significat Loquebantur; at vero apud D illum φωνήεντα generalius ponitur de voce præditis, qualis est animalium. [Aristot. H. A. 1, 1 extr. : Ζῷα τὰ μὲν ψοφητικὰ, τὰ δὲ ἄφωνα, τὰ δὲ φωνήεντα. Plato Leg. 3, p. 700, E : Ὅθεν ... τὰ θέατρα ἐξ ἀφώνων φωνήεντα ἐγένοντο. Longin. 40, 1 : Τὰ μεγάλα ... σωματοποιούμενα ... φωνήεντα γίγνεται.] || Φωνῆεν apud grammaticos, subaudiendo γράμμα, Vocalis litera. [Addito quod plerumque omittitur γράμμα, Æneas Poliorc. c. 31 : Τὰ φωνήεντα γράμματα ... ἀντὶ τῶν φωνηέντων γραμμάτων. Anon. in Append. ad Gregor. Cor. p. 675 : Ὅταν ἀφαιρεθῇ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς γράμμα φωνῆεν. Alii φωνήεντα στοιχεῖα dixerunt, velut Sextus Emp. p. 238 : Τὰ μὲν τῶν στοιχείων φωνήεντα προσαγορεύουσι, τὰ δὲ σύμφωνα. Diog. L. 7, 56 : Φωνήεντα δέ ἐστι τῶν στοιχείων ἑπτά. Greg. Cor. De dial. p. 447.] Sic autem appellarunt jam olim Plato quoque [Crat. p. 393, D : Τοῖς ἄλλοις φωνήεσί τε καὶ ἀφώνοις· 424, C : Τὰ φ. διελέσθαι· Phileb. p. 18, B], et Aristot. [H. A. 4, 9 : Τὰ φωνήεντα ἡ φωνὴ καὶ ὁ λάρυγξ ἀφίησι, τὰ δ' ἄφωνα ἡ γλῶττα καὶ τὰ χείλη] atque alii. [Dionys. De comp. verb. c. 14,

p. 90 : Οἱ τριχῇ νείμαντες τὰς πρώτας τε καὶ στοιχειώδεις φωνῆς δυνάμεις φωνήεντα ἐκάλεσαν ὅσα καὶ καθ' ἑαυτὰ φωνεῖται καὶ μεθ' ἑτέρων καὶ ἔστιν αὐτοτελῆ. Plutarch. Mor. p. 350, E : Φωνῆεν φωνήεντι συγχροῦσαι· 737, E : Τὰ φωνήεντα πρωτεύει τῶν ἀφώνων καὶ ἡμιφώνων. Artemid. 3, 34 : Τῶν γραμμάτων τὰ φ. καὶ φόβους καὶ ταραχὰς σημαίνει.] Quamvis porro φωνήεντα proprie oppositam habeant vocem ἄφωνα, consonantes tamen non solum ἄφωνα dictæ fuerunt, sed etiam σύμφωνα. Deinde subtilius dividentes quidam, horum συμφώνων quædam ἄφωνα, i. e. Mutas literas : quædam ἡμίφωνα esse dixerunt, i. e. Semivocales. Siquidem adj. Ἡμίφωνος sonat Semivocalis, et q. d. Dimidiatam vocem edens, s. potius dimidiate. [Forma Dor. Φωνάεις ap. Pind. Isthm. 4, 68 : Τοῦτο γὰρ ἀθάνατον φωνᾶεν (carmen Homeri) ἕρπει· quod schol. exp. : Τὸ ἐγκώμιον ὃ ἂν ῥηθῇ φωνὴν ἔχον ἕρπει πάντη καὶ πορεύεται, οὐκ ἐφ' ἑνὸς τόπου ἕστηκε. Forma contracta Φωνῆς ap. Chœrob. In Theodos. p. 204, 11, et Dor. ap. Pind. Ol. 2, 152 : Φωνᾶντα συνετοῖσι. Forma Dorica φωνάεις etiam prosæ orationis scriptoribus passim illata, de quo recte judicat Struvius Opusc. vol. 2, p. 234 : « Τὰ φωνάεντα, οἱ φωνάεντες a Lobeckio inter dorismos Atticorum referuntur in Dissertatione de figuris compositis nominum p. 8 (s. ad Phryn. p. 659), ubi præter Plutarchum (De plac. philos. 4, 20, Quæst. Symp. 9, 2, 1, V. Sullæ c. 7) et Athenæum (9, p. 432, quo loco communis forma in Epitome servata est), etiam Sexti Emp. locos quosdam affert. Occurrit hæc hujus vocabuli forma Dorica sæpius apud Sextum Adv. gramm. 1, 55 bis; 1, 100 ter; 1, 113, 115, 116, 121 bis; 2, 57; Adv. phys. 9, 178 bis. Verum jam codex Cizensis apud Fabricium 1, 100, Atticam formam restituit, et codex Regiomontanus optimus ubique, præterquam in 1, 55; 2, 57, et 9, 178, ita ut Doricum illud α in hac voce indocto plebis ori attribuere malim quam doctis scriptoribus. » Mire Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 14, 17, φωνήεις et alia in ηεις distinguit ab iis qui α in paralexi habeant, ut ἀντάεις et αὐλάεις, quæ nihil inter se differunt. Nam Doricæ hæ formæ sunt, ut φωνάεις quoque pro φωνήεις Dorice dicitur.]

Φώνημα, τὸ, Quod quis locutus est, Dictum. Sæpe pro φωνὴ, Vox. [Pollux 2, 111; 5, 90. Φ. ἐξορμιστικὸν 4, 86.] Soph. Aj. [16] : Φώνημ' ἀκούω. Usus ejus est et in prosa. Plutarch. [Mor. p. 775, B] : Τόδε τὸ φώνημα γνωρίζειν ὅτι τοῦ Φώκου εἴη. [Ælian. N. A. 8, 14; 10, 48; 3, 17. Alciphro 3, 48. Herch. Lucian. Alex. c. 3. Βραχὺ καὶ μέλαν φ. (Neronis canentis), Vox exigua et obscura, Dio Cass. 61, 20. G. D. Philo vol. 1, p. 477, 34. Jul. Afric. Cest. p. 292, 24, τὸ φ. ἴσχει. Hase.]

Φώνησις, εως, ἡ, ipsa Actio edendi vocem s. emittendi, Vocis emissio, ex Polluce [2, 111. Anon. De mus. p. 54, 16 Bellerm., δεῖ διαστηματικὴν εἶναι τὴν τῆς φ. κίνησιν. Hase.]

[Φωνητήριος, ία, ιον, Vocem emittens. Τὰ φ. ὄργανα ap. Strab. 14, p. 646 : Ἀφυΐα τῶν φ. ὀργάνων. Omisso ὄργανα Pollux 2, 114, in excerptis aliunde illatis : Ἀὴρ διὰ τῶν φ. εἰς φωνὴν τυπούμενος· et § 116. G. D. Singul. Philo vol. 1, p. 28, 44 et 45, 35, φ. ὄργανον. Hase.]

[Φωνητὴς, ὁ, Vocem edens. Hesych. s. v. Ἠπύτα. Wakef.]

Φωνητικὸς, ἡ, ὸν, Vocis edendæ facultate præditus, Cui vis inest emittendi vocem, Vocalis. [Ἠπύτα per φωνητικὸς exp. Eustath. p. 75, 22.] Ex Greg. Naz. [et Polluce 2, 115], Φωνητικὰ ὄργανα, Vocalia, in VV. LL. [Theol. Arithm. p. 189. Longin. 30, 1 : Ἡ μεγαλοπρεπῶν ὀνομάτων ἐκλογὴ ... οἱονεὶ ψυχήν τινα τοῖς πράγμασι φωνητικὴν ἐντιθεῖσα. Φ. μέρος τῆς ψυχῆς Plut. Mor. p. 898, E. G. Dind. Jo. Glycas De synt. p. 2, 27 ed. Alb. Jahn. Jo. Damasc. t. 1, p. 180, B; 181, A. Basil. t. 1, p. 25, D; 30, C. Greg. Nyss. t. 1, p. 586, D. Greg. Naz. t. 1, p. 189, A, τῶν φ. ὀργάνων. Galen. vol. 2, p. 690, 2, ἐν τῇ τῶν φ. ἀνατομῇ. De Stoicis animam in partes octo dividentibus, quartum una est τὸ φ. μόριον, Diog. L. 7, 110 et 157. Hase. ‖ Adverb. Φωνητικῶς. Psellus In Orac. p. 102, 17. Boiss.]

[Φωνητὸς, ἡ, ὸν, Pronunciandus. Philetas Anth. Pal. 6, 210 : Νικιὰς ἐς νηὸν Κύπριδος ἐκρέμασεν ... ζώνην πολύτιμον ἅ τ' οὐ φωνητὰ πρὸς ἄνδρας.]

[Φωνικὸς, ἡ, ὸν, Vocalis. Phurnut. De N. D. c. 17, p. 176 Gal. : Φ. ζῷα. Προσήγοροι δρύες ap. Æsch. Prom. 832 per φωνικαὶ exp. schol. rec.]

[Φωνίον, τὸ, dimin. a φωνή. Τριχώδη φωνία, Aristot. De audib. ap. Porphyr. ad Ptolem. p. 231. Schneid.]

[Φωνὶς, ίδος, ἡ, ὑποχοριστικὸν ap. Arcad. p. 32, 14, inter nomina in νις, quæ penultimam longam habeant.]

[Φωνοβολέω, Modulor. Const. Porphyrogen. De cerim. vol. 1, p. 151, 13 : Φωνοβολοῦντες ὑπερεύχονται τὸν βασιλέα.]

[Φωνοβόλος, ὁ, ἡ. Hesych. : Σαλπιγκτής· ὁ τῆς σάλπιγγος φωνοβόλος. Sic etiam ap. Cyrillum, ex quo Is. Vossius φωνολόγος scriptum protulit, errore, ut videtur, et in Lexico Havniensi ap. Osann. Auctar. p. 166.]

[Φωνοκτυπέω, Vocem fundo. Jo. Damasc. t. 2, p. 837, A, θορυβεῖται καὶ φωνοκτυπεῖται. Hase.]

Φωνομαχέω, De vocibus pugno, i. e. vocabulis, De verbis discepto. [Sext. Emp. Pyrrh. hyp. 1, p. 48, 52, 195, 207.]

[Φωνομαχία, ἡ, De verbis disceptatio. Ptolem. De jud. fac. p. 9.]

[Φωνόμιμος, ὁ, Vocem imitans. Ptolemæus Hephæst. ap. Phot. Bibl. p. 149, 3 : Φασὶ δ' Ἠχὼ τὴν Ἑλένην τὸ κύριον κληθῆναι διὰ τὸ φωνόμιμον αὐτὴν γενέσθαι. Eustath. p. 1496, 24 : Ὁ μῦθος φωνόμιμον παραδίδωσι τὴν Ἑλένην.]

[Φῶνος, ὁ, (de feminino non constat,) Vocalis. Theodor. Prodr. in Notitt. Mss. vol. 6, p. 564 : Στέντορος φωνότερος. Boiss. Schol. Aristoph. Av. 42 : Εὔπολις Χρυσῷ γένει « τισοφῶν ὦ ῥαψῳδέ » · ubi Nauck. Fragm. Aristoph. Byz. p. 207, 36 emendat, « τίς ὁ φῶνος; ὦ ῥ. » Hase. Theognost. Can. p. 66, 17 et Suidas : Φῶνος ὁ μεγαλόφωνος. De accentu v. Lobeck. Paralip. p. 135.]

[Φῶντα. V. Φάω.]

Φὼρ, ωρὸς [De accentu Arcad. p. 125, 11. In libris interdum φῶρ, quod vitium notavit Lobeck. Paral. p. 77. Ab verbo φέρω derivat Etym. M. p. 804, 6], ὁ, Fur : quam Latinam vocem Fur multo verisimilius est ab illa Græca φὼρ habere originem, quam a Furvo, quo Romani veteres Atrum significabant, licet hoc etymum ratione non careat. [Herodot. 2, 174 : Ἀπέλυσαν αὐτὸν μὴ φῶρα εἶναι. Plato Leg. 9, p. 874, B : Νύκτωρ φῶρα εἰς οἰκίαν εἰσιόντα ἐπὶ κλοπῇ χρημάτων. Suidas : Ἀργεῖοι φῶρες· ἐπὶ τῶν προδήλως πονηρῶν· οἱ γὰρ Ἀργεῖοι ἐπὶ κλοπῇ κωμῳδοῦνται. Ἀριστοφάνης. Ἀναγύρῳ.] Pausanias in Phocicis, postquam dixit, Τούτου τοῦ ἀγάλματος ἐνιαχοῦ τὸν ἐπ' αὐτῷ χρυσὸν ἐθεώμην λελυμασμένον, subjungit, Ἐγὼ μὲν δὴ τὸ ἔγκλημα ἐς κακούργους τε ἦγον καὶ φῶρας ἀνθρώπους. Interdum additur genitivus, et dicitur aliquis esse φὼρ alicujus rei, ut ap. Plat. Rep. 1, [p. 334, A] : Ὅτου τις ἄρα δεινὸς φύλαξ, τούτου καὶ φὼρ δεινός. Ex sequentibus autem patet φῶρα et κλέπτην eundem esse, quum subjungat, Εἰ ἄρα ὁ δίκαιος ἀργύριον δεινὸς φυλάττειν, καὶ κλέπτειν δεινός. Itemque, Κλέπτης ἄρα τις ὁ δίκαιος, ὡς ἔοικεν, ἀναπέφανται. [Callim. Anth. Pal. 12, 134 : Φωρὸς ὃ ἴχνια φὼρ ἔμαθον. Apoll. Rh. 3, 1197 : Ἠΰτε φώρ τις. Tryphiod. 590 : Οἵἁτε φῶρες ... ἔλαθον χειμῶνα φυγόντες. Φῶρες καὶ δραπέται Steph. Byz. s. v. Κῶς. Themist. Or. 28, p. 342, A : Οἱ φῶρες καὶ οἱ λωποδύται. Φῶρες ἀλλοτρίης εὐνῆς Pseudo-Phocyl. 1. Dativus plur. φωρσὶ ap. Ælian. N. A. 9, 45, quem cum similibus comparavit Lobeck. Paral. p. 35.] At vero λῃστὴς ab utroque differt, estque potius Latro, Prædo. Unde non satis proprie dictum videri queat in Epigrr. φῶρες εἰνάλιοι, pro Latronibus marinis, i. e. piratis. Etym. tamen [M. p. 804, 6] φὼρ exp. ὁ λῃστὴς, sicut et ὁ κλέπτης : a verbo φέρω deducens, ut ex eo sit φὲρ, unde φὼρ per metath. Sed κλέπτην potius quam λῃστὴν voce hac significari, multi loci clare ostendunt. Extat alioqui et ap. Hesych. utraque expos. : nec non ap. Suid. Ab eo enim Φὼρ dicitur esse ὁ κλέπτης. Et paucis interjectis scribit, Φῶρας, λῃστὰς, ἀπὸ τοῦ τὴν φώ-

ραν ἐρευνῆσαι. Ubi etiam accus. φώραν merito cuipiam suspectus fuerit, quum Φώρα ab Hesych., ap. quem solum ex lexicographis et grammaticis extat, quod quidem sciam, exponatur ἔρευνα: quid autem istud erit, φῶρας, ἀπὸ τοῦ ἔρευναν ἐρευνῆσαι nomen accepisse? At Φωρὰ Eidem est κλοπὴ, quæ etiam signif. aliena esse ab hoc l. videtur. Quamobrem si quis et hic conjecturæ locus est, crediderim scripsisse Suid. ἀπὸ τοῦ φωρᾶν, τὸ ἐρευνῆσαι. Sed nequaquam in hac derivatione assentiri illi velim, quippe qui manifestum esse putem φωρᾶν, potius a φὼρ deduci, quam contra. Gell. 1, 18: Nam quod a Græcis nunc κλέπτης dicitur, antiquiore Græca lingua φὼρ est dictum. Ibid. lege quæ de etymo scribit. [Harpocratio: Τὰ τῶν φωρῶν (libri φόρων, quod correxit Kiessling.) κρείττω. Ὑπερείδης ἐν τῷ κατ' Ἀθηνογένους β'. Παροιμία ἐστὶ λεγομένη ἐπὶ τῶν πλείω φερομένων ὧν ἠδίκησαν. Superlativum Φωρότατος annotavit Etym. M. p. 573, 54, ubi de superl. μακάρτατος agitur: Μεμπτέον Σώφρονα λέγοντα «Φωροτάτους ἀεὶ καπήλους παρέχεται.» Οὐδὲ γὰρ τὰ εἰς ω (scr. ωρ cum Blomf. in Museo Cantabr. vol. 2, p. 351) λήγοντα ῥήματα παρασχηματίζει συγκριτικὸν καὶ ὑπερθετικόν. Hoc φωρτάτους scribendum videbatur Blomfieldo.] || Φὼρ, Fur, Fucus. Aristot., de regulis s. ducibus apum loquens, H. A. 9, [40]: Δύο μὲν ἡγεμόνων γένη· ὁ μὲν βελτίων, πυῤῥός· ὁ δ' ἕτερος, μέλας καὶ ποικιλώτερος. Quibus subjungit, Ἕτερος ὁ φὼρ καλούμενος, μέλας καὶ πλατυγάστωρ· ἔστι δὲ ὁ κηφὴν οὗτος μέγιστος πάντων, ἄκεντρος δὲ καὶ νωθρός. Sic autem Virg. G. 4, [92]: Nam duo sunt genera (δύο γένη), hic melior (βελτίων), insignis et ore, Et rutilis clarus squamis (πυῤῥὸς), ille horridus alter Desidia (νωθρὸς), latamque trahens inglorius alvum (πλατυγάστωρ). Pro quo habet Varro, Lato ventre, R. R. 3, 16 [19]: Fur, qui vocatur ab aliis Fucus, alter est lato ventre. Rursum Aristot. [5, 22]: Γίνονται δ' ἐξ αὐτῶν οἵ τε πονηροὶ ἡγεμόνες καὶ πολλοὶ κηφῆνες, καὶ οἱ φῶρες καλούμενοι. Ubi πονηροὶ ἡγεμόνες quidam interpr. Apum deterioris notæ duces. [V. Beckmann. ad Antig. Caryst. p. 104 sq.] Vide Φώριος. Φὼρ, sive Φῶρος, ὁ, Speculator, Explorator; κατάσκοπος, Hesych. et Suid. Fortassis autem inde Explorator dictus fuerit φῶρος, quod se in multis tanquam furem gerere necesse habeat. Ceterum φῶρος quidem expositum κατάσκοπος, ap. utrumque illorum lexicographorum habetur; at φῶρας expositum κατασκόπους, sicut κλέπτας et λῃστὰς, ap. solum Hesych. extat. [Φῶρος legitur ap. Maximum Περὶ καταρχ. 599: Ὅττι κε φῶρος ἐς παλάμας κεν ἕλοι· ubi φὼρ τις conjecit Dorvill. ad Charit. p. 755; Kœchlyus, ut φῶρος (quod φωρὸς scribere debebat) genitivus esse possit, ἐς παλάμας κε πέλοι scripsit. Non minus incertum est quod v. 438 legitur: Φὼρ (sic Dorvill. pro φῶρ') ἐπὶ φώρεϊ κύρσει, quod qui pro dativo formæ φωρεὺς habuerunt, φωρέϊ scribere debebant. Pro φωρὶ, ut λαέϊ pro λαΐ, dictum videtur Lobeckio Pathol. Elem. vol. 1, p. 422. Φῶρ' ἐπὶ φωρὶ κορύσσει correxit Kœchlyus. || Φωρῶν λιμήν, portus Atticæ, ap. Strabon. 9, p. 395. Lex. rhet. in Bekk. Anecd. p. 315, 14: Φωρῶν λιμένα (glossa fortasse ex Demosth. sumta p. 932, 13)· ὁ Φωρῶν λιμήν ἐστιν ἐν μεθορίῳ τῆς Ἀττικῆς, ἔνθα οἱ λῃσταὶ καὶ κακοῦργοι ὁρμίζονται. Dixit de hoc portu Bœckh. OEcon. Athen. vol. 1, p. 453 ed. sec.]

Φωρὰ, ἡ, item Φώριον, τὸ, Furtum. Legitur etiam Φωρίον in VV. LL., sed absque ullo testimonio, aut exemplo. Φωρὰ, κλοπὴ, inquit Hesych. [Hom. H. in Merc. 136: Σῆμα νέης φωρῆς, si recte sic correcta librorum scriptura φωνῆς. Nicand. Al. 273: Νάρθηξ ... ὅστε Προμηθείοιο πυρὸς ἀνεδέξατο φωρήν· ubi per κλοπὴν exp. schol.] Hujus autem φωρὰ exemplum nos inventuros spero ap. Moschum, s. Bionem, in Idyllio cujus initium est, Ἔσπερε, τᾶς ἐρατᾶς χρύσεον φάος Ἀφρογενείας [9 (16), 6], si locus integritati suæ restituatur. Nam ibi Italica et prima editio Stobæi, ex quo hoc Idyllium sumptum fuit, habet, οὐκ ἐπιφωρῶν Ἔρχομαι, posteriores, ἐπὶ φωρᾶν, vel ἐπὶ φωρᾶν, non dubito quin reponi debeat ἐπὶ φωρὰν, i. e. ἐπὶ κλοπήν. Subjungitur enim, οὐδ' ἵνα νυκτὸς ὁδοιπορέοντ' ἐνοχλήσω. In quem sensum hæc ego Venetiis quondam ita interpretatus sum: Haud ego furta Cogito: nec damna a me sentiet ulla viator. At vero Φώρα paroxytone est ἔρευνα: postquam enim Hesych. dixit φωρᾶν esse τὸ τὰ κλεψιμαῖα ζητεῖν, καὶ φωριᾶν, addit, φώραν δὲ, τὴν ἔρευναν. De quo vocab. dicam et in Φωράω. [Ὀξυτόνως ap. Polluc. 8, 69: Ἐπὶ τοῦ ἄντικρυς ἐλεγχθέντος εἰρήσεται, ἐπ' αὐτῇ τῇ φωρᾷ, ἐπ' αὐτοφώρῳ ἐλήφθη. Diog. L. 1, 96: Φανεροῦ γενομένου βαρὺς πᾶσιν ἐγένετο διὰ τὸ ἁλγεῖν ἐπὶ τῇ φωρᾷ. Achill. Tat. 7, 11: Εἰ φονέα ἐπ' αὐτοφώρῳ λαβόντες, μεῖζον γὰρ τῆς φωρᾶς (alii libri φώρας vel φορᾶς) τὸ αὐτὸν ἑαυτοῦ κατειπεῖν, οὐ δὴ κελεύετε τῷ δημίῳ. OEnomai cynici liber Φωρὰ γοήτων inscriptus memoratur ab Euseb. Præp. ev. 5, p. 213, et Theodoreto Aff. Gr. p. 86, 21 (233 Gaisf.), quorum in libris φωρά φώρα et φορά.] Eidem, sicut et Suidæ, vox Φώριον est κλέμμα: quod κλέμμα idem omnino sonat quod κλοπὴ, i. e. Furtum, Id quod quis furatus est, Res furtiva. Sic tamen ut κλοπὴ possit etiam ipsam furis actionem significare, q. d. Furationem. [Pollux 8, 33: Κλοπιμαῖα καὶ φώρια.] Et habet quidem hic Φώριον, proparoxytone; at Hesych. [male] Φωρίον, paroxytone. [Ut ap. Joseph. A. J. 5, 1, 14: Ὡμολόγει τε τὴν κλοπὴν καὶ τὰ φωρία παρῆγεν εἰς μέσον. Charit. 4, 5: Φωρία νομίσας (τὸ χρυσίον καὶ τὸν κόσμον) ἀνέκρινε τοὺς οἰκέτας. Idem pro φορτίον dubitanter conjecit Dorvill. 1, 10.] Legitur alioqui ap. Lucian. [Philops. c. 20] φώρια pro Furtis, itidem proparoxytone: Ἑάλω ἐν χεροῖν ἔχων φώρια· quod nihil aliud est quam αὐτόφωρος ἑάλω. Sic ap. Eund. [Hermot. c. 38]: Ὡς ἀναγκαῖον εἶναι τὸν ἕτερον αὐτοῖν τὰ φώρια ἔχειν. [Toxar. c. 28: Τὰ φώρια ἐξέφερον. Ælian. N. A. 14, 5: Ἀνιχνεύσαντες τὰ φώρια. Alciphr. 3, 52.] Nec vero dubito quin multo melior sit hæc scriptura, quum minime dimin. sit istud vocab. [Dio Chrys. Or. p. 411: Περιστέλλων καθάπερ φώρια κλέπτης. Themist. Or. 7, p. 87, B: Ὑπὸ μάλης ἔκρυπτον τὰς ἀσπίδας ὥσπερ φώρια κακοῦργοι καταληφθέντες ἐπ' αὐτοφώρῳ· et sæpius ap. eum. Priscus Hist. p. 43 ed. Hœsch.: Τὰς φιάλας ἐνέχυρα καὶ οὐ φώρια λαβών. Quæ exx. Toupius collegit ad Longin. 4, 5, ubi de dicto quod quis alii sublegit: Ὁ Τίμαιος ὡς φωρίου τινὸς ἐφαπτόμενος οὐδὲ τοῦτο Ξενοφῶντι τὸ ψυχρὸν κατέλιπεν. Similiter Clem. Al. p. 751: Τὰ φωρία (hoc accentu) ἄντικρυς ὁλόκληρα ἔχοντες διελεγχθήσονται· ubi præcedit: Λέξεις ὑφελόμενοι καὶ παραφράσαντες ἐφωράθησαν.] Sed quod ad signif. attinet, affertur ex Joseph. Antiq. [15, 3, 9]: Περιφανὲς φώριον ἔχειν τῆς τοῦ Ἰωσήπου πρὸς αὐτὴν κοινωνίας λέγων· qui locus ita redditur: Inquiens se pro comperto habere ipsam ab Josepho constupratam esse. Vel, Tenere se manifestum indicium ipsius cum Josepho stupri atque commercii. Quam interpretationem sequendo, vox φώριον nequaquam priorem illam signif. retineret. Sed videndum an non possimus φώριον τῆς κοινωνίας accipere pro Furto commisso ἐν τῇ κοινωνίᾳ: ut nimirum consuetudo, quam habuit cum illa, vocetur φώριον, ut scimus passim a poetis Furta vocari adulteria, et generaliter quoslibet furtivos concubitus. [Fallitur. Recte interpres Latinus, Manifestum indicium. Theodoret. Aff. Gr. p. 37, 49 (103 Gaisf.): Ὁρῶν τῆς κλοπῆς τὰ φώρια· 140, 31 (384): Τοῦ ψεύδους τὰ φώρια (sic Gaisf. ex cod. qui φωρία: vulgo φώρεια) δειμαίνων, Metuens ne mendax deprehendatur. Zonar. p. 1834, inter masculina: Φώριοι· οἱ ἔλεγχοι. Error grammatici, qui φώρια ponere debebat.] || Φωρίον Hesychio est præterea εἶδος θρόνου.

Φώρασις, εως, ἡ, Deprehensio.

Φωρατὴς, ὁ, Deprehensor.

[Φωρατικὸς, ἡ, όν. Φ. κλεπτῶν λόγοι, Libri deprehendendis furibus destinati, Joseph. Hypomn. p. 74. Schleusn.]

[Φωρᾶτὸς, ἡ, ὸν, Qui perquiri s. deprehendi potest. Sextus Emp. p. 45, 21: Τὰ φ. ταῖς ἰδίαις ὑποθέσεσι, Quæ suis suppositionibus expediri possunt. G. D. Id. p. 490, 30, τὸ μὲν γὰρ ἐναργὲς κατ' αὐτὸ φ. ἦν. Frequens ap. Epiphan., velut t. 1, p. 75, D; 80, B; 82, A; 84, C; 104, C; 115, A; 214, C; 228, A; 275, C; 300, C; 379, B; 462, B. Id. ib. p. 147, D, ἵνα πανταχόθεν φωρατὴ γένηται ἡ αὐτῶν ἄνοια. Hase.]

[Φωράω. HSt. s. v. Φώρα:] Hinc est etiam verb. Φωράω, cum suis compositis. Exp. autem φωρῶ, In furto deprehendo, Invenio furtum. Item simpliciter

verbo Quæro, Pervestigo. [Suidas : Φωρᾶν, ἐρευνᾶν, ἐκζητεῖν (sic etiam schol. Plat. p. 460). Φωράσας, διερευνήσας, καταλαβών. Καὶ φωράσω, εὕρω, θεωρήσω, ἐρευνήσω. Hesych. : Φωρᾷ, ζητεῖ. Φωράσαντες, εὑρόντες τὰ καλά.] Subjungiturque ex Aristoph. Nub. [499] : Οὐχὶ φωράσων ἔγωγ' εἰσέρχομαι, i. e. ἐρευνήσων, ζητήσων, Vestigaturus, Indagaturus. Sed ego crediderim φωράω proprie esse Scrutor ad deprehendendum furtum, Excutio aliquem, s. ejus vestes, aut alia ad eum pertinentia, ut videam num furtum ibi latens inventurus sim. [Hesych. et Lex. rhet. in Bekk. An. p. 314, 30 : Φωρᾶν· τὸ τὰ κλεψιμαῖα ζητεῖν.] Sic certe ap. Plat. Leg. 12, [p. 954, A] legimus, Φωρᾶν δὲ ἂν ἐθέλῃ τίς τι παρ' ὁτῳοῦν, γυμνὸς, ἢ χιτωνίσκον ἔχων, ἄζωστος· προομόσας τοὺς νομίμους θεοὺς, ἢ μὴν ἐλπίζων εὑρήσειν, οὕτω φωρᾶν. Quibus subjungit, Ὁ δὲ παρεχέτω τὴν οἰκίαν, τά τε σεσημασμένα καὶ τὰ ἀσήμαντα φωρᾶν. In proxime sequentibus autem ἐρευνᾶν et φωρᾶν pro eodem ponere videtur, scribens, Ἐὰν δέ τις ἐρευνᾶν βουλομένῳ, φωρᾶν μὴ διδῷ, δικάζεσθαι μὲν τὸν ἀπειργόμενον, κτλ. Paulo post, Τὰ μὲν ἀσήμαντα παρεχόντων οἱ ἐνοικοῦντες ἐρευνᾶν, τὰ δὲ σεσημασμένα παρασημηνάσθω, καὶ ὃν ἂν ἐθέλῃ φύλακα καταστησάτω πέντε ἡμέρας ὁ φωρῶν. Et hic quidem dicitur aliquis φωρᾶν cum accus. rei; at vero ap. Plut. cum accus. personæ (verum ita ut φωρᾶν non sit Excutere s. Scrutari ad inveniendum furtum, sed simpliciter Ad inveniendum aliquid quod occultari s. furtim et clam ferri putamus) : Αἱ δὲ γυναῖκες οἰόμεναι τῶν μὲν ἀνδρῶν φωράσειν ἕκαστον ἐξιόντα τοὺς πολεμίους, αὐτῶν δὲ οὐκ ἂν ἅψασθαι, ξίφη ἀποκρύψασαι συνεξέπιπτον τοῖς ἀνδράσιν. [Heliodor. 6, 7 : Ὀξὺς ὁ ἐρῶν φωρᾶσαι τὸν ὑπὸ τῶν ἴσων παθῶν κεκρατημένον.] Possumus autem in his aliisque hujusmodi ll. uti verbo Scrutor, vel Excutio, aut etiam utroque simul, ut a Cic. alicubi copulari ea videmus. [Isæus p. 61, 26 : Ἀξιούντων τῶνδε φωρᾶν κατὰ τὸν νόμον.] Ponitur alioqui φωρᾶν et generalius pro Perquirere, Vestigare. [Distinguere, Ælian. N. A. 3, 30 : Διαγνωσθῆναί τε καὶ φωραθῆναι διὰ τὴν ὁμοιότητα μὴ δυνάμενα (ova). Herch.] Est φωρᾶν et Deprehendere : quæ signif. ex illa priore nascitur. [Pollux 9, 113 : Ἀνερευνᾷ μέχρι φωράσῃ. Pass. Demosth. p. 21, 3 : Τὰ τοιαῦτα ... τῷ χρόνῳ φωρᾶται (i. e. deprehenditur qualia sint et quam inania) καὶ περὶ αὐτὰ καταρρεῖ· 615, 19 : Οὐκ ἂν ὁμοίως κλέπτης ὢν ἐφωρῶ· 1107, 4 : Φωραθεῖεν τὰ ψευδῆ μεμαρτυρηκότες.] Hinc partic. pass. Φωραθεὶς, Deprehensus. Plut. [Mor. p. 162, C] : Τῇ τοῦ ξένου θυγατρὶ κρύφα συγγενομένου, καὶ φωραθέντος. Apud Aristot. cum partic. Φωραθεὶς ἐπιβουλεύων, Politic. 5, Deprehensus insidians, s. potius Deprehensus insidiari, sequendo Latinæ linguæ consuetudinem, Compertus insidiarum. Quidam interpr. etiam, Deprehensus in insidiis. [Polyb. 30, 7, 6 : Διαπεμπόμενοι ἐφωράθησαν. Lucian. D. mort. 20, 4 : Ἐφωράθης τεθνεώς. Ælian. V. H. 3, 6 : Μεγαλόφρων ὢν πεφώραται. Idem N. A. 9, 61 : Ἐφωράθη τὸ τοῦ θανάτου αἴνιγμα, Detectum, patefactum est.] Apud Herodian. autem [6, 4, 13] φωραθέντες Polit. vertit Oppressi : Οἳ ταχέως φωραθέντες ἐκολάσθησαν, Universi statim oppressi, supplicioque affecti sunt. Ab Hesych. φωραθεὶς exp. εὑρεθεὶς, et φανείς. Item φωραθῆναι, γνωσθῆναι, et λεχθῆναι, pro quo repono ἐλεγχθῆναι. [Quod confirmant ejusdem glossæ Φωράσας, ἐλέγξας. Φωρᾶσθαι (imo Φωράσεσθαι), ἐλεγχθήσεσθαι. Πεφωραμένα (codex πεφορωμένα, Musurus πεφωρημένα), ἐληλεγμένα, κατειλημμένα· φωρᾶσαι γὰρ τὸ θεάσασθαι. Perf. Polyb. 6, 56, 15 : Πεφωραμένος ἐπὶ πράξει, Deprehensus in facinore. Forma media Theophan. continuat. p. 24, A : Ἐκ τῶν φοινικῶν φωρασάμενος ὑποδημάτων ἀπήγγειλε πάντα σαφῶς.] Apud Synes. ponitur pro Deprehendere, ea etiam signif. qua philosophi rerum naturalium causas deprehendere dicuntur. In VV. LL. φωρᾷ dicitur significare etiam Suspicari et Suspectum habere, cujus significati exemplum desidero. [Zonar. p. 1838 : Φωρῶ· τὸ ὑπονοῶ. Joann. Cameniota De excidio Thessal. p. 341, A : Κἂν ἐναντίον ᾖ ὡς ἐφώρασαν τὸ τέλος ἐκβῇ τοῦ πράγματος· 355, B : Οἱ βάρβαροι ἐφώρασαν μή πως ... λάθωμεν κτλ. 374, C : Τὸν στόλον ἐφώρασαν ἐπέρχεσθαι τῇ νήσῳ.]

Φωρεία etiam habetur ap. Suid., quod peculiariter exponere voluisse videtur λῃστεία, licet, sequendo vulgatas edd., hæc expositio aliis etiam conveniat, quæ ibi præcedunt. Præ se fert autem verbalis formam hoc nomen.

[Φωρεύς. V. Φώρ.]

[Φωριαμοὶ, οἱ, nomen loci, de quo Steph. Byz. : Φ., τόπος Ἤλιδος μεταξὺ Παρθενίου (τοῦ ποταμοῦ καὶ Ἀρκαδίας addit Meinek.), ἐπιτήδειος εἰς ἐνέδραν ἐν στενῷ κείμενος.]

Φωριαμὸς, ὁ, Scrinium, Arcula, aut etiam Arca. [De accentu Herodian. ap. Arcad. p. 60, 20, et explicatius in schol. Hom. Il. Ω, 228. In libro περὶ Ἀττικῶν προσῳδιῶν de accentu φωρίαμος idem dixerat : Τρίτη ἀπὸ τέλους ἡ ὀξεῖα οὐχ ὡς ἀνάλογον, ἀλλ' ὡς Ἀττικόν· v. Etym. M. p. 804, 21.] In VV. LL. habetur etiam Φωριαμὸν, sed absque ullo testimonio. Apud Etym. certe, Suid. et Eust. reperitur duntaxat masc. genere nomin. Φωριαμός. At Hesych. habet, Φωριαμὸς, κιβωτὸς, καὶ φωριάμων. Ex quo φωριάμων factum esse puto illud φωριαμόν. Hom. Il. Ω, [228] : Ἧ, καὶ φωριαμῶν ἐπιθήματα κάλ' ἀνέῳγεν. Sequentibus autem his versibus commemorat quæ ἐκ τῶν φωριαμῶν deprompta fuerint : Ἔνθεν δώδεκα μὲν περικαλλέας ἔξελε πέπλους, Δώδεκα δ' ἁπλοΐδας χλαίνας, τόσσους δὲ τάπητας, Τόσσα δὲ φάρεα καλὰ, τόσους δ' ἐπὶ τοῖσι τάπητας. In quem l. annotat Eust., Φωριαμὸς, vel παρὰ τὸ αὐτόθι τὰ φάρη ἁμᾶσθαι, vel διὰ τὸ τοὺς φῶρας ἀπείργειν. Quibus verbis addit regulam, propter quam acui debeat hoc vocabulum. Od. O, [104] : Ἑλένη δὲ παρίστατο φωριαμοῖσιν, Ἔνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι, οὓς κάμεν αὐτή. Quo in l. Eust. prioris duntaxat etymologiæ meminit; scribit enim φωριαμοὺς esse Homero τὰς πεπλοδόκους χηλοὺς, ut apparet ex iis, quæ subjungit, παρὰ τὸ φᾶρος, ut tradunt veteres. Apud Apollon. quidem certe alium usum habet φωριαμὸς quam ap. Hom., utpote quæ φαρμάκων sit repositorium. Et Arculam illi esse potius quam Arcam, ex eo apparet, quod eum mulier genibus suis imponat, Arg. 3, [802] : Ἧ, καὶ φωριαμὸν μετεκίαθεν, ᾗ ἔνι πολλὰ Φάρμακά οἱ, τὰ μὲν ἐσθλὰ, τὰ δὲ ῥαιστήρι' ἔκειτο. Ἐνθεμένη δ' ἐπὶ γούνατ' ὀδύρετο. Ubi schol. φωριαμὸν vocari ait τὴν κοιτίδα : idque manifestum esse ex eo quod subjungat, Ἐνθεμένη κτλ. [Apoll. ib. 808, 844; 4, 24, et Apollonium imitatus Orph. Argon. 954.] Quod vero ad etymologiam hujus nominis attinet, ipse, s. potius Eratosthenes ap. eum, non a φᾶρος deducit, sed nec a φῶρες, verum ab illo, quod a φῶρες derivatum est, adjectivo, φώριος. Sunt autem hi versus Eratosthenis, ἐν τῷ Ἑρμῇ, quibus etymum illud præscribit : Φωριαμὸν δ' ὀνόμηναν, ὅ μιν κύθε φώριον ἄγρην· Ἐκ τοῦ φωριαμὸς κικλήσκεται ἀνθρώποισιν. Multo certe commodius a φώριος deducitur, quam a substantivo φῶρες, licet eodem respiciat utrumque etymum, atque adeo unum idemque sit. Etym. certe παρὰ τοὺς φῶρας deducens, non dicit, ut Eust., διὰ τὸ τοὺς φῶρας ἀπείργειν, sed ἐπεὶ πρὸς φυλακὴν τῶν φωρῶν κατεσκεύασται, ubi πρὸς φυλακὴν τῶν φωρῶν significat Ad cavendum sibi a furibus. At vero quod addit, παρὰ τὸ τὰ φορούμενα ἔχειν, omnino explodendum est. Hoc enim modo, i. e. hanc usurpando libertatem, vel potius licentiam, quodlibet vocabulum a quolibet deduci posset. Enimvero hoc merito quis miretur in Etym., eum propositis tribus etymologiis, sc. ut φωριαμὸς dicatur παρὰ τὰ φάρη, tanquam sc. ἡ τῶν φαρέων δεκτικὴ, (ita enim ibi scrib. est, non φάρων,) vel παρὰ τοὺς φῶρας, vel παρὰ τὸ τὰ φορούμενα ἔχειν, hæc subjungere, Εἰ μὲν οὖν παρὰ τοὺς φῶρας, οὐδὲν πέπονθεν· εἰ δὲ παρὰ τὰ φάρη τὰ ἐντιθέμενα αὐτῇ, πέπονθε. Significat autem illi verbum πέπονθε, Mutationem passum est; nam adjicit, Μεταβληθέντος τοῦ α εἰς ω, ὡς θάκος, θῶκος. Quid vero? merito dixerit aliquis, an non si παρὰ τὸ τὰ φορούμενα ἔχειν deducatur, πεπονθέναι itidem dicendum fuerit? De hoc certe minime dubitari potest. Sed in hæc ego propterea morosius inquiro, (ut et in alia hujusmodi antea me fecisse vides,) ut tanto magis illius scriptoris auctoritatem apud te elevem, et non temere fidem illi adhibendam esse doceam : simul vero et aliis plerisque grammaticis, ubi de etymologiis disserunt. Tunc enim eos relicta arte sua grammatica ad fabulas vel potius argutas nugas accedere putes. In multis autem vocibus ipsa etiam scriptura, quam unus voci

alicui tribuit, etymum illud refellit, quod ab altero ei tribuitur. Exemplo fuerit vel vox illa quæ in VV. LL. voci φῶρος subjungitur: nimirum vox Φωρυτὸς, quæ eod. modo quo φωριαμὸς, repugnantem suo etymo scripturam habet. Nam ut φωριαμὸς quidem a voce habente ο deducitur, si quidem tertium illud etymum sequamur, ita etiam φωρυτός. Verum quid hic agas? Etym., pariterque Suid. et Eust. convenientem cum etymo scripturam habent, sc. φορυτός: at vero Hesych. uno quidem in loco Φορυτὸς et ipse, in altero contra, Φωρυτὸς per ω habet. [Sic ap. Suidam quoque altero loco.] Sed de his hactenus.

[Φωριάω.] Φωριᾶν i. q. φωρᾶν esse videtur Hesychio; postquam enim dixit φωρᾶν esse τὸ τὰ κλεψιμαῖα ζητεῖν, subjungit, καὶ φωριᾶν: indicare volens, ut opinor, idem et hoc verbo significari quod illo.

[Φώριον s. Φωρίον. V. Φωρά.]

Φώριος, ὁ, ἡ, adj. Furtivus, ut φώρια λέκτρα ap. Suidam oppositum τοῖς ἀμφαδίοις, ex Epigr. [Pauli Sil. Anth. Pal. 5, 219]: Φώρια δ' ἀμφαδίων λέκτρα μελιχρότερα. [Theocr. 27, 67: Ἀνίστατο φώριος εὐνή.] Habet etiam φώριον ἐπήλυσιν. Ex Epigrr. affertur etiam φώριον βλέμμα pro Aspectu occulto. Sed Suidas φώρια simul subst. et adj. facere videtur, quum esse dicit λαθραῖα [Sic ap. Ælian. N. A. 14, 5, de cornibus elephanti defossis: Οἱ δὲ καὶ ταῦτα ἀνιχνεύοντες τὰ φώρια], item ληστήρια, vel κλοπιμαῖα πράγματα. Hesychio quidem certe non dubium est quin Φώριος sit subst., ubi ab eo dicitur esse Genus quoddam apis. Fuerit autem illud ipsum genus, quod φωρὸς quoque appellationem habere dictum supra fuit. [Epitheton Mercurii ap. Nonn. Dion. 35, 236: Φ. Ἑρμείας, πρόμος ἔννυχος.]

[Φωρίδιος, ία, ιον, Furtivus. Est inter adjectiva in ιδιος ap. Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 18, 7. Leonidas Alex. Anth. Pal. 9, 348: Μαστιχθεὶς κλήματι φωριδίῳ.]

[Φωρμανοὶ, οἱ, Formani. Steph. Byz.: Φ., πόλις Ἰταλίας. Ἐθνικὸν τὸ αὐτὸ διὰ τὴν πρόληψιν τοῦ χαρακτῆρος.]

[Φῶρος. V. Φώρ.]

[Φωρυτός. V. Φορυτὸς et Φωριαμός.]

[Φώς. V. Φωγνύω.]

[Φῶς, Φάος, Φόως, τό. Harum formarum duabus tantum utuntur Epici veteres, φάος ubi pyrrhichio opus est, φόως vero ubicunque iambus locum habet, sed nominativo solum et accusativo casu singularis. Alii casus a priore forma peti solent, ut φάει et φάεα apud Homerum. Lyrici φάος potissimum dixerunt, qua forma sola usus est Pindarus. Tragici φάος et φῶς dixerunt prout metro commodum esset, nusquam φόως, quod vitiose pro φῶς est in codd. Eurip. Iph. T. 187. In comœdia prosaque Atticorum solum usitatum est φῶς, nisi quod Xenophonti poetica forma aliquoties uti placuit, OEcon. 9, 3: Φανὰ ὅσα φάους δεόμενα ἔργα τε καὶ σκεύη ἐστί· et Cyrop. 4, 2, 9 et 26: Ἔτι φάους ὄντος· ubi libri deteriores φωτός, et Plutarchus ἅμα φάει dixit V. Camilli c. 34, Marcelli c. 19, Aristid. c. 15. Quod ἅμα τῷ φωτὶ Polybius, cujus locos infra afferemus, aliique dixerunt. Ad mensuram quod attinet φάος α producto dicitur in metro dactylico in numero plurali φάεα, ut in locis Homericis omnibus et composito περιφάεα κύκλα ap. Oppian. Hal. 2, 6, et in dativo φάεσι, cujus nullum est apud antiquiores Epicos exemplum, ap. Callim. Dian. 71.]

Φάος, εος, τὸ, [Dativus est φάει, pro quo φαὶ metri caussa dictum in Oraculor. Sibyll. Procem. 18: Ἐν φαὶ κοινῷ, pariterque 1, 348; 3, 494, in libris plerisque φάει scriptum. V. Lobeck. Pathol. Elem. vol. 1, p. 261. Singulare est φῷ pro φωτὶ dictum ab Euripide metri caussa, de quo Etym. M. p. 803, 45: Φῷ ἀντὶ τοῦ φωτί σὺν τῷ ι. Εὐριπίδης Μελεάγρῳ «Τὸ μὲν γὰρ ἐν φῷ, τὸ δὲ κάτω σκότος κακόν·»] et Φῶς, ωτὸς, τὸ, per contractionem, ex quo est Φόως (sed hoc φόως omnino poeticum est: Φάος, magis poetarum quam ceterorum scriptorum: at φῶς commune poetis est cum illis,) Lumen, Lux [Φῶς quid sit pluribus exponit Aristot. De anima 2, 7]: ut φάος ἠελίοιο, Lux solis, quod et Jubar solis a Latinis poetis dicitur. Hom. Od. Π, [220]: Καί νύ κ' ὀδυρομένοισιν ἔδυ φάος ἠελίοιο. Alicubi autem addit epith. λαμπρὸν, eodem loquendi genere utens. Il. Α, [605]: Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέδυ λαμπρὸν φάος ἠελίοιο. Vocat autem hoc solis φάος, et ὀξύτατον εἰσοράασθαι, accipiens active hunc infin. pro εἰσοράαν, Il. Ξ, [343]: Οὐδ' ἂν νῶϊ διαδράκοι ἠέλιός περ, Οὔτε καὶ ὀξύτατον πέλεται φάος εἰσοράασθαι. Dicunt autem poetæ ὁρᾶν φάος ἠελίοιο, Videre lumen solis, pro Vivere: ut vicissim λείπειν φάος ἠελίοιο, i. e. Relinquere lumen solis, pro Mori. Sed Hom. hæc verba ὁρᾶν φάος ἠελίοιο solet subjungere verbo ζώειν, Od. Δ, [540]: Οὐδέ νύ μοι κὴρ Ἤθελ' ἔτι ζώειν καὶ ὁρᾶν φάος ἠελίοιο· et [833]: Εἴ που ἔτι ζώει καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο, Ἢ ἤδη τέθνηκε, καὶ εἰν ἀΐδαο δόμοισι. At vero Il. Α, [88] dixit: Ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο· ubi non dubito quin subaudienda sint hæc duo nomina φάος ἠελίοιο, aut certe eis similia. [Poetice Andocid. p. 9, 38: Οἳ νῦν ὁρῶσι τοῦ ἡλίου τὸ φῶς δι' ἐμέ.] Apud Eund. legitur et illud oppositum loquendi genus λείπειν φάος ἠελίοιο, sicut et ap. Hesiod. Op. [153]: Θάνατος δὲ καὶ ἐκπάγλους περ ἐόντας Εἷλε μέλας, λαμπρὸν δ' ἔλιπον φάος ἠελίοιο· ubi observa et epith. λαμπρὸν, sicut in l. quem paulo ante ex Hom. protuli. Dicitur etiam λείπειν φάος ἠελίοιο ὑπό τινος, sicut θνήσκειν ὑπό τινος, i. e. Mori ab aliquo, pro Interfici. Il. Σ, [11]: Μυρμιδόνων τὸν ἄριστον ἔτι ζώοντος ἐμεῖο Χερσὶν ὑπὸ Τρώων λείψειν φάος ἠελίοιο. Ceterum ut in his aliisque aliorum poetarum Il. legimus φάος ἠελίοιο, sic in quibusdam eos videmus φάος tribuere τῇ ἠοῖ, Auroræ, cujus equi etiam dicuntur ab ipso Hom. afferre illud hominibus, Od. Ψ, [245]: Νύκτα μὲν ἐν περάτῃ δολιχὴν σχέθεν, ἠῶ δ' αὖτε Ῥύσατ' ἐπ' ὠκεανῷ χρυσόθρονον, οὐδ' ἔα ἵππους Ζεύγνυσθ' ὠκύποδας, φάος ἀνθρώποισι φέροντας. [Ib. 371: Ἤδη μὲν φάος ἦεν ἐπὶ χθόνα.] Sed φάος per se quoque, i. q. φάος ἠελίοιο significat Od. Γ, [335]: Ἤδη γὰρ φάος οἴχεθ' ὑπὸ ζόφον. Ab Hesych. φόως exp. ἡλίου ἀνατολὴ, Solis ortus, ubi φόως ἐρέουσα exp. τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου σημαίνουσα. Sunt autem Homeri verba illa, φόως ἐρέουσα, de aurora, cum alibi, tum Il. Β, [49]: Ἠὼς μέν ῥα θεὰ προσεβήσατο μακρὸν Ὄλυμπον, Ζηνὶ φόως ἐρέουσα καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι· Ψ, [226]: Ἧμος δ' ἑωσφόρος εἶσι φόως ἐρέων ἐπὶ γαῖαν. Habetur porro φάος ap. eund. Lexicographum expositum ὄρθρου ἀνατολὴ, ubi reponendum puto ὄρθρος, ἡλίου ἀνατολὴ, Diluculum, Solis ortus. Affertur certe pro hac signif., et ex Plut. Camillo [c. 34]: Ἅμα φάει πνεύματος μεγάλου κατιόντος. [Post Homerum poetæ lyrici et tragici aliique scriptores φάος vel φῶς de luce solis s. diei, lunæ aliorumque siderum dixerunt. Sic Pind. Ol. 10, 91: Σελάνας ἐρατὸν φάος, ut φῶς σεληναίας καλὸν Aristoph. Nub. 614. Æsch. Prom. 24: Ἣ ποικιλείμων νὺξ ἀποκρύψει φάος, ut Eurip. Rhes. 615: Ἕως ἂν νὺξ ἀμείψηται φάος. Ἡλίου φάος Æsch. Ag. 508, 575, 658. Φ. ἡμέρας Eur. Alc. 243. Φ. βλέπειν Æsch. Pers. 299: Ξέρξης μὲν αὐτὸς ζῇ τε καὶ φάος βλέπει· Eum. 746: Νῦν ἀγχόνης μοι τέρματ' ἢ φάος βλέπειν. Φάος vel φῶς ὁρᾶν Soph. OEd. T. 367, Eur. Or. 386. Φ. εἰσορᾶν Eur. Alc. 18, Hipp. 355; λεύσσειν Phœn. 1091; προσβλέπειν Soph. OEd. T. 1183: Ὦ φῶς, τελευταῖόν σε προσβλέψαιμι νῦν. Ἐν φάει εἶναι Æsch. Choeph. 60, Soph. Phil. 415 et Eur. Hec. 707: Οὐκέτ' ὄντα Διὸς ἐν φάει. Λείπειν φ. Eur. Phœn. 1548; ἐκλιπεῖν Herc. F. 1073. Et ἐς φάος vel πρὸς τὸ φῶς cum verbis ἀνάγειν, ἀνελθεῖν, ἐλθεῖν, ἥκειν, μολεῖν, πέμπειν Soph. fr. 501, El. 419, Phil. 625, Æsch. fr. 5, Choeph. 459, Eur. Alc. 1079, Herc. F. 524, Æsch. Pers. 218, 630. || Dies. Æsch. Pers. 255: Ἀέλπτως νόστιμον βλέπω φάος. Soph. El. 1224: Ὦ φίλτατον φῶς. Eur. Rhes. 447: Φῶς ἓν ἡλίου. Κατὰ φάος Eur. Bacch. 425: Κατὰ φ. νύκτας τε φίλας εὐαίωνα διαζῆν, ut κατὰ φῶς ap. Xen. Cyrop. 3, 3, 25.] || Generalius tamen φάος de Ignis etiam lumine, et quidem ap. ipsum quoque Hom. [Od. Σ, 317: Ἐγὼ τούτοισι φάος πάντεσσι παρέξω· Τ, 24: Τίς τοι ... φάος οἴσει; 34: Λύχνον ἔχουσα φάος περικαλλὲς ἐποίει· 64: Νήησαν ξύλα πολλὰ φόως ἔμεν ἠδὲ θέρεσθαι. Æsch. Ag. 292: Φρυκτοῦ φῶς· 311: Φάος τόδ' οὐκ ἄπαπτον Ἰδαίου πυρός· 302: Λίμνην ὑπὲρ Γοργῶπιν ἔσκηψεν φάος. Soph. Phil. 297: Ἔφην' ἄφαντον φῶς. Eur. Phœn. 346: Οὔτε σοι πυρὸς ἀνῆψα φῶς νόμιμον ἐν γάμοις. Xen. Hell. 6, 2, 29: Ἐν μὲν τῷ στρατοπέδῳ πῦρ νύκτωρ οὐκ ἔκαε, πρὸ δὲ τοῦ στρατεύματος φῶς ἐποίει, ἵνα μηδεὶς λάθῃ προσιών· 5, 1, 8: Νυκτὸς

ἐπιγενομένης φῶς ἔχων ἀφηγεῖτο. Κατὰ φῶς πίνειν Cyrop. 7, 5, 27.] Usurpatur autem hac in signif. et plur. φῶτα, ut docebo infra, ubi et de φόως rursum aliquid dicam. || Φάος, pro Oculo, sicut Latinis Lumen : item pro Vita, sicut Iisdem illa eadem vox Lumen, s. potius Lux. Item pro Die, et pluralis φάεα pro Diebus : ut Lux et Luces. Qui pluralis frequenter occurrit et pro Lumina, i. e. Oculi. Hom. Od. P, 39 : Κῦσε [κύσσε] δέ μιν κεφαλήν τε καὶ ἄμφω φάεα καλὰ, Χεῖράς τ' ἀμφοτέρας. Moschus in Idyllio quod Megara inscribitur, init.: Τὸν μὲν ἐγὼ τίεσκον ἴσον φαέεσσιν ἐμοῖσιν· quod exemplum ideo profero, ut obiter in eo animadvertatur etiam loquendi genus simile Latino, quo dicimur aliquid æque carum habere ac nostros oculos, aut etiam carius oculis. [Singulari utitur Eurip. ubi plurali locus non erat, de uno Cyclopis oculo Cycl. 629 : Ἐκκαίειν τὸ φῶς Κύκλωπος.] Pro Vita autem ponitur φάος, s. φόως, aut φῶς, ut in isto Axiochi loco, qui Dialogus Platoni falso ascribitur [p. 365, C] : Εἰ στερήσομαι τοῦδε τοῦ φωτὸς, Si privabor hac luce, vita. Quod autem ad tertiam illam signif. attinet, existimo frequentiorem esse in plurali, et φάεα pro Diebus usitatius esse quam φάος pro Die. Latini poetæ non solum Luces, sed et Luciferos dixerunt pro Diebus. Agath. Epigr. [Anth. Pal. 11, 382] : Καὶ τὸ περὶ χρισίμων φαέων ἐλογίζετο γράμμα, De diebus decretoriis, qui χρίσιμοι ἡμέραι a medicis Græcis vocati fuerunt. Φάος s. φόως, pro Salute quoque, interdum et pro Auxilio, quod salutem atque adeo victoriam nobis affert. Sed et pro ipsa Victoria, denique generalius etiam pro Gaudio, si Hesychio credimus, qui χαρὰν exp., sicut et σωτηρίαν. Extant autem ap. Hom. exempla signiff. illarum, qui tamen pro Victoria interdum non simpliciter φόως, sed φόως πολέμοιο dicit. [V. infra s. Φόως.] Vide Eust. Sic autem אור Hebræis quum proprie Lucem significet, pro Gaudio, interdum et pro Salute positum reperitur, et quidem nominatim ap. David. [Φάος et φῶς sæpissime, præsertim a poetis, de rebus dicitur quæ salutem, gaudium, splendorem, decus, honorem afferunt. Æsch. Pers. 300 : Ἐμοῖς μὲν εἶπας δώμασιν φάος μέγα. Tragicus ap. Stob. Ecl. phys. 1, 4 : Δίκας δ' ἐξέλαμψεν ὅσιον φάος· ut Eurip. Suppl. 564 : Τὸ τῆς δίκης σώζων φάος· Bacch. 608 : Ὦ φάος μέγιστον ἡμῖν εὐίου βακχεύματος. Soph. fr. 497 : Τὸ λαμπρὸν φῶς ἀποσβεννὺς γένους.] Interdum vero voce φάος [s. φῶς] compellamus quempiam, illi blandientes, sicut quum Latine dicimus Lux mea. Sed ab Hom. additur γλυκερὸν, Od. P, 42 : Ἦλθες, Τηλέμαχε, γλυκερὸν φάος, Venisti, Telemache, lux mea dulcis. Quod si et hic φάος interpretatus fuero Oculum, pro me faciet Plauti locus, in quo Ocule mi, est itidem blandimentum. Sed Mea lux est multo usitatius : quod nihil aliud esse puto quam Non minus mihi care s. cara quam lux, vel Non minus dilecte quam lux, s. non minus luce. Atque ita quod ap. Virg. legitur, ut hoc obiter dicam, O luce magis dilecta, significantius esse puto quam Lux mea : perinde ac si diceretur, O plusquam lux mea. Possumus autem in hujusmodi ll. lucem exponerere etiam Vitam, præsertim quum Vita mea sit blandientis, sicut Lux mea. [Soph. El. 1354 : Ὦ φίλτατον φῶς, ὦ μόνος σωτὴρ δόμων. Eur. Hec. 841 : Ὦ δέσποτ', ὦ μέγιστον Ἕλλησιν φάος. Anon. ap. Suidam (s. v. Ὦ φῶς) : Ὦ φῶς κακοῖς σὺ τοῖς ἐμοῖς.] || Φάος Eust. [p. 1728, 7] a verbo Φάω deducit, at ego contra φάω deduco a φάος, nec dubito quin inde originem habeat.

|| Φῶς, ωτὸς, τὸ, Lux, Lumen. [Ab verbo φῶ derivat Etym. M. p. 804, 35, additque : Οἱ λέγοντες « ἀπὸ τοῦ φάος γέγονε κατὰ κρᾶσιν » οὐκ ἀκριβῶς λέγουσι· τὸ γὰρ φάος εἰς ους ἔχει τὴν γενικήν.] I. q. poetis φάος, ex quo etiam factum est per contr.: sicut vicissim ex hoc φῶς illi fecerunt φόως. [Varios voc. usus una gl. comprehendit Hesych.: Φῶς· τὸ δρώμενον, τὸ παρὰ τοῦ θεοῦ δημιουργηθὲν, καὶ τὸ πῦρ καὶ ἡ χαρά (sic supra Φόως· φῶς, χαρὰ, σωτηρία). Ὀξυτόνως δὲ ὁ ἄνθρωπος. Φωτός· ἡμέρας·] Plato [Phædon. p. 89, C : Ἕως ἔτι φῶς ἐστιν· Rep. 6, p. 508, C : Τὸ ἡμερινὸν φῶς·] Cratylo [p. 409, B] : Τὸ μέν που σέλας καὶ τὸ φῶς, ταυτόν. [Rep. 7, p. 515, E : Εἰς τὸ τοῦ ἡλίου φῶς· 516, B : Τὸ τῶν ἄστρων τε καὶ σελήνης φῶς. Φ. ἡλίου δρᾶν Andocid. p. 9, 38.] Xen. Cyrop. 4, [2, 15] : Πορευομένων δὲ, ἐπεὶ νὺξ ἐγένετο, λέγεται φῶς τῷ Κύρῳ καὶ τῷ στρατεύματι ἐκ τοῦ οὐρανοῦ προφανὲς γενέσθαι. Ei opp. σκότος, quod Tenebras significat. [Plato Rep. 7, p. 518, A : Ἐκ ... φωτὸς εἰς σκότος μεθισταμένων.] Plut. [Mor. p. 670, B] : Τὸ σκότος τοῦ φωτὸς ἡγοῦντο πρεσβύτερον. Idem [Mor. p. 279, E] : Διὰ τί τῇ νύμφῃ τοπρῶτον οὐκ ἐντυγχάνει μετὰ φωτὸς ὁ ἀνὴρ, ἀλλὰ διὰ σκότους. Xen. [Cyrop. 3, 3, 25] : Κατὰ φῶς δεῖπνον ποιεῖσθαι, In luce cœnare. [Ἅμα τῷ φωτὶ, Prima luce, Polyb. 1, 45, 6; 11, 27, 1 et 5, ut ἅμα φάει in locis Plutarchi supra allatis.] Dicitur etiam [εἰς τὸ φῶς, ut ap. Herodot. 3, 79 : Μάγον οὐδένα ἔξεστι φανῆναι ἐς τὸ φῶς·] εἰς φῶς, ut ap. Athen. [11, p. 506, C] εἰς φῶς λέγεσθαι : Ἃ δὲ περὶ Ἀλκιβιάδου εἴρηκεν ἐν τῷ συμποσίῳ, οὐδ' εἰς φῶς λέγεσθαί ἐστιν ἄξιον. [Soph. OEd. T. 1229 : Τὰ δ' αὐτίχ' ἑς τὸ φῶς φανεῖ κακά· El. 639 : Οὐδὲ πᾶν ἀναπτύξαι πρέπει πρὸς φῶς· Phil. 581 : Δεῖ δ' αὐτὸν λέγειν ἐς φῶς ὃ λέξει· fr. 657 : Πάντ' ἐκκαλύπτων ὁ χρόνος ἐς τὸ φῶς ἄγει· Phil. 1353 : Πῶς ὁ δύσμορος ἐς φῶς τάδ' ἕρξας εἶμι;] Interdum φῶς pro Vita, ut Lat. Lux. Sic ap. auctorem Axiochi [p. 365, C] : Εἰ στερήσομαι τοῦδε τοῦ φωτὸς, Si privabor hac luce, i. e. hac vita. Et Εἰς φῶς ἀνελθεῖν, Aristoph. [Pac. 445, Lucian. Char. c. 1], Ad lucem redire, Ad luminis auras. [Et sic cum aliis verbis plurimis.] || Φῶς, sicut et φάος, dicitur etiam de Lumine ignis, s. lucernæ, facis, aut lampadis. Apocal. 18, [23] additur gen. λύχνου : Καὶ φῶς λύχνου οὐ μὴ φανῇ ἐν σοὶ ἔτι. Et φῶς ἀνάπτειν, Accendere lumen. Plato Timæo [p. 39, B] : Φῶς ὁ θεὸς ἀνῆψεν, Cic. vertit, Deus ipse solem quasi lumen accendit. Et paulo post ἵνα φαίνοι, Ut colluceret. [De igne Polyæn. 6, 17 : Ἀσκὸν προσαρμόσαντες εἰς τὸν ... αὐλίσκον φῶς ἐνέντες διέκαιον.] Atque ut Latini Lumina etiam dicunt plur. num., sic Græci φῶτα, ut φῶτα πυρσῶν, Plut. Pericle [c. 6. Lucian. Symp. c. 15 : Φῶτα εἰσεκεκόμιστο. Dio Cass. 63, 4 : Ἡ πόλις ἐκεκόσμητο φωσὶ καὶ στεφανώμασι. Hinc 74, 1 : Ἡ πόλις φωτί τε καὶ θυμιάμασιν ἔλαμπε, corrigendum φωσί. G. D.] At vero ap. Lucam videri possit plur. num. φῶτα positus pro sing. φῶς, Act. 16, [29] : Αἰτήσας φῶτα εἰσεπήδησε. Sciendum est autem gen. plur. esse Φώτων, Luminum : at Φωτῶν significare Hominum, a nomin. sing. Φὼς, de quo infra. || Φῶτα pro Luminibus, ea etiam in signif. quam habet quum dicitur Luminibus obstruere, ap. Plut. [De fenestris Plut. Mor. p. 515, B : Φῶτα μεταθέντα.] || Φῶτα de Lumine spirituali, quo donantur qui baptizantur, unde traditur dicta Ἐμφώτειος ἐσθὴς a Greg. Naz. de Veste quæ induebatur ab eo qui baptizabatur, q. d. ἐσθὴς τῆς τῶν φωτῶν ἡμέρας. Vide Φωτίζω. Hesych. nomen Φῶτα exp. ὄμματα, i. e. Oculi : item θυρίδες, i. e. Fenestræ. Exp. et ἄνθρωπον, i. e. Hominem, quæ expositio intelligenda est de φῶτα, cujus nomin. singul. est Φὼς, non Φῶς. || Φῶς dicta fuit etiam Papillarum quasi areola, et nigellus ambitus, sub quo lactis quasi sedimentum, χύαμος. Cam. ex Polluce [2, 163]. Φῶς, inquit Gorr., Circulus subniger qui papillam ambit. Sic etiam vocari medium transversariorum quæ in Nilei machinamento sunt, quod Plinthium appellatur, tradit Oribasius. [|| Apud scriptores eccles. φῶς figurate dicetur 1. Deus ipse, ut ap. Greg. Naz. Or. 26, p. 451 : Φῶς ὁ θεὸς καὶ φῶς τὸ ἀκρότατον etc. 2. Filius Dei. 3. S. Trinitas. 4. Angeli. 5. Doctrina verbi cœlestis. 6. Apostoli et fideles ecclesiæ ministri. 7. Christiani et fideles omnes. 8. Bona opera. 9. Baptismus. De quibus omnibus v. quæ Suicerus collegit.]

|| Venio ad poeticum Φόως factum ex illo φῶς, per pleon. literæ ο, qui illis frequens est ante ω, et quidem in participiis præsertim : ut βοόων et δρόων, pro βοῶν et δρῶν. Est autem φόως non solum Lux, sed habet etiam metaphoricas illas signiff. quæ in Φάος annotatæ fuerunt. Hom. Il. Θ, [282] : Βάλλ' οὕτως, αἴ κέν τι φόως Δαναοῖσι γένηαι. Sic et Π, [39] : Ἀλλ' ἐμὲ μὲν πρόες ὦχ', ἅμα δ' ἄλλον λαὸν ὅπασσον Μυρμιδόνων, ἤν πού τι φόως Δαναοῖσι γένωμαι. Possumus enim et hic φόως accipere pro Salute s. pro Auxilio, et quidem lætitiam afferente, utpote ex quo salutem atque adeo victoriam consequamur. Quo pertinet illa expos. ἡ πρὸς σωτηρίαν καὶ νίκην ἐπικουρία. Ab Hesych.

autem exp. et σωτηρία, et χαρὰ, ideoque addidi verba illa, Lætitiam afferente. Pro ipsa quidem certe Victoria ponitur aperte tum alibi, tum Il. Z, init.: Αἴας δὲ πρῶτος Τελαμώνιος, ἔρκος Ἀχαιῶν, Τρώων ῥῆξε φάλαγγα, φόως δ' ἑτάροισιν ἔθηκεν. Ubi Eust. annotat vocari Victoriam φόως, quoniam qui vincuntur, veluti jacere videntur in tenebris, quod dictum alibi repetens, Pindarum ejus auctorem facit. Sed vult eandem esse hujus nominis signific. in quodam etiam loco, qui similis est omnino illis duobus quos modo protuli: nisi potius unus est eorum, sed ἑτάροισι scripsit pro Δαναοῖσι. Ego tamen alteram illam expos. aptiorem esse existimo. Nisi quis gloriam et decus significari malit: quem usum habet Lat. Lux, ut Virg., O lux Dardaniæ, spes o fidissima Teucrum. Aptior enim ceteris videtur huic loco illa expositio. Sed pro Victoria interdum non simpliciter dicitur φόως, sed φόως πολέμοιο, Il. O, [741]: Τῷ ἐν χερσὶ φόως, οὐ μειλιχίη, πολέμοιο. Meminisse autem oportet ejus, quod a me antea dictum fuit, sc. Hebræis quoque אור quum proprie Lucem significet, aliquas etiam ex superioribus metaphoricas signiff. accipere. Ceterum nomen hoc φόως in propria signif., adjunctam habet non raro particulam δε (quam et aliis plerisque jungi videmus) significantem πρός. Nam dicitur Φόωσδε pro In lucem, aut etiam pro eo, quod Latini poetæ dicunt In luminis auras. Hom. Il. B, [309]: Τόν ῥ' αὐτὸς Ὀλύμπιος ἦκε φόωσδε· Γ, [103]: Σήμερον ἄνδρα φόωσδε μογοστόκος Εἰλείθυια Ἐκφανεῖ. Est vero et ubi dicat πρὸ φόωσδε. Π, [187]: Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόνγε μογοστόκος Εἰλείθυια Ἐξάγαγε πρὸ φόωσδε, καὶ ἠελίου ἴδεν αὐγὰς, ubi scribitur conjunctim etiam Προφόωσδε.

[Φὼς, ωτὸς, ἡ, nomen pr. navis Atticæ in inscr. navali IV, b, 64.]

[Φὼς, ὁ.] At vero Φὼς, ωτὸς, ὁ, est poetis ἀνὴρ, Vir; aut etiam simpliciter ἄνθρωπος, Homo: sic tamen ut de virili duntaxat dicatur sexu. [Per ἀνὴρ et ἄνθρωπος exp. Hesych. glossis pluribus aliique grammatici.] Afferuntur autem variæ hujus appellationis rationes, prout variæ ejus derivationes statuuntur. Sed a φῶς lubentius quam aliunde deduxerim: sive quod sit ὁ μόνος τὰ τῆς διανοίας φωτίζων τῷ λόγῳ, sive aliam ob causam. A φῶς certe derivari censuit et Greg. Naz. scribens Φὼς appellari τὸν ἄνθρωπον, διὰ τὴν τοῦ ἐν ἡμῖν λόγου δύναμιν. Hom. Od. A, [324]: Αὐτίκα δὲ μνηστῆρας ἐπώχετο ἰσόθεος φώς. Et alibi [Il. E, 214, Od. Π, 102], ἀλλότριος φώς. Et χείρονι φωτὶ, Il. Ξ, [377, P, 98: Ὁππότ' ἀνὴρ ἐθέλῃ πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι.... Ab Homero additur etiam nominibus propriis, Il. Δ, 193: Μαχάονα δεῦρο κάλεσσον, φῶτ' Ἀσκληπιοῦ υἱὸν, i. e. Virum qui Æsculapii filius est. Φ, 445: Εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος Ἀγήνορα δῖον ἀνῆκεν, φῶτ' Ἀντήνορος υἱὸν, ἀμύμονά τε κρατερόν τε· Od. Φ, 26: Ἐπειδὴ Διὸς υἱὸν ἀφίκετο καρτερόθυμον, φῶθ' Ἡρακλῆα, μεγάλων ἐπίστορα ἔργων. Eundem voc. ἀνὴρ usum suo loco annotavimus. Duali numero Il. E, 572: Ὡς εἶδεν δύο φῶτε παρ' ἀλλήλοισι μένοντε· P, 377: Δύο δ' οὔπω φῶτε πεπαύσθην, ἀνέρε κυδαλίμω.] Et plur. φῶτες, Λ, [748]: Δύο δ' ἀμφὶς ἕκαστον Φῶτες ὀδὰξ λάβον οὖδας. Et accus. φῶτας. Genit. autem φωτῶν: at φώτων, Luminum, ut antea dixi. [Arcad. p. 132, 11: Φωτῶν φωτοῖν ἐπὶ ἀνδρῶν, φώτων δὲ φώτοιν ἐπὶ πυρσῶν. Falso accentu ap. Tryphiod. 8: Ἐναιρομένων φώτων, aliosque. Omittimus recentiorum Epicorum locos. Post Epicos sæpissime hoc vocabulo usi sunt Lyrici et Tragici pro ἀνὴρ, velut Pind. Nem. 2, 32: Κορινθίων φωτῶν· 4, 138: Βασιλεῦσιν ἰσοδαίμονα φῶτα· Pyth. 5, 100: Φῶτες Αἰγεῖδαι. Æsch. Pers. 80: Ἰσόθεος φώς· 88: Μεγάλῳ ῥεύματι φωτῶν· Suppl. 258: Φωτὸς ἰατροῦ χάριν· Prom. 548: Τὸ φωτῶν (i. e. Hominum mortalium) ἄλαον γένος. Soph. Ant. 107: Τὸν λεύχασπιν Ἀργόθεν ἐκ φῶτα βάντα πανσαγίᾳ· 910: Καὶ παῖς (ἂν ἄλλος ἦν μοι) ἀπ' ἄλλου φωτός· Aj. 300: Ταύρους ... δεσμίους ἠκίζεθ' ὥστε φῶτας, Ut homines. Eurip. Alc. 474: Νέου φωτός· Bacch. 542: Φῶτα βρότειον· Hel. 1094: Δύ' οἰκτρὼ φῶτε, ubi de Menelao et Helena dictum non duo viros, sed duo homines significat, ut ap. Iren. Anth. Pal. 5, 29, de viro et muliere: Ψυχή τε καὶ ἔκχυτα σώματα φωτῶν συμφέρεται. Quocum Jacobs. contulit Theocr. 25, 20: Ἄλλου δ' ἄλλον ἔθηκε θεὸς ἐπιδευέα φωτῶν. Oppian. Hal. 1, 649: Ὡς ἐτεὸν καὶ φῶτες ἔσαν πάρος· Cyn. 3, 331.]

[Φωσθονία, ἡ, Phosthonia, una ex Halcyonidibus. Suidas s. v. Ἀλκυονίδες.]

Φώσκω, Luceo, Illucesco. [Hesych.: Φώσκει, διαφαύει. Nam sic corrigenda est codicis scriptura διαφάνει, quam in διαφαίνει mutavit Musurus. G. D. Calendar. ed. ab Halma Hypotyp. Procli p. 14, 31: Ἰουλίου ιθ, φωσκούσης τῆς κ. Hase. Sed in usu sunt potius composita Διαφώσκω et Ἐπιφώσκω.]

[Φώσσων. Φωσσώνιον. V. Φώσων.]

Φωστὴρ, ῆρος, ὁ, quod redditur Luminare, formatur tanquam a tertia persona pass. sing. πέφωσται. [Conf. Φώζω.] Apud LXX Interprr. Gen. 1, [14]: Γενηθήτωσαν φωστῆρες ἐν τῷ στερεώματι. Ibid. repetitur aliquoties hæc vox. [Sapient. 13, 2: Φωστῆρας οὐρανοῦ. De luna Sirac. 43, 7.] Usus est etiam Paul. Ad Philipp. 2, [15: Ἐν οἷς φαίνετε ὡς φωστῆρες ἐν κόσμῳ. Et Joann. Apocal. 21, 11: Ὁ φ. αὐτῆς (i. e. Splendor Hierosolymæ) ὅμοιος λίθῳ τιμιωτάτῳ. De corporibus cœlestibus etiam Heliodor. 2, 24: Οὐρανία φωστήρων εἱμαρμένη περίοδος τρέπει τὰ καθ' ἡμᾶς. (Conf. Alex. Aphr. Probl. 2, 46.) Manetho 1, 29. Anth. Pal. 15, 17. Figurate Themist. Or. 16, p. 204, C: Μόλις ἡλικιώτης τῷ φωστῆρι (Arcadio tum sexenni) τῷ ἡμετέρῳ. Anth. Pal. 11, 359: Φ. γὰρ εἶ σὺ καὶ λόγων καὶ τῶν νόμων. G. D. It. figurate Joann. Chrysost. t. 1, p. 95, A. Anon. De martyrr. CPol. Actt. SS. Aug. t. 2, p. 440, D, τοῦ τρισμάκαρος φ. Γερμανοῦ. Alius Anon. Vita Eliæ Spel. Actt. SS. Sept. t. 3, p. 859, B, τοιούτους φ. ἄλλους οὐχ εὑρήσομεν. De sideribus Procl. Hypotyp., τὰ μεγέθη τῶν ἐν τοῖς φωστῆρσι διαμέτρων. Sic enim codd. optimi; Halma p. 107, 8, sine accentu, εν τοις φωτοις. Hase. || Φωστὴρ, θυρὶς, Hesych.]

[Φωστηρικὸς, ἡ, ὸν, Luminaris. Dionys. Areop. p. 242. Kall.]

[Φωσφόρεια, τὰ, Luciferia, nomen festi. Plut. Mor. p. 1119, E: Πῶς δὲ Φ., Βακχεῖα, προτέλεια γάμων ἄξομεν; Hesych.: Φωσφόρεια (codex φωσφορεία, unde Musurus φωσφορία)· ἑορτή.]

[Φωσφορέω. HSt. post ea quæ s. v. Φωσφόρος in fine dixit:] Soli certe tribuitur et quod hinc est deductum verbum Φωσφορέω. Dicit enim Philo illum φωσφορεῖν pro Lumen præbere, s. ministrare. [De luna Manetho 1, 65, 134, 186: Μήνην φωσφορέουσαν· 225: Φ. Σελήνη. Eustath. p. 212, 10: Ἡ σελήνη φωσφορεῖ τοῖς περὶ γῆν. «Idem in Epist. ante Comm. ad Dionys. p. 75, 18 Bernh.» Boiss. Frequens ap. Philon., velut de sole vol. 1, p. 511, 10 et vol. 2, p. 151, 2; de sole ac luna vol. 1, p. 12, 33 et 40, 44; de quavis stellarum errantium p. 504, 7; de legibus, figurate, vol. 2, p. 188, 30, τοὺς νόμους αὐτοὺς ἀστέρας ἔχοντες ἐν ψυχῇ φωσφοροῦντας. Hase. || In lucem profero. Olympiod. In Plat. Alcib. 1 p. 12: Ὥσπερ αἱ μαῖαι φωσφοροῦσι τὰ ἔμβρυα.]

[Φωσφορία, ἡ, Lucis allatio. Eustath. Opusc. p. 238, 80: Τῇ ἐκεῖθεν φωταγωγίᾳ καὶ φ. 18, 50: Ἄδυτον φωσφορίαν. G. D. Procl. Paraphr. in Ptol. p. 111, 19, ἐκ τῆς ὡροσκοπίας καὶ φ., Ex luminum irradiatione. Hase.]

[Φωσφόριον, τὸ, i. q. Βοσπόριον. Steph. Byz. s. v. Βόσπορος: Λέγεται καὶ Βοσπόριον τοῦ Βυζαντίου λιμήν· οἱ δὲ ἐγχώριοι Φωσφόριον αὐτὸ καλοῦσι παραγραμματίζοντες. Quibus narrationem addit de origine nominis ab Ἑκάτης φωσφόρου cognomine repetendi. Quæ partim repetunt Constant. Porphyr. De them. p. 30 (64, 10 Bekk.) et Eustath. ad Dionys. P. 140, ipse hoc nomine utens Opusc. p. 275, 40.]

Φωσφόρος, ὁ, ἡ, Lucifer, Lucem affereus. Ab Hesych. exp. φωτοδότης, Lucis dator. Plato Timæo [p. 45, B] ὄμματα φωσφόρα dixit. Λέγοιντο δ' ἄν, inquit Pollux [2, 63], ὀφθαλμοὶ λάμποντες, φωσφόροι, ὡς καὶ Πλάτων φωσφόρα ὄμματα, στίλβοντες, κτλ. Ubi Cam. φωσφόροι ὀφθαλμοὶ vertit Oculi illustres, sicut λάμποντες, Clari, στίλβοντες, Splendentes. Quidam tamen φωσφόρα secus ap. Plat. interpr. [Φ. αἴγλη Orph. Arg. 1244. Φ. ἦμαρ Orph. Εὐχὴ πρὸς Μουσαῖον v. 24. Φ. Ἀπόλλων (φωσφόρε δαῖμον) Orph. Hymn. 33, 5. Φ. Ἥλιος ib. 7, 12; Ἥφαιστος 65, 3.] || Φωσφόρος Ἄρτεμις, Eur., Lucifera Diana. [Φ. θεὰ ap. Eurip. Iph. T.

21; Ἑκάτη φ. Hel. 569, Aristoph. Thesm. 858. Et ἡ φ. (omisso Ἄρτεμις) Lys. 443: Νὴ τὴν φ. Eadem ap. Callim. H. in Dian. 204: Οὔπι ἄνασσ' εὐῶπι φαεσφόρε.] Quam interpr. ex Cic. sumo, ita scribente, De nat. deor. 2, [27]: Dianam autem et Lunam, eandem esse putant: quum sol dictus sit vel quia solus ex omnibus sideribus est tantus, vel quia quum est exortus, obscuratis omnibus solus apparet: Luna a lucendo nominata sit; eadem enim est Lucina. Itaque ut apud Græcos Dianam, eandemque Luciferam, sic apud nostros Junonem Lucinam in pariendo invocant. Hic enim non dubium est quin voce Luciferam Cic. exprimere voluerit φωσφόρον. Quin etiam statim post rationem affert, ob quam hæc ad partus adhibeatur, ita scribens, Adhibetur autem ad partus, quod ii maturescunt aut septem nonnunquam, aut plerumque novem lunæ cursibus: qui quia mensa spatia conficiunt, menses nominantur. [Dionys. A. R. 4, 15: Εἰλειθυίας, ἣν Ῥωμαῖοι καλοῦσιν Ἥραν φ.] || Φωσφόρος, substantive, [λαμπρὸς ἀστὴρ, Hesych.] Lucifer, Stella Veneris. Cic. De nat. deor. 2, [c. 20]: Infima est quinque errantium, terræque proxima, stella Veneris: quæ φωσφόρος Græce, Lucifer Latine dicitur, quum antegreditur solem; quum subsequitur autem, ἕσπερος. [Timæus Locr. p. 96, 97. Manetho 4, 55, 207; 6, 24. Firmicus Astron. 2, 2, ubi docet φωσφόρον ab Ægyptiis dici quæ Romanis Venus. Explicatius Achilles Tat. in Isagoge § 17, p. 136. Dorvill. ad Charit. p. 228.] Quo pertinet hic versus: Ἕσπερε τᾶς ἐρατᾶς χρύσεον φάος Ἀφρογενείας. In VV. LL. φωσφόρου κύκλος, Phaethontis orbis, quintus est planetarum, ὃν οἱ μὲν, Ἀφροδίτης, οἱ δ' Ἥρας προσαγορεύουσι, Quem Veneris quidam vocant, alii Junonis. Quorum verborum auctor ibi non nominatur. Apud Suid. autem habemus hoc nomen de sole, Φωσφόρος, ὁ τὸ φῶς ἀνατέλλων, ὁ ἥλιος. [Verba ὁ ἥλιος om. libri optimi. G. D. Figurate OEcumen. In Apocal. p. 218, 20 Cramer. Jo. Damasc. t. 1, p. 317, E, ἀνέτειλε φ. ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν. Georg. Pisid. B. Pers. 1, 2, φ. λόγῳ. Jo. Tzetz. ap. Cramer. Anecd. Oxon. vol. 3, p. 306, 17: Ἀστὴρ ἑῷος ὁ ἐμὸς, ὁ φεραυγὴς φ. Hase.]

[Φωσφόρος, ὁ, Phosphorus, n. pr. in inscrr. Atticis ap. Bœckh. 267, 284. G. D. *Phosphor.* bis scriptum litteris cursivis ap. Avellin. *Osserv. sopra alcune iscr. graffite sulle mura di Pompei*, ed. Neap. 1841, p. 25. Hase.]

[Φωσφόρος, ἡ, n. pr. navis Atticæ in inscr. navali I, a, 17.]

[Φώσων, ωνος, ὁ. HSt. s. v. Φῦσα:] Denique Φώσων quoque Eustath. [p. 1151] ἀπὸ τῆς φύσης derivat, quoniam φυσώμενος πλησιστίῳ ἀνέμῳ, ἐνεργεῖ. Est enim φώσων, Velum, Carbasus. [Suidas: Φώσωνος, τοῦ ἀρμένου.] Hesych. esse dicit ἄρμενον lineum. Apud quem est scriptum Φώσσων cum σσ [ut ap. Moschop. Περὶ σχεδ. p. 42]. Itidemque Pollux 7, [71] de lineis vestibus loquens, Ἔστι δὲ, inquit, καὶ ὁ φώσων Αἰγύπτιος, ἐκ παχέος λίνου. [De Ægyptiaca voc. origine v. Jablonsk. Opusc. vol. 1, p. 384.] Quibus addit, ἦπου δὲ καὶ ἡμιφασώνιον. Ubi observa obiter hanc etiam vocem Ἡμιφασώνιον. Sed pro Velo affert Etym. (scribens et ipse duplici σ) ex isto Lycophr. versu [26]: Ἄφλαστα καὶ φώσσωνας ὠργυωμένους. Repono enim ἄφλαστα pro ἄλφιτα. [« Nam ita et Lycophronis exemplaria habent» addit HSt. in Ms. Vindob. Georg. Pachym. Mich. Pal. p. 286, A: Τοὺς φώσσωνας διαπετάσαντες· et p. 286, E. Andron. Pal. p. 15, B: Τῷ ὑπὲρ τῆς εἰρήνης ζήλῳ ὥσπερ τινὶ φώσσωνι κουφιζόμενος.] Habet item Φωσσώνιον, quod vult esse etiam προσώπου ἐκμαγεῖον. Unde VV. LL. interpr. Linteum quo facies detergitur, Sudariolum [ex Luciani Lexiph. c. 2, ut videtur: Στλεγγίδα, βύρσαν καὶ φωσώνια (alii libri φωσσώνια). Phot. Bibl. p. 349, 20: Κρήδεμνον, φωσώνιον.] Sed Φωσώνιον dicitur et Solarium, s. Horarium, παρὰ τὸ φῶς, ut in lisdem annotatur, afferentibus ex Censorino: P. Corn. Nasica censor ex aqua fecit horarium, quod et ipsum a consuetudine noscendi horas sole, solarium cœptum vocari. Sic autem Etym. et Suidas testantur φωσώνιον appellatum et quod Romani vocarent ὡράριον. Perperam enim in vulg. editt. Suidæ scriptum est ὡράριος pro ὡράριον.

|| Dicitur etiam Φάσσων, ut quidem VV. LL. tradunt. Ita enim in illis scribitur: Dicitur etiam φώσσων ac φάσσων. Et φάσσωνας exponunt grammatici, Carbasina lintea, et τὰ λαίφη, τὰ ἄρμενα, παρὰ τὸ φῶ τὸ λαμπρύνω, quoniam alba et splendida: vel παρὰ τὸ φυσᾶσθαι ὑπ' ἀνέμων, φύσσωνες et φώσσωνες. Sunt autem hæc ex Varino sumpta, quæ illum ex schol. quopiam [« Lycophronis » HSt. in Ms. Vindob.] habere puto, sed cui quantum hic fidei tribuendum sit dubito. Legimus quidem certe ἡμιφασώνιον cum α itidem, in illo quem protuli Pollucis loco; sed suspecta et ibi hæc scriptura esse possit. [Recta utriusque voc. scriptura est per ω.]

[Φώσωρις, gl. ap. Suidam sine expos. posita, de qua Bernhard.: « Opinor Φώσωρις genitivus. Fossoris locus et munus quodpiam infimo fere gradu fuit in ecclesia vetustissima. Vide Maii Spicil. Rom. vol. 9, 133. In ed. Mediol. Φώτωρις. Supra male Φόσιρις, ὄνομα κύριον. »]

Φωταγωγέω, quod itidem [ut φωτίζω] pro Illumino, et pro Instituo in divinis, Bud. ex Dion. Areop. affert. Idem postquam dixit φωταγωγῶ σε usurpari pro Præluceo tibi, Illumino te, profert hæc verba ejusdem Dion. Areop., in quibus tamen habetur passiva vox, non activa: Ἀλλὰ τοῦ Χριστοῦ τὰς ἀγαθοποιοὺς ἀκτῖνας παραδεχόμενοι, πρὸς αὐτῶν ἐπὶ τὰς ἀγαθουργίας αὐτοῦ φωταγωγηθῶμεν. [Ammon. in Catena in Joann. c. 1, p. 19: Ἡ σάρκωσις τοῦ μονογενοῦς φωταγωγεῖ τοὺς ἀνθρώπους πρὸς τὴν ἀληθῆ θεογνωσίαν. Suicer. Maccab. 4, 17, 5: Σὺ (mater septem martyrum) τοὺς ... παῖδας φωταγωγήσασα πρὸς τὴν εὐσέβειαν. « Cyrill. Hieros. p. 130. Clem. Alex. p. 147: Οἱ τυφλοὶ (δέονται) τοῦ φωταγωγήσοντος. » Wakef. Nicet. Eugen. 2, 324: Λαμπὰς σελήνης, φωταγώγει τὸν ξένον. Boiss. OEcumen. In Apoc. p. 352, 11 Cramer. Theodoret. Gr. affect. cur. p. 187, 15 Gaisf. Macar. Homil. p. 518, 33. Marcus Erem. Opp. p. 956, E. Athanas. t. 2, p. 447, D, σταυρὸς ἀναλάμψας ἐφωταγώγησε. Georg. Pisid. Vita Anast. p. 305, 5, ἵνα φωταγωγοῖντο. Amphiloch. Orat. p. 44, 4, φωταγωγηθῆναι, et p. 50, C, φωταγωγῶν. || Visum reddo. Actt. SS. Petri et Pauli ap. Tischend. Actt. Apost. apocr. p. 3, εἶδον αὐτὸν τυφλοὺς φωταγωγοῦντα. Propria signif. Achmes Onirocr. p. 137, 24: Ὅσα φῶτα φωταγωγήσωσιν οἶκον, Collustraverint. Hase.]

[Φωταγωγὴς, ὁ, ἡ, legitur ap. Eustath. Comment. in Joann. Damasc. § 12: Φωταγωγὲς χωρίον. Boiss. Forma vitiosa.]

[Φωταγωγητὸς, ὁ, ἡ, Illuminatus. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 724.]

Φωταγωγία, ἡ, q. d. Lucis s. Luminis allatio. [Eustath. Opusc. p. 238, 80: Φ. καὶ φωσφορία. De lucernis s. lampadibus Anon. Combefis. in Lacapeno n. 27: Τὰς τῆς πόλεως ἐκκλησίας πέπλοις διαφανέσι καὶ φ. λαμπραῖς κατακόσμει· 48: Φ. μεγίστης προαγούσης. Duc.] Et Illuminatio, ut Bud. vertit ap. Greg. Naz., a quo nomen hoc dici ait et de virginibus quinque lampadephoris. [Epiphan. De Hær. 1, 51. Greg. Naz. t. 1, p. 676, D. Jo. Damasc. t. 2, p. 907, B. Anon. De transl. corp. Greg. Naz. Actt. SS. Maii t. 2, p. 767, D. Theodoret. Gr. aff. cur. p. 54, 3. Greg. Nyss. t. 1, p. 190, C; 194, C; 203, D; 316, D. Athanas. t. 2, p. 578, F, τὴν τῶν γραφῶν φ. Hase.]

[Φωταγωγικὸς, ἡ, ὸν, Illuminandi vim habens. Φ. τάξις ap. Dionys. Areop. Eccl. Hierarch. c. 1, 6, p. 309: Τῶν ἱερῶν φ. τάξις, Sacerdotum ordo illuminatorius. Sic autem vocat ordinem sacerdotum, quos oportet concionibus populum illuminare. Φωταγωγικὰ vero sunt Preces pro illuminatione. Typicum Sabæ c. 5, p. 5: Τὸ φ. ὅτε ὑπάρχει ἀλληλουΐα. Menologium mense Martio sæpe habet φωταγωγικὸν τοῦ ἤχου. Ita etiam Triodium. Suicer. Alia collegit Ducang.]

Φωταγωγὸς, ὁ, ἡ, Lucem adducens, afferens. Nam ab Hesych. exp. ὁ τὸ φῶς φέρων. [Φ. ἄγγελοι Barnabas § 18. Valck. Theodoreto Θεραπευτ. Serm. 10, Apostoli vocantur ξεναγοὶ καὶ ποδηγοὶ καὶ φωταγωγοί. Suic. Mich. Syncell. Laudatione Dionysii Ar. p. 380, antepen.: Τῷ οἰκείῳ καθηγεμόνι καὶ φωταγωγῷ. Sic enim lego pro edito φοιταγωγῷ. Boiss. Clem. Al. p. 59: Τὸν κόσμου δημιουργὸν, τὸν ἡλίου φωταγωγόν.] Et substantive, ἡ φωταγωγὸς, Fenestra. Lucian. [Symp. c.

20] : Διὰ τῆς φωταγωγοῦ. [Et Hipp. c. 7, De domo c. 6. « Theodoret. Serm. 4 ad Græc. : Ἃ διὰ τῶν φ. εἰσβάλλων ὁ ἥλιος δείκνυσι. » Ducang. Excerpsit hæc Suidas non nominato Theodoreto, ubi male εἰσβαλλόμενα. || Φωταγωγὸς, Lucerna, Lampas, in Gl. Luminarium. Cyrillus Scythopol. in Vita Euthymii n. 147 : Σὺν ἐλαίῳ τῆς φωταγωγοῦ πίνουσα. Typicum Ms. Monasterii τῆς κεχαριτωμένης c. 38 : Τὰς τοῦ ναοῦ φωταγωγοὺς ἀναπτούσης. Ducang.]

Φωταύγεια, ἡ, Splendor, ἡ λαμπρότης, ut Suidas exp. [Φωταυγία est in Constant. Cerim. p. 752, et ap. Zonar. Lex. p. 1836.] Sonat autem φωταυγὴς s. φωταυγὸς, q. d. Lucidum splendorem habens, Lucide splendidus : et φωταύγεια itidem, q. d. Lucidus splendor, quum sint ex φῶς et αὐγή. [Jo. Climac. p. 496, 26, φωταυγείας ἀπέλαυσας. Hase.]

[Φωταυγέω, Lucem emitto. Const. Manass. Chron. 135 : Ἥλιος φαύσας καὶ φωταυγήσας.]

Φωταυγὴς [ap. Eustath. Opusc. p. 202, 20 : Κρύπτει ἐντὸς τὸ φωταυγές], et Φωταυγὸς, ὁ, ἡ, ap. Suid. Splendidus. [Non legitur Φωταυγὴς apud Suidam, cujus glossæ Φωταύγεια· ἡ λαμπρότης, quod vulgo additum est καὶ φωταυγὸς omittit codex Leid., in margine habet cod. Paris. A. Apud Zonar. p. 1836 est Φώταυγος, ὁ ἥλιος. G. D. Nilus Epist. p. 203, 5. Joseph. Can. de S. Tychone Actt. SS. Junii t. 3, p. 96, C, τόπος φ. Jo. Damasc. t. 2, p. 802, E, τὸ φωταυγὲς τῆς νεφέλης· sed Nicet. Dav. Paraphr. Greg. Naz. p. 69, 22 Dronk., φωταυγὸν πνεῦμα. Hase.]

[Φωταψίαι, αἱ, Sumptus in lumina ecclesiæ, in Novella Basilii Porphyrog. Vid. Gloss. med. Latin. s. v. Luminaria. Ducang.]

[Φωτειδὴς vitiose pro φωτοειδὴς, quod v.]

[Φωτεινὴ, ἡ, Photina, n. pr., eodem quo adjectivum accentu : v. Etym. M. p. 276, 53. Photina quædam Samaritana memoratur in Actis Sanctorum et in Martyrio ejus in cod. Vindob. : v. Harles. ad Fabr. Bibl. Gr. vol. 9, p. 226.]

[Φωτεινοειδὴς, ὁ, ἡ, Lucido similis. Schol. Eurip. Hipp. 740 (735 Matth.) : Διὰ τὸ καὶ τὸ δάκρυον αὐτῶν (Heliadum) φ. λέγεσθαι εἶναι ἤλεκτρον ὀνομαζόμενον. Schol. Dionys. Thr. in Bekk. Anecd. p. 754, 22 : Ὡς εἶναι αὐτὴν (τὴν τοῦ ἀνθρώπου φωνὴν) φ. τινὰ, τὴν φωτίζουσαν καὶ σαφηνίζουσαν τὰ ἐντὸς τοῦ νοῦ.]

Φωτεινὸς, ἡ, ὸν, Lucidus. E Xenoph. [Mem. 4, 3, 4], φ. ἥλιος. [Ib. 3, 10, 1 : Τὰ σκοτεινὰ καὶ τὰ φ. σώματα. Sirac. 17, 25 : Τί φωτεινότερον ἡλίου; 23, 26 : Ὀφθαλμοὶ ἡλίου φωτεινότεροι. Improprie Plutarch. De puer. educ. p. 9, B : Ἵνα τῷ παραδείγματι φωτεινότερον ποιήσω τὸν λόγον. In libris interdum φωτινὸς scriptum, ut ap. Iambl. De myster. 2, 4, p. 45, 49, et Soran. De morb. mul. p. 219, frequenti in adjectivis in εινος vitio, de quo dixit Lobeck. Pathol. Proleg. p. 190. Rectam scripturam agnoscit Chœrob. in Cram. An. Ox. vol. 2, p. 179, 25 : Φῶς φωτός φωτεινός καὶ τὸ κτητικὸν ὄνομα ὁμοίως φωτεινός διὰ διφθόγγου, ubi pro κτητικὸν exspectes potius κύριον, quod restituit Lobeck. l. c. Suspecta Hesychii gl. est qua φώτιον, quod deminutivo simile est, exp. per προσφιλὲς, ἡδύ. G. D. OEcum. In Apoc. p. 407, 24 Cram. Moschion De pass. mul. p. 32, 21, τόπος φ. Orig. t. 3, p. 564, C, ἡ φ. νεφέλη. Justin. Mart. p. 74, C, ἄστρον. Evang. Marcion. p. 438, 21 Thil., σῶμα φ. Hase.]

[Φωτεινὸς, ὁ, Photinus, n. pr. ap. Suidam. Fuit Episcopus Sirmiensis, seculo quarto, de quo v. locos scriptorum collectos ab Fabr. B. Gr. vol. 9, p. 222, qui de aliis Photinis dixit ib. p. 226, quibus addendus Photinus memoratus ab Mich. Glyca Annal. p. 275, D. || Φωτεινιανοὶ, οἱ, Photiniani, Photini episcopi sectatores, hæretici : v. Epiphan. vol. 1, p. 828. Male Φωτιανοὺς ap. Socr. H. E. 4, 12, p. 225. G. Dindorf.]

[Φωτεμβολέω, Lucem immitto. Clem. Alex. Str. 5, p. 563 : Τῷ φωτεμβολεῖν (τὴν λυχνίαν) πολυτρόπως ... τοὺς εἰς αὐτὸν πιστεύοντας· 667. Suicer.]

[Φωτία· λαμπρία· καὶ τὸ ὄμματα, gl. corrupta Hesychii. Nam quæ de voc. φωτία, ἡ, Focus, Ignis, Lux, ex recentiorum Græcorum scriptis collegit Ducang., non huc pertinent.]

[Φωτίγγιον. V. Φῶτιγξ.]

Φῶτιγξ, [ὁ vel ἡ,] et demin. Φωτίγγιον, τὸ, Fistulæ genus quoddam. Vide Eustath. et Hesych. [Athen. 4, p. 182, D : Οἱ καλούμενοι λώτινοι αὐλοὶ οὗτοί εἰσιν οἱ ὑπὸ Ἀλεξανδρέων καλούμενοι φώτιγγες. Κατασκευάζονται δ' ἐκ τοῦ καλουμένου λωτοῦ· ξύλον δ' ἐστὶ τοῦτο γινόμενον ἐν Λιβύῃ· quæ excerpsit Eustath. p. 1157, 43. Plut. Mor. p. 961, E : Κηλοῦνται μὲν ἔλαφοι καὶ ἵπποι σύριγξι καὶ αὐλοῖς, καὶ τοὺς παγούρους ἐκ τῶν χηραμῶν ἀναχαλοῦνται βιαζόμενοι ταῖς φώτιγξι· ubi femininum est, ut ap. Athen. 4, p. 176, C : Ἀπέχεις τὸν τῆς φώτιγγος μνημονεύοντα, licet mascul. præcedat p. 175, E : Ἰόβας Αἰγυπτίους φησὶ λέγειν τὸν μόναυλον Ὀσίριδος εἶναι εὕρημα, καθάπερ καὶ τὸν καλούμενον φώτιγγα πλαγίαυλον .... Ἐπιχωριάζει γὰρ καὶ ὁ φῶτιγξ αὐλὸς παρ' ἡμῖν (i. e. Alexandrinis). Hesych. : Φῶτιγξ, αὐγὴ, σῦριγξ, φλόγιος (πλάγιος Guyetus; probabilius λώτινος Jacobs. ad Ælian. N. A. 6, 31, p. 225, ex Athenæo et Eustathio) αὐλὸς, ὡς (ὡς delendum) εἶδος σάλπιγγος. « Distinguere videtur Nicom. Geras. Harm. p. 8, B, τοὺς πλαγιαύλους μετὰ τῶν φ. » Hase. || Demin. Φωτίγγιον, τὸ, ap. Posidon. Athen. 4, p. 176, B : Φ. καὶ μοναύλια. Ælian. N. A. 6, 31 : Τοὺς παγούρους φωτιγγίῳ (ὄνομα δὲ ὀργάνου τοῦτο) αἱροῦσιν. Zonar. p. 1838 : Φωτίγγιον· ὄρνεον, ubi ὄργανον recte Tittmann. || Subst. Φωτιγγιστὴς, ὁ, affertur ex Gl. ap. Salmas. in annot. ad Scriptores Hist. Aug.]

[Φωτίδας, ὁ, Photidas, n. pr. ap. Diog. L. 3, 22.]

Φωτίζω, [Luceo. Theophr. De igne § 30 : Ὁ ἄνθραξ οὐ φωτίζει ὥσπερ ἡ φλόξ. Nicand. ap. Athen. 15, p. 684, D : Ἀστέρα φωτίζοντα.] Lucidum reddo, Illumino, Illustro. Galen. : Ἡ δ' αὐγὴ παραχρῆμα τῷ φωτίζοντι συναπέρχεται. [Diodor. 3, 47 : Τὸν ἥλιον δοκεῖν καιναῖς ἀκτῖσι φωτίζειν τὸν κόσμον. Sextus Emp. p. 36 : Τὸν ἥλιον .. πάντα ἀθρόως φωτίζοντα· 664 : Πεφωτισμένος ἐξ ἡλίου ἀήρ.] Item pro Illuminare spiritualiter oculos mentis, in N. T. Et pass. quoque ap. Paul. [Ephes. 1, 18] : Πεφωτισμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς διανοίας. Idem dixit etiam φωτίσαι pro Illuminando patefacere, s. docere, Ad Ephes. 3, [9] : Καὶ φωτίσαι πάντας τίς ἡ κοινωνία κτλ., ubi tamen redditur ab Erasmo et a doctiss. Interpr. Et in lucem proferendi omnibus, quæ sit etc. Apud Suid. quidem certe [εἰς φῶς ἄγειν, ἐξαγγέλλειν] pro In lucem proferre, Patefacere, Divulgare, sed cum accus. rei, Φωτίζειν τὸ ἀπόῤῥητον [ex loco, ut videtur, Polybii, qui pariter 23, 3, 10 dixit : Ἐφώτισε τὴν ἑκατέρων αἵρεσιν· et 30, 8, 1 : Γράμματα ἑαλωκότα καὶ πεφωτισμένα, Literæ interceptæ et in lucem prolatæ. Lucian. De cal. c. 32 : Ὑπὸ τῆς ἀληθείας πεφωτισμένων τῶν πραγμάτων. Oribas. p. 330 ed. Matth. : Ἀκίδας λανθανούσας ἐν θώρακι φωτίσαι. « Clemens Alex. Pædag. 1, 10, p. 130 : Ὁ κύριος διὰ Ἱερεμίου φωτίζει τοῖς πλανωμένοις τὴν ἀλήθειαν, Errantibus patefacit. Ita Epict. Diss. 1, 4, 31, ἀλήθειαν φωτίζειν, Veritatem in lucem proferre, dixit. Sic etiam in Epist. ad Corinth. 1, 4, 5 : Ὁ κύριος φωτίσει τὰ κρυπτὰ τοῦ σκότους. Ad Timoth. 2, 1, 10 : Φωτίσαντος ζωὴν καὶ ἀφθαρσίαν διὰ τοῦ εὐαγγελίου. Metaphorice de spirituali mentis illuminatione Psalm. 19, 9 : Ἡ ἐντολὴ κυρίου τηλαυγὴς φωτίζουσα ὀφθαλμούς. Basilius M. Homil. 31, p. 631 : Τοῖς τῆς διανοίας ὀφθαλμοῖς φωτισθέντες. » Suicer.] Apud Greg. Naz. φωτίζειν et pro Illuminare lumine baptismi, atque adeo pro Baptizare. [Greg. Naz. Or. 39, p. 632, de Christi baptismo : Χριστὸς φωτίζεται, Χριστὸς βαπτίζεται. Canon 3 Concilii Laodic. : Περὶ τοῦ μὴ δεῖν προσφάτως φωτισθέντας προσάγεσθαι ἐντάγματι ἱερατικῷ. Quos Balsamo p. 830 προσφάτως βαπτισθέντας interpretatur. Gregor. Nyss. τῷ βαπτίσματι φωτίζεσθαι dixit. Suicer.] Cui itidem verbale Φώτισμα est Baptismus, sic et Chrysostomo, nec non Dionysio Areopag. Sed et τῶν φώτων ἡμέρα, Dies festus ob baptismum, Bud. ex eod. Gregor. Sonat alioqui φώτισμα, sicut et φωτισμὸς, Illuminatio. [Sic Dionys. Areop. De cœl. Hierarch. p. 14 : Σημείωσαι ὅτι τὸ φ. πρὸ τοῦ βαπτίσματος. Clem. Al. Strom. 5, p. 578 : Φωτισμὸς ἡ μαθητεία κέκληται ἡ τὰ κεκρυμμένα φανερώσασα. Joann. Chrys. Homil. 72, vol. 6, p. 730 : Φωτισμὸς τῆς ἐνθέου διδασκαλίας. Cyrill. Alex. In Joann. p. 985 : Τοῦ διὰ πνεύματος φωτισμοῦ. De baptismo Dionys. Hier. eccles. c. 2, p. 214 : Μυστήριον φωτίσματος. Theophylact. In Marcum p. 229 : Φώτισμα λέγεται τὸ βάπτισμα.

Ita sæpius vocatur a Greg. Naz. Or. 40, quæ est εἰς τὸ ἅγιον βάπτισμα, velut p. 638. Rationem nominis reddit Justin. Mart. Apol. 2, p. 160: Καλεῖται τοῦτο τὸ λουτρὸν φωτισμὸς ὡς φωτιζομένων τὴν διάνοιαν τῶν ταῦτα μανθανόντων. Differunt tamen βάπτισμα et φώτισμα. Hinc Joann. Chrys. Homil. 116, vol. 5, p. 749: Οἱ αἱρετικοὶ βάπτισμα ἔχουσιν, οὐ φώτισμα, καὶ βαπτίζονται μὲν σώματι, ψυχῇ δὲ οὐ φωτίζονται. Hæc et alia multa ex scriptoribus eccles. collegit Suicer. G. D. Jo. Moschus Prat. spir. p. 1158, C, τοὺς κληρικοὺς τοὺς ἐπὶ τῶν φωτισμάτων τεταγμένους. Athanas. t. 2, p. 269, C, τῷ καιρῷ τῶν ἑορτῶν καὶ φ. Hase.] Ab Hesych. tamen φωτισμὸς exp. αὐγή [et τηλαυγὲς, καταυγάζον].

[Φωτικὴ, ἡ, Photica, urbs Epirotica ap. Photium Bibl. p. 163, 9, Hierocl. Synecd. p. 393, 1. Memoratur a Procopio De ædif. Just. 4, 1, et auctore Comment. De Petro et Paullo c. 3: Ἐς ἣς (Ῥώμης) εἰς Μεδιόλανον καὶ Φωτικὴν, πόλεις Ἠπειρώτιδας, ἔρχεται· quos citat Wessel.]

[Φωτίναιον, τὸ, Photinæum. Steph.: Φ. προπαροξυτόνως, πόλις Θεσσαλίας, ὡς Ἑκαταῖος Περιηγήσει Εὐρώπης.]

[Φωτινὸς vitiose pro φωτεινὸς, quod v.]

[Φώτιον. V. Φωτεινός.]

[Φώτιος, ὁ, Photius, n. pr. multorum, inde ab seculo quarto non infrequens in Græcia, quorum indicem v. ap. Fabr. B. Gr. vol. 10, p. 676 seqq. Celebrior ceteris est Photius Patriarcha Cpolitanus, cujus Lexicon, Myriobiblon et alia scripta supersunt.]

[Φώτισμα. V. Φωτίζω.]

[Φωτισμὸς, ὁ, Illuminatio. Sext. Emp. p. 671: Ἡ ἡμέρα κατὰ τὸν ἐξ ἡλίου φ. συμβαίνει, ἡ δὲ νὺξ κατὰ φωτισμοῦ στέρησιν τοῦ ἐξ ἡλίου ἐπιγίνεται. Plutarch. Mor. p. 929, D: Γίνεσθαι τὸν φ. ἀπ' αὐτῆς (τῆς σελήνης)· et p. 931, A. Plur. τοὺς ἐξ ἡλίου καὶ σελήνης φωτισμοὺς schol. Hom. Il. E, 722. Apud LXX Psalm. 77, 17: Ὡδήγησεν αὐτοὺς ἐν φωτισμῷ πυρὸς, et alibi. Metaph. ib. 26, 1: Κύριος φωτισμός μου καὶ σωτήρ μου. Ep. ad Corinth. 2, 4, 6: Πρὸς φωτισμὸν τῆς γνώσεως τῆς δόξης τοῦ θεοῦ· et 4: Εἰς τὸ μὴ αὐγάσαι αὐτοῖς τὸν φ. τοῦ εὐαγγελίου τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ. G. D. Cleomed. De subl. p. 122, 5; 125, 22; 131, 6 Bak. Id. ib. p. 49, 8, τῶν σκοτισμῶν τε καὶ φ. τοῦ ἀέρος· et 109, 14, οἱ τῆς σελήνης φ. Figurate Vita Marthæ Actt. SS. Maii t. 5, p. 409, A, ὁ φ. τῆς ψυχῆς αὐτῆς. Vita Hyp. Ruf. ib. Jun. t. 3, p. 345, B, φωτισθῆναι τὸν φ. τοῦ ἐνδοτάτου ἀνθρώπου. Hase. || De baptismate dictum v. s. v. Φωτίζω.]

[Φωτιστέον, Illuminandum. Gramm. in Boiss. Anecd. vol. 2, p. 385, v. 894.]

[Φωτιστήριον, τὸ, Baptisterium. Acta Concilii Carthag. p. 118: Ἐν τῷ φ. τῆς κατὰ Κωνσταντινούπολιν ἁγιωτάτης ἐκκλησίας. Act. 5 Concilii sub Mena p. 720. Jo. Mosch. Prat. Spirit. c. 207, p. 1158. Hæc et alia ap. Suicer. et Ducang. Joann. Mal. p. 380, 3: Τὸ μέγα φ. In Gl. Φωτιστήρια λυχνικὰ, Luminaria.]

[Φωτιστὴς, ὁ, Illuminator. Greg. Nyss. t. 2, p. 397, C, ὁ τῆς ἀληθείας φ. Hase.]

Φωτιστικὸς, ἡ, ὸν, Illuminandi s. Illustrandi vim habens, q. d. Illuminatorius. In VV. LL. affertur ex Greg. Naz.: Φωτιστικὸν λογικῆς φύσεως. [Etym. M. p. 109, 39: Ἔχει ὁ ἄνθραξ φύσεις δύο, τὸ φ. καὶ τὸ καυστικόν. Schol. Eur. Hipp. 191. « Dionys. Areop. Epist. 8, p. 453, antep., et 454, 3. Schol. Clem. Al. p. 136. Maxim. Capit. Theolog. 5, 95. Mich. Syncell. Laudatione Dionysii Ar. p. 346, 1. » Boiss. Φ. ἑσθὴς vestis alba quam induebant recens baptizati. Vita Bacchi jun. mart. p. 84: Τῆς φ. ἀφαιρεθείσης ἑσθῆτος. « OEcum. In Apoc. p. 327, 23; 404, 6; 437, 20; 459, 24. Anon. Cat. in Psalm. t. 1, p. 459, B. Mich. Acom. Paneg. p. 50, 6 Tafel. Jo. Damasc. t. 1, p. 535, B; t. 2, p. 826, B. Amphiloch. Orat. p. 50, D, ἡ φ. ἡμέρα. Athanas. t. 2, p. 357, C, τὴν ἁγιαστικὴν καὶ φ. ζωήν. » Hase. || Adverb. Φωτιστικῶς, Eust. p. 122, 2. Seager. Gregor. Thaum. in Annunt. p. 57 ed. 1601. Boiss.]

[Φωτοβλῦσία, ἡ, Lucis effusio. Andreas Cret. p. 50. Kall. Mich. Syncellus Laudatione Dionysii Ar. p. 362, 7. Boiss.]

[Φωτοβολέω, Lucem emitto. Gregent. Disput.: Τὰ στοιχεῖα ἐν τῷ στερεώματι τοῦ οὐρανοῦ φωτοβολεῖν. Angl. Pseudo-Chrysost. t. 5, p. 877, 43 Savil. Hase.]

[Φωτοβόλημα, Lucis emissio. Const. Manass. Chron. 36: Ἐφυγαδεύθη τῷ πυρσῷ τῶν φ.]

[Φωτοβολία, ἡ, idem. Μαρμαρυγαῖς per φωτοβολίαις exp. schol. Par. Apoll. Rh. 4, 725.]

[Φωτοβόλος, ὁ, ἡ, Lucem emittens. Anonym. Hymn. in Virg. 22. Angl. Hesych. Presb. Centur. p. 1013, B, φ. ἡ τοῦ νοῦ φυλακή. Hase.]

[Φωτοβρύτης, ὁ, Luce abundans. Const. Manass. Chron. 4955: Λίθον μέγαν στίλβοντα πυράκην φωτοβρύτην.]

[Φωτογονία, ἡ, Lucis generatio. Dionys. Areop. Epist. 9, p. 797=468: Ἀπαυγασμάτων προαγωγικαὶ φωτογονίαι. Suicer.]

Φωτοδοσία, ἡ, q. d. Luminis præbitio, Illuminatio, Bud. ex Dionysio Areop. [Cœl. Hierarch. c. 9, p. 59 med.; c. 13, p. 69, 6 a fine. Boiss. Anon. Cat. in Psalm. t. 1, p. 352, A. Jo. Damasc. t. 2, p. 907, B, φ. ψυχῶν. Antioch. Homil. p. 1223, A, τῆς νοητῆς φ. Hase.]

Φωτοδότης, ὁ, Lucis dator, Qui lucem s. lumen præbet. Quo vocab. exponi φωσφόρος ab Hesych. docui supra. [Simpl. ad Epict. p. 47: Φ. ὁ ἥλιος. « Eustath. Comment. in Joann. Dam. § 12. » Boiss. Nicet. Dav. Paraphr. Greg. Naz. p. 33, 4. Epiphan. t. 1, p. 896, A. Athanas. t. 2, p. 432, D, ὁ τῶν ἐμῶν ὀφθαλμῶν φ. Greg. Naz. t. 2, p. 174, 93, Χριστοῦ φωτοδότα. Hase. Et Synes. Hymn. p. 324, A; 339, D: Σὺ δὲ φωτοδότας φωτὸς νοεροῦ.]

[Φωτοδότις, ἡ, Lucis datrix. Dionys. Areop. p. 144. Kall.]

[Φωτοδόχος, ὁ, ἡ, Lumen recipiens. Φ. λαμπάδα Græcum Rituale in *Classical Journal* fasc. 44, p. 371. Φ. ἀγγεῖα, Lucernæ, ap. Ducam Hist. Byz. p. 164, D. G. Dind. Et ap. Mich. Glycam Epist. 14 init. Boiss.]

[Φωτόδωρος, ὁ, ἡ, i. q. φωτοδότις apud Mich. Syncellum Laudatione Dionysii Areop. p. 350: Φ. παραίνεσις. Boiss.]

Φωτοειδὴς, ὁ, ἡ, q. d. Luminis speciem præ se ferens. [Sext. Emp. p. 389, ex Posidonio: Ὡς τὸ φῶς ὑπὸ τῆς φωτοειδοῦς ὄψεως καταλαμβάνεται· 395: Εἰ ἡ ὅρασις φωτὸς ἀντιλαμβανομένη εὐθύς ἐστι φ. Galen. vol. 4, p. 490: Ἀλλοιοῦται τὸ αὐγοειδὲς καὶ φ. ὑπὸ χρωμάτων.] Sed redditur Luminosus, Illuminatus. Sic φωτοειδέστερος Bud. vertit Illuminatior ap. Greg. Naz.: Ὥστε καὶ εἴ τις ἔγνω ὅσον ἄλλου μὴ τὸ ἴσον ἐλλαμφθέντος φανῆναι φωτοειδέστερος. At in VV. LL. redditur, Lumini magis conformis. [Andr. Cret. p. 113. (Φωτειδὴς idem p. 241.) Dionys. Areop. p. 9, 13, 62, 69, 85. Clem. Alex. p. 184. Cyrill. Hier. p. 168. Kall. Synes. p. 89, B. Achill. Tat. Isag. p. 141, B. Greg. Naz. t. 1, p. 36, D; 487, A; 548, C, φωτοειδέστερος. Anon. De transl. corp. ejusd. Actt. SS. Maii t. 2, p. 767, B, φωτοειδεστέραν. Cyrill. Al. t. 5, p. 453, C, φωτοειδοῦς ἐνεργείας. Marin. Vita Procli p. 165, 20 ed. alt. Boiss., φάσμασιν Ἑκατικοῖς φωτοειδέσιν. Hase. || Φωτοειδῶς, Gelas. Comm. de Conc. Nic. 4, p. 16. Boiss. Conf. Miller. *Journ. des Sav.* a. 1839, p. 219. Hase. || Contracta forma Φωτώδης, Hesych. s. v. Χιονέαν, quod exp. λευκὴν ἢ φωτώδη.]

[Φωτόκοσμος, ὁ, ἡ, Mundum illuminans. Georg. Pisid. Opif. 18: Τῇ σῇ φωτοκόσμῳ λαμπάδι παρῆλθεν ἡ νύξ.]

[Φωτολαμπὴς, ὁ, ἡ, Lumine splendens. Inscr. Corcyr. in Sponii Misc. x, n. 125, p. 373. G. D. Athanas. t. 2, p. 341, F, φωτολαμπὲς ἐκτύπωμα. Zosim. Panop. ap. Hœfer. *Hist. de la chimie* t. 1, p. 498, 16, τὰς φ. κλίμακας. Hase.]

Φωτολήγιος, ὁ, ἡ, Luce orbatus, Mortuus. Sonat autem φωτολήγιος, q. d. Cui lux esse desiit, i. e. Qui luce frui desiit. Nam ap. Hesych. reponitur φωτολήγιον pro Φωτολόγιον, quod exp. τυφλὸν, et νεκρόν. [Glossam corruptam infeliciter correxit HSt. Coaluit ex accusativo φῶτ' et adjectivo quod ὠλύγιον fuisse potest, ab ipso Hesychio annotatum, qui ὠλυγίων inter alia per σκοτεινῶν exp. G. Dind.]

[Φωτολημψία, ἡ, Luminis receptio. Dionys. Areop. p. 188.]

[Φωτολογέω, Illumino voce. Theod. Abucara Opusc. p. 408, 12, σὺν Θεῷ τῷ φωτολογοῦντι. Hase.]

[Φωτολόγιος. V. Φωτολήγιος.]

[Φωτολόγος, ὁ, Lucem prædicans. Eustath. in Maii Spicil. Rom. vol. 5, p. 316 : Ὅρα ὅτι πάνυ φωτολόγος ὢν ὁ μελῳδὸς φωσφόρον κἀνταῦθα τὴν εἰρημένην τοῦ πνεύματος χάριν φησί. Osann.]

[Φωτομαρμαρυγέω, Lumine fulgeo. Hesych. Presb. Cent. p. 1006, B, ὁρᾶν φωτομαρμαρυγοῦντα τὸν Ἰησοῦν. Hase.]

[Φωτόμορφος, ὁ, ἡ, Lucis splendore præditus, Lucifluus. Jo. Damasc. in Dom. p. 46. Angl. German. CP. De cruce p. 249, B Grets., τῶν φ. ἐνδυμάτων. Hase.]

[Φωτοποιέω, Lucem facio. Cyrill. Hieros. p. 136. Kall. Consumm. Thomæ apud Tischendorf. Actt. Apostt. apocr. p. 236, 3, προτρέχων ἐν ὁδῷ φωτοποιεῖ αὐτὰς, Prælucet illis. Hase.]

[Φωτοποιὸς, ὁ, ἡ, Lucem faciens. Iambl. Protrept. p. 328 : Ταῦτα μόνα φ. περὶ τῶν ὄντων. Angl. Doroth. Doctr. p. 840, B, τῆς λαμπρᾶς καὶ φ. νυκτός. Hase.]

[Φωτοστόλιστος, ὁ, ἡ, Lumen indutus. Amphil. p. 40. Kall.]

[Φωτοσωτήριος, ὁ, ἡ, Salutari lumine præditus. Jo. Damasc. t. 2, p. 839, B, Χριστοῦ φ. γέννησιν. Hase.]

[Φωτοτόκος, ὁ, ἡ, Lucem pariens. Anon. H. in Virg. 22. Angl. Hesych. Centur. p. 1013, B; 999, C, ἐργασία. Hase.]

[Φωτοτρόφος. V. Φωτοφόρος.]

[Φωτοφάνεια, ἡ, Illustratio, Lucis apparitio. Dionys. Areop. De cœl. hier. c. 1 : Πατροχινήτου φ. πρόοδος. Andr. Cret. p. 51, 134. Anon. ap. Suidam s. v. Ἐκπλαγεῖς : Ποιμένες ἀγραυλοῦντες ἐκπλαγοῦς φ. ἔτυχον. Eustath. Opusc. p. 183, 50; 237, 70. G. D. Cyrill. Alex. De exitu animæ p. 15, A. Anon. De transl. corp. Greg. Naz. Actt. SS. Maii t. 2, p. 769, F, ἀστέρος φ. Antioch. Homil. p. 1074, B, ἐν πάσῃ φ. Hase.]

[Φωτοφᾰνὴς, ἡ, Luci similis, Luce splendens. Anonym. V. Chrys. p. 364, 38. Seager. Eust. Il. p. 171, A 22. Wakef. Nicet. Dav. Paraphr. Greg. Naz. p. 34, 11, φωτοφανέστερον. Hase. Eustath. Opusc. p. 183, 80; 217, 60. || Adverb. Φωτοφανῶς ib. p. 240, 60.]

[Φωτοφορέω, Lucem fero. Cyrill. Hieros. in Bibl. Patr. vol. 13, p. 850 : Οἱ τῶν ἐθνῶν λαοὶ φωτοφοροῦντες. G. D. Jo. Damasc. t. 2, p. 841, B. Hase.]

[Φωτοφορία, ἡ, Luminum gestatio. OEcum. In Apoc. p. 454, 29, παρθένων. Hase.]

[Φωτοφόρος, ὁ, ἡ, Lucifer. Cyrill. Alex. p. 3; Andr. Cret. p. 336. Kall. Jo. Chrys. Hom. 85, vol. 5, p. 590, 32. Seager. Const. Manass. Chron. 3887, 4484 (utrobique v. l. φωτοτρόφον). Acta Theophili p. 28, 10 ed. Sinner. Boiss. Cyrill. Hieros. Catech. p. 3, D. Jo. Damasc. t. 2, p. 835, D, τῇ φ. μητρὶ τοῦ Θεοῦ. Anastas. Sin. Hodeg. p. 72, 24, φ. μαργαρίτας. Hase. Φαεσφόρους per φωτοφόρους exp. Etym. M. et Suidas.]

Φωτοχυσία, ἡ, Luminis abundantia. Bud. ex Dionys. Areop. [Epist. 5. Eustath. Comment. in eum § 5. Boiss. OEcum. In Apoc. p. 197, 1 Cramer. Zacharias Papa Vita S. Benedicti p. 168, A. Phot. Epist. p. 299, B 32, τὸ δαψιλὲς καὶ ἀένναον τῆς φ. Hase.]

[Φώτυος, ὁ, Photyus, Chaonum dux. Thucyd. 2, 80, ubi aliquot libri Φώτιος, quod vitium eximendum Arcadio Havn. p. 42, 20, ubi cum σίκυος et πέρυος componitur φώτιος ab iisque distinguitur oxytonum πτυός. L. Dind.]

[Φωτώδης. V. Φωτοειδής.]

[Φωτωνῠμία, ἡ, Lucis nomen. Dionys. Areop. De div. nom. 5, p. 468 : Τὴν νοητὴν τἀγαθοῦ φ. ἡμῖν ὑμνητέον. Suicer. || Adverb. Φωτωνυμικῶς ex eodem p. 188 indicat Kall.]

[Φῶϋξ. V. Πῶϋγξ.]

Φὼψ, Lux, φάος Hesychio. Fuisse autem videtur alicui dialecto proprium, ut alia multa, de quibus non admonet.

[Φωψίς· πόλις, Zonar. p. 1837. Vitiose pro Ψωφίς. G. Dind.]

[nota vigesimæ secundæ apud Græcos literæ, quam vocant χῖ, ut Callias ap. Athen. 10, p. 453, D : Φῖ, χῖ τε τῷ ψῖ εἰς τὸ ὦ. Plato Crat. p. 414, B : Μεταξὺ τοῦ χῖ· Tim. p. 36, B : Μέσην πρὸς μέσην ἑκατέραν ἀλλήλαις οἷον χῖ προσβαλὼν κατέκαμψεν εἰς κύκλον. De origine nominis grammaticorum commenta exponit Etym. M. p. 804, 43 : Χῖ τὸ στοιχεῖον, ὅτι χεομένην ἔχει τὴν ἐκφώνησιν. Ἄλλοι δὲ ἔχι αὐτὸ εἶπον, ὅτι ἔχει ὀξεῖαν καὶ βαρεῖαν ἀλλήλας κατὰ μέσον σχιζούσας. Palamedi hujus aliarumque duplicium consonantium (Z, Θ, Φ) inventio tribuitur a grammaticis : v. Suidam s. v. Παλαμήδης. Est autem X nihil aliud quam κάππα δασυνόμενον (i. e. K cum signo spiritus asperi H), ut Φ est πῖ δασυνόμενον : unde ΚΗ et ΠΗ pro X et Φ scriptum in columna Naniana : v. Bœckh. Corp. Inscrr. vol. 1, p. 6. De utroque dictum s. Φ supra p. 567, ubi locis grammaticorum addatur Theodos. Grammat. p. 11. Hinc in dialectis, præsertim Ionica, κ sæpe permutatur cum χ, ut in vocc. δέκομαι, βάθρακος, κιθών, κύθρα pro δέχομαι, βάτραχος, χιτών, χύτρα, et aliis. Cum litera Σ conjunctum in scriptura antiqua exprimit literam Ξ, ut ΧΣΥΝ et ΕΧΣ pro ξὺν et ἐξ scriptum est in inscriptionibus Atticis vetustioribus, unde explicandum quod ΕΧΣΑΜΟ adeo (i. e. ἐκ Σάμου) et si quid huic simile reperitur, scripta sunt, quasi unum hoc sit vocabulum ἐξάμου. || Duplicis consonantis vim habere creditum est χ in nomine βρόχος, cujus syllabam priorem produxisse videbatur Theognis in initio versus 1059, βρόχον ἀπορρήξας, ubi libri aliquot βρόγχον, quod βρόκχον scribendum cum Schæfero, collata Hesychii gl. Βρόκχος, βρόχος, cui similes sunt formæ ὄπφις, ὀπφιόεσσα, Ζεπφύριος, σκύπφος, quæ pariter omisso π vulgo scriptæ sunt, de quo dixi supra p. 567. Nihilo verius est ἰαχέω ejusque derivata producta syllaba secunda interdum dicta esse. Nam hæc quoque inserta ante χ litera κ a poetis producta esse suis locis ostendimus. || Est etiam numeri nota, et antiquioribus quidem temporibus in scriptura unciali X significat numerum millenarium (χίλιοι, χίλιαι, χίλια), ut constanter in inscriptionibus, quemadmodum Π πέντε, Δ δέκα, Μ μύριοι significat. Inferiore vero ætate, ut literæ ϱ′, σ′, τ′, υ′, φ′ numeros 100, 200, 300, 400, 500, eædem vero literæ cum lineola infra posita ϱ, σ, τ, υ, φ, numeros ab 100,000 usque ad 500,000 significant, ita φ′ exprimit 600, φ vero 600,000. De quo pluribus dixit Corsinus in Prolegomenis ad Notas Græcorum. || In codicibus veteribus Hippocratis litera X compendiose significatum est χολὴ vel χολῶδες, de quo, ut de simili ceterarum alphabeti literarum usu, v. locum Galeni s. litera Ω apponendum. Aliud hujusmodi compendium est X quo in inscriptionibus interdum significatur numus A cui nomen χαλκοῦς, i. e. oboli pars octava; de quo v. Bœckh. OEcon. vol. 2, p. 348 ed. sec. Ejusdem generis notæ sunt quæ in Galeni libro Περὶ μέτρων καὶ σταθμῶν memorantur vol. 13, p. 978 : Τῷ δὲ χ στοιχεῖον ἐπικείμενον αὐτὸ τὸ α χαλκοῦν σημαίνει χα. Εἰ δὲ ο ἔχει τὸ χ, χοαν (corrige χόα ex p. 975) χο, εἰ δὲ ι, χοίνικα χν, εἰ δὲ η, χήμην χη. Porro frequens in grammaticorum notationibus usus est literæ, quam tamen nihil aliud esse quam signum ex duabus lineis decussatis formatum (modo simplex χ, modo punctatum ⁜) et propter similitudinem cum hac litera χῖ appellatum, pluribus dicetur s. v. Χιάζω. Denique literis χ et ϱ unum in signum ita conflatis ut posterior inseratur priori significatur χρήσιμον, quod explicuerunt Isidor. Orig. 1, 20, 22 et grammaticus in Bergkii Annal. philol. a. 1845, p. 88, et Christi nomen apud scriptores Christianos, interdum etiam Χρυσόστομος, χρόνος, χρυσὸς, χρυσίον : de quibus dixit Bast. Comment. pal. p. 849. His addimus pauca quæ de hac litera dixit HSt. :] X litera, notæ loco aliquando ponebatur, ut dictum fuit in iis quæ Tomo secundo hujus libri præfixa fuerunt, col. VII, ubi et de verbo Χιάζω, et de nomine Χιαστὸς, nec non de adv. Χιαστὶ, quæ inde facta fuerunt. [Quæ v.] Plato Timæo : Οἷον χ προσβαλὼν, κατέκαμψεν εἰς κύκλον· pro quibus habet interpretatio Ciceronis, Quasi decussavit, deinde in orbem torsit. || X litera punctulis quatuor velut intercisa, ἀστερίσκου signum erat : de qua nota lege Eust. [p. 1627, 62, aliosque grammaticos qui de signis criticis scripserunt : quorum excerpta collegit Osann. in Anecdoto Romano de notis veterum criticis, Gissæ 1851.]

[Χάα, ἡ, Chaa.] Χάαι, nomen urbis Peloponnesi [Triphyliæ] juxta Lepreum. [Non Χάαι, quod ex Devarii Indice in Eustath. sumtum videtur, sed Χάα ap. Strabon. 8, p. 348, ubi genit. et accus. Χάας et Χάαν : qui addit ap. Hom. Il. H, 135, pro Φειᾶς πὰρ τείχεσσιν a quibusdam scriptum esse Χάας π. τ., ex quo intelligitur priorem nominis syllabam longam habitam esse. Ex Strabone Eustath. p. 671, 22.]

[Χάα, ὑδρία, κάλπη, Cyrill. Lex. in Mnemosyne vol. 3, p. 358.]

[Χάαλλα, τὰ, Chaalla, oppidum Arabiæ. Strabo 16, p. 782.]

[Χααρηνὴ, ἡ, Chaarena, regio Arianæ. Strabo 16, p. 725.]

[Χάβακα, τὰ, Chabaca, castellum Ponticum. Strabo 12, p. 548.]

[Χαβάλα, ἡ, Chabala, urbs Albaniæ. Ptolem. 5, 11, p. 354, 2. *Cubalaca* ap. Plin. H. N. 6, 10, 11, ubi *Chabala* ex libro Dalecampii annotatum est.]

[Χαβαλὼν, ἡ, Chabalon, regio Galilææ. Joseph. A. J. 8, 5, 3 : Δυσαρεστήσας (Εἴραμος) τῇ δωρεᾷ (viginti urbium Galilææ Tyro finitimarum) πέμψας πρὸς Σολομῶνα μὴ δεῖσθαι τῶν πόλεων ἔλεγεν, καὶ ἔκτοτε προση-

γορεύθησαν Χαβαλὼν γῆ· μεθερμηνευόμενον γὰρ τὸ Χαβολὼν κατὰ Φοινίκων γλῶτταν οὐκ ἀρέσκον σημαίνει. Ζαβουλὼν dicitur B. J. 2, 18, 9, C. Ap. 1, 17, ubi Bochartus Χαβουλὼν scripsit. Inter Ζαβουλὼν et Χαβουλὼν libri variant B. J. 3, 3, 1, ubi vid. interpretum annotationem ap. Cardwell. p. 531. Apud Suidam Ζαβουλὼν, χώρα. ‖ Simile, sed diversum ab illo nomen est Χαβωλὼ κώμη, Πτολεμαΐδος μεθόριον οὖσα, in Vita Josephi § 43, et ib. § 44 extr. : Παραφυλάσσω ἐν Χαβωλῷ Πλάκιδον εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἀναβῆναι δι' ἐννοίας ἔχοντα, quod in Χάλβῳ corruptum apud Suidam s. v. Παραφυλάσσω. G. Dind.]

[Χαβαρζαβᾶ, ἡ, urbs Judææ, postmodum Ἀντιπατρὶς appellata, ap. Joseph. A. J. 13, 15, 1, ubi codex Leid. Χαβαρσαβὰ, libri deteriores Καβαρσαβὰ, quod prope accedit ad Καφαρσαβᾶ (var. lect. Καβαρσαβᾶ) ib. 16, 5, 2, ubi et campi et antiquum Antipatridis urbis nomen est.]

[Χαβαρηνοὶ, οἱ, Chabareni, nomen populi, de quo Steph. Byz. (cujus in cod. Vratisl. Χαραβηνοί) Eudoxi verba apposuit, in quibus est : Ὀνομάζονται γὰρ καὶ Χαβαρηνοὶ οἱ περὶ Χαλύβων (τὴν Χαλύβων vel τὴν Χαλυβίαν Meinek.) οἰκοῦντες.]

[Χαβηρὶς, ίδος, ἡ, Chaberis, urbs Indiæ, ap. Ptolem. 7, 1, p. 198 Bert., ubi X. ἐμπόριον, et 8, 26, p. 246.]

[Χάβηρος, ὁ, Chaberus, fluvius Indiæ. Ptolem. 7, 1, p. 198 Bert. : Χαβήρου ποταμοῦ ἐκβολαί· et X. π. πηγαὶ ib. p. 201.]

[Χάβης, ὁ, Chabes. X. ὁ Φλυεὺς ap. Aristoph. Vesp. 234. Nomen aliunde non cognitum, in ed. Ald. Χάρης scriptum, quod verum videri posset, nisi scholiastæ obstaret annotatio : Οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ τρίτῳ τῆς καθόλου παρατίθεται τὸ ὄνομα διὰ τοῦ β Χάβης.]

[Χαβλάσιοι. V. Χαυλάσιοι.]

Χαβὸς, ὴ, όν.] Χαβὸν, Incurvum, Angustum. Nam Hesych. exp. καμπύλον et στενόν. [Idem Χαμὸν per καμπύλον exp. Comparandum etiam Χαῖον, quod baculum incurvum significat. Nihili vero est χαμνὸς ap. Hesych. s. v. Ἀδευκὴς, corruptum ex χαλεπός.]

[Χάβος, ὁ, Capistrum. Schol. Aristoph. Eq. 1150 : Φαεινός· κημὸς ὁ χάβος, ὁ περιτιθέμενος τοῖς ἵπποις. Ubi Kust. : « Χάβος est vox recentioris Græcitatis significans Camum, vel fiscellam, vel capistrum, quod ori equorum circumdatur. Moschopul. Περὶ σχεδῶν : Κημὸς ὁ κοινῶς χάβος, ὁ περιτιθέμενος τῷ στόματι τῶν ἵππων. Quod repetit s. v. Φιμός. » Cyrill. Lex. in Mnemosyne vol. 3, p. 358 : Χάβον· περιστόμιον, καπίστριον. Conf. Χάμος.]

[Χαβουάτα, ἡ, Chabuata, urbs Arabiæ felicis. Ptolem. 6, 7, p. 409, 28.]

[Χαβουλὼν. V. Χαβαλὼν.]

[Χαβρέας, ὁ, Chabreas, Timocratis filius. X. Πειραιεὺς in inscr. Bœckh. 265, vol. 1, p. 367. Usitatior nominis forma Χαβρίας est. Similiter Καλλέας pro Καλλίας scriptum invenitur.]

[Χαβρίας, ὁ, Chabrias, archon eponymus olymp. 91, 2, ap. Diodor. 13, 2, et schol. Aristoph. Av. 267, Pl. 179. ‖ Dux Atheniensium clarissimus, cujus de rebus gestis v. Xenophontis (Hell. 5, 1, et 6, 2), Demosthenis, Diodori aliorumque narrationes. Vitam ejus scripsit Cornelius Nepos. ‖ Æxonensis, ap. Demosth. p. 1356, 4. Nomen Χαβρίας ex Χαρίας factum esse πλεονασμῷ τοῦ β opinatur Etym. M. p. 804, 47.]

[Χαβρίνης, ὁ, Chabrines, Lasi Hermionensis pater, secundum Aristoxen. ap. Diog. L. 1, 42, ubi genitivus est Χαβρίνου. Nominativus, sed in Λαβρίνης corruptus est ap. Tzetz. Proleg. ad Lycophr. p. 252; sed duo codd. Mülleri χαβρίου, quod ex Χαβρίνου corruptum. Χαρβίνου ap. Suidam s. v. Λᾶσος (cujus excerptum scholiis in Aristoph. Vesp. 1401 intulit Musurus) : quod ipsum quoque Χαβρίνου scribendum. Ab aliis Χαρμαντίδης appellatur, quod v. G. Dind.]

[Χαβρίου κώμη, ἡ, Chabriæ vicus, nomen loci Ægypti. Strabo 17, p. 803.]

[Χαβρίου χάραξ, ὁ, Chabriæ castra, nomen loci muniti Ægypti inferioris, prope Pelusium. Strabo 16, p. 760. *Chabriæ castra* ap. Plin. H. N. 5, 12, 14.]

[Χάβρις, ιος, ὁ, Chabris, fluvius Macedoniæ. Ptolem. 3, 12, p. 220, 23 : Χάβριος ποταμοῦ ἐκβολαὶ, ubi var. lect. Χαβρίου.]

[Χαβρύης, ὁ, Chabryes, rex Ægypti. Diodor. 1, 64 : Τελευτήσαντος δὲ τοῦ βασιλέως τούτου (Χέμμιος) διεδέξατο τὴν ἀρχὴν ὁ ἀδελφὸς Κεφρὴν ... ἔνιοι δέ φασιν οὐκ ἀδελφὸν, ἀλλ' υἱὸν παραλαβεῖν τὴν ἀρχὴν, ὀνομαζόμενον Χαβρύην. Alibi libri Χαβρευείν vel Χαβρύϊν, Poggius *Chabreum*. Diodorum verisimile est formam posuisse Græco nomini similem Χαβρύην, quod Wesselingio idem esse videtur ac Cephrenis nomen, diverso tantum pronuntiantium sono discrepans.]

[Χαβωλὼ. V. Χαβαλὼν.]

[Χαβῶνες. V. Χαυὼν.]

[Χαβώρα, ἡ, Chabora, oppidum Mesopotamiæ. Ptolem. 5, 17, p. 377, 3.]

[Χαβώρας, ὁ, Chaboras, fluvius Mesopotamiæ. Ptolem. l. c. p. 376, 10.]

[Χαγάνος, ὁ, Chaganus. Ita nominabatur rex Avarum, Hunnorum et vicinarum gentium : v. Menand. Exc. Hist. p. 284, 336, Theophylact. Sim. Hist. 1, 3 seqq., ex eoque ap. Phot. Bibl. p. 27, 9, et ex alterutro vel utroque ap. Suidam, Constant. De admin. imperio c. 38, Tzetz. Hist. 3, 239, aliosque scriptores Byzantinos, quorum in libris accentus variat Χάγανος, Χαγᾶνος, Χαγάνος. Alia attulit Ducang. in Gll. Græco et in Latino s. v. Caganus.]

[Χαγείρας, ὁ, Chagiras, Adiabenus. Joseph. B. J. 5, 11, 5.]

[Χάγος, ὁ, Chagus. Nicet. Eugen. 5, 272 : Ἄναχτας Ἀράβων Χάγου· ubi Boiss. vol. 2, p. 277 : « Nomen Χάγος originem habet orientalem, ut Χαγάνος Hunnorum princeps in Historia Theophylacti et alibi. Radix est Arabicum *Hakon*, victor, si fides Chevræo, quem vide in Chevræanis vol. 2, p. 23. Conf. Pontan. ad Theophyl. Hist. 1, 3. »]

[Χαδάχα, ἡ, Chadacha, oppidum Albaniæ. Ptolem. 5, 11, p. 354, 6.]

[Χαδεῖν. V. Χάζω.]

[Χᾱδισία, ἡ, Chadisia. Steph. Byz. : X., πόλις Λευκοσύρων. Ἑκαταῖος Γενεαλογιῶν β'. ... Μένιππος δὲ Χαδίσιον κώμην καὶ ποταμὸν ἐν Περίπλῳ τῶν δύο Πόντων φησίν. ... Οἱ πολῖται Χαδίσιοι καὶ Χαδισία τὸ θηλυκόν. Ἀπολλώνιος β' (v. 1000) « Νόσφι δ' ἀκοντοβόλοι Χαδίσιαι. » Apud Apollon. est Χαδήσιαι, pariterque in scholio : Χαδησίας αὐτὰς (τὰς Ἀμαζόνας) εἶπεν Ἑκαταῖος ἀπὸ τῆς Χαδησίας. Conf. Χαλισία.]

[Χαδραμωτῖται, οἱ, Chadramotitæ. Steph. Byz. : X., ἔθνος περὶ τὸν Ἰνδικὸν κόλπον τῷ Πρίονι παροικοῦντες ποταμῷ, ὥς φησι Μαρκιανὸς ἐν τῷ Περίπλῳ αὐτοῦ.]

[Χαζηνὴ, ἡ, Chazena, regio Mesopotamiæ ad Euphratem, ap. Steph. Byz. ex Arriani Parthicis. In Assyria ponit Strabo 16, p. 736, ubi recto accentu Χαζηνή. Nam ap. Steph. est Χαζήνη in lemmate et in verbis Arriani.]

Χάζω, vel potius pass. [med.] Χάζομαι, Recedo, Retrocedo. [Activum χάζω, quod inter alia verba in ζω ponit Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 23, 2, nos nunc ex composito tantum ἀναχάζω novimus, duabus in gll. ponit Hesych. Χάζει· πρ..δεῖται (duas post πρ literas erasit Musurus, qui προσδεῖται edidit), χαλᾶται. Χάζειν· ἀναχωρεῖν, φυλάσσεσθαι, et in compositis Παράχασον et Συγχάζω, quibus accedit Προχάζω ap. Photium. Medium Hesych. per ἀναχωρεῖν vel ὑποχωρεῖν explicat quinque aliis in glossis ex Homero sumtis.] Hom. [nusquam in Odyssea, sæpe vero in] Il. [velut Δ, 535, E, 626, N, 148 : Ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίχθη. Imper. χάζεο E, 440 et] Π, 707 : Χάζεο, διογενὲς Πατρόκλεις· P, 13 : Χάζεο, λεῖπε δὲ νεκρὸν, ἔα δ' ἔναρα βροτόεντα. Quibus in Il. sine adjectione ponitur, sicut et in aliis nonnullis. Sunt vero et aliqui, ubi adjicitur præp. εἰς, aut ἐκ, aut etiam gen. solum habet, i. e. sine præp. ἐκ. Exempla ordine subjungam : Il. Γ, 32, [Λ, 585, Ξ, 408] : Ἂψ δ' ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο χῆρ' ἀλεείνων. Cui loco plane similis est hic N, [165] : Αὐτὰρ ὅγ' ἥρως Ἂψ ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο. Sed hic nisi dicamus vacare particulam ἂψ, reddendum erit ἐχάζετο simplici Cedebat, quum ἂψ sonet Retro. Nisi quis vertere malit, Retro se recipiebat in suorum agmen. [Cum ὀπίσω Il. E, 702 : Αἰὲν ὀπίσσω χάζοντο· Σ, 160 : Ὀπίσω δ' οὐ χάζετο πάμπαν.] Exemplum autem verbi χάζεσθαι juncti præpositioni ἐκ, habes in hoc versu, Π, 122 : Χάζετο δ' ἐκ βελέων. Ubi reddere item possis, Se sub-

duxit ex telis. [Cum ὑπὸ N, 153 : Ἀλλ', οἵω, χάσσονται ὑπ' ἔγχεος.] Cum gen. denique, absque præp., extat in hoc 504 versu Il. Λ : Οὐδ' ἄν πω χάζοντο κελεύθου δῖοι Ἀχαιοί. [Et M, 262. Porro ib. 172 : Οὐκ ἐθέλουσι πυλάων ... χάσσασθαι· et cum genit. δουρὸς Λ, 539, μάχης O, 426, νεκρῶν N, 193, P, 357.] Eand. constr. habet Il. Π, 736 : Ἦκε δ' ἐρεισάμενος· οὐδὲ δὴν χάζετο φωτός· ubi Eust., Ὁ μὴ χαζόμενός τινος, inquit, ἀλλ' ἐγγὺς δηλαδὴ γεγονὼς, δύναιτ' ἂν καὶ γενναίαν ἐκείνῳ ἐκτινάξαι πληγήν. Est tamen et alia lectio, sc. ἄζετο : quam et Didymus aut potius quicunque alius est schol., insertam suis scholiis habet, quum tamen non hanc, sed alteram sequi ac probare videatur, quippe qui exponat ἀπείχετο. Prima certe interpret. Latina lectionem illam χάζετο secuta itidem fuerat; at posteriores alteram secutæ fuerunt, reddentes, Veritus est; Reveritus est. Verum ne quis duplicem hanc lectionem miretur, afferam Eur. locum in quo itidem ambæ istæ lectiones habentur; et una quidem in textu est, alteram autem schol. sequitur : quum tamen ejus scholiis lectio contextus inserta fuerit. Is locus in Alc. [327] extat, Θάρσει· πρὸ τούτου γὰρ λέγειν οὐ χάζομαι. Hic enim schol. exp. οὐκ εὐλαβοῦμαι, tanquam legens οὐχ ἄζομαι, non autem οὐ χάζομαι. Ac ne quis hoc in dubium revocare possit, obstat hemistichium Homeri, quod subjungit, Μηδ' ἄζεο θοῦρον Ἄρηα. Quod autem ibi interjicitur post οὐκ εὐλαβοῦμαι, sc. καὶ οὐκ ἀπέρχομαι, non dubium est quin sit ascititium alius cujuspiam scholium. Hesych. hanc passivam vocem ubique exp. verbo ἀναχωρεῖν, quo significatur Retrocedere, s. Recedere, præterquam uno in loco, ubi exp. ὑποχωρεῖν, quod affinem signif. habet. Affert Idem et activam vocem Χάζειν, quam itidem explicat verbo ἀναχωρεῖν : sed et verbo φυλάσσεσθαι, i. e. Cavere. Quum porro poeticum sit hoc verbum, in voce præsertim activa, tamen utraque usum esse in compositione Xen. doceo in Ἀναχάζω. Sed ποιητικωτέροις nonnullis vocabulis delectatum supra ceteros hunc scriptorem fuisse, apparet ex aliorum quorundam verborum enumeratione, quam calci Editionis meæ apposui. || Venio ad aliam verbi χάζω signif., vel potius ad alias signiff. Hom. Il. Λ, [334] : Τοὺς μὲν Τυδείδης δουρικλυτὸς Διομήδης Θυμοῦ καὶ ψυχῆς κεχαδὼν, κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα, ubi κεχαδὼν exp. στερήσας, Postquam privavit; ita tamen ut huic expositioni Eust. addat, μᾶλλον δὲ ὑποχωρῆσαι ποιήσας : indicare, ut opinor, volens hujus signif. originem. Quisquis enim vita privat aliquem, illam ab eo ὑποχωρεῖν ποιεῖ. Idem scribit, hoc participium Κεχαδὼν esse aoristi sscundi. Nam a verbo χάζω, dici Ἔχαδον : ex quo sit partic. χαδὼν, et Ionice κεχαδών : eod. modo quo λελαχὼν, λελαβὼν, et similia. At vero Hesych. κεχαδὼν exp. non solum στερήσας, sed etiam χωρήσας, et φροντίσας : et ita quidem, ut illud στερήσας inter hæc duo interjiciat. Et ad χωρήσας quidem quod attinet, quin pro illo reponi debeat χωρίσας per ι, minime dubito, quum ib. κεχαδησόμεθα [ex Il. Θ, 353] explicetur χωρισθησόμεθα. Scio alioqui χάσις itidem ap. eum exponi χώρησις, sed vel hoc fut. χωρισθησόμεθα, utrobique reponi debere ι pro η, manifesto arguit. Tertia autem illa expos. φροντίσας, non ad hoc κεχαδὼν spectat, meo quidem judicio, sed ad κεχαδὼν quod est a verbo Κήδω. Neque vero quenquam ad expos. illam recipiendam impellere debent VV. LL. Nam quod χάζω in illis dicitur poni etiam pro μεριμνῶ, Cogito, Solicitus sum, ab Apollon., in eo lapsum esse aliquem, (quicunque illa scripsit,) ob non satis attente considerata schol. verba, docebo paulo post. Ut autem nunc de κεχάδοντο dicam, sciendum est exponi et ipsum Privarunt; sed nullum hujus usus exemplum afferri. Apud Hom. quidem certe suam illam τοῦ ὑποχωρεῖν signif. habet, Il. Δ, 498, [O, 574] : Ὑπὸ δὲ Τρῶες κεχάδοντο Ἀνδρὸς ἀκοντίσαντος. Nam κεχάδοντο, inquit Eust., est medium aor. posterius, Ionicum, cujusmodi est τετύχοντο, pro quo κοινῶς dicitur ἐχάδοντο. Atque hæc quidem de formatione aoristi Κεχαδόμην. Verum et hoc observandum hic est, de quo tamen tacent Eust. atque alii, videri hic jungendam esse præp. ὑπὸ verbo κεχάδοντο, ut sit ὑποκεχάδοντο ab ὑποχάζομαι. In hoc autem comp. Ὑποχάζομαι talem usum habebit præp. ὑπὸ, qualem in Ὑποχωρῶ habet, ut Ἀναχάζομαι respondet τῷ Ἀναχωρῶ : simplici χάζομαι interim nudam τοῦ χωρεῖν signif. habente. Legitur κεχάδεσθαι (sed malo κεχαδέσθαι) ap. Hesych., expositum etiam φείδεσθαι, et ἐντραπῆναι. Et, quod quis magis etiam miretur, χάζει illi est etiam προσδεῖται, χαλᾶται; ubi vereor ne vel pro χάζει aliud reponendum sit, vel aliæ exposs. reponi debeant. Porro quod attinet ad χάζω in VV. LL. expositum μεριμνῶ, ex non attente consideratis schol. verbis, ut modo dicebam, natus est error. Nisi potius mendosum esse illius locum dicendum est. In hunc enim versum, qui extat Argon. 4, [190] : Μηκέτι νῦν χάζεσθε, φίλοι, πάτρηνδε νέεσθαι, hanc expos. affert, ἀναχωρεῖτε καὶ μεριμνᾶτε περὶ τῆς εἰς τὴν πατρίδα ἀνακομιδῆς. Quibus subjungit, aliquos scribere φράζεσθε, sc. pro χάζεσθε : (id quod mihi in memoriam reducit illum Hom. locum, in quo legitur, Φράζεο, Τυδείδη, καὶ χάζεο·) ad quam lectionem minime dubium est quin posterior illa expos. μεριμνᾶτε pertineat. Sed hoc nequaquam consarcinatores illi animadverterunt, qui verbo χάζεσθαι signif. τοῦ μεριμνᾶν tribui dixerunt : quod sc. addat καὶ μεριμνᾶτε. Sed crediderim eum potius disjunctiva particula utentem scripsisse, ἢ μεριμνᾶτε. Illis porro quæ de κέχαδον dicta fuerunt, addendum est, extare etiam Κεχαδεῖν ap. Hesych., et illi dari duas exposs., quas et participio κεχαδὼν tribuit. Nam ut hoc particip. exp. χωρήσας (pro quo repono χωρίσας) et στερήσας, sic quoque κεχαδεῖν, χωρῆσαι (pro quo scribo χωρίσαι) et στερῆσαι. Quibus addit σχεδάσαι. Atque ut κεχαδεῖν exp. σχεδάσαι, ita ut pass. Κεχαδησόμεθα, poni ait pro διασκορπισθησόμεθα, (scimus autem σχεδᾶν et διασκορπίζειν de eadem re dici,) cui addit χωρισθησόμεθα. || Χάζομαι ap. Greg. Naz. Carm., Cedo, Non repugno. Imitatus est autem Greg. Euripidem in hoc usu verbi χάζομαι : ap. hunc enim legimus Or. [1116] : Καὶ μὴν τόδ' ἔρξας, δὶς θανεῖν οὐ χάζομαι, Non repugno bis mori, Non repugno quominus bis moriar, vel, Non recuso. Aut etiam, Causam nullam dico quin bis moriar, Causæ nihil dico quin bis moriar. Similem autem verbi χάζομαι usum habes supra in hoc Eur. versu [Alc. 326] : Θάρσει· πρὸ τούτου γὰρ λέγειν οὐ χάζομαι· ubi schol. legere οὐχ ἄζομαι, admonui. [Quod Orestis quoque versui nunc ex aliquot libris restitutum.]

|| Ceterum activa illa vox Χάζω, significans χωρῶ, i. e. Capio, Capax sum, habet posterius aor. Ἔχαδον, quo usus est Hom. Il. Δ, [24] : Ἥρῃ δ' οὐκ ἔχαδε στῆθος χόλον, ἀλλὰ προσηύδα. Sed legitur etiam κέχαδε : de qua scriptura dicam paulo post. Item Λ, [462] : Τρὶς μὲν ἔπειτ' ἤϋσεν ὅσον κεφαλὴ χάδε φωτὸς, i. e. ἐχώρησε, Eust. addens, esse aoristi secundi, a them. Χῶ, Χάζω, τὸ χωρῶ, quemadmodum deducitur et Χάζω, quod est ὑποχωρῶ. Hinc est et infin. Χαδέειν, quod significat Capere, i. e. Capacem esse s. Capax. Il. Ξ, init. : Οὐδὲ γὰρ οὐδ' εὐρύς περ ἐὼν ἐδυνήσατο πάσας Αἰγιαλὸς νῆας χαδέειν· στείνοντο δὲ λαοί· i. e. Nam litus, licet spatiosum, naves omnes capere non poterat, Navium omnium capax non erat. Sic auctor brevium scholl. χαδέειν exp. χωρῆσαι, itidemque Eust. ita scribens, Hujus χαδέειν præsens est χάζω : cujus secundum aoristum est Ἔχαδον : a quo sec. fut. Χαδῶ : unde Χαδεῖν et Χαδέειν. Hæc autem ejus verba tam diligenter refero, quod quidam constituant thema Χάδω, item Χαδέω, quæ et in VV. LL. habentur. [Aoristus hic χαδεῖν non ab præsenti χάζω derivatur, sed ab Χανδάνω, quod v.] A Χάζω est etiam med. præt. Κέχανδα : cujus partic. Κεχανδώς : Od. Δ, [96] : Καὶ ἀπώλεσα οἶκον Εὖ μάλα ναιετάοντα, κεχανδότα πολλὰ καὶ ἐσθλά. Ubi licet κεχανδότα exponatur itidem χωροῦντα, non tamen intelligendum est, Domum quæ capiebat multa bona, i. e. capax erat multorum bonorum, s. multarum opum; sed Quæ sua capacitate continebat. Ita enim malo reddere, ad primam signif. respiciendo, quam simpliciter Continebat. Idem dicendum et de κεχάνδει præt. plusquamperfecto, in Il. Ω, [192] de thalamo : Ὅς γλήνεα πολλὰ κεχάνδει, i. e. πολλὰ ἐχώρει κειμήλια γλήνης ἄξια, inquit Eust. Is autem annotat præterea, manifestum hinc esse, scribi debere in illo quem attuli loco, Ἥρῃ δ' οὐκ ἔχαδε, non οὐ κέχαδε. Alioqui enim κέχανδεν scr. fuisse, in-

terjecto ν, ut ex eo formaretur plusquamperf. κεχάνδει. Sed idem grammaticus sibi non satis constat, p. 1487; ibi enim scripturam illam οὐ κέχαδε alteri præfert, exemplarium etiam auctoritate nitens, et illud ν, ex quo ἔχαδε rectius scribi arguebat, metrico pleonasmo addi tradens. In suis autem in illum ipsum locum Il. Θ scholiis, rem in ambiguo relinquit, dicens esse vel κέχαδε cum κ, ut sit med. præt., a Χῶ, Χάζω, τὸ χωρῶ (ut Φράζω, πέφραδα : et Χλάζω, κέχλαδα, ap. Pind.), vel ἔχαδε, secundum aoristum. His certe addendum est, quod ab Eod. scribitur, hoc κέχανδα esse a Χάζω, non autem a Χαίνω, utpote habens ν ex pleonasmo. Unde apparet fuisse, qui a Χαίνω deducendum putarent. [Hæ quoque formæ ad Χανδάνω sunt referendæ, quod v.]

[Χαινίδες, Chænides, gens Sarmatiæ Asiaticæ, ap. Ptolem. 5, 8, p. 349, 1. Accentus feminino, non masculino nomini convenit.]

Χαίνω, fut. χανῶ [Hujus verbi aoristo tantum Χανεῖν et semel perfecto κεχηνότα usus est Homerus, scriptores veteres post Homerum eodem utuntur aoristo, futuro χανοῦμαι (non χανῶ) et perfecto κέχηνα (non κέχηνα cum iota subscripto, quod frequens in libris est), præsenti vero χάσκω, quod v. Nam χαίνω, quod non usitatum esse observavit Chrysoloras in Grammatica, seriores demum scriptores dixerunt, quod fugit Pollucem, qui fictum, ut videtur, ex aoristo χανεῖν præsens posuit 2, 97 : Προσήκοι δ' ἂν τῷ στόματι τὸ χαίνειν, χανεῖν, κεχηνώς, ἀναχάσκειν· παρὰ δὲ Ξενοφῶντι καὶ ἀναχαίνειν (sic codd.: edd. vet. ἀναχάνειν. Quod vulgo additur ἐγχανεῖν omisit Bekk., codicis, ut videtur, auctoritate) καὶ παρ' Ἀριστοφάνει. In cod. Jungerm. est καὶ τὸ χαίνειν καὶ ἀναχάσκειν καὶ ἐγχανεῖν, omissis reliquis παρὰ ... Ἀριστοφάνει. Ἀναχαίνειν neque ap. Xenophontem nunc legitur neque ap. Aristophanem, qui ἀναχάσκων dixit Av. 502. Exempla vero præsentis, quod legitur ap. Hesychium : Χαίνει· ἀνοίγει τὸ στόμα, Buttmann. et Lobeck. in Grammat. vol. 2, p. 324, hæc attulerunt, Lucian. D. mort. 6, 3 : Ἀλλοτρίοις ἐπιχαίνετε, ubi cod. Vindob. optimus et Monac. unus ἐπιχαίρετε cum edd. vet. Ælian. N. A. 3, 20 : Κόγχας περιχαίνοντες εἶτα καταπίνουσιν. Galen. vol. 13, p. 418 : Χαίνοντα μέγα τὸν πεπονθότα. Nicarch. Anth. Pal. 11, 242 : Πότερον χαίνει Διόδωρος. Geopon. 10, 30. Phot. Bibl. p. 350, 22 : Διαχαίνουσιν. Vitiosa aoristi forma χανέοντα ap. Hippocr. p. 797, E, repetita ap. Galen. in Comment. ad hunc l. vol. 12, p. 336, nunc rectæ cessit scripturæ χανόντα, quam ex libris restituit Littré vol. 4, p. 142. Apud eund. p. 264, 51, ὅκως ἀναχάνηται, aut ex ἀναχάνῃ aut ex ἀναχανεῖται, quod Lobeck. conjecit, corruptum est. Χᾶναι denique (χάναι in codice scriptum), quod Hesych. exp. ἀνοῖξαι, non constat unde sumtum sit et fictum fortasse est ex tertia aoristi ἔχανον persona ἔχανε ab recentioribus, ut χᾶναι (χᾶναι cum iota subscripto scriptum) infra e loco nescio quo Joann. Chrys. attulit HSt. Ad perfectum κέχηνα quod attinet, cujus frequens apud Atticos usus est, notandus est imperat. κεχήνετε ap. Aristoph. Ach. 133 : Ὑμεῖς δὲ πρεσβεύεσθε καὶ κεχήνετε, comparandus cum imper. κεκράγετε Vesp. 415, male a grammaticis quibusdam pro indicativo acceptus, ut apparet ex Chœrob. In Theodos. p. 559, 5 : Λέγει δὲ ὁ Ἡρωδιανὸς ὅτι εὑρίσκεται χρῆσις τῆς διὰ τοῦ ε γραφῆς, ὡς παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Ὄρνισι (corr. Ἀχαρνεῦσι) « Ὑμεῖς δὲ πρεσβεύετε καὶ κεχήνετε » ἀντὶ τοῦ κεχήνατε. Plusquamperf. ap. Aristoph. Ach. 10 : Ὅτε δὴ 'κεχήνη, ubi libri κεχήνη, neglecto quod veteres Attici non omittunt augmento, ut etiam apud Photium scriptum est s. v. Κεχήνη p. 160, 6. Recte vero ἐκεχήνη in Etym. M. p. 386, 30, et apud Herodian. in Aldi Hortis Adon. fol. 198ª, nisi quod apud hunc ἐπεχήνην et in verbis poetæ διεκεχήνην vitiose scriptum est. Perfectum κέχαγκα, formam ab usu veterum alienam, posuit Chœrob. In Theodos. p. 542, 27. Futuri activi χανῶ, quod posuit HSt., exempla nulla sunt. Nihil enim tribuendum confusæ Hesychii glossæ, Χανεῖ· φυλάσσει, ἀνοίγει, ἀπαγγελεῖ, ubi φυλάσσει (λαφύσσει Ruhnk.) aut corruptum aut aliunde illatum est, ἀπαγγελεῖ autem in ἀπαγγέλλει, quod sæpe simplici λ scribitur, probabilius mutatur quam ἀνοίγει in ἀνοίξει. Futurum quoddam Χήσομαι, pro usitato χανοῦμαι, Buttm. Lexil. vol. 2, p. 119, agnoscere sibi videbatur in Hymn. Hom. in Ven. 252 : Νῦν δὲ δὴ οὐκέτι μοι στόμα χήσεται ἐξονομῆναι τοῦτο μετ' ἀθανάτοισι. Nam sic corrigit pro στοναχήσεται], Hisco, s. Hiasco, Dehisco. Dicuntur χαίνειν omnia, quæ ante clausa et συμμεμυκότα, sese aperiunt, ut terra, malum Punicum, ostrea, conchæ, os etiam et podex. Sed ap. Hom. frequens est de terra dehiscente. Il. P, [417] : Οὐ μὰν ἡμῖν ἐϋκλεὲς ἀπονέεσθαι Νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς, ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα μέλαινα Πᾶσι χάνοι Z, [282] : Ὡς κέν οἱ αὐτῷ Γαῖα χάνοι, Utinam ipsi dehiscat terra : ut ap. Virg. Æn. 12, Juturna dicit, O quæ satis ima dehiscat Terra mihi, manesque deam demittat ad imos? Itidemque Il. [Δ, 172,] Θ, [150] : Τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθὼν, i. e. πρότερον γῆς χάσμα δεχθείη με, Ante me terra dehiscens absorbeat, schol. [Hesych. Χάνοι εὐρεῖα χθὼν exp. εὐρὺ χάσμα ποιήσειεν ἡ γῆ· et Χάνοι· χάσμα ποιήσοι (corr. ποιήσαι).] Itidem ap. Lucian. [Symp. c. 28] : Χανεῖν σοι τὴν γῆν, Tibi terram hiscere, ut et Ovid.: Hiscere nempe tibi terra neganda foret. [De ulcere hiante Soph. fragm. 449 : Λόγῳ γὰρ οὐδὲν ἕλκος οἶδά πω χανόν. Lucian. Nigr. c. 36 : Τὰ βέλη ... διελθόντα... κεχηνυῖαν μόνον τῷ τραύματι τὴν ψυχὴν ἀπέλιπε.] Item et malum granatum χαίνειν dicitur, quum dehiscit, s. quum ruptum hiat, ut in Geopon. lib. 1 [10] titulus quidam est Ὥστε ῥοιὰς μὴ χαίνειν [c. 30], ubi Africanus inter alia dicit, Αὖται γὰρ (nimirum αἱ σκίλλῃ παραφυτευθεῖσαι) ἀντιπαθοῦσαι, οὐκ ἐῶσιν αὐτὰς χαίνειν. Columella hoc Rumpi vocat, sic scribens [« libro De arboribus c. 23. » HSt. in Ms. Vindob.]: Quum jam matura mala fuerint, antequam rumpantur, peciolos, quibus pendent, intorqueto. Varro Hiascere, de nucibus : Ubi primum incipiunt hiascere, tum legi oportet. Ostrea quoque χαίνειν dicuntur. Sophron ap. Athen. 3, [p. 87, A] : Αἵ γε μὰν κόγχαι ὥσπερ αἴκ' ἐξ ἑνὸς κελεύματος κεχάνωντι ἁμῖν πᾶσαι· τὸ δὲ κρῆς ἑκάστας ἐξέχει· ubi etiam obiter nota κεχάνωντι Dorice positum pro κεχήνασι. Et aliquanto post idem Athen. [p. 90, E] de solenibus et aulis dicit, Κρείττονες δ' εἰσὶν οἱ μέχρι τοῦ χανεῖν ἐπ' ἀνθράκων ὀπτώμενοι, Qui super carbonibus torrentur donec dehiscant, rupti hient. At Aristoph. τὸν πρωκτὸν χαίνειν dicit, quum sese aperit [Memoriæ errore sumtum ex Eq. 380 : Σκεψόμεσθα ... κεχηνότος (Κλέωνος) τὸν πρωκτὸν εἰ χαλαζᾷ] : qui rursum συμμύειν dicitur, quum sese comprimit et clauditur musculo τῷ σφιγκτῆρι : opposita enim sunt inter se χαίνειν et συμμύειν, ut et ap. Lucian. [De salt. c. 29] : Πρόσωπον οὐ κεχηνὸς, ὡς ἐκεῖνα, ἀλλὰ συμμεμυκός. [Plato Rep. 7, p. 529, B : Ἄνω κεχηνὼς ἢ κάτω συμμεμυκώς.] Idem Lucian. [Tim. c. 19], de Danaidum dolio pertuso : Εἰ μὴ ἐμφράζηται τὸ κεχηνὸς τοῦτο καὶ τὸ ἐσάπαξ ἀναπέπταμένον, Hiatum istum : et paulo ante, Τὸ πρὸς τὴν ἔκχυσιν κεχηνὸς τοῦ πίθου· cui subjungit, Καὶ ἀκώλυτος ἡ ἔξοδος· quum enim rimis aut foraminibus hiant dolia, humor sine ullo impedimento effluit, utpote μὴ στέγοντος τοῦ κύτους. [Improprie ib. c. 1, de Jove : Τοῖς ποιηταῖς πολυώνυμος γιγνόμενος ὑπερείδεις τὸ πῖπτον τοῦ μέτρου καὶ ἀναπληροῖς τὸ κεχηνὸς τοῦ ῥυθμοῦ.] Homo etiam χαίνειν dicitur quum ore hiat, velut ii qui oscitant, currunt aut dormiunt : velut etiam ii, quæ attentius aliquid speculantes contemplantesque aut auscultantes, suorum obliti os turpi diducunt hiatu. Hom. Il. [Π, 350 : Αἷμα ἀνὰ στόμα καὶ κατὰ ῥῖνας πρῆσε χανών·] Υ, [168] : Ὅτε κέν τις ἀρηϊθόων αἰζηῶν Δουρὶ βάλῃ, ἑάλῃ τε χανὼν, περί τ' ἄφρὸς ὀδόντας Γίγνεται· solent enim inter currendum patulo os diducere hiatu, quo spiritus liberius attrahi efflarique rursum queat. Hippocr. : Θανατῶδες δὲ καὶ τὸ κεχηνότα καθεύδειν ἀεί, Mors denuntiatur, ubi æger supinus hiat et assidue dormit, Celso interprete. Aristoph. Nub. [172] : Ζητοῦντός αὐτοῦ τῆς σελήνης τὰς ὁδοὺς Καὶ τὰς περιφοράς, εἶτ' ἄνω κεχηνότος, Ἀπὸ τῆς ὀροφῆς νύκτωρ γαλεώτης κατέχεσεν, Ei interea dum vias circuitusque lunæ investigaret, cacavit in os magno diductum hiatu. Lucian. [Tim. c. 22] : Τοὺς μάτην κεχηνότας ἐκείνους, εἰς ἀλλήλους ἀποβλέποντας καταλιπών. Idem [Somn. c. 12] : Κἂν πού τι λέγων τύχῃς, κεχηνότες οἱ πολλοὶ ἀκούσονται, θαυμάζοντες καὶ εὐδαιμονίζοντές σε τῶν λόγων τῆς δυνάμεως·

solent enim ii, qui ad mira et insolita ἀκροάματα atque θεάματα obstupescunt, hiare, et in primis stulti: unde Aristoph. τοὺς κεχηνότας appellat Stultos: quum aperto hianteque ore esse, stultitiæ signum plerumque sit. [Ran. 990: Κεχηνότες μαμμάκυθοι· Eq. 261: Ἀπράγμον' ὄντα καὶ κεχηνότα.] Rursum Aristoph. [Av. 264]: Κέχηνα βλέπων εἰς τὸν οὐρανόν. Idem addito πρὸς cum suo accus. [Eq. 652]: Ἐκεχήνεσαν πρός με, In me erant intenti. Et [Nub. 992]: Πρὸς ταῦτα κεχηνὼς, Intentus et hiante ore hæc respiciens. Et rursum [Eq. 804]: Κεχήνη πρός σε, i. e. εἰς σε ἀποβλέπῃ, καὶ σοὶ πειθαρχῇ, Ad te respiciat et ex te pendeat veluti ore hiante. Præterea χαίνειν dicitur, qui os in verba resolvit, ut et Lat. Hiscere. Cic.: Respondebisne ad hæc, aut omnino hiscere audebis? Chrysost.: Ἡμεῖς δὲ οὐδὲ χᾶναι [χᾶναι] οὐδὲ διᾶραι τὸ στόμα συνεχωρήσαμεν αὐτοῖς, Ne hiscendi quidem aut mutiendi occasionem ipsis reliquimus. [Zenob. Proverb. 5, 95: Διὰ τὸ ἀπαρρησίαστον, οἷς οὐδὲ χανεῖν ἐφεῖτο.] Aristoph. vero cum accus. Vesp. [342]: Τοῦτ' ἐτόλμησ' ὁ μιαρὸς χανεῖν ὁ δημολογοκλέων; Aususne est hoc hiscere? i. e. Aususne est hiscere et hoc dicere? Schol. simpliciter exp. εἰπεῖν, ut et schol. Soph. in simili l. Aj. p. 68 [1227]: Σὲ δὴ τὰ δεινὰ ῥήματ' ἀγγέλλουσί μοι Τλῆναι καθ' ἡμῶν ὧδ' ἀνοιμωκτεὶ χανεῖν; [Callim. H. Apoll. 24: Ὀϊζυρόν τι χανεῖν.] Item aliquis dicitur χαίνειν πρός τι, quod sc. ore hiante captat. Hom. Od. M, [350]: Βούλομ' ἅπαξ πρὸς κῦμα χανὼν ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι, Hians ad fluctum adventantem, i. e. Hiante ore incurrentes fluctus excipiens. [Lucian. Peregr. c. 21: Χανὼν πρὸς τὴν φλόγα.] Sæpe autem metaphorice, ut Lat. Inhio. [Plut. Mor. p. 48, A: Ὥσπερ ἁπτῆνες νεοσσοὶ κεχηνότες ἀεὶ πρὸς ἀλλότριον στόμα. Ubi Wyttenb. comparavit Dion. Chr. Or. 34, p. 422, C: Πρὸς τὸν ἀπὸ τοῦ πλήθους θόρυβον κεχηνότες. Muson. ap. Stob. Flor. 19, 16, p. 376: Πρὸς τὴν δόξαν κεχηνότες. Porphyr. De abstin. 2, p. 213: Πρὸς ἀνθρώπων φαύλων δόξας ... κεχηνότας. Alia hujusmodi collegit Jacobs. ad Achill. Tat. p. 847.] Lucian. [Pisc. c. 34: Πρὸς τὸ ἀργύριον κεχήνασιν·] Peregr. [c. 15]: Πένητες ἄνθρωποι καὶ πρὸς τὰς διανομὰς κεχηνότες· Icarom. [c. 3]: Πρὸς τὸ τέλος ἤδη κέχηνα, Ore hiante ad finem jam aspiro, Fini inhio: veluti qui hiante ore currunt et ad metam aspirant, aut etiam qui hiante ore cibum potumve negatum appetunt; ut et lupus χαίνει, quum ore rictuque hiante aliquid appetit. Apud Athen. 9, [p. 380, B]: Τοῦ γὰρ μὴ χανεῖν Λύκον διὰ κενῆς, σὺ μόνος εὕρηκας τέχνην, utpote qui ἑρίφου θυομένου τὴν καρδίαν καταπέπωκας. [Fuit proverbium λύκος ἔχανεν, ἐπὶ τῶν τῆς ἐλπίδος ἀποτυγχανόντων· οἱ γὰρ λύκοι ἀθηρίᾳ περιπεσόντες χαίνουσι διερχόμενοι, ut exp. Diogenian. 6, 20, ubi aliorum scriptorum (Aristoph. Lys. 629, Ælian. N. A. 7, 15) et grammaticorum (Hesychii, Photii et Suidæ) locos indicavit Leutschius. « Χανεῖν jungitur etiam cum εἰς, ap. Synes. p. 53, D: Τὸ ἐγκείμενον αὐτῶν κάλλος ἠγάσθη καὶ εἰς αὐτὸ κέχηνε. Cum περὶ Clem. Al. Pædag. 2, 10, p. 231, 6: Κεχηνέναι περὶ τὰς ἐπιθυμίας. Ib. 2, 12, p. 242, 11, eodem sensu de mulieribus: Ὅλαι περικεχήνασι τοῖς λίθοις. Eumath. 8, p. 336: Τὸ πᾶν ἐκεχήνει περὶ τὴν τῶν παρθένων κτῆσιν. » Jacobs. ad Achill. Tat. p. 847. Cum κατὰ Ælian. N. A. 3, 11: Ὁ κροκόδειλος ἐπὶ τὴν ὄχθην προελθὼν κατὰ τῆς ἀκτῖνος κέχηνεν, i. e. versus radios solis. Cum ἀνὰ Callim. Anth. Pal. 6, 310: Ἐγὼ δ' ἀνὰ τήνδε κεχηνὼς κεῖμαι.] Supra vero in Aristoph. quibusdam locis habuimus κεχηνέναι πρός τι diversa signif., sc. pro Aspicere aliquid vel Respicere ore hiante, quum quis id obstupescit et attente inspicit. Ubi etiam nota Κεχηνέναι [quod cum pluribus verbis temporis præsentis conjunxit Aristoph. Ach. 30: Στένω, κέχηνα, σκορδινῶμαι, πέρδομαι] pro χαίνειν usurpatum, ut κεκληγέναι pro κλάζειν, et κεκραγέναι pro κράζειν. [Et plusquampf. Aristoph. Ach. 10: Ὅτε δὴ 'κεχήνη προσδοκῶν τὸν Αἰσχύλον.] Vide et Χάσμη paulo post. [« Χαίνειν oratio dicitur, si hiulca est et veluti hiat ex concursu vocalium, Hermog. Περὶ ἰδ. 1, p. 206: Οὐ δὴ κεχηνέναι δεῖ τὸν ὡς ἀληθῶς γοργὸν λόγον. Unde οἱ χασμοὶ, et χασμῳδεῖν et χασμῳδίαι grammaticis, quæ sunt αἱ τῶν φωνηέντων ἐπαλληλίαι καὶ συμπτώσεις, ut ait Eust. Il. p. 11, 32. Auct. ad Herenn. Concursiones vocalium, quæ hiantem et vastam orationem reddunt.» Ernest. Lex. rhet. In Syntipæ Fab. 1 legitur κεχήνωτο, quod Matthæi in κέχηνε τέως mutat, me non astipulante. Posteriores Græci probabiliter dixerunt χηνόω pro χαίνω. Bast. Hoc non verisimile.]

Χαῖον, τὸ, Pedum, Baculum pastorale, incurvum; καμπύλη βακτηρία, ᾗ οἱ ποιμένες χρῶνται, [Ἀμερίας δὲ ψιλὴν ἀπέδωκε ῥάβδον, quibus duabus interpretationibus tertiam, οἱ δὲ λαγωβόλον, addit Etym. M. p. 807, 46,] schol. Apollonii. Callimachus: Ποιμενικὸν πίλημα καὶ ἐν χερὶ χαῖον ἔχουσα. Hinc Ἐρυσίχαιον Alcman dixit, ut annotat idem schol.: ap. quem plura vide in hunc versum Argon. 4, [972]: Ἀργύρεον χαῖον παλάμῃ ἔνι πηχύνουσα. Præcedit autem ποιμαίνεσκε. [Steph. Byz. s. v. Ἐρυσίχη, memorata Herodiani opinione de adj. Ἐρυσιχαῖος, Μήποτε οὖν τὸ χαῖον (codd. χαιόν) ἐγκεῖσθαι, ὅ ἐστιν ἡ βουκολικὴ ῥάβδος. Mascul. posuit Cyrillus ap. Matth. Gl. min. p. 25: Χαῖος· ἡ ῥάβδος· ubi Matth.: « Χαιὸς cum eadem interpretatione habet auctor γραμματικῆς γυμνασίας, cujus libellus adjectus est editioni Juntinæ Apollonii Alex. Vide eum p. 12 et 41.» Sic etiam Suidas et Herodian. Epimer. p. 149. Et ῥάβδος ad χαιὸς adscripsit librarius ap. Nicet. Eugen. 3, 295, non animadvertens hoc ex λαιὸς corruptum esse, quod est in cod. Veneto. Ceterum similia sunt Χαβὸν et Χαμὸν, quæ Hesych. per καμπύλον exp.]

[Χάϊος, ία, ϊον.] Χαιὸς, Probus, ἀγαθὸς Hesychio. Χαΐα autem pro ἀγαθὴ, Suid. ex Aristoph. [Lys. 91] affert, Χαΐα μέν ἐστι, Κορινθία δέ. [Ubi schol.: Ἀντὶ τοῦ ἀγαθή. Παίζει δὲ παρὰ τὸ κεχηνέναι. (Hoc non probabile). ... Ἀγαθὴ μέν, οὐ σώφρων δὲ, ἐπεὶ ἡ Κόρινθος πληθύει ταῖς πόρναις. Compar. ib. 1159: Οὔπω γυναῖχ' ὅπωπα χαϊωτέραν. Ubi schol. ἀγαθωτέραν.] Idem Χαὰ Lacedæmonios ait vocasse τὰ ἀγαθά. [Glossa nunc meliorum librorum auctoritate ejecta. Forma hæc disyllaba est ap. Theocr. 7, 5, de quo loco HSt. dixit s. v. Χάος, τό:] At vero Χαὸς Lacedæmoniis peculiaris vox est significans ἀρχαῖος, nec non εὐγενὴς, item ἀγαθὸς, schol. Theocr. 7, [5]: Ὁ Φρασίδαμος Κάντιγένης, δύο τέκνα Λυκώπεος· εἴ τί περ ἐσθλὸν Χαῶν τῶν ἔτ' ἄνωθεν ἀπὸ Κλυτίας τε καὶ αὐτῶ Χάλκωνος· quæ sic exp. paraphrastice, [Χαὸν λέγεται τὸ ἀγαθὸν παρὰ Λακεδαιμονίοις. Χαὸν δὲ καὶ τὸ εὐγενὲς, ἢ τὸ ἀρχαῖον. Ὁ δὲ νοῦς τοιοῦτος·] εἴτι ἐστὶν ἀγαθὸν ἀπὸ τῶν ἔτι ὄντων ἀρχαίων ἀγαθῶν τῶν ἀπὸ τῆς Κλυτίας τε καὶ αὐτοῦ Χάλκωνος, οὗτοί εἰσι τὸ ἀγαθὸν ἐκεῖνο. Fueritque hoc χαὸς idem cum Χάσιος: id enim χάσιος quoque ab Hesych. exp. ἀγαθὸς, χρηστὸς, Bonus, Frugi. [Hoc indicio Valck. ad Eurip. Phœn. p. 588 in versu Alexandri Ætoli ap. Gell. N. A. 15, 20: Ὁ δ' Ἀναξαγόρου τρόφιμος ἀρχαίου στρυφνὸς μὲν ἔμοιγε προσειπεῖν, recte restituit χαιοῦ. Composito βαθυχαῖος (sive sic sive, quod L. Dindorfius s. h. v. proposuit, βαθυχάϊος scribendo: nam incerta res est propter versus strophici corruptelam) usus est Æschylus Suppl. 865, ubi per μεγάλως εὐγενὴς exp. schol. Minus certum est quod Hesychio pro Εὐχατότερον· πλουσιώτερον Kusterus restitui voluit εὐχαϊώτερον.]

[Χαίραθλος, ὁ, ἡ, Certamine gaudens. Nicet. Eugen. 5, 327: Ξυναυλία χαίραθλε καὶ ξιφηφόρε. Boiss.]

[Χαιραιλιανὸς, ὁ, Chærælianus, cognomentum M. Aurelii Philadelphi in inscr. Scopel. ap. Le Bas. *Inscrr. rec. en Grèce* fasc. 5, p. 233, n. 290, 6. Hase.]

[Χαιρὰς, ἡ, Chæras, si lectio certa, n. pr. scriptum in fictili. *Mus. reale Borbon.* t. 2, tab. 45. Hase.]

[Χαιρέας, ὁ, Chæreas, Archestrati filius, ap. Thucyd. 8, 74, 86. Alii ap. Aristoph. Vesp. 707 (ubi Χαιρέου υἱός), Isæum p. 56, 36, 40; in inscr. ap. Bœckh. 199 et 555, Athen. 1, p. 32, B. Sicyonius ap. Pausan. 6, 3, 1; Thebanus 9, 13, 3. Omittimus alios quos indicavit Müller. ad Fragm. Hist. vol. 3, p. 99, ubi de Chærea historiarum scriptore agit, qui ex uno cognitus est loco Polybii 3, 20.]

[Χαιρέβοτος, ὁ, Chærebotus, n. pr. in inscr. Thebana ap. Keil. in Inscr. Bœot. 51, p. 163.]

[Χαιρέβουλος, ὁ, Chærebulus, n. pr. ap. Plautum in Epidico *Chæribulus* scriptum, quod etiam Χαρίβουλος esse potest.]

[Χαιρέδημος, ὁ, Chæredemus, Patroclis filius, co-

gnatus Socratis, ap. Plat. Euthyd. p. 297. || Frater Epicuri ap. Diog. L. 10, 1. Alii in inscr. ap. Bœckh. 165, Andocid. p. 8, 7, Demosth. p. 1145, 8. || Alia ejusdem nominis forma est Χαρίδημος, ut in aliis hujus stirpis nominibus variatur, quorum hæc est communis lex ut aut ab Χαιρε— aut ab Χαρι— incipiant. G. D. Alia forma in tit. Tauromen. C. I. vol. 3, p. 650, n. 5642, 32 : Ἐπὶ Ζωπύρου τοῦ Χαιρεδάμου. ΧΑΙΡΕΔΕΜΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ inscr. Att. ap. Ross. *Journ. des Sav.* a. 1841, p. 244, ubi opportune affertur ead. inscr. ex schol. Aristoph. Av. 1128, p. 235, 43 ed. Dübner. HASE.]

[Χαιρεκᾰκέω, Malis gaudeo. Philo 3, p. 44 Pfeif.]

[Χαιρεκακία, ἡ. HSt. s. v. Ἐπιχαιρέκακος :] Unde Χαιρεκακία sive Ἐπιχαιρεκακία, ἡ, Lætitia et gaudium ex aliena calamitate. [Et quæ sunt reliqua s. v. Ἐπιχαιρέκακος posita. Χαιρεκακία est ap. Andron. Rhod. Περὶ παθῶν p. 744 : Χ., ἡδονὴ ἐπὶ τοῖς τῶν πέλας ἀτυχήμασι.]

Χαιρέκακος, sive Ἐπιχαιρέκακος, ὁ, ἡ, Qui gaudet malis alienis, gaudium et lætitiam percipit ex alienis calamitatibus, ὁ χαίρων ἐπὶ τοῖς τῶν ἄλλων κακοῖς s. ἀλλοτρίοις κακοῖς ἐπιχαίρων. Utrumque ap. Polluc. 5, c. 25 [§ 128. Hesiodeum κακόχαρτος Op. 196 schol. exp. χαιρέκακος, ἐπὶ κακοῖς χαίρων. Apud Suidam Χ. ὁ χαίρων τοῖς κακοῖς. Utitur eo Eustath. Opusc. p. 113, 90; 300, 30. Joseph. Genes. Hist. p. 41, C : Ἐξάπτεταί τις ἔρις χαιρέκακος. G. D. Anon. Cat. in Psalm. t. 1, p. 42, 9. Anna Comn. Alex. p. 20, 17 Bonn. Pallad. Hist. Laus. p. 1010, C, τὸ χ. τῶν αἱρέσεων. HASE.]

[Χαιρεκράτης, ους, ὁ, Chærecrates, Sphettius, amicus Socratis, ap. Plat. in Critia et Timæo, Xenoph. Mem. 1, 2, 48 (ubi cod. unus χαιρεσικράτης), Diog. L. 2, 120. ᾰ]

[Χαιρέλας. V. Χαιρέλεως.]

[Χαιρελείδης, ὁ, Chærelides. Inscr. ap. Bœckh. 199, vol. 1, p. 344 : Νικίας Χαιρελείδου. Et Χαιρελεί[δης] Χαριξένου Ἀφιδναῖος in inscr. ap. Bœckh. OEcon. vol. 2, p. 344. Similis formæ nomen est Θαρρελείδης. G. DINDORF.]

[Χαιρέλεως, ὁ, Chærelaus, unus ex triginta tyrannis, ap. Xen. Hell. 2, 3, 2. || Χ. Προσπάλτιος ap. Isæum p. 89, 8. || Idem nomen Χαιρέλας est in inscr. Tenia ap. Bœckh. 2338, vol. 2, p. 269, 270, locis pluribus, et in Melia ap. Ross. fasc. 3, p. 234, n. 236, 1; et Χαιρίλας, de quo infra dicemus.]

[Χαιρεμένης, ους, ὁ, Chæremenes, Atheniensis, in inscr. ap. Bœckh. 171, vol. 1, p. 302, ex conjectura Bœckhii : nam in apographo Fourmonti est ΧΑΙΠΙΑΣΝΕΣ, in Clarkiano ΧΑΙΡΥΣ, ut etiam ΧΑΙΡΙΜΕΝΗΣ legi possit. Lysiæ contra Chæremenem orationem memorat Rutil. Lupus De figuris 1, 13. || Alius ap. Demosth. p. 1266, 21, ubi triplex in libris scriptura est, Χαριμένης, Χαιριμένης, quod est in cod. Paris. S, Χαιρεμένης. || Χαριμένης Μιλήσιος ap. Polyæn. 5, 42, ubi alii libri Παριμένης vel Ἀριμένης.]

[Χαιρένεως, ὁ, uvæ species, ap. Pollucem 6, 82.]

[Χαιρέου, ἡ, Chæreæ (urbs). Steph. Byz. : Χαιρέου (Χαιρέα cod. Voss.), πόλις Αἰγυπτία, κατ' ἔλλειψιν τοῦ πόλις. Τὸ ἐθνικὸν Χαιρεώτης, ὡς Νικιώτης. Conf. eund. s. v. Ἀργέου νῆσος. Schol. Nicandri Ther. 620 : Σχεδία πόλις Αἰγύπτου πλησίον τῆς Χεραίου. Lege Χαιρέου. Oppidi situm accurate indicat Procop. De ædif. 6, 1. Adde Wessel. ad Anton. p. 155. MEINEK.]

[Χαιρεσίκακος, ὁ, ἡ, i. q. χαιρέκακος. Anon. Cat. i Psalm. t. 1, p. 630, 41. HASE.]

[Χαιρεστράτη, ἡ, Chærestrata, Atheniensis, in inscr. ap. Bœckh. 155. || Alia ap. Demosth. p. 1310, 12. || Mater Epicuri ap. Diog. L. 10, 1. G. D. || Alia C. I. vol. 3, p. 251, n. 4568, 2. HASE.]

[Χαιρέστρατος, ὁ, Chærestratus, figulus, Phryn. ap. Athen. 11, p. 474, B. || Alii in inscrr. ap. Bœckh. 115, 172, 213, in inscrr. navalibus, quarum locos collegit Bœckh. p. 99, ap. Isæum p. 56, 12, Lysiam in Or. πρὸς Χαιρέστρατον, quam memorat Harpocr. s. v. Ἐπακτὸς ὅρκος, Hegesipp. Anth. Pal. 7, 545, Cic. Pro S. Roscio Am. § 16. G. D. ΧΑΙΡΕΣΤΡΑΤ scriptum in fictili, Lanzi *Giorn. dell' ital. letterat.* t. 20, p. 181. Id nomen perscriptum x. ΚΑΛΟΣ ap. Dubois *Notice d'une coll. de vases du pr. de Canino* n. 214. X. Ἀμεινιάδου Ἀχαρνεὺς ter memoratur in inscrr. Atticis; conf. Pittakys Ἐφημ. ἀρχ. p. 785, n. 1303. HASE.]

[Χαιρέτῑμος, ὁ, Chæretimus, n. pr. ap. Demosth. p. 1266, 20; 1267, 20. Utrobique libri optimi Χαιρήτιος.]

[Χαιρετέω. V. Χαιρετίζω.]

Χαιρετίζω, Saluto, χαίρειν κελεύω, προσαγορεύω, Salvere jubeo. Tob. 7, [1] de Sarra : Ὑπήντησεν αὐτοῖς, καὶ ἐχαιρέτισεν αὐτούς, καὶ αὐτοὶ αὐτήν. Diog. L. Platone p. 134 meæ ed. [3, 98] : Τινὲς τὸν ἐντυχόντα πάντα προσαγορεύουσι, καὶ τὴν δεξιὰν ἐμβάλλοντες χαιρετίζουσιν. Sed ut hic, ita etiam illic fortasse, plus est quam προσαγορεύειν, φιλοφρονήσεως significationem habens, atque ita conveniens cum nostro *Caresser*. [Προσαγορεύειν, προσειπεῖν et similia verba grammatici per χαιρετίζειν exp., ut scholl. recentiores Aristoph. Pl. 752, et Æschyli Pers. 153, gramm. Hermanni p. 362, Thom. M. p. 747. G. D. Alex. Monach. De invent. Crucis p. 109, A. Theod. Abucara Opusc. p. 480, 3, Χριστιανὸν μὴ χαιρετίζειν. Fut. χαιρετίσω Pseudo-Chrys. t. 11, p. 905, E. HASE. Deterior verbi forma est Χαιρετεῖν, in gl. Aristoph. Pl. 752, ubi ἠσπάζοντο per ἐχαιρέτουν exp. et in duobus exx. ap. Ducangium. Χαιρετᾶν adeo scriptum in gl. cod. Paris. ad Pl. 323.]

[Χαιρέτισμα, τὸ, Salutatio. Schol. Libanii ad Prosphonet. Juliani : Οἱ προσφωνητικοὶ λόγοι ... εἰσὶν ὥσπερ χ. ὑπὸ τῶν κατοικούντων. DUCANG. Schol. rec. Æschyli Pers. 935 : Προσφώνησίν σοι ἤγουν χαιρέτισμα πέμψω.]

[Χαιρετισμός, ὁ, Salutatio. Polyb. in Excerptis Vales. 32, 15, 8 : Οἱ λοιποὶ τῶν νέων περὶ τὰς χρίσεις καὶ τοὺς χαιρετισμοὺς ἐσπούδαζον. Ubi hoc vocab. ab epitomatore positum esse potest, ut Diog. L. 3, 98, Platonis sententiam quandam reddens χαιρετίζουσι dixit, verbum Platoni inauditum. « Hist. Concilii Flor. sect. 2, c. 26, p. 23 : Ἀπένειμαν οὖν ἐκεῖσε τοὺς ἁρμοδίους χαιρετισμούς. Et 4, 11, p. 81 : Προσείπομεν τῷ δουκὶ τὸν τοῦ βασιλέως χ. δι' ἑρμηνέως. » SUICER. || Festum annuntiationis Deiparæ, passim ap. scriptores, quod Ἀγγελοχαιρετισμὸς appellatur ap. F. Richardum in Clypeo fidei part. 1, p. 381. || Χαιρετισμοί, Hymni in laudem Deiparæ, quorum odæ singulæ incipiunt a voce χαῖρε, cujusmodi describuntur in cod. Reg. 2216, fol. 50 et seqq., quemadmodum etiam Hymni elegiaco carmine ab Joanne Geometra compositi, quorum initium, Χαῖρε, κόρη χαρίεσσα. DUCANG. De salutationibus in palatio CPlitano Const. Porphyrog. De cærim. aulæ Byz. vol. 1, p. 680, 5; 681, 4; 682, 19 Bonn. : Ὁ τῶν ἀπὸ Συρίας ἐρχομένων πρέσβεων πρὸς τὸν βασιλέα χ. HASE.]

[Χαιρετιστικὸς, ἡ, ὸν, Salutatorius. Schol. rec. Æsch. Pers. 153 et 935, qui πρόσφθογγος exp. per χ.]

[Χαιρεφάνης, ους, ὁ, Chærephanes, archon eponymus olymp. 82, 1, ap. Dionys. A. R. 10, 53. Alii ap. Athen. 1, p. 14, E, et inscrr. Delphicis ap. Bœckh. 1706, 1936. G. D. Nomen pictoris ap. Plutarch. Mor. p. 18, B. Borss.]

[Χαιρέφιλος, ὁ, Chærephilus, Atheniensis, ap. Dinarch. p. 95, 34. Fuit salsamentarius, quem cum filiis duobus memorant Alexis et Timocles ap. Athen. 3, p. 119, F; 8, p. 339, D. Hyperidis orationes duæ fuerunt ὑπὲρ Χαιρεφίλου περὶ τοῦ ταρίχους, ab Harpocr. aliisque memoratæ. G. D. Idem nomen in inscr. ap. Pittak. Ἐφημ. ἀρχ. p. 956, n. 1612, 6. HASE.]

Χαιρέφυλλον, τὸ, Chærephyllum, Herbæ genus : forsan ex eo dictum, quod foliis gaudeat; est enim foliosum. [Sumsit, ut videtur, ex Columella 11, 3, 14 : « *Semina ... coriandri, chærephylli*, » ubi libri alii *chæreofolii, cæræfolii, cereofolii, chærephyli*, et § 42, ubi similiter variatum in libris. Syllaba penultima correpta ap. eund. 10, 110 : « *Jam breve chærophylum et torpenti grata palato | intyba*, » ubi rursus libri variant, *chærephylum, cherephylum, chærepolum, cherepolum*. Cærefolium ap. Pallad. Febr. 24, 9, Sept. 13, 3. Porro ap. Plin. H. N. 19, 8, 54 : *Cærefolium quod pæderota Græci vocant*. Ubi libri plures *cerepolon*, Appul. *cærepollum*.]

[Χαιρεφῶν, ῶντος, ὁ, Chærephon, Atheniensis, Socratis amicus, ap. Aristoph. Nub. 104, 144, Vesp. 1408, Av. 1296, 1564, et al., Plat. Apol. p. 21,

Xen. Memor. 1, 2, 48, et 2, 3. || Alii in inscr. ap. Bœckh. 172, et ap. Athen. 4, p. 134, C (ubi Matro in hexametro forma soluta usus est Χαιρεφόων); 6, p. 243, B; 13, p. 584, E, Lucian. Hermot. c. 15. G. D. De Chærephonte parasito docte disserit Osann. *Beiträge zur gr. und röm. Litteraturgesch.* vol. 2, p. 110. Hase.]

Χαιρηδών, όνος, ἡ, i. q. χαιροσύνη, ut et idem Hesych. χαιρηδόνα exp. χαράν: quemadmodum Suidas quoque, qui ita a χαιρέω derivari scribit ut ἀλγηδών ab ἀλγέω. [Suidas exscripsit scholiastæ verba ad Aristoph. Ach. 4: Τί δ' ἦσθην ἄξιον χαιρηδόνος; Fictum ab Aristophane voc. esse suspicatus est Elmslejus.]

[Χαιρήκοος, ὁ, ἡ, Jo. Geometra Hymn. 1, 4: Χαῖρε, κόρη χαιρήκοε, χάρματι χάρμα λαβοῦσα. Boiss. Vocabulum suspectum. Interpres Latinus *Salutifera* posuit.]

[Χαιρημονιανὸς, ὁ, Chæremonianus, Trallianus, ap. Plut. Moral. p. 641, B.]

[Χαιρημόνιος, ὁ, Chæremonius, Syracusanus. V. Fabr. B. Gr. vol. 10, p. 299. || « Adject. Χαιρημόνιος, α, ον. *Metrum Chæremonium* commemoratur ab inc. in Eichenfeldii Analect. gramm. p. 516. » Osann. Immo Χαιρημόνειος, ut Διονυσιασταὶ Χαιρημόνειοι sunt in inscr. Rhodia ap. Ross. fasc. 3, p. 34. G. Dind.]

[Χαιρήμων, ονος, ὁ, Chæremon, poeta tragicus, de quo v. H. Bartschii commentatio Vratisl. edita a. 1843. Memoratur ab Ephippo ap. Athen. 11, p. 482, B, Aristot. Poet. c. 1, aliisque. Κωμικὸς per errorem dicitur ab Suida et schol. Aristot. Rhet. 3, 69. ||Sicyonius, ap. Pausan. 6, 3, 1. || Augur, ap. Galen. vol. 11, p. 11. ||Historiarum Ægyptiacarum scriptor, de quo v. Müller. Fragm. Hist. vol. 3, p. 495. Alii alibi, quos partim memoravit Müllerus. Ch. Trallianus est in Append. Anth. Pal. 222. G. D. Alii ap. Bernard. Peyron. *Papiri greci del museo Brit.* p. 30, p. 2, 109, et C. I. vol. 3, p. 375, n. 4736, 1, ac fort. ib. p. 525, n. 5149, 2, et p. 537, n. 5204, 2. Hase.]

[Χαιρῆνος, ὁ, Chærenus, n. pr. in numo Apolloniæ ap. Mionnet. *Descr.* vol. 2, p. 29. Nomen suspectum. Simile est Χαρῖνος.]

[Χαιρησίλεως, ὁ, Chæresilaus, Iasii filius, ap. Pausan. 9, 20, 1.]

[Χαιρησιφονέω, Cæde gaudeo. Nicet. Chon. Hist. p. 96, B: Τὸ ἀκροχολώτατον ἐκεῖνο καὶ ὑποδύσκολον γερόντιον (imitatur Aristoph. Eq. 41, 42) χαιρησιφονεῖν ἐπὶ μᾶλλον ἐπώτρυνεν.]

[Χαιρητάδης, ὁ, Chæretades, n. viri ap. Aristoph. Eccl. 51. Simile nomen est Χαρητίδης et Χαρειτίδας in inscr. Thebana ap. Bœckh. 1578, vol. 1, p. 761.]

[Χαιρήτιος. V. Χαιρέτιμος.]

[Χαιρίας, ὁ, Chærias, Atheniensis, in inscr. ap. Bœckh. 165. || Alii ib. 172, et in vase ap. Welck. *Bullet. dell' Instit.* a. 1834, p. 135. (De eodem nomine in fictilibus R. Rochett. *Journ. des Sav.* a. 1841, p. 368. Hase.) Est nomen idem quod Χαιρέας et Χαρίας. Conf. Χερίας.]

[Χαιριγένης, ους, ὁ, Chærigenes, Atheniensis, in inscr. ap. Bœckh. 214, vol. 1, p. 345. Conf. Χαριγένης.]

[Χαιριδεύς. V. Χαῖρις.]

[Χαιρίλας, ὁ, Chærilas, Ephorus Lacedæmoniorum. Xen. Hellen. 2, 3, 10. Ubi libri deteriores Χαιρίδας. Tres alias hujus nominis formas, Χαρίλας, Χαιρέλας, Χαιρέλεως, suis locis annotavimus.]

[Χαίριλλος, ὁ, Chærillus, n. pr. viri in numo Dyrrhachii ap. Mionnet. *Descr.* vol. 2, p. 43. || Idem nomen Χάριλλος est, quod v.]

[Χαιριμένης. V. Χαιρεμένης.]

[Χαιρίππη, ἡ, Chærippe, n. pr. in inscr. Attica ap. Pittak. Ἐφημ. ἀρχ. p. 969, n. 1629, 5. Hase.]

[Χαίριππος, ὁ, Chærippus, n. pr. ap. Aristoph. Nub. 64 ex cod. Ven.: ceteri Χάριππος. Χαίριππος est ap. Menandr. Athen. 14, p. 644, F, et *Chærippus* ap. Ciceron. Epist. ad Fam. 12, 22, Juvenal. Sat. 8, 96. (In tit. Tauromen. C. I. vol. 3, p. 646, n. 5641, lat. 3, 21. Hase.) Contra Χάριππος in inscr. ap. Bœckh. 172, Andocid. p. 5, 39, Phœnicid. Athen. 10, p. 415, E, Ælian. V. H. 1, 27.]

[Χαῖρις, ιδος, ὁ, Chæris, imperitus tibicen, ap. Aristoph. Ach. 16, Pac. 951, Av. 858: unde patronymicum finxit Aristoph. Ach. 866: Χαιριδῆς βομβαύλιοι, tibicines significans qualis Chæris est. Duos autem hujus nominis fuisse colligi potest ex scholiis Pacis et Avium. || Poeta Corcyræus ap. Tzetz. Proleg. ad Lycophr. p. 260 ed. Müll. || Grammaticus, memoratus in scholiis ad Homerum, Pindarum, Aristophanem et alibi. || Alius ap. Nicandr. Anth. Pal. 7, 435.]

[Χαιρίτης, ὁ, Chærites, n. pr. in numo Ephesio ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 86.]

[Χαιριῶ verbum ex χαίρω formatum ut ἐρευθιῶ φλεγιῶ κνηθιῶ κνιφιῶ ex ἐρεύθω φλέγω κνήθω κνίφω memorat Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 43, 33.]

[Χαιρίων, ωνος, ὁ, Chærio, n. pr. ap. Hippocr. p. 1072, E, ubi libri multi ap. Littré vol. 3, p. 47, Χερίωνα, sed Χαιρίωνα ap. Galen. vol. 9, p. 233. Ibid. p. 1190, F, vulgo Χερίωνι, alii libri χερίονι, recte Χαιρίωνι Littré vol. 6, p. 326, ex Palladio. Ex his colligi potest etiam p. 1010, E (vol. 5, p. 84 Litt.), ubi nunc Χαρίωνος legitur, apud Galen. vol. 9, p. 123, in Καρίωνος corruptum, pariter Χαιρίωνος nomen restituendum esse. || Navium ædificator: unde frequens Χαιρίωνος ἔργον in inscrr. navalibus, quarum locos collegit Bœckh. p. 99. || Milesius in inscr. ap. Bœckh. 734. G. Dind.]

[Χαιροθαλπὴς vitiose pro χλιεροθαλπὴς, quod v.]

[Χαιρόλας, ὁ, Chærolas, Delphus, in inscr. ap. Bœckh. 1690, vol. 7, p. 816.]

[Χαιρομισής. Χαιρομυσής. V. Χερομυσής.]

Χαιροσύνη, ἡ, Gaudium, Lætitia, τὸ χαῖρον: χαρὰ Hesychio. [Usitatius est Χαρμοσύνη. V. Lobeck. Pathol. Prol. p. 231.]

[Χαίρουσα, ἡ, Chærusa, n. pr. in tit. Tauromen. C. I. vol. 3, p. 652, n. 5649, c, 2. Hase.]

[Χαιρυλὶς, ίδος, ἡ, Chærylis, n. pr. in inscr. Melia ap. Rossium fasc. 3, p. 6.]

[Χαιρύλος, ὁ, Chærylus, n. pr. in inscr. Rhodia ap. Ross. Inscrr. fasc. 3, p. 24, ubi Χαρμύλος Χαιρύλου et Χαιρέας Χαιρύλου.]

Χαίρω, fut. χαρῶ s. χαιρήσω. [Fut. χαρῶ ex N. T. attulit HSt. infra. Fut. χαιρήσω et perf. κεχάρηκα ἀπὸ ῥήματος περισπωμένου τοῦ χαιρῶ repetit schol. Aristoph. Vesp. 761. Futurum χαιρήσω est ap. Homerum Il. Υ, 362, Herodot. 1, 128, et veteres scriptores Atticos quosvis. Epici etiam κεχαρήσω et κεχαρήσομαι dixerunt. Aoristi ἐχαίρησα unum est exemplum Plut. V. Luculli c. 25: Οὐκ ἐχαίρησεν, ἀλλ' ἀπετέτμητο τὴν κεφαλήν. Nam Arriano Anab. 5, 20, 10, nunc χαιρήσει ex codd. restitutum pro χαιρήσῃ. Futuri forma recentior est χαρήσομαι, notata ab Mœride p. 403: Χαιρήσεις Ἀττικοί· χαρήσῃ (nam sic codicis scriptura χαρήσεις correcta est ex Thoma Mag. p. 910) Ἕλληνες, frequens apud V. et N. T. scriptores aliosque recentiores, velut scriptorem Philopatr. c. 24, ubi libri nonnulli χαιρήσονται, quod etiam alibi interdum posuerunt librarii. Compos. συγχαρησόμενος ap. Polyb. 30, 10, 1; 30, 16, 1; 30, 17, 15. In Lysidis Epistola ap. Iambl. V. Pyth. p. 160 pro χαρήσομαι in aliis libris est χάρησσον μέν, χαρέσσουμε, χαρήσσουμε: unde Hemsterh. ap. Koen. ad Gregor. Cor. p. 262, Doricam formam χαρησσοῦμαι restituebat, quæ χαρησσοῦμαι scribenda erat. Perfectum apud veteres duplex est, vel κεχάρηκα (Ar. Vesp. 764, κεχαρηκὼς Herodot. 3, 42, cujus forma Epica κεχαρηὼς, de qua infra HSt.), vel κεχάρημαι (Hom. Hymn. in Bacch. v. 10, ubi κεχαρημένοι, Ar. Vesp. 389, Ps.-Eurip. Iph. A. 200, Theocr. 26, 70, cum plusquamperf. κεχάρητο Hesiod. Sc. 65), quod in κέχαρμαι metri caussa contraxerunt poetæ, quorum exx. v. infra. Perf. act. κέχαρκα fingit Etym. M. p. 507, 43. Aor. 2 ἐχάρην ap. Hom. pariter atque Atticos, quorum exx. infra afferentur, ubi etiam de aor. primi forma epica χήρασθαι dicetur], Lætor, Lætus sum, Lætitiam capio, Gaudeo. Hom. [Il. A, 158: Ὄφρα σὺ χαίρῃς. Imperf. χαίρεσκον Σ, 259, Od. M, 380.] Od. Γ, [461]: Καρπαλίμως χαίροντα φίλην χαίροντες ἔπεμπον Εἰς Ἰθάκην, Gaudentes gaudentem, Læti lætum. Gaudium enim et lætitiam affert discessus in patriam. Eur. Cresphonte [fr. 13]: Τὸν δ' αὖ θανόντα καὶ πόνων πεπαυμένον, Χαί-

ροντας, εὐφημοῦντας, ἐκπέμπειν δόμων. At qui labores morte finisset graves, Omnes amicos laude et lætitia exequi, p. 110 mei Lex. Cic. Idem hæc Plat. Epitaph.: Οὔτε χαίρων οὔτε λυπούμενος ἄγαν φανήσεται, sic vertit, Neque lætabitur unquam nec mœrebit nimis. Ubi nota χαίρειν et λυπεῖσθαι sibi opponi, sicut et ap. Aristot. Rhet. 1, [c. 2] quum dicit, Οὐ γὰρ ὁμοίως ἀποδίδομεν τὰς κρίσεις λυπούμενοι καὶ χαίροντες, ἢ φιλοῦντες καὶ μισοῦντες, Quum læto sumus animo et quum mœsto, [aliosque, velut Eur. Iph. A. 31 : Δεῖ δέ σε χαίρειν καὶ λυπεῖσθαι. Plat. Phil. p. 36, B : Λυπεῖταί τε ἅμα καὶ χαίρει· Rep. 5, p. 462, B, al. Æsch. Sept. 814 : Τοιαῦτα χαίρειν καὶ δακρύεσθαι πάρα.] Copulatur autem cum γελᾶν : nam gaudii lætitiæque comes risus est. [Soph. El. 1300 : Χαίρειν παρέσται καὶ γελᾶν ἐλευθέρως.] Plut.: Θαυμάζοντες τὸν ἄνδρα καὶ χαίροντες ἅμα καὶ γελῶντες ἀπηλλάγησαν. [Cum ἡσθῆναι ap. Herodot. 7, 101 : Ἐχάρη τε καὶ ἥσθη. Cum accus. χαρὰν Joseph. A. J. 2, 6, 7 : Διπλῆν χαρὰν χαίροντες, ἐπί τε τούτῳ κἀπὶ τῷ τὸν Βενιαμὶν ἀποκομίζειν.] Rursum Hom. ἐν θυμῷ χαίρειν dicit pro Animo esse læto, Gaudere animo, ut Plautus loquitur; vel, ut alii ex Cic. interpr., Gaudere in sinu. Et ex Propertio, In tacito cohibere gaudia clausa sinu. Il. Ω, [491] : Ἀλλ' ἤτοι κεῖνός γε σέθεν ζώοντος ἀκούων, Χαίρει τ' ἐν θυμῷ, ἐπί τ' ἔλπεται ἤματα πάντα Ὄψεσθαι φίλον υἱὸν ἀπὸ Τροίηθεν ἰόντα. [Et χ. θυμῷ Il. Ξ, 156, Φ, 423, Od. Θ, 483 ; χ. νόῳ ib. 78.] Alibi vero pro χαίρω ἐν θυμῷ dicit χαίρει μοι ἦτορ, Lætatur mihi cor. Illud enim est quod lætitiæ mœrorisve tangitur sensu. Il. Ψ, [647] : Τοῦτο δ' ἐγὼ πρόφρων δέχομαι, χαίρει δέ μοι ἦτορ, Lubens accipio et læto animo. [Χαίρω ὅτι... Od. Ξ, 526 : Χαῖρε δ' Ὀδυσσεὺς ὅττι ῥα οἱ βιότου περικήδετο. Pind. Nem. 5, 85 : Χαίρω δ', ὅτι ἑσλοῖσι μάρναται πέρι πᾶσα πόλις.] Dicitur porro vel τινὶ vel ἐπί τινι χαίρειν. [Il. K, 277 : Χαῖρε δὲ τῷ ὄρνιθ' Ὀδυσεύς· Od. Γ, 52 : Χαῖρε δ' Ἀθηναίη πεπνυμένῳ ἀνδρὶ δικαίῳ.] Od. Λ, [247] : Χαῖρε, γύναι, φιλότητι· verba Neptuni ad puellam a se compressam. N, [358] ad nymphas Naïadas, Εὐχωλῆς ἀγανῇσι χαίρετ'. [Æsch. Ag. 1238 : Χαίρειν νοστίμῳ σωτηρίᾳ. Soph. Tr. 764 : Κόσμῳ τε χαίρων καὶ στολῇ. Eur. Bacch. 1032 : Ἢ 'πὶ τοῖς ἐμοῖς χαίρεις κακῶς πράσσουσι δεσπόταις.] Xen. Cyrop. 8, [4, 12] : Πῶς ἂν εἴην δῆλος χαίρων ἐπὶ τοῖς σοῖς ἀγαθοῖς ; πότερον κροτεῖν χρὴ τὼ χεῖρε, ἢ γελᾶν, ἢ τί ποιεῖν ; Quibus signis declarabo lætitiam, quam ex rebus tuis prosperis percepi? Quomodo ostendam me gaudere et lætari plurimum rerum tuarum successu prospero? Aristot. Rhet. 1, [c. 6] : Ὁ οἱ ἐχθροὶ βούλονται, ἢ ἐφ' ᾧ χαίρουσιν, Ex quo lætitiam et gaudium percipiunt. Sic Demosth. Pro corona : Ἐφ' οἷς ἔχαιρον οἱ ἄλλοι, ταῦτα ἐλυπεῖτο ὁρῶν. Paulo post vero [p. 323, 6] dicit ταυτὰ λυπεῖσθαι καὶ ταυτὰ χαίρειν, pro ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς χαίρειν. [Isocr. p. 76, B : Μᾶλλον χαίρουσιν ἐπὶ τοῖς ἀλλήλων κακοῖς ἢ τοῖς αὐτῶν ἀγαθοῖς. Philostr. p. 857 : Ἡ γῆ χαίρει ἐπὶ τῷ εὑρήματι, ubi ἐπὶ om. libri plures, pariterque p. 858. Sed p. 697 : Χαίροντας ἐπὶ τῷ παῖδα ὄψεσθαι. Cum ἐν Soph. Tr. 1119 : Οὐ γὰρ ἂν γνοίης ἐν οἷς χαίρειν προθυμεῖ κἀν ὅτοις ἀλγεῖν μάτην. Antip. Anth. Pal. 9, 72 : Εὔκολος Ἑρμείας... ἐν δὲ γάλακτι χαίρων· ubi εὖ corr. Bernard. in Actis Traject. 1, p. 210.] Rursum omissa præp. ἐπὶ, simpliciter cum dat. [Plato Rep. 5, p. 475, D : Τῷ καταμανθάνειν χαίροντες. Isocr. p. 23, D : Οὔτε τῶν σιτίων χαίροντας τοῖς ὑγιεινοτάτοις οὔτε τῶν ἐπιτηδευμάτων τοῖς καλλίστοις.] Longin. [c. 36, 4] : Χαιρέτω δ' ἕκαστος οἷς ἥδεται, Gaudeat et lætus sit unusquisque iis quibus delectatur. Aristot. Eth. 2, 3 : Ὥστε χαίρειν τε καὶ λυπεῖσθαι οἷς δεῖ. Xen. [Mem. 2, 6, 35] : Οὐδενὶ οὕτω χαίρεις ὡς φίλοις ἀγαθοῖς, Nulla ex re tantam capis lætitiam ac voluptatem, quantam ex bonis amicis. Vel etiam, Nulla re tam delectaris quam amicis bonis. Sic Lucian. [Pro lapsu c. 6] : Ἀνὴρ πάνυ χαίρων τῷ χαίρειν, de Epicuro loquens, utpote qui summum bonum voluptate metiretur. Athen. 4 : Χαίροντες τῇ ἑταίρᾳ, οὐ τοῖς ἑταίροις· καὶ τῷ οἴνῳ, οὐ τοῖς συμπόταις· ut et Aristot. Rhet. 1, [11] : Οὐδεὶς γὰρ φίλοινος ὁ μὴ χαίρων οἴνῳ. Ubi φιλεῖν οἶνον et χαίρειν οἴνῳ synonymos accipit pro Delectari vino, Vino deditum esse. Idem loquens de sensu olfactus et gustatus, qui animantibus inest, dicit οὐ τοῖς αὐτοῖς χαίρειν χυμοῖς : pro quo Plin. Alios alia sapores appetunt. Idem hæc Theophrasti [H. Pl. 1, 6, 12], Χαίρει ὑφάμμοις χωρίοις, ita reddidit, Sabulosis familiarissimum. Similem usum habent Latina verba Lætari et Gaudere, idque tam in prosa quam in metro. Virg., Apud superos furto lætatur inani. Et rursum, Nimium gaudens popularibus auris. Et, Acri gaudet equo. Ovid.: Et nunc quoque sanguine gaudet. Horat.: Carmine tu gaudes, hic delectatur iambis. Cic.: Tuo isto tam excellenti bono gaude et fruere. Plin.: Gaudet myrrha rastris. Nonnunquam cum partic. construitur. Dicor enim χαίρειν ποιῶν τι, quod magna cum lætitia facio, s. quod facere gaudeo, s. quod facere me delectat, quod lubens facio. Od. M, [380] : Χαίρεσκεν μὲν ἰὼν εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα· Il. T, [185] : Χαίρω σεῦ, Λαερτιάδη, τὸν μῦθον ἀκούσας. [Soph. Aj. 152 : Χαίρει τοῖς σοῖς ἄχεσιν καθυβρίζων· Phil. 447 : Τὰ μὲν πανοῦργα ... χαίρουσ' ἀναστρέφοντες. Eurip. Alc. 694 : Χαίρεις δρῶν φῶς.] Athen. 1, [p. 29, C, ex Archestrato] : Ἀλλά τινες χαίρουσιν ἐπαινοῦντες τὰ παρ' αὐτοῖς, Sunt quos delectet. Sic Xenoph. [Cyrop. 1, 5, 7], χαίρω ἐπαινούμενος, Gaudeo laude, Laudibus delector. Et Plato Republ., χαίρω διαλεγόμενος. [Ibid. 5, p. 458, A : Χαίρουσι διεξιόντες οἷα δράσουσι γενομένου. Isocr. De antid. § 175, p. 460 Ox. : Ἡ πόλις ἐν τῷ παρόντι χαίρει τοὺς ἐπιεικεῖς πιέζουσα.] Et Plutarch. Popl., χαίρω διδούς. Et Aristoph. [Pl. 247], χαίρω φειδόμενος. Virg. quoque hunc hellenismum imitatus est, Æn. 10, de leone : Gaudet hians immane; 12, de eodem : Gaudetque comantes Excutiens cervice toros. Et rursum eod. l. : Poscit equos, gaudetque tuens ante ora frementes. Item de Apennino, Gaudetque nivali Vertice se attollens. Cum accus. quoque junctum affertur ex Aristot. Rhet., Χαίρω τινὰ ἡδονὴν, pro Afficior quadam voluptate. [Eth. 7, 15 : Ὁ θεὸς ἀεὶ μίαν καὶ ἁπλῆν χαίρει ἡδονήν. Iambl. Protrept. p. 168 : Χαίρουσι τὴν ἀπὸ ζωῆς ἡδονήν.] Supra vero ex Dem. habuimus, Ταυτὰ λυπεῖσθαι καὶ ταυτὰ χαίρειν, pro ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς. [Eur. Ion. 358 : Τὰ κοινὰ χαίρων οὐ δίκαια δρᾷ μόνος. Cum accus. participii, de quo Suidas, Χαίρω· δοτικῇ τὸ εὐφραίνομαι, καὶ χαίρω σε ἐληλυθότα. Ὡρωπικοὶ οὕτω λέγουσι. Εὐριπίδης Σισύφῳ, Χαίρω σε... ἐλθόντα τόν τε μιαρὸν ἐξολωλότα.] Item in comminationibus dicimus aliquem οὐ χαιρήσειν, Non lætaturum s. gravisurum eo facto, sed fore ut eum pœniteat, s. eum οἰμώξειν et pœnas daturum. Aristoph. Pl. [64] : Οὗτοι, μὰ τὴν Δήμητρα, χαιρήσεις ἔτι. [Eq. 252 : Οὗτοι μὰ τοὺς δώδεκα θεοὺς χαιρήσετον· Vesp. 186 : Οὔτις μὰ τὸν Δί' οὔ τι χαιρήσων γε σύ. Et sæpe cum participio οὐ χαίροντα ποιεῖν τι, i. e. Cum malo suo aliquid facere, ut ap. Herodot. 9, 106 : Οὐδεμίαν ἐλπίδα εἶχον χαίροντας πρὸς τῶν Περσέων ἀπαλλάξειν, quocum conf. Demosth. p. 748, 4 : Εἰ οὗτος χαίρων ἀπαλλάξει, i. e. Si impune discedet. Soph. Aut. 759 : Οὐ ... χαίρων ἐπὶ ψόγοισι δεννάσεις ἐμέ· OEd. T. 383 : Ἀλλ' οὔ τι χαίρων, δίς γε πημονὰς ἐρεῖς· et Phil. 1299. Aristoph. Ach. 563 : Οὐδὲ χαίρων ταῦτα τολμήσει λέγειν· Ran. 843 : Οὔ τι χαίρων αὖτ' ἐρεῖς. Plato Gorg. p. 510, D : Τοῦτον οὐδεὶς χαίρων ἀδικήσει· Alc. 2 p. 139, C : Οἴει ἂν ὧν χαίροντας ἡμᾶς εἶναι μετὰ τοσούτων μαινομένων πολιτευομένους ;] Sic ap. Lucian. sæpe, Οὐ χαιρήσεις, Non gaudebis eo facto, Ea res tibi lætitiam non afferet, sed futurum est ut te pœniteat. [Lucian. Tim. c. 46 : Οὐ χαιρήσεις οὕτω σκαιὸς γενόμενος· Jup. conf. c. 6 : Οὐ χαιρήσουσι τὰ τοιαῦτα διεξιόντες.] Quibus adde Il. Υ, [363] : Οὐδέ τιν' οἴω Τρώων χαιρήσειν ὅστις σχεδὸν ἔγχεος ἔλθοι· O, [98] : Οὐδέ τι φημὶ Πᾶσιν δμῶς θυμὸν κεχαρησέμεν, οὔτε βροτοῖσιν Οὔτε θεοῖς, εἴπερ τις ἔτι νῦν δαίνυται εὔφρων, Non gravisurum illis animum. Ubi nota ἀναδιπλασιασμὸν in hoc Κεχαρησέμεν pro χαρῆναι, qualis est in λελάθοντο pro λάθοντο. Nota præterea fut. χαιρήσω. Ab inus. autem χαρέω est part. Κεχαρηκὼς et Κεχαρηώς : quorum illud ap. Aristoph. legitur, dicentem Vesp. [764] : Ἐπειδὴ τοῦτο κεχάρηκας ποιῶν· hoc vero ap. Hom. Il. H, [312] : Εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον κεχαρηότα νίκῃ, Gaudentem lætantemque victoria. Sic vero τυπτήσω dicitur pro τύψω, idque Attice. Alioqui regulariter dicitur χαρῶ : unde χαροῦσι, Gaudebunt et lætabuntur, Apoc. 11. [De quo HSt. in Indice :] Χαροῦσι, Gaudebunt, fut. verbi χαίρω, Apoc.

11, [10]. Est alioqui usitatius fut. χαρήσομαι quam χαρῶ. Præterea neutro gen. et substantive dicitur τὸ Χαῖρον pro ἡ χαρὰ, Gaudium, Lætitia, nisi malis, Ea pars animi quæ gaudium et lætitiam percipit. [Plato Rep. 10, p. 606, A : Τὸ ὑπὸ τῶν ποιητῶν πιμπλάμενον καὶ χαῖρον.] Epicurus in Epist. quadam : Τὸ κατὰ ψυχὴν χαῖρον ἐπὶ τῇ τῶν γεγονότων ἡμῖν διαλογισμῶν μνήμῃ, Animi lætitia, quam capiebam memoria rationum inventorumque nostrorum, ut Cic. interpretatur. Sic Plut. Fab. [c. 26] : Τὸ χαῖρον καὶ τεθαρρηκὸς τῶν πολιτῶν. [Mor. p. 136, C : Τὸ χ. τῆς ψυχῆς· et 1089, E. Philostr. Imag. p. 866 : Τοῦ ἐς τὴν νίκην χαίροντος· ubi Jacobs. comparavit Heliodor. 5, 4, et simile τὸ ἡδόμενον.] Sed et Χαίρομαι pass. voce ac media usurpatum reperitur pro χαίρω, ut ὑστερέομαι pro ὑστερέω, et ἀπορέομαι pro ἀπορέω : unde ap. Alex. Aphr. Probl. 1, 11, οἱ χαιρόμενοι, Qui lætantur, gaudio ac lætitia perfunduntur. Et 20 : Διὰ τί οἱ χαιρόμενοι ἀθρόως καὶ σφοδρῶς, ποτὲ καὶ ἐκλύονται. [Steph. Alex. in Idel. Phys. Gr. vol. 2, p. 249, 7 : Τὰ ἐμφανισθέντα θεωροῦντες οἱ φιλόσοφοι χαίρονται. Constant. De admin. imp. p. 154 : Χαιρομένη ἡ Γυκία μετεπέμψατο τοὺς ἄνδρας. Et alibi : v. Reisk. ad Const. vol. 2, p. 304. Nec raro alii scriptores Byzantini, velut Ducas ab Reisk. citatus et Georg. Monach. De Michaele et Theodora p. 532, C.] Aristoph. Pac. [291 : Νῦν τοῦτ' ἐκεῖν' ἥκει τὸ Δάτιδος μέλος,] ὡς ἥδομαι καὶ χαίρομαι καὶ τέρπομαι. [Forma media præsentis nemo Atticorum usus est : Aristophanes cur eam posuerit explicat schol. : Δᾶτις σατράπης Περσῶν ... ἑλληνίζειν βουλόμενος εἶπεν ἥδομαι καὶ χαίρομαι, καὶ ἐβαρβάρισεν· ἔδει γὰρ εἰπεῖν χαίρω. ... Λέγεται δὲ τὸ τοιοῦτο δατισμός.] Unde aor. 2 ἐχάρην, s. χάρην, poetice abjecto augmento. Hom. Od. Ψ, [32] : Ἦ δ' ἐχάρη, καὶ ἀπὸ λέκτροιο θοροῦσα Γρηῒ περιπλέχθη· Il. E, [682] : Χάρη δ' ἄρα οἱ προσιόντι Σαρπηδὼν, Lætabatur eo ad veniente. N, [609] : Ὅ δὲ φρεσὶν ἧσι χάρη καὶ ἔλπετο νίκην, Animo suo gaudebat. Z, [481] : Χαρείη δὲ φρένα μήτηρ. Nec non imperativo modo in libro Tobiæ, χάρηθι, Gaude, Lætare : et subjunctivo χαρῆτε, Gaudeatis. Et infin. χαρῆναι, Gavisum esse : interdum etiam Gaudere, Lætari. Et partic. χαρείς, Gavisus, Lætatus, Gaudens, Lætus. Hom. Il. K, [541] : Τοὶ δὲ χαρέντες Δεξιῇ ἡσπάζοντο ἔπεσσί τε μειλιχίοισι. Et cum dat. ap. Eur. [Iph. A. 1525] : Χαρεῖσα θύμασι, Victimis gaudens, ut et ap. Aristoph. Nub. [274] : Τοῖς ἱεροῖσι χαρεῖσαι. [Av. 1743 : Ἐχάρην ὕμνοις.] Sicut porro duplex fut. habet activum χαίρω, sc. χαρῶ, et χαρήσω, ita et duplex præt. pass., nimirum Κέχαρμαι et Κεχάρημαι. A quorum illo est particip. κεχαρμένος, Gavisus, Oblectatus, Gaudens, ap. Eur. Or. [1120] : Ὥστ' ἐκδακρῦσαί γ' ἔνδοθεν κεχαρμένην, Licet intus et in pectore gaudentem [et El. 1077. Idem Troad. 529 : Κεχαρμένοι ἀοιδαῖς· Cycl. 367 : Κρεῶν κεχαρμένος βορᾷ]. Ab hoc vero præteritum plusquamperf. [κεχάρηντο ap. Hom. H. in Cer. 458,] κεχάρητο ap. Hesiod. [Sc. 65] : Κεχάρητο δὲ Κύκνος ἀμύμων, Gaudebat et lætus erat. Est autem hoc κεχάρητο quasi a them. Χαρέω, unde et fut. Κεχαρησέμεν, habens poeticam reduplicationem et terminationem Ionicam, pro χαρήσειν. A media vero voce est aor. 2 Ἐχαρόμην, pro quo poetæ itidem facta reduplicatione dicunt κεχαρόμην, ut λελαθόμην pro ἐλαθόμην, et κεχαδόμην pro ἐχαδόμην. [V. Etym. M. p. 507, 35.] Hom. Il. Π, [600] : Μέγα δὲ Τρῶες κεχάροντο· Od. [Δ, 344] : Κεχάροντο δὲ πάντες Ἀχαιοί· B, [249] : Οὔ κέν οἱ κεχάροιτο γυνὴ μάλα περ χατέουσα ἐλθόντ'· Il. A, [256] : Μέγα κεχαροίατο θυμῷ, Ionice pro χάροιντο s. χαρεῖεν, Gauderent et lætarentur animo. Apoll. Arg. 2, [1159] : Συνηβολίῃ κεχάροντο, ubi dativum nota, sicut in verbo activo supra. [Aor. primi forma epica χήρατο est Il. Ξ, 270 : Χήρατο δ' ὕπνος. Apoll. Rh. 4, 55 : Θεὰ ἐπεχήρατο Μήνη· 4, 1628 : Χήραντο δὲ θυμόν. Oppian. Cyn. 1, 534 : Μάλα χήρατο. Simylus ap. Plut. V. Rom. c. 17 : Χηράμενοι· et χηραμένην Leon. Tar. Anth. Pal. 7, 198, ubi hæc exx. collegit Jacobs. vol. 3, p. 262.]

|| Sequitur ut dicam de imper. Χαῖρε : qui duplicem usum habet : unum, in valedicendo; alterum in salutando. Quum enim accedebant amicum quempiam, aut etiam in ignotum hominem incidebant, salutem precantes, dicebant χαῖρε, læto esse animo et salvere jubentes : nonnunquam etiam ὑγιαίνειν κελεύοντες, uti supra docui. Testatur id Lucian. Is enim in Apologia quam scripsit Ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ προσαγορεύσει πταίσματος [§ 2] annotat τὸ χαίρειν esse quidem antiquam προσαγόρευσιν, verum non matutinam solum, nec ὑπὸ τὴν πρώτην ἔντευξιν usurpari solitam, sed etiam eos qui primum se vidissent, uti ea consuevisse. Ut vero Idem annotat, primus Philippides ὁ ἡμεροδρόμος, Marathonicam nuntians victoriam, creditur dixisse πρὸς τοὺς ἄρχοντας καθημένους καὶ πεφροντικότας ὑπὸ τοῦ τέλους τῆς νίκης, Χαίρετε, νικῶμεν : atque ex vestigio συναποθανεῖν τῇ ἀγγελίᾳ, καὶ τῷ χαίρειν συνεκπνεῦσαι. Cujus rei Plut. quoque meminit; sed paulo aliter eam narrans. Is enim in libello quo disputat utrum Athenienses belli an sapientiæ gloria præcelluerint [p. 347, B], ex quibusdam refert, Εὐκλέα δραμόντα σὺν τοῖς ὅπλοις θερμὸν ἀπὸ τῆς μάχης, καὶ ταῖς θύραις ἐμπεσόντα τῶν πρώτων, τοσοῦτον μόνον εἰπεῖν, Χαίρετε, καὶ χαίρομεν· εἶτα εὐθὺς ἐκπνεῦσαι. [Dio Cass. 69, 18 : Ἡσπάσατο αὐτὸν οὔτι γε τῷ ἑωθινῷ προσρήματι τῷ χαῖρε, ἀλλὰ τῷ ἑσπερινῷ, τῷ ὑγίαινε, χρησάμενος· ubi v. Reimari annot.] Veruntamen et ante Marathonicam pugnam ea προσαγόρευσις in usu fuit. Dolius enim Od. Ω, [402] gratulans Ulyssi reditum, Ὦ φίλ', inquit, ἐπεὶ νόστησας ἐελδομένοισι μάλ' ἡμῖν, Οὖλέ τε καὶ μέγα χαῖρε, Salvus sis et lætus, quod Latini uno verbo dicunt Salve. Itidemque Θ, [413] Ulysses Alcinoum alloquens, sic exorditur suam orationem : Καὶ σὺ, φίλος, μάλα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν· respondens sc. his illius ad se verbis, Χαῖρε, πάτερ ὦ ξεῖνε. Salutantem enim dicentemque χαῖρε, resalutantes dicebant καὶ σὺ χαῖρε, Salve et tu. Sic ap. Xen. Cyrop. 7, [2, 9] quum Crœsus captus in conspectum Cyri perductus esset, eumque salutans dixisset, Χαῖρε, ὦ δέσποτα, respondit ille, Καὶ σύ γε, ὦ Κροῖσε, Tu quoque salve, Crœse. Utuntur vero et alii eod. modo, ut Tragicus quidam, Χαῖρ', ὦ δυνάστα τῆσδε γῆς Τιρυνθίας. [Æsch. Ag. 22 : Ὦ χαῖρε λαμπτὴρ νυκτός· 508 : Νῦν χαῖρε μὲν χθών, χαῖρε δ' ἡλίου φάος.] Soph. Aj. p. 6 [91] : Ὦ χαῖρ', Ἀθάνα, χαῖρε διογενὲς τέκνον· Ὡς εὖ παρέστης. Aristoph. Ran. [185] : Χαῖρ', ὦ Χάρων, χαῖρ', ὦ Χάρων, χαῖρ', ὦ Χάρων, Salve, o Charon. Pac. [582] : Χαῖρε, χαῖρ', ὦ φίλταθ'· ὡς ἀσμένοισιν ἡμῖν ἦλθες. Σῷ γὰρ ἐδάμημεν πόθῳ. Plato Symp. [p. 212, E] : Ἄνδρες, χαίρετε· μεθύοντα ἄνδρα πάνυ σφόδρα δέξασθε συμπότην. Et Theodectes visa sua amasia, eam salutans ait, Χαῖρε, φίλον φῶς, Salve, lux mea. Et ap. Xen. Hell. 4, [1, 31] : Ἀλλήλοις χαίρειν προσεῖπον. [Soph. Tr. 226 : Χαίρειν δὲ τὸν κήρυκα προὔννέπω.] Rursum ap. Hom. Ulysses legationis munus erga Achillem obiens, et post prandium eum alloquens [Il. I, 225], Χαῖρ', inquit, Ἀχιλεῦ, δαιτὸς μὲν ἔΐσης οὐκ ἐπιδευεῖς, Salve, Achilles. [Sæpissime in Hymnis, ut apud Joannem Geometram, quorum singula quæque disticha ab χαῖρε vel χαῖρέ μοι vel χαίροις incipiunt.] Sed et a se invicem discedentes alter alterum χαίρειν jubebat, (quod apud Latinos est Valedicere,) nec non et ὑγιαίνειν, monentes ut valetudinem suam curaret diligenter, s. curaret ut valeret [Hesych. : Χαίρειν ... ἔστι δὲ καὶ ἀπαλλασσομένων προσαγόρευσις], velut Od. O, [151] : Χαίρετον, ὦ κούρω, Valete, o adolescentes. [Æsch. Pers. 840 : Ὑμεῖς δὲ, πρέσβεις, χαίρετε· Eum. 1013 : Χαίρετε, χαίρετε δ' αὖθις. Soph. Phil. 1453 : Χαῖρ', ὦ μέλαθρον ξύμφρουρον ἐμοί.] Et ap. Aristoph. Ran. [164] Hercules a Baccho ad inferos proficiscente discessurus, extrema hæc ad eum verba fatur : Καὶ χαῖρε πόλλ', ὦ δελφέ· et vicissim Bacchus ei valedicens ait, Νὴ Δία καὶ σύ γε ὑγίαινε, Vale et tu. Ajax ap. Soph. p. 7 [112] : Χαίρειν, Ἀθάνα, τἄλλ' ἐγώ σ' ἐφίεμαι, Cupio ut valeas. [Non recte interpretatur. Hoc dicit Ajax, aliis in rebus Minervæ licere voluntate sua gaudere, hoc vero non esse eam impetraturam ut Ulixem impunem dimittat.] Itidem qui moriuntur, amicos χαίρειν jubent, ut ap. [Soph. Aj. 863 : Χαίρετ', ὦ τροφῆς ἐμοί·] Eur. [Phœn. 1462] Polynices Ἤδη τελευτῶν, inquit, Καὶ χαίρετ'· ἤδη γάρ με περιβάλλει σκότος. Et ap. Xen. Cyrop. 8, p. 141 [c. 7, 28] Cyrus longam orationem sic claudit : Καὶ χαίρετε, ὦ φίλοι παῖδες, καὶ τῇ μητρὶ ἀπαγγέλλετε ὡς παρ' ἐμοῦ· καὶ πάντες δὲ οἱ παρόντες καὶ οἱ ἀπόντες φίλοι

χαίρετε. Quibus dictis πάντας δεξιωσάμενος συνεκαλύψατο, καὶ οὕτως ἐτελεύτησεν. Et in Epigrr. quidam visum amissurus ait, Χαῖρε, φίλον φῶς, Vale, cara lux. [Frequentissimus imperativi χαῖρε usus est in cippis et columnis sepulcralibus præposito vocativo personæ cui valedicitur, velut in inscriptt. ap. Bœckh. 1088, vol. 1, p. 571 : Ἀναξίων Εὐμητίωνος χαῖρε· 1090 : Δαμάτρια Γλαυκία χαῖρε· 1093 : Νίκων Ἀγάθωνος χαῖρε· et aliis centenis.] Porro et iis χαίρειν dicimus, quos in malam rem abire jubemus, quos in malam crucem relegamus, s. quos cum contemptu relinquimus, ut Lucian. quoque [Pro lapsu c. 2] tradit τὸ μακρὰν χαίρειν φράσαι denotare τὸ μηκέτι φροντιεῖν. Eurip. [Med. 1044] : Χαιρέτω βουλεύματα, Valeant consilia. Aristot. Post. Analytt. 1 : Τὰ γὰρ εἴδη χαιρέτω, Valeant. Et in Metaph., Χαιρέτωσιν ἰδέαι. Theocr. [16, 64] : Χαιρέτω ὅστις τοῖος. Terent. itidem, Valeant qui inter nos dissidium volunt, κατ' εὐφημισμὸν pro Pereant et ἐῤῥέτωσαν. Et Horat., Valeat res ludicra. Sic vero et χαίρειν φράσαι dicitur aliquis alicui et χαίρειν προσαγορεύειν, nec non aliquem χαίρειν ἐᾶν. Aristoph. Nub. [609] : Φράσαι πρῶτον [πρῶτα] μὲν χαίρειν Ἀθηναίοισι. Idem [?] : Μακρὰ χαίρειν φράσας τῷ ναυπηγῷ, Longum valedicens. [Hesych. : Χαίρειν φράσαντες· ἀποταξάμενοι (καταγνόντες addit Etym. M. p. 808, 4). Cyrill. Lex. in Mnemosyne vol. 3, p. 357 : Χαίρειν· ὅτε λέγει τις χαίρειν σοι λέγω, ἤτοι κατ' εὐφημισμὸν ἀντὶ τοῦ πόρρωθέν σε ἀσπάζομαι, οὐ προσποιοῦμαι ὅτι πάρει. Dio Cass. 46, 3 : Μακρὰ χαίρειν τῷ υἱεῖ φράσας.] Quo sensu et Eur. Hippol. [1059] dixit, Τοὺς δ' ὑπὲρ κάρα φοιτῶντας ὄρνις πόλλ' ἐγὼ χαίρειν λέγω. [Plato Rep. 3, p. 406, D : Χαίρειν εἰπὼν τῷ τοιούτῳ ἰατρῷ· Phædr. p. 272, E : Πολλὰ εἰπόντα χαίρειν τῷ ἀληθεῖ· Leg. 6, p. 771, A : Τὰ δ' ἄλλα ἐπιτηδεύματα ... χαίρειν χρὴ προσαγορεύειν. Æsch. Ag. 572 : Πολλὰ χαίρειν ξυμφοραῖς καταξιῶ. Hesych. : Χαιρέτω ληρῶν· ἐρυθριάτω· cui addendum φλυαρῶν ex Etym. M. p. 808, 3, ubi præcedit, Χαίρειν· οἰμώζειν, στενάζειν.] Sic Cic. Ad Att. [8, 8] de fuga Pompeii loquens : At ille πολλὰ χαίρειν τῷ καλῷ dicens, pergit Brundusium, h. e. honestatis curam abjiciens, fugam arripit. Frequentissimum vero est χαίρειν ἐᾶν, Sinere valere, i. e. Valedicere et repudiare. [Hesych. : Χαίρειν ἐᾶσαι· καταφρονεῖν.] Epicurus ap. Athen. : Ἐὰν δὲ τὸ καλὸν ἡδονὴν μὴ παρασκευάζῃ, χαίρειν ἑατέον, Valedicendum ei est, Repudiandum est et dimittendum. Plato Phædone p. 61 [63, E] : Τὰς μὲν ἄλλας ἡδονὰς τὰς περὶ τὸ σῶμα εἴασε χαίρειν, καὶ κόσμους, ὡς ἀλλοτρίους ὄντας. Itidemque Leg. p. 295 [7, p. 810, B], et in Ep. ad Dionys. p. 102, χαίρειν ἐᾶν usurpavit pro Contemnere et floccifacere, teste Bud. Sic Aristoph. Pl. [1187] : Τὸν Δία χαίρειν ἐάσας. Plut. Alcib. [c. 12] : Τὸν Διομήδη χαίρειν εἴασε χαλεπῶς φέροντα, Diomedem valere jussit, neglexitque, indigne ferentem. Et Greg. Naz. : Χαίρειν ἐᾶσαι τὰς εἰκόνας, Valedicere imaginibus. Rursum Plut. Camillo [c. 17] de Brenno : Εἶα χαίρειν Κλουσίνους, Relinquebat Clusinos, Bud. Porro ut redeam ad χαίρειν initio congressus et in salutationibus usurpatum, fuit id adhibitum etiam exordiis epistolarum, ut Cicero suis præmisit, M. T. C. S. P. D. vel S. D. vel S. [Schol. Aristoph. Pl. 322 : Περὶ τοῦ ἐν τῇ συνηθείᾳ χαίρειν τοῦ τε ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς γέγραπται Διονυσίῳ μονόβιβλον, καὶ λέγει μὲν ὑπὸ Κλέωνος πρῶτον αὐτὸ τετάχθαι γράφοντος πρὸς Ἀθηναίους ὡς ἕλοι τοὺς ἐν Σφακτηρίᾳ « Κλέων Ἀθηναίων τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ χαίρειν. » Idem de Cleone narrant schol. Nub. 609, et Mœris p. 417, hic allatis Eupolidis versibus, Πρῶτος γὰρ ἡμᾶς, ὦ Κλέων, | χαίρειν προσεῖπας πολλὰ λυπῶν τὴν πόλιν, et Lucian. Pro lapsu c. 3, qui bene perspexit hoc sic esse intelligendum, Cleonem primum omnium imperatorum Atheniensium in literis publice ad populum datis formula illa usum esse, addens, ὅμως μετ' ἐκεῖνον ὁ Νικίας ἀπὸ Σικελίας ἀποστέλλων ἐν τῷ ἀρχαίῳ τῶν ἐπιστολῶν διέμεινεν, ἀπ' αὐτῶν ἀρξάμενος τῶν πραγμάτων.] Ap. Dem. Pro cor. [p. 238] : Βασιλεὺς Μακεδόνων Φίλιππος Ἀθηναίων τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ χαίρειν. Et ap. Hippocr. : Βασιλεὺς βασιλέων μέγας Ἀρταξέρξης Παίτῳ χαίρειν. Itemque, Ὑστάνης Ἱπποκράτει χαίρειν. Sic ap. Xen. Cyrop. 4, [5, 27] : Κῦρος Κυαξάρῃ χαίρειν. Et Dem. aliquoties in suis Epistt., Δημόσθένης τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ χαίρειν. Epicurus εὖ διάγειν uti solebat loco hujus χαίρειν, ut et Plato εὖ πράττειν, ut docui supra s. v. Πράττω, ubi etiam habes quomodo Horat. hoc loquendi genus imitatus sit. Synes. vero dicit Χαίρειν κέλευσον παρ' ἐμοῦ, pro Meis verbis salutem dic, Meis verbis jube salvere. Vide et in Ὑγιαίνω quædam : quibus adde, Ptolemæum Lagi in Epist. ad Seleucum aperte invertisse ordinem consuetum; nam ἐν ἀρχῇ τῆς ἐπιστολῆς ὑγιαίνειν αὐτὸν προσειπὼν, ἐπὶ τέλει ἀντὶ τοῦ ἐῤῥῶσθαι ὑπέγραψε τὸ χαίρειν, ut refert ex Dionysodoro Lucian. [Pro lapsu c. 10. In calice ap. Creuzer. *Katal. einer Priv.-Ant.-Samml.* p. 45 : Χαῖρε καὶ πίει τένδε (calicem). Hase. || Χαιρωθῆναι (?) : ἐκπλαγῆναι, Hesych.]

[Χαίρων, ωνος, ὁ, Chæron, Apollinis et Therus filius, Chæroneæ urbis conditor, Hesiod. ap. Pausan. 9, 40, 5, Plut. Mor. p. 515, C, aliosque. V. Χαιρώνεια. || Polemarchus Atheniensis, ap. Xenoph. Hell. 2, 4, 33. || Megalopolita, ab Alexandro M. Pellenæ, urbi Achaiæ, tyrannus impositus : v. Demosth. p. 214, 20, Pausan. 7, 27, 7, Plutarch. V. Alexandri c. 3 : unde ὁ Πελληνεὺς appellatur ab Athen. 11, p. 509, B. || Laco, Romam legatus missus, ap. Polyb. 24, 4, 5, ubi quod legebatur Χάρων correxit Reisk. ex 25, 2, 4, et 25, 8. || Plutarchi filius ap. Plut. Mor. p. 609, D, ubi vulgatum Χάρωνος correxit Xylander. || Theognost. Can. ubi de nominibus oxytonis in ων agit, p. 38, 32 : Χαιρών Χαιρῶνος ὄνομα κύριον.]

[Χαιρώνδας, ὁ, Chærondas, archon eponymus olymp. 110, 3, ap. Æschin. p. 57, 35, schol. Isocratis p. 105, 25 ed. Ox. (Demosth. in decretis spuriis p. 243, 10; 253, 12,) Plut. V. Demosth. c. 24, et in inscr. ap. Bœckh. 251, vol. 1, p. 363. Qui Χαρώνδας est ap. Diodor. 16, 84, et Plut. Mor. p. 842, F, Χαιρωνίδας ap. Dionys. De Isocr. p. 537, et in genitivo Χαιρωνίδου De Dinarcho p. 649.]

[Χαιρώνεια, ἡ, Chæronea, urbs Bœotiæ. (Ἄρνη ap. Homerum, ut observant Pausan. 9, 40, 5, et Steph. Byz.) Hecatæus ap. Steph. Byz.; memorata ab Thucyd. 1, 113; 4, 76, Æschin. p. 61, 24, Demosth. p. 309, 22; 803, 27, Strab. 9, p. 407, 414, aliisque. De ea Steph. : Κέκληται ἀπὸ Χαίρωνος. Ἀριστοφάνης ἐν Βοιωτικῶν δευτέρῳ « Λέγεται δ' οἰκιστὴν γενέσθαι τοῦ πολίσματος Χαίρωνα. » Τοῦτον δὲ μυθολογοῦσιν Ἀπόλλωνος καὶ Θηροῦς, ὡς Ἑλλάνικος ἐν δευτέρῳ ἱερειῶν Ἥρας. » (Θηροῦς etiam Pausan. l. c. Θουροῦς Wessel. ad Hierocl. p. 643, coll. Plut. V. Syllæ c. 17) ... Ὁ οἰκήτωρ Χαιρωνεύς. (Χαιρωνεῖς, οἱ, ap. Polyb. 27, 1, 4, Strab. p. 424. Πλούταρχος Χαιρωνεὺς in titulis librorum Plutarchi. Χαιρωνειάτης ap. Suidam : Χαιρώνεια· πόλις, καὶ Χαιρωνειάτης ὁ πολίτης, καὶ Χαιρωνεύς Χαιρωνέως)· καὶ κτητικὸν Χαιρωνικός καὶ Χαιρωνική. (Χαιρωνικὸν sine expos. ap. Suidam.) Ἀπολλόδωρος ἐν Χρονικῶν δευτέρῳ « Κατὰ τὴν μάχην, ὥς φασι, τὴν Χαιρωνικήν. » Μάτην δὲ τοῦτο διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφει Ἀρκάδιος « Τὸ τοπικὸν Χαιρωνική ὡς Μαντινική. » (Hæc si Arcadii verba sunt, de quo non dubitandum videtur, necessario Χαιρωνειική ὡς Μαντινειική scribendum erit. Ita nimirum scribebat Arcadius ad similitudinem gentilicii Δεκελειικὸς aliorumque. Præterea κτητικὸν malim pro τοπικόν. Meinek.) Ἐκ γὰρ τοῦ Χαίρωνος (sic Meinek. pro χαιρωνὶς vel χαιρωὶς) ἐστὶ Χαιρωνικός.]

[Χαιρώνη, ἡ. Zonar. Lex. p. 1842, post Χαιρώνεια· πόλις, ponit Χαιρώνη, τόπος. Nomen suspectum.]

[Χαιρωνίδης, ὁ, Chæronides, n. pr. Damaget. Anth. Pal. 7, 541 : Ἔστης ἐν προμάχοις, Χαιρωνίδη. || Vitiose pro Χαιρώνδας, quod v.]

[Χαιρωνικός. Χαιρωνίς. V. Χαιρώνεια.]

[Χαῖται, αἱ, Chætæ, urbs Macedoniæ. Ptolem. 3, 12, p. 224, 23.]

Χαίτη, ἡ, Juba : proprie equi, ut Hom. Il. [Z, 509 : Ἀμφὶ δὲ χαῖται ὤμοις ἀΐσσονται] P. [439 : Θαλερὴ δὲ μιαίνετο χαίτη·] et Ψ, et rursum Il. Ψ, [367] in descriptione certaminis equestris : Χαῖται δ' ἐῤῥώοντο μετὰ πνοιῆς ἀνέμοιο. Sic Xen. De re eq. [5, 8] : Δέδοται δὲ παρὰ θεῶν καὶ ἀγλαΐας ἕνεκα ἵππῳ χαίτη, καὶ προκόμιόν τε καὶ οὐρά. Et Philostr. Ep. 25 : Φοβερώτερος καὶ λέων ὁ λάσιος καὶ ἵππος ὁ ἥδη τῇ χαίτῃ πεπιστευκώς.

Aristot. H. A. [9, 45] de bonaso : Τὸ ἄλλο εἶδος ὅμοιον βοΐ, πλὴν χαίτην ἔχει μέχρι τῆς ἀκρωμίας ὥσπερ ἵππος. Plin. : Tradunt in Pæonia feram, quæ Bonasus vocetur, equina juba, cetera tauro similem. Nec non Oppian. Cyn. 3, [255] de hippagris, i. e. equis sylvaticis : Χαίτη δ' αὐχενίη μεσάτην ῥάχιν ἀμφιβεβῶσα Οὐρὴν ἐς νεάτην μετανίσσεται. Leoni quoque et quibusdam aliis quadrupedibus tribui χαίτην videmus. [Aristot. De partt. anim. 2, 14 : Τὰ δὲ λοφιὰν ἔχει, καθάπερ ἵπποι καὶ τὰ τοιαῦτα τῶν ζώων, τὰ δὲ χαίτην ὥσπερ ὁ λέων. Eurip. Phœn. 1128 : Λέοντος δέρος χαίτῃ πεφρικός. Aristoph. Ran. 822, ubi Æschylus cum leone comparatur : Φρίξας αὐτοκόμου λοφιᾶς λασιαύχενα χαίταν ... ἥσει ῥήματα γυμφοπαγῆ. De pilis serpentis Oppian. Hal. 2, 373 : Οὐτάζει (τὸν ἐχῖνον) βελέεσσι χαίτης ὀξυτόμοισι.] Quin etiam in homine χαίτη dicitur Coma, Cæsaries, vel, secundum Rufum, αἱ ὄπισθεν κατὰ τὸ ἰνίον ἀφειμέναι τρίχες, sicut ἴουλοι nominantur αἱ παρὰ τοὺς κροτάφους τῶν τριχῶν ἐκφύσεις. [Hesych. : Χαῖται, αἱ κεχυμέναι τρίχες. Χαίτη, ἡ ἐπὶ τοῦ τραχήλου θρίξ.] In primis autem Hom. ita usurpat B hoc vocab. Il. X, [401] : Τοῦδ' ἦν ἑλκομένοιο κονίσαλος, ἀμφὶ δὲ χαῖται Κυάνεαι πίμπλαντο, Cæruleæ comæ implebantur pulvere, utpote qui bigis per terram raptaretur. Ψ, [141] : Στὰς ἀπάνευθε πυρῆς ξανθὴν ἀπεκείρετο χαίτην· Κ, [15] : Πολλὰς ἐκ κεφαλῆς προθελύμνους ἕλκετο χαίτας Ὑψόθ' ἐόντι Διΐ· Od. Κ, [567] : Ἑζόμενοι δὲ καταῦθι γόων, τίλλοντό τε χαίτας· Il. Α, [529] de Jove : Ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπερρώσαντο ἄνακτος Κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο. [Et sæpe ap. alios poetas. Pind. Isthm. 7, 54 : Χαίταν στεφάνοισιν ἁρμόσαις, et ἀγδησάμενοι χαίτας ib. 1, 38, et χαίταισι ζευχθέντες ἔπι στέφανοι. Nem. 1, 19 : Ζεὺς κατένευσέν οἱ χαίταις, quod κεφαλῇ dici solet. Semel ap. Æsch. Choeph. 178 : Ἔπεμψε χαίτην, κουρίμην χάριν πατρός· et semel ap. Soph. Aj. 633 : Πολιᾶς ἄμυγμα χαίτας. Sæpius ap. Eurip., velut Med. 1191 : Σείουσα χαίτην· El. 515 : Ξανθῆς χαίτης βοστρύχους· Alc. 101 : Χαίτα τομαῖος· 473 : Πολιὰν ἔχοντε χαίταν· et πολιὰς χαίτας ib. 912.] Archestr. vero ap. Athen. de frondibus etiam vitis hoc vocab. usurpasse dicitur, ut Theocr. χαίτας appellavit τοὺς πάππους τῆς κινάρας, διὰ τὸ κόμαις ἐοικέναι, teste schol., Idyll. 6, [15] : Ἃ δὲ καὶ αὐτόθι τοι διαθρύπτεται, ὡς ἀπ' ἀκάνθας Ταὶ καπυραὶ χαῖται, τὸ καλὸν θέρος ἀνίκα φρίττει. Vide et Χαιτήεις. [Strabo 17, p. 799 : Ἡ βύβλος ῥάβδος ἐστὶν ἐπ' ἄκρῳ χαίτην ἔχουσα. De foliis arborum aliarumque plantarum, Callim. Del. 81 : Ὡς ἴδε χαίτην σειομένην Ἑλικῶνος. Anacreont. 22, 3 : Ἀπαλὰς δ' ἔσεισε χαίτας (τὸ δένδρον). Nicand. Ther. 524 : Τρίσφυλλον ... χαίτην μὲν λωτῷ ... εἴκελον· ubi per φύλλον exp. schol. Al. 260 : Χαίτην δρυὸς οὐλάδα. Marcell. Sid. 99, de gramine fœniculi : Σὺν ῥαδινῇ χαίτῃ ... μαράθοιο. || Crista galeæ. Plut. V. Alex. c. 16 : Τῇ πέλτῃ καὶ τοῦ κράνους τῇ χαίτῃ διαπρεπής. Etymologiam ineptissimam exponit Etym. M. p. 804, 47, παρὰ τὸ κρατῶ κράτη, ἀποβολῇ τοῦ ρ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι καὶ τροπῇ τοῦ κ εἰς τὸ χ χαίτη.]

Χαιτήεις, εσσα, εν, Jubatus, Comatus. [Hesych. : Χαιτήεντος, κομήτου. Pind. Pyth. 9, 6 : Ὁ χαιτάεις Ἀατοΐδας. Γάλλος ὁ χαιτήεις Erycius Anth. Pal. 6, 234.] Apoll. Arg. 2, [1239] : Χαιτήεντι φυὴν ἐναλίγκιος ἵππῳ, D Equo jubato. [De ursa Oppian. Hal. 5, 38 : Χαιτήεσσαι ἄρκτοι.] Metaph. Nicand. Ther. [60] : Καλάμινθον ὀπάζεο χαιτήεσσαν, Comatam s. Comantem : foliis sc. densam, δασεῖαν καὶ κομῶσαν τοῖς φύλλοις [ut exp. schol.] : nam κόμη τῆς βοτάνης καὶ τοῦ δένδρου dicuntur τὰ φύλλα, ὡς αἱ τρίχες τῶν ἀνθρώπων. Sic alibi Idem [ib. 65], Ὀριγανόεσσά τε χαίτη, dicit pro Folia origani, ut Archestratus Vitis frondes et folia χαίτην ap. Athen. appellasse traditur. Affertur et Χαιτόεις pro Jubatus, Setosus, Comans, sed haud scio unde; auctoris enim nomen reticetur. [Forma vitiosa illata a quibusdam versui Simonidis De mulier. 57 : Τὴν δ' ἵππος ἁβρὴ χαιτήεσσ' ἐγείνατο, ubi Grotius ἁβροχαιτόεσσ' scripsit. Recte Meineck. χαιτέεσσ', quæ forma comparanda cum ἠχέεις et βρωμέεις, quæ κατὰ συστολὴν ποιητικὴν dicta esse annotavit Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 14, 18 : de quibus v. quæ suo loco diximus. G. D. Eustath. ad Il. B, p. 165, 9 : Λέων χαιτήεις φοβερώτερος τοῦ μὴ χαίτην ἔχοντος. Hase.]

[Χαιτίζω. Epimer. Hom. in Cram. Anecd. Oxon. vol. 1, p. 291, 5 : Ἀπὸ τοῦ παλάμη παλαμίζω ὡς χαίτη χαιτίζω. Unde Herodiano Περὶ μον. λέξ. p. 44, 5, χαιτίζω pro ἀτυχίζω restitui voluit Lehrsius, quæ conjectura minus probabilis quam altera ejusdem τυχίζω. Χαιτίζω fortasse ex composito ἀναχαιτίζω fictum.]

[Χαῖτος, ὁ, Chætus, Ægypti filius. Apollod. 2, 1, 5. || Ἀρίστιππος Χαίτου in inscr. Melia ap. Ross. fasc. 3, p. 6 sive p. 234, n. 238, 2.]

[Χαίτωμα, τὸ, Capillamentum. De crista galeæ Æsch. Sept. 385 : Τρεῖς κατασκίους λόφους σείει, κράνους χ.]

[Χαίωμα, τό. Χαιώματα, ornamenta circa equi collum, ap. Codin. De offic. Palat. c. 17, ubi συγκείμενα dicuntur ἐκ λίθων καὶ μαργάρων. V. Ducang.]

[Χάλα, ἡ. V. Χαλωνῖται.]

[Χαλά. V. Χηλή.]

Χαλαβέω, Tumultuor, Tumultum edo. In VV. LL. redditur etiam Trepido; sed Hesych. exp. θορυβεῖν : item φοβεῖν, non φοβεῖσθαι. Est autem φοβεῖν, Terrere. [Hesych. infra : Χαλαβεῖ (codex χωλάβει)· θορυβεῖ.]

[Χαλάδες. V. Χολάς.]

[Χαλάδος· λιθώδης ἐξέντερος, gl. corrupta Hesychii. Simile est χέραδος.]

[Χάλαδρος. Voc. corruptum ap. Epicharm. Athen. 7, p. 309, D : Χάλαδροι κωβιοί. Sic codex : apographum Palat. et Aldus χάλανδροι, non minus vitiose, quod parum probabiliter defendit Ahrens. De dial. Dor. p. 443.]

Χάλαζα, ἡ, Grando. [Etym. M. p. 805, 1 : Χ. παρὰ τὸ χαλῶ, ἢ ἐκ τοῦ ἄνω πρὸς τὰ κάτω χαλωμένη. Orion p. 164, 10, παρὰ τὸ χαλᾶσθαι ἄνωθεν. Conf. Lobeck. Pathol. Prol. p. 359.] Aristot. De mundo [c. 4] : Χάλαζα δὲ γίνεται νιφετοῦ συστραφέντος, καὶ βρίθος [βρῖθος] ἐκ πιλήματος εἰς καταφορὰν παχυτέραν λαβόντος. Plin. 2, 60, grandinem dicit imbre gigni, et nivem, eodem humore mollius coacto : pruinam autem ex rore gelido. Sic Seneca grandinem nihil aliud esse quam glaciem suspensam; nam secundum Posidippum grandinem fieri ex nube aquosa in humorem versa : quum C vero defertur, corrotundari. Corrotundari autem, quia omne stillicidium conglomeratur. Idem ex quibusdam annotarat, grandinem hoc modo fieri quo apud nos glacies fit, gelata nube : ut Suid. quoque χάλαζαν esse ait νέφος πεπηγὸς, καὶ ὑπὸ πνεύματος διαῤῥιφθὲν καὶ κατενεχθέν : χιόνα autem, ἐκ νέφους πεπηγὸς ὑγρόν : s. χάλαζαν esse τῆς ἐν τῷ ἀέρι ὑδατώδους ὑγρότητος ὑπὲρ γῆν ἄνω πῆξιν : et sicut χάλαζα plus est quam νιφετὸς in aere, ita in terra κρύσταλλον plus esse quam πάγον. [Plato Tim. p. 59, E : Παγὲν ... οὕτω τὸ μὲν ὑπὲρ γῆς μάλιστα παθὸν ταῦτα χάλαζα, τὸ δ' ἐπὶ γῆς κρύσταλλος, τὸ δὲ ἧττον ἡμιπαγές τε ὂν ἔτι τὸ μὲν ὑπὲρ γῆς χιών, τὸ δ' ἐπὶ γῆς ξυμπαγὲν, ἐκ δρόσου γενόμενον, πάχνη λέγεται· quocum conf. [Tim. Locr. p. 99, C. Schol. Hom. Il. O, 170 : Χ. πεπηγὸς ὕδωρ μετὰ βροχῆς.] Hom. Il. X, [151] : Εἰκυῖα χαλάζῃ, Ἢ χιόνι ψυχρῇ, ἢ ἐξ ὕδατος κρυστάλλῳ. [Adde Κ, 6. Sophocl. OEd. Col. 1503 : Ὀμβρία χάλαζ' ἐπιρράξασα. Eurip. Tro. 78 : Ζεὺς χάλαζαν ἄσπετον πέμψει.] Aristoph. Nub. [1127] : Καὶ τοῦ τέγους τὸν κέραμον αὐτοῦ χαλάζαις στρογγύλαις ξυντρίψομεν, D Rotundis grandinis globulis. Idem [Ran. 852] : Οὐκ ἀπὸ τῶν χαλαζῶν, ὦ πόνηρ' Εὐριπίδη, pro ἀπὸ τῶν σφοδρῶν λόγων, inquit Suid. [Plato Symp. p. 188, B : Πάχναι καὶ χάλαζαι· Rep. 3, p. 397, A : Ψόφους ἀνέμων τε καὶ χαλαζῶν. Ὄμβροι καὶ χάλαζαι Xenoph. OEc. 5, 18. Id. Hell. 4, 5, 4 : Διὰ τὸ γενέσθαι ὕδωρ καὶ χ. Orph. Arg. 591 : Ἀτηρὴν χ., ἀπειρεσίοισι βελέμνοις τραῦμα φέρουσαν ἀγρῷ. Agath. Hist. 3, p. 97 : Εἴκασεν ἄν τις τὸ χρῆμα νιφετῷ μεγάλῳ ἢ χαλάζῃ πολλῇ σὺν βιαίῳ πνεύματι καταρραγείσῃ. Ἰσήριθμος χαλάζῃ χερμὰς Paul. Sil. Anth. Pal. 6, 81. Liban. vol. 4, p. 143, 19 : Βαλλόμενος ὥσπερ χαλάζῃ τοῖς ὕθλοις. || De sanguine in pugnis effuso Pind. Isthm. 7, 38 : Χάλαζαν αἵματος. De sanguine ex oculis effossis profluente Soph. OEd. T. 1279 : Ὁμοῦ μέλας ὄμβρος χάλαζά θ' αἱματοῦσσ' ἐτέγγετο.] || Χάλαζα, sive Χαλάζιον, dicuntur etiam Tubercula quædam pellucida, grandini similia, per cutem sparsa. [Galen. Definitt. med. vol. 2, p. 270 : Χάλαζά ἐστι κεγχρώδης συστροφὴ κατὰ τὸ βλέφαρον καὶ

λιθίασίς ἐστι τὸ αὐτό.] Auctor enim Introductionis, s. Medici χάλαζαν recenset inter eos affectus, qui affectus in quacunque parte corporis consistunt. Invadit tamen præcipue oculorum palpebras, si quando in iis lentus quidam humor concreverit. Sunt autem, ut ait Celsus, tubercula parva in palpebris mobilia, simulatque digito huc vel illuc impelluntur; condunturque aliquando sub cute, nonnunquam sub cartilagine : non dissimilia ταῖς κριθαῖς, sed non figuræ ejusdem : quum vero rotunda sint, ideoque grandini similia, iis dissectis humor manat candido ovi simi- A lis. Idem affectus χαλάζωσις nominatur ab auctore τῆς Εἰσαγωγῆς [inter Galeni Opera vol. 2, p. 390]. Gorr. Vide Paulum quoque, et Aetium. Pollux vero [4, 197] et περὶ στόματι χάλαζαν fieri tradit [Philostr. p. 63 : Εἰσὶ δ' οἱ τῶν ἐλείων ἐλεφάντων ὀδόντες πελιδνοὶ καὶ μανοὶ, μεταχειρίσασθαί τε ἄτοποι· πολλαχοῦ μὲν γὰρ αὐτῶν ὑποδεδύκασι σήραγγες, πολλαχοῦ δὲ ἀνεστᾶσι χάλαζαι μὴ ξυγχωροῦσαι τῇ τέχνῃ.] || In suis certe ore sub lingua vitium quoddam est, quod χάλαζα nuncupatur [Hesych. : Χάλαζα, σημεῖον θυτικόν· καὶ πάθος περὶ τὰς σῦς] : id autem νόσημα tradunt [schol. Aristoph. Eq. 381] ζώντων μὲν τῶν θρεμμάτων λανθάνειν, ἀποθανόντων δὲ καὶ τεμνομένων, φανερὸν γίνεσθαι, utpote ταῖς σαρξὶν αὐτῶν ἀναμιχθὲν καὶ ἐμπεφυκός : ideoque τοὺς μαγείρους πασσάλῳ τὰ τῶν χοίρων ἀνοίγειν στόματα μετὰ τὴν σφαγὴν, καὶ κατανοεῖν εἰ χαλαζῶσι : procul dubio autem sic nominatur hoc vitium a similitudine, ut et præcedentia tubercula. Athen. [3, p. 93, C] de margaritis : Ἡ δὲ λίθος γίνεται ἐν σαρκὶ τοῦ ὀστρέου, ὥσπερ ἐν τοῖς συείοις [sc. κρέασι] ἡ χάλαζα. [Rufus ap. Oribas. p. 174 Matth. : Χαλάζας τὰς ἐν τοῖς κρέασι γινομένας ὡς ἐν τοῖς ὑσὶν κτλ. Aristot. Probl. 34, 4 : Διὰ τί ἡ γλῶττα σημαντικὸν πολλῶν; καὶ γὰρ τῶν πυρετῶν ἐν τοῖς ὀξέσι νοσήμασι, καὶ ἐὰν χάλαζαι ἐνῶσιν· καὶ τῶν ποικίλων προβάτων ποικίλαι. ... Αἵ τε χάλαζαι διὰ τὸ σομφὴν εἶναι (τὴν γλῶτταν) συλλέγονται· ἔστι γὰρ ἡ χάλαζα οἱονεὶ ἴονθος ἄπεπτος ἐν τοῖς ἐντός.] Vide et Χαλαζάω paulo infra. || In ovorum quoque luteo χάλαζαι dicuntur a grandinis forma ac colore. Aristot. H. A. 3, 2 : Αἱ δὲ πρὸς τῇ ἀρχῇ τοῦ ὠχροῦ χάλαζαι οὐδὲν συμβάλλονται πρὸς τὴν γένεσιν, ὥσπερ τινὲς ὑπολαμβάνουσιν· εἰσὶ δὲ δύο, ἡ μὲν κάτωθεν, ἡ δ' ἄνωθεν. Sed sunt qui contra Aristot. putent genitalis seminis vitalisque naturæ manifestum esse argumentum quod in ovis hypenemiis, ex quibus nihil gignitur, id non inveniatur : ideoque lingua nostra vernacula recte appellari Germen. [|| Margarita sic dicta quod grandinei globuli formam referat, vel ut censet Salmas. ad Plinium a suillis granis, quæ Græcis χάλαζαι dicuntur. Græculus anon. ap. Salmas. : Μέθοδος δι' ἧς ἀποτελεῖται σφαιροειδὴς χ. Cod. Reg. 618, fol. 141 : Λαβὼν λεπτοτάτας χαλάζας μετέβαλε αὐτὰς ἐν ὑέλῳ. Ducang.]

[Χαλαζαῖος, αία, αῖον, Grandineus. Orph. Arg. 764 : Τοῖς ἐνὶ κῶας χρύσεον ἠώρητο χαλαζαίῃ ἐπὶ φηγῷ. Non apparet quo sensu fagus sic appelletur, de quo parum probabilia excogitarunt interpretes.]

Χαλαζάω, Grandine laboro : unde χαλαζῶσαι ὗες, Sues grandine laborantes. [Aristoph. Eq. 381 : Ἐμβαλόντες αὐτῷ (Cleoni) πάτταλον μαγειρικῶς ἐς τὸ στόμ', εἶτα δ' ἔνδοθεν τὴν γλῶτταν ἐξείραντες αὐτοῦ σκεψόμεσθ' εὖ κἀνδρικῶς κεχηνότος τὸν πρωκτὸν εἰ χαλαζᾷ.] Aristot. H. A. 8, 21 : Δῆλαι δέ εἰσιν αἱ χαλαζῶσαι· ἔν τε γὰρ τῆς γλώττης τῷ κάτω ἔχουσι τὰς χαλάζας· καὶ ἐάν τις τρίχας ἐκτίλλῃ ἐκ τῆς λοφιᾶς, ὕφαιμοι φαίνονται· ἔτι δὲ τὰ χαλαζῶντα τοὺς ὀπισθίους πόδας οὐ δύναται ἡσυχάζειν. Ubi nota χαλαζᾶν et χαλάζας ἔχειν idem significare : quibus ibi synonymum facit χαλαζώδη εἶναι : ait enim, Χαλαζώδεις δέ εἰσι τῶν ὑῶν αἱ ὑγρόσαρκοι τά τε περὶ τὰ σκέλη καὶ τὰ περὶ τὸν τράχηλον καὶ τοὺς ὤμους· ἐν οἷς μέρεσι καὶ πλεῖσται γίνονται χάλαζαι. At χαλαζῶσα δραχμὴ, Grandinosa drachma per jocum dicta fuit stips quædam theatralis, quod quum daretur, grando ruisset, ut discimus ex Zenodoto [Zenobio Prov. 3, 27], qui in suis Parœmiis ait, Ἐπὶ τοῦ Διοφάντου τὸ θεατρικὸν [recte nunc legitur θεωρικὸν] ἐγένετο δραχμή· ἐπεὶ δὲ ἔπεσε χάλαζα τότε ἀπὸ τοῦ ἀέρος, χαλαζῶσαν αὐτὴν ἐπέσκωπτον· Diophanti tempore drachma stips theatralis erat; quum autem ex aere tunc grando cecidisset, scommatica irrisione drachmam illam grandinosam vocabant. Obiter autem ibi observa et usum vocis Θεατρικὸν, τὸ, substantive positæ.

[Χαλαζεπὴς, ὁ, ἡ, Qui grandinem loquitur, i. e. verba contumeliosa, qualia Hipponactis fuerunt, cujus tumulus χ. τάφος appellatur ab Philippo Anth. Pal. 7, 405. Similiter χαλάζας dixit Aristoph. Ran. 852, i. e. σφοδροὺς λόγους, ut exp. schol.]

[Χαλαζηδὸν, In modum grandinis. Anna Comn. p. 489, C. Elberling. Jo. Cinnam. Hist. p. 87, A : Τὰς ἐκ τοῦ τείχους χ. ἐπ' αὐτοὺς πεμπομένας βολάς. Nicet. Chon. Hist. p. 53, A.]

[Χαλαζήεις, εσσα, εν, Grandinosus. Pind. Isthm. 5, 64 : Ἀνδρῶν χαλαζάεντι φόνῳ· quod schol. exp. ἐν ᾧ πολέμῳ τὸ τῶν πεπτωκότων πλῆθος ἰσάριθμον ἦν τῷ χαλαζήεντι Διὸς ὄμβῳ. Nonn. Dion. 1, 179 : Νῶπα χαλαζήεντος ἐμάστιεν αἰγοκερῆος· 4, 343 : Ταρσὰ χαλαζήεντι ... ἐχαράξατο κέντρῳ· et similiter 18, 256. Ib. 232 : Ἠρόθεν πέμποντο χ. ὄϊστοί. X. συρμὸς (i. e. συρμὸς χαλάζης) Leonidas Al. Anth. Pal. 6, 221. X. σκορπίος Nicand. Th. 13, ubi schol. : Ἐν τῷ χαλαζήεντα εἶδος ἀντὶ γένους παρέλαβεν· εἰσὶ γὰρ σκορπίοι χαλαζήεντες διὰ τὸ τοὺς δεδηγμένους ὑπ' αὐτῶν ἰδροῦν ὡς ὑπὸ χαλάζης καὶ ὑετοῦ βεβρεγμένους. Et Maxim. Περὶ καταρχ. 123.]

Χαλαζίας λίθος, ὁ, Lapis s. Gemma grandinis colore et figura. Plin. 37, 11 : Chalazias grandinum et colorem et figuram habet, adamantinæ duritiæ. Narrant etiam in ignem abditæ manere suum frigus. [Plinium sequitur Marbodus § 37, p. 66. Psellus De lapid. p. 36 : Χαλαζίας. Λευκός ἐστιν οὗτος καὶ στερεὸς καὶ κρυστάλλῳ μικρῷ ἐοικὼς, περιαρτώμενος δὲ ἴσται σκορπίων πληγάς. Idem Χαλάζιος ap. Orph. Lith. 752 : Δῖε χαλάζιε (sic Tyrwhitt. pro χαβάζιε) ... σεῦ μένος εὗρον ἄριστον· ἄμφω γάρ· καὶ νοῦσον ἀναψύχεις πυρόεσσαν καί μοι σκορπιόθεν βεβολημένῳ ἦρα κομίζεις. Et λίθος χαλαζίτης Geopon. 1, 14, 1. G. D. Procl. ap. Phot. Bibl. p. 321, 31 : Παρέπεμπον δὲ τὴν δαφνηφορίαν εἰς Ἀπόλλωνος Ἰσμηνίου καὶ χαλαζίου. Hase.]

[Χαλαζιάω. V. Χαλάζιον.]

Χαλάζιον, τὸ, Vitium quoddam palpebræ, de quo in Χάλαζα. [Galen. vol. 10, p. 343 : Τὸ χ., ἔστι γὰρ ἕν τι καὶ τοῦτο τῶν ἐν ὀφθαλμοῖς γινομένων, ὅλῳ τῷ γένει παρὰ φύσιν ὑπάρχον ἐκκόπτεσθαι δεῖται.] Vide et Paul. Ægin. 3, 22; 6, 16; et Cels. 7, 7, a quibus ibi χαλάζιον nuncupatur, ab aliis χάλαζα, uti docui. [Theophan. Nonn. vol. 1, p. 192, in lemmate capitis.] || Χαλαζιάω, Laboro eo vitio. Aet. 7, 83 : Χαλαζιᾶν δὲ λέγουσι τὰ βλέφαρα ὅταν ἐκτραπέντων αὐτῶν φαίνεταί τινα ὑπερέχοντα στρογγύλα διαφανῆ, ὅμοια χαλάζῃ. Ubi et χαλάζια vocat ejusmodi tubercula στρογγύλα et διαφανῆ instar χαλάζης.

[Χαλάζιος. Χαλαζίτης. V. Χαλαζίας.]

Χαλαζοβολέω, Grandine ferio, Epigr. [Asclep. Anth. Pal. 5, 64. Clem. Al. p. 754 : Χαλαζοβολήσειν μελλόντων νεφῶν. « Theod. Prodr. in Lazerii Miscell. 2, p. 68=Nott. Mss. vol. 6, p. 541. » Boiss. Eust. Opusc. p. 193, 90 : Οὔτε πάντας ἐπαίνοις καταβρέξει ... οὔτ' αὖ χαλαζοβολήσει ὡς ἀφ' ὕψους τούτου ταῖς ὕβρεσι.]

[Χαλαζοβόλος, ὁ, ἡ, Grandine feriens. Νέφη χ. Plutarch. Mor. p. 499, F.]

[Χαλαζοειδὴς, ὁ, ἡ, Grandini similis. Miller. *Journ. des Sav.* a. 1839, p. 220. Hase.]

Χαλαζοκοπέω, itidem Grandine ferio, verbero, contundo, ut Horat. Non verberatæ grandine vineæ : et rursum, Haud quia grando Contuderit vites, oleamque momorderit æstus. [In Gl. Χαλαζοκοπεῖ, Grandinat.] Unde pass. χαλαζοκοπεῖσθαι, Grandine verberari s. contundi, aut vexari. Plin. enim hæc Theophr. de morbis arborum [H. Pl. 4, 14, 1] : Χαλαζοκοπεῖται ἢ βλαστάνειν μέλλοντα, ἢ ἀρχόμενα, ἢ ἀνθοῦντα, sic vertit : Vexantur tantum grandine in germinatione aut flore. Idem Theophr. C. Pl. 5, [8, 3] : Ὅταν ὑπ' αὐτὴν τὴν βλάστησιν χαλαζοκοπηθῇ.

Χαλαζοκοπία, ἡ, dicitur Calamitas illa, qua aliquid grandine contunditur s. vexatur. Plautus Calamitatem simpliciter vocat : Oleorum quicquid erat, calamitas profecto attigerat nunquam : ἡ χαλαζοκοπία τῶν λαχάνων οὐχ ἥψατο πώποτε, i. e. τὰ λάχανα οὐ πώποτε ἐχαλαζοκοπήθησαν. [Theophr. C. Pl. 5, 8, 2.]

Χαλαζοφύλαξ, κος, ὁ, Speculator et observator grandinis futuræ. Plutarch. Symp. 7, 2 [p. 700, E] :

Οἷον ἐδόκει τὸ περὶ τὴν χάλαζαν εἶναι, τὴν ὑπὸ χαλαζοφυλάκων αἵματι ἀσπάλακος ἢ ῥακίοις γυναικείοις ἀποτρεπομένην. Seneca Quæst. Nat. 4, 6 : Illud incredibile, Cleonæ fuisse publice præpositos χαλαζοφύλακας, speculatores futuræ grandinis. Hi quum signum dedissent, adesse jam grandinem, pro se quisque album agnum immolabat, alius pullum : protinus autem illæ nubes alio declinabant, quum aliquid gustassent sanguinis. Si quis nec agnum nec pullum habebat, digitum suum bene acuto graphio pungebat, et hoc sanguine litabat : nec minus ab hujus agello grando se avertebat quam ab illo, in quo majoribus hostiis exorata erat. Paulo ante dixerat, Quosdam peritos observandarum nubium esse affirmant, et prædicere quum grando ventura sit, et hoc intelligere usu ipso potuisse, quum colorem nubium notassent, quem grando toties insequebatur. Ut vero Plutarch. dicit grandinem ἀποτρέπεσθαι etiam ῥακίοις γυναικείοις, ita Plin. 28, 7, abigi grandines turbinesque muliere in mense connudatâ : sic averti violentiam cœli.

[Χαλαζόω, Grandino. Χαλαζωθὲν, Grandinatum. Gl.] Χαλαζόομαι, Grandine infestor. Intellige autem de suum morbo; affertur enim ex Aristot. H. A. 8, [21] χαλαζοῦται, de sue, pro Concipit grandinem. De homine etiam dici queat quem ἡ χάλαζα tentat.

Χαλαζώδης, ὁ, ἡ, Grandinosus, Grandinis speciem referens. [Plutarch. Mor. p. 922, C : Πάγον χ. Aristot. H. A. 7, 1 : Τὰ μὲν λεπτὰ τῶν σπερμάτων ἄγονα, τὰ δὲ χαλαζώδη γόνιμα. X. χειμὼν Geopon. 1, 12, 18; ἀὴρ Lydus De ostent. p. 158; ὄμβροι p. 166; ἄνεμοι Aristot. Meteor. 2, 6 : Ἔνιοι τῶν αὐτῶν χαλαζώδεις εἰσί· ταχὺ γὰρ πηγνύουσιν. G. D. Paul. Ægin. p. 134, 12 Briau. de glaucomatis, τὰ δὲ γυψοειδῆ καὶ χαλαζώδη. Hase. || Apud] Aristot. H. A. 8, [21] de suum morbis. Vide Χαλαζάω.

[Χαλάζωμα, τὸ, Id quod grandini simile est. Const. Manass. Chron. 259 : Οἱ ψᾶρες οἱ μελάμπτεροι ... χαλαζώματά τινα λευκότητος ἐφόρουν.]

Χαλάζωσις, εως, ἡ, Grandinatio, dicuntur eminentiæ quædam intra palpebras grandini similes, Gorr. Vide et Χάλαζα.

Χαλαίνω, i. q. χαλάω, indeque derivatum. Hesiod. Sc. [308] : Ἐφίεσαν ὠκέας ἵππους Ῥητὰ χαλαίνοντες, i. e. χαλῶντες τὰς ἡνίας, Lora s. Habenas laxantes, ἐνδιδόντες s. διδόντες. Xenoph. De re equestri [10, 12] : Δοτέον εὐθὺς τὸν χαλινὸν, Frænum ex vestigio laxandum est.

[Χάλαιον, τὸ, Chalæum. Steph. Byz. : Χ., πόλις Λοκρῶν. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ « Μετὰ δὲ Λοκροί· ἐν δὲ Χάλαιον πόλις ... » Τὸ ἐθνικὸν Χαλαῖος, Θουκυδίδης γ' (c. 101). Apud Ptolem. 3, 14, p. 230, 4, Χάλαιον ab Scaligero illatum : nam libri χαλεὸς vel χαλεώς. V. quæ s. v. Χαλία dicentur.]

[Χαλαίπους, ὁ, ἡ. HSt. s. v. Χαλαίνω :] Unde derivari potest adj. Χαλαίπους, quod epith. est Vulcani ap. Nicandr. Ther. 458, dicentem Ἡφαίστοιο χαλαίποδος, sicque eum appellantem διὰ τὸ κεχαλασμένους τοὺς πόδας ταῖς ἁρμονίαις ἔχειν : claudus enim fingitur, et pedes habens suis compagibus laxatos. Sed notandum est, scribi etiam κυλοίποδος pro hoc χαλαίποδος, nec non χωλοίποδος, teste schol. : tunc autem pro Ἡφαίστοιο leg. foret Ἥφαίστου, ut metrum staret.

[Χαλαίρυπος, ὁ, Hesychio ὁ τῶν πλυνομένων ἱματίων ῥύπος. Pollux 7, 39 : Ἐν ᾧ ἐξέπλυνον, οὐ μόνον λίτρον καὶ Χαλαστραῖον λίτρον, ἀλλὰ καὶ χαλαίρυπος (libri χάρυπες vel ῥῦπος : correxit Jungerm.), ὡς Κρατῖνος ὠνόμασεν. Hesych. infra, Χαλέρυπον· τὸ ῥύμμα (ῥύμα codex) τὸ ἀπὸ τοῦ νίτρου γενόμενον, ὃ τινὲς νίτρωμα λέγουσι. Polemo ap. Macrob. Saturn. 5, 19 (in Müller. Fragm. Hist. vol. 3, p. 140) : Ὕδωρ θολερὸν καὶ τὴν χρόαν ὁμοιότατον χαμαιρύπῳ λευκῷ. Sic Camerarii editio : ex quo χαμαὶ ῥύπῳ factum. Sed scrib. χαλαιρύπῳ cum Schneidero. Idem huc refert synonyma struthii ap. Dioscor. 2, 193 : Οἱ δὲ χαμαίρυτον, προφῆται χαλίρυτον.]

[Χαλαίστρα vitiose pro Χαλέστρα. V. Χαλάστρα.]

[Χαλάμβριοι· ἵπποι ἀπὸ τόπου τῆς Λιβύης, Hesych.]

Χάλανδρα, ἡ, Avis nom. ap. Oppian. [V. Κάλανδρος.]

Χαλάρα [?], Hesych. est ἅλυσις, Catena : qua signif. habebimus χαλαστὸν paulo post.

[Χαλαργός. V. Χηλαργός.]

Χαλαρὸς, ὰ, ὸν, Laxus, Laxatus, i. e. Non contentus, Incontentus, ut Cic. dicit Incontentas fides. Xenoph. De re eq. [10, 3] : Ἐάν τις διδάξῃ τὸν ἵππον ἐν χαλαρῷ μὲν χαλινῷ ἱππεύειν, ἄνω δὲ τὴν αὐχένα διαίρειν. Ubi ut χαλαρὸν χαλινὸν dicit, sic alibi in eod. l. χαλαρὰν ἡνίαν, Frænos laxatos s. laxos; dicunt enim et Latini equo Laxare frænum. Itidem χαλαραὶ ἅλύσεις dicuntur Catenæ laxatæ et demissæ. Thucyd. 2, [76] : Ἀφίεσαν τὴν δοκὸν χαλαραῖς ταῖς ἁλύσεσι, καὶ οὐ διὰ χειρὸς ἔχοντες, Demittebant trabem illam laxatis catenis, nec manibus tenentes. [Dio Cass. 48, 48 : Ἀγκύραις χ. διαλαβών.] Rursum Xenoph. χαλαρὸν synonymum facit τῷ ὑγρῷ, opponens iis τὸ σκληρὸν, sic scribens in eodem libro [7, 6] : Χρὴ δὲ καὶ χαλαρὰν ἀπὸ τοῦ γόνατος ἀφεῖσθαι τὴν κνήμην σὺν τῷ ποδί· σκληρὸν μὲν γὰρ ἔχων τὸ σκέλος, εἰ προσκόψειέ τῳ, προσκεκλασμένος ἂν εἴη· ὑγρὰ δὲ οὖσα ἡ κνήμη, εἴ τι καὶ προσπίπτοι αὐτῇ, ὑπείκοι ἄν. Atque ut ὑγρὸς accipitur etiam pro Agilis, Flexibilis, ita et χαλαρὸς ap. Aristoph. Vesp. [1495] : Κατὰ σαυτὸν ὅρα. Νῦν γὰρ ἐν ἄρθροις τοῖς ἡμετέροις Στρέφεται χαλαρὰ κοτυληδών· ubi monetur spectator ut sibi caveat ne calce forte feriatur. Aliter χαλαρὰ ἄρθρα dicit Diosc. Ibi enim significat Artus laxati, sc. 1, 151 : Πρὸς τὰ χαλαρὰ καὶ ἀσυμπώρωτα ἄρθρα, καὶ πρὸς ἀσυμπώρωτα κατεαγότα, ὠφελίμως καταντλεῖται, Artus laxatos et male solidescentes. Quid autem sit ἄρθρων χαλασμὸς s. χάλασμα, suo loco annotatur. [Aristot. H. A. 3, 4 : Πόροις ὑμενώδεσι καὶ χ. Anaximenes ap. Plutarch. Mor. p. 947, F : Τὸ ἀραιὸν καὶ τὸ χ. τῆς ὕλης. X. ῥυτὶς Synes. p. 161, B. X. τρίχες Eustath. p. 1314, 11 : Αἱ οὐραῖαι τρίχες οὐ χαλαραὶ, ἀλλ' εἰς μῆκος οἷον ὀρθιάζουσαι· 1318, 20 : Ἡ δρόσος χαλαροὺς τοὺς στάχυας ὄντας ἀνιστᾷ. De harmoniis remissis Plato Rep. 3, p. 398, E : Ἰαστὶ καὶ Αυδιστὶ (ἁρμονία), αἵτινες χαλαραὶ καλοῦνται. De modulatione tibiæ Zenob. Prov. 1, 2 : Ἀγαθώνειος αὔλησις ἡ μαλακὴ καὶ μήτε πικρὰ μήτε χαλαρὰ, quod in χλιαρὰ corruptum apud Diogenian. 1, 7. De voce schol. Hom. Il. P, 756 : Τῶν ἡδομένων ὀρνέων χαλαρὰ (nam sic pro χαρὰ ex Eustathio correxit Heyn. vol. 7, p. 797) καὶ ἀνειμένη ἐστὶν ἡ φωνή. Χαλαρὰ per χαῦνα explicat Suidas allato loco Aristoph. Thesm. 263 : Χαλαρὰ γοῦν χαίρεις φορῶν (ὑποδήματα), additisque verbis anonymi, in quibus de animi lenitate dictum est : Χαλαρὸν ἦν αὐτῷ καὶ θῆλυ τὸ σπλάγχνον πρὸς τοὺς δεομένους. Χαλαρῶν per ὡραίων exp. Hesych. « Χαλαρὸς χαρακτὴρ, Camariotæ in Συνοπτ. Παραδ. p. 4 vocatur Genus dicendi tenue, quod alii ἁπλοῦν et ἰσχνὸν appellarunt : Χαλαρὸς μὲν καὶ ἁπλοῦς χαρακτὴρ, ὁ ἄνευ κατασκευῶν τῷ πανηγυρικῷ ἐφαρμόττων. » Ernest. Lex. rhet. Galen. vol. 2, p. 461, 2; 507, 12; 524, 1, χαλαροῖς ὑμέσι. Compar. Hippocr. t. 7, p. 130, 3 Littr., χαλαρωτέρην δηλοῖ τὴν νοῦσον. Hase.]

Χαλαρότης, ητος, ἡ, Laxitas, Lentitudo.. Xenoph. De re eq. p. 554 [c. 10, 13, ex eoque Pollux 1, 211] : Ὅταν δ' αἴσθηται ἡδόμενον τὸν ἵππον τῇ τε ὑψηλαυχενίᾳ καὶ τῇ χαλαρότητι, Delectari equum elatione cervicis et habenarum laxitate. Utitur et pag. præced. [c. 9, 9. Eustath. p. 1334, 4 : Ἡ τῶν πτερῶν χ.]

[Χαλαρόω, Laxo. Erotian. Lex. p. 398 : Ἃ δὴ (ἅρμενα) ὁτὲ μὲν χαλαροῦνται, ὁτὲ δὲ πληροῦνται.]

[Χαλαρῶς, Laxe, Remisse. Hippocr. p. 488, 49 : Τοῦτον ἦν ἡ νοῦσος χ. λάβῃ. Polyb. 34, 3, 5 : Χ. ἐνήρμοσται ἡ ἐπιδορατὶς τῷ δόρατι. Strabo 1, p. 44; Geopon. 5, 8, 4.]

Χάλασις, εως, ἡ, Laxatio, Remissio. [Plato Rep. 9, p. 590, B : Ἐπὶ τῇ αὐτοῦ τούτου χ. τε καὶ ἀνέσει.] Aliis et Resolutio. [X. ἄρθρων, πόρων, Diosc. Angl. Moschion De pass. mul. p. 23, 8 Dewez. Galen. vol. 6, p. 198, 6; 19, p. 667, 7; 2, p. 657, 6, ἔντασίν τε καὶ χ. ἐναλλὰξ γιγνομένην. Schol. in Galen. ap. Daremberg. *Notices des manuscrr. méd.* part. 1, p. 104, 18, ἐπὶ τῆς χ. τοῦ μυός. Oribas. t. 2, p. 372, 2; 542, 7. Paul. Ægin. p. 114, 5 Briau. Hase.]

Χάλασμα, τὸ, Laxatio, Remissio. [X. τοῦ λίνου Heliodor. Chirurg. Schneid. Ammon. p. 72 : Θύρα τὸ ἐπίθεμα τὸ ἐκ σανίδων· θύραι (θυραία Meinek. ad Menandr. p. 136 ex Photio) δὲ τὸ ἄνοιγμα αὐτὸ καὶ τὰ χαλάσματα τῆς θύρας. Lucian. Asin. c. 9 : Ἐπειδὰν χ.

ἴδῃς ... ἄμμα κατ' ἰξύος δήσας σύνεχε, i. e. Si quid laxum videris. Apollodor. Poliorc. p. 15 : Δέρρεις ῥερυσωμέναι διπλαῖ καὶ χαλάσματα ἔχουσαι, ἵνα ἐκλύηται τὰ πεμπόμενα βέλη. Hero Autom. p. 252, 262. « Polyb. 18, 13, 8 : X. καὶ διάστασις ἀλλήλων, Spatium, intervallum inter milites in acie stantes. » Schweigh. || Relaxatio. Plut. Mor. p. 132, D : Ἂν θερμὸν ὕδωρ πίωμεν μετὰ τοὺς κόπους, ... χαλάσματος καὶ μαλακότητος αἰσθανόμεθα περὶ τὰ ἐντός· 133, D : Ἀναπνοὴν καὶ χάλασμα ἔχειν. De animi remissione Hesych. : Καγχαλάα, ... ἥδεται, ἀπὸ τοῦ ἐν χαλάσματι τὴν ψυχὴν ἔχειν· et similiter Apollon. Lex. Hom. s. v. Καγχαλόωσα, et schol. Hom. Il. Γ, 43.] Exp. etiam Summissio; nec non Jactus : sed non addito auctore. Bud. χάλασμα τῆς ὠμοπλάτης et ἐκβολὴ pro eod. in Hippiatr. [p. 84] accipi annotat, h. e. pro Luxatione. [Vitiose χωλάσματα ib. p. 10 et 14. G. D. Galen. vol. 4, p. 733, 7. Apollon. ap. Oribas. t. 2, p. 66, 6. Antyll. ib. p. 458, 4, σταφυλῆς χαλάσμασι. Paul. Ægin. p. 272, 12, χ. τοῦ διδύμου. Hase. || Apud Græcos recentiores Destructio, Strages. Cantacuz. Hist. 4, 14 : X. τῆς παλαιᾶς ἐκκλησίας.]

[Χαλασμάτιον, τὸ, Laxamentum. Hero in Math. vett. p. 251 : Ἕξει μικρὸν χ. ἡ σπάρτος ὅπως ὀλίγης κέγχρου ἐκρυείσης τότε ταθεῖσα κινήσει τὸ πλινθίον· 262 : Ἕξει ἡ σπάρτος χ.]

Χαλασμὸς, ὁ, Laxatio, Remissio. Diosc. 1, 151 : Χαλασμοὺς ἄρθρων συνάγει, Laxatos artus committit, Ruell. Ubi Marcellus annotat, laxatos artus dici, quando languentibus et a sua firmitate delapsis, qui eos continent, nervis, impeditur membrorum motus. Apud eund. Diosc. χαλασμὸς legitur pro Laxatione et dilatatione corporis per quædam medicamenta vel per vomitum, Bud. Fuerit igitur hic χαλασμὸς τῶν πόρων, ut infra medicamenta quædam χαλῶσι καὶ ἀραιοῦσι τὸν χρῶτα : quibus opp. τὰ στύφοντα. [Oribas. p. 293 ed. Matth. : Καλὸν καὶ τὸν χ. δι' ὅλων τῶν σωμάτων γενέσθαι. || Destructio, Strages. Apud Nicet. Chon. Hist. p. 327, D, pro καθαίρεσιν τοῦ τείχους in metaphrasi est χαλασμόν. Deterius etiam est Χαλάστρα, ἡ, hac signif. dictum, de quo v. Ducang.]

[Χαλάσσω. V. Χαλάω.]

[Χαλαστήριον, τὸ, Laxatorium. De funibus quibus cataracta demittitur Appian. Civ. 4, 78 : Ἐπέπεσον αἰφνίδιον αἱ πύλαι ... τῶν χαλαστηρίων διαρραγέντων· quibus opposita sunt ibid. τὰ ἀναστατήρια. || Phot. et Suidas : Ὄρμίσκος· καὶ ὅρμοι, περιτραχήλιος κόσμος, ἐνώτια, χαλαστήρια· ubi catenas quæ de collo suspenduntur intelligit Schleusn. Bernhardyo corruptum videtur. || In Græcitate barbara Χαλαστάριον, τὸ, Machina quæ muros evertit. V. metaphrasten Nicetæ Chon. Hist. p. 671, 24; 753, 26; 822, 27 ed. Bekk. Similiter χαλαστικὰ dicta ib. p. 82, 26.]

Χαλαστικὸς, ἡ, ὸν, Laxandi remittendique vim habens. [Sext. Emp. p. 121 : Τὴν στέγνωσιν, ἥτις οὐ τὴν πύκνωσιν, ἀλλὰ τὸν χ. τρόπον τῆς ἐπιμελείας ἀπαιτεῖ.] Χαλαστικὸν φάρμακον, ap. Medicos, Medicamentum, quod contentas rigidasque particulas laxare ac remittere potest : cui opp. τὸ συντατικόν. Vide Συντατικὸς, item et Ἀναχαλαστικὸς suo loco. [Ὑγρὸν ἔλαιον ap. Hom. Il. Ψ, 281 schol. exp. τὸ τῶν σωμάτων χαλαστικόν. X. ῥεύματα Plut. Mor. p. 658, E. G. Dind. Anon. Cat. in Jerem. t. 1, p. 627, D. Galen. vol. 2, p. 343, 16; vol. 6, p. 220, 3 et 14, ἄκοπον καὶ χ. Leo Phil. Consp. med. p. 183, 19 Ermerins, καταπλάσμασι χ. Paul. Ægin. p. 154, 11 Briau., τῇ χ. ἀγωγῇ. Comp. ibid. p. 110, 19, χαλαστικωτέροις λιπάσμασιν. Hase. || Averb. Χαλαστικῶς. « German. In Mariæ dormitionem p. 110, 7. » Boisson.]

Χαλαστὸς, ἡ, ὸν, Laxatilis, Qui laxari et demitti potest. At Χαλαστὸν, τὸ, Catena dicitur, forsan quod modo laxetur et demittatur, modo intendatur aut adducatur, ut Lucan. Corrupto custode Phari laxare catenas. Legitur ap. LXX 2 Paralip. 3, [5] : Ἔγλυψεν ἐπ' αὐτοῦ φοίνικας καὶ χαλαστά· aliquanto post [16] : Ἐποίησε ῥοΐσκους ἑκατὸν, καὶ ἐπέθηκεν ἐπὶ τῶν χαλαστῶν. Sed notandum est, Complut. edit. in priore loco pro χαλαστὰ habere ἁλύσεις, itidemque ἁλύσεων in posteriore pro χαλαστῶν. Bud. tamen lectionem illam et ipse agnoscit, χαλαστὸν exponens Catena. Vulgaris A Versionis auctor usus est diminutivo Catenula; priorem enim locum sic vertit : Sculpsitque in ea palmas, et quasi catenulas se invicem complectentes. Posteriorem hoc modo : Fecit et malogranata centum, quæ catenulis interposuit. Supra χάλαρα eadem signif. [Conf. Χαλάρα.]

[Χαλάστρα, ἡ, Chalastra. Steph. Byz. : Χαλάστρα (Χαλέστρα quod ex cod. Vratisl. annotavit Passov. non esse in codice monet Meinek. Est vero Χαλέστρη sine ulla scripturæ diversitate ap. Herodot. 7, 123), πόλις Θράκης περὶ τὸν Θερμαῖον κόλπον. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ· « ... ἐν δὲ Χαλάστρῃ πόλις Θρηϊκῶν. » Στράβων δ' ἐν ζ' (p. 330) Μακεδονίας αὐτὴν καλεῖ. Ὠνόμασται δὲ ἀπὸ Χαλάστρης. (Ex forma Ionica Meinek. colligit hæc avulsa ab Hecatæi loco esse.) Ἔστι καὶ λίμνη τῇ πόλει ὁμώνυμος. (De lacu Chalastræo v. Tafel. Thessalon. p. 279.) Ὁ πολίτης Χαλαστραῖος. Λυκόφρων (1441) « Θεσπρωτὸς ἄμφω καὶ Χαλαστραῖος λέων. » (Apud Lycophr. nunc legitur Καναστραῖος, annotato tamen in cod. Paris. A γρ. Χαλαστραῖος ἢ Γαλαστραῖος. In aliis est Χαλαδραῖος vel Χαραδραῖος, et in cod. Pal. schol. : ἦγουν Χαραδραῖος· Χαράδρα πόλις Μακεδονίας, ἀφ' ἧς τὴν ὅλην Μακεδονίαν δηλοῖ.) Ἔστι δὲ καὶ πόλις ὡς ἀπὸ Χαλαστραῖος Χαλαστραία φησίν· ἡ μὲν παρὰ τὴν λίμνην Χαλαστραῖα, ἐν ᾗ τὸ λίτρον γίνεται. Postrema, quæ valde perturbata sunt, sic refingit Meinek. : Ἔστι δὲ ὡς ἀπὸ Κανάστρας Καναστραῖος. Χαλαστραία φησὶν ... « ἡ μὲν παρὰ τὴν λίμνην τὴν Χαλαστραίαν, ἐν ᾗ τὸ νίτρον γίνεται, » ut sint scriptoris alicujus verba. Χαλαστραῖον cum properispomenis Καναστραῖον et Ἀμυκλαῖον comparat Steph. s. v. Ἀραχναῖον. Hesych. : Χαλαστραίων συῶν· πόλις τῆς Μακεδονίας καὶ λίμνη, ἔνθα τὸ χαλαστραῖον νίτρον γεγένηται. Quod διὰ ἐνναετηρίδος πήγνυσθαι, ὁμοίως δὲ καὶ λύεσθαι annotavit schol. Plat. p. 403. Plin. H. N. 31, 10, 1 : « Optimum copiosumque nitrum in Litis Macedoniæ quod vocant Chalastricum, candidum, purumque, sali proximum; » ubi *Chalastræum* potius scribendum ut legitur § 4. V. de eo Salmas. Hyl. iatr. p. 222. Nomen graviter corruptum ap. Arcad. p. 120, 27, χαλκουστραῖον (χαλουστραῖον cod. Havn.) ἰατρὸς correxit Meinek. in Bergkii Annal. a. 1844, p. 12. Mœris p. 417 : Χαλεστραία· λίμνη πρὸς τῇ Μακεδονίᾳ, ἐν ᾗ τὸ Χαλεστραῖον νίτρον, οὗ μέμνηται Πλάτων. Apud Plat. Rep. 4, p. 430, A, vulgo : Παντὸς χαλαστραίου δεινοτέρα οὖσα (ἡ ἡδονὴ) τοῦτο δρᾶν καὶ κονίας, sed scripturam per ε, quam antiquiorem esse ex Herodoteo Χαλέστρη colligi potest, servarunt libri meliores, etsi Χαλαστραῖον est ap. Timæum Lex. p. 272, ex eoque ap. Suidam, et ap. Polluc. 7, 39; 10, 135. Ῥύμματι καὶ νίτρῳ Χαλαστραίῳ est ap. Alciphr. 3, 61, et omisso νίτρον ap. Plut. Mor. p. 134, E : Ὀθόνια ῥύμμασι καὶ χαλαστραίοις πλυνόμενα, et Themist. Or. 32, p. 359, C, ubi χαλάστραις vitiose scriptum pro χαλαστραίοις correxit Ruhnken. Χάλεστρον πολισμάτιον est ap. Diodor. Exc. p. 578, 61. Ἐκ Χαλαίστρας et Χαλαιστραῖον ἄνθρωπον ap. Plut. V. Alex. c. 49, quæ corrupta sunt ex Χαλέστρας et Χαλεστραῖον. Pariter ap. Suidam Χαλέστρα· πόλις, sed in libris optimis Χαλαίστρα. Alio vitio ap. Zonar. Lex. p. 1843 : Χαλαστραῖον, τόπος, pro Χαλάστρα, ὄνομα τόπου, quod restituit Bernhard. ad Suidam.]

[Χαλατονέω, Intentionem remitto. Porphyrius ad Ptolemæi Harmonica p. 294 : Τοῦ πνεύματος χαλατονοῦντος ἐν τοῖς μακροτέροις διαστήμασι. Schneid. Hermias In Plat. Phædr. p. 130 : Ἡ δὲ (ψυχὴ) πτετορρυήσασα καὶ χαλατονήσασα φέρεται.]

Χαλάω, [fut. χαλάσω, aor. 1 ἐχάλασα (χάλασσε Hom. H. in Apoll. 6), particip. Dor. χαλάξαις ap. Pind. Pyth. 1, 12, perf. κεχάλακα ap. Hippocr. p. 1216, E, perf. pass. κεχάλασμαι, aor. ἐχαλάσθην, et forma med. χαλάσαντο ap. Apoll. Rh. 2, 1264,] sive Χαλάζω, secundum quosdam, cujus tamen exempla nulla afferuntur [Non minus suspectum χαλάσσει ap. Hesych. s. v. Χαλᾷ], fut. άσω, Laxo, Remitto : oppositum τῷ ἐντείνω s. κατατείνω, Intendo, Contendo, velut ap. Greg. Naz. De homine, Κεχαλασμένη χορδὴ dicitur ἡ μὴ συντεταμένη, Quæ intenta non est, Incontenta. Sic enim Cic. vocat eam quæ laxata et remissa est. [Hom. H. Apoll. 6 : Λητὼ ... ἥ ῥα βιὸν ἐχάλασσε. Plato

Phædon. p. 98, D : Χαλῶντα καὶ ξυντείνοντα τὰ νεῦρα, ut ξυνάγειν et χαλᾶν sibi opposita Tim. p. 66, C. Anon. ap. Suidam s. v. Χαλάσαι : Ὕδωρ ἐξ οὐρανοῦ ἐμπίπτον χαλάσαι τοῖς βαρβάροις τὰς νευρὰς, μαλάξαι δὲ τῶν τόξων τὰ κέρατα.] Itidem Eur. [Andr. 578], χαλᾶν ὀεσμὰ, Laxare vincula. [Æsch. Prom. 993 : Πρὶν ἂν χαλασθῇ ὀεσμὰ λυμαντήρια· 176 : Πρὶν ἂν ἐξ ἀγρίων δεσμῶν χαλάσῃ (με ὁ Ζεύς)· 58 : Ἄρασσε μᾶλλον, σφίγγε, μηδαμῇ χάλα. Xen. De re eq. 5, 4 : Χαλᾷ μᾶλλον ἢ διασπᾷ τὰ ὀεσμά. Soph. OEd. T. 1266 : Χαλᾷ κρεμαστὴν ἀρτάνην· El. 1468 : Χαλᾶτε πᾶν κάλυμμ' ἀπ' ὀφθαλμῶν.] Metaphorice autem Aristoph. Vesp. [655] : Ἀκρόασαι νῦν, ὦ παππίδιον, χαλάσας ὀλίγον τὸ μέτωπον, Laxata paululum fronte; dicitur enim χαλᾶν τὸ μέτωπον qui frontem adductam et corrugatam laxat, et rugas istas diffluere sinit : quod Horat. dicit Demere supercilio nubem, ut in Συννεφὴς et Νεφέλη docui. Aliter autem Ovid. De arte am. 3 : Cito laxantur corpora rugis, Et perit in nitido qui fuit ore color. Nam Laxari rugis corpus dicit, quum cutis laxior fit et corrugatur. It. Comicus in eadem fab. [727] dicit τὴν ὀργὴν χαλάσας, ut Statius Iras laxare. [Polyæn. 4, 15, p. 421 : Χαλᾶν τὸ σφοδρὸν τῆς φυλακῆς.] Et rursum [Av. 383] cum gen.: Τῆς ὀργῆς χαλᾶν εἴξασι, De ira aliquid remittere, ut et Plut. Lycurgo [c. 7] : Οὐδὲν χαλάσαι τῆς ἐξουσίας πρὸς τὸ ὀημοτικόν. [Æsch. Prom. 256 : Αἰκίζεταί τε κοὐδαμῇ χαλᾷ κακῶν. Lucian. Bis acc. c. 21 : Χαλῶντες τοῦ τόνου. Et passiv. Amor. c. 1 : Μικρὰ τῶν ἐπαχθῶν φροντίδων χαλασθέντες.] Pro Laxo accipitur et alia in signif., ea sc. qua medicamentum aliquod alvum astrictam dicitur laxare pro Subducere et emollire, faciens sc. ut fluat. Galenus : Φάρμακα μαλάττειν τε καὶ χαλᾶν δυνάμενα, Molire et subducere alvum. Bud. [Est et χαλᾶν ὑφ' ἑαυτὸν οὖρα, Urinam involuntarie, nec sponte emittere, ap. Hippocr. p. 75, F, et οὖρα ὑφ' ἑαυτοὺς χαλῶντας, exponit Galen. ἀπροαιρέτως οὖρον ἀποκρίνοντες. Quod repetitur p. 120, B. Eademque notione χαλᾶσθαι ἐφ' ἑωϋτοὺς, hoc est Per se laxari aut resolvi, dicuntur vulgari nimirum locutione, quibus invitis et sponte egestiones alvi emittuntur, et involuntariæ excretiones prodeunt, p. 74, H (coll. p. 159, A), quæ sic in Comm. 3 exponit Galen. : Τὸ δὲ χαλῶνται ἐφ' ἑωϋτοὺς, εἰ μὲν ὡς οἱ πλεῖστοι τῶν ἐξηγητῶν ἤκουσαν, ὡς ἐπὶ τῶν ἀκουσίως διαχωρουμένων, οὕτω καὶ ἡμεῖς ἀκούσωμεν, ἤτοι τῆς διανοίας ἐνδείξεται βλάβην, ἢ τῶν κλειόντων τὴν ἔὸραν μυῶν τε καὶ νεύρων. Εἰ δ', ὡς ἔνιοι νομίζουσι, δηλοῦται τὸ χαλᾶν ἐπὶ τῆς διαθέσεως, ὅπερ ἐστὶ μετριωτέραν αὐτὴν ἐργάζεσθαι, ὀιὰ μὲν τοὺς ἰὸρῶτας, φασὶν ἐκεῖνοι, συμβήσεται χρονιώτερον ἐργάζεσθαι τὸ νόσημα. Sic quoque κοιλίη ὑγρὰ χαλᾶν dicitur p. 75, B, C, alvus liquida dejicere aut demittere, quum fluit et liquidas habet dejectiones. Ubi Galen., ὑγρὰ χαλᾶν, ὅπερ ἔν τισι διαχωρεῖν εἴωθε λέγειν. Foes.] Rursum pro Laxo, ea signif. qua Virg. dicit Laxat claustra Sinon. Ita enim [Soph. Ant. 1172 : Κλῆθρ' ἀναspάστου πύλης χαλῶσα·] Eur. [Hipp. 808], Χαλᾶτε κλῆθρα, Claustra laxate s. aperite [Adde Med. 1314, Hel. 1196]; et Lucian. [Navig. c. 42] : Χαλωμένου τοῦ κλείθρου, Quum claustra resolverentur : ἀνοιγομένου, vel etiam χαλῶντος. Nam neutraliter quoque accipitur pro passivo, ut infra docebo. [Æsch. Choeph. 879 : Γυναικείους πύλας μοχλοῖς χαλᾶτε. Aristoph. Lys. 310 : Κἂν μὴ ... τοὺς μοχλοὺς (τῆς θύρας, quod præcedit) χαλῶσιν αἱ γυναῖκες.] Itemque Xen. De re eq. [6, 8] dicit Χαλῶσι τὸ στόμα, Os aperiunt, et oris veluti claustra laxant. Quo referri potest τὸ χαλῶν καὶ ἀραιοῦν τὸν χρῶτα, oppositum habens τὸ στύφον. || Item Demitto, ut quum fune aliquid demittitur ex loco superiore. Act. 9, [25] : Καθῆκαν διὰ τοῦ τείχους χαλάσαντες ἐν σπυρίδι, Demiserunt per murum summissum in sportula. Marc. [2, 4] : Χαλῶσι τὸν κράββατον, Funibus demittunt, ex tecto nimirum. [Luc. 5, 4 : Χαλᾶν τὰ δίκτυα εἰς ἄγραν.] Diosc. 5, 8, de cydonite vino : Τεμὼν ὡς γογγυλίδα, εἰς μετρητὴν γλεύκους χάλασον μνᾶς ιϐ'· qua signif. cap. 35 dicit, Κάθες ἐς γλεύκους ξέστας η'. [De aquila quæ dormiens alas demittit Pind. Pyth. 1, 12 : Πτέρυγ' ἀμφοτέρωθεν χαλάξαις.] Itidem χαλάζειν [χαλᾶν] ἄγκυραν dicitur Demittere ancoram in mare. Et ἱστὸν χαλᾶν, Demittere velum, quod nos itidem dicimus *Chaler la voile*: sed postea verbum hoc *Chaler* ad alia transferimus. Eodem autem modo pronuntiamus illud *cha*, quo χα Græcum : unde quidam *Caler* sine aspirata litera scribunt. Apoll. Arg. 2, [1266] : Ἱστὸν ἄφαρ χαλάσαντα παρακλιδόν. Idem est χαλᾶν πόδα apud Eurip. Or. [706. Schol. Aristoph. Pac. 34 : Παραβαλὼν τοὺς γομφίους ἀντὶ τοῦ χαλάσας τοὺς ἐμπροσθίους ὀδόντας, ὥσπερ καὶ χαλάσαι κώπην λέγουσι παραβαλεῖν.] Nec non ex Alexandro Aphrod. in Probl. 1, Ὕδωρ εἰς φρέαρ χαλώμενον affertur pro Aqua in puteum demissa. Adde huc ex Epigrammatis : Κεχαλασμένοι ἄχρι πεδίλων πέπλοι, Pepli ad talos usque demissi, Qui dependere sinuntur et diffluere usque ad pedes. Adde et hoc ex Oppiano Cyn. 3, [124] de gallina quæ circo accipitre viso expavescit : Καὶ πάσαις ἑκάτερθεν ἑαῖς ἔφριξεν ἐθείραις, Καὶ πτερὰ πάντα χάλασσε ποτὶ χθόνα, In terram demisit alas, Alas in terram dependere et diffluere sinit. Alioqui χαλᾶσθαι dicuntur etiam, quæ deciderunt aut dejecta sunt, ut ap. Diosc. 5, 21, de aceto : Συναγχικοῖς τε ἁρμόζει, καὶ πρὸς κιονίδα κεχαλασμένην, Uvæ dejectæ, quæ decidit, s. Uvæ procidenti, Ruell. Quo refer χαλᾶσθαι quod Bud. ex Theophr. affert pro Depressum esse, de solo exæquato, monteque depresso et subsidente. || Χαλασθῆναι εἰς μῆκος, ex Alex. Aphr. Probl. 2, pro In longum extendi, ut ap. Herodian. quoque 1, [14, 1] : Ἀστέρες εἰς μῆκος κεχαλασμένοι, ὡς ἐν μέσῳ ἀέρι κρέμασθαι δοκεῖν, Polit. vertit, Stellæ in longum productæ, medio quasi aere suspensæ videbantur. [Appian. Mithr. c. 74 : Τὰ δ' ἄλλα βέλη προβολαῖς ἱματίων ἢ ὀθόναις κεχαλασμέναις τῆς φορᾶς ἀνέλυον.] || Mollio, Bud. ex Plut. : Ὁ δὲ σίδηρος πυρὶ χαλασθεὶς ὑπείκει τοῖς ἐλαύνουσι. [Callistr. Stat. p. 896 : Λίθος εἰς ὑγρότητα κεχαλασμένος. De animo Porphyr. Ad Marc. p. 16 : Ψυχὴ ὑπὸ τῆς ἡδονῆς χαλωμένη.] || Χαλάω neutraliter etiam accipitur pro Remitto, Laxo, ea signif. qua Liv. dicit, Ubi primum imbres remiserunt : et, Haud multum annona laxarat, i. e. Cesso. [Appian. Civ. 4, 115 : Χαλάσαντος τοῦ πνεύματος.] Plato Rep. 1, [p. 329, C] : Ἐπειδὰν γὰρ αἱ ἐπιθυμίαι παύσωνται κατατείνουσαι καὶ χαλάσωσι. [Tim. p. 81, C : Ὅταν ἡ ῥίζα τῶν τριγώνων χαλᾷ.] Plut. [Mor. p. 75, A] : Ἀμωσγέπως τοῦ νοσήματος ὑπείκοντος καὶ χαλῶντος. Philo De mundo : Ἐπειδὰν αἱ κοιναὶ νόσοι χαλάσωσι, Remiserint, Languescereque et cedere inceperint. V. M. 1 : Χαλάσαντος δὲ τοῦ ὀεινοῦ, πάλιν εὐξαμένου Μωϋσέως, Malo laxante Mosis precibus. Quo sensu et λωφᾶν dicitur. [Lucian. Amor. c. 27 : Χαλασάσης τῆς ἀλγηδόνος. Suidas : Χαλάσαι· ἐκλυθῆναι, χαυνωθῆναι. « Χαλάω aut χαλάσσω, Remitto aut Cesso, neutraliter sumtum, velut de febre aut morbo dicitur qui remittit aut relaxatur. Hippocr. p. 1207, G : Πρώτη καὶ ν' ἐχάλασε· 1223, D : Ἡ θέρμη ἐχάλασεν· 1225, A : Ἐχάλασεν ὁ πυρετός· et p. 1211, G. Porro p. 1229, F : Νικόξενος ἐδόκει χαλάσσειν (χαλάσειν recte ex codd. Littré vol. 5, p. 436). Et p. 1231, B : Ἐς τὴν ἑσπέρην πάντα ἐχάλασεν· 1153, B : Οὔτε ἐμέσασα ἀπὸ ὕδατος ψυχροῦ ἐχάλα, οὔτε τῆς ὀδύνης ἀπιούσης, οὔτε τὴν πνοιήν. » Foes.] || Cedo, Concedo, εἴκω, ὑπείκω. [Soph. OEd. C. 203 : Ὅτε νῦν χαλᾷς, αὔδασον τίς ἔφυς βροτῶν· quod schol. exp. ὅτε νῦν εἴκεις καὶ οὐκ ἀντιτείνεις τῷ ἐξελθεῖν. Ib. 840 : Χαλᾶν λέγω σοι, i. e. Manum injectam remittere.] Euripides [Hec. 403] : Χαλᾷν τοκεῦσιν εἰκότως θυμουμένοις. [De quo l. Etym. M. p. 804, 50 : Ὑποχώρει καὶ ἐνδίδου· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν χαλωμένων προτόνων πολλοῦ ὄντος ἀνέμου ἐν τῷ ἁρμένῳ τοῦ πλοίου. Ion. 673 : Εἶχειν ὁδοῦ χαλῶντα τοῖς κακίοσιν. Diodor. ap. Suidam s. v. Χαλάσω : Τοῦ βασιλέως χαλῶντος καὶ παραλυομένου πρὸς τὰ λεγόμενα.] || Accipitur et pro pass. χαλῶμαι, Laxor, Aperior. Xen. Cyrop. 7, p. 114 [c. 5, 29] : Ὡς εἶδον τὰς πύλας χαλώσας, Quum portarum viderent laxari claustra, Quum portas aperiri cernerent. Nam ὡς κραυγὴ καὶ κτύπος ἐγίγνετο, αἰσθόμενοι οἱ ἔνδον τοῦ θορύβου, κελεύσαντος τοῦ βασιλέως σκέψασθαι τί εἴη τὸ πρᾶγμα, ἐκθέουσί τινες ἀνοίξαντες τὰς πύλας, Reseratis patefactisque portis. [Pausan. 6, 20, 13 bis : Χαλῶσιν αἱ ὕσπληγες. || Destruo, Everto, frequenter ap. Græcos medii ævi. Sic ap. Nicet. Chon. Hist. p. 153, B, ubi est : Οἴκους λαμπροτάτους κατέσπασαν, in metaphrasi est ἐχάλασαν, pariterque p. 212, A, ἐχάλασε pro κατήρειψε, et p.

130, C, ἐχαλάσθησαν pro κατεστράφησαν. Alia exx. v. ap. Ducang. p. 1725, et Coraen Ἀτάκτ. vol. 1, p. 208. Eodem sensu derivata dicuntur χαλασμὸς, χαλαστήριον, χαλαστικὸς, et compositum καταχαλάω, quæ v.]

Χαλβάνη, ἡ, Galbanum [Chalba, Gl.]: Succus ex planta ferulacea. Hanc, vel potius hujus lignum, quidam μετώπιον vocarunt: unde μετώπιον μύρον, ap. Diosc. [3, 97], qui te plura de hac planta docebit. [Hippocr. t. 8, p. 164, 13; 172, 10; 180, 20; 400, 22. Galen. vol. 14, p. 43, 14; 55, 12, τῇ καλλίστῃ χ. σαγαπηνιζούσῃ, Sagapenum resipienti. Sec. Fraas. Synops. plantt. floræ class. p. 142 Χαλβάνη est succus Ferulæ Ferulaginis L. Hase. Theophr. H. Pl. 9, 1, 2, et 7, 2; Rufus p. 76, et Oribas. p. 174 ed. Matth. Paul. Ægin. p. 258; Geopon. 13, 8, 2. Suidas: X., ἀλοιφή τις ἐνεργητικὴ πρὸς ἵππους. Plutarch. Mor. p. 1009, F: Τὸ φάρμακον ἐκ κηροῦ μεμίχθαι καὶ χαλβάνης. LXX Exod. 30, 34, et (ubi codex Alexandrinus χαρβάνη) Sirac. 24, 18. Male χαλβάνου Theoph. Nonn. vol. 1, p. 170, ubi χαλβάνης corrigendum cum Bernardo ex duobus codd. qui χαλβάνην, ut est vol. 1, p. 282, etsi fieri potest ut recentiores Græci etiam altera forma usi sint, ut χαλβάνου est in Demetrii Hieracosoph. p. 158, et scriptores Latini *Galbanum* dixerunt, de quo v. Forcellini et Bernard. l. c. p. 170.] Ab illo subst. χαλβάνη est adj. Χαλβανόεις, [εσσα, εν,] Galbaneus. Sed ap. Nicandr. Ther. [Alex. 568] ῥίζα χαλβανόεσσα exp. ῥίζα χαλβάνης. [Et Χαλβανὶς ῥίζα Ther. 938. Schneid. Χαλβανίδος λιπαρῆς Andromach. ap. Galen. vol. 14, p. 41, 16. Hase.]

[Χάλβας, ὁ, (genit. Χάλβα,) Chalbas, fl. Syriæ, ap. Chœrob. In Theodos. p. 33, 12, 22.]

[Χάλβης, ὁ, Chalbes; præco Busiridis regis in Ægypto. Apollod. 2, 5, 11. « Inscr. Arabiæ Petr. C. I. vol. 3, p. 275, n. 4668, d, 2: Βόραιος Χάλβου. » Hase.]

[Χαλβιανὴ, ἡ, emplastri species. Sophronius in Maii Spicil. Rom. vol. 3, p. 223, ubi γαλβ. Sed vide ne legendum sit χαλβάνη. Osann.]

[Χαλδαία, ἡ, Chaldæa. Regionis nomen Χαλδαία rarius est, monente etiam Cellario Geogr. ant. 3, 16, 17, qui Hieronymum ad Ezechiel. 16, unum testem producit. Ita vero etiam Josephus A. Jud. 1, 7, 8. Stephano dicitur Χαλδαία χώρα, qui usitatius nomen suo tempore fuisse notat Χαλδαϊκή. Χαλδία regio Ponti, cujus incolæ Chaldæi etiam, apud Eustath. ad Dionys. 767, Constant. Porph. De them. 1, 8, et alibi. Usitatius est γῆ Χαλδαίων, ut Hebraicum ejus nomen reddunt interpretes Alexandrini, et habet Lucas Act. Apost. 7, 4. Sic γῆ Χαλδαίων Joseph. A. Jud. 1, 7, 8. Incolæ Χαλδαῖοι sæpe, unde Χαλδαϊκὸς, velut apud Joseph. A. Jud. 1, 2 extr. De Chaldæorum nomine et sedibus antiquis non una est doctorum virorum sententia, quorum summam attingere hic breviter liceat. Olim dictos esse *Arphaxadæos* ab Arphaxade eorum principe, Semi filio, Noæ nepote, tradit Josephus A. Jud. 1, 6, 7, 4. At secundum Steph. s. v. Χαλδαῖοι et Eustath. l. c. nomen antiquum fuit Κηφῆνες, a Cepheo, patre Andromedæ, quam Perseus liberavit, unde regio Κηφηνία ap. Agatharch. De mari Rubro p. 3. Sed parum sibi constant auctores, et varie dispertiuntur hoc nomen, velut Persidis populo, de quo supra, Æthiopibus (Agatharch. l. c.), quorum regem faciunt Cephea (Apollod. 2, 4, 3, Stephan. s. v. Ἰόπη, Tzetz. ad Lycophr. 834: quod duce Clinia historicos, maxime poetas, affirmare scribit Agatharch. l. c.), et Ægyptiis (Eustath. ad Dionys. 910), forte propter Æthiopiæ viciniam, unde *Cephea Meroe* dicitur a Propertio 4, 6, 78. Vulgo tamen Æthiopiæ rex fuisse narratur. At quum Andromedæ a Perseo liberatæ fabula ad Iopen Palæstinæ vel Phœnices referri soleat, eo potius videtur pertinere. Ita quidem Conon Narrat. 40 scribit Cephei regnum post Phœnices nomen sortitum esse. De origine nominis Chaldæi prolixe disserit Stephanus h. v., qui Cephenes etiam Chaldæos vocatos esse a Cepheo scribit, nisi forte transpositæ sunt utræque voces, ut cum præcedentibus narratio congrueret. Hellanicus scripserat, mortuo Cepheo, quum milites ex Babylone profecti Cepheniam occupassent nomen mutatum esse. Nomen a Chaldæo quodam duxerat Dicæarchus De Græciæ statu, ex quo natus fuerit Ninus, Babylonis conditor, hunc-que omnes Chaldæos in unum congregasse. Hieronymus in Quæst. ad Genes. 22, 22, a *Chased* ducit *Chasdim*, i. e. Chaldæos, ut LXX quoque interpretantur. Atque hanc opinionem plerique sequuntur. Vid. Perizon. in Add. ad Origin. Babylon. p. 366 sqq. Illorum antiquissimas sedes, duce Josepho A. Jud. 1, 6, (7) 4, quærunt aliqui in *Arphachsad* regione, quæ Ptolemæi 6, 1, *Arrapachitis* esse videatur, inter Assyriam et Armeniam, ubi Plinius 6, 10, *Saphenos* i. e. *Cephenes* ponit. Sic prope Armeniam Xenophon Anab. 4, 3, deprehendit Chaldæos, quos liberos et fortes fuisse scribit. Armeniæ finitimos idem facit Cyrop. 3, 1. In Babylonia collocat Diodor. 2, 29 (ubi antiquissimos Babyloniorum vocat Chaldæos), et 15, 50. Incoluisse eam Babyloniæ partem, quæ contermina erat Arabiæ et mari Persico, refert Strabo 16, p. 739. Conf. etiam Vitringa in Jesaiam cap. 13, p. 413. Prope Scenitas etiam in Arabia, quos Nomadas vocat et Chaldæorum infestatores, produxit Plinius 6, 32, 28. Inclaruit maxime in illis Berosus, qui Χαλδαϊκὰς ἱστορίας scripsit, quas passim allegat Josephus, velut A. Jud. 1, 2; 10, 11. Postea, quod gentis erat nomen, factum est artis et sectæ, quæ diserte distinguit Cicero De N. D. 1, 1. Nempe Chaldæi apud Babylonios sacrorum ministerio fungebantur, qualem Belesyn producit Diodor. 2, 24. In primis autem astrorum scientiam callebant et divinandi vaticinandique artem cupide et cum fama sectabantur. Hinc Chaldæi apud Sueton. Vitell. c. 24, qui proxime antea erant Mathematici. Hinc Chaldæorum doctrina simpliciter pro *astronomia* apud Plin. 6, 30, 26, qui Hippareni, oppido, eam doctrinam maxime viguisse addit. (Suidas: Χαλδαῖοι· ἔθνος περὶ τὴν ἀστρονομίαν ἠκριβωμένον. Hesych.: X., γένος μάγων πάντα γινωσκόντων.) At in utraque lingua vulgatus est hic usus, cujus etiam in Hebraica exstant vestigia apud Danielem 2, 1. Vid. Gellius 1, 9; 14, 1, et Vossius De idololatria 2, 47, quos citat Wessel. ad Diodor. 2, 29. Tzschuck. ad Melam vol. 3, 3, p. 308. Zonar. t. 1, p. 34, 11 Bonn.: Ἐκ Χαλδαίων γὰρ λέγεται φοιτῆσαι ταῦτα (arithmeticam et astronomiam) πρὸς Αἴγυπτον κἀκεῖθεν πρὸς Ἕλληνας. Hase. || Adj. Χαλδαϊκὰ ἐπιτηδεύματα Damasc. ap. Suidam s. h. v.]

[Χαλδαΐζω, Disciplinam Chaldæorum sequor. Bardesan. p. 208, 9 a fine. Boiss. Philo vol. 1, p. 486, 39 et 465, 6, τοὺς ἔτι τὴν γνώμην χαλδαΐζοντας· vol. 2, p. 13, 2, τῆς χαλδαϊζούσης δόξης· p. 11, 47, χαλδαΐσας μακρόν τινα χρόνον. Hase.]

[Χαλδαϊκός. Χαλδαῖος. V. Χαλδαία.]

[Χαλδία, ἡ, Chaldia. Steph. Byz.: Χαλδία, χώρα τῆς Ἀρμενίας. Μένιππος ἐν Περίπλῳ τῶν δύο Πόντων ... καὶ κατὰ (recte, ut videtur, Meinek. καὶ Ἑκαταῖος) « Τιβαρηνίην καὶ Χαλδίην καὶ Σαννικήν. » Οἱ ἐν ταύτῃ κατοικοῦντες Χάλδοι· οὕτως γὰρ ἐπεκράτησεν. Quæ excerpsit Eustath. ad Dionys. P. 767, cujus in verbis extremis, Χάλδους λέγεσθαι ἐπικρατεῖ ἡ συνήθεια δισυλλάβως, οὐ Χαλδαίους, corrigendum οὐ Χαλδίους. Constant. De them. p. 12: Τὸ καλούμενον θέμα Χαλδία καὶ ἡ μητρόπολις λεγομένη Τραπεζοῦς Ἑλλήνων εἰσὶν ἀποικίαι, καθὼς καὶ Ξενοφῶν ἐν τῇ Ἀναβάσει Κύρου λέγει. ... Ἔλαβε δὲ τὴν προσωνυμίαν τοῦ καλεῖσθαι Χαλδία ἐκ τῆς τῶν Περσῶν προσηγορίας καὶ τῆς αὐτῶν ἀρχαιογόνου πατρίδος Χαλδίας, ὅθεν καὶ Χαλδαῖοι προσονομάζονται. Memoratur ab eodem De admin. imp. p. 115, 122, 127, 135. G. D. It. De cærim. aulæ Byz. vol. 1, p. 714, 21; 727; 21, ὁ ἀνθύπατος πατρίκιος καὶ στρατηγὸς Χαλδίας. Hase.]

[Χαλδίνη, ἡ, ὄνομα πόλεως, ap. Suidam. Nomen suspectum, cui simile est nomen muliebre Χαλδήνη ap. Steph. Byz. s. v. Πισιδία: Οἱ Πισίδαι πρότερον Σόλυμοι ἀπὸ Σολύμου τοῦ Διὸς καὶ Χαλδήνης, quod Καλχηδονίας scriptum in schol. Hom. Od. E, 283, addito ὡς Ἀντίμαχος δηλοῖ.]

[Χάλδις, ὁ. Etym. M. p. 159, 30: Ὡς ὁ παρθένιος πάρθις καὶ ὁ Χαλδαῖος Χάλδις, etc.]

[Χαλέας, ὁ, Chaleas, Spartanus. Inscr. ap. Bœckh. 1416, vol. 1, p. 676, ubi genit. Χαλέα.]

[Χαλειδοφόρος. V. Χαλιδοφόρος.]

[Χαλειεύς. Χαλειΐς. Χάλειον. Χαλείς. Χαλεόν. Χαλεός. Χαλεύς. V. Χαλία.]

Χαλεπαίνω, [fut. χαλεπανῶ, ap. Plat. Theæt. p. 161, A, Rep. 2, p. 383, C, aliosque,] Exhibeo me χαλεπὸν erga quempiam, Infensus sum, Irascor, Succenseo. [Hesych.: Χαλεπήνας, ἀγαναχτήσας.] Hom. Od. E, [147]: Διὸς δ' ἐποπίζεο μῆνιν, Μήπως τοι μετόπισθε χοτεσσάμενος χαλεπήνῃ, Difficilis et infensus tibi sit. Π, [114]: Οὔτε τί μοι πᾶς δῆμος ἀπεχθόμενος χαλεπαίνει· Il. Υ, [133]: Ἥρη, μὴ χαλέπαινε παρὲκ νόον, Ne irascaris et indigneris. Od. Σ, [414]: Οὐκ ἂν δή τις ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ Ἀντιβίοις ἐπέεσσι καθαπτόμενος χαλεπαίνοι· B, [189]: Παρφάμενος ἐπέεσσιν ἐποτρύνῃς χαλεπαίνειν. Itidemque Il. Σ, [108]: Καὶ χόλος, ὅστ' ἐφέηκε πολύφρονά περ χαλεπῆναι. Utuntur prosæ quoque scriptores. [Per ἀγαναχτεῖν et ὀργίζεσθαι exp. Suidas, additis exemplis Polybii, Arriani, aliorum. Herodot. 1, 189: Κάρτα ἐχαλέπαινε τῷ ποταμῷ ὁ Κῦρος τοῦτο ὑβρίσαντι.] Plato Apol. Socr. [p. 41, D]: Καὶ ἔγωγε τοῖς καταψηφισαμένοις μου καὶ τοῖς κατηγόροις οὐ πάνυ χαλεπαίνω, Nec vero ego iis, a quibus accusatus sum aut a quibus condemnatus sum, habeo quod succenseam, ut Cic. interpr. [Rep. 5, p. 469, E: Αἱ κύνες τοῖς λίθοις οἷς ἂν βληθῶσι χαλεπαίνουσι. Isocr. p. 62, A: Ἐλαχίστοις χαλεπήναντες. Cum dat. et personæ et rei Xen. Anab. 5, 5, 24: Ἑκατωνύμῳ χαλεπαίνοντες τοῖς εἰρημένοις. Cum dat. personæ et genit. rei ib. 7, 6, 32: Ὧν ἐμοὶ χαλέπαίνετε, τούτων τοῖς θεοῖς χάριν εἰδέναι.] Iidem vero prosæ scriptores interdum loco dativi illius ponunt accus., præmissa præpos. πρός. Xen. Anomnem. [2, 2, 1]: Πρὸς τὴν μητέρα χαλεπαίνοντα, Irascentem matri. Herodian. 6, [6, 1]: Αὐτός τε δυσφόρως ἤνεγκε, καὶ ὁ λοιπὸς στρατὸς ἠγανάκτησε πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον καὶ ἐχαλέπαινε· 3, [8, 5]: Χαλεπαίνων πρὸς ἤδη περιόντας τοὺς ἐκείνου φίλους, Infestus adhuc superstitibus Albini amicis. Plutarch. Symp. septem sap. [p. 159, F]: Ἄλλον δὲ πρὸς τὴν ὑγίειαν οἶμαι χαλεπαίνειν, Alium arbitror valetudini succensere. Thucyd. 2, [59]: Ὁρῶν αὐτοὺς πρὸς τὰ παρόντα χαλεπαίνοντας, Præsenti rerum statu indignantes. Rursum ex Plutarch. Apophth. [p. 227, A], χαλεπαίνω πρὸς τοὺς νόμους, pro Ægre fero leges. Plato Rep. 2, [p. 376, A]: Ὃν μὲν ἂν ἴδῃ ἀγνῶτα, χαλεπαίνει, omisso dat. τούτῳ vel accus. τοῦτον cum sua præp. πρός: nec enim verisimile est simpliciter cum accus. præcedente construi debere; præsertim quum nulla ejus constr. reperiantur exempla: significant autem ea verba, Quem viderit ignotum, ei irascitur; seu, Si quem ignotum viderit, eum iratus invadit. Idem χαλεπαίνειν et πρᾷον γίνεσθαι inter se opponit, Polit. 1 fin.: Ἐπειδή μοι πρᾷος ἐγένου, καὶ χαλεπαίνων ἐπαύσω. Pass. Χαλεπαίνομαι, Acerbius accipior, Infensis animis acerbisque verbis accipior, Acrius objurgor, ut Bud. interpr. ap. Plat. Rep. 1, [p. 337, A]: Ἐλεεῖσθαι ἡμᾶς πολὺ μᾶλλον εἰκός ἐστί που ὑπὸ ὑμῶν τῶν δεινῶν ἢ χαλεπαίνεσθαι. Alioqui et pro activo χαλεπαίνω accipitur, ut δυσχεραίνομαι pro δυσχεραίνω, teste Bud., afferente ex Xen. Cyrop. 5, [2, 18]: Ἐνενόησεν ὡς πολὺ μὲν ὕβρεως ἀπῆν (sc. τὸ σκώπτειν καὶ τὸ παίζειν), πολὺ δὲ τοῦ χαλεπαίνεσθαι πρὸς ἀλλήλους, Ut invicem scommata ægre ferrent et offensione animorum irritarentur. [Aor. ἐχαλεπάνθην ap. Xen. Anab. 4, 6, 2: Χειρίσοφος αὐτῷ ἐχαλεπάνθη· Cyrop. 3, 1, 38: Μὴ χαλεπανθῇς τῷ πατρί, ubi libri deteriores χαλεπήνῃς, quæ usitata veteribus forma est quam utrique Xen. loco restitui voluit Lobeck. ad Phryn. p. 36.] || Rursum χαλεπαίνω transitive accipitur pro χαλέπτω, Injuria lacesso, Lædo, s. potius Acerbius lædo. Hom. Il. Τ, [183]: Οὐ μὲν γάρ τι νεμεσσητὸν βασιλῆα Ἄνδρ' ἀπαρέσσασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ· ibi enim schol. exp. κακῶς βλάψῃ, s. εἰς ὀργὴν ἔλθῃ, totum eum locum sic explicans paraphrastice, οὐ μεμπτὸς γὰρ ὑπάρχει βασιλεὺς θεραπεύων ἄνδρα ὃν προηδίκησεν. Ω, [369], Od. Π, [72] et Φ, [133]: Ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ. Hesych. χαλεπήνῃ exp. εἰς χαλεπότητα ἄγῃ. [Dio Cass. 55, 17: Ἡ τιμωρία καὶ τὸν πάνυ πρᾶον χαλεπαίνει. G. D. Amphiloch. Opp. p. 161, D. Orac. Sibyll. 5, 231, τίς ἔνδοθεν οὐ χαλεπαίνει; Hase.]

Χαλεπάω quoque affertur pro Afficio molestia, Noceo, Minor, Contendo, ἐρεθίζω: sed sine auctoris nomine et sine exemplo. At pro χαλεπεῖ, quod ap. Hesych. legitur, reponendum esse χαλέπτει, alphabetica etiam series ostendit.

[Χαλεπήρης, ὁ, ἡ, i. q. χαλεπός. Mimnermus ap. Strab. 1, p. 47: Ὑβριστῇ Πελίῃ τελέων χαλεπῆρες ἄεθλον.]

Χαλεπὸς, ἡ, ὸν, Perniciosus, Noxius, Gravis, δεινὸς, ut in Lex. meo vet. exp. in hoc Hom. hemistichio, Χαλεπὸς δὲ Διὸς νόος, quomodo et Hesych. χαλεπὸν affert pro σκληρὸν, δεινόν. Itidem Od. Υ, [201] accipi potest, quum idem Hom. ait, Εἶλει γὰρ βορέης ἄνεμος μέγας, οὐδ' ἐπὶ γαίῃ Εἶα ἵστασθαι· χαλεπὸς δέ τις ὦρορε δαίμων, Deus quispiam, s. genius noxius. [Il. Ξ, 417: Χαλεπὸς δὲ Διὸς μεγάλοιο κεραυνός. Eurip. Med. 1268: Χαλεπὰ βροτοῖς ὁμογενῆ μιάσματα.] Et in hoc ap. Suid. incerti auctoris hemistichio, Χαλεπὸν χορίων κύνα γεύειν, Noxia et damnosa res est cani degustandas præbere secundas. Periculum enim est ne degustatis secundis (ita vocant τὸ ἔλυτρον τοῦ ἐμβρύου) ipsum etiam fœtum invadat, διὰ τὸ λίχνον. Quibus adde et hoc Hesiodi Op. [675] de noto spirante, Χαλεπὸν δέ τε πόντον ἔθηκεν. Et hoc [557]: Μεὶς γὰρ χαλεπώτατος οὗτος Χειμερίοις χαλεπὸς προβάτοις, χαλεπὸς δ' ἀνθρώποις. Hisce enim in ll. χαλεπὸς significat ὁ βλαβερὸς s. βλάπτων. [Quæ interdum conjuncta reperiuntur, ut ap. Isocr. p. 182, C: Τὰς τυραννίδας ἡγεῖσθε χαλεπὰς εἶναι καὶ βλαβεράς.] In eorundem tamen quibusdam exponere queas etiam Inimicus, Infensus, Infestus, Difficilis; nam et hoc modo ista vox usurpatur a Latinis: sc. pro Sævus et Gravis, Infestus. Adde huc ex Plut. Camillo [c. 3], Θέρος πνεύμασι νοτίοις χαλεπὸν, Infesta et noxia ventis australibus æstas. Nisi malis Molesta. [Xen. Anab. 4, 5, 4: Τὸ χ. τοῦ πνεύματος. Æsch. Suppl. 166: Χ. γὰρ ἐκ πνεύματος εἶσι χειμών. Ἄνεμοι χαλεποὶ, δηλήματα νηῶν Hom. Od. Μ, 286; λιμένες χαλεποὶ Τ, 189; θύελλα Il. Φ, 335. Χ. δύη ap. Æsch. Sept. 228: Τὸν ἀμάχανον κἀχ χαλεπᾶς δύας (θεῶν ἰσχὺς) ὀρθοῖ. Χ. συμφορὰ Eurip. Hipp. 767.] || Χαλεπὸς dicitur etiam ὁ ὀργίζων καὶ ἐρεθίζων, Qui bilem in nasum conciet, ὁ λυπῶν, Gravis, Molestus, Acerbus, Durus. Hom. [Il. E, 178: Χαλεπὴ δὲ θεοῦ ἔπι μῆνις· Ν, 624: Ζηνὸς ... χ. μῆνιν· Od. Ξ, 239: Χαλεπὴ δ' ἔχε δήμου φῆμις· et simil. Ω, 201.] Il. Ψ, [489]: Χαλεποῖσιν ἀμείψασθαι ἐπέεσσι· paulo post, Μηκέτι νῦν χαλεποῖσιν ἀμείβεσθον ἐπέεσσι. Itidemque Od. Υ, [271]: Καὶ χαλεπόν περ ἐόντα δεχώμεθα μῦθον Ἀχαιοὶ Τηλεμάχου. [Il. Β, 245: Χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ.] Nec vero tantum verba dicuntur χαλεπὰ, sed res etiam, quæ sc. graves sunt et molestæ s. acerbæ: ut Aristot. quoque Rhet. 1, [6] annotat τὸ χαλεπὸν ὁρίζεσθαι ἢ λύπῃ ἢ πλήθει χρόνου. In qua tamen signif. sæpe adjunctum copulatumque habet λυπηρὸν, ut affine: oppositum autem ἡδὺ, ut sequentia exempla docebunt. Dem. [p. 1400, 16]: Χαλεπὸν πατρὶ καὶ μητρὶ παίδων στερηθῆναι. Et mox, Λυπηρὸν πᾶσιν, ὀρφανοῖς γεγενῆσθαι πατρός· καλὸν δέ γε κληρονομεῖν πατρῴας εὐδοξίας. Idem [p. 227, 7]: Πάντων μὲν γὰρ ἀποστερεῖσθαι, λυπηρόν ἐστι καὶ χαλεπόν. Xen. Cyrop. 7, [5, 82]: Οὐ γὰρ τὸ μὴ λαβεῖν τἀγαθὰ, οὕτως χαλεπὸν, ὥσπερ τὸ λαβόντα στερηθῆναι, λυπηρόν· 6, [1, 7]: Ὡς ἐκείνοις ἦν ἥδιστον, ὑμῖν γε μὴν ὡς χαλεπώτατον. Itidem pro Gravis accepit Herodian., dicens 4, [5, 2]: Εὐθὺς φέρει χαλεπὴν διαβολὴν, Protinus affert gravem calumniam. Et Plato Leg. 4, [p. 706, B]: Τοὺς οἰκοῦντας τὴν Ἀττικὴν παρεστήσατο εἰς χαλεπήν τινα φορὰν δασμοῦ, Gravem duramque. [Thucyd. 3, 26: Ἡ ἐσβολὴ αὕτη χαλεπωτάτη ἐγένετο τοῖς Ἀθηναίοις.] Et Plut. De deo Socr.: Φεῦ, μή τι χαλεπώτερον συμβέβηκε; Gravius: nisi malis Pejus. Aliquando enim et pro Malus accipitur χαλεπὸς, veluti quum Xen. Cyrop. 4, [2, 35] dicit, Τῷ δὲ ἀπειθοῦντι πάντα τὰ χαλεπὰ ἀνεῖπεν· quanquam et ibi πάντα τὰ δεινὰ interpretari queas, Gravissimas et acerbissimas quasque pœnas. Flaccum id loquendi genus imitari voluisse puto, quum cecinit, Siccis omnia nam dura Deus proposuit. [Plato Apol. p. 39, C: Τιμωρίαν ἡμῖν ἥξειν πολὺ χαλεπωτέραν· Crit. p. 49, B: Τῶνδε χαλεπώτερα πάσχειν.] At χαλεπὸν οὐδὲν Bud. interpr. Nihil magnopere verendum, velut apud Plat. Leg. 10 [9, p. 876, B. C]:

Νῦν δὴ χαλεπὸν οὐδὲν ἔτι διαῤῥήδην εἰπεῖν [νομοθετεῖν], Nunc igitur nihil magnopere verendum est plane etiam dicere. || Alioqui res etiam aliqua aut opus χαλεπὸν dicitur, quæ difficilis est et magno cum labore fit : tumque hoc χαλεπὸν medium est inter ῥᾴδιον et ἀδύνατον : veluti in veteri ap. Græcos dicto, Χαλεπὰ τὰ καλά [quod Soloni tribuitur : v. Zenob. Prov. 6, 38, cum annot. Schneidew.] : nam τῆς ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν Ἀθάνατοι, μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτὴν, Καὶ τρηχὺς τὸ πρῶτον· ἐπὰν δ' εἰς ἄκρον ἵκηται, Ῥηϊδίη δ' ἤπειτα πέλει, χαλεπή περ ἐοῦσα, ut Hesiod. Op. [290] eecinit. Itidemque Pittacus dixit, Χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι, Difficile esse judicans virum bonum esse. Quibus in ll. subauditur verbum subst. ἐστὶν, ut et in hoc Alex. Aphr. 2 De anima p. 131 : Τίς δέ ποτέ ἐστιν αὐτῶν ἡ οὐσία, τῶν χαλεπωτάτων ὁραθῆναι, Quæ sit eorum essentia et natura s. definitio, perspectu difficillimum. Et in hoc Synes. Ep. 148 : Ἅμα δὲ καὶ χαλεπὸν εἰς πίστιν τὸ ἑκάστοις ἀπότροφον, Difficile est creditu. Res enim peregrinas et nobis insolentes vix credimus. Addidit vero id verbum Aristot. in principio l. 1 De anima : Πάντη δὲ καὶ πάντως ἐστὶ τῶν χαλεπωτάτων λαβεῖν τινὰ πίστιν περὶ αὐτῆς, Usquequaque rerum difficillimarum est una, compertam habere probationem de anima. [Isocr. p. 294, C : Φημὶ γὰρ ἐγὼ οὐκ εἶναι τῶν πάνυ χαλεπῶν.] Item aliquid esse χαλεπὸν dicitur addito infinitivo aliquo. Xen. [Mem. 1, 6, 9] : Χαλεπώτατον εὑρεῖν, Inventu difficillimum. Dem., χαλεπὸς λαβεῖν, Captu difficilis. Sic [Isocr. p. 69, A : Χαλεπὸς ἔσται προσπολεμεῖν.] Thuc. 7, p. 250 [c. 51] : Χαλεπωτέρους εἶναι προσπολεμεῖν, quod schol. exp. δυσεπιχειρήτους. Ex Hesiodo vero [Sc. 386] χαλεπὸς προσιδέσθαι, pro Sævus aspectu. Via etiam et vita aliqua χαλεπὴ dicitur, quam difficilem experimur, s. quam magno cum labore ac molestia transimus. Thuc. 5, p. 184 [c. 58] : Ἄλλην ἐχώρησε χαλεπὴν, sc. ὁδὸν, schol. δύσοδον. Dem. [p. 1396, 17] : Δυσχερὴς καὶ χαλεπὸς ἅπας ὁ λειπόμενος ἡμῖν βίος γένοιτ' ἄν. Itidem versus χαλεποὶ dicuntur. Quintil. 1, 2 : Non alienum fuerit exigere ab his ætatibus, quo sit absolutius os et expressior sermo, ut nomina quædam versusque affectatæ difficultatis ex pluribus asperrime coeuntibus inter se syllabis catenatos et velut confragosos quam citatissime volvant : χαλεποὶ Græce vocantur. Gell. quoque hujus signif. et superiorum meminit, 4, 15 : Arduum Sallustius non pro Difficili tantum, sed pro Eo quoque ponit, quod Græci δυσχερὲς aut χαλεπὸν appellant : quod est cum difficile, tum molestum quoque et incommodum et intractabile. || Ad ingenium quoque et mores transfertur tam animantium quam hominum ; et tunc itidem exp. Difficilis, nec non Iracundus, Asper, Sævus, Immitis. [Hom. Od. A, 198 : Χαλεποὶ δέ μιν ἄνδρες ἔχουσιν, ἄγριοι· Θ, 575 : Ὅσοι χαλεποί τε καὶ ἄγριοι οὐδὲ δίκαιοι· P, 564 : Μνηστήρων χαλεπῶν. Herodot. 1, 100 : Ἦν τὸ δίκαιον φυλάσσων χαλεπός. Arirtoph. Vesp. 942 : Οὐκ αὖ σὺ παύσει χ. ὢν καὶ δύσκολος ; Plato Critia p. 107, D : Χ. κριταὶ γιγνόμεθα· Leg. 12, p. 950, B : Τρόποις αὐθάδεσι καὶ χαλεποῖς.] Aristot. H. A. 9, 40, de apibus : Αἱ ἀπὸ τῶν ὑλονόμων δασύτεραι καὶ ἐργατικώτεραι καὶ χαλεπώτεραι· unde Plin. 11, 18 : Apes sunt et rusticæ sylvestresque, horridæ aspectu, multo iracundiores, sed opere ac labore præstantes. Idem Plin. hæc Aristot. [H. A. 6, 18] : Ὗες οἱ ἄγριοι περὶ τὴν ὀχείαν χαλεπώτατοι, καὶ πρὸς ἀλλήλους ποιοῦντες μάχας θαυμαστὰς, sic vertit, Suibus maribus in coitu plurima asperitas : tunc inter se dimicant. Itidem κύνας χαλεποὺς vocat Xen. Anab. 5, [8, 10] qui natura asperiores sunt, mordentque obvios. Nec non homines, qui iracundiores et asperiores sunt, χαλεποὶ nominantur : ut Androtion ap. Aristot. Rhet. 3, [4] dicit Idrieum esse similem τοῖς ἐκ τῶν δεσμῶν κυνιδίοις· ἐκεῖνά τε γὰρ προσπίπτοντα δάκνειν, καὶ Ἰδριέα, λυθέντα ἐκ τῶν δεσμῶν, εἶναι χαλεπόν. Sic Plut. [Mor. p. 417, C] : Χαλεπῶν καὶ δυστρόπων ὀργὰς καὶ βαρυθυμίας ἀποσειόμενοι ἀλαστόρων, Iracundiam et acerbitatem dirorum geniorum averruncantes. Isocr. Ægin. [p. 389, D] : Φύσει χαλεπὸς ὢν, ἔτι δυσκολώτερον διὰ τὴν νόσον διέκειτο. Idem in Nicocle [p. 38, B] : Μὴ μόνον τὰς φύσεις αἰτίας νομίζετε τοῦ χαλεποὺς ἢ πράους εἶναι τοὺς τυράννους, ἀλλὰ καὶ τὸν τρόπον τῶν πολιτῶν. Thuc. cum dat. personæ, 8, p. 264 [c. 1] : Χαλεποὶ ἦσαν τοῖς ξυμπροθυμηθεῖσι τῶν ῥητόρων τὸν ἔκπλουν, ut poeta quidam ap. Cic. dicit parentem in liberos difficilem. [Hesych. s. v. Οὐ παντὸς etc. : Τοῖς εἰσπλέουσι ξένοις χαλεπὴ ἡ πόλις.] Huc adde hoc Dem. C. Mid. : Τοῖς ἐκ προαιρέσεως ὑβρισταῖς χαλεποὺς ὄντας ἰδεῖν ἐστὶ τοὺς νόμους. [Plato Hipp. min. p. 372, A : Οἱ νόμοι ... πολὺ χαλεπώτεροί εἰσι τοῖς ἑκοῦσι κακὰ ἐργαζομένοις ... ἢ τοῖς ἄκουσιν.] Inimicus quoque aliquis χαλεπὸς dicitur, Difficilis nimirum, Acerbus s. Acer, Implacabilis, Sævus, Immitis. Herodian. [3, 8, 6] : Φύσει ὢν ἐχθρὸς χαλεπώτατος, Inimicus suapte natura immitis. Thuc. [3, 40] : Ὁ γὰρ μὴ ξὺν ἀνάγκῃ τι παθὼν, χαλεπώτερος διαφυγὼν τοῦ ἀπὸ τῆς ἴσης ἐχθροῦ, Acerbior et atrocior est quum evaserit. Plato vero Rep. 2, [p. 375, C] : Πρὸς τοὺς πολεμίους χαλεπός. Ceterum qui dicantur χαλεποὶ et cur, docet Aristot. Eth. 4, 5, his verbis : Χαλεποὺς δὲ λέγομεν τοὺς ἐφ' οἷς τε μὴ δεῖ χαλεπαίνοντας, καὶ μᾶλλον ἢ δεῖ καὶ πλείω χρόνον καὶ μὴ διαλλαττομένους ἄνευ τιμωρίας ἢ κολάσεως. Estque hoc χαλεπὸς a χαλέπτομαι significante ὀργίζομαι.

Χαλεπότης, ητος, ἡ, Difficultas. [Plato Soph. p. 254, A : Ἡ τοῦ σοφιστοῦ χ. Leg. 10, p. 902, C : Πρὸς ῥᾳστώνην καὶ χ. Ep. 8, p. 355, D : Τοῖς φεύγουσι τῆς ἀρχῆς τὴν χ.] || Gravitas, Asperitas, Acerbitas, Morositas : interdum et Sævitia. Aristot. [H. A. 8, 1 : Πραότης καὶ χ.] Pol. 2, 10 : Ἴδιον δ' ἐν τοῖς νόμοις (sc. Draconis) οὐδέν ἐστιν ὅ, τι καὶ μνείας ἄξιον, πλὴν ἡ χαλεπότης, διὰ τὸ τῆς ζημίας μέγεθος. Isocr. Panath. [p. 251, C] : Τί ἂν ἔχοι τις εἰπεῖν περὶ τῆς ὠμότητος καὶ τῆς χαλεπότητος τῆς Λακεδαιμονίων ; [Id. p. 314, B : Μετὰ θορύβου καὶ χαλεπότητος ἀκροᾶσθαι τῶν ἀπολογουμένων· 19, D : Ἀρχικὸς εἶναι βούλου μὴ χαλεπότητι μηδὲ τῷ σφόδρα κολάζειν.] Et Plato Leg. [11, p. 929, D] : Χαλεπότης τρόπων, Morum acerbitas. [Plur. Isocr. p. 106, A : Ὁρῶ τὰς χ. λυπηρὰς οὔσας καὶ τοῖς ἔχουσι καὶ ἐντυγχάνουσι.] Xenoph. vero De re eq. [3, 10] : Εἴ τινα χαλεπότητα ἔχοι ὁ ἵππος, καταμανθάνειν εἴτε πρὸς ἵππους, εἴτε πρὸς ἀνθρώπους· καὶ εἰ δυσγάργαλίς γε· nam et animalia quædam χαλεπὰ dicuntur, Quæ iracunda et aspera sunt, s. sæva et intractabilia. [Euseb. Præp. ev. p. 633, A. Epiphan. t. 1, p. 620, B. Sym. Metaphr. Vita Samps. Xenod. Actt. SS. Junii t. 5, p. 272, D : Μάρτυς εἰμὶ καὶ αὐτὸς τῆς πρὸς Λέοντα χ. τοῦ ἀνδρός. Hase.]

Χαλεπτὺς, ύος, ἡ, χαλεπότης, Difficultas, Hesych.

Χαλέπτω, fut. ψω, Damno afficio, etiam Everto, Labefacto, ut Tzetzes χαλέπτει exp. καταβάλλει ap. Hesiod. Op. init. : Ῥεῖα μὲν βριάει, ῥέα δὲ βριάοντα χαλέπτει· quomodo et Proclus ibi βριάοντας χαλέπτειν esse dicit τοὺς δυνατοὺς καθαιρεῖν τῆς δυνάμεως. Itidem vero accipitur ap. [Pseudo-]Phocyl. [39] : Χρυσὲ, κακῶν ἀρχηγὲ, βιοφθόρε, πάντα χαλέπτων, Omnia evertens et pessundans. Quamobrem et Tacit. dicit, Aurum et opes præcipue bellorum causæ : et Ovid., Ferroque nocentius aurum. Hom. pro βλάπτω, Od. Δ, [423] : Εἴρεσθαι δὲ, θεῶν ὅστις σε χαλέπτει. [Callim. Cer. 71 : Τόσσα Διώνυσον γὰρ ἃ καὶ Δάματρα χαλέπτει. Apoll. Rh. 4, 1504 : Δεινὸς ὄφις, νωθὴς μὲν ἑκὼν ἀέκοντα χαλέψαι· 1673 : Καὶ δή τις ἀπόπροθεν ἄμμε χαλέπτει.] Hesych. vero χαλέπτει non solum exp. κακίζει, βλάπτει, εἰς χαλεπότητα ἄγει, sed etiam ἐρεθίζει, φοβεῖ, ἀπειλεῖ, nec non ἀγαναχτεῖ. Verum quod ad posterius ἀγαναχτεῖ attinet, [intransitive Bion. 17, 2 : Τίπτε τόσον θνατοῖσι καὶ ἀθανάτοισι χαλέπτεις ;] videndum ne ita accipiatur passiva potius et media voce, ut Idem χαλεψάμενος affert pro χολωθεὶς, Iratus, Ira accensus, Ira et indignatione percitus. [Apud Theogn. 155, ubi libri ἀνδρὶ χολωθεὶς, apud Stobæum est χαλεφθείς. Callim. Cer. 49 : Μήτι χαλεφθῇ Δαμάτηρ.] Et frequenter ita usurpatur hoc verbum. Apoll. Arg. 3, [97] : Τοῖον γὰρ ἐπηπείλησε χαλεφθεὶς, schol. χαλεπῶς γάρ μοι χαλεπαίνων ἠπείλησε. Nicand. cum dat. Ther. 309, de Helena : Εἴ γ' ἔτυμον Τροίηθεν ἰοῦσ' ἐχαλέψατο φύλλοις, ubi ipsius quoque schol. exp. ὠργίσθη. Utitur et Dionys P. [484 : Χαλεψαμένης Ἀφροδίτης.] Quin et Appianus ipsum usurpavit, licet poesi familiarius quam solutæ orationi [B. C. 3, 43] : Ὁ δ' αὐτοῖς χαλεπτόμενος τῆς σιωπῆς, οὐ κατέσχεν, ἀλλ' ὠνείδιζεν, Suc-

censens, Indignatus. B. C. 3, [7] : Πάνυ χαλεψάμενος τῷ Ἀσπρήνᾳ τοῦ ψεύσματος. Et alibi [2, 29 : Ὁμπηΐος αὐτῷ χαλεψάμενος καὶ ἀπειλήσας· et 57 : Τῷ δαιμονίῳ χαλεψάμενος ὡς φθονερῷ·] in eod. : Χαλεψάμενος τοῖς λόγοις οὐχ ὅσον ἔδει ἐς αὐτὸ τὸ πρέπον ἐσχηκόσι. [Χαλεπωτάτους λόγους ap. Aristoph. Av. 539 schol. exp. ἀντὶ τοῦ λυπηροὺς, χαλέψαι δυναμένους. G. D. Aor. act. Greg. Naz. t. 2, p. 83, 132, de Heli luente pœnas improbitatis filiorum : Οὐχ δσίη γαστὴρ παίδων ἐχάλεψε δίκαιον· et subjunct. Apollinar. Interpr. Psalm. p. 91, 13 : Μήποτε ῥηΐστης βιοτῆς ζῆλός σε χαλέψῃ. Fut. id. ib. p. 323, 20, μῆνις ἀτάσθαλον ἄνδρα χαλέψει. Versum Pseudo-Phocyl. 39 transcripserunt concinnatores Orac. Sib. 2, 115. Hase.]

Χαλεπῶς, Difficulter, Ægre, Magno cum labore. Hesiod. Op. [682] : Χαλεπῶς κε φύγοις κακόν. Xenoph. Hell. 7, [4, 6] : Ἐνθυμουμένοις ὡς χ. ἔχοι αὐτοὺς σωθῆναι. Thuc. 3, [53] : Χ. ὁὲ ἔχει ἡμῖν πρὸς τοῖς ἄλλοις ἡ πειθὼ, Difficilis est. Ib. [108] : Χ. διεσώζοντο ἐς τὰς ὅλπας· 2, [14] : Χ. δὲ αὐτοῖς, διὰ τὸ ἀεὶ εἰωθέναι τοὺς πολλοὺς ἐν τοῖς ἀγροῖς διαιτᾶσθαι, ἡ ἀνάστασις ἐγίγνετο, Gravis et difficilis erat migratio. Interdum adjunctum habet μόλις vel βιαίως. Plutarch. [Mor. p. 156, F] : Τὰς Πλαγκτὰς ὑπερπετόμεναι χ. καὶ μόλις, Ægre et vix. Thuc. 3 : Χ. καὶ βιαίως, Ægre et non sine vi. [Isocr. p. 5, E : Τὰ τοῖς ἄλλοις χ. εὑρημένα συμβήσεταί σοι ῥᾳδίως μανθάνειν.] || Moleste, Graviter, Ægre. Thuc. 2, [16] : Ἐβαρύνοντο δὲ καὶ χ. ἔφερον, Gravabantur et ægre ferebant. 4, p. 141 [c. 62] : Μὴ χ. σφαλλέσθω, i. e. (ut schol. exp.) μὴ χαλεπαινέτω εἰ σφαλλόμενος ἐλέγχεται. [Χ. φέρειν vel ἔχειν ἐπί τινι, Dionys. A. R. 3, 50 : Ἐφ' οἷς οἱ Λατῖνοι χ. φέροντες. Dio Cass. 49, 24 : Τῶν Πάρθων χ. ἐπὶ τῇ φυγῇ φερόντων· 39, 33 : Χ. ἐπὶ τούτῳ πολλῶν ἐχόντων. Χ. φέρειν cum dativo rei Xen. Anab. 1, 3, 3 : Χ. φέρω τοῖς παροῦσι πράγμασι. Pausan. 1, 10, 4 : Τῇ Ἀγαθοκλέους τελευτῇ χ. φέρων.] || Pro Graviter accipitur et in alia signif., ea sc. qua aliquis graviter ægrotare dicitur. Herodian. 6, [6, 1] : Ἀλεξάνδρῳ χ. νοσοῦντι, εἴτε διὰ δυσθυμίαν, εἴτε διὰ ἀέρος ἀήθειαν, Alexandro gravissime tunc ægrotanti. Ibid. : Χ. νοσοῦντες διεφθείροντο, Gravi morbo laborantes, Lethaliter ægrotantes, Polit. Et 5, [4, 20] : Ἐν Χαλκηδόνι γοῦν Βιθυνίας κατελείφθη νοσῶν χαλεπώτατα, Gravissime ægrotans. Et 4, [2, 7] : Ἐπισκεψάμενοι τὸν νοσοῦντα, χαλεπώτερον ἔχειν ἀπαγγέλλουσιν ἑκάστοτε, Deterius se habere et gravius ægrotare. Huc adde illud Thuc. 2, [50] : Γενόμενον γὰρ κρεῖσσον λόγου τὸ εἶδος τῆς νόσου τά τ' ἄλλα χαλεπωτέρως ἢ κατ' ἀνθρωπείαν φύσιν προσέπιπτεν ἑκάστῳ, Unumquemque gravius incessebat quam pro humana natura. || Dicitur etiam aliquis χαλεπῶς ἴσχειν vel πράττειν, ut κακῶς, cui res male succedit, quique adversa et difficili utitur fortuna. Thuc. 7, p. 250 [c. 50] : Ὁρῶντες τὰ ἑαυτῶν ἅμα οὐκ ἐπὶ τὸ βέλτιον χωροῦντα, ἀλλὰ καθ' ἡμέραν τοῖς πᾶσι χαλεπώτερον ἔχοντα· 8, p. 293 [c. 95] : Ὅσοι μὲν αὐτῶν πρὸς τὴν πόλιν τῶν Ἐρετριέων ὡς φιλίαν καταφεύγουσι, χαλεπώτατα ἔπραξαν, φονευόμενοι ὑπ' αὐτῶν. [Isocr. p. 198, E : Ἀπροσοίστως καὶ χ. εἶχον. Severe, Rigide, Dio Cass. Exc. p. 24, 28 : Παρὰ τῶν ἀρχομένων οὐ πάντα ἀκριβῶς οὐδὲ χαλεπῶς ἀπήτει· et p. 35, 3.] || Irate, Acerbe, Aspere, quomodo χαλεπῶς ἔχειν τινὶ pro χαλεπὸν εἶναί τινι, Irasci alicui et succensere, χαλεπαίνειν. Xenoph. [Hell. 1, 5, 10] : Χ. εἶχον τῷ Ἀλκιβιάδῃ, Succensebant Alcibiadi, Infensi erant Alcibiadi. [Et cum πρὸς, Isocr. p. 27, B : Πρὸς τοὺς λόγους χ. ἔχουσι· 174, D : Χ. πρὸς ἡμᾶς διετέθησαν· 422, B : Πικρῶς καὶ χ. διακεῖσθαι πρὸς ἅπαντας.] Item compar. [Χαλεπώτερον ap. Isocr. p. 167, B, et alios quosvis, rarius] Χαλεπωτέρως ex Thuc. [2, 50] pro Acerbius. Idem Thuc. 5, p. 179 [c. 42] : Ὥστε χαλεπῶς πρὸς τοὺς πρέσβεις ἀποκρινάμενοι ἀπέπεμψαν, schol. σὺν ὀργῇ. [Compar. Χαλεπωτέρως etiam ap. Dion. Cass. 47, 5 init. : Χ. ἢ πρὶν ἀπήλλασσον· et alibi. Superl. Χαλεπώτατα Exc. p. 57, 33; l. 41, 59.]

[Χαλέρυπος. V. Χαλαίρυπος.]

[Χαλέστρα. Χαλεστραῖος. Χαλέστρη. Χάλεστρον. V. Χαλάστρα.]

[Χάλησος, ὁ, Chalesus, Ætolus ap. Polyb. 20, 9.]

[Χαλία, ἡ, et Χάλαιον, τό. De his nominibus duæ inter se comparandæ sunt Stephani Byz. notationes, quarum prior hæc est, Χάλαιον, πόλις Λοκρῶν. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ « Μετὰ δὲ Λοκροί· ἐν δὲ Χάλαιον πόλις, ἐν δὲ Οἰάνθη πόλις. » Τὸ ἐθνικὸν Χαλαῖος. Θουκυδίδης γ' (c. 101) « Μεσσαπίους καὶ Τριταιέας καὶ Χαλαίους (καὶ Χαλαίους om. cod. Vratisl.) καὶ Τολοφωνίους καὶ Ἰστίους καὶ Οἰανθίους. » Cum Stephano consentit Plinius H. N. 4, 3, 4, qui *portum Chalæon* memorat. Contra a Ptolemæo 3, 14, p. 230, 4, inter urbes Locrorum Ozolarum nominatur Χαλεὸς, ut scriptum est in codicibus : nam in edd. vet. est Χαλεώς. Χάλαιον posuit Scaliger, fortasse Χαλεὸν scripturus, si cognitum habuisset Theognosti testimonium Canon. p. 121, 3, a quo Χαλεόν ἡ πόλις διὰ τοῦ ε ponitur, præeunte Herodiano, ex quo Arcadius in Epitome p. 118, 26 : Τὰ εἰς λεον ὀξύνεται, Χαλεόν, ἐλεόν ἡ μαγειρικὴ τράπεζα. Quæ si recta nominis forma est, sequitur vitiosa esse Χάλαιον, quod facile Χαλεὸν scribi potest in verbis Hecatæi, et gentilicium Χαλαῖος, quod apud Stephanum sive ipsius sive librariorum errore positum est legiturque in libris Thucydidis. Nam a Χαλεὸν aut Χαλεάτης aut Χαλεεὺς aut Χαλεαῖος formari debuit ut a Πτελεὸν et Φενεὸς, notante Stephano ipso, Πτελεάτης Πτελεεύς, Φενεάτης Φενεεύς Φενεαῖος derivantur, quarum formarum postrema Χαλεαίους facile in Χαλαίους corrumpi in libris potuit. ΧΑΛΕΙΟΝ (sive Χαλειὸν sive Χάλειον pronunciandum, ut Λέπρεον et Λέπρειον dictum est) et gentilicium Χαλειεὺς per diphthongum scripta reperiuntur in inscriptionibus ap. Bœckh. n. 1567, vol. 1, p. 739 : Τᾷ πόλει τῶν Χαλειέων... τᾶς πόλιος τῶν Χαλειῶν· n. 1607, ib. p. 780 : Ἄρχοντος ἐν ΧΑΛΕΙΩΙ Ἀλεξίνου· et ap. Lebas *Voyage arch.* Inscr. 2, n. 960 : Ἐν δὲ ΧΑΛΕΙΩ ἄρχοντος Κλεοσθένεος· et paullo post Χαλεὺς, Τισίας Ἀγαχλέους Χαλεύς. Et ib. n. 2 : Πολιτικὸς Μένωνος Χαλεύς. His accedunt exempla inscriptionis Locrensis, seculo quinto A. C. non inferioris, ab OEconomide Corcyræ editæ a. 1850, et ab L. Rossio repetitæ in commentatione Lipsiæ edita a. 1854, in qua urbis nomen est lin. 7, ἐν ΧΑΛΕΙΩ, gentilicium lin. 2 et 7, Χαλειέα et Χαλειεὺς, regionis Χαλεῖς lin. 1, τᾶς Χαλεΐδος. Altera Stephani notatio est, Χαλία· πόλις Βοιωτίας. Θεόπομπος μέ' « Τὴν δὲ Χαλίαν καὶ τὴν καλουμένην Ὑρίαν, ἥπερ ἐστὶν ἐφεξῆς ἐκείνης τῆς Βοιωτίας. » Τὸ ἐθνικὸν Χάλιος ὁ αὐτός « Ὕστερον δὲ οἱ Χαλκιδεῖς πολεμήσαντες Αἰολεῦσι τοῖς τὴν ἤπειρον ἔχουσι, Χαλίοις καὶ Βοιωτοῖς καὶ Ὀρχομενίοις καὶ Θηβαίοις. » Verum hujus urbis, quacum nihil commune habent vici duo prope Chalcidem ad Euripum siti, qui τὰ Χάλια appellantur, nullum usquam vestigium est. Quamobrem Rossius (p. 6) opinatur plures ab Stephano, partim fortasse librorum suorum vitiis decepto, errores esse commissos et Theopompum scripsisse, τὴν δὲ Χαλείαν (quod idem esse regionis nomen atque Χαλεΐδα in inscriptione Locrensi) καὶ τὴν καλουμένην Ὑαίαν (quam πόλιν Λοκρῶν τῶν Ὀζολῶν Stephanis annotavit), et infra non Χαλίοις, sed Χαλείοις, illa autem ἥπερ ἐστὶν ἐφεξῆς ἐκείνης τῆς Βοιωτίας non esse Theopompi : etsi nec regionis nomen ἡ Χαλεία nec gentilicium οἱ Χαλεῖοι aliunde cognitum habemus. G. Dindorf.]

Χαλία, ἡ, quod Hesychio est ἡσυχία, Quies, a χαλῶ derivatum videri queat; quiete enim laxantur corpora a laboribus et molestiis. [An truncatum ex εὐκαλία, quod supra per ἡσυχία explicatur? Ruhnk.]

Χαλίδιον, τὸ, Hesychio est πινάκιον, Tabella.

[Χαλιδοφόρος, ὁ, ἡ, Qui merum gestat (in pompa Bacchica), inscr. Messenia ap. Bœckh. 1297, vol. 1, p. 640, ubi χαλειδοφόρος scriptum. Conf. Χαλίσια, τά.]

[Χαλιχάζω. V. Χαλιμάζω.]

[Χαλίκραιος, αία, αιον, i. q. χαλίκρατος. Nicand. Al. 29 : Χαλικραίῃ νύχιος δεδαμασμένος οἴνῃ.]

Χᾰλίκρᾱτος, ὁ, ἡ, sive Χαλίκρητος, Merus, Purus, vel etiam Ita temperatus ut nihilominus possit χαλᾶν τὰς φρένας. [Archiloch. ap. Athen. 1, p. 8, A : Πολλὸν δὲ πίνων καὶ χαλίκρητον μέθυ.] Hesych. exp. εὔκρατος et ἄκρατος : quorum illud significat Bene temperatus s. mixtus; hoc vero, Mistione carens, Meracus, Merus : ut Suid. quoque χαλικρήτῳ exp. μὴ κεκραμένῳ, afferens ex Epigr. [Agathiæ Anth. Pal. 5, 294] : Κεῖτο χαλικρήτῳ νάματι βριθομένη. Idem rursum χαλίκρατος πότος affert pro ὁ χαλῶν τὰς φρένας, [additque, ἢ κατὰ στέρησιν τοῦ χ, ἵν' ᾖ ἅλις ἄκρατον ἔχων, τουτέστιν οἶνον,]

sicut et schol. Apollonii χαλίκρατον μέθυ exp. non tantum ἄκρατον, verum etiam τὸ χαλῶν τὰς φρένας : subjungens, Atheniensibus χάλιν dici τὸν ἄκρατον. Locus Apoll., in quem hæc annotat, est 1, [472] : Ἦ, καὶ ἐπισχόμενος πλεῖον δέπας ἀμφοτέρῃσι, Πῖνε χαλίκρητον λαρὸν μέθυ· quod χαλίκρητον μέθυ paulo post appellat ζωρὸν μέθυ. Eustath. vero [p. 1471, 2] dubitat an apud Æschylum χαλίκρητοι σπονδαὶ eædem sint quæ ap. Hom. ἄκρητοι, an vero diversæ : tales autem sunt, Eodem auctore, αἱ ἐπὶ Διονύσῳ κραθεῖσαι : nam χάλις, inquit, secundum quosdam est ὁ Διόνυσος : ex illo vero, etiam ὁ ἄκρατος οἶνος : unde et χαλιμὰς γυνὴ veteribus dicitur ἡ ὑπὸ μέθης χαλωμένη τὸ σῶμα. Sed forsan χαλίκρατον μέθυ dici queat Vinum meracum meraco mixtum, eo modo quo aqua misceri solet, ut sit ex verbo κεκρᾶσθαι et χάλις significante vinum ἄκρατον. Porro ap. Nicandr. legitur etiam Χαλικροτέρη πόσις, fortassis per sync. pro χαλικρατοτέρη, quod schol. superlativo gradu exp. ἀκρατοτάτη, circa finem libri Alexipharmacωn [v. 626] : Ἥν τε καὶ ἐμπλείουσα χαλικροτέρη πόσις οἴνης Οἴη ἐπαλθήσειε παρὰ χρέος· sic enim ille, ἣν ἀκρατοτάτη πόσις οἴνου πολλὴ παραχρῆμα ἰάσαιτο. [Licentius ib. 59 jus gallinacei μυελόεντα χαλικρότερον πότον ὄρνιθος κατοικάδος vocat sic ut meri significatio plane obteratur. Falsa est HSt. opinio, qui χαλικρότερος ex χαλικρατότερος contractum putat. Necessario sumendum est adjectivum χαλικρὸς quondam in usu fuisse, non solum propter comparativum illum, sed etiam quia χαλικραίη, quo idem poeta utitur ib. v. 29, aliunde repeti nequit et quia substantivi χάλις adjectivum aliud non reperitur. Lobeck. Paralip. p. 42.]

[Χαλικώδης, ὁ, ἡ, Cæmento similis. Theophr. De ap. 65 : Ἡ δὲ φύσις αὐτῆς (τῆς γύψου) ἰδία· λιθωδεστέρα γὰρ μᾶλλόν ἐστιν ἢ γεώδης· ὁ δὲ λίθος ἐμφερὴς τῷ ἀλαβαστρίτῃ· μέγας δ' οὐ τέμνεται, ἀλλὰ χαλικώδης.]

[Χαλίκωμα, τό. Χαλικώματα, Cæmenta, Gl. V. Gloss. Basilicorum ap. Ducang.]

Χᾰλῑμάζω, More χαλιμάδων in libidinem ruo. Idem enim Suid. [in gl. ex Zonara p. 1845 illata, quam om. Suidæ codices] χαλιμάζειν esse dicit τὸ περὶ τὰς συνουσίας ὁρμᾷν· ἀπὸ τοῦ χαλᾶν τὰς φρένας πρὸς τὸ πάθος. In Lex. meo vet. [et Etym. M. p. 805, 12] χαλιμάζειν esse dicitur τὸ περὶ τὰς συνουσίας πείθεσθαι. Apud Eust. vero [p. 1936, 55] scriptum Χαλικάζειν, quod ab Epicharmo usurpari ait pro περὶ συνουσίαν ὑφ' ἡδονῆς ἀνίεσθαι καὶ ὑποστένειν. Fuerit igitur hoc χαλικάζειν a χάλιξ, illud vero χαλιμάζειν a χάλις. [Schol. Hom. Od. Ψ, 1 : Ὁ οἶνος χάλιξ ὁ χαλῶν καὶ ἀνιεὶς ἡμᾶς ἀπὸ τῶν φροντίδων. Καὶ τὸ παρὰ τὴν συνουσίαν ὑφ' ἡδονῆς παθαίνεσθαι καὶ ὑποστένειν χαλιβάζειν. His inter se collatis patet unam veram esse verbi formam χαλιμάζειν, vitiosas χαλικάζειν et χαλιβάζειν, et πείθεσθαι in verbis Etym. corruptum esse ex παθαίνεσθαι.]

Χαλιμὰς, άδος, ἡ, Baccha. Scribit enim Etym. [M. p. 805, 10] et Lex. meum vetus, χαλιμάδας dici τὰς βάκχας τὰς χαλωμένας πρὸς συνουσίαν. Ex Eustath. autem [p. 1471, 3] in Χαλίκρατος paulo ante docui veteribus χαλιμάδα γυναῖκα dici τὴν ὑπὸ μέθης χαλωμένην τὸ σῶμα. At Hesychio χαλιμάδες sunt αἱ ἀναίσχυντοι καὶ θρασεῖαι. Apud Suid. legitur, Χαλίμα, ἡ πόρνη, ἀπὸ τοῦ χαλᾶσθαι τὸ σῶμα ὑπὸ μέθης ἢ μανίας. [Recta scriptura χαλιμὰς servata in aliorum grammaticorum glossis, restituta etiam schol. Apoll. Rh. 1, 473 : Αἰσχύλος δὲ καὶ τὰς Βάκχας χαλιμάδας (χαλιμίας cod. Flor., χαλίδας apogr. Paris.) φησὶ λέγεσθαι.]

Χάλιμος, ὁ, Hesychio φαρμακὸς, Veneficus, forsan quoniam suis venenis hominum animos ac corpora χαλᾷ καὶ ἐκλύει.

Χᾰλῑνᾰγωγέω, Fræno duco, ut sessor equum, τῷ χαλινῷ ἄγω, vel κυβερνῶ : nam et pro Fræno rego ac moderor accipitur : metaphorice autem pro Moderor ac rego veluti fræno, Fræno, Refræno. Alex. Aphr. Probl. : Ὥσπερ ἄγριος ἵππος ὑπὸ χαλινοῦ σωφρονιζόμενος, οὕτω καὶ τοῦτο χαλιναγωγούμενον ὑπό τινος ἀῤῥήτου φυσικῆς δυνάμεως. Lucian. [Tyrannic. c. 4] : Ὡς ἂν ἥδη τῆς ἡλικίας τὸ μὲν σφοδρότερον τῆς ὁρμῆς ἐπεχούσης, τὰς δὲ τῶν ἡδονῶν ὀρέξεις χαλιναγωγούσης. [Id. De salt. c. 70.] Sic Jacobus Apost. Ep. 3, [2] : Εἴ τις ἐν λόγῳ οὐ πταίει, οὗτος τέλειος ἀνὴρ, δυνατὸς χαλιναγωγῆσαι καὶ ὅλον τὸ σῶμα, Ut qui possit quasi fræno moderari totum etiam corpus. [Soph. El. 1011, Κατάσχες ὀργὴν schol. rec. exp. χαλιναγώγησον.] In propria autem signif. ap. Polluc. [1, 215] χεὶρ χαλιναγωγοῦσα, Manus moderans et ducens habenas, teste Bud. [Creuzer. Meletem. philos. ac theol. ex Plat. 2, p. 67. Angl. Figurate Theophil. Simoc. Hist. p. 127, 25 Bonn., χαλιναγωγεῖν τὸ ὑπήκοον. De ratione Jo. Damasc. t. 1, p. 537, C, κυβερνῶσα καὶ χαλιναγωγοῦσα ταῦτα· de juvenibus bene moratis Polycarp. Epist. p. 149, 9 Frey., χαλιναγωγοῦντες ἑαυτοὺς ἀπὸ παντὸς κακοῦ, Refrenantes sese. Agathang. Vita Greg. Arm. conf. Actt. SS. Sept. t. 8, p. 320, D, χ. τὴν σκάφην. Hase. ‖ Unde substant. Χαλιναγωγία, ἡ, ap. Petrum Mag. De scientia politica in Maii Coll. Vat. vol. 2, p. 597. Osann.]

[Χαλιναγωγία. V. Χαλιναγωγέω.]

[Χαλιναγωγὸς, ὁ, Qui freno temperat, Moderator. Joann. Chrys. Hom. 129, vol. 4, p. 832, 12 : Ὁ τῶν Ἰορδανείων ῥείθρων χ. Seager.]

[Χαλινάριον, τὸ, Frenum. Etym. M. p. 653, 49 : Παρήϊον· τὸ παρὰ τὰς παρειὰς χ. Sic etiam schol. brev. ad Il. Δ, 142, qui τὸ νῦν χ. καλούμενον dicit. Est enim inferioris Græcitatis voc., quo utitur metaphrastes Nicetæ Chon. Hist. p. 142, 24 ed. Bekk.]

[Χαλινεργάτης, ὁ, Frenorum fabricator. Theod. Prodr. Amic. Exul. 116.]

[Χαλινῖτις, ιδος, ἡ, cognomen Minervæ, quod explicat Pausan. 2, 4, 1 : Τοῦ μνήματος δέ ἐστιν οὐ πόρρω Χαλινίτιδος Ἀθηνᾶς ἱερόν. Ἀθηνᾶν γὰρ θεῶν μάλιστα συγκατεργάσασθαι τά τε ἄλλα Βελλεροφόντῃ φασὶ καὶ ὡς τὸν Πήγασόν οἱ παραδοίη, χειρωσαμένη τε καὶ ἐνθεῖσα αὐτῇ τῷ ἵππῳ χαλινόν. Τὸ δὲ ἄγαλμά τοῦτο ξόανόν ἐστι, πρόσωπόν τε καὶ χεῖρες καὶ ἀκρόποδές εἰσι λευκοῦ λίθου ... Τὸ δὲ ἱερὸν τῆς Ἀθηνᾶς τῆς Χαλινίτιδος πρὸς τῷ θεάτρῳ σφίσιν ἐστίν.]

Χᾰλῑνοποιητικὴ, ἡ, sc. τέχνη, Ars conficiendorum frænorum, Aristot. Eth. 1, 1. [Ubi nunc ex codice Χαλινοποιϊκή.]

Χᾰλῑνοποιὸς, ὁ, Qui fræna conficit. [Sopater Proleg. in Aristidem p. 745, 22. Boiss. Hermias In Plat. Phædr. p. 200.]

[Χαλινορράφος, ὁ, Qui frena consuit. Theodor. Prodr. p. 318. Elberl.]

Χαλινὸς [Forma Æolica Χάλλινος. Etym. Ms. ap. Koen. ad Greg. Cor. p. 588 (sive Etym. Gud. p. 561, 4) : Χαλινὸς διὰ τοῦ ι γράφεται, ἐπειδὴ οἱ Αἰολεῖς χάλλινος λέγουσιν ὥσπερ ὅμιλλος· et gramm. in Cram. Anecd. Oxon. vol. 2, p. 276, 15], ὁ, etiam ipsum a χαλάω derivat Etym. [M. p. 805, 16], dicens esse τὸ μετὰ δυνάμεως χαλώμενον : est autem χαλινὸς, τὸ ἐμβαλλόμενον τοῦ ἵππου τῷ στόματι σιδηροῦν ὄργανον, Ferreum instrumentum, quod ori equi inseritur : cui annexa lora, ἡνίαι dicuntur et ῥυτὰ s. ῥυτῆρες, Lat. Habenæ. [V. Pollux 1, 148.] Frequens hoc vocab. ap. Xenoph. De re equestri. Ubi inter alia tradit oportere bonum equitem οὐ μεῖον δυοῖν χαλινοῖν κεκτῆσθαι [10, 6] : quorum nimirum alter λεῖος sit, τοὺς τροχοὺς εὐμεγέθεις ἔχων, alter vero τοὺς μὲν τροχοὺς καὶ βαρεῖς καὶ ταπεινοὺς, τοὺς δ' ἐχίνους, ὀξεῖς. Paulo post vero docet quid sit τὸ ὑγρὸν τοῦ χαλινοῦ, et quid τὸ σκληρόν : sc. p. 554. Eodem in lib. στόμιον et χαλινὸν synonymωs usurpat; ait enim p. 549 [c. 6, 7] : Ἵνα δὲ ὁ ἱπποκόμος τὸν χαλινὸν ὀρθῶς ἐμβάλῃ, πρῶτον μὲν προσίτω κατὰ τὰ ἀριστερὰ τοῦ ἵππου· ἔπειτα τὰς μὲν ἡνίας περιβαλὼν περὶ τὴν κεφαλὴν, καταθέτω ἐπὶ τῇ ἀκρωμίᾳ· τὴν δὲ κορυφαίαν τῇ δεξιᾷ αἱρέτω, τὸ δὲ στόμιον τῇ ἀριστερᾷ προσφερέτω, Frænum s. Lupos sinistra manu admoveat. Ubi quod προσφέρειν τὸ στόμιον dicit, aliquanto post vocat τὸν χαλινὸν προτείνειν, ubi sc. ab eo equus dicitur interdum ἁρπάζειν τὸν χαλινὸν αὐτόματος προτεινόμενον. Iisdem synonymum est τὸ ἔχειν πρὸς τοῖς ὀδοῦσι τὸν χαλινόν : et consequens τὸ ἐμβάλλειν τὸν χαλινὸν, Injicere frænum : quod ap. Hom. quoque legitur, sic canentem, Il. T, [393] : Ἵππους ζεύγνυον, ἀμφὶ δὲ καλὰ λέπαδν' ἔσαν, ἐν δὲ χαλινοὺς Γαμφηλῇσ' ἔβαλον, κατὰ δ' ἡνία τείναν ὀπίσσω Κολλητὸν ποτὶ δίφρον. [Herodot. 3, 118 : Τὸν χ. τοῦ ἵππου· 1, 215 : Τὰ περὶ τοὺς χαλινοὺς χρυσῷ κοσμέονται. Æsch. Sept. 116 : Γενύων ἱππείων κινύρονται φόνον χαλινοί· 207 : Πυριβρεμετᾶν χαλινῶν, ut ex Hesychio correctum pro πυριγενετᾶν. Pers.

196 : Ἄνευ χαλινῶν. Soph. OEd. Col. 714 : Ἵπποισιν τὸν ἀκεστῆρα χ. κτίσας· Ant. 477 : Σμικρῷ χ. ὃ' οἶδα τοὺς θυμουμένους ἵππους καταρτυθέντας. Eurip. Alc. 495 : Χαλινὸν ἐμβαλεῖν γνάθοις. Plato Rep. 10, p. 601, C : Ἡνίας τε καὶ χαλινόν· Leg. 7, p. 808, D : Πολλοῖς ... οἷον χαλινοῖς τισι δεῖ δεσμεύειν. Χαλινὸν ἐντιθέναι Appian. Syr. c. 29. X. περιθεῖναι τῷ στόματι Pollux 1, 184. X. μαλακοὶ ap. eund. 10, 56, σκληροὶ ib. et 1, 207.] Ipse vero χαλινὸς dicitur ἐμβάλλεσθαι et rursum ἐξαίρεσθαι, ut ap. Xen. rursum l. c. [3, 2] : Εἰ ὁρῶντος μὲν τοῦ ὠνουμένου ἐμβάλλοιτο ὁ χαλινὸς, ὁρῶντος δὲ ἐξαίροιτο [ἐξαιροῖτο]. Eundem ipse equus dicitur δέχεσθαι, [λαμβάνειν, ἀναλαμβάνειν ap. Xen. l. c. 6, 10; 8, 8, 14, et al., Polluc. 1, 219. X. ἐνδακεῖν Plato Phædr. p. 254, D, Lucian. Navig. c. 30, Poll. 1, 218] : interdum et ἁρπάζειν, eidemque πείθεσθαι [Cyrop. 4, 3, 3], quorum exempla ibid. multa, ubi etiam tradit quosdam equos sua sponte ὑποχάσκειν et χαλᾶν τὸ στόμα πρὸς τὸ δέχεσθαι τὸ στόμιον, atque ita quasi ἁρπάζειν αὐτομάτους τὸν προτεινόμενον χαλινόν : nam τοὺς μὲν ἵππους οἱ καλῶς τρέφοντες, εὐστόμους τῷ χαλινῷ, τοὺς δε παῖδας εὐηκόους τῷ λόγῳ παρέχουσιν, inquit Plutarch. [Mor. p. 39, A. Τῷ χ. βαρύνεσθαι et ὑπὸ χαλινοῦ πιέζεσθαι Xenoph. l. c. 8, 8; 10, 15. Τὸν χ. οὐ προσίεσθαι Pollux 1, 198.] Idem rursum equus dicitur τὸν χαλινὸν ἔχειν, ab eod. Plut., nec non διὰ χαλινοῦ κυβερνᾶσθαι. [Mor. p. 319, C : Ὥσπερ χαλινὸν τὸν λόγον ἐκπτύσαντες, ut ἀποπτύσαι τὸν χαλινὸν equos dixit Philostr. p. 781. Callistrat. Stat. p. 899 : Ἵππος ἀντὶ χαλινοῦ τῷ μέλει κρατούμενος. Improprie de vinculo Æsch. Prom. 561 : Τίνα φῶ λεύσσειν τόνδε χαλινοῖς ἐν πετρίνοισιν χειμαζόμενον;] Metaphorice autem quidam ap. Aristot. Rhet. 2, [20] : Τὸν χαλινὸν ἤδη ἔχετε, ἑλόμενοι στρατηγὸν αὐτοκράτορα. Ipse porro sessor s. eques postquam ἐνέβαλε τὸν χαλινὸν, dicitur eo χρῆσθαι, nec non ἕλκειν τὸ στόμα τοῦ ἵππου : quorum prius conveniens est et necessarium, alterum ut vitiosum reprehenditur, quamvis multi id facientes λαμπρύνειν οἴονται. Idem τὸν χαλινὸν nonnunquam χαλᾷ s. δίδωσιν aut ἐνδίδωσιν, quod Hesiod. τὰ ῥυτὰ χαλαίνειν dicit : Lat. Laxare et Remittere frænum. [X. διδόναι Xenoph. De re eq. 10, 10; ἐνδιδόναι Pollux 1, 208; ἐφεῖναι τὸν χ. εἰς τάχος ib. 214.] Metaphorice autem Plutarch. [Mor. p. 463, B] : Τοῦ δὲ πιστεύειν σφόδρα χρησαίμην ἂν ἴσως χαλινῷ τῇ Πλάτωνος εὐλαβείᾳ. Et rursum in Fab. [Comp. Per. cum Fabio c. 1] : Δι' εὐτυχίαν ἐπῃρμένῳ καὶ σπαργῶντι τῷ δήμῳ χαλινὸν ἐμβαλεῖν ὕβρεως καὶ θρασύτητος. Ubi etiam nota χαλινὸν ὕβρεως, et χαλινὸν τοῦ σφόδρα πιστεύειν, pro Frænum quo cohibetur ἡ ὕβρις et τὸ πιστεύειν σφόδρα. [Æsch. Ag. 1066, de Casandra captiva : Μαίνεται ... χαλινὸν δ' οὐκ ἐπίσταται φέρειν· Prom. 675 : Ἐπηνάγκαζέ νιν Διὸς χαλινὸς πρὸς βίαν πράσσειν τάδε. Soph. fragm. 712 : Πολλῶν χαλινῶν ἔργον οἰάκων θ' ἅμα. Eurip. ap. Stob. Flor. 74, 2 : Οὐ γάρ ποτ' ἄνδρα τὸν σοφὸν γυναικὶ χρὴ δοῦναι χαλινούς. Philostr. p. 870 : Ἡ τῶν ὀφθαλμῶν ἔννοια χαλινὰ τῇ χειρὶ ἐφίστησιν. Lucian. Hermot. c. 82 : X. τινα ἐμβέβληκεν αὐτῷ ἡ φιλοσοφία.] ‖ Χαλινοὶ dicuntur etiam labiorum quædam partes; scribit enim Pollux 2, [90] : Τὰ ἑκατέρωθεν αὐτῶν ἐπὶ τὰς γνάθους καταλήγοντα nominari χαλινούς. Cæl. Aurel. χαλινὸν dici scribit Buccarum partes circa labiorum confinia. Alibi dicit, Labii ultimum finem, s. Oris angulum. Idem Chron. Pass. 1, 4 : Ac si dentes conciderint, ut præfocationis excitent metum, immissione digitorum sinistram compagem, quam Græci χαλινὸν vocant, ut hiscant, diducemus, ne spumarum emissio tardetur. ‖ Nicander vero χαλινοὺς appellat τοὺς ὀδόντας, Dentes, Ther. 233 : Οὔλῳ γὰρ στομίῳ ἐμφύεται, ἀμφὶ δὲ σαρκὶ Ῥεῖά κεν εὐρυνθέντας ἐπιφράσσαιο χαλινοὺς, Dentes, s. Dentium, qui momorderunt, vestigia. Porro notandum est, facto generis metaplasmo in plur. num. [Non in singulari, quem ponit Arcad. p. 122, 19 : Τὰ μεταβολὴν γένους πεπονθότα ὀξύνεται, χαλινός χαλινόν, ζυγός ζυγόν] dici etiam Χαλινὰ pro χαλινοὶ, apud poetas præsertim. [Apoll. Rh. 4, 1605 : Ἀργινόεντα ἐπὶ στομάτεσσι χαλινά. Oppian. Cyn. 2, 140 : Βορέαο ταμὼν ἀργῆντα χαλινά ... Ἴστρος λέλακε μέγα.] Exemplum ex Diod. S. habes in Πτύρομαι. [Plutarch. Mor. p. 613, C : Τῆς γλώττης ἀφαιρεῖται τὰ χαλινά. Philostr. p. 800. Schol. Hesiodi Sc. 308, alii- A que recentiores.] Pro Funibus nauticis quoque per metaph. idem χαλινὰ habes ap. Oppian. [Eurip. Iph. T. 1043 : Οὗ ναῦς χαλινοῖς λινοδέτοις ὁρμεῖ σέθεν. Χαλινὸς inter τοπεῖα enumeratur in inscrr. navalibus, cujus de usu v. Bœckhii conjecturæ p. 157. G. D. Ib. 4, 65, p. 314, 5, quem l. Ussing. Inscrr. gr. ined. p. 67 inspecto denuo diligenter lapide sic censet explendum, ἑκάστης ἱ]μάντες 11, [πόδες 11,] ὑπέραι 11, [χαλινὸ]ς 1, κάλως πιιι. Hase.]

[Χάλινος, ὁ, Chalinus, n. pr. in numo Rhodio ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 416. ‖ Alius ap. Plaut. in Casina.]

[Χαλινοστροφέω, Freno converto. Const. Manass. Chron. 5168 : Τὸ τέτρωρον εὖ χαλινοστροφήσας. Boiss.]

[Χαλινουργὸς, ὁ, Frenorum fabricator. Schow. Charta Papyracea Musei Borgiani p. 109.]

[Χαλινοφάγος, ὁ, ἡ, Frena mordens. Callim. L. P. 12 : Χαλινοφάγων ἀφρὸν ἀπὸ στομάτων.]

Χᾰλῑνόω, Fræno, Frænum injicio, χαλινὸν ἐμβάλλω, etiam Fræno injecto rego, ut i. sit q. χαλιναγωγῶ. Aristot. : Ὁ μὲν ἵππον χαλινοῖ, Hic quidem equum frænat. Sic Xenoph. Hell. 7, [2, 21] de Phliasiorum equitibus : Τοὺς θώρακας ἐνεδύοντο, καὶ τοὺς ἵππους ἐχαλίνουν. [Id. Cyrop. 3, 3, 27; 4, 2, 28. Περὶ τὸ χαλινοῦσθαι δυσκολαίνων ἵππος ap. Polluc. 1, 201.] Plut. [Mor. p. 31, D] : Τοὺς ἵππους οὐκ ἐν τοῖς δρόμοις χαλινοῦσιν, ἀλλὰ πρὸ τῶν δρόμων· οὕτω τοὺς δυσκαθέκτους πρὸς τὰ δεινὰ καὶ θυμοειδεῖς προκαταλαμβάνοντες τοῖς λογισμοῖς καὶ προκαταρτύοντες, ἐπὶ τοὺς ἀγῶνας ἄγουσιν. [Metaph. Joann. Laur. 2, p. 2 : Χαλινῶσαι τὴν ψυχὴν θεσπίζει τὰ λόγια, Χρὴ δὲ χαλινῶσαι ψυχὴν βροτὸν ὄντα νοητόν. Jacobs. Plutarch. Mor. p. 967, B : Ἐπιστομίζοντες αὐτῶν καὶ χαλινοῦντες τὸ φιλόφωνον καὶ λάλον. Heraclid. Alleg. Hom. p. 248 : Μηδενὸς λογισμοῦ τὴν ἐπὶ τὸ πλεῖον ὁρμὴν χαλινοῦντος. Photius p. 45, 10, et Suidas : Ἔχει αὐτὸν ὁ τοῦ θανάτου ζόφος χαλινώσας, ἀντὶ τοῦ τέθνηκεν. Theophyl. Epist. 4, p. 30 : Ὁ δημιουργὸς ... αἰγιαλοῖς τὸ πελάγιον κεχαλίνωκε ῥεῖθρον· 32, p. 50 : Μέτροις οὐ χαλινοῖ τὰ φρυάγματα· 64, p. 70 : Ἀπειλαῖς χαλινοῦμεν τὸ τούτων ἀκόλαστον. G. D. Greg. Nyss. t. 2, p. 849, A. Basil. t. 1, p. 47, D. Theodoret. Græc. aff. cur. p. 390, 9 Gaisf., τὸ τοῦ μάντεως ἐχαλίνωσε ψεῦδος. Mart. Severiani Actt. SS. Sept. t. 3, p. 361, B, τὴν φλόγα χαλινώσας. Hase. De funibus nauticis Theophyl. Epist. 70, p. 73 : Τὴν ναῦν ἀγκύραις χαλινώσαντες καθορμίζομεν. Philostr. p. 114 : Χαλινώσας ἐκφερομένην τὴν ναῦν.] B C

[Χαλίνωμα, τὸ, i. q. χαλινωτήριον. Nilus Epist. p. 67. G. Dind.]

Χαλίνωσις, εως, ἡ, Frænatio, Fræni injectio. [Pollux 1, 184.] Xenoph. De re eq. [3, 11] : Τὰς τῶν χαλινώσεων καὶ ἀναβάσεων ἀποκωλύσεις.

[Χαλινωτέον, Frenandum. Clem. Alex. p. 243 Par.]

Χαλινωτήριον, τὸ, Frænationis instrumentum, Id quo frænamus, i. q. χαλινός. Ac ut Oppian. χαλινὰ vocat Funes nauticos, ita Eur. χαλινωτήρια νεῶν, Navium retinacula, et quasi fræna s. habenas : Hec. [539] : Λῦσαί τε πρύμνας καὶ χαλινωτήρια. Sic Virg. Æn. 6 : Classique immittit habenas. [Et Oppian. Hal. 1, 359. Nonn. Dion. 3, 20.]

Χάλις, sive Χάλιξ, ὁ, dicitur Bacchus : item ὁ ἄκρατος οἶνος, Vinum merum et nulla mixtum aqua : quoniam sc. τοὺς πίνοντας χαλᾷ καὶ ἀνίησιν : unde et λυαῖου nomen invenit; laxat enim animum curis ac molestiis. Testatur id Eustath. [p. 1471, 2, et 1936] et Hesych. : cui Hesychio χάλις est non solum ὁ ἄκρατος οἶνος, verum etiam ὁ μεμηνὼς καὶ κεχαλασμένος τὰς φρένας, i. e. ἀσύνετος, Qui est mente laxata et stolida. [Schol. Apoll. Rh. 1, 473 : Χαλίκρητον· τὸν ἄκρατον, τὸν χαλῶντα τὰς φρένας. Ἀθηναῖοι δὲ τὸν ἄκρατον χάλιν λέγουσιν. Apollon. Lex. Hom. s. v. Χαλίφρων, et schol. Od. T, 530 : Χάλις ὁ οἶνος ὁ ἀναχαλῶν τὰς φρένας. Etym. M. p. 805, 6 : Χάλις ὁ ἄκρατος οἶνος παρὰ τὸ χαλᾶν καὶ ἀνιέναι ἀραρυίας τὰς φρένας. Similiter schol. Oppiani Hal. 3, 362, et Tzetz. ad Lycophr. 580.] Suidæ χάλις est εἶδος οἴνου, qui etiam addit, habere dativum χάλει. [Antiquissimus vocabuli testis est Hipponax ap. Tzetz. ad Lycophr. 579 : Ὀλίγα φρονοῦσιν οἱ χάλιν πεπωκότες. Altera quam HSt. ponit forma χάλιξ de vino dicta non alia auctoritate nititur quam gram- D

maticorum quorundam, partim compositum ἀκρόχάλιξ interpretantium, velut Hesychii s. h. v. et Philemonis p. 116 (194), schol. Hom. Od. Ψ, 1, Eustath. p. 1936, 54.] || Χάλιξ vero dicitur etiam μικρὸν λιθίδιον, teste eodem Suida, ut Hesychio quoque χάλικες sunt οἱ εἰς τὰς οἰκοδομὰς μικροὶ λίθοι, Lapides minuti, quibus ad structuras ædium utuntur, ut sunt silices et cæmenta. [Χάλικες inter ὕλας οἰκοδομημάτων ap. Pollux. 7, 124. Aristoph. Av. 839 : Χάλικας παραφόρει, πηλὸν ἀποδοὺς ὄργασον· ubi per λίθους exp. schol. Geopon. 10, 87, 5 : Ἐπιβάλλουσι λίθου τοῦ σκληροῦ χάλικα.] Vocant enim Latini Cæmenta, λατύπην Græci, frusta ex majoribus lapidibus, dum cæduntur, decussa, quas Vitruv. Assulas quoque appellat. Thuc. 1, [93] : Ἔντὸς δὲ οὔτε χάλιξ οὔτε πηλὸς ἦν, ἀλλὰ ξυνῳκοδομημένοι μεγάλοι λίθοι καὶ ἐντομῇ ἐγγώνιοι, σιδήρῳ πρὸς ἀλλήλους τὰ ἔξωθεν καὶ μολύβδῳ δεδεμένοι, Nec cæmentum, nec lutum. Plutarch. De solert. anim. [p. 967, A] : Εἰς ἔλαιον ἀμφορέως ἀποδεοῦς ἐμβάλλοντα τῶν χαλίκων, Silices injicientem. Symp. 6, 5 [p. 690, E] quærit Διὰ τίνα αἰτίαν οἱ χάλικες καὶ αἱ μολυβδίδες ἐμβαλλόμεναι ψυχρότερον τὸ ὕδωρ ποιοῦσι· ut hodieque fontium et puteorum fundus silicibus injectis sterni solet. [V. Cimon c. 13 : Χάλικι πολλῇ καὶ λίθοις βαρέσι τῶν ἑλῶν πιεσθέντων· ubi notandum genere feminino dici. Lucian. Tragodop. 225 : Ἐστρωμένην χάλιξιν εἰσέβην ὁδόν.] Item αἱμασιὰ ἐκ χαλίκων, ap. Suidam [et Mœrin p. 53], Septum ex silicibus et cæmentis constructum : quod Latini Maceriem vocant. [Euseb. Præp. ev. p. 452, D. De molibus Puteolanis Strabo p. 245, E, τῇ χ. καταμίξαντες τὴν ἀμμοκονίαν· ad quem l. conf. Aug. Gervas. *Osserv. intorno ad una iscr. Puteol.* p. 37, ubi τῇ χ. vertit, *rottami di pietre*. Hase.]

[Χαλίρυτον. V. Χαλαίρυπος.]

[Χαλῖσία, ἡ, Chalisia. Steph. Byz. : X., πόλις Λιβύης. Ἔφορος ἐν τῷ ε' « Ἀναχθέντι δ' ἀπὸ τούτων πόλις ὀνομαζομένη Χαλισία. » His quæ adduntur Ἔστι καὶ ἄλλη πρὸς τῷ Πόντῳ μία τῶν Ἀμαζόνων (Ἀμαζονίδων Salmas.), ἧς οἱ οἰκήτορες Χαλίσιοι, ad urbem spectant Χαδισία dictam, de qua Steph. supra.]

[Χαλίσια, (τὰ) gl. sine interpretatione posita apud Suidam, ubi Bernhard. : « Genus solemnium Bacchicorum, quorum minister χαλειδοφόρος ex Messenio titulo cognoscitur in Corp. Inscrr. 1297, vol. 1, p. 640. » Conjectura valde incerta. Nam Χαλίσια etiam pro Χαλισία scriptum esse potest, quod urbis nomen est. G. Dind.]

Χαλιστὸς quoque ab eadem defluxisse origine [qua sequentia] puto; idem enim lexicographus [Hesych.] χαλιστὸν exp. σκαιὸν, (ut idem sit χαλιστὸς cum χαλιφρων,) addens tamen, ἢ ἀγαθὸν καὶ δίκαιον.

Χαλιφρονέω, Sum χαλίφρων, s. κεχάλασμαι τὰς φρένας, Demens sum et stolidus. Hom. Od. Ψ, 11 : Μαῖα φίλη, μάργην σε θεοὶ θέσαν, οἵτε δύνανται Ἄφρονα ποιῆσαι καὶ ἐπίφρονά περ μάλ' ἐόντα· Καί τε χαλιφρονέοντα σαοφροσύνης ἐπέβησαν. Ubi nota synonymos eum posuisse ἄφρονα et χαλίφρονα, item ἐπίφρονα et σώφρονα : opposuisse autem sibi ἄφρονα ποιῆσαι τὸν ἐπίφρονα, et χαλιφρονέοντα σαοφροσύνης ἐπιβῆσαι. Schol. quoque ibi χαλιφρονοῦντος nomine accipit τὸν κεχαλασμένας ἔχοντα τὰς φρένας, ἠλίθιον, ματαιόφρονα.

Χαλιφροσύνη, ἡ, Mens laxata et emota ex sua sede, Dementia, Amentia. [Hesych. exp. ἡ τῆς ψυχῆς ἄνεσις.] Hom. Od. Π, [310] : Ὦ πάτερ, ἤτοι ἐμὸν θυμὸν καὶ ἔπειτά γ' ὄΐω Γνώσεαι· οὐ μὲν γάρ τι χαλιφροσύναι γέ μ' ἔχουσιν· ubi schol. iterum exp. κεχαλασμέναι καὶ ἔκλυτοι φρένες, s. σκαιαὶ καὶ ἀβέλτεραι τῇ διανοίᾳ, ἀφροσύναι. [Apollinar. Interpr. Psalm. p. 179, 9, ὅσ' ἔρεξα χαλιφροσύνῃσιν ἐμῇσιν. Hase.]

Χαλίφρων, ονος, ὁ, ἡ, dicitur ὁ χάλις τὰς φρένας, Cui mens laxata et emota est. Hesychio ὁ κεχαλασμένας ἔχων τὰς φρένας, i. e. ἀσύνετος, ut Suid. quoque χαλίφρονος exp. ἀνοήτου, Amentis, Dementis, Stulti. [Etym. M. p. 805, 7 : Χαλίφρων, κυρίως ὁ ἐν μέθῃ ἀφραίνων· χάλις γὰρ ὁ ἄκρατος οἶνος, παρὰ τὸ χαλᾶν καὶ ἀνιέναι ἀραρυίας τὰς φρένας· ἢ ὁ εὐήθης, παρὰ τὸ κεχαλάσθαι τὰς φρένας.] Utitur hoc adj. Hom. Od. Δ, [371] : Νήπιος εἶς, ὦ ξεῖνε, λίην τόσον, ἠὲ χαλίφρων, Ἠὲ ἑκὼν μεθιείς· καὶ τέρπεαι ἄλγεα πάσχων. Ubi Eustath. annotat, aliquem, secundum poetam, tripliciter ἀμελεῖν τοῦ συμφέροντος, vel nimirum quod sit νήπιος, vel quod χαλίφρων, vel quod ἑκὼν μεθιείς : esse autem νήπιον, eum qui adhuc κατὰ παῖδα φρονεῖ : esse χαλίφρονα, Qui quidem puer non est, sed alias non πυκνὸς, verum χαῦνος et τὰς φρένας κεχαλασμένος : at vero τὸν ἑκόντα μεθιέντα, s. μεθήμονα, qui neutrum horum est, sed ἄλλως ἠμελημένος καὶ ῥᾴθυμος. [Od. Γ, 530 : Παῖς ἔτι νήπιος ἠδὲ χαλίφρων. Νέους χαλίφρονας Oppian. Hal. 3, 362. Χαλίφρονα νεύματα κούρης Musæus 117.] Rursum Hesych. quum χαλίφρονας exposuisset παράφρονας, μαινομένας, subjungit, rectius meliusque exponi τὰς καταφερεῖς καὶ κεχαλασμένας πρὸς συνουσίαν ὑφ' ἡδονῆς : quales sunt paulo supra αἱ χαλιμάδες γυναῖκες. [X. inter Bacchi epitheta est in Hymno Anth. Pal. 9, 504, 23.]

[Χάλκαι, αἱ. V. Χάλκεια, ἡ.]

[Χαλκαία vitiose pro Χάλκεια, quod v.]

[Χαλκάνθεμον, τὸ, i. q. χρυσάνθεμον ap. Dioscor. 4, 58.]

[Χαλκανθὲς, τὸ, et Χαλκάνθη, ἡ. V. Χάλκανθος.]

[Χαλκανθίζω, Chalcanthum resipio. Antyll. ap. Oribas. t. 2, p. 384, 10 : Τὰ δὲ χαλκανθίζοντα (λουτρά). Vertit Daremberg., *Les eaux vitrioliques*. Hase.]

Χάλκανθος, ὁ [et ἡ], et Χαλκάνθη, ἡ, et Χάλκανθον, τὸ, Atramentum sutorium : ut interpr. Celsus; q. e., ut inquit Gorr., Succus concretus, ex chalcitide genitus et efflorescens. Secundum quam definitionem ex χαλκῖτις et ἄνθος compos. esset. Cujus colores varii quum sint (nam et candidum est albæque violæ simile, et pallidum et viride et cæruleum, et omne præterea perspicuum et nitens), a superiori ætate Vitriolum appellatum est. De eo vide quæ idem Gorr. scribit prolixius in Definitt. medicis, et Dioscor. 5, 114. [HSt. alibi :] Χάλκανθος, sive Χάλκανθον, secundum quosdam et Χαλκάνθη, Atramentum sutorium, Chalcanthum; nam et Latini hoc vocab. utuntur, inter quos Plin. Est succus concretus, ex chalcitide genitus et efflorescens. Ac quum quinque species sint ejusmodi succorum concretorum, sory, melanteria, chalcitis, misy, et hoc atramentum, in coloribus præsertim differentia est. Quum enim quatuor priores species coloris sint vel cinerei et nigri, ut sory et melanteria : vel rubri et ærei, ut chalcitis : vel lutei et aurei, ut misy : atramentum sutorium alterius est coloris et varii; nam et candidum est, albæque violæ simile, quod λευκόϊον vocant : et pallidum et viride, et cæruleum, et præterea omne perspicuum et nitens : unde superior ætas Vitriolum appellavit. Differunt quoque prædicti succi ea in re, quod priores illæ quatuor species nativæ semper sint, atramentum vero sutorium et nativum et factitium habeatur : nativum quidem, quod fossile dicitur, ex chalcitide, ut dictum est, efflorescens et concretum, et natura tam simile chalcitidi, ut in hanc tandem per se redeat annorum spatio, sicut se vidisse Galen. memoriæ prodidit. Id aliquando quidem pendet ex metallorum cameris stiriarum instar, aliquando vero in terram deciduum est, et jacet humi : quorum utrumque quoniam distillando concrevit, χάλκανθον σταλακτικὸν Græci nominant. Id vel simile est capillis et plumis, vel habet stiriarum aut glebæ figuram. Factitium vero, duplex etiam est. Alterum proprie πηκτὸν vocant Græci, i. e. Concretum, quod ex terræ cuniculis aqua atramentosa vel elata et in piscinas effusa, quemadmodum narrat Galen., vel inde corrivata frigore aut calore solis concrescit in chalcanthum : alterum vero ἑφθὸν, i. e. Coctum, quoniam aqua atramentosa in ahenis decoquatur : est autem ea aqua, ut ait Galen., viridis, chalcitin et æruginem redolens, et gustus quoque ejusdem. Hæc inter alia Gorr. Vide [inprimis Galen. vol. 13, p. 270 sq.] et Diosc. 5, 114, et Plin. 34, 12, ubi inter alia ait, Græci cognationem æris nomine fecerunt et atramento sutorio; appellant enim χάλκανθον. Et mox, Color est cæruleus, perquam spectabili nitore, vitrumque esse creditur : diluendo fit atramentum tingendis coriis. Porro quod ad fem. χαλκάνθη attinet, legitur id ap. Nicandr., sed citra compositionem, Alex. 529 : Χαλκοῖο πάλαι μεμογηότος ἄνθην, schol. παλαιᾶς χαλκάνθου. V. et quæ annotet Idem in Ther. 257. [Variæ sunt nominis

formæ, ut indicat Galen. vol. 13, p. 496 : Χαλκάνθου μιχθέντος ἢ μιχθείσης, ὁποτέρως σοι φίλον ὀνομάζειν. Μετ' ὀλίγου χαλκάνθου ib. p. 329, sed eadem in pagina (356 et 790) χαλκάνθου et χαλκάνθους, quod χαλκάνθου corrigendum, ut recte scriptum etiam p. 388 : nam χάλκανθος, τὸ, ab nemine dictum videtur, nec memorat hanc formam Galenus ib. p. 429 : Τὸ καλούμενον χάλκανθον οὐδετέρως ἢ ὡς ἔνιοι χάλκανθος ἀρσενικῶς ἢ θηλυκῶς. Χάλκανθον sine generis nota est in Orph. Arg. 958 : Αἵματι δ' αὖ χάλκανθον ἰδὲ στρουθεῖον ἔμιξα. Neutro genere χάλκανθον, τὸ, est ap. Dioscor. 5, 114, cujus in codd. etiam χαλκανθὴς inveniri ait Salmas. Exerc. Plin. p. 1158, de quo nihil annotavit Sprengelius. Unus hujus formæ testis est Strabo qui τὸ χαλκανθὲς dixit 3, p. 163; 14, p. 684. Χαλκάνθη, ἡ, est in Gl. cum exp. Sutorium. In iisdem Χάλκανθος, Æris flos. Diversum ab eo est Χαλκοῦ ἄνθος, de quo v. Dioscor. 5, 88. G. D. Zosimus chemicus in Hœfer. *Hist. de la chimie* t. 1, p. 501, 13. Hœfer. ib. p. 125 opinatur χ. esse modo *le vitriol bleu* (*sulfate de cuivre*) modo *le vitriol vert* (*sulfate de fer*). Daremberg. quoque ap. Oribas. t. 2, p. 107, 8; 431, 3; 456, 3, vertit *vitriol bleu*. At χ. herba, Orph. Argon. 963, sec. Dierbach. Flora mythol. p. 202 est Chrysanthemum coronarium L. Hase.]

[Χαλκάνθρωπος, Zosimus in Hœferi *Hist. de la chimie* vol. 1, p. 499 et 500. Osann. Leg. χάλκανθος.]

[Χαλκανθώδης, ὁ, ἡ, Chalcantho similis. Antyllus Oribasii p. 279 Matth., pro quo p. 280, χαλκίζων.]

[Χαλκάορ, ἡ, Chalcaor, n. pr. Amazonis ap. Tzetz. Posthom. 180. -υυ]

[Χαλκάρματος, ὁ, ἡ, Ærato curru utens. X. πόσις Ἀφροδίτας (Mars), Pind. Pyth. 4, 155.]

[Χαλκὰς, άδος, ἡ, i. q. χρυσάνθεμον ap. Diosc. 4, 58.]

Χάλκασπις, ὁ, ἡ, Æreum clypeum gestans, Bellicosus. Eur. [HSt. alibi :] Χάλκασπις, Æreum s. Æratum habens clypeum. Habebant enim olim clypei suas χαλκᾶς πτύχας, ut supra docui. [X. Ἄρης Pind. Isthm. 7, 35. Χαλκάσπιδα Πυθιονίκαν Pyth. 9, 1. X. πρόγονοι Ol. 9, 80. X. ἀνὴρ (Hercules) Soph. Phil. 716.] Eur. [Iph. A. 764 : X. Ἄρης· Herc. F. 795 : Χαλκασπίδων λόχος, ut χαλκασπίδων φάλαγγες ap. Plutarch. V. Æm. Pauli c. 18. Id. V. Sullæ c. 16 : Τοὺς χ. τῶν πολεμίων. Strabo 10, p. 472 : Κουρῆτας γηγενεῖς καὶ χ. (λέγουσι). Χαλκάσπιδες genus militum Macedonicorum ap. Polyb. 2, 66, 5; 4, 67, 6 (ubi ab equitibus distinguuntur), et 31, 3, 5, ubi verba ap. Schweigh. (vol. 4, p. 496) defecta ex Athenæo sunt redintegranda 5, p. 194, D : Γαλάται πεντακισχίλιοι· τούτοις ἐπέβαλλον Μακεδόνες δισμύριοι καὶ χαλκάσπιδες πεντακισχίλιοι, ἄλλοι δὲ ἀργυράσπιδες. Χαλκάσπιδες Megalopolitani ap. Polyb. 2, 65, 3; 4, 69, 4; 5, 91, 7. G. D. Inscr. Att. ap. Pittak. Ἐφημ. ἀρχ. p. 862, n. 1383, 10. Alia Hierasyc. C. I. vol. 3, p. 505, n. 5115, 7, χάλκασπιν Ἡλίου, ubi conjicit Franz. auctorem scribere voluisse χαλκάσπιδος Ἡλ. Hase.]

[Χαλκεάτης. V. Χάλκεια, ἡ.]

Χαλκέγχης, ὁ, ἡ, Ærea, Ferrea hasta utens, Hastatus, Armatus, etiam Bellicosus; χ. Τρώων, Eur. [HSt. alibi :] Χαλκέγχης, ὁ, Ærea s. Ærata utens hasta, Hastam ærea cuspide præfixam gestans, Eur. [Tro. 143] : Χαλκεγχέων Τρώων. [Ex hoc l. ut videtur Hesych. Χαλκέγχεων (hoc accentu, male)· πολεμιστῶν. Herodianum Χαλκεγχής ὀξυτόνως scripturum fuisse, ut χαλκεντὴς scribitur, ex iis colligi potest quæ schol. Hom. Il. Φ, 155, ex προσῳδίᾳ Ἰλιακῇ de voc. δολιχεγχέας excerpsit : Ὡς εὐειδέας· παραιτητέον γὰρ τοὺς ἄλλως ἀναγινώσκοντας.]

[Χάλκεια, ἡ, Chalcea. Steph. Byz. : Χάλκεια (Χαλκεῖα ed. Ald. Χάλκεια scribebat Alexander et si qui alii Chalceam urbis nomen esse existimabant, sed Polyb. Χαλκεῖα scribere debebat. Mein.), πόλις Λιβύης. Ὁ πολυΐστωρ (Alexander) ἐν Λιβυκῶν τρίτῳ, ὡς Δημοσθένης (Schweigh. Demosthenem intelligit κτίσεων auctorem, quod non improbo, sed ut post Δημοσθένης Timæi memoriam excidisse suspicer, cujus de Libya errores Polybium libro 12 exagitavisse constat ex Athen. 14, p. 651, D. Meinek. V. Polyb. 12, 1, 4), ᾧ μεμφόμενος Πολύβιος ἐν τῷ ιϐ' ὧδε γράφει « Ἀγνοεῖ δὲ μεγάλως καὶ περὶ τῶν χαλκείων· οὐδὲ γὰρ πόλις ἐστὶν, ἀλλὰ χαλκουργεῖα. » Ἔστι καὶ Καρίας Χάλκεια (alii libri χαλκεῖα, χαλκαῖα, χαλκαία), τὸ ἐθνικὸν Χαλκεάτης, ὡς Κρατερῷ δοκεῖ. Alii libri χαλκαιάτης. Χαλκεᾶται dicuntur in Catal. tribut. n. 77, Χαλκειᾶται n. 42, Χαλκιᾶται n. 105, et ex Bœckhii conjectura n. 9. Meinek. Vide Bœckh. OEcon. vol. 2, p. 742. || Steph. Byz. : Χάλκη, πόλις Λιβύης. (Ἑκαταῖος addit Meinek.) « Μετὰ δ' αὐτὴν πόλις Φοινίκων Χάλκη. » Ἔστι καὶ νῆσος. (Verba ἔστι κ. ν. addidit Meinekius.) Θουκυδίδης ὀγδόῃ (c. 44) « Ἀπέπλευσεν εἰς Χάλκην, ἐντεῦθεν δ' εἰς Σάμον. » (Adde c. 41, 55, 60. *Chalce cum oppido* ap. Plin. H. N. 5, 36.) Θεόφραστος δὲ Χαλκίαν αὐτὴν λέγει. (Sic nunc H. Pl. 8, 2, 9, et ap. Strabon. 10, p. 488. Sed ap. Strabonem libri plures χαλκείαν, unde et huic et Theophrasto fortasse restituendum Χάλκειαν, quo etiam ap. Steph. Byz. ducit accentus codicis Vratisl. χάλκιαν, cui superscriptum ον, id est χάλκιον, ut legitur duobus aliis in libris.) Ἔστι καὶ ἄλλη Χάλκη Λαρισαίας πόλις. (Verba ἔστι ... πόλις in libris post Φοινίκων Χάλκη lecta huc transposuit Meinekius.) Λέγεται καὶ πληθυντικῶς Χάλκαι. Θεόπομπος α' Φιλιππικῶν ... καὶ τρίτῳ « Ἔτι συνεπολέμησεν ὡρμημένος ἐκ Χαλκῶν τῆς Λαρισαίας. » Βαρύνεται ὡς Ἡρωδιανός φησι. Τὸ ἐθνικὸν Χαλκαῖος καὶ Χαλκίτης. Horum alterum, Χαλκίτης, ad Libycam urbem spectare monet Meinek. Herodiani de accentu præceptum est ap. Arcad. p. 106, 25 : Τὸ δὲ Χάλκη ἡ πόλις πρὸς διαστολὴν τοῦ χαλκῆ βαρύνεται. || Χάλκεια, oppidum Ætoliæ ap. Polyb. 5, 94, 8, ubi accus. Χάλκειαν, de quo Reisk. : « Chalcea est oppidum Ætoliæ ad Euenum fluvium situm, de quo Strabo 10, p. 459 : Μετὰ τὸν Εὔηνον τὸ ὄρος ἡ Χαλκὶς, ἣν Χάλκειαν εἴρηκεν Ἀρτεμίδωρος. Cavendum ne Chalcis hæc ad Euenum cum Chalcide item Ætolica (mediterranea) ad Acheloum pernisceatur, de qua Strabo p. 447. » Ex iis quæ Strabo p. 460 dicit Ἀρτεμίδωρος μὲν οὕτω περὶ τῆς εἴτε Χαλκίδος εἴτε Χαλκείας τοῦ ὄρους, videtur τὸ ὄρος cognomen esse ejus urbis. Schweigh. In libris Strabonis plerisque Χαλκίαν et Χαλκίας, in aliis Χάλκειαν (et Χαλκείας), χάλειαν, χαλείαν, χαλίαν.]

[Χαλκεία, ἡ, Ars æraria. Hippocr. p. 820 : Ὁκόσα ἢ σκυτίνης ἔργα ἢ χαλκείης, ἢ ἄλλο τι ἔργον. Plato Prot. p. 324, E : Οὐ τεκτονικὴ οὐδὲ χ. Symp. p. 197, B. Epinom. p. 957, B. Joseph. A. J. 1, 2, 2 : Χαλκείαν πρῶτος ἐπενόησε. Philo in Math. vett. p. 60 : Ἐὰν τὸ τυχὸν σίνος ἐν τῇ χ. λάβωσι. Hero ib. p. 134 : Ἐπιζυγὶς ... ἐν τῇ χ. καλῶς τετελειωμένη.]

Χάλκεια, τὰ, Festum antiquum et a populo olim celebratum, postea vero a solis fabris, in honorem Vulcani, quod in Attica artem exercuisset : celebrabatur autem ἕνῃ καὶ νέᾳ τοῦ Πυανεψιῶνος· ἐν ᾗ καὶ ἱέρειαι μετὰ τῶν ἀρηφόρων [ἀρρηφ.] τὸν πέπλον ἐδιάζοντο : ut annotatur [apud Suidam in secunda de hoc v. glossa,] in Lex. meo vet. et ap. Etym. [M. p. 805, 43], apud quem Herodian. docet ὅτι ἡ πλείων χρῆσις προπερισπᾶ, indicans plerumque scribi Χαλκεῖα, penult. circumfl., ut et ap. Polluc. 7, c. 24 [§ 105] : Χαλκεῖα, ἑορτὴ ἐν τῇ Ἀττικῇ, Ἡφαίστου. [Accuratius Harpocr. : Χαλκεῖα· Ὑπερείδης ἐν τῷ κατὰ Δημέου ξενίας. Τὰ Χαλκεῖα ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίοις τῇ Ἀθηνᾷ ἀγομένη Πυανεψιῶνος ἕνῃ καὶ νέᾳ, χειρώναξι κοινὴ, μάλιστα δὲ χαλκεῦσιν, ὥς φησιν Ἀπολλώνιος ὁ Ἀχαρνεύς. Φανόδημος δὲ οὐκ Ἀθηνᾷ φησὶν ἄγεσθαι τὴν ἑορτὴν, ἀλλ' Ἡφαίστῳ. Γέγραπται δὲ καὶ Μενάνδρῳ δρᾶμα Χαλκεῖα. V. Hesychii gl. huc spectantem v. s. v. Χαλκεῖον. Porro Suidas : Χαλκεῖα· ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἅ τινες Ἀθήναια καλοῦσιν· οἱ δὲ Πάνδημον, διὰ τὸ ὑπὸ πάντων ἄγεσθαι. Ἀθήναια memorantur in inscriptionibus quibusdam (v. Bœckh. Corp. Inscrr. vol. 1, p. 359), sed eadem esse quæ Χαλκεῖα probari non potest, videturque hanc opinionem rejecisse Phanodemus.]

Χαλκεῖον [Ion. Χαλκήϊον], τὸ, i. q. χαλκευτήριον. [Suidas : X. ἐν ᾧ χαλκεύουσι. Herodot. 1, 68; Plat. Euthyd. p. 300, B; Andocid. p. 6, 24; Lysias ap. Athen. 5, p. 210, A. Inscr. ap. Bœckh. OEcon. vol. 2, p. 108. Athen. 10, p. 456, D. Teles ap. Stob. Flor. 97, 31, p. 524, 8.] Lucian. [De sacrif. c. 8] : Τοῦ Ἡφαίστου τὸ χαλκεῖον, Officina Vulcani, in qua æs ferrumque elaborat. Hom. χαλκῶνα appellat. [|| Χαλκεῖον vitiose pro Χαλκίον, de quo quæ HSt. dixit v. s. v. Χαλκίον.

Post quæ HSt. pergit :] || Χαλκεῖα, Hesychio sunt etiam ὑπομνήματα τῆς τῶν τεχνῶν εὑρέσεως, Artium inventarum monumenta. Quibus verbis puto eum intelligere Festum quod Athenis fabri ærarii ac ferrarii dicuntur agitasse olim in honorem Vulcani τῆς χαλκευτικῆς inventoris, cujus suprà etiam facta fuit mentio. [De hoc dictum s. v. Χαλκεῖα.]

[Χαλκέλατος. V. Χαλκήλατος.]

Χαλκέμβολος, ὁ, ἡ, Æreum s. Æratum rostrum habens. [Poeta ap. Dionys. De comp. verb. c. 17 : Ἀπήνησι χ.] Χαλκέμβολοι νῆες [Diodor. 14, 59, Plutarch. V. Cimon. c. 13. Id. V. Anton. c. 35 : Χαλκεμβόλους ἑκατόν], Rostratæ naves, Bud. Appian. Mithridat. : Νῆες ἑάλωσαν χαλκέμβολοι ὀκτακοσίαι. Et Χαλκεμβολὰς, άδος, ἡ, idem, ut χαλκεμβολάδων νηῶν, Eur. [Iph. A. 1320. HSt. alibi :] Χαλκέμβολος, Æreo armatus rostro : χ. τριήρης, Pollux [1, 120], quæ et χαλκόπρωρος et χαλκόστομος. [Id. 2, 102 : Χαλκόστομον παρὰ τοῖς ποιηταῖς τὸ χαλκόπρωρον ἢ χαλκέμβολον. « Zosim. Hist. p. 443, 10 Reitem., πλοῖον χ. » Hase.] Item fem. gen. dicitur Χαλκεμβολὰς pro χαλκέμβολος : unde ap. Eur. χαλκεμβολάδων νηῶν, Naviuni æreis rostris præditarum.

[Χαλκένδυτος, ὁ, ἡ, Ære indutus. Schol. Eurip. Phœn. 1137.]

Χαλκέντερος, ὁ, ἡ, Intestina habens ærea. Ita cognominatus fuit Didymus grammaticus, διὰ τὴν περὶ τὰ βιβλία ἐπιμονήν : dicitur enim scripsisse supra ter mille libros. Suid. [s. v. Δίδυμος, et Const. Manass. Chron. 6644.] Χαλκεύτερος, in VV. LL. perperam pro χαλκέντερος.

[Χαλκεντὴς, ὁ, ἡ, Æneis armis instructus. Pind. Nem. 11, 45 : Στρατιὰν χαλκεντέα· Nem. 1, 24 : Πολέμου χαλκεντέος.]

[Χαλκέντονον, τὸ, i. q. χαλκότονον, quod v.]

[Χαλκεόγομφος, ὁ, ἡ, Æneis clavis firmatus. Δῶμα χ. Simonid. ap. Dionys. De comp. verb. c. 26.]

[Χαλκεόζωνος. V. Χαλκόζωνος.]

[Χαλκεοθῦμος, ὁ, ἡ, Æneum (i. e. fortem, invictum) animum habens. Tzetz. Hom. 325 : Τοὺς ὤχτειρεν ἰδὼν, εἰ καὶ μάλα χ.]

Χαλκεοθώρηξ, i. q. χαλκοθώρηξ, Æreo thorace armatus. Hom. Il. [Δ, 448], Θ, [62] : Μένε' ἀνδρῶν Χαλκεοθωρήκων. [Theocr. 22, 136. « Orac. Sib. 1, 395, ἀνδρῶν βαρβαροφώνων, χ. Homeri versum affert quoque Numen. Pythagor. ap. Euseb. Pr. ev. p. 731, D. » Hase.]

Χαλκεοκάρδιος, ὁ, ἡ, Cui est χάλκεον ἦτορ, Æreum et infractum pectus habens, Qui æneo et invicto corde est. Horat. ad hoc epith. respexisse puto, quum dixit Æs triplex circa pectus esse, Carm. 1, 3, [9]. Theocr. 13, [5] : Ἀμφιτρύωνος ὁ χαλκεοκάρδιος υἱός.

[Χαλκεομήστωρ, ὁ, ἡ, Hesych. in gl. ab Musuro omissa (ap. Schowium p. 780) : Χαλκεομίστωρ (χαλκεομήστωρ codex a Musuro correctus)· ἰσχυροφόρος· unde Kirchhoffius Eurip. Tro. 271, ubi in libris χαλκεομήτορος vel χαλκεομίτορος Ἕκτορος scriptum, recte restituit χαλκεομήστορος, pariterque correxit glossam Hesychii Χαλκεομήστορος· ἰσχυρόφρονος. Nominativum tamen χαλκεομήστωρ, per χάλκεος, ἰσχυρὸς expositum, ex Lex. Ms. Havniensi affert Osannus.]

[Χαλκεόμιτος, ὁ, ἡ. Tzetz. Antehom. 28 : Οὐδ' ἄρα μὴν τόδε Μοίραις ἥνδανε χαλκεομίτοις· ubi Tryllitschius recte χαλκεομίτροις, quod Tzetzes ex Lycophrone sumsit, qui χαλκομίτρου κόρης dixit 997. G. Dind.]

[Χαλκεομίτρης, ὁ, Æneam mitram gestans. Quint. Sm. 1, 274 : Εὐήνορα χαλκεομίτρην. || Male scriptum pro χαλκομίτρης, quod v.]

[Χαλκεόμιτρος, idem. V. Χαλκεόμιτος.]

[Χαλκεομίτωρ vitiose pro χαλκεομήστωρ, quod v.]

[Χαλκεόνωτος. V. Χαλκόνωτος.]

[Χαλκεόπεζος, ὁ, ἡ, Æneos pedes habens. Ἕδρην χ. Claudian. Anth. Pal. 9, 140.]

[Χαλκέοπλος, ὁ, ἡ, Ærea arma habens. Eurip. Hel. 693 : Χαλκεόπλων Δαναῶν.]

Χάλκεος, et per contr. Χαλκοῦς, Æreus, Ex ære factus. Fem. Χαλκέη, et per contr. Χαλκῆ. [Etiam χάλκεος, ἡ, ap. Hom. Il. Σ, 222 : Ὄπα χάλκεον Αἰακίδαο· ubi schol. ἀντὶ τοῦ χαλκέην, collatis κλυτὸς Ἱπποδάμεια et θερμὸς ἀϋτμὴ, contra Zenodotum qui χαλκέην scripserat, quod non ἄμετρον est, ut indocte judicat schol., sed duabus syllabis pronuntiandum, ut χάλκεοι ap. Hesiod. Op. 149, Χάλκεοι δέ τε οἶκοι, disyllabum est et in locis pluribus Tragicorum, quorum tamen codices parum sibi constant modo formam solutam præbentes cum synizesi pronuntiandam modo contractam, quæ nihil obstat quominus in omnibus hujusmodi adjectivis restituatur, ubicunque metrum postulat, velut χαλκοῖς pro χαλκέοις in Soph. fragm. 479, Eur. Tro. 572. G. D.] Neutr. Χάλκεον, et per contr. Χαλκοῦν (cujusmodi contractio fit et in Χρύσεος, Ἀργύρεος, Κεράμεος et similibus). Hesiod. Op. [l. c.] de tertiæ ætatis hominibus, quam æream vocant : Τοῖς δ' ἦν χάλκεα μὲν τεύχεα, χάλκεοι δέ τε οἶκοι. Sic Hom. Il. Ψ, [27] : Οἱ δ' ἔντε' ἀφωπλίζοντο ἕκαστοι Χάλκεα, μαρμαίροντα. [Χάλκεον ἔγχος Il. Γ, 317, Δ, 481, Od. B, 10, et alibi ; ξίφος, Γ, 335, Η, 136 ; θώρηξ Ν, 398 ; ἄξων ib. 30 ; χιτὼν (lorica) ib. 440 ; ἐπίσσωτρα Ε, 725 ; κύκλα ib. 723 ; χάλκεος κέραμος Ε, 387 (quod per εἰρκτὴ et πίθος exp. schol., quibus ap. Hesych. additum « καὶ ὄρος ») ; χ. πέλεκυς Od. Ε, 235. Χάλκεος οὐδὸς in palatio Alcinoi ib. Η, 83, 89, quocum comparandus χαλκόπους ὀδὸς ap. Soph., de quo v. s. v. Χαλκόπους.] Od. Κ, [162] : Δόρυ χάλκεον, Ærea hasta, Ærea cuspide præfixa, quod alibi χαλκοβαρὲς δόρυ appellat, s. μελίην χαλκοβάρειαν. [Et quæ sunt similia apud alios poetas, velut χ. ἄχοντες ap. Pind. Pyth. 9, 37 ; ἔντεα Ol. 4, 34 ; λόγχη Nem. 10, 113 ; ὅπλα ib. 1, 77 ; ὁπλαὶ Pyth. 4, 402 ; ταῦρος (Phalaridis) Pyth. 1, 185. Semel ap. Æsch. Choeph. 686 : Λέβητος χαλκέου, ut Eur. Cycl. 391, Soph. Tr. 556. Χαλκῆ δέλτος et σάλπιγξ ib. 683 et El. 711, χ. ὅπλα Eur. Phœn. 1368.] Et ap. Aristot. Poet. [c. 26] : Τῇ δ' ἔσχετο χάλκεον ἔγχος. Athen. 2 : Εἰς χάλκεον ἢ ἀργύρεον ἄγγος ἐγχεόμενον. Alioquin in prosa contracto potius solent uti. [Soluta forma utuntur Iones, unde constans ejus usus apud Herodotum ceterosque hujus dialecti scriptores, velut Herod. 1, 215 : Χαλκέους θώρηκας· 2, 152. Χαλκέους ἄνδρας ἧξειν ἐπικούρους. Attici sola utuntur forma contracta, de qua recte præcipit Phryn. p. 207 ed. Lob. : Χρύσεα, ἀργύρεα, χάλκεα, κυάνεα, ταῦτα Ἰακὰ διαιρούμενα. Χρὴ οὖν λέγειν χρυσᾶ, ἀργυρᾶ· κυανᾶ τὸν ἀττικίζοντα· ... ὁμοίως δὲ καὶ χρυσοῦς, χαλκοῦς καὶ κυανοῦς καὶ τὰ ὅμοια. Sic recte χαλκοῦν ἵππον et χ. γένος ap. Plat. Rep. 2, p. 359, D ; 8, p. 547, A, et χαλκᾶ τείχη Leg. 6, p. 778, D, male vero χαλκέων δέλτων Axioch. p. 371, A, forma soluta quæ relinquenda Diodoro, Dionysio, Plutarcho, Straboni, quorum exx. collegit Lobeck. ad Phryn., aliisque recentioribus.] Æschin. [p. 65, 33] : Χαλκοῖς καὶ ἀδαμαντίνοις τείχεσι. Xenoph. Rep. Lac. [11, 3] : Χαλκῆν ἔχειν ἀσπίδα. [Hoc annotavit Pollux 1, 133, et alia, velut χ. ἀμφορεὺς, χαλκαῖ δέλτοι, χ. ψῆφοι, χαλκᾶ σταθμία 8, 123, 128.] Plutarch. Symp. 3, [10 init.] : Χαλκοῦν ἐμπηγνύουσιν ἧλον. Athen. 6 : Ὡς χαλκῶν ὄντων τῶν παλαιῶν ἀναθημάτων· 15 : Χαλκῷ νομίσματι χρήσασθαι· 4 : Ἐν χαλκῷ πίνακι. Rursum Plutarch. Hell. [p. 297, F] : Ἐν διφθέραις χαλκαῖς γεγράφασι. Et in l. De sol. anim. : Χαλκοῦς ἐλέφαντας ἀντὶ τῶν σφαγέντων ἀνέστησε· De loquac. [p. 505, E] : Ἀθηναῖοι δὲ χαλκῆν ποιησάμενοι λέαιναν ἄγλωσσον, ἐν πύλαις τῆς ἀκροπόλεως ἀνέθηκαν· Orac. Pyth. [p. 397, E] : Κίων τις ἑστὼς ἄνω χαλκοῦς Ἱέρωνος, Ærea columna ab Hierone erecta. Et ap. Pausan. Att. [1, 43, 6] Lysippus χαλκοῦν Δία ἐποίησε. [Dem. p. 428, 15 : Παρὰ τὴν χαλκῆν τὴν μεγάλην Ἀθηνᾶν ἕστηκε. Χάλκεος Ποσειδῶν Herodot. 9, 81, et χάλκεον Δία ἀνέθηκαν ibid.] Dicimur etiam aliquem χαλκοῦν ἱστάναι, quum æream ei statuam erigimus. Ille itidem dicitur χαλκοῦς σταθῆναι, cui ærea illa imago facta est. [Χαλκοῦν ἑστάναι Pollux 8, 140, nisi hoc ἱστάναι scribendum.] Dem. C. Aristocr. : Εἰ τοὺς μὲν παρ' ὑμῖν τοιοῦτό τι πράξαντας, χαλκοῦς ἱστάντες, καὶ ταῖς μεγίσταις δωρεαῖς τιμῶντες ἐφαίνεσθε. [Adde p. 172, 6 et 18 ; 425, 1 ; 807, 18. Eodem modo χρυσοῦν ἱστάναι dicitur, de quo v. s. Χρύσεος. Luc. Anach. c. 17 : Χαλκοῦν αὐτὸν ἀναστήσατε· Paras. c. 48 : Χαλκοῦς ἕστηκεν ἐν τῇ ἀγορᾷ. Dio Cass. 58, 4 ; 76, 2 ; 77, 16 extr. Χαλκῆν εἰκόνα dixit Ælian. V. H. 8, 16 : Ἀνέστησαν αὐτῷ χαλκῆν εἰκόνα ἐν τῇ ἀγορᾷ.] Aristot. Rhet. 3, [9] : Ἄξιος δὲ σταθῆναι χαλκοῦς, οὐκ ἄξιος ὢν χαλκοῦ. Quibus

verbis notatur ambitio cujusdam, qui summos honores appeteret, statuamque æream, quum ne æreo quidem numo dignus esset. Nam Χαλκοῦς, substantive positum, significat interdum τὸ χάλκεον νόμισμα. Plutarch. Symp. 4, [2] : Ζώνην χαλκοῦς ἔχουσαν ὑπεζωσμένους διέτηξε, Æreos numos. Nicarch. Epigr. : Δι' ἓξ χαλκοῦς δύσμορος οὐκ ἔθανεν· de quodam, qui se strangulare volebat, tam avarus tamen erat, ut ne sex quidem æreos numos exponere sustineret ad emendum sibi funiculum. Sic Dem. C. Mid. [p. 543, 36] : Ἀλλ' οὐδὲ χαλκοῦν ἐκτέτικεν οὐδέπω καὶ τήμερον οὐδένα. Quem locum citat Pollux 9, [92] quum dixisset χαλκοῦς fuisse νομισμάτιόν τι λεπτόν : ut κέρματα ap. Eosdem, apud Latinos Teruncius. Idem eodem in l. aliquanto ante [§ 65] annotat τὸν ὀβολὸν habuisse ὀκτὼ χαλκοῦς : et duos quidem χαλκοῦς, fuisse τεταρτημόριον [ταρτημόριον] vocatos, quod essent τοῦ ὀβολοῦ τέταρτον, Quarta pars : quatuor vero χαλκοῦς, ἡμιωβόλιον : at sex χαλκοῦς, τριτημόριον, quoniam sc. τὰ τρία μέρη ἐστὶ τοῦ ὀβολοῦ : ut apud Philemonem in Sardio : Χαλκοῦς ὀφείλεις πέντε μοι, μέμνησ'; ἐγὼ Σοὶ πέντε χαλκοῦς, σὺ δέ [γέ] μοι τριτήμορον. Τοὺς ἓξ ἀποδοὺς, τοὺς πενταχάλκους [πέντε χαλκοῦς] ἀπόλαβε· quanquam nonnulli τοὺς ἓξ χαλκοῦς appellant etiam τεταρτημόριον, ὡς τρία τεταρτημόρια ἔχοντας. [Dem. p. 1045, 25 : Δεῖξον χαλκοῦν ἕνα μόνον εἰς τὴν πόλιν ἀνηλωκώς· 1283, 4 : Γραμματιδίῳ δυοῖν χαλκοῖν ἐωνημένῳ.] Apud medicos Ponderis nomen est. Gorr. Æreolum interpr., aitque esse sextam oboli partem, siquidem obolus ἓξ χαλκοῦς, h. e. Sex æreola, continet : esse igitur χαλκοῦν, duodecimam partem scripuli. Dividi autem εἰς λεπτὰ, h. e. minuta, septem : pendere vero grana duo, quod granum apud Arabas minimum pondus existimatur. Paulus tamen Ægin. referens et ipse χαλκοῦν inter στα-

θμοὺς, cum Polluce [9, 65] dicit ὀβολὸν ἔχειν $\overset{\alpha}{\chi}$ η, i. e. χαλκοῦς ὀκτώ : ea enim τοῦ χαλκοῦ nota est, sc. τὸ χ σημεῖον ἔχον ἐπικείμενον αὐτῷ τὸ α, ut idem medicus annotavit. Plin. vero 21 fin. : Drachma Attica denarii argentei pondus habet : eadem sex obolos pondere efficit : obolus, decem chalcos. [V. s. litera X.]

‖ Porro ut redeam ad substantivum nomen χαλκοῦς, non illud semper Æreum numum significat, verum etiam Statuam æream, ut ap. Lucian. Lexiph. [c. 11] : Οἶσθα τὸν χαλκοῦν τὸν ἑστῶτα ἐν τῇ ἀγορᾷ, Nosti æream statuam in foro erectam. Ubi subauditur substantivum ἀνδριάς. ‖ Adj. vero χάλκεος s. χαλκοῦς tribuitur et aliis improprie ac per metaphoram. Hom. enim [Il. E, 704, 859, 866, Π, 543. Pind. Ol. 10, 19, Isthm. 4, 124] χάλκεον Ἄρεα dicit [i. e. ferro armatum (διὰ τὸ σιδηροφορεῖν τοὺς πολεμοῦντας Eust. p. 384, 14), ut χαλκέους ἄνδρας Herodot. 2, 152] et ὅπα χάλκεον, et χάλκεον ἦτορ. Il. E, [859] : Ὁ δ' ἔβραχε χάλκεος Ἄρης Ὅσσον τ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι Ἀνέρες ἐν πολέμῳ. Et [Σ, 222] : Οἱ δ' ὡς οὖν ἄϊον ὅπα χάλκεον Αἰακίδαο· B, [490] : Χάλκεον δέ μοι ἦτορ ἐνείη, Æneum pectus. [X. οὐρανὸς Il. P, 425, Pind. Pyth. 10, 42, Nem. 6, 6, quemadmodum idem πολύχαλκος dicitur, quod per στερεὸς, ἰσχυρὸς exponunt grammatici, velut Hesych., schol. Pind. Pyth. 10, 42. X. νῶτα Eur. Ion. 1 : Ἄτλας ὁ χαλκέοισι νώτοις οὐρανὸν ... ἐκτρίβων. X. ὕπνος Hom. Il. A, 241, ubi Eustath. p. 841, 29 : X. ὕπνον ἢ τὸν ἐκ σιδήρου φησὶν ἢ τὸν στερρὸν διὰ τὸ ἀνέγερτον, ὥς που καὶ χάλκεον ἔφη δεσμὸν καὶ οὐρανὸν, ἢ καὶ τὸν οὐ μαλακὸν, ὁποῖον τὸ ἀλλαχοῦ μαλακὸν κῶμα, ἀλλὰ σκληρόν. Hesych. : Χάλκεον· ὀχυρὸν, σκληρόν· ἄλλοι ὕπνον ἢ θάνατον· ubi ὕπνον post χάλκεον transponendum et nisi quid excidit, ἢ delendum. De moriente Heliod. 2, 20 : Πρὸς ὕπνον τραπεὶς ὁ Θέρμουθις χάλκεόν τινα καὶ πύματον ὕπνον εἴλκυσεν ἀσπίδος δήγματι... πρὸς οὐκ ἀνάρμοστον τοῦ τρόπου τὸ τέλος καταστρέψας. Virgil. Æn. 10, 745 : Olli dura quies oculos et ferreus urget somnus; in æternam clauduntur lumina noctem. X. ὅμαδος ap. Pindar. Isthm. 8, 54 : X. στονόεντ' ἀμφέπειν ὅμαδον (pugnantium). Mire vero dictum ap. Hesiod. Sc. 243 : Αἱ δὲ γυναῖκες ἐϋδμήτων ἐπὶ πύργων χάλκεον ὀξὺ βόων· quod χαλκέων scribendum cum Hermanno, ut χαλκᾶ καὶ ἀδαμάντινα τείχη dixit Æschin. p. 65, 33.] At vero χαλκῆ μυῖα, Ludi genus est ap. Polluc. 9, [122, 123] in quo puer fascia obligatis oculis proclamat, χαλκῆν μυῖαν θηράσω : alii respondent, θηράσεις, ἀλλ' οὐ λήψῃ : feriuntque ipsum donec aliquem eorum ceperit. [Hesych. : X. μυῖα· εἶδός τι μυίας. Copiosius idem s. v. Μυῖα χαλκῆ et Eustath. p. 1243, 29. V. Μυῖα vol. 5, p. 1253.] ‖ Χαλκοῦς cognomento dictus fuit et rhetor quidam ac poeta Dionysius, quod Atheniensibus auctor fuerit numismate æreo utendi, teste Athen. 15, [p. 668, E] qui et alibi sæpe ejus meminit, ut et Aristot. Nec non fur quidam id cognomen habuit, in quem Demosth. lusit : Μὴ θαυμάζετε, ὦ Ἀθηναῖοι, χαλκοῦς κλέπτας. Meminit et Eustath. [p. 1243, 19.]

‖ Poetæ pro χάλκεος dicunt etiam Χάλκειος, metri causa, ut χρύσειος pro χρύσεος. Hom. Il. Z, [236] de Glauco : Ὅς πρὸς Τυδείδην Διομήδεα τεύχε' ἄμειβε Χρύσεα χαλκείων· Od. [Γ, 241] : Καί οἱ ἐγὼ χάλκειον ἄορ καὶ δίπλακα ὦκα· Il. Γ, [380] : Κατακτάμεναι μενεαίνων Ἔγχεϊ χαλκείῳ, Hasta ærea s. ærata. [Αἰχμὴ χαλκείη Δ, 461; αὐγὴ Ν, 341; κνήστις Λ, 640.] Hesiod. Op. [491] : Πὰρ δ' ἴθι χάλκειον θῶκον, Præteri æream sedem. [Ib. 144 : Γένος ... ἀνθρώπων χάλκειον· Theog. 733 : Πύλας χαλκείας· Sc. 213 : Χάλκειοι ἰχθύες. Apoll. Rh. 1, 430 : Χαλκείῳ πελέκει· ubi schol. : Ἀπολλώνιός φησιν ἐν τῷ α' τῶν ὑπομνημάτων τὸν σίδηρον ὑπὸ τῶν ἀρχαίων χαλκὸν λέγεσθαι, ἀγνοῶν ὅτι μηδέπω εὑρεθέντος σιδήρου χαλκῷ ἐχρῶντο, ὡς καὶ Ἡσίοδός φησι (Op. 151)· Χαλκῷ δ' εἰργάζοντο, μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος. Sed Sophocles (fr. 482) in descriptione cottabi ap. Athen. 11, p. 487, D, cur in fine trimetri χάλκειον κάρα, ut ap. Athen. legitur, potius scriberet quam χάλκεον κάρα nihil caussæ erat. Nihil huc confert gl. Hesychii qua χαλκεῖον exp. ἐν ᾧ τοὺς κοττάβους ἐποιοῦντο. Id enim nihil aliud est quem χαλκίον, quod v. Magis etiam mirum σφαῖρα χάλκειος pro σφαῖρα χαλκῆ ap. Sext. Emp. legi p. 444, nisi ex poeta sumtum est. De forma Ionica Χαλκήϊος v. infra.]

[Χαλκεοτευχής. V. Χαλκοτευχής.]

[Χαλκεοτέχνης, ὁ, Artifex ærarius. Quint. Sm. 2, 440 : Ἥφαιστον χ.]

Χαλκεόφωνος, ὁ, ἡ, idem cum χαλκόφωνος, Æream vocem habens, i. e. vel Valde acutam, vel Valde firmam. [Per ἰσχυρόφωνος exp. Hesych.] Hom. Il. E, [785] : Στέντορι εἰσαμένη μεγαλήτορι χαλκεοφώνῳ, Ὅς τόσον αὐδήσασχ' ὅσον ἄλλοι πεντήκοντα. Et Hesiod. [Th. 311] dicit ἀΐδεω κύνα χαλκεόφωνον. [Dionys. P. 789 : Κρονίδαο μέγαν κύνα χαλκεόφωνον. X. ἀοιδὴ Anth. Pal. 9, 505, 15.]

[Χάλκευμα, τὸ, Æramentum. Æsch. Pr. 19 : Ἀκοντά σ' ἄκων δυσλύτοις χ. προσπασσαλεύσω, ubi de vinculis dictum est. De gladio Choeph. 576 : Νεκρὸν θήσω ποδώκει περιβαλὼν χαλκεύματι.]

Χαλκεὺς, έως, ὁ, Faber ærarius, Qui æramenta cudit, etiam faber ferrarius : ut χαλκεύειν etiam accipi pro σιδηρεύειν, i. e. σίδηρον ἐργάζεσθαι, docebo ex Polluce [7, 106]. Itidemque Aristot. Poet. [c. 25] χαλκέας dici testatur τοὺς τὸν σίδηρον ἐργαζομένους. [Hesych. : X., πᾶς τεχνίτης, καὶ ὁ ἀργυροκόπος καὶ ὁ χρυσοχόος.] Homerus vero non Ferrarium solum fabrum χαλκέως nomine appellat, verum etiam Aurificem, ut Od. Γ, [432] : Ἦλθε δὲ χαλκεὺς Ὄπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήϊα, πείρατα τέχνης, Ἄκμονά τε σφῦραν τ', εὐποίητόν τε πυράγραν, Οἵσίν τε χρυσὸν ἐργάζετο. De Ferrario ap. Eund. I, [391] : Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ χαλκεὺς πέλεκυν μέγαν ἠὲ σκέπαρνον Εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτῃ μεγάλα ἰάχοντα Φαρμάσσων· τὸ γὰρ αὖτε σιδήρου γε κράτος ἐστί. [Il. Δ, 187, 216 : Μίτρη τὴν χαλκῆες κάμον ἄνδρες· M, 295 : Ἦν (ἀσπίδα) ἄρα χ. ἤλασεν· O, 309 : Αἰγίδα ... ἣν ἄρα χαλκεὺς Ἥφαιστος Διΐ δῶκε. Aristoph. Av. 490 : Χαλκῆς, κεραμῆς, σκυλοδέψαι.] In prosa etiam passim pro Fabro ferrario usurpatum occurrit [Herodot. 1, 68; 4, 200. Fragm. Pythag. p. 706 ed. Gal. : Τὸν σίδηρον συντρίβεσθαι ... χαλκῆϊ ἀγαθόν], et nominatim ap. Xenoph. [Hell. 3, 4, 17, pro quo σιδηρεῖς Ages. 1, 26] : qui discrimen facit inter χαλκοτύπον et χαλκέα : forsan hujus nomine accipiens τὸν χαλκουργὸν, Qui æs eruit et subtiliori operi parat; χαλκοτύπον vero appellans Eum qui a χαλκεῖ s. χαλκουργῷ ita paratum elaborat et ex eo fingit statuam, columnam, aut tale quid. Nisi tamen χαλκέως vocabulo Fabrum ferrarium intelligat, χαλκοτύπου vero appellet Ærarium. [Id. OEc. 6, 13 :

Ἀγαθοὺς τέκτονας, χαλκέας ἀγαθούς· et ubi male χαλκεῖς pro χαλκέας Mem. 3, 7, 6. Ib. 4, 4, 5 : Χαλκέα τινὰ διδάξασθαι. Plato Rep. 2, p. 370, D : Τέκτονες καὶ χαλκῆς. Χαλκέας Symp. p. 221, E.] || Χαλκεὺς dicitur etiam Piscis quidam diversus ab eo qui Χαλκὶς nominatur, teste Athen. 7, [p. 328, D] ubi etiam ex Euthydemo tradit eos γίνεσθαι ἐν τῇ Κυζικηνῶν χώρᾳ, esseque περιφερεῖς καὶ κυκλοειδεῖς. [Oppian. Hal. 1, 133 : Χαλκέα καὶ κορακῖνον. « Est Zeus Faber sec. Bussemaker. Schol. Oppian. p. 659. » Hase. Χαλκεὺς olim ap. Aristot. H. A. 4, 9, ubi nunc recte χαλκὶς ex codd.]

Χαλκευτήριον, τὸ, Fabrile [Gl.], Officina χαλκευτοῦ : quæ etiam χαλκεῖον et χαλκεών.

Χαλκευτὴς, ὁ, Qui æramenta cudit, Faber ærarius s. ferrarius; generaliter Fabricator, Artifex. Antip. [Sid.] Epigr. in Pind. [Anth. Pal. 7, 34] : Πιερικὰν σάλπιγγα, τὸν εὐαγέων βαρυῤῥόμνων Χαλκευτὰν κατέχει Πίνδαρον ἅδε κόνις. Legitur idem Epigr. ap. Suid. quoque [s. v. Χαλκευτής. Eadem metaphora Antip. Thess. Anth. Pal. 7, 409, στίχον dixit χαλκευτὸν Πιερίδων ἐπ' ἄκμοσιν.]

Χαλκευτικὸς, ἡ, ὸν, Ad fabrum ærarium s. ferrarium pertinens, Fabrilis : unde fem. gen. χαλκευτικὴ, sc. τέχνη [Xenoph. OEc. 1, 1; Aristot. De partt. an. 4, 6; Philostr. p. 76. Schol. Aristoph. Pl. 160. Ammon. p. 134. Suidas s. v. Αἰθαλόεις θεός. Plene χ. τέχνη Eustath. p. 158, 8], Ars fabrilis, æraria s. ferraria, procudendi æs aut ferrum. Homo etiam aliquis χαλκευτικὸς dicitur qui artem ærariam s. ferrariam probe callet. [Xenoph. Mem. 1, 1, 7.] Gaza vertit Artis excusoriæ peritus. [Χαλκευτικὰ ἔργα Xenoph. De vectig. 4, 6. Schneid. Greg. Nyss. t. 1, p. 702, B; t. 2, p. 110, A; 1070, B; t. 3, p. 29, A. Galen. vol. 14, p. 714, 2, de pulmone, ἔοικε ταῖς χ. φύσαις. Hase. || Adverb. χαλκευτικῶς est in cod. Flor. schol. Aristoph. Eq. 468 : Ἀντὶ τῶν τεκτονικῶν ῥημάτων καὶ αὐτὸς χαλκευτικῶς φθέγγεται. Sed præstat vulgata scriptura χαλκευτικά. G. Dind.]

[Χαλκευτὸς, ἡ, ὸν, Ex ære factus. || Figurate στίχος χ. : v. s. Χαλκευτής.]

Χαλκεύω, Ærariam artem tracto, χαλκουργῶ, Æs exerceo et malleo tundo. Thuc. 3, p. 112 [c. 88] : Νομίζουσι δὲ οἱ ἐκείνῃ ἄνθρωποι ἐν τῇ Ἱερᾷ ὡς Ἥφαιστος χαλκεύει· ὅτι τὴν νύκτα φαίνεται πῦρ ἀναδιδοῦσα πολὺ καὶ τὴν ἡμέραν καπνόν. [Aristoph. Pl. 163 : Ἕτερος δὲ χαλκεύει τις, ὁ δὲ τεκταίνεται. Ib. 513 : Χ. ἢ ναυπηγεῖν. Plato Leg. 8, p. 846, E : Μηδεὶς χαλκεύων ἅμα τεκταινέσθω· Rep. 3, p. 396, A : Χαλκεύοντας ἤ τι ἄλλο δημιουργοῦντας.] Frequentius transitive accipitur pro Ex ære fabrico, vel etiam Ex ferro : ut Pollux quoque [7, 106] annotat χαλκεύειν poni et pro σιδηρεύειν, i. e. σίδηρον ἐργάζεσθαι. Hom. Il. Σ, [400] : Τῇσι πάρ' εἰνάετες χάλκευον δαίδαλα πολλὰ, Apud quas multa ex ære opera artificiosa et elegantia conficiebam : verba Vulcani. Soph. Aj. [1034] : Ἐρινὺς τοῦτ' ἐχάλκευε ξίφος, Erinnys hunc cudebat ensem. [Figurate Pind. ap. Athen. 13, p. 601 : Ὃς μὴ πόθῳ κυμαίνεται, ἐξ ἀδάμαντος ἢὲ σιδάρου κεχάλκευται μέλαιναν καρδίαν· quem l. multi sunt imitati, quos indicavit Wyttenb. ad Plutarch. De sera num. vind. p. 69.] Media voce [Theognis 539 : Οὗτος ἀνὴρ ... πέδας χαλκεύεται αὐτῷ.] Plutarch. Camillo [c. 40] : Ἐχαλκεύσατο κράνη τοῖς πλείστοις ὁλοσίδηρα, Plurimis galeas ferreas fabricatus est. [Eustath. p. 158, 4 : Χαλκευσάμενοι βέλη. Alia structura Aristoph. Av. 1114 : Χαλκεύεσθε μηνίσκους φορεῖν ὥσπερ ἀνδριάντες· quod schol. exp. ἐπίθεσθε μηνίσκους, alius κατασκευάσατε.] Metaph. autem Aristoph. Eq. [469] : Ἐπὶ γὰρ τοῖς δεδεμένοις χαλκεύεται, pro Adornantur, s. Struuntur, aut etiam Cuduntur, simili metaph. a fabris ærariis s. ferrariis, ut et in præcedenti versu, ubi dicit, Καὶ ταῦτ' ἐφ' οἷσίν ἐστι συμφυσώμενα, Adversum quos conflentur et conspirentur hæc; dicuntur enim fabri συμφυσᾶν et συγχροτεῖν, ut Conflare. Eodem sensu et simili metaph. paulo ante, Ταυτὶ μὰ τὴν Δήμητρά μ' οὐκ ἐλάνθανε Τεκταινόμενα τὰ πράγματ', ἀλλ' ἠπιστάμην, Hæc fabricari et strui, Ista machinari et moliri nonnullos. [Justin. Mart. p. 494, D; 495, A. Athenag. p. 14, D. Basil. t. 1, p. 337, C; 398, B; 403, B. Galen. vol. 6, p. 134, 7; vol. 2, p. 673, 5, σμίλης κεχαλκευμένης ὁμοίως ἑκατέρωθεν. Sensu latiore Joann. Chrysost. t. 10, p. 386, B, de arca mortuorum, εἴ γε καὶ ταύτην ἐχαλκεύσαμεν ἀπὸ χρυσοῦ, Si construxissemus. Hase. Χαλκεύεσθαι τὸν θάνατον Photius Quæst. ad Amphil. p. 677. Schleusn.] Nec Fabricari solum, sed Cudere etiam simili metaphora Latini usurpant. [Denique notandus singularis verbi usus ap. Phalar. Epist. p. 188 : Τοὺς ἑπτὰ καὶ τριάκοντα τούσδε ... χαλκευθῆναι κατὰ φύσεως ἀπανθρωπίαν ἀποφαίνεις, Æri (i. e. æreo Phalaridis tauro) includi, quemadmodum χαλκωθῆναι dicuntur qui æneis armis circumdati sunt.]

Χαλκεὼν, ῶνος, ὁ, Officina fabri ærarii, Suidæ τὸ χαλκεῖον. Hesych. χαλκεῶνα dici scribit χαλκεῖον, ἐν ᾧ τοὺς κοττάβους ἐποιοῦντο. [Verba χαλκεῖον ... ἐποιοῦντο alia sunt gl., ab χαλκεῶνα, cujus interpretatio excidit, separanda.] Utitur hoc vocab. Hom. Od. Θ, [273] de Vulcano : Ὡς οὖν θυμαλγέα μῦθον ἄκουσε, Βῆ ῥ' ἴμεν ἐς χαλκεῶνα, κακὰ φρεσὶ βυσσοδομεύων, In officinam suam ærariam, ubi æraria instrumenta cudebat. [Apoll. Rh. 3, 41 : Ἀλλ' ὁ μὲν ἐς χαλκεῶνα καὶ ἄκμονας ἦρι βεβήκει· ubi χαλκεῶνα ut apud Homerum trisyllabum est.]

[Χάλκη, ἡ, Chalce, nomen urbis. V. Χάλκεια. || Porro χάλκη dicitur etiam πορφύρα, Hesych. Cujus signif. Nicandri quoque schol. meminit; nam in Ther. 256, exponens hæc verba, Χροιὴν δ' ἄλλοτε μὲν μολίβου ζοφοειδέος ἴσχει, Ἄλλοτε δ' ἠερόεντα, τότ' ἄνθεσιν εἴσατο χαλκοῦ, annotansque loco illius χαλκοῦ scribi etiam χάλκης, subjungit, Ἔστι δὲ ἡ χάλκη ἄνθος, ἀφ' οὗ καὶ τὴν πορφύραν ὠνόμασαν· affertque hæc pro utriusque lectionis confirmatione exempla : sc. ex Ἡρακλείᾳ (quod puto esse Poema de laboribus et factis Herculis), Φολὶς δ' ἀπέλαμπε φαεινὴ, Ἄλλοτε μὲν κυανοῦ, ποτὲ δ' ἄνθεσιν εἴσατο χαλκοῦ· et ex Numenio, Ἄνθεσσί γε εἴδετ' ἐπ' ἰχὼρ Ἠρόεις, τοτὲ δ' αὖ μολίβῳ ἐναλίγκιον εἶδος Ἀμφί ἑ κυδαίνει χάλκη ἴσον. [Nicand. ap. Athen. 15, p. 684, C : Χάλκας, σὺν δ' ὑάκινθον ἰωνιάδας τε χαμηλάς· ubi Casaubonus κάλχας.]

[Χαλκήβατος vitiose pro χαλκήλατος, quod v.]

[Χαλκηδονιακός. V. Χαλκηδών.]

[Χαλκηδόνιον, τὸ, synonymum stibii ap. Dioscor. 5, 99.]

[Χαλκηδόνιος. Χαλκηδονίς. V. Χαλκηδών.]

[Χαλκηδὼν, όνος, ἡ, Chalcedon.] Χάλκη autem et Χαλκηδὼν, Urbium propria sunt nomina. Ac quod ad illam attinet, teste Steph. Byz., a Theophr. nominatur Χάλκιον, nec non Χάλκαι plurali num. a Theopompo. [De his dictum s. v. Χάλκεια.] Unde qui oriundus est, dicitur Χαλκαῖος et Χαλκίτης. Ad hanc autem Χαλκηδόνα quod attinet, videtur denominata ἀπὸ Χάλκιδος τοῦ παρακειμένου ποταμοῦ, ut Historici tradunt. Qui inde oriundus est, vocatur Χαλκηδόνιος. [Χαλκηδονίτης ap. Anastas. in Maii Coll. Vat. vol. 7, p. 194. Osann.] Cujus fem. est Χαλκηδονία, item Χαλκηδονὶς, ut Χαλκηδονὶς χώρα ap. Strab. [12, p. 541], Chalcedonia regio, Ager Chalcedoniorum. [Χαλκηδονιακὸς ap. eund. 7, p. 320 : Τῆς Χαλκηδονιακῆς ἀκτῆς.] At Χαλκήτιδος νήσου meminit Menippus ἐν Περίπλῳ Βιθυνίας. [De hac dicetur s. v. Χαλκῖτις.] De his vero aliisque præterea multis vide et Plin. [Inter *Calchedon*, *Chalcedon* et *Calcedon* variant libri Pomp. Melæ 1, 95, 5; ubi Tzschuck. vol. 2, p. 573 : « Variatur et alibi hujus nominis scriptura. In libris veterum auctorum tam Græcorum quam Latinorum plerumque editum invenitur Χαλκηδὼν, *Chalcedon*, et sic Strabo 12, p. 563, et alibi. Ap. Herodotum 4, 85, et 5, 26, est Καλχηδὼν, et 4, 144; 6, 33, Χαλκηδὼν, ab Herodoto profecta esse non potest. Quare etiam quum antiqui numi accedant, priorem scripturam præfert Wessel. ad 4, 144. Numi enim antiqui tantum non omnes scribunt Καλχ. Καλχα. (Καλχαδονίων Dorica dialecto), vel Καλχεδονίων, etiam Καλχηδονίων, etsi hoc rarius : v. Raschii Lex. num. vol. 1, 2, p. 237 seqq. Ubi X in principio legitur, monetariorum vitio id tribuendum putat, ut in numo Begeri Thes. Brandenb. vol. 1, p. 489, et in alio Goltzii male fidi. Eckhel. tamen in Doctr. num. vol. 2, p. 411, cum Pellerino ad Chalcida Eubœæ eum pertinere putat. In Tabula Peuting. 8, C, quum scribatur *Calcedonia*, dubium remanet ubi adspiratio desit. Et sic passim libri scripti *Calcedo-*

nia, ut ap. Livium Epit. 93, et plerique in Antonini Itin. p. 139 Wessel., ut codex Leid. in Eutropio 6, 6, 5, *Calcedonem* habet. Καλχηδόνιοι ap. Demosth. p. 1211, 27. » Apud quem nunc Χαλκηδόνιοι ex codd. legitur. Ib. p. 1207, 28, libri variant inter Χαλκηδονίων et Καλχηδονίων, cod. Paris. S καλκηδονίων, superscripta tamen alteri κ litera χ a m. pr. Χαλκηδόνα omnes p. 198, 12, ut ap. Thucyd. 4, 75, et Χαλκηδόνιοι apud Platon. Phædr. p. 267, C : sed Rep. 1, p. 328, B, ubi nunc Χαλκηδόνιος legitur, pauci codices καλχηδόνιος, plures καρχηδόνιος, quod ipsum quoque Καλχηδόνιος est, ut Καλχηδὼν in libris sæpe corruptum in καρχηδὼν, velut ap. Aristoph. Eq. 174, 1303, aliosque non paucos, quorum exx. collegerunt Perizon. ad Ælian. V. H. 13, 31, Bochart. in Chanaan 1, 26, Wesseling. ad Hierocl. p. 691, Hemsterh. ad Polluc. 10, 73, Niclas. ad Aristot. De mirab. ausc. c. 59, et ad Antig. Hist. mir. c. 162, Tzschuck. ad Strab. 13, p. 609, vol. 5, p. 388 : etsi interdum etiam contrario modo peccatum est, velut ap. Steph. Byz. s. v. Θαψίπολις, ubi ed. Ald. Χαλκηδόνος καὶ Καρχηδόνος. Apud Xenoph. Anab. 7, 1, 20; 7, 2, 24 et 26, libri optimi servarunt Καλχηδὼν, in deterioribus in Χαλκηδὼν mutatum, quemadmodum in Historia Gr. optimus codex Paris. B satis constanter Καλχηδὼν præbet pro vulgato Χαλκηδὼν, de quo dixit L. Dindorfius ad 1, 3, 2, p. 23 ed. Oxon., et Polybii quoque libri uno alteroque loco intactum servarunt, de quo v. Schweigh. ad 4, 39, 5. Huc accedunt grammaticorum testimonia, Chœrobosci In Theodos. p. 341, 19 : Καλχηδὼν Καλχηδόνος, ἡ κατὰ Βυζάντιον, ἥτις καὶ Χαλκηδὼν καλεῖται· εὑρίσκομεν γὰρ διφορουμένην τὴν χρῆσιν (vitiose ap. eund. p. 537, 17, Καλχηδονέων pro Καλχηδονίων), et Etym. M. p. 486, 35 : Καλχηδών : « Περὶ τὸν ποταμὸν πόλιν κτίζουσι καὶ ὁμωνύμως αὐτῷ τὴν πόλιν ὠνόμασαν », quæ veteris alicujus scriptoris verba sunt. Denique eadem forma inscriptionum quoque auctoritate confirmatur, velut tituli apud Bœckh. 3068, vol. 2, p. 660, in quo ter scriptum Καλχηδόνιος, et 3793, p. 972, ubi est Χαλκηδονίων. Apparet ex his genuinam formam Καλχηδὼν et Καλχηδόνιος scriptoribus antiquioribus omnibus esse restituendam, nihilque tribuendum Stephani Byz. auctoritati, qui posteriorum temporum consuetudinem secutus urbis hujus nomen sub Χαλκηδὼν posuit, licet vetere forma ipse utatur s. v. Ζάρητα, ubi Καλχηδονίαν θάλασσαν dixit, etsi sibi non constitit si s. vv. Δημόνησος et Φρῖξος scripsit quod nunc legitur Χαλκηδόνα et ἐν τῇ Χαλκηδονίᾳ περαίᾳ, et s. v. Καρχηδὼν, μητρόπολις Λιβύης, διασημοτάτη πόλις. Χαλκηδὼν δὲ τῆς Βιθυνίας διὰ τοῦ λκ, ubi tamen vix dubitari potest quin Stephanus scripserit, quod partim jam Holstenius vidit, Καλχηδὼν δὲ τῆς Βιθυνίας διὰ τοῦ λ, una qua duo hæc nomina differunt litera notata, quemadmodum Orus fecit in verbis ab Stephano s. v. Δώτιον, ubi de Δώριον et Δώτιον nominibus agitur, appositis : Οὐ γὰρ ὡς ἡ Καλχηδὼν καὶ Καρχηδὼν καὶ τὰ τοιαῦτα λέγεται· ἡ μὲν γὰρ διὰ τοῦ λ περὶ τὸν Πόντον, ἡ δὲ διὰ τοῦ ρ πρὸ τῆς Λιβύης (πρὸς τῇ Λιβύῃ Meinek.). De origine nominis Arriani opinionem exposuit Eustath. ad Dionys. P. 803 : Κατὰ τὴν Ἀρριανοῦ ἱστορίαν ἐπώνυμός ἐστιν ἡ τῶν Χαλκηδονίων πόλις τῷ Κρόνου υἱῷ Χαλκηδόνι, ἀφ' οὗ πρῶτα μὲν ὁ ἐκεῖ που ῥέων ποταμὸς ἐκλήθη Χαλκηδών, ἔπειτα ἡ πόλις, Δωριέων ἀποικησάντων ὑστέροις χρόνοις, ὁμώνυμος γίνεται τῷ ποταμῷ. Ab Calchante vate derivat Tzetz. Exeg. Il. p. 10, 3 : Ἡ Αἶνος ἀπὸ Αἰνείου καὶ Καλχηδὼν ἀπὸ Κάλχαντος. Alia Bœckhii sententia est Corp. Inscrr. vol. 2, p. 662 : « Fluvius cum loco est ex χάλχαις (ostreis) dictus; hinc derivatur etiam χαλχαίνειν, et quod hoc de tectis intimo pectore et profundis cogitationibus dicitur, ipsum Calchantis etiam vatis nomen. Ita intelligitur primitivam nominis formam esse Καλχηδὼν, indigenis illam potissimum usitatam; exteri mutarunt in Χαλκηδόνα. » || Χαλκηδὼν nomen gemmæ est ap. Joannem Apocal. 21, 19, inter λίθους τιμίους memoratæ : Ὁ πρῶτος ἴασπις, ὁ δεύτερος σάπφειρος, ὁ τρίτος χαλκηδών (ubi var. lect. χαλκιδών καρχηδών χαρκητον)· sed aliunde non cognitæ. Nihil cum ea commune habent carbunculi *Calchedonii* qui olim ap. Plin. H. N. 37, 7, 25, legebantur, nunc recte ex aliis codd. *Carchedonii* scripti, quod ipsa Plinii verba postulant nomen ab opulentia Carthaginis magnæ repetentis. Eodem vitio ap. Epiphan. vol. 2, p. 227, B, χαλκηδόνιος λίθος, ubi rectam scripturam Καρχηδόνιος in margine posuit Petavius.]

[Χαλκήεις, εσσα, εν, Æreus. Christod. Ecphr. 58 : Χερσὶν ἑλίσσειν τεύχεα χαλκήεντα.]

Χαλκήϊος, pro χαλκεῖος [χάλκειος], i. q. χαλκευτικὸς, Pertinens ad χαλκέα, Ærarius, Ferrarius, Fabrilis. Hom. Od. Σ, [327] : Οὐδ' ἐθέλεις εὖδειν χαλκήϊον ἐς δόμον ἐλθών. Sic supra in Χαλκεὺς, habuimus ex eodem poeta [Γ, 433], ὅπλα χαλκήϊα, Instrumenta fabrilia : quibus sc. ὁ χαλκεὺς ἐργάζεται τὸν χρυσόν.

[Χαλκήλατος, ὁ, ἡ.] Χαλκέλατος [metri caussa pro χαλκήλατος dictum], ὁ, ἡ, Ex ære [vel ferro] ductus. [Pind. Ol. 7, 66 : Χαλκελάτῳ πελέκει. Paulus Sil. Anth. Pal. 5, 217 : Διαδὺς Δανάας] χαλκελάτους θαλάμους, Epigr. Talis apud Horatium Turris ahenea. Potest dici etiam Χαλκήλατος, ea forma qua χρυσήλατος. [Quater apud Æschylum cum nominibus κώδωνες, σάκος, πλάστιγξ, σκάφη Sept. 386, 539, Choeph. 290, fragm. 224, et γρυπαέτους χαλκηλάτους inter locutiones Æschyleas numerat Aristoph. Ran. 929. X. λέβητες et ὅπλα Soph. fragm. 68, 314. Utrumque etiam ap. Eurip. Cycl. 398 (ubi λέβητος κύτος χαλκήλατον) et Hel. 1279. X. ἀσπίδες et ἠθμὸς Bacch. 798, et in fragm. ap. Polluc. 10, 108. Αὐλὸς χ. τὴν ἔξωθεν ὄψιν ap. eund. 4, 75. G. D. Euseb. Orat. Const. p. 589, B, de Assyriis : Χαλκηλάτοις ἢ καὶ πλαστοῖς ἐνδάλμασι σφαγιάζοντες ψυχὰς δικαίας. Oppian. 2, 356, χ. αἰχμήν. Tzetz. Alleg. Il. A, 24, κύκλους χ. At tit. OEnoand. C. I. vol. 3, p. 193, n. 4380, m, 15 : Καὶ κύδηνε κλυτῇ εἰκόνι χαλκελάτῳ. Hase. Corrupte apud Suidam Χαλκήβατος sine expositione positum.]

Χαλκήρης, ὁ, ἡ, Ære compactus, Æreus. Hom. Il. Γ, [316] : Κλήρους ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλον, i. e. χαλκῇ, Ænea. [Ubi schol. : Χαλκήρεϊ προπαροξυτόνως· ἔστι γὰρ παραγωγὴ ἡ διὰ τοῦ ηρης, ἥτις βαρύνεται, ξιφήρης ὀλιγήρης θυμήρης. Quocum consentit Apollon. De synt. p. 190, 24, diserte monens τὸ χαλκήρης οὐκ ἔχειν τὸ ἀρηρέναι, quæ aliorum grammaticorum opinio fuit, unde Hesych. χαλκήρεα exp. χαλκῷ ἀρηρότα. Χαλκήρεας· χαλκῷ ἡρμοσμένους. Χαλκήρη· χαλκῷ ἡρμοσμένα. Κυνέη χ. etiam Il. Ψ, 861, Od. K, 206. Porro cum nominibus δουρὶ vel δοῦρα Il. E, 145, Z, 3, Λ, 742, T, 53, Od. E, 309; ἐγχείῃσι Il. Σ, 534, Υ, 258; κόρυς, ξυστὸν et σάκος Il. N, 714, O, 535, Δ, 469, Λ, 260, P, 268; τεύχεα O, 544; ἰοὶ et ὀϊστὸς Od. A, 262, Il. N, 650, 662. Στόλος Æsch. Pers. 408 : Ναῦς ἐν νηῒ χαλκήρῃ στόλον ἔπαισεν. Ναῦς χαλκήρεις, Naves rostratas, Dio Cass. Exc. p. 73, 1. X. σικύη Nicand. Th. 921.]

[Χαλκητόριον, τὸ, Chalcetorium. Steph. Byz. : Χαλκητόριον (Χαλκητόρειον requiri videtur propter gentilicium Χαλκητορεύς. Meinek.), πόλις Κρήτης. Ὁ πολίτης Χαλκητορεύς. Ἀπολλόδωρος τετάρτῳ Χρονικῶν « Μεθ' οὗ Χαρίδημος ἦν φυγὰς Χαλκητορεύς ». Κρατερὸς δ' ἐν τῷ ... (excidit libri numerus) περὶ ψηφισμάτων Χαλκήτορας αὐτούς φησι. Χαλκήτορες inter Cariæ urbes Atheniensibus tributarias memorantur in Catal. tributorum, quorum locos collegit Bœckh. OEcon. vol. 2, p. 743, recte ap. Steph. corrigens Καρίας pro Κρήτης. Χαλκητόρων urbem in Caria memorat etiam Strabo 14, p. 636, nominativum singul. Χαλκήτωρ ponens ibid. p. 658, pro quo Χαλκήτορες potius dicendum fuisse, ut Δελφοὶ et Λεοντῖνοι pro urbium nominibus ponuntur, monet Bœckhius.]

[Χαλκία. V. Χάλκεια.]

[Χαλκίδαι· γένος, Hesych. « Cohæretne cum antiquis sollemnibus Χαλκείων, quæ Vulcano et Minervæ sacra, olim ἑορτὴ πάνδημος, id est totius populi communia erant, postea ab opificibus solis, inprimis a fabris ærariis die ultima Pyanepsionis agebantur et Ἀθήναια quoque vel Πάνδημος dicebantur? » Meier. De gentil. Attica p. 54. Conjectura non admodum verisimilis.]

[Χαλκίδειος. V. Χαλκιδεύς.]

[Χαλκιδεὺς, έως, ὄνομα κύριον apud Suidam. Chalcideus nauarchus Lacedæmoniorum, ap. Thucyd. 8, 8, 11, 24. || Inscr. ap. Bœckh. OEcon. vol. 2, p. 457 :

Χαλκιδεὶς Μελιτεὺς ἐγραμμάτευε, ubi literas Χαλ supplevit Bœckhius. || Vicus Teius. Inscr. Teia ap. Bœckh. 3103, vol. 2, p. 683 : Διονύσιε Διονυσίου ὁ ἐκ Χαλκιδέως. Hujus loci incolas esse qui Χαλκιδεῖς vocantur ab Strab. 13, p. 644, Bœckhius conjicit p. 651, recte monens Χαλκιδεὺς intellecto πύργος dici, a quo adjectivum formatum Χαλκίδειος est in inscr. 3064, p. 649 : Πάρμις, τοῦ Σθενέλου πύργου, Χαλκίδειος.]

[Χαλκιδεύς. Χαλκιδεύω. Χαλκιδιακός. Χαλκιδίζω. Χαλκιδική. V. Χαλκίς.]

[Χαλκιδικός, ἡ, όν. V. Χαλκίς. || Χαλκιδικόν, τό, Templum Minervæ, de quo Dio Cass. 51, 52 : Τὸ Ἀθήναιον τὸ καὶ Χαλκιδικὸν ὠνομασμένον ... καθιέρωσεν (Cæsar). *Minerva Chalcidica* pro templo Minervæ, quod cognominabatur Chalcidicum, ap. Euseb. Chron. ad 2105, ubi v. Scalig. p. 203, et apud Victorem Reg. 9. *Chalcidicum* in monum. Ancyrano ap. Gruter. 232 (sive Bœckh. C. I. vol. 3, p. 90, n. 4040, col. 7, 24). Reimar. V. Schneid. ad Vitruv. vol. 2, p. 313.]

Χαλκίδιον, τό, Æreum vasculum, Vasculum ex ære. Pollux 10 c. 26 [§ 122] : Καὶ τὰ τοιαῦτα σκεύη (sc. οἰνοχόην et λύχνιον), χαλκίδια καὶ χαλκεῖα [recte nunc χαλκία, ut χαλκία et χαλκίδια est § 95] καλεῖ· ὡς ἐκ χαλκοῦ πεποιημένα· loquitur autem de Hermippo comico. Quo refer et χαλκίον μακρὸν, quod Hesych. esse ait ἐλαιηρὰν ἐπίχυσιν. Videtur accipi et pro Vili æris moneta : indeque Χαλκιδῖτις πόρνη ap. Joseph. dici Vile et triviale scortum, quod vel æreo numo sese prostituit, ut Diobolare scortum apud Plautum. Suid. certe nominari ita ait ἀπὸ τῆς εὐτελείας τοῦ διδομένου νομίσματος, ut et Eustath. [p. 1329, 35, ubi χαλκιδίτην scriptum, sed χαλκιδίτις p. 1921 extr. Josephi autem nomen apud Suidam per errorem legi vocabulumque veteris potius Comici esse intellexit Bernhard. in annot. ad Suidam.]

Χαλκίζω significat χαλκοῖς ludo; tradit enim Pollux 7, c. 24 [§ 105] χαλκίζειν esse παιδιᾶς τι εἶδος, ἐν ᾧ νομίσματα ἡρτίαζον· innuens esse ludi genus, in quo chalcis aut alio nummismate ludebant par impar. [Memorat etiam 7, 206, et Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 116, 10 : Χαλκίζειν ἀντὶ τοῦ χαλκῷ κυβεύειν. Ἄλεξις.] Unde Χαλκισμὸς, ὁ, dicitur ille ipse ludus quem Pollux 9, [117] his verbis describit : Ὀρθὸν νόμισμα ἔδει συντόνως περιστρέψαντας ἐπιστρεφόμενον ἐπιστῆσαι τῷ δακτύλῳ, annotatque ex quibusdam, Phrynen meretricem eo ludi genere summopere fuisse delectatam. [Memorat etiam 7, 206.] Meminit ejusdem ludi Eustath. quoque, vocans eum παιδιὰν κυβευτικήν. Erat autem, ut ipse ex quibusdam refert, p. 1409, Ὀρθοῦ νομίσματος περιστροφὴ σύντονος, μεθ' ἣν ἔδει τὸν παίζοντα ἐπέχειν τῷ δακτύλῳ τὸ νόμισμα ὀρθόν· καὶ ἐνίκα ὁ τοῦτο κατορθώσας. Itidem p. 986, dixerat hanc παιδιὰν esse κυβείας εἶδος, secundum veteres, sed paulo fusius describens his verbis : Ἦν ὁ χαλκισμὸς ὀρθοῦ νομίσματος (θετέον χαλκοῦ) στροφὴ καὶ σύντονος περιδίνησις· μεθ' ἣν ἔδει τὸν παίζοντα ἐπέχειν ὀρθῷ τῷ δακτύλῳ τὸ νόμισμα εἰς ὅσον τάχος πρινὴ καταπεσεῖν· καὶ ὁ τοῦτο ἀνύσας ἐκράτει τὸν χαλκισμὸν, καὶ ἦν νικητής. Sunt qui dicant fuisse Ludi genus quo numum raptim circumagendo digito impositum excutiebant pueri, et priusquam humi caderet, excipiebant recto digito. [Idem ludus dicitur etiam Χαλκίνδα, quod Hesych. exp. τὸ εἰς χαλκὸν κυβεύειν.] || Χαλκίζω, Æs refero, Æri similis sum. Vide Χαλκίς [ubi citat schol. Hom. Il. Ξ, 291, qui χαλκίδος avis nomen repetit ἀπὸ τοῦ χαλκίζειν τὴν χροιάν. Χαλκίζειν τῇ χροιᾷ Eustath. p. 1243, 33. || Æris sonum refero. Φωνὴ χαλκίζουσα ap. Polluc. 2, 117.]

[Χάλκιμον, τό, nomen plantæ ignotæ ap. Orph. Arg. 960 : Ἄγχουσάν τ' ἐρυθρὴν ἰδὲ χάλκιμον. Eandem esse cum χάλκη vel κάλχη incerta Schneideri conjectura est.]

[Χαλκίναος. V. Χαλκίοικος.]

[Χαλκίνδα. V. Χαλκίζω.]

[Χάλκινος, η, ον, Æreus. Epiphan. De mensuris et pond. vol. 2, p. 183, D : Παρὰ Ἀλεξανδρεῦσι τὰ ἀργύρια καλοῦνται χάλκινα. Apud Joseph. A. J. 8, 3, 4, olim : Δίκτυον ἐλάτῃ χάλκινον περιπεπλεγμένον, ubi nunc ex aliis libris ἐλάτῃ χαλκείᾳ. Ita χάλκινος sola nititur Epiphanii auctoritate, quæ ne ipsa quidem permagna est in hoc certe opusculo, a librariis mirifice depravato. Hase ad Leon. Diac. p. 404. Josephum nec χάλκινον nec χαλκείᾳ, sed χαλκέᾳ scripsisse videri diximus s. v. Χάλκεος. Χάλκινος vero, cui simile est χρύσινος, reliquendum schol. recentissimo cod Jen. Soph. El. 751, p. 271 ed. Erf. : Μικρῷ χαλκίνῳ ἀγγείῳ.]

[Χαλκῖνος, ὁ, Chalcinus, unus ex posteris Cephali. Pausan. 1, 37, 6.]

[Χαλκίοικος, ὁ, ἡ, HSt. s. v. Χαλκίον :] Videtur ex eod. χαλκίον esse comp. Χαλκίοικος etiam, et Χαλκίναος, utrumque epitheton Minervæ apud Spartanos, forsan quod ejus simulacrum in ærea esset ædicula. Suidas vero [ex schol. Thucyd. 1, 128] ita scribit nominari τὴν Ἀθηνᾶν ἐν Σπάρτῃ, vel quoniam χαλκοῦν οἶκον εἶχε, vel διὰ τὸ τοὺς Χαλκιδεῖς τοὺς ἐξ Εὐβοίας φυγάδας αὐτὸν κτίσαι. Plutarch. Apophth. Lac. [p. 208 et 218, E] : Τοὺς μὲν ἄλλους ἔφθασεν εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Χαλκιοίκου Ἀθηνᾶς καταφυγών. Et mox, Ἐν τῷ τῆς Χαλκιοίκου τεμένει. Meminit ejusdem Minervæ idem Plut. in Lyc. [5] et Athen. 13, [p. 574, D, ex Polemone] et ante illos Thuc. 1, [128 : Τὸ τῆς X. ἄγος· et 134 : Τὸ ἱερὸν τῆς X. Eurip. Hel. 231 : Τὰν X. ὀλβιεῖς. (Addito Ἀθάναν ib. 251, loco interpolato ut videtur.) Aristoph. Lys. 1320 : Τᾶν σιᾶν ὀ' αὖ τὰν κρατίσταν Χαλκίοικον ὕμνη. Lycurg. p. 166, 8. Polyb. 4, 22, 8; Pausan. 3, 17, 2; 4, 15, 5; 10, 5, 11. Ælian. V. H. 9, 41 : Ἐπεὶ ἦν πρὸς τῇ Χαλκιοίκῳ, i. e. in templo τῆς Χαλκιοίκου. Similiter Livius 35, 36 : *Circa Chalciœcon* (*Minervæ est templum*) *congregati*. Nepos V. Pausan. c. 5 : *Ædem Minervæ quæ Chalciœcus vocatur*. Χαλκίοικος in χαλκίσηκος corruptum ap. anon. in Creuzeri Meletem. 1, p. 24. Nomen templi Minervæ χαλκιοίκου latere videtur in gl. Hesychii contra seriem literarum post Χαλκογλώχινος posita : Χαλκηδάνη· ταύτης ἱερὸν ἐν Σπάρτῃ. G. D.] Χαλκίναος autem ap. Hesych. legitur, qui ipsum exp. per præcedens χαλκίοικος, veluti notius.

Χαλκίον, τό, i. q. χαλκὸς, Æs, ut χρυσίον i. q. χρυσὸς, et ἀργύριον, i. q. ἄργυρος : ut et Pollux 9, [90] ait, Τὸν δὲ νῦν χαλκὸν οἱ Ἀττικοὶ χαλκίον εἰώθασι καλεῖν. Cujus usus hoc exemplum affert ex Aristoph. Ran. [725] : Οὔτε γὰρ τούτοισιν οὖσιν οὐ κεκιβδηλευμένοις, Ἀλλὰ καλλίστοις ἁπάντων, ὡς δοκεῖ, νομισμάτων, Καὶ μόνοις ὀρθῶς κοπεῖσι καὶ κεκωδωνισμένοις Χρώμεθ' οὐδὲν, ἀλλὰ τούτοις τοῖς πονηροῖς χαλκίοις Χθές τε καὶ πρώην κοπεῖσι τῷ κακίστῳ κόμματι. [Et τὼ χαλκίω ex Eubulo.] || Idem Pollux χαλκία et χαλκίδια numerat inter τὰ τοῦ μαγείρου σκεύη, 10, c. 24 [§ 95 et 122. Ib. 109 : Καὶ μὴν καὶ ἐπίχυσις χαλκίου ἓν τῶν τοῦ μαγείρου σκευῶν. Ἀριστοφάνης δὲ αὐτὸ εἴρηκεν ἐν Δαιταλεῦσιν (fr. 12) « Οὐκ, ἀλλὰ τοῦτό γ' ἐπίχυσις τοῦ χαλκίου »], ut e Xen. quoque OEcon. [8, 19] affertur χαλκία pro Ahena s. Ærea vasa, Æramenta. Sic Marc. 7, [4] : Βαπτισμοὺς ποτηρίων καὶ ξεστῶν καὶ χαλκίων, Lotiones poculorum et sextariorum et æramentorum. Rursum ap. Polluc. inter Vasa balnearia, 10, c. 17 [§ 63] ex Eupolide : Ὅστις πύελον ἥκεις ἔχων καὶ χαλκίον ἕν τι τῶν λουτηρίων. Sed alibi ap. eund. Poll. per diphthongum in penultima scriptum legitur χαλκεῖον, de quo infra. [Ib. 69 : Ἐγὼ δὲ ἐν ταῖς Θεσμοφοριαζούσαις Ἀριστοφάνους (fr. 316) εἰρημένον « Τὸ χαλκίον θερμαίνεται » οὕτω πως ἤκουον, ὡς εἰς πότον εὐτρεπιζομένων τῶν γυναικῶν· ταυτὸν δὲ τοῦτο καὶ ἐν τοῖς Εὐπόλιδος Δήμοις ἐστὶν εἰρημένον (Eupolidis verba servavit Athenæus 3, p. 123, A : Τὸ χαλκίον | θέρμαινέ θ' ἡμῖν etc.)· ἀλλ' ὅτι οὐδὲ τοῦτο ἀποχρῶν ἐστὶν εἰς πίστιν τῆς τοῦ θερμοῦ πόσεως ὑπεναντιοῦτό μοι τὸ ἐν τοῖς Ἀριστοφάνους Γεωργοῖς (fr. 169) σαφῶς ἐπὶ λουτροῦ εἰρημένον « ... ὡς πάλαι δεῖ ἡμᾶς ἐκεῖ τῷ χαλκίῳ λελουμένους σχολάζειν. » Χαλκία θερμαντήρια (ἵνα τὸ ὕδωρ θερμαίνεται) memorat idem 10, 66, fortasse ex Δημιοπράτοις, inter quæ memoratur in inscr. ap. Bœckh. 161, vol. 1, p. 286, ut χαλκίον θερμαντήριον est in inscr. Æginetica a Bœckhio comparata et apud Herodian. p. 450 ed. Pierson. Τὰ χαλκεῖα (corr. χαλκία) τὰ ἐν τῷ βαλανείῳ ap. Theophr. Char. c. 9. In Gl. Χαλκίον, Scutra, Coculum; Χαλκίον θερμοῦ, Caldaria.] || Reperitur χαλκεῖον in ea etiam signif. qua χαλκίον ap. Polluc., ut admonui in Χαλκίον etiam : habesque ejus scripturæ exemplum in Χαλκίδιον. Sic ap. Xenoph. Symp. p. 521 [c. 7, 4] : Ὁ μὲν λύχνος, διὰ τὸ λαμπρὰν φλόγα ἔχειν, φῶς παρέχει· τὸ δὲ χαλκεῖον, λαμπρὸν ὄν, φῶς μὲν οὐ ποιεῖ, ἐν αὑτῷ δὲ ἄλλα

ἐμφαινόμενα παρέχεται· ubi λύχνον vocat Ellychnium ardens et lumen præbens, χαλκεῖον autem nominat Æreum vasculum cui oleum infusum est, quodque in se fistulam habet cui ellychnium immittitur, et oleo concepto ac flamma, ardet. Tale ap. Hesych. est χαλκίον μακρὸν, quod exp. ἐλαιηρὰν ἐπίχυσιν. [Pollux 10, 92 : Τὴν ἐλαιηρὰν ἐπίχυσιν, ἣν Εὔπολις μακρὸν χαλκίον ὠνόμασεν. Καὶ Ἀριστοφάνης δ' ἐν Ἀχαρνεῦσιν (1128) ἔφη « Κατάχει σὺ, παῖ, τοὔλαιον ἐκ τοῦ χαλκίου ».] Pertinetque huc quod Pollux scribit, 6, c. 18 [§ 103], de candelabro et lychno, Ἡ μέντοι ἐλαιηρὰ ἐπίχυσις χαλκεῖόν [recte nunc χαλκίον] ἐστι μακρὸν, ἣν χάλκιον [χαλκίον] Εὔπολις ὠνόμασε. Ubi nota apertam mentionem utriusque vocabuli χαλκεῖον et χαλκίον, sive χάλκιον : nota etiam ἐλαιηρὰ ἐπίχυσις pro Vasculo oblongo et in acutum desinente rostrum, cui oleum infunditur ad fovendum lychnum accensum. Pro alio etiam vase æreo legitur ap. Athen. 10, nec non 11, [p. 468, E; 501, C, et ubi codex χάλκεον ib. A] : Χαλκεῖον ἐκπέταλον λεβητῶδες, ἐπιτηδείως ἔχον πρὸς ὑδάτων ψυχρῶν ὑποδοχάς. [Diodor. 5, 44 : Χαλκεῖα μεγάλα τὰς βάσεις ἔχοντα τετραγώνους. Χαλκίου usum in ludo cottabi memorat Athen. 15, p. 667, F. || Δωδωναῖον χ. proverbio dictum memorat Zenob. Prov. 6, 5 : Τὸ Δωδωναῖον χαλκεῖον (scribendum χαλκίον ut est apud alios scriptores metrumque postulat in versu Menandri) κεῖται παρὰ Μενάνδρῳ ἐν τῇ Ἀρρηφόρῳ. (Menandri versus attulit Steph. Byz. s. v. Δωδώνη p. 250, 7). Εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν πολλὰ λαλούντων καὶ μὴ διαλειπόντων. Φασὶ γὰρ ἐν Δωδώνῃ χαλκεῖον (corrige χαλκίον) ἐπὶ κίονος ἐν μετεώρῳ κεῖσθαι· ἐπὶ δὲ ἑτέρου πλησίον κίονος ἑστάναι τὸν παῖδα ἐξηρτημένον μάστιγα χαλκῆν· πνεύματος δὲ κινηθέντος μεγάλου τὴν μάστιγα πολλάκις εἰς τὸν λέβητα ἐκπίπτειν καὶ ἠχεῖν οὕτω τὸν λέβητα ἐπὶ χρόνον πολύν. Ubi aliorum scriptorum locos, in quibus modo χαλκίον modo vitiose χαλκεῖον scriptum est, attulit Schneidewinus, quibus addantur Aristid. vol. 2, p. 309, 10, et Themist. Or. 21, p. 259, D. Comparandus etiam Plato Crat. p. 430, A : Ὥσπερ ἂν εἴ τι χαλκεῖον (libri multi χαλκίον) κινήσειε κρούσας· et Protag. p. 329, A : Ὥσπερ τὰ χαλκεῖα. Theocr. 2, 36 : Τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἄχει. || Tessera ænea, ap. Demosth. p. 997, 18 : Ἂν ἀρχὴν ἡντινοῦν ἡ πόλις κληροῖ ... τῷ ὅῆλος ὁ λαχὼν ἡμῶν ἔσται; πλὴν εἰ σημεῖον, ὥσπερ ἄλλῳ τινὶ τῷ χαλκίῳ προσέσται, ut ex cod. S alioque libro scripsi pro vulgato χαλκείῳ. Quæ sola recta vocabuli scriptura est, et ubique restituenda. Nam non solum inscriptionis Atticæ supra memoratæ auctoritate, sed etiam poetarum locis omnibus confirmatur, in quibus metrum χαλκίον ubique vel fert vel postulat, diphthongum autem excludit. Itaque non dubitandum quin Herodoto quoque 4, 81 et 152 χαλκήϊον ab librariis vitiosæ scripturæ χαλκεῖον assuetis pro χαλκίον illatum sit, quod in paucis, sed bonæ notæ libris servatum neglexerunt editores. Recte vero χαλκήϊον scriptum 1, 68, ubi officinam fabri ærarii significat. G. Dind.]

[Χαλκιόπη, ἡ, Chalciope, Æetæ filia, Phrixi uxor. Apollod. 1, 9, 1; Apollon. Rh. 3, 428. || Eurypyli regis Coi filia. Apollod. 2, 7, 8; Callim. H. in Del. 161. || Rhexenoris filia, Ægei uxor. Apollod. 3, 15, 6. || Alconis filia. Schol. Apoll. Rh. 1, 95. G. Dind. Eurypyli filia, Herculis uxor, memoratur in tabula Farnes. C. I. vol. 3, p. 809, n. 5984, B, 35, καταγαγὼν Χαλκιόπαν. Hase.]

Χαλκὶς, ίδος, ἡ, Chalcis, Avis nomen, quæ et κύμινδις nominatur : multa de ea Eustath. p. 986 [ex schol. ad Il. Ξ, 291 : Ὄρνιθι λιγυρῇ ἐναλίγκιος, ἥντ' ἐν ὄρεσσιν χαλκίδα κικλήσκουσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ κύμινδιν], ac inter alia ὡς μέλαινά ἐστι, χαλκίζουσα τὴν χροιάν· ὅθεν καὶ χαλκὶς λέγεται. [Proclus In Plat. Cratyl. p. 38 : Χαλκὶς διὰ τὸ λιγυρὸν καὶ εὔηχον δίκην χαλκοῦ ἠχοῦντος τορὸν οὕτως ἐκλήθη· ἡ δὲ κύμινδις παρὰ τὴν σμικρότητα τοῦ ὀρνέου. Conf. quæ s. v. Κύμινδις dicta sunt. Hesych. : Χ., εἶδος ὀρνέου καὶ ἰχθύος. Etym. M. p. 805, 40 : Χ. τὸ ὄρνεον, ὅτι ὑποχαλκίζει κατὰ τὴν χροιὰν τῆς πτήσεως. Suidas : Χ., εἶδος ὀρνέου, ἢ γλαὺξ, ex schol. Aristoph. Av. 262, qui in versu Homerico χαλκίδα interpretatur τὴν γλαῦκα ἀπὸ τῆς μορφῆς χαλκίδα, ἐπειδὴ χαλκίζει τῷ χρώματι.] Est et Piscis genus, cujus idem Eustath. [p. 1475, 57] meminit, nec non Athen. 7, [p. 328, C] ubi ex Epicharmo affert, Χαλκίδες θ' ὕες τε χὠ πίων κύων. Ibid. annotat diversum esse hoc piscium genus ab iis qui χαλκεῖς appellantur, et has χαλκίδας a Dorione vocari etiam χαλκιδικάς : cujus Dorionis hæc forsan verba sunt quæ afferuntur ab Eustath. l. cit. : Χαλκίδες, τὰς καλέουσι καὶ σαρδίνους· αὗται δὲ καὶ χαλκιδικαὶ ὀνομάζονται. [Fallitur: Prima verba Χαλκίδες ... σαρδίνους Epæneti sunt ap. Athen. p. 328, F, posterioribus vero αὗται δὲ καὶ χαλκιδικαὶ ὀνομάζονται Dorionis sententia redditur, quam memorat Athen. p. 328, D : Δωρίων δὲ χαλκιδικὰς αὐτὰς ὀνομάζει, addens, Νουμήνιος δέ φησι, Σὺ δ' ἂν καὶ χαλκίδ' ἐκείνην αὕτως ἀμπείραις κτλ.] Dicitur certe sale asservari, et inter salsamenta numerari, ut sardinos pisces inter ταρίχη celebrari novimus. Meminit ejusdem et Aristot. H. A. 4, [9] et 5, [9; et 6, 14; 8, 20. Ælian. N. A. 1, 58; Artemidor. 2, 14,] nec non Plin. [10, 8] et Columella [R. R. 8, 17], qui Chalcidem et ipsi appellant. Gaza tamen alias Spuriam, alias Ericam ap. Aristot. vertisse dicitur. [Pica maritima, Gl.] || Est et Serpentis genus, sic appellatum ob virgulas quasdam ænei coloris quæ tergum ejus distinguunt : alio nomine σὴψ dictum. Sic enim schol. Nicandri Ther. [818] : Ἡ δὲ σὴψ ὁμοία ἐστὶ τῇ σαύρᾳ· καλεῖται δὲ καὶ χαλκίς· ἔχει γὰρ ἐπὶ τοῦ νώτου χαλκιζούσας ῥάβδους. Plin. igitur et ipse in Lacertarum genere ipsam numeravit, ut sit σαυρὰ χαλκὶς dicta, Lacerta æneas in tergo virgas habens, 29, 5 : Lacerta, quam hi Sepa, alii Chalcidem vocant. Diosc. et χαλκιδικὴν σαῦραν nominari tradit, ut infra docebo. Meminit ejusd. Ælian. quoque [N. A. 10, 11 : X. συρίττει, qui locus comparandus cum Aristotelico supra citato H. A. 4, 19 : Ἡ χαλκὶς ... ψοφεῖ οἷον συριγμόν]. Ab Aristot. autem H. A. 8, [24] δυγνὶς vocari dicitur, pro quo in quibusdam exempll. scriptum ζυγνίς. [Nunc ζιγνίς. || Urbium quarundam nomen, de quo ejusque origine et derivatis Steph. Byz. : Χ., πόλις Εὐβοίας. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ « Χαλκὶς πόλις ἐστὶν ἡ πρότερον Εὔβοια προσηγορεύετο. » Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Κόμβης τῆς Χαλκίδος καλουμένης, θυγατρὸς Ἀσωποῦ. Τινὲς δὲ Χαλκιδεῖς φασι κληθῆναι διὰ τὸ χαλκουργεῖα πρῶτον παρ' αὐτοῖς ὀφθῆναι. Τὸ παλαιὸν δὲ Στύμφηλος προσηγορεύετο, νῦν δὲ Ἁλίκαρνα· ἀλλὰ καὶ Ὑποχαλκὶς διὰ τὸ ὑποκεῖσθαι ὄρει λεγομένῳ Χαλκίδι. Verba postrema ἀλλὰ καὶ ... Χαλκίδι recte seclusit Meinek. ut aliena ab hoc loco. Spectant enim ad Chalcidem Ætolicam quam Steph. infra tertio loco memorat, de qua Strabo 10, p. 451 : Ὑπὲρ τῆς Μολυκρείας Ταφιασσὸν καὶ Χαλκίδα, ὄρη ἱκανῶς ὑψηλὰ, ὑφ' οἷς πολίχνια ἵδρυτο Μακυνία τε καὶ Χαλκὶς, ὁμώνυμος τῷ ὄρει, ἣν καὶ Ὑποχαλκίδα καλοῦσι· et Eustath. p. 279, 1. Verum præcedentia quoque apud Stephanum verba τὸ παλαιὸν Ἁλίκαρνα non libera sunt errore. Nam Stymphelum et Halicarnam Euboicæ Chalcidis nomina fuisse ab alio nemine traditum est : quamobrem Meinekius Ἁλίκυρνα conjecit, ut hæc quoque nomina ad Ætolicam Chalcidem referantur, etsi Chalcidem ab Halicyrna distinguit Strabo 10, p. 459, nec quidquam de Stymphelo dicit : Μετὰ τὸν Εὔηνον τὸ ὄρος ἡ Χαλκὶς ... εἶθ' ἡ Πλευρὼν, εἶθ' ἡ Ἁλίκυρνα κώμη, alios fortasse quam Stephanus auctores secutus. Pergit Steph. : Μέμνηται δ' αὐτῆς (i. e. Chalcidis Euboicæ : nam αὐτῆς recte pro αὐτοῦ scripsit Meinek.) ὁ ποιητὴς (Il. B, 537) « Χαλκίδ' Ἐρέτριάν τε ... ». (Adde Æsch. Ag. 190, Eur. Iph. Aul. 168, 1493. Omittimus historicorum aliorumque scriptorum locos plurimos.) Ὁ πολίτης Χαλκιδεύς, ὡς ἀπὸ τῆς Χαλκίδος γενικῆς, ὡς τοῦ Ἀρκάδος Ἀρκαδεύς καὶ τῆς Τρῳάδος Τρῳαδεύς. (Sic Χαλκιδεὺς cum nominibus Καλλίας, Κλεοχάρης et Μνήσαρχος ap. Æschinen p. 65, 37; 66, 6; 44, 2; 65, 37, et Χαλκιδεῖς (Χαλκιδέες Ionice, Χαλκιδῆς Attice) ap. Herodot. 5, 74, 77, 79, Thucyd. 1, 15; 6, 76, Isocr. De antid. § 119, p. 447 ed. Bekk., Æschin. p. 66, 2, Strabonem et alios plurimos.) Καὶ τὸ θηλυκὸν ὁμώνυμον τῇ πόλει, ὡς Φυκὶς Λοκρὶς ἡ χώρα καὶ ἡ γυνή. Ἑλλάνικος ἱερειῶν β' « Θεοκλέης ἐκ Χαλκίδος μετὰ Χαλκιδέων καὶ Ναξίων ἐν Σικελίᾳ πόλεις ἔκτισε ». In verbis Hellanici Χαλκίδος nomen urbis est. Χαλκίδα γυναῖκα quis dixerit nescimus. Comparanda tamen Χαλκίδος famulæ appellatio, de qua infra dicetur. Χαλκίδος ἐκ γαίης est ap. Pallad. Anth.

Pal. 11, 283 et 284. Pergit Steph. : Τὸ κτητικὸν Χαλκιδικόν. Ἀριστοφάνης Ἱππεῦσι (237) « Χαλκιδικὸν ποτήριον. » (Χαλκιδικαὶ πόλεις Thucyd. 3, 86. X. πορθμὸς Strabo p. 55; X. γῆ p. 575, et quæ sunt alia exx. adjectivi pervulgati.) Καλοῦνται δὲ καὶ οἱ ἐν τῇ Κύμῃ τῆς Σικελίας Χαλκιδεῖς· οὗτοι δ' ἄποικοί εἰσιν ἐξ Εὐβοίας. (V. Strabon. p. 449.) Ἔστι καὶ Χαλκιδικὸν ὄρος Σικελίας, ὡς Πολύβιος α' (c. 11, 8) « Ἐκ τῶν Συρακουσῶν ἐποιεῖτο τὴν πορείαν καὶ καταστρατοπεδεύσας ἐκ θατέρου μέρους περὶ τὸ Χαλκιδικὸν ὄρος καλούμενον. » Ἔστι καὶ β' Χαλκὶς πόλις Κορίνθου. (Thucyd. 1, 108 : Χαλκίδα Κορινθίων πόλιν εἶλον· ubi schol. : Χαλκὶς Θράκης, Χ. Εὐβοίας, Χ. Σικελίας, Χ. Ἀκαρνανίας, ἣν νῦν λέγει.) γ' Αἰτωλίας, ἀφ' ἧς Ἀχελῷος ῥεῖ. Διονύσιος ὁ περιηγητὴς (496, ubi est « νήσων ... ὅσσας τ' ἀπὸ Χαλκίδος ἕρπων δίνῃς ἀργυρέῃς Ἀχελώϊος ἀμφὶς ἑλίσσει. » Qui pro Acheloo Euenum potius nominare debebat, de quo v. quæ Bernh. dixit. Prima hujus Chalcidis mentio ap. Hom. Il. B, 640, dixitque de ea Strabo p. 404, 427, 428, 451. Hanc urbem ab aliis Χάλκειαν appellari diximus s. h. v.) δ'. Πόλις ἐν Συρίᾳ, κτισθεῖσα ὑπὸ Μονικοῦ τοῦ Ἄραβος. Τὸ ταύτης ἐθνικὸν Χαλκιδηνός. (Χαλκιδικὴ regio Syriæ sitaque in ea urbs Χαλκὶς memoratur a Ptolemæo 5, 14, p. 368, 10; Χαλκὶς Syriæ ad Belum fluvium sita ab Strab. 16, p. 753, 755. De adject. Χαλκιδηνὸς, cujus exx. nondum sunt allata, recte monet Holsten. usum obtinuisse ut Græco more etiam Χαλκιδεὺς diceretur, ut Χαλκιδέων est in numis et Ἰαμβλίχου Χαλκιδέως in inscriptionibus librorum Iamblichi, cui πατρὶς ἦν Χαλκὶς, πόλις κατὰ τὴν Κοίλην (Συρίαν) προσαγορευομένην, ut est ap. Eunap. p. 11, et similiter ap. Suidam s. v. Ἰάμβλιχος.) ε'. Ἔστι καὶ πόλις Χαλκὶς ἐν Σκυθίᾳ, ἧς οἱ πολῖται Χαλκῖται, καὶ ἡ χώρα Χαλκῖτις, ὡς Ἑρμείας ἐν περιηγήσει. ς' καὶ πόλις Χαλκῖτις ἐν Μεσσαπίᾳ τῆς Ἰταλίας. ζ'. Νῆσος ἔχουσα πόλιν ὁμώνυμον πρὸς τῇ Λέσβῳ, ἧς οἱ πολῖται Χαλκιδεῖς. Ἔστι καὶ ἐν Ἄθῳ ἄλλη Χαλκὶς, ὡς Εὔδοξος τετάρτῳ « Μετὰ δὲ τὸν Ἄθω μέχρι Ἁλλήνης, ἣ ἐπὶ θάτερα πεποίηκε κόλπον βαθὺν καὶ πλατὺν Χαλκίδα ἐπονομαζόμενον. »] Est [Χαλκὶς] et fluvii Peloponnesiaci nomen ap. Strab., nec non urbis Syriacæ, quæ Iamblichi philosophi patria est. Est vero et Eubœæ nobilis urbs eo nomine dicta. [De his omnibus v. supra.] Unde Χαλκιδεὺς, έως, ὁ, Ex Chalcide urbe oriundus, ut Eustath. : Ἰάμβλιχος γοῦν ὁ μέγας φιλόσοφος Χαλκιδεὺς ἦν, ἐκ τῆς Κοίλης Συρίας. At οἱ ἐξ Εὐβοίας Χαλκιδεῖς feruntur ἐπὶ φιλαργυρίᾳ κεκωμῳδῆσθαι, indeque verb. Χαλκιδίζειν proverbio dictum pro γλισχρεύεσθαι, teste eod. Eustath. [p. 279, 18], ut Hesych. quoque χαλκιδίζειν dici scribit ἀπὸ τῶν κατ' Εὔβοιαν Χαλκιδέων [sic etiam Plutarch. Proverb. 1, 84] : sed poni etiam ἐπὶ τῶν παιδεραστούντων : quoniam sc. ἐπλεόναζον παρ' αὐτοῖς οἱ παιδικοὶ ἔρωτες. Eidem χαλκιδεὺς est et δειλός. [Valde incerta Schneideri conjectura in Supplem. Lex. p. 180, δοῦλος corrigentis, collato χαλκίδων servarum nomine, de quo Athen. 6, p. 267, C : Πρόξενος ἐν δευτέρῳ Λακωνικῆς πολιτείας ἐπικαλεῖσθαί φησι χαλκίδας παρὰ Λακεδαιμονίοις τὰς θεραπαίνας. Nomen autem utriusque factum esse Schneiderus conjicit quod Lacedæmonii captivos ex Chalcide Thraciæ abductos Χαλκιδέας, servas χαλκίδας appellaverint.] Apud Suid. vero habemus non solum χαλκιδίζειν, sed et Χαλκιδεύεσθαι, quæ itidem dici scribit ἐπὶ τῶν γλισχρευομένων : subjungens, Καὶ Φικιδίζειν ἐπὶ τοῦ παιδεραστεῖν· ἐπεὶ παρ' αὐτοῖς οἱ ἀῤῥένων ἔρωτες ἤσκηντο. Ita ut suspicio sit, voluisse eum innuere, χαλκιδίζειν s. χαλκιδεύεσθαι, ut φικιδίζειν, poni etiam pro Obscœno puerorum amori deditum esse : eo quod apud Chalcidenses tales puerorum amores frequentes essent. (Obiter igitur hic nota illud Φικιδίζειν, quod suo etiam in loco, nimirum in φ, dici scribit ἐπὶ τοῦ παιδεραστεῖν.) [Ipsa narrandi series ostendit hæc sic distinguenda fuisse, Χαλκιδεύεσθαι, ἐπὶ τῶν γλισχρευομένων. Χαλκιδίζειν καὶ φικιδίζειν ἐπὶ τοῦ παιδεραστεῖν. Bernh. ad Suidam.] Alii vero, ut idem Suid. ibid. annotat, ἐπὶ τοῦ ῥωταχίζειν hæc accepere, quoniam ipsi et Eretrienses videntur τῷ ρ κατακόρως χρῆσθαι, καὶ ἀντὶ τοῦ σ τιθέντες. Porro ex eodem χαλκὶς et possess. Χαλκιδικός : ut Χαλκιδικὰ ποτήρια dicebantur Pocula quædam ἐν Χαλκίδι δημιουργούμενα. [Χαλκιδικὸν ποτήριον ap. Aristoph. Eq. 237, et

A sæpius in inscrr. : v. Bœckh. OEcon. vol. 2, p. 168. Hoc nomen ab Chalcide Thraciæ repetit Athen. 11, p. 502, B, opinione parum probabili, ut Bœckhius pluribus ostendit, nec Χαλκὶς Thraciæ urbis nomen fuit, sed regio Χαλκιδική.] Apud Hesych. vero et Χαλκιδικοὶ ἀλεκτρυόνες [Χαλκιδικός· εἶδος ἀλεκτρυόνος] : nec non Χαλκιδικὸς λειμών, [οἱ μὲν τὴν Κυκλωπίαν κώμην, οἱ δὲ Κύκλωπος λίμνην,] et Χαλκιδικὸν δίωγμα : cujus postremi ap. Suid. quoque mentio fit. [Suidas : Χ. ὁ. τοῖς Θεσμοφόροις Ἀθήνησί τι νόμιμον, ἐν πολέμῳ γυναικῶν εὐξαμένων διωχθῆναι τοὺς πολεμίους, καὶ συνέβη φυγεῖν εἰς Χαλκίδα· ὡς καὶ Σῆμος. Conf. Hesych. s. v. Δίωγμα et Χαλκιδικὸν, Plutarch. Quæst. Gr. c. 31, Lobeck. Aglaoph. p. 680.] Rursum Hesych. Χαλκιδικὴ affert pro Σκυθική : subjungens, τὰ μέταλλα τοῦ σιδήρου ἐκεῖ πρῶτον εὑρεθέντα. Præterea χαλκιδικαὶ nominantur Pisces quidam, qui et χαλκίδες, ut supra ex Athen. et Eustath. docui. [Χαλκίδα piscem Oppian. Hal. 1, 244, φορέεσθαι ἀθρόον ait; auctumnali tempore nassa capi ib. 3, 398. Eum Clupeam Sardinam N. esse conjectat Bussemaker. Schol. Opp. p. 659, idemque ib. p. 656 χ. reptile Lacertam Chalciden L. Hase.] Nec non Χαλκιδικὴ σαῦρα, Lacerta Chalcidica appellatur quæ supra χαλκίς. Dioscor. 2, 70 : Σήψ, ἣν ἔνιοι σαῦραν ἐκάλεσαν Χαλκιδικὴν, Seps, quam aliqui Chalcidicam lacertam vocarunt. [Aetii Ther. 13.] Paroxytonως autem Χαλκιδίκη urbis esse nomen annotant ex Cyrillo. [Respicit ad opusculum de dictionibus quæ variato accentu mutant significatum, quod Cyrilli nomine inscriptum edidit Aldus in Dictionario Græco a. 1497, repetivit H. Steph. (qui Joanni Philopono tribuit) in Appendice Thesauri p. 44, ubi legitur « Χαλκιδίκη, κης, ἡ, « Urbis nomen, penacuitur. Χαλκιδικὴ, κῆς, ἡ, Chal- « cidica, nomen gentile, acuitur. » Opinio ipsa vana est. || Χαλκιδιακὸν σχῆμα ap. Lesbon. Περὶ σχημ. in Valck. Append. ad Ammon. p. 178, 179, quod cernitur in verbo finito in participium soluto cum verbo substantivo, velut Σωκράτης ἀπολογούμενός ἐστι pro Σωκράτης ἀπολογεῖται. Scribendum autem utrobique Χαλκιδικόν. G. D.] Præterea Χαλκὶς est et montis nomen. Unde Ὑπόχαλκις [quod v.] dicta urbs quædam Ætoliæ, ad ejus radices sita, teste Eustathio ap. Hom. Il. B. || Rursum χαλκίδες Λακωνικῶς dicebantur αἱ θεράπαιναι, Famulæ, ut Eustath. refert p. 1090 [ex Athen. 6, p. 267, C], servorum ac servarum quædam recensens nomina, sed appellationis nulla addita ratione. [V. supra.]

[Χαλκίσηκος vitiose pro χαλκίοικος, quod v.]

[Χαλκισμός. V. Χαλκίζω.]

Χαλκίτης, ου, ὁ, cujus fem. Χαλκῖτις, ιδος, ἡ, vel εως, sc. λίθος, Chalcitis, Metallicum medicamentum, colore æris, intercursantibus oblongis venis splendentibusque. Nascitur autem in iisdem metallis in quibus Sory et Misy, mediumque inter ea non tantum loco, sed etiam viribus; primum enim Misy solet occurrere, deinde Chalcitis, postremo Sory. Estque Misy tenuissimum, Sory crassissimum; mediam vero rationem Chalcitis habet. Sed et temporis spatio in se invicem transeunt, quemadmodum narrat Galenus chalcitin per triginta fere annos domi suæ asservatam, in misy versam se vidisse. Ex quo apparet hæc tria specie eadem esse, solaque naturæ concoctione et perfectione ab invicem differre. Hæc Gorr. Vide et Diosc. 5, 115. Plin. 34, 12 : Chalcitin vocant lapidem ex quo et ipsum æs coquitur. Distat a cadmia, quod illa super terram ex subdialibus petris cæditur, hæc ex obrutis. Item, quod chalcitis friat se statim, mollis natura, ut videatur lanugo concreta. Est et alia distinctio, quod chalcitis tria genera continet, æris et misyos et soryos : habet autem æris venas oblongas : probatur mellei coloris, gracili venarum discursu, friabilis, nec lapidosa. Idem l. ult. c. pen. : Melites, mali coloris; chalcites, æris. Et 34, 2 : Fit æs et ex alio lapide, quem Chalciten vocant in Cypro, ubi prima fuit æris inventio. Præcedente autem cap. dixerat æs fieri ex lapide æroso, quem vocant Cadmiam. Itidem pro Lapide s. Metallo æroso accepit Plutarch. De def. or. [p. 434, A] : Ἐκ τῆς ἐν Εὐβοίᾳ χαλκίτιδος, ἐξ ἧς ἐδημιουργεῖτο τὰ ψυχρήλατα τῶν

ξιφῶν. Ubi Turn.: Et æris in Eubœa, unde fabricabantur durati aquæ rigore gladii. Est ap. Hippocr. [p. 879, F] et χαλκῖτις στυπτηρίη, eadem quæ præcedens χαλκῖτις, ut in suo Lex. annotavit Galen. [p. 594. Idem p. 526 : Τῆς ἀπὸ Μήλου χαλκίτεως ἢ στυπτηρίας Μηλιάδος.] Alii tamen diversam esse contendunt, ex eo quod Plin. 35, 15, de alumine trichite scribit, Hoc fit ex lapide, ex quo et Chalcitin vocant, ut sit sudor quidam ejus lapidis in spumam coagulatus. [Aristot. H. A. 5, 19 : Ἐν Κύπρῳ, οὗ ἡ χαλκῖτις λίθος καίεται ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἐμβαλλόντων. Conf. Antig. c. 40, Schneid. ad Veget. Mulomed. 54. G. D. Paul. Æg. p. 140, 17 Briau. Id. p. 172, 3, χ. χνοώδη. Chalcitin Hoefer. *Hist. de la chimie* t. 1, p. 102 et 125 censet esse nostrum *pyrite de cuivre* s. *sulfure de cuivre*. Et ap. Oribas. t. 2, p. 229, 10; 431, 3; 433, 8; 456, 3; 587, 13; 721, 13 Daremberg. ubique vertit, *le cuivre pyriteux*. Hase. || Χαλκῖτις γῆ non dici observat Pollux 7, 98 : Γῆ ὑπόχαλκος· οὐ γὰρ χαλκῖτις, οὐδὲ χαλκεῖα μέταλλα, ὥσπερ καὶ σιδήρου μέταλλα καὶ γῆ σιδηρῖτις. || Χαλκῖτις, synonymum chrysanthemi, ap. Diosc. 4, 58.]

[Χαλκῖτις, ιδος, ἡ, Chalcitis. Steph. Byz. : Χαλκῖτις (nam sic Holsten. correxit pro Χαλκίτης), νῆσος ἀντικρὺ Χαλκηδόνος, ἔχουσα χαλκοῦ μέταλλον. Quibus Artemidori locum addit, in quo nomin. et accus. est Χαλκῖτις (duo libri rursus Χαλκίτης) et Χαλκῖτιν. Duas insulas Byzantio vicinas, quarum altera Χαλκῖτις, altera Πιτυοῦσα, utraque autem communi Δημονήσων nomine appellata fuerit, memorat Hesych. s. v. Δημονήσιος χαλκός. De adj. gentili Steph. Byz. : Τὸ ἐθνικὸν Χαλκίτης, ὡς Προσωπίτιδος Προσωπίτης. || Χαλκῖτις, ἡ, regio Scythiæ, cum adject. gentili Χαλκῖται, οἱ, et nomine urbis Χαλκὶς, ίδος, ἡ, memoratur ab Steph. Byz. s. v. Χαλκὶς, et urbs Χαλκῖτις Messapiæ, ibidem. His addenda foret Χαλκῖτις Erythræorum, de qua Pausan. 7, 5, 12 secundum vulgatam scripturam : Ἐρυθραίοις δὲ ἔστι μὲν χώρα Χαλκῖτις, ἀφ' ἧς καὶ τῶν φυλῶν σφίσιν ἡ τρίτη τὸ ὄνομα ἔσχηκεν, ἔστι δὲ τῆς Χαλκίτιδος κατατείνουσα ἐς τὸ πέλαγος ἄκρα καὶ ἐν αὐτῇ λουτρὰ θαλάσσια, nisi libri meliores Χαλκὶς vel quod eodem redit χαλκίας præberent et omnes, excepta edit. Aldina, in genitivo χαλκίδος consentirent. || Χαλκῖτις regio Mesopotamiæ ap. Ptolem. 5, 17, p. 376, 19, et Indiæ 7, 2.]

[Χαλκοάρης, ὁ, Ferro apte armatus. Pind. Isthm. 5, 51 : Μέμνονα χαλκοάραν· 4, 108 : Χαλκοαρᾶν ὀκτὼ θανόντων. ἄ]

Χαλκοβᾰρὴς, [ὁ, ἡ,] Ære gravis, [quod Hesych. exp. ὁ ἐκ τοῦ σιδήρου βαρούμενος, et] fem. [metri caussa] Χαλκοβάρεια [ut alia hujusmodi adjectivorum in ης feminina in εια terminantur, de quo dixit Lobeck. ad Phryn. p. 538], pro ἡ ἐκ χαλκοῦ βαρεῖα, Hesych.; ἡ τῷ χαλκῷ βαρουμένη, Suid., i. e. στερρὰ s. ἰσχυρά. Hom. Il. O, [465] : Ἰὸς χαλκοβαρής· Od. Λ, [531] : Καὶ δόρυ χαλκοβαρές· Χ, [276] : Ἀλλ' οὐδ' ἐν τοίχῳ μελίη πέσε χαλκοβάρεια· solebant enim jacula et hastæ æreis præfigi cuspidibus, ut in Χαλκὸς docebo. Item Λ, [96] : Οὐδὲ στεφάνη δόρυ οἱ σχέθε χαλκοβάρεια. [Femin. χαλκοβαρὴς ap. Nonn. Dion. 10, 391 : Σῦριγξ ... ἠχήεσσα βοείη χαλκοβαρής· et Const. Manass. Amat. 9, 14 : Χαλκοβαρῆ μελίαν. Χαλκοβαρὲς κρόταλον Antip. Thess. Anth. Pal. 9, 603.]

Χαλκοβᾰτὴς, ὁ, ἡ, Qui æri s. æreis fundamentis insistit : ἰσχυρὸς βεβηκὼς, στερεός : ut χαλκοβατὲς δῶ [unde Hesych. χ. exp. τὸ ἰσχυρῶς βεβηκός], ap. Hom. Il. A, [426, Ξ, 173, Φ, 438, 505, Od. Θ, 321, N, 4. HSt. alibi :] Χαλκοβατὴς, Æri innixus, Basi insistens æreæ, ut χαλκοβατὲς δῶ, Il. A; antiquis enim, ac præsertim ærcæ ætatis hominibus, erant χάλκεοι οἶκοι, ut in Χαλκὸς doceo ex Hesiodo. Alii tamen interpretantur Basim habens firmam ac solidam, ἰσχυρῶς βεβηκὸς, στερεόν. Hesych. vero affert et Χαλκόβατον, itidem pro ἰσχυρῶς βεβηκότα.

[Χαλκοβᾰφὴς, ὁ, ἡ, Ære tinctus. Theod. Prodr. Rhod. p. 72. Boiss.]

Χαλκοβόας, ὁ, Ære canens s. clamans. Soph. OEd. C. [1046] : Τὸν χαλκοβόαν Ἄρη μίξουσιν· solent enim in bello animos in martem concitare ære canoro: unde ap. Virg., Morantes Martius ille æris rauci canor increpat. Schol. exp. στερροβόαν, μεγαλόφωνον.

Χαλκόγενυς, sive Χαλκογένειος, ὁ, ἡ, Æreas habens malas, Æreis armatus maxillis. Pind. Pyth. 4, [42] : Ἀνίκ' ἄγκυραν ποτὶ χαλκόγενυν ναὶ κρημνάντων ἐπέτοσσε, Quando ancoram æreas malas habentem in nave suspendentibus supervenit. Et in Epigr. [Philippi Anth. Pal. 6, 236], χαλκογένεια ἔμβολα, Rostra æreas malas habentia, i. e. Ærea, quæ et Æra a Latinis poetis dicuntur. Virg. : Vela dabant læti, et spumas salis ære ruebant. [HSt. s. v. Γένυς :] Χαλκόγενυς ἄγκυρα, Ærata anchora, q. d. Æreas malas habens. Sic et χαλκογένεια ἔμβολα ex Epigr., Rostra æreas malas s. maxillas habentia, pro Rostris æratis.

Χαλκογλώχῖν, ὁ, ἡ, Æream habens cuspidem s. angulum. Hom. Il. X, [225] : Στῆ δ' ἄρ' ἐπὶ μελίης χάλκογλώχινος, i. e. χαλκῆν ἐπιδορατίδα ἐχούσης, Hesych. Solebant enim antiquitus hastæ et spicula æreis præfigi cuspidibus.

Χαλκογράφος, Æreis literarum notis scribens, s. potius Loco scripturæ utens. Vox a nostræ ætatis hominibus ficta, ut et synonymum τυπογράφος, quum tamen æreæ notæ illæ non sint. [Idem de verbo Χαλκογραφέω dicendum, quo post inventam artem typographicam usi sunt Græci, velut Pachomius in Catal codd. Nanian. Gr. p. 511 (sive ap. Harles. in Fabr B. Gr. vol. 6, p. 347) : Τοῖς Ἀπολλωνίου μόνοις ἐνετύχομεν χαλκογραφεῖσιν, εἶτ' οὖν τυπογραφεῖσιν (formæ vitiose pro χαλκογραφηθεῖσιν et τυπογραφηθεῖσιν). G. D.]

[Χαλκοδαίδαλος, ὁ, ἡ, Æs artificiose tractans. X. τέχνη Philipp. Anth. Pal. 9, 777. || Ex ære artificiose factus. Bacchyl. ap. schol. Pind. Ol. 11, 83 : X. ἀσπίσι.]

[Χαλκοδάμας, ὁ, ἡ, Æs. s. ferrum domans, i. e. atterens. Χαλκοδάμαντ' ἀκόναν Pind. Isthm. 6, 108, nisi χαλκοδάμαν scribendum cum Heynio, de quo conf. s. v. Ἀνδροδάμας et Lobeck. Paralip. p. 262.]

[Χαλκόδεσμος, ὁ, ἡ, i. q. χαλκόδετος in loco Hesychii, de quo s. v. Προμυχθίζω dixi, ubi in verbis meis pro πύλαισι scribendum πυλώμασι. Idem Hesych. Χαλκοδεσμωτήρ· χαλκόδεσμος (codex χαλκόδερμος), ἐπεὶ ὥπλιστο (fortasse χαλκῷ vel aliud quid excidit). Λέγεται δὲ καὶ χαλκοδεσμήτωρ. Videntur hæc ad locum poetæ (fortasse Tragici) spectare, in quo libri inter χαλκοδεσμωτὴρ et, quod probabilius, χαλκοδεσμήτωρ variabant. G. Dind.]

Χαλκόδετος, ὁ, ἡ, Æreis vinculis ligatus s. alligatus. Æsch. [fragm. 51] ap. Athen. 11, [p. 479, B] : Ὁ δὲ χαλκοδέτοις κοτύλαις ὀττόβει [ὀτοβεῖ]· appellans sc. χαλκοδέτους κοτύλας Cymbala, ut testatur ibi Athen., quæ Latinis sunt Æra cava, rauca, crepitantia, nec non simpliciter Æra, ut in Χαλκὸς docebo. [X. σακέων Æsch. Sept. 160. X. αὐλαὶ Soph. Ant. 945. X. πέδη Meleag. Anth. Pal. 5, 179.] Vide et Ἔμβολον [ubi χ. ἔμβολα ex Eurip. Phœn. 114].

[Χαλκόδους. V. Χαλκώδους.]

[Χαλκοδρυτὰς scriptura vitiosa ap. Plutarch. Mor. p. 672, B : Χαλκοδρυτὰς (libri alii χαλκοδρυστὰς vel χαλκοκροδυστὰς) τοῦ Θεοῦ (Bacchi) τιθήνας προσαγορεύουσι. Χαλκοκροτίδας Coraes.]

Χαλκοειδὴς, ὁ, ἡ, Æris speciem gerens, Æri similis. [X. ῥάβδοι Diodor. 17, 90. Μελιττῶν σμῆνος αἴπερ καλοῦνται χαλκοειδεῖς Ælian. N. A. 17, 35, quem apium colorem Diodor. 5, 70, χρόαν dixit χαλκῷ χρυσοειδεῖ παραπλησίαν. G. D. Galen. vol. 14, p. 725, 6, χαλκοειδῆ ὀστᾶ τρία ὄντα. Hase.]

[Χαλκόζωνος, ὁ, Æreum cingulum habens. Etym. M. p. 436, 18, ubi de vocativo Ἥρακλες agitur, scriptoris non nominati exemplum affert Ἥρακλες χαλκόζωνε, ubi cod. Ven. χαλκεόζωνε, et fortasse rectius.]

[Χαλκοθέμεθλος, ὁ, ἡ, Æneum fundamentum habens. Tzetz. Hom. 372 : Χθόνα χ.]

[Χαλκόθερμον, Calida, Gl.]

Χαλκοθήκη, ἡ, Æris repositorium, Locus æri reponendo dicatus, Locus ubi æs et ærea supellex reconditur, Ærata cella. Peculiariter vero ita nominatur Repositorium poculorum æreorum, ut docet Athen. 6, [p. 231, D] : Ἐκ ποτηρίων δὲ χαλκῶν ἔπινον οἱ σφόδρα δοκοῦντες πλουτεῖν, καὶ τὰς θήκας τούτων ὠνόμαζον χαλκοθήκας. [Inscr. Att. admodum adesa apud Bœckh. *Urkunden* p. 578, 10, χαλκοῖ ἐν τῇ χαλκοθήκῃ, ex conj. Rossii. Hase.]

[Χαλκόθροος, δ, ἡ, Ærisonus. Nonn. Dion. 13, 48: Χέων χ. ἠχώ. Forma contr. Nicet. Eugen. 5, 424: Ὁ χαλκόθρους Ἄρης.]

Χαλκοθώραξ, sive Χαλκεοθώρηξ, ὁ, ἡ, poet., Qui æreo thorace utitur, Æreo thorace indutus. Soph. Aj. [179]: Ἡ χαλκοθώραξ εἴ τιν' Ἐνυάλιος Μομφὰν ἔχων, ubi Martem intelligit. [Lucian. Zeux. c. 8: Τοὺς χαλκοθώρακας. Χαλκοχιτώνων per χαλκοθωράκων exp. Hesych. et Etym. M. p. 812, 14.] Altero autem, sc. χαλκεοθώρηξ, Hom. Il. Δ, [448,] Θ, [61]: Μένε' ἀνδρῶν Χαλκεοθωρήκων. [Const. Manass. Chron. 6038: Τοὺς χαλκεοθώρακας καὶ πολεμοστολίστους. Sic codd.: χαλκεοθωράκους ed. Meursii.]

Χαλκοκεκαυμένος, Æs combustum. VV. LL. ex Galeno, perperam pro χαλκὸς κεκαυμένος.

[Χαλκοκέραμος, ὁ. Eudocia p. 12: Περὶ τῆς ἐν τῷ χαλκοκεράμῳ τούτου (Martis) κατακλείσεως· et infra: Ἔδησαν αὐτὸν ἐν χαλκοκεράμῳ. Χαλκὸς δὲ κέραμος πόλις ἐστὶν οὕτω καλουμένη· ἢ εἶδός ἐστι δεσμοῦ δυσχεροῦς, ἀλύτου καὶ δυσαντήτου. Sumtum ex Hom. Il. E, 387: Χαλκέῳ δ' ἐν κεράμῳ δέδετο τρισκαίδεκα μῆνας· ubi jam veteres interpretes disceptarunt de signif. voc. κέραμος, de quo diximus s. h. v. vol. 4, p. 1451.]

[Χαλκοκέραυνος, ὁ, ἡ. Æschyl. fragm. 192 (ap. Strab. 1, p. 33): Χαλκοκέραυνόν τε παρ' Ὠκεανῷ λίμναν πάντων τροφὸν Αἰθιόπων. Non apparet quo sensu χ. dictum sit.]

Χαλκοκνήμῖδες, οἱ, Æreis armati ocreis, Ærea habentes tibialia. Et synecdochice Æreis induti armis, ut χαλκοκνήμιδες Ἀχαιοὶ ap. Hom. [Il. H, 42. Hesych.: Χ., οἷς σιδηραῖ ἦσαν ἢ χαλκαῖ αἱ κνῆμαι.]

[Χαλκοκόλλητος, ὁ, ἡ, Ferruminatus, Gl. Firmi Epist. 19, in Muratorii Anecd. Gr.: Ἁρμάτων χαλκ.]

Χαλκοκορυστὴς, ὁ, Ære armatus, i. e. Æreis armis. Sed accipitur et pro simplici κορυστής. [HSt. alibi:] Χαλκοκορυστὴς, ὁ, Æreis munitus armis, χαλκῷ κεκορυθμένος, s. χαλκῷ καθωπλισμένος. Hom. Il. E, [699]: Καὶ Ἕκτορι χαλκοκορυστῇ. [Et de eodem Z, 398, N, 720, et alibi; de Sarpedone Z, 199. Hesych.: Χαλκοκορυστήν (codex —όν)· χαλκῷ ὡπλισμένον. Idem pluralem posuit χαλκοκορυσταί: Χ., καθωπλισμένοι. Hymn. Orph. 88, 2: Ἄρες ... χαλκοκορυστά.]

[Χαλκοκορώνη, ἡ. Joann. Sic. in Walzii Rhett. vol. 6, p. 90: Οὗ τὰ πονήματά τινες ἐξελίττοντες, χαλκοκορώνη φασὶ τὰ μειράκια καταβοῶσιν.]

Χαλκόκρᾱς [rectus accentus est χαλκοκρὰς, ᾶτος, ὁ, ἡ. Arcad. p. 21, 5: Σημειούμεθα ὀξυνόμενα τὸ χαλκοκράς καὶ γαλατοκράς, ὡς ἀπὸ παθητικοῦ παρακειμένου· iterumque p. 22, 18. Chœrob. In Theodos. p. 49, 7; 141, 17; 350, 20, ex eoque Etym. M. p. 3, 42. Alio loco (p. 416, 15) metaplasmum dativi fingit Chœrob.: Καὶ πάλιν ἔστι τὸ μελίκρατον καὶ τὸ χαλκόκρατον, τοῦ μελικράτου καὶ τοῦ χαλκοκράτου, τῷ μελικράτῳ καὶ τῷ χαλκοκράτῳ, καὶ γίνεται κατὰ μεταπλασμὸν τῷ μελίκρατι καὶ τῷ χαλκόκρατι, καὶ προπαροξύνονται· ἐὰν δὲ εὑρεθῶσι προπερισπωμένως αἱ δοτικαὶ αὗται, τῷ μελικρᾶτι καὶ τῷ χαλκοκρᾶτι, γνῶθι ὅτι ἀπὸ τοῦ ὁ μελικράς καὶ ὁ χαλκοκράς γίνονται, καὶ οὐ κατὰ μεταπλασμὸν γεγόνασι, ἀλλὰ κατ' ἀκόλουθον κλίσιν. Ex quo colligi potest antiquioribus grammaticis dativi tantum unum alterumque exemplum cognitum fuisse, unde factum est ut dubitarent utrum χαλκοκρᾶτι scribendum esset ab nominativo χαλκοκρὰς, an χαλκόκρατι per metaplasmum pro χαλκράτῳ, quo non opus esse recte judicat Lobeck. Paralip. p. 224], Ære mixtus s. temperatus, ὁ χαλκῷ κεκραμένος. Ita vocari scribit Ælius Dionysius Adulterinum numisma, cui æris portio adjecta est. Apud Hesych. legitur, Χαλκόκρας, τὸ χαλκόκροτον νόμισμα: sed videtur pro isto χαλκόκροτον scr. χαλκόκρατον. [Similiter χαλκόκρατον κασσίτερον ap. Polyæn. 4, 10, 2, in cod. Cantabr. in χαλκόκροτον corruptum.] Hoc autem Χαλκόκρατος itidem significat Ære mixtus s. temperatus. [Νόμισμα χαλκόκρατον Polluci 7, 104, restituit Jungerm. pro χαλκόκρανον.]

[Χαλκόκρᾱτος. V. Χαλκοκράς.]

Χαλκόκροτος, ὁ, ἡ, Rheæ epitheton [Orph. Hymn. 13, 3: Ῥέα ... χαλκόκροτε κούρη]: nam Hesychio teste χαλκόκροτος dicitur ἡ Ῥέα, διὰ τὰ κύμβαλα: ejus enim sacerdotes cava æra pulsu exercent. [Pind. Isthm. 7, 3: Χ. Δαμάτερος· ubi schol.: Παρὰ τὰ ἐπικτυποῦντα ἐν ταῖς τελεταῖς τῆς Δήμητρος κύμβαλα. Χ. Κουρῆτες H. Orph. 37, 1. Χ. ἠχὼ Nonn. Dion. 15, 55; 24, 153.] Item χαλκόκροτον dici ajunt Numisma ex ære cusum. [Vitiose pro χαλκόκρατον. V. Χαλκόκρας.] At Eurip. χαλκόκροτον ξίφος vocat τὸ ὑπὸ χαλκοῦ συγκεκροτημένον καὶ κατεσκευασμένον, Phœn. [1594]: Χαλκόκροτον δὲ λαβοῦσα νεκρῶν πάρα φάσγανον, εἶσω σαρκὸς ἔβαψεν. Aristoph. vero [Eq. 552] equos χαλκοκρότους appellat, quoniam æreis s. ferreis soleis tellurem pulsant: unde χαλκοκρότων Suid. [ex schol.] ap. eum exp. χαλκοπόδων, i. e. τὰς ὁπλὰς ἰσχυρὰς ἐχόντων: quoniam, inquit, συμβαίνει ἠχεῖν τὴν γῆν καὶ κτυπεῖν ἐπικρουομένην τοῖς ποσὶ τῶν ἵππων: unde Virg. [Æn. 8, 596]: Quadrupedante putrem sonitu quatit ungula campum.

Χαλκόκτῠπος, ὁ, ἡ, Ære pulsato sonitum edens. Diogenes Tragicus ap. Athen. 14, [p. 636, A] de Cybeles sacerdotibus: Τυπάνοισι καὶ ῥόμβοισι καὶ χαλκοκτύπων Βόμβοις βρεμούσας ἀντίχερσι κυμβάλων.

Χαλκολίβανον, τὸ, Electri species quædam auro pretiosior: est autem τὸ ἤλεκτρον, ἀλλότυπον χρυσίον, μεμιγμένον ὕλῳ καὶ λιθείᾳ. Ita Suidas, qui etiam addit, τοιαύτης συνθέσεως εἶναι καὶ τὴν ἁγίαν τράπεζαν τῆς μεγάλης ἐκκλησίας. Legitur in Apoc. 1, [15]: Καὶ οἱ πόδες αὐτοῦ ὅμοιοι χαλκολιβάνῳ, ὡς ἐν καμίνῳ πεπυρωμένοι. Ubi vetus Interpres exp. Orichalco: recte, ut conjicit doctissimus Interpres; nam Orichalcum, inquit, vocarunt veteres præstantissimum æris fossilis genus, quod, secundum Plin., ob præcipuam bonitatem admirationem diu obtinuit: nec reperitur, longo jam tempore effœta tellure. Id autem valde fulgidum fuisse, vel ex Hesiodo apparet, qui φαεινὸν vocat, Sc. [122], atque adeo speciem quandam fulgentis auri habuisse liquet etiam ex quodam Cic. loco, Off. 3. Denique hoc esse creditur quod Dan. 10, et Ezech. 1, קלל dicitur, i. e. Refulgens: a consequenti tamen, quum proprie Politum ac tersum declaret. Videtur porro ita dictum, quod in Libano monte foderetur, vel, secundum alios, est Thuris genus, quod æris speciem refert. [OEcum. In Apoc. p. 211, 3; 196, 7 Cramer.: Χ. δὲ, εἴτε τὸν ἐν τῷ Λιβάνῳ τῷ ὄρει μεταλλευόμενον ... εἴτε καὶ τὸν χαλκοειδῆ λίβανον νοητέον, ὃν ἰατρῶν παῖδες ἄρρενα καλοῦσιν. Hase.]

[Χαλκόλῐθος, ὁ, ἡ, Æreus (i. e. rigidus) ut lapis. Const. Manass. Amat. 9, 14: Πέμπειν εἰς χαλκόλιθον χαλκοβαρῆ μελίαν τὸ βέλος ἀνεμώλιον. Boiss.]

Χαλκολογέω, Æra lego, Æs colligo, [Æsculor, Gl.] i. e. Numos colligo; i. enim est q. ἀργυρολογέω. Hesych.

[Χαλκολόγος, ὁ, Numularius, Æsculator, Gl. Inscr. Gruteri p. 125: Χ., φροντισταὶ, διοικηταί. «Tit. Neapol. C. I. vol. 3, p. 719, n. 578, 3. Sunt Exactores, qui æra i. e. pecunias colligebant.» Hase.]

Χαλκόλοφος, ὁ, ἡ, Ex ære conum s. cristam habens. Hesych. χαλκόλοφον exp. ἱππιοχαίτην, item τὸ ἐπανάστημα τῆς περικεφαλαίας, ἢ ἐξ ἱππείων τριχῶν κεκόσμητο.

[Χαλκομέδη, ἡ, Chalcomede, n. pr. ap. Nonn. Dion. 33, 17, 169, 170; 34, 241, et alibi. Eadem Χαλκομέδεια 33, 54; 34, 261, 292, 316, et al.]

[Χαλκομελὴς, ὁ, ἡ, Theod. Prodr. f. 79. Angl.]

[Χαλκόμιτρος, ὁ, ἡ, Æream mitram gestans. Lycophr. 997: Χαλκομίτρου θῆσσαν Ὀτρήρης κόρης· quod schol. exp. τῆς χαλκῆν ζώνην ἐχούσης θεράπαιναν. Conf. Χαλκεόμιτρος.]

[Χαλκόμυια, ἡ. Vita Mauricii Februarii 20, § 18 Bollandi Collect.: Διὰ τὸ (τῶν?) σφηκῶν καὶ χαλκομοιῶν πικρὸν καταγώγιον ὑπάρχων. Χαλκομυιῶν Schneid., qui μελίττας χαλκοειδεῖς comparat, de quibus v. s. Χαλκοειδής. Χαλκῆ μυῖα, ludi nomen fuit, de quo diximus s. v. Χάλκεος. Μυῖα χαλκόπτερος ap. Aetium in Schneid. annot. ad Nicandri Ther. p. 241.]

[Χαλκόνωτος, ὁ, ἡ, Æreum dorsum habens, Æratus. Χ. ἀσπὶς Eur. Tro. 1136; ἰτέα 1193. || Χαλκεόνωτος ap. Nonn. Dion. 10, 388: Χ. κύμβαλα.]

[Χαλκοπᾰγὴς, ὁ, ἡ, Ex ære compactus s. factus. Χ. σάλπιγξ Antip. Sid. Anth. Pal. 6, 46.]

Χαλκοπάρειος, sive [Χαλκοπάρηος, et Dorice] Χαλκοπάραος, i. q. χαλκόγενυς s. χαλκογένειος, Æreas habens malas. Hom. Il. M, [183]: Κυνέης διὰ χαλκοπαρείου. [Et ib. P, 294, Υ, 397; et κόρυθος χ. Od. Ω, 523. Qui-

bus in locis omnibus χαλκοπαρήου legitur, paucis libris χαλκοπαρείου præbentibus. Ex utraque scriptura ortum videtur quod ap. Hesych. est Χαλκοπαρείη· χαλκᾶς παρειὰς ἐχεύσης, male ab Musuro χαλκοπαρείης scriptum.] Pind. vero [Pyth. 1, 84] χαλκοπάραον ἄκοντα dicit, Jaculum æreas habens malas, i. e. Æratum, Ærea præfixum cuspide, vel etiam Præferratum. Nem. 7, [105] : Χαλκοπάραον θοὰν γλῶσσαν, Quasi ex ære s. ferro acutam linguam. [Negligenter inspexit verba poetæ, ἄκονθ' ὥτε χαλκοπάραον ὄρσαι θοὰν γλῶσσαν, in quibus χ. cum ἄκοντα conjungendum. Ceterum χαλκοπάραος scribendum cum iota subscripto : v. Ahrens. De dial. Dor. p. 143.] Et quidam apud Athen. 14, [p. 636, D] κρέμβαλα χαλκοπάραα· solent enim ex ære confieri cymbala : unde vocantur Æra, Æra cava s. concava, arguta s. acuta, crepitantia et tinnientia.

[Χαλκόπεδος, ὁ, ἡ, Æreo, i. e. firmo, solo præditus. Pind. Isthm. 7, 62 : Χαλκόπεδον θεῶν ἕδραν.]

[Χαλκοπέταλον, τὸ, Ærea lamina. Schol. Eurip. Phœn. 115. Kall.]

Χαλκοπλάστης, ὁ, Qui ex ære statuas aut alia opera fingit, Faber ærarius, i. q. χαλκοτύπος. Pro Statuario affert Bud. ex L. Sapientiæ [15, 9].

Χαλκόπλευρος, ὁ, ἡ, Ærea habens latera. Soph. [El. 54], χαλκόπλευρον τύπωμα Urnam æneam vocat, in qua fictitii Orestis cineres ferebantur.

[Χαλκοπληθὴς, ὁ, ἡ, Ære impletus, i. e. Armatus. Eur. Suppl. 1220 : Χαλκοπληθῆ Δαναϊδῶν ὁρμᾶν στρατόν.]

Χαλκόπληκτος, ὁ, ἡ, Ære percussus s. ictus, ὁ ὑπὸ χαλκοῦ πληγείς. At Soph. χαλκόπληκτον γένυν vocat τὴν ὑπὸ χαλκοῦ ἠλασμένην, inquit schol., exponens hæc verba in El. p. 104 [486] : Οὐδ' ἃ παλαιὰ χαλκόπλακτος ἀμφήκης γένυς, ἅ νιν κατέπεφνεν αἰσχίσταις ἐν αἰκίαις, ut sc. χαλκόπληκτος γένυς sit Gladius s. Ensis quo Agamemnon olim fuit interfectus : et hic χαλκόπληκτος ἀμφήκης γένυς sit i. q. ap. Eur. χαλκόκροτον φάσγανον, Ensis ære, i. e. Æreo ferrove malleo cusus, ex ære s. ferro. [Χαλκοτύπους (ὠτειλὰς) ap. Hom. Hesych. exp. χαλκοπλήκτους.]

Χαλκόπους, οδος, ὁ, ἡ, Æreos habens pedes, Cujus pedes æreis soleis ferrati sunt. [Hesych. : Χαλκόποδας, ἰσχυρόποδας.] Hom. Il. [Θ, 41], N, [23] : Χαλκόποδ' ἵππω, Ὠκυπέτα, χρυσέῃσιν ἐθείρῃσιν κομόωντε. Aristoph. [Eq. 552, ubi χαλκοκρότων schol. exp. per χαλκοπόδων] χαλκοκρότους ἵππους dicit, quoniam sc. χαλκῷ κροτοῦσι τὸ ἔδαφος, Æreis soleis quatiunt humum. Ovid. Æripedes tauros. [X. τρίπους Eurip. Suppl. 1196. De Empedocle æreos calceos habente Lucian. D. mort. 20, 4 : Ὦ χαλκόπου βέλτιστε.] A Soph. El. p. 104 [491] χαλκόπους Ἐριννὺς [Ἐρινὺς] dicitur, ubi schol. exp. ἡ στερεὰ καὶ ἀκοπίαστος ἐν τῷ ἐπιέναι κατὰ τῶν φονέων. Idem in OEd. C. p. 272 [57] : Ὃν δ' ἐπιστείβεις τόπον Χθονὸς καλεῖται τῆσδε χαλκόπους ὁδὸς [ὁδὸς], Ἔρεισμ' Ἀθηνῶν. Ubi idem schol. annotat, χαλκόποδ' ὁδὸν nominari διὰ τὸ εἶναι μέταλλα χαλκοῦ ἐν τῷ Κολωνῷ : affertque ex Χρησμοποιῷ quodam, Βοιωτοὶ δ' ἵπποιο ποτιστείχουσι Κολωνὸν, Ἔνθα λίθος τρικάρανος ἔχει καὶ χάλκεος οὐδός· meminit vero et Ister τῆς χαλκῆς ὁδοῦ, teste Eodem.

[Χαλκοπρατεῖον, τὸ, Locus ubi veneunt æramenta. Unde dicta ἡ τῶν X. ἐκκλησία, de qua Theophan. Chronogr. vol. 1, p. 158, 5 Bonn. et Ducang. CPol. christ. p. 85, 9 ed. Reg. Hase.]

[Χαλκοπρόσωπος, ὁ, ἡ, Homo perfrictæ frontis, Effrons. Joann. Chrys. Hom. in Judæos 2, vol. 6, p. 325, 34 : Ἡμῖν ἔθος πολλάκις τοὺς ἐρυθριᾷν μὴ εἰδότας χαλκοπροσώπους καλεῖν. Ducang.]

Χαλκόπρωρος [Χαλκόπρωρος], ὁ, ἡ, Æream s. Æratam habens proram. Navis epith., quod ejus rostra olim erant ærata : unde et χαλκέμβολοι nominantur et χαλκόστομοι τριήρεις. Pollux 2, [102] inter derivata ex voce Στόμα : Χαλκόστομον παρὰ ποιηταῖς, καὶ χαλκόπρωρον, ἢ χαλκέμβολον. [V. Χαλκόστομος.]

[Χαλκόπτερος. V. Χαλκόμυια.]

[Χαλκόπτης, ὁ, Qui æs coquit. Inscriptio anaglyphi ap. Bœckh. Corp. Inscrr. 837, vol. 1, p. 521 : Σωσῖνος Γορτύνιος χαλκόπτης. Quod pro χαλκοκόπτης dictum acceperat Welcker. Syll. Epigr. p. 6, de quo syncopes genere v. Lobeck. Paralip. p. 44. Sed probabilius Bœckhius : « Χαλκόπτης non videtur χαλκοτύπος esse, sed ὃς ὀπτᾷ τὸν χαλκὸν, ut σπλαγχνόπτης, qui æs coquit, temperat, fundit. Ita etiam Latini *æs, aurum* etc. *coqui* dicunt. »]

Χαλκόπυλος, ὁ, ἡ, Æreas habens portas, Æreis munitus claustris, [ut χ. ἱρὸν ap.] Herodot. [1, 181. X. θεὸς (Minerva), eadem quæ vulgo χαλκίοικος dicitur, ap. Eurip. Tro. 1113. G. D. Abyden. ap. Euseb. Præp. ev. p. 457, C, de septo quodam, διαμεῖναν ἐὸν χ. Hase.]

Χαλκοπώγων, ὁ, Æneam habens barbam, Ænobarbus, Plutarch. [V. Æmilii P. c. 25.]

[Χαλκοπώλης, ὁ, Æris venditor. Pollux 7, 196.]

[Χαλκορυχεῖον vitiose pro χαλκωρυχεῖον, quod v.]

Χαλκὸς, ὁ, Æs. Hom. Il. Z, [48] : Πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κεῖται, Χαλκός τε χρυσός τε, πολύκμητός τε σίδηρος· Σ, [475] : Χαλκὸν δ' ἐν πυρὶ βάλλεν ἀτειρέα, κασσίτερόν τε, Καὶ χρυσὸν τιμῆντα καὶ ἄργυρον. [Ib. I, 365 : Χρυσὸν καὶ χαλκὸν ἐρυθρὸν ... πολιόν τε σίδηρον· ex quo recte colligitur χαλκοῦ nomine apud Homerum cuprum significari, quod pluribus ostendit Hœck. in libro de Creta vol. 1, p. 261 seqq. X. ἐρυθρὸς etiam ap. Callix. Athen. 5, p. 205, B : Ἡ ἐνήλωσις ... καὶ τὰ ῥόπτρα ἐξ ἐρυθροῦ γεγονότα χαλκοῦ τὴν χρύσωσιν ἐκ πυρὸς εἰλήφει· et Theophr. De lapid. § 57 ; χ. ἐρυθρὸς καὶ λευκὸς De odor. § 71. Σίδηρος καὶ χαλκὸς Hom. Od. Φ, 10, 61, 62. Ib. A, 184 : Πλέων ... ἐς Τεμέσην μετὰ χαλκὸν, ἄγω δ' αἴθωνα σίδηρον. Herodot. 1, 215 : X. καὶ χρυσὸς ἄπλετος· 3, 23 : Τοῖσι Αἰθίοψι πάντων ὁ χ. σπανιώτατος καὶ τιμιώτατος· 4, 71 : Οὐδὲν χαλκῷ χρέονται Σκύθαι. Æsch. Prom. 500 : Χαλκὸν σίδηρον ἄργυρον χρυσόν τε· Ag. 390 : Κακοῦ χαλκοῦ τρόπον. Ib. 612 : Χαλκοῦ βαφὰς, ut σιδήρου βαφαὶ dicuntur.] Critias ap. Athen. [1, p. 28, B] : Τυρσηνὴν δὲ κρατεῖ χρυσοτύπος φιάλη, Καὶ πᾶς χαλκὸς ὅ τις κοσμεῖ δόμον ἔν τινι χρείᾳ· fuit enim æs Tyrrhenicum nobilissimum : unde et Soph. Aj. p. 2 [17] dicit Χαλκοστόμου κώδωνος ὡς Τυρσηνικῆς. [Plato Rep. 8, p. 547, A : Χαλκοῦ χρυσῷ μιγέντος· Charm. p. 173, E : Χαλκοῦ ἐργασίας.] Plutarch. Artox. [c. 14] : Τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξορύξαντας εἰς τὰ ὦτα θερμὸν ἐντήκειν χαλκὸν ἕως ἀποθάνοι. Et apud Medicos χαλκὸς κεκαυμένος, Æs ustum [cujus de viribus medicis v. Galen. vol. 13, p. 271. Paul. Æg. 7, p. 257, 53]; et χαλκοῦ ἄνθος, Æris flos [V. Galen. l. c., Paul. Æg. 7, p. 258, 2] : et χαλκοῦ λεπὶς, Æris squama [De hac Galen. vol. 13, p. 70 extr., 264, 867, et alibi non raro. Paul. Æg. 7, p. 258, 3] : de quibus Diosc. 5, 79, 80 : itemque Plin. 34, 11 : nec non Gorr., ex quo hæc annotare libuit : Χαλκοῦ λεπὶς, Æris squama, quæ et λεπὶς simpliciter dicitur : sunt tenues et squamosæ æris particulæ, quæ vel de æreis panibus vel de clavis malleorum ictibus excutiuntur : unde ἡλῖτιν appellant, i. e. Clavarem : cui et primas tribuit Diosc. Itaque in hoc squama differt a flore, quod illa vi excutitur, hic sponte ab ære refrigerato excidit ; etenim flos æris, χαλκοῦ ἄνθος, sunt Minutæ æris particulæ a reliquo ejus corpore resolutæ, milii specie, breves, ponderosæ, friabiles, in attritu fulvescentes, modice splendentes atque constringentes. Quomodo autem hic flos fiat, apud ipsum vide, nec non ap. Diosc. et Plin. [X. κεχραμένος, Dio Chr. vol. 1, p. 531 : Εἶχε τὸ χρῶμα ὅμοιον χαλκῷ κεχραμένῳ· ubi Reisk. : « Æri Corinthio, auro mixto, cui æri similis est color cutis humanæ, quæ ab exercitationis contentione atque calore irrubuit. » Χαλκὸς et χαλκοῦς a medicis literis χα significantur : v. Galen. vol. 13, p. 975, 978.] || Synecdochice vero χαλκὸς dicitur etiam Quidquid ex ære confectum est, ut ollæ et alia vasa, vomeres, secures, gladii, cuspides quæ hastis solent præfigi, cultri, arma denique. Antiquitus enim major erat æris quam ferri usus, et quæ nunc ex ferro, pleraque tunc ære confieri solebant, ut ex Hesiodo patet, qui Op. [150] de tertii seculi hominibus sic canit, Τοῖς δ' ἦν χάλκεα μὲν τεύχεα, χάλκεοι δέ τε οἶκοι, Χαλκῷ δ' ἐργάζοντο, μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος. [Conf. schol. Apoll. Rh. 1, 430.] Pro Vasis æreis accipi potest in loco Critiæ quem paulo supra citavi, Καὶ πᾶς χαλκὸς ὅτις κοσμεῖ δόμον ἔν τινι χρείᾳ, ut iis verbis accipiamus κειμήλια χάλκεα, Utensilia et supellectilem æream ad

usus et ornamentum domus comparata. Apud Diosc. certe 1, 135, ἐν χαλκῷ Κυπρίῳ Ruell. vertit In vase cupreo, s. In vase ex Cyprio ære confecto. Pro Vomere æreo in Epigr. [De statua Antiphil. Anth. Pal. 16, 334 : Γηράσκει καὶ χαλκὸς ὑπὸ χρόνου.] Pro Securi ærea ap. Hom. Il. N, [180] de fraxino : Χαλκῷ ταμνομένη. Pro Gladio s. Ense apud Eundem sæpissime, ut Il. Τ, [222] : Ἧς τε (sc. φυλόπιδος) πλείστην μὲν καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχευεν, In qua pugna ærei enses multa corpora demetunt et dejiciunt veluti stipulæ falce succiduntur. Od. N, [271] : Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόν γε κατέκτανον ὀξέϊ χαλκῷ· Il. Δ, [540] : Ὅστις ἔτ' ἄβλητος καὶ ἀνούτατος ὀξέϊ χαλκῷ· Ε, [887] : Ἀμενηνὸς ἔα χαλκοῖο τυπῆσι· Β, [417] : Ἑκτόρεον δὲ χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι Χαλκῷ ῥωγαλέον. Pro Cuspide qua præfigitur hasta, Od. X, [278] : Τηλέμαχον βάλε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ Λίγδην· ἄκρον δὲ ῥινὸν δηλήσατο χαλκὸς, Ærea hastæ cuspis; ejaculabatur enim μελίην χαλκοβαρείην [χαλκοβάρειαν], ut ibi præcedit. [Pind. Nem. 10, 131 : Ἄκοντι θοῷ ἤλασε Λυγκέος ἐν πλευραῖσι χαλκόν· Pyth. 3, 85 : Πολιῷ χαλκῷ μέλη τετρωμένοι· et similiter 11, 30.] De aliis armis (quod genus sunt thoraces, galeæ, brachialia, tibialia et femoralia), apud Eundem non minus frequenter. [Plato Leg. 12, p. 956, A : Σίδηρος ... καὶ χ. πολέμων ὄργανα.] Il. [Γ, 233] : Ἑσσάμενοι χροὶ χαλκὸν ἀτειρέα· Od. X, [113] : Περὶ χροὶ δύσετο χαλκόν· Il. Υ, [111], Od. Φ, [434] : Κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ· Il. Λ, [65] : Πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ Λάμφ', ὥστε στεροπὴ, Æreis armis fulgebat. Μ, [463] : Λάμπε δὲ χαλκῷ σμερδαλέῳ· Υ, [156] : Ἐλάμπετο (sc. τὸ πεδίον) χαλκῷ Ἀνδρῶν ἠδ' ἵππων· Β, [457] : Ὡς τῶν ἐρχομένων ἀπὸ χαλκοῦ θεσπεσίοιο Αἴγλη παμφάνόωσα δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἧκε. Idem Hom. præterea χαλκὸν appellat χαλκέην ἀσπίδος πτύχα (olim enim pluribus constare solebant πτυξὶ, ut septemplex Ajacis scutum), Il. Υ, [274] : Καὶ βάλεν Αἰνείαο κατ' ἀσπίδα πάντοσε ἴσην, Ἄντυγ' ὑπὸ πρώτην, ᾗ λεπτότατος θέε χαλκὸς, Λεπτοτάτη δ' ἐπέην ῥινὸς βοός· ubi etiam nota æri illi superinduci solitum bovis tergum. Et Il. Π, [636] : Ὡς τῶν ὤρνυτο δοῦπος ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης, Χαλκοῦ τε ῥινοῦ τε βοῶν τ' εὐποιητάων Νυσσομένων ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισι· Η, [266] : Τῷ (sc. λίθῳ) βάλεν Αἴαντος δεινὸν σάκος ἑπταβόειον Μέσσον ἐπομφάλιον· περιήχησεν δ' ἄρα χαλκὸς, Insonuit autem æs, s. ἡ χαλκείη πτὺξ, quæ in orbem tecta erat bovis tergore. [Pind. Ol. 7, 151 : Ὁ ἐν Ἄργει χαλκός (clypeus). Herodot. 4, 20 : Ἦχεσκε ὁ χαλκὸς τῆς ἀσπίδος. Orac. ap. eund. 8, 77 : Χαλκὸς γὰρ χαλκῷ συμμίξεται, αἵματι δ' Ἄρης πόντον φοινίξει. Plato Alc. 2 p. 138, B : Χαλκῷ (ap. Eurip. σιδήρῳ) διελέσθαι τὰ πατρῷα τοὺς υἱεῖς.] Sed et hamum æreum χαλκὸν appellat, Il. Π, [408] : Ὡς ὅτε τις φὼς Πέτρῃ ἐπὶ προβλῆτι καθήμενος ἰερὸν ἰχθὺν Ἐκ πόντοιο θύραζε λίνῳ καὶ οἴνοπι χαλκῷ Εἵλκε. [De donis hospitalibus Od. F, 38 : Χαλκόν τε χρυσόν τε ἅλις ἐσθῆτά τε δόντες, ut χαλκὸν μυρίον præmia certaminum dixit Pind. Nem. 10, 84. De speculo Æsch. fr. 288 : Κάτοπτρον εἴδους χαλκός ἐστ', οἶνος δὲ νοῦ· quem χαλκὸν διαυγέα dixit Callim. Lav. Pall. 21, cum eoque Nonnus Dion. 5, 594. De tibiis Pind. Pyth. 12, 44 : Λεπτοῦ διανισσόμενον χαλκοῦ καὶ δονάκων. De tauro æneo Phalaris Epist. 5, p. 24 : Τὰς ἔνδοθεν ἐμβοωμένας ὀλοφύρσεις ὁ χαλκὸς εἰς τοὺς ἀκουσομένους κολαστὰς ἐξεμυκᾶτο.] Latini quoque poetæ Æris vocabulum sic usurpant. Pro Vase æreo [Soph. El. 758 : Ἐν βραχεῖ χαλκῷ μέγιστον σῶμα δειλαίας σποδοῦ φέρουσιν,] Ovid. Met. 4 : Quæ sanguine mixta recenti Coxerat ære cavo. Sic Pers. 2 Saturnia æra vocat ærea vasa, quibus utebantur tempore Saturni in sacris. Pro Clypeo æreo s. Æreo clypei orbe, Virg. Æn. 2 : Telumque imbelle sine ictu Conjecit, rauco quod protinus ære repulsum, Et summo clypei nequicquam umbone pependit. 3 : Ære cavo clypeum. Pro Armis æreis, 2 : Ardentes clypeos atque æra micantia cernio. Georg. 2 : Ac late fluctuat omnis Ære renidenti tellus. Pro Hamo æreo, Ovid. De Ponto 2, 7 : Qui semel est læsus fallaci piscis ab hamo, Omnibus unca cibis æra subesse putat. Idem poetæ Æs usurpant et pro Tuba s. χαλκοστόμῳ κώδωνι. Virgil. : At tuba terribilem sonitu [« sonitum » HSt. in Ms. Vindob.] procul ære canoro Increpuit. Et rursum, Dat signum specula Misenus ab alta Ære cavo. Alioqui Æs cavum s. Æra cava dicuntur et tympana ærea, s. cymbala. Sic Virg. de apibus : Crepitantia æra secutæ. Et rursum, Morantes Martius ille æris rauci canor increpat. Silius : Circum arguta cavis tinnitibus æra simulque Certabant rauco resonantia tympana pulsu. Statius : Exercita pulsu Æra tacent. Horatius : Non acuta Sic geminant Corybantes æra. Idem Æra appellat statuas æreas, ut Acron exp. l. 4. Carm. : Donarem ... Censorine, meis æra sodalibus. Ovid. rursum, Faciem dempto nudaverat ære, pro Ærea galea. || Ad hæc teste Polluce 9, c. 1 [§ 92] : Ἡ τῶν πολλῶν καὶ ἰδιωτῶν χρῆσις τὸν χαλκὸν ἀργύριον λέγει· οἷον « Οὐκ ἔχει [ἔχω] χαλκόν· » καὶ « Ὀφείλων [ὀφείλω] χαλκόν. » Cujus posterioris hoc affert exemplum ex Epicharmi Persis, Χρυσὸν καὶ χαλκὸν ὀφείλων. Dubitat vero an Attici quoque sic usurpent hoc vocab. : ejusque usus ipsi violentus videtur. [Pollux : Ἴσως δὲ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ὅστις βιάζοιτο· καὶ γὰρ εἰ παρ' Ἀριστοφάνει ἐν ταῖς Ἐκκλησιαζούσαις (818) τὸ νόμισμα δηλοῖ, ὅταν φῇ « μεστὴν ἀπῆρα τὴν γνάθον χαλκῶν ἔχων », ἀλλὰ τὸ μετὰ ταῦτά ἐστ' ἀμφίβολον « Ἀνέκραγ' ὁ κῆρυξ μὴ δέχεσθαι μηδένα χαλκὸν τὸ λοιπόν· ἀργύρῳ γὰρ χρώμεθα ».] Legitur porro in hac signif. ap. Pollian. [Anth. Pal. 11, 167] : Χαλκὸν ἔχων πῶς οὐδὲν ἔχεις; μάθε, πάντα δανείζεις, Οὕτως οὐδὲν ἔχεις αὐτὸς, ἵν' ἄλλος ἔχῃ· Æs quum habeas, i. e. Æream monetam s. pecuniam. [Leonid. ib. 9, 572 : Εἰ μή μοι Καῖσαρ χαλκὸν ἔδωκε Νέρων. Cillactor 5, 29 : Ὅταν αἰτῇ χαλκόν. De homine divite Antip. Sid. 9, 241 : Εὐαγόρας ὢν χαλκός.] Nec non Marc. 12, [41] : Καθίσας ὁ Ἰησοῦς κατέναντι τοῦ γαζοφυλακίου, ἐθεώρει πῶς ὁ ὄχλος βάλλει χαλκὸν εἰς τὸ γαζοφυλάκιον, Spectabat quomodo turba mitteret æs in gazophylacium. Talem certe usum in quibusdam etiam composs. obtinet. Nam et ita Latini loquuntur. Plaut. : Redit miles, æs petit. Terent. : Ancillam ære emptam suo. Cato : Fundum æribus suis emptum possidebant. Ovid. : Æra dabant olim. Inde apud eosdem Latinos Æra militum, Tribuni ærarii, Ærarium, Æs alienum, Obærati. At vero χαλκοῦς erat νομισμάτιόν τι λεπτὸν, ut infra docebo. [|| Hesych. : Χαλκὸς, ὁ σίδηρος· καὶ νόμος ἀκίγητος.] || Χαλκόφι pro χαλκοῦ reperitur interdum, paragoge poetica. [Hom. Il. Λ, 351.] Exponitur etiam Ex ære.

[Χαλκοσάνδαλος, ὁ, ἡ, Sandalia ærei coloris gestans. Ἑκάτη χ. Porphyr. ap. Euseb. Præp. ev. 3, p. 113, D.]

[Χαλκοσκελὴς, ὁ, ἡ, Ænea crura habens. Schol. Pind. Pyth. 4, 398 : Σοφοκλῆς χαλκοῦς βοῦς ἀδερμάτους φησὶν (fr. 320)· « Χαλκοσκελεῖς γὰρ ἐκπνέουσι πνευμόνων ἄπο. »]

Χαλκοσμάραγδος, ὁ, inter Gemmas refertur a Plinio 37, 5, de smaragdi generibus : Item chalcosmaragdus ex Cypro, turbida, æreis venis.

[Χαλκόστερνος, ὁ, ἡ, Æneum pectus habens. Phlegon Trall. Mirab. p. 46. Boiss.]

[Χαλκοστέφᾰνος, ὁ, ἡ, Ære coronatus s. tectus, i. e. Firmiter munitus. X. τέμενος Anth. Pal. App. 242.]

Χαλκόστομος, ὁ, ἡ, Æreum os habens s. Æratum rostrum : χ. νῆες ap. poetas : quæ et χαλκόπρωροι et χαλκέμβολοι. [Æsch. Pers. 415 : Αὐτοὶ δ' ὑφ' αὑτῶν ἐμβολαῖς χαλκοστόμοις (navium) παίοντο. Recte Stanleius ἐμβόλοις, quod legisse videtur Aristid. vol. 1, p. 540, 2 : Ἑτέρων δὲ (νηῶν) ἐμβόλους χαλκοστόμους· ubi duo codd. addunt καὶ χαλκοπρῴρους. G. D.] At Soph. Aj. p. 2 [17] : Ὡς εὖμαθές σου, κἂν ἄποπτος ᾖς, ὅμως Φώνημ' ἀκούω, καὶ ξυναρπάζω φρενὶ, Χαλκοστόμου κώδωνος ὡς Τυρσηνικῆς. Ubi χαλκόστομον κώδωνα vocat σάλπιγγα, quoniam sc. αὐτῆς τὸ στόμιον est χάλκεον, ut et totum reliquum corpus. Virg. : Dat signum specula Misenus ab alta Ære cavo. Et rursum, At tuba terribilem sonitum procul ære canoro Increpuit.

Χαλκότευκτος, ὁ, ἡ, Ære factus, Ex ære factus, Eur. [Iph. T. 99, versu, ut videtur, spurio : Χ. κλῆθρα λύσαντες μοχλοῖς.]

Χαλκοτευχὴς, ὁ, ἡ, Æreis indutus armis; sunt enim quædam τεύχεα χαλκᾶ, quæ χαλκὸς etiam simpliciter nominantur ut supra docui. [Legebatur ap. Eurip. Suppl. 999 : Χαλκοτευχοῦς Καπανέως· ubi nunc

χαλκεοτευχοῦς legitur ex cod. Flor., ut metrum postulat.]

[Χαλκοτήγανον, τὸ, Scutra, Gl.]

[Χαλκότονον, τό. Χαλκέντονον, tormenti bellici genus, per fibulas æneas tela propellentis, ap. Philon. Belop. p. 56 et 78. Sed quinquies alibi, p. 67, 72 (ter), 73, eadem machina vocatur χαλκότονον, quam lectionem Schneiderus prætulit. Est tamen ἐντόνιον instrumentum ad tendendas catapultas ap. Philon. p. 57, 58, 61, et Heron. p. 135, 139, ubi docetur quo pacto construi debeat: unde defendi fortasse possit scriptura χαλκέντονον. Hase ad Leon. Diac. p. 404.]

[Χαλκότοξος, ὁ, ἡ, Æreo arcu utens. Pind. Nem. 3, 64 : Χ. Ἀμαζόνων.]

[Χαλκοτόρευτος, ὁ, ἡ, Ex ære formatus. Τρίαινα χ. Orph. H. 16, 2.]

Χαλκοτορέω, Ex ære torno, Epigr. [Anth. Plan. 15.]

[Χαλκότορος, ὁ, ἡ, Ex ære factus. Pind. Pyth. 4, 261 : Χαλκοτόροις ξίφεσιν. Signif. activa, Ære perforans s. pertundens, accepit schol., qui exp. τοῖς τῷ χαλκῷ τιτρώσκουσιν. De vulneribus ære inflictis Oppian. Hal. 5, 329 : Ἄλλοι δ' ὠτειλὰς πολυδηρίτοιο πελώρου χαλκοτόρους ἀφόωσιν· ubi schol.: Χαλκοτόρους· χαλκοτρυπήτους. Χαλκοτόρου· χαλκοτρυπήτου. Nam in aliis libris genitivus fuit. Χαλκοτύπους ὠτειλὰς dixit Homerus.]

[Χαλκοτρύπητος, ὁ, ἡ, Ære perforatus. V. Χαλκότορος.]

[Χαλκοτύμπανος, ὁ, ἡ, Ære sonans. Pallad. V. Joann. Chrys. p. 106, A, ubi laudatur Abraham patriarcha, quod in deserto abditus neque consules hospitio exceperit neque duces neque alios magnis honoribus fungentes, παρ' οἷς ἵπποι ἢ κημῷ ἢ χαλινῷ ἀποστίλβοντες, ἢ σαράβαρα χαλκοτύμπανα πόρρωθεν τῆς ὑπερηφανείας τὸν κτύπον ἀπερεύγόμενα. Quo loco σαράβαρα, si modo lectio vera, non *braccas* dixeris significare, sicut alibi, sed potius instrumentum musicum, simile, opinor, cymbalis. Hase ad Leon. Diac. p. 404.]

[Χαλκοτῦπεῖον, τὸ, Officina fabri ferrarii. Philo vol. 1, p. 153, 36 : Ὅσαι ἐν χ. ἐλαυνόμεναι ὕλαι ἢ διαιρούμεναι. Hase. Iambl. Vit. Pythag. p. 246 (ubi cod. Ciz. χαλκοτύπιον, ut est ap. Nicom. Harm. p. 10), et in Nicom. p. 171, C. Χαλκεῖον in eadem narratione dixit Gaudentius p. 13.]

[Χαλκοτῦπέω, HSt. s. v. Χαλκοτύπος:] Unde Χαλκοτυπούμενος dicitur Qui fabricatur ὑπὸ χαλκοτύπου, Qui fingitur a fabro ærario s. æris fusore. Plut. Polit. præc. [p. 820, B] : Μὴ δεῖσθαι γραφομένων τιμῶν, ἢ χαλκοτυπουμένων· ἐν αἷς καὶ τὸ εὐδοκιμοῦν ἀλλότριόν ἐστι.

[Χαλκοτῦπία, ἡ, Ictus ferri. Anonym. ap. Suidam (s. v. Χαλκοτύπους) : Χαλκοτυπίαις ἀδραῖς σου τὸ σῶμα... Leo Diac. 1, 3, p. 4, C : Οὐλὰς ἐκ τῶν κατὰ πόλεμον χαλκοτυπιῶν.]

[Χαλκοτυπικὸς, ἡ, όν. Χαλκοτυπικὴ, ἡ, Ars æris cudendi s. tractandi. Plato Polit. p. 288, A. Plut. Mor. p. 1084, C.]

[Χαλκοτύπιον vitiose pro χαλκοτυπεῖον, quod v.]

Χαλκότῠπος, ὁ, ἡ, Ære percussus, inflictus. Hom. Il. Τ, [25]: Μυῖαι καδδῦσαι κατὰ χαλκοτύπους ὠτειλὰς, i. e. χαλκοπλήκτους, ut Hesych. exp. Lascar. vero χαλκότυποι σελίδες in Epigr. quodam dicit pro Paginæ æreis typis excusæ s. impressæ. [|| X. μανία, Anth. Pal. 6, 51, Gallorum furor tympanis pulsatis excitatus.]

Χαλκοτύπος, ὁ, Qui æs percutit, malleo sc., i. e. Faber ærarius. [Pollux 7, 104. Cratin. jun. ap. Athen. 6, p. 241, C : Κόρυδον τὸν χ. πεφύλαξο. Lycurg. p. 155, 18 : Ἐκέκτητο χαλκοτύπους. Demosth. p. 781, 17; Aristot. Polit. 1, 2.] Plut. Pericle [c. 12]: Τέκτονες, πλάσται, χαλκοτύποι. Xen. Hell. 3, [4, 17] de Epheso: Οἵ τε χαλκοτύποι καὶ οἱ τέκτονες καὶ οἱ χαλκεῖς καὶ οἱ σκυτοτόμοι καὶ οἱ ζωγράφοι, πάντες πολεμικὰ ὅπλα κατεσκεύαζον. Ubi nota discrimen statui inter χαλκοτύπους et χαλκεῖς. Et χαλκεῖς forsan sunt Fabri ærarii, qui ahena et alia ex ære opera fabricantur: χαλκοτύποι autem, qui τὸν χαλκὸν τυποῦσι, ut fusores qui ex ære liquefacto fusoque statuas, columnas, tubos tubasve et alia hujusmodi conficiunt. Certe pro χαλκοπλάστης accipitur a Plut. De superst. [p. 395, C] : Χαλκοτύποις μὲν πείθονται καὶ λιθοξόοις καὶ κηροπλάσταις, ἀνθρωπόμορφα τῶν θεῶν τὰ σώματα εἶναι, καὶ τοιαῦτα πλάττουσι καὶ κατασκευάζουσι. [Id. p. 99, A : Χαλκοτύπων καὶ οἰκοδόμων καὶ ἀνδριαντοποιῶν. Pallad. Anth. Pal. 9, 773 : Χαλκοτύπον τὸν Ἔρωτα μεταλλάξας ἐπόησε τήγανον. « Libanius vol. 4, p. 613, 22. » Boiss. Signif. Fabri ærarii Cyrill. Al. t. 5, p. 615, E; Theodoret. Gr. aff. cur. p. 169, 13; 176, 7; 220, 13; 256, 13; 301, 2; 482, 13 Gaisf.; Jo. Chrysost. t. 10, p. 207, B; 472, A; 369, D, οὐ γεωργὸς, οὐ χ., οὐ σχοινοστρόφος. Statuarii tit. Sinop. C. I. vol. 3, p. 119, n. 4158, 4, ἠγίρατο (sic) ταύτην ... χαλκοτύπου παλάμαις στήλην. Hase.] De discrimine autem inter illa duo dixi et in Χαλκεύς. [Manetho 1, 79 : Χαλκοτύπους ἢ φυσητὰς ὑέλοιο. Adjective 4, 570 : Χαλκοτύποις τέχνῃσι.]

Χαλκουργεῖον, τὸ, Officina æraria. [Æris officina ap. Polyb. 12, 1, 4 : Οὔτε γὰρ πόλις ἐστὶν (τὰ Χαλκεῖα), ἀλλὰ χαλκουργεῖα. Diodor. 1, 15 : Ἐν τῇ Θηβαΐδι χαλκουργείων εὑρεθέντων καὶ χρυσείων· 5, 36 : Οἱ ἐργαζόμενοι τὰ χ. G. D. Videntur hic esse Ærifodinæ, ut ap. Strab. p. 146 : Τῶν δὲ χ. τινὰ καλεῖται χρυσεῖα· ἐξ ὧν τεκμαίρονται χρυσὸν ἐξ αὐτῶν ὀρύττεσθαι πρότερον. Hase.]

Χαλκουργέω, Æs præparo, ut Metallarius. [Phot. Bibl. p. 303, 13, ex Methodio : Ἀνδριὰς χαλκουργούμενος, Ex ære factus. G. D. Severian. De cruce p. 408, A Grets. Jo. Damasc. t. 1, p. 327, B; 365, B, σὺ ὄφιν χαλκουργεῖς; German. CPol. p. 251, B, ὄφεως χαλκουργηθέντος. Hase.]

Χαλκούργημα, τὸ, Opus a χαλκουργῷ confectum. Quidam vero interpr. Signum æneum. [Sext. Emp. p. 569 : Χ. περικαλλὲς θεασάμενοι. Philo De 7 mirac. c. 3 : Χ. τοῦ κόσμου. « Joseph. A. J. 8, 3, 5. Arrian. Tact. p. 155. » Wakef. Anon. Peripl. maris Er. in Geogr. gr. min. vol. 1, p. 275, 10 ed. Car. Mülleri. Euseb. Vita Const. p. 510, D, τὰ σεμνὰ χ. Martyr. Eustathii Actt. SS. Sept. t. 6, p. 134, F; 135, A, ἀνοιγῆναι τὸ χ., Æreum bovem. Hase.]

[Χαλκουργία, ἡ, Æris fabricatio. Pollux 7, 104.]

[Χαλκουργικός. V. Χαλκουργός.]

Χαλκουργὸς, ὁ, Qui æs tractat et elaborat, æra fabricatur, Faber ærarius. [Pollux 7, 104. Lucian. Jov. trag. c. 33.] Is autem diversus est a χαλκοπλάστῃ: quoniam sc. ἡ χαλκουργικὴ ὑπηρετεῖ τῇ ἀνδριαντοποιΐᾳ, et ἡ μὲν ὄργανα παρέχει, ἡ δὲ τὴν ὕλην, teste Aristot. Polit. 1, 5. Ita ut χαλκουργὸς materiam primum et æs rude conficiat, inde autem accipiat ὁ χαλκοπλάστης, et conficiat ἀνδριάντα. Ubi etiam nota Χαλκουργικὴ, sc. τέχνη s. ἐπιστήμη, Ars æraria. [Χαλκουργὸς Hermes Trismeg. p. 132, 35 Parthey. Cyrill. Al. t. 5, p. 541, A, ubi quoque, ἔργα χαλκουργικῆς ἢ τεκτονικῆς, sicut p. 473, A, τὴν χ., de arte statuaria. Philo vol. 2, p. 495, 10 : Τίς γὰρ ἦν κατὰ γῆς χ., ἢ τοσοῦτος Ἥφαιστος, ὡς αὐτίκα παντευχίας εὐτρεπίζεσθαι; et similiter Tzetz. Alleg. Il. T, 126 : Ἥφαιστος νῦν ὁ χ. Hase. Adjective Χαλκουργὰ μέταλλα, i. q. χαλκουργεῖα, ap. Dioscor. 5, 106.]

[Χαλκοῦς. V. Χάλκεος.]

Χαλκοφάλᾰρος, ὁ, ἡ, Æreas habens phaleras, Ærea habens equorum ornamenta. Ex Aristoph. affertur [Ach. 1072] χαλκοφάλαρα δώματα pro πολύχαλκα.

Χαλκοφᾰνὴς, ὁ, ἡ, Æreo colore splendens.

[Χαλκόφι. V. Χαλκός.]

[Χαλκοφόρος, ὁ, ἡ, Æs ferens, Æris ferax. Nonnus Dion. 14, 343, θύρσος. Eustath. p. 1409, 8, de urbe Temesa. Schol. Lycophr. 854.]

[Χαλκόφωνος, ὁ, ἡ, i. q. χαλκεόφωνος, quod v. ||] Est vero et χαλκόφωνος quædam Gemma, quæ æris sonum s. tinnitum pulsu reddit. Plin. 37, 10 : Chalcophonos nigra est, sed illisa æris tinnitum reddit, tragœdis, ut suadent, gestanda.

[Χαλκοχάρμης, ὁ, Ære, i. e. armis æreis, gaudens. Pind. Isthm. 6, 39 : Τὸν χαλκοχάρμαν (Telamonem)· Pyth. 5, 109 : Χαλκοχάρμαι Τρῶες.]

Χαλκοχίτων, ὁ, ἡ, Ærea indutus tunica, i. e. Æream loricam gestans, Æreis munitus armis; arma enim et loricæ æreæ, quibus muniunt corpus milites, tunicæ loco eis sunt. [Hesych.: Χαλκοχιτώνων, χαλκοθωράκων ἢ ἰσχυροθωράκων. De accentu v. Etym. M. p. 805, 56.] Hom. Il. B, [47] : Κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.

[Sic de iisdem Il. A, 371, Γ, 127, K, 287, Od. A, 286; de Argivis Il. Δ, 285; de Trojanis E, 180, P, 485; de Bœotis O, 330; de Cretensibus N, 255. « Inscr. ap. Æschin. Contra Ctesiph. t. 5, p. 177, Δαναῶν πύκα χ. » Hase.]

[Χαλκόχρους, ὁ, ἡ, Æris colorem habens. Diosc. 2, 213.]

[Χαλκόχῦτος, ὁ, ἡ, Ex ære fusus. Julian. Anth. Pal. 9, 379 : Πλευραῖς χαλκοχύτοις ἀντιτύποιο βοός.]

Χαλκόω, Æreum reddo, Ære obduco s. munio. Pass. κεχαλκῶσθαι, Ære obductum s. munitum esse, Æratum esse; ut 2 Paralip. 3 [c. 4, 9] : Τὰ θυρώματα αὐτῶν κεχαλκωμένα χαλκῷ. Sic Virg. Ærati postes, Ovid. Æratæ portæ. [Pind. Ol. 13, 123 : Ἐνόπλια χαλκωθεὶς ἔπαιζεν, quod schol. exp. χαλκοῦν περιθέμενος θώρακα, ἢ ὅπλα ἐνδὺς χαλκᾶ. « Greg. Naz. t. 2, p. 240, 213, χαλκοῖ τὸ νῶτον. » Hase. || Ex ære facio. Julian. Anth. Pal. 9, 795 : Μύρων ... πόρτιν χάλκωσε. Anacreon ib. 716 : Βοίδιον ... χαλκωθέν. Anth. Plan. 203 : Τὸν Ἔρωτα χαλκώσας. G. D. De musca Phidiæ Julian. Epist. p. 11, 5 Heyler. : Εἰ καὶ τῇ φύσει κεχάλκωται, τῇ τέχνῃ ἐψύχωται. Hase.]

[Χαλκύδριον, τὸ, dimin. a χαλκός. Theognostus Bekkeri Anecd. p. 1430. Excidit ap. Cramer. Anecd. Oxon. p. 126, 28, ubi hunc locum edidit.]

[Χαλκώδης, ὁ, ἡ, Ærosus, Gl. De colore Theophr. De sign. 4, 2 : Χ. χρῶμα τὰ νέφη ἔχει. Aret. p. 70, 27. Angl. Epiphan. t. 1, p. 577, B, τὸ χαλκῶδες τὸ ἐν τῷ ἀργύρῳ. Hase.]

[Χαλκωδόνιον, τὸ, Chalcodonium, mons Thessaliæ. Apoll. Rh. 1, 50.]

[Χαλκωδοντιάδης et Χαλκωδοντίδης. V. Χαλκώδους.]

Χαλκώδους, sive Χαλκώδων, ὁ, ἡ, Æreos habens dentes : unde ap. Hesych. χαλκώδοντας (ita enim scrib., non χαλκόδοντας) στόλους : quod exp. χαλκοῦς ὀδόντας ἔχοντας : subjungens ὀδόντας dicta fuisse τὰ ἔμβολα, quæ ab aliis appellari ἐμβόλια, i. e. Rostra. [Male χαλκώδους posuit HSt. Χαλκόδους per o diserte agnoscit Herodian. Epimer. p. 208, ubi de compositis cum ὀδοὺς agit, χαρόδους, χαυλιόδους, χαλκόδους, μονόδους, recte monens literam ω propriam esse τῶν εἰς ν, velut χαλκώδων, ἀμφώδων.] Χαλκώδων est etiam nom. proprium. Unde patronym. Χαλκωδοντιάδης. [Χαλκώδων, Elephenoris pater, rex Abantum, ap. Hom. Il. Δ, 464, Soph. Phil. 589, Apollod. 3, 10, 9, Pausan. 8, 15, 6; 9, 17, 3, et 19, 3, Plut. V. Thes. c. 27. Inter procos Hippodamiæ memoratur a Pausan. 6, 21, 10, et, ubi Χάλκων appellatur, ab schol. Pind. Ol. 1, 114. || Meropis filius, rex insulæ Co, ap. Apollod. 2, 7, 1. Qui Χάλκων vocatur ab Theocr. 7, 6, ubi v. schol. || Ægypti filius, ap. Apollod. 2, 1, 5. ||Χαλκώδοντος cujusdam sepulcrum memorat Pausan. 8, 15, 6, diversum hunc esse ostendens ab Chalcodonte Abantum rege. || Χαλκωδοντιάδης, ὁ, Chalcodontis filius (Elephenor), ap. Hom. Il. B, 541. Hujus posteri Χαλκωδοντίδαι ap. Eurip. Ion. 59 : Τοῖς Χαλκωδοντίδαις, οἳ γῆν ἔχουσ' Εὐβοΐδα.]

Χάλκωμα, τὸ, Æramentum, vas s. aliud opus ex ære factum. Pollux 10, c. 44 [§ 174, coll. 7, 105], quædam ex metallica materia recensens vasa : Φαίης δ' ἂν καὶ χρυσώματα καὶ ἀργυρώματα καὶ χαλκώματα ἐν μέρει τῶν σκευῶν. Ubi etiam annotat, Xen. [Anab. 4, 1, 8] et Aristoph. in Pelasgis [Pelargis] hac voce esse usos. [Vesp. 1214.] Usus est et Sophron ap. Athen. 6, [p. 230, A] : Τῶν δὲ χαλκωμάτων καὶ τῶν ἀργυρωμάτων ἐμάρμαιρε δοκία [ἃ οἰκία. Pollux 4, 130 : Ὑπὸ τῇ σκηνῇ ἀσκοὶ ψήφων ἔμπλεοι ... φέρονται κατὰ χαλκωμάτων. Lysias p. 154, 23 : Χ. σύμμικτα οὐ πολλὰ ἐκέκτητο. Et Nicostr. ap. Athen. 13, p. 587, D. Polyb. 22, 11, 10. Τὰ λαμπρυνόμενα χ. schol. Aristoph. Ach. 7. Plut. Mor. p. 944, B : Κροτεῖν ἐν ταῖς ἐκλείψεσι (τῆς σελήνης) χαλκώματα εἰώθασιν· et p. 995, E. Id. V. Demetr. c. 24 : Ἀφελὼν τὸ πῶμα τοῦ χ. (in balneo) εἰς ζέον ὕδωρ ἐνήλατο. « Tabula ærea in inscr. ap. Gruter. p. 401, 22 : Τὸ δόγμα τόδε κολάψαντας ἐς χαλκώματα δύο, τὸ μὲν ἓν ἀναθεῦμεν ἐς τὸ βουλευτήριον. » Valck. Sic Polyb. 3, 26, 1 : Τηρουμένων τῶν συνθηκῶν ἔτι νῦν ἐν χαλκώμασι· et 3, 33, 18. Lamina ærea 6, 23, 14 : Χ. σπιθαμιαῖον ... προστίθενται πρὸ τῶν στέρνων. G. D. Inscr. Astypal. C. I. vol. 2, p. 383, n. 2485, 6, χ. συμμαχίας· Corcyr. ibid. p. 18, n. 1841, 11; p. 19, n. 1843, 12; n. 1844, 14, τὰν δὲ προξενίαν γράψαντας εἰς χ. Hase.] Plut. vero χαλκώματα appellavit Ærata navium rostra [V. Anton. c. 67] : Τῶν δὲ Καίσαρος οὐ μόνον ἀντιπρώρων συμφέρεσθαι πρὸς χαλκώματα στερεὰ καὶ τραχέα φυλασσομένων, Navibus Cæsaris caventibus ne obversæ cum rostris firmis et æratis Antonii concurrerent. [Τὰ χ. τὰ τῶν πηδαλίων Hesych. s. v. Μηνίσκοι.]

[Χαλκωμάτιον, τὸ, Parvum vas æneum. Hesych. : Πλάτων· χ. τι ᾧ τὸν ὀρρὸν ἀντλοῦσιν ὅτε γάλα συμπήσουσιν.]

[Χαλκών, ῶνος, ὁ. Lex. rhet. in Bekk. Anecd. p. 316, 23 : Χαλκών (nam sic corrigendum videtur quod in codice est χαλκῶ vel χαλκᾶ)· ὄνομα τόπου, ὅπου ὁ χαλκὸς πιπράσκεται δὲ ὅπου τὸ Ἡφαιστεῖον. Delendum δὲ, nisi ὤνιος post χαλκὸς excidit. G. Dind.]

[Χάλκων, ωνος, ὁ, Chalco, i. q. Χαλκώδων, quod v. || Bathyclis pater. Hom. Il. Π, 8, 895. || « Pater Antiochidis, uxoris Polybi. Schol. Soph. OEd. T. 766. » Boiss. || Socius Antilochi ap. Ptolem. Hephæst. in Phot. Bibl. p. 147, 30, Eust. p. 1697, 54.]

Χαλκώνητος, ὁ, ἡ, Ære emptus. Hesychio simpliciter ἠγορασμένος. Dicitur ea forma qua ἀργυρώνητος : unde etiam apparet perperam ap. Hesych. scriptum esse χαλκόνητος, in quibusdam exempll.

[Χαλκῶνυξ, χος, ὁ, ἡ, Æreas ungulas habens. Schol. Apoll. Rh. 3, 233 : Τοὺς χαλκώνυχας ταύρους. Falso accentu χαλκώνυξ ap. Herodian. Epimer. p. 204.]

[Χαλκωρῦχεῖον, τὸ, Ærifodina. Strabo 17, p. 821 : Χαλκωρυχεῖα καὶ σιδηρουργεῖα· ubi libri plures vitiose χαλκωρύχια καὶ σιδηρουργία.] Χαλκωρύχιον, τὸ, Ærifodina, Æraria. Plut. [Mor. p. 659, C] : Καὶ τούς γε διατρίβοντας ἐν τοῖς χαλκωρυχίοις ἱστοροῦσιν ὠφελεῖσθαι τὰ ὄμματα, καὶ βλεφαρίδας ἐκφύειν τοὺς ἀποβεβληκότας. [Vitiose pro χαλκωρυχείοις. Alio vitio χαλκορυχεῖα ap. Theophr. De lapid. § 25, 26, 51. G. D. It. Ptolem. Geogr. p. 256, 14 Wilberg., Ἑρπεδιτανοὶ ὑπερ τὰ καλούμενα Χακωρύχια. Hase.]

[Χαλκωρυχέω, Æs fodio. Lycophr. 484 : Χαλκωρυχήσει, quod schol. exp. χαλκὸν ἐργάσεται.]

[Χαλκωρύχος, ὁ, ἡ, Æs fodiens. Tzetz. ad Lycophr. 484.]

[Χαλκωτῆρ, ὁ. Hesych. : Χαλκωτῆρα (codex χαλκοτῆρα)· κέραμός τις.]

[Χάλλινος Æol. pro χαλινὸς, quod v.]

[Χάλλων vitiose pro χελῶν, quod v.]

[Χαλμήδη gl. corrupta apud Suidam sine expositione posita.]

[Χάλος, ὁ, Chalos, fl. Syriæ. Xen. Anab. 1, 4, 1 et 9. Ex quo Suidas s. v. Φάρος et Χάλος.]

[Χαλταπῖτις, ιδος, ἡ, Chaltapitis, regio Susianæ, ap. Ptolem. 6, 3, p. 396, 10.]

[Χαλυβαϊκὸς vitiose pro Χαλυβδικός. V. Χάλυβες.]

[Χάλῠβες, οἱ, Chalybes. Steph. Byz. : Χ., περὶ τὸν Πόντον ἔθνος ἐπὶ τῷ ποταμῷ Θερμώδοντι, περὶ ὧν Εὔδοξος ἐν πρώτῳ « Ἐκ δὲ τῆς Χαλύβων χώρας ὁ σίδηρος ὁ περὶ τὰ στομώματα ἐπαινούμενος ἐξάγεται. » Τούτους Ὅμηρος (Il. B, 856) Ἀλιζῶνάς φησιν ἐν τῷ μετὰ τοὺς Παφλαγόνας καταλόγῳ « Αὐτὰρ Ἀλιζώνων Ὀδίος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον τηλόθεν ἐξ Ἀλύβων, ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη· » ἤτοι τῆς γραφῆς μετατεθείσης ἀπὸ τοῦ « τηλόθεν ἐκ Χαλύβης », ἢ τῶν ἀνθρώπων πρῶτον Ἀλύβων λεγομένων ἀντὶ τοῦ Χαλύβων. Λέγεται καὶ μετὰ τοῦ δ Χαλυβδικός τὸ κτητικόν. Λυκόφρων (1109) « Χαλυβδικῷ κνώδοντι. » (Χαλυβδικὸν στόμωμα, de quo HSt. dixit s. v. Στόμωμα, ex Cratino memorat Pollux 7, 104; 10, 186 (ubi edd. vet. χαλύβδιον et χαλυβικόν), cui add. Steph. Byz. s. v. Λακεδαίμων p. 407, 20, exscriptum ab Eustath. p. 294, 5. Omisso subst. Eur. Heracl. 162 : Ἄτερ Χαλυβδικοῦ, i. e. σιδήρου, ubi edd. vet. χαλυβικοῦ. Χαλυβδικὸν σίδηρον schol. Æsch. Sept. 727, restituit Valcken. ad Callim. p. 155 pro Χαλυβαϊκὸν, quod est in cod. Med. vel χαλυβικὸν, quod est in codd. Paris. scholiastæ recentioris. Ξιφίδια τὰς προβολὰς χαλυβδικὰς ἔχοντα ap. Dion. Cass. 38, 49.) Καὶ ἡ χώρα Χαλυβική (sic codd. : Χαλυβδικὴ ed. Ald. et recte, ut videtur. Hesych. Χαλυβδική· τῆς Σκυθίας, ὅπου σιδήρου μέταλλα) λέγεται. Καὶ Χάλυβοι παρ' Ἑκαταίῳ « Χαλύ-

βοισι πρὸς νότον Ἀρμένιοι ὁμουρέουσι.» Hesych.: Χάλυβοι· ἔθνος τῆς Σκυθίας, ὅπου σίδηρος γίνεται. Sic etiam Eurip. Alc. 980: Τὸν ἐν Χαλύβοις δαμάζεις σὺ βίᾳ σίδαρον· et Cretens. fr. 2: Χαλύβῳ πελέκει. Et Χάλυβος Σκυθῶν ἄποικος (i. e. σίδηρος) Æschyl. Sept. 727. Longe usitatius est Χάλυβες, οἱ, ut in locis infra indicandis. Nihili vero est Χάλυψος in Etym. M. p. 805, 54, ὄνομα ἐθνικὸν παρὰ τὸ χαλέπτω τὸ βλάπτω, χαλέψω, ubi recte Sylb. Χάλυψ, cujus nominativi, quem ponit Arcad. p. 94, 20, exemplum est ap. Nonn. Dion. 36, 182: Φονίῃ ῥαθάμιγγι χάλυψ ἐδιαίνετο θώρηξ, i. e. Ferreus. Genit. ap. Æsch. Prom. 133: Κτύπου γὰρ ἀχὼ χάλυβος διῆξεν ἄντρων μυχόν. Soph. Tr. 1260: Χάλυβος λιθοκόλλητον στόμιον παρέχουσα (ψυχή). Accus. Paul. Sil. Anth. Pal. 6, 65: Χάλυβα σκληρὸν καλαμηφάγον. Χαλυβῆς, ίδος, ἡ, ap. Maxim. Περὶ καταρχ. 302, de mucrone ferreo: Εἴ κεν ἀκμὴν χαλυβηΐδα σώματος ἄγχι δέξωνται. G. D. «Chalybum nomen a Chalybe, Martis filio, ducit schol. Apollon. 2, 374. In Homero Il. B, 856, Halizones, qui procul Alybe venerant, huc arcessit Strabo 12, p. 549, longa disputatione, quacum conf. Steph. Byz., Eustath. ad Hom. l. c. et ad Dionys. P. 767. Nempe Ἀλύβη pro Χαλύβη dictum volunt, quod non inusitatum esse exemplis probat Bochart. in Phaleg 2, 17 f. Alii Chaldæorum id priscum nomen fuisse putarunt, de quo cf. Strabo et Eustathius. Et sic simpliciter Plut. in V. Luculli c. 14, ad Pontum Tibarenis vicinos ponit Chaldæos, ubi Chalybes alii ostendunt.... Xenophon Anab. 7, 8, 25 (loco spurio), utrumque populum distinguit, ut in ipsa narratione 5, 5, 1 et 9, vicinum tamen facit. Nihil vero, nec nisi nominis forma, differre censet Mannert. Geogr. vol. 6, 2, p. 411, et Persice Chaldæos esse vocatos. Conf. Constantin. Porphyr. De them. 1, 8. Promiscue adhiberi cœptos Chalybes et Chaldæos docet Plutarchi locus, magisque confirmant quæ ex auctoribus innotescunt et declarant post nomine contracto regionem dictam esse Χαλδίαν, gentem Χάλδους, de quo consule Eustath. l. c. et inprimis Constantin. l. c. Hinc et Geographus Ravennas 2, 16, hic ponit patriam Chaldæorum. Constantinus causam nominis a Samariæ captæ incolis ducit, quos huc deduxerint Assyrii, Sacra Scriptura teste. Conf. Reg. 2, 17, 2—6; 18, 9—11.... Ad sedes quod attinet, Herodotus 1, 28, collocat inter Mariandynos et Paphlagones, sed paullo id latius. Et sic multi alii, posteriores maxime, omnino Ponticam gentem appellant, ut schol. Eurip. Alc. 983, et Vibius Seq. p. 34. Quod etsi omnino verum est, propius tamen alii ita designant ut parum stabiles fuisse appareat. Ultra Halym enim Argonautarum tempore ad Thermodonta et Amazonum terram removet Apollon. 2, 1000, subjunctis iisdem populis quos Mela 1, 19, 9, deinceps commemorat. Conf. etiam schol. ad 2, 374, etsi idem fluctuatur ex posteriorum narrationibus, et ad 1, 1323, et 2, 374, Scythiæ gentem facit ultra Thermodontem, et ad 2, 141, Mariandynis conterminam. De Thermodonte consentit etiam Scylax p. 33 ed. Huds. cum Strabone 12, p. 548. Post enim ad Halyn processerunt, intra quem Crœsi tempore ponit Herodotus l. c. Xenoph. Anab. 5, 5, init. ita iter describit ut a Mossynœcis Chalybes adierit et hinc ad Tibarenos pervenerit. Omnino autem auctores, ut præter Scylacem et Strabonem Plinius 6, 4, Stephanus Byz., Dionys. P. 768, et ex eo Priscian. 744, et Avien. 947, in terminis ponunt Thermodontem et modo propius admovent, modo longius separant, omninoque anon. in Descr. Ponti p. 11 ed. Huds. prius habitasse dicit a Polemonio urbe ad Thermodontis flexus. Constantinus l. c. ulterius ad orientem rejicit, dum Trapezuntem illorum metropolin facit. Conf. etiam Oberlin. ad ad Vibium p. 387. De eorum armis et apparatu hostili narrat Xenophon 4, 7, 10. In primis autem illorum regio ferro duriori innotuit, et hinc σιδηροφόρον γαῖαν s. χθόνα vocat Apoll. Rh. 2, 141, 1005, ipsos incolas agriculturam plane neglexisse; et schol. ad 2, 1008 victum ferro vendito sibi parasse scribit, quum terra sterilis fuerit. De ferro cf. etiam Æsch. Prom. 720, qui σιδηροτέκτονας vocat, Virgil. Georg. 1, 58, Valer. Flacc. 4, 611, Plin. H. N. 7, 57. Hinc et factum est ut *chalybs* post de ferro durissimo frequentaretur.» Tzschuck. ad Melam vol. 3, 1, p. 593 seqq. Mich. Acomin. Panegyr. p. 45, 5 Tafel. de ense, χαλυβδικὸν, τὸ ὑλικὸν ὑποκείμενον. Hase.]

[Χαλύβη. Χαλυβηΐς. Χάλυβοι. V. Χάλυβες.]

[Χαλυβωνῖτις, ιδος, ἡ, Chalybonitis, regio Cœlesyriæ, cujus metropolis Χαλυβών, ῶνος, ἡ, ap. Ptolem. 5, 14, p. 368. || Adj. gentile Χαλυβώνιος, ία, ιον. Hesych.: Χ., εἶδος οἴνου ἀπὸ τόπου τινὸς τῆς Συρίας. Χ. οἶνος Suidæ gl. sine expos. posita, ubi libri plerique Χαλυδώνιος, ut ap. Plut. Mor. p. 342, A, omnes Καλυδώνιος οἶνος, quod correxit Bergler. Recte scriptum ap. Posidonium Strab. 14, p. 735, Athen. 1, p. 28, D, Polluc. 6, 16. Χαλυβώνιον (omisso οἶνον) πίνειν Alciphro 1, 20.]

[Χαλύφλοιος. V. Δασύφλοιος.]

[Χάλυψ. V. Χάλυβες.]

[Χαλωνῖται, οἱ, Chalonitæ, populus Assyriæ. Dionys. P. 1015. Terræ nomen est Χαλωνῖτις, ιδος, ἡ, ap. Strab. 11, p. 529; 14, p. 736. In τὴν καλλωνίτιν corruptum ap. Polyb. 5, 54, 7, correxit Schweigh. Isidor. Mans. Parth. in Müll. Geogr. vol. 1, p. 250: Ἡ Χ. ... ἐν ᾗ πόλις Ἑλληνὶς Χάλα. «Sec. Quatremere, *Annal. de phil. chrét.* t. 9, p. 8, Χάλα a Curdis adhuc vocatur Holwan, in Genesi 10, 10 nominatur Kalneh.» Hase. *Chalonitis* ap. Plin. H. N. 6, 26, 30.]

Χαμάδις, Humi. Sed peculiariter in ea signif. qua ponitur pro In terram. [Hesych.: Χάμαζε, χαμαί. Χαμάδες (hoc cum οἴκαδες Dorico comparavit Koen. ad Greg. Cor. p. 231), χαμάδις· τὰ αὐτά. Χαμαιδίς (recte corrigitur Χαμάδις χέειν)· χαμαὶ χέειν, καταβάλλειν.] Hom. [Il. Z, 147: Φύλλα τὰ μέν τ' ἄνεμος χαμάδις χέει·] Od. T, fin.: Σὺ δὲ λέξεο τῷδ' ἐνὶ οἴκῳ, Ἡ χαμάδις στορέσας, ἤτοι κατὰ δέμνια θέντων. Itidemque Il. Γ, [300]: Ὡς δέ σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι ὡς ὅδε οἶνος, Αὐτῶν καὶ τεκέων, Humi fusus s. sparsus fluat, In terram defluat. O, [435]: Ὃ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσι Νηὸς ἀπὸ πρύμνης χαμάδις πέσε, Humi concidit. Et rursum [714]: Ἐκ χειρὸς χαμάδις πέσε. Et Π, [118]: Αἰχμὴ χαλκείη χαμάδις βόμβησε πεσοῦσα. [Od. Δ, 114: Δάκρυ δ' ἀπὸ βλεφάρων χαμάδις βάλε· Τ, 63: Πῦρ ἀπὸ λαμπτήρων χ. βάλον· 599: Ἡ χαμάδις στορέσας (ubi in aliis libris χαμάδι scriptum errore librarii, quod non suspectum fuit Eustathio p. 1879, 53). Et ap. alios Epicos, velut Apoll. Rh. 1, 1263; 2, 785, 832, 1025, et al. Semel in tragœdia ap. Æsch. Sept. 358: Καρπὸς χ. πεσών. G. D. Gregor. Naz. t. 2, p. 42, 5, ζωὴν χθονίην χ. βάλε. Hase. || Formam Doricam χαμάνδις memorat cum duabus similibus ἀγράνδις et Ὀλυμπάνδις Theognost. Can. p. 163, 32.]

[Χαμαδύτοι vitiose pro χαμαιδύται. V. Χαμαιδύτης.]

Χαμᾶζε [Apollon. De adv. p. 608, 3, ubi de adverbiis in αζε agit, quorum α breve sit: Σημειωτέον οὖν τὸ χαμᾶζε· καὶ δῆλον ὅτι τῆς Ἀττικῆς ἐκτάσεώς ἐστι, καθὸ καὶ τὸ χαμᾶθεν. Inter μονήρη ap. Herodian. Περὶ μον. λ. p. 46, 19: Οὐδὲν εἰς ζε λῆγον ἐπίρρημα τῷ α παραληγόμενον προπερισπᾶται, ἀλλὰ μόνον τὸ χαμᾶζε· παραιτοῦμαι δὲ τοὺς προπερισπῶντας τὸ θύραζε. Arcad. p. 183, 14: Τὸ χαμᾶζε προπερισπώμενον εὗρον, ἀλλ' ἡ συνήθεια παροξύνει. Joann. Alex. Ton. παραγγ. p. 34, 24: Προπερισπᾶται τὰ ἀπὸ ὀξυτόνων, ὡς ... χαμαί χαμᾶζε· qua ratione Herodianum usum esse in Προσῳδίᾳ Ἰλιακῇ colligitur ex schol. Il. Γ, 29, minus plene tradita in excerptis Περὶ διχρόνων p. 293, 2 ed. Cram., copiosius enarrata in Etym. M. p. 806, 9, in Epimer. Hom. in Cram. Anecd. Oxon. vol. 1, p. 439, 7 et ab Eustath. p. 377, 3; 999, 22], Humi, i. e. in terram, ἐπὶ τὴν γῆν. Hom. Il. Γ, [29]: Σὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε. [Et ib. Δ, 419, E, 111, al. K, 528: Χ. θορών· O, 537: Χ. κάππεσεν· Υ, 461: Ἐξ ἵππων ὧσε χ. Φ, 529: Ἀπὸ πύργου βαῖνε χ. Ψ, 508: Ἀνεχήκιεν ἰδρὼς χ. Od. X, 340: Φόρμιγγα κατέθηκε χ.] At Il. P, [229]: Ἐκ δ' ἄρα χειρῶν Πατρόκλοιο πόδα μεγαλήτορος ἧκε χαμᾶζε Κεῖσθαι, nullum motum ad locum significat, sicut nec χαμαὶ interdum. [Hic quoque motum ad locum significat: nam ad ἧκε est referendum, ut Il. Θ, 134: Κεραυνὸν ἧκε χ., et similiter M, 205, Od. Π, 191, X, 84, 327. Apud Tragicos nunc semel tantum reperitur in Eurip. Bacch. 633: Δώματ' ἔρρηξεν χα-

μᾶζε. Aristoph. Ach. 341 : Τοὺς λίθους χ. πρῶτον ἐξεράσατε· et 344. Vesp. 1012 : Τὰ μέλλοντ' εὖ λέγεσθαι μὴ πέσῃ φαύλως χ. Lucian. Lexiph. c. 6 : Ἔχεις χ. παρὰ τὴν ἐγγυθήκην δύ' ὀβολώ· De dea Syr. c. 20 : Πεὼν χ. Plut. V. Sullæ c. 11, 28, et alibi; Aristid. vol. 2, p. 172.]

[Χαμᾶθεν. Hujus adverbii formas tres ponit Apollon. De adverb. p. 600, 602, primam Χαμαῖθεν, ex χαμαὶ (formatum ut κάτωθεν et πρόσωθεν ex κάτω et πρόσω; secundam Χαμᾶθεν, Atticis usitatam, quam non χαμάθεν α brevi pronuntiari, ut ex τηλοῦ et αὐτοῦ τηλόθεν et αὐτόθεν fiant, sed producto, secundum aliam regulam, ὡς ἀεὶ ἡ ὑποστολὴ τοῦ ι, δευτερεύοντος τοῦ φωνήεντος, ἔκτασιν ποιεῖται τοῦ α : tertiam denique Χαμόθεν, quam linguæ vulgari tribuit, χαμόθεν τὸ τετριμένον et infra τὸ σύνηθες dicens. Harum formarum prima, Χαμαῖθεν, perraro nec nisi librariorum, ut videtur, arbitrio in libris apparet, velut ap. Plut. Mor. p. 296, E. Secunda Χαμᾶθεν, quæ in codicibus constanti errore χαμάθεν scribitur, non Atticorum propria est, quibus eam etiam Mœris tribuit p. 409 : Χαμᾶθεν (χαμάθεν codex), Ἀττικοὶ, χαμόθεν Ἕλληνες, sed Græcorum veterum omnium communis. Ejus antiquissima exempla sunt ap. Herodot. 2, 125, et 4, 172, ubi libri plerique χαμάθεν, pauci deteriorum χαμόθεν. De mensura syllabæ mediæ constat poetarum locis, Aristophanis Vesp. 249 : Κάρφος χαμᾶθέν νυν λαβὼν τὸν λύχνον πρόβυσον· Eupolidis ap. Eustath. p. 1547, 54 : Περὶ τῶν μετεώρων, τὰ δὲ χαμᾶθεν ἐσθίει· cademque mensura Cratinum esse usum in fragmento nunc vitiose scripto ap. Priscian. vol. 2, p. 271 (ap. Meinek. Com. vol. 2, p. 217, sive ed. min. p. 72), ubi tamen codd. Leid. χαμάθεν pro vulgato χαμόθεν præbuerunt, apparebit verbis poetæ emendatis. Recte igitur Thomas M. p. 910 : Οἱ κυρίως Ἀττικοὶ χαμᾶθεν προπερισπωμένως λέγουσιν, οἷς καὶ αὐτὸς ἕπου, similiterque Ælius Dionysius ap. Eustath. p. 999, 22 : Περὶ τοῦ χαμᾶζε λέγει καὶ Αἴλιος Διονύσιος ὡς ἀεὶ περισπᾶται, τὸ δὲ χαμᾶθεν ὡς ἐπὶ πλεῖστον. De tertia denique forma HSt. :] Χαμόθεν, Ex terra, Ex humo, ἐκ τῶν χαμαὶ Hesychio; ἀπὸ τῆς γῆς Suidæ. Stesich. ap. Aristot. Rhet. 2, [c. 21, et 3, 1] : Οὐ δεῖ ὑβριστὰς εἶναι, ὅπως μὴ οἱ τέττιγες χαμόθεν ᾄδωσι. [Hoc nec Stesichorus dixit neque Aristoteles scripsit, sed χαμᾶθεν. Idem dictum memorat Demetr. De eloc. § 99, in Walzii Rhett. vol. 9, p. 47, ubi pariter χαμόθεν scriptum, sed vera forma χαμᾶθεν ex aliquot libris enotata est. G. D.] Utitur et Xen. hoc adverbio, Hell. 7, [2, 7] : Οἱ δὲ χαμόθεν ἠμύνοντο, καὶ κατὰ τὰς ἐπὶ τὸ τεῖχος φερούσας κλίμακας προσεμάχοντο. [Huic quoque χαμᾶθεν restituendum cum Cobeto Var. Lect. p. 89, et fortasse Ps.-Luciano quoque in Asino c. 30, cui addere poterat Luciani exemplum Philops. c. 7 : Ἀνελόμενος χαμόθεν τὸν ὀδόντα, qui hoc non magis scripserat quam Plut. V. Alex. 35 : Κριθὰς χαμόθεν ἐκπηδᾶν, ex quo χαμαῖθεν (i. e. χαμᾶθεν) recte scriptum supra memoravimus. G. Dind.]

Χᾰμαὶ, Humi, In terra. [De accentu Herodian. Περὶ μον. λ. p. 27, 11 : Χαμαί· οὐδὲν εἰς αι λῆγον ἐπίρρημα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ὀξύνεται, λέγω δὲ μὴ σχετλιαστικόν. Similiter Joann. Alex. Ton. παραγγ. p. 36, Theognost. Can. p. 158, 30.] Hom. Od. H, [160] : Χαμαὶ ἧσθαι ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κονίῃσι. Xen. Cyrop. 7, [3, 2] : Εἶδε τὴν γυναῖκα χαμαὶ καθημένην καὶ τὸν νεκρὸν κείμενον· Hell. 4, [1, 13] : Κατεκλίνθη οὖν καὶ αὐτὸς, ὥσπερ εἶχε, χαμαί. Rursum Hom. Il. E, [442] : Φῦλον χαμαὶ ἐρχομένων ἀνθρώπων, Qui humi s. super terram incedunt, Humi gradientium hominum. [Similiter cum participio cohæret ap. Theocr. 18, 42 : Λωτὸς χαμαὶ αὐξόμενος, et Joann. Gaz. Tab. 2, 291 : Χαμαὶ φθιμένοιο πετήλου· quod conjunctim χαμαιφθιμένοιο scribit Lobeck. Pathol. Elem. vol. 1, p. 590.] Et Callim. ap. Athen. 15, [p. 669, D] : Ῥόδα φυλλοβολεῦντα Τῶνδρὸς ἀπὸ στεφάνων πάντ' ἐγένοντο χαμαί. Sed notandum est χαμαὶ in hoc Callimachi l., et in posteriore Xenophontis posse accipi etiam pro In terram. Nonnunquam enim et motum ad locum denotat, ut Hom. Il. [Δ, 526 : Ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι χύντο χ. χολάδες· Z, 134 : Χ. κατέχευαν· I, 541 : Χ. βάλε δένδρεά·] Φ, [51] : Ἀλλὰ τὰ μέν ῥ' ἀπὸ πάντα χαμαὶ βάλε, In terram abjecit. [Od. P, 490 : Οὐδ' ἄρα δάκρυ χ. βάλεν· Il.] N, [578] : Ἡ μὲν ἀποπλαγχθεῖσα χαμαὶ πέσε. Itidemque Π, [741] : Ὀφθαλμοὶ δὲ χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν Αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν. Quomodo et Latinum vocab. Humi usurpatur. Nec enim solum dicunt Jacere humi, sed etiam Stratus humi. Et Virg., Corpora fundit humi. Ovid., Prosternit humi juvenem : et, Spargit humi jussos, mortalia semina, dentes. Plin., Humi defigunt. Columella, Canaliculus humi depressus. Rursum Virg., Procumbit humi bos. [Herodot. 4, 67 : Θέντες χ. Pind. Pyth. 8, 133 : Πίτνει χ. Nem. 6, 87 : Χ. καταβάς. (Figurate ib. 9, 15 : Τετελεσμένον ἐσλὸν μὴ χαμαὶ σιγᾷ καλύψαι· et Nem. 4, 66 : Γνώμαν κενεὰν σκότῳ κυλίνδει χαμαὶ πετοῖσαν, ubi codd. conjunctim χαμαιπετοῖσαν, divisim recte in ed. Ald.; quocum comparari potest Aristoph. Vesp. 1012 : Τὰ μέλλοντ' εὖ λέγεσθαι μὴ πέσῃ φαύλως χαμᾶζε· et Plato Euthyphr. p. 14, D : Οὐ χαμαί ποτε πεσεῖται ὅτι ἂν εἴπῃς.) Bis ap. Æschylum, Ag. 906 : Χαμαὶ τιθεὶς τὸν σὸν πόδα· Eum. 261 : Αἷμα μητρῷον χαμαί, nusquam ap. Sophoclem, semel ap. Eurip. Med. 1170 : Χ. πεσεῖν. Plato Rep. 8, p. 553, D : Χ. παρακαθίσας ὑπ' ἐκείνῳ· 3, p. 390, C : Αὐτοῦ βουλόμενον χ. ξυγγίγνεσθαι. Sæpius apud recentiores, inter quos etiam V. et N. T. scriptores. Τὸ χ. Lucill. Anth. Pal. 11, 89 : Ὅταν ἐκβάλῃ εἰς τὸ χαμαί τι. Ὁ χ. βίος, Vita terrestris, Plut. Mor. p. 1117, B.]

Χαμαιάκτη, ἡ, Humi sparsa acte, Humilis, i. e. Humilis sambucus : est autem herba ferens umbellam, in qua sambuci baccæ. Latini Ebulum appellant. Virg. Bucol. : Sanguineis ebuli baccis. Multa de hac Diosc. 4, 175, ubi eam facit alteram ἀκτῆς speciem; sed dicens esse χαιμαιπετῆ et ἐλάσσονα et βοτανωδεστέραν : ferre autem σκιάδιον ἐπ' ἄκρου ὅμοιον τῇ πρὸ αὐτῆς, καὶ ἄνθος καὶ καρπόν : ut et Plin. 24, 8 : Sambucus habet alterum genus magis sylvestre, quod Græci χαμαιάκτην, alii Helion vocant, multo brevius. [Galen. vol. 14, p. 462, 14. Hippiatr. p. 24, 12; 117, 14, ἔβουλον, ἣν οἱ Ἕλληνες χ. ὀνομάζουσιν. Oribas. t. 2, p. 513, 4, ubi vertit Daremberg. *le sureau bas*, et p. 582, 10. Esse Sambucum Ebulum systematis hodierni auctor est Fraas. Synopsi plantt. floræ class. p. 156. Hase.]

[Χαμαιβάλανος, ὁ, synonymum apii ap. Diosc. 4, 177. Χαμαιράφανος ap. Paul. Æg. p. 261, 264. « Hodie Euphorbia Apios L., ex conj. Fraas. ib. p. 90. » Hase.]

[Χαμαιβάμων, ὁ, ἡ, Humi incedens. Nicet. Annal. 2, 5.

Χαμαίβατος, ἡ, Rubus humilis, humi serpens, radices agens qua tellurem tangit; Gazæ Humirubus, ap. Theophr. H. Pl. 3, 18, [4. Rubus cæsius s. saxatilis Linnæi. Schneid. Vel Rubus tomentosus, ut putat Fraas. Syn. plantt. floræ class. p. 76. Hase.]

[Χαμαίβηλος vitiose pro χαμαίζηλος, quod v.]

[Χαμαίγαιος, ὁ, ἡ, Humilis. Eustath. in Maii Spicil. Rom. vol. 5, p. 338 : Χ. σοφίας. Osann. Eustathius haud dubie χαμαιγείου scripserat. V. Χαμόγειος.]

[Χαμαίγειρον, τὸ, synonymum tussilaginis, ap. Diosc. 3, 126. Boiss.]

Χαμαιγενὴς, έος, ὁ, ἡ, Humi natus, Ex terra ortus, Humo prognatus. [Hom. H. in Ven. 108, Cer. 353, et] Hesiod. Theog. [879] : Ἔργ' ἐρατὰ φθείρουσι χαμαιγενέων ἀνθρώπων. [Χ. ἀνθρ. etiam Pind. Pyth. 4, 175. « Et Orac. Sibyll. 1, 308 Alexandr. Clem. Al. Pædag. 2, 1, 7, ταπεινόφρονες, χ. » Hase.] Ubi ut χαμαιγενέων ἀνθρώπων dicit, ita Hom. χαμαὶ ἐρχομένων ἀνθρώπων. [Nonn. Joann. c. 10, 120 : Χαμαιγενέος βλάστημα γενέθλης.] Item χαμαιγενὴς ποταμὸς affertur pro Terrestris fluvius, Fluvius humi genitus.

Χαμαιδάφνη, ἡ, Laurus humilis. [Fraga, Labrusca, Ruscum, Gl. Ex genere asparagorum ap. Galen. vol. 6, p. 366; 10, p. 544.] Gaza vertit Vincapervinca ap. Theophr. H. Pl. 3, c. ult. [18, 13], proculdubio Plinium imitatus, qui 21, 27, Et Vincapervinca, inquit, sive Chamædaphne, arida tusa hydropicis datur in aqua. Et 21, 11, de herbis coronariis : Rosam Cyanus excipit, Cyanum Amarantus. Nam Vincapervinca semper viret, in modum lineæ foliis geniculatim circumdata : topiaria herba : inopiam tamen florum aliquando supplet. Hæc a Græcis Chamædaphne vocatur,

Veruntamen sunt, teste Gorr., qui Plinium reprehendant, quod hanc χαμαιδάφνην, esse Vincampervincam putarit : præsertim quum inter lauri genera eam recensens, Latini illius vocabuli non amplius meminerit : ut 15, cap. ult. : Est et chamædaphne sylvestris frutex : est et Alexandrina, quam aliqui Idæam, alii Hippoglottion, alii Daphnitin, alii Carpophyllon aut Hypelaten vocant. Ramos spargit a radice dodrantales, topiarii ac coronarii operis. Et 24, 15 : Chamædaphne unico ramulo est, cubitali fere, folio tenui, lauri similitudine. Animadversione vero dignum est quod in proxime præcedente loco eam diversam statuit a lauro Alexandrina et daphnoide, quum tamen Diosc. 4, 148, 149, annotet, chamædaphnen quoque a nonnullis vocari δάφνην Ἀλεξανδρείαν, nec non δαφνοειδὲς a quibusdam χαμαιδάφνην nuncupari. [Conf. Galen. vol. 13, p. 169.] Gorr. Daphnitin quoque et ὑδραγωγὸν hac chamædaphne a Græcis nominari tradit, a Romanis Laureolam s. Lauraginem : qui et ipse eam interpr. Laurum Alexandrinam. Esse autem dicit fruticem unico ramulo cubitali, tenui atque lævi, folio lauri similitudine, multo læviore et magis herbaceo : semine rotundo, rubenti, admistoque foliis quibus supernascitur. [Geopon. 10, 3, 5. Oribas. t. 1, p. 83, 2 et 202, 3; t. 2, p. 503, 10 et 564, 3, ubi interpr. Daremb. *le fragon racémeux.* Hase.]

[Χαμαιδιδάσκαλος, ὁ, Ludimagister, Gl. Evagr. H. E. 4, 29 : Εἰς χαμαιδιδασκάλου φοιτῶντες. Niceph. Callist. H. E. 17, 25. « Hierocles Facet. 61, p. 280. » Boiss. Schol. Aristoph. Eccl. 804 : Πένης καὶ χ. Schol. Demosth. p. 307, 1 ed. Ox.]

[Χαμαιδικαστὴς, ὁ, Pedaneus judex, Gl.] Χαμαιδικασταὶ, Pedanei judices, Bud. ex Pand. [V. Basilic. 8, 1, p. 408, et Cujacium ad Nov. 42. Ducang. Σήλεκτος per χαμαιδικαστὴς exp. Cyrillus et Suidas, quod χαμοδικαστὴς scriptum ap. Hesych.]

[Χαμαιδράκων, οντος, ὁ, n. pr. ap. Eustath. in narratione de Thessalonica capta, Opusc. p. 292, 40 : Ἦν δὲ ὁ τόπος οὗτος πύργος Χαμαιδράκοντος ἐπικληθείς.]

[Χαμαιδρυὰς, ἡ. V. Χαμαίδρυς.]

[Χαμαιδρυΐτης οἶνος. V. Χαμαίδρυς.]

Χαμαίδρυς, ὁ, sive Χαμαίδρωψ, Quercus humilis ; herba ex eo sic nominata quod folia habeat quæ sunt τῇ σχίσει δρυῒ ὅμοια : alio nomine dicta χαμαίδρωψ, s. λινόδρυς, a quibusdam et τεύκριον nuncupata, teste Diosc. 3, 112. [Χαμαιδρυΐτης οἶνος ap. eund. 5, 51.] Sic et Plin. 24, 15 : Chamædrys herba est quæ Latine Trissago dicitur. Aliqui eam Chamædropem, alii Teucrion appellavere. Folia habet magnitudine menthæ, colore et divisura quercus. Alii serratam, et ab ea serram inventam esse dixere, flore pene purpureo. Hæc fere et Gorr., qui addit, Græcum nomen retinere in officinis : vulgo Querculam vel Serratulam nominari. Statura autem tota digitorum quatuor altitudinem non excedere : in petrosis et asperis nasci, foliis parvis, effigie et divisura quercus, amaris, flore pene purpureo, exili. Sed sunt qui pro Χαμαίδρωψ [in quo consentit Paul. Æg. 7, p. 258, 18] scribant Χαμαίρωψ : quod ap. Plin. quoque legitur : ut 26, 7 : Chamærops myrteis circa caulem geminis foliis, capitibus Græculæ rosæ. Itidemque cap. 13 ejusdem libri. [Χαμαίδρυς describitur ab Theophr. H. Pl. 9, 9, 5. De viribus ejus medicis Galen. vol. 5, p. 21; 13, p. 240, Paul. Æg. 7, p. 258, 4. In Italia nascentem memorat Galen. vol. 13, p. 874, 883. Χαμαιδρίου vel χαμαιδρύου pro χαμαίδρυος ap. Theophan. Nonn. vol. 1, p. 260, linguæ recentioris vitio, ut χαμαίδρυον est ap. Annam Comn. p. 140, 198, et ap. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 110, in tribus libris χαμαίδριον pro χαμαίδρυς. Genit. χαμαιδρύος falso accentu ib. p. 86. Dativ. τῷ χαμαίδρυϊ ap. Paul. Æg. 7, p. 258, 19. G. D. Genit. χαμαίδρυος Hippiatr. p. 8, 11; 24, 7; 27, 3 et 7. Χαμαίδριον ib. p. 107, 19. Est Teucrium lucidum L., sec. Fraas. Syn. plantt. floræ cl. p. 173, *la germandrée luisante* Daremberg. Oribas. t. 2, p. 268, 3; 274, 9; 508, 13. Alia forma Andromach. ap. Galen. vol. 14, p. 40, 18, Κρηταίης σπέρμα χαμαιδρυάδος. Hase.]

[Χαμαιευνὰς, άδος, ὁ, ἡ. HSt. s. v. Χαμεύνης :] Dicitur etiam Χαμαιεύνης pro χαμεύνης, unde χαμαιεῦναι, ap. Hom. [Il. Π, 235.] Χαμαιεύνη, s. χαμαιεύνα, pro χαμεύνη. [V. Eustath. p. 1058, 2; 1679, 6.] Χαμαιευνὰς pro χαμευνάς. Sed et adjective χαμαιευνάδες σύες, Humi cubantes [ap. Hom. Od. K, 243, Ξ, 15, ubi v. Eustath. p. 1657, 21; 1748, 61. Hesych. : Χαμαιευνάδες· οἱ σύες ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος αὐτοῖς (ap. Apollon. Lex. Hom. p. 707 : Ἐπιθετικῶς αἱ σύες ἀπὸ τοῦ π. αἱ χαμαὶ εὐναζόμεναι)· πολλὰ γὰρ τῶν ἄλλων τετραπόδων ὀρθὰ κοιμᾶται καὶ ἑστῶτα. Ἀπίων δὲ ὅτι βόθρους ὀρύσσει (scr. ὀρύσσουσι ex Apoll. Lex.). Ἢ χαμαικοιτῶνες· ubi ἢ οἱ χαμαὶ κοιτῶνες Musurus. Sed corrig. potius οἱ χαμαικοιτοῦντες et transponendum fortasse post παρακολουθοῦντος αὐτοῖς, respondens ei quod Apoll. dixit αἱ χαμαὶ εὐναζόμεναι. Per χαμαὶ κοιμώμεναι exp. Suidas. || Cynici ἀνιπτόποδες χαμαιευνάδες vocantur ab Eubulo ap. Athen. 3, p. 113, F, imitatione loci Homerici Il. Π, 235, ubi Σελλοὶ ἀνιπτόποδες χαμαιεῦναι. Γυναῖκες χαμαιευνάδες, ὧν ὁ βίος οὐκ εὐπρεπὴς ap. Eustath. p. 1058, 10. « Maxim. Tyr. p. 51, 49 Dübner. Greg. Naz. t. 2, p. 118, 147, κινυροὶ, χ. » Hase.]

[Χαμαιευνέω. V. Χαμευνέω.]

Χαμαιεύρετος, ὁ, ἡ, Humi inventus, Quem humi dejectum s. abjectum aliquis invenit. Apud Suid. [ex scriptore ignoto] : Χαμαιεύρετόν με εὗρε, καὶ ἀνεθρέψατο. (Ubi tamen sufficiebant hæc verba, χαμαιεύρετόν με ἀνεθρέψατο.) [Χαμεύρετοι, Infantes expositi, in Novella Justiniani 153. Ducang.]

[Χαμαιζηλία, ἡ, Animi humilis vitium, vilia et terrena studiose sectantis. Joann. Chrys. In Joann. Hom. 4, vol. 2, p. 557, 11 : Ἀνάγων τῆς χαμαιζηλίας τοὺς μέλλοντας ἐμπεσεῖσθαι, καὶ εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνέλκων. Seager. Id. t. 10, p. 562, E ed. Paris. alt., πολλῆς αὐτῶν ἀσθενείας καὶ χ. Hase.]

Χαμαίζηλος, [ὁ, ἡ, nisi quod χαμαιζήλη est ap. Hippocr. p. 790, A : Ἡ ἐπωμὶς φαίνεται χαμαιζήλη καὶ κοίλη, in qua scriptura consentit Galen. vol. 12, p. 321 : de quo dixit Lobeck. Paralip. p. 466,] Humilis. Videtur autem proprie sonare χαμαίζηλος Humilia consectans cum æmulatione quadam. Suidæ χαμαίζηλοι sunt ταπεινοὶ, et Hesychio εὐτελεῖς. Affert autem Suid. hunc l. : Τροχῶν αὐτοῖς κάτωθεν ὑποστρεφομένων χαμαιζήλων, Rotis s. Orbibus humilibus. [Aristot. H. A. 6, 1 et Plut. Mor. p. 293, A : X. φυτά. Polemo ap. Macrob. Sat. 5, 19 : Κρατῆρες χαμαίζηλοι, Non alte se extollentes. Geopon. 5, 2, 14 : Ἄμπελοι χ. 12, 13, 8 : Θρίδακας χ. Pollux 4, 71 : Τῆς χ. δάφνης κλάδος. Geopon. 9, 9, 11 : Δένδρον ταπεινότερον καὶ χαμαιζηλότερον.] Legitur ap. Theophyl. quoque Ep. 79, quam Isocrati ad Dionysium affinxit, ubi ait, Ἦν σοι πάλαι μετάρσιον τὸ χαμαίζηλον· νῦν δὲ καὶ χθαμαλὸν καὶ περίγειον ὁ τῆς τύχης ὅρος ἀκρότατος· οὐκοῦν τῆς ψευδοῦς εὐδαιμονίας ἀφίστασο. [Clem. Al. p. 777 : Τοῖς μικροῖς καὶ χ. ἐπιτέρπεσθαι. Aristid. Quint. De mus. 2, p. 84 : Τὰ χ. τῶν ὀνομάτων ἰσχνότητα ἐμποιεῖ τῷ λόγῳ. Lucian. Somn. c. 13 : Κολαπτῆρας ἐν ταῖν χεροῖν ἔξεις κάτω νενευκὼς εἰς τὸ ἔργον, χαμαιπετὴς καὶ χαμαίζηλος καὶ πάντα τρόπον ταπεινός· Pro imag. c. 13 : Ἡλικία χ., Statura humilis. || Χαμαίζηλος, ὁ (sc. δίφρος), Subsellium. Tim. Lex. Plat. p. 273 : Χαμαίζηλος (codex χαμέζηλος)· διφρίον μικρὸν, ἢ ταπεινὸν σκιμπόδιον. « Plato Phædon. p. 89, B : Καθήμενος παρὰ τὴν κλίνην ἐπὶ χαμαιζήλου τινός· ubi δίφρος vel simile nomen intelligendum. Plene (Plut. Mor. p. 150, A : Ἐπὶ δίφρου τινὸς χ. παρὰ τὸν Σόλωνα καθήμενος· et) Themist. Or. 31, p. 353, D : Κἂν ἐπὶ χρυσοῦ καθέζωμαι, κἂν ἐπὶ ξύλου, κἂν ἐπὶ χαμαιζήλου θρονίδος. Etym. M. p. 806, 24, et Suidas : Χαμαίζηλοι, ταπεινοί· ἢ δίφροι κοιλώδεις (i. e. semicirculo similes, ut exp. Bernhard.). Pro eo dixit Apoll. Rh. 3, 1158 : Ἵζε δ' ἐπὶ χθαμαλῷ σφέλαϊ κλιντῆρος ἔνερθεν. » Ruhnk. Ante Platonem Hippocr. p. 776, C : Καθῆσθαι χρὴ τὸν ἄνθρωπον ἐπὶ χ. τινός.] Apud Hesych. vero legitur et Χαμαίβηλα, ταπεινὰ, γήϊνα : sed proculdubio pro χαμαίζηλα. Vide et Χαμαιπετής. [Orph. Argon. 929 : Δεῖμα χαμαιζήλοιο Διός, quod pro χθονίου dictum videtur Hermanno. G. D. Inscrr. Att. C. I. vol. 1, p. 482, n. 523, 18 : Ποσιδῶνι (sic) χαμαιζήλῳ. Frequentissimum est χ. ap. Greg. Nyss., velut t. 1, p. 217, B; 601, B; 685, B; 722, C; 755, D; t. 2, p. 15, A; 77, D; 99, A; 344, B; 349, A;

577, C; 627, C; 1088, D; t. 3, p. 71, B, χ. τινὰς καὶ ταπεινὰς ὑπολήψεις. Hase. || Adverb. Χαμαιζήλως, Humiliter. Hesych. s. v. Χαμαιρεπῶς.] || Χαμαίζηλον, τὸ, Herbæ etiam nomen. [Viburnum, Genista, Gl.] Plin. 25, 9, de quinquefolio : Græci vocant πενταπετὲς s. χαμαίζηλον s. πεντάφυλλον· 27, 10 : Gnaphalion, alii Chamæzelon vocant. [Fraas. Syn. plantt. floræ cl. p. 78 arbitratur esse Potentillam reptantem L. Adverb. Philo vol. 1, p. 103, 39, μὴ ταπεινῶς καὶ χ. νοεῖν. Hase.]

[Χαμαιζυμήτης, ὁ.] Apud Suid. Χαμαιζυμήτης ἄρτος, sed sine expositione. [Monstrum glossæ in quo quid faciat ζυμήτης (i. e. ζυμίτης : v. gl. Ζύμη) ἄρτος non exputo. Bernhard.]

[Χαμαῖθεν. V. Χαμᾶθεν.]

Χαμαίκαυλος, ὁ, ἡ, Humili innitens cauli; Gazæ Humicaulis. [HSt. alibi :] Χαμαίκαυλος, Qui humi strato caule est, Cujus caulis humi serpit, i. fere q. ἐπιγειόκαυλος, differtque tantum, quod ἐπιγειόκαυλα sunt quidem humili caule, sed a terra aliquantum surgunt; at χαμαίκαυλα humi semper repunt nec inde assurgunt. [Theophr. H. Pl. 6, 5, 2, C. Pl. 2, 18, 2.]

Χαμαικέρασος, ὁ, ἡ, Humilis cerasus, Cerasus pumila, radice parva : nec arbos est, nec arbusculis cerasorum impar, baccis cetera omnia consimilibus. In Bithynorum agro frequens nasci proditur, et ibi copiose eam esitantibus caput non aliter quam vinum gravare. Hæc Gorr., desumpta ex Athen. 2, [p. 50, D] ubi quidam dicit, videri Asclepiadem, (ex quo ea verba, quæ Gorr. vertit, ibi afferuntur,) hæc dicere περὶ τῶν μιμαικύλων. Similem enim fructum ferre eam arborem, cumque qui plura quam septem ejus comederit pruna s. cerasa, fieri itidem κεφαλαλγῆ. Meminit chamæcerasi Plin. quoque 15, 25, inter octo cerasorum genera. Sunt et Macedonica, inquit, parvæ arboris, raroque tria cubita excedentis, et minore etiamnum frutice chamæcerasi. [Diosc. Eupor. 1, 154. Ibid. 157 in nonnullis codd. Χαμαικεράσια dicuntur Fructus τοῦ χαμαικεράσου.]

Χαμαίκισσος, ὁ, Hedera humilis, pumila et terrestris, frutex ex eo dictus, quod habeat folia similia κισσοῖς, Diosc. 4, 126, ubi eam descriptam habes. [Paul. Æg. 7, 22, p. 258.] Plin. 16, 34, de hederæ generibus : Est et rigens hedera, quæ sine adminiculo stat, sola omnium generum ob id vocata κισσός : ex diverso, nunquam nisi humi repens χαμαίκισσος. Itidemque 24, 10 : Item Chamæcisson appellant hederam non attollentem se a terra. At 25, 9, tertiam cyclamini speciem a quibusdam Chamæcisson cognominari annotat. Χαμαίκισσός, inquit Gorr., Hedera terrestris : Romanis Hedera pluviatica, Græcis etiam κισσὸς ἄκαρπος et κισσὸς ἐπίγειος dicitur. Frutex est similis hederæ, longioribus et tenuioribus foliis, dodrantalibus ramulis multis, foliosis, a radice quinis senisve. Flores albæ violæ existimari possent, nisi minores essent, admodumque amari gustus : radice candida, tenui, supervacua. Vide et Plin. 24, 15. [De viribus medicis χαμαικίσσου Galen. vol. 13, p. 240, ubi accentu minus recto χαμαικισσοῦ. V. Lobeck. Paralip. p. 378. Χαμαικίσσου ἄνθος Paul. Æg. 7, p. 258, 6. G. D. Antirrhinum asarinum L., teste Fraas. Syn. plantt. floræ cl. p. 189; *le muflier faux-asaret* interpr. Daremberg. Oribas. vol. 2, p. 559, 6 et 700, 2. Hase.]

Χαμαικλῖνὴς, ὁ, ἡ, Humi prostratus, vel etiam, Qui humi procubuit aut accubuit, ὁ χαμαὶ κατακλινθεὶς, ut Xen. loquitur. [Strabo 15, p. 710 : Καλάμους μῆκος μὲν τριάκοντα ὀργυιῶν τοὺς ὀρθίους, τοὺς δὲ χαμαικλινεῖς πεντήκοντα.]

[Χαμαικοιτεία. V. Χαμαικοιτία.]

Χαμαικοιτέω, Humi cubo, jaceo. Philostr. : Χαμαικοιτεῖν γὰρ ἐπάναγκες τοῖς πολεμοῦσι. [Lucian. De dea Syr. c. 55. Schol. Aristoph. Pac. 347. Conf. Χαμοκοιτέω. « Jo. Damasc. t. 1, p. 508, A, κἂν χαμαικοιτῆς. » Hase.]

[Χαμαικοίτης, ὁ, Humi cubans. Soph. Tr. 1166 : Τῶν ὀρείων καὶ χαμαικοιτῶν ... Σελλῶν· quos χαμαιεύνας dixit Homerus Il. Π, 234. || Χαμευνάδας εὐνὰς ap. Lycophr. 848 in gl. cod. Paris. exp. χαμαικοιτεῖς, tanquam ab adj. χαμαικοιτής. G. Dind.]

Χαμαικοιτία, ἡ, Humi cubatio. Philostr. Epist. 52 [p. 940] : Εἰς θητείαν ὑπήχθη πικρὰν, ἧς ἔργα θυραυλικὰ χαμαικοιτίαι, καὶ ἡ πρὸς θάλπος καὶ χειμῶνα ἀντίταξις. [Χαμαικοιτεία ap. Epiphan. vol. 2, p. 219, quod χαμαικοιτία scribendum. G. D. Pseudo-Chrysost. t. 9, p. 849, D; 868, C, ὑπεμείνατε χ. καὶ ξηροφαγίαν. Hase.]

[Χαμαικοίτιον, τὸ, Lectus humi stratus. Basil. Ms. in Greg. Naz. ap. Bast. Præf. ad Greg. Cor. p. lxiii : Στιβὰς, στρωμνὴ, χ., ὡς Εἰρηναῖος ὁ Ἀττικιστής. Sic etiam Suidas s. v. Στιβάς.]

Χαμαίκοιτος, ὁ, ἡ, Humi cubans.

Χαμαικῦπάρισσος, ὁ, Cupressus pumila, herbæ nomen, ap. Plin. 24, 15. [Conf. Nicandr. Th. 910. Poeta de vir. herb. v. 106, ap. Fabric. B. Gr. vol. 2, p. 646. Wakef.]

[Χαμαιλεόντειος, ὁ, ἡ, Chamæleonteus. Eustath. Opusc. p. 177, 30 : Ἵνα καὶ ὡς εἰς χαμαιλεόντειον ἀγεννές τι ῥίπτοιτο. || Χαμαιλεοντικὸς, ἡ, ὸν, Mazaris in Boiss. Anecd. vol. 3, p. 169 : Πίστιν ὕφαλον καὶ ὕπουλον καὶ χαμαιλεοντικήν.]

[Χαμαίλεος. V. Χαμαιλέων.]

Χαμαιλεύκη, ἡ, Populus alba humilis. Plin. et ipse Chamæleucen vocat, ap. Lat. Farranum s. Farfugium nominari tradens, 24, 15. Idem et Bechion, quæ Latinis est Tussilago, Chamæleucen nuncupari tradit a nonnullis, 26, 6, cujus rei testis est Aetius quoque. Sunt qui Populaginem ab herbariis dici scribant, eaque in pratis et uliginosis locis nihil esse frequentius; quum vero flos ejus luteus sit, quosdam voluisse esse eam Baltham Virgilianam. [De viribus ejus medicis Galen. vol. 13, p. 241, Paul. Æg. 7, p. 258, 7. Geopon. 2, 5, 4. G. D. Oribas. t. 2, p. 508, 14; 520, 10; 700, 4, ubi Daremberg. vertit *le pas-d'âne*. Tussilaginem farfaram Lin. adhuc in Cephalenia χαμολεύκην (sic) vocari auctores sunt Margot. et Reuter. *Essai d'une flore de Zante*, p. 55. Hase. || Synonymum tussilaginis, ap. Diosc. 3, 126, et chamæcissi 4, 126. Boiss.]

[Χαμαιλεχὴς, ὁ, ἡ, Humi cubans. Antip. Sid. Anth. Pal. 7, 413.]

Χαμαιλέων, οντος, ὁ, Leo pumilus, animalis nomen, quod subinde colorem mutat. [Vertipillo, Versipillo, Versipillio, Versipellis, Gl. Hesych. : Χ., ζῷον ᾠοτόκον καὶ πεζόν. Suidas : Χ., ζῷον εἰς πάντα τὴν χροιὰν μετατρέπον πλὴν λευκοῦ.] Unde prov., Chamæleonte mutabilior, ut Plut. quoque in Alcib. [c. 23] : Ὀξυτέρας τρεπομένῳ τροπὰς τοῦ χαμαιλέοντος, de Alcibiade, cui διὰ χρηστῶν ἰόντι καὶ πονηρῶν ὁμοίως οὐδὲν ἦν ἀμίμητον οὐδ' ἀνεπιτήδευτον, sed omnium hominum συνεξωμοιοῦτο καὶ συνωμοπάθει τοῖς ἐπιτηδεύμασι καὶ ταῖς διαίταις. Ubi etiam addit, chamæleontem dici πρὸς ἓν ἐξαδυνατεῖν χρῶμα, τὸ λευκὸν, ἀφομοιοῦν ἑαυτόν. Itidemque [Mor. p. 53, D] : Ὁ δὲ κόλαξ ἀτεχνῶς τὸ τοῦ χαμαιλέοντος πέπονθεν· ἐκεῖνός τε γὰρ ἁπάσῃ χροιᾷ πλὴν τοῦ λευκοῦ συναφομοιοῦται. [Phalar. Epist. p. 196 : Ὥσπερ φασὶ τοὺς χαμαιλέοντας τὰ χρώματα πρὸς τοὺς τόπους ἀλλάττειν. Sim. Sext. Emp. p. 640.] Multa de hoc animali Aristot. H. A. 2, 11, et ex eo Plin. 8, 33, ubi inter alia, Et coloris natura mirabilior; mutat namque eum subinde, et oculis et cauda et toto corpore : redditque semper quem proxime attingit, præter rubrum candidumque. || Est et Herbæ nomen : quare autem sic vocetur, varietate foliorum evenit; mutat enim cum terra colores : hic niger, illic viridis, aliubi cyaneus, alinbi croceus, atque aliis coloribus, ut tradit idem Plin. 22, 18, ubi duo ejus esse genera scribit : candidiorem asperiora habere folia, serpere in terra echini modo spinas erigentem, radice dulci, odore gravissimo : quibusdam in locis viscum gignere album sub alis foliorum, unde et Ixian appellari. Hunc vero ἰξίαν χαμαιλέοντα vocant etiam οὐλοφόνον, quoniam lethalis prorsus est et venenatus. Alia vide ap. [Theophr. De pisc. § 1 et 3, Ælian. N. A. 2, 14; 4, 33,] Diosc. 3, 10, et 11, nec non ap. Galen. [vol. 13, p. 241, ubi de viribus ejus medicis agit; p. 762, ubi Philoxeni τὴν διὰ χαμαιλέοντος σκευασίαν memorat πρὸς τὰ ῥευματικὰ τῶν ἑλκῶν καὶ δυσαλθῆ; conf. ib. p. 689, 755], et Paul. Ægin. [7, p. 258, 8.] Denique et ap. Theophr. H. Pl. 6, 3,

et Nicandrum Ther., a quo non χαμαιλέων appellatur, ut a ceteris, sed Χαμαίλεος, v. 656 : Φράζεο δ' αἰγλήεντα χαμαίλεον ἠδὲ ὀρεινόν. Δοιοὶ δ' ἀμφὶς ἔασιν. A Plinio autem chamæleos numeratur inter Pisces s. Cancros, 32, c. ult. : Cancrorum genera, Chamætrachea, Chamæleos, Chamæpelorides, generis varietate distantes et rotunditate : Chamæglycymerides, quæ sunt majores quam pelorides. Ubi etiam obiter nota Χαμαιγλυκυμερίδες, et Χαμαιπελωρίδες, nec non Χαμαιτραχέα. [Decepit HStephanum vitiosa veterum editionum scriptura. Recte nunc ex codd. legitur : Cancrorum genera, chemæ (χῆμαι) striatæ, chemæ leves, chemæ peloridum generis, varietate distantes et rotunditate, chemæ glycymarides, etc.] || Rursum χαμαιλέων dicitur a quibusdam ὁ δίψακος, ut ex Dioscor. [3, 13] refert Gorr. [Χαμαιλέων, planta ἀκανθώδης, sed non φυλλάκανθος, ap. Theophr. H. Pl. 6, 4, 3 et 8; ὁ μέλας καὶ ὁ λευκὸς describitur cum usu 9, 12, 1 seqq. Alibi radicem Nicander quoque Th. 663 ait ὑπαργήεσσαν, μελίζωρον δὲ πάσασθαι, plantam ipsam ἀεὶ πετάλοισιν ἀγαυρὸν, μέσση δ' ἐν κεφαλῇ φύεται πε- B δόεσσα μολοβρή; plane consentiens cum Theophrasto in nigro quoque, cui scolymi folium, sed τροχεὴν χαίτην, radicem crassam et nigram tribuit, et habitationem silvarum umbrosarum. Schneid. Geopon. 2, 5, 4. In Gl. Carduus. Ap. Suidam Χαμαίλεον· εἶδος βοτάνης. « Bussemaker. Schol. Nicandr. p. 669 χ. nigrum opinatur esse Carthamum Corymbosum L., album Chondrillam Junceam L. E contra Fraas. Syn. plantt. floræ cl. p. 205 χ. nigrum Atractylim gummiferam L. » Hase.]

[Χαμαιλέων, οντος, ὁ, Chamæleon, philosophus peripateticus, Heraclea Pontica oriundus, multorum librorum scriptor, quos Athenæus aliique memorant, quorum locos collegit Jonsius De scriptt. Hist. philos. 1, 17, p. 107 seqq. Fuit Heracleotarum ad Seleucum legatus : v. Memnon. Hist. fragm. in Müll. Hist. vol. 3, p. 533.]

[Χαμαίλυκος, ὁ, synonymum Verbenæ supinæ, ap. Diosc. 4, 61. Boiss.]

[Χαμαιμηλάτον, τὸ, Ex camomillis paratum (vinum), C ap. Oribas. p. 85 ed. Matth. (vol. 1, p. 433 Daremb.).]

[Χαμαιμηλέλαιον, τὸ, Camomillæ oleum. Alex. Trall. 1, p. 28; 5, p. 264.]

[Χαμαιμήλινος, ίνη, ινον, Ex chamæmelo factus. Galen. vol. 13, p. 377 : Ἐλαίῳ χ. Diosc. Parab. 1, 127; Oribas. p. 246 ed. Matth.; Alex. Trall. p. 19, 33, 361, 590. G. D. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 198, 2. Paul. Ægin. p. 162, 7 Briau., ταῖς διὰ χ. ἐμβροχαῖς. Hase.]

Χαμαίμηλον, τὸ, [εἶδος βοτάνης ap. Suidam] dicitur ἡ ἀνθεμὶς, ab odore mali, vulgo Camomilla. [V. Galen. vol. 13, p. 157, Paul. Æg. 7, p. 258, 13.] Plin. 22, 21 [: Anthemida aliqui Leucanthemida vocant, alii Leucanthemum, alii Eranthemum : quoniam vere floreat : alii Chamæmelon, quoniam odorem mali habeat. Quæ desumpsit ex Diosc. 3, cap. 154, quod sic inchoat : Ἀνθεμίς· οἱ δὲ λευκάνθεμον, οἱ δὲ ἠράνθεμον, διὰ τὸ ἀνθεῖν ἐπὶ ἔαρος· οἱ δὲ χαμαίμηλον, διὰ τὴν πρὸς τὰ μῆλα ὁμοιότητα τῇ ὀσμῇ. [Orph. Arg. 919 : Σμῖλαξ D ἠδὲ χ. Greg. Nyss. vol. 2, p. 574, D : Ὁ ἀτμὸς τῆς χ. βοτάνης. De viribus ejus medicis Galen. l. c. et ib. p. 66, 74, 128. Χαμαιμήλων ἀπόζεμα ap. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 56. G. D. Leo philos. Consp. med. p. 111, 19; 169, 9 Ermerins. Hippiatr. p. 107, 6; 217, 24; 232, 27, χ. τετριμμένου. Est Matricaria Chamomilla L., consentientibus Dierbach. Flora mythol. p. 199, Margot. et Reuter. *Essai d'une flore de l'île de Zante* p. 57, Boué *Turquie d'Eur.* t. 1, p. 451. Hase. || Synonymum parthenii ap. Diosc. 3, 155. Boiss.]

Χαμαιμυρσίνη, ἡ, Myrtus pumila s. humilis. Plin. 23, c. ult.: Myrtus sylvestris, sive Oxymyrsine, s. Chamæmyrsine, baccis rubentibus et brevitate a sativa distat. Idem 15, 7 : Eadem ratio et in sativa myrto, sed præfertur sylvestris, minore semine : quam quidam Oxymyrsinen vocant, alii Chamæmyrsinen, alii Acaron a similitudine.

[Χαμαιμύρτη, synonymum myrti agrestis. Diosc. 4, 146. Boiss.]

[Χαμαιπᾴγὴς, ὁ, ἡ, Solio affixus. Paul. Sil. Ecphr. 126.]

Χαμαιπέτεια, ἡ, Humilitas, Humi jacere vel abjectum esse, Suid. [Χαμαιπέτεια καὶ χαμαιπετὴς, ὁ χαμαὶ ἐρριμμένος. Iambl. Protr. p. 346 : Θᾶκος διὰ τὴν χαμαιπέτειαν (παραβέβληται) ζωωδίᾳ.]

[Χαμαιπετέω. V. Χαμαί. « Habet hoc verbum Nicephorus Chumn. Ep. 149, p. 172 : Νῦν δ', ἐπεὶ καὶ αὐτὸς χαμαιπετεῖν ἔγνως, ἴσως καὶ τῆς πρότερον πτερούσης τύχης ... πεπειραμένος κτλ. » Boiss.]

Χαμαιπέτης, ὁ, Humi volans, contrarium præcedenti [ὑψιπέτης. Non videtur usquam legi].

Χαμαιπετὴς, ὁ, ἡ, In terram prociduus, Humi stratus, χαμαὶ ἐρριμμένος : Hesychio χαμαιπετεῖ, ταπεινῷ, χαμαὶ κειμένῳ, Humili, Humi jacenti. [Eurip. Tro. 507 : Στιβάδα πρὸς χαμαιπετῆ· Cycl. 385 : Φύλλων ἐλατίνων χαμαιπετῆ ἔστησαν εὐνήν· Bacch. 1109 : Ὑψόθεν χαμαιπετὴς πίπτει πρὸς οὖδας (pro quo χαμαιρριφὴς posuit scriptor Christi Patientis v. 1438)· Or. 1491 : Ἐπὶ φόνῳ χαμαιπετεῖ ματρός. Plut. Mor. p. 649 : Τὸ πολυκαμπὲς καὶ χ. Improprie Pind. Ol. 9, 19 : Χαμαιπετέων λόγων, i. e. εὐτελῶν, ut exp. schol., qui addit : Χαμαιπετῆ κυρίως ἐστὶ δόρατα ἢ βέλη, ὅτε ἀποτυχόντα τοῦ σώματος χαμαὶ ἔπεσε. Pyth. 6, 37 : X. ἔπος, ubi per εὐτελὲς καὶ μάταιον exp. schol. Æsch. Ag. 920 : Μηδὲ βαρβάρου φωτὸς δίκην χαμαιπετὲς βόαμα προσχάνῃς ἐμοί· Choeph. 964 : Δόμοι, πολὺν ἄγαν χρόνον χαμαιπετεῖς ἕκειστ' ἀεί. Heraclit. Alleg. Hom. p. 480 : Ἅπασα κακία χ. HSt. alibi :] Χαμαιπετὴς, dicitur ὁ χαμαὶ πεσὼν, Qui humi s. in terram decidit, In terram prociduus. Lucian. Lexiph. [c. 13] : Ἥκω ὑμῖν κομίζων καὶ τυροῦ τρυφαλίδας καὶ ἐλαίας χαμαιπετεῖς. Plato Symp. dixit de Eo qui corpus humi prosternit, somnum capturus, nec stragulis utitur, qui dicitur etiam χαμαὶ κατακλίνεσθαι, ut χαμαίκοιτοι et χαμεῦναι : verba ejus hæc sunt [p. 203, D] : Σκληρὸς καὶ αὐχμηρὸς καὶ ἀνυπόδητος, καὶ ἄοικος, χαμαιπετὴς ἀεὶ ὢν καὶ ἄστρωτος, ἐπὶ θύραις καὶ ἐν ὁδοῖς ὑπαίθριος κοιμώμενος. At Lucian. in suo Insomn. [c. 13] : Κάτω νενευκὼς εἰς τὸ ἔργον, χαμαιπετὴς, καὶ χαμαίζηλος, καὶ πάντα τρόπον ταπεινὸς, ἀνακύπτων δὲ οὐδέποτε, ut sc. solent οἱ λιθοξόοι, quorum sedilia parum supra terram extant. Quom. hist. scr. [c. 16] : Ὑπόμνημα τῶν γεγονότων γυμνὸν συναγαγὼν ἐν γραφῇ κομιδῇ πεζὸν καὶ χαμαιπετὲς, Humile, i. e. Humili dicendi genere conscriptum. Nota vero eum copulasse præcedente in loco χαμαιπετὴς et χαμαίζηλος, ut valde vicinam habentia signif.; atque adeo ut Diosc. χαμαιάκτην esse ait ἀκτῆς speciem χαμαιπετῇ et βοτανωδεστέραν, Humilem, s. Humi repentem, nec a terra sese attollentem, ita Nicander Ther. [70] dixit χαμαιζήλοιο κονίλης. [Χαμαιπετὴς ἄμπελος, Geopon. 5, 2, 15. « Posidonius ap. Athen. 4, p. 152, F, χ. δεῖπνον vocat Cœnam quam quis capit humi residens. » Schweigh.]

Χαμαιπετῶς, quod ap. Hesych. legitur, subjuncta habens hæc verba, Ὥστε μὴ εἰς τοὔδαφος ῥίψαι. [Lucian. Icarom. c. 19. Schæf. Jo. Philop. De cr. mundi p. 236, 7, ἀτοπώτατα λίαν διηγεῖται καὶ χ. Hase.]

Χαμαιπεύκη, ἡ, Larix pumila. Plin. 24, 15 : Chamæpeuce laricis foliis similis, lumborum et spinæ doloribus propria est. Ubi etiam obiter nota Πεύκη ab eo Latine vocari Larix. [Diosc. 4, 126. Est Serratula Chamæpeuce L., ut arbitratur Fraas. Syn. pl. floræ cl. p. 210. Hase.]

[Χαμαιπιτύϊνος, ὁ, ἡ, Ex chamæpity factus. X. οἶνος Diosc. 5, 80.]

Χαμαίπιτυς, υος, ἡ, Humilis pinus, herbæ nomen, de qua sic Gorr. : Χαμαίπιτυς, Ajuga, Abiga, Thus terræ, Plin. [24, 6.] Nunc ab officinis et herbariis Iva muschata dicitur. Est herba per humum serpens, incurvæ similis, foliis sempervivi minoris, sed multo tenuioribus, hirsutis et pinguioribus, circum ramos densis, odore pinus, flore tenui, luteo vel candido, radicibus cichorii. Est et altera ejus species ejusdem nominis, cubitalibus ramis, anchoræ modo incurvis, minutis crinibus, coma supradictæ : flos candidus, nigricans : semen olet pinum, ut superior. Tertia, masculus dicitur, parvula, lævior, foliis exilibus, candidis, pilosis, coliculo crasso et albo, flosculis melinis, semine pusillo secus alas, eodem odore quo

ceteræ item species. Vide et Diosc. 3, sub fin. [et Galen. vol. 13, p. 241, 729, 772, 889.] || Idem Diosc. eod. lib., c. 171, scribit quosdam τὸ ὑπερικὸν vocare χαμαίπιτυν, διὰ τὸ τὴν περὶ τὸ σπέρμα ὀσμὴν ἐοικέναι πιτυΐνῃ ῥητίνῃ. Item Plin. 26, 8 : Eadem præstat Hypericon, quam alii Chamæpityn, alii Corion appellant, oleraceo frutice, tenui, cubitali, rubente, folio rutæ, odore acri, semine in siliqua nigro, maturescente cum hordeo. [Hippiatr. p. 26, 3, βοτάνης χ. Opinatur Bussemaker. Schol. Nicandr. p. 669 esse vel Ajugam Ivam vel A. Chiam L. Daremberg. Oribas. t. 2, p. 381, 5; 507, 9; 528, 13 vertit *l'ivette*. Hase.]

[Χαμαίπλιον, τὸ, synonymum erysimi ap. Diosc. 4, 188. Boiss. Ex Neophyto in glossis iatricis memorat Ducang.]

Χαμαίπους, ὁ, ἡ, Qui iter faciens pedibus terram calcat, ut ii qui nec equo nec curru nec navi vehuntur, sed propriis ingrediuntur pedibus. Peculiariter autem sic vocabatur Sponsa quæ curru non deducebatur domum sponsi; moris enim erat curru eas vehi. Testatur id Pollux 2, [195] : Χαμαίπους, ἡ οὐκ ἐπὶ ζεύγους κομιζομένη νύμφη. Idem 3, [40] : Εἰ δὲ πεζὴ ἀφικνεῖται ἡ νύμφη, χαμαίπους ἐλέγετο. Pedaneam sponsam fortasse nominare possis Latine.

Χαμαιρεπὴς, sive Χαμαιῤῥεπὴς, ὁ, ἡ, In terram vergens : χαμαὶ ῥέπων Suidæ, ap. quem simplici ρ scriptum est. [Symeon Sethi Ichnel. p. 14 et 18. Boiss. Georg. Pisid. Vita Anast. p. 321, 28. Greg. Nyss. t. 2, p. 188, D, τῆς πεπατημένης καὶ χ. διανοίας, nisi scribend. χαμαιριφοῦς. Hase. Duplici ρ, sed minus bene, scriptum in Suidæ cod. Paris. A et ap. Herodian. Epim. p. 168. G. D.] || Unde adv. Χαμαιῤῥεπῶς, In terram vergendo s. inclinando. Hesych. [cujus codex recte χαμαιρεπῶς] exp. non solum per adv. χαμαιζήλως, sed etiam per nomen ὁ εἰς τὰ γήϊνα ῥέπων.

Χαμαιῤῥιφὴς, ὁ, ἡ, [rectior scriptura Χαμαιριφὴς] In terram dejectus, Humi dejectus, projectus, prostratus, χαμαὶ ἐῤῥιμμένος. [Eustath. p. 1279, 45 : Τὸ χαμαὶ ἐκπεσὸν χαμαιριφὲς λέγεται. Collectitius, Gl.] Ex Theophr. H. Pl. 2, [6, 11] Χαμαιῤῥιφεῖς φοίνικες affertur pro Palmæ humiles. [Hesych., Phot., Suidas et Etym. M. p. 781, 36 : Χαμαιριφῶν παιδίων. Eustath. Opusc. p. 184, 80 : Ὁ τῶν χαμαιρριφῶν κυριαρχήσας. Sed simplici ρ p. 88, 40 : Αἱ τῶν χαμαιριφῶν προσώπων παρυψώσεις. Genesius p. 48, A : Χαμαιριφῆ διηπλῶσθαι τὰ χεῖρε. G. D. Schol. Aristid. vol. 3, p. 24, 30. Boiss. Scriptor Christi pat. 1430 Dübner. Gregor. Nyss. t. 2, p. 121, C; t. 3, p. 161, C. Nil. Epist. p. 20, 28. Actt. Phileæ p. 178, 7 Combefis. Greg. Naz. t. 2, p. 155, D, τὰ νεκρὰ τῶν χ. μέλη. Hase.]

[Χαμαίρυτον, τὸ, synonymum struthii ap. Diosc. 2, 193. Polemo ap. Macrob. Sat. 5, 19, τὸ δὲ ὕδωρ ... τὴν χρόαν ὁμοιότατον χαμαιρύπῳ (sic) λευκῷ. Hase.]

[Χαμαίρωψ. V. Χαμαίδρυς.]

[Χαμαιστρωσία, ἡ. HSt. s. v. Ἀστρωσία :] Eadem forma compos. dicitur Χαμαιστρωσία, ἡ, Humile stratum, s. Lectus humi stratus, ut sunt strata ex herbis et frondibus. Utitur hoc vocab. schol. Soph. Phil. p. 379 [33], στειπτὴ φυλλὰς exponens χαμαιστρωσία ἐκ φύλλων, Stratum humi ex foliis paratum : qualibus utuntur χαμαιεῦναι καὶ χαμαικοῖται. Potest χαμαιστρωσία dici etiam κοίτη ἣν ἡ γῆ ὑποστρώννυσι, Quum quis in solo herbido decumbit, et herba ipsa straguli vicem præstat. [Const. Manass. Chron. 6492 : Λέχος τὸ βασίλειον ἀντὶ χαμαιστρωσίας. Boiss. Alia forma scriptor Christi pat. 1852 et 1832 Dübner., χαμαιστρωτίᾳ ἀνεκλίθημεν. Hase.]

[Χαμαίστρωτος, ὁ, ἡ, In terra stratus. Scriptor Alcmæonidis ap. Athen. 11, p. 460, B : Νέκυς δὲ χαμαιστρώτους ἐπί τινας (corruptum ἐπί τινας, fort. ἐπικλίνας) εὐρείης στιβάδος. « Nicet. Eug. 6, 239 et 245 : Χ. κλίνη. Theod. Prodr. p. 125. » Boiss. Philo vol. 2, p. 274, 3. Substantive id. ib. p. 482, 19, εὐτελῆ πάνυ χ. παπύρου τῆς ἐγχωρίου· 522, 35, χαμαιστρώτῳ τὸ σῶμα περιβάλλουσιν. Hase.]

Χαμαισύκη, ἡ, Humilis ficus, nomen Herbæ ap. Diosc. 4, 170, quam et συκῆν vocari tradit. [De viribus ejus medicis Galen. vol. 13, p. 241.] Meminit ejus et Plin. 24, 15. [Est Euphorbia chamæsyce L., ut arbitratur Fraas. Syn. pl. floræ cl. p. 89, *l'euphorbe monnoyer* interpr. Daremberg. Oribas. t. 2, p. 563, 1; 591, 3. Hase. || Synonymum astragali ap. Diosc. 4, 72, et papaveris sativi ib. 75. Boiss.]

[Χαμαίσυρτος, ὁ, ἡ, Qui humi trahitur. Scriptor Christi Pat. 1649 : Αὐτὸς δ' ὁ χ. ἐχθρὸς τοῦ γένους (i. e. serpens) συντρίβεται νῦν.]

Χαμαισχῐδὴς, ὁ, ἡ, Humi fissus, Qui humi finditur, scinditur. Theophr. C. Pl. 4, [14, 4] : Ὁ χαμαισχιδὴς πίσος [πισὸς], Pisum ab ipsa usque terra fissum, ab imo fissum.

[Χαμαῖτις vitiose pro Χαμῖτις, quod v.]

[Χαμαιτρίκλινον, τὸ, Triclinium inferius. Vita Ursicini Actt. SS. Aug. t. 3, p. 161, B, εἰσελθὼν ἐν τῷ χ. Hase.]

Χαμαιτῠπεῖον, τὸ, Locus in quo meretriculæ χαμαιτύπαι dictæ se prostituunt, Lupanar, Fornix; Suidæ [et Etym. M. p. 806, 22] πορνεῖον. [Pollux 7, 201. Lucian. Nigr. c. 22, D. mort. 10, 11, Icarom. c. 16. « Georg. Pachym. Declam. 11, p. 213. » Boiss. Cleomed. Meteor. p. 112, 8. Clem. Al. Strom. 3, 4, 28. Jo. Chrysost. t. 11, p. 629, B; t. 12, p. 211, A. Julian. Imp. p. 186, D, λουτρὰ δημόσια καὶ χ. Philo vol. 1, p. 488, 4; vol. 2, p. 228, 28, ἀπὸ χ. εἰς ἱερὰ χωρία μετοικίζεται. Hase.]

[Χαμαιτῠπέω, Me prostituo. Dio Chrys. vol. 2, p. 30 : Χαμαιτύπην (sic recte Casaub. pro χαμαιτυπεῖν) αὐτὸ τοῦτο χαμαιτυποῦσαν.]

Χαμαιτύπη, ἡ, dicitur Scortum triviale [Pollux 7, 201 : Τὴν πόρνην καὶ χαμαιτύπην ἐρεῖς· et 6, 189] : quod sc. χαμαὶ τύπτεται νευρίνοις ῥοπάλοις, ut quidam jocatus est. Sic vero et Suid. πόρνην vocari χαμαιτύπην dicit ἀπὸ τοῦ χαμαὶ κειμένην ὀχεύεσθαι. Hesych. simpliciter esse ait ἄδοξον πόρνην. [Mœris p. 415 : Χαμαιτύπη Ἀττικοί· πόρνη ἡ (ἡ delevit Pierson.) ἄδοξος Ἕλληνες. Thom. M. p. 910 : Χαμαιτύπης, οὐ χαμαιτυπίς· δηλοῖ δὲ τὴν ἄδοξον καὶ εὐτελῆ πόρνην.] Scimus autem talia scorta passim ὀχεύεσθαι, ideoque etiam χαμαί. [Timocl. com. ap. Athen. 13, p. 570, F : Μετὰ κορίσκης ἢ μετὰ χαμαιτύπης τὴν νύκτα κοιμᾶσθαι. Theopomp. ib. 6, p. 230, F : Οὐχ ἑταίρους, ἀλλ' ἑταίρας ... οὐδὲ στρατιώτας, ἀλλὰ χαμαιτύπας, quod non recte χαμαιτύπους scriptum in Excerptis ex illo loco ap. Polyb. 8, 11, 11. « Theod. H. E. 2, 9. » Mendham. Χαμαιτύπης ap. Herodian. Epimer. p. 68. Corrige χαμαιτύπη vel χαμαιτυπίς. In Etym. M. p. 806, 22, ubi vulgo χαμαιτυπίη· πόρνη ἄδοξος, καὶ χαμαιτυπεῖον τὸ πορνεῖον, nunc χαμαιτύπη restitutum ex cod. Marc. Idem est in Voss., sed superscripto καὶ ἵς, i. e. καὶ χαμαιτυπίς.]

[Χαμαιτυπὲς, τὸ, τῆς λέξεως, Humile dicendi genus; junguntur τὸ ἀγεννὲς et ἀκατάσκευον, Dionys. Jud. Thuc. 27, p. 882. Ernest. Lex. rhet. Conf. Χαμαιπετής.]

Χαμαιτυπία, ἡ, Scortatio et coitus cum triviali et abjecto scorto. Hesych. enim χαμαιτυπιῶν affert pro τῶν πολυκοίνων συνουσιῶν et πορνειῶν. [Alciphro 3, 64 : Περὶ χαμαιτυπίας εἰλεῖσθαι, ubi Bergler. χαμαιτυπεῖα corrigebat. Manetho 4, 352 : Ἐκ ... χαμαιτυπίης ἕξει βίον εὔπορον αἰεί. G. D. Basil. t. 1, p. 906, A, ἄνδρας ἀπὸ τῶν χαμαιτυπιῶν ἀνισταμένους. Hase.]

[Χαιμαιτυπικὸς, ὴ, ὸν, Lupanaris, Gl.]

[Χαμαιτυπίς. V. Χαμαιτύπη.]

Χαμαιτύπος, ὁ, dicitur ὁ χαμαὶ τύπτων, Humi feriens et tundens : ut χαμαιτύποι accipitres dicuntur quidam Qui humi s. super terram rostro suo et unguibus in prædam irruunt, eamque tundunt. Dicuntur enim et aves rostro suo τύπτειν : vel quæ prædam ἐπὶ τῆς γῆς καθημένην τύπτουσι καὶ συναρπάζουσι, πετομένης δ' οὐ θιγγάνουσι : cujus generis accipitrum meminit Aristot. H. A. 9, 36, ubi etiam quosdam esse dicit χθαμαλοπτήτας, veluti τοὺς φρυνολόχους : opponitque superioribus τοὺς μετεωροθήρας, qui sc. πετομένας ὄρνιθας πειρῶνται λαμβάνειν, καὶ ἐν μετεώρῳ αὐτῶν ἅπτονται. Ubi vide et alia. Hinc vero Plin. 10, 8 : Distinctio generum ex aviditate; alii non nisi ex terra rapiunt avem; alii non nisi circa arbores volitantem; alii sedentem in sublimi : aliqui volantem in aperto. [Χαμαιτύποι, Ganeones, Gl. Χαμαιτύπους vitiose scriptum pro χαμαιτύπας notavimus s. v. Χαμαιτύπη. « Philo vol. 1, p. 345, 8, αἱ χ. καὶ οἱ κόλακες, Scorta. » Hase.]

[Χαμαιφερὴς, ὁ, ἡ, Humilis. Theophil. Ad Autol. A 2, 26, p. 156 : Τὰ χαμαιφερῆ καὶ ἐπίγεια φρονοῦσι. Schleusn.]

[Χαμαιφυὴς, ὁ, ἡ, Humi nascens Theod. Prodr. p. 374 : Πόαν ... χαμαιφυεῖς ἔχουσαν κλάδους. Elberl.]

[Χαμανηνὴ, ἡ, Chamanena, regio Cappadociæ. Strabo 12, p. 534.]

[Χαμάνδις. V. Χαμάδις.]

[Χάμας, ὁ, Chamas, Noei filius, Græca nominis forma pro Hebraica Χάμ. Nomin. Χάμας ap. Joseph. A. J. 1, 4, 1; genit. Χάμου 1, 4, 2; 1, 6, 2; dativ. Χάμᾳ 1, 6, 3.]

[Χαμᾶσθαι per χασμᾶσθαι exp. Hesych., ubi series literarum Χανᾶσθαι postulat.]

[Χαμβδᾶς, ὁ, Chambdas, dux Arabum, in epigramm. in Basilii Naumachicis (Anth. Pal. App. 134) : Χαμβδᾶν ἡττήσας, Ἀράβων γένος ἐξεναρίξας. G. D. Leo Diac. Hist. p. 17, 7; 19, 16; 22, 7; 36, 11 Bonn. Ejus verum nomen est Seïf-eddaula, nam Chambdani s. Hamdani nomen non ipsi fuit, sed avo. Lassen. ib. p. 376. Hase.]

Χαμελαία, ἡ, Olea pumila, Oleago s. Oleastellum, Frutex surculosus, foliis oleæ similibus, tenuioribus, gustanti amaris et mordacibus, ita ut linguam vellicent, et arteriam exulcerent : officinæ Mezereon appellant. Gorr. Itidem Plin. 24, 15 : Chamelæa similitudinem foliorum oleæ habet : sunt autem amara, odorata, in petrosis, palmum altitudine non excedente. Idem 13, 21 : Fruticem vero Thymelæam, alii Chamelæam, alii Pyrosachnen, alii Cnestron, alii Cneoron vocant. Est similis oleastro, foliis angustioribus, gummosis, si mordeantur, myrti magnitudine, semine, colore et specie farris. Hæc autem ex Diosc. 4, 173. [Nicander Al. 48. Alex. Trall. 3, p. 63. Daphne oleæfolia Linnæi, Sprengel. Hist. rei herb. p. 129. Schneid. Hippiatr. p. 98, 5; 209, 1; 140, 12 et 27, χ. τετριμμένη μετὰ οἴνου. Est Daphne Oleoïdes L. sec. Bussemaker. Schol. Nicandr. p. 669, et Fraas. Syn. pl. floræ cl. p. 225; *l'olivier nain* interpr. Daremberg. Oribas. t. 2, p. 106, 12; 120, 5; 553, 10. Hase.]

[Χαμελαΐτης, ὁ, Chamelæam admixtam habens. X. οἶνος, Diosc. 5, 79.]

[Χαμερεφὴς, ὁ, ἡ. Herodian. Epim. post adjectiva ab χαμαι— incipientia, Χαμερεφὴς δὲ καὶ χαμερπὴς καὶ χαμεταιρὶς ψιλά.]

Χαμερπὴς, ὁ, ἡ, Humi repens, serpens, A terra sese non attollens, ut αἱ χαμαίζηλοι καὶ χαμαιπετεῖς βοτάναι. Hesychio γεωργὸς, ὁ ἐν τῇ γῇ κοιμώμενος : ut supra ille ap. Plat. [Symp. p. 303, D] : Χαμαιπετὴς καὶ ἄστρωτος, et ἐν ὁδοῖς ὑπαίθριος κοιμώμενος. [Theo Alex. Anth. Pal. Append. 39, 8 : Μερόπεσσι χαμερπέσι συμβιοτεύσας. Greg. Naz. vol. 1, p. 451, A : Εἰ ἔτι νήπιος εἶ καὶ χ. τὴν διάνοιαν· 574, D : Τὸ τῶν δογμάτων σὸν σαρκικὸν καὶ χ. Ἄνθρωποι περὶ γῆν ἕρποντες ap. eund. p. 749, D. Georg. Pach. V. Andr. p. 58, B : Χαμερπέσιν, ut χαμερπεῖς βουλὰς dixit Nilus Epist. p. 458; apud quem vitiose χαμαιρποῦς p. 170, quod etiam χαμαιρεποῦς esse potest. Χαμερπῶν κανθάρων Philes In Cantacuz. 5, 258, p. 160 ed. Wernsd., ubi falso accentu χαμέρπων. G. D.] || Unde adv. Χαμερπῶς, Humi serpendo, nec a terra sese attollendo, Humiliter, Abjecte, Crasse. Greg. Naz. De sacro Pasch. [vol. 1, p. 683, B] : Πείθομαι μηδὲν ἐκεῖ μηδὲ ἀλογίστως μηδὲ χ. τούτων διατετάχθαι. [Justin. Mart. p. 339, C, ἐξηγοῦνται ταῦτα ταπεινῶς καὶ χ. Hase.]

Χαμεταιρὶς, ίδος, ἡ, [in χαμαιτερὶς corruptum in Lex. Havn. ap. Osann. Auct. Lex. Recte scriptum ap. Herodian. Epim. p. 168, et in Etym. M. p. 806, 25,] idem cum χαμαιτύπη, Scortum vile, et abjecta meretrix, utpote quæ humi et in trivio sese cuivis prostituat; nobiliora enim scorta habent sua cubilia. Prius ap. Hesych. legitur, simpliciter tamen exponentem πόρνη, posterius ap. Plut. [Mor. p. 5, B] : Οἱ δέ τινες ἑταίρας καὶ χαμαιτύπας λυτροῦνται. Dicitur et Χαμεταίρα, ut ap. Plin. 36, 5 : Scopas fecit Vestam sedentem, laudatam in Servilianis hortis, duasque chametæras circa eam.

[Χαμευνὰς, άδος, ἡ. HSt. s. v. Χαμεύνη :] Adde et Χαμευνὰς, itidem ut χαμεύνη, pro Stibadio humi strato. [Lycophr. 848 : Χαμευνάδας εὐνάς, quod schol. exp. τὰς χαμαὶ κοιμωμένας φύκας.] Sed αὐτοπόνοιο χαμευνάδος ap. Nicand. [Ther. 23] schol. esse ait pro αὐτοσχεδίου καὶ εὐτελοῦς χαμαιστρωσίας. [Conf. Χαμαιευνάς. || I. q. χαμαιτύπη, Scortum triviale. Lycophr. 319 : Χαμευνάδος μόροι, quod schol. exp. τῆς πόρνης τῆς πενιχρᾶς ὁ μόρος.]

[Χαμευνέω.] Χαμευνεῖν, Humi cubare, Hesych. [qui χαμευνεῖ per χαμαικοιτεῖ exponit. Legitur ap. Philostr. Apoll. 6, 10, Galen. vol. 2, p. 14. Suidas s. v. Στιβάδες : Ἐπεὶ οἱ στρατιῶται χαμευνοῦσι (χαμαιευνοῦσι cod. Leid.), quæ ex schol. Aristoph. Pac. 347 excerpta sunt, ubi χαμαικοιτοῦσι legitur. G. D. Epiphan. t. 1, p. 1106, C. Jo. Chrysost. t. 11, p. 834, A. Nil. Epist. p. 120, 21. Sym. Thessalon. Pœnit. p. 132, E. Greg. Naz. t. 1, p. 481, A; 505, C, οὐδὲν τὸ ἀγρυπνῆσαι, τὸ χαμευνῆσαι; Athanas. t. 2, p. 289, D, μήτε χ. ἢ ἀγρυπνῆσαι. Synes. p. 15, C, συνθυραυλοῦντές τε καὶ χαμευνοῦντες ἓν ταῖς φάλαγξι. Philo vol. 1, p. 666, 26; 640, 7, χαμευνοῦντα καὶ λίθῳ προσκεφαλαίῳ χρώμενον. Hase.]

Χαμεύνη, ἡ, seu Χαμεύνα, Stibadium humi stratum, Bud. Humilis et vilis lectus, VV. LL. [Hesych. : Χαμεύνη, στιβάς· καὶ ἡ ταπεινὴ κλινίς. Etym. M. p. 806, 28 : Χαμεύνα· ταπεινὴ, εὐτελὴς κλίνη καὶ στιβάς· quod χαμεύνη potius scribendum. Nam χαμεύνα Doricum ponere voluisse grammaticum parum probabile. De Hesychii gl. Χαμευνὰ v. s. v. Χάμευνος. Æsch. Ag. 1540 : Ἀργυροτοίχου δροίτας κατέχοντα χαμεύναν. Eur. Rhes. 9 : Λεῖπε χαμεύνας φυλλοστρώτους.] Aristoph. Av. [816, ubi de sponda dictum est. Theocr. 13, 33 : Πολλοὶ δὲ μίαν στορέσαντο χαμεύναν.] Plut. [Mor. p. 578, D] : Φαίνεσθαι γὰρ ἄγνου καὶ μυρίκης χαμεύνας. [Id. p. 598, B : Ἀπεπήδων ἐκ τῶν χαμευνῶν. Nicæn. ap. Athen. 15, p. 673, B (ap. Jacobs. Append. Anth. Pal. 54) : Ἀρκεῖ μοι λιτὴ (nam sic correxi codicis scripturam αιτη, ab Musuro in κοίτη depravatam, quod fraudem fecit Lobeckio Paral. p. 465) μὲν ὑπὸ πλευροῖσι χαμεύνα. G. Dind.]

Χαμεύνης, ὁ, Qui humi cubat. [Per ὁ χαμαὶ κοιμώμενος exp. Hesych.] Gregor. [t. 1, p. 703, A, χ. καὶ ἄγρυπνος, quem l. transcripsit Anast. Sin. Quæst. p. 38, 13. Hase.] Dicitur etiam χαμαιεύνης. [V. Χαμαιευνάς.]

Χαμευνία, ἡ, ipsa Actio cubandi humi, q. d. Humi cubatio. Sed et Storea, quæ pro Lecto substernitur, ita vocatur, Pollux [6, 11 : Τὰς ἐγκοιμητηρίας ψιάθους χαμευνίας ἐκάλουν. Philostr. p. 105 : Χαμευνίᾳ αὐτοὺς χρῆσθαι. Liban. vol. 4, p. 634, 4 : Ἐν χαμευνίᾳ δεῖ σε καθεύδειν. Sed hic alii libri χαμευνίοις. Nilus Epist. p. 347. G. D. Athanas. t. 2, p. 362, E. Jo. Damasc. t. 1, p. 509, D. Anon. De appar. Michaelis ang. Actt. SS. Sept. t. 8, p. 44, E, νῆψις διηνεκὴς, χ.· Vita Eliæ Spel. ib. t. 3, p. 857, A, ἀγρυπνίᾳ τε πολλῇ καὶ χ.· Laurent. Rut. V. Pœmen. ib. Aug. t. 6, p. 30, E, νηστείαν ἀσκεῖ καὶ χ.· Anon. V. Charit. ib. Sept. t. 7, p. 617, B, χ. καὶ τὸ πάννυχον στέρξαντα. Plurali Greg. Naz. t. 1, p. 396, C, πολλῶν ἀγρυπνιῶν καὶ χαμευνιῶν· et t. 2, p. 19, D, δάκρυσι, χ. Hase.]

Χαμεύνιον, τὸ, dimin. [Mœris p. 408 : Χ. Ἀττικοὶ, ψίαθος Ἕλληνες. (Ψίαθος per χαμεύνη exp. Hesych.) Χαμεύνια ap. Polluc. 6, 9; 10, 43. Conf. Χαμεύνη. Hesych. : Χαμεύνιον· κλινίδιον πενιχρόν.] Plato Symp. [p. 220, D] : Οἱ δὲ χαμεύνια ἐξενεγκάμενοι, ἐν τῷ ψύχει καθηῦδον. [Appian. Civ. 4, 39 : Εὗρε τὸν Λέντουλον ἐν χαμευνίῳ. Lucian. Asin. c. 51. G. D. Greg. Nyss. vol. 2, p. 189, B. Boiss. Id. vol. 3, p. 194, A; 189, B, ἔξω ἑαυτὴν τοῦ χ. προτείνασα. Hase.]

Χαμευνὶς, ίδος, Lectus humilis, Storea, στιβὰς, VV. LL. [Theocr. 7, 133 : Βαθείαις σχοίνοιο χαμευνίσιν.]

[Χάμευνος, ὁ, ἡ, Humi cubans. Maxim. Tyr. 24, 8. Wakef. Hesych. : Χαμευνά· ταπεινά. Corrige Χάμευνα.]

[Χαμεύρετος. V. Χαμαιεύρετος.]

Χαμηλὸς, ἡ, ὸν, quoque affertur pro Humilis, χαμαίζηλος [ut exp. Hesych.]. E Xen. autem De re eq. [1, 3] ὄνυχες χαμηλοὶ pro ὁμαλοὶ, de equorum ungulis. [Apud Xen. est ὁπλαὶ χαμηλαὶ, quod annotavit Pollux 1, 191. Nicand. Th. 841 : Χαμηλὴν πίτυν, i. q. χαμαίπιτυν. 944 : Χαμηλὴν λειχῆνα. Id. ap. Athen. 15,

p. 684, C : Ἰωνιάδας τε χαμηλάς· et 9, p. 369, C : Γογγυλίδες χαμηλότεραι. Leon. Tar. Anth. Pal. 7, 472 : Στιγμῆς εἴ τι χαμηλότερον. Figurate Pind. Pyth. 11, 46 : Χαμηλὰ πνέων.]

[Χαμιάτη, ἡ, Chamiate, n. pr. feminæ in tit. Palæst. C. I. vol. 3, p. 265, n. 4620, 4. Hase.]

[Χαμῖτις, ιδος, ἡ.] Χαμαῖτις Suidæ ὄνομα ἀμπέλου, pro quo ap. Eust. [recte] scriptum Χαμῖτις : ait enim p. 1163, 19 : Ἄμπελος χαμῖτις [ap. Eustath. male χαμίτης] ἐλέγετο ἡ χαμαὶ κειμένη, ita ut χαμῖτις s. χαμαῖτις ἄμπελος dicatur Vitis quæ humi serpit, nec ullis adminiculis a terra attollitur et sustentatur. [Χαμῖτις ἄμπελος, Geopon. 3, 1.]

[Χαμόγαιος, ὁ, ἡ, Humilis. Hesych. : Ἐπίπεδον· ἐπὶ τὴν γῆν, χαμόγαιον. Frustra Reisk. χαμόκοιτον. Comparandum Χαμαίγειος, quod inter composita cum χαμαὶ memorat Etym. M. p. 806, 25, in cod. Voss. ap. Gaisford., quæ melior vocabuli forma est quam χάμαίγαιος, quod v. G. Dind.]

[Χαμοδικαστής. V. Χαμαιδικαστής.]

[Χαμόθεν. V. Χαμᾶθεν.]

Χαμόκοιτος, ὁ, ἡ, etiam affertur pro Humi dormiens. Itidemque Χαμοκοιτέω pro Humi cubo. [Cod. Pseud. V. T. p. 703.] Sed videndum ne pro iis reponi debeat χαμαίκοιτος et χαμαικοιτέω. [Relinquendæ hæ formæ aliaque cum χαμο— composita inferiorum temporum scriptoribus.] Apud Hesych. vero legitur et Χαμώκοιτος, itidem pro ὁ εἰς τὴν γῆν κοιμώμενος. [Vitiose pro Χαμόκοιτος, ut in precedente gl. Χαμώθεν (hoc accentu) scriptum pro χαμόθεν.]

[Χαμός. V. Χαβός.]

[Χαμοσόριον, τὸ, Arca mortuaria humilis. Const. Porphyrog. De cærim. aulæ Byz. vol. 1, p. 646, 17 Bonn. Hase.]

Χαμουλκοὶ, αἱ, dicuntur Machinæ quibus naves subducuntur, i. e. ex mari in terram pertrahuntur, ut trochleæ sunt cum funibus tractoriis. Sunt qui interpretentur Pulvinos; ajunt enim, Isidorum lib. 19 pulvinos vocare Machinas quibus naves in portum deducuntur aut subducuntur : quum tamen Pulvinorum et Pulvinarium nomine videantur potius intelligenda esse Ea quæ jam in terram subductis navibus subjiciuntur, veluti quiescentibus τὰ προσκεφάλαια, i. e. Palangæ. Pollux 7, [191] : Τὰ δὲ τῶν νεῶν ξύλα, οἷς ὑποβληθεῖσιν ἑφέλκονται αἱ νῆες, φάλαγγες καὶ φαλάγγαι· αἱ δὲ καλούμεναι χαμουλκοὶ, μηχαναὶ δι' ὧν εἵλκοντο. Iidem sunt ὁλκοί. [Chamulcus, i. q. Traha, Ammian. 17, 4.]

[Χαμοφοίτης, ὁ, nomen, ut videtur, proprium, in inscr. vasculi ap. Bœckh. 546, vol. 1, p. 489, ubi genit. Χαμοφοίτου.]

[Χαμύνη, ἡ, cognomen Cereris apud Eleos. Pausan. 6, 20, 9 : Ἱέρεια Δήμητρος Χαμύνης· 6, 21, 1 : Ἐπὶ τῷ πέρατι τοῦ ὄρους ἱερὸν πεποίηται Δήμητρι ἐπίκλησιν Χαμύνῃ· καὶ οἱ μὲν ἀρχαῖον τὸ ὄνομα ἥγηνται· χανεῖν γὰρ τὴν γῆν ἐνταῦθα τὸ ἅρμα τοῦ Ἅδου, καὶ αὖθις μύσαι· οἱ δὲ Χάμυνον ἄνδρα Πισαῖον Πανταλέοντι ἐναντιούμενον τῷ Ὀμφαλίωνος τυραννοῦντι ἐν Πίσῃ, καὶ ἀπόστασιν βουλεύοντι ἀπὸ Ἠλείων, ἀποθανεῖν φασιν αὐτὸν ὑπὸ τοῦ Πανταλέοντος, καὶ ἀπὸ τοῦ Χαμύνου τῆς οὐσίας τῇ Δήμητρι οἰκοδομηθῆναι τὸ ἱερόν.]

[Χάμψαι, οἱ. Ita Ægyptiorum sermone dicebantur crocodili, teste Herodoto 2, 69 : Καλέονται δὲ οὐ κροκόδειλοι, ἀλλὰ χάμψαι. Eaque vox etiamnum in Copt. libris occurrit, Lev. 11, 29, ubi in Græco est ὁ κροκόδειλος ὁ χερσαῖος. Crocodilus itaque sermone Ægyptiorum dicitur *Amsah*, quod est Herodoti χάμψα, si nempe aspirationem demseris. In vocabulario Copt. Gr. Biblioth. Reg. Paris., quo vocabula Dialecti Theb., vel, ut hodie nuncupatur, Sahid., Græce reduntur, scriptum reperi, *krokodeilos pemsah*. (Conf. Jablonsk. Panth. vol. 3, p. 70. De nomine crocodilorum χάμψαι pauca dederunt Zoega p. 11, et Michaelis Suppl. Lex. Hebr. p. 1429 in notis. Voc. Χάμψαι non Ægyptiacæ originis esse, sed Arabicæ, contendit Wilkins. De L. Copt. p. 101. Repugnare ei videtur Herodot. Et est vero admodum simile Arabes nomen, quo crocodilus appellatur, accepisse ab Ægyptiis, quorum regio inprimis alebat crocodilos. Conf. Silvestre de Sacy Obs. de origine nominum Pyramidibus datorum p. 7, 8. Tewater.) Ab hac crocodili voce nomen videtur accepisse urbs vel insula in Nilo, supra Elephantinen quondam sita, Ταχομψὼ, memorata Herodoto 2, 29. Ap. Steph. Byz. legitur Ταχεμψὼ, quam lectionem utique præferendam putem. Sic etiam scribitur apud Melam 1, 9. Ptolemæus, forte ex vitioso codice, eandem appellat Μετακομψὼ, Geograph. 4, 5. Significat autem Ταχεμψὼ Civitatem vel Insulam Crocodilorum. Jablonsk. Opusc. vol. 1, p. 387. Κροκοδείλων πόλις dicta Herodoto 2, 148, ubi alia Valcken. Ap. Steph. Ταχομψὼ legi vult Holstenius, quum ipse Ethnicographus deinde scripserit Χομψὼ, de eadem insula locutus, male primam syllabam Τα pro artic. accipiens. Idem placuisse Salmasio, quod tamen carpitur a Gronovio, monet Rycquius in notis Mss., quas castigationibus Holstenii p. 358 adlevit. Tewater.]

[Χαμών. V. Χαυών.]

[Χαμὼς, ὁ, Chamos. Suidas : Χ. θεὸς ἦν Τυρίων καὶ Ἀμμανιτῶν, ὥσπερ ἡ Ἀστάρτη θεὸς Σιδωνίων, οἷς ἐλάτρευσε Σολομῶν. Quæ repetita sunt ex gl. Σολομῶν, βασιλεὺς Ἱερουσαλήμ. Theodoret. In Reg. 3, 11 : Ὠκοδόμησε γὰρ ὑψηλὸν τῷ Χαμὼς εἰδώλῳ Μωὰβ καὶ τῷ Μελχὼλ εἰδώλῳ υἱῶν Ἀμμὼν καὶ τῇ Ἀστάρτῃ βδελύγματι Σιδωνίων. Χαμὼς, idolum Moabitarum, memoratur Jerem. 48, 7. Zonaras Lex. p. 1840 : Χαμώς· εἴδωλον, βδέλυγμα.]

[Χὰν Dor. pro χὴν, quod v.]

[Χανά· κόσμησις, gl. obscura Hesychii.]

[Χαναὰν, ἡ, Chanan, nomen indeclinabile regionis cis Jordanem sitæ, cujus frequens in libris V. T. mentio fit, bis in N. T. Act. 7, 11 : Ἦλθε λιμὸς εἰς ὅλην τὴν γῆν Αἰγύπτου καὶ Χαναάν· 13, 19 : Ἐν γῇ Χαναάν. Nomen derivatur ab Chanaano Chami filio, Noeï nepote. Joseph. A. J. 1, 6, 2 : Χανάανος τέταρτος ὢν Χάμου παῖς τὴν νῦν Ἰουδαίαν καλουμένην οἰκήσας ἀφ' αὑτοῦ Χαναναίαν προσηγόρευσε. Nomen regionis Χαναναία ib. 1, 7, 1; 5, 1; 9, 10, 11 (Steph. Byz. s. v. Ἑβρών : Ἐν Χαναναίᾳ τῆς Ἰουδαίας), et incolarum Χαναναῖοι, οἱ, 4, 1; 4, 8, 44; 5, 1; 8, 6, 3. Γυνὴ Χαναναία ap. Matth. 15, 22. Suidas : Χαναάν· ὄνομα κύριον· καὶ ἐξ αὐτοῦ Χαναναῖοι. Quibus verbis adjungenda sunt quæ nunc interjectis aliis infra leguntur : Καὶ θηλυκὸν Χαναναία. Καὶ Χανανῖτις γῆ. G. D. Χανανῖτις γλῶττα, Severus in Maii Collect. Vat. vol. 9, p. 730. Osann.]

[Χαναβίς· ἄλης. || Χαναάμ· σάλος. || Χανακές· ἐπιεικές. || Χαυάκτιον· τὸ μωρὸν Δωριεῖς, gll. obscuræ et partim corruptæ Hesychii.]

[Χαναράγγης, ὁ, nomen dignitatis Persicæ, apud Procopium De bello Persico p. 15, A : Τῶν τις ἐν Πέρσαις λογίμων, ὄνομα μὲν Γουσαναστάδης, Χαναράγγης δὲ τὸ ἀξίωμα· εἴη δ' ἂν ἐν Πέρσαις στρατηγὸς τοῦτό γε· 19, C : Τῆς τοῦ Χαναράγγου ἀρχῆς· et p. 67, A. Nomen proprium est apud eundem De bello Goth. p. 539, B : Περσαρμένιον ἕτερον, Χαναράγγην ὄνομα· et ib. D; 540, C, D.]

[Χανδά. V. Χανδόν.]

[Χάνδανάκη, ἡ, Chandanaca. Steph. Byz. : Χ., πόλις Περσική. Ἑκαταῖος Ἀσίας περιηγήσει. Τὸ ἐθνικὸν Χανδανακηνός.]

[Χανδάλη. V. Ἀγριοκολοκύνθη.]

[Χανδάνη, ἡ, Chandana. Steph. Byz. : Χ., πόλις Ἰαπυγίας. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ « Ἐν δὲ Χ. πόλις, μετὰ δὲ Πευκαῖοι. »]

Χανδάνω, poetice, Capio, i. e. Capax sum, factum ex Χάδω, s. Χαδῶ, de quibus supra, [« ut ἀνδάνω ex ἥδω » addit HSt. in Ms. Vindob. Hesych. : Χανδάνειν· χωρεῖν, δέχεσθαι. Hom. Il. Ψ, 742 : Κρητὴρ ἓξ μέτρα χάνδανεν· Od. P, 344 : Ἄρτον ... ἑλὼν ... ἐκ κανέοιο καὶ κρέας, ὥς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον ἀμφιβαλόντι. Theocr. 13, 57 : Ῥόπαλον, τό οἱ αἰὲν ἐχάνδανε δεξιτερὰ χείρ. Aristoph. Ran. 260 : Κεκραξόμεσθα ὁπόσον ἡ φάρυγξ ἂν ἡμῶν χανδάνῃ· quod schol. exp. ἀντὶ τοῦ δύνηται καὶ ἐξισχύῃ. Bianor Anth. Pal. 7, 644 : Κωκύσασα γὰρ ὅσσον ἐχάνδανε μητρὸς ἀνίη. De perf. κέχανδα et aor. ἔχαδον v. s. v. Χάζω.]

[Χανδόθεν, Hiatim aut Hianter, i. e. Ore et faucibus hiantibus. Hippocr. p. 272, 33 : Καὶ αὖθις ὄχλος πολὺς (turbatio multa) χανδόθεν ἕλκοι (legitur ἕλκει). Foes. Voc. suspectum.]

Χανδὸν quoque a χαίνω derivatum est, significans Ore hiante, Faucibus hiantibus, Faucibus magno hiatu diductis. [Etym. M. p. 806, 30 : X., ἀθρόον, ἁπλήστως, χωρητικῶς· ubi cod. Voss. addit, ὡς παρὰ τὸ φαίνω φανδὸν καὶ ἀναφανδὸν, οὕτως παρὰ τὸ χαίνω τὸ χάσκω χανδόν. Per ἁπλήστως exp. etiam Gl. Matthæi p. 25. Hesych. : X., πολὺν καὶ ὅσον δυνατὸν καὶ ἀθρόως, ἀπὸ τοῦ κεχηνέναι πλατύ. Fort. ex] Hom. Od. Φ, [294]: Οἶνός σε τρώει μελιηδὴς, ὅστε καὶ ἄλλους Βλάπτει, ὃς ἄν μιν χανδὸν ἕλῃ, μηδ' αἴσιμα πίνῃ, Qui magno hiatu diductis faucibus eo se ingurgitarit, ut Hesych. quoque χανδὸν πιεῖν exp. κεχηνότως καὶ ἀθρόως πιεῖν ὅλῳ στόματι. Sic Callimachus ap. Athen. 11, [p. 477, C]: Καὶ γὰρ ὁ Θρηϊκίην μὲν ἀπήνατο χανδὸν ἄμυστιν Ζωροποτεῖν, ὀλίγῳ δ' ἥδετο κισσυβίῳ. [Mœris p. 404 : Χανδὸν πιεῖν Ἀττικοὶ, κεχηνότως καὶ ἀθρόως Ἕλληνες. Quod partim repetit Thom. M. p. 911, addito Synesii loco p. 90, D. Annotavit etiam Pollux 6, 25.] Et Lucian. [Dips. c. 9 (et Polyæn. 5, 10, 1)] : X. ἐμφοροῦμαι, Plenis hiantibusque faucibus. [D. meretr. 6, p. 294, 32 : Πίνει ἠρέμα καὶ οὐ χ., ἀλλ' ἀναπαυομένη· De merc. cond. c. 7 : Ἐλπίσαντες ... χανδὸν οὐδενὸς ἐπιστομίζοντος πίεσθαι τοῦ χρυσίου. Nicand. Th. 341 : X. ἀμέτρητον δέκεται ποτόν. Quint. Sm. 13, 13 : Ἀκρήτῳ ... ὁπότ' ἐς φρένα χ. ἵκηται. Lycophr. 1424 : Ἀναύρων ... χ. κελαινὴν δίψαν αἰονωμένων, ubi per κεχηνότως exp. schol.]; ut et ap. Suid., de Eutropio, sed metaph. : Καιροῦ καὶ τύχης ἀμέτρως τε καὶ χ. ἀρυόμενος καὶ κατεμφορούμενος, ubi ipse exp. non solum ἀθρόως, ἁπλήστως, sed etiam χωρητικῶς, innuens a χάζω vel χανδάνω derivari : qua in re ei minime assentior. [Sunt verba illa Eunapii in Fragm. ap. Boiss. p. 293, sive p. 117 ed. Nieb. Idem Eunap. p. 93 extr. : Τῆς ἐκεῖθεν σοφίας ἀρυσάμενος χανδόν· et p. 189, 11 : X. ἑαυτὸν ὑποθεὶς ἐνεφορεῖτο τῆς τοιαύτης σοφίας. Philostr. p. 847 : X. ἐμπιμπλάμενος τοῦ ὕπνου, ut Lucian. Alex. c. 14 : Ἕκαστος ἐνεπίμπλατο χ. τῶν εὐχῶν. || Formam aliunde non cognitam Χανδὰ memorat et cum καναχηδὰ pro καναχηδὸν dicto comparat Apollon. De adverb. p. 562, 16, 20.]

[Χανδόξενος, ὁ, Chandoxenus, n. pr. in numo ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 174.]

[Χανδοποτέω. V. Χανδός.]

[Χανδοπότης, ὁ, Ore hiante s. faucibus hiantibus potor. Macedon. Anth. Pal. 11, 59 : Χανδοπόται, βασιλῆος ἀεθλητῆρες Ἰάχου.]

[Χανδὸς, ἡ, όν. Callim. ap. Athen. 10, p. 436, D : Ἐκ χανδῆς ζωροποτῶν κύλικος, quod ex Epitome repetit Eustath. p. 746, 58, addito, ὅρα τὸ χανδῆς, οὗ ἡ αἰτιατικὴ ποιεῖ τὸ χανδόν ἐπίρρημα. Sed recte Schneiderus corrigere videtur ἐκ ζωρῆς; χανδοποτῶν κύλικος, quæ probabilior conjectura est quam Lobeckii Paralip. p. 149, εὐχανδεῖς ζωροποτῶν κύλικας. G. Dind.]

[Χάνη. V. Χάννη.]

[Χάνης, ὁ, Chanes, fluvius Albaniæ. Strabo 11, p. 500.]

[Χανητός· τὸ ἐπὶ τὴν ἅμαξαν ἐπιτιθέμενον πλέγμα, Hesych. Hoc χάναθρον vel χάνναθρον dicitur, quod v.]

[Χανθόη, ἡ, Chanthoe, si sana est lectio, n. bacchæ scriptum in fictili literis retrogradis ΙΟΘΝΑΧ. De Witte *Descr. des ant. du cab. de M. Durand* p. 49, n. 145. Hase.]

[Χάννα vel Χάννη, ἡ, et Χάννος, ὁ. HSt. s. v. Χάνος :] At Χάννος Piscis cujusdam nomen est, qui et ipse a χαίνω denominatur, ut ex Etymologis annotat Eustath. [p. 1778, 18], dicens eum Æolice διπλασιάζειν τὸ ν. Meminit ejusdem piscis Athen. quoque, ubi non solum masc. gen. dicitur χάννος, sed etiam fem. Χάννη : 7, [p. 304, E, ex Numenio : Χάννους (in χαύνους corruptum in apogr. Palat. et ed. Ald.) τ' ἐγχέλυάς τε· quem locum repetit p. 327, F, addito alterius formæ χάνναι teste Epicharmo : Μεγαλοχάσμονάς τε χάννας], quo in genere ap. Aristot. passim, sed alicubi scriptum Χάνη, unico ν, ut H. A. 4, circa finem, et De gener. anim. 3, 5 : duplici autem ν, H. A. 5, 13, ubi etiam de sexu horum piscium dubitatur, sicut et τῶν ἐρυθρίνων, quoniam sc. πάντες ἁλίσκονται κυήματα ἔχοντες, ut et Ovid. ap. Plin. sub fin. lib. 32, tradit channen ex seipsa concipere. Alicubi vero et Χαύνη apud eum [H. A. 6, 13] legitur pro χάννη [recte nunc περὶ χάννης. V. Schneid. vol. 3, p. 456. Χάνναι ib. 8, 2. Ἡ χάννα ib. paullo post, sed χάννη 8, 13]. Rursum Athen. [p. 327, F] ab Aristot. eam vocari ποικιλέρυθρον, μέλαιναν, et ποικιλόγραμμον, annotat, διὰ τὸ μελαίναις γράμμαις πεποικίλθαι. [Ap. Ælian. N. A. 4, 5, libri χάννη vel χάνη. Marcell. De pisc. v. 33 : Καὶ σαῦροι χάνναι τε καὶ ὀρφέες. Hodiernum piscis nomen χάννο memorat Sonnini in Itinerario Græciæ vol. 1, p. 281. Duplex ν testatur etiam Ovid. Hal. 108 : «Concipiens channe gemino fraudata parente.» Inter simplex et duplex variant libri ap. Plin. H. N. 9, 16, 23; 9, 52, 77; 32, 11, 54.] || Præterea ap. Alex. Aphr. legimus τὸν γαργαρεῶνα a quibusdam nominatum fuisse χάνην, sc. διὰ τὸ ἄνωθεν μὲν εἶναι εὐρὺν, κάτωθεν δὲ στενὸν, ὥσπερ χωνεῖον, Quia gurgulio supra amplior sit, infra autem arctior in modum infundibuli. Sed videndum ne pro eo χάνη sit scribendum χώνη : id enim Infundibulum declarat. [Χάννος Artemidor. 2, 14. Illum Bussemaker. Schol. Oppian. p. 659 opinatur esse Percam Scribam L. ap. Oribas. t. 1, p. 128, 7 vertit Daremberg. *le serran écriture*. Hase.]

Χάνος, τὸ, porro a χαίνω potius derivatum est quam a χάω cum χάσκω et χάος : significat vero et ipsum, ut χάσμα et χάος, Rictum s. Os apertum et magno diductum hiatu. Scribit enim Pollux 2, [97] χάνος apud Comicos usurpatum legi pro στόμα, quippe cujus proprium sit χαίνειν, χανεῖν, ἀναχάσκειν, ἐγχανεῖν.

[Χανύσσω et Χανύω.] Ex hoc Χάνος (vel etiam ex χάνη significante τὸν γαργαρεῶνα), queat derivari verb. Χανύω sive Χανύσσω, utpote quod denotet Vociferor, Clamo, s. potius Clamo os magno hiatu diducens, Rictum immani hiatu diducens vociferor. Hesych. tamen simpliciter χανύειν exp. βοᾶν : et Χανύσσει, βοᾷ, καλεῖ. Paulo infra habes Χηνυστεῖν.

[Χάον, τὸ, Chaum, mons Argivus ap. Pausan. 2, 24, 6, cujus nomen ap. Strabon. 8, p. 389, post verba τὸν Ἐρασῖνον περὶ Στύμφαλον ῥέοντα, ὑποδύντα ὑπὸ τὸ ὄρος excidisse conjecit Groskurdius.]

[Χάονες, οἱ, Chaones, populus Epiri. Steph. Byz. : Χαονία· μέση τῆς Ἠπείρου. Οἱ οἰκήτορες Χάονες. Ἑλλάνικος ἱερειῶν Ἥρας τρίτῳ « Ἀμβρακιῶται καὶ οἱ μετ' αὐτῶν Χάονες καὶ Ἠπειρῶται »· καὶ ὁ Πρόξενος δὲ καταλέγων αὐτούς φησι « Χάονες, Θεσπρωτοί ... ». (Adde Thucyd. 2, 68, 80, 81, Strabon. 7, p. 323.) Λέγεται καὶ Χαόνιος. Εὐφορίων Χιλιάσι « Ζηνὸς Χαονίοιο προμάντιες ηὐδάξαντο ». Καὶ Χαονίη τὸ θηλυκόν. Ἀλέξανδρος ὁ Ἐφέσιος ἐν Ἀσίᾳ καὶ Λιβύῃ « ... Πελασγίδα Χαονίην ». (Χαονίη φηγὸς ap. Orph. Argon. 130.) Καὶ Χαονῖται, Λυκόφρων (1046) « Τοῦ Χαονίτου νᾶμα Πολυάνθους δρέπων », ὡς ἀπὸ τοῦ Χάονος, ὡς Αὔσονος Αὐσονίτης ὁ αὐτὸς (593) ... καὶ ἐν κτητικῷ τύπῳ ὁ αὐτὸς (1320) « Φθογγὴν ἐὼλων Χαονιτικῶν ἄπο. » Καὶ Χαονικὸς (sic Meinek. pro Χαονικῶν) ὡς ἀπὸ τοῦ Χάονος. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ « ... Πεδίον ἐν τῇ Χαονικῇ ». Καὶ Χαονὶς τὸ θηλυκὸν ὡς Αὐσονίς (Χαονίδες κύνες ap. Polluc. 5, 39). Λέγεται καὶ Χαονεύς. Ad accentum quod attinet, Χάονες ap. Steph. Byz., Strabonem et Thucydidem, Suidam scribitur προπαροξυτόνως, Χαόνες ap. Aristoph. Ach. 604, 613, Eq. 78, et in libris nonnullis Thucyd. 2, 80, quem accentum probasse Herodianum colligi potest ex Arcadii præcepto p. 17, 26, qui Φάων et alia masculina disyllaba in αων, quæ α breve habeant nec sint περιεκτικὰ, barytona esse docet. Χαὼν vero α longum habet. Eadem ratio nominis Ἄονες, cujus singularem Ἄων ponit Steph. Byz. s. v. Ἄονες, ubi tamen cod. Voss. Ἀών ὀξυτόνως. Ἰάων et Κατάων, quæ Gœttling. comparavit in libro De accentibus p. 267, trisyllaba sunt. G. Dind.]

[Χαός. V. Χάϊος.]

Χάος, quoque τὸ, ejusdem cum χάσκω originis est, sc. ab inusitato them. χάω, a quo et χαίνω : signif. etiam retinet eandem, idem sc. cum χάσμα significans, ut Bud. quoque annotavit. Oppian. Cyn. 3, [414] : Ὁππότε γάρ τις Θηρῶν λευγαλέων εὕδῃ, τρίστοιχα πετάσσας Χείλεα, καὶ χάος εὐρὺ, καὶ ἄσπετον αἰόλον ἔρκος. Ubi nota χάος dici ut infra χάσμα θηρὸς habebimus pro Rictu feræ, quum sc. os magno hiatu diducit, ut quum vel dormit vel prædam appetit. Loquitur autem ibi poeta de ichneumone, qui observans croco-

dilum similesque alias bestias dormientes, et magno hiatu rictum diducentes, Πυλεῶνα διαπτάμενος θανάτοιο Τολμηρῇ κραδίῃ διὰ εὐρέος ἤλυθε λαιμοῦ, Ἥπατί τ' ἄγχι μάλιστα παρήμενος εἰλαπινάζει, Ὀψὲ δέ τοι προλιπὼν κενεὸν δέμας ἔκθορε θηρός. [Conf. 4, 161.] Quomodo et Plin. 8, 25, de crocodilo: Hunc saturum cibo piscium et semper esculento ore, in litore somno datum, parva avis, quæ trochilos ibi vocatur, rex avium in Italia, invitat ad hiandum, pabuli sui gratia os primum ejus assultim repurgans, mox dentes et intus fauces quoque, ad hanc scabendi dulcedinem quammaxime hiantes. In qua voluptate somno pressum conspicatus ichneumon, per easdem fauces, ut telum aliquod, immissus, erodit alvum. || Peculiariter vero χάος dicunt philosophi Hiatum illum cæcum et immensum, qui erat ante conditum orbem, ut docet Ovid. Met. init.: Ante mare et terras et quod tegit omnia cœlum, Unus erat toto naturæ vultus in orbe, Quem dixere chaos, rudis indigestaque moles. Et Hesiod. Theog. 116: Ἤτοι μὲν πρώτιστα χάος γένετ', αὐτὰρ ἔπειτα Γαῖ' εὐρύστερνος, ... Τάρταρά τ' ἠερόεντα μυχῷ χθονὸς εὐρυοδείης. Unde Festus: Chaos appellat Hesiodus confusam quandam ab initio unitatem hiantem patentemque in profundum; ut Moses quoque, initio creationis mundi, scribit terram fuisse ἀόρατον καὶ ἀκατασκεύαστον, καὶ σκότος ἐπάνω τῆς ἀβύσσου: deinde Dei jussu lucem extitisse, eamque a tenebris fuisse divisam: postea στερέωμα, quo aquæ dividerentur a se invicem, i. e. cœlum: inde terrestres aquas suis terminatas limitibus, ut appareret ἡ ξηρὰ, illudque mare vocatum fuisse, hoc terram: tum stirpes herbasque producere terram jussam esse, nec non quadrupedes et serpentes, mare pisces et reptilia: ita paulatim μεταμεμορφῶσθαι rudem illam et indigestam primo molem. [De Hesiodi aliorumque sententiis disputat Damasc. De princip. in Wolfii Anecd. vol. 3, p. 256 sq. Adde Homil. Clement. 6, 3. Fabulam aliter conformavit Aristoph. in Parabasi Avium 693 seqq., ubi avium generis originem explicat: Χάος ἦν καὶ Νὺξ Ἔρεβός τε μέλαν πρῶτον καὶ Τάρταρος εὐρύς· γῆ δ' οὐδ' ἀὴρ οὐδ' οὐρανὸς ἦν· Ἐρέβους δ' ἐν ἀπείροσι κόλποις τίκτει πρώτιστον ὑπηνέμιον Νὺξ ἡ μελανόπτερος ᾠὸν, ἐξ οὗ περιτελλομέναις ὥραις ἔβλαστεν Ἔρως ὁ ποθεινός· ... οὗτος δὲ Χάει πτερόεντι μιγεὶς νυχίῳ κατὰ Τάρταρον εὐρὺν ἐνεόττευσεν γένος ἡμέτερον καὶ πρῶτον ἀνήγαγεν ἐς φῶς· ubi recte admonet schol.: Ταῦτα οὐκ ἀναγκαῖον ἀπευθύνειν πρὸς τὰ Ἡσιόδου ἢ πρὸς τὰ ἄλλου τινὸς γενεαλόγου. Serio omnia dicta accepit Irenæus C. Hæret. 2, 14 (19), parum accurate ea exponens: de quo pluribus dixit Meinek. Hist. com. p. 318 seqq., correcto quod apud Irenæum legitur «Antiphanes in Theogonia» pro «Aristophanes in Th.» Chaos rerum omnium principium post Hesiodum dixerunt plurimi. Hinc Lucian. De salt. c. 37: Ἀπὸ χάους εὐθὺς καὶ τῆς πρώτης τοῦ κόσμου γενέσεως ἀρξάμενον.] Notandum tamen quosdam hoc χάος non a χάω significante χαίνω derivare, sed a χαδέω, alios a χέω. A χαδέω Aristot. et Plato; hic enim [Tim. p. 50, B, et 51, A] id appellat πανδεχῆ φύσιν, innuens oportuisse τόπον ὑποστήσασθαι δεξόμενον τοὺς ἐν αὐτῷ γεννηθησομένους, ut ille etiam χάος putat locum esse, quoniam necesse erat τὸ δεξόμενον προϋποκεῖσθαι τῷ σώματι: scribit enim Phys. 4 init., videri Hesiodum ὀρθῶς λέγειν, ποιήσαντα πρῶτον τὸ χάος· ὡς δέον πρῶτον ὑπάρξαι χώραν τοῖς οὖσι, διὰ τὸ νομίζειν, ὥσπερ οἱ πολλοὶ, πάντα εἶναί που καὶ ἐν τόπῳ. Stoicorum vero quidam χάος dicunt esse τὸ ὕδωρ, παρὰ τὴν χύσιν τοὔνομα πεποιῆσθαι νομίζοντες, ut Philo testatur in suo libro Περὶ ἀφθαρσίας κόσμου, et in eo quem Περὶ κόσμου scripsisse creditur. [Hanc opinionem memorat etiam Plut. Mor. p. 955, E. Schol. Hesiod. Theog. 116 memorata Platonis sententia, de qua HSt. supra, pergit: Οἱ δὲ εἰρῆσθαί φασι χάος παρὰ τὸ χεῖσθαι, ὅ ἐστι χέεσθαι· οἱ δέ φασιν ἀπὸ τοῦ χαδεῖν, ὅ ἐστι χωρεῖν «Ἥρη δ' οὐκ ἔχαδε χόλον.» Ἡ οὖν εἰς τὰ στοιχεῖα διάκρισις καὶ διαχώρησις χάος· οἱ δὲ τὸ ὕδωρ λέγουσιν, ἄλλοι δὲ τὸν ἀέρα, ἤγουν τὸν κεχυμένον ἐν τῷ μεταξὺ γῆς καὶ οὐρανοῦ. Etym. Gud. p. 562: Χάος παρὰ τὸ χεῖσθαι· ὁ κενὸς τόπος μεταξὺ γῆς καὶ οὐρανοῦ. Χάος παρὰ τὸ χῶ χαίω, ὡς δαίω τὸ καίω, δάος ἡ λαμπάς. Δηλοῖ δὲ τὸ χάος τὸ μέγα καὶ ἀπέραντον χώρημα. Sext. Emp. p. 157 extr.: Εἶναί φασι χάος τὸν τόπον ἀπὸ τοῦ χωρητικὸν αὐτὸν εἶναι τῶν ἐν αὐτῷ γεννωμένων. Hesych.: Χάος· χώρησις, καὶ τὸ κενὸν ἀπὸ τοῦ κεχύσθαι· ἢ σκότος.] Idem sequuntur etymon, qui eo nomine accipiunt τὸν ἀέρα τὸν κεχυμένον ἐν τῷ μεταξὺ γῆς καὶ οὐρανοῦ, ut Aristoph. Nub. [424: Ἄλλο τι δῆτ' οὖν νομιεῖς ἤδη θεὸν οὐδὲν πλὴν ἅπερ ἡμεῖς (Socrates ejusque discipuli), τὸ Χάος τουτὶ καὶ τὰς Νεφέλας καὶ τὴν γλῶτταν; ubi schol.: Χάος λέγει τὸν ἀέρα παρὰ τὸ κεχύσθαι· et Av. 192: Διὰ τῆς πόλεως τῆς ἀλλοτρίας καὶ τοῦ χάους τῶν μηρίων τὴν κνῖσαν οὐ διαφρήσετε, ubi schol. Ibyci verba comparat quæ Bacchylidi tribuit et rectius scripta ponit schol. Hesiodi Th. 116: Χάος λέγει (Ἡσίοδος) τὸν κεχυμένον ἀέρα· καὶ γὰρ Ζηνόδοτος οὕτως φησί. Βακχυλίδης δὲ χάος τὸν ἀέρα ὠνόμασε, λέγων περὶ τοῦ ἀετοῦ «Νωμᾶται δ' ἐν ἀτρυγέτῳ χάει.» Τὸ ἐν μέσῳ τοῦ οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς οἱ μὲν ὀνομάζουσι χάος, Euripides dixisse perhibetur a Probo ad Virg. Ecl. 6, 31. In Ala Simiæ (Anth. Pal. 15 21, 7): Πάνθ' ὅσ' ἕρπει δι' αἴθρας χάους τε, schol. exp. δι' ἀέρος καὶ αἴθρας.] Sed simpliciór ea est etymologia quæ a χάω hoc vocab. derivat, eoque nomine Vastum quendam hiatum intelligit, qui erat ante conditam terram et cœlum, digestamque postea et exornatam rerum omnium molem, quem κόσμον dixere. Quamobrem recte Latini poetæ hoc ipsum chaos vocavere deforme, densum, horrendum, atrum, cæcum, Cimmerium. Plut. vero [Mor. p. 953, A] interiora terræ scribit vocari χάος, ᾅδην, ὄρφνην: atque adeo ἔρεβος illud poetarum, esse χθόνιον καὶ ἔγγαιον σκότος: nam solam terram ex ceteris corporibus esse semper ἀφώτιστον et ἄτρωτον ὑφ' ἡλίου καὶ σελήνης τῷ φωτίζοντι: et θάλπεσθαι quidem ὑπ' αὐτῶν, sed τὸ λαμπρὸν οὐ παριέναι ὑπὸ στερρότητος, ἀλλ' ἐπιπολῆς περιφωτίζεσθαι. [Plato Axioch. p. 371, E: Ἐπ' ἔρεβος καὶ χάος ἄγονται. Quint. Sm. 2, 614: Πάντ' ἐπικιδναμένου χάεος καὶ ἀεικέος ὄρφνης.] Quo sensu Silius dixit Imum chaos, Stat. Tartareum chaos, Claudian. Durum chaos: et ante hos Virg. Æn. 6, [264]: Dii quibus imperium est animarum, umbræque silentes, Et chaos et Phlegethon, loca nocte silentia late. Nec non Seneca Med.: Fas est precari noctis æternæ chaos, Adversa superis regna manesque impios. [Anth. Plan. 91, de cane orcum custodiente: Θωϋκτῆρα χάους κύνα· ubi Jacobs. contulit Heliodor. 2, 4: Ζόφος τὴν πυρφόρον καὶ χάος τὴν ἐκ τῶν ἀνακτόρων κατείληφεν. De vasta voragine bis in V. T., Mich. 1, 6: Κατασπάσω εἰς χάος τοὺς λίθους αὐτῆς. Zach. 14, 4: Χάος μέγα σφόδρα. Metaph. Tzetzes in scholl. Thuc. 7 extr.: Πρὸς δυστυχίας χάος κατηνέχθησαν. Eustath. p. 245, 21: Εἰς χάος τρυφῆς καθῆκαν ἑαυτούς. De tempore infinito Marc. Anton. 4, 3: Χάος τοῦ αἰῶνος.]

[Χαόω, Misceo, Confundo, Everto, Absorbeo, quasi In chaos converto. Theophan. Justin. an. 9 (et iisdem fere verbis Jo. Malal. p. 437, 19): Ἐσχίσθη ἡ γῆ ὑπὸ τοῦ σεισμοῦ καὶ ἐχαώθη τὸ ἥμισυ τῆς πόλεως μετὰ τῶν οἰκητόρων. Nicetas in Manuele 1, 5 (p. 43, B): Ἐξέτασιν περὶ τῶν ἀπολωλότων χρημάτων ποιούμενος· ubi in paraphrasi: Γυρεύων τὰ χαωθέντα πράγματα. Hæc et alia Ducang. Ap. eund. Nicet. p. 233, D, in paraphr. ἐχάθησαν (i. e. ἐχαώθησαν) scriptum pro ἀπώλοντο, recte vero ἐχαώθησαν p. 319, C, pro ἠφάντωτο, et p. 320, A, ἐχάωσε pro ἀπολωλέκει. Antiquiora verbi exx. sunt ap. Simplic. ad Epictet. vol. 1, p. 173: Ὁ τοῦ παιδίου ἀποθανόντος οἰμώζων καὶ λέγων χαῶσαι αὐτόν. Athanas. vol. 2, p. 9, D: Οὔτε τις κτίσις τῆς πόλεως ἔμεινεν, ἀλλὰ πάντα ἐχαώθη· 346, C: Τὸ ἔργον αὐτοῦ καταχαήσεται καὶ χαωθήσεται. Schol. rec. Eurip. Hec. 164: Ἀπώλεσα ἀντὶ τοῦ ἔφθειρα καὶ ἀντὶ τοῦ κοινῶς ἐχάωσα. G. D. Achmes Onirocr. p. 201, 26; 237, 34; 241, 20; 245, 21, ἐχάωσε· 264, 13, χαώσει· 189, 4; 225, 38; 233, 27; 240, 7 et 17; 269, 17, ἐχαώθη· ib. 4 et 24, ἐχαώθησαν. Conj. Hesych. Presb. Cent. p. 1015, E, ἵνα μὴ ὁ νοῦς χαώσῃ τὴν νῆψιν. Hase.]

[Χάπτω in lingua vulgari (παρὰ τοῖς χυδαίοις) i. q. κάπτω, ap. Eustath. p. 1481, 35, et, ubi χάψαι pro κάψαι ἰδιωτικῶς dictum memorat, p. 1817, 50.]

[Χὰρ, ὁ, Char, n. decani ap. Hephæst. Theb. Apotelesm. p. 10, 16. Hase.]

Χαρὰ, ἡ, idem cum χαιρηδὼν, χάρμα et reliquis, i. e. Gaudium, Lætitia [Per ἡδονὴ, ἀγαλλίασις, εὐφροσύνη

exp. Hesych. Et Μετὰ χαρᾶς, ἡδέως] : πρόσφατος ψυχῆς ἔπαρσις καὶ διάχυσις, Ammon. [p. 145], distinguens id vocab. ab εὐφροσύνη, εὐθυμία, ἡδονὴ, τέρψις, ἀπόλαυσις : de quorum discrimine vide et Suidam. [Basil. M. Homil. Περὶ εὐχαριστίας p. 359 : Ἡ χ. οἷον σκίρτημά τί ἐστι τῆς ψυχῆς ἐπαγαλλομένης τοῖς κατὰ γνώμην. Suicer. Æsch. Ag. 270 : Χαρά μ' ὑφέρπει δάκρυον ἐκκαλουμένη· 540 : Ἐνδακρύειν ὄμμασιν χαρᾶς ὕπο· Cho. 233 : Χαρᾷ δὲ μὴ 'κπλαγῇς φρένας· fr. 251 : Ψευδόδειπνα ... ἐρρυσίαζον στόματος ἐν πρώτῃ χαρᾷ. Soph. El. 906 : Χαρᾷ δὲ πίμπλημ' εὐθὺς ὄμμα δακρύων· 1336 : Τῆς ἁπλήστου τῆσδε σὺν χαρᾷ βοῆς· Tr. 201 : Ἔδωκας ἡμῖν ... χαράν· 179 : Στείχον θ' ὁρῶ ... πρὸς χαρὰν λόγων. Eur. Iph. T. 832 : Γόος ἅμα χαρᾷ· Alc. 581 : Χαρᾷ μελέων· 1128 : Κέρτομος θεοῦ ... χαρά. Sed Or. 159, 186, ubi libri plerique omnes ὕπνου χαράν, recte ex paucis restitutum χάριν. Quæ sæpe permutata sunt. Erotian. p. 390 : Χάριτες· αἱ χαραί.... Φησὶ δὲ (Ἀπολλόδωρος) αὐτὰς κληθῆναι ἀπὸ μὲν τῆς χαρᾶς Χάριτας· καὶ γὰρ πολλάκις οἱ ποιηταὶ τὴν χάριν χαρὰν καλοῦσιν. Apud Hom. Od. Z, 29, pro φάτις ab aliis lectum fuit χάρις, quod Callistratum pro χαρὰ dictum accepisse annotavit schol. Aristoph. Pl. 637 : Λέγεις μοι χαράν. Plato Phil. p. 19, C : Ἡδονὴν καὶ τέρψιν καὶ χ. Axioch. p. 368, C : Τὴν χαρὰν ἔχουσα φλεγμονῆς δίκην παλλομένην. Polyb. 18, 29, 11 : Διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς χαρᾶς· 22, 17, 12 : Ἐὰν μὴ διδῷ φ' τάλαντα μετὰ μεγάλης χ.] Plut. Fab. [c. 13] : Ἐνεφύοντο γὰρ ἀλλήλοις καὶ κατεφίλουν, ὥστε μεστὸν εἶναι χαρᾶς καὶ δακρύων ἡδίστων τὸ στρατόπεδον· Alex. [c. 6] : Οἱ δὲ ἄλλοι πάντες ἠλάλαζον, ὁ δὲ πατὴρ καὶ δακρῦσαί τι λέγεται πρὸς τὴν χαράν. Ut et ap. Xen. Hell. 7, [2, 9] : Ἱεῖν τε φερούσας καὶ ἅμα χαρᾷ δακρυούσας· nam κοινόν τι χαρᾷ καὶ λύπῃ δάκρυά ἐστιν, inquit Idem eod. l. Rursum Plut. [ex poeta] : Χαρᾶς γὰρ οὐδὲν οὕτως γόνιμόν ἐστιν ὡς χάρις. [Scriptorum eccles. exx. v. ap. Suicer.] Porro quum χαρὰ a χαίρω derivatum esse indubitatum sit, Plato tamen in Cratylo [p. 419, C] aliud ei etymon quærendum putavit : scribens, χαρὰν dictam videri ob τὴν διάχυσιν καὶ εὐπορίαν τῆς ροῆς τῆς ψυχῆς, ac si compositum esse ex χέω et ῥέω. || Hesychio χαρὰ est ὀργὴ, ὀργίλον, Ira, Iracundia.

[Χαρὰ, ἡ, Chara, n. pr. feminæ in inscr. Telmiss. C. I. vol. 3, p. 131, n. 4215, 4. Hase.]

[Χαράγγελος, ὁ, Lætitiæ nuncius. Inter alia vocc. cum ἄγγελος composita, ἀρχάγγελος et εὐάγγελος, memoratur in Etym. M. p. 7, 32.]

[Χαραγὴ, ἡ, i. q. χάραγμα, ap. Ann. Comn. p. 414, 415. Elberl. Paraphr. Nicetæ Chon. p. 255, D : Ἰδίαν χ. ἐνεχάραξε· ubi ap. Nicet. τὴν οἰκείαν ἐγχαράξας ἐν αὐτῷ (τῷ νομίσματι) στήλην. In Gl. Χαραγμὴ, Ductus, confusis χαραγὴ et χάραγμα. G. D. Apollod. Poliorc. in Mathem. vett. p. 45, 20, δι' ὀπῶν τῶν ἐν ταῖς χ. Hase.]

Χάραγμα, τὸ, Nota quam impressit ὁ χαράσσων, Nota impressa s. insculpta, Vestigium et veluti sulcus quod fit διὰ τοῦ χαράσσειν. [Lucas Act. 17, 29 : X. τέχνης. Joann. Apoc. 13, 16 : Ἵνα δῶσιν αὐτοῖς χάραγμα ἐπὶ τῆς χειρὸς αὐτῶν τῆς δεξιᾶς· 19, 20 : Ἐπλάνησε τοὺς λαβόντας τὸ χ. τοῦ θηρίου. Anacreont. 55, 2 : Ἐν ἰσχίοις μὲν ἵπποι πυρὸς χάραγμ' ἔχουσιν· et 8 : Ἔχουσι γάρ τι λεπτὸν ψυχῆς ἔσω χ.] In Epigr. [Palladæ Anth. Pal. 9, 401 : Τὸν κάλαμον, τὸ μέλαν, χάρτην, τὰ] χαράγματα χειρὸς, de Notis literarum quas scribentis manus ceræ s. chartæ impressit et inscripsit, Literæ manu inscriptæ s. insculptæ : præsertim autem quum graphio s. stylo scriptæ fuerint. Soph. vero Phil. p. 386 [267] : Πληγέντ' ἐχίδνης ἀγρίῳ χαράγματι, pro δήγματι· quoniam sc. τὸ ὄδηγμα τοῦ ὄφεως μόνον χαράσσει. [|| De nota nummis impressa, Plut. V. Lys. c. 16 : Ἦν τὸ χ. τοῦ πλείστου τότε νομίσματος διὰ τοὺς Ἀθηναίους γλαῦκες· Mor. p. 211, B : Τοῦ Περσικοῦ νομίσματος χάραγμα τοξότην ἔχοντος· et p. 984, F. ||Moneta signata, Pecunia. Antip. Thess. Anth. Pal. 5, 30 : Ἦν μὲν γὰρ τὸ χ. φέρῃς, φίλος. « Theophan. an. 6 Rhinotmeti : Τὸ σταλὲν χ. Anna Comn. 13, p. 354 : Ὁπόσον διὰ χρυσοῦ καὶ ἄλλης ποιότητος προσῆν αὐτῇ χ. » Hæc et alia plura Ducang. V. etiam Salmas. ad Scriptt. Hist. Aug. vol. 2, p. 337, 518. G. D. Pro scriptura Actt. Petri et Pauli p. 26, 10 Tischend. Nil. Epist. p. 261, 6. Greg. Nyss. t. 1, p. 217, D. Amphiloch. p. 179, A, ἐγένετο αὐτῷ πράγματα τὰ χ. De lineamentis inscriptis Mich. Syncell. ap. Montfauc. Bibl. Coisl. p. 93, 13; Phot. Epist. p. 103, 28, ταῖς προτυπωθείσαις γραμμαῖς καὶ χ. τῶν σκιασμάτων. Hase.]

[Χαραγμή. V. Χαραγή.]

Χαραγμὸς, ὁ, Incisura, Incisio : ut serræ dentes, inquit Bud., citans auctorem Theophr. Legitur autem H. Pl. 3, 13, de sambuci folio : Τὸ δ' ἄκρον εἰς ὀξὺ μᾶλλον συνῆκον, κύκλῳ δ' ἔχον χαραγμὸν, quanquam ibi vulgatæ edd. habent σπαραγμὸν, sed perperam; nam et Diosc. 4, 174, de eadem sambuco loquens, folia ejus esse dicit τμητικώτερα, et cap. seq., τῆς χαμαιάκτης (sambuci pumilæ) folia esse κεχαραγμένα κύκλῳ, In ambitu minutim secta, s. In ambitu serrata. Rursum Theophr. H. Pl. 4, 15, de cratægo s. cratæogono : Ἔχει δὲ τὸ μὲν φύλλον ὅμοιον μεσπίλῃ, τετανὸν, πλὴν μεῖζον ἐκείνου καὶ πλατύτερον καὶ προμηκέστερον· τὸν δὲ χαραγμὸν οὐκ ἔχον ὥσπερ ἐκεῖνο. Quæ verba ap. Athen. quoque leguntur lib. 2, [p. 50, C] ubi de chamæceraso et ceraso agit; sed perperam ap. eum scriptum est χαρασμὸν pro χαραγμόν : nisi forte putandum sit posse scribi et Χαρασμὸς, ut τρισμὸς pro τριγμὸς multis in locis reperitur. Invenitur certe scriptum ap. Eund. et κεχαρασμένος pro κεχαραγμένος : nimirum l. 11, ubi Κυλικράνας dictos ex eo fuisse tradit ὅτι τοὺς ὤμους κεχαρασμένοι κύλικας ἦσαν, Quod in humeris haberent insculptos s. impressos calices, quod calicum signa s. figuras humeris impressas gererent. Ita ut, si scriptura ea mendo careat, χαράσσω duplex futurum et duplex præt. pass. facere putandum sit, sc. χαράσω et κεχάρασμαι. Nota vero ibi et τοὺς ὤμους κεχαρασμένοι κύλικας ut ap. Virg. Flores inscripti nomina regum.

[Χαραδεὺς, ὁ, i. q. χαράδρα. Tab. Heracl. 186.]

Χαραδέως quoque ἀπὸ χαράδρας γέγονε, Galen. Lex. Hippocr. [p. 596], ubi exp. ἀθρόως, Acervatim, Cumulatim, Confertim. Nonnulli etiam Impetuose. Videri autem possit scr. χαραδρέως. [V. quæ s. v. Χερὰς dicentur. G. Dind.]

Χαράδρα, ἡ, [De accentu v. schol. Hom. Il. II, 390,] Sulcus quem torrens rapido suo impetu ἐχάραξε, s. ἐγχάραγμα ὃ χείμαῤῥος ἀπ' ὄρους καταφερόμενος ἐποίησε. Aliis non solum Sulcus torrentis, sed etiam Terræ fissura quam terræ motus fecit, (quæ tamen rupes potius est, et ῥῆγμα, s. χάσμα et hiatus,) s. Salebra : quippe quæ nonnisi saltu superari queat. Interdum etiam ipse Torrens, qui ex monte aut præcipiti loco decurrens ἐγχάραγμα ἐν τῇ γῇ ποιεῖ : quamobrem Hesychio quoque χαράδραι sunt non solum χαράξεις τοῦ ἐδάφους, et οἱ κοῖλοι τόποι ἀπὸ τῶν καταφερομένων ὀμβρίων ὑδάτων [iisdem fere verbis schol. Hom. Il. Δ, 454, nisi quod ἐγχάραξιν dixit, addiditque, εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ οἱονεὶ ἐγκεχαράχθαι τῇ φορᾷ τοῦ ὕδατος. Etym. M. p. 806, 48 (et similiter Suidas) : Χαράδραι αἱ διαιρέσεις καὶ τὰ σχίσματα καὶ χείμαρροι γῆς· παρὰ τὸ χαράσσω], verum etiam χείμαῤῥοι [in gl. præcedente, Χαράδρα· χείμαρρος ποταμός. Κατάγει δὲ οὗτος παντοῖα ἐν τῷ ῥεύματι καὶ κατασύρει]. In prima signif. [Hom. Il. Δ, 454 : Κοίλης ἔντοσθε χαράδρης. Herodot. 9, 102 : Κατά τε χαράδρην καὶ οὔρεα], ap. Thuc. 3, [98] : Ἐσπίπτοντες ἐς χαράδρας ἀνεκβάτους, In cavernas et salebras exitum non habentes. Philo De V. M. 1 : Ὑπεσύρη τὸ πέλαγος καθάπερ εἰς χαράδραν ἢ χάρυβδιν, In cavernam aut voraginem. Cavernæ etiam et voraginis vocabulo reddi potest, quoniam terram ejusmodi sulci s. salebræ, torrens impetuosus excavavit et veluti devoravit, et ipsa postea sua cavitate et hiatu eos, qui in eam incidunt, ceu vorat ac deglutit. Rursum Philo 2 : Ὑπονοστοῦντος εἰς χαράδρας καὶ φάραγγας, In impressos solo alveos, ut eleganter vertit Turneb. expresso simul etymo. Et Thuc. 3, [107] : Χαράδρα δ' αὐτοὺς μεγάλη διεῖργε, Vasta salebra, s. Vastus hiatus et immanis vorago. [Id. 7, 78 : X. κρημνώδης. « Polyb. 3, 53, 5 : Ἕως τὰ ὑποζύγια μόλις ἐξεμηρύσατο τῆς χαράδρας. X. χειμάρρους, Via a torrente excavata, 10, 32, 2, et 9. » Schweigh. Plut. V. Sert. c. 13 : Ἐκ τινος συσκίου χ. Xen. Anab. 3, 4, 1 : Χαράδραν αὐτοὺς ἔδει διαβαίνειν· et iisdem verbis Plut. V. Pomp. c. 12, ubi præcedit : X. χαλεπὴν περᾶσαι καὶ τραχεῖαν. X. βαθεία

V. Phoc. c. 12. Ἵππος μεμελετηκὼς χαράδραν διαλέσθαι ap. Polluc. 1, 196.] Pro ipso Torrente impetuose decurrente et terram excavante, ap. Aristoph. Vesp. [1034] : Φωνὴν δ' εἶχε χαράδρας ὄλεθρον τετοκυίας. [Ubi schol. Pherecratis locum comparavit in quo est : Ἐὰν ἀποκριθῶ, « οἴμοι τάλας» φησὶν « χαράδρα κατελήλυθεν. » Hinc χαράδρα de homine loquace dictum annotavit Pollux 6, 146, cum similibus nominibus κυκλοβόρος et χειμάρρους.] Hom. Il. Π, [390] : Πολλὰς δὲ κλιτῦς τότ' ἀποτμήγουσι χαράδραι. Teleclides comicus ap. Athen. 6, [p. 268, B] : Οἴνῳ γὰρ ἅπας [ἅπασ'] ἔρρει χαράδρα. [Dionys. P. 1077 : Ὃν ῥ' ἀπὸ πέτρης χειμερίου ποταμοῖο χαράδραι σύρουσι. Anton. Lib. c. 22 : Ἐπάγησαν αἱ χ.] Diosc. tamen inter χαράδραν et χείμαῤῥον distingnit, (nisi forte particula καὶ usus sit ἐξηγητικῶς,) 3, 130, de botrye herba : Φύεται δὲ μάλιστα περὶ χαράδρας καὶ χειμάῤῥους, Ruell. In torrentium ripis et convallibus. Plinius simpliciter, Invenitur in torrentium ripis, 27, 8. Rursum in præcedente signif. ap. Dem. p. 220 [1273, 6] : Εἰ μὲν γὰρ ἦν χαράδρα πάλιν ὑποδεχομένη, τάχα ἂν ἠδίκουν ἐγὼ μὴ δεχόμενος· ὥσπερ ἀνὰ θάτερ' ἄττα τῶν χωρίων εἰσὶν ὁμολογούμεναι χαράδραι· καὶ ταύτας δέχονται μὲν οἱ πρῶτοι, καθάπερ τοὺς ἐκ τῶν οἰκιῶν χειμάῤῥους· παρὰ τούτων δ' ἕτεροι παραλαμβάνουσιν ὡσαύτως. Vide et Χαραδρώδης. [De spelunca piscis Oppian. Hal. 1, 267 : Ἐὴν νόστησε χαράδρην. De saxo Cyneg. 2, 555 : Βριαρὴν διατμήξειε χ.]

[Χαράδρα, ἡ, Charadra, de qua Steph. Byz. : X., πόλις Φωκίδος, οὐ πόρρω Λιλαίας. Τὸ ἐθνικὸν Χαραδραῖος· ἐπάγει γὰρ ὡς Ἡρωδιανὸς « Χαραδραίοις »· ubi ed. Ald. et cod. Vratisl. χαραδραίοις γάρ. Ibi Holsten. comparavit Pausan. 10, 3, 2, et 33, 3, ubi commemorata Lilæa hæc infert : Χαράδρα δὲ εἴκοσιν ἀπωτέρω σταδίοις ἐστὶν ὑπὲρ ὑψηλοῦ κειμένη λόφου, et mox : Χαραδραίοις δὲ ἡρώων καλουμένων εἰσὶν ἐν τῇ ἀγορᾷ βωμοί. Unde Stephani verba ita fere redintegranda sunt cum Meinekio, Χ. π. Φ. οὐ πόρρω Λιλαίας. Παυσανίας. Τὸ ἐθνικὸν Χαραδραῖος· ἐπάγει γὰρ « Χαραδραίοις.» Verba ὡς Ἡρωδιανὸς e proximo articulo, Χάραδρος, illata sunt. Χαράδρην urbem memorat etiam Herodot. 8, 33. || Urbs Messeniæ ap. Strab. 8, p. 360. || Χαράδραν, urbem Epiri, juxta sinum Ambracium, memorat Polyb. 4, 63, 4. « Ejusdem haud dubie oppidi mentio recurrit 22, 9, 7, ubi Χάρανδρον Ursinus ediderat, ego ex cod. Bav. Χάραδρον restitui. » Schweigh. Probabilius est Χαράδρα, ἡ. || Τὴν Νεμεάδα καλουμένην Χαράδραν memorat Æschin. p. 50, 37, ubi schol. p. 74 ed. Ox.: Τόπος τῆς Ἀργείας. Χαράδρα δὲ τόπος κοῖλος πλέως ὕδατος. Χαραδραῖος λέων proverbium ap. Zenob. 6, 39, qui exp. : Ὁ παρὰ ταῖς Χαράδραις, εἰ μὴ ἄρα τὸν Θεσπιακὸν λέγει, ὃν πρῶτον ἀνεῖλεν Ἡρακλῆς ἐν Θεσπιαῖς. Χαράδρα δὲ καλεῖται ὁ τόπος.]

[Χαραδραία, ἡ.] Χαραδραίη ex Epigr. pro χαράδρα, ut σεληναίη pro σελήνη, et Ἀθηναίη pro Ἀθήνη. [Leonid. Tar. Anth. Plan. 230 : Μὴ σύ γ' ἐπ' οἰονόμοιο περίπλεον ἰλύος ὧδε τοῦτο χαραδραίης θερμὸν, ὀδῖτα, πίῃς. « Si, ut viris doctis visum, ἰλύος χαραδραίης jungantur et ἐπ' οἰονόμοιο ὧδε *hic in solitudine*, non video quorsum pertineat περίπλεον, potiusque hoc dici arbitror, μὴ πίῃς ὕδωρ περίπλεον ἰλύος ὧδε ἀπὸ (pro ἐπί) οἰονόμου χαράδρης, cui simillimum est ἐρημονόμῳ παρὰ πέζῃ Nonn. Dion. 15, 175.» Lobeck. Paralip. p. 313.]

Χαραδραῖος, ὁ, Ex χαράδρᾳ desumptus s. lectus : ut χαραδραῖα βέλεμνα, Nonn. [Jo. c. 10, 110], Jacula ex alveo torrentis, et salebroso s. confragoso loco, i. e. Lapides s. Saxa. Ingentem enim lapidum saxorumque vim devolvunt impetuosi torrentes. Apud Eund. [ib. c. 18, 4] χαραδραῖος ποταμὸς pro χαράδρα s. χειμάῤῥους, Torrens, defluens sc. et decurrens per impressum solo alveum. [Id. Dion. 15, 191 : Χαραδραίης πόμα πηγῆς. Χαραδραῖος τάφος ap. Diogenian. Prov. 4, 96 : οἱ γὰρ γεγηρακότες ἵπποι εἰς χαράδρας ἐμβάλλονται. G. D. Greg. Naz. t. 2, p. 135, 5, χαραδραίοισί τ' ἀναύροις. Jo. Tzetz. Alleg. Il. Ξ, p. 176, 28 Boiss., χ. τόπους. Hase.] Et χαραδραῖος λέων ap. Suid. ὁ παρὰ ταῖς χαράδραις. [V. Χαράδρα.]

[Χαράδρειον, τὸ, i. q. χαράδρα. Nicander Ther. 389 : Ὅταν χαράδρεια λίπῃ καὶ ῥωγάδα πέτρην.]

Χαραδρεών, ῶνος, ὁ, Torrentis alveus, vel etiam Locus frequens torrentibus. [Genit. χαραδρεῶνος ap. Suidam et Herodian. Epimer. p. 199.] Nomen περιεκτικὸν ἐκ τῆς χαράδρας, ut ἀκανθεών, Eust. [Greg. Epist. 7, p. 771. « Id. t. 2, p. 1, 27, ὁ δεινὸς καὶ τραχὺς χ. » Hase.]

[Χαραδρήεις, εσσα, εν, i. q. χαραδραῖος. Nonn. Dion. 9, 250 : Ἄχρι χαραδρήεσσαν ἐδύσατο Δελφίδα Πυθώ· 22, 172 : Χαραδρήεντι ῥεέθρῳ.]

[Χαράδριον, τὸ, dimin. voc. χαράδρα. Strabo 16, p. 773 : Κόγχας ἐμβάλλοντες εἰς χαράδρια καὶ συστάδας θαλάττης.]

[Χαράδριον, τὸ, Matta s. Pellis in qua cubabant monachi. Vita S. Syncletices n. 53 : Ἐν χαραδρίῳ καθεύδεις. Apophthegm. Patr. in Patric. Rom. 4, 1 : Φοροῦντα ἱμάτια τρυφερὰ καὶ χαράδριον. Idem Χαλάδριον ap. Cyrill. Scythop. in Vita Sabæ c. 44, et in Apophthegm. Patr. in Arsenio n. 36, et in Actis Maximi Confess. n. 39. Ducang.]

Χαραδριὸς, ὁ, Torrentium accola avis, Avis quæ in salebris et torrentium alveis degit. [Hesych. : Χ., εἶδος ὀρνέου.] Tradit enim schol. Aristoph. ὠνοματοπεποιῆσθαι τοῦτο τὸ ὄρνεον παρὰ τὸ ἐν ταῖς χαράδραις διατρίβειν· atque id ipsum Comicus ipse innuit, Av. [1141] : Ὕδωρ δ' ἐφόρουν κάτωθεν ἐς τὸν ἀέρα Οἱ χαραδριοὶ, καὶ τἄλλα ποταμι' ὄρνεα. Eadem τοὺς ἰκτερικοὺς ὠφελεῖ ὀφθεῖσα, ut idem schol. annotat, et Plut. [Mor. p. 681, C.] Gaza Rupicem et Hiaticolam vocat. Meminit et Aristot. [H. A. 8, 3; 9, 11] ac Ælian. [N. A. 17, 12, Heliodor. 3, 3, Anton. Lib. c. 15, p. 108] et Plato. Vide et ap. Suid. quædam proverbialia, nec non ap. Erasm. [Locus Plat. est Gorg. p. 494, B : Χαραδριοῦ τινα αὖ σὺ βίον λέγεις, ἀλλ' οὐ νεκροῦ οὐδὲ λίθου· ubi schol. p. 121 (352) : Χαραδριὸς ὄρνις τις ὃς ἅμα τῷ ἐσθίειν ἐκκρίνει, εἰς ὃν ἀποβλέψαντες, ὡς λόγος, οἱ ἰκτεριῶντες ῥᾷον ἀπαλλάττονται· ὅθεν καὶ ἐγκρύπτουσιν αὐτὸν οἱ πιπράσκοντες, ἵνα μὴ προῖκα ὠφελῶνται οἱ κάμνοντες. « Καί μιν καλύπτει· μῶν χαραδριὸν περνάς; » ὥς φησιν Ἱππῶναξ. Eadem fere ap. Olympiodor. ad h. l. et ap. schol. Aristoph. Av. 267. A quibusdam αἴθυιαν vocari addit Tim. Lex. p. 273. Loco Platonico usus est Iambl. Protr. p. 103. Falso accentu χαράδριον ap. LXX Lev. 11, 19, Deut. 14, 18, χαραδρίους ap. Philostr. p. 73, recto χαραδριοὺς ap. Clem. Al. p. 271, χαραδριὸς ap. Theophyl. Quæst. phys. c. 15, p. 24 Boiss. G. D. Epiphan. t. 2, p. 220, A : Ἔστι πετεινὸν λεγόμενον χ.· ὁ φυσιολόγος ἤλεγξε περὶ τούτου ὅτι ὅλον λευκόν ἐστι κτλ. Hippocr. t. 7, p. 260, 4, ἀπὸ χ. πίνειν, ubi Littré, *boire la décoction du pluvier*. Hase.]

[Χαραδριόω vitiose pro χαραδρόω, quod v.]

[Χάραδρος, ὁ, Charadrus, de quo Steph. Byz. : X., λιμὴν καὶ ἐπίνειον Κιλικίας. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ «Μετὰ δὲ Χάραδρος ποταμός.» Quæ post Κιλικίας exciderunt, recte restituit Meinek., ἔστι καὶ ποταμὸς, ὡς Ἡρωδιανὸς, ὡς Ἑκαταῖος etc., verbis ὡς Ἡρωδιανὸς ex articulo præcedente, Χαράδρα, huc translatis. Quam rationem confirmat Herodian., qui Χάραδρον haud dubie ex Hecatæo memoraverat, ap. Arcad. p. 74, 26 : Τὰ εἰς ρος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς κύρια ὄντα μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνου προπαροξύνεται, Μίνυθρος, Ἔρυθρος, Χάραδρος ποταμός. Χαραδροῦς, castellum Ciliciæ, memoratur ab Strab. 14, p. 669. || Χάραδρος, fl. Argolidis, ap. Thucyd. 5, 60, Pausan. 2, 25, 2; Achaiæ 7, 22, 11; Messeniæ 4, 33, 6; Phocidis 10, 33, 6. || Τοῦ κατὰ Πελλήνην χαράδρου ap. Plut. V. Agid. c. 8. Χάραδρος et χαράδρα distinguit scriptor Argum. Pind. Nem.: Χάραδρος ὁ ἐν γεωλόφοις ἀπερρηγμένος τόπος, χαράδρα δὲ ὁ ἐν ἐπιπέδοις. Conf. Lobeck. Pathol. Prol. p. 10.]

[Χάραδρος, ὁ, Charadrus, n. pr. viri in tit. Rhen., ex rest. Ph. Le Bas *Inscr. de Morée* n. 240, 1. Hase.]

Χαραδρόω, fut. ώσω, Salebrosum et cavernosum reddo, Torrentibus impetuosis excavo. Herodot. 2, [25] : Οἱ μὲν ποταμοὶ ὕδατος συμμισγομένου πολλοῦ αὐτοῖσι, ἅτε δομένης τε τῆς χώρης καὶ κεχαραδρωμένης, ῥέουσι μεγάλοι. Itidem [7, 176] : Ὡς ἂν χαραδρωθείη ὁ τόπος, Inundaretur torrentibus hyemali tempore. Apud Hippocr. vero [p. 299, 18] Galenus [Lex. p. 594] χαραδρωθέωσι exp. διέκρουν ἔχωσι, Exitum effluviumque habeant. Pro quo perperam in quibusdam edd. legitur χαραδραθέωσι : perperam vero et ap. Suid. scriptum Χαραδριοῦται pro χαραδροῦται : quod [nunc restitutum ex cod. Paris. et Etym. M. p. 806,

47] exp. ὀρύσσεται, κοιλαίνεται. [Gregor. Nyss. t. 2, p. 991, A, χαραδρωθέντος τοῦ τόπου. Pseudo-Chrysost. t. 10, p. 927, B, ἡ γῆ χαραδρωθεῖσα αὐχμῷ. Hase.]

Χαραδρώδης, ής, ές, Salebrosus. Diosc. 4, 57, de helichryso : Φύεται δὲ ἐν τραχέσι καὶ χαραδρώδεσι τόποις, In locis asperis et salebrosis, s. In torrentium alveis, ut Ruell. vertit. Plinius vero in frutetis nasci scribit, 21, 25. Item et χαραδρώδης ποταμὸς, ap. Strab., in Nonno χαραδραῖος ποταμὸς, Fluvius torrentis in modum rapidus et impetuosus. Erotianus [p. 392] ap. Hippocr. χαραδρώσεσιν exp. τελματώδεσιν : quoniam, inquit, χαράδραι dicuntur οἱ τελματώδεις τόποι. [Strabo 14, p. 649 : Ἀμφιθεάτρῳ κρυπτὴν ἔχοντι ὑπόρρυσιν τῶν χαραδρωδῶν ὑδάτων. Schneid. Jo. Phocas Descr. Palæst. p. 9, 14 Venet., τοῦ μεγάλου χ. χάσματος. Joseph. B. J. 5, 3, 2, τὰ κοῖλα καὶ χ. τοῦ τόπου. Hase.]

[Χαράδρωμα, τὸ, Vallis abrupta, Præcipitium. Jo. Phocas Descr. Palæst. p. 10, 34 Ven., εἰς τὰς ἀμφοτέρας τοῦ χ. ὄχθας. Hase.]

[Χαρακείτης. V. Χαρακίτης.]

[Χαρακηνὴ, ἡ. Χαρακηνός. V. Χάραξ.]

Χαρακίας, ου, ὁ, Degens in vallis aut proveniens : unde χαρακίαι Hesychio οἱ ἐν τοῖς χάραξι διατρίβοντες. Apud scriptores Historiæ Plantarum memoratur χαρακίας κάλαμος et τιθύμαλλος. Theophr. 4, 12 [11, 1], de calami s. arundinis generibus : Διαφέρειν δὲ ἀλλήλων ἰσχύϊ καὶ λεπτότητι καὶ ἀσθενείᾳ· καλοῦσι δὲ τὸν μὲν ἰσχυρὸν καὶ παχὺν, χαρακίαν· τὸν δ' ἕτερον, πλόκιμον. Unde Plin. 16, 36 : Characiam vocabant crassiorem firmioremque; Plociam vero, subtiliorem. Videtur autem χαρακίας nominari, quoniam χάραξι conficiendis aptus est; quum enim crassior sit et firmior, aggeribus etiam communiendis adhiberi potest, vel prope vitem depangi, ut ei pedamentum et sustentaculum sit, s. adminiculum : ut supra [infra s. v. Χάραξ] ex schol. Aristoph. docui χάρακα nominari κάλαμον τὸν προσδεδεμένον τῇ ἀμπέλῳ. Vallarem arundinem quidem appellant Latini, ut Vallaris corona dicitur, a vallo s. aggere, Vallatoriam autem arundinem vocat Ruell., quam Diosc. 1, 115, κάλαμον φραγμίτην. Diversus tamen est hic φραγμίτης calamus a calamo characia, quum illum Diosc. λεπτὸν esse tradat, hunc vero Theophr. παχὺν καὶ ἰσχυρόν. At τιθυμάλλου χαρακίου prolixa mentio ap. Diosc. 4, 165, ubi inter alia tradit τὸν ἄῤῥενα τιθύμαλλον hoc nomine vocari : eundem vero quibusdam κομήτην dici vel ἀμυγδαλοειδῆ vel κωβιόν : nasci autem in asperis et montosis locis. Vide et Plin. 26, 18, et Gorr. [Galen. vol. 13, p. 236 : Ἑπτὰ δὲ ὄντων αὐτῶν (τῶν τιθυμάλλων) ἰσχυρότατος μὲν ὅ τε χαρακίας ὀνομαζόμενος, ὃν δὴ καὶ ἄῤῥενα προσαγορεύουσιν ἔνιοι, καὶ ὁ θῆλυς ὁ μυρσινίτης καλούμενος etc.] Apud Hesych. vero legitur et Χαράκις, τιθύμαλλος. [Vitium ed. Hagen. In ed. Ald. Χαράκης, vitiose pro χαρακίας. G. D. Jul. Afric. Cest. p. 302, 30 mendose, τιθύμαλον τὸν χαρακίτην, ἥτις ἄνεισιν εἰς κλάδους καυλώδεις. Sec. Fraas. Syn. pl. floræ cl. p. 88 τιθύμαλλος χ. est Euphorbia Characias L.; *le tithymalle des haies* Daremb. Oribas. t. 2, p. 107, 11; 694, 6. Hase.]

Χᾰρᾰκίζω, Vallis depactis munio, Vallo protego, Vallo s. Palo erigo : Hesych. χαρακίζειν, διαιρεῖν, μετεωρίζειν, ἀσπαίρειν. [Non hoc, sed σπαίρειν, idque ante μ. διαιρεῖν, legitur ap. Hesych. corrupte. Aristot. De partt. an. 4, 6 : Χαρακίζουσι τοῖς προσθέτοις σκέλεσι.]

Χαράκιον, τὸ, Vallus, Pedamentum, Adminiculum, Sustentaculum : itidem ut χάραξ : unde ap. Hesych. χαράκια, ὑποστηρίγματα. Habet tamen formam diminutivi.

Χαρακισμὸς, ὁ, Munitio quæ palis defixis fit, Palorum defixio, Palatio : ut Vitruv. 2, 9, de alno : Itaque quia non nimis habet in corpore humoris, in palustribus locis infra fundamenta ædificiorum palationibus crebre fixa, recipiens in se quod minus habet in corpore liquoris, permanet immortalis ad æternitatem, et sustinet immania pondera structuræ, et sine vitiis conservat. Hujus autem generis fundamenta jaciuntur in solo uliginoso aut alioquin infirmo, nimirum ad sustinendum ædificium fistuca palis depactis, quibus structura nitatur. Pro Pali s. Valli aut Pedamenti defixione accipitur in hoc l. Pherecratis ap. Athen. 6, [p. 269, C] : Τίς ὀ' ἔσθ' ἡμῖν τῶν σῶν ἀροτῶν Ἢ ζυγοποιῶν ἔτι χρεία, Ἢ δρεπανουργῶν, ἢ χαλκοτύπων, Ἢ σπέρματος ἢ χαρακισμοῦ; Quid nobis opus est sementem facere, aut pedamenta fulciendis sustinendisque vitibus depangere? s. Vitem erigere appositis ridicis, (nam ita intelligendum μετεωρίζειν in superiore Hesychii expositione,) quoniam sc. Ζεὺς οἴνῳ ὕσει, ἀπὸ τῶν δὲ τεγῶν ὀχετοὶ βοτρύων ὀχετεύσονται.

[Χαρακίτης, ὁ. Timo ap. Athen. 1, p. 22, D : Βιβλιακοὶ χαρακῖται (codex χαρακεῖται). « Sunt scriptores librarii s. librorum. Χάραξ pro stilo, sicut χαράττειν, pro *scribere*. In Epigramm. : Λεπτὸς τὰς ἐχάραξε δόναξ. » Casaub. V. Χαρακίας.]

[Χαράκμωβα, τὰ, Characmoba. Steph. Byz. : Χ., πόλις τῆς νῦν τρίτης Παλαιστίνης, ἣν ἀναγράφει Πτολεμαῖος ἐν Γεωγραφικοῖς ἐν ε' βιβλίῳ (c. 17, ubi nomen in Χαράκωμα corruptum) ἐν ταῖς Ἀραβικαῖς τῆς εὐδαίμονος. Οὐράνιος δὲ ἐν τοῖς Ἀραβικοῖς· ... (Recte, ut videtur, Meinek. βιβλίῳ ἐν ταῖς Ἀραβίας τῆς πετραίας, τῆς εὐδαίμονος δὲ Οὐράνιος ἐν τοῖς Ἀραβικοῖς. Nam Ptolemæus Characmoba Arabiæ Petrææ urbibus adsignat.) Καὶ Μωβουχάρακα φησίν (φασίν Meinek.). Ὁ πολίτης τοῦ μὲν Χαράκμωβα Χαρακμωβηνός, ἐκ δὲ τοῦ Μωβουχάραξ Μωβοχαρακηνός, ἐπεὶ καὶ τοῦ Χάραξ Χαρακηνός, ὡς δείξομεν, καὶ τοῦ Μώαβα τὸ ἐθνικὸν Μωαβίτης. (Hæc sic in ordinem redigit Meinek. : δείξομεν· δυνατὸν καὶ Χαρακμωβίτης, ἐπεὶ καὶ τοῦ Μώαβα τὸ ἐθνικὸν Μωαβίτης.) Γλαῦκος ἐν Ἀραβικῆς ἀρχαιολογίας δ' « Ἡσύχαζον δ' ἐν τούτοις Χαρακμωβηνοί. »]

[Χαρακοβολία, ἡ, Jactus aggeris. HSt. :] Χαρακομολία, ἡ, Vallum, Castrum. Affertur ex Ezech. 19. Ubi tamen non reperio, et ubicunque legatur, suspectum habeo. [Legitur 17, 17 recte scriptum : Ποιήσει πρὸς αὐτὸν πόλεμον ἐν χαρακοβολίᾳ.]

[Χαρακοειδῶς, voc. lectione et signif. incertis ap. Heron. Spirit. p. 211, 16. Interpr., Cancellatim. Hase.]

[Χαρακοποιέομαι, Valla facio. Appian. Civ. 5, 110. « Id. Annibal. 10, τὸν στρατὸν ἀναπαύων ἐξ ὁδοιπορίας, καὶ χαρακοποιούμενος. » Hase.]

Χαρακοποιΐα, ἡ, Munitio s. Communitio educto vallo et aggere. [Polyb. 5, 2, 5; 6, 34, 1.]

Χαρακόω, Vallo communio, Aggere et fossa circumdo, Circumvallo. Æschin. p. 70 [73, 39] : Τὸ τέλος Ἐλάτειαν καταλαβὼν ἐχαράκωσε, καὶ φρουρὰν εἰσήγαγε. Itidem Ammon. [p. 145] χαρακώσαντες exp. περιφράξαντες. [Diodor. Exc. p. 505, 95 : Ἐχαράκουν καὶ ἐτάφρευον τὴν πόλιν. Plut. V. Cleom. c. 20 : Τὰ Ὄνεια χαρακώσας καὶ τειχίσας. Jerem. 32, 2 : Δύναμις βασιλέως Βαβυλῶνος ἐχαράκωσεν ἐπὶ Ἰερουσαλήμ· unde Hesych. : Ἐχαράκωσεν· ἐκύκλωσεν, ἐπολιόρκησεν. || Palo alligo. Geopon. 5, 27, 1 : Οἱ μὲν ταπεινότερον, οἱ δὲ ὑψηλότερον χαρακοῦσι (τὰς ἀμπέλους).] Per jocum vero Antiphanes ap. Athen. 2, [p. 60, C] : Τὸ δεῖπνόν ἐστι μάζα κεχαρακωμένη Ἀχύροις, πρὸς εὐτέλειαν· vocat enim per rizum in maza ex furfuracea et acerosa farina ejusmodi ἄχυρα, χάρακας, quoniam χαράκων modo acuta sunt et palatum gutturque comedentis pungunt exulcerantque, non aliter ac valli acuti pedes supergradientium : estque ejusmodi maza his ἀχύροις munita, veluti castellum aliquod χάραξι circumcirca depactis. [Improprie Stob. Ecl. eth. p. 1086 : Τὸ στόμα ὀδοῦσι χ. Maxim. Tyr. 2, p. 182 : Τῷ πόδε σκύτεσι χ. Philostr. p. 304 : Οὕτω μὲν χαρακώσαντες τὸν πλοῦτον, οὕτω δὲ ἀσφαλῶς τειχισάμενοι. G. D. Damasc. V. Isidori p. 129, 16, ὁδὸν φιλοσοφίας κεχαρακωμένην. Hase. || Ἐχαρακώθη ὑπὸ τοῦ οἴνου ap. Anton. Lib. c. 12, vitiose pro ἐκαρώθη, quod restituit Xylander. V. Bast. Epist. crit. p. 136.]

Χαρακτὴρ, ῆρος, ὁ, [i. q. χαράκτης, quod v. ||] I. q. τύπος, Nota impressa, insculpta, inscripta, ut signa quæ numis aureis argenteisve aut æreis imprimuntur, et notæ literarum, quæ cælo inciduntur lapidi, æri, aut alii metallo, vel stylo insculpuntur tabulæ ceratæ, aut calamo inscribuntur libro aut papyro : quod χάραγμα quoque nominatur. [Plato Polit. p. 289, B.: Οἷον ἡ τοῦ νομίσματος ἰδέα καὶ σφραγίδων καὶ παντὸς χαρακτῆρος. Eurip. El. 559 : Τί μ' εἰσδέδορκεν ὥσπερ ἀργύρου σκοπῶν λαμπρὸν χαρακτῆρα;] Aristot. Pol. 1, 6, de numismate loquens : Τὸ μὲν πρῶτον ἁπλῶς ὁρισθὲν μεγέθει καὶ σταθμῷ, (sc. argentum, ferrum, æs, au-

rumve, quod signandum est,) τὸ δὲ τελευταῖον καὶ χαρακτῆρα ἐπιβαλλόντων, ἵνα ἀπολύσῃ τῆς μετρήσεως αὐτούς· ὁ γὰρ χαρακτὴρ ἐτέθη τοῦ ποσοῦ σημεῖον. Ubi χαρακτῆρα ἐπιβάλλειν vocat quod alibi σημαίνειν : et in OEcon. 2, [c. 20] ἐπικόπτειν χαρακτῆρα, Notam imprimere et signum. [Polyæn. 6, 9, 1 : Ἄλλον χαρακτῆρα ἐπιβαλών· modo pari potestate usurpaverat μετακόπτειν. Dubites itaque an in Alcidam. Orat. pro Ulysse p. 186, 36, quod vulgo legitur, πρῶτοι Φοίνικες χαρακτῆρα ἔβαλλον, refingendum sit in ἐπέβαλλον. Hinc illustrandus est Arrian. Epictet. 3, 22 : Ἰδὲ χαρακτὴρ, ἴδ' ἐπιβολή. Hemst. ad Aristoph. Pl. 861, p. 294.] Itidem Lucian. [Hermot. c. 44] pro Nota accepit, quæ inscribitur: Τί δὲ εἰ μηδὲ γράμματα γράφοιμεν ἐπὶ τῶν κλήρων, ἀλλά τινα σημεῖα καὶ χαρακτῆρας; οἷα πολλὰ Αἰγύπτιοι γράφουσιν, ἀντὶ τῶν γραμμάτων, κυνοκεφάλους τινὰς ὄντας καὶ λεοντοκεφάλους ἀνθρώπους. Nec non et Plut. ita vocavit Literarum notas formasque s. Literas æneæ insculptas inscriptasque tabulæ, vel ceratæ tabellæ, Adv. Colot. [p. 1120, F] : Ὁ δὲ Κολώτης ἔοικε τὸ αὐτὸ πάσχειν τοῖς νεωστὶ γράμματα μανθάνουσι τῶν παίδων· οἳ τοὺς χαρακτῆρας ἐν τοῖς πυξίοις ἐθιζόμενοι λέγειν, ὅταν ἔξω γεγραμμένους ἐν ἑτέροις ἴδωσιν, ἀμφιγνοοῦσι καὶ ταράττονται· De deo Socr. [p. 577, E] : Πίναξ χάλκεος ἔχων γράμματα πολλὰ θαυμαστὰ ὡς παμπάλαια· γνῶναι γὰρ ἐξ αὐτῶν οὐδὲν παρεῖχε, καίπερ ἐκφανέντα τοῦ χαλκοῦ καταπλυθέντος· ἀλλ' ἴδιός τις ὁ τύπος καὶ βαρβαρικὸς τῶν χαρακτήρων, ἐμφερέστατοι Αἰγυπτίοις. [De forma vel personæ vel rei impressa, Herodot. 1, 116 : Ὁ χ. τοῦ προσώπου. Æsch. Suppl. 282 : Κύπριος χ. τ' ἐν γυναικείοις τύποις εἰκὼς πέπληκται τεκτόνων πρὸς ἀρσένων. Eurip. Med. 519 : Ἀνδρῶν ... οὐδεὶς χ. ἐμπέφυκε σώματι. Dio Chr. vol. 2, p. 268 : Ὁ χρόνος τυχὸν οὐκ ἦν τοιοῦτος ὥστε μὴ ἀνενεγκεῖν τὸν χ. (corporis) δέκα ἐτῶν διαγεγονότων. X. γραμμάτων ap. Plut. Mor. p. 214, F ; ῥημάτων Aristoph. Pac. 220 : Ὁ γοῦν χ. ἡμεδαπὸς τῶν ῥημάτων.] Sæpe et metaph. usurpatur itidem pro Nota et signo impresso. [Plato Phædr. p. 263, B : Εἰληφέναι τινὰ χ. ἑκατέρου τοῦ εἴδους.] Isocr. Ad Demon. [p. 2, D] de Hercule et Theseo : Οἷς ἡ τῶν τρόπων ἀρετὴ τοιοῦτον εὐδοξίας χαρακτῆρα τοῖς ἔργοις ἐπέβαλεν, ὥστε τὸν ἅπαντα χρόνον οὐ δύνασθαι λήθην ἐμποιῆσαι τῶν ἐκείνοις πεπραγμένων. Et ap. Auctorem Epist. ad Hebr. 1, [3] : Ὢν ἀπαύγασμα τῆς δόξης, καὶ χαρακτὴρ τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ. [De quo l. v. quæ ex Patribus collegit Suicer.] Ubi Erasm. vertit, Expressa imago, noviss. vero Interpres Insculptam formam dicturum se potius fuisse scribit, nisi Græcum vocab. sibi visum esse planius. Sic autem vocari insculptam formam, ut ab omni adumbrata vel inani imagine distinguat. Eam vero considerari in divinitate ipsius, quatenus in carne sese conspiciendam præbet : quoniam nimirum in Christo Deo conspicuo vivus, expressus, insculptus [Dei illius optimi maximi benignissimique ac beneficentissimi Patris vultus luculenter apparet. Similis locus Eur. Hec. [379] : Δεινὸς χαρακτὴρ κἀπίσημος ἐν βροτοῖς, Ἐσθλῶν γενέσθαι, Luculenta insignisque nota est. Solent enim in liberis parentum ingenium moresque illucescere, velut impressa nota. [Herc. F, 658 : Φανερὸν χ. ἀρετῆς. Epict. Diss. 4, 5, 16 : Οἱ χ. οὓς ἔχων (ὁ ἄνθρωπος) ἐν τῇ διανοίᾳ ἐλήλυθεν· 3, 22, 80 : Οὐ φανταζόμεθα κατ' ἀξίαν τὸν χ. τὸν Διογένους· 4, 5, 17 : Τίνα ἔχει χ. τὰ δόγματα αὐτοῦ;] || Significat etiam Forma. Cic. Ad Brut. [c. 36] : Sed in omni re difficillimum est, formam (quod χαρακτὴρ Græce dicitur) exponere optimi. Itidemque Formas orationis s. Genera dicendi vocant Latini, quos Græci χαρακτῆρας, nec non ἰδέας λόγου. Cic. Orat. [c. 39] : Forma ipsa et character qui dicitur. Demetr. Phaler. [§ 36] : Εἰσὶ δὲ τέσσαρες οἱ ἁπλοῖ χαρακτῆρες, ἰσχνὸς, μεγαλοπρεπὴς, γλαφυρὸς, δεινὸς, καὶ λοιπὸν οἱ ἐκ τούτων μιγνύμενοι. At Gellius 7, 14 : Et in carmine et in soluta oratione genera dicendi probabilia sunt tria, quæ Græci χαρακτῆρας vocant, nominaque eis fecerunt apponi, ἁδρὸν, ἰσχνὸν, μέσον : nosque quem primum posuimus, Uberem vocamus; secundum, Gracilem; tertium, Mediocrem. Uberi dignitas atque amplitudo est; gracili, venustas et subtilitas; medius, in confinio est, utriusque modi particeps. Rursum Demetr.: Ὁ ἐπιστολικὸς χαρακτὴρ δεῖται ἰσχνότητος, ut et ἐπιστο-

A λικοὶ τύποι dicuntur. [Alio sensu χαρακτῆρες λόγου sunt *varia orationis genera*, argumentis diversa. Sic Apollon. Tyan. Epist. 19 apud Philostr. p. 391 : Πέντε εἰσὶ σύμπαντες οἱ τοῦ λόγου χαρακτῆρες, ὁ φιλόσοφος, ὁ ἱστορικὸς, ὁ δικανικὸς, ὁ ἐπισταλτικὸς, ὁ ὑπομνηματικός. Hanc etiam ὕλην τῶν προβλημάτων appellant : vid. schol. ad Hermog. 3 Περὶ εὑρ. p. 363, et Cic. Ep. ad Quint. fr. 2, 15. Ernest. Lex. rhet. De genere dicendi Dionys. De comp. verb. c. 23 : Λέξιν εἰς τὸν αὐτὸν κατεσκευασμένην χαρακτῆρα Ἰσοκράτους. Epict. Diss. 2, 17, 35 : Γράφεις ... εἰς τὸν Ξενοφῶντος χ. Suidas s. v. Ζωναῖος : Φέρονται αὐτοῦ καὶ ἕτεραι ἐπιστολαὶ, ἀλλ' ἀποπίπτουσι τοῦ χ.] Item χαρακτῆρες γλώσσης interpr. Linguæ formæ atque differentiæ, [quod Pollux 2, 109 annotavit ex] Herodoto 1, [142] : Οὗτοι χαρακτῆρες γλώσσης τέσσαρες. [Et ib. 57 : Τὸν γλώσσης χ. Soph. fr. 186 : Καὶ γὰρ χ. αὐτὸς ἐν γλώσσῃ τί με παρηγορεῖ Ἀάχωνος ὀσμᾶσθαι λόγου.] Rursum pro Forma et figura accipit Bud. ap. Demosth. : Ἐν μὲν τοῖς ἐσόπτροις ὁ τῆς ὄψεως, ἐν δὲ ταῖς ὁμιλίαις ὁ τῆς ψυχῆς

B χαρακτὴρ βλέπεται, Figura, Effigies, Imago. || Ritus, τρόπος. 2 Macc. 4, [10] : Τῆς ἀρχῆς κρατήσας, εὐθέως ἐπὶ τὸν Ἑλληνικὸν χαρακτῆρα τοὺς ὁμοφύλους μετῆγε, Statim ad gentilem ritum contribules suos transferre cœpit. || Sexus, Bud. ex Galeno : Ἑρμαφρόδιτος, ἔστι συμπλοκὴ τοῦ τε ἀῤῥενικοῦ καὶ τοῦ θηλυκοῦ χαρακτῆρος. Ubi etiam possis accipere pro Nota qua sexus distinguitur, s. pro Nota quæ sexui utrique impressa est, ut discerni queat. [Dio Chrys. vol. 2, p. 29 : Ἀνήρ τις ὢν καὶ τὸν χ. ἔχων τὸν αὐτοῦ καὶ τὴν φωνὴν τὴν ἑαυτοῦ.] || Χαρακτὴρ, Descriptio. Sic enim Cic. Top. [c. 22] : Quum autem quid sit quæritur, notio explicanda est, et proprietas et divisio et partitio; hæc enim sunt definitioni attributa. Additur etiam descriptio, quam Græci χαρακτῆρα vocant. Et mox, Descriptio, qualis sit avarus, qualis assentator, ceteraque ejusdem generis, in quibus natura et vita describitur. Sic et τύπους vocari Descriptiones non exactas, supra docui ex Gellio. Fueritque hic χαρακτὴρ s. τύπος Ea descriptio qua describitur res aliqua veluti ex nota ei

C impressa a ceteris rebus eam distinguendo.

[Χαρακτὴρ, ὁ, Character, n. pr. viri in inscr. Rom. C. I. vol. 3, p. 1002, n. 6640, 1. Hase.]

Χαρακτηρίζω, fut. ίσω, Insignio, Suo charactere et nota designo, Denoto signo et charactere veluti impresso. Chrysost. in Ep. ad Hebr. p. 195 : Μάλιστα δὲ χαρακτηρίζει τὸν χριστιανισμὸν ἡ ἀγάπη· nullum enim manifestius habemus signum indiciumque et argumentum, quo Christianum agnoscamus, quam caritatem, ut et 1 Jo. 3, [19] ait : Ἐν τούτῳ γινώσκομεν ὅτι ἐκ τῆς ἀληθείας ἐσμὲν, ἐὰν ἀγαπῶμεν μὴ λόγῳ μηδὲ γλώσσῃ, ἀλλ' ἔργῳ καὶ ἀληθείᾳ. Sic schol. Eur. exponens locum illum ex Hec. [379] supra citatum, Δεινὸς χαρακτὴρ κἀπίσημος ἐν βροτοῖς, Ἐσθλῶν γενέσθαι, ait, ὅστις ἐστὶν εὐγενὴς καὶ γένους λαμπροῦ, χαρακτηρίζει ἑαυτὸν καλοῖς λόγοις, Sese veluti signo et charactere impresso cognoscendum et ab aliis discernendum præbet. Dionys. quoque Areop. usus est pro Denoto, Notam rei et formam exprimo, et substantiam repræsento, teste Bud., qui affert et hunc l. Plut. De

D Homero [2, § 172] : Οὐκ ἠμέλησε δὲ οὐδὲ χαρακτηρίσαι τοὺς ῥήτορας· τὸν μὲν γὰρ Νέστορα ἡδὺν καὶ προσηνῆ τοῖς ἀκούουσιν εἰσάγει, τὸν δὲ Μενέλαον, βραχυλόγον καὶ εὔχαριν, καὶ τοῦ προκειμένου τυγχάνοντα, τὸν δὲ Ὀδυσσέα πολλῇ καὶ πυκνῇ τῇ δεινότητι τῶν λόγων κεχρημένον· quod interpr. Oratores informare non neglexit, Comm. p. 793. Ubi etiam Dionysii duos locos habes: in quorum uno ait, Πολλάκις δὲ καὶ τὰ ἀρχαιότατα τῇ αἰῶνος ἐπωνυμίᾳ χαρακτηρίζει· docens iis verbis, Sacram scripturam αἰῶνος vocabulo sæpenumero denotare et significare etiam τὰ ἀρχαιότατα : nam χαρακτῆρες et χαράγματα sunt Notæ rerum significatrices atque indices. Rursum idem Bud. in suo Lex. annotat, Hermogeni Περὶ πολιτικοῦ λόγου circa finem, χαρακτηρίζειν τοὺς ῥήτορας esse Elogium scribere cujusque oratoris, aut historici, aut poetæ, quo nimirum charactere et genere scribendi usus sit, indicando, ut Cic. fecit in Bruto, nec non Dionys. H. et Quintilianus. Præterea idem χαρακτηρίζω interpr. Notam habeo, Significo, Typus sum, afferens ex

Arethæ Comm. in Apoc. 6, p. 918 : Δεύτερον ζῶον δ μόσχος ἐστὶν, ὃς τῶν ἁγίων μαρτύρων τὰς ἱερὰς θυσίας χαρακτηρίζει. [Greg. Nyss. t. 1, p. 54, B; 67, A; 106, B; 266, B; 562, C. Synes. p. 41, B. OEcumen. In Apocal. p. 264, 23; 302, 13; 377, 9 Cramer. Philo vol. 1, p. 151, 2; 394, 5, ἐπειδὰν ἑκάτερον χαρακτηρίσωμεν. Galen. vol. 14, p. 682, 8, de sectis medicorum, χαρακτηρίζει οὖν καὶ τὴν μεθοδικὴν αἵρεσιν πρῶτον μὲν κτλ. 679, 16, χ. οὖν καὶ τὴν ἐμπειρικὴν αἵρ. ταῦτα· 678, 11, τέσσαρα οὖν ἐστὶ τὰ χαρακτηρίζοντα τὴν λογικὴν αἵρ. vol. 19, p. 491, 1, τὴν ὑγίειαν χαρακτηρίζεσθαι. Hase. || Describo. Athen. 6, p. 258, E : Κεχαρακτήρικεν ὡς ἔνι μάλιστα ἐπιμελῶς τὸν κόλακα Μένανδρος. Maxim. Tyr. 17, 3 : Κἂν ἔτι μειζόνως χαρακτηρίζοις τὸν Δία. Diog. L. 4, 31 : Ἴωνα δὲ καὶ ἐχαρακτήριζε νέος ὤν.]

[Χαρακτηρικὸς vitiose pro χαρακτηριστικὸς, quod v.]

[Χαρακτήρισμα, τὸ, i. q. γνώρισμα. Tzetz. Proleg. in Lycophr. Kall. Idem ad Hesiod. p. 1. « Is. Porphyrog. in Allatii Exc. p. 304, 318. » Boiss. OEcum. In Apocal. p. 348, 12 Cramer., τῶν ὑποστατικῶν χ. Hase.]

Χαρακτηρισμὸς, ὁ, Designatio, Denotatio, quæ sc. rem aliquam sua veluti nota insignitam repræsentat. [Clem. Al. p. 156 : Ἔστι δὲ ὁ χ. οὐ φοβερὸς ἄγαν αὐτοῦ. Wakef. Sopater in Walzii Rhett. vol. 5, p. 26, 9 : Ὅσα εἰς τὸν χ. τῶν κεφαλαίων εἶπεν ὁ ῥήτωρ. « X. schema orationis, de quo Rutilius Lup. 2, 7, ita : Quemadmodum pictor coloribus figuras describit, sic orator hoc schemate aut vitia aut virtutes eorum, de quibus loquitur, deformat. Conf. Quintil. 9, 3, p. 457. » Ernest. Lex. Rhet. Trypho in Walzii Rhett. vol. 8, p. 751 : X. ἐστι λόγος τῶν περὶ τὸ σῶμα ἰδιωμάτων ἀπαγγελτικὸς, ὃν καί τινες εἰκονισμὸν λέγουσιν, οἷον (Hom. Od. T, 246) « Γυρὸς ἐν ὤμοισιν, μελανόχρως, οὐλοκάρηνος. » Polyb. Sard. ib. p. 615 : X. ἐστιν ὑποτύπωσις ἰδιώματος ψυχῆς, addito exemplo Hom. Il. Λ, 653. G. D. Anon. Laud. Capill. p. 35, 18 Miller., φρονήσεως χ. Hase.]

[Χαρακτηριστέον, Charactere suo describendum. Hermog. p. 346, 12 ed. Sturm. Eustath. p. 1388, 26 : X. ἐξ αὐτοῦ τὸν ἀπόγονον.]

Χαρακτηριστικὸς, ἡ, ὸν, In quo est nota differentiæ, Bud. ex Damasc. De Trinit. p. 12 et 13 : Τῷ δὲ χαρακτηριστικῷ τῆς ἰδίας ὑποστάσεως ἀδιαιρέτως διαιρούμεναι αἱ ὑποστατικαὶ ἰδιότητες. Et rursum p. 13, de individuis, ut est Petrus, Paulus, Julius, Antonius : Καὶ γὰρ καὶ τόπῳ διεστήκασι, καὶ χρόνῳ διαφέρουσι, καὶ γνώμῃ μερίζονται, καὶ ἰσχύϊ καὶ μορφῇ, εἴτουν σχήματι, καὶ ἕξει, καὶ κράσει, καὶ ἀξίᾳ καὶ ἐπιτηδεύμασι, καὶ πᾶσι τοῖς χαρακτηριστικοῖς ἰδιώμασιν. Ubi χαρακτηριστικὰ ἰδιώματα vocat Notas proprias differentiæ, inquit Bud., s. Notas quibus alius ab alio discernitur. Unusquisque enim certas sibi velut impressas habet notas, certisque signis est notatus, quibus ab alio differt. Itidem Grammatici uniuscujusque conjugationis præsenti, futuro et præterito tribuunt suas literas characteristicas, quibus veluti signis et notis cognoscitur quoti ordinis unumquodque verbum sit, primine an secundi, an tertii, an quarti : ut præteriti in prima conjugatione, φ, in secunda χ, in tertia et quarta κ est γράμμα χαρακτηριστικόν. Utuntur vero et aliis modis hoc vocabulo. [Hesych. : Χαρακτηριστικόν· σημεῖον δηλοῦν τοὺς χαρακτῆρας. HSt. s. v. Χαρακτήρ :] Unde Χαρακτηρικὸν dicitur In quo est nota characteris et styli vel differentiæ, Bud. ex Dionys. Hal. [vol. 5, p. 473, 3] : Ταύτην μέν τοι κρατίστην τε ἀρετὴν καὶ χαρακτηρικωτάτην τῆς Λυσίου λέξεως ἔγωγε πείθομαι. Et rursum [p. 481, 11] : Τὸ κράτιστόν ἐστι τῶν Λυσίου ἔργων καὶ τὸ χαρακτηρικώτατον τῆς δυνάμεως, ἡ κοσμοῦσά τε καὶ ἀνθίζουσα τὴν λέξιν αὐτοῦ χάρις. [Dionysii verba HSt. sumsit ex Oratorum ed. Aldina : nam ap. Dionys. recte scriptum χαρακτηριστικωτάτην et χαρακτηριστικώτατον, etsi ib. p. 784 : Τελευταῖόν ἐστι τῶν ἔργων αὐτοῦ καὶ χαρακτηρικώτατον ὃ παρ' οὐδενὶ τῶν ἄλλων συγγραφέων οὕτως ἀκριβῶς ἐξείργαστο κτλ. 1073, 3 : Ταῦτα τῆς ἀρχαίας καὶ αὐστηρᾶς ἁρμονίας ἐστὶ χαρακτηρικά· pariterque p. 1111, 12, ubi tamen cod. Bodl. χαρακτηριστικὰ, ut p. 792, 16, χαρακτηριστικώτατα legitur; p. 170, 1 : Χαρακτηριστικὰ τῆς αὐστηρᾶς ἁρμονίας· et p. 1060, 10; 1061, 2 et 7; 1079, 1; 1127, 7 : quæ sola recta forma est et superioribus quoque locis restituenda, de quo partim jam Sylb. et Reisk. monuerunt. Aliud vitium p. 869, 7, χαρακτικώτατα, licet iisdem in verbis p. 792, 16, recte scriptum sit χαρακτηριστικώτατα. Sext. Emp. p. 169, 30 : Τὰ προειρημένα ... οὐκ ἔστι χαρακτηριστικὰ τοῦ ἀγαθοῦ κοινοποιούμενα. Schol. Aristoph. Ran. 959 : Χαρακτηριστικὸν καὶ τοῦτο. G. D. Χαρακτηρικοῖς ἰδιώμασι legitur quoque ap. Jo. Damasc. t. 1, p. 488, B; sed recte χαρακτηριστικὸν ἰδ. ib. p. 14, E; χ. ἰδιώματα p. 211, E; χ. ἰδιωμάτων p. 302, E. Hase. || Adv. Χαρακτηριστικῶς, Eustath. p. 1167, 60.]

[Χαράκτης, ὁ, Cusor, Qui numos cudit. Manetho 6, 388 : Ἀμοιβαίοιο χαράκτας σήματος. || Χαρακτὴρ, ῆρος, ὁ, idem. De eo qui nomina cudit Euryph. ap. Stob. Flor. 103, 27 (p. 556, 8) : Ὀνόματα ἔθηκε τοῖς πράγμασι, χαρακτὴρ αὐτῶν γενόμενος. Conf. Χαρακτός.]

[Χαρακτὸς, ἡ, ὸν, Incisus. Hippocr. p. 913, C : Πρίονι χρὴ χαρακτῷ ἐμπρίειν τὸ ὀστέον, quod recte interpretatur Littré vol. 3, p. 258, *avec un trépan aiguisé*, collata gl. Galeni Lex. p. 594 : Χαράκτωρ (corrige χαρακτῷ)· ὠξυσμένῳ ὑπὸ τοῦ χαρακτῆρος· ubi χαρακτῆρος de homine qui terebram acuit potius intelligendum quam de instrumento. Χαρακτῷ autem ut ap. Galen. in Χαράκτωρ (nam sic libri, non χαράκτωρι ut nunc editum) corruperunt librarii, ita in χαράκτρῳ abiit in libris vulgatis Nicandri, de quo loco HSt. :] Χαρακτήριος, sive Χάρακτρος, per sync., Incidendi vim habens, Aptus ad incidendum et secandum. Nicander Al. 308 : Ἢ ὀδελὸν κνηστῆρι κατατρίψαιο χαράκτρῳ Σιλφίου, ἄλλοτ' ὀλίζον ἀποτμήξειας ὀποῖο, ubi schol. ἢ ὀβελὸν σιλφίου τῷ χαρακτηρικῷ κνηστῆρι, ἤγουν μαχαίρᾳ, κατάτριψον, ἤγουν ξέσον. Sed videndum ne pro isto χαρακτηρικῷ, quod habent vulg. editt., scrib. sit χαρακτικῷ. Nisi malis χαρακτῷ, quod in vet. Cod. [et cod. Gotting.] legitur. Esset autem hoc χαρακτὸς, i. q. χαραχθεὶς s. κεχαραγμένος, Acutus, Exacutus. [Χαρακτῷ non solum scholiastæ, sed etiam Nicandro restituendum. Eodem modo ῥῖναι χ. ap. Leonid. Tar. Anth. Pal. 6, 205 : Τέκτονος ἄρμενα ταῦτα ... αἵ τε χαρακταὶ ῥῖναι κτλ., Limæ sulcatæ.]

Χαράκωμα, τὸ, Munitio ex ejusmodi vallis et stipitibus in terram deplantatis, terraque aggesta obrutis [quæ χάρακες dicuntur], i. e. Vallum, Agger, χάραξ. [Septus, Vallatus, Vallatio, Septum, Pedamen, Pedamentum, Gl.] Ammonio [p. 145] περίφραγμα. Demosth. [p. 71, 20] : Παντοδαπὰ εὑρημένα ταῖς πόλεσι πρὸς φυλακὴν καὶ σωτηρίαν, οἷον χαρακώματα, καὶ τείχη καὶ τάφροι, καὶ τἆλλα ὅσα τοιαῦτα. Xenoph. Hell. [5, 4, 39] : Διὰ τῶν ὡδοποιημένων τοῦ χαρακώματος ἐξόδων· 6, [2, 23] : Ἐκινδύνευσαν δ' ἂν καὶ τὸ στρατόπεδον ἑλεῖν σὺν τῷ χαρακώματι. [Anab. 5, 2, 26 : Ἐνῆπτον καὶ τὰς παρ' αὐτὸ τὸ χ. οἰκίας.] Rursum Demosth. [p. 254, 26] : Χαρακώματα βαλόμενος πρὸς τῇ πόλει, καὶ μηχανήματα ἐπιστήσας, ἐπολιόρκει· solent enim in oppugnationibus etiam urbium ab hostibus aggeres s. valla educi, ex quibus obsessos infestent telorum immissione, sese autem contra eos tela regerentes muniant. Item ap. Polluc. [1, 161] synonymus, Σταυροὺς ἐπήξαντο, χαρακώματα ἐποιήσαντο, περιεσταύρωσαν, ἀπεσταύρωσαν, χάρακα ἐβάλοντο, περιεχαράκωσαν, ἐφράξαντο. [Id. 9, 14. Polyb. 9, 3, 2; et χ. διπλοῦν 10, 31, 8. Plutarch. V. Æm. Pauli c. 20 : Φάλαγγα ὥσπερ χαρακώματι τῷ πυκνώματι τῶν σαρισσῶν ὑπαντιάζουσαν· V. Caton. c. 13 : X. καὶ διατειχίσματα· V. Mar. c. 23 : Χαρακώμασιν ἔζευξε τὸν πόρον· et alibi. Aristid. vol. 1, p. 151, 18. X. βαλέσθαι Liban. vol. 3, p. 308, 1.]

[Χαρακωμήτης, ὁ, nomen fluvii ap. Athen. 2, p. 43, A : Τὰ ἐν Ἀσίᾳ περὶ Τράλλεις καὶ τὸν Χαρακωμήτην ποταμόν. Hunc fluvium nusquam alibi memoratum reperio. Vetustum nomen Trallium Χάραξ fuisse ait Steph. Byz. s. v. Χάραξ, quod an huc faciat nescio. Illud video, a Χάραξ formatum Χαρακηνὸς oportuisse. Igitur nomen loci unde formatum adjectivum, quod hic legitur, fuisse debet Χάραξ κώμη vel Χάρρα κώμη. Schweigh.]

[Χαράκωσις, εως, ἡ, Circumvallatio. Lycurg. p. 153, 27 : Ἐπεμελοῦντο οἱ μὲν τῆς τῶν τειχῶν κατασκευῆς, οἱ δὲ τῆς χ. LXX Deut. 20, 20 : Οἰκοδομήσεις χαράκωσιν

ἐπὶ τὴν πόλιν. Plutarch. V. Marii c. 7. « Philo Belop. p. 82, 33; 83, 46; 103, 22; 85, 48, τὰ προτειχίσματα καὶ τάφρους καὶ τὰς χαρακώσεις, Vallos. » Hase. || Pedatio, Gl. Περὶ χαρακώσεως Geopon. 5, 27, in lemmate capitis.]

[Χαραμός. V. Χηραμός.]

[Χαρανδαμᾶς, ὁ, Charandamas, n. pagi propter Daphnen Antiochiæ. Anon. Vita Marthæ Actt. SS. Maii t. 5, p. 409, B; 414. D. Unde adj. Χαρανδαμηνός, ἡ, ὸν, Niceph. Mag. V. Sym. jun. Styl. ib. p. 532, E. Hase.]

Χάραξ, ακος, ὁ, Sulcus terræ aratro aut fossorio instrumento excavatæ, Fossa, ut Hesychio quoque χάρακες sunt τάφροι. Peculiariter vero χάρακος nomine dicitur Vallum s. Agger quo castra muniri solent. Nisi malis Agger et fossæ castris circumdatæ; τὸ χαράκωμα τοῦ στρατοπέδου, Eustath. [p. 1390, 53]: Suidæ et Hesychio χαράκωμα, περίφραγμα, ὃ περιεβάλλοντό τινες ἐν στρατοπέδῳ ἐπὶ σωτηρίᾳ. Menander: Πολλοὶ γὰρ ἐκλελοιπότες τὸν χάρακα, τὰς κώμας ἐπόρθουν. Plutarch. [Mor. p. 321, E]: Εἰ δὲ τότε Πορσήνας τις ἐπέβρισε, Τυρρηνικὸν χάρακα καὶ στρατόπεδον παραστήσας, Quod si tum Porsena quispiam infesto mœnia exercitu Tyrrhenoque vallo cinxisset, Bud. Cicero vertit etiam Castra; pro his enim Polybii [6, 58, 4]: Ἐκπορευόμενος ἐκ τοῦ χάρακος ἤδη, καί τι φήσας ἐπιλελῆσθαι, πάλιν ἀνέκαμψε, ipse habet, Paulo post quam erat egressus ex castris rediit, quasi aliquid esset oblitus. Et rursum, Quum Annibalis permissu exisset ex castris, rediit paulo post, quod se oblitum nescio quid dicerét. Quomodo et Suid. χάραξ accipi ait pro στρατόπεδον, ut in loco [Polybii 18, 1, 6]: Οἱ Ἕλληνες τοῦτον ἡγοῦνται χάρακα ἄριστον ὃς ἂν ἔχοι πλείστας ἐκφύσεις καὶ μεγάλας πέριξ τοῦ πρέμνου· παρὰ δὲ Ῥωμαίοις, δύο κεραίας ἢ τρεῖς ἔχουσιν οἱ χάρακες. Et in hoc, Οἱ μὲν προσέφερον τὸν χάρακα πρὸς τὴν ἄκραν. [Polyb. 1, 80, 11: Τοὺς περὶ τὸν Γέσκωνα ἦγον ἐκ τοῦ χάρακος· 3, 45, 5: Τὴν τῶν πεζῶν ἐκίνει δύναμιν ἐκ τοῦ χάρακος, ut ἐκλιπεῖν τὸν χάρακα ap. Plutarch. V. Popl. c. 19, et alibi. Χάρακα ἐνεβάλλετο ap. Diodor. Exc. p. 530, 27, quod ἐβάλετο potius scribendum cum Scaligero, ut χάρακα τίθεσθαι, Castra metari, ap. Dionys. A. R. 5, 3; 6, 29; 9, 16.] || Porro χάραξι Hesych. exp. etiam φραγμοῖς, Sepimentis, sepibus, septis, nec non καλάμοις, ut Suidas quoque, qui addit etiam ἀκανθώδεσι φυτοῖς: quemadmodum Hesychio rursum χάρακες non solum sunt τάφροι, nec non κάλαμοι, sed etiam ἀκανθώδη φυτὰ, Plantæ spinosæ. Idem iterum, ut et Suidas, χάραξι affert pro ὀξέσι ξύλοις, nec non pro σταυροῖς. Significat enim χάραξ interdum Palum præacutum, quem σταυρὸν etiam appellant et σκόλοπα. Sed in ea signif. feminini generis est, ut Ammon. [p. 145], Suid., Eustath. et alii gramm. annotant. Ait enim Eustath. p. 1390, χάραξ feminino quidem genere, τὸ τῆς ἀμπέλου ὑπόστημα, masculino autem, τὸ χαράκωμα τοῦ στρατοπέδου. [Phryn. in Bekk. Anecd. p. 72, 3: Χ. θηλυκῶς ἐπὶ τοῦ τῆς ἀμπέλου στηρίγματος· τὸ μέντοι χαράκωμα ἀρρενικῶς ὁ χάραξ. Pariter præcipit in Ecl. p. 61 ed. Lob. et Mœris, p. 410, Thom. M. p. 912, Etym. M. p. 806, 40.] Itidemque Suid. χάρακα ἀρσενικῶς esse ait τὸ στρατόπεδον, θηλυκῶς autem τὸν τῆς ἀμπέλου: quem Latini Palum vocant, Vallum, s. Acuto robore vallum, Ridicam, Pedamentum, Adminiculum, Statumen: palum sc. firmiorem, cui vitis alligatur. Græci vocant etiam κάμακα. Sic ap. Aristoph. Vesp. [1291]: Εἶτα νῦν ἐξηπάτησεν ἡ χάραξ τὴν ἄμπελον, Fefellit ridica vitem, Pedamentum vitem decepit. Dicitur vero hoc, Ἡ χάραξ τὴν ἄμπελον, omisso subauditoque verbo ἐξηπάτηκεν, proverbialiter, ὅταν ὑπὸ τοῦ σώζοντος τὸ σωζόμενον ἀπατηθῇ, ut Eustath. annotat, et ante eum Suid. et Hesych., nec non ipse schol. Aristoph. eo in loco: qui etiam addit, Ὅταν ἐξαπατηθῇ τις πιστεύσας· dicens sumptum esse ἀπὸ τῶν καλάμων τῶν προσδεδεμένων ταῖς ἀμπέλοις, οἳ ἐνίοτε ριζοβολήσαντες ὑπεραύξονται ἀμπέλων. Ubi etiam nota eum χάρακας vocare καλάμους τοὺς προσδεδεμένους ταῖς ἀμπέλοις. [Sic etiam schol. Ach. 986: Τὰς χάρακας τοὺς πεπηγότας καλάμους ἐν ταῖς ἀμπέλοις ..., ἤγουν τὰς ἀμπέλους ἀπὸ μέρους. Et Hesych.: Χάραξι, ... καλάμοις. Thucyd. 3, 70: Τέμνειν χάρακας ἐκ τοῦ Διὸς τεμένους.]

Itidem ap. Plutarch. [Mor. p. 4, C]: Καθάπερ τὰς χάρακας οἱ γεωργοὶ τοῖς φυτοῖς παρατιθέασι. Et apud Hesych. eodem modo, quum sc. οἴνωτρον vocari ait χάρακα ἢ τὴν ἄμπελον ἱστᾶσι, Pedamentum s. Adminiculum et Sustentaculum quo vitis fulcitur ut ne cadat. [Theophr. H. Pl. 2, 1, 2: Φασί τινες καὶ χάρακος (oleæ) παγείσης καὶ πρὸς τὸν κιττὸν συμβιῶσαι καὶ γενέσθαι δένδρον· ib. § 4 et C. Pl. 5, 1, 4: Τῶν καταπηγνυμένων, ἃ πολλάκις ἀρριζώτων ὄντων τῶν κάτω μεθίησι βλαστὸν, οἷον κλήματα καὶ κράδαι καὶ ἐλαίας χάρακες.] Nec non in Geopon. [5, 27, 4]: Τὰς χάρακας ἑκατέρωθεν ὀξῦναι· pro his Columellæ, Ridicas dedolatas utraque parte exacuere. [X. ἰσχυρὰν καὶ ὀρθὴν Geopon. 5, 22, 2; χάρακας ὀρθοῦν ib. 29, 6; τέμνειν ib. 27, 1; παραπηγνύναι 10, 81, 4; ἀπὸ χαράκων φυτεύειν 9, 11, 5. Liban. vol. 4, p. 990, 16: Ἡ ἄμπελος δεῖται τῶν ὀρθωσόντων· κλίμακας (corr. κάμακας cum Piers. ad Mœr. p. 410) ὑποκεῖσθαι δεῖ καὶ χάρακας, μή που κατενεχθῇ.] Perperam tamen in illo Plutarchi loco vulg. editt. habebant τοὺς, pro τάς: quod ego in mea edit. reposui, secutus et grammaticorum et vett. codicum auctoritatem. Procul dubio autem χάραξ derivatum est a χαράσσω significante Incido, Sulcum imprimo, Acuo. Atque ex illis quidem deduco χάραξ significans τάφρος: est enim fossa s. fovea nihil aliud quam terra incisa et excavata (χαράσσω enim et κοιλαίνω significat), s. Sulcus terræ altius impressus. Ex hoc autem posteriore significante Acuo, ὀξύνω, ortum esse existimo id χάραξ quo significatur Planta spinosa (acuta enim spina est, ac præterea cutim pungit aut in transitu scarificat), et Palus præacutus, Ridica, Pedamentum, Acuto robore vallus, Vallus exacutus. Ita enim Virg.: Quadrifidasque sudes et acuto robore vallos; et rursum, Exacuunt alii vallos furcasque bicornes. Ac fortassis hoc postremum χάραξ præcedere debet illud superius, quo significatur Vallum et Agger; videtur enim ille χάραξ esse Locus palis s. vallis exactis, et in terram depactis, terraque aggesta opertis, munitus: et χάραξ dictus esse pro τόπος χάραξι περιπεφραγμένος: præsertim quum Ammon. tradat, χάραξ feminino quidem genere dici ἐπὶ τῶν τῇ ἀμπέλῳ παραδεσμουμένων: masculino autem, ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς πολέμοις περιπηγνυμένων: itidemque observandum moneat Pollux 1, [162]: Ὅτι οἱ μὲν παρὰ τοῖς στρατοπέδοις χάρακες ἀρσενικῶς λέγονται, αἱ δὲ πρὸς ταῖς ἀμπέλοις, θηλυκῶς. Ita ut χάραξ dictus sit pro χάρακες περιπεπηγμένοι τῷ στρατοπέδῳ, s. simpliciter χάρακες: quod ea signif. ap. Plutarch. habemus: sc. [Mor. p. 324, F] ubi de C. Pontio loquitur: Ἡ γὰρ ὁδὸς ἦν διὰ τῶν πολεμίων κύκλῳ φυλακαῖς καὶ χάραξι τὴν ἄκραν περιεχόντων, Excubiis valloque arcem cingentium. [Plutarch. Mor. p. 201, D: Τοῦ δὲ τὸν χάρακα ἄραντος σφόδρα πιέζεσθαι φάσκοντος, Εἰκότως, ἔφη, τῷ γὰρ ξύλῳ τούτῳ μᾶλλον ἢ τῇ μαχαίρᾳ πιστεύεις. Diodor. 18, 70: Οἱ μὲν τάφρον ὤρυττον βαθεῖαν, οἱ δὲ ἀπὸ τῆς χώρας χάρακα παρεκόμιζον· 19, 83: Τοὺς παρακομίζοντας χάρακα σεσιδηρωμένον καὶ δεδεμένον ἁλύσεσι. Athen. 5, p. 208, D: Ἦν δὲ καὶ χάραξ κύκλῳ τῆς νεὼς σιδήρου πρὸς τοὺς ἐπιχειροῦντας ἀναβαίνειν. Jesaias 29, 5: Βαλῶ περὶ σὲ χάρακα. Ezech. 21, 22: Τοῦ βαλεῖν χάρακας ἐπὶ τὰς πύλας αὐτῆς.] In illo certe loco quem ex Suida supra attuli, Οἱ Ἕλληνες τοῦτον ἡγοῦνται χάρακα ἄριστον, ὃς ἂν ἔχοι πλείστας ἐκφύσεις καὶ μεγάλας πέριξ τοῦ πρέμνου· παρὰ δὲ Ῥωμαίοις, δύο κεραίας ἢ τρεῖς ἔχουσιν οἱ χάρακες, vocabulo χάρακος accipi censeo non στρατόπεδον, ut ipse, sed Vallum, i. e. Palum, Stipitem, Cippum: ut iis verbis intelligamus, Græcos vallo s. aggeri conficiendo eos vallos et stipites seligere solitos, in quibus circumcirca multi magnique rami enati essent; Romanos autem, eos qui bicornes essent aut tricornes: ut Furcæ bicornes ap. Virg. Sed libet hic ascribere Cæsaris locum de ejusmodi characomate. Sic igitur ille B. G. 7, [73]: Truncis arborum, haud admodum firmis ramis abscissis, atque horum delibratis, atque præacutis cacuminibus, perpetuæ fossæ quinos pedes altæ ducebantur. Huc illi stipites demissi, et ab infimo revincti, ne revelli possent, ab ramis eminebant: quini erant ordines conjuncti inter se atque implicati: quo qui intrarant, se ipsi acutissimis vallis induebant: hos Cippos appellabant. Ante hos

obliquis ordinibus in quincuncem dispositis scrobes trium in altitudinem pedum fodiebantur, paulatim angustiore ad summum fastigio. Huc teretes stipites feminis crassitudine a summo præacuti et præusti demittebantur, ita ut non amplius quatuor digitis ex terra eminerent. [|| Piscis marini nomen ap. Oppian. Hal. 1, 173 : Ἐν δὲ χάραξ κοῦφοί τε κυβιστητῆρες ... κωβιοί. Describitur ab Diphilo Siphnio ap. Athen. 8, p. 355, E, et accuratius ab Æliano N. A. 12, 25, ubi inter pisces maris Rubri memoratur. Dixit de eo Schneider. Hist. pisc. p. 8.] || Est Χάραξ et nomen proprium viri ap. Lucian. et Suid. : nec non oppidi ap. Plin. Unde Χαρακηνὸς, Qui ex isto oppido oriundus est, ut Ἰσίδωρος ὁ Χαρακηνὸς ap. Lucian. Macrob.

[Χάραξ, κος, ὁ, Charax, Pergamenus, historiarum scriptor, quem post Augustum, Neronem proximosque imperatores, quorum mentionem in libris suis fecerit, vixisse annotavit Suidas : ante M. Aurelium Antoninum vixisse Müllerus (qui Fragmenta ejus collegit vol. 3, p. 636 seqq.) conjicit ex verbis Marci Anton. 8, 25, quæ ad hunc Characem refert : Οἱ δὲ δριμεῖς ἐκεῖνοι ἢ προγνωστικοὶ ἢ τετυφωμένοι ποῦ; οἷον δριμεῖς μὲν Χάραξ (v. l. Χιάραξ) καὶ Δημήτριος ὁ Πλατωνικὸς κτλ. Ἱερεὺς γεραρῆς ἀπὸ Περγάμου ἄκρης vocatur in Anth. Pal. Append. 157. || Ὁ γραμματικὸς Ἰωάννης ὁ Χάραξ memoratur ab Chœrobosco In Theodos. p. 755, 9, Etym. M. p. 302, 33, aliisque grammaticis, Joannis nomine modo addito modo omisso, ut in Excerptis in Append. ad Orionem p. 191, 11, et ap. Eustath. p. 1600, 17. De scriptis ejus v. Harles. ad Fabr. B. Gr. vol. 6, p. 337.]

[Χάραξ, ὁ, Charax, commune locis pluribus nomen, de quo Steph. Byz. : Χ. Ἀλεξάνδρου, τόπος περὶ Κελαινὰς τῆς Φρυγίας, ἔνθα Ἀλέξανδρος ὁ τοῦ Φιλίππου ἐστρατεύσατο. Τὸ ἐθνικὸν Χαρακηνός. Ἔστι καὶ Καρίας ἄλλη πόλις Χάραξ ἡ νῦν Τράλλις. Ἔστι καὶ ἄλλος Χάραξ ἐμπόριον μέγιστον, ἐν τῷ τῆς Νικομηδείας κόλπῳ πλησίον αὐτῆς. Τὸ ἐθνικὸν αὐτοῦ ὅμοιον. Ἔστι καὶ ἄλλος τόπος τῆς Ποντικῆς. Χάραξ ὁ ἐν Κύρνῳ ap. Strab. 5, p. 224. Χ. ὁ κατὰ τὴν μεγάλην Σύρτιν 17, p. 836. Ὁ Πατρόκλου Χάραξ prope Belbinam insulam 9, p. 398; ὁ Μελεάγρου Χάραξ in Cyrrhestice Syriæ 16, p. 751. Σεσώστριος χ. ib. p. 769 : Διαβὰς (Sesostris) εἰς τὴν Ἀραβίαν κἀντεῦθεν τὴν Ἀσίαν ἐπελθὼν τὴν σύμπασαν· διὸ δὴ πολλαχοῦ Σεσώστριος χάρακες προσαγορεύονται. Ὁ Χαβρίου χάραξ in Ægypto 17, p. 760. Χάραξ Ἀρμενίας ap. Ptolem. 5, 7, 3; Καδουσίων 6, 2, 2; Παρθίας 6, 5, 3; Χερσονήσου Ταυρικῆς 3, 6, 2. Χάραξ Σίδου, si recte hoc nomen scriptum, ap. Isidor. Mans. Parth. in Mülleri Geogr. vol. 1, p. 245, ubi codex Paris. A χάρακα σίδου, codex B χαρακοσίδου. X. Mediæ Rhagianæ ib. p. 251, ubi in verbis proximis : Εἰς δὲ τὴν Χάρακα πρῶτος βασιλεὺς Φραάτης τοὺς Μάρδους ὤκισεν, notandum est genere feminino dici, nisi τὴν librarii errore pro τὸν scriptum. In cod. Paris. A est τὴν χάριξ (sic). Celebrior ceteris est Χάραξ Σπασίνου, nomine sæpius corrupto et Isidoro quoque l. c. probabiliter restituto pro Χάραξ Σίδου, de quo v. s. v. Σπασίνου Χάραξ, ubi adde Dion. Cass. 68, 28 et locum Plinii H. N. 6, 31, 138 (de quo dixit Müller. in Proleg. ad Geogr. vol. 1, p. LXXXI) et s. v. Ὑσπασίνης. Adjectivi Χαρακηνὸς exemplum est ap. Lucian. Macrob. c. 15 et 17 : Ἰσίδωρος ὁ Χαρακηνὸς συγγραφεύς· cujus supersunt Σταθμοὶ Παρθικοὶ in Mülleri Geogr. vol. 1, p. 244 sqq. *Characeni* ap. Plin. H. N. 4, 12, 26; 6, 28, 32. || Χαρακηνὴ, ἡ, regionis nomen ap. Ptolem. 5, 8, ubi X. Κιλίκων, et X. Σουσιανῶν 6, 3. *Characene* ap. Plin. H. N. 6, 27, 31.]

[Χαραξίποντος, ὁ, ἡ, Mare sulcans. Poeta lyricus ap. Plutarch. Mor. p. 798, D : Ναΐας κλαΐδος χαραξιπόντου, ut Xylander correxit pro χαράξει πόντου.]

[Χάραξις, εως, ἡ, Incisio. Plutarch. Mor. p. 698, C : Δεινὰς ὑπὸ βηχὸς ἴσχει τραχύτητας καὶ χαράξεις. De notis quæ equis inuruntur schol. Aristoph. Nub. 23 : Αἱ χαράξεις αὗται (τοῦ σὰν καὶ τοῦ κόππα) καὶ μέχρι τοῦ νῦν σώζονται ἐπὶ τοῖς ἵπποις. Sulcatio. Ἡ χ. τοῦ ἀρότρου Theognost. Can. p. 38, 32. || Orbita, Gl. Quæ interpretatio lucem accipit ab Hesychio, qui ἁματροχιὰς exp. τὰς χαράξεις τῶν τροχῶν.]

[Χάραξος, ὁ, Charaxus, Scamandronymi filius, Sapphonis frater. Herodot. 2, 135; Strabo 17, p. 808; Athen. 13, p. 596, B, Suidas s. h. v.]

[Χαραποιέω vitiose pro χαροποιέω, quod v.]

[Χαρασμὸς vitiose pro χαραγμὸς, quod v.]

Χαράσσω, sive Χαράττω, fut. ξω, Sculpo, Insculpo, Inscribo, Imprimo, ut quum lapicida cælo suo aliquid lapidi insculpit et inscribit : quod κολάπτειν etiam dicitur et ἐγκολάπτειν. Eustath. p. 633, annotat, quemadmodum τὸ γράφειν, ita etiam τὸ χαράσσειν videri ἐξ ὀνοματοποιΐας παρεισῆχθαι ἐπὶ σημασίας ὁμοίας, ideoque illud [Euripidis Med. 156], Κείνῳ τόδε μὴ χαράσσου, veteres exposuisse μὴ ἐπίγραφε. [Erinna Anth. Pal. 7, 710 : Ἤριννʼ ἐν τύμβῳ γράμμʼ ἐχάραξε τόδε. Anon. ib. 12, 130 : Οὐ δρυὸς οὐδʼ ἐλάτης ἐχαράξαμεν οὐδʼ ἐπὶ τοίχου τοῦτʼ ἔπος. Anth. Plan. 293 : Τίς ποθʼ ὁ τὸν Τροίης πόλεμον σελίδεσσι χαράξας; Agathias Anth. Pal. 4, 3, 118 : Ὅσσα περ ἢ γραφίδεσσι χαράξαμεν ἢ τινι χώρῳ, i. e. Quæ conscripsimus in tabulas pictas aut in regiones. Zopyrus ap. Stob. Flor. 64, 38 : Ψευδεῖς κατὰ τοῦ σώφρονος ἐπιστολὰς ἐχάραξε. Quæ iisdem verbis leguntur in Ps.-Plutarchi Parallelis p. 314, B. Manetho 2, 198 : Ὅσʼ ἐν βίβλοις ἐχαράχθη κρυπταῖς. De scriptura parietibus insculpta Lucian. Amor. c. 16 : Τοῖχος ἅπας ἐχαράσσετο καὶ πᾶς δένδρου φλοιὸς Ἀφροδίτην καλὴν ἐκήρυσσε. Theocr. 23, 46 : Γράψον καὶ τόδε γράμμα, τὸ σοῖς τοίχοισι χαράξω. Diodor. 3, 44 : Στήλας γράμμασι βαρβαρικοῖς κεχαραγμένας, cui simile est Heliodori 10, 14 : Ταινίαν τοῖς βασιλείοις τῶν Αἰθιόπων γράμμασι κεχαραγμένην. Rursus Diodor. 12, 26 : Ταύτην (τὴν νομοθεσίαν) εἰς δώδεκα χαλκοῦς πίνακας χαράξαντες. Et de aliis signis quibuslibet quæ inscribuntur vel insculpuntur, velut Diodor. Exc. p. 599, 23 : Πάντας (τοὺς οἰκέτας) χαράττοντες τοῖς στίγμασι. De numis Polyb. 10, 27, 13 : Τὸ χαραχθὲν νόμισμα. De prima lanugine genas signante Nonn. Dion. 5, 404 : Οὐκ ἐνόησεν ἰούλων ἄνθεϊ πορφυρέῳ κεχαραγμένον ἀνθερεῶνα. Christod. Ecphr. 279 : Ἁπαλοῖς ... ἰούλοις οἴνοπος ἄκρα χάρασσε γενειάδος, similiterque v. 212, et ap. anon. Anth. Plan. 344; et forma media Nonn. Dion. 10, 180 : Οὐδέ οἱ ἁβρὸς ἴουλος ἐρευθομένοιο γενείου ἄχνοα χιονέης ἐχαράσσετο κύκλα παρειῆς. De radiis solis rorem ferientibus Nonn. Joann. c. 6, 85 : Πορφύρων γείτονα πέτρην ἀκροφανὴς ἐχάραξε λιπόσκιον ὄρθρος ὁμίχλην. Similiter id. Dion. 3, 56 : Ἄκρα χαρασσομένην ὑπὸ ῥωγάδα Τεύκρίδος Ἴδης. De pingendo, Antioch. Anth. Pal. 11, 412 : Ψυχὴν μὲν γράψαι χαλεπὸν, μορφὴν δὲ χαράξαι ῥᾴδιον. Conf. Letronn. *sur la peinture murale* p. 467. De fuco quo efficitur ut oculi majores et splendidiores videantur, Claudian. Anth. Pal. 9, 139 : Ἠλεμάτοις ἀκτῖσι χαράσσεται ὄμματος αὐγή. De pictore vel sculptore Anacreont. 51, 6 : Ἁπαλὰν χάραξε Κύπριν.] Hesych. χαράξαι exp. κόψαι, κοιλᾶναι, τυπῶσαι. Ac quod ad duo posteriora attinet, possunt ad præcedentem referri signif.; qui enim excavat aliquid, aut notam ei imprimit, ipsumque signat, sculpendo et inscribendo s. imprimendo id facit. Quod vero ad primum κόψαι, illud pertinet ad eam hujus verbi signif., qua accipitur pro Scarifico et incido : unde particip. κεχαραγμένος, Incisus, Serratus : ut κεχαραγμένον ῥύγχος ap. Aristot. Gaza vertit Rostrum incisum. [De clava nodosa Theocr. 17, 31 : Σιδάρειον σκύταλον κεχαραγμένον ὄζοις.] Itidemque ap. Diosc. 4, 175, de chamæacte : Φύλλα ὅμοια ἀμυγδαλῇ, κεχαραγμένα δὲ κύκλῳ, Ruellius, Folia amygdalæ in ambitu serrata. [Pind. Pyth. 1, 54 : Στρωμνὰ δὲ χαράσσοισʼ ἅπαν νῶτον ποτικεκλιμένον κεντεῖ, quod schol. exp. ἐπιζύουσα, ἐπινύσσουσα. Eur. Rhes. 73 : Ὡς ἄν τις ... νῶτον χαραχθεὶς κλίμακας ῥάνῃ φόνῳ. Plutarch. Mor. p. 651, B : Τῷ θερμῷ, χαράσσοντι καὶ ἀναστομοῦντι τὴν ἐπιφάνειαν (τοῦ σώματος). Forma media Agath. Anth. Pal. 6, 74 : Εὐρυνόμη σκοπελοδρόμος, ἥ ποτε ταύρων πολλὰ ... στέρνα χαραξαμένη. De aratro terram sulcante Apollonid. Anth. Pal. 6, 238 : Ἀρότρῳ ... ἐπικνίζοντι χαράσσω χέρσον. De navibus mare sulcantibus s. permeantibus Orph. Arg. 370 : Ἀμπαύσας δολιχῆς οἰήϊα νηὸς τυτθὸν ὑπʼ εἰρεσίῃσιν ἐκέκλετο κῦμα χαράσσειν· 701 : Ἑμένοι θοὰ κύμαθʼ ὑπʼ εἰρεσίῃσι χάρασσον, et quæ sunt similia multa ap. Nonn., Dion. 3, 46 : Νήνεμον ἀκροτάτοισιν ὕδωρ ἐχάρασσον ἐρετμοῖς· 26, 180; 43, 200 : Θαλάσσια νῶτα χαράσσων· et 40, 466. Porro 41, 114 : Χαρασσομένην ἅλα

ταρσῷ. De mari ventis agitato Antip. Sid. Anth. Pal. 10, 2 : Οὐδὲ θάλασσα πορφύρει τρομερῇ φρικὶ χαρασσομένη· quod imitatur Agathias ib. 14 : Οὐ γὰρ ἀήτης κύματα λευκαίνει φρικὶ χαρασσόμενα. Hinc Rufin. Anth. Pal. 5, 35, de pyga puellæ : Ἡ δὲ γαληνιόωσα χαράσσετο κύματι κωφῷ. De terra pulsata accipitur ap. Æsch. Pers. 683 : Στένει, κέκοπται καὶ χαράσσεται πέδον, versu, ut videtur, ab interpolatore lacunæ explendæ caussa additō, nullo cum verbis præcedentibus nexu.] Ex Herodoto autem [7, 1] : Κεχαραγμένος τοῖς Ἀθηναίοισι, affertur pro Atheniensibus infensus. [Ὠργισμένος, interprete Hesychio. Conf. Eur. Med. 157 : Κείνῳ τόδε μὴ χαράσσου, i. e. μὴ χαλέπαινε. Schweigh. Excitandi signif. Plut. Mor. p. 92, A : Παρόξυνε καὶ χάραττε τὸ φιλόνεικον ἐν ἐκείνοις θηγόμενον· 825, E : Μὴ, καθάπερ βέλη, τὰ πράγματα χαράσσοντα καὶ φαρμάσσοντα. Eur. ap. Stob. Flor. 63, 25 : Ἔρως ... καὶ θεῶν ἄνω ψυχὰς χαράσσει κἀπὶ πόντον ἔρχεται, nisi ταράσσει scribendum ex Clem. Alex. p. 745.] || Χαράσσω, Acuo. Hesiod. [Op. 387], de Pleiadum ortu : Φαίνονται ταπρῶτα χαρασσομένοιο σιδήρου· quibus verbis significat τότε αὐτὰς ἐπιτέλλειν ὅτε οἱ γεωργοὶ χαράσσουσι τὰ δρέπανα καὶ πρὸς θερισμὸν εὐτρεπίζουσι· cum σιδήρου enim subaudiunt τοῦ πρὸς ἀμητὸν χρησίμου. Et rursum eod. l. [573] : Τότε δὲ σκάφος οὐκέτι οἰνέων, Ἀλλ' ἅρπας τε χαρασσέμεναι καὶ δμῶας ἐγείρειν, Tunc non amplius vites fodiendæ sunt, sed falces acuendæ, et famuli summo mane ad opus excitandi. Οὐκέτι, inquit Procl., σκάπτειν ἐπιτήδειον, ἀλλὰ μεταχειριστέον τὰ πρὸς ἀμητὸν ἐπιτήδεια· τουτέστι, δρεπάνας ὀξύνειν, καὶ παρασκευάζειν τοὺς οἰκέτας πρὸς θερισμόν. Sed si χαράσσεσθαι hic dicantur falces, quæ serræ modo dentatæ sunt, possit ad præcedens quoque χαράσσειν referri. Vide et Χαραγμός. [Plutarch. V. Demetr. c. 20 : Τὰς ἀχίδας τῶν βελῶν χαράττοντες καὶ παραθήγοντες· Mor. p. 350, D : Οὐ γὰρ ἀκονῶν ξίφος οὐδὲ λόγχην χαράττων. De dentibus Hesiod. Sc. 235 : Μένει δ' ἐχάρασσον ὀδόντας.]

[Χαράτων, ωνος, ὁ, Charato, rex Hunnorum. Olympiod. Exc. Hist. p. 455, 14 ed. Nieb.]

[Χάραυνοι vitiose pro Χαυραναῖοι, quod v.]

[Χαραχάρτα. V. Χαρραχάρτα.]

[*Charbanum* montem Mediæ memorat Plin. H. N. 6, 27, 31, ubi nunc *Carbantum* ex libris melioribus est restitutum.]

[Χαρβίνου vitiose pro Χαβρίνου. V. Χαβρίνης.]

[Χαργάθα, ἡ, Chargatha, locus Arabiæ felicis. Ptolem. 6, 7, p. 410, 13 ubi alii libri Χάργαθα vel Χαριάθα.]

[Χάρεια, gl. ap. Suidam sine exp. posita. Apud Hesych. : Χαρία· βουνὸς, cui σωρὸς additum apud Cyrillum.]

[Χαρεῖνος. Χαρείσιον. Χαρείσιος. V. Χαρι—.]

[Χαρειτίδας, ὁ, Charitidas. Inscr. Bœotica ap. Bœckh. 1578, vol. 1, p. 761 : Ἀντιφάνεις Χαρειτίδαο. Atticæ hujus nominis formæ sunt Χαιρητάδης et Χαρητίδης.]

[Χαρέω ficta a grammaticis forma. V. Χαίρω.]

[Χάρημα conjectura incerta. V. Κάρχημα.]

[Χάρης, ητος, ὁ, Chares, n. pr. multorum. Archon eponymus olymp. 77, 1 ap. Diod. 11, 53, et alius olymp. 86, 3 ap. eund. 12, 35. || Theocharis filius, dux copiarum Atheniensium in pugna ad Chæroneam, frequenter memoratus ab historicis, velut Xenoph. Hell. 7, 2, 18, Theopompo ap. Athen. 12, p. 532, Diodoro 15, 95; 16, 85, et oratoribus, velut Æschine p. 37, 16; 30, 40, 10, Demosth. p. 26, 14; 447, 18; 678, 12. || Statuarius Rhodius, Lysippi discipulus, conditor colossi, ap. Strab. 14, p. 652, et Plin. H. N. 34, 7, 18. X. ἀρχιτέκτων dicitur ab Sext. Emp. p. 391. In Λάχης corruptum in epigr. Simonidis Anth. Plan. 82, quod correctum ex Strab. l. c. aliisque. || Mytilenæus, scriptor historiarum Alexandri M., quarum fragmenta collegit Müller. in Append. ad Arrian. p. 114 seqq. || Parius, cujus librum Περὶ γεωργίας memorat Aristot. Polit. 1, 4. || Grammaticus, memoratus ab Herodiano Περὶ μον. λέξ. p. 42, 14, schol. Aristoph. Av. 877, Sext. Emp. p. 232 extr., aliisque. Alii ap. Aristoph. Ach. 604, Diog. L. 5, 73, in inscr. ap. Bœckh. 2919[b], vol. 2, p. 1122, et alibi. || Fluvius Colchidis ap. Strab. 11, p. 499, ubi libri deteriores Χάρις.]

[Χάρητίδης, ὁ, Charetides, Atheniensis, in inscr. navali XVI, c, 158 : Ἀπόβασις Χαρητίδου ἔργον· et XVII, b, 8.]

[Χαρία. V. Χάρεια.]

[Χαριάδαι, οἱ, Chariadæ, gens Æginetica, ap. Pind. Nem. 8, 79 : Σεῦ δὲ πάτρα Χαριάδαις τε· ubi schol. : Χαριαδῶν φυλὴ ἀφ' ἧς ὁ νικηφόρος. Simile gentis nomen Χαρίδαι est ap. Hesych., ubi literarum series etiam Χαριάδαι ferret.]

[Χαριάδης, ὁ, Chariades, cantor Clytæmnestræ ap. schol. Hom. Od. A, 325, et Γ, 267, ubi deteriorum librorum corruptelæ sunt loco priore Χαρίου, altero Χαρίδημον. Recta scriptura est ap. Eustath. p. 1466, 54. || Coquus Atheniensis ap. Sosipatr. Athen. 6, p. 378, et Euphron. ib. p. 379. || Alii ap. Eubulum (hujus enim nomen pro Eupolide recte restituit Meinek. Com. vol. 3, p. 209) ap. Eustath. p. 1915, 17, ubi vocat. ὦ Χαριάδη, ap. Isæum Or. 4, p. 47—49, et in inscr. ap. Bœckh. 169, 10, vol. 1, p. 299. Conf. Χαροιάδης.]

[Χαριάθα. V. Χαργάθα.]

[Χαρίανδρος vitiose pro Χαρίσανδρος, quod v.]

[Χαρίας, ὁ, Charias, n. pr. ap. Andocid. p. 14, 23 : Στρατηγοῦντος Λεωγόρου ... καὶ Χαρίου, οὗ ἐκεῖνος τὴν θυγατέρα εἶχε. Alii in inscr. ap. Bœckh. 172, 10, vol. 1, p. 306 : Χαρίας Θευνίωνος· et in numo Neapolitano ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 1, p. 243. Χαβρίας πλεονασμῷ τοῦ β esse ex Χαρίας, quod ab χαίρω derivandum sit, opinatur Etym. M. p. 806, 45. || Χαρίου vitiose pro Χαριάδου v. s. Χαριάδης.]

[Χαριβαὴλ, ὁ, Charibael, rex Homeritarum. Anon. Peripl. maris Er. c. 23, p. 274, 9 ed. Car. Müllerі. Hase.]

[Χαριγένης, ους, ὁ, Charigenes, pater Gnosidemi Oritæ. Æschin. p. 68, 21, ubi libri Χαιρεγένους, i. e. Χαιριγένους, quam hujus nominis formam ex inscr. supra memoravimus.]

[Χαρίδαι, οἱ, Charidæ. Hesych. : Χαρίδαι· γένος ἐξ οὗ ὁ ἱερεὺς τοῦ Κραναοῦ. Cranai monumentum in Lamptrensium pago Pausanias vidit (1, 31, 3). Cranaida olim tribum aliquam Atheniensium esse dictam Pollux, fortasse ex Atthidum fide, memoriæ mandavit; sed Χαρίδαι qui sint et unde dicti sint, et quid necessitudinis inter Cranaum potuerit et Charidas intercedere, omnino ignoratur. Meier. De gentil. Attica p. 54. Conf. Χαριάδαι.]

[Χαρίδᾶμος, ὁ, Charidamus (Dor. pro Χαρίδημος), n. pr. in numo Eretriæ, ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 4, p. 364.]

[Χάρίδας, ὁ, Charidas, Cyrenæus, ap. Callim. Epigr. 14 (Anth. Pal. 7, 324) : Ἦ ῥ' ὑπὸ σοὶ Χαρίδας ἀναπαύεται; || Χαρίλαν quendam ex Archilocho memorat Athen. 10, p. 415, D, pro quo ap. Ælian. V. H. 1, 27, in eadem narratione Χαρίδαν scriptum. Χαρίδας inter nomina quæ in αντος flectantur ponunt schol. Hom. Il. Δ, 66, οἷον οἶδα Οἴδας Οἴδαντος, μείδω Μείδας Μείδαντος, χαρίζομαι Χαρίδας Χαρίδαντος, et Chœroboscus In Theodos. p. 34, 30. || *Charitas* inter scriptores de machinationibus memoratur ab Vitruv. 7, præf. § 14, p. 177 edit. Schneid., ubi alii libri *Charidas*, quod verum videtur, unus corruptius *daudas*.]

[Χαρίδημος, ὁ, Charidemus, n. pr. non infrequens. Quinque Charidemi memorantur ab Demosthene, 1. dux Atheniensium p. 30, 1; 264, 25; 265, 18. (Ap. Æschinem p. 64, 33, Dinarch. p. 94, 20, Diodor. 17, 30, Arrian. Anab. 1, 10, 2, Athen. 10, p. 436, E.) 2. Stratii filius, OEensis, p. 1056, 1057, 1066. 3. Ischomachi filius, p. 1331, 22. 4. Aristolochi cujusdam pater, p. 959, 24. 5. Orita, ex Eubœa, civitate ab Atheniensibus donatus, p. 663, 5; 670 seqq. || Dinarchi orationem ὑπὲρ Σατύρου τῆς ἐπιτροπῆς πρὸς Χαρίδημον memorat Phot. Bibl. p. 491, 29. || Ophelionis filius in inscr. ap. Bœckh. 203, vol. 1, p. 338. || Coracis pater, Heracleota, in inscr. 2919[b], 21, vol. 2, p. 1122. || Χαρίδημος, ἢ περὶ κάλλους inscriptus est dialogus sophistæ inter Lucianeos (77) relatus.]

[Χαριδήμου ἀκρωτήριον, τὸ, Charidemi promontorium (Hispaniæ). Ptolem. 2, 3, p. 111, 33.]

[Χαρίδης, ὁ. In fragm. Alexidis ap. Athen. 4, p. 165,

D, pro Ἐπιχαρίδης ap. Eustath. p. 1554, 2, hæc ex Epitome afferentem, Χαρίδης scriptum est, quo non abutendum ad conjecturam ἐπεὶ Χαρίδης ....]

[Χαριδότης, δ. HSt. post verba s. v. Χάρις in fine posita :] Sed litera ι [in nomine Charilai] minime ad quærendam aliam quam a χαρὰ derivationem nos movere debet : quum itidem habeamus Bacchi epith. Χαριδότης, quod Horat. ad verbum interpretatus est Lætitiæ dator, adeo ut dubitari non possit quin a χαρὰ deducatur. Habemus autem hoc vocabulum, quod post Χαρὰ fuit omissum, ap. Plutarch. Antonio [c. 24] : Διόνυσον αὐτὸν ἀναχαλουμένων Χαριδότην καὶ Μειλίχιον. [Et ap. Julian. Or. 4, p. 148, D, ubi recte ab χάρις derivatur.] Apud Eund. [Mor. p. 303, D] Ἑρμοῦ Χαριδότου fit mentio : ut hic Χαριδότης Ἑρμῆς sit i. q. infra Χαρμόφρων. Esse autem χαριδότης a χαρὰ, non solum illa interpret. testatur, quæ etiam rationi perquam consentanea est, sed et hoc, quod a χάρις dicendum potius fuisset χαριτοδότης. Quæ vox certe in alio Plutarchi loco [Mor. p. 158, E] extat et ipsa de Baccho, sed librarii vitio. [Recte libri nonnulli χαριδότης, unus χαριτώδης. Jovis epitheton ib. p. 1048, C : Ὁ Ζεὺς γελοῖος εἰ κτήσιος χαίρει καὶ ἐπικάρπιος καὶ χαριδότης προσαγορευόμενος. Bacchi ibid. p. 613, D.]

[Χαριδώτης, ὁ, i. q. χαριδότης. Hom. H. 18 (17), 12 : Χαῖρ', Ἑρμῆ χαριδῶτα, διάκτορε, δῶτορ ἐάων. ‖ Femin. Χαριδῶτις, ιδος, ἡ, in H. Orph. 8, 9 : Σελήνη ... χαριδῶτι, ut correctum est pro χαροδῶτι vel χαροδῖτι. 54, 9 : Πειθοῖ ... χαριδῶτι ἄνασσα. Χαριδώτην vitiose pro χαριδῶτιν in Anon. Hymn. in Virg. 23. Ceterum formam per ω scriptam χαριδώτης etiam prosæ orationis scriptoribus supra memoratis restituendam esse conjicit Lobeck. Paral. p. 429, quos non esse verisimile epitheton poeticum alia forma usurpasse quam poetas epicos.]

Χαρίεις, [χαρίεσσα, χαρίεν vel χάριεν, de qua accentus diversitate infra dicetur. Formam Dor. Χαρίες pro χαρίεις, ut τιμῆες pro τιμήεις, Μαλόες pro Μαλόεις annotavit Chœrob. In Theodos. p. 132, 13. Χαρίης ap. Apollon. De adv. p. 573, 27. De declinatione vid. Theodos. in Bekk. Anecd. p. 981, ubi vocativi formas ponit ὦ χαρίει καὶ ὦ χαρίεν, et priorem quidem ὅτι τὰ εἰς σ λήγοντα μετὰ διφθόγγου ἀποβολῇ τοῦ σ ποιεῖ τὴν κλητικὴν, ὁ παῖς ὦ παῖ, ὁ Πηλεὺς ὦ Πηλεῦ, alterum vero ὦ χαρίεν, ὅτι πᾶν οὐδέτερον ἀρσενικῷ παρεσχηματισμένον, εἰ μὲν ἰσοσυλλάβως κλίνοιτο, τῇ αἰτιατικῇ τοῦ ἀρσενικοῦ ὁμοφωνεῖ, εἰ δὲ περιττοσυλλάβως, τῇ κλητικῇ, ut τὸ ἄρσεν ὦ ἄρσεν. Quæ pluribus exposuit Chœroboscus p. 204 seqq., tertiam addens vocativi formam : Λέγεται γὰρ καὶ ὦ χαρίεις ὁμοφώνως τῇ εὐθείᾳ Ἀττικῶς· οἱ γὰρ Ἀττικοὶ τὰς αὐτὰς εἰώθασι ποιεῖν ὀρθὰς καὶ κλητικὰς, οἷον ὁ Αἴας. De dativo plur. Theodos. p. 982, 7 : Διχῶς λέγεται καὶ ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν, τοῖς χαρίεισι τῷ λόγῳ τῆς εὐθείας τῶν ἑνικῶν, ἢ χαρίεσι τῷ λόγῳ τῆς δοτικῆς τῶν ἑνικῶν· et Chœrob. p. 208, 22 : Ποῖον δὲ ἀναλογώτερόν ἐστιν εἴτε τὸ χαρίεισιν εἴτε τὸ χαρίεσσι ἐν τῷ Ὀνοματικῷ τοῦ Ἡρωδιανοῦ, εἰ θεῷ φίλον, μαθησόμεθα. Ἰστέον δὲ ὅτι λέγει ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ τοῦ ἡδὺ ὕδωρ μονοβίβλῳ ὡς οὐ δεῖ διὰ τῶν δύο σσ τὰς τοιαύτας δοτικὰς προφέρεσθαι, ἀλλὰ δι' ἑνὸς οἷον χαρίεσι, τιμήεσιν, ὥσπερ Πλάτωσι Πάρεσι Δημοσθένεσι], i. q. præcedentia [ap. HSt.] composita ἐπίχαρις et εὔχαρις. [Hesych.: Χαρίεν· καλὸν, ἀγαθὸν, ἀστεῖον, ὡραῖον. Χαρίεντα· καλὰ, κεχαριτωμένα. Κομψὸς, χαρίεις, στωμύλος ap. Polluc. 5, 161.] Est autem illius χαρίεις usus ap. Hom. quoque pro Venustus, Elegans, aut etiam Pulcer. Apud eum enim legimus [Il. E, 905, X, 511] : Εἵματα λεπτά τε καὶ χαρίεντα. [Et πέπλος χαριέστατος Il. Z, 90, 271 ; φᾶρος χ. Od. E, 231, K, 544.] Item [Il. A, 39], χαρίεντα νηὸν, nec non [Il. X, 403] χαρίεν κάρη, et [Il. Π, 798] χαρίεν μέτωπον. [Et χ. πρόσωπον ib. Σ, 24. Adde δῶρα Il. Θ, 204, I, 599; et omisso hoc substantivo Od. Θ, 167 : Οὕτως οὐ πάντεσσι θεοὶ χαρίεντα διδοῦσιν ἀνδράσιν, οὔτε φυὴν οὔτ' ἂρ φρένας. Porro ἔργα χ. Od. Z, 234, K, 223, Ψ, 161; ἀοιδὴ χαρίεσσα Od. Ω, 198; ἀμοιβὴ Γ, 58; τέλος χαριέστερον I, 5. Apud Hesiod. ter in Theog., χαρίεντας, ἐναύλους 129, Μελίτη χαρίεσσα 246, Ψαμάθη χαρίεσσα δέμας 260. Χαρίεντα μέλεα Archil. ap. Plut. Mor. p. 23, B. Tum ap. Pind. Pyth. 5, 143 : Μέλος χαρίεν· Nem. 3, 20 : Χαρίεντα πόνον, et alia plura ap. poetas lyricos. Nusquam ap. Æschylum et Sophoclem, semel ap. Eurip. in Stob. Flor. 55, 1 : Πρὶν σὰν χαρίεσσαν προσιδεῖν ὥραν. Post hos frequentius ap. Comicos prosæque orationis scriptores de rebus pariter atque personis. Sic Plato Euthyd. p. 303, E : Τοῦτο πάνυ χαρίεν ἐστί· Phædr. p. 229, D : Τὰ τοιαῦτα χαρίεντα ἡγοῦμαι· Rep. 4, p. 426, A : Τόδε αὐτῶν οὐ χ. ... Soph. p. 234, B : Παιδιᾶς χαριέστερον εἶδος· Leg. 7, p. 820, C : Διατριβὴν τῆς πεττείας πολὺ χαριεστέραν· Phædr. p. 230, B : Ἡ ... πηγὴ χαριεστάτη ... ῥεῖ μάλα ψυχροῦ ὕδατος. De fluvio Dionys. P. 370 : Χαρίεντος ἐπ' Αἰσάρου προχοῇσιν. De animalibus Lucian. Prom. c. 3 : Ζῷα ὀφθῆναι χαρίεντα. Xen. Mem. 3, 13, 5 : Χαριέστερον δὲ καὶ προεξορμᾶν, i. e. Suavius. Ἐνθύμημα χ. Anab. 3, 5, 12 : Τὸ ἐνθύμημα χαρίεν ἐδόκει εἶναι, τὸ δὲ ἔργον ἀδύνατον. Aristoph. Av. 1401 : Χαρίεντά γ' ἐσοφίσω καὶ σοφά.] Aristoph. [Vesp. 1399] χαρίεντα λόγον appellavit Lepidam et bellam fabellam, s. Scitam. Sic certe plerumque χαρίεν dicitur esse aliquod dictum. Plut. [Mor. p. 9, E] : Τὸ ῥηθὲν ὑπὸ τοῦ ἱπποκόμου, χαρίεν. Vel Χάριεν, ut hic alia exempla [« exemplaria » HSt. in Ms. Vindob.] habent, assentientibus huic scripturæ et aliis plerisque scriptorum locis, quum tamen Eust. tradat p. 1088, χαρίεν scribi paroxytone, quum est nomen : at vero χάριεν proparoxytone, esse Atticum, ponique adverbialiter pro χαριέντως. In qua sententia sibi constat et p. 1276. Interdum vero illius participii loco, vel alius ejusmodi, aut etiam nominis eundem usum præstantis, ponitur duntaxat articulus τὸ, veluti si ita loquar, ἀλλὰ χαρίεν τὸ τοῦ ἱπποκόμου : aut alio ordine, ἀλλὰ τὸ τοῦ ἱπποκόμου, χαρίεν, interpungendo sc. post ἱπποκόμου. Hic autem aptissimum locum habet Gallicum illud loquendi genus, cujus in Χάρις memini, *Qui a bonne grâce.* Dicimus enim, *Le propos d'un tel a bonne grâce.* Vel, *Le propos d'un tel est de bonne grâce.* Sic quoque dixeris, *Mais la response que fit un tel, fut de bonne grâce.* Quin etiam immutata orationis structura, dicere possis, *Mais un tel eut bonne grâce, quand il fit cette response.* Sed hoc præterea sciendum est, χαρίεν sæpe per ironiam dici, qua etiam in re optime ei cum nostro illo loquendi genere convenit. Lucian. [Dial. mort. 22, 3 : Χάριεν λέγεις, ἵνα καὶ πληγὰς προσλάβω· Vitt. auct. c. 3 : Χάριεν λέγεις, εἰ πρῶτόν με κιθαρῳδὸν γενόμενον κἆτα εἶναι σοφὸν χρή. Idem Solœc. c. 5] : Ἄλλου δὲ εἰπόντος, Τῶν φίλων ὁ κορυφαιότατος, Χαρίεν γε, ἔφη, τὸ τῆς κορυφῆς ποιεῖν τι ἐπάνω. Neque enim dubium est quin Socrates ὁ ἀπὸ Μόψου verbis hisce irridere voluerit eum, qui dicebat Τῶν φίλων ὁ κορυφαιότατος, superlativo sc. utens, quum positivo κορυφαῖος contentus esse deberet : ideoque dicit illum τῆς κορυφῆς ποιεῖν τι ἐπάνω, facere ut quid supra κορυφὴν sit, i. e. verticem : adeo ut illud κορυφαιότατος magis etiam ineptum videri possit quam si quis Latine dicat Summissimus pro Summus, Ultimissimus pro Ultimus : licet supra ex Plutarcho attulerim illud κορυφαιότατος, scribente, Περιπατητικῶν ὁ κορυφαιότατος, quod sane ludens dixisse videri queat. [Conf. Plut. Pomp. c. 20, 77.] Latine potest per ironiam dici itidem, Lepidum vero, Festivum vero, Festivum sane, Res bella sane. At Gallice plane expressa vi hujus vocabuli et origine, *Vraiment voilà qui est de bonne grace*, vel, *Qui a bonne grace, vouloir* etc. Sæpe vero χαρίεν γε, s. χάριέν γε, ut ap. Lucian. scriptum est, licet non approbante hanc scripturam Eustathio, uti paulo ante docui, convenit cum eo quod dicimus, *Vous avez bonne grace*, vel, *Vraiment vous avez bonne grace.* Extat autem iste nominis χαρίεν usus ap. Xen. quoque. [Xen. Cyrop. 1, 4, 13 : Χαρίεν γὰρ εἰ ... τὸν παῖδα ἀποβουκολήσαιμι. Et sine ironia, ut ap. Aristoph. Ran. 1491 : Χαρίεν οὖν μὴ Σωκράτει παρακαθήμενον λαλεῖν. Plut. Mor. p. 22, F : Χαρίεν τὸ τὴν χρείαν τῶν ὀνομάτων συνοικειοῦν τοῖς ὑποκειμένοις πράγμασιν.] ;

‖ Χαρίεις etiam dicitur esse aliquis, quemadmodum Gallice *Plaisant*, ut annotavi supra [in Χάρις], quum agerem de voce χάρις significante *Plaisir*, sed ea signif. qua de Beneficio dicitur. Atque ut *Un plaisant homme* est χαρίεις ἄνθρωπος, sic *Un mauplaisant* est ὁ ἄχαρις. Lat. autem Festivus homo dictus esse existi-

matur. [Plato Leg. 3, p. 680, C : Ἔοικέ γε ὁ ποιητὴς ὑμῖν οὗτος γεγονέναι χαρίεις· Rep. 10, p. 602, A : Χαρίεις ἂν εἴη ὁ ἐν τῇ ποιήσει μιμητικὸς πρὸς σοφίαν περὶ ὧν ἂν ποιῇ· 5, p. 452, B : Τὰ τῶν χαριέντων σκώμματα.] Apud Aristot. χαρίεις est aliquis in dictis, Eth. 4, 8 : Ἐπιπολάζοντος δὲ τοῦ γελοίου, καὶ τῶν πλείστων χαιρόντων τῇ παιδιᾷ καὶ τῷ σκώπτειν μᾶλλον ἢ δεῖ, καὶ οἱ βωμολόχοι εὐτράπελοι προσαγορεύονται, ὡς χαρίεντες. Ubi χαρίεντες, quod vitio caret, sunt quos vocamus *Plaisants* : βωμολόχοι autem, quod in vitio ponitur, est potius *Plaisanteurs*. Quidam ex posterioribus interpretibus reddidit, Humanitate politi homines; quidam vero, Elegantes et politi homines. Sed χαρίεις ita redditum, latius patere videri queat, et idem esse cum eo quem appellamus *Un galant homme* : sicut sc. τὰ χαρίεντα vocamus *Des galanteries* : quæ ego non profero tanquam et ipsa cum Græcis, quod ad significationis originem attinet, conveniant; sed quia in exprimenda vi illorum magis mihi satisfaciunt quam Latina, quæ quidem nunc occurrunt : sc. Scitus s. Elegans homo. [Ps.-Demosth. p. 1401, 6 : Ὃν ᾤετο χαριέστατον εἶναι καὶ πλέον τῇ συνέσει ἢ τῷ κάλλει προέχειν. Isocr. p. 234, C : Περὶ ὧν οἱ χαριέστατοι τῶν Ἑλλήνων καὶ μνησθεῖεν ἂν καὶ διαλεχθεῖεν.] Isocr. Ad Phil. [p. 413, A] : Οἱ δ' ἐπὶ μὲν τοῦ βίου, σώφρονες καὶ χαρίεντες, πρὸς δὲ τὰς ἄλλας χρήσεις καὶ διαγωγὰς παντάπασιν ἀφυεῖς. Atque ut hic χαρίεντες et ἀφυεῖς inter se opponuntur, ita fortasse ap. Aristot. Eth. 1, 13 : Καὶ τῶν ἰατρῶν δ' οἱ χαρίεντες πολλὰ πραγματεύονται περὶ τὴν τοῦ σώματος γνῶσιν, possint χαρίεντες videri esse οἱ εὐφυεῖς. Existimo certe χαρίεντας dici Qui artem suam cum scita quadam dexteritate exercent. Ideoque non placet ea interpr. quæ reddit, Clari nobilesque medici. Tolerabilior autem quæ vertit, Politiores medici. [Οἱ χαρίεντες ἰατροὶ etiam ap. Plut. Mor. p. 918, D, et χ. ἀγορανόμος, γεωργὸς, λοχαγὸς, παιδαγωγὸς, σύνδειπνος ap. eund. ib. p. 658, D; 92, B; 534, B, V. Cat. min. c. 4, Mor. p. 45, B; στρατηγὸς Diodor. 12, 33. Οἱ χαριέστατοι τῶν πολιτῶν, Civium honestissimi et prudentissimi, ap. eund. 11, 86, ubi Wessel. comparavit c. 88, et 13, 92; 19, 6; χαρίεντες τῶν πολιτῶν ap. Appian. Civ. 4, c. 73. Οἱ χαριέστατοι ποιητῶν τε καὶ συγγραφέων Dionys. De comp. verb. c. 15. Χαριεστέρους Suidas exp. ἐνδοξοτέρους, εὐπρεπεστέρους, addito loco Eunapii Hist. Exc. p. 101 : Ὁ Προκόπιος τοὺς χαριεστέρους ἀναλαβὼν ἐπὶ τὸν βασιλέα... συνήπτετο. X. περί τι Plato Ep. 13, p. 363, C : Τὰ ἄλλα καὶ περὶ φιλοσοφίαν χαρίεις. In scholiis Homericis αἱ χαριέστεραι (sc. ἐκδόσεις) vel οἱ χαριέστεροι frequenter de editionibus dicitur elegantioribus, majore doctrina et cura expolitis : V. Wolf. Proleg. p. CLXXX. Sic αἱ χαριέστεραι in schol. Il. Γ, 362, M, 318, Od. A, 379, B, 170; αἱ πλείους καὶ χαριέστεραι Il. B, 12; 52; αἱ πλείους τῶν χαριεστέρων B, 192; αἱ χαριέσταται B, 52, 164, 196. Οἱ χαριέστεροι Od. P, 160. Αἱ χαριέστεραι γραφαὶ Od. A, 356, Λ, 196. Χαριεστάτη γραφὴ Od. K, 70. Ὃ καὶ χαριέστερον Z, 179.] Ceterum idem philosophus [Aristot.] generaliorem usum huic voci tribuens, τοὺς χαρίεντας opponit τοῖς πολλοῖς, Eth. 1, 4 : Τὴν γὰρ εὐδαιμονίαν καὶ οἱ πολλοὶ καὶ οἱ χαρίεντες λέγουσι. Ubi unus ex posterioribus interprr. reddit χαρίεντες Politiores; alter, Expolitiores. Sed videri possit aliquid amplius significare vox illa, quum Aristot. statim post opponat χαρίεντας illos τοῖς σοφοῖς : scribens, Περὶ δὲ τῆς εὐδαιμονίας, τίς ἐστιν, ἀμφισβητοῦσι, καὶ οὐχ ὁμοίως οἱ πολλοὶ τοῖς σοφοῖς ἀποδιδόασιν. Videat igitur lector, (neque enim de mea ipsius interpretatione in tanta festinatione pronuntiare vel queo, vel volo,) num melius reddi possit χαρίεντες in hujusmodi ll., Qui polito sunt judicio; aut certe, num quæri aliud quodpiam substantivum debeat quod illi participio jungatur. Opponuntur certe τοῖς πολλοῖς οἱ χαρίεντες ab Eod. in aliis etiam hujus operis locis. Sic vero et in Polit. 2, 5 : Οἱ μὲν γὰρ πολλοὶ (στασιάζουσι) διὰ τὸ περὶ τὰς κτήσεις ἄνισον· οἱ δὲ χαρίεντες, περὶ τῶν τιμῶν, ἐὰν ἴσαι. Rursum vero in Eth. 1, 5, τοῖς πολλοῖς opp. τοὺς χαρίεντας καὶ πρακτικούς : quæ vox illi copulata ad intelligendam illius signif. adjumento nobis esse possit. [Οἱ χαρίεντες vel οἱ γνώριμοι καὶ χαρίεντες oppositi τοῖς πολλοῖς ap. Plut. V. Demosth. c. 11, Dion. c. 28. Eodem sensu conjungitur cum adjectivis qualia sunt σοφὸς ap. Plat. Amat. p. 135, D : Χαριέστατον καὶ σοφώτατον τῶν ἀεὶ παρόντων ἐν τοῖς λεγομένοις τε καὶ πραττομένοις περὶ τὰς τέχνας· φιλόσοφος ap. Plut. Mor. p. 96, C, φιλάνθρωπος p. 697, C, ἐμμελὴς ap. Plat. Theæt. p. 174, A : Θρᾷττά τις ἐμμελὴς καὶ χαρίεσσα θεραπαινίς· δεξιὸς ap. Aristid. vol. 2, p. 112, et alia plurima.]

‖ Hujus nominis χαρίεις casus vocat. Χαρίεν, vel Χάριεν, ut ex Gaza annotatur. Sed quod ad χάριεν attinet, magis exemplis confirmari necesse habet quam alter. Meminisse autem oportet et ejus usus, quem Eust. [p. 1088, 7; 1128, 64; 1276, 36] ei tribuit in illis quæ supra ex eo protuli : sc. ita scriptum properoxytone, poni adverbialiter. [Adde schol. Hom. Il. II, 798.] Idem sane testatur etiam is, cujus extat libellus in VV. LL. inscriptus, Συναγωγὴ τῶν πρὸς διάφορον σημασίαν λέξεων, quum inscribi debeat, Συναγωγὴ τῶν πρὸς διάφορον σημασίαν διαφόρως τονουμένων λέξεων, in quo certe nonnulla bona sunt haud paucis permixta malis; vel, nonnulla vera multis permixta falsis. Sed et Suidæ testimonium illis addere possumus, scribentis, Χάριεν properoxytone, pro χαριέντως : at χαρίεν paroxytone, ἐπὶ τοῦ ἐπιχαροῦς καὶ χαρίεντος : hoc enim reponendum hic est pro χαριέντως. Verum quid hic agas? dixerat idem in iis quæ proxime præcedunt, χάριεν esse Atticum, χαρίεν autem, κοινόν : nequaquam illud adverbium esse addens. Atque adeo in loco Aristoph. in quo χάριεν properoxytone legit, nullo pacto adverbialiter positum dici possit. Est enim hic Pl. [144] : Καὶ νὴ Δί', εἴ τι γ' ἐστὶ λαμπρὸν καὶ καλὸν Ἢ χάριεν ἀνθρώποισι, διὰ σὲ γίγνεται. [Quo accentu etiam Ran. 1491.] Assentiuntur autem Suidæ hac in scriptura vulgatæ etiam edd.: qui assensus illi præcedenti observationi, χάριεν properoxytonum poni adverbialiter dicenti, manifeste repugnat. Etym. quoque auctor [p. 807, 15] tradit ex Herodiano, χάριεν scribi, acuendo tertiam a fine; sed non addens esse adverbium. [Hoc dictum erat p. 358, 55, ubi τὰ εἰς ἐπιρρηματικὴν σύνταξιν μετενηνεγμένα tractantur, Ὁμοίως ... καὶ τὸ χάριεν ἀντὶ τοῦ χαριέντως. Consentiunt Apollon. De adv. p. 570, 27, qui Atticum adverbii χάριεν accentum cum ἄληθες componit, et Joann. Alex. Ton. παραγγ. p. 30, 16. Apud Ammon. p. 117 : Χάριεν, τὴν πρώτην συλλαβὴν ὀξυτονοῦντες. ... Codices etsi parum sibi constant, tamen frequentius, ni fallor, χάριεν præbent quam χαρίεν.]

‖ Comp. Χαριέστερος, Venustior, Lepidior, etc. Item Gratior, Jucundior : sequendo signiff. positivi. Aristot. Eth. 4, 7 : Οἱ δ' εἴρωνες, ἐπὶ τὸ ἔλαττον λέγοντες, χαριέστεροι μὲν τὰ ἤθη φαίνονται. Quem l. unus ex posterioribus interprr. sic vertit, In dissimulatoribus autem, quum sua ipsorum illi extenuant, lepidorum morum species apparet. Alter ita, Dissimulatores autem, qui sua omnia verbis elevant, moribus videntur illi quidem esse politioribus. Possit autem et ex iis quæ in Χαρίεις dicta sunt, de hujus χαριέστεροι signif. ferri judicium. Superl. Χαριέστατος, Venustissimus, Lepidissimus, Gratissimus, Jucundissimus. Hom. Od. K, [279] : Νεηνίῃ ἀνδρὶ ἐοικὼς Πρῶτον ὑπηνήτῃ, τοῦπερ χαριεστάτη ἥβη. ‖ Adv. Χαριεστέρως, vel Χαριέστερον. Ex quibus illud quidem prius affertur ex Aristot. pro Elegantius, Urbanius; at χαριέστερον extat ap. Isocr. Or. adv. Soph. [p. 294, D] : Ἀνθηρότερον καὶ χαριέστερον φαίνεσθαι λέγοντας. Hinc adv. Χαριέστατα, Venustissime, etc. [Alia forma Χαριεστάτως Leont. Neapol. Vita Sym. Sali Actt. SS. Julii t. 1, p. 143, B : Τοῦτο δὲ χ. ἔλεγεν. Hase.]

[Χαρίεις, ὁ, Charieis, fluvius Colchidis ap. Arrian. Peripl. P. Eux. § 13, in Müll. Geogr. vol. 1, p. 376 sq., ubi genit. et accus. Χαρίεντος et Χαρίεντα. Χαρίουστος ap. Ptolem. 5, 10, ex codd. : nam vulgo Χαρίστος. Ἄριος ap. Scylacem § 81, p. 62 *Charien.* (flumen) ap. Plin. H. N. 6, 4, 14; *Cariente* in Tabula Peuting.; *Charientos* ap. Geogr. Rav. 5, 10, et 2, 12.]

[Χαριεντὴς, ὁ, i. q. χαρίεις. Paraphr. Hom. Il. B, 736, 826.]

Χαριεντίζομαι, verbum, ex nomine χαρίεις factum est; sed formando ex neutro χαρίεν. Nam ut χαρίεις Græcis est qui a nobis vocatur *Un homme plaisant*, ita χαριεντίζεσθαι dicunt quod nos *Plaisanter*, [Etym. M.

p. 807, 17 : Εὐτραπελευόμενοι, σκώπτοντες, addito quem HSt. infra memorat versu Aristoph. (fr. 212), quo etiam Harpocr. utitur s. v. Βωμολοχεύεσθαι.] Schol. Aristoph. in Pluti init.: Ἀλλ' οὔ σε κρύψω· τῶν ἐμῶν γὰρ οἰκετῶν Πιστότατον ἡγοῦμαί σε καὶ κλεπτίστατον, annotat, τὸ σχῆμα παρ' ὑπόνοιαν, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν εὐνούστατον· παίζων κωμικῶς ἅμα καὶ χαριεντιζόμενος διὰ τὸ τῆς κωμῳδίας μειδιαστικόν. Χαριεντίζεσθαι, inquit Bud. Comm., est Jocari, et Facete cavillari, Lepida urbanitate uti. Quibus addere possis, Facetiis uti s. Salibus, Facete aliquid dicere s. Salse. Plato Rep. 4, [p. 436, D] : Καὶ εἰ ἔτι μᾶλλον χαριεντίζοιτο ὁ ταῦτα λέγων, κομψευόμενος, ὡς οἵ γε στρόβιλοι ὅλοι ἑστᾶσί τε ἅμα καὶ κινοῦνται, ὅταν ἐν τῷ αὐτῷ πήξαντες τὸ κέντρον περιφέρωνται. [Id. Apoll. p. 24, C : Ὅτι σπουδῇ χαριεντίζεται· 27, D : Ὃ ἐγὼ φημί σε αἰνίττεσθαι καὶ χαριεντίζεσθαι.] Idem alibi interpr. etiam, Cum gratia loquor et venustate ac lepore, Ludibunde scribo ad venustatem sermonis aucupandam, ex Dionys. H. De Lysia [c. 14] : Οὐδὲ ὡς ἡδῦναι καὶ πεῖσαι καὶ χαριεντίσασθαι δύναται, οὕτω βιάσασθαί τε καὶ παραναγκάσαι. Subjungit hæc Ejusdem, tanquam ex Theophr. afferentis, Ταῦτα γὰρ εἰ μὲν Λυσίας τῷ ὄντι ἔγραψε, δικαίως ἂν ἐπιτιμήσεως ἀξιοῖτο, χαριεντιζόμενος ἐν οὐ χαρίεντι καιρῷ, quod dicit propter παρισώσεις et παρομοιώσεις, In loco serio jocis et festivitate sermonis utens. Affertur et vox activa Χαριεντίζω, ex Aristoph. ab Etym. [M. l. supra cit.] : Χαριεντίζεις [vitiose pro χαριεντίζει, quæ est secunda persona formæ mediæ] καὶ καταπαίζεις ἡμῶν, καὶ βωμολοχεύῃ· quæ verba Suidas quoque habet, et quoniam illis subjungit nomen Δαμάσκιος, annotatur in VV. LL. eorum auctorem esse Damascium, quum illud Δαμάσκιος non ad illa verba, sed ad sequentia pertineat. [Clem. Al. Pædag. 2, 2, 22; 5, 47; 7, 57. Greg. Nyss. t. 3, p. 69, A. Pallad. Hist. Laus. p. 925, D; 964, A et C. Jo. Glycas De synt. rat. p. 16, 16 Alb. Jahn. Theon. Progymn. vol. 1, p. 202, 7 Walz., differre inter se γνώμην et χρείαν, τῷ χαριεντίζεσθαι τὴν χρ. ἐνίοτε. Sext. Empir. p. 254, 1, καθώς φησί τις τῶν χαριεντιζομένων· 123, 5, ἐχαριεντίσατο πρὸς αὐτόν. Philo vol. 2, p. 570, 42, σκώπτειν καὶ χαριεντίζεσθαι δύνασαι μᾶλλον ἑτέρων· 480, 18, σκῶψαι καὶ χαριεντίσασθαι· vol. 1, p. 354, 37, οὐκ ἀμούσως παῖξαί τι καὶ χ. Hase.]

[Χαριέντισμα, τὸ, i. q. χαριεντισμός. Philo vol. 2, p. 570, 33, μειρακιώδη χ. Hase. Schol. Aristoph. Ach. 380 : Τὸ κυκλοβορεῖν καὶ καταγλωττίζειν χαριεντίσματά ἐστι κωμῳδίας. Eumath. p. 325 : Ἀναλογισάμενος τῆς ἐμῆς Ὑσμίνης χαριεντίσματα.]

[Χαριεντισμός, ὁ. HSt. s. v. Χαριεντίζομαι :] Hujus verbale nomen est Χαριεντισμός, Lepos et venustas sermonis. [Pollux 5, 161.] Dionys. H. in Isocr. Vita [c. 12] : Χαριεντισμὸς γὰρ ἅπας ἐν σπουδῇ καὶ καλῶς γινόμενος, ἄωρον πρᾶγμα καὶ πολεμιώτατον ἐλέῳ. Sed priorem illam verbi χαριεντίζομαι signif. sequendo, χαριεντισμὸς est Cavillatio faceta, Dictum salsum et facetum s. lepidum. [Plato Theæt. p. 168, D : Χ. τινα ἀποκαλῶν· Rep. 8, p. 563, A : Οἱ γέροντες ξυγκαθιέντες τοῖς νέοις εὐτραπελίας καὶ χαριεντισμοῦ ἐμπίπλανται. Plut. Mor. p. 11, F : Τὸ τοῦ Πλάτωνος σπουδῇ καὶ χαριεντισμῷ μεμιγμένον οὐ παραλειπτέον.] Redditur etiam Urbanitas; sed hoc videndum an simpliciter pro Urbano dicto poni queat. Ex Rufiniano etiam [De fig. c. 3, p. 197] affertur, Χαριεντισμὸς, s. Σκῶμμα, Figura est qua festiva dictio fit cum amœnitate mordax. [Jo. Phocas Descr. Palæst. p. 13, 2 Venet. Galen. vol. 18, part. 1, p. 291, 9 : Ἀλλ' οὗτος ὁ χ. ἑτέροις μᾶλλον ἔπρεπε. Jo. Chrys. t. 11, p. 858, A, ἀφεὶς τὸν χ. Hase.]

[Χαριεντιστέον, Urbanitate utendum. Clem. Alex. p. 196 : Χ., οὐ γελωτοποιητέον.]

Χαριεντότης, ητος, ἡ, nomen est ex χαρίεις fictum ap. Plut. [Mor. p. 441, B.]

[Χαριέντως, Eleganter, Gl. HSt. post ea quæ de adv. Χαριεστέρως et Χαριέστατα dixit s. v. Χαρίεις] : Est certe aliud minime controversum adv. Χαριέντως [ap. Polluc. 5, 161], quo et Plato usus est, Rep. 1, [p. 331, A] : Χαριέντως γὰρ τοῦτο ἐκεῖνος εἶπε, Lepide hoc dixit, s. Scite, Festive [(ut ap. Isocr. p. 333, A : Χ. εἰρῆσθαι ταῦτα). Id. Protag. p. 344, B : Πάνυ χ. καὶ μεμελημένως ἔχει (τὰ ἐν τῷ ἅσματι εἰρημένα)· Phædon. p. 87, A : Χ. ἀποδεδεῖχθαι· Rep. 4, p. 426, A : Χ. διατελοῦσιν.] Sic autem Herodianus sermoni hoc adverbium tribuit, 2, [10, 14] : Ἐπὶ μὲν γὰρ τὸ χαριέντως καὶ μετὰ παιδιᾶς ἀποσκῶψαι ἐπιτήδειοι Σύροι. [« Vide et supra in Ποιῶ, p. 431, A (1298, D), » addit HSt. in Ms. Vindob. Isocr. p. 86, D : Εἰ χ. (urbane) αὐτοὺς ἠμυνάμην· 240, C : Χ. μὲν, ἀπειροτέρως δὲ καὶ καταδεεστέρως ἐπαινοῦντες τὴν πόλιν.] At de corpore ap. eund. Plat. Phæd. extat [p. 80, C] : Χαριέντως ἔχων τὸ σῶμα, pro ᾧ χαρίεν ἐστὶ σῶμα, Cui venustum est corpus s. elegans, aut scitum. Cui loco plane similis est hic ap. Athen. 13, [p. 584, B] : Χαριέντως, ὦ νεανίσκε, τὸ σωμάτιον διάκεισαι. [De cœnæ apparatu Alexis ap. Athen. 3, p. 107, B : Δείπνου χ. πεπρυτανευμένου. Schweigh. Callinic. Vita Hypatii Actt. SS. Junii t. 3, p. 336, E. Anon. De martt. CPol. ib. Aug. t. 2, p. 440, E. Themist. ap. Stob. Floril. vol. 3, p. 373, 20, ὁ Σοφοκλῆς εἴρηκε χ. Origen. t. 3, p. 472, C, χρήσῃ χ. Athanas. t. 2, p. 385, χ. ἀπεκρίθη. Paul. Ægin. p. 254, 12 Briau., de excisione calculi, χ. ὁ λίθος ἐκπηδᾷ. Hase.]

Χαριεργὸς, ὁ, ἡ, Cujus venusta sunt opera, Venustus in suis operibus. Affertur tamen ex Epigramm. [Leonidæ Tar. Anth. Pal. 6, 205 : Ἃ δὴ χαριεργῷ Ἀθάνᾳ ἐκ τέχνας θήκατο παυόμενος], pro Eo cujus facta sunt grata. Vide Suid. [qui exp. ἡ κεχαριτωμένα ἐργαζομένη.]

[Χαρίεσσα, ἡ, Chariessa, n. pr. in inscr. ap. Bœckh. 557, vol. 1, p. 491 : Χ. Ἀρίστωνος ἐξ Ἀθμονέων.]

[Χαριέττων, ωνος, ὁ, Charietton, n. pr. ab Suida annotatum, quæ gl. non legitur in cod. Paris. A, duobus aliis in libris Χαριέντων scripta est. Fuit unus ex Saliis, Germanorum gente : v. Zosim. 3, 7, Eunap. Exc. Hist. p. 106 Nieb., Ammian. Marc. 17, 10, cum annotat. Vales., et 27, 1.]

Χάρίζομαι, fut. ίσομαι [et forma contr. Χαριοῦμαι, qua veteres usi sunt, ut χαριεῖ ap. Herodot. 1, 90, Plat. Crat. p. 408, E, χαριεῖσθον Euthyd. p. 275, A, χαριεῖσθε Gorg. p. 458, D, χαριοῦνται Menex. p. 248, B, χαριεῖσθαι Phædr. p. 231, B, χαριούμην Aristoph. Eq. 776, χαριούμενος Isocr. p. 162, A], præt. κεχάρισμαι, Gratificor, Rem gratam alicui facio, Beneficium confero, Obsequium aliquod præsto. Ab Hesych. dicitur χαρίζεσθαι esse τὸ δρᾶν τὰ κεχαρισμένα, a Suida, χάριν τίθεσθαι, ab Eust. τὰ πρὸς χάριν καὶ ἡδονὴν ποιεῖν. Hom. Od. A, [61] : Οὔ νύ τ' Ὀδυσσεὺς Ἀργείων παρὰ νηυσὶ χαρίζετο ἱερὰ ῥέζων Τροίῃ ἐν εὐρείῃ; Nonne tibi gratificabatur sacrificando? Possis etiam, mutando structuram orationis, verbum in nomen vertere, interpretando, Nonne tibi grata sacra faciebat? Nonne tibi grata ejus sacrificia erant? Il. O, [449], P, [291] : Ἕκτορι καὶ Τρώεσσι χαριζόμενος· Od. Θ, [538] : Οὐ γάρ πως πάντεσσι χαριζόμενος τάδ' ἀείδει. Apud eund. poetam cum dat. personæ, itemque alio, qui velut instrumentalis est, Od. Ξ, [387] : Μήτε τι μοὶ ψεύδεσσι χαρίζεο, μήτε τι θέλγε, ubi annotat Eust. [p. 1765, 10] illud ψεύδεσσι χαρίζεο dictum esse ἀκριβῶς. Variis enim modis χαρίζεσθαι nos posse, sc. δώροις, δεξιώσεσιν, ἀληθείαις, ψεύδεσι, aliisque multis. At vero in ejusdem poematis lib. A, [140] χαριζομένη jungitur genitivo; ita enim ibi canit, Σῖτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα, Εἴδατα πόλλ' ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων, ubi miror Eust. χαριζομένη exposuisse τὰ πρὸς χάριν καὶ ἡδονὴν ποιοῦσα : nam χαρίζομαι quidem id alibi significare constat, sed quomodo cum gen. illo talis expositio cohærebit? Accuratius certe brevium scholiorum auctor, χαριζομένη παρεόντων esse dicit, ἐκ τῶν παρεόντων ἐπιδιδοῦσα : sed ego post ἐπιδιδοῦσα adderem εἰς τὸ χαρίζεσθαι, vel tale quid, ut vis verbi melius exprimeretur. Is autem, cujus extat prima ad verbum interpr. Latina hujus poematis, recte quidem vertit, Gratificando apposuit; sed in interpretando participio παρεόντων lapsus est. Ita enim totum locum reddidit : Proma sedula panem ac cibos plurimos præsentibus gratificando apposuit. Quasi nimirum esset scriptum παρεοῦσι, aut certe loco ejus dativi gen. ille poneretur, et de personis, non de rebus diceretur. Nisi forte illum non Præsentibus, sed De præsentibus scripsisse putandum sit. Dicitur certe et Gratificari de aliqua re, ut ap. Cic. legimus, Deque eo quod

ipsis superat, aliis gratificari volunt. [Semel Hesiod. Theog. 580 : Στεφάνην ... ποίησε (Vulcanus) ... χαριζόμενος Διὶ πατρί. Æschylus et Sophocles in fabulis quæ supersunt semel utérque usi sunt hoc verbo, Æsch. Pers. 700 : Δίομαι μὲν χαρίσασθαι, δίομαι δ' ἀντία φάσθαι· quod schol. exp. Τὰ πρὸς χάριν εἰπεῖν δέδια μέν σοι. Soph. El. 331 : Θυμῷ ματαίῳ μὴ χαρίζεσθαι κενά. Sæpius Eurip., velut Hipp. 1262 : Τί χρὴ δράσαντας ἡμᾶς σῇ χαρίζεσθαι φρενί; Or. 1514 : Δειλίᾳ γλώσσῃ χαρίζει, et Comici, ut Aristoph. Pac. 392 : Ἀλλὰ χάρισ' (i. e. χάρισαι), ὦ φιλανθρωπότατε ... δαιμόνων· Eq. 1368 : Πολλοῖς γ' ὑπολίσφοις πυγιδίοισιν ἐχαρίσω· Thesm. 939 : Τί σοι χαρίσωμαι ;]

‖ Venio ad verbi χαρίζεσθαι exempla ex soluta oratione petita. [Herodot. 1, 33 : Ταῦτα λέγων τῷ Κροίσῳ οὔκως οὔτε ἐχαρίζετο ...· 9, 78 : Ὁ μὲν δοκέων χαρίζεσθαι ἔλεγε τάδε· 6, 130 : Ἄνδρες παιδὸς τῆς ἐμῆς μνηστῆρες ... πᾶσιν ὑμῖν, εἰ οἷόν τε εἴη, χαριζοίμην ἄν. Plato Tim. p. 20, B : Ὑμῶν δεομένων ... προθύμως ἐχαριζόμην· Mem. p. 75, B : Βούλει σοι χαρίσωμαι· Theæt. p. 173, A : Λόγῳ τε θωπεῦσαι καὶ ἔργῳ χαρίσασθαι.] Isocr. Ægin. [p. 388, D] : Ἔχω δὲ καὶ τοιαῦτ' εἰπεῖν ἐξ ὧν ἐκείνῳ χαριζόμενος, αὐτὸς ταῖς μεγίσταις συμφοραῖς περιέπεσον. Xen. Cyrop. 4, [1, 20] : Ἤλθομεν, σοὶ χαριζόμενοι, μακρὰν ὁδὸν, ubi videtur σοὶ χαριζόμενοι resolvi commode posse in σὴν χάριν, et reddi In gratiam tuam. Cyrop. 7 : Τί ἄν σοι ποιήσας χαρίσαιτο; Apud Plut. ambo quoque ista verba simul posita vides, sed in alia orationis forma : Ποίει δὲ ὡς λέγω, χαριζόμενος ἡμῖν. Ap. Eund. χαρίζεσθαι ad dicta, non ad facta, refertur, De discern. adul. ab amico [p. 66, A] : Ὀλίγοι μὲν γὰρ ἐκ πολλῶν εἰσὶν οἱ παῤῥησιάζεσθαι μᾶλλον ἢ χαρίζεσθαι τοῖς φίλοις τολμῶντες. Ut autem hic χαρίζεσθαι et παῤῥησιάζεσθαι velut opposita sunt, sic ap. Dem. χαρίζεσθαι et τὰ βέλτιστα λέγειν, Philipp. 3, [p. 110, 17] : Χαρίζεσθαι μᾶλλον ἢ τὰ βέλτιστα λέγειν προαιρουμένους. Redditur χαρίζομαι et quibusdam aliis verbis s. loquendi generibus præter illa quæ supra attuli, sc. Gratiam ab aliquo ineo, s. apud aliquem, Gratiam concilio, Demereor. Verum si quis χαρίζεται aliquid τῷ ἀχαριστοῦντι, quomodo illa de eo dici possunt? Χαρίζεσθαι, inquit Bud., Obsequi, Beneficium gratiamque conferre, Dem. : Ὅτι τούτων μὲν οὐδεὶς εἴσεται τὸν ἑαυτῷ κεχαρισμένον, Quia nemo istorum scire poterit quis sibi beneficium gratiamque contulerit, eum absolvendo. Calculi enim judicum occulte ferebantur. Χαρίζεσθαι τῷ ἑαυτοῦ θυμῷ, Animo suo indulgere. Antipho [p. 127, 22] : Ἥ τε ἀπειρία τῆς μέθης ἐπαίρει τῷ θυμῷ χαρίζεσθαι. Et χαρίζεσθαι ἔρωτι, Indulgere amori. Plut. [V. Pomp. c. 70], de Cæsare et Pompeio : Ἦν δέ τι καὶ τροπαίων καὶ θριάμβων ἔρωτι βουλομένους χαρίζεσθαι, καὶ διψῶντας. His autem, quæ a Bud. afferuntur, addi possunt, τῇ ἡδονῇ χαρίζεσθαι [e Xen. Cyrop. 4, 3, 2], et τῇ γαστρὶ χαρίζεσθαι [ib. 4, 2, 39], verbo χαρίζεσθαι significante itidem Indulgere. [Plato Leg. 5, p. 727, C : Ὁπόταν ἡδοναῖς χαρίζηται.] Adde et quod his generalius est, χαρίζεσθαι ταῖς ἐπιθυμίαις καὶ τοῖς πάθεσι : ex Aristot. Eth. 9 : Οἱ δὴ περὶ ταῦτα πλεονέκται χαρίζονται ταῖς ἐπιθυμίαις καὶ ὅλως τοῖς πάθεσι, καὶ τῷ ἀλόγῳ τῆς ψυχῆς. [Plato Rep. 8, p. 561, C : Χαριζόμενοι τῇ προσπιπτούσῃ ἐπιθυμίᾳ· 10, p. 605, B : Τῷ ἀνοήτῳ αὐτῆς (τῆς ψυχῆς) χαριζόμενον.] Invenitur autem et ἑαυτῷ χαρίζεσθαι redditum Animo suo obsequi. Invenitur χαρίζομαι et cum accus. χάριτας, veluti ap. Dem. [p. 306 extr.] : Εἶτα κενὰς χαρίζῃ χάριτας τουτοισὶν, ἐμὲ συκοφαντῶν, ubi quidam interpr. Gratiam inanem ac frivolam inis. Isocr. autem Ad Dem. [p. 8, C] dixit Τὰς χάριτας ἀχαρίστως χαριζόμενοι. [Eurip. ap. Lycurg. p. 160, 23 : Τὰς χάριτας ὅστις εὐγενῶς χαρίζεται ἥδιστον ἐν βροτοῖσιν.]

‖ Χαρίζομαι, Dono, Largior. [Hom. Il. Z, 49, A, 134 : Τῶν κέν τοι χαρίσαιτο πατὴρ ἀπερείσι' ἄποινα. Eurip. El. 192 : Χρύσεα χάρισαι προσθήματ' ἀγλαΐας.] Moschus in Idyllio quod Ἔρως Δραπέτας inscribitur, i. e. Amor fugitivus [fin.] : Ἢν δὲ λέγῃ, Λάβε ταῦτα, χαρίζομαι ὅσσα μοι ὅπλα. Esse autem χαρίζομαι i. q. ὠροῦμαι, vel proxime sequens versus aperte ostendit, in quo legitur, Μήτι θίγῃς, πλάνα δῶρα. Sed permutatus est verborum ordo, ut de hoc lectorem obiter admoneam ; dicendum enim fuisset alioqui, Χαρίζομαι ὅσσα μοι ὅπλα, λάβε ταῦτα. Ad hanc certe signif. pertinet partic. χαριζομένη, quod paulo ante ex Hom. protuli, [ubi cum genit. constructum est χαριζομένη παρεόντων, Od. A, 140, Δ, 56, H, 176, et alibi. Et N, 15 : Ἀργαλέον γὰρ ἕνα προικὸς χαρίσασθαι. Theocr. 25, 188 : Γλώσσης μαψιδίοιο χαριζόμενον παρεοῦσιν]. Invenitur porro et in soluta oratione χαρίζομαι pro Dono, Largior, Dilargior. [Xen. Cyrop. 3, 2, 29 : Ὥστε σε νομίζειν καλῶς βεβουλεῦσθαι χαρισάμενον αὐτῇ· ubi præcedit : Ἦν αὐτῷ πέμψῃς ὁπόσα σοι προχωρεῖ. 8, 6, 23 : Εἴ τι Κύρῳ χαρίσαιτο· Hier. 8, 2 : Μείζω χαρίζεσθαι. Plut. V. Cat. min. c. 18 : Χαρίζεσθαι τὰ δημόσια· Mor. p. 609, A : Τῷ φιλοστόργῳ χαριζόμεθα τὸ ποθεῖν. Sirac. 12, 3 : Τὴν ἐλεημοσύνην μὴ χαριζομένῳ. Joseph. A. J. 8, 5, 3 : Πόλεις αὐτῷ εἴκοσι ... ἐχαρίσατο.] Herodian. 3, [10, 12] : Τῶν ἀναιρουμένων χαριζόμενος τὰς οὐσίας· 1, [17, 3] : Τῶν δὲ πλουσίων τὰς οὐσίας χαρίσασθαι ἐβούλετο, μερίσαι τε εἰς τοὺς στρατιώτας. Plut. autem cum accus. διήγησιν usus est verbo χαρίζεσθαι, De def. orac. [p. 421, A] : Οὐχ ὁρῶ χαρίζεσθαι (sed pro οὐχ ὁρῶ reponendum puto οὐκ ὀκνῶ), βαρβάρου διήγησιν ἀνδρὸς, Vobis narrationem illam muneris loco referre. Veruntamen cum hoc etiam accusativo aliisque hujusmodi locum habere queat fortassis et verbum Gratificari. [Id. V. C. Gracchi c. 4 : Φήσας τῇ μητρὶ δεηθείσῃ χαρίζεσθαι τὸν Ὀκτάβιον (capitis damnatum). Lucas Act. Apost. 25, 11 : Οὐδείς με δύναται αὐτοῖς χαρίσασθαι, i. e. damnare eorum in gratiam. 16 : Οὐκ ἔστιν ἔθος Ῥωμαίοις χαρίζεσθαί τινα ἄνθρωπον εἰς ἀπώλειαν, i. e. in gratiam alienam condemnare. Lucian. Bis accus. c. 14 : Ἔοικας χαριζομένῳ τὴν δέησιν.]

‖ Χαρίζομαι, Condono. Qua in signif. usus est Paulus 2 Ep. ad Cor. 2, [10] : ὯΙ δέ τι χαρίζεσθε, καὶ ἐγώ· καὶ γὰρ ἐγὼ εἴ τι κεχάρισμαι, ᾧ κεχάρισμαι, δι' ὑμᾶς : quum dixisset paulo ante, Ὥστε τοὐναντίον μᾶλλον ὑμᾶς χαρίσασθαι. [Ib. 12, 13 : Χαρίσασθέ μοι τὴν ἀδικίαν ταύτην.] Usus est et in Ep. ad Ephes. 4 fin. : Γίνεσθε δὲ εἰς ἀλλήλους χρηστοὶ, εὔσπλαγχνοι, χαριζόμενοι ἑαυτοῖς, καθὼς καὶ ὁ Θεὸς ἐν Χριστῷ ἐχαρίσατο ὑμῖν. [Quod Zonaras Lex. p. 1846 exp. συγγνωμονικοὶ γίνεσθε.] Ubi subaudiendus relinquitur accus., quem expressit noviss. Interpres, Condonantes vobis mutuo offensas. At vet. Interpres vertit Donantes : Erasmus, Largientes. [Coloss. 2, 13 : Χαρισάμενος ἡμῖν πάντα τὰ παραπτώματα· 3, 13 : Καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς ἐχαρίσατο ὑμῖν, οὕτω καὶ ὑμεῖς.] Affertur et χαρίζεσθαι τὸ ὄφλημα.

‖ Χαρίζεσθαι dicitur etiam mulier, quæ viro turpe obsequium præstat, sui copiam ei faciens, sicut sc. χάριν de illo obsequio usurpari docebo : χαρίσασθαι, inquit Hesych., παρασχεῖν· λέγονται γὰρ αἱ γυναῖκες χαρίζεσθαι αἱ πρὸς συνουσίαν ἑαυτὰς ἐκδιδοῦσαι. Ad hanc signif. respiciens Aristoph. dixit Eq. [516] : Κωμῳδοδιδασκαλίαν εἶναι χαλεπώτατον ἔργον ἁπάντων. Πολλῶν γὰρ δὴ πειρασάντων αὐτὴν, ὀλίγοις χαρίσασθαι. Sic ap. Philostr. Epist. usurpatur aliquoties, ususque ita fuerat ante illum Xen. de meretrice, non ita tamen ad συνουσίαν restringens. Licet autem verbum Obsequi ad hunc usum convertere, exemplo Sallustii In Cic. (aut ejus, quicunque est illius Orationis auctor) : Filia matris pellex, tibi jucundior atque obsequentior quam parenti par est. Alioqui et verbo illo Indulgere, quod hujus χαρίζεσθαι interpretationi paulo ante adhibuimus, hic quoque uti possumus. Dicitur enim mulier se alicui indulgere ea signif. Forsan autem et Dedere se, s. dare dici queat. [Tim. Lex. Plat. p. 274 : Χαρίζεσθαι κοινῶς μὲν ὡς οἱ πολλοὶ, ἰδίως δὲ ἐπὶ ἀφροδισίων· ubi Ruhnk. : « Plato Symp. p. 182, A : Ὡς αἰσχρὸν χαρίζεσθαι ἐρασταῖς· 184, B : Εἰ μέλλει καλῶς χαριεῖσθαι ἐραστῇ παιδικά· et p. 217, A, et alibi. Aristoph. Eccles. 629 : Οὐκ ἐξέσται παρὰ τοῖσι καλοῖς καταδαρθεῖν ταῖσι γυναιξὶν, πρὶν τοῖς αἰσχροῖς καὶ τοῖς μικροῖς χαρίσασθαι. ... Interdum plenius effertur. Anton. Lib. c. 41 : Εἰ αὐτῇ τῆς ὥρας ἐθελήσαι τῆς ἑαυτοῦ χαρίσασθαι. Lucian. Amor. c. 27 : Οὐδενὶ τρόπῳ χαρίζεται θήλειαν ἀπόλαυσιν. *Dare, præbere, obsequi, obsequium, morigerari* (quo verbo χαρίζομαι explicatur in Onomostico veteri) Latinis trita sunt in eadem nequitia. V. interpretes in Petron. c. 113, et Burman. in Sueton. Tiber. c. 44. Verbo χαρίζεσθαι in re Venerea opponitur ἀναίνεσθαι, ut ap. Latinos *negare*. De utroque v. Maussac. in Harpocr.

s. v. Ἀναίνεσθαι. » Dionys. A. R. 4, 65 : Εἰ ὑπομενεῖς χαρίσασθαί μοι, γυναῖκά σε ποιήσομαι.]

‖Præt. partic. Κεχαρισμένος, (sicut et aor. Χαρισάμενος in activa signif.,) frequentissime, pro Gratificatus, Qui rem gratam alicui fecit, beneficium aliquod contulit, etc. sequendo interprett. verbo χαρίζομαι datas. Sed affertur κεχαρισμένοι e Xen. Apomnem. 1, [2, 10] passiva etiam signif., nimirum pro Affecti beneficio, cui interpretationi non temere credendum est : Οἱ δὲ πεισθέντες ὡς κεχαρισμένοι φιλοῦσιν. [Signif. activa, Gratificati, recte accipit Schneid. Passivi exempla sunt ap. Herodot. 8, 5 : Τοῖσι Εὐβοέεσσι ἐκεχάριστο, Gratum factum est; et Plat. Phædr. p. 250, C : Ταῦτα μὲν οὖν μνήμῃ κεχαρίσθω.] Habet aliquin κεχαρισμένος, passive positum, alium potius usum, fitque ex participio nomen, quod ad signif. attinet, eodem modo quo Latine Acceptus, quum pro Gratus ponitur. Quod si quis expressius reddi velit, existimo posse verti, In gratiam receptus. Vertere etiam possumus participio itidem passivo, Placitus. Manavit autem hic usus jam inde ab Hom., ap. quem aliquoties [velut Il. E, 243, 826, K, 234, Od. Δ, 71] occurrit, Ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ. [Hom. Od. B, 54 : Καί οἱ κεχαρισμένος ἔλθοι· Il. Ω, 661 : Ὧδέ κέ μοι ῥέζων ... κεχαρισμένα θείης. Κεχαρισμένα εἰδὼς Od. Θ, 584; κ. ὧρα, ἱρὰ, μηρία Il. Υ, 298, Od. Π, 184, T, 397. Plusquamperf. Od. Z, 23 : Κεχάριστο δὲ θυμῷ, quod schol. exp. προσηνὴς ἦν, ἐφιλεῖτο.] Sic et in soluta oratione. [Herodot. 3, 119 : Ὃς ἀλλοτριώτερός τοι τῶν παίδων καὶ ἔσσον κεχαρισμένος τοῦ ἀνδρός ἐστι. Plato Soph. p. 218, A : Πᾶσι κεχαρισμένος ἔσῃ.] Xen. [Mem. 1, 3, 3] : Τοῖς θεοῖς κεχαρισμένα. [K. σιτίον ib. 2, 1, 24; λόγος Demosth. p. 178, 3; ἔπαινος Diodor. 1, 70; χῶρος θεοῖς μάλιστα κ. Dionys. A. R. 3, 69. ‖ Κεχαρισμένος quum adjectivi instar haberetur, comparativus formatus est κεχαρισμενώτερος, quo utitur Ælian. N. A. 12, 7, et superl. κεχαρισμενώτατος ap. Alciphr. 3, 65, quemadmodum adverbii κεχαρισμένως superlativo κεχαρισμενώτατα usus est Xen. Hipparch. 1, 1. ‖Aor. passivi exemplum est ap. Lucam Act. Apost. 3, 14 : Ἠτήσασθε ἄνδρα φονέα χαρισθῆναι ὑμῖν. ‖Activum χαρίζω ap. Constant. Cerim. p. 36, B : Τούτους ἡμῖν χάρισον εἰς χαρὰν καὶ ἀνέγερσιν τῶν Ῥωμαίων, incertum est utrum ab librario pro χάρισαι positum sit an ab ipso, ut schol. rec. Hom. Od. Γ, 453 dixit : Τὸ κοινὸν τῆς γῆς ὄνομα ... χαρίζει τῷ μικρῷ αὐτῆς μέρει.]

[Χαρίκενος, ὁ, Charicenus, n. pr. ap. scriptorem Philopatr. c. 20.]

[Χαρίκλεια, ἡ, Chariclea, Ephesia, ap. Lucian. Tox. c. 13.]

[Χαρικλείδης, ὁ, Chariclides, archon eponymus olymp. 104, 2 ap. Demosth. p. 572, 13, Diodor. 15, 82. ‖ Novæ comœdiæ poeta ex uno cognitus loco Athen. 7, p. 325, D.]

[Χαρικλῆς, έους, ὁ, Charicles, dux copiarum navalium Atheniensium, ap. Thucyd. 7, 20, Diod. 13, 9. Idem inter triginta tyrannos fuit : v. Xen. Hell. 2, 3, 1, Mem. 1, 2, Lysiam p. 125, 16, Andocid. p. 5 extr. et 13, 34, Isocr. p. 355, D, Aristot. Polit. 5, 5. ‖Gener Phocionis. Plut. V. Phoc. c. 21, 22, 33, 35. ‖ Scriptor libri περὶ ἀστικοῦ ἀγῶνος, ap. Athen. 8, p. 350, C. ‖Alii ap. Plut. Mor. p. 483, F, Lucian. Amor. c. 9, Agathiam Anth. Pal. 6, 32. G. D. Bœckh. *Urkunden* p. 338, 99; 441, 72; 497, 212. Ἐφημ' ἀρχ. p. 860, n. 1381, 22; p. 966, n. 1625, 37, ex restit. probabili Pittakii. Hase.]

[Χαρικλὼ, οῦς, ἡ, Chariclo, uxor Chironis, ap. Pind. Pyth. 4, 182, ubi vid. schol., et Ovid. Metam. 2, 636; Scironis ap. Plut. V. Thes. c. 10. ‖Nympha, Tiresiæ ex Euere mater : v. Apollod. 3, 4, 8, Callim. L. Pall. 67. ‖ Alia ap. Paul. Sil. Anth. Pal. 5, 259, ubi voc. Χαρικλοῖ, et 288.]

[Χάρῖλα, ἡ, Charila, virgo Delphica, cujus in honorem nono quoque anno festum celebratum ab Delphis fuit : de quo V. Plutarchi narratio Mor. p. 293, B, D.]

[Χαριλάμπης, ὁ, Charilampes, n. pr. ap. Galen. vol. 8, p. 837 : Ἄνθρωπόν τινα τοῦ Χαριλαμποῦς (corr. Χαριλάμπους) τοῦ κοιτωνητοῦ ... νευρότρωτον γενόμενον ἐθεράπευσα.]

[Χάρῖλος, ὁ, Charilaus. V. Χάριλλος. Attica nominis forma est Χαρίλεως, qua etiam Herodot. utitur 3, 145, ubi Χαρίλεως Samius memoratur. Dorica forma Χαρίλας : v. s. Χαρίδας. G. D. Inscr. Att. Franz. El. epigr. gr. p. 170, n. 65, 2, Χαρίλαος Λοκρὸς ἐδίδασκεν. Archiloch. ap. Hephæst. Enchir. p. 47, 10 Gaisf., Ἐρασμονίδη Χαρίλαε. Hase.]

[Χάριλλος, ὁ, Charillus, Polydectis filius, rex Spartanorum, ap. Herodot. 8, 131, Pausan. 2, 36, 4; 3, 2, 5; 3, 7, 3; 8, 5, 9; 8, 48, 4, Aristot. Polit. 2, 10; 5, 12, Plut. V. Lycurgi c. 3, 5, Mor. p. 189, F; 337, A, Clem. Al. p. 389, Tzetz. Hist. 8, 905, aliosque, libris plerumque in hac forma consentientibus, rarius Χαρίλαος præbentibus, ut in loco Aristotelis altero et ap. Strabon. 10, p. 481, ubi mira in libris pluribus corruptela est χαρίλοβον et χαρίβολον. Formam nominis cum similibus Κύριλλος, Ἥριλλος aliisque comparavit Lobeck. Pathol. Proleg. p. 119.]

[Χαρίμανδρος, ὁ, Charimander, astronomus. Seneca Quæst. Nat. 7, 5.]

[Χαριμάται, οἱ, Charimatæ, gens Pontica, quam ex Palæphato et Hellanico memorat Steph. Byz.]

[Χαριμένης. V. Χαιρεμένης.]

[Χαρίμνηστος, ὁ, Charimnestus. Bœckh. *Urkunden* p. 481, 35, παρὰ Χ. Κυδαθηναιῶς. Hase.]

[Χαρίμορτος, ὁ, Charimortus, scelerum socius Scopæ in Ægypto : v. Polyb. 18, 38, 2 : Λαβὼν συνεργὸν τὴν ἀχαριότητα τὴν Χαριμόρτου καὶ τὴν μέθην. Χαριμόρτου βωμὸς ap. Strabon. 16, p. 774 : Εἰσὶ καὶ στῆλαι καὶ βωμοὶ Πυθολάου καὶ Λίχα καὶ Πυθαγγέλου καὶ Λέοντος καὶ Χαριμόρτου κατὰ τὴν γνώριμον παραλίαν τὴν ἀπὸ Δειρῆς μέχρι Νότου κέρως.]

[Χάριν. V. Χάρις.]

[Χαρῖνάδης, ὁ, Charinades. Aristoph. Vesp. 232 : Κρείττων ἐστὶ σοῦ Χαρινάδης βαδίζειν. Alius in inscr. ap. Rangabé *Antiq. hellen.* vol. 2, p. 807.]

[Χαριναύτης, ὁ, Charinautes, n. pr. in numo Attico ap. Mionnet. *Descr.* vol. 2, p. 117.]

[Χαρίνδας, ὁ, Charindas, fluvius Mediæ. Ptolem. 6, 2.]

[Χαρίνη, ἡ, Charine, n. pr. in inscr. Rom. C. I. vol. 3, p. 1013, n. 6696, 5. Ap. Gruter. p. 1538, n. 5 cusum est XAPHNH. Hase.]

[Χαρινίδης, ὁ, Charinides, n. adolescentis, scriptum in fictili XAPINIAES. De Witte *Descr. de vases peints* p. 8, n. 12. Hase.]

[Χαρῖνος, ὁ, Charinus, Eleus, victor Olympicus, ap. Pausan. 6, 15, 2. Plin. 34, 8, 19. ‖ Æschinis Socratici pater. Diog. L. 2, 60. ‖ Archon eponymus olymp. 118, 1 ap. Diodor. Sic. 20, 37. ‖ Iambographus, Ptolem. Hephæst. ap. Phot. Bibl. p. 153, 5. ‖ Alii ap. Demosth. p. 927, 21; 1334, 11, in inscr. ap. Bœckh. 172, ap. Athen. 6, p. 234, A, Arrian. Anab. 3, 5, 4, in Anthol. Pal. 11, 126. In vase scurras repræsentante ap. Millingen. *Peint. de collect. div.* 46, XAPINOΣ cum nominibus similibus Διάσυρος, Κάγχας et Γύμνασος, quæ appellativa potius sunt quam unius personæ propria. Nihil cum his commune habet Χαρίνων nomen a Müllero Dor. vol. 2, p. 343, 357, comparatum ex loco Pollucis 4, 104, rectius nunc scripto ex codd. Bekkeri, Καὶ μὴν Ἐσχάρινθον (ἐσχάρινον Meinek.) ὄρχημα ἐπώνυμον ἦν τοῦ εὑρόντος αὐλητοῦ, ubi olim legebatur καὶ μῆνες χαρίνων. G. D. Χαρῖνος ἰατρὸς Κορίνθιος tit. Veron. C. I. vol. 3, p. 1026, n. 6758, 1. Est quoque Charinus persona Andriæ Terentii, Pseudolique Plauti. Hase.]

[Χαρίξεινος. V. Χαρίξενος.]

[Χαριξένη, ἡ, Charixena. Aristoph. Eccles. 943 : Οὐ γὰρ τἀπὶ Χαριξένης τάδ' ἐστίν· ubi in scholiis qualia nunc supersunt tantum annotatum est quantum ex verbis poetæ conjici poterat, εὐήθης καὶ μωρὰ ἡ Χαριξένη. Doctioris grammatici annotatio est in Etym. M. p. 367, 21 : Αὐλητρὶς ἡ Χαριξένη ἀρχαία καὶ ποιήτρια κρουμάτων, οἱ δὲ μελοποιόν. Quibus Theopompi et Cratini comicorum locos addit, in quibus ut apud Aristophanem est τἀπὶ Χαριξένης (in versu Theopompi κρουμάτια τἀπὶ Χαριξένης). Ἐρωτικῶν ποιήτριαν fuisse a quibusdam traditum memorant Hesych. s. v. Ἐπὶ Χαριξένης et scriptor Proverb. Append. 2, 82. Κρουμάτων ποιήτρια dicitur ab Eustath. p. 326, 44, Aristophanis locum afferente.]

[Χαριξενίδης, ὁ, Charixenides, Aphidnæus, in inscr. ap. Bœckh. 597, vol. 1, p. 496.]

[Χαρίξενος, ὁ, Charixenus, Atheniensis, in inscr. ap. Bœckh. 121, vol. 1, p. 163. || Spartanus, ibid. 1241 et 1423, p. 617, 678. || Archon Amphissensis in inscr. ap. Curt. Anecd. Delph. p. 3. || Dux Ætolorum ap. Polyb. 4, 34, 9. || Sicyonius ap. Lucian. Tox. c. 22, ubi alii libri Χαρίξεινος. || Alius ap. Meleagr. Anth. Pal. 7, 468. G. D. || Alii in titt. Spart. C. I. vol. 1, p. 678, n. 1424, 5; Phryg. ibid. vol. 3, p. 47, n. 3956, d, 2. Hase.]

[Χαριόμηρος, ὁ, Chariomerus, rex Cheruscorum. Dio Cass. 67, 5.]

[Χαρίουστος. V. Χαρίεις, ὁ, Charies.]

[Χἄριππίδης, ὁ, Charippides, n. pr. in inscr. ap. Bœckh. 2338, vol. 2, p. 271, 105.]

[Χάριππος, ὁ, Charippus. V. Χαίριππος.]

Χάρις, ιτος, ἡ, Gratia, Venustas, Lepos, Elegantia. Hesiod. Op. [65]: Καὶ χάριν ἀμφιχέαι κεφαλῇ χρυσῆν Ἀφροδίτην. Hom. autem dicit, Κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις, Od. Z, [235]: Ὡς ἄρα τῷ κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις. [Ib. 237: Κάλλεϊ καὶ χάρισι στίλβων.] Θ, [19]: Τῷ δ' ἄρ' Ἀθήνη Θεσπεσίην κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις· et [175]: Ἀλλ' οὔ οἱ χάρις ἀμφιπεριστρέφεται ἐπέεσσιν. Dicitur etiam χάρις ἔπεσθαί τινι. Aristoph. Vesp. [1278]: Ἄνδρα τε σοφώτατον, τὸν κιθαραοιδότατον, ᾧ χάρις ἐφέσπετο. [Plato Leg. 2, p. 667, B: Πᾶσιν ὅσοις συμπαρέπεταί τις χάρις.] Sic ap. Plutarch. [Mor. p. 973, A]: Τοῖς αὐτοφυέσι καὶ τοῖς ἀδιδάκτοις γηρύμασιν ὅση μοῦσα καὶ χάρις ἔπεστιν. Synes. Ep. 20: Καὶ τῇ τῆς γλώττης εὐστομίᾳ καὶ χάριτι. Invenitur et plur. χάριτες, in quo reddendo dixeris potius Veneres quam Venustates, licet sing. χάρις reddiderim Venustas. Possis etiam interpretari Lepores. Sed et singulari plerumque reddi queat. Epigr. [Macedonii Anth. Pal. 11, 380]: Εἰ μὴ Ὁμηρείων ἐξελάθου χαρίτων. Apud Thuc. quoque 2, [41: Μετὰ χαρίτων μάλιστ' ἂν εὐτραπέλως τὸ σῶμα αὔταρκες παρέχεσθαι,] μετὰ χαρίτων redditur singulari numero, Cum venustate, elegantia. Habet et oratio suas χάριτας apud utrosque scriptores. Auctor libelli qui Demetrio Phalereo ascribitur: Τῶν δὲ χαρίτων αἱ μέν εἰσι μείζονες καὶ σεμνότεραι, αἱ τῶν ποιητῶν· αἱ δὲ, εὐτελεῖς μᾶλλον καὶ κωμικώτεραι, σκώμμασιν ἐοικυῖαι. Apud Eundem leguntur αἱ ἀπὸ τῶν σχημάτων χάριτες: item φοβεραὶ χάριτες. [Χάρις, Venustas, Decor per omnem orationem ita fusus, ut facilius sentiri quam explicari possit. Constat his partibus: ὥρᾳ, εὐαρμόστῳ, τάξει, εὐρύθμῳ, καιρῷ, μέτρῳ. Sic Dionys. Jud. Lys. c. 10 et 11. Ibidem hanc virtutem his etiam loquendi formis, ἡδονῇ, ἀφροδίτῃ, τῷ ἡδέως, κεχαρισμένως, ἐπαφροδίτως γράφειν, omnino autem τῇ εὐστομίᾳ τῆς λέξεως significat. Sic et Eunapius in Vita Iamblichi, Porphyrium et Anatolium cum illo comparans: Οὔτε εἰς ἀφροδίτην αὐτῶν καὶ χάριν τὰ λεγόμενα βέβαπται. Idem τὸ χαρίεν τοῦ λόγου vocat Photius Bibl. c. 61 (p. 20, 7), ubi narrat Æschinem orationes tres scripsisse, quæ appellatæ fuerint χάριτες, partim ob numerum ternarium, partim ob gratiam et amœnitatem orationis. *Gratiam* et *Venerem* junxit eodem sensu Quintil. 4, 2, p. 193. Χάρις et κωμικὴ βωμολοχία junguntur ab Eunapio in Vit. Libanii p. 133, notanturque *facetiæ*, *sales* et *venustates*, quibus Comicorum dictio abundat. Addit id genus gratiarum ab Atticis dici μυκτῆρα et ἁλισμόν. *Cavillationem* et *dicacitatem* Latini dicunt, de quibus vid. Cic. De orat. 2, 54 seqq. Prior eum jocum notabat, illudve genus hilaritatis facetæ, quæ per omnem orationem fusa esset et perpetua: posterior, quæ esset brevibus dictis peracuta, et cum celeritate conjuncta. Plutarch. Sympos. p. 685, A: Κινδυνεύουσιν οἱ ἅλες τῶν ἄλλων ὄψων ὄψον εἶναι καὶ ἥδυσμα· διὸ καὶ χάριτας ἔνιοι προσαγορεύουσιν αὐτούς. Demetrio De eloc. § 29 χάρις est Venustas ex concinnitate membrorum similium et antithetorum. Porro χάριτες, quas et ἀστεϊσμοὺς et χαριεντισμοὺς vocat, eidem sunt *jucundæ acutæque dicendi formæ*, quarum usus est in γλαφυρῷ χαρακτῆρι. Quare χάριτας commemorat σεμνὰς, φοβερὰς, quæ acumen quoddam et gravitatem habeant. Deinde χάριτας etiam tribuit rebus ipsis, quæ tractantur, ut, si sermo est de hortis amœnis, de Hymenæo, Amore; ex quo genere est Sapphica poesis; vid. § 128—32. Apud Plutarch. Mar. c. 44 Antonio χάρις et σειρὴν τῶν λόγων tribuitur. V. voc. Σειρὴν et Cresoll. Theatr. 3, 23. Ernese. Lex. rhet. Χάρις Ἀττικὴ ap. Lucian. Zeux. c. 2: Νοῦ ὀξέος ἢ περινοίας τινὸς ἢ χάριτος Ἀττικῆς. Χάρις Σωκρατικὴ ap. Dion. Chrys. vol. 1, p. 480: Ὥσπερ οὐδὲν ὄψον ἄνευ ἁλῶν γεύσει κεχαρισμένον, οὕτως οὐδὲν εἶδος ἔμοιγε δοκεῖ ἀκοῇ προσηνὲς ἂν γενέσθαι χάριτος Σωκρατικῆς ἄμοιρον.] || Ad hanc signif. pertinet Χάρις, nomen deæ proprium, Charis, Gratia: quod accus. Χάριτα, non item Χάριν, habere existimatur. Esse autem tres Charites, s. Gratias, non plures, apud omnes constat; at de nominibus inter Hom. et Hesiodum minime convenit. [De Gratiarum numero, parentibus, nominibus et cultu apud Græcos, deque earum statuis et imaginibus legendum Pausaniæ libri 9 caput 35 totum, ubi etiam poetarum inde ab Homero usque ad Alexandrinos opiniones valde inter re discrepantes exponuntur. Ædes, simulacra et insignia Gratiarum aliis locis non paucis idem memorat.] Hesiodus enim [Th. 907] tres Gratias, Jovis et Eurynomæ filias vocari ait, Aglaiam, Euphrosynam, Thaliam: Τρεῖς δέ οἱ Εὐρυνόμη Χάριτας τέκε καλλιπαρήους, Ἀγλαΐην τε, καὶ Εὐφροσύνην, Θαλίην τ' ἐρατεινήν. Quæ nomina eis Pind. quoque tribuit, Olymp. ult., ubi etiam epitheta illis tribuit, Aglaiam vocans πότνιαν, Euphrosynen φιλησίμολπον, Thaliam ἐρασίμολπον. Hos autem non alii solum poetæ, sed et orationis solutæ scriptores sequuntur: ex quibus est Plutarch. [Mor. p. 778, C], qui etiam dicit nihil æque χαρᾶς esse γόνιμον atque χάριν. At Hom. unam ex illis Pasitheam nominat, quam Juno apud eum [Il. Ξ, 269, 276, Χαρίτων μίαν ὁπλοτεράων dicentem, non addito Gratiarum numero] Somno deo in matrimonium daturam pollicetur, si præstiterit quod ab eo petit. Unam vero nomine communi Χάριν: quam esse Vulcani uxorem canit, Il. Σ, [382]: Τὴν δὲ ἴδε προμολοῦσα Χάρις λιπαροκρήδεμνος, Καλὴ, τὴν ὤπυε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις, ubi tamen quidam suspicati sunt proprium nomen esse potius illud Καλὴ, at Χάρις, commune. Utut sit, existimatur una ex Charitibus fingi Vulcani uxor, διὰ τὸ ἐπίχαρι τῶν ἐκ πυρὸς δημιουργημάτων: unde etiam hunc eundem Veneris maritum fingi, διὰ τὸ αὐτοῦ κλυτοτεχνικὸν ἐπαφρόδιτον. [Aglaiam Vulcano uxorem tribuit Hesiod. Theog. 945: Ἀγλαΐην δ' Ἥφαιστος, ἀγακλυτὸς ἀμφιγυήεις, ὁπλοτάτην Χαρίτων θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν. Deorum omnium sociæ Gratiæ appellantur in H. Hom. in Ven. 95: Ἦ πού τις Χαρίτων δεῦρ' ἦλυθες, αἵτε θεοῖσιν πᾶσιν ἑταιρίζουσι καὶ ἀθάνατοι καλέονται. Veneris (cui Gratias μάλιστα οἰκείας εἶναι θεῶν observat Pausan. 6, 24, 7) comites eas facit Hom. Od. Θ, 364: Ἔνθα (in Papho insula) δέ μιν (Venerem) Χάριτες λοῦσαν καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ ἀμβρότῳ· Σ, 194: Κάλλεϊ ... ἀμβροσίῳ, οἵῳ περ ... Κυθέρεια χρίεται, εὖτ' ἂν ἴῃ Χαρίτων χορὸν ἱμερόεντα. Cum cognatis numinibus sæpe consociatæ sunt a poetis et in artificum operibus. Sic Pausan. 2, 17, 4, simulacrum memorat Junonis cui ἔπεστι στέφανος Χάριτας ἔχων καὶ Ὥρας ἐπειργασμένος· et 5, 11, 7: Ἐπὶ τοῖς ἀνωτάτω τοῦ θρόνου (Jovis Olympici) πεποίηκεν ὁ Φειδίας ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀγάλματος τοῦτο μὲν Χάριτας, τοῦτο δὲ Ὥρας, τρεῖς ἑκατέρας· εἶναι γὰρ θυγατέρας Διὸς καὶ ταύτας ἐν ἔπεσίν ἐστιν εἰρημένα· Xen. Symp. 7, 5: Εἰ ὀρχοῖντο πρὸς τὸν αὐλὸν σχήματα, ἐν οἷς Χάριτές τε καὶ Ὧραι καὶ Νύμφαι γράφονται. Χάριτες καὶ Μοῦσαι ap. Plat. Leg. 3, p. 682, A, aliosque: unde Eurip. Herc. F. 673: Οὐ παύσομαι τὰς Χάριτας Μούσαις συγκαταμίγνὺς ἡδίσταν συζυγίαν. Communem Gratiarum et Dionysi aram inter aras Olympicas memorat schol. Pind. Ol. 5, 10. Gratiarum nomen in formulis obsecrandi et jurandi, ut ap. Eurip. Hipp. 1147: Ἰὼ ἰὼ ζύγιαι Χάριτες· ubi libri male συζυγίαι: v. Συζύγιος. Plut. Mor. p. 710, C: Οἱ πρὸς Σωκράτην διαπληκτισμοὶ περὶ Ἀγάθωνος, καὶ Σωκράτους ἐγκώμιον, ὦ φίλαι Χάριτες. Eur. Cycl. 583: Οὐκ ἂν φιλήσαιμ'· αἱ Χάριτες πειρῶσί με (Cyclopem). Ἄλις Γανυμήδην τόνδ' ἔχων ἀναπαύσομαι κάλλιστα νὴ τὰς Χάριτας· eademque formula Lucian. De hist. conscr. c. 26. Ηρὸς Χαρίτων Plat. Theæt. p. 152, C, Lucian. Scyth. c. 9, Alex. c. 4, Herm. c. 36.]

‖ Χάρις alias quoque nominis Gratia signiff. habet. Dicunt enim λέγειν τι vel πράττειν πρὸς χάριν, sicut Latine Dicere aliquid s. Facere in gratiam, s. ad gratiam, addito personæ gen., aut subaudito. [Hujusmodi locutiones annotavit Pollux, πρὸς χ. λέγων 4, 37; π. χ. ὑποκατακλινόμενος δικαστὴς 8, 12; οὐ π. χ. ἐνδιδοὺς δικαστὴς 8, 10; π. χ. ἐντυγχάνων κόλαξ 6, 122. Soph. OEd. C. 1776 : Πάνθ' ὁπόσ' ἂν μέλλω πράσσειν πρόσφορά θ' ὑμῖν καὶ τῷ κατὰ γῆς (OEdipodi) ... πρὸς χάριν, Grata patri mortuo. Eurip. Hec. 257 : Ἦν τοῖσι πολλοῖς πρὸς χ. λέγητέ τι· Hel. 1281 : Καὶ σ' οὐ κεναῖσι χερσὶ γῆς ἀποστελῶ, δράσαντα τῇδε πρὸς χάριν· ubi paullo ante 1273 Theoclymeno dicenti Φοίνισσα κώπη ταχύπορος γενήσεται, Menelaus respondet : Καλῶς ἂν εἴη Μενέλεώ τε πρὸς χάριν. Plato Gorg. p. 521, D : Οὐ πρὸς χ. λέγων. Xenoph. Hell. 6, 3, 7 : Οὐ πρὸς χ. ὑμῖν ῥηθήσεται· Mem. 4, 4, 4 : Πρὸς χάριν τοῖς δικασταῖς διαλέγεσθαι καὶ κολακεύειν.] Isocr. Panath. [p. 262, E] : Πρὸς χάριν μὲν ἀεὶ λέγειν γλιχομένων, εἰς πολλὰς δ' ἀηδίας καὶ λύπας τοὺς πειθομένους ἐμβαλλόντων. Sic dixit Thuc. : Πρὸς χάριν λέγειν τῷ ὄχλῳ· qui et participio χαριζόμενος sic utitur. [Diodor. 13, 101 : Τῶν πρὸς χ. δημηγορούντων· et quæ sunt similia plurima apud alios quosvis.] Herodian. 3, [7, 8] : Καὶ οὐ πρὸς χάριν, ἀλλ' ἐς ἀλήθειαν λέγοντες· 2 : Οὐδὲν οὔτε πρὸς χάριν εἰς ὕψος ἐξαίρων, ὥσπερ οἱ κατ' ἐκεῖνον γράψαντες. At vero ἡ τοῦ λόγου χάρις s. τῶν λόγων, aut ἡ ἐν τῷ λέγειν χάρις, ad aliam nominis χάρις signif. pertinent, eam sc. de qua primo loco dictum est. Unde etiam interdum redditur uno verbo Eloquentia. Cum quo πρὸς χάριν interdum jungitur πρὸς ἡδονήν, Isocr. Panath. [p. 290, A] : Τῶν πρὸς ἡδονὴν καὶ χάριν λεγομένων. Quæ et Demosth. conjunxit, sed genitivo utens [p. 273, 22] : Τῆς ἐπὶ ταῖς λοιδορίαις ἡδονῆς καὶ χάριτος τὸ τῆς πόλεως συμφέρον ἀνταλλαττόμενοι. Contra vero illi πρὸς χάριν opponitur πρὸς ἀπέχθειαν, s. πρὸς ἐπήρειαν. Lucian. [De hist. conscr. c. 38] : Ἐπεὶ ὅμοιος ἔσται τοῖς φαύλοις δικασταῖς πρὸς χάριν ἢ πρὸς ἀπέχθειαν ἐπὶ μισθῷ δικάζουσιν. Vel certe, ἢ ἐπὶ μισθῷ, ut quidem Bud. leg. censuit; sed ego minime necesse puto esse, quum is, qui πρὸς χάριν vel πρὸς ἀπέχθειαν δικάζει, utrumque ἐπὶ μισθῷ facere dici queat : si modo πρὸς χάριν et πρὸς ἀπέχθειαν referantur ad eos quorum affectum velut induit, utpote ab illis corruptus. Idem [l. c. c. 47] : Καὶ οὓς εἰκάσειεν ἄν τις ἥκιστα πρὸς χάριν ἢ ἀπέχθειαν ἀφαιρήσειν ἢ προσθήσειν τοῖς γεγονόσι. Alterum autem illud, πρὸς ἐπήρειαν, oppositum τῷ πρὸς χάριν, habes ap. Aristot. Polit. 3, [16] : Οἱ δὲ ἐν ταῖς πολιτικαῖς ἀρχαῖς πολλὰ πρὸς ἐπήρειαν καὶ χάριν εἰώθασι πράττειν. [Πρὸς χ. et κλάων. opposita ap. Soph. OEd. T. 1152 : Σὺ πρὸς χάριν μὲν οὐκ ἐρεῖς, κλάων δ' ἐρεῖς, i. e. Non sponte, sed coactus, ut fragm. 26 dixit : Τοιαῦτά τοί σοι πρὸς χάριν τε κοὐ βίᾳ λέγω. ‖ Πρὸς χάριν pro simplici χάριν idem quod ἕνεκα significante Soph. Ant. 30 : Οἰωνοῖς γλυκὺν θησαυρὸν εἰσορμῶσι πρὸς χάριν βορᾶς· ubi Brunck. : « Πρὸς χάριν valet ἕνεκα, ut v. 908 : Τίνος νόμου δὴ ταῦτα πρὸς χάριν λέγω; i. e. τίνος ἕνεκα νόμου. Ap. Eurip. Med. 541, πρὸς ἰσχύος χάριν idem est ac πρὸς βίαν, κατ' ἰσχὺν, seu, ut loquitur Soph. Phil. 594, πρὸς ἰσχύος κράτος. »] Ceterum quum de accusativo χάριν dixerim præfixam habente præp. πρὸς, dicendum nunc puto de accusativo χάριν, qui sine illa ponitur : quod inde manasse hujus usus videri possit : latius alioqui patens, sicut et quum Latine ablativus Gratia iisdem locis adhibetur, quibus et ablativus Causa. Primum autem hoc sciendum est, χάριν nonnullis quidem in ll. posse dici adverbium, aut certe adverbialiter positum, in quibusdam autem nequaquam. [De hoc usu accus. χάριν Apollon De conjunct. p. 513, 33 : Χάριν· δοκεῖ ἰσοδυναμεῖν συνδέσμῳ τῷ ἕνεκα, « χάριν Ἀπολλωνίου, » ἕνεκα Ἀπολλωνίου. Φησὶ δὲ καὶ ὁ Τρύφων ὡς ἕνεκα τούτου τὸ μὲν ὄνομα χάριτα λέγεται καὶ χάριν, τὸ δὲ εἰς τοιαύτην σύνταξιν παραληφθὲν ὡς ἀντὶ συνδέσμου καθ' ἕνα σχηματισμὸν παραλαμβάνεται, ὅπερ παρείπετο συνδέσμοις. Ἔτι μέντοι φησὶν ὁ Τρύφων ὡς παρὰ Εὐριπίδῃ (codex, ut videtur, ευριπιδιν. Bastius qui hæc excerpsit in annot. ad Greg. Cor. p. 32, tacite scripsit ὡς παραπολὺ ἐν Εὐριπίδῃ) καὶ ἔτι ἄλλοις ποιηταῖς ὀνοματικῆς συντάξεως ἔτυχεν. Ἐν μὲν γὰρ Κρήσσαις « Ἐγὼ χάριν σὴν παῖδας οὐ κατακτενῶ· » καὶ ἐν Αὔγῃ « Καὶ βουθυτεῖν γὰρ ἠξίους ἐμὴν χάριν· » et quæ sunt reliqua in quibus χάριν pro εἰς χάριν dictum esse opinatur.] Ut autem ab iis locis incipiam, in quibus minime prò adverbio haberi potest, sciendum est dici nonnunquam σὴν χάριν et ἐμὴν χάριν, ubi videri queat subaudienda relinqui illa præp. πρός. [Addito articulo Herodot. 5, 99 : Οὐ τὴν Ἀθηναίων χάριν ἐστρατεύοντο, ἀλλὰ τὴν Μιλησίων, pro usitato οὐκ Ἀθηναίων χάριν. Addito adjectivo Soph. Aj. 177 : Ἦ πού τινος νίκας ἀκάρπωτον χάριν, ubi ἀκάρπωτον, quod cum νίκας construi debebat, cum χάριν conjunxit. Similiter Eurip. Iph. T. 566 : Κακῆς γυναικὸς χάριν ἄχαριν ἀπώλετο.] Sciendum est quoque præp. διὰ invenire præfixam huic accusativo χάριν, ut docebo, quum de eo ejus usu loquar, quo ponitur simpliciter pro ἕνεκα. Exempla autem illorum σὴν χάριν et ἐμὴν χάριν tam in soluta oratione quam in carmine extant, et quidem in illa præsertim. Sonantque quod dicimus Gallice *Pour l'amour de vous, Pour l'amour de moi.* Licet hæc ad verbum interpretando, cum voce εὐνοίᾳ magis conveniant. Ut autem latius accipitur a nobis illud *Pour l'amour,* quippe qui dicamus etiam, si quidem cum vulgo loqui velimus, *Pour l'amour de cela,* vel *Pour l'amour de telle chose,* significare volentes, Illius rei causa; sic etiam χάριν suum usum ad talia extendit. Sed ut ad exempla veniam, illud σὴν χάριν quum proprie sonet In gratiam tuam, s. Gratia tua, vel tui, potest tamen plerumque reddi simpliciter etiam Causa tua : estque ita usus Greg. Naz. Epist. Potest σὴν χάριν reddi etiam Tuo nomine. [Æsch. Pers. 1046 : Στέναζ' ἐμὴν χάριν· Eum. 939 : Δενδροπήμων δὲ μὴ πνέοι βλάβα, τὰν ἐμὰν χάριν λέγω. « Ἐμὴν χάριν habet præter alios Eurip. Hec. 874, 1243, Orest. 1516, Med. 1155. Idem Phœn. 769 : Σοῦ τε τήν τ' ἐμὴν χάριν. Conf. Suidas in v. Ἐμὴν χάριν συντάσσεται ἀντὶ τοῦ ἐμοῦ χάριν παρὰ Πλάτωνι. Themist. Or. 23, p. 287, C. Phalaris Epist. 15. Σὴν χάριν Eurip. Hec. 1175, Andr. 221. (Herc. F. 1238 : Κλαίω χάριν σὴν ἐφ' ἑτέραισι συμφοραῖς.) Soph. Tr. 492 : Κείνου τε καὶ σὴν, κοινὴν χάριν· Philoct. 1463 : Τὴν σὴν ἥκω χάριν. Adde Aristoph. Ach. 1230. Aristid. vol. 2, p. 325; Liban. Epist. 53, 79, 139. Theophyl. Bulg. Ep. 18, p. 27, etc. » Koen. ad Greg. Cor. p. 32. Plato Phædr. p. 234, E : Συγχωρητέον χάριν σήν· Soph. p. 242, B : Σὴν ... χάριν ἐλέγχειν τὸν λόγον ἐπιθησόμεθα· Rep. 5, p. 472, E : Εἰ τοῦτο προθυμηθῆναι δεῖ σὴν χάριν. Σοῦ αὐτοῦ χάριν Lucian. Tim. c. 56; ἑαυτοῦ χάριν Hermot. c. 10. Ἡμετέραν χάριν Aristid. vol. 1, p. 331 : Δῆλον ὅτι ἀκροάσει ἡμετέραν χ., et vol. 2, p. 38 extr.] Sic ἐμὴν χάριν, In gratiam meam, Gratia mea, mei; etiam, Mea causa, Meo nomine. Usus est hoc loquendi genere et Apollon. [Rh. 2, 632] : Ἐμὴν χάριν ἠγερέθεσθε, ubi primam suam signif. retinet. Quod si scholiastæ illius poetæ credamus, deesse vel potius subaudiri debere præp. διὰ cum hoc accus. dicemus; in hunc enim ejus locum, Arg. 2, [1197] : Ἐπεὶ Φρίξοιο θυηλὰς Στέλλομαι ἀμπλήσων Ζηνὸς χόλον Αἰολίδῃσιν, annotat χόλον dici pro διὰ χόλον, sicut σὴν χάριν pro διὰ τὴν σὴν χάριν dici solet. Habemus autem hanc præp. διὰ cum isto accus. χάριν ap. Aristot., sed διὰ χάριν significante simpliciter ἕνεκα, Eth. 10 : Μάλιστα δ' εἶναι ἀγαθὸν, ὃ μὴ δι' ἕτέρου χάριν αἱρούμεθα. [Dio Cass. 42, 5 : Διὰ τὴν τοῦ Πομπηΐου χάριν ... καταλειφθέντες. « De διὰ χάριν et πρὸς χάριν, in Append. de Atticism. c. 2. » HSt. in Ms. Vindob.] Verum hunc usum rarissimum esse puto; at χάριν sine præpositione passim occurrit. Potestque interdum τούτου χάριν reddi etiam Propter hoc. Dicitur autem et interrogative τίνος χάριν, s. τοῦ χάριν; ut Demosth. [p. 133, 9] : Τοῦ χάριν δὴ ταῦτα λέγω καὶ διεξέρχομαι; Plato Leg. [3, p. 701, D] χάριν ἕνεκα posuisse ἐκ τοῦ παραλλήλου traditur. [Platonis verba sunt : Ἐπανερωτᾶν τὸ νῦν δὴ λεχθὲν τὸ τίνος δὴ χάριν ἕνεκα ταῦτα ἐλέχθη· ubi verba τίνος δὴ χάριν ἕνεκα tanquam phrasin notabilem in margine codicis Vatic. 763 scripta esse refert Bast. ad Greg. Cor. p. 33, qui ipse ἕνεκα, frustra a quibusdam defensum, ab librario ad χάριν adscriptum recte judicat ejiciendum esse, et omittit codex Florentinus unus. Idem vitium ap. Achill. Tat. 5, 26 : Βοτανῶν ἕνεκεν χάριν, ubi ἕνεκεν pariter delendum. G. D.] Inveniri possunt alioqui hæc duo conjuncta,

sed non ἐκ παραλλήλου posita, neque eodem pertinentia, veluti hoc in l.: Οὗπερ ἕνεκα χάριν τῷ Θεῷ οἶδα, Cujus rei causa gratiam Deo habeo. Est porro et alius hujus vocis χάριν usus adverbialiter positæ, qui aliam interpr. postulat: estque hic usus communis voci χάριν cum voce ἕνεκα [et ἕκατι, de quibus suis locis diximus. Diodor. Exc. p. 616, 46: Χάριν τῆς τῶν διωκόντων ὠμότητος ... ἀπέσβεσεν ἂν τῷ αἵματι τὸ ... πῦρ. Dionys. A. R. 2, 17: Ἐπεὶ ταύτης γε χ. ᾤχετ' ἂν ὑποβρύχιος. Strabo 13, p. 617: Οὐ γὰρ ἴσμεν ... τινα γυναῖκα ἐνάμιλλον οὐδὲ κατὰ μικρὸν ἐκείνῃ ποιήσεως χάριν.] Plut. Alexandro [c. 30]: Ἀλλὰ τούτου γε χάριν, ὦ βασιλεῦ, θάῤῥει, Quod quidem ad hoc attinet, confide, De hac re conquiesce, Bud. Affert vero in suis Comm. Idem hunc l. Herodiani [2, 3, 4]: Εἰ γὰρ ὁ βίος αὐτῷ διὰ σωφροσύνην ἐπῃνεῖτο, ἀλλ' ὅσον εὐγενείας χάριν, πολὺ τῶν εὐπατριδῶν ἀπελείπετο· quem ita vertit, Attamen quod ad generis nobilitatem attinet, longe a patritiis aberat. Observa autem obiter in illo Herodiani loco particulam ὅσον gen. præfixam. Idem hæc Greg. Naz.: Ἔστω δὲ ὑμῶν χάριν καὶ οὐσία τις ὁ πατὴρ, vertit Verum quando ita vobis placet, per me quidem sit Pater quædam substantia. Hujus vero usus præpositionis Per affert hoc exemplum ex Plauto, At tu ægrota, si vis, per me quidem, ætatem. Item, Per hanc curam quieto tibi licet esse. Nec non ex Livio, Quietum deinde fore videbatur reliquum æstatis tempus; fuissetque per Pœnum hostem, sed etc. [Soph. OEd. C. 444: Ἔπους σμικροῦ χάριν φυγάς σφιν ἔξω πτωχὸς ἡλώμην ἐγώ, i. e. A paucis verbis pendebat. Id. fr. 501: Κἀμοὶ γὰρ ἂν πατήρ γε δακρύων χάριν ἀνῆκτ' ἂν ἐς φῶς, i. e. Si lacrimis hoc effici potuisset. || Χάριτι, Gratia. Thucyd. 3, 95: Ὁ δὲ τῶν Μεσσηνίων χάριτι πεισθεὶς .... Plut. V. Luculli c. 35: Ἀπεδέδεικτο ... στρατηγὸς χάριτι τοῦ δήμου καὶ κολακείᾳ τῶν δημαγωγῶν· V. Artox. c. 18.: Χάριτι καὶ γνώμῃ τῆς Παρυσάτιδος· V. Demosth. c. 27: Οὐ γὰρ ἐξῆν χάριτι λῦσαι καταδίκην· V. Caton. min. c. 34: Τὸ μὲν χάριτι τῆς πόλεως, τὸ δὲ φόβῳ μέρος ὑφ' ἑαυτοὺς ἔχοντες, ut χάριτι καὶ δεήσει oppositum ἀπειλῇ V. Sullæ c. 38. X. et φύσει ap. Dion. Chrys. vol. 2, p. 181: Οὐδέ ποτ' ἂν ἀμελήσειε τῶν χάριτι γονέων γενομένων· ubi præcedit ἀγνώμων περὶ τοὺς φύσει γονέας: et paullo post: Χάριτι καὶ γένει πολίτης ὑμέτερός εἰμι. Cum articulo Dio Cass. 73, 17: Ἐν τοῖς πρώτοις τῇ τοῦ Σεβήρου χάριτι ἀπεδέδεικτο, In gratiam Severi. Id. 40, 59: Ἀντέπραξαν αὐτῷ τῇ πρὸς τὸν Καίσαρα χάριτι. || Χάριτος ἕνεκα Plato Leg. 6, p. 771, D: Θεῶν χάριτος ἕνεκα καὶ τῶν περὶ θεούς· Polit. p. 300, A: Κέρδους ἕνεκέν τινος ἢ χάριτος ἰδίας. Xen. Cyrop. 4, 2, 11: Οὐκ ἀνάγκῃ, ἀλλ' ἐθελούσιοι καὶ χάριτος ἕνεκα ἐξιόντες. || Ἐν χάριτι, Pollux 1, 206: Εἰ τὰ χωρία ὑπαλλάττοι τις, ἐν χάριτι μᾶλλόν ἐστι τῷ ἵππῳ. Plato Phædon. p. 115, B: Ὅτι ἄν σοι ποιοῦντες ἡμεῖς ἐν χάριτι μάλιστα ποιοῖμεν. Theocr. 5, 69: Μήτ' ἐμὲ Μόρσων ἐν χάριτι κρίνῃς. Ἐν χάριτί τι διδόναι vel λαμβάνειν, ἐν χάριτι ἀντιδωρεῖσθαι et ἐν χάρισι παραλαμβάνειν τι v. infra s. Χάρις, Beneficium. || Εἰς χάριν. Pind. Ol. 1, 121: Εἴ τι ... ἐς χάριν τέλλεται· 10, 16: Ὅπα τε κοινὸν λόγον φίλαν τίσομεν ἐς χάριν. Plut. V. Lys. c. 9: Νεανιευσάμενος εἰς τὴν ἐκείνου χ. V. Cat. min. c. 29: Δίκας ἐπάγοντος εἰς τὴν Πομπηΐου χάριν μᾶλλον ἢ κατὰ ἔχθος ἴδιον. Cum dat. Pausan. 1, 43, 7: Ἐς δὲ Κόροιβος ἐς χάριν Ἀργείοις φονεύει τὴν Ποινήν. Εἰς χ. τι πράσσειν Soph. OEd. T. 1353: Οὐδὲν ἐς χάριν πράσσων. Dio Cass. 40, 50: Οὐδὲν ἐς τὴν τῶν πολλῶν χάριν ἐβούλευσεν. || Κατὰ χάριν, Plato Leg. 5, p. 740, C: Τούτοις υἱέας διανέμειν κατὰ χάριν μὲν μάλιστα· ἐὰν δέ τισιν ἐλλείπωσι χάριτες κτλ. ||« Μετὰ χάριτος duobus modis dicitur, 1. active de gratia inita apud alterum, ubi verti potest, Beneficii loco, In gratiam accipientis, Gratum facturus alteri. Polyb. 2, 22, 5: Ἐθελοντὶ καὶ μετὰ χ. παραδόντες τὴν πόλιν· quæ etiam 5, 77, 3, conjuncta sunt. 26, 6, 7: Ὁ Εὐμένης ἔδωκε Προυσίᾳ μετὰ μεγάλης χάριτος· 22, 18, 3: Ὑπέσχητο βοηθήσειν μετὰ μεγάλης χ. 2. passive, de gratia quam habemus alteri. 24, 10, 10: Μετὰ μεγάλης χάριτος ἥξειν πρὸς Ἀχαιοὺς καταπεφευγότας ἐπὶ Ῥωμαίους· ubi commode ad sententiam vertit Casaubonus, Cum multis precibus Romam, velut ad perfugium suum, venturos Achæos. 22, 17, 12: Ἐὰν μὴ διδῷ μετὰ μεγάλης χάριτος· nam sic legendum pro χαρᾶς.» Schweigh. || Longe frequentius est πρὸς χάριν, de quo v. quæ supra dixit HSt. || Διὰ χαρίτων εἶναι et γίγνεσθαι, In gratia esse, Gratiam conciliare. Xen. Hier. 9, 1: Ἐπιμέλειαι ... δοκοῦσιν αἱ μὲν πάνυ πρὸς ἔχθραν ἄγειν, αἱ δὲ πάνυ διὰ χαρίτων εἶναι· et 2: Αὕτη μὲν· ἡ ἐπιμέλεια διὰ χαρίτων γίγνεται.]

|| Χάριν possumus interpretari Gratiam, iis etiam in ll., in quibus jungitur verbo ἔχειν, s. εἰδέναι, aut etiam ὁμολογεῖν: item ἀποδιδόναι, et ἀπονέμειν, et ἐκτίνειν, et ἀπομνήσασθαι, atque aliis nonnullis. Et illud quidem primum loquendi genus χάριν ἔχειν, licet cum Latino Gratiam habere, conveniat magis quam alterum, χάριν εἰδέναι, est tamen et ipsum classicis scriptoribus usitatum. Xen. Cyrop. 5, p. 70 meæ ed. [1, 21]: Καὶ χάριν τούτων ἐγὼ ὑμῖν ἔχω μέν, εἰ μὴ ἀδικῶ· ἀποδιδόναι δὲ οὔπω ἀξίαν δύναμιν ἔχειν μοι δοκῶ· lib. 4 init. [imo 5, 1, 1]: Καὶ χάριν οἴομαί σοι πλείω ἔχειν, ὅτι κτλ., ubi tamen ἔχειν alium etiam usum habere videri possit, de quo infra dicturus sum. Sic Isocr.: Χάριν ἂν τῷ θεῷ σχοίην· Evag.: Οὐ χάριν ἔσχε τούτων· Symm.: Χάριν τοσαύτην ἔχετε, ὅσην οὐδὲ τοῖς εὖ ποιοῦσι. Ut autem hic legis χάριν τοσαύτην, sic πολλὴ χάρις, nec non πλείστη alicubi legi, docebo infra. Idem dixit etiam, Καὶ τὴν πόλιν ἔξειν μοι χάριν ὑπὲρ τῶν εἰρημένων. [Et p. 113, C: Ἅπαντές σοι χ. ἕξουσιν ... ὑπὲρ ὧν εὖ πάσχουσι.] Apud Eosdem, nec non apud ceteros, frequens est χάριν εἰδέναι [pro quo scriptores minus probatos εὐχαριστεῖν dicere observant Phryn. p. 18 ed. Lob. et Herodian. p. 441 ed. Piers.: unde Thom. M. p. 913, cujus verba infra apponemus], quod sonat ad verbum, Gratiam nosse: quod quantum a Latina phrasi recedit, tantum ad Gallicam accedit. Dicimus enim eodem plane modo, *Sçavoir gré de quelque chose.* [Hom. Il. Ξ, 235: Πείθευ· ἐγὼ δὲ κέ τοι εἰδέω χάριν ἤματα πάντα· ubi Aristarchus ἰδέω legisse dicitur. Herodot. 3, 21: Θεοῖσι εἰδέναι χάριν, οἳ ... Plato Phædr. p. 233, D: Πλείστην χάριν αὐτοῖς εἴσονται· Theæt. p. 155, E: Χάριν μοι εἴσει ἐὰν ...· Theag. p. 128, A: Χάριν πρὸς τούτοις εἰδέναι, quod χάριν προσειδέναι dicitur Apol. p. 20, A.] Xen. Cyrop. 6, p. 93 [c. 2, 2]: Κἂν ταῦτά μοι καλῶς ὑπηρετήσητε, ἔτι μᾶλλον ὑμῖν χάριν εἴσομαι τούτου, ἢ ὅτι χρήματα πάρεστε ἄγοντες. [Ib. 8, 1, 34: Τοῖς ἰατροῖς χάριν ἥδει ὁπότε τις ἰάσαιτο· OEc. 2, 15: Σοὶ χάριν εἰδότας εἰ ἐθέλοις ...· Symp. 4, 12: Ἡλίῳ τὴν μεγίστην χάριν οἶδα ὅτι ....] Idem, Χάριν τῆς τιμῆς οἶδά σοι. Quidam ap. Lucian. [Pro lapsu c. 18]: Χάριν οἶδά σοι, ὦ αὐτοκράτωρ, ὅτι κακῶς καὶ ἀδίκως ἐδίκασας. Plutarch. Polit. præc. [p. 816, A]: Εἰπὼν ὡς οὐ βούλεται σωτηρίας χάριν εἰδέναι τῷ φονεῖ τῆς πατρίδος. [Comice Aristoph. Lys. 869: Τοῖς δὲ σιτίοις χάριν οὐδεμίαν οἶδ' ἐσθίων· ἔστυκα γάρ· ubi præcesserat v. 865: Ὡς οὐδεμίαν ἔχω γε τῷ βίῳ χάριν.] Sed interdum genitivo præfigitur præp., veluti quum dicit Xenoph. Cyrop. 5, [5, 29]: Ἆρ' ἀντὶ ταύτης τῆς εὐεργεσίας χάριν αὐτῷ εἰδείης; Dicitur etiam χάριν εἰδέναι ἐπί τινι. [Lucian. Bis accus. c. 17: Χάριν οἶδεν ἐπὶ τούτοις.] Herodian. 6, [1, 20]: Τῷ μὲν Ἀλεξάνδρῳ χάριν εἰδότα ἐφ' οἷς ἐτιμᾶτο. Affertur autem et χάριν ἐπίστασθαι ex Polluce [5, 142] i. significans q. χάριν εἰδέναι [Charito 3, 4: Χ. ἐπίσταμαι πᾶσι· 8, 5: Χάριν αὐτῷ πάλιν ἠπίστατο ὅτι ...]: item χάριν ἔγνων ex Epigr. pro χάριν οἶδα. [« Xenoph. Eph. 3, 5: Πολλὴν γνοῦσα χάριν αὐτὸν ἀποπέμπει. Plura exempla sunt ap. Philostr., velut p. 68, et ubivis ap. Chariton., ut l. 3, p. 57, 16; 60, 10; 78, 3 (ubi γινώσκω τὴν χάριν); l. 8, p. 182, 20. V. præterea Villois. Anecd. Gr. vol. 2, p. 80, 23.» Bast. Ep. crit. p. 174.] Quin etiam χάριν ὁμολογῶ pro eod. aliquando usurpatur. [Hoc inter alia annotavit Thom. M. p. 913: Χάριν οἶδά σοι καὶ χάριν ἔχω σοι καὶ χάριν ὁμολογῶ, εὐχαριστῶ δὲ οὐδεὶς τῶν δοκίμων εἴρηκεν. Χάριν ὁμολογεῖν ap. Plut. V. Pyrrhi c. 21, Lucian. Abd. c. 14, Pro lapsu c. 15, Geopon. 10, 2, 5.] Sed interdum sine verbo dicitur per nomin., χάρις σοὶ, vel πολλὴ χάρις, vel πλείστη χάρις. Lucian. [Tim. c. 36]: Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῷ Διΐ, πλείστη χάρις τῆς ἐπιμελείας. A Latinis dicitur, Magna gratia, ut legimus ap. Ovid., Gratia magna Jovi. [Xen. Cyrop. 8, 7, 3: Πολλὴ δ' ὑμῖν (diis) χ. ὅτι ...· 7, 5, 72: Τοῖς θεοῖς μεγίστη χ. ὅτι ..., et similia Anab. 3, 3, 14, OEcon. 8, 16.] Antequam vero ad reliqua illa loquendi genera veniam,

χαριν ἀποδιδόναι et χάριν ἀπονέμειν, etc., de illo χάριν ἔχειν pauca dicenda mihi supersunt: sc. non semper χάριν ἔχειν i. esse q. χάριν εἰδέναι, sed alium quoque interdum usum habere, veluti quum dicit Thucyd. 8, p. 290 meæ edit. [c. 87]: Ὁ δὲ χάριν ἂν δήπου ἐν τούτῳ μείζω ἔτι ἔσχεν, οὔτε ἀναλώσας κτλ. Hic enim χάριν ἔχειν nequaquam significat Gratiam habere, ut in alio ipsius quoque Thuc. loco, sed Gratiam promereri, emereri, inire. Verum invenitur ἔχειν χάριν sequente etiam gen. rei, ut quum scribit Herodian. 1, [15, 14] de Commodo, Μέχρι μὲν τούτων εἰ καὶ βασιλείας τὰ πραττόμενα ἦν ἀλλότρια, πλὴν ἀνδρείας καὶ εὐστοχίας παρὰ τοῖς δημώδεσιν εἶχέ τινα χάριν, Polit. Hactenus igitur quæ gerebantur, quamvis a principe aliena viderentur, tamen quoniam fortitudinem scientiamque jaculandi præ se ferrent, popularem quandam gratiam emerebantur. At ego maluissem, conjungendo ea quæ in Græco sermone conjuncta sunt, reddere, Gratiam ob fortitudinem emerebantur. Nam gratiam fortitudinis vix posse dici crediderim. De hoc quoque obiter admoneo, vocem illam Jaculandi a me fuisse additam, quod non a Polit., sed a librario fuisse omissam existimem. Jam vero quod ad illum Xen. locum attinet, quem paulo ante protuli ex Xen. Cyrop. 4 [5, 1, 1]: Καὶ χάριν οἶομαί σοι πλείω ἔχειν κτλ., tertium quendam usum habere quidam putavit illud χάριν ἔχειν: quasi nec reddi queat Gratiam inire, promereri, emereri: nec rursum admittere videatur illam primam et maxime usitatam interpret. Gratiam habere, accipiendo pro χάριν εἰδέναι. Ut autem melius hac de re judicari possit, totum locum proferam, in fine libri illius ita scriptum: Ὁ δὲ Κῦρος εἶπεν, Ἀλλ' ἔγωγε, ἔφη, καὶ δίδωμι, καὶ χάριν οἶομαί σοι πλείω ἔχειν ὅτι με ἤτησας, ἢ σὺ ἐμοί, ὅτι λαμβάνεις· οὕτως ἐγὼ ὑμῖν διψῶ χαρίζεσθαι. Hic enim aut οἶομαι vim suam non retinere, sed eum usum habere, quem interdum δοκῶ, sequente pronomine μοι, aut ἔχειν dictum esse pro ὀφείλειν. Sed dando usum passim usitatum verbo οἶομαι, non video cur non χάριν ἔχειν passim usitatam signific. itidem retineat. Illa autem, Χάριν ἀποδιδόναι, et ἀπονέμειν, et ἐκτίνειν, et ἀπομνήσασθαι, dicuntur de eo qui gratiam refert, s. rependit. Magis tamen ad verbum possumus illud ἀποδιδόναι χάριν interpretari Reddere gratiam. Extatque illud ἀποδιδόναι χάριν in uno ex iis Xen. ll. quos paulo ante protuli, ubi sc. et χάριν ἔχειν habetur. Legimus et in hoc Ejusdem loco (de quo dicam et infra), Hell. 3, [5, 16]: Παρακινδυνεύσοιεν χάριτα αὐτοῖς ἀποδοῦναι μείζονα ἢ ἔλαβον. Ubi observa obiter et accus. χάριτα, qui alioqui multo minus est usitatus quam χάριν. Usus est et Isocr. Ad Phil. [p. 89, C]: Ἀποδιδόντα γάρ σε χάριν ὧν ὀφείλεις, ὑπολήψονται, διὰ τὸ πλῆθος τοῦ χρόνου τοῦ μεταξὺ, προϋπάρχειν τῶν εὐεργεσιῶν. Quin etiam plural. ἀποδοῦναι τὰς χάριτας ap. Lysiam [p. 189, 9] legitur, Gratias referre. Sic ap. Æschin. [p. 66, 3], Χάριτας ὁμοίας ἀποδιδόναι, Parem gratiam referre. Dicam autem de hoc plurali et infra. At χάριν [νέμειν, de quo HSt. infra, et] ἀπονέμειν e Xen. [Non legitur apud Xenoph. Diodor. 1, 1: Τοῖς τὰς κοινὰς ἱστορίας πραγματευσαμένοις μεγάλας χάριτας ἀπονέμειν δίκαιον. Χάριν τίνειν apud Æsch. Prom. 987: Καὶ μὴν ὀφείλων γ' ἂν τίνοιμ' αὐτῷ χάριν· Ag. 821: Τούτων θεοῖσι χρὴ πολύμνηστον χ. τίνειν· et] χάριν ἐκτίνειν ex Plat. Rep. 1, [p. 338, B] affertur [et Menex. p. 242, C: Ἀναξίαν χάριν ἐκτινόντων τῇ πόλει], nec non ex Aristide, Χάριν ἐκτίνειν τροφεῦσι. [Plur. Eur. Or. 453: Χάριτας πατρῴας ἐκτίνων εἰς οὓς σὲ δεῖ. Plut. Mor. p. 479, F: Χάριτας εὐμενῶς καὶ προθύμως ἐκτίνοντες.] Apud Thuc. [1, 137] Χάριν ἀπομνήσεσθαι legitur itidem pro, Se gratiam relaturum. [Hesiod. Th. 503: Αἵ οἱ ἀπεμνήσαντο χάριν εὐεργεσιάων. Eur. Alc. 300: Ἡμῖν τήνδ' ἀπόμνησαι χάριν.] Eandemque interpret. habet ap. Aristid. [et Lucian. De sacrif. c. 2], Χάριν ἀπομνημονεύειν. Sed posse alicubi et aliam interpret. dari istis verbis huic accusativo junctis, docui in Ἀπομνημονεύειν et Ἀπομνήσασθαι. [Τὴν χάριν vel τὰς χάριτας μνημονεύειν Demosth. Ep. 3, p. 1478, Anton. Lib. c. 28.] Jungitur vero et aliis plerisque verbis hic accus. χάριν: et cum eorum nonnullis nihil vetat itidem voce Gratia ipsum interpretari, aut certe verbo Gratificari: cum nonnullis voce Beneficium potius utendum est: cum quibusdam utroque uti possumus. [Cum verbo τίθεσθαι Theognis 1092: Τῶν μοι πρόσθε χάριν τίθεσο. Æsch. Prom. 784: Τούτων σὺ τὴν μὲν τῇδε, τὴν δ' ἐμοὶ χάριν θέσθαι θέλησον. Eurip. El. 61: Ἐξέβαλέ μ' οἴκων χάριτα τιθεμένη πόσει· et θέσθαι Hec. 1211. Demosth. p. 1233, 2: Χάριν τιθεμένων διὰ τῶν τοιούτων τοῖς ἀμελοῦσιν. Anacr. Anth. Pal. 6, 346: Ἀντ' ἐρατῶν δώρων τῶνδε χάριν θέμενος. Suspectum vero activum ap. Eurip. Bacch. 721: Χάριν ἄνακτι θῶμεν, quod aut θώμεθ' aut δῶμεν scribendum cum Elmsleio. Εἰς χάριν τ. Plut. V. Mar. c. 46: Ἅπασαν δόσιν εἰς μεγάλην χάριν τιθέμενον καὶ σώζοντα τῇ μνήμῃ διὰ τέλους. Cum προστίθεσθαι Soph. OEd. Col. 767: Οὐκ ἤθελες θέλοντι προσθέσθαι χάριν. Longe frequentius cum κατατίθεσθαι, ut ap. Herodot. 6, 41: Δοκέοντες χάριτα μεγάλην καταθήσεσθαι. Thucyd. 1, 33: Ὡς ἂν μάλιστα μετ' ἀειμνήστου μαρτυρίου τὴν χάριν καταθεῖσθε. Æschin. p. 59, 30: Πολλὴν χάριν καταθέμενοι. Cum dat. Antipho p. 136, 27: Τῇ πόλει τῇ ἡμετέρᾳ χάριν καταθέσθαι.] Demosth. χάριν καταθέσθαι τινὶ, Gratiam collocare apud aliquem, Gratificari alicui. [Cum πρὸς Demosth. C. Neær. p. 1351 extr.: Ἡγούμενος ... ἃ ἂν ... ἀναλώσῃ, πρὸς αὐτὴν τὴν ἄνθρωπον χάριν καταθήσεσθαι.] Possit tamen reddi etiam Beneficium conferre; aut magis ad verbum, Collocare beneficium apud aliquem. Cujus generis loquendi exempla etiam esse in promptu scimus: alterius autem non itidem, licet eo Bud. usus sit. Quod si accusativo illo Gratiam uti libeat, minus ad verbum, sed minore cum periculo dicemus Gratiam inire. Etiam cum plurali χάριτας usus est illo verbo Luc. Act. 24 fin.: Θέλων τε χάριτας καταθέσθαι τοῖς Ἰουδαίοις ὁ Φῆλιξ. Sic quoque φέρειν χάριν, Gratificari, Obsequi, etiam Conferre beneficium, ut Bud. interpr. p. 392, afferens ex Hom. [Il. E, 211: Ἡγεόμην Τρώεσσι φέρων χάριν Ἕκτορι δίῳ], et Andocide [p. 22, 37: Ἑτέρῳ φέροντες χάριν· et forma media p. 21, 2: Χάριν, οὐ μῖσος, εἰκός μέ φέρεσθαι]. Potest autem addi primæ illi interpret. hæc quoque, Rem gratam facere. Eur.: Ἔσθ' ὅ, τι δρῶσά σοι χάριν φέρω; [Iph. T. 14: Μενέλεῳ χάριν φέρων· Or. 239: Λέξεις τι καινόν; κεἰ μὲν εὖ, χάριν φέρεις ...] Idem ποιεῖσθαι χάριν τι p. 302, ex Dem. affert pro Animo benevolo accipere aliquid, et gratiam habere: cui opp., ποιεῖσθαι ὀργὴν τὸ πρᾶγμα. [Dem. locus est p. 370: Ὅσων οὗτος αἴτιος σκεψάμενοι καὶ χάριν, ἂν ταύτης ἄξιος ᾖ, καὶ τοὐναντίον ὀργήν, ἂν τοιαῦτα φαίνηται πεποιηκὼς, ποιεῖσθε. Id. Epist. 5, p. 1491: Καλὸς ἔρανος χάρις δικαία, ἣν καὶ σὺ ποίησαι πρὸς ἐμέ. « Activ. Esth. 6, 3: Τίνα δόξαν ἢ χάριν ἐποιήσαμεν Μαρδοχαίῳ; i. e. Quam gratiam s. præmium contulimus in M. » Schleusn. X. πράσσειν Eur. Ion. 36: Λοξίᾳ δ' ἐγὼ χ. πράσσων ἀδελφῷ ... κύτος ἤνεγκα· et ib. 895. X. πράττεσθαι Plut. Mor. p. 64, A. X. δρᾶν Thuc. 2, 40. X. ὑπουργεῖν Aristot. Rhet. 2, 7: Ἔστω δὴ χάρις καθ' ἣν ὁ ἔχων λέγεται χάριν ὑπουργεῖν δεομένῳ μὴ ἀντὶ τινὸς, μηδ' ἵνα τι αὐτῷ τῷ ὑπουργοῦντι, ἀλλ' ἵνα ἐκείνῳ τι.] At vero cum χάριν φέρειν conveniunt χάριν νέμειν, et χάριν διδόναι, Beneficium conferre. [Aristoph. Av. 384: Κἄμοὶ δεῖ νέμειν ὑμᾶς χάριν.] Soph. Aj. [1371]: Σοὶ μὲν νέμοιμ' ἂν τῆσδε καὶ μείζω χάριν· et [1354], χάριν διδόναι φωτί. [OEd. C. 1489: Ἀνθ' ὧν ἔπασχον εὖ τελεσφόρον χάριν δοῦναί σφιν. Æsch. Prom. 823: Ἡμῖν αὖ χάριν δὸς ἥντιν' αἰτούμεσθα.] Usus est et Andocides [p. 22, 26]: Δοῦναί μοι χάριν μικράν τε καὶ ἄπονον. [Et locis non paucis Euripides, de quo dixit Elmsl. ad Bacch. 720, velut Hel. 1006: Οὐδὲ συγγόνῳ χάριν δοίην ἄν, ἐξ ἧς δυσκλεὴς φανήσομαι· 1465: Μίαν δέ μοι χάριν δόντες τὸ λοιπὸν εὐτυχῆ με θήσετε· El. 1145: Τοσήνδ' ἐγὼ δώσω χάριν σοι, σὺ δέ γ' ἐμοὶ δίκην πατρός. Plur. Iph. A. 1222: Πρώτη δὲ γόνασι σοῖσι σῶμα δοῦσ' ἐμὸν φίλας χάριτας ἔδωκα κἀντεδεξάμην. Plato Leg. 9, p. 877, A: Τούτῳ ... χάριν τῷ δαίμονι διδόντα· et sic alii quivis. Improprie Soph. OEd. C. 855: Ὀργῇ χάριν δοὺς, i. e. Iræ indulgens. Eur. Herc. F. 779: Νόμον παρέμενος, ἀνομίᾳ χ. διδούς. Cratin. ap. schol. Aristoph. Eq. 531: Ἔσθιε καὶ σῇ γαστρὶ δίδου χάριν.] Quemadmodum autem χάριν his in ll., verbis simplicibus junctum, pro Beneficio ponitur, ita cum compp. interdum eand. signif. habere, nemini dubium esse debet. Atque adeo in illo Xen. loco, quem ex Hellen.

3, [5, 16] attuli, Χάριτα αὐτοῖς ἀποδοῦναι μείζονα ἢ ἔλαβον, hanc etiam interpret. dari posse accus. χάριτα sciendum est. Idemque ut hic χάριν λαμβάνειν, sic alibi χάριν ἀπολαμβάνειν dixit, quod exp., Vicissim beneficio affici. [Mem. 2, 2, 5 : Οὐκ εἰδυῖα τίνα τούτων χάριν ἀπολήψεται· et ib. § 14, et 4, 4, 17.] Aliqua autem insuper huc pertinentia vide in Χάρις significante Beneficium. Hoc unum addo, etiam pluralem χάριτας interdum quidem pro singulari poni, sicut et Latine Gratias, ac Grates; nonnunquam vero significare Beneficia : atque ita sumi fortasse queat in illo quoque Æschinis loco quem antea protuli, Χάριτας ὁμοίας ἀποδιδόναι· quum alioqui pluralis pro singulari positus sit, sicut et Latine poni docui. Sed affertur etiam πρὸς χάριτας tanquam significans πρὸς τὸ χάριτας ἀποδιδόναι, ex Libanio; hic enim ejus locus, Πρὸς χάριτας τῶν εὖ ποιούντων ἕτοιμοι οἱ Ἀθηναῖοι, ita redditur, Ad gratiam referendam benefactoribus propensi sunt Athenienses. At vero χαρίτων ἕνεκα διττῶν, affertur ex Plat. Epist. [8, p. 355, E] pro Duplici gratia : Βασιλέα στήσασθε, πρῶτον μὲν, τὸν ἐμὸν υἱὸν, χαρίτων ἕνεκα διττῶν, τῆς τε παρ' ἐμοῦ καὶ τῆς παρὰ τοῦ ἐμοῦ πατρός. Sed adeundus locus est, (quod mihi nunc non vacat), et videndum an non potius reddi debeat, Ad ineundam duplicem gratiam, quum sequatur præp. παρά.

|| Χάρις, Gratia; sed in ea signif. qua ponitur pro Amicitia, Benevolentia, veluti quum Ovid. Met. init. canit, Fratrum quoque gratia rara est. Itidemque dixerat ante illum Flaccus, Gratia sic fratrum geminorum, Amphionis atque Zethi, dissiluit. Potius tamen certis quibusdam verbis junctum, significationem hanc obtinet, veluti quum dicimus, Conciliare gratiam, Esse in gratia cum aliquo, Retinere alicujus gratiam. Sic χάριν ποιεῖν pro Gratiam conciliare, e Xen. affertur : et vicissim χάριν διαλύειν pro Rescindere gratiam, sine auctoris nomine. In hoc quoque Thucyd. l. 5 : Ἡγεῖσθε ἐς ἡμᾶς καὶ οὐκ ἐς τὴν τῶν ξυμμάχων χάριν μαλακίζεσθαι, quamvis ἐς τὴν τῶν ξυμμάχων χάριν reddi possit ad verbum, In sociorum gratiam, non male tamen et hoc aut simili modo quis interpretetur, Ad promerendam sociorum benevolentiam. At vero apud Hesiod. Op. [188] : Οὐδέ τις εὐόρκου χάρις ἔσσεται, οὔτε δικαίου, vix possis, retinendo eandem orationis formam, interpretari ad verbum, Nulla erit justi gratia; sed dixeris potius, In nulla gratia erit justus.

|| Χάρις, Beneficium. Habere autem et hic χάριν affinem signific. illi quam habet apud Latinos vox Gratia, vel ex eo apparet quod beneficium et gratia copulata inveniantur, et quidem cum ab aliis, tum ab ipso etiam Cic., veluti quum scribit, Beneficii gratiæque loco petere aliquid. Et vicissim, Beneficii gratiæque causa concedere aliquid. Ideoque minus mirum videri debet, quod antea de duplici hujus nominis in quibusdam ll. interpretatione dixi, nimirum in qua utimur vel gratiæ vel beneficii appellatione. Hoc quoque sciendum est, vocabulum Gallicum *Plaisir*, quo Beneficium declaramus, multo melius cum prima nominis χάρις significatione convenire quam vox Lat. conveniat, præsertim quum etiam χαρίεις sit qui nobis *Plaisant*. Sed ad illius signif. exempla venio. Andocides [p. 22, 26] : Δοῦναί μοι χάριν μικράν τε καὶ ἄπονον, Parvum istud beneficium in me conferre. Sic etiam ex Soph. itidem διδόναι χάριν, nec non νέμειν χάριν attuli paulo ante pro Beneficium conferre. Item χάριν φέρειν. Affertur etiam χάριν λείψω ex Eur. [Iph. T. 631], Beneficium relinquam. Ex Herodoto [9, 79] : Χάριν ἴσθι, Beneficii loco ponas. Dicitur et ἀπαιτεῖν χάριν. Lysias : Ἡμεῖς τοίνυν ταύτην ἀπαιτοῦμεν τὴν χάριν. Idem : Ἡμεῖς τοίνυν ἀνθ' ἁπάντων ὑμᾶς ταύτην ἀπαιτοῦμεν τὴν χάριν. [Lycurg. p. 167, 30 : Χάριτας κοινὰς ὑμᾶς ἀπαιτοῦσι.] Frequens est χάριν ὀφείλειν, Beneficium debere. I. e. Beneficio devinctum esse. [Soph. Ant. 331 : Σωθεὶς ὀφείλω τοῖς θεοῖς πολλὴν χάριν.] Frequens inquam ap. Xen. præsertim, qui etiam dicit, Οὐδεμίαν χάριν ὀφείλειν, Cyrop. 3, [2, 30. Ibid. 14 : Προσοφείλοντές σοι ἄλλας χάριτας· 4, 5, 32 : Ἵνα μή σοι ἀντὶ χαρίτων ἔχθραι ὀφείλωνται. Demosth. p. 37, 7 : Τῶν ὑμετέρων αὐτῶν χάριν προσοφείλετε.] Sed animadvertendum est, dici ὀφείλω σοι χάριν sine adiectione, vel ὀφείλω σοι χάριν τούτου, s. τούτων : interdum etiam ἀποδίδωμί σοι χάριν ὧν ὀφείλω. In his autem duobus exemplis posterioribus Gratiam significat. Sic quoque quum copulantur χάρις et δωρεὰ (ut ap. Dem. C. Mid. [p. 567 extr.] : Ἀλλὰ τὴν μὲν ἐπίδοσιν ἐν χάριτος μέρει καὶ δωρεᾶς παρεῖχον πλέουσαν τῇ πόλει· et ap. Polyb. [1, 31, 6] : Ἐν χάριτι καὶ δωρεᾷ λαμβάνειν [Conf. Plat. Leg. 7, p. 796, B : Προστακτέον... τοῖς μὲν πάντα τὰ τοιαῦτα εὐμενῶς δωρεῖσθαι, τοῖς δὲ παραλαμβάνειν ἐν χάρισιν. Ἐν χάριτι ἀντιδωρεῖσθαι Polyb. 3, 28, 3. Ἐν χ. διδόναι Xen. OEc. 8, 10 : Εἰ βούλοιο... ἐάν τι αἰτῶ, ἐν χάριτι διδόναι],) χάρις fuerit potius Gratia, at δωρεὰ, Beneficium, ut nimirum Cic. Beneficium et Gratiam in ll. paulo ante allatis copulat. Sunt porro et ex aliis quoque exemplis nonnulla in quibus fortasse χάρις non minus reddi possit Gratia, quam Beneficium. Præsertimque illud Lysiæ, Ταύτην ἀπαιτοῦμεν τὴν χάριν, non dubium est quin et hanc interpret. admittere queat. Nam Petere gratiam, minime Latinorum auribus inauditum fuit. A Plauto certe usurpatum traditur pro Veniam petere. Sed et hoc ipsum loquendi genus locum habere ibi possit, ut videl. interpretemur, Hanc veniam petimus. At plur. χάριτες pluribus in ll. Beneficia, non item Gratias, interpretari possis. Interdum χάρις magis peculiari signif. dicitur de Mulieris obsequio quo sui copiam facit, quasi et hoc in beneficii loco ponendum sit. Eo certe et nostrum illud vocabulum *Plaisir* detortum fuit. Siquidem de tali obsequio dicimus *Faire plaisir*, veluti quum ita loquimur, *Elle fait volontiers plaisir aux bons compagnons*. Hinc est Χάριν δοῦναι et χαρίσασθαι, ap. Pollux. 5, cap. Περὶ μίξεως [§ 93]. Vide et Ἄχαρις, item verbum Χαρίζομαι. [Plut. Mor. p. 751, D : Χάρις ἡ τοῦ θήλεος ὕπειξις τῷ ἄρρενι κέκληται παρὰ τῶν παλαιῶν. Plato Phædr. p. 254, A : Μνείαν ποιήσασθαι τῆς τῶν ἀφροδισίων χάριτος· Leg. 8, p. 840, D : Συνδυασθέντες ἄρρην θηλείᾳ κατὰ χάριν καὶ θήλεια ἄρρενι. Χάριτας ἀφροδισίων ἐρώτων Pind. fr. 90 (ap. Athen. 10, p. 427, D). Hom. Il. Λ, 243 : Ἀλόχου ... ἧς οὔ τι χάριν ἴδε, πολλὰ δ' ἔδωκεν· quod schol. exp. οὐκ ἐχάρη ἐπὶ τῇ συμβιώσει αὐτῆς οὐδὲ ἐπὶ τῇ τεκνοποιήσει. Xen. Hier. 1, 34 : Παρὰ παιδικῶν βουλομένων ἥδισταί εἰσι αἱ χάριτές εἰσι· et ib. 7, 6. Lucian. Merc. cond. c. 40 : Χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς ὑπέσχοντο· et similiter Alex. c. 5. G. D. Greg. Nyss. t. 2, p. 1033, D, de Scriptura sacra, ἀπό τε τῆς κοσμογενείας καὶ μέχρι τῆς τελευταίας τῆς χ. βίβλου. Hase.]

|| Χάρις, Præmium, ut χάριν φέρεσθαι, Præmium accipere, vel Beneficium, Bud. ex Andocide [p. 21, 2] : Χάριν οὖν εἰκός με, οὐ μῖσος, τῷ δυστυχήματι τούτῳ φέρεσθαι παρ' ὑμῶν. Sic etiam χάριν κεκομίσθαι ex Dem., Præmium accepisse.

|| Χάρις, teste Hesychio dictum fuit etiam θῦμα ἐκ τριῶν ποπάνων συγκείμενον. Vide Ἀρτοχάριτες.

|| Χάριτες sunt etiam dicti Ramuli myrti. Hom. Il. P, 51 : Αἵματί οἱ δεύοντο κόμαι χαρίτεσσιν ὁμοῖαι, ubi scholiorum brevium auctor scribit Macedonas et Cyprios appellare τὰς συνεστραμμένας καὶ οὔλας μυρσίνας, quas, inquit, vocamus στεφανίτιδας. [Hoc commentum memorat etiam schol. Venet.] Sed attulerat antea expos. aliam, videl. ταῖς τῶν Χαρίτων κόμαις ἴσαι : quam expos. affert et Eust. nulla alterius facta mentione : τοιαῦται, inquit, οἵας ἔχοιεν αἱ Χάριτες. [Quæ recta interpretatio est. Νύμφας Χαρίτεσσιν ὁμοίας dixit Hesiod. ap. Tzetz. ad Op. 382. || Cupressos χάριτας appellari traditur in Geopon. 11, 4, 1 : Διττὸν αἱ κυπάρισσοι ὄνομα ἔχουσι, χάριτες μὲν διὰ τὴν τέρψιν, κυπάρισσοι δὲ διὰ τὸ κύειν καὶ φύειν παρίσους τούς τε κλάδους καὶ τοὺς καρπούς.]

|| Χάρις a verbo χαίρω derivatum esse traditur, sed quam Eust. [p. 381, 8; 1148, 57; 1403, 63] hujus derivationis affert rationem, parum probo, quoniam hanc sequendo, illa signif., cui primus locus datur, minime eum obtinere posset. Quum autem dicitur χάρις esse a χαίρω, non immediate inde esse putandum est, sed esse a χαρὰ facto ex χαίρω, sicut ex χιθάρα factum esse videmus χίθαρις. Ab Hesych. certe dicitur χάρις esse etiam χαρά : verum hujus signific. exemplum hauddum reperire potui. Quod si nomen Χαρίλαος ex χάρις et λαὸς compositum dici posset, pro illa signific. facere non immerito quis crederet. Tra-

dit enim Plut. Lycurgo [c. 3] nomen hoc ideo fuisse illi impositum, quod omnes fuerint περιχαρεῖς, ἀγάμενοι τὸ φρόνημα καὶ τὴν δικαιοσύνην ipsius Lycurgi, regem eum jam tum declarantis. [Χάρις, sive a χαίρω sive a χαρὰ deducatur, certum est primariam hujus vocis significationem esse Gaudium, χαρὰ, cujus luculentum hoc exemplum habes ex Pindaro, Pyth. 1, 65 : Ναυσιφορήτοις δ' ἀνδράσι πρώτα χάρις, ἐς πλόον ἐρχομένοις, πομπαῖον ἐλθεῖν οὖρον· ubi schol. χάρις interpretatur per ἡδονὴ et sensus satis ostendit per Gaudium esse vertendum. Isthm. 6, 74 : Ἀδεῖα δ' ἔνδον μιν ἔκνιζεν χάρις. Ubi etiam non aliter verti potest quam Gaudium. Brunck.] Ceterum antequam ab hoc nomine χάρις discedam, hoc addo, gen. ejus χάριτος ab Eust. [p. 1618, 28] censeri Doricum, et κοινῶς dicendum fuisse χάριδος. [Quod nemo dixit. Eustathio præivit Chœrob. In Theodos. p. 189, 28, ubi de accusativo Θέμιστα agit : Καὶ πάλιν χάρις χάριδος χάριτος καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ χάριστος. Τοῦτο δὲ τὸ χάρις χάριτος καὶ παρ' ἡμῖν οὕτως ἐπεκράτησε λέγεσθαι· et p. 134, 10 : Καὶ τὸ Ἄρτεμις Ἀρτέμιδος Ἀρτέμιτος καὶ χάρις χάριδος χάριτος. Τοῦτο δὲ παρ' ἡμῖν οὕτως ἐπεκράτησε λέγεσθαι· et p. 355, 21, ubi χάριτος Δωρικῇ τροπῇ pro χάριδος dici ait. Accusativus et appellativi et proprii nominis est χάριν vel quod minus frequens χάριτα, quæ Mœris p. 414 sic distinguit ut χάριν Atticæ, χάριτα vulgari dialecto tribuat, cui observationi Thomas M. p. 913 addit formam disyllabam alienam esse ab nomine proprio : Χάρις, ὄνομα θεᾶς, οὗτινος ἡ αἰτιατικὴ οὐκ ἐκφέρεται δισυλλάβως, ... ἀλλὰ τρισυλλάβως· οὐ γὰρ Χάριν λέγομεν, ἀλλὰ Χάριτα, quod discrimen neglexerunt Meleager utraque, ut metro commodum erat, eodem in carmine forma usus Anth. Pal. 5, 149, et qui Χάριν dixerunt Pausan. 9, 35, 1, Lucian. Dial. mort. 15, 1, 2. Appellativi nominis accusativus etsi plerumque χάριν est, tamen etiam χάριτα in poesi pariter ac prosa dictum est, velut ap. Eurip. Hel. 1394 et El. 61, ubi verbis paullo aliter collocatis etiam χάριν locum habuisset, Philipp. Thess. Anth. Pal. 9, 254 et 438, Straton. 12, 16, Herodot. 6, 41. Xen. Hell. 3, 5, 16 : Χάριτα αὐτοῖς ἀποδοῦναι μείζονα ἢ ἔλαβον, nisi huic χάριτας μείζονας restituendum, quum et ipse alibi et Plato aliique scriptores Attici una constanter forma χάριν usi sint. Phylarch. ap. Athen. 13, p. 593, D : Τοιαύτην χάριτα παρὰ τοῦ δαιμονίου λαμβάνω. Χάριν producta in arsi syllaba altera dixit Hom. Il. E, 874 : Ἀλλήλων ἰότητι, χάριν ἄνδρεσσι φέροντες· et ante ἴδε Λ, 243, ante εὐεργεσιάων Hesiod. Th. 503. Dativi plur. Χάρισι forma poetica Χαρίτεσσι ap. Hom. Il. P, 51, Hesiod. ap. Tzetz. ad Op. 382, Pind. Ol. 7, 172, Isthm. 2, 29; 3, 14, Leon. Tar. Anth. Pal. 7, 440, aliosque. G. Dind.]

[|| De usu voc. Χάρις ap. scriptores eccles. v. Suicerus. Specialiter a Patribus sæpe ponitur pro Baptismo, ut χάρισμα de eodem dicitur. Cyrill. Hieros. Catech. Mystag. 4 : Προσερχέσθω τῇ χάριτι. Greg. Nyss. vol. 2, p. 220 : Ὄρη καὶ νάπαι βαπτίσατε, δένδρα καὶ πέτραι καὶ πηγαὶ δότε τὴν χάριν. Et de S. cœna frequenter ap. Cyrill. Alex. in locutionibus τῆς θείας χάριτος μεταλαμβάνειν et προσιέναι πρὸς τὴν οὐρανίαν χάριν. Cyrill. Hier. Cat. Myst. 4 : Αἰνιττόμενον τὴν χάριν.]

[Χάρις, ἡ, et Χάριτες, αἱ, n. pr. dearum quarundam, de quibus dictum s. v. Χάρις, Gratia. Χάριτες inscriptæ fuerunt Eubuli et Anaxilæ comœdiæ. || Nomen navis Atticæ in inscr. navali 14, d, 78, et duabus tribusve literis obliteratis 4, b, 38; 13, c, 39. || Nomen urbis Parthicæ, quod cum aliis illic Græcis urbium nominibus, ut Σώτειρα et Καλλιόπη, componit Appian. Syr. c. 57. || Χάρις fluvii nomen vitiose olim scriptum ap. Strab. pro Χάρης, quod v. G. D. || charis mater in inscr. lat. ap. Ott. Iahn. Spec. epigr. p. 115, n. 16, 3. Hase.]

[Χαρίσανδρος, ὁ, Charisander, archon eponymus olymp. 101, 1 in inscr. ap. Bœckh. 158, vol. 1, p. 255. In Χαρίανδρος corruptum ap. Diodor. 15, 36. || Alii in inscrr. ap. Rangabé *Antiq. hell.* vol. 2, p. 561, 713, 802. G. D. Et ap. Franz. El. epigr. p. 113, n. 47, 25; p. 114, 50; Bœckh. *Urkunden* p. 469, 1, Χ. Φιλαΐδης. Hase.]

[Χαριαθένης, ους, ὁ, Charisthenes, n. pr. ap. Theodorid. Pal. 6, 151. || Alius in numo Cretensi ap. Mionnet. *Descr.* vol. 2, p. 294.]

[Χαρισία. V. Χαρισίαι.]

[Χαρῖσιάδης, ὁ, Charisiades, Charisii filius, Atheniensis, ap. Demosth. p. 1304 extr.]

[Χαρισίαι, αἱ, Charisiæ, oppidum Arcadiæ. Pausan. 8, 35, 5. Χαρισία ib. c. 3, 2.]

[Χαρίσιον, ἡ, Charisium, n. pr. in inscr. apud Bœckh. 1409, vol. 1, p. 675 : Τὸν κλυτὸν ἡγεμονῆα Χαρείσιον (nam sic scriptum in lapide) ἄνθετο κούρα. G. D. Conf. Ph. Le Bas *Revue archéol.* a. 1844, part. 1, p. 713. Hase.]

Χαρίσιον, vide in substantivo Χαριστήριον, quod habes post proxime sequens adjectivum Χαριστήριος. [V. Χαρίσιος.]

[Χαρίσιος, ία, ιον, Gratiarum agendarum caussa datus. Schol. Pind. Ol. 8, 19 : Ἡ Ὀλυμπία καὶ ἡ Νεμέα Διός. Καὶ ὁ Καλλίμαχός (fr. 193) φησι « Ζηνί τε καὶ Νεμέῃ τι χαρίσιον ἔδνον ὀφείλω. » Χαρίσιον apud Suidam, de quo HSt. s. v. Χαριστήριος :] Dici vero et Χαρίσιον pro χαριστήριον, testatur Suidas, quem vide. Idem affert etiam Χαρίσιοι ex Aristoph. pro quodam Placentarum genere. Hesych. autem non χαρίσιοι, sed illud χαρίσιον exp. πλακούντων εἶδος, addens, οἱ δὲ ἄρτον ἀπὸ τῶν λημμάτων· quo pertinet expos., quam supra voci ἀρτοχάριτες, ex Eodem tribui. Vide et Athen. 15, dicentem χαρίσια esse πεμμάτια. [Suidæ gl. est, Χαρίσιον· χαριστήριον. « Ταῦτα ἀναγεγράφθω μοι, χαρίσια ὀλίγα ἀντὶ πολλῶν ἀποδιδόντι. » (Verba ex Suidæ gl. Ἀσκληπιόδοτος huc translata.) Καὶ χαρίσιοι πλακοῦντος εἶδος. Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσι (fr. 6) « Πέμψω πλακοῦντ' εἰς ἑσπέραν χαρίσιον. » In gl. Hesychii λημμάτων in λειμμάτων mutat Toupius Emend. vol. 2, p. 369, collata Suidæ gl. Ἀνάστατοι· πλακούντων εἶδος. Ἐλέγοντο δέ τινες πλακοῦντες καὶ χαρίσιοι. Οὗτοι δὲ ἀπὸ τῶν καταλειπομένων συμμιγνύμενοι ἐγίνοντο. De placentis illis dixit Athen. 15, p. 668, D : Ἐγίνετο δὲ καὶ πεμμάτιά τινα ἐν ταῖς παννυχίσιν, ἐν αἷς πλεῖστον ὅσον χρόνον διηγρύπνουν χορεύοντες, καὶ διωνομάζετο τὰ πεμμάτια τότε χαρίσιοι (sic Schweigh. : codex et apographa quædam χαρίσια, ut est in Epitome, unde sumsit Eustath. p. 1843, 25) ἀπὸ τῆς τῶν ἀναιρουμένων χαρᾶς. Μνημονεύει Εὔβουλος ἐν Ἀγκυλίωνι λέγων ... « Ἐξεπήδησ' ἀρτίως πέττουσα τὸν χαρίσιον. » Οἱ χαρίσιοι (ἄρτοι) et τὸν χαρίσιον πλακοῦντα εἶναι λέγουσι ap. Polluc. 6, 72 et 73. Quam diversitatem etiam Athen. 14, p. 646. B, tangit, ubi χαρίσιον πλακοῦντα ex loco Aristophanis, quem supra ex Suida apposuimus, memorat additque Eubulum ὡς περὶ ἄρτου αὐτοῦ ὄντος λέγειν in verbis illis πέττουσα τὸν χαρίσιον. || Χαρισία βοτάνη ap. Aristot. De mir. ausc. § 174 : Ἐν ὄρει Τηϋγέτῳ γίνεσθαι βοτάνην καλουμένην χαρισίαν, ἣν γυναῖκες ἔαρος ἀρχομένου τοῖς τραχήλοις περιάπτουσι, καὶ ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν συμπαθέστερον ἐρῶνται. Quæ excripsit Ps.-Plutarch. De fluv. c. 17, p. 1158, D, ubi male χαρίσιον scriptum, annotato in marg. cod. Palat. βοτάνη ἐν τῷ ὄρει χαρίσιος. G. D. Damasc. V. Isidori p. 139, 216 Westerm., ὀλίγα ἀντὶ πολλῶν ἀποδιδόντι χ., Beneficia. Hase. ∪-∪∪]

[Χαρίσιος, ὁ, Charisius, Lycaonis filius, Arcas, conditor Charisiæ urbis. Pausan. 8, 3, 2. || Atheniensis, ap. Demosth. p. 1304, 26. || Eleus, ib. p. 1351, 4. || Orator Atticus, Lysiæ imitator. Cicero Bruti c. 83; Quintil. Inst. or. 10, 1; Rutil. Lupus 1, 10; 2, 6. || Alii in inscr. Attica ap. Rangabé *Antiq. hell.* vol. 2, p. 806 (ubi Δάμων Χαρισίου et Σωκράτης Χαρισίου), in epigr. Anth. Pal. 14, 2 (ubi Planudes Χαρίστιος interpolavit), et in Epistola Liberii ap. Socr. H. E. 4, 12, p. 226. || Aurelius Arcadius Charisius, JCtus, sub Constantino M. : de quo v. Ravii dissertatio Lipsiæ edita a. 1773. || Flavius Sosipater Charisius, cujus supersunt Institutiones Grammaticæ. G. D. || Αὖλος Χαρεισίου (sic) inscr. Att. ap. Franz. Elem. epigr. gr. p. 261, n. 105, 14. Hase.]

Χάρισμα, τὸ, Quod aliquis gratificatus est, gratificando donavit, aliquis largitus est, Donum. [Donativum, Donum, Munus, Gl. Per δῶρον exp. Hesych. Schol. Hom. Il. P, 220 : Ἐκτρίβειν τὸ ὑπήκοόν φησι πρὸς τὸ τούτων χ., ubi præcedit δώρων καὶ ἐδωδῆς.] Usi sunt hoc vocabulo non raro Christiani Theologi post

Paulum : apud quem Ad Rom. 5, [15 et 16] vetus Interpr. reddit Donum, at is, qui novissime est interpretatus, vertit Id quod Deus gratificatur. [Ib. 1, 11 : Ἵνα τι μεταδῶ χ. ὑμῖν πνευματικόν· 6, 23 : Τὸ δὲ χ. τοῦ θεοῦ ζωὴ αἰώνιος· 11, 29; 12, 6. Ep. ad Cor. 1, 1, 7; 7, 7; 12, 4; 2, 1, 11, Ad Tim. 1, 4, 14; 2, 1, 6. Petr. 1, 4, 10.] Gregorio Naz. Baptisma est χάρισμα, dicenti ita vocari ὡς καὶ ὀφείλουσι διδόμενον. Idem χάρισμα προφητικὸν appellat Donum prophetiæ, ut tradit Bud., a quo affertur etiam ex Chrysostomo pro Gratia gratis data. Ex alio autem ejus loco hæc de caritate verba affert : Τοῦτο γὰρ τῶν χαρισμάτων ἀνωτέρω κεῖται. Quin etiam pro Stipendio et mercede accipi tradit ap. Suid. in Ὀψώνιον. [Χάρισμα de mercede sive præmio, sed ex gratia collato, Paul. Ep. ad Rom. 6, 23, ut ex opposito ὀψώνια, Stipendia, patet : Τὰ γὰρ ὀψώνια τῆς ἁμαρτίας, θάνατος, τὸ δὲ χάρισμα τοῦ θεοῦ ζωὴ αἰώνιος, quod *donativum dei* vertit Tertullian. De resurrect. carnis c. 47, p. 585. Joann. Chrysost. Homil. 12 in Epist. ad Rom. : Χάρισμα τοῦ θεοῦ (εἶπε) δεικνὺς ὅτι οὐκ οἰκοθεν ἀπηλλάγησαν οὐδὲ ὀφειλὴν ἀπέλαβον οὐδὲ ἀμοιβὴν καὶ ἀντίδοσιν πόνων, ἀλλὰ χάριτι ταῦτα πάντα ἐγένοντο. || Baptismus. Vocatur χάρισμα τῆς υἱοθεσίας ab Theodoreto in Epitome div. decret. c. 28, vol. 4, p. 3, 6 : Οὐδεὶς τῶν ἀμυήτων λέγειν τολμᾷ « Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς » μήπω δεξάμενος τῆς υἱοθεσίας τὸ χάρισμα· ὁ δὲ τῆς τοῦ βαπτίσματος τετυχηκὼς δωρεᾶς πατέρα καλεῖ τὸν θεὸν, ὡς εἰς τοὺς υἱοὺς τελέσας τῆς χάριτος. Appellationis caussam reddit Gregor. Naz. Or. 40, p. 638 : Χάρισμα, ὡς καὶ ὀφείλουσι διδόμενον. Clarius Clem. Al. Pædag. 1, 6, p. 93 : Καλεῖται χάρισμα ᾧ τὰ ἐπὶ τοῖς ἁμαρτήμασιν ἐπιτίμια ἀνεῖται. Nempe baptismus remissionis peccatorum est σύμβολον et σφραγίς. Suicer.]

[Χαρισμὸς, ὁ, Gratificatio. Sopater in Walzii Rhett. vol. 8, p. 70, 13 : Ἡ δ' ἑτέρα γυνὴ ... ὡς τηρουμένη ἐπιβουλεύει τὸν χ. πρὸς ἐπήρειαν.]

[Χαριστέον, Gratificandum. Plato Phædr. p. 227, C : Λέγει ὡς χ. μὴ ἐρῶντι μᾶλλον ἢ ἐρῶντι. « Clem. Al. p. 529 : Ἐπιθυμίᾳ χ. » Kall.]

Χαριστήριος, ὁ, ἡ, adj., ut χαριστήριος λόγος, Oratio qua gratiæ aguntur. Apud Julian. de morte Gregorii loquentem, χαριστήριος λόγος, Oratio qua gratiæ Deo aguntur. Sic χαριστήριοι ὕμνοι dicuntur a Synesio : Χαριστηρίους ὕμνους τῷ θεῷ ἀποθύσαντες, ὥσπερ εἰώθαμεν, Qui gratiarum actionem continebant, beneficia dei commemorabant, simulque de iis gratias agebant. Quidam vero χαριστηρίους ὁμολογίας et χαριστηρίους εὐχὰς [hoc etiam ap. Athanas. vol. 1, p. 602 ed. Comm.] ap. Philon. interpr. Votivam gratulationem : quæ interpret. non video qua ratione nitatur. [Χαριστήριος θυσία et χαριστήριοι θυσίαι ap. Dionys. A. R. 1, 55 et 88; 2, 35; 5, 57; 7, 4; θυσίας χαριστηρίους τοῖς θεοῖς ποιεῖσθαι 8, 17. Joseph. A. J. 6, 8, 4; 9, 10, 2; 20, 2, 6. Χαριστήριοι ἀμοιβαὶ Dionys. A. R. 1, 6. X. ἱερὸν Plutarch. V. Lyc. c. 11 et Cæs. c. 57. X. ναὸς schol. Aristoph. Nub. 52.] At Χαριστήριον substantivum, Munus quod datur ab eo qui simul gratias agit. [Maccab. 2, 12, 45 : Κάλλιστον ἀποκείμενον χ. Athen. 15, p. 672, A : Τῆς οἰκοθεν σωτηρίας χαριστήριον βουλομένην ἀποδοῦναι ἐπιμεληθῆναι τοῦ ἱεροῦ. Hesych. s. v. Ηλήξαντα, Χαριστήριον τῆς Ἰκάρου ταφῆς. Schol. Aristoph. Eq. 725 : Ὥσπερ χ. ἐξέπεμπον τῶν καρπῶν τὰς ἀπαρχάς. Clem. Al. p. 38 : Βωμὸν ἱδρύσασθαι ... χαριστήριον ἐπιτελοῦς γενομένης ἐπιθυμίας.] At idem ille qui χαριστηρίους ὁμολογίας et εὐχὰς vertit Votivam gratulationem, χαριστήριον interpretatur Munus gratulatorium : de qua interpretatione idem dico, quod et de altera. Multo frequentior est num. plur. Χαριστήρια [per χαρίεντα δῶρα exp. ab Hesychio. Iambl. V. Pyth. p. 138 : Τὰ παρ' αὐτοῦ χ. Arrian. Periplo P. E. p. 13, 10 : Ταῦτα σύμπαντα χ. τῷ Ἀχιλλεῖ ἀνάκειται], quo usus est et Xenoph. Cyrop. 4, [1, 2] non procul ab initio, ubi postquam dixit, Νίκης τε γὰρ τετυχήκαμεν καὶ σωτηρίας· τούτων μὲν οὖν χρὴ χαριστήρια ὧν ἂν ἔχωμεν τοῖς θεοῖς ἀποτελεῖν. Ubi redditur Gratiarum dona. [Et 7, 2, 28 : Τῷ Ἀπόλλωνι χ. ὀφειλήσειν, et cum verbis ἀνατιθέναι ap. Plutarch. V. Timol. c. 29; ἀποδιδόναι Dionys. A. R. 6, 90, Athen. 13, p. 572, F; θύειν Diodor. 20, 76; et ib. 65 : Τῶν Καρχηδονίων μετὰ τὴν νίκην τοὺς καλλίστους τῶν αἰχμαλώτων θυόντων χαριστήρια τοῖς θεοῖς. Ælian. V. H. 12, 1, p. 717 : Ἔθυε τῇ Ἀφροδίτῃ τελεστήρια καὶ χαριστήρια. Plutarch. Mor. p. 369, E : Εὐκταῖα θύειν καὶ χ. p. 349, F : X. ἔθυον ἐλευθερίας (ab Thrasybulo restitutæ); προσφέρειν Diodor. 5, 31; ἀνάγειν Aristid. vol. 2, p. 101; ἀπονέμειν schol. Aristoph. Pac. 505 : Τοῖς ἀφιδρυμένοις χαριστήρια ἀπονέμοντες τῆς πρώτης διαίτης, pro quo εὐχαριστήρια scriptum in schol. Pluti 1199.] Sic ap. Arrian. χαριστήρια sunt pro duobus illis, sc. pro victoria et pro salute, Exp. 6, [28, 4] sed alio verbo, sc. θύσαι [θῦσαι], ibi jungitur. Scribit enim, Θύσαι ἐν Καρμανίᾳ Ἀλέξανδρον χαριστήρια τῆς κατ' Ἰνδῶν νίκης· καὶ ὑπὲρ τῆς στρατιᾶς, ὅτι ἀπεσώθη ἐκ Γεδρωσίων. Quidam χαριστήρια θύειν interpr. Pro beneficiis acceptis sacrificare, Per sacrificium gratias agere. Itidem νίκης χαριστήρια ap. Plutarch. [Mor. p. 862, A] cum verbo ὁμολογεῖν. Polit. vertit simpliciter Gratias agere. Sic, Χαριστήρια τροφῶν ἀποδιδόναι τῇ πατρίδι, affertur [ex Luciani Enc. patr. c. 7] pro Reddere gratias [patriæ nomine educationis. [Dionys. A. R. 6, 94 : Ἀμφοτέρων χαριστήρια τῶν ἀγώνων ἀποδιδούς (Μαρκίῳ)· et sic sæpe cum genitivo rei pro qua gratiæ aguntur et dativo personæ (plerumque τοῖς θεοῖς) cui aguntur, ut ap. Polyb. 21, 1, 2 : Χαριστήρια θύειν τοῖς θεοῖς τῶν εὐτυχημάτων. Cum ὑπὲρ Dionys. A. R. 1, 16 : Εἰ ὑπὲρ εὐανδρίας ἢ νίκης ἐκ πολέμου χαριστήρια θεοῖς ἀποδιδοῖεν. De supplicatione Plutarch. V. Cam. c. 7 : Θεῶν μῆνιν ἱλασμοῦ καὶ χαριστηρίων δεομένην.]

[Χαριστήριος, ὁ, Charisterius, n. pr. ap. Epiphan. vol. 1, p. 171, A.]

[Χαριστηρίως, Cum gratiarum actione. Orig. Cat. in Psalm. t. 1, p. 275, 11, λέγειν χ. Hase.]

[Χαρίστια, τά. HSt. s. v. Χαρίσιος :] At verbo Χαρίστια significatur Solemne festum, quo convivia agitabant una propinqui, et dona ultro citroque mittebant. Ita VV. LL., sed absque auctoris nomine. [Valer. Max. 2, 1, 8 : « Convivium solenne majores instituerunt idque Charistia appellaverunt, cui præter cognatos et affines nemo interponebatur : ut si qua inter necessarios querela esset orta, apud sacra mensæ et hilaritatem animorum fautoribus concordiæ adhibitis tolleretur. » Memorat etiam Ovid. Fast. 2, 617. A. d. 8 Kal. Mart. celebrata esse annotatum in Calendario Constantini Magni.]

[Χαριστικὸς, ἡ, ὸν, ὁ πολλοῖς χαριζόμενος, ut exp. Phryn. in Bekk. Anecd. p. 72, 13. Gratiosus, Symm. Psalm. 111, 5. Epiphan. vol. 1, p. 663, B : Χαριστικοῖς ὀνόμασι φαντάζειν τοὺς ὑπ' αὐτοῦ πεπλανημένους, Jucundis nominibus. Athan. vol. 1, p. 392, D : Τάξιν ψυχῶν χαριστικὴν, Animabus gratificantem. De homine liberali Plutarch. Mor. p. 632, C : Εὐδάπανον καὶ μεγαλοπρεπῆ καὶ χ. Τὸ χ. Liberalitas, ib. p. 332, D. Democrat. Sentent. 62, p. 86 ed. Orell. : Χαριστικὸς οὐχ ὁ βλέπων πρὸς τὴν ἀμοιβὴν, ἀλλ' ὁ εὖ δρᾶν προῃρημένος. Προετικὸς per χ. exp. Photius et Suidas. G. D. Achmes Onirocr. p. 86, 16. Chosroes de se in epist. ap. Theophyl. Simoc. Hist. p. 175, 13 Bonn., βασιλεὺς μισοπόλεμος, χ. Philo vol. 1, p. 496, 22; 645, 17, χαριστικῆς δυνάμεως· 108, 36, τὸ τοῦ θεοῦ φιλόδωρον καὶ χ. Adverb. Χαριστικῶς, Ad gratiam, Epiphan. t. 1, p. 1010, B. Hase.]

[Χαρίστιος vitiose pro Χαρίσιος, quod v.]

[Χαριστίων, ωνος, ὁ, Instrumentum quo onera tolluntur. Tzetz. Hist. 2, 130 : Ἔλεγε δὲ (Archimedes) ... πᾶ βῶ, καὶ χαριστίων, τὰν γᾶν κινήσω πᾶσαν. « Archimedis τὸν καλούμενον χαριστίωνα, τὸ σταθμικὸν ὄργανον, memorat Simplic. ad Aristot. Phys. p. 255. » Schneid.]

[Χαριστίων, ωνος, ὁ, Charistio, n. pr. cujus genitivus Χαριστίωνος est ap. Suidam.]

[Χάριστος. V. Χαρίεις.]

[Χαριτένης (Χαριτίνης codex Bruxell.)· ὄνομα κύριον, apud Suidam, in Χαριταίνης mutatum in editionibus. Verum videtur Χαριμένης, quod in Χαρίτενης corruptum invenerat Suidas : nisi forte etiam Χαριτένους nomen exstitit. G. Dind.]

[Χαρίτης, ὁ, Charites, n. pr. scalptoris fictum a falsario. Kœhler. Opp. ed. a Lud. Stephani vol. 3, p. 54. Hase.]

[Χαριτήσια, τὰ, Charitum festum. Inscr. ap. Bœckh.

1584, vol. 1, p. 764 : Οἵδε ἐνίκων τὸν ἀγῶνα τῶν Χαριτησίων. G. D. || Invocationes magicæ, ut gratiam ineas apud potentes. Rituale ap. Reuvens. *Lettres à M. Letronne* 1, p. 26. Hase.]

Χαριτία, ἡ, Lepidum aliquod factum s. jocosum, aut joculare. Xen. Cyrop. 2, p. 28 meæ ed. [c. 2, 13] : Αὖθις δὲ ὁ λοχαγὸς ὁ τὴν τοῦ λόχου χαριτίαν διηγησάμενος. Ubi tamen Bud. Facetiam, et Urbanum ridiculum, nec non Ridiculum commentum de manipulo, interpr.; Philelph. Facetam historiam de manipulo. At ego non video quomodo χαριτία de alio quam de facto τοῦ λόχου intelligi queat, quum Xenoph. non scripserit τὴν περὶ τοῦ λόχου χαριτίαν, sed τὴν τοῦ λόχου χαριτίαν : adeo ut χαριτία τινὸς videatur esse quod diceremus *La galanterie de quelqu'un*, vel *Un tour de bonne grace*, expressa vi et origine vocis Græcæ. Nec tamen dubito quin χαριτία de dicto quoque usurpatum inveniri queat. Suida autem teste χαριτία [cod. Paris. C χαριτεία] est ἡ χαρμονή.

[Χᾰρῐτῑμίδης, ὁ, Charitimides, n. pr. ap. Aristoph. Eccl. 293. || Dux Atheniensium in Ægypto, Ctesias ap. Phot. Bibl. p. 40, 37.]

[Χαρίτιον, ἡ, Charitium. Forma barbara Χαρίτιν in inscr. Smyrnæa ap. Bœckh. 3394, vol. 2, p. 792. Alia hujus nominis forma Χαρίσιον est, quod v.]

[Χαρίτιος, ὁ, Charitius, n. pr. liberti in tit. Galat. C. I. vol. 3, p. 104, n. 4094, 10. Hase.]

[Χαριτόβλαστος, ὁ, ἡ, Gratiis consitus. Const. Manass. Chron. 4772 : Κῆπος χ., quocum Theodora comparatur.]

Χαριτοβλέφαρος, ὁ, ἡ, vide inter derivata a βλέφαρον. Sed quod ibi de frutice ejusdem nominis dicitur, potius de neutro Χαριτοβλέφαρον dicendum fuit. [HSt. inter derivata a χάρις :] Χαριτοβλέφαρος, ὁ, ἡ, Cujus palpebris gratia aliqua inest. Hoc nomine scribit Diog. L. [5, 76] Demetrium fuisse appellatum, quod venustatem oculorum notat. Camer. [Et Neæra in inscr. ap. Taylor. Præf. ad Demosth. Orat. C. Neær. Ὄμματα χ. Anth. Pal. Append. 209. Const. Manass. Chron. 5902; ἀνὴρ χ. ib. 3846, 6073. Μᾶζα χ. comice dicta ab Eubulo ap. Athen. 15, p. 685, E.] || Est etiam ejusdem nominis Frutex ap. Plin. 13, cap. ult., efficax in amatoriis. [« Sed neutro genere χαριτοβλέφαρον ab eo vocatur. » HSt. in Ms. Vindob.]

[Χαριτόβρῠτος, ὁ, ἡ, Gratiis luxurians. Nicet. Eugen. 6, 526 : Λειμὼν χ. εὐρέθης μόνη.]

[Χαριτογλωσσέω. HSt. s. v. Γλωσσοχαριτέω :] Quod Χαριτογλωττέω etiam inverso ordine dicitur, Jucunda memoro, Cam. πρὸς χάριν λέγω, Ad gratiam et voluptatem loquor, ἡδυλογέω, ἡδυγλωττέω, ut Erasm. exp. Athen. 4, [p. 165, D] : Οὐ γὰρ χαριτογλωσσεῖν ὑμᾶς θέμις. Quod, inquit Bud., significare videtur Lingua gratiam quærere, i. e. ἡδυλογία, ut parasiti faciunt; hoc enim ex præcedentibus colligitur : et ἡδυλογεῖν pro eodem statim accipit, i. e. Assentari. Sed ap. Æsch. Prom. [293] : Γνώσῃ δὲ τάδ' ὡς ἔτυμ', οὐδὲ μάτην Χαριτογλωσσεῖν ἔνι μοι, sunt qui velint non ἡδυλογίαν significare secundum Athen. et alios quosdam, sed Linguæ gratiam fictam, quod appellarit Persius, Pictæ tectoria linguæ, notari : esse enim, ut exp. schol., μέχρι γλώσσης χαρίζεσθαι, καὶ οὐκ ἔργοις, Non re factisque, sed lingua tantum et verbo tenus gratiam gratificari, quo modo loquatur Sallust., seu, Verbo tenus obsequiosum atque officiosum esse. [HSt. loco altero :] Χαριτογλωσσέω, sive Χαριττογλωττέω, Gratiam lingua aucupor, Habeo linguam gratiæ aucupatricem, qualis sc. est assentatorum lingua. Æsch. Prom. p. 22 meæ ed. : Γνώσῃ δὲ τάδ' ὡς ἔτυμ', οὐδὲ μάτην Χαριτογλωσσεῖν ἔνι μοι. Sunt autem verba Oceani ad Prometheum, cujus vicem se dolere dixit, subjungitque illis verbis, si ille declarare velit qua in re auxiliari ei possit, fore ut nullum fideliorem amicum experiatur. Schol. exp. διὰ λόγου χαρίζεσθαι, item μέχρι γλώσσης χαρίζεσθαί σοι καὶ οὐχ ἔργοις. Affert autem illum Æschyli locum Athen. 4, [p. 165, C] tanquam verbo χαριτογλωσσεῖν ibi eandem cum ἡδυλογεῖν signif. habente. Pro quo ἡδυλογεῖν perperam in VV. LL. legitur bis ἡδυολογεῖν. Ubi etiam reprehenditur immeritissimo Erasmus, quod χαριτογλωσσεῖν interpretatus sit Ad gratiam loqui. Esto enim, χαριτογλωσσεῖν de iis dici, qui ad voluntatem, vel potius ad voluptatem, loquuntur omnia, nihil ad veritatem, utendo verbis Ciceronianis : esto de iis dici, quibus est linguæ gratia ficta, ut dixit Ovid. : quibus sunt Pictæ tectoria linguæ, ut dixit Persius : ideone χαριτογλωσσεῖν non erit Ad gratiam loqui? Imo vero quinam magis ad gratiam loquuntur quam illi? Ego tamen significantius esse putavi Gratiam lingua aucupor. Sed in illo Æschyli loco χαριτογλωσσεῖν plane est Gratiam aucupari lingua, i. e. Profiteri quidem se condolescere alicujus malis, et omne officium atque auxilium polliceri, sed verbis tenus officiosum esse. Possumus igitur aulicis potissimum χαριτογλωσσεῖν tribuere, ut id sit, quod vulgo dicimus *Donner de l'eau bénite de cour*. Ceterum hoc verbum χαριτογλωσσεῖν in memoriam ista Hesychii verba revocat, Μηδὲ ψεύδεσθαι γλώσσης χάριν· videri enim possit hic l. occasionem dedisse compositioni verbi Γλωσσοχαριτέω, pro quo potius dictum postea fuerit Χαριτογλωσσέω. Habes autem utrumque supra quoque in Γλῶσσα.

[Χαριτογλωττίζω, i. q. χαριτογλωττέω, forma novitia, quam cum similibus comparavit Lobeck. ad Phryn. p. 568, uno producto teste schol. Eurip. Or. 1507 : Διὰ δειλίαν χαρίζῃ τῇ γλώττῃ, ἤγουν χαριτογλωττίζεις. Est hæc recentissimi grammatici annotatio, Moschopuli, ut videtur : quanquam ne hic quidem forma illa usus est, sed χαριτογλωττεῖς scripsit, quod est in cod. optimo Guelferb., de quo falsa rettulit Matthiæ. G. Dind.]

[Χαριτοδοσία, ἡ, Gratiæ datio. Timoth. Hieros. Or. de Sym. p. 844, B, τῇ εὐπνοίᾳ τῆς χ. Hase.]

[Χαριτοδότης. V. Χαριδότης.]

[Χᾰρῐτόεις, εσσα, εν, i. q. χαρίεις, quod ex illo per syncopen factum esse opinati sunt grammatici : v. Etym. M. p. 34, 41, cui præivit Herodian. Περὶ μ. λέξ. p. 14, 20 : Τὸ χαρίεις σημειῶδες τῷ ι χρησάμενον πρὸ τέλους. Ὁ μέντοι Ἀνακρέων καὶ χαριτόεις εἶπεν, ἀποδοὺς τὸ ἐντελὲς τῇ λέξει. Hinc Anacreonti ap. Max. Tyr. Diss. 24, 9 : Ἔραμαι δέ τοι συνηβᾶν· χαριτεῦν ἔχεις γὰρ ἦθος restituit Bergkius pro χάριεν γὰρ ἔχεις ἦθος. Χαριτόεις inter adj. in οεις ap. Herodian. Epimer. p. 209.]

[Χᾰρῐτόκος, ὁ, ἡ, Gratiam pariens. Joann. Geom. H. in Virg. 1, 1 : Χαῖρε κόρη χαρίεσσα χαριτόκε χάρμα τοκήων.]

[Χαριτοκόσμητος, ὁ, ἡ, A Gratiis ornatus. Const. Manass. Chron. 2623 : Τῇ Πουλχερίᾳ πρόσεισι τῇ χ.]

[Χαριτοπρόσωπος, ὁ, ἡ, Gratiosam faciem habens. Const. Manass. Chron. 522 : Σάρρα χ. καὶ περικαλλεστάτη.]

[Χαριτόστεπτος, ὁ, ἡ, Ab Charitibus coronatus. Const. Manass. Chron. 2711 : Ἡ χ. καὶ θεία Πουλχερία.]

[Χαριτοφύτευτος, ὁ, ἡ, Ab Gratiis consitus. Const. Manass. Chron. 2850 : Δένδρον χ. ὕ]

[Χαριτόφωνος, ὁ, ἡ, Gratiosam vocem habens. Philox. ap. Athen. 13, p. 564, E : Γαλάτεια, χαριτόφωνε κάλλος ἐρώτων.]

Χᾰρῐτόω, q. d. Gratia afficio, Facio ut quis gratia præditus sit s. valeat. [Eustath. Opusc. p. 248, 20 : Διὰ τοῦ χαριτώσαντός σε θεοῦ· 299, 70 : Θεοῦ χαριτοῦντος ἐπείθομεν. Liban. vol. 4, p. 1071, 14 : Ταῖς διαλόξοις στροφαῖς χαριτούμενος ὀφρῦν.] Redditur etiam Gratum reddo s. efficio, nec non Gratificor, quæ vox ficta est. Paul. Ad Ephes. 1, 6 : Εἰς ἔπαινον δόξης τῆς χάριτος αὐτοῦ ἐν ᾗ ἐχαρίτωσεν ἡμᾶς ἐν τῷ ἠγαπημένῳ, Ad laudem gloriosæ suæ gratiæ, qua nos sibi acceptos effecit, in illo dilecto, vel gratos. [Per ἐπεράστους ἐποίησε exp. Joann. Chrys. Homil. 1 in hanc epist. p. 767, Theophylact. p. 502, OEcumen. p. 615, quorum locos v. ap. Suicer. Recte Valcken. Scholl. in N. T. vol. 1, p. 35 : Gratia nos cumulavit in filio suo dilecto.] A cujus pass. Χαριτόομαι est partic. Κεχαριτωμένος, quo usus Luc. 1, [28]. Ibi enim Angelus dicit Mariæ, Χαῖρε, κεχαριτωμένη, ubi reddi fortassis queat, Quæ gratia donata es. Vult autem significare, Deum pro sua gratuita bonitate gratam illam et acceptam habuisse. Unde quidam interpr. Gratiis dilecta. At Erasm. reddidit Gratiosa : vetus Inter-

pres, Gratia plena. [Greg. Thaumat. Serm. 1 in Annunc. Virginis p. 12 : Κεχαριτωμένη, ἐπειδὴ μετ' αὐτῆς ὅλος ὁ θησαυρὸς τῆς χάριτος ἐπανέκειτο.] Hesych. autem χαρίεντα exp. κεχαριτώμενα : et Suidæ χαριεργὸς, est ὁ κεχαριτωμένα ἐργαζόμενος. [Partic. aor. pass. χαριτωθὲν, Gratiosum effectum, Greg. Nyss. t. 2, p. 1012, C, ubi perperam cusum χαριτυθέν. Perf. Anon. Comment. de S. Petro Actt. SS. Junii t. 5, p. 422, F, κεχαριτωμένον τρόπον· Vita Doroth. Chilioc. ib. t. 1, p. 613, A, τῇ κ. ψυχῇ. Infinit. κεχαριτῶσθαι πρὸς πάντας ἀνθρώπους Aristeas De legis transl. p. 881, A. Perf. act. κεχαρίτωκεν. Anastas. Antioch. ap. Jo. Damasc. t. 1, p. 504, C. Hase.]

[Χᾰρῖτὼ, οῦς, ἡ, Charito, n. pr. in inscr. ap. Bœckh. 1211, vol. 1, p. 599 : Τυνδαρὶς Χαριτοῦς. Alia ap. Philodem. Anth. Pal. 5, 13. G. D. CHARITO in gemma ap. Panofk. *Abh. der Kön. Akad. der Wiss. zu Berlin.* a. 1851, part. 2, p. 487, nisi tamen est n. viri Χαρίτων, quod v. Hase.]

[Χαριτωλὴ, ἡ, inter oxytona in ωλη memoratur ab Theognosto Can. p. 111, 27.]

[Χαρίτων λόφος, Charitum collis, mons Libyæ. Herodot. 4, 115.]

[Χαρίτων, ωνος, ὁ, Charito. Suidas : Χαρίτων Χαρίτωνος, ὄνομα κύριον. Similiter Theognost. Can. p. 34, 20. Ch. Atheniensis in inscr. ap. Bœckh. 275, vol. 1, p. 382 : Χ. Φιλήτου. Alius ibid. 744, p. 510 : Ἀφροδισία Χαρίτωνος Παιανιέως θυγάτηρ. || Agrigentinus, Ælian. V. H. 2, 4. || Aphrodisiensis, scriptor narrationum amatoriarum de Chærea et Callirrhoe, quas ex cod. Flor. primum edidit Dorvillius Amstel. a. 1750, multo emendatius Hirschigius Parisiis a. 1855. || S. Charito confessor, qui Aureliani tempore vixit, ap. Joel. Chronograph. p. 166, D. G. Dind. || Pictor vel figulus vasculorum. Sillig. Catal. artif. p. 147. R. Rochett. *Journ. des Sav.* a. 1841, p. 366. || Alii in tit. Florent. C. I. vol. 3, p. 915, n. 6278, 10, et ap. Philostr. Epist. p. 3, 20 Boiss. V. Χαριτώ. Hase.]

[Χαριτώνυμος, ὁ, ἡ, Gratiarum nomen gerens. Tzetz. Ep. 2. Jo. Diaconus in Bandini Anecd. v. 242. Boiss. Theodor. Prodr. in *Notices et Extr. des Mss.* vol. 8, p. 158 : Σὺ δὲ, ὁ τῆς δουκικῆς ῥίζης ὅρπηξ, ὁ χ., quocum Du-Theil. comparat anonymi versus in Joann. Chrysost., in quibus is χ. appellatur : nam Joannis nomen in lingua Hebræorum Gratiosum significare. G. D. Similiter appellatur χ. Jo. Damasc. in Vita ejus scripta ab Jo. Hieros. Actt. SS. Maii t. 2, p. 723, D. Hase.]

[Χαριτώπης, ὁ, Gratam s. venustam faciem habens. Orph. H. 16, 5. || Femin. Χαριτῶπις, Anth. Pal. Append. 209 : Κιλικὶς χ.]

[Χαριτῶσα, ἡ, Charitosa, n. pr. puellæ in tit. Neap. C. I. vol. 3, p. 751, n. 5850, 2. Hase.]

[Χαρίφημος, ὁ, Chariphemus, Philoterpis filius, Homeri atavus. Procl. Chrestom. init.]

[Χάριφος, ὁ, Fluvius Indiæ. Ptolem. 7, 1, p. 200 Bert., ubi aliquoties legitur genit. Χαρίφου. Ibid. in initio capitis Ἰνδοῦ στόμα Χάριφρον, vitiose, ut videtur, pro Χάριφον.]

[Χαρίων. V. Χαιρίων.]

Χάρμα, τὸ, Gaudium, Lætitia, etiam Id ipsum quod gaudium et lætitiam affert, Id ipsum ἐφ' ᾧ χαίρομεν. [Per ἡδονὴ et χαρὰ exp. Hesych. et Suidas, hic addito versu Homeri Od. T, 471, cui quod præfixum est nomen Πολύβιος ex alia gl. huc illatum est. Alienum enim hoc voc. ab oratione prosa.] Hom. [H. in Cer. 371 : Καρπαλίμως δ' ἀνόρουσ' ὑπὸ χάρματος· et ib. 411, 429.] Od. T, [471] : Τὴν δ' ἅμα χάρμα καὶ ἄλγος ἕλε φρένα. [Il. Ξ, 325 : Διώνυσον ... χ. βροτοῖσι.] Hesiod. Sc. [400] : Οἷα Διώνυσος δῶκ' ἀνδράσι χάρμα καὶ ἄχθος. Ubi nota hæc opposita χάρμα et ἄλγος s. ἄχθος, ut apud Latinos quoque Lætitiæ et Gaudio opp. Dolor et Molestia. Rursum Hom. dicit Il. Γ, [51] : Γυναῖκ' εὐειδέ' ἀνῆγες Πατρί τε σῷ μέγα πῆμα πόλῃί τε παντί τε δήμῳ· Δυσμενέσιν μὲν χάρμα, κατηφείην δέ σοι αὐτῷ· ut et Hesiod. Op. [701] : Μὴ γείτοσι χάρματα γήμῃς. Solent enim ἐπιχαίρειν eorum malis et infortuniis, quibus invident et male cupiunt. Rursum Il. Ψ, [342] : Χάρμα δὲ τοῖς ἄλλοισιν, ἐλεγχείη δέ σοι αὐτῷ Ἔσσεται, Gaudium et risus. [Ω, 706 : Ἐπεὶ μέγα χ. πόλει τ' ἦν (Hector).] Nec non aliquis inimicis suis et malevolis dicitur γίνεσθαι χάρμα. Z, [82] : Πρὶν αὖτ' ἐν χερσὶ γυναικῶν Φεύγοντας πεσέειν, δηΐοισι δὲ χάρμα γενέσθαι. [Et K, 193.] P, [636] : Ἤδὲ καὶ αὐτοὶ Χάρμα φίλοις ἑτάροισι γενοίμεθα νοστήσαντες. [Pind. Ol. 10, 26 : Ἄπονον ἔλαβον χ. παῦροι· Nem. 3, 16 : Ἐπιχώριον χ. κελαδέων· Isthm. 5, 69 : Καλλίνικον χ. Ol. 2, 179 : Ὅσα χάρματ' ἄλλοις ἔθηκεν· 7, 80 : Ἐνέβαλεν χάρματ' ἀνθρώποισι· 2, 35 : Ἐσλῶν ὑπὸ χ. πῆμα θνάσκει. Et apud Tragicos utroque numero, velut Æsch. Ag. 266 : Πεύσει δὲ χ. μεῖζον ἐλπίδος κλύειν· Eum. 984 : Χάρματα δ' ἀντιδιδοῖεν· Pers. 1034 : Αυπρὰ, χάρματα δ' ἐχθροῖς. Semel ap. Soph. fragm. 563 : Εἰ τούτου χ. μεῖζον ἂν λάβοις. Eur. Hel. 328 : Πρὸς τὰς τύχας τὸ χ. τοὺς γόους τ' ἔχε· Or. 1084 : Χαρμάτων τητώμεθα. Χάρματ' Ἐρινύος Phœn. 1508; χάρματα θηρῶν Suppl. 282. Apoll. Rh. 4, 936 : Ναύτῃσι δὲ χάρμα τέτυκται· 3, 257 : Ὑψοῦ χάρματι χεῖρας ἀνέσχεθεν.] Affertur et Τὸ σὸν ἄρμα χάρμα καὶ γέλως, pro Ludibrium, quod forsan proverbiale est.

[Χαρμάδας, ὁ, Charmadas, philosophus Academicus, ap. Cicer. De orat. 2, 20, Tusc. 1, 24, Acad. 2, 6. Χαρμίδας ap. Sext. Emp. p. 56 extr. et 293. || Pictor ap. Plin. H. N. 35, 8, 34.]

[Χαρμάνδη, ἡ, Charmande, urbs Mesopotamiæ. Xenoph. Anab. 1, 5, 10, ubi libri optimi χαρμάνθη. Sed alterum est ap. Steph. Byz., qui urbem ex Sophæneti Expeditione Cyri memorat additque : Τὸ ἐθνικὸν τῷ μὲν τῆς τέχνης λόγῳ Χαρμανδαῖος καὶ Χαρμανδίτης, ὡς Σιδίτης, τῷ δὲ τῆς χώρας ἔθει Χαρμανδηνός.]

[Χαρμανδρίδης, ὁ, Charmandrides, Ægineta, Charmandri pater. Diog. L. 3, 19.]

[Χάρμανδρος, ὁ, Charmander, Ægineta. Diog. L. 3, 19.]

[Χαρμαντίδης, ὁ, Charmantides, pater Gorgiæ rhetoris. Suidas v. Γοργίας. Boiss. || Thrasymachi discipulus. Plato Rep. 1, p. 328, D. || Isocratis discipulus. Isocr. De antid. § 100, p. 442 ed. Oxon. || Lasi Hermionensis pater ab aliis Χαβρίνης appellatus, quod v. || Duo alii in inscrr. ap. Bœckh. 199, 213, vol. 1, p. 334, 344. G. D. Ap. Plin. 35, 11, 40, 146 Sillig., ubi *Carmanides Euphranoris*, Car. Keil. Anal. epigr. p. 208 scribend. censet *Charmantides*. Id. nomen Χαρματίδου scriptum ap. Pittak. Ἐφημ. ἀρχ. p. 1094, n. 2062, 2. Hase.]

[Χαρματίων, ωνος, ὁ, Charmatio, Cretensis. Inscr. ap. Bœckh. 2583, vol. 2, p. 428.]

[Χαρμενίδης, ὁ, Charmenides, Sosippi filius, Atheniensis, in inscr. ap. Bœckh. 202, vol. 1, p. 336.]

Χάρμη, ἡ, idem quod χάρμα. [Pseudo-]Phocyl. [110] : Μήτε κακοῖς ἄχθου, μήτ' οὖν ἐπιγάλλεο [ἐπαγάλλεο] χάρμῃ, Neque malis indoleas supramodum, nec item gaudiis et lætitia exultes, in rebus secundis sc. [De lætitia ex victoria percepta Pind. Ol. 9, 128 : Ἄλλαι δὲ δύ' ἐν Κορίνθου πύλαις ἐγένοντ' ἔπειτα χάρμαι· ubi schol. : Χάρμαι νῦν χαρὰ καὶ ἡδοναὶ, καθ' Ὅμηρον δὲ αἱ μάχαι. Similiter alius schol., qui addit : Οἱ δὲ περὶ Ἴβυκον καὶ Στησίχορον χάρμην τὴν ἐπιδορατίδα φασίν. || Hesych. : Χάρμη· ἡ μετὰ χαρᾶς μάχη. Χάρμης· μάχης. Etym. M. p. 807, 23 : Χ., μάχη, κατ' εὐφημισμὸν, ἢ ἐφ' ᾗ οὐδεὶς χαίρει. Postrema ἢ ... χαίρει om. Orion p. 162, 26, et delendum ἡ. Schol. Il. Δ, 222 : Χ. ἡ μάχη, ἤτοι κατ' ἐναντιότητα, ἢ ἡ χαρὰν ἐμποιοῦσα τοῖς νικῶσιν.] Homero autem peculiariter χάρμη est ἡ εἰς μάχην προθυμία, Animus ad pugnam promptus; nam strenui milites pugnare gaudent, et læti certamen cum hostibus ineunt, spe victoriæ et vindictæ de adversariis sumendæ, ut Ajaci Homerico Il. N, [77] : Περὶ δούρατι χεῖρες ἄαπτοι Μαιμῶσιν, καί μοι μένος ὦρορε· νέρθε δὲ ποσσὶν Ἔσσυται ἀμφοτέροισι, μενοινᾷ δὲ καὶ οἷος Ἕκτορι Πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτι μάχεσθαι. Unde et ipse et Ajax Oilei dicuntur ibid. [82], Χάρμῃ γηθόσυνοι, τήν σφιν θεὸς ἔμβαλε θυμῷ. Itidemque aliquis ab eodem poeta dicitur μνήσασθαι χάρμης, quum ei in præcordia virtus redit, et ad pugnandum promptus fit; contra vero λανθάνεσθαι et παύεσθαι χάρμης, quum illius promptitudinis quasi oblitus pugnare desinit. Il. T, [148] : Νῦν δὲ μνησώμεθα χάρμης Αἶψα μάλα· P, [103] : Ἄμφω κ' αὖθις ἰόντες ἐπιμνησαίμεθα χάρμης· Δ, [222] : Οἱ δ' αὖτις κατὰ τεύχε' ἔδυν,

μνήσαντο δὲ χάρμης. [Od. X, 73 : Ἀλλὰ μνησώμεθα χάρμης· quo uno loco legitur in Odyssea.] Et [Il.] P, sub finem, de Achivis cæsis : Οὖλον κεκλήγοντες ἴσαν, λήθοντο δὲ χάρμης. Ab eodem dicitur aliquis alium χάρμῃ προκαλέσασθαι, item βιάσασθαι, nec non χάρμης παύειν. H, [218] : Ἐπεὶ προκαλέσσατο χάρμῃ, Promptitudine ad certandum commotus provocavit ad pugnam. Π, [823] : Ὡς δ' ὅτε σῦν ἀκάμαντα λέων ἐβιήσατο χάρμῃ· P, [602] : Σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ Υἱὸν Ἀλεκτρυόνος μεγαθύμου, παῦσε δὲ χάρμης. Accipitur tamen et simpliciter pro Pugna, Conflictu, Prælio, P, [161] : Καί μιν ἐρυσαίμεθα χάρμης [quod schol. exp. διὰ μάχης αὐτὸν ἐξελκύσαιμεν]. Item E, [608] : Εὖ εἰδότε χάρμης φῶτε δύο. Sed et præcedentium locorum nonnulli illam interpret. admiserint. [Plur. Lycophr. 563 : Ἐν χάρμαισι ῥαιβώσαι κέρας· 1271 : Ὑμνηθεῖσαν ἐν χάρμαις πάτραν· ubi per μάχαις et πολέμοις exp. schol.]

[Χάρμης, ὁ, Charmes, n. pr. in numo Erythræo ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 127.]

[Χαρμί. V. Χαρμιόνη.]

[Χαρμίδας, ὁ, Charmidas, Spartanus, ap. Pausan. 3, 2, 7. || Philosophus Academicus, ab aliis Χαρμάδας vocatus, quod v.]

[Χαρμίδης, ὁ, Charmides, Eleus, victor Olympicus. Pausan. 6, 7, 1. || Phidiæ pater, ap. Strabon. 8, p. 353, ubi libri Φειδίας Χαρμίνου, quod correctum ex Epitome, ut est in versu a Pausania memorato 5, 10, 2 : Φειδίας Χαρμίδου υἱὸς Ἀθηναῖός μ' ἐποίησεν. || Glauconis filius, Perictionæ Platonis matris frater, ap. Plat. in dialogo ejus nomine inscripto, Protag. p. 315, A, Sympos. p. 222, A, Theag. p. 128, D, Xenoph. Mem. 3, 6 et 7, Symp. 1, 3, et alibi, Hellen. 2, 4, 19, Ælian. V. H. 8, 1. || Aristotelis filius, consobrinus Andocidis, ap. Andocid. p. 7, 19 et seqq. Alius ib. p. 3, 21. G. D. Alii in fictilibus. Letronn. *Journ. des Sav.* a. 1827, p. 500. Panofk. *Abh. der Kön. Ak. der Wiss. zu Berlin* a. 1849, part. 2, p. 82. De Witte *Descr. du cab. de Durand* p. 215, n. 628. Hase.]

[Χαρμίλος, ὁ, Charmilus, n. pr. in inscr. Theræa ap. Ross. Inscrr. fasc. 3, p. 13, et in Rhodia ib. p. 23, ubi literas ΧΑΡ recte supplevit Rossius. Alibi hoc nomen Χαρμύλος scribitur, quod v.]

[Χαρμῖνος, ὁ, Charminus, Laco, legatus Thibronis, ap. Xenoph. Anab. 7, 6, 1 et 39. || Dux Atheniensium, ap. Thucyd. 8, 30, 42, 73, Aristoph. Thesm. 804. || Alius in numo Ephesio ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 4, p. 123. G. D. || Alius in vasculo ex ruderibus Carthaginis allato. C. I. vol. 3, p. 563, n. 5365, 1. Hase.]

[Χαρμιόνη, ἡ, Charmione, Cleopatræ famula ap. Galen. vol. 13, p. 940 (ubi male Καρμιόνη), Zenob. Prov. 5, 24, Glycam Annal. p. 45, E., Χαρμόνιον ap. Zonar. Annal. 10, 31, p. 400, quod ipsum quoque ex Χαρμιόνη corruptum videri posset, nisi idem in libris plerisque Plutarchi reperiretur V. Anton. c. 85, ubi editores vulgatum servarunt Χάρμιον, quod Χαρμίον scriptum duo libri in margine habent, alii χαρμίων in textu loco priore, licet in altero χαρμόνιον præbeant. Χαρμιουνὼ, quod ipsum quoque ad Χαρμιόνη alludit, est apud Tzetz. Hist. 6, 282, de quo Tzetzes : Κατὰ Ἑβραίων γλῶσσάν τε καὶ τὴν τῶν Σύρων ἅμα χαρμὶ δηλοῖ τὴν ἄμπελον, οὐνὼ περιστερὰν δὲ, τὴν ἥν φασιν οἱ Ἕλληνες περιστερὰν οἰνάδα. G. D. Illud ex כרבא *Charma* s. *Charmo* : Vitis, et יונא *Juno* s. *Jono* : Columba, (non, ut vult Tzetzes, ex χαρμὶ et οὐνὼ) compositum putat Bochart Canaan 2, 13. Vide Οἰνάς. Angl.]

[Χάρμιος, ία, ιον, Lætitiæ plenus. Method. De resurr. p. 314, B : Καλὸν μὲν ... ἦν καὶ χαρμιώτατον· quo loco utitur Phot. Bibl. p. 295, 12. G. Dind.]

[Χαρμιουνώ. V. Χαρμιόνη.]

[Χάρμιππος, ὁ, Charmippus, n. pr. in inscr. Coa ap. Ross. Inscrr. fasc. 2, p. 60 : Χ. Παρμενίσκου.]

[Χάρμις, ιδος, ὁ, Charmis, Massiliensis, medicus. Plin. H. N. 29, 1, 10. || Diophontis filius ap. Callim. Anth. Pal. 7, 519, ubi vocat. Χάρμι.]

[Χάρμις, ἡ, Charmis. Steph. Byz. : Χ., πόλις ἐν Σαρδοῖ κτίσμα Καρχηδονίων. Τὸ ἐθνικὸν Χαρμίτης. Παυσανίας δέ φησι περὶ αὐτοῦ (corr. αὐτῆς). Apud Pausan. 10, 17, 9, libri corrupte κάραλιν, κάρναλιν vel κάραριν habent.]

[Χαρμόθας, ὁ, Charmothas, urbs et portus Arabiæ. Strabo 16, p. 777, ubi liber unus χαρμοθᾶς, alius χαρμόλας. Χαρμουθὰς ap. Diodor. 3, 43.]

[Χαρμόλας, ὁ, Charmolas, trapezita. Æschin. Epist. 6.]

[Χαρμόλεως (Attice pro Χαρμόλαος), ὁ, Charmolaus, Megarensis, ap. Lucian. D. mort. 10. || Massiliensis ap. eund. Tox. c. 24, Strab. 3, p. 165. G. D. Tit. Massil. C. I. vol. 3, p. 1034, n. 6775, 1 : Χαρμολάῳ Θράσωνος. Hase.]

[Χαρμολύπη, ἡ, ex Planudis Laudatione Diomedis Ms. memorat Boisson. Jo. Climac. p. 149, 24, τὴν τῆς ὁσίας κατανύξεως χ., Tristitiam quæ parit gaudium. Hase.]

Χαρμονὴ, ἡ, Gaudium, Lætitia. [Per χαρὰ, συλλογὴ exp. Hesych. Suspectum συλλογὴ in ἀγαλλίαμα mutat Schleusn. parum probabiliter.] Xenoph. Cyrop. 1, [4, 22] : Ὁ δὲ Κῦρος οὐδὲν μᾶλλον ἀνίει, ἀλλ' ὑπὸ χαρμονῆς ἀναχαλῶν τὸν θεῖον, ἐδίωκε. [Hier. 1. 25 : Μετὰ χαρᾶς, ubi Stobæus 49, 34, χαρμονῆς.] Legitur et ap. Soph. [Aj. 559 : Ψυχὴν ἀτάλλων, μητρὶ τῇδε χαρμονήν. Sæpius ap. Eurip., Ion. 583 : Ἐκ χαρμονῆς πάλιν μεταστάς· Phœn. 321 : Πῶς τέρψιν παλαιᾶς λάβω χαρμονᾶς· Ion. 1379 : Παιδὸς ἀπολέσασα χαρμονάς· Herc. F. 384 : Χ. ἀνδροβρῶσι· 742 : Χαρμοναὶ δακρύων ἔδοσαν ἐκβολάς. Plato Phil. p. 43, C : Ὃν (βίον) ἄλυπόν τε καὶ ἄνευ χαρμονῶν ἔφαμεν εἶναι. Plutarch. Mor. p. 1098, B : Ὑπὸ χαρμονῆς. Jobus 20, 5 : Χαρμονὴ (εὐφροσύνη Aquila) δὲ παρανόμων ἀπώλεια· 40, 15 : Ἐποίησε χαρμονὴν τετράποσιν ἐν τῷ ταρτάρῳ. G. D. Marc. Eugen. Imag. p. 169, 12 Kayser. Alex. De inv. crucis p. 38, B. Eunap. p. 75, 10 Boiss. Themist. p. 287, 12 Dindorf., οὐκ ἔχει ὅ τι χρήσεται ὑπὸ χαρμονῆς· et similiter Synes. Epist. p. 257, D, ᾤετο αὐτὸν ὑπὸ χ. οὐκ ἔχειν ὅ τι ἑαυτῷ χρήσαιτο. Hase.]

[Χαρμονία, ἡ, Charmonia, locus Hispaniæ Bæticæ. Ptolem. 2, 3, p. 114, 13.]

[Χαρμονικὸς, ἡ, ὸν, Lætus, Jucundus. Procl. Paraphr. Ptol. p. 724 : Χ. τὰς ὁδοιπορίας ποιήσουσι. « Theod. Prodr. in Lazerii Misc. 2, p. 566. || Adverb. Χαρμονικῶς, Ducas Hist. p. 52, C » Boiss. Jo. Damasc. t. 2, p. 835, E, χ. ἀνευφημοῦντες. Hase.]

[Χαρμόνιον. V. Χαρμιόνη.]

[Χαρμὸς, ὁ, Gaudium. Leo Imp. De cruce p. 102, D Grets., ἀντεστράφη ἡ λύπη εἰς χ. Hase.]

[Χάρμος, ὁ, Charmus. Diodor. 4, 82 : Γεννῆσαι δὲ (τὸν Ἀριστᾶον) ἐν αὐτῇ (τῇ Σαρδοῖ) δύο παῖδας, Χάρμον καὶ Καλλίκαρπον. || Atheniensis. Plutarch. V. Solon. c. 2; Pausan. 1, 30, 1; Athen. 13, p. 609, D. || Syracusanus ap. Athen. 1, p. 4, A. || Tibicen, ib. 8, p. 344, D. || Arcas. Nicarch. Anth. Pal. 11, 82.]

Χαρμοσύνη, ἡ, idem ac χαρμονὴ, supra χαιροσύνη. [Orph. H. 59, 4 : Χαρμοσύνης γενέτειραι (Charites). Plutarch. Mor. p. 1102, A : Ὑπὸ γήθους καὶ χαρμοσύνης. Jerem. 31, 13 : Στρέψω τὸ πένθος αὐτῶν εἰς χαρμοσύνην· 33, 10 : Φωνὴ χαρμοσύνης· 48, 33 : Χ. καὶ εὐφροσύνη. Judith. 8, 6 : Ἑορτῶν καὶ χαρμοσυνῶν οἴκου Ἰσραήλ. G. D. Martyr. Eustathii Actt. SS. Sept. t. 6, p. 127, A. Antioch. Homil. p. 1173, A, τὸ γὰρ γελᾶσαι χαρμοσύνη ἐστίν. Euseb. in Ecloga Virgiliana græce reddita p. 596, C, χ. γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἠδὲ θαλάσσης. Hase. || Hesych. : Χαρμοσύνη, ὀνομασία. « Nomen proprium mulieris. » Is. Voss.]

[Χαρμόσυνος, ὁ, ἡ, Lætitiæ plenus, Lætitiam significans, Lætus. Schol. Aristoph. Ach. 1189 : Ἅπερ ἔχει ἐν εἰρήνῃ χ. Planud. Ovid. Met. 15, 615 : Χ. στέφανος. Zonar. Annal. 4, p. 184, D : Χ. προήνεγκε δάκρυα. Eumath. p. 294 : Ἡ πόλις κροτεῖ καὶ ἀλαλάζει χαρμόσυνα. Eustath. Opusc. p. 148, 10 : Ἔχαιρε γὰρ ἐλεῶν καὶ ὡς οἷον ἐκρότει χαρμόσυνον· 50, 40 : Χαρμόσυνα κατ' αὐτοῦ παιανίζοντες· 314, 60 : Ὡς ἐν θιάσῳ μέσῳ χορευόντων χαρμόσυνα· 86, 90 : Κοινωνοὺς τῶν τοιούτων χ. προσλαμβάνεται.] Χαρμόσυνα teste Hesych. fuit Festum quoddam Athenis. [Hesych. gl. est, Χ., ἑορταὶ Ἀθήνησι, addito καὶ χαρμόσυνα, quod corruptum est, nisi aliquid excidit. Plutarch. Mor. p. 362, D : Ὅτι τὴν ἑορτὴν Αἰγύπτιοι τὰ χαρμόσυνα σαίρει καλοῦσιν. Χαρ-

μόσυνα (sc. ἱερὰ) ποιέειν, Festum lætitiæ significandæ celebrare, Herodot. 2, 27. G. D. OEcum. In Apocal. p. 334, 20 Cramer. Achmes Onirocr. p. 24, 22. Anon. In transl. Greg. Naz. Actt. SS. Maii t. 2, p. 767, F, κροτεῖν λαμπρὸν καὶ χαρμόσυνον. Ones. Strateg. p. 87, 3 Cor., ἐκφωνεῖν χαρμόσυνα. Hase.]

Χαρμόφρων dicitur ὁ Ἑρμῆς, teste Hesych. Forsan quia gaudium et lætitiam affert hominum mentibus, utpote qui sit δώτωρ ἐάων, et ἐριούνιος, i. e. μεγάλως ὠφελῶν : ab ἔρι significante λίαν, et ὀνέω denotante ὠφελῶ : idemque rursum πάντων Ἀνθρώπων ἔργοισι χάριν καὶ κῦδος ὀπάζει. [Hymno Hom. in Merc. 127 restituit H. Steph. conjectura incerta : Ἑρμῆς χαρμόφρων εἰρύσσατο πίονα ἔργα· ubi vulgo χαρμοφέρων, tres codd. Paris. χάρμα φέρων.]

[Χαρμύλος, ὁ, Charmylus, Arcadionis filius. Polemo ap. Athen. 10, p. 436, D. || Alii in inscrr. ap. Bœckh. 2503, 2606, et ap. Rossium fasc. 3, p. 13, 24, 45. Conf. Χαρμίλος.]

[Χάρμων, ωνος, ὁ, cognomen Jovis ap. Pausan. 8, 12, 1 : Τοῦ τάφου τοῦ Ἐπαμεινώνδα μάλιστά που σταδίου μῆκος Διὸς ἀφέστηκεν ἱερὸν ἐπίκλησιν Χάρμωνος. Videtur Lætitiæ datorem significare. || Charmo, Corcyræus in inscr. ap. Bœckh. 1846. Alius in inscr. Rhodia ap. Ross. fasc. 3, p. 17.]

[Χαρναβῶν, ῶντος, ὁ, Charnabon, rex Getarum. Inter perispomena in ων memoratur ab Herodiano Περὶ μον. λέξ. p. 9, 29, (addito Sophoclis ex Triptolemo versu Καὶ Χαρναβῶντος ὃς Γετῶν ἄρχει τὰ νῦν), Arcadio p. 10, 12, Theognosto Can. p. 29, 30, anonymo in Cram. Anecd. Oxon. vol. 3, p. 241, 14. *Carnabon* vocatur ab Hygino Astron. c. 14.]

[Χαρνείδης, ὁ, n. pr. in numo Phocæensi apud Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 177.]

[Χαροειδὴς vitiose pro χοροειδὴς olim ap. Polluc. 2, 70.]

[Χαροιάδης, ὁ, Charœades, Euphileti filius, dux Atheniensium in Sicilia. Thucyd. 3, 86, 90, Diodor. 12, 54. *Charides* ap. Justin. 4, 3. || Parasitus ap. Lucian. D. mort. 6, 5. || Alius in inscr. ap. Bœckh. 172.]

[Χαροπαίγμων vitiose pro χοροπαίγμων, quod v.]

[Χαρόπη, ἡ, Charope, n. pr. ap. Nonn. Dion. 36, 274, et metri caussa Χαρόπεια ib. 236.]

[Χαροπείνα (i. e. Χαροπίνα), ἡ, Charopina, n. pr. inscr. ap. Bœckh. 1635.]

[Χαροπῖνος, ὁ, Charopinus, Aristagoræ frater, Milesius. Herodot. 5, 99. || Laco, in inscr. ap. Bœckh. 13. || Bœotus ibid. 1575. || Alius in numo Dyrrhachii ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 3, p. 243. G. D. || Alius in tit. Lebad. ap. Pittak. Ἐφημ. ἀρχ. p. 1199, n. 2337, 1. Hase.]

Χαροποιέω, Lætifico, Exhilaro, Lætum reddo, Bud. ex Cyrillo. [Gaudifico, Gratifico, Exhilaro, Gl. Symm. Ps. 20, 7 : Χαροποιήσεις αὐτὸν ἐν εὐφροσύνῃ μετὰ τοῦ προσώπου σου. Athanas. vol. 1, p. 100, E ed. Comm. : Ἄμπελον εὔκαρπον εὐφραντικήν τε καὶ χαροποιοῦσαν καρδίαν ἀνθρώπου. Verbum non infrequens apud scholiastas, velut Hom. Il. O, 98, ubi κεχαρησέμεν per χαροποιήσειν exp. et in Paraphr. Il. A, 189, O, 393. Passiv. ap. Theophyl. Sim. 4, p. 176, 26 : Ἐχαροποιήθησαν. Chron. Pasch. p. 402, D : Διὰ τὸ χαροποιηθῆναι τὴν ἀδελφότητα ὑμῶν. « Theophylact. Comm. in Epist. ad Thessal. 1, 1, 6, p. 683, 5 : Οὕτω καὶ ὑμᾶς ἐν τοῖς κινδύνοις ἐχαραποίει τὸ πνεῦμα. » Scott. Scribendum ἐχαροποίει.]

[Χαροποίημα, τὸ, Lætitia parata. Sic ἀγαλλίαμα exp. Zonaras p. 32.]

[Χαροποιὸς, ὁ, ἡ, Lætitiam faciens s. afferens. Hesych., Phot. et Suidas s. v. Εὐρίζων. Χάρμη γηθόσυνοι ap. Hom. Il. N, 82, in paraphrasi exp. per χαροποιοί. Schol. rec. Soph. Aj. 521 : Τερπνὸν τὸ τέρψιν ποιοῦν, χαροποιὸν δὲ τὸ χαρὰν ἔχον, οἷον χαροποιὸν ὄμμα, qui tamen grammatici error est, qui χαροπὸν ὄμμα alicubi in χαροποιὸν ὄμμα corruptum legerat, ut ap. LXX Genes. 49, 12, χαροποὶ in libris pluribus in χαροποιοὶ depravatum est. (Amphiloch. p. 37, A. Jo. Damasc. t. 2, p. 835, E. Achmes Onirocr. p. 110, 5, μήνυμα χ., Nuncius lætitiæ plenus. Mich. Acom. Paneg. p. 49, 2 Tafel. χ. ὀνόματος καὶ πράγματος. Pallad. Hist. Laus. p. 975, E, χ. τοῖς ὀφθαλμοῖς. Hase.) Interdum ex χοροποιὸς corruptum est, ut in libris quibusdam Eurip. Hec. 916, Phœn. 788, Aristoph. Ran. 353.]

[Χαροποιῶς, q. d. Lætifice. Jo. Monach. ap. Morin. Pœnitent. p. 105, A, χ. θεραπεύσω. Hase.]

[Χαροποπροσωπέω, et Χαροποπρόσωπος, ὁ, ἡ, Esse, Qui est vultu χαροπῷ, de Paride Tzetzes Expos. alleg. Iliad. in Matrangæ Anecd. vol. 1, p. 13. Osann.]

Χαροπὸς, [ἡ, ὸν et ὁ, ἡ. De accentu Arcad. p. 67, 14] sive Χάρωψ (quod genit. habet χάρωπος) [Non χάρωψ et χάρωπος, sed χάροψ χάροπος, ut nominis proprii Χάροψ exempla docent. Nomin. γλαυκός τε χάροψ ap. Oppian. Cyn. 3, 114], Lætitiam cordis vultu prodens, Hesychio περιχαρὴς, [εὐόφθαλμος, ἐξ οὗ χαροπὴ addit Etym. M. p. 807, 31. Περιφερῆ in altera Hesychii gl. (Χαροπόν) vitiose pro περιχαρῆ,] Admodum lætus, vel etiam Lætitiam afferens oculis, Cujus aspectu oculi gaudent et delectantur. Unde in Lex. meo vet. exp. non solum περιχαρὴς, sed etiam εὐόφθαλμος, Oculis gratus et jucundus. Peculiariter vero χρῶμα quoddam dicitur χαροπόν : et χαροποὶ Qui eo sunt præditi. Existimatur autem color is esse Cæsius s. Cæruleus, qualis est maris atque cœli : diversus a Glauco, quem γλαυκὸν dicunt Græci : tendere vero uterque ad Viridem : verum quum dilutior sit Glaucus, ad Album vergens, saturior intensiorque Cæsius et lucidior, in confinio Fulvi positus : fieri ut propter affinitatem aliquando sumatur Glaucus pro Cæsio, et contra certe Apollonii schol. γλαυκὸν et χαροπὸν synonymos accipi scribit, ideoque Apollonium, quum dixisset [1, 1280] : Ἧμος δ' οὐρανόθεν χαροπὴ ὑπολάμπεται ἠὼς Ἐκ περάτης ἀνιοῦσα, subjunxisse, διαγλαύκουσι δ' ἀταρποί. [Quint. Sm. 12, 118 : Ἠὼς δ' ὁππόθ' ἵκανεν ... χαροπὴ δὲ δι' ἠέρος ἤϊεν αἴγλη. De luna ib. 10, 337, et ubi χαροποῖο σελήνης Arat. 1152. Plut. Mor. p. 934, C : Πρὸς ἕω λαμβάνει (ἡ σελήνη) χρόαν κυανοειδῆ καὶ χαροπήν. Et de stellis, Arat. 394 : Χαροποὶ καὶ ἀναλδέες εἰλίσσονται· 594 : Χ. λαγωός.] Id ipsum vero et ex Theocrito patet, dicente [20, 25], Ὄμματα ... χαροπώτερα πολλὸν Ἀθάνας· nam ut is Minervam dicit habere ὄμματα χαροπὰ, ita Hom. eam vocat γλαυκῶπιν Ἀθηνᾶν, i. e. Cæsiam : Gellium imitando, qui 2, 26, Nostris autem Latinis, inquit, veteribus Cæsia dicta est quæ a Græcis γλαυκῶπις, ut Nigidius ait, de colore cœli, quasi cœlia. Nec non Cic. qui De nat. deor. 1, ait, Cæsios oculos Minervæ, cæruleos Neptuni. Et Donatum, cui Cæsius ap. Terent. est Glaucis oculis, quasi felis oculos habens. Atque adeo quum τὸ γλαυκὸν ὄμμα in Minerva γλαυκώπιδι putetur fuisse animositatis et virilitatis signum, recte Aristot. Physiogn. [p. 137, 145] inter alia ἀνδρείου σώματος σημεῖα posuisse videtur ὄμμα χαροπόν. Et Lucian. [D. deor. 19, 1 : Φοβερά ἐστι (Minerva) καὶ χαροπὴ καὶ δεινῶς ἀνδρικήν. Et D. mort. 1, 3] τοῖς καλοῖς καὶ ἰσχυροῖς inter alia tribuisse χαροπὰ καὶ μέλανα ὄμματα : et ante hos Hom. [Od. A, 611. H. in Merc. 569, in Ven. 70] χαροποὺς λέοντας appellasse : quod animal scimus esse fortissimum. [Adde Hesiod. Theog. 321, Sc. 177, Theocr. 25, 142; θῆρες χ. Soph. Phil. 1146. De Ajace comparatione ab leonibus ducta Philostr. Her. p. 718 : Βλέποντος χαροποῖς τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑπὸ τὴν κόρυν, οἷον οἱ λέοντες ἐν ἀναβολῇ τοῦ ὁρμῆσαι. De Achille p. 733 : Τὸν θυμὸν τὸν ἐν τοῖς ὄμμασι χαροποῖς οὖσιν etc. Porro p. 798 : Τὸ χ. αὐτοῦ καὶ γοργόν· et p. 887 : Χαρὸπὸν ἱκανῶς δεδορκὸς τὸ ὄμμα.] Alioqui inter γλαυκὸς et χαροπὸς aliquid esse discriminis, discimus ex [Polluce 2, 61, et] Aristot. De gener. anim. 5, [1] ubi quum dixisset hominum oculos esse πολυχρόους, subjungit probationis loco, Καὶ γὰρ γλαυκοὶ καὶ χαροποὶ καὶ μελανόφθαλμοί τινές εἰσιν, οἱ δ' αἰγωποί. [Et similiter H. A. 1, 10. « Galen. Comm. 3 in Hippocr. Epid. (p. 1090, G) χαροπὸν apud Hippocr. pro γλαυκῷ sumi contendit in æstimanda tabidorum natura. Qua de re plurima scripsimus in Comm. ad Epidem. 2, 5, ubi et χαροποὶ ὀφθαλμοὶ, virilitatis et ingenuitatis notas præ se ferunt, ut ex Aristot. adscripsimus. Χαροποὶ ὀφθαλμοὶ usurpantur Hippocr. p. 1040, C, et 1050, E, pro Ravis oculis aut cæsiis. Et p. 1090, G, τὸ χαροπὸν λευκοφλεγματίαις in tabidorum naturis conjungitur. Cœl. Aurel. Tard. Pass. 5, 3, χαροπὸν dixit de urina

tenui et aquata, et ita subalbida ut colaturæ liquidæ colorem fingat.» Foes. Hesych.: X., ... γλαυκὸς, ξανθὸς, φοβερός. Sext. Emp. p. 411 : Ἑτέρως μὲν κινεῖσθαι τὸν λευκὸν, ἑτέρως δὲ τὸν χαροπὸν, μὴ ὡσαύτως δὲ τὸν μελανόφθαλμον. Philostr. p. 702 : Διομήδην ἀναγράφει καὶ χαροπὸν καὶ οὔπω μέλανα· ubi Boiss. comparavit Heliodor. 2, 35 : Ὀφθαλμὸς οὔπω μὲν χαροπὸς, χαλεπώτερον δὲ μελαινόμενος. Id. p. 817 : Οἱ ὀφθαλμοὶ κέκρανται ἀπὸ τοῦ χαροποῦ εἰς τὸ μέλαν. Inc. Genes. 49, 12 : Χαροποὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἀπὸ οἴνου. Symm. Proverb. 23, 29 : Τίνος χ. οἱ ὀφθαλμοί. De suavi oculorum splendore Asclepiad. Anth. Pal. 5, 153 : Αἱ χαροπαὶ Κλεοφῶντος ... γλυκεροῦ βλέμματος ἀστεροπαί· et quæ sunt similia ib. 156, et ap. Philostr. p. 552 : Χαροπὴν ἀκτῖνα ἐκ τῶν ὀμμάτων ἐκδίδοσθαι. De Ganymede Theocr. 12, 35 : Τὸν χ. Γανυμήδεα πόλλ' ἐπιβωτᾷ· ubi schol. : Ὡς ὡραῖον καὶ πρῶτον ἐν νέοις φιληθέντα ὑπὸ τοῦ Διός. De læta hominum fortuna Mesomed. Hymn. 1, 8 : Ὑπὸ σὸν (Νέμεσι) τροχὸν ἄστατον ἀστιβῆ χαροπὰ μερόπων στρέφεται τύχα.] Præterea nonnunquam χαροπὸς pro Cæruleo capitur, ut Servius quoque Glaucum amictum a Virg. dici ait ab undarum similitudine : qui sc. esset colore cymatili et cæruleo, qualis est maris. Legimus igitur in Epigr. [Secundi Anth. Pal. 9, 36] χαροπὸν κῦμα, Cæruleus fluctus : nec non χαροπῷ πελάγει in Iisd. [Stratonis Anth. Pal. 12, 53.] Est enim irascentis maris color glaucus et cæruleus. [Orph. Argon. 256 : Χαροπὸν ποτὶ χεῦμα ... ἕλξατε νῆα· 270 : Χαροπὸν δ' ἀνεχάσσατο κῦμα· 457 : Χαροπὴν θάλασσαν. Nonn. Dion. 4, 187 : Χαροπῆς ἁλὸς οἶδμα περήσω· 20, 370 : Χ. ῥοθίοισι· 45, 125 : Χαροπῆς ἀμάρυγμα θαλάσσης.] Atque ut Plut. in Mario [c. 11] Germanorum oculos esse dicit χαροποὺς, ita Tacitus ipsis Truces ac cæruleos oculos esse scribit. [Χαροπὸν, Trucem, Gl.] Recteque ii colores χαροποὶ nominari queunt, glauci sc., cæruleive : quoniam oculis grati sunt, et lætitia quadam voluptateque eos afficiunt. Sunt porro qui χαροπὸν accipiant etiam pro Fulvo et ravo. Quos inter colores non usque adeo magnum esse discrimen videtur, quum Porphyrio ap. Horat. Ravum exponat Fulvum; et Festus Ravi coloris esse dicat qui sunt inter Flavos et Cæsios, quos Ravistellos vocat Plautus. Ac quod ad fulvos attinet, convenire id queat loco Apollonii, Οὐρανόθεν χαροπὴ ὑπολάμπεται ἠὼς Ἐκ περάτης ἀνιοῦσα, διαγλαύκουσι δ' ἀταρποί· quum schol. quoque ibi tradat γλαυκὸν et χαροπὸν poni ἐπὶ τοῦ λαμπροῦ : talis autem sit color Fulvus. Quod vero ad Ravus, nec id testimonio destituitur. Legimus enim in Geopon. [18, 1, 3] τοὺς κριοὺς esse oportere χαροποὺς τοῖς ὄμμασι, δασυμετώπους, pro his Varronis, In primis videndum ut arietes sint ravis oculis, lana opertis. [De equis Oppian. Cyn. 4, 113 : Ἵππους μὲν χαροποὺς μεγαλήτορας ἀρτύνονται. De canibus Hom. H. in Merc. 194 : Χ. δὲ κύνες ... ἕποντο τέσσαρες. Xen. Cyneg. 3, 3 : Μυωποὶ καὶ χ. κύνες χείρω τὰ ὄμματα ἔχουσι. Arrian. De ven. 4, 5 : Τρίτα δὲ τὰ χαροπά (ὄμματα)· οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τὰ χαροπὰ ὄμματα φαῦλά ἐστιν οὐδὲ φαύλων κυνῶν ξύμβολα· et 5, 1 : Ἀνέθρεψα κύνα χαροπὴν οἵαν χαροπωτάτην. Quæ χαρωπὰ et χαροπωτάτην scripta sunt in edd. vet. Geopon. 19, 2, 1 : Χαροποὺς τοῖς ὄμμασι καὶ λεοντοειδεῖς. De similis Aristoph. Pac. 1065 : Συνθήκας πεποίησθ' ἄνδρες χαροποῖσι πιθήκοις· ubi schol. : Φοβεροῖς· πιθήκοις δὲ τοῖς Λακεδαιμονίοις ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν λέουσιν. De serpentibus Bianor Anth. Pal. 10, 22 : Χαροπῶν φεῦγε διὲξ ὀφίων. Χαροπὸν λεγόμενον καὶ ἐπὶ παρδάλεων memorat Eustath. p. 1703, 30. Mire vero χαροπὰν χᾶνα dixit Antipater Sid. Anth. Pal. 7, 425, ubi Brunckio transpositis vocabulis scribendum videbatur χᾶνα, βιὸν, χαροπὰν γλαῦκα, recte ut videtur, dissentiente Jacobs. Anth. Pal. vol. 3, p. 324.] Χάρωψ vero et Herculis cognomentum [apud Bœotos] fuisse traditur [a Pausan. 9, 34, 4, ubi recte Χάροψ], forsan quod et ipse, ut οἱ ἀνδρεῖοι plerumque, cæsiis esset oculis : quemadmodum μελάμπυγος quoque nominatus fuit, quod nigræ et hirsutæ nates fortitudinis virilitatisque esse argumentum credantur. [|| Adverbii Χαροπῶς nullum est exemplum præter compar. χαροπώτερον supra memorati ex Heliod. 2, 35. || Χαρωπὸς (quod Gl. exp. Cæsius, Larvus) pro χαροπὸς metri caussa dixit Manetho 5, 230 : Ὀφθαλμοῖσι χαρωπόν (qui χαροποῖο λέοντος dixit 2, 76, 387). Alibi hæc forma ab librariis illata est, ut in locis Arriani supra allatis, relinquenda infimæ ætatis scriptoribus, velut paraphrastæ Nicetæ Chon. p. 652, 26, ubi pro χαρίεις posita est, quod dixit Nicetas, et glossatori Byzantino qui φαιδρωπὸν ap. Eurip. Or. 894, per χαρωπὸν explicuit, ut recte scriptum in cod. Guelf.]

[Χάροπος, ὁ, Charopus, Nirei pater. Hom. Il. B, 672, ubi genit. est Χαρόποιό τ' ἄνακτος, cujus accentum, diversum ab adjectivi χαροπὸς accentu, notant schol. et Eustath. p. 317, 42. Χάροψ idem dicitur ab Luciano D. mort. 25. || Eleus ap. Xen. Hell. 7, 4, 15.]

[Χαροπότης, ητος, ὁ.] Porro a χαροπὸς est subst. Χαροπότης, ἡ, Color cæruleus s. cæsius, Glaucus color, ut Plut. De Iside et Osir. [p. 352, D] scribit Isiacos sacerdotes φορεῖν λινᾶ, διὰ τὴν χρόαν, ἣν τὸ λῖνον [λίνον] ἀνθοῦν ἀνίησι τῇ περιεχούσῃ τὸν κόσμον αἰθερίῳ χαροπότητι προσεοικυῖαν, Similem glauco cæruleoque ætheris colori, qui mundum hunc ambit. Est enim lini flos glaucus s. cæruleus, ut color ætheris. [Plut. V. Marii c. 11 : Καὶ μάλιστα μὲν εἰκάζοντο Γερμανικὰ γένη τῶν καθηκόντων ἐπὶ τὸν βόρειον ὠκεανὸν εἶναι, τοῖς μεγέθεσι τῶν σωμάτων καὶ τῇ χαροπότητι τῶν ὀμμάτων. Hesych. et Etym. M. p. 807, 30 : Χάρων· ὁ λέων ἀπὸ τῆς χαροπότητος, et similiter Eustath. p. 1703, 30, e lexico rhetorico.]

[Χάροψ, i. q. χαροπὸς, quod v.]

[Χάροψ, οπος, ὁ, Charops, Nirei pater, qui ab Homero Χάροπος dictus est, quod v. || Hippasi filius, Trojanus. Il. Λ, 426. || Οἴνην Κεφάλου μὲν θυγατέρα, Χάροπος δὲ γυναῖκα ex Philochoro memorat Harpocr. s. v. Οἴηθεν. || Æginета. Lucian. Jov. confut. c. 16. || Epirota, qui cum nepote cognomine sæpe memoratur a Polybio 20, 3, 1; 13, 2 seqq.; 30, 10, 4; 14, 7; 31, 8, 12; 32, 21. G. D. || Alius, ΚΑΛΟΣ ΧΑΡΟΦΣ in fictili. De Witte *Descr. de vases peints* p. 25, n. 33. Hase.]

[Χαρρὰν, ἡ, Charran, urbs Mesopotamiæ. Lucas Act. Apost. 7, 2 : Πρὶν ἢ κατοικῆσαι αὐτὸν ἐν Χαρράν. Ab Steph. Byz., Plut. V. Crassi c. 25, 28, aliisque Græcis Κάρραι vocatur, quod v.]

[Χαρραχάρτα, ἡ, Charracharta, urbs Bactrianæ ap. Ptolem. 6, 11, p. 420, 14, ubi var. lect. καρραχάρτα, χαραχάρται, χατραχάρτα.]

[Χαρσίφιλος, ὁ, Charsiphilus, n. pr. viri in tit. ed. a Viscont. *Journ. des Sav.* a. 1817, p. 37. Hase.]

[Χαρτανοὶ vitiose pro Χαττανοὶ, quod v.]

[Χαρτάριον, τὸ, Chartula. Strato Anth. Pal. 12, 208 : Ὑπὲρ ἡμῶν, χαρτάριον, δέομαι, πυκνότερόν τι λάλει.]

[Χάρτας, ὁ, Chartas, Spartanus, Euchiri magister. Pausan. 6, 4, 4.]

[Χαρτηρία, ἡ, Chartaria, sc. officina, etiam ipsa Charta, Macc. 3, 4, 16, (20) : Τὴν χαρτηρίαν ἤδη καὶ τοὺς γραφικοὺς καλάμους ἐκλελοιπέναι. Conf. quæ ad hunc l. e Plin. 18, 10, notat Grotius. Schleusn.]

[Χαρτηρὶς, ίδος, ἡ, Charteris, n. pr. in inscr. Spartana ap. Bœckh. 1453, vol. 1, p. 686, ubi Χαρτηρίδος et Χαρτηρίδα.]

Χάρτης quoque, ὁ [ap. Chœrob. In Theodos. p. 53, 5; 176, 24], a χαράσσω derivatum videtur Eustathio [p. 633, 44] : Etymologo autem [M. p. 807, 24] a χῶ significante χωρῶ, utpote qui sit χωρητικὸς τῶν ἐγγραφομένων. Est autem charta ex papyro confecta in eorum præcipue usus, qui literis aliquid mandare volunt : quæ antequam reperta fuisset, in palmarum foliis primo scriptitatum, deinde quarundam arborum libris : postea publica monumenta plumbeis voluminibus, mox et privata linteis confici cœpta, aut ceris; pugillarium enim usum fuisse etiam ante Trojana tempora invenimus ap. Hom. Diosc. 1, 116 : Πάπυρος, γνώριμός ἐστι πᾶσιν, ἀφ' ἧς ὁ χάρτης κατασκευάζεται, ut et Plin. 13, 11 : Præparantur ex eo (sc. papyro) chartæ, diviso acu in prætenues, sed quam latissimas, philuras. Ubi vide et alia memoratu digna de generibus chartarum, quomodo item fiant, deque probatione earum, et vitiis, et glutino. [Hero Autom. p. 269 : Χάρτην λεπτότατον τῶν βασιλικῶν καλουμένων· ut *chartas regias* dixit Catull. 19, 6. Schneid. Plut.

Mor. p. 900, B : Οἱ στωϊκοί φασιν, ὅταν γεννηθῇ ὁ ἄνθρωπος, ἔχει τὸ ἡγεμονικὸν μέρος τῆς ψυχῆς ὥσπερ χάρτης ἐνεργῶν εἰς ἀπογραφήν. Geopon. 13, 5, 4 : Ἔγγραψον εἰς τὸν χ. ταῦτα. Pallad. Anth. Pal. 9, 174, 4 : Βύβλῳ καὶ χάρτῃ ... τὸν μικρὸν χάρτην· et 401. Jerem. 36, 23 : Ἕως ἐξέλιπε πᾶς ὁ χάρτης εἰς τὸ πῦρ.] Theophyl. Ep. 50 : Τὴν δίκελλαν ἀφεὶς, καλαμίδα καὶ χάρτας ἀράμενος, εἰς κόρακας χώρει γερόντιον. [Theopomp. ap.] Longin. [c. 43, 2] : Χάρται βιβλίων καὶ τῶν ἄλλων χρησίμων· habet enim et alios usus charta, ac in primis emporetica, quæ inutilis scribendo, involvendis mercibus usum præbet, ideo a mercatoribus cognominata. [Plato com. ap. Polluc. 7, 210 : Γραμματεῖα τούς τε χάρτας. Schneid. Ad antiquissimum hunc testem vocis χάρτης, Platonem comicum, proxime accedit ætas monumenti publici ab Eggero mihi indicati, anno 407 a. C. in marmore scripti, dum Erechtheum in arce Athenarum condebatur. Inscr. 57 apud Rangabé, Antiquitt. Græc. vol. 1, p. 52, col. 2, l. 30 : Χάρται ἐωνήθησαν δύο ἐς ἃ (sic) τὰ ἀντίγραφα ἐνεγράψαμεν ⊢⊢IIII. σανίδες τέσσαρες ⊢⊢⊢⊢. De σανίσιν autem superius, col. 1, l. 30 : Σανίδες δύο ἐς ἃς τὸν λόγον ἀ[ν]αγράφομεν δραχμῆς ἑκατέραν ⊢⊢. Unde jam constat chartam tum unam venisse drachma et duobus obolis sive nostræ monetæ 1 fr. 20 cent. Papyraceam chartam intelligi non est quod dubites; sed mensura quæ fuerit chartæ (sive *folii*) cujusque illo pretio veneuntis, nemo veterum testatur; superstites autem in Museis nostris laciniæ variam mensuram ostendunt, ut nihildum certi ea de re constitui possit. In Vitis Pontificum vol. 2, p. 15 et 16 ed. Fabrot., loco ad annum 326 p. C. referendo, habes *cartadecadas* sæpius repetitas, vocem barbare compositam, sed constanter ita scriptam in vetustissimis codicibus quos inspexi. Intellige fasciculum chartarum sive *foliorum* decem. Redi etiam ad voc. Πάπυρος, vol. 6, p. 191, ubi alia plura indicantur de charta, quibus addere poteris Dioscor. 1, 115, et memorabilem valde locum Vopisci, Firmo c. 3, ejusdemque Saturnin. c. 8, Aurel. c. 44. A. F. Didot.] Palladas usurpavit χάρτου vocabulum pro Charta habente inscriptam matrimonii conventionem, s. simpliciter pro Syngrapha et contractu nuptiarum, descripto sc. in charta : Epigrr. 2 in grammaticos [Anth. Pal. 11, 378] : Εἴργει χάρτης γὰρ, καὶ νόμος Αὐσόνιος. [|| Improprie χάρται μολύβδινοι, Tabellæ plumbeæ, Lysim. ap. Joseph. A. J., ut chartam plumbeam dixit Sueton. V. Neron. c. 20. Schneid.] At Χάρτον, τὸ, quod itidem pro Charta sine auctoris nomine affertur, quin mendosum sit non dubito. [Non minus vitiosum est χάρτος κεχαυμένος ap. Theoph. Nonn. c. 195, vol. 2, p. 124, ubi ex tribus codd. corrigendum χάρτης, collatis Galeno De comp. med. sec. loc. 9, p. 304, ex quo hæc excerpta sunt, et Paulo Ægin. 3, 59.]

[Χαρτιατικὸν, τὸ, Tributum pro chartis. Georg. Cedrenus p. 393 : Παρέχοντας καὶ χαρτιατικοῦ ἕνεκα ἀνὰ κεράτια δύο. V. Jacob. Cujac. Observatt. 4, 18, p. 308, qui citat Zonaræ verba in Nicephoro : Ἀπαιτεῖσθαι καὶ ὑπὲρ χαρτιατικοῦ ἐπὶ τῷ νομίσματι δύο κεράτια. Suicer. Τοῖς ἀπὸ τῶν χαρτιατικῶν tit. Ptolem. C. I. vol. 3, p. 534, n. 5187, c, 21, Hase.]

[Χαρτίδιον, τὸ, Chartula. Alciphro 1, 26 : Χαρτίδια ἀρχαῖα ὑπὸ κόρεων καὶ σητῶν ἡμίβρωτα. Similiter Philo vol. 2, p. 461, 46 : Χαρτιδίων ἀγράφων ἀκυρώτερα ὑπὸ σητῶν ἢ χρόνων· ἢ εὐρῶτος εἰς ἅπαν διαφθερησόμενα. Ibidemque p. 452. G. Dind.]

[Χάρτινος, ὁ, ἡ, Chartaceus. Olympiod. Cat. in Jerem. t. 2, p. 756, B, βιβλίον χ. Hase.]

Χαρτίον, τὸ, Chartula, s. simpliciter Charta. Plut. [Mor. p. 60, A] : Σύγγραμμα κελευσθεὶς ἆθλιον διελθεῖν, αἰτιᾶσθαι τὸ χαρτίον ὡς δασὺ, καὶ τὸν γραφέα μιαρὸν καὶ ὀλίγωρον ἀποκαλεῖν. Laudatur enim in charta non nimia tenuitas, et lævor; nam nimia tenuitas tolerandis non sufficit calamis : ad hoc, transmittens literas lituræ metum affert adversis, et alias indecoro visu pertranslucida est, inquit Plin. 13, 12, ubi et ipse dixerat, spectari in chartis tenuitatem, densitatem, candorem, lævorem. [Diog. L. 7, 174 : Ἀπορίᾳ κερμάτων ὥστε ὠνήσασθαι χαρτία. Legitur duodecies apud Jerem. c. 36, bis cum genitivo βιβλίου v. 2 et 4. « Anon. Vita Mariæ Antioch. Actt. SS. Maii t. 7, p. 55, B et C; 56, D, ἀγαγεῖν τοῦτο τὸ χ., Perferre. Dio Cass. Hist. 46, 36, ἐλασμὸν μολίβδου λεπτὸν ἀπείλιξαν ὥσπερ τι χ. Basil. t. 2, p. 1054, B, πάντα τὰ ὁμολογηθέντα χ., Syngraphas chartasque universas de quibus est in confesso. Jo. Malala Chronogr. p. 443, 20 Bonn., ἐν τοῖς χ. εὑρέθη τῶν τὰ ἄκτα γραφόντων. Jo. Chrys. t. 5, p. 34, C, solere heredes χ. προσιέναι καὶ ἀντιγράφειν τὰ ἐγγεγραμμένα. » Hase. Falso accentu ap. Theophan. Nonn. c. 7, vol. 1, p. 42 : Χάρτιον κεκαυμένον· ubi codex unus χάρτιν κεκαυμένην.]

[Χαρτογράφος, ὁ, Chartularius, Gl.]

[Χαρτόδρας, ὁ. Theophr. H. Pl. 2, 7, 4 : Καθάπερ καὶ χαρτόδρας ἀρίστην ταύτην (τὴν κόπρον) εἶναι φησι. Est nomen proprium, sed corruptum.]

[Χαρτοθέσια, τὰ, Rationum scrinia, in quibus conservantur chartæ. Codex Canon. Eccles. Africanæ can. 86 : Περὶ τοῦ χαρτοθεσίου καὶ ματρικίου τῆς Νουμιδίας. Theophanes Copronymi a. 19 : Τῶν δημοσίων χ. Leo Gramm. in Leone Sapiente p. 486 : Καέντων τῶν χ. πάντων. Ducang.]

[Χαρτόπηρον, τὸ, Chartarium, Literalium, Gl.]

Χαρτοπώλης sive Χαρτοπράτης, ὁ, Chartarum venditor, ὁ τοὺς χάρτας πιπράσκων. [Chartuarius, Gl.]

Χαρτὸς, ἡ, ὸν, Lætabilis, Lætificus, Dignus lætitia, Dignus quo lætemur et gaudeamus. [Archil. ap. Stob. Flor. 20, 28 : Χαρτοῖσίν τε χαῖρε καὶ κακοῖσιν ἀσχάλα] : χαρᾶς ἄξιος Hesychio, ut Suid. quoque χαρτὰ exp. χαρᾶς ἄξια, afferens ex anonymo, Σύμβολον φρονήσεως τὸ διακριτικὸν τῶν χαρτῶν καὶ λυπηρῶν· nec non hunc Sophoclis l., Trach. p. 339 [227] : Χαίρειν δὲ τὸν κήρυκα προὐνέπω χρόνῳ Πολλῷ φανέντα, χαρτὸν εἴτι καὶ φέρει, Ipsa prior salvere jubeo nuntium longo tandem post tempore visum, si modo lætabilem afferat nuntium : cui respondet Lichas, Ἀλλ' εὖ μὲν ἴγμεθ', εὖ δὲ προσφωνούμεθα, Lætum nuntium ferimus, Læto affamur nuntio. Affert porro et hunc ejusdem Tragici l. [El. 1457] : Χαίροις ἂν εἴ σοι χαρτὰ τυγχάνοι τάδε; Lætabilia, ut Cic. Quid habet res ita lætabile aut gloriosum? [Semel ap. Eurip. Phœn. 618 : Χαρτὰ γοῦν πάσχω (ubi Valcken. comparavit Eumath. 7, p. 270 : Ὑσμινία, χαίροις· ἐγὼ δὲ, ἀλλ' οὐ χαρτὰ πάσχω), et semel ap. Platon. Prot. p. 358, A : Εἴτε ... ἡδὺ εἴτε τερπνὸν λέγεις εἴτε χαρτόν, ut Plut. Mor. p. 672, D, dixit οὐδὲν τερπνὸν οὐδὲ χαρτόν· et p. 1096, D : Μηδὲ ὀρεκτὸν μηδὲ χαρτόν. Τὸ χαρτὸν Sext. Emp. p. 706 : Εἴπερ τὸ μὲν χ. γενόηται ἐκ τοῦ χαίρειν ἡμᾶς ἀπ' αὐτοῦ, τὸ δὲ λυπηρὸν ἐκ τοῦ λυπεῖσθαι κτλ. Plut. Mor. p. 1039, C, ex Chrysippo : Τὰ ἀγαθὸν χαρτὸν, τὸ δὲ χ. σεμνὸν etc., 1091, A : Εἴπερ αὐτοῖς κακῶν ἀποφυγὴ τὸ χαρτόν. Clem. Al. p. 467 : Τὸ χ. ἡμῶν ἐξιδιοποιήσατο ὁ διὰ τῶν προφητῶν λαλήσας. || Adv. Χαρτῶς schol. Soph. Aj. 112 : Τὸ χαίρειν ἀντὶ τοῦ χ. ἐμοὶ λέγειν.]

[Χάρτος, ὁ, Chartus, n. pr. viri in inscr. Limn., ex conj. Rossii *Reisen im Peloponnes* part. 1, p. 9. Hase.]

[Χαρτοτόμος, ὁ, ἡ. Σμίλα χ., Sicila, in Gl. ||Χαρτότομος, ὁ, ἡ, ap. schol. Hom. Il. O, 389 : Τὰ παρὰ ῥῆμα οὐδέτερα σύνθετα μονογενῆ εἰς ον περατούμενα προπαροξύνεται, χαρτότομον, χειρόγραφον, ἀκρατόφορον. Videtur significare Ex charta excisum.]

[Χαρτουλάριος, ὁ, Scriniarius, Gl., ut σκρινιάριος ab Suida per χ. exp. Etym. M. p. 527, 30 : Εἰσὶ δὲ κομενταρίσιοι καὶ οἱ νῦν λεγόμενοι χαρτουλάριοι. « Photii Epist. 99 inscripta est Γρηγορίῳ διακόνῳ καὶ χ. In ecclesia quinque erant : qui quomodo fiant docetur in Collect. Constitut. Eccles. ex libro 1 Cod. tit. 2, 25.» Suicer. Alia multa ex scriptoribus Byzantinis collegit Ducang., qui etiam de μεγάλου χαρτουλαρίου dignitate in aula Cpolitana dixit. || Χαρτουλάριον, τὸ, Locus recondendis chartis, Scrinium, est ap. Nicet. Chon. Hist. (in Alexio 2, 4), ubi codex alter χαρτοφυλακίῳ.]

Χαρτοφύλακιον, τὸ, Scrinium in quo reponuntur asservanturque s. custodiuntur chartæ, Suid. [qui διὰ τοῦ ι γράφεσθαι καὶ προπαροξύνεσθαι observat. In Gl. exp. Scrinium, Tablinum. Balsamon in Can. 9 Concilii 7 : Τῷ σεκρέτῳ τοῦ χ. et Concilii 8 OEcum. act. 3 init. Hæc et alia Ducang.]

Χαρτοφύλαξ, ακος, ὁ, Chartarum custos, i. e. Prin-

cipalium chartarum custos, Præfectus scriniorum: quem Thesaurarium chartarum hodie vocant. [Chartularius, Gl. Eran. Philo p. 164 : Γαμηλία ἡ εἰς τὸν χ. διδομένη ἐγγραφή. « Asterius in Homil. 2 in Psalm. 5 : Τοὺς δημοσίους χ. Homil. 3 : Ὁ Ἰουδαῖος ὡς χ. τὰς διαθήκας ἐφύλαξεν. X., Archivi et chartarum ecclesiæ custos, dignitas inter eas quas ἐξωκατακοίλων vocant quinta, ap. Codin. De offic. eccl. Cpol. c. 1, ubi pluribus eam describit. Hæc et alia multa Ducang. Memorat Chœrob. In Theodos. p. 304, 4, inter nomina in αξ. Γεώργιος, διάκονος τῆς μεγάλης ἐκκλησίας καὶ χ. τὸ ἐπίκλην Ἡσίδης, ap. Suidam s. v. Γεώργιος.] A

[Χαρτῶος, ὁ, ἡ, Chartaceus. Actt. Concill. t. 3, col. 1208, 23, βιβλίον χ., et sic quoque ib. col. 1225, 61; 1237, 25; 1241, 39; 1245, 51; 1248, 3. Hase.]

[Χαρτῶς. V. Χαρτός.]

[Χαρυβδηδὸν, In modum Charybdis. Theodor. Stud. p. 547, C. G. Dind.]

[Χαρυβδίζω, verbum cognitum ex composito Ἐχχαρυβδίζω, quod v.]

Χάρυβδις, [εως, vel ιος, non Χαρύβδιδος : de quo monent Chœrob. In Theodos. p. 56, 26, Eustath. p. 1716, 48, Herodianum secuti, ἵνα μὴ ἐπάλληλον δὶς γένηται τὸ δ. Genit. Χαρύβδιος est ap. Hom. Od. M, 441; Χαρύβδεως ap. Strab. 1, p. 25, aliosque prosæ orationis scriptores,] Charybdis : de qua et ap. Latinos poetas satis multa leguntur. Dicta fuit, secundum quosdam, παρὰ τὸ εἰς χάος ῥᾷον ὑποδύνειν τὰ σκάφη. [Hesych. : X., χάσμα θαλάσσης, ἢ καταιγίς. Etym. M. p. 807, 28 : Χάρυβδις, ἡ ἀναπινομένη θάλασσα περὶ τὰ Γάδειρα, καὶ πάλιν ῥαγδαιοτέρως ἐπαναστρέφουσα. Εἴρηται δὲ πᾶν τὸ εἰς χάος καὶ ὄλεθρον κατάγον, οἱονεὶ εἰς χάος βαῖνον. Quæ iisdem fere verbis leguntur ap. schol. Plat. p. 463 ed. Bekk., Suidam et in Lex. Seguer. ap. Bachm. p. 413. Postrema εἴρηται ... βαῖνον rectius scripta in Etym. cod. Leid., παρὰ τὸ εἰς χάος βαίνειν. Εἴρηται δὲ μεταφορικῶς καὶ πᾶν ... κατάγον. Eustath. p. 1716, 41 : Ἔοικεν ἡ X. ἢ κατὰ ὀνοματοποιίαν τινὰ λεχθῆναι καὶ μίμησιν ἦχου, ἢ παρωνυμεῖσθαι τῷ Χάρωνι διὰ τὸ κατ' αὐτὴν ὀλέθριον, ἢ καὶ ἐκ τοῦ συμβαίνοντος ἐτυμολογεῖσθαι παρὰ τὸ εἰς χάος ῥᾷον ὑποδύνειν, τοῦ πῖ στοιχείου ἐν τῇ συγκοπῇ τραπέντος εἰς β, ὡς ἐπὶ τοῦ ὑποβάλλειν ὑββάλλειν. Ὑποπτεύεται δὲ καὶ ὡς διαμόνιον πλάττεσθαι· διὸ καὶ δῖαν αὐτὴν Χάρυβδιν ὁ ποιητὴς (Od. M, 104, 235) λέγει, ὡς καὶ δῖαν θάλασσαν. (Δεινὴ dicitur ib. 260, 430, Ψ, 327; ὀλοὴ M, 113, 428) ... Ἄλλοι δέ φασιν ὡς οὐκ ἐδήλωσεν ὁ ποιητὴς πότερον θηρίον ἐστὶν ἢ ἄμπωτις ἡ Χάρυβδις. Φέρεται δὲ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις καὶ ὅτι Χάρυβδις θαλάσσης βάθος ἀναπωτικὸν μεταξὺ τοῦ Ἀδρίου καὶ τοῦ Τυρρηνικοῦ πελάγους (Sic schol. Od. M, 104), ᾧ συλλαλεῖ καὶ ὁ μεταβολεὺς Δημοσθένης, εἰπὼν ὅτι τῷ φυτῷ ὑπέκειτο ἡ ὀνομαζομένη μὲν Χάρυβδις, αὐτὸ δὲ τοῦτο ἄμπωτις τοῦ πελάγους βιαιοτάτη καὶ αὖθις πλήμμυρα. Idem in præcedentibus Strabonis (1, p. 43; 6, p. 268) aliorumque de Charybdi narrationes exponit, quibus addenda Servii annot. ad Virg. Æn. 3, 420, de Charybdi Neptuni et Terræ filia, femina voracissima ab Jove in mare præcipitata. Post Homerum memoratur a poetis plurimis aliisque scriptoribus, velut Eurip. Tro. 436 : Οὗ δὴ στενὸν δίαυλον ὤκισται πέτρας δεινὴ X. Thucyd. 4, 24; Plat. Ep. 7, p. 345, E; Phalar. Epist. p. 50; Prisco Exc. Hist. p. 222 ed. Nieb., Georg. Cedren. p. 132, Joann. Malal. p. 154. Aliam Charybdin prope Antiochiam memorat Strabo 6, p. 275 : Τὸ μεταξὺ χάσμα Ἀπαμείας καὶ Ἀντιοχείας ὃ καλοῦσι Χάρυβδιν. Sensu latiore de quavis voragine dicitur, ut ap. Eur. Suppl. 500 : Οὐδ' ἥρπασεν χάρυβδις οἰωνοσκόπον (Amphiaraum) τέθριππον ἅρμα περιβαλοῦσα χάσματι. Et homines voraces vel rapaces cum Charybdi comparantur, velut ab Aristoph. Eq. 248, ubi Cleo Χάρυβδις ἁρπαγῆς vocatur. Anaxilas ap. Athen. 13, p. 558, C : Ἡ δὲ Φρύνη τὴν X. οὐχὶ πόρρω που ποιεῖ; Alciphro 1, 6, de meretrice : Ἄλλος ἄλλο δῶρον ἀποφέρει· ἡ δὲ εἰσδέχεται καὶ ἀναλοῖ Χαρύβδεως δίκην. Anastasium imperatorem, cujus statua proxime Scyllam posita erat, cum Charybdi comparat anon. in Anth. Pal. 11, 271.] B

[Χαρύσσιος, ὁ, Charyssius, n. pr. in inscr. apud Bœckh. 2338, vol. 2, p. 270, 86, 93, 99, 101, 104, 106.]

[Χάρων, ωνος, ὁ, epitheton leonis, ab colore derivatum, ut tradunt grammatici. Hesych. et Etym. M. : X. ὁ λέων ἀπὸ τῆς χαροπότητος. Eustath. p. 1666, 37 : Χάρων λέοντος ἐπίθετον ἀπὸ τῆς κατ' αὐτὸν χαροπότητος, et, ubi de Homerico χαροποὶ λέοντες agit p. 1703, 30 : Ἀπὸ τῆς τοιαύτης χαροπότητος καὶ χάρων ὁ λέων ἐν ῥητορικῷ κεῖται λεξικῷ· ἐκεῖνο δὲ ἴσως καὶ κατ' ἀντίφρασιν· μᾶλλον γὰρ φοβερὸς ὁ λέων καὶ οὐ χαρὰν ποιῶν, ἤδη δὲ καὶ κατὰ τὸ θανατοποιὸν, ἐπεὶ καὶ ὁ Χάρων ἐν Ἅιδου διακονεῖ. Poeta ignotus ap. Steph. Byz. s. v. Ἰώνη « Κλεωναιοῖο χάρωνος, » quod Steph. exp. τοῦ χαροποῦ λέοντος. Euphorio ap. Plut. Mor. p. 677, A : Μήνης παῖδα χάρωνα (leonem Nemeæum). Lycophr. 455 : Χάρωνος ὠμηστοῦ δοράν· ubi scholl. : X. ὁ λέων κατὰ Μακεδόνας. Cyclopis epitheton est ib. 660 : Τοῦ μονογλήνου στέγας χάρωνος; aquilæ ib. 260 : Περκνὸς αἰχμητὴς χάρων. Χάρων inter nomina canum Actæonis ex Æschylo (fragm. 239) memorat Pollux 5, 47.] C

[Χάρων, ωνος, ὁ, Charon, (Orcus, Despiter, Gl.) portitor inferorum cujus nomen fabulasque de eo Orpheum ex Ægypto ad Græcos pertulisse narrat Diodor. 1, 92. Fabulam posthomericam esse observat Eustath. p. 1666, 37. Memoratur ab Eurip. Alc. 255 : Νεκύων δὲ πορθμεὺς ἔχων χέρ' ἐπὶ κοντῷ Χάρων μ' ἤδη καλεῖ· 361 : Οὐπὶ κώπῃ ψυχοπομπὸς ... Χάρων· Herc. F. 432 : Χάρωνος πλάτα. Aristoph. Ran. 183 : Χαῖρ' ὦ Χάρων· Lys. 606, Pl. 278. Antiphan. ap. Stob. Flor. 121, 4; Hermesian. ap. Athen. 13, p. 597; Pausan. 10, 28, 2, et sæpius ab Luciano, velut D. mort. 4, ubi Mercurius et Charon colloquuntur, et 22, ubi Charon et Menippus, et in dialogo Χάρων ἢ Ἐπισκοποῦντες inscripto; nec raro ab Latinis, velut Virgilio Æn. 6, 299. Nomen ἀπὸ τοῦ χαίρειν per antiphrasin formatum opinatur Eustath. p. 16, 34. ‖ Χάρωνα τὸν τέκτονα ex Archilocho memorat Aristot. Rhet. 3, 17. ‖ Charon, Pythoclis filius, Lampsacenus, historiarum scriptor Herodoto antiquior, de quo v. Suidam et quæ aliunde collegit Müller. in Fragm. Hist. p. XVI seqq. Duos alios historicos, alterum Carthaginiensem, alterum Naucratitam, memorat Suidas ‖ Thebanus, Pelopidæ amicus, ap. Xen. Hellen. 5, 4, 3, Plut. V. Pelop. c. 9. G. D. ‖ X. ὁ τέκτων fort. idem est ac X. ὁ Μαγνήσιος, qui machinam petrariam Rhodi fabricavit. Bito Belop. in Mathem. vett. p. 105, D. Hase. ă]

[Χαρωνᾶς, ᾶ, ὁ, Charonas, n. pr. in Charta Borgiana Schowii 4, 29.]

[Χαρώνδας, α vel ου, ὁ, Charondas, legislator Catanensis, ap. Plat. Rep. 10, p. 599, E, ubi schol. p. 419, Aristot. Polit. 1, 1; 2, 9, Diodor. 12, 11; 14, 19 (ubi genit. Χαρώνδου, ut ap. Athen. 14, p. 619 B; sed Χαρώνδα ap. Aristot. Polit. 4, 12, Strab. 12, p. 539, Iambl. V. Pyth. p. 74, et Themist. Or. 2, p 31, B), Ælian. V. H. 3, 17, aliosque, de quibus v Bentl. Opusc. p. 354 seqq.]

[Χαρώνειος, ὁ, ἡ, Charoneus, in codd. sæpe male scriptum Χαρώνιος, et neutrum Χαρωνεῖον, τὸ, pro Χαρώνειον, τό.] Χαρώνειον, vel Χαρωνεῖον, necnon Χαρώνειος θύρα, Porta, per quam ad supplicium abducebantur, qui damnati erant. V. Pollucem [8, 102 : Τοῦ δὲ νομοφυλακίου θύρα μία χαρώνειον ἐκαλεῖτο, δι' ἧς τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἀπήγοντο. Hesychius : Χαρώνιον· θύρα μία τοῦ νομοφυλακίου, δι' ἧς οἱ κατάδικοι τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἐξήγοντο. Scribendum Χαρώνειον pariterque ap. schol. Aristid. vol. 3, p. 65, 15 : Χαρώνιον ἡ τοῦ δεσμωτηρίου ἐλέγετο θύρα, ἀφ' ἧς οἱ πρὸς Χάρωνα ἀγόμενοι τῶν καταδίκων, τουτέστιν οἱ τὴν ἐπὶ θανάτῳ δεχόμενοι ψῆφον, ἦσαν. Hesychii gl. iisdem verbis legitur ap. Zenob. Prov. 6, 41, nisi quod lemma præscriptum est Χαρώνιος θύρα, quod χαρώνειος scribendum, ut ap. Suidam legitur, cui tamen hæc gl. una cum altera Νομοφυλακείου θύρα aliunde illata videtur : nam utraque abest ab cod. Paris. A. Χάρωνος θύρα cum eadem fere expos. est ap. Diogenian. 8, 68. ‖ Χαρώνειοι κλίμακες, Scalæ Charoneæ, theatri memorantur a Polluc. 4, 127, et 132 : Αἱ δὲ χαρώνειοι κλίμακες, κατὰ τὰς ἐκ τῶν ἑδωλίων καθόδους κείμεναι, τὰ εἴδωλα ἀπ' αὐτῶν ἀναπέμπουσιν. Utrobique male scriptum Χαρώνιοι. ‖ Χαρώνειον (codex χαρώνιον) πρόσωπον Tzetz. Exeg. Il. p. 93, 5 : X. πρ. ἐγγλύψας πέτραις.] Item Χαρωνεῖα in VV. D

LL. ex Laertio in Zenone et geographis, Barathra quædam et Plutonia fœdos odores exhalantia. [Χαρώνειον τὸ ἐν Ἱεραπόλει memorat Strabo 12, p. 579; τὸ ἐν Ἀχαράκοις τῆς Νυσαΐδος ib. et 13, p. 649; τὸ περὶ Μαγνησίαν καὶ Μυοῦντα p. 579. X. χάσμα ap. Eustath. Opusc. p. 310, 50: Κατὰ βαράθρων, κατὰ Χαρωνείων χασμάτων.] Galenus [vol. 3, p. 131]: Πολλάκις δ' ἀπὸ τοῦ πνεύματος μόνον κατὰ τὴν εἰσπνοὴν ἡ βλάβη γίνεται, καθάπερ ἐν τοῖς χαρωνείοις ὀνομαζομένοις χωρίοις. Quidam vocem Gallicam *charongne* hinc deductam esse putarunt. [Idem vol. 9, p. 4: Ἐνίοτε ἐκ βαράθρων τῶν καλουμένων Χαρωνείων πνευμάτων πλεοναζόντων. Psellus De oper. dæm. p. 20 ed. Boiss.: Τὸν Χαρωνείου πνεύματος τρόπον βλάπτοντα. « Aretæus De morb. acut. 1, 7: Ἐν Χαρωνίοισιν (sc. Χαρωνείοισιν. G. D.) αἱ πνίξιες οὐ σωμάτων πάθεϊ ὀξύταται γίγνονται, ἀλλὰ καὶ μιᾷ εἰσπνοῇ θνήσκουσι ἄνθρωποι, πρὶν τὸ σῶμα κακόν τι παθέειν. Plinius H. N. 2, 93: « Charoneæ scrobes, mortiferum spiritum exhalantes. » Cicero lib. 1 De divin. quandam terræ partem mortiferam esse scribit, ut Ampsacti Hirpinis, et in Asia Plutonia quæ videmus βαροδμεῖα βάραθρα, hoc est, Tetros et graves odores exspirantes fossas, dixit Galen. vol. 3, p. 163, 14 ed. Bas., fortasse pro χαρωνεῖα, quæ Plutonia quidam vocant a Charonte, quemadmodum χαρωνῖται dicuntur Suetonio Orcini in Augusto. Foes. Apud Galen. vol. 5, p. 421 ed. Chart. recte nunc legitur ἐν τοῖς βαρυόδμοις βαράθροις. G. D. Jo. Malalas Chronogr. p. 205, 13 Bonn., de petra exsculpta ad instar vasti capitis, ὅπερ προσωπεῖον καλοῦσιν ἕως τοῦ νῦν οἱ Ἀντιοχεῖς χ. Plurali Basil. t. 2, p. 1154, D, X. ἀέρα φθοροποιὸν ἀναπνέοντα. Hase.]

[Χαρωνιανός. V. Χαρωνῖται.]

[Χαρώνιος vitiose pro Χαρώνειος, quod v.]

Χαρωνῖται, οἱ, Plutarcho, qui Orcini Suetonio: utrumque vide, hunc in Augusto [c. 35], illum in Anton. [c. 15. Orcinos senatores ap. Sueton. (l. c.), Χαρωνίτας etiam ab inferorum illo portitore vocat Plutarchus (l. c.) et pulchre explicat, nempe eos, qui Senatoriam dignitatem invaserant post mortem Cæsaris, quam ex illius Commentariis et Actis se habere dicebant, nundinationis illius et fraudis principe Antonio: qua de re multum queritur in Philippicis Tullius. Maneat ergo Orcinum esse, qui statum suum debet Orco s. morti alterius. Gothofredus Χαρωνιανοὺς vocari monet a Theophilo § 2 Institt. de sing. Reb. per fideic. Gesner. in Thes. L. L.]

[Χαρωπὸς, i. q. χαροπὸς, quod v.]

[Χάρωψ vitiose pro Χάροψ. V. Χαροπὸς et Χάροψ.]

[Χᾶς vitiose pro Χνᾶς, quod v.]

[Χασβία, ἡ, Chasbia, urbs Lycaoniæ. Ptolem. 5, 6, p. 338, 25.]

[Χάσιος· ἀγαθὸς, χρηστὸς, Hesych. Vitiose pro Χάϊος, quod v.]

[Χασίρα, ἡ, Chasira, urbs Armeniæ, ap. Ptolem. 5, 12, p. 358, 6.]

Χάσις, εως, ἡ, Discretio, Segregatio, VV. LL., quum ab Hesych. exponatur διάκρισις et χώρισις. Quod χώρισις reddi etiam potest Separatio. Habet certe χώρισις (pro quo perperam ap. eum scriptum est χώρησις per η) magis affinem signif. ei quæ verbo χάζεσθαι data fuit. Vide Κεκάδοντο supra. [Geminus ad Arat. D. 5. Angl.]

[Χασκάζω. V. Χάσκω.]

[Χάσκανον, τὸ, i. q. ξάνθιον, ap. Diosc. 4, 135.]

[Χάσκαξ, ᾶκος, ὁ. HSt. s. v. Χασκάζω:] Unde Χάσκαξ scommate dicitur de Homine qui ore hiante stat et respectat aliquid, ut Aristoph. [Eq. 1263] Ἀθηναίους alicubi vocavit Κεχηναίους per parodiam. Eust. p. 1909, [56] de quibusdam ex χῶ derivatis loquens, Καὶ τὸν χάσκακα, inquit, οἱ παλαιοὶ παρήγαγον σκωπτικῶς παρὰ τὸ κεχηνέναι· καθάπου καὶ ὁ Κωμικὸς κεχηναίους ἀστείως τοὺς Ἀθηναίους παρῴδησε.

[Χασκοβούκης, ὁ, n. pr. parasiti ap. Alciphr. 3, 60, ubi Meinek. p. 154: « Βουκοχάσκης Seilerus collato Βουκοπνίκτης 3, 50: quibus in compositis βοῦκος nihil differre videtur a βύκος, quo quum vini genus quoddam significetur (v. ad Steph. Byz. p. 101, 9), βουκοχάσκης commodum parasiti nomen esse poterit vino inhiantem denotans, ut βουκοπνίκτης vino suffocatum, cui apprime convenit Οἰνοπνίκτης apud Alciphr. 3, 8. Eodem fortasse βουκίων 3, 43, referendum est. »]

Χάσκω et Χασκάζω, i. q. χαίνω significant, forsan et ab eo derivata, nisi forte sint ambo ab inusitato themate Χάω, cujus ab Eust. fit mentio. Sic βαίνω et βάσκω ab inus. verbo βάω. [Χασκάζω ex uno cognitum est loco Aristoph. infra allato. Longe frequentius est χάσκω et imperf. ἔχασκον, reliquis temporibus ab forma χαίνω, qua veteres non esse usos s. h. v. diximus, sumtis. Hesych.: Χάσκοντες· ἀνοίγοντες.] Aristot. H. A. 9, 8, et Athen. 9, [p. 389, E] de perdicum libidine: Πέτονταί τε περὶ τὸν τῆς ὀχείας καιρὸν χάσκοντες καὶ τὴν γλῶσσαν ἔξω ἔχοντες, αἵ τε θήλεις καὶ οἱ ἄῤῥενες, ut et Plin. 10, 33: Iliantes autem exerta lingua per id tempus æstuant. [Achæus ap. Eustath. p. 753, 54: Χάσκοντα λιμῷ μόσχον ὡς χελιδόνος.] Aliquando additur et accus. στόμα, diciturque aliquis στόμα χάσκειν Quum os magno hiatu diducit, Quum ore hiat, Quum habet os apertum, ubi vacat illud nomen; nam et sine illo hoc ipsum significat. Trajanus Imp. Epigr. [Anth. Pal. 11, 418]: Ἀντίον ἠελίου στήσας ῥίνα, καὶ στόμα χάσκων, Δείξει τὰς ὥρας πᾶσι παρερχομένοις, Ore hians, Stans ore aperto et hiante. Sic 1 Esdr. [4, 19]: Χάσκοντες τὸ στόμα θεωροῦσιν αὐτὴν, Aperto ore intuentur eam. Rursum Aristot. H. A. 4, sed alio transferens: Χάσκουσι καὶ συμμύουσιν ὡς ὁρῶντες, Dehiscunt, et rursum se comprimunt ut cernentes, adaperiuntur et hiant. [Hippocr. p. 1139, C: Ἔχασκεν, οὐ πάνυ δύσπνοος ἦν. Pag. 1031, A: Ὅτι μετὰ τὰ γυναικεῖα τὰ μὲν δεξιὰ, τὰ δὲ ἀριστερὰ χάσκων, ὑγρότης κτλ. Locus corruptus vel defectus, cui nihil lucis afferunt interpretum commenta quæ Littré exposuit vol. 5, p. 116. Ineptam Dioscoridis opinionem memorat Galen. Lex. p. 594: Χασκῶν· περισπῶν ὁ Διοσκουρίδης ἀναγινώσκει καὶ φησὶν οὕτως εἰρῆσθαι τὰς μήτρας διὰ τὸ ἀνεστομῶσθαι.] Dicitur præterea aliquis ἄλλοσε vel πρὸς ἄλλο χάσκειν, Alio respectare aperto et hiante ore, Aliud respicere os magno diducens hiatu. Aristoph. [Eq. 1032]: Ὅταν ἄλλοσε χάσκῃς, Quum alio respectas ore hiante, s. ὅταν περὶ ἄλλα τὴν διάνοιαν ἔχῃς, ut schol. et Suidas exp.: quorum hic χασμᾷ itidem affert pro μετεωροφρονεῖς, περὶ ἄλλα τὴν διάνοιαν ἔχεις, subjungens etiam χασμήσῃ σύ: ut intelligamus verbum χασμᾶσθαι etiam similem habere usum, sc. aperto hianteque ore aliquid considerare ac contemplari, vel etiam expectare. Anacreon ap. Athen. 13, [p. 599, C]: Τὴν μὲν ἐμὴν κόμην (λευκὴ γὰρ) καταμέμφεται, πρὸς δ' ἄλλην τινὰ χάσκει, Ad aliam vero respectat ore hiante, Alii inhiat. [Solon ap. Stob. Flor. 9, 25, 36: Ἄχρι δὲ τούτου χάσκοντες κούφαις ἐλπίσι τερπόμεθα. Forma med. χασκόμενοι ap. Cassium Probl. 20, comparanda cum χαιρόμενος, quod dixit Alex. Aphrod., nisi χασμώμενοι scrib. cum Schneidero.] Verbum χασκάζω similem habet usum; significat enim Ore hiante observo s. respecto, Os magno hiatu diducens exspecto, ut ii sc. facere solent, qui attente aliud respectant s. expectant. Aristoph. Vesp. [695]: Σὺ δὲ χασκάζεις τὸν κωλακρέτην· τὸ δὲ πραττόμενόν σε λέληθεν. Schol. ἐπιτηρεῖς πότε ἔλθῃ ὁ κωλακρέτης καὶ ἐνέγκῃ σοι τὸ τριώβολον: et, ἐπιτηρεῖς τὸν ταμίαν πότε τὸν μισθὸν λήψῃ.

[Χασκωρέω. HSt. s. v. Χάσκω:] Inde et comp. Χασκωρέω, i. q. χάσκω et χασκάζω, sc. Hiante ore circumspecto, Os magno hiatu diducens circumspicio. Hesych. vero χασκωρεῖν simpliciter exp. περιβλέπειν, Circumspicere.

Χάσμα, τὸ, Hiatus. [Hesych.: Χ., στόμα· ἢ σχίσμα γῆς. Χάσμα θηρός· ὄψις θηρὸς, ἢ θαλάσσης πρόσωπον. Theophr. C. Pl. 6, 5, 5: Ἐκ τινων χ. καὶ ἄντρων. Herodot. 7, 3: Ποταμὸς ἐς χάσμα γῆς ἐσβάλλων.] Philo De mundo: Χάσματα γῆς ὁρῶ διηνοιγμένης ἐπὶ μήκιστον εὐρυνόμενα, ubi Bud. Labes terræ vastas video in immensum discedere. Plato Rep. 2, [p. 359, D]: Ὄμβρου δὲ πολλοῦ γενομένου καὶ σεισμοῦ, ῥαγῆναί τι τῆς γῆς, καὶ γενέσθαι χάσμα κατὰ τὸν τόπον ἢ ἔνεμεν. Dicitur enim χάσμα γῆς γίνεσθαι, quum ῥαγεῖσα finditur et hiatu aperitur. [Ib. 10, p. 614, C: Τῆς τε γῆς δύο εἶναι χάσματα ... καὶ τοῦ οὐρανοῦ· et Phædon. p. 111, C. Χάσμα χθονὸς Eurip. Ion. 281, et El. 1271; χ. εὐ-

ρωπὸν πέτρας Iph. T. 626. Plut. V. Sullæ c. 6 : Χάσμα τῆς γῆς μέγα γενέσθαι περὶ Λαβέρνην· V. Anton. c. 60 : Πείσαυρα ... χασμάτων ὑπορραγέντων κατεπόθη.] Et Plut. [Mor. p. 590, D] : Κάτω δ' ἀπιδόντι φαίνεσθαι χάσμα μέγα στρογγύλον, οἷον ἐκτετμημένης σφαίρας. Agathias schol. Epigr. in Gulosos [Anth. Pal. 11, 379], de Ulysse : Σκύλλης χάσμασιν ἀντιάσας, Qui incidit in hiatum s. fauces Scyllæ. Herodot. 4, [85, et Philostr. p. 746] dicit etiam πελάγους χάσμα. [De Charybdi Eur. Suppl. 501 : Οὐδ' ἥρπασεν χάρυβδις οἰωνοσκόπον τέθριππον ἅρμα προσβαλοῦσα χάσματι.] Et Eur. Phœn. [1599 : Ταρτάρου] ἄβυσσα χάσματα, ut Plin. Profundo hiatu haustis. [Lucian. D. mort. 21, 1 : Ἐπεὶ κατέκυψεν εἴσω τοῦ χάσματος (Orci), et Necyom. c. 10, De luctu c. 2, Philops. c. 24.] Bud. in Pand. : Est autem Labes agri, quum ager repente terræ motu aut quavis alia ratione subsidet in vastam voraginem, quæ Græce χάσμα dicitur, i. e. Hiatus terræ. De iisdem terræ χάσμασιν intelligendum quod Seneca dicit Quæst. 6, 9 : Tunc chasmata, tunc hiatus vasti aperiuntur. Et Plin. 36, 15 : Hauriri urbes terræ hiatibus. Et B ante hos Ovid. : Devorer ante precor subito telluris hiatu. Sunt vero et cœli χάσματα. Plin. 2, 26 : Fit et cœli ipsius hiatus, quod vocant chasma. Seneca Quæst. Nat. 1, 14 : Sunt chasmata quum aliquod cœli spatium desedit, et flammam dehiscens velut in abdito ostentat. Meminit Aristot. quoque in Meteor. [1, 5 : Πολλὰ φάσματα ἐν οὐρανῷ, οἷον χάσματά τε καὶ βόθυνοι.] Vide et Χάσμημα. [Χ. πυλάων Oppian. Hal. 4, 99. || De rictu ferarum, Eurip. Herc. F. 363 : Δεινῷ χάσματι θηρός. Marc. Anton. 3, 2 : Χάσματα θηρίων. Alcæus Anth. Pal. 6, 218 : Λέων ... χάσμα φέρων χαλεπὸν πεινάλεου φάρυγος. Χάσμ' ὀδόντων (leonis) Anacreont. 24, 4. Plut. Mor. p. 366, A : Χάσμασι λεοντείοις τὰ τῶν ἱερῶν θυρώματα κοσμοῦσι. Id. V. Marii c. 25 : Κίμβροι ... κράνη εἰχασμένα θηρίων φοβερῶν χάσμασι ... ἔχοντες. Similiter Eurip. Rhes. 209, de galea : Χάσμα θηρὸς ἀμφ' ἐμῷ θήσω κάρᾳ. Χάσμα δράκοντος, ὥστ' ἔφιππον δέξασθαι, ap. Strab. 16, p. 755; ἄρκτου ap. Plut. Mor. p. 918, F; κήτους p. 981, A; κύνες οἱ μέγα τὸ χ. ἔχοντες Geopon. 19, 2, 2.]

[Χασματίας. V. Χασματικός.]

[Χασματικὸς, ἡ, όν. HSt. s. v. Χάσμα :] Unde Χασματικὸς Terræmotus dictus, quum movente terra hujusmodi hiatus existunt. Plin. 2, de terræ motu loquens : Hiatus vero alias remanet, ostendens quæ sorbuit, alias occultat ore compresso, rursusque ita inducto solo, ut nulla vestigia extent, urbibus plerumque devoratis agrorumque tractu hausto. Ab Aristot. vocatur Χασματίας De mundo [c. 4, 28] : Τῶν δὲ σεισμῶν, inquit, οἱ μὲν συνιζήσεις ποιοῦντες εἰς τὰ κοῖλα, χασματίαι λέγονται, Terræmotuum ii, qui soli considentias in cavernas faciunt, χασματίαι dicuntur. [Adde Diog. L. 7, 154, Porphyr. ap. schol. Hom. Il. M, 27, Eustath. p. 819, 56. || Δράκοντες χασματίαι, Hiantes, Const. Manass. Chron. 6658.]

[Χασμάτιον, τὸ, Foramen angustum. Hero Spirit. in Mathem. vett. p. 226, 4. Hase.]

[Χασμάω, Hiato, Gl. Forma activa cui comparandum χασμιάω, non usitata, sed media, de qua HSt. :] Χασμάομαι, quod primum generaliter significat Hio, D ut χαίνω et χάσκω : ut θύρας χασμωμένης, [Alexis] ap. Athen. 4, [p. 165, A], de ostio aperto et hiante. Sic homo aliquis χασμᾶσθαι dicitur, quum hæsitans ore aperto hianteque stat, et nescit quidnam dicturus sit. [Aristoph. Eq. 824 : Ὁπόταν χασμᾷ.] Plato Gorgia [p. 486, B] : Ἀλλ' ἰλιγγιῴης καὶ χασμῷο, οὐκ ἔχων ὅ,τι εἴποις, Æstuares et hæsitares, nec haberes quod diceres : ut ii sc. qui vertigine correpti obstupescunt, osque magno diducunt hiatu. [Plato ib. p. 527, A. Basil. M. vol. 1, p. 351, D. Themist. Or. 23, p. 290, D : Ἡμιμανὴς καὶ χασμώμενος· Or. 26, p. 315, B : Χασμωμένοις τε καὶ ναυτιῶσιν. X. εἴς τι Theocr. 4, 53 : Ἐς ταύταν ἰ(τὰν πόρτιν) ἐτύπαν χασμώμενος· ubi libri pauci χασμεύμενος.] Hesych. quoque χασμᾶται affert pro ἀνοίγεται, ut et Eustath. [p. 1901, 58] testatur dici non modo περὶ στόματος, sed etiam περὶ θύρας ἀνεῳγμένης. [Theodor. Prodr. p. 442 Gaulm., p. 117 med. Dutheil. : Θυριδίων στόματα περὶ τὴν λεωφόρον χασμώμενα. Boiss.] Specialiter autem χασμᾶσθαι de eo

A oris hiatu dicitur, quo inter oscitandum diducitur : ut χασμώμενος πυκνὰ, Crebro oscitans : qui oscitator dicitur et χασμώδης. [Plato Charm. p. 169, C : Ὥσπερ οἱ τοὺς χασμωμένους καταντικρὺ ὁρῶντες ταὐτὸ τοῦτο συμπάσχουσι. Aristot. De gen. anim. 5, 2 : Χασμώμενοι καὶ ἐκπνέοντες. Ib. 1, 11 : Χασμησάμεναι.] Et in Hippiatr. [p. 102, 1] : Οὐ χασμᾶται. [Theoph. Nonn. vol. 2, p. 336 : Χασμᾶται συνεχῶς:] Alex. Aphr. Probl. 1, [34] : Διὰ τί οἱ βλέποντες χασμωμένους χασμῶνται; Quare oscitant qui oscitantes alios vident? cui simile problema ex Aristot. habes in comp. Ἀντιχασμῶμαι. [Greg. Nyss. t. 3, p. 253, C. Galen. vol. 18, part. 1, p. 435, 10; 19, p. 515, 11, χασμῶνται πρὸ τῶν πυρετῶν οἱ νοσοῦντες. De equo Hippiatr. p. 127, 8, τὸ στόμα οὔτε ἀνοῖξαι οὔτε χασμήσασθαι δυνάμενος. Figurate Anon. Cat. in Psalm. t. 1, p. 90, 8. Anastas. De synaxi p. 64, C. Jo. Chrys. t. 9, p. 303, E, χασμᾶσθαι καὶ κεχηνέναι διαπαντὸς ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς καθήμενον. Hase.] Vide et Χασκάζω.

Χάσμη, ἡ [De accentu Arcad. p. 109, 26 : Τὰ εἰς μη λήγοντα ... ὀξύνεται· τὸ μέντοι χάσμη βαρύνεται διὰ τὸ ἔχον τὸ σύμφωνον. « Χάσμη ut χραίσμη non propter aspiratam gravatur, sed quia simile est illis quæ grammatici ad apocopen referunt ἄνθη βλάστη. » Lobeck. Paralip. p. 395], Hiatus s. potius Hiatio. Sed de illo peculiariter hiatu dicitur, quo quis os inter oscitandum diducit : unde et redditur Oscitatio, Oscedo : veluti quum Pollux [5, 168, et schol. Aristoph. Ach. 30] σκορδινᾶσθαι esse dicit τὸ μετὰ χάσμης ἀνατείνειν ἑαυτὸν, Cum oscitatione sese extendere : quod Latini Pandiculari dicunt. [Hippocr. p. 1025, C : Ἰητήριον συνεχέων χασμέων. Plato Rep. 6, p. 503, D : Ὑπνου τε καὶ χάσμης ἐμπίπλανται. Themist. Or. 5, p. 68, E : Χάσμης ἐμπίπλησιν ἡμᾶς καὶ ἀργίας· Or. 18, p. 224, A : Καταφέρεσθαι εἰς ὕπνον καὶ χ. ὑπ' ἀργίας.] Sic Plutarch. [Mor. p. 45, D] : Χάσμαι τε ὑπνώδεις καὶ κατήφειαι. Somnolenti enim sæpius hiascunt s. hiant et oscitant : unde et τὸ κεχηνὸς, Oris hiatus et oscitatio, accipitur nonnunquam pro Ignavia et Desidia, interprete Bud., afferente ex Chrysost. C Comm. in Ep. ad Tim. p. 33 : Τὸ κεχηνὸς καὶ ῥάθυμον τῆς διανοίας ἐπιστρέψαι, ubi metaphora est. Idem hanc χάσμης definitionem ex Aristot. affert, Ἡ δὲ χάσμη πνεῦμα καὶ ὑγροῦ κίνησίς ἐστι. [De re cui quis inhiat Antipater Stobæi Flor. 17, 13 : Μηδ' εἰς πλοῦτον μηδ' εἰς ὀγκοῦσαν εὐγένειαν μηδ' εἰς ἄλλην χάσμην μηδεμίαν ἀποβλέπων. G. D. Hippocr. t. 4, p. 594, 7 Littr. Leo Philos. Consp. med. p. 127, 2 Ermerins. Greg. Nyss. t. 1, p. 73, C; 75, B. Porphyr. De abst. p. 44, 24 Rhoer., μὴ χάσμης ἐμπλησθῶμεν. Antioch. Homil. p. 1069, B, ἀηδίαν καὶ χ. πυκνοτάτην ἐμποιεῖ. Clem. Alex. Pæd. 2, 9, 81, διεκτάσεις καὶ χ. Hase.]

Χάσμημα, τὸ, itidem Hiatus, etiam Rictus. Ex Aristoph. [Av. 61] χάσμημα affertur pro ῥάμφος κεχηνὸς, Rostrum hians : fueritque hic χάσμημα i. q. χάσμα in hoc ap. Suid. l. : Οἱ δὲ Πάρθοι τὰς κεφαλὰς τῶν θηρίων ἁρμόσαντες τοῖς κράνεσιν, ἐχρῶντο τοῖς θηρίων χάσμασι. Ubi θηρίων χάσματα dicuntur Ferarum capita hiantia, capita quorum ora magno hiatu diducta sunt, ut Hesych. quoque χάσμα θηρὸς affert pro ὄψις et πρόσωπον θηρὸς, nec non στόμα. Qua signif. utuntur Latini Rictus vocabulo.

[Χάσμησις, εως, ἡ, Hiatio. (Ostentudo, Gl.) Joann. Chrys. vol. 2, p. 7, E : Χασμήσεις καὶ ἐρυγαὶ τῶν μεθυόντων. Ἀλυχὴν per ἄσην, χάσμησιν exp. Hesych. Etym. M. p. 495, 47 : Καταχήνη· ἡ χ. || Hiatus quem grammatici dicunt, ap. Eustath. p. 12, 4 : Ἡ τῶν τεσσάρων ἄλφα μετὰ τῶν σὺν αὐτοῖς χάσμησις.]

[Χασμιάω, Oscito. Basil. Sel. De miraculis Thecl. p. 298, C : Ἐμοὶ ... χασμιῶντι ἔδοξεν ἡ μάρτυς ... παρακαθέζεσθαι.]

[Χασμίων, ωνος, ὁ, Chasmion, Cretensis, ap. Polyb. 23, 15.]

[Χασμολογία, ἡ, Oratio hiulca atque absona. Leo Imp. Vita Chrys. t. 8, p. 280, 33. Hase.]

[Χασμὸς, ὁ, Hiatus oris. Clem. Alex. p. 227. Kall. Χασμοὶ etiam dicuntur cutis Hiatus et fissuræ scalpello inductæ, et loci scalpello exasperati, in quibus sanguinis grumi restitant, ap. Hippocr. p. 881, G.

Foes. Jo. Climac. p. 199, χασμοῖς ἀκαίροις τοῦ στόματος. Hase.]

[Χασμωδέω, Versus facio cum hiatu. Eust. p. 12.]

Χασμώδης, ὁ, ἡ, Oscitator, Qui frequenter oscitat, ut ὑπνώδης dicitur Dormitator, et Proclivis in somnum. Diog. L. p. 196 [4, 32] : Ὃν καὶ ἔσκωψε νωθρὸν ὄντα καὶ χασμώδη. [Etym. M. p. 719, 12 : Ὅταν χασμώδεις ὄντες ἐκτείνωσι τὰς χεῖρας.] Neutro autem genere τὸ χασμῶδες substantive dicitur pro ἡ Χασμωδία, Oscitantia, ut et τὸ κεχηνὸς paulo ante habuimus, itidem pro Oscitantia, Oscitabunda ignavia et desidia. [Plutarch. Mor. p. 92, D : Τὸ χασμῶδες καὶ ῥᾴθυμον.]

[Χασμωδία, ἡ, (male sæpe scriptum χασμῳδία). HSt. s. v. Χασμώδης :] Χασμωδία tamen dicitur etiam κεχηνυῖα σύνθεσις, Verborum compositio hiulca, et ἡ τῶν φωνηέντων ἐπαλληλία, ut [ap. Hom. Od. Δ, 226] χαλκῷ δηϊόωσεν. Eustath. [p. 11, 33; 12, 8; 178, 22; 1493, 28, aliique grammatici non raro, velut Etym. M. p. 314, 40; 638, 34. || Hinc formatum adject. Χασμωδιώδης, ὁ, ἡ, ap. Joseph. Rhacend. in Walzii Rhett. vol. 3, p. 544, 11 : Σύνθεσις λόγου τῶν ἐν αὐτῷ λέξεων ἡ μέν ἐστι χασμωδιώδης, ἡ δὲ ἀχασμώδητος· χ. μὲν « ἐγὼ εἶπόν σοι ἵνα ἔλθῃς τάχιον », ἀχασμώδητος « ἐγὼ τάχιον ἐλθεῖν εἶπόν σοι. »]

[Χάσσασθαι. V. Χάζω.]

[Χαστᾶ. Hesych. : Χαστᾶ· χωρήσει, ἀναχωρήσει. Scribendum videtur Χάσσεται. Χαστᾶ ortum ex glossa proxima Χαστιᾶ. G. Dind.]

[Χαστιεῖς, οἱ, Chastienses. Hesych. : Χαστιᾶ· τὸν ἀπὸ τοῦ δήμου· Χαστιεῖς γὰρ δῆμος. Et Χαστιεῖς· ὄνομα δήμου. Accusativus Χαστιᾶ comparandus cum Παιανιᾶ, quod Æschini p. 60 extr. restituit Didymus, jam sua ætate in Παιανιέα mutatum ab librariis, de quo Harpocr. s. v. Παιανιεῖς : Δίδυμος γραπτέον εἶναί φησι Παιανιᾶ χωρὶς τοῦ ε (nam sic corrigendum pro χωρὶς τοῦ ι cum Cobeto). Eodem modo interpolatum ab librariis ap. Demosth. p. 87, 10, et alibi non raro. G. Dindorf.]

[Χάται, οἱ, Chatæ, populus Scythiæ. Ptolem. 6, 15, 3, p. 428, 30, ubi alii libri Χαῖται, Grashofius Χαιταῖοι.]

Χᾰτεύω, idem quod χατέω, ut Hesych. quoque χατεύουσα exp. χρῄζουσα, δεομένη, Indigens, Opus habens. Idem χατεύει exp. non solum χατίζει, sed etiam ἐπιθυμεῖ, Cupit : ut χατέω quoque pro Cupio et Desidero accipi docebo.

Χατέω, Egeo, Indigeo, Opus habeo, ut Hesych. quoque χατέων exp. χρείαν ἔχων : itidemque χατέοντα, δεόμενον, χρῄζοντα : et χατέοντί περ, καίπερ χρῄζοντι. Est autem verbum poeticum. Hom. Od. Γ, 46 : Δὸς καὶ τούτῳ ἔπειτα δέπας μελιηδέος οἴνου Σπεῖσαι· ἐπεὶ καὶ τοῦτον ὀΐομαι ἀθανάτοισιν Εὔχεσθαι· πάντες δὲ θεῶν χατέουσ' ἄνθρωποι, Omnes quippe homines Deo indigent, i. e. divino auxilio : quamobrem precibus, libaminibus, aliisque sacrificiis et cæremoniis eum placant. Frequentius accipitur pro Desidero, Cupio, Percupio; qui enim opus habet re aliqua, eam desiderat, vel revera ea indiget, vel egere se ea opinatur. Idem Il. [I, 518 : Οὐκ ἂν ἐγωγέ σε ... κελοίμην Ἀργείοισιν ἀμυνέμεναι χατέουσί περ ἔμπης·] O, [399] : Εὐρύπυλ', οὐκέτι τοι δύναμαι χατέοντί περ ἔμπης Ἐνθάδε παρμενέμεν. Et cum infin., paulo ante [376] : Μέγα δὲ δμῶες χατέουσι Ἀντία δεσποίνης φᾶσθαι καὶ ἕκαστα πυθέσθαι. Et Od. N, [280] : Οὐδέ τις ἡμῖν Δόρπου μνῆστις ἔην μάλα περ χατέουσιν ἔλέσθαι, Quantumvis desiderantibus atque adeo egentibus. Quidam jungi putant accus. ap. Eund. B, [249] : Οὔ κέν οἱ κεχάροιτο γυνὴ μάλα περ χατέουσα Ἑλθόντ'. Sed potius putandus est esse pro ἑλθόντι dativo, pertinente ad οἱ, ut μάλα περ χατέουσα sint verba interjecta. [Idem usus verbi ap. Apoll. Rh. locis pluribus, velut 1, 837 : Χρησμοσύνης, ἣν ἄμμι σέθεν χατέουσιν ὀπάζεις· 2, 1124 : Ἀρκέσσαι χατέουσι· 3, 585 : Οὐδὲ ... Φρῖξον, μάλα περ χατέοντα, δέχθαι. Cum genit. 2, 316 : Βούλεται ... θέσφατα φαίνειν ..., ἵνα καί τι θεῶν χατέωσι νόοιο· 3, 84 : Οὔ τι βίης χατέουσαι ἰκάνομεν. Cum accus. 4, 1557 : Οἷά τε πολλὰ ἄνθρωποι χατέουσιν. Cum genit. Aratus 1126 : Σκέπαος χατέοντι ἐοικώς· et Agathias Anth. Pal. 5, 302, 583, 585. Sine casu Nicand. Al. 225 et 585 : Καὶ οὐ χατέοντα. ||Χατεύω ap. Hesych. qui χατεύει exp. per χατίζει, ἐπιθυμεῖ, et χατεύουσα per χρήζουσα, δεομένη· quæ nihil caussæ est cur ex χατέει et χατέουσα corrupta habeantur.]

Χατίζω, itidem Egeo, Indigeo, Opus habeo; Deficior, Destituor. [Hom. Il. P, 221 : Οὐ γὰρ ἐγὼ πληθὺν διζήμενος οὐδὲ χατίζων.] Hesiod. Op. [394] : Μήπως τὰ μεταξὺ χατίζων Πτώσσῃς ἀλλοτρίους οἴκους, Ne interim indigens et inopia laborans mendicare cogaris. Frequenter autem jungitur genitivo, non solum pro Indigeo s. Opus habeo, sed etiam pro Desidero, Peto. Hom. Il. [B, 225] : Ἀτρεΐδη, τέο δ' αὖτ' ἐπιμέμφεαι ἠδὲ χατίζεις, Aut quid desideras petisque, Qua tibi re opus est? Σ, [392] : Ἥφαιστε, πρόμολ' ὧδε· Θέτις νύ τι σεῖο χατίζει, Thetis te opus habet, Tua opera eget. Hesiod. Op. 21 : Εἰς ἕτερον γάρ τίς τε ἰδὼν ἔργοιο χατίζων Πλούσιον. Rursum Hom. Od. Λ, [349] : Ξεῖνός τε τλήτω, μάλα περ νόστοιο χατίζων· X, [51] : Οὔ τι γάμου τόσσον κεχρημένος οὐδὲ χατίζων, Ἀλλ' ἄλλα φρονέων. [Pind. Ol. 2, 154 : Ἑρμηνέων χατίζει. Eur. Heracl. 465 : Οὐ σοῦ χατίζων δεῦρ' ἄναξ στρατηλατεῖ; Lycophr. 837 : Δαιτὸς χατίζων. G. D. Apollinar. Interpr. Psalm. p. 179, 2 : Βυσσῷ ἐν ὑλήεντι παγεὶς βιότοιο χατίζω. Respiciens ad Il. Σ, 392 Plato ap. Diog. L. 3, 5 et Anon. V. Plat. p. 7, 22 Westerm., Πλάτων νύ τι σεῖο χατίζει. It. Metrocles ap. Diog. L. 6, 95. Orac. Hecates Euseb. Præp. ev. t. 1, p. 411, 10 Gaisf.; Theodoret. Gr. aff. cur. p. 380, 14; Jo. Philop. De cr. mundi p. 183, 15 : Ὧδε χατίζων θειοδάμοις Ἑκάτην με θεὴν ἐκάλεσσας ἀνάγκαις. Hase. Passivum Æschylo Ag. 304 intulit Heathius : Ὤτρυνε θεσμὸν μὴ χατίζεσθαι πυρός, Ne desiderari paterentur. Codex χαρίζεσθαι.]

Χατὶς, ἴδος, ἡ, Indigentia, Usus, Desiderium, Cupiditas, ut ab Hesych. exp. χρῆσις, ἐπιθυμία. [Scribendum videtur Χᾶτις, quæ Dorica forma est pro χῆτις. G. Dind.]

[Χατραμίς. Χατραμωνῖται. V. Χατραμωτῖτις.]

[Χατραμωτῖτις, ιδος, ἡ, Chatramotitis. Steph. Byz. : Χατραμωτῖτις (libri χατραματίτης, ed. Ald. χατραμωτίτης), χώρα πλησίον τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης. Οἱ πολῖται Χατραμωτῖται. (Χατραμωῖται ap. Ptolem. 6, 7, p. 407, 408, ut ex codd. correctum pro Χατραμμῖται.) Στράβων ις' (p. 768) « Γερραῖοι δ' εἰς τὴν Χατραμωτῖτιν » (Et paullo ante : Φέρει δὲ σμύρναν Χατραμωτῖτις· ubi codex unus χατραμῖτις)· καὶ πάλιν « Πρὸς ἕω μάλιστα Χατραμωτῖται. » (Libri plures χατραμωτεῖται, unus χατραμῖται. *Chatramotitæ* bis ap. Plin. H. N. 6, 28, 32.) Οὐράνιος δ' ἐν α' Ἀραβικῶν Χατραμώτας αὐτοὺς καλεῖ « Καμηλοκόμοι Χατραμῶται Σαβαῖοι καὶ Ὁμηρῖται. » Χατραμῶται ex Uranio memorantur etiam s. v. Ἀβασηνοί. Similiter Χατραμὶς pro Χατραμωτῖτις metri caussa dixit Dionys. P. 957 : Γαῖα | Χατραμὶς ἐνναίει κατεναντία Περσίδος αἴης· ubi Eustath. κατὰ δὲ ἄλλους Χατραμῖτις, qui Χατραμωτῖτις potius dicere debebat.]

[Χατραχάρτα, ἡ, Chatracharta, urbs Assyriæ, ap. Ptolem. 6, 1, p. 389, 15. Ubi libri alii Χατράχαρτα vel Χαιτράχαρτα. || Urbs Bactrianæ, ib. 11, p. 420, 14, ubi Χαρραχάρτα scriptum in codd., vulgo Χατραχάρτα.]

[Χατριαῖοι, οἱ, Chatriæi, gens Indica. Ptolem. 7, 1, p. 203 ed. Bert.]

[Χατρίσχη, ἡ, Chatrischa, urbs Ariæ. Ptolem. 6, 17, p. 433, 22, ubi alii libri Χατρίσχα, Χαστρίσχη, Χατρισάχη.]

[Χάτται. V. Χάττοι.]

[Χαττανοί. V. Χαττηνία.]

[Χαττηνία, ἡ, Chattenia. Steph. Byz. : Χ., χώρα τρίτη Γερραίων. Πολύβιος ιγ' « Ἔστι δὲ ἡ Χαττηνία τἆλλα μὲν λυπρὰ, κώμαις δὲ καὶ πύργοις διεσκεύασται διὰ τὴν (τὸ ed. Ald.) εὔκαιρον (?) τῶν Γερραίων· οὗτοι γὰρ αὐτὴν νέμονται. » Ἔστι δὲ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης. Οἱ πολῖται Χαττηνοὶ, ὡς ὁ αὐτὸς « Τούτοις μὲν γὰρ παρήγγειλε φείδεσθαι τῆς τῶν Χαττηνῶν χώρας. » *Chateni* ap. Plin. H. N. 6, 28, Χαττανοὶ ap. Ptolem. 4, 5, p. 279, 23, ut ex codd. correctum est pro Χαρτανοί.]

[Χάττοι, οἱ, Catti, gens Germaniæ. Strabo 7, p. 291, 292. Memorantur Dioni Cass. 54, 33, 36; 55, 1, et alibi aliisque. Χάτται ap. Ptolem. 2, 10, p. 152, 17.]

[Χαττουάριοι, οἱ, Cattuarii, gens Germaniæ. Strabo 7, p. 291.]

[Χαυάκτιον vitiose pro Χαυνακτόν. V. Χαύναξ.]

[Χαῦβοι, οἱ, Chaubi, gens Germaniæ, ap. Strab. 7, p. 291, ubi Χαῦβοι et Καῦχοι memorantur, quorum nominum prius ap. alios Χαῦχοι scribitur, unde regionem eorum Χαυχίδα dixit Dio Cass. 54, 32, ubi v. interpretes, *Chaucos* ex Taciti Germ. c. 35, et Plinii H. N. 4, 14, memorantes. Καῦχοι οἱ μικροὶ et Καῦχοι οἱ μείζους ap. Ptolem. 2, 10, p. 150, 25 (*Cauchi* ap. Spartian. in Didio Juliano c. 1), iidem sunt qui Καῦκοι ab Strabone appellantur, *Cauci* ab Suetonio Claud. c. 24.]

[Χαυλάσιοι, οἱ, Chaulasii, populus Arabiæ ap. Dionys. P. 956, ut scriptum in codd. plerisque consentiente Avieno 1134, Prisciano 886, et Nicephoro. Alii et Eustath. Χαβλάσιοι.]

[Χαυλίξυν· ἀλαζόνα, gl. obscura Hesychii.]

Χαυλιόδους, [neutr. χαυλιόδουν, genit. χαυλιόδοντος], Exertos dentes habens. [Hesych. : Χαυλιόδοντα· τὸν ἐπικεχαλασμένους ἔχοντα τοὺς ὀδόντας ἔξω τῶν ἄλλων ὀδόντων καὶ τοῦ στόματος· οἱ δὲ ἀμφόδοντας. Joann. Diac. ad Hesiodi Sc. 303 : Χαυλιόδοντα λέγονται ὅσα ἔχουσι τοὺς ὀδόντας ἐξεστηκότας τοῦ στόματος, οἷον ἐλέφας καὶ χοῖρος, similiterque ad v. 386, ubi κεχαλασμένους ἔχων τοὺς ὀδόντας.] Hesiod. Sc. [387] : Κάπρος χαυλιόδους [ubi nunc ex codd. χαυλιόδων, contra regulam Ps.-Herodiani Epimer. p. 208, qui hujusmodi composita vel in οδους vel in ωδων terminari tradit, quod discrimen sæpe negligitur : v. Lobeck. Paral. p. 248. Χαυλιόδων agnoscit Theognostus Canon. p. 33, 4]. Oppian. Cyn. 3, [5] : Καρχαρόδοντα, θεὰ, φράζωμεν ὅμιλον Σαρκοφάγων θηρῶν, καὶ χαυλιόδοντα γένεθλα, i. e. ζῶα ἔχοντα ὀδόντας ἐξέχοντας, Quæ citra rictum dentes exerunt. Aristot. De partt. anim. 3, 1 : Οὐδὲν δὲ τῶν ζώων ἐστὶν ἅμα καρχαρόδουν καὶ χαυλιόδουν. [Ubi libri nonnulli καρχαρόδον et χαυλιόδον.] Idem 9, χαυλιόδοντα vocari dicit ὅσα ἔχει ὀδόντας ἐξεστηκότας τοῦ στόματος, ut elephas et porcus. Et Χαυλιόδους subst. ipse Dens exertus. Herodot. [2, 71] de crocodilo, χαυλιόδοντας φαίνων. [Sed ὀδόντες χαυλιόδοντες ib. c. 68 : Ἔχει ... ὀδόντας μεγάλους καὶ χαυλιόδοντας, pariterque Aristot. H. A. 2, 10. Diodor. 1, 35.] Aristot. De partt. anim. 3, 1 : Ὅσα δὲ πρὸς βοήθειάν τε καὶ ἀλκὴν (ὀδόντας ἔχει), τὰ μὲν χαυλιόδοντας ἔχει, καθάπερ ὗς. [Id. H. A. 2, 1 extr., et mox : Ἅμα δὲ χαυλιόδοντα καὶ κέρας οὐδὲν ἔχει ζῷον, et 4, 11 extr. Pollux 5, 79 : Περὶ συὸς εἴποις ἂν ... ἀφρὸς αὐτῷ τοῖς χαυλιόδουσι περιζεῖ.] Oppian. Cyn. 3, [252] : Ἱππάγρων πολὺ φῦλον ἀκαχμένον ἰοφόροισι Δοιοῖς χαυλιόδουσι. [Adde 2, 492. Anna Comn. Alex. p. 40, 4 Bonn., χ. σῦν. Substantive Galen. vol. 4, p. 628, 17, πλῆκτρα καὶ χαυλιόδοντες ἀρρένων ζώων μόρια. Hase.]

[Χαυλοταῖοι, οἱ, Chaulotæi, populus Arabiæ. Strabo 16, p. 767.]

[Χαύνα vitiose pro Χάννα. V. Χαῦνος.]

Χαύναξ, ακος, ὁ, Homo tumida et inani inflatus superbia, ut χαῦνος infra. Hesych. χαυνάκων exp. χαυνοποιῶν : ex aliis, χαυνολόγων. Ubi etiam obiter nota χαυνολόγος et χαυνοποιός. [Comparanda ejusdem gl. loco alieno (inter Χανακὶς et Χαμᾶσθαι) posita, Χαυάκτιον· τὸ μωρὸν, Δωριεῖς· Fort. Χαυνακτόν. Angl.]

[Χαύνη vitiose pro χάννη. V. Χάννος.]

[Χαυνιάζω.] Χαυνιάζει, Hesych. exp. πλανᾷ, Decipit, In errorem inducit. [Χαυνάζει, s. Χαυνίζει, πλαδᾷ, corrigit Coraes in Schneid. Suppl. p. 180.]

[Χαυνίζω, i. q. χαυνόω. Schol. Opp. Hal. 1, 230, qui ἀνίησιν exp. χαυνίζει, ἐνδίδωσιν. Wakef.]

[Χαῦνοι, οἱ, Chauni. Steph. Byz. : Χ., ἔθνος Θεσπρωτικόν. Ῥιανὸς τετάρτῳ Θεσσαλικῶν «Κεστρῖνοι Χαῦνοί τε καὶ αὐχήεντες Ἐλινοί.»]

[Χαυνολόγος, ὁ, ἡ. HSt. post verba s. v. Χαύναξ posita :] Est autem χαυνολόγος, Is qui in sermone dictisque suis est χαῦνος, i. e. vel Tumidus ventosaque elatus superbia, vel Levis et futilis.

Χαυνοποιὸς vero, ὁ, ἡ, de re potius aliqua inanimata, quam de homine dici videtur : idemque significare quod χαυνῶν, Efficiens χαῦνον, Inani ac tumida inflans superbia. Sin de homine dictum reperiretur, significaret, Qui facit ea quæ χαῦνα sunt, Qui in factis suis χαῦνος est.

[Χαυνοπόλεμος, ὁ, ἡ, Molliter ac remisse pugnans. Jo. Tzetzes Alleg. Il. O, 245, p. 191 Boiss. Hase.]

Χαυνοπολίτης, ὁ, Civis elatus et tumida stultaque superbia inflatus. Aristoph. Ach. [635] : Μήθ' ἥδεσθαι θωπευομένους, μήτ' εἶναι χαυνοπολίτας, schol. κεχαυνωμένους περὶ τὴν πολιτείαν ἢ τὴν πόλιν.

[Χαυνόπρωκτος, ὁ, ἡ, Cinædus. Aristoph. Ach. 104 : Χαυνόπρωκτ' Ἰαονᾶ· et 106. Per ἔκλυτος exp. schol.]

Χαῦνος, [η, ον, et quod rarius, ὁ, ἡ, ap. Plat. Leg. 5, p. 728, E], Laxus, ut ea quæ fungosa sunt, Fungosus. [Χαῦνον, Laxum, fungosum, molle et digitis cedens dicitur, velut τὰ ἐπάρματα χαῦνα μαλακὰ καὶ ὑπείκοντα τοῖς δακτύλοις, καὶ κατὰ τὴν ἐπίτριψιν αὐτῶν βοθρούμενα, exponit Galen. Comn. 1 Epid. p. 939, D, i. e., tumores molles, digitis cedentes, et in appressu excavatos. Quibus duri, renitentes et crudi opponuntur Aph. 5, 67, et Epid. p. 1034, A. Χαῦνα ὀστέα, Ossa rara, laxa, crassa, p. 791, A, quæ facilem habent calli generationem. X. vero οὖρον ἢ ἐναιώρημα p. 1123, C, per translationem et minus propria attributione dicitur Urina laxa et mollis, quæ nullo lento aut crasso succo, qui eam densam aut spissam redderet, constat, qualis videtur esse aquea et tenuis. Foes.] Theophr. [H. Pl. 3, 8, 5] de haliphlœo : Παχὺ μὲν ἔχει τὸ στέλεχος, χαῦνον δὲ καὶ κοῖλον ὡς ἐπὶ πολύ. Unde Plin., Cui crassissimus caudex, et plerumque cavus fungosusque. [Ib. 5, 3, 3 : Ξύλα μανὰ καὶ χαῦνα.] Athen. 7, [p. 309, B] : Ἡ δὲ τῶν χλωρῶν κωβίων σὰρξ χαυνοτέρα ἐστὶ, Fungosior est. Itidem ap. Galen. 2 Ad Glauc. χαύνη σὰρξ, Caro fungosa. Et rursum ap. Theophr. C. Pl. 3 : Χαῦνος καὶ μανὸς πυρὸς, Triticum fungosum et rarum. Alii Solutum interpr. Crediderim χαῦνα alicubi reddi etiam posse Mollia et fluida ex Livio, ubi corpora Gallorum mollia et fluida esse dicit : sed pro Mollia legitur etiam Emollida. Nec enim dubium est quin talia corpora χαῦνα vocari possint. His autem opponi arbitror Compacta corpora. Gallice dicimus, *Bien amassé*, *Trappé*. Apud Aristoph. autem Av. [819], χαῦνον οὔνομα [τοὔνομα] exp. πλατὺ καὶ μέγιστον, Amplum : quoniam τὰ χαῦνα εἰς πλάτος ἁπλοῦται. [Plato Polit. p. 282, E : Ὅσα τὴν συστροφὴν χαύνην λαμβάνει, i. e. laxam. De terra Diodor. 1, 39 : Αἴγυπτον ποταμόχωστον οὖσαν καὶ χαύνην· 3, 11 : Τῆς τὸν χρυσὸν ἐχούσης γῆς τὴν σκληροτάτην πυρὶ πολλῷ καύσαντες καὶ ποιήσαντες χαύνην· et 13 : Τὸ χ. καὶ γεῶδες. Geopon. 12, 2, 4 : Ἡ κόπρος χαυνοτέραν ἐργάζεται τὴν γῆν. Ib. 7, 15, 5, de vino flaccido : Ἐὰν ἐξ ἀρχῆς αὐστηρὸς ᾖ ὁ οἶνος, σημαίνει ἀσφάλειαν· εἰ δὲ χαῦνος, τὸ ἐναντίον. Χαύνη οἰνάνθη Nicand. Th. 897; χ. ῥιζία 940; μῆλον Philotimus ap. Athen. 3, p. 82, F. Philostr. p. 766 : Τὸ χ. τοῦ στεφάνου καὶ ἁπαλόν. Ἀπίοιο πεπαίτερος ap. Theocr. 7, 120, schol. exp. per χαυνότερος. De aere diffuso s. tenui LXX Sap. 2, 13 : Πνεῦμα διαχυθήσεται ὡς χαῦνος ἀήρ. De corpore Paulus Sil. in Therm. Pyth. 78 : Δέμας χ., ubi schol. Vulcanii : Παραλελυμένον ἤτοι ἐκλελυμένον, ἐναντίον τῷ συνεστηκότι καὶ συνεσφιγμένῳ. Ælian. N. A. 14, 7 : Εἴ τι χ. ἦν αὐτοῖς τῶν μελῶν ἢ ὑγρότερον. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 262 : Διὰ τὸ χαύνους ὄντας (τοὺς μαζοὺς τῶν γυναικῶν) καὶ ἑτοίμως ὑποδέχεσθαι τὴν παχυτάτην ὕλην· 266 : Οἴδημα ὄγκος ἐστὶν ἀνώδυνος χαῦνος.] Solent enim ea, quæ laxa sunt et fungosa, sese extendere et dilatare, nonnunquam etiam vento quodam inflari et tumefieri, ita ut aliquando χαῦνος significet etiam Inanis, nec non Inflatus, Tumidus, ut ap. Plat. Epist. 7, [p. 341, E] : Ἐμπλῆσαι ὑψηλῆς καὶ χαύνης ἐλπίδος, Implere spe tumida et inani, Inflare spe. [Pind. Nem. 8, 78 : Κενεᾶν ἐλπίδων χαῦνον τέλος· Pyth. 2, 112 : Χαύνᾳ πραπίδι.] Itidem χαῦνος νοῦς [Solon ap. Plut. V. Sol. c. 30], Mens inaniter tumida. [Solon ib. c. 16 : Χαῦνα μὲν τότ' ἐφράσαντο. X. ἦθος Plut. V. Alex. c. 52. Eustath. p. 1500, 51 : Χαλίφρων ὁ ... μὴ πυκνὸς, ἀλλὰ χ. καὶ τὰς φρένας κεχαλασμένος. Olympiod. ap. Ruhnk. ad Tim. p. 61 : Βλᾶκα εἶναι ἀντὶ τοῦ χαῦνον τῇ προαιρέσει. Idem In Plat. Alcib. p. 101 : Χαυνότερον ποιῆσαι πρὸς ἀρετὴν καὶ ἀνεπιτήδειον. Thom. M. p. 823 : Ἀσύστατον φαμὲν τὸν χ. καὶ μὴ ἐπὶ τῆς αὐτῆς πεπηγότα γνώμης.] Et ἄνθρωπος χαῦνος, Homo qui inani, quam de se concepit, opinione inflatur et intumescit, magnum sese existimans, quum tamen nihili sit : ut docet Aristot. Eth. 4, [3] ubi quum μεγαλόψυχον medium

constituisset inter χαῦνον et μικρόψυχον, tanquam virtute præditum inter vitiosos, dixissetque μεγαλόψυχον esse eum, qui sese μεγάλων ἀξιοῖ, ἄξιος ὤν: μικρόψυχον autem, qui sese ἀξιοῖ ἐλαττόνων ἢ ἄξιος: subjungit, ὁ δὲ μεγάλων αὐτὸν ἀξιῶν, ἀνάξιος ὢν, χαῦνος: ubi etiam tradit, hunc χαῦνον non esse quidem κακὸν, sed tantum ἡμαρτημένον et ἠλίθιον, ut qui sese οὐ κατ' ἀξίαν μεγάλων ἀξιοῖ, velut ὁ μεγαλόψυχος, qui jure illud meritoque suo facere potest. Sub finem igitur capitis ait, Οἱ δὲ χαῦνοι, ἠλίθιοι καὶ ἑαυτοὺς ἀγνοοῦντες, καὶ ταῦτ' ἐπιφανῶς· ὡς γὰρ ἄξιοι ὄντες τοῖς ἐντίμοις ἐπιχειροῦσιν, εἶτα ἐξελέγχονται· καὶ ἐσθῆτι κοσμοῦνται καὶ σχήματι καὶ τοῖς τοιούτοις· καὶ βούλονται τὰ εὐτυχήματα φανερὰ εἶναι αὑτῶν, καὶ λέγουσι περὶ αὑτῶν, ὡς διὰ τούτων τιμηθησόμενοι. Itidem Synes. usurpavit hoc vocab., Ep. 105: Φοβοῦμαι δὲ μὴ χαῦνος γενόμενος, καὶ προσιέμενος τὴν τιμὴν, ἀμφοῖν διαμάρτω, Inani ambitione accensus. Pro Stulte superbo et futili, [Plato Leg. 5, p. 728, E: Τὰ μὲν ... χαύνους τὰς ψυχὰς καὶ θρασείας ποιεῖ·] Herodian. 5, [8, 8]: Φύσει δὲ χαύνου τὸν τρόπον ὄντος, καὶ ἀφειδῶς πάντα καὶ φανερῶς, ἃ ἐβουλεύετο, λέγοντος καὶ πράττοντος· 2, [15, 4]: Ἄλλως μὲν ὄντα τὴν γνώμην χαῦνον καὶ ἁπλοϊκώτερον, Polit. Levem et simplicem. Revera enim χαῦνοι homines sunt Leves, utpote inani superbia inflati, ut et corpora χαῦνα, i. e. Laxa et fungosa, solidis durisque sunt minus ponderosa. [Clearchus ap. Athen. 6, p. 255, C: Χ. καὶ κενοὺς ποιοῦντα. Cum διάκενος conjunxit Plut. Mor. p. 59, C; cum κενόδοξος Thom. M. p. 935; cum ἔμπληκτος V. Sullæ c. 30; cum φλυαρώδης Plut. V. Lyc. c. 6; cum ἀλαζὼν Aristid. vol. 2, p. 367, et Synes. Epist. p. 45, B.] Suid. ὑψηλὸν quoque et ἀσθενὲς interdum hac voce significari ait: forsan quoniam fungosa et laxa corpora assurgunt atque extenduntur, imbecilla autem sunt et invalida. || Ap. Athen. vero 7, [p. 327, F] pro Χαῦνος et Χαύνα (piscium ea nomina sunt) scrib. potius χάννος et χάννα, s. χάννη, a χαίνω, ut supra docui: quanquam et hoc χαῦνος nonnulli a χάω s. χαίνω derivant: ut χαῦνα proprie esse putanda sint, quæ hiascentia s. hiatibus quibusdam diducta fiunt laxiora et fungosiora. [Eadem corruptela ap. Marcell. Sidet. De pisc. 33 χαυνοὶ codex Mediceus, ubi χαλίαι ediderat Morellus, quod χάνναι est, ut nunc legitur.]

[Χαυνόσομφος, ὁ, ἡ. Erotian. p. 336: Σκηρὸν καὶ σπογγῶδες· ἀντὶ τοῦ χαυνόσομφον, nisi χαῦνον καὶ σομφόν, Molle et fungosum, corrigendum. G. Dind.]

Χαυνότης, ητος, ἡ, Laxitas, Fungositas. [Xen. OEc. 19, 11: Τὰ φυτὰ κίνδυνος σήπεσθαι μὲν δι' ὑγρότητα, αὐαίνεσθαι δὲ διὰ ξηρότητα, θερμαινομένων διὰ χαυνότητα τῆς γῆς τῶν ῥιζῶν. Nam sic recte in ordinem redegit Schneiderus quæ perversa sunt in libris.] Plut. [V. Sertor. c. 17]: Γῆ ὑπὸ χαυνότητος εὔθρυπτος· solent enim massæ terræ fungosæ facile friari. Idem Sympos. [p. 692, A]: Συνθλίψαι [συνθλῖψαι] χαυνότητα τῆς χιόνος. [Et ib. p. 649, C. X. τάφρου V. Pyrrhi c. 28: Τάφρον οὐ περατὴν οὐδὲ βάσιν ἀσφαλῆ παρέχουσαν ... ὑπὸ χαυνότητος. X. ἀφροῦ (equi) Mor. p. 99, B.] Metaph. autem [Vanitas. Plato Theæt, p. 175, B: Οὐ δυνάμενον ... χαυνότητα ἀνοήτου ψυχῆς ἀπαλλάττειν. Galen. vol. 11, p. 483, F: X. τις καὶ ἀλαζονεία. Plut. Mor. p. 556, A: Χαυνότητα πρὸς δόξαν ὑπὸ ἀλαζονείας· V. Artox. c. 27: Τιμώμενος ἦν ἐπαχθὴς ὑπὸ χαυνότητος. Aristid. vol. 2, p. 395, 4: Σοφιστοῦ νόμῳ καὶ χαυνότητι ταῦτα ἐκομψευόμην. Themist. Or. 23, p. 291, A: Αὐτοὺς ὄγκου ἐμπίπλημι καὶ χαυνότητος.] Ap. Herodian. 5, [1, 5]: Κατεγίγνωσκόν τε τοῦ Μακρίνου ῥαθυμίαν τε καὶ τρόπων χαυνότητα, Polit. Incusabant Macrini negligens ingenium fluxosque mores. [Γνώμης χ. Synes. p. 27, D. Δειλία καὶ χ. schol. Hom. Il. K, 427. Clem. Al. p. 288: Συστέλλειν χρὴ τὰς γυναῖκας ... μὴ παραρρυῶσι τῆς ἀληθείας διὰ χαυνότητα. Plut. V. Alcib. c. 6: Θρύψεως διάπλεων καὶ χ. Mor. p. 752, F: Τρυφὰς καὶ χαυνότητας.] Aristot. vero ut χαῦνον esse dicit hominem Inani stultaque superbia inflatum, et inaniter ambitiosum, ita χαυνότητα nominat Stolidam ejusmodi tumidamque superbiam, et inanem ventosamque ambitionem, Eth. 2, 7: Περὶ δὲ τιμὴν καὶ ἀτιμίαν μεσότης μὲν μεγαλοψυχία· ὑπερβολὴ δὲ χαυνότης τις λεγομένη· ἔλλειψις δὲ, μικροψυχία. [Themist. Or. 2, p. 27, A: Τῶν λόγων οἷς διορίζει (Ἀριστοτέλης) χαυνότητα μεγαλοψυχίας. G. D. Proprie de arena Max. Planud. Interpr. Boethii p. 18, 11 Weber.; de laxa structura pulmonis Theophil. Protosp. De puls. p. 67, 6 Ermerins., διὰ τὴν χ. τοῦ πνεύμονος. Figurate Greg. Nyss. t. 1, p. 286, D; 717, A; 735, C; 768, B; 770, C; t. 2, p. 759, A; 1069, D, ὁ τῦφος καὶ ἡ χ. Zosim. Hist. p. 48, 12, διά τε μαλακίαν καὶ βίου χ. Basil. t. 1, p. 348, B, χ. τῆς διανοίας. Hase.]

[Χαυνόφρων, ὁ, ἡ, i. q. χαλίφρων, de quo schol. Hom. Od. Δ, 371: Χαλίφρων· χαυνόφρων καὶ μὴ πεπυκνωμένος τὰς φρένας.]

Χαυνόω, Laxum fungosumque reddo, Laxo et aperio. Ephippus comicus ap. Athen. 8, [p. 363, C, et 13, p. 571, E], de meretricibus suos φοιτητὰς excipientibus: Εἰσιόντα γ', ἐὰν λυπούμενος Τύχῃ τις ἡμῶν, ἐκολάκευσεν ἡδέως, Ἐφίλησέ τ', οὐχὶ συμπιέσασα τὸ στόμα Ὥσπερ πολέμιος, ἀλλὰ τοῖσι στρουθίοις Χαυνοῦσ' ὁμοίως, Laxans aperiensque os more passerculorum, ubi nota χαυνοῦν et συμπιέζειν sibi opposita, ut Laxare et Comprimere ap. Lat., s. Comprimere et Dissolvere. [Phile De an. propr. 35, 8: Λέων δὲ χαυνοῖ τοῦ δρόμου τὸ σύντονον, Relaxat.] Itidemque pass. χαυνοῦσθαι invenitur oppositum τῷ πήγνυσθαι. [Theophyl. Sim. Epist. 30, p. 48: Κεχαυνῶσθαί μοι τὸ σύντονον καὶ σφριγῶν τοῦ σώματος· ut Hist. 4, p. 99, A, dixit: Τὸ σύντονον τῆς φυλακῆς ἐχεχαύνωτο. De corpore Ælian. N. A. 12, 17: Χαυνοῦσθαι ὑπὸ τοῦ νότου τὰ σώματα ταῖς κυούσαις. Thom. M. p. 453: Τῶν χαυνουμένων καὶ παραλυομένων τῆς ἑαυτῶν συμπήξεως. De mentis imbecillitate schol. Hom. Od. Δ, 371: Κεχαυνωμένος τὸν νοῦν, κεχαλασμένας καὶ παρῃωρημένας ἔχων τὰς φρένας.] Homo etiam aliquis χαυνοῦσθαι dicitur, quum χαῦνος γίνεται, i. e. Quum stulta superbia inflatur, et magnifice de se sentit, quum tamen nihili sit. [Activ. Eur. Andr. 931: Κακῶν γυναικῶν ... αἵ μοι λέγουσαι τούσδ' ἐχαύνωσαν λόγους· quod schol. exp. ἠπάτησαν, ἀνεπτέρωσαν, ἠπάλυναν. Plato Lys. p. 210, E: Ταπεινοῦντα καὶ συστέλλοντα, ἀλλὰ μὴ ... χαυνοῦντα καὶ διαθρύπτοντα.] Synes. Ep. 57: Οὐ γὰρ ῥᾴδιός εἰμι χαυνωθῆναι καὶ λαμπρόν τι περὶ ἐμαυτοῦ λογίσασθαι. [Plut. V. Sertor. c. 22: Κεχαύνωται καὶ περιχαρὴς γέγονεν.] Plut. De puer. educ. [p. 9, A]: Χαυνοῦνται γὰρ ταῖς ὑπερβολαῖς τῶν ἐπαίνων, καὶ θρύπτονται, Inflantur et tumidiores turgidioresque redduntur, ita ut magnifice de se persuadeantur, et inani superbia efferantur. Vide et sequens verbale. [Sic etiam Themist. Or. 13, p. 171, A: Εἰ χαυνωθεῖεν ὑπὸ τοῦ ἐπαίνου αὐτοῖς οἱ ἐρώμενοι· et Babrius 77, 8: Κόραξ ἐπαίνῳ καρδίην ἐχαυνώθη. Polyb. 6, 57, 7: Ὑφ' ὧν χαυνωθῇ κολακευόμενος· 16, 21, 12: Ἐχαυνοῦτο καὶ ... ἐξετυφοῦτο. Cum ἐπὶ Plut. V. Cæs. c. 29: Ἐπὶ τούτοις ἐχαυνοῦτο. Dio Chr. vol. 2, p. 354: Τὸν ἐπὶ τῇ δόξῃ κεχαυνωμένον.]

[Χαύνωμα, τὸ, Id quod laxatum est. De terra Plut. V. Sertor. c. 17: Τοὺς ἵππους διεξήλασαν ἀνιστάντες τὸ χ.]

[Χαυνών. V. Χαυών.]

Χαύνως, Laxe. Herodian. 4, [15, 9]: Πρός τε τὸ φυγεῖν ἢ διῶξαι, εἰ δέοι, ὑπὸ τῆς περὶ τοῖς σκέλεσιν ἐσθῆτος χ. παρῃωρημένης ἐμποδίζονται, Laxa s. Fluxa veste præpediuntur. [Κεχηνότες per χαύνως ὁρῶντες exp. Photius et Suidas. «Proprie Apollod. Poliorc. in Mathem. vett. p. 46, 21 et 51; 48, 18; 44, 37, συνδεσμοῦνται χ. μὲν πάνυ, ἀσφαλῶς δέ.» Hase.]

Χαύνωσις, εως, ἡ, Laxatio, Dissolutio. [Sext. Emp. p. 63: Ὁ μεθοδικὸς ἰατρὸς ὑπὸ τῶν παθῶν ἐπὶ τὰ κατάλληλα ὁδηγεῖται, ὑπὸ μὲν στεγνώσεως ἐπὶ τὴν χ. Geopon. 10, 75, 17: Ἀνάγκη πρὸ τοῦ τὴν ἕνωσιν γενέσθαι ἀπομαρανθῆναι μικρόν τι τοῦ ἐνθέματος καὶ χαύνωσιν γενέσθαι μεταξὺ τοῦ ἐντεθέντος καὶ τοῦ ὑποδεχομένου ξύλου· et 18: Χ. τῶν δεσμῶν.] Aristoph. Nub. [875]: Πῶς ἂν μάθοι ποθ' οὗτος ἀπόφευξιν δίκης, Ἢ κλῆσιν, ἢ χαύνωσιν ἀναπειστηρίαν, schol. λύσιν τῶν δικῶν καὶ οἷον ἀπάτην διακένῳ ῥήματι ἀναπείθουσαν τοὺς ἀκούοντας, s. ὅταν τοῦ ἀντιδίκου προβάλλοντος λόγους πιθανοὺς, εἰς τοὐναντίον τις αὐτοὺς περιτρέψῃ, καὶ χαύνους καὶ ἀσθενεῖς ποιήσῃ, διὰ τῶν λόγων αὐτοῦ ἀναπείσας τοὺς δικαστὰς ὡς ἄρ' ἀληθῆ λέγει, ut sit quum vel aliquis animos auditorum laxiores mollioresque verbis ad persuadendum appositis reddit; vel adversarii rationes esse laxas, inanes ventosasque, et nullius ponderis, ostendit: atque ita eas

elevando, judices in suam sententiam pertrahit. Ita ut χαυνῶσαι significet non tantum Laxiorem reddere et emollire, sed etiam Elevare, ut χαύνου nomine dicitur interdum Levis et inanis. Idem certe verbum et Inflare denotat, quemadmodum Hesych. quoque χαυνῶσαι exp. φυσῆσαι. [Iambl. V. P. p. 132 : Χαυνώσεις καὶ ὑπτιότητας καὶ σφοδρότητας. Angl. Anon. Vita Marthæ matris Sym. Actt. SS. Maii t. 5, p. 407, A. Moschion. De pass. mul. p. 71, 7; 82, 6; 88, 1 Dewez., χ. τῆς μήτρας. Figurate Macar. Homil. p. 54, 36; 63, 11. Justin. Mart. p. 423, B. Anon. Laud. calv. p. 48, 15 Miller., φύσεως χ. Nil. Epist. p. 237, 21, τῆς ἀμελείας καὶ τῆς ἀφάτου χ. Marcus Erem. Præc. p. 945, B, χαυνώσει, ὕπνῳ. Hase.]

[Χαυνωτικὸς, ἡ, ὸν, Laxatorius. Plut. Mor. p. 771, B : Λίπασμα σαρκοποιὸν ἢ χαυνώτικὸν σαρκός.]

[Χαῦος, ὁ, dux copiarum Mithridatis ap. Strab. 7, p. 312, ubi nunc Χάβος ex codd.]

[Χαυραναῖοι, οἱ, Chauranæi. X. Σκύθαι ap. Ptolem. 6, 15, p. 429, 1, ex codd. : nam vulgo Χάραυνοι.]

[Χαυρίνα, ἡ, Chaurina, oppidum Ariæ. Ptolem. 6, 17, p. 433, 23.]

[Χαύων, ονος, ὁ, Chauon. Steph. Byz.: Χαύων, χώρα τῆς Μηδίας. Κτησίας ἐν α' Περσικῶν « Σεμίραμις ... ἀφικνεῖται εἰς Χαύονα τῆς Μηδίας. » Τὸ ἐθνικὸν Χαύονες. « Χαύων e Χόανα seu Χόαυα corruptum esse parum probabili conjectura suspicatur Pinedo coll. Ptolem. 6, 2. Apud Epiphan. vol. 2, p. 116, D, inter Scythas et Gymnosophistas memorantur Χίονες, pro quo scribendum Χαύονες. » Meinek. Diodor. 2, 13 : Χαύονα πόλιν τῆς Μηδίας· ubi librorum vitia sunt χάθωνα et χάονα.]

[Χαυὼν, ῶνος, ὁ. HSt. s. v. Χαύναξ :] Apud Hesych. legitur et Χαυνῶνες, ἄρτοι ἐλαίῳ ἀναφυραθέντες, Panes oleo admixto subacti. Forsan quoniam ea ἀναφυράσει fiunt χαῦνοι, i. e. Fungosi et laxi. Pro quo ap. Suid. legitur Χαύωνες, mutata accentus sede, et sine litera ν in media syllaba; nam affert χαύωνας pro ἄρτους ἐλαίῳ ἀναφυραθέντας : sed subjungens ἢ λάχανα ὀπτὰ, Olera assa. Quæ iisdem verbis habet Lex. meum vet. et Etym. [M. p. 807, 43. Cyrillus Lex. : Χαυῶνας· τὰ ἐκ στέατος γινόμενα πέμματα, ἢ στέαρ. Similiter Gloss. ms. in Prophetas : Χαυῶνας· στέαρ, ἢ τὰ ἐκ στέατος γινόμενα. Jerem. 44, 9 : Ἐποιήσαμεν αὐτῇ χαυῶνας· et 7, 17 : Τρίβουσι σταῖς, τοῦ ποιῆσαι χαυῶνας τῇ στρατιᾷ τοῦ οὐρανοῦ. Ubi ed. Francof. habet χαμῶνας, al. καυῶνας vel χαβῶνας : unde et ap. Hesych. Χαμῶνας, στέαρ, ἢ τὰ ἐκ στέατος τικτόμενα, quod γινόμενα scribendum. Apud eundem Χαβῶνες· στέθια (corr. στέατα) ὀπτώμενα ὑπὸ (corr. ἀπὸ) ἀλεύρου. Vera lectio haud dubie est χαυῶνας, quod cum Hebraico כונים *Cavvanim* magis convenit et in codd. bonæ notæ legitur. Ceterum Theodoretus in Catena Ghislerii ad Jerem. 7, 17, χαυῶνας vel ut ipse vitiose scribit χαβῶνας interpretatur πέμματά τινα ἔνδον ἔχοντα κώνους καὶ στεφανίδας (ἀσφαλίδας Ghisler.) καὶ ἕτερα τοιαῦτα. Hieronymus ad eundem locum : « Mulieres conspergunt adipem cum farina, ut faciant χαυῶνας, quas nos placentas interpretati sumus, sive præparationes. » Vitringa Comm. in Jer. 57, 6, p. 753, intelligit liba melle condita, πόπανα dicta Aristophani et Luciano, quæ diis oblata sunt. Schleusn. Synodus 8 OEcumenica act. 6 : Ἐξ ἀλεύρου χαυόνας τῇ στρατιᾷ τοῦ οὐρανοῦ ... προσέφερον. Ubi vetus interpres *Lagana* habet. Ad oram annotatur alios codd. habere χαυῆνας et χύνοντας. Ducang. Hæc quoque ex χαυῶνας corrupta. Gravius erravit Zonaras Lex p. 1840, prorsus diversa miscens : Χάονες· ἐθνικόν. Καὶ χάονας ἄρτους κριθίνους. G. D. Procop. Gaz. Comm. in Es. p. 287, C; 307, C. Jo. Chrys. t. 4, p. 519, C. Hase.]

[Χαφρῆνος (?), ὁ, n. pr. viri in numo Apolloniæ ap. Mionnet. *Descr.* vol. 2, p. 30.]

[Χαχρυλίων pro Καχρυλίων, ὁ, Cachrylio, n. pr. pictoris scriptum in fictilibus. *Catal. del princ. di Canino* p. 108, n. 1186. De Witte *Descr. d'une coll. de vases peints* p. 40, n. 81; p. 68, n. 115. Panofka *Abh. der Kön. Ak. der Wiss. zu Berlin* a. 1848, part. 3, p. 227. Deville *Rech. sur la peint. des vases ant.* p. 21 sq. Id. n. scriptum ΧΑΧΡΥΛΙΟΣ De Witte *Descr. du cab. de Durand* p. 124, n. 352. Hase.]

[Χάω, verbum fictum a quo grammatici χάζω derivant, quod v.]

[Χαώδης, ὁ, ἡ, Chao similis. Damasc. ap. Wolf. Anecd. Gr. vol. 3, p. 235 : Ἡ χ. ἀπειρία καὶ ἠνωμένη ἀδιάκριτος σύμπηξις πάντων.]

[Χάων. V. Χάονες.]

[Χεὰ i. q. χειὰ, quod v.]

[Χεβροδλάψου. V. Χθωροδλάψου.]

[Χεβρὼν, ῶνος, ἡ, Chebron, urbs Judææ. LXX Num. 13, 23, cujus dat. Χεβρῶνι ap. Joseph. A. J. 1, 21, 21; 3, 14, 2; accus. Χεβρῶνα (in libris nonnullis χέβρωνα) 1, 22; 5, 1, 24; 5, 2, 3; 7, 1, 2; 8, 10, 1; 12, 8, 6. Indeclinabile Χεβρὼν πόλεως B. J. 4, 9, 9; Χαβρὼ (sic) πόλει A. J. 1, 8, 3; πόλιν Χεβρὼν B. J. 4, 9, 7, librariorum, ut videtur, errore pro Χεβρῶνος Χεβρῶνι Χεβρῶνα. G. Dind.]

[Χέδρα, ἡ, synonymum Equiseti alterius. Diosc. 4, 47.]

[Χέδιος, ὁ, n. pr. ap. Quint. Sm. 10, 87, ubi recte correctum est Σχέδιον, quod Σχεδίον scribendum erat παροξυτόνως. G. Dind.]

[Χέδροπος vel Χεδροπός. Χεδροπώδης. Χέδροψ. Χέδρωψ. V. Χειροδρόπος.]

[Χέεια, i. q. χειὰ, quod v.]

Χεζανάγκη, ἡ, Cacandi necessitas. Nomen est emplastri purgatorii, quod sibi in usu fuisse Aetius scribit : impositum autem umbilico movet inferiorem ventrem. Est et Unguenti nomen ap. Paul. Ægin. [7, 9], quo peruncta sedes alvum movet et subducit. Sic item dici potest Quicquid affert cacandi necessitatem. Gorr.

Χεζητιάω, i. q. χεσείω, ut ἐμετιάω pro ἐμεσείω etiam dicitur. Aristoph. Nub. [1387] : Σὺ δέ με νῦν ἀπάγχων βοῶντα καὶ κεκραγόθ' ὅτι χεζητιῶην, οὐκ ἔτλης ἔξω ἐξενεγκεῖν, ὦ μιαρὲ, θύραζέ μ', ἀλλ' ἀποπνιγόμενος αὐτοῦ 'ποίησα κακκᾶν. Ubi etiam obiter nota eum ποιεῖν κακκᾶν usurpasse pro χέζειν. Nam Κακκᾶν, s. Κακᾶν, ut ibid. [vitiose] legitur, non geminata litera κ, puerorum vox est, qua pro χέζειν utuntur, ut βρῦν pro πίνειν. Exprobratque ibi Strepsiades filio suo quod eum quum parvus adhuc esset, simul ac κακκᾶν dicebat, extulerit et cacantem tenuerit; ipse vero sese vicissim clamantem ac dicentem sese cacaturire, efferre noluerit : Κακᾶν δ' ἂν οὐκ ἔφθης φράσαι, κἀγὼ λαβὼν θύραζε ἐξέφερον ἂν καὶ προὐχόμην σε. Rursum apud Eundem initio Ranarum [8] Xanthias Bacchi ad inferos proficiscentis gerulus, μεταβαλλόμενος τἀνάφορον, dicit sese χεζητιᾶν : et nisi quis onus ex suis humeris demat, sese ἀποπαρδήσεσθαι : usque adeo θλίβεσθαι et πιέζεσθαι. [Eccles. 313 : Πρωκτὸς χεζητιῶν. Eubul. ap. Athen. 10, p. 417, D.]

[Χεζοκαρκάλης, ὁ. Tzetz. Hist. 5, 795 : Εἰδότας τοῦτον παλαιὸν Διόνυσον τυγχάνειν, οὐ τὸν χεζοκαρκάλην δὲ υἱὸν τὸν τῆς Σεμέλης. Lacisius interpretatur *cacatum Arcalem*. Infra 8, 586, vocatur idem Græcus Dionysus Ζαβοσκουτέλης. Kiessling.]

Χέζω, fut. χέσω [Hujus formæ exemplum nullum est. Nam quod ap. Palladam legitur Anth. Pal. 7, 683 : Γέσσιος οὐδὲ χέσειν εὔτονον ἦτορ ἔχων, aoristi ἔχεσον infinitivus est χεσεῖν scribendus cum Lobeckio ad Buttm. Gramm. vol. 2, p. 324. Legitima futuri forma est χεσοῦμαι, unde χεσεῖ et ἐπιχεσεῖ ap. Aristoph. Pac. 1235, Lys. 440, 441, infin. χεσεῖσθαι Vesp. 941. Χέσομαι, quod HSt. infra ponit, non magis dictum esse videtur quam πέσομαι pro πεσοῦμαι. Nam in Aristoph. fr. 207 (ap. Polluc. 6, 111) καταχεσοῦνται scribendum est pro καταχέσονται. Aoristus 1 ἔχεσα est, unde χέσας ap. Aristoph. Eccl. 320, ἐγχέσαιμι ibid. 347, κατα-χέσαντι Nub. 174. Forma media ap. eund. Eq. 1057 : Ἀλλ' οὐκ ἂν μαχέσαιτο· χέσαιτο γὰρ, εἰ μαχέσαιτο· ubi χέσαιτο joci caussa præcedenti μαχέσαιτο assimilatum est, ut eadem in fabula v. 115 πέρδεται καὶ ῥέγκεται dixit contra morem Atticorum qui ῥέγκει postulat, ut observavit schol. Aoristum 2 ἔχεσον, memoratum in Etym. M. p. 128, 26, reprehendit Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 24, 10 : Οὐδεὶς δεύτερος ἀόριστος εἰς ον λήγων πρὸ τοῦ ο ἔχει τὸ σ, ἀλλὰ μόνον τὸ ἔπεσον. Ὁ γὰρ κατέχεσον παρ' Ἀλκαίῳ τῷ κωμικῷ ἐν Γανυμήδει εἰρημένος οὔτε τῆς τῶν ἄλλων Ἑλλήνων χρήσεώς ἐστιν οὔτε κατά τινα ἀναλογίαν ἐξενηνεγμένος ἢ μόνον κωμικῶς πεποιημένος.

Herodianum sequuntur Chœrob. In Theodos. p. 631, et scriptor Epimerism. Hom. in Cram. Anecd. Oxon. vol. 1, p. 176, qui quod in fine post Alcæi exemplum, κατέχεσον τῆς (τῆς delet Bergk.) Νηρηΐδος, addidit, ὡς (corr. ὦ cum Lehrsio) Ἀριστοφάνης εἴρηκέ που ἀκολούθως χεσεῖν, δέον εἰπεῖν αὐτὸν χέσαι, spectat ad Thesm. 570, ubi est χεσεῖν ποιήσω, ubi mireris χεσεῖν scriptum esse quum metrum legitimam formam ferret χέσαι. Perf. pass. κέχεσμαι Aristoph. Ach. 1170. G. D.], Caco, Ventris onus depono, quod honestiore vocabulo dicitur ἀποπατέω et ἀποσκευάζομαι, s. ἀποσκευάζομαι τὸ ἐνοχλοῦν. Aristoph. Nub. [391] : Χώταν χέζω, κομιδῇ βροντᾷ, nimirum τὸ ζωμίδιον, quod mihi in ventre ὥσπερ βροντὴ παταγεῖ, καὶ δεινὰ κέκραγε. Κἄχεζεν, Attica synaliphe ap. Eund. [Ach. 82] pro καὶ ἔχεζεν. Plutarch. Apophth. Lac. [p. 232, F] : Ἐμεσάντων ἐν τῷ ἐφορείῳ καὶ χεσάντων ἐπὶ τῶν δίφρων, Quum vomuissent in ephororum curia et in sellis curulibus cacassent. At Eupolis ap. Athen. 14, [p. 646, F] : Χαρίτων μὲν ὀμιχεῖ, σησαμίδας δὲ χέζει, μῆλα δὲ χρέμπτεται. [Aristoph. Ach. 1170 : Πέλεθον ἀρτίως κεχεσμένον.] Fut. med. χέσομαι s. χεσοῦμαι, unde Aristoph. [Vesp. 941] χεσεῖσθαι, Cacaturum esse. At præt. med. Κέχοδα, Cacavi, [in compositis ἐγκέχοδα et ἐπικέχοδα : unde Χόδος, ex quo Μυόχοδος, Χοδιτεύειν et Χόδανος, quæ v.].

[Χειὰ, ἡ. HSt. s. v. Χέω post ea quæ de futuro χείσεται (i. e. χωρήσει) dixit :] Unde Χειὰ s. Χειὴ, ἡ, dicitur ἡ τοῦ ὄφεως κατάδυσις, sc. ἡ καταδεχομένη τὸ ζῶον, inquit idem Athen. [11, p. 477, D] et post eum Eustath. [p. 1259, 29, 34; 1615, 36; 1834, 17, similiterque Hesych. s. Χειὰ et Χειαὶ, Philemon Lex. p. 197, et Moschop. Π. σχεδ. p. 149.] Utitur autem hoc vocabulo Hom. Il. X, [93] : Ὡς δὲ δράκων ἐπὶ χειῇ ὀρέστερος ἄνδρα μένησι, In latibulo et caverna sua. [Et ib. 95 : Περὶ χειῇ. Pind. Isthm. 8, 153 : Ἧβαν οὐκ ἄπειρον καλῶν ἐδάμασεν ὑπὸ χειᾷ. Orph. Lith. 467. Nonn. Dion. 12, 327, ubi πετραίην ... χειὴν pro χυτὴν restituerunt Scaliger et Ruhnk. Epist. cr. p. 189.] Habes ex Plutarcho quoque in Φωλεός [Mor. p. 169, E; 418, A, ubi χειαὶ δρακόντων. Aristot. vol. 1, p. 20 : Κατὰ χειὰς καὶ χηραμούς. Themist. Or. 15, p. 192, A : Τοὺς δράκοντας ἐν ταῖς χειαῖς. Philostr. p. 100 : Τὸν αὐχένα ὑπεκβαλὼν ὁ δράκων τῆς χειᾶς· et p. 768. Eunap. ap. Suidam s. v. Περισπειραθεὶς, Καθάπερ γενναῖος ὄφις καθελίττων εἰς τὴν ἑαυτοῦ χειὰν, ut Toupius correxit pro χρείαν. Χεὰ, ex quo πλεονασμῷ τοῦ ι χειὰ factum sit, ponit. Etym. M. p. 809, 55, et Orion p. 164, 34 : Χεὰ καὶ χειά· ὁ φωλεὸς, παρὰ τὸ χέω, οὗ μέλλων μετὰ περισσοῦ τοῦ ι χείσω, addita tertia forma, cui o præfixum est, ὀχεὴ, de qua v. s. v. Ὀχεά. Formam metri caussa diductam χέεια Nicandro Ther. 79 : Τὰ δὲ διπλάσσαιο χεείαις, restituit Arnaldus pro χελείαις, probante Valcken. ad Theocr. Adon. p. 254. ||] Χιὰ [vitiose], s. χειὰ, Serpentis latibulum. [Ælian. De nat. an. 16, 15, τὰς ἑαυτῶν χ. καὶ ὑποδρομὰς (formicæ) ὑπὸ τὴν γῆν ὀρύττουσι. Theodos. Diac. De exp. Cretæ 2, 173, χ. ἀνώρμων, ὡς ὄφεις. Hase.]

[Χεῖαι vitiose pro Χῖαι. V. Χίος.]

[Χειλ. in titulis comp. scribendi pro χιλίαρχος quod compluries in lapidibus legitur diphthongo, velut Κομμοδιανὸς χειλ. C. I. vol. 3, p. 386, n. 4768, 1; Ἰούλιος Δημήτριος χειλ. ib. p. 389, n. 4783, 3, et sic alibi. Franz. El. epigr. gr. p. 373. Hase.]

Χειλάριον, τὸ, Labellum [Gl.].

[Χειλεύω, pro χιλεύω, quod v.]

[Χείλεως, ὁ, Chileos. Plutarch. V. Themist. c. 6 : Χείλεων τὸν Ἀρκάδα, ut ex codd. correctum pro Χίλεον. Recta scriptura Χείλεως et Χείλεων est etiam Mor. p. 871, F; 872, A, vitiose ap. Herodot. 9, 9 : Χίλεος ἀνὴρ Τεγεήτης, ulterius corrupta in Χίλιος ap. Polyæn. 5, 30.]

[Χειλὴ vitiose pro χηλὴ, quod v.]

[Χείλιοι, Χειλιοστὺς, pro Χιλ—, quæ v.]

[Χειλολάβος, ὁ, ἡ, Labium prehendens. Cocchii Chirurg. vett. p. 28. Kall.]

Χειλοποτέω, Summis tantum labris delibo, Pitisso, ex Epigr. [Thyilli Anth. Pal. 7, 223 : Ἀκρήτου χειλοποτεῖν κύλικας.] Quod Hom. dicit χείλεα μὲν διαίνειν, ὑπερῴην δ' οὔ : alii ἄκροις τοῖς χείλεσι πίνειν.

[Χειλὸς pro χιλὸς, quod v.]

Χεῖλος, τὸ, [παρὰ τὸ χέειν λόγους, inepte Etym. M. p. 811, 11,] Labrum, Labium, Oris extremitates musculosæ, ipsum vicissim claudentes aperientesque. In quibus Quod prominet, πρόχειλον dicitur, ipsa autem labiorum sectio, quæ τὸ στόμα efficit, μάσταξ et λογεῖον vocatur, auctore Polluce [2, 98] : at προστόμιον s. προστομία, Labiorum mutuus congressus : φίλτρον vero, Cavitas quæ superiori labro inest, ut alia, quæ in inferiori est, τύπος et νύμφη. Hæc Gorr. : apud quem vide et alia de substantia et musculis, fibris etiam et motu eorundem. Hom. Il. O, [102] : Ἧ δ' ἐγέλασσε Χείλεσιν, οὐδὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι κυανέῃσιν Ἴάνθη· X, [495] : Χείλεα μέν τ' ἐδίην', ὑπερῴην δ' οὐκ ἐδίηνε· Od. A, [381], Σ, [409] et Υ, [268] : Οἱ δ' ἄρα πάντες ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες, Τηλέμαχον θαύμαζον ὃ θαρσαλέως ἀγόρευε, ubi ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες, i. est q. χείλεα δακόντες, ut ap. Athen. 10, quidam dicit, Δάκνει τὰ χείλη· unde ap. Plutarch. δήγματα χειλῶν καὶ πρίσεις ὀδόντων, in lib. Περὶ ἀοργησίας [p. 458, C. Pind. Pyth. 9, 109 : Νέκταρ ἐν χείλεσσι καὶ ἀμβροσίαν στάξοισι. Non legitur apud Æschylum et Sophoclem, sed aliquoties apud Euripidem, Cycl. 336 : Εὐρείας φάρυγος ἀναστόμου τὸ χεῖλος· 559 : Καθαρὸν τὸ χεῖλός μου· Bacch. 621 : Χείλεσιν διδοὺς ὀδόντας. Plato Tim. p. 75, D : Ὀδοῦσι καὶ γλώττῃ καὶ χείλεσιν.] Aristoph. Nub. [873] : Ὡς ἡλίθιον ἐφθέγξατο Καὶ τοῖσι χείλεσιν διερρυηκόσι. Athen. 1 : Καί ποτε ὀψοφάγον μιμούμενον, ἐξάραντα τὴν γλῶσσαν, περιλείχειν τὰ χείλη. Xenoph. Symp. [5, 7] : Διὰ δὲ τὸ παχέα ἔχειν τὰ χείλη, οὐκ οἴει καὶ μαλακώτερόν σου ἔχειν τὸ φίλημα; [Lucian. D. mort. 10, 3 : Ἀπόδυθι τὰ χείλη αὐτοῖς φιλήμασι· D. mer. 5 : Τὰ χείλη προσαρμόζουσαι· Amor. c. 53 : Χείλη προσεγγίσας. Plutarch. V. Cat. maj. c. 12 : Τὰ ῥήματα τοῖς μὲν Ἕλλησιν ἀπὸ χειλέων, τοῖς δὲ Ῥωμαίοις ἀπὸ καρδίας φέρεσθαι. Dio Chr. vol. 1, p. 678 : Τὰς ψυχὰς ἐπὶ τοῖς χείλεσιν ἔχειν. « Jesaias 29, 13 : Ἐν τοῖς χείλεσιν αὐτῶν τιμῶσί με· unde Matth. Ev. 15, 8, et Marc. 7, 6 : Ὁ λαὸς οὗτος τοῖς χείλεσί με τιμᾷ, ἡ δὲ καρδία αὐτῶν πόρρω ἀπέχει ἀπ' ἐμοῦ. Prov. 6, 2 : Παγὶς γὰρ ἰσχυρὰ ἀνδρὶ τὰ ἴδια χείλη καὶ ἁλίσκεται χείλεσιν ἰδίου στόματος. Ibid. 12, 15. Malach. 2, 6 : Καὶ ἀδικία οὐχ εὑρέθη ἐν χείλεσιν αὐτοῦ. Sirac. 1, 26 : Καὶ ἐν τοῖς χείλεσί σου πρόσεχε. De lingua qua quis utitur s. dialecto Ep. ad Cor. 1, 14, 21 : Ἐν χείλεσιν ἑτέροις. LXX Genes. 11, 1 : Καὶ ἦν πᾶσα ἡ γῆ χεῖλος ἓν καὶ φωνὴ μία πᾶσι. » Schleusn. Χεῖλος ἄκρον Lucian. D. mort. 17, 1 : Βρέξας ἄκρον τὸ χεῖλος· Adv. indoct. c. 26 : Ἐπ' ἄκρου τοῦ χείλους ἔχεις τὰ πάλαια πάντα· D. mer. 7 : Ἐπ' ἄκρου τοῦ χ. τοὺς ὅρκους ἔχοντες· Apol. c. 6 : Ἀπ' ἄκρου χ. φιλοσοφῶν, i. e. Leviter, Supine.] Idem [Xenoph.] equo etiam sua tribuit χείλη, De re eq. p. 548 [c. 6, 8] : Ἢν δὲ μηδ' οὕτω δέχηται (sc. τὸ στόμιον, s. τὸν χαλινὸν), πιεσάτω τὸ χεῖλος περὶ τῷ κυνόδοντι. [De rostris avium Eurip. Ion. 1199 : Εἰς αὐτὸ (τὸ μέθυ) χείλη πώματος κεχρημέναι καθῆκαν (αἱ πέλειαι). Mnasalc. Anth. Pal. 9, 333 : Νᾶμα ... ἀφύσσονται χείλεσιν ἁλκυόνες. Oppian. Hal. 3, 247 : Χεῖλος ἀναπτύσσουσιν. G. Dind. Πυρὸς χεῖλος ap. Theodor. Prodr. Rhod. 8, p. 342. Χείλη i. fere q. Verba ap. Eumath. 4, p. 133 : Ἰσχυρῶς σε καταπαγιδεύω τοῖς χείλεσι. Herch.] At proverb. Ἄχρι τοῦ χείλους habes ap. Erasm. : nec non et hunc proverbialem versum [ap. Zenob. Prov. 5, 71, aliosque quos indicavit Leutschius in annot.] : Πολλὰ μεταξὺ πέλει κύλικος καὶ χείλεος ἄκρου· cujus hæc Latina interpretatio apud Eundem legitur : Multa cadunt inter calicem supremaque labra. Idem vero cum eo est hoc Latinum adagium, Inter os et offam multa intervenire possunt : unde ap. Athen. 3, [p. 104, A] Antiphanes quum dixisset nullum ἀσφαλὲς κτῆμ' ὑπάρχειν τῷ βίῳ, idque exemplis aliquot declarasset, subjungit et hoc, Οὐ βέβαιον οὐθέν ἐστι, πλὴν ὅσ' ἂν καθ' ἡμέραν Εἰς ἑαυτὸν ἡδέως τις εἰσαναλίσκων τύχοι. Οὐδὲ ταῦτα σφόδρα τι· καὶ γὰρ τὴν τράπεζαν ἁρπάσαι Κειμένην ἄν τις προσελθών· ἀλλ' ὅταν τὴν ἔνθεσιν Ἐντὸς ἤδη τῶν ὀδόντων τυγχάνῃ κατεσπακὼς, Τοῦτ' ἐν ἀσφαλεῖ νόμιζε τῶν ὑπαρχόντων μόνον. Quos versus a me interpretatos, et quædam in illis emendata habes in libello quem nuper edidi Sententiarum Comicorum Gr. Per metaphoram vero hæc χείλεος appellatio tribuitur etiam poculis, doliis, navibus.

atque aliis rebus. Hom. Od. Δ, [616] : Δώσω τοι κρητῆρα τετυγμένον· ἀργύρεος δὲ Ἔστιν ἅπας, χρυσῷ δ' ἐπὶ χείλεα κεκράανται, Labra s. Margines. [Et ib. Ο, 616. Aristoph. Ach. 459 : Κοτυλίσκιον τὸ χεῖλος ἀποκεκρουμένον. Theocr. 1, 29 : Ἀμφῶες ... τῶ περὶ μὲν χείλη μαρύεται ὑψόθι κισσός. Sophocles fr. 926 (ap. Harpocr. s. v. Παρακρούεται) : Ὡς μήτε κροῦσαι μήθ' ὑπὲρ χεῖλος βαλεῖν. Nam sic librorum scripturam χεῖρα vel χειρὸς correxerunt Salmas. et Hemst. ad Hesych. s. v. Ὡς μήτε κροῦσαι in Auctario Annott. Χεῖλος autem poeta dicit labrum s. summum mensuræ et cujuslibet vasis.] Epigr. [Anth. Pal. 11, 409] : Τετράκις ἀμφορέως περὶ χείλεσι χείλεα θεῖσα, Quum quater sua labra admovisset labris amphoræ. Itidem Athen. 5, de cratere quodam argenteo : Εἶχε δὲ καὶ ὑπὸ τὰ χείλη καὶ ὑπὸ τὰ ὦτα καὶ ὑπὸ τὴν βάσιν ζῶα τετορνευμένα· et rursum 11, [p. 474, C] : Ἐποίησε τὴν μὲν οἰνοχόην καὶ τὸ κύπελλον λίθινα, χρυσῷ τὰ χείλη περιτεραμνίσας. Doliis etiam, ut ap. Hesiod. Op. [97], de Spe : Ἔνδον ἔμιμνε πίθου ὑπὸ χείλεσι, Sub labris dolii : qui sunt margines et summæ circumcirca oræ, ea parte qua apertum est. [Polyb. 22, 11, 17 : Τὰ χ. τοῦ πίθου, ut χείλη πίθων Geopon. 6, 3, 8; κεράμων 7, 6, 10; κεραμίων 7, 24, 2; σκεύους Ælian. N. A. 4, 30.] Calatho quoque s. quasillo, Hom. Od. Δ, [132] : Τάλαρον θ' ὑπόκυκλον ὄπασσεν Ἀργύρεον, χρυσῷ δ' ἐπὶ χείλεα κεκράαντο. [Moschus 2, 61 : Ταλάροιο ... χείλεα. X. σφονδύλου ap. Plat. Rep. 10, p. 616, D : Ὀκτὼ εἶναι τοὺς σφονδύλους ἐν ἀλλήλοις ἐγκειμένους, κύκλους ἄνωθεν τὰ χείλη φαίνοντας. « Concharum ap. Ælian. N. A. 10, 20 : Ὀξεῖαι δὲ αὗται τὰ χείλη εἰσί. » Herch.] Navi item tribuitur; annotat enim Pollux [2, 90] Eupolin νηὸς χείλη dixisse, ubi hæc leguntur verba, Ἀνωρρωθία, ἡ περὶ τὰ χείλη τῆς νηός : sunt autem hæc χείλη Summæ partes τῶν τοίχων s. laterum, summæ circumcirca oræ. Fossis quoque, fluminibus, mari. Hom. Il. M, [52] de equis fossam transilire non audentibus : Μάλα δὲ χρεμέτιζον ἐπ' ἄκρῳ Χείλει ἑφεσταότες· ἀπὸ γὰρ δειδίσσετο τάφρος Εὐρεῖα. Sic Liv., Extra duplex vallum fossæ circumdedit, interiore labro murum cum turribus crebris objecit. Et Cæsar, Quantum summa labra fossæ distabant. [Batrach. 154 : Ἐν ὅπλοις στῶμεν ... ἄκροις πὰρ χείλεσσιν ὅπου κατάκρημνος ὁ χῶρος. Thucyd. 3, 23 : Ἐπὶ τοῦ χείλους τῆς τάφρου. Polyb. 8, 55, 5; 10, 31, 8; 11, 15, 7. De labro foveæ Longus 1, 12. Χείλη λιμένος ap. Polluc. 1, 102.] Itidem ποταμῶν χείλη dicuntur Labra et crepidines fluviorum, i. e. Summæ riparum oræ, ut Ripæ crepido, ap. Stat. Vel etiam ipsæ ripæ ποταμῶν χείλη dicuntur et Crepidines, accipiendo hoc nomen latius, ut ap. Curt. de Euphrate : Magnæ molis crepidinibus coercetur. Colum. : Sic enim maris atrocitas objectu crepidinis frangitur. [Herodot. 2, 94 : Παρὰ τὰ χείλεα τῶν τε ποταμῶν καὶ τῶν λιμνέων· et iisdem fere verbis Aristot. H. A. 6, 16. Polyb. 3, 14, 6; 3, 43, 8; 10, 49, 4. Diodor. 3, 10; 20, 75.] At χεῖλος θαλάσσης in Epist. ad Hebr. [11, 12] Erasm. vertit Margo maris, [et ap. LXX Genes. 22, 17; Exod. 14, 31. Antip. Sid. Anth. Pal. 9, 417 : Πλατὺ πόντου χεῖλος. De ligula terræ lacum a mari intercipiente Polyb. 10, 10, 13 : Κατὰ τὴν τοῦ διείργοντος αὐτὰς (τὰς βουνοὺς) χείλους διακοπὴν γέφυρα κατεσκεύασται. Plato Critia p. 115, E : Τὰ τῶν τῆς γῆς τροχῶν χείλη.] || Quin et vulneribus tribuuntur χείλη, Labia, Oræ ipsam aperturam ambientes, ut ap. Galen. 2 Ad Glauc. τὰ χείλη τῶν τραυμάτων. [De pudendis muliebribus Aristot. H. A. 7, 3 : Γίνεται σημεῖον τοῦ συνειληφέναι ταῖς γυναιξὶν ὅταν εὐθὺς γένηται μετὰ τὴν ὁμιλίαν ὁ τόπος ξηρός. Ἂν μὲν οὖν λεῖα τὰ χείλη ᾖ τοῦ στόματος, οὐ θέλει συλλαμβάνειν ... καὶ ἂν λεπτὰ τὰ χείλη, τότε εὐκαίρως ἔχει πρὸς τὴν σύλληψιν.] At χεῖλος τῆς αὐλαίας, ex Exodo 26, [4] affertur pro Summitas cortinæ.

Χειλοστομία, quod in VV. LL. esse dicitur Quum vox quasi in recessu auditur, scrib. κοιλοστομία, de quo supra.

Χειλοστρόφιον, τὸ, Instrumenti genus quo in quæstionibus utebantur, sontium labra intorquentes. Ex Synesio [Ep. 58, p. 201, C] habes in Δακτυλήθρα.

[Χειλοφύλαξ, κος, ὁ, Labiorum custos. Cocchii Chirurg. vett. p. 8. Kall.]

[Χειλόφωνος, ὁ, ἡ, apud Philodemum De rhetor. in *Abhandl. d. Baier. Acad. d. Wiss., phil. Kl.*, vol. 3, p. 225. Osann.]

[Χειλόω, Labro circumdo. Verbum cognitum ex composito Περιχειλόω, de quo dixit HSt. s. v. Περιχιλόω et Χιλόω. « Hagiopol. in *Notices et Extraits des manuscrr.* vol. 16, p. 264, 12 : Χειλώσας τηρήσας τ' αὐτῶν (tibiarum) πηλικότητα καὶ τομήν. » Hase.]

[Χείλωμα, τὸ, Labrum, Ora, Coronamentum, Inc. Exod. 37, 2, ubi notatur Margo elatior circa mensam s. arcam, quasi Labia, τὰ χείλη. Schleusn. Lex. V. T.]

[Χειλών. V. Χελών.]

[Χείλων, ωνος, ὁ, et Χειλωνὶς, ίδος, ἡ, nomina pr. V. Χίλων et Χιλωνίς.]

[Χείλωσις, εως, ἡ, Foramen tibiæ, quod labris premitur. Anon. in *Notices et Extraits* vol. 16, p. 262. Osann.]

[Χειλωτήρ. V. Χιλωτήρ.]

Χεῖμα quoque, τὸ, i. e. Hyems, a χέω derivatur, ut Etymologi tradunt : quoniam sc. multas fundit pluvias : recte propterea a Latinis poetis nominata Aquosa, Imbrifera, non solum Glacialis, et Nivalis : atque adeo hæc ipsa vox Hyems putatur ex Græco ὕειν facta, eandem ob causam. Itidem vero Homero [Il. P. 549] χεῖμα δυσθαλπὲς dicitur, et ὀμβρηνὸν ab Hesiodo Op. [452] : Χείματος ὥρην Δεικνύει ὀμβρηνοῦ, Imbriferæ hyemis. Rursum Hom. Od. H, [118] : Τάων οὔποτε καρπὸς ἀπόλλυται, οὐδ' ἐπιλείπει Χείματος οὐδὲ θέρευς ἐπετήσιος. [Accus. Χεῖμα, Hiemis tempore, ib. Λ, 190 : Ἀλλ' ὅτε χεῖμα μὲν εὖδει ... αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθῃσι θέρος κτλ.] Et Hesiod. Op. [640] : Ἄσκρη χεῖμα κακὴ, θέρει ἀργαλέη, οὐδέποτ' ἐσθλή. [Quo loco utitur Lucian. Pseudol. c. 19.] Ubi nota eum dixisse χεῖμα pro χείματι, forsan subaudito κατὰ aut alia præp. [Æsch. Ag. 5 : Τοὺς φέροντας χεῖμα καὶ θέρος βροτοῖς (ἀστέρας· et similiter Mœro ap. Athen. 11, p. 491, C)· Prom. 452 : Οὔτε χείματος τέκμαρ οὔτ' ἀνθεμώδους ἦρος. Plato Axioch. p. 371, D : Οὔτε χεῖμα σφοδρὸν οὔτε θάλπος ἐγγίγνεται. || Tempestas, Procella. Æsch. Ag. 199 : Πικροῦ χείματος ἄλλο μῆχαρ· 900 : Κάλλιστον ἦμαρ εἰσιδεῖν ἐκ χείματος· ubi figurate dictum de fortuna adversa, et ib. 627. Eur. Andr. 749 : Χείματος ἀγρίου τυχοῦσα· 892 : Ὦ ναυτίλοισι χείματος λιμὴν φανείς· Suppl. 227 : Χείματος προβλήματα. Idem ap. Strab. 8, p. 366, de regione : Οὔτ' ἐν πνοαῖσι χείματος δυσχείμερον. Anth. Pal. 12, 156 : Μεγάλῳ χείματι πλαζόμενος. Plutarch. Mor. p. 129, A : Πόρρωθεν ἐξευλαβεῖσθαι πρὸ χείματος, verbis ex poeta aliquo adumbratis, ut sequentia ostendunt.] Idem et χειμὰν affert pro χειμῶνα : quod si mendo caret, est a nominativo dorico Χειμὰ pro χειμὴ, Hyems. [Manifestum est χειμὰν librarii errore scriptum esse pro χεῖμα.]

[Χειμαδεύω, Hiberno. Strabo 4, p. 205 : Μεσσάλας πλησίον αὐτῶν χειμαδεύων. Onesander c. 9, p. 42.]

[Χειμαδίζω, idem. Joseph. A. J. 18, 3, 1 : Στρατιὰν ... μεθιδρύσας χειμαδιοῦσαν ἐν Ἱεροσολύμοις. Ibid. 5, 3 : Ἀνεκάλει τὸ στράτευμα ἐπὶ τὰ οἰκεῖα ἕκάστου χειμαδιοῦντος.]

Χειμάδιος, [ία, ιον,] Hybernus : ut χειμάδιος δύναμις, Hybernæ copiæ, Bud. ex Dem. [p. 49, 3] : Ὑπάρχει δ' ὑμῖν χειμαδίῳ μὲν χρῆσθαι τῇ δυνάμει, Λήμνῳ καὶ Θάσῳ καὶ Σκιάθῳ, καὶ ταῖς ἄλλαις ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ νήσοις· ἐν αἷς καὶ λιμένες, καὶ σῖτος, καὶ ἃ χρὴ στρατεύμασι, πάνθ' ὑπάρχει. [Verba τῇ δυνάμει, quæ interpretes exemplis defendunt parum aptis, recte ejecit Valcken. ad Herodot. 8, 112. Sunt enim glossema ad ὑμῖν adscripta, quasi non sponte intelligatur non populum Atheniensem totum, sed exercitum tantum in hibernacula illa se conferre debere. Eadem locutio ap. Heliodor. 5, 18 : Χειμαδίῳ χρήσονται τῇ νήσῳ. G. D.] Sed sunt qui χειμαδίῳ hic separent a δυνάμει, et cum eo subaudiant τόπῳ, χειμαδίῳ χρῆσθαι interpretantes Hybernis uti; sicut ap. Suid. [et Etym. p. 810, 1] legimus, Χειμαδίῳ τόπῳ, ἐφ' οὗ ἄν τις δύναιτο χειμῶνος ἐγκαθορμίσασθαι. [In Lex. rhet. Bekk. Anecd. p. 316, 16 : Χειμάδια· τόπος ἐφ' ὃν κτλ. Apud Hesych. : Χιμαδίῳ· χειμῶνος· de qua glossa dixit HSt. s. v. Χίμαιρα. Strabo 11, p. 522 : Τὸ χειμάδιόν ἐστιν αὐτοῖς ἐν Σελευκείᾳ· 524 : Ἦν τὰ Ἐκβάτανα χειμάδιον τοῖς Πέρσαις. Joseph. Ant. Jud. 14, 3, 2 : Ἀναλαβὼν

τὴν δύναμιν ἐκ τῶν χειμαδίων· et ibidem 15, 4. Liban. vol. I, p. 455, 18 : Παλαιὸν βασιλέων χειμάδιον ἡ πόλις· et p. 488, 14. Dio Cassius locis non paucis aliique recentiores, ut Leo Tact. 6, 1 : Εἴτε παρὰ χειμαδίου εἴτε παρὰ φοσσάτου.] Itidemque ap. Polluc. 1, [62]: Χειμάδια χωρία. Ex Herodoto autem [2, 22] : Ἐς χειμαδίην φοιτῶσι, Se conferunt hybernatum, In hybernacula se recipiunt. Pro quo forsan reponendum χειμασίην [ut nunc ex codd. legitur. Idem vitium Onesandr. c. 9, p. 42 : Ἐν ταῖς χειμαδείαις γυμναζέτω τὰ στρατόπεδα, quod aut ταῖς χειμασίαις scribendum cum Schwebelio aut τοῖς χειμαδίοις. G. D. Philostrat. 2, 1, 31, διαλεχθεὶς ὑπὲρ τῶν τοῦ πολέμου χειμαδίων. Julian. Imp. p. 278, A, πρὸς τὰ χ. πάλιν ἐπανελθών. Χειμάδιος ὥρα, Hibernum tempus, Euseb. Hist. eccl. p. 355, A, et Dem. ev. p. 488, A. Hase.]

Χειμάζω, fut. άσω, Hyemo, Hyberno, Hyemem traduco, Hyemem dego s. transigo. [Phryn. in Bekk. An. p. 43, 1 : Θερίζειν καὶ χειμάζειν· τὸ διάγειν ἐν τῇ τοῦ θέρους ὥρᾳ καὶ ἐν τῇ τοῦ χειμῶνος. Hesych. : Χιμάζειν, τὸν χειμῶνα διάγειν. Χιμάζω, παραχειμάζω. Aristoph. Av. 1097 : Χειμάζω δ' ἐν κοίλοις ἄντροις. Xen. OEc. 5, 9 : Χειμάσαι πυρὶ ἀφθόνῳ καὶ θερμοῖς λουτροῖς ποῦ πλείων εὐμάρεια ἢ ἐν χωρίῳ; Isocr. p. 150, D : Χειμάζοντες ἐν τοιούτοις (ἱματίοις) ἐν οἷς οὐ βούλομαι λέγειν. Longe frequentius de exercitu hibernante, ut ap. Herodot. 8, 133, : Μαρδόνιος περὶ τὴν Θεσσαλίαν ἐχείμαζε· qui scriptor sæpius verbo χειμερίζειν eadem signif. utitur. Xenoph. Hell. 1, 2, 15 : Ἐνταῦθα ἐχείμαζον Λάμψακον τειχίζοντες· 3, 2, 1 : Ἐν τῇ φιλίᾳ χειμάζων.] Demosth. Philipp. 4, [p. 135 extr.] : Ἐν τῷ βαρβάρῳ [legitur βαράθρῳ] χειμάζειν, In solo barbarico hyemare. [Polyb. 27, 15, 2; Diodor. 19, 37. Plutarch. V. Pyrrhi c. 30 : Αὐτόθι χειμάσαι· V. Eumen. c. 15 : Καλῶς κεχειμακότες.] Athen. 12, [p. 513, F] de Persarum regibus : Ἐχείμαζον μὲν ἐν Σούσοις, ἐθέριζον δὲ ἐν Ἐκβατάνοις· paulo post, de Parthorum regibus, Ἐαρίζουσι μὲν ἐν Ῥαγαῖς, χειμάζουσι δὲ ἐν Βαβυλῶνι. [Eadem opposita ap. Achill. Tat. 1, 1 : Ὡς χειμάζειν μὲν ταύτῃ τὰς ὁλκάδας ἐν γαλήνῃ, θερίζειν δὲ τοῦ λιμένος ἐς τὸ προκόλπιον. Ælian. N. A. 3, 13 : Οὕτω μὲν δὴ θερίζουσί τε καὶ χειμάζουσιν αἱ γέρανοι.] Herodian. [5, 5, 3] : Ἐλθὼν δὲ εἰς Νικομήδειαν, ἐχείμαζε, τῆς ὥρας τοῦ ἔτους οὕτως ἀπαιτούσης, Ibi hyemabat. || Tempestate jacto s. vexo, s. Hyemali tempestate jacto aut vexo : quoniam ea anni pars tempestuosior est et procellis sævior; ut deus χειμάζειν dicitur quum ejusmodi tempestate naves jactat mari procellis commoto, s. quum mare tempestatibus agitat. Xenoph. [OEc. 8, 16] : Οὐ γὰρ ἐγχωρεῖ, ὅταν χειμάζῃ ὁ θεὸς ἐν τῇ θαλάσσῃ, οὔτε μαστεύειν ὅτου ἂν δέοι, οὔτε δυστραπέλως ἔχον διδόναι, Si quando deus in mari tempestate excitata navim jactet. Potest enim subaudiri accus. τὴν ναῦν, ut χειμάζειν πόλιν aliquid dicitur pro Tempestate jactare, Vexare veluti furibunda procella. Ita enim Soph. OEd. T. p. 153 [101] : Ἀνδρηλατοῦντας, ἢ φόνῳ φόνον πάλιν Λύοντας, ὡς τόδ' αἷμα χειμάζον πόλιν· de sanguine Laii interempti, qui tempestates et turbas in urbe dabat. [Plutarch. Mor. p. 195, D : Προὔλεγον τὴν ἀπὸ τῶν ὀρῶν νεφέλην ὅτι χειμάσει ποτὲ ἐφ' ἡμᾶς. « Impersonaliter, seu intellecto ὁ θεὸς nominativo, Χειμάζει, Furit, Durat tempestas, Herodot. 7, 191 : Ἡμέρας γὰρ δὴ ἐχείμαζε τρεῖς. » Schw. Theophr. De sign. 6, 3, 1 : Τὸ σελήνιον ἐὰν ὀρθὸν ᾖ μέχρι τετράδος ... χειμάσει μέχρι διχοτόμου. Γέρανοι ἐὰν πρῳὸ πέτωνται ... πρῳὸ χειμάσει· ἐὰν δὲ ὀψὲ καὶ πολὺν χρόνον, ὀψὲ χειμάσει. Symm. Job. 37, 6 : Χειμάσει. Soph. OEd. C. 1504 : Θεοῦ τοιαῦτα χειμάζοντος· ubi fulminum et tonitruum vehementiam significat. || Tempestate vexo, cum accus. vel loci vel personæ. Diodor. 1, 41 : Ταύτην τὴν περίστασιν χειμάζειν τοὺς τόπους.] Unde pass. Χειμάζομαι, Tempestate vexor, Coorta tempestate jactor [Hesych. : Ἐχειμάσθη, ἐταράχθη, τὴν ζάλην ὑπέμεινε]; sed peculiariter hyberna tempestate, s. quam hyeme in mari solet cooriri : ut navis χειμάζεσθαι dicitur Thuc. 3, p. 106 [c. 69] : Ὡς τότε φεύγουσαι, ἔκ τε τῶν Ἀθηνῶν ἐπιδιωχθεῖσαι καὶ πρὸς τῇ Κρήτῃ χειμασθεῖσαι, καὶ ἀπ' αὐτῆς σποράδες πρὸς τὴν Πελοπόννησον κατηνέχθησαν, Ad Cretam tempestate jactatæ. Idem 8, p. 273 [c. 32] : Καὶ χειμασθεισῶν τῶν νεῶν, ὕστερον ἀφικνοῦνται ἄλλαι ἄλλοθεν ἐς τὴν Χίον, ubi schol. exp. διασπαρεισῶν ὑπὸ χειμῶνος, Tempestate dispersis et disjectis æquore toto. Et 8, p. 287 [c. 80], de Peloponnesiorum navibus : Ἀπάρασαι ἐς τὸ πέλαγος, ὅπως λάθοιεν ἐν τῷ πλῷ τοὺς Ἀθηναίους, χειμασθεῖσαι, καὶ αἱ μὲν Δήλου λαβόμεναι αἱ πλείους μετὰ Κλεάρχου, καὶ ὕστερον πάλιν ἐλθοῦσαι ἐς Μίλητον, αἱ δὲ μετὰ Ἐλίξου ἐς τὸν Ἑλλήσποντον διασωθεῖσαι, i. e. χειμῶνι χρησάμεναι, ut Antiphon loquitur, s. ταραχθεῖσαι ὑπὸ χειμῶνος, Tempestate turbatæ et dissipatæ, schol. Idem 2, p. 57 [c. 25] : Ἀνέμου δὲ κατιόντος μεγάλου, χειμαζόμενοι ἐν ἀλιμένῳ χωρίῳ. [Plato Ion. p. 540, B : Ἐν θαλάττῃ χειμαζομένου πλοίου· Erast. p. 136, D : Ἐν νηὶ χειμαζομένῃ· Phileb. p. 29, A.] Sic Plutarch. De def. orac. [p. 426, D] : Οἱ Τυνδαρίδαι τοῖς χειμαζομένοις βοηθοῦσι, Opem ferunt iis qui tempestate jactantur : sc. ἐπερχόμενοί τε καὶ μαλάσσοντες βίᾳ τὸν πόντον ὠκείας τ' ἀνέμων ῥιπάς : unde et σωτῆρες nominantur, i. e. Servatores et sospitatores eorum qui in mari periclitantur, et ab iisdem invocantur. Apud Eundem in Apophth. et in lib. De laude propria, nec non in Vitis, Themistocles [c. 18] sese platano comparat, Ἣ ὑποτρέχουσι χειμαζόμενοι, γενομένης δὲ εὐδίας τίλλουσι παρερχόμενοι· coorta enim tempestate solent viatores subter arbores se recipere, ne vel ab imbre madefiant vel a grandine verberentur. Aristoph. Ran. [361] : Τῆς πόλεως χειμαζομένης. [Hoc metaph. dictum est de civitate publicis calamitatibus agitata et afflicta, quemadmodum πόλις χειμασθεῖσα dicta est ap. Eurip. Suppl. 269. Qui frequens verbi usus est in poesi pariter atque in prosa. Æsch. Prom. 562 : Τίνα φῶ λεύσσειν τόνδε χαλινοῖς ἐν πετρίνοισιν χειμαζόμενον· 840 : Ἀφ' οὗ παλιμπλάγκτοισι χειμάζει δρόμοις. Soph. Ph. 1460 : Ἑρμαῖον ὄρος παρέπεμψεν ἐμοὶ στόνον ἀντίτυπον χειμαζομένῳ· Ant. 391 : Ταῖς σαῖς ἀπειλαῖς αἷς ἐχειμάσθην τότε. Eurip. Hippol. 315 : Ἄλλῃ ἐν τύχῃ χειμάζομαι· Ion. 966 : Δόμων σῶν ὄλβος ὡς χειμάζεται. Plato Theæt. p. 170, A : Ὅταν ἐν στρατείαις ἢ νόσοις ἢ ἐν θαλάττῃ χειμάζωνται· Lach. p. 194, C : Ἀνδράσι φίλοις χειμαζομένοις ἐν λόγῳ καὶ ἀποροῦσι, et simil. Phileb. p. 29, B. Annotavit hunc usum verbi Ammon. p. 146 : Χειμάζειν οὐ μόνον τὸ παραχειμάζειν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐνοχλεῖν, ὡς Μένανδρος Ἡνιόχῳ, reprehendit Phryn. Epit. p. 387 : Ἐπιχειμάζεις σαυτὸν, Μένανδρος εἴρηκεν ἐπὶ τοῦ λυπεῖν, καὶ Ἀλεξανδρεῖς ὁμοίως. Πειστέον δὲ τοῖς δοκίμοις τοῖς μηδ' εἰδόσι τοὔνομα· ubi Lobeck. : « Ad hanc signif. pluribus viis perveniri potuit; una est a vi febris ducta, ut χειμῶνα καὶ τρόμον conjunxit Plato, unde χειμάζεσθαι sæpe significat Æstu febrique jactari. Hippocr. De diæt. 3, 1, vol. 2, p. 64 : Ἀγαθὸν τῷ σώματι χειμάζεσθαι. Galen. vol. 7, p. 217 : Ὅταν ὑπὸ ῥίγους σφοδροῦ χειμάζωνται, et in universum de morborum jactatione tum sæpe alias tum ab Epicuro dictum, qui ut Diog. L. refert 10, 137, τὰς ψυχικὰς ἀλγηδόνας χείρους λέγει τῶν σωματικῶν· τὴν γοῦν σάρκα διὰ τὸ παρὸν μόνον χειμάζειν (pro passivo), τὴν δὲ ψυχὴν καὶ διὰ τὸ παρελθὸν καὶ τὸ μέλλον, eademque imagine idem usus Epicurus : Λύεται πᾶς ὁ τῆς ψυχῆς χειμών. Æsop. Fab. 276, p. 181 Cor. : Σφὴξ ἐπὶ κεφαλὴν καθίσασα καὶ συνεχῶς τῷ κέντρῳ πλήττουσα ἐχείμασε. In aliis locis procellæ significatio modo clarius modo obscurius elucet. Plato Polit. p. 273, D : Κηδόμενος μὴ ὁ κόσμος χειμασθεὶς (ὑπὸ ταραχῆς διαλυθεὶς) ... δύῃ. Aristot. Poet. c. 17 : Χειμαίνει ὁ χειμαζόμενος, Perturbat perturbatus. Gorgiæ Decl. p. 107 ed. Reisk. : Οἱ δοῦλοι ἑκόντες ἐπ' ἐλευθερίᾳ, χειμαζόμενοι δὲ δι' ἀνάγκην κατηγοροῦσιν· in quo exemplo adumbrata a prioribus significatio affligendi omnibus partibus expressa cernitur. Plutarch. Mor. p. 466, B : Ταῦτα καὶ πλουσίους χειμάζει καὶ πένητας. Liban. vol. 4, p. 684 : Χειμαζομένης ὑπὸ τοῦ νοσήματός σοι τῆς ψυχῆς. Τὰς ψυχὰς κεχειμασμένοι Euseb. H. E. 9, 1, p. 441. Eadem cruciandi signif. Liban. vol. 1, p. 28; Sext. Emp. Adv. Eth. 11, p. 714. Alexandrinorum exx. ministrant Bielius in Thes. et Schleusner. in Lexico N. T. » Χειμαζόμενοι, Dæmoniaci, ap. Clem. Constitt. Apost. 8, 35 et 37, aliosque indicatos ab Ducangio vol. 2, p. 1742. Χειμάζεσθαι περί τι Plutarch. Mor. p. 467, E : Πλάτωνι χειμασθέντι περὶ τὴν Διονυσίου φιλίαν, i. e. Qui perdiderat Dionysii amicitiam. Dionys. Ep. ad Pomp. 2, 6 : Μάλιστα χειμάζεται περὶ τὴν τροπικὴν φράσιν.] Item Χειμάζομαι si-

gnificat Infestor, Hyberna frigora patior. Theophr. de sylvestribus arboribus loquens [H. Pl. 4, 14, 1]: Συμφέρειν δὲ πᾶσι χειμασθῆναι· μὴ χειμασθέντα γὰρ, κακοβλαστότερα γίνεσθαι· C. Pl. 2, [1, 7]: Ἐν αἷς αἱ πλεῖσται φθοραὶ γίνονται τῶν καρπῶν ἐρυσιβουμένων τε καὶ ἀποκεκομμένων καὶ ἀποπιπτόντων, καὶ τὸ ὅλον χειμαζομένων, de iis loquens quæ præmature germinant florentque. Ibid. [3, 20, 7]: Ὅπως ἡ γῆ ἡλιωθῇ καὶ χειμασθῇ καθ' ἑτέραν τὴν ὥραν, Plin. Ante annum scrobes fieri, ut solem pluviasque combibant. || Affertur et ἐχείμαζε pro Tempestas perstitit. [E loco Herodoti 7, 191 supra allato. || Χειμαζόμενοι inscripta fuit Cratini comœdia. || De scriptura per ι Χιμάζω v. s. v. Χίμαιρα.]

Χειμαίνω, fut. ἀνῶ, i. q. χειμάζω, itidemque Χειμαίνομαι, i. q. χειμάζομαι, ut ap. Herodot. [8, 118] χειμαίνεσθαι Bud. testatur accipi pro Tempestate vexari, ut χειμάζεσθαι supra. [Metaph. Pind. Pyth. 9, 56: Φόβῳ δ' οὐ κεχείμανται φρένες.] Veruntamen et χειμαίνω pro χειμάζομαι ponitur neutraliter, ut Aristot. De poet. [c. 17]: Ὅσα δὲ δυνατὸν καὶ τοῖς σχήμασι συναπεργαζόμενον ποιεῖν· πιθανώτατοι γὰρ ἀπὸ τῆς αὐτῆς φύσεως οἱ ἐν τοῖς πάθεσιν εἰσί· καὶ χειμαίνει ὁ χειμαζόμενος, καὶ χαλεπαίνει ὁ ὀργιζόμενος ἀληθινώτατα. || Porro ut impersonaliter dicitur χειμάζει pro Tempestas oritur s. Frigus est, ita et χειμαίνει [Leonidas Tar. Anth. Pal. 7, 652: Θάλασσα ... ἄγρια χειμήνασα]: unde participio absoluto χειμαίνοντος dicitur pro ὅταν χειμαίνῃ, s. ὅταν χειμάζῃ, ut ὄντος pro ὅταν ὄῃ. Theocr. 9, [20]: Ἐν πυρὶ δὲ δρυΐνῳ χορία ζεῖ, ἐν πυρὶ δ' αὖαι Φαγοὶ, χειμαίνοντος, Quum hyems et tempestates sæviunt. [Philo vol. 1, p. 680, 47, χειμαίνοντι καὶ κυματουμένῳ πελάγει. Id. ap. Euseb. Pr. ev. p. 394, D, θέρη χειμαίνοντα. Imperson. Χειμαίνει, Tempestas est, Hiemat, frequentissimum apud eos qui de meteorologia scripserunt, velut ap. Gemin. Elem. astron. p. 65, E; 66, B; 67, A et D; Ptolem. De appar. p. 77, A et C; 78, C et D; 85, B, aliosque. Hase. Metaph. Meleag. Anth. Pal. 12, 157: Χειμαίνει δ' ὁ βαρὺς πνεύσας Πόθος.]

Χειμάμῦνα, ἡ, Hyemis (s. Hyemalis frigoris hybernorumque imbrium) propulsatrix, Hyemis injuriam arcens. Ita dicitur Læna quædam crassa, eandem ob causam nominata Ἀλεξάνεμος sive Ἀλεξήνεμος, quoniam ventos propulset et arceat a corpore humano sua crassitie et densitate. Ait enim Eustath. p. 1490, synonyma esse ἀλεξάνεμον χλαῖναν et χειμάμυναν, quoniam ὅμοια sunt ἀλέγειν ἄνεμον καὶ χειμῶνα ἀμύνεσθαι, ut ἀλεξίκακος quoque et κηραμύντης· et p. 1767: Εἶδοῖεν παχεῖαν χλαῖναν κατὰ τοῦ χειμῶνος· ὁποία τις ἡ μὴ μόνον ἀλεξήνεμος λεγομένη, ἀλλὰ καὶ χειμάμυνα, ὡς ἐν Ῥητορικῷ κεῖται Λεξικῷ· ἐκεῖνο μὲν, διὰ τὸ ἀλέγειν (ὅ ἐστιν ἀποσοβεῖν) τὸν ἄνεμον· τοῦτο δὲ, διὰ τὸ ἀμύνειν τὸ χεῖμα, ἃ δὴ τῆς αὐτῆς ἐννοίας εἰσί. Hesych. quoque χειμάμυναν esse dicit quam Hom. ἀλεξάνεμον vocat. Vide et Χείμαστρον paulo infra. [Pollux 7, 61: Τὸ χειμερινὸν ἱμάτιον χείμαστρον ἂν λέγοις, καὶ χλαῖναν δὲ παχεῖαν, ἣν χειμάμυναν μὲν Αἰσχύλος, Ὅμηρος δὲ ἀλεξάνεμον κέκληκεν. Χειμάμυναν cum Homerico ἀλεξάνεμος componunt etiam Hesychius et gramm. Bachm. Anecd. vol. 1, p. 415, 5, prior omisso poetæ nomine, alter Sophoclem, fortasse errore pro Æschylo, nominans. G. Dindorf.]

Χείμαρος, ὁ, dicitur ὁ ὑπὸ τὴν τρόπιν πάσσαλος, οὗ ἐξαιρουμένου τὸ ὕδωρ προχωρεῖ: alio nomine dictus Εὐδιαῖος, ut Hesiodi scholiastæ annotant, Proclus, Moschop., Tzetzes. [Vide Hesych. v. Εὐδιαῖος.] Est igitur Paxillus s. Clavus ligneus sub carina, in foramine quodam fixus, quo exempto defluit aqua in sentina collecta ex pluviis, vel quam rimæ receperint. Id quod fit, quum in litus subducuntur, et ex mari in siccum trahuntur. Hesiod. Op. [628]: Νῆα δ' ἐπ' ἠπείρου ἐρύσαι, πυκάσαι τε λίθοισι Πάντοθεν, ὄφρ' ἴσχωσ' ἀνέμων μένος ὑγρὸν ἀέντων· Χείμαρον ἐξερύσας, ἵνα μὴ πύθῃ Διὸς ὄμβρῳ, Extracto eo, qui sub carinam est, paxillo, ne eam Jovialis putrefaciat imber. [Eustath. Il. p. 858, 39.]

[Χείμαρος, ὁ, n. pr. V. Χείμαρρος in fine.]

Χείμαῤῥος, sive Χειμάῤῥοος, ὁ, ἡ, ex quo per contr. Χειμάῤῥους, Hyeme fluens, ὁ τῷ χείματι ῥέων. Quam signif. habet cum subst. ποταμός. Etym. [M. p. 810, 13: Χειμάρρους· χειμερινὸς ποταμός· παρὰ τὸ ἐν τῷ χειμῶνι ῥεῖν· καὶ γίνεται παρὰ τὸ χέειν ἅμα· καὶ ἀπὸ τοῦ ῥέειν καὶ τοῦ χειμών, γίνεται χείμαρρος· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο, χειμάρροος· καὶ κατὰ συναίρεσιν, χειμάρρους· κλίνεται χειμάρρου. De accentu formæ trisyllabæ in casibus in ος, ον vel οι exeuntibus dissenserunt grammatici, quorum opiniones Eustath. p. 496, præeunte partim schol. vet. ad Il. Δ, 452, exposuit: Ἰστέον ὅτι γενικὸν μὲν ὄνομα τὸ ποταμοὶ, εἰδικὸν δὲ τὸ χείμαρροι, καὶ ὅτι τὸ χείμαρροι, ὡς ἐν τοῖς Ἀπίωνος καὶ Ἡρῳδώρου φαίνεται, Πτολεμαῖος μὲν ὁ Ἀσκαλωνίτης παροξύνει ὡς ἀπὸ τοῦ χειμάρρους, ἵνα φέρῃ τὸν τόνον τῆς ἐνικῆς εὐθείας· Νικίας δὲ προπαροξύνει πιθανώτερον ἐκ τοῦ χειμάρροος, ἵνα ἔχῃ συγκοπὴν ἐκ τοῦ χειμάρροοι ... Ὁ δὲ Ἡρῳδιανὸς ἑτεροῖόν τι λέγει ἐν οἷς φησιν ὅτι χειμάρρους ῥητέον σὺν τῷ υ, ἀλλ' οὐχ ὡς τινες χείμαρρος· τὰ γὰρ εἰς ους ἁπλᾶ κατὰ τὴν σύνθεσιν φυλάσσει τὸ υ, οἷον νοῦς σύννους ... οὕτω γοῦν καὶ ῥοῦς χειμάρρους. Ὅμηρος «χειμάρρους κατ' ὄρεσφι» καὶ πάλιν χειμάρροοι, ἀλλ' οὐ χείμαρροι ὡς οἱ πολλοὶ φασίν. Ὡς γὰρ ἀπὸ τοῦ ἀλκίνους ἀλκίνοι, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ χειμάρρους χειμάρροι. Quibuscum comparandæ aliæ annotationes Eustathii p. 525, 31; 858, 38; 925, 10. Recte autem Herodianus χείμαρρος reprehendit, etsi non magis quam Ptolemæus, Nicias aliique veteres grammatici animadvertit in locis Homericis Il. Δ, 452, E, 88, Λ, 493, χείμαρροι χειμάῤῥῳ χειμάρρους nihil aliud esse quam veterum librariorum errores, qui antiquam obliteraverint scripturam χειμάροοι χειμαρόῳ χειμαρόους, quemadmodum ὠκυρόῳ ποταμῷ pro ὠκυῤῥόῳ dixit Homerus Il. E, 598: quod pridem animadvertit Payne Knight. Duplici ρ usus est Hom. Il. N, 138, ubi metrum postulabat: Ποταμὸς χειμάῤῥοος ὥσῃ, pariterque Æschylus fr. 280 (ap. Longin. c. 3): Πλεκτάνην χειμάῤῥοον, quemadmodum fragm. 304 dixit Νεῖλος ἔνθ' ἑπτάῤῥοος. G. D.] Dicitur enim χείμαῤῥος ποταμὸς, Fluvius hyeme fluens: peculiariter de iis qui fluunt hyeme tantum, quum magni cecidere imbres, aut magnæ nives solutæ sunt, æstate autem siccescunt. Sic Ovid.: Fontis habes instar pluviasque nivesque solutas; Quas tibi divitias pigra ministrat hyems. Horat. vocat Flumen hybernum: ruebat Flumen ut hybernum, fertur quo rara securis. Latini Torrentem appellant. Hom. Il. Δ, [452]: Ὡς δ' ὅτε χείμαῤῥοι ποταμοὶ κατ' ὄρεσφι ῥέοντες Ἐς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὄβριμον ὕδωρ· E, [88]: Ποταμῷ πλήθοντι ἐοικὼς Χειμάῤῥῳ, ὅστ' ὦκα ῥέων ἐκέδασσε γεφύρας· Λ, [493]: Ὡς δ' ὁπότε πλήθων ποταμὸς πεδίονδε κάτεισι Χειμάῤῥους κατ' ὄρεσφιν ὀπαζόμενος Διὸς ὄμβρῳ, Πολλὰς δὲ δρῦς ἀζαλέας, πολλὰς δέ τε πεύκας Ἐσφέρεται, πολλὸν δέ τ' ἀφυσγετὸν εἰς ἅλα βάλλει, ut Virg. Æn. 2: In segetem veluti quum flamma furentibus austris Incidit, aut rapidus montano flumine torrens Sternit agros, sternit sata læta, boumque labores, Præcipitesque trahit sylvas: stupet inscius Alto Accipiens sonitum saxi de vertice pastor. Et Æn. 10: Talia per campos edebat funera ductor Dardanius, torrentis aquæ vel turbinis atri More furens. Et rursum, Qua saxa rotantia late Intulerat torrens arbustaque diruta ripis. Idem alibi Torrentia flumina dicit. [Homerum sola usum esse forma quadrisyllaba χειμάροος vel χειμάῤῥοος supra dicebam, nec dubitandum quin Theognis quoque v. 348, χειμαρόῳ ποταμῷ scripserit, non quod nunc legitur χειμάῤῥῳ π. Forma contracta usi sunt Epici posteriores et Attici. Sic Apoll. Rh. 3, 71: Χείμαρροι καναχηδὰ κυλινδόμενοι φορέοντο· quod χειμάρροι scribendum erit παροξυτόνως, nisi Apollonius grammaticorum errorem ab Herodiano, cujus verba supra apposui, notatum secutus est. Theocr. 22, 50: Χειμάῤῥους ποταμός. Soph. Ant. 712: Ῥείθροισι χειμάῤῥοις. Eur. Bacch. 1091: Χειμάῤῥου νάπης· Tro. 449: Ὕδατι χειμάῤῥῳ.] Sed notandum in prosa omisso subst. ποταμὸς, simpliciter dici χείμαῤῥος s. χειμάῤῥους, ut supra in Ἐκχαραδρόω. [Plato Leg. 5, p. 736, A: Τὰ μὲν πηγῶν, τὰ δὲ χειμάῤῥων. Xenoph. Hell. 4, 4, 7: Διαδύντι διὰ χειμάῤῥου· Cyneg. 6, 5: Χειμάῤῥους ἀενάους. Demosth. p. 278, 8. Polyb. 4, 41, 9; 40, 3, 2. Aristid. vol. 1, p. 128, 20: Οἱ ἀέναοι ποταμοὶ τῶν χειμάῤῥων οὐδὲν ἀλλοιότερον διετέθησαν· 132, 11. Plutarch. V. Lys. c. 29. V. Pomp. c. 19: Ἐπιέναι μυριάσι πεντεκαί-

ὀεκα στρατιᾶς ὥσπερ χειμάρρουν ἐξαίφνης πιμπλάμενον, ut Julian. p. 29, D, dixit : Κελτῶν ... φερομένων ἐπ' αὐτὴν καθάπερ χειμάρρου ἐξαίφνης, ubi alia ejusdem comparationis exx. collegit Wyttenb. p. 36 ; quibus addatur Pollux 6, 129, 146, ubi χειμάρρους inter convicia τοῦ θορυβοῦντος τὸ δημόσιον et τοῦ πολλὰ οὐ μὴν κεκριμένα λέγοντος memoratur. Lucian. Hermot. c. 86, Cyn. c. 18. Sæpissime apud LXX (ubi semel male χείμαρρον Psalm. 123, 4); in N. T. vero semel tantum Ev. Jo. 18, 1.] Sic Herodian. 3, [3, 10] : Ὄμβρων μεγίστων καταῤῥαγέντων, χιόνος τε πολλῆς, μέγας καὶ σφοδρὸς χειμάῤῥους καταῤῥαχθεὶς, ἐμποδισθέντος αὐτῷ συνήθους δρόμου, καὶ τοῦ ἐρύματος ἐπισχόντος τὸ ῥεῖθρον, πολὺς καὶ βίαιος γενόμενος. Plutarch. [Mor. p. 5, E. Dio Cass. 74, 10] et Longin. : Χειμάῤῥου δίκην. In Χαράδρα autem, quod interdum esse synonymum huic χειμάῤῥους docui, habes ex Dem. [p. 1277, 5], Τοὺς ἐκ τῶν οἰκιῶν χειμάῤῥους, Torrentes quos domus faciunt, magno sc. imbre delapso cœlitus. Sæpe enim imbrifero tempore accidit ut aquæ quæ ex suggrundis per canales defluunt in cortem, aliquid torrenti simile efficiant. Nonnunquam tamen et substantivum additur, ut quum Philo V. M. 1 dicit, Ποταμὸς οὐδεὶς, οὐκ αὐθιγενὴς, οὐ χειμάῤῥους· aliquanto post, Ποταμῶν αὐθιγενῶν καὶ χειμάῤῥων φοράς. Et Theophyl. Ep. 10 : Ποταμῶν ῥεῖθρα χειμάῤῥων τε καὶ ἀεννάων. Ubi etiam nota opponi αὐθιγενεῖς s. ἀεννάους ποταμοὺς et χειμάῤῥους. [Adde Herodot. 3, 81 : Χειμάῤῥῳ ποταμῷ ἴκελος· nisi hic χειμαῤῥόῳ scripsit. Polyb. 4, 70, 7, et χείμαρρος ποταμὸς ap. Pausan. 1, 35, 7 ; 9, 33, 7 ; 10, 37, 3, quod χειμάῤῥους scribendum erit, nisi Pausanias Homericis, de quibus dicebam, exemplis inductus forma vitiosa usus est supra et illis locis et 2, 36, 7, ubi nomen pr. fluvii est : Τόν τε Ἐρασῖνον διαβήσῃ καὶ ἐπὶ τὸν Χείμαρρον ποταμὸν ἀφίξῃ. Eadem de aliis aliorum exemplis dubitatio est, velut Pollucis 1, 187, ubi χείμαρροι προπαροξυτόνως scribitur pro χειμάῤῥοι, licet 6, 129, 146, recta reperiatur nominativi singularis forma χειμάῤῥους. Schol. Aristoph. Ach. 380 : Κυκλόβορος ποταμὸς ἐν Ἀθήναις χείμαρρος. G. D.] || Est et nomen propr., teste Suida. [Suidæ gl. hæc est : Χείμαρρος καὶ Χειμάῤῥους· ὁ ἐν τῷ χειμῶνι ῥέων. Καὶ ὄνομα κύριον. Nomen simplici ρ scriptum ap. Polyb. Exc. Vat. 29, 2 : Χειμάρῳ, ἑνὶ τῶν σὺν Περσεῖ στρατευομένων. Apud Livium, qui sua ex Polybio hausit, 44, 24 : *Cum Chimaro quodam.*]

[Χειμαῤῥώδης, ὁ, ἡ, Torrenti similis. Strabo 9, p. 400 : Ποταμὸς χ. τὸ πλέον· 13, p. 616 : Χ. ποτάμιον. Eustath. p. 1379, 47 : Χειμαῤῥώδους λιβάδος.]

Χειμὰς, άδος, ἡ, Hesychio χειμὼν, Hyems. Idem tamen χειμάδα exp. χειμερινὸν ἱμάτιον, Vestem hybernam. Videtur igitur cum eo χειμὰς, quo significatur Hyems, subaudiendum ὥρα, ut sit Tempus hyemale : cum eo autem, quod Vestem hybernam denotat, ἐσθής : nec enim mere subst. esse arbitror, sed adj. pro χειμαδία. [Cum similibus nominibus in ας comparavit Lobeck. Pathol. Prol. p. 443.]

Χειμᾶσία, ἡ, Hybernatio s. Hyematio, ut Varro loquitur, i. e. Hyemis traductio s. transactio. [Herodot. 2, 22 : Γέρανοι ... φοιτέουσαι ἐς χειμασίην ἐς τοὺς τόπους τούτους· ubi edd. vet. χειμαδίην.] Polyb. [2, 54, 14] : Ἤδη συνάπτοντος τοῦ χειμῶνος Μακεδόνας ἐπ' οἴκου διαφῆκεν εἰς τὴν χειμασίαν, In hyberna dimisit, s. In hybercula : ut Liv., Loca pacata me ad hybernácula electurum. [Polyb. 2, 65, 1 ; 3, 94, 7, et 105, 11. Diodor. 19, 37 : Τὴν χ. ἔχοντες ἐκ πολλοῖς μέρεσι διεζευγμένην. Dio Cass. 79, 4.] || Χειμασία est etiam ζάλη, ταραχὴ, Procella, Tempestas, Mare turbatum hybernis procellis, Hesych. [Aristot. Probl. 26, 3 : Μετὰ δετὸν καὶ τὰς τοιαύτας χειμασίας. Julian. Imp. p. 399.]

Χειμασκέω, Hybernis exercitiis incumbo, Hyeme exerceor. Unde ap. Suid., ex Polyb. 3, p. 53 [c. 70, 4] : Τὰ δὲ στρατόπεδα χειμασκήσαντα, βελτίω τὰ παρ' αὐτῶν ὑπελάμβανε γενήσεσθαι. [Epict. Diss. 1, 2, 32.]

Χείμαστρον, τὸ, i. q. χειμὰς, Vestis hyberna, qua hyemali tempore utimur, ἐσθὴς ἐν ᾗ χειμάζομεν s. ᾗ χειμάζοντες χρώμεθα. Pollux 7, [61] : Τὸ μέντοι χειμερινὸν ἱμάτιον, χείμαστρον ἂν λέγοις· καὶ χλαῖναν δὲ παχεῖαν, ἣν χειμάμυναν Αἰσχύλος, Ὅμηρος δὲ ἀλεξάνεμον κέκληκεν. Affert autem hoc vocab. ex Aristoph. 10, c. 27 [§ 123], ubi etiam addit Comicos χλαίνης vocabulo appellasse τὰ παχέα ἱμάτια. Ita vero θέριστρον dicitur Vestimentum leve et rarum, quo æstivo tempore utimur.

[Χειματικὸς, ἡ, ὸν, Hiemalis. Schol. Oppiani Hal. 3, 459, qui χειμερίη per χειματικὴ exp. Comparandum cum Χειμωνικὸς, ἡ, ὸν, quod veteres non magis dixerunt, apud metaphrastam Nicetæ Chon. Hist. p. 379, A : Ἦν ἡ ἡμέρα ψυχρὰ καὶ χειμωνική. G. Dind.]

[Χειμάω. V. Χειμίη.]

[Χειμεθλιάω. V. Χιμετλιάω.]

[Χείμεθλον. V. Χίμετλον.]

[Χειμεία. V. Χειμία.]

Χείμερα, ap. Steph. Byz. urbs Siciliæ : cujus civis et incola dicitur Χειμεραῖος. [Apud Steph. in lemmate libri Χείμερα vel Χειμέρρα pro Χειμέρα, allato Xenophontis loco Hell. 1, 1, 37 : Σελινοῦντά τε καὶ Χειμέραν (libri rursus Χείμεραν vel Χείμερραν), additque τὸ ἐθνικὸν Χειμεραῖος (Χειμερραῖος cod. Voss.) ὡς Ἱμεραῖος. Recte Meinek. : « Totum articulum eliminandum existimo ut imperiti et pessimo codice usi interpolatoris additamentum. » Nam ap. Xenoph. nunc libri omnes recte Ἰμέραν.]

[Χειμερεία, ἡ, Tempus hibernum. Dionys. De Thucyd. jud. c. 9, p. 827 : Θερείαις καὶ χειμερείαις ἐμέρισε τὴν ἱστορίαν.]

[Χειμερίζω.] Rursum a χειμέριος est et Χειμεριοῦντας, quod Hesych. exp. διαχειμάσοντας. Est autem hoc χειμεριοῦντας, particip. futuri Attici χειμεριῶ, a them. Χειμερίζω, significante Hyberno, Hyemo, Hyemem traduco ; eam signif. habet διαχειμάζω. [Herodot. 8, 130 : Ἐχειμέρισαν αὐτοῦ· 126 : Χειμερίζοντος περὶ Θεσσαλίαν, ut χ. περὶ Μίλητον 6, 31 ; sed χειμερίσαι ἐν Θεσσαλίῃ 8, 113. Dionys. Hal. Exc. vol. 4, p. 2328 : Ἡ περὶ Οὐολούσκους χειμάζουσα δύναμις· ubi cod. Pacii χειμερίζουσα. Joseph. B. J. 1, 16, 3 : Διέπεμψεν εἰς οὓς ἐχειμέριζον σταθμούς. Themist. Or. 18, p. 221, C.] Legitur vero et ap. Suid., qui et ipse exp. χειμάζω, ἐν χειμῶνι διάγω, χειμῶνός που διάγω, afferens sine auctoris nomine, Ὁ δὲ ἐν Βερενύντῃ [Βερεκύντῃ] ἐχειμέριζε. [|| Impersonaliter Χειμερίζει, ut χειμάζει, dicitur de tempestate. Theophr. De sign. 3, 3 : Ἐὰν λύχνος ὥσπερ κέγχροις πολλοῖς κατάπλεως ᾖ, χειμερίσει.]

[Χειμερινὴ, ἡ, synonymum Sempervivi parvi ap. Diosc. 4, 90.]

[Χειμερινὸς, ἡ, όν. V. Χειμέριος.]

[Χειμέριον, τὸ, Chimerium. Steph. Byz. : Χ., ἄκρα Θεσπρωτίας (ap. Thuc. 1, 30 et 46, Strab. 7, p. 324, Pausan. 8, 7, 2). Τὸ ἐθνικὸν Χειμεριεὺς, ὡς Ἐλευθεριεύς Βιθυνιεύς Βουπρασιεύς.]

Χειμέριος, [ία, ιον et ὁ, ἡ], sive Χειμερινὸς, ἡ, ὸν, Hyemalis, Hybernus. [Χειμέριος apud bonos auctores de tempestate, χειμερινὸς de eo quod per hyemem fit vel nascitur, dici solet. Sic ἀγὼν χειμερινὸς, ὄλυνθοι χειμερινοὶ, ἥλιος χειμερινὸς, τροπαὶ χειμεριναὶ adeo crebra leguntur, ut Appian. H. R. 2, 48, p. 241 ; 2, 52, p. 247, quum τροπαὶ χειμέριοι scriberet, a recta ratione aberrasse videatur. Lobeck. ad Phryn. p. 52.] Hesiod. Sc. [478] : Ἄναυρος ὄμβρῳ χειμερίῳ πλήθων, Torrens hyemali inundatus aqua. Op. [524] : Ἥματι χειμερίῳ, ὅτ' ἀνόστεος ὃν πόδα τένδει· [565 : Χειμέρι' ... ἤματα. Et 494 :] Ὥρῃ χειμερίῃ, ὁπότε κρύος ἀνέρας εἴργον Ἰσχάνει. [Ἥματι χ. et ὥρῃ χ. etiam Hom. Il. M, 279 et Od. E, 485.] Hom. Il. B, [294] : Ἥπερ ἄελλαι Χειμέριοι [recte nunc ex codd. χειμέριαι] εἰλέωσιν ὀρινομένη τε θάλασσα, Procellæ hyemales, Tempestates hybernæ. [Γ, 222 : Ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερίῃσιν· Ψ, 420 : Χ. ὕδωρ. Μῆνες χειμεριώτατοι Herodot. 2, 68. Χ. ὄμβρος Pind. Pyth. 5, 12 ; 6, 10 ; πῦρ 4, 473 ; ζόφος Isthm. 4, 29. Id. Ol. 6, 171 : Χειμερία νυκτί· Pyth. 5, 162 : Ἀνέμων χειμερία καταπνοά. Χειμερίη χάλαζα Nicand. Th. 252. Χειμερίῃσιν Alex. 623, quod schol. exp. ταῖς χειμεριναῖς ἡμέραις vel νυξὶν vel πνοαῖς. Non legitur apud Æschylum, semel ap. Eurip. Hel. 1497, χ. ὄμβρος, ter ap. Soph., Oed. Col. 1241 : Ἀκτὰ κυματόπλῆξ χειμερία κλονεῖται. Χ. νότος Ant. 335 (et Diodor. 1, 41), et figurate χειμερίῳ λύπᾳ Phil. 1194, i. e. calamitosa. Semel ap. Aristoph. Ach. 1141 : Νίφει· βαβαιὰξ, χειμέρια τὰ πράγματα. Lucian. Amor. c. 46 : Χειμερίου θαλάττης. Ælian. N. A. 3, 13 : Θρᾴκη χειμεριώτατον χωρίων καὶ κρυμωδέστατον· et 5,

12. Polyæn. 1, 32, 2 : Χειμέριοι νεφέλαι.] Herodian. 6, [6, 2] de Illyrianis militibus : Οἱ ὑγρῷ καὶ χειμερίῳ ἀέρι ἐνειθισμένοι, Humido hybernoque cœlo insueti. [Χειμέριον ὥραν Diodor. 1, 13, qui ὥρᾳ χειμερινῇ dixit ib. c. 11. Utrumque annotavit Pollux 1, 60. Heliodor. 5, 18 : Εὔδιόν τε καὶ ἀπήμονα πλοῦν ἐν χειμερίῳ τῇ ὥρᾳ ... ἀνύσαντας. Ælian. ap. Suidam s. v. Σκότος : Τὰ τῆς ὥρας οὐδαμῇ χειμέρια ἦν· et sic absolute N. A. 1, 41 : Ὅταν μὲν ᾖ ὑπεύδια ... ἐὰν δὲ ᾖ χειμέρια· 5, 41. 7, 7 : Εἰ δὲ εἴη χ., γλαῦξ εὐδίαν μαντεύεται· 7, 11 : Καὶ γὰρ οὖν καὶ χειμέρια ἐδόκει πως· quibus in locis libri plerique χειμερία, recte rejectum ab Jacobsio.] Thuc. 3, [22] : Τηρήσαντες νύκτα χειμέριον ὕδατι καὶ ἀνέμῳ, καὶ ἅμ' ἀσέληνον, Noctem hybernis imbribus ventisque tempestuosam, simulque illunem. [Similiter Dio Cass. 35, 7 : Ἐτήρησε νύκτα ἀσέληνον καὶ ὑετῷ λάβρῳ βρονταῖς τε χειμέριον.] 2, [70] : Ὁρῶντες τῆς στρατιᾶς τὴν ταλαιπωρίαν ἐν χωρίῳ χειμερινῷ, In loco hyberno : ut Plin. dicit Hyemales provinciæ. [Nisi hoc χειμερίῳ scribendum. X. χειμέριον, λιμὴν χειμέριος et ἄκραι χειμέριοι ap. Polluc. 5, 109, et 1, 101, 115. Τὸ χειμερινόν, quod ipsum quoque fortasse χειμέριον scribendum, et εὐδιεινὸν opposita ap. Theophr. De ventis § 1. G. D.] Et apud Medicos χειμεριναὶ νόσοι et χειμερινοὶ πυρετοὶ, Hyberni morbi, Hyemales febres. Galen. Comm. 3 in 3 Epid. Hipp. : Ἀληθὲς μὲν γὰρ, ὥσπερ γε καὶ τὰς θερινὰς χειμῶνι γενομένας, ἐν θέρει λύεσθαι, τὰς δ' ἐν θέρει γεννηθείσας, ἐν χειμῶνι· θερινὰς γὰρ καὶ χειμερινὰς νόσους ἀκούειν σε χρὴ τὰς ἐν τῷ κατὰ φύσιν ἔχοντι θέρει καὶ χειμῶνι μᾶλλον τῶν ἄλλων γιγνομένας. Idem in ejusdem Hippocr. libro Περὶ διαίτης ὀξέων παθέων, annotat quosdam ap. Hippocr. χειμερινοῦ πυρετοῦ nomine simpliciter accipere τὸν ἐν χειμῶνι γινόμενον, quosdam autem τὸν οἰκεῖον φύσει χειμῶνι. Et apud Astronomos αἱ χειμεριναὶ ἀνατολαὶ, Brumales ortus : et ἡ χειμερινὴ δύσις, Occasus brumalis, hybernus, hyemalis. [X. ἀνατολαὶ Polyb. 5, 22, 3; χ. δύσεις 1, 42, 6; 3, 47, 2; 4, 77, 8. Χειμεριναὶ ἡλίου τροπαὶ Thucyd. 7, 16, Polyb. 3, 72, 3, et alibi, Plut. Mor. p. 1028, E, Lucian. Dips. c. 2; χ. ἥλιος Xen. Mem. 3, 8, 9; χ. ὥρα Pollux 1, 60, Diodor. 1, 11, Dio Cass. 36, 4, et 60, 11 : Οὐδὲν τὴν χειμερινὴν ἐσεφοίτα, ubi ὥραν intelligitur ex præcedentibus verbis : Τῶν τῇ ὥρᾳ ἐσκομισθέντων. X. μῆνες Thuc. 6, 21, et schol. Demosth. p. 118, 14 : sed in alio scholio l. 17 χειμέριος μήν. X. ὄμβρος Polyb. 9, 43, 5.] Affertur et τὴν χειμερινὴν ex Herodoto pro Per hyemem, ubi subaudiendum reliquit accus. ὥρην. Porro sunt et χειμερινὰ pocula, quorum sc. brumali tempore usus est, ut θερινὰ, quorum æstivo : hæc ampliora, illa minora : unde Alexis ap. Athen. 6, [p. 230, D] : Μὴ τῶν χειμερινῶν ἀργυρωμάτων ἡμῖν παραθῇς, ἀλλὰ τῶν θερινῶν. [Plato Critia p. 112, B : Ξυσσίτια χ. παρεσκευασμένοι· 117, B : Τὰς χ. δεξαμενάς. Pollux 7, 61. Hesych. s. v. Χείμαστρον et Mœris p. 408 : X. ἱμάτιον. Geopon. 10, 21, 11 : X. μῆλα. Demosth. p. 300, 17 : Τὴν χ. μάχην, Pugnam hieme commissam. Polyæn. 2, 18, 1 : Χειμερινὴν πολιορκίαν. Dio Chr. vol. 1, p. 227 : Ἡ χ. τῆς θήρας, Venatio hiberna. Lucian. Somn. c. 17 : X. ὄνειρος.] Notandum vero χειμέριος s. χειμερινὸς, quum de re aliqua dicitur, significare Hybernus, Hyemalis, Brumalis; quum vero de loco aliquo, significare potius Frigidus, Gelidus : ut in illo Thuc. 2, [70] : Ἐν χωρίῳ χειμερινῷ, In frigido loco. Nam si Hyberno dicas, significabitur potius Apto ad hybernandum : quem χειμάδιον Græci appellant. [Τὰ χειμερινὰ, Bruma, Plato Leg. 3, p. 683, C : Ἡ ἐκ θερινῶν εἰς τὰ χειμερινὰ τοῦ θεοῦ τρεπομένη (ἡμέρα)· 11, p. 915, D : Ὁ μὴν ἐν ᾧ τρέπεται θερινὸς ἥλιος εἰς τὰ χ.] Affertur autem et Χειμεριώτατος pro Admodum gaudens algoribus. Apud eund. Thuc. [1, 30, 46] Χειμέριον est nomen promontorii [quod v.]. At χειμερὰς Hesych. exp. χειμερινάς : quod si mendosum non est, pro χειμερίας, est a nom. Χειμερὸς significante i. q. χειμέριος et χειμερινὸς, Hybernus, Hyemalis, Brumalis. [Rectus accentus χείμερος est Arat. 1084 : Μάλα κεν τότε χείμερον ... Πληϊάδες χειμῶνα ... φορέοιεν· et ib. 797.]

[Χειμεριώδης, ὁ, ἡ, Hibernalis. Geopon. 1, 12, 23 : Ὁ χειμὼν ἀρχόμενος μὲν ἔσται ψυχρὸς, εὔκρατος δὲ μεσάζων, καὶ λήγων χειμεριώδης.]

[Χείμερος. V. Χειμέριος.]
[Χειμέτλη. V. Χίμετλον.]
[Χειμετλιάω. V. Χιμετλιάω.]
[Χείμετλον. V. Χίμετλον.]

[Χειμεὺς, έως, ὁ, Chimeus, n. pr. Inscr. Attica ap. Rangabé Antiq. Hell. vol. 2, n. 1252, p. 796 : X. Κίκωνος· ubi literas ωνος supplevit editor. Est ille haud dubie idem qui in inscr. 1533, p. 865, Χειμεὺς | Μίκονος | Λαχιάδης appellatur, ubi editor addit : « *Les deux dernières lignes sont fort indistinctes.* » Itaque dubium est utrum Μίκωνος fuerit, an Κίκωνος, quod multo rarius nomen est, de quo quæ dixi s. v. Κίκων et hoc exemplo sunt augenda et Hippocratis loco, de quo v. s. v. Πανδαλήτος. G. Dind.]

[Χειμευτής. V. Χυμευτής.]
[Χειμευτικός. V. Χυμευτικός.]
[Χειμέω. V. Χειμίη.]
[Χειμία. V. Χυμεία.]

Χειμίη, ἡ, Hybernum frigus, Brumale s. Hyemale frigus, simpliciter Frigus. Galen. enim [Lex. p. 594] ap. Hippocr. χειμίη simpliciter exp. ψύχος, ῥῖγος, Frigus, Rigor. Unde Χειμιοῦσα, quod Idem exp. ψυχομένη, ῥιγῶσα, ap. eund. Hippocr., sc. in lib. De locis in homine [p. 418, 54] : Καὶ τὰ κατάῤῥοα τοῦ ἕλκεος ψύχουσι φαρμάκοισι περιχρίειν, ὡς χειμιοῦσα συμπίληται ἡ σαρξ, Ut caro frigore illo condensata coeat. Nam frigus contrahit et astringit, itidemque frigida medicamenta. [Apud Hipp. χειμιοῦσα scriptum, ap. Galen. χειμίουσα, ut μαλχίουσα et μηνίουσα scribitur. Hesych. : Ἐχειμίων, ἐρρίγουν· καὶ ἐχείμων. Χειμεῶ (sic), ῥιγῶ. Χειμῶντα, ῥιγοῦντα. Χιμᾶν, ῥιγοῦν. De quibus gll. HSt. :] Χειμάω, sive Χειμέω, i. q. χειμαίνω significans χειμάζομαι, Hyemali frigore infestor, Hybernum frigus sentio, simpliciter Frigeo, Rigeo. Utrumque ap. Hesych. Affert enim χειμέω pro ῥιγῶ, et χειμῶντα pro ῥιγοῦντα.

Χειμοθνὴς, ὁ, ἡ, Hyemali frigore enectus. Lucian. Lexiph. [c. 14] : Καὶ γὰρ χειμοθνής εἰμι· ubi videtur joculariter hoc vocab. illi, quem irridet, affinxisse. [Comparandum cum λιμοθνὴς, quod dixit Æschylus Ag. 1274, in codice λιμόθνης scriptum.]

Χειμοσπορέω, Hyeme sero, Hyemali tempore semino. Ex quo particip. pass. Χειμοσπορούμενος, Qui hyeme seritur. [Theophr. C. Pl. 4, 11, 3, πυρός.]

Χειμόσπορος, ὁ, ἡ, Hyeme satus, Hyberno tempore seminatus, ut χειμόσποροι πυροὶ, Theophr. C. Pl. 4, [11, 3].

[Χειμοφῡγέω, Hiemem fugio. Strabo 1, p. 35.]

[Χειμὼ, ἡ, nomen vici (κώμης) in Ægypto. Ptolem. 4, 5, p. 276, 28.]

[Χειμὼν, ῶνος, ὁ. HSt. s. v. Χεῖμα :] In prosa vero nullus hujus vocabuli usus est, sed derivati Χειμών : est enim id ex illo χεῖμα derivatum, teste Etym. [p. 810, 5] : ita tamen ut poetæ hoc ipsum cum prosæ scriptoribus habeant commune. Hom. Od. Δ, [566] : Οὐ νιφετὸς, οὔτ' ἂρ χειμὼν πολὺς, οὔτε ποτ' ὄμβρος. Hesiod. Op. [496] : Μή σε κακοῦ χειμῶνος ἀμηχανίη καταμάρψῃ. Xenoph. Cyrop. 8, [6, 22 : Τὸν] ἀμφὶ τὸν χειμῶνα [χρόνον], et ἐν τῷ χειμῶνι· pro quo Athen. et alii dicunt τοῦ χειμῶνος, Hyeme. Rursum Xenoph. Hell. 6 : Ἐπεὶ χειμὼν ἐγένετο, καὶ οὐκ εἶχον τροφήν. Plutarch. Symp. 6 : Ἐν τοῖς μεγάλοις χειμῶσιν· ubi ut μεγάλους χειμῶνας dicit, ita Plato Symp. [p. 220, A] δεινοὶ χειμῶνες. [De tempore hiberno Hom. Il. P, 519 : Χειμῶνος δυσθαλπέος, ὅς ῥά τε ἔργων ἀνθρώπους ἀνέπαυσεν ἐπὶ χθονί. Pind. Isthm. 2, 62 : Ἐν χειμῶνι, ubi oppos. θερείαις, ut χειμὼν et θέρος ap. Demosth. p. 124, 3. Plat. Rep. 3, p. 415, Critia p. 112, D. Id. Leg. 12, p. 945, D : Μετὰ τροπὰς ἡλίου τὰς ἐκ θέρους εἰς χειμῶνα, et numero plur. Crat. p. 410, C : Ὧραί εἰσι διὰ τὸ ὁρίζειν χειμῶνάς τε καὶ θέρη· Epinom. p. 987, D : Ὅτι μέσος ἂν εἴη χειμώνων τε καὶ τῆς θερινῆς φύσεως. Soph. Aj. 671 : Νιφοστιβεῖς χειμῶνες ἐκχωροῦσιν εὐκάρπῳ θέρει. Χειμὼν εὔκρατος καὶ ἔνυδρος Geop. 1, 12, 31; κατεψυγμένος 1, 12, 3; ψυχρὸς, θερμὸς, πραὺς ib. 29. Χειμῶνος, Hiemis tempore, Plato Tim. p. 76 : Στέγασμα ... θέρους χειμῶνός τε ἱκανὸν σκιὰν παρέχειν. Xenoph. Symp. 2, 18 : Χειμῶνος ἐν στέγῃ γυμνάσομαι· Mem. 3, 8, 9. Ev. Matth. 24, 20, et alii multi. Cum articulo τοῦ χειμῶνος Thucyd. 7, 31 : Ὡς τότε τοῦ

χ. ... ἀνεπέμφθη. Plato Rep. 2, p. 372, A : Τοῦ χ. ἠμφιεσμένοι κτλ. Xenoph. OEc. 9, 4. Lucian. Nigr. c. 31 : Μέσου χειμῶνος· Musc. enc. c. 12 : Τοῦ χ. ὅλου ἄσιτοι διακαρτεροῦσι. Διὰ χειμῶνος Plato Tim. p. 74, C, Ælian. N. A. 2, 9 et 25; 5, 18. Διὰ τοῦ χειμῶνος Xenoph. Hell. 3, 2, 9, Ælian. N. A. 4, 47. Χειμῶνι Hom. Il. Φ, 283 : Χειμῶνι περῶντα. Anacreont. 33, 4 : Χειμῶνι δ' εἷς ἄφαντος. Frequentius ἐν χειμῶνι, ut ap. Pind. Isthm. 2, 62. Ὥρᾳ χειμῶνος Andocid. p. 18, 5 : Χειμῶνος ὥρᾳ (edd. vet. ὥραν) πλεῖν τὴν θάλατταν. Χειμῶνα, Soph. OEd. T. 1138, ex cod. Laur. (nam in aliis interpolatum χειμῶνι vel χειμῶνος) : Χειμῶνα δ' ἤδη τἀμά τ' εἰς ἔπαυλ' ἐγὼ ἤλαυνον κτλ., ut χεῖμα Homerus et Hesiodus dixerunt. Cum articulo τὸν χειμῶνα Xenoph. Hell. 1, 4, 1 : Ἐν Γορδιείῳ ὄντες τὸν χειμῶνα· et addito participio vel adjectivo ib. 3, 2, 30 : Τὸν ἐπιόντα χειμῶνα· Anab. 7, 6, 9 : Ἔνθα τὸν δεινὸν χειμῶνα στρατευόμενοι. Κατὰ χειμῶνα μέσον Lucian. Halc. c. 2.] || Nec vero tantum significat Hyems, Hybernum tempus, Frigus [unde χ. et καῦμα vel χειμῶνες et καύματα sibi opposita ap. Plat. Prot. p. 321, E, Tim. p. 22, E, Polit. p. 279, D; χ. et πῦρ Leg. 9, p. 965, B; χειμῶνες et πνίγη Phil. p. 26, A]; sed etiam Tempestas et procella maris; interdum vero Imber, interdum Ventus, interdum utrumque. Est tamen aliquid inter ea differentiæ, ut Theophr. docet : qui quum exposuisset σημεῖα ἀνέμων καὶ ὑδάτων, subjungit σημεῖα χειμῶνος, et his σημεῖα εὐδίας : ea enim opp. τῷ χειμῶνι. Aristot. [H. A. 9, 40] de apibus : Προγινώσκουσι δὲ καὶ χειμῶνα καὶ ὕδωρ, pro quibus Plin. habet, Prædivinant ventos imbresque. Et in Geopon., Χειμῶνα σημαίνει, pro his Plinii, Ventos et imbres præmonet. [Æsch. Pers. 469 : Νυκτὶ δ' ἐν ταύτῃ θεὸς χειμῶν' ἄωρον ὦρσε· Ag. 634 : Χειμῶνα ναυτικῷ στρατῷ ἐλθεῖν· 656 : Ναῦς ... κεροτυπούμεναι βίᾳ χειμῶνι τυφῷ σὺν ζάλῃ τ' ὀμβροκτύπῳ. Soph. OEd. Col. 678 : Φυλλάδα ἀνήνεμον πάντων χειμώνων· Aj. 1143 : Ναύτας ἐφορμήσαντα χειμῶνος τὸ πλεῖν, ubi genit. χειμῶνος de tempore tempestatis dictus est, ut de tempore hiemis in locis supra allatis. Ib. 1145 : Ἡνίκ' ἐν κακῷ χειμῶνος εἶχετο. Plato Protag. p. 344, D : Τὸν κυβερνήτην μέγας χειμὼν ἐπιπεσὼν ἀμήχανον ἂν ποιήσειεν· Leg. 4, p. 709, C : Καιρῷ χειμῶνος· Rep. 6, p. 496, D : Ἐν χειμῶνι κονιορτοῦ καὶ ζάλης· 12, p. 961, E : Ἐν χειμῶνι καὶ ἐν εὐδίαις.] Sic Dem., χειμῶνι χρησάμενος, Or. Pro cor. [p. 293, 4, et paullo ante p. 292 extr. : Ὁ συμβὰς σκηπτὸς ἢ χ.] Et Antiphon [p. 131, 42] : Ἐτύχομεν δὲ χειμῶνί τινι χρησάμενοι, ὑφ' οὗ ἠναγκάσθημεν κατασχεῖν εἰς τῆς Μεθυμναίας τι χωρίον. [Ὑπὸ χειμῶνος πονεῖν ibid. p. 116, 25. Comice Aristoph. Ach. 876, de Bœoto qui avium turbam in foro venum exposuit : Ὡσπερεὶ χειμὼν ἄρα ὀρνιθίας ἐς τὴν ἀγορὰν ἐλήλυθας, quod non intellexerunt scholiastæ. Τελώνης χειμῶνος βιαιότερος locutio a Polluce annotata 9, 32.] Metaph. [de calamitate quavis violentius ingruente Æsch. Prom. 644 : Λέγουσ' αἰσχύνομαι θεόσσυτον χ. 1017 : Οἷός σε χ. καὶ κακῶν τρικυμία ἔπεισ' ἄφυκτος· Choeph. 1066 : Ὅδε τοι μελάθροις τοῖς βασιλείοις τρίτος αὖ χειμὼν ... ἐτελέσθη (quem l. fortasse in mente habuit Alexis ap. Athen. 8, p. 338, E : Νυνὶ δὲ πρὸς τοῖς πνεύμασι τούτοις Φάϋλλος προσγέγονε χειμὼν τρίτος)· 202 : Οἵοισιν ἐν χειμῶσι ναυτίλων δίκην στροβούμεθα. Soph. Aj. 203 de insania : Αἴας θολερῷ κεῖται χειμῶνι νοσήσας· Ant. 670, de iis qui in pugna in se invicem irruunt : Δορὸς ἐν χειμῶνι προστεταγμένον μένειν δίκαιον κἀγαθὸν παραστάτην. Nec raro in prosa, velut ap. Diodor. 17, 10 : Τὸ δὲ ἴριδος χρῶμα σημαίνειν πραγμάτων ποικίλων χειμῶνα.] Plutarch. Coriol. [c. 32] : Καθάπερ ἐν χειμῶνι πολλῷ καὶ κλύδωνι τῆς πόλεως. [Quæ pariter conjuncta V. Pyrrhi c. 34, et ap. Themist. Or. 23, p. 286, A : Πειρατικὴν ὁμιλίαν χειμῶνα ἕτερον τοῦτον τοῦ κλύδωνος χαλεπώτερον. Plutarch. V. Arati c. 38 : Ἐν σάλῳ μεγάλῳ καὶ χειμῶνι τῶν πραγμάτων φερομένων· et iisdem fere verbis V. Phoc. c. 3. Philo vol. 2, p. 345, 20 : Κυβερνήτου τρόπον ἀγαθοῦ τοὺς χ. τῶν πραγμάτων ἐξευδιάζων. Lucian. Merc. cond. c. 2 : Τοὺς ἐν ταῖς οἰκίαις χειμῶνας διηγούμενοι. Onesand. c. 32, p. 99 : Ἐπειδὰν δ τοῦ πολέμου περιστῇ χειμὼν, πολλὰ θραύων καὶ παραλλάττων καὶ ποικίλας ἐπάγων περιστάσεις.] Charito : Κατείληπτο μὲν ὑπὸ χειμῶνος, καὶ τὴν ψυχὴν ἐβαπτίζετο· ὅμως δὲ ἀνακύπτειν ἐβιάζετο, καθάπερ ἐκ τρικυμίας, τοῦ πάθους· de Dionysio. [Χειμὼν φθόνου ap. Boiss. Anecd. vol. 1, p. 337. Herch. De senectute ingruente Antiphanes Anth. Pal. 10, 100 : Χειμὼν τοὐντεῦθεν γήρως βαρύς. De affectionibus corporis, Plato Tim. p. 85, E : Χολὴ πηγνυμένη καὶ βίᾳ κατασβεννυμένη χειμῶνα καὶ τρόμον ἐντὸς παρέχει. Themist. Or. 4, p. 56, C : Φάρμακα ἐξευρίσκειν οἷς ἂν τὸν χειμῶνα ἐξελάσειαν τῶν μελῶν· ubi præcedunt verba μαλκίοντα καὶ τρέμοντα.]

[Χείμων, ωνος, ὁ, Chimon, Argivus, victor Olympicus. Pausan. 6, 9, 3.]

[Χειμωνικὸς, ἡ, ὸν, Hibernus. Epiphan. t. 2, p. 277, C, ὄμβρον χ. ἀναπέμπουσα. Hase. V. Χειματικός.]

[Χειμωνόθεν, Ab hieme. Arat. 995 : Σκέπτεο δ' εὔδιος μὲν ἐὼν ἐπὶ χείματι μᾶλλον, ἐς δὲ γαληναίην χειμωνόθεν.]

[Χειμωνοτύπος, ὁ, ἡ, Tempestate percellens. Æsch. Suppl. 35 : Λαίλαπι χ.]

Χείρ [De accentu v. Arcad. p. 20, 8; 125, 11. Forma Æol. Χείρς, Timocr. ap. Hephæst. 1, 2], χειρὸς, et poetice χερὸς, fem. gen. Reliquam autem declinationem afferam infra. [Epimer. Hom. in Cram. Anecd. Oxon. vol. 1, p. 440 : Μονῆρές ἐστι (τὸ χείρ)· οὐδὲν γὰρ εἰς ειρ λῆγον μονοσύλλαβον θηλυκόν. De etymol. idem ib. : Χείρ κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ ε γέγονε παρὰ τὸ ἔχειν· quam opinionem memorant etiam Apoll. De adverb. p. 557, 27, et Chœrob. In Theodos. p. 86. Et Etym. M. p. 810, 40 : Χείρ παρὰ τὸ ἔχω τὸ κρατῶ. Ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ ῥᾷον χεῖσθαι, ὅ ἐστι χωρεῖσθαι, ἢ διαχέειν. De declin. Chœrob. In Theodos. p. 346, 9 : Τὸ χείρ διχῶς εὑρέθη κλινόμενον, οἷον χειρός διὰ τῆς ει διφθόγγου καὶ χερός χωρὶς τοῦ ι, καὶ πολλή ἐστιν ἡ χρῆσις τῆς χερός γενικῆς τῆς χωρὶς τοῦ ι, οὐ μόνον παρὰ ποιηταῖς (i. e. apud epicos), ἀλλὰ καὶ παρὰ τραγικοῖς καὶ παρὰ ἰαμβογράφοις μὴ οὖσι μήτε κωμικοῖς μήτε τραγικοῖς. Ἡ δὲ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν χερσί μόνως χωρὶς τοῦ ι λέγεται καὶ οὐδέποτε διὰ τῆς ει διφθόγγου. Ἡ δὲ γενικὴ καὶ δοτικὴ τῶν δυϊκῶν τοῖν χεροῖν λέγεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον χωρὶς τοῦ ι, σπανίως δὲ διὰ διφθόγγου χειρί (corr. χειροῖν). Eadem partim leguntur ib. p. 86, 24; 293, 13. Legitima declinatio est χειρός χειρί χεῖρα χεῖρε χεροῖν χεῖρες χερῶν χεῖρας, syllaba priore longa ubi altera brevis est, brevi vero ubi altera longa est, poetis tamen etiam χερός χερί χέρα χέρε χέρες χέρας et χειρῶν dicentibus ubi metrum postulat. Contra quam regulam non raro peccarunt librarii et fortasse scriptores ipsi, præsertim in genitivo pluralis, qui, exceptis poetarum locis iis qui iambi mensuram postulant, nunc prope constanter χειρῶν scribitur in poesi pariter ac prosa, licet ratio postulet ut eandem legem sequatur quam genitivus dualis, quem ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον χεροῖν, raro χειροῖν esse verissime observavit Chœroboscus. Dativum plur. χερσὶ, non χειρσὶ, esse recte monent grammatici veteres. Nam diphthongum trisyllaba tantum forma admittit, χείρεσιν ap. Hom. Il. Υ, 468 : Ἥπτετο χείρεσι γούνων· et multo frequentius χείρεσσι et χείρεσσιν vel ι eliso χείρεσσ', ut Il. M, 382 : Χείρεσσ' ἀμφοτέρῃσι· Π, 704 : Χείρεσσ' ἀθανάτῃσι (cujusmodi in versibus non præferenda aliorum librorum scriptura χείρεσιν)· Γ, 367 : Νῦν δέ μοι ἐν χείρεσσ' ἑάγη ξίφος· Κ, 529 : Ἐν χείρεσσ' Ὀδυσῆϊ τίθει· et quæ sunt alia exx. multa Epicorum et Lyricorum, pauca Tragicorum, ut χείρεσσι et χείρεσσιν ap. Soph. Ant. 976, 1297. Longe rarius est χέρεσσι vel χέρεσσιν, ap. Hesiod. Th. 519, 747, Quint. Sm. 6, 209. De formis Æolicis infra dixit HSt. G. D.] Est χεὶρ, Manus, ut quidem passim usurpari scimus : prior tamen locus dandus esse videtur illi signif. nominis χεὶρ, qua non simpliciter pro Manu ponitur, sed pro toto brachio ab humero usque ad extremos digitos, quum ita usus sit Hom., et post eum Hippocr., qui discriminis causa non χεῖρα simpliciter, sed χεῖρα ἄκραν appellavit quam Latini Manum dicunt. Galen. autem ἄκραν χεῖρα unica etiam voce ex duabus illis composita vocat ἀκρόχειρον, quum scribit τὴν ὅλην χεῖρα in tres partes præcipuas dividi, in βραχίονα, in πῆχυν, et τὸ ἀκρόχειρον, i. e. In brachium, et cubitum, et ἀκρόχειρον. Atque ita χεὶρ prima et antiquissima signif. comprehendere dicetur hæc omnia quæ hi Ovidii versus complectuntur :

Laudat digitosque manusque, Brachiaque, et nudos media plus parte lacertos. [Galen. vol. 2, p. 370: Τὸ ἀπὸ τοῦ καρποῦ ἄκρα χεὶρ λέγεται. Hippocr. De fracturis: Ποὺς ἀνθρώπου ἐκ πολλῶν καὶ μικρῶν ὀστέων ξύγκειται, ὥσπερ καὶ χεὶρ ἄκρη· ad quem l. Galen. vol. 12, p. 192: Ἀναλογία τίς ἐστι τοῖς τῆς χειρὸς ὅλης μέρεσι πρὸς τὰ τοῦ σκέλους· ὁποῖον μὲν γὰρ ἐν χειρὶ βραχίων ἐστὶ, τοιοῦτον ἐν τῷ σκέλει μηρός· ὁποῖος δὲ ἐν ἐκείνῃ πῆχυς, ἐν σκέλει κνήμη. Καὶ δὴ τὸ λοιπὸν μέρος ἡ ἄκρα χεὶρ ἀνάλογόν ἐστι ποδὶ, περὶ ὃν οὐδὲν ἴδιον ὄνομα τοιοῦτον ἔχομεν ἄκρας χειρὸς, ὁποῖον πούς ἐστι χωρὶς τοῦ σκέλους. Εἰκότως οὖν καὶ πόδα μὲν ἁπλῶς εἶπε μὴ προσθεὶς ἄκρον, χεῖρα δὲ οὐκέθ' ἁπλῶς ὠνόμασεν, ἀλλ' ἄκραν προσέθηκε.] Hom. Il. E, [81]: Ἔλασ' ὦμον Φασγάνῳ αἴξας, ἀπὸ δ' ἔξεσε χεῖρα βαρεῖαν· Λ, [252]: Νύξε δέ μιν κατὰ χεῖρα μέσην, ἀγκῶνος ἔνερθεν. Atque ut hic dicit χεῖρα μέσην, sic alibi ἄκρην χεῖρα, E, [336]: Ἄκρην οὔτασε χεῖρα Πρυμνὸν ὑπὲρ θέναρος. [Et cum aliis adjectivis, numero et singulari et plurali, velut ἄπτοι Il. H, 309, Θ, 450, Π, 244; ἀβληχρὴ E, 737; ἀραιὴ E, 425; βαρεῖα Λ, 89, N, 410; δεινὰς ἀνδροφόνους Ω, 479; ἑτέρῃ M, 452, Ξ, 272; θοῆς ἀπὸ χειρὸς M, 306; χερσὶ καταπρηνέσσι Od. Ξ, 351, 368, O, 120, Π, 71; παχεῖα Il. Γ, 376, H, 264, Θ, 221, Od. Σ, 56; στιβαρὴ Il. N, 505, Od. Θ, 169.] Sic autem et ubi dicit χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ, P, 602: Λήϊτον αὖθ' Ἕκτωρ σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ, quidam χεῖρα generalem illam signif. habere tradunt; sed rationi consentaneum esse videtur ut Eustathio potius assentiamur, dicenti χεῖρα vocari hic τὸ μετὰ βραχίονα καὶ πῆχυν, sicut ποὺς appellatur τὸ μετὰ μηρὸν καὶ κνήμην. Sic autem et in aliis multo pluribus Il. usurpari χεῖρα pro ea quam Manum dicimus, et χεῖρας pro Manibus, negare nemo queat. Possit tamen defendi quod illi tradunt, si putetur ἐπὶ καρπῷ additum ad distinguendam particularem, ut ita dicam, significationem a generali. Idemque et de illo ἄκρην χεῖρα dici potest, quod in aliis etiam locis hujus poetæ occurrit. Ne autem credamus illam generaliorem vocis χεὶρ signif. apud solos illos veteres scriptores reperiri, aut certe apud solos poetas, obstat vel ille Plutarchi locus, quem in Διέχω protuli, ubi διασχοῦσα τὰς χεῖρας dicit pro Expandens brachia, Budæo etiam interpr. Libet vero antequam ulterius pergam, hujus nominis declinationem, s. potius scripturam, quam apud poetas pro dialectorum varietate variat, proponere. Est igitur genit. non solum χερὸς absque ι, quam scripturam et quædam derivata secuta sunt, verum etiam χερρὸς, et χηρὸς, ut tradit Eustath. [p. 110, 35], qui Æolibus Χερρὸς illud tribuit, Alcmani Χηρὸς, Herodiani grammatici testimonio id confirmans. [Χέρρας Æol. pro χεῖρας Theocr. 28, 10.] In ceteris autem casibus, servata declinationis analogia, eandem variationem posse retineri existimo. Sed ut χερὸς, ita χερὶ et χέρα, pro χειρὶ et χεῖρα, ea sunt quorum exempla in iis qui extant poetis, passim occurrunt. Idemque de duali et plurali dicendum est. At dat. plur. κοινῶς quidem est χερσὶ, at poetice χείρεσι etiam, vel χείρεσσι. [V. supra.] Hoc quoque sciendum est, quamvis χεὶρ et χεῖρες, fem. genere usurpentur, in duali tamen dici τὼ χεῖρε s. τὼ χέρε, ut docebo infra.

‖ Χεὶρ peculiariter s. particulariter, ut ita dicam, pro ea corporis parte quæ Manus a Latinis vocatur, a nobis *Main*, passim apud illum eundem poetam extat, uti dixi, licet et generaliorem signif. illi tribuat, quam ex præcedentibus ejus locis cognoscere potuisti. Estque χεὶρ hac in signif. manus ἀντιληπτικὸν ὄργανον appellata a Galeno De usu partt. 3. [Qui hoc in opere et alibi plurima de manu ejusque partibus et functionibus dixit, quæ collecta sunt in Kühnii Indice vol. 20, p. 370. Manum ab Aristotele dictam esse οἷον ὄργανόν τι πρὸ ὀργάνων memorat vol. 4, p. 287.] Illum autem usum ap. Hom. habet, quum χειρὶ vel χερσὶ s. χείρεσιν ἑλέσθαι dicit, aut χειρὶ ἅπτεσθαι: Il. K, [500]: Ἐπεὶ οὐ μάστιγα φαεινὴν Ποικίλου ἐκ δίφροιο νοήσατο χερσὶν ἑλέσθαι· Υ, [468]: Ὃ μὲν ἥπτετο χείρεσι γούνων. Dicit alioqui et χεῖρας ἰάλλειν, item χεῖρας προσβάλλειν, et ἀμφιβάλλειν: nec non χεῖρας ἐπιθέσθαι: sed in his verbis præpp. separatim ponuntur, ita poscente metri commoditate, ut Od. Z, [310]: Μητρὸς ποτὶ γούνασι χεῖρας Βάλλειν ἡμετέρης· Δ, [455]: Ἀμφὶ δὲ χεῖρας βάλλομεν· Il. Σ, [317]: Χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσσιν ἑταίρου. Præterea χεῖρας ἀνασχεῖν, s. ἀνασχέσθαι, item ἀθανάτοισι φίλας ἀνὰ χεῖρας ἀεῖραι, eodem pertinens quo illud χεῖρας ἀνασχεῖν: at vero ὑπερσχεῖν χεῖρας, s. χεῖρα, alium usum habere docui in Ὑπερέχω. Extat apud Eundem χεῖρας ὀρέγειν, et χεῖρε πετάσσας, aliquoties. Dicuntur apud Eundem χεῖρες χανδάνειν, et aliquis dicitur ἐν χείρεσσι λαβεῖν, quod prius est illo. Postquam enim quispiam ἐν χείρεσσι λάβεν aliquid, tum χεῖρες id χανδάνουσι. Huc pertinet ἐν χείρεσσι s. χερσὶ τίθει, quod aliquoties apud eum legitur, nec non ἐν χερσὶ δόσκεν. Invenitur apud Eundem ἔκβαλε χειρὸς, nec non ἔκπεσε χειρός. Sunt denique et alii hujus nominis cum aliis verbis usus positi modo in hoc, modo in illo casu. Sed hoc observandum est quod ad gen. attinet, eum in hoc nomine dativi officio apud hunc poetam interdum fungi, veluti quum dicit Il. Ω, [515]: Γέροντα δὲ χειρὸς ἀνίστη· Od. Ξ, [319]: Χειρὸς ἀναστήσας. Itidemque χειρὸς ἑλὼν, pro χειρὶ, apud eum legisse mihi videor. [Il. E, 30: Ἀθήνη χειρὸς ἑλοῦσ' ἐπέεσσι προσηύδα ... Ἄρηα· Λ, 646: Ἐς δ' ἄγε (τόνδε) χειρὸς ἑλών· Od. P, 263: Αὐτὰρ ὁ χειρὸς ἑλὼν προσέειπε συβώτην· et alibi. Pind. Pyth. 9, 216: Παρθένον κεδνὰν χερὶ χειρὸς ἑλών. Et cum aliis hujusmodi verbis, ut Il. Δ, 154: Χειρὸς ἔχων Μενέλαον. Pind. Nem. 11, 42: Χειρὸς ἕλκων. ‖ Χεὶρ ἀριστερὰ, ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς, χεὶρ δεξιὰ et εἰς vel ἐπὶ vel κατὰ δεξιὰ χειρὸς, χεὶρ δεξιτερὴ, χεὶρ λαιὰ, et quæ sunt reliqua v. sub his adjectivis: inter quæ notandus est usus genitivi sine præpositione positi ap. Æsch. Prom. 716: Λαιᾶς δὲ χειρὸς οἱ σιδηροτέκτονες οἰκοῦσι Χάλυβες.]

‖ Ceterum quum nomen hoc sive sing. sive in plurali num. non solum apud poetas, sed et apud solutæ orationis scriptores variis verbis junctum, interdum præpositionibus, nonnunquam etiam nominibus, varia loquendi genera efficiat, de iis partim hic dicendum, partim ad verba in quibus ea jam exposita fuerunt, remittendum censeo: idemque in præposs., aut nominibus illi junctis, faciendum. A verbis autem (quod jam aliqua ex Hom. protulerim), initium sumam: ac primum aliquot enumerabo, quæ huic nomini juncta, eodem pertinent, aut etiam idem loquendi genus efficiunt. Dico igitur χεῖρας ἀνασχεῖν vel ἀνασχέσθαι, et χεῖρας ἀναεῖραι, et χεῖρας ὀρέξαι, et χεῖρας ἀνατεῖναι, Precantium gestum indicare. Sed postremum hoc in soluta oratione potius reperitur, reliqua apud Hom. ceterosque poetas. Ut igitur ad exempla veniam, illud χεῖρας ἀνασχεῖν habetur apud Hom. cum alibi, tum Il. Γ, [318] et H, [177]: Λαοὶ δ' ἠρήσαντο θεοῖς, ἰδὲ χεῖρας ἀνέσχον· Σ, [75]: Ὡς ἄρα δὴ πρίν γ' εὔχεο χεῖρας ἀνασχών· Θ, [347]: Ἀλλήλοισι τε κεκλόμενοι, καὶ πᾶσι θεοῖσι Χεῖρας ἀνίσχοντες, μεγάλ' εὐχετόωντο ἕκαστος. Alicubi autem χεῖρας ἀνασχεῖν dicit non præcedente aut sequente aliquo illorum verborum neque alio ejusmodi: ut Od. I, [294]: Ἡμεῖς δὲ κλαίοντες ἀνεσχέθομεν Διὶ χεῖρας, Σχέτλια ἔργ' ὁρόωντες· ἀμηχανίη δ' ἔχε θυμόν. Est alioqui χεῖρας ἀνασχεῖν s. ἀνασχέσθαι, non solum precantium, sed eorum quoque qui manus attollunt percussuri: ut Od. Σ, [94]: Δὴ τότ' ἀνασχομένω, ὁ μὲν ἤλασε δεξιὸν ὦμον Ἶρος, ὁ δ' αὐχέν' ἔλασσεν ὑπ' οὔατος, ὀστέα δ' εἴσω Ἔθλασεν. Hic enim observandum est ἀνασχομένω positum esse pro ἀνασχομένω τὰς χεῖρας, quod nemo sit cui non in mentem venire queat, subaudiendum esse hunc accus. Sic et Eustath. exp. ἀνατείναντες τὰς χεῖρας. Sed et ex præcedente loco peti accus. ille potest, in quo dixerat, Τὼ δ' ἄμφω χεῖρας ἀνέσχον. Est item eorum qui gaudio exultant, ut [ib. 99]: Χεῖρας ἀνασχόμενοι γέλω ἔκθανον. Eustath. tamen dicit χεῖρας ἀνασχόμενοι κατὰ σχῆμα ἐκπλήξεως σύνηθες. Apud eundem poetam legitur secundum illud χεῖρας ἀναεῖραι: Il. H, [130]: Πολλά κεν ἀθανάτοισι φίλας ἀνὰ χεῖρας ἀείραι. Apollonius autem simplici usus est, Arg. 1, [249]: Αἱ δὲ γυναῖκες Πολλὰ μάλ' ἀθανάτοισιν ἐς αἰθέρα χεῖρας ἄειραν, Εὐχόμεναι νόστοιο τέλος θυμηδὲς ὀπάσσαι. Tertii autem exemplum habemus Il. O, [371]: Εὔχετο χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα· A, [351]: Πολλὰ δὲ μητρὶ φίλῃ ἠρήσατο χεῖρας ὀρεγνύς. Quartum autem in soluta ora-

tione legitur, uti dixi. Aristot. De mundo : Πάντες οἱ ἄνθρωποι ἀνατείνομεν τὰς χεῖρας εἰς τὸν οὐρανὸν, εὐχὰς ποιούμενοι. Habebat alioqui et alium usum ἀνατείνειν τὰς χεῖρας, videlicet in suffragando, ubi ἀνατείνειν redditur Porrigere, sicut dictum est in Ἀνατείνω. Pro eodem vero et τὰς χεῖρας αἴρειν ap. Dem. et Aristoph. Eccl. [264] : Ὅτῳ τρόπῳ Τὰς χεῖρας αἴρειν μνημονεύσομεν τότε; At vero ἀνταίρειν τὰς χεῖρας alio pertinet, ut infra docebo. Ut porro apud Græcos poetas ii, qui precantur, χεῖρας ἀνασχεῖν, et ἀναεῖραι, et ὀρέξαι dicuntur, sic apud Latinos dicuntur iidem Tollere manus vel palmas ad cœlum, s. ad sidera, aut Tendere palmas cœlo, aut Tendere supinas palmas s. manus. Horat. dixit etiam, Cœlo supinas si tuleris manus. Reliquorum exempla sunt ap. Virg. pariter et Ovid. Dixit vero et Liv. Supinas tendere manus, item Supinas manus ad cœlum ac deos tendere. Et Sallust. in Conjur. Catil., Manus suplices ad cœlum tendere. Huc autem pertinet Pandere palmas apud Lucr. : Et pandere palmas Ante deum delubra jubet. Sic Passis palmis ap. Virg. : At pater Anchises passis de litore palmis Numina magna vocat. Sed perperam affertur πετάσαι χεῖρε ex Hom. tanquam huc pertinens, Il. Φ, [115] : Ὁ δ' ἕζετο χεῖρε πετάσσας Ἀμφοτέρας. Nihil enim commune habere hoc χεῖρε πετάσσας cum illo Pandere palmas, in precandis diis, ostendet prima fronte ipse locus, si adeatur. Idemque et de aliis pronuntio, in quibus hoc loquendi genere utitur. At vero χεῖρας προϊσχόμενοι, quod ex Thuc. protuli inter composita ab Ἴσχω, huc et ipsum pertinet, quatenus de supplicibus itidem manibus dicitur; sed intellige de iis qui supplices manus hosti porrigunt, non autem de iis qui precantes Deum, supplices manus tendunt. Sic ap. Virg. περὶ τοῦ χεῖρας προϊσχομένου dicitur, Frater tendebat inermes Victori palmas. Et alibi, Ille humilis supplexque oculos dextramque precantem Protendens. Quod compositum verbum melius respondet Græco quam alterum illud simplex. Possumus autem illas χεῖρας ex Eur. [Or. 1414, Suppl. 108, Hec. 851] appellare ἱκεσίας. Illis porro προϊσχομένοις χεῖρας opponuntur οἱ χεῖρας ἀνταίροντες, s. ἀνταιρόμενοι, quo usus est Thuc. Et Herodot. ante illum, ita scribens 7, [209] : Ἔστι δ' οὐδὲν ἄλλο ἔθνος ἀνθρώπων τό σε, βασιλεῦ, ὑπομενέει, χεῖρας ἀνταιρόμενον [ἀνταειρ.], Manus adversus te tollens, s. attollens : nisi ἀνταιρόμενον ad ipsum regem referamus, ut sit casus accus. Sic Gallice, *Il n'y aura homme qui ose lever la main contre toi.* Ut vero ad illud ἀνασχεῖν χεῖρας revertar, sciendum est apud Latinos itidem Tollere manus non esse solum eorum qui precantur, sed eorum præterea quibus ab Hom. χεῖρας ἀνασχεῖν tribuitur : nimirum eorum qui plagam inferre parant; nec non eorum, qui gaudio exultant, vel potius admiratione magna correpti sunt. Est autem prius illud ἀνασχεῖν χεῖρας dictum de eo qui plagam inferre parat, finitimum illi χεῖρας ἀνταίρειν. Quam sublationem manuum Virg. exprimens in descriptione pugillatus inter Daretem et Entellum, cecinit, Constitit in digitos extemplo arrectus uterque, Brachiaque ad superas interritus extulit auras. Ibid. : Ostendit dextram insurgens Entellus, et alte Extulit. Quod vero ad tertium usum illius loquendi generis attinet, χεῖρας ἀνασχεῖν, cum eo quod Eustath. annotat, nimirum esse σχῆμα ἐκπλήξεως σύνηθες, conveniunt quidam non poetarum solum, sed Ciceronis quoque et aliorum quorundam loci, in quibus Tollere manus itidem dicuntur, qui vehementer aliquid admirantur. Catull. : Admirans ait, manusque tollens. Cic. Lucullo : Hortensius autem, vehementer admirans, quod quidem perpetuo Lucullo loquente fecerat, ut etiam manus sæpe tolleret, etc. Sin vero ad exultationem illud χεῖρας ἀνασχεῖν referre malimus, inveniemus Latinum hoc Tollere manus eodem pertinens. Horat. Serm. 2, Sat. 5 : Importunus amat laudari? donec ohe, jam Ad cœlum manibus sublatis, dixerit, Urge. Liv. : Ad quam vocem quum clamor ingenti alacritate sublatus esset, ac nunc complexi inter se gratulantesque, nunc manus ad cœlum tollentes, bona omnia populo Romano Gracchoque ipsi precarentur. Hoc enim in loco exultantium simul et precantium gestus exprimitur, sicut ap. Dionys. H. lætantis est simul et diis gratias agentis. Hactenus de illis verbis cum accus. χεῖρας junctis. Subjungam autem illi ἀνασχεῖν alia duo composita ejusdem classis, sc. διασχεῖν et παρασχεῖν, itidemque illi ἀνατεῖναι compositum aliud ejusdem ordinis, nimirum ἐκτεῖναι. Est igitur διασχεῖν χεῖρας ἐν μέσῳ, Interponere manus, ut inquit Cam., afferens ex Polybio 4, [52, 1,] item ex Plutarchi Cimone [c. 19] : Ἀλλὰ τραπέντες ὑπὸ δημαγωγῶν καὶ πολεμοποιῶν ἐπ' ἀλλήλους, οὐδενὸς τὰς χεῖρας ἐν μέσῳ διασχόντος, συνερράγησαν εἰς τὸν πόλεμον, Sed versi a plebis capitibus et bellorum cupidis contra sese, quum nemo jam manus interponeret, neque rixas dirimeret, commissi tanto bello fuerunt. At παρασχεῖν χεῖρα, Præbere s. Dare manum : ea signif. qua dictum est, Da dextram misero. Eur. Hec. [842] : Πάρασχε [παράσχες] χεῖρα τῇ πρεσβύτιδι. At Plutarch. Sulla τοῖς ἄρχουσι παρέχειν τὰς χεῖρας dixit, Inservire ducibus, inquit Cam. Idem ex Polyb. affert [1, 3, 6] : Ἐθάρσησαν ἐπὶ τὰ λοιπὰ τὰς χεῖρας ἐκτείνειν, Manus extendere ad reliqua, pro Aggredi reliqua. [Pollux 2, 158 : Εἰ ἄμφω τὰς χεῖρας ἐκτείνειας ... ὀργυιὰ καλεῖται τὸ μέτρον. Adde locos s. v. Ἐκτείνω collectos vol. 3, p. 581, ubi addendum ἐκτείνειν χεῖρα, ut αἴρειν χεῖρα (vel χεῖρε), dici qui manum tollunt in luctu funereo, ut ap. Eurip. Suppl. 772 : Ἀλλ' εἶεν, ἀρῶ χεῖρ' ἀπαντήσας νεκροῖς· Alc. 768 : Οὐδ' ἐξέτεινα χεῖρ' ἀποιμώζων ἐμὴν δέσποιναν· ubi schol. comparavit Æsch. Choeph. 9 : Οὐ γὰρ παρὼν ὤμωξα σὸν, πάτερ, μόρον, οὐδ' ἐξέτεινα χεῖρ' ἐπ' ἐκφορᾷ νεκροῦ.] Quoniam autem de plerisque aliis verbis huic nomini junctis agendo, repetenda multa essent, quæ in singulis eorum dicta fuerunt, ad præposs. illi junctas veniam.

‖ Χειρὸς igitur (ut servem casuum seriem in enumerandis præpp. quæ huic nomini junguntur), vel χειρῶν junctum sæpe reperitur præpositioni ἐκ, interdum et præpositioni ἀπό : alia autem signif. cum διὰ, alia præterea cum κατὰ, alia cum πρό. Quibus addendum erit ἐν χειρῶν νόμῳ. Primum Ἐκ χειρὸς, præter usum illum quem prima fronte ostendit pro Ex manu (sicut ἐκ χειρῶν, Ex manibus, Hom. Il. A, [128] : Ἐκ γὰρ σφῶν χειρῶν φύγον ἥνια σιγαλόεντα, Ex manibus elapsa sunt, et ap. Æschin. [p. 57, 10] : Μὴ ἐξαιροῦ τῶν δικαστῶν τὰς ψήφους ἐκ τῶν χειρῶν, Ne extorqueas de manibus judicum suffragia), interdum ponitur simpliciter pro ablativo Manu, veluti quum dicit Soph. Aj. [26], ubi Ulysses narrat omnes pecudes inventas esse manu cæsas : Ἐφθαρμένας γὰρ ἀρτίως εὑρίσκομεν Λείας ἁπάσας, καὶ κατηναρισμένας Ἐκ χειρός. [Heliodor. 4, 15 : Τοῦ Πυθίου ὡς ἐκ χειρὸς τὸν συνοικήσαντα προσάγοντος. Ælian. N. A. 10, 10 : Ἐκ χειρὸς ὀρέγειν τροφήν. Herch.] Interdum ἐκ χειρὸς commode redditur Cominus. Synes. Ep. 122 : Καὶ παίσας ἐκ χειρὸς λίθῳ κροταφίαν πληγὴν, οὐ βαλὼν, ἀλλ' ὥσπερ πυξ ἐνθορὼν, Inflixit cominus lapide vulnus circa tempora. Nam ablativo manu nequaquam satis apte hic uti possis. Talis s. potius idem est usus et in isto Pausaniæ loco, in Messeniacis : Ὅσοις δὲ καὶ ἐπιπλέον μετῆν τόλμης, ἔτυπτον ἐκ χειρός. Xenoph. Cyrop. 1, [2, 9] de armatura Persica loquens : Καὶ παλτὰ δύο, ὥστε τὸ μὲν ἀφεῖναι, τῷ δ', ἂν δέῃ, ἐκ χειρὸς χρῆσθαι, Duas gestant amentatas hastas; unam, quam eminus conjiciant; alteram, qua cominus manibus consertis utantur : ut Cam. interpr. Idem affert ex Hell. 7, [2, 14] : Ἐκ χειρὸς ἐμάχοντο, pro Consertis manibus pugnarunt. Ex Polybio autem, 5, [103, 3] : Τῆς κοινολογίας ἐκ χειρὸς γενομένης, Coram habito colloquio, Communicata re in congressu. Id. [5, 41, 7] : Ἐκ χειρὸς ἔχεσθαι τῶν προκειμένων, Urgere rem. Ex Ejusd. l. 1 : Ὥστε πάντας ἐκ χειρὸς παραγενέσθαι, δόντας αὐτοὺς εἰς πίστιν, ubi statim congressos omnes deditionem fecisse ait. Affert et ἐκ χειρῶν ex Plutarcho [Mor. p. 346, E] : Ἔθεντο καρτερὰν ἱππομαχίαν, καὶ κρατήσαντος ἐκ τῶν χειρῶν Ἐπαμινώνδα, quæ vertit, Victore in conflictu Epaminonda. [Negligenter locum inspexit, ubi legitur : Καὶ κρατήσαντες ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Ἐπ. ἀφείλοντο τὴν Μαντίνειαν.] Schol. Thucyd. [6, 70] hæc ejus verba, Ἐν χερσὶ τῆς μάχης γενομένης, exp. συνελθόντων ἐγγὺς, καὶ ἐκ χειρὸς μαχομένων μετὰ τὸ παύσασθαι τοὺς λιθοβόλους καὶ σφενδονήτας. Ovid. Pugnare

manu, Sallust. Manibus prælium facere dixit. Affert autem Bud. ἐκ χειρὸς ex Polybio, pro Inter præsentes, et dextris insertis : item, Ex propinquo. [Ἡ ἐκ χειρὸς θεωρία, eadem est quæ ἀνάγνωσις, Lectio, qua in manibus volumen habemus, contraria τῇ ῥήσει, Pronuntiationi, Recitationi, Dionys. Jud. Isocr. c. 2. Ernest. Lex. rhet. Ὁ ἐκ τῶν χειρῶν ἀριθμὸς, Computatio quæ manibus, i. e. digitis, fit. Eunap. ap. Suidam s. v. Ἀρβαζάκιος : Τὸ δὲ πλῆθος τῶν ἑταιρῶν καὶ τὸν ἐκ τῶν χειρῶν ἀριθμὸν αὐτοῦ διέφυγεν. V. Boisson. ad Anecd. vol. 3, p. 143. Similiter χερσὶ τιθέναι τόκους, Digitis computare usuras, Antiphan. Anth. Pal. 9, 409.]

‖ Secundum, Ἀπὸ χειρὸς, præter primum usum pro Ex manu, habet et eum quem ἐκ χειρὸς, quum sumitur pro ablativo Manu. Hom. Il. M, [306] : Ἔβλητ' ἐν πρώτοισι θοῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι. Lucian. [De hist. conscr. c. 29] : Καὶ ἀπὸ χειρὸς αὐτὸν μεγάλα καὶ λαμπρὰ ἐν τῷ πολέμῳ τούτῳ ἐργασάμενον. Aristoph. Vesp. [656] : Καὶ πρῶτον μὲν λόγισαι φαύλως, μὴ ψήφοις, ἀλλ' ἀπὸ χειρός. [Ælian. N. A. 1, 23 : Θηρῶνται δὲ καὶ (sargi) ἀπὸ χειρός.] Eodem modo interdum dicitur ἀπὸ χειρῶν.

‖ Tertium Διὰ χειρὸς, quum jungitur verbo ἔχειν, qui usus frequens est, videtur convenire cum eo quod dicimus *Tenir par la main*, non solum propter expressum verbum ex verbo, sed etiam quod ad signif. attinet. Est enim διὰ χειρὸς ἔχειν non solum In manu habere, sed etiam Manu tenere. Thuc. 2, [76] : Ἀφίεσαν τὴν δοκὸν χαλαραῖς ταῖς ἁλύσεσι, καὶ οὐ διὰ χειρὸς ἔχοντες, Dimittebant trabem illam laxatis catenis, nec manu tenentes. Aristoph. Vesp. [596] : Αὐτὸς δ' ὁ Κλέων ὁ κεκραξιδάμας μόνον ἡμᾶς οὐ περιτρώγει, Ἀλλὰ φυλάττει, διὰ χειρὸς ἔχων καὶ τὰς μυίας ἀπαμύνει. Ex Luciano, Ἃ διὰ χειρὸς ἔχεις, pro Quas in manibus habes et versas. Isocrati quoque διὰ χειρὸς ἔχειν est In manibus habere et legere, ut vertit Bud. : qui ex Cic. Cat. Majore affert itidem, Est in manibus laudatio, pro Edita est et legitur. Sed malit quispiam fortassis exponere verbo Extat : nec tam convenire videtur ille locus cum illo genere loquendi διὰ χειρὸς, quam iste Ejusdem in eodem l., Tum senex dicitur eam fabulam quam in manibus habebat, et proxime scripserat, OEdipum Coloneum, recitasse judicibus. Nec non hic ejusdem opusculi, ubi dicit Cato, Septimus mihi Originum liber est in manibus. Sic etiam in Ep. ad Att. : Ex iis libris quos in manibus habeo. At vero cum illo Aristoph. loco φυλάττει διὰ χειρὸς ἔχων, convenit hic ejusdem Cic in Ep. ad Lentulum : Sic amplexabantur, sic in manibus habebant, sic fovebant, sic me præsente osculabantur. Dicitur porro non solum διὰ χειρὸς, sed interdum etiam Διὰ χειρῶν. Plutarch. Adv. Colot. [initio] : Καὶ τὸ μεμνῆσθαι καὶ διὰ χειρῶν ἔχειν ὡς μάλιστα δυνατόν ἐστι τοὺς λόγους τῶν παλαιῶν, βασιλικωτάτην διατριβὴν ἡγούμενον. Sed hic διὰ χειρῶν ἔχειν convenit cum illis Isocratis et Luciani διὰ χειρὸς ἔχειν pro Versare, Legere. Crediderim tamen reddi etiam posse In promptu habere, aut certe, In promptu et velut in numerato habere, quum præcedat μεμνῆσθαι. Habet alioqui διὰ χειρὸς ἔχειν, vel διὰ χειρῶν, alium quoque usum. Ponitur enim et pro Administrare (unde comp. διαχειρίζω), ut ap. Plutarch. Pericle [c. 34] : Διὰ χειρὸς ἔχειν τὴν πόλιν, Administrare remp. Idem dixit in Polit. Præc. : Καὶ τοῦτο χρὴ διανοούμενον, ἔχειν τὰ δημόσια διὰ χειρός. Sed nonnunquam διὰ χειρὸς ἔχειν non est simpliciter Administrare, sed Administrare sedulo. Aristot. Polit. 5, [8] : Φοβούμενοι γὰρ, διὰ χειρῶν ἔχουσι μᾶλλον τὴν πολιτείαν. Sic Thuc. 2, [13] : Τά τε τῶν ξυμμάχων διὰ χειρὸς ἔχειν, Sedulo administrare, aut etiam Sedulo curare res sociorum. Recte igitur schol. exp., δι' ἐπιμελείας ἔχειν. [Sic Plut. V. Fabii c. 2 : Τὰς πόλεις διὰ χειρὸς ἔχοντας, ἐᾶν περὶ αὑτῇ μαραίνεσθαι τὴν ἀκμὴν τοῦ Ἀννίβου.] Huc certe pertinet quod dicimus *Tenir la main à quelque chose* (quemadmodum διὰ χειρὸς ἔχειν in prima et propria signif. dixi posse alicubi reddi *Tenir la main*); illo enim loquendi genere ἐπιμέλειαν significamus, ac vigilantiam etiam circa rem quampiam. Quo pertinet et verbum *Maintenir*, inde factum sicut ex διὰ χειρὸς ἔχειν, Græcos fecisse dixi verbum διαχειρίζειν.

‖ Quartum Ἐπὶ χειρὸς, In manu. Theognis [490] : Τὴν δὲ θεοῖς σπένδεις, τὴν δ' ἐπὶ χειρὸς ἔχεις. At Matth. 4, [6] ex Psalm. 90, [12] : Ἐπὶ χειρῶν ἀροῦσί σε, redditur ἐπὶ χειρῶν, In manibus et Super manibus, interpretando ἀροῦσι non Tollent, sed potius Gestabunt. Latine tamen aptius omitti videtur præpositio.

‖ Quintum [Πρὸ χειρὸς vel] Πρὸ χειρῶν Cam. interpr. In manibus, ap. Eur. Rheso [274] : Μάχας πρὸ χειρῶν καὶ δόρη βαστάζομεν. [Soph. Ant. 1279 : Τὰ μὲν πρὸ χειρῶν τάδε φέρων, τὰ δ' ἐν δόμοις ἔοικας ... ὄψεσθαι κακά. Eur. Tro. 1207 : Πρὸ χειρῶν αἵδε σοι σκυλευμάτων ... φέρουσι κόσμον. Philostr. p. 614 : Τὸ βιβλίον πρὸ χειρῶν ἔχων.]

‖ Sextum Κατὰ χειρὸς non late patentem usum habet, in quo præp. κατὰ peculiarem quandam signif. obtinet, quum κατὰ χειρὸς ὕδωρ vocetur Aqua quæ manui superfunditur ad eam lavandam. Ubi obiter observa etiam usum singularis pro plurali, veluti quum Gallice dicimus *Laver la main* pro *Laver les mains*. Quamvis autem proprie κατὰ χειρὸς ὕδωρ existimetur vocata fuisse Aqua qua abluebantur manus ante cibum, sicut ἀπόνιμμα, ea qua post cibum (quæ videmus observata in hoc Aristoph. l. Vesp. [1216] : Ὕδωρ κατὰ χειρὸς, τὰς τραπέζας εἰσφέρειν. Δειπνοῦμεν, ἀπονενίμμεθ', ἤδη σπένδομεν), tamen de illa qua post cibum eas lavabant, usurpatum fuisse docet Athen. Apud quem legitur etiam κατὰ χειρῶν, et commemoratur facetum cujusdam dictum : qui, quum disceptaretur quænam aqua esset omnium optima, dixit, τὸ κατὰ χειρῶν ὕδωρ, i. e. Eam aquam quæ convivarum manibus, antequam accumberent, superfunderetur s. affunderetur.

‖ Septimum, Ἐν χειρῶν νόμῳ, apud Historicos frequentissime occurrit; quomodo autem Latine reddendum sit, non satis constat. Bud. χειρῶν νόμον esse scribit, Consertis manibus pugnare, Manu prælium inire. Cam. ἐν χειρῶν νόμῳ, vertit, In conflictu, In prælio, item In ipso prælii discrimine. Nam ἐν χειρῶν νόμῳ ἀμύνασθαι vertit, In conflictu se defendere. Et hunc Herodoti l. 8, [89] : Ἅτε γὰρ νέειν ἐπιστάμενοι, τοῖσιν αἱ νῆες διεφθείροντο, καὶ μὴ ἐν χειρῶν νόμῳ ἀπολλύμενοι, ἐς τὴν Σαλαμῖνα διένεον, ita vertit, Quippe qui periti natandi, quum in prælio hostiles manus evasissent, amissis navibus, natando in Salamina pervenerunt. Ex Eodem affert [9, 48] : Πρὶν γὰρ ἢ συμμίξαι ἡμέας, ἐς χειρῶν τε νόμον ἀπικέσθαι· quæ reddit, Priusquam congressi manus conseramus. Quidam vero χειρῶν s. πολέμου νόμον interpr. Jus belli, quo sc. manu consertum victor victum interimit, spoliat, agitque pro animi arbitratu : unde ἐν πολέμου νόμῳ s. χειρῶν mori dicitur qui in conflictu et collata manu perit. Et qui hosti parcit, jus belli abstinere dicitur. Liv. initio sui Operis, Jam primum omnium satis constat, Troja capta in ceteros sævitum esse Trojanos : duobus, Ænea Anteноreque, et vetusti jure hospitii, et quia pacis reddendæque Helenæ semper auctores fuerant, omne jus belli Achivos abstinuisse. Quibus subjungitur ex Josepho De capt. : Καλὸν ἐν πολέμῳ θνήσκειν, ἀλλὰ πολέμου νόμῳ, τοῦτ' ἔστιν ὑπὸ τῶν κρατούντων. Polyb. : Ἐν χειρῶν νόμῳ διέφθειρε τὸν τύραννον, Ex jure belli manu consertum tyrannum interfecit, Vi manuque trucidavit, ut in bello fit conserta pugna. Sic Herodot. (qui locus fuit et paulo ante allatus) : Πρὶν γὰρ ἢ συμμίξαι ἡμέας, ἐς χειρῶν τε νόμον ἀπικέσθαι, Priusquam belli jure agamus commissa pugna. Illud autem ἐν χειρῶν νόμῳ ἀμύνασθαι sic expressisse creditur Sallust. : Existimans Adherbalem dolore permotum injurias sua manu vindicaturum. Æschin. [p. 1, 24] : Φυλακτέον δὲ τοῖς μὲν ὀλιγαρχικοῖς καὶ τοῖς τὴν ἄνισον πολιτείαν πολιτευομένοις τοὺς ἐν χειρῶν νόμῳ τὰς πολιτείας καταλύοντας. Ubi cavendos esse ait, qui non ex fori jure, sed belli, manuque conserta, vi nempe et armis, pro libidine reip. statum labefactant. Polyb. 2, [28, 10] : Ἐν δὲ τούτῳ τῷ καιρῷ συνέβη Γάϊον τὸν ὕπατον παραβόλως ἀγωνιζόμενον, ἐν χειρῶν νόμῳ τελευτῆσαι τὸν βίον, Accidit ut in prælio hostis manu vitam finierit. 3, [63, 5] : Ὑπὲρ τῆς καλλίστης ἐλπίδος μεταλλάξαι τὸν βίον ἐν χειρῶν νόμῳ. Idem de bello Cannensi loquens [3, 116, 9] : Περιπεσὼν βιαίοις πληγαῖς, ἐν χειρῶν νόμῳ μετήλλαξε τὸν βίον. Apud Suid. sine ἐν : Ὁ

δὲ χειρῶν νόμῳ δέχεται ἐπιστολήν, Recipit epistolam in ipso belli congressu. Sed existimatur omissa esse præp. ἐν librarii incuria. Hæc fere sunt quæ ab aliis de hoc loquendi genere annotata reperi : ubi illud Manu consertum cum ea constr. aliquis forsan miretur. Iis autem pauca addam quæ mihi de eodem videntur : ac primum, pro ἐν χειρῶν νόμῳ, etiam simpliciter dici Ἐν χερσὶ a Thuc. non uno in loco : 4, p. 139 meæ ed. [c. 57] : Ὅσοι μὴ ἐν χερσὶ διεφθάρησαν. Et p. 157 [c. 113] : Διαφθείρονται ἐν χερσὶν αὐτῶν· 5, p. 165 [c. 3] : Ἀπέκτειναν εὐθὺς ἐν χερσί· ceteros autem ζῶντας ἔλαβον. Sic quoque 3, [66] : Οὓς μὲν ἐν χερσὶν ἀπεκτείνατε, ubi quidam ἐν χερσὶν interpr. Re ad manus vocata. Qui locus diligentissime est considerandus, propter hæc quæ subjunguntur. Οὐχ ὁμοίως ἀλγοῦμεν· κατὰ νόμον γὰρ δή τινα ἔπασχον. Ideo autem valde diligenter hunc l. perpendi volo, quod videatur hic vetus scriptor ita respexisse ad illud loquendi genus ἐν χειρῶν νόμῳ ἀποκτείνειν, ut simul explicationem quandam ejus attulerit, quum scripsit, eos qui ἐν χερσὶν interfecti fuerunt, id passos esse κατὰ νόμον τινά. Simulque perspicimus hinc, ἐν χερσὶ eum dicere, non aliud significare volentem quam ἐν χειρῶν νόμῳ. Observandumque est præterea, illis qui ἐν χερσὶν interfecti fuerint, opponi illos qui interfecti fuerunt χεῖρας προϊσχόμενοι, atque adeo contra fidem datam. Hæc autem quum ita sint, non dubito quin ἐν χειρῶν νόμῳ itidemque ἐν χερσὶ significent non simpliciter In conflictu, In conserendis manibus, sed In ipso pugnæ ardore s. fervore, Calente pugna : quod nimirum tum potissimum jure belli nemini parcatur, utpote furente Marte. Locum certe quendam id confirmantem me legere memini, sed ejus recordari non possum. Quod autem ad duos illos locos attinet, perperam cum aliis permistos, in quorum uno dicitur τοὺς ἐν χειρῶν νόμῳ τὰς πολιτείας καταλύοντας, in altero, χειρῶν νόμῳ δέχεται ἐπιστολήν, non dubium est quin metaphorice hoc loquendi genus in priore usurpetur; in posteriore autem videtur χειρῶν νόμῳ ad tempus referri : sed ex tam paucis verbis quæ a Suida afferuntur, nihil certi a quoquam statui posse arbitror. Ceterum in exemplis quæ ex Thuc. protuli, duo observanda sunt, utpote in quibus differunt a præcedentibus. In secundo, gen. αὐτῶν, qui ponitur post ἐν χερσὶν, observatu dignus est, ubi Interpres reddidit ad verbum, Inter manus illorum. In tertio notare debemus, adverbium εὐθὺς præfixum illi ἐν χερσὶ, quod adv. εὐθὺς, eo in loco sonat omnino quod Gallice dicimus *Sur le champ* : ab Interprete autem redditum Latine fuit Statim, omittente sequentia verba ἐν χερσί. Enimvero est quiddam insuper, de quo admonendum esse lectorem existimo : nimirum, quamvis in omnibus exemplis præcedentibus legatur ἐν χειρῶν νόμῳ, inveniri tamen cum singulari etiam ἐν χειρὸς νόμῳ, et quidem ap. Aristot. quoque, Polit. 3 : Κτεῖναι γὰρ οὐ κύριος, εἰ μὴ ἔν τινι βασιλείᾳ· καθάπερ ἐπὶ τῶν ἀρχαίων, ἐν ταῖς πολεμικαῖς ἐξόδοις, ἐν χειρὸς νόμῳ. Videmus certe et in aliis loquendi generibus gen. hunc singularem pluralis locum obtinere. At vero χειρῶν ἀδίκων ἄρξαι vide in Ἄδικος et in Ἄρχω.

‖ Χειρὶ autem et χερσὶ junguntur præpositioni ἐν. Sed hoc Ἐν χερσὶ multo frequentius est, quam illud Ἐν χειρί : nec eundem utrumque usum habet. Adhibetur enim ἐν χερσὶ nonnullis loquendi generibus, quibus non item ἐν χειρί. Vicissim autem ἐν χειρὶ dicitur poni pro In potestate (in qua signif. possit ad verbum reddi In manu; nam In manu itidem pro In potestate, dixerunt interdum Latini), non itidem ἐν χερσί : quum contra Latine nonnulli posse dici existiment non solum In manu est, sed etiam In manibus est : ex illo Lucani versu, In manibus vestris, quantus sit Cæsar, habetis. Nequaquam igitur ἐν χερσὶν ἔχειν in isto Herodoti loco 1, [35] : Ἔχοντος δὲ αὐτοῦ ἐν χερσὶ τὸν γάμον τοῦ παιδὸς, putandum est cum illo Lucani loco convenire. Ibi enim In manibus vestris habetis, sonat In potestate vestra : quum autem dicit Herodotus, Ἔχοντος αὐτοῦ ἐν χερσὶ τὸν γάμον τοῦ παιδὸς, quæ sonant ad verbum, Quum ipse haberet in manibus nuptias filii, significat Quum occupatus esset circa nuptias filii, Quum curaret quæ ad nuptias filii pertinebant. Aut brevius, Quum filii nuptias adornaret. Quidam interpr. Quum tractaret; sed haud scio an hoc verbum cum illo accus. ferendum sit. Potest et ad verbum reddi, Quum in manibus haberet nuptias, aut certe, Quum in manibus illi essent nuptiæ. Ita enim dixit Liv. Quum tantum belli in manibus esset. Eodemque modo et Plinius Junior Vindemias in manibus esse dixit. At vero ὁ ἐν χερσὶ κίνδυνος Budæo ap. Greg. Naz. est Proximum periculum : Ὡς δὲ εἶχεν αὐτῷ κατὰ νοῦν τὰ πλησίον, καὶ τοῦ ἐν χερσὶν, ὡς ᾤετο, κινδύνου κρείττων ἐγένετο, οὕτως ἤδη πειρᾶται καὶ τῶν ἑξῆς, i. e. inquit, Ut composuit prætorianos, et legiones vicinas, vel quæ erant circa eum. [Heliodor. 3, 16, αἱ ἐν χερσὶ βουλαί· 1, 30, τῶν ἐν χ. πάντων.] Alioqui ἐν χερσὶ Conflictum et consertionem manuum significat, inquit Cam., afferens ex Thuc. 3, [66] : Οὓς μὲν ἐν χερσὶν ἀπεκτείνατε· quæ reddit, Quos in prælio trucidastis; significat enim ἐν συμβολῇ, In conflictu. Ex Eod. 4, [43] affert, Καὶ ἦν ἡ μάχη καρτερὰ, καὶ ἐν χερσὶ πᾶσα, Erat prælium vehemens, et res tota consertis manibus gerebatur. Et mox, Δεξαμένων δὲ τῶν Ἀθηναίων, ἐν χερσὶν ἦν πάλιν ἡ μάχη, Rursumque Atheniensibus impetum illorum excipientibus, manus conserebantur. [Heliod. 5, 32; Appian. Syr. c. 19.] Quibus subjungit, ex Hom. Il. Π, [630] : Ἔν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου, ἐπέων δ' ἐνὶ βουλῇ, quem versum ita reddit, Pugna manus poscit, fora sunt sermonibus apta. Sicut, inquit, Virg. Æn. 10 dixit, In manibus Mars ipse viris. Hæc ille. At ego inter hæc exempla discrimen statuendum esse dico. Primus enim ille locus, Οὓς μὲν ἐν χερσὶν ἀπεκτείνατε, convenit cum aliis ejusdem scriptoris ll., quos paulo ante protuli, quum agerem de illo genere loquendi, ἐν χειρῶν νόμῳ, ac dicerem eadem signif. ἐν χερσὶ ab illo usurpari. Sequentes autem non itidem cum illo convenire dici possunt, utpote in quibus non itidem ἐν χερσὶ exponere quis queat ἐν χειρῶν νόμῳ. At ultimum illud exemplum, ex Hom. versu, Ἔν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου, non dubium est quin tertiam quandam interpr., i. e. a duabus præcedentibus differentem, postulet. Convenit enim hoc cum eo quod ab Achille dicitur, Il. A, [166] suas χεῖρας διέπειν τὸν πόλεμον : adeo ut reddi potius ad verbum debeat, sicut hic, ita etiam illic, nomen χεῖρες. [Ἐν χερσὶν εἶναι, Futurum esse, Instare, Liban. Epist. 47. Hercher.] Huic dativo χερσὶ jungitur etiam præp. μετὰ a poetis interdum, ut videbis me, quum agerem de hac præp., attulisse ex Hesiodo, ἔχεν μετὰ χερσὶ pro Habebat in manibus. Cui loco addendus est hic Homericus, [Il. Λ, 4 : Πολέμοιο τέρας μετὰ χερσὶν ἔχουσαν· Ο, 717 : Ἄφλαστον μετὰ χερσὶν ἔχων·] Od. X, [10] : Μετὰ χερσὶν ἐνώμα, Versabat in manibus. Jungitur dat. χειρὶ et quibusdam verbis, cum quorum nonnullis suam signif. retinet in interpretatione, i. e. redditur ad verbum : cum nonnullis non item. Nam χρῆσθαι χειρὶ non redditur ad verbum Uti manu, sed potius Pugnam committere, s. Prælium. Possis tamen interpretari etiam Conserere manum. Est autem usus eo loquendi genere Herodot. 9, [72] sed scribens χερὶ, non χειρί. At vero in his, quæ ap. Hom. non semel leguntur, Χειρί τέ μιν κατέρεξε, non possis χειρὶ aliter quam ad verbum interpretari Manu : hoc modo, Manu eum demulsit, caput ejus demulsit : quod Achilli mœrenti facit Thetis mater, Il. A, [361]. Sed Latini dat. in hoc loquendi genere prætermittunt : dicunt enim Caput alicui demulcere; quod fit blandiendo ei, s. eum deliniendo. Terent. Heaut., Non possum pati Quin tibi caput demulceam. In prosa vero dicitur χειρὶ καταψήχειν τὴν κεφαλήν, ut ap. Basil. Ep. ad Euseb. : Ὥσπερ εἴ τις ἑνὸς ἀνδρὸς τῇ μὲν τῶν χειρῶν καταψήχοι τὴν κεφαλὴν, τῇ δὲ λαιᾷ τὴν παρειάν. Ubi nisi de ambabus manibus loqui voluisset, dativum ipse quoque omittere potuisset. Pertinere autem videtur hoc dictum ad proverb. Altera manu fert lapidem, altera panem ostentat. Quod proverb. vide ap. Erasm., sicut et Caput demulcere. Apud Hom. dat. χειρὶ s. χερσὶ, tanquam instrumentalem, aliis etiam plerisque verbis jungi videbis, ubi itidem χειρὶ

non possis aliter quam ad verbum interpretari Manu. Sic et ap. Soph. Aj. [35] : Σῇ κυβερνῶμαι χερὶ, Tua gubernor manu.

‖ Venio ad proverbia, Χερσὶν ἀνίπτοις, Χερσὶ καὶ ποσὶ, vel Καὶ χειρὶ καὶ ποδί. Illud prius, χερσὶν ἀνίπτοις, i. e. Manibus illotis, manasse creditur ex isto Hesiodi versu [Op. 725] : Μηδέ ποτ' ἐξ ἠοῦς Διὶ λείβειν αἴθοπα οἶνον Χερσὶν ἀνίπτοισιν, μηδ' ἄλλοις ἀθανάτοισι. Dicimur autem aggredi aliquid, s. facere illotis manibus pro Irreverenter et imparate, ut exp. Erasmus, quem vide. (Sed nomen illud ἀνίπτοις, i. e. Illotis, in memoriam reducit aliud proverb. Χεὶρ χεῖρα νίπτει, Manus manum lavat : quod apud Eundem videndum tibi relinquo. [Legitur ap. Meleagr. Anth. Pal. 5, 208 : Ἁ χεὶρ γὰρ τὰν χεῖρα. Sumtum ex Epicharmo, cujus verba affert Plato Axioch. p. 366, C : Ἁ δὲ χεὶρ τὰν χεῖρα νίζει.]). At posterius illud χερσὶ καὶ ποσὶ ex Hom. habere originem videri queat, apud quem legitur Il. Υ, [361] : Ἀλλ' ὅσσον μὲν ἐγὼ δύναμαι χερσίν τε Καὶ σθένει, οὔ μ' ἔτι φημὶ μεθησέμεν οὐδ' ἠβαιόν. Eodem modo Terent. Manibus pedibusque dixit, pro Omni conatu, Omnibus viribus, Omnibus nervis, in Andria : Quem ego credo manibus pedibusque obnixe omnia Facturum, magis id adeo mihi ut incommodet, Quam ut obsequatur gnato. Ibid. : Hoc tibi pro servitio debeo Conari manibus pedibusque noctesque et dies, Capitis periculum adire, dum prosim tibi. Pindarus addidit tertium dat. ἅρμασιν, Ol. 10, [73] : Τίς δὴ ποταίνιόν γε λάχε στέφανον χείρεσσι ποσίν τε καὶ ἅρμασιν ἀγώνιον; Æschin. autem sing. utens dixit [p. 43, 17], Καὶ χειρὶ καὶ ποδὶ, addens, Καὶ πάσῃ δυνάμει· quæ verba velut epexegetica sunt; ita enim scribit : Μήτε αὐτοὶ τὴν ἱερὰν γῆν ἐργάσεσθαι, μήτε ἄλλον ἐπιτρέψειν, ἀλλὰ βοηθήσειν τῷ θεῷ καὶ τῇ ἱερᾷ καὶ χειρὶ καὶ ποδὶ καὶ πάσῃ δυνάμει. Sed et ἀμφοτέρῃσι χερσὶν, Ambabus manibus, Utraque manu, proverbiale quiddam habere existimatur. Cam. exp. Vehementer et enixe, in isto loco Homeri, Od. Ω, [316] : Ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἑλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν Χεύατο κακκεφαλῆς. Sed non video quid obstet quominus ad verbum interpretemur.

‖ Χεῖρα accus., s. plur. χεῖρας, suas itidem præpositiones habet, i. e. præpositiones quibus jungitur, nimirum εἰς, et ὑπὸ, et ἀνὰ, et κατὰ, et μετά. Sed illi εἰς multo frequentius quam alii cuiquam jungitur. Dicitur enim εἰς χεῖρας τιθέναι, vel ἐστιθέναι, s. διδόναι, et λαμβάνειν s. ἀναλαμβάνειν, nec non δέχεσθαι : item εἰς χεῖρας ἄγεσθαι : et in bello, εἰς χεῖρας ἰέναι, s. συνιέναι, aut ἐλθεῖν s. συνελθεῖν, aut etiam συμμίξαι. Pro illo primo εἰς χεῖρας τιθέναι dicit Hom. per dat., τιθέναι ἐν χερσί. Composita autem voce Ἐστιθέναι cum εἰς χεῖρας usus est Herodot. 1, [208] : Κῦρος δὲ Κροῖσον ἐς τὰς χεῖρας ἐσθεὶς τῷ ἑωϋτοῦ παιδὶ Καμβύσῃ· nisi potius legatur ἐνθείς. Cum διδόναι usus est Thuc. 4, metaphoricum etiam tribuens usum voci χεῖρας : dixit enim δοῦναι αὐτὸν εἰς χεῖρας, Dare se in manus s. Tradere, i. e. Alterius potestati se committere. (Dixi autem de isto hujus nominis usu supra quoque, quum exponerem ἐν χειρὶ, et dicam iterum quum agam de ὑπὸ χεῖρα.) At λαμβάνειν εἰς s. ἐς χεῖρας, Accipere in manus, s. usitatius Sumere in manus, ap. Eur. Hec. [1242] : Καὶ γὰρ αἰσχύνην φέρει Πρᾶγμ' ἐς χέρας λαβόντ' ἀπώσασθαι τόδε. Xenoph. Anab. 1, [8, 3] : Καὶ ἀναβὰς ἐπὶ τὸν ἵππον, τὰ παλτὰ εἰς χεῖρας [nunc τὰς χεῖρας ex codd.] ἔλαβε. Plutarch. Galba : Λαβεῖν εἰς χεῖρας τοῦ ἱερείου τὰ σπλάγχνα. Idem cum verbo ἀναλαμβάνειν usus est, Adv. Col. : Μὴ τοῖς ἐκείνων συντάγμασιν ἐντύχῃς, μηδὲ ἀναλάβῃς εἰς χεῖρας. Cum δέχεσθαι autem jungitur non solum in hac ipsa signif., sed in alia quoque : in qua sc. accus. ille ad rem militarem pertinet, sicut in iis loquendi generibus quibus ultimum locum dedi; nam ἐς χεῖρας ἐδέξαντο dixit Xenoph. Hell. 2, [4, 34] pro Primum impetum hostium sustinuerunt, Cam. At illud εἰς χεῖρας ἄγεσθαι, Herodoti est, 1, [126] : Αὐτός τε γὰρ δοκέω θείῃ τύχῃ γεγονὼς τάδε ἐς χεῖρας ἄγεσθαι· ubi tamen idem ille vertit non solum In manus sumere, sed etiam Conari; ita totum locum reddens, Videor mihi divinitus in lucem editus hæc conari. Possis certe et verbo Aggredi hic eodem sensu uti. Illa vero loquendi genera ad rem militarem pertinentia, passim ap. Thuc., Xenoph., ceterosque historicos occurrunt. Ex quibus hæc prima, εἰς χεῖρας ἰέναι s. ἐλθεῖν, ad verbum quoque interpretari possumus, Ad manus venire. (Quum autem dicitur, ἐπειδὴ δὲ ἐς χεῖρας ἦεσαν, vel ἰόντων δὲ αὐτῶν ἐς χεῖρας, possis etiam vertere, Re ad manus vocata.) Nos quoque eodem modo dicimus, *Venir aux mains.* Sed pro Ad manus venire, dicitur etiam Manum s. Manus conserere, Congredi, Confligere. Thucyd. 3, [107] : Ἐπεὶ δὲ παρεσκεύαστο ἀμφοτέροις, ἦεσαν ἐς χεῖρας· 4, [72] : Ἀντεπεξελάσαντες δὲ καὶ οἱ τῶν Ἀθηναίων, ἐς χεῖρας ἦεσαν· 2, [3] : Προσέβαλλόν τε εὐθὺς καὶ ἐς χεῖρας ἦεσαν κατὰ τάχος. [Appian. Mithr. c. 2 : Περσέως καὶ Ῥωμαίων εἰς χεῖρας ἐπ' ἀλλήλους ἰόντων. Cum εἶναι Heliodor. 1, 32 : Ἤδη δὲ εἰς χεῖρας ὄντων ἀνέβόησέ τις. Herch.] Apud Eundem non infrequens est alterum, εἰς χεῖρας ἐλθεῖν. Dicit enim 4 : Βουλόμενοι ἐς χεῖρας ἐλθεῖν· 7, [44] : Ἀλλὰ καὶ ἐς χεῖρας ἀλλήλοις ἐλθόντες, μόλις ἀπελύοντο. At composito usus est Polyb., ex cujus primo libro [c. 78, 6] affertur, Συνῆλθον εἰς τὰς χεῖρας. (Ubi etiam observa articulum, si modo non suppositicius est.) Ultimum illud, εἰς χεῖρας συμμίξαι, cum dat. πολεμίοις, ap. Xenoph. extat Cyrop. 2, [1, 4]. Enimvero de hoc admonendus es, lector, εἰς χεῖρας ἐλθεῖν s. ἰέναι, alium præterea usum, s. potius alios præterea duos usus habere. Lucian. [Hermot. c. 49] : Καὶ ὅ,τι ἂν πρῶτον ἐς τὰς χεῖρας ἔλθῃ, τοῦτ' εἶναι τὸ ζητούμενον ὑπολαμβάνοντες, ad verbum, Et quod primum in manus venerit, id ipsum esse existimantes quod quæritur. Vel, Quod primum in manus inciderit. Aut etiam, mutata orationis forma, Quod primum nactæ manus fuerint. Sed observandum est, præfigi hic articulum. Alterius autem usus mentio fit in VV. LL. Ibi enim εἰς χεῖρας ἰόντα dicitur a Thuc. positum esse pro εἰς ὁμιλίαν καὶ δεξίωσιν φιλικήν : quoniam in congressu symbolum benevolentiæ est manus porrectio. Unde pro Congredi et coram agere, positum esse a Polyb. [5, 37, 11] : Μετὰ δέ τινας ἡμέρας ἐπιπλεῖον ἐλθὼν εἰς τὰς χεῖρας τῷ Σωσιβίῳ διὰ τοὺς ἵππους, In sermonem veniens s. In colloquium. Ita quidem illa de hoc loquendi genere; sed ego paulo aliter de his ll. sentio : quamvis ad priorem quod attinet, fatear expos. illam εἰς ὁμιλίαν καὶ δεξίωσιν φιλικὴν, niti auctoritate scholiastæ. Est autem ex l. 8, [c. 50] sumptus ille locus, qui totus ita scriptus est : Ὁ δὲ Ἀστύοχος τὸν μὲν Ἀλκιβιάδην, ἄλλως τε καὶ οὐκέτι ὁμοίως ἐς χεῖρας ἰόντα, οὐδὲ διενοεῖτο τιμωρεῖσθαι· ἀπελθὼν δὲ παρ' αὐτὸν ἐς Μαγνησίαν κτλ. Sed non video quid obstet quominus ἐς χεῖρας ἐλθεῖν dicamus eum qui prope accedit, adeo ut in manibus eum habeamus; aut etiam ad potestatem referamus, ut intelligatur de eo qui tam prope accedit, ut in potestate nostra esse queat. De illo autem altero loco qui ex Polyb. affertur, vix statui potest, nisi lectis iis quæ præcedunt et quæ item sequuntur : fortassis tamen possit et hic eodem modo ἐπιπλεῖον ἐλθὼν εἰς χεῖρας accipi de eo qui propius accesserit. Sunt porro alia quamplurima verba quæ huic accusativo χεῖρας sine præp. jungantur (quorum nonnulla illud idem loquendi genus efficiunt ad rem militarem pertinens, ex quibus est συμπλέκειν τὰς χεῖρας), sed ea suis singula locis quærenda, et ut spero, invenienda etiam, relinquam : i. e. unumquodque in unoquoque verbo.

‖ Venio ad reliquas præpositiones, quibus hic accus. junctus reperitur. [Παρὰ χεῖρα Tobias 11, 2 : Λάβε δὴ παρὰ χ. τὴν χολὴν τοῦ ἰχθύος, Ad manum, i. e. paratam, habe.] Dicitur ergo esse Ὑπὸ χεῖρα, i. e. Esse sub manu, interpretando ad verbum, qui est sub potestate, vel, sub imperio, sub ditione : unde ὑποχείριος. Ex Dem. in VV. LL. affertur, οἱ ὑπὸ χεῖρα ταπεινοί. Ibid. ex Polluce [2, 149] : Εἰς τοὺς ὑπὸ χεῖρα τὴν ὀργὴν ἀφῆκε, In suæ ditionis homines iram effudit. (Sed ex Dem. sumpta sunt illa verba, Philipp. [p. 74, 5].) Ex Phalar. Epist. [p. 320 : Ὡς Ἀκράγαντά μοι ὑπὸ χεῖρα πεποιήκεσαν,] ὑπὸ χεῖρα ποιεῖν, pro Ditioni suæ summittere. [Xenoph. Ages. 1, 22 : Τείχη τῇ φιλανθρωπίᾳ ὑπὸ χεῖρα ἐποιεῖτο. Ὑπὸ χεῖρα γίνεσθαι Dionys. A. R. 6, 19 : Τοὺς ταπεινωθέντας καὶ ὑπὸ χ. γενομένους. Plutarch. Mor. p. 68, E : Πατοῦσιν ὑπὸ χεῖρα καὶ ταπεινοὺς γεγενημένους κτλ. Et sic cum aliis verbis

multis vel additis vel intellectis. Callim. H. in Jov. 75 : Ὧν ὑπὸ χεῖρα γεωμόρος. Plutarch. Mor. p. 43, F : Μικροὶ καὶ ὑπὸ χ. φαίνονται τοῖς πολλοῖς· V. Dion. c. 48 : Δημοτικώτερον εἶναι τοῦ Δίωνος καὶ μᾶλλον ὑπὸ χεῖρα τοῖς πολλοῖς. Aristid. vol. 1, p. 426, 17 : Ἔχετε Λακεδαιμονίους ὑπὸ χεῖρα παρόντας. Heliodor. 2, 14 : Ἀνήρει ἀεὶ τὸν ὑπὸ χεῖρας γινόμενον. Πίπτειν ὑπὸ τὰς χεῖρας Polyb. 8, 20, 8 : Ἵνα πέσοι ὑπὸ τὰς τῶν ἐχθρῶν χ. ζωγρεία. Locutione magis poetica Pind. Pyth. 8, 110 : Ἄλλον δ' ὑπὸ χειρῶν μέτρῳ καταβαίνει, quod schol. exp. : Ἄλλοτε δὲ ὑποχείριον καὶ οἰκτρὸν καὶ ταπεινὸν ποιεῖ.] At ex Dioscoride 5, [85] affertur ὁ ὑπὸ χεῖρα pro Ministro. Interdum ὑπὸ χεῖρα dicitur esse, ut quidam volunt, Quod est præsens. Plutarch. [Mor. p. 56, A] : Εἰς τὸ παρὸν εἰσὶν οὗτοι καὶ τὰ ὑπὸ χεῖρα βλαβεροί. Sed videndum ne potius ὑπὸ χεῖρα tale quid significet quale apud Aristot., ubi dicit τὰς ὑπὸ χεῖρας χρείας, pro Familiaribus s. Quotidianis, et Vulgaribus, et passim occurrentibus. Alioqui ὑπὸ χεῖρα ab eod. Aristot. poni annotat Bud. pro Prompte : in qua potius signif. ad verbum reddi possit, non discedendo a Latini sermonis consuetudine. [Aristot. Meteor. 2, 9 : Οἷον ὑπὸ χ. ποιούσης ἀεὶ τῆς συγκρίσεως ἕκαστον αὐτῶν.] Affert idem ὑπὸ χεῖρα pro Statim, Confestim, Ipso momento, ex Plutarch. [Mor. p. 548, E] : Αἱ δ' ὑπὸ χεῖρα τοῖς τολμωμένοις ἀπαντῶσαι τιμωρίαι, καὶ τῶν μελλόντων εἰσὶν ἐπισχέσεις ἀδικημάτων. Huc autem pertinere videri queat Sub manum, quod apud Suet. legitur in Augusto : Quo celerius ac sub manum annuntiari cognoscique possit. Alioqui Sub manum alios etiam usus habet, ut apud Plaut. Milite, Succedit sub manum, quidam exp. Succedit feliciter. Habet vero ὑπὸ χεῖρα et tertium usum, ap. Lucian. [Hermot. c. 57], eundem sc. quem et ἐς χεῖρας in l. quem paulo ante protuli. Nam ut inde attuli supra, Καὶ ὅ, τι ἂν πρῶτον ἐς τὰς χεῖρας ἔλθῃ, sic affertur, Ὅ, τι ἂν πρῶτον ὑπὸ τὴν χεῖρα ἔλθῃ τῶν γραμματείων. [Hermas p. 26, 19 : Ἵνα ὑπὸ χεῖρα ἀναγινώσκῃς αὐτὰς (τὰς ἐντολὰς), καὶ συνηθῆς φυλάξαι αὐτάς (quo loco usus est Clem. Alex. p. 316)· ubi *subinde* vertit vetus interpres Latinus. Ib. p. 20, 32 : Τί σὺ ὑπὸ χεῖρα αἰτεῖς ἀποκαλύψεις; 32, 2 : Ἐὰν ὑπὸ χεῖρα ἁμαρτάνῃ. Plutarch. V. Arati c. 3 : Ὑπομνημάτων ἃ παρέργως καὶ ὑπὸ χ. διὰ τῶν ἐπιτυχόντων ὀνομάτων ἀμιλλησάμενος κατέλιπε.] Latini certe non hoc, sed illud loquendi genus exprimunt; dicunt enim aliquid Ad manum venire, non Sub manum. Liv. : Quod cuique trepidanti ad manum venisset. [|| Ὑπὸ χερσὶ Hom. Il. B, 374 : Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἁλοῦσά τε περθομένη τε· 860 : Ἀλλ' ἐδάμη ὑπὸ χερσὶ ... Αἰακίδαο. (Sine ὑπὸ idem ib. II, 854.) Od. Ω, 97 : Ζεύς μοι μήσατο ... ὄλεθρον Αἰγίσθου ὑπὸ χερσί.] Tertium autem est Ἀνὰ χεῖρα. Diciturque ἀνὰ χεῖρα esse quod expeditum ac in promptu est, ut Latine Ad manum, In manibus, esse. [Plutarch. Mor. p. 614, A : Ἐκ τῶν ἀνὰ χ. πραγμάτων· 920, A : Τὰς ἀνὰ χ. καὶ διὰ στόματος πᾶσι δόξας· 1127, D : Συνήθη καὶ ἀνὰ χεῖρα.] Unde apud Hermog. [p. 443] ἡ ἀνὰ χεῖρα ὁμιλία, Familiaris expeditusque sermo, s. Usitatus. [Sext. Emp. p. 230 : Τὰς ἀνὰ χεῖρα τῶν ἰδιωτῶν ὁμιλίας, ut ἐν ταῖς ἀνὰ χ. ὁμιλίαις p. 258.] Sic Aristoph. schol. dixit, Τῷ περὶ τὴν συνήθειαν καὶ ἀνὰ χεῖρας ἐχρήσατο, significare volens eum familiare s. consuetum vulgareque dicendi genus usurpasse. Aliter vero 2 Reg. 15, [18] : Ἀνὰ χεῖρα αὐτοῦ παρῆγον, pro Juxta eum ambulabant. Hæc ex VV. LL. At Cam. affert ἀνὰ χεῖρας pro In manibus, sed absque exemplo. [Polyb. 21, 4, 5 : Σέλευκος εὐθέως τοὺς περὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἀνὰ χεῖρας εἶχε, τοὺς δὲ περὶ τὸν Ἡγίαν παρεώρα, i. e. Familiariter cum Aristarcho conversabatur.]

|| Quartum locum habet Κατὰ χεῖρα, quod ponitur pro χειρὶ, i. e. Manu, ut κατὰ χεῖρα ῥωμαλέος, Plut. De socr. dæm., i. e. χειρὶ ῥωμαλέος, Manu fortis, ut loquitur alicubi Ovid. Idem Plutarch. Fab. [c. 19] dixit, Κατὰ χεῖρα πλήκτης ἀνήρ. At vero ap. Hom., Νύξε δέ μιν κατὰ χεῖρα μέσην, reddes κατὰ χεῖρα non Manu, sed In manu. Cam. κατὰ χεῖρας interpr. Facile; sed nullum exemplum afferens. Quintum vero illud Μετὰ χεῖρας Idem interpr. In manibus et Inter manus : afferens hunc versum, Ante oculos interque manus sunt omnia vestras. Et ex Cæs. B. C. 2 : Atque hac agger inter manus proferebatur. Exemplum autem illius μετὰ χεῖρας ex Herodot. 7, [16, 2] : Ταύτην τὴν στρατηλασίην καὶ τὸ κάρτα εἴχομεν μετὰ χεῖρας, Habuimus in manibus expeditionem hanc vehementer, i. e. tractavimus. [Thucyd. 1, 138 : Ἃ μετὰ χεῖρας ἔχοι. Polyb. 15, 27, 29 : Μετὰ χεῖρας ἔχειν τὰς μάστιγας. Diodor. 18, 27 : Μετὰ χ. ἔχοντα σκῆπτρον.] A poetis autem μετὰ χερσὶν dici, docui in dat. Χερσί.

|| Dual. Τὼ χεῖρε nunc exemplis confirmandus est, antequam ad reliquas nominis hujus χείρ signiff. transeam. Possit enim quis mirari unde fiat ut, quum singularis et pluralis fem. genere usurpentur, et, quod magis etiam admiratione dignum est, dicatur ταῖν χεροῖν, passim tamen τὼ χεῖρε masculine positum occurrat. [Nescivit HSt. de quo hodie satis constat articulum dualem τὼ et τοῖν trium generum communem esse.] Thuc. 4 : Καὶ τὼ χεῖρε ἐς τοὐπίσω ξυμπλέκοντες. Xenoph. Cyrop. 2, [3, 5] : Τὼ χεῖρε προέχειν. Dem. [p. 580, 9] : Καὶ οὐκ ἐθέλεις ἔχειν παρὰ σαυτῷ τὼ χεῖρε. Athen. 10 : Καὶ τὼ χεῖρε συγκροτήσας. Itidemque ap. Lucian. Tox. [c. 26] : Τὸ μὲν πρῶτον ἡγανάκτει, καὶ τὼ χεῖρε συνεκρότει· Somn. [c. 6] : Τὼ χεῖρε τύλων ἀνάπλεως· (quum alibi ταῖν χεροῖν dixerit, non τοῖν χεροῖν : sc. ἐν ταῖν χεροῖν ἔχειν). Apud Hom. tamen legimus χεῖρε ἀμφοτέρας, non ἀμφοτέρους, Il. Φ, [115] : Ὃ δ' ἕζετο χεῖρε πετάσσας Ἀμφοτέρας.

|| Χείρ, ut Lat. Manus, et Gall. *Main*, non solum de hominis Manu dicitur, sed de ejus Scriptura, s. chirographo. Hyperides apud Pollucem [2, 152 : Χεῖρα ἐν τῷ ὑπὲρ Λυκόφρονος (in parte orationis perdita) καὶ τὸ ὑπὸ τῶν πολλῶν ὀνομαζόμενον χειρόγραφον ὠνόμασεν, εἰπών] Οὔτε τὴν ἑαυτοῦ χεῖρα δυνατὸν ἀρνήσασθαι, ut Gallice dixeris, *Il ne peut nier sa main*. [Ex eodem Hyperidis loco etiam apud Suidam s. v. Χεῖρα. Artemidor. 1, 42 : Χειρόγραφα δὲ (αἱ χεῖρες σημαίνουσιν) ὅτι καὶ αὐτὰ χεῖρες λέγονται. Charito 5, 7 : Προφέρεις ἐπιστολήν· ἐδυνάμην εἰπεῖν, οὐ γέγραφα· χεῖρα ἐμὴν οὐκ ἔχεις.] Cic. Ad Atticum : Quibus tibi videbitur velim des literas nomine meo. Nostri familiares signum requirent, aut manum. Dices iis me propter custodias ea vitasse. Idem in Ep. ad Fam. : Alexidis manum amabam. In hoc autem locó, qui ex Eodem ad illius signif. confirmationem affertur, Epistola librarii manu est, possumus voci huic suam primam signif. relinquere. Et quemadmodum non convenit illud exemplum, ita nec istud, quod pro voce χειρ affertur ex Paulo, Ad Gal. c. ult. [11] : Ἴδετε πηλίκοις ὑμῖν γράμμασιν ἔγραψα τῇ ἐμῇ χειρί. Χειρ δεξιὰ, inquit Cam., Manus scita, de operibus artificum, ut dicitur χειρ Πολυκλείτου, Polycleti statua : et χειρ Ἀπελλοῦ, Apellis tabula. Quæ exempla ex Polluce [2, 150] sumit, qui etiam scribit, χειρ ὀξιὰ ἐπὶ χειροτεχνίᾳ τινός. Sed minime placet quod idem Cam. affert exemplum ex Epigr. [Antiphili Anth. Plan. 136] : Τὰν ὁλοὰν Μήδειαν ὅτ' ἔγραφε Τιμομάχου χείρ· alienum enim est, sicut et illa, quorum modo mentionem feci. [Himer. Or. 21, p. 736 : Φειδίου καὶ τῶν ἄλλων δημιουργῶν τέχνας, ὧν αἱ χεῖρες ἐπὶ σοφίᾳ θαυμάζονται. Anth. Plan. 262 : Πραξιτέλους ... σοφαὶ χέρες; ut Ἡετίωνος γλαφυρᾶς χερὸς Theocr. Epigr. 7. LXX Sap. 13, 10 : Χ. ἀρχαίας, i. e. Veteris artificis. De manu emendatrice artificis et scriptoris Aristid. vol. 1, p. 229 : Ὥσπερ τὰ ἀγάλματα καὶ οἱ δι' ἀκριβείας λόγοι δευτέρᾳ καὶ τρίτῃ χερὶ καθίστανται, οὕτως ἄρα καὶ τὴν πόλιν τρίτῃ χειρὶ χρὴ κτισθεῖσαν ἀκριβῶσαι τὸ κάλλος.]

|| Χείρ quibusdam etiam brutis animantibus tribuitur. [Xenoph. Mem. 1, 4, 14 : Ὅσα χεῖρας μὲν ἔχει, ἄφρονα δ' ἐστί.] Apud Galen. De usu partium χειρ πιθηκεία, Manus simiæ. Elephanti quoque χεῖρα tribuunt (proprio nomine προβοσκίδα et προνομαίαν), ut Latini Manum, cum alii, tum Cic., Plin., Curtius. Ex Luciano [Philops. c. 7] de leone quoque, Χειρ ἡ δεξιά. Ex Plutarch. [Mor. p. 917, B] de urso, ubi quærit, Διὰ τί τῆς ἄρκτου φασὶ τὴν χεῖρα γλυκυτάτην. [Oppian. Cyn. 3, 144, de urso : Χεῖρες χερσὶ βροτῶν ἴκελαι. Muri χεῖρες tribuuntur in Batrachom. 85. Eustath. Opusc. p. 314, 10 : Ἐδόκει τὸ τολμώμενον ὑπερβαίνειν χεῖρα μυός· δώσεις γάρ μοι καὶ χεῖρα προσπλάσαι τῷ παλαμναίῳ κτλ.] Quod si ad similitudinem formæ respicimus,

majori cum ratione primum quidem simiæ, deinde autem urso, quam ulli alii animanti appellatio illa conceditur. Nec certe ad eam ullo modo respici putandum est quum elephanti proboscis isto nomine vocatur, sed ad usum quem ea illi præstat. Dici autem χεῖρα de arboribus quoque ap. Theophr. H. Pl. 3, in VV. LL. annotatur.

‖ Χεὶρ σιδηρᾶ ap. Thuc. [4, 45 et 7, 65 : Ἡ ἐπιβολὴ τῶν σιδηρῶν χειρῶν· quæ navibus injiciebatur retinendi caussa], ut Lat. Manus ferrea. [Diodor. 13, 16 : Σιδηρᾶς χεῖρας ἐπιβάλλοντες (ταῖς ναυσί)· et ib. 50, 67, 99; 17, 44. Appian. Syr. c. 22. Alia multa collegerunt Scheffer. De militia navali 2, 7, et Olearius ad Philostr. p. 792, collatis etiam scriptorum Latinorum locis. Ab Pericle hoc instrumentum inventum esse narrat Plin. H. N. 7, 57. De ancora Philipp. Anth. Pal. 6, 38 : Ἄγκυράν τε νεῶν στιβαρὴν χέρα.] Vide Χειροσιδήριον [quod ap. Polluc. 2, 152, ex χεὶρ σιδηρᾶ corruptum legebatur. ‖ I. q. χειρὶς, Manica. Pollux 1, 135 : Τὰ περὶ τὰς χεῖρας προβλήματα ὁμοίως τῷ μέρει χεῖρες καλοῦνται. Xenoph. De re eq. 12, 5 : Ἀριστερὰ χεὶρ ... ταύτῃ ἐπαινοῦμεν τὸ ηὑρημένον ὅπλον, τὴν χεῖρα καλουμένην.]

[‖ Χεὶρ, Manipulus, Quantum manus caput. Phœnix ap. Athen. 8, p. 359, F : Χεῖρα πρόσδοτε κριθῶν.]

‖ Χεὶρ, Manus, Manus militaris. Bud. ex Plut. : Ἐν ἡμέραις ὀλίγαις χεῖρα μεγάλην ἤθροισε. Ex Eodem : Σὺν χειρὶ πολλῇ τοῦ Κλωδίου ἐκράτησε. Et ex Greg. Naz. : Ἐκ τῆς περὶ αὐτὸν χειρὸς τῆς κακίας ἄρχεται. Sic vero et ap. Herodian. legimus, 3, [14, 2] : Δεῖσθαι τοίνυν χειρὸς πλείονος πρὸς βοήθειαν τοῦ τόπου, Majore manu, vel militum numero opus esse. Sed possumus ex antiquioribus etiam scriptoribus signif. hujus exemplum afferre; atque adeo ex Thuc. 3, [96] : Ἐπειδή τε ὁ στρατὸς ἐσεβεβλήκει, πολλῇ χειρὶ ἐπεβοήθουν πάντες. [Æsch. Suppl. 958 : Δεδωμάτωμαι δ' οὐδ' ἐγὼ σμικρᾷ χερί. Eur. El. 629 : Οὐδεὶς παρῆν Ἀργεῖος, οἰκεία δὲ χείρ. Xenoph. OEc. 21, 8 : Μεγάλῃ χειρὶ ... πορεύεσθαι. Polyb. 1, 44, 7 : Μεγάλην ἐλπίδα καὶ χεῖρα προσειληφότες. Polyæn. 4, 2, 21 : Οὐκ ὀλίγην χεῖρα συμμάχων· 4, 2, 1 : Ἦν γὰρ αὐτῷ χ. ὀλίγη· 1, 5 : Σὺν πολλῇ χειρὶ ἐπελθόντος. Lucian. Tox. c. 50 : Χεῖρα οὐ μικρὰν περιβεβλημένος.] Quibus in ll. non Manus militaris, sed simpliciter Manus Latine dici debet. Ac certe illud adj. Militaris, duntaxat ad distinguendam hanc signif. ab aliis, additum a Bud. esse existimo. Possumus alioqui χεῖρα reddere etiam Milites, ut in illo Herodiani loco redditum a me fuit. Pollux hujus significationis exemplum afferre volens dixit χεὶρ στρατιωτικὴ, et πολλῇ χειρὶ, Lat. Magna s. Ingenti manu. Malim autem in interpretandis hisce verbis χεὶρ στρατιωτικὴ uti Latinis illis Manus militaris, quam dicere Manus bellica, licet hoc ex Ovidio ad Pisonem (si modo illius est hoc poema) afferatur. Sed Manus militum magis etiam placet quam Manus militaris. At certe illud adj. στρατιωτικὴ videri et ipsum queat ad distinguendam hanc χειρὸς signif. adjectum esse. Possit vero χεὶρ reddi etiam Copiæ, Vires, ut Cam. ex Polyb. 1 affert, Προσγενομένης αὐτῷ τῆς χειρὸς ταύτης, pro Auctus his viribus. Ex Eodem [1, 26, 5] ἄρισται χεῖρες, qui pluralis diligenter notandus est, pro Copiæ præclaræ. [Id. 3, 89, 9 : Ἦν δὲ τὰ προτερήματα τῶν Ῥωμαίων ἀκατάστατος χορηγία καὶ χειρῶν πλῆθος, ut ἄφθονοι χορηγίαι καὶ χεῖρες 3, 79, 3. 3, 10, 6 : Ταύταις ταῖς χερσὶ πιστεύσαντες· 12, 4, 13 : Ὁ πλείονας ἔχων χεῖρας. Soph. OEd. T. 123 : Οὐ μιᾷ ῥύμῃ κτανεῖν νιν, ἀλλὰ σὺν πλήθει χερῶν.] Ex Herodoto autem [8, 140, 2] : Χεὶρ βασιλῆος ὑπερμήκης, pro Immensa regis potentia, ut Ovid. dixit Longas regibus esse manus. Ex Hom. denique Il. O, [695] : Τὸν δὲ Ζεὺς ὦρσεν ὄπισθε Χειρὶ μάλα μεγάλῃ, pro Magna vi. [Herodot. 7, 20 : Χειρὶ μεγάλῃ πλήθεος. Soph. El. 1091 : Ζώης μοι καθύπερθεν χειρὶ καὶ πλούτῳ τεῶν ἐχθρῶν ὅσον νῦν ὑπόχειρ ναίεις· 456 : Ὀρέστην ἐξ ὑπερτέρας χερὸς ἐχθροῖσιν ... ἐπεμβῆναι ποδί. Eur. Hel. 1524 : Οὐ γὰρ ἐλπίσων εἶσω βέβηκα μίαν ὑπερβαμεῖν χέρα τοσούσδε ναύτας. Suspectum est quod apud Æschylum legitur Suppl. 508 : Β. Κλάδους μὲν αὐτοῦ λεῖπε, σημεῖον πόνου. Χ. Καὶ δή σφε λείπω χειρὶ καὶ λόγοις σέθεν· ubi Valcken. recte corrigere videtur χειρία λόγοις σέθεν. Nam valde diversum est quod Eur. dixit Phœn. 312 : Πῶς ... χερσὶ καὶ λόγοισι ... τέρψιν παλαιᾶν λάβω χαρμονᾶν.]

‖ Χεὶρ et Emplastri nomen est, quod quinque pharmacis, ut manus digitis, constat, inæqualibus etiam ponderibus, Gorr. [V. Alex. Trall. 6, p. 275.] ‖ Χεὶρ a quibusdam dictus est etiam ὁ διψακὸς, ut idem Gorr. refert ex Diosc. [3, 13.]

[Χειρ. in lapidibus comp. scripturæ pro χειροῦργος. Franz. Elem. epigr. gr. p. 373. Hase.]

COMPOSITA IN QUIBUS AMISSA EST VOCALIS SYLLABÆ POSTERIORIS χειρὸς S. χειρί : AUT, SI MAVIS, IN QUIBUS SERVATUR DUNTAXAT PRIOR SYLLABA.

Χειράγρα, ἡ (q. d. Manuum captio s. captura), Articularis morbus, qui manus velut captas et irretitas tenet. Sicut Ποδάγρα, Articularis morbus, qui pedes veluti captos et irretitos tenet. Χειράγρα, inquit Gorr., dicitur Arthritis quæ manuum articulos occupavit. Nec vero Morbus ipse tantum sic appellatur, quum viget et dolorem facit, sed ipsa etiam Articulorum contorsio et imbecillitas post morbum relicta. Tophis enim articuli manent intercepti. Nam id significat ἡ ἄγρα τῆς χειρός : quamvis alii χειράγραν, quasi χείραλγαν, derivari malint ἀπὸ τοῦ ἄλγήματος. Idem Gorr. in Ποδάγρα, Nihil aliud est ποδάγρα, inquit, quam Arthritis pedum. Quum enim pedum tantum articulos noxius humor infestat, articularis quidem morbus fit, sed qui nomen ab affecta parte accipiat. Sic si manuum articulos idem morbus occupet, χειράγρα vocatur. Hæc ille. Quod autem ad duplicem illam deductionem attinet, sc. vel ἀπὸ τοῦ ἀλγήματος, s. potius ἄλγους, vel ἀπὸ τῆς ἄγρας, non dubito quin hæc posterior genuina germanaque sit; nam præterquam quod optima cum ratione morbus hic ἄγρα τῶν ποδῶν vocari potest, utpote eos ἀγρεύων, quoniam velut captos, uti dixi, constrictosque et irretitos tenet, possit etiam metaphora ab altera nominis ποδάγρα signif. sumpta videri, qua sc. dicitur de pedicula s. tendicula quæ ferarum pedes illaqueat. Usurpatum autem fuit prius ποδάγρα, deinde vero et vox χειράγρα illius exemplo formata fuit. Hæc autem ideo hic tracto de anticipiti (ut quidem nonnulli putant) derivatione, quod in Ἄλγος de iis non egerim, sicut in Ποδάγρα posito inter derivata ab ἄγρα, pollicitus fueram. Nec vero quenquam movere debet ποδαλγία et ποδαλγικός : hic enim non positum est λ pro ρ, sed λ ab ἄλγος accipit : sicut ποδάγρα et ποδαγρικὸς accipiunt ρ a nomine ἄγρα. Non ignoro alioqui, quod a schol. Aristoph. scribitur initio Commentarii in Plutum, sc. dici ποδαργία Attice pro ποδαλγία, mutato λ in ρ : et talem esse in voce Ἀργαλέος mutationem elementi; dici enim ἀργαλέος pro ἀλγαλέος, Attice. Sed cur non potius ab ἔργον deduci, et ἀργαλέος quasi ἐργαλέος dici putabimus? Quod vero ad accentum illarum vocum attinet, melius scribi puto χειράγρα et ποδάγρα paroxytone quam χείραγρα et πόδαγρα. Quum autem mihi nunc in mentem veniat vox Chiragra primam correptam apud Latinos poetas habens, hac etiam de re dicam quod sentio. Quum nullum non solum hujus compositi, sed nec alius cujusquam exemplum inveniam talem scripturam habentis, sc. ι pro ει, nec vero vox ipsa simplex in obliquis amittat ε, et servet solum ι, sed potius pro ει retineat duntaxat ε, quum correptione opus est; eo propemodum adducor, ut suspectos eos locos habeam, in quibus Chiragra scriptum est, et Cheragra germanam scripturam esse autumem.

[Χειραγρὸς, ὁ, ἡ, Qui laborat chiragra, Chiragricus. Incert. ed. a Daremb. *Notices et extr. des Mss. médicaux* part. 1, p. 43, 28 : Ἀλοιφὴ εἰς ποδαγρικοὺς καὶ χ. Hase.]

Χειρᾰγωγέω, Manu duco, ut cæcus duci solet. Plutus cæcus ap. Lucian. [Tim. c. 30] dicit Mercurio : Εὖ ποιεῖς, ὦ Ἑρμῆ, χειραγωγῶν· ἐπεὶ, ἦν γε ἀπολίπῃς με, Ὑπερβόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι ἐμπεσοῦμαι περινοστῶν. Apud Eundem [Philops. c. 10] : Ἆρα καὶ ἐχειραγώγει τὸν δράκοντα, ἤδη, ὡς φῄς, γεγηρακότα; Greg. Naz. [t, 1, p. 547, C] : Ὥσπερ τυφλὸν χειραγωγῶν. [Et sic alii quo-

que cum accus., ut Posidon. ap. Athen. 5, p. 211, F : Τὸν δεσπότην μετὰ τῆς μητρὸς ἐχειραγώγει. Plut. V. Cleom. c. 38. Lucas Act. 9, 8. Improprie Heliod. 6, 22 : Κυβερνήτου τὴν ὁλκάδα χειραγωγοῦντος. Herodian. 4, 2, 15 : Τὰ φρυκτώρια ... νύκτωρ διὰ τοῦ πυρὸς ἐς ἀσφαλεῖς διαγωγὰς τὰς ναῦς χειραγωγεῖ. Hierocl. ap. Stob. Flor. 75, 74 : Πάππος ὑπὸ σφετέρων ἐκγόνων χειραγωγούμενος (ut παίδων χειραγωγούντων τοὺς γονεῖς ap. Muson. ibid. 75, 15 extr.) et Phintys 74, 61, p. 445, 21, μετὰ θεραπαίνας μιᾶς χειραγωγουμέναν. Schol. Hom. Il. B, 662. Argum. Soph. OEd. Col. Lucas Act. 22, 11.] Dicitur etiam metaphorice, inquit Bud., de fortuna, quæ viam patefacit hominibus felicibus, quasique viam præit ad ornamenta magnaque fastigia assequenda. Herodian. 6, [8, 3] : Κατ' ὀλίγον αὐτὸν χειραγωγούσης τῆς τύχης. Affert alium Ejusdem locum, in quo passiva voce Χειραγωγοῦμαι utitur, 7, [1, 6] : Τεθρύλλητο γὰρ παρὰ πᾶσιν ὅτι ἐπιδοὺς ἑαυτὸν εἰς εὐτελῆ καὶ ἐπιχώριον στρατείαν, ὑπὸ τῆς τύχης ἐπὶ τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν κεχειραγώγητο. Vertit autem illo in loco Polit. χειραγωγούσης τῆς τύχης, Fortuna quasi manu ducente ac prævia. Alium metaphoricum usum huic verbo dedit Alex. Aphr. Præf. Probl. : Χρὴ καὶ τοῖς κατὰ μέρος χειραγωγεῖν τὸν διδασκόμενον, ubi reddere possis, metaphora itidem utens, Viam præire. Polit. ita, Sed tanquam manu ducendus qui eruditur. Redditur et hoc modo, Singularum rerum tractatione animus auditoris regendus est. Ex Heliod. autem affertur, [1, 30 : Ἀπὸ τῆς φωνῆς ἐπ' αὐτὴν χειραγωγηθείς· et 5, 2 : Ἐπὶ τὸ δωμάτιον] ὑπὸ [τοῦ] θρήνου χειραγωγούμενος, pro Abreptus luctu et quasi manu ductus. Sed non bene conveniunt inter se Abreptus et Manu ductus. [Olympiod. In Plat. Alcib. p. 80 : Διὰ τοῦ τῶν Μουσῶν ὀνόματος χειραγωγούμενος. Τὴν εὕρεσιν μνήμῃ χειραγωγεῖν Plutarch. Mor. p. 48, B. Τὴν ψυχὴν χ. ἐπὶ τὸ ζητεῖν τὰ ὄντα Maxim. Tyr. p. 177. Angl. Anna Comn. Alex. vol. 1, p. 22, 14 Bonn. Alex. Comn. Novell. ap. Zachar. Del. hist. juris græcorom. p. 127, 1. Jo. Damasc. t. 1, p. 389, E; 263, D, πίστει χειραγωγούμενος· 144, A, ἐκ τούτων ἐπὶ τὴν θείαν οὐσίαν χ. Hase.]

‖ Χειραγωγεῖν Aristot. dixit etiam de eo qui instrumenta musica pulsat, inquit Bud., locum tamen non indicans. Tunc certe χειραγωγεῖν fuerit, non χειρὶ ἄγειν, sed χεῖρα ἄγειν, i. e. non Manu ducere, sed Manum ducere. Sed hoc vereor ut Latine dici possit; at Gallice omnino ad verbum aptissime reddideris, *Mener la main*. Dicimus enim, *Mener la main doucement*, de eo qui instrumentum musicum pulsat.

[Χειραγώγημα, τὸ, Manuductio. Κούφισμα per χ. exp. schol. Eur. Phœn. 855.]

[Χειραγώγησις, εως, ἡ, idem. Nicet. Chon. Hist. p. 291, A : Παρ' οἰκείων ὀφθαλμῶν χειραγώγησιν ἐφαντάζετο.]

Χειραγωγία, ἡ, Actio illa ducendi manu, s. deducendi. A Suida exp. βοήθεια [quod omittunt libri optimi], Auxilium, Adjumentum. [Longus 4, 12 : Ἀνδρὸς, οὐ παιδὸς, πρὸς χειραγωγίαν δεόμενος. Eustath. Opusc. p. 388, 40 : Εἰς ἀντιληπτικὴν χ. εὔδρομος. G. D. Theod. Prodr. 9, p. 394 : Θεῶν πρόνοια ... τῷ ξύλῳ διδοῦσα χειραγωγίαν. Herch. Proprie Iamblich. V. Pythag. p. 19, 3 Westerm., τὴν τῶν ναυτῶν ὑπέρεισιν καὶ χ. Figurate Basil. t. 2, p. 963, A. Gregor. Naz. t. 1, p. 62, C; 787, C. Greg. Nyss. t. 1, p. 84, D; 499, B; 557, D; 689, D; t. 3, p. 82, C; 189, D. Jo. Damasc. t. 1, p. 320, D. Phot. Epist. p. 103, 33; 197, 25; 358, 7; 1, 16, ἀπλανὴς καὶ σωτήριος χ. Nicetas Paraphr. Greg. Naz. p. 24, 22 Dronk., ποδηγία καὶ χ. πρὸς τὴν σωτήριον πίστιν. Aristeas De legis transl. p. 882, E, σὺν χ. Θεοῦ. Hase.]

Χειραγωγὸς, ὁ, ἡ, Qui manu ducit, ut cæcum ducere solemus, cui viam præimus : unde exp. ὁδηγὸς τοῦ τυφλοῦ. [Plutarch. Mor. p. 1063, B : Ὥσπερ τυφλοὶ χειραγωγοῖς χρῶνται. Ὑφηγητὴς per χ. exp. schol. Soph. OEd. C. 502. Philostr. p. 737 : Χ. ἑαυτοῦ τὴν παῖδα ἐποιεῖτο.] Sic Paulus [Elymas] excæcatus, Act. 13, [11] : Περιάγων ἐζήτει χειραγωγούς. Sic Plutarch. in lib. in quo disputat, Εἰ πρεσβυτέρῳ πολιτευτέον [p. 794, D], scribit, Ἀναθέντα χειραγωγοῖς αὐτὸν, ἢ φοράδην κομιζόμενον· dicit enim χειραγωγοῖς propter Appium Claudium, de quo postea loquitur. Sed qui senem deducit, non quidem cæcum, sed alioqui debilem, possit χειραγωγὸς appellari. Videtur enim Pollux [3, 12] latius hujus nominis signif. extendere, quum hæc simul ponit, Διάδοχοι, Κληρονόμοι, Χειραγωγοὶ, Νοσοκόμοι, etc. [Fortuna βίου τυφλὴ χειραγωγὸς ap. Plutarch. Mor. p. 98, B. Scriptor Compar. Menandri et Philem. p. 358, post locum ex Philemone : Ἔχει γὰρ χειραγωγὸν τὸν πλοῦτον ὁ γέρων. Heliodor. 1, 5 : Καινόν τινα χειραγωγὸν αὐτῷ τὸν δεσμὸν τοῦ ποδὸς ἐπιστήσας. Unde ap. Eustath. p. 160, 15 : Ὅμοιον τῷ χειρονομεῖν σκέλεσι (quod Herodotus dixit) τὸ καθ' Ἡλιόδωρον χειραγωγὸν εἰπεῖν ἱμάντα τὸν ἐκδεδεμένον ποδός.] Generaliter certe pro Deductore s. Duce interdum ponitur, ut quum scribit Dionys. Areop., de Paulo : Ὁ κοινῶς ἡμῶν ἐπὶ τὴν φωτοδοσίαν χειραγωγός. [Proprie Philostr. p. 310, 4 Westerm. Figurate Theophyl. Simoc. Hist. p. 28, 18 Bonn. Leont. Neap. Vita Sym. Sali Actt. SS. Julii t. 1, p. 145, B. Anon. Cat. in Psalm. t. 1, p. 598, C. Herm. Trismeg. Pœmand. p. 54, 11 Parthey : Ζητήσατε χ. τὸν ὁδηγήσοντα ὑμᾶς ἐπὶ τὰς τῆς γνώσεως θύρας. Hase.]

[Χειραδίας. V. Χιράς.]

[Χείρακρα, τὰ, i. q. αἱ χεῖρες ἄκραι. Adamant. Physiogn. 2, 15, p. 388, in lemmate : Περὶ ὠλενῶν καὶ πήχεων καὶ χειράκρων. Sed codex Sylb. χειρῶν καὶ ἀκρῶν, ut χειρῶν ἀκρῶν scribendum videri posset, nisi totum illud καὶ ἀκρῶν supervacaneum esset. G. Dind.]

[Χειραλγία, ἡ, Manuum dolor, Chiragra. Joann. Chrys. In Jo. hom. 22, vol. 2, p. 644, 41 : Καρηβαρίαι, καὶ ἀμβλυωπίαι, καὶ χειραλγίαι, καὶ τρόμοι, καὶ παρέσεις, καὶ ἕκτερος. Seager. Id. Chrys. t. 2, p. 927, B : Φθόη, καὶ κορύζαις, καὶ ποδαλγίαις, καὶ χειραλγίαις. Hase.]

[Χειραλγοποδάγρα, ἡ, Chiragra et podagra. Mazaris in Anecd. meis vol. 3, p. 140, 6. Boiss.]

[Χείραλγος, ὁ, Manuum dolore laborans. Ephr. Syr. p. 149, 33. Hemst. Georg. Al. Vita Chrys. t. 8, p. 255, 18, εἰσήγαγόν τινα πόδαλγον καὶ χ. Hase.]

Χειραλειπτέω, Manus ungo. Ex consequenti autem, Manum exerceo, Me exerceo; vide exemplum apud Suid. [qui χειραλειπτήσας exp. ἀσκήσας τὴν χεῖρα in loco Diodori Exc. p. 513, 83, unde correctum est quod apud Hœschelium legebatur χειμαλειπτήσας.]

[Χειράμαξα, ἡ, Currus qui manu ducitur. Herodotus Oribasii p. 117 Matth. (520 ed. Daremb.).]

[Χειραμάξιον, τὸ, dimin. a χειράμαξα, Gallice *Brouette*. Petron. Satyr. c. 28.]

[Χειραπλόω, Manus porrigo. Athanas. vol. 2, p. 421, A : Τῷ πρεσβύτῃ χειραπλοῦντι τοῦτο ἐπιδίδωσιν.]

[Χειραπτάζω.] Habent VV. LL. etiam Χειραπτάζω, quod exp. Tracto. Malim, Manu contrecto. [Herodot. 2, 90 : Ἀλλά μιν οἱ ἱρέες ... χειραπτάζοντες θάπτουσι· ubi codex unus χειραπάζουσι.] Fit autem χειραπτάζω tanquam ex χειράπτομαι. [Cum ἀνδραπτάζω comparavit Lobeck. ad Phryn. p. 609.]

[Χειραπτέω, idem. Phot. Bibl. p. 67, 14 : Τυχεῖν δέ φησι τοῦ βαπτίσματος ... τελέσαντος, ἀλλ' οὐ ... τῶν αἱρετικῶν τινὸς χειραπτήσαντος. Χειραπτοῦμαι ex Theod. Prodr. fol. 76 affert Bast. Ab hac verbi forma derivatum adjectivum Ἀχειράπτητος, quod v. G. D. Χειραπτεῖν Theod. Balsamo Expos. canon. p. 5, F. Hase.]

[Χείραργος, ὁ, ἡ, Manu segnis. Κολόχειρ per χ. exp. Hesych.]

[Χειραρσία, ἡ, Elatio manuum. V. de hoc voc. A. Rechenberg. Exercitt. ed. Lipsiæ 1707, p. 145—163 in dissert. inscripta : De χ. orantium. Hase.]

[Χειράς. V. Χιράς.]

[Χειραφεσία, ἡ, Emancipatio, Gl.]

[Χειραφετέω, Emancipo; Χεραφιᾶται, Emancipatur, Gl.]

Χειράφετος, ὁ, ἡ, Manu missus, Emancipatus [Gl.]. Affertur ex Suida. Videtur autem factum esse ad exprimenda illa vocabula Latina, Manu missus.

Χειραψία, ἡ, vox facta ex dativo χειρὶ et verbo ἅψασθαι i. e. Manu tangere, s. attingere. Bud. ap. Plutarch. [Mor. p. 234, D] Luctæ genus esse tradit : Ἐν χειραψίᾳ περικρούοντος, προστραχηλίζοντος κενοσπούδως, καὶ ἐπὶ τὴν γῆν κατασπῶντος. [Quod p. 186, D, dixit : Ἀλκιβιάδης ἔτι παῖς ὢν ἐλήφθη λαβὴν ἐν παλαί-

στρᾳ· et in V. Alcib. c. 2 : Ἐν τῷ παλαίειν πιεζόμενος ὑπὲρ τοῦ μὴ πεσεῖν ἀναγαγὼν πρὸς τὸ στόμα τὰ ἄμματα τοῦ πιέζοντος οἷος ἦν διαφαγεῖν τὰς χεῖρας. Schneid.] Ex Eodem affertur in VV. LL. pro Quodam palæstrico manuum nexu, quo se mutuo consertis manibus apprehendunt, ita se exercentes. Remittuntque ad Galen. De san. tuenda. Annotant dici etiam de pugna, quum ad manus ventum est, et res manu conserta geritur, ex Polyb. : Αἱ διὰ τῶν χειρῶν πράξεις ἄπαυστοι ἐγίνοντο, καὶ πειρασμοὶ, καὶ χειραψίαι καὶ πεζῶν καὶ ἱππέων. Cam. χειραψίαι, Conatus et aggressiones, ut in præliis, quum res ad manus pervenit. Apud Medicos autem χειραψίαν esse annotant Levem frictionem, quæ fit suspensa manu et leviter attingendo : quam a Cælio Aurel. Chron. 1, 4, Manutigium vocari. [Idem Acut. 3, 18.]

[Χειρίω. V. Χειριάω.]

[Χειρέας, ὁ, Chireas. X. Ἑρμογένους Γαργήττιος inscr. 620[b] ap. Bœckh. vol. 1, p. 915.]

[Χειρέδιος, ὁ, Chiredius, n. pr. ap. Dionys. schol. Anth. Pal. 7, 573 : Χειρεδίου τόδε σῆμα, τὸν ἔτρεφεν Ἀτθὶς ἄρουρα, εἰκόνα ῥητήρων τῆς προτέρης δεκάδος.]

[Χειρεκμαγεῖον, τὸ, Mantela, Mappa, Gl. Apollon. Dysc. Hist. Mir. c. 36, p. 81 : Ἐπιφύσεις ἔχει ἐριώδεις καὶ χροώδεις, ἐξ οὗ νήθεται καὶ ὑφαίνεται χειρεκμαγεῖα.]

[Χειρέμβολον, τὸ, ap. Ulpian. in l. 1 D. Naut. caup. stab., et l. 53 Basil. tit. 1, nauticorum vox vulgaris, apud quos χειρέμβολον facere dicitur exercitor aut magister navis, si traditam sibi rem aut mercem statim dederit in manum custodis aut dictarii, quasi avertens a se custodiæ periculum idque in illum omne transferens. V. Cujac. Observ. 27, 31, et Alciati Parerga. Ducang.]

[Χειρεπιθεσία, ἡ, Manus impositio. Euseb. Hist. Eccl. 6, 43, p. 243. « Cornel. in Routhii Reliquiis SS. vol. 3, p. 11. » Boiss.]

[Χειρεργάτης, ὁ, Qui manu operatur. Lex. Ms. cod. Par. Reg. 2562, fol. 232 verso : Πένης δὲ ὁ χ. καὶ τέχνης τινὸς ἔμπειρος. Osann. Tzetz. Hist. 10, 779 : Τρέφειν αὐτὸν δυνάμενος ὡς πᾶς τις χ.]

[Χείρεργον, τὸ, Opus manuum, in Prato Spirituali Jo. Moschi c. 13, p. 1062 : Τὸ ἐμὸν χ. τρέφει με. Suic. Moschus ib. c. 130 : Νυνὶ δὲ πράττω ἐπὶ ἡμῶν χύτρα καὶ χ. Ducang. Basil. t. 2, p. 245, D, ubi cusum, ἐν χειρεργίῳ. Hase. Conf. Ἐργόχειρον.]

[Χειριάω. HSt. post ea quæ de v. Χιρόπους s. Χειρόπους, dixit :] Idem [Camerar.] verbum Χειριᾷν, ipsius Pollucis [2, 152] expositionem sequens, interpr. Ruptas manus esse, Rimas in pedibus esse. Sed Pollux non solum dicit χειριᾷν vocatum fuisse τὸ κατερρῆχθαι τὰς χεῖρας, verum addit præterea, ἢ ἀλγεῖν ἐκ κόπου. [Codices Pollucis plerique, ut videtur, χειρᾶν, quod fortasse præferendum, ut similium verborum comparatione ostendit Lobeck. ad Phryn. p. 80.]

Χειρίδιον, τὸ, dimin., si quidem ab illo χειρὶς fuerit, Parvam manicam significabit; sin a χεὶρ, Parvam manum significaturum esse patet. Sed formationis analogia potius a χειρὶς quam a χεὶρ deducere videtur. [Manicillium, Manciola; Χείριον, Manicula, Gl. Doroth. Doctr. p. 755, B : Διὰ τί φοροῦμεν κολόβιον μὴ ἔχον χειρίδια, τῶν ἄλλων ἐχόντων πάντων χ.; Antyll. ap. Oribas. t. 1, p. 494, 10 Daremb., ξηραὶ τρίψεις διά τε σινδόνων ἢ χ.· ad quem l. conf. annot. ibid. p. 657. ‖ I. q. χείρ. Actt. Apost. apocr. ed. Tischendorf. p. 20, 11. Hase.]

[Χειριδόω. Κεχειριδωμένος, Manicatus, Gl.]

[Χειριδωτὸς, ἡ, όν. HSt. s. v. Χειρίς :] Hinc Χειριδωτὸς, vel Χειροδωτὸς, quam tamen scripturam suspectam habeo. ‖[Simili vitio ap. Joseph. A. J. 7, 8, 1 : Ἐφόρουν αἱ τῶν ἀρχαίων παρθένοι χειροδέτους ἄχρι τῶν σφυρῶν πρὸς τὸ μὴ βλέπεσθαι χιτῶνας· ubi χειριδωτοὺς correxit Schotanus.] Est autem χειριδωτὸς dictus χιτὼν, Tunica χειρίδας habens, i. e. Manicas, Manicata tunica, vel Mannleata, ut ex Plauto. Pollux [7, 58] χειριδωτὸν χιτῶνα fuisse dicit τὸν κατὰ τοὺς ὤμους ἐναπτόμενον [Sine interpret. idem 2, 151. Mœris p. 64 : Ἀμφιμάσχαλος χιτὼν Ἀττικοὶ, χειριδωτὸς Ἕλληνες] : at Gellius 7, 12, ἐξωμίδας Vestes dictas fuisse scribit, substrictas et breves tunicas circa humerum desinentes. Idem, Tunicis, inquit, uti virum prolixis ultra brachia, et usque in primores manus, ac prope in digitos, Romæ atque omni in Latio indecorum fuit. Eas tunicas Græco vocabulo nostri χειριδωτοὺς appellarunt. Ibid. habes ex quodam P. Africani loco, Chiridota tunica. Ex Lampridio autem affertur et Chirodotæ vestes. [Et *Chirodota tunica* ap. Capitol. in Pertin. c. 8. Herodotus 7, 61 : Κιθῶνας χειριδωτοὺς, ποικίλους, λεπίδος σιδηρέης ὄψιν ἰχθυοειδέος. Heliodor. 9, 15 : Χ. χιτὼν ἀπ' αὐχένος εἰς γόνυ καθειμένος. Philostr. Imag. p. 804 : Αἰδοῖ τοῦ γυμνοῦσθαι πρὸς τοὺς παρόντας ἔσταλται χ. φοινικῷ. Strabo 15, p. 734 : Χιτὼν δὲ (τοῖς τῶν Περσῶν ἡγεμόσι) χ. διπλοῦς ἕως γονάτων. Symm. Genes. 37, 3, et Sam. 2, 13, 8.] Apud Herodian. iidem χιτῶνες sunt χειριδωτοὶ et ποδήρεις, 5, [3, 12] : Προήει τε [Heliogabalus] σχήματι βαρβάρῳ χιτῶνας χρυσοϋφεῖς καὶ ἁλουργεῖς χειριδωτοὺς καὶ ποδήρεις ἀνεζωσμένος, Tunicas indutus intextas auro, ac manuleatas, et ad pedes usque demissas. Ib. [5, 20] : Ἀνεζωσμένοι οἱ μὲν χιτῶνας ποδήρεις καὶ χειριδωτοὺς, νόμῳ Φοινίκων, ἐν μέσῳ φέροντες μίαν πορφύραν. [Inter Romanos imperatores primus, ut videtur, Commodus χειριδωτὸν χιτῶνα σηρικὸν sumsit, ut est ap. Dion. Cass. 72, 17. Jacobs.] Ceterum pro χειριδωτὸς dicitur etiam Χειρωτὸς, si modo non mentitur Suidas, vel potius, si non mentiuntur ejus exempll. Legimus enim apud eum, Χειριδωτὸς, ὁ χειρωτὸς, et χειριδωτὸς χιτὼν, ὁ χειρίδας ἔχων. Sed suspecta redduntur illa priora verba χειριδωτὸς, χειρωτὸς, vel ab his posterioribus, καὶ χειριδωτὸς χιτών : si enim in ea signif. intelligi voluisset χειριδωτὸς in priore etiam l., non verisimile est additurum illa fuisse. Alioqui ex χειριδωτὸς per sync. factum dicerem hoc χειρωτός. [Postrema verba καὶ χ. χιτὼν ... ἔχων om. codices meliores.]

HACTENUS COMPOSITA NOMINA, ET VERBA AB ILLIS DERIVATA : SEQUUNTUR COMPOSITA VERBA, NON PRÆCEDENTIBUS ULLIS NOMINIBUS : QUÆ VERBA PARTIM IN ῥίζω, PARTIM IN ῥέω DESINUNT. SED IN ῥίζω DESINENTIA, HABENT ETIAM SIMPLEX, IDEOQUE PRIOREM ILLIS LOCUM DEDI.

Χειρίζω, [fut. ίσω, Att. ιῶ,] Manu tracto. Χειρίζειν Hippocrati, Manibus curationem exequi significat, cum alibi, tum in libro qui inscribitur Ἰητρεῖον, Medicina [sæpius, et De fract. p. 750, D : Χειρίσαι χεῖρα κατεαγυῖαν]. Et res, χείρισις. Quam tamen et μεταχείρισιν interpr. Galen. Comm. 1 in Hippocr. De fract. Hæc Cam. Itidem vero ex Hippiatria affert Bud. pro Manum chirurgicam admovere, ubi agitur de strumis eximendis : Ἀπολειφθὲν γὰρ, κἂν μικρὸν ᾖ, ἔσται μέγα, καὶ δεήσει χειρίζειν πάλιν. Ex alio ejusdem libri loco pass. χειρισθῆναι affert : Τηρεῖν δὲ χρὴ ἄποτον αὐτὸν πρὸ τοῦ χειρισθῆναι. Item partic. : Αἱμορραγία δὲ ἐὰν γένηται χειριζομένου, μὴ εὐλαβητέον, Dum scalpellum adigitur. ‖Χειρίζω, pro διαχειρίζω, Administro, Tracto. Polyb.: Ἀδήλως αὐτὰ διενοεῖτο χειρίζειν. Sic pass. ap. Eund. : Ταῦτα χειρίζεται διὰ τῆς συγκλήτου. [X. per διοικεῖν exp. Hesych., per Gero, Tracto, Gl. Compositorum multiplex etiam apud antiquiores scriptores usus est, sed simplici, si ab Hippocrate discedas, et ipsi et posteriorum plerique abstinuerunt, velut Plutarchus et Dio Cassius : nam quod ap. Dion. Cass. 60, 30, legebatur : Καλῶς τὸν πόλεμον χειρίσας καὶ διορθώσας, recte correctum est διαχειρίσας, quod usitatum Dioni in hujusmodi locutionibus. Qui frequenter hoc verbo primus inter scriptores superstites usus esse reperiatur Polybius est, de quo Schweigh.: « 5, 63, 14 : Ἐχείριζον τὸ πλῆθος στρατιωτικῶς, i. e. Exercuerunt ad militiam. 10, 33, 2 : Τοσούτους ἀγῶνας χειρίσαι· 2, 43, 9 : Πραγματικῶς ἕκαστα χ. 10, 24, 3 : Τὰ ὅλα χ. 3, 7, 6 : Οὐδὲν κατὰ τρόπον χ., et κακῶς χ. τὰς πράξεις 1, 75, 1. X. τὰ κατὰ τὴν ἀρχὴν, Administrare provinciam, 2, 13, 1; et similiter cum τὰ κατὰ ... 1, 20, 4; 2, 36, 1; 3, 8, 4; 8, 18, 9, et alibi. Unde 9, 25, 1, τῷ τὰ κατὰ Βρεττίαν χειρίζοντι correctum est pro τῷ κατὰ ... Passiv. 15, 4, 4 : Πῶς χειρίζεται τὰ κατὰ τὰς παρεμβολὰς ex em. Casauboni pro χειρίζει. Et 24, 5, 14 : Τὰ κατὰ τὴν Μεσσήνην χειρισθήσεσθαι κατὰ τὴν αὐτοῦ βούλησιν, ut scrib. est pro ἐγχειρισθήσεσθαι. Sed 31, 18, 7, χειριζόμενοι ex χαριζόμενοι corruptum. » A Polybio

sumsit Diodor. 16, 56 : Λόγον (τῶν ἱερῶν χρημάτων) τοὺς κεχειρικότας (dispensatores) ἀπήτουν (ut χειρίζειν τὸ ἀργύριον dicitur in inscr. Corcyræa ap. Bœckh. 1845, vol. 2, p. 21, 97, 103, et pass. τὸ ἀργύριον χειρίζεσθαι ib. p. 22, 130)· 17, 2 : Τὰς πράξεις χειρισθήσεσθαι μηδὲν καταδεέστερον. Nicet. Chon. Hist. p. 211, D : Τὸ χειρίζον τὰς ἀρχάς. Χειρίζειν λόγους, ἀπορίας et similia ap. Sext. Emp. p. 244, 251, 458, 461, 695.] Ceterum cum hoc χειρίζω et cum verbali χειρισμὸς optime convenit usus verbi *Manier*. Sicut enim χεὶρ nobis est *Main*, ita χειρίζειν pro Administrare, nobis est itidem *Manier* : et χειρισμὸς, *Maniement* : et quidem cum gen. habente signif. illius genitivi πραγμάτων: Dicimus enim *Le maniement des affaires*. At Suidas non satis apte τὸν χειρισμὸν τῶν πραγμάτων exponere videtur τὴν ἐπιχείρησιν. Addit vero et πρᾶξιν.

[Χειρικῶς, Porrecta manu. Hesych. Presb. Cent. p. 1007, B, χ. ἀνταμειβόμεθα. Hase.]

[Χείριξις, εως, ἡ.] Verbale Χειρισμὸς, ὁ [ap. Hippocr. p. 741], et Χείρισμα, τὸ [Hippocr. p. 791, C], item Χείριξις, de Arte chirurgica dicuntur. Χείριξις, inquit Gorr., est Hippocrati [p. 756, G] i. q. ἡ χειρουργία, vel Universa simpliciter rerum omnium admotio quæ manu perficitur : quam et χειρισμὸν appellat. Vide et paulo ante. [‖ Administratio. Inscr. Corcyræa ap. Bœckh. vol. 2, p. 21, 66 : Τὰν χείριξιν τοῦ ἀργυρίου.]

[Χείριος, ία, ιον. HSt. post ea quæ de v. Ὑποχείριος dixit :] Itaque nomen simplex Χείριος, quod poetis potius quam reliquis scriptoribus est usitatum, interdum quidem, sicut ὑποχείριος, dicitur de Eo qui est in potestate alicujus, tanquam sc. in ejus sit manibus. Eur. Cycl. [176] : Ἑλάβετε Τροίαν τὴν Ἑλένην τε χειρίαν; De quo loquendi genere idem dicendum censeo quod de illo ὑποχείριον λαβὼν, quod ex Lys. paulo ante protuli. [Eur. Andr. 411 : Προλείπω βωμὸν ἥδε χειρία σφάζειν, φονεύειν· 628 : Οὐκ ἔκτανες γυναῖκα χειρίαν λαβών· Ion. 1257 : Χειρία γ' ἑλοῦσα (ὄλλυμαι). Æsch. Suppl. 507 : Καὶ δή σφε λείπω χειρὶ καὶ λόγοις σέθεν· ubi Valck. χειρία λ., i. e. Dictis tuis subjecta s. morigera.] Quod autem ad exposs. illas attinet, quibus χείριος non solum dicitur esse ὑπήκοος, sed etiam χρήσιμος, i. e. Utilis : item χειροήθης, Mansuetus, Cicur [Gallice *Maniable*] : eas ap. Eust. pariter et Hesych. videndas tibi relinquo. Apud Soph. [Aj. 495 : Χειρίαν ἐφείς τινι] legimus etiam fem. χειρίαν, sed quod debeat jungi præpositioni ὑπὸ, sejunctæ per tmesin, ut paulo ante dictum fuit. [De loco Sophoclis falli H. Stephanum diximus s. v. Ὑποχείριος. Glossæ Hesychii hæ sunt, Χείριον· ὑποχείριον, τιθασόν. Χείριον· ὑποχείριον, χειροήθη. Χείριος· χρήσιμος, ὑποχείριος. Eustath. ubi de adj. ὑποχείριος agit p. 1788, 28 : Οἱ δὲ παλαιοὶ καὶ δίχα προθέσεως οἴδασι τὴν λέξιν ταύτην, ὡς δηλοῖ ὁ γράψας οὕτω « Χείριος, ὑπήκοος, τιθασὸς, χειροήθης, χρήσιμος, καὶ χείριον, χειρόηθες, ὑπήκοον, ὑποχείριον. » Ὥστε ἡ τοιαύτη γραφὴ ῥητορικῶς οἶδε καὶ τοὺς δουλευτὰς ὑποχειρίους καλεῖσθαι.]

Χειρὶς, ίδος, ἡ [Χειρίδος et casus reliqui in codd. vitio prope constanti scripta pro χειρῖδος χειρῖδα etc., ut κνημῖδος σφραγῖδος ψηφῖδος et alia multa hujusmodi παροξυτόνως contra grammaticorum præcepta violatoque in versibus poetarum metro scribi in codd. solent. Corrigendus igitur accentus in locis ab HSt. infra allatis, ut pridem factum in edd. recentioribus. G. D.], Manica, Manus involucrum. Χειρίδες Xenophonti sunt Manuum involucra s. tegumenta, quas et χειροθήκας quidam appellarunt. Fortasse Manicas has vocavit Virg. [Æn. 9, 616] : Et tunicæ manicas et habent redimicula mitræ. Plautus autem Manicas in Capt. Vincula manuum appellavit, quas Herodot. χειροπέδας. Hæc Cam. Sed in illo Virg. l. Manicas multi generalius poni existimant pro iis quas appellamus *Manches;* quum alioqui Manicas esse etiam quas dicimus *Mitaines*, s. *Gants*, vel hic Plinii Jun. locus ostendat, Ep. 3 ad Macr. : Ad latus notarius cum libro et pugillaribus, cujus manus hyeme manicis muniebantur, ut ne cœli quidem asperitas ullum studii tempus eriperet. Bud. certe χειρίδας ap. Xen. esse putavit Manicas eas quas appellamus *Manches*. Nam ap. Eund. [Cyrop. 8, 3, 13] : Τὰς δὲ χεῖρας ἔξω τῶν χειρίδων εἶχε, vertit Exerta brachia. [Ib. 8, 8, 17 : Περὶ ἄκραις ταῖς χερσὶ χειρῖδας δασείας καὶ δακτυλήθρας ἔχουσιν· Hellen. 2, 1, 8 : Χειρὶς (sic HSt. pro χειρὸς), ἐν ᾗ τὴν χεῖρα ἔχων οὐδὲν ἂν δύναιτο ποιῆσαι. Χειρῖδες e Xen. ap. Polluc. 2, 151.] Usus est hac voce Plut. Othone [c. 6] : Γαλατικῶς ἀναξυρίσι καὶ χειρίσιν ἐνεσκευασμένος. Pollux [7, 62] de vestibus loquens, earum partes esse ait πτέρυγας, quæ sint τὸ ἥμισυ τοῦ χιτωνίσκου : et χειρίδας, quæ sint τὰ περὶ ταῖς χερσί : quibus ὤαν et λίγνα subjungit. At vero ap. Hom. dubitet quispiam non immerito an vestis partes sint, Od. Ω, [229] : Περὶ δὲ κνήμῃσι βοείας Κνημῖδας ῥαπτὰς δέδετο, γραπτῦς ἀλεείνων, Χειρίδας τ' ἐπὶ χερσὶ, βάτων ἕνεκ'· αὐτὰρ ὕπερθεν Αἰγείην κυνέην κεφαλῇ ἔχε, πένθος ἀέξων· ubi Eust. χειρίδας esse dicit τὰ τῶν χειρῶν καλύμματα ἐκ δερμάτων, Manuum integumenta ex corio. Additque Idem, non solum adversus spinas excogitatas fŭisse illas χειρίδας, sed et alium earum usum fuisse; atque adeo profuisse ἐπ' ἔργων εὐχέρειαν : nam et sagittarios quosdam illis uti solitos tradit, nec non τοὺς πλύνοντας, et τοὺς ζυμοῦντας : ut videbis p. 1960 init. Sed observandum est quod de illis sagittariis (fortassis autem et περὶ τῶν πλυνόντων ac ζυμούντων intelligi voluit) annotat peculiariter, in usu fuisse illis χειρίδας, sed non δακτυλωτάς. Hinc enim duo earum genera fŭisse discimus. Possis autem hoc Δακτυλωταὶ reddere Digitatæ. [Herodot. 6, 72 : Χειρῖδι πλέῃ ἀργυρίου. Χειρῖδας inter apparatum histrionum tragicorum memorat Lucian. Jov. Trag. c. 24; gymnastarum Galen. vol. 6, p. 100 : Εἰ δὲ καὶ χειρῖδας ῥαπτὰς περιθέμενοι, ut χειρῖδας ἐξ ὀθονίων ῥαπτὰς dixit Oribas. p 288 ed. Matth.] Ceterum quod ad accentum attinet, sciendum est, in illo quoque Homeri loco, sicut et ap. Eust., scribi vocem illam cum ι acuto, non circumflexo, quamvis producatur. Sed in causa esse puto quod hæc productio non sit a natura. [Librariorum illum esse errorem supra dictum est.]

[Χείρισμα, τό. V. Χείριξις.]

Χειρισμὸς, ὁ, [i. q. χείριξις, quod v.‖] Administratio, ap. eundem Polybium [qui sæpe sic verbo χειρίζω utitur, quod v.] cum alibi tum hic [5, 26, 4] : Τῶν δὲ πραγμάτων χειρισμὸν καὶ τὴν τῶν ὅλων ἐξουσίαν εἰς ἑαυτὴν ἐπανῆγε. [Ἡ περὶ τὰς παρατάξεις οἰκονομία καὶ χ. 10, 23, 1. Ἑκάστων ποιούμενος παραπλήσιον τὸν χ., 3, 104, 7. Ὁ κατὰ μέρος χ. 2, 35, 3. Τῷ χ. τῆς χάριτος 32, 14, 1. Κατὰ τὸν χ., In ipsa exsecutione operis, 10, 44, 9; 10, 45, 6. Τὸν χ. τῶν δογμάτων ἐπιτελοῦσιν οἱ ὕπατοι, i. e. Exsecutionem senatusconsultorum, 6, 12, 3. Ὁ χ. τῆς τύχης, Ratio qua Fortuna res administrat, 1, 4, 1. De modo rei explicandæ, quo scriptor utitur, s. tractatione argumenti, 15, 34, 3; 40, 6, 4. Ὁ χ. καὶ ἡ οἰκονομία. Schweigh. Similiter Diodor. 5, 1 : Ἐν τῷ κατὰ τὴν οἰκονομίαν χ. διήμαρτον· et ib. : Καὶ ἡμεῖς τοῦτο τὸ γένος τοῦ χ. προκρίναντες.] Sic ap. Athen. 5, [p. 195, D] : Ὁ δὲ χειρισμὸς ἐγίνετο τῶν πραγμάτων δι' αὐτοῦ τοῦ βασιλέως, Munera omnia ipse rex obibat, Bud. Ex Eod. in VV. LL. ὁ χειρισμὸς τῆς διανοίας [τῆς διακονίας 12, p. 439, C]. Ibid. χειρισμὸς τῶν οὐσιῶν, ex Can. 3 Conc. Chalc. [Οἱ πρὸς χειρισμοῖς in papyris Ægypt. Reuvens. *Lettres à M. Letronne* 3, p. 87 vertit, *Les sous-administrateurs de l'épistate*. Hase.]

[Χειρίσοφος vitiose pro χειρόσοφος, quod v.]

[Χειρίσοφος, ὁ, Chirisophus. Lacedæmonius ap. Xen. Anab. 1, 4, 3; 2, 1, 5, et alibi sæpe. ‖Cretensis, ap. Pausan. 8, 53, 8. ‖ Parasitus Dionysii, Hegesand. ap. Athen. 6, p. 249, D. ‖ « Alius in tit. Rom. C. I. vol. 3, p. 908, n. 6265, 1. » Hase.]

[Χειριστέον, Tractandum. Diodor. 17, 16 : Χ. τὸν πόλεμον. Clem. Alex. p. 924. Kall.]

[Χείριστα. V. Χείρων.]

[Χειριστὴς, ὁ, Gerulus, Gestor, Gl. Χ. τοῦ πράγματος, Administrator, Qui rei gerendæ præest, Polyb. 3, 98, 3. Ib. c. 4, 13 : Ὧν μὲν συνεργὸς, ὧν δὲ καὶ χ. 5, 26, 4 : Οἱ ἀπὸ Μακεδονίας ἐπιστάται καὶ χ. Schweigh. Dispensator, OEconomus. Cyrill. Alex. Epist. ad Domnum : Βούλονται τοὺς μὲν οἰκονόμους τῆς ἐκκλησίας, ἤτοι τοὺς τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων χειριστὰς ἐκβαλεῖν. Suicer. Bern. Peyron. *Pap. greci del museo*

Brit. p. 63, pap. 8, 7, μέτρησον Κρατερῷ, χ. τῷ παρὰ Δωρίωνος τοῦ τραπεζείτου (sic). Hase.] A

[Χείριστος. Χειριστότερος. Χειρίστως. V. Χείρων.]

[Χειροβαλίστρα. V. Χειροβολίστρα.]

Χειροβάναυσος, ὁ, ἡ, i. q. et βάναυσος, sive Βαναυσουργὸς, Qui manu opera conficit quæ sunt artis sedentariæ, illiberalis et sordidæ, et, ut vulgo loquimur, *D'un art méchanique*. Sed hoc χειροβάναυσος inter minus recepta ponitur a Polluce [7, 7].

Χειροβᾰρὴς, ὁ, ἡ, Pondere suo manus gravans, Ponderosus, Tantus quantus onerandæ manui satis esse possit. [Philetærus Athenæi 10, p. 418, C.]

[Χειροβία, ἡ, Chirobia. Nonn. Dion. 34, 30, et sæpius, Ion. Χειροβίη.]

Χειρόβιος, ὁ, ἡ, item Χειροβοσκὸς, et Χειροβίοτος, s. Ἀποχειροβίωτος, nec non Χειρογάστωρ, et Χειροτέχνης, et Χειρουργὸς, et Χειρώναξ, Manibus victum quærens, i. e. Manuum labore. Apud Polluc. [7, 7] hæc leguntur præter illa duo Χειρόβιος et Χειροβίοτος. Ex quibus illud quidem Χειρόβιος ap. Suid. [s. h. v. et s. Χερνῆτις] reperitur, a quo additur etiam Ἀποχειρόβιος: B at Χειροβίοτος nec apud eum, nec apud alium nactus sum. [Χειροβίωτος per ω scriptum ponit Herodian. Epimer. p. 215. Et sic ap. Const. Manass. Chron. 5200: Αὐτουργοὶ καὶ πένητες καὶ τῶν χειροβιώτων. Antiquiores scriptores solo usi sunt composito Ἀποχειροβίωτος, quod v.] Illud autem ἀποχειρόβιος an pro ἀποχειροβίωτος, quod ap. Polluc. extat, an contra hoc pro illo scriptum sit, non immerito fortasse quis dubitet. Nisi potius utrumque inveniri existimemus: hoc quidem deducentes a verbo βιῶσαι, illud autem a nomine βίος. Ad χειροβοσκὸς autem quod attinet, extat et ap. Hesych.; nam χειροβοσκὸν exp. τὸν διὰ χειρῶν ζῶντα. Quod compositum alioqui si quis ad normam aliorum ex eodem verbo compositorum nominum exigat, significabit Qui manu ventrem pascit. Sed intelligendum est quasi diceretur ὁ ἀπὸ χειρῶν βοσκόμενος. Est certe hoc, sicut pleraque ex præcedentibus (sc. χειρογάστωρ, χειροβάναυσος, ἀποχειροβίωτος, χειρώναξ), ex eorum numero quibus Pollux minus auctoritatis tribuit. De χειρογάστωρ dictum fuit inter derivata a Γαστήρ: de χειροτέχνης autem, et χειρουργὸς, et χειρώναξ paulo post dicitur. C

[Χειρόβλημα, τό.] Convenit porro cum verbi χειροβλημᾶσθαι scriptura nomen Χειροβλήματα, quod ap. Hesych. habetur; sed signif. longe remotam ei dat, exponens δράγματα: et addens, ab aliis dici Χειρόβλητα. [Hesychii gl. nihil commune habet cum verbo χειροβλιμᾶσθαι.] Idem vero et vox Χειρόβολον ap. Tzetz. [Diaconum] in Hesiod. [Sc. 285] significat: pro quo in VV. LL. est Χερόβολον, Manipulus. [Tzetz. ad Lycophr. 34, p. 329: Ἀμάλη λέγεται τὸ χειρόβολον τῶν σταχύων. Sic enim codd. Mülleri pro vulgato χερόβολον. Boiss. Id. Alleg. Il. Λ, 57, de messe, τὰ χειρόβολα συνεχεστέρως πίπτει. Hase.]

[Χειροβλιμάομαι.] Χειροβλημᾶσθαι, Manibus leniter premere et contrectare mammas. Unum est ex iis verbis quæ a Luciano in Pseudologista [c. 24] reprehenduntur, ubi quidam interpr. Manibus contrectare papillas mulierum. [Verbum inepte fictum, quod χειροβλιμᾶσθαι scribendum esse patet ex iis quæ partim HSt. ipse dixit s. v. Βλιμάζω.] D

[Χειροβολέω, Manu jacio. Lucian. Lexiph. c. 5.]

[Χειροβολίστρα, ἡ, Machinæ bellicæ s. ballistæ species. In Gl. χειροβαλίστρα, Falarica. Constant. De adm. imp. c. 53: Τὰς ἐν τοῖς ἅρμασι κατεσκευασμένας χειροβολίστρας· et ib. p. 204, 209. V. Salmas. De militia p. 224. Ducang.]

[Χειρόβολον. V. Χειρόβλημα.]

[Χειροβοσκός. V. Χειρόβιος.]

Χειροβρὼς, ῶτος, ὁ, q. d. Manus arrodens s. exedens, ut χειροβρῶτι δεσμῷ, de quo lege Hesych. et Suid. [Hesych.: Χειροβρῶτι δεσμῷ· τοῖς πυκτικοῖς ἱμᾶσι, διὰ τὸ τὰς σάρκας διακόπτειν καὶ ἀναλίσκειν. Suidas: Χειροβρῶτι δεσμῷ· ὁ δεσμὸς ὁ ἀποβιβρώσκων τὼ χεῖρε. Cum Hesychio consentit Zenob. Prov. 6, 44, addito: Βέλτιον δὲ τὸν δεσμὸν ἀκούειν τὸν ἀποβιβρώσκοντα τὼ χεῖρε. Ἐδέθη γὰρ ἔν τινι πέτρᾳ, ὡς Στησίχορος ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπὶ Πελίᾳ ἄθλων. G. D. Conf. Ott. Jahn. *Die Ficoronische Cista* ed. Lips. 1852, p. 4, (3). Hase.]

Χειρογάστωρ, ὁ [ap. Polluc. 7, 7, et ex Hecatæo 1, 50], sicut et Γαστόχειρ, q. d. Maniventer, i. e. Cui manuum labor ventri alimentum suppeditat, Qui manuum labore vivit: ἐγχειρογάστορες, inquit Hesych., οἱ ἀπὸ τῶν χειρῶν γαστριζόμενοι καὶ τῇ γαστρὶ πορίζοντες. Eosdem et γαστρόχειρας appellari tradit. [Schol. Aristidis vol. 2, p. 710 med. Boiss. Χειρογάστορες Nicophontis comici fabula inscripta fuit, de qua v. Meinek. Hist. Com. p. 257. «Palicos Siculos χειρογάστορας pictos in fictili agnovit Welcker. *Ann. dell' Inst. di corr. archeol.* a. 1830, t. 2, p. 245—257.» Hase.]

Χειρογονία, ἡ, Proserpinæ cognomentum: Χειρογονία, ἡ, Περσεφόνη, Hesych. [An quod manuum labore nascantur fruges? Is. Voss.]

Χειρογρᾰφέω, Chirographo caveo s. promitto, vel Aliud chirographo conscribo, Bud. ex Pand. [Philostorg. H. E. 8, 4. «Procl. Eptan. p. 14, 65.» Boiss. Apollon. Al. De constr. p. 322, 5 Bekker. Theophyl. Simoc. Hist. p. 287, 25 Bonn., χειρογρφήσας τὸ δάνεισμα, Testificatus chirographo. Georg. Pisid. Vita S. Anastasii p. 306, 17, ὁμολογίαν χειρογραφήσαντες. Pass. Andreas Cret. De cruce p. 76, B Grets., ἐχειρογραφήθη. Dosith. Mag. De manum. p. 56, 4 Böcking., εἰ μὴ ἄλλως χειρογραφηθῇ. Forma barbara χιρογραφησάτοσαν Bern. Peyron. *Pap. greci del museo Brit.* p. 82, pap. 14, 33. Hase. Eustath. Opusc. p. 169, 80. Memorat hoc verbum Arcad. p. 174, 17.]

[Χειρογραφή. V. Χειρόγραφον.]

[Χειρογράφημα, τὸ, i. q. χειρόγραφον. Phot. Bibl. p. 31, 18: Περὶ τῶν ἐκδανεισθέντων χρημάτων ... καὶ τοῦ ἐν τῇ ὁμολογίᾳ χειρογραφήματος, in excerptis ex Theophylacti Hist., qui hoc γραμματεῖον dixit p. 172, C.]

Χειρόγραφον, τὸ, Chirographum. Hoc enim et in Lat. sermone passim receptum fuit; at Pollux [2, 152] non videtur pro antiqua voce Græca habere χειρόγραφον, quum scribit Hyperidem appellasse χεῖρα quod a vulgo diceretur χειρόγραφον. [Recte judicavit Pollux. Hesych.: Χ., συμβόλαιον, γραμματεῖον. Sic etiam Cyrillus, nisi quod plenius γρ. χρέως ὁμολογητικόν. Legitur Tob. 5, 3, et 9, 3: Ἔδωκεν αὐτῷ τὸ χ.] Quidam interpr. Cautionem manu alicujus scriptam (intellige autem, manu ipsiusmet a quo proficiscitur), aut annulo obsignatam. Sed hoc posterius a propria Græcæ vocis signif. discedit. Cautionem autem Chirographi Cicero quoque dixit. [Suet. Ner. 52: «Chirographo ipsius scriptis.» De epistola ap. Dionys. A. R. 5, 8: Ταῖς σφραγῖσιν ἑκατέραν (τὴν ἐπιστολὴν) γνωρίσας, μετὰ τὸ λῦσαι τὰ σημεῖα τοῖς χειρογράφοις, ubi gl. manifestum τοῖς χ. recte ab Reiskio deletur. Ceterum *chirographum* etiam Cicero non raro aliique scriptores Latini dixerunt, quorum locos v. apud Forcellinum. G. D. Œcum. In Apoc. p. 250, 26 Cramer. Athanas. t. 2, p. 231, B. Jo. Damasc. t. 1, p. 389, A. Papyr. gr. Casat. biblioth. Cæsar. Paris., πριαμένης διὰ χειρόγραφον οἴκου. Orig. t. 3, p. 642, E, ἀπαλήλειπται τὸ χ. Amphiloch. p. 82, 34, ὁ τὰ χ. διαρρήσσων Artemidor. t. 1, p. 62, 17 Reiff., χ. δὲ, ὅτι καὶ αὐτὰ χεῖρες λέγονται. Hase.] Habetur porro et fem. Χειρογραφαὶ in VV. LL., sed cujus usum ex digno fide scriptore vix afferri posse existimo.

[Χειρόγραφος, ὁ, i. q. χειρόγραφον. Inscr. in Burckhardti *Reisen durch Syrien*, p. 172. Osann.]

Χειροδάϊκτος, ὁ, ἡ, Manu s. Manibus cæsus, i. e. interfectus. Soph. Aj. p. 14 meæ ed. [219]: Χειροδάϊκτα σφάγια· ut p. 3 [v. 26], λείας κατηναρισμένας ἐκ χειρός.

[Χειροδάμας. V. Χερσιδάμας.]

Χειροδεικτέω, Manu ostendo.

Χειρόδεικτος, ὁ, ἡ, q. d. Manu ostensus: unde significat Manifestum. Nam pro φανερὸς et κατάδηλος ex Soph. [OEd. T. 901] affertur.

[Χειροδέσμη, ἡ, Manica. Const. Manass. Chron. 2923: Χ. δύσλυτος, ἄρρηκτος ποδοκάκη.]

[Χειροδέσμητος, ὁ, ἡ, Manicis oneratus. Const. Manass. Chron. 2870: Ὡς χ. λῃστὴς περιηγκωνισμένος.]

[Χειρόδεσμος, ὁ, Manica, Copula, Gl.]

[Χειροδετέω. V. Χειροδοτέω.]

[Χειρόδετος vitiose pro χειριδωτὸς, quod v.]

[Χειροδίκαιος. V. Χειροδίκης.]

Χειροδίκης, ὁ, q. d. Cui jus est in manibus, i. e. in manuum robore, Qui manu jus disceptat, jus robore suo s. potentia sua metitur. Crediderim certe Ovid., quum ita locutus est, Rigido jus dicitur ense, ad hanc vocem respexisse, valde, ob auctorem ejus Hesiodum, celebrem; nam Op. [187] hoc epith. tribuit ferrei sæculi hominibus: Οὐδὲ μὲν οἵγε Γηράντεσσι τοκεῦσιν ἀπὸ θρεπτήρια δοῖεν, Χειροδίκαι· ἕτερος δ' ἑτέρου πόλιν ἐξαλαπάξει. Mirari autem possit quispiam quod sequitur apud eundem poetam, paucis interjectis, δίκη δ' ἐν χερσὶ καὶ αἰδὼς Οὐκ ἔσται, βλάψει δ' ὁ κακὸς τὸν ἀρείονα φῶτα, Μύθοισι σκολιοῖς ἐνέπων. Quomodo enim χειροδίκης damnatur, at is cui δίκη ἐν χερσὶ, laudatur? Eustath. [p. 201, 3; 1450, 54; 1762, 12] ea ita distinguit, ut χειροδίκης sit ὁ κατὰ χεῖρα βίαιος, s. ὁ βίαιος καὶ οὐκ ἐν τοῖς νόμοις, ἀλλ' ἐν ταῖς χερσὶ ταῖς ἑαυτοῦ κείμενον ἔχων τὸ δίκαιον: at vero δίκην ἔχων ἐν χερσὶ, sit ὁ δίκαιος, utpote ἀεὶ πρὸ χειρῶν οἷον φέρων τὸ δίκαιον. At ego malim discrimen in diversa nominis χεῖρες signif. statuere: ut nimirum in χειροδίκης vox χεῖρες ad robur referatur, s. potentiam: at vero ubi dicitur δίκη esse ἐν χερσὶ, per χεῖρας facta ac actiones intelligantur. [Etym. M. p. 820, 42: Χειροδίκαι, οἱ τῇ τῶν χειρῶν δυνάμει πεποιθότες, καὶ δι' ἑαυτῶν ποιοῦντες τὴν ἐκδίκησιν καὶ τύπτοντες· τουτέστιν, ἐν τῇ ἰσχύϊ τὸ δίκαιον ἔχοντες.] Videtur autem hic posse dici Χειροδίκαιος, quod vocab. [corruptum ex χειροδίκαι] ap. Suid. sine ulla expositione habetur. [Χειροδίκης, Gregor. Neoc. p. 83 Par. Routh. Greg. Naz. t. 1, p. 754, D: Οἱ δὲ χ. εἰς ὕψος αἴρονται, ἐξ οὗ καὶ πεσοῦνται. Hase. Nicet. Chon. Hist. p. 212, B: Ἦν δὲ καὶ τοῖς κατειπεῖν ἔχουσι τῶν χειροδικῶν εὐέντευκτος.]

[Χειρόδμητος, ὁ, ἡ, Manu factus. Greg. Nyss. t. 1, p. 732, C, ἄδυτον χ. Hase.]

[Χειροδοσία, ἡ, Fides manu data. Germanus Patr. Cpol. in Epist. 1 ad Cyprios n. 17: Ἴσως γὰρ πληρώσαντες χρημάτων τὰς χεῖρας ἀπολύσουσι τούτους τοῦ τῆς χειροδοσίας ζητήματος. Quod ib. 12 dicitur χερσὶ χεῖρας ἐμβαλεῖν. Ducang.]

[Χειροδόσιον, τὸ, Manupretium, Gl.]

[Χειροδοτέω. Philo vol. 1, p. 640, 29: Ὅταν αὐτοῦ σὴν ἐπιτηδειότητα τῆς φύσεως ἀποδέξηται, χειροδοτεῖ τρόπον ἀλείπτου καὶ πρὸς τὰ γυμνάσια καλεῖ. Συγχροτεῖ Mangeius. Χειροδετεῖ, Manus ligat, sc. pilis, Wyttenb. ad Plutarch. Mor. vol. 6, p. 585.]

Χειρόδοτος, ὁ, q. d. Manu datus: χειρόδοτον δάνεισμα, Mutuum datum sine obligatione, Cam. ex Polluce [2, 152], exponente τὸ ἄνευ συμβόλου. Sed egò συμβολαίου lubentius legerim. [Sic Demosth. p. 1185, 11: Ἀπώλλυτο καὶ τῷ πατρὶ τῷ ἐμῷ τὸ συμβόλαιον· οὔτε γὰρ ἐπ' ἐνεχύρῳ οὔτε μετὰ μαρτύρων ἔδωκε· quibus verbis describitur χειρόδοτον ἀσύγγραφον, de quo dixit Bœckh. OEcon. vol. 1, p. 179. Hesych.: Χ., ἀχρημάτιστον δάνειον. || Adv. Χειροδότως ex Andr. Cret. p. 9 citat Kall., ubi non hoc, sed p. 10, C, ἀχειροδότως legitur. G. D. Neque occurrit, opinor, nisi in chirographo græcitatis inclinatæ ap. Salmas. De modo usur. p. 342, 28, ταῦτα λαβὼν ἐγὼ ... χ. ἅμα καὶ μετρητῶς. Hase.]

[Χειροδράκων, οντος, ὁ, ἡ. Eurip. El. 1344, de Furiis serpentes manu gestantibus: Χειροδράκοντες, χρῶτα κελαιναί.]

Χειροδρόπος, ὁ, ἡ, Qui manu decerpit, Qui manu, non falce metit. Nicander Ther. [752]: Χειροδρόποι δ' ἵνα φῶτες ἄνευ δρεπάνοιο λέγονται Ὄσπρια χεδροπά τ' ἄλλα μεσοχλόου ἐντὸς ἀρούρης, i. e., inquit schol., οἱ ταῖς χερσὶ δρέποντες, ἤγουν θερίζοντες, ἄνευ δρεπάνου. Sed non video cur δρέποντες exponi θερίζοντες, ac non significationem propriam retinere debeat, quum περὶ ὀσπρίων agatur, et ipse poeta dicat λέγονται: atque adeo addat χεδροπὰ, tanquam ad hujus vocis etymum alludens: de qua et ipse agendum hic censeo. [Oxytonum Χεδροπὸς, idque per ο scriptum, ut μαστροπὸς et ἐχθοδοπὸς, memorat Herodian. Epim. p. 208. In locis Theophrasti (H. Pl. 1, 6, 5; 8, 2, 1; 8, 2, 2; 8, 9, 1, C. Pl. 4, cap. 6, 7, 8, 9 et 10) Schneiderus χέδροπα et χεδρόπων scripsit suo ipsius arbitrio: nam codex Urbinas, ut plus uno in loco diserte annotatum est, oxytonum habet. Idem accentus χεδροπὰ et χεδροπῶν est ap. Aristot. De gen. anim. 3, 1, p. 750, A 24, et 2, p. 752, 21 (cum var. lect. χεδρωπὰ et χεδρωπῶν): unde De partt. anim. 2, 7, p. 653, 24, pariter scribendum erat χεδροπῶν pro χεδρόπων, et H. A. 8, 5, p. 594, 17, τοὺς καρποὺς τοὺς χεδροποὺς ex pluribus codicibus, non τοὺς χέδροπας, quod est in aliis, ut χεδροπῶν ap. Hesych., qui per ὀσπρίων exp., et ap. Plutarch. Mor. p. 378, B, C, male χεδρόπων p. 293, C. Qui accentus pariter corrigendus ap. Polluc. 6, 60: Τὰ ὄσπρια ἃ καὶ χέδροπα ὠνόμαζον, et ap. Maxim. Περὶ κατ. 511: Ἄλλα χέδροπα. G. D.] Sunt igitur dicta Χεδροπὰ, quasi χεροδροπὰ, ut opinor, Legumina, ὄσπρια. Theophr. H. Pl. 8 in principio, quum dixisset, σιτώδη esse veluti sunt πυροὶ, κριθαὶ, etc., subjungit, Τὰ δὲ, χεδροπὰ, οἷον κύαμος, ἐρέβινθος, πισὸς, καὶ ὅλως τὰ ὄσπρια προσαγορευόμενα· 4, [2, 8]: Ὁ δὲ καρπὸς ἔλλοβος, καθάπερ τῶν χεδροπῶν. Hesych. quoque habet Χεδροπὰ, quod esse ait ὄσπριόν τι: sed addens, οἱ δὲ πανσπερμίαν. Subjungit autem vocem Χέδρωψ, quam exp. πᾶν ὄσπριον, σπέρμα. Apud Suid. habemus, Χέδροπας, ὄσπρια. Et in sing., inquit, Χέδρωψ, τὸ ὄσπριον: nominatque auctorem Thucydidem. [Recte nunc χέδροψ, quod Hesychio quoque restituendum pro χέδρωψ. Thucydidem Suidas sive suo sive librarii errore nominat pro Theophrasto, cujus nomen Wassius restituit, vel alio. Rarus autem hujus formæ usus fuit. Τὸν χέδροπα est ap. Porphyr. De abstin. 2, 6, p. 110, qui καρπὸν τὸν τῶν χεδρόπων dixit 3, 18, p. 254. Τοῖς χέδροψι ap. Plutarch. Mor. p. 701, E. Τὸν χέδροπα μόνον dixit scriptor Ἀγῆνος fabulæ satyricæ ap. Athen. 13, p. 596, A, ubi codicis scripturam τὸν χεδρώπαν ὠμὸν correxit Porsonus. G. D. Conf. Nauck. Fragm. Aristophanis Byz. p. 228. Galen. vol. 6, p. 409, 5; 554, 7; 750, 2. Χέδροπα Daremberg. ad Oribas t. 1, p. 574, 19 censet esse *les légumineux, les graines à gousse*. Hase.]

|| Hinc adj. Χεδροπώδης, ὁ, ἡ (q. d. Leguminosus), Legumini similis: χεδροπώδης φύσις, [Phanias ap.] Athen. 9, [p. 406, C]. Observa autem convenire vocem Lat. Legumen cum hac Græca χεδροπὰ, quod ad etymum attinet. Appellatum enim fuit legumen a verbo Legere, quod est λέγεσθαι, in loco Nicandri quem modo protuli. Eodemque verbo λέγεσθαι exp. δρέπεσθαι, ex quo vox χεδροπὰ composita est.

[Χειροδωτὸς vitiose pro χειριδωτὸς, quod v.]

Χειροέρκτης ab Hesych. exp. χειρουργός: in qua voce de illa quoque dicam.

[Χειροήθεια, ἡ, Mansuetudo. Geopon. 16, 1, 11. Schneid. Plural. Aristot. Physiogn. 5, p. 809, 33, τάς τε τροφὰς καὶ τὰς χ. μᾶλλον προσδεχόμενα (animalia sexus feminini). Hase.]

Χειροήθης, ὁ, ἡ, Manu tractabilis, Manum patiens, Mansuetus, Cicur. [Hesych.: Χειροήθεις· πρᾶοι, ἥμεροι, quomodo etiam χειρόηθες exp.] Est autem Manum patiens, ex Virg. Æn. 7, de cervo cicure: Ille manum patiens, mensæque assuetus herili, Errabat sylvis. Sic et Lat. Mansuetus quidam dictum putarunt quasi Manu assuetus, s. potius manui. Sed si utraque vox, ex qua compositum est nomen χειροήθης, nobis exprimenda sit, non video qui melius reddi illud possit quam hoc modo, Cui mores sunt manus patientes, i. e. (minus dure loquendo) Qui iis est moribus, ut vel tractari se manu sinat. Brevius dicere possem (sed audacius fortasse quam Latinæ linguæ consuetudo pati queat), Cui tractabiles sunt mores. Hoc saltem constat, χειροήθη dici proprie de mansueto animali et cicure, non amplius fero. [De Apide Herodot. 3, 28: Θεός τις χ. Χ. ἵππος ap. Polluc. 1, 195; πρᾶος καὶ χ. καὶ φιλάνθρωπος πῶλος ap. Xenoph. De re eq. 2, 3; λέων Diodor. 1, 48; ὄρνις Plutarch. V. Flam. c. 21; ἀνθρώποις χ. ἐγχέλεις Mor. p. 976, A; θηρία τιθασευόμενα καὶ χειροήθη γιγνόμενα τοῖς πόνοις p. 2, F. Ælian. N. A. 3, 46.] Athen. 8: Κεστρεῖς χειροήθεις, καὶ ἐγχέλεις ἐνώτια ἐχούσας ἀργύρᾶ καὶ χρυσᾶ. Frequens est autem usus metaphoricus, quo de hominibus quoque dicitur. Demosth. [p. 37, 10]: Τιθασσεύουσι, χειροήθεις αὐτοῖς ποιοῦντες. [Pollux 2, 151: Χειροήθεις παρὰ Δημοσθένει, καὶ χειροήθη ζῷα.] Ubi quemadmodum habes τιθασσεύουσι [τιθασεύουσι] cum χειροήθεις ποιοῦντες, sic ap. Xenoph. OEc. [7, 10] de uxore, Ἐπεὶ ἤδη μοι χειροήθης ἦν καὶ ἐτιθασσεύετο,

Quum jam mihi mansueta esset et cicuraretur. Plutarch. initio libelli quo docet Quomodo juvenis poematum auditor esse debeat [p. 14, E] ὑπηκόους et χειροήθεις copulavit: Ὅτι δὲ τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ φλεγομένων οἱ σφόδρα νέοι τοῖς μὴ δοκοῦσι φιλοσόφως μηδὲ ἀπὸ σπουδῆς ἄγεσθαι, χαίρουσι μᾶλλον, καὶ παρέχουσιν ἑαυτοὺς ὑπηκόους καὶ χειροήθεις, δῆλόν ἐστιν ἡμῖν. [Et quæ sunt alia hujusmodi ap. Plutarch., velut χ. conjunctum cum εὔκολος V. Arati c. 47; cum ταπεινὸς V. Philop. c. 16; χ. καὶ πεπαιδαγωγημένος ἀπ' ἀρχῆς ἀκροᾶσθαι γυναικῶν V. Ant. c. 10; ποιεῖν ἀμφοτέρους βασιλεῖ χειροήθεις V. Alc. c. 25; εὔνουν καὶ χ. τῷ βαρβάρῳ παρέχειν V. Fab. Max. c. 21; πράους παρέχει καὶ χ. ἀλλήλοις Mor. p. 138, B. X. δῆμος V. Cor. c. 19; πόλις V. Numæ c. 15. Id. V. Oth. c. 5: Τὰ τῶν πολεμίων οὐδὲ χ. τοῖς ἡγεμόσι· V. Ages. c. 1: Τὴν Σπάρτην ... διὰ τῶν ἐθῶν τοὺς πολίτας τοῖς νόμοις πειθηνίους καὶ χ. ποιοῦσαν ὥσπερ ἵππους εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς δαμαζομένους.] Lucianus autem minus usitato, sed eleganti tamen et venusto loquendi genere dixit aliquos reddi χειροήθεις τῇ ὕβρει, ad verbum, Mansuetos injuriæ, i. e. In patienda etiam injuria mansuetos, Injuriam mansuete ferentes, Ita mansuetos ut etiam injuriam patienter ferant. Locus est hic [De merc. cond. c. 36]: Τοιαῦτα ἐντρυφῶσι, μᾶλλον δὲ ἐνυβρίζουσι τοῖς ξυνοῦσι, κατὰ μικρὸν αὐτοὺς χειροήθεις τῇ ὕβρει παρασκευάζοντες. [Plutarch. V. Marii c. 16: Τὰ φαινόμενα δεινὰ ποιουμένους τῇ διανοίᾳ χειροήθη διὰ τῆς ὄψεως· Mor. p. 123, B: Ποιουμένους ἀτρέμα χειροήθη (τὴν δίαιταν) ταῖς ὀρέξεσι καὶ σύντροφον· 47, B: Συνήθεια πολλὴ ... πάντα φίλα καὶ χειροήθη καὶ ῥᾴδια ... παρέσχεν. Julian. Cæs. p. 13: Ἄνδρα χειροηθέστερον ἡδονῇ καὶ ἀπολαύσει.' G. D. Niceph. Antioch. Vita Sym. jun. Stylitæ in Actt. SS. Maii t. 5, p. 335, A, τιθασσὸς καὶ χ. Scymnus Chius Perieg. 792 Meinek., πλῆθος χειρόηθες ὀρνέων. Hase. || Adverb. Χειροήθως Zosim. Hist. 1, 3, p. 7.]

Χειροθεσία, ἡ, Manuum impositio. [Gestus, Gl.] Intellige autem de illa manuum impositione, cujus a Paulo fit mentio, nec non a Luca in Act. Apost. Alioqui χειροθεσίαν et de lyram pulsante ab Athen. [14, p. 637, E: Ὀλιγοχρόνιον τὴν ἀκμὴν σχὼν διὰ τὸ δοκεῖν ἐργώδης εἶναι κατὰ τὴν χ.] dici tradit Bud. [|| X. fere semper sumitur pro ea manus impositione quæ χειροτονία aliis dicitur, χειρεπιθεσία Eusebio H. E. 6, 42. Zonaras ad Can. 4 Concilii Nicæni: Χειροτονίαν τὴν καθιέρωσιν καὶ χειροθεσίαν ὀνομάζω. At Tarasius Patriarcha Constant. in Act. 1 Concilii Nicæni secundi χειροτονίαν ἀπὸ τῆς χειροθεσίας distinguit, illamque pro ecclesiastica benedictione, hanc pro sacro ordine intelligendam innuit: unde recte Symeon Thessalon. lib. De sacris ordinat (c. 1) discrimen statuit inter χειροτονίαν, χειροθεσίαν et σφραγῖδα, ac χειροτονίαν quidem Presbyterorum et Diaconorum ordinationem spectare ait, χειροθεσίαν Subdiaconorum, σφραγῖδα denique Lectoris propriam esse. Vide etiam c. 13, p. 189, ubi ritum χειροθεσίας quæ fit extra bema pluribus describit. || De χειροθεσίᾳ quæ in fine Lychnici fit v. Clement. Const. Apost. 8, 37 et 39. Ducang.]

Χειροθετέω, Manus impono, pro quo Paulus et Lucas dicunt τὰς χεῖρας ἐπιτίθημι. [Hesych.: Χειροθετεῖ· χεῖρας ἐπιτίθησι.] Bud. χειροθετῶ Dionysio Areop. ait esse verbum sacerdotale. Idem affert hunc l., auctoris nomen tacens: Ὁ ἀπόστολος Παῦλος χειροθετήσας τῷ Διονυσίῳ τὴν Ἀθηναίων ἀρχιερωσύνην, ut sit etiam Cum manuum impositione tradere, s. Per manuum impositionem. [V. Maximi Conf. c. 21: Τούτοις (τοῖς ἱερεῦσι) ἀνεῖται χρίειν καὶ χειροθετεῖν καὶ τὸν ἄρτον προσφέρειν. Ducang. De ordinatione clericorum Phot. Epist. p. 154, 24. De iis quos tetigerat Servator Orig. t. 3, p 660, B, τοῖς ὑπ' αὐτοῦ χειροθετουμένοις. De manibus S. Jo. Baptistæ Anon. Enc. capitis Anon. Actt. SS. Junii t. 4, p. 738, E, αἳ τὸν Χριστὸν χειροθετῆσαι κατηξιώθησαν. Hase.] In VV. LL. pass. χειροθετεῖσθαι affertur pro Accipere manuum impositione, ex Canone 8 Conc. Niceni.

Χειροθήκη, ἡ, q. d. Manus repositorium s. conditorium aut receptaculum. Nisi potius necesse habemus thecam manus dicere, quum nullum horum trium satis hic convenire videatur. Sed possumus et totum Latine reddere, Chirotheca.

Χειροκαλαθίσκος, Saltationis quoddam genus. Tragicarum saltationum erant gestus, inquit Cam., σιμὴ, quod vocab. Repaudi signif. habet: χειροκαλαθίσκος et χεὶρ καταπλανὴς, Manuum gesticulationes, etc. Vide Polluc. [4, 105, ubi vitiosa veterum edd. scriptura σιμὴ χειροκαλαθίσκος χεὶρ καταπλανὴς pridem correcta est σιμὴ χεὶρ, καλαθίσκος, χεὶρ καταπράνής.]

Χειροκένως, vel Χεροκένως, Vacuis manibus, Sine munere, ut habent VV. LL. ex LXX, 1 Paral. 12, [33]: Ἐκπορευόμενοι εἰς παράταξιν πολέμου, ἐν πᾶσι σκεύεσι πολεμικοῖς, πεντήκοντα χιλιάδες βοηθῆσαι τῷ Δαβὶδ, οὐ χεροκένως, ubi Lat. interpretatio habet, Egredientes ad prælium instructi omnibus armis bellicis, quinquaginta milia venerunt in auxilium David, non corde duplici. Ideoque ut Græca quoque cum Hebræis consentiant, annotatur leg. videri ὧν κῆρ ὡς ἑνὸς, Quorum cor tanquam unius. Sed quis nescit κῆρ omnino esse poeticum? Quid vero tali conjectura opus est, quum veram lectionem ab illo χεροκένως longe remotam, Complut. edit. suppeditet? Ea vero est hæc, βοηθῆσαι τῷ Δαβὶδ, οὐδὲ μετὰ καρδίας καὶ καρδίας. Unde autem irrepserit illud χεροκένως, otiosis divinandum relinquo. [Fallitur. Vera scriptura est οὐ χεροκένως.]

[Χειροκμητέω, Manu laboro. Dionys. Alexandr. ap. Euseb. Præp. ev. 7, 19, p. 334, B, χειροκμητεῖν τὸν Θεόν. Hase.]

Χειρόκμητος, ὁ, ἡ, Manu laboratus (usurpando hoc partic., ut quum dicitur a poeta, Arte laboratæ vestes), vel Manu elaboratus. [Hesych.: Χειρόκμητα· χειροποίητα, ἤγουν ὑπὸ χειρῶν γεγενημένα. Suidas et Etym. M. p. 810, 46: Χ., ὑπὸ χειρῶν γεγλυμμένα (γεγραμμένα Etym. codex Voss. et Zonaras p. 1850) ἢ περιεξεσμένα).] Simpliciter etiam pro Manufactus, affert Bud. ex Aristot. 2 De mundo. Affertur vero et ex Philone De mundo, Τὰ χειρόκμητα ἔργα, pro Opera manibus elaborata. Est autem χειρόκμητος istud ποιητικώτερον quam χειροποίητος. [Aristot. Meteor. 2, 1: Τὰ δὲ πηγαῖα ὕδατα πάντα χειρόκμητα, al. χειροποίητα· 4, 3: Ἔργον ἐπὶ τῶν χειροκμήτων τὸ ὀπτῆσαι μᾶλλον ἢ ἑψῆσαι. Timæus Locr. p. 94, E: Ἀφορῶντος οὐκ ἐς χειρόκματα παραδείγματα. Strabo 1, p. 59: Διακοπαὶ χειρόκμητοι γεγόνασι· nam sic ex cod. Vatic. corrigendum pro χειρότμητοι. Eodem errore 2, p. 116, Χειροκμήτων οἰκημάτων (σχημάτων Coraes) in libris pluribus χειροτμήτων scriptum. Recte vero omnes 3, p. 171: Χ. βωμοῖς. Cyrill. Alex. In Nahum 3, p. 504: Οἱ χ. θεοί. Anon. ap. Suidam s. v. Λουτρά: Λουτρὰ τὰ μὲν χ. καὶ τετεχνασμένα, τὰ δὲ ἐκ τῶν κόλπων τῆς γῆς ἀναβρύοντα. Χειρόκμητα inscriptus fuit Democriti liber memoratus ab Diog. L. 9, 49, ubi in χέρνιβα corruptum, quod Salmas. Exerc. Plin. p. 1100 correxit ex Plin. H. N. 24, 17, 102, Columella 7, 5, 17 (qui non Democriti, sed Boli Mendesii esse contendit) et Vitruvio 9, 3, qui nominis rationem reddit: *In quo* (libro) *utebatur annulis, signans cera molli quæ esset expertus;* de quo vide quæ dixit Menag. ad l. Diogenis L. Zosimi, philosophi Alexandrini, Χυμευτικὰ ab aliis Χειρόκμητα inscribi narrat Suidas s. v. Ζώσιμος.]

[Χειρόκνημις, ῖδος, ἡ, q. d. Manus ocrea. Anon. in libello De arte tactica ap. Montef. Bibl. Coisl. p. 514, sine expos., ubi falso accentu χειροκνημίς.]

Χειροκοπέω, Manum abscindo, amputo, ut [Heraclitus in Alleg. Homer. c. 18, p. 434], Οἱ νομοθέται τοὺς πατροτύπτας χειροκοποῦσι. [Diodor. Exc. p. 567: Τοὺς συμμαχοῦντας τοῖς Φοίνιξι χειροκοπεῖν· 595, 29: Τινὰς μὲν χειροκοπήσας διεμέλιζε. Appian. Hisp. c. 68. Χεῖρας ἐναίρων Hom. Il. Φ, 26, per χειροκοπῶν exp. schol. et Eustath. Georg. Acrop. Annal. p. 20, B, ubi χειροκοπήσει ex Dousæ cod. restituendum pro χειροκοπίᾳ. Improprie χ. τὸ αἰδοῖον, Masturbare, Artemidor. 1, 78.] Et passivo. Χειροκοποῦμαι, Manus mihi amputatur. [Strabo 15, p. 710. Pseudo-Plut. Parall. min. 1, p. 305, C: Κυνέγειρος δ' ἐχειροκοπήθη. Herch. Legg. Rotharis p. 17, 15; 73, 12 et 16 ed. Zachar., χειροκοπείσθω. It. Basil. Prochir. p. 236, 4; 237, 15; 248, 9 et 18; 249, 3, χειροκοπείσθωσαν, Manu truncantor. Hase.]

[Χειροκρασία. V. Χειροκρατία.]

Χειροκρατία, ἡ, Manuum potentia s. potestas, Potentia quæ usurpatur ab iis qui viribus plus pollent, quum sc. leges armis opprimuntur. [Χειροκρατία (codd. vet. χειροκρατεία) ex Platone, apud quem non legitur, affert Pollux 2, 149.] Polyb. [6, 9, 7] : [Μεθίσταται δ' εἰς βίαν καὶ χειροκρατίαν ἡ δημοκρατία. [Appian. Civ. 1, 17.] Bud. περὶ ὀχλοκρατίας locutus, Est etiam, inquit, χειροκρατία, vitium seditiosæ politiæ, quod exoritur a democratia corrupta licentia τῶν δημαγωγῶν, et plebis turbulentæ inescatorum, i. e. τῶν δελεαζόντων τὰ πλήθη. Vide Comm. p. 840. Habetur etiam Χειροκρασία, in VV. LL. quo dicitur significari Manuum potentia s. continentia. [Diodor. Exc. p. 534, 28 : Τῆς παρανόμου χειροκρασίας· sed p. 608, 46 : Τῆς π. χειροκρατίας.] Afferturque ex Dionys. H. Hist. 6, [65] : Δεδιότες ὡς οὐ πρόσω χειροκρασίας ἐλευσόμενον, quæ ita redduntur, Veriti ne non diutius a manibus temperaret; Ne ad manus veniret; vel, Ne res manibus ageretur. [Dionys. Exc. vol. 4, p. 2319, 5 : Καταβοαί τ' ἀλλήλων ἐγίνοντο καὶ χειροκρασίαι. Id. 8, 72 : Βίᾳ καὶ χειροκρασίᾳ κυρῶσαι τὸν νόμον· ubi cod. Vat. χειροκρατίᾳ.] Sed χειροκρασίαν, sicut et χειροκρατίαν, posse significare Manuum potentiam, mihi non fit verisimile, licet et ap. Plutarch. [Mor. p. 332, C] legamus, Βίαν πολεμικὴν καὶ χειροκρασίαν, ubi Bud. vertit Imperiosam quandam vim impotentiamque bellicam. Sed eum χειροκρατίαν legisse existimo. Quod autem ad alteram signif. attinet, non video quomodo illi Dionysii loco quadrare possit, de quo tamen, donec eum adire licuerit, ἐπέχω. [De utraque forma similibusque dixit Lobeck. ad Phryn. p. 526.]

Χειροκρατικὸς, ἡ, ὸν, Ad χειροκρατίαν pertinens, Talis qualis est eorum qui χειροκρατίαν exercent. Polyb. [6, 10, 4] : Ἀριστοκρατίᾳ δὲ παρέπεται ὁ θηριώδης τρόπος καὶ χειροκρατικὸς, Tales mores quales sunt eorum qui violentam illam potentiam usurpant, dictam sc. χειροκρατίαν.

[Χειροκτύπος ap. Telestem Athen. 14, p. 616, F, vitiose pro χοροκτύπος, quod v.]

[Χειρολάβη, ἡ, Manubrium. Philo in Mathem. vett. p. 76. Ex Herone Ctesibio affert Ducang.]

Χειρολαβὶς, ίδος, ἡ, Stivæ pars, sc. Cavum illud cui manum arator immittit, τὸ κοῖλον τῆς ἐχέτλης, καθ' ὃ τὴν χεῖρα ἐναρμόζει ὁ ἀρότης, Pollux [1, 252]. Apud eum tamen scio legi χειρολαβὴς, quod et VV. LL. habent; sed quin reponi debeat χειρολαβὶς, ea forma qua dicitur τριχολαβὶς, et alia nonnulla, neminem aliquo judicio præditum inficiaturum puto. Sonat autem χειρολαβὶς, q. d. Manus prehensio, s. potius Prehensorium.

[Χειρολογέω, Manu decerpo. Geopon. 10, 21, 6 : Πλήρωσον μήλων κεχειρολογημένων.]

[Χειρομάγγανον, τὸ, Machina bellica manualis. Anon. in Math. vett. p. 318, 12 : Τὰς λεγομένας ἡλακάτας καὶ χειρομάγγανα.]

Χειρομάγιον, τὸ, Mappa, in Colloquio Græci Sermonis. Ita VV. LL., quæ per Colloquium Græci Sermonis intelligunt Líbellum quendam, in quo duo de rebus ad quotidianos vitæ usus pertinentibus Græce colloquuntur, sine auctoris nomine editum. Sed tam ineptus est ille libellus, ut merito nomen auctoris celatum sit : quo magis miror testimonium inde non in hac voce solum, sed et in aliis nonnullis peti. Si tamen adulterina vox hæc non est, videtur potius i. significare q. proxime sequens χειρόμακτρον.

Χειρόμακτρον, τὸ, Linteum ad abstergendas manus, q. d. Manuum abstersorium (si Abstersorium substantivi forma dici queat), Mantile. [Χειρόμακτρα ab Scythis ex pellibus hostium occisorum facta memorat Herodot 4, 64, de quo more Hesych. : Σκυθιστὶ χειρόμακτρον· οἱ Σκύθαι τῶν ἁλισκομένων πολεμίων τὰς κεφαλὰς ἐκδέροντες τοῖς δέρμασιν ἀντὶ χειρομάκτρων ἐχρῶντο. Nam sic codicis vitia λαμβανομένων πολλοῖς ὧν τὰς κ. ἐ. ἦσαν ἀντὶ ... corrigenda sunt, partim præeunte Lennepio, qui τοῖς δέρμασιν pro ἦσαν restituit. Hesychii autem glossa ex Sophoclis OEnomao (fr. 420) sumta est, cujus versum servavit] Athen. 9, [p. 410, C] : Χειρόμακτρον δὲ καλεῖται ᾧ τὰς χεῖρας ἀπεμάττοντο ὠμολίνῳ. [Post quæ affert versum] Aristoph. [ex Tagenistis] : Φέρε, παῖ, ταχέως κατὰ χειρὸς ὕδωρ, παράπεμπε τὸ χειρόμακτρον. [Tum : Σοφοκλῆς Οἰνομάῳ « Σκυθιστὶ χειρόμακτρον ἐκκεκαρμένος » καὶ Ἡρόδοτος ἐν δευτέρᾳ. Ξενοφῶν δ' ἐν πρώτῳ Παιδείας γράφει, etc.] Xenoph. Cyrop. [1, 3, 5] : Ἀποκαθαίρεις τὴν χεῖρα εἰς τὸ χειρόμακτρον. [Schol. Theocr. 7, 16 : Εἰώθασιν οἱ τυροποιοῦντες ἀπορίᾳ χειρομάκτρων ἀποσπογγίζειν τὰς χεῖρας αὐτῶν ἐν οἷς δερματίνοις εἵμασι περιβέβληνται.] Est χειρόμακτρον i. etiam q. μαγδαλιὰ, ex schol. Aristoph. Eq. [412.] Vocem autem istam vide supra. [Schol. μαγδαλιὰ exp. τὸ σταῖς ᾧ ἀπομάττονται οἱ μάγειροι, ὅπερ ἐκάλουν χειρόμακτρον, ὃ μετὰ τὴν ἐργασίαν ἀπερρίπτουν τοῖς κυσί. Hujusmodi massa, qua αἱ χεῖρες ἀπομάττονται, etsi ipsa quoque χειρόμακτρον dici potuit, tamen in locis supra allatis omnibus nihil impedit quominus ὠμόλινον, i. e. linteum, intelligatur, ut Athenæus accepit. Quod manifestius etiam est in loco Luciani De merc. cond. c. 15 : Τεκμήριον ποιούμενοι τοῦ μὴ παρ' ἄλλῳ πρότερόν σε δεδειπνηκέναι τὸ καινὸν εἶναί σοι καὶ τὸ χ. τιθέμενον. Per ἐκμαγεῖον exp. Pollux 6, 93 : Τὸ ἐκμαγεῖον καὶ χ. ἂν προσείποις.] || Χειρόμακτρον nominatur et in Ornatu muliebri; atque ita videtur posuisse Herodot. 2, [122] : Καί μιν πάλιν ἀπικέσθαι δῶρον ἔχοντα παρ' αὐτῆς χειρόμακτρον χρύσεον, Atque illum reversum a Proserpina, attulisse dono sibi datum velum aureolum, Cam. Ex Athen. discimus fuisse κόσμον κεφαλῆς. [Athenæus l. c. p. 410, E, præter locum Herodoti Sapphonis fragmentum attulit, ex quo appareat χειρόμακτρα κόσμον λέγεσθαι κεφαλῆς, et Hecatæi verba : Γυναῖκες (Asiaticæ) ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἔχουσι χειρόμακτρα.] || Etiam Χειρόμαστρον legitur ap. Hesych. una cum altero illo Χειρόμακτρον. Ita enim apud eum scriptum est, Χειρόμακτρον, ἢ χειρόμαστρον, μανδίλιον. Sed aliud potius quam χειρόμαστρον scripsisse eum arbitror. [Videtur dittographia esse vitiosa. Etym. M. p. 810, 47 : Χ. ὃ παρὰ Ῥωμαίοις καλεῖται μανδίλιον, quæ gl. etiam apud Suidam legitur, nisi quod μανδήλιον scriptum est (ut ap. Herodian. Epim. p. 150), addita etymologia inepta, παρὰ τὸ μάττειν τὴν ὕλην.]

[Χειρομανικὸν, τὸ, Manica qua manus ligatur. Mich. Sachs. *Beitr. zur Sprachf. aus jüd. Quellen* fasc. 1, p. 130. Hase.]

[Χειρομάντεια, ἡ. V. Χειρόμαντις.]

Χειρόμαντις, εως, ὁ, Ex manu s. manibus divinans, i. e. Ex inspectione manuum. In manu enim sunt variæ incisuræ seu lineæ, i. e. τομαὶ s. γραμμαί : quibus inspectis ac consideratis reperiuntur qui de hominum vita et moribus prædicturos se polliceantur. Hi vocantur non tantum χειρομάντεις, sed etiam χειροσκόποι. Cam. Apud Polluc. [2, 152] est fem. Χειρομάντεις : scribit enim, si mendosæ ibi vulg. editt. non sunt, Χειρομάντεις, αἱ ἐκ τῶν χειρῶν μαντευόμεναι : quasi nimirum feminis peculiare hoc divinationis genus esset, ut hodieque vagas illas mulieres, quæ se Ægyptias aut Ægyptiaca stirpe oriundas mentiuntur, eam divinationem exercere videmus. [Polluci οἱ ... μαντευόμενοι restituendum ex cod. Parisino. Etym. M. p. 810, 48, et Lexicon Bachmanni p. 414 : Χειρόμαντις· ὁ διὰ τῶν ἐν ταῖς χερσὶ γραμμῶν μαντευόμενος. Cujus gl. lemma solum superest apud Suidam in codicibus melioribus in χειρομάστις, in aliis in χειρομάστης corruptum. Plural. ap. Hesych. : Χειρομάντεις· οἱ ἀπὸ χειρῶν μαντευόμενοι.] Ceterum in VV. LL. habetur non solum χειρομάντις (quod potius proparoxytone scribi debet, ut ψευδόμαντις, et alia ex μάντις composita), sed etiam Χειρομάντης, ὁ, quam scripturam nullo idoneo teste probari posse existimo. A χειρόμαντις autem est nomen Χειρομάντεια, Divinatio illa ex inspectione manus s. manuum.

[Χειρόμαστρον. V. Χειρόμακτρον.]

[Χειρομάχα, ἡ. Χειρομάχας, ὁ. V. Χειρομάχος.]

[Χειρομᾰχέω, Manu pugno. Sensu obsceno Scythinus Anth. Pal. 12, 22 : Ἀγρυπνήσω πολλάκι τῇ κενεῇ Κύπριδι χειρομαχῶν. Quocum Jacobs. vol. 12, p. 475, comparavit Martial. 10, 42 : « Pellice læva uteris et Veneri servit amica manus. »]

[Χειρομᾰχία, ἡ. Eustath. p. 1716, 4 : Αὐτοφυῶς καὶ οὐκ ἀπὸ χειρομαχίας τὸ τοιοῦτον φυτὸν γενέσθαι· ubi idem fere est quod χειρωναξία, ars quæ manibus exercetur. Pierson. ad Mœr. p. 407.]

Χειρομάχος, ὁ, ἡ, Manibus pugnans. Apud Eustath. autem [p. 1425, 64; 1783, 13; 1833, 56] ex Athen. [?] χειρομάχα πληθὺς, Vulgus hominum labore manuum victum quæritans, οἱ χειρώνακτες, s. χειρουργοί. [Eustath. Opusc. p. 244, 80 : Οἱ τῆς χειρομάχας πληθύος· 134, 30 : Διέζεταί τις χειρομάχα ψυχὴ, ὅτι κολούεται μισθοῦ ὁ ἄνθρωπος. Mascul. Χειρομάχας, ὁ, ibid. p. 47, 19 : Τοῦ ἀρεϊκὸς εἶναι καὶ ὡς εἰπεῖν χειρομάχας.] At Plutarch. Quæst. Gr. [p. 298, C] apud Milesios sodalitates duas fuisse scribit, quarum una appellata sit χειρομάχα. [Conf. Coraen ad Ælian. V. H. p. 332.]

[Χειρόμαχος, ὁ, Chiromachus, Electryonis et Anaxus filius. Apollod 2, 4, 5.]

[Χειρομήριον, τό. Hesych. : Ῥοκάνη· ἀθλητήριον, χ., ἀμυντήριον, τεκτονικὸν ἐργαλεῖον.]

[Χειρομίσθιον, τὸ, Manupretium. Schol. Basilic. ad 20, p. 472 : Τοῦ λεγομένου χειρομίσθου (sic), τουτέστι μισθοῦ τῆς ἐργασίας. Ducang.]

Χειρομύλη, [s. Χειρόμυλος,] Manuaria s. Trusatilis mola, e Xen. Cyrop. 6, [2, 31]. Invenitur vero pro eodem et Χειρομύλων, ωνος, ὁ, [Pistrilla, Gl.] ap. Diosc. 5, [103. Χειρόμυλον, τὸ, Mola manualis, Gl. Hoc ex Constantini Tacticis p. 19, et Leone c. 5, n. 6, 27, affert Ducang.]

Χειρονάζητος, Ex suis manibus victum habens, VV. LL. et quidem in illis etiam quæ prima omnium edita fuerunt, quibus cetera fidem adhibuerunt. At ego nemini, dicenti vocem illam mendo carere, crediderim.

[Χειρόνιβον, τὸ, i. q. χειρόνιπτρον. Epicharm. ap. Athen. 10, p. 408, D, ubi plur. χειρόνιβα. Ex Athenæo Eustath. p. 1401, 10.]

Χειρόνιπτρον, τὸ, Pelvis in qua manus abluuntur (ut ποδόνιπτρον, Pelvis in qua pedes abluuntur). Maluvium eadem forma qua Pelluvium, quidam dixerunt, haud scio an satis Latine. Hoc certe Pelluvium et de Vase in quo abluuntur manus quidam dici tradiderunt. [Eupolis ap. Athen. 10, p. 408, D : Εἴληφε χ. Schol. Hom. Il. A, 449 : Παρέκειτο τὰ χ. ὅτε βούλοιντο νίπτεσθαι.] Ceterum χειρόνιπτρον est etiam Aqua qua manus abluuntur. Quæ signif. affertur ex auctoritate Etym. [M. p. 810, 50], quoniam ille exp. τὸ χειρὸς ὕδωρ, auctorem citans Aristoph. [per errorem pro Eupolide, quod manifestum fit ex Lex. Bachm. p. 414, 10, qui in eadem glossa ipse quoque Aristophanem nominat, addito qui non legitur in Etym. M. versu, Κἄν τις τύχῃ πρῶτος βαλὼν, εἴληφε χειρόνιπτρα, qui non Aristophanis, sed Eupolidis ex Δήμοις est ap. Athen. l. c., ubi recte scriptum δραμὼν et χειρόνιπτρον. Ex alio Eupolidis Κολάκων loco Pollux 10, 90 : Φροῦδον τὸ χειρόμακτρον. Χερόνιπτρον Eupolidi 6, 92, tribuitur, ubi pariter scribendum χειρόνιπτρον, licet χερόνιπτρον reperiatur etiam in inscr. ap. Bœckh. 161, vol. 1, p. 286 : Σφαγεῖα καὶ χερο....., et in Æginetica 2139, l. 15, vol. 2, p. 173; et ap. Eustath. p. 1351, 53 : Χέρνιβον ἡμῖν συνήθως τὸ χερόνιπτρον· quæ exscripsit Philemo Lex. § 286, ubi χέρνιπτρον. G. D.] In meo autem vet. Lex. legitur, Χειρόνιπτρον, τὸ κατὰ χειρὸς ὕδωρ, citato itidem Aristoph. Additur [ut in cod. Voss. Etym. M.] dici Ποδάνιπτρον, eodem modo, τὸ κατὰ ποδῶν. Et esse ποδάνιπτρον pro ποδόνιπτρον, verso ο in α. At Dioscoridi, quod magis mirandum est, χειρόνιπτρον i. est q. χειρῶν νίψις, Manuum ablutio s. lotio, 1, 6 : Καὶ σήθειν χωρίζοντα τὸν κονιορτὸν, εὐχρηστοῦντα εἰς χειρόνιπτρον, Et incerniculo pulverem excutere eluendis manibus utilem. [Χειρόνιπτρον inter composita cum χειρ ap. Polluc. 2, 150.]

Χειρονομέω, Manus certa lege moveo s. potius motito, concinne gesticulando s. concinnos gestus edendo. Vel brevius, Concinno gestu manus motito. Pollux [2, 152] exp. ταῖν χεροῖν ἐν ῥυθμῷ κινοῦμαι. [Aristæn. Ep. 1, 10, p. 49 : Ἡ διδάσκαλος ἐπέβλεπε τὴν ἀπάδουσαν καὶ εἰς τὸ μέλος ἱκανῶς ἐνεβίβαζε χειρονομοῦσα τὸν τρόπον· ubi Boiss. p. 384 : « Τὸ χειρονομεῖν magistri chori munus erat, fiebatque vel manus motu unius vel manuum complosione exercita intervallorum proportione repetita. »] Herodot. 6, [129] de Hippoclide : Τοῖς ποσὶν [σκέλεσι] ἐχειρονόμησε [quo loco utitur Plutarch. Mor. p. 867, B], Pedibus sublatis edidit gestus quales manibus edi solent, Cam. Apud Xenoph. Symp. [2, 19] dicit quidam se didicisse quidem χειρονομεῖν, sed non item ὀρχεῖσθαι. Ejus enim hæc verba sunt : Καὶ αὐτὸς ἐλθὼν οἴκαδε, ὠρχούμην μὲν οὔ· οὐ γὰρ πώποτε τοῦτ' ἔμαθον· ἐχειρονόμουν δέ· ταῦτα γὰρ ἠπιστάμην. Unde discimus posse aliquem χειρονομεῖν, etiam non ὀρχούμενον. Juvenalis autem hæc duo conjunxit, Sat. 5, [120] : Saltantem spectas et chironomoῦnta volanti Cultello. [Athen. 10, p. 416, A : Πολλοὺς καθ' ἕνα νικήσας μετὰ τοῦτο ἐχειρονόμησε. Ælian. V. H. 14, 22 : Ἐσοφίσαντο τὸ τοῦ τυράννου πρόσταγμα καὶ ἀλλήλοις ἔνευον καὶ ἐχειρονόμουν πρὸς ἀλλήλους. Dio Cass. 36, 13 : Ταῦτ' αὐτοῦ χειρονομοῦντος ὁ ὅμιλος ἀνέκραγεν. Schol. Luciani vol. 2, p. 827 : Τῶν ῥητόρων ... πεπαρρησιασμένως χειρονομούντων ἐπὶ τοῖς λεγομένοις ὑπ' αὐτῶν. Nam sic Bast. Ep. crit. p. 255 correxit pro χειροτονούντων.] At vero cum σκιαμαχεῖν convenire hoc χειρονομεῖν discimus ex Plat. Leg. 8, [p. 830, C]; discimus item ex isto Pausaniæ loco, Eliac. 2 [6, 10, 1], ubi de statua Glauci pugilis loquitur : Σκιαμαχοῦντος γὰρ ὁ ἀνδριὰς παρέχεται σχῆμα· ὅτι ὁ Γλαῦκος ἦν ἐπιτηδειότατος τῶν κατ' αὐτὸν χειρονομῆσαι πεφυκώς. Quo ex l. non recte colligit Suidas (sunt enim hæc verba, illa ipsa quæ affert, auctoris nomen reticens), χειρονομεῖν esse πυκτεύειν. [Plutarch. Mor. p. 747, B : Χειρονομῶν ἐν ταῖς παλαίστραις ἐδόκει διαφέρειν τῶν παίδων. Dio Chr. vol. 1, p. 663 : Χειρονομοῦντες καὶ παλαίοντες. Xenocr. Anth. Plan. 186 : Πῶς ὄρθια χειρονομήσω; G. D. Synes. p. 156, A, ἐν παλαίστρᾳ χειρονομήσας. Hase.]

[Χειρονομησείω.] A Cratino quidam fuerunt etiam dicti Χειρονομησείοντες, teste Polluce [2, 153] : quod partic. videtur significare Eos qui chironomicam illam gesticulationem edere cupiunt.

Χειρονομία, ἡ, Lex gestus, ut Fabius interpr. 1, 19 fin. [c. 11, 17] : Et certe quod facere oporteat, non indignum est discere, quum præsertim hæc χειρονομία, quæ est, ut nomine ipso declaratur, Lex gestus, et ab illis temporibus heroicis orta sit, et a summis Græciæ viris, et ab ipso etiam Socrate probata : a Platone quoque in parte civilium posita virtutum, et Chrysippo in præceptis de liberorum educatione compositis non omissa. Nam Lacedæmonios quidem, etiam saltationem quandam, tanquam ad bella quoque utilem, habuisse inter exercitationes accepimus. Hæc ille. Χειρονομία a quibusdam redditur, Manuum motus et gesticulatio. Sed ad exprimendam vim Græcæ vocis, dicendum potius esset, Manuum certa cum lege motus. [Cyrill. Lex. : Χ., κίνησις, γυμνασία χειρῶν.] A Bud. esse dicitur Saltatio gesticulatrix, (sicut χειρονόμοι ei sunt Gesticulatores,) qualem esse ait quam Mauriquam vocamus. Sed scrib. potius Maurisquam : quod si plane Gallica vox retinenda sit, scribere oportebit *Morisque;* ita enim vocamus Gesticulatricem quandam saltationem, quam quod Mauri in Galliam introduxissent, ab illis dicta fuit *Morisque,* eodem modo sc. quo ipsos Mauros appellamus *Mores,* non *Maures.* Memini autem me puero in frequenti usu fuisse saltationes ejusmodi, et noctu potissimum ad lampades exerceri solitas : qui usus nunc contra propemodum desiit. Est certe hujus generis et ea saltatio, quam vulgo appellamus *Les matachins :* huic autem non parum convenit cum una ex iis quæ a Xen. describuntur Anab. 6 init.: in qua saltantium unus tanquam lethali vulnere accepto concidit, mox a sociis tanquam mortuus effertur. Certe et πυρρίχην, cujus ibi idem Xen. meminit, dictam esse etiam χειρονομίαν testatur Athen. [14, p. 641, C. Plut. Mor. p. 997, C : Μὴ πυρρίχαις χαίρειν μηδὲ χειρονομίαις. Lucian. De salt. c. 78 : Οὐκ ἀπήλλακται ὄρχησις καὶ τῆς ἐναγωνίου χ. Iambl. V. Pyth. p. 210 : Ἐχρῶντο ... ἁλτηροβολίᾳ ἢ χειρονομίᾳ, ut χειρονομίη inter corporis exercitationes numeratur ab Hippocr. p. 374, 3. Antyllus Oribasii p. 121 Matth.: Ὀρχήσεως καὶ σκιομαχίας μεταξὺ χειρονομία ἐστὶ, μᾶλλον μὴν ἔχεται σκιομαχίας. (Galen. vol. 6, p. 324, 17, χειρονομίαι τε καὶ ἀκροχειρισμοὶ καὶ δισκοβολίαι· conf. Daremberg. ad Oribas. t. 1, p. 663. Basil. t. 1, p. 571, D, οἵ γε ἐν χ. καὶ ὀρχήσεσι τὴν ἐμπειρίαν κτησάμενοι. Hase.) De pugilatu Maccab. 3, 1, 5 : Οὕτω συνέβη τοὺς ἀντιπάλους ἐν χειρονομίαις διαφθαρῆναι. Heliod. 4, 1, p. 159,

πυγμῆς χειρονομία· 9, 16, p. 433, τῆς κατὰ συστάδην χειρονομίας.]

Χειρονομικὸς, ἡ, ὸν, Ad chironomiam pertinens, In quo utimur chironomia: ut χ. ὄρχημα, ὄρχησις.

Χειρονόμος, ὁ, [ἡ], Qui certa quadam lege et certa arte manus motitat, ita ut concinne gesticuletur. [Inter composita cum χειρ ap. Herodian. Epimer. p. 150. Femin. ap. Juvenal. 6, 63 : «Chironomon Ledam.» Quod Juvenalis Græce scripserat «χειρονόμον Ledam», ut χειρονομοῦντα 5, 120.] Ab Hesych. exp. ὀρχηστής : quum tamen χειρονομεῖν distinguere ἀπὸ τοῦ ὀρχεῖσθαι Xenophontem videamus.

[Χειρόνως. V. Χείρων.]

Χειροπέδη, ἡ, Manum vinculum. [Eustath. p. 159 extr.] Frequentior est usus numeri pluralis Χειροπέδαι, Vincula manum, Catenæ quibus manus vinciuntur. Uno verbo Manicæ. Extat ap. Herodotum [ex quo χειροπέδας affert Pollux 2, 152, quod non legitur ap. Herodotum. Diodor. 20, 13 : Χειροπεδῶν ζεύγη], nec non Eccles. 21, [21 : Ὡς χειροπέδαι ἐπὶ χειρὸς δεξιᾶς. Jerem. 40, 1 : Λαβεῖν αὐτὸν ἐν χειροπέδαις. Jes. 45, 14; Psalm. 149, 8. Theophyl. Sim. Hist. p. 92, A; 93, B; Eustath. Opusc. p. 186, 70; 279, 60; Const. Manass. Chron. 2464, 2886, 3202, aliique recentiores non pauci. G. D. Theophan. Chronogr. vol. 1, p. 480, 10 Bonn. Jo. Damasc. t. 2, p. 839, E. De Junone Greg. Naz. t. 1, p. 105, A, χρυσαῖς τιμωμένη χ. Hase.]

[Χειρόπεδον, (τὸ,) Manica ferrea, Gl. Male pro χειροπέδη.]

[Χειροπλαστέω, Manibus formo. Jo. Damasc. t. 2, p. 837, D, χειροπλαστήσας τὸν πρῶτον ἐν ἀνθρώποις ἄνθρωπον. Hase.]

[Χειρόπλαστος, ὁ, ἡ, Manibus fictus. Theophil. Protosp. 1, 10.]

Χειροπληθὴς, ὁ, ἡ, Manum implens, Tam magnus ut manum impleat s. implere possit; Qui manu comprehendi potest, ex Celso. [Corpulentus, Gl. Xen. Anab. 3, 3, 17 : Χειροπληθέσι τοῖς λίθοις σφενδονᾶν· ubi codd. χειροπλήθεσι, accentu in libris non infrequenti, ut ἀγκάλισμα χειρόπληθες ap. Lucian. Amor. c. 14, μολυβδίδας χειροπλήθεις Anach. c. 27, contra λίθος χειροπληθὴς ib. c. 32; et χειροπληθέσι λίθοις Dionys. A. R. 5, 24; χειροπληθεῖς λίθους Geopon. 5, 9, 7. (It. Zosim. Hist. p. 247, λίθοις χ., et p. 248, 6, πετρῶν χ. Strabo p. 182, C, de Campo Lapideo ad ostia Rhodani, μεστόν ἐστι λίθων χειροπληθῶν. Hase.) Ξύλα χειροπληθῆ Dionys. A. R. 5, 46. Theocr. 25, 63 : Χειροπληθῆ τε κορύνην. Theophr. H. Pl. 4, 2, 7 : Μέγεθος χειροπληθές. X. στέλεχος Pollux 1, 235.] In VV. LL. χειροπληθὲς ap. Medicos Græcos esse dicitur Quantum manu prehendi potest; quod a Latinis Manipulum appellari. Apud Diosc. δέσμας χειροπληθεῖς Bud. vertit Manuales fasciculos : Εἰς δέσμας ἀναλαμβανόμενος χειροπληθεῖς, In fasciculos manuales collectus et constrictus. Est autem in Diosc. locus 1, 7, ubi interpres Ruellius itidem Manuales fasciculos dixit. [Χειροπληθοῦς πλέον Geopon. 2, 38, 2; χειροπληθῆ δεσμὴν 9, 25, 1; χειροπληθὲς ἀλφίτων 14, 17, 2. X. δεσμίον Alex. Trall. 8, p. 158. || Adverb. Χειροπληθῶς schol. Luciani Tim. c. 20.] Extat porro et aliud adj. Χειροπληθιαῖος, ap. Theophr. H. Pl. 9, 4, [10] pro ead. signif.: Εἰσὶ δέ τινες καὶ μεγάλοι σφόδρα τῷ χόνδρῳ· ὥστε εἶναι τῷ μὲν ὄγκῳ χειροπληθιαίους, σταθμῷ δὲ πλεῖον ἢ τρίτον μέρος μνᾶς· quæ Gaza ita reddidit, Quoddam adeo magna gleba consistit, ut mole sua manum implere, pondere vero plusquam tertiam partem minæ æquare possit. [« Codd. Urbinas et Medicei λόγῳ habent, alterum vocab. non variant, de cujus forma admodum dubito, an vera sit, quum duobus in ll. alteram legitimam Theophr. adhibuerit, nisi in scriptura vitiosa De lapid. § 21, Χειροπληστίας alia latet.» Schneid. Ind. Diodor. 3, 22 : Χειροπληθιαίους ὄγκους. Λίθους χ. ib. 27, et 5, 26, sed λίθοις χειροπληθέσι 3, 32. || Χεροπληθὴς ap. Nicandr. Th. 94 : Ἐν δὲ χεροπληθῆ καρπὸν ... δαυχνοῦ.]

Χειρόπληκτος, ὁ, ἡ, vel Χερόπληκτος, Manu percussus s. Manibus, Manibus inflictus, ex Soph. [Aj. 631]: Χερόπληκτοι δ' ἐν στέρνοισι πεσοῦνται δοῦποι, ubi χειρόπληκτοι exp. Manibus editi; sed malim, ad expri-

A mendam vim vocabuli, Manuum percussu editi s. Manibus percutientibus editi.

[Χειροπληστίας. V. Χειροπληθής.]

[Χειροποδαλγὸς, ὁ, Manuum pedumque dolore laborans. Mazaris in Anecd. meis vol. 3, p. 161 : Φθονεῖ ποδαλγῷ χειροποδαλγός· et p. 166. Boiss.]

[Χειροπόδης. V. Χιράς et Χιρόπους.]

[Χειροποιέω, Manu facio. Soph. Tr. 891 : Αὐτὴ πρὸς αὑτῆς χειροποιεῖται τάδε· quod schol. exp.: Ταῦτα τῇ χειρὶ ἑαυτῆς διεπράξατο. « Epiphan. t. 1, p. 554, A, ματαίως ἐχειροποίει.» Hase.]

Χειροποίητος, ὁ, ἡ, Manu factus, Artificio humano factus s. structus s. fabricatus: pro quo habuisti supra χειρόκμητος, quod est ποιητικώτερον. Paulus Ad Ephes. 2, [11] : Περιτομὴ χειροποίητος. Et ναὸς χειροποίητος, ap. Marc. [14, 58], nec non ap. Lucam, in duobus Act. locis [7, 48; 17, 24], Templum manu ædificatum. [De idolis gentilium manufactis ap. LXX Levit. 26, 1, Jes. 2, 18; 10, 11; 19, 1; 21, 9.] Legimus vero et φλόγα χειροποίητον ap. Thuc. 2, p. 73 B meæ ed. [c. 77], ubi schol. annotat dici ad differentiam τῆς αὐτομάτου. Apud Dem. autem [p. 71, 23] χειροποίητα opponuntur iis quæ natura suppeditat. Nam περὶ χαρακωμάτων et τειχῶν, et τάφρων, ac de similibus locutus, subjungit, Καὶ ταῦτα μέν ἐστιν ἅπαντα χειροποίητα, καὶ δαπάνης πολλῆς προσδεῖται· ἓν δέ τι κοινὸν ἡ φύσις τῶν εὖ φρονούντων ἐν ἑαυτῇ κέκτηται φυλακτήριον. Ubi χειροποίητα non sunt Manu facta, sed potius Quæ manu fieri solent; vel Quæ talia sunt ut manu fieri necesse habeant, Quæ natura non suppeditat, sed artis humanæ sunt opera. [Herodot. 1, 195: Σκῆπτρον χ. 2, 149, Diodor. 13, 82, Ælian. N. A. 13, 18 : Λίμνη χ. Plato Critia p. 118, C : X. ἔργον. Xen. Anab. 4, 3, 5 : Ὁδὸς ... ὥσπερ χ., et quæ sunt alia hujusmodi plurima, ut χ. διεκβολαὶ Polyb. 1, 75, 4; πρόσβασις 5, 59, 9; κατασκευαὶ 5, 69, 2; ἀσφάλειαι 6, 42, 2; ὀχυρότης φυσικὴ καὶ χ. 4, 64, 9; διῶρυξ et στόματα Νείλου χ. Diodor. 1, 33; εὐναὶ ἐξ ἀνθῶν, οὐ χειροποίητοι 3, 68; ὁδοὶ Dionys. A. R. 10, 16; ὄχθαι, Heliodor. 93 (qui 2, 30 : Σκηπτοῦ τινος ἢ χειροποιήτου C πυρός); θεάτροις, λιμέσιν, κάλλεσιν αὐτοφυέσι καὶ χειροποιήτοις Aristid. vol. 1, p. 232, 6; βαθρὴ Himer. Or. 7, 9, p. 526. Τὸ χ. de piscina dictum in Geopon. 20, 1, 2. X. χαράδρια Achill. Tat. 1, 15, qui longius ab usu vulgari recedens etiam μάχην χ. dixit 3, 3, i. e. μάχην χειρῶν, τῶν εἰσβαινόντων εἰς τὴν ἐφολκίδα εἰς χεῖρας ἐλθόντων, ut exp. Jacobsius. Metaph. χ. καὶ ψευδεῖς αἰτίαι, Ficta crimina, Polyb. 5, 41, 3. || Adverb. Χειροποιήτως. Polyb. 10, 10, 12 : Συμβαίνει τὴν λίμνην τῇ παρακειμένῃ θαλάττῃ σύρρουν γεγονέναι χ. Dionys. A. R. 9, 68 : Χωρίον χ. ἐστὶν ὀχυρόν. Joseph. B. J. 7, 8, 3 : Φύσει τε καὶ χ. τὸ φρούριον ὠχύρωτο. « Catena Corderiana in Psalm. 190, 7.» Boiss.]

Χειροπόνητος, ὁ, ἡ, Manu laboratus s. elaboratus.

[Χειροπόνια, τά.] Χειροπονία, ἡ, Festum quoddam in quo opifices sacrificabant, Hesych. Est autem a manuum labore dictum. [Scrib. autem Χειροπόνια, τά. Angl.]

Χειρόπους, vide post Χειράς : nam a χεὶρ est χειράς : a χειρὰς est Χειρόπους, non immediate a χείρ. [V. Χιρόπους s. v. Χιράς.] D

[Χειρόργανον, τὸ, Instrumenti musici species. Anonymus Philosophus chymicus ms.: Τὸ καλούμενον ὄργανον ψαλτήριον καὶ χ. Ducang.]

[Χειρορέκτης. V. Χειρουργός.]

[Χειρόρτιον, τὸ, i. q. χειροθήκη, vox barbara ap. metaphrasten Nicetæ Chon. p. 688, 27 : X. χρυσοῦν, quod Nicetas δορὰν χρυσόπαστον dixit. Codin. De offic. aulæ Cpol. c. 4. Hæc et alia Ducang.]

Χειροσιδήριον, τὸ, Manus ferrea, χεὶρ σιδηρᾶ Thucydidi; Lucano, et aliis, Manus ferrea. A Polluce [2, 152] χειροσιδήριον dicitur esse ναύμαχον ὅπλον. [Recta scriptura χεὶρ σιδηρᾶ restituta ex codd. V. s. v. Χείρ.]

[Χειροσίφωνον, τὸ, Tubulus manualis quo ignem Græcum in hostes ejaculabantur milites. Leo Tact. 19, 58, et Anon. Tacticus ms. ap. Ducang., uterque numero plurali χειροσίφωνα.]

[Χειροσκοπία, ἡ, Inspectio manus. Josephi Hypomn. c. 144 (p. 327 Fabr.). Angl. Jo. Philop. De cr. mundi p. 177, 19. Hase.]

Χειροσκοπικὸς, ἡ, ὸν, Ad artem χειροσκόπου pertinens : ut[a] χειροσκοπικὸν οἰώνισμα. [Suidas : Ἕλενος, ὃς συνέγραψε τὸ χειροσκοπικὸν (cod. Bruxell. χειροσκοπητικὸν) οἰώνισμα, ὡς ὅταν τῆς ἐκτάσεως τῶν χειρῶν τῆς παλάμης ἀπὸ τῶν ῥυτίδων εἴπωμεν, παιδοποιεῖ ἤ τι τοιοῦτον. Χειροσκοπικὸν μαντείας γένος gramm. ms. ap. Boiss. ad Eunap. vol. 1, p. 446, unde corrigendum quod ap. Eudociam p. 41, ubi eadem leguntur, scriptum est χειροσκόπιον. Eumolpi Eleusinii Χειροσκοπικὰ memorat Suidas s. v. Εὔμολπος.] Vide Suid., ap. quem inter alia habes, Χειροσκόποι, οἱ τὰς χειροτονίας ἐπισκοποῦντες· sed non dubito quin pro χειροτονίας reponi debeat χεῖρας. Natum autem errorem esse credo ex sequente verbo Χειροτονεῖν. [Eadem gl. ap. Tim. Lex. Plat. p. 275, etsi nullum hujus voc. vestigium ap. Platonem. Χειροτονίας Petitus Leg. Att. p. 288 defendit, eum intelligens qui sublatas in suffragiis ferendis manus numeret. G. D. Anon. ap. Cramer. Anecd. Ox. vol. 4, p. 241, 12 : Χειροσκοπικὸν, ὅταν διὰ τῆς ἐκτάσεως τῶν χειρῶν διατεινόμενος (fort. διατεινομένων) εἴπωσι, τόδε αὐτῷ γενήσεται. Hase.]

Χειροσκόπος, ὁ, Manus inspector s. Manuum, Qui ex inspectione manuum divinat, χειρόμαντις supra. [Χειροσκόποι Artemid. 2, 69. Vid. Χειροσκοπικός.]

Χειρόσοφος, vel Χειρίσοφος, ὁ, ἡ, q. d. Manu sapiens, i. q. et χειρονόμος. Lesbonax Mitylenæus, ut Lucian. De salt. [c. 69] scribit, ὀρχηστὰς vocabat χειρισόφους [recte nunc χειροσόφους] : quin etiam ᾄει ἐπὶ τὴν θέαν αὐτῶν, ὡς βελτίων ἀναστρέψων ἀπὸ τοῦ θεάτρου. At in Lexiph. [c. 14] habemus χειροσόφους, non χειρισόφους, ubi scribit, Ἥδιον ἀκούοιμι τῶν χειροσόφων τούτων, τοῦ τε αὐλητοῦ καὶ τῆς βαρβιτῳδοῦ. [Adde Rhet. præc. c. 17. Χειρίσοφος ab χειρὶ σοφὸς per ὑφὲν distinguit schol. Dionys. Thr. p. 684, 12, et inter composita cum χεὶρ est ap. Herodian. Epimer. p. 150. Χειρίσοφος μῦς Eustath. Opusc. p. 314, 10; quod relinquendum Eustathio aliisque recentioribus. (Velut Germano CPol. De restit. imag. p. 437, B Grets. Hase.) Ab veteribus hæc forma aliena videtur præterquam in nomine proprio Χειρίσοφος : v. Lobeck. Pathol. Elem. vol. 1, p. 557.]

[Χειροστρόφιον, τὸ, ap. Herodian. Epimer. p. 150 pro χειροτρόφιον restituit Boiss. Est instrumentum quo manus torquentur. Synes. Epist. 58.]

[Χειρότατος. V. Χείρων.]

[Χειροτένων, οντος, ὁ, Manus protendens. Hom. Batrach. 298 : Βλαισοὶ, χειροτένοντες.]

[Χειρότερος. V. Χείρων.]

[Χειρότευκτος, ὁ, ἡ, i. q. χειροποίητος. Cyrill. Alex. In Es. 19, p. 293 : Τὰ ἐν σηκοῖς χειρότευκτα. Suic. Nilus Narr. p. 28 ed. Par. 1639. Boiss. Jo. Damasc. t. 1, p. 313, B. Anon. Laud. comæ p. 28, 8 Miller., χ. φαλάκραν. De castrantibus Epiphan. t. 1, p. 490, A, τὸ χ. ἐργάζονται τῆς τῶν μελῶν ἀφαιρέσεως. Hase.]

Χειροτεχνέω, Manu opus aliquod conficio, Opifex sum. Hippocr. in Ep. ad Demag. : Ὁ δὲ ἰδιώτης ὀρέγεται βασιλείας· ὁ δὲ πολιτευόμενος τὸν χειροτεχνέοντα ὡς ἀκίνδυνον μακαρίζει. Cum quibus optime conveniunt quæ canit Horat. Serm. 1, Sat. 1 init. [Niceph. Antioch. Vita Sym. jun. Stylitæ Actt. SS. Maii t. 5, p. 345, A, χειροτεχνοῦσιν. Id. ib. p. 343, B, εἵς τε τὴν λατομίαν τῆς μονῆς καὶ τὴν οἰκοδομίαν ἐχειροτέχνουν. Dionys. Al. ap. Euseb. Præp. ev. p. 774, D, ὁ ἀράχνης χειροτεχνῶν ἐξ ἑαυτοῦ. Hase.]

[Χειροτέχνημα, τό.] Ejus [verbi χειροτεχνέω] verbale Χειροτέχνημα, significans τὸ χειροτεχνηθὲν, Pollux [7, 7. Babrius Fab. 30, 4 : Ὁ δὲ χειροτέχνημ' ὡς θεὸς καθιδρύσων.]

Χειροτέχνης, ὁ, Manu artem aliquam conficiens, Opifex. Quidam interpr. etiam Operarius, ex Cic. Sonat autem χειροτέχνης, q. d. Manuarius artifex. Apud Aristoph. Pl. [533] dicit Paupertas, Ἐγὼ γὰρ Τὸν χειροτέχνην, ὥσπερ δέσποιν', ἐπαναγκάζουσα κάθημαι Διὰ τὴν χρείαν καὶ τὴν πενίαν, ζητεῖν ὁπόθεν βίον ἕξει. [Ib. 617 : Τῶν χειροτεχνῶν καὶ τῆς Πενίας καταπαρδεῖν. Plato Rep. 10, p. 597, A : Τὸ τοῦ κλινουργοῦ ἔργον ἢ ἄλλου τινὸς χειροτέχνου· 3, p. 405, A : Τοὺς φαύλους τε καὶ χ. Cum βαναύσοις conjunxit Plut. V. Lyc. c. 5.] Xen. Cyrop. 6, p. 96 meæ ed. [c. 2, 34] : Ἔχειν δὲ δεῖ καὶ τὰ ἀναγκαιότατα ὄργανα ἐπὶ ταῦτα πάντα· οὐ γὰρ ἁπανταχοῦ χειροτέχναι παραγίνονται. [De rep. Lac. 11, 1 : Τὰ ἔτη εἰς ἃ δεῖ στρατεύεσθαι καὶ ἱππεῦσι καὶ ὁπλίταις, ἔπειτα καὶ τοῖς χειροτέχναις· De vectig. 5, 4 : X. καὶ σοφισταὶ καὶ φιλόσοφοι· Mem. 3, 11, 4, Hipparch. 6, 1. Polyb. 10, 17, 6 : Πρῶτον τοὺς πολιτικοὺς ἄνδρας ... δεύτερον δὲ τοὺς χειροτέχνας· et 13, 4, 4.] Apud Thuc. autem 6, p. 221 [c. 72], metaphoricum usum habet, præsertim si eam, quam secutus est Valla, lectionem ipsi quoque sequamur : Ἄλλωστε τοῖς πρώτοις τῶν Ἑλλήνων ἐμπειρίᾳ ἰδιώτας ὡς εἰπεῖν χειροτέχναις [χειροτέχνας] ἀνταγωνισαμένους· ita enim ille hunc l. reddit : Præsertim rudes cum eruditissimis Græcorum, et propemodum operariis bellorum, dimicantes. Simul autem addenda esset particula καὶ ante ὡς : atque adeo etiamsi accus. χειροτέχνας retineas, ea omnino opus esse videtur. Sed quomodo retineri possit non video, quum duo illa χειροτέχνας et ἰδιώτας opposita habeamus in isto Hippocr. loco, aut Polybii, ut alii volunt : Οὐ γὰρ ἀπὸ γνώμης ταῦτα εὑρίσκουσιν οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ μᾶλλον ἀπὸ τύχης· οὐδέ τι οἱ χειροτέχναι ἢ μᾶλλον οἱ ἰδιῶται. Videturque et in alio Hippocr. loco χειροτέχνης de Medico dici. [P. 10, 42 : Χειροτέχνης ὁμολογουμένως ὁ ἰητρός.] Fortassis vero ille Thuc. locus, est is ipse ad quem respexit Pollux, in eo loco quem vulg. edd. ita scriptum habent, 1, c. 10 [§ 156] : Πολέμου δὲ τέχνας, χειροτέχνας στρατιωτικὰς εἴρηκε Θουκυδίδης. [Recte nunc legitur : Πολέμου δὲ χειροτέχνας στρατιώτας εἴρηκε Θ., quæ spectant ad locum supra allatum. Dio Cass. 50, 16 : Τοσοῦτοι χειροτέχναι ἐστὲ ὥστε καὶ καθ' ἑαυτοὺς ἕκαστοι φοβεροὶ τοῖς ἀντιπάλοις εἶναι.] Dico autem, in eo loco quem ita scriptum illæ habent, quod eum aliter scriptum reliquisse illum existimem, s. potius mihi persuadeam. Videndum tamen an alius quispiam ap. Thuc. extet locus, ex quo aptius emendari ille Pollucis queat. Plur. χειροτέχναι, plurali Latino Operæ reddi potest. Χειροτέχναι, inquit Cam., sunt Opifices, et quas vocant Operas, i. e. οἱ ὑπηρετοῦντες τοῖς ἀρχιτέκτοσι, Qui suis manibus opera elaborant. [Plut. Mor. p. 807, C : Εἴ τις ἀρχιτέκτων ὑπουργοὺς καὶ χειροτέχνας ἐκλέγεται.] In Soph. Trach. [1012] χειροτέχνης ἰατορίας est Opifex medicinæ, plane is quem nunc χειρουργὸν vocant. [Plotin. Ennead. p. 100, 46 Creuzer. Theodoret. Gr. aff. cur. p. 257, 3 Gaisf. Greg. Nyss. t. 1, p. 713, A; t. 2, p. 274, C. Synes. p. 22, D. Philo vol. 2, p. 389, 39 : Ὡς εἶπόν τινες, ἐφήμερος ὢν ὁ χ. ἢ ἀχθοφόρος, Quasi animal diarium. Galen. vol. 19, p. 478, 13, εἶναί φασι καθάπερ τινὰ χ. τὸν Δία. Athanas. t. 2, p. 296, D, γεωπόνων ἢ χ. Pachom. Præc. Actt. SS. Maii t. 3, p. 63, D, τὰ ἐργαστήρια τῶν χ. Sopat. In Hermog. in Walzii Rhett. vol. 5, p. 165, 1, στρατηγοὺς καὶ ῥήτορας, οὐ χ. Hase.]

Χειροτεχνία, ἡ, Opificium, Artificium manu factum. Plato [Polit. p. 304, B] : Μουσικῆς ἐστί που ἡμῖν μάθησις καὶ ὅλως τῶν περὶ χειροτεχνίαν ἐπιστημῶν; [Βαναυσία καὶ χ. Rep. 9, p. 590, C. Plur. χειροτεχνιῶν ib. 8, p. 547, D. Ast. Niceph. Antioch. Vita Sym. jun. Stylitæ Actt. SS. Maii t. 5, p. 343, C. Περὶ τῶν ἱερῶν χειροτεχνιῶν exstat dialogus in cod. Lugdun., de quo Jac. Geel. Catal. librr. Mss. ed. 1852, p. 7. Hase.]

Χειροτεχνικὸς, ἡ, ὸν, ut χειροτεχνικαὶ τέχναι, Pollux [7, 6], quæ etiam χειρουργικαὶ, et βαναυσικαί : quod vide. [Plato Rep. 4, p. 425, D : X. ξυμβολαίων· Polit. p. 259, C : Τῆς χ. καὶ ὅλως πρακτικῆς· Phil. p. 55, D : Ἐν ταῖς χειροτεχνικαῖς, ubi Sydenh. χειροτεχνίαις correxit.] Sed χειροτεχνικὸς [ib. 2, 148] dicitur etiam de ipso Artifice : unde χειροτεχνικώτατος, Aristoph. Vesp. [1276], Valde egregius artifex. [Τὸ χειροτεχνικὸν τῆς πόλεως metaphrasta Nicet. Chon. in Isaacio 1, 10, pro χειρωναχτικόν. Ducang.]

[Χειροτεχνικῶς.] Habet Pollux [2, 148] adv. Χειροτέχνως et Χειροτεχνικῶς : quæ reddi possunt Manus artificio, More eorum qui opifices sunt, qui manu opera conficiunt. Quibus adverbiis subjungit et nomen illud χειροτεχνικός.

[Χειροτεχνίτης, ἡ, i. q. χειροτέχνης. Schol. rec. Æsch. Prom. 891, qui χερνήταν per χειροτεχνίτην exponit.]

[Χειροτέχνως. V. Χειροτεχνικῶς.]

[Χειρότμημα. Χειρότμητος. V. Χειρόκμητος.]

Χειροτονέω, q. d. τὴν χεῖρα τείνω, i. q. ἀνατείνω, Manum protendo et attollo, Manum porrigo. Hoc autem quia fiebat in suffragiis ferendis (ut discimus ex Cic. Pro Flacco, tanquam ad Græcam verbi signif. atque adeo etymologiam quoque respiciente : Data concio Lælio est : processit ille, et Græcus apud Græcos, non de culpa sua dixit, sed de pœna questus est. Porrexerunt manus, psephisma natum est) : hinc factum est ut ponatur pro Scisco, Decerno, Creo. [Hesych. : Χειροτονεῖν· καθιστᾶν, ψηφίζειν. Suidas : Χειροτονήσαντες· ἐκλεξάμενοι. Quum duo essent suffragiorum ferendorum modi, alter qui calculis in amphoram conjectis, alter qui manubus porrectis fiebat, prior ψηφίζεσθαι, alter χειροτονεῖν dictus est. Quæ tamen verba non raro ab scriptoribus permutantur, sæpissime ψηφίζεσθαι dicentibus ubi proprie χειροτονεῖν dicendum erat, quod Schœmann. in libro De comitiis p. 122 oratorum exemplis ostendit, velut Lysiæ p. 127, 8 : Συνειδότες ὅτι οὐδὲν κακὸν τῇ πόλει ἐψηφίσαντο· ὀλίγοι δέ τινες καὶ πονηροὶ καὶ κακῶς βουλευόμενοι τὰ προσταχθέντα ἐχειροτόνησαν. « Frequentissima est locutio γνώμας χειροτονεῖν vel ἐπιχειροτονεῖν, quoniam de rogationibus suffragium populus ferebat porrigendis manibus ; tamen ψηφίζεσθαι populum dicunt de ejusmodi rebus, de quibus per χειροτονίαν sciverat, velut ψηφίζεσθαι βοήθειαν, ναῦς aliaque ejusmodi ap. Demosthenem, neque omnino ubi ipsius rei quam populus fieri jussit nomen substantivum ponitur, alio verbo quam ψηφίζεσθαι uti solent, atque v. c. χειροτονεῖν βοήθειαν, ναῦς, στρατὸν, prorsus, ni fallor, inusitatum est. Sed tamen cum infin. constructum invenitur verbum χειροτονεῖν, ut ap. Æschin. p. 29, 44 : Ὁ δῆμος ἅπας ὁμογνωμονῶν ἐχειροτόνησεν ἐξεῖναι δεῦρο Φιλίππῳ ... πρέσβεις πέμπειν ὑπὲρ εἰρήνης. Ceterum de magistratuum creatione in comitiis legitimum est verbum χειροτονεῖν, nunquam ψηφίζεσθαι ; judiciis contra semper ψηφίζεσθαι, nunquam χειροτονεῖν. Sed compositorum alia est ratio. Nam καταψηφίζεσθαι et καταχειροτονεῖν promiscue usurpantur de judiciis, pariterque ἀποψηφίζεσθαι et ἀποχειροτονεῖν.» Schoemann. l. c.] Apud Aristoph. τὰς χεῖρας αἴρειν et χειροτονεῖν eadem de re, Eccles. [264] : Ὅτῳ τρόπῳ Τὰς χεῖρας αἴρειν μνημονεύσομεν τότε ; et mox, Χαλεπὸν τὸ πρᾶγμ'· ὅμως δὲ χειροτονητέον Ἐξωμισάσαις τὸν ἕτερον βραχίονα, Cam. Difficilis est res ; porrigendæ sed manus, Nudato ad humeros usque brachio altero. Χειροτονεῖν Bud. esse ait Sciscere jubereque, ut Latini loquuntur, Scito suo probare. [Plut. V. Aristid. c. 4 : Μελλόντων χειροτονεῖν ἐπετίμησε τοῖς Ἀθηναίοις· V. Dion. c. 48 : Χειροτονεῖν κελευόντων ἐθορύβησεν ὁ ὄχλος. Cum περὶ et genitivo personæ vel rei Plut. V. Phoc. c. 34 : Ψήφισμα καθ' ὃ τὸν δῆμον ἔδει χειροτονεῖν περὶ τῶν ἀνδρῶν. Polyb. 9, 30, 5 : Περὶ τοῦ νῦν ἐνεστῶτος διαβουλίου γράφειν καὶ χειροτονεῖν ἀναγκαῖόν πως ἐστίν. Cum accus. vel rei quæ per suffragia decernitur vel personæ quæ per suffragia ad munus publicum suscipiendum eligitur ; de quo HSt. :] Item Magistratum creare. Aristoph. [Eccl. 297] : Ὡς ἂν χειροτονῶμεν ἅπανθ' ὁπόσ' ἂν δέῃ. Dem. [p. 710, 23, in legis formula] : Ὁπότερον δ' ἂν τῶν νόμων χειροτονήσωσιν οἱ νομοθέται, τοῦτον κύριον εἶναι. Et [p. 309, 27], Ὁ δῆμος τὰς ἐμὰς γνώμας περὶ σωτηρίας τῆς πόλεως ἐχειροτόνει. [Id. p. 81, 14 : Τὴν καταψευδομένην ... γνώμην ... χειροτονῆσαι. Isocr. p. 157, A : Χειροτονεῖ θ' ὅ τι ἂν ὑμῖν δοκῇ μάλιστα συμφέρειν τῇ πόλει.] Dicimur etiam aliquid alicui χειροτονεῖν, pro Tribuere suffragiis nostris, s. Deferre, i. e. per suffragia nostra. Qua in signif. usus est Herodian. At vero cum accus. personæ pro Creare, ap. Eund. [Demosth. p. 47, 15] : Χειροτονεῖτε τοὺς ταξιάρχους. Rursum, Οὔτε βουλῆς οὔτε δήμου χειροτονήσαντος αὐτόν. [Id. p. 712, 23 : Ἐγγυητὰς καταστῆσαι οὓς ἂν ὁ δῆμος χειροτονήσῃ, i. e. quos populus comprobaverit. Pag. 599, 22 : Ἀνελοῦσα ἡ βουλὴ τὸν νόμον τοῦτον ἐχειροτόνησεν αὐτήν, quod schol. exp. ἐστεφάνωσεν ἑαυτήν, Coronam sibi decrevit. Quod non videtur sic dici potuisse, ut jam veteres quidam critici animadverterunt, qui verba defecta esse judicarunt : v. Harpocr. s. v. Ἀνελοῦσα. Xen. Hell. 6, 2, 11 : Τιμόθεον αὐτῶν στρατηγὸν ἐχειροτόνησαν. Isocr. p. 348, B : Τὸν εἰς Σικελίαν στρατηγὸν ἐχειροτόνησεν. Plut. V. Dion. c. 38 : Εἴκοσι στρατηγοὺς ἐχειροτόνησαν. Psephisma in V. Demetr. c. 13 : Δεδόχθαι τῷ δήμῳ χειροτονῆσαι τὸν δῆμον ἕνα ἄνδρα ἐξ Ἀθηναίων· et quæ sunt alia hujusmodi plurima. Non raro tamen obliterata significatione propria simplicem habet Eligendi significationem. Sic Lucian. Philops. c. 12 : Ὁ μάγος οὐκ ἔφη παρεῖναι ἅπαντας, ἀλλ' ἕνα τινὰ τῶν ὄφεων τὸν νεώτατον χειροτονήσας πρεσβευτὴν ἔπεμψεν· De morte Peregr. c. 41 : Τινὰς ἐπὶ τούτῳ πρεσβευτὰς ἐχειροτόνησε· Abdic. c. 25 : Δεσπότας ἂν οὕτω καθ' ἡμῶν εἴημεν τοὺς θεραπευομένους κεχειροτονηκότες.] Sic etiam Lucas Act. 14, [23] : Χειροτονήσαντες αὐτοῖς πρεσβυτέρους κατ' ἐκκλησίαν, Quum creassent, s. potius, Per suffragia creassent s. suffragiis. At vet. Interpr. Quum constituissent. (Sunt tamen qui ad ritum τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν, i. e. Impositionis manuum, id referri putent, quum alioqui novum usum huic verbo hic tribuere, minime necesse videatur.) At Lucian. jocosse dixit [De calumn. c. 17], Καὶ θεὸν χειροτονῆσαι τὸν τετελευτηκότα. Passive autem non solum Χειροτονοῦμαι, sed etiam χειροτονοῦμαι τὴν ἀρχήν : eo modo quo ἐπιτρέπομαι accusativo junctum reperitur. Æschines : Χειροτονουμένων δὲ τῶν δέκα πρέσβεων. [Id. p. 15, 11 : Λαχὼν ἢ χειροτονηθείς· 69, 31 : Πυλαγόρας χειροτονηθεὶς ὑφ' ἡμῶν. Lys. p. 130, 33 : Χειροτονηθέντα στρατηγὸν ἀποδοκιμάζειν.] Cum accus. ap. Eund. [p. 57, 19 : Ἐν ποίᾳ ἐκκλησίᾳ] ἐχειροτονήθη [Δημοσθένης] τὴν ἀρχὴν [τὴν ἐπὶ τῶν θεωρικῶν]. Sic Aristoph. Eccl. [517] : Ἵνα τῆς ἀρχῆς, ἣν ἄρτι κεχειροτόνημαι, Ξυμβούλοισιν ἁπάσαις ὑμῖν χρήσωμαι, quidam interpr. Magistratus ad quem assumptus sum ; sed non expressa vi vocis Græcæ. Alii, Magistratus quem suffragio populi adepta sum. At utendo altera signif. vocis Magistratus, κεχειροτόνημαι τὴν ἀρχὴν s. ἐχειροτονήθην, commode reddideris, Creatus sum magistratus. [Cum infin. Xen. Ephes. 3, 9 : Ἄρχειν ἐχειροτονήθη τῆς εἰρήνης τῆς ἐν Κιλικίᾳ. Cum præp. ἐπὶ Æschin. p. 57, 25 : Οἱ ἐπὶ τὸ θεωρικὸν κεχειροτονημένοι. Dio Cass. 79, 8 : Μὴ χειροτονηθεὶς ἐπ' αὐτὴν (τὴν ὑπατείαν). Cum εἰς 41, 39 : Πρὶν ἐς τὴν ὑπατείαν, ἐς ἣν ἐκεχειροτόνητο, ἐσελθεῖν. De rebus quæ suffragio decernuntur vel confirmantur, Demosth. p. 583, 25 : Κεχειροτόνηται τὸ πρᾶγμα ὕβρις εἶναι. Lucian. Necyom. c. 2 : Οἷα κεχειροτόνηται τὰ ψηφίσματα· ut ψηφίσματα πολλὰ πολλάκις ἐξαπατηθέντες κεχειροτονήκατε, ap. Demosth. p. 458, 5.] At χειροτονεῖν τὸ αἰδοῖον [τουτέστιν αἰσχρῶς ἀνακινεῖν καὶ ἀποσπερματίζειν] de masturbatione dicitur, ut discimus ex iis quæ a Suida scribuntur.

[Χειροτονητέον. V. Χειροτονέω.]

[Χειροτονητὴς, ὁ, Creator, Gl. Joann. Damasc. Ep. ad Theoph. De imag. p. 125. Boiss.]

Χειροτονητὸς, ἡ, ὸν, Suffragiis creatus. [Æschin. p. 3, 35 : Χειροτονητὴ ἀρχή (et numero plurali Aristot. Rhet. ad Alex. c. 3, p. 1424, 14)· 57, 23 : Ἀντιγραφεὺς ἦν χ. τῇ πόλει. Plut. V. Flamin. c. 16 : Ἱερεὺς χ. (apud Chalcidenses). Lucian. Navig. c. 29 : Ἐγὼ ... χειροτονητὸς ὑφ' ἁπάντων προκριθεὶς ἄρχων.] Χειροτονητὰ, liber Democriti, q. d. Electanea. Bud. ex Vitruvio. [Scriptura vitiosa pro Χειρόκμητα. V. Χειρόκμητος. « Ἄνδρες χ. Nicol. Damasc. p. 166, 8 Westerm. ; ἀρχὰς χ. Philo vol. 2, p. 362, 19, ubi opponuntur ταῖς κληρωταῖς. De Essæis Porphyr. De abst. p. 334, 9 Rhoer., χειροτονητοὶ τῶν κοινῶν ἐπιμεληταί. Invidiose Greg. Naz. t. 1, p. 486, C, τοὺς χ. θεολόγους. De ἀρχαῖς χ. Atheniensium egit Aug. Emm. Turettin. dissert. De legationibus publicis ap. Athen. ed. Genevæ a. 1840, p. 21. » Hase.]

Χειροτονία, ἡ, quamvis verbalis formam non habeat, (esset enim potius dicendum χειροτόνησις,) verbalis tamen usum præstat. [Extensio manus. Jes. 58, 9 : Ἐὰν ἀφέλῃς καὶ σύνδεσμον καὶ χειροτονίαν. Ubi alii interpretes δάκτυλον ἐκτεταμένον posuerunt.] Ponitur enim pro Suffragiorum latione. [Per ἐκλογὴ exp. Hesych.] Thuc. [3, 49] : Καὶ ἐγένοντο ἐν τῇ χειροτονίᾳ ἀγχώμαλοι, In ferendo suffragio, s. In ferendis suffragiis. Ex Plat. Leg. [6, p. 755, D] : Οἷς ἂν πλείστη χειροτονία γίγνηται, Qui majori suffragiorum numero sunt delecti. [Ib. p. 756, B ; 2, p. 659, B : Τὸν νικῶντα διακρίνων χειροτονίαις. Isocr. p. 162, A : Παρελήλυθα γὰρ οὐ χειροτονίαν μνηστεύσων, Suffragia ambiturus. Dinarch. p. 104, 45.] Item ex Plut. Themisto-

cle, Χειροτονίᾳ κρατεῖ. [V. Arati c. 35 : Ἐκράτησε τῇ χ.] Et, Ἐν χειροτονίᾳ ἐγένοντο, sine auctoris nomine, pro Venerunt ad suffragia. [V. Philop. c. 12 : Οὔτε νόμον οὔτε χειροτονίαν περιμείναντες· V. Phocion. c. 35 : Τῆς χειροτονίας ἀποδοθείσης. Aristid. vol. 1, p. 571, 11 : Ἀντὶ τῆς χ. τῷ νεύματι τῆς κεφαλῆς χρωμένους.] Bud. χειροτονίαν interpr. Plebiscitum, Suffragium; affertque in exemplum illum Thuc. locum quem modo protuli, Ἐγένοντο δὲ ἐν τῇ χειροτονίᾳ ἀγχώμαλοι, ἐκράτησε δὲ ἡ τοῦ Διοδότου. Verum hic χειροτονία non significat Suffragium, sed potius Suffragiorum lationem (nam Suffragationem cum quibusdam interpretari non audeo), quum alioqui non male ita reddantur illa verba, Pene adæquarunt suffragia populi in utramque partem. Lucian. plurali numero usus est, Hermot. [c. 16] : Ἠρίθμησας γὰρ αὐτοὺς δηλαδὴ, καθάπερ ἐν ταῖς χειροτονίαις. Affertur χειροτονία et pro Creatione magistratus. [De creatione Augusti Theophyl. Simoc. Hist. p. 32, 3 Bonn.; Cæsaris id. ib. p. 138, 4; regis Persarum p. 174, 2; summi ducis p. 59, 17 et 115, 23; æmulorum imperii Zosim. Hist. p. 515, 8; sacerdotis Greg. Nyss. t. 3, p. 171, A, ὁ μηδὲ τῆς χ. ἔχων τὴν δύναμιν. Hase.]

[Χειρότονος, ὁ, ἡ, Manu protenta factus. Æsch. Sept. 172 : Κλύετε (ὦ θεοὶ) παρθένων χειροτόνους λιτάς. Virg. Æn. 10, 667 : « Et duplices cum voce manus ad sidera tendit. »]

Χειροτρῑβέω, Manu frico s. perfrico. [Schol. Demosth. vol. 8, p. 135, 10 : Τὴν χεῖρα τοῖς σώμασι τῶν θηρίων ἐπάγειν, οἱονεὶ κολακεύοντες αὐτὰ διὰ τοῦ χειροτριβεῖν.] Hippiatr.: Πυρία, καὶ χειροτρίβει, Fomentis demulce, et manu perfrica, Bud. [Ἀναφλᾶν Hesych. et Etym. M. p. 100, 15, exp. χειροτριβεῖν (male χειροτρίβειν in Etym.) τὸ αἰδοῖον, οἱ δὲ στύειν ἢ μαλάττειν. Quo sensu χειροτονεῖν τὸ αἰδοῖον dictum annotavit Suidas, nisi fraudem ei fecit scriptura corrupta.]

[Χειροτρῑβία, ἡ.] Apud Hippocr. [p. 28, 33] est nomen Χειροτριβίη, et pro eod. quoque simplex τριβὴ, de usu et exercitatione. [Hippiatr. p. 111, 27 : Διὰ γὰρ τὴν χ. τοῦ ἐντέρου φλεγμονὴ μεγάλη γίνεται. Hase.]

[Χειροτρόφος, ὁ, ἡ, Manu alimenta præbens. Philes De anim. propr. 12, 71 : Πειθοῦς δεκτικὰς χειροτρόφου. ‖ Χειρότροφος, ὁ, ἡ, Qui manu alitur, Mansuetus. Philes De eleph. 168, p. 274 ed. Wernsd. : Ὁ πρὶν γαληνὸς ἐξ ἐθῶν χειροτρόφων.]

[Χειροτῠπής, ὁ, ἡ, Manu pulsatus. Meleager Anth. Pal. 5, 178 : Πηκτὶς καὶ κροτάλων χειροτυπὴς πάταγος. Quod pro κροτάλων χειροτυπῶν πάταγος dictum est. Similiter Aristoph. Pac. 155 : Χρυσοχάλινον πάταγον ψαλίων, nisi hoc χρυσοχαλίνων πάταγον ψαλίων scribendum. G. Dind.]

Χειρουργέω, Manibus operor, opus facio. Potest reddi simpliciter Operor, ea signif. qua dicitur Sacris operor, ap. Philon. V. M. 3 : Ἑκάστου τὰς ὑπὲρ αὐτοῦ θυσίας ἀνάγοντος τότε καὶ χειρουργοῦντος. Cui simile est τὰ ἱερὰ χειρουργεῖν, sicut et τὰ ἱερὰ συγχειρουργεῖν ap. Isæum legitur. Aristot. Pol. 8, [7] χειρουργεῖν eum dixit, qui manu instrumenta musica pulsat : Φανερὸν ὅτι χρηστέον μὲν πάσαις ταῖς ἁρμονίαις, οὐ τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον πάσαις χρηστέον· ἀλλὰ πρὸς μὲν τὴν παιδείαν ταῖς ἠθικωτάταις, πρὸς δὲ ἀκρόασιν, ἑτέρων χειρουργούντων, καὶ ταῖς πρακτικαῖς, καὶ ταῖς ἐνθουσιαστικαῖς. [Ib. c. 6 init. Plut. Mor. p. 1146, D : Χειρουργοῦντι κιθαρῳδῷ.] Itidem dicitur ab illo χειρουργικὴ ἐπιστήμη, ut paulo ante [s. v. Χειρουργικός] annotatum est. Verbi autem χειρουργεῖν eund. usum habebis paulo post ex Aristot. Apud Athen. [4, p. 153, E] legitur etiam κεχειρουργημένον ὄψον, Opsonium cui coquus manus adhibuit, Opsonium arte culinaria apparatum. Χειρουργῶ est etiam Fabricor, Ædifico : unde ἐκεχειρούργητο ap. Plat. Fabricata s. Ædificata erat, in Atlantico [Critia p. 117, C] : Οὗ δὴ πολλὰ μὲν ἱερὰ καὶ πολλῶν θεῶν, πολλοὶ δὲ κῆποι καὶ πολλὰ γυμνάσια ἐκεχειρούργητο, Ubi sane multa fana complurium deorum, multique horti et multa gymnasia ædificata erant, vel fabricata, ut vertit Cam. [Ælian. N. A. 3, 24 : Ἡ χελιδὼν ... ῥάμφει τὴν προκειμένην οἰκοδομίαν χειρουργεῖ· 10, 4 : Τοὺς νομέας χειρουργεῖν (ἁμαξίδας)· 4, 27 : Τὴν κεφαλὴν ἔχειν ὁποίαν οἱ χειρουργοῦντες (i. e. artifices) γράφουσί τε καὶ πλάττουσι· 13, 8 : Οἶνον ἐξ ὀρύζης χειρουργοῦσι. Diodor. 1, 74 : Οὐκ ἐπωάζουσι διὰ τῶν ὀρνίθων, ἀλλ' αὐτοὶ παραδόξως χειρουργοῦντες κτλ., i. e. suis ipsi manibus fœtus excludunt. 3, 62 : Ἀγρίας ἀμπέλους καρποφορεῖν ὁμοίως ταῖς ὑπὸ τῆς ἀνθρωπίνης ἐμπειρίας χειρουργουμέναις. De cibis præparandis Athen. 4, p. 153, E : Ὄψα πολλὰ κεχειρουργημένα ταῖς Ἰνδικαῖς σκευασίαις. Dio Cass. in fragm. Morell. vol. 3, p. 358 ed. Sturz. : Πυλάδης ὁ ὀρχηστὴς οὐκ αὐτὸς χειρουργήσας τὴν πανήγυριν, ἀλλὰ ... τοῖς ἀναλώμασιν. Aristid. vol. 1, p. 336, 13 : Ὁ πάππος, ἐφ' οὗ τὰ πολλὰ καὶ μεγάλα ἐχειρούργησεν ὁ θεός.] Idem annotat χειρουργεῖν Thucydidi esse Manu rem aggredi, 8, [69] : Ἐλθόντες οἱ τετρακόσιοι μετὰ ξιφιδίου ἀφανοῦς ἕκαστος, καὶ οἱ εἴκοσι καὶ ἑκατὸν μετ' αὐτῶν Ἕλληνες νεανίσκοι, οἷς ἐχρῶντο εἴ τι που δέοι χειρουργεῖν, i. e., ut interpr., διαχειρίζεσθαι. Affuere, inquit, quadringenti viri, singuli cum tecto pugione : itemque una centum viginti adolescentes Græci, quorum opera, quum res manum poscebat, uti consueverant. I. e., quum aliqui ex medio tollendi erant. [X. τὸν πόλεμον ap. Theophyl. Sim. Hist. p. 154, C : Πρὸς τοὺς Σκλαβηνοὺς λοιπὸν ἐχειρούργουν τὸν πόλεμον· 35, B : Τὸ πεδίον ἔνθα ἐχειρουργεῖτο ὁ πόλεμος.] Lucian. simpliciter de tractatione posuit [De hist. conscr. c. 36] : Ἐπεὶ κἂν ἐκιθάριζε μὴ μαθὼν, καὶ ηὔλει, καὶ πάντα ἂν ἠπίστατο· νῦν δὲ μὴ μαθὼν οὐκ ἄν τι αὐτῶν χειρουργήσειεν, Hoc modo enim et cithara caneret et tibia, qui nunquam didicisset; nunc vero horum nihil tractare possit indoctus. Ita Cam. hunc l. reddit. Quo in l. observandum est, χειρουργεῖν dici de eo qui instrumentum musicum pulsat, eodem pacto quo ap. Aristot. in eo l. quem modo protuli. Quod autem attinet ad illam signif. quam habere putatur χειρουργεῖν, in illo Aristot. l., cum ea convenit quod scribit Bud., sc. χειρουργοῦντας dici qui non tantum consilium dederunt, sed etiam manum maleficio et facinori accommodarunt. [Antiphon p. 113, 34 : Ἡ αἰτία καὶ ἐνθυμηθεῖσα καὶ χειρουργήσασα. Philo vol. 1, p. 615, 3 : Τὸ χειρουργεῖν τὰ ἄδικα. Dio Cass. 57, 22 : Τοὺς χειρουργήσαντας τὸν ὄλεθρον αὐτοῦ· 74, 1 : Τοὺς χειρουργήσαντας τὸ κατὰ Περτίνακα ἔργον. Theophyl. Sim. Hist. p. 15, B : Φόνον πολὺν χειρουργήσουσιν.] Ap. Æschin. [p. 43, 30] : Τούτους δὲ δίκης ἠξίουν τυχεῖν, μὴ τὰς πατρίδας αὐτῶν, ἀλλὰ τοὺς χειρουργήσαντας, καὶ βουλεύσαντας. Fuerit igitur χειρουργεῖν, Manu perpetrare facinus, non tantum consilio. Is enim, cujus consilio aliquod facinus perpetratur, estque illius consilii auctor, videtur posse dici quodammodo facinus id consilio suo perpetrasse. At in illo Thucyd. loco generalius usurpatur χειρουργεῖν, et non distinguendo ab iis qui consilii duntaxat auctores fuerint : ideoque convenire signif. unam cum altera, non autem omnino eandem esse dixi. [‖ Masturbo. Diog. L. 6, 46 : Ἐπ' ἀγορᾶς ποτε χειρουργῶν « Εἴθε, ἔφη, καὶ τὴν κοιλίαν ἦν παρατρίψαντα μὴ πεινῆν. » Eodem sensu χειροτονεῖν et χειροτριβεῖν dicta sunt, quæ v.] Item verb. Χειρουργέω, Medicam manum admoveo, etc. sequendo ea quæ in sequentibus nominibus mox dicentur. Sed frequens est usus verbi χειρουργεῖν cum accus. pro Curare per chirurgiam, s. utendo arte chirurgiæ. Hippocr. ἐν τῷ Περὶ φυσῶν init. : Ὅσα μὲν χειρουργῆσαι δεῖ, χρὴ συνεθισθῆναι· τὸ γὰρ ἔθος τῇσι χερσὶ κάλλιον διδασκαλεῖον. Galen. in Aphor. Comm. 6, περὶ καρκίνων loquens : Πολλοὶ μὲν γὰρ τῶν ἀξιολόγων ἰατρῶν οὐδὲ τούτους ἐπιτρέπουσι χειρουργεῖν, ἀλλὰ μόνους ἐκείνους, ὅσοιπερ ἂν ἑλκωθέντες, ἅμα μὲν ἀνιαροὶ τοῖς κάμνουσιν ὡς αὐτοὺς ὀρεχθῆναι τῆς χειρουργίας· ἅμα δ' ἐν τοῖς τοιούτοις συστῶσι μορίοις, ἃ μετὰ τῶν ῥιζῶν ἐκτεμεῖν καὶ καῦσαι δυνατόν ἐστιν. Passive autem χειρουργεῖσθαι dicitur aliquis, aut aliqua pars corporis. Idem Galen. Comm. 1 in lib. Hippocr. qui Κατ' ἰητρεῖον inscriptus est, utraque voce eodem in loco usus est : Ἔνια μὲν γὰρ χρὴ πειρᾶσθαι τάχιστα χειρουργεῖν, ὅταν ἥδῃ διὰ τὸ ψυχθῆναι μὲν κίνδυνος ἕπηται μέγιστος· ὡς ἐπὶ τῶν ἀπερῥαμμένων ἦν· φέρονται γὰρ ταχέως εἰς τὸ μέγεθος τῆς ἡδονῆς οἱ χειρουργούμενοι. Idem aliquando ante dixerat, Οὐ γὰρ μόνον ὅπου χρὴ κατακείμενον ἢ καθήμενον χειρουργεῖσθαι τὸν πεπονθότα τόπον ἐπίστασθαι τοῖς μανθάνουσι τὴν τέχνην, ἀλλὰ καὶ τὸ πῶς ἔχει σχήματος. Habetur autem et in Epigramm. 2 aliquoties hoc verbum χειρουργεῖν : ubi reprehenduntur quidam imperite

simul et crudeliter, i. e. lethaliter, chirurgicam artem exercentes. Quæ reprehensio in multis nostro sæculo artem istam profitentibus locum habere posset: quum tamen nunc ista medicinæ pars a reliquis duabus, quarum supra memini, separata sit, ideoque totum se huic dedere aliquis possit. Quoniam autem ἰατρὸς olim ille ipse erat, qui ἐχειρούργει, inde fit ut χειρουργεῖν et χειρουργία potius quam χειρουργὸς apud veteres inveniatur.

Χειρούργημα, τὸ, Opus manu factum, Opificium. [Pollux 7, 7.] Plat. Politico [immo Gorg. p. 450, B: Τῆς δὲ ῥητορικῆς οὐδέν ἐστι τοιοῦτον χ., ubi schol.: Χ. καὶ κύρωσις οὐκ εἴρηται· αἱ δὲ λέξεις Γοργίου ἐγχώριοι· Λεοντῖνος γὰρ ἦν. Dionys. Ep. ad Pomp. p. 754, 2: Χρυσὸς ... καὶ πᾶν ἄλλο χ.] Possit vero esse etiam Homicidium manu perpetratum, sequendo signif. quæ verbo χειρουργεῖν data paulo ante fuit. [Hierocles Philog. p. 304, 2 Boiss., διὰ τοῦ χ., de præcisione capitis. Hase.]

[Χειρουργητέον, Secandum est. Paul. Ægin. edit. Briau. p. 158, 17; 174, 16; 180, 21; 184, 11; 212, 17. Id. ib. p. 132, 17, ποῖα τούτων (hypochymatum) ἐστὶ χειρουργητέα. Hase.]

[Χειρουργία, ἡ.] Venio igitur ad nomen Χειρουργία, quo significatur ipsa χειρουργοῦ actio, vel potius operatio, quæ sc. fit manibus. At opus ipsum s. opificium, dicitur potius χειρούργημα, licet a Polluce [7, 7] pro Opificio poni scribat Bud. Idem [1, 50, 148; 7, 6] χειρουργίαν et χειρουργεῖν dici ait de Omni arte quæ actionem habet manuum cum cognitione conjunctam. Plato Pol. [p. 258, D]: Αἱ δέ γε περὶ τεκτονικὴν αὖ καὶ ξύμπασαν χειρουργίαν τέχναι, ὥσπερ ἐν ταῖς πράξεσιν ἐνοῦσαν σύμφυτον τὴν ἐπιστήμην κέκτηνται. Ibid. [p. 259, E]: Καὶ γὰρ ἀρχιτέκτων γε πᾶς, οὐκ αὐτὸς ἐργαστικὸς, ἀλλὰ ἐργατῶν ἄρχων, παρεχόμενός γέ που γνῶσιν, ἀλλ' οὐ χειρουργίαν. [Plur. ib. p. 277, C, Gorg. p. 450, B, Symp. p. 203, B. Aristoph. Lys. 674: Οὐδὲν ἐλλείψουσιν αὗται λιπαροῦς χειρουργίας, quod schol. exp. οὐκ ἀφέξονται προσεχοῦς ἔργου. De opere artificioso Diodor. 1, 48: Βωμὸς διάφορος χειρουργίᾳ. Anaxandr. ap. Athen. 6, p. 227, B: Τῶν ζωγράφων μὲν ἡ καλὴ χ. ἐν τοῖς πίναξι κρεμαμένη θαυμάζεται. Ælian. N. A. 15, 2: Ὅσον γραφῇ χειρουργία καὶ πλάσματι δείκνυται (ubi Hercherus χειρουργίᾳ, deletis γραφῇ καὶ πλ.)· 12, 38: Γράφουσί τε καὶ πλάττουσι πᾶν ὅσον περὶ χειρουργίαν σπουδαῖον· 7, 14: Δεῖται σοφίας καὶ χ. ἀνθρωπικῆς οὐδὲ ἕν· et similia V. H. 2, 44; 3, 1, et numero plur. 14, 47.] || Χειρουργία, Actio chirurgi, si ita loqui liceat; Curatio quam adhibet chirurgus: ut Græce exponi potest ἡ τοῦ χειρουργοῦ θεραπεία, intelligendo sc. ὑπὸ τοῦ χειρουργοῦ προσαγομένη. Sic Galeno sunt plurali num. quædam θεραπεῖαι, quas dicit peculiariter χειρουργίας vocari: in lib. Hippocr. qui Κατ' ἰητρεῖον inscribitur, Comm. 2: Ἀλλ' οὐ πρόκειται νῦν ἁπάντων αὐτῷ παθῶν ἁπάσας γράφειν θεραπείας, ἀλλὰ τὰς χειρουργίας ἰδίως ὀνομαζομένας. Idem in lib. Περὶ διαίτης ὀξέων νοσημάτων, Comm. 1: Πάντες γὰρ οἱ νοσοῦντες ὑπὸ διαίτης μόνης οὐ θεραπεύονται, διὰ τὸ πολλοὺς δεῖσθαι καὶ χειρουργίας καὶ φαρμακείας· ubi observa tres medicinæ partes constitui, δίαιταν, χειρουργίαν, φαρμακείαν: quam alibi φαρμακευτικὴν appellat, nimirum in eodem Comm. aliquot paginis ante locum præcedentem. Ibi autem ab eo dicitur Δίαιτα esse ἡ διὰ τῶν συνήθων ὑλῶν ἀγωγὴ τῆς θεραπείας: sicut Χειρουργία est ἡ διὰ τῶν συνήθων τομῶν καὶ καύσεων, καὶ τῶν ἄλλων, ὅσα διὰ τῶν χειρῶν ἐνεργεῖται, χειρουργία: tertia autem ἰατρικῆς pars est Φαρμακευτικὴ, ea quæ διὰ φαρμάκων περαίνεται. Ceterum quum illæ a Galeno nominatæ, τομὴ et καῦσις, i. e. Sectio et Ustio, præcipuæ sint chirurgiæ partes, interdum χειρουργία per alteram illarum vocum redditur, ut ex Diosc. 5: Μετὰ τὴν χειρουργίαν ἐκκλυζομένη, affertur in VV. LL., pro Post sectionem infusa. Eadem alioqui ex Paulo Ægin. 6, afferunt, μετὰ τὴν χειρουργίαν, pro Post manum scalprumque, Post manualem curationem (quod barbare potius quam Latine dicitur), Postquam medica manus operam suam impenderit. Legitur porro et ap. Hippocr. vox ista, sed Ionice mutans α in η, in Progn.: Ἄμεινον δὲ καὶ τὴν κοιλίην ὑποκενώσαντα χειρουργίῃ χρῆσθαι. [Aret. p. 88, 23: Οὐ τοῦ παρεόντος λόγου ἡ τῶνδε χειρουργίη·

A 115, 36: Ἐν τῇσι χ. λέλεκται. Sext. Emp. p. 236: Οἱ λέγοντες τῆς ἰατρικῆς μέρη δίαιταν, χειρουργίαν, φαρμακείαν. Plutarch. Mor. p. 974, D: Καὶ χειρουργίᾳ χρῆσθαι τοὺς ἐλέφαντας ἱστοροῦσι· 202, B: Ἐνεκαρτέρησε τῇ χ. (τοῦ ἰατροῦ)· et V. Marii c. 6. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 214; 2, p. 276. Plur. schol. Hom. Il. Λ, 515: Φάρμακα καὶ χειρουργίαι. G. D. De sectione Artemid. Onirocr. p. 288, 3 Reiff. Paul. Ægin. p. 88, 10; 94, 4; 132, 10 Briau. Sym. Metaphr. Vita Samps. Xenod. Actt. SS. Junii t. 5, p. 273, A, τομὴν καὶ χ. Plural. Philo vol. 1, p. 526, 40, φαρμάκοις καὶ χ. καὶ διαίταις. Figurate Clem. Al. Strom. 5, § 155; Pædag. 1, § 64. Epiphan. t. 1, p. 568, C. Georg. Pisid. Contra Sev. 28: Ἐκ τῆς δι' αὐτοῦ ψυχικῆς χ. Hase.]

Χειρουργικὸς, ἡ, όν: ut χειρουργικὴ ἐπιστήμη ap. Aristot., Scientia quæ in manuum operatione versatur, i. e. quæ manibus exercetur, s. quæ manus opera indiget. Aristot. de organis musicis quæ manu pulsantur, Polit. 8, [6]: Ὁμοίως δὲ καὶ πολλὰ τῶν ὀργάνων τῶν ἀρχαίων, οἷον πηκτίδες καὶ βάρβιτοι, καὶ τὰ πρὸς ἡδονὴν συντείνοντα τοῖς ἀκούουσι τῶν χρωμένων, ἑπτάγωνα καὶ τρίγωνα καὶ σαμβύκαι, καὶ πάντα τὰ δεόμενα χειρουργικῆς ἐπιστήμης. Eadem vero de re dixisse etiam χειρουργεῖν docui paulo superius. At Pollux [2, 148] substantivi usum tribuit huic vocabulo χειρουργικὸς, quum nomini χειροτέχνης ipsum subjungit: et addit, Ὁ γὰρ χειρουργὸς, εὐτελές. [Τὸ χ. μέρος τῆς μουσικῆς, Plutarch. Mor. p. 1135, E.] || Est etiam adj. Χειρουργικὸς, Chirurgicus, Ad chirurgiam pertinens: ea autem quæ sit, in proxime præcedentibus satis declaratum est. Et χειρουργικὴ τέχνη, vel ἐπιστήμη, ut dicitur θεραπευτικὴ, Ea pars medicinæ quæ sectione et ustione aliisque, quæ dicta sunt, uti docet. [Diog. L. 3, 85: Ἡ χ. διὰ τοῦ τέμνειν καὶ καίειν ὑγιάζει. Schol. Hom. Il. Λ, 515: Τὸ χ. καὶ τὸ φαρμακευτικὸν εὕρητο παρὰ τοῖς παλαιοῖς. G. D. Librum inscriptum τὸ χ. τοῦ Φιλιατροῦ memorat Moschion. De pass. mul. proœm. p. j, 13. || Qui manu intenditur. Hero Belop. in Mathem. vett. p. 122, 41, ἀπὸ τῶν χ. τόξων. Interpr., Ab arcubus manualibus. Hase. || Adverb. Χειρουργικῶς ap. Polluc. 2, 148.]

Χειρουργὸς (ita enim scrib., non χειροῦργος, qui error jam inde a primis Lexx. profectus, in sequentibus religiosissime servatus fuit. Fieri autem ex χειροεργὸς per synæresin, minime ignotum est: et quoniam ο et ε in ου contrahuntur, ideo videri posset non esse amissa hic vocalis ο, ut in præcedentibus), ὁ, ἡ, Qui manu operatur, qui manu opus facit. Gall. omnino ad verbum, *Manouvrier.* Sonat enim composita hæc vox q. d. Lat. Manuoperarius. Redditur alioqui χειρουργὸς (sicut et χειροτέχνης, atque alia hujusmodi) simpliciter Opifex, Operarius. Convenit porro χειρουργὸς cum illa voce Χειροέρκτης, cujus supra memini; sicut enim χειρουργὸς fit ex χεὶρ et ἔργον, sic etiam χειροέρκτης ex χεὶρ et ἔρκτης, quod extra compositionem significaret ἐργάτης, ut ἔργμα est ἔργον: atque adeo per illud χειρουργὸς Hesych. exp. hoc χειροέρκτης [An χειροράκτης? Angl.], quod sane omnino poeticum esse censendum est. At vero χειρουργὸς prosæ quidem conceditur, sed in ea tamen rarum habere usum existimo, et quidem rariorem quam derivata ab eo χειρουργία et χειρουργῶ. Atque adeo Pollux [2, 148] postquam conjunxit, Χειρουργία, Χειροτέχνης, Χειρουργικὸς, addit χειρουργὸς esse εὐτελές. [Memoratur a Polluce etiam 1, 50; 7, 6. Plutarch. Mor. p. 564, E: Φύλακι καὶ χ. De artifice Ælian. N. A. 17, 9: Οἱ χ. περὶ γραφικὴν καὶ πλαστικήν· 12, 7: Αἰγύπτιοι χ. γλύφοντες τὴν σφίγγα· V. A. 14, 47: Ὥσπερ οἱ χ. τεχνικὰ ὄμματα (ἔχουσι). Suidas s. v. Ἀγαλματοποιός.] || Χειρουργὸς peculiariter significat Chirurgus, servata voce Græca (sicut et Gallice *Chirurgien*, pro quo vulgus perperam pronuntiat *Cirurgien*), Is qui medicas manus alicui admovet: Qui morbos, qui in solutione continui aut in partium externarum immoderatione consistunt, tollit sectione, ustione, restitutione in naturalem situm, et medicamentis foris appositis. Sectione enim et ustione tollit quod redundat, luxata et fracta ossa reponit in locum naturalem. Ulcera medicamentis deterget, carne implet, et cicatrice obducit. [Pallad. Anth. Pal. 11, 280:

Τοῦ χειρουργοῦ Γενναδίου παλάμας. Plutarch. Mor. p. 486, C.]

[Χειροχρήστης, ὁ, Diaconus. Athanas. vol. 2, p. 288, E. KALL.]

[Χειρόχρηστος, ὁ, ἡ. Iambl. V. Pyth. § 162, p. 340 : Ὥσπερ διὰ χ. τινῶν λόγων ἢ μικρῶν τοῖς ὄγκοις σπερμάτων ὁ Πύθιός τε καὶ αὐτὴ ἡ φύσις πλήθη ... ἐννοιῶν ... ὑποφαίνουσι. Πυθοχρήστων et βιοχρήστων adscripsit Reinesius. Ἱεροχρήστων λογίων Toupius. || « Χειρόχρηστοι, Qui scribere sciunt. Novella Basilii in Jure Græc. vol. 2, p. 138 : Τὰ λοιπὰ γραφέτωσαν διὰ τῶν χειροχρήστων. » DUCANG.]

Χειρόχωλος, ὁ, ἡ, Manu debilis, Mancus. Pollux [2, 152] ex Hipponacte affert χειρόχωλον, Mancum; hoc enim nomine Latini appellarunt Manu debilem, vel usu manus carentem : unde et Mancini fuerunt vocati. Quin etiam ad ea quæ integra non sunt, Manci vocabulum a Latinis transfertur, ut a Græcis τοῦ χωλοῦ. Dixit porro et χωλὴν τὴν χεῖρα Lucian. Cam.

[Χειρόψελλον, τὸ, Manica ferrea militaris. Basilius in Naumachicis : Δόρατά τε καὶ δρέπανα καὶ χ. Constantin. Tact. p. 4, 18; Leo Tact. c. 118, § 116. DUCANG.]

Χειρόω [de quo infra] vel [forma media] Χειρόομαι, Manuum viribus supero, Manibus superatum capio, In potestatem redigo, Mihi subjicio. Sæpe reddi potest Subigo, Subjugo. Interdum redditur et verbo Domo. [Pollux 1, 166, ubi χειρώσασθαι cum νικῆσαι, ἑλεῖν, καθελεῖν similibusque verbis componitur, et 9, 141, cum παραστήσασθαι καὶ ὑπαγαγέσθαι. Hesych. : Χειρωσάμενοι· καταγωνισάμενοι. Χειρώσασθαι· ὑποτάξαι, φονεῦσαι. Per ὑποτάξαι etiam Suidas exp., addito loco Æliani : Χειρώσασθαι τὸν ἄνδρα καὶ ἔχειν αὐτὸν ὡς εἰπεῖν ἰδιόξενον. Dicitur autem non solum de singulis hominibus, qui vel manuum armorumve vi vel dolo vel alia quacunque ratione in aliorum potestatem veniunt, sed etiam sæpissime de hostibus qui vincuntur vel capiuntur, de populis qui subiguntur, de terris quæ ab hostibus occupantur, de urbibus aliisque locis munitis qui expugnantur. Qui varii verbi usus quum ad unam omnes redeant notionem In potestatem redigendi, exempla scriptorum pauca de plurimis apponimus, secundum ætatem eorum disposita. Herodot. 1, 211 : Ὡς ἐχειρώσαντο τοὺς ἐναντίους· 2, 70 : Κάρτα εὐπετέως τὰ λοιπὰ χειροῦται· 4, 103 : Τοὺς ἂν χειρώσωνται· 164 : Τοὺς δέ τινας χειρωσάμενος. Æsch. Choeph. 694 : Τόξοις πρόσωθεν εὐσκόποις χειρουμένη φίλων ἀποψιλοῖς με. Soph. OEd. Col. 1009 : Ἀφ' ἧς σὺ κλέψας τὸν ἱκέτην γέροντ' ἐμὲ αὐτόν τ' ἐχειροῦ τὰς κόρας τ' οἴχει λαβών· Phil. 92 : Οὐ γὰρ ἐξ ἑνὸς ποδὸς ἡμᾶς τοσούσδε πρὸς βίαν χειρώσεται· ubi cum πρὸς βίαν conjunctum est ut cum eodem vel βίᾳ in locis infra afferendis. Eurip. Iph. T. 359, de Iphigenia mactata : Οὗ μ' ὥστε μόσχον Δαναΐδαι χειρούμενοι ἔσφαζον· Tro. 861 : Δάμαρτα τὴν ἐμὴν (Menelai) χειρώσομαι, Ἑλένην· Herc. F. 570 : Ὅσους κακοὺς ἐφεῦρον ... τῷδ' ὅπλῳ χειρώσομαι. Thucyd. 4, 28 : Ἢ Κλέωνος ἀπαλλαγήσεσθαι ... ἢ σφαλεῖσι γνώμης Λακεδαιμονίους σφίσι χειρώσεσθαι. Plato Hipp. maj. p. 287, A : Εἰ χειρωσόμεθα τὸν ἄνδρα· Menex. p. 242, E : Τοὺς προεστῶτας τῶν ἄλλων Ἑλλήνων χειρωσάμενοι.] Bud. vertit Subigo, Mancipo, afferens ex Isocr. [p. 75, B] : Ἐν μέρει ἕκαστον τῶν ἐθνῶν χειρώσασθαι. [Id. p. 58, E : Τὴν Ἑλλάδα χειρώσασθαι· et de urbe p. 202, A.] Et e Xenoph. Anab. 7, [3, 11] : Ἢν δέ τις ἀντιστῆται, σὺν ὑμῖν πειρασόμεθα χειροῦσθαι. Ejusdem est in Hierone [6, 12] : Τοὺς ἐχθροὺς χειροῦσθαι. [Ages. 1, 20 : Οὐ μόνον τοῦ βίᾳ χειροῦσθαι τοὺς ἐναντίους, ἀλλὰ καὶ τοῦ πραότητι προσάγεσθαι· 2, 30 : Τὸν μισέλληνα μάχῃ νικήσας χειροῦται· Cyrop. 5, 5, 46 : Ὅταν μάχεσθαι δέῃ, ὁ πλείστους χειρωσάμενος ἀλκιμώτατος δοξάζεται· ubi de occidendis hostibus intelligi potest, ut in Hell. 4, 3, 19 : Ἐξὸν αὐτῷ παρέντι τοὺς διαπίπτοντας ἀκολουθοῦντι χειροῦσθαι τοὺς ὄπισθεν. De prædonibus capiendis ib. 2, 4, 26 : Οἱ δὲ ἱππεῖς ἔστιν ὅτε καὶ ληστὰς ἐχειροῦντο. (Improprie de eo qui arte dicendi vincit Mem. 3, 7, 8 : Ἐκείνους (qui te derident) ... ῥᾳδίως χειρούμενος. Similiter Plato Soph. p. 219, C : Τὰ μὲν χειροῦται λόγοις καὶ πράξεσι. Sext. Emp. p. 548 : Οἱ ἐν ταῖς φιλοσόφοις σκέψεσι τὰς πρώτας τῶν πραγμάτων ὑποθέσεις χειρωσάμενοι δυνάμει τὴν παντὸς πράγματος κατάληψιν ἠθετήκασιν. Dio Cass. 57, 17 : Σοφία αὐτὸν διά τινων ἐχειρώσατο.) Polyb. 5, 4, 1 : Χειρωσάμενος τὴν νῆσον· 21, 2, 5 : Χ. τὸ τῶν Ἀχαιῶν ἔθνος. Diodor. 20, 30 : Τὴν πολιορκήσασαν δύναμιν ἐχειρώσαντο τῶν Καρχηδονίων. Apollodor. 2, 5, 9 : Χειρωσάμενος τοὺς ἐνοικοῦντας· 2, 7, 3, τὴν πόλιν· 2, 4, 10, τὸν λέοντα· 3, 13, 3. Plutarch. V. Numæ c. 15 : Χειρώσασθαι τὸν Νομᾶν οἴνῳ· V. Pericl. c. 15 : Ἦν δ' ὅτε καὶ μάλα δυσχεραίνοντα (τὸν δῆμον) κατατείνων καὶ προσβιάζων ἐχειροῦτο τῷ συμφέροντι· 24 : Ἀσπασία ... τῶν πολιτικῶν τοὺς πρωτεύοντας ἐχειρώσατο· V. M. Cat. c. 22 : Πάντα κηλῶν καὶ χειρούμενος ἔρωτα δεινὸν ἐμβέβληκε τοῖς νέοις· et quæ sunt alia hujusmodi ap. Plutarch. aliosque non pauca.] Item Greg. Naz. : Τοὺς οἴκοι τυράννους χειρούμενος. Dixerunt χειροῦσθαι, inquit Cam., Opprimere et capere, quum aliquis superior est, ut Soph. Trach. [1117] : Χειρώσομαι κἀκ τῶνδε. Apud eundem poetam χειροῦσθαι interpr. Domare [OEd. C. 950 : Ὦ πίστιν ἴσχων τήνδ' ἐχειρούμην ἄγραν] : itidemque ap. Eur. Phœn. [1116] : Ἀταλάντην κάπρον χειρουμένην, Atalantam domantem aprum. [Plato Leg. 7, p. 824 : Οὐ φιλοπόνου ψυχῆς νίκῃ χειρουμένων τὴν ἄγριον τῶν θηρίων ῥώμην· Euthyd. p. 290, B : Ἐπειδὰν ... χειρώσωνται τοῦτο ὃ ἂν θηρεύωνται. Isocr. p. 213, A : Τὸν ταῦρον χειρωσάμενος. Diodor. 3, 24 : Δόλῳ τὴν ἐκ βίας ὑπεροχὴν (τῶν θηρίων) χειροῦνται· et 5, 39. Plutarch. V. Thes. c. 14. X. τὸν λαγὼν id. Mor. p. 225, F. X. τοὺς σφῆκας, Opprimere s. capere vespas, Xenoph. Hell. 4, 2, 12.] Activæ autem vocis Χειρῶ nullum ab iis affertur exemplum. [Quod apud Suidam legitur χειρῶσαι· ἐρημῶσαι ex χηρῶσαι corruptum esse ostenderunt editores, ut ἐχειρώθη ex ἐχηρώθη corruptum olim legebatur ap. Herodot. 6, 83. Et χηρῶσαι est in duobus codd. deterioribus.] Cujus tamen usum et ap. Aristoph. invenio Vesp. [441], ubi πρὸς βίαν χειροῦσι dicit pro Per vim prehendunt, s. Impressione facta : aut etiam, Capiunt. [Ælian. N. A. 17, 32 : Τοὺς τὸν ἐλέφαντα χειροῦντας. Κεχείρωται signif. activa Lucian. De salt. c. 79 : Ἡ Βακχικὴ ὄρχησις ... οὕτω κεχείρωται τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἐκεῖ ὥστε κτλ.] Apud eundem partic. Χειρούμενος passiva signif. Qui capitur [Vesp. 439] : Περιορᾷς οὕτω μ' ὑπ' ἀνδρῶν βαρβάρων χειρούμενον. E Xenoph. autem affertur τὰ ἔθνη χειρούμενα pro Gentes subactæ. [Passivi exx. satis frequentia. Herodot. 4, 96 : Ἐχειρώθησαν ὑπὸ Περσέων· 3, 120 : Ἐοῦσαν εὐπετέα χειρωθῆναι. Æsch. Prom. Prom. 353 : Πρὸς βίαν χειρούμενον Τυφῶνα· Sept. 326 : Τὰς δὲ κεχειρωμένας ἄγεσθαι. Soph. Tr. 1057 : Χειρωθεὶς πέδῃ· et OEd. C. 903. Eur. El. 1168 : Πρὸς τέκνων χειρουμένης. Thuc. 5, 96 : Ὅσοι κεχείρωνται· 8, 71 : Αὐτοὺς ἂν χειρωθῆναι σφίσιν, ubi σφίσιν additum est, ut in loco supra allato 4, 28, χειρώσεσθαι σφίσι dixit. Plato Leg. 11, p. 919, A : Αἰχμαλώτους κεχειρωμένους. Diodor. 1, 60. Lucian. De calumn. c. 8, De hist. conscr. c. 5.]

[Χειρύδριον. V. Χερύδριον.]

[Χείρωμα, τὸ, Quod subditum est. Æsch. Ag. 1326 : Δούλης θανούσης, εὐμαροῦς χειρώματος. || Subactio. Soph. OEd. T. 560 : Λάϊος ... ἄφαντος ἔρρει θανασίμῳ χειρώματι. || Quod manu offertur. Æsch. Sept. 1022 : Τυμβοχόα χ., i. e. τὰ διὰ χειρῶν ἐργαζόμενα, ut exp. schol. rec.]

Χείρων, ονος, ὁ, ἡ, [et Χεῖρον, τὸ,] et poetice [de quo infra] Χερείων etiam [Formæ χείρονα χείρονες χείρονας sæpe contrahuntur in χείρω et χείρους, magna quidem ut in aliis omnibus hujusmodi comparativis (ἀμείνων, βελτίων, καλλίων, etc.) librariorum inconstantia, sed tamen ita ut veteres certe Atticos formas contractas prætulisse appareat; recentiores scriptores, velut Plutarchus, formas trisyllabas prætulerunt, quibus etiam Homerus solis usus est, apud quem pauca pluralis tantum numeri χείρονες et χείρονα exempla reperiuntur. Poetas Atticos utraque forma, prout metro commodum esset, usos esse ex aliorum hujusmodi comparativorum usu duobusque formæ χείρους exemplis ap. Aristoph. Thesm. 801, 820, colligitur. Apud Tragicos, qui raro hoc adjectivo usi sunt (Æschylus nusquam), quod pauca tantum formæ trisyllabæ, nulla contractæ exempla reperiuntur, casu, non consilio factum videtur. Da-

tivi χείροσι forma poetica χειρόνεσσι est ap. Pind. Nem. 8, 38], Deterior, Pejor, [Inferior. Hesych. : Χεῖρον· κάκιστον (imo κάκιον), ἔλαττον. Χείρονα· ὅμοια. Hom. Il. Ξ, 377 : Χείρονι φωτὶ δότω (ὀλίγον σάκος)· Κ, 238 : Τὸν μὲν ἀρείω καλλείπειν, σὺ δὲ χείρον' ὀπάσσεαι αἰδοῖ εἴκων, ἐς γενεὴν ὁρόων, ut χείρονα et ἀρείονα opposita sunt Od. Υ, 133, χείρονος et ἀμείνων Il. Ο, 641, ἐσθλὸς et πολὺ χείρων Υ, 434, χείρονες ἄνδρες et ἀνδρὸς ἀμύμονος Od. Φ, 325, et quæ sunt alia hujusmodi apud scriptores quosvis. Soph. Phil. 456 : Ὅπου θ' ὁ χείρων τἀγαθοῦ μεῖζον σθένει. Eurip. Andr. 219 : Χείρον' ἀρσένων νόσον νοσοῦμεν· Heracl. 329 : Μὴ χ. πατρός. Id. ap. Stob. Flor. 38, 13 : Φθονοῦσιν αὐτοὶ χείρονες πεφυκότες· et ap. Plat. Gorg. p. 486, B : Εἴ τις εὐφυῆ λαβοῦσα τέχνη φῶτ' ἔθηκε χείρονα. Τὸν ὄλβιον et τὸν χείρονα opponit Bacch. 422.] Thucyd. 6 : Καὶ χείρων οὐδενὶ ἀξιῶ δοκεῖν ὑμῶν. [Plato Prot. p. 338, B : Οὐκ ὀρθῶς ἂν ἔχοι τὸν χείρω τῶν βελτιόνων ἐπιστατεῖν· Rep. 1, p. 334, B : Βλαπτόμενοι δ' ἵπποι βελτίους ἢ χείρους γίγνονται; Crat. p. 429, A : Ζωγράφοι εἰσί που οἱ μὲν χείρους, οἱ δὲ ἀμείνους; Leg. 8, p. 840, D : Ἱππέας ... ἐδίδαξεν οὐδενὸς χείρους Ἀθηναίων. Xenoph. Apol. § 6 : Ἤν αἰσθάνωμαι χείρων γιγνόμενος (senectute)· Mem. 2, 6, 26 : Ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν ἐξῆν τοῖς κρατίστοις ἐπὶ τοὺς χείρους ἰέναι, ubi superlativus comparativo oppositus est, ut ib. § 27 : Κρεῖττον τοὺς βελτίστους εὖ ποιεῖν ἢ τοὺς χείρονας. Rep. Athen. 1, 4 : Οἱ πένητες καὶ οἱ δημόται (ἰδιῶται duo codd.) καὶ οἱ χείρους εὖ πράττοντες ... τὴν δημοκρατίαν αὔξουσιν, ubi plebeii intelligntur, ut ib. 3, 10, in sententia simili, ubi οἱ χείρους τοῖς βελτίοσιν opponuntur. Nec raro dicitur sine opposito diserte enuntiato, ut ap. Thuc. 3, 9 : Μηδέ τῳ χείρους δόξωμεν εἶναι εἰ ... Demosth. p. 1160, 27 : Χείρων δόξεις πολλοῖς εἶναι· et similiter p. 1239, 10; et, ubi cum positivis conjunctum est, Epist. p. 1485, 14 : Οὔτε ἄξιος οὔτε ἐπιτήδειος οὔτε χείρων.] Dicitur etiam χείρων τοῦτο, pro κατὰ τοῦτο. Æschin. [p. 60, 15], χείρων τὴν ψυχήν. Xenoph. Cyrop. 5, [1, 6] : Οὔτε τὸ εἶδος ἐκείνου χείρονι, οὔτε τὴν γνώμην. Ubi reddi etiam potest Inferior. [Ib. 8, 8, 3 : Πολὺ δὲ καὶ τάδε χείρους νῦν εἰσὶ, ut τὰ πολεμικὰ χείρους ib. § 20. Cum præp. εἰς Plato Theæt. p. 162, C : Μηδὲν χείρων εἰς σοφίαν ὀτουοῦν ἀνθρώπων· Rep. 1, p. 335, D : Εἰς τὴν ἀνθρωπείαν ἀρετὴν χείρους γίγνεσθαι. Cum πρὸς Lucian. Jov. trag. c. 48 : Χ. πρὸς ἀλήθειαν. Cum περὶ et accusativo personæ Demosth. p. 18, 12 : Μὴ χείρους περὶ ἡμᾶς αὐτοὺς εἶναι δόξωμεν τῶν ὑπαρχόντων. Sequente infinitivo Aristoph. Thesm. 820 : Τὰ πατρῷά γε χείρους ἡμῶν εἰσὶν σώζειν. Xenoph. Cyrop. 2, 1, 16 : Εἴ τι χείρους ἡμῶν ταῦτα ποιεῖν ἦτε. Adjectivo ad personam relato Demosth. p. 743, 29 : Οὐδὲν χείρους ἔσεσθε παράδειγμά τι ἀκηκοότες, i. e. οὐ χεῖρον ἔσται ὑμᾶς ἀκούειν.] Sic ex Plat. affertur, Οὐδέν σου χείρων, pro Nulla in re inferior te, Nulla in re tibi cedens. Et ex Thuc., Χείρους τῶν πατέρων, de iis qui a patribus degenerarunt. [Aliter Ælian. Epist. 14 : Χείρων καρπῶν, Frugum non ferax. Herch.] Atque ut aliquis dicitur esse χείρων, ita etiam aliquid vocatur χεῖρον, ut χεῖρον σῶμα, et χείρων ψυχή. [Soph. fragm. 204 : Νικᾷ δ' ἐν πόλει τὰ χείρονα. Eur. Suppl. 196 : Τὰ χείρονα πλείω βροτοῖσίν ἐστι τῶν ἀμεινόνων. Plato Leg. 4, p. 720, E : Κατὰ τὸ χεῖρον ... καὶ ἀγριώτερον ἀπεργαζόμενος.] Apud Xenoph. [Cyrop. 8, 8, 2] ἐπὶ τὸ χεῖρον τρέπεσθαι, ut Latine dicitur In deterius, In pejus. [Id. Mem. 3, 5, 13 : Ἡ πόλις ἐπὶ τὸ χεῖρον ἔκλινε. Plato Rep. 2, p. 381, B : Ἢ ἐπὶ τὸ χ. καὶ τὸ αἴσχιον ἑαυτοῦ μεταβάλλει ἑαυτόν. Diodor. 20, 61 : Τῶν πραγμάτων ἐπὶ τὸ χεῖρον αὐτῷ μεταβεβληκότων. Theophr. C. Pl. 6, 3, 3 : Ἀλλοιουμένοις ὁτὲ μὲν ἐπὶ τὸ βέλτιον, ὁτὲ δ' ἐπὶ τὸ χεῖρον. Dionys. A. R. 6, 85 : Οἱ πολεμιώτατοι καὶ πάντα ὑποπτεύοντες ἐπὶ τὸ χεῖρον. Heliod. 2, 24 : Τὴν ἐπὶ τὸ χεῖρον μεταβολήν. Cum numero plurali, Xenoph. Mem. 3, 3, 9 : Ἀπὸ τῶν βελτιόνων ἐπὶ τὰ χείρω ἰέναι. Demosth. p. 851, 28 : Οὔτ' ἀγνῶτες ὑμῖν οὔτ' ἐπὶ τὰ χείρω γιγνωσκόμενοι. Cum πρὸς Diodor. 20, 57 : Συνέβαινε πρὸς τὸ χεῖρον μεταβαλεῖν τὰ κατὰ Σικελίαν. Ælian. N. A. 8, 1 : Κατώλισθεν ἡ σπορὰ πρὸς τὸ χ. || Χεῖρον et οὐ χεῖρον, verbo ἐστὶ interdum addito, sæpius omisso, ut ap. Hom. Od. Ο, 518 : Ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ χεῖρον. Xenoph. Anab. 7, 6, 4 : Διὰ τοῦτο χεῖρόν ἐστιν αὐτῷ, quod repetitur in oratione obliqua ib. § 39 : Διὸ καὶ χεῖρον αὐτῷ εἶναι. Polyb. 3, 101, 10 : Ἵνα πάντων ᾖ ... δαψίλεια τοῖς ἀνδράσι, μὴ χεῖρον δὲ τοῖς ὑποζυγίοις καὶ τοῖς ἵπποις, ubi ad μὴ χεῖρον δὲ intelligendum ᾖ, nisi hoc ipsum excidit.] At vero cum infin. positivi signif. habere existimatur, ut, Οὐ χεῖρόν ἐστι προενέγκασθαι, ap. Plutarch. Lycurg. [c. 21, et alibi sæpe : v. Moral. p. 28, E; 68, E; 544, F; 708, E, etc.] Quidam vero interpr. Non abs re fuerit. Sic, Οὐ χεῖρον διορίσαι. [Plato Phædon. p. 105, A : Οὐ γὰρ χεῖρον πολλάκις ἀκούειν. Aristoph. Eq. 36 : Βούλει τὸ πρᾶγμα τοῖς θεαταῖσιν φράσω; ubi alter respondet : Οὐ χεῖρον, intellecto φράσαι. « Alciphr. 3, 59. Amat οὐ χεῖρον εἰπεῖν Ælianus, N. A. 5, 41; 6, 42; 7, 19; 11, 12; 17, 44, etc. Alciphr. 3, 65. » Herch.] Eodemque modo χείρους pro positivo alicubi usurpari a Thuc. putat schol. [3, 9, de quo loco supra dictum. || Χεῖρον sæpissime adverbii signicationem habet, quum adverbio χειρόνως uti perpaucis scriptoribus placuerit. Sic Plato Rep. 1, p. 344, E : Εἴτε χεῖρον εἴτε βέλτιον βιωσόμεθα· Leg. 10, p. 909, D : Τούτων ἐπιμελείσθων μηδὲν χεῖρον τῶν ἄλλων. Et cum aliis verbis quibusvis, velut χεῖρον ἔχειν Plat. Phædon. p. 85, B, Isocr. p. 92, C; βουλεύεσθαι Thucyd. 3, 46; ἐπίστασθαι Xenoph. OEc. 10, 10; πλεῖν Hell. 1, 6, 31; μηδὲν χ. ὑπηρετεῖν ib. 3, 1, 11; φυλάττεσθαι 6, 2, 17.]

|| Poetice [ab Epicis] dicitur non solum Χερείων, sed et Χερειότερος, quod ap. Hom. redditur etiam Vilior. [Hesych. : Χερεῖον· χείρονα, ἐλάττονα, χεῖρον. Χεῖρον recte delevit Musurus, male vero χερείω in lemmate posuit, quod haud dubie χερείονα fuit, glossa fortasse ex Il. Α, 576 sumta. Hom. Il. Α, 114 : Οὐ ἔθεν ἐστὶ χερείων οὐ δέμας οὐδὲ φυήν· Υ, 106 : Κεῖνος δὲ χερείονος ἐκ θεοῦ ἔστιν· pariterque in Od., velut Ε, 211, Θ, 585, Υ, 45, et genere neutro, ut Il. Α, 576 : Ἐπεὶ τὰ χερείονα νικᾷ· Od. Ρ, 176 : Οὐ μὲν γάρ τι χέρειον ἐν ὥρῃ δεῖπνον ἕλεσθαι· eademque structura Ψ, 262. Apud Hesiod. semel Op. 821 : Ἐπὶ δείελα δ' ἐστὶ χερείων· nec frequenter apud alios, velut χερείων ap. Apoll. Rh. 2, 77; 3, 465; χερείονα ap. Maneth. 3, 201; 6, 629, qui χείρων dixit 5, 123; et forma contracta χερείους ap. Apoll. Rh. 2, 1220. Χερειότερος est ap. Hom. Il. Β, 248 : Σέο ... χερειότερον βροτὸν ἄλλον ἔμμεναι· et Μ, 270, Euenum Anth. Pal. App. 22, Crinagoram, Apollonidem, Stratonem Anth. Pal. 7, 371; 10, 19; 12, 7, Oppian. Hal. 3, 432, ubi χερειοτέρῃσιν ἐδωδαῖς. Rarius Χειρότερος, ap. Hesiod. Op. 127 : Γένος πολὺ χειρότερον· et Sc. 51. Arat. 124. Hesych. : Χειροτερῆ· ἐλάττων, ubi Musurus χειροτερὴς finxit, Hesychius χειροτέρη scripserat, ut χειρότερον per χείρονα explicat. Reprehendit hanc formam allato Hesiodi loco Op. 127 Philoxenus in Etym. M. p. 675, 24 : Καὶ γάρ, inquit, συγκριτικὸν ὂν τὸ χεῖρον συγκριτικὸν ἐποίησεν· ὅπερ ἀδύνατον. Καὶ εἰ ὅλως ὤφειλεν εἰπεῖν, χειρονέστερον ὤφειλεν. Τί οὖν Ἡσίοδος; Ἴσως παρὰ τὸ χεῖρος· in quam opinionem deductus est comparativo Homerico πλειότερος a πλεῖος derivando, de quo ibidem dixit Philoxenus. Similis alius grammatici sententia est de altera forma χερειότεροι p. 808, 49, quam ἀπὸ τοῦ χερείων κατὰ μεταπλασμὸν γίγνεσθαι ait χέρειος, ὥσπερ πλείων πλεῖος πλεία.] Præterea pluralis Χέρηες ap. Hom. extat, Od. Ο, [323] : Οἷά τε τοῖς ἀγαθοῖσι παραδρώωσι χέρηες· ubi χέρηες exp. etiam Abjectiores. Invenitur et dat. sing. χέρηϊ, item accus. χέρηα. At vero χέρεια cum ει, pro χερειότερα, Deteriora, apud Eundem [Hujus formæ quattuor tantum casus reperiuntur, dativus χέρηϊ (Hom. Il. Α, 80), accusat. χέρηα (Il. Δ, 400, Od. Ξ, 176), nominat. plur. χέρηες (Od. Ο, 323, Apoll. Rh. 3, 403), et neutr. χέρηα (Il. Ξ, 382, Od. Σ, 229, Υ, 310). Manifestum est has formas propter metri heroici necessitatem esse inventas fallique recentiores quosdam, inter quos Buttmannus fuit Gramm. vol. 1, p. 273, qui adjectivum quoddam positivi gradus χέρης finxerint, cujus usum nullum fuisse poetarum loci ostendunt, in quibus omnibus χέρηϊ χέρηες χέρηα comparativi gradus sunt. Neque aliter judicarunt grammatici Græci. Etym. M. p. 808, 55 : Χέρηϊ· χερείων χερείονος· ἡ δοτικὴ χερείονι, καὶ κατὰ συγκοπὴν χέρειϊ· καὶ διὰ τὸ ἐπάλληλον τῶν δύο ιι γίνεται τροπὴ τῆς ει διφθόγγου εἰς η, ὡς

ἐν Ἰλιάδος Α (80) « ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χέρηϊ »· ἀντὶ του χείρονι, ἐλάσσονι. Ἔστι δὲ συγκριτικόν. Καὶ (Il. Δ, 400) « εἶο χέρεια », ἑαυτοῦ χείρονα, ἐκ τοῦ χερείονα κατὰ συγκοπήν. Similiter schol. ad Il. A, 80 : Χέρηϊ, ὡς Ἄρηϊ. Γέγονε δὲ οὕτως· ἔστι τις χερείονος γενικὴ, καὶ αἰτιατικὴ « χερείονά περ καταπέφνων » (Il. P, 539). Ὃν οὖν τρόπον τὴν χερείονα αἰτιατικὴν συγκόψας ἔφη (Il. Δ, 400) « ἀλλὰ τὸν υἱὸν ἐγείνατο εἶο χέρεια », πληθυντικῶς δὲ τὰ χερείονα χέρεια (Od. Ξ, 382) « χέρεια δὲ χείρονι δόσκεν, » τοῦτον τὸν τρόπον καὶ χερείονι χέρειι, καὶ ἐπεὶ κακόφωνόν ἐστι, τροπὴ ἐγένετο τῆς ει διφθόγγου εἰς τὸ η· οὕτως Ἡρωδιανός. Videntur igitur grammatici veteres consensisse de dativo χέρηϊ per η, χέρεια vero et χέρειες per diphthongum scribendis, ratione discriminis usi non improbabili, eademque Aristarchi sententia fuisse videtur, qui in Od. Ξ, 179, ubi libri vulgati χερείω, aliorum probavit scripturam χέρεια, ut annotatum est in cod. Harleiano. Huc accedit quod codex Iliadis Marcianus aliique libri nonnulli, licet in χέρηϊ Il. A, 80, consentiant, tamen formas χέρεια et χέρειες per diphthongum scriptas servarunt. Hæ igitur Homero et fortasse Apollonio quoque Rh. 3, 403 restituendæ erunt expulso χέρηα et χέρηες et posthabita Eustathii auctoritate, qui p. 488 extr. χέρηι χέρηα et χέρηες διὰ τοῦ η καὶ ι διφθόγγου scripta probat, quæ κατὰ τὰ πλείω τῶν ἀντιγράφων reperiantur, non perspiciens, ut videtur, quid discriminis inter χέρηϊ et χέρειες χέρεια intercedat. Repetit hunc errorem p. 1783, 13 : Χέρηες γίνονται κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπὴν Ἰωνικὴν ἀπὸ τοῦ χερείονες· ... τοῦ δὲ χέρηες εὕρηται ἐν ἄλλοις καὶ δοτικὴ χέρηι καὶ αἰτιατικὴ χέρηα. Solum χέρηϊ posuit Hesych. per χείρονι, ἥττονι ἢ ἧσσονι interpretatus. G. Dind.] Dicunt poetæ et Χειρότερος, Deterior. Hesiod. : Γένος πολὺ χειρότερον μετόπισθεν. Quin etiam Χειροτέρης affertur pro eodem. [De comparativo χειρότερος supra diximus, comparando cum similibus formis ἀμεινότερος καλλιώτερος κρεισσότερος, quas sermonis poetici proprias esse admonet Phryn. p. 136 ed. Lob., ex quo colligi potest etiam prosæ orationis scriptores quosdam minus pure scribentes talia sibi permisisse. Aliquanto deterius est χειριστότερος, quod librarii Hippocrati intulerunt p. 25, 12. G. D.] Sed et alius compar. in ων habetur ap. Hesych., sc. Χειρίων, quod exp. ἐλάττων et χείρων. [Decepit Hesychium scriptura vitiose χειρίων pro χερείων. G. D.] Sic autem in superlativo gradu dicitur Χείριστος, Deterrimus, Pessimus, Vilissimus. [Hesych. : Χείριστα· δεινὰ, κάκιστά. Solum κάκιστα Etym. M. p. 810, 29. Dicitur de hominibus pariter ac rebus. Xenoph. Mem. 1, 2, 32 : Οἱ τριάκοντα πολλοὺς τῶν πολιτῶν καὶ οὐ τοὺς χειρίστους ἀπέκτειναν· 3, 1, 8 : Ἐν τῷ πολέμῳ ... ἐν μέσῳ τοὺς χειρίστους, ubi alii libri et Stobæus χείρους. Ib. 9 : Τὸ χείριστον ἀργύριον. Lysias p. 92, 4 : Τὸν χ. τῶν αὐτῶν τυγχάνειν τῷ βελτίστῳ, ut τοὺς χ. τῶν πολιτῶν dixit Isocr. p. 129, B. Τῆς χ. χώρας id. p. 270, D. Demosth. p. 40, 13 : Ὃ γάρ ἐστι χείριστον αὐτῶν ἐκ τοῦ παρεληλυθότος χρόνου, τοῦτο πρὸς τὸν μέλλοντα βέλτιστον ὑπάρχει· et quæ sunt similia ap. Isocr. p. 77, D, Diodor. Exc. p. 552, 69, Lucian. Apol. c. 9, Philops. c. 2. Locutionem Τὰ χείριστα ἀκούσας annotavit Pollux 8, 81. In universum autem monendum superlativo χείριστος scriptores plurimos, qui comparativo χείρων non raro uterentur, prorsus abstinuisse, plerumque adjectivo κάκιστος vel alio similis notionis vocabulo usos. || Adverb. Χείριστα est ap. Theophr. H. Pl. 9, 16, 5 : Χείριστα ἀπαλλάττειν τοὺς ἐν πλείστῳ χρόνῳ. Maccab. 2, 5, 23 : Χείριστα τῶν ἄλλων. Forma deterior Χειρίστως ib. 7, 39.] At poetice Χειρότατος pro eodem, sicut Χειρότερος in comparativo gradu. [Quum χειρότερος pro χείρων dictum sit, ab hoc etiam superlativus χειρότατος formari potuit, etsi exempla ejus nulla allata sunt.] || Χείρων proprie ὁ ταῖς χερσὶν ἥττων καὶ ἐλάττων, ut scribit Etym. [M. p. 808, 53.] Quidam vero a nomine χεὶρ itidem derivantes, exposuerunt ὁ διὰ τῶν χειρῶν πορίζων τὸ ζῆν. [|| Adverb. Χειρόνως, Pejus. Liban. p. 82. Angl. Suidas s. v. Ἄβελ : Χ. βιώσας. « Georg. Pisid. Hexaem. 1387, κἂν δοκῶσι χ. » Hase.]

[Χείρων, ωνος, ὁ, Chiron, unus ex Centauris, Saturni ex Philyra filius. Memoratur ab Homero Il. Δ, 219, Λ, 831 (ubi δικαιότατος Κενταύρων dicitur), Π, 143, Τ, 390, Hesiodo Th. 1001 : Χ. Φιλυρίδης· et in fragm. ap. schol. Pind. Nem. 3, 92, Pindaro Pyth. 3, 135; 6, 20, Soph. Tr. 715 : Θεὸν Χ. Eurip. Iph. A. 705, 709, 927, et al., Plat. Rep. 3, p. 391, C, Xen. Symp. 8, 23, Apoll. Rh. 1, 33, 510, 554, al. et aliis plurimis, poetis præsertim fabularumque scriptoribus et Græcis et Latinis, qui Achillem aliosque heroes institutione ejus usos esse finxerunt : v. Heyn. ad Apollod. 3, 4, 3, et 3, 16, 6, vol. 2, p. 229, 315.] Χείρων est etiam nomen unius ex Centauris, a cujus nomine dictum est Χειρώνειον ἕλκος [et alia. V. Χειρώνειος. Et Χείρωνος ῥίζα, de qua ibid.].

[Χειρωνακτέω, Manu operor. Schol. Hom. Il. H, 435 : Οὐδεὶς αὐτῶν χειρωνακτῶν δρᾶται.]

[Χειρωνάκτης, ὁ, i. q. χειρῶναξ. Zonar. Lex. p. 1847 : Χειρωνάκτης καὶ χειρῶναξ, τεχνίτης διὰ τῶν χειρῶν ἐργαζόμενος. Herodian. Epim. p. 150 : Χειρωνάκτης· ὁ διὰ τῆς τῶν χειρῶν ἐργασίας ζῶν. Plural. χειρωνάκται Erotian. p. 394 per χειροτέχναι, ut accusativum χειρωνάκτας Hesychius in glossa bis apud eum per ο scripta χειρονάκτας. Genitivus χειρωνακτέων est ap. Hippocr. p. 391, 25, nominat. χειρωνάκται p. 384, 46, ubi codd. aliquot Littréi (vol. 2, p. 242) et Galenus χειρώνακτες, ut χειρώνακτος et χειρώναξιν legitur p. 269, 28, et 820, D. Dionys. A. R. 6, 51, χειρώνακτες ex cod. Vat. restitutum pro χειρωνάκται. Apud Procop. Anecd. p. 113 χειρωνάκται, unde ib. p. 115, 116, χειρωνάκτας pro χειρώνακτας scribendum esse monuit Struvius. (Basil. t. 1, p. 578, B, χειρωνακτῶν. Hase.) Cum substantivis similiter formatis composuit Lobeck. Paralip. p. 181.]

Χειρωνακτικὸς, ἡ, ὸν, ut χ. βίος, Vita eorum qui artem aliquam manibus exercent, et manibus victum quærunt, vel Vita qualis est eorum qui etc. Sed auctor Axiochi, qui Dialogus Platoni vulgo ascribitur, tanquam substantivo usus est, usurpans χειρωνακτικοὺς pro χειρώνακτας [p. 368, B] : Τοὺς χειρωνακτικοὺς ἐπέλθωμεν καὶ βαναύσους, πονουμένους ἐκ νυκτὸς εἰς νύκτα, ubi observa etiam copulari χειρωνακτικοὺς et βαναύσους, sicut mox habebis ex Plutarcho βαναύσοις καὶ χειρώναξι. [Dio Chr. vol. 1, p. 410 : Τὸ χ. καὶ δημιουργικὸν γένος. Aristid. Quint. p. 65 : Τῶν χειρωνακτικῶν ἔργων, ubi χειρονακτικῶν per ο scriptum, frequenti in χειρῶναξ, quod χειρόναξ scriptum apud Hesychium, ejusque derivatis vitio. Heraclit. Alleg. Hom. 43 : Τῆς χ. ἐργασίας. Eustath. p. 40, 14 : Ταῖς χ. τέχναις. Niceph. Chumn. in Boiss. An. vol. 5, p. 330, et Epist. 77. G. D. De Telchinibus Eustath. p. 679, 52, δύο γένη αὐτῶν εἶναι, τὸ μὲν βάναυσον καὶ χ. Galen. vol. 1, p. 38, 15 : Τεχνῶν ... ἔνιαι λογικαί τ' εἰσι καὶ σεμναὶ, τινὲς δ' εὐκαταφρόνητοι καὶ διὰ τῶν τοῦ σώματος πόνων, ἃς δὴ βαναύσους τε καὶ χ. ὀνομάζουσιν. Hase.]

Χειρώναξ [immo Χειρῶναξ], κτος, ὁ, i. valet q. præcedentia χειρουργὸς ac χειροτέχνης, Qui manibus operatur s. opus facit, Opifex, Operarius. Sed χειρώναξ dici existimatur quasi χειροάναξ, i. e. Manuum suarum dominus. [Sic Etym. M. p. 811, 8, ubi χειρώναξ, frequenti in hujusmodi compositis accentus vitio, de quo dixit Lobeck. ad Phryn. p. 674.] Eustath. [p. 1425, 64; 1785, 38] exp. ὁ τῆς χειρὸς ἀνάσσων, vel τῶν ἐν χερσὶν, nullam signif. hujus rationem addens. Ego autem crediderim vocari dominum manuum suarum, potius quam τῶν ἐν χερσὶν, quod illis suum pensum quotidie præscribat et imperet, ex quo victum quærit : et ita laborem manuum tributi loco habeat, quod ab illis, ceu dominus, aut etiam rex, exigit. Quæ tamen a me ita dicuntur, præsertim quum extemporanea sint, ut interim liberam aliis suam hac de re conjecturam relinquam. Non ignoro alioqui hæc scribi a Suida, χειρῶν μόνων δεσπόζων, vel διὰ χειρῶν κτεατιζόμενος, vel διὰ χειρῶν ταλαιπωρούμενος. Sed hoc κτεατιζόμενος non satis cum etymo convenire videtur, multo etiam minus ταλαιπωρούμενος. [Soph. ap. Plutarch. Mor. p. 99, A (fragm. 724) : Βᾶτ' εἰς ὁδὸν δὴ πᾶς ὁ χειρῶναξ λεώς· ex quo l. sumta Hesychii gl. Χ. λεώς· ὁ χειροτέχνης, et χειρώναχτες, quod ex Sophocle memorat Pollux 2, 151.] Est porro non poetarum duntaxat, sed interdum solutæ orationis scriptorum hoc vocabulum. Plutarch. βαναύσοις et χειρώ-

ναξι copulavit [Mor. p. 802, A] : Καὶ πᾶσι τοῖς βαναύσοις καὶ χειρώναξι τὸ δύνασθαι λέγειν ἀπομνυμένοις. [Sic etiam Lucian. Somn. c. 9 : Βάναυσος καὶ χ. Ælian. N. A. 2, 31 : Τοὺς χειρώνακτας τοὺς ἐμπύρους. Substantivum hoc, pariterque χειρωναξία, quod v., minus probasse videntur veteres magistri. Hinc Pollux 1, 50, ubi χειρουργὸς, χειροτέχνης et alia memoravit, Τὸ γὰρ χειρογάστορες, inquit, Ἑκαταῖος λεγέτω, καὶ τὸ χειρώνακτες Ἡροδότῳ δεδόσθω, similiterque 7, 7 : Τὰ γὰρ ... χειρῶναξ καὶ χειρογάστωρ καὶ χειροβοσκὸς καὶ χειροβάναυσος ἧττον ἄν τις προσοῖτο. Herodoti loci sunt duo 1, 93 : Οἱ ἀγοραῖοι ἄνθρωποι καὶ οἱ χειρώνακτες· 2, 141 : Καπήλους τε καὶ χειρώνακτας καὶ ἀγοραίους ἀνθρώπους. Lycophr. 521 : Χειρώνακτες ἐργάται· ubi per χειροτέκτονες exp. in gl. Vid. etiam quæ s. v. Χειρωνάκτης dicta sunt. G. D. Clem. Al. Protrept. 10, § 97. Anon. Vita Chrys. t. 8, p. 359, 38, ἰδιῶται καὶ χ. Alius Anon. ap. Bekker. Anecdd. gr. vol. 1, p. 30, 8 : Βασκάνιον ... ὃ πρὸ τῶν ἐργαστηρίων οἱ χ. κρεμαννύουσι. Theodoret. Gr. aff. cur. p. 254, 17 Gaisf. : Δέονται δὲ αὖ πάλιν καὶ οἱ χ. τῶν εὐπόρων καὶ χρήματα χορηγούντων. Synes. p. 73, A, βαναύσοις καὶ χ. Hippocr. t. 4, p. 232, 10 Littr., de Amazonibus, χ. ἄρα τουτέοισι (maribus) χρέονται. Hase. Improprie Eurip. ap. Stob. Ecl. 2, 1, 2, p. 4 : Οὐ τῶνδε χειρώνακτες ἄνθρωποι λόγων.]

Χειρωναξία, ἡ, Ars quæ manibus exercetur, Operatio quæ fit manibus, si ita loqui fas est. Quidam ex Plin. interpr. Manuum operatio. Apud Æsch. Prom. p. 8 meæ ed. [45] exclamat Vulcanus, Ὦ πολλὰ μισηθεῖσα χειρωναξία, appellans χειρωναξίαν, τὴν χαλκευτικὴν τέχνην, suam Artem fabrilem. [Plur. Choeph. 761 : Διπλᾶς χ. ἔχουσα. Ad quos locos spectat Phryn. in Bekk. Anecd. p. 72, 14 : Χειρωναξία· πολὺ μὲν τὸ χειρῶναξ (codex χειρώναξ), τὸ δ' ἔργον οὐχ οὕτως, κἂν Αἰσχύλος δόκιμον ποιῇ τὴν φωνήν.] Herodot. 2, [167] : Τοὺς δὲ ἀπαλλαγμένους τῶν χειρωναξιέων, γενναίους νομίζοντας εἶναι, Alienos ab opificiis, nobiles esse statuunt, Cam. Quidam ἀνώνυμος ap. Suid. : Πλῆθος ὅσον θητικὸν καὶ ἐν χειρωναξίαις, καὶ ἄλλως ἐγκατῳκισμένον τῇ πόλει συναγαγών. || At vero Χειρωνάξιον, τὸ, ex Aristot. OEc. 2, [1] pro Vectigali quod exigebatur viritim a vulgo. Pensitatio erat et πρόσοδος σατραπικὴ, dicta etiam ἐπικεφάλαιον, inquit Bud.

[Χειρωνειὰς, άδος, ἡ, Chironias, synonymum centaurii majoris ap. Diosc. 3, 6 (8).]

[Χειρώνειος, εία, ειον, et ὁ, ἡ.] Χειρώνειον ἕλκος, s. τραῦμα, vel Χειρώνιον [ut ap. Polluc. 4, 194, cui tamen ipsi quoque χειρώνειον restituendum], Hulcus malignum, inveteratum, quod et magnum est, et oras habet duras, callosas, tumentes. Legitur ap. Diosc. et Alex. Aphr. Probl. 1, 92 [p. 278, 21] : Ἡ μέλαινα χολὴ ποιεῖ τὸ χειρώνειον ἕλκος καὶ τὸ νομῶδες ἐν τῷ σκέλει. Dicitur autem Χειρώνειον tanquam Chirone medico opus habens. Appellatur et Τηλέφειον ἕλκος a Telepho. [Sic exp. Eustath. p. 45, 42, ὅσα δυσκλθῆ ὄντα δέοιτ' ἂν ἰατροῦ τοῦ Χείρωνος. Aliter originem proverbii exponit Zenob. Prov. 6, 46 : Τὸ ἀπὸ πολλῆς στάσεως ἐν τοῖς ποσὶ γινόμενον τραῦμα καὶ διηνεκῶς ἰχῶρας ἐκκρῖνον. Τοξευθεὶς γὰρ ὑπὸ Ἡρακλέους ὁ Χείρων, μάχην πρὸς Κενταύρους ἐνστησαμένου, ἀνίατον ἔσχεν ἕλκος περὶ τὸν πόδα, δι' οὗ καὶ ἀπέθανε. Ὅθεν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀνιάτων προήχθη τραυμάτων. Brevius Suidas.] Dicta est Χειρώνειον et Herba quæ alio nomine Centaurium majus appellatur; nec non ea quæ Gentiana dicitur. Vide Diosc. [3, 6 (8), ubi non sic, sed χειρωνιὰς appellatur. Est vero Πάνακες Χειρώνιον (corr. Χειρώνειον) ap. Diosc. 3, 50 (57), ὃ φύεται μάλιστα ἐν Πηλίῳ ὄρει, de quo monte schol. Hom. Il. Π, 144 (ad verba Πηλίου ἐκ κορυφῆς) : Ἔστιν ἄκρα Χειρώνειος ὑπὲρ Σκιάδος ἄκρης ... ἔνθα ᾤκει Χείρων. Conf. Χειρωνὶς et Χειρώνειον σπήλαιον ap. schol. Pind. Pyth. 4, 181, ubi male Χειρωνίου. Χείρωνος ῥίζα est ap. Nicandr. Th. 500, ubi schol. : Παραλαμβάνει τὴν Χειρωνείαν ῥίζαν, ἥτις πρὸς πᾶν ἁρμόζει καὶ πανάκειον καὶ κενταύρειον καλεῖται, addito Theophrasti loco H. Pl. 9, 11, 1, ubi τὸ χειρώνειον ὅμοιον ἀμαράκῳ dicitur pluribusque describitur. Etiam ῥίζαν βρυωνίδος ab aliis χειρώνειον appellari ex Crateua annotavit schol. Nic. Th. 800. G. D. Galen. vol. 14, p. 186, 14 : Βρυωνίας ῥίζης· ταύτην οἱ μὲν ψίλωθρον, οἱ δὲ ἄμπελον ἀγρίαν, οἱ δὲ μάδον, οἱ δὲ χειρωνείαν, οἱ δε κερκίδα καλοῦσι. Rufus ap. Oribas. t. 2, p. 117, 8; 106, 7, ἄμπελος χ.· οἱ δὲ βρυωνίαν καλοῦσι. De ulceribus Hierocles In carm. aur. Pythag. p. 98, 7 Mullach., ἰατροῦ τομαῖς τε καὶ καύσεσι τὰ χ. ἕλκη θεραπεύοντος. It. πάνακες χ. Galen. vol. 14, p. 183, 16; Oribas. t. 2, p. 503, 1. Χείρωνος ῥίζαν Fraas. Syn. plantt. floræ class. p. 160 opinatur esse Erythræam Centaurium, Panaces Χειρώνειον Bussemaker. Schol. Opp. p. 667 Pastinacam opopanacem L. Hase.]

[Χειρωνὶς, ίδος, ἡ, Chironis. Callim. Del. 104 : Χειρωνίδες ἄκραι· i. e. ut schol. exp. τὸ Πήλιον ὄρος τῆς Θεσσαλίας, διὰ (τὸ) τὸν Χείρωνα ἐκεῖ οἰκῆσαι. Ab schol. Hom. Χειρώνειος ἄκρα dicitur. V. Χειρώνειος. || Χειρωνίδες βίβλοι, Libri de arte medica (ab Chirone inventa), Anth. Pal. 7, 158.]

Χείρωσις, εως, ἡ, Subjugatio, Subactio. Proprie, Actio illa devincendi s. superandi viribus et robore manuum, etc., ut in Χειροῦσθαι dixi. [Plato Ep. 7, p. 332, A : Τῆς τοῦ Μήδου τε καὶ εὐνούχου χ. Dio Cass. 53, 7 : X. Μυσίας. « Adrian. Isag. p. 21, 15. Joseph. A. Jud. 18, 9, 3, κατὰ χ. τῶν ἀφεστηκότων. » Hase.]

[Χειρωτικὸς, ἡ, όν, Subjugandi s. potiundi peritus. Plato Soph. p. 219, D : Τὸ λοιπὸν ἢ κατ' ἔργα ἢ κατὰ λόγους χειρούμενον ξύμπαν χειρωτικὸν ἂν εἴη· 221, B : Κτητικοῦ (μέρος) ... χειρωτικόν. Χειρωτικὴ (sc. τέχνη) ib. p. 223, B.]

Χειρωτὸς, ἡ, όν, Qui talis est ut subjugari possit (q. d. Subjugabilis), vel facile subjugari, aut etiam capi, etc. [Hesych. : Χειρωτόν· εὐάλωτον καταγωνίσασθαι.] At vero χειρωτὸς [vitiose pro χειριδωτός] cum nomine χιτὼν, verbale non est, ut docui in Χειριδωτός.

[Χείσομαι. V. Χανδάνω.]

[Χείω. V. Χέω.]

[Χέλεινον vitiose pro Χέλειον, quod v.]

[Χέλειον, τό.] Χέλυον, sive χέλειον, τὸ, Tegmen s. Operimentum testudinis, Testa qua integitur testudo. Plin. modo Corticem vocat, modo Putamen, modo Tegumentum, modo et Superficiem; ut quum 9, 10, scribit Indicum mare tantæ magnitudinis testudines emittere, ut singularum superficie habitabiles casas integant, atque inter insulas rubri præcipue maris his navigent cymbiis. Utitur vocab. Nicander Al. [561], ubi quum dixisset, Ἥν τ' (sc. χελώνην) ἀκάκητα Αὐδήεσσαν ἔθηκεν ἀναύδητόν περ ἐοῦσαν Ἑρμείης, subjungit, Σαρκὸς γὰρ ἀπουνόσφισε [ἀπ' οὖν νόσφισσε] χέλειον Αἰόλον, ἀγκῶνας δὲ δύω παρετείνατο πέζαις, A carne enim testam separavit. Ubi nota etiam ipsum iis astipulari, qui ex testudine excoriata fabricasse lyram tradunt Mercurium. Vocat autem ibi πέζας τοὺς ὤμους : cui τοῦ ὀστράκου parti δύο παρέθηκε πήγματα, s. κανόνας, ὅθεν δέδενται αἱ νευραὶ, inquit schol., apud quem scriptum χέλυον [recte nunc χέλειον] per υ, in textu vero per ει χέλειον : quæ scriptura minus probatur : exponit autem χέλυον αἰόλον et ipse ὄστρακον ποικίλον. [Arat. 494 : Ὁ κύκλος ... διηνεκέως ὑπένερθε χελείου Καρκίνον (τέμνει).] Apud Hesych. legitur Χέλεινον : quod ipse etiam dicit, τὸ ἀπωστρακωμένον τῆς χελώνης δέρμα, χέλυος νῶτον ὀστρακώδη.

[Χελεύς. V. Χελούω.]

Χελιδόνειος, ὁ, ἡ, Hirundinius : ut Plaut. dicit Hirundinius nidus, et Plin. Hirundinius sanguis : χελιδόνειον [Male χελιδόνιον Suidæ codd.] μέλος, Hirundinium carmen : τὸ τῆς χελιδόνος, inquit Suid. : qui etiam addit, ejus vocem esse non θρῆνον, sed ᾆσμα ἐνδοτικὸν καὶ κελευστικὸν πρὸς ἔργα : eamque ob rem avem hanc hyeme nec volare nec canere. Et ap. Polluc. [6, 81] χελιδόνειοι ἰσχάδες, quæ et χελιδόνια σκληρὰ nominantur, et χελιδόνες ut supra [s. v. Χελιδὼν] docui, et in sequenti composito docebo. [Χελιδονείων (sc. ἰσχάδων) Epigen. ap. Athen. 3, p. 75, D, quem l. attulit HSt. s. v. Χελιδόνιος. Χελιδονίας ib. 14, p. 652, E. Attica nominis forma χελιδόνεως p. 75, D, annotata etiam ab Hesych. : Χελιδόνεως· εἶδος ἰσχάδων. Male χελιδώνεως ap. Chœrob. In Theodos. p. 261, 22. || Χελιδόνειος λαγωὸς v. s. v. Χελιδονίας.]

[Χελιδονία ἄκρα. Χελιδονίαι νῆσοι. Χελιδονίαι πέτραι. V. Χελιδόνιος.]

[Χελιδονιαῖος, αία, αῖον, Badius, Gl.]

Χελιδονίας, ὁ, i. q. χελιδόνιος. Piscis nomen est

[ἰχθὺς ποιὸς ap. Hesych.], et Venti. Piscis, ap. Athen. 8, [p. 356, F] : Ἀναλογῶν μέντοι ὁ χελιδονίας τῇ πηλαμύδι, σκληρότερός ἐστιν. Ubi etiam subjungit, Ἡ δὲ χελιδὼν ἡ τῷ πολύπῳ ἐοικυῖα, ἔχει τὸ ἀφ' αὑτῆς ὑγρὸν, εὔχροιαν ποιοῦν, καὶ κινοῦν αἷμα· est enim et χελιδὼν nomen Piscis, uti infra quoque annotabo. [|| Nomen sideris. Schol. Arati 242 : Τοῦτον τὸν βορειότερον ἰχθὺν (de quo Aratus dicit) χελιδόνος ἔχειν τὴν κεφαλήν φασιν, ὃν Χαλδαῖοι καλοῦσιν ἰχθὺν χελιδονίαν.] At Venti nomen est χελιδονίας ap. Plin. 2, 47, ubi ait, Favonium quidam a. d. VII Kal. Martii Chelidonian vocant, ab hirundinis viso; nonnulli vero Ornithian, uno et LXX die post brumam, ab adventu avium, flantem per dies novem. [Theophr. H. Pl. 7, 15, 1 : Καὶ γὰρ τοῦτο (τὸ χελιδόνιον) ἅμα τῇ χελιδόνι ἀνθεῖ· ubi libri deteriores ἅμα τῇ χεληδονίᾳ, unde Schneiderus ἅμα τῷ χελιδονίᾳ ἀνθεῖ, licet in τῇ χελιδόνι consentiat Athenæus 15, p. 684, et Dioscor. 2, 111, dixerit : Ἅμα ταῖς χελιδόσι φαινομέναις ἀναφυομένας. Qui locus eo tantum differt ab Theophrasteo, quod in hoc omissum est φαινομένῃ, quod non satis argumenti est ut ἅμα τῷ χελιδονίᾳ scribatur. Χελιδονίων ἀνέμων τερψίμβροτον αὔρην dixit Nonnus Dion. 11, 495.] || Item et χελιδονίαι λαγωοὶ ap. Athen. 9, [p. 401, A], παρώνυμοι τῇ χελιδόνι. Tales autem fortassis sunt οἱ ἄνω μὲν μέλανες, τὰ δὲ κάτω ὑπόλευκοι, quales sunt etiam hirundines, ut ille testatur qui cecinit, Χελιδὼν, ἐπὶ γαστέρα λευκὰ, ἐπὶ νῶτα μέλαινα. Eustath. p. 1925, [43. Utitur autem Athen. Diphili versibus, in quibus est χελιδόνειος (codex χελιδόνιος contra metrum) ὁ δασύπους. Χελιδόνειον autem leporem, ut monet Meinek., dicit hirundinis instar superiore parte pulla, ventre albo, ut est ap. Varron. De re rust. 3, 12, ubi vid. Schneider. p. 557.]

[Χελιδονιδεὺς, έως, ὁ.] Χελιδονιδεῖς, Hirundinum pulli, οἱ τῶν χελιδόνων νεοσσοί : ut περδικιδεῖς et χηνιδεῖς dicuntur Perdicum Anserumque pulli. Achæus autem σκληρότερον dixit, Χάσκοντα λιμῷ μόσχον ὡς χελιδόνος, quum debuisset dicere χελιδόνος νεοττὸν vel [ἢ ὀνοματικῶς, ut Valcken. ad Theocr. Adon. p. 401 correxit] χελιδονιδῆ. Eustath. p. 753.

Χελῑδονίζω, Hirundines imitor garrulitate; vel, Barbare loquor, ita ut intelligi non magis possim quam hirundo. Æschylum enim [fragm. 408] χελιδονίζειν pro βαρβαρίζειν posuisse annotat schol. Aristoph. [cui comparandum quod Æschylus dixit Agam. 1050 : Χελιδόνος δίκην ἀγνῶτα φωνὴν βάρβαρον κεκτημένη] : itidemque Ionem in Omphale τοὺς βαρβάρους vocasse χελιδόνας, sed masc. gen., teste Herodiano libro 1 τῆς Καθόλου. Atque adeo idem schol. Av. [1679] hoc distichon : Μὰ τὸν Δί' οὐχ οὗτός γε παραδοῦναι λέγει Εἰ μὴ βαδίζειν, ὥσπερ αἱ χελιδόνες, sic exp., μὰ τὸν Δία οὐ λέγει παραδοῦναι, ἀλλὰ βαδίζειν καὶ ἀναχωρεῖν· οὕτω δὲ αὐτό φησι βαρβάρως καὶ δυσφράστως ὥσπερ αἱ χελιδόνες. || Χελιδονίζειν dicitur etiam τῇ χελιδόνι ἀγείρειν, Hirundini stipem colligere, circumeundo oppidanorum ædes, et canendo cantilenam quandam de adventu hirundinis. Athen. 8, [p. 360, B] apud Rhodios scribit χελιδονίζειν nominari ἀγυρμὸν [ἀγερμὸν] quendam, afferens ex Theogn. libro 2 De Rhodiorum sacrificiis hæc verba : Εἶδος δέ τι τοῦ ἀγείρειν Χελιδονίζειν Ῥόδιοι καλοῦσιν· ὃ γίνεται τῷ Βοηδρομιῶνι μηνί. Dici vero ait χελιδονίζειν, quoniam sc. huic ἀγυρμῷ [ἀγερμῷ] soleret ἐπιφωνεῖσθαι et accini hæc cantilena : Ἦλθ', ἦλθε χελιδών, καλὰς ὥρας (unde et Prænuntia veris hirundo Ovidio) ἄγουσα καὶ καλοὺς ἐνιαυτούς· ἐπὶ γαστέρα λευκὰ, κἀπὶ νῶτα μέλαινα· παλάθαν οὐ προκυκλεῖς ἐκ πίονος οἴκου, οἴνου τε δέπαστρον, τυροῦ τε κάνιστρον καὶ πυρῶν; ἃ χελιδὼν καὶ λεκιθίταν οὐκ ἀπωθεῖται. Πότερ' ἀπίωμες ἢ λαβώμεθα; Εἰ μέν τι δώσεις· εἰ δὲ μὴ, οὐκ ἐάσομες. Ἢ τὰν θύραν φέρωμες, ἢ τὸ ὑπέρθυρον, ἢ τὰν γυναῖκα τὰν ἔσω καθημέναν; Μικρὰ μέν ἐστι, ῥᾳδίως μιν οἴσομες. Ἂν δὴ φέρῃς τι, μέγα γε δή τι καὶ φέροις. Ἄνοιγ', ἄνοιγε τὰν θύραν χελιδόνι. Οὐ γὰρ γέροντες ἐσμὲν, ἀλλὰ παιδία. Quæ ap. Eustath. quoque bona ex parte leguntur [ex Athen. excerpta] p. 1914. Similem fere cantilenam Homerus in Samo hyemans, calendis ad ditiorum fores dicitur cantasse, quæ εἰρεσιώνη dicebatur, quam et ipse sic claudit : Νεῦμαί σοι, νεῦμαι ἐνιαύσιος, ὥστε χελιδών. Ἔστηκ' ἐν προθύροισι· κεἰ μέν τι δώσεις· εἰ δὲ μὴ, οὐχ ἑστήξομεν.

Οὐ γὰρ συνοικήσοντες ἐνθάδ' ἤλθομεν. Vide in Herodotea ipsius Vita p. 7 meæ edit. [c. 34.]

[Χελιδόνιον, τὸ, Hirundula, si hoc fas est dictu. Galen. vol. 14, p. 386, 17; 387, 3. Hase.]

[Χελῑδόνιον, ἡ, Chelidonium, n. pr. meretricis ap. Lucian. Dial. mer.]

Χελιδόνιος, ία, ιον, Hirundininus : χελιδόνια σῦκα memorantur ab Athen. 3, [p. 75, D] ubi ex Epigene comico affert, Εἶτ' ἔρχεται Χελιδονίων μετ' ὀλίγον σκληρῶν ἀδρὸς Πινακίσκος [Apud Athen. recte correctum χελιδόνεια et, ut metrum postulat, in versu Epigenis χελιδονείων, ut diximus s. v. Χελιδόνειος]· ubi quæ vocat χελιδόνια σκληρὰ, alii χελιδονίας ἰσχάδας appellant, de quibus supra in Ἰσχὰς, et paulo post in Χελιδών : nam et χελιδόνες nominantur, forsan quod hirundines eis delectentur; vel quoniam tunc primum maturantur, quum migrant hirundines. Plin. enim auctor est novissimam sub hyeme maturari chelidoniam ficum, 15, 18. [Columella 10, 415.] Item, χελιδόνιος λίθος, Lapis chelidonius, Gemma chelidonia. Plin. 11, 37 : In ventre hirundinum pullis lapilli candido aut rubenti colore, qui Chelidonii vocantur, magicis narrati artibus, reperiuntur. Et 37, 10 : Chelidoniæ duorum sunt generum, hirundinum colore, et altera parte purpureæ, nigris interpellantibus maculis. Et 37, 11 : Taos pavoni est similis, item aspidi, quam vocari Chelidoniam invenio. [Galen. vol. 13, p. 940 : Τριπλοῦν ἐστι τὸ εἶδος τῶν ἀσπίδων, ταύτης τε (τῆς πτυάδος) καὶ τῆς χερσαίας λεγομένης, τῆς τε χελιδονίας καλουμένης. Quæ repetit Theoph. Nonn. vol. 2, p. 336, ubi male χελιδωνίαι editum. Recte codd. χελιδονίαι.] Χελιδονία πόα, sive Χελιδόνιον, Chelidonia herba : ita nominata vel quod hirundines eam monstravere, vel quod sub hirundinum adventum floreat. Plin. 8, 27 : Chelidoniam visui saluberrimam hirundines monstravere, vexatis pullorum oculis illa medentes. Et rursum 27, 8 : Animalia quoque invenere herbas, in primisque chelidoniam; hac enim hirundines oculis pullorum in nido restituunt visum, ut quidam volunt, etiam erutis oculis. Genera ejus duo, major et minor. Florent adventu hirundinum, discessu marcescunt. Florentibus succus exprimitur, et in æreo vase cum melle Attico leniter cinere ferventi decoquitur, singulari remedio contra caligines oculorum. Utuntur et per se succo in collyriis, quæ Chelidonia appellantur ab ea. Ut et Theophr. H. Pl. 7, c. ult. : Τὸ χελιδόνιον ἅμα τῇ χελιδόνι ἀνθεῖ. Sic enim reponendum videtur pro χελιδονίᾳ, quod in vulg. edit. habetur; nam insolens esset usus hic nominis χελιδονία pro Hirundine ipsa vel Hirundinis adventu. [De hoc l. dictum s. v. Χελιδονίας.] De utroque chelidonio multa Dioscor. 2, 211, 212. Gaza Hirundinariam novo vocabulo Latino vocare maluit quam cum Plinio Græcum retinere. [Scriptor Cypriorum ap. Athen. 15, p. 683, E : Χελιδονίοισιν... ἄνθεσιν ἰσοδρομεῦσα (Ἶρις) χελιδόσιν· de quo l. Athen. p. 684, E : Ἐκ τούτων τῶν ἐπῶν δῆλον γίνεται ὅτι ἕτερόν ἐστι τὸ χελιδόνιον τῆς ἀνεμώνης· τινὲς γὰρ ταὐτὸ εἶναί φασι. Theocr. 13, 41 : Κυάνεόν τε χελιδόνιον· ubi schol.: Χ. φυτάριόν ἐστι πλατύφυλλον, μέλαν ὡσεὶ χελιδών, ὃ ἅμα τῷ φανῆναι τὴν χελιδόνα ἀνθεῖ. Nicand. Ther. 857 : Χελιδονίου πέταλα (ubi schol. idem fere quod schol. Theocr. annotavit), ut χελιδονίοιο πέτηλα Pancrates dixit ap. Athen. 15, p. 677, E. Pollian. Anth. Pal. 11, 130 : Ἐκ ποταμῶν χλωρὰ χελιδόνια. Georg. Pisid. Opif. 1291 : Πόαν ... ἣν οὐκ ἀκόμψως καὶ χελιδόνιον λέγειν· ubi metro aptior foret forma aliqua quadrisyllaba. Genitivus χελιδωνείας est ap. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 26, ubi χελιδονέας scribendum ex duobus codd.] Ab eod. Plin. aliquot in ll. mentio fit Chelidoniarum insularum, ut 5, 31 : Deinde contra Tauri promontorium pestiferæ navigantibus Chelidoniæ. Et 9, 59, de anthia pisce : Chelidonias insulas diximus Asiæ, scopulosi maris, ante promontorium sitas; ibi frequens hic piscis, et celeriter capitur. Et Athen. 7, [p. 298, A] ex Philostephano : Ὅτε αἱ πρύμναι τῶν ἰδίων νηῶν συνέβαλον καὶ συνεθραύσθησαν κατὰ χελιδονίας. Nisi forte χελιδονίας hic appellet quæ Stephano B. sunt χελιδονίαι πέτραι. Earumdem Strabo meminit 14, p. 285, 291, nec non 11, p. 227. Rursum Plin.

Chelidonii promontorii, et Steph. B. Χελιδονίου, ἔθνους Ἰλλυρικοῦ [recte nunc ex codd. Χελιδόνιοι· ἔθνος Ἰλλυρικόν] : ex Hecatæi Europa afferens, Σεσαρηθίων πρὸς βορέω οἰκέουσι Χελιδόνιοι. Vide et sequens derivatum [Χελιδονίας. Χελιδονίαι, ἀκρωτήριον καὶ νῆσοι δύο ap. Scylac. p. 39, ubi Müller. Geogr. vol. 1, p. 74 : « *Chelidonium promontorium* Plin. H. N. 5, 27, et Livio 34, 41, Χελιδονίη ἄκρα Quinto Sm. 3, 232. Χελιδονίαι πέτραι Lucian. Navig. c. 8. Insulæ Straboni 11, p. 466, sunt τρεῖς νῆσοι τραχεῖαι. Conf. ib. p. 520, et 14, p. 651, 663, 677, 682. Tres etiam ap. Dionys. Per. 506, 128. Χελιδονίαι σκόπελοι πέντε recte Ptolem. 5, 3, p. 326. Conf. etiam Agathem. 1, 4, Liv. 34, 41.» Demosth. p. 429, 1 : Ἐντὸς Χελιδονεῶν καὶ Κυανεῶν πλοίῳ μακρῷ μὴ πλεῖν. Ubi χελειδονειων sine accentu codex Paris. S, ceterorum plerique Χελιδονέων, nullus Χελιδονίων. Et scripturæ per ε (Χελιδονέας et Χελιδονέαις), quæ antiquior esse videtur, etiam in codd. Strabonis vestigia relicta sunt, ut Χελιδονέας libri omnes ap. Aristid. vol. 1, p. 153, 18. Contra ἐντὸς Χελιδονίων ap. Plut. V. Cimon. c. 12. G. D. Sed cum ε Suidas in Κίμων, Himer. Orat. 2, 29; Dem. Cydon. Epist. 24 ed. meæ. Boiss. De herba Oribas. t. 2, p. 447, 3, ubi Daremberg. vertit *l'éclaire*. Χελιδόνιον μέγα Dioscoridis Fraas. Syn. plantt. floræ class. p. 126 opinatur esse Chelidonium majus L., χ. τὸ μικρὸν p. 132 Ranunculum ficariam L. De hirundinibus herba illa cæcitati medentibus Georg. Pisid. Hexaem. 1321; de collyrio χ. Caylus. *Rec. d'ant.* t. 1, p. 227 et 230; t. 7, p. 261 sq. Hase. || Χελιδόνιον τεῖχος, murum ab hirundinibus constructum in Ægypto, commentus est Pseudo-Plut. De fluv. c. 16, 2, p. 1159, una cum teste ejus Thrasyllo in Ægyptiacis.]

[Χελιδόνιος, ὁ, Chelidonius, n. pr. ap. Lucian. De merc. cond. c. 16.]

[Χελιδονὶς, ίδος, ἡ, i. q. χελιδών. Antip. Sid. Anth. Pal. 6, 160 : Χελιδονίδων ἅμα φωνᾷ· 7, 210, ubi vocat. χελιδονί, in cod. χελιδόνι scriptus. Anon. in App. Anth. 210 : Ἡ λαλίη φαιδρή τε χ.]

Χελιδόνισμα, τὸ, Cantilena hæc quam canunt οἱ χελιδονίζοντες, ut κορώνισμα dicitur τὸ ὑπὸ τῶν κορωνιζόντων ᾀδόμενον. [Neque hoc nomen nec proximum χελιδονισμὸς usquam legi videtur.]

Χελιδονισμὸς, ὁ, ipsa Circuitio et collectio stipis.

[Χελιδονιστὴς, ὁ.] Nec non Χελιδονισταὶ, ejusmodi ἀγύρται, οἱ τῇ χελιδόνι ἀγείροντες, ut exp. Hesych. [Legitur ap. Athen. 8, p. 360.]

Χελῑδὼ, όος, ἡ, Hirundo. [Hujus formæ exx. nulla sunt præterquam de vocativo χελιδοῖ.] Unde vocativo casu ὦ χελιδοῖ, O hirundo. Eust. p. 601, 716. [Aristoph. Av. 1411 : Τανυσίπτερε ποικίλα χελιδοῖ, ex Simonide, qui κυανέα χ. dixerat, ut annotavit schol. Anacr. ap. Hephæst. p. 39 : Ἀδυμελὲς χαρίεσσα χελιδοῖ.]

Χελῑδὼν, όνος, ἡ [Vocativ. χελιδὸν Æolibus tribuunt Greg. Cor. p. 596, aliique gramm. ib. p. 661, 671. Legitur in fine versus ap. Mnasalc. Anth. Pal. 9, 70; contra τραυλὲ χελιδὼν ap. Philipp. Anth. Plan. 141.], Hirundo. [Apud Aristotelem H. A. et Ælian. N. A. locis pluribus. Λευκὴ χελιδὼν ap. Aristot. De color. p. 798 ed. Bekk., et Theophr. De sign. 3, 2. Χελιδὼν χελώνη κορώνη et alia de utroque sexu dici observat Sextus Emp. p. 248. Est veris nuntia. Aristoph. Pac. 801 : Ὅταν χ. ἠρινὰ φωνῇ κελαδῇ· Thesm. 1 : Ὦ Ζεῦ, χελιδὼν ἆρά ποτε φανήσεται ; ubi vid. schol. Proverb. μία χ. ἔαρ οὐ ποιεῖ ap. Aristot. Eth. 1, 7, et Teletem Stob. Flor. p. 524.] Hesiod. Op. [566] : Τὸν δὲ μέτ' ὀρθρογόη Πανδιονὶς ὦρτο χελιδών. Hom. Od. X, [240] : Χελιδόνι εἰκέλη ἄντην [et Φ, 411]. Anacreont. [33, 1] : Σὺ μὲν, φίλη χελιδὼν, Ἐτησίη μολοῦσα Θέρει πλέκεις καλιήν. Χειμῶνι δ' εἰς ἄφαντος Ἢ Νεῖλον ἢ ἐπὶ Μέμφιν. [Ubi cod. Vat. χελιδὼν cum o superscripto : sed χελιδὼν 12, 2. Herodot. 2, 22. Hesych. : Πεδοίκου χελιδόνος· συνοίκου. Αἰσχύλος Τροφοῖς (fragm. 52). Agam. 1050 : Χελιδόνος δίκην ἀγνῶτα φωνὴν βάρβαρον κεκτημένη· et simil. ap. Aristoph. Av. 1681.] Proverbialiter autem Aristoph. Ran. [93] dixit Χελιδόνων μουσεῖα, pro Garrulitatis officinæ; garrula enim hirundo est, unde et κωτιλὰς nominatur : schol. vero exp. βάρβαρα καὶ ἀσύνετα, addens, proverbialiter dici ἐπὶ τῶν βαρβάρων καὶ πολυλογων καὶ ἐπαχθῶν : quoniam tale est hirundinum genus, garrulum et garrulitate sua molestum, suisque στωμύλμασι aures obtundens. [Hesych. : Χελι, δόνων μουσεῖον· ὡς βάρβαρα καὶ ἀσύνετα ποιούντων τῶν τραγικῶν.] Ideoque sunt qui Pythagoram existiment jussisse χελιδόνα οἰκίᾳ μὴ δέχεσθαι, sc. διὰ τὸ λάλον καὶ πολύφωνον : aliis tamen alias ejus rei causas afferentibus, ut Plut. docet Symp. 8, 7. In propria signif. Eur. [ap. schol. Aristoph. Ran. 93] χελιδόνων μουσεῖον dicit Ubi hirundines garriunt : Πολὺς δ' ἀνεῖρπε κισσὸς, εὐφυὴς κλάδος, Χελιδόνων μουσεῖον. [Χελιδόνων Tragici verbis ex versu Aristophanis illatum esse, quum Euripides ἀηδόνων μουσεῖον scripsisset, intellexit Cobetus. Id παρῳδῶν Aristophanes χ. μουσεῖα dixerat.] At χελιδόνων φάρμακον ap. Hipponact. τὸ φίλτρον τὸ διαγινόμενον ἐπειδὰν χελιδόνα πρῶτόν τις ἴδοι. [‖ Theoph. Nonn. vol. 1, p. 156 : Ἐν τοῖς νεοσσοῖς τῶν χελιδόνων ἀνασχισθεῖσιν εὑρίσκονται λιθάρια δύο, ὧν τὸ μὲν κιρρόν ἐστι, τὸ δὲ λευκόν· quorum de usu medico in curandis epilepticis v. plura ib. cum annot. Bernardi.] || Χελιδόνες dicuntur etiam Barbari, quoniam sermo eorum intelligi nequit, ut nec hirundinum garritus. Hesych. enim annotat τοὺς βαρβάρους χελιδόσιν ἀπεικάζεσθαι διὰ τὴν ἀσύνθετον λαλιάν. Unde et χελιδονίζειν dicitur τὸ βαρβαρίζειν. [V. exx. quæ supra allata sunt. Aristoph. Ran. 681, de Cleophonte : Ἐφ' οὗ δὴ χείλεσιν ἀμφιλάλοις δεινὸν ἐπιβρέμεται Θρηϊκία χελιδὼν ἐπὶ βάρβαρον ἔζομένη πέταλον. Schol. Aristoph. Av. 1679 : Ἴων ἐν Ὀμφάλῃ τοὺς βαρβάρους χελιδόνας ἀρσενικῶς φησιν, ὡς Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ πρώτῳ τῆς καθόλου φησίν.] || Χελιδὼν est et Piscis nomen, similis polypo, ap. Athen. 7, [p. 324, F. Et 8, p. 356, F : Ἡ χ. ἡ τῷ πουλύπῳ ἐοικυῖα], nec non ap. Ælian. [N. A. 2, 50; 9, 52, ubi χ. ἡ πελαγία], et Aristot. [H. A. 4, 9 : Χελιδόνες αἱ θαλάττιαι], ap. quem Gaza vertit Hirundinem marinam. [V. Schneid. Hist. Liter. Piscium p. 114.] || Χελιδόνες dicuntur etiam αἱ χελιδόνειοι ἰσχάδες, Ficus Atticæ. Polluc. 6, c. 11 [§ 81] : Ἰσχάδες χελιδόνειοι αἱ Ἀττικαί· αἳ καὶ χελιδόνες καλοῦνται. || Χελιδὼν, Cavitas ungulæ equorum, [Lat. Rana,] τὸ κοῖλον τῆς ὁπλῆς τῶν ἵππων, Hesych., Suid. [Pollux 1, 188, 199.] In Hippiatria [p. 253] : Ἐχέτω δὲ παχὺν τὸν ὄνυχα καὶ κάτωθεν κοίλην τὴν ὁπλὴν, χελιδόνα μικρὰν ἔχουσαν. [Apsyrtus βάτραχον, Vegetius Ranulam dicit : conf. Niclas. ad Geopon. 16, 1, 9, p. 1104.] Itidem Xen. De re eq. ab initio fere : Αἱ μὲν γὰρ ὑψηλαὶ πόρρω ἀπὸ τοῦ δαπέδου ἔχουσι τὴν χελιδόνα καλουμένην. [4, 5 : Τὰς χελιδόνας τῶν ποδῶν.] Et rursum p. 549 [c. 6, 2] : Δύναιτο δ' ἂν καὶ τὴν χελιδόνα τοῦ ἵππου θεραπεύειν, ἀναπτύσσων τὴν ὁπλήν. At Cæl. Aur. χελιδόνας equorum vocat Impetigines; sic enim ille Chron. 1, 4 : Sunt autem equorum impetigines, squamulæ anteriorum crurum sub armorum partibus, in ipsis animalibus natæ : has Græci λειχῆνας vocant s. χελιδόνας : nos vero, ut supra dictum est, Impetigines vel Hirundines. In hominis etiam brachio χελιδὼν dicitur, Cavitas nimirum in brachii flexu circa cubitum, Hesychio τὸ κοῖλον τὸ ἄνωθεν τοῦ ἀγκῶνος τὸ κατὰ τὰς καμπάς. Itidemque Suidæ, qui in canibus etiam χελιδόνα id vocari a quibusdam dicit, quod χελιδὼν in equo nominatur; id autem est τὸ κοῖλον τῶν ἵππων τῆς ὁπλῆς. Eod. Suida teste χελιδὼν appellatur etiam τῶν γυναικῶν τὸ μόριον, Pudendum muliebre : item Peloponnesiacum quoddam ex argento numisma, forsan quod hirundinis figuram haberet impressam. Sed et ἡ ναῦς ἡ τοὺς εἰς Μασσαλίαν διακομίσασα nuncupata χελιδόνος nomine fuit, Eodem auctore : forsan quod ejus παράσημον et insigne esset hirundo : ut aries et taurus dicta fuit arietis ac tauri capite insignita prora. Est vero et χρησμολόγου τινὸς τῶν πάλαι nomen, teste Eodem, qui et τὸν Κλεοπάτρας κίναιδον ita vocatum fuisse tradit. || Est et Brachialis ornamenti nomen. Pollux 5, c. 16 [§ 99], mundi muliebris quædam recensens nomina : Περὶ τοὺς καρποὺς δὲ περικάρπια, καὶ ἐχίνους, καὶ ἀμφιδέας, ὄφεις, ψέλλια, χελιδόνας, καὶ βουβάλια· ὧν ἔνια, inquit, καὶ τοῖς περὶ τοὺς βραχίονας ἐπονομάζουσι καὶ τοῖς περὶ τοὺς πόδας. [Recte nunc χλιδῶνας legitur, nisi quod χλίδωνας scribendum erat. V. Χλίδων.] In qua signif. legimus Eccl. 21, [23] : Χελιδὼν ἐπὶ βραχίονι δεξιῷ. Ubi generaliter quidam interpr. Brachiale, quidam Armilla. [Hoc

quoque vitiose pro χλίδων. G. D. Χελιδόνας pisces Daremberg. Oribas. t. 1, p. 130, 2 vertit, *les poissons volants*. Bussemaker. Schol. Oppian. p. 659 conjicit esse Triglam volitantem L., avem ib. p. 655 Hirundinem rusticam, ripariam et inprimis urbicam L. Hase.]

[Χελιδών, όνος, ὁ, Chelidon. Herodian. Περὶ μ.. λέξ. p. 9, 6 : Τὰ δὲ ἄλλα (τὰ εἰς δων λήγοντα) τρέπει τὸ ω εἰς ο, οἷον χελιδών χελιδόνος, εἴτε τὸ ὄρνεον εἴτε ὁ περὶ τελετῶν γράψας. Ex Suida s. h. v. memoravit HSt. supra. Proverbium ab eo derivatum Πύθου Χελιδόνος ex Mnasea Patarensi annotarunt Photius ac Suidas. || Χελιδών, ἡ, n. pr. muliebre in Anth. Pal. App. 337 : Τὴν Διὸς ἀμφίπολον ... Χελιδόνα. (Conf. C. I. vol. 3, p. 935, n. 6300. Hase.) || Amica Verris in Sicilia, ap. Cicer. Verr. 1, 40, ubi v. schol. Vat. p. 376 ed. Orell.]

Χελίζω, No, Navigo, VV. LL. [Vox nihili.]

[Χέλις, ὁ, Chelis, n. pr. pictoris in vasculo ap. R. Rochett. *Lettre à M. Schorn*, p. 4. G. D. Conf. Panofk. *Abh. der Kön. Ak. der Wissensch. zu Berlin* a. 1848, part. philol. p. 157. Hase.]

[Χελίσκος. V. Χελύσκιον.]

Χελιχελώνη, ἡ, dicta fuit olim, ut Pollux tradit l. 9, [125,] quædam παρθένων παιδιὰ, παρόμοιόν τι ἔχουσα τῇ χύτρᾳ : in eo enim ludo quædam sedet, et vocatur χελώνη : aliæ autem virgines eam circumcurrentes interrogant, Χελιχελώνη τί ποιεῖς ἐν τῷ μέσῳ ; Quibus illa respondet, Ἔρια μαρύομαι καὶ κρόκην Μιλησίαν. Rursum illæ, Ὁ δ' ἔκγονός σου τί ποιῶν ἀπώλετο ; hæc autem, Λευκᾶν ἀφ' ἵππων ἐς θάλασσαν ἅλατο. Eadem Eust. habet p. 1914, ubi divisim scriptum Χέλει χελώνη : atque adeo id χέλει esse ait προστακτικὸν eo in l., παρηχούμενον τῇ χελώνῃ. Ibi vero et ipse dicit, Καθημένης τινὸς ἐν μέσῳ, ἣν χελώνην ἐκάλουν, περιτρέχουσαι παρθένοι ἐπυνθάνοντο καὶ ἀντήκουον ὀι' ἀμοιβαίων ἰάμβων οὕτω, Χέλει χελώνῃ, τί ποιεῖς, κτλ.

[Χελλαρίας, ὁ, piscis marinus ap. Athen. 3, p. 118, C, ex Dorione, ubi χελλαρίης : Τὸν χελλαρίην· καὶ γὰρ καὶ τοῦτον ἕνα ὄντα ἰχθὺν πολλῶν ὀνομασιῶν τετυχηκέναι· καλεῖσθαι γὰρ καὶ βάκχον καὶ ὀνίσκον καὶ χελλαρίην. Conf. Γαλλαρίας et Καλλαρίας et Lobeck. Pathol. Prol. p. 258.]

[Χέλλιοι. V. Χίλιοι.]

[Χελλύσσω. Χελλύσσομαι. V. Χελύσσομαι.]

[Χέλλων, ωνος, ὁ, Chello, n. pr. Callim. ap. Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 12, 6, et Chœrob. In Theodos. p. 134, 21 : Δημεχθέα Χέλλωνα. Male Χέλων ap. Chœrob. l. c. p. 79, 28.]

[Χελλών. Χελμών. V. Χελών.]

[Χελούω. HSt. post ea quæ s. v. Χέλυσμα legentur :] Apud eundem legitur Hesych. et Χελούειν, βήσσειν, i. e. Tussire : cum fut. χελούσειν. [Apud Hesych. καὶ χελούσειν ὁμοίως. « Laconicum vel Bœoticum est pro χελύειν a χέλυς. » Lobeck. Rhemat. p. 206.] Nec non Χελοῦς, μουσικὸν ὄργανον. Item Χελεὺς [codex χελεῦ], χελώνη [et χελεὺς], κιθάρα. Fuerit igitur χελούειν i. q. χελύσσεσθαι, Tussire et screare : χελοῦς autem et χελεὺς, i. q. χέλυς, Testudo : accipiendo eo nomine non solum Animal, sed etiam Musicum instrumentum, a similitudine animalis sic denominatum, quod citharam et lyram alias appellant. Et χελοῦς habuerit o superfluum et ascititium [Χελοῦς, nisi vitiose scriptum pro χέλυος decepit Hesychium, saltem χέλους scribendum erit, Bœotice pro χέλυς, ut χελούειν pro χελύειν. G. Dind.], itidemque χελεὺς suum ε, mutato accentu in utroque ; itidemque χελούειν suum ο habuerit ex abundanti. Nam et Χελύω reperitur ap. Eust., sc. p. 574, ubi dicit primum Mercurium Apollini σκευωρίαν μουσικὴν ἐξ ὀστράκου χελώνης μηχανήσασθαι, εἰς λύσιν μήνιδος τῆς ἐπὶ κλοπῇ βοῶν ἐκείνου : ideoque χέλυν et λύραν eandem esse : ac λύραν quidem dici quasi λύτραν, χέλυν autem veluti a χελώνη : ex quo χελώνη fieri verbum χελύω, ex eo vero postea χέλυς : non tamen declarat quid hoc verbo significetur.

[Χελυδόρεα, τὰ, Chelydorea, mons Arcadiæ. Pausan. 8, 17, 5 : Ἔχεται δὲ ἄλλο ὄρος Κυλλήνης Χελυδόρεα, ἔνθα εὑρὼν χελώνην Ἑρμῆς ἐκδεῖραι τὸ θηρίον, καὶ ἀπ' αὐτῆς λέγεται ποιήσασθαι λύραν. Et mox : Τοῦ ὄρους τῶν Χελυδορέων.]

Χέλυδρος, ὁ, Testudo marina s. aquatica ; nam testudinum quædam terrestres sunt, quædam marinæ ; quædam in dulci aqua vivunt. Geminusque similiter victus in aquis terraque testudinum est, ut et aliorum quorundam animantium, Plinio teste. Itaque χέλυδρος idem est ac si diceres χέλυς ἔνυδρος, Aquatica testudo, Testudo in aquis degens : ad differentiam τῆς χερσινῆς, Terrestris. [Schol. Lycophr. 340.] || Alioqui χέλυδρος est et Venenati serpentis nomen, qui δρύϊνος etiam s. δρυΐνας nominatur, quoniam aquis relictis, in cava quercu aut fago latibulum habet. Sed et ὕδρος nominatur ac χέρσυδρος, quoniam et in aquis et in terra degit, veluti ἀμφίβιον. Testis est Nicander, cujus hæc ex Ther. verba ascribere libuit, 411 : Κῆρα δέ τοι δρυΐναο πιφάσκεο· τὸν δὲ χέλυδρον Ἐξέτεροι καλέουσιν· ὅδ' ἐν δρυσὶν οἰκία τεύξας, Ἢ ὄγε που φηγοῖσιν, ὀρεσκεύει περὶ βήσσας. Ὕδρον μιν καλέουσι, μετεξέτεροι δὲ χέλυδρον. Ὅστε βρύα προλιπὼν καὶ ἕλος καὶ ὁμήθεα λίμνην Ἀγρώσσων λειμῶσι μολουρίδας ἢ βατραχῖδας, Σπέρχεται ἐκ μύωπος ἀήθεα δέγμενος ὁρμήν· Ἔνθα κατὰ πρέμνον κοίλης ἀπεδύσατο φηγοῦ Ὀξὺς ἁλείς· κοῖτον δὲ βαθεῖ ἐνεδείματο θάμνῳ. Latini et ipsi Chelydrum vocant. Virg. Georg. 3, [415] : Disce et odoratam stabulis accendere cedrum, Galbaneoque agitare gravi nidore chelydros. Ubi Serv. : Chelydri dicti sunt quasi Chersydri, quia in aquis et in terris morantur ; nam χέρσον dicimus Terram, ὕδωρ autem, Aquam. Lucanus tamen apertum inter Chersydros facit discrimen. Sic enim ille l. 9, [711] : Natus et ambiguæ coleret qui syrtidos arva Chersydros, tractique via fumante chelydri. Nota igitur obiter in his ll. tam Latinorum poetarum quam Nicandri, nomen Χέρσυδρος et Ὕδρος : item Δρύϊνος, sive Δρυΐνας.

[Χελύκλονος, ὁ, ἡ, A testudine resonans. Orph. Arg. 381 : Φόρμιγγα χ.]

[Χέλυμνα, ἡ. Babrius 113, 5 : Πόσον, χέλυμνα, μισθὸν αἰετῷ δώσεις ; ubi Meinek. χέλυννα conjecit, quod non magis testatum. Scribendum aut χελύνη, aut, ut v. 1, χελώνη. G. Dind.]

[Χελυνάζω.] Apud Hesych. legitur Χελυνάζειν, exponiturque χλευάζειν, Irridere : forsan a χελύνη significante Labrum : ut sit Distortis aut Magno hiatu diductis labris illudere : quod et ἐγχάσκειν, et κατεγχαίνειν s. ἐγχαίνειν, dicitur.

Χελύνη, ἡ, i. q. χέλυς, i. e. Testudo, ut Hesych. quoque testatur, annotans a quibusdam exponi χελώνην, κιθάραν : esse et ὄργανον πολεμιστήριον, Instrumentum bellicum : de quo in Χελώνη plura dicentur. Itidemque in Lex. meo vet. dicitur significari hoc vocabulo ἡ χελώνη, item ἡ κιθάρα τοῦ Αἰόλου. [Χελύνη pro χελώνη dictum memorat Etym. M. p. 87, 33, ubi verba ὡς παρὰ Σαπφοῖ addenda sunt ex Orione p. 28, 16. In Etym. Sorb. ap. Bast. ad Gregor. p. 586, χελύνη ἡ χελώνη κατὰ γλῶσσαν. Explicatius Etym. M. p. 808, 22 : Χελύνη, τὸ περὶ τὸ χεῖλος μέρος τοῦ προσώπου· ὅπερ ἐπώνυμον τῆς ὑπερῴας χελύνης κατάκομον· ὃν δὴ καὶ μύσταξ προσηγόρευσαν οἱ Ῥωμαῖοι· καὶ χελύνιον· καὶ χελυνίδης ὁ τὴν χελύνην μεγάλην ἔχων. Λέγεται δὲ καὶ ἡ χελώνη· δηλοῖ καὶ τὴν κιθάραν παρ' Αἰολεῦσι. Unde corrigendum τοῦ Αἰόλου, quod e suo Lexico affert HSt., comparandumque χέλυς hac signif. dictum.] || Rursum Hesychio χελῦναι sunt χηλαὶ, afferenti itidem χελυνέων pro χηλῶν : est autem χηλὴ Ungula bifurca s. bisulca, aut Forfex, qualis est cancri. || Alioqui χελύνη significat etiam Labrum, Labium, i. q. χεῖλος [Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 72, 11 : Χελύνη· τὰ περὶ τὰ χείλη μέρη τοῦ προσώπου. Οἱ δ' ἀμαθεῖς χελύνιον] : unde et derivatum putatur, ut in Lex. meo vet. scriptum est, ubi etiam τῆς ὑπερῴας χελύνης κατάκομον, Pili superioris labri : Romanis μύσταξ, Mystax. [Pollux 2, 89 : Ὅμηρος μὲν ἕρκος ὀδόντων τὰ χείλη καλεῖ, οἱ δὲ παλαιοὶ κωμικοὶ χελύνας.] Usus est hoc vocab. et Aristoph. Vesp. [1081], ubi vesparum chorum sic loquentem introducit : Εὐθέως γὰρ ἐκδραμόντες ξὺν δορὶ, ξὺν ἀσπίδι [σὺν δόρει σὺν ἀσπίδι], Ἐμαχόμεσθ' αὐτοῖσι, θυμὸν ὀξίνην πεπωκότες, Στὰς ἀνὴρ παρ' ἄνδρ', ὑπ' ὀργῆς τὴν χελύνην ἐσθίων· nam ibi schol. χελύνην exp. τὰ χείλη : quoniam sc. οἱ ὀργιζόμενοι ἐνδάκνουσι τὰ χείλη, Mordent labra : quod Hom. ὀδὰξ ἐν χείλεσι φῦναι dicit, in dolore etiam. Præcedentis autem ὑπερῴα χελύνη, Superius labrum, hoc exem-

plum est ap Suid. [ex Theophyl. Sim. Hist. 2, 6]: Εἰς τὴν ὑπερῴαν χελύνην ὀϊστὸς Μηδικὸς ἐνερρίζωτο· quem tamen l. ipse affert, ut probet χελύνην dici τὸ ἄνω χεῖλος: quod verum non est, quum distinctionis causa ibi addatur ὑπερῴαν. [Maxilla ap. Ælian. N. A. 16, 12: Χελύνην πηχῶν πεντεκαίδεκα ἔχει (τὸ κῆτος). || Pars victimarum. V. Χελύνιον.]

[Χελυνίδης. V. Χελυνοίδης.]

[Χελύνιον, τό. HSt. s. v. Χελύνη:] Derivatum inde et Χελύνιον, diminutivi formam habens: quod Hesych. exp. χελώνιον, Tegumentum testudinis: nec non Convexa dorsi pars, in modum testudinei tegminis. Aliis Armus, Gibbosa pars quæ in scapulis prominet: ut Joseph. [A. J. 4, 4]: Εἶναι δὲ καὶ τοῖς κατ οἶκον θύουσιν εὐωχίας ἕνεκα τῆς αὐτῶν, ἀλλὰ μὴ θρησκείας, ἀνάγκην, κομίζειν τοῖς ἱερεῦσιν ἔνυστρόν τε καὶ χελύνιον καὶ τὸν δεξιὸν βραχίονα θύματος, ubi tamen Interpres vertit Pecoris pectus. Hesych. χελύνην quoque dicit esse μέρος τι τῶν ἱερείων, Victimarum partem quandam. [Hipparch. Ad Phæn. Arati p. 243, E, de ceto sidere, ἐν τῷ βορείῳ χελυνίῳ, In boreali convexo tergi. Hase. || Labrum. LXX Deut. 34, 7: Οὐδὲ ἐφθάρησαν τὰ χελύνια αὐτοῦ· ubi alii libri χελώνια. V. Χελύνη. «Vita Athanasii ex Metaphrasta vol. 2, p. 553, D: Τὸ χελύνιον μαστροπορνείᾳ (fort. μαστροπείᾳ) ἀνατείνασα.» Kall. Eustrat. De op. animarum post mortem p. 550, 10. De maxillis aspidis serpentis Pallad. Hist. Laus. p. 928, B; de labris equorum Hippiatr. p. 67, 2; 222, 32; 257, 7; 119, 18, τὰ χελύνια πεπέδηνται. Hase. Male χελύνειον ap. Hippocr. Epist. p. 1289: Γένειόν τε ἀκροτελὲς καὶ χ. γόμφοις συνηρμοσμένον.]

Χελυνοίδης, δ, Qui turgidis s. tumidis est labris, Turgida et crassa habens labra, Labrosus, Labeo: ὁ μεγάλα χείλη ἔχων, Eustath. p. 1684, derivans et ipse a χελύνη significante τὸ χεῖλος: afferensque ibid. similia compp., πεοίδης, et ὠμοίδης et ἰσχιοίδης, et γαστροοίδης. [Phrynichus in Bekk. Anecd. p. 72, 26: Χελυνοίδης· ὁ τὴν χελύνην μεγάλην ἔχων. Ὅμοιον τὸ πεοίδης, οἷον ὁ μέγα καὶ ἀπρεπὲς αἰδοῖον ἔχων.] In Lex. meo vet. [et Etym. M. p. 808, 24] sine diphthongo legitur Χελυνίδης, ὁ τὴν χελύνην μεγάλην ἔχων, Magnum et crassum habens labrum. Et fortassis ea scriptura melior est, ut non compositum esse existimandum sit, sed tantum simpliciter derivatum. [Fallitur: Χελυνίδης librarii error est.]

[Χέλυον. V. Χέλειον.]

[Χελυοξόος, δ, Testudinem sculpens. De Mercurio lyram ex testudine fabricante Alexander Ephes. ap. Theon. Smyrn. p. 182 ed. Martin. (in Meinekii Anal. Alex. p. 372): Χελυοξόου Ἑρμείαο. Nam sic pro χελυσσόου correctum est ex cod. Ven. 203, collato Hom. H. in Merc. 41: Γλυφάνῳ πολιοῖο σιδήρου αἰῶν' ἐξετόρησεν ὀρεσκῴοιο χελώνης.]

Χέλυς, υος [Χέλυς altera syllaba producta in arsi dactylica ap. Hom. H. in Merc. 33: Αἰόλον ὄστρακον ἐσσὶ, χέλυς ὄρεσι ζώουσα· 153: Κεῖτο χέλυν ἐρατὴν ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς ἐέργων. Correpta alii poetæ usi sunt, quorum locos infra vide, quemadmodum etiam aliorum nominum in υς mensura variat], ἡ, Testudo. Empedocles ap. Plutarch. Symp. 1, 2 et in lib. quem scripsit De facie quæ apparet in orbe lunari [p. 927, F], docens Deum creatorem non ubique τὸ πῦρ superiore posuisse loco, et terram inferiore, sed ita ut corporum usus exigebant, Τοῦτο μὲν (sc. φαίνεται s. δῆλόν ἐστιν) ἐν κόγχαισι θαλασσονόμοις βαρυνώτοις, Καὶ μὴν κηρύκων τε λιθορρίνων χελύων τε, Ἔνθ' ὄψει χθόνα χρωτὸς ὑπέρτατα ναιετάουσαν, Apparet hoc ex conchis marinis, buccinarum nimirum et lapidea cute tectarum testudinum; in iis enim videbis terram super corpore habitare. Terram autem appellat ejusmodi lapideum vel osseum tectum, quoniam terrenæ naturæ est. || Χέλυς a similitudine cum animali illo dicitur etiam Instrumentum quoddam musicum, Latinis itidem Chelys, Testudo, Lyra, Cithara [Annotavit Pollux 4, 59. Chœrob. In Theodos. p. 357: Χέλυς χέλυος· σημαίνει δὲ τὴν κιθάραν. «Ἑπτάφων» (sic Lobeck. Aglaoph. p. 1039 pro πάφωνε) οὐρεία χέλυς», Μένανδρος ἐν Λευκαδίᾳ. Allata verba non Menandri nec, quod Lobeckius conjecerat, poetæ lyrici esse, sed Eurip. Alc. 446 (καθ' ἑπτάτονόν τ' ὀρείαν χέλυν) conjicit Meinekius, ubi codices οὐρείαν habent violato metro. Pergit Chœr.: Χέλυς δὲ λέγεται ἡ κιθάρα, ἐπειδὴ ἀπὸ χελώνης κατεσκευάσθη ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ. «Οὐρεία» δὲ εἶπεν, ἐπειδὴ ἀπὸ χελώνης χερσαίας ἐποίησεν αὐτὴν ὁ Ἑρμῆς, οἷον εἰπεῖν ἐν τοῖς ὄρεσιν εὑρισκομένης. Quocum conf. Philostr. locum infra afferendum]: ut Hesychio χέλυς quoque est non solum χελώνη, verum etiam λύρα: itidemque Suidæ non tantum χελώνη ἡ ὀστρακόνωτος, verum etiam κιθάρα. Ovid.: Pulsatur manibus Phœbea chelys. Seneca [Troad. 321]: Levi canoram verberans plectro chelyn. Stat. [Silv. 1, 5, 11, et 4, 4, 33] Intendere ac laxare chelyn. [Locos Hom. H. in Merc. 33, 153, v. supra, et 242: Χέλυν δ' ὑπὸ μασχάλῃ εἶχεν. Æsch. fragm. 320 (ap. Athen. 14, p. 632, C): Παραπαίων χέλυν.] Eur. [Alc. 446] ἑπτάτονον ὀρείαν χέλυν dicit, Chelyn montanam septem intentam chordis. [Herc. F. 683: Χέλυος ἑπτατόνου. Phanocl. ap. Stob. Flor. 64, 14: Τὴν κεφαλὴν ... εἰς ἄλα Θρηϊκίην ῥῖψαν δμοῦ χέλυϊ.] Utitur et Callim. hoc vocabulo, Hymno in Jovem [Immo in Apoll. 16: Ἐπεὶ χέλυς οὐκέτ' ἀεργός· ubi schol. ἡ κιθάρα. Antiphan. Anth. Pal. 9, 409: Εἴ τινα μὴ τέρπει λωτοῦ χέλυς. Recte Brunckius λωτὸς (tibia), χέλυς, ἢ γλυκὺς ἦχος ψαλμῶν. Anon. Anth. Pal. App. 176: Εἰμὶ δ' ἐγὼ πάντων χέλυς ἄφθιτος.] Est vero et Sidus cœleste hoc nomine, quod itidem λύρα s. κιθάρα dicitur, et Lat. Chelys, Lyra, Fidicula, s. Fides. Aratus 269: Καὶ χέλυς ἦτ' ὀλίγη· τὴν δ' ἄρ' ἔτι καὶ παρὰ λίκνῳ Ἑρμείας ἐτόρησε, λύρην δέ μιν εἶπε λέγεσθαι. Quæ verba Cic. sic vertit: Inde fides leviter posita et convexa videtur, Mercurius parvus manibus quam dicitur olim Infirmis fabricatus, in alta sede locasse. Festus Avienus hoc modo: Est chelys illa dehinc tenero qua lusit in ævo Mercurius, curva religans testudine chordas: Ut Parnasseo munus memorabile Phœbo Formaret nervis opifex deus. Plin. Fidiculam appellat, Vitruv. et Germanicus Lyram. Verum de nominis ratione alii aliter sentiunt. Nam schol. Arati χέλυν ex eo nominatam innuit, quod χελώνην ὁ Ἑρμῆς ἐκδείρας, αὐτὴν κατεσκεύασε. [Sic etiam Etym. M. p. 808, 17, addito, ἢ παρὰ τὸ χέω τὸ λέγω. Philostr. p. 777: Τῆς λύρας τὸ σόφισμα πρῶτος Ἑρμῆς πήξασθαι λέγεται κεράτων δυοῖν, κατὰ ζυγοῦ καὶ χέλυος. Bion. 5, 8: Ὡς χέλυν Ἑρμάων (εὗρεν).] Quidam vero ex eo quod Mercurius eam condiderit ex testudinis similitudine, de Apollinis boum cornibus. Atque illa opinio videtur probabilior, a similitudine sc. id nominis invenisse, quum Plin. quoque testudinis et lyræ similitudinem agnoscat. Is enim de testudinibus loquens, 9, 10, [12] ait, Troglodytæ cornigeras habent, ut in lyra, annexis cornibus latis, sed mobilibus, quorum remigio in natando se adjuvant. Dicitur igitur, regrediente quodam tempore Nilo ad suos meatus, inter cetera relicta etiam testudo fuisse; eamque, quum putrefacta fuisset, et nervi ejus extenti intra corium remansissent, percussa a Mercurio sonitum dedisse: in ejusque similitudinem Mercurius lyram fecisse. Quam idem septem intentam chordis, ex Atlantidum planetarumve numero, Apollini donasse fertur: hic vero Orpheo: qui duabus auctam ex musarum numero chordis Musæo dedisse creditur: cujus postea rogatu in astrorum censum suscepta dicitur. Habet tamen et altera opinio non vulgares confirmatores, ac inter alios Nicandrum, ut supra in Χέλυον [Χέλειον] docui. [Chelyon testudinum Plin. l. c. 6, 29, 34.] || Hesychio est etiam μηχάνημα, de quo in Χελώνη infra. || Pectus quoque significat, ut in Χελύσσομαι videbimus. [Hippocr. p. 915, H: Αὐτὸς δὲ ὁ πνευμὼν συνεξαναπληροῖ τὴν χέλυν τετραμμένος εἰς τὰ ἀριστερά. Eurip. El. 837: Οὐκ ... οἴσει τις ἡμῖν κοπίδ'; ἀπορρήξω χέλυν.]

[Χελύσκιον, τό. HSt. s. v. Χελύσσομαι]: Ex eodem Hippocr. affertur Χελύσκιον pro Sicca tussicula, in qua nihil expuitur screatu. [Galen. Lex. Hipp. p. 596: Χελύσκιον (sic codex: vulgo χελίσκιον) ξηρόν· ὑποκοριστικῶς εἴρηται τὸ χελίσκιον (corr. χελύσκιον) τὸ βραχὺ βηχίον. Ξηρὸν δέ ἐστιν ὅταν μηδὲν ὑγρότητος ἀναχρεμπτομένη, εἰς τὸ στόμα περιγίνηται.] At Χέλισκον apud Eundem Erotianus [p. 394] exp. τρυβλίον. [Nomen suspe-

ctum vitioso quoque accentu, qui χελίσκον esse debebat.]

[Χέλυσμα, τό. HSt. s. v. Χελύσκιον :] Ambiguum porro est an et Χέλυσμα, quod verbalis formam habet, inde derivatum sit, præsertim quum alienam prorsus a superioribus habeat signif.; vocatur enim χέλυσμα, ut Pollux tradit, 1, c. 9 [§ 86] τὸ ὑπὸ τὴν τρόπιν τελευταῖον προσηλούμενον, τοῦ μὴ τρίβεσθαι τὴν τρόπιν, Assamentum quod postremum clavis substernitur, affigiturque carinæ, ne atteratur frangaturve, quum navis subducitur. In qua signif. Theophr. utitur hoc vocab. H. Pl. 5, 8 [7, 2 et 3], dicens ἐκ τῆς ὀξύης τὸ χέλυσμα fieri. Qui ibid. dixerat, Τὴν δὲ τρόπιν, τριήρεσι μὲν δρυΐνην, ἵνα ἀντέχῃ πρὸς τὰς νεωλκίας· ταῖς δὲ ὁλκάσι, πευκίνην· ὑποτιθέασι δ' ἔτι καὶ δρυϊνὸν [δρυΐνην], ἐπὰν νεωλκῶσι. Ubi etiam nota χέλυσμα innui his verbis, τὸ ὑποτιθέμενον τῇ νηὶ ὅταν νεωλκῆται. Forsan autem a figura τῆς χέλυος dictum hoc χέλυσμα, quod supinæ testudinis figuram aliquam gereret; cavum enim fuisse non est dubium. Hesych. quoque esse dicit τὸ προσηλούμενον τῇ τρόπει ξύλον, ἕνεκα τοῦ μὴ πονεῖν τὰ ξύλα ἐν τῷ καθέλκεσθαι τὰ πλοῖα.

[Χελυσσόος vitiose pro χελυοξόος, quod v.]

Χελύσσομαι, sive Χελύττομαι, a χέλυς significante τὸ στῆθος, sonat Expectoro, i. e. Ex pectore ejicio, vel Extussio, Eructo. Nicand. metri causa geminato λ dicit Χελλύσσομαι, Al. 81 : Ξηρὰ δ' ἐπιλλίζων ὁλοῇ χελλύσσεται ἄτῃ. Ubi schol. ξηρὰ δὲ, inquit, βήσσων διὰ χέλυος, τουτέστι τοῦ στήθους, τὴν ἀναφορὰν τῶν ἐρυγμάτων ποιεῖται ἄπαυστον. Hesych. quoque χελύσσεται affert pro βήσσει. [Composito Ἀναχελύσσομαι usus est Hippocr., quod v. Activum posuit Psellus ap. Pierson. ad Mœr. p. 102 : Χελύσσειν δὲ τὸ βήσσειν, ut Pierson. correxit pro χελύσειν δὲ τὸ δήσειν. Χελύττω ap. Clem. Al. loco s. v. Χελῦτις citando.] || Etym. et Lex. meum vetus χελύσσουσα ex Lycophr. afferunt pro διαπλέουσα, νηχομένη, Navi permeans, natans. [Lycophr. 727 : Λίγεια δ' εἰς Τέρειναν ἐκναυσθλώσεται κλύδωνα χελλύσσουσα, ubi libri inter duplex et simplex λ et σ variant, simplex λ inepte defendente Tzetza. Etym. M. p. 808, 29 : Χελύσσουσα, διαπλέουσα, νηχομένη· καὶ γὰρ οἱ νηχόμενοι τοῖς χείλεσι τὸ ὕδωρ παραλείχουσι· κατὰ πλεονασμὸν δὲ τοῦ δ (corr. τοῦ λ cum Piersono). Schol. Lycophr. : Τὸν κλύδωνα νηχομένη, βυσσοῦσα (corr. βήσσουσα) καὶ τοῖς χείλεσιν ὠθοῦσα τὸ ὕδωρ.]

[Χελῦτις, ιδος, ἡ. Clem. Al. Protr. p. 33 : Χελύτιδα Ἄρτεμιν Σπαρτιᾶται σέβουσιν, ἐπεὶ τὸ βήττειν χελύττειν καλοῦσιν.]

[Χελύω. V. Χελούω.]

[Χέλωμα. V. Χήλωμα.]

[Χελὼν, ῶνος, ὁ. HSt. s. v. Χελώνη :] Verum et Χελὼν pro χελώνη reperitur. Hesych. enim τὴν θαλασσίαν χελώνην dici a quibusdam χελῶνα auctor est. [Hesychii gl. est Χελῶνος (χελῶνα Musurus contra seriem)· τὴν θαλασσίαν χελώνην οὕτω λέγουσί τινες, ὡς τὴν ἀράχνην ἀραχθίην. « Pro χελῶνος scribendum est χελωνὸν vel χελωνὸς, quo nomine chelydrus sive testudo marina significatur terrestri multo major, pro ultimo ἄραχνον. Nec fortuitum esse arbitror quod Æschylus insidiatorem ἄραχνον vocavit, insidiatricem ἀράχνην. » Lobeck. Pathol. Proleg. p. 31. Apud Hesych. etiam Χελμών· ἰχθὺς ποιὸς, ubi recte Soping. Χελλών.] Athenæo autem 7, [p. 306, E, et 307, A, ubi nunc recte χελλῶνες pro χελῶνες restitutum e cod. Ven.] χελὼν est Mugilis quædam species : itidemque Aristot. 5, [11] H. A. et alibi [6, 17; 8, 2, p. 591, 23] : quamvis apud eum aliquoties legatur Χάλλωνες pro χελῶνες : seu Χείλωνες, ut quidam scribendum ajunt, qui interpr. Labeones. [Quæ vitia nunc ex libris correcta sunt. Χέλλωνα libri nonnulli 6, 17. Seqq. ex Indice.] Κόλων, ωνος, ὁ, Piscis ex genere τῶν κεστρέων, Mugilum, s. τῶν λευκίσκων, ap. Athen. 8, [p. 356, B], ubi et κολῶνες, properispœmenos : aliquanto ante χελῶνες pro eodem [quod alteri quoque loco restituit Casaub. recte, nisi quod χελλῶνες scribere debebat, reliquit vero quod sequebatur τελευταῖος ὁ κόλων, χέλιον scriptum in apographo Flor., i. e. χελλών] : ap. Aristot. modo χάλλωνες, modo χείλωνες : quam postremam scripturam sunt qui ceteris præferant, eosque pisces Latine reddant Labeones. [Porro HSt. s. v. Χείλων :] Χείλων, Labeo. Dicitur esse etiam obscœnum nomen in Epigramm. et in fine Orationis Cic. in Sallust. Apud Cic. tamen eo in loco quidam scribunt Cyllo. Sic enim ibi : Quicquid impudicorum, cyllonum, parricidarum, sacrilegorum, debitorum fuit in urbe. Apud Hesych. et Χειλῶνες, τῶν ἀλεκτρυόνων τινές. [Hoc voc. Mœridi p. 209 pro κάλλωνας parum probabiliter inferre voluit Pierson. p. 210.]

[Χελωνάριον, τὸ, Testudo parva. Arrian. Peripl. p. 7, 16 ed. Oxon. || I. q. κωλυμάτιον ap. Heron. in Math. vett. p. 128 : Ἐκ τῶν ἄκρων τῆς διώστρας τῶν πρὸς τῷ χ. ὅπλα ἐξάψαντες. Conf. Χελώνιον. Schneid. Id. Hero ib. p. 130, 4, et 171, 20. Hase.]

[Χελωνάτας, ὁ, Chelonatas, promontorium Elidis. Strabo 8, p. 335 : Ἀπὸ τοῦ Χελωνάτα· et 338, 342; 10, p. 456. Χελωνῖτις ἄκρα et Χελωνίτης κόλπος ap. Ptolem. 3, 14, p. 237, 1.]

[Χελώνειον. V. Χελώνιον.]

Χελώνη, ἡ, i. q. χέλυς et χελύνη, Testudo [Sext. Emp. p. 248 : Χελώνη, κορώνη ... καὶ ἐπὶ τοῦ ἄρρενος τὴν φύσιν θηλυκῶς. Nomen ab verbo κέλλειν derivatum esse credidit schol. Hom. Il. Τ, 411], ἡ ὀστρακόνωτος, Testaceum habens dorsum : quæ duorum est generum; altera enim, θαλαττία χελώνη, Testudo marina; altera, χερσαία, Terrestris : quarum illam ἔνυδρον quidam nuncupant, Aquaticam : hanc vero, ὀρεινὴν, Montanam, quoniam in montibus degat. [Testudinem θαλασσίαν Bussemaker. Schol. Oppian. p. 656 opinatur esse Τ. Coananeam, ὀρείαν ib. Τ. Græcam L. Hase.] Utriusque meminit Aristot. H. A. 2, [16] et Nicander Al. [570] his verbis : Ἀμμίγδην ἁλίοιο καθεψηθέντα χελώνης Γυίοις, ἢ ταχινοῖσι διαπλώει πτερύγεσσιν· Ἄλλοτε δ' οὐρείης κυτισηνόμου. Ubi etiam nota hanc οὐρείην χελώνην vocari κυτισηνόμον, quod cytisum pascatur. Εἰσὶ δ' αἱ θαλάσσιαι χελῶναι, πλὴν μεγέθους καὶ ποδῶν, ὅμοιαι ταῖς χερσαίαις, inquit Pausan. sub finem Atticorum, ubi etiam tradit, χελώνην ὑπονηχομένην ταῖς πέτραις, consuevisse ἁρπάζειν τοὺς ὑπὸ Σκίρωνος ἐς τὴν θάλασσαν ἐσβληθέντας. [Geopon. 1, 14, 8 : Χ. τὴν ἐν τοῖς ἕλεσιν εὑρισκομένην. Hom. H. in Merc. 42 : Ὀρεσκῴοιο χ. 48 : Αἰθορρίνοιο χ. Orac. ap. Herodot. 1, 48 : Κραταιρίνοιο χ. Aristoph. Vesp. 1292 : Ἰὼ χελῶναι μακάριαι τοῦ δέρματος· et similiter 429. Soph. fr. 278 : Τραχὺς χελώνης κέρχνος ἐξανίσταται. « Contumeliose dictum ab Alciphr. fr. 4 : Οἷα πάσχεις μετ' ἐκείνης καθεύδων τῆς χελώνης. » Herch.] Lucian. [Vitt. auct. c. 9] : Πῶς τοῦτο φῂς, τὸ μὴ ἀλγεῖν μαστιγούμενον; οὐ γὰρ χελώνης ἢ καράβου τὸ δέρμα περιβέβλημαι. [Jov. Trag. c. 30 : Χελώνη ἐν Λυδίᾳ νῦν οὐχ ἕψεται· Bis acc. c. 1 : Χελώνας καὶ ἄρνεια κρέα.] Ammian. [Lucian. Anth. Pal. 11, 436] Epigramm. in Rhetoras : Θᾶττον ἔην λευκοὺς κόρακας πτηνάς τε χελώνας Εὑρεῖν, Volucres testudines. [Conf. Sext. Emp. p. 148, 572, et Plutarch. Mor. p. 1082, E : Εἰ χελώνην, τὸ τοῦ λόγου, μετόπισθε διώκοι Ἀδράστου ταχὺς ἵππος.] Et proverbiali loquendi genere ap. Suid. [ex Juliani Epist. 59] : Τῷ δὲ Ἀγαμέμνονι τῆς Θερσίτου παῤῥησίας ἧττον ἔμελεν ἢ χελώνῃ μυιῶν, τὸ τῆς παροιμίας· solet enim id proverbio dici ἐπὶ τῶν ἀφροντιστούντων τινός : quoniam nimirum ἡ χελώνη, quum sit ὀστρακόδερμος et σκληροδερμοτάτη, muscæ ictus s. morsus sentire non potest. Idem [ac Photius] et hunc proverbialem senarium affert, Ἦ δεῖ χελώνης κρέα φαγεῖν ἢ μὴ φαγεῖν· quoniam sc. [ut Demo explicabat] ὀλίγα βρωθέντα, στρόφους ποιεῖ, πολλὰ δὲ, καθαίρει. [Sumsit ex Zenob. Proverb. 4, 19, qui addit : Ἕτεροι δὲ ἐπὶ τῶν ἀρχομένων ὁρμᾶν ἐπί τι πρᾶγμα, στραγγευομένων δέ. Φασὶ δὲ αὐτὴν Ἑρψίωνος εἶναι. Hoc Clearchus dixerat, quem v. de hoc proverbio ap. Athen. 8, p. 337, A. De alio proverbio, Αὐτοὶ χελώνας ἔσθεθ' οἵπερ εἵλετε, v. Zenob. 2, 29. || De testudine lyræ Plutarch. Mor. p. 1030 B : Ἐν τῷ ζυγῷ τῆς λύρας καὶ τῇ χελώνῃ καὶ τοῖς κολλάβοις. Conf. Χελωνίς.] || Χελώνη dicitur fuisse Genus numismatis Peloponnesiaci, a testudine insculpta, Hesych. [Pollux 9, 74 : Καὶ μὴν τὸ Πελοποννησίων νόμισμα χελώνην τινὲς ἠξίουν καλεῖν ἀπὸ τοῦ τυπώματος· ὅθεν ἡ μὲν παροιμία « τὰν ἀρετὰν καὶ τὰν σοφίαν νικᾶντι χελῶναι. » Quibus addit ὀβολὸν καλλιχέλωνον ex Eupolidis Εἴλωσιν. V. Bœckh. *Metrolog. Untersuchungen* p. 83, 86. || Eidem Hesy-

chio χελώνη est etiam ὑποπόδιον, Scabellum, s. Scabile, ut Cato vocat : Ciceroni Sedicula. Procul dubio vero et ipsum a testudinis figura denominatum fuit, utpote quod humile esset et superficie convexa, cujus generis quædam hodieque visuntur. Apud Suid. [ex schol. Aristoph. Pl. 179] : Ζηλοτυποῦσαι αἱ Θεττα-λαὶ γυναῖκες τὴν Λαΐδα τὴν ἑταίραν, ξυλίναις χελώναις ἐφόνευσαν τύπτουσαι ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀφροδίτης πανηγύ-ρεως· quod iisdem propemodum verbis, sed paulo prolixius, refert Timæus ap. Athen. 13, [p. 589, A]. ‖ Est χελώνη nomen etiam παρατάξεως et συνασπισμοῦ, apud Romanos peculiariter usitati, a quibus Testudo nominatur. Liv. 4, Dec. 5 : Quadrato agmine facto, scutis supra capita densatis, stantibus primis, secundis summissioribus, tertiis magis et quartis, postremis etiam genu nixis, fastigiatam, sicut tecta ædificiorum sunt, testudinem faciebant. Et l. 1, Dec. 4 : Deinde his quoque spretis, partim testudine facta per adversos vadunt hostes. Et l. 3, ab urbe cond. : Galli testudine facta conserti [« conferti » HSt. in Ms. Vindob.] stabant. Itidem Tacit. 18 : Tum quadripartito exercitu, hos in testudinem conglobatos subruendo vallo inducit, alios scalas mœnibus admovere jubet. Et Virg. Æn. 9 : Omnes Ferre jubet subter densa testudine casus. Utuntur itaque illo vocab. χελώνη Græci præsertim rerum Romanorum scriptores : ut Dion, s. potius Xiphilinus qui Dionis historiam in compendium redegit, in Augusto p. 58 meæ ed. [49, 29] : Τήν τε χελώνην ἐξαπιναίως συνασπίσαντες ἐποίησαν, καὶ τὰ γόνατα σφῶν τὰ ἀριστερὰ πρὸς τὴν γῆν ἔρεισαν. Et p. seq. [c. 30] post longam ejus descriptionem, ait duplicem ejus usum fuisse, nimirum vel quando πρὸς φρούριόν τι προσμίσγοντες προεπορεύοντο, vel quando ὑπὸ τοξοτῶν περιεστοιχίζοντο : at vero τῆς χελώνης τὴν ἐπίκλησιν εἰληφέναι πρός τε τὸ ἰσχυρὸν καὶ πρὸς τὸ εὐσκέπαστον αὐτῆς : usque adeo enim ἰσχυρίζεσθαι ὥστε καὶ βαδίζειν τινὰς ἐπάνω αὐτῆς, καὶ προσέτι καὶ ἵππους καὶ ὀχήματα ἐλαύνεσθαι. [Et 74, 7 : Τὰς ἀσπίδας τὰς μὲν προβαλλομένων, τὰς δὲ ἐπιβαλλομένων ἐς χελώνης τρόπον.] Sic et Joseph. De capt. Jud. : Τῶν δὲ Ῥωμαίων οἱ πρῶτοι τοὺς θυρεοὺς εἰς τὸ τεῖχος ἐξερείσαντες, καὶ κατὰ τούτων οἱ κατόπιν ἄλλους, οἵ τε ἑξῆς ὁμοίως, τὴν καλουμένην παρ' αὐτοῖς χελώνην ἐφράξαντο· καθ' ἣς τὰ βέλη φερόμενα περιωλίσθαινεν ἄπρακτα. De eadem intelligendum quod Herodian. 2, [6, 19] de inauguratione Jul. Imp. loquens dicit : Φράξαντες αὐτοὺς οἱ στρατιῶται εἰς φάλαγγος σχῆμα, ὡς, εἰ δέοι, καὶ πολεμήσοντες, ἐν μέσοις αὐτοῖς ἔχοντες τὸν βασιλέα, ὑπέρ τε τῆς κεφαλῆς αἰωροῦντες τὰς ἀσπίδας καὶ τὰ δόρατα, μήπου καὶ λίθων τις βολὴ ἀπὸ τῶν δωμάτων ἐπὶ τῇ πομπῇ γένοιτο. ‖ Est vero et πολιορκητική τις χελώνη [ap. Pollux. 1, 139], Instrumentum bellicum, quo in oppugnandis urbibus utebantur, ut Vitruv. quoque 10, 19, inter oppugnatorias machinationes refert testudinem arietariam : cujus comparatio quanam ratione perficeretur, ibid. docet. Duo autem ejus genera tradit, c. 20 et 21, utriusque faciendæ rationem describens. Testudo, inquit, quæ ad congestionem fossarum paratur, eaque etiam accessus ad murum potest habere, sic erit facienda. Et c. seq. : Est autem et aliud genus testudinis, quod reliqua omnia habet quemadmodum quæ supra scripta sunt, præter capreolos ; sed habet circa pluteum et pinnas ex tabulis et superne suggrundas proclinatas, supraque tabulis et coriis firmiter fixis continetur. Insuper vero argilla cum capillo subacta ad eam crassitudinem inducitur, ut ignis omnino non possit ei machinæ nocere. Quæ autem testudines ad fodiendum comparantur, ὄρυγες Græce dicuntur : cetera omnia habent uti suprascriptum est : frontes autem earum fiunt quemadmodum anguli trigonorum, uti a muro tela, quum in eas mittantur, non planis frontibus excipiat plagas, sed a lateribus labentes, sine periculo fodientes qui intus sunt tueantur. Alii hanc machinalem testudinem tradunt fuisse tabulis contextam, et coriis cilicinis, aut centonibus et aliis quæ difficulter comburi possunt, habuisseque intrinsecus trabem, quæ adunco præfigeretur ferro, et falx vocaretur, ab eo quod incurvata esset, et de muro extraheret lapides ; retro enim duci solitam fuisse trabem funiculis suspensam, ut reversa violentius feriret : ideoque testudinem appellatam esse a similitudine reptilis animalis, quod caput nunc exerit, nunc reducit. Vide et Veget. 4, 14. De ea intelligendum quod Virg. dicit Æn. 2 : Obsessumque acta testudine limen. Et Cæs. B. G. 6 : Reliquisque diebus turres ad altitudinem valli, falces, testudinesque, quas iidem captivi docuerant, parare et facere cœperunt. Diodor. S. 9 : Κατεσκεύασε δὲ καὶ χελώνας, τὰς μὲν, χωστρίδας, τὰς δὲ κριοφόρους, Comparavit vero et testudines partim ad congestionem fossarum, partim arietarias, ad quatiendos muros. [Conf. 20, 48. Id. 2, 27 : Πετροβόλοι ἢ χελῶναι χωστρίδες· ubi Wessel. citat 20, 93, et Exc. p. 506, 60 : Καὶ κριοὺς καὶ χωστρίδας καὶ χελώνας (ubi καὶ ante χελώνας delendum esse monet), Philon. in Mathem. vett. p. 97, 99, et Just. Lipsium Poliorc. 1, 8, qui imaginem hujus machinæ exhibuit. Ælian. N. A. 5, 3.] Polyb. [10, 31, 8] : Ἦν δὲ τὸ πλεῖστον μέρος τῆς ἐπιβολῆς ἐν ταῖς χωστρίσι χελώναις. [Id. 9, 41, 1.] Dionysius Hal. [A. R. 9, 68] : Οὔτε χελώνας χωστρίδας κατασκευάζειν εἰδότες. Xen. quoque has χελώνας novit, ut Hell. 3, p. 282 [c. 1, 7] : Ὡς δ' ἐκ τοῦ τείχους ἐκθέοντες πολλάκις ἐνέβαλλον ἐς τὸ ὄρυγμα, καὶ ξύλα καὶ λίθους, ποιησάμενος αὖ χελώνην ξυλίνην, ἐπέστησεν ἐπὶ τῇ φρεατείᾳ, Testudinem ligneam. [De iisdem machinis Theodos. Exp. Cretæ 2, 53 : Κριοὺς ἀφῆκε καὶ χελωνίους τέχνας, ubi fuit qui χελωναίους corrigeret, adjectivum nusquam inventum. Mihi probabilius videtur χελωνίων τέχνας, ab nominativo χελώνιον, τό. G. Dind.]

[Χελώνη, ἡ, Chelona, nympha, in testudinem mutata : de qua vid. Servius ad Virg. Æn. 1, 509. ‖ Promontorium in insula Co. Pausan. 1, 2, 4.]

[Χελωνία λίθος. V. Χελώνιος.]

[Χελωνιὰς, άδος, ἡ. HSt. s. v. Χελωνίς :] At Χελωνιὰς dicitur ἡ ποικίλη κανθαρὶς, teste Hesychio : forsan quia in modum testudinis est compuncta et distincta variis maculis. [Apud Hesych. Χελωνίας.]

Χελώνιον, τὸ, Tegmen s. Tegumentum testudinis, Cortex s. Corium aut Testa prædura qua testudo tecta est et munita. Aristot. Metaphys. 4, de testudinibus loquens : Κινοῦνται τοῖς ποσὶν ἔτι ὄντων τῶν χελωνίων, Nondum detractis integumentis. Id. De partt. anim. 3, [9], itidemque Aristoph. [Vesp. 1292], qui et δέρμα hoc appellat [Ælian. N. A. 7, 16 ; 12, 41 ; 14, 17 ; 15, 19 ; 16, 14 et 17 ; 17, 3, et ubi de cortice echini dictum est 16, 12 : quibus in locis libri alii χελώνειον], sicut Lucian. [?] quoque. Cancrorum etiam τὸ ὀστράκινον δέρμα nominatur χελώνιον. Plut. [Mor. p. 400, A] : Μόνοι γὰρ, ὡς ἔοικεν, ἐν τῷ χελωνίῳ τύπον πελέκεως ἔχουσι, sc. οἱ περὶ τὸ καλούμενον παρὰ Τενεδίοις Ἀστέριον γινόμενοι καρκίνοι. [Conf. Suidas s. v. Τενέδιος ξυνήγορος.] ‖ Χελώνιον, ut χελύνιον, nominatur etiam Convexa dorsi pars, vel Pars illa gibbosa quæ in scapulis prominet. Pollux 2, [177] : Νῶτα τοίνυν ὑπ' αὐχένι κείμενα· τὸ μὲν ἔγκυρτον, χελώνιον ὀνομάζεται, τὰ δὲ ἑκατέρωθεν ὠμοπλατῶν, πτερύγια. [Oribas. t. 2, p. 589, 8, καρκίνου τὸ χ. vertit Daremberg., *le test des crabes*. De gibba scapularum Hipparch. In Arat. p. 228, D, ἐν ἄκρῳ τῷ χ. Hase. ‖ Vitruv. 10, 2, 2, ubi de machinis tractoriis agitur : « In quadris tignorum posterioribus, quo loci sunt divaricata, figuntur chelonia, in quæ conjiciuntur sucularum capita, ut faciliter axes versentur. » Philander, Chelonia, inquit, hoc l. sunt velut umbilici et ansæ, quæ appinguntur vel affinguntur arrectariis, in quibus ceu in armillis sucularum cardines versantur atque adeo ipsæ rotæ. Dicta vero sunt chelonia a similitudine tegumenti testudinis animalis, quæ χελώνη Græce dicitur et ipsa testa χελώνιον. Utitur voc. schol. Hom. Od. Φ, 47, ubi ὀχῆας interpretatur : Νῦν τὰς λεγομένας βαλάνους τὰς ἐν τῷ λεγομένῳ χ. κατ' ἀντικρὺ τῆς κλειδὸς, αἳ περιάγονται καὶ ἀνοίγονται. Schneid. ad Vitruv. vol. 3, p. 244. Theognost. Can. p. 124, 15 : Χελώνιον τὸ ἐπὶ ταῖς κλεισὶ λεγόμενον, σπανίως δὲ παρὰ τοῖς παλαιοῖς εἰρημένον. ‖ I. q. χελώνη, machina bellica. V. s. v. Χελώνη. (Pars catapultæ ap. Heron. in Math. vett. p. 124, 7 ; 132, 16 ; 135 27. Hase.) ‖ Χελώνειον, synonymum cyclamini ap. Diosc. 2, 193 (194), Apulej. De herb. c. 17.]

Χελώνιος et Χελωνίτης, ὁ, Testudinarius. Fem. gen.

χελωνία λίθος et χελωνῖτις λίθος, Chelonia et Chelonitis gemma : de quibus Plin. 37, 10 : Chelonia, oculus est Indicæ testudinis, vel portentosissima magorum mendaciis ; melle enim colluto ore impositam linguæ, futurorum divinationem præstare promittunt. Sunt et chelonitides, testudinum similes, ex quibus ad tempestates sedandas multa vaticinantur. Ea vero quæ sit aureis guttis, cum scarabeo dejecta in aquam ferventem, tempestates averti. Idem [6, 38, 151] et Chelonitidum insularum meminit. Sed ambiguum an eædem sint quæ Straboni χελωνῶν νῆσοι. [Steph.Byz. : Χελωνῖτις· νῆσος ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ. Τὸ ἐθνικὸν Χελωνίτης· προελήφθη γὰρ τὸ ἐθνικὸν ἐν τῷ πρωτοτύπῳ. Ptolem. 4, 7, p. 305, 21 : Κατάθραι νῆσοι αἱ καὶ Χελωνίτιδες, δύο τὸν ἀριθμόν.]

Χελωνὶς, ίδος, ἡ, Limen ostii dicitur : forsan a testudinea forma et convexitate. Hesych. enim et Suid. χελωνίδος afferunt pro τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας τῆς σκηνῆς : procul dubio uterque ex libro Judith. 14, [15] ubi legimus, de Bagoa, Εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα, καὶ εὗρεν αὐτὸν (Olophernem) ἐπὶ τῆς χελωνίδος ἐρριμμένον νεκρόν· καὶ ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ ἀφῄρητο ἀπ' αὐτοῦ. Ubi vulgata Versio habet, Accessit ad cortinam. Significat enim Cortina etiam Velum quod limini et aditui tentorii obtenditur. Perperam tamen ibi Complut. ed. habet χετλωνίδος. At pro Musico instrumento potius accipiendum in hoc l. Posidonii ap. Athen. [5, p. 210, F, et] 12, [p. 527, F] de Syriæ populorum luxu : Καταυλουμένους πρὸς χελωνίδος πολυκρότου ψόφον, ὥστε τὰς πόλεις ὅλας τοιούτοις κελάδοις συνηχεῖσθαι. [|| I. q. χελώνη, Scabellum. Sext. Emp. p. 267 : Τὸ ὑφ' ἡμῶν καλούμενον ὑποπόδιον Ἀθηναῖοι καὶ Κῷοι χελωνίδα καλοῦσιν· ἀλλ' ἔστι τὸ μὲν ὑποπόδιον ἔτυμον, ἡ δὲ χελωνὶς ἀνέτυμον, καὶ οὐ διὰ τοῦτο οἱ μὲν Ἀθηναῖοι λέγονται βαρβαρίζειν, ἡμεῖς δὲ ἑλληνίζειν, ἀλλ' ἀμφότεροι ἑλληνίζειν. || Χελωνίδες λίμναι, lacus Libyæ, ap. Ptolem. 4, 6, p. 293, 21.]

[Χελωνίτης. V. Χελωνάτας et Χελώνιος.]

[Χελωνῖτις. V. Χελωνάτας et Χελώνιος.]

[Χελωνοειδὴς, ὁ, ἡ, Testudini similis. Eustath. p. 869, 25.]

[Χελωνόπους, ὁ, ἡ, Testudinis pedes habens, i. e. Tarde incedens. Theodos. Exp. Cretæ Acr. 3, 182 : Ὁ νωθρὸς ἐν γῇ καὶ χ. ὄνος.]

[Χελωνός. V. Χελών.]

Χελωνοφάγος, ὁ, Testudinum vorator, Qui testudinum esu victitat. Ita dicitur Gens quædam Indica. Plin. 10 [9, 12] : Celtium [Chelyon] id genus vocatur, eximiæ testudinis, sed raræ ; namque scopuli præacuti Chelonophagos terrent. Ubi etiam de venatu harum testudinum Indicarum prægrandium dixerat, Adnatare enim singulis ternos ferunt, a duobus in dorsum verti, a tertio injici laqueum supinæ, atque ita ad terram a pluribus trahi. Et 6, 24 : In Carmaniæ angulo sunt Chelonophagi, testudinum superficie casas tegentes, carne vescentes. Meminit eorundem et Pomp. Mela [3, 8. Strabo 16, p. 773 ; Ptolem. 6, 8, p. 415, 9 ; Marcian. Peripl. p. 22 ; Agatharch. p. 34. Diodor. 3, 21.] Præterea Χελωνοφάγοι Hesychio etiam ἀετοί τινες, Aquilarum genus quoddam : quod sc. testudines venatur, et in sublime raptas in saxum aliquod demittit, ut frangantur : atque ita fractæ carne vescitur : ut Æschylum ferunt χελώνης ἐπιῤῥιφείσης αὐτῷ ὑπὸ ἀετοῦ φέροντος κατὰ τῆς κεφαλῆς, ἀπολέσθαι.

[Χέμβης. V. Χέμμις.]

[Χέμβιος. Χέμβις. Χεμβίτης. V. Χέμμις.]

[Χέμετλον. V. Χίμετλον.]

[Χέμμις, εως, ἡ, Chemmis. Steph. Byz. : Χ., πόλις Αἰγύπτου. Ἡρόδοτος (2, 91) « Ἔστι καὶ Χ. πόλις μεγάλη νομοῦ τοῦ Θηβαϊκοῦ ἐγγὺς τῆς Νέης πόλιος. » (Diodor. 1, 18 : Πόλιν καλουμένην μὲν ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων Χέμμιν ἢ (Χέμμιν ἢ om. codd. nonnulli) Χεμμὼ, μεθερμηνευομένην δὲ Πανὸς πόλιν. (Nomen in Χέννιν corrúptum ap. Plutarch. De Is. et Os. p. 356 notavit Holsten.) Φησὶ δ' ὁ αὐτὸς (Herodot. 2, 156) καὶ νῆσον εἶναι Χέμμιν ἐν αὐτῇ. (Hanc memorant etiam Mela 1, 9, et Eustath. p. 1644, qui Ἔχεμιν appellat.) Ὁ πολίτης Χεμμίτης, νομὸς Χεμμίτης (ap. Herodot. 2, 165). Κλίνεται δὲ διὰ τοῦ εως Χέμμεως. Ἔστι καὶ Χέμβις νῆσος διὰ τοῦ β ἐν Βουτοῖ, ὡς Ἑκαταῖος ἐν περιηγήσει Αἰγύπτου. (Sequuntur Hecatæi verba, in quibus est νῆσος Χέμβις ὄνομα ἱρὴ τοῦ Ἀπόλλωνος.) Ὁ νησιώτης Χεμβίτης καὶ Χέμβιος. Dixit de his nominibus Jablonsk. Panth. Ægypt. 2, 7, 5 seqq. || Χέμβις, rex Ægypti. Diodor. 1, 63 : Ὄγδοος βασιλεὺς γενόμενος Χέμβις ὁ Μεμφίτης· ubi alii libri Χέμβης, Χέμμις, Χέμνις. (De originatione nominis R. Rochett. *Journ. des Sav.* a. 1841, p. 239. Hase.) Ab Herodoto 1, 124, Χέοψ appellatur.]

[Χεμμώ. V. Χέμμις.]

[Χέννιον, τό.] Χένιον, Avicula quædam muria condiri solita. Item, Piscis conditanei genus. Plerique χέννιον scribunt ex Athenæo. VV. LL. Vide Hesych., apud quem est itidem Χέννιον, duplici ν. [Hesych. exp. ὀρνιθάριόν τι κατ' Αἴγυπτον ταριχευόμενον. Καὶ εἶδος ἰχθύος. Athen. 9, p. 393, C, auctor est Chennion exiguam esse coturnicem : Τῶν δὲ καλουμένων Χεννίων, μικρὸν δ' ἐστὶν ὀρτύγιον. Ibidem affert hæc ex Cleomenis ad Alexandrum Epistola : Χέννια ταριχηρὰ μύρια, et Hipparchi ex Iliade Ægyptia versus : Οὔ μοι Αἰγυπτίων βίος ἤρεσεν, οἷον ἔχουσιν Χέννια τίλλοντες .... Casaub. affert epigr. (Anth. Pal. 9, 377) : Ἡμεῖς δ' ἐσθίομεν κεκλημένοι ἁλμυρὰ πάντα, χέννια καὶ τυροὺς, χηνὸς ἁλιστὰ λίπη. Vid. et Bochart. Hieroz. 2, 1, 15, p. 107. Has videtur et Clem. Alex. p. 850 designare, quando loquens de sacerdotibus Ægyptiorum castimoniæ operam dantibus : Ὀρνιθείοις τε ὡς κουφοτάτοις χρῶνται. Jablonsk.]

[Χέννος, ὁ, coturnicum genus (v. Χέννιον), vox relicta in solo Ptolemæi Hephæstionis cognomine, de quo v. dicta in Jahnii Annall. phil. et pæd. 1856, Suppl. 1, p. 285. Hercher.]

[Χενόσιρις, ἡ, Hedera. Plutarch. De Is. et Os. p. 365, E : Καὶ παρ' Αἰγυπτίοις λέγεται Χενόσιρις ὁ κιττὸς ὀνομάζεσθαι, σημαίνοντος τοῦ ὀνόματος, ὡς φασι, φυτὸν Ὀσίριδος. Σχενόσιρις Jablonsk. Opusc. vol. 1, p. 400.]

[Χέοψ, πος, ὁ, Cheops, rex Memphidis, conditor pyramidum. Herodot. 1, 124. (Genit. in epigr. emendate edito ab Osanno Syll. p. 413, n. 24, et repetito C. I. vol. 3, p. 342, n. 4699 : Μνήματα Κεφρῆνός τε ... καὶ Χέοπος κατιδὼν Μάξιμος ἠγασάμην. Hase.) Apud Diodor. 1, 63, Χέμβις, ut diximus s. v. Χέμμις.]

[Χέραδος. V. Χηραμός.]

[Χέραδος, τό. HSt. s. v. Χέρμα :] In hac certe signif. qua [Χέρμα ab Hesychio] pro χάλιξ poni dicitur, convenit cum voce Χερὰς, άδος, ἡ, qua dicitur declarari Acervus parvorum lapidum qui una manu tolli possint, s. sustolli. [Corrupte Χελάς· ἴλυς ap. Cyrill. in Matth. Gloss. p. 26.] Apoll. Arg. 1, [1123] : Βωμὸν δ' αὖ χεράδος παρενήνεον. Schol. : Χερὰς ἡ τῶν βραχέων λίθων συλλογὴ, τῶν καθ' ἕνα χειρὶ ληφθῆναι δυναμένων, quos ab Hom. χερμάδια [ap. schol. in codice χερμαδίους] vocari ait. Quibus addit, βωμὸν poni pro εἰς βωμοῦ κατασκευήν. [Scholiastæ annotationi in codice non χέρας vel χερὰς præscriptum est, sed χέραδος, ut in textu legitur.] Vel χεράδες dicuntur, inquit, οἱ μικροὶ σωροὶ τῶν λίθων. Repono autem hic χεράδες pro χέραδες [Scholiasta χέραδος scripserat, ut verba in fine scholii posita ostendunt, χέραδος δὲ ὁ τῶν λίθων σωρός. Εἰς δὲ τὴν τοῦ βωμοῦ κατασκευὴν λίθους ἐσώρευον] : itidemque χερὰς pro χέρας paulo ante [Iterum fallitur HSt., ut modo diximus] : et in ipso Apollonii textu non χέραδος scribo, sed χεράδος a χεράς. [Male HSt. Apollonio infert χεράδος, ut infra apparebit.] Hesychio autem χεράδες sunt αἱ τῶν χειμάῤῥων ποταμῶν λιθώδεις ἀθροίσεις. [Idem : Χεράς· τὸ ἀπὸ θαλάσσης καὶ ποταμῶν λιθῶδες ἢ ὁ σωρὸς τῶν λίθων.] Etym. [M. p. 808, 36] τὰ παραθαλάσσια σκύβαλα (sed aliud etymum quam a χεὶρ affert, sc. παρὰ τὸ γεῖσθαι ῥᾳδίως) : vel, οἱ σωροὶ τῶν λίθων τῶν μικρῶν. [Addit Etym. : Φησὶ δὲ Δημήτριος ὁ Σκήψιος τὴν διάλεκτον Ἀπολλωνιατῶν εἶναι. Καὶ Σαπφὼ « Μὴ κίνει χεράδας. » Quæ integriora leguntur ap. schol. Apoll. Rh. l. c. : Ἀπολλωνιατῶν εἶναι τῶν ἐν Πόντῳ. Μνημονεύει καὶ Σαπφὼ « Μὴ κενὴ χέραδος (Scribendum μὴ κίνη χέραδος cum Ahrensio) » · καὶ Ὅμηρος « ἅλις χέραδος περιχεύας ».] Invenitur porro et nomin. Χέραδος, neutro genere, ap. Suid. et Hesych., a quo exp. ἡ μετ' ὀστράκων καὶ λίθων ὕλη, ubi pro ὕλη repono ἰλύς : de qua emendatione dicam paulo post. Apud Suid. [s. v. Χεράδος, quod χέραδος potius scribendum] duplici mendo scriptum est, ἡ μετ' ὀστράκων λίθων ὕλη : omissa particula καὶ, et po-

sita itidem voce ὕλη pro ἰλύς. Vide Eundem et in [glossa ex Harpocr. excerpta] Χλίδος [ut vitiose apud eum legitur pro χλῆδος]. Extat porro hæc vox ap. Hom. Il. Φ, [319] : Καδδέ μιν αὐτὸν Εἰλύσω ψαμάθοισιν, ἅλις χέραδος [codd. plerique χεράδος] περιχεύας [μυρίον. Schol. vetus codicis Ven. A : Ὅτι (i. e. ἡ διπλῆ σημαίνει ὅτι) ἅπαξ τὸ χέραδος. Ἔστι δὲ τὸ συναγειρόμενον ἐν τῇ ῥύσει πλῆθος ἰλύος καὶ ὀστράκων καὶ λίθων. Φησὶ γοῦν (v. 313) « Πολὺν δ' ὀρυμαγδὸν ὄρινε φιτρῶν καὶ λάων » et in alio ejusdem codicis scholio : Τὸ χέραδος τοῦ χεράδους φασὶν οὐδέτερον. Ἅπαξ δὲ εἴρηται παρὰ τῷ ποιητῇ· σημαίνει δὲ τὰς ψηφῖδας τῶν ποταμῶν ἢ τὰς ἀκαθαρσίας. Cum his convenit schol. codicis Townl. : Τὸ χέραδος οὐδέτερον προπαροξυτόνως ὡς κίναδος. Καὶ Πίνδαρος δὲ τὴν ὀοτικὴν ἐξήνεγκε χεράδει ὡς μεγέθει. Denique Apollon. Lex. Hom. : Χέραδος· σωρὸς λίθων μετ' ἰλύος. Apparet ex his grammaticos veteres unam cognitam habuisse vocabuli formam χέραδος, τὸ (quam etiam Harpocratio ponit s. v. Χλῆδος), femininam autem χερὰς, άδος, ἡ, recentiorum esse commentum, quos forma genitivo similis decepisset : ut non mirandum sit recentiorem quendam scholiastam loci Homerici in cod. Veneto et scholiis vulgatis errorem suum Aristarcho affinxisse, quem χέραδος, τὸ, probasse ex scholio Aristonici, quod primo loco posui, colligitur. Sic autem scribit scholiasta ille : Ἀρίσταρχός φησι χεράδας καλεῖσθαι τοὺς ποταμοὺς καὶ τοὺς ἐν αὐτοῖς λίθους· εἶναι δὲ τὸν νοῦν τοιοῦτον, πολλῇ ἰλύϊ οὐκ ὀλίγον πλῆθος τῶν ποταμίων λίθων ἐπισωρεύσας χώσω. Χεράδας οὖν λιθάδας. Quorum illa Ἀρίσταρχος δέ φησι ... λίθους leguntur etiam in Etym. M. p. 808, 44, præmissa tamen recta sententia : Χέραδος· Ἰλ. φ', ὡς κίναδος· οὐδέτερον γάρ ἐστι· τὸ συναγόμενον ἐν τῇ ῥύσει τοῦ ποταμοῦ πλῆθος ἰλύος καὶ ὀστράκων καὶ λίθων. Καὶ Πίνδαρος τὴν ὀοτικὴν εἶπε χεράδει σποδέων· quod in codice Vossiano χεράδι ποδέων scriptum est, corrupte, ut videtur, pro χεράδει ς' Πυθίων, quod Bœckhius restituit in annot. ad l. Pindari Pyth. 6, 13, ubi nunc legitur παμφόρῳ χεράδι τυπτόμενον, quod χεράδει scribendum ex grammaticis supra indicatis, etsi χεράδι scholiasta quoque in libro suo invenit, qui sic interpretatur : Τῷ κοπρώδει φορυτῷ· φορυτὸς δὲ κυρίως ἡ ἐκ τῆς χαράδρας ἀκαθαρσία· καὶ Ὅμηρος « εἰλύσω ψαμάθοισιν, ἅλις χεράδος περιχεύας. » Χερὰς δὲ ὁ μετὰ ἰλύος καὶ λίθων συρφετός. Mirum quoddam adverbium ab χέραδος derivatum ponere videtur Galen. Lex. Hipp. p. 596 : Χαραδέως· ἀθρόως· γέγονε δὲ ἀπὸ χαράδρας, ubi series literarum scripturam per ε γεραδέως commendat, postrema autem verba temere interpolata sunt. Nam in ed. Aldina legitur ἁλισχέραδος καὶ ἀπὸ τοῦ δὲ ἁλχέρα, in codicibus ἁλχέραδος vel ἁλισχέραδρος. Scribendum igitur γέγονε δὲ ἀπὸ τοῦ « ἅλις χέραδος », quæ Homeri verba sunt. Ex his corrigi poterunt reliquæ de voc. χέραδος et χερὰς observationes Stephani, quas nunc apponam. G. D.] ubi [ad l. Homeri] Eustath. [p. 1238, 6, in excerptis ex scholiis veteribus] scribit, χέραδος secundum quosdam esse Sordes omnes quæ ex aqua in locum aliquem confluunt, easque ita vocari μιμητικῶς : sc. ἀπὸ τοῦ γινομένου ἤχου ἐν τῷ κατασύρεσθαι. Et esse neutrius generis χέραδος (sicut κίναδος), quo in hoc uno loco usus sit Hom. Alii autem, inquit, χέραδος dixerunt esse τὸ πλῆθος τῶν παραθαλασσίων ἢ παραποταμίων ψήφων. Alii hoc nomine significari existimarunt τὴν μετ' ὀστράκων καὶ λίθων ἰλὺν, vel τῶν ἐς χερμάδας ἐπιτηδείων λίθων. (Obiter autem ex illo accus. ἰλὺν animadverte emendari eum Hesychii l. quem modo protuli.) At Pind., inquit, scribens Pyth. [6, 13], χεράδι παμφόρῳ, cogitandum nobis relinquit dici etiam Χερὰς, χεράδος. Nisi tamen aliquis hic quoque χεράδει scrib. esse contendat per ει, ut κινάδει, sicut τείχεϊ τείχει, et βέλεϊ βέλει. Ita quidem ille; sed quid si potius ap. Hom. χεράδος, non χέραδος scr. esse quis contendat? et χεράδος ab illo χερὰς esse dicat? Me certe is assensorem fortassis habebit, quum illi scripturæ assentiri meum vetus exemplar et non paucas editt. typographicas videam (sic autem et ap. Apoll. et ejus schol. depravatum esse hujus vocis accentum admonui), quum etiam adverbio ἅλις genitivum optime convenire sciam : quum denique apud brevium scholl. auctorem χεράδος genitivo expositum inveniam. Exp. enim, τῆς ὑπὸ ποταμῶν ἀθροιζομένης ψάμμου, καὶ ξύλων συγκομιδῆς. In meo autem illo veteri vel potius vetustissimo exemplari hæc annotantur margini, Χεράδος, Ἀπολλόδωρος τὸ πλῆθος τῶν θαλαττίων καὶ ποταμίων λίθων, οὓς ἡμεῖς τροχαλοὺς, οἱ δὲ χερμάδια καλοῦσιν, ὄντας χειροπληθεῖς. Affertur vero ibi et alia lectio, sc. σχεράδος : nec dubito quin utraque vox pro genitivo ibi habeatur. Unum est quod genitivo (i. e. legere volentibus in genitivo), obsistere possit, sc. μυρίον : sed videndum an non adverbialiter positum dici queat. [Huic opinioni non μυρίον solum, sed etiam hoc obstat quod Homerus ἅλις non cum genitivo construere, sed absolute ponere solet, ut monuit Dawes. Misc. crit. p. 42 (72 Kidd.).]

[Χεράς. V. Χέραδος.]

[Χέρασμις, ιος, ὁ, Cherasmis, Persa. Herodot. 7, 78.]

[Χερδὰν, τὸ, synonymum eryngii ap. Afros. Diosc. 3, 21 (24). Alludit ad carduum, in quo genere est eryngium. Vel potius spectat fabulosam opinionem de eryngio, natam ex verbis Aristotelis H. A. 9, 3, male intellectis, ita ut nomen ex Hebr. חרד *Charàd* : Stupere, Consternari, explicandum sit. Bochart Canaan 2, 15. Dahler.]

[Χέρεια. Χερειότερος. Χερείων. V. Χείρων.]

[Χερεκράτης καὶ Χερώνδας διὰ τοῦ ε ψιλοῦ, gl. Suidæ ab interpolatore, ut videtur, Byzantino illata, vitiosa nominum Χαιρεκράτης et Χαιρώνδας scriptura decepto.]

[Χέρης, ητος, Cheres, ὄνομα κύριον apud Suidam. Apud Basil. Gramm. p. 52 : Χέρης· ὄνομα στρατηγοῦ· et in Lex. σχεδογρ. ap. Boiss. Anecd. vol. 4, p. 410 : Χέρης ὁ στρατηγός τε.]

[Χέρης et Χερήων. V. Χείρων.]

[Χεριάρης, ὁ, Manu aptus et apte utens. Χεριάρα τέκτονος, Manu apti, i. e. Artificiosi fabri, Pind. Pyth. 5, 47. ∪∪∪-]

[Χερίας, ὁ, Cherias. Athen. 9, p. 410, F : Τὸν διδόντα κατὰ χειρὸς Ἡρακλεῖ ὕδωρ ... Ἑλλάνικος μὲν ἐν ταῖς ἱστορίαις Ἀρχίαν φησὶ καλεῖσθαι ... ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ τῆς Φορωνίδος Χερίαν αὐτὸν ὀνομάζει. Quod Χαιρίαν scriptum Eustath. p. 1900, 24, vel in suo Epitomes codice invenit vel ipse posuit, cujus nominis exx. v. s. v. Χαιρίας.]

[Χερίον, τὸ, Manicula, Manus parva. Paul. Ægin. p. 304, 8 Briau. Hero in Math. vett. p. 265, 46; 270, 18. Hase.]

[Χεριφυρὴς, ὁ, ἡ.] Sunt etiam quædam composita ex χερὸς s. χερὶ, non χειρὸς s. χειρὶ facta. Quorum nonnulla habuisti supra, sc. Χερόβολον et Χερόπληκτος, cum Χειρόβολον et Χειρόπληκτος. Ex iis autem quæ supersunt, alia ejusmodi sunt, ut unde composita sint, facile perspiciatur, in aliis contra facile id perspici non potest. Prioris generis sunt Χεριφυρὴς et Χερνίπτομαι, unde Χέρνιψ (nisi potius hoc prius illo esse quispiam existimet), posterioris, Χερμὰς et Χερνήτης. Illud Χεριφυρὴς pro Manu subactus, ex Epigr. [Philippi Anth. Pal. 6, 251] affertur, Μάζης χεριφυρέα δαῖτα, Manu subactam cœnam. [Producta propter metrum syllaba antepenultima, quæ natura brevis est, ut μιλτοφῦρῆ dixit idem Philipp. ib. 6, 103. Sic πτεροφύτορα et ἀμπελοφύτορα in hexametris dicta sunt producta syllaba antepenultima, quæ in his quoque natura brevis est. G. Dind.]

[Χέρμα, τό. HSt. s. v. Χερμάς :] Habetur vero et vox Χέρμα, in VV. LL., quam interpr. Lapis, Telum, Missile. Ab Hesych. exp. ποίημα, χάλιξ. Ubi ποίημα mendose scriptum esse, satis liquet. In hac certe signif. qua pro χάλιξ poni dicitur, convenit cum voce Χεράς [quam vide s. v. Χέραδος].

[Χερμαδία, ἡ. Schol. cod. Ven. B ad Hom. Il. Φ, 319 : Χέραδος τὸ πλῆθος ... τῶν εἰς χερμαδίας ἐπιτηδείων λίθων. Scribendum χερμάδια. G. Dind.]

[Χερμάδιον. V. Χερμάς.]

[Χερμάζω, Lapides ejicio. Hesych. : Ἐχερμάζομεν· τὴν γῆν εἰργαζόμεθα.]

[Χερμὰς, άδος, ἡ. HSt. post verba s. v. Χεριφυρὴς posita :] Illa vero duo composita Χερμὰς et Χερνήτης, talia sunt, quemadmodum dixi, ut unde sint composita, non itidem facile persviciatur. Hoc alioqui apud

omnes constat, hoc nomine Χερμὰς, ἄδος, ἡ, significari Lapidem χειροπληθῆ, s. πληροῦντα τὴν χεῖρα, i. e. Lapidem qui manum implere possit. [Hesych. : Χερμάς· λίθος χειροπλήθης, ὃν τῇ χειρὶ βαστάσαι καὶ ἀνελέσθαι δύναταί τις.] Alioquì reddi etiam queat Lapis qui manu una sustolli possit. Sed intellige non solum sustolli s. tolli a terra, verum etiam projici. [Pind. Pyth. 3, 86 : Χ. τηλεβόλῳ. Æsch. Sept. 300 : Ἐπ' ἀμφιβόλοισιν ἰάπτουσι πολίταις χερμάδ' ὀχριόεσσαν. Eur. Bacch. 1094 : Χερμάδας κραταιβόλους ἔρριπτον. Lycophr. 333, 616; Paul. Sil. Anth. Pal. 6, 81; Bianor ibid. 9, 272. Oppian. Halieut. 1, 712, πυκνῆς χ.· 3, 418, λᾶας χ. Nonn. Joann. c. 10, 109 : Ὅπως ὑπὸ χερμάδι λύσσῃ Χριστὸν ὀϊστεύσωσι.] In VV. LL. dicitur esse Parvum saxum quod facile manu potest tractari, ut Epigr. [Anth. Plan. 279] : Ὑποκρούσας δέ με λεπτῇ Χερμάδι. (Improprie autem Saxum maritimum magnum sic vocari, cui alligantur funes navium. [Lycophr. 20.] Quin etiam poni pro Tumulo, Epigr. [Crinagoræ Anth. Pal. 7, 371] : Κεῖμαι δὲ ξείνῃ ὑπὸ χερμάδι.) [Apollonid. ib. 7, 693 : Γλῆνιν παρηονῖτις ἀμφέχω χερμάς.] Usus est hujus nominis χερμὰς in prosa quoque; ita enim quidam ap. Suid. (postquam hic dixit χερμάδος λίθου esse πληροῦντος τὴν χεῖρα) : Οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ τείχους πλῆθος χερμάδων καὶ βελῶν παντοίων κατέχεαν. [Mich. Psellus Alleg. de Tantalo p. 349, 16 Boiss. Joseph. B. J. 2, 17, 5; 3, 10, 9; 4, 1, 4; 5, 3, 3; 5, 6, 3; 5, 13, 4, ubique de lapidibus manu conjectis, velut 1, 17, 4, πόρρωθεν χερμάσι καὶ παλτοῖς ἔβαλλον. Singul. de magna vi lapidum congesta, id. ibid. 2, 7, 8, συναλισθείσης ἀπείρου χερμάδος. De lapidibus ad ædificationem adhibitis ibid. 5, 5, 4, οὐ γὰρ ἐξ εἰκαίας χερμάδος συνειστήκεσαν (πύργοι). Hase.] Sed unde sit compositum hoc nomen, vel potius quæ vox nomini χεὶρ in compositione hujus vocabuli χερμὰς adjuncta sit, nec ipse, nec Hesych. docet. Etym. [M. p. 808, 46] quidem certe de voce χερμάδιον tanquam minime composita loquitur, quippe qui scribat χερμάδιον habere pleonasmum literæ μ : nam a χεῖρα (scribe potius χέρα), fieri χεράδιον. Minime autem dubium cuiquam esse potest quin de χερμὰς, quod illius prωtotypum est, itidem dicturus fuerit, esse χερμὰς pro χεράς. At vero Eustath. aliquid hac de voce affert, quod a ratione non alienum esse videtur. Scribit enim χερμὰς dictum ἐκ τοῦ χερὶ μάσασθαι, quod est ἅψασθαι. Ipse certe Hom. de tali lapide dicit, Τόν οἱ περὶ χεὶρ ἐκάλυψε, Il. Η, [734] : Ἑτέρῃφι δὲ λάζετο πέτρον Μάρμαρον, ὀχριόεντα, τόν οἱ περὶ χεὶρ ἐκάλυψε· perinde sc. ac si χερμάδιον dixisset. Sciendum est enim Hom. altera illa voce Χερμάδιον uti, quæ ex χερμὰς facta nominis diminutivi formam habet, quum alioqui eandem signif. obtineat. Il. Ε, [302] : Ὁ δὲ χερμάδιον λάβε χειρὶ Τυδείδης, μέγα ἔργον· ὃ οὐ δύο γ' ἄνδρε φέροιεν, Οἷοι νῦν βροτοί εἰσ'· ὁ δέ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἷος. [Et similiter Υ, 285.] Ο, [250] : Βοὴν ἀγαθὸς βάλεν Αἴας Χερμαδίῳ πρὸς στῆθος· Δ, [518] : Χερμαδίῳ γὰρ βλῆτο [et ib. Π, 578, Ξ, 410]. Sed apud Eundem legimus etiam [Il. Λ, 265, 541, Ν, 323] μεγάλοισι χερμαδίοισι [et Π, 774 : Πολλὰ χ. μεγάλα], item ἀνδραχθέσι χερμαδίοισι, de ingentibus saxis. Od. Κ, [121] de Læstrygonibus : Μυρίοι, οὐκ ἄνδρεσσιν ἐοικότες, ἀλλὰ γίγασι, Οἵ ῥ' ἀπὸ πετράων ἀνδραχθέσι χερμαδίοισι Βάλλον. [Et Φ, 371.] Sed quum videamus Hom. epithetum addere huic nomini, et aperte etiam in neutro genere usurpare alicubi, assentiri Eustathio non possum, scribenti, cum χερμάδιον subaudiri λίθον. In hunc enim l. Il. Θ, [321] : Ὁ δὲ χερμάδιον λάβε χειρὶ, annotat cum χερμάδιον λείπειν accusativum λίθον : ideoque postea λίθον ὀχριόεντα appellare. Non dubito alioqui quin χερμάδιος λίθος inveniri queat, sicut χερμάδος λίθου ap. Suid. habemus : subjungentem tamen locum in quo vox λίθος non additur. [Anon. De error. Ulixis p. 22 : Χερμαδίοις λίθοις βάλλειν τὰς ναῦς.] At hic Hesychii l., Χερμάδιος, χειροπληθὴς λίθος, καὶ ὁ ἀχροβολισμὸς, talis est ut ex eo statui nihil ea de re possit. [Est gl. Homerica vitiose scripta pro χερμάδιον. Sequitur, Χερμαδίῳ· χειροπλήθει λίθῳ. In gl. inter Χερὰς et Χερείονα posita, Χερδαμός· λίθος πληρῶν τὴν χεῖρα, Musurus χεράδιον correxit. Sed est potius χερμάδος, ut in gl. post Χερμαδίῳ posita, Χερμάδος· λίθος πληρῶν χεῖρα. Post Homerum scriptor Batrach. 230. Χερμαδίῳ πλήξας κατὰ βρέγματος. Tyrtæus ap. Stob. Flor. 50, 7 : Μεγάλοις βάλλετε χ. Mnasalc. Anth. Pal. 6, 125 : Χερμάδι' αἰνά. Archias ib. 7, 147 : Χερμαδίων κτύπος.] Apud Lucian. quidem certe adjective usurpari χερμαδίους manifestum est [Lexiph. c. 5] : Ὁ δὲ μολιβδαίνας χερμαδίους ἀράγδην ἔχων ἐχειροβόλει.

[Χερμαστὴρ, ῆρος, ὁ.] Apud Suid. extat Χερμαστὴρ, expositum σφενδόνη, Funda, [addito Antipatri Sid. versu Anth. Pal. 7, 172 : Ῥινοῦ χερμαστῆρος ἐΰστροφα κῶλα τιταίνων].

[Χερματιστὴς, ὁ.] Ceterum ab illa voce Χερμὰς derivatum est etiam nomen Χερματιστὴς, quod eodem modo ab Hesychio exp., sed addente, καὶ δίσκος βαχχεῖος.

[Χέρνα. Χερνής. Χερνῆσσα. V. Χερνήτης.)

[Χέρνησος. V. Χερρόνησος.]

[Χερνήτης, ὁ. HSt. s. v. Χεριφυρής :] Alterum compositum Χερνήτης, ὁ, quo significatur Qui manibus victum quærit, Qui quæstum manibus facit, deductionem itidem controversam habet. Ac ne de priore quidem compositionis parte constat : quum Hesych. scribat vocem Χέρνα esse i. q. πενία. At si sequamur Eustath. [p. 912, 38], fuerit χερνήτης compositum ex χεὶρ et verbo νήθω. Imo vero, ne quid Eustathio affingere dicar, non masculino χερνήτης, sed fem. Χερνῆτις deductionem illam tribuit, Χερνῆτις δὲ, ἡ διὰ χειρῶν νήθουσα ἔριον τυχόν· ἀφ' οὗ καὶ ἡ ἔριθος. Et quum masculinum nomen dici soleat habere et femininum, illud femininum contra dicit habere etiam masculinum : subjungens, Ταύτης δέ ἐστι καὶ ἀρσενικόν· φασὶ γοῦν οἱ παλαιοὶ, Χερνήτης, λάτρις, χειροτέχνης, ἀπὸ χειρὸς ζῶν. Καὶ πάλιν, Χερνήτης, πένης, χειρόβιος. Hanc autem derivationem sequendo, redditur χερνῆτις, magis peculiari interpretatione, Quæ nendo victum quærit, s. quæritat. Sed quomodo hoc etymum masculino quoque χερνήτης conveniet? an nentes etiam viros imaginabimur? et netores viros sicut netrices mulieres appellabimus? Videtur certe Eustath. hujusmodi quæstioni tacite respondens, aut occurrens, dixisse (contra quam dici in aliis nominibus soleat, ut paulo ante admonui), hoc femininum habere etiam masculinum. Perinde enim est ac si diceret prius fuisse χερνῆτις in usu, ex quo deinde factum sit masculinum χερνήτης. Neque tamen, si χερνήτης itidem exponatur ὁ διὰ χειρῶν νήθων, hoc fidem superare videbitur ei, qui memoria tenebit quæ Herodotus de viris et mulieribus permutantibus inter se suo sexui convenientia munia s. officia, memoriæ prodidit. Ac ne tam procul abeamus, χερνήτας viros, i. e. διὰ χειρῶν s. χερσὶ νήθοντας, suppeditabit Sebusianorum s. Segusianorum regio. Verum enim vero quæcunque sit hujus vocabuli origo, extra controversiam est ea, quam illi assignavi, signif. Conveniunt enim exposs. Hesychii cum iis quas apud Eustath. legimus : atque adeo ex hoc emendare illum possumus : reponentes λάτρις pro λάτρης. Quin etiam χειρόβιος non recte illic in capite collocari, et majuscula litera scribi, tanquam id sit quod exponatur voce χερνίτης, ex eodem Eust. discimus. Contra enim χερνίτης (ut ibi scriptum est), sicut χέρνης, his omnibus vocibus exponere voluit lexicographus, πένης, λάτρις, χειροτέχνης, ὁ ἀπὸ χειρῶν ζῶν, χειρόβιος. Et quum χερνίτης isti χειρόβιος subjungit, indicare vult, opinor, pro illo χέρνης dici etiam χερνίτης : quibus addit, χέρνα γὰρ ἡ πενία. Sed hanc scripturam per ι in secunda syllaba supposititiam esse puto, quum alibi per η scriptum inveniatur, et cum altera illa declinatione χερνὴς, ῆτος, conveniat. Apud Suid. certe χερνήτης et χερνῆτις per η, non ι, in secunda syllaba scriptum est : a quo additur etiam aliquid ad illa quæ de signif. vocis χερνῆτις dicta fuerunt. Ei enim χερνῆτις non simpliciter est ἡ ἀπὸ χειρῶν ζῶσα, s. χειρόβιος, sed simul et χῆρα [χήρα], i. e. Vidua. Quæ vox vereor ne nimis illius nominis signif. restringat. [Χήρα non apud Suidam legitur, sed apud Hesych., cujus gl. sic scripta est in cod. : Χειρόβιος, χερνῆτος. Χέρνα γὰρ ἡ πενία. Χερνῆτις ἡ ἀπὸ χειρῶν ζῶσα πενιχρὰ χήρα· de quo Schowius p. 784 : « Articulus in quo interpretatio glossæ præposita est, sic ordinandus, Χερνῆτις· χειρόβιος· χέρνα γὰρ ἡ πενία.

Χερνῆτις· ἡ ἀπὸ χειρῶν ζῶσα, πενιχρὰ χήρα.» Χήρα vereor ne nihil aliud sit quam dittographia præcedentium literarum χρα. G. D.] Videtur autem [Suidas] et ipse censuisse, fem. χερνῆτις prius esse quam masc. χερνήτης: quum priorem locum illi fem. tribuat: subjungens, Καὶ χερνήτης, ὁ πένης, ἀρσενικῶς. Perperam tamen inter illud fem. et hoc masc. interjectus est locus in quo quidam ἀνώνυμος [Ælianus, ut conj. Hemst.] dativo χερνήταις utitur, et quidem de illis qui ruri opus faciunt (quod observatione dignum est): Ὁ δὲ ὑπὸ τῷ κνέφει σὺν τοῖς χερνήταις τοῖς ἐπὶ τοὺς ἀγροὺς ἰοῦσιν, intelligo, ad opus faciendum. [Simon. Anth. Pal. 7, 507: Ἀνδρὸς χερνήτεω. Æsch. Prom. 893: Τῶν γέννᾳ μεγαλυνομένων ὄντα χερνήταν ἐραστεῦσαι γάμων. Apollod. 2, 5, 1: Ξενίζεται παρὰ ἀνδρὶ χερνήτῃ Μολόρχῳ· et 3, 8, 1. Dionys. A. R. 7, 11: Ἄλλοι κατ' ἄλλας πύλας ὡς χερνῆται παρεισπεσόντες ἔλαθον. Sext. Emp. p. 308: Ὀδυσσεὺς χερνήτου λαβὼν σχῆμα. Manetho 5, 129. || Femin. Χερνῆτις ap. Hom. Il. M, 433: Γυνὴ χερνῆτις ἀληθής· ex quo l. Etym. M. p. 808, 33, exp. ἡ ταπεινὴ, παρὰ τὸ ἐκ τῶν ἰδίων αὐτῆς χειρῶν τρέφεσθαι· et iisdem fere verbis Lexicon ap. Matth. Gloss. min. p. 26. Philipp. Anth. Pal. 6, 203: Ἡ γρῆυς ἡ χ. (ut γυνὴ χ. γραῖα ap. Eust. p. 1665, 60) et Crinag. ib. 9, 276. Parthen. c. 27: Ἐπὶ μισθῷ ἀγαγομένην χ. γυναῖκα. Propria netricis signif. Eratosth. ap. Tzetz. ad Lycophr. 23: Χ. ἔριθος· Apoll. Rh. 3, 292, et anon. ap. Suidam s. h. v.: Ὁ δὲ τὰς θυγατέρας ἐπειρᾶτο ποιεῖν ταλασιουργοὺς καὶ χερνήτιδας. Γυναῖκας χερνήτιδας καὶ ἀκεστρίας Theodoret. Aff. Gr. p. 81, 36 Sylb., et χ. παρθένον p. 112, 4, ubi margo cod. Palat. διὰ χειρὸς ζῶσαν.] Apud eundem lexicogr. extat illius alterius declinationis exemplum, sc. Χερνής: eadem forma qua dicitur γυμνής: legimus enim ibi ex Epigr. [Archiæ Anth. Pal. 6, 39]: Χερνῆτα βίον. Sed hic animadverte esse χερνῆτα adjective positum pro χερνητικόν: quum alioqui χερνῆτες substantive dicatur potius, ut χερνῆται. Extatque hic usus est et ap. Aristot. Polit. 3, [4] ubi etiam vocem hanc exponit: Αἱ γὰρ ἐργασίαι πλείους· ὧν ἓν μέρος κατέχουσιν οἱ χερνῆτες· οὗτοι δ' εἰσὶν, ὥσπερ σημαίνει καὶ τοὔνομ' αὐτοὺς, οἱ ζῶντες ἀπὸ τῶν χειρῶν· ἐν οἷς βάναυσος τεχνίτης ἐστί. Quæ Aristotelica expositio, conveniens cum ea quæ apud alios passim extat, facit ut suspicer χερνὴς habitum non fuisse pro composito, sed pro simplici: et posteriorem syllabam νης non per compositionem accessisse, sed simpliciter esse terminationem: ut in Manuarius et Manualis, quæ ad vocem Manus accedunt, non per compositionem ei adjunguntur, sed tantum παραγωγαὶ sunt terminationem efficientes. Ex χερνὴς autem factum dicemus χερνήτης, deinde χερνῆτις fem. (Scribo enim χερνὴς, non χέρνης, quam posteriorem scripturam habet Hesych. [Χέρνης (recte fortasse Tollius Χερνήτης)· πένης, λάτρις (codex λάτης), χειροτέχνης, ὁ ἀπὸ χειρῶν ζῶν]: sed huic refragatur nomen illud γυμνὴς, similem inflexionem habens.) [Eodem accentus vitio ap. Eurip. El. 207: Ἐν χέρνησι δόμοις ναίω ψυχὰν τακομένα, pro χερνῆσι. Rectum accentum testatur Arcad. p. 96, 7, ubi adject. χερνῆσσα, ἡ, ab oxytono χερνὴς derivatum memorat. Et sic Etym. M. p. 808, 32: Χερνῆσι· πενιχραῖς γυναιξὶ καὶ ἀπὸ χειρῶν ζώσαις.] Fit certe hinc et adj. Χερνητικὸς, ἡ, ὸν, Pertinens ad eos qui χερνῆτες s. χερνῆται appellantur, Qualis est eorum qui χερνῆται dicuntur, ut si dicas χερνητικὸς βίος, pro quo habuisti ex Epigr. χερνῆτα βίον. Aristot. [Polit. 4, 4] varia δήμου εἴδη enumerans, inter ea recenset τὸ χερνητικὸν, καὶ τὸ μικρὰν ἔχον οὐσίαν, ὥστε μὴ δύνασθαι σχολάζειν. Dicitur autem τὸ χερνητικὸν a χερνῆτες, eadem forma qua τὸ θητικὸν, a nominativo θῆτες.

[Χερνήτωρ, ὁ, i. q. χερνήτης. Manetho 4, 114: Λεπτῆς πενίης χερνήτορας.]

[Χερνιβεῖον, τὸ, Pollubrum. Athen. 9, p. 408, C: Ὁ Οὐλπιανὸς ἔζήτει εἰ τὸ χέρνιβον εἴρηται, καθάπερ ἡμεῖς λέγομεν ἐν τῇ συνηθείᾳ... Ἀττικοὶ δὲ χερνίβιον λέγουσιν, ὡς Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Ἀλκιβιάδου (imo Andocid. p. 33, 3, ubi libri χερνίβοις) λέγων οὕτως «Τοῖς χρυσοῖς χερνιβίοις καὶ θυμιατηρίοις.» Et p. 409, C: Ἀριστοφάνης δ' ἐν Ἥρωσι (fr. 298) χερνίβιον εἴρηκεν. Scribendum utrobique χερνιβεῖον et in verbis Andocidis χερνιβείοις,

A ut apparet ex versu Antiphanis ap. Polluc. 10, 65: Τὸ χερνιβεῖον πρῶτον ἐκ πομπῆς ἄφες. Nam sic librorum scripturam τὸ χερνίβιον πρῶτον ἡ πομπὴ σαφής recte correxit Bentl. in Epist. ad Hemsterh. p. 66, nisi quod ἀφεὶς potius scribendum, quum in codice Falckenb. ἐκ πομπῆς ἀφεὶς legatur. Χερνίβιον ib. § 90, quod ipsum quoque χερνιβεῖον scribendum videtur. Diminutivum vero Χερνίβιον, τὸ, Matella, legitur ap. Hippocr. p. 1230, D: Τὸ σύστημα (τοῦ οὔρου) οὐκ ἐφαίνετο ἐν τῷ χερνιβίῳ ψύχεος ἐόντος. De glossa Hesychii cui lemma Χερνίβιον præscriptum est v. s. v. Χερνίπτω. G. D. Χερνίβιον, pro χερνιβεῖον, adhuc exstat Clem. Al. Pædag. 2, 3, 37: Εἰ κεραμεοῦν εἴη τὸ χ., οὐ δέξεται τὸ ἀπόνιμμα τῆς χειρός; Hase.]

[Χέρνιβον, τό. V. Χέρνιψ.]

[Χερνιβόξεστον, τὸ, Malluvium politum. Eucholog. p. 81: Κελεύει ὁ ἀρχιερεὺς κομισθῆναι χ. et paullo post iterum. Suicer. Multo plura ex scriptoribus Byzant. collegit Ducangius.]

B Χέρνιμμα, τὸ, Manuum lotio, χειρόνιπτρον, VV. LL. tanquam ex Polluce [2, 149], qui tamen expositionem non addit. Cam. χερνίμματα interpretatus est Manuum lavacra, [Malluvia].

[Χέρνιπτρον. V. Χειρόνιπτρον.]

[Χερνίπτω. HSt. s. v. Χέρνιμμα:] At vero Χερνίπτομαι ap. Hom. legitur, vel potius inde formatum aoristum χερνίψαντο, Il. A, [449]: Χερνίψαντο δ' ἔπειτα καὶ οὐλοχύτας ἀνέλοντο, Manus laverunt s. abluerunt, ante sacrificium sc. [Hesych.: Χερνιψάμενος· τὰς χεῖρας νιψάμενος. Apud eund. inter Χέρνιβα et Χέρνιβος hæc gl. legitur: Χερνίβιον· τὸ ἁγισθῆναι δι' ὕδατος ἔχοντος κριθὰς καὶ ἅλας. Quam interpretationem non nomini illi, sed verbo χερνίψασθαι convenire animadvertit Scaliger. Aristoph. Pac. 961: Αὐτός τε χερνίπτου.] Usus est et Lysias hoc verbo [p. 108, 1]: Ἐχερνίψατο ἐκ τῆς ἱερᾶς χέρνιβος. Et quidam ἀνώνυμος ap. Suid. [ex coque in cod. Monac. Demosth. ad p. 505, 14, ap. Reiskium]: Χερνιπτομένους πρὸς αὐτοῖς τοῖς βωμοῖς ἀπέκτειναν, ut quidem in priore l. legitur; in posteriore enim habetur Χερνιπτομένους, τὰς χεῖρας νιπτομένους πρὸς αὐτοῖς κτλ. Affertur porro et vox activa Χερνίπτω, ex Lycophr. [184], sed ap. eum χερνίψουσι exp. σφαγιάσουσι, θύσουσι, ubi a metaphora τῶν χερνίβων, quibus abluebantur et purgabantur manus, θυσίαν vocasse dicitur χέρνιβα, tanquam purgatricem. Convenit autem hæc expos. θύσουσι, quæ datur verbo χερνίψουσι, cum illa quam habet χερνιφθέντα ap. Suid., sc. τυθέντα. [In epigramm. Theodoridæ Anth. Pal. 6, 156: Καλῷ σὺν Τέττιγι... τρίχα τήνδε κουρόσυνον... θῆκε... σὺν βοΐ χερνιφθέντα. Brodæus χερνιφθέντι. Is qui illa dona ponebat simul taurum immolabat diis. Χερνίπτεσθαι igitur sensu latiore accipiendum pro *dedicare*, respectu tamen habito ad hostiam simul immolandam. Jacobs.] Qui alioqui et priorem illam verbi χερνίψαντο signif. agnoscit. [Consecrandi signif. Iph. T. 622: Χαίτην ἀμφὶ σὴν χερνίψομαι. De forma verbi v. Lobeck. ad Phryn. p. 562.]

[Χερνίτης, ὁ, Chernites, nomen lapidis. Theophr. De lapid. c. 6: Καὶ ὡς ὁ ἐν Αἰγύπτῳ περὶ Θήβας ἀλαβαστρίτης· καὶ γὰρ οὗτος μέγας τέμνεται· καὶ ὁ τῷ ἐλέφαντι ὅμοιος, ὁ χερνίτης καλούμενος, ἐν ᾗ πυέλῳ φασὶ καὶ Δαρεῖον κεῖσθαι. Plin. H. N. 36, 28: « Mitior est servandis corporibus, nec absumendis Chernites: ebori simillimus, in quo Darium conditum ferunt.»]

[Χέρνιψ, ιβος, ἡ. HSt. s. v. Χέρνιμμα:] At vero Χέρνιψ ab Hom. vocatur, ut Idem [Pollux 2, 149; 6, 92; 10, 90] annotat, Aqua qua abluuntur manus ante cibum, Od. A, [136]: Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα Καλῇ, χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος. Dicit enim fuisse Aquam vase allatam, et effusam in prolubrum. [Accus. χέρνιβα ap. Homer. ib. Γ, 440, 445, Δ, 52, H, 172, K, 368, O, 135, P, 91; ap. Æsch. Eum. 656: Ποία δὲ χέρνιψ φρατέρων προσδέξεται;] Apud Eund. Il. Ω, [304]: Ἡ δὲ παρέστη Χέρνιβον ἀμφίπολος πρόχοόν θ' ἅμα χερσὶν ἔχουσα, vocem χέρνιβον interpretati fuere vas quod fuit ab aliis dictum Χερόνιπτρον. Sive Λέβης, Prolubrum Latine: ut Πρόχοον, Gutturnium. Neque alibi reperitur ap. illum poetam in hac forma vocabulum. Athen. [9,

p. 408, C] Atticos hoc ait dixisse Χερνίβιον. [De hoc diximus s. v. Χερνιβεῖον.] Idemque docet, Χερνίβα, penultima acuta ap. Comicos et Tragicos reperiri, de aqua, qua, titione ex ara sublato, quum in illam intinxissent, conspergere quondam in sacris astantes consueverint; sed rationem deductionis repugnare. Hæc ille. [Athenæus : Παρὰ τοῖς τραγικοῖς καὶ τοῖς κωμικοῖς παροξυτόνως ἀνέγνωσται χερνίβα, παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἡρακλεῖ (929) « Εἰς χερνίβ' ὡς βάψειεν Ἀλκμήνης γόνος », ἀλλὰ καὶ παρ' Εὐπόλιδι ἐν Αἰξὶν « Αὐτοῦ τὴν χερνίβα παύσεις. » Quem accentum falsum esse pluribus docet Athenæus collatis aliis nominibus in ψ exeuntibus. Sic etiam schol. Aristoph. Pac. 956.] Ceterum quod ad hanc vocem Χέρνιψ attinet, (a quo nomin. fit gen. χέρνιβος, quum contra χερνίβος et χερνίβα sint a nomin. χερνὶψ,) pro Lavacro s. ipsa manuum Ablutione sumi manifestum est ap. Thuc. 4, p. 153 meæ ed. [c. 97]: Ὕδωρ τε, ὃ ἦν ἄψαυστον σφίσι, πλὴν πρὸς τὰ ἱερὰ χέρνιβι χρῆσθαι, ἀνασπάσαντας ὑδρεύεσθαι· quæ Interpres ita vertit : Aquam etiam, quam nefas ipsis esset tangere, nisi ad abluendas in sacrificium manus, in alios usus haurire. [Æsch. Choeph. 129 : Χέουσα τάσδε χέρνιβας βροτοῖς· Ag. 1037 : Ἐπεί σ' ἔθηκε Ζεὺς ἀμηνίτως δόμοις κοινωνὸν εἶναι χερνίβων. Soph. OEd. T. 240 : Μήτε χέρνιβας νέμειν, et quæ sunt aliæ hujusmodi locutiones, ut χέρνιβος et χερνίβων θιγεῖν ap. Soph. fragm. 708 et Eurip. Or. 1602; ἐπὶ χέρνιβας μολεῖν Phœn. 666. Id. Iph. T. 58 : Θνήσκουσι δ' οὓς ἂν χέρνιβες βάλωσ' ἐμαί· 643 : Χερνίβων ῥανίσι.‖Χερνίβων πηγαὶ Iph. A. 1479, 1513. Πηγαῖος χ. Alc. 100 : Οὐχ ὁρῶ πηγαῖον χέρνιβ' ἐπὶ φθιτῶν πύλαις. Aristoph. Lys. 1129 : Μιᾶς γε χέρνιβος βωμοὺς περιρραίνοντες.] Ex Eur. [Iph. A. 675] affertur, Χερνίβων ἑστήξῃ πέλας, pro Aderis proxima lavacris. Ab Erasmo χέρνιβες alicubi redditum fuit Piamina. Bud. autem χερνίβων εἴργεσθαι ap. Demosth. [p. 505, 14] tale esse ait, quale ap. Latinos Aqua et igni interdicere. Sed quum sit εἴργεσθαι, passivum, non act. εἴργειν, potius dicendum fuerat, χερνίβων εἴργεσθαι dici eum cui aqua et igni interdicitur. Neque hoc prætereundum est, schol. ibi habere χέρνιβος, non χερνίβων, et admonere, ita vocari non aquam, sed ipsum vas : χέρνιβος, inquit, οὐ τοῦ ὕδατος, ἀλλὰ τοῦ ἀγγείου : quod qua ratione nitatur, ipse viderit. Pro ipso certe Vase legimus et ap. Athen. : Ἀθηναίοις θυομένοις ἐν Δήλῳ, τὴν χέρνιβα βάψας ὁ παῖς προσήνεγκε, κἂν τῇ φιάλῃ μετὰ τοῦ ὕδατος ἰχθῦς κατέχεεν. De accentu autem confer ea quæ Suidas scribit, cum iis quæ ex Athen. paulo ante habuisti, ab Eust. quoque [p. 1401] commemoratis. Porro ab illo neutro Χέρνιβον habemus plur. Χέρνιβα ap. Synes. : Ὡς ἔστι γε τὸ δημόσιον ξίφος, οὐχ ἧττον ἢ τὰ ἐν τοῖς προτεμενίσμασι χέρνιβα, πόλεως καθαρτήριον, Non minus quam lavacra quæ sunt in templorum vestibulis. Forsan autem aliquis Aquam lustratoriam appellarit. [Schol. ad Il. Ω, 304 : Ἀθετεῖται, ὅτι παρὰ τὸ σύνηθες αὐτῷ χέρνιβον τὸ ἀγγεῖον τὸ ὑποδεχόμενον τὸ ὕδωρ, ὡς ἡμεῖς· τοῦτο δὲ αὐτὸς εἴωθε καλεῖν λέβητα· τὸ δὲ κατὰ τῶν χειρῶν διδόμενον ὕδωρ χέρνιβα· ἔνιοι δὲ ὁπλῇ σημειοῦνται, ὡς ἄπαξ ἐνταῦθα εἰρημένον. Hase.]

[Χερόβολον. Χεροκένως. Χερόκμητος. V. Χειρο—.]

[Χερομῦσὴς, ὁ, ἡ, Manus polluens. Æschyl. Choeph. 71 : Χερομυσῆ φόνον, ubi codex χαιρομυσῆι, restituit Porsonus. Æschylum imitari videtur Const. Manass. Chron. 5151 : Χαιρομυσῆ λῄσταρχον κακεργάτην, qui non liquet utrum ipse quoque χερομυσῆ scripserit an vitiosa scriptura deceptus χαιρομυσῆ posuerit, pariterque 6083 : Ἄνδρες τινὲς χαιρομυσεῖς φονίως ἐμπεσόντες, ubi libri χερομισεῖς vel χαιρομισεῖς. G. Dind.]

[Χερόνησος. V. Χερσόνησος.]

[Χερόνιπτρον. V. Χειρόνιπτρον.]

[Χεροπληθής. V. Χειροπληθής.]

[Χερόπληκτος, ὁ, ἡ, Manibus percussus. Soph. Aj. 631 : Δοῦποι χερόπληκτοι· ubi recte forma Dor. χερόπλακτοι restituta.]

[Χερουβείμ. Χερουβεῖς. V. Χερουβίμ.]

[Χερουβικοχάρακτος, ὁ, ἡ, A Cherubim exaratus. Iambograph. ap. Montfauc. Bibl. Coisl. p. 59, 43. Hase.]

[Χερουβικὸς, ἡ, ὸν, Cherubicus. Greg. Thaum. In Annunt. p. 60 ed. Voss. a. 1604. Mich. Syncell. Laudatione Dionysii Areop. p. 350, θρόνος. Boiss. X. ὕμνος in Liturgiis Joann. Chrys. et Basilii. Angl. Pseudo-Chrys. t. 3, p. 948, A, τοῦ χ. καὶ ἐπουρανίου θρόνου. Anon. Vita Chrys. t. 8, p. 359, 6, χερουβικοῖς ὄμμασιν εἰς οὐρανὸν ἀναβλέψας. Hase.]

[Χερουβὶμ, τὰ, Cherubim. Chœrob. In Psalm. p. 163, 29 : Χερουβὶμ παρὰ τὸ χεὶρ·χειρός. Τὸ βιμ ι διὰ τί; Τὰ εἰς βιμ Ἑβραϊκὰ διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται, Ἰωακείμ, Σεναχερείμ, πλὴν τοῦ Χερουβὶμ καὶ Σεραφὶμ. Aliter Lexicon σχεδογραφικὸν in Boiss. Anecd. vol. 4, p. 405 : Τὸ Χερουβείμ καὶ Σεραφείμ δίφθογγον ει μοι γράφε· οἱ Χερουβὶμ πληθυντικὸν, οἱ Σεραφὶμ ἰῶτα. Quocum consentit Suidas, qui Χερουβείμ ἐπὶ τῶν ἑνικῶν διὰ διφθόγγου, ἐπὶ δὲ τῶν πληθυντικῶν διὰ τοῦ ι scribi tradit, et Zonaras p. 1850, et qui alia plura hujusmodi nomina addit Herodian. Epim. p. 171. Frequentissimus voc. usus in libris V. T., et plerumque quidem numero plurali, qui in libris Χερουβὶμ, Χερουβεὶμ, Χερουβεῖν scriptus est, cum articulo modo neutrius generis, ut Genes. 3, 24 : Ἔταξε τὰ Χερουβὶμ καὶ τὴν φλογίνην ῥομφαίαν, modo masculini, ut Exod. 37, 8 : Ἐποίησε τοὺς δύο Χερουβὶμ, modo ambiguo, ut in genitivo τῶν Χερουβὶμ, vel nullo, ut Reg. 3, 7, 28 : Λέοντες καὶ βόες καὶ Χερουβὶμ. Nec raro numero singulari, libris in terminatione ειμ vel ιμ non magis sibi constantibus, ut Exod. 26, 1 : Κοκκίνου κεκλωσμένου Χερουβείμ. Reg. 2, 22, 11 : Ἐπεκάθισεν ἐπὶ τῷ Χερουβὶμ. Porro numero singulari Χερουβ quoque dicitur, velut Exod. 25, 19 : Χερουβ εἷς ἐκ τοῦ κλίτους τοῦ δευτέρου· et ib. 37, 8. Ezech. 41, 18. Terminatione Græcæ simili Χερουβεῖς ap. Joseph. A. J. 3, 6, 5 : Πρόστυποι δύο· Χερουβεῖς μὲν αὐτοὺς Ἑβραῖοι καλοῦσι· 8, 3, 3 : Δύο Χερουβεῖς ὁλοχρύσους. De signif. Suidas addit, ἑρμηνεύεται δὲ γνῶσις πεπληθυσμένη. Similiter Theodoretus In Ezech. 1, 21, vol. 2, p. 689 : Τοῦτο δὲ καὶ ἡ τῶν Χερουβὶμ ἑρμηνεία δηλοῖ· εἰς γὰρ τὴν Ἑλλάδα φωνὴν μεταφερόμενον πλῆθος γνώσεως ἑρμηνεύεται τὸ ὄνομα. Conf. Albert. Gl. Gr. p. 47. Philo vol. 2, p. 150, 10 : Ἡ κιβωτὸς ἀγγεῖον τῶν νόμων ἐστίν· ... τὸ δ' ἐπίθεμα τὸ προσαγορευόμενον ἱλαστήριον βάσις ἐστὶ τῶν πτηνῶν δυεῖν, ἃ πατρίᾳ μὲν γλώττῃ προσαγορεύεται Χερουβὶμ, ὡς δ' ἂν Ἕλληνες εἴποιεν ἐπίγνωσις καὶ ἐπιστήμη πολλή. Conf. etiam vol. 1, p. 561, 15, 22, ubi Χερουβὶμ et Χερουβὶν scriptum. Pluribus de iis dixit idem in libello Περὶ τῶν Χερουβὶμ καὶ τῆς φλογίνης ῥομφαίας, vol. 1, p. 138—148, et in iis quæ in Exodi caput 25 commentatus erat, quæ ex versione Armena in Latinum sermonem translata primum edidit Aucherus in Philonis Paralipomenis Armenis, Venet. 1826, Græce ex cod. Vatic. 379 Grossmannus in dissertatione Academica Lipsiæ a. 1856. G. D. De porta Antiochiæ τῇ λεγομένῃ τῶν Χερουβὶμ Jo. Malalas Chronogr. p. 261, 1 et 281, 5 Bonn. Hase.]

[Χέρουσκοι, οἱ, Cherusci, gens Germanica ap. Ptolem. 2, 10, p. 152 (ubi libri Χαιρουσκοί, Χαίρουσκοι, Χαιρουσικοί), Dion. Cass. 67, 5. Nomen terræ, Χερουσκὶς, ίδος, ἡ, ib. 54, 33; 56, 18, et, ubi alii libri Χερουσκία, 55, 1. Χηροῦσκοι ap. Strabon. 7, p. 291, 292.]

[Χέρρεως, τὸ, apud Suidam : Χ., φρούριόν τι. « Ἀπὸ γὰρ τοῦ ἐρύματος Χέρρεως διὰ μιᾶς ἐφοίτα ἐς τὴν Ἀντιόχειαν τῇ ὠκύτητι τῶν ποδῶν ὁ Ἴνδακος. » Τὸ Χέρρεως φρούριον ap. Joann. Antioch. in Crameri Anecd. Paris. vol. 2, p. 85.]

[Χέρρη, ὄνομα πόλεως, apud Suidam.]

[Χερρονησιάζω vitiose pro χερρονησίζω, quod v.]

[Χερρονησιαῖος vitiose pro Χερρονήσιος, quod v.]

[Χερρονησίζω. HSt. s. v. Χερρόνησος :] Inde et verbum Χερρονησίζω, sive Χερσονησίζω, significans χερρονησοειδὴς εἰμὶ, Figuram gero cherronesi et peninsulæ. Habebis in Χερρόνησος paulo post ex Strab. Idem alibi p. 113, πέτρα χερσονησίζουσα, Peninsulam efficiens. [Strabo 11, p. 491 : Ἔστι δὲ ταῦτα (τὰ πρὸς βορρᾶν) τρόπον τινὰ χερρονησίζοντα· ubi libri nonnulli χερρονησιάζοντα, forma vitiosa, quæ est in omnibus ib. p. 529, et præter unum omnibus 2, p. 128. Rursus recte χερρονησίζοντας cod. 14, p. 643, ubi edd. vet. χερρονησιάζοντος, et plerique 16, p. 752. G. D.] ‖Χερρονησιτέω, pro eodem : s. potius Sum χερρόνησος et peninsula. Polyb. 1, [73, 4] de Carthagine : Ἐν κόλπῳ κεῖται προτείνουσα καὶ χερρονησιτοῦσα τῇ θέσει· τὸ

μὲν, τῇ θαλάττῃ, τὸ δέ τι καὶ λίμνῃ περιεχομένη κατὰ τὸ πλεῖστον· ὁ δὲ συνάπτων ἰσθμὸς αὐτὴν τῇ Λιβύῃ, τὸ πλάτος ὡς εἴκοσι καὶ πέντε σταδίων ἐστί. Ubi clare explicat quid sit χερρόνησος, nimirum Terra sita in sinu maris, et aliquousque in ipsum mare se protendens : majore ex parte cincta mari, uno tantum in loco isthmum habens quo continenti annectitur. [Recte Ursinus χερρονησίζουσα correxit, ut 10, 10, 5, χερρονησίζον ὄρος dictum est.]

Χερρονήσιος, ία, ιον, sive Χερρονησίτης, δ, Ad Cherronesum pertinens, Ex Cherroneso oriundus. Teste enim Steph. Byz. Χερρονησῖται et Χερρονήσιοι dicuntur οἱ τῆς Χερρονήσου πολῖται. [Χερρονησῖται ap. Xen. Hell. 1, 3, 10, et 3, 2, 8, quo altero loco libri deteriores Χερρονησιωτῶν, quod vitium etiam ap. Demosth. p. 63, 17, in libris quibusdam inter eosque in Parisino S est. Recte vero p. 87, 16, et in psephismate p. 256, 27. Philostr. p. 664 : Ξείνιδος τοῦ Χερρονησίτου· ubi alii libri Χερρονησίου.] Ælian. : Χερρονήσιοι ἀπὸ Κνίδου. Hecatæus : Ἀψινθίοισι πρὸς μεσημβρίην ὁμορέουσι Χερρονησῖται. Et ap. Athen. 2, [p. 65, C] : Ὀπτᾶν τε τυροῦ Χερρονησίτου τόμον. Eur. Hec. [8] fem. : Ὃς τὴν ἀρίστην Χερρονησίαν πλάκα Σπείρει, Optimam telluris in Cherroneso portionem, i. e. Optimos in Cherroneso agros. [Ib. 33 : Γῆ Χερρονησία. Recte Brunckius Χερσονησίαν et Χερσονησίᾳ, ut dialectus postulat Tragicorum, etsi in Χερρονησίαν consentit Steph. Byz. s. v. Χερρόνησος, ubi Meinekius p. 691, 16, tacite posuit Χερσονησίαν.] Item Χερρονησία γῆ dicitur quæ et Χερρόνησος γῆ, Terra utrimque mari cincta, una tantum parte juncta continenti, Hesych. [Lexicon ms. Havn. ap. Osann. Auctar. p. 168 : Χερρονησιαίη, ἡ εἰς θάλασσαν ἐκνεύουσα, εἰ μήτε χέρσος μήτε θάλασσα, ἀλλὰ περικλυζομένη καὶ μίαν ἔχουσα διέξοδον. Est glossa Cyrilli, quam Schowius ad Hesych. p. 785 sic scriptam affert, Χειρονησία γῆ· εἰς θάλασσαν ἐκνεύουσα μήτε χέρσος μήτε θάλασσα, ἀλλὰ περικλυζομένη καὶ μὴ ἀνέχουσα διέξοδον. Apud Hesych. est : Χερσόνησος· γῆ εἰς θάλασσαν ἐκνεύουσα ἡ μήτε χέρσος μήτε θάλασσα, omissis reliquis : cui ex Cyrillo restituendum Χερσονησία. In ultimis Cyrilli verbis scribendum καὶ μὴ ἔχουσα. De Suidæ gl. huc referenda vide s. v. Χεῦμα. G. D.]

[Χερρονησίτης. V. Χερρονήσιος.]

[Χερρονησιτέω vitiose pro χερρονησίζω, quod v.]

[Χερρονησιώτης vitiose pro Χερρονησίτης. V. Χερρονήσιος.]

Χερρονησοειδὴς [sive Χερσονησοειδὴς], δ, ἡ, Speciem gerens χερσονήσου, s. peninsulæ, χερρονησίζων. [Herodot. 7, 22 : Τὸ ὄρος χερσονησοειδές ἐστι. Steph. Byz. s. v. Δῶρος p. 255, 18, ex Artemidoro : Χερσονησοειδοῦς τόπου. (Marcian. Heracl. Peripl. in Car. Müller. Geogr. gr. min. vol. 1, p. 526, 29, de Arabia. Hase.) Forma vulgari χερρονησοειδοῦς τόπου utitur Strabo 9, p. 393, et rariore Χερρονησώδης, 14, p. 683 : Κουριὰς χ., ubi ed. Ald. χερρονησιώδης. Ἰσθμὸν χερονησώδη schol. rec. Hom. Il. Ξ, 229, quod χερρονησώδη scribendum.]

Χερρόνησος, sive Χερσόνησος, δ, sub. χώρα vel πόλις, Regio vel Urbs quæ dimidia ex parte χέρσος est, et dimidia ex parte νῆσος, Quæ sc., veluti insula, mari circumdata et cincta est : nisi quod uno tantum eoque angusto spatio, quod Isthmus appellatur, continenti adjuncta est. Peninsulam vocare possis Latine, quoniam sc. pene insula est. Hesychio est γῆ εἰς θάλασσαν ἐκνεύουσα ἡ μήτε χέρσος μήτε θάλασσα. [In gl. Hesychii Χερσόνησος vitiose scriptum esse pro Χερσονησία diximus s. v. Χερρονήσιος.] Clarius tamen paulo ante χερρονησία γῆ exposuerat ἡ ἐκ δεξιῶν καὶ ἀριστερῶν ἔχουσα θάλασσαν, Quæ et a dextro et a sinistro latere habet mare. [Hujus nominis et adjectivi et substantivi multiplex est in quorumvis auctorum libris scriptura, Χερρόνησος, Χερσόνησος, eademque duplici ν, Χερόννησος, Χερρόννησος. Antiquior forma Χερσόνησος est, qua Herodotus, Thucydides et Tragici constanter usi sunt, recentior Χερρόνησος. Pro ea Χερόνησος metri causa dictum ab Apoll. Rh. 1, 925 : Ἠελίοιο | δυομένου Χερόνησον ἐπὶ προὔχουσαν ἵκοντο (quod in cod. Laurent. χέρνησον scriptum est), ut ἐκ Χερονήσου in fine hexametri Anth. Pal. App. 187 (ap. Pausan. 6, 19, 5). Χερρόννησος duplici ν scribendum esse recentiorum quorundam grammaticorum opinio est Πελοποννήσου et aliorum quorundam nominum similitudine deceptorum, velut schol. ad Philostr. Her. p. 541 ed. Boiss. : Πελοπόννησος καὶ Χερρόννησος καὶ ὅσα τῷ νῆσος συντίθενται, τὸ ν φιλοῦσι διπλασιάζειν, ὅθεν κἀν βίβλοις παλαιαῖς εὖ καὶ ὑγιῶς γραφείσαις διὰ δύο ν αἱ τοιαῦται συνθέσεις εὑρίσκονται· et gramm. cod. Paris. in Append. ad Greg. Cor. p. 680, qui Atticos euphoniæ caussa Χερρόνησος pro Χερρόννησος dixisse opinatur. Scripturæ per duplex ν exx. v. ap. Schweigh. ad Appian. vol. 3, p. 113, Boisson. ad Philostr. Her. p. 318, 541, 544.] Est autem Χερρόνησος s. Χερσόννησος interdum Regionis proprium nomen, interdum Urbis; quatuor enim Χερρονήσους commemorat Steph. Byz., Cnidiam, Thracicam, Tauricam, Creticam : de quibus eum consule. Inter alia autem de Thracia Cherroneso affert ex Hecatæi Europa, Ἐν δ' αὐτοῖσι πόλις Χερρόνησος ἔν τῷ ἰσθμῷ τῆς Χερρονήσου. [Post quattuor has urbes, quarum gentile duplex, Χερρονήσιοι et Χερρονησῖται, ponit Steph. Byz., sic pergit : Ἔστιν ε' πόλις Λιβύης Χέρρουρα καλουμένη, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν Λιβυκῶν τρίτῳ « Ἔχεται χερρόνησος ὄνομα Χέρρουρα. » Ὁ πολίτης Χερρούριος (χερρούρειος cod. Voss.), ὡς τοῦ Ταύχειρα Ταυχείριος. ς' Χερρόνησος (sic Meinek. collato Thucyd. 4, 42, 43, pro ἡ χερρηνός vel ἡ χερνησσός, quæ librorum vitia sunt) ἡ πρὸς τῇ Κορίνθῳ. Ἔστι καὶ ἄλλη ἄκρα Χερρόνησος ἐν Λυκίᾳ, καὶ ἄλλη πρὸς τὴν Κορωνιτῶν πόλιν. Τὸ ἐθνικὸν τούτων Χερρονήσιος.] Meminit Strabo quoque quarundam Χερρονήσων πόλεων, inter alias et illius, lib. 16, p. 328 [752] : Ἥ τε δὴ πόλις, inquit, οὕτως ἀσφαλῶς κεῖται, καὶ δὴ καὶ Χερρόνησος ἐκλήθη, διὰ τὸ συμβεβηκὸς, quoniam sc. λίμνην περίκειται μεγάλην, καὶ ἕλη πλατέα, λειμῶνάς τε βουβότους καὶ ἱπποβότους διαχεομένους, ὑπερβάλλοντας τὸ μέγεθος· καὶ λόφος ἐστὶν ἐν πεδίῳ κοίλῳ τετειχισμένος καλῶς, ὃν ποιεῖ χερρονησίζοντα ὁ Ὀρόντης. [Celebrior ceteris est Chersonesus Taurica, sæpissime memorata ab Geographis aliisque scriptoribus : v. Müller. ad Geogr. min. vol. 1, p. 395. Hæc *Cherronè* dicitur ab Mela 2, 1, 3, ubi v. Tzschuck. vol. 2, 2, p. 22, et vol. 3, 2, p. 18 sq. Ab inferiorum temporum Græcis Χερσὼν dicta est, cujus formæ frequentia exx. sunt ap. Procopium (B. Pers. 1, 12, Goth. 4, 5), Zonaram aliosque scriptores Byzantinos. G. D. Incolæ Χέρσακες, unde Χερσακινὸν πλοῖον Epiphan. Mon. p. 68, 19 et 22 Dressel. Nomen urbis XEPCWNOC legitur in numis Mauricii et Constantinæ Augg. *Revue numism.* a. 1839, p. 250. Hase.]

[Χερρονησώδης. V. Χερρονησοειδής.]

[Χερρόννησος vitiose pro Χερρόνησος, quod v.]

[Χερρὸς Æol. pro χειρός. V. Χείρ.]

Χέρρος, sive Χέρσος, δ, ἡ, Desertus incultusque, Asper. Diosc. 2, 158, de coronopode herba : Γίνεται δὲ ἐν χέρσοις τόποις, καὶ ἐν χώμασι καὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς, In locis incultis, Ruell. [Χέρσος γῆ, τόπος, Inculta terra, Gl.] Capite præcedente dixerat, Φυόμενον ἐν πετρώδεσι καὶ παραθαλασσίοις τόποις· opponens his c. 161, ἐν γεώδεσι καὶ ἐργασίμοις χωρίοις· siquidem χέρσος τόπος dicitur ubi est γῆ χέρσος, quæ et ἀνέργαστος, Inculta, desertaque et aspera. [« Sic ap. Herodot. 4, 123, Persæ in Scythia nihil quod vastare possent, repererunt, ἅτε τῆς χώρης ἐούσης χέρσου, Quippe in deserta s. arida et inculta terra. Idem 2, 99, terræ tractum, quem diu Nilus quotannis inundarat, a Mene rege aggeribus a fluvii inundatione seclusum fuisse ait, atque ita χέρσον γεγονέναι, Siccum factum, In sicco positum. » Schweigh. Pind. Nem. 4, 114 : Εὐρώπαν ποτὶ χέρσον· 9, 103 : Ἐν κονίᾳ χέρσῳ, ubi schol. qui per ἠπείρου exp., genitivum substantivi χέρσω legit. Soph. Ant. 251 : Στυφλὸς γῆ καὶ χέρσος, ἀρρὼξ οὐδ' ἐπημαξευμένη τροχοῖσιν. Eurip. Ion. 1584 : Κυκλάδας ... νησαίας πόλεις χέρσους τε παράλους. Diocles Anth. Pal. 7, 393 : Χέρσοισι... ῥαχίαις.] Itidem in Epigr. [Anth. Pal. 9, 427] legimus χέρσον λιμένα, Portum desertum et incultum. Metaph. vero Greg. Naz. : Ψυχὴν χέρσον τε οὖσαν καὶ ἄνυδρον, Incultam nec ullis riguam aquis. Metaphorice itidem Soph. OEd. T. p. 209 [1501] χέρσους παῖδας vocat Virgines illocatas ac innuptas, quoniam sc. elocatæ et nuptæ dicuntur ἀροτριᾶσθαι et σπείρεσθαι, ac postea σπορὰν ἐκφῦναι : translatione ab agris qui coluntur aut inculti deseruntur : Τὴν

τεκοῦσαν, inquit, ἤροσεν, Ὅθεν περ αὐτὸς ἐσπάρη, κἀκ τῶν ἴσων Ἐκτήσαθ' ὑμᾶς ὥνπερ αὐτὸς ἐξέφυ. Τοιαῦτ' ὀνειδιεῖσθε· κᾆτα τίς γαμεῖ; Οὐκ ἔστιν οὕτις, ὦ τέκν', ἀλλὰ δηλαδὴ Χέρσους φθαρῆναι κἀγάμους ὑμᾶς χρεών. [Addito genitivo Eur. El. 325 : Πυρὰ δὲ χέρσος ἀγλαϊσμάτων, i. e. Expers ornamentorum.] Proprie enim χέρσος γῆ dicitur ἡ οὐκ ἀροτριουμένη, s. ἀνήροτος, Quæ non aratur, sed inculta relinquitur, cui opp. ἄρουρα. [Sic χέρσος χώρη in loco Herodoti supra cit. 4, 123. Dionys. A. R. 9, 51 : Ἵνα μὴ γῆ χ. ᾖ· et 10, 54 : Χέρσου τῆς γῆς ἀφειμένης. Τὰ χέρσα dixit Æschylus ap. Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 116, 7 : Χερσά· τὰ γεωργούμενα Αἰσχύλος Προμηθεῖ (λυομένῳ vel πυρφόρῳ, nisi in versibus lectum fuit Promethei vincti qui exciderunt). Corrigendus accentus χέρσα. Nam χέρσος paroxytonum est : v. Arcad. p. 76, 3. Χέρσος ἀγρὸς ap. Hoseam 10, 4 et 12, 11.] || Ut plurimum vero χέρσος subst. ponitur pro χέρσος γῆ, ut Hesychio quoque χέρσος est ἡ ἔρημος γῆ καὶ τραχεῖα, Desertum et asperum solum : καὶ πᾶσα γῆ ἄκαρπος καὶ ἀνέργαστος, Omneque solum sterile et incultum. [Theophr. H. Pl. 8, 6, 4 : Ταῖς χέρσοις καὶ διὰ χρόνου κινουμέναις.] Itidemque Gaza ap. Theophr. C. Pl. 3, [13, 3 : Τὰ ἐν τῇ χέρσῳ φυτευθέντα] χέρσον Agrum rudem interpr. Nonnunquam tamen et simpliciter pro Terra s. Solo accipitur, ut quum Philo De mundo dicit χέρσος θαλαττωθεῖσα, Terra admisso mari mersa : ut ibid. : Ἀποτομαί τινες κατακλυζόμεναι τοῖς πάλαι χρόνοις, αὖθις ἠπειρώθησαν, Continens terra factæ sunt quæ olim aquis operiebantur. [Esaias 5, 6 : Ἀναβήσεται εἰς αὐτὸν ὡς εἰς χέρσον ἄκανθα· et ib. 7, 23—25.] Et Theophyl. Ep. 15 : Κυανίζουσαν ὥρᾳ γαλήνης τὴν θάλασσαν εἰκονίζετο· ὅτε καὶ τὴν γείτονα χέρσον ἁπαλῷ περιπτύσσεται ῥείθρῳ, τὸ μανιῶδες τοῦ κλύδωνος καὶ βάρβαρον παρεάσασα, Vicinam terram, s. continentem. Et ante hos Hom. [Il. Δ, 425 : Κῦμα χέρσῳ ῥηγνύμενον μεγάλα βρέμει·] Od. [Z, 95 : Μάλιστα λάϊγγας ποτὶ χέρσον ἀποπλύνεσκε θάλασσα· I, 147 : Κύματα μακρὰ κυλινδόμενα προτὶ χέρσον·] I, 485 : Τὴν δ' ἂψ ἠπειρόνδε παλιῤῥόθιον φέρε κῦμα Πλημμυρὶς ἐκ πόντοιο, θέμωσε δὲ χέρσον ἱκέσθαι, i. e. ἐγγίσαι ἐποίησε τῇ γῇ, Ad terram appulit. Poniturque his in ll. χέρσος et ἤπειρος pro eod., i. e. pro Terra continente, s. Terra quæ aquis non operitur. Opponitur enim ἡ χέρσος, i. e. ἡ ξηρὰ γῆ τῇ κατακλυζομένῃ, Ei quæ operitur undis marinis. [Ἐπὶ χέρσου Τ, 218 : Τὸν δ' ἄρ' ἐπὶ τρόπιος νεὸς ἔκβαλε κῦμ' ἐπὶ χέρσου· et O, 495, Ω, 111, 291. Pind. Ol. 12, 5 : Ἐν πόντῳ νᾶες, ἐν χέρσῳ πόλεμοι· et Nem. 1, 95. Id. fragm. 45, 15 : Ἀμβρόταν χέρσον. Frequentius ap. Tragicos, velut Æsch. Suppl. 31 : Χέρσῳ τῇδ' ἐν ἀσώδει, ex quo loco colligi potest χέρσον etiam in ceteris Tragicorum locis, ubi sine generis nota legitur, femininum esse habendum, ut ib. 177; Pers. 707 : Πολλὰ μὲν γὰρ ἐκ θαλάσσης, πολλὰ δ' ἐκ χέρσον κακά· et 871, Eum. 240, Sept. 860. Soph. fragm. 678. Eur. Hipp. 149 : Διὰ λίμνας χέρσου τε· et Rhes. 67, Hel. 1069, Herc. F. 226. Theocr. 11, 43. Diodor. 3, 14 : Ὅταν ἡ πλημμυρὶς τῆς θαλάσσης ἐπὶ τὴν χέρσον φέρηται· et ib. c. 45; 13, 16, et alibi. Apud Ælian. N. A. 5, 30 : Τῆς ἐν τῇ χέρσῳ διατριβῆς, male aliquot libri τῷ. Fallitur Mœris p. 401, qui χέρσον οὐδετέρως Atticæ, θηλυκῶς communi dialecto tribuit.] Lacones vero τὴν χέρσον γῆν appellant χέῤῥονα, a nom. χέῤῥων, Hesych. [Χέρρονα male scriptum esse pro χέρρον monuit Hemst. ad Thom. p. 535 in Addendis.]

[Χέρρων i. q. χείρων, quod v.]

[Χέρρων. V. Χέρρος.]

[Χερρώνη. V. Χερρόνησος.]

Χερσαῖος, αία, αῖον, Terrestris, ἐν τῇ χέρσῳ διάγων. [Herodot. 4, 192 : Χερσαῖοι κροκόδειλοι τριπήχεις, a quibus differunt οἱ ἐν τῇσι αἱμασιῇσι κροκόδειλοι 2, 69. Ὄρνιθες χ. 7, 119. Schweigh. Τὰ χ. 2, 123 : Ἐπεὰν ἡ ψυχὴ περιέλθῃ πάντα τὰ χ. καὶ τὰ θαλάσσια καὶ τὰ πετεινά. Sic Plut. Mor. p. 669, D; 730, B. Χερσαῖος ἐχῖνος ib. p. 670, D; βάτραχος Lucian. Merc. cond. c. 28, et Adv. indoct. c. 20. Ælian. N. A. 1, 58; 3, 10; 4, 17. Diodor. 1, 35, de hippopotamo : Ποτάμιον ὑπάρχον καὶ χερσαῖον· 2, 50 : X. ἅμα φαίνεται (struthocamelus) καὶ πτηνόν. X. καὶ πεζὸς Plato Tim. p. 40, A.] Philo De mundo : Χερσαίων φθορὰ ζώων, Terrestrium animantium. Itidem χερσαῖαι χελῶναι, Terrestres testudines : et χερσαῖοι μύες, Terrestres mures, ap. Aristot. [H. A. 2, 17] et alios, ad differentiam τῶν θαλασσίων s. ἐνύδρων, Marinorum et aquaticorum. Et Plut. [Mor. p. 965, A, ex poeta] : Χερσαίας δαήμων ἄγρας [ut ἄγρης χερσαίας ... καὶ εἰναλίης Antiphil. Anth. Pal. 9, 14], Terrestris capturæ s. venationis gnarus, i. e. Venationis capturæque animantium terrestrium, ut sunt lepores, cervi, damæ, et hujusmodi : ad differentiam τῆς ἁλιευτικῆς, Piscatus. [Plat. Soph. p. 223, D : Πεζοθηρίας, χερσαίας.] Thuc. 7, p. 255 [c. 67] dicit etiam ἀκοντισταὶ χερσαῖοι, iis verbis intelligens non τοὺς ἠπειρώτας, sed τοὺς ἀπείρους θαλασσῶν, Maria non expertos, schol. [Eur. Andr. 458 : Ὅς σε ... ναύτην ἔθηκεν ἀντὶ χερσαίου κακόν. Lycophr. 480. Plut. V. Solon. c. 27 : Ἀνδρὶ χερσαίῳ κατιόντι πρῶτον ἐπὶ θάλατταν· et V. Arati c. 50. De urbe Plato Leg. 4, p. 704, B : Πόλις ἐπιθαλαττίδιος ἢ χερσαία. Lycophr. 534 : Μαζουσία προῦχουσα χερσαίου κέρως (i. e. Χερσονήσου). Agathias Anth. Pal. 4, 3, 92 : Θάλασσα πόρον χερσαῖον ἀνοίγει. Χερσαίας ὁδοὺς Crinag. ib. 11, 42. Βραδὺς καὶ χ. ἕρως Plut. Mor. p. 750, B. Figurate Æsch. Sept. 64 : Κῦμα χερσαῖον στρατοῦ.] Ajunt χερσαῖα dici etiam Quæ in incultis locis nascuntur : item χερσαίαν dici Terram incultam, s. quæ cultores non habet, sed deserta est. [Ἀσπὶς χερσαία Galen. vol. 14, p. 235, 6; κύων χ. Alex. Aphrodis. De febr., ed. a Demetrio Schina Mus. crit. a. 1821, p. 365, 3. Τρίβολος χερσαῖος Diosc. 4, 15, quem Fraas. Syn. plantt. floræ class. p. 83 opinatur esse Tr. terrestrem L. Hase. Χερσαῖα adverbialiter Arat. 919 : Αἴθυιαι χερσαῖα τινάσσονται πτερύγεσσιν.]

[Χερσακινός. V. Χερρόνησος.]

[Χερσέας. V. Χορσέας.]

Χερσεία, ἡ, dicitur τὸ χερσεύειν s. χέρσον γεγενῆσθαι, Solitudo. [Per ἐρημία exp. Hesych. et Suidas. Apud Suidam male χερσία.]

Χερσεύω, s. Χερσεύομαι, Sum χέρσος, Incultus jaceo s. Negligor, Incultus sum, Non color. Xen. [OEc. 5, 17] : Ὅπου δ' ἂν ἀναγκασθῇ ἡ γῆ χερσεύειν, ἀποσβέννυνται καὶ αἱ ἄλλαι τέχναι. [Et ib. 16, 5. Diodor. 1, 36 : Οἱ χερσεύειν ἐάσαντες τὴν ἐπικεκλυσμένην χώραν. Homil. Clem. 11, 2 : Γῆ ἀπορίᾳ γεωργοῦ χερσεύσασα.] Diosc. 3, 79 : Φύεται δὲ ἐν πετρώδεσι τόποις καὶ γεωλόφοις καὶ ἀνίκμοις, καὶ γωνίαις χερσευούσαις, In angulis incultis et desertis. Pro quo alibi dicit χέρσοις τόποις. Ruell. tamen vertit Limitibus terrenis, ac si dixisset γεώδεσι vel χερσαίαις. Pass. voce Χερσεύεσθαι utitur [Aristot. Meteor. 1, extr.: Οὐκ ἀεὶ ταὐτὰ οὔτε χερσεύεται τῆς γῆς οὔτε πλωτά ἐστι.] Plut. pro χερσοῦσθαι, s. χερσομανεῖν, Sylvescere, aut etiam Sterilescere : quoniam sc. χέρσος vocatur etiam ἡ ἄκαρπος γῆ, Terra quæ fructum non fert, Infructuosa. Plut. [Mor. p. 2, D] : Ἀγαθὴ γῆ πέφυκεν, ἀλλ' ἀμεληθεῖσα χερσεύεται, Bona quidem terra est, sed neglecta sylvescit, In χέρσον degenerat. [Pseudo-Chrys. t. 8, p. 730, C. De malo agricola Philo vol. 2, p. 306, 27, τὰς βαθυγείους καὶ εὐκάρπους ἀρούρας χερσεύειν ἐᾷ· de animabus Basil. t. 1, p. 1010, C, ἐχέρσευον καὶ ἠκανθοφόρουν. Passiv. Artapan. ap. Euseb. Præp. ev. p. 429, D, γῆν χερσευομένην. Hase. || In terra dego. Eurip. Polyidi fragm. 1 : Τὸν παῖδα χερσεύειν (sic Dobræus pro χερσεύει) μόρος. Aristot. Meteor. 1, 14 : Πλείους εἰσὶν οἱ πρότερον ἔνυδροι, νῦν δὲ χερσεύοντες. Plut. Mor. p. 982, B : Χελώνη μὴ δυναμένη χερσεύειν πολὺν χρόνον. Philostr. p. 884 : Τὸ κῆτος ὡς χερσεῦσον ὥρμηκε.]

[Χερσία. V. Χερσεία.]

[Χερσίας, ὁ, Chersias, poeta epicus Orchomenius. Pausan. 9, 38, 9. Fuit æqualis Periandri : v. Plut. Sept. sap. conv. p. 156, F, seqq.]

[Χερσιδάμας, αντος, ὁ, Chersidamas, Priami filius. Hom. Il. Λ, 423; Apollod. 3, 12, 5. || Pterelai filius. Apollod. 2, 4, 5.]

[Χερσικράτης, ους, ὁ, Chersicrates, Heraclida. Strabo 6, p. 269; Timæus ap. schol. Apoll. Rh. 4, 1216.]

[Χερσιμαχία, ἡ, Manuum pugna. Χερσιμαχίας, Πλάτων Νόμων α', glossa Mœridi illata p. 406. Apud Plat. Leg. 1, p. 663, B, nunc legitur : Ἐν ταῖς πρὸς ἀλλήλους ταῖς χερσὶ μάχαις.]

[Χέρσινος (nam hic rectus accentus est), ίνη, ινον.]

Χερσινὸς, Terrestris, itidem ut χερσαῖος. Plin. 9, 10, de testudinibus: Sunt et terrestres quæ ob id in operibus Chersinæ vocantur, in Africæ desertis, qua parte maxime sitientibus harenis squalent, roscido, ut creditur, humore viventes. Vocantur autem χερσιναὶ s. χερσαῖαι ad differentiam τῶν ἐναλίων s. θαλασσίων, Marinarum.

[Χέρσινος, ὁ, Chersinus, fl. Sarmatiæ, ap. Ptolem. 3, 5, ubi v. l. Χεσίνου.]

[Χέρσις, ιος, ὁ, Chersis, Onesili pater, rex Cypri. Herodot. 5, 104. || Gorgi pater, ib. 7, 98; 8, 11. || « Harpagi filius, ex conj. Franzii ad inscr. Lyciam C. I. vol. 3, p. 147, n. 4269, 5. » Hase. || Χέρσις, ἡ, vicus Cyrenaicæ. Ptolem. 4, 4, 5.]

[Χερσίφρων, ονος, ὁ, Chersiphron, templi Dianæ Ephesii conditor. Strabo 14, p. 640; Plin. H. N. 7, 37, 38; Vitruv. 7 præf. 3, 16.]

[Χερσόβιος, ὁ, ἡ, In terra firma vivens. Aetii Alexiph. 36.]

[Χερσογενὴς, ὁ, ἡ, In terra natus. Const. Manass. 400: Ποντογενῆ, χερσογενῆ.]

[Χερσοειδὴς, ὁ, ἡ, Terræ firmæ similis. Dionys. A. R. 2, 63: Χ. σκόπελος.]

[Χερσόθεν, A terra. Pind. Ol. 2, 132. Eur. Hel. 1285: Ὥστ' ἐξορᾶσθαι ῥόθια χ. μόλις· Heracl. 430. Apoll. Rh. 4, 1263. Theod. Prodr. Rhod. 5, p. 189.]

Χερσόθι, In terra, In continenti, ἐν τῇ χέρσῳ, Epigr. [Anth. Pal. 5, 373; 9, 105.]

Χερσομᾰ́νέω, Inculta asperitate insanio; ut ὑλομανέω, Arboribus et fruticibus insanio: i. e. Desertus et Incultus fio, Sylvesco, Incultam naturam induo. Metaph. Greg. Naz. in Epitaph. Patris [vol. 1, p. 296, B]: Λαβὼν ἐκκλησίαν ῥᾳθυμηθεῖσάν τε καὶ χερσομανήσασαν ἐξ ἀναρχίας, πρῶτον μὲν τὰ ἤθη τῶν ἀνθρώπων ἐξημέρωσεν λόγοις ποιμαντικῆς ἐπιστήμης καὶ τῷ προθεῖναι τύπον ἑαυτὸν, pro Ad mores incultos redactam. Bud. [Id. Gregor. t. 1, p. 232, B, χερσομανῶν καὶ ἀκανθοφορῶν. Philotheus Laud. Basil. p. 342, B, χερσομανοῦν καὶ ὑλομανοῦν. Hase. Theodor. Metoch. Misc. p. 576.]

[Χερσομᾰχέω, In terra firma pugno. Theodor. Prodr. Rhod. 4, p. 178.]

[Χερσομάχος, ὁ, ἡ, In terra firma pugnans. Theod. Prodr. Rhod. 4, p. 178: Καὶ χερσομάχων στρατιαῖς καὶ ναυμάχων· et p. 181, 190; 5, p. 205, 225, 229; 2, p. 73.]

[Χερσοναυμάχος, ὁ, ἡ, Terra marique pugnans. Theod. Prodr. Rhod. 5, p. 206: Ἀμφίβιον στράτευμα, χερσοναυμάχοι.]

Χέρσονδε adverbialiter pro ἐς χέρσον, In terram s. continentem. Hom. Il. Φ, [238]: Τοὺς ἔκβαλλε θύραζε, μεμυκὼς ἠΰτε ταῦρος, Χέρσονδε, ζωοὺς δ' ἐσάω κατὰ καλὰ ῥέεθρα, de Scamandro fluvio. [Hom. H. in Apoll. 29. Theocr. 16, 61.]

[Χερσονησιάζω. Χερσονησίζω. V. Χερρονησίζω.]

[Χερσονησίτης. V. Χερρονησίτης.]

[Χερσονησοειδής. V. Χερρονησοειδής.]

[Χερσόνησος. V. Χερρόνησος.]

[Χερσονησώδης. V. Χερρονησοειδής.]

[Χερσοποιέω, Incultum facio. Theodr. Prodr. Ep. fol. 73.]

[Χερσοπορέω, Cum pedestribus copiis progredior. Const. Manass. Chron. 4053: Αὐτὸς αὐτῷ χερσοπορεῖ μέχρι καὶ τῆς Σινώπης.]

[Χερσοπόρος, ὁ, ἡ, In terra firma incedens, Terrestris. Const. Manass. Chron. 4480: Ἄλλο δ' οὐδὲν οὐχ ἔνυγρον, ἀλλ' οὐδὲ χ. Idem Amat. 1, 58.]

[Χέρσος. V. Χέρρος.]

[Χερσόϋγρος, ὁ, ἡ, Terrenus et aquatilis. Const. Manass. Chron. 394: Καὶ ζῷον ἅπαν ἐν αὐτῇ χερσόϋγρον ἐγκλεῖσαι· 4119: Θηρία τὰ χερσόϋγρα. || Χέρσυγρος ib. 410: Ἀεροδρόμον, χέρσυγρον· 4643: Ζῷον χέρσυδρον κάστων ὠνομασμένον. Hic quoque χέρσυγρον scribendum ex cod. Paris.]

Χερσόω, In χέρσον converto [Tzetz. Hist. 2, 27: Τὴν θάλασσαν χερσώσας], Desolo, Efficio ut incultus et desertus fiat. Unde pass. χερσοῦσθαι, Desertum incultumque fieri, Sylvescere, s. In inculti loci instar abire, Bud., afferens hunc adespotum locum: Ἐὰν γὰρ ἀφῇς γεώργιον, χερσωθήσεται, καὶ χορτομανήσει. Et hunc ex Theodor. H. E. 4: Ὁ δὲ γεωργεῖν προσετάχθη τὰς Κάρρας, πόλιν κεχερσωμένην, καὶ ἀκανθῶν Ἑλληνικῶν πεπληρωμένην, καὶ πολλῆς δεομένην φιλοπονίας, sc. ad instituendum Christianismum, ubi metaphora est. [Locus a Budæo pro adespoto allatus est Proverb. 24, 31; unde Greg. Nyss. t. 1, p. 504, D; t. 2, p. 942, D; Basil. t. 2, p. 554, B; Anon. Vita Pachomii Actt. SS. Maii t. 3, p. 33, E; Ammon episc. De eod. ibid. p. 69, B; Callinic. Actt. Hypatii ib. Junio t. 3, p. 345, C. Joseph. Can. de S. Tychone ibid. p. 95, E, ψυχὰς χερσωθείσας. Nilus Epist. p. 307, 9, ἐρημωθεῖσα καὶ χερσωθεῖσα ψ. Proprie de solo Philo vol. 2, p. 485, 22, τὸ χερσωθὲν ἔδαφος. Hase.] Itidem Plutarch. [Mor. p. 10, D]: Γῆν καταλαβὼν κεχερσωμένην, Terram desertam incultamque et squalentem, utpote diu neglectam. De humano etiam genere dictum legitur Sapient. 14, [19] de impiis: Σαλεύσει αὐτοὺς ἐκ θεμελίων, καὶ ἕως ἐσχάτου χερσωθήσονται, ubi vulg. Versio habet, Usque ad supremum desolabuntur. [Sterilesco, Clem. Al. p. 252: Αἱ τὴν ἐπιφάνειαν καλλωπιζόμεναι καὶ τὰ βάθη χερσούμεναι. Wakef. Schol. Theocr. 16, 94: Κεχερσωμέναι χῶραι.]

[Χέρσυγρος. V. Χερσόϋγρος.]

Χέρσυδρος, vide in Ὕδρος et Χέλυδρος supra [et s. v. Χερσόϋγρος].

[Χερσώδης, ὁ, ἡ, Dumosus, Gl.]

[Χερσὼν, ῶνος, ἡ. V. Χερρόνησος.]

[Χέρσωσις, ἡ, In continentem terram mutatio, θαλάσσης, in lemmate codicis Allegoriarum Homer. Tzetzæ, proleg. 12. Boiss. || Efferatio, Incultus, si quidem legend. χερσώσεως ap. Procop. Gaz. In Esaiam p. 388, C, ubi ed. τῆς τοῦ λαοῦ τῶν ἀπίστων χέρσεως. Hase.]

[Χερτόβαλος, ἡ, Chertobalus, oppidum Pannoniæ. Ptolem. 2, 14 (15), 3.]

[Χερύδριον, τό. HSt. s. v. Χείρ:] A χεὶρ autem constat esse dimin. Χειρύδριον, sive Χερύδριον: cujus plur. χερύδρια, Manus parvæ, extat in Moschi Idyllio quod inscribitur Amor fugitivus [13]: Μικκύλα μὲν τήνω τὰ χερύδρια, μακρὰ δὲ βάλλει. In VV. LL. annotatur ex Polluce χειρίδιον fuisse Instrumentum instar manus, repurgandis pavimenti parietumque sordibus accommodatum.

[Χερωΐς· εἶδος δρυὸς, Hesych. Est ἀχερωΐς.]

[Χεσᾶς, ᾶ, ὁ. HSt. s. v. Χεσείω:] Ab eodem Aristoph., teste eodem Suida, quidam dicitur Χεσᾶς per risum, forsan qui semper vultum cacaturientis gereret. [Non χεσᾶς ap. Aristoph. legitur, sed Πατροκλείδης χεζητιῶν Av. 790, ubi schol.: Π. καταςχημονῶν τῶν στρωμάτων· διὸ καὶ χεσᾶς ἐλέγετο. Sic etiam Pollux 5, 91: Χέσαι, ὅθεν καὶ χεσᾶς Πατροκλείδης, ubi olim falso accentu χέσας, recto ap. Eustath. p. 1000, 12. V. de hoc genere nominum Lobeck. ad Phrynich. p. 434.]

Χεσείω, Cacaturio, Cacare et alvum evacuare cupio. Aristoph. Nub. [295]: Κεἰ μὴ θέμις ἐστὶ, χεσείω. Sic ἐμεσείω, Vomiturio. Affert alium ex Eod. locum [Eq. 888] Suidas, exponens ἐπείγομαι χέσαι, ἐπιθυμητικῶς τοῦ χέσαι ἔχω.

[Χέσινος, ὁ, Chesinus, fl. Sarmatiæ. Ptolem. 3, 5, 2, ubi var. lect. Χέρσινος.]

[Χέσιππος, ὁ. Cicero De N. D. 1, 34, 93: « Zeno ... Socratem ... scurram Atticum fere dicebat, Chrysippum nunquam nisi *Chesippum* vocabat. »]

[Χεσιφωνέω. V. Χθεσιφωνέω.]

[Χέσουφις, ιος, ὁ, Chesuphis, Ægyptius. Polyb. 23, 16.]

[Χεττaία, ἡ, Chettæa, vicus Marmaricæ. Ptolem. 4, 5, p. 276, 10.]

[Χεττaῖοι, οἱ, Chettæi. Suidas: Χ., ὄνομα ἔθνους, οἱ Χαναναῖοι. Χεττaῖος, Chanaani filius, memoratur ab Josepho A. J. 1, 6, 2.]

[Χεῦαι. V. Χέω.]

Χεῦμα, τὸ, Id quod fusum, s. effusum aut diffusum, fluit, Flumen; idem enim significat quod ῥεῦμα. [Per ῥεῦμα, ὕδωρ exp. Hesych., quod ῥεῦμα ὕδατος scriptum ap. Suidam.] Longin. [13, 1]: Ὅτι μέντοι ὁ Πλάτων χεύματί τινι ἀψοφητὶ ῥέων, οὐδὲν ἧττον μεγεθύνεται, In modum leniter fluentis aquæ. [Photius p. 534, 1, ex eoque Suidas: Σταθερόν· ... τινὲς καὶ ἐπὶ τοῦ στασίμου, ὡς Αἰσχύλος ἐν Ψυχαγωγοῖς « Σταθεροῦ χεύματος. » Sæ-

pissime de mari et fluminibus dicitur. Æsch. fragm. 192 : Ἐρυθρᾶς ἱερὸν χεῦμα θαλάσσης. Idem Ἐρασίνου et Τρίτωνος χεῦμα dixit Suppl. 1020, Eum. 293. Eurip. ap. Stob. Flor. 75, 4 : Πόντου χεῦμ' εὐήνεμον· Hel. 1320 : Ποταμίων χεῦμ' ὑδάτων. X. Ἀμφιτρίτης Dionys. P. 297; Εὐρώταο Antiphil. Anth. Pal. 5, 307; Ἀμφρύσου Orph. Arg. 190; Ἠριδανοῖο Nonn. Dion. 2, 152, et de mari ib. 398 : Ἑσπέριον παρὰ χ., et ap. anon. Anth. Plan. 125 : Αἰεὶ Λαρτιάδῃ πόντος βαρύς· εἰκόνα χεῦμα ἔκλυσε· ubi frustra κῦμα correctum est. De imbre Nonn. Dion. 3, 210: Χεύματι λυσσήεντι κατέκρυφε δύσνιφον ὕδωρ. Nec raro numero plurali, ut ap. Pind. Nem. 9, 94 : Σκαμάνδρου χ. Æsch. Suppl. 1029 : Ποταμοὶ λιπαροῖς χεύμασι γαίας τόδε μειλίσσοντες οὖδας. Eur. El. 172 : Ποταμίοις παρὰ χεύμασι. Εὐρίπου et Ἰσμηνοῦ χεύματα Iph. A. 166, Phœn. 800. Orph. Arg. 1054 : Χεύμασιν ἁπλήτοισι περισχίζουσι ῥέεθρα Φᾶσίς τ' εὐρυμενὴς ἀκαλαρρείτης τε Σαράγγης. Procl. Hymn. 2, 25 : Ληθαίοις χ.] Pro Libamen et χοὴ accipitur in hoc ap. Suid. ex Aristoph. schol. loco [Sophoclis OEd. Col. 471] : Ὅταν δὲ χεῦμα τοῦτ' ἀκήρατον λάβῃς. [Ubi de aqua fontana dictum est.] Subjunguntur enim ap. eos hæc verba loco Soph. in Χοὴ citando. [Eur. Herc. F. 892 : Τᾶς Διονυσιάδος βοτρύων ἐπὶ χεύμασι λοιβᾶς. G. D. Greg. Nyss. t. 2, p. 1034, D. Philostephanus ap. Jo. Tzetz. Chiliad. 7, 673, χεῦμα δέδεικται αἰνότατον λίμνη. Jo. Philop. De cr. mundi p. 55, 25, ἀέρος χ. καὶ ῥεῦμα. Orac. Sibyll. 4, 82, βαθὺ χ. 11, 254, παρὰ χεύμασι Νείλου. Euseb. Hist. eccl. p. 380, D, πολλῷ τῷ χ. τοῦ νάματος· sicut Orpheus ap. eund. Præp. ev. p. 665, C, περὶ χεῦμα νάματος. Hase. || Figurate de oratione fluente Longinus l. supra ab HSt. citato. Julian. Anth. Pal. 9, 661 : Κρατεροῦ κρατεροῖς ὑπὸ μύθοις ἄρδομαι εὐμούσοις χεύμασι τηλεθάον (δένδρον).] || Χεύματα dicuntur etiam Vasa quædam escaria, uti disci : forsan quoniam ex stanno, aliove metallo fusili sunt confecta, [ut χεῦμα φαεινοῦ κασσιτέροιο est ap. Hom. Il. Ψ, 561]. Pollux 6, c. 13 [§ 84] : Καθ' ἕκαστον δὲ οὓς μὲν δίσκους καλοῦσιν, ἐρεῖς κύκλους ἀργυροῦς, ἢ χεύματα ἀργυρᾶ, ἢ πίνακας. [Memorat iterum 10, 82. Herodot. 1, 51 : Χεύματα ἀργύρεα κυκλοτερέα. Χεύμασι per προχοὴ (προχόη codex Hesychii) exp. Hesych., Suidas et Lex. Seg. ap. Bachm. Anecd. vol. 1, p. 415, 3 (ubi codex χευμασίπροχον). Cui glossæ quæ ap. hos grammaticos addita sunt, ἡ ἐκ δεξιῶν καὶ ἀριστερῶν ἔχουσα θάλασσαν, ad χερσονήσου vocabuli explicationem pertinere monuit Schowius ad Hesych. p. 785.]

[Χεύω. V. Χέω.]

Χέω, Fundo. Triplex habet futurum : quorum primum ex sese sumit, χέσω regulariter : unde χεθῆναι, Fundi s. Diffundi : ex quo particip. χεθείς, Fusus, s. Late diffusus, ut Suid. χεθέντος exp. πλατυνθέντος. Secundum itidem ex sese, sc. χείσω, assumpto ι, de quo infra in χέω significante Capio. Tertium, quod est χεύσω, mutatitium habet, ab inus. them. Χεύω. Quibus et quartum addere queas, χύσω, a χύω, de quo themate, itidem fortasse inusitato, seorsim agam propter derivatorum multitudinem. Præcedens autem χεύσω ita ex se format ut πλέω ex sese πλεύσω facit, πνέω, πνεύσω, ῥέω, ῥεύσω. Ex quo χεύσω fit aor. 1 ἔχευσα : pro quo dempto σ dicitur Ἔχευα, nec non Ἔχεα, dempto præterea υ. [Valde imperfecta sunt quæ de formis verbi Χέω tradidit HSt. Præsenti Χεύω, quod Hesych. posuit Χεύει per ῥεῖ interpretatus, fortasse conjunctivo χεύῃ alicubi lecto, recentiores poetæ epici usi sunt ficto ex aoristi forma vetere epica Ἔχευα ejusque conjunctivo Χεύω. Sic Oppian. Cyn. 2, 127 : Χέρσον δμοῦ καὶ νῆσον, ἐμὴν πόλιν, ὕδατι χεύων. Nonn. Dion. 18, 344 : Πόθεν τάδε δάκρυα χεύεις; Dionys. P. 52 : Τὸ Περσικὸν οἴδμα προχεύων, et περιχεύεται Nicand. Th. 255; ἐκχεύετον idem ap. Athen. 15, p. 683, 34; συγχεύειν Apollin. Psalm. 139, 8; ἐπιχευομένων 31, 12. Qui omnes hanc formam vitare potuissent, si χείω dicere eis placuisset, ut ἐγχείῃ pro ἐγχέῃ dixit Hom. Od. I, 10, et Hesiod. Theog. 83 : Τῷ μὲν ἐπὶ γλώσσῃ γλυκερὴν χείουσιν ἔέρσην, quod male χεύουσιν scriptum est ap. Themistium Or. 9, p. 122, A, et in codd. multis ap. Aristid. vol. 2, p. 98, προχέουσιν ap. Stobæum Flor. 48, 12. Alia per errorem huc relata sunt, velut καταχεύεται et περιχεύεται ap. Hom. Od. Ψ, 159, et Hesiod. Op. 583, qui conjunctivi aoristi epici esse possunt pro περιχεύηται et καταχεύηται, aut Apoll. Rh. 2, 926 : Χύτλα τέ οἱ χεύοντο καὶ ἤγνισαν ἔντομα μήλων, recte a Brunckio in χεύαντο mutatum, quemadmodum 1, 565 : Κὰδ δ' αὐτοῦ λίνα χεῦαν pridem erat restitutum pro χεῦον, quod est in cod. Flor. et ap. schol. Hom. Il. Π, 183, et Etym. M. p. 424, 50, nisi quod Etymologici duo codd. optimi χεύων habent. Suspectum etiam quod ap. Eurip. Ion. 148 legitur : Χρυσέων δ' ἐκ τευχέων ῥίψω γαίας παγὰν, ἂν ἀποχεύονται Κασταλίας δῖναι, quod is fortasse ἀποχεύωνται dixerat. Neque El. 181 δάκρυσι χεύω scripserat, sed δάκρυσι νυχεύω, quod metro et sententia postulante restituit Hermannus. Deterior etiam aoristus est ἔχευσα, ab librario illatus Anth. Pal. 14, 124, δάκρυα χεύσας pro χεύας, ut in fragm. Alcæi ap. Athen. 15, p. 687, D, Κὰδ δὲ χευάτω, in codice corruptum est in κὰδ δ' ἐχεύσατο, relinquendus fortasse Apollin. Psalm. 61, 16, περιχεύσατο, dubius vero ap. Andromachum Galeni vol. 13, p. 876, ἐγχεύσας, qui fortasse ἐγχεύας scripserat. Ceterum notandus Aristarchi error est, qui ap. Hom. Il. Γ, 270 : Μίσγον, ἀτὰρ βασιλεῦσιν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν, si vera tradidit scholiasta, ἔχευον scribi voluit propter imperfectum μίσγον, quod perineptum argumentum est. Eustathius quod locis non paucis, quos Devarius in Indice collegit, præseus χεύειν ut Homericum posuit, grammaticorum more fecit, qui ab aoristis quibusvis præsentia fingere solent : cui errori alios addunt grammatici in Etymol. M. p. 809, 34, sic de conjugatione hujus verbi scribentes : Περὶ τοῦ χεύσω καὶ πνεύσω μέλλοντος εὗρον ἐγὼ ἐν τοῖς Εὐλογίου τοῦ σχολαστικοῦ δυσκλίτοις ῥήμασι, μὴ εἶναι ἀπὸ τοῦ χέω καὶ πνέω κατὰ πλεονασμόν. Φησὶ γὰρ οὕτως· εἰδότες γὰρ ὡς οὐδέποτε τὸ ε διὰ τοῦ υ μηκύνεται, μᾶλλον τὸ πνεύω καὶ χεύω ἐνεστῶτας παραδεχόμεθα· ὧν ἐστιν ὑπόμνησις παρὰ τῷ ποιητῇ· τὸ γὰρ ἔκηλος εὔκηλος πλεονασμὸν ἔχει· ὅπερ πάθος, οὐκ αὔξησις. — Χεῶ· χέω χεύσω· ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔχεον· ὁ μέλλων δεύτερος χεῶ. Τὰ εἰς ω καθαρὰ δισύλλαβα βαρύτονα τῷ ε παραληγόμενα δύναται ἐπὶ δευτέρου καὶ τρίτου προσώπου συναίρεσιν δέξασθαι. Πλεονασμῷ τοῦ υ, κατὰ τὸν μέλλοντα, χεύσω· ὁ παθητικὸς ἀόριστος ἐκ τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου, ἐχέθην ἐχέθης· ἐξῆλθε τὸ υ, διὰ τὴν κακοφωνίαν· ὁ ἐνεργητικὸς πρῶτος ἀόριστος, ἔχευα καὶ ἔχεα. Χεύω Æolice pro χέω dictum cum θεύω et νεύω eadem in dialecto pro θέω et νέω dictis comparat Greg. Cor. p. 612. Usitatissima verbi forma ap. Homerum et alios scriptores omnes est χέω, χέομαι cum imperfecto ἔχεον, ἐχεόμην, syllabis εω et εο nusquam contractis, nisi quod ἐγχεῦντα pro ἐγχέοντα dixit Theocr. 10, 54, εε vero et εει modo solutis modo contractis, inter quas formas sæpe variant libri. Solutas improbat Thomas M. p. 366, ἔχει, ut ἔρρει ἔπλει ἔθει dici jubens, non ἔχεεν ἔπλεεν et ἔρρεεν, quemadmodum Phryn. p. 220, ῥέει ζέει πλέει ἐδέετο ἐπλέετο Ionica, non Attica, esse docet reprehenditque Phavorinum qui προσδέεσθαι pro προσδεῖσθαι dixerit : ubi Lobeck. p. 222 : « Addit Thomas non ἔχεε, sed ἔχει dicendum esse, quod præscriptum plerique servant, non evitata illa ambiguitate, cujus caussa Buttmannus putat diæresin inductam esse. Ac si quis eo inclinet ut ἔχει imperfecti, ἔχεε aoristi esse censeat, ut κατέχεε Aristoph. Nub. 74, Demosth. p. 1124, Aristid. vol. 1, p. 546, Alciphr. 3, 53; συνέχεε Plat. Rep. 2, p. 379, E, Plut. V. Pelop. c. 23, 29, et sæpius, ἐνέχεε Pherecr. ap. Athen. p. 430, D, Lucian. Bis accus. c. 34, ἐξέχεε Dial. meretr. 15, Themist. Or. 2, p. 27, A, Synes. p. 139, B, etc., etc., si igitur in his locis formam non contractam aoristi esse contendat, quem sane multi videntur pro imperfecto habuisse, tamen non diffitebitur vitiosam diæresin certis indiciis argui : ἔγχεε Doroth. ap. Athen. 9, 78, ἐπίχεε Dioscor. 1, 59, 63, Clidem. ap. Athen. 9, 78, Zosim. 5, 32; καταχέεις Galen. vol. 7, p. 123; μεταχεέσθω Geopon. 2, 8, p. 114; συγχέειν Eustath. p. 388. Quid horum genuinum sit, tantum in iis scriptoribus probabiliter judicari licet, quorum aut codices multi et accurate recogniti exstant, aut stilus nobis notior est, ut v. c. Æliani, apud quem ἐξέχεε et καταχέει (fort. καταχέοι) legitur

N. A. 2, 50; 9, 14.» Alia utriusque formæ exx. collegerunt Schæferus ad Greg. Cor. p. 431, aliique, quæ nihil attinet pluribus augere, quum Phrynichi auctoritas potior sit habenda codicibus. Ἐνέχεις metro postulante legitur ap. Aristoph. Pl. 1021, χεῖτε ap. Theocr. 1, 118. || Futurum est Χέω, eodem quo præsens accentu, quemadmodum formæ contractæ καλῶ τελῶ et præsentis καλέω τελέω et futuri καλέσω τελέσω significationem habent. Sic ap. Eurip. Thes. fragm. 1 : Κάρα τε γάρ σου συγχέω ... Plat. com. ap. Athen. 14, p. 665, C : Παραχέων ἔρχομαι· et apud recentiores quoque, velut Hesych. qui Καταχρίσω (corruptum ex καταχαχρύσω, quod restituit Cobet. Var. Lect. p. 362) per συγχέω, ταράξω explicat. Alexandrini vero χεῶ scripserunt, quem accentum probat Chœrob. In Theodos. p. 663, 11, ubi de futuris secundis περισπωμένοις agit : Σημειοῦται δὲ τὸ ἐχεῶ (sic recte ap. Bekk. Anecd. p. 1290, non ἐχέω, ut ap. Gaisfordium scriptum est contra mentem grammatici) δευτέρου μέλλοντος, οἷον καὶ τὸ κατακλιεῖ παρ' Εὐπόλιδι. Et sic ἐχεῶ est apud Jerem. 6, 11, Ezech. 7, 8; 12, 14; 14, 19; 21, 31; 30, 15, et alibi non raro in V. T., pariterque ἐχεεῖς ἐχεεῖ ἐχεοῦσιν, quas formas alienas fuisse ab usu veterum secunda tertiaque persona singularis ostendit, quæ apud eos non χεεῖς et χεεῖ est, ut esse deberet, si prima χεῶ esset, sed χεῖς et χεῖ, quæ ex χέεις et χέει contracta sunt. Sic ap. Aristoph. Pac. 169 : Οὐ κατορύξεις καὶ μύρον ἐπιχεῖς. Demosth. p. 407, 16 : Οὐ γὰρ ἐγὼ κρίνομαι τήμερον οὐδ' ἐγχεῖ μετὰ ταῦθ' ὕδωρ οὐδεὶς ἐμοί. Dionys. A. R. 6, 62 : Διαχεῖ καὶ διαλύσει τὰ βουλεύματα, quod in libris διαχέει scriptum eodem errore quo 11, 31, συγχέειν et ἐχχέειν legitur pro συγχεῖν et ἐχχεῖν, quod notavit Cobetus l. c. Futuri formam mediam ex Isæo p. 61, 21, memorat Buttmann.: Χεόμενον καὶ ἐναγιοῦντα, in libris nonnullis in χρώμενον corruptam. || Aoristi epici ἔχευα et ἐχευάμην exx. sunt in locis ab HSt. infra allatis. Conjunctivus χεύωσιν est ap. Hom. Il. H, 861, et correpta syllaba penultima χεύομεν pro χεύωμεν, quod futuri signif. habet, ib. 336 : Τύμβον ... χεύομεν, sequente ποιήσομεν, ut χεύω Od. B, 222 cum κτερείξω conjunctum est. Attica et vulgaris aoristi forma est ἔχεα, cujus frequentia per omnes modos exempla sunt; rarior imperativi persona secunda est, cujus exemplum præbet compositum ἔχχεον Eurip. Cycl. 568. Forma media ἐχεάμην est ap. Herodot. 7, 43, Æsch. Pers. 220, Soph. OEd. C. 477, aliosque. De perfecto κέχυκα et κέχυμαι, aliisque temporibus, in quibus litera ε in υ transiit, infra dicetur ubi HSt. de formis Χύνω et Χύω separatim egit. Inter illa tempora aoristus quoque est ἐχύθην, pro quo recentiores Græci ἐχέθην dixerunt, de quo Lobeck. ad Phryn. p. 731 : « Aoristi passivi antiqua forma est ἐχύθην, recentior ἐχέθην, ab Etymol. agnita s. Χέω, quam nimium frequenter obliterarunt critici. Primum in Hesychio v. Δευτερίναρ, ὁ μετὰ τὸ ὕδωρ ἐπιχυθῆναι εἰς τὰ στέμφυλα οἶνος, revocanda est pristina lectio temere mota. Tum Suidæ v. Οἰωνισμὸς asserendum ἐχέθη, cui Kust. ἐχύθη substituit. Eodem errore Heynius Apollod. 1, 7, 2, 4, innocentissimum συνεχέθη exagitavit, quod etiam in Theophili Institt. l. 1, tit. 1, § 27, in veterem possessionem, unde a Gothofredo pulsum est, remigrabit. Antiquissimum hujus formæ, quæ fere nullo loco quieta intactaque fuit, auctorem nominare possum Philonem De migr. Abrah. p. 406 ἀναχεθῆναι usurpantem. Posthac magis ac magis increscit et fit manifestior. Χεθείη, Galen. De elem. 1, 4, 10; χεθεῖσα, Callistratus Imagg. 7, p. 898; κατεχέθη, Ælian. N. A. 5, 3, ubi Schneiderus κατεχύθη correxit. Ἐπιχεθεῖσα, Himer. Or. 7, p. 522; περιχεθεὶς, Tzetz. Chil. 1, 19, p. 509; περιεχέθη, Basil. Ep. ad Monach. laps. vol. 3, p. 9; συνεχέθη, Harmenop. Man. 2, tit. 1, p. 107, Nicet. Ann. 16, 5, p. 319, Synes. Ep. 67, p. 208. Χεθέντων, Niceph. Greg. 3, 3, p. 38; conf. 2, 5, p. 21; χεθῶσι, 5, 5, p. 84. Suidæ glossa Χεθέντος, πλατυνθέντος, pertinet fortasse ad Theologi locum Or. 4, p. 113 : Τοῦ σωτηρίου λόγου χεθέντος. Χεθήσεσθαι, Fusile fore, Galen. Comm. in Aphor. 7, p. 317.» Quæ tamen inter exempla plura sunt non scriptoribus, sed librariis imputanda. Nam Apollodorum certe et Galenum multo probabilius est vetere usos esse forma χυθῆναι χυθήσεσθαι quam novitia χεθῆναι χεθήσεσθαι, quæ fortasse ne Callistrato quidem relinquenda. Multo minus Æliani Himeriique loci afferri debebant. Nam Æliano κατεχέθη Gronovii errore illatum est pro κατεχύθη, quod est in codicibus, Himerio vero (p. 61, 46), ubi solum apogr. Cantabrig. ἐπιχεθεῖσα, Barocc. ἐπιχθεῖσα, codex Rom. ἐπισχεθεῖσα, veram scripturam restituit Dübnerus ἐποχηθεῖσα. Nam insula ibi memoratur ἐποχηθεῖσα πᾶσιν αἰγιαλοῖς καὶ πᾶσι πεδίοις, quæ non potuit ἐπιχεῖσθαι dici. G. D.] Hæc de formatione temporum tam regulari quam irregulari : venio nunc ad exempla. Pro Fundo igitur vel Effundo aut Diffundo utuntur et poetæ et prosæ scriptores, idque cum in propria, tum metaphorica signif. In propria quidem, de rebus liquidis. Hom. Od. K, [518] : Βόθρον ὀρύξαι ὅσον τε πυγούσιον ἔνθα καὶ ἔνθα, Ἀμφ' αὐτῷ δὲ χοὴν χεῖσθαι πᾶσι νεκύεσσι, Πρῶτα μελικρήτῳ, μετέπειτα δὲ ἡδεῖ οἴνῳ. [Ubi notanda forma contracta χεῖσθαι, pro qua χέεσθαι dicturus erat poeta, si per metrum licuisset.] A, [146, et alibi non raro] : Ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν, Aquam super manus fuderunt, i. e. Aquam infudere manibus. [Il. Π, 385, de pluvia : Ἧματ' ὀπωρινῷ, ὅτε λαβρότατον χέει ὕδωρ Ζεύς· M, 281, de nive : Ζεὺς κοιμήσας ἀνέμους χέει ἔμπεδον· ubi nivem intelligi ex præcedente νιφέμεν et verbis sequentibus apparet. Eur. Cycl. 328 : Ὅταν βορέας χιόνα χέῃ. Æsch. Suppl. 1027 : Ποταμοὺς οἳ διὰ χώρας θελεμὸν πῶμα χέουσιν. Soph. Phil. 293 : Πάγου χυθέντος οἷα χείματι. Eur. Hipp. 748 : Κρῆναι ἀμβρόσιαι χέονται.] Et alibi [Od. Δ, 214] χευάντων pro χεέτωσαν, Fundant. Sic Soph. [El. 84] : Πατρὸς χέοντες λουτρὰ, Patris lavacra fundentes s. effundentes : vel potius, subaudiendo κατὰ, Infundentes patri aut super patrem, Patrem aspergentes lavacris. Et Theocr. 7, [82] : Οὔνεκά οἱ γλυκὺ μοῖσα κατὰ στόματος χέε νέκταρ, Ori infudit dulce nectar. Est enim aor. 1 pro ἔχεε, ab ἔχεα pro ἔχευα. Rursum Od. Ω, [46] : Πολλὰ δέ σ' ἄμφι Δάκρυα θερμὰ χέον Δαναοὶ, Multas circum te fundebant lacrymas, i. e. Multis te lacrymis deplorabant. [Sic etiam Il. Π, 3, Σ, 17, 235, et passiv. Od. Δ, 523 : Πολλὰ ... δάκρυα θερμὰ χέοντο. Eur. Cycl. 404 : Δάκρυ' ἀπ' ὀφθαλμῶν χέων. De sanguine effuso Or. 1398 : Ὅταν αἷμα χυθῇ κατὰ γᾶν· et El. 486, 514. Forma med. Plato Tim. p. 83, E : Ὅσα τε ἄλλα τοιαῦτα σῶμα τὸ καθ' ἡμέραν χεῖται καθαιρόμενον.] Transfertur porro et ad nonnulla quæ liquida non sunt, veluti quum Hom. Od. N, [199] dicit, Περὶ γὰρ θεὸς ἠέρα χεῦεν Παλλὰς Ἀθηναίη, κούρη Διὸς, ὄφρα μιν αὐτὸν Ἄγνωστον τεύξειε· ex quo Virg. Æn. 1 : Et multo nebulæ circum dea fudit amictu, Cernere ne quis eos neu quis contingere posset : alibi pro eo dicens, Obscuro gradientes aere sepsit. Ubi ut ἀέρα χέειν dicitur deus, ita vicissim ipse aer χεῖσθαι, pro Fundi, s. Diffundi et spargi, velut in Axiocho [p. 371, D] : Οὔτε γὰρ χεῖμα σφοδρὸν οὔτε θάλπος ἐγγίνεται, ἀλλ' εὔκρατος ἀὴρ χεῖται ἁπαλαῖς ἡλίου ἀκτῖσιν ἀνακιρνάμενος, Funditur, s. Fusus est et sparsus : ut Ciceroni quoque Aer fusus et extenuatus sublime fertur. [Hom. Il. Υ, 321 : Κατ' ὀφθαλμῶν χέεν ἀχλύν· Χ, 468 : Τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χέε δέσματα· Ψ, 765 : Κὰδ δ' ἄρα οἱ κεφαλῆς χέ' ἀϋτμένα· Od. Ψ, 156 : Κὰκ κεφαλῆς χεῦεν πολὺ κάλλος Ἀθήνη· Λ, 588 : Δένδρεα ... κατακρῆθεν χέε καρπόν. Hesiod. Op. 421 : Ὕλη ... φύλλα δ' ἔραζε χέει. Forma media Il. O, 590 : Βέλεα στονόεντα χέοντο. De morbo per corpus fuso Soph. Tr. 853 : Κέχυται νόσος.] Rursum Od. H, [286] : Ὕπνον δὲ θεὸς κατ' ἀπείρονα χεῦεν, Somnum per totam terram diffuderat, veluti diffundendo sparserat. [Immo ὕπνον ἀπείρονα κατέχ.] Præcedenti vero ejus l. similior hic Il. E, [314] : Ἀμφὶ δ' ἓὸν φίλον υἱὸν ἐχεύατο πήχεε λευκὼ, Candida circum filium fudit brachia, pro Molliter amplexa est filium candidis ulnis; ὑγρότητα enim quandam denotat hoc verbum χέειν. Similiter autem nota ibi activum mediæ vocis usum, ut et ap. Aristoph. Vesp. [1020] : Εἰς ἀλλοτρίας γαστέρας ἐνδὺς κωμῳδικὰ πολλὰ χέασθαι, Multa comica fudisse : ut Cic. quoque Oracula fundere dicit, et Orationem numerose et volubiliter fundere : nec non Versus fundere ac Verba fundere. Et in hoc Oppiani Cyn. 3, [172] : Χιὼν ὅτε πάντα παλύνει, Ἑσπε-

ρίου ζεφύρου πανεπήτριμα χευαμένοιο, Densissime eam fundente spargenteque. [De voce Hom. Od. T, 521 : Ἀηδὼν χέει πολυηχέα φωνήν. Hesiod. Sc. 396 : Τέττιξ ... χέει αὐδήν. Æsch. Sept. 73 : Πόλιν ... Ἑλλάδος φθόγγον χέουσαν· fragm. 34 : Εὐοδίαν μὲν πρῶτον ἀπὸ στόματος χέομεν· Suppl. 631 : Εὐκταῖα γένει χεούσας. Pind. Isthm. ὅ, 129 : Θρῆνον ἔχεαν.] || Χέομαι, Fundo, Libamina manibus fundo, Supina manu libo, ut Serv. Fundo ap. Virg. exp. Isæus [p. 62, 40] : Ποῦ δ' ἔτι ὄντες οἱ παῖδες ἐναγίζουσι καὶ χέονται, Libamina manibus fundunt, Inferias faciunt, τὰ νομιζόμενα ποιοῦνται. Et rursum [p. 61, 21] : Ἐπὶ τὰ μνήματα ἰέναι χεόμενον καὶ ἐναγιοῦντα. Bud. p. 765. Addito accus. [Hom. Od. Λ, 26 : Χοὴν χεόμην πᾶσιν νεκύεσσιν· et K, 518. Æsch. Choeph. 85 : Τύμβῳ χέουσα τάσδε κηδείους χοάς· 90 : Χέουσα τόνδε πέλανον ἐν τύμβῳ πατρός· 127 : Χέουσα τάσδε χέρνιβας βροτοῖς· Pers. 216 : Χοὰς γῇ τε καὶ φθιτοῖς χέασθαι (et simil. Soph. OEd. C. 477)· Choeph. 156 : Κεχυμένων χοᾶν.] Apoll. Arg. 2, [926] : Χύτλα τέ οἱ χεύοντο, Ei libamina et inferias fundebant.

[|| Χέομαι, Fundor, i. e. Prodeo. Hom. Il. T, 356 : Τοὶ δ' ἀπάνευθε νεῶν ἐχέοντο. De ovibus quæ confertæ funduntur super se invicem, Il. E, 141 : Αἱ μέν τ' ἀγχιστῖναι ἐπ' ἀλλήλῃσι κέχυνται. De procis prostratis Od. X, 89 : Ὡς τότ' ἄρα μνηστῆρες ἐπ' ἀλλήλοισι κέχυντο. De anseribus occisis T, 539 : Οἱ δ' ἐκέχυντο ἀθρόοι. Diffundo, Pind. Pyth. 4, 75 : Ἐν ... νάσῳ κέχυται Λιβύας ... σπέρμα· quod per διεχύθη exp. schol. Isthm. 1, 4 : Δᾶλος, ἐν ᾇ κέχυμαι· ubi schol.: Τουτέστιν ἐφ' ᾗ νῦν τῇ Δήλῳ τὴν σπουδὴν εἶχον τῆς γραφῆς.] || Χέω, Fundo (ea signif. qua Quintil. dicit, Neque enim, quanquam fusis omnibus membris, statua fit, nisi collocetur. Et ea signif., qua dicitur aurum Fusile), i. e. Liquefaciendo diffundo et diffluere facio. Galen.: Τὴν μὲν πύκνωσιν ἰᾶσθαι χρὴ τοῖς ἀραιοῦσι, τὴν δὲ πίλησιν τοῖς χέουσι. Itidemque χέεσθαι est Liquatum diffundi ac diffluere. Herodian. 8, [4; 27] : Φερομένη δὲ ἡ πίσσα σὺν οἷς προείρηται, δυομένη τε διὰ τῶν γεγυμνωμένων τοῦ σώματος, εἰς πᾶν ἐχεῖτο, Per omnes corporis partes diffundebatur : liquefacta sc. igni, quocum emittebatur. Hinc χρυσοχόοι et ἀργυροχόοι, nec non χόανος infra cum suis derivatis. || Item σῆμα vel τύμβον alicui χεῦαι dicitur aliquis pro χῶσαι, s. διὰ χυτῆς γῆς ἀναχωματίσαι, Ex terra fusili educere, ut Eust. exp. cum schol. Homeri, qui χέειν interdum poni ait pro γῆν ἐπιχέειν τοῖς τεθνεῶσι, Terra obruere mortuos : quod est Humare, Humo condere, Sepelire. Frequens autem est id loquendi genus ap. Hom. Il. Ψ, [46] : Πρίν γ' ἐνὶ Πάτροκλον θέμεναι πυρὶ, σῆμά τε χεῦαι, Κείρασθαί τε κόμην· et [257] : Χεύαντες δὲ τὸ σῆμα, πάλιν κίον· Od. Α, [291] : Σῆμά τέ οἱ χεῦσαι, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεΐξαι· Μ, [14] : Τύμβον χεύαντες· Il. Η, [336] : Τύμβον δ' ἀμφὶ πυρὴν ἕνα χεύομεν ἐξαγαγόντες Ἄκριτον ἐν πεδίῳ, Humo aggesta s. egesta bustum struemus; in futuro enim accipit pro χεύσομεν, ut ex præcedentibus patet : atque ita et Paraphrastes exp. || Χέω, sive Χείω, Capio, χωρῶ : ea signif. accipiendo Capio, qua vas aliquod dicitur capere tantam vel tantam mensuram. Athen. 11, [p. 477, D] : Ἄλλοι δὲ ἐτυμολογοῦσι αὐτὸ (sc. τὸ κισσύβιον) ἀπὸ τοῦ χεῖσθαι· τὸ δ' ἐστὶ χωρεῖν· ubi etiam affert ex Hom. Od. [Σ, 17] : Οὐδὸς δ' ἀμφοτέρους ὅδε χείσεται, i. e. χωρήσει, ut Eust. quoque exp.: addens per diphthongum scribi ut κείσεται, derivari autem ex χείω. [Hoc futurum est verbi χανδάνω.]

|| Χύω sive Χύνω, i. q. χέω; atque adeo χύω ex χέω derivatum est, ut ῥύω ex ῥέω, ex quo χύω postea χύνω factum est, sicuti τίνω ex τίω. Verum præsentis temporis aut nullus est usus, aut certe perrarus; sed eorum potius, quæ ex futuro derivata sunt, ut est χύσον ap. Aristoph., Funde. [Av. 210, ubi nunc λῦσον restitutum ex libris optimis. Idem vitium ap. Tryphiod. 205 correxit Schæferus. « Ἀποχύσας ap. Hippocr. p. 634, 3, sed circumfluentibus undique legitimæ formæ exemplis superfusum et oppressum. (Recte codd. ἀποχέας.) Διαχῦσαι in Xen. Mem. 4, 3, 8, editum, sed ex additamento codicis Meermanniani, quod non hoc uno nomine suspectum est. Dehinc, si forte προσέχυσε excipias in Incert. Exod. 24, 26, per plura secula hic aoristus quiescit, donec sub extremam fere tempestatem lætius repullulat. Διαχύσει, *dissolvet*, Geopon. 7, 8, p. 479, et ap. Hesych. Διαχύσει, ἁπλώσει, quod et pro dativo nominis haberi potest. (Idem Χεύωσι· χεύσωσι, χώσωσιν, ubi χεύσωσι in χύσωσι mutandum. Et Ὑπέχευεν· ὑπέβαλλεν (corr. ὑπέβαλεν), ὑπέχυσεν. G. D.) Ἐκχῦσαι Eumath. 2, p. 44, Hesych. et Phot. s. v. Σπεῖσαι; ἐπέχυσε schol. Lucian. Sympos. c. 5, ἐγχύσομεν Mechan. vett. p. 186, προσέχυσε Metaphr. Hom. Il. Γ, 10 ed. Vill. (Καταχύσας Alex. Trall. 1, 9, 16.) Alia verbi forma est Χύνω a Luciano reprehensa Pseudos. c. 29. Nam quod de ἐκχύνειν dicit, valet et de simplici verbo et de compositis omnibus, quanquam ἐγχυνόμενον ipsi censori elapsum est Pro imag. extr., quod Heroni restituendum pro ἐγχυόμενος Spirit. p. 160; ἐπιχύνειν Hermes Stobæi Ecl. phys. 1, 52, p. 1092; χύνονται auctor anon. in Iriarti Catal. codd. Matrit. p. 453; ἐγχύνεσθαι Mechan. vett. p. 177, 204; συγχύνεσθαι Apollon. De pronom. p. 132; διασυγχύνω idem De adverb. p. 616 (συνέχυνε Lucas Act. Ap. 9, 22); ὑποσυγχυνόμενος Joseph. A. J. 16, 4, p. 795. » Lobeck. ad Phryn. p. 726. Quod ex Alex. Trall. 1, 3, 8, affertur ἐπίχυε, scribendum ἐπίχυνε. Neque Aretæus p. 117, 25, χύον scripserat, sed χέον, quod est in cod. Parisino ap. Ermerins. p. 244. Non minus mirum est quod ap. Hesych. legitur Ἐχύη· ἐχύθη. || Perf. κέχυκα in composito συγκέχυκα ap. Menandr. Stobæi Flor. 28, 7.] Præt. perf. pass. κέχυμαι, Fusus s. Effusus sum. Unde particip. κεχυμένος, Fusus s. Effusus. In quibus poetæ augmentum sæpenumero omittunt, dicentes χύτο et χύμενος, pro ἐκέχυτο et κεχυμένος : et χῦνται vel χῦντο [imo χύνται et χύντο] pro κέχυνται vel ἐκέχυντο : præteritum hoc plusquam perfectum usurpantes etiam pro imperfecto, ut in multis aliis. Hom. Il. Ψ, [385] : Τοῖο δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν χύτο δάκρυα χωομένοιο, Fundebantur s. Effundebantur. Φ, [181] : Γαστέρα γάρ μιν τύψε παρ' ὀμφαλόν· ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι Χῦντο [χύντο] χαμαὶ χολάδες, Effundebantur : ubi tamen potius tmesis est pro ἐξέχυντο. [Hesiod. Th. 727 : Ἀμφὶ δέ μιν νὺξ ... κέχυται περὶ δειρήν. Eur. Bacch. 456 : Πλόκαμος ... γένυν παρ' αὐτὴν κεχυμένος. Babrius Fab. 129, 6 : Τῶν ὀστράκων κεχυμένων ἐπ' ἀλλήλοις.] At vero ap. Lucian. [De sacrif. c. 5] legimus, Ἐρωτικὸς ὢν καὶ εἰς ἀφροδίσια κεχυμένος, In venerem effusus : metaphorice. [Alciphr. 1, 6 : Κεχυμένος πρὸς ἡδονήν.] Paulo alia metaphora Aristot. H. A. 8, dicit κεχυμέναι σάρκες pro Caro mollis solutaque, s. Laxa et fluida, Quæ sc. quasi diffunditur et diffluit, χαύνη. [Plato Tim. p. 66, C : Τὰ παρὰ φύσιν ξυνεστῶτα ἢ κεχυμένα. « Κεχυμένη φράσις, Elocutio late fusa et diluta, opposita τῇ κεκροτημένῃ, densæ et compactæ, Dionys. Jud. Isocr. cap. 2; v. Aristid. Opp. p. 661. Apud Dionys. Jud. Dinarchi cap. 11, p. 660, jungitur χαρακτὴρ ὑδαρὸς, κεχυμένος, ψυχρὸς, Ratio dicendi diluta, infirma, frigida. » Ernest. Lex. rhet.] Sicut vero Hom. dicit aliquem ἀμφί τινα χεύασθαι πήχεε λευκὼ, ita Il. Τ, [284] : Ὡς ἴδε Πάτροκλον δεδαϊγμένον ὀξέϊ χαλκῷ, Ἀμφ' αὐτῷ χυμένη λίγ' ἐκώκυε· et Od. Θ, [527] : Ἣ μὲν τὸν θνήσκοντα καὶ ἀσπαίροντ' ἐσιδοῦσα, Ἀμφ' αὐτῷ χυμένη λίγα κωκύει, Circum ipsum fusa, s. Brachiis circumfusis eum amplexa. Sed et absque illa præpositione usus est, Od. K, [415] : Ὡς ἐμὲ κεῖνοι ἐπεὶ ἴδον ὀφθαλμοῖσι, Δακρυόεντες ἔχυντο, Piorabundi fusi erant, circa me sc., Circumfusi mihi erant. || Præterea ut χεῦαι τύμβον alicui dicimur pro χῶσαι χῶμα, ita et κεχύσθαι τύμβος ipse dicitur : ut Apollonius κέχυται τύμβος ait pro κέχωσται, Ex fossili terra aggestum est sepulcrum. Notandum autem est, quosdam constituere thema Χῦμι, ex cujus pass. χύμαι sit particip. χύμενος [Æsch. Choeph. 400 : Φονίας σταγόνας χυμένας ἐς πέδον· et simil. Eum. 263], et præt. imperf. χῦντο [χύντο] pro ἔχυντο. Sed iis ego assentiri nequeo; nam χύμενος non præsentis, sed præteriti habet signif., ideoque exp. χυθεὶς, Fusus, Effusus : χῦντο [χύντο] autem licet imperfecti habeat significationem, tamen esse plusquamperfectum augmento suo truncatum, testantur ii etiam a quibus exp. per aor. ἐξεχύθησαν.

Χῇ ab Hesych. exp. ἔθος, ἀπορία. Fuerit autem fortassis in hac posteriore signif. χῇ pro χῆτος.

[Χηλαὶ, αἱ, Chelæ, nomen loci Pontici. Arrian.

Peripl. Ponti Eux. p. 13 (vol. 1, p. 383 ed. Müll.): Ἔνθεν (ab Apollonia insula) εἰς Χηλὰς στάδιοι εἴκοσιν. Ἀπὸ Χηλῶν ὀγδοήκοντα καὶ ἑκατὸν ἴναπερ Σαγγάριος ποταμὸς ἐσβάλλει ἐς τὸν Πόντον· ubi Müller.: «Locum memorant Geogr. Ravennates et Tab. Peutingeriana. ... Præterea Anonymus: Αὕτη ἐστὶν ἡ λεγομένη Χηλαὶ Μηδιανῶν, quod aliunde non novimus.»]

[Χηλαμὸς i. q. χηραμὸς, quod v.]

Χηλαργὸς, ὁ, ἡ, Qui est velocibus s. albis chelis, vel ungulis, epith. equi. Pro quo Dorice dicitur Χαλαργὸς, ut χαλὰ pro χηλή. Soph. El. p. 120 [867]: Ἢ καὶ χαλαργαῖς [ap. Sophoclem legitur χαλαργοῖς: sed χαλαργαῖς annotatum in cod. Jenensi] ἐν ἁμίλλαις, οὕτως ὡς κείνῳ δυστάνῳ τμητοῖς ὁλκοῖς ἐγκύρσαι· ubi χαλαργοὺς ἁμίλλας vocat τὰς ἱππικὰς ἁμίλλας, ut schol. docet, χαλαργοῖς exponens λευκόποσι, et ταῖς ταχείαις ἐν ταῖς χηλαῖς: χηλὰς accipiendo ἀντὶ τῶν ὁπλῶν. Suidas habet χηλαργοῖς, ad eum locum respiciens, ut expositione ostendit, quæ eadem est cum scholiastæ expositione. Hesych. quoque χαλαργοὺς affert pro ποδαργοὺς s. ταχύποδας, s. τὰ ἄκρα τῶν ὀνύχων τῶν ποδῶν ἀργούς: ita enim reponendum apud eum videtur. [Hesychii gl. est Χαλαργούς· τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν τῶν ὀνύχων, οἷον ποδαργοὺς, ἢ ταχύποδας· ubi Ruhnken. X. ἀργοὺς τὰ ἄκρα τῶν ὁπλῶν ἢ τῶν ὀνύχων. Ceterum rectus accentus videtur χήλαργος, ut πόδαργος scribitur, non ποδαργός.]

[Χηλᾶς. V. Χηλεύω.]

[Χήλευμα. Χήλευσις. Χηλευτής. Χηλευτός. V. Χηλεύω.]

[Χηλεύω. HSt. post derivata ab χηλή:] At vero Χηλινὸς, et verb. Χηλεύω cum suis verbalibus, Χήλευμα, et Χηλευτὸς, nec non Χηλὸς, an huc pertineant, ambiguum est; remotam enim longe a subst. χηλὴ signif. habent. Nam Hesych. χηλινὸν exp. πλεκτόν. Itidemque annotat Pollux 7, [172] Anacreontem, quum dixit, Χηλινὸν ἄγγος ἔχον πυθμένας ἀγγελοσελίνων (quæ postrema vox mendo non caret), intellexisse τὸ ἐκ σχοινίων πλέγμα, Textile ex junco: quale supra fuit πλεκτὸν ὕφασμα σχοίνου. [Vitiosum accentum χηλινὸν notavit Lobeck. Pathol. Prol. p. 201, rectum χήλινον, qui nunc Polluci restitutus est, servavit Hesych. in gl. Κεχήλωμαι, quam v. s. v. Χηλόω, ubi ad Anacreontis locum respicit. Ἀγγελοσελίνων, quod in aliis libris ἀγγεοσελίνων scriptum est, recte correxit Bergkius ἀγγειοσελίνων. ‖ Χηλεύω, de quo verbo conf. infra s. v. Χηλόω.] Rursum Hesych. χηλεύσεις exp. πλέξεις, Nectes, Plectes, Contexes: subjungens, Χηλεύματα γὰρ ἐλέγοντο οἷον ὀπήτια (pro ἠπήτια [HSt. in marg. Ms. Vindob. πυ, i. e. ἠπύτια, ut edd. vet. Hesychii] enim sic reponendum est), οἷς πλέκουσιν ἢ ῥάπτουσι, Subulæ quibus in plectendo et suendo utuntur, ut Pollux quoque 7, c. 21 [§ 83], inter ἐργαλεῖα σκυτοτόμου numerans ὀπήτεια et ὀπητείδια (nam per diphthongum ap. eum ibi scriptum est [Recte nunc ap. Poll. ὀπήτια δὲ καὶ ὀπητίδια, ut 10, 141, χηλεύματα, ὄπεας et ὀπήτιον conjuncta sunt]), subjicit: Ἃ καὶ χηλεύματα ἐκάλουν οἱ ποιηταί· μάλιστα δὲ οὕτως ὠνόμαζον τῶν τὰς σχοίνους πλεκόντων, ὡς καὶ κράνη χηλευτὰ, τὰ πλεκτὰ, Ἡρόδοτος λέγει. Ita ut χηλεύειν sic Nectere, Plectere, Suere: ut idem rursum Hesych. χηλεύει exp. ῥάπτει, πλέκει. Et Χήλευμα ipsum instrumentum τοῦ ῥάπτου s. πλέκτου, Ejus qui suit vel nectit s. plectit aliquid, i. e. Subula. Vel etiam ipsum opus Plectile, Nectile, Sutile. Hesychio enim χηλεύματα sunt κράνη τὰ ῥαπτὰ, Sutiles galeæ s. cassides: χηλὰς ἔχοντα ποιάς. [Apud eundem s. v. Κεχήλωμαι nunc ex Musuri interpolatione legitur: Καὶ χήλευμα τὸ σπαρτίον Σοφοκλῆς Πανδώρᾳ ἢ Σφυροκόποις, quod fraudi fuit Brunckio qui χήλωμα corrigi voluit. Codex τὸ σπήτιον, quod, servato χήλευμα, in ὀπήτιον mutandum esse docent verba Pollucis supra allata. G. D.] At Χηλευτὸς, Nexilis, Plexilis, Sutilis, Nexus, Plexus, Consutus, ut in loco illo Herodoti a Polluce [7, 83] citato, qui est 7, p. 261 [c. 89], de Ægyptiis: Οὗτοι δὲ εἶχον περὶ μὲν τῇσι κεφαλῇσι κράνεα χηλευτά· i. e. πλεκτὰ s. πεπλεγμένα, ut p. 259 [c. 79] dicit: Μᾶρες δὲ ἐπὶ μὲν τῇσι κεφαλῇσι κράνεα ἐπιχώρια πλεκτὰ εἶχον· et p. 258 [c. 72] de Paphlagonibus: Ἐπὶ μὲν τῇσι κεφαλῇσι ἔχοντες κράνεα πεπλεγμένα· et p. 257 [c. 63] de Assyriis: Περὶ μὲν τῇσι κεφαλῇσι εἶχον χάλκεά τε κράνεα καὶ πεπλεγμένα τρόπον τινὰ βάρβαρον οὐκ εὐαπήγητον. Valla tamen eo in l. χηλευτὰ non exposuit cum Polluce πλεκτὰ, sed Forcipiculata: procul dubio interpretationis illius occasione sumpta ex eo, quod Hesych. quum χηλεύματα exposuisset κράνη τὰ ῥαπτὰ, subjunxit etiam χηλὰς ἔχοντα ποιὰς, Forcipes habentia quasdam, s. Habentia quasdam veluti forcipes, ut Herodot. p. 258 [c. 70] scribit Æthiopas Asianos habuisse προμετωπίδια ἵππων ἐπὶ τῇσι κεφαλῇσι, σύν τε τοῖσι ὠσὶ ἐκδεδαρμένα καὶ τῇσι λοφιῇσι, atque hæc ὦτα τῶν ἵππων habuisse ὀρθὰ πεπηγότα: referunt enim ejusmodi equorum aures ὀρθαὶ πεπηγυῖαι aliquam χηλῶν speciem. Rursum Pollux l. paulo ante citato, ex Eupolide affert, Σκύτινα χηλεῦσι, quod interpr. Coria consuunt et sarciunt subula: accipientes χηλεῦσι pro χηλεύουσι. [Recta scriptura σκύτινα χηλεύει nunc ex libris restituta.] Apud Hesych. vero legitur etiam Χηλᾶς, ῥάπτης, πλέκτης, Sutor, Qui suit, Qui nectit s. plectit: ut σπαρτοπλόκος et σχοινοπλόκος. [Vocabulum linguæ vulgaris esse monet Lobeck. ad Phryn. p. 435 «et in dissert. De substantivis in ᾶς exeuntibus, ed. in Fr. Aug. Wolfii Anal. litt. vol. 2, p. 52, ubi etiam affert formam Χηλευτὴς, ὁ ῥάπτης.» Hase.] Item Χηλώτια, αἱ ῥαφίδες τῶν δικτυοπλόκων, Acus quibus retia et plagæ nectuntur s. contexuntur.

Χηλὴ, ῆς, ἡ, [Ungula patens, a χάω, Hisco: in Gl. Distula, pro Disulca vel Bisulca, ut conjicit Fischer. ad Anacreont. 35, 6,] Forfex, s. Forceps: ea quidem signif., qua Plin. dicit cancris esse bina brachia denticulatis forcipibus; nam de cancrorum tantum forcipibus s. forficibus dicitur. Aristot. H. A. 4, 2, de astacis: Οὗτοι δὲ διαφέρουσι τῶν καράβων τῷ ἔχειν χηλάς· aliquanto post, Πόδας δ' οἱ μὲν κάραβοι ἐφ' ἑκάτερα ἔχουσι πέντε σὺν ταῖς ἐσχάταις χηλαῖς· ὁμοίως δὲ καὶ οἱ καρκίνοι, δέκα τοὺς πάντας σὺν ταῖς χηλαῖς. Id. 2: Χηλὰς ἔχει ἀντὶ τῶν ὀνύχων, Pro unguibus forcipem habet, Gaza. Sed et cœlestis cancer inter duodecim zodiaci signa habet suas χηλάς: ut ap. Arat. [607]: Οὐδ' ἂν ἐπερχόμεναι χηλαὶ καὶ λεπτὰ φάουσαι, Ἄφραστοι παρίοιεν. [Adde ib. 89: Μεγάλας ἐπιμαίεο χηλάς· 232: Ἠχί περ ἄκραι χηλαὶ καὶ ζώνη περιτέλλεται Ὠρίωνος· 438, 521 (ubi χηλάων), 546.] Latini Chelas etiam ipsi vocant, ut Cic., ea verba sic reddens: Quum procedunt obscuro corpore chelæ; et Festus Avienus: Quum flagratas emittunt marmora chelas, Sideris expertes et clara luce carentes. Et Hyginus: In ea quæ chela dexterior dicitur, habet stellas tres similes, non grandes, in sinistra similes duas. Boum etiam ungulæ bisulcæ et bipartitæ, nominantur χηλαί: quoniam sc. etiam ipsæ sunt bisulcæ s. bifurcæ, ut cancrorum forfices. [Hesych.: Χ., ὁπλὴ, ὄνυξ βοός. Apoll. Lex. Hom. s. v. Μώνυχας: Ἡ ὁπλὴ τοῦ ἵππου ὥσπερ ὄνυξ ἐστίν· οἱ γὰρ βόες χηλὰς ἔχουσιν. Eurip. Bacch. 619: Ταῦρον εὑρὼν.... τῷδε περὶ βρόχους ἔβαλλε γόνασι καὶ χηλαῖς ποδῶν. Anacreont. 35, 6: Τέμνει δὲ (ταῦρος) κῦμα χηλαῖς.] Apoll. Arg. 2, [667]: Ἐνὶ γαίῃ Χηλὰς σκηρίπτοντε, Ungulas bisulcas figentes. Plut. [Mor. p. 559, E]: Τῶν βοῶν, ἂν εἰς τὰς χηλὰς μαλακιῶσι, προσαλείφειν τὰ ἄκρα τῶν κεράτων. [Geopon. 1, 3, 10: Βόες τὰς χηλὰς περιλιχμώμεναι, ut Theophr. De sign. § 15: Βοῦς τὴν προσθίαν ὁπλὴν λείξας.] Itidem ungulæ ovis et capræ, teste Suida, χηλαὶ nominantur. [Suidas: Χηλή· ὁπλὴ, ὄνυξ βοὸς καὶ προβάτου καὶ αἰγός. «Ὄνυχες χηλῶν Longus 1, 30; τὰ κέρατα τῶν χηλῶν 2, 28.» Herch. Generatim LXX Lev. 11, 3, et Deut. 14, 6: Πᾶν κτῆνος διχηλοῦν ὁπλὴν καὶ ὀνυχιστῆρας ὀνυχίζον δύο χηλῶν. De capra Longus 1, 1. Et Pollux 4, 60: Αἰγῶν χηλαὶ τὰ πλῆκτρα.] Hesiod. tamen et equorum ungulas μωνύχους appellavit χηλὰς, Sc. [61]: Χθόνα δ' ἔκτυπον ὠκέες ἵπποι Νύσσοντες χηλῇσι, Ungulis terram tundentes: unde et Hesychio χηλὴ est non solum ὄνυξ βοὸς, sed etiam generalius ὁπλή. [Eur. Phœn. 42: Πῶλοι δέ νιν χηλαῖς τένοντας ἐξεφοίνισσον ποδῶν. Forma Dor. Ion. 1242: Τεθρίππων ὠκίσταν χαλὰν ἐπιβᾶσα. De unguibus lupi Theocr. Epigr. 6, 4: Τραχὺς γὰρ χαλαῖς ἀμφεπίαξε λύκος. Neque aliter Eurip. Hec. 91: Εἶδον βαλιὰν ἔλαφον λύκου αἵμονι χαλᾷ σφαζομέναν· etsi hujusmodi aliquo in loco de maxilla dictum fortasse acceptum est, unde Hesych. s. v. Χηλὴ post verba supra apposita etiam per γνάθος interpretatur.

De Sphinge Eur. Phœn. 1025 : Χαλαῖσιν ὠμοσίτοις· et de Chimæra El. 474 : Λέαινα χαλαῖς Ηειρηναῖον θηρῶσα πῶλον.] Soph. Avium etiam ungues sic vocavit, Antig. p. 255 [1016] : Καὶ σπῶντας ἐν χηλαῖσιν ἀλλήλους φοναῖς, sc. ὄρνιθας. [Χηλαὶ accipitris Æsch. Pers. 207; columbæ Eur. Ion. 1208.] || Specillum quoque bifurcum s. bisulcum a similitudine χηλὴν appellavit Hippocrates. Galen. enim in Hippocr. Lex. [p. 596], eum ita vocasse scribit μήλην δίκρουν, κατὰ τὸ ἄκρον ἐντετμημένην ἐμφερῶς χηλῇ. Locus Hippocr. est De morbis 2, [p. 471, 54] in polypi curatione : Ἔπειτα χηλὴν ὑποθεὶς ὑπὸ τὸν γαργαρεῶνα, ἀντερείδων ἕλκειν ἔστ' ἂν ἐξερύσῃς τὸν πόλυπον. [Ib. p. 472, 23 : Τῆς χηλῆς ὑπερειδούσης· ubi codd. partim χειλαί.] || Χηλὴ dicuntur etiam οἱ ἔμπροσθεν τοῦ πρὸς θάλασσαν τείχους προβεβλημένοι λίθοι, διὰ τὴν τῶν κυμάτων βίαν, μὴ τὸ τεῖχος βλάπτοιτο : sc. παρὰ τὸ ἐοικέναι χηλῇ βοός, [Suidas cum] schol. Thuc. 1, p. 20 [c. 63], ubi auctor dixerat, Παρῆλθε παρὰ τὴν χηλὴν διὰ τῆς θαλάσσης βαλλόμενος. Idem Thuc. 8, p. 291 [c. 90] : Χηλὴ γάρ ἐστι τοῦ Πειραιῶς ἡ Ἠετιώνεια, καὶ παρ' αὐτὴν εὐθὺς ὁ ἔσπλους ἐστί. [Xen. Anab. 7, 1, 17 : Ἔθεον παρὰ τὴν θάλατταν καὶ παρὰ τὴν χηλὴν τοῦ τείχους. Diodor. 13, 78 : Τὰς χ. τοῦ λιμένος· 3, 44 : Χηλὴ δυναμένη τοῖς ἀπορουμένοις τῶν πλεόντων... ὑπόδυσιν παρασχέσθαι. Strabo 3, p. 153 : Χηλαὶ δύο ὅρμους ἔχουσαι· ubi Casaub. : « *Moles* vocant Latini : Græci generali interdum voce χώματα. Pollux (1, 100) χηλὰς enumerat inter loca ad quæ navis commode potest appellere. Recentiores Græci μώλους Latina voce appellant. » Aristid. vol. 1, p. 229 : Τὴν χ. τῆς ἠόνος. Dio Chr. Or. 7, p. 98, D; Dio Cass. 74, 10; Charito 1, 11, ubi v. Dorvill. p. 116.] Sic χηλὴ αἰγιαλῖτις [Archias Anth. Pal. 10, 8]. Ejusmodi saxa litoreo muro præstructa, ut undarum appellentium vim retundant et murum defendant, Columella Crepidinem vocasse existimatur, Virg. Saxeam pilam. Nam ita ille l. 9, [17] : Præjaciuntur in gyrum moles; sic enim maris atrocitas objectu crepidinis frangitur. Hic vero Æn. 9, [711] : Qualis in Euboico Baiarum litore quondam Saxea pila cadit, magnis quam molibus ante Constructam jaciunt ponto. Προκυμαία quoque dicitur ejusmodi fluctus retundens moles, cujus structuram docet Vitruv. 5, cap. ult. Quidam vero et Promontorium interpr., et ap. Plut. Solone [c. 9] : Κατὰ χηλήν τινα πρὸς τὴν Εὔβοιαν ἀποβλέπουσαν, Ad promontorium quoddam ad Eubœam versum. Sed viderint. [Hic quoque χηλὴ eodem sensu dicta est quo in locis supra allatis.] Suidæ sunt αἱ τῶν λιμένων ἐξοχαὶ ejusmodi χηλαί : a quo et ὄρους χηλὴ exp. ἐξοχή, afferente hunc l. siue auctoris nomine : Οἱ δὲ ἀγχοῦ τῆς χηλῆς τοῦ ὄρους ηὐλίζοντο, ὡς τὴν ὕλην καὶ τὸ ἐκ ταύτης νέμος πρόβλημα εἶναι. || Χηλαὶ dicuntur etiam Ciliorum extrema per somnum sese contingentia, alio nomine dictæ στεφάναι. Ita enim Rufus : Τὰ δὲ ψαύοντα ἀλλήλων πέρατα ἐν τῷ καθεύδειν ἡμᾶς, στεφάναι καὶ χηλαί. Hesychio itidem sunt αἱ συμπτώσεις βλεφάρων : sed scribenti Χειλαί. Eidem vero χηλὴ est etiam γνάθος, forsan quia diducitur sicut αἱ τοῦ καρκίνου χηλαί. At a Polluce χηλαὶ inter morbos etiam numerantur, sic scribente l. 4, [198] : Χηλαί, ἢ φύσιγγες, ῥαγάδες πτερνῶν, ποδῶν, αἰδοίου. Vide et Χήλωμα.

[Χήλινος. V. Χηλεύω.]

[Χηλίον, τὸ, i. q. χηλή. Schol. Arati 173.]

[Χηλοδευσεῖν· ἀδολεσχεῖν· οἱ δὲ τρίβειν, gl. corrupta Hesychii.]

[Χηλόπους, ὁ, ἡ, Ungues pro pedibus habens. Πὰν χ. schol. Anthol. 15, 21.]

[Χηλὸς, ὁ. HSt. s. v. Χηλεύω :] Superest Χηλὸς, quod eidem lexicographo [Hesychio] est κιβωτὸς (Arca s. Arcula, Capsa s. Capsula), itidemque Suidæ, et Eustathio [p. 1056, 45], qui Laconicum esse vocab. ait. [Hinc corrigendus error in scholio B. L. ad Il. Π, 221 : Χηλοῦ παρὰ τὸ κῆλα, ὅ ἐστι ξύλα· οἱ δὲ παρὰ τὸ χῶ τὸ χωρῶ. Καλεῖται δὲ παρὰ μὲν Λάκωσι κιβωτὸς, παρὰ δὲ Ἀττικοῖς λάρναξ, κτλ., qui dicere debebat Λάκωσιν ἡ κιβωτὸς οὕτω ...] Sic Pollux 10, c. 31 [§ 136] : Ἵνα δὲ ἀποτίθενται αἱ ἐσθῆτες, χηλοὶ, κιβωτοὶ, κιβώτια, κίσται καὶ κιστίδες· 7, c. 19 [§ 79] eodem modo scripserat ἀγγεῖα, εἰς ἃ κατετίθεντο τὰς ἐσθῆτας, ab Hom. nominari χηλοὺς, ab aliis κοίλας, et κιβωτοῦς, et κίστας. Ab Hom. inquam, ut Od. B, [339] : Ἐσθής τ' ἐν χηλοῖσιν· N, [10] : Εἵματα μὲν δὴ ξείνῳ ἐϋξέστῳ [—τῃ] ἐνὶ χηλῷ Κεῖται· aliquanto post, Τὴν μὲν (sc. δμῶα, Ancillam) φᾶρος ἔχουσαν ἐϋπλυνὲς ἠδὲ χιτῶνα, Τὴν δ' ἑτέρην, χηλὸν πυκινὴν ἅμ' ὄπασσε κομίζειν· Φ, [51] : Ἔνθα δὲ χηλοὶ Ἕστασαν· ἐν δ' ἄρα τῇσι θυώδεα εἵματα κεῖτο. In ejusmodi vero χηλοῖς argentea etiam aureaque vasa et pocula pretiosa ponebantur, ut ex eodem poeta discimus : nam Il. Π, [221] de Achille dicit : Βῆ ῥ' ἴμεν ἐς κλισίην, χηλοῦ δ' ἀπὸ πῶμ' ἀνέωγε Καλῆς, δαιδαλέης· τήν οἱ Θέτις ἀργυρόπεζα Θῆκ' ἐπὶ νηὸς ἄγεσθαι, ἐμπλήσασα χιτώνων, Χλαινάων τ' ἀνεμοσκεπέων, οὔλων τε ταπήτων· Ἔνθα δέ οἱ δέπας ἔσκε τετυγμένον· mox, Τό ῥα τότ' ἐκ χηλοῖο λαβὼν ἐκάθηρε θείῳ. [Theocr. 16, 10 : Κενεᾶς ἐπὶ πυθμένι χηλῷ. Lycophr. 239; Quint. Sm. 5, 653.] Derivant porro hoc χηλὸς alii [Eustath. p. 1449, 1] a χῶ significante χωρῶ (quoniam τὰ ἐντιθέμενα χωρεῖ), alii a χῶ significante χαίνω s. χάσκω, sc. ἀπὸ τῆς γινομένης διαστάσεως κατὰ τὴν ἄνοιξιν : aperta enim hiat. [Sic Suidas et partim Apollon. Lex. s. v. Χηλός.]

Χηλόω, Bisulcum s. Bifidum reddo, In chelas findo. [V. s. v. Χήλωμα. || Alia signif. ap. Hesych. : Κεχήλωμαι· πόδας δέδεμαι, συνέρραμμαι τοὺς πόδας. Sic hæc scripsit Musurus. Codex ap. Schowium, κεχήλωμ., πόδας· δέδεμαι συνερράμενος τοὺς πόδας. Quæ sic corrigenda sunt, Κεχήλωμαι πόδας· δέδεμαι συνερραμμένος τοὺς πόδας. Glossa ex tragico poeta, fortasse Æschylo aut Sophocle, sumta. Ceterum exspectes potius κεχήλευμαι, quum Hesychius addat, Χηλεύειν γὰρ τὸ ῥάπτειν καὶ χήλινον τὸ πλεκτὸν, ὡς Ἀνακρέων, καὶ χήλευμα, et reliqua quæ s. v. Χηλεύω posuimus. G. Dind.]

[Χηλώϊος. Hesych. : Χηλός· κιβωτός. Χηλώϊος (?)· ὅμοιον.]

Χήλωμα, τὸ, Fissura ejusmodi bisulca s. bifurca. Ita vocatur Crena sagittæ, cui applicant nervum inter jaculandum. Scribit enim Galen. Lex. suo Hippocr. [p. 596] χήλωμα esse τὴν δισχιδῆ γλυφίδα τοῦ βέλους, ᾗ προστιθέασιν ἐν τῷ τοξεύειν τὴν νευράν. [Hinc Hesychio qui Χήλωμα per γλύψις exp., γλυφὶς restitutum est, collata gl. Γλυφίδες· αἱ χηλαὶ τοῦ βέλους.] At Χέλωμα ap. eund. Hippocr. Erotianus [p. 392] ex Apollodoro exp. χάλασμα. [Conf. Χώλωμα.] Porro præcedens χήλωμα videtur χηλὴ quoque nominatum fuisse. Id enim ap. Vitruv. legimus, lib. 10, ubi de balistis et catapultis loquitur, c. 17 : Extantia cheles foraminis S. Et mox, Rotundi autem axis diametros æqualiter erit cheles. Paulo ante tamen ibi legitur, Ex his dentur duæ partes ei membro quod Græci χηλὸν vocant. Et mox, Cheloni replum, quod est operimentum, securiculæ vi includitur. Et c. 15 : Item chelo (sive manucla dicitur), longitudo foraminum 111. Sed hic Turnebus χηλὴ leg. esse conjicit ex eo, quod ita in Herone [Belop. p. 141, 14] legatur : Ταύτην δὲ ἡ κατάγουσα χεὶρ διπλῆ γίνεται, κεχηλωμένη πρὸς τὸ μεταξὺ τῶν χηλῶν δέξασθαι τὸ τοῦ βέλους πάχος. Vide ejus Advers. 2, 4, 5. [Philo Belop. p. 77, 8, μέγα γὰρ πρᾶγμα τὸ χηλῶσαι. Interpr. : Res enim difficilis est telum incidere, ad pennas inserendas. Hase. Χήλωμα, Eratosth. Catast. c. 29, quod schol. Germanici Pennas interpretatur.]

[Χηλώνη· μηχανὴ πολέμου, Hesych. vitiose pro Χελώνη.]

[Χηλώτιον. V. Χηλεύω.]

[Χηλωτὸς, ἡ, ὸν, si lectio sana ap. Philon. Belop. p. 85, 37. Interpr., Fissus. Hase.]

[Χήμαιρος. Theognost. Can. p. 71, 1 : Τὰ διὰ τοῦ ερος... διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφει τὴν παραλήγουσαν. ... Σεσημείωται τὸ Πάλαιρος, Χήμαιρος διὰ τῆς αι διφθόγγου γραφόμενα· τὸ γὰρ κύπαιρος Δωρικὸν γέγονεν τροπῇ τοῦ ε εἰς α. « Fortasse pro χίμαιρος, quanquam id demonstrare non possum. » Lobeck. Pathol. Proleg. p. 258.]

[Χημάομαι, i. q. χασμάομαι. Hanc formam exstitisse colligitur ex composito Ἐγχημώμενοι, quod Hesych. per ἐγχάσκοντες explicat. Apud eundem (post Χαυάκτιον) Χαμᾶσθαι· χασμᾶσθαι, et Χηνυστρᾶσθαι· χαμᾶσθαι, ubi Musurus χασμᾶσθαι correxit, quum non probabile sit Hesychium χαμᾶσθαι dixisse. Comparandum etiam Χήμη, quod exp. χάσμη.]

[Χημάς (?)· ὁ ἰχθὺς, Suidas.]

Χημεία, ἡ, a Suida exp. ἡ τοῦ ἀργύρου καὶ χρυσοῦ κατασκευή [ἧς τὰ βιβλία διερευνησάμενος ὁ Διοκλητιανὸς ἔκαυσεν· et quæ sunt reliqua, sumta ex Joanne Antiocheno, cujus inter Excerpta leguntur p. 834 ed. Vales. Duo codd. Suidæ χημαία.] Hinc autem esse existimatur vocab. Alchumia s. Alchymia, quod ex Julio Firmico affertur. Transiit autem et ad linguam nostram, quæ appellat *Alquémie*, s. *Arquémie*. [Χημευτική, ἡ, posuit Salmas. Exerc. Plin. p. 1097. « Suidas s. v. Ζώσιμος Ἀλεξανδρεύς, t. 1, col. 1592, 12 Gaisf., auctor est scripsisse illum χημευτικὰ πρὸς Θεοσεβίαν τὴν ἀδελφήν. » Hase. Conf. Χυμεία.]

[Χήμευσις, ἡ, Conflatura, Fusio. Schol. Jo. Tzetz. Allieg. Hom. Il. A, 15 Boiss. Hase.]

Χήμη, ἡ, Hiatus, Oscitatio quæ fit ore hiante; ab Hesych. enim exp. χάσμη. [V. Χημάομαι.] || Alioqui χήμη est etiam Ostrei quædam species ap. Aristot. [H. A. 5, 15] et Athen., quorum hic 3, [p. 93, A] annotat hoc quoque κογχύλιον videri denominatum παρὰ τὸ κεχηνέναι, ab hiando, sicut et χάννας, s. χάνας. [Suidas : Χήμη, εἶδος ὀστρέου. Χῆμαι ap. Polluc. 6, 47.] Quidam Chamas Latine vocant hos pisces, nonnulli Chemas; sunt et qui Hiatulas appellent. Gaza tamen χάννας s. χάνας maluit Hiatulas nominare, χήμας autem Chamas. [Χήμας ex Diocle Carystio, Philyllio comico, Ionis Ἐπιδημίαις, Hicesio, Apollodoro memorat Athen. 3, p. 86, C, F; 90, E, explicatius de iis exponens p. 90, A; 93, A. V. etiam Ælian. N. A. 14, 22; 15, 12, Xenocr. De aquat. 18, 31, Artemidor. 2, 14; 4, 22, Plin. H. N. 32, 5, 53. Improbat nomen Phrynich. p. 387 : Χήμη· πόθεν ἀνεμίχθη τῇ τῶν Ἑλλήνων φωνῇ ἄδηλον· οἱ γὰρ ἀρχαῖοι κογχύλην λέγουσι τοῦτο. Ubi Lobeck. : « Cautius Photius s. v. Κόγχη hoc tantum observat, vocabulum istud inventu rarum esse; neque facile oratori usu venire poterat ut de chama aliquid dicere necesse haberet : in quæstionibus naturalibus usus ejus multiplex est neque inconcessus. » G. Dind. Perperam cusum Hippiatr. p. 249, 3, πλῆθος χίμης. De ostreis χήμαις Puteolanis, Alexandrinis, ex lacu Lucrino, Oribas. t. 1, p. 138, 5; 152, 9 Daremberg. De iisdem id. ib. p. 118, 7 et 200 1. Eas Chamaceas et Cardiaceas in genere esse opinatur Bussemaker. Schol. Oppian. p. 666. Hase.] || Χήμη est etiam Mensura liquidorum apud Atticos; sed ea duplex : major, quæ est vigesima pars τῆς κοτύλης, pendens drachmas tres : minor, quæ est vicesima, pendens drachmas duas, sicut Cleopatra [ap. Galen. vol. 13, p. 982] docet his verbis : Χήμη μεγάλη ἔχει δραχμὰς γ' [in alio excerpto ibid. p. 983, δραχμὰς δ'], καὶ ἡ μικρὰ δραχμὰς β'· h. e., Cheme major pendet drachmas tres : minor, duas. [Galen. ib. p. 980 : Ἡ χήμη στάγια δύο, κεράτια ἕξ. De mensura ib. p. 984, ex Dioscoride : Ἡ χήμη ἐστὶ κυάθου τέταρτον, ἄγει δὲ οὐγγίας γ', γράμμα ἕν. Conf. ib. p. 985. De cheme olei p. 984 : Ἡ χήμη κυάθου τέταρτον, ἄγει δραχμὰς γ' : pariterque paulo post χ. μέλιτος, nisi quod hæc ἄγει δραχμὰς ε'. A medicis chemam compendio χη. indicari tradit ib. p. 975, 978. « Hippocr. p. 621, 42 : Ἔχοντα σελίνου ὅσον χήμην· 625, 31 : Νέτωπον ὅσον χήμην ἀδρήν. Usurpat etiam Archig. apud Galen. (vol. 13, p. 415): Μετὰ σπέρματος καρδάμου χήμης. Et rursus : Καρδάμου λεπτοῦ χήμην. Quod facit, ut nulla certa mensura aut pondus chemam, sed simpliciter aliqua capacitas indicari videatur, quæ chemæ testam mediocrem, i. e. ostreorum generis concham non excedat, cujus unum certum pondus exprimi non possit, ob rerum diversam gravitatem. Quemadmodum etiam hodie cochlearis capacitas incerto modo vulgo usurpatur, in rebus præsertim ubi parum refert plus an minus paulo quis sumat. Sic ex Critone apud Galen. De med. comp. sec. locos 5, 7, scribitur λιθαργύρου χήμην ἤτοι δραχμὰς γ'· quod argenti spuma res sit metallica, gravis et quæ drachmarum trium pondere chemæ capacitatem explere possit, quemadmodum dimidia nasturtii seminis triti drachm. Χήμην χηραμίδα exponit Galen. in Lex. (p. 596) apud Hippocr. et τὴν κοιλοτέραν κόγχην καὶ μείζονα, ut pro eodem fere mensuræ genere χήμην et χηραμίδα sumsisse videatur Galen., aut certe χήμην χηραμίδα legisse apud Hippocr. ex lib. 3 De morb., ubi κόγχην χηραμίδα passim legunt omnia exemplaria, quod de concha majore et de testa conchæ majore sumitur, ut postea scribimus. Adde quod antea etiam Galen. (p. 504) κόγχον, τὴν κόγχην τὴν χήμην, exponit, et κόγχην χηραμίδα, eundem l. subindicans. » Foes. V. Wurm. De pond. p. 130, 198.]

[Χημία, ἡ. Ita Ægyptii ipsi patriam suam Ægyptum appellant, ut observavit Plutarch. Mor. p. 364, C : Τὴν Αἴγυπτον ἐν τοῖς μάλιστα μελάγγειον οὖσαν, ὥσπερ τὸ μέλαν τοῦ ὀφθαλμοῦ Χημίαν καλοῦσιν, καὶ καρδίᾳ παρεικάζουσι. Hieron. Quæst. Hebr. in Gen. 9, 18 : « Unde in præsenti loco (οἱ LXX) Cham transtulerunt, pro eo, quod est Ham, a quo et Ægyptus usque hodie Ægyptiaca lingua Ham dicitur. » Adde eundem in Gen. 41, 2. Apud Isidorum Origg. 7, 7, legitur Kam. Lectionem Plutarchi confirmant luculenter ipsi Ægyptiorum libri, in quibus terra eorum nunquam nomine Ægypti designatur, sed constanter *Chemi* s. *Chami* audit. (Nec aliter Ægyptus vocatur in Monum. Rosett., ubi perfrequenter *Chemi* s. *Khemi*. Monuit id Akerblad in Epist. ad Sacyum p. 33—37, dixitque alia, quæ ad hoc Ægypti nomen illustrandum pertinent. Tewater.) Ex quo conjicere licet vocabulum Ægypti non Ægyptiis ipsis deberi, sed Græcis proprium esse. Observa autem, dialecto superioris Ægypti, s. Thebaidis, Ægyptum dici *Khame*, cui videtur respondere Hieronymi Ham, et Isidori Kam. (Res certa est ac nota. Si quis tamen exempla cupiat, inveniuntur plurima in vers. N. T. Sahid., Matth. 2; Act. 2 et 7, alibi, item in fragmento codicis Theb. ap. Mingarell. p. CCCXL. Tewater.) Veram autem nominis hujus originem videmur petere posse ex Psalte Divino, qui Ps. 105, 22, Ægyptum vocat terram Chami, uti ex historia et genealogia Patriarcharum, post diluvium viventium, pluribus perspicitur. Plutarch. tamen l. c. vult voc. *Chemi* habere significationem nigredinis et caloris. Quod ab indole sermonis Ægyptiaci utique alienum est. . . . Forte eo pertinet, quod veteres ajunt, Ægyptum prius dictam fuisse χώραν τῶν μελαμπόδων, Ægyptum vero, Beli filium, Libyes nepotem, eam de suo nomine Ægyptum cognominasse. Ita Eustath. in Hom. Il. A, p. 37. Jablonsk. A nigredine dici potuisse Ægyptum, docuit Perizonius in Origg. Ægypt. c. 1; defenditurque hic adversus Jameson. a Dukero in notis. Forsterus in Epist. ad J. D. Michaelis p. 36—38 negat, Ægyptum nomen Chamiæ habuisse a Chamo, Noachi filio, quum potius sic dicta fuerit ob nigredinem soli. Steph. et Suid. Μελάμβωλον nomen Ægypti fuisse asserunt. Hom. Od. Δ, 358, Nili aquam vocat μέλαν ὕδωρ, Nilum ipsum alii appellant Μέλαν. Erat quoque aliud Ægypti nomen, Ἑρμοχύμιος ap. Steph., Ἑρμοχοίνιος ap. Hesych., sed utrumque mutandum in Ἑρμοχήμιος, monente Forstero. Ab eo non longe recedit Michaelis in Suppl. ad Lex. Hebr. p. 804—806, sed חם Ps. 78, 51; 105, 23, 27; 106, 22, paululum immutans, ut nomen Hebraicum ad Ægyptiacum proprius accedat. V. etiam Didymum Taurinensem, vero nomine Thomam Valperga, in Literaturæ Copticæ Rudim. (Parmæ 1783), p. 8—11. Tewater.)

[Χημίον, τὸ, dimin. nominis χήμη. Xenocr. De aquatil. p. 190 ed. Cor., ubi χήμιον scriptum. « Apud Oribas. t. 1, p. 119, 3 et 239, 4, τὰ μικρὰ χημία, vertit Daremberg., *les petites cames*. » Hase.]

[Χημὶς, ἡ, nomen Ægyptiacum pastinacæ (ἐλαφοβόσκου) ap. Dioscor. 3, 73 (80).]

[Χήμωσις, εως, ἡ. HSt. s. v. Χήμη :] Ex primo autem Χήμη [Hiatum, Oscitationem significante] derivatur Χήμωσις, qui est Affectus albi oculi, sc. quum album oculi ita super nigrum intumuit, ut nigro subsidente et albo eminente hiatus cujusdam similitudo oriatur, si quidem album nigro supereminet, ipsumque multis partibus longeque excedit. [V. definitiones Galeni vol. 2, p. 270; 7, p. 48; 10, p. 586, Rufi Eph. 1, p. 25, Pauli Æg. 3, 22, Theoph. Nonni vol. 1, p. 204, apud quos libri partim vitiose χύμωσις vel χείμωσις. *Chemosis* ap. Theodor. Prisc. 1, 10.] Ergo quum nigrum cavum sit et subsidat, album autem undique tumeat et attollatur, non inepte veteres medici malum hoc τῆς χήμης nomine designarunt, sive illi eo Animal intellexerint,

quod inter ostrea numeratur hiatque semper, sive simpliciter Hiatum qui χήμη et χάσμα dicitur. Ceterum affectum hunc duo maxime symptomata consequuntur : unum, rubor oculorum propter inflammationem; alterum vero, palpebrarum ἐκτροπὴ, h. e. Perversio s. Contorsio, adeo ut oculos tegere claudereque non possint : itaque laborantes oculi perpetuo manent aperti. Hæc inter alia Gorr., qui etiam annotat alicubi legi Χύμωσις, per υ, perperam, quum Galen. quoque ἐν τῷ Ἰητρῷ [vol. 2, p. 391], s. quicunque alius auctor est illius libri, ἀπὸ τῆς χήμης derivari scribat. Præterea apud eundem Galen. extremo Comm. secundo εἰς τὸ Κατ' ἰητρεῖον, ubi de contractis et hiantibus agitur, male scribi χήμωσις pro φίμωσις, et negligentius a Vidio interprete animadversum fuisse hunc locum. Quod duobus colligit argumentis : primum, quod affectus hic, de quo ibi Galen. agit, ad palpebras, non ad album oculi pertineat; deinde quod scribat oculos per eum affectum aperiri non posse : quod ut τῇ χημώσει contrarium est, ita est τῇ φιμώσει proprium. [Remedia χημώσεως ap. Galen. vol. 13, p. 441, 442, 443, 454 (ubi vitiose χύμωσις). G. D. Oribas. t. 2, p. 336, 9; 436, 7 Daremb. Leo Philos. Consp. med. p. 141 Ermerins. Hase.]

Χὴν, ηνὸς, ὁ, ἡ, [Dor. Χὰν, Epicharm. ap. Athen. 2, p. 57, D : Ὦεα χανός. Genit. est χηνὸς, plur. χηνῶν, ap. Herodot. 2, 45, χηνέων, sed librariorum errore pro χηνῶν, de quo dixi in Comment. De dialecto Her. p. xiv. Accus. χένας metri caussa pro χῆνας in Anth. Pal. 7, 546 : Πτηνὰς ἠκροβόλιζε χένας· ubi codex χίνας, ed. Flor. χῆνας, quod correxit Scaliger], Anser, dictus παρὰ τὸ χαίνειν καὶ χανδὸν ἐσθίειν, teste Eustath. [p. 1778, 12.] Nisi forte quoniam χάσκει adversum eos a quibus invadi se putat. [Inepte Etym. M. p. 811, 17 : Χὴν, κοινόν ἐστι τῷ γένει· ἔστι δὲ καὶ εἰδικόν. Γίνεται παρὰ τὸ ἠχή, ὃ σημαίνει τὴν βοὴν, ἠχήν· καὶ ἀφαιρέσει τοῦ η· κρακτικὸν γάρ ἐστι καὶ φωνητικόν.] Hom. Il. B, [460] : Ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλὰ, Χηνῶν ἢ γεράνων, ἢ κύκνων δουλιχοδείρων· O, [692] de aquila : Ἔθνος ἐφορμᾶται ποταμὸν πάρα βοσκομενάων Χηνῶν, ἢ γεράνων, ἢ κύκνων δουλιχοδείρων· Od. O, [161] : Αἰετὸς ἀργὴν χῆνα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον Ἤμερον ἐξ αὐλῆς. Ubi Eustath. [p. 1778, 10, coll. p. 254, 28; 1876, 45] ait feminino genere usurpasse nomen hoc poetam, Ionum more, ut alibi quoque [Od. O, 174], Χῆν' ἥρπαξ' ἀτιταλλομένην ἐνὶ οἴκῳ. [Femin. etiam in Geopon. 1, 3, 9 : Χῆνες μετὰ κλαγγῆς ἐπειγόμεναι πρὸς τροφήν· et 14, 22, 9 : Ἑκάστης χηνὸς, licet mascul. sit eodem in capite § 1, 7, 8, 12, 16.] Alioqui frequentius masculino usurpatum reperitur, idque tam a poetis [Hom. Od. T, 552 : Χῆνας πυρὸν ἐρεπτομένους] quam a prosæ scriptoribus : inter quos Athen. 9, [p. 384, A] dicit χῆνες σιτευτοὶ, Saginati s. Altiles anseres, apud quem 12, [p. 519, A] Eubulus comicus dicit χῆνα πλαταγίζοντα καὶ κεχηνότα, Anserem gratitantem et hiantem ore. Ubi nota eorum esse πλαταγίζειν (si modo hoc verbo tanquam illis peculiari usus esse putandus sit), ut Gratitare apud auctorem Philomelæ : quum alii [Pollux 5, 90] παπάζειν eos dici tradant. Nota et τὸ χαίνειν eis tribui, unde et denominati sunt. [Mascul. etiam ap. Aristid. vol. 1, p. 319, Plutarch. V. Cam. c. 27, Lucian. Icarom. c. 10, Ælian. N. A. 12, 33, Artemid. 4, 83. Sæpius sine generis nota, ut χ. ἡμίβρωτοι Pollux 6, 52, χηνῶν κρέα Diodor. 1, 70, χηνῶν ἥπατα Plutarch. Mor. p. 965, A, θηρᾶν χῆνας ἐξ αὐλῆς Ælian. l. c. 2, 29, et simil. 9, 10; 15, 1. Χηνὸς νεοσφαγοῦς αἷμα, cujus de usu medico v. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 348. De honore anseribus Romæ habito propter vigilantiam, qua Capitolium servaverant, v. Plutarch. V. Cam. c. 27, Ælian. l. c., Eust. p. 1257, 28. De jurejurando per anserem Zenob. Prov. 5, 81 : Ῥαδαμάνθυος ὅρκος· Κρατῖνός φησιν ἐπὶ τῷ χηνὶ καὶ τῷ κυνὶ καὶ τοῖς τοιούτοις ὅρκον Ῥαδαμάνθυϊ ἀνατιθέασιν, ὡς καὶ Σωσικράτης ἐν δευτέρῳ Κρητικῶν, ἵνα μὴ θεοὺς ὀμνύωσιν. Cratini versus servavit schol. Plat. p. 331. Aristoph. Av. 521 : Λάμπων ὄμνυσ' ἔτι καὶ νυνὶ τὸν χῆν', ὅταν ἐξαπατᾷ τι. Alia ex aliis scriptoribus collegit Leutsch. in annot. ad Zenob.] Apud Plutarch. vero Χηνὸς ἀφρονέστερος, proverb., quoniam stolidum præ multis aliis est hoc animal.

[Χὴν, ηνος, ἡ, Chen. Steph. Byz. : Χήν (sic Xylander : libri Χῆνα)· πόλις τῆς Λακωνικῆς. (Oraculum ap. Diog. L. 1, 106 : Μύσων' ἐν Χηνὶ γενέσθαι.) Ὁ πολίτης Χηνιεύς· οὕτω γὰρ Μύσων τῶν ἑπτὰ σοφῶν κριθέντων εἷς Χηνιεὺς ἐχρημάτιζεν (Ap. Diog. L. l. c. : Μύσων τὸ γένος Χηνεὺς, ἀπὸ κώμης τινὸς Οἰταϊκῆς ἢ Λακωνικῆς)· ἀλλὰ καὶ Χηνεὺς, ὡς Πλάτων ἐν Πρωταγόρᾳ (p. 343) « Μῦσων ὁ Χηνεύς. » Sic ex Platone Steph. etiam s. v. Ἧτις et Pausan. 10, 24, 1 (ubi accus. Χηνέα), eademque forma Maxim. Tyr. Diss. 31, 1, ubi præcedit nomen loci ἐν Χηναῖς, non ἐν Χηνὶ, quod ἐν Χήναις scribendum erat, qua forma usi sunt Pausan. l. c. : Κώμη ἐν τῇ Οἴτῃ τῷ ὄρει ᾠκοῦντο αἱ Χῆναι. Idem accentus vitium ap. Diodor. Exc. p. 551, 59, et in Exc. Vat. p. 18, 25 : Μύσων τις Μαλιεὺς, ὃς ᾤκει εἰς κώμην Χηνὰς καλουμένην. Ab hac forma derivatum est gentilicium, Χηναῖος, quo utitur Muson. ap. Stob. Flor.]

[Χηναλωπέκειος. V. Χηναλώπηξ.]

[Χηναλωπεκιδεὺς, έως, Pullus vulpanseris. Ælian. N. A. 7, 47 : Τὰ πρόσφατα ὀρνύφια ... ἀλεκτορίδας λέγουσι ... καὶ χηνιδεῖς καὶ χηναλωπεκιδεῖς, καὶ τὰ τούτοις ὅμοια κατὰ τὰ αὐτὰ σχηματίζουσιν. V. de hoc genere nominum Valck. ad Theocr. Adon. p. 401. « It. Nauck. Fragm. Aristoph. Byz. p. 112—115, et p. 127. » Hase.]

Χηναλώπηξ, εκος, ἡ, [De accentu Arcad. p. 19, 8,] Vulpanser, ut quidam vocant Latine. Avis nomen ap. Herodot. [2, 72], Aristot. H. A. 8, 3 [5, et 8], Ælian. [N. A. 5, 30; 10, 16; 11, 38], Aristoph. Av. [1295, ubi Theogenis cujusdam cognomen comicum est, ut Lysistratus χ. appellatus fuit, de quo schol. Acharn. 855. « Herodian. Epim. p. 150 : Χὴν ... ὅθεν καὶ χηναλώπηξ. Lexicon cod. Paris. 1630 : Πηναλώπηξ (scr. χην—), εἶδος ζώου, ἥτις καλεῖται ἀλωποχῆνα. De hac ave conf. quæ notavit Millin. Monum. ined. vol. 1, p. 389. » Boiss. Conf. Creuzer. *Symb.* vol. 1, p. 478], et apud Latinos. Plinius 10, 22 : Anserini generis sunt chenalopeces et, quibus lautiores epulas non novit Britannia, chenerotes, fero ansere minores. Ubi etiam nota Χηνέρωτες. Ab Eodem in Herbarum genere numerantur Χηνόμυχον et Χηνόπους : nam 21, 11, ex Democrito tradit Nyctegreton herbam vocari a quibusdam χηνόμυχον, quoniam anseres a primo ejus conspectu expavescant. At 11, 8, apes ex omnium arborum satorumque floribus confingere ceras, exceptа rumice et chenopode. Porro χηναλώπεκες dicuntur etiam Χηνέλοπες, teste Hesychio. A quibus et Χηναλωπέκεια ᾠὰ, Ova chenalopecum, ap. Athen. 2, [p. 58, B], ut ὀρνίθεια ᾠά. [Hippocr. t. 8, p. 214, 12, χηναλώπεκος ἄφοδον. Horapoll. 1, 53 : Γῦπα δὲ βουλόμενοι γράψαι, χ. ζωγραφοῦσι· τοῦτο γὰρ τὸ ζῷον φιλοτεκνότατον ὑπάρχει. Est Anas tadorna L. Hase.]

[Χηνάριον, τὸ, Anserculus. Suidas s. v. Χὴν, Etym. Gud. p. 563, 41; 564, 57 (ubi χ. διότι ἐν τοῖς νάμασι χαίρει), Herodian. Epim. p. 150, Anonymi Arithmet. Ms., ubi etiam forma barbara τὸ χηνάρη (χηνάρι).]

[Χηνέα, ἡ, Herbæ species, Salmasio Ligustrum orientale, Arabibus Alchanna vel etiam Hanna, Latinis Botrus cypri. Ἡ λεγομένη χηνέα ἐρυθρὰ οὖσα ap. Simeon. Sethi De facult. cib., χήναια in Neophyti Glossis iatricis. Ducang.]

[Χηνέας, ὁ, Cheneas, n. pr. ap. Suidam.]

Χήνειος, εία, ειον, Anserinus. [De accentu Arcad. p. 44, 7. Eurip. ap. Athen. 14, p. 640, B : Μόσχων τε σὰρξ τέρεινα χηνεία τε δαίς. Diodor. 1, 84 : Κρέα χήνεια, pro quo c. 70 κρέα μόσχεια καὶ χηνῶν legitur.] Χήνεια ἥπατα, [Pollux 6, 49,] Athen. 9, [p. 384, C], quæ Romæ præsertim περισπούδαστα et πολυτελῆ fuisse ait, vocans etiam χηνῶν ἥπατα, Anserum jecinora. [X. ᾠὸν Aristot. H. A. 5, 33, Lucian. Alex. c. 13, Aristid. vol. 1, p. 319.] Sed notandum est, dissoluta diphthongo ap. Galen. legi etiam Χήνεος, nec non Χήνιος, ap. Diosc. 1, 82. [Apud Diosc. 1, 81, nunc recte legitur στέατι χοιρείῳ ἢ χηνείῳ, ut στέαρ χήνειον ap. Aristid. vol. 1, p. 286. Forma Ion. Χήνεος est ap. Herodot. 2, 37 : Κρεῶν βοέων καὶ χηνέων. G. D. Antigon. Caryst. Hist. mir. p. 83, 21 Westerm., ᾠοῦ χηνείου· Euseb. Præp. ev. p. 51, B, κρέα χ.· Hippiatr. p. 45, 23; 51, 6 et 7; 118, 10, στέαρ χ. Χήνια κρέα, ι simplici, adhuc legitur Artemidor. t. 1, p. 99, 21 Reiff., πτερὸν χήνιον Achmet. Onirocr. p. 269, 29, χή-

νίου στέατος Theoph. Nonn. t. 1, p. 184, 9 Bernard. Hase.]

[Χηνέλοψ. V. Χηναλώπηξ.]

[Χήνεος. V. Χήνειος.]

[Χηνέρως. V. Χηναλώπηξ.]

[Χηνεύς. V. Χήν, ή, Chen.]

Χηνέω, Irrideo, Illudo. Hesych. enim χηνῆσαι exp. καταμωκήσασθαι, atque ita conveniret ἐγχαίνειν, ἐπεγχαίνειν, κατεγχαίνειν, καταχαίνειν, ἐπιχάσκειν : quæ significant Ore hiante et in cachinnos resoluto illudere ac deridere.

Χήνημα, τό, Irrisio, Illusio ; καταμώκημα Hesychio : quæ supra est καταχήνη.

[Χηνιάζω vitiose pro χηνίζω, quod v.]

[Χηνίδας, ὁ, Chenidas, n. pr. ap. Lucian. D. mer. 13.]

[Χηνιδεὺς, έως, ὁ.] Χηνιδεῖς, οἱ, Anserum pulli, quos Colum. vocat Anserculos. [V. Æliani verba s. v. Χηναλωπεκιδεὺς allata.] Legitur ap. Eustath. p. 753, ubi similia affert hæc, περδικιδεῖς, κορωνιδεῖς, ἱερακιδεῖς, περιστεριδεῖς, χελιδονιδεῖς : quos Achæus vocat χελιδόνων μόσχους, quum ait, Χάσκοντα λιμῷ, μόσχον ὡς χελιδόνος. [Χηνίδης cum similibus πελαργίδης, περδικίδης aliisque quæ patronymicorum formam habeant, posuit Philemo in Lex. s. v. Λαγωὸς, quæ repetivit Favorin. s. v. Λαγωός. Quæ omnia vitiose scripta pro —ιδεὺς vel invenisse vel finxisse recentiorum aliquem grammaticum s. v. Περδικιδεὺς diximus.]

[Χηνιεύς. V. Χήν, ή, Chen.]

[Χηνίζω.] Χηνίζειν vero εἴρηται ἐπὶ τῶν αὐλούντων, de iis qui tibia canunt. Athen. 14, [p. 657, E], afferens ex Diphili Συνωρίδι, quod id probet, Ἐχήνισας· Ποιοῦσι τοῦτο πάντες οἱ παρὰ Τιμοθέῳ. Sed ibi forsan scrib. ἐχήνισας, quod et metro convenientius est : alioquin anapæstus foret in ultima jambici regione, et statueretur thema Χηνιάζειν. [Recte correxit HSt. etsi argumento usus inepto. Nam versus sic sunt dividendi : ἐχήνισας ... οἱ | παρὰ Τιμοθέῳ. « Χηνίζειν aulœdus ille, quem ridet poeta, dicitur, quia cantus ejus anseris strepitum referebat. Similiter στρουθίζειν de cantore immodulatos sonos edente incertus comicus dixit ap. Eustath. p. 1411, 15. » Meinek. Com. vol. 4, p. 413.]

Χηνίον, τό, Anserculus. Athen. 14, fin. [p. 664, B] : Καὶ εὐθέως περιφέρετο περδίκια ὀλίγα καὶ χηνία ὀπτὰ, καὶ τρυφὴ πλακούντων.

[Χήνιον, τό, nomen montis ad Pontum ap. Diodor. 14, 29, non minus incertum quam quod ap. Xenoph. Anab. 4, 7, 21, pro eo legitur Θήχης, etsi hoc fortasse vero propius, si quid tribuendum hodiernis quibusdam nominibus, quæ interpretes ab L. Dindorfio in ed. Oxon. memorati compararunt.]

[Χήνιος vitiose pro χήνειος, quod v.]

Χηνίσκος, ὁ, Anserculus [Eubul. ap. Athen. 14, p. 622, E : Θερμὰ χηνίσκων μέλη] : plerumque ita dicitur τὸ νηὸς παράσημον : seu, ut Eustath. [p. 667, 15] tradit, χηνὸς τύπος ἐν τῷ ἄκρῳ γλυφόμενος. [Suidas : X., μέρος τι τοῦ πλοίου, quam gl. om. cod. Paris. A.] Solebant enim antiquitus in puppi anserculum effingere ad navis ornamentum, ut et arietum capita ac taurorum : unde ταυρόμορφον τύπωμα Lycophron dicit rapuisse Europam. Lucian [Navig. c. 5] : Ἡ πρύμνα μὲν ἐπανέστηκεν ἡμέρα καμπύλη, χρυσοῦν χηνίσκον ἐπικειμένη, Sensim assurgit inflexa, aureo anserculo ornata. Idem V. Hist. [2, 41] : Ὁ ἐν τῇ πρύμνῃ χηνίσκος ἄφνω ἐπτερύξατο καὶ ἀνεβόησε. [Conf. Apulej. Met. 11, p. 787 : « Puppis intorta chenisco. » Schn. Artemid. 2, 23 : X. σημαίνει τὸν κυβερνήτην. || « Heliod. Ms. Περὶ καταρτισμῶν : Οἱ χηνίσκοι ἐπενοήθησαν πρὸς συνοχὴν ἀξόνων, ὡς ἐν τῇ λύρᾳ. Ap. Polluc. 1, 146, ἀκροχηνίσκοι, Extremitates ejus partis jugi quæ ζεύγλη dicitur. » Schneid. De χ. in sidere Argus navis Ptolem. Almag. t. 2, p. 74, 22 Halm. Hase.]

[Χηνοβοσία, ή. V. Χηνοβοσκία.]

Χηνοβοσκεῖον, τό, dicitur Locus in quo aluntur οἱ σιτευτοὶ χῆνες, Altiles anseres. Anserarium id vocant nonnulli, ut Gallinarium, Leporarium. Colum. 8, 14, de anseribus educandis : Qui vero greges nantium possidere student, chenoboscεῖα constituant. Quomodo autem ea sint ordinanda, ibi docet. [Adde Varron. 3, 10, 1.] At Χηνοβόσκιον, τὸ, Grex anserum qui pascuntur ; solent enim gregatim pasci, ut συοβόσιον dicitur Grex porcorum qui simul pascuntur. [Legitur in Geopon. 14, 22, 1, ubi Anserarium significat : X. δὲ ἐν χωρίῳ ποιητέον εὐβότῳ καὶ ἐνύδρῳ. Recte Needhamus χηνοβοσκεῖον.] Qua signif. et Χηνοβοτία legitur ap. Plat., ex cujus Politico [p. 264, C] Bud. hunc l. affert : Καὶ μὴν χηνοβοτίας τε καὶ γερανοβοτίας, εἰ καὶ μὴ πεπλάνησαι περὶ τὰ Θετταλικὰ πεδία, πέπυσαι γοῦν καὶ πιστεύεις εἶναι, Greges anserum et gruum, Anseres et grues qui gregatim pascuntur, ut et ex Hom. supra attuli, de aquila, Ἔθνος ἐφορμᾶται ποταμὸν πάρα βοσκομενάων Χηνῶν ἢ γεράνων ἢ κύκνων δουλιχοδείρων. Ubi quod dicit poeta ἔθνος χηνῶν καὶ γεράνων ποταμὸν πάρα βοσκομενάων, Plato composita voce nominavit χηνοβοτίαν et γερανοβοτίαν. [Apud Platon. codices optimi χηνοβωτίας et γερανοβωτίας.]

Χηνοβοσκία (sive Χηνοβοσία), ή, Anserum pastio, s. pastura : quorum illud ap. Polluc. [ap. hunc 9, 16, χηνοβοσίαι ex loco Platonis s. v. Χηνοβοσκεῖον ab HSt. allato] legitur, teste Bud., nec non ap. Hesych., qui ipsum per χηνοβοσκία exp. veluti notius. [Mœris p. 403 : Χηνοβοσία Ἀττικοί· χηνοβοσκία Ἕλληνες. V. de his formis Lobeck. ad Phryn. p. 522.]

[Χηνοβοσκία, ή, Chenoboscia. Steph. Byz. : X., πόλις Αἰγύπτου. Ἀλέξανδρος ἐν πρώτῳ Αἰγυπτιακῶν « ἀντικρὺ δὲ τοῦ Διοσπολίτου νομοῦ Χηνοβόσκιον, μηδὲν εἰς τὴν προσηγορίαν ἐμφέρουσα· νομὰς γὰρ χηνῶν οὐκ ἂν ἴδοι τις, ὑπερβάλλουσαν δὲ τὴν περὶ κροκοδείλους σπουδήν. » Τὸ ἐθνικὸν Χηνοβοσκιάτης. Χηνοβοσκία Πανοπολίτου νομοῦ est ap. Ptolem. 4, 5. *Chenoboscium* in Antonini Itin. p. 166. G. D. Plural. Anon. Vita Pachomii Actt. SS. Maii t. 3, p. 47, A, εἰς Χηνοβόσκια· sed singul. ib. p. 45, B, ἐν Χηνοβοσκίᾳ. Hase.]

[Χηνοβόσκιον. V. Χηνοβοσκεῖον.]

Χηνοβοσκὸς, ὁ, [Anserarius, Gl.] Qui anseres alit s. pascit. [De accentu Arcad. p. 87, 26.] Cratinus ap. Athen. 9, [p. 384, B] : Χηνοβοσκοὶ, βουκόλοι, Anserum pastores, bubulci. [Diodor. 1, 74.]

[Χηνοβοτία, ή. V. Χηνοβοσκεῖον et Χηνοβοσία.]

[Χηνοβωτία. V. Χηνοβοσκεῖον.]

[Χηνομεγέθης, ὁ, ἡ, Qui anseris magnitudine est. Strabo 15, p. 711 : Τοῖς πέρδιξιν, οὓς χηνομεγέθεις εἶναι.]

[Χηνόμυχος. V. Χηναλώπηξ.]

[Χηνοπλουμάτον, τὸ, Culcitra anserinis plumis farta. Joann. Chrys. Hom. 26, vol. 8, p. 40 : Τὰ μαλακὰ χ. Ducang.]

[Χηνόπους. V. Χηναλώπηξ.]

[Χηνοσκόπος, ὁ, Auseres observans. Philes De anim. propr. 15, 10 : Τοὺς ἀετοὺς τοὺς χ.]

Χηνοτροφεῖον, τὸ, i. q. χηνοβοσκεῖον, Chors in qua aluntur educanturque anseres. Colum. 1 [8, 1, 3], de villaticis pastionibus : Rursus circa villam ponuntur μελισσῶνες καὶ χηνοτροφεῖα : quin etiam λαγωτροφεῖα studiose administrantur : quæ nos similiter appellamus apum cubilia, apiaria ; vel nantium volucrum, quæ stagnis piscinisque lætantur, aviaria ; vel etiam pecudum sylvestrium, quæ nemoribus clausa custodiuntur, vivaria. [Alii libri χηνοτρόφια.]

[Χηνοτρόφος, ὁ, ἡ, Anseres alens. Etym. M. p. 870, 53.]

Χηνυστέω, Clamo, Vociferor. Hesych. enim χηνυστεῖς affert pro βοᾷς, κέκραγας, addens significare interdum etiam στραγγεύῃ [codex στραγεύη]. Supra χανύειν et χανύσσειν ex Eodem in eadem signif. attuli. [Ionice χηνύειν, χηνύσσειν.] || Affert Idem porro et Χηνυστρᾶσθαι pro χασμᾶσθαι [codex χαμᾶσθαι]. || Itidemque Χηνύστρα Eodem teste significat αὐτὴν τὴν χάσμην : interdum et τὸ στραγγεύεσθαι. [Sic recte correxit codicis scripturam στρατεύεσθαι.]

[Χηνὼ, ἡ, apud Ægyptios i. q. atractylis. Dioscor. 3, 107.]

[Χηνώδης, ὁ, ἡ, Anserinus, i. e. Stupidus. Sext. Emp. p. 435 : Ἕνα φρόνιμον εἶναι, πολλοὺς δὲ χηνώδεις καὶ διὰ τοῦτο ἀπίστους.]

Χὴρ, Echinus, Hesych. [Lat. Her, unde Heres et Hires, (Hericius et Herinaceus, v. Χοιρόγρυλλος) dicitur, prima longa : ut, Acuti corporis herem. Salm. Vide Bochart. Hieroz. part. 1, lib. 3, c. 36, p. 1039, Salmas. ad Solin. p. 277. Kust.]

[Χήρα. V. Χῆρος.]

[Χηράζω, Viduo, Vitam viduam ago. Job. 24, 3, ubi tamen alii pro ἐχήρασαν rectius ἠνεχύρασαν habent, h. e. Pro pignore tulerunt. Schleusn.]

[Χηράμβη, ἡ, Piscis ex genere musculorum s. cancrorum, Sophron et Archilochus ap. Athen. 3, p. 86, A, ubi in apographis interpolatum χηράβας et χηράβος pro χηράμβας et χηράμβης.] || Apud Hesych. legitur Χηραμβὴς, χηρῶν οἴκημα, Viduarum domus, Domus in qua viduæ aluntur. [Idem post Χήμη : Χηραμβής· λεία, glossa non minus obscura. Apud Suidam Χηράμβας sine expos. legitur. Vera igitur vocabuli forma haud dubie χηράμβη est, etsi miræ sunt Hesychii interpretationes.]

Χηραμὶς, ίδος, ἡ, Cavernula, Latibulum parvum; vel simpliciter Latibulum, Lustrum, Caverna, Spelunca cava. Sunt enim Hesychio χηραμίδες [codex χηραμύδες], itidem ut χηραμοὶ, τὰ κοῖλα καὶ ἔχοντα κενώματα. [Galen. Lex. p. 596 : Χήμην, χηραμίδα· τὴν κοιλοτέραν κόγχην καὶ μείζονα. Explicatius Erotian. p. 394 : Χηραμίδα· τὴν κοίλην κόγχην, ἣν μύακα καλοῦμεν. Παρὰ τὸν χηραμὸν (codex unus χειραμὸν) δ' εἴρηται, ὅσπερ ἐστὶ κοῖλος τόπος, ὡς καὶ Νίκανδρος Θηριακοῖς (55, 149) φησι « τοῖς δὴ χηραμὰ κοῖλα καὶ ὑληωρέας εὐνάς. » Erotiani codices χηραμύδα per υ, quæ scriptura etiam in codd. Hippocratis et Strabonis frequentior est quam altera. Hippocratis locos indicavit Foes., p. 493, 19 : Δίδου ἄρου τοῦ μεγάλου κόγχην χηραμίδα, et lin. 24. Et p. 495, 20 : Ἄρου τοῦ μεγάλου ῥίζης χηραμίδα· l. 25 : Χλιάνας ἐν χηραμίδι ἐγχέειν· 34 : Κόγχην ἢ χηραμίδα τρίψας ἐν μέλιτι καὶ ὕδατι· 569, 51 : Ἀκτῆς καρπὸν ὅσον χηραμίδα· et quæ sunt similia p. 571, 12; 603, 31; 629, 19; 625, 49; 654, 3; 669, 25. Post Hippocratem Strabo 1, p. 49 (e Xantho Lydio) : Αἴθον τε κογχυλιώδη καὶ τὰ κτενώδεα καὶ χηραμύδων τυπώματα· et paullo ante : Κόγχων καὶ ὀστρέων καὶ χηραμύδων πλῆθος· ubi Casaub. : « Intelligit cavitates repertas in saxis procul a mari, quales esse solent in scopulis fluctibus arrosis, ubi se nonnulli pisces recondunt. Facta vox a χηραμοὶ, quæ dictio cavum locum denotat. Pomp. Mela 1, 6, 2, quas Strabo χηραμύδας vocat, ipse *saxa attrita fluctibus* interpretatur : v. ad Strab. 17, p. 830 : Ἐν δὲ τοῖς πεδίοις ὀστρακίων καὶ χηραμύδων πλῆθος. Χηραμὺς autem ut πηλαμύς. Nam per υ, non ι, constanter hæc vox scribitur in veteribus libris. »]

Χηραμοδύτης, ὁ, Qui subit ejusmodi ferarum latibula s. lustra : ut urinatores piscium latebras, et venatores sylvestrium ferarum lustra. Vel, Qui antra et cavernosas speluncas subiens, ibi vitam degit, ut τρωγλοδύτης. [Leon. Tar. Anth. Pal. 7, 295 : Σαγηνέα, χηραμοδύτην· ubi syllaba penultima metri caussa producta est.]

[Χηραμόθεν, Ex cavernis. Orph. Lith. 701 : Ἀολλέες ἐκπρομολόντες χ.]

[Χηραμὸς, ὁ. HSt. post Χῆρος ejusque derivata :] At vero χηραμὸς [oxytonum, ut notavit Etym. M. p. 688, 17] ut diversam prorsus a superioribus habet signif., a diversa etiam origine procul dubio manavit. Si enim utrique quærendum esset suum primitivum, χῆρος derivarem a χῶ significante ἐνδεοῦμαι (a quo χῆτος quoque deducit Etym.), χηραμὸς autem a χῶ significante χωρῶ, unde et χειὰ originem traxisse dicitur. Siquidem χηραμὸς cum illo χειὰ eandem propemodum habet signif. Ut enim χειαὶ vocantur αἱ τῶν ὄφεων καταδύσεις, Serpentum latibula s. cavernæ, ita χηραμοὶ Suidæ et Hesych. sunt οἱ φωλεοὶ καὶ καταδύσεις τῶν θηρίων, σπήλαια καὶ πέτραι κοῖλαι, Latibula et lustra ferarum, Antra et Saxa cava. Phocyl. vero [160] μέλισσαν ἠεροφοῖτιν dicit κάμνειν πέτρης κοίλης κατὰ χηραμὸν, In cavi saxi recessu. Et Synes. Ep. 122 : Ἐν χηραμοῖς ὀρῶν, In latebris montium. [Antiquissimum exemplum est Homeri Il. Φ, 495 : Ἦ ῥά θ' ὑπ' ἴρηκος κοίλην εἰσέπτατο πέτρην, χηραμόν· ubi schol. : Ἡ διπλῆ, ὅτι αὐτὸς ἐξηγεῖται τί ἐστι χηραμὸς, ὅτι κοίλη πέτρα· et alius schol. : Ἀπὸ τοῦ χωρεῖν. Λέγει δὲ πέτραν διαγωγὰς ἔχουσαν πολλὰς, ὥστε χωρεῖσθαί τι. Σημειωτέον δὲ ὅτι προεξηγήσατο τίς ἡ χηραμὸς καὶ νῦν (corr. καὶ οὐκ) ἐπεξηγήσατο, ἐπεξηγεῖσθαι εἰωθὼς, οὐ προεξηγεῖσθαι· (Il. Θ, 248) « Νεβρὸν ἔχοντ' ὀνύχεσσι, τέκος ἐλάφοιο ». Apoll. Lex. Hom. : Χηραμός· ἡ κατάδυσις, καὶ ἔστιν οἷον χωραμὸς, εἰς ἣν χωρητικῶς πέλει. (Recte correctum εἰς ἣν χωρεῖ τις, ὡς πέλεια, ex loco Homeri, ubi ὥστε πέλεια legitur.) Χηραμὸν δὲ κυρίως τὴν τῶν ὄφεων κατάδυσιν, ὅτι μόνον χωρεῖ τὸν ὄφιν. Ὄφεων in ῥωμαίων corruptum in Etym. Gud. p. 563, 46, ubi additur ὁ φωλεὸς τῶν μυρμήκων. Recte ib. 564, 56, ὁ φωλεὸς τοῦ ὄφεως. Χηραμὸν ap. Hom. feminino genere dictum accepisse videtur Apoll. Rh., qui 4, 1299 scripsit : Ἔκτοθι πέτρης χηραμοῦ· et 1452 : Ὡς δ' ὁπότε στεινὴν περὶ χηραμὸν εἱλίσσονται γειομόροι μύρμηκες. Plur. Lycophro 181 : Σφῆκας δαφοινοὺς χηραμῶν ἀνειρύσας (ubi per φωλεῶν et καταδύσεων exp. schol.), quod χειραμῶν scriptum invenit grammaticus recentior in Etym. M. p. 810, 25 : Χειραμὸς σημαίνει τὴν κατάδυσιν παρὰ Λυκόφρονι· οἶμαι δ' ἀπὸ τοῦ χειά γέγονε. Χηραμῶν autem incertum est utrum masculini an neutrius generis esse voluerit poeta : nam τὰ χηραμὰ dixerunt Nicand. Ther. 55, 149, et Quint. Sm. 9, 382, qui etiam singulari χηραμοῦ usus est 12, 15. Babrius Fab. 107, 13 : Ὁ μῦς ... χηραμοῦ προπηδήσας. Frequens voc. usus est in prosa recentiorum, constanter genere masculino dicti : v. Aristot. H. A. 9, 16, Ælian. N. A. 3, 26; 4, 39; 5, 49; 13, 19; 15, 13; 17, 5; Pausan. 9, 38, 3 (ubi χ. τῆς πέτρας), Plutarch. Mor. p. 967, D, Aristid. vol. 1, p. 20 (ubi cum χειαῖς conjunctum est); vol. 2, p. 309. Themist. Or. 23, p. 284, B : Ἐν γωνίαις που καταδεδύκασιν ἢ χηραμοῖς. Achill. Tat. 2, 12 (ubi χηραμὸς τοῦ κόχλου). Improprie ibid. 3, 21, de vagina gladii : Εἰς τὸν χ. τῆς κώπης ἀνέδραμε, μόνην δὲ καταλείπει τὴν αἰχμήν. Et paullo post : Καταρρεῖ πάλιν ἐκ τοῦ χ. τὸ ξίφος.] || Metaph. χηραμοὶ dicuntur etiam Duo linguæ sinus cavi. Scribit enim Pollux 2, [107], χηραμοὺς vocari τὰς ἑκατέρας τῆς γλώττης κοιλότητας, quas alio nomine παράσυρα appellari. [Οἱ χ. τῆς φάρυγγος ap. Philostr. p. 66. || Χηλαμὸς, forma corrupta, de qua Eustath. p. 1248, 53 : Καὶ μέχρι δὲ ἄρτι πολλοὶ τῶν Ἑλλαδικῶν καὶ μάλιστα τῶν κατὰ τὴν Πελοπόννησον χηλαμοὺς τὰς περὶ θάλασσαν ῥωγάδας πέτρας φασὶ κατά τινα παραφθοράν.]

[Χηραμὼν, όνος, ὁ, i. q. χηραμός. Orph. Arg. 1264 : Πέτρη δ' ἐφύπερθεν ἀπορρὼξ ὀισσοῖς χηραμόνεσσιν ἐπιθρώσκουσα βιᾶται.]

[Χήρανδρος, ὁ, ἡ, Viro orbatus. Epiphan. vol. 2, p. 253, D. Bast.]

[Χηρανεία, ἡ, Viduitas, si lectio sana ap. Jo. Chrys. t. 5, 6, p. 14, C, χ. καὶ ὀρφανία. Hase.]

[Χήρασθαι. V. Χαίρω.]

Χήρατον, Focus, ἐσχάρη, Hesych. [Ridicula interpolatio Musuri pro Χήρατο· ἐχάρη, quod est in codice. Est glossa Homerica ex Il. Ξ, 270.]

[Χηρεία, ἡ.] Χήρευσις, εως, et Χηρεία, ἡ, Viduitas, Vita vidua : pro quo poetæ dicunt Vidui anni, Viduus thalamus s. torus, Viduum cubile, Viduus lectus. Thuc. 2, [45] : Ὅσαι νῦν ἐν χηρείᾳ ἔσονται, Quæ nunc in viduitate erunt, Quæ nunc viduam degent vitam. [Jesaias 47, 9 : Ἀτεκνία καὶ χ. ἥξει ἐξαίφνης ἐπὶ σέ· et 54, 4. Manetho 4, 393 : Μετὰ χηρείην μήτηρ πατρὶ τοῦδε συνήξει. Schol. Hom. Il. Z, 409 : Τῇ κοινῇ χ. et ib. 441. Male in epigr. ex marmore in Anth. Append. 140 recepto χηρίαν in initio pentametri pro χηρείαν. Idem vitium ap. Melampod. De palpitat. p. 457. G. D. Protev. Jacobi min. p. 172, 2 Thil. : Κόψομαι τὴν χ. μου. Præconium τῆς χηρείας Jo. Chrys. t. 3, p. 371, B. Figurate Philo vol. 2, p. 492, 45, νόθῳ κόσμῳ, χηρείᾳ γνησίου· vol. 1, p. 358, 8, διὰ χηρείαν ἐπιστήμης, Eo quod destituantur scientia. Hase. || Χήρευσις lxx Gen. 38, 14 : Περιελομένη τὰ ἱμάτια τῆς χ. et ib. 19, Judith. 8, 5 et 6. « Greg. Naz. t. 1, p. 793, B, ἀποδύεται τὰ ἐνδύματα τῆς χ. » Hase.]

[Χήρειος, εία, ειον, Viduus. Antiphil. Anth. Pal. 9, 192 : Λέκτροις χηρείοις. || Forma epica] Χηρήϊος οἶκος (ut δόμος χαλκήϊος ap. Hom.), Vidua domus. Hesych. vero χηρήϊον οἶκον apud Antimachum esse ait τὸν ἄτακτον [ἄτεκνον Nauckius].

[Χήρευμα, τὸ, Viduitas. Theod. Prodr. in Notitt. Mss. vol. 8, 2, p. 213. Boiss.]

[Χήρευσις. V. Χηρεία.]

Χηρεύω, Viduus sum s. Vidua, Viduam vitam dego, Viduo toro cubo : ut χηρεύουσαι γυναῖκες, Viduæ mu-

lieres, 2 Reg. 13, [20. De mulieribus viduis Isæus p. 61, 22, Demosth. p. 867, 4; 873, 11. Plutarch. V. Aristid. c. 27 : Χηρεύουσαν διὰ πενίαν καὶ τῶν ἀναγκαίων ἐνδεομένην· V. Cat. maj. c. 52 (ubi Marcia dicitur χηρεύουσα ἐπὶ χρήμασι πολλοῖς)· et alii quivis. De viro viduo ib. c. 24. De avibus Ælian. N. A. 3, 9. De toro vidui Eurip. Alc. 1089 : Οὐ γαμεῖς γὰρ ἀλλὰ χηρεύσει λέχος;] Metaphor. Soph. OEd. T. p. 172 [477] : Φοιτᾷ γὰρ ὑπὲρ [ὑπ'] ἀγρίαν ὕλαν, ἀνά τ' ἄντρα καὶ πέτρας, ὡς ταῦρος, μέλεος μελέῳ ποδὶ χηρεύων, Viduos degens annos, s. τῇ φυγῇ μονάζων, schol. Interdum cum gen. construitur (ut Ovid. quoque dixit, Nec viduum pectus amoris habet, quum alioqui Viduus ablativo potius jungi soleat, ut quum Columella dicit, Viduus pecudibus ager, et, Arboribus viduum solum. Itidemque Plin. : Vidua fama sua nomina), pro Destituor, Orbor, Privor, vel Destitutus sum, Orbatus sum, Privatus sum, Careo. [Sever. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 543 : Χηρεύειν τῆς συνοίκου τὸν εὐεργετήσοντα παρεσκεύασε. Phalaris Epist. p. 362 : Ἀνδρὸς χηρευούσῃ γυναικί.] Hom. Od. I, [124] de Cyclopum quadam insula : Ἄσπαρτος καὶ ἀνήροτος ἥματα πάντα Ἀνδρῶν χηρεύει, βόσκει δέ τε μηκάδας αἶγας, Viris et incolis vidua est. [Homerum imitantur Ælian. N. A. 4, 59, et Alciphro 3, 25. Heliodor. 1, 1 : Ὀλκὰς τῶν ἐμπλεόντων χηρεύουσα. Herch. Magnus Anth. Plan. 270 : Χήρευον δὲ μέλαθρα ... Ἀχέροντος. Plutarch. V. Pomp. c. 28 : Δύμην τὴν Ἀχαΐδα χηρεύουσαν ἀνδρῶν τότε.] Synes. Ep. 139 : Εἰ τοσοῦτον αἱ τῶν ἠθῶν εἰκόνες τῆς ζώσης χηρεύουσαι ἐμπαθείας καὶ χάριτος θέλκτρον ἀνιῶσι τοῖς ἀναγινώσκουσι, Vivo quodam viduæ affectu. Theophyl. Ep. 31 : Τηλικαύτης ὠφελείας ἡμᾶς χηρεύοντας παροῦσαν. Longin. [8, 3] : Πάθους δὲ χηρεύει κατὰ τὸ πλεῖστον. [Et quæ sunt alia hujusmodi, velut Achill. Tat. 4, 1 : Μέχρι πότε χηρεύομεν τῶν τῆς Ἀφροδίτης ὀργίων; « Proprie de feminis viduatis viro Galen. vol. 19, p. 323, 4; vol. 4, p. 601, 10; 599, 3, χρόνον συχνὸν χηρεύουσα. Figurate Basil. t. 1, p. 1041, C, ψυχὰς χηρευούσας τοῦ ἀληθινοῦ νυμφίου. » Hase.] ‖ Transitive etiam pro χηρόω. Aphthon. : Πεσὼν δὲ χηρεύει τὴν σύνοικον. [Improprie Eur. Cycl. 539 : Διὰ μακροῦ γε τὸν σίφωνα τὸν φίλον χηρεύομεν.]

[Χήρη. V. Χῆρος.]

[Χηρήϊος. V. Χήρειος.]

[Χηρία vitiose pro χηρεία, quod v.]

[Χηρικὸς, ἡ, ὸν, Viduus. Const. Apost. 3, 1 et 2; 8, 25. Tzetz. Hist. 13, 591 : Ὁ χ. οὐκ ἔχει γὰρ διάρρηξιν ὑμένος. « Neutr. τὸ χηρικὸν Theod. Mopsvest. Comment. in N. T. ed. ab O. Fr. Fritzschio Turici 1847, p. 153, 26. » Hase. ‖ Adverb. Χηρικῶς. Theodor. Prodromus Carmen in Andronicum Comn. v. 119. Boiss.]

Χῆρος, ὁ, Viduus, [et Χήρα, ἡ, Vidua. Etym. M. p. 811, 30 : Χήρα· παρὰ τὸ χῶ τὸ χωρῶ, ὁ μέλλων, χήσω, χήρα, ἡ χωρητικὴ τῶν κακῶν τῆς λύπης. Ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ χαρά· καὶ ἀναδόσει τοῦ τόνου, καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς η, χήρα, κατὰ ἀντίφρασιν, ἡ ἐστερημένη τῆς εὐφροσύνης καὶ τῆς χαρᾶς. Χῆραι, ἔρημοι, καὶ ἀνδρὸς μονωθεῖσαι· ἀπὸ τοῦ χηρῶ χηρώσω, ὃ σημαίνει τὸ ἐρημῶ καὶ ἀφανίζω καὶ ἐκπορθῶ· ὅθεν καὶ χηρωτὴς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ χηρωστής. Similia leguntur in Epimer. Hom. in Cram. Anecd. Oxon. vol. 1, p. 436, 33; 2, p. 423, 15, Chœrob. In Psalm. p. 153, 23. Χῆρος ex feminino χήρα factum esse recte judicat Aristoph. Byz. in Append. ad Herod. Epimer. p. 286 : Καὶ χῆρος παρ' ἐνίοις ὥσπερ χήρα. « Similiter Germanicum *Wittwer* feminino *Wittwe* affictum : v. Grimm. Gramm. vol. 3, p. 341. » Lobeck. Pathol. Prol. p. 29. De accentu genit. plur. Arcad. p. 135, 20 : Χῆροι χήρων, χῆραι χηρῶν.] Suidæ ὁ μετὰ τὴν πρώτης στέρησιν δευτέρᾳ μὴ συνεζευγμένος γυναικὶ, Qui post primam conjugem amissam secundam non duxit. [Pollux 3, 47 : Ἡ μονωθεῖσα ἀπ' ἀνδρὸς χήρα καὶ ὁ μονωθεὶς ἀπὸ γυναικὸς χῆρος. Callim. Anth. Pal. 7, 522 : Χῆρον ἀνιᾶσθαι σὸν πόσιν.] Hesychio vero χῆροι ἄνδρες sunt οἱ μὴ ἔχοντες γυναῖκας, Qui non habent uxores : ut sunt non solum vidui, verum etiam cœlibes. Verum et perdices χῆροι dicuntur, quum femellis incubantibus vidui sunt, ut docet Aristot. H. A. 9, 8 : Ὅταν δ' ἀποδρᾶσα ἐπωάζῃ, οἱ ἄρρενες κεκράγασι, καὶ μάχονται συνιόντες· καλοῦσι δὲ τούτους χήρους. [Ælian. N. A. 3, 5.] Transfertur autem et ad alia : siquidem Hesych. χῆρον vocari scribit τὸν ὀρφανὸν, ἢ ἐστερημένον ἢ ἔρημον, ἢ χρείαν ἔχοντά τινος : ut in Epigr. [Antiphanis Anth. Pal. 9, 84], δρυμοὶ χῆροι, Suis viduati comis, ut ap. Horat. Viduantur foliis orni. Et ap. Apoll. [Rh. 3, 662] : Σῖγα μάλα κλαίει χῆρον λέχος εἰσορόωσα, ut apud Latinos etiam poetas Lectus s. Torus viduus, Anni vidui, Noctes viduæ. [X. δόμος Callim. Anth. Pal. 7, 517 : Κατήφησεν δὲ Κυρήνη ... τὸν εὔτεκνον χῆρον ἰδοῦσα δόμον. Schol. Hom. Il. E, 158 : Οἱ τὸν χ. διανεμόμενοι οἶκον κληρονόμοι. Eur. Alc. 865 : Χήρων μελάθρων (Alcestide mortua). Callim. H. in Cer. 106 : Χῆραι μὲν μάνδραι, κενεαὶ δέ μοι αὔλιες ἤδη τετραπόδων. Phanias Anth. Pal. 6, 297 : Φάρσος ἄμας, στελεοῦ χῆρον ἐλαϊνέου. Ælian. N. A. 13, 28 : Ναῦς ὕδατος χῆραι. Idem 4, 9, de Ponto Euxino : Καὶ μὴν καὶ πολύπου χῆρός ἐστιν.] Fem. Χήρα (quod forsan aliquis prius dictum fuisse existimet quam χῆρος), non absolute tantum [ut adjectivum pariter ac substantivum], verum etiam cum genit. Hom. Il. B, [289] : Παῖδες νεαροὶ χῆραί τε γυναῖκες· Z, [432] : Καὶ αὐτοῦ μίμν' ἐπὶ πύργῳ, Μὴ παῖδ' ὀρφανικὸν θείης χήρην τε γυναῖκα· X, [499] : Δακρυόεις δέ τ' ἄνεισι πάϊς ἐς μητέρα χήρην Ἀστυάναξ, Ad matrem viduam. Ω, [725] : Καδδέ με χήρην Λείπεις ἐν μεγάροισι, Viduam me relinquis. Z, [408] : Οὐδ' ἐλεαίρεις Παῖδά τε νηπίαχον καὶ ἐμ' ἄμμορον, ἢ τάχα χήρη Σεῦ ἔσομαι, Vidua te ero, Te viduabor. [Soph. Aj. 653 : Οἰκτείρω δέ νιν χήραν παρ' ἐχθροῖς παῖδά τ' ὀρφανὸν λιπών. Eurip. Andr. 348 : Ἦ σφ' ἄνανδρον ἐν δόμοις χήραν καθέξεις πολιόν· Tro. 380 : Χῆραί τ' ἔθνησκον. Sophron ap. Athen. 3, p. 86, E : Χηρᾶν γυναικῶν.] Itidem in prosa legitur [sæpe omisso,] interdum adjecto nomine γυνή. Plutarch. [Mor. p. 472, D] : Κυνίδιον Μελιταῖον ἐν κόλπῳ χήρας γυναικός. [Sic idem V. Popl. c. 12, Cat. maj. c. 21, Mor. p. 182, B. Id. V. Pomp. c. 55 : Οὐ παρθένον, ἀλλὰ χήραν.] Idem in Erotico [p. 749, E] : Ἤδεῖτο γὰρ ἔφηβος ἔτι ὤν, χήρᾳ συνοικεῖν. [Id. V. Sert. c. 2 : Μητρὶ χήρᾳ. Et sic alii quivis. Frequens etiam in V. et N. T. libris, velut Psalm. 68, 6 : Ὁ πατὴρ (deus) τῶν ὀρφανῶν καὶ κριτὴς τῶν χηρῶν. Matth. 23, 14 : Ὅτι κατεσθίετε τὰς οἰκίας τῶν χηρῶν.] Hesychio χήρα est non solum ἡ τὸν ἄνδρα στερηθεῖσα γυνὴ (nisi potius scripsit τοῦ ἀνδρὸς) [Anton. Lib. c. 5 : Μαθὼν ὅτι ἀνδρὸς ἦν χήρα], sed etiam ἡ μετὰ γάμον μὴ συνοικοῦσα ἀνδρί : quod postremum priore est multo generalius. [Tria templa Junonis Stymphali condita ab Temeno, qui eam educaverat, memorat Pausan. 8, 22, 2, additque, ἐπικλήσεις τρεῖς ἐπ' αὐτῇ θέσθαι, παρθένῳ μὲν ἔτι οὔσῃ Παιδί· γημαμένην δὲ τῷ Διὶ ἐκάλεσεν αὐτὴν Τελείαν· διενεχθεῖσαν δὲ ἐφ' ὅτῳ δὴ ἐς τὸν Δία καὶ ἐπανήκουσαν ἐς τὴν Στύμφηλον ὠνόμασεν ὁ Τήμενος Χήραν.]

[Χηροσύνη, ἡ, Viduitas. Apoll. Rh. 4, 1064 : Τῇ δ' ἀμφὶ κινύρεται ὀρφανὰ τέκνα χηροσύνῃ πόσιος. Manetho 3, 82. Angl. Orac. Sibyll. 12, 221. Oratione soluta Epiphan. t. 1, p. 410, A; 1103, C. Amphiloch. p. 27, C, θαυμαστὴ δὲ καὶ ἡ χ. Pseudo-Chrys. t. 6, p. 644, D, περιβεβλημένη χιτῶνα χηροσύνης. Hase.]

[Χηροῦσκοι. V. Χέρουσκοι.]

Χηρόω, Viduo, i. e. Viduum s. Viduam reddo; χῆρον ἢ χήραν τίθημι, ut Hom. loquitur. [Hesych. : Χηρῶσαι· ἐρημῶσαι. Χηρώσας· χήραν ἐάσας, ut nunc legitur ex Musuri correctione. Codex χηρώσας· χήραν ἰάσας. Scribendum Χήρωσας· χήραν εἴασας, e loco Homeri statim afferendo. G. Dind.] Hom. Il. P, [36] : Χήρωσας δὲ γυναῖκα μυχῷ θαλάμοιο νέοιο, Ἄῤῥητον δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας, i. e. χήρην γυναῖκα ἔθηκας, Viduasti uxorem. Idem per metaph. E, [642] : Ἰλίου ἐξαλάπαξε πόλιν, χήρωσε δ' ἀγυιὰς, Viduavit plateas, sc. incolis, i. e. [ἔξανδρον ἐποίησεν, ut exp. Hesych.,] ἠρήμωσεν, ἐξεπόρθησεν, Desolavit, Devastavit. [Sic Eurip. Cycl. 303 : Πριάμου γαῖ' ἐχήρωσ' Ἑλλάδα πολλῶν νεκρῶν πιοῦσα δορυπετῆ φόνον. Passiv. Herodot. 6, 83 : Ἄργος ἀνδρῶν ἐχηρώθη. Similiter Eunap. p. 22 : Τὸν δῆμον Κωνσταντῖνος, τὰς ἄλλας χηρώσας πόλεις ἀνθρώπων εἰς τὸ Βυζάντιον μετέστησε. Forma med. Quint. Sm. 9, 351 : Πᾶσαν ἐχηρώσαντο πόληα.] Et Aristot. ap. Athen. 15, [p. 696, D] in Scolio quodam : Σᾶς δ' ἕνεκεν φιλίου μορφᾶς καὶ Ἀταρνέος ἔντροφος Ἡελίου χήρωσεν αὐγὰς,

Solis viduavit lumen, s. orbavit et destituit sui conspectu. I. e. Mortem oppetiit. Interdum et cum gen. reperitur junctum, et tunc significat Orbo, Privo, Destituo. Quomodo et Lat. Viduo usurpatum reperitur. Virg.: Tam multis viduasset civibus urbem. Horat., Orni viduantur foliis. Silius, Viduata lumine regna; de tartaris. [In loco Aristotelis male αὐγᾶς scriptum ap. Diog. L. 5, 7. Recte vero habet ἠελίου χ. ap. Antip. Sidon. Anth. Pal. 7, 172: Καμέ τις ... ἔχιδνα ... ἠελίου χήρωσεν. Πνοιῆς χηρῶσαι idem ib. 7, 287; φωνῆς Juba ib. in App. 41. Passiv. Quint. Sm. 5, 496: Σκαίρουσι διηνεκέως μεμακυῖαι μητέρες ἐκ τεκέων σηκοὺς πέρι χηρωθέντας.] || Neutraliter quoque usurpatum legitur ap. Plut. Erotico, non procul ab init. [p. 749, D], de Ismenodora Thespiensi: Γυνὴ πλούτῳ καὶ γένει λαμπρὰ, καὶ νὴ Δία τὸν ἄλλον εὔτακτος βίον· ἐχήρωσε γὰρ οὐκ ὀλίγον χρόνον ἄνευ ψόγου· καίπερ οὖσα νέα καὶ ἱκανὴ τὸ εἶδος. Sed videndum ne scrib. sit ἐχήρευσε. [Recte corrigit ἐχήρευσε. Eodem modo Theognidi 956: Δειλοὺς εὖ ἔρδοντι δύω κακά· τῶν τε γὰρ αὐτοῦ χηρώσει πολλῶν καὶ χάρις οὐδεμία, Brunckius χηρεύσει restitui volebat, quod non aptum huic loco videtur. Apud Joann. Damasc. (qui hunc l. affert in Gaisfordi Append. ad Stob. Flor. vol. 4, p. 32) scriptum χήρωσις κτεάνων.]

Χήρωσις, εως, ἡ, Viduatio, Orbatio, Privatio, Desolatio. [Schol. Hom. Il. A, 13: Τῇ χ. τῆς παιδός. Schol. Soph. El. 312: Τὴν χ. Κλυταιμνήστρας.]

[Χηρωστὴς vel Χηρώστης, ὁ.] Χηρωσταὶ, οἱ, qui apud Græcos erant quoddam τάγμα ἐν ταῖς πόλεσι, τὸ διοικοῦν τοὺς ἀκληρονομήτους, ἤγουν τοὺς χηρεύοντας διαδόχων, [ἢ καὶ ὧν αἱ γυναῖκες ἔμενον χῆραι καὶ τῶν ἐπιτροπευόντων δεόμεναι, οἵτινες κατὰ λόγον ἄλλον καὶ ὀρφανισταὶ ἐκαλοῦντο ὡς ὀρφανῶν ὑπεριστάμενοι, καθὰ καὶ Σοφοκλῆς δηλοῖ (qui ὀρφανιστὰς dixit Aj. 512),] ut Eustath. [p. 533, 31, ex schol. Hom.] annotat ap. Hom. Il. E, [158], ubi quum dixisset poeta Diomedem Phænopi ambos filios, quos habebat solos, interfecisse, subjungit, Πατέρι δὲ γόον καὶ κήδεα λυγρὰ λεῖπ', ἐπεὶ οὐ ζώοντε μάχης ἐκνοστήσαντε δέξατο, χηρωσταὶ δὲ διὰ κτῆσιν δατέοντο. Quæ expos. ap. Suid. quoque legitur: afferentem tamen et hanc, οἱ ἀλλότριοι τοῦ γένους κληρονόμοι [ex schol. Homeri, qui addit: Οἱ τὸν χῆρον οἶκον διανεμόμενοι κληρονόμοι], ut Hesychio quoque χηρωσταὶ sunt οἱ μακρόθεν συγγενεῖς, οἱ μακρόθεν κατὰ γένος προσήκοντες, et Polluci [3, 47] οἱ τῷ ἐρήμῳ γένει προσήκοντες, Qui generi alicui et familiæ hæredibus successoribusque viduatæ propinquitate juncti sunt. Ad priorem expositionem Soph. quoque schol. [Aj. 512] accedit, χηρωστὰς appellari scribens τοὺς τῶν χηρῶν ἐπιτρόπους, Viduarum tutores, Cujus fidei et tutelæ viduæ commissæ sunt: ut sc. ὀρφανισταὶ dicuntur οἱ τῶν ὀρφανῶν ἐπίτροποι, Orphanorum tutores. Ad posteriorem, schol. in Theogonia [607] exponens hæc verba, Ἀποφθιμένου δὲ διὰ κτῆσιν δατέονται Χηρωσταί· accipit enim χηρωστῶν nomine τοὺς ἀλλοτρίους s. τοὺς πόῤῥωθεν συγγενεῖς, ita paraphrastice eum locum explicans: Χηρεύοντος τοῦ οἴκου καὶ ἐρήμου ὄντος τέκνων, κληρονόμων τῆς οὐσίας τῆς πατρικῆς, οἱ πόῤῥωθεν συγγενεῖς, ὡς δημόσιοί τινες ἅρπαγες καὶ ἀλλότριοι τοῦ γένους, διαμερίζονται τὴν τοιαύτην οὐσίαν· addensque etiam, hos χηρωστὰς sic denominari a χηρόω significante στερίσκω, quasi ἁρπάζοντας τὰ ἀλλότρια. Loquitur autem ibi poeta de vita cœlibe, in qua aliquis, licet βιότοιο οὐκ ἐπιδευὴς, γάμον φεύγει καὶ μέρμερα ἔργα γυναικῶν, μήτ' ἐθέλει γῆμαι, et quum ὀλοὸν ἐπὶ γῆρας ἵκηται, moritur χήτει γηροκόμοιο, nullis hæredibus relictis, bona sua dividenda relinquens τοῖς χηρωσταῖς, qui succedunt ubi nulli legitimi et propinqui hæredes sunt. Nec vero solum χηρωσταὶ nominantur οἱ χήρου καὶ ἄπαιδος κληρονόμοι, verum etiam quorum uxores manebant viduæ. Scribit enim Eust. ita vocari etiam ὧν αἱ γυναῖκες ἔμενον χῆραι καὶ τῶν ἐπιτροπευόντων δεόμεναι. Quæ ap. Suid. quoque leguntur [nunc meliorum librorum auctoritate ejecta]. Porro hoc χηρωσταὶ assumpsisse σ κατὰ πλεονασμὸν scribit Eust.; regulariter enim dicendum fuisse χηρωταί: quod ap. Polluc. legitur, nescio an ita ab ipso scriptum. [Recte nunc χηρωσταί.] Verum et properispωmenωs olim scriptum fuisse χηρῶσται, idem Eust. ex Herodiano annotat, postea vero correctum fuisse accentum. [Oxytonum χηρωσταὶ, ut ἀθληταὶ et alia hujusmodi nomina, probasse Ptolemæum Ascalonitam annotavit schol. Homeri, addens tamen, μάχεται τὸ κυβερνήτης· τὸ γὰρ ἀήτης ἄλλως γέγονε· τὸ δὲ παρὰ Σοφοκλεῖ «ἀγρώστην» παρώνυμον. Oxytonum est etiam ap. Quint. Sm. 8, 299: Δόμον τέ οἱ ἔργα τε πάντα χηρωσταὶ μετόπισθεν ἀποφθιμένοιο δάσαντο.]

[Χηρωτὴς vitiose pro χηρωστὴς, quod v.]

[Χησιὰς, άδος, ἡ, Chesias, cognomen Dianæ, derivatum ab Chesio promontorio Sami, ap. Callimach. H. in Dian. 228. ‖Nympha Samia, Ocyroæ nymphæ ex Imbraso mater, quæ Χησιὰς εὐπατέρεια appellatur ab Apoll. Rhod. ἐν Ναυκράτεως κτίσει ap. Athen. 7, p. 283, E. || Nymphæ Χησιάδες ap. Nicandr. Al. 181 (ubi Χησιάδεσσι... νύμφαις), nomine, ut schol. annotat, a primis Sami incolis, qui Χησιεῖς dicti fuerunt, ducto.]

[Χήσιον, τὸ, Chesium. Steph. Byz.: Χ., Ἰωνίας πολίχνιον, ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν Χρονικῶν πρώτῳ. Ὁ πολίτης Χησιεύς, ὡς Ἴλιον Ἰλιεύς, Σούνιον Σουνιεύς. Ὧρος δ' ἀρσενικῶς αὐτήν φησι καὶ οὐδὲ πόλιν, ἀλλὰ τόπον. Idem s. v. Βωμοί: Βώμιος ὡς ἀπὸ τοῦ Χήσιος τὸ Χησιεύς. Sed s. v. Δῶρος (in particula operis integri) p. 256, 10 ed. Mein.: Τὸ Δώριον, οὗ ἂν εἴη τὸ Δωριεύς, ὡς τοῦ Χήσιον τὸ Χησιεύς. Schol. Callim. H. in Dian. 228: Χήσιον ἀκρωτήριον τῆς Σάμου. Schol. Nicandri Al. 151: Χησιεῖς πρῶτον ᾤκησαν ἐν Σάμῳ, εἶτα Ἀστυπαλαιεῖς.]

Χητεία, ας, ἡ, i. q. χῆτος, s. χῆτις, Inopia, Penuria, Indigentia. Hesychio χηρεία, Viduitas. Videtur esse verbale a verbo Χητεύω, cujus licet nulla afferantur exempla, usurpari tamen potest, ut χατεύω, pro Indigeo, Egeo, Opus habeo.

Χήτειος, Indigens, Inopia laborans s. Penuria. Hom. Od. Λ, 520: Πολλοὶ δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι Κήτειοι κτείνοντο γυναίων εἵνεκα δώρων, annotat Eust. [p. 1697, 27] quosdam pro κήτειοι scribere χήτειοι, exponentes ἐστερημένοι γυναικῶν, ἕνεκα δώρων, ἤγουν μισθοῦ. [Memorat hanc scripturam scholiasta, vulgatam Κήτειοι Aristarchi auctoritate confirmans.]

Χητίζω, i. q. χατίζω, Indigeo, Egeo, Deficior, Destituor. Legitur in Lex. meo vet. et ap. Etym. [M. p. 811, 45], ubi a χῆτος derivatum esse dicitur, ut θερίζω a θέρος.

Χῆτις, ἡ, sive Χῆτος, τὸ, Indigentia, Inopia, Penuria. Utrumque ap. Eust. [p. 1793, 46] et Etym. [M. p. 811, 42], itidem in Lex. meo vet., ubi exp. ἔνδεια, derivaturque ex inusitato them. χῶ, significante ἐνδεοῦμαι: atque ex hoc χῆτις s. χῆτος derivatum χητίζω, inde postea χατίζω originem traxisse, dicitur. [De forma Dor. Χᾶτις v. s. v. Χατίς.] Posterioris χῆτος meminit Hesych., exponens etiam ipse ἔνδεια, στέρησις. Apud Eund. dat. χήτει pro στερήσει, ἐνδείᾳ, σπάνει: afferentem simul χήτει ἐνευναίων pro ἐνδείᾳ τῶν ἐγκοιμησομένων, ἤτοι περιβολαίων. Est autem is dat. frequentissimo in usu, nec tantum a χῆτος esse potest, ut τείχει, verum etiam a χῆτις, ut σπάνει. Hom. Π, [35]: Ὀδυσσῆος δέ που εὐνὴ Χήτει ἐνευναίων κάκ' ἀράχνια κεῖται ἔχουσα. Hesiod. Theog. 605: Χήτει γηροκόμοιο, Penuria ejus qui senectam curet et foveat. Plato ap. Plut.; sic enim Plut. [Mor. p. 51, D]: Ἀλλοτρίοις χρώμασι καὶ σχήμασιν (ἧ φησιν ὁ Πλάτων) χήτει οἰκείων κοσμούμενον. Rursum Il. Ζ, [463]: Χήτει τοιοῦδ' ἀνδρὸς ἀμύνειν δούλιον ἦμαρ, i. e. στερήσει, σπάνει. Τ, [324]: Ὅς που νῦν Φθίηφι τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβει, Χήτει τοιοῦδ' υἱος, Penuria et desiderio talis filii. [Locus Platonis est Phædr. p. 239, ad quem spectat Tim. Lex. Plat. p. 275, qui nominativum ponit Χῆτις· σπάνις, ἔνδεια, στέρησις. Ex Platone sumserunt scriptores ab Ruhnk. indicati, Philo vol. 1, p. 568: Χρώμασι τὴν ὄψιν ὑπογραφομένη χήτει φυσικῆς εὐμορφίας· Ælian. N. A. 5, 39: Τροφῆς χήτει λιμὸν δεδιότα· Philostr. p. 91: Ὡς μὴ χήτει ποτὲ τῶν ἀναγκαίων ἄδικοι γίνωνται· 218: X. βουκόλου δικαίου· Julian. Or. 2, p. 50, B: Ἵππῳ θρασεῖ χήτει χαλινοῦ καὶ ἡνιόχου φερομένῳ. Quibus addendus Themist. Or. 4, p. 62, D; 26, p. 306, B, Synes. p. 20, A. Homeri vero exemplo Apoll. Rh. 1, 887: Τὰ δέ οἱ ῥέε δάκρυα χήτει ἰόντος· Aratus 1152: Σφαλερώτερος αἰθὴρ ... νυξὶ πέλει, χήτει χαροποῖο σελήνης. Cum diæresi χήτεϊ Hom. H. Apoll.

78 : Χήτεϊ λαῶν· et Orph. Lith. 76. Apud Herodot. 9, 11, libri optimi χήτι συμμάχων, ubi vulgo χήτεϊ.]

Χητοσύνη, ἡ, itidem Inopia, Penuria, Indigentia. Pro Viduatio et direptio affertur ex Epigr. [Apollonidæ vel Antipatri Anth. Pal. 9, 408.]

[Χθαμαλίζω, Humilem reddo. Pass. Jo. Phocas Descr. Palæst. p. 9, D; 7, D Venet., πρὸς τὰ ἐχόμενα ταύτης γηόλοφα χθαμαλίζεται, Complanatur. Hase.]

Χθαμαλοπτήτης, ὁ, Humivola (ut Altivola dicitur a Cic.), i. e. Non multum a terra se attollens volatu. Aristot. H. A. 9, 36, de accipitrum generibus : Οἱ δὲ λεῖοι καὶ οἱ φρυνολόχοι, εὐβιώτατοι καὶ χθαμαλοπτῆται.

Χθαμαλὸς, ἡ, ὸν, licet significatione tenus ad χθὼν pertineat, a χαμαὶ tamen derivatum esse putatur pleonasmo litteræ θ. Significat enim Humilis, Depressus, i. e. Terræ vel prorsus æqualis et par, ideoque planus s. complanatus, vel saltem Parum a terra se attollens, Parum a terra assurgens. [Hesych. : Χθαμαλός· ταπεινὸς, ἴσος, ὁμαλὸς, κοῖλος. Χθαμαλώτερος· κατὰ σύγκρισιν.] Philo De mundo [vol. 2, p. 619] : Εἰ μὴ γενέσεως ἀρχὴν ἔλαβεν ἡ γῆ, μέρος ἐπανεστὼς οὐδὲν ἂν ἔτι αὐτῆς ἑωρᾶτο, χθαμαλὰ δ' ἤδη τὰ ὄρη πάντα ἐγεγένητο, καὶ οἱ γεώλοφοι πάντες ἰσόπεδοι τῇ πεδιάδι, Montes humiles facti essent et complanati fuissent. Ubi nota sibi opponi τὰ ἐπανεστῶτα et τὰ χθαμαλὰ, s. τὰ ἰσόπεδα τῇ πεδιάδι. Pro Humilis, Depressus, Non multum a terra assurgens, Non altus. [Hom. Od. I, 25, de insula : Αὐτὴ δὲ χθαμαλὴ πανυπερτάτη εἰν ἁλὶ κεῖται· quod Strabo 10, p. 454, exp. per ταπεινὴ καὶ χαμηλή. Et sim. K, 196. De cubilibus Λ, 194 : Χθαμαλαὶ ... εὐναί.] Od. M, [101] : Τὸν δ' ἕτερον σκόπελον χθαμαλώτερον ὄψει, Ὀδυσσεῦ· Il. N, [683] : Αὐτὰρ ὕπερθε Τεῖχος ἐδέδμητο χθαμαμαλώτερον. [Legitur χθαμαλώτατον. Theocr. 17, 79 : Χθαμαλὰ Αἴγυπτος. Χθ. νεφέλη Aratus 992; γαῖα Anth. Pal. 8, 151. Nec raro in oratione prosa. Xen. Mem. 3, 8, 9 : Οἰκοδομεῖν χθαμαλώτερα τὰ πρὸς ἄρκτον. Polyb. 10, 10, 7 : Χθαμαλώτερος λόφος. Plut. V. Arati c. 18 : Ἧι χθαιμαλώτατον ἐπωκοδόμηται τὸ τεῖχος. Ὄρος χθαμαλώτερον Nicol. Damasc. in Mülleri Fragm. vol. 3, p. 405; ἄμπελοι χθαμαλαὶ κατ' ὄρχους schol. Hom. Il. Σ, 563; κῦμα χθαμαλὸν ὑπέτρεχε Heliod. 5, 1. Similiter Achill. Tat. 3, 2 : Πρὸς τὸ παράλρομον ἤδη καὶ χθ. τοῦ κύματος κατεδύετο. Dio Chr. vol. 1, p. 198 : Τὴν πόλιν ἐν τῷ χθ. κεῖσθαι. Sext. Emp. p. 351 : Τοῖς ἀπὸ χθαμαλοῦ βλέπουσιν· et numero plur. Plut. Mor. p. 103, E : Τὰ χθαμαλὰ πάλιν ὑψοῦται. Τὰ χθαμαλώτερα schol. Hom. Il. M, 282. Χθαμαλωτέρα πτῆσις (quarundam avium) Ælian. N. A. 8, 22; 9, 52. Improprie Isocr. Epist. 10 : Ἦν σοι πάλαι μετάρσιον τὸ χαμαίζηλον, νῦν δὲ καὶ χθαμαλὸν καὶ περίγειον ὁ τῆς τύχης ὅρος ἀκρότατος. Themist. Or. 16, p. 206, A : Ἐξ ὀλίγου καὶ χθαμαλοῦ ἐξαίφνης ὑψηλὸς γεγονώς· Or. 9, p. 126, A : Χθ. καὶ μικροπρεπεῖς καὶ ἐπ' ὀλίγον ἀναγκαῖοι τῷ βασιλεῖ· 34, p. 70 (469, 13) : Οὐκ ἐγενόμην χθαμαλώτερος οὐδὲ ἀποβέβληκα φιλοσοφίαν. Argum. Theocr. Idyll. 1 : Ἀνειμένη καὶ χθαμαλὴ διάλεκτος.]

[Χθᾰμᾰλότης, ητος, ἡ, Humilitas, Gl. Eustath. p. 833, 35 : Τῆς ὑποκοριστικῆς χθ.]

[Χθαμαλοφρονέω, Humilia sentio. Greg. Naz. vol. 2, p. 137.]

[Χθαμαλοφροσύνη, ἡ, Humilis sensus. Greg. Naz. Carm. 16, 40, vol. 2, p. 92.]

[Χθαμαλόφρων, ὁ, ἡ, Humilia sentiens. Χθ. λαὸς Apollin. Psalm. 17, 59. Angl. Id. Psalm. 33, 36, χθ. φῶτα. Hase.]

Χθαμαλόω, Humilem reddo, Terræ sive Solo æquo, Complano. [Joseph. B. J. 3, 6, 2 : Τὰ σκολιὰ τῆς λεωφόρου κατευθύνειν καὶ χθαμαλοῦν τὰ δύσβατα.]

Χθὲς, Heri. [Per χθιζὸν, ἐχθὲς exp. Hesych.] Dicitur et Ἐχθές : quod Atticum esse existimatur. Dicitur item proverbialiter Χθὲς καὶ πρώην, ut Latine Heri et nudiustertius. Xen. autem [Cyrop. 6, 3, 11] dixit χθὲς καὶ τρίτην ἡμέραν. [Comparanda cum his quæ s. v. Ἐχθὲς dicta sunt. Χθὲς per ἀφαίρεσιν pro ἐχθὲς dictum Ionibus tribuit Greg. Cor. p. 447, parum apte collatis formis κεῖνος et ὀρτὴ pro ἐκεῖνος et ἑορτή. Χθές Ἀττικώτερον τοῦ ἐχθές esse tradunt Trypho ap. Apollon. De adverb. p. 556, 32, schol. Dionys. Thr. p. 937, 23, Etym. M. p. 404, 22; et Mœris, p. 402, χθὲς et χθιζὸν Atticis, ἐχθὲς et ἐχθεσινὸν dialecto communi tribuit, quem sequitur Thom. M. p. 913, nec dubitandum quin in quotidiano Atticorum sermone χθὲς frequentius auditum fuerit quam ἐχθές. Verum in scriptis Atticorum et poeticis et prosaicis tot reperiuntur utriusque formæ exempla ut pari utramque loco habitam esse appareat et forma disyllaba a poetis non solum ubi metrum postularet, sed interdum etiam ibi poneretur ubi monosyllaba uti licebat : ut ap. Soph. Ant. 456, recte scribi videatur οὐ γάρ τι νῦν γε κἀχθὲς, ἀλλ' ἀεί ποτε, non καὶ χθὲς, ne septem deinceps vocabula monosyllaba sese excipiant. Formæ monosyllabæ antiquissimum exemplum est Hom. H. in Merc. 273, in initio versus : Χθὲς γενόμην. Post hunc Herodotus 2, 53, Thucydides, Aristophanes ceterique Comici, Plato, Xenophon et alii quilibet; velut Aristoph. Vesp. 242 : Χθὲς οὖν Κλέων ... ἐφεῖτο· Plato Tim. p. 17, A : Τῶν χθὲς μὲν δαιτυμόνων, τὰ νῦν δ' ἑστιατόρων· Rep. 1 init. : Κατέβην χθὲς εἰς Πειραιᾶ. Sæpissime cum articulo et substantivo, ubi adjectivi χθεσινὸς vel χθιζινὸς significationem habet. Sic τὴν χθὲς ὁμολογίαν ap. Plat. Soph. init.; τῶν χθὲς λόγων Tim. p. 26, E; τῇ χθὲς ἡμέρᾳ ap. Polluc. 1, 65, Plut. Mor. p. 773, D, Alciphr. 3, 7 et 42. Νῦν καὶ χθὲς Plut. Mor. p. 1074, E. Χθὲς καὶ σήμερον Ep. ad Hebr. 23, 8. Sæpissime Χθὲς καὶ πρώην, ut ap. Plat. Leg. 3, p. 677, D : Χθ. καὶ πρ. γεγονότα. Demosth. p. 270, 21; Diodor. 2, 5; Lucian. Hermot. c. 30. Χθές τε καὶ πρώην Aristoph. Ran. 726, Aristid. vol. 1, p. 271, 6. Rarius πρώην καὶ χθὲς, ap. Demosth. p. 1093, 3; vel πρ. τε καὶ χθὲς, ap. Herodot. 2, 53 : Οὐκ ἠπιστέατο μέχρι οὗ πρωην τε καὶ χθὲς, ὡς εἰπεῖν λόγῳ. Χθὲς οὐ πρώην Philo vol. 1, p. 675, 1. Χθὲς καὶ τρίτην ἡμέραν in loco Xen. ab HSt. supra allato, ap. LXX Gen. 31, 2 : Ὡσεὶ χθ. καὶ τρ. ἡμ. et cum καθάπερ vel καθὰ Exod. 5, 7, Josua 4, 18. Χθὲς καὶ τρίτην Reg. 2, 3, 17. Χθές που καὶ τρίτην Theophyl. Sim. Hist. p. 28, C. Πρὸ τῆς χθὲς Exod. 21, 9. Οὐ πρὸ τῆς χθὲς καὶ (vel οὐδὲ) πρὸ τῆς τρίτης ἡμέρας ib. 4, 10; 21, 36, Deut. 4, 42; 19, 4. De etymologia parum probabilia commenti sunt grammatici. Etym. M. p. 809, 23 (sive Cram. Anecd. Oxon. vol. 1, p. 437) : Ἀναλογώτερόν ἐστι καὶ κυριώτερον καὶ πρότερον τὸ ἐχθές τοῦ χθές. Κανὼν γάρ ἐστιν ὁ λέγων ὅτι πᾶν ἐπίρρημα μονοσύλλαβον ἀπαθὲς κατ' ἰδίαν ῥητὸν, μακροκαταληκτεῖ φύσει ἢ θέσει· κατ' ἰδίαν ῥητὸν εἶπε, διὰ τὸ λα ἐπιτατικὸν καὶ τὸ α. Εἰ ἄρα οὖν τὸ χθές ἐπίρρημά ἐστι καὶ κατ' ἰδίαν ῥητὸν, ὤφειλε μακρὸν εἶναι. Γίνεται ἐκ τοῦ ἐκθέω ἐκθεύσω, ἐχθές, ἡ ἐκθεύσασα ἡμέρα. Ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ ἐκτὸς ἡμᾶς γίνεσθαι ταύτης τῆς ἡμέρας. Similia p. 405, 23, et brevius ap. Orion. p. 162, 35, Suidas s. v. Χθές. || Σερὸς et Σὲς pro χθὲς dictum v. s. v. Σερός.]

Χθεσινὸς [et Χθιζινὸς, ἡ, ὸν], Hesternus. Interdum vero pro ἕωλος, translatione sumpta a cibis pridie relictis. [Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 73, 4 : Χθιζινόν καὶ χθεσινόν· τὸ δὲ χθιζὸν Ὅμηρος. Ἡ χθεσινὴ ἡμέρα ap. Chœrob. In Theodos. p. 479, 3; χθ. κραιπάλαι Lucian. Pro lapsu c. 1, ut κραιπάλη ἡ χθεσινὴ μέθη ap. Ammon. p. 85. Τῆς ἔναγχος per τῆς χθεσινῆς exp. schol. rec. Luciani Icarom. c. 1. Formæ quadrisyllabæ ἐχθεσινὸς exempla quædam recentiorum s. h. v. sunt allata. Attici veteres neque ἐχθεσινὸς neque χθεσινὸς dixisse videntur, sed Χθιζινὸς prætulisse vel, quod rarius est, ἐχθιζινός. Idque præcepit Phrynich. p. 323 Lob.: Χθιζόν· ἀποβλητέον, ὅτι ποιητικὸν, ἀντὶ δὲ τοῦ χθιζοῦ ἐροῦμεν χθιζινόν, πρὸς τὸ πολιτικὸν ἀποτορνεύοντες τὸν λόγον, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης· ubi editionum veterum scripturam ἐροῦμεν χθιζὸν male in ἐροῦμεν χθεσινὸν mutarunt editores, nisi quod Lobeckius non valde se reluctaturum esse dicit si quis χθιζινὸν corrigere malit. Quod confidentius dici poterat. Nam quod nunc in codicibus Aristophanis legitur, Vesp. 281 : Διὰ τὸν χθεσινὸν ἄνθρωπον, et Ran. 985 : Ποῦ τὸ σκόροδον τὸ χθεσινόν, librariorum errore legitur, quo Phrynichi exemplaria nostris multo antiquiora libera fuisse credibile est. Nam metrum utrobique χθιζινὸν postulat, quod nunc ex conjectura restitutum legitur. Eadem forma Galen. utitur vol. 6, p. 88 : Ἡ χθιζινὴ τροφή· et Alciphro 3, 61 : Χθιζινοῦ ζωμοῦ. Forma vitiosa ἐχθεζινὸς notata est s. h. v. et s. Ἐχθεσι-

νός. G. D. Jo. Chrys. t. 2, p. 68, A, τῇ χθεσινῇ τρα- A πέζῃ. Hase.]

[Χθεσίφωνος, ὁ, ἡ.] Χθεσιφωνῶν Hesych. [et Suidas] exp. κακολογῶν, i. e. Maledicus. [Eandem gl. e Lexico Ms. Havn. affert Osann. Auct. Lex. p. 168, sed ut adjectivum sit: Χθεσιφώνων· κακολόγων. Glossa fortasse e loco poetæ sumpta, omissa litera prima, fuit ἐχθεσιφώνων, quod metri caussa pro ἐχθροφώνων dici potuit. G. Dind.]

[Χθιζός, ὴ, όν.] Invenitur et Χθιζὸν pro Heri, in Epigr. [V. infra.] Unde Χθιζός, ὴ, ὸν, adjectivum, Hesternus. [Pollux 1, 65: Ἐπὶ τοῦ ἐν τῇ χθὲς ἡμέρᾳ πραχθέντος χθιζὸν, ἕωλον. Per χθεσινὸς exp. Hesych. aliique gramm.; Suidas addit ἀργοὶ, ἄχρηστοι.] Hom. Il. A, [424, et similiter Callim. H. Cer. 77]: Χθιζὸς ἔβη, Hesternus ivit, pro Heri ivit. [T, 141: Ἐλθὼν χθ., ut χθ. ἦλυθες Od. B, 292 (et Apoll. Rh. 4, 1436), et sim. Od. Δ, 656: Ἴδον Μέντορα χθιζὸν ὑπηοῖον. Χθιζὸς φύγον ib. Z, 170, ἐμυθεόμην M, 451, εἰλήλουθεν Theocr. 25, 56.] Et ap. Nonn.: Χθιζῇ παρὰ νύσσῃ, Hesterno curriculo solis, s. Hesterna orbita: solis sc. [Post Homerum B Herodot. 1, 126: Χθ. πόνος. Attici vero veteres non χθιζὸς, sed χθιζινὸς vel ἐχθιζινὸς dixerunt, ut ostendimus s. v. Χθεσινὸς, allata Phrynichi notatione, qui χθιζὸς a prosa alienum esse monet, licet id recentiores quidam dixerint. Sic ἡ χθιζὴ μέθη est ap. Plut. Mor. p. 13, E; ἡ χθ. ἀβελτερία p. 75, E, συνουσία ap. Lucian. Hermot. c. 1; ὁ χθ. οὗτος ξένος Icarom. c. 29; ἡ χθ. τροφὴ Ælian. N. A. 3, 23; χθ. ἑστιάτωρ Aristid. vol. 2, p. 365 (quo loco utitur Thomas M. p. 914, ubi χθιζὸς, non χθεσινὸς, probat); χθιζὴ ὁμολογία Alciphro 2, 3, p. 230. Jobus 8, 9: Χθιζοὶ γάρ ἐσμεν καὶ οὐκ οἴδαμεν. || Χθιζὸν adverbialiter, Heri. Hom. Il. T, 195: Ὅσσ' Ἀχιλῆϊ χθιζὸν ὑπέστημεν. Apoll. Rh. 4, 1397; Coluth. 365, 376. Plut. Mor. p. 696, E: Ἀλεκτρυόνα χθιζὸν νεαρὸν ὄντα καὶ πρόσφατον. Τὸ χθιζὸν Hom. Il. N, 745: Δείδω μὴ τὸ χθ. ἀποστήσωνται Ἀχαιοὶ χρεῖος. Plut. Mor. p. 975, C: Κραιπαλῶν ἔτι τὸ χθ.] Hom. autem dixit Χθιζὰ, Il. B, [303]: Χθιζά τε καὶ πρώϊζ' [πρωΐζ'], ὅτ' ἐς Αὐλίδα κτλ. [Unde Plato Alc. 2 p. 141, D: Ἐνιά γε χθιζά τε καὶ πρωϊζὰ γεγενημένα· et Hierocl. ap. Stob. Flor. 39, 36: Τά τε χθ. ταῦτα καὶ πρ. Paul. Sil. Anth. Pal. 5, 281: Χθ. μοι Ἑρμώνασσα... ἐπέχευεν ὕδωρ. Hesych.: Χθιζά· τὰ χθὲς καὶ πρώην. Χθιζὰ καὶ πρωϊζά· χθὲς καὶ πρωΐ. G. D. Forma Χθίσδον in inscr. statuæ Memnonis C. I. vol. 3, p. 371, n. 4729, 1: Adj. Greg. Nyss. t. 1, p. 150, B; t. 2, p. 681, D; 744, D; 826, D; 898, A; 1065, B, οὐχ ὁ αὐτός ἐστι τῷ χθιζῷ ὁ σήμερον ἄνθρωπος. Greg. Naz. t. 2, p. 86, 1, Χθ. ἐμοῖς ἀχέεσσι τετρυμένος. Apollinar. Psalm. 89, 6, χθ. ἦμαρ. Oribas. t. 2, p. 347, 4, ἄρτου τοῦ χθιζοῦ. Euseb. Contra Marc. p. 71, D, ἡμεῖς οἱ χθιζοί. Adverb. Χθιζὸν Greg. Naz. t. 2, p. 89, 90. Hase.]

[Χθόα, σῶμα, Hesych. Ex χρόα corruptum videbatur Guyeto.]

[Χθόϊνος καὶ χθόνιος, γήϊνος, ἐπίγειος, Hesych. Quum formæ χθόϊνος eadem sit mensura quæ alterius χθόνιος, nulla excogitari ratio potest cur χθόϊνος a quoquam pro χθόνιος dictum esse credatur. Recte vero Χθονήρης, ὁ, ἡ, formari potuit, quod Hesych. etsi loco non suo (post Χθόνια) annotavit, χθονήρεις per χθονίους in- D terpretatus.]

[Χθονία, ἡ, Terrestris, cognomen plurimum dearum. 1. Terræ. Diog. L. 1, 119, ex Pherecyde: Ζεὺς καὶ Χρόνος εἰς ἀεὶ καὶ Χθὼν ἦν. Χθονίη δὲ ὄνομα ἐγένετο Γῇ, ἐπειδὴ αὐτῇ Ζεὺς γέρας διδοῖ. Recte Cobetus Χθονὶ, licet in altero consentiant Max. Tyr. 10, 4, qui τὸν Ζῆνα καὶ τὴν Χθονίην ex Pherecyde memorat, Damasc. De princip. in Wolfii Anecd. vol. 3, p. 258 (ubi Χθονίαν) et Hermias De irris. gentil. philosoph. c. 12, p. 404, D ed. Paris. Recte vero Ζῆνα καὶ Χθόνα καὶ Κρόνον ex Pherecyde posuit Probus ad Virg. Ecl. 6, 31. 2. Cereris, cujus inter epitheta χθονίη est ap. Orph. Hymn. 39, 12. Cererem Χθονίας nomine ap. Hermionenses et Lacedæmonios cultam memorat Pausan. 2, 35, 4; 3, 14, 5, et inscr. Hermionensis ap. Bœckh. 1193, vol. 1, p. 594: Τᾷ Δάματρι τᾷ Χθονίᾳ. Omisso deæ nomine Eurip. Herc. F. 615: Χθονίας νιν ἄλσος Ἑρμιών τ' ἔχει πόλις. Plut. V. Pomp. c. 24: Τὸν ἐν Ἑρμιόνι τῆς Χθονίας νεών. Δηοῦς χθονίης Apoll. Rh. 4, 987. 3. Dianæ, cujus inter epitheta χθονίη est ap. Orph. Hymn. 35, 9. 4. Hecatæ. Theocr. 2, 12: Τᾷ χθονίᾳ Ἑκάτᾳ. Plut. Mor. p. 416, E: Τῆς οὐρανίας καὶ χθονίας Ἑκάτης· et omisso deæ nomine Apoll. Rh. 4, 148: Ἄνασσαν νυκτιπόλον, χθονίην. 5. Noctis, cujus inter epitheta χθονίη ap. Orph. H. 2, 8. 6. Hippæ, Bacchi nutricis, quæ χθονίη μήτηρ ib. 48, 4. 7. Melinoæ, quæ νύμφη χθονίη ib. 70, 1. 8. Gorgonis, ap. Eurip. Ion. 1054. || Est etiam nomen pr. filiarum Phoronei et Colontæ, conditorum templi Cereris Χθονίας apud Hermionenses, ap. Pausan. 2, 35, 4. Et filiæ Erechthei, quæ nupsit Butæ: de qua v. Apollod. 3, 15, 1.]

[Χθόνια, τὰ, nomen festi ab Hermionensibus celebrati in honorem Cereris Χθονίας, de quo pluribus dixit Pausan. 2, 35, 5. Apud Ælian. N. A. 11, 4: Δήμητρα Ἑρμιονεῖς σέβουσι ... καὶ τὴν ἑορτὴν Χθονίαν καλοῦσιν, frequenti in hujusmodi nominibus vitio pro Χθόνια, quod restituit Meursius. Per diphthongum scriptum in inscr. Hermionensi ap. Bœckh. vol. 1, p. 594, 17: Τῶν Χθονείων, quod pro Χθονιεῖα dictum videtur Bœckhio, ut Ἀσκλήπεια pro Ἀσκληπιεῖα.]

Χθόνιος, [ία, ιον, et rarius ὁ, ἡ, ut χθόνιος metri caussa dixerunt Soph. OEd. C. 1728, Eurip. Hipp. 1201, Hel. 345,] Terrestris, ἐπίγειος [ut exp. Hesych. s. v. Χθονίων] s. ἐπιχθόνιος: ut πρηστὴρ χθόνιος, Aristot. De mundo [c. 4], Turbo igneus qui ex terra sursum versus se contorquet, Turbo terrestris. [Eurip. ap. Plut. Mor. p. 959, D: Δεινὰ φῦλα πόντου χθονίων τ' ἀερίων τε ... παιδεύματα, unde Lucian. Jov. Trag. c. 1 dixit: Ὦ παγκάκιστοι, χθόνια γῆς παιδεύματα. Æsch. Sept. 736: Ἐπειδὰν ... χθονία κόνις πίῃ ... αἷμα φοίνιον. Plato Rep. 10, p. 619, E: Πορείαν οὐκ ἂν χθονίαν καὶ τραχεῖαν πορεύεσθαι, ἀλλὰ λείαν τε καὶ οὐρανίαν.] Soph. [Aj. 202] χθονίους Ἐρεχθείδας vocat quos alii αὐτόχθονας Ἀθηναίους, quod natos se crederent ex illa ipsa terra quam tenebant, non ἐπήλυδας nec μιγάδας. [Hesych.: Χθονίους Ἰναχίδας· αὐτόχθονας καὶ οὐκ ἐπήλυδας.] Itidemque in OEd. C. p. 302 [942]: Τοιοῦτον αὐτὸς Ἄρεος εὔβουλον πάγον Ἐγὼ ξυνήδειν C χθόνιον ὄνθ'· appellans Areopagum χθόνιον itidem pro αὐτόχθονα, ideoque εὐγενῆ. [Hesiod. Theog. 697: Τιτῆνας χθονίους· sunt enim Terræ filii. Eurip. Bacch. 538: Χθόνιον γένος ἐκφύς τε δράκοντός ποτε Πενθεὺς, ὃν Ἐχίων ἐφύτευσε χθόνιος. «Χθόνιοι, Homines, Theodor. Prodr. Amor. p. 465.» Hercher.] || Interdum pro ἐπιχώριος etiam ponitur, i. e. Qui hujus vel illius territorii est, Ex hac vel illa regione ortus, Indigena, ut Apoll. Arg. 2, [504]: Χθονίης παρεκάθετο νύμφαις, schol. ταῖς ἐπιχωρίοις, Indigenis nymphis, Nymphis illius territorii. [Ibid. 4, 1320: Οἰοπόλοι χθόνιαι θεαὶ αὐδήεσσαι.] || Accipitur etiam pro καταχθόνιος s. ὑποχθόνιος [Infernus, Ad inferos pertinens. Hesych.: Χθόνια· ὑπόγεια, κεκρυμμένα. Æsch. Pers. 640: Γᾶ τε καὶ ἄλλοι χθονίων ἀγεμόνες· ubi per νεκρῶν exp. schol. rec., ut Hesych. χθονίην per νεκρικήν. Eur. Ion. 1442: Ὃν κατὰ γᾶς ἐνέρων χθόνιον μετὰ Περσεφόνας τ' ἐδόκουν ναίειν. Id. ap. Athen. 11, p. 496, B: Χθ. χάσμα· Iph. T. 1249: Μαντεῖον χθ. Hel. 1362, de tympanis: Χαλκοῦ τ' αὐδὰν χθονίαν], ut Eur. quoque schol. annotavit; exponens enim hæc verba Hecubæ [79]: Ὦ χθόνιοι θεοὶ σώσατε παῖδ' ἐμὸν, scribit χθονίων nomine intelligi non solum τοὺς ἐπιχθονίους s. τους ἐπάνω τῆς γῆς, i. e. τοὺς ἐγχωρίους καὶ ἐντοπίους, verum etiam τοὺς ὑποχθονίους, s. τοὺς ὑποκάτω τῆς γῆς. [Sæpissime de diis inferorum, ut χθ. δαίμονες vel θεοὶ ap. Æsch. Pers. 628: Χθόνιοι δαίμονες ἄγνοι Γῆ τε καὶ Ἑρμῇ, βασιλεῦ τ' ἐνέρων· Choeph. 476: Μάκαρες χθόνιοι. Ὕπατοι θεοὶ et χθόνιοι oppositi Agam. 89 et Suppl. 26. De iisdem Choeph. 358: Πρόπολος (Agamemnon) τῶν μεγίστων χθονίων ἐκεῖ (sub terra) τυράννων. Omisso θεῶν nomine Pind. Pyth. 4, 283: Ἀφελεῖν μᾶνιν χθονίων.] Itidem ap. Soph. Aj. p. 50 [839]: Καλῶ δ' ἅμα Πομπαῖον Ἑρμῆν χθόνιον εὖ με κοιμίσαι, Subterraneum Mercurium. [Sic etiam ap. Æsch. Choeph. 1, 727, Soph. El. 111, Eur. Alc. 746, Plut. V. Aristid. c. 21, Mor. p. 943, B.] OEd. C. [1564]: Ὦ χθόνιαι θεαὶ, O subterraneæ deæ, i. e. Furiæ et Erinnyes. [Herodot. 6, 134: Ὑποζάκορος τῶν χθ. θεῶν (Cereris et Proserpinæ)· et 7, 153.] Sic et ap. [Eurip.

Phœn. 1331, Plat. Leg. 4, p. 717, A, et 8, p. 828, C, ubi oppositi sunt οὐράνιοι,] Plut. Rom. [c. 28] οἱ χθόνιοι θεοὶ, Inferi dii, Tartarei dii, qui habitant μυχῷ χθονὸς εὐρυοδείης, secundum Hesiod. [Theog. 119.] Itidemque ap. eund. Plut. [Mor. p. 785, B] Soph. [OEd. C. 684] narcissum florem ἀρχαίων μεγάλων θεῶν στεφάνωμα, τουτέστι τῶν χθονίων, προσηγόρευκε. [Ἅδης χθ. ap. Eur. Alc. 237, Andr. 545. Pind. Pyth. 4, 77 : Χθόνιον Ἅδα στόμα.] Nec non Ζεὺς Χθόνιος dicitur ὁ Πλούτων s. Ἅδης, ut Hesiod. schol. [ad Op. 463 : Εὔχεσθαι δὲ Διὶ χθονίῳ] testatur, qui et Καταχθόνιος et τοῖς ὑπένερθεν ἀνάσσων. (Latius autem accipitur quum Aristot. De mundo dicit, Ὡς δὲ τὸ πᾶν εἰπεῖν, Οὐράνιός τε καὶ Χθόνιος ὀνομάζεται ὁ Ζεύς· nec enim ibi tam Subterraneum significat quam Terrestrem et totius terræ tenentem imperium.) [Ζεὺς χθ. ap. Soph. OEd. C. 1606, Orph. H. 69, 2, Pausan. 5, 14, 6, Plut. Mor. p. 169, C. Διόνυσος χθ. Orph. H. 52, 1. Suidas s. v. Ζαγρεύς. Νὺξ χθ. Bassus Anth. Pal. 9, 289 : Χθονίης ὀνοφερώτερα νυκτός. Χθόνιον καὶ ἔγγαιον σκότος Plut. Mor. p. 953, A.] Rursum Soph. OEd. C. B p. 327 [1728] : Ἵμερος ἔχει με τὰν χθονίαν [χθόνιον] ἑστίαν ἰδεῖν, Inferas sedes videre, ut in Epigr. quoque [Antipatri Sid. Anth. Pal. 7, 464] χθονία ἄκατος, Cymba inferna. [Æsch. Prom. 996 : Βροντήμασι χθονίοις κυκάτω πάντα, ut Aristoph. Av. 1745 : Χθονίας βροντάς. Eurip. Hipp. 1201 : Ἠχὼ, χθόνιος ὡς βροντὴ Διὸς, βαρὺν βρόμον μεθῆκε· Alc. 905 : Χθ. λίμναν. Hesych. et Zenob. Prov. 6, 45 : Χθόνια λουτρά· τὰ τοῖς νεκροῖς ἐπιφερόμενα· ἐκομίζετο γὰρ ἐπὶ τοὺς τάφους λουτρά. Soph. El. 1066 : Ὦ χθονία βροτοῖσι φάμα, i. e. Ad inferos permeans. OEd. C. 1752 : Χάρις ἡ χθονία ξύν' ἀπόκειται, i. e. Quæ apud inferos relinquitur. Eur. Hel. 351 : Ἦ 'ν νέκυσι κατὰ χθονὸς τὰν χθόνιον ἔχει τύχαν; Pind. Pyth. 5, 136 : Ἀκούοντί τοι (οἱ πρόγονοι) χθονίᾳ φρενί.] Item Χθονία, pro Proserpina s. Hecate, et Regina inferorum dæmonum. Plut.: Τὸν ἐν Ἑρμιόνῃ τῆς Χθονίας νεών. Sic in Epigramm. quoque sine adjectione nominis substantivi. [V. s. v. Χθονία, ἡ.] ‖Χθόνια antiqui vocarunt etiam πάντα τὰ δεινὰ, ut schol. Eur. annotat. Hæc enim poetæ verba in Phœn. [818], Ἂν ὁ καταχθόνιος Ἀΐδας Καδμείοις ἐπιπέμπει, quum sic exposuisset, ἢν Ἐριννύς τις ἢ Ἀϊδωνεὺς ἢ ἀλάστωρ ἐφῆκε τῇ πόλει, subjungit, πάντα γὰρ τὰ δεινὰ, χθόνια ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι. Sed notandum, eum pro ὁ καταχθόνιος habere ὁ κατὰ χθονὸς, quod idem valet. [Sic nunc legitur postulante metro. Hesych. : Χθόνια· ... βαρέα, φοβερὰ, μεγάλα. Χθόνιον· μέγα. Χθονίαν λώβαν· ἀντὶ τοῦ μεγάλην ὕβριν, καὶ τὴν χθονὸς λώβην.] ‖ Χθόνιος ἄνθρωπος dicitur etiam Homo subdolus et fraudulentus, ὡς διὰ δόλον στυγνὸς ὢν καὶ κατηφὴς, Eust. p. 1496, ubi synonyma habet ὕπουλος, σκοτομήδης, σκοτοβόρος. ‖Χθόνιος est et nom. propr. ap. schol. Apoll.

[Χθόνιος, ὁ, Chthonius, Neptuni ex Syme filius. Diodor. 5, 53. ‖ Ægypti ex Caliadne nympha filius. Apollod. 2, 1, 5. ‖ Centaurus, Nestoris occisor. Ovid. Metam. 12, 441. ‖ Unus ex Spartis. Schol. Eurip. Phœn. 942 : Οἱ περιλειφθέντες τῶν Σπαρτῶν, ὡς Αἰσχύλος φησὶν, ἦσαν Χθόνιος, Οὐδαῖος κτλ.]

[Χθονοβρῖθὴς, ὁ, ἡ, Pondere terræ onustus. Synes. H. 4, 289, p. 342.]

[Χθονογηθὴς, ὁ, ἡ, Terra s. Rebus terrestribus gaudens. Χθ. μελεδῶνες Synes. H. 1, 114, p. 315, D.]

Χθονόπαις, δος, ὁ, Terræ filius aut filia, Terrigena, γηγενής. [Hesych. : Χθονόπαιδα ὥραν· καθ' ὃ ἐκ γῆς αἱ Ὧραι τὰ φυόμενα ὡς ἡμέρα ἡλίου, καθ' ἱστορίαν.]

Χθονόπλαστος, ὁ, ἡ, Ex terra fictus. [Suidas : Χθονοπλάστου· ἀπὸ γῆς πλασθέντος.]

[Χθόνος, ὁ, ap. Damasc. De princip. in Wolfii Anecd. vol. 3, p. 254, 257, vitiose pro Χρόνον. V. s. v. Χθόνιος.]

Χθονοστιβὴς, ὁ, ἡ, In terra calcatus vel depressus. Soph. simpliciter pro χθόνιος usurpavit, OEd. T. p. 164 [300], de Tiresia vate : Ὦ πάντα νωμῶν, ... οὐρανιά τε καὶ χθονοστιβῆ· ubi schol. exp. τὰ ἐν τῇ γῇ, τὰ ἐπίγεια, γήϊνα, Terrestria.

[Χθονοτρεφὴς, ὁ, ἡ, Terra nutritus. Æsch. Ag. 1407 : Χθονοτρεφὲς ἐδανὸν ἢ ποτόν.]

[Χθονοφοίτωρ, ὁ, ἡ, q. d. Terrivagus. Jo. Gaza in Matrangæ Anecd. vol. 2, p. 636, 5.]

[Χθονοφύλη, ἡ, Chthonophyla, Sicyonis filia, Phliantis uxor. Pausan. 2, 6, 6; 2, 12, 6, schol. Apoll. Rh. 1, 115. ῡ]

[Χθύπτης, ὁ.] Θύπτης, ὁ, Hesychio τυρὸς, Caseus. [Vera scriptura χθύπτης est, ut ex Clem. Alex. Strom. 5, p. 675, intelligitur, ubi de lusibus quibusdam agit propter στοιχειωτικὴν τῶν παίδων διδασκαλίαν excogitatis, quibus ex quattuor et viginti alphabeti literis, semel duntaxat positis singulis, barbara quædam et inficeta verba conficerent, velut in versu Thespidis Κναξζῖ, χθύπτης, φλεγμὼ, δρόψ, in quo χθύπτης per τυρὸς explicatur ab Clemente pariterque a Porphyrio in fragmento codicis Oxon. quod Bentleius edidit in Epist. ad Millium p. 493 ed. Lips., ubi pluribus egit de omni hoc lusu, quo etiam χθὼ pro χθὼν dictum est, quod per γῆ explicat Porphyrius, male χθὼν scriptum ap. Clem. Al. p. 674.]

Χθὼν, ονὸς, ἡ, Terra, Tellus, Humus, i. q. γαῖα. [Hesych.: Χθὼν ἡ γῆ ἀπὸ τῆς χύσεως. Etym. M. p. 809, 10 : Χθών· παρὰ τὸ διαχεῖσθαι καὶ χώννυσθαι δύνασθαι· ἢ παρὰ τὸ χῶ τὸ χωρῶ· οὗ παράγωγον, χείω· ὅθεν « Οὐδὸς δ' ἀμφοτέρωθ' ὅδε χείσεται. » Κανών ἐστιν ὁ λέγων ὅτι τὰ εἰς ὀξύτονα μονοσύλλαβα μόνως ἀρσενικὰ καὶ μὴ μόνως θηλυκὰ φυλάττουσι τὸ ω, κλών κλωνός, πρών πρωνός· τὸ δὲ χθών, ἐπειδὴ μόνως ἐστὶ θηλυκοῦ γένους, τούτου χάριν ἔτρεψε τὸ ω εἰς ο ἐπὶ τῆς χθονός γενικῆς· ὅθεν καὶ χθόνιος. Quæ partim ex Herodiano petita sunt, qui χθὼν inter μονήρη posuit p. 32, 1. Χθὼν πλεονασμῷ τοῦ θ dici Eustathii opinio est p. 424, 19.] Sed ut hoc γαῖα prosæ pariter et carminum scriptoribus commune est, ita his illud peculiare, solutæ autem orationi inusitatum. Æschylus [fragm. 41] ap. Athen. [13, p. 600, A]: Ἐρᾷ μὲν ἁγνὸς οὐρανὸς τρῶσαι χθόνα· Ἔρως δὲ γαῖαν λαμβάνει γάμου τυχεῖν. Ὄμβρος δ', ἀπ' εὐνάεντος οὐρανοῦ πεσὼν, Ἔκυσε γαῖαν· ἡ δὲ τίκτεται βροτοῖς Μήλων τε βοσκὰς καὶ βίον Δημήτριον· ut ap. Hom. quoque Il. Ξ, [347] : Τοῖσι δ' ὑπὸ χθὼν δῖα φύεν νεοθηλέα ποίην· unde et πολυβότειρα χθὼν ab Eodem nominatur. [Similiter Pind. Pyth. 9, 82: Χθὼν φύλλ' ἀναπέμπει. Εὐρεῖα χθὼν Hom. Il. Δ, 182, Θ, 150, et al.; quam βαθύστερνον dixit Pind. Nem. 9, 59; εὐδείελον Pyth. 4, 136; κελαινὴ C Hom. Il. Π, 384; μέλαινα ap. Pind. Ol. 9, 76, πάγκαρπος Isthm. 4, 70.] Il. P, [360] : Αἵματι δὲ χθὼν Δεύετο πορφυρέῳ· B, [466] : Αὐτὰρ ὑπὸ χθὼν Σμερδαλέον κονάβιζε ποδῶν αὐτῶν τε καὶ ἵππων. Itidemque Hesiod. Sc. [373] : Τῶν δ' ὑπὸ σευομένων κανάχιζε πόσ' εὐρεῖα χθών. Hom. Od. X, [86] : Ὁ δὲ χθόνα τύπτε μετώπῳ, Terram fronte pulsabat. Hesiod. Theog. [119], de Tartaro : Μυχῷ χθονὸς εὐρυοδείης. [Et ap. posteriores Epicos, velut Apoll. Rh. 1, 1098 : Ἄνεμοί τε θάλασσά τε νειόθι τε χθὼν πᾶσα πεπείρηται· 3, 208 : Ἠέρι δ' ἴσην καὶ χθὼν ἔμμορεν αἶσαν, aliosque, nec raro ap. Lycophronem. Sæpissime ap. Tragicos modo de terra universa modo de solo terrestri unius loci. Æsch. Prom. 139 : Τοῦ περὶ πᾶσαν χθόνα ... εἱλισσομένου ... Ὠκεανοῦ· 394 : Κίον' οὐρανοῦ τε καὶ χθονός· 1048 : Χθόνα δ' ἐκ πυθμένων αὐταῖς ῥίζαις πνεῦμα κραδαίνοι· Ag. 576 : Ὑπὲρ θαλάσσης καὶ χθονὸς ποτωμένοις· 633 : Τοῦ τρέφοντος Ἡλίου χθονὸς φύσιν. Soph. OEd. C. 691 : Στερνούχου χθ. Aj. 906 : Ἐν γάρ οἱ χθονὶ πηκτὸν τόδ' ἔγχος περιπετὲς κατηγορεῖ· Tr. 789 : Χθονὶ ῥίπτων ἑαυτόν.] Item [ἔνερθε et κάτω χθονὸς Æsch. Prom. 498 : D Ἔνερθε χθονὸς κεκρυμμέν' ἀνθρώποισιν ὠφελήματα· et Eum. 274. Ib. 1023 : Ἐς τοὺς ἔνερθε καὶ κάτω χθονὸς τόπους· Ag. 871 : Τὴν κάτω χθονός. Item] κατὰ χθονὸς et ἐπὶ χθονὶ dicunt pro εἰς γαῖαν s. χαμαὶ, In terram, Humi. Hom. Il. Γ, [217] : Κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας. [Κατὰ χθονὸς i. q. κάτω χθονὸς, Sub terra, ut κατὰ γῆς et κάτω γῆς dicitur. Æsch. Pers. 689 : Οἱ κατὰ χθονὸς θεοὶ, et θεαὶ Eum. 115. Ag. 1386 : Τοῦ κατὰ χθονὸς Ἅδου. Ἐπὶ χθονὶ Hom. Il.] Ω, [459] : Ἐξ ἵππων δ' ἀπέβαινεν ἐπὶ χθονὶ, Descendebat ex equis in terram. Ψ, [731] : Ἐπὶ δὲ χθονὶ κάππεσαν ἄμφω· Γ, [89] : Τεύχεα κάλ' ἀποθέσθαι ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ. [Il. A, 88 : Ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο· et sim. Od. Π, 439. Od. Θ, 222 : Ὅσσοι νῦν βροτοί εἰσιν ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες. Ἐπὶ χθόνα Æsch. Eum. 830 : Γλώσσης ματαίας μὴ 'κβάλῃς ἐπὶ χθόνα καρπόν. Ὑπὸ χθονὸς Hom. Il. Θ, 14 : Ἦχι βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον· Od. Λ, 52 : Οὐ γάρ πω ἐτέθαπτο ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης. Æsch.

Eum. 72 : Κακὸν σκότον νέμονται Τάρταρόν θ' ὑπὸ χθονός. Soph. Tr. 1097 : Τὸν ὑπὸ χθονὸς Ἅιδου τρίκρανον σκύλακα· Ant. 65 : Τοὺς ὑπὸ χθονός. Ὑπὸ χθόνα Æsch. Eum. 395 : Ὑπὸ χθόνα τάξιν ἔχουσα καὶ δυσάλιον κνέφας. Ποῦ et ποῖ χθονὸς Æsch. Pers. 231 : Ποῦ τὰς Ἀθήνας φασὶν ἱδρῦσθαι χθονός; et eodem verbo Soph. Tr. 68. Æsch. Suppl. 778 : Ποῖ φύγωμεν Ἀπίας χθονός; De terra sive humo mortuos operiente, Pind. Nem. 8, 65 : Χθονὶ γυῖα καλύψαι· quod χθόνα δύμεναι dixit Hom. Il. Z, 411. Æsch. Prom. 582 : Πυρί με φλέξον ἢ χθονὶ κάλυψον. Soph. OEd. C. 1546 : Ἵνα μοῖρ' ἀνδρὶ τῷδε τῇδε κρυφθῆναι χθονί. Eurip. Alc. 465 : Κούφα σοι χθὼν ἐπάνωθε πέσοι· Hel. 853 : Ἄνδρα ... κούφῃ καταμπίσχουσιν ἐν τύμβῳ χθονί. De locis inferorum Eur. Herc. F. 45 : Ἡνίκα χθονὸς μέλαιναν ὄρφνην εἰσέβαινε παῖς ἐμός· Hec. 70 : Ὦ πότνια χθὼν (i. e. Orcus), μελανοπτερύγων μᾶτερ ὀνείρων. || De una aliqua terra s. regione. Hom. Od. N, 352 : Εἶσατο δὲ χθών (Ithaca). Pind. Pyth. 6, 3 : Ἐριβρόμου χθ. (Delphorum)· 9, 13 : Πολυκαρποτάτας χθ. (Libyæ), ut εὐκάρπου χθ. Nem. 1, 20, de Sicilia. Frequentissime ap. Tragicos, cum adjectivis, ut ἀλίμενος Æsch. Suppl. 768, βάρβαρος Eur. Hel. 863, δία Æsch. Suppl. 6, ξένη Soph. OEd. C. 1256, οἰκεία Antig. 1203, ὅμαυλος id. fragm. 19, πατρῴα Æsch. Sept. 668, Soph. Aj. 846, El. 760. Et cum quarumvis regionum, urbium, insularum nominibus, ut Νειλῶτις Æsch. Prom. 815, Καδμείων Sept. 1015, Ἀσιᾶτις Pers. 61, Βοιωτῶν et Φωκέων ib. 482, 484.] At Soph. ap. Aristot. Rhet. 3, [9] : Καλυδὼν μὲν ἥδε, γαῖα Πελοπείας χθονὸς, Territorium Pelopeæ terræ. [Sophocli hic versus errore tribuitur: nam est Euripidis ex prologo Meleagri, ut aliorum scriptorum loci ostendunt ab editoribus collecti. Sophocles vero Λήμνου χθόνα dixit Phil. 1, Λημνίαν 986, Οἰταίαν 479, 664, Κορινθίαν OEd. T. 795, Καδμείαν Ant. 1162, Ἑλλανίδα Aj. 425, Ἰδαίαν 434. Χθόνα Σκείρωνος ἀκτῆς fragm. 19. Ἐλευσῖνος χθονὸς Eurip. Suppl. 1, Τρωικὴν Tro. 4. Interdum etiam ita dictum est ut Civitatis vocabulo reddi possit, ut νόμους χθονὸς dixit Soph. Ant. 368, aut Patriæ, ut ap. Soph. OEd. C. 912 : Οὔτ' ἐμοῦ καταξίως ... οὔτε σῆς χθονός. Comici et, ut supra monuit HSt., prosæ orationis scriptores, licet adjectivo χθόνιος utantur, tamen substantivo χθὼν abstinuerunt, nisi quod Græcus interpres Reg. 3, 14, 15, τῆς χθονὸς τῆς ἀγαθῆς dixit et Aquila eo usus est Genes. 2, 6; 3, 17; Esaiæ 7, 16. || Χθὼ pro χθὼν propter singularem quandam rationem dictum memoravimus s. v. Χθύπτης.]

[Χθὼν, ονὸς, ἡ, Tellus, mater Titanum. Æsch. Prom. 205 : Τιτᾶνας, Οὐρανοῦ τε καὶ Χθονὸς τέκνα· Eum. 6 : Τιτανὶς ἄλλη, παῖς Χθονός. Meleager Anth. Pal. 5, 177 : Οὔτε γὰρ Αἰθὴρ, οὐ Χθὼν φησι τεκεῖν τὸν θρασὺν, οὐ Πέλαγος. Conf. Χθονία.]

[Χθὼν, ὁ, vitiose pro Χὼν, quod v.]

[Χθωρόδλαψον, τὸ, vel Χθωρόδλαψος, ὁ, nomen edulii, de quo Athen. 3, p. 126, A : Ἐμπίπλασο, Οὐλπιανὲ, χθωροδλάψου πατρίου, ὃς παρ' οὐδενὶ τῶν παλαιῶν γέγραπται, πλὴν εἰ μὴ ἄρα παρὰ τοῖς τὰ Φοινικικὰ συγγεγραφόσι, Σουνιαίθωνι (Sanchuniathonem dicit) καὶ Μωχῷ τοῖς σοῖς πολίταις. De quo Bochartus aliique, qui solam noverant apographorum quorundam scripturam χεβροδλάφου, vana plura excogitarunt.]

[Χῖ. V. X.]

[Χιάζω. HSt. post ea quæ s. v. Καπποφόρος dixit:] Quod autem ad numismata attinet, recordor in præsentia literæ χ duntaxat, qua Athenienses adulterinos numos notabant : eamque rem significabant verbo Χιάζειν. Quum enim Chios odio prosequerentur, quemcunque numum vitiosum offendebant, ei notam literæ χ imprimebant, a se Chios eodem modo rejici innuentes. Talem deinde numum dicebant χίοδηλον, ut in hac voce leges. Sed quod ap. Eust. [p. 1462] generalius est, alii Athenienses in suo tantum adversus Chios bello fecisse commemorant. Utcunque sit, huc pertinet Χιάζειν, si quidem eo significetur Notare ut spurium : sicut Χιαζόμενος στίχος dici putatur a Bud., qui notatur ut spurius. Quæ verba accepisse eum ex Soph. [schol. ad Philoct. 201 : Τὸ δὲ τοιοῦτον κεχίασται] et Eur. scholl. puto : ab iis enim quidam versus χιάζεσθαι dicuntur : ut hic in Orest. [81], Ἑλένη, τί σοι λέγοιμ' ἂν, ἅ γε παροῦσ' ὁρᾷς; annotat, Πρὸς πάσας τὰς ὕβρεις ἀντίκειται τὸ Ἑλένη· ὅθεν καὶ χιάζεται ὁ στίχος· σεσημείωται γὰρ τὸ ὄνομα τῆς Ἑλένης. Sed fortassis aliquid aliud sub hoc voc. latet. [Recte legitur χιάζεται, quod in στίζεται corruptum est in cod. Flor. uno.] Interdum certe dicunt simpliciter τὸ χ, idem significantes : Soph. Phil. p. 401 meæ edit. [417] schol. in hunc secundum versum, Οὐδ' οὔμπόλητος Σισύφου Λαερτίου annotat, Τὸ χ δὲ, ὅτι πάλιν Λαερτίου κτητικὸν ἀντὶ πρωτοτύπου Λαέρτου. [De figuræ ratione et origine mihi ita statuendum videtur : X quum scriberetur, non literam significatam esse, sed signum quodlibet duabus ex lineis decussatis confictum, unde figura prodiret literæ X similis : quo factum ut ipso ejus literæ nomine quamvis improprie appellaretur. Neque proprie et primitus aliam vim habuisse videtur quam designandi vel notandi quodcunque notatu dignum, simillimam potestati Aristarchiæ diplæ. Collatis quæ investigare potui exemplis duplex usus ratio cognoscitur, una qua significatur ab scriptore aliquid positum esse quod aut minus apte dictum videatur, ex quo genere sunt loci supra allati ex schol. Eurip. Or. 81 et Soph. Phil. 201, aut propter rei vel dicti singularitatem offendat, altera qua athetesis versuum notatur. Osann. Anecd. Rom. p. 68. Addidit his Osannus plurima prioris usus exempla ex scholiis in Tragicos et Aristophanem, quæ ex Indicibus scholiorum editionum Oxoniensium petere licet : alterius vero usus de ἀθετήσεσι unum attulit exemplum (p. 72) ex schol. Eurip. Rhes. 11, ubi verbo πυραίθει præscriptum fuit χ, de quo schol. : Τὸ χ ὅτι συνθέτως ἀναγινώσκεται καὶ ὅτι οὐκ ἔστιν Εὐριπίδου ὁ στίχος. Quo exemplo nihil probatur. Nam χ qui adscripsit, verbum tantum πυραίθειν notare voluit, non ἀθέτησιν. Nec comparari potest quod de litera χ numis spuriis impressa narravit Eustath. p. 1462, 41 : Ἦν καιρὸς ὅτε Ἀθηναῖοι προσεῖχον τοῖς Χίοις ... ἔπεσε δέ ποτε αὐτοῖς καὶ ἄλλως τὰ τῆς τύχης, καὶ ἐμισοῦντο ὑπὸ Ἀθηναίων οἱ Χῖοι, ὅτε καὶ τοῦ χαράγματος ὅσον ἀχρεῖον ἦν ἐν Ἀθήναις, χιάζοντες οἱ πολῖται, τουτέστι τὸ χ στοιχεῖον ἐντυπούμενοι, ἐσημειοῦντο οὕτως τοῦ κέρματος τὴν φαυλότητα, αἰνιττόμενοι ὡς οὕτως ἀποβάλλονται καὶ τοὺς Χίους, ὧν κατάρχει τὸ χ, καὶ ὠνομάζετο τὸ τοιοῦτον νόμισμα κίβδηλον Ἰωνικώτερον ὡς οἱονεὶ χίδηλον, ὅ ἐστι δηλούμενον διὰ τοῦ χ, πλεονάσαντος τοῦ βῆτα, διὰ φωνῆς ὄγκον. Quod dignum grammatico commentum est.] Sed quum et alias signiff. habeat verbum istud Χιάζειν, de iis eadem opera dicendum fuerit: ac primum de ea, quæ a Chiorum nomine itidem petita est. Hesych. quidem habet duntaxat, Χιάζειν, σιφνιάζειν. At Pollux 4, c. 9, in tit. Περὶ ἁρμονιῶν καὶ περὶ νόμων [§ 65] : Τὸ μέντοι σιφνιάζειν, καὶ χιάζειν, τὸ περιέργοις μέλεσι χρῆσθαι, ἀπὸ Δημοκρίτου τοῦ Χίου, καὶ Φιλοξένου τοῦ Σιφνίου· ὃς καὶ Ὑπερτονίδης ἐκαλεῖτο. Sed pro Philoxeno nominat Theoxenidem Suidas, quem vide. Fuerit certe Χιάζειν, Chium illum Democritum imitari in curiosa nimium et aliquid nimis operosæ atque adeo supervacaneæ artis habente modulatione. [Huc spectat versus Aristophani (fragm. 558) tributus ap. Suidam s. v. Χιάζειν : Αὐτὸς δείξας ἓν θ' ἁρμονίαις χιάζων ἢ σιφνιάζων.] At vero χιάζειν a forma ipsa literæ χ redditur Decussare. [Diodor. 2, 58 : Ζῷα ... τὴν ἐπιφάνειαν δυσὶ γραμμαῖς μηλίναις κεχιασμένα. Χιάσαι, Decussatim incidere, Oribas. in Maii Auct. class. vol. 4, p. 20, in fine paginæ scriptum, sed paullo ante χιέζομεν. Nam hac quoque forma medicos usos esse colligitur ex substantivo Χιεσμὸς, ὁ, quod non solum ibidem bis legitur, sed etiam ap. eundem Oribas. in Cocchii Chirurg. p. 90, 33; 125, 18. Conf. Χιεστός. G. D.] Unde verbale nomen Χιασμὸς, Decussatio, εἰς τὸ χ κατάκαμψις, Platoni. Ita VV. LL., in quibus annotatur etiam, χιασμὸν esse Figuram, quando quatuor propositis, tertium secundo respondet et convenit, quartum primo. Et χιασθῆναι dici periodum ab Hermog. De invent. 4 [vol. 3, p. 157] χιασμὸν admittere, quum sc. in quadrimembri circuitu utrisque propositionibus ambæ redditiones correspondent et conveniunt : ut contra, Dem. [p. 18, 23] : Ὁ μὲν γὰρ (Φίλιππος) ὅσῳ πλείονα ὑπὲρ τὴν ἀξίαν πεποίηκε τὴν αὑτοῦ, τοσούτῳ θαυμαστότερος παρὰ

πᾶσι νομίζεται· ὑμεῖς δὲ ὅσῳ χεῖρον ἢ προσῆκε κέχρησθε τοῖς πράγμασι, τοσούτῳ πλείονα αἰσχύνην ὠφλήκατε. Dicitur autem χιασμὸς [ap. Hermog. vol. 3, p. 157] a χ litera, quæ crucis in modum intersecantibus seipsas duabus obliquis lineis figuratur. Hactenus VV. LL. Sed alia χιαζομένης περιόδου exempla vide ap. ipsum Hermog. tomo illo 4, in eo cap., in quo de periodo tractat. [Ubi conf. Maxim. Plan. scholl. vol. 5, p. 426, et anon. vol. 7, p. 815. Schol. Isocr. p. 124, 16 ed. Oxon.: Συμπέρασμα κατὰ χιασμὸν, μὴ ἀναστρέφον πρὸς τὴν διάνοιαν τοῦ λόγου.] Est porro a verbo χιάζεσθαι deductum et nomen Χιαστὸς, ex hoc vero, adverb. Χιαστί. Est autem χιασμὸς, sequendo interpret. datam nomini χιασμὸς, Decussatio, Decussationis formam habens. Unde ap. Eust. [p. 1142, 50] χιαστοὶ ζυγοὶ θυρῶν, χ. πόρπακες. [Scholiastes Aristidis ad Orat. Panathen. apud Photium cod. 246, eam formam orationis, quæ sententiarum reciprocationem, mutatis verbis habet, χιαστὸν, et στρεπτόλυτον, διάλληλον, πλεκτὸν appellat. Locum etiam Vossius attulit in Institt. Rhet. 5, p. 405. Pertinet ea forma ad id genus figurarum, quas ἀντιμεταβολὴν et μετάθεσιν rhetores vocarunt, de quibus suo loco dictum est. Ceterum de utilitate, quam ista μεταχειρήσεως exercitatio præstet, conf. Cic. in Bruto, et Cresoll. Theatr. 3, 26, p. 350, qui *Chiasmum* hunc rhetoricum cum *Quadro* confert, unde *quadrare periodos* et orationem dixit Cicero De orat. 3, 44, Orat. 51 et 61. Ernest. Lex. rhet. Schol. Isocr. p. 120, 20: Τετράκωλος περίοδος χιαστή. Schol. Hom. Il. Π, 564: Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Μυρμιδόνες καὶ Ἀχαιοί· σχῆμα τὸ χιαστόν. Eustath. p. 599, 34: Τιθέασιν ἐνταῦθα οἱ παλαιοὶ ἀστερίσκον, ὅς ἐστιν ἀστέρος σημεῖον χιαστὸν, ἔχων ἐν ταῖς τέσσαρσι γωνίαις στιγμὰς οὕτω ※ καὶ τίθεται ἐπὶ τῶν ἄριστα κειμένων ἐπῶν καὶ ἀστεροειδῶς οἱονεὶ λαμπόντων, ὡς ἐν καλῷ τόπῳ κειμένων· et similiter p. 1627, 59. Schol. Soph. OEd. T. 299.] Apud Eund. [Eustath. p. 1462, 34] est Χιαστὶ τίλλειν· sed hoc est ab ipsis Chiis, ut ex ejus expos. cognosces. [Hesych.: Χιαστὶ τίλλειν· ὡς τῶν Χίων κατεαγότων καὶ παρατιλλομένων.] At vero χιαστὶ κείμεναι εὐθεῖαι ap. Procl. Euclid., pertinet ad illam hujus vocis signif., de qua nunc agitur.

Χῖαι, αἱ, Hesychio Calceamenta quædam virorum. [De his dicetur s. v. Χίος.]

[Χιακός. V. Χίος.]

Χιαρὸς ap. Hesych. i. q. χλιαρὸς [et θερμός. Hoc nihili est. Supra Λιαρὸν cum eadem interpretatione.]

[Χιὰς, άδος, ἡ, i. q. Χῖος ἀστράγαλος. V. Χίος. ‖ Amphionis filia. Hygin. Fab. 69.]

[Χίασμα, τὸ, Lignum decussatum. Bito in Mathem. vett. p. 109: Ἀνὰ μέσων τῶν διαστυλίων χιάσματα, ἵνα κατέχηται πάντοθεν συστήμασι τὰ ἐπάνω τῶν χιασμάτων. Schneid. De fasciis decussatis Galen. vol. 18, part. 1, p. 795, 4; 801, 7 et 9; 812, 1, 6 et 10; 794, 6, ἕως χίασμα γίγνεσθαι, Quoad decussis fiat. De loco in Timæo p. 36, B, ubi Plato parum intellexerit vim litteræ græcæ X, μηδὲ νοήσας τύπον εἶναι σταυροῦ, ἀλλὰ χίασμα νοήσας, Justin. Mart. p. 93, B. Hase.]

[Χιασμός. Χιαστί. Χιαστός. V. Χιάζω.]

[Χιβούλδιος. V. Χιλβούδιος.]

[Χιδά. V. Χῖδρον.]

[Χίδαι· ἀντὶ τοῦ Κρῆτες, gl. corrupta Hesychii. Τεῖδε s. Τυΐδε, ἀντὶ τοῦ ὧδε Κρῆτες Valcken. Epist. ad Rœver. p. xxxii, collata Hesychii gl. Τί δαί.]

[Χιδαλέον· τυφλὸν, ἄγαμον, πεφρικός. Χιδαδόν· τὸ παιδίον. Χιδᾶν· χιμάζεσθαι (i. e. χειμάζεσθαι), δειλιᾶν, glossæ obscuræ Hesychii.]

[Χῖδρον, τὸ, Tosta tritici recentis grana. Nam hoc accentu, non χίδρον, ut est in codicibus, scribendum esse docent duo versus Aristophanis infra afferendi, in quibus prior syllaba producta est. De significatione vocabuli inter se dissentiunt grammatici: quamobrem locos eorum integros apponimus. Athen. 14, p. 648, B: Πόλτου μνημονεύει Ἄλκμὰν οὕτως «Ἤδη παρέξει πυάνιόν τε πόλτον χῖδρόν (codex χίδρον) τε λευκὸν κηρίναν τ' ὀπώραν». Ἔστι δὲ ... χῖδρον οἱ ἑφθοὶ πυροί· ubi elixa grana dici quæ prius tosta vel fricta fuerint Schweigh. monet. Aristoph. Eq. 803: Ἦν χῖδρα φαγὼν ἀναθαρρήσῃ καὶ στεμφύλῳ ἐς λόγον ἔλθῃ· ubi schol.: Τινὲς ἄγρια λάχανα, οἱ δὲ τὰ ὄσπρια. Κυρίως (corr. ἰδίως ex Suida) δὲ τὰ (sic Suidas: codices τὸ) ἀπὸ χλωρᾶς κριθῆς. Χίδρα δὲ εἴρηται παρὰ τὸ χεῖσθαι. Nam sic hæc ex codd. scribenda, remotis interpolationibus Musuri, qui post ὄσπρια addidit ἢ τὰ ἐξ ὀσπρίων ἄλευρα ἢ κρίμνα (male κρῆμνα in ed. Ald.) ἢ στάχυες νεογενεῖς, et post τὸ ἀπὸ χλωρᾶς κριθῆς, κρινόμενα ὡς σεμίδαλις ἐρεικτά· quæ ex duabus Suidæ glossis composuit, altera Χίδρα· στάχυες νεογενεῖς· ἢ κρίμνα (κρήμνα codex Paris. A)· ἢ τὰ ἐξ ὀσπρίων ἄλευρα· ἢ τὰ ὄσπρια· ἰδίως δὲ ... παρὰ τὸ χεῖσθαι· altera, Χίδρα ἐρεικτὰ, ἐκ κριθῆς νέας κρινόμενα (κριτὰ Lex. Bachmanni p. 415), ὡς σεμίδαλις. Porro Aristoph. Pac. 595: Τοῖς ἀγροίκοισιν γὰρ ἦσθα χῖδρα (codd. χίδρα) καὶ σωτηρία· ubi tres sunt scholiastarum annotationes: Χίδρον (sic cod. Rav. et Suidas pro χίδρα)· τὸ ἀπὸ ἑλύμου γινόμενον ὄσπριον, ἔδεσμα περὶ Καρίαν, ἤτοι τὸ ἀπὸ χλωρῶν κριθῶν· οἱ δὲ εἶδος βοτάνης. Ἐκ δὲ τούτου δηλοῖ τὴν εὐετηρίαν. Ἄλλως. Ἐρεικτὰ ἐκ κριθῆς νέας γινόμενα. Ἄλλως. Νῦν ἁπλῶς εὐκαρπία· οὕτω καὶ καλοῦσι τὸ ἐκ πυρῶν ἀληλεσμένων βρῶμα καὶ τὰ ἐκ νεαρῶν κριθῶν ἄλευρα. Horum illa Ἄλλως· ἐρεικτὰ ἐκ κριθῆς νέας γινόμενα ejicienda sunt: nam hic quoque, ut in scholio priore ad Eq. 803, Musurus intulit ex Suida, cujus gl. non est ex Aristophane sumta, sed ex LXX Levit. 2, 14, ubi νέα πεφρυγμένα χίδρα ἑρικτὰ dicuntur, quo loco Philo utitur vol. 1, p. 177, 38. Ibid. 23, 14: Πεφρυγμένα χίδρα νέα οὐ φάγεσθε. Ad quos locos spectant grammaticorum glossæ, quas Schleusnerus in Lexico V. T. collegit, partim vitiose scriptæ. Earum prima est Hesychii Χῖδρα· στάχυες νεογενεῖς· ἢ τὰ ἐξ ὀσπρίων ἄλευρα· ἢ σῖτος νέος φρυττόμενος· ἢ τὰ ὀσπριώδη σπέρματα. Etym. Ms.: Χίδρα· στάχυες ἁπαλοῦ σίτου· ὁ νέος καρπός· ἢ ἄλευρον τὸ ἐξ ἁπαλῶν φρυκτῶν γενόμενον. Gloss. in Octat.: Χίδρα· κοψώσιτον λέγει, ubi recte Schleusn. κοπτόμενον σῖτον, ut ἑρικτὰ per σῖτος κοπτόμενος exp. ab Hesychio. Cyrillus: X., ἑρικτά· ἐξ ὀσπρίων ἄλευρον· et in alio codice, Χίδρα ἑρικτά· ἐκ κριθῆς νέας ἑρίσοντα (ἑρικόμενα vel ex Suida κρινόμενα Schleusner., quod κρινόμενα ipsum quoque in ἑρεικόμενα mutat Mang. ad Philon. vol. 1, p. 179, 19), ὡς σεμίδαλιν, διὰ τοῦ ι. Χείδρα (scr. χεῖδρα) δὲ στάχυς νεογενὴς, ἢ κρίμνα (codex κρῆμνα), ἢ τὰ ἐξ ὀσπρίων ἄλευρα διὰ διφθόγγου. Quod commentum de diphthongo eorum opinione niti videtur, qui hoc vocabulum ab χειρ derivarent, de quo Eust. p. 1562 extr., ubi de vocali ε in ει diphthongum abeunte agit: Τῷ χίδρα, ὡς χειρὶ δρεπόμενα καὶ ψωχόμενα, ὁποῖα τὰ ἐκ ληΐων καὶ λοιπῶν σπορίμων. Ἀλκμὰν δέ φασι χίδρα οἵδε τοὺς ἑφθοὺς πυρούς· quorum postrema de Alcmane ex Athenæo sumsit p. 648, B, ubi Casaub. recto usus judicio hæc annotavit: «Nos eam maxime expositionem probamus quæ ait esse πυροὺς νεογενεῖς, *novella tritici grana*. Levitici 2, 14, ita legitur in Græco textu: Ἐὰν δὲ προσφέρῃς θυσίαν πρωτογεννημάτων τῷ κυρίῳ νέα πεφρυγμένα χίδρα ἑρεικτά. Quod dixit Moses גרש כרמל *contusionem spicæ virentis*, verterunt χίδρα ἑρεικτά. Eusebius ita interpretatur: Χίδρα ἐστὶν, ὅταν ἀπὸ τῶν ἀκμασάντων σταχύων λαβὼν διαθρύψῃ τις χερσὶν, οἱονεὶ ἀλέσας. Ἑρεικτὰ γὰρ τὰ ἐν μύλῳ πτισθέντα καὶ τὸν φλοιὸν ἀποβαλόντα ὀσπριώδη λάχανα. Paraphrastæ Chaldaici diverse expresserunt. Oncelus hoc modo, אביב קלי בנור פירוכז רכיכן, i. e. *spicas virentes, tostas igni, contritas et teneras*. Τὸ פרך significat, *exsiccare et frangere*: unde פרך *fragilis*. Deductum inde פרוכז non male Græco ἐρεικτὸν respondet: ἐρείκειν enim est *frangere*. Concinit et Hebraicum גרש: nam גרש sive גרס est *contundere, frangere*, a quo non multum differt significatione τὸ רוף, unde est vox הריפות, quam exponunt Rabbini *tritica contusa*. Jonathanis paraphrasis habet, ופירוכין קלי קמח בנורא קלי מהבהב, *spicas tostas igni, farinam tostam et contusas* spicas. Hieronymus in libro Quæstionum Hebraicarum in Paralipomenon: *Primitiæ spicarum quando defebantur, torrebantur, et grana comedebantur, quod genus cibi vulgo graneas vocant*. Levitici 23, 14: Καὶ ἄρτον καὶ πεφρυγμένα χίδρα οὐ φάγεσθε ἕως τῆς αὔριον. Etiam hic in Hebræo est, קלי וכרמל. Vetus interpres, *Panem et polentam et pultem non comedes*. Confudit χίδρα cum *pulte* et *polenta*, quæ res erant diversæ. Narrat Galenus (vol. 6, p. 317) populos quosdam esse qui *alphitis*, hoc est farina facta ex probe tostis

hordei recentis granis utantur loco panis : καθάπερ, A inquit, ἐπὶ τῶν ἀγρῶν εἶδον ἐν Κύπρῳ, καίτοι πλεῖστον γεωργοῦσι σιτίον (σῖτον). Hoc quoque ad *polentam* pertinet, non ad χίδρα. Græci fere quum dicunt ἄλφιτα, *polentam* intelligunt. Lege Plinium 18, 7. Quin et cruda grana tritici esitabant, si amor edendi stimularet, neque esset ignis copia. Lucas Apostolus 6, 1 : Ἐγένετο δ' ἐν σαββάτῳ δευτεροπρώτῳ διαπορεύεσθαι αὐτὸν διὰ τῶν σπορίμων. Καὶ ἔτιλλον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ τοὺς στάχυας, καὶ ἤσθιον, ψώχοντες ταῖς χερσί. » His addimus glossas Hesychii duas leviter corruptas, Χιδά· φρικτή, quod Χίδρα· ἐρικτὰ est, et Χιδρῶν· νέων καρπῶν καὶ θερμῶν· ubi accentus tantum corrigendus χίδρων, θερμῶν vero, quod de tostis dictum esse potest, non est in θέρμων mutandum cum Schrevelio. Glossa sumta ex LXX Levit. 2, 16 : Ἀνοίσει ὁ ἱερεὺς τὸ μνημόσυνον ἀπὸ τῶν χίδρων. Errorem ab Casaubono notatum, quo Veteris Test. interpres χῖδρα de pulte intellexit, etiam Pollux commisit 6, 62, qui allato Aristophanis versu, Πολφοὺς δ' οὐχ ἥψον ὁμοῦ βολβοῖς, addit : Εἴη δ' ἂν ἔτνους ἰδέα καὶ τὰ χίδρα· γίνεται δ' ἐκ πυροῦ χλωροῦ, ὃν B χιδρίαν Ἀριστοφάνης καλεῖ. G. Dind.]

[Χιδροπώλης, ὁ, Novellorum tritici granorum venditor. Pollux 7, 199 : Χιδροπῶλαι, στεφανοπῶλαι κτλ. Sic Bekkerus conjectura incerta. Codex Paris. χιτροπῶλαι, ceteri ἰτροπώλης, ex quo Salmasius aliique ἰτριοπώλης fecerant, quod non debebat Thesauro inferri vol. 4, p. 722, C. G. Dind.]

[Χίδρυ· ὄνομα δειλὸν, gl. corrupta Hesychii. Χίδρη· ὄνομα δούλης Sopingius.]

[Χιέζω. Χιεσμός. V. Χιάζω.]

[Χιεστὸς, ὴ, ὸν, i. q. χιαστός. Βρόχος χιεστὸς, In formam literæ χ factus, Heracl. Oribasii in Maii Auctt. class. vol. 4, p. 84, 85, 90. Osann.]

[Χίζαλα, τὰ, Chizala, urbs Mauritaniæ. Ptolem. 4, 2, p. 258, 18, ubi aliorum librorum varietates sunt Χοίζαλα, Χόζαλα, Χαζάλα.]

[Χιλαάγρα (?)· ζωῦφιόν τι, Hesych.]

[Χιλᾶς, ᾶ, ὁ, Chilas, Pythagoreus Metapontinus. Iambl. V. Pyth. p. 524.]

[Χιλβούδιος, ὁ, Chilbudius, unus ex Justiniani domesticis, ap. Procop. B. Gotth. 3, 14, apud Suidam Χιβούλδιος scriptum.] C

[Χίλεος vitiose pro Χείλεως, quod v.]

Χῑλεύω, i. q. χιλόω, Pasco, Sagino, sc. fœno aliove pabulo, quod jumentis offerri solet. Theophr. C. Pl. 2, 23 [17, 6] : Τούτοις καὶ τοὺς βοῦς καὶ τὰ ὑποζύγια χιλεύουσι καὶ ἀνατρέφουσι, Hoc pabulo pascunt saginantque boves et jumenta (Sic enim scr. pro χυλεύουσι.) Et apud Hesych. Χιλεύει στρατὸν, σιτοδοτεῖ στρατὸν, τρέφει. || Pascor, Depascor, ea signif. qua Virg. dicit Pasci sylvas, arbuta, Depasci artus, i. e. νέμεσθαι. Nicander Ther. [635] : Παρθένιον ναίουσι λέπας, τόθι Κλέζος ἀεργοὶ Ἵπποι χιλεύουσι, Ubi Clezos cessantes equi pascuntur, νέμονται, ut schol. exp., qui et τρέφονται ἐσθίοντες s. ἐσθίουσιν exp., quæ cum accus. Κλέζος, qui est nomen loci, non satis apte jungi possunt.

[Χιλή. V. Χιλός.]

[Χιλήγονος, ὁ, ἡ, Qui nascitur ut pabulo sit. Nicand. Al. 424 : Βουκέραος χιληγόνου. Nam sic ex cod. Paris. D et Etym. M. p. 207, 38, ceterorum librorum scriptura σιτηγόνου, quæ interpreti debetur, correcta est, memoraturque hæc lectio etiam ab schol., etsi male χιλογόνου scripta, cum alia κεβληγόνου, quod correctoris alicujus inventum videtur. G. Dind.]

[Χῑλιάγωνος, ὁ, ἡ, Millangularis. Archimed. Aren. p. 123 ed. Bas. (324 Tor.) : Δῆλον ὅτι μείζων ἐστὶν ἡ τοῦ ἁλίου διάμετρος τᾶς τοῦ χιλιαγώνου πλευρᾶς.]

[Χῑλιάζω, Mille annos ago. Tzetz. Hist. 9, 656 : Οὐαὶ σοὶ, ὦ ἑπτάλοφε (Roma), ὅτι οὐ χιλιάσεις· et 670, 677 ; χιλιάσῃς 681.]

[Χῑλιάκις, Millies, Gl.]

[Χιλιακισχίλιοι. V. Δισχίλιοι.]

[Χιλιακὸς, ὴ, ὸν, Millenarius. OEcum. Comm. in Apoc. p. 243, 22 Cramer., διὰ τοῦ χ. καὶ μυριαδικοῦ ἀριθμοῦ. Hase.]

[Χιλιανδρία, ἡ, Mille virorum numerus. Const. Manass. Chron. 660 : Στρατὸν ... εἰς ἑκατὸν ποσούμενον χιλιανδρίας ὅλας· 1269, 3226, 3530.]

[Χιλίανδρος, ὁ, ἡ, Mille viris constans. Plato Polit. p. 292, E : Ἐν χ. πόλει. « Theodos. De exp. Cretæ p. 269, 146 Bonn., πλῆθος χ. » Hase.]

[Χιλιάροτρος, ὁ, ἡ, Mille aratra æquans. Schol. Hom. Il. N, 703 : Τὸ τῆς Ἀρσινόης χ. τέμενος.]

Χιλιαρχέω, Mille viris s. militibus præsum, Sum tribunus militaris, Tribuni militum officio fungor. Unde particip. χιλιαρχῶν dicitur ὁ χιλίαρχος s. χιλιάρχης. [Plutarch. V. Cat. maj. c. 12, Comp. Arist. c. Cat. maj. c. 2, Sullæ c. 4, Mor. p. 805, A ; Lucian. D. mer. 9, 4 ; Joseph. B. J. 3, 4, 1. Cum genit. Phot. Bibl. p. 69, 22, in Excerptis ex Arriano : Περδίκκαν χιλιαρχεῖν χιλιαρχίας ἧς ἦρχεν Ἡφαιστίων. Ap. Arrian. Anab. 7, 14 extr. est : Ἡφαιστίωνος ἡ χιλιαρχία. G. D. Inscr. Themison. C. I. vol. 3, p. 46, n. 3953, l, 5, χειλαρχήσαντα (sic). Hales ib. p. 620, n. 5598, 9, χιλιαρχήσαντα ἐν Ἔρυκι· Panapol. ib. p. 357, n. 4714, 4, τῶν κεχειλιαρχηκότων. Hase.]

[Χιλιάρχης. V. Χιλίαρχος.]

Χιλιαρχία, ἡ, Imperium in mille viros s. equites, Præfectura mille virum s. militum, Tribunatus militaris. [Xenoph. Cyrop. 4, 1, 4 : Τὸν Χρυσάνταν χιλιαρχίᾳ τιμᾷ. Polyæn. 3, 9, 10 : Τοῖς μείνασι χιλιαρχίας καὶ ταξιαρχίας ἔδωκεν.] Plutarch. Camillo [c. 38 : Τῆς ἕκτης χ. ἐπιφανέσταται πράξεις. Ib. c. 37, V. Cat. maj. c. 3, Cat. min. c. 8, Cæs. c. 5. Arrian. Anab. 7, 14 extr. LXX Num. 31, 48 : Οἱ καθεσταμένοι εἰς τὰς χ. τῆς δυνάμεως. || Mille virorum ordo. Maccab. 1, 5, 13 : Ἀπώλεσαν ἐκεῖ ὡς μίαν χ. ἀνδρῶν. Quod uno verbo χιλιανδρίαν dicere poterat.]

[Χιλιαρχικὸς, ὴ, ὸν, Ad officium chiliarchi pertinens. X. ἡγεμονία Diodor. 19, 3.]

Χιλίαρχος sive Χιλιάρχης, ὁ [Veteres Atticos hujusmodi composita, ut ταξίαρχος, ἑκατόνταρχος, φύλαρχος et reliqua secundæ, non primæ declinationis esse voluisse satis hodie constat, iisdemque formis recentiores scriptores plurimi usi sunt. Nec Herodotum, de quo dixi in Commentatione de dialecto ejus p. XLIII, certum haberi potest talia substantiva in ης terminasse, quum nec libri sibi constent nec quidquam tribuendum sit genitivi formis ταξιαρχέων et στρατάρχεω, quæ uno alteroque loco reperiuntur, quum Κροίσεω quoque, Κλεομβρότεω et alia, quæ in ου terminari debebant, falso Ionismi studio corruperint librarii. Itaque vereor ne χιλιάρχας quoque, quod 7, 81, nunc legitur, ab librariis positum sit pro χιλιάρχους. G. D.], Qui mille viris præest [Χιλίων ἄρχων exp. Hesych.], Mille militum tribunus, s. simpliciter Tribunus militum, Tribunus militaris, Tribunus, ut ex Suida patet : Δεκαπέντε, πρὸς τοῖς τριακοσίοις ἐτῶν ἀπὸ τοῦ πρώτου συνοικισμοῦ τοῦ ἄστεος διαγεγονότων, χιλίαρχοι τὴν ἀρχὴν Ῥωμαίων παρειλήφασι· circa id tempus enim tribuni militum consulari potestate creati sunt, ut videre est ap. Liv. [Χιλίαρχος ap. Æsch. Pers. 304, Lycophr. 210, Xenoph. Cyrop. 2, 1, 23 ; 3, 3, 11 ; 8, 1, 14 ; 8, 6, 1, 9 ; Polyb. 6, 19, 1 ; 34, 2 ; Plutarch. V. Themist. c. 27, 29, Camilli 1, Fab. Max. 3, et alibi, Dion. Cassium, Veteris Novique Testamenti scriptores aliosque multos. Inter quos locos multi sunt ubi dignitas chiliarchi magis spectatur quam numerus sæpe non plenus subditorum, velut ap. Xen. Cyrop. 8, 6, 1 : Τοὺς ἐν ταῖς ἄκραις φρουράρχους καὶ τοὺς χιλιάρχους τῶν κατὰ τὴν χώραν φυλακῶν· OEc. 4, 7 : Οἳ ἂν φαίνωνται τῶν φρουράρχων καὶ τῶν χιλιάρχων καὶ τῶν σατραπῶν τὸν ἀριθμὸν τον τεταγμένον ἔκπλεων ἔχοντες, κτλ. De chiliarchis Persarum et Macedonum Diodor. 18, 48 : Ἀντίπατρος ἐσχάτως διακείμενος ἀνέδειξεν ἐπιμελητὴν τῶν βασιλέων Πολυσπέρχοντα καὶ στρατηγὸν αὐτοκράτορα· ... τὸν δ' υἱὸν Κάσσανδρον χιλίαρχον καὶ δευτερεύοντα κατὰ τὴν τάξιν. Ἡ δὲ τοῦ χιλιάρχου τάξις καὶ προσαγωγὴ τὸ μὲν πρῶτον ὑπὸ τῶν Περσικῶν βασιλέων εἰς ὄνομα καὶ δόξαν προήχθη· μετὰ δὲ ταῦτα πάλιν ὑπ' Ἀλεξάνδρου μεγάλης ἔτυχεν ἐξουσίας καὶ τιμῆς, ὅτε καὶ τῶν ἄλλων τῶν Περσικῶν νομίμων ζηλωτὴς ἐγένετο· ubi Wessel. comparavit Ælian. V. H. 1, 21, qui chiliarchi partes fuisse ait τὰς ἀγγελίας εἰσκομίζειν τῷ βασιλεῖ, et Corn. Nepot. V. Conon. c. 3, ubi chiliarchus *secundum gradum imperii tenuisse* dicitur. G. D. Vita Pachomii Actt. SS. Maii t. 3, p. 37, E ; Comm. de SS. Petro et Paulo Junii t. 5, p. 421, A. Clem. Rom. Epist. 1 ad Corinth.

p. 56, 22 Frey. Zosim. Hist. p. 158, 2, οὐ μόνον ἑκατοντάρχων καὶ χ., ἀλλὰ καὶ τῶν λεγομένων δουκῶν. Inscr. Phanagor. C. I. vol. 2, p. 161, n. 2124, 5, Ἰούλιος Φανέστρατος χειλίαρχος (sic). HASE.]

Χῑλιάς, άδος, ἡ, [Genitivus plur. χιλιαδέων vulgo scriptus est ap. Herodot. 7, 28, quod χιλιάδων scribendum ex libris melioribus ostendi in Comment. De dialecto p. XIV. Atticos χιλιαδῶν et μυριαδῶν pronuntiasse tradunt Arcad. p. 136, 4 : Χωρὶς τῶν παρ' Ἀθηναίοις ἀριθμητικῶν τοῦ χιλιάδων καὶ μυριάδων· ταῦτα γὰρ παρ' αὐτοῖς περισπῶνται, παρ' ἡμῖν δὲ βαρύνονται· et Chœrob. In Theodos. p. 458, 27, qui eadem fere ponens verba Herodiani (nam hunc significat verbis τινὲς τῶν τεχνικῶν), παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις τοῖς μεταγενεστέροις habet], Numerus mille continens, simpliciter Mille s. Mile, ut Quadrigarius ap. Gell. 1, 16 : Ibi occiditur mile hominum. Lucil. : Hunc mili passûm qui vicerit atque duobus. Et, Tu mili numûm potes uno quærere centum. Cic. : Qui L. Antonio mile numûm ferret expensum. Et rursum, Quo in fundo facile mile hominum versabatur valentium. Hic enim Mile non pro eo ponitur, quod Græce χίλιοι dicitur, sed quod χιλιάς : et sicuti una χιλιὰς, et duæ χιλιάδες, ita unum mile et duo milia, certa atque directa ratione dicitur. Hæc inter alia ibi Gell. [Herodot. 2, 28 : Πολλέων χιλιάδων ὀργυιέων· 96 : Πολλὰς χ. ταλάντων. Æsch. Pers. 341 : Ξέρξῃ χιλιὰς μὲν ἦν ὧν ἦγε πλῆθος. Plato Phædr. p. 256, E : Ἐννέα χ. ἐτῶν. Plutarch. V. Ages. c. 14. Interdum de numero magno non accuratius definiendo. Sic Theocr. 16, 91 : Μάλων χιλιάδας. Lucian. Hermot. c. 56 : Ἑκατοντάδας καὶ χ. βίβλίων ἕκαστοι συγγεγράφασιν. LXX Genes. 24, 60 : Γίνου εἰς χιλιάδας μυριάδων. Adject. Manetho 4, 66 : Χιλιάδας τε ἀρχάς· ubi in cod. χειλιάδας scriptum. ‖ Χιλιὰς Ῥωμαϊκὴ Asinii Quadrati liber inscriptus fuit, quo imperii Romani mille per annos florentis historiam scripserat, memoratus ab Steph. Byz. s. v. Ἄνθιοι, et alio nomine Χιλιαρχία s. v. Ὀξύβιοι, secundum Suidam vero (s. v. Κοδράτος) Χιλιετηρίς. Hinc ἱερὰν χιλιάδα in versu Alexandri Ætoli ap. Macrob. Saturn. 5, 22, Meinekius p. 228 intelligit de solennitate qua Artemisii ante mille annos conditi memoria ab Ephesiis celebrata fuerit. Porro Χιλιάδες Euphorionis carmen inscriptum fuit, cujus de argumento Suidas s. v. Εὐφορίων, ἔχει ὑπόθεσιν εἰς τοὺς ἀποστερήσαντας αὐτὸν χρήματα ἃ παρέθετο· εἶτα συνάγει διὰ χιλίων ἐπῶν (sic Heynius pro ἐτῶν) χρησμοὺς ἀποτελεσθέντας· εἰσὶ δὲ βιβλία ε'. De quibus v. Meinek. p. 12 seqq.]

Χῑλιασταὶ, οἱ, Hæretici quidam dicebantur, Lat. Millenarii s. Miliarii, ut Augustin. et Hieronym. vocant : ille, De civit. Dei 20, 7, hic autem Comm. in cap. ult. Jerem., ubi de horum erroribus vide quæ scribantur : nec non apud Philastrium et Epiphanium ac Irenæum. Restringebant autem ad mille annos impletionem quarundam prophetiarum.

[Χιλιετηρὶς, ίδος, ἡ. V. Χιλιάς. Χιλιοετηρὶς Georg. Cedren. p. 3. G. D. Χιλιετηρὶς Hierocl. Philog. p. 280, 13 Boiss. HASE.]

Χιλιέτης, ὁ, sive Χιλιετὴς [nam accentus variat in libris ut in διέτης διετής ceterisque omnibus hujusmodi compositis], ὁ, ἡ, Millennis, Mille annorum. Athen. 15 : Σὸν οὖν ἐστιν, ὦ μουσικώτατε, τὴν χιλιετῆ μου ταύτην ζήτησιν ἀπολύσασθαι, Mille annis agitatam quæstionem dissolvere, Bud. Affertur et χιλιετὴς ὁ βίος [ex Aristot. De gen. anim. 2, 6], pro Mille annis vita servata. [Plato Phædr. p. 249, A : Περιόδῳ χιλιετεῖ· Rep. 10, p. 615, A : Πορείαν χιλιετῆ· ubi codex Pal. χιλιέτη, optimus vero Paris. χιλίετιν, i. e. χιλιέτιν. Ib. p. 621, D : Τῇ χιλιετεῖ πορείᾳ· ubi idem codex χιλιέτι. Strabo 15, p. 711 : Τῶν χιλιετῶν Ὑπερβορέων. « Χιλιέτης ap. OEcumen. Explic. Epist. Cathol. p. 92, 2. » Boiss. Id. OEcum. Comm. in Apoc. p. 315, 5 Cramer., τὴν χ. Χριστοῦ βασιλείαν. Iamblich. Vita Pythag. p. 24, 41 Westerm., δεκετῆ καὶ χ. τιμωρίαν. Alia forma ap. Greg. Naz. t. 1, p. 747, C : Ἡ χιλιοέτις καὶ ληρώδης ἐν τῷ παραδείσῳ τρυφή. HASE.]

Χιλιετία, ἡ, Spatium mille annorum, Mille anni. Areth. [Theodoret. Gr. aff. cur. p. 432, 7 Gaisf. OEcum. Comm. in Apoc. p. 433, 24, τὴν πέμπτην χ. HASE.]

[Χιλίη. V. Χίλιοι.]

[Χιλιοδύναμις, εως, ἡ.] Χιλιοδύναμος, Mille viribus s. virtutibus prædita. Ita vocatur a Cappadocum gente herba illa, quam alii Polemoniam, alii Philetæriam appellant, teste Diosc. 4, 8 [ubi recte χιλιοδύναμις, ut ap. Galen. vol. 13, p. 221]. Itidem et Plin. 25, 6 : Polemiam alii Philetæriam a certamine regum inventionis appellant : Cappadoces autem Chiliodynamam. [Fraas. Syn. plantt. floræ class. p. 112 conjicit esse Hypericum olympicum L. HASE.]

[Χιλιοετηρίς. V. Χιλιετηρίς.]

Χίλιοι, [Æolice Χέλλιοι : v. Etym. M. p. 817, 1,] Mille. Fem. Χίλιαι, neutr. Χίλια. [Genitivum feminini χίλιαι circumflecti grammatici tradunt. Jo. Alex. Ton. παραγγ. p. 18, 6 : Τὸ χιλιῶν παρ' Ἀθηναίοις παραλόγως (nam aliorum adjectivorum genitivi paroxytoni sunt) περισπᾶσθαι· quo accentu etiam χιλιαδῶν et μυριαδῶν pro χιλιάδων et μυριάδων Athenienses pronunciasse testantur Arcadius p. 136, 4, et Chœrob. In Theodos. p. 458, 29. Cum Joanne consentit Suidas : Χιλιῶν δραχμῶν· οὕτως οἱ Ἀττικοὶ περισπῶσιν· et hoc ipsum χιλιῶν δραχμῶν ap. Aristoph. Pac. 1237, ubi vulgo χιλίων δρ., præbet codex Ravennas, qui in Acharn. 1055, ubi libri ceteri pariter χιλίων δραχμῶν scribunt, μυρίων δραχμῶν habet. Non improbabilis Bernhardyi conjectura est χιλιῶν pronunciatum esse ubi nomen omissum esset, ita ut χίλιαι substantivi et vicem ageret et accentum haberet. Quod si ita est, χιλίων δραχμῶν παροξυτόνως scribendum, ubi vero δραχμῶν nomen omissum est, ut ap. Demosth. p. 599 extr., χιλιῶν circumflectendum erit, recteque habebit ap. Aristoph. Eq. 660 : Κατὰ χιλίων παρήνεσα εὐχὴν ποιήσασθαι χιμάρων, ubi schol. pariter χιλιῶν vel scriptum invenit vel scribi voluit : nam annotavit, τὸ δὲ χιλιῶν περισπῶσι.] Hom. [tribus locis, Il. H, 471 : Χίλια μέτρα (οἴνου)· et χ. πυρὰ Θ, 562; et neutro, quod intellecto ζῷα explicatur, ante feminina duo posito] Il. Λ, [244] : Πρῶθ' ἑκατὸν βοῦς δῶκεν, ἔπειτα δὲ χίλι' ἐπέστη Αἶγας ὁμοῦ καὶ ὄϊς, τά οἱ ἄσπετα ποιμαίνοντο, Primum centum boves dedit, deinde mille pollicitus est, capras simul et oves. [Et scriptores post Homerum quivis. Numerus millenarius multiplicatur vel præfixis adverbiis numeralibus, velut δισχίλιοι, τρισχίλιοι, τετρακισχίλιοι et reliqua, vel per nomen χιλιὰς cum numero suo, velut δύο χιλιάδες, τρεῖς χιλιάδες usque ad ἐννέα χιλιάδας, post quas sequuntur μύριοι et μυριάδες, etsi majores quoque hi numeri interdum per χιλιάδας exprimuntur, ut δέκα χιλιάδες, ἑκατὸν χιλιάδες, χίλιαι χιλιάδες. Adverbia autem illa interdum sejuncta ab χίλιοι reperiuntur, præsertim ap. poetas metro postulante, velut ap. Hesiod. Th. 365 : Τρὶς γὰρ χίλιαί εἰσι τανύσφυροι Ὠκεανῖναι. Numeri minores per καὶ particulam vel adjunguntur, velut χίλιοι καὶ διακόσιοι, χ. καὶ τριακόσιοι, etc., ut χ. καὶ πεντακόσιοι ap. Æschin. p. 38, 15; 87, 20; vel præponuntur, ut ἕνα καὶ χιλίους ἐκ τῶν ὁμωμοκότων dixit scriptor decreti ap. Demosth. p. 708 extr., διακοσίων καὶ χιλίων νεῶν Plato Critia p. 119, B; ὁπλίτας πεντακοσίους καὶ χιλίους Xen. Hell. 1, 4, 21.] Et ap. Isocr. [p. 58, C; 65, B] διακόσιοι καὶ χίλιοι· pro quo Idem [p. 60, B] dicit inverso ordine χίλιοι καὶ διακόσιοι. [Πεντακοσίους καὶ χ. p. 397, D.] At schol. Dem., omissa præp. illa copulativa, Οἱ χίλιοι διακόσιοι ἄνδρες παρ' Ἀθηναίοις, Mille ducenti viri. [Polyb. 3, 33, 10 : Ἱππεῖς μὲν χίλιοι διακόσιοι, πεζοὶ δὲ μύριοι τρισχίλιοι ὀκτακόσιοι πεντήκοντα. Hujusmodi plurima in libris V. et N. T. et scriptorum recentiorum reperiuntur, præsertim ubi tres quattuorve deinceps numeri positi sunt, velut ap. LXX Exod. 38, 25 : Χίλιοι ἑπτακόσιοι ἑβδομήκοντα πέντε· in libro Esdræ 2, 31 : Χίλιοι διακόσιοι πεντήκοντα τέσσαρες· 38 : Χίλιοι διακόσιοι τεσσαράκοντα ἑπτά· ap. Joann. Apocal. 11, 3 : Ἡμέρας χιλίας διακοσίας ἑξήκοντα· etsi libri in talibus sibi non constant. Sic ap. LXX Paralip. 1, 9, 13, codex Alexandrinus : Ἀδελφοὶ χίλιοι ἑπτακόσιοι ἐνενήκοντα, ubi alii χίλιοι καὶ ἑπτακόσιοι καὶ ἑξήκοντα. Ubi vero duo tantum numeri positi sunt, καὶ plerumque additur, ut ap. LXX Jud. 8, 26 : Χίλιοι καὶ ἑπτακόσιοι· et χίλιοι καὶ ἑκατὸν ib. 16, 5; 17, 2; rarius omittitur, ut χίλιοι ἑπτὰ vel ἑπτακαίδεκα est in libro Esdræ 2, 39, et ap. Nehem.

7, 42. Ceterum in his ut in aliis numeris plurimis sæpe dubium est quid scriptoribus quid librariis debeatur, qui numeros in antiquioribus codicibus literis expressos sæpe male transtulerunt, unde formæ prodierunt numerorum veteribus inauditæ, velut δεκαδύο δεκαπέντε δεκαεπτὰ pro δώδεκα πεντεκαίδεκα ἑπτακαίδεκα. Rarius χίλιοι cum numero altero vel præposito vel postposito per præpositionem conjungitur, ut τέτταρας πρὸς τοῖς χιλίοις dixit Lucian. Cataplo c. 4, et Plato Leg. 10, p. 894, E : Ὅταν οὕτω δὴ χίλια ἐπὶ μυρίοις γίγνηται τὰ κινηθέντα.] Et ap. Plat. Apol. Socr. [p. 36, A] : Ὤφειλεν ὁ κατήγορος χιλίας δραχμὰς, οὐ μεταλαβὼν τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων, Mille drachmas debebat accusator, qui quintam suffragiorum partem non tulisset. [Δραχμῶν nomen sæpe omittitur, ut in locutionibus περὶ χιλίων κινδυνεύειν ap. Demosth. p. 599 extr., ἐν χιλίαις ὁ κίνδυνος p. 601, 20; 701, 1, et sæpius χιλίας ὀφλεῖν, χιλίας ἀποτίνειν. Quo exemplo etiam χιλίας αἰτεῖν dixit Lucian. D. mer. 11, 3.] Et ap. Hermog. χιλίας δραχμὰς virgini pro dote jubetur dare, qui eam vitiavit. [Οἱ χίλιοι sæpe dicuntur mille viri, quorum hic numerus lege constitutus est vel in re bellica vel in re publica gerenda, ut οἱ χίλιοι Argivorum ap. Thucyd. 5, 67, 81, Aristot. Polit. 5, 4, Diodor. 12, 75, 80, aliosque; οἱ χίλιοι, ex δμοτίμοις delecti, in exercitu Persarum, ap. Xenoph. Cyrop. 1, 5, 5. Οἱ χ. in republica Locrensium ap. Polyb. 12, 16, 10 : Καθισάντων τῶν χιλίων· apud Agrigentinos, Diog. L. 8, 66 : Ἐμπεδοκλῆς τὸ τῶν χιλίων ἄθροισμα κατέλυσεν· apud Crotoniatas Iambl. V. Pyth. p. 92 : Ἐκάλεσαν οἱ χίλιοι τὸν Πυθαγόραν εἰς τὸ συνέδριον.] Apud Aristoph. autem [Vesp. 707 : Εἰσίν γε πόλεις χίλιαι, αἳ νῦν τὸν φόρον ἡμῖν ἀπάγουσιν] χίλιαι πόλεις schol. exp. πολλαὶ, finitum numerum pro infinito accipiens. [Addit schol. : Ἢ καὶ ἀπὸ ἱστορίας τὸ τοιοῦτον ἔλαβεν.] Est porro et singularis numeri aliquis usus. Nam Χιλίη ἵππος ap. Herodot. [5, 63; 7, 41; 8, 113; et ἵππον εἰς χιλίαν vulgo ap. Xen. Cyrop. 4, 6, 2, sed vitiose pro δισχιλίαν] legimus pro χίλιοι ἱππεῖς, Mille equites. Quibus similia exempla vide in Ἵππος. [Ὁλοκαύτωσιν χιλίαν LXX Paral. 2, 1, 6. ῑ]

[Χιλιοκαιπεντηκονταπλασίων, ὁ, ἡ, Multiplicatus numero 1050. Cleom. Cycl. Theor. 2, p. 227.]

[Χιλιοκράτωρ, ορος, ὁ, i. q. χιλίαρχος. Tzetz. Hist. 3, 719 : Χιλιοκράτορες ἱππέων ἐπιλέκτων.]

Χιλιόκωμος, ὁ, ἡ, Mille vicos s. pagos habens. Strabo 12, p. 245 [561] : Οὐ πλατὺς τὸ πρῶτον τελέως, ἔπειτα πλατύνεται, καὶ ποιεῖ τὸ χιλιόκωμον καλούμενον πεδίον. [Ammian. Marc. 23, 3, 5.]

Χιλιόμβη, ἡ, Sacrificium ex mille bobus s. aliis animantibus. Eustath. p. 1454 : Ὅτι δὲ οὐ μόνον ἑκατόμβαι, ἀλλὰ καὶ χιλιόμβαι ἦσαν παρὰ τοῖς παλαιοῖς, δηλοῖ ὁ γράψας ὅτι ἐν τῇ Μιλτιάδου νίκῃ χιλίας χιμαίρας Ἀθηναῖοι τῇ Ἀγροτέρᾳ Ἀρτέμιδι ἔθυσαν. [Joseph. Hypomn. c. 74, p. 172 : Χιλιόμβην πρώτην ποιούμενος ἀπὸ τῆς ἑκυτοῦ βασιλείας θυσίαν. Theodoret. Or. 7 ad Græcos : Ἑκατόμβας καὶ χ. κατέθυον. Suicer. Greg. Nyss. t. 1, p. 475, C. Julian. Imp. p. 214, A, ἡ τῆς Ὀλυμπιάδος χ. De accessione hæreticorum ad veram de rebus divinis doctrinam Anon. Vita Chrys. t. 8, p. 333, 18 : Ποίας ἑκατόμβης ἢ χ. (τοῦτο) οὐ χαριέστερον; Hase.]

Χῑλιόναυς, ὁ, ἡ, Mille instructus navibus, Mille habens naves. Eur. Or. [352] : Ὦ χιλιόναυν στρατὸν ὁρμήσας εἰς γῆν Ἀσίαν, χαῖρε· tot enim erant Græcorum naves, sc. χίλιαι πρὸς ταῖς ρνε', M. C. LV. [Andr. 106 : Χιλιόναυς Ἑλλάδος ὠκὺς Ἄρης· Rhes. 262 : Χ. στρατεία· Iph. A. 174 : Ἐλάταις χιλιόναυσιν, pro ἐλατίναις ναυσὶ χιλίαις. Const. Manass. Chron. 1238.]

[Χιλιοναύστολος. V. Χιλιοναύτης.]

Χιλιοναύτης s. Χιλιόναυτος, ὁ, Mille nautas habens : ut χιλιοναύταν [χιλιοναύτην] στόλον dixit Æschylus [Ag. 45] (qui voce composita Χιλιοναύστολος a Strab. vocari dicitur, exponiturque Classis mille navium) : pro quo diceretur tamen potius χιλιόναυς. Itidem vero ex Eur. [Iph. T. 141], χιλιοναύτα κώπα affertur pro Mille navibus. [Ubi cum nomine feminino conjunctum est, de quo v. Lobeck. Paral. p. 268.]

[Χιλιονταετηρὶς, ίδος, ἡ, Mille annorum tempus, Mille anni. Epiphan. Hæres. 77, p. 1031. Jo. Chrys. In Psalm. p. 1 Coteler. « Method. Conviv. p. 133, C. » Boiss. Justin. Mart. p. 307, B : Οὕτως γὰρ Ἡσαΐας (65, 17) περὶ τῆς χ. ταύτης εἶπεν. Hase. Conf. Ἑκατονταετηρίς.]

[Χιλιονταετὴς, δ, ἡ, ap. Justin. Mart. p. 57, B, χιλιονταετῆ περίοδον, Mille annorum ambitum. Hase.]

[Χιλιονταετία, ἡ, Mille annorum tempus, Mille anni. Euseb. H. E. 3, 28. Joann. Malal. p. 7, 2.]

[Χιλιοντὰς, άδος, ἡ, Millenarius numerus. Andreas Hieros. De rat. inv. circuli solar. : Κράτει τὰ κάτω τῶν χιλιοντάδων καὶ ἑκατοντάδων τῶν ἀπὸ κτίσεως κόσμου. Et mox ibid. Ducang. Nicol. Artabasd. init. Boiss.]

Χιλιόπαλαι, q. d. Millies olim, [vox comica ap. Aristoph. Eq. 1155].

Χιλιοπλάσιος, ία, ιον, Millecuplex, vel potius Milleplex, i. e. Millies auctus, Mille accessionibus amplificatus, Themist. p. 33; ubi etiam μυριοπλάσιος, δεκαπλάσιος, leguntur. [OEcum. In Apoc. p. 328, 27 Cramer., χ. τὴν πτῶσιν. Hase. || Adverb. Χιλιοπλασίως LXX Deut. 1, 11.]

[Χιλιοπλασίων, δ, ἡ, idem. Symm. sec. cod. Coisl. Sam. 2, 18, 3 : Σὺ γὰρ χιλιοπλασίων ἡμῶν, Tu enim millies potior es nobis. Schleusn.]

[Χιλιόπους, δ, ἡ, Millepeda, Gl.]

[Χίλιος. V. Χίλιοι.]

[Χίλιος vitiose pro Χείλεως, quod v.]

[Χῑλιόσῑτος, δ, ἡ, Plurimo frumento refertus. Const. Manass. Chron. 5808 : Χιλιόσιτα πλουτῶν σιτοδοχεῖα.]

[Χιλιοστία, ἡ, Spatium mille annorum. OEcum. In Apoc. p. 338, 6; 433, 23 Cramer. Hase.]

Χῑλιοστὸς, ὴ, ὸν, Millesimus [Plato Phædr. p. 249, B : Τῷ χ. ἔτει· et Rep. 10, p. 615, C. Xenoph. Cyrop. 2, 3, 6 : Οὐκ ἂν κριθείην οὔτε πρῶτος οὔτε δεύτερος, οἶμαι δὲ οὐδὲ χ.] : ut ἡ χιλιοστὴ μοῖρα, Millesima pars : pro quo et χιλιοστὴ dicitur sine adjectione substantivi, ut μυριοστή. Nec non Χιλιοστὺς, ύος, ἡ, pro χιλιοστὴ μοῖρα, Millesima pars. [Pollux 1, 27; Etym. M. p. 728, 56.] Et in exercitu χιλιοστὺς dicuntur Mille viri, milites : χίλιοι ἄνδρες, teste Suida, qui hæc affert ex quodam quem non nominat : Τῶν δὲ ἱππέων καθ' ἑκάστην χιλιοστὺν δράκων ἡγεῖτο ἐπὶ κάμακος ἀνατεταμένος. Rursum Hesychio χιλιοστὴ est τέλος ἀπὸ τῆς θυσίας, Tributum quoddam ex sacrificio : forsan Millesima sacrificii pars, quæ dabatur sacerdotibus vel aliis. Idem χιλιοστὴ Bud. interpr. Cohors millenaria, Numerus millenarius, afferens e Xenoph. Cyrop. 6, [3, 13] : Καὶ σὺ, ὦ Φαρνοῦχε καὶ Ἀσιαδάτα, τὴν τῶν ἱππέων χιλιοστὴν, ἧς ἑκάτερος ἡμῶν ἄρχει, μὴ συγκατατάττετε εἰς τὴν φάλαγγα. Sed ibi potius scrib. χιλιοστὺν per υ in ultima syllaba, ut in præcedente ex Suida loco; atque ita habet mea quoque edit. p. 99. [Recte nunc legitur χιλιοστὺν, ut ib. § 31; 2, 4, 3, ubi plur. χιλιοστύες, et 7, 5, 17.] At Χιλιαστὺς, quod in VV. legitur, exponiturque itidem Numerus mille milites continens, mendosum esse et ipsum dico, ac pro eo scrib. Χιλιοστύς.

[Χιλιοστὺς, ύος, ἡ. V. Χιλιοστός.]

Χιλιοτάλαντος, ὁ, ἡ, Mille valens aut constans talentis, ut Plutarch. Pericle [c. 12] dicit ναοὺς χιλιοταλάντους. [Alexis ap. Athen. 6, p. 237, C : Ὄφρῦς ἔχων χιλιοταλάντους.]

[Χιλιοφόρος, ὁ, ἡ, Mille amphoras capiens. Dio Cass. 56, 27 : Μήτε πλοῖα πλείω φορτικοῦ ἑνὸς χιλιοφόρου.]

[Χιλιόφυλλος, ἡ, synonymum polygoni ap. Diosc. 4, 4, achilleæ 4, 36.]

[Χιλιόχρυσος, ὁ, nomen medicamenti, ap. Alex. Trall. 11, p. 643.]

Χιλιόω, Mille drachmis multo, Mili drachmarum multo : unde ap. Hesych. Χιλιωθῆναι [sic recte correxit quod ap. Hesych. est χιλωθῆναι], χιλίας δραχμὰς ζημιωθῆναι [Idem Κεχιλιῶσθαι· χίλια ἐζημιῶσθαι· ubi χίλια pro χιλίας scriptum est, ut in Etym. M. p. 404, 43 : Ἐχιλιώθη· χίλια ἐζημιώθη] : et ap. Harpocr. ac Suid. ex Lycurgo In Aristog. χιλιωθέντα pro χιλίας ὀφλόντα [ὀφλόντα], subaudiendo δραχμάς. (Ita enim repono pro χίλια σοφὰ ὄντα, quod in Ms. etiam Suidæ exemplari legi demiror.) [Recta scriptura est in Lex. rhet. in Bekk. p. 315, 30.] Iidem vero et χιλιῶσαι afferunt ex ejusdem Lycurgi Or. in Cephisod. [Harporationis libri non χιλιῶσαι, sed κεχιλιῶσαι, quod apud Suidam ulterius depravatum est in καὶ χιλιῶσαι. Re-

ctam scripturam κεχιλιῶσθαι, quæ ex gl. Hesychii supra allata peti poterat et ex Polluce 8, 23, restituit Salmasius.] || Ceterum notandum est, quædam ex superioribus derivatis admittere diphthongum, etiam in prima syllaba, ut pro χιλιοστὺς scribitur Χειλιοστύς : unde apud Hesych. Χειλιοστύες, quod exp. αἱ φυλαὶ, Tribus : quomodo supra χιλίαρχοι, Tribuni, Tribuni militum. Itidem pro χίλιοι scribitur Χείλιοι : quod Æolicum esse tradunt Etym. et Lex. meum vetus. [Æolicum est Χέλλιοι. V. Χίλιοι.] Similis vero scripturæ ratio dicetur in seq. Χιλός.

Χῑλίωρος, [ὁ, ἡ,] pro Mille annorum tempus, ex Lycophr. affertur; sed puto ibi aliquid deesse. [Recte legitur v. 1135 : Τὸν χιλίωρον ... χρόνον· ubi schol. : Τὸν χιλιετῆ· ὧρος γὰρ ὁ ἐνιαυτός. Alius exp. κατὰ χιλιοστόν.]

Χιλὸς [in libris antiquis χειλὸς, de quo v. s. v. Χιλόω], ὁ, Pabulum; peculiariter jumentorum : ut est fœnum, avena, et similes aliæ vel herbæ vel semina, quibus vesci jumenta consuevere vel viridibus vel aridis. [Χιλὸς inter τροφὰς ἵππων ap. Poll. 1, 183. Φέρειν χιλὸν τοῖς ὑποζυγίοις id. 10, 166.] Apud Suid. : Τὰ δὲ κτήνη πάντα χιλῷ ἔνδον ἐτρέφετο, e Xenoph. [Anab. 4, 5, 25.] Itemque ex Herodoto [4, 140] : Διὰ τῆς ἑτέρης χώρης, τῇ χιλός τε ἵπποις καὶ ὕδατα ἦν. Item ex quodam, quem non nominat : Ὅσος τε σῖτος καὶ χιλὸς ἐν τῇ χώρᾳ, εἴσω τειχῶν κομίζεσθαι, Quidquid frumenti et pabuli erat in regione. Sic Arrian. 3, [7, 6] : Καὶ χιλὸς τοῖς ἵπποις καὶ τὰ ἐπιτήδεια. Et rursum, Χιλὸς τοῖς ἵπποις πολὺς ταύτῃ ἦν. Et Plut. : Ἦν γὰρ οὔτε σῖτος τοῖς ἀνδράσιν ἄφθονος, οὔτε τοῖς ὑποζυγίοις χιλός. [Id. V. Eumen. c. 9 : Τοῖς ἵπποις χιλὸν ἐμβαλόντας· Mor. p. 678, A : Παραβαλλόμενον ἵπποις σέλινον ἢ τινα τοιοῦτον χιλόν.] Item et ἐπιμελεῖσθαι χιλοῦ dicitur eques et ἐπὶ χιλὸν ἐξέρχεσθαι, quum sibi de pabulo prospicit et pabulatum exit. Xenoph. Hipparch. [6, 3] : Ἐν δὲ ταῖς φρουραῖς χρὴ καὶ χιλοῦ καὶ σκηνῶν καὶ ὑδάτων, καὶ τῶν ἄλλων ἐπιτηδείων φανερὸν εἶναι ἐπιμελούμενον· Cyrop. 6, p. 97 [c. 3, 9] : Οἱ δὲ ληφθέντες, ἀνερωτώμενοι ὑπὸ τοῦ Κύρου ἔλεγον ὅτι ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου εἶεν, προεληλύθοιεν δὲ ἐπὶ χιλὸν, οἱ δ' ἐπὶ ξύλα, παρελθόντες τὰς προφυλακάς. Itidemque alibi sæpe. [Id. Anab. 1, 5, 7 : Ὁπότε ἢ πρὸς ὕδωρ βούλοιτο διατελέσαι ἢ πρὸς χιλόν. Plutarch. V. Anton. c. 46 : Τοῖς ἐπὶ χιλὸν ἢ σῖτον προερχομένοις. Χιλοῦ καὶ σίτου Xenoph. Cyrop. 5, 4, 40.] Nec non et τὸν χιλὸν καταπατεῖν, Conculcare pabulum quod adhuc in viridi herba est : ut ap. Arrian. [1, 12, 17] : Τόν τε χιλὸν ἀφανίζειν καταπατοῦντας τῇ ἵππῳ, καὶ τὸν ἐν τῇ γῇ καρπὸν ἐμπιπράναι. Ubi de fœnis, avenis, hordeisve nondum demessis dicitur, ut et ap. Suid. in hoc l. : Ὁ χιλὸς ἐν χέρσῳ φύεται· quod exp. χόρτος s. ὁ χόρτος τῶν βοσκημάτων, sed etiam τροφὴ, βρῶσις, καὶ πᾶν ἄλλο χόρτασμα : ut de Quavis esca s. Re esculenta dici putandum sit. [Schol. Nicandri Ther. 569 : Χιλοὶ ὑπό τινων ὁ Δημητριακὸς καρπὸς, ὑπὸ δὲ ἄλλων αἱ κριθαὶ καλοῦνται. Euphorio in Etym. M. p. 181, 31 : Ἐς Φθίην χιλοῖο κατήϊε πάμπαν ἅπαστος.] Quorum hic fem. etiam genere dici Χιλὴ, ille neutro Χιλὸν, innuit : neuter tamen ullo allato exemplo vel citato auctore. [Hesychii verba sunt Χιλὸς ἡ τροφὴ καὶ χιλὸν τὸ αὐτὸ κτλ., ubi καὶ χιλὴ scribendum videri potest ex Suida, Χιλή· τροφὴ, καὶ χιλὸς ἀρσενικῶς ἡ τροφή. Τὴν χιλὸν, quod nemo dixit, dicere videtur Etym. M. p. 811, 47 : Χιλός· θηλυκῶς λέγεται· σημαίνει δὲ τὴν τροφὴν παρὰ τὸ ἔχειν τὸ σῶμα, τουτέστι κρατεῖν· ἢ παρὰ τὸ χεῖλος. Χεῖλος δὲ ὁ χόρτος τῶν βοσκημάτων, παρὰ τὸ χεῖσθαι τῷ ἔλει· et disertius Chœrob. in Cram. Anecd. Oxon. vol. 2, p. 276, 23 : Χιλός· σημαίνει δὲ τὴν τροφὴν καὶ ὀξύνεται, καὶ θηλυκῶς λέγεται καὶ διὰ τοῦ ι γράφεται. Contra in Etymologici codice Voss. omissis verbis θηλυκῶς λέγεται, post τροφὴν pergitur, Τινὲς δὲ διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφουσιν, ὅτι ἀπὸ τοῦ χεῖλος, ἀλλὰ διὰ τοῦ ιλος· παρὰ τὸ ἔχειν οὖν, τουτέστι τὸ κρατεῖν, τὸ σῶμα. Apparet ex his utriusque feminini, ἡ χιλὸς et ἡ χιλὴ, fidem valde incertam esse.]

Χιλόω, Pasco : ut equum pabulo in præsepe injecto pascimus alimusque, s. saginamus. Et pass. Χιλοῦσθαι, Pasci, Ali, Saginari, σιτίζεσθαι, παχύνεσθαι, ut Hesych. exp. (At pro χιλωθῆναι, quod apud Eundem legitur, exponiturque ζημιωθῆναι χιλίας δραχμὰς, reponendum χιλιωθῆναι, a χιλιόω.) Rursum ἵππον χιλοῖ, qui ei χιλὸν et pabulum offert quod comedat, Pabulum præbet. Xenoph. Anab. 7, [2, 21] : Διὰ γὰρ τὸν φόβον τὰς μὲν ἡμέρας ἐχίλου τοὺς ἵππους, τὰς δὲ νύκτας ἐφυλάττετο. [Schol. Æsch. Suppl. 540 βούχιλον exp. ἔνθα ἐχιλοῦτο ἡ βοῦς καὶ ἤσθιεν.]

|| Porro sciendum est, ι in hisce ex χιλὸς derivatis atque adeo in ipso χιλὸς, asciscere sibi ε, et primam syllabam diphthongo scribi, nimirum Χειλὸς pro χιλός. Id quod ex Eustath. patet, p. 772 : Ὅτι δὲ ἡ χλόη καὶ χειλὸς ἐλέγετο, δηλοῖ Αἴλιος Διονύσιος, εἰπών, Χειλὸς, πόα, χόρτος· παρ' αὐτῷ δὲ καὶ διὰ διφθόγγου γράφεται ὁ τοιοῦτος χιλὸς, ὡς ἡ αὐτοῦ στοιχειακὴ ἀκολουθία βούλεται. [Etym. M. p. 322, 16 : Ὁ χείλων ἐν χέρσῳ φύεται· τοῦτο δέ ἐστι χόρτος. Cod. Voss. χείλος. Scribendum igitur χιλὸς et in lemmate glossæ ἐκκεχιλωμένην pro ἐκκεχειλωμένην, ut est ap. Zonar. p. 666.] Sic Χειλόω et Χειλεύω pro χιλόω et χιλεύω. Unde ap. Hesych. χειλοῦσθαι, παχύνεσθαι, σιτίζεσθαι : et χειλοῦται, μεγαλύνεται, αὔξεται : pabulo enim jumenta fiunt habitiora et crassiora. Item, Χειλεύει στρατὸν, σιτοδοτεῖ στρατὸν, τρέφει. Nec non ipsum Χειλὸς legitur apud Eundem, itidemque exp. τροφὴ, βρῶσις, χόρτος, καὶ πᾶν ἄλλο χόρτασμα. Quanquam hæc duo postrema, χειλεύει et χειλὸς, apud eum non cum diphthongo scripta sunt, sed simplici ι, posita tamen in serie eorum nominum quorum initium est Χει. Unde per diphthongum ab eo scripta fuisse satis liquet. Sed et Χειλωτὴρ, apud Eundem extat pro χιλωτὴρ, sc. in expos. φορβειά. Φορβειὰ, inquit, ἡ αὐλητικὴ στομίς· λέγεται δὲ καὶ ὁ χειλωτήρ· indicans, vocab. illud φορβειὰ significare non solum τὴν αὐλητικὴν στομίδα, verum etiam τὸν χειλωτῆρα, i. e. Camum s. Fiscellam quæ ori jumentorum circumponitur, injecto fœno aut alio pabulo, ut docebo in Χιλωτὴρ ex Eodem. (Hoc ipsum vero χειλωτὴρ aliquando significat et τὴν αὐλητικὴν στομίδα : sed tunc aliam habet originem, ut ii testantur, qui φορβειὰς fuisse dicunt δέρματα τὰ περὶ τὸ στόμα τῶν αὐλητῶν προσδεσμευόμενα s. περικείμενα τῷ στόματι τῶν αὐλητῶν, ἵνα μὴ σχισθῇ τὰ χείλη αὐτῶν, καὶ σύμμετρον τὸ πνεῦμα πεμπόμενον, ἡδεῖαν τὴν φωνὴν τοῦ αὐλοῦ ποιήσῃ : derivatur enim ea ratione a χεῖλος, et χειλωτὴρ nominatur ejusmodi αὐλητικὴ στομὶς, quoniam labris circumponitur s. circumligatur, ut intentiore flatu non rumpantur.) Sic Εὔχειλος et Περιχειλόω pro εὔχιλος et περιχιλόω. Verum non sequitur ut quemadmodum χιλὸς cum suis derivatis asciscit interdum ε ad ι in prima syllaba, ita vicissim χεῖλος cum suis hoc ipsum ε abjicere posse credamus. [HSt. ubi de derivatis ab Χεῖλος agit :] At Χειλόω et Χειλωτὴρ, quæ ap. Hesych. leguntur, sine diphthongo potius scrib. sunt, a χιλός : quanquam et hoc χιλὸς cum diphthongo scribi testatur Eustath. ex Ælio Dionysio afferens, Χειλὸς, πόα, χόρτος : itidemque χείλιοι [immo χέλλιοι] pro χίλιοι Æolica usurpari dialecto tradit Etymologus. Sed de his alibi. || Alioqui Χειλόω et comp. Περιχειλόω, Labro circumdo, Labrum in ambitu duco. Bud e Xenoph. De re eq. [4, 4] : Εἰ λίθων στρογγύλων ὅσον μνααίων ἁμάξας τέτταρας καταβάλλοι, περιχειλώσας σιδήρῳ, ὡς ἂν μὴ σκεδαννύωνται.

[Χίλωμα, τὸ, Pabulatio, Pabulum. Phot. Bibl. p. 454, 15 : Τρωγλοδύται μαχόμενοι περὶ τοῦ χ. Per diphthongum in fragm. Æschyli 270 (ap. schol. Hom. Od. Λ, 134) : Ἐρωδιὸς ... ὄνθῳ σε πλήξει, νηδύος χειλώμασι.]

[Χείλων vitiose pro χιλός. V. Χιλόω.]

[Χίλων, ωνος, ὁ, Chilon, Demageti filius, Lacedæmonius, unus ex septem sapientibus, cujus vitam scripsit Diog. L. 1, 68 seqq. Memoratur ab Herodoto 1, 59, Plat. Protag. p. 343, A, aliisque. || Lacedæmonius, Archidami sororis maritus. Xenoph. Hell. 7, 4, 23. || Nauarchus Lacedæmoniorum apud Æschin. p. 38, 23. || Alius, pariter Lacedæmonius, ap. Polyb. 4, 81. || Periodonica Patrensis ap. Pausan. 6, 4, 4; 7, 6, 4. Frequens in codicibus et constans apud Diogenem L. nominis scriptura est Χείλων. Χίλων inter nomina ab χι incipientia ponit Herodian. Epim. p. 149. G. D. ΓΙΛΟΝ scriptum in fictili *Catal. di ant. etr. del princ. di Canino* p. 119, n. 1434. At in inscr. Bostr. C. I. vol. 3, p. 270, n. 4648, 2, Χείλωνος Μαλχίωνος. Hase.]

[Χιλώνειος, ὁ, ἡ, Chiloneus. Aristot. Rhet. 2, 12 : Ἁμαρτάνουσι παρὰ τὸ Χιλώνειον, i. e. Præceptum Chilonis. Diog. L. 1, 72 : Βραχυλόχος ἦν (ὁ Χείλων)· ὅθεν καὶ Ἀρισταγόρας ὁ Μιλήσιος τοῦτον τὸν τρόπον Χειλώνειον καλεῖ. Quæ Suidas excerpsit s. v. Χίλων, ubi Χιλώνειος scriptum.]

[Χιλωνίς, ίδος, ἡ, Chilonis, Cleadæ filia. Polyæn. 8, 34. || Idem nomen per diphthongum scribitur. Χειλωνίς, θυγάτηρ Χείλωνος τοῦ Λακεδαιμονίου, Pythagorea ap. Iambl. V. Pyth. p. 532. || Χειλωνίς, Cleonymi Lacedæmonii uxor, ap. Parthen. c. 23, cujus nomen in Χελιδονὶς corruptum in libris deterioribus Plutarchi V. Pyrrhi c. 26—28, cui nunc ex melioribus Χιλωνὶς restitutum. Χιλωνίς, Leonidæ filia, ap. eund. V. Agidis c. 17 et 18, libris partim diphthongum præbentibus.]

Χῑλωτήρ, ῆρος, ὁ, Camus, s. Fiscella quæ ori equi circumponitur, ex vertice loro aut funiculo aliquo suspensa, in quam fœnum aliudve pabulum conjicitur : idque ea potissimum de causa, ne equus alicubi subsistere cogatur, et pabulum capere : cujusmodi fiscellas s. potius reticula hodieque mulis dossuariis circumponi videmus. Hesychio τὸ τοῖς ὑποζυγίοις ἀπὸ κορυφῆς ἐξαρτώμενον, ἐν ᾧ ἡ τροφή. [Pollux 1, 185 : Ἀφ' οὗ ἐσθίει ὁ ἵππος, κρεμαμένου μὲν ἐκ τῆς κορυφαίας, περιτιθεμένου δὲ τῷ στόματι, χιλωτήρ· et 10, 56.] Tale quid fere erat etiam ἡ φορβειὰ s. ἡ φορβέα : legimus enim in Hippiatr. : Τὰς δὲ φάτνας ὑψηλοτέρας εἶναι δεῖ, ὡς ἀνηρτῆσθαι ἀπ' αὐτῶν τὰς φορβέας, καὶ ἀνανευούσας λαμβάνειν τὴν τροφήν. Et equus, cui ejusmodi fiscella circumposita est, dicitur τὴν φορβειὰν περιτεθεῖσθαι s. περιεζῶσθαι τὴν φορβειάν : quamobrem et περιστόμιον nominatur.

[Χιμάδιον. Χιμάζω. V. Χειμάδιος et Χίμαιρα.]

[Χίμαιρα, ἡ. HSt. s. v. Χίμετλον] : Porro observandum est, non solum in χίμετλον dissolvi diphthongum, et ε eximi, verum etiam in aliis quibusdam. Nam Χιμάδιος dicitur, et Χιμάζω, et Χιμάω, pro χειμάδιος et χειμάζω et χειμάω, Hesych. Is enim χιμαδίῳ affert pro χειμῶνος : forsan subaudito χρόνῳ vel ὥρῃ, ut sit Brumali tempore. Et χιμάζειν, pro τὸν χειμῶνα διάγειν, Hyemem traducere, Hyemare : itidemque χιμάζω pro παραχειμάζω : nec non χιμᾶν pro ῥιγοῦν, Rigere, Frigere, Algere : ut solet fieri hyberno tempore. Sed et Χίμαροι Eidem sunt αἶγες χειμέριαι, ἢ τράγοι, Capræ hybernæ aut Hirci, s. οἱ ἐν τῷ χειμῶνι γενόμενοι ἔριφοι, Hœdi qui hyeme nati sunt : nec non ῥύακες, ποταμοὶ ἐξ ὄμβρων, Fluvii ex imbribus. [Confundit Hesychius χιμάρους et χειμάρρους non solum hic, sed etiam supra, Χείμαρροι (Musurus Χίμαροι contra seriem)· οἱ ἐν τῷ χειμῶνι γενόμενοι ἔριφοι· καὶ οἱ ποταμοὶ καὶ ῥύακες. Accurate distinxit Etym. M. p. 811, 50 : Χίμαρος· σημαίνει τὸν τράγον· ἐκ τοῦ χίμαιρα, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ἐν τῷ χειμῶνι ῥέοντος ποταμοῦ. Γίνεται παρὰ τὸ κίω τὸ πορεύομαι, κίμαρος καὶ χίμαρος. Χίμαρος, ὁ, Hircus, ap. Theocr. Epigr. 4, 15 : Ἀπορρέξαι χίμαρον καλόν. Gætul. Anth. Pal. 6, 190 : Ἰταλέον χ., et ib. 154 : Ἀρτίτοκον χ. συμπαίστορα ματρός. Oppian. Cyn. 1, 390 : Χίμαροι λασίῃσιν ἐφιππεύουσι χιμαίραις. Frequens in libris V. T., velut Levit. 4, 23 : Προσοίσει τὸ δῶρον αὐτοῦ χίμαρον ἐξ αἰγῶν· Num. 7, 87 : Χίμαροι ἐξ αἰγῶν δώδεκα περὶ ἁμαρτίας· ut ceteris quoque in locis plerumque ἐξ αἰγῶν additum est. || Χίμαρος, ἡ, Capra, ap. Theocr. 1, 6, quem locum infra attulit HSt., et Epigr. 6, 3 : Οἴχεται ἃ χίμαρος, τὸ καλὸν τέκος, Theodorid. Anth. Pal. 6, 157 : Χιμάροιο νομαίης· et Mæcius ib. 9, 403, et sic ap. Aristoph. quoque Eq. 661 χιμάρων de capris, non de hircis intelligendum. Antonin. Lib. c. 12.] Cujus χίμαρος fem. genus est Χίμαιρα [cujus de accentu v. Arcad. p. 97, 5], Capella hyberna, hyeme nata, sylvatica; idem enim Hesych. χίμαιραν exp. αἶγα ἀγρίαν, Capram agrestem s. sylvestrem. De his Eustath. quoque p. 635, Ἡ δὲ γραφὴ, inquit, τῆς κατὰ τὴν χίμαιραν ἀρχούσης ὁμοία τῇ τῶν χιμέτλων· ἐκεῖνά τε γὰρ παρὰ τὸν χειμῶνα γινόμενα, διὰ μόνου διχρόνου γράφεται· καὶ χίμαρος δὲ ὁμοίως ὁ τράγος, καὶ χίμαιρα τὸ αὐτοῦ θηλυκὸν, ἡ ἐν χειμῶνι, φασὶ, κυρίως τεχθεῖσα. Idem p. 1625, ex Aristoph. grammatico : Τῶν αἰγῶν οἱ μὲν τέλειοι, τράγοι καὶ ἴξαλοι· ἡ δὲ ἐχομένη ἡλικία, χίμαροι· τὰ δὲ νεώτατα, ἔριφοι. At de fabulosa χιμαίρᾳ vide quæ prolixe Idem refert p. 234 et 635. Nec vero prorsus ficta hæc fuisse de chimæra ista, ex eo conjiciunt veteres, quod Hom. et tempus commemoret quo fuerit, et eum qui aluit [v. Il. Z, 179, Π, 328, H. Apoll. 368 : unde Lucill. Anth. Pal. 11, 239 : Οὔτε Χ. τοιοῦτον ἔπνει κακὸν ἡ καθ' Ὅμηρον] : fortassis igitur χίμαρος ἐξ αἰπολίου ἀγριανθείς, καὶ ὥσπερ τι τέρας ἀπεχθὰς (ut aper ille Calydonius, et is cujus ab Herodoto fit mentio), καὶ πολλοὺς βλάπτων, ἀφορμὴ τῆς ποιητικῆς τερατολογίας ἐγένετο. Hesiod. Theog. [322] ex hydra Lernæa ortam tradit, et πνεῖν ἀμαιμάκετον πῦρ. Eodem teste, Τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαὶ, μία μὲν χαροποῖο λέοντος· Ἡ δὲ, χιμαίρης, ἡ δ' ὄφιος κρατεροῖο δράκοντος· Πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα, Δεινὸν ἀποπνείουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο. [Similiter Hesych. s. h. v., addens φασὶ δὲ ἐν Λυκίᾳ γίνεσθαι.] Ubi sicut χίμαιρα dicitur ἀποπνείειν πυρὸς μένος αἰθομένοιο, ita ap. Athen. 11, et 13, [p. 583, E] vocatur πυρπνόος a Comico quodam : ibidemque meretrix quædam ὥσπερ ἡ χίμαιρα πυρπολεῖ τοὺς βαρβάρους. [Pind. Ol. 13, 128 : Χίμαιραν πῦρ πνέοισαν. Apollod. 1, 9, 3 : Τὴν πυρίπνουν Χ., et 2, 3, 3. Nomen a montibus quibusdam ignivomis repetit Strabo 14, p. 665 sq. Inter fabulas refert Sext. Emp. p. 386 : Καὶ γὰρ Σκύλλα καὶ Χίμαιρα καὶ πολλὰ τῶν μὴ ὄντων φρονεῖται. Plutarch. Mor. p. 640, B : Τῶν ποιητικῶν Σφιγγῶν καὶ Χιμαιρῶν τερατωδέστερα γένη. Lucian. Hermot. c. 72 : Τῶν ἱπποκενταύρων καὶ Χιμαιρῶν ... καὶ ὅσα ἄλλα ... ποιηταὶ ... ἀναπλάττουσιν. Tzetz. ad Lycophr. 17 : Ἦν γὰρ καὶ προϊδόντα τινὰ καὶ τὸ πῦρ τῆς Χιμαίρας φυλάξασθαι.] Inde et ap. Lucr. [2, 704] : Flammam spirantes ore chimæræ. Virg. [Æn. 6, 288] : Flammis armata chimæra. Horat. [Carm. 4, 2, 16; 2, 17, 13] : Tremendæ flamma chimæræ, et Igneæ spiritus chimæræ. Rursum Virg. [Æn. 7, 785] dicit Chimæram Ætnæos efflantem faucibus ignes. Nota vero et proprium usum hujus vocabuli χίμαιρα in Hesiodeo illo loco, sc. pro Capella s. Capra : qui Doricus esse videtur, quum Laconibus fuisse usitatum e Xenoph. cognoscamus et Plutarcho. Ille enim Hell. 4, p. 302 [c. 2, 20], Οὐκέτι δὲ, inquit, στάδιον ἀπεχόντων, σφαγιασάμενοι οἱ Λακεδαιμόνιοι τῇ ἀγροτέρᾳ, ὥσπερ νομίζεται, τὴν χίμαιραν, ἡγοῦντο ἐπὶ τοὺς ἐναντίους. [Id. Anab. 3, 2, 12 : Εὐξάμενοι τῇ Ἀρτέμιδι (ante pugnam Marathoniam) ὁπόσους ἂν κατακάνοιεν τῶν πολεμίων τοσαύτας χιμαίρας καταθύσειν. Et Rep. Lac. 13, 8. Ælian. V. H. 2, 25.] Hic vero in Lycurgo p. 97 [c. 22] : Καὶ τῶν πολεμίων παρόντων, ὁ βασιλεὺς ἅμα τήν τε χίμαιραν ἐσφαγιάζετο, καὶ στεφανοῦσθαι παρήγγειλε πᾶσι, καὶ τοὺς αὐλητὰς αὐλεῖν ἐκέλευε τὸ καστόρειον μέλος. [Æsch. Agam. 233, de Iphigenia mactata : Δίκαν χιμαίρας ὕπερθε βωμοῦ. Soph. fragm. 445 : Θαλλὸν χιμαίρᾳ προσφέρων νεόσπάδα. Oppian. Cyn. 1, 390; 2, 327. Χίμαιρα ἐξ αἰγῶν LXX Levit. 4, 28; 5, 6.] Theocr. quoque Doricum fuisse ostendit, qui et fem. genere χίμαρος usurpat, Idyll. 1 init. : Αἴκα δ' αἶγα λάβῃ τῆνος γέρας, ἐς τὲ καταῤῥεῖ Ἁ χίμαρος· χιμάρῳ [χιμάρω] δὲ καλὸν κρῆς, ἔστε κ' ἀμέλξῃς. Ubi schol. annotat, χίμαρον masc. quidem genere dici τὸν τράγον, fem. autem τὴν ἐνιαυσιαίαν αἶγα, Anniculam capram, τὴν ἐνὸς χειμῶνος ἰοῦσαν [οὖσαν. Etym. M. p. 811, 53 : Χ. ἡ ἐν χειμῶνι τεχθεῖσα, οἷον ἡ ἕνα χειμῶνα ἔχουσα.] Aliquanto post addit, ἔριφον dici μέχρι τριῶν καὶ τεττάρων μηνῶν : fem. autem genere χίμαρον, ἕως ἐνιαυτοῦ, h. e. ἕως ἂν τέκῃ καὶ ἀμελχθῇ : nam posteaquam peperit ἡ χίμαρος, non amplius χίμαρον nominari, sed χίμαιραν vel αἶγα : idem enim esse χίμαιραν et αἶγα. Malim tamen ego χίμαρον et χίμαιραν interpretari Capellam, Capram juvencam, quam simpliciter Capram, quum ab Aristot. videamus discrimen fieri inter χίμαιραν et αἶγα : sic enim ille H. A. 3, [21] : Ὀΐ καὶ αἰγὶ, καὶ βοῒ καὶ χιμαίρᾳ, ubi Gaza, Ovi, capræ, bovi et capellæ. || [Nomen piscis apud Ananium Athen. 7, p. 282, B : Ἡδὺ δ' ἐσθίειν χιμαίρης φθινοπωρισμῷ κρεῖας. || Chimæra, nympha ab Daphnide amata : Serv. ad Virgil. Ecl. 8, 68. || Nomen navis, cujus insigne erat Chimæra, ap. Virgil. Æn. 5, 118, 223. ||] Est χίμαιρα Montis etiam nomen, nec non Meretricis, ap. Athen. 13, [p. 583, E]. Est et Castellum in Epiri ora in Acroceraunii [ap. Procop. De ædif. 4, p. 75, D]:

pro quo in Epigr. [Anth. Pal. 7, 529] legitur Χίμαρα, ubi Theodorides ait, Ἐῤῥαίσθη Σικῶν [Σηκῶν] μεσσόθι καὶ Χιμάρας. [Cod. Pal. Χιμέρας, quod non debebat mutari. Nam *Chimera* est etiam ap. Plin. H. N. 4, 1, 3. Urbs Χείμαρρα, ἡ, memoratur ab Cantacuz. Hist. 2, p. 310, A.]

[Χιμαίρειος, ὁ, ἡ, Chimæreus. Herodian. Epimer. p. 149 : Χίμαιρα ζῷον θηριῶδες. Χιμαίρειον θράσος, τὸ τῆς Χιμαίρας. *Liquor Chimæreus* (Xanthi fluvii) ap. Virgil. Cul. 14.]

[Χιμαιρεὺς, έως, ὁ, Chimæreus, Promethei ex Celæno filius. Lycophr. 132, ubi vid. Tzetz.]

Χῑμαιροβάτης, ὁ, dicitur Pan in Epigr. [Leonidæ Anth. Pal. 6, 35], quod interpr. Initor capellarum; nisi sit Capripes, Caprinis incedens pedibus, αἰγίπους, αἰγιπόδης, s. αἰγοπόδης.

[Χιμαιροθύτης, ὁ, Capras sacrificans. Leon. Tar. Anth. Pal. 6, 300.]

[Χιμαιροφόνος, ὁ, ἡ.] Ex Epigr. [Glauci Anth. Pal. 9, 774] affertur et Χιμαιροφόνον θαῦμα, [Θυιάδα μαινομέναν,] pro Miraculum capras occidens.

[Χιμαιροφύλαξ, ακος, ὁ, Caprarum custos. Apoll. Dysc. in Bekk. Anecd. p. 602, 5.]

[Χιμάρα. V. Χίμαιρα.]

[Χιμάραρχος, ὁ, Dux caprarum. Τράγος χ. Leon. Anth. Pal. 9, 744.]

[Χιμαρίδαι, οἱ, Caprarii, γένος τι Ἀθήνησιν ap. Hesych., aliunde non magis cogniti quam qui ab eodem memorantur Χαρίδαι.]

[Χιμαροκτόνος, ὁ, ἡ, Capras occidens. Oppian. Cyn. 1, 233.]

[Χίμαρος, ὁ, Hircus. V. Χίμαιρα. Producta syllaba media Orac. Sibyll. 3, 747 : Ἔκ τ' ἀρνῶν ἄρνας αἰγῶν τε χιμάρους.]

[Χίμαρος, ὁ, Chimarus, statuarius, qui circa Tiberii tempora vixit. Inscriptio apud Donatum Suppl. Inscr. ad Thes. Murat. vol. 2, p. 210 : *Iulius Chimarus statuas et ædiculam effecit.*]

[Χιμαροσφακτὴρ, ῆρος, ὁ, Caprarum occisor. Λύκου χ. Eryc. Anth. Pal. 9, 558.]

[Χιμάω. V. Χειμάω et Χίμαιρα.]

[Χιμέρα. V. Χίμαιρα.]

[Χιμετλιάω.] Χειμεθλιάω, sive Χιμετλιάω, Pernionibus laboro s. vexor, Manus pedesve frigore hyberno exulceratas habeo. [Χιμετλιάω, Diosc. 2, 39.]

[Χίμετλον, τό.] Χείμεθλον, sive Χίμετλον (pro quo alicubi scriptum Χέμετλον vel Χύμετλον), Ulcus ex hyberno frigore, quod frigore hyberno digiti pedum manuumque, nec non tali, contrahunt. Pernionem Latini vocant. [Scripturam per ι probat Eustath. p. 634, 25.] Suidæ τὸ ἐν χειμῶνι γενόμενον ἕλκος ταῖς ῥήξεσι τῶν δακτύλων. [Schol. Nicand. Th. 682 : Χ. τὰ ἀπὸ κρυμοῦ γινόμενα τῶν ποδῶν ὑπεκκαύματα. Similiter Etym. M. p. 811, 57, derivans παρὰ τὸ ἐν χειμῶνι τλεῖν. Theoph. Nonnus vol. 2, p. 204 : Τὰ χίμετλα (alii libri χείμετλα vel χείμεθλα) ἑλκώδεις εἰσὶ διαθέσεις περὶ τοὺς δακτύλους τῶν χειρῶν καὶ ποδῶν συνιστάμεναι ἐν χειμῶνι· ubi Bern. citat Paul. Ægin. 3, 39, Celsum 5, 28, Eustath. ad Dionys. P. 916.] Hesychio itidem τὸ ἐν χειμῶνι γενόμενον ἕλκος : apud quem et sine diphthongo et per τ scriptum est Χίμετλον, τὸ ἐν χειμῶνι γενόμενον ἕλκος ὑπὸ ψύχους : ap. Suid. vero et Χέμετλα : quod dici scribit ut χέρνιβα, sc. exempto ἴῶτα. [Χέμετλα est in codd. duobus Theoph. Nonni l. c.] At χύμετλον s. χύμεθλον, quod aliquoties apud Diosc. legitur, omnino mendosum censeo in prima syllaba, quum eam scripturam apud neutrum horum lexicographorum reperiam : licet ap. Polluc. quoque legatur, lib. 2, [198] ubi ait χύμετλον nominari τὸ ὑπὸ τοὺς δακτύλους ῥῆγμα : secundum quosdam vero, καὶ αὐτὸ τὸ μέρος ᾧ ἐπιγίγνεται τοῦτο ἕλκος. [Recte nunc χίμετλον.] Apud Eund. sub fin. lib. 4, [202] : Χίμετλα γίνεται μὲν ὑπὸ κρύους ὑπὸ [ἐπὶ] δακτύλοις καὶ ἴχνεσι ποδῶν καὶ χερσί· multo rectius, quum hæc scriptura metri etiam auctoritate nitatur; ait namque Aristoph. Vesp. [1167] : Κακοδαίμων ἐγὼ Ὅστις ἐπὶ γήρᾳ χίμετλον οὐδὲν λήψομαι· correptis primis duabus syllabis. Itidemque quidam ap. Aristot. Rhet. 3, [11] in hoc hemistichio γελοίως παραπεποιημένῳ ait, Ἔστειχε δ' ἔχων ὑπὸ ποσσὶ χίμετλα· qui jocus ἐκ τοῦ παρὰ προσδοκίαν est; altero enim expectante ut diceret πέδιλα, ut est ap. Hom., hic χίμετλα, risus movĕndi et ludificandi gratia, dixit. [Hipponax ap. Tzetz. ad Lycophr. 855 : Ὡς μή μοι χίμετλα γίγνηται. Nicand. Th. 682 : Ὀλοφυδνὰ διήφυσε ποσσὶ χίμετλα. Lycophr. 1290 : Χίμετλα (libri multi χίμαιτλα) ποδῶν.] Porro ap. Diosc. legitur non solum χίμετλον s. χύμετλον, neutro genere, sed et Χιμέτλη sive Χυμέτλη fem. genere : [2, 12 : Χιμέθλας καὶ καρκινώματα : sed χιμέτλας ib. c. 44, et χιμέτλης 4, 104 (106);] 2, 199 : Εἵλκωμένας χιμέτλας καὶ πυρίκαυτα ἐπαλειφόμενον ὠφελεῖ· 1, 184 : Χιμέτλας ἰᾶται, Pernionibus medetur. Ib. 149, de beta : Χιμέτλης πραϋντικὸν καταντλούμενον, Perniones fotu mitigat. [Seqq. ex Indice.] Χυμέθλη et Χύμεθλον, VV. LL. pro χιμέτλη et χίμετλον : ib. et Χειμέθλη. [Omnia vitiose. « Georg. Pisid. Hexaem. 1558 : Φθίσιν δὲ καὶ χίμετλα. Χείμεθλα adhuc legitur Galen. vol. 14, p. 778, 18, et Oribas. t. 2, p. 447, 9. » Hase.]

[Χινασέας, ὁ, Chinaseas, n. pr. in numo Achaiæ ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 4, p. 18.]

[Χινδηνοὶ, οἱ, Chindeni, gens Saracenica. Nonnosus ap. Phot. Bibl. p. 2, 36.]

[Χινίαλος, ὁ, Chinialus, Cuturgurorum princeps, ap. Procop. Hist. p. 616, B; 617, C.]

[Χίννα, ἡ, Chinna, oppidum Dalmatiæ. Ptolem. 2, 15, p. 167, 19.]

[Χῖογενὴς, ὁ, ἡ, Chio oriundus. Philodem. Anth. Pal. 11, 46 : Βρομίου χιογενῆ πρόποσιν.]

[Χιοειδὴς, ὁ, ἡ, Literæ Χῖ formam habens. Paul. Ægin. p. 286, 9 Briau., χιοειδεῖ ἐπιδέσμῳ. Adverb. Χιοειδῶς, In formam literæ X, Leo philos. Consp. med. p. 129, 11 Ermerins., συναπτόμενα ἀλλήλοις χ. Hase.]

[Χιομάρα, ἡ, Chiomara, uxor Ortiagonis, regis Galatiæ. Polyb. 22, 21 5 seqq.; Plut. Mor. p. 258, D.]

Χιόνεος, έα, εον, Niveus, Nivalis, ut χιόνεαι νιφάδες, Epigr. [Apollonidæ Anth. Pal. 9, 244.] Ibid. χιονέη λίθος [Theæteti Anth. Plan. 221, quocum conf. *niveos lapillos* Horatii Serm. 1, 2, 80], ut ap. Athen. 12, [p. 525, F] Asius de Samiis : Πεπυκασμένοι εἵμασι καλοῖς, Χιονέοισι χιτῶσι πέδον χθονὸς εὐρέος εἶχον. [Χιονέας σαρκὸς, Bion 1, 10, ut ap. Rufin. Anth. Pal. 5, 35; χ. παρειαὶ ap. Musæum 58; χ. πρόσωπα in Append. Anth. Pal. 209, ubi in marmore scriptum χειονειοισι; χ. θρὶξ Anth. Pal. 9, 511; κρύσταλλος Claudian. ib. 753; στεφάναι Oppian. Cyn. 3, 188; ποταμὸς Coluth. 226.] Et apud Nonnum, χιονέη χρόη, Niveus color, i. e. Candidus [Oppian. Cyn. 2, 86 : Αἰγύπτιοι ... χιόνεοι χροιήν. Nonn. Dion. 5, 486 : Χιονέοις ἀκτῖνας ἀκοντίζουσα ῥεέθροις· Joann. c. 20, 56 : Χιονέους σπινθῆρας ἀκοντίζοντα χιτῶνος], ut Hesych. quoque χιονέαν exp. λευκὴν, item φωτώδη. [Epitaph. Att. C. I. vol. 1, p. 547, n. 1012, 3 : Χιονέοις τε πρέπουσα προσώποις ἠδὲ παρειαῖς. Hase. Syllaba prima brevis est, sed producitur in versibus dactylicis.]

[Χιόνη, ἡ, Chione, Boreæ ex Orithyia filia. Lycurg. p. 160, 9; Pausan. 1, 38, 3; Apollod. 3, 15, 2, 4; Hygin. Fab. 157. || Dædalionis filia. Ovid. Metam. 11, 301; Hygin. Fab. 200. || Priapi mater. Schol. Theocr. 1, 21 : Τὸν Ἱρίηπον νύμφης Ναΐδος ἢ Χιόνης καὶ Διονύσου φασὶν υἱόν. || Nili et Callirrhoæ filia. Serv. ad Virgil. Æn. 4, 250. || Meretrix, ap. Martial. 3, 34. || Χιόνης νύμφης nomen Stephano Byz. s. v. Χίος restituit Meinek., ubi libri vitiose χιόνος. G. Dind. || X.ONE in fictili ascriptum crotalistriæ saltanti. De Witte *Descr. de vases peints* p. 20, n. 24, et *Descr. de vases de l'Étr.* p. 27, n. 59. Hase.]

[Χιονίδης. V. Χιωνίδης.]

Χιονίζω, i. q. χιονόω s. χιονοβολῶ, Nive perfundo, conspergo, obruo. [Ζαλόωσα schol. Nicandri Th. 252 exp. χιονίζουσα, τρέφουσα χειμερινὸν κρύος ζαλῶν.] Unde pass. voce aliquis vel aliquid χιονίζεσθαι dicitur : ut χιονοῦσθαι et χιονοβολεῖσθαι s. νίφεσθαι, quum nivibus perfunditur s. operitur, veluti quum ἀγάννιφον ὄρος ap. Hom. interpr. τὸ ἄγαν νιφόμενον s. χιονιζόμενον. [Diodor. 1, 39 : Τὸν περὶ τὴν μεσημβρίαν χιονίζεσθαι.] Sic κεχιονισμένοι ἀνδριάντες, Statuæ nive perfusæ s. conspersæ. Diog. L. in V. Diog. Cyn. p. 207 meæ edit. [6, 23] : Θέρους μὲν ἐπὶ ψάμμου ζεστῆς ἐκυλινδεῖτο, χειμῶνος δὲ ἀνδριάντας κεχιονισμένους περιελάμβανε, παντα-

χόθεν ἑαυτὸν συνασκῶν. [In aliis libris legitur κεχιονωμένους, qua scriptura HSt. utitur s. v. Χιονόω.] Idem et γυμνοῖς ποσὶ χιόνα ἐπάτει, p. 211. [Geopon. 2, 20, 3 : Τὴν συνεχῶς χιονιζομένην γῆν. Schol. Apoll. Rh. 4, 269 : Τὴν Αἴγυπτον χιονίζεσθαι. Paraphr. Hom. Il. M, 280, Ξ, 227. Aor. χιονισθεῖσα ap. Symm. Psalm. 67, 15.] || Impersonaliter etiam ap. Herodot. [2, 22], ἐχιόνιζε, Ningebat, Bud., ut ὗε [ὖε], Pluebat. [Transitive eodem in capite : Εἰ ἐχιόνιζε καὶ ὁσονῶν ταύτην τὴν χώρην. «Suidas in Νίφει.» Boiss. Proverb. 31, 21, ὅταν που χρονίζῃ, fort. legend. χιονίζῃ. Passiv. Galen. vol. 6, p. 832; 7, ὁ χιονίζεσθαι δοκῶν, Qui nive conspergi sibi videtur. Aor. Achmes Onirocr. p. 166, 11, ἐχιονίσθη τόπος ἢ χώρα. Hase.] || Rursum χιονίζω active, Dealbo et niveum reddo. Hesych. enim χιονίζει exp. λευκαίνει.

[Χιονικὸς, ἡ, ὸν, Niveus, Gl. Theophr. De sign. 3, 5 : Ἐὰν κύκλῳ περὶ τὸ λαμπρὸν ὦσιν (μύκαι) εὐδίας οὔσης, χιονικὸν, i. e. Nivem significat.]

[Χιόνινος, η, ον. Ptolem. ap. Athen. 9, p. 375, D : Χοῖρον τῇ χροιᾷ χιόνινον. Χιόνιον est in Epitomes exemplari Hœscheliano. Recta et usitata adjectivi forma est χιόνεος.]

[Χιόνιον, τὸ, nomen Collyrii, Alex. Trall. 2, p. 142.]

[Χιόνιος. V. Χιόνινος.]

[Χίονις, ιδος, ὁ, Chionis, Lacedæmonius. Thucyd. 5, 19, 24. || Alius, ipse quoque Lacedæmonius, victor Olympicus. Pausan. 3, 14, 3; 4, 23, 4 et 10; 6, 13, 2; 8, 39, 3. || Corinthius, statuarius, ibid. 10, 13, 7. || Demostrati filius, in inscr. ap. Bœckh. 199, vol. 1, p. 334.]

[Χιονισμὸς, ὁ, i. q. τὸ χιονίζεσθαι, Nive perfundi. Apoll. Lex. Hom. : Νιφάδεσσι· νιφετός ἐστιν ὁ χ. Sic etiam Hesych. s. h. v. et schol. Hom. Il. M, 286.]

Χιονόβας, Per nives gradiens, ὁ χιόνας στείβων, ὁ διὰ χιόνος βαδίζων. Exp. tamen in VV. LL. Nive conspersus. [Arrian. Ind. c. 6 : Χιονόβατα εἴη ἂν τὰ Αἰθιόπων ὄρεα. Recte corrigitur χιονόβλητα.]

[Χιονοβλέφαρος, ὁ, ἡ, Nivea (i. e. splendida) supercilia habens. Dionys. H. 2 in Brunckii Anal. vol. 2, p. 253 : Χιονοβλεφάρου πάτερ Ἀοῦς (Apollo).]

Χιονόβλητος, ὁ, ἡ, Nive obrutus s. conspersus, Nivibus tectus, ab Jove perfusus. Sonat enim ac si diceres, In quem Jupiter nives ejaculatus est aut dejecit. Aristoph. Nub. [270] : Εἶτ' ἐπ' Ὀλύμπου κορυφαῖς ἱεραῖς χιονοβλήτοισι κάθησθε. Sunt enim τὰ ὑψηλὰ τῶν ὀρῶν χιονόβλητα, schol. [V. Χιονόβας.]

Χιονοβολέω, Nivibus dejectis obruo. Diod. S. [17, 82] : Ἡ δὲ τούτων χώρα κεῖται μὲν ὑπ' αὐτὰς τὰς ἄρκτους, χιονοβολεῖται δὲ πᾶσα. [Id. 5, 39 : Ὄρεσι χιονοβολουμένοις. Strabo 15, p. 725 : Ἔστι δ' ὀρεινὴ καὶ κεχιονοβόλητο τότε· quod ἐκεχιονοβόλητο potius scribendum. G. D. Athen. medicus ap. Oribas. t. 1, p. 12, 3 Daremb., ἐν ψυχροῖς ἄγαν καὶ χιονοβολουμένοις (τόποις). Hase.]

Χιονοβόλος, ὁ, ἡ, Qui nives cœlitus jaculatur, ut Jupiter qui ningit. Potest dici et de ipso cœlo s. aere. Rhetor quidam ap. Plutarch. [Mor. p. 182, E] : Χιονοβόλος ἡ ὥρα γινομένη λειποβοτανεῖν ἐποίησε τὴν χώραν. [Strabo 9, p. 410 : Ὄρη χ.]

[Χιονόβοσκος, ὁ, ἡ, A nivibus nutritus. Æsch. Suppl. 559 : Λειμῶνα χ., ubi schol. : Φασὶ γὰρ λυομένης χιόνος παρὰ Ἰνδοῖς πληροῦσθαι αὐτόν.]

Χιονόεις, εσσα, εν, idem [quod χιονώδης]. Nicand. Al. [512], de remedio sanguisugis potis adhibendo : Καὶ σὺ τότ' ἐν δεπάεσσι κεραιόμενον ποτὸν ὄξευς Νείμειας, ποτὲ δαῖτα συνήρεα χιονόεσσαν, Πολλάκι κρυστάλλοιο νέον βορέῃσι παγέντος· jubet offerri acetum, nives aut glaciem; quum enim δαῖτα χιονόεσσαν dicit, nives comedi jubet. Diosc. vero ψυχρὸν ὕδωρ ἐν τῷ στόματι διακρατεῖν. Schol. tamen ibi χιονόεσσαν δαῖτα exp. τὴν ὑπὸ χιόνος παγεῖσαν, Nivali glaciatam frigore.

[Χιονοθρέμμων, ὁ, ἡ, Nives alens. Eur. Hel. 1339 : Χ. σκοπιάς.]

Χιονόκτῦπος, ὁ, ἡ, i. q. χιονόβλητος : nam ut βάλλω, ita et κτυπέω significat interdum τύπτω, πλήττω, Verbero, Ferio. Soph. Aj. p. 42 [701] : Πὰν ἁλίπλαγκτε, Κυλλανίας χιονοκτύπου πετραίας ἀπὸ δειράδος φάνηθι, i. e. τῆς ὑπὸ χιόνος τυπτομένης, schol.

[Χιονόμελι, τὸ, Mel cum nive mixtum. Geopon. 8, 28, 3.]

[Χιονόπεζα, ἡ, Niveos (i. e. candidos) pedes habens. Nonn. Dion. 22, 136.]

[Χιονόσωμος, ὁ, ἡ, Qui est niveo corpore. Methodius p. 291 Allat.=p. 165. Boiss.]

Χιονότροφος, ὁ, ἡ, Qui nivibus alitur, Nivibus victitans. Eur. Phœn. [809] : Ὦ ζαθέων πετάλων πολυθηρότατον νάπος Ἀρτέμιδος, χιονότροφον ὄμμα, Κιθαιρών.

[Χιονοφεγγὴς, ὁ, ἡ, Nivis instar splendens. Jo. Chrys. vol. 6, p. 324, 465. Seager. Alio exitu Pseudo-Chrys. t. 8, p. 664, C, χιονόφεγγον μαργαρίτην. Hase.]

Χιονόχροος, ὁ, ἡ, Qui nivei est coloris, Nivi colore similis, Niveus. Apud Athen. 4, [p. 147, A, ex Philoxeno] : Παρέφερον [πάρφερον] ἐν κανέοισι μάζας χιονοχρόας· [falso accentu pro χιονόχροας. «Pseudo-Chrys. t. 5, p. 737, C, χιονόχροον ὕδωρ.» Hase. Χιονόχρους, ap. Const. Manass. Chron. 77, 1158, 4863.]

[Χιονόχρως, ὁ, ἡ, Candidum corpus habens. Eur. Hel. 216 : Ζεὺς πρέπων δι' αἰθέρος χιονόχρως κύκνου πτερῷ. «Theod. Prodr. Rhod. 1, p. 6.» Herch.]

Χιονόω, Nive operio, Nivibus tego s. obruo, χιονοβολῶ : unde κεχιονωμένος, Opertus nivibus. Diog. L. [6, 23], de Diogene Cynico : Χειμῶνος ἀνδριάντας κεχιονωμένους περιελάμβανε, Statuas nive perfusas s. opertas. Ubi tamen quidam codd. habent κεχιονισμένας, ut supra docui. [V. s. v. Χιονίζω.] Exp. etiam Dealbo, Niveo colore imbuo. Unde ap. Hesych. Χιονωθήσονται, λευκανθήσονται, λαμπρυνθήσονται. Videtur accipi etiam pro In niveam naturam converto, s. In nivem transformo. [Psalm. 67, 15 : Ἐν τῷ διαστέλλειν χιονωθήσονται ἐν Σελμών· quem l. affert Suidas et exp. ψυχρανθήσονται, ἢ λαμπρυνθήσονται. «Pseudo-Chrys. t. 10, p. 1011, B, ψυχὴν χιονωθεῖσαν τῷ φωτίσματι.» Hase.]

Χιονώδης, ὁ, ἡ, Nivosus, Nivalis, Nivibus oppletus s. obrutus. [Pollux 5, 10 : Χιονῶδες χωρίον. Eurip. Hec. 81 : Χ. Θρήκη. Apoll. Rh. 1, 826 : Θρηϊκίης ἄρουσιν χιονώδεα ναιετάουσιν. Nicand. Al. 150 : Ἰμβρασίδος γαίης χιονώδεος. Theophr. De ventis § 14, p. 763 : Κάτομβρα τὰ ἐπιχειμέρια οὐχ ὁμοίως οὐδὲ χιονώδη. Geopon. 1, 12, 3 : Χειμὼν χ. Χιονῶδες ὄρος, n. pr. montis ex Vita Barnab. memorat Miller. ad Marcian. p. 141.] Affertur ex Dionys. Per. [428 : Κορυφαὶ χιονώδεος Αἵμου.] Item, Niveus, Albus s. Candidus in modum nivis, Epigr. [Luciani Anth. Pal. 11, 410 : Ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδεν χιονώδεα βόλβαν. Schæf. Greg. Nyss. t. 1, p. 300, B; 563, A. Astrolog. Camerar. p. 22, 27. Apollinar. Interpr. Psalm. p. 347, 152, χιονώδεος ἐγγύθι πάχνης. Antioch. Homil. p. 1037, B, ἄνθος χιονῶδες· 1213, A, λευκαίνεται (ἱμάτιον) καὶ χ. ἀποτελεῖται. Hase.]

[Χιονωπὸς, ὁ, ἡ, Niveos (i. e. splendentes) oculos habens. Nonn. Dion. 17, 43.]

[Χιονωτὸς, ὴ, όν.] Χιονωτὸς φύσις, Nivalis natura, Aqua aut humor qui sua natura nivalis est. Nonn. Jo. c. 4, [209] : Ὅπη πάρος ἐς χύσιν οἴνου Ξανθὸν ὕδωρ ποίησε, φύσιν χιονωτὸν ἀμείψας, Nivali natura mutata.

Χίος, ἡ, Chius, insula et urbs. At Χῖος, nomen ἐθνικὸν, Qui est ex Chio. Sic Χῖος οἶνος, Chium vinum, Diosc.; et Χία ναῦς, Chia navis, Thuc. Sed Χῖος est etiam Tesserarum jactus, qui monadem tantum valet : ut VV. LL. afferunt ex Epigr. [de quo infra], Χῖον ὁρῶντες Ἀστράγαλον. [De Chio, nomine locis pluribus communi, Stephanus Byz. : Χίος, ἡ ἐπιφανεστάτη νῆσος τῶν Ἰώνων, ἔχουσα καὶ πόλιν δμώνυμον. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ «Χίος κατὰ Ἐρυθρὰς, ἐν δὲ πόλις Χίος·» ἀπὸ Χίου τῆς (τοῦ Holsten. probabiliter) Ὠκεανοῦ, ἢ ἀπὸ τῆς χιόνος τῆς ἐκεῖ γινομένης πολλῆς, ἢ ἀπὸ νύμφης τῆς Χιόνης (sic recte Meinek. pro Χιόνος). Ἔστι καὶ ἑτέρα πόλις Καρίας Χίος κατὰ τὸ Τριόπιον κειμένη ἐν τῇ Χερρονήσῳ. Καὶ δ' ἐν Εὐβοίᾳ. (Aut γ' scribendum aut excidit memoria Chii prope Parætonium sitæ, quam habes ap. Polyæn. 2, 28. Meinek. Fuit etiam Χίος Ægypti, de qua Steph. Byz. s. v. Ἔφεσος : Ἔστι καὶ Ἔφεσος νῆσος ἐν τῷ Νείλῳ καὶ Χίος καὶ Λέσβος καὶ Κύπρος καὶ Σάμος καὶ ἄλλαι, ὡς Ἑκαταῖος. Quam dicere videtur idem s. v. Βερενῖκαι : Τετάρτη (Βερενίκη) ἡ πρότερον Χίος, ut conjicit Meinek. «De Chii insulæ Ionicæ nominibus Plin. H. N. 5, 31,

38 : *Æthaliam* (Αἰθάλη ap. Steph. Byz. s. h. v., in Αἴθλη corruptum ap. Suidam s. v. Χίος) *Metrodorus prisco nomine appellat, Metrodorus et Cleobulus Chiam, et Macrim et Pityusam.* Livius tamen 37, 13 et 14, Æthaliam, Macrin et Pityusam diversas insulos facit. Nempe pluribus aliis insulis eadem nomina vel cognomina fuerunt olim addita. Adjungi potest aliud nomen, in quo idem valet, *Ophiusa*, διὰ τὸ πολύθηρον αὐτὴν εἶναι, ut annotavit schol. Arati Phæn. 635. Χίος autem secundum Plinium l. c. aut a Chione nympha dicta est aut a nive, ut Pausan. 7, 4 extr. ex Ione tragico tradit Neptunum in desertam olim insulam venisse et nympham compressisse, qua parturiente nix e cœlo in terram deciderit. Aliam nominis caussam affert Isidor. Orig. 14, 6, qui sic : *Chios insula Syra lingua appellatur eo quod ibi mastix gignitur. Syri enim masticem chion vocant.* » Tzschuck. ad Pomp. Melam vol. 3, 2, p. 593. Idem alia multa et geographica et historica de Chio insula collegit, quæ novis augere additamentis non est hujus loci. Frequentissima autem et Chii insulæ et incolarum, qui Χῖοι appellantur, memoria apud scriptores inde ab Herodoto plurimos, quorum locos ex Indicibus historicorum, oratorum, geographorum petere licet. Chium urbem in choro civitatum Atheniensibus fœderatarum produxit Eupolis in Πόλεσιν, ut apparet ex fragmento ap. schol. Aristoph. Av. 881 : Αὕτη Χίος, καλὴ πόλις· πέμπει γὰρ ἡμῖν ναῦς μακρὰς ἄνδρας θ' ὅταν δεήσῃ, καὶ τἆλλα πειθαρχεῖ καλῶς, ἄπληκτος ὥσπερ ἵππος· ubi recta servata est Χίου nominis mensura, cujus syllaba prior vitiose producta est in epigr. Simonidi tributo Anth. Pal. 7, 510 : Ἥμπλακες οὐδ' ἴκευ Χῖον ἐπ' (ἐς Planud.) ἀμφιρύτην· quod ab recentiore aliquo poeta sic dici potuit, quemadmodum contrario vitio adjectivi Χῖος syllaba prior correpta est in versibus duobus infra afferendis, ab Simonide non potuit, qui si epigramma illud scripsit, fortasse πατρίδ' ἐς ἀμφιρύτην dixerat, quod conjecit Bergkius. De adjectivis ab Χίος derivatis sic præcipit Steph. Byz. : Τὸ πρωτότυπον ὄνομα βραχὺ ἔχει τὸ ι, τὸ δὲ ἐθνικὸν μακρὸν, ὡς τοῦ μήτι « μήτι δ' ἡνίοχος » (Hom. Il. Ψ, 318), καὶ τοῦ Θέτι (Il. Σ, 407) καὶ τοῦ μάστι (Il. Ψ, 500). Θουκυδίδης η' (c. 5) « Χῖοι καὶ Ἐρυθραῖοι », καὶ Ἡρόδοτος α' (c. 142) « Χῖοι καὶ Ἐρυθραῖοι κατὰ τὠυτὸ διαλέγονται. » Τὸ κτητικὸν Χιακός, ὡς τοῦ Ῥόδιος Ῥοδιακός, Σάμιος Σαμιακός. De accentus discrimine nominis Χίος et adjectivi Χῖος Etym. M. p. 812, 1, ex cod. Voss. : Χῖος, ὁ ἀπὸ τῆς Χίου. Ὡς Σάμος Σάμιος Λέσβος Λέσβιος, οὕτως Χίος Χίϊος καὶ κράσει τῶν δύο ιι εἰς ι μακρὸν Χῖος. Οὕτως καὶ παρὰ τὴν Διός γενικὴν δίϊος καὶ κράσει δῖος· similibusque verbis Eustath. p. 21, 26; 1462, 51. Neglexerunt discrimen non solum librarii, qui sæpissime alterum pro altero scripserunt, sed interdum etiam recentiores poetæ, quorum duo sunt exempla in Anth. Pal., alterum Posidippi 5, 183 : Ὀχτὼ γιγνομένοις ἓν Χίον (codex ενχιον) οὐχ ἱκανόν, ubi Brunckius verbis minus apte collocatis Χῖον ἕν, alterum Demodoci 11, 235 : Καὶ τόδε Δημοδόκου, Χῖοι κακοὶ, οὐχ ὁ μὲν, ὃς δ' οὔ, πάντες πλὴν Προκλέους· καὶ Προκλέης δὲ Χίος· ubi Brunckius καὶ Προκλέης Χίϊος, quemadmodum Phocylidis epigramma ap. Strabon. 10, p. 487, quod nominibus tantum Φωκυλίδεω ... Λέριοι ... Λέριος ab illo differt, verbis καὶ Προκλέης Λέριος clauditur. Nihilominus probabilior est codicis scriptura καὶ Προκλέης δὲ Χίος, quum nec trisyllaba forma Χίϊος quisquam usus sit et proximum epigramma similiter in verba exeat καὶ Κινύρης δὲ Κίλιξ. Omissis adjectivi gentilicii pluralis exemplis, Χῖοι, quod articulo, ut in aliis nominibus, modo addito modo omisso reperitur, e reliqua exemplorum multitudine hæc notamus. Χῖος ἀοιδὸς (i. e. Homerus) Theocr. 7, 47; 22, 218. X. τις ἄνθρωπος Demosth. p. 941; λίθος Theophr. De lapid. § 6, 7, 33; οἶνος Aristoph. Eccl. 1139, et fragm. 301, aliique Comici ap. Athen. 1, p. 28, et omisso, ut sæpe in vinorum nominibus, οἴνου nomine Leonid. Tar. Anth. Pal. 7, 422 : Ἐν ἀκρήτῳ δὲ κατέσβης Χίῳ. Et Χίου πίθου Lucian. V. H. 2, 40, ut οἴνου Χίου στάμνον Aristoph. fragm. 448 (ap. Polluc. 10, 72), Χῖος οἶνος καὶ ὁ τούτου ἄριστος Ἀριούσιος apud Polluc. 6, 15; quocum conf. Galen. vol. 13, p. 873. Χία ἐπιστολὴ Theopomp. ap. Athen. 13, p. 586, C. Χῖαι νῆες Thucyd. 4, 13; 5, 84. || Χῖαι, αἱ, calceamentorum species, de qua Hesych. : Χῖαι· ὑποδήματος ἀνδρείου εἴδους· et Erotian. p. 396 : Χῖαι (libri Χεῖαι, nisi quod Eustachius, fortasse ex codice, Χίαι)· Ἐπικλῆς φησι ψυχαί (corruptum est ψυχαί), οὐκ ὀρθῶς. Χῖαι (hic quoque libri χεῖαι) γάρ εἰσιν ὑποδήματος γυναικείου εἶδος, καθά φησιν Ἐρατοσθένης καὶ Καλλίστρατος ἐν ς' Συμμίκτων. Locus Hippocratis est p. 828, C : Ὑποδήματιον δὲ ποιέεσθαι μολύβδινον ἔξωθεν τῆς ἐπιδέσιος ἐπιδεδεμένον, οἷον αἱ Χῖαι (duo codd. ap. Littré vol. 4, p. 268 χειαὶ) κρηπῖδες ῥυθμὸν εἶχον· ad quem l. Galenus vol. 12, p. 434 : Ὁποῖον μὲν ῥυθμὸν εἶχον αἱ Χῖαι κρηπῖδες οὐχ οἷόν τε γνῶναι σαφῶς· οὐδὲ γὰρ κατ' αὐτὸν ἔτι τὸν Ἱπποκράτην ἐσώζετο. Διὰ τοῦτο γοῦν εἶπεν « οἷον αἱ Χῖαι κρηπῖδες ῥυθμὸν εἶχον, » δυνάμενος εἰπεῖν « ἔχουσιν ». || Χῖος ἀστράγαλος in epigramm. Posidippi Anth. Pal. 7, 422 : Τί στοχασώμεθά σου, Πεισίστρατε, Χῖον ὁρῶντες γλυπτὸν ὑπὲρ τύμβου κείμενον ἀστράγαλον; ἦ ῥά γε μὴν ὅτι Χῖος; ἔοικε γάρ· ἦ ῥ' ὅτι παίκτας ἦσθά τις, οὐ λίην δ', ὦ γαθὲ, πλειστοβόλος; Aristot. De cœlo 2, 12 : Μυρίους ἀστραγάλους Χίους βαλεῖν ἀδύνατον. Βόλος Χῖος, ὃν καὶ Κῖον ἐκάλουν ap. Polluc. 7, 204. (Κίου nomen fictum videtur ex loco Aristophanis Ran. 970, quem infra afferemus, male intellecto, nisi Κῖον ex κύνα corruptum.) Idem 9, 100 : Τὸ σχῆμα τοῦ κατὰ τὸν ἀστράγαλον πτώματος ἀριθμοῦ δόξαν εἶχεν, καὶ τὸ μὲν μονάδα δηλοῦν καλεῖται κύων, τὸ δὲ ἀντικείμενον Χιὰς, καὶ Χῖος οὗτος ὁ βόλος. Δυὰς δὲ καὶ πεντὰς ἐν ἀστραγάλοις, ὥσπερ ἐν κύβοις, οὐκ ἔνεστιν. Οἱ δὲ πλείους τὸν μὲν ἑξίτην Κῷον, τὸν δὲ κύνα Χῖον καλεῖσθαι λέγουσιν. Χιάδος nomen, pro quo τριάδα est in codd. pluribus, aliunde non cognitum. Unionem Χῖον, senionem Κῷον dici consentit schol. Plat. p. 330 ed. Bekk. : Τῶν βόλων ὁ μὲν τὰ ἓξ δυνάμενος Κῷος καὶ ἑξίτης ἐλέγετο, Χῖος δὲ τὸ ἓν καὶ κύων. Λέγεται δέ τις καὶ παροιμία ἀπὸ τούτου, οἷον « Χῖος παραστὰς Κῷον οὐκ ἐάσω (ἐᾷ σώζειν Sauppius in Schneid. Philologo vol. 11, p. 39), » ἀφ' οὗ καὶ Στράττις Δημνομέδᾳ « Χῖος παραστὰς Κῷον οὐκ ἐᾷ λέγειν. » Eadem fere Eustath. p. 1397, 40, qui de suo addit, Ἔνθα ἐνθυμητέον καὶ τὸ τοῦ κωμικοῦ (Ar. Ran. 970) « Πέπτωκεν ἔξω τῶν κακῶν, οὐ Χῖος, ἀλλὰ Κεῖος, » καὶ νοητέον ὡς ἢ ἔσφαλται ἡ γραφὴ τοῦ Κεῖος, ἢ ἀλλὰ (ἄλλως Sauppius) παρῴδηται ὑπὸ τοῦ κωμικοῦ, et brevius auctor Append. Proverb. 5, 28, qui præfixo Strattidis non nominati versu, ἀπὸ ἀστραγάλων, inquit, παρῳδήθη ἡ παροιμία, καὶ ἐπὶ Θηραμένους, ἐπεὶ ἐδόκει Χῖος εἶναι, quod Κεῖος scribendum esse monitum est collato Plut. V. Niciæ c. 2, ubi Theramenes Ceo oriundus dicitur. Hinc factum est ut Aristophanes præter exspectationem inferret ἀλλὰ Κεῖος pro usitato ἀλλὰ Κῷος, quod ipsum Aristophani restitui voluit Aristarchus, dissentientibus Demetrio aliisque grammaticis, ut annotavit scholiasta, cujus in annotatione, ut in ipsius poetæ verbis, rectam scripturam Κεῖος servarunt aliquot codd. pro vulgato Κῖος. Alia proverbii forma ap. Zenob. 4, 74 : Κῷος Χίῳ : ὁ Κῷος ἀστράγαλος ἠδύνατο ἓξ. Παροιμία δέ ἐστι Χῖος πρὸς Κῷον, (ὅταν ἐλάττονα πρὸς μείζονά τις παραβάλλῃ addit Diogenian. 5, 70). Ὁ μὲν γὰρ Χῖος ἠδύνατο ἓν, ὁ δὲ Κῷος ἓξ. || Adjectivi gentilicii forma novitia Χιῶται, οἱ, ap. Phot. Bibl. p. 231, 6, in Excerptis ex Memnone, bis ibi præcedente vetere Χῖοι, οἱ, ut recte judicasse videatur Holsten. ad Steph. Byz. p. 357, Photium formam sua ætate usitatam veteri substituisse. || Adjectivi κτητικοῦ ab Steph. Byz. memorati Χιακὸς exemplum nullum est, nisi quod Hyperidis orationem quandam Χιακὸς inscriptam fuisse Bœckhius conjecit in Actis Acad. Boruss. a. 1836, p. 18, quam memorat schol. Aristoph. Av. 881 : Ὁ δὲ Ὑπερείδης ἐν τῷ Χαλκῷ καὶ ὅτι Χῖοι ηὔχοντο Ἀθηναίοις δεδήλωκεν, ubi Meursius Δηλιακῷ conjecerat, Bœckhius vero Χιακῷ corrigit.]

[Χίος, ὁ, Chius, Oceani filius. V. Χίος, ἡ.]

[Χιουργὴς, ὁ, ἡ, Qui est opere Chio. Inscr. Att. ap. Rangab. *Revue archéol.* a. 1845, p. 325, 1, et Pittak. Ἐφημ. ἀρχ. a. 1854, p. 1163, n. 2239, 1, κλῖναι χ. Hase.]

[Χιόω.] Χιόων, Ningens, Nivem emittens. Hesiodus [?] : Ἀφρὸς δὲ περὶ στόμασιν χιόωντι Λείβεται, Spuma circum os stillat quasi ningenti, VV. LL.

[Χιράγρα, ἡ, Cheragra. HSt. s. v. Χιράς:] Ceterum quod ad scripturam illam attinet vocis Χιρὰς, videndum est an itidem χιράγρα posse scribi existimandum sit, et hanc scripturam sequentes poetas Latinos, primam hujus nominis syllabam contraxisse, non autem quod Cheragra (i. e. χέραγρα, non χειράγρα), scriberent. Qua tamen in sententia me esse docui supra; sed a qua, si quis illius scripturæ exempla fide digna ostenderit, facile me deduci patiar.

[Χιραλέος, α, ον. HSt. s. v. Χιράς:] Est porro ex illo χιρὰς nomen Χιραλέος, Cui sunt fissuræ in manibus, s. pedibus. Nam idem Hesych. Χιραλέους exp. τοὺς πόδας κατειργασμένους: pro quo legi debere existimo κατερρηγμένους: et dici τοὺς πόδας pro κατὰ τοὺς πόδας. Alioqui ipsimet πόδες existimandi essent vocari χιραλέοι.

[Χιρὰς, άδος, ἡ. HSt. post derivata ab χείρ:] At vero nomine Χιρὰς, άδος, ἡ, quæ ε amisit, significatur Fissura in manibus. [Suidas: Χιράς· εἶδος πάθους. Chœrob. In Psalm. p. 27: Χιρὰς τὸ περὶ τὴν χεῖρα πάθος διὰ τοῦ ι.] Invenitur tamen et Χειρὰς cum ει: sed illam scripturam, non hanc sequitur ubique Eust. [p. 194, 40; 635, 25; 1562, 63]: qui etiam annotat, literam ε eodem modo ex aliis quibusdam vocibus ejectam esse. Atque adeo uno in loco, Αἱ δὲ χιράδες, inquit, ἤτοι ῥαγάδες τῶν χειρῶν, τῇ ἀπελεύσει τοῦ ε τῆς διφθόγγου, τὸ ἐκ τῶν χειρῶν δηλοῦσιν ἀπεληλυθός: sicut λιμὸς, quod est a verbo λείπω deductum, τὸ τῶν λιμωττόντων ἐμφαίνει ἰσχνὸν τῇ διὰ τοῦ ι μόνου γραφῇ. Quod tamen non affert tanquam suum, sed tanquam alienum commentum; addit enim φασί. Sed a quibuscunque profectum sit, mihi nullo probari modo potest: quin potius aliis quibusdam subtilibus nugamentis grammaticorum a me in hoc opere commemoratis pariter et irrisis, addendum esse censeo. [Etym. M. p. 812, 3: Χιράδες, αἱ τῶν χειρῶν ῥαγάδες. Συνέπαθε δὲ ἡ φωνὴ τῷ σημαινομένῳ. Ἐπειδὴ γὰρ τὸ χιρὰς ἔνδειαν τινὰ σημαίνει· (τὰς γὰρ τῶν χειρῶν ῥαγάδας δηλοῖ· ἡ δὲ ῥαγὰς τοῦ ὁλοκλήρου ἔνδειαν ἔχει· τὸ γὰρ ἔχον ῥαγάδας, οὐκ ἔστιν ὁλόκληρον·) τούτου χάριν διὰ τοῦ ι γράφεται. Similiter Chœrob. in Cram. An. Ox. vol. 2, p. 276. In Etym. Voss.: Διὰ τοῦ ι· ὤφειλε δὲ διὰ διφθόγγου, ἐπειδὴ παρὰ τὸ χείρ χειρός ἐστιν. Ἀλλ' ὡς νείφω νιφάς, οὕτω χιράς· ἢ συνέπεσε (γρ. συμπέπονθεν).] Quod vero ad alteram scripturam attinet, cum derivatione convenientem, sc. Χειρὰς, ea ap. Hesych. et Diog. L. extat, in Pittaco [1, 81], ubi etiam observandum est, χειράδας, eo teste, vocari Pedum quoque ῥαγάδας. Scribit enim ab Alcæo Pittacum vocatum fuisse χειροπόδην, propter ῥαγάδας τὰς ἐν τοῖς ποσὶ, quas χειράδας appellabant. Quum autem dicit, ἃς χειράδας ἐκάλουν, videtur intelligere Iones; quod Mitylene, Ioniæ urbs, patria Alcæi fuerit. At vero ab Hesych. vox χειράδες exp. non solum αἱ ἐν τοῖς ποσὶ ῥαγάδες, sed etiam αἱ μετὰ λίθων καὶ ὅπλων βολαί. Sicut Χειραδίαι Eidem sunt χειμάῤῥων αἱ λιθώδεις ἀθροίσεις. Possit autem alicui mirum videri quod dicat αἱ ἐν τοῖς ποσὶ, non item αἱ ἐν ταῖς χερσί: quum alioqui de pedibus nonnisi per catachresin dici queat, si derivatio spectetur. Habet vero idem lexicographus et nomen Χίραι, quod exp. ἐν ταῖς πτέρναις ῥαγάδες.

[Χιραύρας, ὁ, Chirauras, n. pr. in inscr. Cyren., si recte lectum C. I. vol. 3, p. 522, n. 5146, 17, ubi Ἰάσων Χιραύρα. Hase.]

[Χιρόπους, ὁ, ἡ. HSt. s. v. Χιράς:] Ex eadem illa voce est per compositionem factum Χιρόπους, aut Χειρόπους, ex χειράς: si cui hæc scriptura magis placeat. Fuit autem hoc nomine appellatus Cui erant χιράδες, s. χειράδες in pedibus, ut modo ex Diog. L. verbis didicisti. Sed et ap. Polluc. [2, 153] legitur χειρόποδες, per ει, quod exp. οἱ τοὺς πόδας κατερρηγμένοι, Quibus sunt rimæ in pedibus, Cam.

[Χιτόνιος, ὁ, s. Χιτώνιος, civis pagi Attici tribus Erechtheidis, ex conj. Bœckhii C. I. vol. 1, p. 389, n. 281, 11, A, 5, ubi, Παράμονος Διονυσίου Χ....; conf. Corsin. Fast. Att. vol. 1, p. 247. V. Χιτώνη. Hase. Conf. et Χιτώνη.]

Χῖτὼν, ῶνος, ὁ, (pro quo Ionice Κιθὼν, transpositis aspiratis, ap. Herodot. sæpe,) Tunica. [Etym. M. p. 812, 9: Χιτών· τὸ ἁπλοῦν καὶ λινοῦν περιβόλαιον· ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ κεχύσθαι ἡμῶν τοῖς σώμασι, χυτών· καὶ τροπῇ τοῦ υ εἰς ι, χιτών. Σημαίνει δὲ δύο· ἐπὶ μὲν τοῦ συνήθως ἡμῖν λεγομένου, ἱμάτιον· οἷον «μαλακὸν δ' ἔνδυνε χιτῶνα.» Καὶ τὸν θώρακα· ὅθεν καὶ χαλκοχίτωνες οἱ χαλκοθώρακες. Διαφέρει δὲ πέπλου· ἐπὶ μὲν γὰρ ἀνδρῶν λέγεται χιτὼν, ἐπὶ δὲ γυναικῶν πέπλος. Τὰ δὲ εἰς ων ἰαμβικὰ, πρὸ τέλους ἔχοντα τὸ ι, φυλάττει τὸ ω ἐπὶ βαρυτόνων καὶ ὀξυτόνων. Variæ χιτώνων species eorumque epitheta multa enumerantur a Polluce, cujus locos v. in Indice ed. Amstel.] Duobus modis usurpatur. Interdum enim de interiore tunica dicitur, significans τὸ προσεχῶς περικεχυμένον τῇ σαρκὶ ἱμάτιον, s. τὸ τῆς σαρκὸς ἀμέσως ἐχόμενον ἱμάτιον, quem propterea ἐχέσαρκον χιτῶνα appellant. Valer. Max. Tunicam interiorem, Varro Intusium et subuculam; Apul. Interulam; Gell. Intimam tunicam. Ovid. simpliciter etiam Tunicam, ut quum dicit, Sic etiam tunica tangitur illa sua. Et, Pugnabat tunica se tamen illa tegi. Et rursum, Illic nec tunicam sibi sit posuisse pudori. Hom. Il. B, [42] de Agamemnone ex somno surgente: Ἕζετο δ' ὀρθωθεὶς, μαλακὸν δ' ἔνδυνε χιτῶνα, Καλὸν, νηγάτεον· Od. O, [60] de Telemacho itidem surgente ex lecto: Σπερχόμενός ῥα χιτῶνα περὶ χροῒ σιγαλόεντα Δῦνεν, καὶ μέγα φᾶρος ἐπὶ στιβαροῖς βάλετ' ὤμοις· Il. B, [262]: Εἰ μὴ ἐγώ σε λαβὼν, ἀπὸ μὲν φίλα εἵματα δύσω, Χλαῖνάν τ' ἠδὲ χιτῶνα, τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει· Αὐτὸν δὲ κλαίοντα θοὰς ἐπὶ νῆας ἀφήσω Πεπληγὼς ἀγορῆθεν ἀεικέσσι πληγῇσι. Ex quo loco satis perspicuum est de Intima tunica dici, qua sc. post lænam exuta, aliquis flagris cæditur, quæque pudenda tegit. Sic rursum Odyss. Ξ, [341]: Ἕκ μέν με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, εἵματ', ἔδυσαν· Ἀμφὶ δέ μοι ῥάκος ἄλλο κακὸν βάλον ἠδὲ χιτῶνα, Ῥωγαλέα. In quibus duobus posterioribus locis χλαῖναν præmisit, quoniam ea prius exuitur quam tunica. [Herodot. 1, 8: Ἅμα χιθῶνι ἐκδυομένῳ συνεκδύεται καὶ τὴν αἰδῶ γυνή. Ionicæ mulieres λίνεον χιθῶνα gestabant, 5, 88. Babylonii χρέονται χιθῶνι ποδηνεκέϊ λινέῳ· καὶ ἐπὶ τοῦτον ἄλλον εἰρίνεον χιθῶνα ἐπενδύνει, 1, 195. Ægyptiorum χιθῶνες λίνεοι περὶ τὰ σκέλεα θυσανωτοὶ, 2, 81. Cilicum χιθῶνες εἰρίνεοι, 7, 91. Κιθῶνας ὑποδύνειν τοῖσι εἵμασι, 1, 155. Schweigh.] Apud Suidam [ex Aristoph. Ran. 1067]: Χιτῶνά γ' ἔχων οὔλων ἐρίων ὑπένερθε. Sic Metellus apud Plutarchum Περὶ ἀδολεσχίας [p. 506, E] dicit, Εἰ ὤμην τὸν χιτῶνά μοι συνειδέναι τοῦτο τὸ ἀπόῤῥητον, ἀποδυσάμενος ἂν αὐτὸν, ἐπὶ πῦρ ἔθηκα. Non minus frequenter de Exteriore tunica dicitur, significans τὸ ἐπιπολῆς περιβόλαιον, idque vel lineum vel laneum, sed ἁπαλώτερον. Hesiod. Sc. [287], de aratoribus: Ἐπιστολάδην δὲ χιτῶνας Ἑσταλτο, Tunicas succincti s. induti erant. Xen. Cyrop. 7 init.: Ὡπλισμένοι τοῖς αὐτοῖς Κύρῳ ὅπλοις, χιτῶσι φοινικοῖς, θώραξι χαλκοῖς, Puniceis tunicis: ut Lacedæmonii quoque ἐν τοῖς πολέμοις φοινικίσιν ἐχρῶντο, Punicei coloris tunicis. Idem Xen. 1, [3, 17]: Μέγαν ἔχων χιτῶνα· 6, [4, 1]: Χιτῶνα πορφυροῦν ποδήρη στολιδωτὸν τὰ κάτω. Sic Plut. Symp. 4: Χιτῶνα ποδήρη φορῶν. Et Pausan. Attic. [c. 24, 7]: Ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς ὀρθόν ἐστιν ἐν χιτῶνι ποδήρει. Athen. 5, [p. 197, F]: Ζωωτοὺς ἐνδεδυκυῖαι χιτῶνας, Tunicas belluatas. Idem 10, [p. 440, D] ex Phalæci quodam epigrammate: Χρυσωτὸν κροκόεντα περιζώσασα χιτῶνα, Aurata croceoque imbutam colore tunicam s. auratam crocotam. Crocotam enim vocant tunicam croceo colore tinctam. Philo V. M. 3: Σφιγγομένων τοὺς ἀνειμένους κόλπους τῶν χιτώνων, Laxos tunicarum sinus: ut et Babylonii ap. Athen. et Plut. Apophth. [p. 173, C]: Ἐφόρουν κολπωτοὺς χιτῶνας. Ubi κολπωτοὶ et ἀνειμένοι χιτῶνες sunt quas Latini vocant Sinuosas tunicas, laxas, solutas, fluentes: ποδήρεις autem, quas talares: Homero [Od. T, 242] et Hesiodo χιτῶνες τερμιόεντες: quibus similes sunt ὀρθοστάδιοι s. στατοὶ χιτῶνες, Rectæ tunicæ. Sunt vero et συρτοὶ χιτῶνες, Tunicæ quæ quum longissimæ sint, σύρονται et trahuntur, ut quas Caudatas hodie vocant. [Apoll. Rh. 3, 875. Duris ap. schol. Eur. Hec. 934.] Eæ autem quum σφίγγονται et ζώννυνται, vocantur ζωσταί. At χιτὼν κόκκινος ὑπὲρ τῆς στρατηγικῆς σκηνῆς διατεινόμενος, apud Romanos erat τῆς μάχης σημεῖον, ut Plut. docet in Fabio [c. 15, Marcell. c. 26, Brut. c. 40]. Item στρεπτὸς χιτὼν de lorica dicitur, quoniam ex annulis tortis est ea tunica. Hom. Il. Φ, [31]: Τοὺς (ἱμάντας) αὐτοὶ φορέεσκον ἐπὶ στρεπτοῖσι χι-

τῶσι· E, [113]: Αἷμα δ' ἀνηκόντιζε διὰ στρεπτοῖο χιτῶνος. Idem et χαλκέους χιτῶνας novit, et Ἀχαιοὺς s. Τρῶας χαλκοχίτωνας, quos et χαλκεοθώρηκας appellat: χιτῶνα χάλκεον, et χάλκεον θώρηκα appellans Æreum s. Ferreum thoracem. Itidem Loricam vel Thoracem æneum simpliciter vocat χιτῶνα, sine materiam significantis substantivi adjectione, ut Il. B, [416]: Ἑκτόρεόν τε χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξας. Similiter ὡς ὅπλον ὑπόκειται χιτὼν, in hoc ap. Eund. loco, E, [736] de Pallade: Πέπλον μὲν κατέχευεν ἑανὸν πατρὸς ἐπ' οὐδει, Ἠὲ χιτῶν' ἐνδῦσα Διὸς νεφεληγερέταο, Τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσσετο. Sed in his postremis duobus Il. de Militari tunica simpliciter accipi queat, cui arma superinduuntur. [Herodot. 5, 106: Μὴ πρότερον ἐκδύσεσθαι τὸν ἔχων κιθῶνα καταβήσομαι ἐς Ἰωνίην ..., ubi rectius Loricam quam Tunicam intelliges. Κιθῶνες χειριδωτοὶ λεπίδος σιδηρέης, ὄψιν ἰχθυοειδέες sunt Loricæ manicatæ squamatæ, 7, 61. Κιθῶνα φοινίκεον Tunicam puniceam dicit loricæ superindutam 9, 22. Metaph. κιθῶνας τειχέων 7, 139, dicit muros qui hos qui pone sunt velut thorax aut lorica defendunt ab hostium impetu. Schweigh. Muros ἀλεεινοὺς χιτῶνας vocat Xen. Symp. 4, 38. De braccis id. Anab. 7, 4, 2: Οἱ Θρᾷκες ... χιτῶνας οὐ μόνον περὶ τοῖς στέρνοις, ἀλλὰ καὶ περὶ τοῖς μηροῖς (φοροῦσι). Numero plurali de unius hominis tunica Plut. V. Tib. Gracchi c. 19: Ἐν τοῖς χιτῶσιν ἐσφάλη. Χιτῶνας dracænæ tribuit Eur. Iph. T. 288: Ἡ δ' ἐκ χιτώνων, πῦρ πνέουσα καὶ φόνον, πτεροῖς ἐρέσσει. De valvis chamæ Ælian. N. A. 15, 12: Αἱ κόγχαι ... ἀτρεμοῦσι τὸν ἑταῖρον ἄνεμον προσδεχόμεναι, καὶ τὸν μὲν ὑπεστόρεσαν χιτῶνα, τὸν δὲ ὥρθωσαν, καὶ πλέουσι τῷ μὲν ἱστίῳ χῆμαι, τῷ δὲ σκάφει χρώμεναι. «Ex poeta, ni fallor, qui hoc l. χιτῶνας appellat valvas quas supra στέγας vocavit. Hiantes chamæ superiorem valvam ceu velum erigunt, dum inferiore tanquam carina nituntur. Sic etiam Gellius.» Jacobs. Carabo et astaco χιτῶνας tribuit Oppian. Hal. 1, 258: Σκληροῖσιν ἀρηρότα γυῖα χιτῶσιν.] Ab eodem poeta [Hom.] dicitur et λάϊνον ἕσασθαι χιτῶνα, Lapideam induere tunicam, qui obruitur lapidibus et λιθόλευστος γίνεται. Il. Γ, [57]: Ἤ τέ κεν ἤδη Λάϊνον ἕσσο χιτῶνα κακῶν ἕνεχ' ὅσσα ἔοργας. Metaphorice etiam ἀρετῆς vel δόξης χιτῶνα dicitur ἀποδύεσθαι aliquis. Athen. 7, [p. 281, D] de Dionysio quodam Heracleota: Ἄντικρυς ἀποδὺς τὸν τῆς ἀρετῆς χιτῶνα, ἄνθινα μετημφιάσατο, καὶ Μεταθέμενος καλούμενος ἔχαιρε, Exuta virtutis tunica. Id. 11, [p. 507, D] de Platone, ex Dioscoridis Commentariis: Ἔσχατον τὸν τῆς δόξης χιτῶνα ἐν τῷ θανάτῳ αὐτῷ ἀποδυόμεθα, ἐν διαθήκαις, ἐν ἐκκομιδαῖς, ἐν τάφοις· ex quibus ipsius Plat. verbis φιλόδοξον eum fuisse colligit. [Julian. Or. 2, p. 96, C: Τὸν ἔσχατον τῆς φιλοτιμίας χ. ἀποδύσασθαι. ‖Pars calcei, non constat quæ, χιτὼν appellatur a Xenoph. Cyrop. 8, 2, 5: Ἔστι δὲ ἔνθα καὶ ὑποδήματα ὁ μὲν νευρορραφῶν μόνον τρέφεται, ὁ δὲ σχίζων, ὁ δὲ χιτῶνας μόνον συντέμνων· et ab Aristot. Rhet. 2, 19: Εἰ πρόσχισμα καὶ κεφαλὶς καὶ χιτὼν δύναται γενέσθαι, καὶ ὑποδήματα δυνατὸν γενέσθαι, καὶ εἰ ὑποδήματα, καὶ πρόσχισμα καὶ κεφαλὶς καὶ χιτών.] ‖Tribuitur porro χιτὼν aliis rebus etiam, ut bulbo, ut oculo, ut aliis corporis partibus quæ membrana s. pellicula teguntur veluti tunicula, nec non animantibus quibusdam. Aristot. [H. A. 5, 32], de tinearum quodam genere: Ἐάν τις τὸν χιτῶνα περιέλῃ, ἀποθνήσκει· unde Plin.: Est tinearum genus tunicas suas trahentium quo cochleæ modo: eæ spoliatæ expirant. [Ælian. N. A. 9, 4: Τοὺς ὀδόντας τῆς ἀσπίδος ἔχειν οἱονεὶ χιτῶνας περικειμένους ἄγαν λεπτοὺς καὶ ὑμέσι παραπλησίους· 9, 34, de nautilo: Πλεκτάνας, ὧν μέσος χιτὼν (membrana) ἐστι λεπτότατος· 16, 40, de sepe: Ὀδόντας τέτταρας τοὺς κάτω φέρει κοίλους, ἐφ' ὧν ὑμενώδεις ἐπίκεινται χιτῶνες· 14, 24, de alga quadam marina: Τὸ ὑπὸ τούτῳ τῷ χιτῶνι κυάνεόν ἐστι καὶ χαῦνον. Herch.] Athen. 2, [p. 64, D], ex Theophrasto de bulborum ἐριοφόρῳ quodam genere: Ἔχει δὲ τὸ ἔριον ὑπὸ τοὺς πρώτους χιτῶνας. Unde idem Plin. 19, c. 2: Theophrastus auctor est, esse bulbi genus circa ripas amnium nascens, cujus inter summum corticem eamque partem qua vescuntur, esse laneam naturam, ex qua mapalia vestesque quædam conficiantur. Ubi nota χιτῶνας eum interpretari Cortices, non Tunicas: quum tamen et ipsæ tribuuntur A ejusmodi bulbis, nec non ipsis arboribus, ut ap. Virg., Qua se medio trudunt de cortice gemmæ, Et tenues rumpunt tunicas. [Χιτῶνες bulbi ἐριοφόρου ap. Theophr. H. Pl. 7, 13, 8. Lignum abiegnum χιτῶνας ἔχει πλείους ib. 5, 5, 3. Ὁ πυρὸς ἐν χιτῶσι πολλοῖς 8, 4, 1, idem qui sequitur πολύλοπος § 3. X. πλείους καὶ γλισχρότης βολβοῦ καὶ σκίλλης C. Pl. 1, 4, 1. Schneid. Χιτῶνες frugum ap. Plut. Mor. p. 701, B. De cortice mali ib. p. 684, A: Ὁ τοῦ μήλου φλοιὸς ἐντός ἐστι κολλώδης χ. καὶ λιπαρὸς, ᾧ προσίσχεται τὸ σπέρμα.] De oculorum vero, testium, cerebri, costarum aliarumque corporis partium χιτῶσιν et tunicis, hæc Gorr.: Χιτὼν, inquit, Tunica: est pars corporis simplex, alba, nervosa, lata, plana, valida, tenuis, facileque dilatabilis: hanc Græci nunc ὑμένα, nunc μήνιγγα indifferenter appellant; res enim eadem est, sed rationes diversæ. Nam quum partem aliquam vestit, χιτών: quum cerebrum foris integit, μήνιγξ: alias ὑμὴν dicitur. Verum τοῦ ὑμένος nomen a substantia, τοῦ χιτῶνος vero, ab usu inditur. Siquidem membrana costas succingens, utroque nomine vocatur: B membrana quidem, ab essentia; tunica vero, ab usu, ut docet Galen. De anat. administr. 7. [Οἱ χ. τῶν παχέων ἐντέρων Theoph. Nonn. vol. 2, p. 48. De membranulis ovorum Aristot. H. A. 6, 3.] Idem certe Galen. κερατοειδῆ ὑμένα, Membranam corneam vocat, quam Alex. Aphr. κερατοειδῆ χιτῶνα, Corneam tunicam, in oculo sc. [V. Paul. Ægin. 3, 22, p. 71, 28, Theoph. Nonn. vol. 1, p. 224. Sext. Emp. p. 33: Οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν ἔχουσιν ἐν ἑαυτοῖς καὶ χιτῶνας καὶ ὑγρά. Quattuor oculorum χιτῶνας (τὸν κερατοειδῆ, ῥαγοειδῆ, φακοειδῆ καὶ κρυσταλλοειδῆ καὶ ὑαλοειδῆ, ἀραχνοειδῆ καὶ ἀμφιβληστροειδῆ) describit Pollux 2, 70.] Utuntur enim et Latini vocabulo Tunicæ in hac signif. Sic Pollux 2, [217]: Καλεῖται δέ τις περικάρδιος ὑμὴν, ὁ διαφράττων τὸν θώρακα, ὃς καὶ χιτὼν ὀνομάζεται. [X. cordis ap. Aristot. De respir. c. 20: Τὸν ἔσχατον χ. τῆς καρδίας. De reti piscatorio Satyrius Anth. Pal. 6, 11: Τριγλοφόρους χ., ut λινουλκὸς χλαῖνα, θήραγρος πέδη ab Ione dicta est ap. Athen. 10, p. 451, D. De tela araneæ C Achill. Tat. 2, 22: Ὀλίγος με ἤγρευσεν ἀράχνης χιτών.] Porro derivant grammatici hoc vocab. a χέω, propterea quod περιχεῖται τῇ σαρκὶ, s. τῷ σώματι.

[Χίτων, ωνος, ὁ, Chito, nomen fluvii. Arcad. p. 15, 19: Χίτων ὁ ποταμὸς, χιτὼν τὸ ἱμάτιον. Steph. Byz. s. v. Βιστονίας: Χιτὼν πρὸς διαστολὴν ὀξύνεται τοῦ κυρίου καὶ ποταμοῦ.]

Χῑτωνάριον, τὸ, Tunicula. Lucill. Epigr. [Anth. Pal. 11, 154] in Philosophos: Εἴ τις ἀχαλκεῖ, Μηκέτι πεινάτω, θεὶς τὸ χιτωνάριον, Deposita tunica et sumpto pallio philosophico. Vide et Χιτωνισκάριον. [De tunicula muliebri Menander ap. Eustath. p. 1166, 52, cujus verba v. s. v. Χιτωνισκάριον.]

[Χιτώνη, ἡ, cognomen Dianæ ap. Callim. H. in Jov. 77, et Dian. 277. Χιτώνη ἀπὸ τῆς Χιτῶνος derivatum memorat Steph. Byz. s. v. Ἑρμιών. De origine nominis duplicem opinionem memorat schol. ad l. priorem: Νηλεὺς ὁ Κόδρου ... ἑορτῆς τελουμένης τῇ Ἀρτέμιδι ἐν τῇ Χιτώνῃ (ἔστι δὲ δῆμος Ἀττικῆς) ἀπελθὼν εὗρε δρῦν πάμπολυν καὶ διάφορον ἔχουσαν ἠρτημένον καρπὸν, καὶ ἐκ τούτου ἐποίησεν ἄγαλμα τῇ θεᾷ (ut jusserat oraculum) καὶ οὕτω μετῴκησεν ἐν Μιλήτῳ. Ἀπὸ τοῦ δήμου οὖν ἔσχε τὴν ὀνομασίαν ἡ Ἄρτεμις. Ἢ ὅτι τικτομένων τῶν βρεφῶν ἀνετίθεσαν τὰ ἱμάτια τῇ Ἀρτέμιδι. Vitiosa nominis forma Χιτωνέα ap. Athen. 14, p. 629, E: Παρὰ Συρακοσίοις καὶ Χιτωνέας Ἀρτέμιδος ὄρχησίς τις ἐστὶν ἴδιος καὶ αὔλησις. Scribendum Χιτωνίας. Steph. Byz.: Χιτώνη· οὕτως ἡ Ἄρτεμις λέγεται, καὶ Χιτωνία, ὡς Παρμένων ὁ Βυζάντιος καὶ Ἐπίχαρμος ἐν Σφιγγί «Καὶ τὸ τᾶς Χιτωνίας αὐλησάτω τίς μοι μέλος.» G. D. X. pagum Hanriot. *Rech. sur la topogr. des dèmes*, ed. a. 1853, p. 224, fuisse conjicit ad montem Pentelensem, in vicinia Halarum Araphenidum. Conf. Leak. *Die Demen von Attika*, germanice vers. ab A. Westerm. p. 234. V. Χιτόνιος. Hase.]

[Χιτωνία, ἡ, Tunica, Vestitus. Melampod. Divin. ex nævis p. 508 ed. Fr., ubi genit. est ἀπὸ τῆς χιτωνίας. Voc. suspectum.]

[Χιτωνίζω, Tunico, Gl.]

Χιτώνιον, τὸ, itidem Tunicula; sed peculiariter de

D

Muliebri tunicula s. tunica : ut Lucian. quoque testatur in Lexiph. [c. 25]; reprehendit enim ibi Lexiphanem, qui χιτώνιον putaret dici etiam τὸν ἀνδρεῖον, et δουλάρια nominari τοὺς ἄῤῥενας τῶν ἀκολούθων· et mox subjungit, Ἃ τίς οὐκ οἶδεν, ὅτι χιτώνιον μὲν, γυναικὸς ἐσθής· δουλάρια δὲ, τὰ θήλεα καλοῦσι; Id ipsum vero et auctoritate receptorum scriptorum probare libet. [Ammon. p. 148 : Χιτώνιον τὸ τῆς γυναικός. Sic etiam Thom. M. p. 914.] Plut. [Mor. p. 157, A] : Ὅπως αὐτῇ χιτώνιον ὑφάνῃ σύμμετρον, Ut tuniculam sibi aptam texeret. Id. [Mor. p. 583, D] : Σοὶ δὲ, ὦ πάτερ, Μιλησίαν χλαμύδα, τῇ δὲ μητρὶ παραλουργὸν ὠνησόμεθα χιτώνιον· aliquanto post, Χιτώνια τῶν γυναικῶν ἀμπεχόμενοι. [Adde p. 972, D, V. Lysandri c. 2. Dion. Chr. vol. 1, p. 242.] Aristoph. Pl. [984] : Καὶ ταῖς ἀδελφαῖς ἀγοράσαι χιτώνιον. [Ran. 411 : Συμπαιστρίας χιτωνίου· Lys. 150 : Χιτωνίοισι τοῖς ἀμοργίνοις. Διαφανὲς χ. ib. 48. Et fragm. 312. X. τρία ἑπταπήχη Plato Ep. 13, p. 363, A. Theocr. 15, 31 : Τί μευ τὸ χ. ἄρδεις;] Athen. 13, [p. 590, F] de Phryne meretrice : Ἦν δὲ ὄντως καλὴ ἐν τοῖς μὴ βλεπομένοις· διόπερ οὐδὲ ῥᾴδιον ἦν αὐτὴν ἰδεῖν γυμνήν· ἐχέσαρκον γὰρ χιτώνιον ἠμπείχετο. Rursum tamen idem Lucian. sui oblitus, in Commentario περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων [c. 37] dicitur χιτώνιον pro Virili etiam tunica usurpasse. Vide et Χιτωνισκάριον.

[Χιτωνισκάριον, τό.] Hinc et aliud dimin. Χιτωνισκάριον, τὸ, itidem Tuniculam significans vilem. Sed placet subjungere discrimen quod Ælius Dionysius inter χιτὼν et diminutiva ex eo derivata statuit. Sic igitur ille ap. Eust. p. 1166 : Χιτὼν, ὁ ζωστὸς καὶ γυναικεῖος· ὁ δὲ ἀνδρεῖος, χιτωνίσκος· ὅ τινες ἐπενδύτην· τὸ δὲ βραχὺ, χιτωνισκάριον· χιτώνιον δὲ καὶ χιτωνάριον, λεπτὸν ἔνδυμα γυναικεῖον πολυτελές. Ubi etiam hæc duo, illorum posteriorum, χιτωνάριον et χιτώνιον, exempla affert, ex Menandro, Ἀελουμένη γὰρ ἡ ἑταῖρα [ἀτέρα] καὶ διαφανὲς Χιτωνάριον ἔχουσα. Et ex Aristoph. [fragm. 530] : Ἐνδὺς τὸ γυναικεῖον τοδὶ χιτώνιον. Sed quod ad χιτώνιον attinet, facile quidem ei assentiar, quum ex multis exemplis id pateat : ad reliqua vero quod attinet, promiscue ea et virili et femineo tribui generi, ex iis manifestum est auctorum quos citavi locis.

[Χιτωνίσκιον, τὸ, idem. Inscr. Attica ap. Bœckh. 155, vol. 1, p. 248 : Χ. καρτόν. Metaph. Theophyl. Sim. Hist. p. 11, C : Οἷα σκηνὴν τῆς ψυχῆς καταλελοίπει (Tiberius moriens) τὸ ἀχθοφόρον τουτὶ καὶ γήϊνον χ.]

Χιτωνίσκος, ὁ, Tunicula [Mœris p. 416 : Χιτωνίσκος, χιτὼν Ἀττικοὶ, ὑποδύτην καὶ ἐπενδύτην Ἕλληνες] : eo differens a χιτώνιον, quod viris quoque tribuatur, non tantum mulieribus. [Sic præcipiunt Ammon. p. 148, Thom. M. p. 914.] Viris quidem ut ap. [Aristoph. Av. 955, Plat. Leg. 12, p. 954, A : Γυμνὸς ἢ χιτωνίσκον ἔχων· Hipp. min. p. 368, C : Τὸ ἱμάτιον ὑφῆναι καὶ τὸν χ., et ib. : Τὴν ζώνην τοῦ χ. Xen. Anab. 5, 4, 13; Lysiam p. 117, 6; Æschin. p. 18, 30.] Dem. p. 242 [583, 21] : Ὥστε με φοβηθέντα τὸν ὑμέτερον θόρυβον, θοιμάτιον προέσθαι, καὶ μικροῦ γυμνὸν ἐν τῷ χιτωνίσκῳ γενέσθαι φεύγοντα, ἐκεῖνον δὲ ἕλκοντα. Ubi etiam de Interiore s. Intima tunica dicitur, i. e. Interula s. Intusio. Athen. 12, [p. 545, A] : Χιτωνίσκον ἐνδεδυκὼς ποδήρη μέχρι τῶν καρπῶν χειρίδας ἔχοντα, ut et ap. Virg. tunicæ manicas habent. Eod. in l. Antiphanes : Λευκὴ χλανὶς, φαιὸς χιτωνίσκος, καλὸς, Πιλίδιον ἁπαλὸν, εὔρυθμος βακτηρία· in descriptione habitus philosophici. [Χ. λινοῖ πορφυροῖ ap. Polyb. 3, 114, 4, ut λινοῦς χ. ap. Aristid. vol. 1, p. 368. Φοινικοῖ χ. sacerdotum Saliorum ap. Plut. V. Numæ c. 13.] Mulieri autem tribuitur ap. Eund. 13, [p. 590, E], ubi Hyperides patrocinans Phrynæ meretrici, quum dicendo nihil se efficere videret, et judices eam condemnaturi viderentur, Παραγαγὼν αὐτὴν εἰς τοὐμφανὲς, καὶ περιῤῥήξας τοὺς χιτωνίσκους, γυμνά τε τὰ στέρνα ποιήσας, τοὺς ἐπιλογικοὺς οἴκτους ἐκ τῆς ὄψεως αὐτῆς ἐπερῥητόρευσε. [Eadem narratio ap. Alciphr. 1, 31, aliosque, quorum locos collegit Bergler. ad h. l. Plut. V. Alcib. c. 39 : Ἡ Τιμάνδρα τὸν νεκρὸν... τοῖς αὑτῆς περιβαλοῦσα καὶ περικαλύψασα χιτωνίσκοις· ubi numero plurali dictum est ut de tunicula unius viri V. Anton. c. 14 : Τοὺς χ. τοῦ τεθνηκότος.] Promiscue et virili et muliebri sexui ap. [Xen. Mem. 2, 7, 5 : Ἱμάτιά τε ἀνδρεῖα καὶ γυναικεῖα καὶ χιτωνίσκοι κτλ.] Plut. [Mor. p. 202, A] : Ζῶα θηρεύοντες ἄνθρωποι δορὰς ἐλάφων περιτίθενται, καὶ πτερωτοῖς ἀμπέχονται χιτωνίσκοις, ἄγραις ἐπιχειροῦντες ὀρνίθων. [Nomen frequens in inscriptionibus.]

[Χιτωνοπώλης, ὁ, Sagarius, Gl.]

[Χιτωνοφόρος, ὁ, ἡ, Tunicam gestans. Hesych. s. v. Ζειροφόρους, ubi codex χωνοφόρους, quod correxit HSt. s. v. Ζειρά.]

Χιὼν, όνος [De accentu v. Arcad. p. 16, 13. Ab χέω χέων καὶ τροπῇ χιών, ὡς τέρπω τερπών, derivat Etym. M. p. 812, 19. Similia ap. Eustath. p. 896, 48; 905, 90], ἡ (perperam in VV. LL. ὁ, ἡ), Nix. Hom. Il. X, [152] : Ἡ δ' ἑτέρη θέρεϊ προρέει εἰκυῖα χαλάζῃ, Ἢ χιόνι ψυχρῇ, ἢ ἐξ ὕδατος κρυστάλλῳ, de scaturigine quadam, s. fonte æstate frigidissimo : ut et Athen. 2, [p. 43, E] ex Ptolemæo refert εἶναι κρήνην τινὰ νᾶμα ἀνιεῖσαν χιόνος ψυχρότερον· ἐξ ἧς πολλοὺς μὴ πίνειν, ἀποπαγήσεσθαι προσδοκῶντας. Rursum Il. Κ, [7] : Ὅτε πέρ τε χιὼν ἐπάλυνεν ἀρούρας· Od. Ξ, [476] : Ἔπειτα χιὼν γένετ' ἠΰτε πάχνη ψυχρή· Τ, [205] : Ὡς δὲ χιὼν κατατήκετ' ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσφιν. [Herodot. 2, 22 : Τὸν Νεῖλον ῥέειν ἀπὸ τηκομένης χιόνος. Ib. : Χιόνι πεσούσῃ· et χιόνα ἀδρὴν 4, 31; et ib. : Ἔοικε ἡ χιὼν πτεροῖσι. Pind. Pyth. 1, 39 : Χ. ὀξείας· ubi schol. : Ἤτοι παρὰ τὴν πυκνότητα τῆς καταφορᾶς, ἢ παρὰ τὴν ψυχρότητα, ὅτι οἱ ἐφαπτόμενοι ὅμοιόν τι πάσχουσι τοῖς κεντουμένοις. Æsch. Suppl. 793 : Αἰθέρος θρόνος πρὸς ὃν κύφελλ' ὑδρηλὰ γίγνεται χιών. Ἰδαία χ. Agam. 564; πετραία fragm. 304. Soph. Ant. 830 : Καί νιν χιὼν οὐδαμὰ λείπει (Σιπύλῳ πρὸς ἄκρῳ). Ib. 114 : Λευκῆς χιόνος πτέρυγι. Eur. Bacch. 661 : Λευκῆς χ. βολαί· Andr. 214 : Θρῄκην χιόνι τὴν κατάρρυτον· Cycl. 328 : Ὅταν βορέας χιόνα χέῃ. Aristoph. Ach. 138 : Εἰ μὴ κατένιψε χιόνι τὴν Θράκην ὅλην. Plato Tim. p. 59, E : Τὸ ... ὑπὲρ γῆς... χιών. Xen. Anab. 4, 4, 8 : Γίγνεται τῆς νυκτὸς χ. πολλή. Ib. 11 : Ἐπιπίπτει χ. ἄπλετος, ut ἐπιγίγνεσθαι est Hellen. 2, 4, 3. Χιόνος οὔσης Plut. V. Bruti c. 25. Theophr. De igne § 18 : Γένεσις ἐν αὐτῇ τῇ χιόνι ζῴων ἐνίων. Philostr. p. 69 : Τὴν χιόνα χορηγὸν τοῖς ποταμοῖς γίνεσθαι. Longus p. 74, 20 : Τῆς χ. λυομένης.] Plut. Symp. 3, quæst. 6, docet ὅπως δεῖ τὴν χιόνα διαφυλάττειν· ut et Athen. 3, [p. 125, C], ubi quidam χιόνα ἔπινον, et οἱ οἰνοχόοι ἔμισγον τοῖς συμπόταις εἰς τὸ ποτὸν χιόνος, ut sc. esset frigidius. [Xen. Mem. 2, 1, 30 : Τοῦ θέρους χιόνα περιθέουσα ζητεῖς· ad quem l. respicit Athen. p. 124, C. Asclepiad. Anth. Pal. 5, 169 : Ἡδὺ θέρους διψῶντι χιὼν ποτόν. Plut. Mor. p. 123, B; 124, F. Geopon. 19, 9, 1. De aqua nivali vel nivis instar frigida Eurip. Tro. 1067 : Νάπη χιόνι κατάρυτα ποταμίᾳ· ubi Seidl. comparavit Hom. Il. X, 151 : Ἡ δ' ἑτέρη θέρεϊ προρέει, εἰκυῖα χαλάζῃ ἢ χιόνι ψυχρῇ.] Plut. De fort. Alexandri lib. 2, [p. 340, E] : Βάθεσι χιόνων κατακεχρωσμένα ἔθνη, Altitudine nivium obrutæ [Recte : nam κατακεχωσμ. legitur] gentes, [ut χιόνων γιγνομένων V. Ages. c. 32. Herodian. 3, 6, 22 : Νιφετοῖς καὶ χιόσιν. Numero plurali etiam Aristot. De mundo 4, 7, ubi cum ψύξεσι conjunctum, ut in Geopon. 1, 12, 33. Theophr. De aquis 1, 24 : Ὅταν χιόνες πολλαὶ γίνωνται· et Geopon. 1, 12, 11. Ptolem. Geogr. 4, 8, p. 307, 13 : Ὑποδέχονται τὰς χιόνας αἱ τοῦ Νείλου λίμναι. Philostr. p. 69 : Χιόσι Αἰθιόπων. Polyæn. 1, 1, 2.] Et proverbialiter Hom. Il. Κ, [437] : Λευκότεροι χιόνος, θείειν δ' ἀνέμοισιν ὅμοιοι. [Eur. Rhes. 304 : Πώλων χιόνος ἐξαυγεστέρων. Plato Phædon. p. 110, C : Γύψου ἢ χιόνος λευκοτέραν· et Matro ap. Athen. 2, p. 64, C.] Quomodo autem fiat ἡ χιὼν vide ap. Aristot. De mundo [c. 4], nec non in Meteor. [1, 11], sed et ap. Suidam [in excerptis ex scriptore anonymo. Sext. Emp. p. 11 : Ὁ Ἀναξαγόρας τῷ λευκὴν εἶναι τὴν χιόνα ἀντετίθει ὅτι ἡ χιὼν ὕδωρ ἐστὶ πεπηγὸς, τὸ δὲ ὕδωρ ἐστὶ μέλαν, καὶ ἡ χιὼν ἄρα μέλαινά ἐστιν. Quæ repetit p. 122. Χιὼν παλαιὰ ἐρυθροτέρα γινομένη (in qua σκώληκες nascantur) ap. Aristot. H. A. 5, 19. Χιὼν ἐρυθρὰ ἐκ μιλτώδους ἀναθυμιάσεως (in montibus Armeniæ) ap. Eustath. p. 830, 9. Syllaba prior brevis est, sed producitur in compositis, velut χιονοθρέμμων, in versibus dactylicis.]

Χίων, ωνος, ὁ, Platonici cujusdam nomen est, cujus epistolæ aliquot [spuriæ] hodieque extant. [Χ. ὁ Μά-

τριος, Heraclea Pontica oriundus, ap. Phot. Bibl. p. 222. || Archon Atheniensis olymp. 103, 4, ap. Demosth. p. 868, Diodor. 15, 77. || Corinthius, ap. Vitruv. Proœm. 3, 2. || Χίονος vitiose scriptum pro Χιόνης notavimus s. v. Χιόνη.]

[Χιωνίδης, ὁ, Chionides, Atheniensis, veteris comœdiæ poeta, de quo v. Suidas et Aristot. Art. poet. c. 3, Athen. 3, p. 119, C; 14, p. 638, A. Apud Suidam olim Χιονίδης, quod ex cod. Paris. correxit Kusterus. G. D. Sed *Chionides*, correpto *o*, est Chiones filius, ap. Ovidium Ex Ponto 3, 3, 40 : *At non Chionides Eumolpus*. Boiss.]

[Χλαβὸς, ἡ, ὸν, Bene nutritus. Hesych.: Χλαβόν· εὐτραφές. Voc. suspectum. Similis signif. est χλαμυρός.]

Χλάζω, ψοφῶ, Sibilo, θρυλλοῦμαι, VV. LL. ex Pind., cujus tamen locum non afferunt. [Præsentis exx. nulla sunt. De perf. HSt. in Indice :] Κεχληδέναι, Hesych. ψοφεῖν [et προσλαλεῖν]. At κεχλιδότα, Idem affert pro ἀνθοῦντα, Florentem. Κεχλαδᾶν Eidem est χάσκειν : afferenti et κεχλαδοῦσι pro χάσκουσι. [Perfecti forma Dor. κεχλᾱδὼς est ap. Pind. Ol. 9, 3 : Τὸ μὲν Ἀρχιλόχου μέλος φωνᾶεν Ὀλυμπία, καλλίνικος ὁ τριπλόος κεχλαδὼς κτλ., ubi Bœckh. vol. 4, 187 : « Voci κεχλαδὼς non solam *sonantis* inesse notionem vel inde intelligitur quod jam præcessit φωνᾶεν. Varia de hoc voc. in Observ. Misc. nov. vol. 1, p. 75, collecta sunt; hoc loco est πληθύων, de *pleno* et *quasi turgente cantu*. Sic de corporibus juvenili vigore luxuriantibus Pyth. 4, 179 : Κεχλάδοντας ἥβᾳ. Hinc conjuncta notio τοῦ τρυφεροῦ, luxuriei : unde χλιδὴ χλιδάω χλιδάνω, atque ipse cantus Olymp. 11, 88, χλιδῶσα μολπὰ dicitur. Etym. M. p. 645, 30 s. v. Ὄχλος· ὅθεν καὶ τὸ παρὰ Πινδάρῳ ἐν Ὀλυμπιονίκῃ « τριπλόος ὁ κεχλαδώς » ἀντὶ τοῦ ὁ πληθύων, et similiter fere Orion, apud quem male κεχαλαδὼς, neque aliter schol. Pind. Pyth. 4, 318 vulg. explicat πληθύοντας τῇ ἥβῃ et deinde πλήθοντας. Κέχλαδα ex hoc l. tangitur ap. Eustath. ad Il. A, p. 153; Θ, p. 723, 49. » Idem verbum latet in fragm. Pindari ap. Strab. 10, p. 469 : Ἐν δὲ καχλάδων κρόταλα, ubi de prima syllaba in κε mutanda consentiunt critici, dissentiunt de terminatione. Κεχλάδειν pro κεχλαδέναι dictum qui probant, comparant formas Pindaricas κεχλάδοντας et πεφρίκοντας.]

Χλαῖνα, ἡ, Læna; vestis duplicata, quæ τῷ χιτῶνι exteriori superindui solebat, hyeme præsertim, ut frigus a corpore arceret : unde et παρὰ τὸ χλιαίνειν ipsum derivant grammatici [v. Cyrill. in Crameri Anecd. Paris. vol. 4, p. 193, 24, qui addit οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς, Etym. M. p. 812, 21, et Suidam s. v. Χλαῖνα. Hesych.: Χλαῖνα· χλαμὺς, ἢ ἱμάτιον χειμερινὸν ἀπὸ τοῦ χλιαίνειν, ὅ ἐστι θερμαίνειν. Mœris p. 408 : Χλαῖνα Ἀττικοὶ, ἱμάτιον χειμερινὸν Ἕλληνες] : inter quos Eust. [p. 1056, 55] dicit esse μανδυοειδὲς καὶ χιτῶνος παχύτερον περίβλημα. [V. eund. p. 198, 43; 794, 22; 1398, 61.] Talia sunt quæ equitantes ceteris vestimentis superinduimus. [Suidas : Χλαῖναι· περιβολαί. (Sic etiam Hesych., ubi corrupte χλανία.) Διαστέλλει Ὅμηρος τὸν πέπλον ἀπὸ τῶν χλαινῶν· ὅς ἐστι γυναικεῖον ἔνδυμα, ἐμπερόνημα. Τὸ δὲ αὐτὸ καλεῖ καὶ ἑανόν. De discrimine nominum χλαῖνα et χλανὶς Ammon. p. 146 : Χλαῖναν καὶ χλανίδα διαφέρειν φησὶ Τρύφων ἐν τῷ πέμπτῳ περὶ Ἑλληνισμοῦ καὶ παρατίθεται Ξενοφῶντα. (Χλαῖνα non legitur ap. Xenoph.) Χλαίνας μὲν γάρ φησι λέγεσθαι ἐπὶ τῶν ἐγκοιμήτρων καὶ παχέων· διὸ καὶ Ὅμηρον φάναι (Il. Ψ, 179) « Ἔνθα οἱ ἐκθεῖσαι πυκινὸν λέχος ἐμβάλετ' εὐνὴν, ὄεμνια καὶ χλαίνας καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα. » Χλανίδας δὲ τὰς φορουμένας καὶ μαλακωτέρας. Ἀντιπίπτει τῷ παρατηρήματι (Od. Δ, 115) « Χλαῖναν πορφυρέην ἀντ' ὀφθαλμοῖσιν ἐπισχών. » Μήποτε οὖν ἄμεινον λέγειν τὰς μὲν χλαίνας ἐπὶ τῶν ἐγκοιμήτρων καὶ φορουμένων, χλανίδας δὲ ἐπὶ μόνων τῶν φορουμένων, οὐκέτι δὲ ἐπὶ τῶν ἐγκοιμήτρων. Χλαῖνα et χλαμὺς quid differant v. s. v. Χλαμύς.] Porro τῷ χιτῶνι superindui solitam hanc vestem, patet ex Hom. Sic enim ille Il. B, [262] : Εἰ μὴ ἐγώ σε λαβὼν, ἀπὸ μὲν φίλα εἵματα δύσω, Χλαῖνάν τ' ἠδὲ χιτῶνα. [Od. Ξ, 513 : Οὐ γὰρ πολλαὶ χλαῖναι ἐπημοιβοί τε χιτῶνες ἐνθάδε ἔννυσθαι· ubi schol.: Χλαῖναι αἱ χλαμύδες καὶ τὰ ἔξωθεν περιβλήματα καὶ αἱ χλαινίδες.] Od. Ξ, [341] : Ἐκ μέν με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, εἵματ', ἔδυσαν, Exuerunt mihi lænam tunicamque, quibus vestitus eram vestimentis. Prius enim detrahitur alioqui superior s. exterior vestis, postea interior. Sic Φ, [118] Ulysses arcum intenturus, ἀπ' ὤμοιϊν χλαῖναν θέτο φοινικόεσσαν. Fuisse autem et διπλῆν, Idem docet his verbis, Τ, [225] : Χλαῖναν πορφυρέην οὔλην ἕλε δῖος Ὀδυσσεὺς Διπλῆν, αὐτάρ οἱ περόνη χρυσοῖο τέτυκτο Αὐλοῖσι διδύμοισι· Il. Κ, [133] : Ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν περονήσατο φοινικόεσσαν, Διπλῆν, ἐκταδίην, Lænam purpuream, eamque duplicem et amplam. Quomodo et Festus esse dicit Genus vestimenti habitus duplicis, Serv. proprie Togam duplicem; at Nonius, Vestimentum militare, quod supra omnia vestimenta sumitur. Ad frigus autem arcendum præcipue gestari solitum, idem Hom. docet, qui χλαίνας modo [Il. Π, 224] ἀνεμοσκεπέας, modo [Od. Ξ, 529] ἀλεξανέμους cognominat : et Æschylus [ap. Polluc. 7, 61, fragm. 380], a quo ejusmodi διπλῆ χλαῖνα vocatur χειμάμυνα, Hyberni frigoris propulsatrix : ut Pollux quoque [10, 123] annotavit χλαῖναν fuisse non solum ἱμάτιον ἐπὶ τῷ χιτῶνι, sed etiam novæ Comœdiæ scriptores χλαίνας vocasse μόνα τὰ παχέα ἱμάτια : afferens ex Theopompo comico, Χλαῖνάν σοι ἐνεπιλαβὼν Λακωνικήν [Χλαῖναν δέ σοι Λαβὼν παχεῖαν ἐπιβαλῶ Λ.]· commemorans simul inter χείμαστρα s. χειμερινὰ ἱμάτια, χιτῶνας μαλλωτοὺς, χιτῶνας μαλλοῖς δασεῖς, χιτῶνας ἀμφιμίτους. Veruntamen et μονομίτους simplicesque χλαίνας fuisse, ex Hom. rursum discimus, nec non ex Polluce etiam. Sic enim ille Il. Ω, [230] : Ἔνθεν δώδεκα μὲν περικαλλέας ἔξελε πέπλους, Δώδεκα δ' ἁπλοΐδας χλαίνας, τόσσους δὲ τάπητας. Hic vero 7, c. 13 [§ 47], de vestimentorum generibus : Εἰσὶ δὲ χλαῖναι, αἱ μὲν, ἁπλοΐδες, αἱ δὲ, διπλαῖ, citans etiam ipse Homerum testem, et has Attice, διπλησίδας [διπληγίδας] ac διβόλους, illa vero, ἁπλησίδας [ἁπληγίδας] appellari annotans. Atque adeo Idem scribit Atticos τὸ λεπτὸν nuncupare χλαῖναν, τὸ ἱππικὸν vero, χλαμύδα. [Idem 7, 77 : Δευτερουργῇ χλαῖναν ἐκάλουν ἣν οἱ νῦν ἐπίγναφον. Ἀσπάθητος χλαῖνα Soph. (fragm. 849) ibid. § 36, et ap. Hesych. s. v. Ἀσπάθητος. Porro 7, 67 : Αἱ Πελληνικαὶ χλαῖναι ἦσαν εὐδόκιμοι, ὡς καὶ τοῖς νικῶσιν ἀθληταῖς δίδοσθαι. Post Homerum Hesiod. semel Op. 537 : Χλ. μαλακὴν καὶ τερμιόεντα χιτῶνα. Herodot. 2, 91 : Παρέχοντες ἄεθλα (ἀγώνων), κτήνεα καὶ χλαίνας καὶ δέρματα. Æsch. Ag. 872 : Τρίμοιρον χλαῖναν ἐξηύχει λαβών· ubi improprie dictum est de terra corpori sepulto ingesta. Rete χλαῖναν dixit Ion ap. Athen. 10, p. 451, D : Ἥ τ' Αἰγυπτίη βόσκει λινουλκὸς χλαῖνα, θήραγρος πέδη. Καταρβύλους χλαίνας, i. e. ποδήρεις, ὥστε καὶ ἐπὶ τὰς ἀρβύλας χαλᾶσθαι, ex Sophocle (fragm. 559) annotavit Hesych. Eurip. Cycl. 80 : Σὺν τᾷδε τράγου χλαίνᾳ μελέᾳ. Frequenter in comœdia. Aristoph. Vesp. 738 : Χλ. μαλακὴν, σισύραν· ut Ran. 1459 : Πόλιν, ᾗ μήτε χλαῖνα μήτε σισύρα συμφέρει· Vesp. 1132 : Χλαῖναν ἀναβαλοῦ τριβωνικῶς· Av. 493 : Χλ. Φρυγίων ἐρίων. Ib. 1093 : Οἰωνῶν, οἳ χειμῶνος χλαίνας οὐκ ἀμπισχοῦνται· Lys. 1155 : Ἀντὶ τῆς κατωνάκης τὸν δῆμον ὑμῶν χλαῖναν ἤμπισχον πάλιν.] || Ceterum χλαῖνα dicitur etiam non solum ἐπὶ τῶν φορουμένων καὶ μαλακωτέρων, verum etiam ἐπὶ τῶν ἐγκοιμήτρων καὶ δασέων : ut et Pollux [10, 123] annotavit fuisse ἐνεύναιον περιβόλαιον, s. ἱμάτιον εὐναῖον καὶ παρευναῖον, μέγα καὶ δασύ : itidemque ap. Comicos χιτῶνα εὐνητῆρα. Hom. Il. Ω, [646] de Achille : Δμωῇσι κέλευσε Δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι, καὶ ῥήγεα καλὰ Πορφύρε' ἐμβαλέειν, στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας, Χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὔλας καθύπερθεν ἔσασθαι. [Ubi schol. exp. τὸ περίβλημα τῆς κλίνης.] Itidemque Od. Γ, [349] : Ὧ (sc. πενιχρῷ) οὔτε χλαῖναι καὶ ῥήγεα πόλλ' ἐνὶ οἴκῳ, Οὔτ' αὐτῷ μαλακῶς οὔτε ξείνοισιν ἐνεύδειν· Αὐτὰρ ἐμοὶ πάρα μὲν χλαῖναι καὶ ῥήγεα πολλά· ubi ῥήγεα fortassis sunt Linteamina, et χλαῖναι Opertoria crassiora et villosa, vel ex lana vel ex tomento : qualia tegmina sunt ap. Cic. [Hom. Hymn. in Ven. 159 : Λέχος ... χλαίνῃσιν μαλακῇς ἐστρωμένον. Soph. Tr. 540 : Δύ' οὖσαι μίμνομεν μιᾶς ὑπὸ χλαίνης ὑπαγκάλισμα, de Deianira quæ in complexu Herculis una cum illo veste contegitur. Similiter Eurip. ap. Stob. Flor. 74, 26 : Ὅταν ὑπ' ἀνδρὸς χλαῖναν εὐγενοῦς πέσῃς. Theocr. 18, 19 : Ζανός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ᾤχετο χλαῖναν· et quæ sunt similia etiam de aliis vestimentis dicta, qualia collegit Bergl.

ad Alciphr. 1, 38, p. 176.] Superiores vero ex vestimentorum genere χλαίνας, Penulas etiam nominare possimus, restringendo ad τὰς χειμαμύνας s. ἀνεμοσκεπέας aut ἀλεξανέμους : quum in proverbio dicatur Æstate penulam deteris : et ap. Juv. legamus, Fremeret sæva cum grandine vernus Jupiter, et multo stillaret penula nimbo. Quanquam Penula potius est quæ Græce φαινόλης : sed hoc Græcum ex Latino illo factum esse credibile est.

[Χλαινέας, ὁ, Chlæneas, Ætolus. Polyb. 9, 31.]

[Χλαινίζω, Læna induo, cum derivatis Χλαινιστὴς, ὁ, Περιχλαινίζω, et Περιχλαινισμὸς, ὁ, annotavit Herodian. Epimer. p. 149.]

[Χλαινίον, τὸ, Lænula. Anth. Pal. 12, 40 : Μὴ 'κδύσῃς, ἄνθρωπε, τὸ χλαινίον, ubi χλαίνιον scribitur falso accentu.]

[Χλαινιστὴς, ὁ. V. Χλαινίζω.]

Χλαινοθήρας, ὁ, Lænarum venator, ut qui in balneis insidiantur lavantium vestibus.

[Χλαινουργικὸς, ἡ, όν. Χλαινουργικὴ, Sagaria, Gl.]

[Χλαινοφόρος, ὁ, ἡ, Lænam gestans. Greg. Naz. Ep. 150, p. 869. Boiss.]

Χλαινόω, Læna induo s. amicio aut operio. In Epigr. legitur simpliciter pro Induo. [Philipp. Anth. Pal. 9, 293 : Ἐχλαίνου φάρεϊ πορφυρέῳ. Nonn. Dion. 1, 372 : Εἵμασι μιμηλοῖσι νόθον χλαίνωσε νομῆα· et alibi : Καὶ ζόφον ἐχλαίνωσεν ἑῷ χροΐ σιγαλέῃ νύξ.]

Χλαίνωμα, τὸ, Læna, Vestimentum quod pro læna gestatur. Ex Epigr. [Philippi Anth. Plan. 104], χλαίνωμα λέοντος, pro Spolium leonis : pro quo malim Læna ex spolio leonis, Exuvium leonis quod loco lænæ gestatur.

Χλαμὸς [?] quoque ap. Hesych. legitur post χλαμὺς, et exp. χλαῖνα.

[Χλᾰμῠδηφόρος, ὁ, ἡ, Chlamydem ferens. Χλ. ἄνδρες Theocr. 15, 6. « Inscr. Pergam. C. I. vol. 2, p. 855, n. 3538, 25, et Gust. Wolff. De noviss. oraculorum æt. ed. Berol. a. 1854, p. 20 : Ὅσσοι ὑπὸ ζαθέην τύρσιν χλ. εἰσίν. » Hase.]

[Χλαμυδία, ἡ, Chlamydia, antiquum nomen Deli ap. Steph. Byz. s. v. Δῆλος.]

Χλᾰμύδιον, τὸ, Chlamydicula, Parva chlamys. Sæpe pro simplici χλαμὺς ponitur, ut ap. [Antidot. Athen. 6, p. 240, B : Πρὶν ἐγγραφῆναι καὶ λαβεῖν τὸ χλ.] Plut. Erot. p. 1344 [755, A], quum dixisset, Οἱ δὲ φίλοι καλὸν καλῶς ἐν τῇ χλαμύδι καὶ τῇ διβολίᾳ συναρπάσαντες, εἰς τὴν οἰκίαν παρήνεγκαν, subjungit paulo post, Ἅμα δὲ αἱ γυναῖκες ἔνδον αὐτοῦ τὸ χλαμύδιον ἀφαρπάσασαι περιέβαλον ἱμάτιον νυμφικόν. Ibid. p. 1340 [752, F] : Ἐμνᾶτο μειράκιον ἐκ χλαμύδος, ἔτι παιδαγωγεῖσθαι δεόμενον. [Nec raro ap. Plut. in Vitis, velut Rom. c. 8, Pyrrhi c. 11 (ubi λιτῷ χλ.) et 34, Phoc. 29, Demetr. 9, Arat. 26. Χλ. ἐφήβου Teles ap. Stob. Flor. 97, 32 (p. 524, 25). Ὑπὸ χλαμυδίῳ περιέρχεσθαι Pollux 8, 116. Χλ. ἑαυτοῦ περισπᾶν Diodor. 19, 9. Χλ. ἁλουργὲς Longus p. 4, 6 Vill.]

[Χλαμυδοειδὴς, ὁ, ἡ, Chlamydis formam referens. Strabo 2, p. 116, 118, 119; 11, p. 519; 17, p. 793.]

[Χλαμυδοποιϊκός. V. Χλαμυδοποιός.]

Χλαμυδοποιΐα, quæ et Χλαμυδουργία, ἡ, Ars conficiendi chlamydas. Testatur Pollux [7, 33 et 159] ambo legi ap. Xen. atque in eadem signif. in Apomn. [2, 7, 6. Imo tantum hoc. Pro illo in Xen. legitur χλανιδοποιΐα.] Subjungit tamen idem Pollux, Ἥδη δὲ ἔοικεν εἶναι ταλασιουργίας μὲν ἡ χλαμυδουργία, ὑφαντικῆς δὲ ἡ χλαμυδοποιΐα. Itidem vero χλαμυδοποιὸς et χλαμυδουργὸς dici potest Qui conficit chlamydes. Et χλαμυδοποιϊκὸς ac χλαμυδουργικὸς, Qui ad artificem illum pertinet, s. Quo opifex ille utitur, veluti si dicam χλαμυδοποιϊκὸν ἐργαλεῖον.

[Χλαμυδουργία. V. Χλαμυδοποιΐα.]

Χλαμυδοφορέω, Chlamydem fero s. gesto. Pollux 7, c. 13 [§ 46], ubi dicit Thessalicas chlamydas dictas fuisse Θετταλικὰ πτερὰ, et ἐντεθετταλίσμεθα pro χλαμυδοφορούμεν.

Χλαμυδόω, Chlamyde induo. Unde [Eupolis] ap. Athen. 2, [p. 47, E] : Μειράκιον κεχλαμυδωμένον, Adolescens chlamyde indutus : χλαμύδα περιβεβλημένος, Chlamydatus, Paludatus : ut Cic., Antonius demens ante lucem paludatus.

[Χλαμυρίς· πόα, ὁ κυρίως βρόμος, Hesych. Βρόμος est avenæ species.]

[Χλαμυρὸς, ὰ, όν. Hesych. : Χλαμυραί· τρυφῶσαι, γρυπῶσαι.]

Χλᾰμὺς, ύδος, ἡ, ejusdem cum χλαῖνα originis esse videtur. [Per πορφύρα ἢ χιτὼν exp. Hesych. Pollux 10, 124 : Οἱ Ἀττικοὶ τὸ λεπτὸν χλανίδα, καὶ τὸ ἱππικὸν χλαμύδα, ὡς Θετταλῶν. Πρώτην δέ φασι χλαμύδα ὀνομάσαι Σαπφὼ ἐπὶ τοῦ ἔρωτος εἰποῦσαν « Ἐλθόντ' ἐξ ὀρανῶ πορφυρέαν περθέμενον χλαμύν· » ubi notanda accusativi forma χλαμύν. Amor χλαμύδι indutus est ap. Philostr. p. 772. Contra Meleager Anth. Pal. 12, 78 : Εἰ χλαμύδ' εἶχεν Ἔρως καὶ μὴ πτερά.] Est enim et ipsa περιβόλαιον, quod χιτῶνι superindui solet, unde et ἐφεστρὶς interdum ei additur, ut ap. Athen. 5, [p. 215, E] de Lysia Epicureo, tyranno Tarsensi : Πορφυροῦν μὲν μεσόλευκον χιτῶνα ἐνδεδυκὼς, χλαμύδα δ' ἐφεστρίδα περιβεβλημένος πολυτελῆ. Fuisse autem ἀνδρικὴν ἐσθῆτα, Pollux [7, 46] testatur, et usus docet [Ex Antiphane idem 10, 62; ex Menandro 139; χλ. τριστάτηρος 6, 165; χλ. κυνηγέτου 5, 18; ἐφήβων φόρημα πέτασος καὶ χλαμὺς ex Philemone 10, 164. « Apulej. Metam. 10, p. 737 : « Adest luculentus puer nudus, nisi quod ephebica chlamyde sinistrum tegebat humerum; » ubi v. Oudend. Χλαμύδας ἐφηβικὰς Aristodemus, Cumarum tyrannus, mulieres gestare jussit, teste Plut. Mor. p. 262, A. In pompa Dionysiaca, a Ptolemao celebrata, incedebant Sileni ἐν πορφυραῖς χλαμύσι, ap. Athen. 5, p. 198, A. » Jacobs. ad Anth. vol. 6, p. 25. Plut. Mor. p. 752, F : Ἐμνᾶτο μειράκιον ἐκ χλαμύδος ἔτι παιδαγωγεῖσθαι δεόμενον· 754, F : Ἡ Ἰσμηνοδώρα τῆς χλαμύδος (τοῦ μειρακίου) ἔθιγε μόνον. Χλ. διάχρυσος histrionum tragicorum ap. Polluc. 4, 116; χλαμύδες τραγῳδῶν ap. Lucian. Jov. trag. c. 41; πορφυραῖ χλαμύδες χοροῦ Plut. V. Luc. c. 39] : passim enim viris tributum legitur hoc vestimentum : ut ap. Plut. Apophth. [p. 186, C] et in Polit. Præc. [p. 813, D. Adde p. 620, C] : Ἀναλαμβάνων τὴν χλαμύδα, ὁπότε μέλλοι στρατηγεῖν, de Pericle. Et in Alcibiade [c. 39] : Τῇ ἀριστερᾷ χειρὶ τὴν ἑαυτοῦ χλαμύδα περιελίξας. Et ap. Athen. 5, [p. 212, D] de Athenione quodam : Ἀφ' ἧς ἐξήει χλαμύδα λαμπρὰν ἐκσύρων, καὶ περικείμενος δακτύλιον χρυσίου. Sic ap. Herodian. 7, [5, 7] : Χλαμύδι πορφυρᾷ περιβάλλουσι, Purpuream chlamydem circumponunt, Gordiano sc. seni, quem imperatorem creant. 5, [3, 25] : Τήν τε πορφυρᾶν χλαμύδα περιβαλόντες εἶχον ἔνδον, Purpurea indutum chlamyde. Et aliquanto ante, de Macrino : Ἀποῤῥίψαντα δὲ τὴν χλαμύδα τὴν βασιλικὴν λαθεῖν, Abjecta chlamyde regia, s. imperatorio paludamento. 4, [7, 4] de Antonino Caracalla : Πολλάκις δὲ τὴν Ῥωμαϊκὴν ἀποθέμενος χλαμύδα, ἠμφιέννυτο τὰ Γερμανῶν περιβλήματα· mox, Ἔν τε χλαμύσιν ἀργύρῳ πεποικιλμέναις ἑωρᾶτο, In chlamydibus argento variegatis, quibus uti solitos Germanos ait. [Χλ. regum, ducum, magistratuum non raro ap. Plutarchum aliosque. Præconis Lacedæmonii ap. Aristoph. Lys. 987 : Τί δὴ προβάλλει τὴν χλαμύδα;] Itidem ap. Lucian. [Tim. c. 38] : Ἀντὶ μαλακῆς χλαμύδος ταύτην τὴν διφθεράν σοι περιτέθεικεν. Ubi ut aliquis alicui χλαμύδα περιτίθησι, ita ipse περιτίθεται : ut ap. Plut. An seni capessenda resp. : Κἂν μηδέποτε τὴν χλαμύδα περιθῆται. Pollux [7, 46] χλαμύδας fuisse ait alias ὁλολεύκους, alias παρυφεῖς s. περιπορφύρους, quas a novæ Comœdiæ scriptoribus vocari εὐπαφύρους. [Πορφυρομιγὴς ib. § 48.] Tales autem sunt chlamydes purpura prætextæ, s. quæ purpureum habent limbum, ut ap. Virg. Æn. 4, [137] Dido Sidoniam picto chlamydem circumdata limbo; 5, [250] : Victori chlamydem auratam, quam plurima circum Purpura Mæandro duplici Melibœa cucurrit. Paludamentum etiam vocata fuit hæc ipsa chlamys, teste Nonio. [Τριβάκην γλοιοπότιν χλαμύδα Theodor. Anth. Pal. 6, 282.] Præcipue autem militiæ fuit usitata, et ap. Macedonas rotunda ac circularis fuisse dicitur : ut ex Plut. etiam patet, in Alex. p. 1247 [c. 26] : Τῶν δὲ ἀλφίτων λαμβάνοντες ἐν πεδίῳ μελαγγείῳ κυκλοτερῆ κόλπον ἦγον· οὗ τὴν ἐντὸς περιφέρειαν εὐθεῖαι βάσεις ὥσπερ ἀπὸ κρασπέδων εἰς σχῆμα χλαμύδος ὑπελάμβανον. [V. Philop. c. 9 : Χιτώνων ἱππικῶν καὶ στρατιωτικῶν χλαμύδων διηνθισμένων (ut χλ. ἀνθιναῖς dixit V. Sertor. c.

14)· c. 11 : Νεανίσκοις ἐν ταῖς στρατιωτικαῖς χλαμύσι. Contra de Thracibus Xen. Anab. 7, 4, 4 : Ζειρὰς μέχρι τῶν ποδῶν ἐπὶ τοῖς ἵπποις ἔχουσιν, ἀλλ' οὐ χλαμύδας. « Philostr. p. 152 : Χλαμύδος ἠράσθη καὶ στρατιωτικοῦ βίου. Militarem fuisse χλαμύδα patet etiam ex verbis Themist. Or. 292, D, ubi v. Petav. p. 526, et ejusdem notas p. 377, ubi loca codicis Theodosiani et Cassiodori citantur ad rem bene facientia. » Boiss. ad Philostr. Her. p. 381.] Quid autem intersit inter χλαῖναν et χλαμύδα, vide ap. Ammon. [p. 147 : Χλαμὺς καὶ χλαῖνα διαφέρει, καθὸ διὰ πολλῶν ἀπέδειξε Δίδυμος ἐν ὑπομνήματι δευτέρῳ Ἰλιάδος. Ἡ μὲν χλαῖνα ἡρωϊκὸν φόρημα, χλαμὺς δὲ Μακεδονικόν, μετὰ ἑξακόσια ἔτη τῶν ἡρωϊκῶν (Γρωϊκῶν Salmas.) ὀνομασθεῖσα. Σαπφὼ πρώτη γὰρ μέμνηται τῆς χλαμύδος. Διαφέρειν φησὶ καὶ τῷ σχήματι· ἡ μὲν γὰρ χλαῖνα τετράγωνον (φησὶν) ἱμάτιον· ἡ δὲ χλαμὺς εἰς τέλειον (?) περὶ τὰ κάτω συνῆκται, καὶ τοὺς χρησαμένους πολὺ καὶ ἀπ' ἀλλήλων διεστάναι. Προσάγεται Ἀριστοτέλην, Φύλαρχον, Πολέμωνα, ὅτι πολὺ διαφέρουσι. Χλ. Θετταλικὴ ap. Philostr. Her. p. 674 : Χλαμύδα ἐνῆπται τὸν Θετταλικὸν τρόπον· ... ἁλουργὶς δὲ ἡ χλ. θείου ἄνθους· ubi Boiss. p. 381 comparavit p. 152 : Πεντάπηχυς νεανίας ἀνεδόθη Θετταλικὸς τὴν χλαμύδα· et p. 116, de Tantali statua : Τρόπον Ἀργολικὸν ἔσταλτο, παρήλλαττε δὲ τὴν χλαμύδα, ὥσπερ οἱ Θετταλοί· ubi v. Olear.]

[Χλανία, ἡ.] Apud Hesych. habes χλανίαι, περιβολαί. [Recte χλαῖναι ap. Suidam.]

[Χλανιδηφόρος, ὁ, ἡ, Lænam ferens. Acta Theophili ed. Sinner. p. 9, 13; 20, 14, ubi χλανιδιφόρος. Boisson.]

[Χλανίδιον, τό. HSt. s. v. Χλαῖνα :] Inde et dimin. Χλανίδιον, τὸ, ejusmodi Lænula. Hesychio ἱμάτιον λεπτὸν, itidemque Polluci [7, 48. Herodot. 1, 195 : Χλ. λευκὸν περιβαλλόμενος.] Merito igitur Tragicus quidam [Sophocles] ap. Plut. Symp. 6, 6 [p. 691, D] dicit λεπτοσπαθήτων χλανιδίων. [Eur. Suppl. 110 : Σὲ τὸν κατήρη χλανιδίοις ἀνιστορῶ· Or. 42 : Χλανιδίων ἔσω κρυφθείς. Chæremon ap. Athen. 13, p. 608, C : Ἡ δ' ἐκραγέντων χλανιδίων ὑπὸ πτυχὰς ἔφαινε μηρόν. Aristoph. Lys. 1189.] Et Eubulus comicus ap. Athen. 13 : Παρθενικὰ τρυφερὰ χλανίδια μαλακά. [Hieron. Rhod. ib. p. 604 : Τὸ τοῦ Σοφοκλέους χλ. Schweigh. Doroth. Doctr. p. 755, C. Julian. Imp. Epist. 35, p. 67, 16 Heyler., σχολαστικὸς ἢ τριβώνιον ἢ χλ. φορῶν. Philostr. V. Apoll. 4, 20, 3, μεταβαλόν τε τῶν χλ. καὶ ληδίων καὶ τῆς ἄλλης συβαρίδος. Hase.]

[Χλανιδίσκιον. V. Χλανισκίδιον.]

Χλανιδοποιΐα, sive Χλανιδουργία, ἡ, Lænæ ejusmodi tenuioris et mollioris confectio vel contextio, Lænæ ejusmodi conficiendæ texendæque ars; a Polluce enim [7, 34] inter τῆς ὑφαντικῆς εἴδη utrumque ponitur, ut et e Xen. Mem. 2, [7, 6] χλανιδοποιΐα affertur pro Arte lænas s. penulas conficiendi.

[Χλανιδοποιὸς, ὁ, ἡ, Lænarum confector. Pollux 7, 159.]

[Χλανιδουργία. V. Χλανιδοποιΐα.]

[Χλανιδωτὸς, ἡ, ὸν, Sagatus, Gl.]

Χλανὶς, ίδος, ἡ, itidem Læna : sed μαλακωτέρα, Læna tenuior et mollior, quæ tunicæ superinduebatur. [Hesych.: Χλανίδες· λεπτὰ ἱμάτια, ut Pollux 10, 124 : Οἱ Ἀττικοὶ τὸ λεπτὸν χλανίδα. Χλανὶς ἀπαυλιστηρία ap. eund. 3, 40; μαλλωτὴ 7, 57. Χλ. ἀνθινὴ histrionum 4, 118. Χλ. πυρρὴ ap. Herodot. 3, 139; πορφυρέα Simonid. fragm. 7. Aristoph. Eccl. 848 : Χωρεῖ χλανίδα καὶ κονίποδε ἔχων, ut χλανίδα φορεῖν ap. Demosth. p. 958, 12; et χλανίδας καὶ κυμβία καὶ κάδους ἔχειν p. 558, 17 inter vitæ lautioris documenta refertur. Teles ap. Stob. Flor. 108, 82 : Οὐδὲ ἐν χλανίδος κατασκευῇ οὐδὲ ἐν στρωμνῆς μαλακότητι. Χλ. γαμικὴ Aristoph. Av. 1693.] Lucian. [Herodoto c. 5] : Τῆς χλανίδος τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐπειλημμένος. Longin. [De subl. c. 43] : Πολυτελεῖς στρωμναὶ, καὶ χλανίδες, τὰ μὲν ἁλουργεῖς, τὰ δὲ ποικίλαι, τὰ δὲ λευκαί. Ephippus comicus ap. Athen. 8, [p. 347, C] : Σεμνὸς σεμνῶς χλανίδ' ἕλκων. Anaxilas ap. Eund. 12, [p. 548, C] : Ξανθοῖς τε μύροις χρῶτα λιπαίνων, Χλανίδας θ' ἕλκων. Aliud exemplum habes in Χιτωνίσκος, ubi philosopho tribuitur. Est vero et feminarum χλανίς. Chæremon comicus ap. Athen. 13, [p. 608, C] : Ἡ δ' ἐκραγέντων χλανίδων [—ιδίων restitutum ex codice] ὑπὸ πτύχας ἔφαινε μηρόν. [Plut. Mor. p. 989, E : Ταῖς σαῖς χλανίσι καὶ τάπησι. Meleag. Anth. Pal. 5, 173 : Ἐπεὶ Δημοῦς θάλπεθ' ὑπὸ χλανίδι.]

[Χλανισκίδιον. V. Χλανίσκιον.]

[Χλανίσκιον, τό. HSt. s. v. Χλανίδιον :] Item et aliud dimin. Χλανίσκος [Quod restituendum videtur Herocli Philog. n. 50 : Ναυκλήρῳ ἐνετείλατο σορὸν αὐτῷ κομίσαι, καὶ δύο παιδίσκας (lego χλανίσκους) τοῖς ὀκταέτεσι παιδίοις αὐτοῦ, δικαίου μέτρου ὡς εἰς αὔξησιν. F. Dübner.], ex quo rursum aliud dimin. Χλανίσκιον. Ambo ap. Polluc. 7, [48], ubi ait, Χλανὶς δὲ, ἱμάτιον λεπτόν· χλανίδια δ' αὐτὸ καὶ χλανίσκια ἐκάλουν. [Polluci χλανιδίσκια ex cod. restituit Bekker., quod corruptum videtur ex χλανισκίδια, qua forma Aristoph. utitur Pac. 1002, licet χλανιδίσκιον etiam ap. Aristæn. reperiatur Epist. 1, 11. Altera forma χλανίσκιον, quam ponunt Pollux 7, 159 et Thom. M. p. 914, est ap. Aristoph. Ach. 519 : Μεγαρέων τὰ χλανίσκια. Æschines p. 18, 30 : Τὰ κομψὰ χλανίσκια, et Alciphr. 1, 38, p. 176 : Ὑπὸ τοὐμὸν κοιμωμένη χλ. G. D. Marmor Elgin. C. I. vol. 1, p. 246, n. 155, 42, παιδίου χλ. λευκὸν καρτόν. Hase.]

[Χλανίσκος. V. Χλανίσκιον.]

[Χλανῖτις, ιδος, ἡ.] Χλανίτιδες, οἱ ὅρμοι παρθένων, Torques et monilia quibus virgines utuntur.

[Χλάνος· τὸ περὶ τοὺς τραχήλους δάσος, Hesych.]

[Χλαρὸς, ὁ. De hoc voc. quattuor sunt glossæ Hesychii : Χλαρόν· κόχλαξ. Χλαρά· ψαιστὰ ἐν ἐλαίῳ. Χλαρόν· ῥυπαρὸν, λεπτὸν, τρυχαλέον, ὠχρόν. Χλαρόν· ἐλαιηρὸς κώθων. Nulla harum interpretationum convenit loco Pindari Pyth. 9, 66 : Ἀγανᾷ χλαρὸν (libri multi χλιαρὸν contra metrum) γελάσσαις ὀφρύϊ. Ubi schol.: Χλιαρὸν ἤτοι τὸ πολὺ κεχαλασμένον· χλιδὸν γὰρ λέγουσι τὸ πλῆθος· ἢ προσηνὲς καὶ ἡδὺ, παρὰ τὸ χλιαρόν· τὰ μὲν γὰρ ἀπηνῆ τοῖς ψυχροῖς παραβάλλουσι, τὰ δὲ προσηνῆ καὶ τερπνὰ τοῖς θερμοῖς διὰ τὴν γινομένην διάχυσιν. Alius : Ἀντὶ τοῦ χλιαρὸν καὶ ἡδὺ κατὰ συναίρεσιν. Cum adj. χλαμυρὸς comparavit Lobeck. Pathol. Proleg. p. 274.]

[Χλάω. Verbum fictum ab grammaticis. Etym. M. p. 645, 29 : Παρὰ τὸ χλῶ ῥῆμα ὄνομα κατ' ἐπένθεσιν τοῦ ο ὄχλος.]

[Χλεμερός. V. Χλεμυρός.]

[Χλέμος, ὁ, Chlemus, n. pr. Quint. Sm. 8, 101 : Μηριόνης δ' ἐδάμασσε Χλέμον Πεισήνορος υἱόν.]

[Χλεμυρὸς, ὰ, όν. Hesych. : Χλεμυράν (codex χλεμύρα)· χλοανθοῦσαν. Idem haud dubie quod paullo ante, Χλεμερόν· χλιαρὸν, θερμόν, et Χλαμυρὸς, quod v.]

Χλευάζω, fut. άσω, i. q. χλεύην ποιοῦμαι s. τίθεμαι, Ludos facio, Ludifico s. Ludificor, Illudo, Irrideo, etiam Subsanno, Cavillor. [Hesych. : Χλευάζει· ἐμπαίζει, γελᾷ. Aristoph. Ran. 376 : Κἀπισκώπτων καὶ παίζων καὶ χλευάζων. Ab verbo παίζειν distinguit Plut. Mor. p. 632, B : Ἐπαιζεν, οὐκ ἐχλεύαζεν· cum περιυβρίζειν conjungit p. 1075, F; cum γελᾶν V. Pomp. c. 64 : Τῶν ἄλλων γελώντων καὶ χλευαζόντων. Plato Eryx. p. 397, D : Κατεγέλα τε καὶ ἐχλεύαζε. Polyb. 4, 3, 13 : Τοὺς μὲν διέσυρε χλευάζων.] Aristot. Rhet. 2, [2] : Ὀργίζονται δὲ τοῖς καταγελῶσι καὶ χλευάζουσι καὶ σκώπτουσιν· ὑβρίζουσι γάρ. Plut. [Mor. p. 557, B] loquens de Agathocle Syracusanorum tyranno : Σὺν γέλωτι χλευάζων Κερκυραίους ἐρωτῶντας διὰ τί πορθοίη τὴν νῆσον αὐτῶν, Ὅτι νὴ Δία, εἶπεν, οἱ πατέρες ὑμῶν ὑπεδέξαντο τὸν Ὀδυσσέα· jocabatur enim se Cyclopis ab Ulysse excæcati injuriam vindicare. [Cum accus. personæ Demosth. p. 78, 12 : Οὐδὲν ἄλλο ἢ χλευάζει ἡμᾶς· et 1149, 19; 1257, 21. Plut. V. Cæs. c. 64 : Τοὺς μάντεις ἐχλεύαζε. Lucian. Prom. c. 6 : Τοὺς τοῦ διαλόγου ἑταίρους ἐχλεύαζε φροντιστὰς ... προσαγορεύουσα· Demon. c. 12 : Ἡρώτα τίς ὢν χλευάζοι τὰ αὐτοῦ· Tox. c. 46 : Ἡμᾶς μὲν ἐχλεύαζε καὶ κατεφρόνει. Schol. Aristoph. Nub. 1239 : Ὡς παχύδερμον αὐτὸν χλευάζει. Cum accus. rei Plut. V. Sertor. c. 13 : Θῖνα ἦν οἱ βάρβαροι ... ἐχλεύαζον· Mor. p. 803, C : Χλευάζοντα αὐτοῦ τὰς νυκτογραφίας· et alibi.] Herodian. 4, [9, 5] : Ἐκεῖνον δὲ χλευαζόντων, ὅτι δὴ μικρὸς ὢν, Ἀλέξανδρον καὶ Ἀχιλλέα, γενναιοτάτους καὶ μεγίστους ἥρωας, ἐμιμεῖτο, Irridentibus ipsum. Apud Eund. 2, [1, 22] Pertinax Læto et aliis sibi imperium offerentibus, Οὐ παύσεσθε, inquit, χλευάζοντες πρεσβύτην; Non desinetis seni homini illu-

dere, Senem hominem ludos facere s. ludificari; omnino enim putabat eos ad se interficiendum a Commodo missos, quum illi contra imperatoriam dignitatem deferrent. Rursum Plut. Oth. [c. 4]: Πολλὰ βλάσφημα χλευάζοντες ἀλλήλοις ἔγραφον, Multa convitia et maledicta irrisionibus et cavillis mixta alter ad alterum mittebat. Lucas Act. 2, [13]: Χλευάζοντες ἔλεγον ὅτι γλεύκους μεμεστωμένοι εἰσὶ, Cavillantes et ludificantes dicebant ebrios esse. [Ib. 17, 32. Et aliquoties ap. V. T. interpretes, ut Sap. 11, 15, Maccab. 2, 7, 27.] Pass. Χλευάζομαι, Irrideor, Ludificor, Subsannor. [Plut. V. Sertor. c. 25: Ὄνομα χλευαζόμενον ὑπὸ τῶν ἀκουόντων· Cicer. c. 1: Ἐπίκλησιν ὑπὸ πολλῶν χλευαζομένην. Diodor. 1, 93: Βίον ὑπὸ τῶν φαύλων χλευαζόμενον.] Athen. 2: Ἧ που δεινῶς ὠργίσθησαν, χλευάζεσθαι ἐβόησαν, quoniam sc. quidam κατεπέρδετ' αὐτῶν ὡς ληρούντων. Philo V. M. 3: Παρ' οἷς χηρεία μὲν γυναικῶν, γέλως, καὶ οἰκτρὸν κακόν· ἐρημία δὲ παίδων ὀρφανῶν, οἰκτρότερον τοῦ προτέρου χλευάζεται, Superiore calamitate miserabilius illuditur. [Theod. Prov. 4, 23: Χλευασθήτωσαν ἀπὸ ὀφθαλμῶν σου. Futuri forma media Plut. V. Bruti c. 45: Φυλάξας τοὺς χλευασομένους καὶ κακῶς ἐροῦντας αὐτόν.]

[Χλεύαξ. V. Χλευαστικός.]

Χλευᾰσία, ἡ, i. q. χλευασμός. [Pollux 4, 33; 5, 128; 6, 199; 8, 78; 9, 158. Demosth. p. 705, 2: Ἦν ταῦτ' ἐνέδρα μετὰ χλευασίας.] Aristot. injuriæ contumeliosæ ac petulantis speciem esse docet, Top. 6, [3]: Καθάπερ οἱ τὸν προπηλακισμὸν ὕβριν μετὰ χλευασίας ὁριζόμενοι· ἡ γὰρ χλευασία ὕβρις τις. [Lucian. Pisc. c. 25. Liban. Epist. 1031, p. 479. « Eunap. p. 75 et 77=486 ed. Par. » Boiss. Jo. Chrys. t. 3, p. 639, C, πᾶν εἶδος χλευασίας κινοῦντες καὶ γέλωτος· t. 8, p. 357, C, οὐκ οἶδεν αὐτῶν τὰς διανοίας καὶ τὰς χλ. Hase.]

[Χλεύασμα, τό. HSt. s. v. Χλευασμός:] Affertur et Χλεύασμα pro eodem. [LXX Job. 12, 4. Schol. Hom. Il. Ξ, 459: Τὸ βάρβαρον χλ. G. D. Cypriani Confess. Actt. SS. Sept. t. 7, p. 222, D. Procl. ap. Phot. Bibl. p. 319, 21, διά τινων χλ. εἰς γέλωτα προαγαγέσθαι τὴν θεόν. Hase.]

Χλευασμὸς, ὁ, Derisio s. Irrisio, Illusio, Cavillatio, Cavilla. [Annotavit Pollux locis s. v. Χλεύασία citatis, et locutionem χλευασμοῦ γέμων 6, 122. Improbat Thom. M. p. 915: Χλευάζω λέγε, χλευασμός δὲ μηκέτι, ἀλλὰ χλεύη καὶ χλευασία. Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ « Τὰ γράμματα δὲ χλευασίαν οἰήσῃ.»] Dem. [p. 254, 3]: Ὅστις ὑμῶν οἷδέ τινα αἰσχύνην συμβᾶσαν τῇ πόλει διὰ τοῦτο τὸ ψήφισμα, ἢ χλευασμὸν, ἢ γέλωτα. [Sæpius ap.] Plut. [velut] Symp. 9 [p. 741, A]: Ὡς οὐκ ἦν τὸ ἐρώτημα χλευασμὸς οὐδὲ ὕβρις· De def. orac. [p. 419, B]: Ἐπικουρείων δὲ χλευασμοὺς καὶ γέλωτας οὔτι φοβητέον, Epicureorum irrisiones et cachinnos nihil moror. [Id. p. 811, E: Χλ. καὶ γέλωτα· V. Arati c. 39: Ταῦτα ὕβριν εἶναι καὶ χλ. αὐτοῦ· Pomp. c. 36: Χλευασμὸν εἶναι τὸ χρῆμα καὶ παιδιάν.] Et ap. [Polyb. 8, 8, 5; 17, 6, 5,] Pausan. Attic. [c. 9 pr.] Ptolemæus octavus ἐπίκλησιν Φιλομήτορος ἔσχεν ἐπὶ χλευασμῷ· cavillo enim quodam et derisione ei id cognomenti impositum fuit, quippe quum nullus rex comperiatur μισηθεὶς εἰς τοσόνδε ὑπὸ μητρός. [Lucian. Pisc. c. 25: Ἐπὶ χλευασμῷ διεξιών· et Demon. c. 39. LXX Psalm. 43, 15: Μυκτηρισμὸν καὶ χλ. τοῖς κύκλῳ ἡμῶν· et 78, 4. Jerem. 20, 8.] Ita nominatur et Figura quædam rhetorica, de qua Jul. Rufin. [Schem. dian. c. 10], Χλευασμὸς, inquit, est Ironiæ proxima figura, quum aliquos amara oratione non sine derisu insectamur ac lædimus. Latine dicitur Insectatio. Et rursum [Fig. sent. c. 2]: Χλευασμὸς, s. Ἐπικερτόμησις, risum excitat, et severe proposita vafre excutit, eludens personas aut rerum comparationem. [Anon. in Walzii Rhett. vol. 8, p. 724: Χλ. ἐστὶ λόγος μετὰ μειδιάματος προφερόμενος, ὡς ὅταν τὸν ῥιψάσπιδα ἐπεγγελῶντες ἀνδρεῖον πολεμιστὴν εἴπωμεν. G. D. Eunap. p. 94, 8 Boiss. Greg. Nyss. t. 2, p. 720, D; 993, D; t. 3, p. 40, B. Nil. Epist. p. 130, 6. Anon. Laud. capill. p. 30, 7 Miller., οὐκ ἀποφεύγει τῆς δυσμορφίας τὸν χλ. Porphyr. Vita Pythag. § 53, πρὸς διασκευὴν καὶ χλ. τοῦ διδασκαλείου. Utitur quoque Philo vol. 1, p. 205, 4. Hase.]

Χλευαστὴς, ὁ, Irrisor, Illusor. [Pollux 9, 149.] Aristot. Rhet. 2, [3]: Τοῖς μὴ ὑβρισταῖς μηδὲ χλευασταῖς.

Idem eodem lib. [c. 6]: Ἐξαγγελτικοὶ δὲ καὶ οἷς ἡ διατριβὴ ἐπὶ ταῖς τῶν πέλας ἁμαρτίαις· οἷον χλευασταῖς καὶ κωμῳδοποιοῖς. [Symm. et Theod. Jes. 28, 14. Prov. 22, 10. X. οἶνος ap. Aq. et Theod. Prov. 20, 1. Schleusn. Procl. Paraphr. Ptol. p. 230, 24. Greg. Naz. t. 1, p. 764, B, χλευασταὶ γενόμενοι. Phot. Epist. p. 278, 6, τῆς δεσποτικῆς ἐντολῆς χλ. Antonin. Imp. Comment. 6, 47, τῆς ἐφημέρου τῶν ἀνθρώπων ζωῆς χλ. Hase.

[Χλευαστικὸς, ἡ, όν. HSt. s. v. Χλευαστής:] Ejusmodi irrisor dicitur et Χλευαστικὸς [ap. Polluc. 4, 128; 6, 200; χλ. κόλαξ 6, 122] et Χλεύαξ. Pollux enim [9, 149] synonymos ponit σκωπτικὸν, γελοιαστὴν, χλευαστὴν, χλευαστικὸν, χλεύακα: quorum tamen hoc postremum esse dicit κωμικώτερον. At σκωπτικὸς et χλευαστικὸς terminatione sua quandam proclivitatem s. propensionem denotant, eum significantia Qui est sua natura propensus in σκώμματα et χλευασίας, Qui naturæ quadam inclinatione amat σκώπτειν et χλευάζειν. [Amphiloch. p. 50: Χλ. ἀπάτη. Κηκὰς per χλευαστικὴ exp. schol. Nicandri Al. 185. De carmine lemma epigr. Ant. Pal. 9, 39: Εἰς Ἀφροδίτην καὶ τὰς ἐννέα Μούσας χλευαστικόν. || Adverb. Χλευαστικῶς, apud Polluc. 6, 200, schol. Hom. Il. Δ, 6, qui παραβλήδην per χλ. exp., et Cyrill. Hier. p. 200. G. D. Epiphan. t. 1, p. 415, A; 738, D; 1013, D. OEcum. In Apoc. p. 370, 31 Cramer., χλ. αὐτοῖς χρησάμενος. Greg. Nyss. t. 2, p. 34, A, χλ. χαρίζονται· t. 3, p. 139, A, τὸν χλ. εἰς σὲ διαπαίζοντα. Hase.]

[Χλευδόν· χύδην, σωρηδὸν, πληθύοντα, glossa corrupta Hesychii, quacum χλῆδος, quod σωρὸν significat, compararunt critici.]

Χλεύη, ἡ, Risus, Derisio, Illusio, Ludibrium. Hesychio γέλως, ἐμπαιγμὸς, χλευασμός. [Plur. in H. Hom. in Cer. 222: Ὅτε δὴ χλεύης μιν Ἰάμβη ... παρασκώπτουσ' ἐτρέψατο. Quod διὰ τὴν χλεύην dixit schol. Nicandri Alex. 130. Mœris p. 406: Χλεύη Ἀττικοὶ, γέλως Ἕλληνες. Non legitur usquam apud Atticos veteres. Recte Pollux 8, 78: Τὰ πράγματα ... χλευασμὸς, χλευασία· χλεύη γὰρ λέγεται μὲν παρὰ πολλῶν, ἐγὼ δ' οὐκ οἶδ' εὑρών.] Herodian. [7, 8, 5]: Οὐ θαύματος, ἀλλὰ χλεύης καὶ γέλωτος ἄξια, Non admiratione sed illusione et risu digna. Et 4, [8, 4]: Χλεύης ἀξίας εἰκόνας, Ridiculas imagines. Item aliquid χλεύην ποιεῖν vel τίθεσθαι dicitur quispiam, qui id in ludibrium vertit s. ludibrio habet et deridet. Philo V. M. 1: Χλεύην τίθεται τὰ ἐπίγεια, Ludibria censet terrena hæc. Et ap. Athen. 8, [p. 335, C, sive Anth. Pal. 7, 345] in epigrammate quodam Philænidis meretricis: Μή μ', ὦ μάταιε ναῦτα, τὴν ἄκραν κάμπτων, Χλεύην τε ποιεῦ καὶ γέλωτα καὶ λάσθην, Ne me ludibrio habeas, nec irrideas. [Sic Heliod. 10, 12: Χλεύην τὸ πρᾶγμα καὶ ὕβριν ποιούμενος· 5, 4: Χλ. τὰ ἀνθρώπεια καὶ παιδιὰν πεποίηται. Clem. Al. p. 14: Ταῦτα οὐ χλεύη τὰ μυστήρια; Juncus ap. Stob. Flor. 115, 26, p. 588, 37: Προστησάμενος τοῦ παντὸς ἀγῶνος καὶ τῆς χλεύης τὸν περὶ τοῦ θανάτου φόβον. Lucian. Pro imag. c. 1: Τὸ πρᾶγμα χλεύῃ μᾶλλον ἢ ἐπαίνῳ ἐοικέναι· Paras. c. 40: Πρᾶγμα χλεύης ἄξιον. « Heliod. 9, 24: Χλεύην καὶ ὕβριν τὸ πρᾶγμα ἡγησομένους. Χλεύη καὶ καταγέλως Heraclit. Alleg. Hom. 39. » Herch. Euseb. Dem. ev. p. 122, D. Nil. Epist. p. 92, 8. Basil. t. 2, p. 630, D, χλεύης καὶ γέλωτος ἄξια· 265, B, γέλωτα καὶ χλ.· t. 1, p. 1114, D, κατά τινα χλ. καὶ εἰρωνείαν. Enc. Leontii Act. SS. Junii t. 3, p. 568, D, χλ. ἀνύποιστον ἀπεκέρδαναν. Constant. Acropol. Enc. Theodosiæ ib. Maii t. 7, p. 80, E, εἰς χλ. τῆς μακαρίας. || Præstigiæ. Jo. Malal. Chronogr. p. 189, 18 Bonn., de Olympiade a Nectanebo Ægyptio compressa, διὰ χλ. τινὸς ἐπορνεύθη. Eadem referens Euseb. Chron. p. 546, A, διὰ γοητείας. Hase.]

[Χλευόχαρμος, ὁ, Chleuocharmus, n. pr. ap. scriptorem Philopatridis c. 21. « Ap. Ross. *Demen von Attika* p. 49, n. 17, 13, ubi in fragmento inscr. ...OXAPMO, conjicitur Χλευ]οχάρμου. » Hase.]

[Χληδάω. Χλήδης. Χλῆδος. V. Χλῖδος.]

[Χλήδω. V. Χλάζω.]

Χλιαίνω, fut. ανῶ [Perf. κεχλίαγκα annotavit Hesych., qui exp. τεθέρμαγκα. Perf. pass. ἐχλιάνθαι in gl. Timæi s. v. Χλιδὴ afferenda. Aor. est ἐχλίηνα et ap. recentiores ἐχλίανα: unde Hesych. χλιήνας exp. per χλιάνας. Thom. M. p. 915: Χλιήνας Ἀττικοὶ, οὐ χλιάνας.

Passiv. ἐχλιάνθην. Imperf. ἐχλιαινόμην ἑστῶσα πρὸς τὸν ἥλιον nunc ap. Aristoph. Eccl. 64, correpta syllaba secunda. Sed recte ἐχραινόμην restituit Bergkius collato Phryn. in Bekk. An. p. 72, cujus verba v. s. v. Χραίνω. Nam quod χλιαίνω in versibus dactylicis quos infra afferemus, correpta syllaba prima interdum dictum est, nihil ad Aristophanem facit, qui produxit Lys. 386, ut Alexis l. infra afferendo, aliique], Tepefacio, Modice calefacio; interdum etiam simpliciter Calefacio. [Hesych.: Χλεαίνεται· θερμαίνεται, pro χλιαίνεται vel χλειαίνεται. Aristoph. Lys. 386: Οὐκοῦν ἐπειδὴ πῦρ ἔχεις, σὺ χλιανεῖς σεαυτόν;] Coquus quidam ap. [Alexidem] Athen. 9, [p. 379, B]: Ἂν δ' ὑστερίζῃ τῆς τεταγμένης ἀκμῆς, (si venerit postquam τὰ ὄψα θερμὰ παρετέθη, ut ibid. loquitur quidam,) Ὥστ' ἢ προοπτήσαντα χλιαίνειν πάλιν, Ut recalefacienda sint quæ tosta ante fuerant. [Antiphan. ib. 4, p. 169, D: Ἔγχελυς χλιαίνετ', αἴρεθ', ἕψεται. Plut. Mor. p. 658, B: Τὴν σελήνην ἠρέμα χλιαίνουσαν ἀνυγραίνειν τὰ σώματα· et p. 952, F. Apollonid. Anth. Pal. 9, 244: Χλιῆναι νοτεροῖς ἄσθμασιν ὠκὺ γόνυ.] Diosc. 1, 49, de ratione conficiendi olei myrtei: Ἴσον δὲ τῷ χυλῷ ἐλαίου ὀμφακίνου μίσγων χλίαινε ἐπ' ἀνθράκων ἕως ἂν συνεψηθῇ, Subjectis carbonibus calefac. Soph. ap. Athen. 13, [p. 604, F] in epigr. quodam: Ἥλιος ἦν, οὐ παῖς, Εὐριπίδη, ὅς με χλιαίνων Γυμνὸν ἐποίησεν, Sol erat qui me calefaciens nudum reddidit. Pass. voce et signif. [Plut. Mor. p. 725, A: Τὸ θερμάνθεν καὶ χλιανθέν.] Lucian. Lexiph. [c. 14]: Καὶ χλιανθεὶς (sc. τῇ εὐζωροτέρᾳ πόσει), ἥδιον ἀκούοιμι τῶν χειροσόφων τούτων, τοῦ τε αὐλητοῦ καὶ τῆς βαρβιτῳδοῦ· meraciore enim potu incalescunt et corpora et animi. [Amor. c. 40: Σιδηρᾶ ὄργανα πυρὸς ἀμβλείᾳ φλογὶ χλιανθέντα· Hipp. c. 6: Ἠρέμα χλιαινόμενος οἶκος οὐκ ἀπηνεῖ τῇ θέρμῃ. Χλιανθὲν ἔλαιον Geopon. 16, 4, 1; κλῆμα 5, 23, 5; ὄξος 16, 10, 1. De calore febricitantis Hippocr. p. 143, B: Οἱ διαλείποντες, ἀνωμάλως δὲ χλιαινόμενοι· 1012, C: Χλιαινόμενος ἐταλαιπώρεε ὁδῷ. || Improprie Hermesian. ap. Athen. 13, p. 599, A, de æstu amoris: Οἵῳ δ' ἐχλίηνεν ... Σωκράτη ... Κύπρις μηνίουσα πυρὸς μένει. Meleager Anth. Pal. 5, 151: Θῆρες ἄτεγκτοι τέρπονται τρυφερῷ χρωτὶ χλιαινόμενοι· et 165: Ὑπναπάτῃ χρωτὶ χλιαινόμενος· et 172; 12, 63, 125.]

Χλίανσις, εως, ἡ, Tepefactio, etiam Tepor, Tepiditas, ut i. sit q. χλιαρότης. [Theophil. Protosp. De puls. p. 5, 5 Ermer., πέψιν καὶ χλ. Hase.]

[Χλιαρὰ, τὰ, Chliara, urbs Asiatica. Nicet. Chon. Hist. p. 97, D; Georg. Acrop. Annal. p. 15, B.]

Χλιαρὸς, [ὰ, ὸν, et ός, ή, ap. Nicandr. Al. 360: Ἱαλέης πόσιος χλιαροῖο (alii libri λιαροῖο) κορέσκοις,] Tepidus, Egelidus: cui opponitur ψυχρὸς, Frigidus s. Gelidus, et ὑπέρζεστος, Effervefactus, ap. Aristot. De mundo [c. 4]; et synonymum habet εὔκρατος s. μετάκερας, ita sc. temperatus ut nec frigidus sit nec fervidus, sed mediæ cujusdam sit temperiei, ut Galen. docet, εἰς τὸ Κατ' ἰητρεῖον Comm. 3: Τὸ δὲ εὔκρατον ἐν τῷ μεταξύ ἐστι τοῦ τε μηδέπω θερμαίνοντος, ὃ χλιαρὸν καλεῖται· καὶ τοῦ δάκνοντος ἤδη θερμοῦ καὶ λυποῦντος, ὃ δὴ ζέον ὀνομάζεται. Athen. 3, [p. 123, D]: Τὸ δὲ χλιαρὸν ὕδωρ Ἀθηναῖοι μετάκερας καλοῦσι. Rursum Galen. Ad Glauc.: Ἐλαίῳ δὲ χλιαρῷ καὶ πολλῷ καὶ μαλακαῖς χερσὶν ἀνατρίβειν, Oleo tepido perfricare. Sic χλιαρὰ ἐδέσματα dicuntur Edulia tepida. [Aristoph. Ach. 975: Τὰ δ' αὖ πρέπει χλιαρὰ κατεσθίειν. Cratin. ap. Athen. 7, p. 315, C: Τέμαχος ὀρφὼ χλιαρόν. Magnes 14, p. 646, C: Ταγηνίας χλιαρούς.] Et ὕδωρ χλιαρὸν [Herodot. 4, 181, ubi codex interpolatus λιαρόν. Epicharm. ap. Athen. 11, p. 479, B], Aqua tepida. Synes. [Epist. 120]: Οἱ Ἀσκληπιάδαι τοῖς δυσεμέτοις ὕδατος χλιαροῦ διδόασι, Medici ægre vomentibus aliquid aquæ tepidæ porrigunt. [Nicand. Al. 460: Χλ. λίπεϊ. Diodor. 1, 84: Λουτρὰ χλ. 17, 50: Ηηγὴν χλιαρὰν, ubi cod. unus χλιερόν. Plut. Mor. p. 915, B: Ὕδατα πηγαῖα χλιαρώτερα. Theophr. De sens. § 25: Γλῶτταν χλιαρὰν καὶ μαλαχήν. Plut. Mor. p. 902, A: Τῷ ὑγρῷ καὶ τῷ χλ. τῷ ἐν τῇ γλώττῃ.] Pro eodem χλιαρὸς, initiali dempta litera, dicitur et Λιαρός. [Quod vide.] Apud Hesych. vero legitur et Χλιερὸν, τὸ ἔνθερμον: ut idem sit q. χλιαρόν [quam cum similibus formis inter α et ε variantibus comparavit Hemst. ad Thom. M. p. 862. Alcman ap. Athen. 10, p. 416, C: Ἔτνος χλιερὸν, ut Casaub. correxit pro χαίερον. Cratin. ib. 9, p. 385: Εἰς σκοροδάλμην χλιερὸν ἐμβάπτων· ubi apographa quædam et Pollux 6, 69, χλιαρὸν, ut in ejusdem poetæ versu 14, p. 646, E, est χλιαρὸς ταγηνίας. Incerta igitur hæc exx. sunt, multoque minus ferendum χλιηρὸς, quod ex Hippocr. Mul. 1, p. 725, memorat Lobeck. Pathol. Elem. p. 276. || Adverb. Χλιαρῶς ap. Hippocr. p. 890. Syllaba prima longa est, nisi quod corripitur in versibus dactylicis, ut ap. Nicand. Al. 360, 460. « Proprie Hippiatr. p. 60, 8, ἐγχυμάτιζε τὴν μήτραν χλ. Figurate Athanas. t. 2, p. 371, D, τοῖς χλ. καὶ ῥαθύμως προσερχομένοις, Molliter. » Hase. In Ind. :] Χιαρὸς, ap. Hesych., i. q. χλιαρός.

[Χλιαρὸς fluvius, postea Ganges dictus. Plut. De fluv. 4, 1. Boiss.]

Χλιαρότης, ητος, ἡ, Tepiditas. [Procl. Paraphr. Ptol. 1, 20, p. 53. Tropice Nilus Epist. p. 238, 5, ἡ χλ. καὶ ἡ νωθρεία. Athanas. t. 2, p. 378, F, ἀπιστίας χλιαρότητι μοναχὸν ἐνδήσας. Hase.]

[Χλιαροψύχιον, τὸ, Tepidarium, Gl.]

[Χλιαρῶς. V. Χλιαρός.]

Χλίασμα, τὸ, Fomentum s. Medicamentum tepidum, ut est aqua vel oleum tepidum in spongia, vel alia re similem usum præbente. Utitur aliquoties Hippocr.: ut in lib. De diæta in morb. acut. [p. 402, 27]: Οὐδὲν δὲ κωλύει καὶ πρὸς τὰ ἄλλα ἀλγήματα τῶν πλευρέων χλιάσματα προστιθέναι καὶ κηρώματα· De morb. 1: Τὸ δὲ ἐκ τῆς σαρκὸς ὑπό τε φαρμάκων καὶ ποτῶν διαχέεται, καὶ ὑπὸ χλιασμάτων προστιθεμένων ἔξωθεν· ὥστε τὴν νοῦσον σκίδνασθαι ἀνὰ πᾶν τὸ σῶμα· 2: Ἢν μὴ τοῖσι χλιάσμασιν ὑπακούῃ· [Πυρίῃσι καὶ χλιάσμασι ib. p. 604, 1.] Epid. 5: Ἐθεραπεύετο δὲ χλιάσμασι, ἀσκίοισι, καὶ πυρίῃσι ὀρόβων ὅλον τὸ σῶμα. Ubi χλιάσματα et ἀσκία videtur nominare Utriculos tepido oleo aut aqua plenos, quibus admotis fovetur pars aliqua corporis læsa. [Hippocr. t. 7, p. 32, 5; 62, 8; 82, 18; t. 8, p. 310, 1; 402, 13, χλιάσματα προστιθέναι. Vertit Littré, *faire des applications chaudes*. Hase.]

[Χλιᾶται. V. Χοαλῖται.]

[Χλῐάω, Calidus sum. Nicander Al. 110, χλιόωντι ποτῷ, ubi libri plures χλιόεντι. Idem ap. Athen. 3, p. 126, B: Ἠρέμα δὲ χλιάον, al. χλιαρόν.]

Χλῐδαίνω, i. q. θρύπτω, et Χλιδαίνομαι i. q. θρύπτομαι, Luxu frangor, Deliciis effeminor. Interdum etiam simpliciter Frangor, Effeminor, addito aliquo dativo instrumentali, ut ap. Xen. Symp. [8, 8]: Οὐχ ἁβρότητι χλιδαινομένου, οὐδὲ μαλακίᾳ θρυπτομένου, ἀλλὰ πᾶσιν ἐπιδεικνυμένου ῥώμην τε καὶ καρτερίαν.

[Χλίδανον, ἡ, Chlidanum, n. pr. mulieris, fort. meretricis, in inscr. Att. ap. Pittac. Ἐφημ. ἀρχ. a. 1854, p. 1102, n. 2081, 1. Hase.]

Χλῐδᾰνός, ή, όν, Delicatus, Luxuriosus [Χλιδανή· τρυφηλὴ, et χλιδανὸς], τρυφερὸς, Hesych. et Pollux 6, c. 39 [§ 185. Æsch. Pers. 544: Χλιδανῆς ἥβης τέρψιν. Eur. Cycl. 498: Χλιδανῆς ἑταίρας βόστρυχον. Maxim. Περὶ κατ. 86: Χλ. ἑλικώπιδα νύμφην. Or. Sibyll. 3, 356: Χλ. ζάχρυσε παρθένε· 8, 50: Βασιλεῖς χλ. Plut. V. Alcib. c. 23: Ἐν Σπάρτῃ γυμναστικὸς, ἐν Ἰωνίᾳ χλιδανός.]

Χλῐδανόσφῦρος, ὁ, ἡ, Habens pedum malleolos delicatos et molles; vel, ex parte accipendo totum, Molles delicatosque s. Teneros habens pedes. Anacr. [6, 7] de rosa: Ὑπὸ βαρβίτῳ δὲ κούρη Κατὰ κισσοῖσι βρέμοντας Ηλοκάμοις φέρουσα θύρσους Χλιδανόσφυρος χορεύει. Quos versus olim sic reddidi (et quidem reponens κατακίσσοισι a κατάκισσος): Citharas et ad sonantes Teneris puella plantis Agitat choros, strepentem Hederis geritque thyrsum.

Χλιδανῶς, Delicate, Luxuriose, Molliter. Pollux [6, 185] βίαιον esse dicit.

Χλῐδάω (pro quo et Χλίδω dici paroxytonως tradit Lex. meum vetus et Etym. [M. p. 812, 31]), i. q. χλιδαίνομαι et θρύπτομαι, s. τρυφάω, Luxui deditus sum, In deliciis vivo. Pollux 6, c. 39 [§ 185], synonymως ponit τρυφᾶν, θρύπτεσθαι, ἀνατεθρύφθαι, ἡδυπαθεῖν, ἐκδεδιητῆσθαι, χλιδᾶν. [Æsch. fragm. 322: Χλιδῶν τε πλόκαμος ὥστε παρθένοις ἁβραῖς. Callistr. Stat. p. 893: Χαλκὸν εἰς εὐσαρκίαν ἀμηχάνως χλιδῶντα. Pind. Ol. 10,

99 : Χλιδῶσα μολπὰ, quod per τρυφῶσα, ἐναβρυνομένη exp. schol. Athen. 10, p. 428, B : Ἐπεὶ τρυφᾶν ἤρξαντο καὶ χλιδῶσι. Aristoph. Lys. 640 : Ἐπεὶ χλιδῶσαν ἀγλαῶς ἔθρεψέ με. || Superbio, Elatus sum. Æsch. Prom. 971 : Χλιδᾶν ἔοικας τοῖς παροῦσι πράγμασι. Hp. Χλιδῶ; χλιδῶντας ὧδε τοὺς ἐμοὺς ἐγὼ ἐχθροὺς ἴδοιμι. Eurip. ap. Plut. Mor. p. 755, B : Πλούτῳ χλιδῶσα, ut τῷ κόσμῳ χλ. Ælian. N. A. 3, 2. Cum præp. ἐπὶ Soph. El. 360 : Δῶρ' ἐφ' οἷσι νῦν χλιδᾷς. Philostr. p. 783 : Χλιδῶσα εἰς τοὺς ἐρῶντας. Γαύρους τε καὶ χλιδῶντας Synes. p. 1. G. D. Basil. t. 1, p. 398, D; 918, B; 922, A. Greg. Nyss. t. 1, p. 409, D; t. 2, p. 914, A. Philo vol. 1, p. 324, 3, οἱ χλιδῶντες καὶ ἁβροδιαίτως ζῶντες. Jo. Docian. p. 6, 24 Tafel., τῶν χλιδώντων χάρισι καὶ μούσαις τῶν λόγων. Greg. Naz. t. 2, p. 72, 304, χλιδῶσα κόμη. Jo. Chrys. t. 1, p. 391, E, τὰς χλιδώσας τῶν γυναικῶν. Hase.]

Χλῐδὴ [De accentu Arcad. p. 105, 27], ἡ, i. q. τρυφὴ, Deliciæ, Luxus, etiam Effeminata mollities. [Mœris p. 407 : Χλιδὴ Ἀττικοὶ, τρυφὴ Ἕλληνες. Per τρυφὴ exp. Hesych. aliique grammatici. Tim. Lex. Plat. p. 276 : Χλιδή· ἔκλυσις καὶ μαλακία. Εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἐχλιάνθαι (hucusque etiam Suidas) καὶ ἐκλελύσθαι ἀσθενείᾳ τοῦ θερμοῦ· ubi Ruhnk. : «Timæi gl. pertinet ad Plat. Symp. p. 197, D»: Τρυφῆς, ἁβρότητος, χλιδῆς ... πατήρ. Ælian. N. A. 5, 11 : Χλιδὴν καὶ θρύψιν μεμίσηκε. Maxim. Tyr. Diss. 3, p. 21 : Ἡ Σαρδαναπάλου τρυφὴ καὶ ἡ Μηδικὴ χλιδή. Callistr. Stat. p. 903 : Χλιδῆς καὶ ἱμέρου μεστός.» Herodot. 6, 127 : Ἐπὶ πλεῖστον χλιδῆς ἀπίκετο. Non infrequens ap. Tragicos. De luxurie Æsch. Pr. 466 : Ἄγαλμα τῆς ὑπερπλούτου χλ. Pers. 608 : Ἄνευ τ' ὀχημάτων χλιδῆς τε τῆς πάροιθεν· Suppl. 1003 : Παρθένων χλιδαῖσιν εὐμόρφοις· ubi veneres significat. Soph. El. 452 : Ζῶμα τοὐμὸν οὐ χλιδαῖς ἠσκημένον. Eur. Andr. 2 : Ἕδνων σὺν πολυχρύσῳ χλιδῇ· Rhes. 960 : Μυρίων πέπλων χλιδήν· Ion. 26 : Ἣν εἶχε παρθένος χλιδὴν τέκνῳ προσάψασα· Phœn. 348 : Λουτροφόρου χλιδᾶς· Bacch. 154 : Ἴτε βάκχαι, Τμώλου χρυσορόου χλιδά.] Xen. Cyrop. 4, [5, 54] : Μάλα πως ἡμεῖς οὐκ ἐν χλιδῇ τεθράμμεθα, ἀλλὰ χωριτικῶς. Herodian. 5, [2, 14] : Ὁρῶντες δὲ τὸν Μακρῖνον ἐν χλιδῇ καὶ τρυφῇ διαιτώμενον· erat enim ἁβροδίαιτος, προήει τε πόρπαις καὶ ζωστῆρι χρυσῷ καὶ λίθοις τιμίοις πεποικιλμένοις κεκοσμημένος. Idem vestem delicatam, s. eam qua uti solent homines deliciis et luxui dediti, χλιδὴν appellat eodem l. [5, 5] de Heliogabalo loquens : Ἣν τε αὐτῷ τὸ σχῆμα μεταξὺ Φοινίσσης ἱερᾶς στολῆς καὶ χλιδῆς Μηδικῆς, Polit. Forma habitus inter Phœnissam stolam ac Medorum amictum. Item capitis χλιδαὶ sunt Capilli delicatiores et molliores, Cincinni s. Cirri, οἱ βόστρυχες καὶ πλόκαμοι. Soph. El. [52] : Τύμβον καρατόμοις χλιδαῖς στέψαντες, Sepulcrum s. Bustum desectis capite cincinnis delicatis coronantes. [De coma etiam Eurip. Andr. 147 : Κόσμον μὲν ἀμφὶ κρατὶ χρυσέας χλιδῆς· Phœn. 222 : Κόμας ... παρθένιον χλιδάν.] Quomodo et hoc Phocyl. accipi potest [200] : Ἄρσεσιν οὐκ ἐπέοικε κόμη, χλιδαὶ δὲ γυναιξί. [Ubi notanda est syllaba prior producta.] Nisi generaliter hic χλιδῆς vocabulo Delicias luxumque intelligere malis. Hesychio χλιδὴ est non solum τρυφὴ, sed etiam ἱμάτιον χειμερινὸν, Vestis hyberna, Vestimentum hyemale. [|| Superbia. Æsch. Prom. 436 : Μήτοι χλιδῇ δοκεῖτε μηδ' αὐθαδίᾳ σιγᾶν με. Soph. OEd. R. 888 : Δυσπότμου χάριν χλιδᾶς· fragm. 679 : Οἶκος ... ὀγκωθεὶς χλιδῇ.]

|| Porro pro χλιδὴ ap. Hesych. legitur etiam Χλόδη [χλοδὴ Lobeck. Rhem. p. 31], et Χλοιδᾶν pro χλιδᾶν. Hæc enim ap. eum reperio, idque sua serie, Χλόδη, ἔκλυσις καὶ μαλακία [ut χλιδὴ exp. in Etym. M. p. 872, 32] : et Χλοιδᾶν, διέλκεσθαι καὶ τρυφᾶν : itidemque χλοιδῶσι, θρύπτονται. Affert vero et χλοιδέσκουσαι pro γαστρίζουσαι, a them. Χλοιδέσκω. [Κέχλοιδεν eidem διέλκετο. Κεχλοιδασμένος· διελκυσμένος. Χλοάζεσθαι· γαστρίζεσθαι.]

[Χλίδη, ἡ, Chlide, nomen feminæ ap. Ovid. Am. 3, 7, 23, *flava Chlide*. Boiss.]

Χλίδημα, τὸ, Luxus, Deliciæ, etiam id ipsum cui ἐγχλιδῶμεν, ut ita dicam : veluti est luxuriosior et delicatior corporis cultus. Ex Eurip. certe [Iphig. Aul. 74] affertur pro Cultus, Amictus, Vestis, φόρημα, Paludamentum. [Eur. versum iterat Clem. Alexandr. Pædag. 3, 2, § 13. Hase.] Vide et Χλῖδος.

[Χλίδης. V. Χλῖδος.]

[Χλιδόνας vitiose pro χλίδωνας. V. Χλίδων.]

Χλῖδος, τὸ, i. plane q. χλίδημα s. χλιδὼν, Ornamentum luxuriosius. Dixit enim ἱππικὸν χλῖδος Ion in Agamemnone, pro χλίδημα, quoniam sc. οἱ ἐποχούμενοι τοῖς ἵπποις ἐχρῶντο κόσμου χάριν πλατυσήμοις χιτῶσιν, ἃς καλασίριδας καὶ ξυστίδας τινὲς λέγουσιν, Hesych. Ubi χλίδημα accipitur pro Veste s. Vestimento luxuriosiore : et ἱππικὸν χλῖδος vocari innuit Vestem qua utebantur equites, qui luxuriosiore cultu solebant exornari. Sunt enim quædam πόρφυροι s. παρυφεῖς et εὐπάρυφοι χλαμύδες, ut supra docui. || Alioqui Χλίδος habet et aliam longe diversam signif. Demosth. p. 200 [1278, 4] : Αὐτὸς ἐξήμαρτε, πρῶτον μὲν τὴν ὁδὸν στενωτέραν ποιήσας, ἐξαγαγὼν ἔξω τὴν αἱμασιὰν, ἵνα τὰ δένδρα τῆς ὁδοῦ ποιήσειεν εἴσω, ἔπειτα δὲ τὸν χλίδον [recte χλῆδον hic et infra ex codd. restitutum, quorum in uno alteroque falsus est accentus χληδόν. Duplici vitio τὸ χλίδος ap. Suidam] ἐμβαλὼν εἰς τὴν ὁδόν· ἐξ ὧν ὑψηλοτέραν τὴν ὁδὸν καὶ στενωτέραν πεποιῆσθαι συμβέβηκεν. Etenim teste Harpocr. [apud quem recte χλῆδος] et Suida, πᾶν πλῆθος nominatur χλίδος : estque veluti quispiam σωρὸς, i. e. Cumulus s. Acervus, maxime vero τῶν ἀποκαθαρμάτων τε καὶ ἀποψημάτων, καὶ ἡ τῶν ποταμῶν πρόχωσις, καὶ πολὺ μᾶλλον τῶν χειμάῤῥων, id quod et χέραδος nominatur. Iidem addunt etiam, videri ibi oratorem dicere ὅτι χοῦν καὶ φρυγανώδη τινὰ ἐκ τοῦ χωρίου σωρὸν ὁ Καλλικλῆς εἰς τὴν ὁδὸν ἐμβέβληκεν : idque patere ex sequentibus ap. ipsum verbis. Aliquanto enim post dicit, Οἵτινες αὐτοὶ τὴν αἱμασιὰν προαγαγόντες, καὶ τὴν ὁδὸν ἀνακεχωκότες, ἑτέροις βλάβης δικάζονται· innuens se synonymos accipere εἰς τὴν ὁδὸν χλίδον ἐμβάλλειν, et τὴν ὁδὸν ἀναχοῦν, Humum fossitiam aggerere in viam, Purgamenta ramentaque et silices, ut ita fiat altior. Utique vero et iterum eo vocab. ibid. [p. 1279, 12], dicens, Ἵνα δ' εἰδῆτε ὅτι καὶ εἰς τὴν ὁδὸν χλίδον [χλῆδον] ἐμβεβλήκασι, καὶ τὴν αἱμασιὰν προαγαγόντες, στενωτέραν τὴν ὁδὸν πεποιήκασι. Et ante ipsum Æschylus in Argivis, teste Harpocr., afferente ex eo versum quendam qui sic desinit, Καὶ χλίδον βαλών. Porro quod ad scripturam illius vocabuli attinet, ap. Suid. habetur τὸ χλίδος, neutro genere et per ῐῶτα : ap. Harpocr. masc. genere, et per ῆτα scriptum Χλῆδος [Schol. Pind. Pyth. 4, 318. Boiss.] : ap. ipsum vero Dem. masc. genere et per ῐῶτα. Ac quod ad Harpocratianam attinet scripturam, habetur eadem ap. Hesych. quoque sua serie, sed mutato accentu; oxytonos enim ap. eum legitur, [Κληδόν· σωρὸν, et] Χληδὸς, ὁ σωρὸς τῶν λίθων. [Lex. rhet. Bekk. p. 315, 31, Etym. M. p. 812, 54 et Lex. Bachmanni p. 419 : Χλῆδος (χλίδος Lex. rhet., χληδός Lex. Bachm.)· ὁ κλῆρος τῶν ἀποκαθαρμάτων, ὁ ἔχων ἰλύν τινα καὶ ἄσιν (ἄσιν om. Lex. rhet. et Etym. M.) βοτανώδη καὶ φρυγανώδη· ἢ σωρὸς λίθων. Porro Lex. Bachmanni : Χληδός (hoc accentu)· ὃν οἱ πολλοὶ χλὰς λέγουσιν· καὶ παρὰ Δημοσθένει ἐν τῷ πρὸς Καλλικλέα. Κρήτης ταμίας (Κράτης Τόλμαις corrigit Bernhardyus) «Ἥξει δὲ ταχέως ἀργυρίου χληδῶν (corruptum ex χληδὸν, quod χλῆδον scribendum) λαβών.»] Sic vero et Χληδάω et Χλήδης ap. eum scribuntur pro Χλιδάω et Χλίδης. Χλήδης, inquit, σπάδων, θλαδίας, εὐνοῦχος. Et Χληδᾷ, τρυφᾷ : item φρίκη, ῥῖγος. [Et Χλιδός· σακκοπάθνιον (?).]

[Χλιδόω. V. Χλιδάω.]

[Χλίδω. V. Χλιδάω.]

[Χλίδων, ωνος, ὁ : nam hic rectus accentus est, non χλιδών, quod prope constans codicum vitium est. Chœrob. In Theodos. p. 75, 14 : Τὰ εἰς δων λήγοντα δισύλλαβα βαρύτονα διὰ τοῦ ω κλίνονται ... χλίδων χλίδωνος (codex χλιδὼν χλιδῶνος)· οὗτος δὲ λέγεται κόσμος ὁ περὶ τοὺς βραχίονας.] Χλιδῶνες, οἱ, Brachialia, Armillæ, etiam Monilia : ex eo sic nominata, ut videtur, quod οἱ χλιδῶντες ipsis utantur : præsertim quum Herodianus in descriptione χλιδῆς Heliogabali [5, 5, 4] inter alia dicat eum περιδεῤῥαίοις τε καὶ ψελλίοις κεκοσμῆσθαι. Hesychio κόσμος, ὃν αἱ γυναῖκες περὶ τοῖς βραχίοσιν εἰώθασι φορεῖν καὶ τοὺς τραχήλους. Pollux quoque [5, 99] inter περικάρπια numerat hos χλιδῶνας : addens tamen, eos interdum etiam τοῖς περὶ τοὺς βραχίονας ἐπονομάζεσθαι καὶ τοῖς

περὶ τοὺς πόδας. [Idem 7, 96, in fragm. Aristophanis (309) inter mundum muliebrem : Χλίδωνα, περόνας, ἀμφιδέας.] Athen. [12, p. 525, E] : Ἐφόρουν χλιδῶνας περὶ τοῖς βραχίοσι. Diod. S. 18, p. 643 [c. 27] : Καὶ περὶ τοὺς τραχήλους χλιδῶνας λιθοκολλήτους. Sic ap. Plut. [Mor. p. 317, C] Spartiatæ dicunt Venerem διαβαίνουσαν τὸν Εὐρώταν, τὰ μὲν ἔσοπτρα καὶ τοὺς χλιδῶνας καὶ τὸν κεστὸν ἀποθέσθαι, δόρυ δὲ καὶ ἀσπίδα λαβεῖν, κοσμουμένην τῷ Λυκούργῳ. Itidem ap. Eund. [Mor. p. 145, A], ubi vulgatæ editt. habent, Μὴ νόμιζε περιεργίας ἀφέξεσθαι τὴν γυναῖκα καὶ πολυτελείας, ἂν ὁρᾷ σε μὴ καταφρονοῦντα τούτων ἐν ἑτέροις, ἀλλὰ καὶ χαίροντα χρυσώσεσιν ἐκπωμάτων καὶ γραφαῖς οἰκημάτων καὶ χλιδώσεσιν ἡμιόνων καὶ ἵππων περιδερραίοις, pro illo χλιδώσεσιν leg. puto χλιδῶσιν. Nam verbalis Χλίδωσις, a quo esset istud χλιδώσεσι, nullum reperio exemplum, nec etiam verbi χλιδόω, a quo foret istud χλίδωσις. Si tamen invenirentur, significaretur hoc verbo χλιδόω, Luxuriose orno, et verbali χλίδωσις, Luxuriosus ornatus : sequendo usum quem haberet in illo loco Plut., si mendi suspectum non haberemus. [LXX Num. 31, 50 : Χλιδῶνα καὶ ψέλλιον. Sam. 2, 1, 10, ubi duplici vitio vulgo τὸν χλιδόνα, ad quem l. Procopius : Χλιδὼν κόσμος ἐστὶ χρυσοῦς ἢ τοῖς βραχίοσι περιτιθέμενος, ἢ τοῖς καρποῖς τῶν χειρῶν. Conf. HSt. s. v. Χελιδών.] Apud Suid. vero legitur et Χλιδόναι, κόσμοι [Nunc ex codd. χλιδόνας· κόσμους.... Quod nihil aliud est quam accusativi χλίδωνας scriptura vitiosa] περὶ τοὺς βραχίονας· καλοῦνται δὲ βραχιόλια. Verum et hic nominativus mihi suspectus est. At paroxytonως Χλίδων, nomen proprium est ap. Plut.

[Χλίδων, ωνος, ὁ, Chlidon, Thebanus, ap. Plutarch. V. Pelop. c. 8, et Mor. p. 587, D.]

Χλιδωνόπους, ὁ, ἡ, Qui circum pedes habet χλιδῶνας, i. e. Ornamenta luxuriosa, ut sunt torques, aut alia similia quæ ornatus gratia tibiis circumdantur. Hesych. χλιδωνόπουν esse dicit τὸν χλιδῶνας περὶ τοὺς πόδας ἔχοντα, i. e., inquit, περισκελίδας.

[Χλίδωσις, εως, ἡ. V. Χλίδων.]

[Χλιεροθαλπὴς, ὁ, ἡ.] Χαιροθαλπὲς ὕδωρ legitur ap. Athen. 9 fin. [p. 409, E] in hoc l. Philoxeni : Ἔπειτα δὲ παῖδες νίπτρ' ἔδοσαν κατὰ χειρῶν σμήμασιν ἱρινομίκτοις χαιροθαλπὲς ὕδωρ ἐπεγχέοντες. Quod χαιροθαλπὲς ὕδωρ, si mendosum non est, significabit, Ita θάλπον ut simul χαίρειν faciat, Cum voluptate quadam fovens et calefaciens, Ita calefaciens et fovens ut simul lætitia quadam et gaudio perfundat. Sed forsan scrib. est χειροθαλπές. [Recte Schweigh. χλιεροθαλπές.]

[Χλιερός. V. Χλιαρός.]

[Χλιόεντι vitiose pro χλιόωντι. V. Χλιάω.]

[Χλιόω, i. q. χλιάω. ||.] At Χλιοῦται, quod Hesych. affert pro σχίζεται, Finditur, Scinditur, est a them. Χλιόω.

[Χλίσοφος, ὁ, Chlisophus, si sana est lectio, n. pr. scriptum in fictili. *Catal. di scelte ant. del princ. di Canino* p. 143, n. 1645. Hase.]

Χλίω, i. q. θρύπτω, Hesych. Significat autem θρύπτω inter alia Deliciis frango, Luxu effemino. [Luxurior. Æsch. Suppl. 236 : Στόλον πέπλοισι βαρβάροις χλίοντα· Choeph. 137 : Ἐν τοῖσι σοῖς πόνοισι χλίουσιν μέγα. ῑ]

[Χλιώδης, ὁ, ἡ, Temperatus, ut nec frigidus sit nec fervidus. Oribas. t. 1, p. 502, 1, μαλακοὶ πυρετοὶ καὶ χλ. Hase.]

[Χλόα. V. Χλόη.]

Χλοάζω, i. q. χλοάω, ex eoque factum. Unde ap. Hesych. Χλοάζει, ἀνθηρός ἐστιν, ἀνθηρεύεται : et Χλοάσουσι, βλαστήσουσι. [Aristot. Mir. c. 178 : Φολὶς χλοάζουσα. Nicand. Th. 576 : Ἀμάρακος ... πρασιῇ τε καὶ ἀνδήροισι χλοάζων· 917 : Σπέρμα παρ' ἀτραπιτοῖσι χλοάζον. Plutarch. Mor. p. 517, D : Τῶν φυτῶν τὰ μὲν ἀεὶ τέθηλέ τε καὶ χλοάζει. Ælian. V. H. 3, 1 : Τὸ χλοάζον πᾶν. Κραθὴ χλοάζουσα Geopon. 11, 18, 8. De smaragdis dixit Heliodor. 2, 30.] Idem vero [Hesych.] et χλοάζεσθαι affert pro γαστρίζεσθαι. [Basil. t. 1, p. 20, B; 57, B; 59, B; t. 2, p. 790, B. Clem. Al. Pæd. 2, 8, § 70, λειαῶσι χλοάζουσιν ἄνθεσι. Samonas Gaz. p. 280, E, χλοάζουσαν βοτάνην. De equis qui viridi pascuntur herba, Hippiatr. p. 235, 5; 236, 3; 237, 10, χλοαζομένοις δὲ χρὴ διδόναι συνεχῶς ἅλας. Unde figurate Athanas. t. 2, p. 434, C, de fidelibus, πρόβατα χλοαζόμενα τὸ τοῦ κυρίου σῶμα, Pastæ corpore Domini. Hase. Ex χνοάζω corruptum v. s. h. v.]

[Χλοάζων, ὁ, Virens, n. pr. fictum ab Theophyl. Sim. Epist. 20.]

[Χλοαίνομαι, Viresco. Greg. Nyss. vol. 3, p. 427. Kall. Clem. Rom. Const. apost. 7, 34, ἐχλοαίνετο γῆ. Hase.]

Χλοανθέω, Virens floreo, ut Hesych. quoque χλοανθεῖν exp. χλωρὸν ἀνθεῖν. [Idem Χλεμύραν· χλοανθοῦντα.]

Χλοανθὴς, ὁ, ἡ, Virens florensque : aliis Virescens. [Nicander. Th. 550. Pollux 1, 237 : Φύλλα χλοανθῆ. Fabric. B. Gr. vol. 2, p. 638.]

[Χλοανὸς, ὴ, ὸν, Viridis. Anonymus ap. Alemann. ad Procop. p. 25. Struv.]

Χλόασμα, τὸ, de quo in Χλώρασμα.

[Χλοαυγὴς, ὁ, ἡ, Virore nitens, Virentium splendorem referens. Aliis, q. d. Virenter splendens. Lucian. [De domo c. 11.]

Χλοάω, Vireo (χλοηκομέω s. χλοηφορέω), ut in Epigr. legimus χλοώσας ἀμπέλους, Vites virentes : quum sc. germinant et frondent. [Hesych. : Χλοάσουσι· βλαστήσουσι.] At χλοάουσι χιλοὶ affertur pro Flavescunt gramina : quo fortassis modo et Χλοάουσα βῶλος accipiendum, quod ex Epigr. affertur, ut sit ἡ ὠχρὰ οὖσα. Apud Nicandr. Ther. [30 : Χλοάοντας ἰάμνους· 438 : Χλοάοντα δράκοντα,] de scorpionum generibus [777] : Ἄλλος δὲ χλοάων, schol. exp. itidem χλωρός : nam aliquanto post, quum dixisset scorpionum genus aliud esse λευκὸν, aliud πυρσὸν, aliud ζοφόεν, aliud χλοάον, aliud ἐμπέλιον, aliud ἐναλίγκιον αἰγιαλῆϊ καρκίνῳ, aliud ἰσῆρες ἄντα παγούροις, subjungit, Τὸν δὲ μελίχλωρον, alium autem pallentem mellis colore, μελιτόχρουν s. κηροειδῆ : ostendens iis verbis sese χλωρὸν in præcedente l. accepisse non pro Pallido, sed pro Viridi. Itidemque in eod. Ther. libro, aliquanto ante [236], de aspidis ictu : Ἡ δ' ἐπί οἱ σὰρξ Πολλάκι μὲν χλοάουσα βαρεῖ ἀναδέδρομεν οἴδει, Ἄλλοτε φοινίσσουσα, τότ' εἴδεται ἄντα πελιδνή. Ἄλλοτε δ' ὑδατόεν κυέει βάρος, Sæpe virens : ut et Numenius eam dicit ὑπόχλωρον ἕλκος κοιλαίνειν, teste schol., qui et ipse exp. χλωρά. Quin etiam addit, Diogeniano χλοάειν esse καλῶς αὔξεσθαι καὶ βλαστάνειν : Theoni autem in Commentario χλοάουσα esse οἰδοῦσα, Tumens. Sed istud οἰδοῦσα huic loco non convenire, ostendunt sequentia illa verba, βαρεῖ ἀναδέδρομεν οἴδει· alioqui enim idem bis dixisset. [Χλοάουσι Oppian. Hal. 1, 24, Strato Anth. Pal. 12, 195, Nonn. Dion. 31, 211; 33, 37. Χλοάειν Anth. Pal. 14, 126. Χλοάουσα Paul. Silent. Soph. 289, Nonn. Dion. 14, 74, nunquam vero χλοόωντι, quod Græfius 48, 389, vulgato χλοάοντι præferre meditabatur. Lobeck. Rhem. p. 175. Eupolis in Etym. M. p. 200, 54 : Ἀναβλυστονῆσαι καὶ χλοῆσαι τὴν πόλιν. Julian. Cæsar. p. 329, D : Χλωρήσαντα ταῦτα πρὸς ὀλίγον αὐτίκα ἀπομαραίνεται. Scribendum χλοήσαντα ex codd., nisi χλοάσαντα scripsit, quæ usitata in oratione prosa verbi forma est. Apud Hesych. : Χολάοντα, ἀνθοῦντα, corrupte pro χλοάοντα. G. D.] Item Χλοιάω pro χλοάω. [Non χλοιάω, sed Χλοιόω, de quo verbo dictum s. v. Ἐκχλοιοῦμαι.]

[Χλόδη. V. Χλιδή.]

[Χλόειος, ὁ, ἡ, i. q. seq.; unde τὰ Χλόεια, Dies festus agitatus die sexto Thargelionis. Schol. Sophocl. OEd. Col. 1592. Hase. Adde Χλόη in fine.]

Χλοερὸς, ὰ, ὸν, Viridis, Virens, Herbidus, Herbaceus. [Hesych. : Χλοερόν· χλωρὸν, χεαρὸν (νεαρὸν Pierson. ad Mœr. p. 403), ὠχρὸν, νέον, ἁπαλόν. Hesiod. Sc. 393 : Χλοερῷ ὄζῳ. Eur. Bacch. 864 : Χλοεραῖς λείμακος ἡδοναῖς· Hel. 249 : Χλ. ῥόδεα πέταλα· Phœn. 664 : Ῥέεθρα χλ. Ion. 497 : Στάδια χλ.] Apoll. [Rh. 1, 146], χλοερὸν πεδίον, Viridis campus, Campus herbis virens. Nec enim tam ob colorem quam ob ipsas herbas et gramina χλοερὸν nominatur. At ros quum χλοερὸς dicitur, significat potius Qui in virentibus herbis est, ut in Epigr. : Χλοερῆς τίς φθόνος ἐστὶ δρόσου ; [Nicand. Al. 374 : Χλοεραὶ μίνθης ... φυλλάδες (ut χλ. φυλλὰς Thall. Anth. Pal. 9, 220)· Ther. 879 : Ιρασιῆς χλοερὸν πράσον· 895 : Χλοεροῖς θάμνοισι. Theocr. 27, 67 : Χλοεροῖσιν ἰαινόμενοι μελέεσσιν. Nonn. Dion. 26, 188 : Αὐτοτόκων πετάλων χλοερὸν ποτόν.] Prosæ etiam scriptores utuntur pro Herbido s. Herbaceo, et Viridi s. Virenti. [Theophr. H. Pl. 3, 10, 4.] Plut.

[Mor. p. 649, D] : Τὰ δὲ ὑδρευόμενα ἀεὶ τὴν τροφὴν ὅιαρκεῖ, καὶ σύμμετρον ἀντέχει καὶ παραμένει ἀγήρω καὶ χλοερά. Idem [ib. p. 600, A] : Εἰ τοίνυν ἴαμα τῆς δυσχρηστίας ἐκείνης ἐμίξαμεν τὴν σκιὰν αὐτοῖς, ἢ τὴν ὄψιν ἀπεστρέψαμεν ἐπί τι τῶν χλοερῶν καὶ προσηνῶν· oculi enim offensi viriditatis aspectu recreantur. [Id. V. Sullæ c. 27, Pomp. c. 31. Wytt. Greg. Nyss. t. 1, p. 409, D; 493, D; 680, B. Paul. Silent. Ecphr. 2, 227. Id. ib. 211 : Καὶ χλοερὸν λάϊγγος ἴδοις ἀμάρυγμα Λακαίνης. Astrolog. Camerar. p. 1, 14, χλ. τροφὴν ἤτοι λάχανα· 22, χλοεροὺς βουτύρους. Hase.] Significat etiam Pallidus, qua de signif. infra in Χλώρασμα. [Δεῖμα χλοερὸν Eur. Suppl. 599, ut χλωρὸν δεῖμα dicitur.]

Χλοεροτρόφος, ὁ, ἡ, Alens herbida s. virentia, In quo herbacea et viridia proveniunt. Eurip. Phœn. [833] : Διδύμων ποταμῶν πόρον ἀμφὶ μέσον Δίρκας, χλοεροτρόφον ἂν πεδίον πρόπαρ Ἰσμηνοῦ καταδεύει, schol. βοτανοτρόφον.

[Χλοερῶπις, ἡ, Viridis adspectu. Paul. Sil. Ecphr. 255 : Χλοερώπιδος ἄνθεα πέτρης. « Id. ib. 226 : Θεσσαλικῇ ... χλοερώπιδι πέτρῃ. » Hase.]

[Χλοεύνης. V. Χλούνης.]

[Χλόη, ἡ.] Χλόα [hæc Dorica forma est, cujus exx. plura sunt apud Euripidem, velut Hipp. 1138, Hel. 180, 1376, Iph. A. 1058], sive Χλόη [De accentu Arcad. p. 103, 15], ἡ, Herba virens, Gramen; vel etiam generaliter Viride germen; interdum generalius adhuc, Herbæ, Folia, Fœnum : ab Hesych. enim [χλόα et χλόη] et Suida exp. βοτάνη, φύλλα : ab Eustath. [p. 772, 61; 773, 2] χιλὸς, χόρτος : quanquam non idem esse χλόην ac πόαν Lucianus innuit, dicens Οὐ χλόην, οὐ πόαν· ideoque Marcellus ap. Diosc. annotat, χλόην esse in plantis quod in eis viret, i. e. frondes et folia. [Herodot. 4, 34 : Περὶ χλόην τινὰ εἱλίξαντες τῶν τριχῶν μέρος. Non legitur apud Æschylum et Sophoclem, sæpius ap. Eurip., velut Bacch. 12 : Ἀμπέλου βοτρυώδει χλόῃ· Ion. 1435 : Οὔποτ' ἐκλείπει χλόην· Cycl. 539 : Ἀνθηρᾶς χλόης· Suppl. 258 : Γλαυκὴν χλόην. Plato Tim. p. 80, E : Τὰ μὲν καρπῶν, τὰ δὲ χλόης· Critia p. 115, A : Ῥιζῶν ἢ χλόης. Xenoph. OEc. 17, 10 : Χλόης γενομένης ἀπὸ τοῦ σπέρματος.] Aristot. De mundo [c. 4] : Γῆ πεποίκιλται χλόαις μυρίαις, Terra variegata est infinita virentium herbarum varietate. [Sæpius ap. Theophr., velut H. Pl. 8, 2, 4 : Ἐν τῇ χλόῃ μένει· C. Pl. 4, 4, 7 : Ἢ ἐν τοῖς σπέρμασιν ἢ ἐν τῇ χλόῃ. Diodor. 12, 47 : Τὸν σῖτον ἐν χλόῃ διέφθειραν, quod cum articulo ἐν τῇ χλόῃ dixit ib. c. 52, sine eo Plut. V. Demetrii c. 12. Id. 5, 43 : Λειμῶνες διάφοροι ταῖς χλόαις. Lucian. Zeux. c. 4 : Εὐθαλὴς χλ. Zenob. Prov. 1, 49 : Γίνονται οἱ κῆποι τοῦ Ἀδώνιδος εἰς ἀγγεῖα ... σπειρόμενοι ἄχρι χλόης μόνης.] Greg. Naz. : Εἰς τόπον χλόης κατασκηνῶν, In locum virenti gramine compascuum. In arbore χλόη dicuntur Virentia folia, ut ap. Philon. V. M. 3 : Λέγεται μέντοι καὶ τῶν ἐν ἔαρι βλαστάνειν εἰωθότων δένδρων ἡ ἀμυγδαλῆ πρῶτον ἀνθεῖν, εὐαγγελιζομένη φορὰν ἀκροδρύων, καὶ ὕστατον φυλλορρροεῖν, τὴν ἐπέτειον πρὸς μήκιστον ἀποτείνουσα τῆς χλόης εὐγηρίαν, Turn. Longissime viriditatis suæ senectutem prorogantem. Rursum pro Herbis virentibus quæ in cibos sumuntur, ap. Athen. 7, [p. 293, B] ex Sotade : Ἐν λοπάδι μεγάλῃ ταῦτα λιτῶς προσαγαγὼν, χλόην, κύμινον, ἅλας, ὕδωρ, ἔλαιον. Et aliquanto post ex Dorione [p. 309, F], de coccyge pisce : Δεῖν αὐτοὺς ὀπτᾶν παρασχίσαντας κατὰ ῥάχιν, καὶ παρηδύνειν χλόῃ, τυρῷ, ῥοῖ, σιλφίῳ, ἅλι, ἐλαίῳ· ut hodieque petroselini inprimis folia virentia admisceri cibis consueverunt. ‖ Cereris epith., ut Eustath. p. 772 ait Χλόην dici non solum τὴν γῆθεν φυομένην (unde χλουνὴν denominari), sed ἐπιθετικῶς etiam τὴν Δήμητρα, veluti quum dicitur Χλόης Δήμητρος ἱερὸν παρά που τὴν Ἀττικήν : et pag. seq. ita appellari ait διὰ τὸ κατ' ἀρχὰς χλοερὸν τῶν ἀναφυομένων. Vel etiam χλόην vocari pro ξανθὴν, sc. ἀπὸ τοῦ τὸν σῖτον ξηραινόμενον ὑπόπυῤῥον γίνεσθαι. A Latinis certe poetis Flava Ceres nominatur, itidemque ab Hom. ξανθὴ Δημήτηρ, quoniam ejus beneficio segetes flavescere ac maturari credebantur. Et tunc pertineret magis ad χλόος significans Pallor. Meminit ejusdem Cereris et Athen. 14, [p. 618, D] in Ἴουλος. [Aristoph. Lys. 835 : Παρὰ τὸ τῆς Χλόης. Eupolis ap. schol. Soph. OEd. C. 1600 : Θῦσαι γάρ με δεῖ κριὸν Χλόῃ Δήμητρι. Pausan. 1, 22, 3. Conf. Εὔχλοος. G. D. Inscr. Att. ap. Bœckh. Ind. lectionn. univ. Berol. a. 1835—36, p. 4, § 4 : Δήμητρος Χλόης ἱερεία ἱερεώσυνα· sequuntur commoda debita sacerdoti. Hase. Festum quoddam Cereris χλόης agnoscere sibi videbatur Meursius in gl. corrupta Hesychii Χλοιά· ἑορτὴ ἀπὸ τῶν κάλπων, ubi Χλοεία (debebat Χλόεια) et καρπῶν corrigebat.]

[Χλόη, ἡ, Chloa, n. pr. matronæ Corinthiæ in Pauli Ep. ad Corinth. 1, 1, 11. ‖ Nomen puellæ apud Longum in Pastoralibus.]

[Χλοήβαφος vitiose pro χοληβάφος, quod vide.]

Χλοηκομέω, Virenti herba s. gramine como, s. sum comans. Ex Epigr. [Archiæ Anth. Pal. 9, 750 : Τὸν ἴασπιν ἰδὼν περὶ χειρὶ δυκήσεις ... χλοηκομέειν] χλοηκομέειν affertur pro Virere.

[Χλοηνόμος, ὁ, ἡ, Qui virenti herba s. gramine pascitur. Sapient. Indor. p. 90, 100 (ubi leg. ὠμοβόρῳ), 106. Schæf.]

[Χλοήρης. V. Χλοηρός.]

Χλοηρὸς, ὰ, ὸν, idem [quod χλοερὸς], vel simpliciter Viridis, Virens, ut ap. Hippocr. χλοηροῖσι λαχάνοισι, Virentibus oleribus. Galen. [Lex. p. 596] exp. τοῖς κηπαίοις ἡδύσμασι, Hortensibus condimentis. Ex hortis enim virentes herbæ accipiuntur ad condiendos cibos. [Eurip. Bacch. 107 : Χλοηρᾷ μίλακι καλλικάρπῳ. Libri χλοηρεῖ, superscripto in uno α, ubi ipsum accentus vitium ad veram ducit scripturam χλοηρᾷ, restitutam jam ab Valcken. in schedis et Elmsleio, etsi in forma χλοήρης, quæ cum κισσήρης comparari posset, per se nihil est quod reprehendas. Χλοηρὸς ab Euripide fortasse sumsit Ps.-Greg. Christ. Pat. 676 : Πρῶτον μὲν ἐς χλοηρὸν ἴζόν που νάπος. G. D.]

[Χλοητόκος, ὁ, ἡ, Herbas virentes procreans. Lucian. Trag. 45 : Χλοητόκοισι ποίαις τέθηλε λειμών.]

[Χλοηφᾰγέω, Herbas comedo. Philo vol. 2, p. 340, 2 : Τὴν αἴσθησιν ... ἅτε χλοηφαγοῦσαν ἀπαλῶν καρπῶν καὶ βλαστῶν ἐμφορουμένων, ἀντιφιλονεικεῖν.]

[Χλοηφάγος, ὁ, ἡ, Herbis vescens. Philo vol. 2, p. 238, 7 : Ζῷα χλ.]

Χλοηφορέω, Herbam s. Gramen viride fero, etiam Herbesco s. Herbasco. Theophr. H. Pl. 8, 6, [5] : Ὕδωρ δὲ, ὅταν μὲν χλοηφορήσῃ καὶ κυήσῃ, πλεῖον ἅπασι ξυμφέρει, Quum virentia germina emiserunt, Quum virere cœperunt. [Philo vol. 1, p. 358, 33 : Ἀναβλαστάνειν καὶ χλ. 2, p. 340, 30 : Βαθύγειον πεδιάδα χλοηφοροῦσαν.] Arethas : Πᾶν γὰρ τὸ σπέρμα χλοηφορεῖ πρὸς τροφὴν τοῖς ζῶσιν ὑπὸ Θεοῦ τεταγμένον. [Cyrill. C. Julian. p. 55, B : Πόαις καὶ ξύλοις χλοηφοροῦσαν τὴν γῆν. Schol. Apoll. Rh. 1, 545 : Διὰ χλοηφοροῦντος πεδίου. Cyrillus ap. Valck. Anim. ad Ammon. p. 128, et Suidas κομᾷ inter alia exp. per χλοηφορεῖ, quod de arboribus dictum esse quæ frondibus et foliis vestitæ sint monet Kusterus. G. D. OEcum. In Apoc. p. 238, 27 Cramer. Nilus Epist. p. 123, 27. Jo. Philop. De cr. mundi p. 160, 9; 196, 33. Pseudo-Chrys. t. 8, p. 956, B, χλοηφορεῖ ἤδη πᾶσα ἡ γῆ· t. 11, p. 895, B, χλοηφορεῖν αὐτὴν (τὴν γῆν) ποιήσω. Method. Conv. decem virg. p. 100, 14, τὸ δένδρον χλ. πέφυκεν ὕδατι. Hase.]

Χλοηφόρος, ὁ, ἡ, Viridem herbam s. Viridia gramina ferens. Aliis, Ferens viriditatem, Germinans. [Eur. Phœn. 649 : Γαίας χλ. 656 : Χλ. ἔρνεσιν. lxx Sap. 19, 7 : Χλ. πεδίον. Empedocl. Sphæra 142 : Ἡ μὲν γὰρ ἐν γῇ φέρβεται χλοηφόρῳ. Plochir. Dram. 113 : Ἀχαίνοις χλ. Eumath. 4, p. 126. G. D. Amphiloch. p. 30, D. Jo. Climac. p. 489, 23. Theophan. Chronogr. p. 477, 16 Bonn., πεδίον χλ. Philo vol. 2, p. 494, 7, πεδιάδα εὔχορτον καὶ χλ. vol. 1, p. 681, 20, χώρα χλ. καὶ καρποτόκος. Hase.]

[Χλοιάω. V. Χλοάω.]

[Χλοιδάζω. Χλοιδάω. Χλοιδέσχω. V. Χλιδή.]

[Χλοίη, ἡ. HSt. s. v. Χλόη :] Χλοίη etiam dicitur pro χλόη, Ionice inserto ι, ut ποίη pro πόη. Nec non Χλοιοῦσθαι pro χλοοῦσθαι, ut ap. Hippocr. legimus χλοιοῦνται : quod idem est ac si dixisset χλωραίνονται, teste Galeno Lex. [p. 596]. Sic vero et Χλοιώδης pro χλοώδης invenio ap. Eund., ut quum in Κωακαῖς Προγνώσεσι dicit χλοιώδεα οὖρα, Urinas quæ χλοίης colore

sunt: i. e. Virides, vel etiam Pallide virentes. [V. Χλοώδης.]

[Χλοϊκός, ή, όν, Herbosus. Epist. Alexandri in Bergeri *Trad. tératologiques* p. 358. Osann.]

[Χλοιόω. V. Χλοάω.]

[Χλοΐτης. V. Χλωρίτης.]

[Χλομαρῶν, τό, Chlomaron, nomen castelli ap. Theophyl. Sim. Hist. p. 40, A; 41, C, Χλομάρων scriptum ap. Suidam s. h. v., Χλωμάρων ap. Menandr. Hist. Exc. p. 329, 14.]

Χλοόκαρπος, ό, ή, Cujus fructus virent, Virere fruges faciens. Orph. H. [39, 5]: Σπερμείη, σωρῖτις, ἁλωαίη, χλοόκαρπε. [Ib. 28, 13; 52, 8; 57, 6.]

[Χλοόμορφος, ό, ή, Herbæ formam habens, Virens. Orph. H. 83, 6, ubi est Vestæ epitheton.]

[Χλοοποιέω, Herbas produco. Cæsarius Dial. 1, Interrog. 43: Ὕδατος τὸ χλοοποιεῖν καὶ σήπειν. Suic.]

[Χλοοποιός, ό, ή, Herbas producens. Cyrill. Hier. p. 180.]

Χλόος, ό, i. q. χλόη, quatenus quidem Viriditatem s. Virorem significat. Ita tamen id ipsum pro Virore s. Viriditate accipitur, ut simul significet etiam Virorem s. Viriditatem pallidam s. vergentem in pallorem, qualis est herbarum flaccescentium et arescentium; ariditate enim viror ille plantarum in pallorem vertitur. Unde ab Hesych. [χλόος et χλοῦς] et aliis exp. [χλωρίασις et] ὠχρίασις, ὠχρότης. Apoll. Arg. 2, [1218]: Χλόος εἶλε παρειὰς, Pallor corripuit genas s. ora. [Et 4, 1279: Χύτο δὲ χλόος ἀμφὶ παρειάς· 3, 297: Ἁπαλὰς δὲ μετετρωπᾶτο παρειὰς ἐς χλόον.] Nicander Al. [583]: Ἄγει χλόος ἠΰτε θάψου· et [592]: Καὶ πύξοιο χλόον κατεχεύατο γυίοις· thapsi enim et buxi lignum est pallidum s. flavum. Ovidius: Oraque buxo pallidiora gerens. Pro eodem χλόος dicitur Χλοῦς, per contr., ut νοῦς pro νόος, et χοῦς pro χόος. [Inter nomina in ους memorat Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 14, 25.] Utitur autem eo Hippocr., ap. quem Galen. ipsum exp. χλωρότης. [Apud Hom. Il. Υ, 421, in libris nonnullis pro κέχυτ' ἀχλύς scriptum κέχυτο χλόος cum gl. ὠχρότης.]

[Χλοόω.] Χλοοῦσθαι quoque pro Virere et Germinare affertur, ut i. sit q. χλοάειν s. χλοάζειν. [Vide Χλοιοῦσθαι s. v. Χλοίη.]

[Χλοσσός (?)· ἰχθὺς ὑπὸ Ἰώνων, Hesych.]

[Χλουδέω, Spumo. Schol. Hom. Il. I, 539: Χλούνην οἱ μὲν ἀφριστήν· χλουδεῖν γὰρ τὸ ἀφρίζειν τινὲς Δωριέων ἔλεγον.]

[Χλουνάζω. HSt. s. v. Χλούνειος:] Apud Hesych. vero legitur Χλουνάζεσθαι [imo χλουνάζειν], κινύρεσθαι, Quiritari, Lamentari. Et Χλουνὸς, χρυσὸς, Aurum. Quorum illud, a χλούνης forsan dictum est, quod significet κινύρεσθαι in modum χλούνων dolentium; hoc vero potius ex χλοῦς derivatum significante Pallorem: sequente ea quæ dicentur de χλωρὸς pro Pallido. [De loco Hesychii conf. Nauck. Fragm. Aristophanis Byz. p. 121. Hase.]

Χλούνειος, ό, ή, Aprugnus, vel etiam Suillus, Porcinus; Suid. enim χλούνειον dici scribit τὸ χοίρειον. ‖ At Χλούνιον sine diphthongo, loci esse nomen proprium. [Recte nunc Χλούνειον, ὄνομα τόπου ex codd. (sublatis quæ ex Zonara p. 1855 illata erant, χλούνειον δὲ τὸ χοίρειον δίφθογγον), Arcadio p. 121, 2, Theognosto Can. p. 127, 31, et Etym. M. p. 533, 32, ex quo discimus locum fuisse Ætoliæ. Est haud dubie idem quem Χλούνην τόπον τινὰ περὶ Καλυδῶνα dicit schol. Hom. Il. I, 539.]

Χλούνης, ου, per contract. sive per crasin factum ex Χλοεύνης, testantur grammatici et lexicographi fere omnes, Hesych., Suidas, Etym. [M. p. 812, 46, Apoll. Lex. Hom., Chœrob. In Theodos. p. 455, 33], Eust., nec non brevium in Hom. scholl. auctor [ad Il. I, 539]: ut sit Qui in virenti gramine cubat, Cubilia sua habens in virentibus herbis, ὁ ἐν τῇ χλόῃ εὐναζόμενος, καὶ ἄνετος, ideoque ἄγριος. [Per ἀγριόχοιρος exp. Cyrill. in Matth. Gloss. min. p. 29, Zonar. Lex. p. 1854, Thom. M. p. 916. Veterum grammaticorum opiniones exponuntur in schol. Hom. Il. I, 539: Χλούνην· οἱ μὲν τὸν ἐντομίαν· κνώμενοι γὰρ πρὸς τὰ φυτὰ παρατρίβονται καὶ ἀγριώτεροι γίνονται· οἱ δὲ τὸν ἐν χλόῃ διάγοντα· τὸν γὰρ οἰκοτραφῆ σίαλόν φησιν· οἱ δὲ τὸν

εἰς γῆν καταβάλλοντα τὰ φυτά. Ἄλλοι δὲ τὸν ἐπὶ Χλούνῃ, χωρίῳ οὕτω καλουμένῳ, ἐνδιατρίβοντα. Et in alio scholio: Οἱ μὲν ἀφριστήν· χλουδεῖν γὰρ τὸ ἀφρίζειν τινὲς Δωριέων ἔλεγον· ἄλλοι δὲ κακοῦργον· καὶ γὰρ τῶν ἀρχαίων ἰαμβοποιῶν τινὰ φάναι «ἀνὴρ ὅδ' ἐσπέρης καθεύδοντα ἄπουν ἔδησε χλούνην» (χλούνην ἀπ' ὧν ἔδυσε Meinek. ad Hippon. p. 121). Ξενοφῶντα δὲ γένος τι Ἰνδῶν (Ξενοφάνη (in Sillis) ... ἀκρίδων Herm. ad Æschyli Fragm. 60, p. 326, collato schol. Theocr. 10, 18, qui ἀκρίδα μακροσκελῆ nominat et ib. Aristarchi commentarium in Æschyli Lycurgum citat) φάναι τὸν χλούνην εἶναι, καθάπερ καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Ἠδωνοῖς «μακροσκελὴς μὲν ἄραμα χλούνης τις ἦ.» (A. μακροσκελὴς μέν. B. ἆρα μὴ χλούνης τις ἦν; Hermann.) Τινὲς δὲ τῶν τὰ Αἰολικὰ ἀναγεγραφότων Χλούνην τόπον τινά φασι καλεῖσθαι περὶ Καλυδῶνα, ἐν ᾧ τὸν κάπρον διατρίβειν, καὶ διὰ τοῦτο χλούνην προσαγορευθῆναι. Τινὲς δὲ ἐπὶ τὸ αὖτε παρατείνονται τὸν ποιητὴν σῦν ἄγριον εἰρηκέναι.] Epitheton ap. Hom. est apri, ut Il. I, [535] de apro Calydonio: Ὦρσεν ἐπὶ χλούνην σῦν ἄγριον ἀργιόδοντα, Ὃς κακὰ πόλλ' ἔρδεσκεν ἔθων Οἰνῆος ἀλωήν. Et [Od. I, 191]: Θρέψεν ἐπὶ χλούνην σῦν ἄγριον· οὐδὲ ἐώκει Θηρί γε σιτοφάγῳ, ἀλλὰ ῥίῳ ὑλήεντι. Itidemque ap. Hesiod. Sc. [168]: Ἐν δὲ συῶν ἀγέλαι χλούνων ἔσαν, ἐν δὲ λέοντες· quos enim ibi σῦς χλούνας appellat, paulo post κάπρους nominat. Verum eo nomine intelligunt non solum τὸν ἐν χλόῃ εὐναζόμενον, sed et τὸν ἀφριστὴν καὶ εὐμεγέθη, in primis autem τὸν ἐκτομίαν. Inter quos est Aristot. quoque; is enim H. A. 6, 28, illum posteriorem Homeri locum affert, ut probet τῶν ἀῤῥένων καὶ ἀγρίων συῶν τοὺς τομίας μείζους γίνεσθαι καὶ χαλεπωτέρους: subjungens etiam, Γίνονται δὲ τομίαι διὰ τὸ νέοις οὖσιν ἐμπίπτειν νόσημα κνησμῶν εἰς τοὺς ὄρχεις· εἶτα ξυόμενοι πρὸς τὰ δένδρα, ἐκθλίβουσι τοὺς ὄρχεις. Itidemque Plut. [Mor. p. 917, D] ex eodem Aristot. tradit, Homerum χλούνην nominasse σῦν τὸν μονόρχιν: nam τῶν πλείστων προσκνωμένων τοῖς στελέχεσι θρύπτεσθαι τοὺς ὄρχεις. Sic vero et Ælian. in lib. De providentia χλούνην nominasse τὸν ἀπόκοπον testatur Eust. p. 772, Æschylum quoque eodem modo usurpasse hoc vocab. dicens. His tamen non assentitur Aristoph. grammaticus in lib. Περὶ ὀνομασίας ἡλικιῶν, sic scribens: Καλοῦνται τῶν ὑῶν τινὲς μονιοί· τάχα δ' ἂν παραπλήσιος εἴη τούτοις καὶ ὁ χλούνης κατά τε χαλεπότητα καὶ ἀλκήν· οἱ δὲ ἐκτομίαν λέγοντες, τελείως ἀπήρτηνται τοῦ ὑποκειμένου. Cum quo aliquatenus facit Suidas quoque; nam et ipsi χλούνης est μονιὸς, Solivagus s. Solitarius, ideoque ferus: addenti has etiam exposs. πλήκτης, κακοῦργος, χαλεπός. Meminit tamen idem lexicographus et superioris, χλούνην nominari dicens etiam τὸν ἀπόκοπον, subjungensque inter alia [ex Æliani loco, ad quem respexit Eustath. l. c.], Καὶ γύναδρος ἀνὴρ, διὰ τῶν Ἐπικούρου λόγων τὴν ψυχὴν ἐκνευρισθεὶς καὶ θῆλυς γενόμενος, ὁ χλούνης τε καὶ γύννις. Itidemque in Γύννις, de Epicuro: Ἦν (τὴν ἡδονὴν) ἐκεῖνος ὕμνει, ὁ χλούνης τε καὶ γύννις. Eidem rursum Suidæ, itidemque Hesychio χλοῦναι sunt non solum οἱ ἐν τῇ χλόῃ εὐναζόμενοι, sed etiam λωποδύται. [Et in alia gl. Hesychii, Χλούνην· τὸν τῇ χλόῃ εὐναζόμενον. «Aristophanes grammaticus eos maxime impugnat qui castratum porcum intellexerint: quorum agmen quamvis ipse ducat Aristoteles H. A. 6, 28, tamen si Il. I, 539, respexeris, minime improbandum censebis Aristophanis judicium, qui perniciosum potius aprum et ferocem (χαλεπὸν καὶ ἄλκιμον) quam virilitatis expertem et elumbem significari voluerit. Ceterum Aristoteles τομίαν σῦν non alium intellexit quam ἄγριον. Turpius lapsi sunt qui οἰκοτραφῆ σίαλόν interpretarentur, quod adeo in Homerico loco a nonnullis admissum est. Similiter schol. Æsch. Eum. 183: Ἐπεὶ χλούνης (χλοῦνις codex) ὁ σῦς, κάπροι δὲ συνεχῶς εὐνουχίζονται, διὰ τοῦτο τὴν ἀποκοπὴν συϊκὴν εἶπεν, οὐχ ἀνθρωπίνην. Jam quod de spadone dictum vulgo opinantur ap. Æschylum in Edonis collato nomine χλοῦνις, quod de castratione solet accipi Eum. 188, utriusque loci adeo etiam nunc dubia est et incerta interpretatio, ut nolim ambiguis hisce quempiam uti testimoniis. Æschylum nomine χλούνης de spadone usum esse solus tradit Eustathius cum inepto scholiasta ad locum Eumenidum 188, in quo qui vulgo præcipitur nominis χλοῦνις signi-

ficatus plane repudiandus est : Edonorum fragmentum, de quo Bernhard. in Dionys. P. p. 942 conjecturam periclitatus est, nimia versatur in obscuritate. Itaque si hæc mittamus, certus auctor cui χλούνης i. q. ἀπόκοπος sive ἐκτομίας fuerit, præter Aristotelem et grammaticos ei addictos non exstare videtur nisi Ælianus. Sed Æliani usu sive abusu prisci vocabuli significatum ceteroquin suspectum nemo stabiliet; ac vides quod χλούνης spado esse perhibetur, id recidere ad Aristoteleam Homericæ glossæ interpretationem. Cui interpretationi neque Iliadis locus favet, et aperte refragatur tum quod χλούνης nonnunquam λωποδύτην significat, quam notionem afferunt Hesychius et Suidas, confirmant vetus iambographus qui Hipponax putatur ap. schol. Il. I, 539, et Alex. Ætolus ap. Athen. 15, p. 699, C; tum Hesychii mentio de verbo hinc derivato : Χλουνάζειν· κινύρεσθαι. Quæ notionum differentia consentaneum est ut ad communem significatum revocetur ex ipsa si fieri possit origine vocabuli repetendum. Ac primum indubium est nomen χλούνης antiquitus (Il. I, 539, Hesiod. Scut. 168, 177) non peculiarem apri qualiscunque denominationem efficere, sed epitheti loco nomini σῦς apponi. Falso igitur complures poetæ Alexandrini atque ipse Aristophanes substantivum nomen habuerunt quod esset adjectivum. Ita χλούνην aprum dixerunt Callim. H. Dian. 150, Nicand. ap. Athen. 15, p. 683, A, Oppian. Hal. 1, 12; 5, 35. Minus certo etymologiam vocabuli præstiterim : fortasse χλούνης ejusdem ac nomen κλόνος radicis est et *turbas cientem, perniciosum* significat, unde quomodo λωποδύτου notionem potuerit induere facile assequimur (quem significatum diversa via veteres assequuntur, χλούνην intelligentes prædonem utpote τὸν τῇ χλόῃ ἐνευναζόμενον : conf. Meinek. Anal. Alex. p. 232). Χλουνάζεσθαι, id enim Hesychius flagitare videtur, inde fuerit *perturbato, anxio, sollicito animo esse*, quæ certe ei quem Hesychius tradit significatui satis sunt contigua, atque eodem Æschyleum locum Eum. 188 revocarim. » Nauck. De Aristoph. p. 120 sqq.] Quod porro attinet ad gen. plur. χλούνων, grammatici fere omnes annotant eum non περισπᾶσθαι juxta regulam, sed παροξύνεσθαι, veluti a nomin. χλοῦνος contr. ex χλόευνος. [Sic Arcad. p. 134, 29, Chœrob. In Theodos. p. 455, 33. Etym. M. p. 812, 46 : Κλίνεται χλούνων ὡς ἀπὸ τοῦ χλόευνοι (χλοεῦναι ap. Chœrob.) χλοεύνων.]

[Χλούνιον. V. Χλούνειος.]

[Χλοῦνις, ἡ, Castratio. Sic ap. Æsch. Eum. 188 : Παίδων κακοῦται χλοῦνις ἠδ' ἀκρωνία, explicat schol. : Χλοῦνις ἀκρωνία· ἀκμαία ἀποκοπὴ παρὰ τὴν χλόην, ἢ ἐπεὶ χλοῦνις ὁ σῦς, et quæ sunt reliqua quæ s. v. Χλούνης apposita sunt. Βοῦνις et χλοῦνις inter nomina in νις ap. Arcad. p. 32, 18.]

[Χλουνός. V. Χλουνάζω.]

[Χλοῦς. V. Χλόος.]

Χλοώδης, ὁ, ἡ, Virenti gramini similis, Herbaceus, Viridis [Χλοώδης ἕλιξ Theophr. H. Pl. 3, 18, 8, quæ antea χλωρὰ καὶ ποώδης erat. Ποώδη καὶ χλοώδη ib. 7, 9, 2. Schneid.] : Galen. enim ap. Hippocr. χλοῶδες exp. χλωρὸν, et Erot. χλοώδει ap. Eund. χλωρῷ καὶ ἰκτερώδει, annotans πεποιῆσθαι τὴν λέξιν ἀπὸ τῆς χλόης. Qui quum dicit ἰκτερώδει, intelligit etiam Flavum s. Pallidum colorem, qualis est icteri. [Τὰ χλοιώδεα μὴ ἐπὶ χροιῇ ἐόντα, de urinis viridantibus, aut ex viridi pallescentibus, quæ colorem non servant, dixit Hippocr. p. 211, F, ubi de urinis oleicoloribus, aut his quæ olei faciem habent, intelligi posse diximus, quæ ex biliosi et æruginosi succi permixtione tales evadunt. Possunt etiam capi urinæ simpliciter biliosum humorem inflammatum indicantes, neque tamen pro caloris modo colore respondentes. Χλοώδεες etiam Ex viridi pallescentes dicuntur p. 165, G (quos ἰκτεριχοὺς vocat p. 82, B, et 211, A). Erot. quoque (p. 390) apud Hippocr. χλοώδει, χλωρῷ καὶ ἰκτερώδει exponit, ductamque vocem ἀπὸ τῆς χλόης scribit. Ubi tamen χλοώδεις χλωροὶ καὶ ἰκτερώδεις potius legam ex p. 165, G, quales sunt auriginosi flavo et pallido colore infecti, male affecto hepate. Velut p. 1129, E, Temenei filius χλοώδης εἰς νῶτα, et εἰς χεῖρας χλοώδης scribitur. Et rursus p. 1137, A, Τοῦ χλοώδεος δὲ λήγοντος ταχέως, A hujusmodi colore cito desinente. Quod de male affecto hepate exponit Galen. (vol. 7, p. 289). Est enim ut scribit τὸ χλοῶδες χρῶμα, κακοπραγοῦντος ἥπατος γνώρισμα. Χλοῶδες quoque Galen. in Exeg. (p. 596) χλωρὸν exponit, hoc est, Ex virore pallescens. Veluti p. 1123, A : Ἐκ ῥινῶν αἷμα χλοῶδες ἐπὶ σπλήνοισιν. Sic enim ex Mss. regiis legimus pro χολῶδες, χλωρὸν autem αἷμα Decolorem sanguinem vertit Cicero Quæst. Tusc. 2, ex Soph. in Trach. Foes. Σχῆμα χλοῶδες, Vestis viridis, Joann. Malal. p. 173, 22; 174, 12; 175, 22; 176, 4.]

[Χλύδαι vitiose pro Χύδαι, quod v.]

[Χλωθάριος, Χλωθοαῖος (libri deteriores Χλωθαῖος) et Χλωθόμυρος, nomina propria in tribus glossis Suidæ. Tertium in Χλωθόμαρος vel Χλωθόμηρος mutat Bernhardyus.]

[Χλωμάρων. V. Χλομαρῶν.]

[Χλωράζω. V. Χλώρασμα.]

Χλωραίνω, Viridem reddo, ut μελαίνω, Nigrum reddo, et λευκαίνω, Album reddo, et ἐρυθραίνω, Rubore perfundo. Unde χλωρανθεὶς, quod Suidas ap. Soph. [fragm. 959] extare ait pro χλωρὸς γενηθείς. [Epiphan. t. 2, p. 226, C, χλωραίνεσθαι τὸ ἔλαιον. Hase.]

[Χλωρὰς, ἡ, Glumea, Gl.]

[Χλώρασμα, τό. HSt. s. v. Χλωραίνω :] Inde et verbale Χλώρασμα derivari potest, et accipi pro χλωρότης, Viror s. Pallor, ut μέλασμα pro Nigrore s. Macula nigra. Legitur autem ap. Hippocr. Epid. 6 [p. 1169], ubi ait, Φλέβες κροτάφων οὐχ ἱδρυμέναι, οὐδὲ χλώρασμα λαμπρόν. Quæ verba Galen. Comm. 2 [vol. 9, p. 404] dicit esse ἀσαφῆ, quemadmodum in aliis quoque φήσεσιν, in quibus utitur voce χλωρὸς, non posse certo cognosci qualemnam colorem indicet : nec minus incertam esse eorum scripturam, qui χλόασμα ibi legunt. Videmus enim, inquit, etiamnum in ipsius Hippocratis patria et tota nostra Asia χλωρὰ nominari et Olera et Arbores Plantasque, quæ quasi χλοερὰ sunt. Itemque Χλωράζειν dicimus jumenta τὰ τὴν ἔαρινὴν βοτάνην ἐσθίοντα, Quæ vernas herbas comedunt, s. Quæ depascuntur herbas verno tempore virentes. Hominum etiam quosdam χλωρούς vocant, non eos quidem qui habeant similem τῇ χλόῃ colorem (viridem sc.), sed potius qui ὠχρὸν, i. e. Pallidum. Incertum igitur est utrum τὴν ὕπωχρον χρόαν, i. e. Colorem suppallidum, Hippocr. nominet χλωράν τε καὶ χλοερὰν, (id quod non paucis accidere videmus,) an τὴν χλόῃ παραπλησίαν, quod raro admodum fieri cernimus. Hæc fere ille : qui etiam addit, quosdam ἐξηγητὰς ταύτην τὴν ἀσάφειαν θελήσαντας φυγεῖν, scripsisse χρῶμα pro χλώρασμα. Nota autem illic et verb. Χλωράζω pro eo quod in Hippiatr. est χλωροφαγῶ, Viridi pascor gramine, Virides depascor herbas. Idem in Lex. suo Hippocratico [p. 596] hoc ipsum χλώρασμα λαμπρὸν exp. χλωρότης λαμπρὸν διαυγουμένη, καὶ ἐπὶ τὸ ὑδαρῶδες ῥέπουσα, Pallor splendore quodam lucido nitens, et in aqueam naturam vergens.

[Χλωραύχην. V. Χλωρηΐς.]

[Χλωράω. Χλωρήσαντα vitiose pro χλοήσαντα. V. Χλοάω.]

Χλωρεῖον, τὸ, Suidæ εἶδος ζώου, procul dubio a colore. [Fortasse corruptum ex χλωρίων. G. Dind.]

[Χλωρεύς. V. Χλωρίων.]

Χλωρηΐς, ίδος, itidem Virens, Viridans, Viridis. Nicander Ther. [88] : Κάμπην κηπείην δροσόεσσαν ἐπὶ χλωρηΐδα νώτῳ, Viridem in dorso; sunt enim erucæ tales. Itidem χλωρηΐς vocatur Luscinia, quoniam luteus orbis collum ejus circumdat. Unde Χλωραύχην etiam nominata fuit a Simonide, ut testatur brevium scholl. in Homerum [Od. T, 518] auctor [et Eustath. p. 1875, 40], qui tamen et has nominis rationes affert, χλωρηΐδα dici etiam posse διὰ τὸ ἐν χλωροῖς διατρίβειν, vel διὰ τὸ ἅμα τοῖς χλωροῖς φαίνεσθαι : vere enim apparet, et in virentibus arborum frondibus sedens, dulce modulatur melos, ut Hom. quoque docet his verbis Od. T, [518] : Ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κούρη χλωρηΐς ἀηδὼν Καλὸν ἀείδῃσιν ἔαρος νέον ἱσταμένοιο, Δενδρέων ἐν πετάλοισι καθεζομένη πυκινοῖσι. [Hesych. : Χλ. ἀηδών· ἤτοι ἀπὸ τοῦ χρώματος· ἢ χλωρά· ἢ διὰ τὸ ἐπὶ χλωρῶν καθέζεσθαι δένδρων· ἢ ἀπὸ Χλωρίδος τὸ γένος

ἔχουσα. Etym. M. p. 813, 8 : Χλωρηΐς ἀηδὼν ἀπὸ τοῦ χρώματος· ἢ διότι ἐν ἔαρι φαίνεται, ὅτε πάντα χλωρά· οἱ δὲ τὴν χλωροῖς ἡδομένην. Κρεῖττον δὲ τὸ πρῶτον· τοιαύτην γὰρ τὴν πτέρωσιν ἔχει· quod probat addito Simonidis versu.]

Χλωρίασις, εως, ἡ, Viror, Viriditas, Pallor, Palliditas. Utitur eo vocab. Hesych., in exponendo χλόος, adjungens ei synonymum ὠχρότης. [Et s. v. Χλωρὸν δέος.] Dicitur autem ut ὠχρίασις : quod sicut ab ὠχριάω derivatur, ita huic verbali χλωρίασις fingere possemus verbum χλωριάω, quod vide.

Χλωριάω, pro Viridis sum, Vireo, Pallidus sum, Palleo. [Hippocr. p. 1134, B : Ἐχλωρίασε κάρτα. Longus 4, 31 : Ὁρῶν αὐτὸν χλωριῶντα (χλωρῶντα codex Flor. ap. Villois. p. 290) καὶ κρύφα δακρύοντα. Schol. rec. Æsch. Pr. 134 : Ἡ δὲ γαμηθεῖσα ἐκείνη χλωριάσασα τὴν ὄψιν ἐστίν· ubi in cod. Paris. adscriptum γρ. χλωρίζουσα.]

Χλωρίζω, Viridi sum colore, Viridantes herbas et virentia germina colore imitor, Vireo : ut χλωρίζουσα ἴασπις ap. Areth. In Apoc., Viridis iaspis, Viridem colorem præferens. Idem metaph. dicit Χλωρίζον κήρυγμα τοῦ εὐαγγελίου καὶ ἀμάραντον, Virens vigensque, ut ap. Horat. Genua virent pro Vigent et firma sunt. ‖Palleo, Pallidus sum, ut affertur ex Levit. 14, [37] : Κοιλὰς χλωρίζουσα [ἢ πυρρίζουσα], pro Vallis pallore deformis. [Ib. 13, 49 : Καὶ γένηται ἡ ἁφὴ χλωρίζουσά ἢ πυρρίζουσα. Nicet. Chon. Hist. p. 56 : Χλωρίζειν ὑπὸ δέους. G. D. Philo vol. 1, p. 194, 33. De viridi colore Epiphan. t. 2, p. 226, C, et de jaspide p. 228, A, κατὰ τὴν σμάραγδόν ἐστι χλωρίζουσα. Hase. V. s. v. Χλωριάω.]

[Χλωρὶς, ίδος, ἡ. V. Χλωρίων. ‖] At Χλῶρις, ιδος, ἡ, nomen proprium. Hom. Od. Λ. [Accentus nominis proprii in libris plerumque est Χλῶρις, rarius Χλωρίς, quod in χωρὶς corruptum in codicibus Apollod. 3, 5, 6 : quem accentum probat Lobeck. Pathol. Prol. p. 512, comparatis aliis hujusmodi nominibus. Accusativus plerumque Χλῶριν est, Χλωρίδα ap. Apollod. 1, 9, 9. Nomen ipsum pluribus commune fuit. 1. Χλῶρις Amphionis Iasidæ ex Persephone filia, Nelei uxor, ap. Hom. Od. Λ, 281 (ubi accus. est Χλῶριν, schol. vero ad v. 285, 286, genitivo Χλωρίδος sæpius utitur), Pausan. 9, 36, 8; 10, 29, 5 (ubi Χλῶρις et Χλῶριν), Apollod. 1, 9, 9; 3, 5, 6. 2. Amphionis Thebani ex Niobe filia. Pausan. 2, 21, 9; 5, 16, 4 (ubi Χλῶρις et Χλῶριν), Tzetz. Hist. 4, 423 (ubi Χλωρίδα). 3. Ampyci uxor, Mopsi mater. Schol. Apoll. Rh. 1, 65 (ubi Χλωρίδος, qui accentus etiam accusativo Χλώριδα restitui potest locis supra citatis). Hygin. Fab. 14. ‖ Uxor Zephyri, dea florum, ap. Ovid. Fast. 5, 97. Respondet Latino nomini *Flora*.]

[Χλωριὸς, ὁ. Arcad. p. 40, 13, ubi de adject. in ιος agit : Τὸ δὲ χλωριός ὀξύνεται καὶ θαλαμιός ὁ κωπηλάτης.]

Χλωρίτης, ὁ, Viridans, Virens, ut χλωρίτης λίθος : de quo hæc Plin. 37, 10 : Chlorites herbacei coloris est. Sed fortasse scrib. Χλοΐτης eo in l.

Χλωρίων, ωνος, ὁ, et Χλωρεὺς, έως, ὁ, avis nomen ex colore. Aristot. H. A. 9, 22 : Ὁ δὲ χλωρίων, χλωρὸς ὅλος· οὗτος τὸν χειμῶνα οὐχ ὁρᾶται, περὶ δὲ τὰς τροπὰς τὰς θερινὰς φανερὸς μάλιστα γίνεται. Unde Plin. 10, 29 : Chlorion quoque, qui totus est luteus, hyeme non visus, circa solstitia procedit. Idem Chlorionem vocat, quem Aristot. χλωρέα, ut videbunt qui conferre volent quæ hic scripsit H. A. 9, 1, ille autem 10, 74, de avium inter se dissidiis. Atque ita, Plinio judice, ejusdem avis hæc nomina essent : quum tamen Aristot. utriusque mentionem faciens, eo loco distinguere alterum ab altero videatur : χλωρέας Gaza appellat Luteones, et χλωρίωνας, Vireones : quos ab Alex. Trall. χλωροὺς πυργίτας nominari ajunt : χλωρέως meminit Hesych. quoque, dicens esse ὀρνίθιον [ὀρνιθάριον] χλωρόν. [Ælian. N. A. 5, 48 : Ὁ χλωρεὺς πολέμιος πρὸς τρυγόνα. Femininum χλωρὶς, ίδος, ἡ, ap. Aristot. H. A. 9, 13 : Ἡ δὲ καλουμένη χλωρὶς διὰ τὸ τὰ κάτω ἔχειν ὠχρὰ ἔστι μὲν ἡλίκον κόρυδος, τίκτει δ' ὡὰ τέτταρα ἢ πέντε, τὴν δὲ νεοττιὰν ποιεῖται μὲν ἐκ τοῦ συμφύτου ἕλκουσα πρόσριζον, στρώματα δ' ὑποβάλλει τρίχας καὶ ἔρια. Memoratur ib. c. 29, et 8, 3, ab Anton. Lib. c. 9. Ælianus N. A. 4, 47, Χλωρὶς femininum esse, χλωρίωνα masculinum observat, ubi Schneid. : « Gravis error Æliani, cui quid occasionem præbuerit non reperio. Χλωρὶς quidem τὰ κάτω ἔχει ὠχρὰ, ἔστι δὲ ἡλίκος κόρυδος, ut habet Aristot. l. c. : contra χλωρίων eidem ὅλος χλωρὸς, τὸ δὲ μέγεθός ἐστιν ὅσον τρυγών. » Quæ repetit ad Aristot. H. A. vol. 4, p. 101, adversante Lobeckio Pathol. Prol. p. 49, qui recte monet nihil obstare quominus aliquis his terminationibus, si usus ita veniret, sexus notaret diversos, quod aliorum quorundam nominum exemplis probat. G. D. Manuel Philes De propr. an. 690 : Τὴν τρυγόνα χλωρεὺς δὲ (μισεῖ), καὶ τοῦτον κόραξ. Chloreum Bussemaker. Schol. Oppian. p. 655 opinatur esse Oriolum Galbulam L.; χλωρὶς Oribas. t. 1, p. 15, 10 Daremb. vertit *le bruant*. Hase.]

[Χλωροειδὴς, ὁ, ἡ, Viridans. Theophr. De lapid. § 33 : Χλωροειδέστερος λίθος.]

Χλωρόκομος, ὁ, ἡ, Qui viridi coma est, Viridans comis : χλ. στέφανος, Eur. [Iph. A. 759], Corona ex viridibus arborum comis, Corona frondea : frondes enim arborum virent.

[Χλωροκοπέω, Herbas virides succido, Tenera ætate occido. Pseudo-Chrys. Serm. 26, vol. 7, p. 319, 42. Seager.]

[Χλωροκυρτίδες· εἶδος καρίδων, Hesych., quocum Albertus comparavit glossam, Κουρίδες· καρίδες· ἢ τὰς μικρὰς ἐγχλώρους, τὰς δὲ ἐρυθρὰς καμμάρους· ut in altera gl. χλωροκουρίδες scribendum videri possit. Cum ἁπαλοκουρὶς et aliis hujusmodi compositis oxytonis comparavit Lobeck. Pathol. Proleg. p. 457.]

[Χλωρομέλας. V. Ὑποχλωρομέλας.]

[Χλωροποιὸς, ὁ, ἡ, Viridem faciens. Schol. Pindari Nem. 8, 68 : Αὐξάνεται ταῖς χλ. δρόσοις. ‖ Pallidum faciens. Χλωρὸν δέος per χλωροποιὸν exp. schol. Pind. Pyth. 4, 138, schol. Hom. Il. Z, 132, H, 479 (ubi alius codex ὠχροποιόν), Eustath. p. 1395, 32, schol. Hesiod. Theog. 138, Hesych. s. v. Χλωρὸν δέος. G. D. Omnes post Sextum Empir. p. 366, 17. Hase.]

[Χλωρόπτιλος, ὁ, ἡ, Virides pennas habens. Πελειάδες χλ. Ælian. N. A. 16, 2.]

Χλωρὸς, ὰ, ὸν, i. q. χλοηρὸς s. χλοερὸς, ex iisque factum per crasin. [De accentu Arcad. p. 69, 12.] De eo autem infra seorsim dicam, propter derivatorum multitudinem. [Et infra post Χλόος :] Sequitur Χλωρὸς cum suis derivatis. Χλωρὸς, per crasin factum ex χλοερὸς s. χλοηρὸς, idem cum ipsis significat : sc. Viridis s. Virens, Herbidus s. Herbaceus. Vel, Virens in modum germinum recens ex planta pullulantium. Hom. Od. Π, [47] : Τῷ δὲ συβώτης Χεῦεν ὑπὸ χλωρὰς ῥῶπας καὶ κῶας ὕπερθεν. Et ap. Plut. [Mor. p. 735, D] quærit quidam πῶς ἔκ τε τῶν λευκῶν καὶ τῶν μελάνων κυάμων ὅμως χλωρὸν γίνεται τὸ ἔτνος. [Lucian. Vitt. auct. c. 6 : Κύαμον ἔτι χλ. ἑόντα.] Itidem ap. Soph. [Aj. 1075], Ἀμφὶ χλωρὸν ψάμαθον, exp. nonnulli Circum viridem arenam, ut Virg. dicit, Viridi in litore, et Viridissima gramine ripa : χλωρὰν accipientes pro χλοηφόρον, Herbidam s. Herbiferam, Virentem herbis. Alii tamen malunt interpretari Fulvam s. Pallidam : quidam et Recentem. Nam has signiff. habere vocab. χλωρὸς docebo. [Ὄρος χλ. Hom. H. in Apoll. 223 : Εὕριπον διαβὰς... βῆς ἂν' ὄρος ζάθεον χλωρόν. Soph. Ant. 1133 : Χλωρά τ' ἀκτὰ πολυστάφυλος· OEd. C. 673 : Χλωραῖς ὑπὸ βάσσαις. Eur. Hipp. 17 : Χλωρὰν ἀν' ὕλην· Hel. 355 : Ὑδρόεντι δόνακι χλωρὸν Εὐρώταν. Hesych. : Χλωροπέδῳ· νεαρῷ. Corrigendum χλωρῷ· πέδῳ. Glossa fortasse ex Tragico aliquo sumta. Plut. V. Luculli c. 31 : Θέρους ἀκμάζοντος τὸν Ταῦρον ὑπερβαλὼν ἠθύμησε χλωρῶν τῶν πεδίων ἐκφανέντων· τοσοῦτον αἱ ὧραι διὰ τὴν ψυχρότητα τοῦ ἀέρος ὑστερίζουσιν. Theophr. H. Pl. 8, 10, 5 : Ἐν τοῖς χλωροῖς καὶ ἐν τοῖς καρποῖς. Id. fragm. 20, 27 : Πάντων τῶν φυομένων τὰ ὑπὲρ γῆς χλωρὰ τὸ πρῶτόν ἐστι, τὰ δὲ κατὰ γῆς λευκά. Χλ. σῖτος, Frumentum nondum maturum, Thucyd. 4, 6, ex quo Pollux 1, 61, 180. De arboribus, floribus, foliis, Æsch. Suppl. 63 : Ἀπὸ χλωρῶν πετάλων ἐγρομένα (ἀηδὼν), ex emend. Hermanni : nam codex χώρων ποταμῶν τ'. Theocr. 7, 9 : Αἴγειροι χλωροῖσιν πετάλοισι κατηρεφέες κεμόωσαι. Soph. fragm. 239 : Χλωρὸν οἰνάνθης δέμας. Eur. Bacch. 38 : Χλωραῖς ὑπ' ἐλάταις. Τὰ χλωρὰ, sine

substantivo, Ælian. V. H. 13, 16: Περὶ αὐτὸν (τὸν περίβολον) ἐστὶ δένδρα εὐθαλῆ καὶ πολλὰ χλωρά. LXX Num. 22, 4: Ὡσεὶ ἐκλείξαι ὁ μόσχος τὰ χλωρά. Prov. 27, 25: Ἐπιμελοῦ τῶν ἐν τῷ πεδίῳ χλωρῶν. Esa. 27, 11: Καὶ μετὰ χρόνον οὐκ ἔσται ἐν αὐτῇ χλωρόν. Χλωρὰ βοτάνη Reg. 4, 19, 26. Χόρτος χλ. ib. 15, 6, et Genes. 1, 30, et in N. T. Ev. Marci 6, 36, Apocal. 8, 7. Hesych.: Χλωροί· οἱ φάσηλοι. Μήποτε δὲ ὠχροὶ (ὦχροι) γραπτέον.] || Χλωρὸς ergo interdum opponitur τῷ ξηρῷ s. αὔῳ, ut ap. Latinos quoque Viridis sicco, veluti quum Cic. dicit, Ignem ex lignis viridibus atque humidis fieri jussit. Nec enim viridia ligna dicuntur hoc loco ratione coloris, sed succi. [Ab Hesych. exp. ὑγρὸς et ἁπαλός.] Hom. Od. I, [320]: Κύκλωπος γὰρ ἔκειτο μέγα ῥόπαλον παρὰ σηκῷ Χλωρὸν, ἐλαΐνεον, τὸ μὲν ἔκταμεν ὄφρα φοροίη Αὐανθέν, Viride, quod exciderat ut arefactum gestaret. [Ib. 379: Μοχλὸς χλ.] Sic Hesiod. Op. [742]: Μηδ' ἀπὸ πεντόζοιο θεῶν ἐνὶ δαιτὶ θαλείῃ Αὖον ἀπὸ χλωροῦ τάμνειν αἴθωνι σιδήρῳ. Quum vero caseus, caro aut simile quid χλωρὸν dicitur, significat potius Recens, νεαρὸς, πρόσφατος: interdum etiam Tener ac mollis, ἁπαλὸς καὶ μαλακός. Athen. 2, [p. 53, D] de amygdalis: Λυπεῖ δ' ἧττον τὰ χλωρὰ τῶν ξηρῶν, καὶ τὰ βεβρεγμένα τῶν ἀβρόχων, καὶ τὰ πεφρυγμένα τῶν ὠμῶν. Et 7, [p. 309, B]: Ἡ δὲ τῶν χλωρῶν κωβίων σὰρξ χαυνοτέρα ἐστὶ καὶ ἀλιπεστέρα, καὶ χυλὸν ἐλάττονα καὶ λεπτότερον ἐναφίησι. [Hesych.: Χλωραὶ συκαῖ et Χλωρὸς τυρὸς sine expos. Σῦκα χλ. Pollux 6, 48, Eurip. ap. Athen. 7, p. 276, E. Ἰσχὰς χλ. Pollux 1, 242.] Itidem χλωρὸς τυρὸς dicitur ὁ νεοπαγὴς, ἁπαλός τε ἔτι καὶ μαλακὸς, Caseus recens, tenerque adhuc et mollis. [Mœris p. 403: Χλωρὸν τυρὸν Ἀττικοὶ, ἁπαλὸν δὲ Ἕλληνες. Phryn. in Bekk. Anecd. p. 73, 3: Χλ. τ. ὁ νέος καὶ πρόσφατος. Per ἁπαλὸν exp. Hesych., ut ap. Aristoph. Ran. 667 per νέον, ἁπαλὸν exp. gl. cod. Ven. De loco ubi venum exponitur ap. Polluc. 10, 19: Εἰς τὸν χλ. τ., et sic ap. Lysiam p. 167, 7. Ὄσπρια χλ. Hippocr. p. 404, 31. Στέαρ χλ., Adeps recens, id. p. 616, 13. Χλ. ὑποτρίμματα Pollux 6, 71.] Sed et μέλι χλωρὸν, Hom. Il. Λ, [630, et Od. K, 234] interpr. πρόσφατον, Recens (quod tamen et Pallidum reddi potest), et χλωρὸν ἄνθος, ap. Diosc. 3, 90, Flos recens. [Eur. Iph. A. 1297: Ἄνθεσι χλωροῖς.] Metaph. vero Gorgias ap. Aristot. Rhet. 3, [c. 3]: Χλωρὰ καὶ ἔναιμα τὰ πράγματα: quam metaphoram hic dicit esse ἀσαφῆ, utpote sumptam πόρρωθεν. Apud Hesych. Χλωρόν τε καὶ βλέποντα [ἀντὶ τοῦ ζῶντα], pro Bene valentem, Vigentem viribus corporis, et veluti virentem adhuc, ut Menander quoque χλωρὸν vocavit τὸ ἀχμάζον, teste Suida. [Hesychii gl., quod animadvertit Toupius, sumta haud dubie ex Æschyli Agam. 677, ubi nunc illato glossemate legitur καὶ ζῶντα καὶ βλέποντα.] Latini etiam metaphorice utuntur suo Viridis: veluti quum Virg. dicit Viridis juventa, Cruda viridisque senectus, Catull. Flore viridissimo puella; Ovid. Ævum viride; Sil. Animi virides ausis. At Seneca, Obiit viridis, pro Ætate adhuc viridi. Huc pertinet ap. Theocr. γόνυ χλωρόν [14, 70: Ποιῆν τι δεῖ οἷς γόνυ χλωρόν]: quod imitans Flaccus, dixit, Dumque virent genua. [|| De lacrimis dictum, ut θαλερὸν δάκρυ dixit Homerus, explicat Eustath. p. 217, 1: Ἐπεὶ καὶ χλωρά εἰσι τὰ θάλλοντα καὶ ὑγρότητα ἔχει πλείω, διὰ τοῦτο καὶ ὑγρὸν δάκρυον καὶ χλωρὸν ὁ Εὐριπίδης (Med. 906, 922, Hel. 1205) φησί. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Τραχινίαις (847) χλωρὰν ἔχνην δακρύων ἔφη. Anyte Anth. Pal. 7, 646: Χλωροῖς δάκρυσι λειβομένα.] || Rursum χλωρὸς ratione coloris dictum significat Ita viridis ut in pallorem vergat, vel simpliciter etiam Pallidus, Referens colorem herbarum foliorumque flaccescentium et arescentium; arentes enim herbæ virorem illum pristinum paulatim amittunt et pallorem induunt: ut ap. Hippocr. [p. 155, E, et] Epid. 6, annotat Galen. [Comm. l. 5] γλώσσας ab eo χλωρὰς dici eo sensu, quo in quotidiano usu dicere solent sese vidisse χλωρούς τινας, sc. οἷς ἂν ἐπὶ τὸ χολωδέστερον ἡ χρόα μεταβάλῃ, τῆς ὠχρᾶς δηλονότι χολῆς: est enim χολῆς species quædam ὠχρὰ, quacum pene eadem est ἡ λεκιθώδης, Quæ luteum s. vitellum ovi refert colore suo. Itidemque Comm. 2 in Progn. [vol. 8, p. 629, 642], ubi idem Hippocr. dicit χλωρὸν πτύελον (diversum id faciens ἀπὸ τοῦ ξανθοῦ), annotat rursum idem Galen. χλωρὸν dici solere ἐπί τε τοῦ ὠχροῦ καὶ τοῦ καλουμένου ἰώδους: i. e. non solum poni pro Viridi, qualis est color æruginis, et pro Prasino, quem πρασοειδῆ nuncupant, sed etiam pro Pallido. Sic vero et alibi sæpe annotat, χλωρὸν dici interdum i. q. ὠχρὸν, interdum τὸ οἷον ἰῶδες τῇ χρόᾳ, s. τὴν ἰώδη χρόαν ἔχον. Asiaticæ autem gentis proprium esse usum ait [vol. 11, p. 51] τοῦ χλωροῦ ἀντὶ τοῦ ὠχροῦ: quum enim vident ὠχροὺς τινὰς, dicit eos interrogare, quamobrem οὕτω γεγόνασι χλωροί· μηδὲν διαφέρειν ἡγουμένους χλωρὸν εἰπεῖν καὶ ὠχρόν. Atque adeo antiquum esse hunc usum scribit 1 Comm. in Progn. [vol. 8, p. 605.] Alioqui communi usu solere dici pro Viridi, veluti quum κράμβαι et θριδακίναι vocantur χλωραί [Adde locum Galeni s. v. Χλώρισμα allatum]: quod χρῶμα esse μελάντερον ἐρυθροῦ, καὶ οἷον ἀρχήν τινα τοῦ μελαίνεσθαί τε καὶ πελιδνοῦσθαι, ψύξεως ἐργαζομένης αὐτὸ, καθάπερ καὶ τὸ μέλαν. Celsus quoque ita interpr., ut quum pro his ex Progn. [p. 40, 13]: Ὑδαρὲς δὲ κάρτα ἢ λευκὸν ἢ χλωρὸν ἢ ἐρυθρὸν ἰσχυρῶς ἢ ἀφρῶδες διαχωρέειν, πονηρὰ ταῦτα πάντα, sic habet 2, 4: Utique si quod descendit, est perliquidum aut albidum aut pallidum aut spumans, periculosum est. Et pro his ex iisd. Progn.: Τὸ χρῶμα προσώπου χλωρόν τε ἢ καὶ μέλαν ἐὸν, καὶ πέλιον ἢ μολιβδῶδες, ipse 2, 6: Color cutis aut niger aut perpallidus. Solet igitur χλωρὸν vocare Hippocr. quod alii ὠχρὸν (colorem vicinum τῷ ξανθῷ καὶ λεκιθώδει), Latini Pallidum s. Perpallidum: quod vero iidem Latini Viride, ipse modo ἰῶδες appellat, modo πρασοειδές: quoniam sc. æruginis et prasi color viridis est. Simili modo Plin. χλωρὸν accepit ap. Diosc. Hæc enim ipsius verba, 3, 79, de smyrnio: Φλοιὸν ἔχουσα ἔξωθεν μὲν μέλανα, ἔνδοθεν δὲ χλωρὸν ἢ ὑπόλευκον, ipse sic vertit 27, 13: Cortex ejus foris niger, intus pallidus. Sic accipiendum et ap. Hesiod., quum Sc. [231] dicit Ἐπὶ χλωροῦ ἀδάμαντος· quum idem Plin. scribat 37, 4, adamantis genera quædam pallere, ac inter alia Cyprium vergere in æreum colorem: quum tamen quidam colore translucido non multum differant a crystallo. [Χλωρὰ ἴασπις Dion. Per. 723, 1118, Naumach. ap. Stob. Flor. 74, 7, p. 437. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 150. Χλ. ἵππος, pallidus s. gilvus, Joann. Apocal. 6, 8. Χλ. χρυσὸς Artemid. 1, 67.] Itidem vero Hom. μέλι et ἔλαιον vocat χλωρὸν, οἶνον autem et νέκταρ ἐρυθρὸν, teste Athen. 2, [p. 43, F. Eurip. Cycl. 67: Οἴνου χλωραὶ σταγόνες.] Quin etiam δέος ab eo χλωρὸν nominatur, sed pro χλωροποιὸν, quoniam eo facies pallescit, ut Il. H, [479, Θ, 77] et Od. [Λ, 43, 633,] M, [243]: Τοὺς δὲ χλωρὸν δέος ἥρει· Il. P, [67]: Μάλα γὰρ χλωρὸν δέος αἱρεῖ. [Od. X, 42, Ω, 450, 533. Hesych.: Χλωρόν· ὑγρὸν, δεινὸν, χαλεπόν. Χλωρὸν δέος· τὸ χλωροποιόν· τοιοῦτος γὰρ ὁ φόβος, χλωριάσεως ποιητικός.] Pro quo χλωρὸν δέος Apoll. et Nicander χλόος dicunt. [Χλωρῷ δείματι Æsch. Suppl. 566. Sappho 2, 14: Τρόμος δὲ πᾶσαν ἄγρει, χλωροτέρα δὲ ποίας ἔμμι. Lucian. D. mer. 13, 5: Χλωρὰ ἐγένετο ἔτι σοῦ... διηγουμένου καὶ... ὑπέφριξεν. Themist. Or. 15, p. 190, C: Χλωρὸς ὑπὸ δέους.] Sed possis hic istud χλωρὸν δέος interpretari etiam Decolorem metum (pro Eo qui decolores efficit), ut ap. Soph. Tr. [1064]: Ἐκ δὲ χλωρὸν αἷμά μου πέπωκεν ἤδη, Actius vertit, Jam decolorem sanguinem omnem exorbuit. [In versu Sophoclis sanguinem significat viventis s. animantis. De sanguine virginis immolandæ Eurip. Hec. 129: Τὸν Ἀχίλλειον τύμβον στεφανοῦν αἵματι χλωρῷ· quod schol. rec. exp. νεάζοντι, νέῳ καὶ παρθενικῷ, ὑγρῷ, νεορρύτῳ νέας παρθένου. De aqua Eurip. ap. Plut. Mor. p. 767, F: Ὕδατι χλωρῷ κατακλυζόμενον Ἀκροκόρινθον· ut ῥέεθρα χλοερὰ dixit Phœn. 669. De Acheronte Anyte Anth. Pal. 7, 486: Χλωρὸν ὑπὲρ ποταμοῦ χεῦμ' Ἀχέροντος ἔβα. De roribus vegetis Pind. Nem. 8, 68: Χλωραῖς ἐέρσαις.]

[Χλωρός· χλωρίασις, Erotian. p. 390, ex qua gl. fuerunt qui substantivum fingerent Χλῶρος, ὁ, quod cum similibus comparavit Lobeck. Paralip. p. 341. Sed libri χλώος habere videntur, quod χλόος esse potest.]

[Χλῶρος, ὁ, Chlorus, n. pr., quod ab adjectivo distinguit Arcad. p. 69, 10. Quod nihil commune habet cum cognomine Demetrii cujusdam ap. schol.

Nicandri Th. 585 : Δ. ὁ χλωρός. Nam Chlorus quis fuerit docet Steph. Byz. s. v. Αἰμονία : Αἴμων υἱὸς Χλώρου τοῦ Πελασγοῦ. G. D. Tessera hosp. C. I. vol. 3, p. 597, n. 5496, 2, Ἰμίλχων Ἰνίβαλος Χλῶρος. Hase.]

Χλωροσαῦρα, ἡ, Viridis lacerta, ut loquitur Virg. Schol. Theocr. 2, [58] exponens hæc verba, Σαῦράν τοι τρίψασα, ait, σαῦραν ibi ab eo nominari τὴν κοινῶς λεγομένην χλωροσαῦραν. [Schol. ad 7, 22. Demetr. Hieracosoph. 2, 54 : Χλ. ζώσας.]

[Χλωροστρουθίον, Galucis, Gl.]

Χλωρότης, ητος, ἡ, Viriditas, Viror. [Ap. Suidam s. v. Χλωρός.] Plut. [V. Flam. c. 3 : Κάλλη δένδρων καὶ χλωρότητα ὕλης· Mor. p. 565, E : Ὑλὴ καὶ χλωρότητι καὶ χλόαις ἀνθέων ἁπάσαις· 952, C : Φλόγα ζοφερὰν καὶ ἀμβλεῖαν ὑπὸ χλωρότητος ἀναδίδωσι (τὸ ξύλον)·] Symp. 5 : Μάλιστα τῶν καρπῶν ἡ χλωρότης καὶ τὸ τεθηλέναι τῷ μήλῳ παραμένει. ‖ Palliditas, Pallor, ὠχρότης. Frequens ap. Hippocr. Itidem vero Plut. dicit De orac. Pyth. [p. 395, C] τοὺς ἀνακεραννύντας ἀργύρῳ χρυσὸν videri sibi νοσώδη χλωρότητα καὶ φθορὰν ἀκαλλῆ παρέχειν, Morbosum pallorem; pallent enim ex morbis, ut etiam ex fame. Unde Hesiod. Sc. [265] : Χλωρὴ, αὐσταλέη, λιμῷ καταπεπτηυῖα. Et in Ps. 67, [14] : Χλωρότης χρυσίου, Pallor auri. Sunt enim quædam ejus genera, quæ palleant, ignobiliora sc.; nam præstantiora rutila sunt et fulva. [Anon. De inv. capitis S. Jo. Actt. SS. Junii t. 4, p. 738, F. Hase.]

Χλωροφᾰγέω, Virentibus herbis vescor, Viridi gramine pascor. Scribit Bud. χλωροφαγεῖν in Hippiatr. [p. 41, 17] dici de equis qui in campis herbosis pascuntur : quod fieri ad creandum novum sanguinem.

[Χλωροφάγος, ὁ, ἡ, Virentibus herbis vescens. Const. Manass. Amat. 4, 53. Boiss.]

[Χνᾶ, ἡ, Chna. Steph. Byz.: Χνᾶ· οὕτως ἡ Φοινίκη ἐκαλεῖτο, ὥσπερ Λᾶ ἡ Λακωνικὴ πόλις. Τὸ ἐθνικὸν ταύτης Χνᾶος, ὡς τῆς Λᾶ Λᾶος. (Libri Χνά et Λά.) Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 8, 8, ubi de nominibus in να perispomenis agit : Ἀπεξενωμένον τὸ Χνᾶ· οὕτω γὰρ πρότερον ἡ Φοινίκη ἐκαλεῖτο, et iisdem verbis Joann. Alex. Ton. παραγγ. p. 8, 4. Chœrob. In Theodos. p. 16, 5 : Ὁ Χνᾶς τοῦ Χνᾶ· οὕτω δὲ ἐλέγετο ὁ Ἀγήνωρ, ὅθεν καὶ ἡ Φοινίκη Χνᾶ λέγεται. Quæ repetit p. 133, 6; 249, 9; 379, 29. Ὁ Χνᾶς τοῦ Χνᾶ etiam ap. Arcad. p. 125, 16, in Etym. M. p. 635, 29. In Χᾶς corruptum in Reg. prosod. Herm. p. 449. « Conf. Lobeck. De substantivis in ᾶς exeuntibus, in Frid. Aug. Wolfii Anal. litt. vol. 2, p. 49. » Hase.]

[[Χνασμὸς vitiose pro κνησμὸς vel κνισμός. V. Κνῦμα.]

Χναῦμα, τὸ, Id ipsum quod aliquis χναύει, i. e. Quod carpitur, et catillonum gulosorumque more deglutitur, ut sunt edulia delicatiora. Pollux 6, cap. 9 [§ 62] scribit χναύματα a Comicis vocari τὰ περικομμάτια, alio nomine dicta νωγαλίσματα. [Mnesimachus ap. Athen. 9, p. 403, A : Σπλάγχν' ὀπτᾶται, χναῦμ' ἥρπασται. Nam sic scripturam codicis χναυὼ correxit Meinek.] Hesychio vero [Χναῦμα· βρῶμα, et] χναύματα sunt τὰ βρώματα, et τὰ τῶν κρεῶν ἀπανθρακίσματα : ut sint Particulæ a carnibus recisæ, quæ super carbonibus tostæ devorantur. [Zenob. Proverb. 5, 73 : Πᾶν χναῦμα· χναύματα λέγουσι (nam sic ex Append. Bodl. corrigendum quod apud Zenobium legitur πάντα χναύματα λέγουσι) τὰ ἀποθραύσματα τῶν ἰτρίων καὶ πλακούντων. Τὸ γοῦν « πᾶν χναῦμα » σημαίνει οἷον πᾶν πρᾶγμα.]

Χναυμάτιον, τὸ, forma diminutiva, ut ap. Athen. 9, [p. 368, E] ex Aristoph. Δαιταλεῦσιν : Καὶ δελφακίων ἁπαλῶν κωλαὶ [κωλαῖ] καὶ χναυμάτια πτερόεντα. Ubi πτερόεντα χναυμάτια esse videntur Aviculæ quæ χναύονται et gulose devorantur, utpote apparatæ delicatius. [Teleclid. ib. 6, p. 268, D : Μήτρας δὲ τόμοις καὶ χναυματίοις οἱ παῖδες ἂν ἠστραγάλιζον. Athen. 9, p. 381, B : Προεψήσας μετὰ πολλοῦ πεπέρεως τὰ χναυμάτια.]

[Χναυρὸς, ὰ, ὸν, Delicatus, Suavis. Pherecrates ap. Athen. 6, p. 269, A : Πλευρὰ δελφάκει' ἐπεξανθισμένα χναυρότατα παρέκειτο. Schweigh. In χαυνώρατ' (vel χαυνότατ') ἐπέκειτο corruptum ap. Polluc. 6, 59.]

Χναυστικὸς, ὴ, ὸν, Qui libenter χναύει, Qui χναύμασι delectatur, i. e. Catillo, Gulosus, Inhians cibis delicatioribus. Posidippus comicus ap. Athen. 14, [p. 662, A] : Τὴν γλῶσσαν εἰς ἀσχήμονας Ἐπιθυμίας ἔνιά τε τῶν ἡδυσμάτων, Κάθαλος, κάτοξος, χναυστικός.

Χναύω, Carpo, Vellico. Hesych. enim. χναύων exp. περικνίζων, περιτίλλων : itidemque Χναύει, λαμβάνει, κνίζει, et Χναύεται, περικνίζεται, λαμβάνει. Eust. p. 1063, χναύειν exp. λίχνως ἐσθίειν, Catillonum more vorare et deglutire : afferens ex Comico quodam ap. Athen. 2, [p. 58, A] : Πάντα ταῦτ' ἐχναύομεν. Item, Ὁμοῦ τε χναύειν μαινίσι σηπίδια. Alibi hoc ipsum χναύειν exp. καταπίνειν, derivari dicens ex χνάω, ut χραύω ex χράω. Locus autem ille posterior, quem ex Athen. affert, est ap. eum Eubuli comici [p. 65, D]. At 9, [p. 370, D] paulo aliter legitur : sic nimirum, Κοινῇ τε χναύειν τευθίσι σηπίδα, et Ephippo comico tribuitur, non Eubulo : utrobique præmissum habens hunc versum, Τίλλειν τε φάττας καὶ κίχλας ὁμοῦ σπίνοις. [Ephipp. ib. 2, p. 58, A, et 14, p. 642, E : Πάντα ταῦτ' ἐχναύομεν. Epicharm. 7, p. 307, F : Κόκκυγες, οὓς ὀπτῶντες ... χναύομες. Eurip. Cycl. 357 : Ἑφθὰ καὶ ὀπταλέ' ἀνθρακιᾶς ἄπο χναύειν.]

[Χνάω. V. Χναύω.]

[Χνεμύρεται (?)· κινύρεται (κισύρεται codex), Hesych. Eandem signif. tribuit verbo χλουνάζειν.]

[Χνεῦρος. V. Χνοῦβος.]

[Χνιαρωτέρα· γνοωτέρα, Hesych. Conf. Μνιαρός.]

[Χνίει (?)· ψακάζει, θρύπτει, Hesych.]

[Χνοάδας, ὁ, Chnoadas, n. pr. in inscript. Peloponnesiaca Fourmonti ap. Bœckh. 42, vol. 1, p. 56. Nomen non satis certum.]

Χνοάω, sive Χνοάζω, Lanugine obsitus sum. Dicitur interdum de ipsis genis aut pubescente adolescente, ut Lucian. [Bacch. c. 2] : Ἀγένειον ἀκριβῶς, οὐδ' ἐπ' ὀλίγον χνοῶντα τὰς παρειάς. [Apoll. Rh. 2, 781 : Ἐμὲ δ' εὗρε νέον χνοάοντα ἰούλους. Oppian. Cyn. 4, 347 : Παῖδες ἔτι χνοάοντες ἰούλους. Theod. Prodr. p. 173 : Κόραις ἐῴκει, τὴν γένυν οὐκ ἐχνόα.] At ex Soph. [OEd. T. 72] : Χνοάζων ἄρτι λευκανθὲς κάρα, pro ἀνθῶν. [Aristag. ap. Athen. 13, p. 571, B : Ἄρτι χνοαζούσας αὐλητρίδας. Himer. p. 516 : Ἡβῶντας καὶ ἰούλῳ πρώτῳ χνοάζοντας, ut Wernsd. correxit pro χλοάζοντας.] Interdum de ipsis pilis lanuginosis, ut ap. Apoll. Arg. 2, [43] : Τοῖος ἔην Διὸς υἱὸς ἔτι χνοάοντας ἰούλους Ἀντέλλων, schol. τοὺς ἰούλους ὡς χνοῦν ἀναφύοντας ἔχων : accipiens ἰούλων nomine τὰς ἐξανθήσεις τῶν γενείων, qui ἴουλοι i. sunt q. χνοῦς. [Anon. Anth. Pal. Append. 306 : Πρωθήβην ἔτι κοῦρον, ἔτι χνοάοντος ἰούλου δευόμενον. Theodor. Prodr. Amor. p. 305 : Ἄρτι χνοῶσαν ἀνατέλλων τὴν γένυν. De mamillis virginum Theocr. 27, 49 : Μᾶλα τεὰ χνοάοντα. Impropire de malis Nicand. ap. Athen. 3, p. 82, A : Μῆλα ταμὼν χνοάοντα. Σίκυον χνοάοντα Philipp. Anth. Pal. 6, 102. De rore matutino Tryphiod. 343 : Χνοόωσαν χάριν ὄμβρου. G. D. Philostr. Epist. p. 38, 10 Boiss., ἤδη χνοάζεις· 35, 18, αἱ παρειαὶ χνοάζουσιν. Hase.]

Χνόη [De accentu Arcad. p. 103, 15, Herodian. ap. schol. Soph. El. 711, et schol. rec. Æsch. Sept. 154. Χνόαί duplici accentu codex Mediceus Æsch. Sept. 157], ἡ, i. q. χνόος s. χνοῦς, quatenus quidem significat ψόφος, φθόγγος (cui significatui ibi postremus locus datus est). Scribit enim Hesych. χνόην dici τὸν τῶν ποδῶν ψόφον, Strepitum pedum. Alioqui χνόαι Eidem sunt αἱ χοινικίδες, αἱ τοῦ ἄξονος σύριγγες, Modioli, Axis fistulæ, s. Fistulæ quibus immittitur axis, ut Suid. quoque et schol. Soph. χνόας exp. τὰς τοῦ ἄξονος σύριγγας, El. p. 113, [719] ubi de equestri certamine sermo est : Φείδοντο κέντρων οὐδὲν, ὡς ὑπερβάλοι τις αὐτῶν καὶ φρυάγμαθ' ἱππικά. [Schol. Hom. Il. E, 726 : Πλῆμναι λέγονται διὰ τὸ πλήσσεσθαι ὑπὸ τοῦ ἄξονος. Ταύτας δὲ ἔνιοι χνόας ὀνομάζουσι.] Sed addit Suidas, σύριγγα dici non solum αὐτὴν τὴν ὀπὴν τοῦ τροχοῦ, sed etiam τὸ εἰς τὴν ὀπὴν τοῦ τροχοῦ ἐμβαλλόμενον μέρος τοῦ ἄξονος, Axis eam partem quæ modiolo s. foramini rotæ inseritur : ut χνόαι dicantur etiam τὰ ἀκραξόνια, περὶ ἃ αἱ χοινικίδες, quæ et παραξονίτιδες nominantur : quo modo accipiunt ap. Æsch. Sept. c. Th. p. 75 [157] : Ἔλακον ἀξόνων βριθομένων χνόαι· quanquam et ibi χνόαι ac σύριγγες synonyma esse queunt, quum aliquanto post, p. 78 [210], idem Tragicus dicat : Ἔδεισ' ἀκούσασα τὸν ἁρματόκτυπον ὄττοβον, ὅτι τε σύριγγες ἔκλαγξαν ἑλίτροχοι· quum enim αἱ σύριγγες τοῦ τροχοῦ

περὶ τὸν ἄξονα ἑλίσσονται, κλάγγουσι καὶ ἁρματόκτυπος ὄττοβος ἀκούεται. Ita tamen ut præcedens quoque expositio vera esse possit : dicente Homero, Καὶ ἔβραχε φήγινος ἄξων. [Ἀντύγων χνόας Eurip. Rhes. 118.] Metaphorice idem Tragicus [Æsch. ib. 377] : Σπουδῇ ὀιώκων πομπίμους χνόας ποδῶν, vocans χνόας ποδῶν τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν, vel παραβόλως τὸ συνεχὲς κίνημα τῶν ποδῶν, schol.; qui et ibi subjungit, χνόην vocari τοῦ ἄξονος τὸ ἄκρον τὸ ἐντιθέμενον τῇ χοινικίδι, Extremam axis partem, quæ modiolo inseritur. Pro eodem poetæ dicunt Χνοίη, Ionico more inserto ι, ut testatur idem schol. Æsch. [Sept. 153. Parmen. ap. Sext. Emp. p. 393 : Ἄξων ἐν χνοιῇσιν ἴει σύριγγος ἀϋτὴν αἰθόμενος.]

[Χνόϊος, ία, ιον, Lanatus. Anacreont. 29, 19 : Ῥοδίνην δ' ὁποῖα μᾶλον χνοΐην ποίει παρείην.]

[Χνοΐζω, Lanuginosum reddo. Passiv. χνοΐζονται, de crinibus, Galen. vol. 14, p. 778, 2. Hase.]

Χνόος quoque, [δ, et in loco Euripidis infra afferendo χνοῦς, ἡ. Dativus χνοῖ ap. Theophr. C. Pl. 6, 10, 7, vitiose pro χροΐ, quod restituit Schneid.] (pro quo per contr. dicitur Χνοῦς, ut χλοῦς pro χλόος, et νοῦς pro νόος) [Etym. p. 813, 9 : Χνοῦς πλεονασμῷ τοῦ ν παρὰ τὸ χοῦς· τοῦτο παρὰ τὸ χόος· τοῦτο παρὰ τὸ χέω] ejusdem est originis cum præcedentibus, ut indicat Hesych., quum χνόος exp. ξυσμὸς, i. e. Rasio : addens tamen et χνόος, ὁ χνοῦς τοῦ γενειᾶν ἀρξαμένου, i. e. Lanugo : ut hæc lanugo χνοῦς dicta sit, quoniam ξύεσθαι potest, s. primi pili qui in gena erumpentes radi possunt. [Ex Sophocle (fragm. 961), incertum quo significatu dictum, memorat Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 14, 25.] Callim. H. in Ap. [37] : Καί κεν ἀεὶ καλὸς, καὶ ἀεὶ νέος· οὔποτε Φοίβου Θηλείαις οὐδ' ὅσσον ἐπὶ χνόος ἦλθε παρειαῖς, Nunquam ne tantillum quidem lanuginis Phœbi malis lævibus s. glabris obortum est : ideoque nunquam rasæ sunt. [Diodor. Anth. Pal. 9, 219 : Κοῦρος ἔτ' ἀρτιγένειον ἔχων χνόον. Lucian. Am. c. 10 : Μέχρι τοῦ πρῶτον ὑπογραφέντος χνοῦ παραμένοντες.] At Aristoph. Nub. [978] : Τοῖς αἰδοίοισι δρόσος καὶ χνοῦς ὥσπερ μήλοισιν ἐπήνθει. Ubi nota eum usurpasse verbum ἐπανθεῖν : ut Pollux quoque l. 2, [88] χνοῦν esse dicit τὴν πρώτην τριχῶν περὶ τὰς παρειὰς ἄνθην, Pilos qui primi in malis efflorescunt. Nota etiam dixisse μήλοις, ut ap. Virg. Georg. : Sunt tenera cana lanugine mala. [Asclepiad. Anth. Pal. 12, 36 : Λεπτὸς ὑπὸ κροτάφοισιν ἴουλος ἕρπει καὶ μηροῖς ὀξὺς ἔπεστι χνόος. De lanugine plantarum Theophr. H. Pl. 2, 8 extr.: Τὸν χνοῦν καὶ τὸ ἄνθος καὶ τὸν κονιορτὸν κατασείουσι (palmæ mares) κατὰ τοῦ καρποῦ τῆς θηλείας· C. Pl. 6, 10, 7 : Ἐν Καρίᾳ φασὶν ἄπιόν τιν' ἔχειν χνοῦν ἁλμώδη. Diodor. 2, 59 : Καλάμων ἐχόντων ἐν τῷ μέσῳ χνοῦν λαμπρὸν καὶ μαλακόν. Zonas Anth. Pal. 9, 226 : Μάλων χνοῦν ἐπικαρπίδιον.] || Molle etiam tomentum, quo culcitræ inferciuntur, χνοῦς nominatur, quod ex tenera lana mollive villo sit : ut genarum lanugo tenerrima est et mollissima. [Hippocr. p. 612, 30 : Μαλθακὸς ὡς χνοῦς ἐστιν, de splene aquoso qui mollis est ut lanugo aut tomentum.] Scribit enim Pollux 10, c. 8 [§ 38] ἐπὶ τῶν τυλείων s. κνεφάλων dici posse χνοῦν, quum Aristoph. in Babyloniis [fragm. 59] dicat, Ἔχειν ἄχυρα καὶ χνοῦν. Ubi similem usum habere μνοῦν ait. [Pollucis verba sunt : Εἴποις δ' ἂν οἶμαι καὶ χνοῦν καὶ μνοῦν ἐπὶ τῶν μαλαχῶν, additis duobus exemplis, altero ex Babyl. Aristophanis, in quo est χνοῦς, altero ex Danaidibus, in quo est μνοῦς.] Hesychio τὰ λεπτὰ τῶν ἀχύρων etiam χνοῦς sunt. [Idem s. v. Ἰμαλίην· ὁ ἀπὸ τῶν ἀχύρων χνοῦς. Lex. Bachm. Anecd. vol. 1, p. 418, 24 : Χνοῦν· τὸ λεπτὸν τοῦ ἀχύρου. Ἀριστοφάνης. Εὐριπίδης δὲ θηλυκῶς τὴν χνοῦν. De pulvere carbonum Pollux 10, 111 : Μαρίλαν δ' ἐκάλουν τὸν χνοῦν τῶν ἀνθράκων. Per λεπτὸς κονιορτὸς exp. Cyrillus in Lexico, haud dubie e locis V. T., velut Psalm. 1, 4 : Ὡσεὶ χνοῦς, ὃν ἐκρίπτει ἄνεμος· 17, 46 : Λεπτυνῶ αὐτοὺς ὡσεὶ χνοῦν κατὰ πρόσωπον ἀνέμου. Esa. 29, 5 : Ὡς χνοῦς φερόμενος τὸ πλῆθος. Oseæ 13, 3 : Ὡς χνοῦς φυσώμενος ἀπὸ ἅλωνος καὶ ὡς ἀτμίς. De cinere Orac. Sibyll. 8, 15 : Πῦρ τότε πάντ' ὀλέσει καὶ λεπτὸν χνοῦν ἀποδώσει. || Χνοῦς orationis ap. Plut. Mor. p. 79, D : Τὸ καθαρόν τε καὶ Ἀττικὸν ὥσπερ δρόσον καὶ χνοῦν ἀποδρεπομένους· ubi Wyttenb. vol. 6, p. 580 : « Χνοῦς, Lanugo, quæ in pomis, juventute hominum animaliumque quorundam apparet, eleganter transfertur ad orationis integritatem et teneritatem. Sic Dionys. Halic. aliquoties, De comp. verb. c. 25, p. 30, De vi Demosth. c. 51, p. 194, comparans oratores pictoribus πτίλα καὶ χνοῦς exprimentibus. Ep. ad Pomp. c. 2, p. 127, de Platonis dictione : Ὅ τε πίνος αὐτῇ καὶ χνοῦς τῆς ἀρχαιότητος ἠρέμα καὶ λεληθότως ἐπιτρέχει, χλοερόν τέ τι καὶ τεθηλὸς καὶ μεστὸν ὥρας ἀναδίδωσι. Item De vi Demosth. c. 5, p. 166; c. 38, p. 186 : Ἐπανθῇ τις αὐταῖς χνοῦς ἀρχαιοπινὴς καὶ χάρις ἀβίαστος. Iambl. V. Pyth. § 157 : Ἀρχαιοτρόπου καὶ παλαιοῦ πίνου ὥσπερ τινὸς ἀχειράπτου χνοῦ προσπνέοντα· ubi vid. Kust.»] || At ἁλὸς χνοῦς dicitur ἡ ἀκαθαρσία, ut Eust. [p. 1560, 47] ex veteribus tradit, i. e., inquit, ἡ ἐν ἄλλοις ἁλὸς ἄχνη, Maris spuma. Dicitur itaque hæc spuma χνοῦς, quoniam est veluti lanugo mari innatans. Hom. Od. Z, [224] de Ulysse naufrago : Αὐτὰρ ὁ ἐκ ποταμοῦ χρόα νίζετο δῖος Ὀδυσσεὺς Ἅλμην, ἥ οἱ νῶτα καὶ εὐρέας ἄμπεχεν ὤμους· Ἐκ κεφαλῆς δ' ἔσμηχεν ἁλὸς χνόον ἀτρυγέτοιο. [De spuma equi Theodorid. Anth. Pal. 6, 156 : Παΐς δ' ἴσον ἀστέρι λάμπει πωλικὸν ὡς ἵππος χνοῦν ἀποσεισάμενος.] || Χνόος, Hesychio etiam ψόφος, φθόγγος. [Hanc in significationem accipi potest quod scribitur ab Hippocr. p. 536, 51, in phthisi : Ὁ φάρυγξ χνόου πίμπλαται, Fauces sono implentur, i. e. Fauces stridunt præ siccitate. Sequitur namque, Καὶ συρίζει ὡς διὰ καλάμου. Sic enim vel ut tenuibus paleis refertæ exasperantur et siccescunt. Foes.]

[|| Χνοῦν vitiose pro χνούην. V. Χνούη.]

[Χνοῦβος Γνεῦρος, nomen regis Thebæi, de quo Eratosth. in Catal. num. 12, p. 748 : Χνοῦβος Γνεῦρος, ὅ ἐστι χρύσης, χρυσοῦ υἱὸς, cujus loci explicationem, ut in Vignolii Chronol. S. vol. 2 edita est, subjungam. « Locum hunc tentavit Salmas. De ann. clim. p. 566: In regibus Thebæorum, inquit, χνοῦβος vel χνουβὶς redditur χρυσῆς, et χνουβσιρὶ, χρυσοῦ υἱός. Sic enim legendum. Perperam ap. Scaliger. scribitur χνοῦβις χνεῦρος. Nam σηρὶ vel σιρὶ est Filius Ægyptiis. Hæc ille. Legerem itaque in Eratosth. χνοῦβος χρυσοῦς, i. e. χνοῦβος significat Aureum. Et forsitan regi illi Ægyptio, cujus nomen Eratosth. interpretatur, ab Anubide numine impositum fuit nomen, quod tamen revera Aureum sonat. Sequentia, Γνεῦρος χρυσοῦ υἱὸς, Salmasius ita corrigit χνουβσιρὶ, χρυσοῦ υἱός. Jablonsk. || Inscr. in insula Bacchi C. I. vol. 3, p. 418, n. 4893, 7, Χνούβει τῷ καὶ Ἄμμωνι· ubi vidend. interpr. et Letronn. *Rec. des inscr. de l'Ég.* t. 1, p. 390, 397, 447. Hase.]

[Χνούη, ἡ, Tuba Ægyptia ab Osiride inventa. Eustath. p. 1139 : Δευτέρα, ἡ στρογγύλη (σάλπιγξ) παρ' Αἰγυπτίοις, ἣν Ὄσιρις εὗρε, καλουμένη φασὶ Χνούη· χρῶνται δ' αὐτῇ πρὸς θυσίαν, καλοῦντες τοὺς ὄχλους δι' αὐτῆς. (In schol. cod. Vict. ad Il. Σ, 219, est accus. ἣν χνοῦν καλοῦσι, vitiose pro ἣν χνούην κ. G. D.) Ait igitur Eustath., esse Tubam Ægyptiacam inflexam vel recurvam, cujus imaginem vide ap. Bartholin. De tibiis p. 403 ed. Amstel. Idem instrumentum videtur subinnuere Apul. Miles. 11, p. 261 (772) : « Ibant et dicati magno Serapi tibicines, qui per obliquum calamum ad aurem porrectum dextram, familiarem templi deique modulum frequentabant. » Ubi tamen non tubicinum, sed tibicinum mentionem fieri videmus, ut usus tibiæ in festo Osiridis Herodot. 2, 48 meminit. Et certe quæ Eustath. de tuba Ægyptiaca memoriæ prodidit, eadem Pollux 4, 77 de tibia refert : Παρὰ δὲ Αἰγυπτίοις πολύφθογγος αὐλὸς, Ὀσίριδος εὕρημα, ἐκ καλάμης κριθίνης. Idem ib. § 74 : Μόναυλος εὕρημά μέν ἐστιν Αἰγυπτίων. Tibiarum Ægyptiarum ex arundine confectarum meminit etiam Solinus Polyh. c. 11. Ipse Eustath. p. 1157 scribit : Παρὰ γοῦν Ἀλεξανδρεῦσιν ἦν μόναυλος κάλαμος. Ὀσίριδός φασιν εὕρημα. Et quibusdam interjectis, Καὶ ὅτι καὶ νεβροῦ κῶλα ἐποίουν αὐλοὺς, οἳ Θηβαίων ἦσαν εὕρημα τῶν κατ' Αἴγυπτον, ἴσως, ἐπεὶ καὶ Ἰόβας ὁ τοῦτο ἱστορῶν Λίβυς ἦν. Quæ Eustath. sumsit ex Athen. 4, p. 175 : Ἰόβας μὲν ... Αἰγυπτίους φησὶ λέγειν τὸν μόναυλον Ὀσίριδος εἶναι εὕρημα, καθάπερ καὶ τὸν καλούμενον φώτιγγα πλαγίαυλον, ubi tamen etiam πλαγίαυλος, tibia obliqua, Osiridis inventum perhibe-

tur. Utriusque hujus tibiæ, et μοναύλου, s. tibiæ simplicis et rectæ, et πλαγιαύλου, s. tibiæ obliquæ et recurvatæ, effigiem puto exhiberi in monumento antiquo ap. Gruter. p. xxvii. Tibiam rectam exhiberi etiam existimo in marmore ap. P. Lucam in Itiner. postr. vol. 1, p. 282. Πλαγίαυλον, quia illi inest κώδων, tubæ propria, Eustath. et alii Græci videntur nonnunquam σάλπιγγα, tubam, appellare. Sic etiam Pollux, ubi de tuba disserit, 4, 86 : Ἔστι δέ τι καὶ πομπικὸν ἐπὶ πομπαῖς καὶ ἱερουργικὸν ἐπὶ θυσίαις Αἰγυπτίοις τε καὶ Ἀργείοις καὶ Τυρρηνοῖς καὶ Ῥωμαίοις. Plut. etiam De Is. et Os. p. 362, F, observat inter Ægyptios Lycopolitas et Busiritas in sacris a tubarum usu in universum abstinere. Quibus Ælian. Abydenos addit N. A. 10, 28 : Σάλπιγγος ἦχον βδελύττονται Βουσιρῖται καὶ Ἄβυδος ἡ Αἰγυπτία, καὶ Λύκων πόλις. Strabo pro tuba tibiam dixit 17, p. 560 : Ἐν τῇ Ἀβύδῳ τιμῶσι τὸν Ὄσιριν· ἐν δὲ τῷ ἱερῷ τοῦ Ὀσίριδος οὐκ ἔξεστιν οὔτε ᾠδὸν οὔτε αὐλητὴν οὔτε ψάλτην ἀπάρχεσθαι τῷ θεῷ, καθάπερ τοῖς ἄλλοις θεοῖς ἔθος. Similiter Demetr. De eloc. § 71, hunc Ægyptiorum ritum refert. In Ægypto sacerdotes deos celebrant, septem vocales pronunciando continuo. Loco tibiæ et citharæ, literarum harum sonus auditur, ob suavitatem vocis, quam in se habent. Si quis loca omnia a me citata conferat, inveniet facile unum idemque instrumentum in sacris Ægyptiorum adhiberi solitum, modo tibiam, modo etiam tubam vocari, quantumvis Ægyptii vocabulo proprio, ad designandam tubam, plane caruisse videantur. Certe quoties in V. aut N. T. vocc. σάλπιγξ, Tuba, et σαλπίζειν, Tuba canere, occurrunt, occurrunt autem sæpissime, interpretes Ægyptiaci verba hæc Græca retinent, neque ea per alia, sibi vernacula, vertunt. Matth. tamen 6, 2, ubi in Gr. habemus, μὴ σαλπίσῃς ἔμπροσθέν σου, legimus in vers. Copt. ⲓⲙⲉⲣ ⲉⲱⲧⲛⲁⲡ ϧⲗⲁⲭⲱⲣ, ex quo intelligitur Ægyptios dixisse σαλπίζειν ⲉⲱⲧⲛⲁⲡ, quasi dicas Clangere cornu. Existimo igitur Ægyptios τὴν σάλπιγγα, tubam, habuisse pro instrumento Græco sibi peregrino, adeoque vocem illam Græcam in versione sua retinuisse. Sed quia tamen semel et forte iterum clangorem tubæ τὸ σαλπίζειν reddidere ⲉⲱⲧⲛⲁⲡ Canere cornu, suspicor ipsos habuisse instrumentum, quod patrio suo sermone ⲧⲁⲡ appellare consueverunt. Erit autem illud haud dubie πλαγίαυλος, quippe obliquum et ad instar cornu recurvatum. Itaque tibiam Ægyptiorum curvam, non ut volebat Eustath., χνούη, sed Ταπ appellatam fuisse, monumenta gentis hujus antiqua fidem faciunt. Sine dubio χνούη erat μόναυλος, tibia simplex et recta, quæ κατ' ἐξοχὴν tibia appellari potest, cujus iconem cernere licet ap. Gruter. l. c. Sed videtur ap. Eustath. legendum esse Χωνούη pro χνούη. Certe αὐλὸς in Copt. libris semper appellatur ϧⲱ, aut ϩⲏⲃⲓ ⲛ̀ϧⲱ, Cor. 1, 14, 7, quemadmodum tibia canere ϧⲱ et ⲉⲣϧⲱ, et tibicen ⲣⲉϥϧⲱ, Matth. 9, 23, Apoc. 18, 22, οὐὴ hic puto eandem esse voc., quam Horapollo 1, 29 expressit οὐαιὲ, et quam suo loco explicuimus. Nempe ⲟⲩϩ, ⲟⲩⲉⲓ, ⲟⲩϩⲟⲩ, Ægyptiis dicitur Longus et longinquus. Itaque Horapollo οὐαιὲ exponebat φωνὴν μακρόθεν, Vocem quæ ex longinquo auditur. Erit igitur ϧⲱ ⲛ̀ⲟⲩⲉⲓ, ϧⲱⲛⲟⲩϩ, Tibia quæ ex longinquo auditur. Testatur enim Pollux tibiam Ægyptiacam fuisse πολύφθογγον, sonoram, quæ audiri ex longinquo potuerit. Et sane testatur Eustath. loco supra cit., Ægyptios per tibiam vel tubam populum ad sacra vocasse, ut tibia ipsis vicem campanæ præstiterit. Tibias Ægyptiorum sacras memorat Synes. De provid. 1, p. 66, et Claudian. De 4 Cons. Honorii v. 574—5. Aut ϧⲱⲛⲟⲩⲉⲓ possumus etiam interpretari Tibiam longam, quod re ipsa longa esset. Hujusmodi tibiis in templis uti inter sacra moris erat. Testis est Marius Victor. Art. Gramm. 1, p. 2487 Putsch.: Spondeus ex duabus longis ... dictus a tractu cantus ejus, qui per longas tibias, in templis, a supplicantibus (ita lego) editur. De Othone imperatore refert Xiphilinus p. 67, eum dixisse : Quid me oportebat longis tibiis (μακροῖς αὐλοῖς) canere? Et forte ap. Ægyptios tibia illa singulatim hoc cognomen accepit, ut distingueretur ab alia longe minori, de qua Pollux 4, 82 : Γίγγλαρος δὲ μικρός τις αὐλίσκος Αἰγύπτιος, μονῳδία πρόσφορος, de quo suo loco. Jablonsk. Opusc. vol. 1, p. 407.]

[Χνοῦς. V. Χνόος.]

[Χνοῦς, ὁ, Scolymus, apud Ægyptios. Dioscor. 2, 16.]

Χνοώδης, δ, ἡ, Lanuginosus. Dioscor. [4, 69] de Apollinaris herbæ tertio genere : Λιπαρὸς καὶ ἁπαλὸς καὶ χνοώδης, καὶ τὸ σπέρμα λευκὸν ἔχων. Unde Plin.: Apollinaris quartum genus molle, lanuginosum, pinguius ceteris, candidi seminis. Itidem Theophr. H. Pl. 1, 21 : Τῶν ἀνθῶν τὰ μέν ἐστι χνοώδη, τὰ δὲ, φυλλώδη· χνοώδη autem ἄνθη esse dicit veluti vitis, mori, hederæ. [Ib. 1, 10, 3 : Ἔνικμον καὶ χν. φύλλον.] Apud Diosc. vero 4, 150, de elleboro Galatico et Cappadocico, ubi vulg. edd. habent λευκότερος καὶ χνοώδης, Marcell. et alii interpr. Pulvere quodam obsitus, Pulverulentus : unde patet eos legisse χοώδης. Itidemque paulo ante pro χνοῦν ἀφιεὶς ἐν τῷ θραύεσθαι reponunt χοῦν iidem, sic interpretantes ea verba, Frangendo pulverem emittit. [Sext. Emp. p. 34 : Ἑλλέβορος λεπτὸς καὶ χν. Apoll. Hist. mir. c. 36 : Ὁ Καρύστιος λίθος ἐπιφύσεις ἔχει ἐριώδεις καὶ χνοώδεις. Nam sic Bast. Ep. crit. p. 76 correxit codicis scripturam χροώδεις. Clem. Al. p. 218 : Ἡ ἐν τοῖς χνοώδεσι τῶν πτίλων ἐγκοίμησις. Schol. Hom. Il. Λ, 846 : Τὸ λεπτὸν καὶ χν. (τῆς ῥίζης). Compar. ap. Suidam Χνοωδεστέρα· λεπτοτέρα, addito loco anonymi (Æliani, ut videtur Valck.), in quo est γῆ ψάμμου πάσης χνοωδεστέρα διὰ λεπτότητα. G. D. Greg. Nyss. t. 1, p. 165, D; 278, C; t. 2, p. 897, B. Clem. Al. Pæd. 2, 9, 77. Galen. vol. 2, p. 868, 7; vol. 19, p. 431, 1; vol. 14, p. 348, 2, μετὰ χν. ἀλφίτου. Superl. id. vol. 6, p. 283, 6, χνοωδέστατον ἐργασάμενος· compar. Dioscor. 2, 206 : Ἔστι δὲ καὶ ἕτερον εἶδος (βατραχίου) χνοωδέστερον. Positivo Georg. Pisid. Hexaem. 1579, τῇ χν. αἰθάλῃ. Olympiod. Alex. ap. Hœfer. *Hist. de la chimie* t. 1, p. 502, 2, χνοῶδες ποιήσας (ἀρσενικὸν τὸ σχιστόν). Jo. Philop. De cr. mundi p. 235, 3, τὸ χν. τῶν ἀνθῶν, Lanuginem florum. Hase. || Caliginosus. Hippocr. p. 290, 16 : Ἠέρι οὐ λαμπρῷ, ἀλλὰ χνοώδει τε καὶ διερῷ. || Adverb. Χνοωδῶς. Galen. vol. 13, p. 11 : Διὰ τὸ μὴ δύνασθαι καταθραυσθῆναι χν., Comminui in pulerem. (Quæ verba repetit Oribas. t. 2, p. 527, 14, ed. Daremb. Hase.) || Suspectum est quod ap. Athen. legitur in excerpto ex Androtionis Γεωργικῷ 3, p. 82, C : Τὰς δὲ ἠρινὰς (μηλέας) ἥ Λακωνικὰς, ἥ Σιδουντίας, ἥ χνοωδίας.]

[Χοαῖος, αία, αῖον. HSt. s. v. Χοῦς :] Ab eodem χοῦς est etiam Χοαῖος, Congium capiens, æquans : ut σκύφος χοαῖος, Scyphus qui unius congii est. Apud Eust. [ex Athen. 4, p. 129, E] : Αἰτεῖ σκύφον χοαῖον, καὶ πλήσας οἴνου Θασίου, ὀλίγον ἐπιῤῥάνας ὕδατος, ἐξέπιεν, εἰπὼν, Ὁ πλεῖστα πίνων, πλεῖστα κεὐφρανθήσεται.

[Χόανα, τὰ, Choana, urbs Mediæ. Ptolem. 6, 2, p. 394, 6, ubi alii libri Χοάνα, quod femininum foret singul. || Urbs Bactrianæ. Ptolem. 6, 11, p. 420, 16, ubi pariter alii Χοάνα. || Urbs Parthiæ ib. 6, 5, p. 400, 23, ubi nec Χόανα nec Χοάνα verum est, sed recte corrigi videtur Χόαρα, quum nomen regionis Χοαρηνὴ sit, quod v.]

[Χοανευτὴς, οῦ, ὁ, Fusor monetarius. Nicetas in Annæ Comn. Supplem. a Tafelio Tubingæ 1833 editis p. 6. Osann.]

Χοᾰνεύω, Fundo et liquo ἐν τῷ χοάνῳ s. τῇ χοάνῃ, Conflo, Hesych. Meminit Eust. quoque [p. 1153, 40] hujus verbi, et Aristoph. usurpatum esse dicit, sed

ῥηθὲν οὐ σεμνῶς ἐφ' οὗ ἐκεῖνος ἤθελε. [Mœris p. 409: Χοανεῦσαι Ἀττικοί, χωνεῦσαι Ἕλληνες, ut Hesych. χοανεῦσαι per χωνεῦσαι exp., et schol. Aristoph. Thesm. 62: Καὶ γογγύλλει καὶ χρανεύει, per χωνεύει. Ib. 68: Συστρέψας τουτὶ τὸ πέος χοανεῦσαι· ubi schol.: Ὡς χόανον εἰς τὸν πρωκτὸν ἐμβαλεῖν. Conf. Χωνεύω.]

Χοάνη, ἡ, i. q. χόανος, ut Hesych. quoque χοάνην esse dicit [i. q. χώνην et] τύπον εἰς ὃν μεταχεῖται τὸ χωνευόμενον. [Idem s. v. Γλίδου et Λιγδοῦ Sophocleum λίγδος per χοάνη exp. Χοάναι inter apparatum χαλκέως ap. Pollux. 7, 106; 10, 147. Est autem, ut Mœris observat p. 401, χοάνη forma Attica pro χώνη vulgari. Aristoph. Thesm. 18: Δίκην δὲ χοάνης ὦτα διετιτρήνατο. Et Philo vol. 1, p. 245, 14: Τὴν φωνὴν οἷα διὰ χοάνης τῆς ἀκοῆς εἰς τὰς τοῦ ἡγεμονικοῦ δεξαμενὰς ἐπαντλεῖσθαι. Nam sic Markl. ad Eurip. Suppl. p. 253 correxit quod legitur διαχεομένης. Quanquam Attici etiam χώνη dixerunt, ut s. h. v. ostendetur. Inter χοάνης et χώνης variant codd. ap. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 388.] Itidemque Gregor. Nyss. usurpavit in lib. De homine [t. 1, p. 133, B], ubi de ὀρέξει loquens ait, Εἰ δὲ περιδράξαιτο τῆς ἀρχούσης ὕλης τὸ περιεκτικὸν τῆς τροφῆς, οὐδὲ οὕτως ἠρεμεῖ τοῦ πυρὸς ἡ ἐνέργεια, ἀλλὰ καθάπερ ἐν χωνευτηρίῳ, σύντηξίν τινα τῆς ὕλης ποιεῖ, καὶ διαλύσασα τὰ συνεστῶτα καὶ ἀναχέασα, καθάπερ ἐκ χοάνης τινὸς πρὸς τοὺς ἐφεξῆς πόρους· quanquam ibi et pro Homerico atque Hesiodico χοάνῳ accipi potest, in quo sc. metallica materies liquefit vel emollitur, non itidem formatur: quum dicat eam post τὴν σύντηξιν καὶ διάλυσιν τῶν συνεστώτων, μεταχεῖν αὐτὰ ἐκ τῆς χοάνης: atque ita synonymos acceperit χοάνην et χωνευτήριον. Aliquando vero significat Infundibulum: quod est vasculum in summo lati oris, in imo angustam habens fistulam: quo uti solent in vino aliove liquore ex uno vase in aliud transfundendo. Atque ab hujus similitudine ap. Medicos, ac inter hos ap. Galen., χοάνην nominari ajunt Concavitatem quandam cerebri meatus excipientem, quam alio nomine πύελον et ληνὸν nuncupari. Gorr. χοάνην esse dicit Cavitatem in cerebro membranosam, ex portione meningis tenuis s. χωροειδοῦς factam: incipere ubi meatus duo coeunt, unus ex fundo medii ventriculi, alter a meatu in ventriculum postremum: desinere autem in glandulam cerebro et crasso meningi in clinoide subditam, qua pituitam ex medio ventre per hanc choanam, i. e. ductum et canalem, influentem transcolari in palatum et nares.

Χόανος, ὁ, sive Χόανον, τὸ, dicitur Vas ex argilla quo Argentarii et Chemici utuntur in fundendis ac liquefaciendis metallis, Fornax s. Fusorium vas in quo liquantur metalla. Fusoriam fornacem nominare possumus, s. Conflatoriam fornacem, vel etiam Fusorium: sic enim Pallad. 1, 37: Ab his apium castris longe sint omnia odoris horrendi, balneæ, stabula, coquinæ, fusoria (nisi officinam potius fusoriam eo nomine intellexisse putandus sit), ut Eust. quoque χοάνων nomine vocari scribit τὰ φυσώμενα ἀγγεῖα ἐν οἷς αἱ ὕλαι τήκονται, ἃ, inquit, παρ' ἡμῖν ἐστὶ πήλινα, Lutea, s. Argillacea. Hom. Il. Σ, [470] de Vulcano ejusque officina: Φῦσαι δ' ἐν χοάνοισιν ἐείκοσι πᾶσαι ἐφύσων, Παντοίην εὔπριστον ἀϋτμὴν ἐξανιεῖσαι. Quibus verbis paulo post subjungit, Χαλκὸν δ' ἐν πυρὶ βάλλεν ἀτειρέα, κασσίτερόν τε, Καὶ χρυσὸν τιμῆντα καὶ ἄργυρον· clare indicans sese hoc vocabulo intelligere Vas illud in quod τὰ ἀκροφύσια ἐνίεται (vocant autem ἀκροφύσια, τῶν φυσῶν τὰ ἀκροστόμια, Rostra et fistulas follium), et in quod illis ἀκροφυσίοις excitato igne, metallica materia imponitur, ut fundatur ac colliquescat. [Nicand. Alex. 52: Καμίνων ἔντοσθεν χοάνοιο διχῇ πυρὸς ἥλασε λιγνύς.] Hesych. χοάνοις exp. χώναις, et κοιλώμασιν, εἰς ἃ ἐγχεῖται τὸ χωνευόμενον: item τοῖς πηλίνοις τύποις: innuens ita vocari Typos et formas ex luto in quas liquefactum metallum transfunditur et in diversos usus formatur: quomodo Anacreon accepisse videtur, quum de vacca Myronis in Epigrr. [Anth. Pal. 9, 716] ait, Βοίδιον οὐ χοάνοις τετυπωμένον, ἀλλ' ὑπὸ γήρως Χαλκωθέν. In priore autem signif. pro ipso Vase argillaceo, in quo funduntur metalla, aperte usurpatum habes et ap. Hesiod. [Th. 863]: Κασσίτερος ὥς Τέχνῃ ὑπ' αἰζηῶν ὑπό τ' εὐτρήτου χοάνοιο Θαλφθεὶς, Calefactus ac liquatus. Ubi etiam nota dici εὔτρητον hoc vas, quoniam magno foramine hiat, i. e. lato est ore; atque adeo superiore parte latius esse solet quam inferiore. Suidæ vero χόανα sunt etiam τὰ μέταλλα: forsan quoniam ἐν τῷ χοάνῳ s. χωνειῳ liquari solent. Porro annotat Eust. [p. 1153, 39] ex veteribus in Homerico illo χοάνοις τὸ γένος ἄδηλον εἶναι: sicut nec ex Hesiodico illo χοάνοιο intelligi potest quo genere ab eo usurpatum sit. [Mascul. χόανος ponit Arcad. p. 64, 13.] Masculino tamen genere dici χόανος patet ex contract. χῶνος [quod v.]: atque adeo ipse Eust. ibid. dicit οἱ χαλκευτικοὶ χόανοι. [Hippocr. p. 269, 31: Παρέθηκεν αὐτέῳ φύσας, καθάπερ τοῖσ. χοάνοισι οἱ χαλκέες, ὥστε διὰ τουτέων χειροῦται τὴν ῥοήν. Kall. Greg. Naz. t. 2, p. 77, 13, χρυσοῖο καθαιρομένου χοάνοισι. Masc. χόανοι Tzetz. Alleg. Il. Σ, 666. Hase. Neutro genere Χόανα, τὰ μέταλλα ap. Suidam.]

[Χόαρα, τά. V. Χόανα.]

[Χοάρβηνα (?)· τὰ γράμματα, Hesych.]

[Χοαρηνὴ, ἡ, Choarene, regio Parthica. Ptolem. 6, 5, p. 400, ubi in χοροανὴ corruptum, et Isidor. in Mülleri Geogr. vol. 1, p. 244, 251. Χωρηνὴ ap. Strab. 11, p. 514, ubi libri aliquot χωρινή. *Choara* ap. Plin. H. N. 6, 17: *Parthiæ amœnissimus situs qui vocatur Choara*. Diversum ab hoc nomen est Χοαρηνὴ Arianæ ap. Strab. 15, p. 725, ubi var. lect. χοαρινὴ et χωαρηνή.]

[Χοᾶσθαι· καυχᾶσθαι. Χοάσσομαι· ἐπίξομαι, glossæ obscuræ Hesychii.]

[Χοάσπα, ἡ, Choaspa, urbs Arachosiæ. Ptolem. 6, 20, p. 438, 7.]

[Χοάσπης, ὁ, Choaspes, fluvius Susianæ. Herodot. 1, 188, ubi genit. Χοάσπεω, 5, 49, ubi Χοάσπεα, sed Χοάσπην ib. c. 52. Χοάσπης Χοάσπῃ Χοάσπην ap. Strab. 1, p. 47 (ubi libri multi χόασπιν); 15, p. 228, Aristot. Meteor. 1, 13. Χοάσπου ap. Pausan. 10, 31, 7, Lucian. Necyom. c. 7, et in Epit. Athenæi 2, p. 45, B, in loco Herodoti 1, 188, ubi Χοάσπεω. *Choaspes* ap. Plin. H. N. 6, 27, 31; 31, 3, 23, Tibull. 4, 1, 140. Vitiose Χόασπις vulgo ap. Dionys. P. 1073, ubi nunc Χοάσπης ex codd. || Fluvius Indiæ. Hesych.: Χοάσπις· ποταμὸς Ἰνδίας· ubi Musurus Χόασπις. Scribendum Χοάσπης, ut est ap. Strabon. 15, p. 697, et Curtium 8, 10, 22. Nicand. Th. 890: Ἰνδὸν χεῦμα πολυφλοίσβοιο Χοάσπεω. || Adj. Χοάσπειος, εία, ειον, vel ὁ, ἡ, annotavit Herodian. Epim. p. 172. Suidas: Χοάσπειον ὕδωρ, καὶ Χοάσπης ποταμός. Καὶ κύριον ὄνομα· ubi libri deteriores Χοάσπης ποταμὸς καὶ Χοάσπειον ὕδωρ τὸ ἐκ τούτου. Καὶ κύριον ὄνομα ὁ Χοάσπης. G. D. Clem. Al. Pæd. 2, 2, § 30: Χόασπις ποταμὸς οὕτω λεγόμενος τῆς Ἰνδικῆς, οὗ κάλλιστον ὕδωρ εἰς πόσιν τὸ Χοάσπιον (sic). Basil. t. 1, p. 37, B, ὁ Χοάσπης. Hase.]

[Χοασπίτης, ὁ, Choaspites, lapis qui in vicinia Choaspis fluvii reperitur. Plin. H. N. 37, 10, 56.]

[Χοάστρα, ἡ, vel Χόαστρα, τὰ, Choastra, urbs Mediæ. Ptolem. 6, 2, p. 394, 3, ubi alii libri Λοκάστρα.]

[Χοάτραι, οἱ, Choatræ, populus in vicinia lacus Mæotidis, ap. Plin. H. N. 6, 7, 7, Lucan. 3, 246, Val. Flacc. 6, 151.]

[Χοάτρας, ὁ, Choatras, mons Mediæ. Plin. H. N. 5, 27. || *Choatres*, fluvius Parthiæ. Ammian. Marc. 23, 24.]

[Χοβάρ· ὄνομα ποταμοῦ, Suidas.]

[Χοβάτα, ἡ, Chobata, urbs Albaniæ. Ptolem. 5, 11, p. 354, 3, ubi alii libri Χοβῶτα, Χωβάτα, Χοβέντα.]

[Χόδανος, ὁ, Podex. Hesych.: Χύδανον· τὴν ἕδραν. Recte Is. Voss. Χόδανον, ut docet verbum quod præcedit, Χοδιτεύειν· ἀποπατεῖν. Comparandum verbi χέζω perfectum κέχοδα et substantivum μυόχοδος.]

[Χόδδα, τὰ, Chodda, urbs Carmaniæ. Ptolem. 6, 8, p. 415, 16.]

[Χοδιτεύω. V. Χόδανος.]

[Χοεῖον, τό. HSt. s. v. Χοΐδιον:] At Χοεῖον Eidem [Suidæ] est παχὺ ἔντερον, Crassum intestinum. [Hoc nihili est. Simile χορεῖον, quod interdum vitiose scriptum reperitur pro χόριον. G. Dind.]

[Χόες, οἱ. V. Χοεύς.]

Χοεὺς, έως, et Χοῦς, οὸς, ὁ, [Rarius χοῦς, ἡ, ap. Athen. 4, p. 131, B, Nicandr. Th. 103: v. Eustath. p. 1835 10] (per contract. ex Χόος, ut νοῦς ex νόος),

Congius, mensura liquidorum apud Atticos, capiens ξέστας, i. e. Sextarios, sex, s. libras novem, s. cotylas Atticas duodecim, teste Gorr. [Galen. vol. 13, p. 499: Χοέως, τουτέστι ξε. ς′ τῶν Ῥωμαϊκῶν ξεστῶν. V. Bœckh. Disquis. metrol. p. 201. Schol. Aristoph. Thesm. 354: Χοός· τοῦ διξέστου. Χοῦς γὰρ δύο ξέσται, χοεὺς δὲ ἕξ. Quod discrimen commentitium est.] Paul. Ægin. 7, c. ult., quod Περὶ σταθμῶν καὶ μέτρων inscribitur, ait τὸν χοῦν ἔχειν ξέστας ἕξ, κοτύλας δύο: quas κοτύλας nominari et τρυβλία. Ubi etiam tradit Idem notam ejus compendiarium esse χ cum superimposito ο. [Schol. Nicandri Ther. 103: Ὁ χοῦς ιϐ′ κοτύλας ἔχει· et ad v. 619: Χοὸς δεκάτη ἀντὶ τοῦ δέκατον μέρος τοῦ χοὸς, ἤγουν τὴν κοτύλην καὶ πλέον.] Esse autem hunc Græcorum χόα, Congium Latinorum, Plin. testatur, nec non Fannius, sic canens: At cotylas (quas, si placeat, dixisse licebit Heminas) recipit geminas sextarius unus. Qui quater assumptus, fit Græco nomine χοῖνιξ. Adde duos, χοῦς fit, vulgo qui est congius idem. A quo sextarii nomen fecisse priores Crediderim, quod eos capiat sex congius idem. Diosc. 5, 15, de vino melitite: Ὁ δὲ μελιτίτης, πρὸς ε′ χόας αὐστηροῦ γλεύκους, μέλιτος χοῦν ἕνα, καὶ ἁλὸς κύαθον ἕνα. Unde Plin. 14, 9: Melitites fit ex musto, cum quinque congiis austeri musti, congio mellis et salis cyatho suffervefactis. Rursum Diosc. c. 78, de vino thymelaite: Βάλε εἰς γλεύκους χόας γ′, καὶ σκεύαζε ἕψων κούφως, ἄχρις ἂν β ἀπολειφθῶσι χόες. Et cap. seq., Εἰς γλεύκους χοῦν. Qui tamen accus. est potius a nomin. χόος, ut accus. νοῦν ex νόος, facta contractione. Ex χοῦς autem est accus. χόα, apud Ctesiam, ut νόα ex νοῦς. At præcedens χοεὺς apud Atticos frequens est, apud quos ejus obliqui casus contrahuntur: pro χοέως enim dicunt χοῶς, et χοᾶ pro χοέα, et χοᾶς pro χοέας, ut Eust. quoque testatur. Aristot. OEcon. 2, [c. 7]: Τοῦ ἐλαίου τὸν χοᾶ· Aristoph. Nub. [1240]: Ἓξ χοᾶς χωρήσεται, ubi schol. ait esse εἶδος μέτρου ᾧ μετροῦσι τὸν οἶνον: afferens ex Ejusd. Eq. [95]: Ἀλλ' ἐξένεγκέ μοι ταχέως οἴνου χοᾶ· dixisse autem ait Comicum in præcedente l. χοᾶς pro χοῆς licentia quadam poetica: et ita χοῆς dici ut ἱππῆς. [Inepte vero addit: Εἰ δὲ βαρύνεται, ἓξ ἑτέρας ἐστὶν εὐθείας, ἥτις ἐστὶν ἡ χοή θηλυκῶς καὶ κλίνεται τῆς χοῆς. Nam χοὴ nunquam de mensura dicitur. Itaque sic potius præcipere debebat: Εἰ δὲ βαρύνεται (χόας), ἓξ ἑτέρας ἐστὶν εὐθείας, ἥτις ἐστὶ χοῦς καὶ κλίνεται χοός.] Rursum Aristoph. [Eccl. 44]: Τὴν ὑστάτην ἥκουσαν οἴνου τρεῖς χοᾶς Ἡμῶν ἀποτίσειν, καρεβίνθων χοίνικα. Extat et χοεῖς, 3 Reg. 7, [25] ubi interpr. Bati. At χοᾶς oxytonως vocant τὰς νεκρικὰς σπονδὰς, a nominativo χοή, de quo supra [infra. De formis hujus vocabuli recte judicavit Buttmann. Gramm. vol. 1, p. 240. Duplex ejus forma fuit, altera χοῦς (ut βοῦς) χοός χοΐ χοῦν χόες χοῶν χουσί χόας, altera χοεύς χοέως, vel χοῶς, χοεῖ χοέα, vel χοᾶ, χοεῖς χοέων, vel χοῶν, χοεῦσι χοᾶς. His formis Attici ita esse usi videntur ut hanc fere declinationem sequerentur ex utraque compositam, χοῦς χοός χοΐ χοῦν vel χοᾶ, χόες χοῶν χουσί χόας vel χοᾶς. Exempla singulorum casuum Buttmannus, Elmslejus (ad Aristoph. Ach. 1000), Lobeck. Paralip. p. 233, aliique hæc collegerunt, inter quæ non pauca sunt incerta, quum libri et in scriptura et in accentu varient. Nomin. χοεὺς affertur ex Hippocr. Epidem. 7, 9. Multo frequentius est χοῦς ap. veteres pariter ac recentiores: v. Menand. ap. Athen. 10, p. 426, C: Χοῦς κεχραμένου οἴνου. LXX Lev. 19, 36: Χοῦς δίκαιος ἔσται ἐν ὑμῖν. Genitiv. χοὸς Aristoph. Thesm. 347: Εἰ καπηλὶς τοῦ χοὸς ἢ τῶν κοτυλῶν τὸ νόμισμα διαλυμαίνεται· unde eidem Pac. 537 restitui pro χοῶς. Porro χοὸς ap. Nicandr. Ther. 103, 619. Recentior forma χοέως ap. Galen. vol. 13, p. 499: Τὸ πλῆθος τοῦ χυλοῦ χοέως εἶναι κελεύει. Sext. Emp. p. 613: Τῆς ἀπὸ χοέως ἀφαιρουμένης κοτύλης. Non melioris notæ est dativus χοεΐ, quem Buttmann. ex Hippocr. De sal. diæta p. 338, 48, affert, vel χοεῖ, quod Demostheni inferri vult p. 1459 extr., quod in uno alterove nullius auctoritatis libro χοῇ scriptum sit. Recte plerique χοΐ, quod postulante metro legitur in versu Anaxandr. ap. Athen. 4, p. 131, B: Ἐν χοῒ χρυσῇ. Accusativi forma soluta χοέα ap. Hippocr. De morb. 3, p. 496, 54. Longe frequentior contracta χοᾶ, quam Comicorum A versus omnes vel postulant vel ferunt, in codd. interdum pravo accentu χόα scripta. Vide exx. ab HSt. supra allata, facile aliis aliorum augenda, velut Plut. Mor. p. 410, E, Ælian. V. H. 1, 26. Longe rarius χοῦν, ut ap. Ælian. N. A. 16, 12, Diosc. 5, 15, 79. Hesych.: Χοῦν· χόα, μέτρον ὑγρῶν. Barbarum est τὸν χόαν, illatum Diosc. 1, 33, et Galen. De mens. et pond. vol. 13, p. 978, similibus barbarismis comparatum ab Lobeck. Paral. p. 142, pro χοᾶ vel χοῦν scriptum, ut ap. Aristot. OEcon. 2, p. 1346, 33, in libris pluribus χόαν est pro χοᾶ. Nom. plur. χόες est ap. Plat. Theæt. p. 173, D: Οἱ τῆς θαλάττης λεγόμενοι χόες· ex eoque ap. Liban. vol. 1, p. 312, 9, Aristid. vol. 1, p. 18, 11 (ubi libri præter unum vitiose τὰς χοάς), Themist. Or. 21, p. 262, B. Forma contr. χοῦς Posidipp. Anth. Pal. 5, 183: Χοῦς γὰρ ἔνεισι δύο. Genit. χοῶν ap. Eubulid. Athen. 10, p. 437, D: Χοῶν δὲ τῶν μισθοδώρων, ubi de festo dictum est: nam ἐν τῇ ἑορτῇ τῶν χοῶν ἔθος ἐστὶν Ἀθήνησι πέμπεσθαι δῶρά τε καὶ μισθοὺς τοῖς σοφισταῖς. Plutarch. V. Alexandri c. 70, Antonii c. 70, Ælian. V. H. 2, 41. Dativus χουσὶ (de nomine festi) ap. Aristoph. Ach. 1211. Χοεῦσι ap. Aristot. De generat. et interitu c. 10, p. 328, 27: Μυρίοις χοεῦσιν ὕδατος· ubi codex unus χοῦσιν, quod χουσὶν scribendum foret. « Accusativi forma quadruplex χόας, χοεῖς, χοέας et χοᾶς in codd. ubique variatur, Demosth. p. 1052, 21, Aristot. H. A. 9, 40, Athen. 5, p. 200, A; 10, p. 412, E; 11, p. 781, D. » Lobeck. Paral. p. 234. Adde exx. supra allata ab HSt., et Plat. Hipp. maj. p. 288, D: Τῶν ἓξ χόας χωρουσῶν, et τρεῖς χόας πυρῶν ap. Polluc. 4, 169. Attici χοᾶς dixisse videntur, ut χοᾶ. Vitiosum vero est χοὰς, quod librarii interdum scripserunt ad χοὴ nomen aberrantes.] || Οἱ χόες erat etiam Festum quoddam Athenis, Anthesterione mense celebrari solitum in honorem Bacchi. Orestes post cædem matris quum Athenas venisset, dum Διονύσου Ληναίου festum agitabatur, ne Atheniensibus foret δμόσπονδος, ut qui matris sanguine manus polluisset, a festi tamen celebratione non arceretur, dicitur Pandion tale quid esse machinatus: Χοᾶ οἴνου τῶν δαιτυμόνων ἑκάστῳ παραστήσας, ἐξ αὐτοῦ πίνειν ἐκέλευσε, μηδὲν ὑπομιγνύντας ἀλλήλοις, ὡς μήτε ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ κρατῆρος πίοι Ὀρέστης, μήτε ἐκεῖνος ἄχθοιτο καθ' αὑτὸν πίνων μόνος· καὶ ἀπ' ἐκείνου Ἀθηναίοις ἑορτὴ ἐνομίσθη οἱ χόες· ut schol. Aristoph. annotat in Ach. [960]: Εἰς τοὺς χόας αὐτῷ μεταδοῦναι τῶν κιχλῶν. Idem Aristoph. in eadem fabula aliquanto post [1000]: Ἀκούετε λεῳ, κατὰ τὰ πάτρια τοὺς χόας Πίνειν ὑπὸ τῆς σάλπιγγος· ὃς δ' ἂν ἐκπίῃ Πρώτιστος, ἀσκὸν Κτησιφῶντος λήψεται. Ubi schol. annotat, Ctesiphontem κωμῳδεῖσθαι ὡς παχὺν καὶ προγάστορα· subjungens hæc verba, Ἐτίθετο δὲ ἀσκὸς πεφυσημένος ἐν τῇ τῶν χόων ἑορτῇ, ἐφ' οὗ τοὺς πίνοντας πρὸς ἀγῶνα ἑστάναι· τὸν πρῶτον πιόντα δὲ, ὡς νικήσαντα λαμϐάνειν ἀσκόν· ἔπινον δὲ μέτρον τι οἷον χοᾶ. Quæ ap. Suid. quoque leguntur in Ἀσκὸς Κτησιφῶντος. Sed notandum est, in Aristoph. illo loco vulg. edd. perperam habere τὰς χοὰς pro τοὺς χοὰς, itidemque vulgata Suidæ exempll., at non item Ms.; recte enim illud, τοὺς χόας, ut ipsa ratio postulat: nec enim χοαὶ Festum id nominatur, et Mensura certa vini quæ in eo bibebatur, sed χόες. Quanquam rursum in illo ipso Suidæ Ms. cod. legimus, Ἐν γὰρ ταῖς χοαῖς ἀγὼν ἦν περὶ τοῦ ἐκπιεῖν πρῶτον τινὰ χοᾶ· καὶ ὁ νικῶν ἐστέφετο φυλλίνῳ στεφάνῳ, καὶ ἀσκὸν οἴνου ἐλάμϐανε· ac si id festum vocaretur etiam χοαί. Iterumque ibidem: Ἐν τῇ τῶν χοῶν ἑορτῇ· itidem a nomin. χοαὶ, quum tamen potius debeat scribi χόων, a nomin. χόες [De accentu fallitur: hic quoque genitivus χοῶν scribendus, ut βόες βοῶν]: nam, ut Aristoph. schol. annotat, χόας, ultima brevi et barytona, appellabant τὴν ἑορτήν: χοᾶς autem perispωmenως, τὸ μέτρον: at χοὰς oxytonως, τὰς ἐκχύσεις καὶ σπονδὰς νεκρικάς. Ejusdemque discriminis Ammonius quoque [p. 148] ex parte meminit, scribens χόας συνεσταλμένως dici τὴν ἑορτὴν, χοᾶς autem perispωmenως, ἐπὶ μέτρου τοῦ οἴνου: ubi etiam ipse affert Aristophanicum illum ex Ach. locum, cujus jam memini: ac recte quidem χόας ap. eum scribitur paroxytonως, perperam vero τῆς pro τούς. [In loco Arist.

Ach. 1000 quum τοὺς χόας πίνειν dictum sit, non potest de festo Choum accipi, quæ Ammonii sententia est (nam hoc τοὺς χόας ἄγειν dicendum fuisset, ut dixit Demosth. p. 999, 9), sed de congiis, etsi hoc, si sensum spectas, eodem redit, quum de congiis dictum sit Choum in festo bibendis. Falli videtur Valcken., qui in Anim. ad Ammon. p. 234 verba Aristophanis, in quibus τοὺς χοᾶς scribit, apud Ammon. sic transponebat ut ἐπὶ μέτρου τοῦ οἴνου dicta sint.] Perperam præterea in VV. LL. hujus accusativi χόας constituitur thema Χόα, cum falsa etiam interpretatione; dicitur enim ibi χόα esse Genus mensuræ, Congius; vel Pila, Vas ubi ponuntur libamina. Hos porro ipsos χόας, Festum sc., χοᾶς quoque dici Eust. tradit: sic scribens p. 1401: Ἔλεγον δὲ καὶ Ἀθηναίων ἑορτήν τινα χοᾶς, συναιροῦντες ἐκ τοῦ χοέας· sed id contra Ammon. et schol. Aristoph. || Hesychio χόες sunt etiam χῶναι, Fusoria, Fornaces s. Infundibula. || At de χοῦς significante Humum egestam, paulo post. [V. s. v. Χοῦς.]

|| Porro Dorice dicitur Χῶς, ut βῶς pro βοῦς. Eustath. p. 1085, ubi ex Athen. refert, Ὡς τὴν μὲν ἐπὶ συμποσίῳ συμβολὴν, χῶν οἱ Ἀργεῖοι ἐκάλουν, τὴν δὲ μερίδα, αἶσαν· subjungens fieri χῶν ex χοῦν: id autem esse ἀγγεῖον συμποτικὸν, Atticis χοεὺς dictum: cujus genit. esse χοέως, χοῶς, ut Πειραιῶς. Locus Athenæi, s. potius Hegesandri ap. Athen., est in fine l. 8, [p. 365]: Ἀργεῖοι δὲ τὴν συμβολὴν τὴν εἰς τὰ συμπόσια ὑπὸ τῶν πινόντων εἰσφερομένην, χῶν καλοῦσι, τὴν δὲ μερίδα, αἶσαν· forsan ex eo quod unusquisque in convivium s. compotationem apud eos olim non amplius conferebat quam vini congium: ut Pandionem quoque suorum convivarum unicuique in Bacchico festo apposuisse χοᾶ s. χοῦν, retuli in superiori Χοῦς [pag. præced. C] ex schol. Aristoph.

|| Feminino autem genere ἡ χοῦς dicitur Aqualis, Vas aquarium, quo aqua manibus datur, et in mensam infertur miscendo vino (quæ et πρόχους nominatur voce composita, ἀπὸ τοῦ προχέειν), ut in hoc l. ap. Eustath. p. 1835: Ζωμόν τε φέρει ἐν χοῒ χρυσῇ [Est versus Anaxandridis ap. Athen. 4, p. 131, B, quem supra attulimus], ubi etiam compositi πρόχους hoc affert exemplum, Φιάλην τε λεπαστὴν, χιόνος τε πρόχουν. Contractum vero esse χοῦς ex χόος, ut νοῦς ex νόος, Idem annotat.

[Χόζαλα. V. Χίζαλα.]

Χοὴ, ἡ [Numeri singularis exx. nulla allata sunt, præter duo Homeri unumque Euripidis ap. Clem. Al. p. 688, in quo χλόην potius scribendum videtur, quod conjecit Bergkius], Libamen patera fusum, quod patera funditur; peculiariter vero, super tumulo s. busto defuncti alicujus. [Hesych.: Χοαί· θυσίαι· καὶ τὸ μελίκρατον καὶ ἔλαιον. Χοάς· τὰς σπονδὰς τῶν νεκρῶν.] Unde redditur etiam Inferiæ, Exequiæ: ut χέεσθαι quoque et ἐναγίζειν supra habuimus, itidemque χύτλα χέεσθαί τινι, Vinum aut tale quid libare super tumulo. Utuntur vero in hac signif. verbali hoc tum poetæ tum prosæ orationis scriptores. Ac ex Hom. quidem habuisti in Χέω, initio [ex Od. K, 518: Ἀμφ' αὐτῷ δὲ χοὴν χεῖσθαι πᾶσιν νεκύεσσιν, et Λ, 26]: ap. alios vero non minus est frequens. Soph. [OEd. C. 469] ap. Aristoph. schol. et Suid.: Πρῶτον μὲν ἱερὰς ἐξ ἀειῤῥύτου χοὰς Κρήνης ἐνέγκοι δι' ὁσίων χειρῶν θίγων. Quod ibid. χεῦμα appellat, subjungens, Ὅταν δὲ χεῦμα τοῦτ' ἀκήρατον λάβῃς, et quæ sequuntur. [Ib. 1599: Ῥυτῶν ὑδάτων ἐνεγκεῖν λουτρὰ καὶ χοὰς ποθέν. Aliter fragm. 469: Ἀχέροντος ὀξυπλῆγας ἄρσενας χοάς. « Quod non de inferiis interpretor cum Heynio ad Apollod. vol. 1, p. 392, sed de ipsa paludis Acherusiæ aqua, quæ graviter commota et concitata questus et lamentationes videbatur edere. » Jacobs. Lectt. Stob. p. 6. Longe frequentius de inferiis dicitur. Æsch. Pers. 219: Χρὴ χοὰς γῇ τε καὶ φθιτοῖς χέασθαι (ut χοὰς χεόμενοι in versu Comici ignoti ap. Stob. Flor. 121, 18)· 609: Πατρὶ πρευμενεῖς χοὰς φέρουσ', ἅπερ νεκροῖσι μειλικτήρια· 619: Χοαῖσι ταῖσδε νερτέρων· 624: Πέμπε χοὰς θαλάμους ὑπὸ γῆς· Choeph. 23: Χοᾶν προπομπός· et aliis locis pluribus hujus fabulæ cum verbis φέρειν, χέειν, ἐπισπένδειν, πέμπειν (v. 15, 85, 149, 515, 525), vel adjectivis κήδειοι, γάποτοι, γαμήλιοι (v. 85, 538, 164, 487). Apud Soph. τυμβεῦσαι χοὰς El. 406, ἐπιστέφειν vel στέφειν ib. 441, et Ant. 431, δοῦναι Ant. 902.] Eur. Hec. [528]: Πλῆρες δ' ἐν χεροῖν λαβὼν δέπας Ἁγχρυσον, ἔῤῥει παῖς Ἀχιλλέως χοὰς Θανόντι πατρί. [Et cum verbis διδόναι, φέρειν, σπένδειν, κατασπένδειν, στάζειν Or. 124, 96, 1322, 1187, Heracl. 1041.] Nec minorem in prosa usum habet. [Xen. Cyr. 3, 3, 22: Χοαῖς ἱλάσκεσθαι γῆν.] Aristot. De mundo [c. 6]: Θεῶν τε θυσίαι, καὶ ἡρώων θεραπεῖαι, καὶ χοαὶ κεκμηκότων, Inferiæ mortuorum, s. quæ mortuis inferri solent. Lucian. [De luctu c. 9]: Τρέφονται δὲ ἄρα ταῖς παρ' ἡμῖν χοαῖς καὶ τοῖς καθαγιζομένοις ἐπὶ τῶν τάφων, Libationibus et parentationibus. Plut. [Mor. p. 555, C]: Πλεύσας ἐπὶ τὸ ψυχοπομπεῖον εἰς Ἡράκλειαν, ἱλασμοῖς τισι καὶ χοαῖς ἀνεκαλεῖτο τὴν ψυχὴν τῆς κόρης. [Ib. p. 418, B: Χοάς τινας χεῖσθαι· 272, E: Χοὰς ἐπιφέρουσιν ἐπὶ τὸν τάφον, quo verbo etiam in V. Rom. c. 4 et Anton. c. 84 utitur. Et Xen. Eph. 5, 10: Ἐπενέγκας αὐτῷ χοάς· sed infra forma media: Χοὰς ἐπένεγκαι.] Herodot. [7, 43]: Χοὰς ἐχέαντο τοῖς ἥρωσι, Heroibus libamina fuderunt: ut Hom. quoque χοὴν χέεσθαι νεκύεσσι. [Theodor. Prodr. Rhod. 2, p. 53: Θύσεις χοὰς, ἀπαρχὰς δακρύων.]

Χοήρης, ὁ, ἡ, Aptus et idoneus ταῖς χυαῖς. Ex Eur. [Iph. T. 960] χοῆρες ἄγγος, Vas aptum ad infundendos liquores.

Χοηφόρος, ὁ, ἡ, dicitur ὁ τὴν χοὴν s. τὰς χοὰς φορῶν, Qui libamina gestat, gestat libamina mortuorum bustis infundenda. Æschylus tragœdiam quandam inscripsit Χοηφόρους, significans eo vocab. δμήγυριν quandam γυναικῶν φάρεσιν μελαγχίμοις πρέπουσαν καὶ Ἀγαμέμνονι Χοὰς φέρουσαν νερτέροις μειλίγμασι, ut ipse ejus Fabulæ initio declarat.

[Χοὶ, οἱ, nomen populi, de quo Steph. Byz.: Χοὶ, ἔθνος Βεχείρων ἔγγυς, additis tribus locis Hecatæi, quorum in duobus nominativus est Χοὶ, in tertio dativus Χοῖσι.]

[Χοιὰχ, ὁ, nomen mensis, qui fere respondet Decembri Romanorum. Et ita schol. Arati in Phæn. v. 300, 314, ubi tamen minus emendate χοιὰχ legitur. (Fallitur Jablonsk. Nam Χοιὰχ frequens est in papyris Ægyptiacis: v. Ideler. Chronol. vol. 1, p. 97. G. D.) Græci semper scribunt χοιὰκ, ut Latini *Chœac.* Est autem December, sive Choiac, in Ægypto quædam terræ renovatio; nam in eo mense primitiæ frugum ex terra in Ægypto prodire incipiunt, unde in epigr. (Anth. Pal. 9, 383): Χοιὰκ σπειρομένων σταχύων δείκνυσι γενέθλην. Jablonsk. Opusc. vol. 1, p. 411.]

[Χοΐδιον, τό.] Ab χοῦς significante ipsum Vas congiale s. congiarium, est etiam dimin. Χοΐδιον: quod Suid. exp. σταμνίον, afferens hunc anonymi cujuspiam locum: Κατεσκεύασαν χοΐδια τὸ μέγεθος, λεπτὰ ταῖς κατασκευαῖς διαφερόντως. Ubi post τὸ μέγεθος videtur aliquid deesse, aut χοΐδια esse adject., et χοΐδια τὸ μέγεθος dici τὰ χοαῖα. [Comparandum compositum προχοΐδιον. De utriusque forma dixit Lobeck. ad Phryn. p. 88.]

[Χοίζαλα. V. Χίζαλα.]

Χοϊκὸς, sive Χόϊνος, η, ον, Terreus, Terrenus, ὁ ἐκ χοὸς, ut Hesych. et Suidæ χοϊκὸς est γήϊνος, πήλινος. Verum idem Hesych. χόϊνον esse dicit etiam ποτήριον χαλκοῦν, Poculum æreum, forsan i. q. χόννος infra. Procul dubio autem uterque lexicographus, Suidas sc. et Hesych., quum χοϊκὸς exponunt γήϊνος, πήλινος, respexerunt ad 1 Cor. 15, [47]: Ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἐκ γῆς, χοϊκός· ὁ δὲ δεύτερος ἄνθρωπος, ὁ κύριος ἐξ οὐρανοῦ. Ubi tamen χοϊκὸς non tam μετουσιαστικὸν nomen est quam τοπικὸν, loci sc. simul ac materiæ contagionem declarans, q. d. In limo versantem, ipsumque adeo limum, unde et sumptus est: s. In cœno manentem et terrestri naturæ addictum, ac proinde mortalem, fæculentum et imbecillum. Ac materiæ quidem signif. ei inesse, patet ex eo, quod dicit ἐκ γῆς, Ex terra: nec non ex eo, quod Moses dicit Gen. 2, [7]: Ἔπλασεν ὁ θεὸς τὸν ἄνθρωπον, χοῦν λαβὼν ἀπὸ τῆς γῆς, unde et Nonnus dicit πηλὸν ἐκ χοὸς ἀνδρογόνοιο, Ex terra s. limo ex quo homo ortus est. Et Job. 4, [19]: Τοὺς κατοικοῦντας οἰκίας πηλίνας, ἐξ ὧν καὶ αὐτοὶ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πηλοῦ ἐσμέν· et Tertullianus hominem Limaceum appellat. Simul vero cum materia et loci habere significationem hoc χοϊκὸς in Apostoli l., liquet

apertissime ex hac ἀντιθέσει versus sequentis: Οἷος ὁ χοϊκὸς, τοιοῦτοι καὶ οἱ χοϊκοί· καὶ οἷος ὁ ἐπουράνιος, τοιοῦτοι καὶ οἱ ἐπουράνιοι· nam ἐπουράνιος non declarat Eum qui sit ex cœlesti quadam materia compactus, sed qui in cœlis maneat, particeps cœlestium qualitatum, i. e. immortalitatis, gloriæ, ac potentiæ. [Anon. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 613, 4 : Γυμνοῖ τούτους τοῦ χοϊκοῦ βάρους.]

[Χοινίκη, ἡ. HSt. s. v. Χοινικίς :] Verum et Χοινίκη dicitur pro χοινικίς. Apud Hesych. enim legimus, Χοινίκη, τοῦ τροχοῦ, ἐν ᾧ στρέφεται ὁ ἄξων, Modiolus in quo axis volvitur. In curru tamen ipse potius modi olus cum rota vertitur circumagiturque, axis autem p ermanet immobilis. [Schol. Hom. Il. B, 104, E, 123, et Paraphr. Ψ, 723.]

[Χοινῖκιαῖος, αία, αῖον, Chœnicis mensuram æquans. Inscr. ap. Chandler. Marm. Oxon. 2, 21 : Ποσειδῶνι χαμαιζήλῳ πόπανον χ. δωδεκόμφαλον καθήμενον. Conf. Athen. 14, p. 647, B : Κοτυλίσκος, πλακοῦς ὁ ἐκ τρίτου μέρους τῆς χοίνικος γινόμενος. Schneid.]

Χοινίκιον, τὸ, sive Χοινικὶς, ίδος, ἡ, Modiolus. In quo significatu primum dicitur de Modiolo rotæ vel alterius instrumenti, i. e. Foramine longo et rotundo cui axis immittitur : ut quum Galen. Comm. 2 εἰς τὸ Περὶ ἀγμῶν scribit, τὴν καλουμένην χοινικίδα τοῦ τροχοῦ, πλήμνην ὑπὸ τῶν Ἰώνων λέγεσθαι· itidemque Hesych. χνόας nominari τὰς χοινικίδας et τὰς τοῦ ἄξονος σύριγγας, Modiolos, Fistulasque quibus axis inditur. Itidem quos Vitr. 10, 17, Modiolos in balista vocat, Turn. χοινικίδας Græce vocari ait Advers. 2; ubi citatis quibusdam ipsius verbis, subjungit, Modioli sunt qui a Græcis appellantur χοινικίδες : suntque formæ rotundæ ac turbinatæ, indunturque foramini : idque perspici potest ex sequenti capite Vitruvii, in quo ita scribitur : Tum vero modioli ærei in ea capitula includuntur, et in eos cuneoli ferrei, quos ἐπισχίδας Græci vocant, collocantur. Dicitur et de Chirurgorum quodam instrumento. Cels. 8, 3 : Exciditur vero os duobus modis. Si parvulum est quod læsum est, modiolo, quem χοινίκιον Græci vocant; si spatiosum, terebris. [Codices, ut videtur, omnes non *quem*, sed *quam*, pro χοινίκιον vero unus XOINEIKIA, alii XOINEKIAA. Recte igitur Cocchius *quam* χοινικίδα.] Et mox, Modiolus ferramentum concavum teres est, imis oris ferratum, per quod medium clavus, ipse quoque interiore orbe cinctus, demittitur. Paul. Ægin. 6, 90, de fracturis in capite : Ἡ δὲ διὰ τῶν πριόνων τε καὶ χοινικίδων χειρουργία τοῖς νεωτέροις ὡς μοχθηρὰ διαβέβληται. [‖ Χοινικὶς de lamina aurea, corpus coronæ efficiente et caput ambiente, ap. Demosth. p. 616, 1 (et 756, 8) : Ὑπὸ ταῖς τῶν στεφάνων χοινικίσι γεγραμμένα κάτωθεν. ‖ Pedica. V. Χοῖνιξ. ‖ Caverna. Strabo 12, p. 545 : Ῥαχιώδεις ἀκτὰς, ἐχούσας καὶ κοιλάδας τινὰς, ὡσανεὶ βόθρους πετρίνους, οὓς καλοῦσι χοινικίδας. Has χοιράδας potius dictas esse exspectes quam χοινικίδας. ‖ Χοινίκιον, τὸ, ap. Themist. Or. 21, p. 248, D : Τὸν ἐκ μαγείρου τυχὸν ἴσως ἢ ἀρτοκόπου, ἐντεθραμμένον χοινικίοις τε καὶ κονδύλοις. Quod sive de chœnicis mensura sive de pedicis dictum χοίνιξι potius scribi debebat.]

Χοινικομέτρης, ὁ, Qui chœnice metitur s. demetitur et distribuit. Athen. 7, [p. 272, B] ex Epitimæo refert, Corinthiorum urbem usqueadeo εὐδαιμονῆσαι ὡς κτήσασθαι δούλων μυριάδας ἓξ καὶ τεσσαράκοντα : eamque ob rem Pythiam ipsos vocasse χοινικομέτρας : procul dubio quoniam iis quotidie suam χοίνικα ἐμέτρουν : erat enim ἡ χοινὶξ ἡμεροτροφὶς, ut mox docebo. Vide et Σιτομέτριον.

Χοῖνιξ, ῖκος [Casuum obliquorum syllabam penultimam produci ait Draco p. 27, 11; 44, 7; 93, 10; 100, 3, errore manifesto, ut docent poetarum loci], ἡ, Mensura quæ continet sextarios duos, s. cotylas quatuor, ut Marcell. Emp. tradit, et Paul. Ægin., qui etiam dicit esse octavam partem modii Italici s. Ægyptii. At Fannius multo majorem facit χοίνικα, tribuens ei quatuor sextarios; sic enim ille in poematio de mensuris : At cotylas (quas, si placeat, dixisse licebit Heminas), recipit geminas sextarius unus : Qui quater assumptus fit Graio nomine chœnix. Contra multo minorem faciunt quidam : a quibus esse dicitur mensura aridorum Attica, continens cotylas tres s. sextarium unum et dimidium, s. duas libras mensurales et quadrantem. [De chœnicis mensura varia v. Galen. vol. 13, p. 977 seqq. et Bœckh. in Disquisitt. metrol. p. 200 seqq. Xenoph. Anab. 1, 5, 6 : Ἡ δὲ καπίθη δύο χοίνικας Ἀττικὰς (libri aliquot Ἀττικοὺς) ἐχώρει. Ezech. 45, 11 : Τὸ δέκατον τοῦ γομὸρ χοῖνιξ. Geopon. 7, 20, 1 : Ἐν τῷ κάβῳ τῷ λεγομένῳ χοίνικι· ubi Nicl. comparat Pallad. 11, 14, 5 : « Unam floris mensuram, quam Syri chœnicam vocant, » quem scribere aut debuisse aut voluisse « quam Syri cabum, Græci chœnicam vocant. »] Ita ut in varietate ista tutius sit Græcum retinere voc. Athen. 5, [p. 214, F] : Χοίνικα κριθῶν εἰς τέσσαρας ἡμέρας διεμέτρει τοῖς ἀνοήτοις Ἀθηναίοις. Apud Herodot. 3, et 7, χοῖνιξ frumenti tantum est quantum homini uno die satis sit. [7, 187 : Χοίνικα πυρῶν ἕκαστος τῆς ἡμέρης ἐλάμβανε· 1, 192 : Μεδίμνου Ἀττικῆς πλέον χοίνιξι τρισὶ Ἀττικῇσι. Hom. Od. T, 28 : Ὅς κεν ἐμῆς γε χοίνικος ἅπτηται] : unde Alexarchus Uranopolis conditor ap. Athen. 3, [p. 98, D] τὴν χοίνικα appellat ἡμεροτροφίδα : et Hesychio χοίνικες sunt αἱ ἀπὸ μέρους τροφαί. [Χ. ἡμερήσιος τροφὴ Diog. L. 8, 18. Lucian. Navig. c. 27 : Οὐδὲ τὴν χ. ἔτι λήψῃ.] Item Pythagorici ἐκώλυον ἐπὶ χοίνικος καθῆσθαι, eo præcepto jubentes μὴ σκοπεῖν τὰ ἐφ' ἡμέραν, ἀλλὰ τὴν ἐπιοῦσαν ἀεὶ προσδέχεσθαι, ut docet Athen. 10, [p. 452, E]. Itidemque Plut. Symp. 7, 4 [p. 703, E] : Μετὰ τῆς Πυθαγορικῆς χοίνικος, ἐφ' ἧς ἀπηγόρευκε καθῆσθαι, διδάσκων ἡμᾶς ἀεί τι τοῦ παρόντος εἰς τὸ μέλλον ὑπολιπεῖν, καὶ τῆς αὔριον ἐν τῇ σήμερον μνημονεύειν· ut reprehendantur ii, qui τὴν ἐφ' ἡμέραν χοίνικα λαβόντες, de cetero nihil sunt soliciti. [Id. p. 12, D. Diodor. 19, 49 : Τῷ στρατιώτῃ σιτομετρεῖν χοίνικας πέντε τοῦ μηνός. Lucian. Tim. c. 57 : Ἐπεμβαλῶ χοίνικας ὑπὲρ τὸ μέτρον τέτταρας· Epist. Sat. c. 21 : Ἀπὸ μεδίμνων τοσούτων χρυσίου χοίνικα ἡμῶν κατασκεδάσαι. Et sic sæpe cum genitivo, ut χ. πυρῶν ap. Herodot. 7, 187, Thucyd. 4, 16; ἀλφίτων Plut. V. Anton. c. 45. Joann. Apoc. 6, 6 : Χοῖνιξ σίτου δηναρίου καὶ τρεῖς χοίνικες κριθῆς δηναρίου.] Nota autem hujus mensuræ ap. Græcos fuit diphthongus οι superposita literæ χ, hoc modo $\overset{\text{οι}}{\chi}$, ut docet Paul. Ægin. Alii vero dicunt fuisse χ cum ν superimposito. [Sic Galen. vol. 13, p. 978.] ‖ Χοίνικες vocabantur etiam Pedicæ quædam, quæ dicuntur fuisse ligna crassa et rotunda, in quæ crura immittebantur. Non ii male, quum ap. Demosth. [p. 270, 8] legamus, de Tromete patre Æschinis, Ἐδούλευε παρ' Ἐλπίᾳ τῷ πρὸς τὸ Θησεῖον διδάσκοντι γράμματα, χοίνικας παχείας ἔχων καὶ ξύλον. Et ap. Aristoph. Pl. [275] : Αἱ κνῆμαι δέ σου βοῶσιν Ἰοὺ ἰού, τὰς χοίνικας καὶ τὰς πέδας ποθοῦσαι. Ubi speciei subjunxit genus ad vitandam amphibologiam; sunt enim χοίνικες, πέδαι τινὲς, eæque βαθεῖαι καὶ περιφερεῖς, ut ex Hesych. et schol. Aristoph. discimus, qui etiam addit, χοίνικα nominari πᾶν περιφερές. [Hesych. : Χοίνικες· αἱ βαθεῖαι πέδαι καὶ αἱ ἀπὸ μέρους τροφαί. Χοῖνιξ· μέτρον τι καὶ πέδη καὶ νάρθηξ.] Itaque intelligimus χοίνικας nominatas fuisse ejusmodi πέδας quod chœnicis modo essent et περιφερεῖς et βαθεῖαι et παχεῖαι. [Pedicas χοινικίδας dixit Appian. Civ. 4, 30 : Ἐς τὴν ἁμαξιτὸν αὐταῖς χοινικίσι διέδρα. Nisi χοινιξὶ scripsit.] Apud Suid. vero χοίνικες, οἷς τὰς περιόδους μετροῦσιν Αἰγύπτιοι, masc. genere, et ambiguum qua signif. [Addit Suidas : Σπανιώτερον δὲ τὸ γένος τῶν θεωρητικωτάτων ψυχῶν ἢ τὸ τοῦ χοίνικος, ᾧ τὰς περιόδους μετροῦσιν Αἰγύπτιοι· οἷος ἦν Ἀμοῦς καὶ Ἀντώνιος. Gravis error Suidæ vitiosa scriptura decepti. Nam apud Synes. p. 49, A, ex quo hæc excerpta sunt, recte legitur Σπανιώτερον δὲ δήπου τὸ γένος τῶν τοιούτων ψυχῶν ἢ τὸ τοῦ φοίνικος, ᾧ ... Αἰγύπτιοι· ubi phœnix avis intelligenda, celebrata propter vitæ longitudinem et culta ab Ægyptiis, de quo supra diximus p. 982 sq., ubi hic Synesii locus addendus. Postrema autem illa οἷος ἦν Ἀμοῦς καὶ Ἀντώνιος partim ex præcedentibus Synesii verbis conficta p. 48, D.]

[Χόϊνος. V. Χοϊκός.]

[Χοίρα, ἡ, Chœra. Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 8, 12 : Τὸ Χοίρα ἐκτείνεται κατὰ τὸ ἐπώνυμον, ὥσπερ καὶ παρὰ Δεινίᾳ « Περιμήδας ἐν Τεγέᾳ δυναστευούσης, ἣν οἱ πλεῖ-

στοι καλοῦσι Χοίραν. » Mulierem Tegeatida Μάρπησσαν ἐπίκλησιν Χήραν memorat Pausan. 8, 47, 2, et 48, 5, ubi alii libri non minus vitiose Χώραν. Scribendum Χοίραν cum L. Dindorfio in Præfat. edit. Paris. p. II.]

[Χοιράγγη, ἡ, s. Χοιράγγης, ὁ. Apollon. De adverb. p. 622 : Πρόσκειται Δώρια μὲν τὰ τοιαῦτα μεταποιούμενα, Εἶ τὰ τῶν χοιραγγᾶν, Πεῖ γὰρ ἃ ἄσφαλτος, αὐτοῦ αὐτεῖ· et p. 625 : Τὸ Εἶ τὰ τῶν χοιραγγᾶν, ἐν ἴσῳ ἐστὶ τῷ ὅπου, καὶ τὸ, Πεῖ γὰρ ἃ ἄσφαλτος, ἐν ἴσῳ τῷ ποῦ. Sophronis hæc esse verba recte conjicit Portus ad Apollon. De synt. p. 384. « Verba, Εἶ τὰ τῶν χοιραγγᾶν, etiam in opere Περὶ συντάξεως 4, p. 329, citantur, ubi Εἶτα τὸν χοιράγγαν editum est. Χοιραγγᾶν, si accentum recte posui, videtur Doricus genitivus nominis χοιράγγη, cujus quæ significatio sit, quum nullo alio loco legerim, pro certo non dicam. Ceterum vocem recte formatam puto. Sic dicuntur κυνάγγη, ἀργυράγγη, δεράγγη, τραχηλάγγη. Quanquam scriptor, nisi fallor, τᾶν χοιραγγᾶν posuisset, si genitivo uti voluisset. Sylburgius addit : « Herculem fortasse significat, qui porcum Erymanthium strangulavit. » Hoc si verum est, oportetque χοιράγγαν a χοιράγγης, Porcorum strangulator, derivari, sic fortasse recte distinguas, Εἶ τατῶν χοιράγγαν, i. e. οὗ ζητῶν χοιράγγην. » Bast. ad Greg. Cor. p. 352. Vide supra Λεοντάγγωνος. Angl.]

[Χοιράδες, αἱ, Chœrades. Steph. Byz. : X., πόλις Μοσσυνοίκων. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. ... Τὸ ἐθνικὸν Χοιραδεὺς, ὡς τῆς Ἀρκάδος Ἀρκαδεὺς κτλ. || Insulæ quædam. Thucyd. 7, 33 : Κατίσχουσιν ἐς τὰς Χοιράδας νήσους Ἰαπυγίας.]

[Χοιραδικὸς, ἡ, ὸν, Strumosus. Herodian. Epim. p. 153 : Χοιράδες τὰ χυιραδικὰ νοσήματα.]

[Χοιραδόλεθρον, τὸ, synonymum xanthii ap. Diosc. 4, 138.]

Χοιραδώδης, ὁ, ἡ, [Scopulosus. Strabo 3, p. 140 : X. ἐστὶν ὁ τόπος· et p. 167. ||] Strumosus. Plutarch. [Mor. p. 664, F] : Ὥσπερ ἐν τοῖς σώμασι τὰ χοιραδώδη καὶ ἀδενώδη φύματα θερμότητές τινες καὶ ὑγρότητες αἱματώδεις ἐνδημιουργοῦσι. [Oribas. p. 227 Matth. : Χοιραδώδεσι φλεγμοναῖς.]

[Χοίρᾰκος, ὁ, Suarius. Athen. 4, p. 173, ex Apollodoro : Καλοῦνται καὶ μέχρι νῦν τινες αὐτῶν (τῶν Δηλίων) χοίρακοι καὶ ἀμνοὶ κτλ. De accentu v. Lobeck. Pathol. Proleg. p. 311.]

Χοιρὰς, άδος, ἡ, Porcula, Scrofula. Peculiari nomine χοιράδες dicuntur πέτραι λεῖαι ἐν θαλάσσῃ, ἢ ἐξοχαὶ, ἢ ὄχθη πετρῶν, Suid. [Herodian. Epim. p. 153 : Χοιρὰς, θαλασσία πέτρα. Χοιράδες Pollux 1, 115.] Aliis, Saxa sub mari nigra, aliquantulum eminentia, ut porco nanti similia videantur. [« Dorsum immane mari summo », Virg. Æn. 1, 110. Theognis 576 : X. εἰναλίας, ut εἰναλίης χ. Diodor. Anth. Pal. 9, 16, et χ. ἁλίξαντοι ap. Mæcium ib. 6, 89. Archil. ap. schol. Nicandri Th. 158 : Ἀμυδρὰν χοιράδ' ἐξαλεύμενος. Herodot. 2, 29 : Σκόπελοι ἐν τῷ Νείλῳ ὀξέες ἀνέχουσι καὶ πολλαὶ χοιράδες εἰσί. Æsch. Pers. 421 : Ἀκταὶ δὲ νεκρῶν χοιράδες τ' ἐπλήθυον.] Sic Eur. quoque schol. χοιράδα nominari scribit πᾶσαν πέτραν ἐξέχουσαν καὶ περικλυζομένην θαλάσσῃ, σπήλαιον ἔχουσαν, quamlibet rupem ex mari eminentem, quæque undis marinis circumluitur, et cavum antrum habet : id quod ipse Tragicus innuit, sub fin. Androm. [1266] : Ἐλθὼν παλαιᾶς χοιράδος κοῖλον μυχὸν Σηπιάδος, ἵζευ. Idem alibi [Tro. 89] Δήλιοι χοιράδες dicit, Delii scopuli. [Delum Δηλίαν χοιράδα vocat Æsch. Eum. 9.] Theocr. petras symplegadas etiam χοιράδας appellat, 13, [24] de Argo navi : Ἅτις κυανεᾶν οὐχ ἥψατο συνδρομάδων ναῦς, Ἀλλὰ διεξάϊξε, βαθὺν δ' εἰσέδραμε Φᾶσιν, Αἰητὸς ὡς μέγα λαῖτμα· ἀφ' οὗ τότε χοιράδες ἔσταν· ex quo tempore factum est ut petræ illæ, quæ navi prætereunte concurrere solebant et collidi, postea steterint et immotæ manserint. In Epigr. [Bassi Anth. Pal. 9, 289] legimus etiam χοιράδας ἐς πέτρας, addito subst. quod in præcedentibus omissum est. [Pind. Pyth. 10, 81 : Χοιράδος πέτρας ἄλκαρ. Phocyl. 164 : Κοίλης πέτρης κατὰ χοιράδος. Plut. Mor. p. 162, D : Περικλύστῳ χ. μικρὸν ὑπὲρ τὴν θάλασσαν ἀνεχούσῃ.] ||Χοιρὰς dicitur etiam Struma. [Hesych.: Χοιράδες· ἐγκείμεναι (fortasse excidit θαλάσσῃ) πέτραι· καὶ πάθος τι δεινόν. Pollux 4, 201 : Χοιράδα καὶ χοιράδες περὶ σιαγόσι καὶ μασχάλαις καὶ βουβῶσιν· et similiter 2, 225.] Χοιρὰς, inquit Gorr., Struma : est tumor durus glandularum, quæ in cervice, alis et inguinibus sunt : ortus non ex calida quidem materia, neque ad suppurationem tendente, sed pituitosiore et frigidiore : qui subinde affluens strumam non modo duram, sed miræ etiam magnitudinis, aliquando excitat. Quanquam accidit interdum (licet raro) ut non ex humore pituitoso, sed ex ipsa carne struma consistat : et tunc non aliud est quam caro superflua, materiæ accessione augescens. Omnis autem struma includitur membrana, quemadmodum steatoma, atheroma, meliceris : et nascitur plerumque in priore cervicis parte, aut in altera, aut utrimque, una aut duæ aut plures. Ceterum differunt inter se magnitudine, natura, loco, ortu, multitudine, et vasorum complicatione. Magnitudine, quod aliæ parvæ, aliæ magnæ, aliæ mediocres. Natura, quod aliæ mansuetæ, aliæ malignæ sunt. Mansuetæ quidem, citra inflammationem, citra dolorem, moderatam duritiem habent, et tumorem circumscriptum, rotundum et æqualem. Malignæ vero inflammationes habent et dolores pulsantes et tumorem inæqualem, in quo vasa prominent, et contactu medicamentisque efferantur. Loco, quod aliæ anteriori, aliæ ab altera, quædam ab utraque parte colli oriantur : quodque aliæ sub cute sint, aliæ magnis vasis penitus insideant. Ortu, quod aliæ sublimes et quasi pendulæ sint, facile huc et illuc mobiles, aliæ insertæ fixæque. Multitudine, quod una aut plures generantur. Vasorum complicatione, quod aliæ venas et arterias implicatas habeant, aliæ omnino non habeant. Dicitur autem χοιρὰς vel ἀπὸ τῶν χοιράδων πετρῶν, vel a porcis, in quorum gutture frequentes ejusmodi tumores reperiuntur. Alii vero a multiplici partu porcorum nomen desumptum putant. Hæc ille. Vide et Cels. 5, 28. [Hippocr. p. 271, 55 : Χοιράδες ἐγγίνονται. V. Galen. Comm. ad Aphor. 3, 26. Paulus Æg. 4, 33; 6, 35. Foes. Cassium Quæst. med. 40, Actuar. De dignot. morb. 2, 37, addit Bernard. ad Theoph. Nonn. vol. 1, p. 378. Callicter. Anth. Pal. 11, 333 : Φαρμακίοισι Ῥόδων λέπραν καὶ χοιράδας αἴρει. Plut. V. Cicer. c. 9 : Χοιράδων τὸν τράχηλον περίπλεως· 26 : Χοιράδας ἔχοντα ἐν τῷ τραχήλῳ.]

[Χοιρέαι, αἱ, nomen loci ap. Herodot. 6, 101 : Οἱ Πέρσαι πλέοντες κατέσχον τὰς νέας τῆς Ἐρετρικῆς χώρης κατὰ Ταμύνας καὶ Χοιρέας.]

Χοιρεᾶται, οἱ, q. d. Porcales, Porcarii, Porculatores, dicti fuere a Clisthene Sicyonis tyranno, tribules quidam urbis Sicyoniorum, per derisionem mutato pristino nomine. [V. Herodot. 5, 78.] Qua de re et sub v. Ὑᾶται.

Χοίρειος, εία, ειον, Porcinus, ut ὕειος et σύειος, Suillus : χ. ἐγκέφαλοι, Athen. 2, [p. 65, F]. Sic χοιρείων εἴργειν κρεῶν, Porcina s. Suilla carne prohibere, Galen. Ad Glauc. 1. [X. κρέα Pollux 6, 33, Aristoph. Ran. 338, Xen. Anab. 4, 5, 31. Omisso κρέας, Sext. Emp. p. 183 : Ἰουδαῖος θᾶττον ἂν ἀποθάνοι ἢ χοίρειον φάγοι· et Symm. et Theod. Jes. 66, 17. Numero plur. χοίρεια Plut. Mor. p. 197, C, in versu ficto ap. Lucian. Alex. c. 25. X. μερὶς Pollian. Anth. Pal. 11, 128 : Χοιρείας τοῦ στεφάνου μερίδος.] Notandum porro est, citra diphthongum etiam reperiri scriptum modo Χοίριος [vitiose], modo Χοίρεος. Ac dempto quidem ε, ex Diosc. 5, affertur χοίριος κοιλία, Venter suillus, (ubi etiam nota esse fem.,) itidemque ex Galeno Ad Glauc. 2, κύστις χοιρία, Vesica porcina. [Scribendum χοίρειος et χοιρεία. Nec κύστιν χοιρίαν Theoph. Nonno vol. 2, p. 82 relinquendum, quum στέαρ χοίρειον scriptum sit p. 184 (ubi var. lect. χήνειον) et p. 208. Rectam formam habet Arcad. p. 42, 16, inter adjectiva in ειος.] Dempto autem ι, ap. Hom. legimus χοίρεα, sc. κρέα, Porcinæ s. Suillæ carnes, Od. Ξ, [81]: Ἔσθιε νῦν, ὦ ξεῖνε, τά τε δμώεσσι πάρεστι Χοίρε', ἀτὰρ σιάλους γε σὰς μνηστῆρες ἔδουσι, Comede porcinas, vel potius Comede ex porculis juvencis; vocat enim hic χοίρους Porculos recenti editos partu, et adhuc ἁπαλοὺς καὶ ἐνίκμους : σιάλους σὰς autem, Adultos porcos s. sues, τὰ ἤδη συμπεπηγότα καὶ τέλεια, quæ δέλφακες etiam nominantur, ut in Χοῖρος annotabo ex Ari-

stoph. grammatico. At nostra ætate porculi lactentes et teneri adhuc, non famulis servari solent, sed in delicatis habentur dapibus, adultorum autem vetulorumque suum carnes præ illis negliguntur. Unde Galen. quoque bonos hosce viros irridens scribit, Οἱ δὴ μνηστῆρες οὐκ οἶδ' ὅπως τοὺς σιάλους ἤσθιον· ita enim vocatos fuisse porcos qui essent ὑπὲρ τοὺς τελείους. Quibus subjungit, ἀναισθητοτάτους πάντων eos fuisse εἰς διάγνωσιν εὐπέπτων τε ἅμα καὶ ἡδέων ἐδεσμάτων.

[Χοιρέλαφος, δ, Sus et cervus. Cosmas Indopl. 11, ε. 7.]

[Χοιρέμπορος, ὁ, Porcinarius. Scriptor Timarionis in Notitt. Mss. vol. 9, p. 237 : X. Διογένην. Ex Basilicis ad Tit. de suariis Cod. lib. 11 affert Ducang.]

[Χοίρεος. V. Χοίρειος.]

[Χοιρεών, δ, Suile. Schol. Thucyd. 4, 8. Tzetz. Hist. 11, 431, 433. Elberling.]

[Χοιριάω, Porco similis sum. Tzetz. in Cram. An. Oxon. vol. 3, p. 365, 14 : Τὰς δυσόδμους βορβόρους τοῦ χοιριῶντος τοῦδε καὶ κοπρογράφου.]

[Χοιρίδιον. V. Χοιρίον.]

[Χοιρίδιος, ία, ιον, Suillus. Χοιριδίῳ δεσμῷ in gl. obscura Hesychii, de qua dictum s. v. Μαλικᾷ.]

[Χοιρίημα (?)· τὸ χοιρίδιον, Hesych. Infra Χοιροφόρημα· χοιρίδιον.]

[Χοιρικός, ἡ, όν, Suillus. Tzetz. Educ. fil. 263 : X. κόπρος. Elberling. Etym. M. p. 775, 33 : Οὐ λέγομεν χοιρικὸν κρέας, ἀλλὰ χοίρειον.]

[Χοιριλεκφαντίδης. V. Χοιρίλος.]

[Χοιρίλη, ἡ, Chœrila, Mnesilochi filia, uxor Euripidis. V. scriptores vitæ Euripidis et schol. Aristoph. Thesm. init. vol. 3, p. 310, 6, ubi cod. Rav. χοιρίνην, ut est ap. Suidam s. v. Εὐριπίδης, ubi codex Bruxell. χοιρίλλην, quemadmodum scribitur in Vita Eurip. in cod. Havn. 3549. || I. q. Ἑκάβη. V. Χοιρίλος.]

[Χοιρίλος, δ, Chœrilus.] Χοίριλλος autem, sive Χοιρίλος, nomen propr. ap. Athen. et Suid., ap. quem et Χοιρίλη, ἡ Ἑκάβη : forsan quod multiplici prole scrofam æquarit; fœcundissimum enim id animal est, fœcunditatis numero ad vicenos pertingente : bisque anno parit, ut Plin. docet. [Vitiose in alia gl. Suidæ Χορίλη· ἡ Ἑκάβη, et ap. Herodian. Epim. p. 153.: Χοιρύλλη, ἡ Ἑκάβη. Schol. vetus Eurip. Hec. 1 : Τὰ περὶ τὴν Ἑκάβην διαφόρως ἱστορεῖται. Φιλόχορος μὲν γὰρ ἐν τῷ περὶ τραγῳδιῶν Χοιρίλην αὐτήν φησι καλεῖσθαι· ἴσως δὲ διὰ τὸ πολύπαιδα γεγενῆσθαι· ἡ γὰρ χοῖρος πολλὰ τίκτει, καὶ ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς οἱ χοῖροι ἑκάβαι προσαγορεύονται. Οἱ δὲ λοιποὶ πάντες κυρίῳ αὐτὴν ὀνόματι προσηγόρευσαν. || Nominis proprii Χοιρίλος hæc sola recta scriptura est; in libris non raro vel accentu peccatum est vel scriptura, Χοίριλος Χοίριλλος Χοιρίλλος, quorum vitiorum exx. collegit Nækius in libro de Chœrilo Samio (Lipsiæ a. 1817) p. 32 seqq. Quinque autem ab veteribus memorantur Chœrili, quorum antiquissimus fuit poeta tragicus Atheniensis. 2. Famulus Ecphantidis comici, quem in comœdiis scribendis adjuvisse dicitur : unde factum est verbum Ἐχοιριλόω (Thesauro inserendum vol. 3, p. 648), quod ex Comico aliquo (Cratino, ut conjecit Nækius p. 56) annotavit Hesychius, Ἐκχεχοιριλωμένη· οὐ Χοιρίλου οὖσα (i. e. comœdia ex qua exemtus Chœrilus, in qua nihil Chœrili, ut exp. Nækius, rejecta Casauboni conjectura τοῦ (vel ὡς) Χοιρίλου)· Ἐκφαντίδῃ γὰρ τῷ κωμικῷ Χοιρίλος (codex χοίριλος) θεράπων ἦν, ὃς συνεποιεῖτο (corr. συνεποίει αὐτῷ vel συνεποίει τὰς) κωμῳδίας. Quibuscum comparanda alia gl. Hesychii, Χορίλα Ἐκφαντίδες· Κρατῖνος τὸν Ἐκφάντιδος οὕτως εἶπεν αὐτὸν τὸν Χορίλλον· quam Meinek. Com. vol. 2, p. 199 sic corrigit, Χοιριλεκφαντίδης· Κρατῖνος τὸν Ἐκφαντίδην οὕτως εἶπεν διὰ τὸν Χοιρίλον. Similis etiam tertia, sed corrupta et obscura gl. Ἐγχεχυριλωμένην· λέπραν. 3. Samius vel Halicarnassensis, poeta epicus. 4. Iasensis, comes Alexandri M., de quo Strabo 14, p. 672, Athen. 12, p. 529, F. 5. Eleus, victor Olympicus, ap. Pausan. 6, 17, 15. De his omnibus diligenter examinatis veterum testimoniis copiose dixit Nækius in libro citato. Ab tragico Atheniensi nomen factum est metro quod *Chœrileum* vocant grammatici, dactylico catalectico, cujus exemplum est versus, ἡνίκα μὲν βασιλεὺς ἦν | Χοιρίλος ἐν σατύροις. Id ex Græcis grammaticis vix unus et alter memorant, Chœrilei nomine nullus; Latini sæpius et hoc et aliis nominibus : de quo dixit Nækius p. 257 seqq.]

Χοιρίνη, ἡ, sc. δορὰ, Porcina pellis, Spolium suis s. porci, i. q. φορίνη. Item χοιρίνη dicitur Seta porcina, ἡ θρὶξ τοῦ χοίρου, ut Suid. accipit in Aristoph. Vesp. [349] : Οὕτω κιττῶ διὰ τῶν σανίδων μετὰ χοιρίνης περιελθεῖν· ut sit, Usque adeo cupio per tabulas seta porcina penetrare. Penetrare autem illum velle, ostendunt hæc sequentia, Ἔστιν ὀπὴ δῆθ' ἥντιν' ἂν ἔνδοθεν οἷός τ' ἦς [εἴης] διορύξαι, Εἶτ' ἐκδῦναι. Et hæc, Πάντα πέφραχται, κοὐκ ἔστιν ὀπῆς οὐδ' εἰ σέρφῳ διαδῦναι. Obiter igitur item hic nota usum verbi Περιέρχομαι. [Lucian. De hist. conscr. c. 23 : Ἡ ἀσπὶς οἰσυΐνη καὶ χοιρίνῃ περὶ ταῖς κνήμαις.] || Χοιρίναι [Χοιρῖναι] dicuntur item Conchæ marinæ, quibus olim in suffragiis ferendis utebantur. Pollux 8, c. 1 [§ 16] de judicialibus quibusdam vasis et instrumentis : Κημὸς, καδίσκος, ἐχῖνος, ψῆφος, χοιρίναι [χοιρῖναι], κλεψύδρα. Et mox, Πάλαι γὰρ χοιρίναις ἀντὶ ψήφων ἐχρῶντο, αἵπερ ἦσαν κόγχαι θαλάττιαι. Itidem Aristoph. schol. ex Epaphroditi Lex. tradit χοιρίνας fuisse κόγχας τινὰς, sc. θαλασσίας, iisque judices usos fuisse ἀντὶ καὶ πρὸ τῶν ψήφων. [Male addidit ἀντὶ καὶ, quod non legitur in hoc scholio, recte vero habet in scholio codicis Ven. : Εἰσὶ δὲ ὥσπερ κογχύλια λεπτὰ, οἷς πρότερον ἐχρῶντο οἱ δικασταὶ πρὸ τῆς εὑρέσεως τῶν κυάμων. Οἱ δέ φασι καὶ παρὰ τὰς πέτρας αὐτὰς ἔχειν τὴν ὀνομασίαν, ἐξ ὧν ἐκλέγονται τὰ κογχύλια. Χοιρίδες (imo χοιράδες) δὲ αἱ πέτραι.] Id quod ex ipso etiam Aristoph. patet, Vesp. [333] : Ἢ δῆτα λίθον με ποίησον, ἐφ' οὗ Τὰς χοιρίνας ἀριθμοῦσι, Super quo conchas marinas numerant, quibus judices in ferenda sententia utuntur. Idem per jocum Eq. [1332] dixit, Ὅδ' ἐκεῖνος ὁρᾷν τεττιγοφόρος [—φόρας], ἀρχαίῳ σχήματι λαμπρός· Οὐ χοιρίνων [χοιρινῶν] ὄζων, ἀλλὰ σπονδῶν, Non conchas marinas et judiciales redolens calculos. Suidas quoque dicit fuisse κόγχας θαλασσίους, αἷς ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἐχρῶντο Ἀθήνησι : Hesych. τὰς θαλασσίας ψήφους. [Athen. 3, p. 93, B : Τῶν στρόμβων καὶ χοιρίνων καὶ τῶν λοιπῶν κογχυλίων, accentu mendoso pro χοιρινῶν. Concha illa hodie γουρουνάκι vocatur : v. Coraes ad Xenocr. p. 129, a γουροῦνι, i. e. χοῖρος. Lobeck. Pathol. Proleg. p. 217.] || Χοιρίναι ap. Athen. 4, [p. 647, B] in Placentarum genere, itidemque ap. Eust. p. 1753 [ex Athenæo, cujus verba sunt : Χοιρίναι· τούτων μνημονεύει Ἰατροκλῆς ἐν τῷ Περὶ πλακούντων ... διαφέρειν λέγων τῆς πυραμίδος καλουμένης· γίνεσθαι γὰρ ταύτην ἐκ πυρῶν πεφωσμένων καὶ μέλιτι δεδευμένων. Αὗται δὲ ἆθλα τίθενται ταῖς παννυχίσι τῷ διαγρυπνήσαντι. In his pro αὗται scribendum οὗτοι. Neque enim χοιρίνας a nominativo χοιρίνη derivandum, sed ab ὁ χοιρίνης sive χοιρίνας, scil. πλακοῦς, quemadmodum τυρακίνας et γλυκίνας dicuntur. Meinek. Com. vol. 3, p. 641. Qui Philoxeno Cytherio ap. Athen. 14, p. 643, C, ὁ ... χοιρίνας restituit, quod in codice cum proximo vocabulo (ἁδέα) in unum coaluit χοιρινισάδεα. Substantivi igitur χοιρίνης vel χοιρίνας syllaba media brevis est, longa vero in χοιρίνη, ἡ.]

[Χοίρινος, ίνη, ινον, Porcarius, Gl. Quo adj. utitur Plin. 11, 37. Apud Lucian. De hist. conscr. c. 23 ed. Ald. : Χοίρινα τὰ περὶ ταῖς κνήμαις· ubi recte codd. χοιρίνη περὶ ταῖς κν. V. Χοιρίνη.]

Χοιρίον sive Χοιρίδιον, τὸ, Porculus s. Porcellus, Porcus parvulus, ut Cato loquitur. [Χοιρίδιον est ap. Aristoph. Pac. 374, Stratiin ap. Athen. 9, p. 373, F, et Menandr. ib. 4, p. 172, A, Plat. Euthyd. p. 298, D, et sæpius apud grammaticos ritum concionis populi per porcellum lustrandæ exponentes : v. schol. Ar. Ach. 44, Hesych. s. v. Κάθαρμα, et qui χοιρίδια μικρὰ vel πάνυ μικρὰ dixerunt Pollux 8, 104, Harpocr., Phot. et Suidas s. v. Καθάρσιον, schol. Apoll. Rh. 4, 704. Χοῖρος βραχὺς in Lex. rhet. Bekk. Anecd. p. 269. « Dionys. Anth. Pal. 11, 182 : χοιρι μὲν οὐκ ιδιον δέ με θύετε· καί με καλεῖτε χοιριδιον, φανερῶς εἰδότες οὐκ ἴδιον. Frigide luditur in voce χοιρίδιον, quæ porcellum significat. Fures χοιρίδιον de præda immolantes quum non suum (ἴδιον), sed alienum immolent, χοῖρι tantum, sublato ἴδιον, mactare dicuntur. Ipse porcellus loquitur. Lucill. ib. 141 : Χοιρίδιον καὶ βοῦν ἀπολώλεκα· et in fine

carminis : Μέγα κράζω, ἄλλα λέγει Μενεκλῆς, ἄλλα τὸ χοιρίδιον. De origine hujus parœmiæ non constat. » Jacobs.] Aristoph. Ach. [747] : Γρυλλιξεῖτε καὶ κοΐξετε, Χήσειτε φωνὰν χοιρίων μυστηρικῶν· mox, Ἦ λῆς πρίασθαι χοιρία; Visne emere porculos? aliquanto post, Ἐνεγκάτω τις ἔνδοθεν τῶν ἰσχάδων Τοῖς χοιριδίοις, Ferat aliquis foras porculis ex caricis. [Et ib. 777 : Φώνει δὴ τὺ ταχέως, χοιρίον· ubi libri plerique χοιρίδιον. Et 808 : Ποδαπὰ τὰ χοιρία;] Solebant enim caricis pasci porculi ut caro eorum esset delicatior : unde et ficata porculorum jecora nominantur. Ubi etiam nota fictitium verb. Κοΐζειν : κοΐζειν enim porculi dicuntur quum λέγουσι suum κοῖ κοῖ, ut ex illo l. patet. Verum et ex ambiguo ibi ludit, χοιρίου s. χοιριδίου nomine innuens τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, ut ap. Eund. Vesp. [1353] senex quidam meretrici ait, Ἐγώ θ', ἐπειδὰν οὑμὸς υἱὸς ἀποθάνῃ, Λυσάμενος, ἔξω παλλακὴν, ὦ χοιρίον, Liberatam te ex lupanari habebo pellicem, o porcule (nam et Porcus dicitur natura qua feminæ sunt, teste Varrone). Unde idem senex ibid. nominatur χοιρόθλιψ, utpote qui libidinosius contrectet et manu premat τὸ τῆς πόρνης χοιρίον s. χοιρίδιον. [Convicium ap. Athen. 4, p. 165, B : Πρὸς ὃν ὁ Κύνουλκος, Ἀλλ' ὦ χοιρίον εὐάρτυτον ....]

[Χοίριος vitiose pro χοίρειος, quod v.]

[Χοιρίσκος, ὁ, Porcellus. Lucian. Dial. mer. 7.]

[Χοιρόβιος, ὁ, ἡ, Porci vitam agens. Photius Bibl. p. 502, 14, in excerptis ex Asterio : Καὶ χοιροβίων ἐστὶν ἀγελάρχης (ὁ διάβολος). Eustath. p. 1657, 11 : Κατηγορεῖ τῶν χοιροβίων (ἑταίρων τοῦ Ὀδυσσέως). Theophanes contin. p. 234, B : Χ. τὸν ἀνόητον ὑπεμφαίνοντες. Const. Manass. Chron. : 625 : Χοιρόβιον ... τυγχάνειν καὶ κτηνώδη τὸν ... κράτορα· et 5080, 6126.]

[Χοιροβοσκέω, Sues pasco. Theod. Prodr. Epist. fol. 54.]

Χοιροβοσκὸς, ὁ, Qui porcos pascit, Porcorum pastor, Subulcus, Porculator, συφορβὸς, συβώτης, [Porcarius, Gl. Legitur in Paraphr. Hom. Il. Φ, 282. Pro συοφορβοὶ ap. Nicet. Chon. Hist. p. 263, D, posuit metaphrastes.] Est et grammatici cujusdam cognomentum. [Georgii Chœrobosci scripta plura vel integra supersunt, inter quæ eminent Dictata in Theodosii Canones ab Gaisfordio edita Oxonii n. 1842, vel ab aliis grammaticis excerpta, insignia propter Herodianea plurima, quibus Georgius usus est integris.]

[Χοιροβότινον, τὸ, Portulaca, ἀνδράχνη, in Lexico iatrico Ms. Nicomedis et in Grammatica Ms. Pselli. Ducang.]

Χοιρογρύλλιος, ὁ, dicitur ὁ ἀχανθόχοιρος s. ὕστριξ, i. e. ἐχῖνος χερσαῖος, Echinus terrestris, Suid. [Hesych. : Χοιρογρύλλιον· ὁ ἐχῖνος. In Gl. ἐχῖνος χερσαῖος, Erinaceus.] Legitur hoc vocab. Levit. 11, [5] ubi usus ejus vetatur : legitur et ap. schol. Aristoph. [Pac. 527], sed unico λ. [Duplex λ restitutum ex codd. et Suida. « Est porci genus, quum tam χοῖρος quam γρύλλος porcum significet. Non est tamen communis porcus, sed parvum animal cuniculi magnitudine, ἀχανθόχοιρον sc. seu herinaceum, qui licet capite valde similis sit porco, reliquo corpore spinis horret. V. Bonfrer. ad Pentateuch. p. 620. Legitur non solum Lev. 11, 5, sed etiam Prov. 30, 26 (ubi schol. εἶδος ἰχθύος, ἤτοι οἱ λαγωοὶ, ἢ οἱ καλούμενοι οἶστροι). Al. Psalm. 103, 19. Cyrill. Lex. : Χοιρογρύλλιος· ἐχῖνος θηρίον, ὕστριξ, ἀρκόμυς, χοιρόσυνος· ubi ἀρκτόμυς corrigendum esse patet ex Hieronymo in Ep. ad Suniam : « Sciendum est, animal esse non majus hericio, habens similitudinem muris et ursi, unde et in Palæstina ἀρκτόμυς dicitur. » (Mus jaculus Linnæi. Schneid.) Conf. Bochart. Hieroz. 1, 3, p. 1008, ubi recensitis aliorum sententiis probare conatur murem esse intelligendum in Ægypto, Africa, Palæstina occurrentem, qui posteriores pedes anterioribus habeat longiores, bipes incedat et anterioribus tanquam manibus utatur atque, quum ursis in eo similis fuerit, etiam ἀρκτόμυς, ursinus mus, vocatus sit, mure illo ipso χοιρογρυλλίῳ dicto a porci sagina aut specie. » Schleusn. Frustra Schleusn. ἀρκόμυς in ἀρκτόμυς mutat. Nam recentiores Græci ἄρκτον etiam ἄρκον dixerunt : quod ex Ducangii Glossario discere poterat. « Anastasius Monachus De patribus Sinait. Ms. genere neutro τὰ χοιρογρούλλια. Vide etiam Glossar. mediæ Latin. s. v. *Cirogrillus*. » Ducang.]

Χοιρόθλιψ, ὁ, ἡ, Qui χοῖρον libidinose contrectat et manu premit, Muliebris pudendi (id enim χοῖρος etiam nominatur) contrectator, i. e. Lascivus, Libidinosus. Aristoph. Vesp. [1364] : Ὦ οὗτος, τυφεδανὲ καὶ χοιρόθλιψ, Ποθεῖν ἐρᾷν τ' ἔοικας ὡραίας σοροῦ. Ubi schol. quoque χοιρόθλιβα nominari ait τὸν τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον ἀποθλίβοντα. Id etiam κλητορίζειν dicitur s. κλητοριάζειν. [Immo κλειτορίζειν.]

[Χοιροκέφαλος, ὁ, ἡ, Caput suillum habens. Jo. Malal. p. 120, 3 : Ἀρκομόρφους καὶ χ.]

Χοιροκομεῖον, τὸ, Textile ex vimine plexum in quo porcelli saginantur. [Pollux 1, 251; 7, 187. Hesych. : Χ., λεπτόν τι πλεκτὸν ὡς ὀρνιθοτροφεῖον.] Suidas esse dicit πλεκτὸν ἀγγεῖον ἐν ᾧ τοὺς νέους ἔτρεφον χοίρους περιδήσαντες : vel τὸν πάτταλον ἐν ᾧ δεσμεύοντες τοὺς χοίρους ἔτρεφον. Itidem schol. Aristoph. esse dicit ἀγγεῖόν τι κανωτὸν ὅπου οἱ χοῖροι τρέφονται, Vas forma canistri, in quo porcelli aluntur. Aristoph. Vesp. [844] : Τουτὶ τί ἐστι; χοιροκομεῖον ἑστίας. Ab eodem Comico [Lys. 1073] legati Spartani dicuntur incedere ὥσπερ χοιροκομεῖον περὶ τοῖς μηροῖσιν ἔχοντες, quoniam veniebant ἐγκεκολπωμένα τὰ ἱμάτια ἔχοντες. [Ex quo l. Pollux 10, 159.] Suid. infra χοιροτροφεῖον pro eodem.

[Χοιροκτόνος, ὁ, ἡ, Sues occidens. Δημήτηρ χ. schol. Aristoph. Pac. 373. ‖ Χοιρόκτονος, ὁ, ἡ, A porcis mactatis proveniens. Æsch. fragm. 340 : Παλαγμοῖς αἵματος χοιροκτόνου· Eum. 283 : Καθαρμοῖς ἡλάθη χοιροκτόνοις.]

[Χοιρομάνδριον, τὸ, Suile. Basilius De exercit. grammat. et Moschop. a Ducang. citati : Συφεός· τὸ χ. Unde Etym. M. p. 736, 46, intulit Turrisanus. Nicet. Chon. Hist. p. 263, D : Εἰς συφεὸν ... εἰς ἕνα σταθμόν· ubi metaphrastes χοιρομάνδρα.]

[Χοιρόνους, ὁ, ἡ, Qui mente porcina est, Porco similis. Const. Manass. Chron. 6141 : Τὸν κτηνωδέστατον, τὸν ἄντικρυς χοιρόνουν· ubi v. l. χειρόνουν.]

Χοιροπίθηκος, ὁ, Simia porcaria, Gazæ ap. Aristot. H. A. 2, [11].

Χοιροπωλέω, Porcum vendo. Dicitur etiam femina χοιροπωλεῖν, quum suum vendit porcum et quæstui habet, cuivis eum prostituens. Ex quo proverb. Ἀκροκορινθίᾳ ἔοικας [Recte ἃ Κορινθία ἔοικε in Prov. Coisl. 6] χοιροπωλήσειν, pro ἔοικας μισθαρνήσειν ἐν Κορίνθῳ· multæ enim illic meretrices erant. Atque adeo Corinthiis peculiaris esse videtur usus iste vocabuli χοῖρος pro Pudendo muliebri. Suid. [s. v. Χοῖρος.]

Χοιροπώλης, ὁ, Porcorum venditor, Qui porculos venditat. Aristoph. Ach. [818] : Ἄνθρωπε, ποδαπός; Heus tu, cujas es? Respondet alter, Χοιροπώλας Μεγαρικός. [Ex ejusdem Ὥραις (fr. 485) annotavit Pollux 7, 187.]

Χοῖρος, ὁ [et ἡ], Porcus, Sus, ὗς s. σῦς. [Etym. M. p. 812, 52 : Χ. παρὰ τὸ χοῦν ἐρευνῶν χόϊρος καὶ συναιρέσει χοῖρος· ἢ παρὰ τὸ τοῦ χείρονος ἐρᾶν. Eædem ineptiæ ap. Chœrob. In Psalm. p. 33, 12. Hom. Od. Ξ, 73 : Ἐς συφεούς, ὅθι ξύνεα ἔρχεται χοίρων.] Plut. [Mor. p. 692, B] : Ἐκτεμεῖν καὶ τοὺς χοίρους. Plato Rep. 2, [p. 378, A] : Θυσαμένους οὐ χοῖρον, ἀλλά τι μέγα καὶ ἄπορον θῦμα, Non porcum, sed magnam aliquam et ægre parabilem hostiam. Aristoph. Pl. [307] : Ὑμεῖς δὲ γρυλλίζοντες ὑπὸ φιληδίας Ἕπεσθε μητρὶ χοῖροι. Ubi nota de porcis juvencis dici, qui matrem adhuc sequuntur, ut Aristoph. grammaticus ἐν τῷ Περὶ ἡλικιῶν scribit τῶν συῶν τὰ μὲν ἤδη συμπεπηγότα, vocari δέλφακας : χοίρους autem, τὰ ἁπαλὰ καὶ ἔνικμα : ideoque τὰ τέλεια convivis apposita fuisse, ut ap. Hom., Τά τε δμώεσσι πάρεστι Χοίρε', ἀτὰρ σιάλους γε σύας μνηστῆρες ἔδουσι. [Galen. vol. 11, p. 171 : Χοῖρον ἐξαιρέτως ὠνόμαζον οἱ παλαιοὶ τὸν μικρὸν λίαν.] De ejusdem animantis ætate ita Cratinus : Ἤδη δέλφακες, χοῖροι δὲ τοῖσιν ἄλλοις. [Æschylus fr. 321 (ap. Athen. 9, p. 375, D) : Χοῖρον εὐθηλούμενον· et χ. ἠφευμένος. Ib. : Θύσας δὲ χοῖρον τόνδε τῆς αὐτῆς ὑός. Sic Xenoph. Anab. 7, 8, 5 : Ὁλοκαύτει χοίρους τῷ πατρίῳ νόμῳ· Rep. Lac. 15, 5 : Ἀπὸ τόκου χοῖρον (ad sacrificia sumit)· OEc. 17, 10 : Ἀδροὺς χ. Demosth. p. 1269, 10 : Τοὺς ὄρχεις τοὺς ἐκ τῶν χοίρων οἷς καθαίρουσι (prytanes concionem). Sext. Emp. p. 183 : Σαράπιδι χοῖρον οὐκ ἂν θύσειέ τις, Ἡρακλεῖ

δὲ καὶ Ἀσκλῃπιῷ θύουσι.] Fem. etiam genere usurpatum reperitur, idque Ionico more, ut testatur Athen. 9, [p. 375, D] afferens ex Hipponacte, Σπλάγχνοισιν ἀγρίας χοίρου. [Χοῖρος θήλεια Theophan. Nonn. vol. 1, p. 380.] Ib. ex Ptolemæo, Χοῖρον υἱὸν ἔχοντα. [Χοίρων ἀγέλη ap. Matth. 8, 30. Figurate ib. 7, 6 : Μηδὲ βάλητε τοὺς μαργαρίτας ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν χοίρων· de quo v. quæ ex Patribus collegit Suicerus.] Porro de porco aut porca juvenca dici Aristoph. rursum indicat Ach. [781], ubi quidam interroganti, Αὕτα 'στὶ χοῖρος; respondet, Νῦν γε χοῖρος φαίνεται, Ἀτὰρ ἐκτραφείς γε, κύσθος ἔσται πέντ' ἐτῶν· et mox dicenti, κέρκον non habere, respondet, Νέα γάρ ἐστιν, ἀλλὰ δελφακουμένα, Ἕξει μεγάλαν τε καὶ παχεῖαν κἠρυθράν. Ubi nota prius vocari χοῖρον, ejusmodi porculum, postea Adultum nominari δέλφακα. Sed ludit ibi in ambiguo Aristoph., χοίρου vocabulo innuens etiam τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. Ideoque ibid. quidam, sublatis puellæ vestibus, et monstrato pudendo, dicit, Ἢ οὐ χοῖρος ἔσθ' ἅδ'; Et mox id ipsum τὸ αἰδοῖον esse ait χοῖρον Ἑλλάνων νόμῳ, i. e. χοῖρον a Græcis nuncupari. Quamobrem alter subjungit, Ἀλλ' ἔστιν ἀνθρώπου γε, Ita, est χοῖρος, sed est χοῖρος hominis. Cujus signif. Varro quoque meminit, sic scribens R. R. 2, 4 : Nam et nostræ mulieres, maxime nutrices, naturam qua feminæ sunt, in virginibus appellant porcum, et Græce χοῖρον : significantes esse dignum insigni nuptiarum; in conjunctione enim nuptiali porcus immolatur. Idem aliquanto post ait Porcus Græcum esse nomen antiquum, sed obscuratum, quod nunc eum vocent χοῖρον. [Hesych. (post Χοιροκομεῖον, quod exp. λεπτόν τι πλεκτόν) : Χοῖροι· ὁμοίως, ἢ καὶ αὐτὰ τὰ ζῶα οἱ χοῖροι. Χοῖρος· χοιρόσακα (?), μηχάνημά τι οὕτως ἐκαλεῖτο.] ‖ Χοῖρος est etiam nomen Nilotici piscis. Athen. [7, p. 312. ‖ Χοῖρος, nomen pr. ap. Herodot. 7, 170, Pausan. 5, 26, 5, et in inscrr. ap. Bœckh. 7593, 8378, vol. 4, p. 131, 223.]

[Χοιρόσακα. V. Χοῖρος.]

[Χοιροσπαθέω, Porcos s. Sues occido. Schol. Aristoph. Ran. 341 : Διὰ τὸ χοιροσπαθεῖν τοῖς Θεσμοφορίοις. Est recentioris linguæ verbum.]

Χοιροσπέλεθος, ὁ, Succerda, Stercus porcinum. Ita cognominatur Anchusæ species quædam, ut patet ex Paulo Ægin. 7, 17, sic scribente in βοτανικῷ quodam emplastro : Λαπάθου, ῥυπελαίου, ἀγχούσης τῆς χοιροσπελέθου (ἐστὶ δὲ ἡ ὀνόκλεια), ἑπτανεύρου, ἀρνογλώσσου, ἀνὰ ϛ γ'. Hujus autem onocleæ anchusæ meminit Plin. 22, 20, 21, et ante eum Diosc. 4, 23; neuter tamen facta hujus vocab. χοιροσπέλεθος mentione.

[Χοιροστρόφιον. V. Χοιροτροφεῖον.]

[Χοιροσφαγεῖον, τὸ, Confectorium, Gl.]

Χοιροσφάγος, ὁ, Porcorum jugulator, Qui porcos jugulat et mactat. Hesychio θύτης : qui ea expositione videtur innuere, χοιροσφάγον nominari proprie Eum qui in sacrificiis porcos mactat.

[Χοιροσφάκτης, ὁ, i. q. χοιροσφάγος. Eustath. Opusc. p. 356, 80 : Τῷ χ. Μιχαήλ.]

Χοιροτροφεῖον, τὸ, Locus in quo porculi aluntur s. nutriuntur saginanturque, χοιροκομεῖον supra. Pollux 7, [187] : Συφεὸς, ὑφεὸς, σύφος, χοιροκομεῖον· χοιροτροφεῖον δὲ ὅ τε σύφος καὶ πλέγμα τι ἐν ᾧ χοῖροι τρέφονται· 10, c. 36, ubi agit περὶ οἰκιδίων ἐν οἷς τρέφεται τὰ ζῶα [§ 159] : Χοιροτροφεῖον δὲ, ἐν ᾧ χοῖροι τρέφονται. Ubi etiam addit, vocab. hoc uti Eupolidem et Phrynichum, idemque et χοιροκομεῖον appellari ab Aristoph. Lys. Itaque χοιροτροφεῖον ac χοιροκομεῖον dicitur modo Hara s. Stabulum in quo curantur nutriunturque porci, modo Domuncula ex vimine plexa in qua itidem saginantur porci s. porculi. [Schol. Hom. Il. Λ, 678. Hesychio est etiam περίζωμα γυναικεῖον, ubi Χοιροστρόφιον, Zona pudendi muliebris, Pergerus.]

[Χοιροφορβεῖον, τὸ, Suile. Sic συοβόσιον exp. Suidas. Χοιροφόρβιον ap. schol. Hom. Il. Λ, 678.]

[Χοιροφορέω, Porcellum fero. Phot. Lex. s. v. Περιστίαρχος p. 422, 26 : Οἱ τὰ ἱερὰ καθαίροντες περιστίαρχοι ἔξωθεν περιέρχονται χοιροφοροῦντες. In μαχαιροφοῦντος corruptum apud Suidam, genitivo ab librario posito propter ἑκάστου, a quo verba proxima incipiunt.]

[Χοιροφόρημα, τὸ, per χοιρίδιον exp. Hesych. Conf. Χοιρίημα.]

[Χοιρόφρων, ὁ, ἡ, Ad suis naturam sentiens. Tzetzes Epist. 5, p. 6. Osann.]

[Χοιροψάλης, ὁ, Cunni contrectator, i. q. χοιρόθλιψ, Bacchi epitheton ap. Clem. Alex. Protr. 25, p. 33. Schol. Æsch. Pers. 1062 : Ψάλλε ἀντὶ τοῦ τίλλε· καὶ χοιροψάλας Διόνυσος ὁ τίλλων τὰ μόρια τῶν γυναικῶν.]

[Χοιρώδης, ὁ, ἡ, Porcinus, Spurcus, Immundus, Turpiter voluptatibus deditus. Herodian. Epim. p. 153. « Joann. Chrys. Homil. 16 in Genesin ad locum Matthæi 7, 6 : Οὐ περὶ χοίρων, ἀλλὰ τοὺς χοιρώδεις τῶν ἀνθρώπων αἰνίττεται. Isidor. Pelus. Epist. 1, 143, p. 45 : Χοῖροι ... οἱ χοιρώδη βίον μετερχόμενοι. » Suicer. X. βίος etiam Method. p. 338, D.]

[Χοιρωδία, ἡ, Spurcities porcina. Schol. Aristoph. Eq. 982 : Ὑρμουσίας· τῆς χ., τῆς ἀπαιδευσίας.]

[Χόκη, ἡ, Choca, urbs Arabiæ. Ptolem. 5, 18, p. 381, 12, ubi codex unus χόκα, vulgo Κώχη.]

Χολαγωγὸς, ὁ, ἡ, i. q. χοληγὸς infra, i. e. Bilem ducens s. educens et evacuans. Galen. in Hippocr. Aphor. Comm. 4 init. : Πλεονάζει γὰρ ἐν τοῖς τοιούτοις ἅπασιν ἡ ξανθὴ χολὴ, καὶ διὰ τοῦτο ἐξάγειν αὐτὴν ἐπιχειρήσομεν ἐκείνοις τοῖς φαρμάκοις, ὅσα δι' αὐτὴν τὴν ἐνέργειαν ὀνομάζουσι χολαγωγά. [Alex. Trall. 1, p. 33; Theophan. Nonn. c. 246, vol. 2, p. 252.]

[Χολαίνω, i. q. χολάω, ut ὁρμαίνω ex ὁρμάω. Æsop. Fab. 152 Flor., 197 Cor. p. 369 : Πολλὰ αὐτῇ χολάνας. « Tzetz. 2, 570 (?). » Boiss.]

Χολαῖος, αία, αῖον, videtur significare Biliosus s. Felleus. Suidas χολαῖον dici scribit τὸ ἧπαρ, fortassis quoniam ex ejus inferiore parte cava dependet ἡ χοληδόχος κύστις, Vesicula illa quæ fellis est receptaculum.

[Χόλαπτος, ὁ, ἡ, Bile incensus. Theodor. Prodromus in *Bibl. de l'école des chartes* vol. 2, p. 413. Osann.]

[Χολαργὸς, ὁ, Cholargus. Steph. Byz. : Χολαργός (hoc accentu Meinek. : libri Χόλαργος)· οὕτω Δίδυμος καὶ Διόδωρος, Διονύσιος δὲ Χολαργεῖς (sic Meinek.; libri χολαργεῖ, χολάργη, χολάργοι) καὶ πληθυντικῶς ... μαρτυρεῖ. Ἔστι δὲ δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς. Ὁ δημότης Χολαργεύς. Ante μαρτυρεῖ lacuna est in libris : nam excidit nomen scriptoris qui gentili Χολαργεῖς usus erat. Harpocr. : Χολαργεύς· Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ τοῦ Κίρωνος κλήρου (p. 69, 27). Χολαργία δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος. Vitiosa nominis forma est Χολαργία, quæ in Χολαργεῖς potius mutanda videtur quam, quod Valesio placuit, Χολαργός. Attici enim etsi fortasse etiam Χολαργὸν demum dixerunt, tamen, ut in aliis non paucis demorum nominibus factum videmus, haud dubie plerumque Χολαργεῖς, οἱ, dixerunt. Nec Χολαργοῦ nominis exempla superesse videntur. Nam in inscr. apud Rossium in libro De demis p. 151, ubi in lapide supersunt literæ ΧΟΛΑΡΓ, non opus est ut Χολαργὸς scribatur cum editore, quum etiam Χολαργῆς esse potuerit. Adjectivi Χολαργεὺς et Χολαργεῖς exx. ex inscriptionibus collecta v. ap. Ross. p. 138, 139. Χολαργέων ὄνειδος est ap. Aristoph. Ach. 855, quo spectat Suidæ gl. Χολαργέων, qui ipse quoque demoticum pro nomine demi posuit, Χολαργεῖς δῆμος τῆς Ἀττικῆς· ἡ εὐθεῖα Χολαργεύς, haud dubie Photio præeunte in parte Lexici nunc perdita. Et Hesych. : Χολαργεῖς· δῆμος φυλῆς Ἀκαμαντίδος. Ἀρχίας Χολαργεὺς ap. Demosth. p. 605, 25. Alii ib. p. 1009, 25; 1312, 13; 1320, 91; ap. Alciphr. 1, 9. G. Dind.]

Χολὰς, άδος, ἡ, i. q. ἔντερον (ut testatur etiam Alex. Trall. in Χολέρα), i. e. Intestinum : nomine ei imposito παρὰ τὸ δέχεσθαι τὸ χολῶδες τοῦ ἥπατος. Hom. Il. Δ, [526] : Οὗτα δὲ δουρὶ παρ' ὀμφαλὸν, ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι Χῦντο [χύντο] χαμαὶ χολάδες. [Ubi schol. : Χολάδες τὰ ἔντερα, ἐπειδὴ εἰς αὐτὰ συρρεῖ ἡ ξανθὴ χολή.] Itidemque Φ, [181] : Γαστέρα γάρ μιν τύψε παρ' ὀμφαλὸν, ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι Χῦντο [χύντο] χαμαὶ χολάδες. [Ubi schol. similiter ut supra, sed addito ἀπὸ τῆς κοιλότητος ἢ τοῦ κεχαλάσθαι· ὅθεν καὶ κῶλον (corr. κόλον cum Lobeck. Pathol. Prol. p. 389). Mœris p. 404 : Χολάδας οἱ πρῶτοι Ἀττικοὶ, χόλικας θηλυκῶς οἱ μέσοι· « χόλικας ἑφθάς· » τοὺς χόλικας ἀρσενικῶς Ἕλληνες· ubi Sallier. : « Vult itaque Mœris nomen illud veterum Atticorum fuisse particulare. At Alex. Trall. 7, 16, p. 369, nulla eorum facta mentione, priscis omni-

bus tribuere videtur : Τὰ δὲ ἔντερα, nquit, χολάδας ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ, ὥς φησι καὶ Ὅμηρος, λέγων « κέχυντο χαμαὶ χολάδες. » Quod et nos verisimillimum judicamus, quum eadem præterea voce utatur auctor Hymni in Mercur. v. 123 : Ὤπτα δ' ἀμφ' ὀβελοῖσι πεπαρμένα δουρατέοισι, σάρκας ὁμοῦ καὶ νῶτα γεράσμια καὶ μέλαν αἷμα, ἐργμένον ἐν χολάδεσσι· ubi de bubulis intestinis sermo est. Quam ob rem non audiendus Ammonius p. 148, qui discrimen illud inter χολάδας et χόλικας statuit, quod priori nomine *intestina*, altero *boum ventres* significentur. Χολάδες, inquit, καὶ χόλικες διαφέρει· χολάδες μὲν γὰρ τὰ ἔντερα· « Χύντο χαμαὶ χολάδες. » Χόλικες δὲ τῶν βοῶν κοιλίαι. Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις « Ἤ βοιδαρίων τις ἀπέκτεινε ζεῦγος, χολίκων ἐπιθυμῶν. » Atque hanc illius sententiam Suidas et Etym. M. amplecti non dubitaverunt : cui refellendæ etsi versus jam allati satis superque esse videantur, alios ex Orpheo in Argonaut. adducere non pigebit, quibus ostenditur χολάδας de quibuslibet intestinis dici. Poeta enim, postquam de variis animalibus Medeæ jussu mactatis verba fecit, subjungit v. 962 : Αὐτὰρ ἔπειτα νήδυας ἐμπλήσας σκυλάκων, φιτροῖσιν ἔθηκα ὕδατι, μιξ δ' ὠμὰς χολάδας χεόμην περὶ βόθρον. » Aretæus p. 103, 45 (131, 13 Erm.) : Ἐντέρων τὰ μὲν ἄνω λεπτὰ καὶ χολώδεα μέσφι τοῦ τυφλοῦ χολάδες ἐπίκλην· ubi libri plerique χολώδεες pro χολάδες. Paul. Sil. Anth. Pal. 6, 81 : Ἀντιβίων ... ἐγχείην γευσαμένην χολάδων. Agathias ibid. 11, 352 : Νευρία πάντα τέτυκται ἐξ ὅιος χολάδων ἄμμιγα τερσομένων. Babrius Fab. 1, 10 : Λέοντος ὑγραῖς χολάσιν.] Menander ap. Athen. 12, [p. 549, C] de Dionysio Heracleota : Μόνος μοι θάνατος οὗτος φαίνεται Εὐθάνατος, ἔχοντα πολλὰς χολάδας κεῖσθαι παχύν. [Metrum postulat χολλάδας, quod restituit Schweigh. : quam formam Atticis tribuere videtur Phryn. in Bekk. Anecd. p. 72, 19 : Χολλάδες· διὰ δυοῖν λλ, αἱ τῆς γαστρὸς διὰ παχύτητα ἐπιπτύξεις. Ὅμηρος δι' ἑνὸς τὰ ἔντερα· et gramm. in Bachm. Anecd. vol. 1, p. 418 : Χολλάδας διὰ τῶν δύο λλ, τὰς ἐν ταῖς λαγόσι σάρκας. Οὕτως Φερεκράτης.] Aristoteli H. A. 1, 13, χολὰς est τὸ κενὸν ὑποχονδρίου καὶ λαγόνος, Cavum hypochondriorum et ilium. Gaza Cholaginem interpr. Hesych. χολάδας appellari τὰ ἔντερα scribit ἀπὸ τοῦ κεχαλᾶσθαι [κεχαλάσθαι], alii etiam quasi κοιλάδας nominatas volunt.=Eidem Hesych. χολὰς [quod ex Χόες corruptum esse conjecit Maussacus] est etiam ἑορτὴ Διονύσου, Festum in honorem Bacchi. [|| Corrupte apud eundem Χαλάδες (χολάδες Musurus contra seriem)· τὰ ἔντερα· ἢ λιθώδεις. Χαλάδος· λιθώδης, ἐξέντερος (ἢ ἔντερον Guyet.)· ubi quod de lapidibus dicit spectat ad χέραδος.]

[Χολᾶς, ὁ, Cholas. Eustath. p. 728, 48 : Τὸ στίμμι, ὃ δηλοῖ τὸν καὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς καὶ παρὰ τοῖς ἄρτι δὲ χολᾶν, ὃν κόχλον ἡ γυναικεία γλῶσσα φιλεῖ καλεῖν. || Plin. H. N. 37, 18 : « Juba est auctor, smaragdum, quem Cholan vocant in Arabia, ædificiorum ornamentis includi, et lapidem, quem Alabastriten Ægyptii vocant. » « Χολὸς, vel χολὴ, genus smaragdi fellei coloris. Libri quidem habent *cholan*. Frustra est, quod *chloeron*, aut *chloron*, scribendum existimant. Nam hoc proprium omnium smaragdorum. » Salmas. in Solin. p. 140, E.]

[Χολάφινος vitiose pro χολοβάφινος, quod v.]

Χολάω, Bile mihi accenditur jecur, Bile mihi jecur tumescit s. turgescit, i. e. Ira inflammor, Irascor. [Pollux 2, 214. Nicand. Ther. 140 : Ὁπότε ... ἀνδρὸς ἐνισκίμψῃ χολόων (ὄφις) γυιοφθόρον ἰόν· quod schol. exp. πλήρης ὢν χολῆς.] Lucian. [De calumn. c. 27] : Ἄνθρωπος δὲ καὶ αὐτὸς ἦν, καὶ χολᾷν [nunc χολὴν ex aliis codd.] εἶχε· καὶ ἠγάπα τινὰς καὶ ἐμίσει· de Aristide. Paulo ante dixerat, Ἀλλ' ὅμως κἀκεῖνος συνέστη ἐπὶ τὸν Θεμιστοκλέα, καὶ συμπαρώξυνε τὸν δῆμον. Cum dat. etiam junctum reperitur, ut synonymum ὀργίζεσθαι. Jo. 7, [23] : Εἰ περιτομὴν λαμβάνει ἄνθρωπος ἐν σαββάτῳ, ἵνα μὴ λυθῇ ὁ νόμος Μωσέως, ἐμοὶ χολᾶτε ὅτι ὅλον ἄνθρωπον ὑγιῆ ἐποίησα ἐν σαββάτῳ; Mihi irascimini? Mihi indignamini et succensetis? Adversum me vobis jecur bili exardescit? Porro annotat schol. Aristoph. [Pl. 12] χολᾶν in communi lingua esse τὸ θυμοῦσθαι, Atticis autem τὸ μαίνεσθαι, Insanire, Furere, ut i. sit q. μελαγχολᾶν. [Lucian. Lexiph. c. 20 : Τῶν χολωτῶν τινὶ φάρμακον τουτὶ κερασάμενος. Emendandum χολώντων. Valck.] Quo modo accipi potest in hoc l. Stratonis ap. Athen. 9, [p. 382, C] ubi cuidam roganti Πόσους κέκληκας μέροπας ἐπὶ δεῖπνον; λέγε, respondet alter, Ἐγὼ κέκληκα μέροπας ἐπὶ δεῖπνον; χολᾷς· ut furere s. insanire eum dicat, qui interroget quot meropes ad cœnam invitarit : intelligens aves, quum alter μερόπων nomine homines acciperet. Eadem interpret. convenire potest huic ap. Suid. l., quem sine auctoris nomine, sine expositione etiam affert [Aristoph. Nub. 833] : Σὺ δ' εἰς τοσοῦτον τῶν μανιῶν ἐλήλυθας, Ὥστ' ἀνδράσι πείθῃ χολῶσι. Nisi forte pro Iratis accipiendum potius sit hoc χολῶσι. [Fallitur. Est *insanientibus*, ut exp. Thom. M. p. 916. De ira dictum annotavit Antiatt. in Bekk. An. p. 116, 8 : Χολᾶν· ὀργίζεσθαι. Ἀντιφάνης. Et sic Epicrates ap. Athen. 6, p. 262, E : Ὁ δὲ χολᾶν ποιεῖ. Cum ὀργίζεσθαι conjunxit Nicostr. ap. Stob. Flor. 70, 12, p. 427, 12 : Οὔτε ὀργιζόμενον οὔτε χολῶντα. Suidas : Χολῶ· δοτικῇ.] At pro χολάοντα, quod ap. Hesych. legitur, exponiturque ἀνθοῦντα, reponendum χλοάοντα.

[Χολέδρα. V. Χολέρα.]

[Χολεμεσία. Χολεμετέω. V. Χολημ—.]

Χολέρα [De accentu v. Lobeck. Paralip. p. 355], ἡ, Morbus in quo bilis vel exernitur vel evomitur. [Pollux 2, 214.] Est perturbatio, ait Gorr., ventris immodica bilem per vomitus et dejectiones excernentis ex continua ciborum cruditate [V. Paul. Æg. 3, 39] : morbus peracutus, ut qui quarto ad summum die finiatur. Sunt autem ejus symptomata, præter vomitus et dejectiones bilis frequentissimas, defectus animi, sudores exigui, sitis, pulsus vermiculantes, musculorumque manuum ac pedum, maxime vero surarum, contractio et tensio. Idem morbus quibusdam accidit certis intervallis, omnemque corporis redundantiam educit, una cum vitiosis humoribus magnam quoque bonorum partem evacuans : tantus est impetus tantaque vis erumpentis humoris biliosi. [Χολέραι in ætate progressis ex flava bile, Hippocr. Aphor. 3, 30. Foes.] Sunt porro qui negent hanc χολέραν dictam ἀπὸ τῆς χολῆς, sed ἀπὸ τῶν χολάδων, præsertim quum aliquando in hoc morbo nihil bilis excernatur. Quam suam opinionem Alexandri Trall. l. 7, [14, p. 369] auctoritate tueri nituntur, qui quum χολέρα esse dixisset ἄμετρον ἐκτάραξιν διὰ γαστρὸς καὶ ἐμέτων γινομένην ἐπ' ἀνατροπῇ καὶ κακώσει τοῦ στομάχου, subjungit hæc de etymo et ratione nominis : Μὴ ὑπολάβῃ δέ τις χολέραν καλεῖσθαι τὸ πάθος ὅτι ὑπὸ χολῆς εἴωθε γίνεσθαι πάντως, ἀλλ' ἐπειδὰν διὰ τῶν ἐντέρων ἐθεώρουν ἐκκρινομένην τὴν διὰ γαστρὸς προσφερομένην ὕλην· quæ sc. ἔντερα, i. e. Intestina, appellantur a veteribus Græcis χολάδες. Ego cum Gorræo potius sentio, nec cum eo solum, verum etiam cum Celso, qui παρὰ τὴν χολὴν denominatam τὴν χολέραν innuit his verbis, 4, 11 : Primoque facienda mentio est choleræ, quia commune stomachi atque intestinorum vitium videri potest. Nam simul et dejectio et vomitus est, præterque hæc inflatio : intestina torquentur : bilis supra infraque erumpit, primum aquæ similis, deinde ut in ea recens caro lota esse videatur, interdum alba, nonnunquam nigra vel varia : ergo eo nomine morbum hunc χολέραν Græci nominarunt. Hesych. quoque huc facere videtur quum χολέραν esse dicit ἔκκρισιν κάτωθεν διὰ γαστρὸς, καὶ ἄνωθεν διὰ στόματος ἔμετον, procul dubio subaudiens gen. χολῆς. [Similiter Cyrillus, glossa, ut videtur, sumta ex LXX Num. 11, 20, vel Sir. 31, 23; 37, 33.] Porro duplicem facit χολέραν Hippocr. De victu acut. morb., nimirum ξηρὰν et ὑγράν : de quibus hæc ibi Galen. Comm. : [Τὴν ἁπλῶς ὀνομαζομένην ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων χολέραν, ὑγρότητι διορίζει τῆς ξηρᾶς χολέρας· ὀνόματι δὲ κοινῷ κατ' ἄμφω κέχρηται, πρὸς τὸν τῆς γενέσεως τρόπον ἀποβλέπων ὄντα κοινόν.] Ὡς γὰρ ὑγρὰ χολέρα γίνεται δριμέων χυμῶν ἐκ τῆς διαφθορᾶς τῶν ἐδηδεσμένων γεννηθέντων, οὕτως ἡ ξηρὰ πνεύματος φυσώδους δριμέος. [Διὸ καὶ τὰ πλησιάζοντα τῇ γαστρὶ νευρώδη σώματα δακνόμενά τε καὶ τεινόμενα, πόνον ποιοῦσι. Verum χολέρη simpliciter dicta choleram humidam indicat, quæ fit ab acribus, serosis et biliosis humoribus, qui ex acrium ciborum corruptione generantur. Sic enim αἴγεια κρέα χολέρην ποιέειν scribit Hippocr.

p. 404, 47, carnes caprinas choleram gignere. Et rursus ibid. l. 53, porcinas carnes χολώδεις esse scribit, hoc est, ut exponit Galen., χολέρας ποιητικὰς, ob eam quam habent acrimoniam. Choleram namque gignunt humida et acria alimenta, quæ statim corrumpuntur, acresque succos pariunt, qui vellicant et mordent viscerum ora quæ ad ventriculum pertinent, itaque fluxionem ex toto corpore irritant, qua biliosa et acria vomitu et dejectione educuntur, ut ibid. scribit Galen. in Comment. Cholera vero sicca dicitur quæ fit ex spiritu flatuoso et acri in ventriculo collecto, qui nervosa corpora quæ sunt circa ventriculum intercipit, vellicat et extendit. Unde fit quædam imago choleræ humidæ. Eam sic ibidem describit Hippocr. p. 404, 55 : Χολέρης δὲ ξηρῆς ἡ γαστὴρ πεφύσηται, καὶ ψόφοι ἔνεισι, καὶ ὀδύνη πλευρέων καὶ ὀσφύος. Διαχωρέει δὲ οὐδὲν κάτω, ἀλλ' ἀπεστέγνωται. Cujus etiam paulo prius ibidem meminit lin. 38, quum propter silphii flatuosam et acrem alimoniam choleram siccam fieri scribit. Atque ibi Galen. optime utriusque choleræ differentiam statuit verbis supra appositis. Choleram etiam vocat Celsus 4, 11, et 2, 1, ex Aphorism. 3, 30. Χολέρα etiam inde apud Hippocr. pro critica aut effusa ventris perturbatione sumitur, ex qua biliosa vomitu et secessu refunduntur, velut p. 379, 54, et p. 134, E : Τὰ λειπουρικὰ μὴ χολέρας ἐπιγενομένης οὐ λύεται. Foes. Sext. Emp. p. 22 : Ὑπὸ Λεσβίου οἰναρίου εἰς χολέραν περιτρέπεσθαι, et χολέρα ἡλίσκετο ib. p. 23. || Hesych. : Χολέρα· σωλὴν δι' οὗ τὸ ὕδωρ ἀπὸ τῶν κεράμων φέρεται καὶ ἐξακοντίζεται. De tubo Apollod. in Math. vett. p. 37 : Κάμαξ ... ἐκκεχολαμμένος κοιλάσματι ἡμικυκλίου χολέρας τὸ σχῆμα. Sed ap. Philon. ib. 98 : Χολέδραις ἄνωθεν κατασκευάσας, ut ap. Eutoc. In Archimed. est p. 145 : Πιναχίσκοι ἐπωστοὶ ἐν χολέδραις· ubi pariter de tubis vel strigibus dictum est. Et ap. Horapoll. Hierogl. 1, 21 : Τὰς χολέδρας καὶ τοὺς εἰσαγωγεῖς τῶν ἱερῶν κρηνῶν λεοντομόρφους κατεσκεύασαν οἱ ἀρχαῖοι τῶν ἱερατικῶν ἔργων ἐπιστάται. Recte χολέρας Pauwius, quem v. p. 312 et Keuchen. ad Frontin. p. 253.]

Χολεριάω, Laboro cholera. [Suidas : Χολέρα, καὶ Χολεριῶ ῥῆμα.] Galen. τῶν Κατὰ τόπους 7, 5 : Δίδου σὺν ὕδατι θερμῷ κυάθοις δυσὶν, χολεριῶσι σὺν ὕδατι ψυχρῷ. Itidem Diosc. 1, 161, de malis cotoneis : Χρήσιμα κοιλιακοῖς καὶ δυσεντερικοῖς καὶ ἐμπυϊκοῖς καὶ χολεριῶσι, μάλιστα ὠμὰ, Cholera laborantibus, Cholericis ; iidem enim χολεριῶντες dicuntur qui χολερικοί. [Plutarch. Mor. p. 974, B.]

Χολερώδης, δ, ἡ, et Χολέρικὸς, ἡ, ὸν, ut ἀλγεῖν χολερώδη τρόπον dicitur Qui sentit dolores similes eorum doloribus qui cholera vexantur. Hippocr. Coac. Progn. [p. 205, E] : Αἱ προαλγήσασαι τρόπον χολερώδεα πρὸ τῶν τόκων, τίκτουσι μὲν ῥηϊδίως, πυρέξασαι δὲ, κακοήθεες. [Χολερώδεις Oribas. p. 18, 33 ed. Matth.] Item et χολερικὰ πάθη dicuntur Affectus s. Morbi quales sunt cholera laborantium, Epid. 5, [p. 1157, D] : Βίαντι τῷ πύκτῃ, φύσει πολυβόρῳ ἐόντι, ξυνέβη ἐμπεσεῖν εἰς πάθεα χολερικὰ ἐκ κρεηφαγίης. [Sext. Emp. p. 34 : Ἀπεψιῶν καὶ χ. παθῶν. Et τὰ χολερικὰ simpliciter Hippocr. p. 1230, A.] Item χολερικοὶ dicuntur Qui sunt obnoxii choleræ s. τοῖς χολερικοῖς πάθεσι, quos Latini etiam Cholericos vocant. Diosc. 4, 4, de polygono : Ἁρμόζει δὲ αἱμοπτυϊκοῖς, καὶ τοῖς κατὰ κοιλίαν ῥεύμασι, χολερικοῖς τε καὶ στραγγουριῶσι. [Oribas. p. 61 Matth. : Τῶν χολερικῶν ἴαμα. || Adv. Χολερικῶς ap. Diog. L. 6, 76 : Πολύποδα φαγόντα ὠμὸν χολερικῶς ληφθῆναι καὶ ὧδε τελευτῆσαι· ubi Casaub. χολερικῷ (sc. πάθει) corrigebat. In Cobeti editione χολερικῇ, fortasse ex conjectura.]

Χολὴ, ἡ, Bilis, Fel. Est omnis humor in nobis calidus, siccus. Isque duplex : unus, naturalis, qui χολὴ simpliciter dicitur : alter, qui a naturæ mediocritate recedit. Naturalis ille dicitur qui sanguini mistus, utilis est alendo corpori, colore flavus aut suppallidus, sapore amarus, consistentia tenuis, et flori vini similis, viribus calidus et siccus. At quæ a naturæ modo bilis recessit, jam non simpliciter bilis dicitur, sed addito nomine vitium designante. Multiplex enim est, quod magna sit excessus caloris et aliarum qualitatum latitudo. Sunt autem hujus istæ fere omnes differentiæ, quarum medici meminerunt, a colore aut consistentia nominatæ. [De his differentiis plurima dixit Galenus, cujus loci collecti sunt in Indice editionis Kühnii vol. 20, p. 89—93. Nos satis habemus unum apposuisse, qui memorabilis est propter ea quæ de usu loquendi observavit Galenus, vol. 9, p. 525 : Χλωρὰς γλώττας εἴρηκεν, ὡς ἐν τῷ βίῳ συνήθως ὀνομάζουσιν ἄνθρωποι, χλωρούς τινας ἑωρακέναι φάσκοντες, οἷς ἂν ἐπὶ τὸ χολωδέστερον ἡ χρόα μεταβάλλῃ, τῆς ὠχρᾶς δηλονότι χολῆς. Ταύτην γὰρ ἁπλῶς ὀνομάζουσιν, οὐχ ὥσπερ τὰς ἄλλας μετὰ προσθήκης, ἤτοι μέλαιναν ἢ ἰώδη καλοῦντες, ἢ ἐρυθρὰν, ἢ ξανθὴν, ἢ λεκιθώδη. Ἐγγυτάτω μὲν οὖν ἐστι καὶ τοῦ αὐτοῦ σχεδόν τι γένους ἡ ξανθὴ χολὴ τῇ ὠχρᾷ. Λέγουσι δὲ τοὐπίπαν ἄνευ τοῦ προσθεῖναι τὴν ὠχρὰν, ἁπλῶς οὕτως χολὴν ἐμεμηκέναι τὸν ἄνθρωπον. Ἐπὶ δὲ τῆς ξανθῆς σπανίως ἔστιν εὑρεῖν ἁπλῶς τινα λέγοντα· προστιθέασι γὰρ εὐθέως αὐτῇ τὸ τοῦ χρώματος ὄνομα, ξανθὴν χολὴν ἐμεμηκέναι τόνδε τινὰ λέγοντες ἢ ἄκρατον χολήν. Ἰώδη δὲ καὶ μέλαιναν χολὴν οὔτ' ἰατρός τις οὔτ' ἰδιώτης ὠνόμασεν ἄνευ προσθήκης, ὥσπερ οὐδὲ ἰσατώδη καὶ πρασοειδῆ καὶ λεκιθώδη· καὶ γὰρ ταῦτα χολῶν ὀνόματά εἰσιν ὑπό τινων ἰατρῶν εἰρημένα παρωνύμως ταῖς χρόαις ἃς ἔχουσιν. Οὕτως δὲ καὶ τὴν ἐρυθρὰν χολὴν ὀνομάζουσιν αἵματος οὖσαν ὀρρόν· ἡ δὲ λεκιθώδης τῆς ξανθῆς παχυνθείσης γίνεται χολῆς, καθάπερ ἡ ὠχρὰ προσλαβούσης ὑδατώδη τινὰ οὐσίαν.] Ἐρυθρὰ, Rubra : quæ vel sanguinis serum est acre et mordax, vel ad tenuem sanguinem consistentia proxime accedit : sed quoniam non concrescit ut sanguis, extra vasa effusa, idcirco bilis vocatur. [V. Galen. vol. 3, p. 167.] Ἰσατώδης, Glastea, s. Glastum colore cæsio referens, qui quidem magis est colore brassicæ fuscus. Acerrima autem ea est, calidissima et mordacissima, jam atræ bili consistentia, colore et viribus proxima : extremamque inter omnia bilis genera malignitatem obtinet. [V. Galen. vol. 3, p. 167.] Ἰώδης, Æruginosa s. Æruginis colore, quæ viridis est : valde acris, calida et mordax est, et proxima isatodei, sed nondum tam maligna. [V. Galen. l. c. Ἰώδης καὶ φαιὰ χολὴ ib. p. 102.] Κυανῆ, s. κυανίζουσα, Cœrulea : quæ cum isatode videtur esse eadem ; est enim isatidis color hujusmodi. Λεκιθώδης, Vitellina, h. e. Ovorum crudorum vitello colore et consistentia similis : crassa autem ea est et summe flava, media fere inter naturalem bilem et eam quæ ad summam malignitatem pervenit. Μέλαινα, Nigra s. Atra : quæ bilis genus jam excessit, et in alia humoris specie continetur. [De atra bile singulari libello egit Galenus vol. 3, p. 165 seqq.] Ac χολὴ μέλαινα dicitur quidem communi signif. Omnis humor crassus et niger, sive sanguinis limus fuerit, sive sanguis ustus, sive bili supra modum torrida, sive alio quovis modo genitus : verum proprie sic appellatur Humor præter naturam ex ustione redditus mordax, acidus, acerbus, splendidus, exedens, malignus : qui effusus in terram, ebullit, eamque fermenti et aceti modo attollit, et ulcera insanabilia excitat : tamque insuavis est ut eam nec musca, nec mus, nec aliud quodvis animal degustare velit. Hæc autem ἀκριβὴς μέλαινα χολὴ manifesto distincta est ἀπὸ τοῦ μελαγχολικοῦ s. μέλανος χυμοῦ : hic enim inter elementa corporis censetur cum sanguine confusus ad generationem nutritionemque animalis, nihil habens acidi, nihil acris, nihil erodentis, sed veluti sanguinis limus, fæci vinorum crassorum proportione respondet. Eum lien ad se attrahit, jecur et sanguinem expurgans, eoque ad sui nutritionem alterato utitur, ejusque reliquias ad ventriculum expellit, una cum aliis excrementis vacuandas. Veruntamen si diutus in corpore retineatur (per alvum enim aut vomitum excerni solet), nec vacuetur per meatum aliquem visibilem aut occultum, jecur gravat et debilitat, transmutaturque et putrescit, et a febre inflammante uritur : fitque bilis illa atra exquisita, de qua modo diximus. Ξανθὴ, Flava : proxime ad naturalem bilem accedens, quam mediam esse oportet inter pallidam et flavam. Ὀρφνώδης, Obscura : quod bilis epitheton habetur ap. Galen. Comm. 4 in lib. 6 Epid., videturque significare τὴν κυανῆν καὶ τὴν ἰσατώδη. Πρασοειδὴς s. πρασώδης, Porracea : viridis ea est ut ἡ ἰώδης : sed illa a

vehementiore calore acrior, mordacior, crassior : πρασώδης vero, multo minus acris, mordax crassaque est. Πυῤῥὰ, Rufa : quæ quum fiat a calore minus intenso quam flava, rufus autem color inter pallidum et flavum medius sit, fit ut propter colorum vicinitatem sæpe nomina ipsa confundantur, ut scribit Galen. De cris. 1, 12. Ὑγρὰ, Liquida, h. e. multo sero aut alio humore perfusa. Ὑδατώδης, Aquosa : eadem cum τῇ ὑγρᾷ. Ὑπέρυθρος, Subrubra : quæ cum sanguinis sero aut tenuiore sanguine mistam habet substantiam alterius a sanguine coloris. Φαιὰ, Fusca : eadem quæ et ὀρφνώδης et κυανέη dicitur. Χλωρὰ, Viridis vel Pallida ; utrumque enim significat τὸ χλωρὸν, ut supra ex Galeno docuimus. Sed quæ proprie viridis est, bile pallida et crocea tingitur. Ὠχρὰ, Pallida : omnium moderatissima et minimum calida, amara mordaxque : humidior minusque flava, ut quæ permistum habeat pituitosum humorem tenuem, vel aquosum aliquod excrementum. Hæc nomine bilis, quum absolute et sine alia adjectione dicitur, frequentius quam flava intelligitur, quoniam minorem caloris excessum, qui omnis contra naturam est, significat. Gorr. Porro notandum est, hoc vocab. non semper promiscue significare Bilem vel Fel, sed alicubi quidem denotare Bilem, alicubi Fel. Bilem, ut ap. Plutarch. [Mor. p. 468, B] : Ὥσπερ οἱ Σοφοκλέους ἰατροὶ Πικρὰν χολὴν κλύζουσι φαρμάκῳ πικρῷ, Amaram bilem eluunt pharmaco amaro. Fel, ut ap. Eund. [p. 552, F] : Ὑαίνης χολὴ καὶ φώκης πυτία, θηρίων τἄλλα μιαρῶν, ἔχουσί τι πρὸς τὰς νόσους χρήσιμον. Et alibi [p. 86, D] : Χολαῖς καὶ πυτίαις ἰατρευόμενοι, Animantium fellibus et coagulis. [Diodor. 4, 11 : Εἰς τὴν χ. (hydræ Lernææ) ἀπέβαπτε τὰς ἀκίδας.] Interdum tamen utrumque simul hoc vocabulo significatur, veluti quum ap. eund. Plut. [p. 94, D] et Athen., nec non apud Medicos aliquis dicitur χολὴν ἐμεῖν, Bilem vomere s. Fel. Et rursum quum Comicus quidam [Alexis] ap. Athen. init. 6 dicit, Ταῦτ' οὐχὶ πικρότερ' ἐστὶν αὐτῆς τῆς χολῆς; An non hæc ipsa bile et ipso felle amariora sunt? insignis enim fellis bilisque est amaror, ut ex supra dictis patet. [Χολὴ non legitur apud Homerum, qui sæpe χόλος dixit. Archilochus ap. Athen. 3, p. 107, F : Χολὴν γὰρ οὐκ ἔχεις ἐφ' ἥπατι. Æsch. Prom. 495 (si hic versus scriptus ab Æschylo est) : Χολῆς λοβοῦ τε ποικίλην εὐμορφίαν. Eur. El. 828 : Δοχαὶ χολῆς. Id. in fragm. ap. Sext. Emp. p. 285 : Μῶν κρυμὸς αὐτῆς πλευρὰ γυμνάζει χολῆς; quod Sext. exp. : Πυνθάνεται μή τι πλευριτικὴ γέγονε διὰ τὸ τοὺς πλευριτικοὺς βήσσοντας ὑπόχολον ἀνάγειν. Thucyd. 2, 49 : Ἀποκαθάρσεις χολῆς. Plato Rep. 8, p. 564, B : Οἷον περὶ σῶμα φλέγμα τε καὶ χολή· Tim. p. 83, C : Μελαίνης χολῆς ὀξείας τε. Numero plurali Soph. Ant. 1010 : Μετάρσιοι χολαὶ διεσπείροντο. Plato Tim. p. 82, E : Χολὰς καὶ φλέγματα ἴσχει παντοῖα.] Dicitur χολὴ etiam ἐπὶ τῆς ὀργῆς, ut Lat. quoque vocab. Bilis. [Hesych. : Χ., μανία πικρά. Χολὴ πικρίας est ap. Lucam Act. 8, 23.] Ita enim Plautus : Fames et mora bilem in nasum conciunt. Pers., Acri bile tumet. Idem, Commota fervere bile ; et rursum, Calido sub pectore mascula bilis Intumuit. Horat., Tumet bile jecur. Rursum Plaut., Atra bili percita est. [Æsch. Choeph. 184 : Κἀμοὶ προσέστη καρδίας κλυδώνιον χολῆς· Ag. 1660 : Δαίμονος χολῇ βαρείᾳ δυστυχῶς πεπληγμένοι. Aristoph. Pac. 66 : Ἃ δ' εἶπε πρῶτον ἡνίχ' ἦρχεθ' ἡ χολὴ, πεύσεσθε. Theocr. 23, 13 : Τᾷ δὲ χολᾷ τὸ πρόσωπον ἀμείβετο. Cum ὀργὴ conjunctum ap. Demosth. p. 778, 8 : Οὐδεὶς ὑμῶν χολὴν αὐδ' ὀργὴν ἔχων φανήσεται.] Athen. 3, [p. 107, F] : Οὐκ ὤου με χολὴν ἔχειν. Apud Eund. 11, ex Comico quodam [Pherecrate, p. 481, A] : Κινεῖται γὰρ εὐθύς μοι χολὴ Ἐξ οὗπερ ἔπιον ἐκ τοιαύτης (μικρᾶς κύλικος) φάρμακον, Statim enim mihi bilis in nasum concitur. Itidem ap. Aristoph. Ran. init., Bacchus famulo suo cavendum monet ne dicat se πιέζεσθαι, subjungens, Πάνυ γὰρ ἔστ' ἤδη χολὴ, Admodum enim acri bile mihi jecur jam tumet. [Rectius Phryn. in Bekk. Anecd. p. 73, 1 : Χολή ἐστιν· οἷον ἀηδὲς καὶ προσκορές. Ἀριστοφάνης.] Et Comicus quidam [Alexis] ap. Athen. 10 [imo 13, p. 558, F] : Πικράν γε καὶ μεστὴν γυναικείας χολῆς. Ἡ τῶν γὰρ ἀνδρῶν ἐστὶ πρὸς κείνην μέλι· sunt enim mulieres ὀργιλώτεραι et ὀξυθυμότεραι quam viri. [Aristoph. Lys. 465 : Ἢ γυναιξὶν οὐκ οἴει' χολὴν ἐνεῖναι; Cum verbo ἐπιζεῖν Thesm. 468; cum κινεῖν Vesp. 403 : Τί μέλλομεν κινεῖν ἐκείνην τὴν χ. ἥνπερ κτλ. Cum κινεῖν et ζεῖν Anaxipp. ap. Ælian. N. A. 13, 4. Cum ἔχειν Plutarch. Mor. p. 170, C. Cum κατέχειν Dionys. A. R. 11, 5.] Sed et Lucian. De calumn. [c. 24] : Ἐνδακόντα τὸ χεῖλος ὑποτρέφειν τὴν χολήν· Timon. [c. 6] : Ἐπιδείξαιό τινα χολὴν ἀνδρώδους καὶ νεανικοῦ Διός. Alicubi tamen non tam Iram quam Fastidium et nauseam significat. Plut. Symp. 7, 7 [p. 711, C] : Ταῦθ' οἱ μὲν αὐστηροὶ καὶ χαρίεντες ἠγάπησαν ὑπερφυῶς, οἱ δὲ ἄνανδροι καὶ διατεθρυμμένοι τὰ ὦτα δι' ἀμουσίαν καὶ ἀπειροκαλίαν, οὓς φησιν Ἀριστόξενος χολὴν ἐμεῖν, ὅταν ἐναρμονίου ἀκούσωσιν, ἐξέβαλλον· significans, eos præ harmoniæ fastidio tantum non bilem et fel evomere. [De oratione amara Philostr. p. 568 : Χολὴ ἄπεστι τοῦ λόγου. Lucian. Pseudol. c. 1 : Χολὴ τῶν Ἀρχιλόχου ἰάμβων. Χολῆς μεστὸς ῥήτωρ ap. Polluc. 4, 21.] ‖ Χολὴ dicitur etiam τὸ χοληδόχον ἀγγεῖον, ὁμωνύμως τῷ αὐτοῦ ὑγρῷ, teste Polluce 2, [224] i. e. Vesica et Vasculum quo fel s. bilis continetur. ‖ Rursum χολὴ pro ipso humore positum, dicitur de sepiæ atramento ; id enim quum effundit, atram evomere bilem s. atrum fel evomere videtur. Nicand. Al. [472] : Ἢ ἅτε σηπιάδος φυξήλιδος, ἥτε μελαίνει Οἶδμα χολῇ, δολόεντα μαθοῦσ' ἀγρώστορος ὁρμὴν, schol. τῷ μέλανι. [Id. Th. 561. ‖ Χολὴ et χόλος quomodo differant s. v. Χόλος.]

Χοληγὸς, ὁ, ἡ, Bilem educens, s. evacuans et purgans, expellens. [Erotian. p. 392 : Χοληγόν· χολῆς ἀγωγόν.] Hippocr. Γυναικ. 1 [p. 601, 22] : Ταύτην φάρμακον πίσαι χοληγόν. Item Χοληγαγὸς eadem signif. apud Eundem De locis in hom. [p. 418, 37] : Χοληγαγὰ δὲ φάρμακα μὴ πίπισκε, ὡς μὴ ταράσσῃ μᾶλλον τὸ σῶμα τοῦτον, Bilem ducentia medicamenta ne propines. Nec non Χοληγαγικὸς pro eodem paulo ante [lin. 4] : Καὶ ἢν μὴ παύηται, φάρμακον πίσαι χοληγαγικόν. Sed Ionica hæc videntur esse, si mendo carent ; communi enim linguæ magis convenire χολαγωγός. [Χοληγαγὸς et χοληγαγικὸς librariorum errores sunt. Hippocrates una usus erat forma χοληγὸς, quam pro χοληγαγικὸν præbet liber unus apud Littré vol. 6, p. 318, alius χολικόν.] Χολήϊος, i. q. χοληγός : ut enim Erotian. [p. 392, et Cyrill. in Matthæi Gloss. min. vol. 2, p. 30] ap. Hippocr. χολήϊον [Apud Erot. legitur χοληγόν] exp. χολῆς ἀγωγὸν, ita Galen. [Lex. p. 596] apud Eundem χολήϊον itidem χολῆς ἀγωγόν.

Χοληδόχος, ὁ, ἡ, Fel s. Bilem recipiens : χ. κύστις, Galen., Vesica quæ bilem ex jecinore manantem recipit, Folliculus fellis, ex inferiore jecinoris parte cava dependens. [De nomine χοληδόχος Galen. vol. 3, p. 208 ; vol. 4, p. 102, 143, 381, Nemes. De nat. hom. 23, p. 239, Actuar. ap. Bernard. ad Demetr. Pepag. p. 60, Theoph. Nonni vol. 2, p. 108. Expressum habemus Galeni testimonium, etiam χολοδόχος in usu fuisse, vol. 4, p. 143 : Καλοῦσι δ' αὐτοὺς (τοὺς χολώδεις πόρους) οὐχ οὕτω μόνον, ἀλλὰ καὶ χοληδόχους, ἤτοι διὰ τοῦ η τὴν δευτέραν συλλαβὴν προφερόμενοι. Lobeck. ad Phryn. p. 635. Χοληδόχον ἀγγεῖον ap. Suidam. Χολοδόχον ἀγγ. ap. Herodian. Epim. p. 152.]

[Χολήϊος. V. Χοληγός.]

Χολημεσία, ἡ, Fellis s. Bilis vomitio ; Fastidium, Nausea : antecedente posito pro consequente. Plut. Symp. 6, 7 [p. 692, E] de vino percolato : Ὥσπερ χολημεσίαν καὶ τὸ βαρὺ καὶ μεθυστικὸν ἀφεὶς καὶ νοσῶδες, ἐλαφρὸς καὶ ἄνευ ὀργῆς ἀναμίγνυται ἡμῖν. Legitur et ap. Polluc. 2, [214. Forma deterior Χολεμεσία ap. Paul. Æg. 6, 90, et Theod. Prodr. in Notitt. Mss. vol. 6, p. 547. V. Lobeck. ad Phryn. p. 706.]

[Χοληµετέω, Bilem s. fel vomo. Herodotus Oribasii p. 80 Matth., et Philum. ap. Aetium.]

[Χολιᾶται, οἱ, Choliatæ, gens Turcis subjecta, ap. Menandr. Hist. Exc. p. 300, 12 (ubi Χλιατῶν)· 383, 16, ubi Hœsch. editio Χοαλιτῶν, ut est p. 385, 9.]

[Χολίκιον, τὸ, dimin. a χόλιξ. Theophr. Char. c. 9 : Ἁρπάσας ἀπὸ τῆς τραπέζης χολίκιον. Χόλιξ καὶ χολίκια ὕεια Pollux 6, 52.]

Χολικὸς, ἡ, ὸν, i. q. χολώδης, Biliosus. Atque ut homo quispiam χολώδης dicitur, ita etiam χολικὸς, Qui naturæ est biliosæ, in quo flava bilis ceteros hu-

mores, ex quibus corpus constat, exuperat. Plutarch. [Mor. p. 101, C] : Οἶνον διηθεῖς πυρέττοντι, καὶ χολικῷ μέλι προσφέρεις, Et homini qui natura biliosus est, mel comedendum offers. Id enim sua natura est χολοποιὸν, et ἐχχολοῦται, præsertim in πικροχόλοις, ut videre est ex Il. Galeni et Hippocr. in Ἐχχολόω et Χολώδης citatis.

[Χολίμμα, τὸ, Cholimma, urbs Armeniæ. Ptolem. 5, 12, p. 360, 18.]

Χόλιξ, ικος, ἡ, i. q. χολάς [Hesych. : Χόλικες· αἱ παχύταται κοιλίαι· οἱ δὲ τὰ τῆς κοιλίας γράμματα (φράγματα vel ῥάμματα Palmer.; στρέμματα Reinesius). Χόλιξι· κοιλίαις] : nam et χόλικας dici τὰ ἔντερα testatur schol. Aristoph., sed addens παχέα, Intestina crassa. Idemque ex Artemidoro refert χόλικας dici τὰς ἐπὶ τῆς κοιλίας λεγομένας χολάδας : ex Euphronio autem, Οὐ τὰ ἔντερα καθ' αὑτὰ, ἀλλὰ πᾶν σὺν τῷ λίπει καὶ τοῖς ὑμέσιν. Idem rursum quum χόλικας esse dixisset τὰ παχέα ἔντερα, addit χόλικα et ἤνυστρον poni ἐκ παραλλήλου in hoc l. Eq. [1179] : Καὶ χόλικος ἠνύστρου τε καὶ γαστρὸς τόμον, vocarique χόλικα et ἤνυστρον τὰ ἐγκατώδη κρέα, Intestinas carnes, ubi tamen ἤνυστρον esse dicit etiam τὴν κάτω κοιλίαν, Inferiorem alvum : ut et Ammon. [p. 148], qui inter χολάδας et χόλικας discrimen facit : nam χολάδας nominari scribit τὰ ἔντερα, χόλικας autem τὰς τῶν βοῶν κοιλίας, Boum ventres : afferens ex Aristoph. [fragm. 52] : Ἤ βοϊδαρίων τις ἀπέκτεινε ζεῦγος, χολίκων ἐπιθυμῶν. Sed non video quid obstet quominus hæc duo vocabula synonymos accipi queant : nisi forte χολίκων nomine intelligantur πάντα τὰ ἔγκατα, Omnia intestina et interanea, ut sunt non solum αἱ χορδαὶ, sed etiam αἱ κοιλίαι, nec non pulmo, jecur, lien, cor, et alia. Rursum schol. in Aristoph. Pac. [717] : Ὅσον βοφήσεις ζωμὸν ἡμερῶν τριῶν, Ὅσας δὲ κατέδει χόλικας ἑφθὰς καὶ κρέα, isto χολίκων nomine accipit itidem ut supra τὰ τῶν βοῶν παχέα ἔντερα, Boum crassa intestina : quæ etiam dicit non solita fuisse sacrificari ut reliquum corpus. Idem ibid. scribit χόλικα quosdam esse dicere εἶδος ἰχθύος : ut et Suidas. [Mœris p. 404 : Χολάδας οἱ πρῶτοι Ἀττικοὶ, χόλικας οἱ μέσοι θηλυκῶς, « χόλικας ἑφθάς· » τοὺς χόλικας ἀρσενικῶς Ἕλληνες· ubi Piersou. : « Χολάδες et χόλικες, quæ distinguit Ammonius, quin idem fere denotaverint, dubitari vix potest. Χολάδες in Hymno in Mercurium sunt *intestina bubula*. Similiter schol. Aristoph. ad Pac. 716, Ὅσας δὲ κατέδῃ χόλικας ἑφθὰς καὶ κρέα, quem versum Mœris respicit, hæc notat : Χόλικες, τὰ παχέα ἔντερα τῶν βοῶν. Ταῦτα δὲ οὐχ ἱεροῦντο, ὡς τὸ ἄλλο σῶμα· τινὲς δὲ χόλικά φασιν εἶδος ἰχθύων. Conf. ad Equit. 1176 et Vesp. 1139. Aristophanes ap. Polluc. 6, 56 : Χορδαὶ, φύσκαι, πάσται, ζωμοὶ, χόλικες. Ibid. 52 : Χόλιξ καὶ χολίκια ὕεια. Χόλικες βοὸς, Pherecrates apud Athen. 6, p. 269, A. Apud Atticos hoc nomen feminino genere usurpari adnotavit et Phrynichus p. 136 (310 ed. Lob.) : Οἱ χόλικες ἁμαθές· οἱ γὰρ δόκιμοι θηλυκῶς αἱ χόλικες. Idem Phryn. App. Soph. (in Bekk. Anecd. p. 72, 5) : Χόλικες οἱ πολλοὶ ἀρρενικῶς· οἱ δ' ἀρχαῖοι θηλυκῶς. Emaculandus Suidas v. Χόλικες, ubi scholiastæ Aristophanis verba, quæ modo apposui, expilat, in fine addens : θηλυκῶς δὲ ἡ χόλιξ, ἐθνικόν. Lege Ἀττικόν. (Ἐθνικὸν recte omittunt codices.) Per Atticos autem πρώτους hoc in loco intelligendus Homerus aliique Aristophane antiquiores, per μέσους Aristophanes ceterique ejus ætatis scriptores. De duplici dialecto Attica post H. Stephanum Add. de dial. Att. p. 235, quædam notavit Taylorus in Præfatione ad Ind. Att. in Lysiam, et Bernard. ad Thom. M. p. 579. » Aristoph. Ran. 576 : Τὸν λάρυγγ' ... ᾧ τοὺς κόλικας κατέσπασας. Τοὺς χόλικας Schweigh. ad Athen. vol. 7, p. 540, quod τὰς χόλικας scribendum fuisse docent grammaticorum loci a Piersono allati. Ad utramque scripturam, κόλικας et χόλικας, spectat annotatio scholiastæ : Ἤ ἄρτους ἢ ἔντερα.]

[Χολίον, τὸ, dimin. a χολή. Marc. Anton. 6, 57 : Ἤ δοκεῖ σοι ἔλασσον ἰσχύειν τὸ διεψευσμένον ἢ τὸ χολίον τῷ ἰκτεριῶντι, καὶ ὁ ἰὸς τῷ λυσσοδήκτῳ; Rectior accentus est Χόλιον.]

Χόλιος, ία, ιον, pro Iratus, [Infestus add. Gl., ubi χολιός] affertur ex Epigr. [Palladæ Anth. Pal. 9, 165 : Ὅμηρος καὶ Δία συγγράψας τῇ γαμετῇ χόλιον.]

[Χολλάς. V. Χολάς.]

[Χολλεῖδαι, οἱ, Chollidæ. Steph. Byz. : Χολλεῖδαι (sic Harpocratio : apud Stephanum libri hic Χολλίδαι et in sequentibus verbis partim ει partim ι)· δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς. Ὁ δημότης Χολλείδης. Διογένης δ' ὁ Λαερτιεὺς ἐν τρίτῳ φιλοσόφου ἱστορίας (§ 41) Χολλειδεύς φησι. (Sic cod. Vratisl. : ceteri Χολλιδεύς. Apud Diogenem Χολιδεύς.) Τὰ τοπικὰ ἐκ Χολλειδῶν, εἰς Χολλειδῶν. Quod gentilicium in ευς terminatum apud Diogenem in Testamento Platonis legitur, ipsius esse error videtur. Nam Platonem id scripsisse nemo facile credet, quum constans sit alterius formæ usus Χολλείδης et Χολλεῖδαι et in inscriptionibus ap. Bœckh. n. 798 seqq. et in locis scriptorum, nisi quod in codicibus constanter peccatum est syllaba media per ι pro ει scripta, ut Δικαιόπολις ὁ Χολλίδης ap. Aristoph. Ach. 404, et cum aliis nominibus, velut Ἀριστοφάνης ap. Lysiam p. 135, Εὐξίθεος et Μίκων ap. Demosth. p. 1260, 2; 1323, 12, Διονύσιος p. 929, 26. G. Dind.]

[Χολλὴ, ἡ, Cholle, urbs Cœlesyriæ. Ptolem. 5, 15, 24.]

[Χολμαδάρα, ἡ, Cholmadara, urbs Cœlesyriæ. Ptolem. 5, 15, 11.]

[Χολοβαφής. Χολοβάφινος. V. seq.]

Χολόβαφος, [s. Χολοβαφὴς,] ὁ, ἡ, Felle s. Bile tinctus. [Hesych. : Χολόβαφα· τὰ χρυσῷ ἐμφερῶς βεβαμμένα. Χολόβαφα οὖρα Aretæus p. 16, 46; 50, 44. Χολόβαφοι τὸ πᾶν p. 20, 14 : unde eidem p. 127, 51, ubi libri χολοβάψια, non χολοβαφέα cum Petito, sed potius χολόβαφα restituendum erat, etsi forma illa per se non reprehendenda. Χολοβαφῆ χαλκώματα est ap. schol. Hermog. in Walzii Rhett. vol. 4, p. 148, 1.] Et Χολοβαφίνη, Felle s. Bile imbuta; ideoque Flavo s. Aureo colore imbuta : talis enim fellis et bilis naturalis color est. Pollux 2, [214] scribit Atticis χολόβαφον et χολοβαφίνην, ἐπὶ τῶν πλασμάτων dici τὴν χρυσοειδῆ, Quæ auri speciem gerit. [Hesych. : Χολοβαφία (recte χολοβάφινα Jungerm. ad Polluc. 2, 214)· τοῦτο λέγεται ἅμα μὲν ὅτι τὰ φαῦλα βαφέντα χολῇ βάπτεται, ἅμα δὲ τὰ χρυσῷ ἐμφερῶς βεβαμμένα.] Arquatos etiam s. ictero et aurugine laborantes, χολοβάφους nominari ajunt; videtur enim eorum facies perfusa esse flava bile et felle : unde ἰκτερόεις χόλος, Pallor qualis est in facie ictericorum, Nicand. Al. [475] : Τῶν ἐπὶ χόλος ἔδραμε γυίοις Ἰκτερόεις. [Χολοβάφινος, Aristot. Elench. Soph. 1, 1, Pollux 7, 163 : Κοροπλάθων ἴδιον τὸ τὰ χολοβάφινα βάπτειν. Phryn. in Bekk. Anecd. p. 72, 25 : Χολοβάφινα (codex χολάφινα)· τὰ χολῇ κεχρισμένα. Schol. Nic. Th. 438 : Παρέχουσι φαντασίαν χολοβαφίνῳ (codd. χολοβαφηνῷ) σώματι προσεοικότος. Const. Manass. Chron. 4770 : Χρῶμα χ. Eustath. Opusc. p. 73, 30 : Οὐ κατά τι χολοβάφινον, ἀλλ' ἀμυδρόν τι· et p. 309, 10. G. D. Ap. Niceph. Gregor. Dialogo Florentio p. 533 editum a Jahnio χολαβάρινος emendandum ex codice quem vidi. Boiss. Alia adjectivi forma est Χολοίβαφος, quod v.]

[Χολοβητηνὴ, ἡ, Cholobetene. Steph. Byz. : Χ., μοῖρα Ἀρμενίας. Ἀρριανὸς ἕκτῳ Παρθικῶν « ... Ἡ δὲ χώρα ἧς ἐπῆρχε (Τιγράνης) Χ. ὀνομάζεται. » Τὸ ἐθνικὸν ὁμοίως διὰ τὴν πρόληψιν τῆς (τὴν Meinek.) ἐν τῷ πρωτοτύπῳ τούτου.]

[Χολογία vitiose pro Χολόη, quod v.]

[Χολογοδόμορ, κύριον, ap. Herodian. Epim. p. 152, ubi Boiss. : « Suidas Χολοδογαμόρ (codex Paris. A Χολοδαγομόρ)· ἐθνικόν. Moschopulus Χοδολλογομάρ. Herodianus infra p. 192 : Χολοδογόμορ. Respicitur Genesis 14, 1 (ubi Χοδολλογομόρ). Apud Joseph. A. J. 1, 9 editum est Χοδολλαμόρου cum varietate Χοδολλογομόρου. »]

[Χολοδόχος. V. Χοληδόχος.]

[Χολοειδὴς, ὁ, ἡ, Bili s. felli similis. Nicander Th. 435. Aret. p. 45, 35 : Χ. αἷμα.]

Χολόεις, εσσα, εν, Biliosus, Felleus. [Hesych. : Χολόεν· πικρὸν, χολοποιόν.] Nicand. Th. [253], de icto a vipera : Πολλάκι δ' αὖ χολόεντας ἀπήρυγε νηδύος ὄγκους, Ὠχραίνων δέμας ἀμφὶς, Ex ventre eructavit s. evomuit grumos bilis s. fellis, i. e. bilem s. fel : ut schol. quoque ait eum periphrastice χολόεντας ὄγκους nominasse τὴν χολὴν s. τὰ χολώδη. [Ibid. 302, et Al. 12, 17, 580. Oppian. Cyn. 1, 380.]

[Χολοζύγης, ὁ, nomen pr. comice fictum ab Aristoph. Lys. 398, ubi schol. : Δημόστρατος βουζύγης ἐλέγετο, ὃν Χολοζύγην εἶπε διὰ τὸ μελαγχολᾶν.]

[Χολόη, ἡ, Choloe, urbs Cappodociæ ap. Ptolem. 5, 6, p. 336, 13, ubi libri multi Χολογὶ, unus Χολογία. Est inter trisyllaba in οη ap. Arcad. p. 103, 21.]

Χολοίβαφος, ὁ, ἡ, i. q. χολόβαφος, poetice metri causa inserto ι. Nicander Ther. [444] : Νέρθε δὲ πώγων Ἔπλεθ' ὑπ' ἀνθερεῶνα χολοίβαφος, i. e. χολῆς χρώματι βεβαμμένος, χολώδης, χλωρὸς, χρυσίζων.

Χολοιβόρος, ὁ, ἡ, Bilis in modum exedens et erodens. Nicand. Ther. [593] : Φύρσας δὲ πληγῇσι χολοιβόρον ἰὸν ἐρύξεις, Abiges ex parte icta venenum erodens in modum bilis s. fellis, τὸν ὁμοίως τῇ χολῇ κατατρώγοντα : bilis enim s. fel venenatorum serpentum in partem corporis injectum, eam erodit et putrefacit, prætereaque inflammat.

[Χολόκοκκα, τὰ, Lathyridis grana bilem expurgandi vim habentia. Nicomedis Glossæ iatr. Mss. : Λαθυρίδες, χ. Eodem modo κρότονες explicantur in Lexico cod. Reg. 1843. Vita Ms. Theodosii Syceotæ : Ἐκβαλοῦσα ἐκ τοῦ ἐγχειριδίου αὐτῆς ὡς χ. τρία. Hæc et alia Ducang.]

Χολοποιὸς, ὁ, ἡ, Bilem conciens s. commovens, Bilem movens s. excitans. Hippocr. De hum. circa fin. : Τὸ θέρος χολοποιὸν, ἦρ ἔναιμον. Galen. εἰς τὸ Περὶ διαίτης ὀξέων νοσημάτων, Comm. 2 : Συμφέρει γὰρ αὐτοῦ ὑδαρέστερον ἐπὶ τῶν τοιούτων φύσεων δίδοσθαι τὸ μελίκρατον, ὅπως μήτε διψῶδες εἴη μήτε χολοποιὸν, Ut ne sitim faciat, vel bilem moveat. [Sext. Emp. p. 574 : Χ. καὶ αἵματος γεννητικὸν εἶναι τὸν κόσμον. Χολόεν per χολοποιὸν exp. Hesych.] || Χολοποιὸν dicitur etiam τὸ ἀβρότονον, Diosc. [3, 26 (29).]

Χόλος, ὁ, i. cum χολὴ significante Bilem qua jecur alicui intumescere s. turgescere dicitur, aut accendi, inflammari, ardere, uri. [Hesych. : Χόλος· ὀργὴ, ἐπιμονὴ, καὶ ἡ τῆς χολῆς διάθεσις. Suidas : Χόλος· ὀργὴ, ἀλλὰ πρόσκαιρον, παρὰ τὸ χεῖσθαι] : unde a poetis ponitur pro Ira. Hom. Il. Σ, [108] : Ὡς ἔρις ἔκ τε θεῶν ἔκ τ' ἀνθρώπων ἀπόλοιτο, Καὶ χόλος, ὅστ' ἐφέηκε πολύφρονά περ χαλεπῆναι. Porro idem Hom. cum diversis verbis nomen hoc copulans, diversas phrases et loquendi formas efficit. Dicitur enim apud eum aliquem χόλος ἱκέσθαι, δῦσαι, λαβεῖν, ἑλεῖν s. αἱρεῖν, qui sc. irascitur; ira enim et indignatione subeunte animum alicujus et corripiente occupanteque, irasci necesse est. Il. I, [521] : Ὅτε κέν τιν' ἐπιζάφελος χόλος ἵκοι· P, [399] : Οὐδ' εἰ μάλα μιν χόλος ἵκοι· X, [94] de dracone : Βεβρωκὼς κακὰ φάρμακ', ἔδυ δέ τε μιν χόλος αἰνὸς, Σμερδαλέον δὲ δέδορκεν· Τ, [16] : Ὡς εἰδ' ὥς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος· Α, [387] : Ἀτρείωνα δ' ἔπειτα χόλος λάβεν· Π, [30] : Μὴ ἐμὲ γοῦν οὗτός γε λάβοι χόλος, ὃν σὺ φυλάσσεις· Δ, [23], Θ, [460], Od. Θ, [304] : Χόλος δέ μιν ἄγριος ἦρει· Il. Σ, [322] : Μάλα γὰρ δριμὺς χόλος αἱρεῖ. Ead. signif. Ξ, [207] : Ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ, Quoniam ira incidit in animum, i. e. Quoniam ira eum invasit, et excanduit. Π, [206] : Ἐπεί ῥα τοι ὧδε κακὸς χόλος ἔμπεσε θυμῷ. Item χόλῳ οἰδάνεσθαι κραδίῃ alicui dicitur, i. e. Bile intumescere s. turgescere cor, quum sc. inflammatur et excandescit ira. Il. I, [642] : Ἀλλά μοι οἰδάνεται κραδίη χόλῳ, ὁππότ' ἐκείνων Μνήσομαι, ὥς μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν Ἀτρείδης, Ciceroni, Corque meum penitus turgescit tristibus iris. Dicitur idem χόλον θυμῷ ἐντίθεσθαι, quum animo iras sumit et excandescit: nec non τελέσαι, pro πληρῶσαι. Il. Z, [326] : Δαιμόνι', οὐ μὲν καλὰ χόλον τόνδ' ἔνθεο θυμῷ· Od. Ω, [247] : Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δὲ μὴ χόλον ἔνθεο θυμῷ, Tu autem ne iras animo sumas et succenseas. Il. Δ, [178] : Αἴθ' οὕτως ἐπὶ πᾶσι χόλον τελέσει Ἀγαμέμνων. Eidem στῆθος χόλον χάζει, nec non πέσσει s. καταπέσσει, Il. Δ, [24] : Ἥρη δ' οὐκ ἔχαδε στῆθος χόλον, Non capiebat s. continere poterat iram; de ea enim dicitur Σκυζομένη Διῒ πατρὶ, χόλος δέ μιν ἄγριος ἦρει, et [513] de Achille, Ἐπὶ νηυσὶ χόλον θυμαλγέα πέσσει· I, [561] de eodem : Χόλον θυμαλγέα πέσσων, Ἐξ ἀρέων μητρὸς κεχολωμένος· Α, [81] : Εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ. Idem dicitur ἐξακέεσθαι χόλον, παύειν s. καταπαύειν, ἐᾶν, μεθιέναι, Δ, [36] : Εἰ ὤμὸν βεβρώθοις Πρίαμον Πριάμοιό τε παῖδας, Ἄλλους τε Τρῶας, τότε κεν χόλον ἐξακέσαιο, Tunc medereris iræ tuæ. Γ, [145] : Ὡς τὸν Ἀθηναίης δεινὸν χόλον ἐξακέσαιτο, Medicaretur et leniret iram Minervæ. (Unde ἀνήκεστος χόλος, Immedicabilis ira, quæ nullis medelis leniri potest, O, [217] : Ἴστω νῦν ὅτι νῶϊν ἀνήκεστος χόλος ἔσται.) Il. I, [260] : Ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν Παύε', ἔα δὲ χόλον θυμαλγέα, Sine iram, s. Pone et dimitte iram. Α, [192] : Ἠὲ χόλον παύσειεν, ἐρητύσειέ τε θυμόν· Od. Δ, [583] : Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέπαυσα θεῶν χόλον αἰὲν ἐόντων· Il. Α, [283] : Ἀτρείδη, σὺ δὲ παῦε τεὸν μένος, αὐτὰρ ἔγωγε Λίσσομ' Ἀχιλλῆϊ μεθέμεν χόλον· Od. Α, [78] : Ποσειδάων δὲ μεθήσει Ὄν χόλον. Nec non σβεννύναι χόλον dicit Idem, eodem sensu quo παύειν et μεθιέναι, Il. I, [675] : Κεῖνος δ' οὐκ ἐθέλει σβέσσαι μένος, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον Πιμπλάνεται μένεος. Sed et παύεσθαι ac μεταλήγειν χόλου dicitur eadem signif., itemque ἐκ χόλου μεταστρέφειν ἦτορ, ut ap. Hesiod. Theog. [533] : Καίπερ χωόμενος παύθη χόλου ὃν πρὶν ἔχεσκεν. Et Il. I, [157] : Ταῦτά κέ οἱ τελέσαιμι μεταλλήξαντι χόλοιο· Κ, [107] : Εἴ κεν Ἀχιλλεὺς Ἐκ χόλου ἀργαλέοιο μεταστρέψῃ φίλον ἦτορ. Apud Eundem sine verbo, B, [241] : Ἀλλὰ μάλ' οὐκ Ἀχιλῆϊ χόλος φρεσὶν, ἀλλὰ μεθήμων, Achilles non irato est animo, sed iram remisit s. deposuit. Præterea χόλος alicui τεύχεται, Conciliatur, Il. O, [122] : Ἔνθα κέ τις μείζων καὶ ἀργαλεώτερος ἄλλος Πὰρ Διὸς ἀθανάτοισι χόλος καὶ μῆνις ἐτύχθη. Ubi etiam nota μῆνις cum hoc χόλος copulatum, et posteriore loco positum veluti gravius; Inveteratam enim iram significat. [Hom. H. in Cer. 350 : Ὄφρα ἑ μήτηρ ... χόλου καὶ μήνιος αἰνῆς ἀθανάτοις παύσειε· et 410.] Cum genit. etiam dicitur Τρώων χόλῳ, Ira et indignatione adversum Trojanos concepta, Il. Z, [335] : Οὗτοι ἐγὼ Τρώων τόσσον χόλῳ οὐδὲ νεμέσσει Ἥμην ἐν θαλάμῳ. [Post Homerum alii poetæ, Herodotus et paucis in locis prosæ orationis scriptores recentiores. Herodot. 1, 118 : Κρύπτων τόν οἱ ἐνεῖχε χόλον· et cum eodem verbo et dativo personæ 6, 119; 8, 27. Pind. Ol. 6, 62 : Θυμῷ πιέσαις χόλον οὐ φατόν· Pyth. 3, 20 : Χ. οὐκ ἀλίθιος. Apud Æschylum quattuor in locis Promethei, v. 29 : Θεὸς θεῶν γὰρ οὐχ ὑποπτήσσων χόλον· 199 : Ἐπεὶ τάχιστ' ἤρξαντο δαίμονες χόλου· 370 : Τοιόνδε Τυφὼς ἐξαναζέσει χόλον· et 376. Nam in quinto loco 313 χόλον μόχθων inepte legitur pro ὄχλον μόχθων, quod restituit Dœderlinus. Soph. El. 176 : Τὸν ὑπεραλγῆ χ. Cum genit. rei Aj. 41 : Χόλῳ βαρυνθεὶς τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων· Ph. 328 : Τίνος γὰρ ὧδε τὸν μέγαν χόλον κατ' αὐτῶν ἐγκαλῶν ἐλήλυθας; Eur. Hec. 1118 : Μέγαν χ. σοὶ καὶ τέκνοισιν εἶχεν· Herc. F. 840 : Γνῷ τὸν Ἥρας οἷός ἐστ' αὐτῷ χ. Med. 99 : Κινεῖ κραδίαν, κινεῖ δὲ χόλον· 590 : Μεθεῖναι καρδίας μέγαν χ. 898 : Μεθέστηκεν χόλος. Cum ὀργαὶ conjunctum 1150 : Πόσις δὲ σὸς ὀργὰς ἀφῄρει καὶ νεάνιδος χόλον. Χόλος δαιμόνιος Dionys. A. R. 3, 5; χόλοι δαιμόνιοι 1, 23; χ. θεῖος 10, 10; χ. ἀμείλικτος 8, 52. Lucian. Amor. c. 2 : Τίς οὗτος Ἀφροδίτης ὁ χόλος;] || Χόλος significat idem etiam quod χολὴ, Fel, Bilis. Affertur enim ex Epigr. [Gætulici Anth. Pal. 7, 71, de Archilocho : Μοῦσαν ἔβαψεν] χόλῳ ἐχιδναίῳ, pro Felle vipereo, ut et schol. Homeri χόλῳ accipit pro χολῇ, Il. Π, [203] : Σχέτλιε Πηλέος υἱὲ, χόλῳ ἄρα σ' ἔτρεφε μήτηρ. [Schol. : Ἡ διπλῇ ... ὅτι χόλῳ ἀρσενικῶς ἀντὶ τοῦ χολῇ. Ὑπερβολικῶς οὐ γάλακτι, ἀλλὰ χολῇ. Il. Β, 241 : Ἀλλὰ μάλ' οὐκ Ἀχιλῆϊ χόλος φρεσὶν, ἀλλὰ μεθήμων· ubi schol. : Οὕτω τὴν ἐκ χολῆς γινομένην τοῦ θυμοῦ κίνησιν ὀνομάζει. Ad personam translatum a Pallada Anth. Pal. 11, 381 : Πᾶσα γυνὴ χόλος ἐστίν· ἔχει δ' ἀγαθὰς δύω ὥρας κτλ.]

[Χολούα, ἡ, Cholua, urbs Armeniæ. Ptolem. 5, 12, p. 357, 17; 359, 3. Et alia, Χολουάτα, ἡ, ib. p. 357, 28.]

Χολόω, Bile inflammo s. accendo, Ad iram concito, Irrito, εἰς ὀργὴν ἐμβάλλω, s. ὀργίζω. [Hesych. : Χολωσέμεν· ὀργισθήσεσθαι. Nam sic Musurus correxit codicis scripturam Χολεσέμεν ὀργισθησόμεθα, quæ ex χολωσέμεναι orta est, quod apud Suidam (qui per εἰς ὀργὴν ἐμβαλεῖν exp.) præbent codices et Zonaras, in χολωσέμεν mutatum ab editoribus.] Hom. Il. Α, [78] : Ἦ γὰρ οἴομαι ἄνδρα χολωσέμεν· Od. Θ, [205] : Ἐπεί μ' ἐχολώσατε λίην. At Hesiod. Theog. [568] : Ἐχόλωσε δέ μιν φίλον ἦτορ, Ad iram concitavit, Iratum reddidit. [Soph. Tr. 1035 : Ἀκοῦ δ' ἄχος, ᾧ μ' ἐχόλωσε σὰ μάτηρ ἄθεος. Apoll. Rh. 4, 863 : Μή με χολώσῃς πλεῖον ἔτ' ἢ τὸ πάροιθεν ... ἐχόλωσας. Orph. Arg. 549 : Θυμὸν δὲ

θεᾶς ἐχολώσατε Ῥείης.] Passiva vox et media longe usitatiores sunt, et non tam passivam quam neutralem habent signif., χολοῦμαι sc. significante non tam Animus mihi bile accenditur et inflammatur, et Ad iram concitor, quam Irascor, Indignor. [Hesych. : Χολοῦται· πικραίνεται, θυμοῦται. Χολωθείς· ὀργισθείς, εἰς χόλον ἀχθείς· et similiter s. v. Κεχολωμένον et Κεχολώσεται.] Il. Π, [585] : Κεχόλωτο δὲ κῆρ ἑτάροιο· Od. I, [480] : Χολώσατο κηρόθι μᾶλλον. Hesiod. Op. [137] : Ζεὺς Κρονίδης ἔκρυψε χολούμενος. Hom. Il. Η, [61] : Οὐδ' ἄρα περ ἦν Ἀσπερχὲς κεχολῶσθαι ἐνὶ φρεσί· Ω, [113] : Σκύζεσθαί οἱ εἰπὲ θεοὺς, ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων Ἀθανάτων κεχολῶσθαι, Iratum esse. Od. Τ, [324] : Μάλα περ κεχολωμένος αἰνῶς· Il. Β, [195] : Μή τι χολωσάμενος ῥέξῃ κακὸν υἷας Ἀχαιῶν, Iratus, Indignatus, Stomachatus. Ψ, [88] : Ἀμφ' ἀστραγάλοισι χολωθείς. [Sic Pind. Nem. 10, 112 : Ἀμφὶ βουσὶ χολωθείς. Cum ἐπὶ Batrach. 109 : Τρωξάρτης ἐπὶ παιδὶ χολούμενος.] Interdum cum gen., subaudito ἕνεκα : ut [Od. Α, 69] : Ἀσκελὲς αἰὲν Κύκλωπος κεχόλωται· Il. Σ, [337] : Σέθεν κταμένοιο χολωθείς· Ν, [660] : Τοῦ δὲ Πάρις μάλα θυμὸν ἀποκταμένοιο χολώθη· aliquanto ante, Καὶ τότε δὴ περὶ κῆρι Ποσειδάων ἐχολώθη Ὑιωνοῖο πεσόντος ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι. Possis tamen et absolute accipere nomen cum partic. in his tribus posterioribus Il. [Pind. Nem. 7, 37 : Ὅπλων χολωθείς. Quint. Sm. 2, 446 : Ἕκτορα γὰρ Πατρόκλοιο, σὲ δ' Ἀντιλόχοιο χολωθεὶς τίσομαι. Addito ἕνεκα Hom. Od. Α, 545 : Κεχολωμένη εἵνεκα νίκης.] It. cum dat., ut χολάω quoque, et synonymum his ὀργίζομαι, Il. Α, [9] : Βασιλῆϊ χολωθείς· Θ, [407] : Ἥρῃ δ' οὐ τόσσον νεμεσίζομαι οὐδὲ χολοῦμαι· Ε, [421] : Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά τί μοι κεχολώσεαι ὅττι κεν εἶπω; Ρ, [710] : Οὐδέ μιν οἷω Νῦν ἰέναι μάλα περ κεχολωμένον Ἕκτορι δίῳ. [Apoll. Rh. 1, 1332 : Μή μοί τι χολώσεαι· 3, 493 : Αἰήταο ἄμφι φίλον κῆρ ἀντικρὺ κεχόλωται· nec raro apud ceteros Epicos. Rarior verbi usus apud Tragicos, velut Soph. Ant. 1235 : Αὐτῷ χολωθείς· et Ph. 374. Eur. Herc. F. 1189 : Ἥρας χολουμένης. Aor. χολωθεὶς Alc. 5. Fut. Tro. 730 : Εἴ τι λέξεις ὧν χολώσεται στρατός. Apud Herodotum, qui aliquoties usus est substantivo χόλος, verbi unum est exemplum 8, 31 : Οἱ Θεσσαλοὶ κεχολωμένοι.] Plutarch. quoque eodem modo [cum dativo, V. Fabii c. 22 et Marcelli c. 21, et Mor. p. 195, F] : Κεχολωμένοι θεοὶ Ταραντίνοις, Infensi Tarentinis : ποιητικώτερον usurpato hoc vocabulo prosæ alioquin inusitato. [Mor. p. 461, C : Πολλὰ χολουμένους καὶ δυσκολαίνοντας. Diodor. 3, 66 : Τὰς θεὰς αὐτῷ χολωθείσας. Dio Chr. vol. 1, p. 169 : Χολουμένην τὴν θεόν· et vol. 2, p. 190, in dicto Epaminondæ : Ἀλλά τοι Δαμάτηρ κεχολωμένα γένοιτο. Porphyr. De abstin. 2, 37. In Ind. :] Κεχολώατο, Ionice pro κεχόλωντο. [|| Χολώομαι ap. Nonn. Dion. 4, 169 : Χολωομένης δὲ τεκούσης· 5, 447 : Σκυλάκεσσι χολώεται· et anonym. Anth. Plan. 128.]

[Χόλχος, ὁ, n. pr. artificis in inscrr. ap. Bœckh. 8200, 8239, vol. 4, p. 195, 201, pro Κόλχος, ut videtur, dictum, ut Χαχρυλίων (i. e. Καχρυλίων) in aliis inscrr., quod comparavit Franzius.]

[Χολχύται, οἱ, Cholchytæ, sacerdotes quidam Ægyptiorum, quorum præcipuum officium fuisse videtur cadavera curandi. Frequens eorum mentio in papyris Ægyptiacis, velut ap. Peyron. vol. 1, p. 24, 21 : Τῶν τὰς λειτουργίας ἐν ταῖς νεκρίαις παρεχομένων, καλουμένων δὲ Χολχυτῶν· ubi copiose de iis dixit Peyron. p. 77 seqq. Et numero singulari Χολχύτης, ut in papyro Youngii ap. Peyron. p. 80. || Hinc formatum Χολχυτέω, Cholchytæ munere fungor, in papyro Peyron. p. 40, 22, ubi est particip. χολχυτοῦντας. G. Dind. V. *Nouv. Annales de l'Inst. archéol.* vol. 1, p. 279. Osann.]

Χολώδης, δ, ἡ, Biliosus, Felleus : χ. χυμοὶ, Biliosi humores, Paul. Ægin. 6, de absinthio, itidemque apud Galen., discernentem ab eo τὸν μελαγχολικὸν χυμὸν et τὸ αἷμα. [Χ. ὑγρότης Aristot. H. A. 2, 16.] Sic χολώδης φύσις, Biliosa natura apud eundem Galen. Ad Glauc. 1 : Ἔστω δὲ καὶ ἡ φύσις τοῦ κάμνοντος θερμοτέρα τε καὶ χολωδεστέρα. Atque ut sunt φύσεις χολώδεις, ita et homines. Hippocr. in lib. De vuln. in cap. : Τοῖσι δὲ χολώδεσι ὀφθαλμίαι ξηραὶ διὰ τὴν θερμότητα καὶ ξηρότητα τῆς σαρκὸς, Qui biliosi sunt natura, s. sunt naturæ biliosæ, iis oriuntur siccæ lippitudines ob carnis calorem et siccitatem. Qui enim biliosi sunt, sunt etiam calidæ siccæque naturæ. Unde Galen. Comm. 3 in lib. De victu in morb. acut. : Μᾶλλον δὲ τὸ τοιοῦτον διαχώρημά φησιν ὑπὸ τοῦ μελικράτου γίνεσθαι τοῖς φύσει μὲν χολώδεσι, τουτέστι τοῖς θερμοῖς ἀμέτρως. Ubi etiam sunt χολώδη διαχωρήματα, Excrementa biliosa, i. e. Excrementa permixta bile, s. Quæ biliosi et fellei coloris sunt. Quum enim dixisset τοῖς πικροχόλοις μελίκρατον utile non esse, subjungit, Ἐχολοῦται γὰρ ἐν αὐτοῖς, ἐὰν μὴ φθάσῃ διεξελθεῖν ἢ κατ' ἔντερον ἢ κύστιν· ὡς εἴ γε διεξέλθῃ, πρὸς τῷ μὴ βλάψαι μηδὲν, ὀνίνησι μέγιστα· συνυπάγει γὰρ αὐτῷ χολώδη περιττώματα· quia enim est χολοποιὸν, atque adeo ἐχολοῦται, necesse est excrementa etiam ejus esse χολώδη. [V. Galen. vol. 11, p. 88.] Sic Hippocr. De epilepsia : Καὶ μὴ διακρίνειν μήτε χολώδεα μήτε φλεγματώδεα. [Hippocr. p. 1180, A : Ἐμέσματι χολώδει.] Et ap. Diosc. χολώδεις ἱδρῶτες, Sudores biliosi, vel etiam fellei, ut ap. Plin. legimus. Est vero et color χολώδης, Qui felleus est : is est qui felli s. bili similis est : pallidus sc. aut flavus. Itidemque aliquid coloris illius respectu χολῶδες nominatur : veluti quum Galen. ap. Hippocr. tradit homines χλωροὺς nominari οἷς ἂν ἐπὶ τὸ χολωδέστερον ἡ χρόα μεταβάλῃ, τῆς ὠχρᾶς δηλονότι χολῆς. Sic idem Galen. [vol. 9, p. 251] apud Eundem, Χολώδη διεχώρησεν ἄκρατα, exp. ξανθὰ κατὰ τὴν χρόαν ἢ πυρρά, Flava colore, aut Fulva. Ubi etiam subjungit, Medicos solere dicere aliquem χολώδη διαχωρῆσαι sine adjectione, ἐπὶ τῇ χολῇ ξανθῇ, τοιαύτῃ λέξει χρωμένους. [Addit Galenus : Τὰ δὲ τῆς ἰώδους, ἢ μελαίνης, ἤ τινος ἑτέρας χολῆς οὐ λέγομεν ἁπλῶς χολώδη, τίθεμεν δ' αὐτοὶ τὴν ἀπὸ τῆς χρόας διάκρισιν αὐτοῖς, καὶ τοῦτό γ' ἐν ἅπασι τὸ ἔθος ὑπῆρξε διὰ τὸ συνεχῶς μὲν ἐμεῖσθαί τε καὶ διαχωρεῖσθαι τὴν ὠχράν τε καὶ ξανθὴν χολὴν, οὐ μόνοις τοῖς νοσοῦσιν, ἀλλὰ καὶ τοῖς ὑγιαίνουσι, σπανίως δὲ τὰς ἄλλας, καὶ μόνον ἐπὶ τῶν νοσώδη διάθεσιν ἐχόντων. Conf. vol. 11, p. 81.] Idem rursum Hippocr. Epid. 6 dicit γλώσσας χλωρὰς χολώδεις, Linguas felleo colore pallentes, quarum color vergit in felleum s. pallidum colorem. In melle quoque χολῶδες dicitur quod est naturæ s. qualitatis biliosæ, et χολοποιόν. Hippocr. De victu in morb. acutis, loquens de oxymelite : Τὰς ἀπὸ μέλιτος βλάβας ταύτῃ κωλύει· τὸ γὰρ ἐν μέλιτι χολῶδες κολάζεται: mel enim χολοποιὸν est, et in πικροχόλοις præsertim ἐχολοῦται. [Χολῶδες χωρίον ap. Polluc. 5, 110.] || Χολῶδες, Biliosum. Lucian. [Vitt. auct. c. 7] : Ἀπειλητικόν τι καὶ χολῶδες ὑποβλέπει, Bilioso quodam est aspectu, Biliosam quandam naturam aspectu præ se fert. [Philostr. p. 829 : Φαιδρὸν αὐτῷ τὸ εἶδος καὶ τῆς φρενὸς οὐδὲν χολῶδες. Ἄνθρωπος χολώδης ap. Polluc. 6, 124.]

Χολωτὸς, ἡ, ὸν, Iratus, etiam Iracundus, χολώδης. Hom. Il. Ο, [210] : Ὁππόταν ἰσόμορον καὶ ὁμῇ πεπρωμένον αἴσῃ Νεικείειν ἐθέλῃσι χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν· Od. Χ, [26] : Νείκειον δ' Ὀδυσῆα χολωτοῖσιν ἐπέεσσι. [Χολωτῶν vitiose pro χολώντων scriptum v. s. v. Χολάω.]

[Χολώομαι. V. Χολόω.]

[Χόμαρα, τὰ, Chomara, urbs Bactrianæ. Ptolem. 6, 11, § 8, p. 420, 21, ubi libri plerique Χομάρα, quod femininum singularis foret. Et incolæ Χόμαροι, οἱ, ib. § 6. Plin. H. N. 6, 16; Pomp. Mela 1, 2.]

[Χομοεφθὰ, nomen regis Thebæi in Ægypto, quod Eratosth. in Catal. interpretatur κόσμος φιλήφαιστος. Verba Eratosthenis levi emendatione indigent, quam suppeditat Salmas. De ling. Hellen. p. 391 ita scribens : « Huic proximum est Ægypt. XUU, quod est θέσις, vel κόσμος, unde nomen Ægyptii vel Thebæi regis χωμαιφθά. Quod Eratosth. Græce vertit κόσμος φιλήφαιστος. Nam Φθὰ est Vulcanus, ex quo Ἥφαιστον fecere Græci. » Quæ fere repetit in libro De anno clim. p. 567. Inde alterius regis Thebæorum nomen χωμαιφθὰ, i. e. interprete Eratosth., φιλήφαιστος. Prave editur χομοεφθά. In explicatione Catalogi illius Eratosth., Chronol. S. vol. 2, p. 760, hæc addidi : « Satis bene Salmas. nomen hoc explicuit. Nam primo XUU lingua Ægyptiorum dicitur Terra, UEI vero et UNI, præcipue in compositionibus est

Amare. Sic deus dicitur frequentissime in Copt. libris ΦΛΙΡΩΜΙ, φιλάνθρωπος. Superest φθὰ, vel rectius φθὰς, quod nomen esse Vulcani Ægyptiacum testantur veterum plurimi. Apparet jam ex his scribendum esse χωμαιφθὰς, vel, quod idem est, χομαιφθάς. » Jablonsk.]

[Χομψὼ, ἡ. Steph. Byz. : X., νῆσος ἐν τῷ Νείλῳ, μέση Αἰθιοπίας καὶ Αἰγύπτου, ὡς Ἡρόδοτος δευτέρᾳ (c. 29, ubi nunc Ταχεμψὼ legitur). Τὸ ἐθνικὸν Χομψοίτης, ὡς Σαβοίτης.]

[Χόνας· ὄνομα ἔθνους, Suidas. Χῶνας Kusterus. V. Χώνη.]

Χονδράκανθος, ὁ, Spinam habens ex cartilagine, Pro spina cartilaginem habens. [Aristot. De partt. anim. 2, 9 : Σελάχη χονδράκανθα τὴν φύσιν ἐστί· et 4, 13, H. A. 3, 7 et 8.] Galen. enim χονδράκανθα vocare dicitur Quæ pro spina cartilaginem habent, Cartilaginea.

Χονδρεύω, Facio χόνδρον : Hesych. χονδρεύει, σεμίδαλιν ποιεῖ, Similam facit. [Χονδρεύουσι librarii errore legitur in fragm. Anaxippi ap. Athen. 9, p. 404, C, ubi nomen aliquod proprium requiritur, velut Διοδώρου, quod conjecit Meinekius.]

Χονδριάω, Sum χονδρώδης s. θρομβώδης : ut χονδριῶντες μαστοὶ, Diosc. 2, [129] de lente, Mammæ quæ ita turgescunt ut in eis χόνδροι esse videantur, i. e. Grumi lactis concreti. Marc. in eum locum, Duo mammarum, inquit, in feminis vitia Diosc. conjungit : alterum, quum in grumos lac densatur, quod χονδριῶντας μαστοὺς vocant; alterum, quo majore impetu lactis a natura in eam partem facto tument, inflammanturque, nec possunt copiam ejus muliebres mammæ ferre : quod σπαργῶντας appellant. Verba Diosc. sunt : Πρὸς δὲ χονδριῶντας μαστοὺς καὶ σπαργανώσεις ἑψόμενος ἐν θαλάττῃ ἁρμόζει καταπλασθείς. Pro quo σπαργανώσεις ipse reponit σπαργῶντας.

[Χόνδριβος vitiose pro χόνδρινος. V. Χονδρίτης.]

Χονδρίλη, ἡ, Hesychio est ἄγριόν τι λάχανον, Agreste quoddam olus, caulem, folia et flores cichorio similia habens : unde ipsum et Sylvestris intybi speciem esse dixerunt nonnulli, σέριδα quoque et κιχώριον nominantes, teste Diosc. 2, 161. Plin. 22, 22 : Chondrillon s. Chondrille, folia habet intybi, circumrosis similia, caulem minus pedalem, succo madentem amaro. Ubi nota duplici λ scribi, et neutro genere legi etiam Χόνδριλλον. Apud Diosc. quoque duplici λ scribitur, sed per κ ab initio, nimirum Κονδρίλλη, ut ap. Plin. quoque rursum Condrilla, 21, 15, et 17. Sed magis primam scripturam probo, quæ non solum ap. Hesych. extat, verum etiam ap. Galen. [vol. 6, p. 358, 359 (ubi plur. χονδρίλας); 9, p. 536; 13, p. 227, 242. Oribas. p. 355 Matth.] et Paul. Ægin. [p. 250, 39. Forma suspecta χόνδρυλλα, ἡ, locis duobus Theophrasti (de quibus v. Schneid. vol. 3, p. 619, et vol. 5, p. 545) ex conjectura est illata, H. Pl. 7, 7, 1, et 7, 11, 4, ubi libri loco priore ἀνδρύαλα, altero χανδρὺ αλλα, quod est in codd. Urbinate et Mediceo, vel χανδρὰς ἄλλα, quod posuit Aldus. Rectam vocabuli formam χονδρίλη esse ex Galeni locorum quinque et Oribasii et Pauli Æginetæ consensu cum Hesychio colligi posse videtur : de qua dixit Lobeck. Pathol. Proleg. p. 118.]

[Χόνδρινος. V. Χονδρίτης.]

Χονδρίον, τὸ, Hesychio est πίναξ, κέραμος, Discus, Cacabus; vel etiam, ut alii interpr., Patina, Vas testaceum. [Χόνδριον et χονδροκοπεῖον ap. Polluc. 7, 19.]

[Χονδρὶς, ίδος, ἡ, Chondris, herba eadem quæ pseudodictamnum. Plin. H. N. 25, 8, 53; 26, 8, 31.]

Χονδρίτης, ὁ, ut χ. ἄρτος, Panis ex chondro s. alica. [Per σεμίδαλις exp. Hesych. Sic etiam Suidas, cujus tamen libri meliores lemma habent χονδρῖτις.] Apud Athen. 3, [p. 109, C] Tryphon hæc ἄρτων γένη ἐκτίθεται, ζυμίτην, ἄζυμον, σεμιδαλίτην, χονδρίτην, συγκομιστόν· fierique τὸν χονδρίτην ait ἐκ τῶν ζειῶν : nam ἐκ τῆς κριθῆς χόνδρον μὴ γίνεσθαι. [Ib. p. 115, D : Φιλιστίων ὁ Λοκρὸς τῶν χονδριτῶν τοὺς σεμιδαλίτας πρὸς ἰσχὺν φησι μᾶλλον πεφυκέναι. LXX Genes. 40, 16 : Τρία κανᾶ χονδριτῶν.] Est ib. [Ath. p. 112, B] et Χόνδριβος ἄρτος, de quo hæc Archestratus : Κόλλιξ Θεσσαλικός σοι ὑπαρχέτω, ὃν καλέουσι Κεῖνοι κριμματίαν, οἱ δ' ἄλλοι χόνδριβον ἄρτον. [Vitium ed. Aldinæ. Codex recte χόνδρινον.] Apud Hesych. et femin. Χονδρῖτις [codex χονδρίτων, i. e. χονδριτῶν, quod legitur ap. LXX l. c.], quod exp. παχεῖα σεμίδαλις, Crassa simila : σεμίδαλιν tamen et χόνδρον differre, Trypho innuit, quum ἄρτον σεμιδαλίτην diversum facit a χονδρίτῃ.

[Χονδροβολία, ἡ. Χονδροβολίας ἔδαφος, Pavimentum, Gl.]

Χονδροκοπεῖον, τὸ, Ubi κόπτεται ὁ χόνδρος, Mola s. Pistrini genus, in quo alica tunditur s. frangitur. Pollux 3, [78] μύλωνας, χονδροκοπεῖα, ἁλφιτεῖα, numerat inter ea ἵνα κολάζονται οἱ δοῦλοι : conjiciebantur enim olim in pistrina. [Id. 7, 19.] Apud Hesych. vero proparoxytonως legitur, Χονδροκόπια, μύλων ὅπου ὁ χόνδρος κόπτεται. [Hoc quoque χονδροκοπεῖα scribendum. Reprehendit Phryn. p. 310 ed. Lob. : Χονδροκοπεῖον (nam sic pro χονδροκόνειον vel χονδροκώνειον correxit Pauwius)· ἀμαθὲς τὸ σύνθετον τοῦτο καὶ ἀλλόκοτον. Est recentioris originis vocabulum, ut χορτοκόπιον (vel —εῖον), quod sua ætate pro ποάστριον dictum notat Pollux 7, 184.]

[Χόνδρον, τὸ, i. q. χόνδρος, δ. Man. Philes De eleph. 96, p. 264 ed. Wernsd. : X. μαλαχθὲν, Cartilaginem mollem.]

[Χονδρονευρώδης, δ, ἡ, Cartilagineus et nervosus. Hippocr. p. 842.]

[Χονδροποιητικὸς, ἡ, ὸν, Cartilaginem faciens. Galen. vol. 5, p. 12 : Δυνάμει ὀστοποιητικῇ τε καὶ νευροποιητικῇ καὶ χ. G. Dind.]

[Χονδροπτισσάνη. V. Πτισσάνη.]

Χόνδρος [Χόνδρος in codd. constanter paroxytonum est : oxytonum esse præcipiunt Arcadius et Chœroboscus, quorum locos infra apponemus ubi de adjectivo Χονδρὸς agetur], ὁ, communi signif. dicitur Granum, et quod seorsim ex aliquo concrevit, ut salis frustum aut grumus, et thuris mica s. granum, quod et χόνδρος λιβάνου a Græcis appellatur, Gorr. [Herodot. 4, 181 : Ἁλὸς τρύφεα κατὰ χόνδρους μεγάλους· 185 : Οἰκία ἐκ τῶν ἁλίνων χόνδρων οἰκοδομέεται. Diodor. 3, 13 : Χόνδρους ἁλῶν· et Clem. Al. p. 843. Geopon. 9, 23, 5.] Sic ap. Hesych. Χόνδροι ἁλῶν, παχεῖς ἅλες, ut i. sit q. θρόμβος. [V. quæ s. v. Χονδρὸς dicentur.] Aet. 9, 39 : Ἁλῶν χόνδρον ἐν τῷ στόματι κατεχέτωσαν, Grumum salis. Et 37 : Λιβάνου χόνδρος κυαμιαῖος, Thuris granum fabæ magnitudine. [Χόνδρος λιβάνου vel λιβανωτοῦ ap. Lucian. Asin. c. 12, Jov. Tr. 15, Cronos. 16, Alciphr. 3, 35 et 53, Orac. Sibyll. 7, 77, Theodor. Prodr. Rhod. p. 329.] Theophr. H. Pl. 9, 4, [10] χόνδρος σμύρνης, quod Herm. interpr. Gleba myrrhæ. [Conf. C. Pl. 4, 16, 2, not.] || Χόνδρος, inquit idem Gorr., quod a Latinis Alica dictus sit, nemo doctorum ignoravit : tam consentiunt omnia inter se quæ Græci περὶ χόνδρου, Latini de alica prodiderunt. Hoc unum de utroque dubitatur, an certa quædam frugum species sit, quam his nominibus veteres designarint. Galen. Tritici speciem esse τὸν χόνδρον, videtur innuere libro 1 De fac. alim. his verbis : Τοῦ γένους τῶν πυρῶν ἐστὶν ὁ χόνδρος. Plin. 18, 11, alicam palmam frugum appellat. At ejusdem libri c. 7, alicam inter fruges non obscure enumerat, eamque similem facit milio, panico, lenti, ciceri : frugum hæc genera, verna, quod vere serantur, appellans : et paulo post scribens, tunicas frumento plures esse, hordeum maxime nudum et alicam, sed præcipue avenam. Quibus testimoniis plerique convicti, χόνδρον s. Alicam, tritici genus esse certæque frugis nomen, arbitrantur. Verum quænam ea sit, interrogati, non possunt respondere; quod nec Theophr. [H. Pl. 4, 4, 9, 10], nec Diosc., vel nominis solius mentionem fecerint : nec Plin. et Galen., quid sit, dixisse videantur. Est enim rarissimum τοῦ χόνδρου nomen apud Medicos, ut Galen. memoriæ prodidit. [Χόνδρον Hippocratis tempore num usurpatum fuerit dubitasse quosdam apparet ex Galeno (vol. 11, p. 14 : Τοὺς οἰομένους μηδέπω χόνδρον εἶναι κατὰ τοὺς Ἱπποκράτους χρόνους ἀγνοοῦντας ἐλέγξεις ἐκ τοῦ τῶν παλαιῶν κωμικῶν ἐνίους μεμνημονευκέναι χόνδρου, καὶ αὐτὸν δὲ τὸν Ἱπποκράτην κατὰ τὸ Περὶ διαίτης ὑγιεινῆς (p. 356, 18)· εἰ γὰρ

καὶ μὴ Ἱπποκράτους ἐστὶν ἐκεῖνο τὸ βιβλίον, ἀλλ' Εὐρυφῶντος ἢ Φαῶντος ἢ Φιλιστίωνος ἢ Ἀρίστωνος ἤ τινος ἄλλου τῶν παλαιῶν ..., πάντες ἐκεῖνοι τῶν παλαιῶν ἀνδρῶν εἰσιν, ἔνιοι μὲν Ἱπποκράτους πρεσβύτεροι, τινὲς δὲ συνηκμακότες αὐτῷ). Adde Hippocr. p. 527, 7 : Ἐὰν δέ τι διδόναι θέλῃς κομιδῆς ἕνεκα, διδόναι χόνδρον, ἢ πτισσάνην πυρίνην· ταῦτα γὰρ τῶν βοφημάτων τὰ ἰσχυρότερα. Nempe his verbis alica integra designatur, quæ et χονδροπτισσάνη dicebatur et πτισσάνη πυρίνη Diocli et Philotimo, ut scribit Galen. lib. 1 De alim. fac. Foes. De chondri s. alicæ viribus medicis v. Galen. vol. 13, p. 242.] Alii vero in media quodammodo sententia sunt, dicentes τὸν χόνδρον et alicam fruges quidem esse et pro frugibus accipi, dicique apud auctores non proprio quidem nomine, sed mutuato ab ea re in quam protinus transire debent : itaque alicam pro zea dici, ex qua alicam fieri notum est. Quibus non obest quod Galen. ait χόνδρον genus esse tritici, non zeæ : quoniam zea pista sataque dicitur tertio fere anno in frumentum degenerare : ex quo, præsertim in Africa, alicam fieri, Plinius auctor est. Ceterum περὶ τῆς τοῦ χόνδρου κατασκευῆς, i. e. de alicæ confectione, nemo ambigit, in modum bromi, tragi, aut ptisanæ præparari, inventumque id esse non pridem excogitatum, ut Plin. [H. N. 18, 29] refert. Fieri τὸν χόνδρον ex zea quam δίκοκκον appellant, Diosc. [2, 111 et 118] scripsit. Est autem zea tritici species; Speltam Itali, Galli Espeltram vocant; ex qua confectum χόνδρον non zeas nomine, sed potius τοῦ πυροῦ, i. e. tritici, veteres designarunt, veluti Diocles et Philotimus, qui eum πτισσάνην πυρίνην, i. e. ptisanam triticeam, appellavere. At ejus parandi modum nemo Græcorum, quod sciam, prodidit [Prodidit scriptor Geopon. 3, 7, ubi v. Niclas], præter unum Constantinum Cæsarem : qui tamen Latinus a Latinis eam videtur accepisse. Is lib. 3 De agricultura his verbis eam aperit : Zea decorticata in ferventem aquam immittitur, atque exprimitur : deinde gypsum candidum contusum et arctiore cribro transmissum, arenæque candidissimæ et tenuissimæ quarta pars cum portione gypsi paulatim admiscetur, zea denuo probe repurgata. Id autem agendum sub canicula, ne acescat. Ubi tota repurgata fuerit, angustiore cribro cernatur. Idem Plin. quoque docet de alica, et præterea eam adulterinam fieri maxime ex zea quæ in Africa degeneret, vel ex granis etiam tritici quæ candidissima atque grandissima deliguntur, et semicocta in ollis, postea arefiunt sole ad initium, rursusque leniter aspersa molis franguntur. Additque aliud mirum dictu, alicæ admisceri cretam, quæ transit in corpus, coloremque et teneritatem affert : negareque Campanos, apud quos præstantissima conficitur, aliquam confici sine eo metallo posse. Attamen Constantinus (uti supra retulimus), non cretam, sed gypsum injicit, quod etiam in alica adulterina inspergi postea declarat : de quo tamen mirandum, Græcos medicos, alimentorum facultatem studiose perscrutantes, tacuisse. Nam ut forte creta ad detersionem glutinosi lentique humoris, quem χόνδρος habet, contulerit, at gypsum vehementer nocere videbitur, quod obstruat et emplasticum sit, et ventriculo ejusque ori valde adversum. Propterea dubito plurimum num simplicior fuerit Græcorum χόνδρος Romanorum alica, eoque invicem discreparint quod hæc gypso constaret, ille nihil gypsi haberet. Siquidem nonnihil discriminis inter hæc fuisse, Paul. Ægin. declarat, non ita tamen ut genere et materia doceat discrepare. Neque enim dixisset alicam chondro in aliis persimilem esse, si diversa materia constare credidisset, sicut bromum, tragum et ptisanam. Dicit tantum ab alica alvum magis astringi. Quod si χόνδρος metalla ejusmodi in consortium admisisset, vix possem credere tam celebrem apud omnes futurum fuisse, ut alimentum nullum esset in arte medica tam multis abundante et luxuriante remediis, quod in febribus tertianis et continuis, in calidis et siccis naturis, atque etiam stomachicis, frequentius exhiberetur. Nec tamen discrimen hoc tanti faciendum fuit, ut χόνδρος alio nomine quam Alicæ apud Latinos diceretur : quod alia prope infinita sint, quibus diversissimæ parandi rationes, manente semper primaria præcipuaque materia, nomina non immutavere. Itaque χόνδρος s. Alica, non aliud est quam Zea, eo modo, quem declaravi, concinnata. Cujus tamen differentias tres Plinius, et post eum Constantinus Cæsar annotavit; primam quidem, quæ Minima ab eo vocatur et Cribraria; alteram vero, quæ Secundaria; tertiam, quæ grandissima est, et Exceptitia atque ἀφαίρημα appellatur. Omnes autem ejusmodi farinæ aqua aspersæ postea exiccabantur, et in grumos granaque concrescebant, quæ ad usum reponebantur, a quibus τοῦ χόνδρου nomen inditum fuisse arbitror; χόνδρος enim Granum significat, et quod ex continuo aliquo seorsum concreverit, ut salis frusta et thuris micæ s. grana, quæ χόνδρος λιβάνου a medicis nominantur, et de qua nunc agimus alica, quam et Granum ob eam causam Plin. videtur appellasse. Scribit enim 18, 11, de Alica disserens : Ex zea pulcrius quam ex tritico fit granum, quamvis id alicæ vitium sit. Quod quidem non potest aliter quam de chondro intelligi; vitans enim verbum Græcum, Granum Latinam vocem usurpavit. Ac quamvis, quidquid in granum coaluit, χόνδρος vocari possit, velut τράγος et βρόμος, ex zea tamen granum id sibi peculiariter nomen vindicavit, sicut hordei apparatus τῆς πτισσάνης nomenclaturam, quamvis τὸ πτίσσειν multis frugibus commune sit, quæ perinde atque hordeum, tundi et deglubi solebant. [Χόνδρος ἐξ ὀλυρῶν πεποιημένος ap. Polyæn. 4, 3, 32, p. 355 et 360.] Ceterum duobus modis veteres τῷ χόνδρῳ utebantur, interdum integro, interdum loto : illud, χόνδρον simpliciter, vel χόνδρου πτισσάνην, i. e. Chondrum ptissanæ modo comparatum, vel, ut Diocles et Philotimus, πτισσάνην πυρίνην, hoc vero χόνδρον πλυτὸν, appellant, i. e. Alicam elotam, ipsum nimirum succum alicæ cum aqua mistum. Paulo post, Porro quod apud Aetium aliquando legitur conjunctim χόνδρος ἅλικος, non aliud quam χόνδρον simpliciter significat. Ideo autem videtur utrumque nomen conjunxisse, ne quis de re ipsa ambigeret : vel quod ita forte Græcorum vulgo suis temporibus diceretur : siquidem tum is, tum Paulus multa nomina scriptis suis inseruerunt veteribus prorsus inusitata, commoditati potius quam vocabulorum proprietati et elegantiæ inservientes. Hæc ille inter alia. Vide et quæ ap. Athen. sub fin. l. 3 [p. 127] de hoc χόνδρῳ disseruntur, ubi inter alia dicitur χόνδρος et μύστρον idem esse, idque ex Nicandri quodam loco probatur. Ibid. quum attulisset hunc Antiphanis l. : Ἐν ταῖς τρισὶ μὲν (sc. σπυρίσι) χόνδρος ἀγαθὸς Μεγαρικὸς, [Ibid. χ. Θετταλικὸς ex Antiphane et Alexide,] dicitur Aristoph. χόνδρον vocasse τὸ βόφημα, in hoc Δαιταλέων l. : Ἢ χόνδρον ἑψῶν, εἶτα μυῖαν ἐμβαλὼν, Ἐδίδου βοφεῖν ἄν. [Χόνδρον ἕψειν vel ἑψῆσαι Menander ap. Athen. 4, p. 172, B; 153, E. X. λείχειν Aristoph. Vesp. 737.] Ap. Eund. 12, [p. 553, B] : Χόνδρον αὐτῷ δεύσετε γάλακτι χηνός. [Adde Hermipp. ap. Athen. 1, p. 27, F : Ἐκ δ' αὖ Ἰταλίας χόνδρον καὶ πλευρὰ βόεια. Pherecrates apud eundem 6, p. 269, A : Χόνδρος γάλατι κατανενιμμένος. Aristoph. fragm. 364 : Ἀράκους, πυροὺς, πτισάνην, χόνδρον, ζειὰς, αἶρας, σεμίδαλιν. Polyb. 12, 2, 5 : Τὸν καρπὸν τοῦ λωτοῦ τοῖς οἰκέταις μετὰ χόνδρου κόψαντες σάττουσιν (οἱ Λίβυες) εἰς ἀγγεῖα. Plutarch. Mor. p. 912, D : Μὴ γλυκεῖ μηδὲ χονδρῷ τρέφειν· ubi χονδρῷ sive sic sive χόνδρῳ scriptum et substantivum esse potest, ut in locis Aristophanis, et adjectivum, ut ἄλευρα χονδρότερα dixit Hippocrates.] Hesychio χόνδρος τραγανὸς est ὁ ἅλιξ, Alica : qui χόνδρον exposuerat etiam σεμίδαλιν μεμιγμένην ὡς πλακοῦντα. [Pollux 6, 57 : Στέαρ ὕειον ἑφθὸν μετὰ γάλακτος μίγνυ χόνδρῳ παχεῖ (ex quo fit θρῖον).] Idem vero et metaphoricum usum huic vocab. tribuit, quum hoc χόνδρος exp. παχὺς, μωρός. Ita ut suspicari quis possit χόνδρον [s. χονδρὸν] nominari Eum qui crassus sit veluti chondrus. [V. quæ s. v. Χονδρὸς dicentur.] || Cartilago, pars corporis omnium, post os, maxime terrea et solida, sensus expers. Est igitur cartilago post os siccissima et durissima : siquidem osse minus sicca duraque est. Quamvis autem diversa sit ab osse cartilago, sæpe tamen ætatis spatio cartilago in os degenerat : imo vero nulla fere

sunt ossa quæ ante cartilagines non fuerint. Ossa namque omnia et dentes genis adhuc conclusi, infantibus cartilago sunt, quæ tandem in ossa duratur, uti cartilagines quæ inter sterni ossa continentur : ξιφοειδὲς, quod Galeno propterea nunc Os nunc Cartilago dicitur : costarum fines, coccygis extremum : acromium, quod ob id Hippocrati Os, Galeno Cartilago nominatur, et quod in cordis basi media situm est, unde arteria magna et vena arteriosa emergit; id enim minoribus animalibus mollius, grandioribus durius, maximis vel os plane est vel ossea cartilago. Ob id videtur recte scripsisse Aristot. H. A. 1, 1, cartilaginis et ossis eandem materiam esse, sola siccitate differentem. [Aristot. ib. 3, 8 : Ἔστιν δ χ. τῆς αὐτῆς φύσεως τοῖς ὀστοῖς, ἀλλὰ τῷ μᾶλλον διαφέρει καὶ ἧττον, καὶ ὥσπερ οὐδ' ὀστοῦν οὐδ' ὁ χόνδρος αὐξάνεται, ἂν ἀποκοπῇ· et similiter De partt. anim. 2, 9. Τῶν ἀρχαίων ὀστῶν χόνδρους Diodor. 3, 20, ubi in cod. Vat. schol. : Ἤτοι τὰ τρυφερώτερα καὶ μαλακώτερα τῶν ὀστῶν μέρη.] Hæc Gorr., apud quem vide et alia de differentia cartilaginum, de duplici eorum genere et usu. [Χόνδρος in genere Cartilago dicitur, verum præcipue eo nomine illam comprehendit Hippocr. quæ ad costas spurias adnascitur, estque ad cavum pectoris, sub qua os ventriculi delitescit, et ξιφοειδὴς nominatur. Pag. 1208, D : Μέσον δὲ ὀμφαλοῦ καὶ χόνδρου (libri multi χονάρου ap. Littré vol. 5, p. 371) κατὰ ταύτην τὴν καταγωγὴν ἅπτομένῳ τῇ χειρί. P. 91, B, de pectore laudabili : Καὶ ὁ χόνδρος αὐτοῦ μικρὸς ἔστω καὶ σεσαρκωμένος ἰσχυρῶς. Isagoges quoque auctor hanc cartilaginem χόνδρον proprio quodam nomine vocat p. 376, 23, et totum locum στέρνον : Τὸ δὲ μεταξὺ τῶν πλευρῶν στῆθος καὶ τὸ μεσαίτατον αὐτοῦ στέρνον, μέχρι τοῦ χόνδρου, ὑφ' ὃν τὸ στόμα τῆς κοιλίας. Etsi eo nomine etiam hypochondria capi possunt, quibus viscera continentur. Foes.] Nicand. Al. [123] : Περιψαύουσι δ' ἀνίαι Θώρηκος· τόθι χόνδρος ὑπὲρ κύτος ἕζετο γαστρός. [Ubi schol. : Χόνδρος· τοῦ στομάχου ἕντερον (sic etiam Suidas), ὅθεν καὶ ὑποχόνδρια φαμεν, ἢ μέρος τοῦ θώρακος μεθ' ὃ τὰ ὑποχόνδρια, ut per εἶδος ἐντέρου exp. Arcad. p. 73, 25. Et Herodian. Epim. p. 152 : Χόνδρος τὸ ἐν τοῖς μέλεσι τραγανόν. Pollux 2, 232 : Ὁ χόνδρος συγκείμενος ἐκ νεύρων τε καὶ ὀστῶν καὶ ἑκατέρῳ τούτων προσεοικὼς μάλιστα δοκεῖ εἶναι τῶν ὀστῶν τέλος.] Pollux 2, [79] χόνδρον vocat τὸ μέσον τῆς ῥινὸς, Septum cartilagineum, quod nasum medium dividit. Idem [§ 99, 207] χόνδρον nominari ait τὸν βρόγχον s. γαργαρεῶνα, quoniam sc. cartilagineus est. [Ibid. § 164 : Τῷ χόνδρῳ τοῦ στήθους, ὅ ἐστιν ὀστοῦν ἐκπεφυκὸς τοῦ στήθους. De aure Aristot. H. A. 1, 11 : Τὸ οὖς ἐκ χόνδρου καὶ σαρκὸς σύγκειται. Ibid. 4, 1, in descriptione τευθίδος : Μεταξὺ τῶν ὀφθαλμῶν μικρὸς χ. ἔχων ἐγκέφαλον μικρόν. Ὠλενίτης χ. ap. Lycophr. 155, quod schol. exp. νευρῶδες ὀστοῦν. De teneris et recentibus cornibus cervorum Ælian. N. A. 6, 5 : Πρὶν τοὺς καλουμένους χ. λαβεῖν.]

[Χονδρὸς, ὰ, ὸν, Crassus, adjectivum sæpe cum substantivo χόνδρος confusum, quæ distinguuntur in Arcadii Epitome p. 73, 23 : Σεσημείωται τὸ χονδρὸς ὀξυνόμενον, οὐ τὸ ἐπίθετον, τριγενὲς ὄν, ἀλλὰ τὸ προσηγορικὸν, εἶδος ἐντέρου ὄν. Recto accentu ap. Chœrob. In Theodos. p. 550, 31 : Χονδρός χονδρότερος χονδρότατος (Ἄλευρα χονδρότερα Hippocr. p. 285, 37)· et in Etym. M. p. 18, 44 : Ἀδρός· ὁ χονδρός· παρὰ τὸ ἥδω τὸ εὐφραίνω. Ἡδόμεθα γὰρ τοῖς μεγάλοις καὶ χονδροῖς. Ubi verba ἡδόμεθα γὰρ τοῖς μ. καὶ χ. (in quibus ἁδροῖς pro χονδροῖς in aliis codicibus scriptum) non scriptoris alicujus sunt, sed ipsius grammatici. Antiquiores scriptores hoc adjectivo raro aliter quam cum subst. ἅλς usi sunt. Recto accentu ap. Aristot. Meteor. 2, 3 : Ἅλες οὐ χονδροὶ, ἀλλὰ χαῦνοι καὶ λεπτοὶ ὥσπερ χιών· et Probl. 21, 9 : Ἁραιὸν καὶ χονδρὸν ἅλφιτον· et ap. Aristoph. Ach. 521, in cod. Rav. χόνδρας ἅλας, quod χονδροὺς ἅλας scribendum. Libri ceteri χόνδρους ἁλὸς, de quo recte judicavit Elmslejus, nisi quod falsum accentum χόνδρους servavit : «Χόνδρους ἁλὸς vulgo : ubi ex Atticorum consuetudine saltem rescribi debebat ἁλῶν. Hesych. : Χόνδροι ἁλῶν· παχεῖς ἅλες. Suidas : Χόνδρος ... καὶ χόνδροι ἁλῶν, θρόμβοι, παχὺς ἅλς. Sed vera scriptura debetur Phœnici Colophonio ap. Athen. 9, p. 359, F : Χᾶλα λήψεται χόνδρον. Nimirum χόνδρος pro adjectivo usurpatur. Nec dubitari potest quin rectam scripturam habuerit scholiasta, qui annotavit, Ἡ χόνδρους ἁλός· οὕτως οἱ Ἀττικοί. Atqui in vulgata scriptura nihil Atticorum proprium est. » Ἁλὸς χόνδρους legitur ap. Hippocr. p. 879, C. Grammaticos disceptasse utrum χόνδρος ἅλς an χόνδρος ἁλὸς dicendum esset apparet ex verbis Chœrobosci In Theodos. p. 269, 7 : Περὶ τοῦ χόνδρος ἅλς εἴτε ὁμοιοπτώτως δεῖ συντάττειν εἴτε ἀνομοιοπτώτως, ἐν τῷ Ὀνοματικῷ Ἡρωδιανοῦ μαθησόμεθα. Χόνδρος ἐποψίδιος, Sal obsonii loco cum pane sumtus, Leonid. Anth. Pal. 7, 736. Frequens hujus adjectivi modo χονδρός modo χοντρός scripti usus est ap. Græcos medii et infimi ævi, quorum exx. collegit Ducangius. Sic de lignis crassis Phranzes 3, 9 : Ἑλέπολιν ... μετὰ ξύλων χοντρῶν κατεσκεύασε. Joann. Iatrosoph. : Πανίον χοντρὸν παχύ. Quod πανίον χονδρὸν scriptum ap. metaphrasten Nicetæ Chon. p. 503, 27 ed. Bekk. Myrepsus 49, 37 : Χονδρῷ ὀθωνίῳ. De pallio schol. rec. Hom. Od. N, 399 : Ἱμάτιον παχὺ ἤτοι χοντρόν. De homine stupido Nicetas Stethatus in præfat. in sacras laudes : Τῶν πάντη χοντρῶν καὶ ἀμύστων. Quo sensu etiam ab antiquioribus dictum esse ostendit Hesychii glossa qua χόνδρος per παχὺς, μωρὸς explicatur.]

[Χονδροσύνδεσμος, ὁ, Cartilagineum ligamentum. Galen. vol. 3, p. 50 : Ἧττον (τῆς τριχὸς) ὀστοῦν ψυχρόν ἐστι καὶ ξηρὸν, καὶ τοῦδε χόνδρος ἧττον ξηρός. Ἐφεξῆς δὲ χόνδρῳ σύνδεσμος καὶ ὃν χονδροσύνδεσμον ὀνομάζουσιν.]

[Χονδροσύνθετος, ὁ, ἡ, Ex cartilagine compositus. Philes De eleph. 70, p. 262 ed. Wernsd. : Τὰς βάσεις ἔχοντα χονδροσυνθέτους.]

Χονδρότῠπος, ὁ, ἡ, Ex cartilagine formatus, Cartilaginis figuram gerens, Cartilagineus. Ex Aristot. H. A. 9, [22] χονδρότυπος κεφαλὴ pro Caput cartilagineum.

[Χονδροφῠὴς, ὁ, ἡ, Cartilagineus, Cartilaginosus. Pro quo alias χονδρώδης. Matro ap. Athen. 4, p. 135, B : Ψῆττα χ. Schweigh.]

[Χόνδρυλλα. V. Χονδρίλη.]

Χονδρώδης, ὁ, ἡ, Speciem χόνδρου gerens, Grumosus. Athen. 3, [p. 115, D] : Ἀσήστου πυροῦ γιγνόμενον καὶ χονδρώδους. [Quæ ἄλευρα χονδρώδη dicuntur ab Hippocr. p. 585, 33, ea farinam crassiorem et in grumos collectam et crassius subactam, velut alicæ similem, aut in grana coactam, significant, quæ ἄλευρα χονδρότερα eadem in re dicuntur p. 668, 6, et de ervi aut lentis farina ad fotus adhibita efferuntur. Foes.] Item Cartilagineus s. Cartilaginosus. Aristot. H. A. 1, [12] : Χονδρῶδες γὰρ ἔχει, Cartilagineum enim habet, et proinde duriusculum. Apud Eund. τὰ χονδρώδη, Partes s. Appendices cartilaginosæ. [Χ. μόρια De partt. anim. 2, 9, et Oribas. p. 298 Matth., ut χ. μέρεα ap. Aret. p. 39, 6.] Hippocr. De fract. : Ὁτὲ μὲν τὸ χονδρῶδες αὐτοῦ, ἀφ' οὗ πέφυκεν ὁ τένων ὄπισθεν τοῦ βραχίονος. [Χ. χιτὼν ὀφθαλμοῦ ap. Polluc. 2, 70. Τὸ χ. τῶν ὤτων Nemes. De nat. hom. p. 198; τὸ χ. τῆς τραχείας ἀρτηρίας p. 236.] Apud Athen. 7, [p. 282, D] sunt etiam piscium genera quædam χονδρώδη, quæ et σελαχώδη, Latinis Cartilaginea, teste Plin. 9, 24. Tales autem esse dicit πολύποδας, γαλεοὺς, κύνας. Idem eod. lib. ait, Οὔτε δὲ στέαρ οὔτε πιμελὴν ἔχειν τοὺς ἰχθῦς τούτους, διὰ τὸ χονδρώδεις εἶναι.

[Χοννομάγαρα, τὰ, urbs Indiæ. Ptolem. 7, 1, p. 202 ed. Bert.]

[Χόννος, ὁ. HSt. s. v. Χῶνος :] At Χόννος apud Gortynios ποτήριόν τι χάλκεον Θηρικλείῳ ἐοικὸς, Eust. p. 1153, ubi etiam addit, ν Æolice duplicari, quanquam simplici ν ap. Hesych. legatur. [Χόνος· ποτήριον χαλκεῖον· quod χάλκεον scribendum vel χαλκοῦν, ut supra ubi lemmate corrupto Χόϊνον· ποτήριον χαλκοῦν. Eustath. autem sua debet Athenæo 11, p. 502, B, qui addit, Ὃ δίδοσθαι τῷ ἁρπασθέντι ὑπὸ τοῦ ἐραστοῦ φησὶν Ἑρμῶναξ.]

[Χονόπρης, έους, ὁ, Chonopres, Ægyptius, in papyro Peyroni vol. 1, p. 24, 11, ubi accus. Χονόπρην. Genit. Χονοπρέους ib. p. 24, 19; 36, 6.]

[Χόνουφις, ὁ, nomen pr. Ægyptiacum ap. Plut. Mor. p. 354, E, qui p. 578, F, narrat Agetoridem venisse Memphim ad Χόνουφιν τὸν προφήτην, ac pe-

tiisse ut, si quid de tabula ærea in Alcmenæ sepulcro condita intelligeret, sibi interpretaretur. Idem fortasse Χόνουφις ap. Clem. Alex. Strom. p. 357. Dicitur enim eo præceptore in Ægypto usus esse Eudoxus astronomus. Nec alius Χόνουφις ὁ Ἡλιουπολίτης, de quo Diog. L. 8, 90, et Ψένωφις ap. Plut. V. Solon. c. 26. Jablonsk.]

[Χονσά· παρὰ Βουλγάροις οἱ κλέπται, Suidas.]

[Χοοπλαστέω, E luto efformo. Athan. 2, p. 428, F: Ὁ τὸν Ἀδὰμ χοοπλαστήσας.]

[Χοοπότης, ὁ, Qui congios ebibit, Vinosus. Epith. Bacchi, Athen. 12, p. 533, E: Πόσσις... Θεμιστοκλέα φησὶν ἐν Μαγνησίᾳ ... Διονύσῳ χοοπότῃ θυσιάσαντα καὶ τὴν Χοῶν ἑορτὴν αὐτόθι καταδεῖξαι.]

[Χόος. V. Χοεύς.]

[Χόος. V. Χοῦς.]

[Χοραγεῖον. V. Χορηγεῖον.]

[Χοραγός. V. Χορηγός.]

[Χορασμία, ἡ, Chorasmia. Steph. Byz.: Χορασμίη, πόλις πρὸς ἕω Πάρθων, formam Ionicam ponens, quam ex Hecatæo affert, ex eodem et Herodoto 3, 93 etiam gentilicium memorans Χοράσμιοι, οἱ. Χωράσμιοι ap. Strab. 11, p. 513, Arrian. Anab. 4, 15, 4; 5, 5, 2; 7, 10, 6. Utraque scriptura est in codd. Ptolemæi 6, 12, p. 423, 2. Memorantur Chorasmii etiam a Plinio H. N. 6, 18, 16, et Curtio 7, 4, 6; 8, 3, 16.]

[Χοραυλέω, Tibias in choro inflo. Strabo 17, p. 796: Χωρὶς τῆς ἄλλης ἀσελγείας χοραυλεῖν ἤσκησε. Libri plerique χοραύλην. Eustath. Opusc. p. 54, 20: Μισθοῦ οἱ λυρῳδοὶ χοραυλοῦντες.]

Χοραύλης, ὁ, Qui tibias in choro inflat. [Plut. V. Ant. c. 24: Κιθαρῳδοὶ καὶ χοραῦλαι. Lucill. Anth. Pal. 11, 11: Οὐκ ἤδειν σε τραγῳδὸν ... οὐδὲ χοραύλην. *Choraules* etiam ap. scriptores Latinos, velut Martial. 5, 57, 9; 9, 78, 6, Sueton. V. Ner. c. 54.] Præter fides enim choro tibiæ etiam adhibebantur, ut Horat. quoque testatur, et ante eum Aristot. Polit. 8, [c. 6, 6] ubi ait, Καὶ γὰρ ἐν Λακεδαίμονί τις χορηγὸς, αὐτὸς ηὔλησε τῷ χορῷ, Ipsemet choro saltanti fistula cecinit. Proverbio solet dici ap. Latinos, Malus choraules, bonus symphoniacus: de quo Erasm. Chiliad. Utuntur vero hoc vocab. ap. Eosdem tum poetæ tum prosæ scriptores. [V. Salmas. ad Scriptt. H. A. p. 491.]

[Χορδάριον, τὸ, dimin. a χορδὴ, Intestinum (in cibum paratum). Alexis ap. Athen. 3, p. 95, A: Χορδαρίου τόμος.]

Χορδαψὸς, ὁ, sive Χόρδαψος (utroque enim modo scriptum reperitur) [Rectus et prope constans in libris accentus est χορδαψὸς, quem præcipit Arcad. p. 85, 12. V. Lobeck. Paralip. p. 333. Hesych.: Χορδαψός· πάθος ἐντέρων. Schol. Nic. Al. 382: Δυσεντέριον... ἔστι πάθος ὃ καλεῖται χορδαψός. Ἰδιώταις tribuit Theoph. Nonn. vol. 2, p. 52: Ἰλεός ἐστιν ὅταν δι' ἔμφραξιν τῶν ἐντέρων μηκέτι κάτωθεν ἐκκρίνουσι τὴν κόπρον, ἀλλ' ἐκκρίνουσιν αὐτὴν ἄνωθεν. Καλοῦσι δ' αὐτὸ οἱ ἰδιῶται χορδαψόν], dicitur Tumor tenuis intestini, ut videatur intestinum ad chordæ similitudinem convolutum, ut scribit Galen. De locis aff. 6 [vol. 7, p. 509. Hippocr. p. 101, B: Μὴ σύμφυτος χ.]. Archigenes, ut refert Aetius lib. 13, χορδαψὸν τοῦ εἰλεοῦ speciem esse dicit, quum uno in loco circa tenuia intestina dolor consistit, ut admota manu durities et tumor tactui succumbat: ex quo subitum periculum creari, atque ut plurimum intra tertiam vel quartam horam: quod si ad suppurationem inflammatio vergat, aut in longius tempus trahatur, ne tum quidem abesse periculum, quanquam ex iis aliqui evadant. Celsus [4, 16] scribit Dioclem Carystium tenuioris intestini morbum nominasse χορδαψὸν, a plerisque vero suo tempore appellari εἰλεόν. Dicitur autem χορδαψὸς, quod qui manum loco dolenti admoverit, is veluti τῆς χορδῆς ἅπτεται, i. e. videtur sibi chordam tangere, propter magnam ex intestini inflammatione tensionem. Gorr. Itidem vero Aret. εἰλεὸν et χορδαψὸν habere magnam inter se affinitatem indicat, de ambobus tractans eodem capite: et post εἰλεοῦ definitionem subjungens, χορδαψὸν nominari ἦν πρὸς τοῖς στρόφοις καὶ πίεσις καὶ μάλθαξις τῶν ἐντέρων ἔῃ, καὶ πολὺ τὸ ὑπογάστριον ὑπερίσχῃ. Sed aliunde ipse derivat, sc. ab ἔψησις significante μάλθαξις, et χορδὴ quod est ἔντερον. Vide Περὶ ὀξέων παθ. 2, 6. [Adde Alex. Trall. 10, p. 561, et Cœl. Aurel. Acut. 3, 17.] In equis autem χόρδαψὸν esse dicit Apsyrtus in Hippiatr., ὅταν τὴν τροφὴν ἀναφέρῃ διὰ τοῦ στόματος ἢ μυκτῆρος.

Χόρδευμα, τὸ, i. q. χορδὴ, Intestinum; scribit enim schol. Aristoph. χορδὰς et χορδεύματα vocari τὰ ἔντερα, in Eq. [313]: Εἰ δὲ μὴ σύ γ' οἶσθα κάττυμ', οὐδ' ἐγὼ χορδεύματα. Quæ verba sunt ἀλλαντοπώλου.

Χορδεύω, idem quod χορδόω. Aristoph. [Eq. 241]: Τάραττε καὶ χόρδευ' δμοῦ τὰ πράγματα Ἅπαντα· καὶ τὸν δῆμον αἰὲν προσποιοῦ, Ὑπογλυκαίνων ῥηματίοις μαγειρικοῖς. Ibi enim schol. et [ex eo] Suid. exp. σύμπλεκε ἀλλήλοις καὶ συγκύκα, qui metaph. esse sumptam ajunt ab ἀλλαντοπώλαις: ii enim τὰς χορδὰς, i. e. τὰ ἔντερα τῶν τετραπόδων, γεμίζουσι καὶ πληροῦσι παντὸς τοῦ φυράματος: quorum more jubet et illum (utpote ἀλλαντοπώλου personam gerentem) χορδεύειν καὶ ταράττειν τὰ πολιτικὰ, συνταράττειν καὶ συμφυρᾶν τὰ πράγματα, ἡδύσμασι χρώμενον καὶ ἀρτύοντα κακίαις. Addit præterea ibid. schol. χορδὴν esse τὸ λεπτὸν ἔντερον, Tenue intestinum, quod solent πλέκειν οἱ μάγειροι: traduci autem et taxari ibi τοὺς στρατηγοὺς, utpote ταράττοντας καὶ εἰς πλοκὰς ἐμβάλλοντας τὴν πόλιν, Involventes, Implicantes, Intricantes urbem, eo sc. modo quo intestina a coquis solent involvi et sibi implicari. [Tzetz. Hist. 13, 274: Χορδεύειν ἐστὶν ἔντερα προβάτων περιπλέκειν.] Hesych. vero χορδεῦσαι exp. κακοποιῆσαι, τεμεῖν, ut in Herodoteo etiam Lex. χορδεύων exp. τέμνων. [Eustath. Opusc. p. 12, 80: Κόπος ... χορδεύων οἷον τὴν ἔνθεον ὁλομέλειαν· 103, 70: Οὔτε τὸ κατὰ τόσον ἠλιθιὸς μέρος ... ἐκτέμοιμι, χορδεύσας, ὅ φασιν, ἐμαυτόν.]

Χορδὴ [De accentu Arcad. p. 105, 17], ἡ, Intestinum, i. q. χολὰς s. χόλιξ: quanquam iis nominibus intelligi putantur potius Crassiora intestina. [Hom. Batrach. 224: Παρ' ἠϊόν' ἐξετανύσθη χορδῇσιν λιπαρῇσί τ' ἐπορνύμενος λαγόνεσσιν.] Apud Athen. in fine l. 7, [p. 330, C, Eubulus]: Θύννου τέμαχος, κρέα δελφακίων, χορδαί τ' ἐρίφων, ἦπάρ τε κάπρου, κριοῦ τ' ὄρχεις, χόλικές τε βοός. [Pherecrates ibid. 6, p. 269, D: Χορδαῖς ὀπταῖς ἐριφείοις. Epicharm. 8, p. 366, B: Χορδαί τε ἀδύ ... χὠ κωλεός. «Χορδὴ s. Χορδαὶ præsertim dicuntur Intestina (ovium, vitulorum, hœdorum) in cibum parata, Lat. Lactes. Vide ad Athen. 1, p. 4, Animadv. vol. 1, p. 48.» Schweigh. Aristoph. Ach. 1119: Δεῦρο τὴν χ. φέρε· ubi schol. exp. τὸ παχὺ ἔντερον τοῦ προβάτου. Ran. 339: Ἦν τι καὶ χορδῆς λάβῃς· ubi schol.: Ἡ εἴλησις ἡ τῶν ἐντέρων ἐστὶ χορδὴ, ἣν εἰλητὸν καλοῦμεν ἡμεῖς. Χορδὴν αἱματῖτιν σκευάσαι Sophilus ap. Athen. 3, p. 125, E. Χορδῆς τόμος Cratin. p. 94, F, et χορδῆς μεσαῖον Antiphanes ib. Comice Strepsiades ap. Aristoph. Nub. 455: Ἔκ μου χορδὴν τοῖς φροντισταῖς παραθέντων.] || Frequentius χορδὴ nominatur ipsa Chorda s. Fides ex intestino contorto et arefacto, quæ testudini lyræve aut alii instrumento musico intenta sonos melodicos edit pulsu. [V. Plut. in libro De musica p. 1141 seqq. (ubi etiam de numero chordarum variante agitur), ceterosque de re musica scriptores.] Hom. [Od. Φ, 406]: Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ φόρμιγγος ἐπιστάμενος καὶ ἀοιδῆς, Ῥηϊδίως ἐτάνυσσε νέῳ ἐπὶ κόλλοπι χορδὴν, Ἅψας ἀμφοτέρωθεν, ἐϋστρεφὲς ἔντερον οἰός. Ubi clare innuit quid sit χορδὴ μουσικὴ, sc. ἐϋστρεφὲς ἔντερον οἰός: nam ex ovium in primis intestinis contortis fiunt ejusmodi fides. [Hom. H. in Merc. 51: Ἑπτὰ δὲ συμφώνους ὀΐων ἐτανύσσατο χορδάς. Pind. Pyth. 2, 128: Ἐν Αἰολίδεσσι χορδαῖς. Eur. Hipp. 1135: Μοῦσα δ' ἄϋπνος ὑπ' ἄντυγι χορδᾶν λήξει. Quo uno loco legitur in Tragicorum fabulis quæ nunc supersunt.] Plato Rep. 1, [p. 349, E]: Δοκεῖ ἂν οὖν τίς σοι μουσικὸς ἀνὴρ, ἁρμοττόμενος λύραν, ἐθέλειν μουσικοῦ ἀνδρὸς ἐν τῇ ἐπιτάσει καὶ ἀνέσει τῶν χορδῶν πλεονεκτεῖν, ἢ ἀξιοῦν πλέον ἔχειν; [Ib. 3, p. 412, A: Τὸν τὰς χ. ἀλλήλαις ξυνιστάντα· 7, p. 531, B: Τοὺς ταῖς χ. πράγματα παρέχοντας καὶ βασανίζοντας· Phædr. p. 268, D: Ἐπιστάμενος ὡς οἷόν τε ὀξυτάτην καὶ βαρυτάτην χ. ποιεῖν· Leg. 7, p. 812, D: Σαφηνείας ἕνεκα τῶν χ. Phædon. p. 86, A: Τὰς χ. θνητοειδεῖς οὔσας. Aristot. H. A. 7, 1: Ταῖς παρανενευρισμέναις καὶ τραχείαις χορδαῖς. Lucian. D. deor. 7, 4: Ἐντεινάμενος ἑπτὰ χορδάς· Adv. indoct. c. 9: Χορδὰς τρεῖς ἅμα ἀπορρήγνυσι. Χ. κατεστραμμέναι Aristot. De audib. p. 803, 28 Bekk.]

Quidam [Anacreon] ap. Athen. 14, [p. 634]: Ψάλλω δ' εἴκοσι χορδαῖσι, μάγαδιν ἔχων. [Aristid. vol. 1, p. 206, 17: Ῥᾷον ἤ τις ἂν χορδὴν ψήλειε.] Metaph. ap. Plut. [Mor. p. 43, E; 456, C; 501, A; 502, D; 657, C] ex poeta quopiam [tragico]: Κινοῦσα χορδὰς τὰς ἀκινήτους φρενῶν. [Ductum ex proverbio τὰ ἀκίνητα κινεῖν, ut monuit Erasm. Prov. p. 1819.] Unde ap. Erasm. in proverb. Chordas non movendas movere: ap. quem vide et aliud proverb. Ἀντὶ χορδῆς, Chordæ vice. [Lucian. De salt. c. 80: Ἄλογα κινούμενοι καὶ μηδὲν ὥς φασι πρὸς τὴν χορδήν. Quod uno verbo παραχορδίζειν dicitur.] Affertur porro et χορδὴ τόξου pro Nervus arcus, Nervus et chorda qua arcus intenditur, νεῦρον s. νευρά.

[Χορδίον vulgo ap. Thom. M. p. 627, cui χορδὴ ex codd. restituit Ritschelius p. 244, 8.]

[Χορδίραζα, τὰ, Chordiraza, urbs Mygdonum. Strabo 16, p. 747.]

Χορδολογέω, Chordis loquor, Chordarum pulsu loquor, i. e. Fidibus cano, Alii, Chordas s. Fides deligo. Plut. [Mor. p. 87, B], loquens de musicis artificibus: Ὅταν δὲ ἅμιλλα καὶ ἀγὼν γένηται πρὸς ἑτέρους, οὐ μόνον αὑτοὺς, ἀλλὰ καὶ τὰ ὄργανα μᾶλλον συνεπιστρέφουσι χορδολογοῦντες, καὶ ἀκριβέστερον ἁρμοζόμενοι καὶ καταυλοῦντες. [Conf. Nicet. Annal. 16, 2: Τὸ τοῦ λόγου βάρβιτον χ.]

Χορδοποιΐα, ἡ, Chordarum confectio, Chordarum conficiendarum artificium. [Pollux 7, 154.]

Χορδοποιϊκὸς, ἡ, ὸν, Pertinens ad ejusmodi artificem, Quo ejusmodi artifex utitur. [Pollux l. c.] ‖ Adverb. Χορδοποιϊκῶς, More eorum qui chordas conficiunt. Omnia hæc ap. Polluc. 7, [154].

Χορδοποιὸς, ὁ, ἡ, Qui chordas conficit, Chordarum s. Fidium conficiendarum artifex. [Ibid.]

Χορδοπώλης, ὁ, Chordarum venditor, Qui chordas s. fides venditat. Pollux 7, [154] ex Critia.

[Χορδοστροφία, ἡ. Ælian. N. A. 17, 6: Ἔοικε δ' αὐτῶν (τῶν κητῶν) καὶ τὰ νεῦρα λυσιτελῆ εἶναι εἰς τὰς τῶν ψαλτηρίων καὶ τῶν ἄλλων ὀργάνων χορδοστροφίας. Videtur esse Chordarum obductio, non Fidicula, ut vertunt interpretes. Bast. Hanc interpretationem confirmat subst. Χορδοστρόφος, ὁ, quo utuntur Dio Chrys. vol. 1, p. 276: Ἐνίοτε ἐπέτεινεν αὐτὸν, ἐνίοτε δὲ ἐπειρᾶτο ἀνιέναι, ὥσπερ οἱ χορδοστρόφοι τὰ νεῦρα τείνουσι, προσέχοντες μὴ ῥαγῇ· et Procl. Paraphr. Ptolem. 4, 4, p. 250: Ὀργανοποιοὺς, χορευτὰς, χορδοστρόφους.]

[Χορδοστρόφος. V. Χορδοστροφία.]

Χορδοτονία, ἡ, Chordarum intentio in lyra, Bud. ex [Artemone ap.] Athen. 14, [p. 637, D, in descriptione τρίποδος, instrumenti musici: Τὰς μέσας τρεῖς χώρας τὰς ἀπὸ ποδὸς ἐπὶ πόδα διεστώσας ἐνέτεινε χορδαῖς, ὑπερθεὶς ἑκάστῃ πῆχυν καὶ κάτω προσαρμόσας χορδοτονία. Recte Schweigh. generis neutrius formam restituit χορδοτόνια, nisi quod probabilius videtur χορδότονα. Nam usitata forma Χορδότονον, τὸ, est.]

[Χορδότονον, τὸ, inter instrumentorum partes memorat Pollux 4, 62, ubi in codice Jungerm. χορδοτόνον scriptum παροξυτόνως. Est pars instrumenti inferior cui chordæ affiguntur. Nicom. Harmon. p. 13: Μετέθηκεν εὐμηχάνως τὴν τῶν χορδῶν κοινὴν ἀπόδοσιν τὴν ἐκ τοῦ διαγωνίου πασσάλου εἰς τὸν τοῦ ὀργάνου βατῆρα, ὃν χορδότονον ὠνόμαζε. Aristot. De audib. p. 803, 41 Bekk.: Τοῦ ὀργάνου σκληροτέρας συμβαίνει γίγνεσθαι τὰς φωνὰς, ὅταν μὴ κατὰ μέσον τις ἅπτηται τῶν χορδῶν, διὰ τὸ μᾶλλον αὐτῶν τὰ πρὸς αὐτῷ τῷ ζυγῷ καὶ τῷ χορδοτόνῳ κατατετάσθαι. Χορδοτόνος σανὶς ap. Bryenn. Music. p. 417: Ἡ ὑπὸ τὰς χορδὰς ὑποκειμένη σανὶς χορδοτόνος ὀνομάζεται.]

[Χορδότονος, ὁ, ἡ, Chordis tensus. Soph. fragm. 232 (ap. Plut. Mor. p. 455, D): Ῥηγνὺς χρυσόδετον κέρας, ῥηγνὺς ἁρμονίαν χορδοτόνου λύρας.]

Χορδόω, Implico et involvo, ut αἱ χορδαὶ εἱλεῖσθαι solent. Praxagora meretrix in Aristoph. Eccl. [10] de lychno: Κἂν τοῖσι δωματίοισιν Ἀφροδίτης τρόπων Πειρωμέναισι πλησίον παραστατεῖς Χορδουμένων [vitium editionis Ald. pro λορδουμένων, quod nunc ex codd. et Suida restitutum] τῶν σωμάτων, Dum corpora in coitu implicantur sibi mutuo. Schol. exp. κινουμένων, hoc dici scribens, quoniam οἱ συνουσιάζοντες κινοῦνται.

[Χορδύβη, ἡ, Chordybe, urbs Cappadociæ. Ptolem. 5, 6, p. 335, 9, ex codd. pro vulgato Χορδύλη. Unus codex Κορδύλη, quod alius urbis nomen est p. 337, 10.]

Χορεία, ἡ, Chorea, Saltatio [vel simpliciter, vel] cum cantu, Tripudium cantu mixtum. [Pollux 4, 44.] Scribit enim Suidas veteres χορείαν appellasse τὴν μετὰ ᾠδῆς ὄρχησιν, et ante eum Plato Leg. 2, [p. 654, B]: Χορεία γε μὴν ὄρχησίς τε καὶ ᾠδὴ ξύνολόν ἐστι. [Et alibi sæpe ap. Platonem, velut ib. p. 672, E: Ὅλη χ. ὅλη παίδευσις ἦν ἡμῖν· 7, p. 796, B: Εὐφρανθεῖσα τῇ τῆς χ. παιδιᾷ· 2, p. 655, D: Μιμήματα τρόπων ἐστὶ τὰ περὶ τὰς χ. 6, p. 772, B: Θυσιῶν τε καὶ χορειῶν· Tim. p. 40, C: Χορείαις τῶν θεῶν. Χορείαν καὶ ὀρχηστικὴν Ælian. N. A. 2, 11. Semel ap. Tragicos, Eurip. Phœn. 1271: Οὐκ ἐν χορείαις... σοὶ προχωρεῖ δαιμόνων κατάστασις. Sæpius ap. Aristoph., ut Thesm. 956: Ῥυθμὸν χορείας ὕπαγε πᾶσα· 968: Εὐκύκλου χ. 982: Διπλῆν χάριν χορείας· Ran. 248: Ἔνυδρον ἐν βυθῷ χ. Antiphan. ap. Athen. 14, p. 642, A: Εἶτ' ἐπεισῆγεν χορείαν. Inscr. vasculi ap. Bœckh. n. 8387, vol. 4, p. 225: Διώνη Μαινάς. Θάλεια. Χορεία.] Plutarch. Symp. sept. sap. [p. 160, E]: Τῇ τελευταίᾳ ἡμέρᾳ παννυχίδος οὔσης καὶ χορείας τινὸς καὶ παιδιᾶς παρὰ τὸν αἰγιαλὸν, Chorea quadam. Id. De def. orac. [p. 422, B]: Ἅπτεσθαι δὲ τοὺς ἑφεξῆς ἀλλήλων [κόσμους] ἀτρέμα περιϊόντας ὥσπερ ἐν χορείᾳ, Eos porro inter se deinceps contingere ac velut in chorea leniter se torquere. [De sideribus Plato Epinom. p. 982, E: Πορείαν δὲ καὶ χ. πάντων χορῶν καλλίστην... χορεύοντα. De sole Lucian. De salt. c. 17: Πρὸς τὴν ἀνατολὴν στάντες ὀρχήσει τὸν Ἥλιον ἀσπάζονται... μιμούμενοι τὴν χ. τοῦ θεοῦ. Ælian. N. A. 9, 36: Ἀναπάλλεται καὶ πηδᾷ χορείᾳ τινὶ φυσικῇ καὶ ὀρχηστικῇ. Longus p. 5, 10: Τὸ πᾶν σχῆμα χορεία ἦν ὀρχουμένων. Χορείαν ἱστάναι Heliodor. 5, 16. De cantu Pratinas ap. Athen. 14, p. 617, F: Ἄκουε τὰν ἐμὰν Δώριον χορείαν.] Basil. in Epist. quadam ad Greg. Naz.: Τί μακαριώτερον τοῦ τὴν ἀγγέλων χορείαν ἐν γῇ μιμεῖσθαι; Angelos choris cantuque Deum celebrantes imitari.

[Χορειάρχης, Chorearum præses. Jo. Chrys. Hom. 13, vol. 5, p. 70, 36. Seager.]

[Χορειοβακχεῖος et Χορειοδάκτυλος, ὁ, Tribrachus cum baccheo vel dactylo compositus. Tzetz. in Cram. Anecd. Oxon. vol. 3, p. 307, 21.]

[Χορεῖον, i. q. χόριον, quod v.]

Χορεῖον, τὸ, Locus in quo χορεύουσι, Locus exercendis celebrandisque choreis destinatus, ubi chori agitantur, cum cantu saltatur, χορηγεῖον. [Zonaras Lex. p. 1857: Χ. ὁ τόπος τοῦ χοροῦ.] Hesychio διδασκαλεῖον, item βωμός τις et αὔλημά τι. Suidæ vero etiam ἡ χόρευσις. [Tzetz. Alleg. Iliad. Σ, 763. Boiss. Lex. rhet. in Bekk. Anecd. p. 316, 19: Χόρειον (sic) ἄγγος, ἢ ἀσκός. Hoc est χόριον.]

[Χορεῖος, εία, εῖον. HSt. post verba s. v. Χορεῖος, ὁ, posita:] Porro ut ad Χορεῖος revertar, afferunt et χορεῖα μέλη s. ἄσματα ex Aristoph. schol. pro Carmina quæ in choris canuntur [Ran. 1303: Θρήνων, χορείων]: ut et χορεία ἀοιδὴ Apollonio est ἡ μετὰ χοροῦ λεγομένη ᾠδὴ, Quæ cum saltatione decantatur, s. Ad quam saltatur, Ad quam chorea agitatur, Quæ tripudiando canitur: Arg. 2, [714]: Τόν γε χορείᾳ μέλψαν ἀοιδῇ. [Ælian. N. A. 2, 11: Χορεῖόν τι καὶ ἐμμελὲς ὁμορροθοῦντες.] Item χορεῖος quædam αὔλησις ap. Athen. 14, [p. 618, C, ex Tryphone,] procul dubio quæ choris s. choreis adhibebatur; choris enim tibias adhiberi solitas, patet ex iis quæ in Χορὸς dicam et in Χοραύλης dixi. Sed posset fortassis hoc χορεῖος ex χορεύω quoque derivari. [Diversa mixta sunt in gl. Hesychii, Χορεῖον· διδασκαλεῖον. Καὶ βωμός τις. Καὶ αὔλημά τι. Καὶ μέρος τι χωρίον. Καὶ τὸ κάλυμμα τὸ συγγενόμενον ἐκ τῆς κοιλίας. Duas primas interpretationes Hemst. ad Polluc. 9, 42 sic dispescuit, Χορηγεῖον· διδασκαλεῖον. Χορεῖον· βωμός τις, recte fortasse prius, sed de altero probabilior est Scaligeri conjectura καὶ βρῶμά τι, collatis locis Athenæi qui s. v. Χόριον afferentur. Tertia interpretatio confirmatur loco Athenæi ab HSt. allato p. 618, C. Quarta manifesto corrupta, quam in μέλος τι χορικόν mutabat Valesius. Quintam ad χόριον esse referendam vidit HSt. s. h. v. ‖ Cognomen Bacchi. Plut. Mor. p. 680, D: Ὁ Λυαῖος θεὸς καὶ χ.]

[Χορεῖος, ὁ.] Χόριος; sive Χορεῖος, ὁ, Pes quidam nominatus fuit, quod eo pedis genere conscripti versus choris s. choreis apti essent: unde et τροχαίου nomen invenit, quod ἐν τοῖς χοροῖς agilius moventur, in modum τῶν τρεχόντων: ut Hephæstionis quoque schol. [ad 3, 21, p. 170 Gaisf.] docet: Τῶν δὲ τρισυλλάβων ποδῶν, πρῶτος μὲν, ὁ χορεῖος, ὁ καὶ τρίβραχυς ἐκ τριῶν βραχειῶν· ἐκλήθη δὲ χορεῖος, ὅτι οἱ ἀπὸ τῶν χορευόντων ἀδόμενοι ἐν ταῖς χορείαις ὕμνοι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκ τοιούτων συνίσταντο μέτρων· ὁ καὶ τροχαῖος καὶ βραχυσύλλαβος. Ubi etiam nota tribrachyn, i. e. pedem tribus constantem brevibus syllabis, choreion nominari, quum alioqui ita dici soleat qui prima longa et secunda brevi constat, ut supra in Τροχαῖος docui, ubi et Χόριος habes ex Terentiano Mauro. [Grammaticorum Græcorum et Latinorum locos in quibus vel trochæus vel tribrachus Græce χορεῖος s. χόριος, Latine *choreus* s. *chorius* vocatur, collegit Santen. ad Terent. Maur. p. 69—73. *Chorios* vel *chorius* correpta syllaba media est ap. Terentian. 1386, 1488, 1907, 2152. Eadem mensura in epigr. Anth. Pal. 14, 15: Σπονδεῖος, χόριος καὶ δάκτυλος ἠδ' ἀνάπαιστος· confirmatque hanc formam etiam χοριάμβου nomen, quod ex χόριος et ἴαμβος potius formatum est quam ex χορεῖος et ἴαμβος, ut nihil tribuendum videatur locis non paucis in quibus apud Græcos χορεῖος, apud Latinus *choreus* scribitur. G. Dind.]

Χόρευμα, τὸ, Id quod saltando exprimitur, Saltatio: χ. Βακχεῖον, Eur. Phœn. [658], Bacchica saltatio s. tripudiatio, Bacchatio, βάκχευμα. [Bacch. 132: Χορεύματα τριετηρίδων· El. 875: Χωρήσεται Μούσαισι χ. φίλον· Herc. F. 889: Κατάρχεται χόρευμα τυμπάνων ἄτερ. Pratinas ap. Athen. 14, p. 617, C: Τί τάδε τὰ χ.; Anth. Plan. 289: Κάδμου τὰ πάρηβα χ. Dionys. A. R. 2, 70: Πολὺ τὸ χ. καὶ σκίρτημα. De saltatione mores imitante Plato Leg. 2, p. 655, C: Οὐ γὰρ ... τὰ τῆς κακίας ἢ ἀρετῆς καλλίονα χ.]

Χόρευσις, εως, ἡ, Saltatio. Utitur eo verbali Suidas in Χορεῖον.

[Χορευτέον, Saltandum. Eur. Bacch. 324.]

Χορευτὴς, ὁ, Saltator, Tripudiator, vel potius Qui simul cantat et saltat, ut in choris fit, Qui choros agitat s. exercet. [Pind. Pyth. 12, 48: Χορευτᾶν μάρτυρες.] Bud. χορευτὰς esse dicit Eos qui chorum conficiunt, et una cum ὑποκριταῖς ab Alexandro Aphr. in Probl. inter φωνασκοῦντας numerari. Quomodo Pollux quoque 4, c. 15 [§ 109], dicit τὸν κωμικὸν χορὸν fuisse τέσσαρας καὶ εἴκοσι χορευτὰς, ubi etiam παρασκήνιον vocatum fuisse ait, ὁπότε ἀντὶ τετάρτου ὑποκριτοῦ δέοι τινὰ τῶν χορευτῶν εἰπεῖν ἐν ᾠδῇ. [Aristoph. Ach. 443: Τοὺς χ. ἡλιθίους παρεστάναι.] Nec non Plato Symp. [p. 173, A]: Αὐτός τε καὶ οἱ χορευταὶ, Ipse cum choricis, de Agathone qui τῇ πρώτῃ τραγῳδίᾳ ἐνίκησεν. [Rep. 2, p. 373, B: Ποιηταί τε καὶ τούτων ὑπηρέται, ῥαψῳδοὶ, ὑποκριταὶ, χορευταί· Ion. p. 536, A: Ὁρμαθὸς χορευτῶν τε καὶ διδασκάλων. Xen. Mem. 3, 5, 6: Καραδοκοῦντες τὰ προσταχθησόμενα ὥσπερ χορευταί· et ib. 21, ubi choragi dicuntur ἄρχειν χορευτῶν καὶ ὀρχηστῶν. Andoc. p. 31, 37: Κελεύοντος τοῦ νόμου ἐξάγειν τῶν χορευτῶν τὸν ἀγωνιζόμενον ξένον. Quam legem memorat etiam Plut. V. Phocion. c. 30. Antiphontis oratio superest περὶ τοῦ χορευτοῦ.] Et Plut. [Mor. p. 349, A]: Οἱ δὲ χορηγοὶ τοῖς χορευταῖς ἐγχέλια καὶ θριδάκια καὶ σκελλίδας καὶ μυελὸν παρατιθέντες, εὐώχουν ἐπὶ πολὺν χρόνον, φωνασκουμένους καὶ τρυφῶντας (nam choragi ludorum tempore alebant τοὺς περὶ τὴν χορῳδίαν, ut Plato vocat hosce χορευτάς). Aristot. Polit. 3, [c. 4]: Ὥσπερ οὐδὲ τῶν χορευτῶν κορυφαίου καὶ παραστάτου, sc. ἀνάγκη μίαν εἶναι τὴν ἀρετήν. Ubi qui χορευτῶν κορυφαῖος dicitur, vocatur etiam χοροστάτης, χοροδιδάσκαλος et χορηγός: post quem παραστάτης, τριτοστάτης, et qui deinceps sequuntur. [Χορευταὶ παῖδες Heliodor. 4, 19. Translate de cicadis Ælian. N. A. 1, 20. Herch. Δελφῖνες χορευταὶ (i. e. qui natantes in mari exsultant) in carm. Anacreontico 51, 24. Sensu latiore χορευταὶ τῆς Ἀθηνᾶς, Cultores Minervæ, Aristid. vol. 1, p. 10.]

[Χορευτικὸς, ἡ, ὸν, Saltatorius, Gl.] Χορευτικὰ σχήματα, Lucian. De saltat. [c. 10], Qualia sunt τῶν χορευτῶν. [Χορευτικαὶ στολαὶ Ælian. N. A. 2, 11. ‖ Adverb. Χορευτικῶς, Eustath. Opusc. p. 195, 1: Σκιρτᾶν οἷον χ.]

[Χορεύτρια, ἡ, Saltatrix. Sacra virgo, ap. Athanas. vol. 1, p. 834.]

Χορεύω, Choros agito s. celebro, Choros exerceo s. duco, χορὸν ἀρτίζομαι s. ποιοῦμαι, ut Musæ ap. Hesiod. Theog. init.: Ἀκροτάτῳ Ἑλικῶνι χοροὺς ἐνεποιήσαντο Καλούς, ἱμερόεντας, ἐπερῥώσαντο δὲ ποσσίν· quæ ibid. περὶ κρήνην ἰοειδέα πόσσ' ἁπαλοῖσιν Ὀρχεῦνται. [Hesych.: Χορεύει· μελῳδεῖ, βακχεύει, ὀρχεῖται.] Nam vel idem significant ὀρχέομαι et χορεύω, Salto, Tripudio, vel parum a se differunt; alicubi enim copulata leguntur: ut ap. Herodian. [5, 7, 8] Antoninus Heliogabalus Alexandrum ἐβούλετο τὰ ἑαυτοῦ παιδεύειν ἐπιτηδεύματα, ὀρχεῖσθαί τε καὶ χορεύειν. Itemque apud Aristoph. Pl. [761]: Ὀρχεῖσθε καὶ σκιρτᾶτε καὶ χορεύετε. Non multum certe a se differre patet itidem ex Luciano De salt. [c. 12]: Ἡ δὲ ὄρχησις, ἐφήβων τε καὶ παρθένων παρ' ἕνα χορευόντων, Adolescentium virginumque serie constat per manus reste ducta alternantium in chorea. [Ib. c. 16: Παίδων χοροὶ συνελθόντες ὑπ' αὐλῷ καὶ κιθάρᾳ οἱ μὲν ἐχόρευον, ὑπωρχοῦντο δὲ οἱ ἄριστοι.] Hoc igitur discriminis forsitan fuerit, quod τὸ χορεύειν erat Saltare s. Tripudiare cum cantu, ὀρχεῖσθαι autem Rhythmice moveri etiam sine cantu. [Origine sua hæc verba ita differunt ut ὀρχεῖσθαι motum rhythmicum per se spectatum significet sive unius personæ sive complurium, χορεύειν vero saltationem choricam. Sæpissime tamen hoc quoque verbum, neglecta nominis χορὸς, a quo derivatum est, notione, de saltantibus singulis dicitur.] Herodian. 5, [5, 18] de Antonino Heliogabalo: Γύναιά τε ἐπιχώρια ἐχόρευε σὺν αὐτῷ περιθέοντα τοῖς βωμοῖς, κύμβαλα ἢ τύμπανα μετὰ χεῖρας φέροντα. Et [ib. 17], Περί τε τοὺς βωμοὺς ἐχόρευεν ὑπὸ παντοδαποῖς ἤχοις ὀργάνων. Itidemque aliquanto ante, Περί τε τοῖς βωμοῖς χορεύοντα νόμῳ βαρβάρων, ὑπό τε αὐλοῖς καὶ σύριγξι, παντοδαπῶν τε ὀργάνων ἤχῳ. At ex Greg. Naz.: Χορευούσας περὶ τὸ πρῶτον αἴτιον, pro Exultantes circa primam causam: possis etiam, Præ lætitia choros ducentes circa primam causam. Isocr. Areop. [p. 150, D]: Χορεύοντας ἐν χρυσοῖς ἱματίοις. Plut. Lyc. [c. 28]: Χορείας χορεύειν ἀγεννεῖς, Ignobilibus exerceri choreis. Plato [Epin. p. 982, E]: Χορείαν χορεῦον καλλίστην. Athen. 14: Τοὺς κάλλιστα χορεύοντας. [Epicorum veterum exempla nulla sunt, sæpius vero hoc verbo usi sunt poetæ lyrici et tragici et posteriorum temporum scriptores quivis. Soph. Aj. 701: Νῦν γὰρ ἐμοὶ μέλει χορεῦσαι. Eur. Cycl. 156: Χορεῦσαι παρακαλεῖ μ' ὁ Βάκχιος· Herc. F. 1303: Χορευέτω Ζηνὸς ἡ κλεινὴ δάμαρ· Bacch. 21, ubi Bacchus cultum suum Thebis ab se institutum describit: Κἀκεῖ χορεύσας καὶ καταστήσας ἐμὰς τελετάς· unde Cadmus ib. 184: Ποῖ δεῖ χορεύειν, ποῖ καθιστάναι πόδα; chorus 194: Αὐτίκα γᾶ πᾶσα χορεύσει· et Tiresias 207: Οὐ γὰρ διήρηχ' ὁ θεὸς εἴτε τὸν νέον ἐχρῆν χορεύειν εἴτε τὸν γεραίτερον· et ironice Pentheus de Baccho in carcerem conjiciendo 511: Ἐκεῖ χόρευε. De choro in honorem dei saltante Soph. OEd. T. 896: Τί δεῖ με χορεύειν. Cum ὀργιάζειν conjunxit Plut. Mor. p. 1101, E: Ὀργιάζοντες ἢ χορεύοντες ἢ θυσίαις παρόντες. Xen. Anab. 4, 7, 16: Ἥδυν καὶ ἐχόρευον (Chalybes ante pugnam)· 5, 4, 17: Ἅμα ἐχόρευον ᾄδοντες. Addito dativo Eur. Bacch. 195: Βακχίῳ χορεύσομεν. Xen. Hipparch. 3, 2: Οἱ χοροὶ τοῖς θεοῖς χορεύοντες. Aristid. vol. 1, p. 28, 12: Διόνυσος, ᾧ χορεῦσαι δεῖ. Cum accus. Pind. Isthm. 1, 8: Φοῖβον χορεύων, i. e. Phœbum choris celebrans. Soph. Ant. 1153: Θυίαισιν, αἵ σε μαινόμεναι πάννυχοι χορεύουσι (Bacchum). Cum præposs., ut ἀμφὶ ap. Eurip. Alc. 586: Ἐχόρευσεν ἀμφὶ σὰν κιθάραν νεβρός. Cum ἐπὶ Soph. fragm. 740: Κἀπὶ Κυρβάντεσσι χορεύσατε. Cum περὶ Plato Euthyd. p. 277, E: Τούτῳ οὐδὲν ἄλλο ἢ χορεύετον περὶ σέ. Plut. Mor. p. 766, B: Περὶ τὸν αὐτὸν θεὸν ἄνω χορεύων καὶ περιπολῶν. Cum παρὰ Anton. Lib. c. 1: Κτήσυλλαν χορεύουσαν Πυθίοις παρὰ τὸν βωμὸν τοῦ Ἀπόλλωνος· nisi hic quoque περὶ scribendum cum Verheykio. Tibia, quæ choros comitatur, ipsa χορεύειν dicitur a Pratina ap. Athen. 14, p. 617, D: Ὁ δ' αὐλὸς ὕστερον χορευέτω· καὶ γάρ ἐσθ' ὑπηρέτας χώμων μόνον. Improprie de motu siderum Plato supra ab HSt. citatus Epinom. p. 982, E: Πορείαν ...

καὶ χορείαν πάντων χορῶν καλλίστην ... χορεύοντα (ἄστρα). De luna Eur. Ion. 1080 : Ἀνεχόρευσεν αἰθὴρ, χορεύει δὲ Σελάνα. De citatiore circulatione poculi in convivio Antiphanes ap. Athen. 11, p. 781, F : Δέπας μεστὸν, κύκλῳ χορεῦον· ut κύλιξ περιελαύνεσθαι vel περισοβεῖσθαι dicitur, et quæ sunt similia comparata ab Valcken. ad Callim. p. 259. De pulvere in altum sublato Theophyl. Sim. Hist. p. 81, C : Εἰς ὕψος ἡ κόνις ἐχόρευεν. De animi motu Eunap. p. 113 : Τῶν ὀφθαλμῶν ἑρμηνευόντων χορεύουσαν ἔνδον τὴν ψυχὴν περὶ τὰ δόγματα.] Pass. etiam voce et significatione κεχόρευται dicitur pro Chori exerciti sunt, (si hoc particip. ita licet uti, ut dicuntur chori exerceri,) Chori agitati s. celebrati sunt, Tripudiatum est et saltatum. Aristoph. Nub. [fin.] : Ἡγεῖσθ' ἔξω· κεχόρευται γὰρ μετρίως τόγε τήμερον ἡμῖν. [Plut. Mor. p. 762, F : Ἱκανά σοι τέθυται καὶ πεπόμπευται καὶ κεχόρευται.] At γάμους ἐχόρευσαν ex Eur. [Iph. A. 1057] affertur pro Choris nuptias celebrarunt; nuptiarum enim tempore totam fere urbem θαλίαι τε χοροί τε Ἀγλαΐαι τε ἔχουσι, ut in Χορὸς videre est ex Hesiodi quodam loco. [Ἐπινίκια χ. Eumath. 10, p. 401. Similiter χορεύειν τοὺς ἀγῶνας Polyb. 4, 20, 9. Μέλος χ. Archias Anth. Pal. 7, 214 : Δελφὶς ... πολυτρήτοιο μέλος καλάμοιο χορεύων. Χορεύειν ὕμνον Heliodor. 5, 16. Similiter Aristoph. Thesm. 103 : Δεξάμεναι λαμπάδα, κοῦραι, ... χορεύσασθε βοάν, forma media, ut Æsch. Ag. 31 : Φροίμιον χορεύσομαι· et Eurip. Ion. 1084 : Κόραι Νηρέος αἳ κατὰ πόντον χορευόμεναι. Cum accus. personæ, Ad saltandum excito. Eur. Herc. F. 686 : Μούσας, αἵ μ' ἐχόρευσαν· 871, de Hercule in furorem conjiciendo : Τάχα σ' ἐγὼ μᾶλλον χορεύσω καὶ καταυλήσω φόβῳ· et passive de eodem 878 : Μανιάσιν Λύσσας χορευθέντ' ἐν αὐλοῖς. Quocum Jacobs. comparavit quod de Furia dixit Philostr. p. 849 : Διὰ τοῦ στέρνου (τοῦ Ἡρακλέους) χορεύει μέσῳ αὐτῷ. Significatione propria Soph. OEd. T. 1093, χορεύεσθαι πρὸς ἡμῶν, de Cithærone qui saltationibus et choris impletur.] Porro reperitur et χορεύειν πόδας, ut ἄλλεσθαι πόδας, pro Movere s. Agitare pedes modo saltantium et choros celebrantium. Philipp. lib. 2 Epigrr. p. 174 [Anth. Pal. 11, 33] : Λάθριον ἑρπύστην σκολιὸν πόδα κισσὲ χορεύσας, Flexuosum pedem saltantium more movens. Erycius lib. 3, p. 274 [Anth. Pal. 7, 36] in Sophoclem : Αἰεί τοι λιπαρῷ ἐπὶ σήματι, δῖε Σοφοκλεῖς [Σοφόκλεις], Σκηνίτης μαλακοὺς κισσὸς ἄλοιτο πόδας. Ubi etiam obiter nota hunc usum verbi Ἄλλομαι. [De hominibus ad prandium festinantibus Ælian. N. A. 3, 46 : Ἄνθρωποι πονηροὶ καὶ περὶ τράπεζαν ... ἀεὶ ἐπ' ἄριστά τε χορεύοντες.] Rursum passive aliquid χορεύεσθαι dicitur. Affertur enim ex Plat. Leg. [2, p. 655, D : Τὰ ῥηθέντα ... ἢ καὶ ὁπωσοῦν χορευθέντα], χορευθεὶς pro Sub specie saltationis expressus.

[Χορζηνὴ, ἡ, Chorzena, regio Armeniæ. Strabo 11, p. 528.]

[Χορηγέτης, ὁ, i. q. χορηγός. Iambl. V. Pyth. p. 386.]

[Χορηγεῖον, τό.] Χοραγεῖον, τὸ, Locus in quo chori s. choreæ ducuntur. Hesych. ut χοραγὸς exp. διδάσκαλος, ita χοραγείων exp. διδασκαλείων. Infra autem χορηγὸς et χορηγεῖον habebimus. [Ibi HSt. s. v. Χορηγέω :] Est inde Χορηγεῖον quoque sive Χορήγιον, quæ idem significant cum superiore χοραγεῖον, i. e. Locus in quo chori ducuntur, Locus ducendis s. exercendis choris destinatus. Item Locus in quo chorus a chorago suis ornamentis instruitur et apparatur. Vitr. 5, 9 : Post scenam porticus sunt constituendæ, uti, quum imbres repentini ludos interpellarint, habeat populus quo se recipiat ex theatro : choragiaque laxamentum habeant ad chorum parandum : uti sunt porticus Pompeianæ, itemque Athenis porticus Eumenici, patrisque Liberi fanum. [Phryn. in Bekk. Anecd. p. 72, 17 : Χορηγεῖον· ὁ τόπος, ἔνθα ὁ χορηγὸς τούς τε χοροὺς καὶ τοὺς ὑποκριτὰς συνάγων συνεκρότει.] Itidem Pollux 4, c. 15 [§ 106] χορηγίον [scribendum χορηγεῖον] nominari scribit τὸν τόπον, οὗ ἡ παρασκευὴ τοῦ χορηγοῦ, Ubi choragi est apparatus, Ubi choragus habet ea quæ apparando et adornando choro sunt necessaria. Alioqui χορηγίου nomine significatur ipsum etiam Instrumentum chori, h. e. Ea quæ instruendo adornandoque choro necessaria sunt, Ornamenta et instrumenta chorica, quæ choragus suppeditat τοῖς ἀγωνισομένοις. Quo modo Bud. accipit in hoc l. Demosth. [p. 403, 22] : Τὰ τελευταῖα δὲ ἔναγχος ἐν χορηγίοις ἀλλοτρίοις ἐπὶ τῷ τριταγωνιστεῖν ἀγαπητῶς, παρατρεφόμενον. Latini certe ita usurparunt vocab. Choragium, ut idem Bud. p. 1008 docet. Interdum tamen et simpliciter pro Apparatu, ut quum Auctor Rhet. ad Herenn. 4 dicit, Aut aliquod fragile falsæ choragium gloriæ comparetur. At Polyb. παρασκευὰς et χορήγια copulavit in hoc ap. Suid. l. : Μὴ οἷον κατὰ θάλατταν τὰς παρασκευὰς καὶ τὰ χορήγια παρακομίζειν τοῖς στρατοπέδοις, μηδὲ ἐπὶ ὑποζυγίων, ἀλλ' ἐν πήραις δέχ' ἡμερῶν ἔχοντας ἐφόδια. [Τὰ χορηγεῖα de omni commeatuum genere ap. Polyb. 1, 17, 5 : Ἤθροισαν τὰ χ. καὶ τὰς δυνάμεις· ib. 18, 5 : Τὰ χ. καὶ τὴν ἄλλην παρασκευήν. Quod χορήγια scribi vult Schweigh., ut χορήγια est 3, 89, 9; 18, 24, 5; et genitivus falso accentu χορηγιῶν scriptus pro χορηγίων 15, 31, 4; 32, 11, 7.] Similiter pro Apparatu, vel etiam Loco unde apparatus depromitur, accipi potest ap. Athen. 12, [p. 546, A] ubi regi Persarum beatitudine et voluptatum omni genere secundus esse dicitur rex Siciliæ, sed longe inferior : Ἐκείνῳ μὲν γὰρ ἦτε (sed videtur scribi debere ἦγε, aut certe aliquid deesse) Ἀσία ὅλη χορηγεῖ, τὸ δὲ Διονυσίου χορηγεῖον παντελῶς ἂν εὐτελές τι φανείη πρὸς ἐκεῖνο συγκρινόμενον. Ubi nota properispωmenωs scribi χορηγεῖον, sed Budæo videri scr. proparoxytonωs χορήγιον. [Subtilius si quæras, intelliges non tam ipsum apparatum χορηγεῖον dici ab eo auctore cujus ibi verba citat Athenæus, quam Regionem quæ apparatum et opes suppeditat. Schweigh.] Rursum tamen properispωmenωs ap. Polluc. legitur, sed in prima signif., vel potius in ea signif. quæ a prima defluxit, ut quum 9, [42] urbis quasdam partes recensens, synonymωs ponit γραμματεῖα, διδασκαλεῖα, παιδαγωγεῖα, φωλεοί, subjungitque, Ἐκάλουν δὲ τὸ διδασκαλεῖον καὶ χορὸν, ὁπότε καὶ τὸν διδάσκαλον, χορηγὸν, καὶ τὸ διδάσκειν, χορηγεῖν. Doricæ vero dialecti peculiarem hunc hujus verbi usum esse dicit; ita enim usurpasse Epicharmum ἐν Ὀδυσσεῖ Αὐτομόλῳ : at ἐν Ἁρπαγαῖς Eund. χορηγεῖον appellasse τὸ διδασκαλεῖον. [Χορεῖον per διδασκαλεῖον exp. Hesych., quod ex χορηγεῖον corruptum videtur Hemsterhusio.] Proprie igitur χορηγὸς dicitur Dux et magister chori, qui chorum ducit eique præit, docens eum quomodo canendum sit et quomodo saltandum : et χορηγεῖον, Locus in quo id fit : latius deinde χορηγὸς ponitur pro Quovis magistro, et χορηγεῖον pro Quavis schola et ludo : ut et παιδευομένων χορὸς dictus per metaph. pro σύστημα. Apud Ammon. autem [p. 148] proparoxytonωs χορήγιον pro διδασκαλεῖον. [Recte Valck. χορηγεῖον. Quæ scriptura etiam Demostheni restituenda l. supra ab HSt. citato. De apparatu vero s. commeatu dictum in locis Polybii incertum est utrum sic an χορήγιον scribendum sit, quod pro χορηγία, ἡ, dicere fortasse placuit posteriorum temporum scriptoribus. G. D.]

[Χορηγέω.] Ab χορηγὸς est et verb. Χορηγέω, quod significat Chori dux sum, Chorum duco, Choro præeo, Chorum erudio et doceo. Aliquando et generalius pro Doceo, Erudio; nam, ut in præcedente χορηγεῖον docui, solet Dorica dialectus χορηγεῖν pro διδάσκειν usurpare, veluti Epicharmus in Ulysse transfuga usurpasse comperitur, [ut docet Pollux 9, 41. Propria verbi significatio est chorum ducendi, ut χορηγὸς, quod v., proprie est ὁ καθηγούμενος τοῦ χοροῦ. Hinc cum genitivo construxit Plato, bis eo verbo usus improprie de eo qui primus aliquid instituit, Theæt. p. 179, D : Οἱ τοῦ Ἡρακλείτου ἑταῖροι χορηγοῦσι τούτου τοῦ λόγου μάλα ἐρρωμένως· et Leg. 2, p. 653, E : Ἔνρυθμον ... αἴσθησιν μεθ' ἡδονῆς, ἣ δὴ κινεῖν τε ἡμᾶς καὶ χορηγεῖν ἡμῶν τούτους· ubi alii libri ἡμῖν. Cum accus. Bacchyl. vel Simonides Anth. Pal. 13, 28 : Τῶν ἐχορήγησεν κύκλον μελίγηρυν Ἱππόνικος.] ‖ Choragus sum, Choragi munere fungor, h. e. Choris sumptus præbeo, Choros ludis Bacchanalibus instituo, et adorno meis sumptibus, Ludos choricos meis sumptibus publice edo s. exhibeo. [Qui usus verbi fere proprius est Atticorum, quorum inter λειτουργίας erat τὸ χορηγεῖν. Xen. De rep. Ath. 1, 13 : Χορηγοῦσιν οἱ πλούσιοι· Mem. 3, 4, 3 : Ὁσάκις κεχορήγηκε,

πᾶσι τοῖς χοροῖς νενίκηκε.] Dem. [p. 312, 25]: Ἐξελθόντι δὲ ἐκ παίδων, τἀκόλουθα τούτοις πράττειν, χορηγεῖν, τριηραρχεῖν, εἰσφέρειν. [Id. p. 315, 8: Ἐχόρευες, ἐγὼ δ' ἐχορήρουν. Lycurg. p. 167, 31: Εἴ τις κεχορήγηκε λαμπρῶς. Et cum eodem adverbio Antipho p. 117, 33.] Isocr. Æginet. [p. 391, D]: Τίνες γὰρ ἢ μειζόνων ἀρχῶν ἠξιώθησαν, ἢ πλείω χρήματα εἰσήνεγκαν, ἢ κάλλιον ἐχορήγησαν, ἢ μεγαλοπρεπέστερον τὰς ἄλλας λειτουργίας ἐλειτούργησαν. (Ubi nota τὴν χορηγίαν vocari λειτουργίαν, ut a Demosth. quoque vocari in Χορηγία doceo.) Itidem De fort. Alex. 2, [p. 334, E] de Thessalo et Athenodoro Tragicis: Ὧν ἀνταγωνιζομένων ἀλλήλοις, ἐχορήγουν μὲν οἱ Κύπριοι βασιλεῖς, ἔκρινον δὲ οἱ δοκιμώτατοι τῶν στρατηγῶν. [Et sæpissime in monumentis agonisticis, quorum exempla v. ap. Bœckh. in Corp. Inscrr. vol. 1, p. 343 seqq., et in locis scriptorum qui ex hujusmodi monumentis derivati sunt: velut ap. Plut. V. Themist. c. 5: Θεμιστοκλῆς ἐχορήγει, Φρύνιχος ἐδίδασκεν, Ἀδείμαντος ἦρχεν. Ap. Steph. Byz. s. v. Ἀτήνη, Πατροκλῆς Ἀτηνεὺς ἐχορήγει. In Argumento Æschyli Agam.: Ἐχορήγει Ξενοκλῆς Ἀφιδνεύς· ubi grammaticus verbum, quod in monumentis nomini postponi solet, præposuit. Addito accusativo cognato χορηγεῖν χορηγίας Antipho p. 138, 27. Non raro choragi officium accuratius definitur addito nomine tribus, pro qua sumtum facit, quod χορηγεῖν τῇ φυλῇ aut, ubi de pluribus agitur, ταῖς φυλαῖς dicitur, vel festi, cui celebrando inservit, chorique vel artificum quos instituendos curat, ut ap. Isæum p. 54, 29: Τῇ μὲν φυλῇ εἰς Διονύσια χορηγήσας τέταρτος ἐγένετο, τραγῳδοῖς δὲ καὶ πυρριχισταῖς ὕστατος. Lysias p. 161, 37: Χορηγεῖν ἀνδράσιν ἐς Διονύσια· et κωμῳδοῖς ib. p. 162, 2, ut χορηγεῖν παισὶ Διονύσια Demosth. p. 535, 12, Παναθηναίοις κεχορήγηκα p. 565, 11, Διονυσίοις χ. Antiph. p. 142, 34. Λήναια χ. Aristoph. Ach. 1133. Simon. Anth. Pal. App. 79: Ἀριστείδης ἐχορήγει πεντήκοντ' ἀνδρῶν καλὰ μαθόντι χορῷ, ut χορὸν ᾧ χορηγοίην Plato dixit Gorg. p. 482, B, παίδων χορῷ χ. Plut. V. Dion. c. 17, τοῖς ὑποκριταῖς χ. V. Alex. c. 29. Cum genitivo Plut. Mor. p. 724, B: Ἐν Δήλῳ Νικίας χορηγήσας Ἀθηναίων. Ps.-Lucian. Demosth. enc. c. 45: Φυλὴ Πανδιονὶς ἧς ἐθελοντὴς ἐχορήγουν ἐγώ. Quæ parum certa sunt exempla, quum facile corrigi possit Ἀθηναίοις et ἧ. Nam χορηγεῖν χοροῦ non sumtum choro præbere significat, sed ducem chori esse, ut in locis Platonicis supra allatis.] || Cum dat. etiam personæ jungitur, et significat modo Sumptus præbeo et magnas pecunias erogo, more choragorum, modo Largior. Aristot. Eth. 4, 2, de prodigo, qui λαμπρύνεται παρὰ τὸ μέλος, ut dives esse videatur et admirationi habeatur, ἐρανιστὰς γαμικῶς ἑστιῶν, καὶ κωμῳδοῖς χορηγῶν, ἐν τῇ παρόδῳ πορφύραν εἰσφέρων. Plut. De non fœnerando [p. 830, E]: Οὐ γὰρ ἄρτων οὐδὲ οἴνου τιμὴν ὀφείλομεν, ἀλλὰ χωρίων καὶ ἀνδραπόδων καὶ ἡμιόνων καὶ τρικλίνων καὶ τραπεζῶν, καὶ χορηγοῦντες ἐκλελυμένως πόλεσι, φιλοτιμούμενοι φιλοτιμίας ἀκάρπους καὶ ἀχαρίστους· profusis enim largitionibus erogationibusque pecuniarum exhauriuntur ditissimi alioqui, et ære alieno se obstringunt. Nisi de illis ipsis sumptibus dicatur, quos facit qui χορηγὸς est: ut infra ap. Antiphanem quispiam χορηγὸς αἱρεθείς, Ἱμάτια χρυσᾶ παρασχὼν τῷ χορῷ, ῥάκος φορεῖ. Herodian. 3, [13, 10]: Τοσαύτης οὔσης οἴκοι περιουσίας ὡς ἀφειδῶς καὶ δαψιλῶς τοῖς στρατιώταις χορηγεῖν. At Æschin. [p. 88, 12]: Σὺ δὲ πλουτεῖς, καὶ ταῖς ἡδοναῖς ταῖς σαυτοῦ χορηγεῖς. [Cum dativo personæ, intellecto accusativo rei, Polyb. 1, 16, 10: Χορηγεῖν ἀεὶ τούτοις εἰς τὰ ἐπείγοντα τῶν πραγμάτων· 1, 62, 2: Οὔτε χορηγεῖν ἔτι ταῖς ἐν Σικελίᾳ δυνάμεσιν οἷοί τ' ἦσαν, ut χ. τοῖς πολεμίοις 1, 83, 7; χ. Κλεομένει 2, 51, 2. Diodor. 1, 73: Ἐκ τούτων τοὺς ὑπηρέτας τρέφουσι καὶ ταῖς ἰδίαις χρείαις χορηγοῦσι.] Interdum cum accus. rei [et dativo personæ vel addito vel intellecto], et tunc significat Præbeo, Suppedito, Subministro, Largior. Philo V. M. 1: Διὰ παρασκευὰς ἀφθόνους, ἃς αἱ βασιλεῖαι χορηγοῦσι, Quas regna suppeditare solent. Demosth. Ad epist. Phil. [p. 153, 27]: Βασιλέα τῶν Περσῶν χρήματα χορηγεῖν ἡμῖν προτρέψονται. Ubi nota etiam dat. personæ. [Polyb. 22, 26, 2: Μηδὲ χορηγεῖν αὐτοῖς μηδέν. Diodor. 2, 35: Χώρα χορηγοῦσα τὰς τροφὰς ἀφθόνως· 20, 37: Χορηγήσειν σῖτον καὶ χρήματα. Figurate Heliodor. 4, 5: Μηδὲ χορήγει τῷ λυποῦντι μέγεθος σιωπῶσα.] Invenitur tamen junctum et cum accusativo personæ et dat. rei instrumentali, ut δωροῦμαι, Dono. Polyb. 3, [68, 8]: Τὸ δὲ τῶν Κελτῶν πλῆθος δαψιλῶς μὲν ἐχορήγει τὸ στρατόπεδον τοῖς ἐπιτηδείοις, Liberaliter donabat exercitum rebus ad victum necessariis, Liberaliter subministrabat et suppeditabat exercitui res ad victum necessarias, Largiter præbebat annonam et commeatus. Ubi transitivum est, sicuti et pass. χορηγεῖσθαι. [Sic sæpe Polybius aliique posteriorum temporum scriptores, accusativo personæ modo addito modo intellecto, velut ap. Polyb. 3, 52, 7: Τῶν βαρβάρων θρέμμασι χορηγούντων ἀφθόνως· 5, 42, 7: Πτολεμαῖον παρακαλεῖ πραγμάτων ἀντιποιήσασθαι καί φησι καὶ ναυσὶ καὶ χρήμασι χορηγήσειν πρὸς πάσας ἐπιβολάς· 10, 27, 2: Ἡ Μηδία ... τοῖς ζώοις τούτοις σχεδὸν ἅπασαν χορηγεῖ τὴν Ἀσίαν.] Dicitur enim χορηγεῖσθαι aliquis, cui sumptus præbentur et subministrantur, s. Cui suppeditantur omnia, suppeditant et suppetunt omnia; nam et neutraliter usurpatum reperitur verbum illud Suppedito. Antiphon, περὶ τοῦ χορευτοῦ loquens [p. 143, 4]: Ὅπως ἄριστα χορηγοῖντο οἱ παῖδες, καὶ μηδενὸς ἐνδεεῖς εἶεν. Plut. [V. Cæs. c. 39]: Πομπήϊον ἔκ τε γῆς καὶ θαλάσσης χορηγούμενον. [Translate Heliodor. 2, 28: Nilus ἐξ ὄμβρων οὐρανίων χορηγούμενος. Herch.] Aristot. Polit. 4, 2: Βούλεται γὰρ ἑκατέρα κατ' ἀρετὴν συνεστάναι κεχορηγημένην. [Ib. c. 1: Τῷ κάλλιστα πεφυκότι καὶ κεχορηγημένῳ τὴν ἄρίστην (ἄσκησιν) ἀναγκαῖον ἁρμόττειν.] Idem addito dat. instrumentali, Eth. 10, 8, dicit Solonem εὐδαίμονας censere τοὺς μετρίως τοῖς ἐκτὸς κεχορηγημένους, Qui mediocriter externis bonis suppeditantur et affluunt: ut idem Aristot. Eth. 1, [10] tradit εὐδαίμονα dici posse τὸν κατ' ἀρετὴν τελείαν ἐνεργοῦντα, καὶ τοῖς ἐκτὸς ἀγαθοῖς τελείως κεχορηγημένον, μὴ τὸν τυχόντα χρόνον. [Polyb. 3, 75, 3: Χορηγεῖσθαι τοῖς ἀναγκαίοις ἐκ θαλάττης· 9, 44, 1: Βουλόμενοι σίτῳ χορηγηθῆναι.] Idem Diod. S. [1, 15]: Ἑρμῆν διαφόρῳ φύσει κεχορηγημένον πρὸς ἐπίνοιαν τῶν δυναμένων ὠφελῆσαι τὸν βίον. Id. Exc. p. 568, 52: Κεχορηγημένος ὑπὸ τῆς φύσεως ἀγχινοίᾳ·] 2, [6]: Ἦν δὲ συνέσει καὶ τοῖς ἄλλοις πρὸς ἐπιφάνειαν συντείνουσι κεχορηγημένη. [Et Dionys. H. Cens. script. vet. 5, 6, p. 435, de Hyperide: Συνέσει πολλῇ κεχορήγηται, ut paullo ante (§ 5) de Æschine: Τῇ παρὰ τῆς φύσεως εὐχερείᾳ κεχορηγημένος. Polyb. 4, 77, 2: Πολλαῖς ἀφορμαῖς ἐκ φύσεως κεχορηγημένος πρὸς πραγμάτων κατάκτησιν.] Sic Cic., Si omissis his rebus omnibus, quibus nos suppeditamur, eget ille senatu, οἷς ἡμεῖς κεχορηγήμεθα. [Cum accus. rei Dionys. l. c. p. 415: Ἵν' ἐντεῦθεν μὴ μόνον τῆς ὑποθέσεως τὴν ὕλην, ἀλλὰ καὶ τὸν τῶν ἰδιωμάτων ζῆλον χορηγηθῶμεν.] Alioqui tamen et res aliqua χορηγεῖσθαι dicitur, pro Præberi, Suppeditari, Subministrari [dativo personæ vel addito vel intellecto. Polyb. 6, 15, 4: Οὔτε σῖτος δύναται χορηγεῖσθαι τοῖς στρατοπέδοις.] Theodor. H. E. 3: Ταῖς ἄρτι χορηγουμέναις δωρεαῖς τὰς ἐλπιζομένας πιστούμενος. At Alex. Probl. 1, [81]: Τὸ πλεῖστον τῆς τροφῆς ἐξυδαρούμενον χορηγεῖται πρὸς γένεσιν τοῦ πάθους, pro Suggeritur subministraturque ad vitium illud ingenerandum.

Χορήγημα, τὸ, Id ipsum quod χορηγεῖται, Id quod subministratur s. suggeritur, χορήγιον s. χορηγία: etiam Id ipsum quo aliquid suppeditatur et instruitur, ut Plut. Othone [c. 9]: Ἡ Οὐιτελλίῳ λαιμαργίας καὶ οἰνοφλυγίας, ἢ τρυφῆς καὶ ἀκολασίας Ὄθωνι τὴν ἡγεμονίαν χορήγημα προθεμένους· i. e. τὴν ἡγεμονίαν fuisse Ὄθωνι χορηγὸν τρυφῆς καὶ ἀκολασίας.

[Χορηγητήρ, ῆρος, ὁ, Præbitor. Orac. Sibyll. 7, 90: Σὺ, πάτερ, σὺ χορηγητήρ, ἐπάκουσον.]

Χορηγία, ἡ, Munus choragi, Officium quo choragus fungitur. [Pollux 4, 106. Fuit autem choregia inter primarias Atheniensium λειτουργίας, de quo præter alios plurimos v. Bœckh. OEc. civ. vol. 1, p. 600 seqq. ed. sec.] Liban. Argum. Or. Dem. c. Mid.: Φησὶ μὲν καὶ ἄλλα παρὰ τὴν χορηγίαν ὑπ' αὐτοῦ πεπονθέναι κακῶς. Ubi quam ipse speciali vocabulo χορηγίαν nominat, orator generaliore appellat λειτουργίαν, his verbis [p. 519]: Παρηκολούθησε παρ' ὅλην τὴν λειτουργίαν ἐπηρεάζων ἐμοὶ συνεχῶς. Item accipitur pro Erogatione sumptuum in ludos choricos, ut ap. Plut., paulo post l. illum quem in Χοροποιὸς citabo [Mor. p. 834, F]:

Καὶ χορηγία πολυτελὴς παρασκευαζέσθω. Nisi et hic pro ipso choragi munere capere malis. [Aristot. Polit. 5, 8 : Τὰς δαπανηρὰς λειτουργίας, οἷον χορηγίας καὶ λαμπαδαρχίας. Thucyd. 6, 16 : Χορηγίαις ἢ ἄλλῳ τῳ λαμπρύνομαι. Χορηγίαι καὶ γυμνασιαρχίαι Xen. Rep. Ath. 1, 13, et similiter Œc. 2, 6; 7, 3. Εἰσφοραὶ καὶ χορηγίαι Antipho p. 118, 34. Χορηγίας χορηγεῖν p. 138, 27. Plato Epist. 13, p. 362, A : Ἐάν τι δέῃ ἐμὲ ἀναλίσκειν εἰς χορηγίαν ἤ τι τοιοῦτον. Demosth. p. 465, 6 : Τὰς ἐπὶ τῶν χορηγιῶν δαπάνας. De spectaculo publicis sumtibus præbendo Maccab. 2, 4, 14 : Μετέχειν τῆς ἐν παλαίστρᾳ παρανόμου χ.] || Ab hac Choragorum erogatione in ludos choricos translatum, generaliter ponitur pro quavis Erogatione et Largitione s. suppeditatione, nec non pro ipso Sumptu s. Impensa. Hesychio et Suidæ δόσις, παροχή. [Dionys. A. R. 4, 19 : Τὸν ἐπισιτισμὸν καὶ τὰς ἄλλας χ. τὰς πολεμικάς. Id. in Exc. vol. 4, p. 2349, 9 : X. βασιλικῆς.] Herodian. 7, [3, 6] : Τοσαύτη τις τυραννίδος ἡ φιλοχρηματία ἐπὶ προφάσει τῆς περὶ τοὺς στρατιώτας χορηγίας, Quod prætexerat sibi esse largiendas militibus pecunias. Philo V. M. 1 : Χορηγίαις οὐδὲν ἀντειπών, Nihil præbere ac largiri detrectans, Nullum sumptum recusans. Plut. De exilio [p. 602, A], de Themistocle loquens : Χορηγίᾳ βασιλικῇ πρυτανευόμενος· rex enim Persarum eum urbe sua pulsum tribus urbibus donavit εἰς ἄρτον καὶ οἶνον καὶ ὄψον : quibus nonnulli duas addunt, εἰς στρωμνὴν καὶ ἀμπεχόνην, ut idem Plut. in Vita ipsius et Athen. [1, p. 29, F] referunt. Aristot. Polit. 4, [c. 1] : Τὴν ἀκροτάτην καὶ δεομένην πολλῆς χορηγίας ζητοῦσι μόνον. Et rursum [c. 11] : Ὁ φύσεως δεῖται καὶ χορηγίας τυχηρᾶς. Itidem 7, [c. 4] : Οὐ γὰρ οἷόν τε πολιτείαν γενέσθαι τὴν ἀρίστην ἄνευ συμμέτρου χορηγίας. [Eth. Nic. 10, 8 : Δόξειε δ' ἂν καὶ τῆς ἐκτὸς χορηγίας ἐπὶ μικρὸν ἡ ἐπ' ἔλαττον δεῖσθαι τῆς ἠθικῆς.] Polyb. : Ποίαις δυνάμεσι καὶ χορηγίαις; [X. τῶν ἀναγκαίων, Rerum necessariarum suppeditatio s. subvectio, ap. Polyb. 1, 18, 9, ut ib. 59, 6 : Ἀποκλείσαντες τὰ στρατόπεδα τῆς κατὰ θάλατταν χορηγίας. X. τῶν βελῶν καὶ τῶν ἄλλων πρὸς τὴν χρείαν ἐπιτηδείων 4, 71, 10. Ἡ τοῦ βίου χ., Res familiaris, bona, reditus, 32, 12, 6; et ἡ ἐκ τοῦ βίου χ., Reditus ex bonis ad parandas vitæ commoditates, 11, 8, 5. Id. 18, 18, 5 : Κατὰ τὸν ἴδιον βίον οὐ περιττεύων τῇ χ. 10, 25, 5 : Πολυτελέστερον ζῇ τῆς κατὰ τὴν ἰδίαν ὕπαρξιν χ. Et nude ἡ χ., Opes, divitiæ, 6, 2, 13; 12, 4, 8. Sigillatim χ. est pecunia ad faciendos sumtus bellicos 1, 59, 6; 1, 72, 6; 10, 19, 2. Numero plur. αἱ χορηγίαι, Subsidia vel præsidia quælibet ad res gerendas necessaria, 1, 3, 9. Commeatus, 1, 16, 6, et 71, 6 (quibus duobus posterioribus locis ἡ τῶν χορηγιῶν διάθεσις vel παράθεσις et pecuniæ apparatum comprehendit et horrea granaria, sicut τῆς χορηγίας παράθεσις 10, 19, 2 pecuniæ apparatum denotat); 3, 97, 3; 6, 15, 4, et alibi. Πλείστας χ. ἑτοιμάζειν τῇ πόλει, Plurimos reditus parare, 1, 72, 3. Schweigh. Similia plurima apud posteriorum temporum scriptores reperiuntur. Diodor. 1, 4, de subsidiis historiarum scribendarum : Τὴν ἐν τῇ Ῥώμῃ χ. τῶν πρὸς τὴν ὑπόθεσιν ἀνηκόντων. Ib. 50 : Τάφον, ὃς δοκεῖ τῇ κατὰ τὴν δαπάνην χ. πολὺ τῶν ἄλλων διενεγκεῖν· 64 : Παρασχομένους τὰς εἰς ταῦτα (pyramides) χορηγίας· 84 : Τὴν ἡτοιμασμένην χ. Plut. Mor. p. 941, E : Θυσίαις καὶ χορηγίαις· 1097, D : Πρὸς τὰς τοῦ σώματος ἡδονὰς ἡ φύσις πολυτελοῦς δεῖται χ. De convivio πολυτελὴς χ. ib. p. 692, D. X. καὶ κατασκευὴ V. Lyc. c. 13; παρασκευὴ καὶ χ. V. Demosth. c. 29. Id. V. Flamin. c. 2 : Φιλίππῳ ἦν ... χ. καὶ καταφυγὴ ... ἡ τῶν Ἑλλήνων δύναμις. LXX Esdr. 3, 4, 54, de stipendio : Ἔγραψε δὲ καὶ τὴν χ. (τοῖς ἱερεῦσι).] Rursum Herodian. dicit παρέχειν χορηγίαν ὕδατος pro παρέχειν ὕδωρ s. χορηγεῖν ὕδωρ, vel etiam δαψιλῶς χορηγεῖν, 8, [2, 16], de fluvio Aquileiam urbem circumfluente : Ὁμοῦ παρέχων τε προβολὴν τάφρου καὶ χορηγίαν ὕδατος, Aquarum præbens copiam. [Schol. Aristoph. Ach. 347 : Ὄρος χορηγίαν ἔχον πολλῶν ξύλων. Plut. Mor. p. 956, D : Ἡ ἐκ τοῦ πυρὸς (παρασκευὴ) χορηγίας δεῖται καὶ ὕλης. Sim. Lucian. Anach. c. 2 : Τὸ τοῦ λύχνου φῶς οὐκ ἔχον ἀποχρῶσαν τῆς ὕλης τὴν χ. Minus usitate dictum ap. Philostr. p. 849 : Φλέβες, δι' ὧν εἰς τὰ καίρια τῆς κεφαλῆς ἀναρρεῖ πᾶσα χορηγία τῆς νόσου. « Hippocr. p. 27, 3, hoc nom. omnia remedia quæ ad opem et operam medicam spectant comprehendit : Ἦν δὲ καιρὸς εἴη χορηγίης, ξένῳ τε ἐόντι καὶ ἀπορέοντι, μάλιστα ἐπαρκέειν τοῖσι τοιούτοισι. » Foes.]

[Χορηγικὸς, ἡ, ὀν, Ad choregum pertinens, Ab chorego factus s. institutus. X. ἀγῶνες, Xen. Hier. 9, 11. X. τρίποδες Plut. V. Aristid. 1, Nic. c. 3.]

[Χορήγιον. V. Χορηγεῖον.]

[Χορηγὶς, ίδος, ἡ, Choregis, meretrix. Athen. 13, p. 577, C. || Χορηγὶς Alexidis comœdia fuit, memorata ab Athen. 7, p. 287.]

[Χορηγὸς, ὁ.] Χορᾱγὸς, Qui chorum ducit, ὁ τὸν χορὸν ἄγων, Qui choro præit, i. q. χοροστάτης et χοροποιός. Hesychio ὁ διδάσκαλος, ὁ ἔξαρχος. [Soph. Ant. 1147 : Πῦρ πνεόντων χοράγ' ἄστρων. Eur. Hel. 1470 : Χοραγὲ τῶν καλλιχόρων δελφίνων. Laco ap. Plut. Mor. p. 219, E : Δαμωνίδης ταχθεὶς ἔσχατος τοῦ χοροῦ ὑπὸ τοῦ τὸν χορὸν ἱστῶντος, Εὖ γε, εἶπεν, ὦ χοραγέ. Theocr. Epigr. 12, 1 (Anth. Pal. 6, 339) : Δαμομένης ὁ χοραγὸς ὁ τὸν τρίποδα ... ἀναθείς. Anon. ap. Dionys. De comp. verb. c. 17, p. 108 : Ἴαχχε ... σὺ τῶνδε χοραγέ. Et in his quidem locis forma hæc Dorica est, etsi litera α in hujusmodi derivatis ab ἄγω etiam extra dialectum illam reperitur, de quo dixit Lobeck. ad Phryn. p. 430.] Χορηγὸς, ὁ, Dux chori, Qui chorum ducit, choro præit; Lat. etiam Choragus; i. q. χοροποιὸς et χοροστάτης. Hesychio ὁ διδάσκαλος [sic etiam Ammon. p. 148], et τοῦ χοροῦ ἐξάρχων, Suidæ ὁ τοῦ χοροῦ ἡγούμενος. [Pollux 9, 41 : Ἐκάλουν τὸ διδασκαλεῖον χορὸν, ὁπότε καὶ τὸν διδάσκαλον χορηγὸν καὶ τὸ διδάσκειν χορηγεῖν, καὶ μάλιστα οἱ Δωριεῖς. Plato Leg. 2, p. 655, A : Θεοὺς συγχορευτάς τε καὶ χορηγοὺς ἡμῖν δεδωκέναι τόν τε Ἀπόλλωνα καὶ Μούσας.] Item Is qui ornamenta sacris choreis necessaria suis præbet sumptibus, s. Qui choros celebrandos agitandosque certa mercede suscipit a populo. Quæ signif. priore est recentior, ut Demetr. Byzantius libro 4 Περὶ ποιήματος docet, ubi χορηγοὺς vocatos scribit οὐχ ὥσπερ νῦν τοὺς μισθουμένους τοὺς χοροὺς, ἀλλὰ τοὺς καθηγουμένους τοῦ χοροῦ, καθάπερ αὐτὸ τοὔνομα σημαίνει, inquit Athen. 14, [p. 633, B]. Itidem vero Budæo Choragus est dux chori, et suppeditator instrumenti ludicri et expensarum. Velut ap. Plaut. in Persa, cuidam roganti, Sed πόθεν ornamenta? respondet alter, Abs chorago sumito. Et in Trinumo, Ornamenta a chorago hæc sumpsit suo periculo. [Aristoph. Pac. 1022 : Οὕτω τὸ πρόβατον τῷ χ. σώζεται. Xen. Rep. Athen. 3, 4 : Χορηγοῖς διαδικάσαι εἰς Διονύσια· Hier. 9, 4 : Ἀθροίζειν χοροὺς προστέτακται χορηγοῖς.] Sic in hoc l. Antiphanis ap. Athen. 3, [p. 103, F] : Ἢ στρατηγήσας προσῶφλεν, ἢ χορηγὸς αἱρεθεὶς, Ἱμάτια χρυσᾶ παρασχὼν τῷ χορῷ, ῥάκος φορεῖ, Ἢ τριηραρχῶν ἀπήγξατ', Aut choragus electus, quum vel aureas ipse choro præbuerit vestes, laceram pannosamque gerit vestem. Sæpe enim fiebat ut belli duces, choragi et triremium præfecti ob nimios sumptus, quos fecerant, ad paupertatem redigerentur. [Eupolis ap. Polluc. 3, 115 : Εἶδες χορηγὸν πώποτε ῥυπαρώτερον τοῦδε;] Itidem [Lysias p. 161, 33 : Χορηγὸς τραγῳδοῖς· κατάστας· et παιδικῷ χορῷ ib. p. 162, 1. Lex ap. Æschin. p. 2, 37 : Οἱ χ. οἱ καθιστάμενοι ὑπὸ τοῦ δήμου ἔστωσαν τὴν ἡλικίαν ὑπὲρ τετταράκοντα ἔτη. Demosth. p. 496, 21 : Οὔτε φυλὴ ... ἐνεγκεῖν ἐτόλμησεν οὐδεμία οὐδένα ... χορηγόν.] Dem. C. Mid. [p. 556, 8] : Συνηδίκηται ὁ θεὸς, ᾧ χορηγὸς ἐγὼ καθειστήκειν· et, Εἰ δὴ χορηγὸν ὄντα ὑμέτερον, ἱερομηνίας οὔσης, ὑβρίσας φαίνεται· nam ei Midias χορηγοῦντι pugnum incusserat. Ut vero clarius adhuc pateat choragum fuisse Eum qui sumptus fecerit in chorum symphoniacum, placet hæc subjungere ex Argumento Libanii in orationem illam : Festum (inquit) agitabant Athenienses in honorem Bacchi, quod a deo illo Bacchanalia nominabant. In eo festo Tragici et Comici et tibicinum chori inter se certabant. Constituebantur autem chori isti a tribubus, quæ decem numero erant : et eligebatur choragus ex unaquaque tribu, qui sumptus præberet in choros illos faciendos, seu, ut ipsius utar verbis, χορηγὸς δὲ ἦν ἑκάστης φυλῆς, ὁ τὰ ἀναλώματα παρέχων τὰ περὶ τὸν χορόν. Ubi etiam addit ὡς Δημοσθένης τῆς ἑαυτοῦ φυλῆς Πανδιονίδος ἐθελοντὴς ὑπέστη χορηγός. Itidem vero in Argumento incerti auctoris annotatur, Ὡς ἐν τοῖς

μεγάλοις Παναθηναίοις γυμνάσιά τινα ἐγίνοντο, καὶ προὐβάλλετο ἀφ' ἑκάστης φυλῆς εἷς γυμνασίαρχος, λαμβάνων χρήματα εἰς τὸ γυμνάζειν τοὺς ἐπιτελέσοντας τὴν ἑορτὴν, καὶ δώσοντας τούτων δαπάνας τοῖς τῆς ἑαυτοῦ φυλῆς· καὶ ὡσαύτως ἐν τοῖς Διονυσίοις προὐβάλλετο χορηγὸς ἀφ' ἑκάστης φυλῆς πρὸς τὸ τρέφειν χοροὺς παίδων τε καὶ ἀνδρῶν. ὃς ἐλάμβανε καὶ αὐτὸς εἰς τοῦτο χρήματα. Additur ibid. de choragis, Ὡς ἐπιστάσης τῆς ἑορτῆς ἠγωνίζοντο πρὸς ἀλλήλους καὶ ἤριζον, ὕμνους εἰς τὸν Διόνυσον ἄδοντες· καὶ τῷ νικῶντι τρίπους τὸ ἆθλον ἦν. Item, Ὡς ὁ Δημοσθένης, ἰδὼν τὴν ἑαυτοῦ φυλὴν ἀτιμαζομένην παρὰ πάντων, τῷ μὴ κεκτῆσθαι χορηγὸν, αὐτεπάγγελτον καὶ αὐτοχειροτόνητον ἑαυτὸν χορηγὸν τῇ φυλῇ κατέστησε· θέλων τε κοσμῆσαι τὸν αὐτοῦ χορὸν πλέον τῶν ἄλλων, ἐποίησεν αὐτὸν φορέσαι χρυσοῦς στεφάνους. Ex quibus duobus ll. satis est perspicuum quid Demetrius supra intellexerit per τοὺς μισθουμένους τοὺς χοροὺς, sc. Eos quibus chori certa quadam pecunia locabantur instituendi et exornandi cultu decente. [Plut. Mor. p. 817, B: Χορηγοὺς ἐν Διονυσίοις λοιδοροῦσι· et p. 823, D, V. Phocion. c. 19.] Cum genit. quoque τραγῳδῶν χορηγὸς dicitur, Qui in tragœdiis chorica ornamenta suis præbet sumptibus. Vide id in Ἀντιχόρηγος. [De magistro discipulorum gregem ducente Themist. Or. 23, p. 294, A: Εἰ τοιοῦτον ἐγὼ χορόν τε καὶ χορηγὸν συνεστησάμην, πάνυ ἂν εἴην σοφιστής.] || Porro ab his Choragis sumpta metaphora, generaliter χορηγοὶ vocati fuere Qui sumptus aliquos præberent, Quivis præbitores, suppeditatores s. subministratores. Dem. [p. 126, 14]: Συστραφέντες δὲ ἄνθρωποι πολλοὶ, καὶ χορηγὸν ἔχοντες Φίλιππον, καὶ πρυτανευόμενοι παρ' ἐκείνου. [Similiter p. 408, 16. Et p. 1023, 13: Πολυτελῶς ζῶσα καὶ εἰς ταῦτα χορηγὸν τὸν πατέρα διὰ τὴν ἐπιθυμίαν ἔχουσα. Æschin. p. 38, 30: Χορηγὸν ταῖς καθ' ἡμέραν δαπάναις τὸν πόλεμον ποιεῖσθαι. Polyb. 2, 44, 3: Δημήτριον, ὃς ἦν αὐτοῖς οἱονεὶ χ. καὶ μισθοδότης· 8, 9, 2: Ὡς ἂν Ἱέρωνος μὲν χορηγοῦ (τῶν βελῶν) γεγονότος, ἀρχιτέκτονος δὲ καὶ δημιουργοῦ τῶν ἐπινοημάτων Ἀρχιμήδους.] Plut. Pericle [c. 16]: Δαψιλὴς ἦν χορηγὸς ταῖς γυναιξὶ, Largus subministrator. [Id. Mor. p. 705, B: Τοὺς τῶν ἀκροαμάτων χ. 717, D: Γενόμενος πολλῶν καὶ καλῶν ὕμνων τῷ θεῷ χ. Lucian. De luctu c. 20: Συναγωνιστῇ καὶ χ. τῆς ἀνοίας. καταχρῶνται· Nigrin. c. 33: Ἡδονὰς, ὧν ἁπασῶν φιλοσοφία χ. ἐστι. Simplic. in Epictet vol. 1, p. 207: Ἐπίκτητος ὑπὸ τοῦ χ. καὶ διδασκάλου θεοῦ ... προεκρίθη.] Itidem Greg. Naz.: Τῷ καὶ τοῖς ἄλλοις χορηγῷ τῶν καλῶν, Qui et aliis præbet et largitur quicquid habent rerum bonarum. Et Chrysost.: Καὶ τῶν ἄλλων ἁπάντων ἡ προσευχὴ χορηγὸς, Omniumque aliorum suppeditatrix est precatio. I. e. Atque adeo alia omnia precatio suppeditat. Secundum illud promissum quod habemus a Christo, Petite, et dabitur vobis. Nota vero, in illo l. genere fem. usurpatum χορηγὸς, et habere adjunctum gen.: in Greg. Naz. autem loco, dativum etiam personæ, præter gen. rei. Itidem vero Hesychio χορηγὸς est ὁ ἐπιδούς τι τῶν ἰδίων, et Suidæ ὁ δοτήρ.

[Χορῆτις vitiose pro χορῖτις, quod v.]

[Χορίαμβος, ὁ. HSt. s. v. Χορεῖος:] Unde Χορίαμβος vocatur Pes ex chorio et jambo constans, i. e. prima et ultima longis, mediis brevibus: de quo ibid. [ap. Terent. Maur. 1487, ubi v. Santen. p. 115. Hephæst. 3, 3, cum schol. p. 173, aliique grammatici et Græci et Latini.] Ex quo dicitur. Χοριαμβικὸν μέτρον [sæpissime ap. grammaticos], quod constat choriambis: cujusmodi ap. Hephæst. aliqua leguntur et ap. Horat. [V. Hephæst. cap. 9, ubi v. Gaisford. vol. 2, p. 109. Aristid. De mus. p. 54.]

[Χοριήνης, ὁ, Chorienes, Parætacenus. Arrian. Anab. 4, 21, 1: Ἐν Παραιτάκαις χωρίον τι ὀχυρὸν, ἄλλην πέτραν, κατέχειν ἐλέγοντο πολλοὶ τῶν βαρβάρων. Ἐκαλεῖτο δὲ αὕτη Χοριήνου ἡ πέτρα, καὶ ἐς αὐτὴν αὐτός τε ὁ Χοριήνης ξυμπεφεύγει καὶ ἄλλοι τῶν ὑπάρχων οὐκ ὀλίγοι.]

[Χορίκιος, ὁ, Choricius, sophista et rhetor, Procopii Gazæi discipulus, cujus declamationes plures supersunt. V. de eo Fabric. Bibl. Gr. vol. 9, p. 760 seqq. ed. Harl., et Boisson. in edit.]

[Χορικὸς, ὁ, n. pr. suspectum ap. Serv. ad Virgil. Æn. 8, 138: Choricus, rex quidam Arcadiæ, filios habuit Plexippum et Enetum.]

Χορικὸς, ἡ, ὸν, Choricus, Ad chorum pertinens. [Plato Leg. 2, p. 670, A: Τῆς χ. μούσης. X. αὐλοὶ Pollux 4, 81.] Quo chorus uti solet, ut χορικὰ μέλη et χορικὰ ἄσματα, Pollux 4, c. 15 et 16 [§ 52, 106, 111], ubi etiam de partibus eorundem: quarum Aristophanis quoque schol. [Vesp. 270], nec non Aristot. meminit in lib. De poet. [c. 12], ubi χορικὸν appellat sine adjectione quod Pollux χορικὸν ἆσμα. [Τὰ χ. Aristoph. Eq. 589: Νίκην, ἣ χορικῶν ἐστιν ἑταίρα. Schol. Nub. 332: Δι' ὧν (στροφῶν, ἀντιστρόφων, ἐπῳδῶν) καὶ ἐν ταῖς τραγῳδίαις συνειστήκει τὰ χ., et ib. ad 596. Xen. Mem. 3, 4, 5: Ἐὰν ἐν πολεμικοῖς ὥσπερ ἐν τοῖς χ. τοὺς κρατίστους ἐξευρίσκηται. Ib.: Εἰς τὴν σὺν τῇ φυλῇ τῶν χ. νίκην.] || Χορικὸς dicitur etiam ὁ τοῦ χοροῦ ἐξάρχων: qualis erat Agatho, qui ὑπὸ Κριτίᾳ μέλη ἐποίει, καὶ αὐτὸς ὑπεκρίνετο: quamobrem et χορικὰ nominabantur, inquit Suid. Fuerit igitur χορικὸς, i. q. χορῳδὸς, ut τραγῳδὸς i. q. τραγικός. [|| Adverb. Χορικῶς, Ælian. N. A. 2, 11, ubi cum ὀρχηστικῶς est conjunctum.]

[Χορίκτων, ὁ, Choricton, Naxius, in inscr. Naxia ap. E. Curtium in Museo Rhenano a. 1843, vol. 2, p. 95: Ταμιεύοντος Φανοφῶντος τοῦ Χορίκτωνος. Nomen mirum aliunde non cognitum.]

Χοριοειδὴς, ὁ, ἡ, pro quo sæpius reperitur scriptum Χοροειδὴς, Speciem τοῦ χορίου gerens, Similis involucro fœtus, quod χορίον nominatur. [Recta scriptura χοριοειδὴς ὑμὴν est ap. Aristot. H. A. 6, 3. Scriptura vitiosa χοροειδὴς frequens, etsi non constans est ap. Galenum aliosque medicos.] Id autem de tribus dicitur apud Anatomiæ professores. Primum quidem significat Implexum arteriarum in ventriculis cerebri anterioribus factum in modum τοῦ χορίου, h. e. membranæ fœtum involventis, quam Secundas appellant. Is autem geminus est, dexter et sinister, in utroque sc. cerebri ventriculo anteriore unus: similis τῷ χορίῳ, non modo varia atque implicata vasorum textura, sed substantia etiam quadam subrubra et glandulosa, quæ per medios vasorum anfractus cernitur: non ei dissimilis, quæ τοῦ χορίου vasa amplectitur atque sustinet. Secunda signif. χοροειδὴς dicitur Tenuis membrana quæ cerebrum involvit, eo quod cerebri vasa non aliter sustineat quam τὸ χορίον vasa ad fœtum pertinentia complectitur. [Cerebri μῆνιγξ χοροειδὴς ap. Galen. vol. 2, p. 371.] Rufus vero [De partt. hom. p. 36] non totam eam membranam, sed τὸν καλύπτοντα τὰς κοιλίας ἔνδοθεν χιτῶνα scripsit vocari χοροειδῆ. Id quod ego esse suspicor quod Galen. 8 De usu partium, dicit se mirari cur aliqui non omnes tenuis membranæ partes velint χοροειδεῖς appellari. [Galen. vol. 4, p. 190: Ὄψει δὲ καὶ τὰ καλούμενα χοροειδῆ πλέγματα κατὰ ταύτας (τὰς κοιλίας). Ὀνομάζουσι δ' οἱ περὶ τὸν Ἡρόφιλον αὐτὰ χοροειδῆ συστρέμματα, παρονομάσαντες δηλονότι τῶν χορίων, ἃ τοῖς κυουμένοις ἔξωθεν ἐν κύκλῳ περιβέβληται, φλεβῶν ὄντα καὶ ἀρτηριῶν πλέγματα κτλ.] Verum Herophilus, ut ait Rufus [p. 55], etiam Meningem χοροειδῆ vocabat. Tertia signif. est, qua χοροειδὴς Membrana oculi dicitur, quæ alio nomine ῥαγοειδὴς nuncupatur, vel quoniam nascitur a cerebri membrana tenui, quam ῥαγοειδῆ diximus vocari, vel quod pariter atque χορίον venis intertexta sit. Quanquam videtur Rufus [p. 36] sentire non totam eam tunicam χοροειδῆ dici, sed ea tantum parte qua albo oculorum subjecta est, ut et ῥαγοειδῆ ea parte qua subest κερατοειδεῖ tunicæ. Gorr. [Χοριοειδὴς χιτὼν ὀφθαλμοῦ ap. Galen. vol. 4, p. 530 et seqq. Idemque Polluci 2, 70, pro vulgato χοροειδὴς restituendum esse docet codicis optimi scriptura χωριοειδῆ. G. Dind.]

[Χόριον, τό. HSt. post ea quæ de χορὸς ejusque derivatis dixit:] Χόριον autem longe diversam a superioribus habet signif. [In Gl. Χόριον γυναικὸς, Folliculum.] Ita enim vocatur τὸ κάλυμμα τὸ συγγενόμενον ἐκ τῆς κοιλίας τοῖς βρέφεσιν, ut Suidas testatur [Sic etiam ap. Cyrillum, ubi χωρίον. Gl. fortasse sumta ex LXX Deuter. 28, 57: Τὸ χόριον αὐτῆς τὸ ἐξελθὸν διὰ τῶν μηρῶν αὐτῆς], itemque Hesych., ap. quem et properispωmenωs legitur Χορεῖον in hac signif. Nam post expositiones in superiore Χορεῖον allatas, subjungit, Καὶ τὸ κάλυμμα τὸ συγγενόμενον ἐκ τῆς κοιλίας: seorsim

tamen infra suo ordine et serie χόρια afferens pro τὰ τῶν ἀρνῶν καὶ ἐρίφων ἀγγεῖα. Quæ scriptura magis consentanea est et passim obvia, interdum tamen proparoxytonως, interdum oxytonως. [Sola vera scriptura est χόριον. Male χόρειον in Lex. rhet. Bekk. p. 316, 19, ubi exp. ἄγγος ἢ ἀσκός. Schol. Theocr. 9, 19: Χόρια τὰ κυτάρια ἐν οἷς εἰσὶ τὰ ἔμβρυα. Aristot. H. A. 6, 10: Χόριον καὶ ὑμένες ἴδιοι περὶ ἕκαστον γίνονται τῶν ἐμβρύων, καθάπερ ἐπὶ τῶν τετραπόδων.] Χορίον, inquit Gorr., est Extima fœtus membrana, ipsum totum involvens. I. e. duplex, h. e. membranis constans duabus; interna, tenuissima; externa, aliquanto crassiore, sed molliore et cruentatæ papyro bibulæ crassitie mollitieque et colore subsimili: inter quas feruntur ad fœtum nutriendum multæ tum venæ tum arteriæ, nascentes ex congenerum uteri vasorum oribus numero et magnitudine paribus, quæ κοτυληδόνας Hippocr. vocavit. Nascitur autem χορίον qua quidem uteri superficiem subcingit totam, ex virili semine: qua vero tangit cornua, ex muliebri: siquidem toti internæ uteri et cornuum ejus superficiei subtenditur, et omnibus uteri et cornuum ejus cotyledonibus adhæret, alicubi etiam ipsi utero inter cotyledonas, sed leviter. Augetur una cum fœtu, cumque utero extenditur, ac fœtum totum involvit, etiam qua os est uteri, ut scribit Galen. De anatome uteri, De fœtus formatione [vol. 5, p. 286], De semine [vol. 3, p. 193 sq.], et 15 De usu partium [vol. 4, p. 959 seqq. Auctor Definitt. med. vol. 2, p. 278: Πρῶτον συνίσταται τοῦ ἐμβρύου τὸ χόριον, εἶτα τὰ λοιπά. Τὸ χόριον μὲν συνέστηκεν ἐκ δύο φλεβῶν καὶ δύο ἀρτηριῶν, καὶ πέμπτου τοῦ καλουμένου οὐραχοῦ, ἤτοι ἐπειδὴ χώρημά ἐστι τοῦ ἐμβρύου, οἱονεὶ χωρίον, ἢ ἐπειδὴ χορηγεῖ τὴν τροφὴν αὐτῷ.] Dicitur ἀπὸ τοῦ χοροῦ, quod in eo vasa veluti in choro disposita sunt. Sunt qui scribant [inepte] Χωρίον, per ω, quod fœtus veluti domicilium et sedes sit, vel quod una cum fœtu χωρεῖ, i. e. Procedit. [De frequenti in codd. medicorum vitio χωρίον pro χόριον dixit Greenhill. ad Theoph. Protosp. p. 332. Artemid. 5, 12: Ἐν ἑνὶ χωρίῳ, ὡς λέγουσιν ἰατρῶν παῖδες, περιείχετο τὰ βρέφη. Recte Reiskius χορίῳ.] Dicitur alio nomine δευτέριον, i. e. Secundæ, ut scribit Paul. Ægin. 6, 75. Quo tamen nomine non extima modo fœtus membrana, sed totum etiam fœtus involucrum tribus membranis compactum significatur. Hæc ille. Porro ejusmodi partus involucrum et velamentum dicitur χόριον s. χορίον, non in humano duntaxat, sed etiam in aliarum animantium genere. In humano quidem, ut Hippocr. De nat. pueri [p. 238]: Ὧδε καὶ τῇ γυναικὶ ἀπὸ μιῆς μίξιος γινόμενα τὰ παιδία, ἑκάτερον ἐν κόλπῳ καὶ χωρίῳ ἐστὶ, καὶ τίκτει τῇ αὐτῇ ἡμέρῃ ἀμφότερα, καὶ πρότερον θάτερον χωρέει ἔξω καὶ τὸ χορίον αὐτοῦ. Ubi nota, priore in l. scribi χωρίῳ, per ω in prima syllaba, in posteriore χορίον per o. Nota etiam, quod hic in muliere vocavit χορίον, nominasse in bestiis ὑμένα: ita enim paulo ante scripserat: Ἔστι κύων καὶ ὃς καὶ ἄλλα ζῶα ὅσα ἀφ' ἑνὸς λαγνεύματος τίκτει καὶ δύο καὶ πλείονα, καὶ ἕκαστον τῶν ζώων ἐν τῇσι μήτρῃσι ἐν κόλπῳ καὶ ὑμένι ἐστί· nam pro ἐν κόλπῳ καὶ ὑμένι ἐστὶ, quod in hoc l. est, in illo dicit ἐν κόλπῳ καὶ χωρίῳ ἐστί. Itidemque hic scriptor Γυναικείων lib. 1: Προσθετὸν ἐκβάλλον χορίον πολεύμενον, Medicamentum quod appositu ejicit illud fœtus involucrum, ut et ap. Diosc. 3, 167, anagyris folia ποτίζεται πρὸς ἐκβολὴν χωρίου καὶ ἐμμήνων καὶ ἐμβρύου. Ex quo Plin. 27, 4: Folia difficulter parientibus adalligantur, ita ut a partu statim auferantur: quod si emortuus hæreat, et secundæ mensesque morentur, bibuntur. Rursum Hippocr. aliquanto ante locum citatum, Χορίον γυναικὸς καὶ τῶν εὐλέων τὰς κεφαλὰς τρίψαι. Ubi nota eum adjecisse γυναικὸς, quoniam sunt aliorum etiam animalium χορία, uti Hesych. supra esse dixit τὰ τῶν ἀρνῶν καὶ ἐρίφων ἀγγεῖα: et Aristot. H. A. 9, [5] cervam suum χορίον arripere illico a partu et vorare. [Idem de aliis quadrupedibus plerisque tradit Theophr. fragm. 15, 2, p. 835.] Porro quid intersit inter ἀμνίον et χορίον Pollux docet. Is enim lib. 2, [223], scribit duos esse περὶ τῷ ἐμβρύῳ χιτῶνας: ὧν τὸ μὲν ἔνδοθεν, λεπτότερόν τε καὶ μαλακώτερον ὄν, ἀμνίον ab Empedocle vocari, τὸ δὲ ἔξωθεν ἐπ' αὐτῷ τῷ πρὸς τῇ ὑστέρᾳ, χωρίον nominari, οὗ καὶ τὸν ὀμφαλὸν ἐμπεφυκέναι. Ubi etiam ex Antiphonte hæc affert verba, Ἐν ᾧ τὸ ἔμβρυον αὐξάνεταί τε καὶ τρέφεται, καλεῖται χωρίον. [Recte nunc utrobique χόριον exx. codd.] || Χόρια, Hesychio etiam τὰ ἐκ μέλιτος καὶ γάλακτος γινόμενα βρώματα (ita enim [addito ἐκ] ap. Hesych. leg. esse censeo), Edulia ex lacte et melle, ut ap. Athen. quoque 14, [p. 646, E] legimus, Χόρια, βρώματα διὰ μέλιτος καὶ γάλακτος γινόμενα. Pro quo tamen χόρια ap. Eund. legitur Χορεῖα, ut 12, [p. 516, E] in hoc Alexidis loco: Ἀπαλλάγηθί μου, καυδαύλους λέγων καὶ χορεῖα καὶ βατάνια. [Est vitium ed. Ald. Recte codex χόρια, ut paullo ante βοτρύδιόν τι, χόριον ... pro χορεῖον restitutum. Aristoph. fragm. 302: Οὐ χόριον οὐδὲ πυός· quæ pariter conjuncta fragm. 476: Ηυὸν, χόρια. Theocr. 9, 19: Ἐν πυρὶ δὲ δρυΐνῳ χορία ζέει· ubi schol.: Χόρια τὰ τῶν ἐμβρύων ἀγγεῖα· εἰώθασι γὰρ ἔγκατα πλήσαντες καὶ ξηραίνοντες ὀπτᾶν, εἶτα ἐσθίειν ταῦτα, ἃ καὶ χόρια προσαγορεύουσι· quod probat Cratini fragmento in quo est χόριά τ' ἐμβρύων τε πλήθη. Tum pergit: Χόρια δὲ καλοῦσι τοὺς ὑμένας, οὓς πληροῦσι τοῦ ἀμελχθέντος γάλακτος. Ἐσθίουσι δὲ θέντες ὑπὸ τὸ πῦρ. Ἢ χόρια αἱ ἀπὸ τῶν ἐντέρων πλεκόμεναι χορδαί. Proverbium, quo significatur stulta agere qui catulis cibos præbeant delicatiores, quibus gustatis alios spernunt, est ap. Theocr. 10, 11: Χαλεπὸν χορίῳ κύνα γεῦσαι· cui interpretes comparant Horat. Serm. 2, 5, 83: «Ut canis a corio nunquam absterrebitur uncto.» Quo sensu etiam dici χαλεπὸν μαθοῦσα κύων σκυτοτραγεῖν annotavit schol. Theocr. Et sic fere est ap. Lucian. Adv. ind. c. 25: Οὐδὲ γὰρ κύων ἅπαξ παύσαιτο ἂν σκυτοτραγεῖν μαθοῦσα. Geopon. 19, 2, 17: Κύων δέ σοι ἀκολουθήσει, ἐὰν κυνὸς ἑτέρου χόριον εἰς πανίον ἐνδήσας προσοσφράνῃς αὐτόν. || « Cochlea ap. Symm. Psalm. 67, 8. Vide ad hunc l. Montef. » Schleusn.]

[Χόριος. V. Χορεῖος.]

[Χορίπαις in vasculo figuræ satyri saltantis adscriptum; v. Raoul-Roch. *Journal des Sav.* 1830, p. 124. Osann. V. quæ s. v. Χορὼ dicentur.]

[Χορῖτις, ιδος, ἡ, Saltatrix chorica. Callim. H. in Dian. 13: Ἑξήκοντα χορήτιδας Ὠκεανίνας. Eodem modo scriptum H. in Del. 306: Αἱ δὲ ποδὶ πλήσσουσι χορήτιδες ... οὖδας. Apud Nonn. Dion. 1, 504 (Πιερίδες); 16, 126 (ὁμωίδες); 46, 158 (ὧραι), libros inter χορίτιδες χορήτιδες χοροίτιδες χορείτιδες variare annotavit Falckenb. Vera vocabuli scriptura χορῖτις est.]

Χοροβατέω, Suidæ τὸ εἰς χορὸν βαίνω, Choros agitatum vado. Quo sensu ex Hom. εἰς χορὸν ἰέναι et ἔρχεσθαι, item χορόνδε ἔρχεσθαι. [Verbum χοροβατῶ cum subst. Χοροβατία, ἡ, annotavit Herodian. Epim. p. 152. Verbo aliquoties usus est Eustath. sensu figurato, Opusc. p. 48, 30: Χοροβατῶν διὰ τῶν κατ' αὐτὰς (τὰς ὁμωνυμίας) ἐννοιῶν· 124, 4: Εἰ ἀληθὴς ὁ φίλος, εἰ μὴ χοροβατεῖ σκηνικῶς· 185, 90: Ἀρεταὶ χοροβατοῦσιν. Cum accus. 279, p. 20: Τὴν τυραννίδα χοροβατήσαντες.]

[Χορογράφος vitiose pro χρονογράφος in libris pluribus ap. Lucian. Alex. c. 6.]

[Χορόδανον, τὸ, synonymum spondylii ap. Diosc. 3, 80 (90).]

[Χοροδέκτης vitiose pro χορολέκτης, quod v.]

Χοροδιδασκαλία, ἡ, Munus chorodidascali. [Plato Alcib. 1 p. 125, E: Ἡ χ. ποιεῖ ἄρχειν κοινωνούντων ᾠδῆς.] E Xen. affertur pro Doctrina et peritia chori. [Xenophon χοροῦ s. χορῶν διδασκαλίαν dixit Mem. 3, 4, 4.]

[Χοροδιδασκαλικὸς, ἡ, όν: unde χοροδιδασκαλικὴ, ἡ, i. q. χοροδιδασκαλία ap. Plat. Alcib. 1 p. 125, D.]

Χοροδιδάσκαλος, ὁ, Chori magister, Qui docet eos quos in chorum recipit, quomodo canere debeant, et quomodo saltare. Aristot. Polit. 3, 9: Οὐδὲ δὴ χοροδιδάσκαλος τὸν μεῖζον καὶ κάλλιον τοῦ παντὸς χοροῦ φθεγγόμενον ἐάσει συγχορεύειν. [Aristoph. Eccl. 809: Καλλίμαχος ὁ χ.] Utitur Plato quoque hoc vocab. in libro De legibus [2, p. 655, A; 7, p. 812, E], et Demosth. C. Mid. [p. 520, 8]: Τὸν διδάσκαλον διέφθειρέ μου τοῦ χοροῦ, Chori mei magistrum corrupit: Καὶ εἰ μὴ Τηλεφάνης ὁ αὐλητὴς ἀνδρῶν βέλτιστος περὶ ἐμὲ τότε ἐγένετο καὶ τὸ πρᾶγμα αἰσθόμενος, τὸν ἄνθρωπον ἀπελάσας, αὐτὸς συγκροτεῖν καὶ διδάσκειν ὤετο δεῖν τὸν χορὸν, οὐδ' ἂν ἠγωνίσμεθα, ἀλλ' ἀδίδακτος ἂν εἰσῆλθεν ὁ χορός.

Ubi χοροδιδάσκαλον nota dici τὸν συγκροτοῦντα καὶ διδάσκοντα τὸν χορὸν, seu, ut schol. exp., τὸν μετὰ ῥυθμοῦ καὶ προσήκοντος μέλους ᾄδειν διδάσκοντα, quem κορυφαῖον etiam et ἡγεμόνα τῶν χορευτῶν appellat, ut et Aristot. De mundo [c. 6], Ἐν χορῷ, inquit, κορυφαίου κατάρξαντος, συνεπηχεῖ πᾶς ὁ χορὸς ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἐν διαφόροις φωναῖς. Præcentorem nonnulli vocant et Præsultorem : quoniam cantu saltuque aliis præit. [Olympiod. In Plat. Alcib. p. 179 ed. Creuz.: Ὁ χ. ἄρχει τῶν αὐλητῶν τῶν ἡγουμένων τῶν ᾀδόντων.]

[Χορόδρα, ἡ, Chorodra, urbs Persiæ. Ptolem. 6, 4, p. 398, 28, ubi alii libri Χορόδνα.]

[Χοροειδὴς, i. q. χοριοειδὴς, quod v.]

[Χοροήθης, ὁ, ἡ, Choris assuetus. Hym. Hom. in Pan. (19) 3 : Ἄμυδις φοιτᾷ χοροήθεσι νύμφαις.]

[Χοροιθᾰλὴς, ὁ, ἡ, In choro florens, Belle saltans. Antip. Anth. Pal. 6, 287 : Χοροιθαλέας κούρας.]

[Χοροιμᾰνὴς, ὁ, ἡ, Choris vehementer gaudens. Orph. Hymn. 51, 7, ubi de Baccho : Χοροιμανὲς, ἡγέτα κώμων. Cod. Voss. χορομανές. Maxim. Καταρχ. 496 : Χοροιμανέος Ἰοβάκχου. Codex, si recte legit Fabricius, χοροιμανέως. Apud Tzetz. Hist. 4, 181 vitiosius χοροιμανέοιο Βάκχοιο.]

[Χοροιμᾰνία, ἡ, Saltandi furor. Anth. Plan. 289 : Νεαρῆς ἦρχε χοροιμανίης.]

[Χοροῖτις vitiose pro χορῖτις, quod v.]

[Χοροιτῠπέω, Saltans solum pulso. Oppian. Hal. 1, 472, de piscibus : Θρώσκοντες θύνουσι χοροιτυπέουσιν ὁμοῖοι· et iisdem fere verbis Cyn. 4, 342.]

Χοροιτῠπία, ἡ, de ipsa Actione plaudendi pedibus solum inter saltandum, s. de ipsa actione plaudendi solum in quo chori celebrantur. I. e. Chorus et Chorea; nam et hæc de actione ipsa dicuntur. Hom. Il. Ω, [262] : Ψεῦσταί τ' ὀρχησταί τε χοροιτυπίῃσιν ἄριστοι. [Schol. Oppiani Hal. 1, 472 : Χοροιτυπίῃσι) χοροῖς τοῖς τύπτουσι τὸ ἔδαφος. Panyasis ap. Athen. 2, p. 37, A : Ἐν δὲ χοροιτυπίης (ἐρατὸν μέρος), ἐν δ' ἱμερτῆς φιλότητος. Leonidas Tar. Anth. Pal. 7, 448 : Ἄκρα χοροιτυπίης. Antip. Thess. 9, 82 : Φεῦγε χ. ἐπινήϊον· et Strato 12, 253.] In VV. LL. habetur et Χοροτυπία, pro Chorus : sed sine exemplo.

Χοροιτύπος [in codd. sæpe falso accentu χοροίτυπος], ὁ, Qui in choro s. chorea terram pedibus plaudit s. pulsat, ὁ ἐν τῷ χορεύειν τύπτων τὴν γῆν, Eust. et Suid. Vel etiam simpliciter ὁ τὸν χορὸν τύπτων, accipiendo χορὸν pro ipso Choreæ s. saltationis loco : ut illi qui ap. Hom. πέπληγον χορὸν θεῖον ποσί. [Hom. H. in Merc. 31 : Ἐρόεσσα (χέλυ), χοροιτύπε· ubi epitheton ad lyram saltantium ipsi lyræ tributum est, ut non opus sit χοροίτυπε significatione passiva scribi, quod voluit Matthiæ. Pind. fragm. 57 (ap. Pausan. 3, 25, 2) : Ὁ χ. (Bacchus). Nonn. Dion. 44, 54 : Πενθῇ χ. 45, 24 : Εὔιον ἀείδουσα χοροιτύπον ἴχνος ἑλίξω (ut 46, 143)· 42 : Χ. κούρη· 46, 120 : Γυνὴ χ. Oppian. Hal. 3, 250 : Κύκλος χ. Telesti ap. Athen. 14, p. 616, F : Νυμφαγενεῖ χειροκτύπῳ φηρὶ Μαρσύᾳ, χοροιτύπῳ restituit Jacobs. ad Anthol. vol. 7, p. 354. Meinekio χοροκτύπῳ placuit, quod nusquam legitur. Substantivum Χοροκτυπία finxit Bisetus ad Aristoph. Lys. 1309.] In his autem χοροιτύπος et χοροιτυπία illud ι insertum fuit metri causa, ut in χολοιβόρος et et χολοίβαφος, atque aliis. [Χοροιτύπος cum Πυλοιγενὴς comparavit schol. Hom. Il. B, 54.]

[Χοροκάλη· καλῶς χορεύουσα, Hesych., ubi literarum series postulat Χορῷ καλή : quæ glossa sumta est ex Hom. Il. Π, 180. G. Dind.]

Χοροκιθαριστὴς, ὁ, ἡ, Qui citharam in choro pulsat. Fides enim choris adhibitas fuisse, ut et tibias, Horat. etiam testatur. Legitur ap. Suet. [Dom. c. 4. Hinc fortasse fictum verbum χοροκιθαρίζω ap. Macrob. p. 706 ed. Zeun., quod cum τίω ἀτίω, ὅσσω κακόσσω κακοσσόμενος comparat. Notavit errorem Lobeck. ad Phryn. p. 561.]

[Χοροκλῆς, έους, ὁ, Chorocles, Æxonensis. Inscr. ap. Bœckh. 567, vol. 1, p. 492. G. D. || Pater Phrynichi histrionis, schol. Aristoph. Av. 750. Boiss.]

[Χοροκτόνος, ὁ, ἡ, Choros occidens. Strattis ap. schol. Aristoph. Ran. 406 de Cinesia qui χορηγίαν sustulerat : Τοῦ χ. Κινησίου.]

Χορολέκτης, ὁ, i. q. χοροδιδάσκαλος. Synonymωs

enim ap. Polluc. 4, c. 15 [§ 106] leguntur, ἡγεμὼν χοροῦ, κορυφαῖος χοροῦ, χορολέκτης, χοροποιὸς, χοροδιδάσκαλος. Fortassis autem dictus est ὁ χορολέκτης, quoniam deligebat in chorum pueros puellasque, vel quoniam in choro λέγειν καὶ ᾄδειν incipiebat. Nisi potius scrib. est χοροδέκτης, ut ap. Suid. legi supra docui. [Ubi hæc dixit :] Χοροδέκτης, Qui in chorum recipit et admittit saltantes. Habebant enim olim qui scirent quinam essent inserendi choro, et quo in loco collocandi. Suidæ ὁ τοῦ χοροῦ προεξάρχων, afferenti ex Incerto, Ὥσπερ οὖν παρά τινος χοροδέκτου λαβεῖν τὴν στάσιν [Eodem modo hæc scripta ap. Suidam s. v. Ἀσκωλιάζοντες. Sunt verba Æliani N. A. 6, 11, nunc sic scripta : Οἱ κύκνοι ... ὥσπερ οὖν ἐκ τοῦ χορολέκτου τὸ ἐνδόσιμον λαβόντες· et similiter 15, 5 : Δίδωσιν ὥσπερ οὖν στρατηγὸς τὸ σύνθημα καὶ χορολέκτης τὸ ἐνδόσιμον], ut ille ap. Plut. Spartanus Damonidas ταχθεὶς εἰς τὴν τελευταίαν τοῦ χοροῦ τάξιν ὑπὸ τοῦ τὸν χορὸν ἱστάντος. Idem infra composita voce χοροστάτης.

[Χορομᾰνὴς, i. q. χοροιμανής. Aristoph. Th. 961 : Χ. τρόπῳ.]

[Χορομιθρηνή. V. Χωρομιθρηνή.]

Χορόνδε adverbialiter pro εἰς χορὸν, ut οἴκονδε et πόλεμόνδε pro εἰς οἶκον, εἰς πόλεμον. Hom. Il. Γ, [393] : Οὐδέ κε φαίης Ἀνδρὶ μαχεσσόμενον τόν γ' ἐλθέμεν, ἀλλὰ χορόνδε Ἔρχεσθ', ἠὲ χοροῖο νέον λήγοντα καθίζειν, Ductum choreas, Agitatum choros.

[Χορονίκη, ἡ, Choronica, n. pr. in inscrr. ap. Bœckh. 7452, 7815, 8036, vol. 4, p. 115, 161, 176.]

[Χορόνῑκος, ὁ, Choronicus, poeta ap. Alex. Athen. 14, p. 638, C.]

[Χοροπαίγμων, ὁ, ἡ, In choro ludens, Saltator. Orpheo Hymn. 23, 2 restitutum, Νηρέος νύμφαι ... χοροπαίγμονες, ὑγροκέλευθοι, pro χαροπαίγμονες.]

[Χοροπαίκτης, ὁ, idem. Myrin. Anth. Pal. 6, 108 : Κεραοὶ χοροπαῖκται Πᾶνες.]

[Χοροπλεκὴς, ὁ, ἡ, Choros nectens. Nonn. Dion. 6, 49 : Χοροπλεκέων ὑμεναίων· 14, 33 : Χ. Κορυβάντων· 47, 273 : Χοροπλεκέεσσι Βάκχαις· et alibi. 20, 238 : Χ. Διονύσου.]

[Χοροποιΐα, ἡ, Chori institutio. Pollux 4, 106.]

Χοροποιὸς, ὁ, ἡ, Chori instaurator, Qui choros instaurat, etiam Chori magister. Synonymωs enim a Polluce [4, 106] ponuntur χοροποιὸς, χοροδιδάσκαλος, et χορολέκτης : quibus æquivalet sequens compositum χοροστάτης. Soph. [Aj. 703] : Ὦ θεῶν χοροποί' ἄναξ Πάν· gaudet enim choris iste deus : unde et Hom. in Hymno quodam [18, 3] vocat φιλόχροτον, ὅστ' ἀνὰ πίσῃ Δενδρήεντ' ἄμυδις φοιτᾷ χοροήθεσι νύμφαις. [Eurip. Hec. 917 : Χοροποιῶν θυσιᾶν· Phœn. 795 : Χάριτες χοροποιοί. Aristoph. Ran. 353 : Χ. ἦσαν. Quibus tribus in locis in libris pluribus adject. χαροποιὸς librariorum errore illatum. Xen. Ages. 2, 17 : Εἰς τὰ Ὑακίνθια, ὅπου ἐτάχθη ὑπὸ τοῦ χοροποιοῦ, τὸν Παιᾶνα συνεπετέλει.] Plut. quoque pro χοροστάτης s. χοροδιδάσκαλος posuit, ut [Mor. p. 348, E] : Σκευῶν δὲ καὶ προσώπων καὶ ξυστίδων ἁλουργῶν καὶ μηχανῶν ἀπὸ σκηνῆς καὶ χοροποιῶν καὶ δορυφόρων δυσπραγμάτευτος λαός. [Festi Laconici moderator ap. eund. p. 208, D : Ὁ χ. ἔστησεν εἰς ἄσημον τόπον. Eustath. Opusc. p. 61, 10 : Ὁ κοσμῶν αὐτὸν (τὸν Πίνδαρον) χοροποιὸς Αἰνέας. Qui ib. p. 60, 10, χοροστάτης dicitur, ἐπικοσμῶν οἰκείᾳ τέχνῃ τὰς Πινδαρικὰς ᾠδὰς, ὡς κορυφαῖος χοροῦ ἄριστος.]

Χορὸς, ὁ, Chorus, Chorea, Tripudium, Saltatio : tam de Actione saltandi quam de Saltantium multitudine, ut Serv. [ad Virg. Georg. 1, 346, Æn. 6, 517] testatur, qui et ipse dicit esse non solum Saltantium canentiumve collectam multitudinem, sed etiam Coævorum cantum atque saltationem. Unde ap. poetas, Plaudentes chori, Canori chori : item Æquales chori, Feminei chori, Virginei chori, Leves nympharum cum Satyris chori. Hom. Od. Θ, [248] : Αἰεὶ δ' ἡμῖν δαῖς τε φίλη, κίθαρίς τε χοροί τε. Hesiod. Sc. [272] : Τοὶ δ' ἄνδρες ἐν ἀγλαΐαις τε χοροῖς τε Τέρψιν ἔχον, utpote qui sponso adducerent sponsam. Et mox, Τοῖσιν δὲ χοροὶ παίζοντες ἕποντο, Chori ludentes : ex quibus, Τοὶ μὲν ὑπὸ λιγυρῶν συρίγγων ἦεσαν αὐδὴν Ἐξ ἁπαλῶν στομάτων· Αἱ δ' ὑπὸ φορμίγγων ἄναγον χορὸν ἱμερόεντα. Ἔνθεν δ' αὖ ἑτέρωθε νέοι κώμαζον ὑπ' αὐλοῦ.

Τοί γε μὲν αὖ παίζοντες ὑπ' ὀρχηθμῷ καὶ ἀοιδῇ, Τοί γε μὲν αὖ γελόωντες ὑπ' αὐλητῆρι ἕκαστος Πρόσθ' ἔκιον· atque ita πᾶσαν τὴν πόλιν θαλίαι τε χοροί τε Εἶχον. Ubi prolixe declarat quid χοροῦ nomine intelligatur, multitudo nimirum canentium tam viva voce quam musicis instrumentis, saltantiumque. [Chorum juvenum et virginum (ἀλλήλων ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἐχόντων) in scuto Achillis ab Vulcano expressum describit Hom. Il. Σ, 590—606.] Sic rursum Il. Π, [182] de nympha quadam: Τῆς δὲ κρατὺς Ἀργειφόντης Ἠράσατ', ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν μετὰ μελπομένῃσιν Ἐν χορῷ Ἀρτέμιδος· crebros etenim Exercet Diana choros. [Præcedit v. 180: Τὸν ἔτικτε χορῷ καλὴ Πολυμήλη, quod per καλλίχορος, διαπρέπουσα ἐν τῷ χορεύειν exp. schol., καλῶς χορεύουσα Hesych. s. v. Χοροκάλη.] Apud Eund. εἰς χορὸν ἰέναι s. ἔρχεσθαι pro Ire agitatum choros, Ad choreas se conferre, aut certe Ad cœtum eorum qui choreas ducunt. Od. Σ, [193]: Εὖτ' ἂν ἴῃ χαρίτων χορὸν εἰς ἐρόεντα· Il. Ο, [508]: Οὐ μὰν ἔς γε χορὸν κέλετ' ἐλθέμεν, ἀλλὰ μάχεσθαι. [Et Od. Ζ, 65; χορὸν εἰσοιχνεῖν ib. 157.] Dicitur et ποιεῖσθαι χορούς et ἡγεῖσθαι χοροῦ, Agitare choros, Celebrare s. Exercere choros, Ducere choreas. Quod postremum est potius præsultoris, i. e. ejus qui primas obtinet in ducendo choro. Hesiod. Theog. [7]: Ἀκροτάτῳ Ἑλικῶνι χοροὺς ἐνεποιήσαντο Καλοὺς, ἱμερόεντας. [Idem vocabuli usus apud scriptores post Homerum et Hesiodum quosvis, nisi quod, arte magis exculta, non raro variæ chori species distinguuntur, vel adjectivis, ut κύκλιοι, ἐγκύκλιοι, τραγικοὶ, σατυρικοὶ, κωμικοὶ, quos etiam τρυγωδικοὺς et τρυγικοὺς dixit Aristophanes, vel additis genitivis, ut ἀνδρῶν, παίδων, παρθένων, auctusque locutionem numerus est in quibus χοροῦ nominis usus est: ex quo genere hæc notamus. Frequentissimum est χορὸν s. χορούς ἱστάναι, de quo diximus s. v. Ἵστημι vol. 4, p. 692, C. Anton. Lib. c. 9: Χορὸν ἐναντίον ἔστησαν αὗται Μούσαις. Forma media Philostr. p. 7: Κύκνοι χορὸν ἐστήσαντο περὶ αὐτὴν καθεύδουσαν. Χορὸν vel χορούς ἄγειν Aristoph. Ran. 1419: Ἵν' ἡ πόλις σωθεῖσα τοὺς χορούς ἄγῃ. Χ. ἀνάγειν, ut in loco Hesiodi Sc. 280, ab HSt. citato, Thucyd. 3, 104: Ἀγὼν ἐποιεῖτο αὐτόθι καὶ γυμνικὸς καὶ μουσικὸς, χορούς τε ἀνῆγον αἱ πόλεις. Eur. Tro. 326: Ἄναγε χορόν. Χορὸν εἰσάγειν (in theatrum) Aristoph. Ach. 11. Χ. ἐξάγειν Xen. Hell. 6, 4, 16: Τοῦ ἀνδρικοῦ χοροῦ ἔνδον (in theatro) ὄντος οἱ ἔφοροι ἐπεὶ ἤκουσαν τὸ πάθος ... τὸν χορὸν οὐκ ἐξήγαγον, ἀλλὰ διαγωνίσασθαι εἴων. Χ. προσάγειν Aristoph. Lys. 1279: Πρόσαγε χορὸν, ἔπαγε χάριτας. Plut. Mor. p. 1135, F: Τῶν χορῶν καὶ τῶν θυσιῶν, ἃς προσῆγον μετ' αὐλῶν τῷ θεῷ (Apollini). Χ. ἅπτειν Æsch. Eum. 307.] Theocr. autem [13, 43] dicit χορὸν ἠρτίζοντο. [Χ. ἀρτύνειν Hymn. Hom. 27, 15: Ἄρτεμις ... Μουσέων καὶ Χαρίτων καλὸν χορὸν ἀρτυνέουσα. Χ. πέμπειν, Chorum mittere, Xen. Mem. 3, 3, 12: Χορὸς ἐκ τῆσδε τῆς πόλεως ... ὁ εἰς Δῆλον πεμπόμενος. Plut. V. Niciæ c. 3: Τῶν χορῶν, οὓς αἱ πόλεις ἔπεμπον ἀσομένους τῷ θεῷ. Χοροὺς πέμπειν, Choreas ducere, Eur. El. 434: Νᾶες, αἵ ποτ' ἔμβατε Τροίαν τοῖς ἀμετρήτοις ἐρετμοῖς πέμπουσαι χοροὺς μετὰ Νηρήδων. Quod eadem metaphora dictum est qua Hel. 1467 navis dicitur χοραγὸς τῶν καλλιχόρων δελφίνων. Χοροὺς ποιεῖν de cantantibus qui deo gratias agunt, LXX Jud. 9, 27. Χ. ῥώσασθαι Hom. H. in Ven. 261: Νύμφαι μετ' ἀθανάτοις καλὸν χορὸν ἐρρώσαντο. Χ. στείβειν Eur. Ion. 495: Ἵνα χοροὺς στείβουσι ποδοῖν Ἀγραύλου κόραι. Similiter Tro. 2: Ἔνθα Νηρήδων χοροὶ κάλλιστον ἴχνος ἐξελίσσουσιν ποδός. Χοροῖς ἐπελθεῖν θεῶν ναοὺς Soph. Ant. 152. Χοροῖς ἐμελπόμαν Διὸς κόραν (Dianam) Eur. Tro. 553. Multo frequentius χοροῖς τιμᾶν, ut ap. Eur. Bacch. 220: Διόνυσον ὅστις ἐστὶ, τιμώσας χοροῖς. Isocr. p. 189, A: Χοροῖς καὶ μουσικῇ καὶ γυμνικοῖς ἀγῶσι τιμῶν τὸν τάφον τοῦ πατρός.] Xen. Cyrop. 8, [7, 1] de Cyro: Ἔθυσε τὰ νομιζόμενα ἱερεῖα, καὶ τοῦ χοροῦ ἡγήσατο Πέρσαις κατὰ τὰ πάτρια. [Alio sensu Hesych.: Χοροῦ ἡγεῖται· χορὸν τρέφει. Quod de chorego aliquo Atheniensi dictum esse potest.] Et ap. Aristot. Polit. 8, [c. 6, 6]: Ἐν Λακεδαίμονί τις χορηγὸς αὐτὸς ηὔλησε τῷ χορῷ, Choro saltanti tibia cecinit. Et ap. Plut. [Mor. p. 219, E] de Damonida quodam: Ταχθεὶς εἰς τὴν τελευταίαν τοῦ χοροῦ τάξιν ὑπὸ τοῦ τὸν χορὸν ἱστάντος. Item [Aristoph. fragm. 249] ap. Athen. 2, [p. 57, A]: Ὁ χορὸς ὠρχεῖτ' ἂν ἐναψάμενος δάπεδα καὶ στρωματόδεσμα· 6: Προσόδια καὶ χοροὶ καὶ ἰθύφαλλοι μετ' ὀρχήσεως καὶ ᾠδῆς ἀπήντων αὐτῷ· nec enim saltabant solum, sed cantabant etiam chori, tibiis quoque adhibitis aliisve instrumentis musicis, ut et Macrob. Saturn. 1 init.: Vides quam multorum vocibus chorus constat: una tamen ex omnibus redditur. Aliqua est illic acuta, aliqua gravis, aliqua media: accedunt viris feminæ, interponitur fistula. In eodem χορῷ modo συνεπλέκοντο ἀλλήλοις, modo διίσταντο, ap. Gregor. Naz. Metaphorica autem et proverbialia sunt ἐν ἀλλοτρίῳ χορῷ πόδα τίθεσθαι [ap. Plut. Mor. p. 540, B], In alieno choro pedem ponere: quod est hominum περιέργων καὶ πολυπραγμόνων, alienis se immiscentium negotiis et aliorum sibi partes vendicantium. Item ποῦ χοροῦ τάξομεν; In qua chori parte statuemus? [Plato Euthyd. p. 279, C: Τὴν δὲ σοφίαν ποῦ χοροῦ τάξομεν; ἐν τοῖς ἀγαθοῖς ἢ πῶς λέγεις; Aristid. vol. 2, p. 384, 4: Τάττοις γὰρ ἄν που καὶ ἡμᾶς ἐνταῦθα χοροῦ (τῶν ῥητόρων). Aliud proverbium annotavit Hesych.: Χορὸν δίδωμι· παροιμία ἐπὶ τῶν σκώμμασι νικώντων.] De quibus Erasm. Chiliad., ubi habes et alia. [Item proverbiale videtur χοροῦ καὶ αὐλοῦ παντὸς ἡδίων ap. Heliodor. 5, 16. Herch.] Peculiariter vero χορὸς in Tragœdiis, Comœdiis, ac Satyris dicebatur Multitudo vel virorum vel mulierum quæ saltabat et canebat inter actus, quin etiam nonnulla interloquebatur, histrionis personam agens. Ac olim quidem, ut Athen. docet lib. 14, [p. 630, C], συνέστηκεν ἡ σατυρικὴ ποίησις ἐκ χορῶν μόνων, ὡς καὶ ἡ τότε τραγῳδία, ideoque οὐδὲ ὑποκριτὰς εἶχε· sed Æschylus postea in Tragœdia duos histriones instituit, quum antea unus esset duntaxat, chori personarum numerum imminuit, actorem primarum partium introduxit. Itidem vero et Comœdia vetus, ut ab initio chorus tantum fuit, paulatimque personarum numero in quinque actus processit, paulatim rursum velut attrito atque extenuato choro ad novam comœdiam sic pervenit, ut in ea non modo non induceretur chorus, sed ne locus quidem ullus ei relinqueretur. Nam postquam otioso tempore fastidiosior spectator effectus, tunc quum ad cantores ab actoribus fabula transibat, consurgere et abire cœpisset, admonuit poetas choros prætermittere. Officium autem chori his verbis exp. Horat. De arte poet. [193]: Actoris partes chorus officiumque virile Defendat: neu quid medios intercinat actus Quod non proposito conducat et hæreat apte. Ille bonis faveatque et concilietur amice: Et regat iratos, et amet peccare timentes. Ille dapes laudet mensæ brevis: ille salubrem Justitiam, legesque et apertis otia portis. Ille tegat commissa, deosque precetur et oret Ut redeat miseris, abeat fortuna superbis. Idem vero docet etiam qualis tibia et quales fides interponi choro canenti debeant. Ejusdem chori erant εἴσοδοι et ἔξοδοι, item στροφαὶ et ἀντιστροφαὶ inter ipsas τὰς ὀρχήσεις. De quibus omnibus hic agere prolixum esset et ab instituto alienum. Consule igitur Aristot. Poet. [Probl. 19, 49], Athen. 1, [p. 21], nec non schol. Soph. Demetr. Triclin. et schol. Aristoph., aliorum etiam Comicorum Tragicorumve interpretes, et Polluc. 4, c. 15 [§ 106 seqq. Χοροῦ in codd. Aristophanis fabularum postremarum positum pro carminibus choricis, quæ sublata choregia prope nulla erant, notant grammatici Proleg. præfixa scholiis in Arist. vol. 1, p. 36, 5: Ἐκλελοιπότος τοῦ χορηγεῖν τὸν Πλοῦτον γράψας εἰς τὸ διαναπαύεσθαι τὰ σκηνικὰ πρόσωπα καὶ μετεσκευάσθαι ἐπιγράφει χοροῦ· quocum conf. schol. Pluti 619, et de omissis in altera Nubium editione, quam poeta imperfectam reliquerat, carminibus choricis schol. ad v. 812, 886. Personæ chori, quas χορευτὰς appellarunt veteres, ab grammaticis non raro dicuntur οἱ τοῦ χοροῦ, οἱ κατὰ τὸν χορὸν, οἱ περὶ τὸν χορὸν, ut in schol. Aristoph. Nub. 343, Vesp. 230, Ran. 443, 375.] Porro poeta ipse χορὸν ab archonte ᾔτει, archon autem ἐδίδου: quem postea δοθέντα ipse εἶχε et ἐδίδασκε: ut ex iis patet quæ subjungam. Plato Leg. 7, [p. 817, D] de tragicis poetis loquens: Νῦν οὖν, ὦ παῖδες μαλακῶν μουσῶν ἔκγονοι, ἐπιδείξαντες τοῖς ἄρχουσι πρῶτον τὰς ὑμετέρας παρὰ τὰς ἡμετέρας ᾠδὰς, ἂν μὲν τὰ

κὐτά γε ἢ καὶ βελτίω τὰ παρ' ὑμῶν φαίνηται λεγόμενα, δώσομεν ὑμῖν χορόν· εἰ δὲ μὴ, ὦ φίλοι, οὐκ ἄν ποτε δυναίμεθα. [Similiter Rep. 2, p. 383, C: Ὅταν τις τοιαῦτα λέγῃ περὶ θεῶν (qualia Æschylus in versibus a Platone allatis), χαλεπανοῦμέν τε καὶ χορὸν οὐ δώσομεν. Cratinus] apud Athen. 14, [p. 638, F]: Ὃς οὐκ ἔδωκεν αἰτοῦντι Σοφοκλεῖ χορὸν, Τῷ Κλεομάχῳ δ', ὃν οὐκ ἂν ἠξίουν ἐγὼ Ἐμοὶ διδάσκειν οὐδ' ἂν εἰς Ἀδώνια. Et rursum, Ἴτω δὲ καὶ τραγῳδίας Ὁ Κλεομάχου διδάσκαλος, μετὰ τῶν παρατιλτριῶν, Ἔχων χορὸν, Λυδιστὶ τιλλουσῶν μέλη Πονηρά. Sic ap. eund. Athen. 8, [p. 350, F] quidam προσεποιεῖτο εἶναι Φάωνος τοῦ αὐλητικοῦ, καὶ ἔχειν ἔφασκε Μεγαροῖ χορόν. [Χορὸν αἰτεῖν Aristoph. Eq. 513: Βασανίζειν πῶς οὐχὶ πάλαι χορὸν αἰτοίη καθ' ἑαυτόν. Figurate Plut. Mor. p. 749, A: Εὐθὺς ἡ πρόφασις, ἐξ ἧς ὡρμήθησαν οἱ λόγοι, χορὸν αἰτεῖ τῷ πάθει καὶ σκηνῆς δεῖται. Χορὸν διδόναι Aristot. Poet. c. 5: Χορὸν κωμῳδῶν ὀψέ ποτε ὁ ἄρχων ἔδωκε. Χορὸν ἔχειν Aristoph. Pac. 801: Ὅταν χορὸν μὴ ᾖχῃ Μόρσιμος. Χορὸν λαβεῖν id. Ran. 94. Χορὸν συλλέγειν Antipho p. 142, 34, 46; 143, 2. Χοροὺς διδάσκειν (unde χοροδιδάσκαλος dictus) Xenophon Hier. 9, 4; ἀσκεῖν Plutarch. V. Dion. c. 17.] Zeno autem ap. Plut. [Mor. p. 78, D]: Ὁρῶν τὸν Θεόφραστον ἐπὶ τῷ πολλοὺς ἔχειν μαθητὰς θαυμαζόμενον, Ὁ ἐκείνου μὲν χορὸς (inquit), μείζων, οὗμος δὲ συμφωνότερος, metaphora sumpta a chorodidascalis, quorum discipuli, quos χορεύειν docent, χορὸς appellantur. Ap. Eund. in Symp. 4 [p. 663, D]: Κωνώπων χορῷ περιαδόμενος, pro Agmine. [Χορὸς sæpissime dicitur de hominum quorumvis, qui consociati cogitantur, cœtu, genitivo nominis vel addito vel intellecto vel per adjectiva expresso. Sic παρθένων χοροὶ Pind. Pyth. 10, 59; κοιρανεῖν χοροὺς Ol. 14, 12. X. καλλίμορφος τέκνων Eur. Herc. F. 925. Plato Leg. 1, p. 641, B: Παιδὸς ἑνὸς ἢ καὶ χοροῦ παιδαγωγηθέντος κατὰ τρόπον ἑνός· Theæt. p. 173, B: Τοὺς τοῦ ἡμετέρου χοροῦ· Phædr. p. 247, A: Φθόνος ἔξω θείου χοροῦ ἵσταται· 250, B: Σὺν εὐδαίμονι χορῷ· Rep. 6, p. 490, C: Τὸν ἄλλον τῆς φιλοσόφου φύσεως χορόν· Polit. p. 291, C: Κατιδὼν τὸν περὶ τὰ τῶν πόλεων πράγματα χορόν. Plut. Mor. p. 65, C: Ὁ περὶ τὸν Ἀλέξανδρον χ. Thom. M. p. 559: Τοῦ κύκλου τῶν ῥητόρων ὁ δεινά ἐστι δοκιμώτερον λέγειν ἢ τοῦ χοροῦ. De militibus Tryphiod. 36: Χορὸν πολέμοιο· ubi interpretes compararunt χορὸν αἱματόεντα (belli) et ἀντιβίων χορὸν ap. Nonn. Dion. 36, 463; 15, 52, μακάρων χορὸν et χ. ἄστρων ib. 21, 247, 248. Id. Ev. Jo. c. 3, 89: Ζωῆς οὐρανίης αἰώνιον εἰς χορὸν ἔλθῃ. Milites cum choro comparavit Xen. Cyrop. 1, 6, 18: Ὥσπερ χοροὺς τὰς τάξεις τὰ προσήκοντα μελετώσας· 3, 3, 70: Ἔστησαν κατὰ χώραν πολλῷ μᾶλλον χοροῦ. Plut. V. Pomp. c. 68: Ἕκαστος ὥσπερ χορὸς ... εἰς τάξιν ... καθίστατο.] Metaphorice itidem ap. Theodorit. H. E. 3, χορὸς et θίασος τῶν εὐσεβούντων, pro Christianis. [Idem Præf. in Daniel. p. 543: Τοῦ χοροῦ τῶν προφητῶν τὸν Δανιὴλ ἀποσχοινίζειν. Ita χορὸς τῶν θείων δυνάμεων ap. Mich. Psellum in Zoroastrem. Jo. Chrys. Homil. 108, vol. 6, de Petro: Ὁ κορυφαῖος τοῦ χοροῦ τῶν μαθητῶν· et de eodem Homil. 2 in Psalm. 51: Ἡ κεφαλὴ τοῦ χ. τῶν ἀποστόλων· Homil. 46 in Matth. p. 300: Τὸ ἔσχατον τοῦ χοροῦ τῆς ἀρετῆς ἔχουσαν μέρος. Suicer.] Item in veteri Ecclesia χορὸς dicebatur τὸ σύστημα τῶν ᾀδόντων, tempore Constantini filii, in duas divisum partes, et διχῇ τοὺς Δαβιδικοὺς ψαλμοὺς ᾄδον, teste Suida. [Idem tradit Cedrenus p. 249. Porro choros psallentium creberrime nominant Patres, ut Jo. Chrys. Homil. 14 in Epist. 1 ad Timoth. p. 307, ubi etiam nocturnorum hymnorum meminit in monasteriis cantari solitorum a monachis: Ἑστήκασι τὸν ἅγιον στησάμενοι χορόν. Suicer. Dicitur etiam de animalibus, ut ap. Soph. fr. 700: Χορὸς δ' ἀναύδων ἰχθύων ἐπερρόθει. Plat. Phædr. p. 230, C: Αἰγυρὸν ὑπηχεῖ τῷ τῶν τεττίγων χορῷ. X. κεστρέων Theopomp. com. ap. Athen. 7, p. 308, A; μελιττῶν Ælian. N. A. 5, 13; ἐλεφάντων 2, 11; ὀρνίθων Liban. vol. 1, p. 351. Et de rebus ordini chori similibus, ut ap. Eur. El. 467: Ἄστρων αἰθέριοι χοροί. Xen. OEc. 8, 20: Κατὰ κόσμον κεῖμεναι· χορὸς γὰρ σκευῶν φαίνεται. Aristoph. Ran. 548: Πὺξ πατάξας μοὐξέκοψε τοὺς χοροὺς τοὺς προσθίους· ubi de dentibus dictum est, de quibus Galen. vol. 4, p. 565: Εἰ μὲν χορόν τις ἔστησεν ἐν κόσμῳ δυοῖν καὶ τριάκοντα χορευτων, ἐπῃνεῖτο ἂν ὡς τεχνικός· ἐπεὶ δ' ὀδόντων χορὸν οὕτω καλῶς διεκόσμησεν ἡ φύσις, οὐκ ἄρα καὶ ταύτην ἐπαινεσόμεθα; (X. ὀδόντων dixit et Eumath. 3, p. 85. Herch.) De musculis Galen. ib. p. 596: Οἱ κινοῦντες τὴν κεφαλὴν μύες, τὸν ἀριθμὸν ὄντες εἴκοσιν ὀκτὼ ἢ πλείους, οἷον χορὸς ἐν κύκλῳ περιεστῶτες αὐτήν. Achill. Tat. 1, 15: Χ. κιόνων. Coluth. 122: Χορὸν εὐκελάδων δονάκων. Philostr. p. 275: Χ. εὔφημος ἐκ τοῦ τῶν ὀνείρων δήμου. Χ. κακῶν ap. Plat. Rep. 6, p. 490, C: Αὐτῇ χορὸν κακῶν ἀκολουθῆσαι. Χ. ἀρετῶν Themist. Or. 11, p. 147, A.] ‖ Χορὸς, etiam Locus choris s. choreis agitandis destinatus, ὁ τόπος τῆς χορείας καὶ τῆς ὀρχήσεως. Hom. Od. Θ, [260]: Λείηναν δὲ χορὸν, καλὸν δ' εὔρυναν ἀγῶνα· et [264]: Πέπληγον δὲ χορὸν θεῖον ποσί. [Sic etiam Od. M, 4, Ὄθι... οἰκία καὶ χοροί εἰσι, a quibusdam acceptum (v. Eustath. p. 1705, 40) et Il. Σ, 590, ubi non locum solum, sed etiam eos significat qui in eo saltant. ‖ De origine nominis Etym. M. p. 813, 46: Χορός, οἷμαι παρὰ τὸ χαίρειν· ἢ ἐκ τοῦ χῶρος· ἀπὸ τοῦ περιέχοντος τὸ περιεχόμενον. Ἢ χαίρω χαρός καὶ χορός. Ἢ παρὰ τὸ χείρ χερός, χορός. Οἱ γὰρ χορεύοντες ἀλλήλων ἔχονται τῶν χειρῶν. Harum opinionum primam secutus est Plato Leg. 2, p. 653, E: Χοροὺς ὠνομακέναι τὸ παρὰ τῆς χαρᾶς ἔμφυτον ὄνομα.]

[Χοροστάδην, In modum chori. Theodor. Prodr. Rhod. 4, p. 174: Τοὺς δακτύλους πλεξάμεναι κύκλωθι καὶ χ. Elberl.]

[Χοροστὰς, άδος, ἡ. V. Χοροστασία.]

[Χοροστᾰσία, ἡ, Chori institutio, Chorus saltantium.] Ab eadem cum χοροστάτης origine est Χοροστασία etiam, quod idem Hesych. exp. χορὸς [Legitur ap. Callim. H. in Lav. Pall. 66: Οὔδ' ὅαροι νυμφῶν οὐδὲ χοροστασίαι τελέθεσκον, nec raro apud poetas recentiores, velut Dionys. P. 842, Nonn. Dion. 46, 165, Antip. Anth. Pal. 9, 603, Diogen. Episc. ib. 7, 613, Greg. Naz. ib. 8, 2, 144], ut et Bud. afferens ex Greg. Naz. Enc. Macc.: Πανήγυρις δὲ ἡμῖν ἡ ἀγγέλων χοροστασία, sc. erit in cœlo, sicut ex Theodorito supra habuimus ὁ τῶν εὐσεβούντων χορὸς et θίασος. [Phot. Bibl. p. 292, 12, ex Germano: Πάσης ἐκκλησιαστικῆς χ.] ‖ Affertur vero et Χοροστὰς ἑορτὴ ex Nonno [Ev. Jo. c. 7, 37] pro Festum in quo choreæ instaurantur. [Præivit Callim. in fragm. ap. schol. Aristoph. Ran. 216, et Steph. Byz. s. v. Λίμναι: Λιμναίῳ δὲ χοροστάδας ἦγον ἑορτάς. De forma voc. v. Lobeck. ad Phryn. p. 610.]

Χοροστᾰτέω, Sum chorostates, Chorum instituo, Choro præeo. Ex quo verbo est particip. χοροστατῶν ap. Suid., quod exp. χοροῦ ἐξάρχων. Itidemque Hesych. [Apud utrumque κατάρχων.]

Χοροστάτης, ὁ, Is qui τὸν χορὸν ἵστησι, s. ὁ τὸν χορὸν ἱστὰς, ut Plutarch. loquitur, Qui instituit chorum, eique cantu vel saltu præit, Qui chorum symphoniacum moderatur, ὁ τοῦ χοροῦ ἐξάρχων s. κατάρχων, qui et ὁ κορυφαῖος τοῦ χοροῦ, ὁ χοροποιὸς s. χοροδιδάσκαλος. Julian. Cæsar in Epist. ad Iamblichum [p. 421, A]: Καθάπερ οἱ τῷ Διονύσῳ τὸν θίασον κρούσαντι πρὸς τὴν χορείαν ἄνετοι φέρονται, οὕτω καὶ ἡμεῖς ὑπὸ τῷ σῷ πλήκτρῳ τὸ εἰκὸς ἀντηχήσομεν, ὥσπερ οἱ τῷ χοροστάτῃ πρὸς τὸ ἀνάκλημα τοῦ ῥυθμοῦ συνομαρτοῦντες, Ut qui coryphæo et magistro chori (qui Chorostates et Chorodidascalos dicitur) accinunt et respondent ad auspicatum rhythmi. [Himer. p. 558. Theod. Prodr. Rhod. 4, p. 170.]

[Χοροστατικὸς, ἡ, ὸν, Ad chori institutionem pertinens. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 706. Ἡ χοροστατικὴ (sc. τέχνη) Menand. rhet. in Walzii Rhett. vol. 9, p. 196.]

[Χοροτερπὴς, ὁ, ἡ, Choris gaudens. Nonn. Dion. 14, 249; 20, 24.]

[Χοροψάλτης, ὁ, Psaltes s. cantor choricus. Anonymus in Catalogo Mss. Clarkii p. 57: Μελῳδουμένου γὰρ ψαλμοῦ πρός τινος χοροψάλτου. Boiss.]

[Χόρσα, ἡ, Chorsa, urbs Armeniæ majoris. Ptolem. 5, 12, p. 358, 7.]

[Χορσαβία, ἡ, Chorsabia, urbs Armeniæ minoris. Ptolem. 5, 6, p. 340, 2.]

[Χόρσεος, ὁ, Chorseus, fluvius Phœnices. Ptolem. 5, 14, p. 364, 14: Χορσέου ποταμοῦ ἐκβολαί (ubi libri multi Χερσέου)· et 15, p. 371, 5.]

[Χορσία. Χορσιεύς. V. Κορσεία vol. 4, p. 1841.]

[Χορταγωγία, ἡ, Pabulatio. Anna Comn. p. 96, 107, 112, 193. Elberling.]

Χορτάζω, i. q. χιλόω s. χιλεύω, Gramine pasco, Fœno sagino s. saturo. Hesiod. Op. [454]: Δὴ τότε χορτάζειν ἕλικας βοῦς ἔνδον ἐόντας, Tunc (sc. visis gruibus, quæ arationis tempus et hyemem prænuntiant) fœno s. pabulo satura boves; nam πάρα ἔργα βόεσσιν, Laborandum bobus est: laborem autem ferre nequeunt, si pabulo eos non saginaris et habiles laboribus reddideris. Significat etiam simpliciter, Pasco, Alo, Sagino: in qua signif. habet nonnunquam accus., ut ap. Plat. Rep. 1, [p. 372, D]: Εἰ δὲ ὑῶν πόλιν κατεσκεύαζες, τί ἂν αὐτοὺς ἄλλο ἢ ταῦτα ἐχόρταζες; sc. σῦκα, ἐρεβίνθους, κυάμους, μύρτα, φηγούς. [Aristoph. Pac. 176: Χορτάσω τὸν κάνθαρον. Antisth. ap. Athen. 14, p. 656, F: Τὰ δελφάκια πρὸς βίαν χ.] Interdum cum dat. instrumentali, ut [Aristoph. Pac. 139: Τοῖς αὐτοῖσι (σιτίοις) τὸν κάνθαρον χορτάσω,] Hercules in Eubuli Amalthea ap. Athen. [2, p. 63, D]: Βολβοῖς τ' ἐμαυτὸν χορτάσων ἐλήλυθα. Interdum cum genit., sed tunc significat non tam Alo, Pasco, Nutrio, Cibo, Sagino, quam Saturo, Satio, Exaturo, Exatio. Marc. 8, [4]: Πόθεν τούτους δυνήσεταί τις ὧδε χορτάσαι ἄρτων ἐπ' ἐρημίας; Satiare panibus in deserto. Theophr. C. Pl. 4, 10: Ζώων πολλὰ ἀπόλλυται χορτασθέντα πυρῶν, Tritico satiata, ut oves tritico exatiatæ non raro visæ sunt disrumpi. Inflantur enim et præ tumiditate crepant. Alioquin χορτάζεσθαι et simpliciter pro κορέννυσθαι, i. e. Satiari s. Satiare se accipitur, ut multis exemplis docet Ulpian. ap. Athen. 3, defendens sese contra Cynulcum, qui eum reprehenderat, quod dixisset κεχορτασμένοι, quum deberet potius verbo κορεσθῆναι uti. Ibid. vero habes junctum et cum accus. et cum gen., et dat., ut in præcedentibus quoque ll. [Eustath. p. 883, 53: Τὸ χορτάζεσθαι κυρίως μὲν ἐπὶ ὑποζυγίων παρὰ τὸν χόρτον, τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, ὡς καὶ Αἴλιος Διονύσιος παρασημαίνεται. « Verbo χορτάζειν de hominibus utuntur Nicostratus ap. Athen. 15, p. 693, B, Lucian. Anth. Pal. 11, 402, schol. Nicandri, qui ad Ther. 676, Ἄσαι, inquit, οἱονεὶ χορτάσαι, κορεσθῆναι, ἐμπλησθῆναι, et ad Alex. 225, verbum πλήρωσον explicat verbo χόρτασον, nempe οἴνῳ, et χορτάσας posuit pro κορέσκων, quo poeta usus erat. Interpretes Alex. Ps. 36, 19; 58, 15; 80, 16: Ἐκ πέτρας μέλι ἐχόρτασεν αὐτούς· 106, 9; 131, 15: Τοὺς πτωχοὺς χορτάσω ἄρτων, etc. Sic χορτασία est Prov. 24, 15, ut in Lucillii epigr. Anth. Pal. 11, 313: Ποῦ μοι χορτασίη ὀστρακίνων πινάκων; Item ἀχορτασία Deut. 28, 20, in versione Symmachi, et ἀχόρταστος Ps. 58, 15, apud eundem. Quin etiam χόρτος de cibo hominis legitur in Cratetis Thebani epigr. Anth. Pal. App. 47: Χόρτον ἐμῇ συνεχῶς δότε γαστέρι. Hesych.: Χόρτος· ... χόρτασμα. Sophocles in fragm. ap. Athen. 3, p. 99, F: Οἳ τοῖσι (Σίτοισι Porson.) παγχόρτοισιν ἐξενίζομεν, vocabulo παγχόρτοις uti recte potuit de cibis, qui apponerentur hominibus valde edacibus atque adeo bestiarum similibus: quemadmodum Cynicos edaces Athenæus 3, p. 96, F, κεχορτασμένους ἀφειδῶς dixit. Et Plato loco ab HSt. citato Rep. 2, p. 372; item 9, p. 586, A: Βοσκημάτων δίκην κάτω ἀεὶ βλέποντες, καὶ κεκυφότες εἰς γῆν καὶ εἰς τραπέζας, βόσκονται χορταζόμενοι καὶ ὀχεύοντες· ubi notandum est, etiam ὀχεύειν proprie bruta dici, quum homines ἀφροδισιάζειν dicantur. Denique Clemens Al. Pæd. 1, 11, p. 132, D, ubi dicit, Χορτασθέντες, φησὶν (Moses Exod. 32, 6, quem tamen locum, a Paulo 1 Cor. 10, 7, repetitum, Clemens tantum ad sensum laudavit), ἀνέστησαν παίζειν· τὸ ἄλογον τῆς τροφῆς πλήρωμα, χόρτασμα, οὐ βρῶμα εἶπών. Aristophanes autem ap. Athen. 3, p. 99, F, metaphorice dixit, Χόρταζε μονῳδιῶν· ut verba quæ proprie de cibis dicuntur, non raro ad alias res transferuntur. Præterea verbum χορτάζειν ad homines retulisse reperiuntur Cratinus, Menander, Eubulus (cujus alium qui huc pertineat locum Athen. 2, p. 63, D, servavit), Sophilus, Amphis, quorum omnium verba exstant ap. Athen. 3, p. 99, F, et p. 100, A; item Arrianus et Plutarchus, quorum locos collegit Elsner. ad Matth. 5, 6. Nam et in his aliisque N. T. locis χορτάζεσθαι dicuntur homines, et Act. 7, 11, Χορτάσματα οὐχ εὑρίσκειν leguntur. Denique grammatici antiqui verbo χορτάζειν interpretantur verba, quæ proprie ad saturandos homines spectant, ut Hesychius: Κορέει· πληροῖ, χορτάσει· item Κορέννυται· χορτάζεται· item Κορέσαι· χορτάσαι· item Ἄσαι· χορτάσαι. Conf. quæ supra ex scholiis Nicandri apposui.» Sturz. Χόρτος ejusque derivata ab veteribus sæpe de jumentorum pabulo, raro de cibo humano dicta esse ostendit etiam Valck. Scholl. N. T. vol. 1, p. 421 sq. De hominibus ubi dixerunt veteres vel contemtim dixerunt vel cum edacitatis significatione.]

[Χορταῖος, αία, αῖον.] Χορταῖος χιτὼν dicitur Tunica hirsuta, qualem Sileni gestabant. Ita enim Pollux 4, c. 18 [§ 118], de satyricæ fabulæ apparatu et habitu: Καὶ χορταῖος, χιτὼν δασὺς, ὃν οἱ σειληνοὶ φοροῦσι· ut Suidæ quoque χορταῖος est ὁ δασὺς καὶ μαλλωτὸς χιτὼν, Hirsuta et villosa tunica. [Quod in annot. ad Hesych. ex Cyrilli Lexico affertur Χορταῖος· ὁ δασὺς χιτὼν ᾧ χρῶνται οἱ (sic) παρθένοι, Monachi, nisi calami lapsus est pro οἱ σειληνοί.] (Apud Hesychium vero oxytonως [vitioso accentu], Χορταιὸς, δασὺς χιτὼν, οἷος ὁ τῶν σειληνῶν. Et χορταιὸν [scr. χορταῖον], τὸ ἔνδυμα τοῦ σειληνοῦ. || Unde Χορταιόβαμος sive Χορταιοβάμων teste Eodem dicitur ὁ σειληνός. [Hesychii glossæ sunt duæ, altera Χορταιόβαμος· ὁ σειληνός, altera Χορταιβάμων sine interpretatione, sed additis verbis illis χορταιὸν τὸ ἔνδυμα τοῦ σειληνοῦ. Quæ haud dubie ex una glossa facta sunt poetæ, ut videtur, tragici, Χορταιοβάμων (sive, quod Toupio placuit Emend. vol. 2, p. 482, χορτοβάμων)· ὁ σειληνός· χορταῖον γὰρ τὸ ἔνδυμα (vel παρὰ τὸ χορταῖον, τὸ ἔνδυμα) τοῦ σειληνοῦ.] Videndum autem an ideo possit ita vocari quod ea veste indutus incederet. [Eustath. p. 1166, 53: Παρ' ᾧ (Αἰλίῳ Διονυσίῳ) καὶ ὅτι χορταῖος ὁ δασὺς καὶ μαλλωτὸς χιτών. Καὶ πάλιν χορταῖος χιτὼν ποδήρης ἔχων χειρῖδας. Dionys. A. R. 7, 72: Σκευαὶ ἦσαν τοῖς εἰς Σειληνοὺς εἰκασθεῖσι μαλλωτοὶ χιτῶνες, οὓς ἔνιοι χορταίους καλοῦσι.] Eundem χορταῖον Pollux esse ait Μασσαλιωτῶν φόρημα [7, 60: Μασσαλιωτῶν ὁ χορταῖος, ὡς ἡ ζειρὰ Θρᾳκῶν, εἴτε περίβλημά ἐστιν εἴτε ζῶμα· τὸν δὲ χορταῖον τοὺς προπώλας φορεῖν ὡς ἀγοραῖον Ἀριστοφάνης (fragm. 704) ἔφη]. Forsan autem ex fœno s. virenti gramine erant ejusmodi silenorum tunicæ. Sunt enim rustici s. agrestes dii. [« Χορταῖοι χιτῶνες, quos Silenorum proprios scriptores omnes faciunt, videntur primitus ex fœno contexi soliti: id enim est χόρτος: postea facti ex villosis pellibus. Idcirco μαλλωτοὺς χιτῶνας Dionysius appellat, Ælianus V. H. 3, 40, ἀμφιμάλλους, *utrimque villosas*. Et ait Ælianus eo genere vestis hirsutiem ænigmatice designari foliorum vitigineorum, in memoriam plantatæ a Baccho vitis.» Casaub. De satyr. poesi p. 141.]

Χορτάριον, τὸ, dimin. pro χόρτος, Gramen, Fœnum. Exp. etiam Stipula, Cremium; sed ea expos. remotior est.

[Χορτασία, ἡ, Saturatus, Satietas, Saturatio, Gl. Lucill. Anth. Pal. 11, 33. lxx Prov. 24, 15: Χ. κοιλίας.]

Χόρτασμα, τὸ, Id quo χορταζόμεθα, Pabulum, Cibus. Iis enim pasci satiarique solent animalia. [Polyb. 9, 4, 3: Τὰ χ. πάντα κατεφθαρκέναι τοὺς Ῥωμαίους. Diodor. 20, 42: Τὸ πλέον μέρος τῶν στρατιωτῶν ἐπὶ χορτάσματα καὶ σιτολογίαν ἐξεληλύθει· 76: Ὑπολιπεῖν συνέβαινε ... τὰ χ. τοῖς κτήνεσι. Phylarch. ap. Athen. 13, p. 607, A. Plutarch. V. Æm. P. c. 18, Mor. p. 678, A. lxx Genes. 24, 25, 32; 42, 27, et alibi.] Lucas Act. 7, [11]: Οὐχ εὕρισκον χορτάσματα οἱ πατέρες ἡμῶν, Non inveniebant cibos; quippe magna ingruerat fames. Utitur et Hesych. in expositione nominis Χόρτος.

Χορτασμὸς, ὁ, Satiatio s. Saturatio, Repletio. Pollux 6, c. 8 [§ 43] ex Anaxandride comico. [Simplic. In Epict. p. 264. Hesych.: Λαβροσιάων· χορτασμῶν ἀκόσμων.]

[Χόρτασος, ὁ, Chortasus, n. pr. Schol. in Dionys. Thr. p. 655: Παρὰ τὸ ἵππος Ἵππασος καὶ παρὰ τὸ χόρτος Χόρτασος. V. de hoc nominum genere Lobeck. ad Phryn. p. 436.]

[Χορταστικὸς, ἡ, ὸν, Saturabilis, Gl. Καπανικώτερα per χορταστικώτερα exp. Hesych.]

[Χορτασὼ, οῦς, ἡ, Chortaso, urbs Ægypti, cujus de nominis origine Steph. Byz.: Ἀπὸ μέλλοντος ὁ σχηματισμός. Ὡς γὰρ τοῦ καλύψω ἡ Καλυψὼ, οὕτω καὶ τοῦ χορτάσω Χορτασώ. Ἱστοροῦσι γὰρ Κλεοπάτραν εἰς πόλεμον μὴ ἔχειν σιτία, τοὺς δ' οἰκοῦντας τὸν τόπον τοσαύτην παρασχέσθαι σίτου ἀφθονίαν ὥστε χορτάσαι πᾶσαν τὴν στρατιὰν καὶ ὄνομα τῇ πόλει παρ' αὐτῆς ἐντεῦθεν τεθῆναι.]

[Χόρτινος, η, ον, Gramineus. Nili Sent. 34, p. 322 ed. Orell.: Μὴ εὐφραίνου τοῖς ἀνθηροῖς τοῦ βίου· χόρτινον ἄνθος, ὡς ψηλαφᾷς, μαραίνεται. Hoc ἄνθος χόρτου dicitur in Epist. Jacobi 1, 10, Petri 1, 1, 24.]

[Χορτοβάμων. V. Χορταῖος.]

[Χορτοβόλος, ὁ, ἡ. Χορτόβολος (Χορτόβωλος Scaliger ad Festum v. Cespes), Cespes; Χορτόβολον, Fœnilium, Χορτοβολὼν, Fœnile, Gl.]

Χορτοκοπεῖον, sive Χορτοκόπιον, τὸ, Campus fœnarius, Pratum. Ad verbum, Locus in quo fœnum secari potest vel solet. [Recta scriptura Χορτοκοπεῖον est. Utraque est in Gl.: Χορτοκοπεῖον, Pratum; Χορτοκόπιον, Fœnile, Fœnisecium. Comparandum cum χονδροκοπεῖον s. χονδροκόπιον, quod v.] Diosc. 2, 177, de Medica herba: Ἔοικε μὲν ἄρτι φυομένη τριφύλλῳ τῇ ἐν χορτοκοπίοις, Similis est trifolio pratensi, s. in fœnariis campis nascenti. Idem 3, 21, de anoni s. ononi herba: Φυλλάρια μικρὰ ὥσπερ λωτοῦ τοῦ ἐν χορτοκοπείοις. Nota vero, in priore l. χορτοκοπίοις scribi sine diphthongo, in posteriore vero cum diphthongo, ut et ap. Polluc. 7, [184]: Ποάστριον δὲ, τὸ νῦν χορτοκόπιον. Fœnisecium autem s. Fœnicium apud Latinos est ἡ χορτοκοπία, et Fœniseca, τὸ χορτοκόπιον ἐργαλεῖον, ut Fœnisex, ὁ χορτοκόπος ἀνήρ. [Geopon. 3, 6, 7: Μετὰ τὴν τμῆσιν ἀρδεῦσαι τὸ χορτοκόπιον εὐθέως· quod *desecta rigare* dixit Plin. H. N. 18, 28.]

[Χορτοκόπος, ὁ, Fœnisex, Gl.]

[Χορτολογέω, Pabulor. Appian. Hisp. c. 65.]

[Χορτολογία, ἡ, Pabulatio, Gl. Polyb. 18, 5, 1; 22, 22, 12. Appian. Syr. c. 24 et 26.]

[Χορτολόγος, ὁ, Pabulator. Strabo 15, p. 708: Ἐκπέμπουσι πρὸς κώδωνα τοὺς χ.]

Χορτομᾰνέω, Gramine herbisque virentibus insanio, Luxurio gramine et virentibus herbis. De loco inculto dictum in Parab. Solom. [24, 31]: Χερσωθήσεται καὶ χορτομανήσει ὅλως· nascitur enim gramen in agris incultis desertisque. [Epiphan. vol. 1, p. 81, B: Ὥσπερ χορτομανήσασαν ὕλην. Bast. Basil. t. 2, p. 554, B, χορτομανήσει καὶ γίνεται ἐκλελειμμένος. Hase.]

[Χορτόπλινθος, Χορτόπλινθον, Cespes, Gl. Conf. Salmas. Exercitt. Plin. p. 1166, D. Hase.]

Χόρτος, ὁ, Fœnum. Interdum tamen et de Herba adhuc virenti; sed non apud veteres scriptores fortasse. Legitur de Virenti herba, et ea quidem tritici, Matth. 13, [26] et Marc. 4, [28]: Χόρτος ἐβλάστησε, Herba germinavit; de Virenti gramine et herba quavis, 1 Pet. 1, [24]: Ἐξηράνθη ὁ χόρτος, καὶ τὸ ἄνθος ἐξέπεσεν, Exaruit gramen et flos decidit. Potius de Gramine arido dicitur ap. Greg. Naz., de igni infernali: Ὃ ἐσθίει ὡς χόρτον τὴν ὕλην. Sic 1 Ad Cor. 3, [12]: Εἰ δέ τις ἐποικοδομεῖ ἐπὶ τὸν θεμέλιον τοῦτον, χρυσὸν, ἄργυρον, λίθους τιμίους, ξύλα, χόρτον, καλάμην, ἑκάστου τὸ ἔργον φανερὸν γενήσεται, sc. ἐν πυρὶ ἀποκαλυπτόμενον καὶ δοκιμαζόμενον. [Voc. frequens etiam apud lxx de herba et virenti et arida, ut Gen. 1, 11: Βλαστησάτω ἡ γῆ βοτάνην χόρτου· 29: Δέδωκα ὑμῖν πάντα χ. χλωρὸν εἰς βρῶσιν. Psalm. 101, 12: Κἀγὼ ὡσεὶ χ. ἐξηράνθην. Job. 13, 25: Ὡς χ. φερομένῳ ὑπὸ τοῦ πνεύματος. Jes. 37, 27: Ἐγένοντο ὡς χ. ξηρὸς ἐπὶ δωμάτων.] Apud veteres quidem certe de Arido gramine, i. e. Fœno, quod jumentis datur, passim usurpatum reperimus. [Hesiod. Op. 606: Χόρτον δ' ἐσκομίσαι καὶ συρφετὸν, ὄφρα τοι εἴη βουσὶ καὶ ἡμιόνοισιν ἐπηετανόν. Herodot. 9, 41: Σῖτον ἐσενηνέχθαι πολλὸν καὶ χ. τοῖσι ὑποζυγίοισι. Eur. Rhes. 771: Πώλοισι χόρτον ἀφθόνῳ μετρῷ χερί. Theocr. 4, 18: Μαλακῶ χόρτοιο καλὰν κώμυθα δίδωμι.] Plutarch. Apophth. [p. 178, A] et in lib. An seni capessenda resp. [p. 790, B]: Πυθόμενος ὅτι χόρτος οὐκ ἔστι τοῖς ὑποζυγίοις. Xenoph. Cyrop. 8, [6, 12]: Μήτε ἵπποις ἀγυμνάστοις χόρτον ἐμβάλλετε. [Id. Anab. 1, 5, 5, et χ. κοῦφος ib. § 10.] Idem Plut. [Mor. p. 915, C: Κακῶς συγκομίζεται χ. δόμενος·] In Colot. [p. 1096, C]: Δι' ἀγροικίαν καὶ βωμολοχίαν καὶ ὕβριν τοῦ ἀνθρώπου χόρτον τινὰ προβάλλοντος Σωκράτει. [Id. V. Crassi c. 7: Εἰώθεισαν Ῥωμαῖοι τὸν κυρίττοντα τῶν βοῶν ὑπὲρ τοῦ φυλάττεσθαι τοὺς ἐντυγχάνοντας χόρτῳ περιελίσσειν τὸ κέρας.] Ammian. Epigr. [Anth. Pal. 11, 413]: Δείσας δ' ἐκ τούτων μὴ καὶ χόρτον παραθῇ μοι, Ne et fœnum mihi apponeret. [Macho ap.] Athen. 13, [p. 583, A]: Δοκεῖς γάρ μοι πολὺν, Ἵππη, πάνυ χόρτον, φησὶ, καταβεβρωκέναι, Hippe, videris mihi, inquit, multum admodum comedisse fœni: alludendo ad nomen. Solet enim τοῖς ἵπποις προβάλλεσθαι ὁ χόρτος. || Generaliter χόρτος, ut χιλὸς quoque, significat etiam πᾶν βρῶμα, Cibus, ut in hoc l. Hipponactis, ap. Athen. 7, [p. 304, B]: Σῦκα μέτρια τρώγων, Καὶ κρίθινον κόλλικα, δούλιον χόρτον· nec enim ejusmodi panes hordeacei vocari possunt vel fœnum vel gramen vel herba: est igitur δούλιος χόρτος, βρῶμα et cibus ᾧ χορτάζονται οἱ δοῦλοι: vel etiam Cibus qui servis objicitur, ut fœnum equis. Hesych. exp. χόρτασμα. [Sic Herodot. 5, 16, de Thracico quodam populo verba faciens, ait, Τοῖσι ἵπποισι καὶ τοῖσι ὑποζυγίοισι παρέχουσι χόρτον ἰχθῦς, Equis et jumentis pro pabulo pisces præbent. Schweigh. Eurip. Alc. 495: Θηρῶν ὀρείων χόρτον, οὐχ ἵππων, λέγεις. Plutarch. Mor. p. 1117, D: Ὅτι σιτία προσαγόμεθα καὶ οὐ χόρτον. De cibo humano, ut Hipponax, Crates Theb. Anth. Pal. App. 47: Μοῦσαι ... χόρτον ἐμῇ συνεχῶς δότε γαστέρι.] || Χόρτος eidem Hesych. est περίβολος τῆς αὐλῆς [et s. v. Αὐλῆς, περίφραγμα περιωρισμένον], ut Hom. Il. Λ, [773]: Αὐλῆς ἐν χόρτῳ· Ω, [640]: Αὐλῆς ἐν χόρτοισι κυλινδόμενος κατὰ κόπρον, ubi schol. quoque et Eust. eo nomine accipiunt περίφραγμα s. τρόχαλον, i. e. Septum quo cincta est ἡ αὐλή. Unde Latinorum Cors s. Cohors dicta videri queat; nam et ipsa Locus est cinctus in quo gallinæ aliæque aves altiles solent ali. [Rationem significationis reddit Eustath. p. 883, 44: Αὐλῆς χόρτον οἱ μὲν τὸν περιορισμόν φασι καὶ τὴν περιοχὴν, οἱ δὲ τὸ χώρημα τῆς αὐλῆς, ὃ καὶ μέσαυλον ἀλλαχοῦ εἶπε. Καί φασιν οἱ ἐτυμολόγοι ὅτι χόρτοι οἱ τροχαλοὶ, ἐπεὶ ἀπὸ χόρτου κατεσκευάζοντο. Κάλλιον δὲ εἶπον ἕτεροι ὅτι, εἰ μὲν χόρτος νοηθῇ τὸ κατὰ χρῆσιν ἀρχαίαν κύκλῳ περίφραγμα, λέγεται οὕτω διὰ τὸ μὴ ἑρκίοις, ἀλλὰ χόρτοις τὸ παλαιὸν φράττεσθαι τὰς αὐλὰς, ἢ φυομένοις ἐπίτηδες ἢ καὶ ξηροῖς τιθεμένοις. Εἰ δὲ τῆς αὐλῆς τὸ χώρημα χόρτος λέγεται, εἴη ἂν τοῦτο διὰ τὸ ὡς ἐπὶ πολὺ τὰς μεγάλας αὐλὰς χόρτοις ἐν καιρῷ θάλλειν ἐξ αὐτομάτου. Eandem interpretationem Pindaro Ol. 13, 62: Χόρτοις ἐν λέοντος, adhibuit schol.: Ἀντὶ τοῦ ἐν τῇ Νεμέᾳ, ἥτις ἐστὶ περιορισμὸς τοῦ λέοντος, ἐν ᾧ ἐτράφη ὁ λέων. Χόρτους εὐδένδρους, Pascua herbida arboribus consita, dixit Eurip. Iph. T. 134. De loco ubi gramen viret idem Cycl. 507: Ὑπάγει μ' ὁ χόρτος εὔφρων ἐπὶ κῶμον ἐπὶ κῶμον ἦρος ὥραις.] || Χόρτον dici etiam οὐρανοῦ τὸ περιόρισμα tradit Hesych., nec non τὴν εὐρυχωρίαν et τὴν χώραν. [Hesychii gl. sunt duæ, Χόρτον· οὐρ. τὸ π., et Χόρτος· ὁ συνήθης. Καὶ ὁ περίβολος τῆς αὐλῆς, ὡς τὸ «αὐλῆς ἐν χόρτῳ». Οἱ δὲ εὐρυχωρίαν. (Hæc interpretatio ad verba Homeri spectat.) Δηλοῖ δὲ καὶ χώραν, καὶ χόρτασμα, καὶ τὸν ὅρον τὸν ἐκγαίων (recte corrigi videtur ὅρον τὸν δύο γαιῶν, quod β γαιῶν scriptum fuit, unde ἐκγαίων ortum), ὡς ἐν τῷ (Eurip. Andr. 17) «Σύγχορτα ναίω πεδία.»]

[Χορτόσπερμον, τὸ, Vicinia, Gl.]

[Χορτόστρωμα, τὸ, Stramentum, Gl.]

[Χορτόστρωτος, ὁ, ἡ. Χορτόστρωτοι στιβάδες, Stramenta, Gl.]

[Χορτοτομία, ἡ, Fœnisecium, Gl.]

[Χορτοφᾰγέω, Gramine vescor. Euseb. Præp. ev. p. 273.]

[Χορτοφάγος, ὁ, ἡ, Gramine vescens. Etym. M. p. 215, 27. G. D. Mœris Att. p. 98 Piers. Severian. In creat. mundi t. 7, p. 612, 16: Πᾶν χορτοφάγον, εἴτε βοῦς, εἴτε πρόβατον, κτῆνος καλεῖται. Hase.]

[Χορτοφόρος, ὁ, ἡ, Pabulum afferens. Strabo 15, p. 705: Τῶν χ. καὶ διδασκάλων τῶν ἐλεφάντων. Polyæn. 3, 15: Ἅμαξα χ. || Pabulum ferens s. producens. Geopon. 3, 11, 7: Χωρία χ.]

[Χορτοχώριον, τὸ, Pratum, Gl.]

Χορτώδης, ὁ, ἡ, Herbaceus, Gramineus, Ad formam graminis s. fœni accedens. [Graminosus, Fœnarius, Gl. Macc. 2, 5, 27: Τὴν χ. τροφήν. Schol. Theocr.

4, 25 : X. φυτόν. Ἄχνη et φῦκος schol. Hom. Il. Δ, 426, I, 7, et O, 625, exp. τὸ χορτῶδες τῆς θαλάσσης ἀπόβλημα. G. D. OEcum. In Apocal. p. 315, 14 Cramer. Jo. Damasc. t. 2, p. 840, A, χ. οὐσία· 873, B, ὑλικὸν καὶ χ. σῶμα. Greg. Nyss. t. 1, p. 553, C, βίος· 694, A, πόα. Hase.]

[Χόρτων, ὁ, Chorton, n. pr. viri in inscr. Lilyb. C. I. vol. 3. p. 597, n. 5493, 4 et 5495, 3. Hase.]

[Χορυμαῖοι, ἔθνος, Suidas.]

[Χορὼ, οῦς, ἡ, Choro, nympha, in inscrr. vasculorum ap. Bœckh. 7398, 7461, vol. 4, p. 106, 117. Male olim χορος et χορπαις lectum, quod fefellit R. Rochettium in *Journ. des Sav.* a. 1830, p. 124. G. D. χορο, ἡ, si quidem vox non est trunca, Choro, n. nereidis scriptum in fictili. De Witte *Descr. de vases peints* p. 84, n. 135. Hase.]

[Χορῳδέω, In choro cano. Dio Cass. 61, 19.]

Χορῳδία, ἡ, Chori cantus. Plato Leg. p. 261 [6, p. 764, E] : Ῥαψῳδῶν καὶ κιθαρῳδῶν καὶ αὐλητῶν καὶ πάντων τῶν τοιούτων, ἀθλοθέτας ἑτέρους πρέπον ἂν εἴη γίγνεσθαι, τῶν δὲ περὶ χορῳδίαν, ἄλλους. Ubi quam χορῳδίαν vocavit, vocat etiam χορῶν παιδιάν. Sic enim subjungit, Πρῶτον δὴ περὶ τὴν χορῶν παιδιὰν, παίδων τε καὶ ἀνδρῶν καὶ θηλειῶν χορῶν, ἐν ὀρχήσεσι καὶ τῇ τάξει τῇ ἁπάσῃ γιγνομένῃ μουσικῇ τοὺς ἄρχοντας αἱρεῖσθαι χρεών. Possentque illi οἱ περὶ χορῳδίαν, nominari etiam χορῳδοί.

[Χορωνὸς, ὁ, Corona. Athen. 15, p. 680, D : Χορωνός (codex χορωνόν)· Ἀπίων ἐν τῷ περὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς διαλέκτου φησὶ τὸν στέφανον πάλαι χορωνὸν καλούμενον, ἀπὸ τοῦ τοὺς χορευτὰς ἐν τοῖς θεάτροις αὐτῷ χρῆσθαι, αὐτούς τε περικειμένους καὶ ἐπὶ τὸν στέφανον ἀγωνιζομένους, καθὼς ἐν τοῖς Σιμωνίδου ἐπιγράμμασιν ἰδεῖν ἔστιν οὕτω καλουμένου « Φοῖβος ἐσαγεῖται Τυνδαρίδῃσιν ἀοιδῆς, ἂν ἄμετροι τέττιγες ἐπεστέψαντο χορωνῷ. *Chorona* pro *corona* a quibusdam antiquitus scriptum memorant Cicero Orator. c. 48, et Quintil. Inst. 1, 5, 20.]

[Χορωφελήτης, ὁ, Qui choro prodest. De plausu Aristoph. Lys. 1319 : Κρότον δ' ἁμᾶ ποίῃ χορωφελήταν. Nam sic postulante metro correctum est pro χορωφελέταν.]

[Χοσβαΐτης, ὁ, voc. Græcobarbarum, quod Cyrill. in Matth. Gloss. p. 31, et Zonaras Lex. p. 1856, per βεστιαρίτης exp. De vestiaritis v. Ducang. ad Ann. Comn. p. 285.]

[Χοσβίας, ὁ, Chosbias. Suidas : X., ὄνομα κύριον. Ὁ ὑπὸ τοῦ ἀρχιερέως Φινεὲς συνδιαφθαρεὶς τῷ Ζαμβρῇ. Legitur ap. LXX Num. 25, 14.]

[Χοσρόης, ὁ, Chosroes, rex Persarum ap. Procopium, Agathiam aliosque.]

[Χοῦαι· αἱ κατὰ ἀγροικίαν ἐπαγγελίαι, gl. obscura Hesychii.]

[Χούδουκα, ἡ, Chuduca, urbs Babyloniæ. Ptolem. 5, 19, p. 384, 12.]

[Χουζᾶς, ὁ, Chuzas, n. pr. Lucas Ev. 8, 3 : Ἰωάννα γυνὴ Χουζᾶ, ἐπιτρόπου Ἡρῴδου.]

[Χουθὴρ, ὁ, regis Ægypti nomen in Eratosthenis catalogo ap. Georg. Syncell. p. 109, sed corruptum : v. Müller. Fragm. Hist. vol. 2, p. 558.]

[Χουθία, ἡ, Chuthia, regio Mediæ. Joseph. A. J. 11, 4, 3. De eadem id. ib. 9, 14, 1 : Ἀπὸ Χούθου τόπου τινὸς (ἔστι γὰρ ἐν τῇ Περσίδι ποταμὸς τοῦτ' ἔχων τοὔνομα), et 3, ἐκ τῆς Χουθᾶς καλουμένης χώρας. Unde Samaritæ Χουθαῖοι nominati ib. et 10, 9, 7; 11, 2, 1; 11, 4, 4; 11, 7, 2; 13, 9, 1. Hase.]

[Χούμανα, τὰ, Chumana, urbs Babyloniæ. Ptolem. 5, 19, p. 384, 13, ubi alii libri Φούμανα.]

[Χουμόν· χυλὸν, Hesych. Est χυμόν.]

[Χοῦνοι, οἱ, Chuni, populus Sarmatiæ. Ptolem. 3, 5, p. 201, 27.]

[Χουρῖται, οἱ, Churitæ, populus Libyæ. Ptolem. 4, 6, p. 295, 21.]

[Χοῦς, plerumque ὁ, rarius ἡ, ut in locis infra ex Strabone afferendis, quod observavit Eustath. p. 305, 43 : Σύνηθες τῷ γεωγράφῳ οὕτω (ἡ χοῦς) λέγειν, παρὰ δὲ ἑτέροις σπάνιον ἔστι θηλυκῶς τὴν λέξιν ταύτην εὑρεῖν· et similiter p. 1390, 60; 1504, 38. Nominat. χοῦς, est ap. Herodot. 1, 180, Theophr. C. Pl. 3, 6, 4, Polyb. 4, 40, 7, aliosque, nec minus frequentia accusativi χοῦν exempla sunt. Rarior genitivus χοῦ ap. Arrian. Anab. 2, 27, 6 : Τοῦ χοῦ ἀφανῶς ἐκφερομένου, et forma soluta χόου in inscr. Corcyræa ap. Bœckh. 1838, 5 et 6, vol. 2, p. 13. Dativi χῷ exempla nondum sunt allata. Genitivum et dativum χοὸς et χοΐ, quorum exx. vide infra, recentiores quidam finxerunt ad declinationem substantivi χοῦς, ἡ, Congius, aberrantes. Dativum χοῒ annotavit Hesychius.] Χοῦς dicitur Terra egesta, s. Terra quæ egeritur, aut egeri potest, Terra fossilis, Humus fossitia; vel simpliciter Terra, Humus. Thuc. 2, p. 72 [c. 76] : Ὑπόνομον δ' ἐκ τῆς πόλεως ὀρύξαντες, καὶ ξυντεκμηράμενοι ὑπὸ τὸ χῶμα, ὑφεῖλκον αὖθις παρὰ σφᾶς τὸν χοῦν· pro quo paulo ante dixerat, Διελόντες τοῦ τείχους ᾗ προσέπιπτε τὸ χῶμα, ἐσεφόρουν τὴν γῆν· postea χοῦν appellans quod ante γῆν appellarat, s. χυτὴν γῆν, q. d. Fusilem terram. [Similiter idem 4, 90.] Item ex Aristot. H. A. 9 : Τὸν χοῦν ἐκφέρει, Terram egerit. Itidemque ex Herodoto [7, 23], τὸν χοῦν ἐξορύσσειν, Terram effodere. [Adde 1, 180. Polyb. 4, 40, 7 : Ὅταν πολύς τις εἰσφέρηται χοῦς. Ib. 41, 3 : Προωθεῖσθαι τὸν χοῦν· 3, 46, 6 : Τοῦ χοὸς ἀνασωρευομένου· ubi notanda genitivi forma. Plut. V. Sert. c. 17 : Τὸν χοῦν ἀνέτρεπον. Strabo 12, p. 579 : Πολλὴν χοῦν κατάγων· ubi libri plerique πολύν. Sed femin. est 10, p. 458 : Ἡ χοῦς πολλὴ καταφερομένη· et 16, p. 740 : Τὴν ἐπιφορηθεῖσαν χοῦν. Heliodor. 1, 30; 9, 3.] Nonnus eodem modo, Jo. c. 9, [34] : Ὀφθαλμοὺς τελέων νεοτευχέας ἠθάδι πηλῷ Ἐκ χοὸς ἀνδρογόνοιο, Ex humo unde homo suum ortum traxit. Marcus Evang. χοῦν vocat Pulverem, s. Terram quæ pedibus adhæsit locum aliquem transeundo, 6, [11] : Καὶ ὅσοι ἂν μὴ δέξωνται ὑμᾶς, μηδὲ ἀκούσωσιν ὑμῶν, ἐκπορευόμενοι ἐκεῖθεν, ἐκτινάξατε τὸν χοῦν τὸν ὑποκάτω τῶν ποδῶν ὑμῶν, εἰς μαρτύριον αὐτοῖς, Pulverem qui subest pedibus vestris; ceteri enim Evangelistæ hunc χοῦν appellant κονιορτὸν, Matth. 10, 14, Luc. 9, 5, atque adeo idem Lucas rursum Act. 13, 51, ait, Οἱ δὲ ἐκτιναξάμενοι τὸν κονιορτὸν τῶν ποδῶν αὐτῶν ἐπ' αὐτοὺς, ἦλθον εἰς Ἰκόνιον, Excusso in eos pulvere pedum suorum. At 18, 6, ἱμάτια dicit, non κονιορτὸν, Ἀντιτασσομένων δὲ αὐτῶν καὶ βλασφημούντων, ἐκτιναξάμενος τὰ ἱμάτια, εἶπε πρὸς αὐτοὺς, Τὸ αἷμα ὑμῶν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ὑμῶν· forsan ἱματίων nomine accipiens τὸν κονιορτὸν τῶν ἱματίων αὐτοῦ, Pulverem qui vestimentis suis adhæserat. || Χοῦς dicitur etiam Terra in tumulum egesta, Humus in tumulum aggesta; simpliciter Tumulus. Interdum et Tumulus s. bustum quo defunctus aliquis conditur, i. e. Sepulcrum, τάφος [ut exp. Suidas], σῆμα, χῶμα : ut ex Psalm. [21, 6 : Εἰς χοῦν θανάτου κατήγαγές με], affertur χοῦς θανάτου pro Sepulcrum mortis. Hesych. quoque χοΐ exp. χώματι. Verum idem χοῦς exp. etiam τὸ ἐπιβαλλόμενον τῷ ὀρόφῳ χῶμα, nec non ἐρείπιον. Eodem teste ὁ ἄνθρωπος quoque dicitur χοῦς : est enim ex terra creatus, et in eandem resolvitur vita defunctus : unde et Nonn. in l. supra allato dicit πηλὸν ἐκ χοὸς ἀνδρογόνοιο. || Fem. autem genere ἡ χοῦς dicitur Aqualis. [V. Χοεύς.]

[Χουσαὶ, ῶν, Chusæ, κώμη Αἰγυπτία ap. Ælian. N. A. 10, 27. Herch.]

[Χούσαρις, ιος, ὁ, Chusaris, fl. Libyæ. Ptolem. 4, 6, p. 291, 26.]

Χόω, sive Χώννυμι, F. χώσω, Educo χοῦν, Aggerem duco. Thuc. 2, [c. 75] : Πρῶτον μὲν περιεσταύρωσεν αὐτοὺς τοῖς δένδρεσιν ἃ ἔκοψαν, ἔπειτα χῶμα ἔχουν πρὸς τὴν πόλιν. Et mox, Ἡμέρας δὲ ἔχουν ἑβδομήκοντα καὶ νύκτας συνεχῶς, διῃρημένοι κατ' ἀναπαύλας, ὥστε τοὺς μὲν φέρειν, τοὺς δὲ ὕπνον τε καὶ σῖτον αἱρεῖσθαι. Ubi etiam nota, χοῦν esse Terram fossitiam in unum locum congerere, ut patet ex verbo φέρειν. Et rursum sub finem paginæ, Καὶ δέοι τοὺς ἐναντίους αὖθις πρὸς αὐτὸ χοῦν, itidem ἀπὸ χυτῆς γῆς τεῖχος ποιεῖν, inquit schol. [Plut. V. Pyrrhi c. 29 : Τὴν τάφρον χοῦν ἐπειρῶντο· V. Mar. c. 23 : Ἦρξαντο χοῦν τοὺς λόφους.] Sic Herodot. [2, 137] : Χώματα χοῦν πρὸς τῇ πόλει ἐπιτάσσων, Agger es ad urbem ducere. [Id. 4, 71 : Χοῦσι χῶμα μέγα· 1, 161 : Χώματα χῶν. Cujus participii exemplum est etiam ap. Aristid. vol. 2, p. 361, 20. Tertia persona præs. χοῖ est in composito προσχοῖ ap. Thucyd. 2, 102. Imperf. Plut. V. Anton. c. 38 : Εἶχου πρὸς τὴν πόλιν χῶμα. Dio Cass. 49, 25 : Χώματα ἔχου. Multo frequentior aoristus, ut ap. Herodot. 9, 85 : Χώματα

χῶσαι. Plat. Leg. 12, p. 947, D : Κύκλῳ χώσαντες.] Et Herodian. 4, [7, 6] de Antonino Caracalla : Ἤν ὡς στρατιώτης ἔπραττεν, εἴτε ὄρυγμά τι ὀρύττειν ἔδει, σκάπτων πρῶτος, εἴτε ῥεῖθρον γεφυρῶσαι, ἢ βάθος χῶσαι. Ubi nota accus. addi, ut et ap. Æschin. p. 66 [69, 7], ubi dicit, Τοὺς λιμένας ἔχωσαν. [Et ap. Demosth. p. 795, 14.] Estque ibi βάθος χῶσαι i. q. χῶμα χῶσαι ἐν βάθει τινὶ, s. βαθεῖ τινι τόπῳ : itidemque χῶσαι λιμένα i. q. χῶμα χῶσαι ἐν λιμένι, In portu aggerem ducere s. extruere, vel Portum educto aggere munire. [Addito dativo Herodot. 2, 140 : Νῆσον χώσας σποδῷ τε καὶ γῇ. Polyb. 1, 19, 3 : Χώσας φορμοῖς ἀχύρων τὰς τάφρους. Passive Herodot. 2, 137 : Αἱ πόλιες ἐχώσθησαν, i. e. Solum oppidorum exaltatum est. Polyb. 4, 40, 8 : Τὴν Μαιῶτιν κεχῶσθαι συμβαίνει· et fut. χωσθήσεσθαι ib. 42, 6.] Præsentis autem Χώννυμι seu Χωννύω, hoc legitur exemplum in Epitome Ctesiæ, p. 5 : Ἐχώννυε χῶμα ἐπὶ Σαλαμῖνα, πεζῇ διαβῆναι ἐπ' αὐτὴν διανοούμενος, Aggerem Salaminem versus ducere cœpit, pedestri itinere ad eam trajicere cogitans. Pro quo Herodot. p. 312 [8, 97] dicit, Ἐς τὴν Σαλαμῖνα χῶμα ἐπειρᾶτο διαχοῦν. [Apud Plat. Leg. 12, p. 958, E, vulgo : Χῶμα δὲ μὴ χωννύναι· ubi nunc χοῦν ex codd. Polyb. 1, 47, 3 : Χωννύειν τὸ στόμα τοῦ λιμένος ἐπεχείρησαν· 10, 28, 5 : Χωννύειν καὶ φθείρειν ἐνεχείρησε τὰς φρεατίας· 4, 40, 4 : Χώννυσθαι τὸν Πόντον. Dio Cass. 76, 13 : Τὰ ἕλη χωννύων.] Item χῶσαι τάφον affertur [ex Plut. V. Alex. c. 56, Tobia 8, 4] pro Excitare sepulcrum : ubi ut χῶσαι τάφον dicitur aliquis, ita rursum ipse τάφος vel μνῆμα χοῦσθαι. [Soph. Ant. 81 : Τάφον χώσουσ' ἀδελφῷ· 1204 : Τύμβον οἰκείας χθονὸς χώσαντες. Plato com. ap. Plut. V. Themist. c. 32 : Τύμβος ἐν καλῷ κεχωσμένος. Xen. Cyrop. 7, 3, 11 : Τὸ μνῆμα πολλοὶ χώσουσιν ἀξίως ὑμῶν· 17 : Τὸ μνῆμα μέχρι τοῦ νῦν τῶν εὐνούχων κεχῶσθαι λέγεται. Plut. V. Eumen. c. 9 et Mor. p. 873, A : Ἔχωσε πολυάνδρια· et χώματα χῶσαι κενὰ ib. 872, F, et V. Phocion. c. 37.] Pausan. [1, 22, 1] : Κέχωσται δὲ πρὸ τοῦ ναοῦ μνῆμα Ἱππολύτου [nunc Ἱππολύτῳ], Humo aggesta extructum est; s. Exaggeratum et excitatum, ut Bud. interpr. Sin vero locus aliquis dicatur χοῦσθαι, significabit Aggere educto muniri, vel etiam In eo agger educi, ut ap. Herodot. [2, 11] χωσθῆναι ajunt accipi pro Aggerari. At χώσασθαι significans Irasci, est a χώομαι, non a χόομαι.

[Χοώδης, δ, ἡ, Terrenus. Herodian. Epimer. p. 152. Eustath. Opusc. p. 195, 1 : Ἡ θάλασσα ... ἠρέμα κλύζουσα τὰς ἀκτὰς καὶ κατὰ μικρὸν ὑποσπῶσα ὅσον χοώδες.]

[Χράβασα. V. Χραῦσα.]

Χραίνω [Usitatissima sunt præsens, imperfectum, aoristus (χρᾶναι et χρανθῆναι), futurum. Perfecti activi exx. non sunt allata : participium passivi κεχραμμένος, quod Callim. H. in Dian. 69 quidam restitui voluerunt, ubi legitur Σποδιῇ κεχρημένος αἰθῇ, est ap. Epiphan. vol. 1, p. 720, A. Propria verbi significatio est, ut observavit Porson. ad Eurip. Or. 909, Rei cujusquam superficiem leviter rado vel attingo], Coloro, Tingo, Imbuo, ut Hesych. quoque χράναι exp. χρῶσαι [καὶ τὰ ὅμοια] : qui χραίνειν quoque affert pro χρίειν, itidemque χραίνει pro χρίει, Ungit et linit, s. Perungit et perlinit, Inungit et illinit. Nicand. Al. [246] de toxico : Τῷ μὲν Γερραῖοι νομάδες χαλκήρεας αἰχμὰς Χραίνουσιν, Inungunt, Imbuunt, Inficiunt, Illinunt, βάπτουσιν, schol. Paul. Ægin. id χρίειν vocat, ut supra in Τοξικὸν videre est. [Nicand. ib. 155 : Χραίνοις ἰρινέῳ, et quæ sunt similia ib. 169, 202, 531, et forma media 553 : Κνίδην εὖ λίπεϊ χραίνοιο. Antiphil. Anth. Pal. 7, 622 : Σχοῖνον χραινομένην μέλιτι. Maxim. Tyr. Diss. 40, p. 257 : Γυναικὸς τέχνῃ ἐλέφαντα χραινούσης φοίνικι, quod Hom. Il. Δ, 141 dixit : Ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιήνῃ. De pictoribus dicta χρᾶναι, ἐπιχρᾶναι, ἀποχρᾶναι annotavit Pollux 7, 129, et Tim. Lex. p. 276 : Χραίνειν ἤγουν ἀποχραίνειν· παρὰ τοῖς ζωγράφοις δὲ λέγεται τὸ μὲν χραίνειν τὸ χρώζειν διὰ τοῦ ῥαβδίου, τὸ δὲ ἀποχραίνειν τὸ τὰ χρωσθέντα ἑνοποιεῖν. Quæ gl. sumta est ex Plat. Leg. 6, p. 767, A : Οἶσθ' ὅτι καθάπερ ζωγράφων οὐδὲν πέρας ἔχειν ἡ πραγματεία δοκεῖ περὶ ἑκάστων τῶν ζῴων ἀλλ' ἢ τοῦ χραίνειν ἢ ἀποχραίνειν, ἢ ὅ τι δήποτε καλοῦσι τὸ τοιοῦτον οἱ ζωγράφων παῖδες. De lunæ colore mutato Plut. Mor. p. 933, A C : Διὰ λεπτότητα τοῦ σκιεροῦ χρανθεῖσα. De sole autem homines fuscante in locutione χραίνεσθαι πρὸς τὸν ἥλιον ex Aristophane, ut videtur, annotata ab Phryn. in Bekk. Anecd. p. 72, de qua diximus s. v. Χλιαίνω.] Verum in malam plerumque partem accipitur, et ἐπὶ ψόγου, inquit Eust. [p. 467, 26; 1063, 34], afferens ex Tragico quodam [Eur. Or. 909] : Ἄστυ κἀγορᾶς χραίνων κύκλον, pro μολύνων, Contaminans, Inquinans s. Coinquinans, Polluens, Fœdans, ut ap. Nicandr. rursum Al. 469 : Ὁπόταν λεπὶς αὐξίδα χραίνῃ, schol. exp. itidem μολύνῃ. [De piscibus aquam maris turbantibus Achæus ap. Athen. 7, p. 277, B : Χραίνοντες οὐραίοισιν εὐδίαν ἁλός. Conspergendi signif. Æsch. Sept. 61 : Πεδία δ' ἀργηστὴς ἀφρὸς χραίνει σταλαγμοῖς ἱππικῶν ἐκ πνευμόνων· fragm. 340 : Πρὶν ἂν παλαγμοῖς (σταλαγμοῖς Pauwius) αἵματος χοιροκτόνου αὐτός σε χράνῃ Ζεὺς καταστάξας χεροῖν. Frequentius inquinandi vel polluendi significatione, ut ap. Æsch. Sept. 342 : Καπνῷ χραίνεται πόλισμ' ἅπαν· Suppl. 266 : Παλαιῶν αἱμάτων μιάσμασι χρανθεῖσα ... γαῖα.] Sic ap. Soph. Aj. p. 4 [42], Minerva Ulyssi quærenti, Τί δῆτα ποίμναις τήνδ' ἐπεμπίπτει βάσιν; Quid ita irruit in greges pecorum? respondet, Δοκῶν ἐν ὑμῖν χεῖρα χραίνεσθαι φόνῳ, Quod existimet manus suas vestro se polluere sanguine; vel potius Tingere, Imbuere; s. Quod videantur ipsi suæ manus vestro pollui et imbui sanguine : ut passivo passivum reddas : licet passivum illud activam potius habeat signif. (ut λούεσθαι, χρίεσθαι, et similia), vel saltem mixtam ex activa et passiva : χρίεσθαι enim ita est Ungi, ut etiam sit Ungere se. [Ps.-Eurip. Iph. A. 971 : Σίδηρον ... κηλῖσιν αἵματι χρανῶ. Lycophr. 267 : Ἔγχωρα τίφη καὶ πέδον χραίνῃ φόνῳ. Eurip. Hipp. 1438 : Ἐμοὶ γὰρ (Dianæ) οὐ θέμις φθιτοὺς ὁρᾶν οὐδ' ὄμμα χραίνειν θανασίμοισιν ἐκπνοαῖς. Quod propius accedit ad improprium verbi usum, qui ipse quoque satis frequens est. Sic Æsch. Eum. 170, de Apolline qui Orestem matris cæde pollutum in templum admiserat : Ἑφεστίῳ δὲ μάντις ὢν μιάσματι μυχὸν ἔχρανας. Sext. Emp. p. 180 : Χραίνεσθαι τὰ ἱερὰ δοκοῦμεν ἀνθρώπου φόνῳ. Soph. OEd. C. 368 : Μηδὲ χραίνεσθαι πόλιν (scelesto facinore)· OEd. T. 822 : Λέχη δὲ τοῦ θανόντος ἐν χεροῖν ἐμαῖν χραίνω, ut χρ. λέχη ap. Eur. Hec. 366, Hipp. 1266. Id. Iph. T. 799 : Τὴν πρόσπολον χραίνεις ἀθίκτοις περιβαλὼν πέπλοις χέρα· Herc. F. 757 : Θεοὺς ἀνομίᾳ χρ. Plato Leg. 11, p. 917, B : Καλὸν ἐπιτήδευμα θεῶν ὀνόματα μὴ χραίνειν ῥᾳδίως, ut τὸ τῆς φιλίας ὄνομα χρ. Ælian. N. A. 3, 46, et quæ sunt similia multa in scriptis recentiorum, ut Aristid. vol. 2, p. 414 : Τὰ τῶν Μουσῶν ὄργια χρ. Heliod. 10, 10 : Ὄψιν τε καὶ ἀκοὴν ἐχράνθημεν. Epiphan. vol. 1, p. 721, D : Οἱ πλείους ἐχράνθησαν τῇ τοῦ Ἀρείου κακοπτστίᾳ· ut ib. p. 720, A : Οἱ ἀπ' αὐτοῦ κεχραμμένοι. Eustath. Opusc. p. 296, 20 : Αἱ κατὰ λαγνείαν χρανθεῖσαι σεμναὶ γυναῖκες.] Similiter Hesych. χραίνειν exp. μολύνειν, ὑπαίνειν : et χράνας affert pro μιάνας, itidemque χρανθεὶς pro μιανθείς. [Hesychii gl. est Χραίνειν· μολύνειν, σαίνειν, χρίειν, μιαίνειν, ὑπαίνειν, mire interposito verbo σαίνειν, ut in alia gl. : Χραίνει· μολύνει, σαίνει, χρίει.] Idem tamen χράναι exp. etiam σκιάσαι, γράψαι, item ἐπιτυχεῖν : χρανεῖσθαι afferens etiam pro [χρανθήσεσθαι,] ἐπικαυθήσεσθαι. Ac quod attinet ad σκιάσαι et γράψαι, nec non ἐπικαυθήσεσθαι, sunt ea pictorum vocabula, ut et χρῶσαι. Quod vero ad ἐπιτυχεῖν attinet, habet illud affinitatem aliquam cum verbo χραύειν : nam et ἔχραυσε affert Idem pro ἐπέτυχε. Fit porro χραίνω a χρῶ, ut ῥαίνω a ῥῶ, teste Eust. [p. 467, 26; 1063, 34.]

Χραισμέω, Opitulor, Opem fero, Auxilior. [Per βοηθεῖν exp. Hesych. quattuor in gll. Homericis Χραισμεῖν, Χραισμῆσαι, Χραισμήσουσι, Χραίσμωσι. Χραίσμωσι per ὠφελήλουσι Suidas.] Quidam χραισμῶ dictum putarunt quasi χρησιμῶ. [Etym. M. p. 814, 12 : Χραισμῶ καὶ βαρύνεται καὶ περισπᾶται. Γίνεται ἀπὸ τοῦ χρήσιμος χρησιμῶ (sic etiam Eustath. p. 94, 40), συστολῇ τοῦ η εἰς α καὶ μεταθέσει τοῦ σ χραισμῶ· ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔχραισμον. Ἔστι δὲ συζυγίας πρώτης, καὶ σημαίνει τὸ βοηθῶ καὶ φυλάσσω. Ἡ ἐκ τοῦ χαρίζω χαρισμῶ· καὶ ἐν ὑπερθέσει καὶ συναιρέσει χραισμῶ, ἔχραισμον, ὡς ἀπὸ τοῦ ἁμαρτῶ περισπωμένου, δεύτερος ἀόριστος ἥμαρτον.] Est autem verbum poeticum, cujus et ap. Hom. non

infrequens est usus. Il. Π, [837] : Ἄ δειλ', οὐδέ τοι ἐσθλὸς ἐὼν χραίσμησεν Ἀχιλλεύς· Α, [242] : Τοῖς δ' οὔτε δυνήσεαι ἀχνύμενός περ Χραισμεῖν· et [28] : Μή νύ τοι οὐ χραίσμῃ σκῆπτρον, ubi pro aor. secundo habetur ab Eust. [p. 94, 42. Per ἐπαρκέσειε reddidit Plato Rep. 3, p. 393, E.] Nonnunquam autem cum dat. et accus. ὄλεθρον, est Propulsare. [Est verbum linguæ epicæ proprium, cujus de usu dixit Buttmann. in Lexilogo vol. 1, p. 1 seqq. Apud Homerum sæpius legitur in Iliade, nusqnam in Odyssea, neque apud Hesiodum, non raro vero apud Epicos recentiores. Clitoriis Arcadibus tribuit schol. Apoll. Rh. 2, 218 : Χραίσμετέ μοι· βοηθεῖτέ μοι. Τὸ γὰρ χραισμεῖν Κλειτόριοι λέγουσι τὸ ἐπαρκεῖν. Ἀπὸ βαρυτόνου δὲ κέχλικε τοῦ χραίσμω, ὡς βαίνω βαίνετε· τὸ γὰρ περισπώμενον χραισμεῖτε. Quæ in apographis quibusdam codicis Medicei inepte interpolata sunt, Κλιτόριοι μὲν ἀντὶ τοῦ ἐπαινεῖν ἢ παραινεῖν λαμβάνουσι, κοινῶς δὲ λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ βοηθεῖν. Præsentis χραισμῶ, quod hic scholiasta aliique grammatici ponunt, exempla quæ certa haberi possint apud Homerum exstant nulla. Nam quæ apud eum reperiuntur formæ χραισμῃ et χραισμωσι non præsentis esse χραισμῇ χραισμῶσι, quæ χραισμέῃ χραισμέωσιν potius scribenda forent cum synizesi, sed recte scribi χραίσμῃ χραίσμωσι, ut aoristi sint secundi, ex indicativo ejus χραῖσμε colligi potest : ex quo sequitur infinitivum quoque χραισμεῖν non præsentis, sed aoristi esse. Præter hunc secundum aoristum etiam primi aoristi frequens usus est χραισμῆσαι et futuri χραισμήσω. Apud Homerum hoc verbum non legitur nisi in sententiis negativis, uno excepto loco Il. Φ, 193 : Καὶ γὰρ σοὶ Ποταμός γε πάρα μέγας, εἰ δύναταί τι χραισμεῖν, quo ipso quoque significatur οὐ δύναται χραισμεῖν. Ponitur autem dativo personæ modo addito modo intellecto. Sic Il. Α, 589 : Τότε δ' οὔ τι δυνήσομαι ἀχνύμενός περ χραισμεῖν· et iisdem fere verbis O, 652. Ib. Ξ, 66 : Τεῖχος δ' οὐκ ἔχραισμε τετυγμένον· Φ, 316 : Φημὶ γὰρ οὔτε βίην χραισμησέμεν οὔτε τι εἶδος. Addito dativo personæ Il. Ε, 53 : Ἀλλ' οὔ οἱ τότε γε χραῖσμ' Ἄρτεμις· Λ, 117 : Ἥ δ' εἴπερ κε τύχῃσι μάλα σχεδὸν, οὐ δύναταί σφιν χραισμεῖν· et in locis supra ab HSt. allatis aliisque. Addito accusativo rei contra quam auxilium fertur, Il. Η, 144 : Ὄθ' ἄρ' οὐ κορύνη οἱ ὄλεθρον χραῖσμε σιδηρείη· et Λ, 120, Υ, 296. Semel cum accusativo personæ contra quam auxilium fertur, Il. Α, 567 in verbis Jovis : Μή νύ τοι οὐ χραίσμωσιν ὅσοι θεοί εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ ἆσσον ἰόνθ', ὅτε κέν τοι ἀάπτους χεῖρας ἐφείω· ubi ἰόνθ' recte ab recentioribus interpretibus pro ἰόντα acceptum est, intellecto με, quod ex prima persona verbi quod sequitur facile intelligitur. Male Zenodotus pro duali ἰόντε habuit, qui pro plurali ἰόντες positus ad θεοὶ referendus sit. Idem fere verbi usus apud Epicos posteriores, velut Apoll. Rh. 2, 218 : Χραίσμετέ μοι, ῥύσασθε δυσάμμορον ἀνέρα λύμης· ex qua forma imperativi colligi potest etiam χραισμεῖν aoristi esse ib. 249 : Ἄμμι γε μὴν νόος ἔνδον ἀτύζεται ἰεμένοισι χραισμεῖν· 3, 643 : Εἴ κέ μ' ἀέθλῳ χραισμεῖν ἀντιάσῃσιν· et fut. χραισμήσειν 2, 1225. Præsenti χραισμεῖ usus est Nicand. Th. 914 : Χραισμεῖ δὲ καὶ ἐνθρυφθέντα γάλακτι. Infin. χραισμεῖν ib. 643. Fut. χραισμήσειν 551, 926. Timo Phlias. ap. Sext. Emp. p. 566 : Τὰ μὲν οὔ οἱ χραίσμησ', ἀλλὰ φυγῆς ἐπεμαίετο. Bis ap. Lycophr. 292 : Οὐ γεῖσσα χραισμήσουσιν· 547 : Ἀνεψιαῖς ὄρνισι χραισμῆσαι γάμους. Nonn. Dion. 33, 348 : Καί νύ κεν αὐτοκύλιστος ἐδύσατο κῦμα θαλάσσης· ἀλλὰ Θέτις χραίσμησε.]

Χραίσμη, ἡ, Auxilium, Adjumentum, Remedium. Nicander Ther. [584] : Μηδέ σέ γε χραίσμη πολίου λάθοι, ἠὲ κέδροιο, ubi exp. βοήθεια. [Plur. ib. 852 : Θυλακὶς ἢ ἐπιτηλὶς ἐπὶ χραίσμῃσιν ἀπείη.]

[Χραισμήεις, εσσα, ἐν, Adjutorius, Utilis. Nicand. Th. 576 : Ἀμάρακος εἴη χρ., ubi per βοηθητικὸς exp. schol.]

[Χραισμήϊον, τὸ, Auxilium, Remedium. Anon. epigr. in Michaelem archangelum Anth. Pal. 1, 32 : Ὧδε ταλαιπαθέων χραισμήϊα θέσκελα κεῖται. Marcell. Sid. De pisc. 42 : Οὐδέ τι νούσων ... ἀλέγουσι ... χραισμήϊ' ἔχοντες ἐξ ἁλός· 101 : Μαινίδων ἅλμη δὲ καλὸν χραισμήϊον ἄφθαις.]

[Χράισμημα, τὸ, i. q. χραισμήϊον. Nonn. Dion. 33, 369 : Φρουρὸν ἔχεις ἀπέλεθρον ὄφιν χραισμήματι μίτρης.]

Χραισμήτωρ, ὁ, Adjutor. Nonn. [Ev. Jo. c. 3, 81 : Χραισμήτορα φωτῶν μουνογενῆ λόγον υἷα.]

[Χραμαδοῖλαι· γελῶναι (corrigunt χελῶναι), καὶ αἱ νωθρόταται τῶν κυνῶν· οἱ δὲ τοὺς κοχλίας, gl. corrupta Hesychii. Terminatio vocabuli —ῖλαι fuisse videtur.]

[Χραμβαλιαστύς. V. Κραμβαλέος.]

[Χραντὸς, ἡ, ὸν, Violatus, Gl. Usitatum in composito ἄχραντος.]

Χράομαι (non tanquam passivum, sequens significationem activi χρᾶν, sed tanquam verbum deponens, ut loquuntur Latini grammatici), Utor. [De formis verbi Ionicis hæc dixi in Comment. de dialecto Herodoti p. XLIV : « Χρᾶσθαι χρᾶται ἐχρᾶτο χράσθω χράσθων eorumque composita Iones dixerunt pro Atticis χρῆσθαι χρῆται ἐχρῆτο χρήσθω χρήσθων, quæ illis passim substituerunt librarii. Iisdem, ut opinor, acceptas referimus apud Herodotum formas locis pluribus obvias et apud Hippocratem quoque satis frequentes χρέεσθαι χρέεται ἐχρέετο, quæ ex formis fictæ videntur ω in εο vel εω solutum habentibus, quarum ratio alia est, ut χρέονται et conjunctivo χρέωνται pro χρῶνται, ἐχρέοντο pro ἐχρῶντο, χρεόμενος pro χρώμενος. Imperativus χρέω 1, 155, rectius χρέο scribi videtur, quod restitutum ab Schæfero et frequens est apud Hippocratem, quanquam apud hunc quoque libri non raro χρέω præbent vel formam vulgarem χρῶ, quæ eximenda est fragmento Democriti apud Stobæum Floril. 62, 45. Eadem formarum activarum ratio, χρᾶν χρᾷς χρᾷ ἔχρα cum compositis ἀποχρᾶν ἀποχρᾷ ἀπέχρα (male ἀπέχρη scripto in libris plerisque 1, 66) καταχρᾷ κατέχρα. Participium χρῶσα in χρέουσα solutum 7, 111 (ubi libri optimi χρέωσα, ut alibi ὀρέωντες pro ὀρέοντες) : ex quo sequitur ἀποχρῶσι vulgo lectum 5, 31, in ἀποχρέουσι mutandum fuisse. » Omisi in his consulto χρεώμενος, quod uno in l. Homeri legitur Il. Ψ, 834 : Χρεώμενος· οὐ μὲν γὰρ κτλ., parum perite defensum ab Eust. p. 1332, 18 : Τὸ χρεώμενος πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ε κατὰ τὴν ἄρχουσαν, ὁποῖον καὶ τὸ μεμνέωτο (Il. Ψ, 361 : Ὡς μεμνέωτο δρόμου καὶ ἀληθείην ἀποείποι), οὗ τὸ ἀπαθὲς δίχα τοῦ ε, ὡς δηλοῖ παρὰ Σοφοκλεῖ (OEd. T. 49) τὸ « οὐδαμῶς (imo μηδαμῶς) μεμνώμεθα. » Apud Sophoclem libri μεμνώμεθα sine iota adscripto, nisi quod unus μεμνήμεθα. Optativo si usus est Sophocles, μεμνήμεθα scribendum erit, ut docent vestigia hujus formæ, ab librariis in hoc aliisque verbis sæpissime obscuratæ, passim relicta, de quibus dictum vol. 5, p. 1109. Eandem Homero restituendam esse, ὡς μεμνῆτο, primæ personæ exemplo efficitur, Il. Ω, 745 : Οὔ τε κεν αἰεὶ μεμνήμην νύκτας τε καὶ ἤματα δακρυχέουσα, quod librariorum manus effugit, quum pro indicativo μεμνήμην haberetur. Fugit hoc grammaticos veteres, quorum unum Ptolemæum Ascalonitam, qui μεμνέωτο probaverit, memorat schol. Il. Ψ, 361, prudenter tamen addens, τὸ δὲ ἀνάλογον διὰ τοῦ η προσκειμένου τοῦ ι, παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Πλούτῳ δευτέρῳ (992) « Ἵνα τοὐμὸν ἱμάτιον φορῶν μεμνῆτό μου », quæ partim repetuntur in Etym. M. p. 578 extr. Hoc igitur exemplo nihil efficitur ad defendendum χρεώμενος, quod Homerus χρώμενος dixerat, ut aliis quoque formis contractis interdum utitur, ubi metrum solutas non fert : nisi quis formam ex χρεόμενος contractam χρεύμενος fingere velit, quæ mihi non probabilis videtur. Post Iones linguæ vulgaris scriptores χρᾶσθαι pro Attico χρῆσθαι dicere cœperunt, quod reprehendunt Atticistæ. Mœris p. 402 : Χρῆται Ἀττικοὶ, χρᾶται Ἕλληνες· et Thomas M. p. 922 : Χρῆται, οὐ χρᾶται· Sextus Empir. p. 258, ubi de usu dicendi agit qui potior sit quam analogia : Ζητουμένου τοῦ πῶς δεῖ λέγειν, χρῆσθαι ἢ χρᾶσθαι, φασὶν ὅτι χρᾶσθαι, καὶ ἀπαιτούμενοι τούτου τὴν πίστιν λέγουσιν ὅτι χρῆσις καὶ κτῆσις ἀνάλογά ἐστιν· ὡς οὖν κτᾶσθαι μὲν λέγεται, κτῆσθαι δὲ οὐ λέγεται, οὕτω καὶ χρᾶσθαι μὲν ῥηθήσεται, χρῆσθαι δὲ οὐ πάντως. Ἀλλ' εἰ ἐπακολουθῶν τις αὐτοῖς πύθοιτο « αὐτὸ δὲ τοῦτο τὸ κτᾶσθαι ὅτι ὀρθῶς εἴρηται, ἀφ' οὗ καὶ τὸ χρᾶσθαι ἀποδείκνυμεν, πόθεν ἴσμεν; » φήσουσιν ὅτι ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται· τοῦτο δὲ λέγοντες δώσουσι τὸ τῇ συνηθείᾳ δεῖν ὡς κριτηρίῳ προσέχειν, ἀλλὰ μὴ τῇ ἀναλογίᾳ. Pravam recentiorum con-

suetudinem notat Lucian. Pseudol. c. 7 : Χρᾶσθαι τινὸς εἰπόντος ψευδάττικον ἔφη τὸ ῥῆμα. Male interdum intulerunt librarii, velut in codd. quibusdam Eur. Phœn. 961, Diodori 19, 94, Anaxippo ap. Athen. 9, p. 403, F, qui ἐχρῆτο scripserat, non ἐχρᾶτο. Alia hujus formæ exempla afferuntur ex Pausan. 2, 28, Plutarch. Mor. p. 149, E, Polyæno 5, 19, Athen. in Math. vett. p. 4 (ubi in margine annotatum ἐχρήσατο), Philone ib. p. 53, facile aliis aliorum augenda, sed non raro incerta, præsertim in iis scriptoribus qui alibi χρῆσθαι dixerunt, ut non sit verisimile eosdem uno alteroque loco χρᾶσθαι dixisse, velut Plutarchum, apud quem in uno illo Moralium loco p. 149, E, χρᾶσθαι, in aliis omnibus χρῆσθαι legitur. Probabilius χρᾶσθε apud LXX Genes. 19, 8; etsi hic quoque incertum, quum in cod. Alex. χρήσασθε legatur. Imperativi Χρῶ (Ion. Χρέο) exempla non pauca sunt. Personæ tertiæ pluralis formam Atticam χρήσθων annotavit Mœris p. 415. De quo schol. Aristoph. Nub. 440, χρήσθων per χρήσθωσαν explicans, sic scribit : Τὴν μὲν προφορὰν ὡς δυϊκὸν ἔχει τοῦ σχηματισμοῦ, πληθυντικῶς δὲ λέλεκται χρήσθωσαν. Ἀττικῶν δὲ ἡ τοιαύτη σύνταξις, ποιούντων ἐκεῖνοι, φρονούντων ἐκεῖνοι, ἀντὶ τοῦ ποιείτωσαν καὶ φρονείτωσαν. Eadem copiosius exponit Thomas M. s. h. v. p. 922, allato Thucydidis exemplo 5, 18 : Τῷ δικαίῳ χρήσθων. Optativi Χρώμην χρῷο χρῷτο exx. sunt in locis Platonis et Xenophontis infra afferendis et aliorum alibi. Perfectum, quod sæpe præsentis signif. habet, est Κέχρημαι, cum plusquamperf. Ἐκεχρήμην. De participio χρήμενος in inscr. Cretensi infra dicetur. Aor. est Ἐχρησάμην, pro quo ἐχρήσθην dixit interpolator Sophoclis, qui Antigonæ versibus 23, 24 : Ἐτεοκλέα μὲν, ὡς λέγουσι, σὺν δίκῃ ἔκρυψε τοῖς ἔνερθεν ἔντιμον νεκροῖς, hunc interposuit (post δίκῃ) : Χρησθεὶς δικαίᾳ καὶ νόμῳ κατὰ χθονός. Passive dictum est ap. Demosth. p. 519 extr. : Τὴν ἐσθῆτα τὴν ἱεράν· ἱερὰν γὰρ ἔγωγε νομίζω πᾶσαν ὅσην ἄν τις ἕνεκα τῆς ἑορτῆς παρασκευάζηται, ἕως ἂν χρησθῇ. Herodot. 7, 144 : Αἱ νῆες ἐς τὸ μὲν ἐποιήθησαν, οὐκ ἐχρήσθησαν. Sed Polybio 2, 32, 7, ubi legebatur : Ἐβούλοντο συγχρησθῆναι ταῖς τῶν Κελτῶν δυνάμεσι, nunc restitutum συγχρῆσθαι. Recte vero habet aor. καταχρησθῆναι, Interfici, et Χρησθῆναι, de oraculo edito dictus, de quo v. s. v. Χράω. Futurum est Χρήσομαι. Fut. passivum Χρησθήσομαι annotavit Hesych., Χρησθήσεται per χρησιμεύσει interpretatus, quæ gl. referenda ad Jerem. 13, 10 : Καὶ ἔσονται ὥσπερ τὸ περίζωμα τοῦτο, ὃ οὐ χρησθήσεται εἰς οὐθέν. Sic codex Vat. : sed alii libri antiqui vel ὃ οὐ μὴ χρησθήσεται vel ὃ οὐ μὴ χρησθῇ, quorum alterum restituendum est, quum respondeat verbis supra positis v. 7 : Διεφθαρμένον ἦν (τὸ περίζωμα), ὃ οὐ μὴ χρησθῇ εἰς οὐθέν.] In secunda persona præs. χρῇ, Uteris. Plutarch. Apophth. Lac. [p. 216, F] : Οὐκ ἐν δέοντι τῷ δέοντι χρῇ. Imperativus χρῶ, Utere. Isocr. Ad Nic. [p. 22, C] : Χρῶ τοῖς εἰρημένοις ἢ ζήτει βελτίω τούτων. Tertia pers. plur. χρῶνται, ex Plutarchi Romulo : Χρῶνται βολαῖς λίθων πρὸς ἀλλήλους. Infin. autem χρῆσθαι, non χρᾶσθαι : nam hoc ψευδάττικον esse ap. Lucian. [Pseudol. c. 7] legimus. Extat alioqui illud χρᾶσθαι ap. Plutarch. in Symp. sept. sap. [p. 149, E, de quo loco supra diximus.] Xenoph. Cyrop. 4, [2, 25] : Καὶ ἔξεστι τῷ βουλομένῳ ἤδη χρῆσθαι τούτῳ ὡς ἀνδραπόδῳ. Ab hoc ita differt ἀποχρῆσθαι, ut Lat. Abuti. Plutarch. Apophth. [p. 178, C] : Τῶν ἐν ταῖς πόλεσι δυνατῶν καὶ τοὺς ἀγαθοὺς φίλους κτᾶσθαι, καὶ τοὺς πονηρούς· εἶτα οἷς μὲν χρῆσθαι, οἷς δὲ ἀποχρῆσθαι.

‖ Χρῆσθαι quum varios usus habeat, et multi dativi sint, quibus junctum reddi non potest verbo Uti, de iis prius agam ll. in quibus verbum Uti retineri potest. [Χρῆσθαι per καυχᾶσθαι, πράττειν, προσφέρεσθαι, χρησμῷ χρῆσθαι exp. Hesych. Καυχᾶσθαι non potest significare nisi dativum aliquem additum habeat, velut φρονήματι vel simile aliquod nomen.] Χρῆσθαι παραδείγμασι, Dem. [p. 35, 1. Isocr. p. 13, A], Uti exemplis. Thuc. 2 : Λαβόντες τὴν στρατιὰν ἣπερ ἐκεῖνος ἐχρήσατο, Acceptis copiis quibus ille usus fuerat. Isocr. Ad Phil. : Οὐδεμίαν ἔλοιο ἂν, εἴπερ ἐμοὶ συμβούλῳ χρῷο μᾶλλον ἢ ταύτῃ, Si me consultore utaris. Nisi malis, Si meo consilio utaris. [Æschin. p. 76, 8 : Δημοσθένει συμ-

βούλῳ χρησάμενος. Æsch. Prom. 332 : Ἔμοιγε χρώμενος διδασκάλῳ.] Sic Teste uti aliquo, Testimonio alicujus uti, μάρτυρι χρῆσθαί τινι, vel μαρτυρίῳ τινὸς χρῆσθαι. [Eur. Alc. 804 : Ὡς γ' ἐμοὶ χρῆσθαι κριτῇ· El. 374 : Πονηρῷ γ' ἆρα χρήσεται κριτῇ. Et de alio quovis officio, Soph. Tr. 60 : Πάρεστι χρῆσθαι τἀνδρὶ τοῖς τ' ἐμοῖς λόγοις. Eur. Med. 821 : Ἐς πάντα σοὶ τὰ πιστὰ χρώμεθα.] Interdum Uti aliqua re pro Præditum esse aliqua re : ut quum Animantia ratione utentia Cic. opponit rationis expertibus. Sic et Græce τὰ λόγῳ χρώμενα, Ratione utentia, prædita, oppos. τοῖς ἀλόγοις. (Cum nonnullis tamen dativis χρῆσθαι redditur quidem Præditum esse, sed non etiam Uti : ut χρῆσθαι ἀνυπερβλήτῳ κράτει, Vi insuperabili s. Potentia præditum esse.) Dicunt præterea χρῶμαι τούτῳ, eodem plane modo quo Latini, Utor isto pro Usus mihi est cum isto, Utor consuetudine hujus, Familiaritas mihi cum isto intercedit. Sed Latini potius cum adjectione aliqua : at Græce χρῆσθαί τινι, sine adjectione etiam. [Isocr. p. 125, A : Τῶν δὲ χρωμένων τινὸς τολμήσαντος εἰπεῖν.] Dem. [p. 20, 6 : Οὐδείς ἐστιν ὅντιν' οὐ πεφενάκικεν ἐκεῖνος τῶν αὐτῷ χρησαμένων·] C. Mid. : Ἔνιοί μοι προσιόντες, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, τῶν χρωμένων αὐτῷ. Sic Isæus [p. 37, 19] : Νυνὶ δὲ χρώμενος ἡμῖν καὶ περὶ πλείστου ποιούμενος ἁπάντων. [Χρῆσθαι καὶ συνεῖναί τινι Andocid. p. 7, 32; 16, 13. Sæpe de præceptore quo quis utitur, ut ap. Plutarch. Mor. p. 79, D : Τοὺς Πλάτωνι καὶ Ξενοφῶντι χρωμένους· 463, D : Δεῖ χρῆσθαι τῷ Ἀναξαγόρᾳ.] Ut autem Lat. Consuetudo in malam quoque partem usurpatur, de ea etiam quam cum meretrice aliquis habet, sic et hoc χρῆσθαι de ea quoque dicitur. [Herodot. 4, 113 : Χρήσασθαι γυναικί. Xenoph. Mem. 2, 1, 30 : Τὰ δ' ἀφροδίσια πρὸ τοῦ δεῖσθαι ἀναγκάζεις, πάντα μηχανωμένη, καὶ γυναιξὶ καὶ ἀνδράσι χωμένη. Isæus p. 39, 5 : Τῶν πρότερον χρησαμένων (τῇ γυναικί).] Nam ex Dem. locis aliquot affertur χρῆσθαι τῇ ἑταίρᾳ et [p. 1367, 20] χρῆσθαι τῇ ἀνθρώπῳ, pro Consuetudinem habere cum meretrice. Pro quo tamen malit quis forsan Consuescere, Rem habere. [Plutarch. V. Pyrrhi c. 5 : Χρησάμενος παρ' οἴνον ὥραν ἔχοντι· V. Cat. maj. c. 24 : Χηρεύων ἐχρῆτο παιδίσκῃ κρύφα φοιτώσῃ πρὸς αὐτόν.] Huc porro pertinere videri queat quod ap. Aristot. legitur Polit. 5 : Χρώμενος αὐτοῦ τῇ ἡλικίᾳ· ut sc. dictum sit pro χρώμενος αὐτῷ ἐν ἡλικίᾳ ὄντι. Alioqui VV. LL. χρώμενος interpr. Abutens. Dicitur præterea et χρῶμαί σοι φίλῳ, ut Latine Te utor amico. [Eur. Hec. 312 : Εἰ βλέποντι μὲν φίλῳ χρώμεσθ', ἐπεὶ δ' ὄλωλε, μὴ χρώμεσθ' ἔτι. Antipho p. 136, 40 : Οὐ σφόδρα ἐχρώμην Λυκίνῳ φίλῳ· nisi hic φίλῳ glossatoris est, ut conjecit Reisk. Lysias p. 168, 20 : Οὔτε φίλῳ οὔτε ἐχθρῷ ἐχρησάμην αὐτῷ.] Vicissimque χρῶμαί σοι ἐχθρῷ, ut dicitur Utor te inimico. (Cic. Ad Att. 3 : Quum ego iis, quibus meam salutem carissimam esse arbitrabar, inimicissimis crudelissimisque usus sum. De quo loquendi genere dicam et infra, ubi agam de χρῆσθαι juncto dativo personæ cum adverbio.) Liban. [p. 509, 5 Dem.] : Ἐχθρῷ κεχρημένος τῷ Μειδίᾳ τῶν πλουσίων τινί. [Et cum aliis nominibus multis, velut Eur. Rhes. 866 : Χρόνον μὲν ἤδη συμμάχοισι χρώμεθα· Med. 616 : Οὔτ' ἂν ξένοισι τοῖσι σοῖς χρησαίμεθ' ἄν.] Quin etiam χρῆσθαι εὐτυχίᾳ, et vicissim χρῆσθαι δυστυχίᾳ, ut Latine Uti fortuna prospera (Cic. dixit etiam Uti prospero flatu fortunæ, item Uti felicitate), et Uti fortuna adversa. [Plato Men. p. 72, A : Πολλῇ γέ τινι εὐτυχίᾳ ἔοικα κεχρῆσθαι, εἰ ...] Redduntur alioqui et aliis modis ista atque istis similia loquendi genera. [Χρῆσθαι τύχῃ, de fortuna adversa, Eur. Heracl. 714 : Ἦν δ' οὖν, ὃ μὴ γένοιτο, χρήσωνται τύχῃ; Andocid. p. 16, 3 : Τύχῃ χρησαμένη ἡ παῖς καμοῦσα ἀπέθανεν.] Nam κέχρηνται συμφοραῖς ex Dem. affertur pro Inciderunt in calamitates. [Herodot. 1, 42 : Συμφορῇ τοιῇδε κεχρημένος. Isocr. p. 94, A : Ταύτῃ τῇ συμφορᾷ κεχρημένοι. Phalar. Epist. p. 100 : Χρήσῃ ἀνηκέστῳ συμφορᾷ.] Bud. autem apud Eundem [Dem.] χρήσασθαι συμφοραῖς reddit Perferre calamitates. [Συμφορῇ χρᾶσθαι i. q. συμφορὴν ποιεῖσθαι, Calamitatis loco aliquid habere, ap. Herodot. 7, 134 : Ἀχθομένων καὶ συμφορῇ χρεομένων· 141 : Ταῦτα ἀκούσαντες συμφορῇ τῇ μεγίστῃ ἐχρέοντο.] Idem χρῆσθαι τύχῃ interpr. Ferre s. Pati

fortunam, Habere fortunam, ap. Eund. [p. 297, 20]: Τῇ τύχῃ δὲ, ἣν δ δαίμων ἀπένειμεν ἑκάστοις, ταύτῃ κέχρηνται, Hanc fortunam habuerint, quam deus unicuique dedit. Ceterum legimus quidem fortuna uti ap. Virg., sed alio sensu quam habet istud τύχῃ χρῆσθαι. Atque ut χρῆσθαι τύχῃ, Pati fortunam, sic χρῆσθαι μεταβολῇ, Pati mutationem, apud Antiphontem idem Bud. interpr.: Τοσαύτῃ ἡ πόλις ἐκέχρητο μεταβολῇ. [Συντυχίῃ χρήσασθαι καὶ σοφίῃ Herodot. 1, 68. Δουλίῳ ζυγῷ χρῆσθαι Æsch. Ag. 953. Χρῆσθαι εὐτυχεῖ ῥύμῃ θεοῦ Eur. Rhes. 64; ἁπλοίᾳ χρῆσθαι Iph. A. 88 (in prologo spurio); χειμῶνι Antipho p. 131, 42; χειμῶσιν Isocr. p. 415, A.]

‖ Χρῆσθαι ut in nonnullis exemplis præcedentibus, sic et in aliis, reddi potest verbo Habere, ut χρῆσθαι πατρὶ affertur ex Aphthonio, pro Habere patrem: quanquam haud scio an apud veterem quempiam scriptorem cum hoc vel alio hujus generis dativo, i. e. habente signif. hujus generis, junctum inveniatur (nisi addatur illi substantivo aliquod adjectivum, ut χρῆσθαι πατρὶ πράῳ, Habere patrem clementem). Interdum reddi potest χρῆσθαι vel hoc verbo Habere, vel certe aliqua loquendi formula in qua sit illud verbum Habere. Talia autem sunt quæ sequuntur. Thuc.: Πόλεως οὔτε ἱεροῖς καὶ κατασκευαῖς πολυτελέσι χρησαμένης· de quo l. dicam et infra. Xenoph. Cyrop. 3, [2, 2]: Ἢ παντάπασιν ἀμαχεὶ λάβοιμεν ἂν τὸ ἄκρον, ἢ ὀλίγοις τε καὶ ἀσθενέσι χρησαίμεθα ἂν πολεμίοις. Nam χρήσασθαι πολεμίοις ἀσθενέσι reddiderim Habere invalidos hostes, aut certe Rem habere cum hostibus invalidis s. infirmis s. debilibus. Similis, vel potius idem cum eo est hic usus verbi χρῆσθαι, ap. Eund. 7, [1, 17] ejusdem operis: Καὶ σὺ γὰρ τότε μὲν ἐναντίοις, κακίστοις ἂν χρήσαιο, τοῖς δὲ μετὰ σαυτοῦ, ἀρίστοις. At vero quum dicitur χρῆσθαί τινι ὡς πολεμίῳ, est Aliquem hostis loco habere. Quod genus loquendi non semel ap. Thuc. legitur, ut 1, [53]: Ἡμᾶς τούσδε πρώτους λαβόντες, χρήσασθε ὡς πολεμίοις, Nos primos comprehensos in hostium loco habete. (Possit tamen reddi etiam Tractate tanquam hostes, vel In nos statuite tanquam in hostes, vel De nobis statuite tanquam de hostibus.) [Xenoph. Cyrop. 3, 1, 39: Ὡς πολεμίοις αὐτοῖς χρῶνται. Et cum aliis nominibus quibusvis, velut ap. Plat. Protag. p. 315, D: Ὦ ... ὡς ταμιείῳ ἐχρῆτο Ἱππόνικος· Rep. 2, p. 385, C: Ὡς νόμοις ἂν χρῴμην (τοῖς τύποις)· Xenoph. Cyrop. 4, 2, 25: Χρῆσθαι τούτῳ ὡς ἀνδραπόδῳ· etsi hujusmodi exx. sæpe incerta sunt, quum librarii non raro ὡς de suo addiderint, de quo dixit Dobræus ad Aristoph. Pl. 314. Sic ap. Xenoph. Mem. 2, 1, 12, in libris pluribus ὡς δούλοις χρῆσθαι (τοῖς ἥττοσι) scriptum, ubi alii ὡς omittunt. Ib. 3, 14, 4: Ὁπότερα τῷ σίτῳ ὄψῳ ἢ τῷ ὄψῳ σίτῳ χρήσεται· ubi ap. Athen. 5, p. 186, bis additum est ὡς. Omisso ὡς etiam Hier. 5, 4: Τούτοις χρῶνται δορυφόροις. Plato Protag. p. 316, E: Ταῖς τέχναις ταύταις παραπετάσμασιν ἐχρήσαντο.] Præterea vero ut supra χρῆσθαι duobus in ll. commode reddi dixi Præditum esse, sic et aliis alioqui diversis eandem interpret. convenire sciendum est. Nam ut ζῶα λόγῳ χρώμενα, sunt Animantia ratione prædita (ni malis ad verbum, Ciceronem quoque sequendo, Ratione utentia), et ut ap. Philon., Ὁ κόσμος ἀνυπερβλήτῳ κράτει χρώμενος, est Mundus insuperabili vi præditus, sic, Τοιαύτῃ διανοίᾳ χρῶμαι, ap. Isocr. est, Hac mente præditus sum. Sic sane ap. Hom. commodissime reddi potest hoc verbum, Præditum esse, Od. II, 398: Φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῇσι, Mente bona præditus erat. Sed minime placet quod ibi annotat Eustath., sc. hinc esse sumptum χρῆσθαι συμφορᾷ, quo utitur Dem., et alia hujusmodi. Potius enim afferre debuit exempla verbi χρῆσθαι juncti itidem dativo boni quidpiam declaranti, non mali, et quod affinem signif. haberet: quale est ap. Dem., Ἀνδρὸς σώφρονος προνοίᾳ χρῆσθαι. Hoc enim optime (meo quidem judicio) convenit cum χρῆσθαι φρεσὶν ἀγαθαῖς. Sed et τοιαύτῃ διανοίᾳ χρῶμαι, quod ex Isocr. attuli, huc pertinere dici queat. Possint tamen et quæ contrariam signif. habent, ad hanc classem referri: quale est ἀμαθίᾳ χρῆσθαι: nam φρένες ἀγαθαὶ opp. ἀμαθίᾳ. Sed alicubi et verbum Esse non solum ad interpretationem verbi χρῆσθαι adhiberi potest, mutata forma orationis, ut ταύτῃ τῇ διανοίᾳ χρῶμαι, Hæc mihi mens est, Hac sum mente. Sed et in illo Thuc. loco quem modo protuli ex 1, [10]: Πόλις οὐ χρησαμένη ἱεροῖς καὶ κατασκευαῖς πολυτελέσι, reddi queat, non solum Urbs quæ nulla habuit templa nec ædificia magnifica, verum etiam Urbs cui nulla fuerunt templa etc. Enimvero de hoc quoque monendus est mihi lector, verbum χρῆσθαι interdum, uni eidemque dativo junctum, diversa, pro loco, genera loquendi efficere. Exempli gratia, λόγῳ χρῆσθαι dicuntur homines, qui sunt ratione præditi. At vero ap. Soph. El. p. 82 meæ ed. [44]: Λόγῳ δὲ χρῶ τοιῷδ' ὅτι ξένος μὲν εἶ Φωκεύς, videmus λόγῳ χρῆσθαι esse Verba facere, Loqui. [Plato Leg. 8, p. 836, C: Τάχ' ἂν χρῷτο πιθανῷ λόγῳ. Eur. Ion. 444: Εἰ δ', οὐ γὰρ ἔσται, τῷ λόγῳ δὲ χρήσομαι, δίκας ... δώσετε κτλ.] Adeo, ut minus mirum esse debeat quod ex Plutarchi Numa affertur, Χρωμένας λόγῳ ὑπὲρ τῶν ἀναγκαίων, itidem pro Loquentes de rebus necessariis. Apud Thucyd. autem [5, 37] κοινῷ λόγῳ χρωμένους schol. exp. ὁμοφρονοῦντας. Denique λόγῳ χρῆσθαι alium præterea usum habet, quum sc. dicitur a Plat. [Phæd. p. 95, A]: Πάνυ ἐθαύμαζον εἴτι ἔξει τις χρήσασθαι τῷ λόγῳ αὐτοῦ, de quo l. dicam infra. Ceterum ut verbum χρῆσθαι cum dat. λόγῳ non unum habere usum vides, sic et cum ἀνθρώπῳ diversa significare, partim ex iis quæ de hoc loquendi genere jam dicta sunt (sed accipiendo ἀνθρώπῳ in fem. gen.), partim ex iis quæ dicentur, intelliges.

‖ Χρῆσθαι plerisque aliis dativis jungitur, qui prout variam signif. habent, ita ipsum varie reddere necesse est, ut sequentibus exemplis docebo. Priorem autem locum iis dabo, in quibus sunt rei, non personæ, dativi. Interdum igitur verbo Esse commode uti possumus, sicut in præcedentibus ll. quos indicavi, ita et in aliis quibusdam; veluti quum ita loquitur Thuc. 6, [15] de Alcibiade: Ταῖς ἐπιθυμίαις μείζοσιν ἢ κατὰ τὴν ὑπάρχουσαν οὐσίαν ἐχρῆτο, nequaquam interpretari possis ad verbum (si quidem intra Latinitatis fines continere te volueris), Majoribus cupiditatibus quam pro modo facultatum utebatur; at possis, ut opinor, ita interpretari, Majores erant ejus cupiditates, etc. Quod si liberior interpret. quæratur, tunc reddere non dubitem, Magis cupiditatibus suis indulgebat; aut pro verbo Indulgebat, alio ejusmodi uti. Apud Eundem legitur χρῆσθαι τῇ θαλάσσῃ, 1, [3] et alibi, quod ad verbum esset Uti mari, sed a Latinis receptum iri non puto. Uterentur enim potius, ni fallor, isto, aut simili, loquendi genere, Commercia mari exercere. Schol. certe exp. verbo ἐμπορεύεσθαι, quod et ipsum interpretationem illam admittere crediderim. At VV. LL. ex Plut. Pericle [c. 26] afferunt, Ἐχρῶντο τῇ θαλάσσῃ, pro Maris imperio potiti sunt. [Isocr. p. 65, E: Κωλύοντες αὐτὸν τῇ θαλάττῃ χρῆσθαι. Herodot. 2, 43: Ναυτιλίῃσι ἐχρέοντο.] In iisdem legimus, Χρησάμενος ἄριστα τῇ ἀρχῇ, ex Isocr., Qui optime gessit imperium. Item χρῆσθαι τοῖς πράγμασι pro Munia obire, Versari in negotiis. Et ex Plutarchi Rom. [c. 22]: Κοινῶς ἐχρῶντο καὶ μεθ' ὁμονοίας τοῖς πράγμασι, pro Cum consensu ac concordia communes res administrabant. Ibid. χρῆσθαι τῇ δικαιοσύνῃ, Justitiam ipso usu exprimere (quod loquendi genus minime probo), Justitiam colere. At τῷ δικαίῳ χρῆσθαι, Usurpare jus, Jure uti. Et χρώμενος νόμοις, pro Servans leges. [Thucyd. 5, 105: Οὔτε θέντες τὸν νόμον οὔτε κειμένῳ χρησάμενοι. Herodot. 3, 99: Νομαίοισι τοιοῖσδε χρᾶσθαι. Soph. Ant. 213: Νόμῳ δὲ χρῆσθαι παντί που πάρεστι σοι, i. e. Quidvis tibi facere licet. Eur. Hipp. 98: Εἴπερ γε θνητοὶ θεῶν νόμοισι χρώμεθα.] Item χρῆσθαι ταῖς συνθήκαις, ex Isocr., pro Fœdus ipso usu firmare. Item, χρήσομαι τῇ γνωμῃ, pro Sententiæ acquiescam. Et χρῆσθαι γνώμῃ μᾶλλον, ex Plutarcho in Romulo, pro Præstare consilio. Ibid. ex Plutarchi Poplicola: Χρήσασθαι τοῖς προσπεσοῦσιν οὐκ εἶχε, Quid consilii in rebus casu oblatis caperet, non satis sciebat. Item [Mor. p. 29, C] χρήσεται ὀργῇ, pro Reportabit iram. [Plato Alcib. 2 p. 141, A: Οὐκ ὀργῇ κεχρημένους. Herodot. 1, 137: Τῷ θυμῷ χρᾶται· 1, 155: Σὺ μὴ πάντα θυμῷ χρέο.] Item, Ἐχρήσαντο τοῖς αὐτοῖς ἁμαρτήμασι, ex Isocr. [p. 180, C],

pro Devenerunt in eosdem errores. Et χρῆσθαι ἀμαθίᾳ ex Thucyd. [1, 68] pro Agi stultitia. [Herodot. 5, 83 : Ἀγνωμοσύνῃ χρ. Et sic cum aliis nominibus quibusvis, velut ἀληθηΐῃ ap. Herodot. 2, 116; ἀληθέϊ λόγῳ 1, 14; τῷ ἐόντι 1, 30; οἰκότι 7, 167; ὁμολογίῃ 1, 150; βοῇ 4, 134; κώμῳ 1, 21; ἁρπαγῇ 1, 5; τῇ χερὶ 3, 78; 9, 72, ut Soph. Aj. 115 : Σὺ δ' οὖν χρῶ χειρί.] Hæc inquam in VV. LL. leguntur : quorum pleraque, quum aut loci unde sunt deprompta, non afferantur, aut ita afferantur ut apud ipsos auctores inveniri sine otio non possint, non examinata præteribo. At de duobus postremis exemplis, et de illo præterea quod tertium ordine collocatum fuit, pauca dicam. Illum igitur Isocr. locum, Ἐχρήσαντο τοῖς αὐτοῖς ἁμαρτήμασι, malim reddere, Eadem peccata admiserunt. Hunc autem Thucydideum, χρῆσθαι ἀμαθίᾳ, interpretandum censuerim potius, Stulte se gerere. At χρῆσθαι τοῖς πράγμασι, duplicem signif. habere puto; nam Bud. a Plutarcho poni testatur pro Potiri rebus, h. e., ut Idem exp., Esse in summo actu rerum, quum tamen hæc signif. nullo modo convenire possit variis ll. tum Demosthenis, tum Isocratis (ut alios scriptores omittam), quibus hoc loquendi genus adhibetur. Eos proferam, deinde quæ interpretatio commoda mihi videatur, palam faciam. Dem. Olynth. 1 init. : Ὡς ἔστι μάλιστα τοῦτο δέος μὴ πανοῦργος ὢν καὶ δεινὸς ἄνθρωπος πράγμασι χρῆσθαι κτλ. Olynth. 2 init. : Ὑμεῖς δὲ, ὅσῳ χεῖρον ἢ προσῆκε κέχρησθε τοῖς πράγμασι, τοσούτῳ πλείονα αἰσχύνην ὠφλήκατε. At locorum Isocratis, quos in promptu habeo, unus est hic [p. 31, A] : Καὶ τιμῶσιν οἱ μὲν, τοὺς ἐν τοῖς πράγμασιν ἐπισταμένους. Alter est iste, in quo adjungit dativo πράγμασι, dativum καιροῖς, Archid. [p. 126, B] : Οὐδὲν γὰρ τῶν ὄντων ἐστὶν ἀποτόμως οὔτε κακὸν, οὔτ' ἀγαθὸν, ἀλλ' ὅπως ἂν χρήσηταί τις καὶ τοῖς πράγμασι καὶ τοῖς καιροῖς, οὕτως ἀνάγκη καὶ τὸ τέλος ἐκβαίνειν ἐξ αὐτῶν. In illo Dem. loco Olynth. 1, Δεινὸς ἄνθρωπος πράγμασι χρῆσθαι, quidam interpr. In rebus gerendis acer. In altero, Ὑμεῖς δὲ, ὅσῳ χεῖρον ἢ προσῆκε κέχρησθε τοῖς πράγμασι, interpr. Vos, quanto deterius negotiis, quam decuerat, usi estis. At ego existimo verbum χρῆσθαι cum hoc dativo usum habere non absimilem ei, quem habet verbum Uti, junctum ablativo Foro. Et eum dici δεινὸν χρῆσθαι πράγμασι s. τοῖς πράγμασι, qui res gerere et administrare novit prout usus poscit, i. e. prout occasiones se offerunt, Qui occasiones rerum gerendarum captare probe norit, vel potius Occasionibus rerum gerendarum uti. In qua interpret. non solum respicio ad Isocr. locum, in quo dicit τοῖς πράγμασι καὶ τοῖς καιροῖς (quod sane perinde esse puto ac si dixisset, τοῖς τῶν πραγμάτων καιροῖς), sed etiam ad ea quæ ap. Demosth. præcedunt in illo Olynth. 2 loco; qui enim χεῖρον ἢ προσῆκε κεχρῆσθαι τοῖς πράγμασι dicuntur? illi, qui φαίνονται προϊέμενοι μὴ μόνον πόλεων καὶ τόπων ὧν ἦσαν ποτὲ κύριοι, ἀλλὰ καὶ τῶν ὑπὸ τῆς τύχης παρασκευασθέντων συμμάχων τε καὶ καιρῶν. De hoc autem loquendi genere οὐκ οἶδα ὅπως vel τί χρήσομαι τοῖς πράγμασι, aut τῷ πράγματι, dicam infra. Venio ad alios dativos verbo χρῆσθαι junctos, et cum quibus alia interpretatione opus habet. Synes. De insomn. : Ἀνοήτως χρῆται τῷ βίῳ. Cum eod. dat. ap. Herodian. 5 fin. : Ἀντωνῖνος μὲν εἰς ἔκτον ἔτος ἐλάσας τῆς βασιλείας, καὶ χρησάμενος τῷ προειρημένῳ βίῳ. Neque hic certe χρῆσθαι βίῳ reddi ad verbum potest Uti vita, sed necesse est ut reddamus Vitam agere (sicut Polit. χρησάμενος τῷ προειρημένῳ βίῳ vertit, Vita ut diximus acta), s. agitare, aut Vitam degere. Atque ut βίῳ χρῆσθαι, sic vicissim τέλει χρῆσθαι dicunt : ubi ineptius etiam fuerit interpretari, Morte uti. Item Herodian. 6 init. : Ὁποίῳ μὲν δὴ τέλει ὁ δηλωθεὶς Ἀντωνῖνος ἐχρήσατο, ἐν τοῖς προειρημένοις δεδήλωται, quæ Polit. vertit, Quem igitur habuerit finem vitæ major Antoninus, in superioribus demonstratum est. Possimus alioqui interpretari etiam, Quem vitæ finem sortitus sit, Quis vitæ finis contigerit Antonino, aut etiam simplicius, Quis Antonino finis vitæ fuerit, s. Quis exitus. Verum quoniam reliquos dativos persequi, non longum duntaxat, sed infinitum esset, his exemplis contentus (utpote ex quibus aliarum etiam interpretationum, i. e. aliis dativis adhibendarum, exempla peti queant), ad dativos personæ transibo : si prius aliam præterea quandam viam interpretandi hosce rei dativos tibi indicaro, quam commodissimam et maxime compendiariam invenisse mihi videor : deinde vero et de dativo λόγῳ juncto huic verbo disseruero. Ea est, quam dico, via, ut verbum χρῆσθαι cum suo dat., interpretemur uno verbo, quod ipsius nominis signif. sequatur, ut si in illo Herodiani loco, Χρησάμενος τῷ προειρημένῳ βίῳ, ita vertas ac si dictum esset βιώσας ὡς προείρηται. Sic Ὁποίῳ τέλει ἐχρήσατο, perinde ac si dictum esset, ὅπως ἐτελεύτησε. Sed magis apta quibusdam aliis locis, et quidem nonnullis omnino etiam necessaria est. Huic quidem certe Dem. l. in Or. adv. Philippi Epist. [p. 156, 11] : Σώφρονος μὲν ἀνδρὸς χρῆται προνοίᾳ, non dubito quin aptissimam esse talem interpret. quilibet judicaturus sit : perinde sc. ac si scriptum esset, προνοεῖται μὲν ὡς σώφρονι προσῆκεν ἀνδρὶ, vel ὡς σώφρονι ἀνδρὶ προνοεῖσθαι ἄξιόν ἐστι. Superest ut de illo dativo λόγῳ verba faciam. Plat. Phæd. [p. 95, A] : Σιμμίου γὰρ λέγοντος ὅτε ἠπόρει, πάνυ ἐθαύμαζον εἴτι ἔξει τις χρήσασθαι τῷ λόγῳ αὐτοῦ, Bud. Quum enim Simmia eam rem disputaret, neminem utique futurum existimabam, qui ei respondere posset. Ex Ejusdem Gorgia [p. 465, E] : Ἐὰν μὲν οὖν καὶ ἐγὼ, σοῦ ἀποκρινομένου μὴ ἔχω ὅ,τι χρήσομαι, [ἀπότεινε καὶ σὺ λόγον· ἐὰν δὲ ἔχω, ἔα χρῆσθαι· δίκαιον γάρ· καὶ νῦν ταύτῃ τῇ ἀποκρίσει εἴτι ἔχεις χρῆσθαι, χρῶ, Si habes quod respondeas, responde. Videtur autem Bud. hunc locum alteri illi subjunxisse, quod existimarit ὅ,τι χρήσομαι dictum esse pro ὅ,τι χρήσομαι τῷ λόγῳ, itidemque cum χρῆσθαι subaudiri. Sed disseram et infra de hoc loquendi genere, ubi sc. agam de χρῆσθαι habente accusativum præter dativum.

‖ Χρῆσθαι autem cum dativo personæ, legisti quidem et antea in aliquot ll. (quos præbente occasionem sermone, proferre necesse habui) : hic tamen alios ejus cum eadem constructione usus ostendam. Verum hoc sciendum est, in illis, quæ proferam, generibus loquendi, verbum χρῆσθαι præter dativum habere etiam accus. τὶ, s. ὅ,τι, vel adverbium. [Herodot. 1, 210 : Χρᾶσθαι αὐτῷ τοῦτο ὅ τι σὺ βούλεαι.] Dico igitur primum, frequens esse ap. Thuc., ut ii qui sunt victi aut certe inferiores hostibus, et omnino illis impares, illorum fidei se committant, et jubeant eos χρῆσθαι αὐτοῖς ὅ,τι βούλονται, s. ὅ,τι ἂν βούλωνται. Ita enim libro 7 : Καὶ ἑαυτῷ μὲν χρῆσθαι ἐκέλευεν ἐκεῖνόν τε καὶ Λακεδαιμονίους ὅ,τι βούλονται· 2, [4] : Ξυνέβησαν τοῖς Πλαταιεῦσι, σφᾶς τε αὐτοὺς παραδοῦναι, καὶ τὰ ὅπλα, χρήσασθαι ὅ,τι ἂν βούλωνται. Quibus in ll. non puto commodius posse reddi quam Ut pro suo arbitrio de ipsis statuerent, de ipsis consulerent. Debetque locis illis addi et hic ejusdem scriptoris, quippe qui apertius etiam quam præcedentes, signif. illorum verborum declaret : 2, [4] : Ἐβουλεύοντο εἴτε κατακαύσωσιν ὥσπερ ἔχουσιν, ἐμπρήσαντες τὸ οἴκημα, εἴτε τι ἄλλο χρήσωνται (vel κατακαύσουσιν et χρήσονται), Deliberabant crematurine eos essent, an aliquid aliud de illis statuerent. Illis autem duobus ll. prioribus hujus scriptoris, similis est iste Demosthenicus [p. 374, 18] : Ἐμοὶ μὲν χρήσασθε ὅ,τι βούλεσθε· quod Gallice diceremus, *Faites de moi à votre plaisir*, vel *à votre volonté*. Ad verbum certe reddi non potest, sicut nec Latine. Nam, *Usez de moi à votre plaisir*, aliud potius significat. Sed venio ad Budæi verba de hoc loquendi genere : Χρῆσθαι τῷ ἀνθρώπῳ, inquit, Statuere de homine, h. e. vel Beneficio vel Pœna afficere : et additur accus. ὅ,τι. Subjungitque cum alia exempla, tum hoc ex Dem. [p. 1378, 16] : Καὶ ἐν μὲν τῷ παρόντι οὐκ εἶχον αὐτοῖς ὅ,τι χρήσονται Λακεδαιμόνιοι· item hoc ex Lysia, Παραδέδωκεν αὐτὸν ὑμῖν χρῆσθαι ὅ,τι ἂν βούλησθε. Sed Plat. aliter in Symposio [p. 216, C] usum esse docet eo loquendi genere, ubi Alcibiades de Socrate dicit, Ὥστε οὐκ ἔχω ὅ,τι χρήσομαι τούτῳ τῷ ἀνθρώπῳ· significare volens, Nescio quomodo uti ejus doctrina debeam, Nescio quomodo ex ejus doctrina commoda mea comparem. Quum autem dicunt οὐκ ἔχω ὅ,τι χρήσομαι ἐμαυτῷ, significari ait, Incertus sum quid agam. Plato Gorgia [p. 486,

B] : Εἴ τις σοῦ λαβόμενος εἰς τὸ δεσμωτήριον ἀπαγάγοι, φάσκων ἀδικεῖν, μηδὲν ἀδικοῦντα, ὦ Σώκρατες, οἶσθ' ὅτι οὐκ ἂν ἔχοις ὅ,τι χρήσαιο σαυτῷ, ἀλλ' ἰλιγγιῴης καὶ χασμῷο, Non haberes quod ageres, Incertus esses consilii et stuperes, hæreresque ut vertigine correptus et oscitans, Bud. Affertur ex eod. Plat. De rep. 2, [p. 368, B] : Ἀπορῶ ὅ,τι χρήσομαι ἐμαυτῷ, pro Nescio quid agam, Nescio quo me vertam. [Xenoph. Hell. 2, 1, 2 : Ἀπόρως εἶχε τί χρῷτο τῷ πράγματι· Mem. 4, 3, 10 : Ζῷα ὑποχείρια ... ὥστε χρῆσθαι αὐτοῖς ὅ τι ἂν βούλωνται. Omisso dativo personæ vel rei Aristoph. Nub. 439 : Νῦν οὖν χρήσθων ὅ τι βούλονται. Plato Protag. p. 321, C : Ἠπόρει ὅ τι χρήσαιτο· Lys. p. 213, C : Τί οὖν δὴ χρησώμεθα, εἰ .... Xenoph. Anab. 2, 1, 14 : Εἴτε ἄλλο τι θέλοι χρῆσθαι εἴτ' ἐπ' Αἴγυπτον στρατεύειν. Sic fortasse intelligendum quod in inscr. Cretensi ap. Bœckh. vol. 2, p. 400, 61, legitur : Οἱ πρείγιστοι οἱ ... ἐρευνέοντες καὶ ῥυθμίζοντες τὼς παρὰ τὼς αὐτὼς, καὶ τἄλλα πάντα χρήμενοι, quæ dubitari potest utrum præsentis forma sit, χρῆμαι pro χρῶμαι dicto, an præteriti pro κεχρημένοι, quæ Bœckhii sententia est p. 404, δέγμενοι comparantis, quod poetæ pro δεδεγμένοι dixerunt. Addito accus. χρείαν Plato Leg. 9, p. 868, B : Χρωμένους τῷ κτείναντι χρείαν ἣν ἂν ἐθέλωσι· Clit. p. 407, E : Μήτ' ἄλλην χρείαν μηδεμίαν χρῆσθαι τῷ σώματι. Et aliis accusativis, Thucyd. 2, 15 : Ἐγγὺς οὖσῃ (τῇ πηγῇ) τὰ πλείστου ἄξια ἐχρῶντο. Plut. V. Phoc. c. 6 : Τὰ πλείστης ἄξια σπουδῆς ἐκείνῳ χρώμενος.] Eadem autem opera dicendum censeo de hoc verbo χρῆσθαι habente adverbium cum dativo personæ. Ibi certe verbo Gerere uti possumus, ut Isocr. Ad Nic. [p. 28, D] : Ὅσοι διδάσκουσι τούς τε δυναστεύοντας, ὡς δεῖ τῷ πλήθει χρῆσθαι, καὶ τοὺς ἰδιώτας ὡς χρὴ πρὸς ἄρχοντας διακεῖσθαι, Quomodo se gerere erga plebem debeant : χρῶμαί σοι φιλανθρώπως, Humane me gero erga te. Sic cum aliis adverbiis, ut χρῆσθαι καλῶς φίλοις, Xenoph. [Mem. 1, 2, 48], Honeste se gerere erga amicos. (At χρῆσθαι ἑαυτῷ καλῶς, Bud. reddit Honeste se habere, Modeste vivere et composite, afferens ex Aristot. Polit. 5, [6] : Ὁμονοοῦσα δὲ ὀλιγαρχία οὐκ εὐδιάφθορος ἐξ αὑτῆς· σημεῖον δὲ ἡ ἐν Φαρσάλῳ πολιτεία· ἐκεῖνοι γὰρ, ὀλίγοι ὄντες, πολλῶν κύριοί εἰσι, διὰ τὸ χρῆσθαι σφίσιν αὐτοῖς καλῶς.) Sed et cum aliis adverbiis hic ipse dativus junctus reperitur, ut ἀφειδῶς χρῆσθαι ἑαυτῷ Plutarch. Alex. [c. 45 extr.] : Ὅμως οὐκ ἐπαύετο χρώμενος ἑαυτῷ πρὸς τοὺς κινδύνους ἀφειδῶς, Ita se gerens in periculis ut qui sibi minime parcere vellet, vel ullam sui rationem habere, vel respicere se. (Tali enim periphrasi utendum hic puto, ad exprimendam vim hujus adverbii ἀφειδῶς, cum hoc verbo juncti. Sed de iisdem verbis junctis cum αὐτῷ, vel τινὶ, dicam infra.) In VV. LL. χρῶμαί σοι φιλανθρώπως redditur Utor te familiariter, quum tamen φιλανθρώπως sonet Humane, non Familiariter. [Demosth. p. 411, 10 : Τούτῳ πάνυ φιλανθρώπως ἐχεχρήμην ἐγώ.] Verum et hoc videndum an dici queat Latine Utor te humane s. Humaniter, pro Humane me gero erga te. At si dicas Utor te humano (ne quis hic fallatur), plane alia sententia est; significatur enim, Tu te geris humaniter erga me, Humanum te erga me experior. Sic Uti aliquibus benignis, item placatis, ap. Cic. : apud quem legimus etiam, Eo velim tam facili uti possem et tam bono in me quam Curio. Sic ap. Terent. : Næ ille me facili utetur patre. Vicissim autem Cic. dixit Uti aliquibus inimicissimis et crudelissimis. Cui simile esse ostendi χρῆσθαι ἐχθρῷ τῷ Μειδίᾳ ap. Liban. Eodemque modo dixit idem orator, Bestiis immanioribus uti, Pro Rosc. Amerino : Noluerunt feris corpus objicere; ne bestiis quoque, quæ tantum scelus attigissent, immanioribus uteremur : i. e. Ne illas immaniores erga nos experiremur. Ubi quin verbum Uti, cum verbi χρῆσθαι constructione, ejus quoque usum accipiat, minime quisquam inficiari possit. Nec enim dubium est quin eodem modo dici queat, χρῶμαί σοι φίλῳ, s. εὔνῳ, aut εὐμενεῖ, et χρῶμαι πατρὶ εὐκόλῳ s. πράῳ. At si dicam εὐκόλως s. πράως χρῶμαι τῷ πατρὶ, tunc non significabo, Facili utor patre, sed versa vice, Facilem me exhibeo patri, s. Clementem aut Mitem, Clementer me gero erga patrem. Ut ergo ad illud χρῶμαί σοι φιλανθρώπως revertar, non posse reddi, Utor te humano, ex iis quæ dicta sunt satis patet. An vero possimus, adverbium adverbio interpretantes, reddere, Utor te humane, de hoc ambigo : ipse quidem certe, donec talem usum verbi Utor cum tali adverbio invenerim, nequaquam ita interpretari ausim. Fateor alioqui in quibusdam adverbiis utramque linguam hoc verbum eodem modo usurpare; ut enim sæpe a Tullio dicitur Familiariter uti aliquo, sic legimus interdum οἰκείως χρῆσθαί τινι. Nisi forte et hic aliquid sit discriminis, ut Familiariter te utor, dicatur potius de familiaritate quam tu mihi exhibes; at χρῶμαί σοι οἰκείως referatur potius ad familiaritatem quam tibi exhibeo, si ita loqui licet. Certe apud Xenoph. : Κριτίας τῷ Θηραμένει φίλος ἦν, et οἰκείως ἐχρῆτο τῷ Θηραμένει, pro uno eodemque ponuntur, Hell. 2, p. 271 meæ ed. [c. 3, 11. Id. Mem. 4, 3, 12 : Σοὶ ἐοίκασιν (οἱ θεοὶ) ἔτι φιλικώτερον ἢ τοῖς ἄλλοις χρῆσθαι. Isæus p. 37, 19 : Χρωμένους αὐτῷ πάντων οἰκειότατα. Lysias p. 181, 30 : Οἷος οἰκειότατ' ἀνθρώπων ἐχρῆτο.] Ut autem ad alia veniam adverbia, quibus itidem jungitur χρῆσθαι, et quidem aliis etiam modis redditum, affertur χρῶμαί σοι μετρίως, in VV. LL. ex Æschine [p. 71 extr.] pro Modeste te tracto, Clementer in te animadverto. Ibid. ex Dem. χρῶμαί σοι πιστῶς, pro Tibi fidem servo. (Quibus adde quod habuisti supra, χρῆσθαί τινι ὡς πολεμίῳ. Dixi enim hoc reddi posse non solum Habere hostis loco, sed etiam verbo Statuere s. Tractare. Quin etiam verbo Gerere hic quoque uti fortassis liceat, hoc modo, Gerere se erga quempiam, tanquam erga hostem. Non dubium est certe quin pro eodem dici queat, χρῆσθαί τινι πολεμικῶς. Cui velut oppositum est ap. Plutarch. [Alex. c. 60] χρῆσθαί τινι βασιλικῶς, Gerere se erga quempiam ita ut regem decet. Quid autem regem decet? Parcere subjectis et debellare superbos. [Themist. Or. 7, p. 88, D : Πῶς σοι, ὦ Πῶρε, χρήσομαι; ubi alter respondet, Βασιλικῶς.] Adjiciendum his et quod Bud. affert ex Dem. [p. 1121, 8] : Καὶ τῶν μὲν ἄλλων πολιτῶν πολλῶν ἀγαθῶν ὄντων μηδενὶ μηδ' ἐξ ἴσου χρῆται· τοῖς δὲ τοιούτοις ἐθελοντὴς ὑποπίπτει, Cum nullo agit civili animo, Nulli se civilem exhibet. Nam sive ἐξ ἴσου sive ἐξίσου conjunctim scribas, adverbii vicem præstare manifestum est.) [Andocid. p. 32, 35 : Τοῖς πολίταις οὐκ ἐξ ἴσου χρῆται. Xenoph. Ages. 6, 4 : Τῇ πατρίδι οὕτως ἐχρῆτο ὥστε ... φίλους ἐκέκτητο· Anab. 5, 7, 5 : Ἂν ὑμῖν φαίνωνται ἀδικεῖν οἱ ἐμὲ διαβάλλοντες, οὕτως αὐτοῖς χρῆσθε ὥσπερ ἄξιον, Sic cum iis agite, i. e. Punite eos. Mem. 2, 1, 16 : Πῶς οἱ δεσπόται τοιούτοις οἰκέταις (qui aufugerunt) χρῶνται.] Sciendum est porro, χρῆσθαι cum adverbio, in malam etiam partem interdum usurpari. Dicit enim Dem. [p. 87, 17] χρῆσθαί τινι ὑβριστικῶς, Contumeliose aliquem tractare, Contumelia s. Contumeliis aliquem afficere. Itidemque ὑπερηφάνως τινὶ χρῆσθαι. Quorum adverbiorum utroque cum hoc verbo aut certe ejus partic. usus est Plutarch. uno eodemque in l. Alcib. [c. 4] : Ὡς ὑβριστικῶς καὶ ὑπερηφάνως εἴη τῷ Ἀνύτῳ κεχρημένος ὁ Ἀλκιβιάδης. Possis autem ὑπερηφάνως χρῆσθαί τινι reddere, Superbe aliquem tractare, sicut ὑβριστικῶς χρῆσθαι, Contumeliose tractare; sed malim in illo loquendi genere uti verbo Gerere, et reddere Superbe erga quempiam se gerere. Apud Eund. [V. Pomp. c. 10] habemus et ἀπανθρώπως χρῆσθαι, ubi scribit, Γάϊος δέ φησι καὶ ἀπανθρώπως Κοΐντῳ Οὐαλερίῳ χρήσασθαι τὸν Πομπήϊον. Ubi Bud. vult χρῆσθαί τινι esse Agere cum aliquo. Itidemque ap. Dem. [p. 539, 16] χρήσασθαί τινι ἀσελγῶς καὶ βιαίως vertit, Violenter et petulanter cum aliquo agere. [Schol. Aristoph. Ach. 1149 : Μικρολόγως τοῖς χορευταῖς ἐχρήσατο.] Affertur ex eod. Plutarcho χρώμενος cum adverbio ἀφειδῶς (cum quo habuisti et supra, una cum dat. ἑαυτῷ), Χρώμενος ἀφειδῶς τῷ ἱερεῖ, pro Tractans crudeliter. Verum libet in hujus sermonis clausula, ad ejus principium reverti, i. e. ad exemplum Isocratis cui primum locum dedi, ex Or. ad Nic. [p. 28, D] : Ὅσοι διδάσκουσι τούς τε δυναστεύοντας ὡς δεῖ τῷ πλήθει χρῆσθαι, καὶ τοὺς ἰδιώτας, ὡς χρὴ πρὸς ἄρχοντας διακεῖσθαι. Doctis enim lectoribus expendendum relinquere velim an non et hic verbum χρῆσθαι reddere

ad verbum possimus Uti, ex isto Horatii loco, Epist. 1 : Si pranderet olus patienter, regibus uti Nollet Aristippus : si sciret regibus uti, Fastidiret olus, qui me notat. Neque enim dubito quin Si sciret regibus uti, eadem plane signif. dicturi sumus Græce εἴπερ ἠπίστατο πῶς δεῖ τοῖς βασιλεῦσι χρῆσθαι. Huic certe simile est illud Isocrateum, Ὡς δεῖ τῷ πλήθει χρῆσθαι. Ac videtur ea verbi Uti significatio talis hic esse, qualis ubi dicitur Uti foro. Sed et sine adverbio apud eundem seriptorem habemus in Or. ad Philipp. [p. 98, C] ὄχλῳ χρήσασθαι (est autem hic ὄχλῳ quod illic πλήθει) : postquam enim dixit se πρὸς τὸ πολιτεύεσθαι πάντων ἀφυέστατον γενέσθαι τῶν πολιτῶν, subjungit, Οὔτε γὰρ φωνὴν ἔσχον ἱκανὴν, οὔτε τόλμαν δυναμένην ὄχλῳ χρήσασθαι, καὶ μολύνασθαι, καὶ λοιδορεῖσθαι τοῖς ἐπὶ τοῦ βήματος καλινδουμένοις. Quamvis porro ὡς δεῖ τῷ πλήθει χρῆσθαι putem posse reddi Quomodo se gerere oporteat erga plebem, s. vulgus, non tamen hic, ubi ὄχλῳ χρήσασθαι dicitur sine adverbio, eodem verbo posse me uti existimem : quod tale sit ut in hac signif. adverbio jungi velit. Dixerim igitur ὄχλῳ χρήσασθαι, esse quod vulgo dicimus *Manier :* quum dicimus, *Je sais bien comment il faut manier un tel homme,* vel *un tel esprit.* Qua in signif. crediderim nos verbo Tractare posse uti, sicut dixit Terent. Heaut., Hac arte tractabat virum Ut illius animum cupidum inopia incenderet. Ibidem dixit, Nec ut animum decuit ægrotum adolescentuli Tractare. Quod si libeat illud verbum Gerere hic quoque usurpare, addendum erit adverbium (meo quidem judicio) et dicendum, Gerere se erga plebem ut decet, s. ut par est. Sed minus mihi placet hæc interpret., ideoque vel illo Tractare, vel alio ejusdem generis, si quod magis commodum inveniatur, utendum censuerim. [Τῇ πόλει χρ. Eur. Ion. 602 : Τῶν ἐν λόγῳ τε χρωμένων τε τῇ πόλει εἰς ἀξίωμα βάς.]

‖Χρῆσθαι cum dat. rei habente et accus. Aristoph. Pl. [941] : Τοῖς δ' ἐμβαδίοις τί χρήσεταί τις; εἰπέ μοι. Ad verbum, Quid aliquis utetur calceis? pro Qua in re utetur? Quem in usum convertet calceos? Quem usum dabit calceis? pro, εἰς τί χρήσεται; Plut. [V. Pomp. c. 67] : Διὰ τοῦτο καὶ Κάτωνι μηδὲν χρήσασθαι ἄξιον σπουδῆς Πομπήϊον, Quæ causa fuit ut nullam curationem Pompeius Catoni mandarit quæ quidem acrem intentionem posceret : vel, quæ magnopere cordi illi esse deberet : ut Bud. vertit. [Cum ὅσα Xen. Cyrop. 1, 5, 12 : Νυκτὶ ὅσαπερ οἱ ἄλλοι ἡμέρᾳ δύναισθ' ἂν χρῆσθαι· Ages. 6, 6 : Νυκτὶ μὲν ὅσαπερ ἡμέρᾳ ἐχρῆτο, ἡμέρᾳ δὲ ὅσαπερ νυκτί· unde Hell. 6, 1, 15 : Ἱκανὸς γάρ ἐστι καὶ νυκτὸς ἅπερ ἡμέρᾳ χρῆσθαι, recte restitutum est νυκτὶ ὅσαπερ.] Affert vero et ex Plat., Εἴτι ἔξει τις χρήσασθαι τῷ λόγῳ αὐτοῦ, de quo l. et supra dixi et paulo post iterum dicam. Subjungit et hunc l. ejusd. scriptoris in Philebo [p. 36, C] : Ταύτῃ δὲ τῇ σκέψει τούτων τῶν παθημάτων τόδε χρησόμεθα (ita enim legendum est, non τότε), i. e. Ad hunc modum utemur, vel, Ad hoc utemur. Ita ille; sed ego, ad primum quidem illum locum quod attinet, malim Κάτωνι μηδὲν χρήσασθαι interpretari magis ad verbum, Nulla in re usum esse Catonis opera. Hoc etiam addo, videri subaudiendam hic esse præp. εἰς : quam in isto Greg. loco habemus : Οὐκ οἶδα δὲ εἰς ὅ,τι ἂν ἄλλο χρησαίμην τοῖς λόγοις, μὴ νῦν χρησάμενος. Dico, inquam, subaudiendam hic præp. illam videri, et potius χρῆσθαι Κάτωνι vertendum esse Uti opera Catonis, si modo is sit eorum verborum sensus, quem Bud. existimat. (Itidemque in loco Dem. quem illi Platonico præfixerat, Ἃ μὲν οὖν χρήσεται καὶ πότε τῇ δυνάμει παρὰ τὸν καιρὸν, eadem præp. subaudienda videri queat.) Secundum autem locum, Σιμμίου γὰρ λέγοντος ὅτε ἠπόρει, πάνυ ἐθαύμαζον εἴτι ἔξει τις χρήσασθαι τῷ λόγῳ αὐτοῦ, ita reddit, Quum enim Simmia eam rem disputaret, neminem utique futurum existimabam, qui ei respondere posset. At Ficinus verba illa ita reddiderat : Quum enim audirem Simmiam dubitantem, valde admirabar si quis rationibus ejus resistere posset. Ego certe existimo οὐκ οἶδα τί χρήσομαι τούτῳ τῷ λόγῳ ita solitum dici ut οὐκ οἶδα τί χρήσομαι τούτῳ τῷ πράγματι : ideoque generaliori quodam loquendi genere interpretandum esse crediderim. Sed majorem etiam affinitatem cum illis Platonis verbis habent hæc Ejusdem in Theæteto [p. 165, B] : Τί γὰρ χρήσῃ ἀφύκτῳ ἐρωτήματι, τὸ λεγόμενον, ἐν φρέατι συσχόμενος [συνεχόμενος]; Eodem enim modo dicuntur hæc duo χρῆσθαι ἐρωτήματι et χρῆσθαι λόγῳ. Perperam itaque Erasmus in Proverbio, In puteo constrictus, hæc verba, Τί γὰρ χρήσῃ ἀφύκτῳ ἐρωτήματι, vertit, Cur enim utaris inexplicabili quæstione? Nam hic est sensus, Quid enim agas quum tibi inextricabilis quæstio proponitur? Vel, Quid consilii ineas s. capias adversus inexplicabilem quæstionem? Vel, Qua arte tractare quæstionem inenodabilem possis? Perinde ac si diceret, Quomodo te extricare et expedire ex ea possis? His certe interprr. sensum illorum verborum exprimere mihi videor; sed aliquod tamen aptius loquendi genus desidero, et magis ad signif. verbi χρῆσθαι accedens. Quanquam haud scio an aliud inveniri queat quam illud in quo usus sum verbo Tractare. Ex his autem elici et alterius loci interpretatio poterit, εἴτι ἔξει τις χρήσασθαι τῷ λόγῳ αὐτοῦ. (Ad eund. pertinet locus alius, quem ex Gorgia protuli, in fine tmematis quo egi de verbo χρῆσθαι variis dativis juncto.) Quoniam autem quum dicitur τί δεῖ χρῆσθαι τῷ πράγματι, eundem usum habet verbum χρῆσθαι, de hoc quoque loquendi genere hic dissererem, nisi reservandum putarem in proxime sequentem sermonem, qui erit de χρῆσθαι habente adverbium una cum dativo rei : quoniam eodem sensu dici solet, πῶς δεῖ χρῆσθαι τῷ πράγματι. Quum igitur docuerim χρῆσθαι jungi dativo personæ interdum cum accus., interdum cum adverbio; itidemque docuerim jungi dativo rei cum accus., superest ut disseram de ejusdem cum dativo rei et adverbio constructione. Sciendum est igitur, χρῆσθαι cum adverbiis nonnullis, primam et propriam signif. retinere : veluti quum dicitur χρῆσθαι καλῶς χρήμασι, vel contra χρῆσθαι κακῶς. Isocr. Epist. ad Timotheum [p. 422, C] : Τὸ δὲ χρῆσθαι τούτοις καλῶς τε καὶ φιλανθρώπως, ἐπί σοι γέγονεν. Sic vero dicere quis possit, οὐκ οἶδα πῶς δεῖ χρῆσθαι χρήμασι, significans, Nescio quomodo sit utendum pecunia, Nescio in quos usus adhibenda sit pecunia. At quum dicitur, Οὐκ οἶδα πῶς χρήσομαι τῷ πράγματι, vel τί χρήσομαι τῷ πράγματι, haud jam possumus verbum χρῆσθαι interpretari Uti : sed tale est hoc χρῆσθαι, quale illud supra cum dativis λόγῳ et ἐρωτήματι. [Herodot. 7, 213 : Ἀπορέοντος βασιλέος ὅ τι χρήσαιτο τῷ παρεόντι πρήγματι.] Herodian. 5, [4, 16] : Ἠγνόουν τε πῶς χρήσονται τῷ πράγματι, Polit. Haud satis constitutum habebant quod sibi capiendum consilium foret. (Sic attuli supra ex Plut. Poplic., Χρήσασθαι τοῖς προσπεσοῦσιν οὐκ εἶχε, pro Quid consilii in rebus casu oblatis caperet, non satis sciebat.) Idem 2, [12, 5] : Ὁ δὲ Ἰουλιανὸς πολλῇ καταλαμβανόμενος ἀφασίᾳ τε καὶ ἀπορίᾳ, ὅπως χρήσεται τοῖς πράγμασιν οὐκ εἰδὼς, ἀθροισθῆναι κελεύσας τὴν σύγκλητον κτλ., quæ ita idem interpres vertit : Enimvero Julianus hæsitabundus atque inops consilii, convocato prius senatu, etc. Dicitur autem eadem signif. οὐκ οἶδα τί χρήσομαι τῷ πράγματι, vel ἀπόρως ἔγω τί χρήσομαι τῷ πράγματι. Xen. Hell. 2, [1, 2] : Πυθόμενος δὲ τὸ ξύνθημα ὁ Ἐτεόνικος, ἀπόρως μὲν εἶχε τί χρῷτο τῷ πράγματι, Nescius erat quid consilii hac in re caperet. Vel, Quid sibi agendum hic esset. Aut brevius, Nesciebat quid ageret. Vel, Nesciebat quomodo se gerere hoc in negotio deberet. Quod si a verbo χρῆσθαι non tam longe discedendum sit, magis ad verbum hoc loquendi genus interpretando, fortassis ita reddi possit, Nesciebat quo consilio hac in re utendum sibi esset. Vel, Nesciebat qua arte rem hanc tractare deberet, vel negotium hoc. Invenitur interdum plur. dat. τοῖς πράγμασι in hoc loquendi genere. Neque tamen vel ille sing. vel hic plur. semper additur; sed dicitur interdum duntaxat τί χρήσομαι τούτῳ; vel τί χρήσομαι τούτοις; In VV. LL. ex Dem. : Τί δὴ χρησόμεθα αὐτῷ; pro Quid in hoc agendum nobis? Et ex Plat. Leg. [5, p. 740, D] : Τί χρὴ χρῆσθαι τούτοις; Quid de his facere oportet?

‖Χρῆσθαι [Sequente præpos. εἰς vel πρὸς apud scriptores quosvis; ἀμφὶ Xen. OEc. 9, 6 : Ἔπιπλα οἷς ἀμφὶ θυσίας χρώμεθα], cum accus. sequente præp. εἰς, affertur in VV. LL. ex [Pseudo-] Aristot. primam

suam signif. habens, in qua dativo passim jungi solet: OEcon. 2, [p. 1350, 6]: Μενδαῖοι τὰ ἀπὸ λιμένων καὶ τῶν ἄλλων τελῶν αὐτοῖς προσποριζόμενα ἐχρῶντο εἰς διοίκησιν τῆς πόλεως, Ad remp. administrandam portoriis aliisque vectigalibus utebantur. Sed suspectus non immerito fuerit hic locus, donec aliud ejusdem constructionis exemplum inventum fuerit. [Similiter Phalaris Epist. p. 16: Τὰ μὲν ἄλλα διανείμασθε καθ' ὃν ἂν προήρησθε τρόπον, τὰ χρήματα δὲ πρὸς ἐπισκευὴν καὶ κόσμον τῆς πόλεως χρησάμενοι καλῶς ἂν εἴητε πεφροντικότες. Moschionem in libro De morbis muliebribus sæpius cum accusativo construxisse memorat Ducangius. Veteres etsi χρῆσθαί τί τινι, dativo modo addito modo omisso, eo sensu dixerunt quem supra explicuit HSt., tamen χρῆσθαι τοῦτο, Uti hac re, pro χρῆσθαι τούτῳ non magis videntur dixisse quam καταχρῆσθαί τι pro καταχρῆσθαί τινι: quod compositum cum accusativo construxerunt Plutarchus, Lucianus aliique, quorum exempla attulimus vol. 4, p. 1305. Nihil enim tribuendum paucis quibusdam exemplis, velut Xenoph. Ages. 11, 11: Καὶ τὸ εὔχαρι οὐ σκώμμασιν, ἀλλὰ τρόπῳ ἐπετήδευε, καὶ τὸ μεγαλόφρον οὐ σὺν γνώμῃ ἐχρῆτο· quem nemo sibi persuadebit hoc uno loco accusativum posuisse, quum alibi constanter dativo usus sit. Manifestum est τὸ μεγαλόφρον librarii errore scriptum esse quoniam præcesserat τὸ εὔχαρι. Recte igitur HSt. τῷ μεγαλόφρονι correxit. Simili errore in Memor. 2, 1, 12, in edd. vet. et codd. nonnullis ὡς δούλους χρῆσθαι pro δούλοις, quod est in aliis, illatum propter alios qui præcedunt accusativos cum verbo ἐπίστανται constructos, et ap. Themist. Or. 34, p. 461, 8: Πῶς οὐκ ἀλλότριον Πλάτωνος, ὃν λίαν ζητεῖ, φανέντα μὴ χρῆσθαι, qui φανέντι scripserat, ut alibi constanter dativo usus est. Quod in grammaticorum scriptis non raro invenitur χρῆσθαι τὸ —, ut in Append. ad Greg. Cor. p. 691: Ἀντὶ τοῦ η τὸ α χρῶνται, pariterque sæpius deinceps, ubique in τῷ mutandum esse centena evincunt rectæ structuræ exempla, quæ intacta reliquerunt librarii, ut in ipso illo libello locis plurimis. Ac fortasse ne scholiasta quidem recentissimus in ed. Junt. Aristoph. Pl. 322, scripserat τοῦτο ἐχρῆτο, sed τούτῳ, ut correxit Kusterus. Apparet ex his, etsi aliquem hujus structuræ usum apud scriptores inferiores fuisse non improbabile sit, tamen exempla singula plerumque valde incerta esse. Interdum non in casu, sed in verbo peccatum ab librariis est, velut ap. LXX Sap. Sal. 7, 14: Θησαυρὸς, ὃν οἱ χρησάμενοι ..., ubi cod. Alex. recte κτησάμενοι.. G. Dind.]

Χρῆσθαι pro Expendere etiam poni et Consumere, in VV. LL. annotatur, sed absque ullo exemplo. || Χρῆσθαι s. χρήσασθαι in aliis etiam signiff. usurpatum vide post Χρῶ quod significat Do mutuo, Commodo, item post Χρῶ quo declaratur Oraculum edo.

[Χραῦσα, ἡ, Chrausa, urbs Africæ. Ptolem. 4, 3, p. 269, 27, ubi edd. vet. Χράβασα.]

Χραῦσις, εως, ἡ, quod tamen longe diversam [ab verbo χραύω] habet signif.: utpote significans ἄγκυρα μονόβολος, teste Hesychio. I. e. Anchora quæ unicum duntaxat uncum habet; binos enim plerumque, ternosve aut quaternos etiam habent.

[Χραυτίζω, verbum suspectum ap. Hesych.: Ἐχραύτιζεν· ἴζευεν.]

Χραύω, ex χράω, ut ψαύω ex ψάω, sc. ἐπενθέσει s. πλεονασμῷ τοῦ υ, inquit Eust. [p. 531, 10; 1063, 30]; qui tamen alibi [p. 1547, 62] χραῦσαι τὸ τοῦ χροὸς αὖσαι, αὖσαι ibi significante θιγεῖν καὶ ἅψασθαι: ut rursum p. 1063, scribit χράειν et χραύειν, quæque inde sunt derivata, significare χρωτὸς καὶ χροὸς ποιὰν ἐπαφήν. Significat igitur χραύω Leviter vulnero s. saucio, Leviter incido: ita ut summam tantum cutem perstringam: ut idem rursum Eust. χραῦσαι exp. ἐπιπολῆς ξέσαι εἰς αὐτὸν τὸν χροῦν τοῦ σώματος, in hoc l. Il. E, [138]: Δὴ τότε μιν τρὶς τόσσον ἔλεν μένος, ὥστε λέοντα, Ὅν ῥά τε ποιμὴν ἀγρῷ ἐπ' εἰροπόκοις ὀΐεσσι Χραύσῃ μέντ' αὐλῆς ὑπεράλμενον, οὐδὲ δαμάσσῃ, Quem pastor ruri super ovibus deprehensum sauciarit quidem et leviter in summa cute vulnerarit, sed non domuerit et subegerit s. peremerit; ejusmodi enim vulnere accepto tantum abest ut ab incepto desistat, ut magis irritetur. [Quint. Sm. 11, 76: Ἵνα χραύσαντα δαΐξῃ.] Hesych. quoque [χραῦσαι per καταξύσαι et] χραύσῃ exp. καταξύσῃ, πλήξῃ: alii ἀμύξῃ. Idem vero ἔχραυσε affert etiam pro ἐπέτυχε, Incidit, [ut χρᾶναι inter alia per ἐπιτυχεῖν exp.]. Exp. etiam Appropinquo, ut i. sit q. χρίμπτω. At pro χραύω quod exp. Avide comedo, Helluor, scrib. χναύω, de quo supra.

[Χράω, Coloro. HSt. s. v. Χρώζω:] Τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ Χραίνειν κατὰ παραγωγὴν, inquit Eust. p. 467, postquam de χρώζειν locutus est, subjungitque paulo post, Συγγενὲς δὲ τοῖς τοιούτοις καὶ τὸ Χρίμπτειν, ὅ ἐστιν ἐν χρῷ πελάζειν· καὶ τὸ Χρίειν· ἔτι δὲ καὶ τὸ Χράειν, ὅ ἐστιν ἐπιπίπτειν. Innuens ex χρὼς s. χρόος derivatum esse non solum χρώζω, sed etiam Χραίνω inde παρῆχθαι, itemque Χρίμπτω, et Χρίω, nec non Χράω. Ego tamen, si his quærendæ sunt origines, χρῶ potius primitivum statuerem, indeque derivarem primum χράω et χραίνω, χρόα et χρὼς, deinde χρίω et χρίμπτω. Veruntamen, quum de Χρίω et Χρίμπτω seorsim egerim, reliqua duo, χράω et χραίνω, hic persequenda duxi, quod brevia sint et alibi poni commodius nequeant.

Χράω igitur significat Coloro, Imbuo, Tingo, etiam Polluo. Unde apud Hesychium Χρᾶται, μολύνεται: itidemque Χρῶμαι, μολύνομαι: per contractionem pro χράομαι. [Eodem alludit gl. loco alieno (ante Χρυσὶς) posita, Χρῶ· μολυσμῷ· ubi aliquid excidit, nisi μολυσμῷ pro μολύνω scriptum.] Atque ita vicinam habet signif. verbo χρώζω s. χρωννύω et χρίζω. || Significat etiam ἐπιπίπτειν, ut ex Eust. paulo ante exposui. Sic Idem p. 1901, ἐχράετε exp. ἐβαρήσατε, ἐπιπεσόντες ἐβιάσασθε, in hoc l. Od. Φ, [69]: Μνηστῆρες ἀγήνορες, οἳ τόδε δῶμα Ἐχράετ' ἐσθίεμεν καὶ πινέμεν ἐμμενὲς αἰεὶ, in oratione Penelopes ad procos. Itidem Idem p. 1063, scribit hoc verbum, ut et χραύειν, significare χρωτὸς s. χροὸς ποιὰν ἐπαφὴν, declarans et hoc loco etymon hujus verbi. Sicut porro in præcedente Hom. l. junctum habet infin., ita et in hoc Ejusd. Il. Φ, [369] in oratione Scamandri ardentis ad Junonem: Ἥρη, τίπτε σὸς υἱὸς ἐμὸν ῥόον ἔχρασε κήδειν Ἐξ ἄλλων; Ubi Hesych. ἔχρασε κήδειν itidem exp. ἐπεβάρησε πρὸς τὸ βλάπτειν: qui et ἔχραον affert pro ἐβάρησαν κατὰ βίαν, ἀθρόοι προσῆλθον, item ἐπέκλυσαν, ἐπέθεντο. Ut χράειν dicitur qui Ingruit et Obruit, quique Premit et degravat. Quam signif. clarius adhuc habet in hoc loco Od. K, [64]: Πῶς ἦλθες, Ὀδυσεῦ, τίς τοι κακὸς ἔχρασε δαίμων; ubi schol. exp. μανικῶς ἐπέθετο, Furiose aggressus et adortus est s. invasit. [Ib. E, 396: Στυγερὸς δέ οἱ ἔχρασε δαίμων. Hesych.: Ἔχρας· ἔφυ. Fort. ἔχρασε. Transitive de eo qui mala immittit Nicand. Th. 315: Κακὸν δέ οἱ ἔχρασε κοῖτον· et Agath. Anth. Pal. 5, 297: Ἠϊθέοις οὐκ ἔστι τόσος πόνος ὁππόσος ἡμῖν ταῖς ἀταλοψύχοις ἔχρασε θηλυτέραις.] Verum possit hoc ἔχρασε, quum non imperfecti, sed aoristi temporis sit, a χραύω potius esse derivatum.

Χράω, Commodo, Do commodato, Utendum do: unde κέχρηκε, apud Plutarch., Commodavit. Itidemque κεχρήκει, Commodarat, Appian. [Civ. 2, 29], ubi loquitur de duabus legionibus quas Pompeius Cæsari commodarat. [Herodot. 6, 89: Κορινθίων ἐδέοντο χρῆσαί σφι νέας. Aristoph. Thesm. 219: Χρῆσόν τι νῦν ἡμῖν ξυρόν· 250: Ἱμάτιον γοῦν χρῆσον ἡμῖν. Xenoph. Mem. 3, 11, 18: Χρῆσόν μοι τὴν ἴυγγα. Lucian. Pisc. c. 47: Ἥνπερ ... μοι ἐθελήσῃ πρὸς ὀλίγον χρῆσαι τὴν ὁρμιάν· Adv. ind. c. 30: Χρήσειας τὰ βιβλία ἄλλῳ δεηθέντι.] Accipitur et pro Mutuare, δανείζειν. [Herodot. 3, 58: Δέκα τάλαντά σφι χρῆσαι.] Dem. [p. 1186 extr.]: Προσδεηθεὶς ἀργυρίου, προσελθὼν τῷ πατρὶ τῷ ἐμῷ, ἐκέλευσε χρῆσαι χιλίας τριακοσίας πεντήκοντα μίαν. Sic ap. Lysiam [p. 154, 1]: Ἐκέλευσε χρῆσαι ὅ,τι εἴη ἀργύριον. [Plato Demod. p. 384, B: Ὅτι αὐτῷ ἀργύριον χρῆσαι οὐκ ἠθέλησεν. De homine quem quis alii tradit ut eo utatur, Plato Epist. 2, p. 314, E: Φιλιστίωνι, εἰ μὲν αὐτὸς χρῇ, σφόδρα χρῶ· εἰ δὲ οἷόν τε, Σπευσίππῳ χρῆσον καὶ ἀπόπεμψον. De exercitu aliis serviente Plutarch. V. Pomp. c. 24: Ἡ πειρατικὴ δύναμις ... χρήσασα ταῖς βασιλικαῖς ὑπηρεσίαις ἑαυτήν· 56: Τὰς δυνάμεις ἀπαιτῶν, ἃς ἔχρησεν αὐτῷ· et similiter c. 57, et V. Cæs. c. 29:

Τοὺς στρατιώτας, οὓς ἔχρησεν αὐτῷ πρὸς τοὺς Κελτικοὺς ἀγῶνας. Χρῆσαι τὸ σῶμα καὶ τοὔνομα idem V. Ages. c. 36 : Ἄνδρα ἄριστον ... ἀνθρώπῳ βαρβάρῳ χρῆσαι τὸ σῶμα καὶ τοὔνομα· pariterque V. Dion. c. 22, et χρῆσαι φωνὴν Ἑλληνίδα βαρβάροις προστάγμασι V. Them. c. 6. Χρῆσαι πάθος δίκαιον τῷ δαίμονι scriptor dicitur V. Tim. c. 17.] At med. aor. Χρήσασθαι de eo qui mutuatus est, et utendum accepit. Plutarch. Anton. [c. 55] : Ἐνεκάλει δὲ ὅτι χρησάμενος ναῦς παρ' αὐτοῦ πρὸς τὸν πόλεμον, ἀπεστέρησε, Quod naves non reddiderat, quas utendas acceperat. [Plato Demod. p. 384, C : Χρήσασθαι ἐθέλων.] Philo V. M. 2 : Ὥσπερ γὰρ Θεοῦ προστάξαντος, ἑκάστη φύσις, ὅπερ ἔχρησεν, οἷα δάνειον ἀναγκαῖον, ἀπελάμβανε. Ex LXX 1 Reg. 2, [20] : Ἀντὶ τοῦ χρέους οὗ ἔχρησας τῷ Κυρίῳ. Suidas χρήσασθαι exp. δανείσασθαι : et subjungit χρῆσαι esse satius quam δανεῖσαι : nam χρῆσαι dici ἐπὶ φίλων : at vero δανείσασθαι πρὸς τοὺς τυχόντας. Affert Bud. et pass. partic. Χρησθέντα, quo tam Res commodatas quam Pecunias mutuas significari ait. [Herodot. 7, 144 : Αἱ δὲ (νῆες) ἐς τὸ μὲν ἐποιήθησαν, οὐκ ἐχρήσθησαν, ἐς δέον δὲ οὕτω τῇ Ἑλλάδι ἐγένοντο. Demosth. p. 519 extr. : Ἱερὰν ἐγὼ νομίζω πᾶσαν (ἐσθῆτα) ὅσην ἄν τις ἕνεκα τῆς ἑορτῆς παρασκευάζηται, ἕως ἂν χρησθῇ.] Existimatur porro Χράω Χρῶ factum ex verbo Κιχράω : sed non minori cum ratione forsitan hoc ex illo factum esse suspicemur. [HSt. in Indice : « Κηχρᾷ, Hesychio est δανείζει : quod potius κιχρᾷ. »] Dicitur vero non solum κιχράω, sed etiam Κίχρημι, et quidem frequentius. Bud. κίχρημι tradens thema esse verbi χρῆσαι, significantis Commodare, affert ex Dem. [p. 1250, 11] : Τῶν δὴ χρημάτων σοι τῶν ἐμῶν κίχρημι ὅ,τι βούλει. Et ex Plutarchi Pomp. [c. 29] : Ἀνθρώποις ἀνοσίοις καὶ ἀθέοις κιχράντα καὶ περιάπτοντα τὴν αὐτοῦ δόξαν, ὥσπερ ἀλεξιφάρμακον, Nomen suum commodantem. Item ex Greg. Naz. De baptismate : Ἰδοὺ κίχρημι τὰς χεῖρας τῷ πνεύματι· ταχύνωμεν τὴν σωτηρίαν. [Liban. vol. 4, p. 831, 35 : Κιχρῶν τὴν χεῖρα πανταχοῦ.] Ut autem dicitur Κιχρὰς Qui utendum dedit, ita dicitur Κιχράμενος, Qui utendum rogavit, eo modo quo δανείζων et δανειζόμενος. Plutarch. [Mor. p. 534, A] : Δυεῖν αὐτῷ ἐν βαλανείῳ στλεγγίδα κιχραμένων. [Anth. Pal. 9, 581 : Τὰν τούτου γῆρυν ἐκιχράμεθα.] At vero Κεχρημένος non est solum Qui utendum rogavit, sed etiam Qui indiget alicujus rei, ut Hom. Od. P, [421] : Καὶ πολλάκι δόσκον ἀλήτῃ Τοίῳ ὁποῖος ἔοι, καὶ ὅτευ κεχρημένος ἔλθοι. Alibi [ibid. 347] κεχρημένον pro Egenti et Mendico posuit : Αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ παρεῖναι. Unde Hesiod. illud videtur transtulisse [Op. 315] : Αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένον ἄνδρα κομίζει. Hæc fere Bud., qui in derivatione participii κεχρημένος sibi assentientem non habet Eustath., ut docebo in verbo Χρήζω [ubi v. quæ dicentur].

Χράω, Oraculum edo (quidam etiam, Oraculum reddo, pro Responsum reddo oraculo), Oraculo edo, ut ap. Cic. Off. 2, [c. 22] : Apollo Pythius oraculo edidit, Spartam nulla re alia nisi avaritia esse perituram, Ἔχρησεν ὅτι Σπάρτην ἡ φιλοχρηματία ὀλέσει. Invenitur etiam Oraculum edidit, Oraculum editum est, sequente itidem infin. Redditur præterea Oraculo prædico, nec non Prædico, sine adjectione; item Vaticinor, nec non Respondeo. [Hesych. : Χρᾷ· χρήζει, θεσπίζει. Χρσίει (de quo infra)· κελεύει. Χρᾶν· χρήζειν, μαντεύεσθαι, καὶ τὰ ὅμοια. Ἔχρησεν· ἐμάντευσεν, ἠθέλησεν, ἔδωκε χρησμόν.] Hermogenes De statibus : Κριθείς τις φόνου, ἀπέφυγεν· ὕστερον χρωμένῳ αὐτῷ ὁ θεὸς ἀνεῖλεν, Ἀνδροφόνοις οὐ χρῶ, Postea ipsi oraculum petenti respondit deus, Homicidis oraculum non edo. [Χρᾷς χρᾷ et reliquæ formæ α servant in dialecto Ionica et communi. Atticos χρῇς χρῇ ἔχρη dixisse exempla ostendunt infra afferenda. Aoristus et futurum ἔχρησα et χρήσω omnibus communis est. Secunda persona ap. Herodot. 1, 63 : Σύ μοι χρᾷς ἀδύνατα.] Tertia persona est Χρᾷ, ut apud Pausaniam : Ἡ Πυθία χρᾷ σφίσιν. [Herodot. 1, 55 : Ἡ Πυθίη οἱ χρᾷ τάδε· 62 : Ὁ χρησμολόγος οἱ προσιὼν χρᾷ τάδε. Dio Cass. 72, 7 : Τὸ χρηστήριον χρᾷ δι' ὀνειράτων. Hesychius : Χραίει· κελεύει. Hoc nihil aliud est quam error ex ι adscripto, ΧΡΑΙ, i. e. χρᾷ. G. D.] (Alioqui χρᾷ est etiam Uteris, apud Galenum; est enim secunda persona τοῦ Χρῶμαι significantis Utor.) At vero Χρῇ, quod pro eodem ponitur, Atticum esse censetur. Soph. El. p. 81 meæ ed. [35] : Χρῇ μοι τοιαῦθ' ὁ Φοῖβος ὢν πεύσῃ τάχα. [Quo l. utuntur Etym. M. p. 814, 7, Eust. p. 89, 24; 751, 57; 1179, 38. Infin. Herodot. 4, 155 : Οὐκ ἔπειθε τὸν θεὸν ἄλλα οἱ χρᾶν. Dio Cass. 56, 25. Particip. Herodot. 7, 11 : Πρόμαντις ἡ χρέουσα. Hesych. : Χρέοντες· προφητεύοντες. Metri caussa χρείων ap. Epicos : v. infra.] Rursum Pausan. : Καί οἱ χρῆσαι τὸν θεόν. Sic Plut. Solone, Αὐτῷ τὸν θεὸν χρῆσαι. [Frequentissima sunt aoristi χρῆσαι et futuri χρήσειν exempla, verbo vel absolute posito, ut χρήσαντος τοῦ θεοῦ ap. Herodot. 1, 69, Lycurg. p. 160, 14; ὁ χρήσας (Apollo) Æsch. Eum. 798, Eur. Iph. T. 78; τοῦ ἐν Δελφοῖς θεοῦ χρήσαντος Thuc. 5, 32; vel cum accus. χρησμὸν similibusve nominibus, dativo personæ, cui responsum datur, modo addito modo intellecto, Hom. H. in Apoll. 132 : Χρήσω (Apollo) δ' ἀνθρώποισι Διὸς νημερτέα βουλήν. Herodot. 1, 174 : Ταῦτα τῆς Πυθίης χρησάσης· 49 : Οὐκ ἔχω εἶπαι ὅ τι τοῖσι Λυδοῖσι ἔχρησε (τὸ μαντήϊον). Eurip. Phœn. 412 : Ἔχρησ' Ἀδράστῳ Λοξίας χρησμόν τινα· Ion. 682 : Τίν', ὦ παῖ πρόμαντι Λατοῦς, ἔχρησας ὑμνῳδίαν; El. 1246 : Οὐκ ἔχρησέ σοι σοφά. Lycophr. 1051 : Χρήσει καθ' ὕπνον πᾶσι νημερτῆ φάτιν. Cum accus. rei de qua oraculum editur Eurip. El. 1267 : Μητέρος χρήσας φόνον. Χρῆσαι ἀμφί τινος Æsch. Agam. 1083 : Χρήσειν ἔοικεν ἀμφὶ τῶν αὑτῆς κακῶν. Cum infin. Eum. 203 : Ἔχρησα ποινὰς πέμψαι. (Addito ὥστε ibid. 202 : Ἔχρησας ὥστε τὸν ξένον μητροκτονεῖν.) Eur. El. 973 : Ὅστις μ' ἔχρησας μητέρα ... κτανεῖν. Aristoph. Vesp. 159 : Ὁ θεὸς μαντευομένῳ μοὔχρησεν ... ἀποσκλῆναι. Thucyd. 2, 102 : Ἀλκμαίωνι τὸν Ἀπόλλω ταύτην τὴν γῆν χρῆσαι οἰκεῖν. Sequente ὡς Pind. Pyth. 4, 10 : Ἱρέα χρῆσεν ... Βάττον ... ὡς ... κτίσσειεν εὐάρματον πόλιν. Dio Chrys. vol. 2, p. 284 : Τοῦ Ἀπόλλωνος χρήσαντος ὡς εἴη σοφώτατος.] Affertur etiam Ἔχραεν tertia pers. sing. imperf. ex Apoll. Arg. 2, [454] : Ἔχραεν ἐνδυκέως πάντεσσιν, pro Prædicebat omnibus futura. [Forma contracta ἔχρη Hermes. ap. Athen. 13, p. 599, A, et in composito ἐξέχρη Soph. OEd. C. 87.] Quod autem ad vocem passivam attinet, ejus simul usum observa in illo Hermog. loco, quæ huic activæ respondet, ut ita dicam; sunt enim velut relativa χρᾶν et χρᾶσθαι, ut si dicas, Oraculum edere s. petere. Sed quum ordine naturæ prius sit Oraculum petere quam Oraculum edere, contra tamen grammaticus ordo postulat ut voci χρᾶν, utpote activæ, priorem locum demus. Pass. [medium] Χρῶμαι autem quum hac in signif. nihil commune habere videatur cum χρῶμαι quo significatur Utor, dixit tamen Tacitus Oraculo uti pro χρῆσθαι s. χρήσασθαι τῷ μαντείῳ, quod ap. Isocr. [p. 119, C] legitur. Ex quo et χρησάμενοι ταῖς μαντείαις in VV. LL. Quin etiam habent χρᾶσθαι τῷ χρηστηρίῳ pro Consulere oraculum, sed absque auctoris nomine. [Qui oraculum dant vel dii vel eorum ministri, χρᾶν dicuntur; homines vero, qui oraculum consulunt, χρᾶσθαι, verbo modo absolute posito (ut est ap. Euseb. Præp. evang. 5, p. 220, D : Τὸ ἀδρανὲς τῶν τε χρώντων καὶ τῶν χρωμένων), modo cum præpositione περί τινος. Sic in locis Herodoti ab Schweighæusero collectis, 4, 151 : Χρεωμένοισι τοῖσι Θηραίοισι προέφερε ἡ Πυθίη τὴν ἐς Λιβύην ἀποικίην· 157 : Ἀπικόμενοι ἐπὶ τὸ χρηστήριον ἐχρέοντο,... ἡ δὲ Πυθίη σφι πρὸς ταῦτα χρᾷ τάδε· 1, 46 : Παρ' Ἄμμωνα ἀπέστειλε ἄλλους χρησομένους. Cum περὶ ib. 85 : Ἐς Δελφοὺς περὶ τοῦ παιδὸς ἐπεπόμφεε χρησομένους· 4, 155 : Χρεωμένοισι περὶ τοῦ πολέμου χρᾷ ἡ Πυθίη· 5, 82 : Περὶ τῆς συμφορῆς ἐχρέοντο ἐν Δελφοῖς· et 4, 150; 7, 220. Nec raro apud alios scriptores, ut Plut. Mor. p. 384, E : Ἀπόλλων θεμιστεύων τοῖς χρωμένοις. Ubi vero dativi θεῷ, χρηστηρίῳ, μαντείῳ, μαντικῇ, μαντείαις, et quæ sunt similia, adduntur, non Consulendi, cui non convenit dativus, sed Utendi significatio locum habet, etsi hoc, si sensum spectas, eodem quo illud redit. Sic ap. Herodot. 1, 47 : Χρᾶσθαι (libri χρῆσθαι) τοῖσι χρηστηρίοισι, ἐπειρωτέοντας ὅ τι ποιέων τυγχάνοι Κροῖσος· similiterque eodem cum infinitivo aliisve temporibus (ἐχρέωντο, χρησόμενοι) et dativo χρηστηρίῳ vel μαντηΐῳ ap. Herodot. 1, 53, 157, aliosque scripto-

res, velut Isocr. p. 119, C : Χρήσασθαι τῷ μαντείῳ περί τινων βουληθέντες. Diodor. 16, 25 : Περὶ τοῦ πολέμου βουλόμενος χρήσασθαι τῷ μαντείῳ. Aristoph. Av. 726 : Ἔξετε χρῆσθαι μάντεσι Μούσαις. Plato Leg. 3, p. 686, A : Πολλοῖς μάντεσι κεχρημένους εἶναι· Phædr. p. 244, B : Μαντικῇ χρώμενοι ἐνθέῳ. Xen. Mem. 1, 1, 2. Μαντικῇ χρώμενος· 3 : Οἰωνοῖς τε χρῶνται καὶ φήμαις καὶ συμβόλοις. Eur. Phœn. 961 : Ὅστις ἐμπύρῳ χρῆται τέχνῃ μάταιος. Pausan. 9, 38, 5 : Ὡς ἐχρῶντο ἐν Δελφοῖς, κελεύει σφίσιν ὁ θεὸς κτλ. Sequente εἰ Herodot. 3, 57 : Ἐχρέοντο τῷ χρηστηρίῳ εἰ αὐτοῖσι τὰ ... ἀγαθὰ οἷά τέ ἐστι ... παραμένειν· quod breviter dictum pro ἐχρ. τῷ χρ. ἐπειρωτέοντες εἰ ...] Apud Hom. autem cum dat. ψυχῇ, Od. K, [492] : Ψυχῇ χρησομένους Θηβαίου Τειρεσίαο, ubi Eust. exp. μαντευσομένους : unde esse χρησμὸς ait, et χρηματίζεσθαι : nam χρήσασθαι pro χειρὶ δέξασθαι esse ὑστερογενῆ λέξιν. [Et ib. 565, Λ, 165, Ψ, 323.] Jungi alioqui solet dativo θεῷ istud verbum, quum hanc signif. habet. [Herodot. 1, 47 : Ἐσῆλθον χρησόμενοι τῷ θεῷ.] Æschin. [p. 71, 9] : Ἀλλὰ καὶ τοὺς συνθύοντας καὶ χρωμένους τῷ θεῷ. Herodian. 4, [8, 16] : Καὶ τῷ θεῷ χρήσασθαι ὃν ἐκεῖνοι σέβουσιν ἐξαιρέτως. Plut. Amat. Narr. [p. 773, C] : Καὶ τῷ θεῷ χρησάμενοι περὶ ὧν ἐδέοντο. Ubi redditur, Consultoque deo. In eodem illo opusculo [p. 773, A] legitur, Καὶ τῶν Κορινθίων περὶ ἀπαλλαγῆς χρωμένων, ὁ θεὸς ἀνεῖλε. [Et alibi non raro ap. Plut., velut ib. p. 437, C, V. Lyc. c. 5 (ubi τῷ θεῷ θύσας καὶ χρησάμενος), c. 29. Pausan. 7, 22, 3; 9, 39, 12.] Quum autem non additur hic dat., subaudiendum relinqui puto. In illo quidem certe Plut. loco, Τῶν Κορινθίων χρωμένων, ὁ θεὸς ἀνεῖλεν, itidemque in eo Hermogenis quem paulo ante attuli, Χρωμένῳ αὐτῷ ὁ θεὸς ἀνεῖλεν, facile ex nominativo θεὸς subaudire possumus dativum θεῷ. Affertur porro duplex hujus verbi infin. hac in signif., videl. Χρᾶσθαι et Χρῆσθαι. At infin. Χρησθῆναι passive dicitur quod oraculo editum est, quod responsum est a deo illis qui sciscitabantur oraculum s. petebant. [Passivi frequens ap. Herodot. usus est, ut 1, 49 : Τὰ ἐκ Δελφῶν οὕτω αὐτῷ ἐχρήσθη· 7, 178 : Καί σφι ἐχρήσθη ἀνέμοισι εὔχεσθαι· 9, 94 : Τὰ χρηστήρια ταῦτά σφι ἐχρήσθη. Τὸ χρησθὲν 1, 63; τὰ χρησθέντα 7, 178. Χρησθῆναι ib. 143. Schweigh. Pind. Ol. 2, 72 : Ἐν Ὑθῶνι χρησθέν. Soph. OEd. C. 355 : Μαντεῖα, ἃ τοῦδ' ἐχρήσθη σώματος· OEd. T. 604 : Πεύθου τὰ χρηθέντα. Eur. Ion. 792 : Τίς οὖν ἐχρήσθη; Thucyd. 3, 96 : Χρησθὲν αὐτῷ ἐν Νεμέᾳ τοῦτο παθεῖν.] Herodian. 1, [11, 8] : Φασὶν αὐτοῖς χρησθῆναι, μενεῖν τε τὴν ἀρχὴν, καὶ εἰς μέγα προχωρήσειν. Sic Plut. De S. N. V. [p. 560, D] : Οἷα καὶ Κόρακι τῷ Ναξίῳ χρησθῆναι λέγουσι. Sic quoque partic. Χρησθὲν, significat Oraculo editum, Quod responsum est a deo, petentibus oraculum. Quin etiam χρησμὸς, χρησθεὶς et χρησθέντα λόγια ap. Philon. [Perfecti κεχρημένος et ἐκέχρητο exx. plura sunt ap. Herodot. 4, 164 : Δειμαίνων τὸν κεχρημένον θάνατον· 7, 141 : Ὑπὸ τοῦ κακοῦ τοῦ κεχρημένου· 2, 147 : Ἐκέχρητό σφι τοῦτον βασιλεύσειν· et ib. 151; 3, 64; 7, 220. Quæ in libris deterioribus κεχρησμένος et ἐκέχρηστο scribuntur, quæ librarii videntur intulisse, ut similia essent χρησμοῦ nomini. G. D. ‖ Χρείω metri caussa interdum dixerunt Epici, de quo HSt. post verba s. v. Χρεὼ et Χρειὼ posita :] Ut autem Χρειὼ oxytonum est nomen, habens eam quam dixi signif., ita Χρείω paroxytonum, est verbum, significans Vaticinor. Nam Hesych. χρείων exp. χρησμολογῶν : quod partic. videri possit ex hoc Apollonii versu sumpsisse, Arg. 2, [182] : Χρείων ἀτρεκέως ἱερὸν νόον ἀνθρώποισι. [Hesychii gl. non ex Apoll. Rh. sumpta est, sed ex Hom. Od. Θ, 79 : Ὡς γάρ οἱ χρείων μυθήσατο Φοῖβος. Hom. H. in Apoll. 393 : Ὅττι κεν εἴπῃ (Φοῖβος) χρείων ἐκ δάφνης. Indicativi χρείω exempla nulla sunt. Suidas : Χρείω· τὸ χρησμοδοτῶ, ἐπὶ ἐνεστῶτος μόνον καὶ παρατατικοῦ· ἐπὶ δὲ τῶν λοιπῶν διὰ τοῦ η.] At Suidas χρείειν exp. τύπτειν : qui l. suspicione mendi non caret. [Nihil corruptum. Sequitur Suidas grammaticorum quorundam opinionem, de qua dicetur s. v. χρίω.]

Χρεαγωγὸς, ὁ, Qui debitorem in jus rapit alterius nomine, vulgaria lexica afferunt ex Hesychio, quem vide.

[Χρεάρπαξ, ὁ, ἡ, Pecuniæ raptor. Manetho 4, 330 : Δεινούς τε χρεάρπαγας ἐργολάβους τε.]

Χρεία [De accentu Arcadius p. 98, et iisdem fere verbis Etym. M. p. 410, 19 : Τὰ εἰς α μακρὸν μονογενῆ τῇ ει ἢ τῷ ι μακρῷ παραληγόμενα ἐπὶ οὐσίας τιθέμενα ὀξύνεται, χειά (in χρειά corruptum ap. Arcad.) ζειά, εἶδος κριθῆς, φλιά θριά, τὸ δὲ μνεία χρεία βαρύνονται· οὐ γὰρ ἐπὶ οὐσίας λαμβάνεται. Falso accentu ap. Theognid. 62 codex Paris. antiquissimus : Χρειῆς εἵνεκα μηδεμιῆς. Χρεία in χρῆ contrahi grammaticorum quorundam error est, quem notabimus s. v. Χρή. Ab verbo χρέω formari χρέα et πλεονασμῷ τοῦ ι χρεία grammatici opinio est in Etym. M. p. 814, 38, ut Hesych. Χρειὼ exp. per χρέα, χρεία], ἡ, Usus, Utilitas, Commodum. [Non legitur apud Epicos veteres, qui pro eo χρεὼ vel χρειὼ dixerunt, neque ap. Herodotum, tanto frequentius apud posteriores scriptores quosvis, velut Plat. Tim. p. 76, E : Τῆς τῶν ὀνύχων χρ. Rep. 2, p. 371, E : Πωλοῦντες τὴν τῆς ἰσχύος χρ. 5, p. 451, C : Οὐκ ἔστ' ἄλλη ὀρθὴ παίδων τε καὶ γυναικῶν κτῆσίς τε καὶ χρ. ἢ ... ubi cum κτῆσις conjunctum est, ut ib. 1, p. 333, A : Τὴν δικαιοσύνην πρὸς τίνος χρείαν ἢ κτῆσιν ἐν εἰρήνῃ φαίης ἂν χρήσιμον εἶναι; et ap. Xen. Mem. 2, 4, 1 : Πρὸς φίλων κτῆσίν τε καὶ χρείαν. Similiter de familiari consuetudine Antipho p. 136, 40 : Τῆς χρείας τῆς ἐμῆς καὶ τῆς Λυκίνου τοῦτο ὑμῖν μέγιστον τεκμήριόν ἐστιν, ὅτι οὐ σφόδρα ἐχρώμην ἐγὼ Λυκίνῳ φίλῳ. Isæus De her. Cleonymi § 56, p. 13 ed. Bekk. Oxon.: Γένει προσήκων ἐγγυτάτω καὶ τῇ χρ. πάντων ἦν οἰκειότατος.] Synes. : Καινὸς οὗτος τρόπος ἐπιτηδεύεται παρ' ἐμοῦ χρείας ἐπιστολῶν, Usus epistolarum. Idem, Καὶ χρείαν ἑτέραν ἐθέλω μοι πληρῶσαι τὰ δεύτερα γράμματα, Usum alterum volo mihi præbere secundas literas. Plut. [V. Pomp. c. 70] : Κοινωνίας ἐπὶ χρείᾳ συνισταμένης ὁμηρεύματα, Societatis pignora, utilitatis privatæ causa initæ. Isocr. [p. 11, D] : Τὴν μὲν γὰρ τούτων χρείαν ῥᾳδίως εἰδήσεις, Utilitatem quæ ex his provenit. [Χρείαν χρῆσθαι Plato Leg. 6, p. 785, B : Γυναικὶ δὲ, ἣν ἂν δοκῇ χρείαν δεῖν χρῆσθαι πρὸς τὰ πολεμικὰ ..., i. e. Ad quemcunque usum iis utendum esse visum fuerit. Ib. 9, p. 868, B : Χρωμένους τῷ κτείναντι χρείαν ἣν ἂν ἐθέλωσι· Clitoph. p. 407, E : Μήτ' ἄλλην χρείαν μηδεμίαν χρῆσθαι τῷ σώματι. Ἐν χρείᾳ εἶναι, idem Phædon. p. 87, C : Ἱματίου ἐν χρείᾳ τε ὄντος καὶ φορουμένου. Χρείαν ἀποδιδόναι, Dionys. A. R. 7, 60 : Ἀξιῶν ἀντὶ πολλῶν ... ἔργων μίαν ἀποδοθῆναι παρὰ τοῦ δήμου δεομένοις σφίσιν ἀναγκαίαν χρείαν, i. e. Unam gratiam necessariam.] Sæpe autem jungitur accus. sing. χρείαν, aut etiam plur. χρείας, verbo [παρέχειν, ut ap. Polyb. 3, 97, 4 : Μεγάλην παρεῖχε χρ. τοῖς κοινοῖς πράγμασιν,] παρέχεσθαι. Respondentque omnino hæc duo verba, χρείαν παρέχεσθαι, Latinis hisce, Usum præbere. Interdum tamen aliis modis reddi aptius potest, manente alioqui eadem signif. Χρείαν παρέχεσθαι Budæus interpr. Usui esse, Commodum esse, Utilem esse : afferens ex Diog. L. [5, 54] in Theophrasti Testamento : Πομπύλῳ δὲ καὶ Θρέπτῃ, πάλαι ἐλευθέροις οὖσι, καὶ ἡμῖν πολλὴν χρείαν παρεσχημένοις. Ex eodem Diog. L. in Stratone [ib. § 63] : Συμπεπονηκὼς ἡμῖν καὶ παρεσχημένος χρείας, de servo frugi. [Diodor. 15, 7 : Πολλὰς καὶ μεγάλας χρ. ἐν τοῖς πολέμοις αὐτῷ παρεσχημένοι.] Invenitur autem hoc loquendi genus et in quodam Psephismate, quod recitatur ap. Demosth. [p. 253] : Ἐπειδὴ Δημοσθένης Δημοσθένους Παιανιεὺς πολλὰς καὶ μεγάλας χρείας παρέσχηται τῷ δήμῳ τῶν Ἀθηναίων, καὶ πολλοῖς τῶν συμμάχων· ubi reddi potest, Quum multis commodis affecerit populum; aut etiam, In multis utilem se populo præstiterit. Quin etiam reddi queat fortasse, Quum in multis rebus de populo bene meritus fuerit, Multa beneficia in populum contulerit. Sed hæ posteriores interprett. majus aliquid exprimunt. [Polyb. 1, 16, 8 : Τὸν Ἱέρωνα μεγάλην εἰς τοῦτο τὸ μέρος αὐτοῖς παρέξεσθαι χρείαν· 3, 117, 4 : Τὴν μεγίστην χρείαν παρεσχημένου τοῖς Καρχηδονίοις τοῦ τῶν ἱππέων ὄχλου. De opera in bello vel pugna præstita 1, 78, 11 : Καλῶς μὲν τῶν θηρίων ἀγωνισαμένων, ἐπιφανεστάτην δὲ τοῦ Ναραύα παρεσχημένου χρείαν. Sic 2, 69, 1 : Ἐκπρεπῆ ποιουμένων τὴν χρ. τῶν ἱππέων· 2, 69, 4 : Διαφέρουσαν συνέβαινε γίγνεσθαι τὴν ἐξ ἀμφοῖν χρείαν. Πολεμικὴ χρ. 6, 24, 7, et 10, 24, 1 et sine eo adjectivo de opera

bellica, genere pugnandi et pugna ipsa, 2, 33, 5 : Ἀφελόμενοι τὴν ἐκ διάρσεως αὐτῶν μάχην, ὅπερ ἴδιόν ἐστι Γαλατικῆς χρείας· et 3, 33, 11. Et in fragm. ap. Suidam (s. v. Ἀλογιστία) : Ἀνεννόητον ὄντα τῆς μάχης καὶ τῆς βαρβαρικῆς χρείας. Ἡ ἐμβατικὴ χρ., Militia navalis, 3, 95, 5, quæ ἡ κατὰ θάλατταν dicitur 6, 52, 1. Ἡ ἐν τῇ γῇ χρ., Militia terrestris, 32, 2, 3. Αἱ κατὰ μέρος χρεῖαι, Minora prœlia, 1, 84, 7 sq., et alibi. Ἀπὸ ταύτης τῆς χρ., Hac re gesta, Post hanc pugnam, 5, 13, 7. Id. 6, 39, 2 : Ἐπειδὰν γένηταί τις χρεία, Ubi factum est prœlium. 6, 23, 11 : Ἐν ταῖς χρείαις, In conflictibus, In pugnis. 3, 73, 2 : Τοῖς Καρχηδονίοις συνέβαινε ὑπερδέξιον γίγνεσθαι τὴν χρείαν, Pœni prœlio erant superiores. Schweigh.] Interdum χρεία et in verbum Uti potest resolvi, ut e Xen. affertur [Mem. 4, 2, 25] : Καὶ τὰ ἄλλα πρὸς τὴν τοῦ ἵππου χρείαν ἐπιτήδεια, Ad usum equi necessaria : i. e., ut equo utamur. [Et ib. § 26 : Ὁποῖός ἐστι πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην χρ., i. e. An hominibus uti possit.]

|| Χρεία habet et alias vocabuli Usus significationes : ut χρείαν τριχὸς παρέχει, Usum villorum præbet, pro Utimur loco villorum. [Athen. 4, p. 172, E : Περὶ Δηλίων Ἀπολλόδωρος εἴρηκεν ὅτι μαγείρων καὶ τραπεζοποιῶν παρείχοντο χρείας τοῖς παραγινομένοις.] Qua signif. dicitur et χρείαν ἀποπληροῦν. Sic ap. Diog. L. χρείᾳ, Vice, Loco : in Aristot. Vita [5, 1] : Καὶ συνεβίω Ἀμύντᾳ Μακεδόνων βασιλεῖ, ἰατροῦ καὶ φίλου χρείᾳ, Medici et amici vice et loco, Bud. Plur. χρεῖαι, ut Lat. Usus : veluti ap. Aristot. OEcon. 2, [c. 2, § 16] : Εἰς τὰς καθ' ἡμέραν χρείας ἀναλίσκειν, In quotidianos usus impendere. [Pind. Nem. 8, 71 : Χρεῖαι παντοῖαι φίλων. Soph. fragm. 742 : Λάμπει γὰρ ἐν χρείαισιν, ὥσπερ εὐπρεπὴς χαλκὸς ... στέγος, de domo usu trita, i. e. habitata. Plato Leg. 6, p. 776, C : Ἐναντία ... ταῖς χρ. καὶ κατὰ τὰς χρ. Xen. Cyneg. 10, 22 : Αἱ αὐταὶ ... χρεῖαι τοῦ προβολίου, i. e. Venabulo eodem modo utendum est. Mem. 3, 12, 5 : Ἐν πᾶσι ταῖς τοῦ σώματος χρείαις. Isocr. p. 235 : Εἰς τὰς τῆς πόλεως χρείας ὑπὲρ τὴν δύναμιν ... δαπανώμενοι.]

|| Χρεία ἐστὶ τούτου, Usus est hac re, (pro Opus est hac re,) ut Virg. dicit, Nunc viribus usus, Nunc manibus rapidis. Et Plautus, Viginti jam usus est filio argenti minis. Sic utitur et Terent. At Cic. sine ablativo, Si usus fuerit : et Siquando usus esset : pro Si opus fuerit, et Siquando opus esset. Eur. [Hec. 976] : Χρεία τίς σοι ἐμοῦ; Quid tibi mea opera opus est? [Apud Eur. non σοι, sed σε legitur, Ἀλλά τις χρεία σ' ἐμοῦ; eadem structura qua Homerus Il. Φ, 322 dixit : Οὐδέ τι μιν χρεὼ ἔσται τυμβοχοῆς, et alia hujusmodi, etiam omisso ἐστὶ vel ἔσται, ut s. v. Χρεὼ ostendemus.] Aristot. OEcon. 2 [§ 40] : Ἔφησεν ἑαυτῷ χρείαν εἶναι καὶ τούτων, His quoque sibi opus esse dixit. Plato Leg. [8, p. 849, E] : Ὁπόσων ἑκάστοις χρεία. Idem in Epist.: Ὧν χρεία τοῖς νοῦν κεκτημένοις. [Xen. Mem. 3, 12, 6 : Ἐν ᾧ δοκεῖς ἐλαχίστην σώματος χρείαν εἶναι. Polyb. 3, 111, 10 : Οὐκέτι λόγων, ἀλλ' ἔργων ἐστὶν ἡ χρεία.] Apud Chrysost. In Ep. ad Hebr., πείρας χρεία, sub. ἐστὶ, ubi scribit, Πείρας χρεία καὶ τῆς ἀπὸ πείρας γνώσεως, Experientia opus est. Interdum etiam dicitur χρεία τούτου πρὸς τοῦτο. [Polyb. 5, 109, 1 : Ἀναλογιζόμενος ὅτι πρὸς τὰς ἐπιβολὰς αὐτοῦ χρεία ἐστί.] Alex. Aphr. De anima 2 : Ἔτι καὶ πρὸς τὴν τῶν κατὰ φύσιν ἐκλογὴν χρεία καὶ σώματος ὑγιαίνοντος καὶ αἰσθήσεων. Idem alibi, Ὡς γὰρ ἐπὶ τῆς ψυχῆς πασῶν τῶν ἀρετῶν καθ' ἑκάστην δύναμιν χρεία πρὸς τὸ τοῦ ἀνθρώπου τέλος, οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ σώματος. Quibus in ll. observa omitti itidem verbum ἐστί. [Χρεία γίγνεται, Xen. Mem. 3, 3, 2 : Εἴ τις χρεία γίγνοιτο ἱππέων, Si quis equitum usus esset. Χρείαν ἔχειν, Opus habere, Polyb. 9, 12, 1 : Πολλὴν ἐπισκέψεως χρείαν ἔχει ταῦτα· 28, 6, 1 : Ἐπιστάσεως χρείαν ἔχει τὸ γιγνόμενον. Proxima huic significationi utilitatis notio est, qua χρεία sæpissime dicitur in locutionibus quibusvis, quarum nonnullas HSt. jam supra memoravit. Plato Gorg. p. 480, A : Τίς ἡ μεγάλη χρεία ἐστὶ τῆς ῥητορικῆς; Lys. p. 220, D : Αὐτὸ δὲ ἑαυτοῦ ἕνεκα οὐδεμίαν χρ. ἔχει· Symp. p. 204, C : Τοιούτων ὢν δ' Ἔρως τίνα χρ. ἔχει τοῖς ἀνθρώποις; quo sensu etiam χρ. παρέχειν vel παρέχεσθαι dici supra ostensum est. Rep. 1, p. 331, B : Ἔχει δὲ καὶ ἄλλας πολλὰς χρ. Eryx. p. 394, D : Ὅτι οὐδεμία αὐτοῖς χρ. οἰκίας ἐστίν. Polyb. 1, 67, 12 : Τοὺς εἰδότας στρατηγοὺς τὰς γεγενημένας χρείας κατὰ Σικελίαν ἐξ αὐτῶν· 10, 11, 7 : Ἐναργὴς ἡ ἐξ αὐτοῦ χρ. ἐγένετο. Contra 1, 57, 3 : Ἀνωφελὴς ἂν ἐκ τῆς ἀναγνώσεως κρίνοιτο χρ., Inutilis opera. || Necessitas, Indigentia. Hesych. : Χρεῖαι· ἔνδειαι. Χρείην· τὴν ἔνδειαν. Æsch. Prom. 480 : Φαρμάκων χρείᾳ κατεσκέλλοντο, ubi Inopia verti potest, ut ap. Soph. Phil. 175 : Ἀλύει δ' ἐπὶ παντί τῳ χρείας ἱσταμένῳ· 1004 : Ὦ χεῖρες, οἷα πάσχετ' ἐν χρείᾳ φίλης νευρᾶς. Rursus Æsch. Prom. 169 : Ἦ μὴν ἔτ' ἐμοῦ χρείαν ἕξει μακάρων πρύτανις, Me opus habebit, Opera mea indigebit. Pers. 139 : Χρεία δὲ προσήκει· Sept. 286 : Πρὶν ἀγγέλους σπερχνούς τε καὶ ταχυρρόθους λόγους ἱκέσθαι καὶ φλέγειν χρείας ὕπο· quod schol. rec. exp. ὑπὸ τῆς ἀνάγκης. Soph. Phil. 237 : Τίς σε ... χρεία προσήγαγε; 646 : Ὅτου σε χρεία καὶ πόθος μάλιστ' ἔχει· OEd. Col. 191 : Μὴ χρείᾳ πολεμῶμεν· OEd. T. 1174 : Ὡς πρὸς τί χρείας; 1443 : Ἵν' ἔσταμεν χρείας. Exquisitius dictum ib. 725 : Ὧν γὰρ ἂν θεὸς χρείαν ἐρευνᾷ ῥᾳδίως αὐτὸς φανεῖ, i. e. Quarum rerum quæstione deus opus esse judicaverit. Eur. El. 57 : Ἠγὰς ποταμίας μετέρχομαι, οὐ δή τι χρείας ἐς τοσόνδ' ἀφιγμένη· 376 : Ἔχει νόσον πενία, διδάσκει δ' ἄνδρα τῇ χρείᾳ κακόν. Id. ap. Stob. Flor. 29, 55 : Χρεία διδάσκει, κἂν βραδύς τις ᾖ, σοφόν· Alc. 479 : Εἰπὲ χρεία τίς σε Θεσσαλῶν χθόνα πέμπει· Hel. 420 : Χρεία δὲ τείρει μ'· οὔτε γὰρ σῖτος πάρα οὔτ' ἀμφὶ χρῶτ' ἐσθῆτες. Aristoph. Thesm. 180 : Τοῦ χρείαν ἔχων· 1164 : Χρείᾳ δὲ ποίᾳ τόνδ' ἐπεσφέρεις λόγον; Cum ἀνάγκη conjunxit idem Eq. 804 : Ἵνα ... ὑπ' ἀνάγκης ἅμα καὶ χρ. καὶ μισθοῦ πρός σε κεχήνῃ· et cum πενία Pl. 534 : Διὰ τὴν χρ. καὶ τὴν πενίαν ζητεῖν ὁπόθεν βίον ἕξει. Χρείας ἀνάγκη ap. Demosth. p. 1122, 1 : Ἡ τῆς χρ. ἀνάγκη φέρει τινὰ συγγνώμην· 668 extr. : Αἱ ἀναγκαῖαι χρεῖαι τοὺς τοῦ τί πρακτέον ἢ μὴ λογισμοὺς ἀναιροῦσι. Ἀνάγκη χρείας ap. Plut. Mor. p. 722, F : Μεγάλης τινὸς ἀνάγκῃ χρείας ἐπιταχυνόμενον. De re quam quis desiderat s. petit Æsch. Prom. 702 : Τὴν πρίν γε χρείαν ἠνύσασθ' ἐμοῦ πάρα· Choeph. 481 : Κἀγὼ, πάτερ, τοιάνδε σου χρείαν ἔχω.] Affertur etiam ἐν χρείᾳ εἶναι τινὸς, ex Aristot. Polit., pro Aliqua re egere. [Demosth. p. 401, 20 : Ὧν οἱ ἄλλοι δέονται οὐδενὸς ὢν ἐν χρείᾳ τυγχάνει. Plato Rep. 8, p. 566, E : Ἵν' ἐν χρείᾳ ἡγεμόνος ὁ δῆμος ᾖ· 2, p. 373, D : Ἰατρῶν ἐν χρείαις ἐσόμεθα· 3, p. 410, B : Δικαστικῆς εἰς χρείαν ἰέναι.] Item ex Plat. Leg. [3, p. 702, B] : Εἰς χρείαν τούτων ἐλήλυθα, pro Egui his. [Menex. p. 244, D : Ἀφίκοντο εἰς χρείαν τῆς πόλεως.] Et οἱ ἐν χρείᾳ ὄντες, ex Dem., pro Egeni, Inopes. Alioqui χρεία sine adjectione positum redditur etiam Necessitas. Interdum vero et cum gen., ut, Εἰς χρείαν τοῦ μάχεσθαι ἀφικνεῖσθαι, ex Plat. Leg. [3, p. 702, B], Eo venire necessitatis ut dimicandum sit. [Ἐν χρείᾳ γίγνεσθαι ib. 1, p. 630, E : Οὗ ... ἂν ἕκαστος ἐν χρείᾳ γίγνηται, τοῦτο ζητεῖ νῦν παραθέμενος. Et sæpissime χρείαν ἔχειν, ut ib. 6, p. 783, C : Χρείαν ποτ' αὐτῶν πάντων ἕξομεν, et ap. alios plurimos.] Sed et quod dicimus Gallice (diversa alioqui Necessitatis significatione), *Aider à quelqu'un en sa nécessité*, hoc videtur dici posse παρὰ τὴν χρείαν : ita sc. usurpando ut dixit Dem. παρὰ τὰς χρείας [p. 471, 4] : Πάντες μὲν γάρ εἰσιν ἴσως ἄξιοι χάριν ἀνταπολαμβάνειν οἱ προϋπάρχοντες τῷ ποιεῖν ὑμᾶς εὖ, μάλιστα δ' οἱ παρὰ τὰς χρείας, Bud. Nam quum omnes ultro de vobis benemerentes digni sunt utique quibuscum paria faciatis, tum vero ii maxime, qui in ipsis temporibus vestris difficultatibusque id fecerunt. Quæ interpretatio multo magis mihi placet quam ea, quam idem Bud. alibi huic loco tribuit : ita reddens, Præsertim vero qui opportune id faciunt, et quum operæ est pretium. [Ἐπὶ τῆς χρείας Diodor. 16, 2. Ὑπὲρ τὴν χρ. Ælian. V. H. 1, 19. Τὰ πρὸς τὴν χρείαν, Ad usum necessaria, Polyb. 1, 52, 7. Τὰ οὐδὲν εἰς χρείαν, Res inutiles, Demosth. Proœm. p. 1462, 16.]

|| Χρεία, Negotium, ut redditur Act. 6 init. : Οὓς καταστήσομεν ἐπὶ τῆς χρείας ταύτης, Quos præficiemus huic negotio. Vetus autem Interpres, Quos constituamus super hoc opus. Ego ad signif. melius exprimendam, interpretandum censuerim Necessarium munus. [Χρ. dicitur negotium quodvis, factum, res gerenda vel gesta, qua quis operam præstat alteri

Polyb. 3, 45, 2 : Οἱ ἐπὶ τὴν αὐτὴν χρ. (ad speculandum) ἐξαπεσταλμένοι· 1, 75, 4 : Τὸ πραχθὲν ὑπ' αὐτοῦ περὶ τὴν χρ. ταύτην. Δοῦναι ἑαυτὸν εἰς τὴν χρ., Negotium suscipere, 8, 18, 11. Μετὰ τὴν χρ. ταύτην, Post hanc operam præstitam, 1, 46, 1. Sic διὰ τὴν προειρημένην χρ. 10, 3, 7. Μεταστήσασθαί τινα ἀπὸ τῆς χρείας, Submovere aliquem a negotiis, 4, 87, 9. Λυμαίνεσθαι τὰς βασιλέως χρείας, Corrumpere regis negotia, 5, 2, 8. Τῆς χρ. ἐπιτελουμένης, Dum res geritur, 2, 49, 9. Schweigh.]

‖ Χρεία autem ap. rhetores, est ἀπομνημόνευμα σύντομον, εὐστόχως ἐπί τι πρόσωπον ἀναφέρουσα, ut scribit Aphthon. [vol. 1, p. 62] (nisi potius ἀναφερομένη ab eo scriptum fuisse credendum est [Recte habet ἀναφέρουσα]) ; qui etiam addit dictam esse χρείαν quod sit χρειώδης. A Theone definitur [vol. 1, p. 201], σύντομος ἀπόφασις, ἢ πρᾶξις, ἀναφερομένη μετ' εὐστοχίας εἴς τι ὡρισμένον πρόσωπον ἢ ἀναλογοῦν προσώπῳ : quæ Cam. ita vertit, Χρεία est Dictum breviter aliquid ostendens, aut Factum, scite in personam certam, quodve pro persona sit, collatum. Ei autem vicinam esse dicit γνώμην, vicina item esse quæ vocantur ἀπομνημονεύματα. Aliquanto post, χρείαν vocatam esse ait κατ' ἐξοχήν, quia magis quam ulla alia ad multa est χρειώδης τῷ βίῳ, i. e. Utilis vitæ. [Hermog. vol. 1, p. 19 : Χρεία ἐστὶν ἀπομνημόνευμα λόγου τινὸς ἢ πράξεως ἢ συναμφοτέρου, σύντομον ἔχον δήλωσιν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον χρησίμου τινὸς ἕνεκα. Τῶν δὲ χρειῶν αἱ μέν εἰσι λογικαὶ, αἱ δὲ πρακτικαὶ, αἱ δὲ μικταί. Λογικαὶ μὲν αἷς λόγος ἔνεστι μόνον, ... πρακτικαὶ δὲ ἐν αἷς πρᾶξις μόνον ..., μικταὶ δὲ αἱ μίξιν ἔχουσαι λόγου καὶ πράξεως.... Quæ deinde pluribus persequitur, exposito etiam χρείας, ἀπομνημονεύματος et γνώμης discrimine.] Bud. χρείαν interpr. Celebre et apophthegmaticum responsum. [Machonis comici carmen iambicum, in quo meretricum veterum facta et apophthegmata narrata fuerunt, χρεῖαι inscriptum fuit, cujus fragmenta plurima servavit Athenæus.] Nam hæc Diogenis L. [2, 85] : Καὶ πρὸς τοὺς διασύροντας προσεφέρετο τὰς Ἀριστίππου χρείας, vertit, Allegabat dicta et apophthegmata Aristippi : vel, celebria Aristippi apophthegmaticaque responsa. Hoc enim, inquit, χρεία significat, quasi χρειῶδες ἀπομνημόνευμα καὶ σύντομον, ut inquit Aphthon. Sic ap. eund. Diog. L. in Aristot. [5, 18] : Διογένους ἰσχάδα αὐτῷ διδόντος, νοήσας ὅτι εἰ μὴ λάβῃ, χρείαν εἴη μεμελετηκὼς, λαβὼν, ἔφη Διογένη μετὰ τῆς χρείας καὶ τὴν ἰσχάδα ἀπολωλεκέναι, Cum dicto etiam ficum perdidisse. Et χρειώδη ἀποφθέγματα ap. eum Dicta sententiosa. Hæc ille : qui in eo, quod dicit χρείαν Aphthonio esse χρειῶδες ἀπομνημόνευμα, vel de suo addit vocem χρειῶδες, vel ex sequentibus eam accipit, ubi ille addit χρείαν vocatam fuisse quod sit χρειώδης. Illa autem χρειώδη ἀποφθέγματα forsitan sint potius Apophthegmata qualia sunt quæ χρεῖαι vocantur. [Diog. L. 4, 47 : Ἀποφθέγματα χρειώδη πραγματείαν περιέχοντα.] Apud Quintil. autem χρειῶδες sine adjectione habetur pro Quodam χρείας genere. Vide 1, 15. [Plut. Mor. p. 78, F : Ἔνιοι χρείας καὶ ἱστορίας ἀναλεγόμενοι περιίασιν· 218, A : Ἐπαινοῦντός τινος τὴν τοῦ Κλεομένους χρ. Menand. rhet. in Walzii Rhett. vol. 9, p. 254 : Οἱ Πλουτάρχειοι βίοι πλήρεις εἰσὶν ἱστοριῶν καὶ ἀποφθεγμάτων καὶ παροιμιῶν καὶ χρειῶν.] ‖ Ionice Χρείη pro χρεία. Exp. tamen χρείη tantummodo Indigentia, VV. LL. [Fort. ex Theogn. 62, ubi genit. χρείης.]

[Χρεῖαι, αἱ, Latinæ, apud Græcos recentiores. Hesych. : Θαχεύειν· καθῆσθαι ἐπὶ τὰς χρ. Joann. Moschus in Limon. c. 43 : Εὗρον αὐτὸν τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ εἰς τὸν σωλῆνα τῶν χρειῶν. Epiphan. vol. 1, p. 722, E : Εἰσελθὼν ὁ Ἄρειος εἰς θᾶκον πρὸς τὰς αὐτοῦ χρείας. Athanas. in Epist. ad Serapion. de eodem : Εἰσῆλθεν εἰς θάκους ὡς διὰ χρείαν τῆς γαστρός. Nicephorus Presb. in Vita Andreæ : Τὴν σωματικὴν χρ. ποιούμενος. Hæc et alia Ducang., qui etiam videndus in Lexico Lat. s. v. Necessariæ. Quibuscum comparari potest quod Diodor. dixit 4, 33 : Παρῆλθεν ἐς τὴν πλησίαν ὕλην ὡς ἐπί τινα χρείαν ἀναγκαίαν. Σκευαρίων ap. Aristoph. Pl. 840, gl. cod. Dorv. exp. χρειῶν. Dimin. Χρειασίδιον, τὸ, Utensile, ex duobus infimæ ætatis scriptis affert Ducang.]

[Χρειᾶκὸς, ἡ, ὸν, Ad ministerium pertinens, Minister. Arrian. Per. maris Rubri p. 10 (vol. 1, p. 271 ed. Müll.) : Κυβερνήταις καὶ χρειακοῖς Ἄραψι χρώμενοι.]

[Χρεῖος, ὁ, ἡ. HSt. post ea quæ s. v. Χρειώδης dixit :] Χρεῖος autem adjectivum, in exemplis quæ mihi sunt ad manum, non est Utilis, (licet Bud. hanc signif. illi in quadam interpret. dederit,) sed Indigus, Qui eget, Qui opus habet. [Mœris p. 415 : Χρεῖος Ἀττικοὶ, ἐνδεὴς Ἕλληνες. Thom. M. p. 918 : Χρεία καὶ χρήσιμος Ἀττικοὶ, ὁ χρεῖος δὲ, ἤγουν ὁ χρήσιμος, καὶ τὸ χρεῖον φιλοσόφων καὶ ποιητῶν. Adjectivi χρεῖος unum apud Æschylum, tria ap. Euripidem reperiuntur exempla, nulla ap. ceteros Atticos veteres, plura apud recentiores, velut Lucian. Amor. c. 42 : Λουτροῦ χρεῖός ἐστι.] Philo V. M. 1, [§ 19, p. 98] : Τίς γὰρ ἔμελλε παρηγορεῖν ἕτερον, αὐτὸς ὢν τοῦδε χρεῖος ; Quis enim consolationem alii adhiberet, quum ea ipsemet egeret ? Eod. libro [§ 18, p. 159] : Παρασκευῆς οὐδεμιᾶς ἐστὶ χρεῖος ὁ βοηθός. Ib. : Θεὸς δὲ, ἡ ἀνωτάτω καὶ μεγίστη δύναμις, ὁ οὐδενὸς χρεῖος· ita enim scrib. puto, non ᾧ. Hic autem tam frequens voc. istius usus facit ut mirer Budæum, ap. eund. scriptorem, aut certe alium ejusd. nominis, accepisse χρεῖοι pro χρήσιμοι. Hunc enim Philonis l. in lib. De mundo [§ 3, p. 604], Πρεσβευομένας καὶ διαγγελλούσας τά τε παρὰ τοῦ ἡγεμόνος τοῖς ὑπηκόοις ἀγαθὰ, καὶ τὰ βασιλεῖ ὧν εἰσιν ὑπήκοοι χρεῖοι, ita vertit, Legatione utique functitantes, atque internuntias : subditis quidem, bonorum a principe manantium indices : principi vero ipsi regique, operarum commode sibi ab illis navatarum. Eo autem magis hæc interpret. mira videtur, quod nec constructio pro ea facere videatur, et ipsemet Bud. non hanc, sed alteram illam signif., tribus exemplis a me paulo ante confirmatam, huic eidem voci ap. eund. scriptorem in eodem opere tribuerit : hoc in loco, Ἀλλ' ὅπως μηδεὶς ὑπολάβῃ τὸν ποιητὴν χρεῖον εἶναί τινος τῶν γεγονότων, ἀναγκαίως ἐπεβόησε Μωϋσῆς, κτλ. Ita enim hæc vertit : Ne quis vero arbitraretur fictorem ipsum, cujuspiam eorum, quæ fingebantur, usum desiderare, Moses necessario exclamavit. Quin etiam in suo Lex. annotavit χρεῖον hic positum esse pro χρείαν ἔχοντα, sed addens, Nisi sit menda. At omnem mendæ, vel potius mendi, suspicionem tollunt tres illi loci paulo ante a me allati. [Æsch. Suppl. 202 : Χρεῖος εἶ ξένη φυγάς. Eur. Herc. F. 51 : Πάντων δὲ χρεῖοι (sic Heath. pro χρειοῖ) τάσδ' ἕδρας φυλάσσομεν· 1337 : Νῦν γὰρ εἶ χρεῖος φίλων.] Addam tamen et ex Eur. loco petitum hujus signif. exemplum, qui a Stobæo [Flor. 91, 20] affertur : Καὶ δοῦλος ὢν γὰρ τίμιος πλουτῶν ἀνὴρ, Ἐλεύθερος δὲ, χρεῖος ὤν, οὐδὲν σθένει. Sed hic observa χρεῖος positum sine adjectione genitivi, (quem alioqui in præcedentibus ll. habes,) ut Latine ponitur Egenus sine adjectione pro Inopi : at Indigus genitivum potius adjunctum habet. Certe ut χρείαν interdum dixi significare *Nécessité*, ea signif. qua dicitur *Aider à quelqu'un en sa nécessité*, ita χρεῖος commode reddi poterit *Nécessiteux*. (Quæ quamvis ita sint, non ignoro scribi ab Eust. [p. 165, 11] χρεῖος poni pro χρειώδης : et afferri in exemplum sine auctoris nomine, Ἀνὴρ εἰς οὐδὲν χρεῖος.) [Apud Æsch. Suppl. 194 : Αἰδοῖα καὶ γοεδνὰ καὶ τὰ χρεῖ' ἔπη, recte correctum est ζαχρεῖ' ἔπη.] Jam vero quod ad illum Philonis locum attinet, in quo legitur ᾧ οὐδενὸς χρεῖος, nisi ibi pro ᾧ reponamus ὁ, (quam emendationem satis superque confirmare ceteri ll. videntur,) necesse fuerit ut χρεῖος sit substant. neutrum, et ponatur pro χρεία : sed hujus usus nullum, quod sciam, exemplum affertur : χρεῖος enim aliud significare, ex iis quæ antea dixi, nec non ex iis quæ in Χρέος dicturus sum, cognosces. Neque tamen a ratione alienum omnino fuerit ut χρεῖος signif. illam accipiat, si χρεῖος velimus habere ι non ex substantivo illo χρεία, sed esse interjectitium, (ut in multis aliis vocibus, Ionico more pariter et poetico,) idemque omnino esse cum χρέος. Ita enim legimus χρέος ἐστί μοι et χρέος ἔχω, pro Opus est mihi, Opus habeo, Indigeo. Quorum loquendi generum exempla afferentur aliquanto post. Ceterum ab adjectivo χρεῖος, femininum esset χρεία, neutrum χρεῖον : sed nulla horum exem-

pla afferuntur. Ideoque fortasse adjectivo feminino χρεία non libenter usi fuerint Græci scriptores, ne coincideret cum substantivo χρεία : quamvis alioqui hæc coincidentia, ut ita loquar, aliis in vocibus plerisque spectetur.

[Χρειοφειλέτης. V. Χρεωφειλέτης.]

[Χρειόω, Utilis sum. Sext. Emp. p. 362 : Εἴπερ ἔστι χρειώδης (ὁ λόγος), ἤτοι κατὰ τοῦτο λέγεται χρειοῦν κτλ. 363 : Ἀπὸ τῶν ἀκροαμάτων λέγοιτ' ἂν χρειοῦν ἡ μουσική· 456 : Οὐδεμία τῶν φαντασιῶν δύναται κατ' ἰδίαν χρειοῦν πρὸς τὰς τοῦ βίου διεξαγωγάς.]

[Χρείω, i. q. χράω, quod v.]

[Χρειὼ, οῦς, ἡ, HSt. s. v. Χρεῖος, ὁ, ἡ :] Χρειὼ autem Ionice dicitur pro χρεία [ut exp. Etym. M. p. 814, 34, χρέος χρεώ χρειώ formari dicens ut σπέος Σπεώ Σπειώ, κλέος Κλεώ Κλειώ], cum genit. itidem. Hom. Il. A, [341] : Εἴποτε δ' αὖτε Χρειὼ ἐμεῖο γένηται, Si rursum me fuerit opus, i. e. mea opera. Itidem ap. Lucian. cum infin., in lib. quem Ionica dialecto scripsit [De dea Syr. c. 19] : Χρειώ μοι μεγάλης πίστιος. Cum infin., ex Apoll. Arg. [1, 649 : Ἀλλὰ τί μύθους... χρειώ με διηνεκέως ἀγορεύειν ; Ib. 1092 ; 2, 8 ;] 2, [390] : Ἀλλὰ τίη με πάλιν χρειὼ ἀλιτέσθαι; Quid opus est me rursum errare et vagari? [Et alibi sæpe, intellecto ἐστὶ, rarius εἶναι, ut 3, 599 : Βάξιν ἐπέκλυεν ..., χρειὼ μιν... ἄτην ... ἐξαλέασθαι· ubi in cod. Flor. supra scriptum est χρῆναι, sed intactum est ib. 500 : Χρειὼ τούσγε δαΐξαι· ubi pariter εἶναι intelligendum.] Sine adjectione autem vel genitivi, vel infinitivi, pro Necessitas. Hom. Il. K, [118 : Χρειὼ γὰρ ἱκάνεται οὐκέτ' ἀνεκτός· 142 (et Od. B, 28; E, 189) : Ὅ τι δὴ χρειὼ τόσον ἵκει·] 172 : Ἀλλὰ μάλα μεγάλη χρειὼ βεβίηκεν Ἀχαιοὺς, ubi observa positum fem. genere. [Od. Z, 136 : Χρειὼ γὰρ ἵκανεν· Λ, 164 : Χρειώ με κατήγαγεν εἰς Ἀΐδαο. Apoll. Rh. 2, 1201 : Ὅτε χρειώ τις ἵκηται· 3, 173 : Ξυνὴ χρ. 4, 1769 : Ἄμφω γὰρ χρειὼ ... ἔπειγεν.] At in neutro sive pro voce Necessitas, s. potius pro Necessarium negotium, (nam et ita posse reddi arbitror,) legitur Od. Δ, [312] : Τίπτε δέ σε χρειὼ δεῦρ' ἤγαγε, Τηλέμαχ' ἥρως, Ἐς Λακεδαίμονα δῖαν, ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης ; Δήμιον, ἢ ἴδιον; Videndum autem an non et Eust. ita intellexerit hic vocem χρειώ : quippe qui scribat, poetam accipientem hic vocem χρειὼ pro χρέος, tanquam neutram usurpasse, construentem cum τίπτε et cum δήμιον ἢ ἴδιον : significando δημόσιον ἢ ἰδιωτικόν σου τὸ πρὸς ἐμὲ χρέος. Invenitur et χρειοῖ ἀναγκαίῃ ap. eund. poetam. [Il. Θ, 57, et Apoll. Rh. 3, 988. Id. 4, 358 : Ὅσσ' ἀγόρευες χρειοῖ ἐνισχόμενος. De fatali necessitate 1, 491 : Χρειὼ θεσπίζων μεταμώνιον· ubi schol. : Δηλοῖ καὶ τὸ κατὰ χρείαν καὶ μοῖραν λεγόμενον, καὶ τὸ μέλλον. Cum μοῖρα conjunctum 1, 440 : Ὑμῖν μὲν δὴ μοῖρα θεῶν χρειώ τε περῆσαι. Κατὰ χρειὼ μεθέποντες 1, 650. Rarius apud posteriores Epicos, ut Oppian. Cyn. 1, 83 : Θορεῖν ... ἵππον χρειὼ ἀναγκαίη, χρειὼ δ' ἄρα τάφρον ἑλέσθαι. Tryphiod. 406 : Τίς γάρ μοι χρειὼ βιότου πλέον ;]

|| Dicitur etiam Χρεὼ pro χρειὼ, et quidem frequenter. [Hesych. : Χρεώ· χρεία· ἢ τὸ εἱμαρμένον, ἢ τὸ ὀφειλόμενον.] Hom. Il. K, [43] : Χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καί σε, διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε, Κερδαλέης, ubi etiam observandus est usus accus. pro dativo : hoc modo, χρεὼ ἐμοὶ καί σοι βουλῆς κερδαλέης, Tibi mihique callido consilio est opus. Ubi scholiorum brevium auctor ait esse solœcismum παρὰ τὰς πτώσεις. Eust. autem annotat esse ἀντίπτωσιν pro ἐμοὶ καί σοι, aut habere ἔλλειψιν præpositionis : perinde ac si diceret, χρεία βουλῆς εἰς ἐμὲ καί σε. [Il. Φ, 322 : Οὐδέ τι μιν χρεὼ ἔσται τυμβοχοῆς.] Sic etiam Il. I, [76] : Μάλα δὲ χρεὼ πάντας Ἀχαιοὺς Ἐσθλῆς καὶ πυκινῆς, ubi repetendum est subst. βουλῆς, ex proxime præcedente versu. Apud eund. poetam tamen [ib. 604] : Οὔτι με ταύτης Χρεὼ τιμῆς, existimatur subaudiendum verbum ἱκάνει, vel καταλαμβάνει : quasi vero non eadem sit in his omnibus Il. ratio. [Il. K, 85. Od. A, 225 : Τίπτε δέ σε χρεώ ; Cum infinitivo Il. Λ, 409 : Τὸν δὲ μάλα χρεὼ ἑστάμεναι· et Σ, 406, Ψ, 308.] Ego certe dixerim potius ubique accus. esse pro dativo, ut legimus ap. Æsch. Prom. [86] : Αὐτόν σε δεῖ προμηθέως, pro αὐτῷ σοι δεῖ προμηθέως, i. e. χρείαν ἔχεις τοῦ προμηθεύσασθαι. Χρεὼ, sicut et χρειὼ, sine adjectione, Necessitas. [Il. I, 197 : Ἦ τι μάλα χρεώ· Od. I, 136 : Αἰμὴν ... ἵν' οὐ χρεὼ πείσματός ἐστιν.] Apud Apollonium pro Fatali necessitate, quam signif. habet passim χρεὼν, Arg. 2, [817] : Χρεὼ ἦγε δαμῆναι. [Ib. 167 : Ὅσην χρεὼ ἦγεν ἄγεσθαι· et 4, 1164 : Τότ' αὖ χρεὼ ἦγε μιγῆναι. Quibus in locis notandum χρεὼ disyllabum, correpta ante vocalem syllaba altera. Homero χρεὼ constanter monosyllabum est : unde Il. Λ, 606 : Τί δέ σε χρεὼ ἐμεῖο; ut syllaba una eaque correpta pronunciatur.]

Χρειώδης, ὁ, ἡ, Utilis, Commodus, Qui usui est. [Annotavit Pollux 5, 136. Non legitur apud scriptores Atticos antiquiores, frequens vero est apud recentiores, velut Plut. Mor. p. 353, E : Τὰ μὲν ἠθικὰς ἔχοντα καὶ χρ. αἰτίας· 646, C : Ταῦτα ἀτιμάζειν ἦν μή τι χρ. ἄλλο συνεπιφέρωσιν.] Plut. [Mor. p. 1118, B] : Τὸ γὰρ ἀναγκαῖον ἀρκεῖ καὶ χρειῶδες ἀπ' αὐτῶν. [Ut τὸ χρ. τῇ ἀνάγκῃ oppositum ap. Lucian. Amor. c. 38 : Τὸ χρ. εἰκέτω τῇ ἀνάγκῃ. Plut. Mor. p. 715, B : Μᾶλλον εἰκός ἐστι τῶν γλαφυρῶν τὰ χρ. τὴν αἴσθησιν ἐπιστρέφειν· 973, B : Τὸ καλὸν ἀγαπᾶν μᾶλλον ἢ τὸ χρ. τῆς φωνῆς· V. Marii c. 42 : Προϊεμένου τὰ χρ. παρὰ τὸ συμφέρον· V. Lys. c. 5 : Τὸ φιλέταιρον καὶ χρ. Lucian. De hist. conscr. c. 13 : Τὸ ἴδιον καὶ τὸ χρ. θεραπεύοντες. Cum dativo Plut. Mor. p. 724, E : Ἡμῖν δὲ ἥκιστα χρ. (ὁ φοῖνιξ). Cum præp. εἰς V. Crassi c. 3 : Τὸ ῥητορικὸν καὶ χρ. εἰς πολλοὺς ἤσκησε. Cum præp. πρὸς schol. Hom. Il. A, 50 : Κύνες πρὸς θήραν χρειώδεις.] Apud Herodian. [8, 6, 8], Ἔχων τὰ χρειώδη Polit. vertit Quæ usui forent : in alio autem loco, Πρὸς τὸ ἑαυτοῦ χρειῶδες, Ad suum usum. [Schol. Hom. Il. K, 479 : Δρᾶν τὰ χρειώδη. Τοῦ πυρὸς τὸ χρ., Utilis pars ignis, Philo vol. 1, p. 492, 20. Idem cum genit. construxit ap. Euseb. Præp. ev. 8, p. 380, B : Καὶ τἄλλα ὧν ὁ ἀνθρώπινος βίος χρειώδης, Quibus vita humana opus habet. Superl. ap. scriptorem Philopatr. c. 19 : Ὠνησόμενος τὰ χρειωδέστατα.] Vide et in Χρεία voce rhetorica. [|| Adverb. Χρειωδῶς. Greg. Nyss. t. 2, p. 542, D. Just. Mart. p. 153, D; 204, C. Cyrill. Al. t. 5, p. 427, B; 525, A; 537, B, χρ. παρεκόμισε· 543, D, χρ. καὶ ἀναγκαίως. Basil. t. 2, p. 243, A, χρ. ὅρα, χρ. ἄκουε, χρ. λάλει, χρ. ἀποκρίνου. Superl. χρειωδέστατα Cyrill. Al. t. 5, p. 443, E. Hase. Eust. Opusc. p. 353, 70 : Πυνθάνομαι οὐ χρ., ἀλλὰ βασιλικῶς.]

[Χρεμάτας, ὁ, Chrematas, Acarnan. Polyb. 32, 21.]

[Χρεμέθω. V. Χρεμετάω.]

[Χρεμετάω, Hinnio. HSt. s. v. Χρεμετίζω :] Legitur item Χρεμετάω pro eodem. [Hesych. : Χρεμετᾷ· ἠχεῖ. Unde eidem in gl. superiore Χρεμέδα· ἡ γῆ, ὡς Καλλίμαχος, Is. Voss. restitui voluit Χρεμετᾷ· ἠχεῖ, conjectura incerta.] Necnon Χρεμέθω, pro χρέμω inusitato. [Etym. M. p. 814, 47 : Τὸ δὲ χρεμέθεσκον ἀπὸ τοῦ χρέμω χρεμέθω. Sumtum ex loco Apollonii, quem ex Etym. Ms. s. v. Πληγάδες edidit Ruhnk. Ep. crit. p. 192 : Οὐδ' ἵπποι ὀρθριναὶ κατὰ κλισίας χρεμέθεσκον. Præsens est ap. Bianor. Anth. Pal. 9, 295 : Μὴ θάμβει χρεμέθοντα (πῶλον)· et Oppian. Cyn. 1, 234. G. D. Greg. Naz. t. 2, p. 72, 307, χρεμέθοντας ἵππους. Hase.]

[Χρεμέτης, ὁ, Chremetes. Hesych. et Suidas : Χρεμέτης (male ap. Hesych. Χραιμετίς)· ὄνομα ποταμοῦ. Est fl. Libyæ ap. Aristot. Meteor. 1, 13. (Basil. M. t. 1, p. 37, D, in recensu fluminum orientalium, ὁ καλούμενος Χρεμέτης. Hase.) De forma nominis constat ex Nonno Dion. 13, 374 : Ῥόον Χρεμέταο· et ib. 380 : Κούρη Ἀγχιρόη Χρεμέταο.]

Χρεμετίζω, Hinnio, Hinnitum edo. [Χρεμετίζειν equos dici annotarunt Pollux 1, 216; 5, 87, Ammon. p. 145, et grammatici ap. Valcken. in Animadv. p. 228, 230. Hesych. : Χρεμετίζει· κελεχίζει ὡς ἵππος· ubi scribendum κιχλίζει, collato Macedonii versu, quem s. v. Χρεμέτισμα afferam. Suidas : Χρ., ἦχον τῷ στόματι ἀποτελεῖ. Corrupte ap. Hesych. Χραιματίσαι· κράξαι ὡς ἵππος. Hom. Il. M, 51 : Μάλα δὲ χρεμέτιζον (ἵπποι). Plato Rep. 3, p. 395, B : Ἵππους χρεμετίζοντας· Phædr. p. 254, D : Βιαζόμενος, χρεμετίζων. Plut. Mor. p. 174, F. Μέγα χρ. ib. p. 970, D, ut ὀξὺ χρεμετίζοντες ἵπποι ap. Themist. Or. 11, p. 153, B. Ælian. V. H. 2, 3 : Τοῦ ἵππου χρεμετίσαντος πρὸς τὸν ἵππον τὸν ἐν τῇ εἰκόνι· quod προσχρεμετίζειν dixit Clem. Al. p. 51. LXX Jes. 10, 30 : Χρεμέτισον φωνήν σου γαλλείμ. Jerem. 5, 8 : Ἕκαστος ἐπὶ τὴν γυναῖκα τοῦ πλησίον αὐτοῦ ἐχρεμέτιζον.

Sirac. 33, 6 : Ὑποκάτω παντὸς ἐπικαθημένου χρεμετίζει. Tzetzæ Posth. 142 : Σὺν δ' ἵππος χρεμέτισε, Jacobs. ad Anthol. Pal. vol. 3, p. 523, recte restituit χρεμέτισσε· quæ probabilior quam altera ejus conjectura est χρεμέτησε, ab verbo χρεμετάω. G. Dind.]

[Χρεμετίς. V. Χρεμίς.]

Χρεμέτισμα, τὸ, et Χρεμετισμὸς, ὁ, Hinnitus. [Χρεμέτισμα, proprie dictum Theophyl. Simoc. Hist. p. 82, 22 Bonn., τοῦ χρεμετίσματος τῶν ἵππων· 144, 8, τῷ ψόφῳ τοῦ χρ. Hase. Improprie dictum ap. Macedon. Anth. Pal. 5, 245 : Κιχλίζεις, χρεμέτισμα ἁμοῦ προκέλευθον ἰεῖσα. ‖ Χρεμετισμὸς, quod Hesych. s. h. v. et s. vitiosa Χραιμετισμὸς exp. ἡ τῶν ἵππων φωνή, est ap. Aristoph. Eq. 533, Plut. V. Sullæ c. 27, Tryphiod. 532, et numero plur. Plut. Mor. p. 902, B; 1125, B, Dionys. De comp. verb. c. 16, p. 95, 1. G. D. Χρ. ἵππων Joseph. [A. J. 18, 9, 2. Hase. Χρεμετισμὸς ἱππασίας Jerem. 8, 16.]

[Χρεμετιστέον, Hinniendum. Justin. Mart. Epist. ad Zonam § 16. Boiss.]

[Χρεμετιστὴς, ὁ, Hinnitor. Ἵππος χρ. ap. Cyrill. Hieros. p. 80.]

Χρεμετιστικὸς, ἡ, ὸν, q. d. Hinnibilis, ut equus dicitur esse animal χρεμετιστικόν. [Ζῷον χρ. Sext. Emp. p. 114, 698, Philo vol. 1, p. 310, Clem. Al. p. 196, Plut. Mor. p. 877, B. « Zachar. Mityl. Dial. p. 210. Ammon. Comment. in Qninque voces, fol. 14, 2. » Boiss. Τὸ χρ., Facultas hinniendi, Jo. Damasc. t. 1, p. 13, E. Hase. Βλέμμα χρ. ap. Polluc. 1, 192.]

[Χρέμης, ὁ, piscis nomen. V. Χρέμψ.]

[Χρέμης, ητος, ὁ, Chremes, n. pr. archontis Atheniensis olymp. 113, 3 ap. Diodor. 17, 87, Dionys. Dinarch. c. 9, p. 649 (ubi in Κρέμης corruptum). ‖Alius ap. Aristoph. in Eccles., in fabula ipsa nominatus v. 477 : Ὦ Χρέμης. Nomen non infrequens in comœdia recentiore, ut colligi potest ex verbis Antiphanis ap. Athen. 6, p. 223, A : Χρέμης τις ἢ Φείδων τις ἐκσυρίττεται, et ex fabulis Terentii, qui sæpius hac persona usus est. G. D. XPEMES scriptum in fictili *Catal. di ant. etr. del princ. di Canino* p. 95, n. 1003, et ap. de Witte *Descr. de vases peints* p. 54, n. 98. Chremes archon ap. Bœckh. *Urkunden* p. 436, 154; 438, 4; 439, 6 et 20; 440, 44 et 54; 441, 73 aliisque multis ll. Alius, ut videtur, in tit. Æxon. C. I. vol. 1, p. 345, n. 214, 1. Hase.]

[Χρεμίζω. HSt. s. v. Χρεμετίζω :] Quin etiam ex χρεμετίζω fit Χρεμίζω, per sync.: unde χρεμίσαν ap. Hesiod. [Sc. 348 : Ὀξεῖα χρέμισαν.]

[Χρεμίς· χρεμετίς, gl. corrupta Hesychii, in qua incertum est utrum vocabulorum χρέμισις, χρεμέτισις, χρεμετισμὸς vestigia lateant. Χραιμετὶς vitiose scriptum pro Χρεμέτης notavimus s. h. v.]

[Χρέμμα, τό. HSt. s. v. Χρέμψις:] Dicitur et Χρέμμα pro Screatu, Sputo. Diog. L. [2, 68. Conf. J. G. Schneider. in Fr. Aug. Wolfii Analecti. litt. vol. 2, p. 230—232. Hase.]

Χρέμπτομαι, Screo, Excreo. [Phryn. in Bekk. Anecd. p. 72, 16 : Χρέμπτεσθαι καὶ διαχρέμπτεσθαι ἑρεῖς. Legitur semel apud Tragicos, Eur. Cycl. 622 : Οὐ σκαρδαμύσσειν οὐδὲ χρέμπτεσθαί τινα. Anth. Pal. 7, 134 : Γοργίου κεφαλὴ ... οὐκέτι χρεμπτομένη οὐδ' ἀπομυσσομένη. Galen. ab Hemst. citatus ad Lucian. vol. 1, p. 414 : Χρεμψάμενος ὡς πτύσων. Liban. vol. 4, p. 132, 2 : Οὔτε λύζων οὔτε χρεμπτόμενος. Julian. Or. 7, p. 205 : Πταρέντα ἢ χρεμψάμενον. De oratore verba facturo Aristoph. Thesm. 379 : Χρέμπτεται γὰρ ἤδη. Lucian. Pro imag. c. 20 : Ὁ κόλαξ ἐπήνει ὑπὸ βηχὸς ἐνοχλούμενον τὸν Δημήτριον ὅτι ἐμμελῶς ἐχρέμπτετο. Cum accus. μύχιόν τι χρ. id. Gall. c. 20; πλατὺ Catapl. c. 12, et ἐπισεσυρμένον scriptor Philopatr. c. 20. Comice Eupolis ap. Athen. 14, p. 646, E : Μῆλα χρέμπτεται.]

[Χρεμπτὸς, ὴ, όν. Χρεμπτὸν, Screabile, Gl.]

[Χρεμύλος, ὁ, Chremylus, n. pr. senis ap. Aristoph. in Pluto, in fabula ipsa nominati v. 336, 1172. Ἀπὸ τοῦ χρέος καὶ τοῦ αἱμύλλω τὸ ἀπατῶ εἰρῆσθαι, ὁ ἀπατῶν δηλαδὴ τοὺς χρεωφειλέτας διὰ πενίαν, recentissimi grammatici commentum est in ed. scholiorum Oxon. vol. 1, p. 47, 12. Ab χρέω, Screo, unde χρέμπτομαι formatum est, Χρεμύλου et Χρέμητος nomina derivant Hemst. in annot. ad schol. Pluti p. 6, et Valcken. in scholl. in N. T. vol. 1, p. 355. De accentu Χρεμύλος Arcad. p. 57, 4.]

[Χρέμυς. V. Χρόμις.]

[Χρὲμψ, ὁ. HSt. post composita verbi Χρέμπτομαι :] At vero Χρὲμψ affertur ex Aristot. pro cujusdam piscis nomine. Apud Suidam [in gl. ex Zonara illata] Χρέμης est itidem Piscis, ap. Hesych. Χρέμυς. [Χρέμης piscis nomen est ap. Æ ian. N. A. 15, 11, ubi genitivus est χρέμητος. Plur. χρέμητες ap. Oppian. Hal. 1, 112. G. D. Quos Gadi quandam speciem opinatur Bussemaker. Schol. Opp. p. 659; conf. Schneider. Hist. nat. pisc. p. 98. Hase.] Apud Eosdem vide et Χρεμψιθέατρον.

[Χρεμψιθέατρον, τὸ, gl. Hesychii, cujus de interpretatione sola supersunt verba οἱ εἰσιόντες εἰς θέατρον, quæ lucem accipiunt ab Suidæ explicatione, ἢ ὅτι εἰσιόντες εἰς τὸ θέατρον χρέμπτονται, ἢ ὅτι χρεμπτόμενοι ἐκβάλλονται. « Comicam glossam agnovit Meinek. Com. vol. 4, p. 649, cujus quas explicationes Suidas commemoravit, earum neutra probabilis est. Videtur theatrum frequentissimum dici, quod spectatores quasi evomat. » Bernhard.]

Χρέμψις, εως, ἡ, Screatus [in Gl.]

[Χρέμω. V. Χρεμετάω.]

[Χρέμων, ωνος, Chremo, unus ex triginta tyrannis ap. Xen. Hell. 2, 3, 2, ubi duo, etsi non optimi, codices Χρήμων, quod probandum videri posset, quum certum hujus nominis exemplum ap. Aristoph. Vesp. 400 reperiatur, nisi in Χρέμων consentiret Lysias p. 184, 24, et simile exstaret Χρεμωνίδου nomen. G. D. Χρέμων in inscr. Bœot. ap. Pittak. Ἐφημ. ἀρχ. p. 1210, n. 2418, 2. Hase.]

[Χρεμωνίδειος. V. Χρεμωνίδης.]

[Χρεμωνίδης, ὁ, Chremonides, philosophus Stoicus, ap. Diog. L. 7, 17. ‖Atheniensis, ap. Teletem Stob. Flor. 40, 8, p. 231, 49 : Ἱππομέδων ὁ Λακεδαιμόνιος ὁ νῦν ἐπὶ Θράκης καθιστάμενος ὑπὸ Πτολεμαίου, Χρεμωνίδης καὶ Γλαύκων οἱ Ἀθηναῖοι, οὐ πάρεδροι καὶ σύμβουλοι; Χρεμωνίδης Πτολεμαίου ναύαρχος ap. Polyæn. 5, 18. Ab hoc Chremonide τὸν Χρεμωνίδειον πόλεμον, quem ex Hegesandro memorat Athen. 6, p. 250, F, nomen accepisse probabiliter conjecit Niebuhr. in Museo Rhen. vol. 1, p. 161. ‖ Χρεμωνίδης Ἐτεοκλέους Αἰθαλίδης in inscr. ap. Rangabé *Antiq. Hell.* vol. 2, p. 142, 6.]

[Χρεοδοσία, ἡ, Debiti redditio. Legitur apud interpretes duos V. T. Deuteron. 24, 11, et 13, sed χρεωδοσία scriptum, quæ perpetua in omnibus hujusmodi compositis cum χρέος codicum scripturæ diversitas est, quemadmodum derivata a κρέας, κρεοκοπέω, κρεονομέω, κρεοφαγία et reliqua, quæ veteres per ο scripsisse poetarum loci ostendunt, in codicibus sæpissime per ω scribuntur. De compositis cum χρέος nulla dum allata sunt poetarum exempla, quæ eorum scripturam extra dubitationem ponant. Ea tamen ipsa quoque non per ω, ut sæpissime factum in codicibus, sed per ο scribenda esse diserte præcipit Herodian. Epim. p. 207 : Τὰ παρὰ τὸ χρέος συγκείμενα διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφονται, μέσον ἔχοντα τὸ ο μικρὸν οἷον χρεοκοπῶ χρεολυτῶ χρεοδοτῶ, χρεοκοπία χρεολυσία (nam sic corrigendum pro χρεηλασία) χρεοδοσία καὶ τὰ ὅμοια. Confuse Zonaras Lex. p. 1858 : Χρεωφειλέτης· ὅσα παρὰ τὸ χρέος συντέθειται, μεγάλα, πλὴν τοῦ χρεοδότης χρεοκόπος καὶ χρεολύτης, καὶ τὰ θηλυκὰ αὐτῶν, οἷον χρεοδοσία, καὶ τὰ ῥήματα, οἷον χρεοδοτῶ χρεολυτῶ. Qui sic potius præcipere debebat, composita nominis χρέος cum vocabulis ab litera consonante incipientibus per ο scribi, χρεωφειλέτης vero, in quo vocabuli χρέος litera ο cum vocali, a qua ὀφειλέτης incipit, coalescat, duplici ο in ω contracto χρεωφειλέτης scribi. Cui sententiæ qui repugnare videatur Apollon. De pronom. p. 5 (263), C, librarii culpa repugnat. Nam quod ap. eum legitur, Τὸ α τῶν οὐδετέρων ο γίνεται, γηροκόμος, κρεοπώλης, χρεοφείλης, quocunque modo corrigatur, tantum certum haberi potest, non scripsisse Apollonium χρεοφείλης, nisi quis χρεοφειλέτης (nam sic corrigendum foret) ab nominativo plurali χρέα derivasse eum credat, quod mihi incredibile videtur. Nec Lobeckii conjecturæ (ad Phryn. p.

695) κρεόφιλος vel Κρεόφυλος probabiles haberi possunt. G. Dind.]

[Χρεοδοτέω, Debitum reddo. Verbum ab Herodiano et Zonara annotatum, quorum verba v. s. v. Χρεοδοσία. Χρεολυτήσων per χρεοδώσων exp. Hesych., quod χρεοδοτήσων scribendum esse monuit Tittmann. ad Zonar. p. 1858.]

[Χρεοδότης, ὁ, Qui debitum reddit. Zonaras s. v. Χρεοδοσία citatus.]

[Χρεοκοπέω. Χρεοκοπία. V. Χρεοκόπος.]

[Χρεοκόπος.] Χρεωκόπος, vel Χρεόκοπος, item Χρεωκοπία, vel Χρεοκοπία: melior tamen utrobique prior scriptura quam posterior, ut docebo paulo post. Est Χρεωκόπος, Debiti s. Debitorum rescissor: itidemque Χρεωκοπία, Debiti s. Debitorum rescissio, Æris alieni rescissio, s. decisio. Dicitur certe de Eo qui credidores debito s. debitis fraudat. Estque Χρεωκοπεῖν, quod nos dicimus *Faire banqueroupte*: nisi quod illud latius etiam patere videtur. Bud. autem postquam dixit χρεῶν ἀποκοπὰς esse Novas tabulas, quasi Æris alieni decisiones; easque σεισάχθειαν etiam appellari: subjungit, Cui similis est χρεοκοπία. Nam χρεοκοπεῖσθαι Debito fraudari significat, decocta sc. pecunia. Hæc ille. Sed χρεῶν ἀποκοπὴ, sicut Novæ tabulæ, Publicum aliquid erat, quum χρεωκοπία unius etiam Privatim esse posset. [Χρεωκοπία, contra regulam s. v. Χρεοδοσία expositam, per ω scriptum ap. Diodor. (Exc. p. 623, 47) in fragm. ap. Suidam s. v. Χρεοκοπεῖται, ubi ed. vet. χρεωκοπείας, sed codex Paris. A χρεοκοπίας. Χρεοκοπία ap. Dionys. A. R. 5, 67; 6, 38. « Item ap. Eustath. Epist. ante Comm. Dion. P. p. 68, 16 Bernhard. » Boiss.] Invenitur etiam Χρεωκοπίδαι ap. Plutarch. Solone p. 159 meæ ed. [c. 15, ubi sola ed. Junt. χρεοκοπίδας] : quod nomen fictitium esse puto, et pro χρεωκόποι usurpatum, quandam patronymici formam illi tribuendo. Qui autem et quam ob causam hoc nomine appellati fuerint, tradit Idem ibidem, his verbis (sed contrahendo tamen aliquantum quæ scribit) : Quum Solon æris alieni gratiam facere statuisset, suumque hac de re consilium amicis quibusdam communicasset: hi a divitibus magnam vim pecuniæ fœnerati, qua magna prædia coemerunt: deinde decreto promulgato, quum fructus ex suis possessionibus perciperent, nec earum tamen pretium persolverent, χρεωκοπίδαι appellati fuerunt. Hoc vocab. quidam eo in l. interpr. Decoctores : quidam, Novarum tabularum auctores. Quæ posterior interpret. nullo modo mihi placet; non enim hi novarum tabularum auctores fuerunt, sed potius Solon, qui quum novarum tabularum esset auctor, occasionem τοῦ χρεωκοπεῖν illis præbuit. Sed nec voce Decoctores interpretandum censuerim hoc χρεωκοπίδαι : quod et de χρεωκόποι dictum intelligi velim. Nam contingit quidem sæpenumero ut qui sua bona decoxerint, postea æs alienum dissolvere non possint, ideoque creditores suos debita pecunia fraudent : quod est χρεωκοπεῖν. Sed nec quicunque decoxerunt, χρεωκοποῦσι : nec vicissim quicunque χρεωκοποῦσι, necesse est ut prius decoxerint. Quamobrem χρεωκοπίδαι, sicut et χρεωκόποι, potius interpretandum censerem Æris alieni expilatores, aut Creditorum fraudatores. Prior tamen illa expositio magis mihi placet, tanquam verbum ex verbo magis exprimens. Gallice quidem certe dicerentur *Banquerouptiers*. Hinc verb. Χρεωκοπέω, q. d. Debitum s. Debita rescindo, Debito fraudo. [Sic scriptum ap. Plut. Mor. p. 829, C : Παρανόμως δανείζουσι ... ἐν τῷ δανείζειν χρεωκοποῦντες· ὁ γὰρ οὗ γράφει λαμβάνων ἔλαττον χρεωκοπεῖται· et cum accusativo rei p. 968, D : Λαβόντα κριθῶν μέτρον ὑφαιρεῖν καὶ χρεωκοπεῖν μέρος ἥμισυ καθ' ἡμέραν. Sed p. 764, A, per ο : Οὐ δικαίως χρεοκοπῶν ... ἱερὸν ὄντα τὸν λόγον. Strab. 8, p. 352 : Ταῦτ' ἀπεστέρουν χρεοκοποῦντες (codd. nonnulli χρεωκ—). Figurate Sext. Emp. p. 357 : Ὑπὲρ τοῦ μὴ δοκεῖν τι τῆς διδασκαλίας χρεωκοπεῖν.] Itidemque pass. Χρεωκοποῦμαι, Debito s. Debitis fraudor [signif. modo propria, modo translata. Joseph. Maccab. c. 3 : Τὸ δάνειον χρεωκοπούμενος. Clem. Al. p. 878]. Phalar. [Epist. p. 198 : Δανείσαντα χρεωκοπεῖσθαι· et p. 330] : Χρεωκοπηθέντος ἐπ' ὀνόματι δωρεᾶς Φαλάριδος, Περίανδρον κερδακέναι τὰ τοῦ παρεικότος, Ære suo fraudato, Bud. [Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 964 : Χρεοκοπείσθω τῶν ψυχῶν αὐτῶν τὸ περίεργον ἐπιθυμίαις. Lesbon. Περὶ σχημ. p. 187 : Δώριον σχῆμα, ὃ γίνεται τῆς αὐτῆς συντάξεως χρεοκοπουμένης, οἷον οὐκ εἶπω σοι ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐρῶ σοι. Addito infinitivo Eustath. p. 655, 12 : Οὐδέποτε τὸ τρίτον τῶν μελλόντων χρεωκοπεῖται παραλήγεσθαι φωνήεντι, ἵνα τις εἴπῃ τὸ καλέσεται καλέσται ἢ τὸ τελέσεται τελέσται.] At Suidas χρεωκοπεῖται exp. ὑπὸ χρεῶν ἐνοχλεῖται, cujus signif. exemplum desidero. Ceterum quod ad scripturam hujus compositi, (tam de verbo, quam utroque nomine loquor,) fateor quidem inveniri et cum ο, Χρεοκόπος, Χρεοκοπία, Χρεοκοπῶ, et quidem ap. Bud. etiam : verum mendosam esse censeo non solum quod in fide dignis exemplaribus scripturam illam, non hanc, invenerim : (ut etiam ap. Plut. χρεωκοπίδαι, non χρεοκοπίδαι legimus [Sed v. quæ s. v. Χρεοδοσία dicta sunt]:) sed etiam quod composita alterius generis, per ω, non ο, ubique scripta inveniantur : veluti Ἀξιόχρεως, Κατάχρεως, Ὑπέρχρεως, Ὑπόχρεως : nam Ἀξιόχρεον per ο, Suidas barbarum esse scribit. Inveniri tamen κατάχρεοι doceo in Κατάχρεως.

[Χρεολυσία, ἡ, Debiti solutio. V. s. v. Χρεοδοσία.]

[Χρεολῡτέω.] Χρεωλυτέω, vel [quod præcipit Herodian. s. v. Χρεοδοσία citatus] Χρεολυτέω, Debitum s. Debita dissolvo; Æs alienum dissolvo; Æs alienum luo, ut loquitur Curtius, veluti non solum interpretans, sed verbum Græcum λύω retinens : nam ex χρέα λύω factum est hoc compositum χρεωλυτῶ. [Hesych. : Χρεολυτήσων· χρεοδοτήσων (codex χρεοδώσων). Improbat Phryn. p. 390 : Χρεωλυτῆσαι λέγει ὁ πολὺς λεώς, ὁ δὲ Ἀττικὸς τὰ χρέα διαλύσασθαι.] Affertur autem ex Josepho hoc verbum. [A. J. 7, 15 : Ἀμοιβὴν χρεολυτοῦμεν· ubi var. lect. χρεωλ—, ut est 18, 8 : Τὸν μισθὸν χρεωλυτεῖν.] Plut. Alcib. [c. 5] χρεωλυτεῖν τὰς ὠνὰς videtur dixisse pro τὰ χρέα τῶν ὠνῶν διαλύειν, s. τὰ ἐκ τῶν ὠνῶν χρέα. [Index capitum Diodori 17, 54 (p. 159 ed. Wess.) : Τοὺς γεγηρακότας τῶν Μακεδόνων χρεολυτήσας. Ammon. p. 94 : Χρεῖος ὑποστήσονται (ap. Homerum) ἀντὶ τοῦ χρεολυτήσωσι. Sext. Emp. p. 307 : Δίκην ἣν αὐτόθεν νικήσας ὀφείλει τὴν ὑπόσχεσιν χρεωλυτεῖν.] De scriptura autem hujus compositi idem quod de præcedenti dicendum censeo.

[Χρεολύτης, ὁ, Qui debitum solvit. V. s. v. Χρεοδοσία. Χρεωλύτης in Rituali in *Classical Journal* fasc. 44, p. 367. Angl. Et sic quoque Georg. Pisid. (si modo is est auctor) Hymn. acath. 253. Hase.]

Χρέος, Χρέους, τὸ, et Χρεῖος, interdum etiam Χρέως et Χρείως, Debitum, Mutuum, Æs alienum. [Per ὄφλημα, χρεία exp. Hesych. et Χρεῖος per ὄφλημα, Χρέος et Χρεῖος per δέησις.] Hom. [Od. Θ, 353 : Ἄρης ... χρέος καὶ δεσμὸν ἀλύξας. Frequentius apud Epicos χρεῖος, ut] Il. Λ, [684] : Κήρυκες δὲ λίγαινον ἅμ' ἠοῖ φαινομένῃφι, Τοὺς ἴμεν οἷσι χρεῖος ὀφείλετ' ἐν Ἠλιδι δίῃ (ubi observa obiter et morem antiquum)· Οἱ δὲ συναγρόμενοι Πυλίων ἡγήτορες ἄνδρες Δαίτρευον· πολέσιν γὰρ Ἐπειοὶ χρεῖος ὄφειλον. Et aliquanto post, Καὶ γὰρ τῷ χρεῖος μέγ' ὀφείλετ' ἐν Ἠλιδι δίῃ. [Adde N, 746 : Μὴ τὸ χθιζὸν ἀποστήσωνται ... χρεῖος (hesternam cladem hodie Trojanis reddendam)· Od. Γ, 367 : Χρεῖός μοι ὀφέλλεται· et Φ, 17.] At in soluta oratione semper absque ι scriptum invenitur hoc nomen. Dem. [p. 1040, 19] : Ὅπως μὴ ὕστερον ἐνταῦθα χρέος γενόμενον ἀναφανήσοιτο ἐπὶ τῷ χωρίῳ, Ne postea æs alienum existeret super eo fundo contractum, Bud. Apud Liban. : Χρέος πατρῷον ὀφείλων τῷ δήμῳ. Sic et ap. Tragicos ac Comicos poetas. Aristoph. [Nub. 117] : Χρέος ἀποδοῦναι. Et [13] : Δακνόμενος ὑπὸ τῆς δαπάνης καὶ τῆς φάτνης καὶ τῶν χρεῶν. Idem genit. frequens est cum voce ἀποκοπὴ quasi Rescissio æris alieni : ac Lat. more loquendo, Novæ tabulæ, ut videbis in Ἀποκοπή. [Annotavit Hesych. s. v. Χρεῶν ἀποκοπαί. Ἄνεσις τῶν χρ. Plut. Comp. Sol. et Popl. c. 3; ἄφεσις V. Solon. c. 19, ut ἀνιέναι et ἀφιέναι χρέα ib. c. 15, et ap. Lucian. De salt. c. 5; ἀφαιρεῖσθαι τὰ χρέα Plut. ib. c. 3.] Interdum cum nomine διάλυσις, ut mox docebo. Apud Hesiod. autem invenitur plur. gen. Χρειῶν (habens ι, ut χρεῖος in ll. quos ex Hom. protuli) cum voce λύσις, Op. [404] : Ἀλλά σ' ἄνωγα Φράζεσθαι χρειῶν τε λύσιν λιμοῦ τ' ἀλεω-

ρήν. Apud Eund. legimus et accus. plur. χρέα [645] : Βούληαι δὲ χρέα προφυγεῖν καὶ λιμὸν ἀτερπῆ. Apud Aristot. OEcon. lib. 2, gen. sing. : Ἡ πόλις τοῦ χρέους ἀπηλλάγη, Civitas ære alieno liberata est. Pro quo dici etiam posset τὰ χρέα διέλυσε, Æs alienum dissolvit. Unde et illud Διάλυσις χρεῶν cum ap. alios, tum ap. Plat. [Leg. 3, p. 684, D.] Pro quo legimus, in versu quem modo protuli ex Hesiodo, χρειῶν λύσιν. [Χρήματα διαλύειν ap. Dionys. A. R. 5, 68, (διαλύσασθαι 4, 19,) Plutarchum, Lucianum et alios; λύειν ap. Liban. vol. 1, p. 576. Frequentius τὰ χρέα ἀποδιδόναι, ἐκτίνειν, ἐκπληροῦν ap. Plat. Leg. 12, p. 958, B : Πρὶν ἂν ἐκπληρώσῃ τὸ χρέος ἅπαν τῷ νικήσαντι. Πρὸς τὰ χρέα ἀπάγεσθαι vel ἄγεσθαι, Propter æs alienum abduci in vincula, Dionys. A. R. 4, 9 et 11. Creditor vero dicitur τὰ χρέα ἀπαιτεῖν, εἰσπράττειν, ἀπολαμβάνειν. Ἔχειν τι εἰς χρέος τι dixit Plut. V. Cæs. c. 48 : Σκεύεσιν ἐχρῆτο ξυλίνοις ὡς τὰ χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ πάντα Καίσαρος ἔχοντος εἴς τι χρέος· ὤφειλε γὰρ ... Καίσαρι χιλίας ... μυριάδας. Demosth. p. 986, 26 : Τὴν οὐσίαν ἅπασαν χρέα (i. e. pecunias fœnori creditas) κατέλιπον καὶ φανερὰν ἐκέκτηντο μικράν τινα, ubi præcedit, Ὅσα αὐτοῖς κατελείφθη χρέα καὶ σκεύη καὶ ὅλως χρήματα. || Non raro improprie dicitur, ut de debito fatali, i. e. morte, de quo v. HSt. infra. De laude quæ alicui debetur Pind. Ol. 3, 12 : Χαίταισι ζευχθέντες ἔπι στέφανοι πράσσοντί με τοῦτο θεόδματον χρέος· i. e. θεοκατασκεύαστον ὕμνον τῶν ἐκ τῶν Μουσῶν, ut exp. schol., et 10 (11), 10 : Ὁ μέλλων χρόνος ἐμὸν καταίσχυνε βαθὺ χρέος· ubi schol. : Μέγιστον ὄφλημα· τὸν ὕμνον λέγει. De gratia debita Dio Chrys. vol. 1, p. 394 : Ὁποῖοί τινές εἰσιν οἱ γονεῖς καὶ τίνων εὐεργετῶν χρέος ὀφειλόμενον κελεύουσι μὴ ἀνέκτιτον ἐᾶν· vol. 2, p. 160 : Ὅταν τῷ βραδύνειν ἡ χάρις εἰς χρέος μεταστῇ. De culpa luenda Theogn. 205 : Ἀλλ' ὁ μὲν αὐτὸς ἔτισε κακὸν χρέος. Æsch. Agam. 457 : Δημοκράντου δ' ἀρᾶς τίνει χρέος.] At vero Χρέως [quod Hesych. exp. χρέος, ὄφλημα] Atticum esse tradunt cum alii, tum Etym. [M. p. 814, 29] et Eustath. [p. 1534, 13.] Viderique posset ea forma dici, qua λεὼς pro λαός : affert tamen hic grammaticus et ista ex Rhetorico Lex., Χρέως Attici dicunt et Iones, ut Plato et Demosth. per ω : interdum tamen et χρέος correpte. [Apud Platonem nunc χρέος legitur Polit. p. 267, A : Καθαπερεὶ χρέος ἀπέδωκάς μοι τὸν λόγον· Leg. 12, p. 958, B, Axioch. p. 367, B. Apud Demosthenem p. 791, 2; 900, 14; 988, 24; 1019, 23; 1040, 19, libri optimi χρέως præbent, nisi quod duobus in locis etiam cod. Paris. S χρέος præbet cum deterioribus. Χρέος apud Isocr. p. 402, C. Χρέως non dubitandum quin Atticis ubique sit restituendum. Mœris p. 403 : Χρέως Ἀττικοὶ διὰ τοῦ ω, διὰ τοῦ ο Ἕλληνες. Explicatius Phrynichus p. 391 Lob. : Ἀττικὸς ἂν φαίνοιο καὶ ἐπιμελὴς εἰ διὰ τοῦ ω χρέως λέγοις. Σὺ μὲν οὖν τῇ σεαυτοῦ πολυμαθείᾳ τὸν Ἀριστοφάνην διὰ τοῦ ο ἐδείκνυες τὸ χρέος ἐν ταῖς Νεφέλαις (v. 30) εἰπόντα « Ἀτὰρ τί χρέος ἔβα με μετὰ τὸν Ἡσίαν; » Ἔοικε δὲ παρῳδηκὼς (ex Tragico) εἰρηκέναι· διόπερ οὐ χρηστέον αὐτῷ.] Et χρέος quidem habet genit. diversum, sc. χρέους : at χρέως eundem. Hæc ibi. Non suppetit tamen mihi ullum illius scripturæ χρέως exemplum, ne in nominativo quidem. At in gen. possit hæc terminatio mira cuipiam videri : nec jam illius nominis λεὼς inflexionem sequi dicetur. [De declinatione sic præcipit Chœrob. In Theodos. p. 394 : Τὸ χρέως διὰ τοῦ ο μὲν γραφόμενον κλίνεται ὥσπερ τὸ τεῖχος καὶ ἐν τοῖς ἑνικοῖς καὶ ἐν τοῖς δυϊκοῖς καὶ ἐν τοῖς πληθυντικοῖς, ἐν δὲ τῇ εὐθείᾳ τῶν πληθυντικῶν εἰς α γίνεται, οἷον χρέεα χρέα συγκοπῆς γενομένης τοῦ ἑνὸς ε, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τοῦ κλέεα κλέα.... Ὅταν δὲ γένηται διὰ τοῦ ω Ἀττικῶς, οἷον τὸ χρέως, τὴν αὐτὴν ἔχει ὀρθὴν γενικὴν αἰτιατικὴν καὶ κλητικήν,... μόνην δὲ τὴν δοτικὴν διαλλάσσουσαν ἔχει, καὶ ἔστιν εἰπεῖν δίπτωτον· εὐθεῖαν γὰρ καὶ δοτικὴν ἔχει μόνον. Τοῦτο δὲ τὸ Ἀττικὸν ... οὐ κλίνεται οὔτε εἰς δυϊκὸν οὔτε εἰς πληθυντικὸν ἀριθμόν. Quæ partim excerpsit Etym. M. p. 814, 24. Genitivi Attici χρέως exemplum est Lysiæ oratio Πρὸς Αἰσχίνην χρέως memorata ab Athen. 13, p. 611, E, ubi Musurus χρέους scripserat. Quæ Lysiæ p. 148, 31, restituenda pro χρέους, quod nunc legitur. Dativi usum nullum esse cum Chœrobosco consentit schol. Dionysii Thr. in Bekk. Anecd. p. 861, 12 : Δίπτωτον τὸ ἔχον δύο πτώσεις, οἷον τὸ χρέος τοῦ χρέους τὸ χρέος ᾧ χρέος. Dativi pluralis forma epica χρήεσσι est ap. Apoll. Rh. 3, 1198, χρέεσιν ap. Maneth. 4, 135. Numeri pluralis in usum communem duæ tantum formæ sunt receptæ, τὰ χρέα et τῶν χρεῶν. Sic Hesiod. Op. 645 : Βουλήαι δὲ χρέα (τε quod addunt libri recte nunc deletum) προφυγεῖν. Ar. Nub. 39 : Σὺ δ' οὖν κάθευδε· τὰ δὲ χρέα ταῦτ' ἔσθ' ὅτι ... 443 : Εἴπερ τὰ χρέα διαφευξοῦμαι. Quæ exx. χρέα α longo pronuntiandum esse docent.] Ceterum quemadmodum χρέως pro χρέος dicitur, sic χρείως ap. Hom. legimus pro χρεῖος, Od. Θ, [355] : Ἥφαιστ', εἶπερ γάρ κεν Ἄρης χρείως ὑπαλύξας Οἴχηται φεύγων, αὐτός τοι ἐγὼ τάδε τίσω. [Recte nunc editum χρεῖος, producta in arsi syllaba brevi.] Quod autem attinet ad illud Χρέον, cujus in VV. LL. fit mentio, ubi scribitur, Χρέον, τὸ, valde mihi suspectum est : ac vereor ne ex imperitis illorum consarcinatoribus aliquis hunc nomin. sing. finxerit, ad quem reduceret pluralem χρέα : quum non animadverteret ut ex χρέεος fit χρέους per contr., ita ex χρέεα fieri χρέα, eadem forma qua ex κλέεα fieri videmus κλέα. Sunt porro futilia, meo quidem judicio, quæ de hujus nominis χρέος derivatione affert Etym. [M. p. 814, 20, ex Apollonio] : sc. ex Χῶ, (hoc enim reponendum pro Χρῶ,) significante ἐνδεοῦμαι, [Recte cod. Voss. χῶ τὸ ἐνδεής εἰμι,] fieri Χέω : unde esse Χρέος per pleonasmum literæ ρ. Neminem certe inficiaturum puto, ut viciniorem, ita etiam magis verisimilem deductionem meam esse a verbo Χράω, significante Do mutuo, et Mutuo accipio : ut sc. dicatur χρέος quasi χράος. Nisi forte χρέος fit tanquam a Χρέω fictitio pro Χράω.

|| Χρέος quoque illi χρεὼ subjungendum est. Nam antea quidem de ea signif. vocabuli χρέος dixi, quam poetis communem cum solutæ orationis scriptoribus habet, (in qua sc. et χρέως per ω scribitur,) quæ commodum post χράω et κιχράω locum habebat : nunc vero de eo ejusdem vocab. usu dicendum est, in quo cum præced. χρειὼ s. χρεὼ, atque adeo χρεία, convenit. Quemadmodum ergo dicitur, χρεία μοί ἐστι τούτου, et χρείαν ἔχω τούτου, sic etiam usurpatur χρέος. Epigr. [Agathiæ Anth. Pal. 9, 643] : Μόχθων τοσσατίων οὔ σοι χρέος. Aristoph. Ach. [454] : Τί δ', ὦ τάλας γε, τοῦδ' ἔχεις [τάλας, σὲ τοῦδ' ἔχει] πλέκους χρέος; Herodot. [3, 140] : Χρέος ἔχω οὐδὲν [εἰπεῖν] ἀνδρὸς Ἕλληνος. Sed et ap. Hom. cum gen. Od. Λ, [478] : Ἦλθον Τειρεσίαο κατὰ χρέος, εἴ τινα βουλὴν Εἴποι, ὅπως Ἰθάκην ἐς παιπαλόεσσαν ἱκοίμην. Pertinet enim et hic l. ad illam signif.: si ita accipiamus, Veni quod opus haberem opera Tiresiæ. Quam signif. innuere videtur Eust., ut docebo paulo post, ubi et de alia hujus loci expositione disseram. [Κατὰ χρέος, Pro necessitate, Hom. H. in Merc. 138 : Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα κατὰ χρ. ἤνυσε δαίμων. Apoll. Rh. 3, 189 : Πολλάκι τοι ῥέα μῦθος, ὅ κεν μόλις ἐξανύσειεν ἠνορέη, τόδ' ἔρεξε κατὰ χρ. Arat. 343 : Κυνὸς ... κατ' οὐρὴν ἕλκεται Ἀργὼ πρυμνόθεν· οὐ γὰρ τῇγε κατὰ χρέος εἰσὶ κέλευθοι, ἀλλ' ὄπιθεν φέρεται, i. e. Ut debebant, Ex more.] Interdum vero χρέος alteram illam et quidem præcedenti vicinam signif. nominis χρεὼ habet, poniturque pro Necessitate : ut Χρέος εἶλέ μιν ὀδεύειν, ex Nonno. Præterea quemadmodum χρεία interdum sonat quod Lat. dicitur Utilitas, sic et χρέος Eur. ita usurpasse traditur. Eust. inter alia significare ait τὸ χρειῶδες πρᾶγμα. [Hom. Od. A, 409 : Ἑὸν αὐτοῦ χρεῖος ἐελδόμενος τόδ' ἱκάνει· B, 45 : Οὔτε τι δήμιον ... ἀγορεύω, ἀλλ' ἐμὸν αὐτοῦ χρεῖος. Æsch. Suppl. 374, de Jove : Ἐν θρόνοις χρέος πᾶν ἐπικραίνεις, ut ἐκπράσσειν χρ. ib. 472, ἐξανύειν Soph. OEd. T. 157, ἐκτελεῖν Theocr. 25, 33.]

|| Χρέος interdum habet et aliam signif., quæ convenit potius cum ea de qua priore loco dictum a me fuit. Quum enim ponitur pro Munere s. Officio, tunc aliquid cum Debiti signif. commune habere dixerim. [Pind. Ol. 7, 33 : Τὸ μέλλον χρ. Æsch. Sept. 20 : Ὅπως γένοισθε πρὸς χρέος πιστοὶ τόδε· Pers. 777 : Ξὺν ἀνδράσιν ... οἷς τόδ' ἦν χρέος.] Soph. El. [74] : Σοὶ δ' ἤδη, γέρον, Τὸ σὸν μελέσθω βάντι φρουρῆσαι χρέος, Tuum implere munus, ut etiam Bud. interpr. Sic affertur ex Eur. [Iph. T. 883] : Χρέος σὸν τόδε ἀνευρίσκειν, Tuum est munus Tui est muneris, s. officii,

Tuæ sunt partes, hoc invenire. [Hec. 892 : Σὸν οὐκ ἔλασσον ἢ κείνης χρέος. Corrupte Iph. A. 373 : Μηδέν' ἂν χρέους ἔκατι προστάτην θείμην χθονός· ubi sensus aliud quid postulat, velut γένους, quod conjecit Reiskius.] Nonnunquam vero χρέος redditur Negotium : quod autem alicui incumbit negotium, id illius tanquam munus est s. officium. Apud Lucian. videndum est an ita reddi possit [De salt. c. 64] : Βασιλικός τις ἄνθρωπος κατά τι χρέος ἥκων ὡς τὸν Νέρωνα. Sed quamcunque signif. habeat hic nomen χρέος, non dubium est quin hoc loquendi genus ἥκων κατά τι χρέος ex Hom. manarit : sc. ex illo quem paulo ante attuli loco, Ἦλθον Τειρεσίαο κατὰ χρέος. [Oppian. Hal. 1, 583 : Εἴσω κέκρυπται, λεχέων δὲ κατὰ χρέος ἕλκεται ἔξω. Heliod. 1, 17 : Κατά τι χρ. ἐμὸν ἴδιον ἐκπλεύσας. Ἐπὶ χρ. Pind. Ol. 1, 71 : Ἦλθε Γανυμήδης Ζηνὶ ἐπὶ χρέος. Eur. Or. 151 : Ἐφ' ὅ τι χρ. ἐμόλετε. Strato Anth. Pal. 12, 211 : Καλέσας ἐπὶ τὸ χρέος.]

‖ Χρέος dicitur etiam significare i. q. Res : quam signif. ubicunque obtineat, non dubium est quin eam exemplo nominis χρῆμα habeat, cui frequentem hunc usum esse scimus. De ea interpret. dicam et in proxime sequente tmematio. [Æsch. Ag. 85 : Τί χρέος; τί νέον; Soph. OEd. C. 251 : Πρός σ' ὅ τι σοι φίλον ἐκ σέθεν ἄντομαι, ἢ τέκνον, ἢ λέχος, ἢ χρέος, ἢ θεός. Eur. Herc. F. 530 : Τί καινὸν ἦλθε δώμασιν χρέος; Or. 1253 : Τί μοι τόδε χρ. ἀπύεις; Soph. OEd. C. 234 : Μήτι πέρα χρέος ἐμᾷ πόλει προσάψῃς, Ne quod ultra civitati meæ negotium facessas, ut exp. Brunck. Callim. H. in Dian. 100 : Σκαιρούσας ἐλάφους, μέγα τι χρέος· quo sensu sæpissime dici μέγα τι χρῆμα s. v. Χρῆμα ostendetur.]

‖ Χρέος redditur etiam Causa, ut Oppianus : Τί χρέος ἐκ μερόπων δὲ κλυτὰς ἤμειψε γυναῖκας. Sed forsan hic aliquis malit interpretari Quæ res. Nec dubium est quin alii etiam loci inveniri queant, qui utramque interpretationem admittere videantur. A Bud. certe χρέος redditur Causa, in hoc l. Epist. Hippocr. ad Demagetum : Τί δέ σε χρέος δεῦρ' ἤγαγεν, ἑταῖρε; Quæ causa te huc venire perpulit?

‖ Χρέος, Vaticinium, Oraculum : in qua signif. conveniet cum illo χράω, de quo posteriore loco dixi : pro quo χράω dici etiam χρείω, annotatum supra fuit in Χρειὼ, quum de accentus simulque signif. differentia admonerem. Tribuitur autem ei a nonnullis hæc signif. in eo Homeri versu quem attuli supra ex Odyss. Λ, [478] : Ἦλθον Τειρεσίαο κατὰ χρέος. Ibi enim annotat Eust. χρέος non solum poni ἐπὶ ὀφειλῆς, (in qua signif. multos ex veteribus produxisse, i. e. scripsisse per ω,) sed significare etiam τὸ χρειῶδες πρᾶγμα, et αὐτὴν τὴν χρείαν : sed quosdam hic maluisse exponere χρησμώδημα : ut et brevium scholl. auctor exp. μάντευμα.

‖ Χρέος, Debitum fatale, Fatum, Mors. Voco autem Debitum fatale, quod persolvere nos fatum cogit : utorque hac periphrasi, non quod usquam eam legerim, sed ut simul signif. hujus rationem ostendam. Alciphr. Ep. 26 [1, 25] : Ζῆν μὲν γὰρ καὶ τεθνᾶναι μεμοίραται ἡμῖν· καὶ οὐκ ἔστι τὸ χρέος φυγεῖν, κἂν ἐν οἰκίσκῳ τις καθείρξας αὐτὸν τηρῇ· ἐνεργὸς γὰρ ἡ ἡμέρα ἐκείνη, καὶ τὸ πεπρωμένον ἄφυκτον. [Plato Ax. p. 367, B : Κἂν μή τις θᾶττον ὡς χρέος ἀποδιδῷ τὸ ζῆν.] Apud Plut. autem legitur Μοιρίδιον χρέος pro eodem in aureo illo Consolationis ad Apollonium libello [p. 106, F], ubi simul et hujus appellationis rationem affert. Verum ab eo μοιρίδιον χρέος esse dicitur non Mors, sed Vita. Hæc enim ejus sunt verba : Διὸ καὶ μοιρίδιον χρέος εἶναι λέγεται τὸ ζῆν, ὡς ἀποδοθησόμενον ὃ ἐδανείσαντο ἡμῶν οἱ προπάτορες· ὃ δὴ καὶ εὐκόλως καταβλητέον καὶ ἀστενάκτως, ὅταν ὁ δανείσας ἀπαιτῇ· i. e. Ideoque vita μοιρίδιον χρέος (q. d. Fatale debitum) esse dicitur, utpote quod futurum sit ut a nobis reddatur, a proavis nostris mutuo acceptum : quod non gravate, sed citra gemitum persolvendum est, quum is, a quo mutuo accepimus, exigit.

‖ [Χρεών, τό.] Enimvero quum pro χρέος, hac in signif. multo frequentius dicatur Χρεών, et commodiorem huic voci locum non inveniam, de ea quoque hic eadem opera agendum, addendumque illi et alterum usum censeo. [Rarum est in poesi antiquissima vocabulum χρεών, et Chœrilus, cujus versum, Ὅρκον δ' οὔτ' ἄδικον χρεὼν ἔμμεναι οὔτε δίκαιον, servavit Stob. Flor. 27, 1, fortasse inter primos qui inferrent fuit. Ab Homero illud alienum est : nam Od. O, 201, ubi vulgo legebatur, χρεὼ ex Eustathio et codd. est restitutum. Quo convellitur quod apud Athen. 8, p. 362, D, Τίπτε δέ σε χρεών legitur in versu Od. A, 225, ubi libri recte χρεώ. Quemadmodum χρεὼ apud Homerum constanter monosyllabum est, ita Chœrilus χρεὼν una syllaba extulit. Disyllabo χρεὼ usus est Apollonius, χρεὼν Theognis v. 564, ἄνδρα χρεὼν, ubi poetæ elegiaco fortasse lenius videbatur talem correptionem admittere quam χρεὼν monosyllabum facere, et Pseudo-Pythag. Carm. aur. 31 : Ὅσσα χρεών. Orac. ap. Pausan. 4, 12, 7 : Ἐρδ' ὅππῃ τὸ χρεών, neque aliter ib. 4, ubi monosyllabum erat in scriptura vitiosa veterum edd. Hæc fere Næk. in libro de Chœrilo p. 160—162. In codd. Herodoti passim vitiose scriptum χρεόν. Frequentissimus nominativi et accusativi usus est, rarior genit. et dat. τοῦ χρεών et τῷ χρεών. Nam nomen indeclinabile est.] Est igitur χρεὼν itidem Fatum, Fatale decretum. Item Mors, qua etiam in signif. poni vocem illam Fatum scimus : qua sc. indicatur mortem esse fatalem quandam necessitatem. Apud Herodot. quum ὄνειρον dicitur πεῖσαι τὸν Ξέρξην στρατεύσασθαι ἵνα τὸ χρεὼν γένηται, significat τὸ πεπρωμένον, ut tradit Eust. [p. 166, 8.] At quum Orator dicit τὸν δεῖνα ἀπελθεῖν εἰς τὸ χρεών, tunc Mortem naturalem significari scribit, utpote quam χρεωστοῦντες οἱ ἐν γενέσει, postea ἀναλύοντες ἀποτίνουσι. Ubi observa hunc gramm. innuere usum istum nominis χρεὼν a Debiti signif. translatum esse : (quamvis haud ullo ex loco afferatur χρεὼν quo significetur Debitum :) quam etiam ob rationem apte hic a me collocatum vocabulum istud fuerit. Apud Pausan. τὸ χρεὼν est itidem Fatum, Fatale decretum, vel Fatalis lex (ut legimus apud Ovidium Met. 3 : Dumque ea per terras fatali lege geruntur) : ubi scribit, Τὸ γὰρ χρεὼν ἤδη Μεσσηνίους ἤλαυνεν· quo dicitur modo a poetis Latinis Fatum urgere aliquem aut trahere. Apud Eundem pro Morte ponitur, ubi dicit, κατέλαβεν αὐτὸν τὸ χρεών, veluti hoc in l. [1, 11, 4] : Ἀϊακίδην δὲ τρωθέντα κατέλαβε μετ' οὐ πολὺ τὸ χρεών. Alibi verbo ἐπέλαβεν hanc vocem jungit, eadem signif.: Ταύτῃ γὰρ τὸ χρεὼν ἀπέλαβεν αὐτὸν, Mors, aut etiam Fatum, s. Fati necessitas. Pro quo dicere etiam possemus, poetice loquendo, Injecere manus Parcæ. Sic Mortem declarat ap. auctorem Axiochi [p. 364, C], qui Platoni ascribitur : Ὅπως ἀστενακτὶ ἐς τὸ χρεὼν ἴῃ. (Ubi observa ἀστενακτὶ ἐς τὸ χεὼν ἴῃ, sicut supra ap. Plut. ἀστενάκτως de eadem re.) Et εἰς τὸ χρεὼν ἀπιέναι, ibid. [p. 365, B. « Plut. Mor. p. 113, C : Τῶν εἰς τὸ χρεὼν δδευόντων· ubi libri multi οἱ τὴν εἰς τὸ χρ. ποιούμενοι. Philo Bybl. ap. Euseb. Præp. ev. 2, p. 32, D : Εἰς τὸ χρ. μεταστάντας. In fati partibus quam vim habeat τὸ χρεὼν declarat Diogenian. ib. 6, p. 263, D : Οὕτω δὲ καὶ τὸ χρ. εἰρῆσθαι τὸ ἐπιβάλλον καὶ καθῆκον κατὰ τὴν εἱμαρμένην. Dio Chrys. Or. 30, p. 304, C : Τοῦ χρεῶ ἐπιστάντος, reponendum χρεὼν, siquidem est indeclinabile, ut ostendit Wessel. ad Diodor. vol. 1, p. 65. Plutarch. infra p. 119, D : Νέοι μετέστησαν πρὸς τὸ χρ. V. Niciæ c. 14 : Τὸ χρ. τοῦ χρησμοῦ ἐνταῦθα περαίνει, Fatum oraculi. Id. V. Cic. c. 17 : Πεπληρωκέναι τὸ χρ. Philoni p. 882, D, ex cod. restituit Mang., perperam tamen χρέος, naturæ debitum, intelligens. Frequens est Pausaniæ καταλαμβάνει vel ἐπιλαμβάνει τινὰ τὸ χρ., p. 27, 132, 181, 191, 207, 284, 380, 462, 485; 508, 569, 606, 619, 659, 763, 860.» Wyttenb. ad Plut. vol. 6, p. 754.] Apud Lucian. autem τὸ χρεὼν videtur posse reddi vel Fatum, vel Mors, potius tamen Mors [Hermot. c. 6] : Οὐκ εἰδότα εἴ σε πλησίον ἤδη τοῦ ἄκρου γενόμενον, τὸ χρεὼν ἐπιστὰν καταπάσει λαβόμενον τοῦ ποδὸς, ἐξ ἀτελοῦς τῆς ἐλπίδος. At vero in hoc Plut. l., quem videtur ex Tragico quopium sumpsisse [Mor. p. 103, A] : Καὶ, νὴ Δία, Τό τοι χρεὼν οὐκ ἔστι μὴ χρεὼν ποιεῖν, generaliter pro Fato s. Fatali decreto aut lege accipi constat. Perinde enim sonant hæc verba ac si dicas, Fatum revocari non potest, Fatum est irrevocabile, s. Fatale decretum, Lex fatalis aut fatorum est irrevocabilis. Eur., cujus

fortasse sunt et illa verba, μοῖραν et τὸ χρεὼν copulavit [Hippol. 1256] : Οὐκ ἔστι μοίρας τοῦ χρεών τ' ἀπαλλαγή· quo etiam ex loco annotatur vocem χρεὼν esse indeclinabilem : quod certe et a quibusdam grammaticis annotatum fuit; sed χρεὼν cum alio articulo quam τὸ, rarissime inveniri puto. [Eur. Herc. F. 21 : Τοῦ χρ. μέτα. Plato Phædr. p. 255, A : Ἥ τε ἡλικία καὶ τὸ χρ. ἤγαγεν εἰς τὸ προέσθαι κτλ. Diodor. 15, 80 : Πελοπίδας ἀνέζευξεν ... ὑπὸ τοῦ χρ. ἀγόμενος.] Cum articulo quidem certe, quum pro Fato s. Morte ponitur, semper usurpari constat. Alioqui χρεὼν sine articulo, habens subauditum verbum ἐστὶ, variis modis redditur [apud scriptores, exceptis Epicis veteribus, quosvis, verbo εἶναι modo addito modo omisso. Sæpissime apud Tragicos, nec raro apud Comicos, qui modo χρεὼν modo χρὴ dicunt, prout metro commodum est. Sic Æsch. Prom. 774 : Τῶν σῶν τιν' αὐτῶν ἐκγόνων εἶναι χρεών. Soph. Tr. 67 : Μύθοις εἴ τι πιστεύειν χρεών· Ph. 1439 (ubi de fatali necessitate dictum) : Τοῖς ἐμοῖς Τροίαν χρεὼν τόξοις ἁλῶναι. Eur. Hec. 236 : Σοὶ μὲν εἰρῆσθαι χρεών. Aristoph. Eq. 138 : Ἦν ἄρ' ἀπολέσθαι χρ.] Interdum enim χρεὼν pro χρεών ἐστι, (quod verbum alicubi additum invenitur,) interpretari possumus Necesse est, (quæ signif. omnium maxime propria est, utpote a fati necessitate sumpta, nisi quis velit expressius, Fatale est,) vel Oportet. Aristot. De mundo [c. 6] : Χρεὼν στρωματόδεσμόν ἐστι δῆσαι, Fasciculum sarcinarum colligare necesse est. Apud Hom. autem [Od. O, 201] : Ἐμὲ δὲ χρεὼν θᾶσσον ἱκέσθαι, Me properare oportet. [Recte nunc ex codd. χρεώ. Nam χρεὼν alienum ab Homero, ut supra diximus.] Sic χρεὼν εἴη, Oporteret, Plato Timæo [p. 26, A] : Ἐνενόησα οὖν ὅτι χρεὼν εἴη με πρὸς ἐμαυτὸν πρῶτον ἱκανῶς πάντα ἀναλαβόντα λέγειν οὕτως, Quod oporteret me omnia exacte mecum memoria repetentem et recolligentem, ita dicere. [Et alibi sæpe ap. Platonem verbo εἶναι vel addito, ut Leg. 1, p. 633, A : Ἄτε αὐτὰ καλεῖν χρ. ἐστί· 9, p. 877, E : Χρ. ἔστω· vel omisso, ut ib. 2, p. 661, E : Τί οὖν τὸ μετὰ τοῦτ' εἰπεῖν ἡμᾶς χρ.; 11, p. 928, D : Μείζους (διαφοραὶ) ἢ χρεών. Raro ap. Xenoph., velut χρ. εἴη Hell. 7, 1, 28.] Interdum χρεών ἐστι, (vel potius χρεὼν, omisso verbo ἐστι,) Decet, Convenit, Fas est, Operæpretium est : quarum quidem signiff. exempla hæc in VV. LL. afferuntur. Ex Plat. Epist. 8 : Ἐννοεῖν ὑμᾶς ἀμφοτέρους χρεὼν, Vos ambos cogitare decet. Ex Eur. [Iph. A. 1033] : Σοί με δουλεύειν χρεών, Me tibi morem gerere convenit. Ex Aristoph. [Nub. 1447] : Τὴν μητέρ' ὡς τύπτειν χρεών, Fas est. Ex Herodoto [5, 49] : Οὐ χρεών ἐστι ὑμέας μάχας ἀναβάλλεσθαι πρὸς Μεσσηνίους, Non est operæ pretium vos suscipere prælia adversus Messenios. Ibid., Ὡς χρεὼν εἴη, (non allato auctoris nomine,) Ut ex re foret, Ut ex utilitate foret. Et utendo verbo Debere, ut in hoc Herodoti loco [5, 50] : Χρεὼν γάρ μιν μὴ λέγειν τὸ ἐὸν, Quum non deberet rem, ut se habebat, aperire. Ex Eod. : Χρεών ἐστι ποιεῖν ἐν ἀποκρύπτῳ τὰ αἰσχρὰ, Turpia in occulto fieri debent. [Exx. Herodoti, quæ plurima sunt, collegit Schweigh. in Indice.] Sed et illa Plat. verba, Ἐννοεῖν ὑμᾶς ἀμφοτέρους χρεὼν, non solum redduntur, Vos ambos cogitare decet, sed etiam Ambo cogitare debetis. Hoc certe constat, unum eundemque locum interdum non unam tantum harum interprr., sed multas earum admittere. [Absolute, ut supra in Herodoti l. 5, 50, Thucyd. 3, 40 : Ὑμεῖς ἂν οὐ χρ. ἄρχοιτε, Quum non oporteret, non debeatis.]

[Χρεοφείλης. V. Χρεοδοσία.]

[Χρεοφυλάκιον, τὸ, Locus ubi catalogi debitorum ærarii asservantur. Inscr. ap. Reines. Synt. Inscr. 7, 28, p. 503, sive Marm. Oxon. p. 274. Angl. Tit. Aphrodis. C. I. vol. 2, p. 537, n. 2826, 38 : Τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἀντίγραφον ἀπετέθη εἰς τὸ χρ.· ad quem v. Bœckh. ibid. : « Designat Tabularium, ubi depositæ fundorum descriptiones sunt, additis oppignerationis documentis vel horum apographis, in modum eorum voluminum quæ nostratibus *codices hypothecarum* vocantur. » Voc. frequens in titulis, velut C. I. vol. 2, p. 538, n. 2827, 13; p. 539, n. 2829, 15; p. 540, n. 2832, 10; p. 541, n. 2834, 18; p. 544, n. 2840, 10; p. 546, n. 2843, 9. Ἀρχεῖον χρ. memoratur in tit. Smyrn. ibid. p. 760, n. 3282, 11. Hase.]

[Χρέω. V. Χράω.]

[Χρεώ. V. Χρειώ.]

[Χρεωδοσία. Χρεωδοτέω. Χρεωκοπέω. Χρεωκοπία. Χρεωκοπίδαι. Χρεωλυσία. Χρεωλυτέω. V. Χρεο—.]

[Χρεών. V. Χρέος.]

[Χρέως. V. Χρέος.]

Χρεωστέω, et [vitiose] Χρεωστεύω, Sum debitor, Debeo. [Schol. Æschyli Eum. 260 : Ἀνθ' ὧν ἡμῖν χρεωστεῖ. Schol. Hom. Il. Λ, 688 : Πολλοῖς οἱ Ἠλεῖοι χρέως ἐχρεώστουν. Ὀφλὼν per χρεωστῶν exp. Suidas.] Et pass. χρεωστεῖσθαι dicitur aliquid, Deberi, ut [schol. Hom. Il. Λ, 686 : Οἷς ἐχρεωστεῖτο· 698 : Τούτῳ μέγα χρέος ἐχρεωστεῖτο.] Greg. Naz. Or. εἰς τὸ ἅγιον Πάσχα dicit, Χρεωστεῖταί σοι μισθὸς τῆς δουλείας καὶ τῆς πλινθείας. Apud Eund. legimus χρεωστεῖν κόλασιν, ubi scribit, Δεινὸν γὰρ, ἀπορρίψαντας χάριν οἴκτου, χρεωστεῖν κόλασιν· quod perinde est ac si dicas Debere pœnas : cui loquendi generi respondet id, quo dicimur Persolvere pœnas. Verbi autem χρεωστεύω nullum affertur exemplum. [Improprie Theodos. in Bekk. Anecd. p. 1040, 13 : Ἐπεὶ τρία αὐτῇ (τῇ γενικῇ) ἐχρεωστεῖτο φωνήεντα. Etym. M. p. 624, 52 : Τὸ κεχρεωστημένον α τῷ τρίτῳ προσώπῳ. Et similia p. 370, 21; 381, 53; 505, 50; 565, 22. Passivum interdum ad personam refertur ita ut χρεωστοῦμαι significet, Debetur mihi. Heliod. 5, 30 : Ἃ χρεωστοῦμαι προεμβάτης τῆς ὁλκάδος γενόμενος· 7, 80 : Τὸν παῖδα χρεωστεῖσθαι τὰ σύμβολα τῆς προφητείας. Perfecti forma ἐχρεώστηταί μοι pro κεχρεώστηταί μοι ap. Joann. Mal. p. 109, 17.]

[Χρεώστημα, τὸ, Debitum. Marcus Eremita p. 36 : Ὑπεύθυνον ἑαυτὸν ἡγείσθω τῶν τοιούτων ῥημάτων, κἂν μὴ προσφάτως, ἀλλ' ἐκ παλαιοῦ χρ. Boiss. Hesych. et Phot. s. v. Ὄφλημα.]

[Χρεώστης, ὁ.] At vero Χρεώστης, ὁ, quo significatur Debitor, minime compositum est, sed tantum terminationem παραγωγικὴν habet, ut ita loquar. Est autem χρεώστης Debitor; extatque hæc vox ap. Plut. [Mor. p. 101, C; 828, C; 829, D; 830, E, et alibi] et Herodian. [5, 1, 13. Lucian. Abdic. c. 15 : Τοῦ βίου παντὸς χρ. ἐστί μοι. Ἔνοχος per χρ. exp. Hesych.] Quod si schol. Aristoph. [Nub. 240] credimus, Attici quoque τοὺς δανειστὰς appellabant χρήστας : at τοὺς ὀφειλέτας nominabant χρεωφειλέτας et χρεώστας. [Scholiastæ annotatio hæc est : Χρήστας ὁ Ἀριστοφάνης τοὺς δανειστὰς λέγει. Ἡ μὲν γὰρ συνήθεια τοὺς χρεωφειλέτας χρήστας λέγει, Ἀθηναῖοι δὲ τοὺς δανειστὰς χρήστας λέγουσι. Reliqua, τοὺς δὲ ὀφειλέτας χρεωφειλέτας καὶ χρεώστας et quæ ex Pseudo-Phocylide afferuntur usque ad finem scholii ab Musuro sunt illata ex Suidæ glossa Χρήστης.] Suidæ tamen χρεώστης est ὁ δανειστής : cujus signif. exemplum desidero.

[Χρεώστησις, εως, ἡ, Debitum. Hesych. s. v. Ὄφλησις.]

[Χρεωστικὸς, ἡ, ὸν, unde adverb. Χρεωστικῶς, Justo debito. Amphil. p. 21 ed. Combef. : Τιμήσωμεν αὐτὸν ὡς ἀληθινὸν πατέρα χρ. Kall. Debitoris modo. OEcum. In Apoc. p. 192, 19 Cramer., χρ. δοθῆναι. Anon. Vita Chrys. t. 8, p. 315, 33, ταῦτα χρ. λαλήσομεν. Hase. Eustath. p. 56, 35 : Ἀποδοῦναι ἐπὶ τῶν χρ. διδομένων.]

Χρεωφειλέτης, ὁ, Debitor. Sed sonat q. d. Debitorum s. Æris alieni debitor. [Hesych. : Χρ. ὁ τὸ χρῆμα ὀφείλων.] Est enim ex duabus ejusdem significationis vocibus compositum nomen hoc, sc. ex χρέος et ὀφειλέτης. Nam ita malo quam ex χρέος et ὀφειλὴ, cum Eustathio, quum ὀφειλέτης seorsim, i. e. extra compositionem, reperiri sciamus. Fuerit igitur χρεωφειλέτης dictum quasi χρέους ὀφειλέτης, vel χρέως (qui gen. sit a Χρέως, de quo dictum supra fuit) aut χρεῶν ὀφειλέτης. Schol. Aristoph. Atticam esse vult hanc vocem, ut et χρεώστης : quod vide. Legitur χρεωφειλέτης ap. Plut. aliquoties [Cæs. c. 5], item ap. Lucam Ev. [7, 41; 16, 5. Χρεοφειλέτης per ο ap. Hippocr. Epist. p. 1285. De qua scriptura dictum s. v. Χρεοδοσία.] ‖Χρεωφειλέτης est etiam Creditor, in hoc quidem l. Argumenti cœmœdiæ Aristoph. quæ Plutus inscribitur (Argumenti inquam, quod tertium ordine est et ultimum) : Χρεμύλος γὰρ ἀπὸ τοῦ χρέος καὶ τοῦ αἰμύλλω τὸ ἀπατῶ εἴρηται· ὁ ἀπατῶν δηλαδὴ τοὺς χρεωφει-

λέτας διὰ πενίαν. Sed eum qui ita scripsit, perperam voce ista esse usum pronuntio. Nam nomini quidem χρήστης utramque signif. dat uterque verbi χρῆσαι usus; at vox, cum qua compositum est nomen χρέως in nomine χρεωφειλέτης, quomodo posteriorem hanc signif. admittere queat? [Nihil tribuendum huic exemplo. Nam argumentum illud ab recentissimo grammatico scriptum et cum aliis hujusmodi additamentis primum editum in ed. Juntina a. 1525, nondum est in ullo codice repertum. G. Dind.]

[Χρεωφείλημα, τό.] Pollux [8, 141] habet etiam Χρεωφείλημα, quod eadem forma [qua χρεωφειλέτης] dicetur pro Debito. [Non constat unde sumserit Pollux. Antiquiores scriptores id haud dubie non magis dixerunt quam χρεωφειλέτης.]

[Χρεώψια, τὰ, in inscr. Cretica ap. Bœckh. 2554, vol. 2, p. 400, 71 : Πωλέοντα διὰ τὰ χρεώψια καὶ ὠνεόμενον, καὶ δανείζοντα καὶ δανειζόμενον· ubi Bœckh. p. 407 : « Π. διὰ τὰ χρ. quid sit nescio; Chishullus vertit, *vendentem per interpositas debiti cautiones*. Videtur publica in foro venditio significari, quam non licere peregrinis quavis in urbe constat; nec tamen vel vocis vel formulæ universæ rationem perspicio. »]

Χρὴ, impers., Opus est, Oportet. Sunt autem multæ de hujus origine controversiæ. A verbo χρῶ, inquit Etym. [M. p. 814, 48, coll. p. 128, 15], quod est secundæ conjug., fit Χρῆμι. Sed quæ ap. eum sequuntur, mendose scripta sunt. [Nihil in iis mendosi est.] Credibile est enim tale quid ab eo scriptum fuisse, quale in meo vet. Lex. habetur : sc., a χρῶ, quod est primæ conjugationis contractorum, deduci Χρῆμι, χρῆς, χρῆσι, et per apoc. χρή : quod et in compositione fit ἀπόχρη, et significat ἀρκεῖ. Apud Eust. autem [p. 752, 2] legimus non χρῆμι, sed χρῆσμι, χρῆς, χρῆσι : unde per apóc. factum sit χρή. Idem multa disserit de hujus impersonalis accentu : unde sc. fiat ut oxytone scribatur, non circumflexe : aitque nonnullos ideo existimasse a χρήζω deduci. Quin etiam quosdam in ea sententia fuisse tradit, ut χρὴ adverbium esse putarent. [Χρὴ et δεῖ a grammaticis plurimis pro adverbiis habita esse refert Apollon. De adv. p. 538, qui hanc opinionem copiose refutat. Χρὴ et ἀπόχρη inter adverbia adeo qualia sint ἄχρι et μέχρι ponit gramm. in Bekk. Anecd. p. 1120.] Sed eum de his simulque Etym. legendum tibi relinquo : et ad exempla usus verbi χρὴ venio : et illius quidem prius quo ponitur pro Opus est : ea signif., qua dicitur Opus est mihi ista re. Hoc enim ap. Hom. significat, non tantum Oportet, quum in soluta oratione hunc posteriorem usum duntaxat obtineat. Est igitur ap. Hom. χρή σε genitivo sequente, i. q. χρειώ σε ap. Eund.: sub ἐστί. Od. Γ, [14] : Τηλέμαχ', οὐ μέν σε χρὴ ἔτ' αἰδοῦς οὐδ' ἠβαιὸν, Non tibi opus est verecundia, ubi Eust. [p. 1455, 4] ait esse antiptosin ἀρχαϊκὴν, illi familiarem, pro οὐ χρεία σοι αἰδοῦς. Sic [Il. H, 109], Οὐδέ τι σε χρὴ Ταύτης ἀφροσύνης. Item, Ὅττεό σε χρὴ, Od. A, [124, et X, 377. Et τέο σε χρὴ Δ, 463. Ib. Φ, 110 : Τί με χρὴ μητέρος αἴνου. Attici hac structura nusquam usi sunt. Nam Euripidi Orest. 667, quem testem affert Thom. M. p. 919, pro τί χρὴ φίλων, recte Porson. ex Aristotele et Plutarcho τί δεῖ restituit, quod ipsum in codice uno recenti invenitur. Apud Aristoph. Av. 1419 veterum codd. scriptura : Ἀλλ' ὅτου χρὴ δεῖ λέγειν meliorum cessit librorum lectioni ἀλλ' ὅτου δεῖ χρὴ λέγειν.]

‖ Χρὴ, sequente infin., Oportet, [accusativo personæ modo addito modo omisso. Etiam cum dativo construi credidit Thom. M. p. 918 : Χρή με ποιῆσαι πάντοτε λέγε, οὐ χρή μοι, εἰ καὶ Σοφοκλῆς ἅπαξ. Videtur ad versum Antigonæ respicere 736 : Ἄλλῳ γὰρ ἢ 'μοὶ χρή γε τῆσδ' ἄρχειν χθονός; male intellectum. Nam ἐμοὶ non cum χρὴ construendum, sed cum ἄρχειν, significans *commodo meo* (ut in Aj. 1367 dictum est, Τῷ γάρ με μᾶλλον εἰκὸς ἢ 'μαυτῷ πονεῖν;) et γε in με mutandum cum Dobræo. In loco Luciani quem Oudend. ad Th. M. attulit Hermot. c. 58 : Χρὴ γὰρ οἶμαί σοι τῷ πρώτῳ χρηστῷ καὶ ἀξίῳ ἐντυχόντι ἀποφέρεσθαι, recte correctum est ἀπέχρη. Nec Lysiam verisimile est uno in loco dativum posuisse p. 180, 22 : Τοῖς ἄρχουσι τοῖς ὑμετέροις ἐπιδείξετε πότερον χρὴ δικαίοις εἶναι ἢ ὡς πλεῖστα ... ὑφελομένοις ... τὴν σωτηρίαν παρασκευάζεσθαι· ubi δικαίοις et ὑφελομένοις pro δικαίους et ὑφελομένους ab librario positum videtur præcedentibus dativis inducto, nisi quis χρὴ ex πρέπει corruptum credere malit. Nihilo certius est quod in Excerptis Dionis Cassii p. 224 ed. Mai. legitur : Λέγων μὴ χρῆναι τοῖς βαρβάροις εἰδέναι τὰ μεταξὺ Ῥωμαίων κινούμενα. Speciosius est exemplum Eurip. Ion. 1317 : Οὐδὲ γὰρ ψαύειν καλὸν θεῶν πονηρὰν χεῖρα, τοῖσι δ' ἐνδίκοις ἱερὰ καθίζειν ... ἐχρῆν· ubi τοὺς δέ γ' ἐνδίκους correxit Dobræus. Non rectius χρεὼν ἐμοὶ Iph. Aul. 1385 illatum in ed. Ald. : Οὐδέ τοι λίαν γ' ἐμοὶ φιλοψυχεῖν χρεών, ubi codd. ἐμέ, unde Elmsl. restituit οὐδέ τοί τι λίαν ἐμὲ φ. χρ. Relinquenda vero hæc structura Byzantinis, velut Nicephoræ Greg. 20, 5, p. 612, E : Χρὴ πᾶσιν ἐπίσης φροντίζειν ὑπὲρ σφῶν αὐτῶν· 25, 29, p. 54, 9 : Ἀμοιβὰς οἵας σοι ὑπὲρ εὐσεβείας φέρειν ἐχρῆν· et ib. : Οὔτε γάρ οἱ διώκτῃ γενέσθαι τῆς εὐσεβείας ἐχρῆν. Qui scriptor etiam δεῖ vel δεήσει μοι pro με dixit. G. Dind.] Possumus autem et in hac signif. interpretari Opus est, nonnullis ll., dando sc. his verbis Opus est, eam signif. quam infinitivo itidem juncta obtinent. A Cic. quidem certe Oportet et Opus est, sequente infin., copulari alicubi videmus. Incipiam autem et hic ab exemplis Homericis : habemus ergo Il. A, [217] : Χρὴ μὲν σφωΐτερόν γε, θεὰ, ἔπος εἰρύσασθαι, Καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον. Et [I, 309] : Χρὴ μὲν δὴ τὸν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποειπεῖν, pro δεῖ et πρέπει, inquit Eust., qui in illo altero l. exp. δέον ἐστί. Quin etiam quum hic fateatur esse verbum, illic ex veterum quorundam sententia adverbium esse tradit. Ejus enim verba hæc sunt : Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ χρὴ, ὀξυνόμενον μὲν, ἐπίῤῥημα, δηλοῖ, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, τὸ, δέον ἐστί· περισπώμενον δὲ, ῥηματικόν ἐστιν ἀπὸ τοῦ χρῶμαι· vel ponitur, inquit, ἐπὶ μαντείας : ut, Χρῆ μοι τοιαῦθ' ὁ Φοῖβος. Tunc autem fuerit a χράω : ponendo χρῆ pro χρᾷ. Meminit vero et alibi ejusdem rei : sc. χρὴ habitum fuisse pro adverbio. Equidem Etym. [M. p. 814, 50] adverbium esse tradens, illum ipsum Hom. locum affert; sed quomodo rationi consentaneum esse hoc possit, aliis judicandum relinquo. [Indicativi χρὴ, Oportet, infinitivo vel addito vel intellecto exempla plurima sunt apud Homerum et alios poetas prosæque orationis scriptores quosvis, excepto Herodoto, cui χρεὼν potius vel χρεών ἐστι dicere placuit.] In soluta oratione hunc duntaxat posteriorem usum habet, uti dixi : i. significans q. δεῖ : sic tamen ut reddatur non solum Oportet, sed interdum, potius Decet, Par est. [Hesych. : Χρή· δεῖ, πρέπει, καθήκει. Nam quod addit χρησμῳδεῖ spectat ad χρῇ, quæ est tertia persona verbi χράω. Corrupte ap. eund. : Χρεῖ· δεῖ, quod vel χρή· δεῖ vel χρῇ· δέῃ est.] Jungitur autem hoc verbum non solum præsenti infinitivi, sed et aliis temporibus, ut ex iis quæ subjungam exemplis patebit. Thuc. 1, [139] : Καὶ ὡς χρὴ πολεμεῖν, καὶ ὡς μὴ ἐμπόδιον εἶναι τὸ ψήφισμα εἰρήνης, ἀλλὰ καθελεῖν. Sic χρὴ ποιεῖν ap. Plat. Sed et cum præs. pass. ap. Eundem, Σκοπεῖσθαι χρή. At cum aor. Aristoph. [Nub. 143] : Νομίσαι δέ σε ταῦτα χρὴ μυστήρια. Dem. Pro cor. : Εἴτε χρὴ κακίαν, εἴτε ἄγνοιαν, εἴτε καὶ ἀμφότερα ταῦτ' εἰπεῖν. Æschin. [p. 68, 42] : Μαντείαν ἐμαντεύσαντο παρὰ τῷ θεῷ, τίνι χρὴ τιμωρίᾳ τοὺς ἀνθρώπους τούτους μετελθεῖν. Ex Eur. autem [Hippol. 41] affertur χρὴ πεσεῖν pro Oportet incidisse. Ex Hermog. cum præterito : Χρὴ ἐσκέφθαι. Quum autem jungitur cum μεμνῆσθαι, vel εἰδέναι, scimus hæc præterita præsentium significationem habere; ideoque perinde est ac si præsentibus junctum esset. Sed quum dicitur εἰδέναι χρὴ, vel εὖ χρὴ εἰδέναι, est præterea observandus quidam peculiaris cum hoc infinitivo usus : perinde est enim ac si diceremus Latine, Sic habeto, Gallice eodem modo, *Il vous fault sçavoir*. Sæpe numero autem relinquitur subaudiendus infin. Thuc. 2, [89] : Οὔτε γὰρ ἂν ἐπιπλεύσειέ τις ὡς χρὴ ἐς ἐμβολήν· hic enim post χρὴ subaudiendus relinquitur infin. ἐπιπλεῖν, ex ἐπιπλεύσειε sumendus. Idem certe et in Latino sermone usuvenit, cum Oportet, et Decet. At vero ὧν χρὴ, quod ex Plut. affertur, Τὴν κτῆσιν ὧν χρὴ προϊέμενος, pro Possessionem rerum necessariarum, plane di-

verso modo dictum fuerit. [Conjunctivum χρῇ, cujus rarior usus est, quum plerumque δέῃ dicatur, sic scriptum memorat Suidas s. v. Χρὴ allato Eupolidis versu quem vide infra. Sophocli Phil. 999 restituit Brunck.: Οὐδ' ἂν χρῇ με πᾶν παθεῖν κακόν, ubi libri omnes χρὴ, ut ap. Eurip. Alc. 49: Κτείνειν ὃν ἂν χρή, pro χρῇ. Neque optativi χρείη frequentia exx. sunt, qui vix usquam recte scriptus in codd. est, sed constanter in χρεῖ' ἦ, χρεί' ἦ, χρὴ ἦ, vel similiter, corruptus, ut ap. Æsch. Prom. 213: Ὡς οὐ κατ' ἰσχὺν ... χρείη, δόλῳ δὲ τοὺς ὑπερσχόντας κρατεῖν, et ap. Soph. OEd. T. 555, 791, OEd. Col. 268, Ant. 884, Tr. 162, 166. Plat. Rep. 3, p. 394, D. Mœris p. 415: Χρεών χρείη χρῆναι χρήσθων πάντα Ἀττικοί· ubi mire infertur χρήσθων.]

‖ Præt. imperf. Ἐχρῆν et Χρῆν, Oportebat, Decebat. [Hesych.: Ἐχρῆν· ἔδει, ἔπρεπεν. Pind. Nem. 7, 65: Ἐχρῆν δέ τιν' ἔνδον ... ἔμμεναι. Soph. fragm. 94: Οὐ χρῆν τάδ' οὕτω δαίμονας θνητῶν πέρι πράσσειν· ἐχρῆν γὰρ τοὺς μὲν κτλ. Inter utramque formam libri variare solent in locis poetarum ubi σ' ἐχρῆν vel σε χρῆν, et quæ sunt similia, leguntur, multoque major codicum inconstantia in prosæ orationis scriptoribus est, ita tamen ut χρῆν longe frequentius sit quam ἐχρῆν. Nec dubitandum quin forma monosyllaba etiam ab scriptoribus ipsis alteri sit prælata, quod poetarum usus docet, quorum loci plurimi χρῆν, perpauci ἐχρῆν postulant.] Verum ut ἦν pro ἐστὶ, et προσῆκεν pro προσήκει, atque adeo ἔδει pro δεῖ, sic ἐχρῆν vel χρῆν pro χρὴ poni interdum, annotat Bud. Hunc autem usum ap. Aristoph. præsertim habet: ex quo affert [Pl. 487]: Ἀλλ' ἤδη χρῆν λέγειν τι ὑμᾶς σοφὸν ᾧ νικήσετε τηνδί· et [432]: Ἀλλ' ἥτις εἶ λέγειν ἐχρῆν αὐτίκα μάλα. Ἢ σφὼ ποιήσω, κτλ. Ib. [624]: Τὰ στρώματ' ἐκφέρειν ἐχρῆν· et [967]: Ἀλλ' ὅτι μάλιστ' ἐλήλυθας λέγειν ἐχρῆν. Illud autem alterum præt. χρῆν apud Eundem legitur, nec non apud solutæ orationis scriptores. Ut enim ex illo affertur [Nub. 1359]: Εὐθὺς χρῆν σ' ἄρα τύπτεσθαι, ita e Xenoph. [Mem. 1, 2, 17]: Χρῆν τὸν Σωκράτην τὰ πολιτικὰ διδάσκειν. Sed et hoc sciendum est, ἐχρῆν, s. χρῆν, interdum poni pro Fatale erat. At de χρῆν pro χρῆναι dicam mox.

‖ Fut. Χρήσει, Oportebit, ut, Εἰ χρήσει παρεῖναί τινα, An oportebit aliquem adesse. [Futuri χρήσει, Oportebit, pro quo δεήσει dici solet, exx. desiderantur. HSt. quod attulit exemplum haud dubie sumtum ex Herodoto 7, 8, 14: Προθύμως πάντα τινὰ ὑμέων χρήσει παρεῖναι· quod Herodotus, si futuro uti voluisset, δεήσει dicturus erat. Veram scripturam, ut alibi non raro, servavit codex Cantabrig. χρὴ συμπαρεῖναι, cui posthabendum δεῖ παρεῖναι, quod apud Dionys. Hal. legitur vol. 6, p. 1086, qui reliqua quoque minus accurate scripta attulit, προθύμως ὑμᾶς ἅπαντας δεῖ παρεῖναι. Apud Platonem quod legitur Leg. 7, p. 809, B: Τὰ δὲ ἐν γράμμασι μὲν ὄντα, ἄνευ δὲ μέτρων, ποῖα καὶ τίνα μεταχειρίζεσθαι χρήσει τρόπον τοὺς ὑπὸ σοῦ τρεφομένους οὐκ εἰρήκαμεν, tanto magis suspectum est quod codd. tantum non omnes χρήσοι præbent, unde χρὴ scribendum, deleto σοι. Mirum quoddam futurum χρῆ 'σται finxerunt grammatici, quo usus esse videbatur Sophocl. OEdip. Col. 504: Χρῆσταί μ' ἐφευρεῖν. Sic cod. Laur.; alii χρῆ 'σται. Scholiasta, Χρῆσται μ' ἐφευρεῖν: χρείη ἔσται· κατὰ συναλιφὴν χρῆσται ἀντὶ τοῦ χρείη ἔσται. Δηλοῦται δὲ ταυτὸν τῷ δεήσει, καὶ ἐν Τριπτολέμῳ, Χρῆσαι δέ σ' ἐνθένδ' αὖτις .... Quæ duobus sunt augenda exemplis Comicorum ab Suida servatis, qui s. v. Χρὴ ita scribit: Χρὴ, ὀξυτόνως, ἤγουν δεῖ· χρῇ δὲ περισπωμένως τὸ ὑποτακτικόν. Σημαίνει δὲ τὸ δέῃ. Εὔπολις Αἰξὶν «Ἐγὼ τελῶ τὸν μισθὸν ὄντιν' ἄν (με addit Valck.) χρῇ.» Χρῆν δὲ σὺν τῷ ν καὶ περισπωμένως τὸ παρελήλυθος, τὸ ἔδει. Λέγουσι δέ ποτε καὶ χρῆσθαι ἀντὶ τοῦ δεῖ. Φερεκράτης Λήροις «Τὸ δ' ὄνομά μοι κάτειπε τί σε χρῆσθαι καλεῖν.» Ἀριστοφάνης Λημνίαις «Ἦ καρδιώττεις; ἀλλὰ πῶς χρῆσθαι ποιεῖν;» Hæc qui scripsit grammaticus vocabulum illud quocunque modo formatum cum verbo χρὴ conjunctum cogitasse, nihil vero de synalœpha ista ex χρεία ἔσται compertum habuisse videtur, quam ego inane esse arbitror grammatici cujuspiam inventum, duabus de caussis improbabile. Neque enim intelligitur quomodo χρεία in χρῆ contrahi potuerit, nisi aliam quandam formam, cujus nullum usquam vestigium exstat, fingere velis χρέα, quemadmodum νέα πλέα Ῥέα in νῆ πλῆ Ῥῆ esse contracta ex Herodiani libro Περὶ μονήρους λέξεως p. 7, 5 didicimus. Deinde non solum Sophoclis locus, sed magis etiam Comicorum illi versus ita sunt comparati ut parum aptus videatur vocabuli χρεία usus. Nam nomen hominis exquirentes Græci non τί σε ὄνομα καλεῖν χρεία ἐστὶ dicere solent, sed χρὴ vel χρεών ἐστι, velut ap. Eur. Ion. 258: Τίς δ' εἶ; πόθεν γῆς ἦλθες; ἐκ ποίας πάτρας πέφυκας; ὄνομα τί σε καλεῖν ἡμᾶς χρεών; Itaque sic potius statuendum videtur, Græcos quemadmodum χρεών ἐστι dixerunt, sic etiam tertia persona verbi usos χρὴ 'σται pro δεήσει et χρή 'στιν pro δεῖ dixisse. Neque enim quidquam caussæ esse video cur a præsenti tempore hunc usum verbi exclusum esse velimus, estque id ipsum si non Sophocli, certe Pherecrati et Aristophani restituendum: unde consequens est ut Suidæ verba sic refingantur, λέγουσι δέ ποτε καὶ χρή 'στι ἀντὶ τοῦ δεῖ, nisi quod nunc legitur non librarii, sed ipsius Suidæ error sit. Exemplis autem ab grammaticis allatis addendus Phrynichi versus ap. Polluc. 10, 86: Κἂν ὀξυβάφῳ χρῆσθαι (χρεῖσθαι codex Palat.) τρεῖς χοίνικας ἢ δύ' ἀλεύρων, ubi Meinek. correxit κἂν ὀξυβάφῳ χρῆσται μάττειν τρεῖς κτλ., quod ex nostra ratione χρὴ 'σται scribendum. Præsentis exemplum fortasse latet ap. Aristoph. Eq. 1230, ubi libri violato metro: Ἐπεί μοι χρησμός ἐστι Πυθικὸς | φράζων ὑφ' οὗ δεήσει μ' ἡττᾶσθαι μόνου, quod a poeta dici potuit φράζων ὑφ' οὗ με χρή 'στιν ἡττᾶσθαι μόνου, ut Æschylus dixit Prom. 995, φράσαι | πρὸς οὗ χρεών νιν ἐκπεσεῖν τυραννίδος. Hæc scripseram in Annotationibus ad Sophoclem a. 1836 editis, post quæ alii alia conjecerunt, velut Nauckius in Observatt. criticis de de Tragicorum fragmentis (Berol. a. 1855) p. 23, qui præeunte Ahrensio (*Griech. Formenlehre* p. 245) χρὴ substantivum esse opinatur, ex quo cum ᾖ, εἴη, εἶναι, ἦν, ἔσται composito formas prodire χρῇ, χρείη, χρῆναι, quod rectius χρῆναι cum iota subscripto scribi, χρῆν (cujus origine non intellecta Græcos etiam ἐχρῆν dixisse), χρῆσται, et participium χρεὼν ex χρὴ ὂν ortum. G. Dind.]

‖ Infin. Χρῆναι, Oportere. [Aristoph. Eccl. 210: Ταῖς γὰρ γυναιξί φημι χρῆναι τὴν πόλιν ἡμᾶς παραδοῦναι. Thucyd. 8, 78: Οὔκουν ἔφασαν χρῆναι μέλλειν ἔτι. Plato Gorg. p. 458, B, Symp. p. 214, E. Xenoph. Rep. Ath. 3, 6.] Sed et Χρῆν pro χρῆναι dixisse Eur., testatur Lascaris. [Thom. M. p. 920: Χρῆν καὶ ἐπὶ ἀπαρεμφάτου ἀντὶ τοῦ πρέπειν. Εὐριπίδης ἐν Ἑκάβῃ (260), Πότερα τὸ χρῆν (codices Euripidis partim sic partim χρήν vel χρή) σφ' ἐπήγαγ' ἀνθρωποσφαγεῖν; Χρῶνται δὲ τούτῳ ποιηταὶ, λογογράφοι δὲ τῷ χρῆναι ἀεί. Τὸ χρῆν pro τὸ χρῆναι dictum ex Sophocle, quem memoriæ errore nominare videtur, et Euripide memorat Eustath. p. 751, 54; 1647, 37, legitur apud Euripidem etiam in Herc. F. 828: Τὸ χρῆν νιν ἐξέσωζεν, ubi codex, quo uno utimur, χρὴ, quod corrector apographi Parisini in χρῆν mutavit, adscripto γρ. τὸ χρῆν, ὃ ταυτὸν μέν ἐστι τῷ χρεὼν, συγκέκοπται δὲ ἐκ τοῦ χρῆναι. Musgravius τὸ χρεὼν, quod illic ab Euripide non magis scriptum videtur quam Iph. T. 1486: Αἰνῶ· τὸ γὰρ χρεὼν σοῦ τε καὶ θεῶν κρατεῖ. Quem versum interpolatori recte tribuere videtur Nauckius, qui in Hecubæ et Herculis versibus τὸ χρὴ probat. G. Dindorf.]

[Χρήϑανα· τὸ ὅπλα τοῦ ἱστοῦ, gl. obscura Hesychii.]

Χρήζω his subjungendum est, quod quum ex χρὴ factum videri queat, Eustath. contra ex χρήζω per apoc. factum esse χρὴ, quosdam existimasse ait. [Vera hujus verbi scriptura, locis ab HSt. allatis aliisque vel pridem restituta vel restituenda, est Χρήζω, quam Epici et Iones in tres syllabas, χρηΐζω, diduxerunt: de quo HSt. infra dixit. Ceterum librarii multo rarius omittendo iota in hoc verbo peccarunt quam diæresi χρηΐζω etiam iis scriptoribus inferenda a quibus aliena est, eodem errore quo κληΐζειν, ληΐζειν pro κλήζειν, λήζειν, et alia omnia hujusmodi vocabula diduxerunt. Vanum quoddam inter χρήζω et χρήζω discrimen excogitarunt grammatici quidam quorum

opinionem exponit Etym. M. p. 815, 4 : Χρήζω, ἡνίκα σημαίνει τὸ δέομαι, ἔχει τὸ ι προσγεγραμμένον· ἀπὸ γὰρ τοῦ χρέος γίνεται χρείζω· καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η, χρηΐζω. (Hom. Il. Λ, 834) « Χρηΐζοντα καὶ αὐτὸν ἀμύμονος ἰητῆρος· » καὶ κατὰ συναίρεσιν, χρήζω· εἰς τὸ κλήζω. Ὅτε δὲ σημαίνει τὸ χρησμῳδῶ, ἔστιν ἄνευ τοῦ ι, καίπερ τῆς ἐτυμολογίας ἀπαιτούσης σὺν τῷ ι γράφεσθαι· παρὰ γὰρ τὴν χρείαν ἐστί· τοῖς γὰρ χρείαν ἔχουσι τἀληθῆ μαθεῖν χρησμῳδεῖ ὁ θεός· ἀλλὰ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ σημαίνοντος τὸ δέομαι, οὐκ ἔχει τὸ ι. Quæ eo concidunt quod χρήζω oraculum consulendi significatione ab nemine dictum est : nam aoristus χρῆσαι, ex quo præsens illud χρήζω finxisse videntur grammatici, non ab hac forma, sed ab χράω erat derivandus, cujus frequens usus est, ut s. h. v. ostendimus. Præsentis χρήζω forma Dorica est Χρήσδω ap. Theocr. 8, 11 ; 15, 28 ; χρήδδω ap. Aristoph. Ach. 734, in ore Megarensis : Πότερα πεπρᾶσθαι χρήδδετε. Attici, quorum alii hoc verbo sæpius, alii raro, alii, ut Plato, nusquam usi sunt, præsens solum et imperfectum usurparunt. Futuri χρήσω et aoristi ἔχρησα, vel sic scripti vel cum diæresi, χρηΐσω et ἐχρήϊσα, exempla apud Herodotum tantum et Hippocratem reperiuntur. Futurum etiam Timæo Locr. p. 99, A, est restitutum : Τὸ συνδεόμενον δύο χρήσει· ubi alii libri χρήζει.] Quum autem non unam signif. habeat verbum χρήζω, in ea qua ponitur pro Egeo s. Indigeo, præcedentium vocabulorum signif. sequitur ; ideoque primum ei locum tribuendum esse censeo. [Usitatissima verbi structura cum genitivo est vel rei vel personæ : cujus exx. Homerica et Hesiodea infra afferentur ubi HSt. de forma trisyllaba χρηΐζω dixit. Herodot. 5, 30 : Τοῦτον δοκέω ποιήσειν τῶν ἂν χρηΐζωμεν. Æsch. Prom. 374 : Οὐδ' ἐμοῦ διδασκάλου χρήζεις. Soph. OEd. T. 597 : Οἱ σέθεν χρήζοντες αἰκάλλουσί με· 933 : Ὅτου χρήζων ἀφῖξαι. Cujusmodi in locis nihil interest utrum indigendi an desiderandi cupiendive sensu accipiatur. Alterum aptius est OEd. C. 1211 : Ὅστις τοῦ πλέονος μέρους χρήζει τοῦ μετρίου παρείς· et Dionys. A. R. 6, 61 : Δήμῳ ἀγνώμονι ἀδίκων ἔργων καὶ ἀθεμίτων χρήζοντι· 8, 10 : Χρήζετε ἀδίκων καὶ ἀδυνάτων. Xenoph. Cyrop. 4, 5, 22 : Πλέον προανύτειν ὧν χρήζομεν· ubi ὧν et pro ἢ ἃ et pro ἢ ὧν dictum esse potest.] Χρήζω igitur ponitur pro Egeo, Indigeo, cum alibi tum ap. Plutarch. : Οὐδὲν ἀνδρείας χρήζομεν. Item, Οὐδὲ χρήζων βοηθείας. Item, Εἰ δὲ χρήζοι τις αὐτοῦ παρόντος. Et in isto Herodiani [4, 11, 10] : Φαρέτρας δὲ καὶ τόξα οὐκ εἶχον· τί γὰρ ἔχρηζον αὐτῶν πρὸς γάμους ; Nec non in isto Dioscoridis, Οἱ δὲ Αἰγύπτιοι, διὰ τὸ δαψιλῶς χρήζειν αὐτοῦ, ἑτέρως σκευάζουσι· χρήζουσι δὲ οἱ τοιοῦτοι οἶνοι πλειόνων ἐτῶν. Quibus ll. addere possumus et hunc Greg. Naz. : Ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς χρήζω φιλανθρωπίας. Item hunc Ejusdem : Μὴ κρῖνε τοὺς κριτὰς ὁ χρήζων τῆς ἰατρείας. In hoc certe loco Diogenis L. idem omnino cum δεῖσθαι significare videtur : Θεῶν μὲν ἴδιον εἶναι, μηδενὸς δεῖσθαι· τῶν δὲ θεοῖς ὁμοίων, τὸ ὀλίγων χρήζειν. Ubi tamen possit fortassis exponi Pauca desiderare : ut hoc verbo Desiderare reddendum censuit Bud. verbum χρήζειν in isto Soph. l. Aj. [474] : Αἰσχρὸν γὰρ ἄνδρα τοῦ μακροῦ χρήζειν βίου Ὅστις κακοῖσιν οὐδὲν ἐξαλλάσσεται. Sed redditur χρήζω et verbo Volo (junctum infinitivo, vel expresso, vel subaudiendo) : atque adeo idem hujus signif. exemplum hoc affert ex Plutarcho : Ἴτω δ' οὖν ὅπη χρήζοι. Item, Ἔφη δὲ αὐτοὺς ἀποπλεῖν ὅπη χρήζοιεν. Sic e Xenoph. [Cyrop. 1, 6, 15] affertur χρήζω ὑγιαίνειν pro Volo bene valere. [Herodot. 1, 41 : Φύλακα παιδός σε τοῦ ἐμοῦ χρηΐζω γενέσθαι· 152 : Ἔλεγε πολλὰ τιμωρέειν αὐτοῖσι χρηΐζων. Æsch. Prom. 233 : Ἀϊστώσας γένος τὸ πᾶν ἔχρηζεν ἄλλο φιτῦσαι νέον· 740 : Θνητῇ θεὸς χρήζων μιγῆναι. Nec raro ap. Soph. et Eurip. et prosæ orationis scriptores plurimos, velut Thucyd. 3, 109 : Διαβαλεῖν ἐς τοὺς ἐκείνῃ χρήζων Ἕλληνας, Xenophontem, Plutarchum, Lucianum, Dionem Cassium. Alii tamen hoc verbo consulto videntur abstinuisse, quod supra de Platone dicebam : neque ex oratoribus et Polybio exx. allata sunt.] Apud Aristoph. quoque legitur Nub. [452] : Δρώντων ἀτεχνῶς ὅ, τι χρήζουσι. Ejusdemque est [360], Φράζε πρὸς ἡμᾶς ὅ,τι χρήζεις. Ex quibus ll. prior ille aperte subaudiendum relinquit infin. δρᾶν : ut sit, δρώντων ὅ,τι χρήζουσι δρᾶν : at de posteriore aliqua fortassis controversia esse queat. Sic certe ap. Soph. subaudiendus infin. relinquitur, OEd. T. p. 167 meæ ed. [372] : Εἶπω τι δῆτα κἄλλ', ἵν' ὀργίζῃ πλέον ; Quibus Tiresiæ verbis OEdipus ita respondet, Ὅσον γε χρήζεις· ὡς μάτην εἰρήσεται. Perinde enim est ac si diceretur, ὅσον γε χρήζεις εἰπεῖν. At in hoc versu ejusdem tragœdiæ p. 178 [630] : Τί δῆτα χρήζεις ; ἢ με γῆς ἔξω βαλεῖν ; infin. habemus in ipsius versus fine, qui tamen non commode cum illo priore χρήζεις jungi videatur, sed potius cum posteriore jungendus esse, quem subaudiendum reliquerit : perinde ac si dictum esset, τί δῆτα χρήζεις ποιεῖν ; ἢ με γῆς ἔξω χρήζεις βαλεῖν ; Quod autem de hoc versu dixerimus, idem et de isto dicendum fuerit, OEd. C. p. 293 init. [636] : Τί δῆτα χρήζεις ; ἐς δόμους στείχειν ἐμούς. In VV. LL. affertur ex Herodoto [5, 65], cum infin. simul et gen., χρῆσαι [χρηΐσαι] σφέων βοηθέειν, pro Ab eis rogare auxilia. [Ib. c. 19 : Ἐγώ σευ χρηΐζω μηδὲν νεοχμῶσαι· 9, 55 : Ἐχρήϊζε τῶν Ἀθηναίων προσχωρῆσαι. Cum genitivo rei et personæ, sed sine infinitivo, 7, 53 : Τῶν δ' ἐγὼ ὑμέων χρηΐζων συνέλεξα (ὑμᾶς). Addito παρὰ ap. Ps.-Herodot. V. Hom. c. 17 : Ἔχρηζε παρὰ τῶν ναυτέων δέξασθαι αὐτὸν σύμπλουν· ubi ab librario additum videtur, quum paullo post c. 18 usitata structura legatur : Ἔχρηζε τῶν ναυτέων τινὰ ἡγήσασθαι αὐτῷ.] Ibid. cum solo gen. (quam construct. habuisti supra), ex Plutarchi Lycurgo : Χρήζων εὐνομίας, Eflagitans præclaram legum institutionem. At vero ex Eur. cum accus. [Suppl. 123] : Ὅσια χρήζω, Justa peto. [Æsch. Prom. 928 : Ἃ χρήζεις, ταῦτ' ἐπιγλωσσᾷ Διός. Soph. OEd. T. 595 : Ὥστ' ἄλλα χρήζειν ἢ τὰ σὺν κέρδει καλά.] (Apud Hesych. ἔχρηζεν est ἐδεῖτο et ἱκέτευεν. Quod si χρήζειν Rogare etiam significet, utramque verbi δέομαι signif. obtinebit.) In Iisdem affertur χρῆσαι, pro Mutuo dare, Mutuare, Commodare, ut Herodot. [3, 58] : Δέκα τάλαντά σφι χρῆσαι ἐδέοντο. (Cui l. subjungunt hunc, Χρήσαις ἄν τι τεῦ βουλοίμην τυχεῖν ; sed hic reddunt verbo Indulgere : hoc modo, Indulgebisne quiddam quod impetrare cupio ?) Ex Plutarcho quoque, Ἔχρησαν πάντα θεοὶ ἡμῖν, Omnia nobis Dii mutuo dedere. Quin etiam ex Luca [11, 5] : Χρῆσόν μοι ἄρτους. Sed nulli hujusmodi loci quidquam prodesse queunt, meo quidem judicio, ad probandum verbum χρήζω hanc quoque signif. habere. Quum enim sciamus verbo Χρᾶν id significari, et ab eo itidem esse aor. 1 Ἔχρησα, quale hoc fuerit, aor. hunc una eademque signif. positum, non ab uno eodemque themate, sed modo a verbo Χρᾶν, modo a Χρήζειν deducere ? Sed minime novum est in VV. LL. falsa themata nonnullis verbis dari. [Recte judicat omnia aoristi χρῆσαι exempla, ubi Mutuo dare significat, ad verbum χράω esse referenda, quod v.]

‖ Χρήζω ap. Athen. invenio in signif. quam vix apud alium reperiri puto : cujus certe nusquam mentionem factam invenio. Ponitur enim pro Oraculum edo, Oraculo edo, Oraculo respondeo. Locus est 8, [p. 361, D] ex Creophylo quodam : Οἱ τὴν Ἔφεσον κτίζοντες, καὶ πολλὰ ταλαιπωρηθέντες ἀπορίᾳ τόπου, τοτελευταῖον πέμψαντες εἰς θεοῦ, ἠρώτων ὅπου τὸ πόλισμα θῶνται· ὁ δὲ αὐτοῖς ἔχρηζεν, ἐνταῦθα οἰκίζειν πόλιν ᾗ ἂν ἰχθὺς δείξῃ καὶ ὗς ἄγριος ἀφηγήσηται. Hunc certe l. sequendo, verbo χρήζειν illam quoque verbi χρᾶν signif. inesse dicemus, in qua velut correlativum habet χρῆσθαι, i. e. Oraculo uti, Oraculum consulere, ut antea dictum fuit. Sed quum verbum χρᾶν passim ita positum reperiatur, contra verbum χρήζειν (uti dixi), nusquam alibi ita usurpatum invenio : unde suspectus fortassis alicui fuerit ille locus. [Recte HSt. de hac quoque significatione dubitat. Loco Athenæi ἔχρηζεν temere illatum est in apographis quibusdam et ed. Ald. Recta scriptura ἔχρησεν est in cod. Veneto. Ap. Æsch. Choeph. 340 et Soph. OEd. Col. 1426, χρήζει pro χρησμῳδεῖ male acceptum est ab scholiastis, neque Æsch. Choeph. 815, χρηΐζων, quod ibi vitiose legitur, hoc sensu dixit, quæ quorundam opinio fuit. Ita igitur unum relinquitur exemplum Eurip. Hel. 523 : Ἥκουσα τᾶς θεσπιῳδοῦ κόρας ἃ χρήζουσ' ἐφάνην τυράννοις δόμοις ὡς Μενέλαος etc., ubi editores χρήζουσ'

ἐφάνη correxerunt, quod χρήσασ' scribendum erit, quo aoristo sæpe usus est Euripides, nisi quis hunc poetam forma verbi usum esse credere velit nunc certe aliunde non cognita. Nam quod Etym. M. p. 815, 8, χρήζω, quod χρησμῳδῶ significet, sine iota scribendum esse præcipit, ut ab verbo χρῄζω, Indigeo, distinguatur, non magni momenti est, quum præsens illud χρήζω a grammaticis ex aoristo χρῆσαι fictum esse possit. Alio modo erratum ab schol. Soph. OEd. Col. 1712 : Μὴ γᾶς ἐπὶ ξένας θανεῖν ἔχρῃζες, qui ἔχρῃζες ἀντὶ τοῦ μὴ ὤφελες dictum accepit, quæ interpretatio tanto ineptior est quod ἔχρῃζε paullo ante (v. 1715) in eodem verborum complexu propriam sibi et usitatam signif. habet : ex quo loco verba inferiora lacunæ explendæ caussa temere illata esse non animadvertit scholiasta. De quo dixi in Annot. Oxon. p. 135. Non minus commentitia Comparandi s. Acquirendi significatio est qua hoc verbum a Plutarcho dictum esse credidit Xylander Mor. p. 135, B, ubi post verba : Οὐ γὰρ ἀργίας ὤνιον ἡ ὑγίεια καὶ ἀπραξίας, paullo inferius dicitur : Ὁ τὴν ὑγίειαν ἀχρηστία καὶ ἡσυχία χρήζειν οἰόμενος, quod ille ἀχρηστίᾳ καὶ ἡσυχίᾳ scripsit. Recte Wyttenb. ἀχρηστίας καὶ ἡσυχίας χρήζειν. G. Dindorf.]

[‖ Formam quandam personæ secundæ ac tertiæ, χρῇς et χρῇ, pro χρήζεις et χρήζει interdum a poetis dictam annotarunt grammatici, de quo dixi ad Soph. Antig. 887 : Ἄφετε μόνην ἔρημον εἴτε χρὴ θανεῖν εἴτ' ἐν τοιαύτῃ ζῶσα τυμβεύειν στέγῃ· ubi restitui χρῇ, quod legit schol., qui per χρήζει καὶ θέλει explicuit. Eurip. ap. Cicer. Ep. ad Att. 8, 1 et ap. Suidam (s. v. Παλαμᾶσθαι) : Πρὸς ταῦθ' ὅ τι χρῇ καὶ παλαμάσθω καὶ πᾶν ἐπ' ἐμοὶ τεκταινέσθω. Secundam personam annotavit Hesychius Χρῇς per θέλεις, χρήζεις interpretatus. Quæ gl. fortasse ex Cratino sumta, quem citat Suidas s. v. Χρὴ, χρῇς δὲ τὸ χρήζεις καὶ δέῃ. Κρατῖνος Νόμοις, Νῦν γὰρ δή σοι πάρα μὲν θεσμοὶ τῶν ἡμετέρων, πάρα δ' ἄλλ' ὅ τι χρῇς. Eandem restitui Soph. Aj. 1373 : Σοὶ δὲ δρᾶν ἔξεσθ' ἃ χρῇς, ubi inepte legitur χρὴ, ut El. 606 : Κήρυσσέ μ' εἰς ἅπαντας εἴτε χρὴ κακὴν εἴτε στόμαργον· ubi χρῇς correxit Wunderus. Ceterum formæ hæ apud Hesych. et Suidam sine iota, et fortasse rectius, scribuntur, tanquam ab χρῆμι derivandæ, quod verbum finxit Etym. M. p. 814, 49, ut inde χρὴ derivaret. Ad monosyllabam hanc verbi formam haud dubie referenda secunda persona χρῆσθα sive sic sive cum iota χρῇσθα scribenda, comparanda cum ἦσθα ἔφησθα οἶσθα, cujus unum superest exemplum in verbis Megarensis ap. Aristoph. Ach. 778 : Φώνει δὴ τὺ ταχέως, χοιρίον· οὐ χρῆσθα; σιγῆς (libri σιγῆς sine iota subscripto et omissa interpunctione post χρῆσθα; σιγᾶς ap. schol.), ὦ κάκιστ' ἀπολουμένα; De quo loco recte judicavit Bergkius in Ritschelii Museo Rhen. vol. 1, p. 90, male Greg. Cor. p. 228 : Τὸ χρῆ χρῆσθα καὶ τὸ σιγᾶν σιγῆν λέγουσιν (οἱ Δωριεῖς), ὡς παρ' Ἀριστοφάνει « Οὐ χρῆσθα σιγῆν » ἀντὶ τοῦ οὐ χρὴ σιγᾶν. G. Dind.]

‖ Partic. Κεχρημένος pro χρήζων, apud poetas, Egens, Indigens. [Hesych. : Κεχρημένος· ἐνδεὴς ὤν, χρήζων, ἢ πεμφθείς.] Hom. Od. P, [421] : Καὶ πολλάκι δόσκον ἀλήτῃ Τοίῳ ὁποῖος ἔοι, καὶ ὅτευ κεχρημένος ἔλθοι. Hesiod. [Op. 632] : Βίου κεχρημένος, Victu egens, destitutus. Et [476] : Σέο δ' ἄλλος ἀνὴρ κεχρημένος ἔσται, Tua opera egebit. [Ib. 498.] Non solum autem pro χρήζων poni, sed etiam ab illo ipso themate χρήζω vel χρῄζω derivari tradit Eustathius [p. 1384, 30]. In hunc enim versum Odyss. A principio : Τὸν δ' οἷον νόστου κεχρημένον ἠδὲ γυναικὸς, hæc annotat : Homerus τὸν χρήζοντα vocat κεχρημένον, et cum gen. vocem hanc construit, quæ a Χρῄζω vel Χρήζω originem accepit, per ellipsin literæ σ. Sed quod ad significationem, κεχρημένον aptius hoc quidem loco interpretabimur Carentem, quam Egentem. Potius enim dicetur aliquis carere reditu et sua uxore, quam egere reditu et sua uxore. Ponitur autem κεχρημένος et sine adjectione genitivi pro Egenus. [Od. P, 347 :] Αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ παρεῖναι. Cui versui similis est iste Hesiodi [Op. 315] : Αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένον ἄνδρα κομίζει. [Porro Od. Ξ, 124 : Κομιδῆς κεχρημένοι ἄνδρες· et quæ sunt similia P, 421; T, 77; Υ, 378; X, 50. Semel tantum in Il. T, 262 : Οὔτ' εὐνῆς πρόφασιν κεχρημένος οὔτε τευ ἄλλου. Post Homerum sæpe hoc præterito usi sunt Tragici. Soph. Phil. 1264 : Τί μ' ἐκκαλεῖσθε; τοῦ κεχρημένοι; Eur. Iph. A. 382 : Τοῦ κέχρησαι; Med. 334 : Πονοῦμεν ἡμεῖς κοὐ πόνων κεχρήμεθα· et κεχρημένος cum genit. Suppl. 457, Cycl. 88 (sine genit. ibid. 98 : Βορὰν ὀδῆσαι ναυτίλοις κεχρημένοις), Theocr. 25, 35, Aratus 4, Pallad. Anth. Pal. 9, 377. Cum infin. Æsch. Pers. 829 : Ἐκεῖνον σωφρονεῖν κεχρημένον πινύσκετ' εὐλόγοισι νουθετήμασι. Nam sic codicis scriptura κεχρημένοι correcta est ex schol. Byzantini conjectura. Futuri κεχρήσομαι unum est exemplum ap. Theocr. 16, 73 : Ἐμεῦ κεχρήσετ' ἀοιδοῦ. Comicorum exempla nulla allata sunt, prosæ orationis scriptorum duo, Platonis Leg. 4, p. 717, C : Παλαιοῖς ἐν τῷ γήρᾳ σφόδρα κεχρημένοις· et Teletis ap. Stob. Flor. 93, 31, p. 509 extr. : Κατισχύει δὲ μᾶλλον αὐτῶν (τῶν πλουτούντων) ὁ κεχρημένος.]

‖ At vero Κεχρημένος θάνατος (a χρῆσθαι significante Oraculo edi s. prædici, cujus alioqui rarum usum esse existimo) affertur pro Morte oraculo prædicta.

‖ Invenitur etiam scriptum Χρήζω, cum η habente ι subscriptum : de qua scriptura dicam in Χρῄζω [et nos supra diximus].

Χρῄζω etiam dicitur pro χρήζω, significante Egeo, Indigeo, sed a poetis [tantum et in dialecto Ionica, cujus exx. Herodotea supra attulimus.] Hom. [Il. Λ, 835 : Χρῄζοντα καὶ αὐτὸν ἀμύμονος ἱητῆρος·] Od. P, [121] : Ὄττευ χρῄζων ἱκόμην Λακεδαίμονα δῖαν. [Ib. 558. Et Λ, 340 : Μηδὲ τὰ δῶρα οὕτω χρῄζοντι κολούετε.] Hesiod. Op. [349] : Ὡς ἂν χρῄζων, καὶ ἐς ὕστερον ἄρχιον εὕρῃς. Ceterum an χρῄζω sit ex χρήζω, an contra χρήζω ex χρῄζω, controversum est, præsertim quum non solum χρήζω inveniatur scriptum, sed etiam χρήζω cum η habente ι subscriptum. Videtur autem ab iis orta hæc scriptura, qui χρήζω ex χρῄζω factum censuerunt : unde enim alioqui hoc ι esse possit? Ego tamen potius dixerim ex χρήζω factum esse χρῄζω, quod ι eodem modo adjectitium in quibusdam aliis verbis observare me meminerim. Ceterum ap. Hesych. legimus χρῄζοντα expositum ἐνδεόμενα, item χρειώδη, et χρείαν ἔχοντα. Quarum expos. prima et tertia conveniunt cum ea signif. quam habet in ll. quos supra protuli; at secundæ nullum exemplum me legere memini. At vero Χρῄσκοντο ὕδατι ex Herodoto [3, 117] affertur pro Aquam desiderabant, ubi constructionem præsertim suspectam habeo, si quidem χρῄσκοντο hanc signif. obtineat.

[Χρῇϊς, ὁ. HSt. post ea quæ s. v. Χρῄζω dixit :] Apud Eundem habemus nomen Χρῇϊς expositum πονηρὸς, quum alioqui videatur magis rationi consentaneum ut a χρῄζω, quod est Egeo, derivatum, significet Egenum. Ab Eodem vox Χρήϊα exp. πενία, et χρήματα. [Alterius significationis exemplum est in inscr. Cretica in Ritschelii Museo Rhen. vol. 10, p. 396, 41 : Κακίστῳ ὀλέθρῳ ἐξόλλυσθαι αὐτός τε καὶ χρήϊα τἀμά. G. D.] Sed pro πενία, i. e. Paupertas (magis tamen conveniret Egestas, utpote derivando a verbo significante Egere), videtur potius debere scribi Χρηΐα.

Χρῆμα, τὸ, quamvis inter verbalia verbi χρῶμαι primum locum obtineat, si formationis ratio habeatur, tamen ob variam signif. variaque derivata ceteris postponendum censui.

Venio ad Χρῆμα, quod licet inter verbalia verbi χρῶμαι locum primum obtinens, si formatio respiciatur, tamen ceteris postponendum, ob variam signif. numerosumque derivatorum comitatum, censui. [Hesych. : Χρῆμα· πρᾶγμα, πλοῦτος, οὐσία, λῆμμα.] Quum autem χρῆμα et plur. χρήματα varios usus habeant, dicam primum de χρήματα, quod ex Hesiodo affertur pro Utensilibus s. Instrumentis ad agrum colendum necessariis [Op. 407] : Χρήματα δ' εἰν οἴκῳ πάντ' ἄρμενα ποιήσασθαι. Itidemque ex Plutarchi Camillo, χρήματα ἀναγκαῖα, Utensilia necessaria. Qua in signif. idem erit χρήματα quod χρηστήρια σκεύη, de quo dicetur infra. Cum his autem couveniunt ea Eustathii, in quibus tradit, χρήματα vocari κτήματα παρὰ τὸ χειρίζεσθαι, ἤτοι χρᾶσθαι : unde in Tragœdia, τὸ δέμνιον, ἐν ᾧ ὁ νοσῶν χρηστικῶς κεῖται, appellari χρῆμα. Ubi non placet illud χειρίζεσθαι, quum sciamus χρῆμα non esse

aliunde quam a χρᾶσθαι, vel potius χρῆσθαι, formando a pers. 1 præt. κέχρημαι. Adeo ut potius dicendum fuerit παρὰ τὸ χρῆσθαι τὸ χειρίζεσθαι. Idem certe alibi in quendam Homeri locum annotat, κτήματα vocari ab illo non solum τὰ ἐν οἴκῳ (quæ Homeri posteri appellarint etiam χρήματα, παρὰ τὴν χρῆσιν), sed τὸν ἅπαντα βίοτον. [Hesych. : Χρήματα· οἷς τις δύναται χρῆσθαι, κτήματα, βοσκήματα.] Id. gramm. χρῆμα Tragicis sæpenumero i. esse dicit q. χρείαν : pro quo ab Iisdem dici etiam χρέος, Ionice autem χρειώ. In VV. LL. pro Necessitate affertur ex hoc versu Hesiodi, Op. [342] : Εἰ γάρ τοι καὶ χρῆμ' ἐγχώριον ἄλλο γένηται, ubi tamen pro Re poni existimatur. De qua signif. ita Bud. : Χρῆμα, inquit, etiam singulariter πρᾶγμα significat. Plato Gorgia : Ἐπειδὰν δὲ ἤδη πρεσβύτερος ὢν ἄνθρωπος ἔτι φιλοσοφῇ, καταγέλαστον, ὦ Σώκρατες, τὸ χρῆμα γίγνεται. Plut. in Cæs. [c. 47], de prælio Pharsalico loquens : Ὅτι δὴ περαίνεται τὸ χρῆμα, καὶ συνίασιν εἰς ἔργον οἱ ἄνδρες, Quoniam sc. res geritur et conficitur. Sic ex Soph. affertur Aj. [288] : Τί χρῆμα δρᾷς; pro Quid rei agis? [Æsch. Choeph. 10 : Ἔα, τί χρῆμα λεύσσω; quod restituendum Prometh. 298, ubi λεύσσω excidit, illato in versum quod poeta extra metrum posuerat ἔα. Eur. Or. 277 : Τί χρῆμ' ἀλύω; Hec. 754 : Τί χρῆμα μαστεύουσα; Idem Or. 395, Hipp. 909, et Aristoph. Nub. 816 : Τί χρ. πάσχεις; Vesp. 266 : Τί χρῆμ' ἄρα ... πέπονθεν; Cum verbo ἐστὶ Æsch. Choeph. 885 : Τί δ' ἐστὶ χρῆμα; τίνα βοὴν ἵστης δόμοις; et intellecto eo Theocr. 21, 25 : Τί τὸ χρῆμα; Sed ap. Soph. Ant. 1048, Τί χρῆμα; regitur ab verbo φράζεται alterius personæ, cujus verba interrumpuntur. Τί χρῆμα, cujus rei caussa? Cur? frequens ap. Eurip., velut Alc. 512 : Τί χρ. κουρᾷ τῇδε πενθίμῳ πρέπεις; Heracl. 633 : Τί χρ. κεῖσαι καὶ κατηφὲς ὄμμ' ἔχεις; et ib. 645, 709, Hec. 977, al.] Quibus subjungit, Χρῆμα etiam quasi ἀντὶ τοῦ μεγέθους καὶ θαύματος dicunt per gen., ut χρῆμα νοῦ, et χρῆμα φρονήσεως [et cum aliorum nominum quorumvis vel nominativis vel genitivis, nec de rebus tantum, sed etiam de animantibus, plerumque magnitudinis s. multitudinis significandæ caussa, etsi non constanter, quum etiam σμικρὸν χρῆμα dicatur. Cum genit. Herodot. 1, 36 : Συὸς χρῆμα γίνεται μέγα (quod imitatur Athen. 8, p. 677, E : Μέγα χρ. ὄντα καὶ πολλῷ χρόνῳ κατανεμηθέντα Λιβύην)· 7, 188 : Ἦν τοῦ χειμῶνος χρ. ἀφόρητον· ubi præcedit χειμὼν μέγας. (Similiter Anton. Lib. c. 22 : Ἐξαίσιόν τι καὶ ἄπιστον χρ. χειμῶνος.) Eurip. Phœn. 206 : Φιλόψογον δὲ χρῆμα θηλειῶν ἔφυ· Andr. 181 : Ἐπίφθονόν τι χρῆμα θηλειῶν ἔφυ· Suppl. 953 : Σμικρὸν τὸ χρ. τοῦ βίου. Aristoph. Lys. 83 : Ὡς δὴ καλὸν τὸ χρῆμα τιτθίων ἔχει· Vesp. 933 : Κλέπτον τὸ χρ. τἀνδρός· Av. 826 : Ἀπαρὸν τὸ χρ. τῆς πόλεως. Aristoph. Pl. [893] : Ἔνδον ἐστὶν, ὦ μιαρωτάτω, πολὺ χρῆμα τεμαχῶν καὶ κρεῶν ὠπτημένων. [Lys. 1085 : Ἀσκητικὸν τὸ χρ. τοῦ νοσήματος. Plato Theæt. p. 209, E : Ἡδὺ χρῆμ' ἂν εἴη τοῦ καλλίστου τῶν περὶ ἐπιστήμης λόγου· Rep. 8, p. 567, E : Ἦ μακάριον ... λέγεις τυράννου χρῆμα, εἰ .... Dionys. A. R. 3, 70 : Εὑρίσκει βότρυος ἄπιστόν τι χρῆμα· 8, 12 : Βοῶν ... καὶ τῶν ἄλλων βοσκημάτων χρ. οὐκ ὀλίγον· 6, 96 : Πολύ τι χρ. (pecuniæ) συνήχθη. Id. De Thucyd. c. 34 : Ἄπειρόν τι χρ. νοημάτων· De Demosth. c. 22 : Ὑπερφυές τι καὶ δεινὸν χρ. ἦν ἐπὶ τῶν ἐκείνου λόγων.] Xenoph. [Cyrop. 1, 4, 8] : Ὁ δὲ ἀκοντίσας καταβάλλει τὴν ἔλαφον, καλόν τι χρῆμα καὶ μέγα, quasi Rem pulcerrimam et præstantissimam. Synes. : Ἡμῖν δὲ καὶ τὸ μουσικῆς χρῆμα ἐπιχώριον ὡς οὐδὲν ἄλλο, Nobis autem musica quoque, vernacula est res, ut si quid aliud, præstantissima. Lucian. [Herodot. c. 5] : Καὶ ἡ Ῥωξάνη κάθηται, πάγκαλόν τι χρῆμα παρθένου, i. e. καλὴ πάνυ παρθένος. Plutarch. [V. Anton. c. 31] de Augusto : Ἐστέργε δὲ ὁ Καῖσαρ ὑπερφυῶς τὴν ἀδελφὴν, χρῆμα θαυμαστὸν, ὡς λέγεται, γυναικὸς γενομένην. [Mor. p. 975, C : Οὐ παιδιὰ τὸ χρ. τοῦ λόγου. Anton. Lib. c. 12 : Μέγα τι χρ. λέοντος· ubi alia hujusmodi collegerunt interpretes.] Hippocr. Philopœmeni [p. 1277, 39], de Æsculapii forma loquens, quam in somnis se vidisse ait, Εἵποντο δὲ αὐτῷ δράκοντες, χρῆμά τι ἑρπετῶν ὑπερφυές. Hoc modo lingua nostra vernacula loquitur, quum dicunt, Ingens erat diabolus asini, vel equi vel alterius animalis. Hactenus ille. [Non minus frequenter cum casu recto, ut apud Eurip. Or. 70 : Ἄπορον χρῆμα δυστυχῶν δόμος. Theocr. 15, 83 : Σοφόν τι χρῆμ' ἄνθρωπος. Plato Ion. p. 534, B : Κοῦφον χρ. ποιητής ἐστι καὶ πτηνόν. Polyb. 12, 15, 8 : Μέγα τι γεγονέναι χρῆμα τὸν Ἀγαθοκλέα. De pluribus dictum in loco (Æliani, ut conjicit Valck.) ab Suida allato, Χρῆμα οἰκτρόν· ταπεινοὶ, ἐλέους ἄξιοι. « Λιβύων δὲ πρέσβεις, χρῆμα οἰκτρὸν, ... ἦκον. » De usu Hippocr. Foes. : « P. 514, 9 : Ἁπαλὸν γὰρ καὶ ἀραιὸν χρῆμα ἐστὶν ὁ πλεύμων. Et ib. 12 : Ἡ δὲ κοιλίη ὑπὸ τοῦ φαρμάκου οὐχ ἕλκουται, ὅτι χρῆμα ἐστὶν ἰσχυρὸν, ὥσπερ δηλαδὴ δέρμα. Alioqui χρῆμα mira phrasi usurpatur Ionibus de re minima aut parva aliqua particula, ut χρῆμα τοῦ ἀγκῶνος aliquam cubiti partem significat, vel minimum quid ex cubito, p. 777, F : Οὐδὲν γὰρ χρῆμα τοῦ ἀγκῶνος κάμψαι δύνανται. »] Ego autem distinguendum inter hæc exempla esse dico; nam in illo Xen. l., Καταβάλλει τὴν ἔλαφον, καλόν τι χρῆμα καὶ μέγα, possumus χρῆμα, itidem ut in superioribus ll., interpretari Rem : nisi potius aliquod interpretationis genus quærere velimus, in quo vox ista χρῆμα minime seorsum reddatur : sicut in hoc Synesii loco, καλόν τι χρῆμα ᾠδῆς possumus ita reddere ac si legeretur καλή τις ᾠδή, Pulcra quædam cantio. Suntque hujus generis exempla ab aliis distinguenda : in quibus non itidem χρῆμα Rem interpretari possumus : nisi Græce simul et Latine loqui velimus, jungendo hoc nomen cum gen., sicut Græci χρῆμα jungunt, ut vides in ll. præcedentibus : quibus addi potest hic, a quo Aristoph. Nubes suas auspicatur, Ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν ὅσον Ἀπέρατον. [Ran. 1278 : Ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ χρ. τῶν κόπων ὅσον· Ach. 150 : Ὅσον τὸ χρ. παρνόπων προσέρχεται. Intellecto genitivo ἀνθρώπων Pac. 1191 : Ὅσον τὸ χρῆμ' ἐπὶ δεῖπνον ἦλθ' ἐς τοὺς γάμους. Τοσοῦτον χρῆμ' ὄχλου Eccl. 394. Μέγα χρ. Λακαινᾶν Theocr. 18, 4.] Quod autem dico de illa voce Latina juncta genitivo, id ex Plauti auctoritate a me dici sciendum est, apud quem legimus, in Amphitr. 2, 2 in princ., Satin' parva res est voluptatum in vita, atque in ætate Agunda, præquam quod molestum est? Nemo enim, ut opinor, mihi negaverit quin Parva res voluptatum, sit perinde dictum ac si quis ita loqueretur, μικρὸν χρῆμα τῶν ἡδονῶν. Sed hoc loquendi genus ne Plautino quidem sæculo satis receptum fuisse puto; ideoque Græce simul et Latine loqui, id voco. Certe ut Horatium multos hellenismos habere videmus, qui apud ceteros minime extant, sic etiam quin Plautus aliquos usurparit, qui suæ ætatis etiam lectoribus novi essent, minime dubium esse puto. An tamen hic in eo numero ponendus sit, alii viderint. Utut sit, talem esse usum vocabuli Res in illo Plauti loco, ajo : nisi quod potius in augendo quam minuendo, Græci suum χρῆμα cum gen. usurpant : adeo ut Magna res voluptatum, magis Græco loquendi generi conveniens futurum fuerit. In vernaculo autem sermone (nam illud de diaboli appellatione exemplum non satis aptum hic esse videtur), utimur quidem itidem voce *Chose*, qua Res significatur, in augenda re quapiam; sed diversa orationis structura utentes : veluti quum ita loquimur, *C'est une belle chose que de voir cela;* vel, *C'est une grand' chose que de voir :* vel, *C'est une grand' chose que d'ouïr parler de la sagesse d'un tel,* vel *de la beauté,* etc. Aut etiam hoc modo, *C'est une chose estrange que de voir cela,* vel *que d'ouïr cela,* aut *d'ouïr parler de cela.* Ceterum ut μέγα χρῆμα, sic etiam πολὺ χρῆμα cum gen. interdum dicitur. Herodot. [3, 109] : Πολλόν τι χρῆμα τῶν ὀφίων ἐκλέπουσι. [6, 43 : Χρ. πολλὸν νεῶν.] Est enim πολλὸν Ionice pro πολύ. Ceterum invenitur et χρήματα plur. pro Rebus; atque ita in quodam Thuc. etiam loco exp. schol. : ut docebo infra.

[|| Χρῆμα, Pecunia. Pollux 9, 87 : Κωλύοι δ' ἂν οὐδὲν προσθεῖναι τῷ περὶ νομισμάτων λόγῳ καὶ διότι χρήματα μὲν εἴποιεν ἂν οἱ Ἀττικοὶ, τὸ δὲ χρῆμα παρὰ μὲν αὐτοῖς ἐπὶ τοῦ πράγματος ἢ κτήματος, παρὰ δὲ τοῖς Ἴωσι καὶ ἐπὶ τῶν χρημάτων. Sic Herodot. 3, 38 : Ἐπὶ κόσῳ ἂν χρήματι βουλοίατο τοὺς πατέρας κατασιτέεσθαι· et ἐπὶ τίνι χρήματι in fine capitis. Diodor. 13, 106 : Ὄντος τοῦ χρήματος ἐν σακκίοις, ubi pluralis in uno nullius

fidei libro est. Singularem probat Wessel. collato Athen. 6, p. 234, A, qui Αυσάνδρειον χρῆμα id dixit. Lucian. V. H. 1, 20: Ῥητοῦ χρήματος (libri deteriores ῥητῶν χρημάτων), quod ῥητοῦ ἀργυρίου dixit Thucyd. 4, 69. Sext. Emp. p. 391: Πόσον δαπανηθήσεται χρ. Lucas Act. 4, 37: Πωλήσας (τὸν ἀγρὸν) ἤνεγκε τὸ χρ. Sed verbis Isæi ap. Suidam s. v. Τέως male τὸ χρῆμα τῆς ἐπικλήρου illatum pro τὰ χρήματα, ad quod refertur αὐτῶν, quod sequitur. G. Dind.] Χρήματα plur. tantum numero, Pecuniæ, interdum vero generalius, Bona fortunæ, Facultates. [Apud Homerum nusquam in Iliade, sæpius in Odyssea, velut B, 78: Χρήματ' ἀπαιτίζοντες· 203: Χρήματα δ' αὖτε κακῶς βεβρώσεται· N, 203: Πῇ δὴ χρήματα πολλὰ φέρω τάδε; 215: Τὰ χρήματ' ἀριθμήσω· Π, 389: Χρήματα θυμηδέα. Post Homerum poetæ et prosæ orationis scriptores quivis. Hesiod. Op. 318: Χρήματα δ' οὐχ ἁρπακτά. Herodot. 2, 28: Ὁ γραμματιστὴς τῶν ἱρῶν χρημάτων τῆς Ἀθηναίης· 7, 190: Πολλὰ χρύσεα ποτήρια... ἄλλα τε χρύσεα ἄφατα χρήματα. Pind. Isthm. 2, 17: Χρήματα χρήματ' ἀνήρ· ubi schol.: Τοῦτο ἀναγράφεται καὶ εἰς τὰς παροιμίας ὑπ' ἐνίων, ἀπόφθεγμα δέ ἐστιν Ἀριστοδήμου, καθάπερ φησὶ Χρύσιππος ἐν τῷ Περὶ παροιμιῶν. Quibus addit versus Alcæi Aristodemo dictum illud tribuentis, de quo videndæ etiam duæ Suidæ glossæ. Æsch. Ag. 964: Αὐτὴ (Cassandra) δὲ πολλῶν χρημάτων ἐξαίρετον ἄνθος. De domo paterna Choeph. 135: Ἐκ δὲ χρημάτων φεύγων Ὀρέστης ἐστίν· Eum. 757: Ἀργεῖος ἀνὴρ αὖθις ἔν τε χρήμασιν οἰκεῖ πατρῴοις. Soph. OEd. T. 542: Ὅ πλήθει χρήμασίν θ' ἁλίσκεται. Sæpe ap. Eurip., ut Hec. 865: Χρημάτων δοῦλος· Suppl. 777: Χρημάτων πόροι· El. 37: Χρημάτων πένητες. Aristoph. Nub. 240: Τὰ χρήματ' ἐνεχυράζομαι. Suidas: Χρημάτων· συνήθως μὲν οἵ τε ἰδιῶται καὶ οἱ ῥήτορες τῷ ὀνόματι τῶν χρημάτων ἐπὶ νομίσμασι χρῶνται ἀργυρίου καὶ χρυσίου, καὶ ἐπὶ τῆς ὅλης οὐσίας τὴν λέξιν ταύτην ἔταξαν. « Τὸν ἀποκτείναντα ὅσιον εἶναι καὶ θνήσκειν καὶ τὰ χρήματα αὐτοῦ πεπρᾶσθαι. » Κεῖται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ πράγματος ἢ προσώπου ἢ λόγου, ὡς Ἀντιφῶν. Τάσσουσι δὲ τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ τῶν ἐμπορικῶν χρημάτων· ὁ δὲ Λυσίας ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ κατασκευάσματος τίθησι.] Apud Thuc. sæpe pro Pecuniis, ut 6, [6]: Περί τε τῶν χρημάτων σκεψομένους, εἰ ὑπάρχει, ὥσπερ φασίν, ἐν τῷ κοινῷ καὶ τοῖς ἱεροῖς· 8: Ἀπορήσαντες ὁπόθεν τοσαύταις ναυσὶ χρήματα ἕξουσι. Sic Dem. [p. 15, 3]: Δεῖ δὴ χρημάτων, καὶ ἄνευ τούτων οὐδέν ἐστι γίνεσθαι τῶν δεόντων. Idem τὰ χρήματα esse τῶν πραγμάτων νεῦρα dixit. Pro hac autem signif. jungitur gen. χρημάτων variis nominibus, et accus. χρήματα variis verbis, quæ in præsentia colligere non vacat. [Dicuntur χρήματα δημόσια, ναυτικὰ, στρατιωτικὰ, et alia; χρημάτων ἀποβολὴ, δήμευσις, εἰσφορὰ, κοινωνία, et cum verbis χρήματα πράττεσθαι, εἰσπράττεσθαι, ἀναλίσκειν, ἀποτίνειν, ὀαπανᾶν, εἰσφέρειν, ἐργάζεσθαι, et aliis plurimis: quorum pleraque sub vocabulis illis notata sunt.] Sed generalior est altera illa signif., qua dicitur de bonis, s. fortunis, aut facultatibus: quam signif. potius habet ap. Hom. atque Hesiod. Χρήματα δὲ, inquit Aristot. Eth. 4, 1, λέγομεν πάντα ὅσων ἡ ἀξία νομίσματι μετρεῖται. Appellatione χρημάτων, inquit Bud., tam mobilia seseque moventia, quam immobilia continentur: quemadmodum ap. Cic. et JCtos Pecuniæ vocabulo hæc omnia comprehenduntur. Fortunæ enim hominum, χρήματα sic Græce dicuntur ab utilitate, ut Latine Bona et Facultates. [Plato Phædon. p. 78, A: Μήτε χρημάτων φειδομένους μήτε πόνων· Leg. 3, p. 695, D: Χρήμασι καὶ δωρεαῖς τὸν δῆμον προσαγόμενος· 14, p. 721, B: Ζημιοῦσθαι χρήμασί τε καὶ ἀτιμίᾳ.] Xen. OEcon. [1, 11]: Καὶ ὁμολογουμένως γε, ὦ Σώκρατες, ὁ λόγος ἡμῖν χωρεῖ· ἐπείπερ εἴρηται τὰ ὠφελοῦντα, χρήματα εἶναι. Ibid. [8] Si quis, inquit, ubi emerit equum, non possit eo χρῆσθαι, i. e. Uti, sed ex eo decidens, κακὰ λαμβάνῃ, οὐ χρήματα αὐτῷ ἐστὶν ὁ ἵππος. [Isocr. p. 8: Πειρῶ τὸν πλοῦτον χρήματα καὶ κτήματα κατασκευάζειν. Ἔστι δὲ χρήματα μὲν τοῖς ἀπολαύειν ἐπισταμένοις, κτήματα δὲ τοῖς κτᾶσθαι δυναμένοις· 21, B: Δόξῃ μὲν χρήματα κτητὰ, δόξα δὲ χρημάτων οὐκ ὠνητή. Χρημάτων καὶ κτημάτων κτῆσις ap. Plat. Leg. 5, p. 578, E.]

‖ Χρήματα, ex Dem. affertur etiam peculiariter dictum de mercibus [p. 930 extr.]: Ἀνταγοράζειν πάλιν χρήματα. [V. Suidæ gl. Χρημάτων supra allatam. Plato Leg. 8, p. 847, B: Μήτε ἐξαγομένων χρημάτων μήτε εἰσαγομένων· 849, E: Χρ. καὶ σκευῶν. Xen. Hell. 1, 6, 37: Τοῖς ἐμπόροις τὰ χρήματα ἐνθεμένοις εἰς τὰ πλοῖα.] Quin etiam ἀντὶ τῶν χωρίων usus esse traditur. Possit certe illa signif. mercium (meo judicio) huic quoque Thuc. loco convenire, 3, p. 107 [c. 74]: Ὥστε καὶ χρήματα πολλὰ ἐμπόρων κατεκαύθη, ubi tamen schol. expos. nimium late, hoc quidem loco, nominis hujus signif. extendere videtur. Idem schol. in 7, p. 240 [c. 25]: Πυνθανόμεναι πλοῖα τοῖς Ἀθηναίοις γέμοντα χρημάτων προσπλεῖν, annotat, τὰ χρήματα accipi καὶ ἐπὶ τῶν τυχόντων πραγμάτων: non ut nunc, inquit, ἀδοκίμως, ἐπὶ χρυσοῦ καὶ πολυτίμων εἰδῶν. [Similiter Lex. Bachm. p. 416: Χρῆμα· πρᾶγμα, κτῆμα, πλοῦτος, οὐσία, λῆμμα (Hæc etiam Suidas)· παρὰ δὲ Ἀττικοῖς χρῆμα μόνον τὸ πρᾶγμα λέγεται. Idem Mœridis præceptum p. 411: Χρήματα καὶ τὰ πράγματα καὶ τὰ ἀργύρια λέγουσιν, μόνως δὲ τὰ πράγματα χρήματα Ἀττικοί (nam sic codex), sic est corrigendum μόνως δὲ τὸ πρᾶγμα χρῆμα. Atticistæ igitur χρῆμα et χρήματα usurpata pro ἀργύρια damnarunt, etsi non desunt loci optimorum scriptorum ubi χρήματα hac significatione positum reperitur. Bast. ad Greg. Cor. p. 184.]

[Χρημασία, pro χρηματία, ap. Liban. vol. 3, p. 32: Εἰ γὰρ ὡς οἱ παρ' ὑμῖν (leg. ὅσοι νῦν παρ' ὑμῖν) καὶ λέγοντες καὶ πολιτευόμενοι μετὰ χρημασίας ἐπὶ τὰς ἐμπορίας τραπόμενοι, τὸ βῆμα τοῖς πλουσίοις μὲν, ἥκιστα δὲ τὸ δέον εὑρίσκουσιν, ἀφεῖσαν· ἐνθυμεῖσθε, ποῖ ποτ' ἂν ἀφῖκτο τῇ πόλει τὰ πράγματα. Reisk.: « Χρημασίας, vocabuli miror insolentiam, et quid significet dubito. Locum hunc utique non intelligo. » Morellius reddit, Cum quæstu ad mercaturam conversi. Cod. Par. 3017 habet μετὰ χρηματίας. Morellius locum vertens perperam legebat μετὰ χρηματισμοῦ, Cum avaritia. Ego conjeci χειμασίας. Similia vocabula sunt σημασία, ξηρασία, ὀνομασία, ἐργασία. Ἑτοιμασία Etym. M. p. 387, 51. Dicitur εὐχρηματία. Bast.]

Χρηματίζω, [fut. χρηματίσω, Attice χρηματιῶ ap. Lycurg. p. 152, 31, aliosque; perf. κεχρημάτικα ap. Dinarch. p. 103, 21, Diodor. 3, 6. Aor. pass. ἐχρηματίσθην Diodor. 1, 75. Med. ἐχρηματισάμην ap. Plat. aliosque locis infra afferendis. Fut. χρηματιοῦμαι ap. Lysiam p. 182, 34,] ab ea nominis χρῆμα signif. qua Rem declarat, Rebus explicandis constituendisque vaco, ut magistratus solent, Actui rerum operam do, Commentor de summa reip. s. de rebus ad eam pertinentibus, Jus reddo. [Hesych.: Χρηματίζει· ἀποκρίνεται, λαλεῖ, πράττει. Suidas: Χρηματίζει· δοτικῇ (ὁ. om. Lex. Bachm. p. 417), ἀποκρίνεται, πρᾶγμα διοικεῖ, addito Appiani exemplo, Τοῖς πρέσβεσιν ἐχρημάτισε, quod πρεσβείαις scriptum in Bekk. Anecd. p. 179, 21. Per λόγους διδόναι ἀλλήλοις exp. schol. Aristoph. Thesm. 384.] Quæ interpretationes sunt Budæi, afferentis ex Diod. S. in Historia Alexandri: Ἐν τῷ παραδείσῳ ἔκειτο αὐτῷ θρόνος, καὶ κλίναι [κλῖναι] ἀργυρόποδες, ἐφ' ὧν καθεζόμενος ἐχρημάτιζε μετὰ τῶν ἑταίρων. Et ex Luciano [Icarom. c. 26]: Ἐπεὶ ὁ Ζεὺς ἱκανῶς ταῖς εὐχαῖς ἐχρημάτισε, Quum Jupiter hominum votis audiendis vacavit, et de iis statuit. [Ταῖς εὐχαῖς i. q. τοῖς εὐχομένοις, ut est in Pseudol. c. 8: Τοὺς θεοὺς ἐν ἐκείνῃ μάλιστα τῇ ἡμέρᾳ χρηματίζειν τοῖς εὐχομένοις· et Saturn. c. 7. Sine dativo Aristid. vol. 1, p. 322: Χρηματίζει ὁ θεὸς καὶ ἐπίσχει τινὰς ἡμέρας.] Item ex Dem. Pro cor. affert psephisma his verbis recitatum [p. 250, 10]: Ἐπὶ Νικοκλέους ἄρχοντος, Βοηδρομιῶνος ἕνη καὶ νέᾳ, βουλῆς γνώμῃ πρυτάνεις καὶ στρατηγοὶ ἐχρημάτισαν, τὰ ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἀνενεγκόντες· quæ ita vertit, De concilii sententia consilium agitatum est super iis de quibus πρυτάνεις retulerant ad curiam, quæ in concione populi prius agitata fuerant. Ex alio Ejusd. loco [p. 285, 1]: Ἅμα τῇ ἡμέρᾳ οἱ μὲν πρυτάνεις τὴν βουλὴν ἐκάλουν εἰς τὸ βουλευτήριον, ὑμεῖς δὲ εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἐπορεύεσθε· καὶ πρὶν ἐκείνην χρηματίσαι καὶ προβουλεῦσαι, πᾶς ὁ δῆμος ἄνω καθῆτο· i. e. Antequam senatus consuleretur et rogaretur sententias, et decretum fieret. In hoc autem ejusdem Oratoris l. χρηματίζειν poni testatur pro Referre ad populum, C. Mid. [p. 517, 3]: Ἐν δὲ ταύτῃ ἐκκλησίᾳ ὁ νόμος κελεύει, ἐπειδὰν χρηματίσωσιν οἱ πρόεδροι περὶ ὧν

διώκηκεν ὁ ἄρχων, χρηματίζειν καὶ περὶ ὧν ἄν τις ἠδικηκὼς ᾖ περὶ τὴν ἑορτήν. Et paucis interjectis de verbali χρηματισμὸς, ait interdum χρηματίζειν esse Agere cum populo. Nonnunquam vero esse, Responsa dare legationibus: ut ap. Diod. S.: Ταῖς δὲ πρεσβείαις χρηματίσας φιλανθώπως. Plut. Cæs. [c. 60]: Προσιόντων δὲ ὑπάτων καὶ στρατηγῶν, ἅμα δὲ καὶ τῆς βουλῆς ἑπομένης, οὐχ ὑπεξαναστὰς, ἀλλ' ὥσπερ ἰδιώταις χρηματίζων ἀπεκρίνατο. Hæc ille. Nunc autem, ut signiff. has distinctius persequar, primum constructio verbi hujus animadvertenda est. Dicitur ergo χρηματίζω interdum quidem sine adjectione dativi, sæpe vero adjecto dativo personæ: nonnunquam et dativo rei. Quin etiam frequenter dicitur χρηματίζω περὶ τούτων. Jam vero affertur et χρηματίζειν cum accus. rei. Exemplum illius χρηματίζειν sine ulla adjectione positi habes in Diod. S. quem supra attuli. In eo autem l. aliisque hujusmodi interpretari possis Jus reddere, et personæ dativum, qui commodus videbitur, subaudire. Est sane illi Diodori loco plane similis hic Plutarchi in Camillo, Χρηματίζοντος τοῦ Καμίλλου ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς. Sed et in ll. Demosth. ponitur itidem sine adjectione pro Consilium agitare, Consultare, Decernere. [Sine dativo Thuc. 5, 61: Πρὸς τὸν δῆμον οὐ προσῆγον βουλομένους χρηματίσαι (ubi πρὸς non cum χρηματίσαι, sed cum προσῆγον construendum). Demosth. p. 430, 24: Οὗτοι δ' οὐδὲν ἐπαύσαντο ἰδίᾳ χρηματίζοντες. Polyb. 5, 81, 5: Τὴν σκηνὴν ἐν ᾗ χρηματίζειν εἰώθει καὶ δειπνεῖν ὁ βασιλεύς. Plut. V. Ages. c. 4: Καθήμενος ἐν τῷ βασιλικῷ θώκῳ καὶ χρηματίζων· c. 22: Τοὺς Βοιωτοὺς προσελθεῖν κελεύσας ἐχρημάτιζεν. Longe frequentius addito dativo personæ, ut in locis ab HSt. allatis aliisque, velut Xen. Rep. Ath. 3, 2: Εἰ τοσούτων ὑπαρχόντων πραγμάτων μὴ οἷοί τ' εἰσὶ πᾶσιν ἀνθρώποις χρηματίσαι. Ib. 1: Οὐκ ἔστιν αὐτόθι χρηματίσαι τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ. Polyb. 5, 56, 8: Ἔλαβον ἐξουσίαν οἷς βούλοιντο κατ' ἰδίαν χρηματίζειν, et sæpissime χρ. ταῖς πρεσβείαις, ap. Polyb. 3, 66, 6; 5, 24, 11; 5, 63, 7, aliosque historicos. Porro cum accusativo rei construitur, vel cum præpositionibus περὶ vel ὑπὲρ et genitivo. Thucyd. 6, 62: Τἄλλα χρηματίσας. Isocr. p. 73, D: Πρὶν ἄλλο τι χρηματίζειν. Athen. 10, p. 438, D: Ἐχρημάτιζε νήφων μὲν βραχέα τελέως, μεθύων δὲ τὰ πολλά. Aristoph. Thesm. 377: Χρηματίζειν πρῶτα περὶ Εὐριπίδου, τί χρὴ παθεῖν. Thuc. 5, 5: Τισὶ πόλεσιν ἐχρημάτισε περὶ φιλίας τοῖς Ἀθηναίοις. Dem. p. 717, 26: Περὶ ὧν ἂν ἅπαξ γνῷ τὸ δικαστήριον πάλιν χρηματίζειν. Polyb. 2, 54, 4: Χρ. περὶ τῶν μελλόντων. Aristot. Rhet. 1, 4: Εἴδη περὶ ὧν εἰώθασι χρηματίζειν. Rarius cum ὑπέρ, Pollux 8, 95: Προγράφουσι πρὸ τῶν ἐκκλησιῶν ὑπὲρ ὧν δεῖ χρηματίζειν. Ælian. V. H. 3, 4: Χρηματίζειν ὑπὲρ τινῶν δημοσίων πραγμάτων· 23: Χρηματίσαι τοῖς ἡγεμόσιν ὑπὲρ τῆς αὔριον πορείας.] Exempla autem ceterarum quoque constructionum, præterquam postremæ, (de qua dicam aliquanto post,) habes itidem in præcedentibus. Sed quod ad eam signif. attinet, quam Bud. poni ait pro Responsa dare legationibus, sciendum est non aptum hujus signif. exemplum ab eo subjungi, ex Diod. S.: Ταῖς δὲ πρεσβείαις χρηματίσας· neque enim χρηματίσας per se id significat, quum addatur dat. πρεσβείαις. Præterea non esse solum Responsa dare legationibus, sed et aliis, ostendit ille Plut. locus, in quo dicitur Ὥσπερ ἰδιώταις χρηματίζων. Satius itaque fuerit dicere, χρηματίζειν esse Responsum dare postulatis aliquorum. Sed et hoc sciendum est, χρηματίζειν interdum generalius poni pro ὁμιλεῖν, διαλέγεσθαι, ut ap. Thuc. quoque [5, 5]: Ἐχρημάτισέ τισι πόλεσι, schol. exp. ὡμίλησε. [Quod additum est περὶ φιλίας ostendit χρηματίζειν hic non aliter dictum esse quam in locis supra allatis.] Itidemque Diod. S., quod uno in l. vocat χρηματίζειν, in alio appellat ὁμιλεῖν. Hinc fit ut interdum χρηματίζειν reddatur etiam simpliciter Alloqui, s. Compellare. Χρηματίζειν, inquit Bud., est etiam Appellare aliquem, h. e. Compellare et alloqui, Agere cum aliquo de negotio, et verba facere. Dinarch. [p. 103, 21]: Καὶ συμπάντων τῶν Ἑλλήνων ἐναντίον διειλεγμένος Νικάνορι, καὶ κεχρηματικὼς περὶ ὧν ἐβουλήθης, ἐλεεινὸν σεαυτὸν παρασκευάζεις, προδότης ὢν καὶ δωροδόκος. Sic fortassis χρηματίζων exponi queat simpliciter Alloquens s. Compellans ap. Greg. Naz.: Οὕτω γὰρ αὐτὸν ὀνομάζει ὁ Θεὸς Μωϋσεῖ χρηματίζων ἐπὶ τοῦ ὄρους· quem tamen l. affert Bud., postquam dixit χρηματίζειν esse Responsa dare legationibus. Equidem si simplicem illam signif. ei dare nolimus eo in l., at neque hæc ullo modo convenire potest. Potiusque assentiendum fuerit iis qui ibi χρηματίζων vertunt, Respondens oraculo: de qua tamen interpret. dicam et infra in Χρηματίζομαι. [Epist. ad Hebr. 12, 25: Τὸν ἐπὶ γῆς παραιτησάμενοι χρηματίζοντα· ad quem l. Theophylactus: Ἐπὶ γῆς χρηματίζοντα τὸν Μωσῆν λέγει ἢ καὶ τὸν θεὸν τὸν ἀπ' οὐρανοῦ μὲν καταβάντα, ἐπὶ γῆς δὲ ὅμως χρηματίζοντα διὰ Μωσέως. Ἐν γὰρ τῷ ὄρει τῷ Σινᾷ ἐχρημάτισε, τουτέστιν ὡμίλησε, διελέχθη, διετάξατο. Per νομοθετοῦντα exp. Jo. Chrys. Homil. 32 in Ep. ad Hebr. p. 593. Suicer.] Affertur porro hujus verbi χρηματίζω alius præterea usus, juncti præpositioni περὶ (cum qua junctum habemus et in præcedentibus aliquot ll.), ap. Æschin. Epist. ad Ctes., pro Negotium tracto, Negotium gero: Καὶ αὐτὸς δὲ ἐπέστειλα περὶ ὧν ἐχρημάτιζον Ἀθήνησί μοι γενέσθαι πολλάκις. Sed infin., qui additur, dubiam hanc interpret. reddit; ideoque locum amplius considerandum censeo. In hoc quidem certe l. Thuc. 1, [87]: Καὶ οἱ Ἀθηναίων πρέσβεις ὕστερον ἐφ' ἅπερ ἦλθον χρηματίσαντες, videtur χρηματίσαντες dici de iis qui negotia confecerunt. Superest ut de illa constr. cum accus. rei dicam. Ejus exemplum hoc ex Plut. affertur in Themist. [c. 18]: Οὐδὲν οὔτε τῶν ἰδίων, οὔτε τῶν κοινῶν κατὰ μέρος ἐχρημάτιζε, quod redditur, Nullum munus obibat. De qua hujus loci interpretatione, donec locum adire eumque expendere licuerit, ἐπέχω. [Passiv. Τὰ χρηματιζόμενα vel τὰ χρηματισθέντα, Ea de quibus actum est, Plut. V. Dion.]

|| Χρηματίζω, in VV. LL. Versor, Dego, διατρίβω, οἰκῶ, ἰδιάζω καὶ διαιτῶ, quod domi τὰ χρήματα agitemus, maxime privata. Polyb. [5, 81, 5]: Παραπεσὼν δ' εἰς τὴν σκηνὴν, ἐν ᾗ χρηματίζειν εἰώθει καὶ δειπνεῖν ὁ βασιλεὺς, In qua rex privatim agere et versari prandereque consueverat: unde χρηματιστικὴ σκηνὴ etc. Ita quidem in illis; sed videndum ne χρηματίζειν non tam generaliter accipiatur, sed pro Negotia tractare, Negotia obire: et ita conveniet hic l. cum uno ex iis quos paulo ante attuli. [Recte HSt.]

|| Χρηματίζω, Nuncupor, Appellor. [Hujus significationis exx. antiquiora quam quæ ex Polybio, Diodoro, Plutarcho aliisque recentioribus infra posita sunt nulla videntur extare. Tanto frequentiora sunt exx. ap. scriptores medii ævi.] Plut. Anton. [c. 54]: Κλεοπάτρα μὲν γὰρ εἰς τὸ πλῆθος ἐξιοῦσα, στολὴν ἑτέραν ἱερὰν Ἴσιδος ἐλάμβανε, καὶ νέα Ἶσις ἐχρημάτιζε. Idem [Mor. p. 248, D]: Διὸ καὶ νόμος ἦν τοῖς Ξανθίοις, μὴ πατρόθεν, ἀλλ' ἀπὸ μητρὸς χρηματίζειν, h. e. ὀνομάζεσθαι. Polyb. 5, [57, 5]: Καὶ βασιλεὺς τότε πρῶτον ἐτόλμησε χρηματίζειν, καὶ γράφειν πρὸς τὰς πόλεις, i. e. Titulum assumere regis. [Diodor. 1, 44: Ἐβασίλευε Πτολεμαῖος ὁ νέος Διόνυσος χρηματίζων. Strabo 13, p. 609: Ἐχρημάτιζε Χαλκηδόνιος.] Sic Lucas Act. 11, [26]: Ἐγένετο δὲ πρῶτον ἐν Ἀντιοχείᾳ χρηματίσαι τοὺς μαθητὰς Χριστιανούς. Hæc Bud. [Athen. 6, p. 252, E: Ποσειδώνιος ὁ Ἀπαμεὺς, ὕστερον δὲ Ῥόδιος χρηματίσας, i. e. Natus Apameæ, sed postea dictus Rhodius, quia magnam in ea insula ætatis partem exegerat. Id. 10, p. 438, D: Antiochus rex, vino valde deditus, rarissime ἐχρημάτιζε νήφων, Dicebatur sobrius. Valck. Galen. vol. 2, p. 368: Ὅθεν Ἀθήναιος καὶ Ἀρχιγένης πνευματικοὶ χρηματίζουσιν. Harpocratio s. v. Δημοτευόμενος: Τὸ τοῦδέ τινος δήμου κοινωνεῖν καὶ χρηματίζειν ἀπ' αὐτοῦ. Steph. Byz. s. v. Φενέβηθις: Οὕτως γὰρ (Φενεβηθίτης) Ὡραπόλλων ἐχρημάτιζεν· ubi libri, excepto uno, vitiose ἐχρηματίζετο.] At in VV. LL. χρηματίζειν, tanquam minime neutrum, exp. Ex re nomen indere, vel sumere, Nominare, Cognominare, Nuncupare, Appellare. Afferturque ex Polyb. [5, 57, 2]: Ἐγκαλῶν καὶ διαμαρτυρόμενος, πρῶτον μὲν ἐπὶ τῷ τετολμηκέναι διάδημα περιθέσθαι, καὶ βασιλέα χρηματίζειν, i. e. Quod ausus esset diadema capiti circumponere, et se regem nuncupare, i. e. ὀνομάζειν, potius quam ὀνομάζεσθαι. Et aliquanto post, affertur ille Act. locus, ubi χρηματίσαι Χριστιανοὺς redditur, Nominasse se Christianos: ut subaudiatur αὐτοὺς, eodemque modo in præcedentibus exemplis.

Ita quidem VV. LL., sed iis minime assentiri possum; nec video cur a Budæi interpretatione discedendum sit, quum ea locis omnibus optime conveniat: passivam sc. signif. ei dando. Nam subauditionem illam, ut in quibusdam verbis alius generis significationem habentibus; receptam esse, ita in hoc non solum novam et inauditam, sed quodammodo etiam violentam esse dico. Quin etiam ineptam hujusmodi subauditionem quibusdam in ll. esse necesse est. Exempli gratia, ap. Paul. ad Rom. 7 init. : Ἄρα οὖν ζῶντος τοῦ ἀνδρὸς μοιχαλὶς χρηματίσει, ἐὰν γένηται ἀνδρὶ ἑτέρῳ. Hic vetus etiam Interpres, μοιχαλὶς χρηματίσει, vertit, Vocabit seipsam adulteram. Quo quid ineptius et magis a ratione alienum fingi potest? [Recte hæc omnia HSt., etsi Græcitate magis corrupta χρηματίζειν etiam transitive pro καλεῖν dictum est. Sic Joann. Malal. p. 225, 13 : Ἐχρημάτιζεν ἑαυτὸν οὕτως, Αὔγουστος Καῖσαρ κτλ. 268, 3 : Ἐπιτρέψαντες τοῖς συμβολαιογράφοις οὕτως αὐτὴν χρηματίζειν.] Ceterum quod ad originem hujus signif. verbi χρηματίζειν attinet, annotat Erasm. in illum Act. l., videri inde dictum, quod cognomen ex officio, quo quis fungitur, addi solet, veluti Publicani dicuntur quod publica vectigalia colligunt, ita Christiani quod Christum profiterentur. Ceterum non solum pro Appellari s. Nuncupari usurpatur χρηματίζειν, sed etiam pro Esse, ut Bud. ex Damasc. ostendit. [V. Coraes ad Heliod. vol. 2, p. 348.] Ac meminit etiam Suidas hujus signif., nullum tamen exemplum afferens. Huc autem pertinent quæ in καλεῖσθαι annotavi, ubi Hebræos quoque suo קרא eodem modo uti dixi. [|| Χρηματίζειν εἰς ..., Transire s. transformari in ..., Geopon. 12, 1, 9 : Τὸ γογγύλιν τὸ χρηματίζον εἰς τὸ γογγυλοσπάραγον. || Χρηματίζειν, Numerari, ut χρηματισμὸς de epocha annorum dicitur, ap. scriptores Byzantinos. Chron. Pasch. p. 187, A : Χρηματίζει τῆς Ἀντιοχείας εἰς τιμὴν αὐτῆς ἔτος α΄· C : Αἱ ἴνδικτοι χρηματίζειν ἤρξαντο ἀπὸ πρώτης ... τοῦ μηνός· pariterque p. 328, D; 331, B, et Joann. Malal. p. 227, 6 : Ἔτους κατὰ Ἀντιόχειαν ... χρηματίζοντος μϐ΄. Transitive p. 217, 21 : Χρηματίζει ἡ μεγάλη Ἀντιόχεια ἔτος πρῶτον. Singulari structura p. 309, 16 : Ἔκτοτε ἐχρημάτισεν ὀνομάζεσθαι πρῶτον ἔτος Ἀλεξανδρείας· nisi ὀνομάζεσθαι ex præcedente ὀνομάζεται ortum est.]

|| Χρηματίζω, Oraculum reddo [Hæc significatio ficta est ex locis qualem supra ex Aristide vol. 1, p. 322 attulimus, ubi deus qui consilia ejus expetentibus vacat χρηματίζειν dicitur. Eadem loci Plutarchei ratio est Mor. p. 435, C, quem infra affert HSt.], vide in Χρηματίζομαι.

|| Χρηματίζω, Pecuniam colligo, vide infra in Χρηματίζομαι, quod est ab ea χρημάτων signif., qua pro Pecuniis usurpatur.

|| Pass. Χρηματίζομαι, sequens eam vocis activæ signif. quam habet ap. Greg. Naz., Θεὸς χρηματίζων Μωϋσεῖ ἐπὶ τοῦ ὄρους, a quibusdam redditur, Oraculo admoneor, Divinitus admoneor. At Bud., Χρηματίζεσθαι, inquit, is dicitur, quem Deus suo sermone et colloquio dignatur. Idem quibusdam ex Aretha interjectis (quæ videnda tibi relinquo, Comm. p. 260), affert istum Epist. ad Hebr. locum [11, 7] : Πίστει χρηματισθεὶς Νῶε περὶ τῶν μηδέπω βλεπομένων, κτλ.· cui subjungit hunc Matth. 2, [12] de magis : Καὶ χρηματισθέντες κατ' ὄναρ μὴ ἀνακάμψαι πρὸς Ἡρώδην, ubi χρηματισθέντες vertit, Responso s. Oraculo in somnis accepto. Sic certe et vet. Interpr. vertit, Et responso accepto in somnis. Erasmus autem, Oraculo admoniti. Sed multo magis placet ea interpret. quæ habet, Divinitus admoniti. Sic ap. Luc. Act. 10, [22] de Cornelio : Ἐχρηματίσθη ὑπὸ ἀγγέλου ἁγίου μεταπέμψασθαί σε εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, Divinitus admonitus est ab Angelo sancto ut accerseret. Vel, Divinitus jussus est accersere. At vero ap. eund. Luc. Evang. c. 2, non aliquis κεχρηματισμένος, sed aliquid dicitur esse κεχρηματισμένον, ubi Chrysost. exp. προλεχθὲν, v. 26 : Καὶ ἦν αὐτῷ κεχρηματισμένον ὑπὸ τοῦ πνεύματος τοῦ ἁγίου, μὴ ἰδεῖν θάνατον πρὶν ἢ ἴδῃ τὸν Χριστὸν Κυρίου, Fuerat ipsi divinitus nuntiatum, ipsum non visurum mortem priusquam etc. Vet. Interpr. et Erasmus, Responsum acceperat a Spiritu sancto, non visurum se mortem etc. Quæ interpret. mihi parum placet; is enim responsum accipere dicitur, cui χρωμένῳ deus χρᾷ : et ita genus illud loquendi relationem quandam habet. Quidam vero ita, Fuerat ipsi Spiritus sancti oraculo promissum. Sed ubi oraculi appellatione abstinere possumus, abstinendum et ego ea censuerim : alioqui a rebus profanis ad sacras eam sicut alias plerasque posse nos mutuari dixerim. Ut autem ibi κεχρηματισμένον redditur Divinitus nuntiatum, sic in isto Arethæ loco, In Apoc. 1 : Τὴν ἔκβασιν δὲ τῶν χρηματιζομένων ἐν τάχει ὑπισχνεῖται προβῆναι, Bud. itidem vertit, Eorum quæ divinitus revelata sunt. Apud profanos scriptores contra illa oraculi voce potius quam alia utendum fuerit, ubi vox ista χρηματίζεσθαι occurrerit. [Joann. Mal. p. 35, 17 : Χρηματισθεὶς ἀπῆλθεν ἐν τῇ χώρᾳ τῆς Λιβύης· et p. 231, 1.] Habeo autem activæ quoque vocis χρηματίζειν exemplum ex Plut. De def. orac. [p. 435, C] : Ἐὰν γὰρ μὴ τοῦτο γένηται, τὸ μαντεῖον οὐ φασὶ χρηματίζειν, οὐδ' εἰσάγουσι τὴν Πυθίαν. Fortassis tamen et aliter posse hic reddi aliquis existimet. Atque ut signif. illam habere concedatur, aliud potius interpretationis genus, sed eodem pertinens, quærendum fuerit, ob præcedens vocab. μαντεῖον.

|| Χρηματίζομαι, Pecuniam colligo, s. comparo, conquiro, Quæstum facio. Thuc. 7, [13] : Καὶ οἰόμενοι χρηματιεῖσθαι μᾶλλον ἢ μαχεῖσθαι. [Plato Rep. 8, p. 550, E : Προϊόντες εἰς τὸ πρόσθεν τοῦ χρηματίζεσθαι. Οἱ χρηματισάμενοι ib. 1, p. 330, C. Gorg. p. 452, E : Ἄλλῳ ἀναφανήσεται χρηματιζόμενος καὶ οὐχ αὑτῷ. Addito accus. ib. p. 467, D : Οἱ τὸν ἄλλον χρηματισμὸν χρηματιζόμενοι, ut χρηματίζεσθαι τὸν ἐκ γῆς χρηματισμὸν dixit Leg. 12, p. 949, E. Χρ. ἀπὸ ... Soph. p. 225, E : Ἀπὸ τῶν ἰδιωτικῶν ἐρίδων χρηματιζόμενοι. Xen. Cyrop. 8; 4, 31 : Οὐχ ὁ Κύρου τρόπος ... οἷος χρηματίζεσθαι, ἀλλὰ διδόναι μᾶλλον· De vectig. 5, 3 : Οἱ γνώμῃ καὶ ἀργυρίῳ δυνάμενοι χρηματίζεσθαι· Rep. Ath. 3, 3 : Ἤν τις ἀργύριον ἔχνων προσίῃ πρὸς βουλὴν ἢ δῆμον, χρηματιεῖται· ubi sequitur ἀπὸ χρημάτων πολλὰ διαπράττεσθαι. Hell. 5, 4, 30 : Ἄνδρα μὴ καταγιγνώσκων ἀδικεῖν οἷς ἐχρηματίσατο ἐπὶ κακῷ τῆς πόλεως· ubi οἷς in ὃς mutandum cum Wyttenb. Isocr. p. 209, B : Χρηματίζεσθαι παρὰ τῶν νεωτέρων, ut χρηματιεῖσθαι παρὰ τοῦ βασιλέως dixit Theopomp. ap. Athen. 6, p. 252, C, et χρηματισάμενος παρ' ἐκείνου Joseph. A. J. 16, 10, 1. Lysias p. 182, 34 : Χρηματιούμενος, ἀλλ' οὐ πρὸς ὑμᾶς φιλοτιμησόμενος ἐξέπλευσε. Et ap. eund. p. 120, 36, Isæum p. 77, 18.] Apud Dinarchum legitur partic. præt. κεχρηματισμένος, quod Bud. in Comm. reddit, Qui locupletatus est, et quæstus uberes fecit. Alibi autem vertit, Qui quæstum magnum fecit. Item, Qui lucrum fecit, et Qui pecunias reportavit. [Xen. Cyrop. 3, 3, 5 : Ἀπῄει κεχρηματισμένος οὐχ ἃ ἔλαβε μόνον χρήματα.] Idem hunc Isocr. in Busir. l. [p. 221] : Ἡγοῦμαι γὰρ τοῖς μὲν ἀναξίως δυστυχοῦσιν, ἐκ δὲ φιλοσοφίας χρηματίζεσθαι ζητοῦσιν, ἅπαντας τοὺς πλείω πεπραγματευμένους, καὶ μᾶλλον ἀπηκριβωμένους, προσήκειν ἐθελοντὰς τοῦτον εἰσφέρειν τὸν ἔρανον, ita vertit, Existimo enim bonis moribus convenire, ut iis, qui fortunæ injuria facultatibus lapsi sunt, et vitæ subsidium ex literarum studio sibi comparare instituerunt, cuncti, qui in literis amplius commentando profecerunt, et exactius eruditi sunt, hanc munificentiam conferant et gratiam. [Omittimus frequentia inferiorum scriptorum exx., uno notato loco Plut. Comp. Dem. et Cicer. c. 3, ubi libri plerique : Χρηματίσασθαι ἐπὶ τῷ λόγῳ Δημοσθένης λέγεται, structura suspecta, ubi nunc ex marg. unius cod. ἀπὸ τοῦ λόγου, etsi ἀπὸ τῶν λόγων potius exspectes, quod conjecit Reiskius. Cum accus. personæ construxit Polybius sive epitomator ejus in Exc. Valesii 32, 21, 13 : Ἐχρηματίζετο ἀεὶ τοὺς μὲν ἄνδρας δι' ἑαυτοῦ, τὰς δὲ γυναῖκας διὰ τῆς μητρὸς Φιλωτίδος, Pecuniam viris exprimebat.] At vero act. vox χρηματίζειν pro χρήματα συλλέγειν, i. e. Pecuniam colligere, ap. Hesych. exstat [qui post alias activi χρηματίζει explicationes addit χρήματα συλλέγει. ||Pecunia dono. Schol. Aristoph. Pac. 905 : Εἴ τις αὐτοὺς ἐχρημάτιζε, προθύμως συνεπελαμβάνοντο. ||Χρηματιζούσης vitiose pro χρησιμευούσης v. s. v. Χρησιμεύω.]

Χρηματικὸς, ἡ, ὸν, Pecuniarius, [Pecunialis, Gl.]

Ad pecuniam pertinens. [Χρηματικὴ ζημία Plut. V. Dem. c. 27; χρ. συμβόλαια V. Lyc. c. 14; πενία Mor. p. 524, E.] Sed dicitur etiam aliquis esse χρηματικὸς, i. e. Pecuniosus, Pecunia abundans, Opulentus : unde ap. Plut. Solone [c. 14] τοῖς ἀπόροις opponi videmus τοὺς χρηματικοὺς, ubi scribit, Ἱστορεῖ τὸν Σόλωνα ὑποσχέσθαι κρύφα τοῖς μὲν ἀπόροις τὴν νέμησιν, τοῖς δὲ χρηματικοῖς, βεβαίωσιν τῶν συμβολαίων. Eadem forma dicitur qua κτηματικός. [Χρ. ἀνὴρ Plut. Mor. p. 1069, A, nisi corruptum ex χρηματιστικὸς, quod v. Χρηματικὴ, Ars rei faciendæ, Clem. Alex. p. 392. In Gl. Χρηματικὴ, Pecuniaria, Numaria, Civilis causa. || Adv. Χρηματικῶς, Civiliter, Gl. « Basil., Const. et Leo Prochiro p. 152, 1 Zachar., ὁ χρ. τινὰ αἰτιασάμενος, Si quis civiliter quem in judicium vocavit; ubi opponitur voc. ἐγκληματικῶς, Criminaliter. » Hase.]

Χρημάτισις, εως, ἡ, i. q. χρηματισμὸς in ea signif. quæ prima data illi fuit. Suid. ex Æliano affert pro χρημάτων συναγωγή. Sed et pro Quæstu, interdum, ut ap. Xen. [OEc. 20, 22] : Ἀνυτικωτάτην χρημάτισιν ἀπὸ γεωργίας ἐπετήδευσε. [Ib. 11, 11. Dio Cass. 52, 25 : Καθ' ἕκαστον χρηματίσεως εἶδος.]

Χρηματισμὸς, ὁ, Responsum quod dant magistratus postulationibus aliquorum, Responsum eorum qui jus reddunt. Athen. de Dionysio Heracleæ tyranno, 12, [p. 549, D] : Τοὺς δὲ χρηματισμοὺς ἐποιεῖτο τοῖς βουλομένοις, προτιθέμενος κιβωτὸν τοῦ σώματος, Postulationibus adeuntium respondebat, Cum adeuntibus et supplicantibus agebat, arca intermedia, Bud. Exempla autem significationis verbi χρηματίζεσθαι, quam sequitur hic χρηματισμὸς, habes supra. [Auditio legatorum et responsum iis datum. Polyb. 28, 14, 10 : Αἱ ἐντεύξεις τῶν πρεσβειῶν καὶ οἱ χρ. Sed et ipsorum legatorum oratio et tractatio negotiorum 28, 16, 4 : Ὑπὲρ ἧς (πρεσβείας) Κλεόστρατος ἐποιεῖτο τὸν χρ. καὶ τοὺς λόγους, Cujus legationis nomine negotia tractabat et verba faciebat. Schweigh. Lucian. Gall. c. 25 : Ἀσχολίαν καὶ χρηματισμοὺς καὶ δίκας.] ||Χρηματισμὸς, Responsum divinum, s. Oraculum, aut Mandatum. Paul. Ep. Ad Rom. 11, [4] de Esaia : Ἀλλὰ τί λέγει αὐτῷ ὁ χρ.; Apud Aretham autem In Apoc. 1 : Δι' ἀγγέλου δὲ ὁ χρ. τῷ δούλῳ αὐτοῦ, Sermocinatio divina interprete angelo facta est cum servo Dei, Bud. [Per ὀπτασίας νομοθεσία exp. Hesych., per προφητεία Joann. Chrys. Homil. 23 in Epist. ad Hebr. Et Theophyl. in Epist. ad Rom. c. 11 : Χρ. ἐστιν ἡ τοῦ θεοῦ ἐπιφάνεια καὶ ὁμιλία. Athanas. vol. 2, p. 279, C : Ἐν ταῖς πράξεσι τῶν ἀποστόλων (11, 26) ἀκούομεν ὅτι ἐν Ἀντιοχείᾳ γέγονε πρῶτος χρηματισμὸς (corrupte edd. vet. χριστιανισμὸς), ἦγουν ἀποκάλυψις τοῦ θεοῦ.] Habes autem supra verbum χρηματίζομαι, et in ea signif. positum, quam hic sequitur verbale χρηματισμός. [Inscr. Ægyptiaca apud Letronn. *Recueil* vol. 1, p. 338, 18 : Ἡμῖν διδόναι τοὺς καθήκοντας περὶ τούτων χρηματισμούς· ubi usum voc. optime illustravit Letronn. p. 352 : « *Les prêtres désirent qu'on* leur envoie les arrêtés nécessaires pour cet objet. Χρηματισμοὶ *signifie, en cet endroit*, arrêtés, décisions émanées de l'autorité compétente; *c'est le sens qu'il a dans l'inscription de Rosette l.* 51 : Εἰς πάντας τοὺς χρηματισμοὺς, *où* χρηματισμοὶ *signifie* les actes *et* les édits *rendus par les prêtres, en ce qui concerne le culte. Aussi Hésychius interprète* χρηματισμὸς *par* νομοθεσία, *qui doit signifier la même chose que* νομοθέτημα, *un* édit *ayant force de* loi. *Diodore de Sicile le prend dans le sens soit de* sentences rendues par les juges *ou* par le roi (1, 70, 78; cf. Wessel. ad 1, 64), *soit de* pièces officielles (14, 13, ibi Wessel.). *L'auteur de 2 livre des Macchabées* (11, 17) *lui donne celui de* lettres missives *qu'on remettait aux députés, et la Vulgate le rend par* scripta. *Dans un décret* (ap. Joseph. A. J. 14, 10, 14), *il a le sens d'arrêté des stratéges. Il paraît même que ce nom s'appliquait à tous les* actes publics *et aux* contracts *qui portaient la date du règne du prince; c'est ainsi qu'il faut entendre* τῶν χρηματισμῶν ἀναφερομένων εἰς ἀμφοτέρους *dans Porphyre* (ap. Euseb. Chron. p. 225, 33), les actes étant datés d'après les deux (*Cléopâtre et Alexandre*), *ou bien* les dates des actes étant rapportées à tous les deux; *car cet auteur dit plus bas :* Εἰς μόνον δὲ ἤρξατο μετατίθεσθαι τὸν Ἀλέξανδρον μετὰ τὸν ἐκείνης θάνατον τὰ σύμβολαια. *Le mot* συμβόλαια, *dans ce passage, est synonyme de* χρηματισμοὶ, *employé dans l'autre* (Scalig. ad Euseb. p. 430). *Cette acception du mot* χρηματισμοὶ, *qu'on aurait peut-être peine à trouver dans des monuments antérieurs à Alexandre, se rattache, sans doute, à la signification bien connue du verbe* χρηματίζειν, rendre la justice *ou* donner une décision, *qu'on rencontre dans les meilleurs écrivains attiques.* » Alia ex Papyris Ægyptiacis exempla collegit Peyron. Papyr. vol. 1, p. 93.] || Χρηματισμὸς, (ab ea verbi χρηματίζομαι signif. cui datus locus ultimus fuit,) Pecuniæ comparatio, Studium quod impenditur comparandæ pecuniæ, s. colligendæ, aut etiam generalius, faciendo quæstui. [Per χρημάτων συλλογὴ exp. Suidas allato Damascii exemplo.] Nonnunquam vero ipse quæstus ita vocatur, ut ap. Plat. Apol. [p. 36, B], Ἀμελήσας χρηματισμοῦ [τε καὶ οἰκονομίας, quæ etiam Rep. 6, p. 498, A, conjuncta sunt], redditur, Quæstum postponens. Sed hic illam quoque signif. servare potest. [Recte judicat. Frequens autem hoc v. ap. Platonem, velut Leg. 6, p. 705, A : Ἐμπορίας καὶ χρ. διὰ καπηλείας ἐμπιπλᾶσα αὐτήν· 12, p. 952, E : Χρηματισμοῦ χάριν ἐμπορευόμενοι· 949, E : Τὸν ἐκ γῆς χρ. Rep. 2, p. 357, C : Ἰάτρευσίς τε καὶ ὁ ἄλλος χρ. Χρ. καὶ πλοῦτος Ep. 8, p. 355, A. Et numero plur. Leg. 5, p. 741, E : Μηδ' ἐξεῖναι χρηματίζεσθαι τῶν ἀνελευθέρων χρ. μηδενὶ μηδένα· et Rep. 5, p. 465, C. Apud Xen. bis, Rep. Lac. 7, 2 et 6, ut ap. Demosth. p. 568, 18; 958, 3. Sæpius ap. Isocratem et plurimos posteriorum temporum scriptores, velut Polybium (qui τὸν ἀπὸ τοῦ κρατίστου χρηματισμὸν dixit 6, 56, 3, et τοὺς χρ. ib. § 1), Plutarchum aliosque.] Redditur etiam, Quæstuaria negotiatio, s. Res pecuniaria. [|| Denominatio. Diog. L. 1, 48 : Ἀπὸ τῶν δήμων τοὺς χρηματισμοὺς ἐγκεχαραγμένους, ὅπερ ἦν ἴδιον Ἀθηναίων, quemadmodum Harpocratio (s. v. Δημοτευόμενος) dixit χρηματίζειν ἀπὸ τοῦ δήμου, Ab demo nomen habere. || « Æra. In fragmento Porphyrii quod legitur in Chronico Eusebii p. 60, non semel χρηματισμὸς ponitur pro Æra, ut Scaliger observat. Sic χρηματισμὸς Ἀντιοχέων sæpe ab Euagrio dicitur Æra Antiochensium Juliana. » Suicer. Joann. Mal. p. 309, 17 : Ἔστιν ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου ὁ χρ. τῆς πρὸς Αἴγυπτον Ἀλεξανδρείας. Conf. dicta s. v. Χρηματίζω.]

[Χρηματιστέον, Divitiis et pecuniæ studendum est, Xen. Rep. Lac. 7, 3.]

Χρηματιστήριον, τὸ, Locus in quo χρηματικὴ τέχνη exercetur; aut certe, Locus in quo χρηματισταὶ suam negotiationem exercent. In VV. LL. Officina numularia. [Sic Plut. V. Cæs. c. 67 : Ἀπολείπειν τραπέζας καὶ χρηματιστήρια. Diodor. 1, 1 : Ἕνα λόγον καὶ κοινὸν χρ. τῶν συντετελεσμένων ἀπέδειξαν τὰς ἑαυτῶν πραγματείας. Codd. aliquot πραγματιστήριον ex glossemate, ut sit Negotiatorium. Thesaurum interpretatur Rhodomannus, vel Ærarium. Ita Dionysius exstruxisse fertur πρὸ αὐτῆς (τῆς νήσου) χρηματιστήρια καὶ στοὰς δυναμένας ὄχλων ἐπιδέχεσθαι πλῆθος 14, 7, nisi tamen eo loco conclavia siguantur, in quibus responsa civibus et civitatium legatis daturus erat. Posses et de oraculo accipere, quomodo Symmachus et Aquila Reg. 1, 6, 19 : Καὶ χρ. ἐν μέσῳ τοῦ οἴκου ἔνδοθεν ἡτοίμασε, et v. 5, ac Psalm. 27, 2. Wessel. Andr. Cret. p. 146 : Ἴτω πρὸς τὸ τῆς παρθένου χρ., ubi præcessit, Πρόκειται νῦν ἡ θεοχρημάτιστος αὕτη σορὸς τοῦ θεολήπτου σκήνους.] Ibid., Sedes judicis, ex 1 Esdræ, [3, 15] : Ἐκάθισεν ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ, ubi dicitur vulg. interpretatio habere, Sedit in concilio. Est certe posterior hæc signif. vocis χρηματιστήριον ab ea signif. verbi χρημάτιζειν, qua ponitur pro Jus reddere, Responsum dare postulatis aliquorum.

Χρηματιστὴς, ὁ, Qui comparandæ pecuniæ deditus est, s. acquirendæ, aut congerendæ, Pecuniæ congerendæ studiosus. Aut etiam, Qui artem pecuniæ comparandæ novit, Qui talis est ut facile pecuniam comparare possit. (Sed hæ posteriores interpretationes voci χρηματιστικὸς magis conveniunt.) [Plato Gorg. p. 452, A : Ἰατρός τε καὶ παιδοτρίβης καὶ χρ. Alc. 1 p. 131, C : Οὐ τὰ αὐτοῦ ἄρ' ἔτι πράττει ὁ χρ. Rep. 8, p. 555, A : Τὸν φειδωλόν τε καὶ χρ. Demosth.

p. 1002, 8.] Apud Aristot. Eth. 1, 5, χρηματιστὴς A redditur Qui in pecuniæ quærendæ studio versatur: ab aliis, In pecuniis congerendis occupatus. Verum quidam cum χρηματιστὴς putant subaudiri βίος, ex præcedentibus. Xen. OEc. [2, 18] δεινὸν χρηματιστὴν appellat Hominem ad rem augendam impigrum, [ut εὔτονον χρ. dixit Plut. V. Themist. c. 5,] Bud.; qui etiam annotat, Platonem usum esse pro Negotiatore, in hoc l.: Μήτε χρηματιστὴν, μήτε ἱππέα, μήτε δημιουργόν. [Themist. p. 316, 6 Dindorf. Julian. Imp. p. 290, C, de seipso, καίπερ ὢν φαῦλος χρ. || Χρηματισταὶ apud Ægyptios Judices qui causas forenses easque graves discernebant, urbesque peragrabant judicando. Peyron Pap. gr. musei Taur. p. 94. Franz. De administratione Ægypti macedonica p. 5. Letronn. *Journ. des Savants* a. 1828, pag. 104. Hase. Improprie Philostr. p. 598: Πραότητος ἦν χρηματιστής. Hemst. || Suidas: Χρ., χρημάτων πωλητὴς, ὁ ῥᾳδίως χρήματα πορίζων οὕτω προσαγορεύεται. Κεῖται τὸ ὄνομα παρὰ Λυσίᾳ. Eodem modo ap. Platon. Rep. 1, p. 330, C: Μέσος τις γέγονα χρ. τοῦ τε πάππου καὶ τοῦ πατρὸς, B schol. exp. χρημάτων πωλητής.]

Χρηματιστικὸς, ἡ, ὸν, Comparandæ pecuniæ peritus, s. Acquirendæ, Qui artem quærendæ pecuniæ novit, talis est ut facile pecuniam comparare possit. [Χρ. οἰωνὸς, Quæstum ac divitias portendens, Xen. Anab. 6, 1, 23. De hominibus dictum frequens ap. Platonem aliosque. Sic ὁ χρ. Plato Rep. 9, p. 591, C. Idem Phædr. p. 248, D: Ἢ τινος οἰκονομικοῦ ἢ χρ. Symp. p. 173, C: Τοὺς τῶν πλουσίων καὶ χρ. λόγους· Rep. 8, 558, D: Ὅσαι (ἡδοναὶ) ἀναλωτικαὶ μὲν, χρηματιστικαὶ δὲ μή. Ἐπιθυμίαι χρ. ib. p. 559, C, et 9, p. 572, C. Ib. 3, p. 415, E: Στρατιωτικάς γε (οἰκήσεις), ἀλλ' οὐ χρ. Eunap. p. 19: Ὁ πατὴρ αὐτὸν ἐκπέμψας ἐπὶ παιδείαν χρηματιστικήν· ubi Wyttenb. p. 69: « Sic et codex Mediceus pro vetere χρηματικήν· quod est *pecuniarius;* illud *pecuniæ quærendæ peritus, idoneus.* Plut. V. Crassi c. 17: Τὰς ἐν Συρίᾳ διατριβὰς ἠτιῶντο, χρηματιστικὰς μᾶλλον οὔσας ἢ στρατηγικάς· ib. c. 2: Τὴν γὰρ οἰκονομικὴν, ἐν ἀψύχοις χρηματιστικὴν οὖσαν, ἐν ἀνθρώποις πολιτικὴν γιγνομένην ὁρῶμεν. Restituendum videtur Mor. p. 1069, A, χρηματιστικὸς ἀνὴρ, pro χρηματικὸς ἀνήρ. Aristoteles Polit. 1, 8, ubi v. Victorius p. 18. Stoicis est præceptum ὁ σοφὸς χρηματιεῖται: unde in Zenonis Epitome ap. Stob. Ecl. Eth. p. 182, χρηματιστικὸν βίον sapienti convenire, et χρηματιεῖσθαι ἀπὸ τῶν κατὰ τὴν παιδείαν, καὶ μισθούς ποτε λήψεσθαι παρὰ τῶν φιλομαθούντων διωμολογήσαντο. Itaque παιδείαν χρηματιστικὴν hoc loco, vel passive *disciplinam*, vel active *doctrinam*, intelligere licet: id est, vel ut disceret quamdam artem conficiendæ pecuniæ, veluti mercaturam, aut similem: vel ut disceret artem, quam postea redux doceret. Et hoc quidem loco utrumque valere putem. »] Aliquid etiam dicitur χρηματιστικὸν, Ex quo quæstus percipi potest. [Τὸ χρ. εἶδος vel γένος ap. Plat. Soph. p. 219, C; 225, D; 226, A.] Et χρηματιστικὴ τέχνη, Ars quæstuaria. [Omisso τέχνη Plato Gorg. p. 478, A, Euthyd. p. 307, A.] Vide Bud. ex Aristot. [Polit. 1, 8 et 9], p. 257, 258. || Χρηματιστικὴ σκηνὴ in VV. LL. ea, ἐν ᾗ χρηματίζειν εἰώθει καὶ δειπνεῖν ὁ βασιλεύς: quæ verba habuisti supra ex Polyb. [5, 81, 5], in Χρηματίζειν. Sed unde illud χρηματιστικὴ σκηνὴ sumptum sit, in iis non annotatur. [Eodem modo χρ. πυλῶν 15, 31, 2, Vestibulum ubi publica negotia rex tractat.]

[Χρηματίτης, ὁ, Χρ. ἀγὼν, Certamen in quo agitur de pecunia. Schol. Pind. Olymp. 8, 101: Τοὺς δωρίτας καὶ χρηματίτας ἀγῶνας, ut ex cod. Vratisl. correctum est pro χρηματιστὰς, ut χρηματίτης s. χρηματικὸς ἀγὼν memoratur in Argum. Pyth. 2 et 4. Στεφανίτης et χρ. ἀγὼν ap. Diogenian. Proverb. 7, 41. G. D. Marmor Parium C. I. vol. 2, p. 296, n. 2374, 53: Καὶ ὁ ἀγὼν ὁ γυμνικὸς ἐτέθη χρ. ἀπὸ τῶν λαφύρων. Hase.]

[Χρηματοδαίτης, ὁ, Rei familiaris distributor. Æsch. Sept. 731: Κτεάνων χρηματοδαίτας πικρὸς, ὠμόφρων σίδαρος.]

[Χρηματοδοτέω, Pecuniam largior. Tzetzes ined.: Δυστροπία τῶν χρηματοδοτούντων. Boiss. Prostat hodie editus ab ipso Boiss., legiturque is locus Alleg. Hom. Il. Π, 3. Hase.]

[Χρηματοθήκη, ἡ, Ærarium. Const. Manass. Chron. 6414: Ὑπανοίξαντα πολλὰς αὐτῷ χρ.]

[Χρηματολαῖλαψ, ὁ, Pecuniarum violentissimus raptor. Ignat. Epist. ad Magn. p. 58: Οἱ τῶν γυναικῶν φθορεῖς καὶ τῶν ἀλλοτρίων ἐπιθυμηταὶ, οἱ χρηματολαίλαπες. Constitt. Apost. 2, 49, p. 873, illum testem admittendum dicunt qui non sit χρηματολαίλαψ. Suicer. Scribendum Χρηματολαῖλαψ.]

[Χρηματολογέω, Opes colligo. Constitt. Apost. 3, 7.]

[Χρηματομανία, ἡ, Insanus amor pecuniæ. Nicephorus Blemmydes in Maii Collect. Vat. vol. 2, p. 663. Osann.]

Χρηματοποιὸς, ὁ, Qui pecunias conficit, i. e. comparat, ut dicitur aliquis multas pecunias s. multum pecuniæ aliqua ex re confecisse. [Aristoph. Ecl. 442: Γυναῖκα δ' εἶναι πρᾶγμα χρ. Dio Cass. 42, 49: Χρ. ἀνήρ.] Apud Xen. [OEc. 20, 15] χρηματοποιὸς τέχνη, Quæstuosa ars, Ars ex qua multum pecuniæ conficitur. In VV. LL. Rem faciens, Quæstuosus. Sed verti non possit Rem faciens, nisi diceretur de persona, non de re. Apud Polluc. [3, 110] hæc conjunguntur, Πλουτοποιὸν χρῆμα, Πλουτηρὸν, Χρηματοποιόν. Gall. quoque dicitur *Faire de l'argent,* vel *Faire argent,* pro Acquirere, Comparare.

[Χρηματοφθορικὸς, ἡ, ὸν, Rei consumendæ peritus. Plato Soph. p. 225, D: Τοῦ ἐριστικοῦ τὸ μὲν χρ., τὸ δὲ χρηματιστικὸν ὂν τυγχάνει.]

[Χρηματοφυλάκιον, τὸ, Ærarium, Gl. Strabo 12, p. 537, ubi ed. Ald. θησαυροφυλάκιον.]

[Χρηματοφύλαξ, κος, ὁ, Opum custos. Schol. Æsch. Pers. 1. Boiss. Euseb. Præp. ev. p. 351, D, τοὺς χρ., Ærarii præfectos, ex Aristea De legis transl., ubi p. 859, D, τοὺς βισκοφύλακας. Hase.]

[Χρήμη, ἡ. HSt. post ea quæ de vocc. Χρῆϊς et Χρήϊα dixit:] Dubitari etiam potest de voce Χρήμη, hucne referenda sit, (aut certe ad præcedens Χρήζω,) an eodem quo et Χρῆμα. [Inter barytona in μη memoratur ab schol. Apoll. Rh. 4, 1677, ubi in κρήνη corruptum correxit Meinekius.] Exp. autem Χρήμη Indigentia, χρεία et σπάνις. Afferturque [ab Suida] ex Herodoto [V. Hom. § 14]: Ἐναντιωθέντας τῇ χρήμῃ αὐτοῦ· sed videtur potius poni pro Commodo ejus. [Archil. ap. Stob. Flor. 105, 24: Πολλὰ γίγνεται κακὰ καὶ βίου χρὴ μὴ (χρήμη cod. Vindob.) πλανᾶται καὶ νόου παρήορος· ubi Abreschio χρήμῃ scribendum videbatur, rejectum ab Valcken. ad Theocr. Adon. p. 247, qui βίου χρήζων correxit, cujusmodi participium aptissimum est verbo πλανᾶται. Est autem vox, ut videtur, Ionica, quam Democrito quoque ap. Stob. Flor. 76, 16, recte restituit Meinekius: Ὅτεω χρήμη (libri χρήματα) ἐστὶ παῖδα ποιήσασθαι. G. Dind.]

[Χρῆμι. V. Χρὴ et Χρήζω.]

[Χρημονέω ap. Polluc. 6, 196, in edd. vett. vitiose pro ἀχρημονεῖν, quod restitutum ex codd.]

[Χρημοσύνη, ἡ, Indigentia. Theogn. 381, 386, 572, 678. Anon. Anth. Pal. App. 119. (Idem epigr. recusum C. I. vol. 3, p. 886, n. 6208, 23. Hase.) Conf. Χρησμοσύνη.]

[Χρῆν. V. Χρή.]

[Χρῆνδοι, οἱ, populus Hyrcaniæ, ap. Ptolem. 7, 9, 5.]

[Χρῆος. V. Χρέος.]

[Χρῆς, fictum ab Philoxeno adjectivum, unde ζαχρηὴς derivari possit: v. schol. Hom. Il. B, 269, et Lobeck. Paral. p. 82.]

[Χρήσδω. V. Χρήζω.]

[Χρησείδιον, τὸ, q. d. Dictiuncula, Sententiola. Anast. Sin. Hod. p. 74, 29; 222, 30; 340, 23, τοῖς λεξειδίοις καὶ χρ. τῶν πατέρων προσκόπτοντες. Hase.]

[Χρῆσθα. V. Χρήζω.]

[Χρησιμαῖος, α, ον, Utilis, si recte legitur ap. Greg. Nyss. t. 1, p. 468, C, χρησιμαῖον εἰς τὸ σὸν ἦθος. Sed fort. scribend. χρησιμεῦον. Hase.]

Χρησιμεύω, Utilis sum, Sum usui, commodo, Commodus sum. [Phrynich. p. 386: Χρησιμεῦσαι μὴ λέγε, ἀλλὰ χρήσιμον γενέσθαι· ubi Lobeck.: « Χρησιμεύειν a Thoma quoque rejectum p. 921, legitur ap. Theophr. fragm. 15, 1, p. 835: Φώκην χρησιμεύουσαν τοῖς ἐπιληπτικοῖς· Diodor. 1, 81, Porphyr. Abst. 1, 54, p.

93, Galen. vol. 12, p. 326, 327, Sextum Empir., Sopatr. Διατρ. ζητ. p. 300, Jul. Afric. Cest. 20, p. 295, A, quorum omnium non tanta auctoritas est quanta est hujus universæ classis, quæ ab adjectivis in ιμος et ικος ortum habet, ignobilitas.»] Lucian. [D. mort. 10, 9] : Τὴν κολακείαν κομίζει, ὦ Ἑρμῆ, πολλὰ ἐν τῷ βίῳ χρησιμεύουσαν αὐτῷ. Greg. Naz. : Τῶν χειρῶν ὑπουργίας τῷ βίῳ χρησιμευούσης. Damasc. : Οὐ γάρ ἐστιν οὐδὲν φυτὸν, ἐν ᾧ οὐ συνέργειάν τινα τῇ τοῦ ἀνθρώπου χρείᾳ χρησιμεύουσαν ὁ δημιουργὸς ἐναπέθετο. [Schol. Aristoph. Pac. 1209 : Μηδὲν χρησιμευούσης τῆς τέχνης αὐτοῦ· unde ib. 1202 : Ὡς τῆς τέχνης αὐτοῦ χρηματιζούσης, Valck. restituit χρησιμευούσης.] Dicitur etiam χρησιμεύειν sequente præp. εἰς. Alex. Aphr. in Top. 1 : Ἀνασκευαστικὰ γὰρ ὄντα ταῦτα τοῦ συμβεβηκότος, εἰς κατασκευὴν τοῦ ὅρου χρησιμεύει. Sic ap. Cyrill : Χρησιμεῦσαι εἰς τὴν δημιουργίαν. [Eustath. Opusc. p. 58, 68 : Ὄστρακον χέλυος εἰς κοίλωμα κιθάρας τῷ Ἑρμῇ ἐχρησίμευσεν. Cum πρὸς Diodor. 1, 81 : Ἀριθμητικὴ πρὸς τὰς κατὰ τὸν βίον οἰκονομίας αὐτοῖς χρησιμεύει· 18, 66 : Διὰ τὸ πολλὰ δύνασθαι χρησιμεύειν τὸν λιμένα πρὸς τὰς ἐν τοῖς πολέμοις χρείας. Sext. Emp. p. 88, 484, et recentiores plurimi. Cum ἐπὶ Sext. Emp. p. 486 : Ὅπερ μάλιστα ἐπὶ τῶν ... ἀδήλων φαίνεται χρησιμεῦον· et 487. Cum παρὰ p. 487 : Τοῦτο παρὰ πᾶσι κοινῶς τοῖς ἐκ τοῦ βίου πεπίστευται χρησιμεύειν.] Interdum vero χρησιμεύειν dicitur aliquid sine adjectione pro In usu esse, Usurpari, Usitatum esse, ut quum Μίγνυμι et Δείκνυμι dicuntur χρησιμεύειν παρ' Ἀττικοῖς. || Χρησιμεύειν, pro Commodare significante Commodo afficere, Bud. absque exemplo.

[Χρησιμέω, i. q. præcedens. Tzetzes Alleg. Hom. Il. E, 146 : Ἅπαντα τὰ χρησιμοῦντα τούτοις. Boiss.]

Χρήσιμος, [η, ον, et] ὁ, ἡ, Utilis, Usum aliquem præbens ad rem quampiam, Commodus. [Non legitur ap. Homerum et Hesiodum ac ne ex posterioribus quidem Epicis exempla allata vidimus. Æschylus hoc adjectivo semel, Sophocles ter, sæpius Euripides et Comici usi sunt, omninoque in prosa frequentius est quam in poesi, cujus antiquissimum exemplum est Theognidis 506 : Ἃ δ' ἂν ᾖ χρήσιμα, ταῦτα κακά.] Dicitur autem χρήσιμός σοί εἰμι : et vicissim χρήσιμον aliquid dicitur esse cuipiam. Item aliquis esse χρήσιμος dicitur, vel aliquid χρήσιμον πρὸς τοῦτο, s. εἰς τοῦτο : interdum vero et cum accus. sine præpositione. Primæ illius constr. hæc sunt exempla. [Herodot. 6, 105 : Πολλαχῇ γενομένου σφίσι χρησίμου (τοῦ Πανός)· 7, 174 : Ἐφαίνοντο βασιλέϊ ἄνδρες χρησιμώτατοι. Eur. Or. 908 : Χρήσιμοι πόλει· Suppl. 887 : Πόλει παρασχεῖν σῶμα χρήσιμον. Plato Rep. 3, p. 413, E : Οἷος ἂν ὢν καὶ ἑαυτῷ καὶ πόλει χρησιμώτατος εἴη· Leg. 7, p. 819, C : Χρησιμωτέρους αὐτοὺς αὐτοῖς ἀπεργάζονται. Isæus p. 59, 18 : Τὴν διαθήκην ἀνελεῖν ὡς οὐ χρησίμην οὖσαν τοῖς παισίν.] Demosth. Philipp. 1 : Οὗ δεῖ καὶ δύναιτο ἂν παρασχεῖν αὐτὸν χρήσιμον τῇ πόλει. Lucian. [Demon. c. 6] : Καὶ ἀποθανὼν ζώοις τισὶ χρήσιμος ἔσεσθαι. Eodemque modo aliquid χρήσιμον esse dicitur alicui. [Eur. Hel. 1634 : Σώφρονος ἀπιστίας οὐκ ἔστιν οὐδὲν χρησιμώτερον βροτοῖς.] At χρήσιμος aliquis [πρός τινα, ut Isocr. p. 85, D : Τὸ βιάζεσθαι πρὸς τοὺς βαρβάρους χρήσιμον·] πρός τι, ut in hoc l. qui affertur ex Dione ap. Plat. : Πρὸς ταῦτα γίγνοιτό σοι οὐχ ἥκιστα ἂν χρήσιμος (ubi duplicem etiam constr. observa). Sic [Xen. Mem. 2, 7, 7] χρήσιμα πρὸς τὸν βίον, Ad vitam degendam utilia. [Plato Rep. 1, p. 333, A : Τὴν δικαιοσύνην πρὸς τίνος χρείαν ... φαίης ἂν χρήσιμον εἶναι ;] Cum præp. εἰς, ex Aristoph. [Pl. 493] : Χρήσιμος εἰς ἔργον. [Plato Rep. 1, p. 333, B : Χρήσιμος κοινωνὸς εἰς πεττῶν θέσιν· Prot. p. 326, B : Ἵνα χρήσιμοι ὦσιν εἰς τὸ λέγειν τε καὶ πράττειν. Xen. Cyneg. 12, 11 : Τῇ πατρίδι χρησίμους εἰς τὰ μέγιστα. Cum ἐπί τινι Plato Rep. 1, p. 333, C : Τότε χρήσιμος ἐπ' αὐτῷ ἡ δικαιοσύνη. Isocr. p. 274, D : Εὐψυχίας ... τῆς χρησίμης ἐπὶ πᾶσι καὶ πάντας δυναμένης ὠφελεῖν. Frequentius cum ἐπί τι, ut ap. Plat. Gorg. p. 480, B : Ἐπὶ τὸ ἀπολογεῖσθαι οὐ χρήσιμος οὐδὲν ἡ ῥητορικὴ ἡμῖν· Leg. 7, p. 796, A : Οὐδὲν χρήσιμα ἐπὶ πολέμου κοινωνίαν ὄντα. Demosth. p. 779, 15 : Ἐπὶ καλὸν ... πρᾶγμα οὐδὲν οὗτός ἐστι χρ. Porro χρήσιμός τις vel χρήσιμόν τι dicitur ἔν τινι, κατά τι, περί τι, ut ap. Isocr. p. 271, B : Τῶν ἐν τοῖς παροῦσι καιροῖς χρησίμων ὄντων. Plato Rep. 7, p. 528, C : Καθ' ὅ τι χρήσιμα. Isocr. 37, C : Ὅσοι ἂν ὑμῶν περὶ πλεῖστα τῶν ἐμῶν χρησίμους αὐτοὺς παράσχωσιν.] Cum accus. sine præp. ex Dione rursum ap. Plat. Epist. : Πολλὰ μὲν γὰρ ὁ ἀνὴρ χρήσιμος. Tale est οὐδὲν χρήσιμος, nisi potius οὐδὲν adverbialiter positum intelligatur. [Plato Charm. p. 165, C : Τί ἡμῖν χρησίμη ἐστὶν (ἰατρικὴ ἐπιστήμη). Xen. Anab. 2, 5, 23 : Ὅσα ἐμοὶ χρήσιμοι ὑμεῖς ἔσεσθε. Aristoph. Av. 1476 : Δένδρον (Cleonymus) χρήσιμον μὲν οὐδὲν, ἄλλως δὲ δεινὸν καὶ μέγα. Plato Leg. 7, p. 796, A : Οὐδὲν χρήσιμα ὄντα. Xen. OEc. 1, 11 : Οὐδὲν χρήσιμοί εἰσιν (οἱ αὐλοί).] Quin etiam cum infin. : cujus constr. exemplum istud affertur ex Aristot. : Δυνάμενον καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ χρήσιμον εἶναι καὶ προνοεῖν καὶ προβουλεύεσθαι, Utilem ad providendum. [Aristoph. Nub. 203. A. Γεωμετρία. B. Τοῦτ' οὖν τί ἐστι χρήσιμον; A. Γῆν ἀναμετρεῖσθαι. Inepte ap. Lucian. D. deor. 13, 1 : Νοσοῦσι ... ἀνθρώποις χρήσιμος ἐπιθήσειν (libri aliquot ἐπιθέσει) τῶν φαρμάκων· ubi recte correctum εἰς ἐπίθεσιν.] Alioqui χρήσιμος non raro usurpatur et sine ulla hujusmodi adjectione; interdumque copulatur cum ὠφέλιμος [velut ap. Xen. Cyrop. 6, 2, 34 : Ταῦτα (τὰ ὄργανα) καὶ ἰδίᾳ ἑκάστῳ χρήσιμα καὶ ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ πολλάκις ὠφέλιμα γίγνεται. Χρήσιμος autem quum de hominibus et rebus quibusvis sæpissime dicatur, satis erit pauca notasse, partim rariora. Herodot. 2, 178 : Τέμενος οὐνομαστότατον ἐὸν καὶ χρησιμώτατον, καλεύμενον δὲ Ἑλλήνιον· quod HSteph. interpretatur Maxime frequentatum s. Quo maxime utuntur. Soph. OEd. T. 878 : Ὥρουσεν εἰς ἀνάγκαν, ἔνθ' οὐ ποδὶ χρήσίμῳ χρῆται· ubi de interpretatione dissentiunt scholiastæ. Aj. 410, de Ajace viro olim strenuo, nunc insaniente : Ὦ δυστάλαινα τοιάδ' ἄνδρα χρήσιμον φωνεῖν, ἃ πρόσθεν οὗτος οὐκ ἔτλη ποτ' ἄν. Homines frugi ab Græcis χρησίμους vocari observat Cicero Tusc. 3, 8. Xen. Hell. 4, 8, 5 : Συνελέγησαν πολλοὶ καὶ χρήσιμοι ἄνδρες εἰς τὴν πόλιν· 7, 2, 20 : Οἱ χρησιμώτατοι τῶν ὁπλιτῶν· qui paullo post οἱ ἐρρωμενέστατοι dicuntur. De vectig. 3, 2 : Νομίσμασιν οὐ χρησίμοις ἔξω· Mem. 3, 8, 8 : Οἰκίας λέγων τὰς αὐτὰς καλάς τε εἶναι καὶ χρησίμους· 4, 1, 3 : Κύνας χρησιμωτάτας· OEc. 3, 10 : Ἡλικίαι αἳ εὐθὺς χρήσιμοί εἰσι, i. e. quibus statim uti possumus. De frugibus Hell. 7, 1, 20 : Ἔφθειρον εἴ τι χρήσιμον ἦν ἐν τῷ πεδίῳ· Anab. 1, 6, 1 : Ἔκαον καὶ χιλὸν καὶ εἴ τι ἄλλο χρήσιμον ἦν. De facie non mala Æschin. p. 9, 20 : Οὐδέπω ἀργαλέος ὢν τὴν ὄψιν, ἀλλ' ἔτι χρήσιμος. Τὸ χρήσιμον, Eur. Phœn. 1730 : Τὸ χρ. φρενῶν. Plato Polit. p. 279, C : Πάλιν ἤλθομεν ἐπὶ τὸ νῦν χρήσιμον. Isocr. p. 68, C : Τοῦ πεζοῦ τὸ χρησιμώτατον. De civibus bonis Plut. V. Pomp. c. 61 : Πόλιν τὸ μὲν χρήσιμον ἀσθενὲς ἔχουσαν, τὸ δὲ ἀπειθὲς ἰσχυρόν. Τὰ χρήσιμα, Isocr. p. 13, B : Πανταχόθεν τὰ χρ. συλλέγειν. Plato Leg. 1, p. 650, B : Τοῦτο ... τῶν χρησιμωτάτων ἓν ἂν εἴη. Thucyd. 7, 76 : Τὰ τῆς ἐμπειρίας χρήσιμα σφῶν ἔσται]. At χρήσιμα de prædiis dictum, ex Aristot. affertur pro κάρπιμα. Invenitur etiam fem. Χρησίμη, cum alibi, tum ap. Aristot. Polit. [In formis feminini χρήσιμος et χρησίμη magna est inconstantia partim quidem scriptorum ipsorum, sed partim etiam, ut videtur, librariorum. Attici veteres haud dubie χρήσιμος femininæ terminationi prætulerunt, cujus apud Platonem duo tantum exempla sunt Charm. p. 165, C, Protag. p. 321, D, multo plura terminationis in ος. Nec Thucydidem, si 8, 76, πόλις χρήσιμος dixit, verisimile est 7, 72, νῆες χρήσιμαι, quod est in libris, scribere maluisse quam νῆες χρήσιμοι.] Comp. Χρησιμώτερος, Utilior. Superl. Χρησιμώτατος, Utilissimus. Ex Plat. Rep. [1, p. 331, A] χρησιμώτατος πλοῦτος dictum de pecuniis. [Comparativi et superl. exx. plura v. supra.]

[Χρήσιμος, ὁ, Chresimus, n. pr. in inscr. ap. Bœckh. 1603, vol. 1, p. 779 : Μένανδρος Χρησίμου. Alius 8518, vol. 4, p. 257, 162.]

[Χρησιμότης, ητος, ἡ, Commoditas, Gl. Euseb. H. E. 9, 10 : Ὅσα τῆς λυσιτελείας καὶ χρησιμότητός ἐστι τῆς κοινῆς αὐτῶν. Michael Attaliota Hist. p. 8, 1 : Πολλὴν εἰσενηνοχότα τὴν χρ. G. D. Epiphan. t. 1, p. 120, D, δι' ἣν αἰτίαν ἢ χρ., Quemve ad usum. Hase.]

Χρησίμως, Utiliter. Χρ. ἔχειν Thuc. [3, 44 et 92], Utile esse. [Xen. Cyrop. 8, 5, 9 : Εἰ μέλλουσι χρ. ἕξειν,

Χρ. σωθῆναι Thucyd. 5, 91; καταπεπτωκέναι 8, 94. Plut. V. Pomp. c. 55 : Λόγων φιλοσόφων εἴθιστο χρ. ἀκούειν· Mor. p. 36, D : Τοῖς χρ. λεγομένοις· et 47, E. G. Dind. Jo. Damasc. t. 1, p. 327, C. Orig. t. 3, p. 492, D. Euseb. Præp. ev. p. 337, A; Dem. ev. p. 463, A; Contra Marc. p. 130, B, χρ. καὶ κατὰ καιρόν. Joseph. B. J. 6, 2, 9, σφίσι χρ., Pro sua utilitate. Hase.]

Χρῆσις, εως, ἡ, Usus. [Suidas : Χρῆσις λέγεται τῶν χρησίμων τινὸς χρεία· addito excerpto ex Alex. Aphrod. In Aristot. Top. l. 3. Pind. Ol. 11, 2 : Ἔστιν ἀνέμων ὅτε πλείστη χρ. Nem. 1, 42 : Τῶν καὶ τῶν χρήσιες. Plato Rep. 1, p. 333, D : Ἡ δικαιοσύνη ... ἐν μὲν χρήσει ἄχρηστος, ἐν δὲ ἀχρηστίᾳ χρήσιμος. Ὀρθὴ χρ. Menon. p. 88, A; οἰκίας χρ. πολλὴ καὶ ἀναγκαία Eryx. p. 394, D. Ἡ τῶν ἀφροδισίων χρ. Leg. 8, p. 843, A. Quo sensu μορφῆς et σώματος χρῆσις ap. Xen. Symp. 8, 15 et 28. Τῆς ἵππου (equitatus) χρ. Thucyd. 7, 5. Xen. Cyr. 8, 5, 7 : Ὀξύτεροι οἱ καιροὶ τῶν εἰς τὰ πολεμικὰ χρήσεων. Τὰς φύσεις καὶ τὰς δυνάμεις καὶ τὰς χρήσεις τῶν πραγμάτων Isocr. p. 32, E. Id. p. 279, B : Αἱ τῶν ἀνθρώπων χρήσεις καὶ πράξεις ἁπάντων ἡμῖν αἴτιαι τῶν συμβαινόντων εἰσίν· 386, C : Τὰς οἴκοι χρήσεις, Familiaritatem domesticam, ut τὴν οἰκειότητα καὶ τὴν χρ. αὐτῆς (τῆς πόλεως) p. 409, C.] Herodian. 3, [14, 15]: Θώρακος δὲ ἢ κράνους οὐκ ἴσασι χρῆσιν· et [13] : Οὐδὲ γὰρ ἐσθῆτος ἴσασι χρῆσιν. [Schol. Hom. Il. II, 407 : Διὰ τὸ μὴ πεπτωκέναι ὑπὸ χρῆσιν τὴν ἀπὸ τῶν ἰχθύων τροφὴν ἐπὶ τῶν ἡρώων.] In VV. LL. redditur etiam Operum functio, ex Gaza : et Usus, i. e. Consuetudo. Item Utilitas, Fructus, Commoditas, et Locatio. Sed harum signiff. exempla non afferuntur : postremæ autem præsertim exemplum desidero. Nam χρῆσις non quidem ab hoc χράομαι, sed a χράω significante Commodo, potius Ipsam commodationem declarare videri posset, i. e. Ipsum commodandi actum. [Commodatio, in Exc. Vales. ex Polybio 32, 9, 4 : Ἡ καταρχὴ τῆς συστάσεως ἐγενήθη τοῖς προειρημένοις ἔκ τινος χρήσεως βιβλίων. Pseudo-Phocyl. 106 : Πνεῦμα γάρ ἐστι θεοῦ χρῆσις θνητοῖσι καὶ εἰκών.] A Bud. tamen Commodatum redditur, afferente ex Aristot. At χρήσει καὶ κτήσει, Erasmus inter Proverbialia verba retulit, scribens, Qui se totum alicujus haberi volebat, dicebat χρήσει καὶ κτήσει tuus sum, h. e. et usufructu et proprietate. Siquidem in possessionibus sæpenumero fit, ut penes alium sit dominium, penes alium ususfructus. M. Tullio Curius l. 8 [7, 29] : Si vales, bene est; sum enim χρήσει μέν, tuus : κτήσει δὲ, Attici nostri. Ergo fructus est tuus; mancipium, illius. Vide plura ibid. [Plato Menex. p. 238, B : Ὅπλων κτῆσίν τε καὶ χρ. διδαξόμενοι. Definitt. p. 412, D : Ἀφειδία ἐν χρήσει καὶ κτήσει οὐσίας. Xen. Rep. Lac. 7, 6 : Ἡ κτῆσις πλείους λύπας ἢ ἡ χρῆσις εὐφροσύνας παρέχει. Frequentissimus hujus voc. usus est in scriptis grammaticorum, qui usum loquendi χρῆσιν appellant et vocabula usitata vel inusitata ἐν χρήσει εἶναι vel οὐκ εἶναι dicunt. Ab voc. παράδοσις, quo scriptura ab grammaticis per libros tradita et propagata significatur, distinxit Etym. M. p. 811, 57 : Χρῆσις, παρὰ τὸ χρήω χρήσω. Διαφέρει δὲ παραδόσεως· χρῆσις μὲν γὰρ λέγεται ἡ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν μαρτυρία, παράδοσις δὲ ἡ τῶν γραμματικῶν, οἷον, τὰ μὲν Ὁμήρου καλεῖται χρῆσις, τὰ δὲ Ἀριστάρχου τοῦ γραμματικοῦ καλεῖται παράδοσις. Schol. Aristoph. Pl. 681 : Ἀρσενικῶς ὁ σάκτας, ὡς αἱ χρήσεις διδάσκουσιν, ubi Hemst. : « Intellige veterum scriptorum loca unde genus illius vocabuli σάκτας masculinum patet. OEcumen. ad Act. Ap. c. 26 : Εἶτα καὶ χρῆσιν αὐτοῖς Ἀράτου ἐπάγει. Clem. Al. p. 749, 18 : Εὐριπίδης ἐν ἑξαμέτρῳ τηρήσει φησίν· corrige χρήσει. In Eustathio frequens, δηλοῦσι χρήσεις παλαιαὶ vel τῶν παλαιῶν, velut p. 1454, 29, alibique sæpe φέρονται χρήσεις, φέρεται χρῆσις ἐκ Μενάνδρου. » Dionys. Art. rhet. c. 4 extr. : Τὸ τοῦ Ὁμήρου παραληπτέον, ἐνδόξῳ χρήσει χρώμενον, ὅτι κτλ. Similiter etiam alii scriptores recentiores χρήσεις dixerunt dicta quævis quorum auctoritate uterentur. Sic Phot. in Wolfii Anecd. Gr. vol. 2, p. 225 : Τί γὰρ ἄν τις εὕροι ταύτης τῆς χρ. βεβαιότερον; Anon. ib. vol. 3, p. 152 : Στέφανος ἐν ταῖς Πράξεσι τὴν χρῆσιν (dictum prophetæ) θείς. De responso vatis Pind. Ol. 13, 108 : Ἀνὰ βωμῷ θεᾶς κοιτάξατο νύκτ' ἀπὸ κείνου χρήσιος· ubi per μαντείας, συμβουλῆς exp. schol.]

[Χρησμαγόρης. V. Χρησμηγόρος.]

Χρησμηγορέω, Vaticinor, Oracula edo, ex Luciano [De dea Syr. c. 10]. Sonat autem χρησμηγορεῖν, q. d. Oracula profari. Habentque hæc compp. formam eandem quam pleraque post verbum Ἀγορεύω a me posita.

Χρησμηγόρος, vel Χρησμηγόρης, aut Χρησμαγόρης, i. q. χρησμολόγος, Vates, Oraculorum editor. Affertur autem ex Epigr. [Anth. Pal. 9, 525, 23] illud χρησμαγόρης, de Apolline. [Χρησμηγόρος est in Orac. Sibyll. 4, 4, ubi in χρησμήτορος corruptum in codd., sed recte scriptum ap. Clem. Al. p. 44. Christodor. Ecphr. 263. Χρησμηγόρης, fictum, ut videtur, ex χρησμαγόρης, nusquam legitur.]

[Χρῆσμι. V. Χρή.]

[Χρησμοδοσία, ἡ, Sortilegium, Gl. Hippol. Refut. hæres. p. 65, 91 ed. Mill. : Ἄσημος οὖσα ἡ χρ. G. D. Χρησμοδοτία ap. Joann. Damasc. Ep. p. 131, nisi legendum χρησμοδοσία. Osann.]

Χρησμοδοτέω, Oraculum edo; ad verbum, Oraculum do. I. q. χρησμὸν δίδωμι extra compositionem : sicut χρησμὸν δοθῆναι et χρησμὸς δοθεὶς in sequentibus legitur. Apud Polluc. [1, 17] conjunguntur, Χρησμοδοτῆσαι, Χρησμολογῆσαι, Ἀνελεῖν, Προφητεῦσαι, Χρῆσαι. His autem et alia eodem pertinentia præfixerat. [Schol. Eur. Phœn. 1591, ubi ἐθέσπισεν hoc verbo explicatur. Tzetz. Exeg. in Il. p. 143, 4. Male illatum pro χρησμῳδεῖν in libris quibusdam Diodori 16, 26, et Luciani Alex. c. 43. Passivum Clemens Rom. Ep. 1, 55 : Χρησμοδοτηθέντες παρέδωκαν ἑαυτοὺς εἰς θάνατον. Joann. Mal. p. 50, 2 : Χρησμοδοτηθεὶς ὅτι τῇ μητρὶ συμμιγήσεται· 136, 9 : Τοῦτο χρησμοδοτηθεὶς ἐσημειώσατο. Eustath. Opusc. p. 80, 1 : Ἀφώνως ἐδιδάσκοντο τὰ θελητὰ οἱ χρησμοδοτούμενοι. Χρησμοδοτηθέντες (male excusum χρησμοδοτιθέντες), Oraculo edocti, est apud Eudociam p. 405. « Schol. Pind. Ol. 2, 65, τὸ χρησμοδοτηθέν. » Boiss. OEcum. In Apoc. p. 312, 24 Cramer. Macar. Chrysoceph. p. 166, B Grets., ἐχρησμοδότει. Basil. t. 2, p. 115, B, χρησμοδοτήσαντα τῷ προφήτῃ. Passiv. χρησμόδοτούμενοι Epiphan. Presb. p. 56, 26 Dressel. Theophan. Chronogr. p. 496, 8 Bonn., χρησμοδοτηθεὶς ὑπὸ τῶν γοήτων. Tit. Cæsar. Philippi C. I. vol. 3, p. 244, n. 4539, 5, χρ. τῶν περὶ τὴν Ἠχώ. Hase.]

[Χρησμοδότημα, τό. HSt. s. v. Χρησμοδοτέω :] Ejus verbale, vel potius verbale passivi χρησμοδοτοῦμαι, est Χρησμοδότημα, τὸ, Oraculum editum. [Suid. : Χρησμοδοτῶ καὶ χρησμοδότημα· χρησμῳδῶ δέ. Quæ non ab Suida scripta, sed, ut alia multa hujusmodi, e Lexico schedographico versibus politicis scripto illata esse indicio est particula δέ. Χρησμοδοτήματα legitur ap. Eumath. p. 398 et Tzetz. ad Lycophr. 10 et 14. Sed Tzetzæ χρησμῳδήματα restituendum ex codd. apud Müller. p. 285, 287, idemque Eumathio reddendum, qui hoc vocabulo utitur p. 385. G. D. Et fort. sic quoque scribendum Anon. Laud. capill. p. 40, 8, ubi ὁ σαφῶς ἑρμηνεύσων τὸ χρησμοδότημα. Hase.]

[Χρησμοδότης, ὁ, Sortilegus, Gl. Χρησμοδόται ap. Polluc. 1, 14. « Cavillans Euseb. Præp. ev. p. 135, B; Dem. ev. p. 205, C, τοὺς θαυμαστοὺς αὐτῶν χρ. » Hase. ‖ Femin. Χρησμοδότις, ἡ, est ap. Tzetz. Exeg. Il. p. 47, 15.]

[Χρησμοδοτία. V. Χρησμοδοσία.]

[Χρησμοδότις. V. Χρησμοδότης.]

[Χρησμολέσχης, ὁ, i. q. χρησμηγόρος. Lycophr. 1419.]

Χρησμολογέω, Oraculum edo, vel Oracula, Vaticinor. [Pollux 1, 17. Hesych. : Χρησμολογεῖ· προφητεύει, μαντεύεται. Aristoph. Av. 964, 992. Diodor. 16, 26. Plut. Mor. p. 5, C. Cum accus. Jerem. 38 (45), 4 : Οὐ χρησμολογεῖ εἰρήνην τῷ λαῷ τούτῳ. « Passivo χρησμολογέομαι Georg. Pachym. Hist. Mich. Palæol. 6, 20, p. 470, 2. » Boiss. In malam partem Theodoret. Græc. aff. cur. p. 374, 1; 389, 13 Gaisf. Theophyl. Simoc. Hist. p. 150, 10 Bonn., τῶν χρησμολογουσῶν ἀνοσίων δυνάμεων. In bonam OEcum. In Apoc. p. 294, 28 Cramer., Ἡσαΐου χρησμολογοῦντος. Hase.]

[Χρησμολόγημα, τὸ, Oraculum. Tzetz. Exeg. Il. p. 16, 24.]

Χρησμολογία, ἡ, vel Χρησμολόγιον, τὸ, Vaticinium,

Oraculum. Apud Polluc. [1, 18] χρησμολόγιον et χρησμολογία aliquo interstitio separata sunt, interjectis aliis synonymis. Videtur autem χρησμολόγιον esse potius Vaticinium, at χρησμολογία, Vaticinatio. [Χρησμολογία Diodor. 16, 26, Plut. V. Lys. c. 32.]

[Χρησμολογικὸς, ἡ, όν.] Χρησμολογικὴ (sub. τέχνη), Vaticinatoria ars, Vaticinandi ars s. Edendi oracula. Pollux [1, 19]: Ὀνομάζοιτο δ' ἂν καὶ ἡ τέχνη, μαντικὴ, προαγορευτικὴ, χρησμολογική.

[Χρησμολόγιον. V. Χρησμολογία.]

Χρησμολόγος, ὁ, Qui oraculum edit. Sonat, Qui oraculum dicit s. pronuntiat, vel oracula. [Onomacritum Herodotus 7, 6, χρησμολόγον appellat καὶ διαθέτην χρησμῶν τῶν Μουσαίου. Schweigh.] Sed plerumque pro Oraculorum interprete. [Sic manifeste accipiendum hoc vocab. ap. eund. Herod. 7, 142 et 143. Schweigh.] Alioquin redditur et Vates, Fatidicus, Sortilegus. [Sophoclem hoc voc. usum esse non potest colligi ex verbis schol. Aristoph. Ran. 1065: Ὁ Σοφοκλῆς χρησμολόγον αὐτόν (Musæum) φησιν. Aristoph. Pac. 1047: Ὁ χρ. οὐξ Ὠρεοῦ· et 1094, Av. 960.] Thucyd. 2, [21, et iisdem fere verbis Aristid. vol. 2, p. 186]: Χρησμολόγοι τε ἦδον χρησμοὺς παντοίους, ὧν ἠκροᾶτο ὡς ἕκαστος ὥρμητο. [Ib. c. 8. Et 8, 1: Τοῖς χρ. τε καὶ μάντεσι, ut ap. Plat. De virt. p. 379, C: Οἱ θεῖοι τῶν μάντεων καὶ οἱ χρ. Εὔκλου τοῦ χρ. τὰ ποιήματα memorat schol. Plat. p. 394.] Xen. Hell. 3, p. 289 meæ ed. [c. 3, 3]: Διοπείθης δὲ, μάλα χρησμολόγος ἀνὴρ, Λεωτυχίδῃ ξυναγορεύων εἶπεν ὡς καὶ Ἀπόλλωνος χρησμὸς εἴη φυλάξασθαι τὴν χωλὴν βασιλείαν. [Plut. V. Ages. c. 3: Διοπείθης ἀνὴρ χρ. ... μαντειῶν παλαιῶν ὑπόπλεως. Lucian. Hermot. c. 6: Μαντικὸς ὢν ἡ χρ. (Conf. Χρησμοφόρος.) Aristid. vol. 2, p. 389: Τὴν Πυθίαν καὶ τοὺς χρ. G. D. Greg. Naz. t. 2, p. 170, 78. Gelas. Cyzic. p. 409, C Grets. Julian. Imp. Contra Christ. p. 194, B. Herodot. 1, 62: Ἀμφίλυτος ὁ Ἀκαρνὰν, χρ. ἀνήρ. Steph. Byz. p. 91, 24 Westerm., Ἐργιθία ἡ χρ. Σίβυλλα. Aristot. p. 838, 6, Σιβύλλης τῆς χρ. Hase.] Pollux tamen vult τὸν χρῶντα hoc nomine appellari. [Χρησμολόγου nomen annotavit Pollux 1, 14 et 19, τὸν χρῶντα ἄνδρα vero § 15.]

[Χρησμολύτης, ὁ, Qui oracula solvit, Oraculorum interpres. Tzetz. ad Lycophr. 494: Πρὸς Πιτθέα τὸν χρ.]

[Χρησμοπευστέω, Oraculum consulo. Lex. Ms. cod. Par. 347, fol. 167 verso: Χρωμένῳ, χρησμοπευστοῦντι, χρησμὸν ἐπερωτῶντι ἢ μαντευομένῳ. Osann. Est Lexicon Bachm. Anecd. vol. 1, p. 418, 3, ubi male excusum χρησμοπνευστοῦντι. Apud Suidam est χρησμὸν αἰτοῦντι.]

[Χρησμοποιὸς, ὁ, i. q. χρησμολόγος. Lucian. Alex. c. 23: Πευθῆνας καὶ χρ. Schol. Soph. OEd. C. 58: Τις τῶν χρ.]

Χρησμὸς, ὁ, Χρήστης, Χρηστήριον, illam verbi χρῆσθαι signif. sequuntur. De quorum unoquoque seorsim mihi dicendum est, quum primum et tertium multa ex se derivata habeant.

Χρησμὸς igitur est i. q. τὸ χρησθὲν supra, Quod a deo responsum est petenti s. petentibus oraculum. Potest et uno verbo Responsum dici, (ut Apollo animum delusit responso ap. Virg. Alioqui usitatior est hac in signif. pluralis numerus,) aut Oraculum. [Hesych.: Χρ., προφητεία, πρόρρησις, ὁ παρὰ θεοῦ διδόμενος λόγος ἢ μαντεία. Χρησμώδημα· τὰ αὐτά. Solon ap. Aristid. vol. 2, p. 397: Τοὺς ὃ' ἀναγκαίης ὕπο χρησμὸν λέγοντας. Herodot. 1, 48: Παρῆσαν φέροντες τοὺς χρ. Χρ. κίβδηλος 1, 66, 75. Id. 1, 159: Ὁ δέ σφι τὸν αὐτὸν χρ. ἔφαινε· 6, 98, et alibi: Ἐν χρησμῷ ἦν γεγραμμένον ὧδε. Æsch. Prom. 665: Χρησμοὺς ἀσήμους δυσκρίτως τ' εἰρημένους (quam χρησμῶν λοξότητα dixit Plut. Mor. p. 409, C). Λοξίου μεγασθενὴς χρ. Choeph. 269. Χρ. οὐκέτ' ἐκ καλυμμάτων δεδορκὼς Ag. 1179, i. e. σαφὴς, ut dixerunt Eurip. Melanipp. fr. 3, Lucian. Jov. Tr. c. 31, aliique. Χρησμὸν διελθεῖν τινὶ Æsch. Prom. 874. Soph. Aj. 1567: Ἐς τόνδ' ἐνέβης ξὺν ἀληθείᾳ χρησμόν. Æsch. Pers. 739: Ταχεῖά γ' ἦλθε χρησμῶν πρᾶξις, quo sensu χρ. τελεσφόρον dixit Eur. Phœn. 645. Λοξίου ἔμπεδοι χρησμοὶ id. El. 400. Soph. OEd. T. 711: Χρ. ἦλθε Λαΐῳ· OEd. C. 970: Εἴ τι θέσφατον πατρὶ χρησμοῖσιν ἵκνεῖτο.] Eur. Phœn. [412]: Ἔχρησ' Ἀδράστῳ Λοξίας χρησμόν τινα, sc. Κάπρῳ λέοντί θ' ἁρμόσαι παίδων γάμους. [Diodor. 16, 91: Ἡ Πυθία ἔχρησεν αὐτῷ τόνδε τὸν χρ.] Aristot. Polit. 7, [16]: Διὸ καὶ τὸν χρησμὸν γενέσθαι τινές φασι διὰ τοιαύτην αἰτίαν τοῖς Τροιζηνίοις. [Plato Rep. 8, p. 566, C: Κατὰ τὸν Κροίσῳ γενόμενον χρ.] Dicitur alioqui frequentius [Χρησμὸν διδόναι, Eur. Phœn. 645: Τελεσφόρον διδοῦσα χρ. Diodor. 4, 64: Τῆς Πυθίας δούσης χρησμὸν, sequente infin. Ipse χρησμὸς dare, i. e. prædicere, aliquid dicitur ab Eur. El. 1303: Ποῖοι χρησμοὶ φονίαν (μοῖραν) ἔδοσαν μητρὶ γενέσθαι; ut Or. 192, Φοῖβος αἷμα δοῦναι dicitur. Et passiv.] χρησμὸς δοθῆναι. Athen. 6: Χρησμοὶ, ὁ μὲν Ἀλκμαίωνι, ὁ δὲ Μενελάῳ δοθείς. Plut. [Mor. p. 76, E]: Κατὰ τὸν δοθέντα χρησμὸν Κιρραίοις. Idem Περὶ πολυφιλίας [p. 96, B]: Ὁ τῷ Τιμησίᾳ περὶ τῆς ἀποικίας δοθεὶς χρησμός. (Sed ap. Herodian. [8, 3, 19]: Καὶ χρησμοί δέ τινες ἐδίδοντο ὡς δὴ τοῦ ἐπιχωρίου θεοῦ νίκην ὑπισχνουμένου, Polit. vertit, Ceterum nonnulla quoque oracula ferebantur patrii cujusdam numinis, victoriam promittentia.) Et quemadmodum deus dicitur διδόναι χρησμὸν, ita vicissim, qui oraculum petunt, dicuntur χρησμὸν λαμβάνειν. [Sic Æschin. p. 69, 2. Plut. Mor. p. 191, D. Χρ. φέρειν Eur. Ion. 424: Εὐτέκνους εὔχου θεοῖς χρησμούς μ' ἐνεγκεῖν ἐξ Ἀπόλλωνος δόμων.] Interdum vero dicuntur eum κομίζειν: unde et χρησμὸς κομισθείς. Quin etiam χρησμὸν ἀναφέρειν alicubi legere memini. [Plut. Mor. p. 116, E: Χρησμὸν ἐκ Δελφῶν ἀνήνεγκε Χαιρεφῶν· 192, E: Ἀνεφέροντο χρησμοὶ τοῖς Θηβαίοις. Χρησμοὺς ἀναδιδόναι Lucian. Alex. c. 23. Χρησμὸν ἀναιρεῖν Pythia dicitur ap. Plut. V. Arati c. 53. Χρησμοὺς θεσπίζειν Theocr. 15, 63, ut Lucian. Amor. c. 48: Χρησμὸν ἀληθείας ὁ Πύθιος ἐθέσπισεν. Χρησμὸν φαίνειν ex Herodoto 1, 159, supra attulimus; χρησμοὺς ἀποφαίνεσθαι Sibylla dicitur ab Diod. 4, 66, χρησμὸν ὁ θεὸς ἐξενεγκεῖν ab Plut. V. Cimon. c. 18, ut V. Phocion. c. 28: Χρησμὸν ἐξήνεγκαν αἱ Δωδωνίδες τῇ πόλει. Locutionem χρησμὸς ἐξέπεσε annotavit Pollux 1, 19. Legitur ap. Luc. Alex. c. 24.] Apud Thuc. invenitur ᾄδειν χρησμοὺς, 2, [21]: Χρημολόγοι τε ἦδον χρησμοὺς παντοίους, ὧν ἠκροᾶτο ὡς ἕκαστος ὥρμητο. Ex quo loquendi genere χρησμοὺς ᾄδειν, (q. d. Oracula canere,) fit compos. Χρησμῳδὸς, de quo infra. [Adde Plut. V. Cic. c. 17, V. Demosth. c. 19. Χρ. αὐτόφωνοι qui dicantur v. s. v. Αὐτόφωνος.] Huc pertinent ἔμμετροι χρησμοὶ ap. Plut. [Mor. p. 396, C] et alios [Lucian. Alex. c. 43]: quod ostendit soluta etiam oratione editos quosdam fuisse: ac certe hujus generis quidam hodieque leguntur. [De oraculis sermone soluto editis Plut. Mor. p. 403, E: Ἄνευ μέτρου χρησμοὺς γεγραφότων· 397, D: Καταλογάδην τοὺς χρ. λέγοντας. Schol. Thucyd. 2, 8: Λόγιά ἐστι τὰ παρὰ τοῦ θεοῦ λεγόμενα καταλογάδην, χρησμοὶ δὲ οἵτινες ἐμμέτρως λέγονται, θεοφορουμένων τῶν λεγόντων· quæ repetivit Suidas s. v. Λόγια. Λόγια per χρησμοὶ exp. Eustath. p. 233, 37, et voc. illud Atticis tribuit p. 1426 extr.: Θεοπρόπιον τὸ χρησμῴδημα, ὃ καὶ λόγιον ἔλεγον οἱ Ἀττικοί. Dicta hominum cum oraculis comparantur ab Isocr. p. 76, C: Ἀλλ' οὖν τούς γε λόγους ὥσπερ χρησμοὺς εἰς τὸν ἐπιόντα χρόνον ἂν κατέλιπον. Lycurg. p. 159, 21: Ὥσπερ χρησμοὺς γράφειν τοῖς ἐπιγιγνομένοις. Attici prædictionem quandam χρησμὸν appellat Cicero Ep. ad Att. 9, 10, 5, et Demetrii dei instar habiti responsa non ἀποκρίσεις, sed χρησμοὺς dictos esse narrat Plut. Mor. p. 338. ‖Χρησμὸς mire per τιμωρία exp. Hesych., et Χρησμόν· κλύδωνα, ubi κληδόνα correctum est.]

Χρησμοσύνη, ἡ, pro χρησμὸς, i. e. Oraculum, ex Herodoto [9, 33] affertur. [At ibi hoc vocab. non Oraculum significat, sed Vatis artem operamque. Schweigh.] Alioqui ponitur pro Egestate, ut κεχρημένος est Egenus. [Hoc χρημοσύνη scriptum ap. Theognidem, cujus locos v. s. h. v. Χρησμοσύνη Tyrtæus ap. Lycurg. p. 162, 38: Χρησμοσύνῃ τ' εἴκων καὶ στυγερῇ πενίῃ. Apoll. Rh. 2, 473: Δὴ τότε μιν ... ἐπασσυτέρη βιότοιο χρ. τρύχεσκεν· ubi gl. cod. Med. exp. ἀπορία, πενία, ἔνδεια. Idem vero per χρεία exp. 1, 837: Ὑψιπύλη, μάλα κεν θυμηδέος ἀντιάσαιμεν χρησμοσύνης, ἣν ἄμμι σέθεν χατέουσιν ὀπάζεις. Κόρος et χρησμοσύνη opposita in dicto Heracliti ap. Hippol. Refut. Hæres. p. 283, 35 ed. Miller., Philon. vol. 1, p. 89, 1, et ap. Plutarch. Mor. p. 389, B, ubi Wyttenb.: «No-

tum est Stoicorum de combustione mundi placitum, περὶ τῆς ἐκπυρώσεως, at non item nota denominatio intervallorum, qua status exusti mundi χρησμοσύνη, instaurati autem et vigentis κόρος dicitur. Huc pertinet disputatio Philonis vol. 2, p. 224 : Ἡ εἰς μέλη τοῦ ζώου διανομὴ δηλοῖ ἤτοι ὡς ἓν τὰ πάντα, ἢ ὅτι ἐξ ἑνός τε καὶ εἰς ἕν, ὅπερ οἱ μὲν κόρον καὶ χρησμοσύνην ἐκάλεσαν, οἱ δ' ἐκπύρωσιν καὶ διακόσμησιν, etc. » Damasc. ap. Suidam s. v. Αἰδεσία : Ἀνθρώποις ἐπικουφίζειν τὰ ἄχθη τῆς χρησμοσύνης. G. D. Plotin. Ennead. p. 43, 11 Creuzer., ὕλην φύσιν ἔχουσαν χρησμοσύνην εἶναι. Hase.]

[Χρησμοφόρος, ὁ, ἡ, Oracula ferens. Pausan. 4, 9, 4 : Γίνεται βοὴ σφισιν ἐξ ἀφανοῦς (ἐν Δελφοῖς) « τὸν χρησμοφόρον μέθες. » Legebatur ap. Lucian. Alex. c. 36, ubi nunc χρησμολόγους restitutum ex libris melioribus.]

[Χρησμοφύλαξ, κος, ὁ, Oraculorum custos. Lucian. Alex. c. 23.]

Χρησμῳδέω, Oraculum edo, (proprie Oraculum cano,) Vaticinor, Divino. [Pollux 1, 17. Herodot. 7, 6 : Χρησμῳδέων προσεφέρετο. Aristoph. Eq. 818, de Cleone : Διατειχίζων καὶ χρησμῳδῶν. Plato Ion. p. 534, B : Ποιεῖν καὶ χρ. Crat. p. 396, D : Ἀτεχνῶς γέ μοι δοκεῖς ὥσπερ οἱ ἐνθουσιῶντες ἐξαίφνης χρησμῳδεῖν· 428, C : Φαίνει ... χρησμῳδεῖν ... παρ' Εὐθύφρονος ἐπίπνους γενόμενος. Demosth. p. 185, 8. Lucian. Deor. conc. c. 12 (ubi πᾶς λίθος καὶ βωμὸς χρησμῳδεῖ), 16. Diodor. 19, 11 : Ἀνεμιμνήσκοντο τῶν Ἀντιπάτρου λόγων, ὃς καθάπερ χρησμῳδῶν ἐπὶ τῆς τελευτῆς παρεκελεύσατο κτλ. Construitur autem cum dativo personæ et accusativo rei, ut ap.] Xen. Apol. [c. 30] : Βούλομαι καὶ ἐγὼ χρησμῳδῆσαί τι. Sic et in Plat. Apol. [p. 39, B] : Τὸ δὲ δὴ μετὰ τοῦτο ἐπιθυμῶ ὑμῖν χρησμῳδῆσαι. [Rep. 9, p. 586, B : Παντελῶς.... τὸν τῶν πολλῶν ... χρησμῳδεῖς βίον. Lucian. Alex. c. 25 : Οὐδὲ ἐχρησμῴδησε πώποτε Ἀμαστριανῷ ἀνδρί. Plut. Mor. p. 268, E : Ἀποφθέγγεσθαι λόγια καὶ χρησμῳδεῖν τοῖς ἐρωτῶσιν· 623, C : Χρ. ἐμμέτρως. Geopon. 11, 2, 4 : Τὴν κόρην (Daphnen) Σωφροσύνην ὀνομάζουσι· καὶ χρησμῳδεῖν γὰρ ἐκ σωφροσύνης προέρχεται.] (Suid. χρησμῳδεῖν exp. θεολογεῖν.) Et pass. Χρησμῳδεῖσθαι dicitur quod oraculo editur s. respondetur. Ex Plat. Epist. [6, p. 323, C] : Κύρια τὰ νῦν κεχρησμῳδημένα ἔσται, Modo edita oracula rata sunt futura. Ex Ejusdem Leg. [4, p. 712, A] κεχρησμῳδήσθω pro Dictum sit oraculi ritu. [Diodor. 17, 51 : Ἀλέξανδρος ἡσθεὶς τοῖς κεχρησμῳδημένοις.] Apud Aretham autem χρησμῳδοῦμαι, Oraculum mihi datur, Divinitus mihi revelatur, Bud. [Schol. Hom. Il. I, 404 : Διὰ τὸ εἰς λόγους ἔρχεσθαι (τὸν Ἀπόλλωνα) τοῖς χρησμῳδουμένοις.]

Χρησμῴδημα, τὸ, Quod oraculo editum est, Oraculum, Vaticinium, μάντευμα, Suid. [Hesychii explicationes v. s. v. Χρησμός. Per θεολόγημα et μάντευμα exp. Lex. Bachm. p. 417. Θεοπρόπιον per χρ. exp. Eustath. p. 1426 extr. Theodor. Prodr. p. 398 : Χρ. λοξὸν τυγχάνει. Niceph. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 473, 12. Psellus ap. Miller. Catal. codd. Scorial. p. 419 : Ἀμοῦν τὸ χρ. διασαφίζειν. G. D. Tzetz. Alleg. Hom. Proleg. 837 : Φόβῳ χρησμῳδημάτων. Boiss. Nicet. Chon. Hist. p. 55, 19 Bonn., τὸ φάσκον οὕτωσὶ χρ. De effatis Scripturæ sacræ Cyrill. Al. t. 5, p. 421, E, σοφὸν τὸ χρ.· 551, D, προφητικὸν χρ. OEcum. In Apoc. p. 174, 10 Cramer., τὸ θεοτελὲς τοῦτο χρ. De incantamento Theod. Abucara p. 484, 4, χρ. βαρύτατον. Hase. Conf. s. v. Χρησμοδότημα.]

[Χρησμῴδης, ὁ, ἡ, Oraculo similis. Philostr. p. 711 : Πᾶν τὸ ἐκ Παλαμήδους θεῖόν τε ἡγουμένους καὶ χρησμῴδες· 666 : Τὸ χρ. αὐταῖς προβακχεύει (ubi per μαντικὸν exp. schol. ap. Boiss. p. 341)· 802 : Βλέπον ἱερὸν καὶ χρ.]

Χρησμῳδία, ἡ, Vaticinium, Oraculum, Vaticinatio. [Hesych. : Χρ., μάντευμα, μαντεία, προλεγόμενον.] Nam legitur ap. Polluc. [1, 18] inter προαγόρευσις et χρησμολογία. [Æsch. Prom. 775 : Ὃδ' οὐκέτ' εὐξύμβλητος ἡ χρ. Plato Prot. p. 316, D : Τελετάς τε καὶ χρ. Plut. Mor. p. 402, D : Τὴν ἐν μέτροις καὶ μέλεσι χρ. Lucian. Alex. c. 51. G. D. Damasc. Vita Isid. p. 138, 21 Westerm. Greg. Nyss. t. 2, p. 980, B, μαντικῆς τινὸς χρ. Anon. Vita Nili jun. p. 23, 25, τῆς πονηρᾶς ἐκείνης χρ. Maxim. Tyr. p. 161, 9 Dübner., τὴν Πυθοῖ χρ. Hase.]

[Χρησμῳδικός, ἡ, ὸν, Fatidico convenions. Lucian. Alex. c. 22 : Ἀποκρινόμενος πάνυ ἀσαφῆ· χρησμῳδικὸν γὰρ ἐδόκει αὐτῷ καὶ τοῦτο. || Adv. Χρησμῳδικῶς Eustath. p. 45, 39 : Φαμένη χρ.]

Χρησμῳδός, [ὁ, et ἡ], q. d. Oraculorum cantor, Qui oracula canit (ut paulo ante [s. v. Χρησμὸς] habuimus ex Thuc., Χρησμολόγοι τε ἦδον χρησμοὺς παντοίους). Redditur alioqui Qui oracula edit, Sortilegus, Fatidicus. Plato Apol. Socr. [p. 22, C] : Θεομάντεις καὶ χρησμῳδοὶ ἐνθουσιάζοντες λέγουσι μὲν πολλὰ καὶ καλὰ, ἴσασι δὲ οὐδὲν ὧν λέγουσι. [Ion. p. 534, C : Τοῖς χρ. καὶ τοῖς μάντεσι τοῖς θείοις· Menon. p. 99, D, Theag. p. 124, D, De virt. p. 379, D. Aristid. vol. 2, p. 186. Femin. Arg. Eur. Tro. : Τὴν χρ. De Sphinge Soph. OEd. T. 1199 : Τὰν γαμψώνυχα παρθένον χρ. G. D. Just. Mart. p. 35, B, Σιβύλλης ὡς χρ. Masc. Euseb. Vita Const. p. 514, A; De laud. Const. p. 626, A. Synes. p. 133, D, Λοξίας ὁ Πυθοῖ χρ. Tit. Talm. C. I. vol. 3, p. 477, n. 5039, 2, Λατοῦς γόνε, χρησμῳδέ. Hase.]

[Χρηστέον, Utendum, iisdem omnibus modis dicitur et construitur, quos sub verbo Χράομαι exposuimus, ab scriptoribus et veteribus et recentibus quibusvis, velut a medicis (Hippocr. p. 378, 43; 385, 11) et grammaticis qui hoc vel illo remedio vocabulove utendum esse sæpissime dixerunt. Cum accus. personæ, ut alia hujusmodi gerundia, construxit Polyb. 5, 98, 9 : Οὐδέποτε ταῖς τοιαύταις ἐπινοίαις εἰκῇ χρ. τοὺς ἐπὶ πραγμάτων ταττομένους. Alia ejus exx. plura attulimus s. v. Χράομαι.]

Χρηστεύομαι, Benignitate s. Clementia utor erga quempiam, Clementer me gero. Apud Paul. 1 Ad Cor. 13, [4] caritas dicitur χρηστεύεσθαι, pro Benigna esse, ut vertit Erasm. cum vet. Interpr. Sive, Comis esse, ut Interpret. novissima habet. In VV. LL. Benignus sum, s. Comis et suavis in moribus, Indulgeo : cum dat. [Clemens Rom. Ep. ad Corinth. 1, 14, p. 20, 25; 21, 27, Frey. : Χρηστευσώμεθα αὐτοῖς κατὰ τὴν εὐσπλαγχνίαν ... τοῦ ποιήσαντος ἡμᾶς. Macar. Erem. Homil. p. 56, 10; 60, 39. Jo. Damasc. t. 1, p. 387, E. Amphiloch. p. 102, B, μακροθυμεῖ, χρηστεύεται, Se exhibet bonum. Jo. Chrys. t. 1, p. 482, D, ὁ δὲ ἀγαθὸς ἔτι χρ. Hase.] Item Χρηστεύσασθαι εἰς αὐτοὺς, Uti benevolentia et gratia erga illos (quæ interpret. parum mihi placet, ac præsertim dativus posterior). Sic in Can. 11 Concilii Niceni. [Euseb. H. E. 5, 1, 19 : Τοῦ τὸν μὲν θάνατον τοῦ ἁμαρτωλοῦ μὴ βουλομένου, ἐπὶ δὲ τὴν μετάνοιαν χρηστευομένου θεοῦ, Qui pro sua benignitate ad pœnitentiam potius invitat, ut exp. Vales.] Dubito autem an veteribus scriptt. in usu verbum hoc fuerit : utitur tamen eo et Basil., et quidem pro Ago probe.

[Χρήστη, ἡ, Chresta, n. pr. in inscr. ap. Bœckh. 516, vol. 1, p. 480 : Ὀνήσιμος ἐμνήσθη τῆς ἀδελφῆς Χρήστης. || Nomen navis Atticæ in inscr. navali 4, b, 28.]

[Χρηστὴρ, ῆρος, ὁ. HSt. s. v. Χρήστης, ὁ, Vates :] At in VV. LL. est Χρηστὴρ itidem Qui dat oracula. [Chœrob. In Theodos. p. 431, 35 : Ἡνίκα τὰ εἰς ηρ μακρᾷ παραλήγεται, οὐ συστέλλουσι τὸ η ἐν τῇ κλητικῇ εἰς τὸ ε, οἷον ὁ χρηστήρ· χρηστὴρ δέ ἐστιν ὁ παρέχων τοὺς χρησμούς· et iisdem verbis p. 273, 6, loco nunc defecto. Etym. M. p. 813, 15 : Χρηστήρ· ἔστιν ὁ παρέχων τοὺς χρησμούς (ὁ δοὺς χρησμούς cod. Voss.)· καὶ γίνεται παρὰ τὸ χρείω (χρήω cod. Voss.). Οὕτως ὁ Χοιροβοσκός. Οἶμαι δ' ἐγὼ παρὰ τὸ χρήζω, ὅπερ σημαίνει τὸ αὐτὸ, γίνεται χρηστήρ. Eadem signif. dicta χρήστης et χρήστωρ annotavit Hesych.]

[Χρηστηριάζω, Oraculum edo. Herodian. Epim. p. 151 : Χρηστηριάζω τὸ μαντεύομαι. Hesych. : Ἀνειρήκασιν· κεχρηστηριάκασιν. Diodor. 16, 26 : Μηκέτι παρθένον χρηστηριάζειν. Strabo 9, p. 422 : Τοῖς μὲν χρηστηριάζων. || Forma media Χρηστηριάζομαι, de qua HSt. s. v. Χρηστήριον :] Ab illo porro nomine χρηστήριον est verbum Χρηστηριάζομαι, Oraculum peto, Oraculum consulo s. sciscitor. [Herodot. 1, 55 : Ἐχρηστηριάζετο τὸ τρίτον· ἐπειρώτα δὲ τάδε χρηστηριαζόμενος· 66 : Ἐχρηστηριάζοντο ἐν Δελφοῖσι ἐπὶ τῇ χώρῃ· et 91. 2, 50 : Ἐχρηστηριάζοντο περὶ τῶν οὐνομάτων· 8, 134 : Ἱροῖσι χρηστηριάζεσθαι, Ex victimis responsum dei

petere. 7, 178: Δελφοὶ ἐχρηστηριάζοντο τῷ θεῷ, quod alibi χρᾶσθαι τῷ θεῷ dicit. Schweigh.] Alciphr.: Χρηστηριασθῶμεν εἰς Δελφοὺς πέμψαντες. Affertur et e Xen. [Hell. 3, 2, 22: Μὴ χρηστηριάζεσθαι τοὺς Ἕλληνας ἐφ' Ἑλλήνων πολέμῳ· 4, 7, 2: Χρηστηριαζόμενος ἐπηρώτα τὸν θεὸν εἰ ... Diodor. 4, 73: Χρηστηριαζομένῳ περὶ τῆς τελευτῆς ἔχρησεν ὁ θεὸς κτλ., et aliis locis collectis ab Wessel. ad 16, 26, ubi cum dativo est constructum: Αἰξὶ μάλιστα χρηστηριάζονται. Apollod. 2, 4, 1; Plut. Mor. p. 229, D; Iambl. V. Pyth. p. 484; Porphyr. De abst. 2, 16. Diog. L. 7, 2: Χρηστηριαζομένου αὐτοῦ τί πράττων ἄριστα βιώσεται.] Quod si χρηστηριάζομαι esset ab ea nominis χρηστήριον signif., qua ponitur pro Loco in quo editur oraculum, esset potius Confero me ad locum in quo editur oraculum, ut sc. responsum accipiam.

Χρηστήριον, τὸ, Locus in quo eduntur oracula, Cortina. [Per μαντεῖον exp. Hesych. Hom. H. Apoll. 81: Τεύξειν περικαλλέα νηὸν, ἔμμεναι ἀνθρώπων χρηστήριον· et 214. Hesiod. fr. ap. schol. Soph. Tr. 1174: Ὃν (Jovis) χρηστήριον εἶναι (Dodonam) τίμιον ἀνθρώποις. «Χρᾶσθαι τῷ χρ. Herodot. 7, 141; et ἀποπέμπειν εἰς διάπειραν τῶν χρ. 1, 47, 48, 53, 65, al.» Schweigh. Numero modo singulari modo, etiam ubi de uno tantum oraculo agitur, plurali Pind. Ol. 6, 119, Æsch. Sept. 748, Eum. 194, Soph. OEd. Col. 604, 1331, Eur. Med. 667, Andr. 1113, Iph. T. 1260, Ion. 33, 243, 299, al., Xen. Cyrop. 7, 2, 15, Lycurg. p. 158, 26, Diodor. 3, 73, Plutarchus locis non paucis aliique recentiores.] Plut. De Pyth. [p. 409, A]: Ἀναθημάτων δὲ καὶ δώρων ἐμπέπληκε βαρβαρικῶν καὶ Ἑλληνικῶν τὸ χρηστήριον. Idem ibidem: Ποιητικοί τινες ἄνδρες ἐκδεχόμενοι τὰς φωνὰς καὶ ὑπολαμβάνοντες ἔτι κάθηνται περὶ τὸ χρηστήριον. [Numero plurali de oraculis pluribus Mor. p. 402, B; 411, E; 413, A; 423, B, al.] Pollux [1, 17]: Τὸ δὲ πᾶν χωρίον, Μαντεῖον, καὶ Χρηστήριον καὶ Ἀνάκτορον. Verum existimatur poni et pro Oraculo; atque adeo ap. Herodian. Polit. ita est interpretatus. [Herodot. 1, 63: Συλλαβὼν τὸ χρ. καὶ φὰς δέκεσθαι τὸ χρησθέν· 69: Ὑμέας κατὰ τὸ χρ. προσκαλέομαι· 73: Τῷ χρ. πίσυνος ἐών· 8, 114: Χρ. ἐληλύθει ἐκ Δελφῶν. Eur. Ion. 532: Τὰ τοῦ θεοῦ μαθὼν χρ. Thucyd. 1, 25. Ælian. V. H. 3, 45. ‖ Victima. Ammon. p. 149: Χρηστήριον ὁ τόπος καὶ ὁ χρησμὸς καὶ τὸ ἱερόν. «Ammonius scripsit τὸ ἱερεῖον, nimirum ᾧ χρῶνται χρηστηριαζόμενοι, sicuti supra scribit s. v. Ἱερεῖον, ubi eam potestatem Herodoti (?) testimonio firmat; eundem usum novit Hesychius, χρηστήρια inter alia exponens ἱερεῖα: amplector enim Sopingii emendationem χρηστήρια corrigentis ubi vulgo legitur Χρυσατήρια· τὰ χωρία εἰς ἃ φοιτῶντες ἔλαβον (adde μαντείας), ἱερεῖα καὶ χρησμούς. Triplicem usum schol. etiam Soph. annotavit: Δηλοῖ δὲ ἡ λέξις καὶ τὸ μαντεῖον καὶ τὸν χρησμὸν καὶ τὸ ἱερεῖον, ad Aj. 220: Τοιαῦτ' ἂν ἴδοις σκηνῆς ἔνδον χειροδάϊκτα σφάγι' αἱμοβαφῆ κείνου χρηστήρια τἀνδρός· ubi χρηστήρια exponit ἃ διεχρήσατο ἐκεῖνος·... ἢ τὰ διεφθαρμένα ποίμνια, παρὰ τὸ διαχρήσασθαι αὐτά, cujus errorem secutus HSt. s. v. Διαχρῶμαι χρηστήρια pro διαχρηστήρια dici arbitratur.» Valck. Anim. ad Ammon. p. 235. Interpretationi ab Valck. memoratæ scholiasta, sensum potius quam verba spectans, aliam præmisit τὰ τολμήματα καὶ πράξεις, qua Valck. ad conjecturam δραστήρια abusus est. Recte Lobeck.: «Χρηστήρια idem significat quod σφάγια, Victimæ, ut ἱερεῖα sæpe dicitur ἐπὶ τῶν ἁπλῶς σφαζομένων Eustath. p. 1671, 62.» Verba HSt. ab Valck. notata hæc sunt:] Quod si scholiastæ Soph. credimus, non solum τὸ μαντεῖον et τὸν χρησμὸν, sed etiam τὸ ἱερεῖον significat. Habet vero et aliam signif., cujus exemplum ap. Soph. extat, ut doceo in Διαχρῶμαι: simul etiam cur eo reservandum esse censuerim. [Χρηστήρια de victimis quæ proprie dicuntur Æsch. Sept. 230: Ἀνδρῶν τάδ' ἐστὶ σφάγια καὶ χρηστήρια θεοῖσιν ἕρδειν· Suppl. 450: Δεῖ κάρτα θύειν καὶ πεσεῖν χρηστήρια θεοῖσι πολλοῖς πολλά.] At de χρηστήρια adjectivo, veluti quum χρηστήρια σκεύη appellantur quæ a Latinis Utensilia, dicendum erit post Χρῶμαι, significans Utor, in nomine Χρηστήριος. Verum hoc in VV. LL. affertur et pro Vate, ex Herodoto [6, 80: Ὦ Ἄπολλον χρηστήριε], qua in signif. habebis mox χρήστης, nec non χρήστωρ et χρηστήρ.

[Χρηστήριος, ία, ιον, et ὁ, ἡ, Oracularius, Vaticinatorius, Auguralis. Æsch. Sept. 26: Χρηστηρίους ὄρνιθας· Ag. 964: Δόμοισι χρηστηρίοις· Eum. 241: Σώζων ἑφετμὰς Λοξίου χρηστηρίους· Ag. 1243: Χρηστηρίαν ἑσθῆτα. Τρίπους χρ. Eur. Ion. 1320; ὄνομα (Theonoæ) Hel. 828.] Ad illud autem Χρηστήριος quod attinet, eo significatur Utilis, vel Usum præbens. Ita enim Bud. exp. neutrum χρηστήριον, Utile, Usum præbens: subjungens ex [Callixeno ap.] Athen. [5, p. 204, F]: Κατεσκεύαστο δ' αὐτῆς κατὰ μὲν μέσον τὸ κύτος τὰ συμπόσια καὶ οἱ κοιτῶνες, καὶ τὰ λοιπὰ τὰ πρὸς τὴν διαγωγὴν χρηστήρια. [Athen. 3, p. 114, D: Φιλήμων ἐν πρώτῳ παντοδαπῶν χρηστηρίων, i. e. Vasorum, Utensilium, Supellectilium. Neque aliud fuisse argumentum arbitror trium librorum περὶ χρηστηρίων πάντων (fort. παντοδαπῶν) quos Nicandro Colophonio Suidas tribuit s. v. Νίκανδρος. Schweigh.] Ex Polluce autem [10, 11] affert χρηστήρια σκεύη pro τὰ ἔπιπλα, Utensilia. Ex Eodem alioqui affertur χρηστήρια significans τὰ πρὸς θεωρίαν ἢ θυσίαν σκεύη, ap. Platonem comicum. [Hoc ipsum attulit Pollux l. c. Strabo 13, p. 604: Ὅσα σκύτινα τῶν τε ὅπλων καὶ χρηστηρίων· 15, p. 722: Πολλὰ κατέκλυσε τῶν σωμάτων καὶ τῶν χρ. ἐπιπεσὼν χειμάρρους.]

[Χρηστηριώδης, ὁ, ἡ, Oraculo similis. Philostr. p. 481: Τῇ θεσπιῳδῷ τε καὶ χρ. μαντικῇ, quæ opposita est ἀνθρωπίνῃ μαντικῇ.]

Χρήστης [Genitivus plur. non χρηστῶν, sed χρήστων. Chœrob. In Theodos. p. 436, 1: Τὸ χρῆσται χρήστων λέγουσι πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ οἱ χρηστοὶ τῶν χρηστῶν ἐπὶ τῶν καλῶν· χρῆσται δέ εἰσιν οἱ δανείζοντες καὶ οἱ δανειζόμενοι. Quæ repetuntur in Etym. M. p. 812, 48, et brevius p. 386, 56 (ubi utrobique male cum iota subscr. χρῇσται et χρήστων), et in Cram. Anecd. Oxon. vol. 2, p. 366. Præivit omnibus Herodian. ap. Arcad. p. 134, 30, et Joann. Alex. Ton. παραγγ. p. 17, 3, et rectum accentum χρήστων plerumque servarunt codices vel omnes vel meliores, ut ap. Aristoph. Nub. 240, et Demosth. p. 183, 22, ubi χρήστων ex cod. Paris. S restitutum pro χρηστῶν, quod est in ceteris], ὁ, Qui commodavit, mutuo dedit, Creditor. [Pseudo-] Phocyl. [83]: Μηδέποτε χρήστης πικρὸς γένῃ ἀνδρὶ πένητι. [Quæ poeta hic Judaicus sumsit ex LXX Exod. 22, 24: Ἐὰν ἀργύριον ἐκδανείσῃς τῷ ἀδελφῷ τῷ πενιχρῷ παρὰ σοὶ, οὐκ ἔσῃ αὐτὸν κατεπείγων, οὐκ ἐπιθήσεις αὐτῷ τόκον, ut monuit Bernays. p. xxv.] Aristoph. Nub. [434]: Ἀλλ' ὅσ' ἐμαυτῷ στρεψοδικῆσαι, καὶ τοὺς χρήστας διολισθεῖν· et [241]: Ὑπὸ γὰρ τόκων χρήστων τε δυσκολωτάτων Ἄγομαι, φέρομαι, τὰ χρήματ' ἐνεχυράζομαι. Existimo autem, si χρήστων vera sit scriptura, ideo ita scribi, non autem χρηστῶν, ut differat a χρηστῶν gen. plur., cujus nomin. sing. est χρηστός. Habet certe et Eust. [p. 1729, 42] scripturam illam χρήστων, ubi eum Aristoph. locum affert. Demosth. [p. 894, 6]: Καὶ οἱ χρῆσται κατήπειγον αὐτὸν ἀπαιτοῦντες, καὶ ἐνεβάτευον εἰς τὴν ναῦν. [Lycurg. p. 150, 37: Τοῖς χρήσταις ἀποδοῦναι τὰ ὀφειλόμενα. Plut. V. Rom. c. 9: Οὔτε θῆτα χρήσταις ἐκδιδόντες.] ‖ Qui commodato accepit, mutuo accepit, Debitor. Phocyl. in hac quoque signif. usus est, quum cecinit, Χρήστης κακοῦ ἔμμεναι ἀνδρὸς Φεῦγε, μή σ' ἀνιήσειε διδοὺς παρὰ καιρὸν ἀπαιτέων. Ita enim scripti extant hi versus ap. [Suidam, ex quo Musurus intulit in] schol. Aristoph. [l. c.]; ex poemate autem, quod extat, emendare non possum, quum illos ibi non inveniam. [Poema quod extat Judæi alicujus est, versus vero ab Suida allati poetæ antiquioris sunt, a Bergkio probabiliter suppleti et correcti: Καὶ τόδε Φωκυλίδεω· Χρήστης κακοῦ ἔμμεναι ἀνδρὸς φεύγειν (nam sic ap. Suidam legitur, non φεῦγε, quod Musurus posuit), μή σέ γ' ἀνιήσῃ παρὰ καιρὸν ἀπαιτέων.] Ceterum annotat idem schol. Atticos χρήστας appellasse eos qui essent δανεισταὶ, quum alioqui vulgo nomine illo vocarentur οἱ χρεωφειλέται. Eust. [l. c.] postquam scripsit quosdam tradere aliquem χρήσασθαι dici ἱμάτιον, vel σκεῦος, subjungit, Εἰ δὲ τοῦτο ἀληθὲς, ὅμως χρήστης ἐν τῷ καθόλου, ὁ ἁπλῶς δανείζων εὕρηται· quemadmodum et Comicus declarat, inquit [Nub. 239]: Ὑπὸ γὰρ τόκων χρήστων τε κτλ. Idem alibi [p. 1807, 12] de duplici nominis προστρόπαιος signif. locutus, subjungit,

tale esse hoc χρήστης. Eo enim declarari et τὸν δανείσαντα et τὸν ὀφείλοντα. [Duplicem vocabuli usum diligenter notarunt grammatici. Harpocratio : Χρῆσται· δύο σημαίνει τοὔνομα τἀναντία· καὶ γὰρ τοὺς δανειστὰς, ὡς παρ' Ἰσαίῳ ἐν τῷ πρὸς Καλυδῶνα καὶ παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Νεφέλαις (l. c.) ... ἐπὶ δὲ τοῦ δανειζομένου κέχρηνται τῷ ὀνόματι ἄλλοι τε καὶ Δημοσθένης ἐν τῇ ὑπὲρ Φορμίωνος παραγραφῇ (p. 946, 8) καὶ ἐν τῇ πρὸς Ζηνόθεμιν παραγραφῇ (p. 884, 2) φησὶν « οἱ δὲ δανεισταὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς ἠπατημένοι, ὁρῶντες ἑαυτοῖς ἀντὶ τῶν χρημάτων ἄνθρωπον πονηρὸν χρήστην, ἄλλο δ' οὐδέν. » Pollux 3, 85 : Χρήστης κυρίως μὲν ὁ δεδανεισμένος, πολλάκις δὲ καὶ ὁ δανειστής· et Ammon. p. 149, Mœris p. 408, Thom. M. p. 921. De debitore Demosth. p. 183, 23; 867, 13 : Χρ. ἄδηλος εἴτ' ἀποδώσει δικαίως εἴτε μή. Improprie Theodorid. Anth. Pal. 7, 732 : Ὤχευ ... ἐκτίσων Ἀΐδῃ χρεῖος ὀφειλόμενον ... χρήστην δὲ δίκαιον εὑρών σε στέργει ... Ἀχέρων· ut vita cum debito naturæ reddendo etiam ab aliis comparatur, de quo diximus s. v. Χρέος.] At Hesychio χρήστης est non solum ὁ ὀφειλέτης et ὁ δανειστὴς, sed etiam ὁ μάντις : de qua signif. dicendum mihi erit post Χράω, quo declaratur Oraculum edo, Oraculo respondeo. Ceterum perperam ap. Hesych. interjecta est hæc signif., hoc modo : Χρήστης, ὀφειλέτης, ὁ μάντις, καὶ ὁ δανειστής : quum ita scribendum esset, ὀφειλέτης καὶ ὁ δανειστής : deinde ὁ μάντις. Qui ordo manifeste perturbatus, cautiores nos aliis plerisque in ll. reddere debet, ubi alioqui hujusmodi perturbatio et periculosior et simul tamen obscurior est. Itidemque Dem. hanc quóque signif. illi dedit, cum alibi, tum in hoc l. [p. 946, 9] : Ὁ δὲ εἵλετο μᾶλλον τὸν Πασίωνα χρήστην ἔχειν τούτων τῶν χρημάτων, ἢ τοὺς ἄλλους χρήστας οἷς προϊέμενος ἦν, ubi observa et genitivum. [Tit. Olb. C. I. vol. 2, p. 120, n. 2058, B, 84, προνοῆσαι χρησίμως τοῖς τε δανεισταῖς καὶ τοῖς χρήσταις, Et creditoribus et debitoribus. Basil. quoque t. 2, p. 1007, D, ubi ed. φιλίας χρεώστης, codd. Paris habent φ. χρήστης. Conf. Salmas. De usuris p. 165. Hase.]

[Χρήστης, ὁ, Vates. HSt. s. v. Χράω, Oraculum edo :] Χρήστης ab hac verbi χράω signif. est Qui oracula edit, Vates. Hesychio enim χρήστης non solum est ὀφειλέτης et ὁ δανειστὴς, sed etiam μάντις, i. e. Vates. Eandemque expos. habet ap. eum nomen Χρήστωρ. [‖ Hesych. : Χρήστης· χρήσιμος. Vitiose, ut videtur, pro χρηστός : ut Χρηστῶν per χρησίμων exponit.]

[Χρηστικὸς, ἡ, όν.] Etiam Χρηστικὸς et Χρηστήριος nomini Χρηστὸς subjungenda sunt : sive tanquam ex eo facta, sive potius tanquam eodem modo formata. Est igitur Χρηστικὸς, Qui novit uti rebus, s. Qui uti commode novit, ut exp. Bud. ap. Aristot. OEcon. 1, [6] : Χρὴ δὲ τὸν οἰκονόμον κοσμητικόν τε εἶναι τῶν ὑπαρχόντων καὶ χρηστικόν. Ab Eodem redditur etiam Qui est frugi. In VV. LL. χρηστικὸς, Utendi peritus. Et χρηστικὸς τῶν ὑπαρχόντων, Qui facultatibus scit uti. Quibus additur, χρηστικὴ δούλων ἐπιστήμη, Scientia ad utendum servis, (ubi malim, Scientia utendi servis,) ex Aristot. Polit. 1. [Epictet. Diss. 2, 8, 20 : Τὰ τοῦ θεοῦ (ἔργα) χρηστικὰ φαντασιῶν· 2, 23, 7 : Ἡ χρ. δύναμις τῶν φαντασιῶν. Cum dat. 3, 1, 25 : Ζῷον (homo) θνητὸν, χρηστικὸν φαντασίαις λογικῶς· et δύναμις ταῖς φαντασίαις χρηστικὴ 1, 1, 5 et 12; 4, 4, 28. Ὑπολήψεις χρ. ἔχομεν, Ad usum idoneas, in promptu ad usum, 2, 19, 14. Idem 4, 1, 40 : Ἰσχυρὸν καὶ χρ. παραφύλαξαι σεαυτόν· 2, 23 : Τὸ προκείμενον ἦν σοι, κατασκευάσαι σαυτὸν χρηστικὸν ταῖς προσπιπτούσαις φαντασίαις. Schw. Cum dat. etiam Marc. Anton. 7, 55. « Plut. V. Cat. maj. c. 1 : Τὴν τοῦ σώματος ἕξιν ... πάνυ χρηστικὴν εἶναι, Corporis habitum ... magnopere ad usum valuisse. Mor p. 884, E : Ἐμπεδοκλῆς οὐσίαν ἀνάγκης, αἰτίαν χρηστικὴν τῶν ἀρχῶν καὶ τῶν στοιχείων. Clem. Al. p. 421 : Ἀγωγὴ χρ. Hinc altera notio de rebus quæ utenti bene conducunt, velut ap. Plut. Mor. p. 32, E : Τὸ λειότατον μέλι καὶ χρηστικώτατον· 910, E : Χρ. οἶνον. » Wyttenb. ad Plut. vol. 6, p. 583.] ‖ Ab hoc nomine est adv. Χρηστικῶς, quod Bud. exp. Frugaliter, (ut χρηστικὸς, Qui est frugi,) nec non Utiliter : quod parum mihi placet. [Plut. Mor. p. 80, B : Ἐπισκοπεῖν ἀναγκαῖον εἰ χρώμεθα τῷ λόγῳ, πρὸς ἑαυτοὺς μὲν δὴ χρηστικῶς κτλ., i. e. Cum scientia utendi et ad nostrum ipsi ingenii fructum, ut exp. Wyttenb. Epictet. Diss. 2, 1, 32 : Ἀεὶ μίαν τινὰ πρόληψιν ἐγύμναζε χρ. 3, 10, 4 : Τούτους τοὺς στίχους κατέχειν χρ., Ita tenere ut in actum usumque deducamus. Compar. Χρηστικώτερον, id. 2, 9, 19 : Καὶ τάχα ἐκείναν χρ. τεχνολογήσεις. Schweigh.] Vide porro et alium hujus adverbii usum paulo ante, in nomine χρῆμα, ubi affertur quidam Eust. locus.

[Χρηστίων, ὁ, Chrestion, n. pr. viri in tit. Panticap. C. I. vol. 2, p. 152, n. 2109, b, 2. Hase.]

Χρηστογραφία, ἡ, Artificium pingendi, ut quidem in VV. LL. hoc vocab. redditur : quod alioqui Utilem s. Bonam scripturam aut scriptionem sonare potius videtur, undecunque sumptum fuerit. Plut. Arato [c. 13].

[Χρηστόδημος, ap. Apostol. Prov. 18, 42, vitiose pro Ἀριστόδημος, quod legitur ap. Suidam.]

[Χρηστοεπέω, Blandis verbis utor, Blande loquor, i. q. χρηστολογέω. Sæpe legitur ap. Cyrillum Alex., ut In c. 3 Jesaiæ p. 64 : Περιφοιτῶντες οἱ Φαρισαῖοι τοὺς τῶν Ἰουδαίων οἴκους χρηστοεπεῖν ἐπεχείρουν· In c. 11, p. 195 : Τοὺς χρηστοεπεῖν ἠρημένους, οὐ μὴν ἔτι καὶ ἀγαθοὺς ὄντας κατ' ἀλήθειαν· In Mich. c. 3, p. 408. Suicer.]

Χρηστοήθεια, ἡ, Morum probitas, Boni mores. [Sirac. 37, 13, ubi opponitur τῷ ἀνελεήμονι. Demetr. De eloc. § 244 : Χρηστοηθείας σημεῖον. Schol. Hom. Il. Σ, 395 : Ἡ τῆς Θέτιδος χρ. Eustath. Opusc. p. 327, 20 : Εἰς ὑποδοχὴν πάσης χρ.]

Χρηστοήθης, ὁ, ἡ, Qui probis est moribus. [Aristot. Rhet. 2, 21 : Ἂν χρησταὶ ὦσιν αἱ γνῶμαι, καὶ χρηστοήθη φαίνεσθαι ποιοῦσι τὸν λέγοντα. « Grammaticus Bekkeri An. p. 370, 14. Const. Manass. Chron. 5700. » Boiss. Ptolem. Tetrab. p. 166, 4, φιλοκάλους, χρ. Hase.]

[Χρηστοινέω, Boni vini ferax sum. Strabo 14, p. 637.]

Χρηστοκαρπία, ἡ, Fructus bonus, s. Fructus boni, Habere bonos fructus : veluti si ita loquar, Αὕτη ἡ χώρα ἐπαινεῖται διὰ χρηστοκαρπίαν, Regio ista laudatur quod habeat fructus bonos. [Strabo 6, p. 286.]

Χρηστόκαρπος, ὁ, ἡ, Bonos fructus habens : Χρ. χώρα, identidem ap. Strab. [6, p. 269, 282; 7, p. 317.]

[Χρηστολογέω, Blandis verbis utor, i. q. χρηστοεπέω. Cyrill. Al. In c. 11 Jesaiæ p. 195 : Ἄθρει ὅπως διελέγχει κολακεύοντας καὶ χρηστολογοῦντας ἀποσείεται. Suicer. Jo. Chrysost. In Matth. p. 831, E, εὐλογεῖν καὶ χρ. Hase. Eust. Opusc. p. 110, 30 : Εἴτε φιλοφρονούμεθα εἴτε χρηστολογοῦμεν· et p. 78, 50; 169, 40. « Χρηστολογέομαι, Eust. Il. p. 766, 29. » Boiss.]

Χρηστολογία, Sermo speciosus et virum bonum simulans. Paulus Ep. ad Rom. 16, [18] : Χριστῷ οὐ δουλεύουσιν, ἀλλὰ τῇ ἑαυτῶν κοιλίᾳ καὶ διὰ τῆς χρ. καὶ εὐλογίας ἐξαπατῶσι τὰς καρδίας τῶν ἀκάκων, exp. Per blandiloquentiam et assentationem. Chrysost. in 1 Ad Cor. p. 106 : Εἰ γὰρ διὰ τῆς χρ. ἐξαπατῶσί τινες, πολλῷ μᾶλλον τοὺς πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἐπανάγοντας δίκαιον μὴ ἀποκαμεῖν τὰ συμφέροντα λέγοντας· quæ χρ. verbis multum pollicetur, re nihil præstat, et se de alienis magis quam de suis commodis solicitam esse simulat : qua astutia diabolus Evam decepit. [Cyrillus Catech. 6, p. 56, C. Eustath. p. 1437, 53, Opusc. p. 78, 10; 259, 80. G. D. Passivo Martt. CPol. Actt. SS. Aug. t. 2, p. 435, C, ἔξω πάσης χρ. ὄντα. Basil. t. 1, p. 855, A, διὰ τῆς χρ. κολακεύοντες τὰ πάθη. ‖ In bonam partem, Benigna et suavis allocutio. Antioch. Homil. p. 1123, A : Ἡ χρ. ἐκ τοῦ ἀγαθοῦ θησαυροῦ τῆς καρδίας προέρχεται. Hase. ‖ Adjectivo hinc derivato Χρηστολογικὸς, ἡ, ὸν, usus est Eustath. Opusc. p. 230, 10 : Τὸ χρ. τύπωμα εἰς ἀγαθὴν ἐπεκλήρωσεν (vocabulum ῥέκτης) ἔννοιαν. Et adverbio Χρηστολογικῶς p. 99, 70 : Μνησικακεῖν οὐκ ἄν ποτε λέξαι τις χρ.]

Χρηστολόγος, ὁ, ἡ, Quem ex verbis suis bonum virum esse judices, Qui verbis bonis et blandis homines decipit. Jul. Capitol. in Pertinacis Imper. Vita [c. 13] : Nec multum tamen amatus est : siquidem omnes, qui libere fabulas conferebant, male Pertinaci loquebantur, Χρηστολόγον eum appellantes, Qui bene loqueretur et male faceret. [Aurelius Victor c. 13.]

[Χρηστομάθεια, ἡ, Discendi studium. Longin. De subl. 44, 1 : Ἐκεῖνο ἕνεκα τῆς σῆς χρ. οὐκ ὀκνήσομεν

ἐπιπροσθεῖναι. Eustath. Opusc. p. 202, 80 : Οὐκ ἂν αὐχήσαιμι παραβαλεῖν ποτε τὴν ἀκοὴν ἀκροάσει βασιλικῇ, ἐν ᾗ μή τι ξενίζον καὶ ἀρτιφανὲς ἐμοὶ γοῦν εἰς χρηστομάθειαν εἰσῳκισάμην κατὰ νοῦν· 203, 30 : Δραμεῖν εἰς ψυχὴν πάνυ εὔοδον ταῖς εἰς αὐτὴν πρεπούσαις χρηστομαθείαις. || Χρηστομάθεια vel Χρηστομάθειαι, αἱ, ab inferiorum temporum scriptoribus Excerpta rerum notabiliorum ex libris scriptorum amplioribus dicuntur. Cujusmodi fuit Procli χρηστομάθεια γραμματική, cujus fragmenta præfixa sunt Homeri Iliadis codici Marciano 454, et excerpta proposuit Photius Bibl. cod. 239, p. 318, ubi codex Bessarioneus ut Marcianus Iliadis χρηστομαθίας γραμματικῆς, Photii vero codex Paris. χρηστομαθείας γρ., quod præstat. Numero plurali ibid. cod. 279, p. 529 : Ἀνεγνώσθη ἐκ τῆς Ἑλλαδίου Βησαντινόου ἐπιγραφομένης πραγματείας χρηστομαθειῶν α′ β′ γ′ δ′. Pro quo singularis est ap. Etym. M. p. 212, 49; 609, 1; 685, 57, ubi citatur Βησαντῖνος ἐν τῷ (τοῖς loco primo) περὶ χρηστομαθείας, libris partim χρηστομαθίας præbentibus, ut Ἐρέννιος Φίλων ἐν τῷ περὶ χρηστομαθίας citatur p. 227, 53, pariterque Proclus p. 327, 38. Epitome Strabonis ab Gelenio primum edita inscripta est Χρηστομάθειαι ἐκ τῶν Στράβωνος Γεωγραφικῶν, de qua Dodwell. in Hudsoni Geogr. vol. 2, p. 169 : « Multas istiusmodi Collectaneorum inscriptiones collegit in Historiæ Naturalis Præfatione Plinius; multas item Gellius in ea quæ nunc Præfatio habetur, temere ab operis fine ad initium translata, tam Romanorum quam Græcorum. Nec tamen apud alterutrum legimus titulum Χρηστομαθειῶν. Primus librorum ita inscriptorum meminit in Bibliotheca Photius a Proclo, qui seculo quinto vixit, et Helladio. Nec tamen ejusdem generis erant illæ undecunque et ex variis auctoribus in unum corpus collectæ Chrestomathiæ cum his ex uno Strabone. Hæ inferiorum adhuc videntur fuisse temporum quam Procli, mediæ scilicet antiquitatis qua primum prodierint Latinorum defloratione et florilegia, quibus fere respondent Græcorum Ἀνθολόγια et Ἀπανθίσματα. » Parum probabilis Schneideri conjectura est, qui ex verbis Varronis De re rust. 1, 1, 10 : *Hosce ipsos Dionysii libros utiliter ad sex libros redigit Diophanes*, collegit Diophanis epitomen (quam dixit Columella 1, 1, 10) χρηστομαθειῶν nomine inscriptam fuisse. G. D. || Eruditio. Epiphan. t. 1, p. 21, C. Clem. Al. Strom. 1, 1, 17, τῆς ἑλληνικῆς χρ. ὁ καρπός. Euseb. Hist. eccl. 6, 13, πλείστης χρ. ἔμπλεοι οἱ τοῦ ἀνδρὸς λόγοι. Hase.]

[Χρηστομαθέω, Bonis (artibus s. literis) studeo. Longin. De subl. 2, 3 : Ὁ τοῖς χρηστομαθοῦσιν ἐπιτιμῶν. Schneid. Cyrill. Al. t. 5, p. 456, C, σοὶ χρηστομαθεῖν ἠρημένῳ. Hase.]

[Χρηστομαθής, ὁ, ἡ, Bonarum rerum studiosus. Cyrill. Al. l. 3 In Joann. p. 268 : Χρ. λίαν ἡ ἐν τούτοις περιεργία καὶ ζήτησις. Idem l. 6 In Joann. p. 588 : Χρ. καὶ λίαν ἐπιεικεῖς οἱ σοφώτατοι μαθηταί. Clem. Al. p. 342 : Χρ. ὁ ποικιλωτέρων μαθημάτων ἁψάμενος. Suic. Neutr. Euseb. Hist. eccl. p. 4, C, τὸ χρηστομαθὲς τῆς ἱστορίας. Hase. *Hominem* χρηστομαθῆ dixit Cicero Ep. ad Att. 1, 6.]

[Χρηστομουσέω.] Χρηστομουσεῖν, Musicæ leges in canendo servare, ut quidem interpr. VV. LL. in hoc l. Athen. 14 : Διὰ τὸ χρηστομουσεῖν καὶ μὴ παραβαίνειν τοὺς ἀρχαίους τῆς μουσικῆς νόμους: Sed χρηστομουσεῖν proprie videtur esse Utilem s. Bonam musicam consectari, aut exercere. Dictum fuit de hoc verbo et supra [s. v. Μοῦσα], ubi etiam locum Athenæi altius repetitum invenies. [Ibi HSt.:] Χρηστομουσέω. Dicebantur χρηστομουσεῖν, Qui veteres modulos retinebant, nec novis coloribus fucabant. Athen. 14, [p. 633, B] ex Demetrio Byzantio : Ἐκάλουν δὲ καὶ χορηγοὺς οὐχ ὥσπερ νῦν τοὺς μισθουμένους τοὺς χορούς, ἀλλὰ τοὺς καθηγουμένους τοῦ χοροῦ, καθάπερ αὐτὸ τοὔνομα σημαίνει· ἦν δὲ αὐτοῖς καὶ τὸ χρ. καὶ μὴ παραβαίνειν τοὺς ἀρχαίους τῆς μουσικῆς νόμους. Συνέβαινε δὲ τὸ μὲν παλαιὸν φιλομουσεῖν τοὺς Ἕλληνας.

Χρηστὸς, ἡ, ὸν, Utilis, Commodus. Primam enim esse hanc nominis χρηστὸς signif., persuasum habeo, non autem eam qua pro Bono accipitur; quum videamus ἄχρηστος dici de Inutili, non de Improbo : et A quum videamus χρήσιμος ab eodem verbo eandem signif. trahere : denique quum nihil magis rationi consentaneum sit quam ut primum locum obtineat ea signif. nominis verbalis, aut certe derivativi, ut generalius loquar, quæ Latine vel alio sermone per derivativum itidem exprimi potest : ut videmus hic, sicut χρῆσθαι redditur Uti, Gallice *User* : ita χρηστὸς reddi Utilis, Gall. itidem *Utile*. Neque vero dignum hoc esse existimo quod in disceptationem vocetur : atque adeo facti mei nullam reddendam esse rationem censuissem, nisi scirem quendam alicujus nominis virum negare ausum esse primam nominis χρηστὸς signif. esse eam, qua pro Utili usurpatur. Hoc tamen fateor, non tam frequens esse χρηστὸς pro Utili, quam est in aliis signiff., sed quæ alioqui ab illa manasse dici queunt. [Χρηστῶν per χρησίμων exp. Hesych. Etym. M. p. 814, 10 : Χρηστὸς ὁ ἀγαθὸς, ὁ πᾶσιν ἑαυτὸν παρέχων. Non legitur ap. Homerum et Hesiodum, nec recentiorum Epicorum exx. allata sunt, omninoque in prosa frequentius quam in poesi B est. Nullum ejus exemplum est ap. Pindarum, unum Æschyli, qui Pers. 224, ἐκτελοῖτο δὴ τὰ χρηστὰ dixit, plura ap. Sophoclem et Euripidem, qui ut alii scriptores omnes de rebus pariter atque hominibus dixerunt utilibus, commodis, bonis, probis, et quæ sunt similia adjectiva alia aliis locis aptiora, ad unam omnia notionem redeuntia, ᾧ τις χρῆται vel χρῆσθαι δύναται. Antiquissima exx. sunt Herodoti, de quo Schweigh.: « 1. generatim, Bonus, 7, 157 : Τελευτὴ χρηστή· 8, 111 : Χρηστῶν θεῶν ἥκειν εὖ, Bonis, i. e. benignis, diis abunde frui. 2. i. q. χρήσιμος, Utilis, Ad usum commodus, 3, 78 : Τὰ τόξα, ἐόντων ἀγχοῦ τῶν πολεμίων καὶ προσκειμένων, ἦν χρηστὰ οὐδέν· ubi cod. unus χρήσιμος ex interpretamento. 6, 13 : Ἐπεὶ εἶδον τοὺς Ἴωνας ἀρνευμένους εἶναι χρηστοὺς, i. e. Nolle eos sibi utiles esse, utilem præstare operam. Χρηστὰ ἐπίπλοα 1, 94, Supellectilia utilia, ad vitæ usum commoda, quæ sequiore Græcitatis ævo etiam χρηστήρια sunt appellata. 4, 83 : Συμβουλεύων οἱ χρηστὰ, Utilia ei consulens. 7, 215 : Κατεδέδεκτο ἐοῦσα οὐδὲν χρηστὴ (ἡ ἀτραπὸς) Μηλιεῦσι, Nulli bono usui fuit hic trames. C 3. Ubi de sacrificiis agitur, ἱρὰ vel σφάγια χρηστὰ dicuntur Læta, Prospera sacra, ut 5, 44 : Ἐπεί οἱ τὰ ἱρὰ οὐ προεχώρεε χρηστὰ θυομένῳ· 9, 61 : Οὐ γάρ σφι ἐγίνετο τὰ σφάγια χρηστά· et c. 62. 4. Χρηστὰ, τὰ, Beneficia, Merita, 1, 41 : Ἐμεῦ προπονήσαντες χρηστὰ ἐς σὲ χρηστοῖσί με ὀφείλεις ἀμείβεσθαι· et 42. Sed τὰ ἑκατέροισι κατέργασται χρηστὰ, 9, 27, sunt Res ab utrisque bene gestæ.»] Pro Utili ex Aristoph. affertur in Ran. [1035] : Ὅτι χρήστ' ἐδίδαξε. Apud Eund. Nub. [793] : Χρηστόν τι συμβουλεύσατε, Aliquid utile, vel boni. Plut. in Hell. Quæst. : Ἀπέβη δὲ εἰς οὐδὲν χρηστὸν αὐτοῖς. [Soph. Tr. 470 : Πείθου λεγούσῃ χρηστά· 1136 : Ἥμαρτε χρηστὰ μωμένη· 1137 : Χρήστ', ὦ κάκιστε, πατέρα σὸν κτείνασα δρᾷς; Ph. 584 : Πόλλ' ἐγὼ κείνων ὕπο δρῶν ἀντιπάσχω χρηστά. Eur. Hec. 1189 : Εἴτε χρήστ' ἔδρασε, χρήστ' ἔδει λέγειν· Med. 601 : Τὰ χρ. μή σοι λυπρὰ φαινέσθω. Plato Polit. p. 308, C : Τὰ ἐπιτήδεια καὶ τὰ χρ. ἔλαβεν. Et numero singulari Soph. Ph. 476 : Τό τ' αἰσχρὸν ἐχθρὸν καὶ τὸ χρ. εὐκλεές· El. 240 : Εἴ τῳ πρόσκειμαι χρηστῷ. Eur. Or. 451 : Μὴ μόνος τὸ χρ. ἀπολαβὼν ἔχε. Soph. Aj. 468 : Δρῶν τι χρηστὸν, i. e. Forte facinus. Eur. Hel. 1044 : Ὡς δή τι δράσων χρηστόν. Plato Rep. 3, p. 396, D : Ὅταν τι χρ. ποιῇ. Dio Cass. 40, 47 : Οὔτε τι ἄλλο χρ. συνέβη. Εἰς οὐδὲν χρ. Plut. Mor. p. 135, D : Ἀποκναίοντες ἑαυτοὺς εἰς οὐδὲν χρ. οὐδὲ ἀστεῖον.] Sed plerumque de re dictum hoc vocab., hac voce, non item illa, reddi potest, [oppositum sæpe habens κακὸς, πονηρὸς et similia adjectiva, ut ap. Soph. Tr. 3 : Αἰῶνα ... οὔτ' εἰ χρηστὸς, οὔτ' εἰ τῳ κακός. Eur. Suppl. 199 : Πλείω τὰ χρηστὰ τῶν κακῶν εἶναι βροτοῖς· Hec. 592 : Γῆ μὲν κακὴ τυχοῦσα καιροῦ θεόθεν εὖ στάχυν φέρει, χρηστὴ δ' ἁμαρτοῦσ' ὧν χρεὼν αὐτὴν τυχεῖν κακὸν δίδωσι καρπόν. (Γῆν οὔτε χρηστὴν οὔτε ἄφθονον Plut. V. Arati c. 9.) Plato Theæt. p. 167, C : Τὰ χρηστὰ ἀντὶ τῶν πονηρῶν δίκαια δοκεῖν ... ποιεῖν· Gorg. p. 499, E : Αὖπαι αἱ μὲν χρησταί εἰσιν, αἱ δὲ πονηραί· Polit. p. 308, C : Ἐκ μοχθηρῶν καὶ χρηστῶν τινῶν, ut οἰκία χρηστὴ et μοχθηρὰ oppositæ sunt Gorg. p. 504, B.] Sic χρηστὴ ἐλπὶς, Bona spes, Aristoph.

[Vesp. 307. Dio Cass. 60, 15 : Οὐκέτι χρηστὴν ἐλπίδα οἱ Ῥωμαιοῖ τοῦ Κλαυδίου ἔσχον· 41, 15 : Ὅπως πρὸς τὸ μέλλον ἐλπίδα χρηστὴν λάβωσι.] Et per plur. χρησταὶ ἐλπίδες ap. Herodian. [1, 7, 2.] Sic χρηστὴ δόξα, ex Dem., Bona fama. [Plato Phil. p. 40, E : Πονηρὰς δόξας καὶ χρηστάς· Criton. p. 47, A : Τὰς χρηστὰς δόξας τιμᾶν. Χρησταὶ καὶ ὑγιειναὶ αἰσθήσεις Theæt. p. 167, B; ἐπιθυμίαι Rep. 9, p. 573, B. Τροφὴ καὶ παίδευσις χρηστὴ ib. 4, p. 424, A; διάνοια Protag. p. 326, B; γνῶμαι Soph. Ant. 636; φρένες ib. 299; λόγος vel λόγοι Eur. Heracl. 555, Hec. 1239, El. 358; ἔπη Suppl. 296. Id. Hec. 1238 : Τὰ χρ. πράγματα χρηστῶν ἀφορμὰς ἐνδίδωσ' ἀεὶ λόγων. De rebus prosperis Plut. Mor. p. 92, A : Τυγχάνοντα χρ. πραγμάτων. Χρ. κατάλογος ap. Thucyd. 6, 31 : Τὸ πεζὸν καταλόγοις χρηστοῖς ἐκκριθέν, quod schol. exp. ἀληθέσι, βεβασανισμένοις. Χρ. τόπος Plato Rep. 3, p. 401, C : Ὥσπερ αὔρα φέρουσα ἀπὸ χρηστῶν τόπων ὑγίειαν.] Nec non χρηστὸν εἶδος, ex Herodiano, Bona forma. Item χρηστὸν ἔδεσμα, Bonus cibus, i. e. Delicatus. Vel, Bene apparatus et conditus cibus, τὸ εὖ ἠρτημένον ἔδεσμα, schol. Aristoph. : ap. quem tamen repono ἠρτυσμένον pro ἠρτημένον. [Recte nunc ἠρτυμένον.] Quum enim Aristoph. Eq. [345] ita locutus esset, Καλῶς γ' ἂν οὖν τι πρᾶγμα προσπεσόν σοι, Ὠμοσπάρακτον παραλαβὼν μεταχειρίσαιο χρηστῶς, annotat ille, χρηστῶς positum esse pro καλῶς, ὠφελίμως, συμφερόντως : et permansisse hunc ἐν τῇ τροπῇ καὶ τῷ ἀστεϊσμῷ, utpote qui compellaret coquum. Vocamus enim χρηστὸν ἔδεσμα, inquit, τὸ εὖ ἠρτημένον. Tale est quod affertur ex Hom. [Batrach. 39] : Οὐ χρηστὸν μελίτωμα. [Plato Gorg. p. 464, D : Περὶ τῶν χρ. σιτίων καὶ πονηρῶν. Χρηστοῦ ποτοῦ et σίτου id. Rep. 4, p. 438, A; χρ. οἶνος Athen. 13, p. 585, E. Plut. Mor. p. 240, D : Ἐδίδαξέ με τὸν οἶνον χρηστὸν πίνειν, ubi mite intelligi potest. Πότιμον καὶ χρ. οἶνον dixit p. 1073, A, et τὸ χρηστὸν καὶ πότιμον τοῦ ὕδατος p. 911, E. Lucas Ev. 5, 39 : Ὁ παλαιὸς οἶνος χρηστότερος. Σῦκα χρ. LXX Jerem. 24, 5. De medicamentis Plut. Mor. p. 1106, B : Τὰ μὴ χρ. τῶν φαρμάκων, ἀλλ' ἀναγκαῖα, κουφίζοντα τοὺς νοσοῦντας. Λίθος χρ., lapis pretiosus, LXX Ezech. 28, 13.] At vero ἦθος χρηστὸν, Boni vel Probi mores : unde comp. χρηστοήθης. Tale est χρηστὸς τρόπος [Eurip. ap. Stob. Flor. 37, 15 : Τρόπος χρ. ἀσφαλέστερος νόμου], quod Polit. ap. Herodian. [5, 1, 11] vertit Morum benignitas. [Βίος χρ. ap. Æschin. p. 25, 31 : Εὐχερῶς ἐνίοτε λόγον ἀντὶ βίου χρηστοῦ προσδέχεσθε.]

|| Χρηστὸς aliquis esse dicitur interdum, et quidem sæpe, significando Bonus, Probus. Unde etiam videmus illi opponi πονηρόν [vel κακόν. Soph. Phil. 437 : Πόλεμος οὐδέν' ἄνδρ' ἑκὼν αἱρεῖ πονηρὸν, ἀλλὰ τοὺς χρηστοὺς ἀεί· OEd. T. 610 : Οὔτε τοὺς κακοὺς μάτην χρηστοὺς νομίζειν οὔτε τοὺς χρηστοὺς κακούς· Ant. 520 : Οὐχ ὁ χρ. τῷ κακῷ λαχεῖν ἴσος. Eurip. ap. Stob. Flor. 90, 5 : Οὐκ ἂν γένοιτο χρ. ἐκ κακοῦ πατρός. Plato Rep. 3, p. 409, D : Πλεονάκις πονηροῖς ἢ χρηστοῖς ἐντυγχάνων.] Xen. De rep. Ath. [1, 4] : Ὅτι πανταχοῦ πλέον νέμουσι τοῖς πονηροῖς καὶ πένησι καὶ δημοτικοῖς ἢ τοῖς χρηστοῖς. Æschin. [p. 5, 9 : Ἰδίᾳ μὲν πονηρὸς, δημοσίᾳ δὲ χρ. 67, 42] : Διὸ καὶ μάλιστα ἄξιός ἐστι μισεῖσθαι, ὅτι πονηρὸς ὢν, καὶ τὰ τῶν χρηστῶν σημεῖα διαφθείρει. Sic et ap. Athen., nec non alios, opposita hæc inter se inveniuntur. [Boni autem notio quum virtutes multas complectatur, χρηστὸς modo latiore sensu dicitur, modo unius alicujus virtutis ratione habita. Ἀνὴρ χρ. Soph. Ant. 662, Trach. 452, Eur. Heracl. 999; ἐραστὴς Plato Symp. p. 178, C; πατὴρ Eur. Hel. 924, 948, Plut. Mor. p. 73, D; παῖδες Eurip. ap. Stob. Flor. 75, 2; τέκνα id. El. 370; φίλος Plato Rep. 1, p. 334, E; στρατηλάτης Soph. OEd. Col. 1430.] Quin etiam fem. Χρηστὴ, itidem Bona, Proba : ut χρηστὴ γυνὴ, Proba mulier. Athen. 13, [p. 594, D] : Καὶ χρηστὴν ὀνομάσαντος διὰ τοῦ γράμματος, ἀντέγραψε Μένανδρος, ὡς οὐδεμιᾶς οὔσης χρηστῆς. [Eur. Iph. A. 750 : Γυναῖκα χρηστὴν κἀγαθήν. Plut. Mor. p. 1105, E : Μητρυιὰ χρ. Lucian. Abdic. c. 2; Εἱμαρμένη Jov. confut. c. 19.] Apud Aristoph., itidemque ap. Dem., χρηστὸς et φιλόπολις copulantur; ita enim Aristoph. Pl. [900] : Οἴμ', ὡς ἄχθομαι, Ὅτι χρηστὸς ὢν καὶ φιλόπολις, πάσχω κακῶς. Demosth. autem locus est hic in Or. adversus Aristocr. p. 286 Ald. ed. [p. 684, 8] : Χρηστοῦ καὶ φιλοπόλιδος ἀνδρὸς ἔργον εἶναι. [Et cum aliis adjectivis multis, ut δίκαιος ap. Demosth. p. 957, 26, Plut. V. Pyrrhi c. 8, Mor. p. 230, A, Lucian. Hermot. c. 75; ἐπιεικὴς Plut. V. Cam. c. 14, Lucian. Alex. c. 4; εὐγνώμων Plut. V. Pomp. c. 75, Bruti c. 32; εὐμενὴς V. Phocion. c. 6; εὔνους Lucian. Pisc. c. 46; ἥμερος Plut. V. Camilli c. 11; σώφρων Plut. V. Niciæ c. 14, Anton. c. 9; φιλάδελφος Xen. Mem. 2, 6, 20; φιλαλήθης Plut. V. Marii c. 28; φιλάνθρωπος, de quo HSt. infra; φίλεργος Demosth. p. 957, 28, Plut. V. Alex. c. 4; φιλόπατρις Plut. V. Cleom. c. 10; φιλορώμαιος V. Caton. maj. c. 8. Et cum nominibus propriis vel laudandi caussa vel cum ironia quadam, ut ap. Plat. Theæt. p. 166, A : Οὗτος ὁ Σωκράτης ὁ χρηστός· Phædr. p. 266, E : Τὸν χρ. λέγεις Θεόδωρον. Phocionis cognomen χρηστὸς memorat Plut. V. Phocion. c. 10 : Ὥστε θαυμάζειν ὁπόθεν τραχὺς οὕτως ἀνὴρ καὶ σκυθρωπὸς ἐκτήσατο τὴν τοῦ χρηστοῦ προσηγορίαν· et Mor. p. 1131, A : Ἡ Φωκίωνος τοῦ χρ. γυνή. Unde Φωκίων ὁ χρ. ap. Lucian. Jov. conf. c. 16, et Φ. ὁ ἐπίκλην χρηστὸς ap. Diog. L. 6, 76. Porro notandus frequentissimus adjectivi usus in inscriptionibus monumentorum privatorum, præsertim sepulcralibus, velut ap. Bœckh. inscr. 968, vol. 1, p. 539 : Μένανδρος Λυσιμάχου χρηστός· et ib. n. 1002, p. 545 : Σκύθης χρ. 1007, p. 546; et femin. n. 1669, p. 801 : Δαμοστράτα Σικυωνία χρηστά. Et casu vocativo n. 1666, p. 801 : Παράμονε χρηστὲ χαῖρε. Et de homine cui Χρῆστος proprium nomen fuit n. 1723, p. 847 : Χρῆστος Ἡρώτου Θεσσαλὸς ... ἥρως χρηστὲ χαῖρε.] Jam vero et quemadmodum dicitur Ille bonus vir, per ironiam, sic οἱ χρηστοὶ ironice ap. Demosth. positum observavi. [P. 255, 13 : Ἦν οὗτοι κατὰ τῆς πατρίδος τηροῦσιν οἱ χρηστοί· 35 extr. : Πῶς ἡμῖν ὑπὸ τῶν χρηστῶν τῶν νῦν τὰ πράγματα ἔχει; Aristoph. Nub. 8 : Οὐδ' ὁ χρ. οὑτοσὶ νεανίας ἐγείρεται. Plato Rep. 5, p. 479, A : Ὁ χρηστὸς ὃς ... ἡγεῖται ... Theæt. p. 161, A : Φιλόλογός γ' εἶ ἀτεχνῶς καὶ χρ. ὅτι με οἴει ... Phædr. p. 264, B : Χρ. εἶ ὅτι με ἡγεῖ ... Symp. p. 177, B : Τοὺς χρ. σοφιστάς. Dionys. A. R. 6, 86 : Σὺ δὲ, ὦ χρηστὴ (alloquitur γαστέρα), τί τούτων ποιεῖς; Plut. Mor. p. 400, B : Ποῦ σὺ πάλιν, ὦ χρηστὲ, τὴν στοὰν δευρὶ περιωθεῖς; Atticus ap. Euseb. Præp. ev. 15, p. 799 : Ἐκεῖνος μὲν γὰρ καὶ πάνυ χρηστός ἐστι. Dixerunt de hoc usu Herald. ad Tertull. Apolog. p. 34, et Ruhnk. ad Tim. p. 134.] Quin etiam sicut ἀγαθὸς, quod Bonum proprie significat, interdum pro Strenuo usurpatur, sic χρηστὸς a Thuc. usurpatum esse videtur, 3, [64] : Καὶ ἃ μέν ποτε χρηστοὶ ἐγένεσθε, ὥς φατε, οὐ προσήκοντα νῦν ἐπεδείξατε· ἃ δὲ ἡ φύσις αἰεὶ ἐβούλετο, ἐξηλέγχθη ἐς τὸ ἀληθές· Valla, Profecto nunc ea, in quibus aliquando boni extitistis, ut fertis, neaquaquam vobis natura convenire indicantes; nam ea demum probata sunt niti veritate, quæ natura perpetuo voluit. At ego hanc interpr. loco illius margini ascripsi, Ceterum illa quidem vestra fortia facta, quæ prædicatis, vobis (i. e. vestro ingenio) non convenire declarastis; at ea, quæ ingenium vestrum semper expetebat, certo patefacta sunt. Ad verbum autem interpretando, (si quidem nomini χρηστοὶ signif. illam demus,) sonarent prima illa verba, Et ea quidem, in quibus aliquando strenui fuistis. Minus autem ad verbum, In quibus strenue vos gessistis. Hanc porro esse hoc loco nominis χρηστοὶ signif. probare videntur ista proxime præcedentia verba, Τίνες ἂν οὖν ἡμῶν δικαιότερον πᾶσι τοῖς Ἕλλησι μισοῖντο, οἵτινες ἐπὶ τῷ ἐκείνων κακῷ ἀνδραγαθίαν προὔθεσθε; Alioqui putassem et hoc modo posse verti, Et ea quidem in quibus bonorum virorum officio functi estis. [Χρηστοὶ, οἱ, Boni in republica, Melior pars civium. Pollux 6, 197 : Ἰδίως δὲ τοὺς μὲν πλουσίους καὶ τοὺς παχεῖς καὶ τοὺς ἐνδόξους καὶ τοὺς βελτίους καὶ τοὺς ὀλίγους καὶ τοὺς χρηστοὺς καὶ τοὺς ἱππέας ὠνόμαζον, τοὺς δὲ πένητας τοὺς πολλούς. Sic Xenoph. De rep. Athen. 1, 4, quo l. HSt. supra usus est : Ὅτι πανταχοῦ πλέον νέμουσι τοῖς πονηροῖς καὶ πένησι καὶ δημοτικοῖς ἢ τοῖς χρηστοῖς, ἐν αὐτῷ τούτῳ φανοῦνται τὴν δημοκρατίαν διασώζοντες. Ib. 1, 2 : Οὗτοι (οἱ κυβερνῆται καὶ οἱ κελευσταὶ etc.) εἰσὶν οἱ τὴν δύναμιν περιτιθέντες τῇ πόλει πολὺ μᾶλλον ἢ οἱ πολῖται (καὶ recte delet Schneid.) οἱ γενναῖοι καὶ οἱ χρηστοί. Χρηστοὶ

oppositi πονηροῖς ib. § 1, 7, 9, 14; 2, 19, et τοῖς δημοτικοῖς 1, 6 : Εἰ οἱ χρηστοὶ ἔλεγον καὶ ἐβουλεύοντο, τοῖς ὁμοίοις σφίσιν αὐτοῖς ἦν ἀγαθὰ, τοῖς δὲ δημοτικοῖς οὐκ ἀγαθά. Et sic alii quoque non raro, ut Isocr. p. 184, A : Εἰδότες οὐ μόνον ἐν τῷ ποιῆσαι τὴν πόλιν εὐδαίμονα τοὺς χρηστοὺς τῶν πονηρῶν διαφέροντας. Et in locutionibus satis frequentibus χρηστὸν γίγνεσθαι et χρηστὸν ἑαυτὸν παρέχειν, ut ap. Lys. p. 151, 8 : Ἑτέρους κακῶς ποιοῦντες, ἀλλ' οὐ σφὰς αὐτοὺς χρηστοὺς παρέχοντες. Τὸ χρηστὸν et τὰ χρηστὰ i. q. οἱ χρηστοὶ, Soph. fragm. 108 : Ἅπαν τὸ χρηστὸν γνησίαν ἔχει φύσιν· Ph. 450 : Τὰ δὲ δίκαια καὶ τὰ χρήστ' ἀποστέλλουσ' ἀεί. Χρηστὰ λέκτρα i. q. χρηστὴ ἄλοχος Eurip. Hipp. 636, Iph. A. 382.]

|| Χρηστὸς aliquando minus generalem signif. habet, quum non generaliter pro Bonus s. Probus, sed pro Mitis s. Clemens, ponitur. [Dio Cass. 66, 18 : Τίτος οὐδὲν οὔτε φονικὸν οὔτε ἐρωτικὸν μοναρχήσας ἔπραξεν, ἀλλὰ χρηστὸς, καίπερ ἐπιβουλευθεὶς, καὶ σώφρων.] Qua in signif. interdum cum φιλάνθρωπος copulatur, ut Herodian. 4, [3, 6] : Χρηστός τε ὢν καὶ φιλάνθρωπος τοῖς συνοῦσι, φήμῃ καὶ δόξῃ ἀρίστῃ πλείους εἰς εὔνοιαν καὶ φιλίαν προὐκαλεῖτο, ubi Polit. χρηστὸς καὶ φιλάνθρωπος vertit, Placidus et humanus. Sic vero ex Dem. etiam χρηστὸς et φιλάνθρωπος copulata afferuntur. Apud Dionys. Areop. quoque χρηστὸς est Clemens, s. Benignus : ut χρηστὸς καὶ φιλάνθρωπος τρόπος Polit. vertit ap. Herodian., Morum benignitas et humanitas. [Herodian. 8, 3, 10 : Χρηστοῖς λόγοις δελεασθέντες.] Apud Lucam itidem 6, 35 : Καὶ ἔσται ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς, καὶ ἔσεσθε υἱοὶ τοῦ ὑψίστου· ὅτι αὐτὸς χρηστός ἐστιν ἐπὶ τοὺς ἀχαρίστους καὶ πονηρούς· vetus etiam Interpres reddidit Benignus, ita vertens hæc postrema verba, Quia ipse benignus est super ingratos et malos : (sed pro Super ingratos rectius dixisset Erga ingratos). Sic etiam ap. Paulum Epist. ad Ephes. 4, fin. : Γίνεσθε δὲ εἰς ἀλλήλους χρηστοὶ, εὔσπλαγχνοι. Apud Eund. τὸ χρηστὸν τοῦ Θεοῦ substantive pro ἡ χρηστότης, Benignitas s. Clementia. Ad Rom. init. [2, 4] : Ἢ τοῦ πλούτου τῆς χρηστότητος αὐτοῦ καὶ τῆς ἀνοχῆς καὶ τῆς μακροθυμίας καταφρονεῖς, ἀγνοῶν ὅτι τὸ χρηστὸν τοῦ Θεοῦ εἰς μετάνοιάν σε ἄγει; Ubi quamvis manifestissimum sit τὴν χρηστότητα et τὸ χρηστὸν de una eademque re dici, tamen vetus Interpres hoc quidem vertit Benignitatem, illud autem, Bonitatem. [Χρηστὸς ὁ κύριος ap. LXX Psalm. 24, 9; 33, 8 (et addito καὶ ἐπιεικὴς 106, 1), Petr. Epist. 1, 2, 3.] Greg. Naz. Epitaph. in suum Patrem, τὸ τραχὺ et τὸ χρηστὸν inter se opponit, ita scribens : Τοῦ μὲν γὰρ καὶ τὸ τραχὺ, προσηνὲς, διὰ τὴν ὠφέλειαν· τοῦ δὲ καὶ τὸ χρηστὸν, ὕποπτον, διὰ τὸ κακόηθες. || Χρηστὸς interdum redditur etiam Suavis, Jucundus : quarum signiff. hoc Bud. ex Greg. Naz. exemplum affert : Ἵνα ἡ φαρμακεία παραδεχθῇ, διὰ τῆς τέχνης φαρματτομένη τοῖς χρηστοτέροις, i. e., inquit, Medicata rebus admixtis suavioribus. Nec non istud, de dæmone, Σαίνει τῷ χρηστῷ, τελευτᾷ δὲ εἰς πονηρόν. Sed quoniam τῷ χρηστῷ opp. τὸ πονηρὸν, (quod Suavi minime opponi scimus,) vix Budæo in hoc posteriore loco assentiri possim. Sic alioqui ap. Matth. 11 fin. : Ὁ γὰρ ζυγός μου χρηστὸς, καὶ τὸ φορτίον μου ἐλαφρόν ἐστι, vet. Interpres ζυγὸς χρηστὸς vertit Jugum suave; at Erasmus Jugum commodum. Quidam vero postea reddiderunt Jugum facile : ut ita vocetur jugum, quo facile uti possumus. At ego maluissem accipere pro Facili, ea in signif. qua dicimus Mores faciles. Quod autem ad illam vocem Commodum attinet, δεσπότης χρηστὸς videtur verti itidem posse Herus commodus : in hoc senario, Ὡς ἡδὺ δούλῳ δεσπότου χρηστοῦ τυχεῖν.

|| Χρηστὸς est etiam κοῦφος, i. e. Levis, in metaphorica signif. : siquidem credere iis velimus, qui in hoc Menandri senario, quem et Paulus Apost. [Ep. ad Cor. 1, 15, 33] affert, Φθείρουσιν ἤθη χρῆσθ' [χρήσθ'] ὁμιλίαι κακαὶ, exposuerunt χρηστὰ voce κοῦφα. Quinam autem illi fuerint, haud scio; nam expos. istam ex veteribus quibusdam exemplaribus affero, quorum collationem pater meus in consilium adhibuit, quum Novum Test. excudit. Eorum enim nonnulla ascripta margini habebant hæc verba, Μένανδρου τοῦ Κωμικοῦ γνώμη ἐν Θαδίᾳ· pro quo Θαδίᾳ fortassis reponendum fuerit Θαΐδι. Item, χρηστὰ ἀντὶ τοῦ κοῦφα. Secundum quam expos. χρηστὰ ἤθη essent Mores leves. Nam illud Mores faciles, (quod paulo ante habuisti,) non satis huic versui convenire posse videtur : licet alioqui faciles puellæ inveniantur dictæ cum aliqua levitatis signif., qualis sc. ea est quæ credulitatem nimiam affert. Sed cur hic χρηστὰ ἤθη maluerim reddere Probi mores, s. Boni, docui in Annott. quas subjunxi libellulo a me non ita pridem edito, Comicorum Græcorum Sententias complectente. [Recte HSt.]

|| Χρηστῷ μάλα καὶ βαθεῖ τραύματι, VV. LL. ex Luciano [Symp. c. 44], Alto gravissimoque vulnere. Sed omnino suspectum mihi est istud exemplum. Alioqui dicerem χρηστὸν τραῦμα vocari eo modo quo Gall. dicimus, *Il lui a donné un bon coup*. [Recte legitur χρ. τραῦμα, cui Reitzius comparavit χρ. δῆγμα Alex. c. 55 : Ἐγὼ τροσφὺς ὡς φιλήσων δήγματι χρηστῷ πάνυ μικροῦ δεῖν χωλὴν αὐτῷ ἐποίησα τὴν χεῖρα.]

|| Χρηστοὶ, Hesychio οἱ καταδεδικασμένοι, i. e. Condemnati : et οἱ χρήσιμοι. Sed quomodo χρηστοὶ dici queant οἱ καταδεδικασμένοι, alii viderint. [Explicat Plutarchus Mor. p. 292, B : Τίνες οἱ παρὰ Ἀρκάσι καὶ Λακεδαιμονίοις χρηστοί; Λακεδαιμόνιοι Τεγεάταις διαλλαγέντες ἐποιήσαντο συνθήκας καὶ στήλην ἐπ' Ἀλφειῷ κοινὴν ἀνέστησαν, ἐν ᾗ μετὰ τῶν ἄλλων γέγραπται Μεσσηνίους ἐκβαλεῖν ἐκ τῆς χώρας καὶ μὴ ἐξεῖναι χρηστοὺς ποιεῖν. Ἐξηγούμενος οὖν ὁ Ἀριστοτέλης τοῦτό φησι δύνασθαι τὸ μὴ ἀποκτιννύναι βοηθείας χάριν τοῖς Λακωνίζουσι τῶν Τεγεατῶν· et similiter ib. p. 277, D, ubi quæritur Διὰ τί τῇ καλουμένῃ Γενείτῃ Μάνῃ κύνα θύουσι καὶ κατεύχονται μηδένα χρηστὸν ἀποβῆναι τῶν οἰκογενῶν; quod alios aliter interpretatos esse ait, nonnullos διὰ τὸ χρηστοὺς καὶ κομψοὺς λέγεσθαι τοὺς τελευτῶντας, ut hoc ab dea petatur ne quis domesticorum moriatur.]

[|| Ad constructionem quod attinet, dicitur aliquis χρηστὸς εἶναί τι, ut ap. Thucyd. 3, 64 : Ἃ μέν ποτε χρηστοὶ ἐγένεσθε. Plut. Mor. p. 184, E : Ἤκουσεν ὅτι τἆλλα χρηστός ἐστιν. Contra χρηστὸς οὐδὲν ap. Herodotum locis supra appositis. Et cum præpos. περὶ Plato Protag. p. 313, D : Ὅτι χρ. ἢ πονηρὸν περὶ τὸ σῶμα. Demosth. p. 1345, 20 : Χρηστοῦ ὄντος τοῦ Ἀπολλοδώρου περὶ τὴν ἀδελφὴν τὴν ἐμήν. Cum εἰς et ἐπὶ in locis N. T. supra ab HSt. allatis.]

[|| Adverb. Χρηστῶς, Utiliter, (Suaviter addunt Gl.), Bene. Herodot. 3, 36 : Ὃς χρ. τὴν σεωυτοῦ πατρίδα ἐπετρόπευσας (ubi ironice dictum est)· 4, 117 : Ἐπεὶ οὐ χρ. ἐξέμαθον αὐτὴν (linguam Scythicam) αἱ Ἀμαζόνες. Aristoph. Eccl. 219 : Ἡ Ἀθηναίων πόλις, εἰ τοῦτο χρ. εἶχεν, οὐκ ἂν ἐσώζετο· et ironice Eq. 345 : Καλῶς γ' ἂν οὖν τι πρᾶγμα προσπεσόν σοι ὠμοσπάρακτον παραλαβὼν μεταχειρίσαιο χρ. Alciphro 3, 5 : Συμβαλών μοι κατὰ τύχην χρηστῶς ἠσπάσατο, Comiter salutavit. Contra ap. Ælian. Epist. 2 : Ἐπέκοψε τὸ σκέλος πάνυ χρηστῶς, Vehementer, ut τραῦμα et δῆγμα χρηστὸν dictum est in locis Luciani supra allatis. Plutarcho Compar. Niciæ cum Crasso c. 1 : Τοὺς αἰσχρῶς συλλέγοντας εἶτα χρηστῶς ἐχχέοντας, recte restitutum εἶτ' ἀχρήστως. G. D. Diog. L. 3, 103, ἐὰν χρ. πολιτεύωνται. LXX Sap. Sal. 8, 1, διοικεῖ τὰ πάντα χρ. HASE.]

[Χρῆστος, ὁ, Chrestus, rhetor Byzantius, Herodis Attici discipulus, cujus vitam scripsit Philostr. p. 590 seqq. || Duo alii in inscrr. ap. Bœckh. 194, vol. 1, p. 332, et 1723, p. 847. Alius ap. Ciceronem Ad fam. 2, 8. Accentus discrimen notavit Eust. p. 1967, 35 : Χρῆστος μὲν κύριον, χρηστός δὲ ὁ ἐπιεικής.]

Χρηστότης, ητος, ἡ, Utilitas : item Bonitas, VV. LL. Sed neutrius signif. exemplum affertur. Ego de priore dubito. [Definitt. Plat. p. 412, E : Χρ., ἤθους ἁπλαστία μετ' εὐλογιστίας, ἤθους σπουδαιότης. Vocabulum usitatum Plutarcho aliisque posteriorum temporum scriptoribus, perrarum apud antiquiores. Nullum ejus exemplum est apud Platonem et Xenophontem, unum in tragœdia, Eurip. Suppl. 872 : Ἄλλην χρηστότητ' ἠσκηκότα. Ex oratoribus duo enotata sunt Isæi, in Orat. 2, § 8 ed. Bekk. Oxon. : Τῆς χρ. τῆς ἑαυτῆς τοῦτο ἀπολαῦσαι· et p. 53, 42 HSt. : Τὴν τοῦ Δικαιογένους χρ. Probat Thom. M. p. 921 : Χρηστότης, οὐκ ἀγαθότης οὐδ' ἀγαθωσύνη.] Posterioris autem exemplum ap. Plut. [Plutarchi exx. multa sunt, velut V. Caton. maj. c. 5 : Τὴν χρ. τῆς δικαιοσύνης πλατύτερον τόπον ὁρῶμεν ἐπι-

λαμβάνουσαν· Compar. Philop. et Titi c. 3 : Τῷ Ῥωμαίῳ τὸν δικαιοσύνης καὶ χρηστότητος στέφανον ἀποδιδόντες, ut τὴν χρ. καὶ δικαιοσύνην V. Phocion. c. 14, Dion. c. 47. Χρ. καὶ φιλοστοργίᾳ V. Agid. c. 17; φιλανθρωπία καὶ χρ. Compar. Demosth. et Cicer. c. 3 et V. Demetr. c. 50 (et Lucian. Tim. c. 8, Dion. Cass. 73, 5); χρ. καὶ μεγαλοφροσύνη V. Galbæ c. 22, et Mor. p. 88, B; 90, E; 167, E. Ibid. p. 982, A : Τοῦ γαλεοῦ τὸ φιλόστοργον οὐδενὶ τῶν ἡμερωτάτων ζώων ὑπερβολὴν γλυκυθυμίας πρὸς τὰ ἔκγονα καὶ χρηστότητος ἀπολέλοιπε], et Herodianum extat, si quidem Politiani interpretationi fidem adhibendam esse putarimus. Est alioqui frequens pro Clementia, s. Benignitas : quo verbo ab Eodem redditur ap. eund. Historicum non semel. [5, 1, 3 : Τὸ πρὸς χρηστότητα τρόπου ἐπιρρεπές· 1, 4, 11 : Χρηστότητος πόθον, et χρηστότητα παρέχειν τινὶ 2, 9, 12. Diodor. 1, 65 : Σαβάκων ... εὐσεβείᾳ καὶ χρηστότητι πολὺ διαφέρων τῶν πρὸ αὐτοῦ. Dio Cass. 42, 27 : Τὴν χρ. αὐτοῦ, ὑφ' ἧς πολλῶν καὶ ἀντιπολεμησάντων οἱ ἐπέφειστο.] Itidemque ap. Paulum aliquoties legitur χρηστότης pro Benignitate s. Clementia, ut Ep. ad Galat. 5, 22, et ad Coloss. 3, 12. [Ad Rom. 2, 4 : Τοῦ πλούτου τῆς χρ. αὐτοῦ καὶ τῆς ἀνοχῆς καὶ τῆς μακροθυμίας.] Idem ἀποτομίαν ei opponit c. 11 ejusdem Epist. [v. 22.] Vicissimque cum ea copulat φιλανθρωπίαν in Epist. ad Titum [3, 4], sicut χρηστὸς cum φιλάνθρωπος interdum conjungi ostendi antea. [LXX Psalm. 30, 24 : Ὡς πολὺ τὸ πλῆθος τῆς χρ. σου, κύριε.] At vero χρηστότης in ea signif. quam habet c. 3 Ep. ad Rom. [Οὐκ ἔστι ποιῶν χρηστότητα] non solum novum, sed et parum Græcum esse arbitror. Ponitur enim non pro Bonitate, (de qua signif. dictum fuit,) sed pro Eo quod bonum est. [Verba illa sumta ex Psalm. 13, 2 et 4.] Verum in LXX ut ad alia multa, ita et ad hoc connivendum esse dico. [Psalm. 103, 9 : Τὰ σύμπαντα πλησθήσονται χρηστότητος· 118, 65 : Χρηστότητα ἐποίησας μετὰ τοῦ δούλου σου, κύριε.]

[Χρηστοτροπία, ἡ, Probitas morum. Const. Manass. Chron. 2193 : Ἀντωνῖνος εὐσεβὴς ὠνόμαστο διὰ χρ. 2850 : Δένδρον χαριτοφύτευτον, ἄλσος χρηστοτροπίας.]

[Χρηστότροπος, ὁ, ἡ. Τὸ χρ., i. q. ἡ χρηστοτροπία, idem Chron. 2569 : Τὸ χρ. ἔστι κἂν τοῖς βαρβάροις.]

Χρηστουργία, ἡ, Boni operis actio, Bonum opus, ἀγαθουργία s. ἀγαθοεργία, quo Suidas in illius expositione utitur. [Const. Manass. Chron. 2581 : Ζέσιν ἐπεδείκνυτο πρὸς πᾶσαν χρ.]

[Χρηστοφαγία, ἡ, Cupediarum esus. Pallad. Vita Chrys. p. 113, 24, τίσι τραπέζαις, ποίᾳ δὲ χρ.; HASE.]

[Χρηστοφάγος, ὁ, Delicatorum esor. Constitt. Apost. 2, 5, p. 215.]

Χρηστοφιλία, sicut πολυφιλία. Aristot. Rhet. [1, 5] utrumque simul ponit, quum εὐγένειαν, πολυφιλίαν, χρηστοφιλίαν, εὐτεκνίαν, inter partes τῆς εὐδαιμονίας enumerat. Est autem Χρηστοφιλία, Amicitia quæ intercedit cum bonis.

Χρηστόφιλος, ὁ, ἡ, Qui bonis amicus est, Bonis viris amicus, Cui amicitia cum bonis viris intercedit. (Cui contr. Πονηρόφιλος.) Quemadmodum enim πολύφιλος appellatur Is, ᾧ πολλοὶ φίλοι εἰσὶ, sic χρηστόφιλος, ᾧ χρηστοὶ ἄνδρες φίλοι. [Aristot. Rhet. 1, 5.]

[Χρηστοφωνία, ἡ, Bonitas vocis, Bona vox. Antyll. Oribas. p. 95 ed. Matth. (454 Daremb.) : Τί ἂν εἰς ἀσφάλειαν σώματος εὐμέλεια καὶ χρ. συμβάλλοιτο; Aetius fol. 48ª, 18 : Ἡ εὐμέλεια καὶ ἡ εὐφωνία καὶ χρ.]

[Χρηστωνιανὸς, ὁ, Chrestonianus, n. pr. viri in tit. Rom. C. I. vol. 3, p. 987, n. 6570, 1. HASE.]

[Χρήστωρ. V. Χρήστης.]

[Χρητίνα, ἡ, Chretina, oppidum Lusitaniæ. Ptolem. 2, 4, p. 116, 24, ubi aliquot libri χριτίνα.]

[Χριαίνω. V. Ἀγχριάνασθαι.]

[Χρῖμα. V. Χρῖσμα.]

[Χρίμπτω.] Χρίπτω, sive Χρίμπτω (inserto μ euphoniæ gratia), derivatum est a χρίω, ut Hesych. innuit quum χρίμπτεσθαι inter alia exponit ἀλείφειν. [Etym. M. p. 814, 42 : Χρίω τὸ ἀλείφω διὰ τοῦ ι ἀπὸ τοῦ χρίμπτω.] Quod si quis concedere nolit, Eustathio [p. 925, 36] saltem assentiatur qui ipsum ex χρῶ derivat, ex quo χραίνω quoque et insequens χρίω originem traxisse creduntur. [Idem p. 467, 27 : Συγγενὲς δὲ τοῖς τοιούτοις (χροῦς et χραίνω) καὶ τὸ χρίμπτειν, ὅ ἐστιν ἐν χρῷ πελάζειν· et similiter p. 1112, 19; 1450, 34. Etym. M. p. 815, 27 : Χρίμπτω σημαίνει τὸ περιβάλλω, καὶ προσπελάζω. Ἀπὸ τῆς χειρός χειρίπτω· πλεονασμῷ τοῦ μ, χειρίμπτω· καὶ συγκοπῇ (adde χρίμπτω)· κυρίως γὰρ τὸ ταῖς χερσὶ συναντᾶν καὶ περιβάλλειν καὶ προσεγγίζειν. Ἢ ἀπὸ τοῦ χρωτὸς, τὸ τοῦ χρωτὸς ἐγγίζειν· χρῶ, χρίμπτω. HSt. in Ms. Vindob. : « Alii παρὰ τὸ τὸν χρῶτα ἵπτειν. »] || Eam tamen hujus verbi signif., qua pro ἀλείφειν ponitur, i. e. Ungere, Linere, perraram esse puto. Frequentius enim usurpatum reperitur pro πελάζω, Appropinquare facio, Appello, Applico, Admoveo, teste eod. Hesych., qui χρίμψαι exp. πελάσαι : itidemque χρίμπτεσθαι [codex χρίπτεσθαι contra seriem] affert pro ἐγγίζειν, προσπελάζειν, et χρίμπτεται pro προσεγγίζει, nec non χριμφθῆναι [codex χρημφθῆναι] pro ἐμπελασθῆναι. Eodemque modo Suidas χρίμπτεται exp. προσκνᾶται, πελάζει, ἐγγίζει, afferens, ex Epigr. [Antipatri Sidon. Anth. Pal. 7, 23], opinor, hunc pentametrum : Εἰ δή τις φθιμένοις χρίμπτεται εὐφροσύνα. [Semel ap. Homer. Od. K, 516 : Χριμφθεὶς πέλας, ubi per προσπελασθεὶς exp. schol., et in Hymn. Hom. in Apoll. 439 : Ἡ δ' ἀμάθοις ἐχρίμψατο ποντοπόρος νηῦς. Pind. Pyth. 12, 37 : Τὸν ἐκ γενύων χριμφθέντα γόον· quod Bœckh. exp. Planctum ex genis auribus audientium vehementer admotum. Per ἐκδοθέντα exp. schol. Æsch. Eum. 185 (et Eur. Phœn. 99) : Δόμοισι τοῖσδε χρίμπτεσθαι· Suppl. 790 : Πρὶν ἄνδρ' ἀπευκτὸν τῷδε χριμφθῆναι χροΐ (codex τῶδ' ἐχριμφθῆν χροΐν), ad quem l. referendæ videntur Hesychii glossæ Χριμφθῆναι· ἐμπελασθῆναι, et Χροΐ· σώματι, ἐπιφανείᾳ, etsi Æschylus χριμφθῆν scripserat cum apocope, ut syllabarum numerus qui est in versu strophico corrupto, sed facile emendando, ostendit. Χρίμπτεσθαι στρατεύματι Eur. Rhes. 644; τείχεσι Phœn. 816; Κύκλωπι Cycl. 405; ut mira sit structura cum genitivo in fragm. Cretensium ap. Porphyr. De abstin. 4, 19 : Νεκροθήκης οὐ χριμπτόμενος· quod νεκροθήκαις scribendum videtur. Transitive id. Hel. 533 : Πόδα χριμπτόμενος ἐναλίῳ κώπᾳ. Theocr. 25, 144 : Χρίμψασθαι ποτὶ πλευρὰ κάρη στιβαρόν τε μέτωπον. Euphorio ap. schol. Arati 519 : Ἢ φυτὸν ἢ ποίην, ὅτεῳ χριμψαίατο λύθρον, ut Meinek. correxit pro ὅττ' ἐχρίμψατο.] Et Soph. schol. ἔχριμπτε, ἐπλησίαζε, Appellabat et appropinquare s. accedere faciebat, El. p. 113 [723] : Κεῖνος δ' ὑπ' αὐτὴν ἐσχάτην στήλην ἔχων, Ἔχριμπτ' ἀεὶ σύριγγα· sic interpretans ea verba, ἀεὶ ἐπλησίαζε τῷ καμπτῆρι τὴν ὀπὴν τοῦ τροχοῦ. [Codex Laur. ἔχριπτ' (superscripto μ), quæ antiquior forma videbatur Ruhnkenio ad Tim. p. 106, cui posterior ætas euphoniæ gratia inseruerit μ. Æsch. Prom. 710 : Ἁλιστόνοις πόδας χρίμπτουσα ῥαχίαισιν.] Verum ut πελάζω et πλησιάζω non solum activam et transitivam habent signif., sed neutralem etiam, ita et hoc χρίμπτω, significans Appropinquo, Accedo, Prope accedo, Appello; nam et ipsum neutraliter usurpari notum est. Apoll. Arg. 3, [1286] : Χρίμψε δ' ἔπειτα κιὼν, Deinde ivit et accessit propius; nam Ἁπτήνας ἀνὰ νειὸν ἴδε ζυγὰ χάλκεα ταύρων. Idem cum dat. 2, [1082] : Ἀλλ' ὅτε νήσῳ Χρίμψαντες σακέεσσιν ἐπέκτυπον, Quum ad insulam appropinquassent, Ubi insulam attigissent, Quum ad insulam venissent. Ib. [290] : Οὔχ [Οὔ] οἱ ἔτι χρίμψουσιν ἰοῦσαι, Non amplius gradu ei appropinquabunt, Non accedent ad eum amplius, nec amplius ei præripient epulas. Et rursum, Κακῇ χρίμψαντας ἀέλλῃ, pro ἐμπεσόντας. Is etiam, qui supplex alicui ad genua accidit s. procidit, ipsius genibus χρίμπτειν dicitur, i. e. Appropinquando accidere, Propius accedendo sese admovere et devolvere. Eur. Andr. [530] : Λίσσου γούνασι δεσπότου χρίμπτων, ὦ τέκνον, ubi schol. itidem exp. προσεγγίζων. [Χρίμπτειν θριγκοῖς id. Ion. 156.] || Significat etiam Fulcior, s. Fulcio me, Nitor. Qui enim nituntur et fulciunt se re aliqua, propius ad eam accedunt. Unde ap. Hesych. Χρίμπτεσθαι, ἐρείδειν, στηρίζεσθαι. Idem præterea χρίμπτεσθαι exp. ἐκβαλεῖν, itemque χριμφθῆναι vult esse ἐκριφῆναι : id ipsum tamen χριμφθῆναι exponens etiam ἀνορμῆσαι : et illi χρίμπτεσθαι tribuens etiam signif. τοῦ ἐκπίπτειν. [Verbi simplicis exx. ex scriptoribus prosaicis nulla allata sunt, plura vero compositi Ἐγχρίμπω, quod v.]

[Χρῖσιάζω, Fuco oblino. Cyrill. Præfat. in Thesaurum, de meretricibus : Τὰ ἐν τοῖς γυναίοις ἑταιριζόμενα τὸ ἐκ τοῦ πράγματος αἶσχος τοῖς ἐξ ἐπινοίας ἀφανίζειν οἰόμενα τέχναις ὡραΐζεταί τε καὶ χρισιάζεται. Suic.]

[Χρίσιμος, η, ον, Aptus ad ungendum. Schol. Aristoph. Pl. 529, qui μύροισι στακτοῖς exp. τοῖς ὑγροῖς καὶ χρ.]

Χρίσις [Rectus accentus Χρῖσις est], εως, ἡ, Unctio, Illitio. [Schol. Hom. Il. Ψ, 186 (ad verba χρῖεν ἐλαίῳ) : Ἰσχυροποίησε τὸ σῶμα διὰ τῆς χρίσεως. Frequens ap. LXX τὸ ἔλαιον τῆς χρ. velut Exod. 25, 6; 29, 21; 30, 31; 31, 10], ut ap. Suid. : Καὶ ὁ Δαβὶδ τῆς μὲν χρίσεως ἠξιώθη διὰ Σαμουὴλ, A Samuele enim in regem Israelis unctus fuit, ut ap. Eund., Ὁ Δαβὶδ τὸ τρίτον εἰς βασιλείαν ἐχρίσθη· nam erat quoddam χρίσμα τοῦ τῆς βασιλείας ἐλαίου, ὅπερ οἱ προφῆται διὰ κέρατος ἐπιφερόμενοι ἔχριον τοῖς βασιλεῦσιν, inquit idem Suid. : qui etiam addit [ex Theodoreti Quæst. 15 in Reg. 2] τὰς τοῦ λαοῦ ἀναγορεύσεις in historia ἀδιαφόρως nominari χρίσεις. [Ælian. N. A. 6, 41 : Τοῖς θριγκοῖς καὶ τοῖς λελειωμένοις ὑπὸ τῆς χρίσεως ἐπαναβαίνουσιν (οἱ μύες), ubi edd. vet. χρήσεις eodem vitio quo ap. Muson. in Stob. Flor. 1, 84, p. 19, 29 : Τί δὲ αἱ περίστυλοι αὐλαί; τί δὲ αἱ ποικίλαι χρήσεις; ubi Gesner. recte χρίσεις. Schol. Hom. Il. B, 637 : Ἵνα αἱ νῆες διὰ τῆς χρ. ἐπίσημοι εἶεν. G. D. Euseb. Dem. ev. p. 39, C; 194, A. Joseph. A. J. 2, 14, 3, χρίσεσι φαρμάκων. Aristot. p. 966, 35, ἡ τοῦ ἐλαίου εἰς ἱμάτιον χρῖσις εὔχρους ποιεῖ. Hase.]

Χρίσμα, sive Χρῖμα [Χρῖσμα (nam hoc accentu scribendum) recentior forma est non melior quam κέχρισμαι pro κέχριμαι dictum. Scriptores veteres quique horum linguam imitantur recentiores (velut Lucianus) non dubitandum quin constanter κέχριμαι et χρῖμα dixerint, etsi librarii non raro literam σ intulerunt, ut ap. Æsch. Ag. 94, ubi codex Med. : Λαμπὰς φαρμασσομένη χρίματος ἁγνοῦ μαλακαῖς ἀδόλοισι παρηγορίαις, apographa vero aliquot χρίσματος, alia χρήματος, quæ ipsa quoque frequens corruptela est], τὸ, Unguentum, Id quo ungitur s. oblinitur aliquid. Interdum et Oleum redditur, quoniam ejus præcipuus in ungendo usus est. Sic quod μήλινον χρίσμα vocat Diosc., Plinius modo Oleum melinum, modo Unguentum melinum interpr.; ut 13, 1 : Ex malis quoque cotoneis et strutheis fit oleum melinum, quod in unguenta transit; 13, 6, de cotoneis : Fit et oleum ex his, quod Melinum vocavimus. Utrobique respiciens ad Diosc. 1, 161 : Χρίσμα δὲ ἐξ αὐτῶν σκευάζεται τὸ καλούμενον μήλινον. Philo V. M. 3 : Χρίσματος εὐωδεστάτου λαβών, ὃ μυρεψικῇ τέχνῃ κατειργάσθη, Accepto unguento fragrantissimo. Philoxen. ap. Athen. 9, [p. 409, E] : Ἐκτρίμματά τε λαμπρὰ σινδονυφῆ δίδοσαν, χρίματά τ' ἀμβροσιόδμα, καὶ στεφάνους ἰοθαλέας. [Xenophanes ap. eund. 12, p. 520, B : Ἀσκητοῖς ὀδμὴν χρίμασι (codex χρήμασι) δευόμενοι. Achæus 13, p. 689, B : Χριμάτων Αἰγυπτίων, ut Canter. correxit pro χριμμάτων. Λιτὰ χρίματα Callim. L. Pall. 25; μικτὰ ib. 16.] Xen. Symp. [2, 4] : Καὶ πόθεν ἄν τις τοῦτο τὸ χρίσμα λάβοι; respondet Socrates, Οὐ μὰ Δί' οὐ παρὰ τῶν μυροπωλῶν. [Corrigendum χρῖμα pariterque Anab. 4, 4, 13 : Χρῖμα (libri χρίσμα vel χρῆμα) ᾧ ἐχρῶντο ἀντ' ἐλαίου σύειον καὶ σησάμινον καὶ ἀμυγδάλινον. Theophr. De odor. § 16 : Τῷ χρίσματι τῷ ἐκ τῶν πικρῶν ἀμυγδάλων. Χρίσμα τὸ Ἐρετρικὸν ib. 28. Παντὸς μύρου καὶ χρίσματος § 8. Χρ. τῆς πίττης schol. Hom. Il. Π, 123. De vino Ælian. V. H. 3, 13 : Χρίσμα αὐτοῖς ἐστιν ὁ οἶνος. Τὸ ἔλαιον τοῦ χρίσματος ap. LXX Exod. 29, 7; 35, 13; 40, 9. Ib. 30, 25 : Ἔλαιον χρῖσμα ἅγιον ἔσται. « Quia unctio in Oriente erat ritus inaugurationis solemnis, factum est ut χρίσμα in N. T. etiam inaugurationis et consecrationis notionem adjunctam habeat et speciatim dicatur de institutione in religione Christiana, qua Christiani religioni et cœtui Christi inaugurantur. Sic ter in N. T. legitur, Epist. Joann. 1, 2, 20 : Καὶ ὑμεῖς χρίσμα ἔχετε ἀπὸ τοῦ ἁγίου, i. e. Deus imbuit animos vestros idonea religionis scientia per doctrinam Christianam : unde statim additur, Καὶ οἴδατε πάντα. Ib. 27 : Καὶ ὑμεῖς τὸ χρίσμα ὃ ἐλάβετε ἀπ' αὐτοῦ ἐν ὑμῖν μένει· et paullo post : Τὸ αὐτοῦ χρ. διδάσκει ὑμᾶς περὶ πάντων, καὶ ἀληθές ἐστι καὶ οὐκ ἔστι ψεῦδος. » Schleusn. Frequens χρίσματος mentio ubi A de baptismo agitur, qualis post tempora Apostolica fuit, cujus sacri tum tres velut partes erant, lotio, unctio et impositio manuum, de quo pluribus dixit Suicer. Thes. vol. 2, p. 1534 sqq., allatis scriptorum locis, velut Canone 48 Laodiceno : Ὅτι δεῖ τοὺς φωτιζομένους μετὰ τὸ βάπτισμα χρίεσθαι χρίσματι ἐπουρανίῳ. Cyrill. Al. Catena in Joann. c. 9, p. 285 : Ὅτε ἀρτιγενὲς προσάγεται βρέφος, ἢ τῆς κατηχήσεως τὸ χρίσμα λαβεῖν, ἤτοι τὸ τῆς τελειώσεως ἐπὶ τῷ ἁγίῳ βαπτίσματι, ὁ προσάγων ὑπὲρ αὐτοῦ τὸ ἀμὴν ἀναφωνεῖ. Dionys. Areop. Eccles. Hierarch. c. 4, p. 280, 281.] In Epigr. [Rufini Anth. Pal. 5, 19, ubi χρίσματα scriptum ap. Planudem Suidæque edit. Mediol. s. v. Ἐπεισόδιον. Recta scriptura χρώματα restituta ex cod. Palat.], χρίσματα γύψου, pro γύψος ἢ κέχρισταί τις, ut οἴνου χύσις dicitur pro οἶνος ἐκκεχυμένος. Quale χρίσμα est et in hoc l. Luciani [De hist. conscr. c. 62], de Cnidio quodam architecto : Οἰκοδομήσας οὖν τὸ ἔργον, ἔνδοθεν μὲν κατὰ τῶν λίθων τὸ αὑτοῦ ὄνομα ἐπέγραψεν· ἐπιχρίσας δὲ τιτάνῳ καὶ ἐπικαλύψας, ἐπέγραψε τοὔνομα τοῦ τότε βασιλεύοντος· εἰδὼς, ὅπερ καὶ ἐγένετο, πάνυ ὀλίγου χρόνου συνεκπεσούμενα μὲν τῷ χρίσματι τὰ γράμματα, ἐκφανησόμενον δὲ, Σώστρατος Δεξιφάνους, Κνίδιος, θεοῖς σωτῆρσιν ὑπὲρ τῶν πλωϊζομένων. Ibi enim χρίσμα appellat τὸν ἐπικεχρισμένον τίτανον, Calcem ei operi illitam, s. qua illud opus illitum erat. Idemque valet quod Pigmentum s. Color illitus. [Diodor. 2, 9 : Ἀσφάλτῳ κατέχρισεν ἡψημένῃ (τὰς καμάρας) μέχρις ὅτου τὸ πάχος τοῦ χρίσματος ἐποίησε πηχῶν τεσσάρων. « Tit. Neapol. C. I. vol. 3, p. 722, n. 5789, 3, τὰ χρείσματα καὶ τὴν ὀροφήν. » Hase.] Porro χρίσμα dicitur ut κροῦσμα, χρίμα autem, quod in illo Philoxeni loco habes, ut κροῦμα : hoc, properispωmenωs, illud paroxytonωs. [Fallitur. Recta scriptura χρῖσμα est.]

[Χριστάδελφος, ὁ, ἡ, Fraternitate cum Christo conjunctus. Georg. Pisid. Bell. Abar. 518, τὰ χρ. μέλη, respiciens ad S. Paulum Ep. 1 ad Cor. 6, 15. Hase.]

[Χριστεμπορεία, ἡ, Cauponatio Christi. Theodoret. H. E. 1, 3, vol. 3, p. 729 : Τὴν ἐκείνου Χριστεμπορείαν (vulgo —ρίαν) θεωροῦντες, i. e. Videntes eum quæstum capere ex munere sacro.]

Χριστέμπορος, ὁ, q. d. Christi institor, i. q. Χριστοκάπηλος, quocum et copulatum habebis ex Greg. Naz. Cujus est et hic locus, p. 306 [vol. 1, p. 392, C] : Καθαιρεῖ τὸ ἱερὸν τῶν θεοκαπήλων καὶ Χριστεμπόρων. Vide et Chrysost. Comm. in Ep. ad Thess. p. 17. [Antioch. Homil. p. 1085, E. Anon. Vita Chrys. t. 8, p. 334, 43. Basil. t. 2, p. 976, D : Χρ. γὰρ οἱ τοιοῦτοι καὶ οὐ Χριστιανοί. Hase. Χριστέμποροι appellati hæretici iconoclastæ in Chronico ms. Michael Psellus Orat. ms. : Τῶν χρ. ἐξάρχων. Ducang.]

[Χριστέον, Ungendum. Geopon. 16, 4. Angll. Antyll. ap. Oribas. t. 2, p. 415, 8; 447, 4 Daremberg. Hase.]

Χριστεπώνυμος, ὁ, ἡ, Christi de nomine dictus, Qui a Christo Christianus denominatur : ut ὁ Χριστεπώνυμος λαὸς, de Christiano populo. [Gregent. Tephr. Disput. p. 172, 11, ἅγμα χρ. Jo. Hierosol. Vita Jo. Chrys. Actt. SS. Maii t. 2, p. 723, F, τὴν χρ. κλῆσιν. Hase.]

Χριστήριον, τὸ, i. q. χρίσμα, Id quo illinitur s. inungitur aliquid, Unguentum, Oleum. Apud Suid. Χριστήρια δὲ, μεθ' ὧν ἐχρίοντο οἱ ἱερεῖς τοπαλαιόν. Ubi forsan et pro Vase accipitur, in quo oleum s. unguentum est quo inungitur aliquis, ut est phiala olearia s. unguentaria, λήκυθος. [Unctorium ap. Harmenopul. lib. 2, tit. 4, § 92, 96, et in Legibus Cypriorum mss. Ducang.]

[Χρίστης, ὁ, ὁ κονιατὴς, Tector, Gl. Apud Hesych. Κονιαταί· ἀσβεστήριοι· καὶ οἱ χρῖται· nisi hic quoque χρῖσται scripsit, quæ forma grammatici ætati magis convenire videtur. Oxytonum est apud Theophanem Chronogr. p. 371, A : Οἰκοδόμους χιλίους καὶ χριστὰς διακοσίους· quod χρίστας scriptum apud Ducangium, qui *linitores* verti in Miscella lib. 22 monet.]

Χριστιανίζω, Christianis faveo, A partibus Christianorum sto, Cum Christianis facio, etiam Christianus sum, Christianum me esse profiteor. Greg. Naz. p. 647 [vol. 1, p. 834, D] : Πείσατε οὖν ἡμᾶς ὅτι χριστιανίζετε γνησίως. Tertull. Adv. Marcion. : Nulla est enim Ec-

clesia Apostolici census, quæ non in creatore christianizet. [Origenes C. Cels. 5, p. 236 : Τῷ Παύλῳ, ἀκριβῶς τὰ Ἰουδαίων παιδευθέντι καὶ ὕστερον ἐκ παραδόξου ἐπιφανείας Ἰησοῦ χριστιανίσαντι. Philostorg. H. E. 2, 5, p. 10 : Χριστιανίσαι τὸ ἔθνος (τὸ Ῥωμαίων)· 12 : Τῶν ἐν τῇ Γετικῇ χριστιανιζόντων. Chronicon Cpol. : Ἐν τῇ πρώτῃ συνόδῳ Ἴβηρες ἐχριστιάνισαν. Socr. H. E. 7, 37 : Οἱ ἀκριβῶς χριστιανίζοντες, ut τελείως χρ. est ap. OEcumen. In Actor. c. 8, p. 50. Suicer. Euseb. H. E. 1, 22 : Αἱ τῶν βιβλίων ὑποθέσεις χριστιανίζουσι μὲν τῇ φωνῇ, τοῖς δὲ δόγμασιν ἑλληνίζουσι.]

[Χριστιανικὸς, ἡ, ὸν, Christianus. Χρ. ἀγάπη ap. Theodoret. vol. 3, p. 1033; προσηγορία ib. p. 659, 725; πολιτεία vol. 4, p. 682; δόξαι ib. p. 691; ὄνομα vol. 2, p. 1018. Τὸ χρ. κήρυγμα ap. Justin. Mart. Respons. ad Quæst. 110 orthod.; λόγος Eudocia Violar. p. 219. Συλλογαὶ ἐπιγραμμάτων Χριστιανικῶν in Indice Anthologiæ præfixo in cod. Palat. ap. Jacobs. vol. 6, p. lxv. ‖« Adverb. Χριστιανικῶς Athanas. Vita Anton. § 1, p. 4 ed. Hœsch.» Boiss. Ephræm Serm. de Cruce p. 355, C Grets. Antioch. Homil. p. 1110, D, χρ. φερόμενοι. Hase. Euseb. Dem. ev. 1, p. 10 : Χρ., ἀλλ' οὐχὶ Ἰουδαϊκῶς ἔζησε.]

Χριστιανισμὸς, ὁ, significans αὐτὸ τὸ χριστιανίζειν : ut Ἰουδαϊσμὸς αὐτὸ τὸ Ἰουδαΐζειν, s. Professio religionis Christianæ. Apud Basil. [vol. 1, p. 257 extr. : Ἀπὸ τὸν Χρ. ἀπὸ τῆς Ἑλληνικῆς πλάνης καὶ τῆς Ἰουδαϊκῆς ἀγνωσίας διίστησιν] cum alibi sæpe, tum p. 78, et ap. Eusebium De præpar. evang. [Gregor. Naz. Orat. 4, p. 119, A; 3, p. 72, C. Boiss. Anon. in V. Chrysost. : Τοῦτο ὄντως χρ., τὸ πιστεύειν ὀρθῶς καὶ ἀμέμπτως ἐμπολιτεύεσθαι. Greg. Nyss. vol. 3, p. 271 : Χρ. τῆς θείας φύσεως μίμησις· et mox : Ἡ τοῦ χρ. ἐπαγγελία ἐστὶ τὸ εἰς τὴν ἀρχαίαν εὐκληρίαν ἐπαναχθῆναι τὸν ἄνθρωπον· vol. 1, p. 150 : Τί ἐστὶ χρ.; θεοῦ ὁμοίωσις κατὰ τὸ ἐνδεχόμενον ἀνθρώπου φύσει. Variæ sunt Christianismi notæ et proprietates. Joann. Chrys. Homil 31 in Epist. ad Hebr. p. 587 : Πολλά ἐστι τὰ χαρακτηρίζοντα τὸν χρ., μᾶλλον δὲ πάντων καὶ κρεῖττον ἁπάντων ἡ πρὸς ἀλλήλους ἀγάπη καὶ εἰρήνη. Macar. Homil. 15, p. 222 : Τὸ σημεῖον τοῦ χρ. τοῦτό ἐστι, τὸ ὄντα τινὰ δόκιμον τοῦ θεοῦ σπουδάζειν λανθάνειν ἀνθρώπους. Basil. ap. Greg. Naz. Or. 20, p. 349, οὐ προσώποις τὸν χρ., ἀλλὰ πίστει χαρακτηρίζεσθαι dicit. Ὄνομα λαβεῖν χριστιανισμοῦ Basil. M. Epist. 2, canone 45, p. 772. Manichæorum secta vocatur ἑλληνίζων χρ. ab Euseb. H. E. 1, 22. Suicer. Phot. Epist. p. 138, 19. Ignat. Epist. p. 49, 20; 42, 21 : Ὁ γὰρ χρ. οὐκ εἰς ἰουδαϊσμὸν ἐπίστευσεν. Jo. Damasc. t. 1, p. 470, B, τὸν χρ. κηρύττων. Hase. Eunomius Apolog. p. 286 : Πολὺ κυνισμὸς κεχώρισται χριστιανισμοῦ.]

[Χριστιανοδιώκτης. V. Χριστοδιώκτης.]

[Χριστιανοκατήγορος, ὁ, Christianorum accusator, Greg. Studita in Tollii Itin. Ital. p. 180. Jo. Damasc. Ep. p. 135. «Χρ. dicti iconoclastæ, quod Christianos accusarent tanquam sacras imagines ut deos colerent. V. Histor. Concilii Nicæni 2 c. 6, p. 57, et act. 1, p. 61; act. 5, p. 389, et alibi, auctorem De initiis hæreseon num. 102, Joann. Hierosol. De ortu hæresis iconoclast. num. 1, Joseph. Thessalon. Homil. in Crucem p. 1205. Χριστιανοκατηγορικὴ τῶν εἰκονομαχούντων αἵρεσις ap. Nicet. Paphl. in Vita Ignat. Patr. Cpol. p. 1183.» Ducang. Adde Mich. Glyc. Annal. p. 272, B. Georg. Cyprius ap. Bandur. Imp. Or. t. 2, p. 668, 5 Ven. Athanas. Patr. ib. p. 678, 24, ἀνάθεμα ἐκβοῶ χρ. παντί. Substant. Χριστιανοκατηγορία, ἡ, ib. p. 660, 22. Hase.]

Χριστιανὸς, ἡ, ὸν, Christianus, Qui Christi sese discipulum profitetur et a Christo sese denominat, ut supra ὁ χριστεπώνυμος λαός. [Χριστιανοὶ appellantur qui religionem Christianam amplectuntur. Quod nomen iis primo impositum fuit Antiochiæ, ut testantur Acta Apost. 11, 26. Suidas : Χριστιανοί· ἐπὶ Κλαυδίου βασιλέως Ῥωμαίων, Πέτρου τοῦ ἀποστόλου χειροτονήσαντος Εὐόδιον ἐν Ἀντιοχείᾳ, μετωνομάσθησαν οἱ πάλαι λεγόμενοι Ναζαραῖοι καὶ Γαλιλαῖοι Χριστιανοί. Eadem illata s. v. Ναζιραῖος. Joann. Chrys. Homil. 3 ad populum Antiochenum : Καθάπερ Πέτρος ἐν τοῖς ἀποστόλοις πρῶτος ἐκήρυξε τὸν Χριστὸν, οὕτως ἐν ταῖς πόλεσιν αὕτη πρώτη ὥσπερ στέφανόν τινα θαυμαστὸν τὴν τῶν Χριστιανῶν ἀνεδήσατο προσηγορίαν. Conf. etiam Ignat. Epist. ad Magnes. p. 58. Epiphan. vol. 1, p. 161. — Per unctionem fieri Christianos et hoc nomen tunc demum habere incipere a similitudine unguenti, quo unctus est Christus, plerique Patrum volunt. Sic Cyrill. Hierosol. Catech. 4 : Πρὸ τοῦ καταξιωθῆναι ὑμᾶς ταύτης τῆς χάριτος (τοῦ ἁγίου χρίσματος), ταύτης τῆς προσηγορίας κυρίως οὐκ ἦτε ἄξιοι, ἀλλ' δδεύοντες προβαίνετε εἰς τὸ εἶναι Χριστιανοί. Macarius Homil. 17, p. 256 : Οἱ πνευματικοὶ τὸ ἐπουράνιον χρίσμα χριόμενοι γίνονται Χριστιανοὶ κατὰ χάριν, ὥστε εἶναι αὐτοὺς βασιλεῖς καὶ προφήτας ἐπουρανίων μυστηρίων. — Sensu angustiore orthodoxi vocantur Χριστιανοὶ et hæreticis opponuntur. Photius in Nomocan. tit. 12, c. 2, ex Constitt. 1, tit. 1 lib. 1 Codicis : Ὁ μὴ δοξάζων τὴν ἁγίαν τριάδα ἐν μιᾷ θεότητι ἰσοδύναμον οὐδὲ Χριστιανὸς λέγεται, ἀλλ' ἄφρων ἐστὶ καὶ αἱρετικός· et similiter Joann. Antioch. in Nomocan. tit. 36, p. 644 Bibloth. juris canonici. Arianos Patribus non fuisse Christianos visos patet ex Athanasio Disput. 1 contra Arianos p. 125, disp. 2, p. 156, et Orat. 2 contra Arianos p. 186, Ad Serapionem p. 367, aliisque. Hæreticos omnes Christianorum appellatione excludendos esse censent Tertullian. De præscript. adv. hæret. c. 37, p. 338, et Lactantius 4, 30. Hæc et alia plurima de Christianis ex Patrum scriptis collegerunt Suicer. et Ducang. Lucian. Alex. c. 25 : Ἀθέων ἐμπεπλῆσθαι καὶ Χριστιανῶν τὸν Πόντον· et ib. c. 38 : Εἴ τις ἄθεος ἢ Χριστιανὸς ἢ Ἐπικούρειος ἥκει ἐπίσκοπος τῶν ὀργίων, φευγέτω· et De morte Peregr. c. 12. ‖Adv. Χριστιανῶς Euseb. H. E. p. 220, qui alibi χριστιανικῶς dixit. Syllaba penultima adj. Χριστιανὸς correpta ap. Greg. Naz. Anth. Pal. 8, 27 et 171.]

[Χριστίνα, ἡ, Christina, n. pr. ap. Suidam.]

[Χριστίων, ωνος, ὁ, Christio, n. pr. ap. Suidam.]

[Χριστόγονος, ὁ, ἡ, Christo genitus. Clem. Al. in Hymno p. 313 : Χορὸς εἰρήνης οἱ χριστόγονοι. Suicer.]

[Χριστόγραφος, ὁ, ἡ, A Christo scriptus. Χρ. ἐπιστόλιον Const. Porphyr. De imag. Edess. p. 95 ed. Combef. Boiss.]

[Χριστοδίδακτος, ὁ, ἡ, Per Christum institutus. Method. Conv. decem virg. p. 36, 4, τῇ χρ. δικαιοσύνῃ. Hase.]

[Χριστοδιώκτης, ὁ, Christi persecutor. Joann. Damasc. Epist. ad Theoph. De imag. p. 118 ed. Combef. : Ὁ Οὐάλης, εἰ καὶ οὐκ ἀποστάτης, ἀλλά γε χρ. καὶ χριστομάχος. Χριστιανοδιώκτης ib. p. 135, cum χριστιανοκατήγορος conjunctum.]

[Χριστόδουλος, ὁ, Christodulus, n. pr. viri ap. Phot. Epist. p. 68, 5, aliosque scriptores Byzantinos. Adject. Χρ., ὁ, ἡ, Christo famulans, German. Patr. De rest. imag. p. 445, B Grets. : Οὐκ εἶ χρ., ἀλλὰ κοιλιόδουλος. Hase.]

[Χριστόδωρος, ὁ, Christodorus, Panisci filius, ex Copto, urbe Ægypti, oriundus, poeta epicus, qui Anastasii imperatoris ætate floruit. Sic Suidas : qui scripta ejus multa enumerat, inter quæ est Ἔκφρασις τῶν ἐν τῷ Ζευξίππῳ ἀγαλμάτων, in Anthologiæ Palatinæ caput secundum recepta. Ejusdem esse videntur Λυδιακὰ, ex quibus versus tres affert schol. Hom. Il. B, 461. Vid. de hoc poeta Jacobs. ad Anthol. vol. 13, p 871 sq. ‖ Obscurior alius est memoria, de quo Suidas : Χρ. Θηβαῖος, Ἰλλούστριος. Ἔγραψεν Ἰξευτικὰ δι' ἐπῶν, καὶ θαύματα τῶν ἁγίων Ἀναργύρων Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ.]

[Χριστοειδὴς, ὁ, ἡ, Christo similis. Dionys. Areop. De div. nom. c. 1, p. 244, 4 a fine. Boiss. Idem p. 141. Theod. Stud. De cruce p. 234, B Grets., ἡ χρ. εἰκών. Anon. Vita Chrys. t. 8, p. 345, 33, χρ. κατάστασιν. Hase. ‖ Adverb. Χριστοειδῶς, Dionys. Areop. p. 295. Elberl.]

[Χριστοείκελος, ὁ, ἡ, idem. Michael Monach. ap. Allatium Hottingeri p. 164. Boiss.]

[Χριστοθεράπευτος, ὁ, ἡ, A Christo sanatus. Jo. Hieros. Vita Jo. Chrys. Actt. SS. Maii t. 2, p. 729, B, τὴν χρ. δεξιάν. Hase.]

Χριστοκάπηλος, ὁ, ap. Greg. Naz., Qui Christum cauponatur, quasi ὁ καπηλεύων τὸν Χριστὸν, Qui religione Christiana ad turpe lucrum abutitur. [HSt. alibi :] Χριστοκάπηλος, ὁ, Christi caupo s. cauponator,

Qui Christum cauponatur et quæstui habet, ut qui lucri causa Christi discipulos se profitentur, et Evangelium prædicant. Greg. Naz. 178 : Μηδὲ γενώμεθα Χριστοκάπηλοι καὶ Χριστέμποροι.

[Χριστοκῆρυξ, ῡκος, ὁ, Christi præco. Χριστοκήρυκες Constant. Stilbe in Notitt. Mss. vol. 8, p. 220. Anon. Anth. Pal. 1, 106, 17 : Χριστοκηρύκων τύπους καὶ τοῦ σοφουργοῦ Μιχαὴλ τὴν εἰκόνα. Boiss. German. Patr. De rest. imag. p. 438, B Grets., ἀποστολικοὺς ἄνδρας καὶ χρ. Hase.]

[Χριστοκίνητος, ὁ, ἡ, A Christo motus. Greg. Nyss. vol. 3, p. 444 : Παῦλος ὁ θεόληπτος νοῦς, ἡ χρ. γλῶσσα. Suicer. Georg. Pisid. Contra Sev. 617, χρ. στόλος. Hase. ῑ]

[Χριστοκλῆς, έους, ὁ, Christocles, n. pr. in inscr. Attica ap. Rangabé *Antiq. Hell.* 803, vol. 2, p. 426.]

[Χριστοκτονία, ἡ, Christi cædes. Basil. M. vol. 1, p. 549, A, ἐπὶ τὴν χρ. ἐλθόντες. Hase. Constitt. Apost. 6, 5. « Joann. Chrys. Homil. spuria, vol. 2, p. 994 fine. Joann. Canabutius De diis Troicis apud Allatium Hottingeri p. 274. Planud. in Laud. Diom. Ms. » Boiss.]

[Χριστοκτόνος, ὁ, ἡ, Christum interficiens. Joann. Chrys. In Matth. 2, p. 533. Amphiloch. p. 88, B : Ἀπολογεῖται ὑπὲρ τῶν χρ. « Poetaster in Cram. Anecd. Paris. vol. 4, p. 311, 24. » Boiss. Confess. S. Cypriani Actt. SS. Sept. t. 7, p. 235, C. Greg. Naz. t. 1, p. 467, B, χρ. Πιλᾶτον, et insectans Julianum Imp. ib. p. 76, C, χρ. μετὰ Πιλᾶτον. Hase.]

[Χριστολάτρης, ὁ, Christi cultor. Theod. Diac. Expugn. Cretæ 2, 72. « German. Patr. De cruce p. 252, D Grets., τοῖς χρ. ἐπιβουλεύων. » Hase.]

[Χριστόληπτος, ὁ, ἡ, A Christo captus. Ignat. Epist. ad Antioch. c. 12 : Τὰς χρ. παρθένους· ubi duo libri χρηστολήμπτους. « Methodius Conviv. 1, p. 14, B. » Boiss.]

[Χριστολύτης, ὁ, q. d. Christum solvens, nomen hæreticorum ap. Jo. Damasc. t. 1, p. 108, C. Hase.]

[Χριστομάθεια, ἡ, Christi disciplina. Ignat. Epist. ad Philadelph. c. 8 : Μηδὲν κατ' ἐριθείαν πράσσειν, ἀλλὰ κατὰ χριστομάθειαν. Suicer. In codice est χριστομαθίαν.]

Χριστόμαρτυς, ὁ, Christi testis. [Const. Manass. Chron. 6275 : Τῷ θείῳ Χριστομάρτυρι. Nominat. Χριστόμαρτυς est ap. anon. in Carmine in Theodor. v. 93, ante Wernsdorfii Philen p. 26.]

[Χριστομᾰχέω, Contra Christum pugno. Socr. H. E. 1, 6. Angl. Phot. Epist. p. 142, 1. Greg. Nyss. t. 2, p. 253, C, ὡς ἂν ἐμφραγείη τὰ στόματα τῶν χριστομαχούντων. Hase.]

[Χριστομαχία, ἡ, Pugna contra Christum, Odium Christi. Phot. Epist. p. 15 : Θέαμα τῆς Ἑλληνικῆς χρ. μόνης ἄξιον. G. D. Id. ib. p. 157, 42. Hase.]

Χριστομάχος, ὁ, ἡ, Christi oppugnator, Qui contra Christum pugnat, Christum oppugnat et everteré suo regno nititur, ut supra ὁ Ἀντίχριστος. Greg. Naz. [t. 1, p. 346, D] : Ἀλλ' ἦκεν ἡμῖν αὖθις ὁ Χριστομάχος βασιλεὺς, καὶ τῆς πίστεως τύραννος· de Juliano hoste Christi, et τῶν Χριστιανῶν διώκτης. Itidem Χριστομάχος dicitur Judæus a Basil. [Basil. M. Homil. 9 in Hexaem. p. 122 : Ἀκούεις, ὦ χριστομάχε; Χριστομάχον vocat Arium et omnes ejus asseclas. Id. Homil. 15, p. 504 : Ποῦ ἡ χρ. γλῶττα; Sic frequenter Ariani apud Athanasium et alios Patres vocantur Χριστομάχοι. Suicer. Ex locis Athanasii unum apponimus vol. 1, p. 221 : Εἰ ἀρνοῦνται (οἱ Ἀρειανοὶ) τὰ γεγραμμένα, ... οἰκείως ἂν καλοῖντο καὶ παρὰ πάντων ἄθεοι καὶ χριστομάχοι· οὕτω γὰρ ἑαυτοὺς ἐπωνόμασαν καὶ αὐτοί. Phot. Epist. p. 15 : Τῶν χρ. Ἰουδαίων. « Joann. Damasc. Epist. ad Theophil. De imag. p. 135 : Ὡς χρ., ὡς παραβάτης τῶν ... σταυρῶν. » Boiss.]

[Χριστομίμητος, ὁ, ἡ, Christum imitans. Theod. Studita apud Allatium Hottingeri p. 405; Schol. Jo. Climac. p. 328; Theod. Prodr. Ep. in Lazerii Misc. 2, p. 563; Nicet. Paphl. in Martyrum Triade editâ a Combef. p. 38. Boiss. Theodos. Diac. Exp. Cretæ 3, 22 : Τοῖς σοῖς χρ. τρόποις. Georg. Cedren. p. 285, Continuator Theophanis p. 276, C; 278, C, aliique Byzantini. || Adverb. Χριστομιμήτως, « Jo. Damasc. Ep. ad Theophil. De imag. p. 139 : Τὸν χρ. λέγοντα, Ἐξέλθετε κτλ. Anon. in Anecd. meis vol. 4, p. 367. » Boiss. Nicetas Dav. Paraphr. Greg. Naz. p. 185, 11. Theod. Stud. De cruce p. 231, C, χρ. κατίσχυσαν. Hase. ῑ]

[Χριστόμορφος, ὁ, ἡ, Christi formam repræsentans. Jo. Damasc. t. 2, p. 839, D, τὰς χρ. εἰκονογραφίας. Hase.]

Χριστομύστης, ὁ, Qui Christo s. Christianis sacris et Christianæ doctrinæ initiat, Christi sacerdos.

[Χριστόνομος. V. Χριστώνυμος.]

[Χριστοπάτωρ, ὁ, Christi pater. Epiphan. t. 2, p. 268, B, Ἀβραὰμ ὁ χρ. Hase.]

[Χριστόπολις, εως, ἡ, Christi urbs. Greg. Naz. vol. 2, p. 105, 76 : Εἰ δὲ τυπείην λῃϊσταῖς, μεγάλης ἀπὸ Χριστοπόληος. Conf. Χρυσόπολις.]

[Χριστοπρεπὴς, ὁ, ἡ, Christo conveniens. Nicetas Dav. Paraphr. in Greg. Naz. p. 165, 5, χριστοπρεπεῖ ψυχῆς διαθέσει. || Adv. Χριστοπρεπῶς id. ibid. p. 117, 30. Hase.]

Χριστὸς, ἡ, ὸν, Unctus, Inunctus, Perunctus, Qui inungitur s. illinitur, Quo perungi s. perlini solemus : ut quum schol. Theocr. 11 [init.] scribit esse τῶν φαρμάκων τὰ μὲν, χριστὰ, ἤγουν ἅπερ χριόμεθα εἰς θεραπείαν· τὰ δὲ, ποτὰ, ἤγουν ἅπερ πίνομεν· τὰ δὲ ἐπίπαστα, ἤγουν ἅπερ ἐπιπάττομεν. [Easdem tres species memorat schol. Hom. Il. Δ, 191 : Ἐπίπαστα ὡς ἐπὶ Μενελάῳ, χριστὰ, ἰοὺς χρίεσθαι, πότιμα, ὡς ἐπὶ Ἑλένης.] Cujusmodi φάρμακα χριστὰ sunt omne genus unguenta et olea quibus ægri inunguntur, vel etiam pigmenta et fucamenta quibus illitis color emendatur. Itidem vero ap. Eur. [Hipp. 516] legimus χριστὸν φάρμακον, quasi Illititium dicas, ut quo Medea et Dejanira infecerunt peplos illos fabulis tragicis nobiles. [Æsch. Prom. 480 : Οὐκ ἦν ἀλέξημ' οὐδὲν, οὔτε βρώσιμον, οὐ χριστὸν, οὔτε πιστόν. « Χριστὰ vice χρηστῶν restituit Casaub. in Dion. Chrys. p. 663 : Οὐχ ὑπὸ φαρμάκων χριστῶν ἢ ποτῶν· in Sozomeno H. E. 2, 7, ab aliis restitutum probavit Vales. Artemid. 4, 24, p. 215 : Χριστὰ ἢ ἐπίπλαστα. Hic etiam vulgo χρηστὰ, quod correxit interpres. » Hemst. ad Aristoph. Plut. p. 240.] At Lev. 21, [10] de summo sacerdote : Ἐπιχεχυμένου ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ τοῦ ἐλαίου τοῦ χρίσματος· et mox, Ἐκ τῶν ἁγίων οὐκ ἐξελεύσεται, καὶ οὐ βεβηλώσει τὸ ἡγιασμένον τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ, ὅτι τὸ ἅγιον ἔλαιον τὸ χριστὸν τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ ἐπ' αὐτῷ. [Suidas : Χριστός· καὶ ὁ κεχρισμένος ἐν ἐλαίῳ χρηστὸς δὲ ὁ ἀγαθὸς διὰ τοῦ η· ζήτει ὀπίσω χρηστός. (Glossam ab interpolatore illatam om. cod. Paris. A.) Theophylact. In Matth. c. 1, p. 4 : Χριστοὶ ἐλέγοντο οἱ βασιλεῖς καὶ ἱερεῖς· ἐχρίοντο γὰρ τῷ ἁγίῳ ἐλαίῳ τῷ ἀπὸ τοῦ κέρατος τοῦ ἐπιτιθεμένου τῇ κεφαλῇ ἀναβλύζοντι. Prophetas et sacerdotes χριστοὺς appellari docet Euseb. H. E. 1, 4. In specie χριστοὶ dicuntur Qui ad usum quempiam a deo destinantur. Theodoret. In Jesaiæ 45, 1 : Οὕτω λέγει κύριος τῷ χριστῷ μου Κύρῳ· χριστοὺς ἡ θεία γραφὴ προσαγορεύει οὐ μόνον τοὺς χριομένους, ἀλλὰ καὶ τοὺς εἴς τινα χρείαν ὑπὸ τοῦ θεοῦ τῶν ὅλων ἀφοριζομένους· οὕτω καὶ τῶν πρὸ τοῦ νόμου πατέρων μνημονεύσας ἔφη, Μὴ ἅπτεσθε τῶν χριστῶν μου. Ἐνταῦθα μέντοι τὸν Κῦρον χριστὸν ὠνόμασε διδάσκων ὡς αὐτὸς αὐτὸν ἐχειροτόνησε βασιλέα. Idem Theodoret. In Psalm. 105, 15, p. 819 : Χριστοὺς προσαγορεύει οὐχ ὡς ἐλαίῳ κεχρισμένους, ἀλλ' ὡς ἐκλεκτοὺς γενομένους. Hoc tamen alii referunt ad fideles, de quibus Gregor. Naz. Or. 21, p. 378 : Χριστοὺς οἶδε καλεῖν ἡ γραφὴ τοὺς ζῶντας κατὰ Χριστόν. Euseb. Dem. ev. 1, p. 9 : Χριστοὺς ἐκείνους τοὺς πρὸ Μωσέως θεοφιλεῖς, ὥσπερ οὖν ἡμᾶς Χριστιανοὺς, εὕροις ἂν κεκλημένους. Suicer.] || Χριστὸς peculiari nomine dictus fuit Filius Dei et Servator noster, eodemque sensu Hebræis Messias, quoniam ipse vere erat sacerdos, propheta, et rex; ea enim tria hominum genera sola sacro oleo inungi solebant, ut patet ex Lev. 21, 3 Reg. 19, et 1 Reg. 10. In primo enim illo l. agitur de unctione summi sacerdotis : in secundo, de unctione Elisæi prophetæ in locum Eliæ : in tertio autem de unctione Saulis regis Israelitarum : qualis unctio Davidis quoque regis est 1 Reg. 16, et 2 Reg. 2, et 5 : itidemque Solomonis, 3 Reg. 1. [De Christi nominis origine, significatione et usu videnda quæ ex Patribus collegit Suicerus, qui etiam de locutionibus dixit εἶναι Χριστοῦ Esse Christi, i. e. a

Christo creatum esse, Christi creaturam esse, vel etiam subjici Christo tanquam domino (ut ap. Joann. Chrys. Homil. 10 in Ep. 1 ad Corinth. p. 302 : Ἡμεῖς τοῦ Χριστοῦ, ὡς ἔργον· ἡμεῖς τοῦ Χρ., ὡς ὑπ' αὐτοῦ κατασκευασθέντες); Σὺν Χριστῷ εἶναι, i. e. Beatam et æternam vitam in cœlis agere cum Christo; Ἐν Χριστῷ εἶναι, i. e. Per fidem Christo insitum esse; Διὰ Χριστοῦ εἶναι, i. e. Ab Christo redemtum esse.] Latini quoque scriptores eum vocare Christum maluerunt, servato Græco vocab., quam latino Unctum s. Delibutum nominare. Lactantius etiam eandem nominis rationem affert, 4, 7 : Sed exponenda, inquit, hujus nominis ratio est, propter ignorantium errorem, qui eum immutata litera Chrestum solent dicere. Erat Judæis ante præceptum ut sacrum conficerent unguentum, quo perungi possent ii qui vocabantur ad sacerdotium vel ad regnum. Et sicut nunc Romanis indumentum purpuræ, insigne est regiæ dignitatis assumptæ, sic illis unctio sacri unguenti nomen ac potestatem regiam conferebat. Verum quoniam Græci veteres χρίεσθαι dicebant Ungi, quod nunc ἀλείφεσθαι, B sicut indicat Homericus versus ille, Αὐτοὺς δὲ δμωαὶ λοῦσαν, καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ : ob hanc rationem nos eum Christum nuncupamus, i. e. Unctum, qui Hebraice Messias dicitur. Unde in quibusdam Græcis scripturis, quæ male de Hebraicis interpretatæ sunt, ἠλειμμένος, i. e. Unguendo curatus, scriptum invenitur, ἀπὸ τοῦ ἀλείφεσθαι. Sed tamen utrolibet nomine Rex significatur : non quod ille regnum hoc terrenum fuerit adeptus, cujus capiendi tempus nondum advenit, sed quod cœleste ac sempiternum. Hæc ille. Porro in N. T. passim legitur hoc Χριστὸς, modo solum, módo cum præcedente Ἰησοῦς, ut Ἰησοῦς ὁ Χριστὸς, velut et Matth. 1, [16] : Ἐξ ἧς ἐγεννήθη Ἰησοῦς ὁ λεγόμενος Χριστὸς, Jesus ille qui dicitur Christus. [Ep. ad Rom. 8, 9 : Εἰ πνεῦμα Χριστοῦ ἔχετε· 10 : Εἰ Χριστὸς ἐν ὑμῖν. Ep. ad Cor. 2, 1, 19 : Ὁ τοῦ θεοῦ υἱὸς Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ ἐν ὑμῖν κηρυχθείς. Ep. ad Ephes. 4, 20 : Ὑμεῖς οὐχ οὕτως ἐμάθετε τὸν Χριστὸν, i. e. religionem Christianam.] Legitur vero et Danielis 9, [25] sed solum, ubi ait, Τοῦ οἰκοδομῆσαι Ἱερουσαλὴμ ἕως C Χριστοῦ ἡγουμένου, Ut ædificetur Hierusalem usque ad Christum ducem. Ubi etiam dixerat, Τοῦ σφραγίσαι ὅρασιν καὶ προφητείαν, καὶ τοῦ χρίσαι ἅγιον ἁγίων, Ut impleatur visio et prophetia, et ungatur sanctus sanctorum. Ceterum quum omnes reges communiter appellarentur οἱ χριστοὶ τοῦ Κυρίου, i. e. Uncti Domini (qua appellatione significabatur quod ait Solomon, Prov. 8, reges a Domino accipere imperium), peculiariter tamen de Christo dicitur (ut et peculiariter illi convenit). Lucæ 2, [26] : Μὴ ἰδεῖν θάνατον πρὶν ἢ ἴδῃ τὸν Χριστὸν Κυρίου, Non visurum mortem priusquam vidisset Christum illum Domini. Qui autem pro rege antea non agnoscebatur, in morte non solum agnitus fuit rex, sed titulo etiam celebratus, cruci superposito, Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος, ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων, secundum Joannem; seu, secundum Matth., Οὗτός ἐστιν Ἰησοῦς ὁ βασιλεὺς Ἰουδαίων· seu, secundum Luc., Οὗτός ἐστιν ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων. Quem titulum invitis Judæis Deus inviolatum immutatumque manere voluit non sine causa, ut vel inviti esse D eum suum regem elogio, quod ipsemet eorum præfectus scripserat, testarentur. [Insignis de Christo locus Josephi Ant. Jud. 18, 3, 3, qui a multis dubitatum est an non scriptus sit ab Josepho. Christum et Christianos memorat etiam Lucian. De morte Peregr. c. 11 seqq.]

[Χριστοσεβὴς, ὁ, ἡ, Christum venerans. Apollin. Metaphr. Psalm. p. 164.]

[Χριστοτελεστὴς, ὁ. HSt. s. v. Ὀρφεωτελεστής :] Ceterum ad exemplum illius Ὀρφεωτελεστὴς, extat ap. Bud. et nomen Χριστοτελεστὴς, quod significat Eum qui Christi, i. e. Christianæ religionis, mysteriis initiat. [Conf. Ἀναχτοτελέσται.]

[Χριστοτερπὴς, ὁ, ἡ, Christo gaudens. Jo. Damasc. Hymn. in Theog. 181, p. 8 ed. Par. 1570. Boiss.]

[Χριστότης, ἡ, q. d. Christitas, Christi natura, voc., ut videtur, fictum ab Jo. Damasc. t. 1, p. 207, C; 411, A; 405, A, ubi subjicit : Ἀλλ' οὐδεὶς τῶν θεοπνεύστων εἴρηκε τοῦτο. Hase.]

[Χριστοτόκος, ἡ, Christipara. Theodoret. Hæret. fab. 4, 12, p. 245 : Γίνεται αὐτῷ (Nestorio) πρῶτον τῆς καινοτομίας ἐγχείρημα τὸ μὴ δεῖν τὴν ἁγίαν παρθένον, τὴν τὸν θεοῦ λόγον τεκοῦσαν ἐξ αὐτῆς σάρκα λαβόντα, θεοτόκον ὁμολογεῖν, χριστοτόκον δὲ μόνον. Idem refert Euagrius 1, 2, p. 124. Graviter reprehendit Joann. Damasc. Orthod. fidei 3, 12, p. 221 : Χριστοτόκον δὲ οὐδαμῶς φαμὲν τὴν ἁγίαν παρθένον, διότι ἐπ' ἀναιρέσει τῆς θεοτόκος φωνῆς ὁ μιαρὸς καὶ βδελυρὸς καὶ ἰουδαιόφρων Νεστόριος ... ταύτην τὴν προσηγορίαν ἐξεύρατο ὡς ἐπηρεαζομένην. Theorianus Legat. Armen. p. 94 : Ἠδυνάμεθα καὶ χριστοτόκον τὴν θεοτόκον καλεῖν· Χριστὸν γὰρ ἐγέννησε θεὸν καὶ ἄνθρωπον· τοῦτο γὰρ δηλοῖ κυρίως τὸ ὄνομα· ἀλλὰ διὰ τὸ κακῶς ἐκλαμβάνεσθαι παρὰ τοῦ Νεστορίου τὸ σημαινόμενον τοῦ ὀνόματος ὡς βλάσφημον ἀποδεδοκίμασται παρὰ τῶν ἁγίων τὸ ὄνομα. Suicer. Th. Abucara Opusc. p. 470. Boiss. Actt. Concc. t. 3, col. 840, A. Defendit tamen vocem Athanas. t. 2, p. 412, F : Ἐγὼ δὲ λέγω καὶ χρ. καὶ κυριοτόκον ... τὴν ἁγίαν παρθένον. Hase.]

[Χριστοτρίκλινον, τὸ, Triclinium Christi. Epigr. Anth. Pal. 1, 106, 14 (inscriptum ἐν τῷ χρυσοτρικλίνῳ Μαζαρινοῦ) : Ὅθεν καλοῦμεν χριστοτρίκλινον νέον τὸν πρὶν λαχόντα (δόμον) κλήσεως χρυσωνύμου.]

[Χριστούπολις. V. Χρυσόπολις.]

[Χριστοφονεὺς, έως, Christi occisor. Theodor. Prodr. p. 51 (?).]

[Χριστοφόνος, ὁ, idem. Basil. M. vol. 3, p. 21, B : Τὸν Στέφανον τοῖς λίθοις ἔβαλλον οἱ χρ. Ignat. Ep. ad Philadelph. c. 6 : Τῶν χρ. Ἰουδαίων.]

[Χριστοφόντης, ὁ, idem. Greg. Naz. Carm. vol. 2, p. 24, D : Ὃν χριστοφόντης ἐξελίκμησεν χόλος.]

[Χριστοφόρος, ὁ, ἡ, Christum ferens. Greg. Naz. Anth. Pal. 8, 21 : Τυτθὴ καὶ Βηθλὲμ, ἔμπα δὲ χριστοφόρος. || « Χριστοφόρος ab Athanasio non semel vocatur Paulus apostolus, velut vol. 1, p. 6 : Ὁ χρ. ἀνὴρ, ὁ μακάριος Παῦλος· et p. 63, 1021. Suicer. Athanas. vol. 1, p. 594 : Οἱ φιλόχριστοι καὶ χρ. Ignat. Ep. ad Ephes. c. 9 : Ἐστὲ οὖν ... πάντες ... χριστοφόροι. Martyr. Ignat. c. 5 : Κατηπείγετο ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν ὁ χρ. Cyrill. Hieros. p. 237. Greg. Naz. Anth. Pal. 8, 29 : Νόννα ... χριστοφόρος, σταυροῖο λάτρις. G. D. Jo. Chrys. t. 1, p. 2, B; 141, D, χρ. ναῶν. Nicetas Dav. Paraphr. Greg. Naz. p. 96, 18, ἡ χρ. ψυχή. Hase.]

[Χριστώνητος, ὁ, ἡ, Christo venditus. Acta jun. Bacchi p. 108. Boiss.]

[Χριστωνῠμέω, A Christo nomen sortior. Herodian. Epim. p. 203.]

[Χριστωνῠμία, ἡ, Nomen a Christo impositum. Theod. Prodr. ap. Fabric. B. Gr. vol. 8, p. 140 ed. vet., vol. 6, p. 817 ed. Harl.]

[Χριστώνυμος, ὁ, ἡ, A Christo nomen sortitus. Herodian. Epim. p. 203. Ignat. Ep. ad Rom. inscr. p. 368 ed. Jacobson. : Ἐκκλησία ... χριστώνυμος, πατρώνυμος· ubi vetus interpres *Christi habens legem*, quod etiam Syrus interpres expressit : unde χριστόνομος conjecit Vossius, frustra. G. D. German. Patr. De restit. imag. p. 444 D Grets. Nicetas Paphl. Laud. SS. Petri et Pauli p. 327, A Combef. Jo. Camen. De exc. Thessal. p. 245, D Ven. Philotheus De cruce p. 131, D, τῆς χρ. ἐκκλησίας. Jo. Damasc. t. 1, p. 362, E, et Phot. Epist. p. 19, 25, ὁ χρ. λαός. Tit. Arg. ap. Le Bas. *Inscr. de Morée* p. 230, n. 64, 5, παντὸς τοῦ χρ. λαοῦ. Hase. Joann. Diac. in Bandini Anecd. p. 170.]

[Χρίτης. V. Χρίστης.]

Χρίω, fut. ίσω [Litera ι per omnia verbi tempora longa est (nisi quod Nossis Anth. Pal. 6, 275 corripuit : Τῷ (νέκταρι) καὶ τήνα καλὸν Ἄδωνα χρίει) : unde antiquitus scriptum fuit χρείω, ut Χρειστὸς (i. e. Χριστὸς) nomen octo literis constare ait Irenæus 1, 15, p. 76, similiterque diphthongum nominum σειγὴ, Λατεῖνος, Τειτὰν (i. e. σιγὴ, Λατῖνος, Τιτὰν) pro duabus literis numerat 1, 15, p. 74; 5, 30, p. 329. Miro errore significationis quoddam discrimen inter χρίω et χρείω finxerunt grammatici quidam, cujus memoriam servavit Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 46, 18 : Κεχρίσθαι (scribendum κεχρῖσθαι hic et infra, nisi ι breve esse opinati sunt) σκορπίῳ· ἀντὶ τοῦ πεπληγέναι ὑπὸ σκορπίου, καὶ σὺν τῇ προθέσει ἐγκεχρίσθαι. Διαφέρει τῇ

γραφῇ τὸ πεπλῆχθαί τε καὶ ὑπ' ἐλαίου κεχρεῖσθαι. Τὸ μὲν γὰρ ὑπὸ ἐλαίου διὰ τῆς ει διφθόγγου, τὸ δὲ κεχρίσθαι, τὸ σημαῖνον τὸ πεπλῆχθαι, διὰ τοῦ ι πανταχοῦ. Quod merito improbat Lobeck. Paral. p. 415, nec quidquam de eo compertum habuerunt gramm. in Etym. p. 814, 40 : Χρείω τὸ χρησμοδοτῶ διὰ διφθόγγου· ... χρίω δὲ τὸ ἀλείφω διὰ τοῦ ι· et Eustath. p. 1561, 4 : Ἰστέον ὅτι ἰσοδυναμούντων κατὰ νοῦν τοῦ τε χρίω καὶ τοῦ ἀλείφω τὸ μὲν χρίω παρὰ τὸν χροῦν ἐρρέθη, ὃς χρίεται, τὸ δὲ ἀλείφω παρὰ τὸ ἀλέω κτλ. Apud Suidam Χρείειν· τύπτειν, ut in aliis ejus glossis ει passim pro ι longo positum est. Forma vitiosa χρῖσθαι in oraculo ficto ab Lucian. Alex. c. 53 : Κυτμίδα σε χρῖσθαι κέλομαι ..., ubi libri meliores χρίεσθαι, quod rectum, deleto σε. Perfecti activi κέχρικα, quod annotavit Hesych., exx. ex V. T. infra afferentur : multo frequentius est passivum, cujus una veteribus usitata fuit forma κέχρῖμαι cum plusquamperf. ἐκεχρίμην, ab librariis toties in κέχρισμαι et ἐκεχρίσμην mutatum, eodem errore quo χρῖσμα vel χρίσμα pro χρῖμα scripserunt, ut perrara in codicibus veteris appareant vestigia formæ, quam scriptoribus antiquioribus ubique restituendum esse recte judicat Cobetus Var. Lect. p. 127, et Mnemos. vol. 5, p. 95. Qui scriptores primi κέχρισμαι dixerint sciri non potest, quum librorum in hac re auctoritas nulla sit. Non dubitandum tamen quin recentiorum quoque scriptorum ii qui Atticos veteres imitarentur κέχριμαι potius dixerint quam κέχρισμαι, velut Lucian. Saturn. 2, qui non ἀσβόλῳ κεχρισμένον τὸ πρόσωπον scripserat quod nunc legitur, sed κεχριμένον, quod restituit Cobet. V. L. p. 128, pariterque Aristid. vol. 1, p. 280, 10. Sed κεχρισμένος relinquendum Mœridi p. 144, 248. G. D.], Ungo, Lino, Perungo, Inungo, Oblino, Illino. [Hesych. : Χρῖ· χρίει. Forma suspecta, fortasse ficta ex imperfecto χρῖ' omissa apostropho alicubi scripto. Κέχρικεν· ἐγκέχρικεν, ἐκονίασεν, ἢ ἐγκεκέντρικεν (ut idem Ἐγκέχρικεν per ἐγκεκέντρικεν exp.). Κεχρῆσθαι· πεπλῆχθαι, quod κεχρεῖσθαι scribendum videri posset ex grammaticorum quorundam opinione supra exposita, nisi ordo literarum κεχρῖσθαι potius commendaret, quod restituit Salmasius.] Hom. Od. [P, 88] : Τοὺς δ' ἐπεὶ οὖν ὁμῶαι λοῦσαν καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ· Δ, [252] : Ἀλλ' ὅτε δή μιν ἐγὼν ἐλόευν καὶ χρῖον ἐλαίῳ· Il. Ψ, [186] : Ῥοδόεντι δὲ χρῖεν [Hectorem mortuum] ἐλαίῳ [ἀμβροσίῳ· et alibi non raro apud Homerum, ut Il. Π, 670 : Λοῦσον ποταμοῖο ῥοῇσιν χρῖσόν τ' ἀμβροσίῃ· Od. Γ, 466 : Ἐπεὶ λοῦσέν τε καὶ ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ. H. in Ven. 61 : Χάριτες λοῦσαν καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ ἀμβρότῳ. Batrach. 240 : Ἠλοῦ δράκα ῥῖψεν ἐπ' αὐτὸν καὶ τὸ μέτωπον ἔχρισε. Soph. Tr. 675 : Ὦ (οἰὸς πόκῳ) τὸν ... πέπλον ἀρτίως ἔχριον· et 689, ἔχρισα μαλλῷ (ut χρῖσαι τὸν χιτῶνα τοῦ Ἡρακλέους in ejusdem facti narratione dixit Diodor. 4, 36)· et de eadem lana venenata 831 : Εἰ γάρ σφε κενταύρου φονία νεφέλα χρίει δολοποιὸς ἀνάγκα. Eur. Med. 789 : Τοιοῖσδε χρίσω φαρμάκοις δωρήματα· et improprie ibid. 635 : Ἱμέρῳ χρίσασα (τόξα), cui quodammodo comparari potest quod Plutarch. dixit Mor. p. 841, D : Οὐ μέλανι, ἀλλὰ θανάτῳ χρίοντα τὸν κάλαμον κατὰ τῶν πονηρῶν. Lucian. Nigr. c. 37 : Χρίσας τὸ βέλος οὔτε ἰῷ, καθάπερ τὰ Σκυθῶν χρίεται, οὔτε ὀπῷ· Char. c. 22 : Στεφανοῦσι τοὺς λίθους καὶ χρίουσι μύρῳ· Asin. c. 13 : Χρίω ὅλον ἐμαυτόν. I. q. κονιᾶν, Calce dealbare, ut Hesych. κέχρικεν per ἐκονίασεν exp., est in Geopon. 14, 6, 1 : Κατασκευάζειν χρὴ οἶκον (περιστερῶν) ... καὶ τοῦτον χρίειν ἐπιμελῶς· ut ib. § 7 : Οὔτε γὰρ ἑρπετὰ ἀνελθεῖν οἷόν τέ ἐστι διὰ τῶν κιόνων σφόδρα ἐπιμελῶς ἐπιχρισθέντων (χρισθέντων ed. Bas.) κονιάμασι. Τιτάνῳ χρίειν Pollux 7, 124.] Item media voce χρίσασθαι, Ungi s. Inungi, Perungi, Ungere se, Perungere s. Inungere se. Hom. Od. Τ, [320] : Ἤωθεν δὲ μάλ' ἦρι λόεσσαί τε χρῖσαι τε, Lava et unge te· [Recte ibi legitur λοέσσαι τε χρῖσαί τε, qui sunt infinitivi aoristi activi] : ut ap. Xenoph. quoque Symp. [1, 7] : Οἱ μὲν γυμνασάμενοι καὶ χρισάμενοι, οἱ δὲ καὶ λουσάμενοι παρῆλθον. Rursum Od. Ζ, [96, et iisdem prope verbis Hesiod. Op. 523] : Αἱ δὲ λοεσσάμεναι καὶ χρισάμεναι λίπ' ἐλαίῳ. [Ib. A, 262 : Ὄφρα οἱ εἴη ἰοὺς χρίεσθαι χαλκήρεας. Pind. Pyth. 4, 395 : Σὺν δ' ἐλαίῳ φαρμακώσαισ' ἀντίτομα στερεᾶν ὀδυνᾶν δῶκε χρίεσθαι. Anacreon ap. Athen. 15, p. 687, E : Στήθεα χρισάμενος μύρῳ. Plut. V. Ages. c. 34 : Λίπα χρισάμενος τὸ σῶμα. Aristid. vol. 1, p. 280, 9 : Ὅτι οὐ λουσαίμην, ἀλλὰ χρισαίμην.] Passiva voce in eadem signif. Lucian. Lexiph. [c. 2] : Νῦν δὲ ἤδη καιρός ἐστι χρίεσθαι τὸ ἡλιοκαὲς, καὶ πρὸς τὴν εἴλην θέρεσθαι. [Hoc quoque formæ mediæ est, ut De merc. cond. c. 28 : Μύρῳ χρίεσθαι καὶ στεφανοῦσθαι τὴν κεφαλήν· et Pseudol. c. 31 : Μύρῳ χρίεσθαι τὰς πολιάς· Asin. c. 12 : Ἐκ τούτου (τοῦ ἐλαίου) λαβοῦσα χρίεται ὅλη. Aristid. vol. 1, p. 307, 4 : Ἐχριόμην ἐν τῷ ὑπαίθρῳ. Futur. Perictyone ap. Stob. Flor. 85, 18, p. 488, 2 : Οὐδ' ἀλείψεται ... οὐδὲ χρίσεται πρόσωπον λευκαίνουσα ἢ ἐρυθραίνουσα τοῦτο. Aristid. vol. 1, p. 348, 12, ex cod. uno restitutum pro χρήσεσθαι, ut Dioni Chrys. vol. 1, p. 675, ubi legitur Ποίῳ χρησάμενος φαρμάκῳ, χρισάμενος restitui voluit P. Faber, quum p. 674, χρίωνται φαρμάκῳ legatur, et p. 461 : Τὸν Ἰάσονα δυνάμει τινὶ χρησάμενον, Reiskius conjecit χρισάμενον, quemadmodum Iasonem χρισάμενον τῷ φαρμάκῳ dixit Apollod. 1, 9, 23, 10.] At [passive] Xenoph. Cyrop. 7, [5, 22] : Ἀσφάλτῳ κεχρισμέναι [recte liber unus κεχριμέναι]. Aliis etiam rebus χρίεται aliquis, ut pigmentis s. coloribus : et tunc significat potius Illini, Perlini, Oblini. Hom. Od. Σ, [193] : Κάλλεϊ μέν οἱ πρῶτα πρόσωπά τε καλὰ κάθηρεν Ἀμβροσίῳ, οἵῳ περ ἐϋστέφανος Κυθέρεια Χρίεται. [Hoc formæ mediæ est. Passiv. Herodot. 3, 124 : Τὸν πατέρα ... λοῦσθαι μὲν ὑπὸ τοῦ Διὸς, χρίεσθαι δὲ ὑπὸ τοῦ ἡλίου· 4, 189 : Αἰγέας ... κεχριμένας ἐρευθεδάνῳ· 195 : Πτεροῖσι ὀρνίθων κεχριμένοισι πίσσῃ.] Xenophon Cyrop. 7, [1, 2] : Τὰ μὲν ἄλλα ἐκέχριστο [ἐκέχριτο] τῷ χρυσοειδεῖ χρώματι, τὰ δὲ Κύρου ὅπλα ὥσπερ κάτοπτρον ἐξέλαμπε. [Eubul. ap. Athen. 13, p. 557, F : Συκαμίνῳ τὰς γνάθους κεχριμέναι· ubi in Epitome et ap. Eustath. p. 976, 56, κεχρισμέναι. Βακχάρει κεχριμένον et χρισθέντα Magnes et Achæus ap. eund. 15, p. 690, B, C. Diodor. 17, 103 : Ὁ τῶν βαρβάρων σίδηρος κεχρισμένος (probabilius κεχριμένος) ἦν φαρμάκου θανασίμου δυνάμει. Frequentissimus verbi usus est in libris V. T. de regibus, sacerdotibus et prophetis Judæorum, in quos dignitas unctione conferebatur, quod χρίειν τινὰ ἐν ἐλαίῳ et χρίειν τινὰ εἰς βασιλέα, εἰς προφήτην etc. dicitur. Sic Num. 35, 25 : Ὁ ἱερεὺς, ὃν ἔχρισαν αὐτὸν ἐν ἐλαίῳ ἁγίῳ. Reg. 1, 9, 16 : Χρίσεις αὐτὸν εἰς ἄρχοντα ἐπὶ τὸν λαόν μου· 1, 10, 1 : Ὅτι κέχρικέ σε κύριος εἰς ἄρχοντα, ut κέχρικά σε εἰς βασιλέα ib. 4, 9, 3 et 6. Ib. 3, 19, 16 : Τὸν Ἐλισσαιὲ χρίσεις εἰς προφήτην. Paullo aliter ib. 2, 5, 3 : Χρίουσι τὸν βασιλέα Δαβὶδ ἐπὶ πάντα Ἰσραήλ· et passive ib. 17 : Κέχρισται Δαβὶδ βασιλεὺς ἐπὶ Ἰσραήλ. Et rursus 2, 2, 4 : Χρίουσι τὸν Δαβὶδ ἐκεῖ τοῦ βασιλεῦσαι, eadem structura qua Jud. 9, 15 : Εἰ ἐν ἀληθείᾳ χρίετέ με ὑμεῖς τοῦ βασιλεύειν. Addito infin. Esaias 61, 1 : Οὗ ἕνεκεν ἔχρισέ με εὐαγγελίσασθαι πτωχοῖς· quæ verba etiam apud Lucam leguntur 4, 18. « Idem Act. 4, 27 : Ὃν ἔχρισας, i. e. Quem regem hominum constituisti et donis divinis instruxisti. 10, 38 : Ὡς ἔχρισεν αὐτὸν ὁ θεὸς πνεύματι ἁγίῳ καὶ δυνάμει, i. e. Quem ornavit et instruxit deus virtutibus divinis et facultate miracula patrandi. Ep. ad Cor. 2, 1, 21 : Ὁ δὲ βεβαιῶν ἡμᾶς εἰς Χριστὸν καὶ χρίσας ἡμᾶς θεός. Ad Hebr. 1, 9 : Διὰ τοῦτο ἔχρισέ σε ὁ θεός σου ἔλαιον ἀγαλλιάσεως. » Schleusn. Ad constructionem quod attinet, usitatissimum est χρίειν et χρίεσθαι cum dativo rei, ut μύρῳ, ἐλαίῳ, φαρμάκῳ aliisque supra memoratis, rarius addita præpositione, ut χρίεσθαι ἐν ἐλαίῳ in locis quibusdam V. T. supra allatis. Cum μετὰ in glossemate codicis Meermanniani μετὰ πίσσης χρίσωσιν αὐτὸν, quod ad καταπιττωθῇ adscriptum ap. Platonem Gorg. p. 473, C. Cum ἐξ ap. LXX Exod. 30, 26 : Χρίσεις ἐξ αὐτοῦ τὴν σκηνὴν τοῦ μαρτυρίου· et cum genit. simplici Geopon. 10, 84, 5 : Τῆς ... βοτάνης τοῦ ὀποῦ τὰ πρέμνα χρίσαντες τῶν φυτῶν. Cum accus. ἔλαιον in loco Pauli Ep. ad Hebr. 1, 9, supra allato. Sed Etym. M. p. 669, 49, ubi πηλὸν ἔχριον τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, recte restitutum πηλῷ ex p. 690, 7. Eodem errore apud Suidam s. v. Θέσπις cod. Leid. χρίσας τὸ πρόσωπον ψιμύθιον, ubi ceteri recte ψιμυθίῳ.] Item Χρῖ pro χρίει affert Hesych. [de quo supra diximus.] ‖ Pungo, Stimulo, Extimulo, κεντῶ. [De qua signif. vide quæ supra dicta sunt. Fallitur Ruhnk. ad Tim. p. 104, qui hanc primitivam verbi significationem

esse opinatur.] Æsch. Prom. [569] : Χρίει τις αὖ με τάλαιναν οἶστρος, i. e. κεντρίζει s. κεντᾷ μέ τις τὴν ἀθλίαν οἶστρος, schol. I. e. Aliud iterum me miseram extimulat œstrum, Alio rursum misero stimulor œstro. Ib. [600] : Θεόσσυτον δὲ νόσον ὠνόμασας, ἃ μαραίνει με, χρίουσα κέντροισι φοιταλέοισι. (Ubi propter dativum κέντροισι possit etiam accipi pro Exagitans.) Itidem [879] : Οἴστρου δ' ἄρδις χρίει μ' ἄπυρος. [Pass. ib. 675 : Ὀξυστόμῳ μύωπι χρισθεὶσ' ἐμμανεῖ σκιρτήματι ἧσσον.] Forsan autem ex consequenti hanc signif. accepit verbum χρίω : quoniam si pungamus quempiam stimulo acuto, sanguisque effluens cutim coloret, illitus tali cruore videtur. [Frequentius hoc sensu est compositum Ἐγχρίω, quod v.]

Χρόα, ἡ, Color. [De accentu Etym. p. 705, 1 : Τὰ εἰς α λήγοντα θηλυκὰ εἰ μὲν τῷ ο παραλήγεται, παροξύνεται, οἷον χρόα, ῥόα, πόα· εἰ δὲ τῇ οι διφθόγγῳ, ὀξύνεται, οἷον χροιὰ, ῥοιὰ, ποιά. Ex quo loco et simili p. 612, 41, qui ex Theogn. Can. p. 106, 8 excerptus est, corrigenda sunt confusa verba Arcad. p. 100, 12. Consentit cum his Eustath. p. 94, 3 et alius gramm. in Etym. M. p. 679, 35, nisi quod χροία etiam παροξυτόνως scribi tradit : Λέγουσι δέ τινες ὅτι οὐ πάντως οἱ Ἀθηναῖοι ἀποβάλλοντες τὸ ι καὶ τὸν αὐτὸν τόνον φυλάττουσιν· ἰδοὺ γὰρ τὸ χροιά γινόμενον παρ' αὐτοῖς κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ι χρόα βαρύνεται. Ἔστι δὲ εἰπεῖν ὅτι οὐκ ἐγένετο ἀπὸ τοῦ χροιά ὀξυτόνου, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ χροῖα βαρυτόνου. Καὶ γὰρ τὸ χροιά χροία λέγεται βαρυτόνως. Ἢ ἀπὸ τοῦ χροῦς χροός γέγονεν ἡ χρόα Ἀττικῶς (conf. schol. Aristoph. verba infra afferenda)· καὶ ἐκεῖθεν ἡ χροιά ἐν ὀξείᾳ τάσει. Hellad. ap. Phot. Bibl. p. 531, 24 : Ὅτι ἀναλογώτερον ἡ χροιά, κατὰ πάθος δὲ ἐλλειπτικὸν ἡ χρόα· καὶ ἡ βοτάνη ποιά μᾶλλον ἢ πόα.] Plato [Men. p. 79, D : Ἔστι χρόα ἀπορροὴ σχημάτων ὄψει σύμμετρος καὶ αἰσθητός· Rep. 5, p. 477, C : Δυνάμεως ... οὔτε τινὰ χρόαν ὁρῶ οὔτε σχῆμα· 476, B : Τάς τε καλὰς φωνὰς ἀσπάζονται καὶ χρόας καὶ σχήματα· 6, p. 507, D : Παρούσης ... χρόας ἐν τοῖς ὄμμασι. Μεταβολὴ εἰς ἄλλην χρόαν Theæt. p. 182, D. Ἡ ἐρυθρὰ χρόα Tim. p. 80, E.] Symp. [p. 196, A] : Χρόας δὲ κάλλος ἡ κατ' ἄνθη δίαιτα τοῦ θεοῦ σημαίνει, Coloris pulcritudinem : de Amore s. Cupidine loquens. [Diodor. 2, 53 : Ταώνων παντοίαις χρόαις ἐπηνθισμένων.] Galen. : Τὴν ὕπωχρον χρόαν, Suppallidum colorem : quem Hippocr. ὑπόχλωρον χρόαν appellat. Plutarch. De orac. Pyth. [p. 395, B] : Θαλαττίους τῇ χρόᾳ, Marini coloris. Idem De deo Socr. [p. 590, C] : Νήσους δὲ λαμπομένας μαλακῷ πυρὶ κατ' ἀλλήλων ἐξαμειβούσας ἄλλην ἄλλοτε χρόαν, ὥσπερ βαφὴν ἄγειν τῷ φωτὶ ποικιλλομένῳ κατὰ τὰς μεταβολάς· De discern. amico et adul. [p. 51, C] : Ὥσπερ τῶν θηρίων ὅσα πεφυκότα τὴν χρόαν τρέπεσθαι, συναφομοιοῦνται τοῖς ὑποκειμένοις σχήμασι καὶ χωρίοις· veluti chamæleo, et quædam alia, de quibus Theophr. in libello quem inscripsit Περὶ τῶν μεταβαλλόντων τὰς χρόας. [Μεταβάλλειν τὴν χρ. Lucian. D. mar. 4, 3. Χρόα τρεπομένη Abdic. c. 5. Τετραμμένος τὴν χρόαν Merc. cond. c. 42. Τὸ τῆς χρ. παρηλλαγμένον Maccab. 2, 3, 16.] Rursum Plutarch. De virt. mor. [p. 449, A] : Δακρύοις ἐλεγχόμενοι καὶ τρόμοις καὶ χρόας μεταβολαῖς, Coloris mutationibus. [Id. V. Cic. c. 39 : Πολλὰς ἴέναι χρόας ἐπὶ τοῦ προσώπου τὸν Καίσαρα· V. Galbæ c. 24 : Χρόας ἀμείβοντι παντοδαπὰς ὑπὸ δέους. Contra τηρεῖν τὴν αὐτὴν χρόαν Mor. p. 222, B. Accus. τὴν χρόαν frequenter additur adjectivis colorem significantibus ut λευκὸς ap. Lucian. Alex. c. 3, παρδαλωτοὶ Bis acc. c. 8; τὴν χρ. οἷος κάραβος D. mer. 14, 4; Ἰριδι τὴν χρ. ὁμοιότατος V. H. 2, 33; οἴνῳ τὴν χρ. προσεοικότας ibid. 1, 7.] ‖ Χρόα dicitur Ipsa etiam superficies rei cui inductus color est, s. Color cum ipsa superficie cui obductus est, et nominatim de corpore s. cute hominis (habet enim et ipsa suos colores), ut χροῦς et χρὼς infra. [Hesych. : Χρόα· τὸ σῶμα, ἢ χρῶτα. Χροιά· ἐπιφάνεια.] Aristoph. Pl. [1021] : Ὄζειν τε τῆς χρόας ἔφασκεν ἡδύ με [Scribendum χροιᾶς ex cod. Rav., quam formam in locis Aristophanis aliorumque poetarum infra afferendis metrum vel fert vel postulat], Meum corpus s. Cutem meam suavi odore dicebat redolere. I. e. Suavem esse odorem cutis s. corporis mei. [Plutarch. Mor. p. 966, F : Ἡ βαφὴ τῆς χρόας ἐνάερον καὶ ἀχλυώδη ποιοῦσα τὴν ἐπιφάνειαν. Semel in V. T. Sap. 13, 14 : Φύσει ἐρυθήνας χροὰν αὐτοῦ. ‖ Χρόα pro χρῶμα (in arte musica) dictum videbatur a Plut. De mus. p. 1143, E : Περὶ μὲν τῆς χρόας διεφέροντο, περὶ δὲ τοῦ μίαν εἶναι αὐτὴν τὴν ἁρμονίαν σχεδὸν πάντες συνεφώνουν· ubi interpres Latinus tacite emendavit χρείας.] Χρόα est interdum etiam accus. a nomin. χροῦς, ut χόα a χοῦς. [V. Χροῦς.]

‖ Dicitur vero etiam Χροιὰ, inserto ι [Cum diæresi χροΐαν, quod χροϊὰν scribendum, Callim. Lav. Pall. 28.] Quod licet poeticum esse videatur, et Ionicum [Χροιὴ Hippocr. infra ab HSt. cit., Democr. ap. Plutarch. Mor. p. 1110, E; 1111, B, Lucian. De dea Syr. c. 8. Χροιῇ Theocr. 22, 114, Mosch. 2, 61. Plur. Numen. ap. Athen. 7, p. 320, E : Ἐν χροιῇσιν ἐρυθρὸν σκορπίον], (ut χνοίη pro χνόη, et πνοιὴ pro πνοὴ,) tamen in prosa etiam usurpatum reperitur : ut [Theophrast. H. Pl. 3, 13, 1 : Τῇ χροιᾷ πόρρωθεν φανερὸν εἶναι τὸ δένδρον· sed τῇ χρόᾳ 9, 1, 1.] Theophyl. Ep. 15 : Ἡ δὲ χροιὰ τοῦ σώματος οὔτε πρὸς τὸ θηλυπρεπὲς ἐλευκαίνετο, οὔτε πρὸς τὸ μελάντερον κατεσκίαστο· et Alex. Aphr. Probl. [1, 2] : Αἱ γὰρ πολιαὶ μιμοῦνται τοῦ γεννήσαντος φλέγματος τὴν χροιὰν, Cani imitantur colorem pituitæ ex qua orti sunt. Similiter ap. Galen. Ad Glauc. 2 : Τῇ χροιᾷ χλωρὸς, Colore viridis. Et [Alexander Myndius] apud Athen. 9, [p. 385, D] de avi quadam : Ῥυπαρομέλανα τὴν χροιάν. [Omittimus alia exempla recentiorum, quorum plerique haud dubie χρόα potius scripserant quam χροιὰ, quod Ionum potius est et poetarum. Librorum in hac re fidem nullam esse Luciani exemplo intelligitur, apud quem quum sæpissime χρόα legatur, tamen uno loco D. mort. 18, 2, altera reperitur forma : Ὅτε ἀνθεῖ τὰ ἄνθη καὶ ἔχει τὴν χροιάν· et duobus in locis libelli non Lucianei, Amor. c. 40, 41. Contrario modo erratum ap. Eurip. Cycl. 515 : Στεφάνων οὐ μία χρόα, ubi Barnes. χροιὰ restituit metro postulante; et Orest. 1318 : Ἡσύχῳ μὲν ὄμματι, χροιᾷ δ' ἀδήλῳ τῶν δεδραμένων πέρι· ubi duo melioris notæ libri χρόᾳ, omnibus in recta consentientibus scriptura Med. 1168 : Χροιὰν ἀλλάξασα· Bacch. 457 : Λευκὴν χροιὰν ἔχεις. Æsch. Prom. 23 : Χροιᾶς ἀμείψεις ἄνθος· et χροιὰν σπλάγχνων ibid. 491. Priorem locum imitari videtur Comicus ap. Eustath. p. 1484, 30, ut monet Meinek. : Χρόαν δὲ τὴν σὴν ἥλιος λάμπων φλογὶ αἰγυπτιώσει· qui fortasse ipse quoque χροιὰν scripserat. Χροιὰ Polluci 2, 87; 4, 137 et 152, ex codd. restitutum pro χρόα. G. D.] Aristoph. schol. Atticum esse ait hoc χροιὰ pro χροία. [Scholiastæ annotatio hæc est ad Nub. 1173 : Ὡς ἐκ τῆς ἀσκήσεως ὠχριάσαντος. Οἱ Ἀττικοὶ δὲ παροξυτόνως τὴν χροίαν, ubi Aldus χροιὰν, codex vero Venetus χρόαν. Sed χροία barytonum etiam in verbis Etym. M. p. 679, 35, memoratur et ab Suida : Χροιά· χροία δὲ παροξυτόνως οἱ Ἀττικοί· « ὡς ἥδομαι πρῶτα τὴν χροίαν ἰδών· » ἡ δὲ κοινὴ ὀξυτόνως. Χρόα δὲ βαρυτόνως ὡς ψόα. Quorum postrema Χρόα· ἡ χροιά, βαρυτόνως ὡς ψόα, etiam s. v. Χρόα leguntur. G. D.] Cui facile assentiri possumus, quum non semel apud eum Comicum reperiatur, ut Nub. [1173] : Ἰὼ, τέκνον, ὡς ἥδομαί σου πρῶτα τὴν χροιὰν ἰδών, Quam me delectat primus coloris tui aspectus : quasi sc. palleret ἐκ τῆς ἀσκήσεως, inquit schol. Et rursum [716] : Φρούδη χροιὰ, Abiit et exhaustus est color. [Ib. 1012 : Ἕξεις ἀεὶ στῆθος λιπαρὸν, χροιὰν λευκὴν, cui oppositum χροιὰν ὠχρὰν 1016.] Iones autem χροιὴ dicunt, ut Hippocr. Epidem 6 : Ὀφθαλμοὶ ὡς ἂν ἰσχύωσιν, οὕτω καὶ γυῖον, καὶ χροιὴ ἐπὶ τὸ κάκιον ἢ βέλτιον ἐπιδίδωσιν· i. e., inquit Galen., τὸ χρῶμα μεταβάλλει πρὸς τὸ βέλτιον ἢ χεῖρον. ‖ Χροιὴ nominatur Ipsum etiam corpus hominis cum suo colore, ut χρόα, et χροῦς s. χρῶς [χρώς]. Hom. Il. Ξ, [163] : Εἶπως ἰμείραιτο παραὸραθέειν φιλότητι Ἢ χροιῇ, i. e. τῷ ἰδίῳ αὐτῆς χρωτὶ, schol. [Theogn. 1017 : Αὐτίκα μοι κατὰ μὲν χροιὴν ῥέει ἄσπετος ἱδρώς. Plut. Mor. p. 883, C : Οἱ Πυθαγορικοὶ χροιὰν ἐκάλουν τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ σώματος· ut χροιὰ per ἐπιφάνεια exp. ab Hesychio et in Theol. Arithm. p. 18, 11 ed. Ast. : Ἴδιον τοῦ διδασκάλου τούτου (Pythagoræ) τὰς ἐπιφανείας, ἃς δὴ χροιὰς ἔφασκον, γεωμετρίαν περαίνουσαν ὀνομάζειν εἶναι· et p. 10, 18 : Διὰ τῆς ... λεγομένης χροιᾶς.]

[Χροακὸς, ἡ, ὸν, Coloratus. Anal. Gr. P. 1, p. 45 (?). Angl. Achmes Oniroer. p. 198, 38, ἐν χροακοῖς ὑπο-

στρώμασιν. Hase. Χροιακὸς est ap. Herophil. in *Notices et Extraits* vol. 1, p. 238 : Χροιακὸς οἶνος.]

Χροανθὴς, ὁ, ἡ, Qui florido est colore. Hesych. χροανθὲς exp. εὐφεγγὲς, Illustre, Lucidum, Splendidum.

[Χροιά. V. Χρόα.]

[Χροΐδιον, τὸ, Pigmentum, Color fucosus. Symeon Thaum. ap. Jo. Damasc. t. 1, p. 386, A. Hase.]

[Χροιέω, Coloro.] Χροιῆσαι, i. q. χρῶσαι, a nomine χροιά. Greg. Naz. [vol. 2, p. 151, D. Boiss.] : Τίς πρῶτος χροίησε Θεοῦ πλάσιν ; ὡς ἀπόλοιτο, Πρῶτος ἀναιδείην χρώμασιν ἐγχεράσας, Coloravit, i. e. Coloribus pinxit. [Qui χροίισσε scribere poterat, cujus formæ exemplum v. s. v. Χροΐζω.]

[Χροΐζω.] Verba ex Χρόα derivata. Χροΐζω, Coloro, Colore imbuo s. inficio. [Pro quo χροιΐζω metri caussa dixit Nicand. ap. Athen. 14, p. 683, D : Κάλυκες ... κρόκῳ μέσα χροιισθεῖσαι.] Unde pass. vocis partic. χροϊζόμενον, quod Hesych. exp. λαμπρυνόμενον. [HSt. inter derivata a χρώς :] Dicitur eadem [qua χρώζω] signif. et Χροΐζω, quod ex χροῦς est, ut hoc χρώζω ex χρώς. Dicitur enim alicui mulier χροΐζεσθαι, quæ ei accubat et nuda cute nudum tangit. Theocr. 10, [18] : Μάντις τοι τὰν νύκτα χροΐζεται ἃ καλαμαία. Ubi schol. annotat scribi etiam χροϊξεῖται (pro quo versus poscit χροϊξεῖθ', cum apostropho), quod exp. συγχρωτισθήσεται, et συγκοιμηθήσεται. [Recte nunc legitur χροϊξεῖται καλαμαία.] Doricum autem est id χροϊξεῖται pro χροΐσεται. [Eurip. Heracl. 915 : Ἥβας ἐρατὸν λέχος χροΐζει· ubi Emsl. : « Χροϊζόμενον per λαμπρυνόμενον exp. Hesych. Scilicet χροιὰν, *colorem*, et χρόα, *cutem*, confuderunt grammatici. *Contrectat* recte Musgravius. Usitatiorem formam χρώζειν habet Eurip. Phœn. 1619, Med. 497. » G. D. Epiphan. t. 1, p. 452, C, χροΐζων. Passiv. ib. p. 889, D, ἐν δ' ἀμπέλῳ οἶνος ἡδὺς χροΐζεται. Hase.]

[Χρόϊσις, εως, ἡ, Coloratus, Gl.]

[Χροϊσμὸς, ὁ, Coloratura, Gl.]

[Χρόμαδος, ὁ, Crepitus. Hesych. : Χρ., κρότος, ψόφος. Cyrill. in Matthæi Gloss. p. 32 : Χρ. ὁ κτύπος. Per ποιὸς ἦχος exp. Apoll. Lex. Hom. Glossa sumta ex Hom. Il. Ψ, 688 : Σύν ῥ' ἔπεσον, σὺν δέ σφι βαρεῖαι χεῖρες ἔμιχθεν· δεινὸς δὲ χρόμαδος γενύων γένετ', ἔρρεε δ' ἰδρώς· ubi schol. : ὠνοματοποίησε τὸν ψόφον· ἅμα γὰρ καὶ τρίζουσιν οἱ πύκται, ἐπάγοντες τὰς πληγάς. Etym. M. p. 815, 38 : Χρόμαδος· Ἰλιάδος Ψ, τὸν ἐν τοῖς γένυσιν ὑπὸ τῶν πληγῶν γινόμενον ψόφον ὀνοματοποιήσας χρόμαδον εἶπεν ὁ ποιητής· ἢ παρόσον θυμικῶς ἀλλήλοις ἐπιφερόμενοι τρύζουσι (τρίζουσι Sylb.) τοὺς ὀδόντας· διόπερ φοίνικας ἀναλαμβάνουσιν, ἵνα τούτοις ἐπερειδόμενοι λυμαίνονται (μὴ λυμαίνωνται recte Sylb.) τοὺς ὀδόντας.]

[Χρόμη· φρυαγμὸς, ὁρμὴ, θράσος, Hesych. Forma suspecta. Eodem modo χρῶμα exp. Hesych., quod v.]

[Χρομία, ἡ, Chromia, Itoni filia. Pausan. 5, 1, 4.]

[Χρόμιος vitiose pro Χρόμις, quod v.]

[Χρομίος, ὁ (Χρόμιος· ὄνομα κύριον, Hesych. et Suidas), Chromius, Nelei filius. Hom. Il. Δ, 295, Od. Λ, 286. ‖ Priami filius, Il. E, 160, Apollod. 3, 12, 5. ‖ Dux Mysorum, Il. P, 218, 494, 534. Qui Χρόμις Il. B, 858. ‖ Duo alii, alter Lycius, alter Trojanus, Il. E, 677, Θ, 275. ‖ Pterelai f. ap. Apollod. 2, 4, 5. ‖ Argivus. Herodot. 1, 82. ‖ Agesidami f., Ætnæus, quem celebravit Pind. Nem. carmine 1. Accentum Χρομίος præcipit schol. Il. B, 495. De quo Lobeck. Pathol. Prol. p. 503 : « Accentus Χρομίος vel Χρόμιος discrepat duarum regularum conflictu : quippe si trisyllabum natura sua constat, mediam acutam habet more tribrevium ; si vero genitivus bisyllabi in nominativum vertit, accentus suo loco manet. Etym. M. p. 815, 43 : Χρόμις· « Μυσῶν δὲ Χρόμις ἦρχεν. » Τὸ δὲ Χρόμιος πλεονασμῷ ἐγένετο τοῦ ο. Ἡ ἡ Χρόμιος γενικὴ μετετέθη εἰς εὐθεῖαν, καὶ γέγονεν ὁ Χρόμιος. De hoc igitur Dionys. in schol. Il. P, 218 ita disputat : Εἴ τις ζητοίη πότερον παραπεποίηται, εἴποιμεν ἂν τὸν Χρόμιον· εὔλογον γὰρ ἐκεῖ (Ib. B, 858) τὸ ὄνομα πρῶτον· hoc est, in catalogo, quum poeta primum hujus viri mentionem faceret, verum et nativum nomen (Χρόμις) positum esse, posteriore autem loco immutatum (Χρόμιος). Quæ probatio plus valeret si certior esset catalogi auctor ; sententia ipsa non displicet, ut ab ἵππος Ἵππις, sic a χρόμος Χρόμις derivatum vel etiam primitivum etymique expers esse ut cetera Trojanorum Mysorumque vocabula Πάρις Μάρις Πύρις, et hinc processisse Χρόμιος ut a μάντις Μάντιος. Sed idem et femininum Χρομία Pausan. 5, 1, 2, a χρόμος nasci potuisse indicio sunt ab aliis bisyllabis derivata Ὄδιος Δολίος Στροφίος. » *Chromis*, dux Mysorum, etiam ap. Dict. Cret. 2, 36. Alia ejusdem nominis exx. ap. Ovid. Met. 5, 103 ; 12, 333, Virgil. Ecl. 6, 13, Æn. 11, 675. Nomen pastoris ap. Theocr. 1, 24 : Ὡς ὅκα τὸν Λιβύαθε ποτὶ Χρόμις ᾆσας ἐρίσδων.]

[Χρόμις, ιος, ὁ, εἶδος ἰχθύος ap. Hesych. Est piscis quidam marinus, de quo Athen. 7, p. 328, A, testimonia apposuit Epicharmi, Καὶ σκιφίας χρόμις (codex hoc loco χρόμιας, sed p. 282, B, χρόμιος) θ', ὃς ἐν τῷ ἦρι κατ' τὸν Ἀνάνιον ἰχθύων πάντων ἄριστος· Numenii, Archestrati : Τὸν χρόμιν ἐν Πέλλῃ λήψει μέγαν (ἔστι δὲ πίων, ἂν θέρος ᾖ) καὶ ἐν Ἀμβρακίᾳ. Ab Aristotele memoratur locis quattuor H. A. 4, 8 et 9 ; 5, 9, et 8, 19 (p. 534, 9 ; 535, 8 ; 543, 2 ; 601, 30 ed. Bekk.), ubi libri partim χρομίς accentu vitioso, pauci χρῶμις vel χρωμίς, χρέμις, χρενίς. Χρόμις ex Aristotele memoratur ab Ælian N. A. 9, 7, et 10, 11, et *chromis* est ap. Plin. H. N. 10, 70, 89 ; 32, 11, 54, Ovid. Halieut. 121. Κρέμυς inter pisces qui lapidem in capite gerant memoratur ab Athen. 7, p. 305, D, apposito Aristotelis loco libri perditi, vitiose, ut conjicit Schweigh., pro χρόμις, quem inter istiusmodi pisces memorat Aristot. H. A. 8, 19. Diversa nomina esse videntur quæ Schneiderus Hist. pisc. p. 99, huc retulit, Χρέμης et, si hoc recte scriptum ap. Hesych., Χρέμυς, quæ v. G. D. Auctor est De Witte *Ann. de l'Inst. archéol.* t. 14, p. 73, Χρόμιν esse *le maigre* vel *l'ombrine*, eumque in ora Genuensi adhuc vocari Chro. Hase.]

[Χρόμος. V. Χρόμη.]

[Χρόμων, ωνος, ὁ, Chromo, Messenius. Thucyd. 3, 98. Genitivum Χρόμωνος annotavit Suidas.]

[Χρονέεσκεν scriptura corrupta ap. Rufin. Anth. Pal. 5, 77, ubi Jacobs. κορέεσκεν correxit, conjectura incerta : Εἰ τοίην χάριν εἶχε γυνὴ μετὰ Κύπριδος εὐνὴν, οὐκ ἄν τοι χρονέεσκεν ἀνὴρ ἀλόχοισιν ὁμιλῶν.]

[Χρονία, ἡ. HSt. s. v. Χρόνιος :] Et Χρονία, ἡ, itidem substantive pro Vetustas. [Voc. suspectum. Male huc refertur locus Joannis Antioch. ap. Suidam s. v. Ἀμβλύνω, ubi χρονίαις adjectivum est : Χρονίαις τε καὶ μικραῖς τοῦ ἔργου τριβαῖς, pro quo χρονίαις διατριβαῖς scriptum s. v. Διῆγε.]

[Χρονιαῖος, αία, αῖον. HSt. s. v. Χρονία :] Ex quo derivatum Χρονιαῖος, itidem Diuturnus, vel etiam Vetus. [Hujus signif. exemplum nullum allatum est. Annuus est ap. Moschop. Περὶ σχεδῶν p. 152, qui ἐνιαύσιον per χρονιαῖον exp. Quod recentioris linguæ est, qua annus χρόνος dicitur.]

Χρονίζω, [ίσω, Att. ιῶ, ut ap. Esaiam 14, 1, Sirac. 6, 23 ; 7, 17 ; 14, 12, et Paul. Ep. ad Hebr. 10, 37,] Sum χρόνιος et diuturnus, Longo tempore duro et persevero, Inveterasco. [Diu moror, Cunctor. Herodot. 3, 61 : Καμβύσῃ χρονίζοντι περὶ Αἴγυπτον. Æsch. Ag. 847 : Τὸ μὲν καλῶς ἔχον ὅπως χρονίζον εὖ μενεῖ βουλευτέον· 1356 : Χρονίζομεν γὰρ, Cunctamur. Choeph. 64 : Τὰ δ' ἐν μεταιχμίῳ σκότου μένει χρονίζοντ' (corr. χρονίζοντας) ἄχη. Eurip. Med. 624 : Χρονίζων δωμάτων ἐξώπιος· Herc. F. 618, Amphitryoni quærenti, Χρόνον δὲ πῶς τοσοῦτον ἦσθ' ὑπὸ χθονί ; Hercules respondet : Θησέα κομίζων ἐχρόνισ' ἐξ Ἅιδου, πάτερ· et 930 : Χρονίζοντος πατρός· Iphig. Taur. 1219 : Ἦν δ' ἄγαν δοκῶ χρονίζειν. Id. ap. Stob. Flor. 55, 1 : Εἰρήνα, ... ζῆλός μοι σέθεν, ὡς χρονίζεις. Thucyd. 6, 49 : Ἦν χρονίσῃ πρὶν ἐς ὄψιν ἐλθεῖν· et 8, 16. Semel ap. Plat. Phædr. p. 255, B, cum participio : Ὅταν ... χρονίζῃ τοῦτο δρῶν, Si perseveret. Aristot. Rhet. 2, 3 : Ἔτι κεχρονικότες καὶ μὴ ὑπόγυοι τῇ ὀργῇ ὄντες. Polyb. 33, 16, 6 : Κεχρονικὼς ἐν τῇ Ῥώμῃ. Dio Chr. vol. 2, p. 159 : Ἀποδημία δεσπότου χρονίσαντος ἱκανὴ διαφθεῖραι τὴν μεγίστην οὐσίαν. Dio Cass. 37, 13, de Mithridate qui frustra manum sibi ipse inferre tentaverat : Ὡς οὔτε δι' ἑαυτοῦ ἀνηλίσκετο καὶ πέρα τοῦ καιροῦ χρονίζειν ἐδόκει, Ultra tempus superesse. De plantis Theophr. C. Pl. 4, 11, 3 : Χρονίζοντος τοῦ πυροῦ ἐν

ταῖς ῥίζαις δι' ὀλιγότητα. De obsidione diuturniore Diodor. 2, 27 : Χρονιζούσης τῆς πολιορκίας. De bello schol. Hom. Il. B, 844 : Χρονίζοντος τοῦ πολέμου. Cum μέλλειν conjunctum ap. Dionys. A. R. 6, 52 : Ἐν οὐ χρονίζουσιν οὐδὲ μέλλουσι δεινοῖς, ubi præcedit τῷ χρονισμῷ καὶ τῇ μελλήσει. A medicis sæpissime de morbis dicitur diuturnioribus, quæ χρόνιαι νόσοι vel χρόνια πάθη vocantur. Sic] Hippocr. : Ὅσα δ' ἂν διαμένῃ τοῖσι παιδίοισι πάθεα, καὶ μὴ ἀπολυθῇ περὶ τὸ ἡβάσκειν, ἢ τοῖσι θήλεσι περὶ τὰς τῶν καταμηνίων ῥήξεις, χρονίζειν εἴωθε. Unde Celsus, Si qua etiam genera morborum in infantem inciderunt, ac neque pubertate, neque primis coitibus, neque in femina primis menstruis finita sunt, fere longa sunt. Epicurus : Οὐ χρονίζει τὸ ἀλγοῦν συνεχῶς, τὸ δὲ ἄκρον, ἐλάχιστον χρόνον πάρεστι, Non longus s. diuturnus est. Sic Galen. Ad Glauc. 1 : Χρονίζοντα ἕλκη καὶ πεπαλαιωμένα καὶ κακοήθη· 2 : Εἰ μὴ πάνυ κεχρονικότες εἶεν οἱ ἕρπητες, Nisi admodum diu durarint et inveterati sint. [Alex. Trall. 1, p. 27, Theoph. Nonnus locis pluribus aliique medici non raro.] Pass. etiam χρονίζομαι dicitur pro χρονίζω [Æsch. Sept. 54 : Καὶ τῶνδε πίστις οὐκ ὄκνῳ χρονίζεται, i. e. Tardatur. Et χρονισθεῖσαν Choeph. 957. De ætate provecto Ag. 727 : Χρονισθεὶς δ' ἀπέδειξεν ἔθος τὸ πρόσθε τοκήων. Andocid. p. 27, 1 : Χρονισθέντος τοῦ πολέμου. Dionys. A. R. 3, 6 : Ἐν ταῖς πολυανθρώποις καὶ χρονιζομέναις συνωμοσίαις. Aristid. vol. 1, p. 356 extr.: Χρονιζομένης τῆς διατριβῆς. Non raro de morbis, ut ib. p. 352, 17 : Τοῦ πυρὸς ἀπηλλαττόμην καὶ πάνυ χρονισθέντος]: ut χρονιζόμενα ἕλκη, Galen. Ad Glauc., Quæ diu durant, jam inveterarunt : Ἤδη δὲ, inquit, χρονιζομένων ἑλκῶν μήτε γλυκεῖ λύειν τοὺς κυκλίσκους, μήτε ὑδαρὲς ἤδη τὸ ὀξύκρατον ἔστω. Sic, Χρονιζόμενον τὸ γάλα γίνεται λεπτότερον, Si inveterascat, s. Vetustate et progressu temporis. Nec non Aristot. Eth. 9, [5]: Χρονιζομένην δ' εὔνοιαν καὶ εἰς συνήθειαν ἀφικνουμένην, γίνεσθαι φιλίαν. Itidemque Idem, in lib. De color. p. 389, χρονιζόμενον ὕδωρ et παλαιούμενον pro eodem dixit, teste Bud., qui Galenum rursum et Pollucem [6, 28] κεχρονισμένον usurpare ait pro Vetusto et antiquo, et Quod inveteravit, itidemque eund. Aristot. Περὶ μνήμης, p. 261. Sic vero et Theophr. H. Pl. 9, [14, 3] : Τῶν δὲ ῥιζῶν ὅσαι μὲν γλυκύτητά τινα ἔχουσι, συμβαίνει θριπηδέστους γίνεσθαι χρονιζομένας. [Id. C. Pl. 4, 6, 5, σπέρματα εὐθὺς ἁλοαθέντα et τὰ χρονισθέντα opponit. Ib. 4, 11, 7 : Τὸ παρὰ φύσιν ἐγένετο κατὰ φύσιν, ὅταν χρονισθῇ καὶ λάβῃ πλῆθος· 5, 12, 9 : Τὸ μὴ χρονιζόμενον μηδ' ἀθρόον.] ‖ Χρονίζω, Moror, Tardo, Serius s. Tardius venio. Hippocr. in Ep. ad Damag. : Ἡ δὲ ναῦς καὶ τὸν χρόνον τοῦτον ὃν ἐπιστέλλω σοι, χρονίζει, Cunctatur. At Matth. 24, [48, et Lucas 11, 45] cum infin. : Χρονίζει ἐλθεῖν, Venire cunctatur, Differt et procrastinat reditum. [Sine infin. Matth. 25, 5 : Χρονίζοντος τοῦ νυμφίου. Χρονίζει per διατρίβει exp. Hesych.]

Χρονικὸς, ἡ, ὸν, Ad tempus s. tempora pertinens, Qui temporis s. temporum est : unde τὰ χρονικὰ dicuntur Libri s. Commentarii, in quibus tempora rerum quæ gestæ sunt vel evenerunt describuntur, h. e. quibus annotatur quo tempore quidque gestum sit vel evenerit. Annales vocant Latini, quoniam in iis res memoratu dignæ perscribuntur, servata annorum serie. [Χρονικῶν scriptores enumerat Müller. Fragm. Hist. vol. 4, p. 698.] Lucian. [Macrob. c. 22]: Ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς Χρονικοῖς ἱστορεῖ. Plut. Themist. [c. 27] : Τοῖς δὲ χρονικοῖς δοκεῖ μᾶλλον συμφέρεσθαι ὁ Θουκυδίδης, καίπερ οὐδ' αὐτοῖς ἀτρέμα συνταττομένοις, Annales vero magis sequi videtur Thucydides s. Libros chronicos. Ita enim vocat Gell. 17, 21 : Ut ab istiusmodi, inquam, temporum ætatumque erroribus caveremus, nec in sermonibus forte inconspectum aliquid super ætate atque vita clarorum hominum temere diceremus, excerpebamus ex libris qui Chronici appellantur, quibus temporibus floruissent Græci simul atque Romani viri, qui vel ingenio vel imperio nobiles insignesque post conditam Romam fuissent, ante secundum bellum Carthaginensium. Sic Plin. 35, 9 : Quod et ipsius Timagoræ carmine vetusto apparet, Chronicorum errore non dubio. Quanquam sunt qui eo loco Chronicorum nomine intelligant τοὺς χρονογράφους. [Χρ. κανὼν Plut. V. Solon. c. 27 : Λόγον ἔνδοξον οὕτω ... οὔ μοι δοκῶ προήσεσθαι χρονικοῖς τισι λεγομένοις κανόσιν. Χρονικαὶ, αἱ, ap. Dionys. A. R. 1, 8 : Σχῆμα ἀποδίδωμι τῇ πραγματείᾳ ... οὐ ταῖς χρονικαῖς παραπλήσιον, ἃς ἐξέδωκαν οἱ τὰς Ἀθίδας πραγματευόμενοι· ubi διηγήσεσι vel simile quid excidisse videbatur H. Stephano. Χρονογραφίας dixit Dionys. ib. c. 7, et alibi.] Item χρονικαὶ ἔννοιαι, Basil., Tempori obnoxiæ cogitationes. [Temporalis. «Grammatici augmentum temporale nominant αὔξησιν χρονικὴν, ut Eustath. p. 72, 45, et verba talia ipsa præcipiunt χρονικῶς αὔξεσθαι (Etym. M. p. 23, 42, i. e. adjectione temporis crescere, ut Macrobius p. 655 loquitur), vel μεγεθύνεσθαι κατὰ τὴν ἀρχὴν χρονικῶς (Etym. M. l. c.), vel χρονικῶς μεγεθύνεσθαι, Etym. M. p. 330, 6. (Theodos. in Bekk. Anecd. p. 1010, 6 : Τὴν ἀρχὴν αὔξουσα χρ. ἢ συλλαβικῶς· 1016, 12 : Τὴν ἄρχουσαν ἐκτεινων χρ. ἢ συλλαβικῶς. « Adde Joann. Diac. Paraphr. Hesiodi Theog. p. 76 ed. Heins. » Boiss.) Nam brevis vocalis est unius temporis, longa duorum temporum. » Fisch. ad Weller. vol. 2, p. 278. Χρονικὴ συστολὴ, Correptio quæ fit ῑ longo in breve mutato, Etym. M. p. 702, 35, ubi in cod. Voss. συστολὴ τοῦ διχρόνου.] Et adv. Χρονικῶς δέχεσθαι, Ita accipere ut tempus declaret. [Schol. Hom. Il. Π, 820 : Χρονικῶς ἀγχίμολον, i. e. Ἀγχίμολον non loci, sed temporis significationem habet. Similiter τοπικῶς et χρονικῶς opposita in schol. Il. X, 197. Heraclit. Alleg. Hom. c. 26 (sive ap. schol. Hom. Il. A, 590) : Κατ' ἀρχὰς οὐδέπω τῆς τοῦ πυρὸς χρήσεως ἐπιπολαζούσης οἱ ἄνθρωποι χρονικῶς χαλκοῖς τισιν ὀργάνοις ... ἐφειλκύσαντο τοὺς ἀπὸ τῶν μετεώρων φερομένους σπινθῆρας. G. D. Actt. Concc. t. 3, col. 869, B; 1080, C; 1088, B et E. Jo. Damasc. t. 1, p. 228, D. Greg. Nyss. t. 1, p. 224, A, γενέσθαι χρ. Hase.]

[Χρόνιον, ἡ, Chronium, n. pr. ap. Alciphr. 3, 11, quæ epistola inscripta est Δρυαντίδας Χρονίῳ. Nomen merito suspectum Reiskio, qui Κρονίῳ conjecit, licet nominis Κρόνιον, ἡ, exemplum nullum sit.]

Χρόνιος, [ία, ιον, et ὁ, ἡ,] i. q. πολυχρόνιος, i. e. Multo s. Longo durans tempore, Diuturnus [Pollux 5, 150 : Τὸ χρόνια, ἀρχαῖα, παναρχαῖα, παλαιά. Hesych.: Χρόνιον· ἀρχαῖον· ἢ μετὰ πολὺν χρόνον. Χρονιώτερον· ὑπερχρονίζον. Dicitur autem χρόνιος tribus modis, ut aut per longum aut ante longum aut post longum tempus facti significationem habeat] : ut Aristot. Prædic. Qualit. [Categ. 6, § 4] : Διαφέρει δὲ ἕξις διαθέσεως τῷ χρονιώτερον εἶναι καὶ μονιμώτερον, pro quo paulo post [§ 5] dicit πολυχρονιώτερον, ut videre est in l. supra cit. Ibid. : Ἥ τε γὰρ ἐπιστήμη δοκεῖ τῶν παραμονιμωτέρων εἶναι καὶ χρονιωτέρων. [Pind. Ol. 4, 16 : Χρονιώτατον φάος ἀρετᾶν· Pyth. 3, 204 : Ἀρετὰ ἀοιδαῖς χρονία τελέθει· Nem. 4, 10 : Ῥῆμα δ' ἐργμάτων χρονιώτερον βιοτεύει. Æschylus Ag. 149 : Ἀντιπνόους χρονίας ἐχενηΐδας αὔρας. Plato semel Leg. 9, p. 855, B : Δεσμοῖς χρ., Xenophon et oratores nusquam usi sunt. Χρονίους ἐτῶν παλαιῶν ἐνιαυτοὺς Aristoph. Ran. 347.] Sic Theopompus rex ap. Plut. Lycurgo [c. 7], exprobante ipsi uxore quod ἐλάττω παραδώσει τοῖς υἱοῖς τὴν βασιλείαν ἢ παρέλαβε, respondit, Μείζω μὲν οὖν, ὅσῳ χρονιωτέραν. [Φυτὰ χρόνια opponuntur ἐπετείοις ab Theophr. H. Pl. 1, 1, 9. Χρονιώτερα ταῖς ῥίζαις ib. 10. Ὀσμαὶ χρόνιαι C. Pl. 6. 15, 1.] Et Medici χρόνια πάθη s. χρονίας νόσους vocant Morbos diuturnos s. diu durantes : ut Aret. initio sui Περὶ χρονίων παθῶν libri : Χρονίων νούσων πόνος μὲν πολὺς, χρόνος δὲ μακρὸς συντήξιος, καὶ ἀβέβαιος ἡ ἄλθεξις· quas χρονίας νούσους paulo post δολιχὰς appellat. Cæl. Aurel. Tardas vocat : ut initio suæ Præf. in Chron. 5 : Præscriptis celerum passionum libris, tardarum placet curationes ordinare. Tardas autem appellat, quoniam oppositæ sunt ταῖς ὀξείαις, quas Celeres nominat. Ibid. : Celeres enim vel acutæ passiones etiam sponte solvuntur, et nunc fortuna, nunc natura favente : chroniæ autem vel tardæ passionis morbi, qui jam præjudicio quodam corpora possederint, solius medici peritiam poscunt, quum neque natura neque fortuna solvantur. [Ammon. p. 48 : Ἔλκος ἐστὶ χρ. πάθος μόνον· et de animi affectu p. 146 : Εὐφροσύνη πάθος χρόνιον μετὰ σωφροσύνης γινόμενον. Τραύματα νέα καὶ χρόνια in Geopon. 12, 17, 4.] Et ap. Diosc. 1, 102, χρόνιαι βῆχες, Diu-

turnæ tusses; vel potius Veteres tusses. Itidemque A 2, 29 Idem dicit, Χρονίους τῶν τενόντων ἀποστάσεις, Inveteratos abscessus, et qui longo durárunt tempore. Ubi etiam nota fem. genere χρόνιος dici, ut ap. Plut. Camillo [c. 28] : Πρὸς τῷ Καπετωλίῳ καθέδρα καὶ σχολὴ γενομένη χρόνιος, Obsessio diuturna et otiosa. Nec non χρόνιοι πόλεμοι, Thuc. [1, 141], Bella diutina. [Χρονίους τὰς μάχας ποιεῖσθαι id. 5, 73.] Et [6, 31] χρόνιος στόλος ἐσόμενος, Expeditio quæ diuturna futura est. [Χρ. πόνοι Plut. Mor. p. 36, B.] Ex Eur. vero [Iph. A. 1625] χρόνια προσφθέγματα, Alloquia in longum producta tempus, ideoque prolixa. [Phœn. 14 : Ἐπεὶ δ' ἅπαις ἦν, χρόνια λέκτρα τἄμ' ἔχων ἐν δώμασιν. Similiter Ion. 64 : Χρόνια δὲ σπείρας λέχη ἄτεκνός ἐστι· 304 : Ἄπαιδές ἐσμεν χρόνι' ἔχοντ' εὐνήματα· 470 : Εὐτεκνίας χρονίου. Soph. Ph. 600 : Ὃν γ' εἶχον ἤδη χρόνιον ἐκβεβληκότες. Thu. 1, 12 : Ἡ ἀναχώρησις τῶν Ἑλλήνων ἐξ Ἰλίου χρονία γενομένη.] Item aliquis aliquid facit χρόνιος, quod nimirum Serus facit, et longo temporis spatio interjecto; ideoque exp. Qui diu moratur, Serus, Tardus, Lentus (ea quidem signif. qua in Epist. illa Ovidiana, Hanc tua Penelope lento tibi mittit, Ulysses). [Hom. Od. P, 112 (quo uno loco legitur ap. Homerum) : Ὑΐα ἐλθόντα χρόνιον νέον ἄλλοθεν. Æsch. Sept. 706 : Λήματος ἐν τροπαίᾳ χρονίᾳ. Soph. Ph. 1446 : Χρόνιος φανείς· 1449 : Μή νυν χρόνιοι μέλλετε πράσσειν· OEd. C. 441 : Ἡόλις βίᾳ ἤλαυνέ μ' ἐκ γῆς χρόνιον.] Alexis ap. Lucian. [Pro lapsu c. 6] : Ὦ δέσποθ' ὑγίαιν', ὡς χρόνιος ἐλήλυθας. [Quod unicum est ex diverbiis Comicorum exemplum. Nam χρόνιος ἐλθὼν Aristoph. Thesm. 912 in versu legitur ex Eurip. Hel. 566 sumto.] Itidem ap. Eur. Or. [738] Pyladi quærenti, Ἦ γάρ ἐστιν ὡς ἀληθῶς τήνδ' ἀφιγμένος χθόνα; respondet Orestes, Χρόνιος· ἀλλ' ὅμως τάχιστα κακὸς ἐφωράθη φίλοις· i. e., inquit schol., μετὰ χρόνον πολύν· ὅμως κἂν βραδὺ παρεγένετο, ἀλλὰ τάχιστα τοῖς φίλοις ἐφωράθη κακός. [Ib. 475 : Πρὸς γὰρ δεξιὰν αὐτοῦ θέλω στὰς ἀσπάσασθαι, χρόνιον εἰσιδὼν φίλον.] Idem [Iph. T. 258], Χρόνιοι ἥκουσι, Seri s. Lenti veniunt : i. e. Longo post tempore. [El. 1157 : Χρ. ἰκόμενον· 585 : Ἔμολες ὦ χρόνιος ἁμέρα· Phœn. 367 : Χρόνιος ἰδὼν B μέλαθρα.] Et rursum χρόνιος ἀπιών, Qui abiit ante longum temporis spatium, s. Qui jamdiu abest. [Immo χρόνιον ἀπόντα κἀκλελοιπότα στέγας legitur ap. Eur. Iph. A. 1099, χρονίαν ἀποῦσαν Suppl. 91, et χρόνιος ἄπεστιν Rhes. 559.] Et [Andr. 84], Χρόνιος οὔσ' ἐκ δωμάτων, Quæ diu et longo tempore abfuit domo. [Cycl. 249 : Χρόνιος δ' εἰμ' ἀπ' ἀνθρώπων βορᾶς, i. e. Diu est ex quo non devoravi.] At ex Thuc. [1, 41] χρόνιοι ξυνιόντες, Cunctanter in consilium coeuntes, Qui morantur coire in consilium. Lucian. sine verbo, sed subaudito, in Tim. fin. [c. 55] : Τί τοῦτο; παπαὶ, χρόνιος ἡμῖν Θρασυκλῆς, Serus nobis advenit Thrasycles, et longo post tempore. [Theocr. 14, 2 : A. Ὡς χρόνιος; B. Χρόνιος; τί δέ τοι τὸ μέλημα; Eur. Ion. 1615 : Ἀεί ποτε χρόνια μὲν τὰ τῶν θεῶν πως, ἐς τέλος δ' οὐκ ἀσθενῆ.] Itidem χρόνια καταμήνια dicuntur Menses tardiores, i. e. Menstrua quæ statum solemneque tempus excedunt, ut Hippocr. 5 Aph. 36 : Γυναικὶ καταμήνια χρόνια καὶ μὴ κατὰ τὰ αὐτὰ ἰόντα, καθάρσιος δεῖσθαι σημαίνει. Nam et Galen. ibi χρόνια καταμήνια vocari ait ὅσα τῆς εἰθισμένης ὑστερίζει περιόδου. Itidem Basil. in Ep. ad Leont. : Χρόνια μέν σοι καὶ τὰ παρ' ἡμῶν γράμματα, οὐ μὴν χρονιώτερα τῶν αὐτόθεν. [Theophr. H. Pl. 4, 15, 3 : Χρονιωτέρα ἡ τούτων φθορά. ‖Χρόνια adverbialiter i. q. χρονίως. Eur. Or. 152 : Χρόνια πεσὼν εὐνάζεται. Sed Hel. 1248 : Χρόνια μὲν ἦλθες, recte Barnes. restituit χρονία, ut Cratin. ap. Hephæst. c. 13, p. 72, in versu Cretico : Μοῦσα, χρονία μὲν ἥκεις.]

[Χρονίος, ὁ, Chronius, n. pr. in inscr. 165 ap. Bœckh. vol. 1, p. 292, 6. ‖ Alius ap. Pausan. 8, 47, 6, ubi Χρονίῳ et Χρόνιον, quod Χρονίον scribendum. ‖*Chronius* fluvius, vitiose pro *Chronus*. V. Χρόνος.]

Χρονιότης, ητος, ἡ, Diuturnitas, Longum temporis intervallum, Mora. [Theophr. H. Pl. 9, 14, 2.]

[Χρονιόομαι, Inveterasco. Hippocr. p. 817, H : Οἵσι ἂν ἀμεληθεῖσι χρονιωθῇ καὶ ὀδυνῶδες τὸ χωρίον γένηται.]

[Χρονίσκος, ὁ. Maccab. 2, 11, 1 : Μετ' ὀλίγον παντελῶς χρονίσκον. Sic codex Alex. pro χρόνον. Quod ex χρονισμὸν corruptum videbatur Valckenario.]

Χρονισμὸς, ὁ, i. q. χρονιότης, Diuturnitas, Longinquitas. (Intellige autem de Temporis longinquitate, h. e. Longo spatio, ut quum Cic. dicit, Dolorum magnitudinem brevitate consolatur Epicurus, longinquitatem levitate.) Vel Mora, Cunctatio. [Dionys. A. R. 4, 45 : Τὸν τοῦ Ταρκυνίου χρ. 6, 52 : Τῷ χρ. καὶ τῇ μελλήσει τῶν ἐλευσομένων συμμάχων. De commoratione diuturniore Polyb. 1, 56, 3 : Πρὸς ἀσφάλειαν στρατοπέδων καὶ χρονισμόν. Phot. Bibl. p. 310, 4, ex Methodio : Χρονισμὸν φράσας τὸ πρὸ τῆς παρουσίας διάστημα τοῦ Χριστοῦ. G. D. Achmes Onirocr. p. 159, 34. Lex. nominum hebr. ed. ab Hohlenberg. Havniæ 1836, p. 83, 4 : Ἰωὰς, χρ. Dionys. A. R. ap. Car. Müller. Fragm. hist. gr. vol. 2, p. XXXIX, 26, δυνάμεις οὐδὲν ἰσχύος ἐκ τοῦ χρ. προσλαμβανούσας. Hase.]

[Χρονιστέον, Tempus impendendum. Aristot. Rhet. 3, 17 : Ὥστ' ἐν τούτῳ χρ., ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις οὔ.]

[Χρονιστὸς, ἡ, ὸν, Procrastinandus, Differendus. Orac. ap. Ælian. V. H. 3, 43 : Δίκης τέλος οὐχὶ χρονιστόν.]

[Χρονῖται, οἱ, orthodoxi ab Eunomianis vocabantur. Aetii Epist. ap. Athanas. vol. 2, p. 192 : Ἐν καιρῷ τοῦ ἐπενεχθέντος ἡμῖν διωγμοῦ ὑπὸ τῶν Χρονιτῶν. Ita autem ab iis falso appellati fuisse videntur orthodoxi quasi novam et brevi tempore durantem de deo doctrinam habuissent, ut colligi potest ex sequentibus p. 193. Suicer. Adde Epiphan. vol. 1, p. 924, A, cum annot. Petavii.]

[Χρονίων, ὁ, Chronion, n. pr. viri in tit. Rom. C. I. vol. 3, p. 1018, n. 6725, 3. Hase.]

Χρονίως, Longo tempore, Diu post, Sero, Tarde, Cunctanter. Affertur χρ. ἀποσβέννυται, pro Diuturnitate extinguitur. [Theophr. De sudor. § 22 : Οἱ μὴ χρ. ποιούμενοι τὰς ἀφιδρώσεις· ubi Aristoteles διὰ πολλοῦ χρόνου habet. Schneid. Achmes Onirocr. p. 97, 35; 178, 11. Hippiatr. p. 88, 11, χρ. ἀλγων· 228, 31, ὅταν χωλεύῃ χρ. Hase. Compar. Χρονιωτέρως ap. Hippocr. p. 150, D. Χρονιώτερον adverbialiter dictum accipi potest in loco Pindari supra allato Nem. 4, 10.]

[Χρονοάρχης, ὁ, Qui tempori imperat. Psellus p. 43 ed. meæ : Ὁ χρ., ὁ τετράρχης δαίμων. Boiss. Idem χρονοκράτωρ, quod v.]

[Χρονογρᾰφεῖον, τὸ, Liber in quo tempora describuntur, i. q. χρονογραφία. Georg. Sync. p. 35, D : Ἐν τῇ ἀνακεφαλαιώσει τοῦ χρ. αὐτοῦ σϛ' ἔτη ἐσφάλη· 36, D : Τῇ τοῦ χρ. αὐτοῦ δμάδι. Libri utrobique χρονογραφίου. Recte vero p. 51, B : Φέρεται παρ' Αἰγυπτίοις παλαιόν τι χρονογραφεῖον· et p. 68, D : Κατὰ τὸ παρὸν χρονογραφεῖον. Ex Proœmio Theophanis memorat Ducang., ubi libri pariter partim χρονογράφιον. L. Dind.]

[Χρονογρᾰφέω, Tempora describo. Tzetz. Hist. 12, 718 : Ὡς καὶ αὐτός που ἔγραψα χρονογραφῶν ἰάμβοις. Const. Manass. Chron. 21 : Πολλῶν ἱστορησάντων καὶ χρονογραφησάντων.]

Χρονογραφία, ἡ, Temporum descriptio. [Polyb. 5, 33, 5 : Οἱ τὰ κατὰ καιροὺς ἐν ταῖς χρ. ὑπομνηματιζόμενοι. Dionys. A. R. 1, 7 : Ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς χρ. 1, 74 : Ταῖς Ἐρατοσθένους χρ. 7, 1 : Ὁ πρῶτος ἐν ταῖς χρ. τοῦτο καταχωρίσας. G. D. Singul. Euseb. Hist. Eccl. p. 215, A; 208, D, ἵστησι τὴν χρ. Scymnus Chius D Descr. orbis 23 : Χρονογραφίαν στοιχοῦσαν ἄχρι τοῦ νῦν βίου. Theophanis Χρ. Georgiique Syncelli Ἐκλογὴ χρονογραφίας exstant in corpore scriptt. Byzantinorum. Hase.]

Χρονογράφος, ὁ, Temporum s. Annalium scriptor, Qui describit quo tempore quæque res gesta sit. [Strabo 1, p. 20. Lucian. Alex. c. 6. Angl. Pseudo-Chrys. t. 10, p. 986, E. Agathias Hist. p. 274, 12 Bonn., ἀκολουθητέον τοῖς Περσικοῖς χρ. Hase.]

[Χρονοκάρδιον ap. Orph. Hymn. 18, 18, corrupte. Κλονοκάρδιον HSteph.]

[Χρονοκράτωρ, ὁ, i. q. χρονοάρχης. Procl. Paraphr. Ptolem. p. 290 : Οἱ καθολικοὶ χρονοκράτορες· quibus oppositi sunt οἱ ἐνιαυσιαῖοι. Tzetz. Carm. 41.]

[Χρονολάβος, ὁ, ἡ, Qui metitur tempus Procl. Hypotyp. p. 107, 2 Halm. Id. ib. p. 108, 9, ἐξ ὑδρολογίου χρονολάβου. Hase.]

Χρονόληρος, ὁ, Qui ætate et longis annis desipit, ut senes decrepiti, qui repuerascunt. Sed potius Κρονόληρος scrib. [Quod v.]

[Χρονολογία, ἡ, Χρονολογικὸς, ἡ, ὸν, et Χρονολόγος, ὁ, quæ Schneiderus Lexico intulit, novitia sunt vocabula, quorum exx. ap. scriptores Græcos nulla sunt.]

Χρόνος, ὁ, Tempus, Temporis spatium. [Etym. M. p. 815, 46 : Χρ. παρὰ τὸ ῥέω, ῥόνος καὶ χρόνος· ἢ παρὰ τὸ χρῶ τὸ τελειῶ· ubi fort. κρῶ pro χρῶ scribendum ex cod. Voss. Philosophorum et physicorum de χρόνῳ opiniones exponunt Plut. Mor. p. 392 sq. et Sext. Emp. p. 161—164, 662—674. In Defin. Plat. p. 411, B : Χρόνος ἡλίου κίνησις, μέτρον φορᾶς. Χρόνον et καιρὸν distinguit Hippocr. p. 25, 40 : Χρόνος ἐστὶν ὁ καιρὸς, καὶ καιρὸς ἐν ᾧ χρόνος οὐ πολύς. Ἄκεσις χρόνῳ, ἔστι δὲ ἡνίκα καὶ καιρῷ. Ad quem l. multa disputarunt veteres interpretes, ex quorum commentariis compositum est longum de utroque vocabulo scholium quod ex cod. Vaticano edidit Daremberg. in *Notices et Extraits des Mss. médicaux* (Paris. 1853), p. 200—202, ubi Chrysippi sententia memoratur p. 200 : Ὁ Χρύσιππος καὶ οἱ περὶ τοὺς στωϊκοὺς ἀλληγορικώτερον τὸν λόγον διελθόντες χρόνον λέγειν τὴν θεωρίαν φασὶν, ὡς διὰ χρόνου λαμβανομένην, καιρὸν δὲ τὴν πεῖραν, ὡς κατὰ καιρὸν προσγινομένην· ἐκείνην οὖν κυρίως θεωρίαν ἐν ᾗ ἐστὶ πεῖρα, πεῖραν δὲ ἐν ᾗ καί τις θεωρία, ἤτοι τὴν μετὰ λόγου προσγινομένην· et Archigenis : Τὸν χρόνον ἄλλοι μὲν ἄλλως, ἰατροὶ δὲ καὶ τὸ συμπαρεκτεινόμενον ἑκάστῳ νοσήματι διάστημα χρόνον καλεῖν εἰώθασιν, ὥσπερ δῆτα καιρὸν ἑκάστην τῶν φαινομένων ἐπὶ παντὸς νοσήματος ἀλλοιώσεων. Recte : nam χρόνος tempus in universum significat, καιρὸς vero tempus opportunum, i. e. tempus rei cuicunque agendæ aptum. Eodem redeunt definitiones Ammonii p. 79 : Καιρὸς καὶ χρόνος διαφέρει· καιρὸς μὲν γάρ ἐστι μέρος χρόνου, οἷον μεμετρημένων ἡμερῶν σύστημα· χρόνος δὲ πολλῶν καιρῶν περιοχὴ καὶ σύλληψις. Ἄλλως. Ὁ μὲν καιρὸς δηλοῖ ποιότητα χρόνου, οἷον ὅτε πόλεμος ἦν· χρόνος δὲ ποσότητα, οἷον πρὸ δέκα χρόνων, ἢ μετὰ δέκα ἔτη. Utriusque nominis conjuncti exx. vide infra. Χρόνος frequens ap. Homerum, plerumque cum adjectivis, ut δηρὸς, πολὺς, ὀλίγος aliisque, velut Il. B, 343 : Πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἐόντες· et similia Γ, 157; Μ, 9, Od. B, 115; Δ, 543, et al. Δηρὸν χρ. Il. Ξ, 206, 305.] Il. Ψ, [418] : Μᾶλλον ἐπιδραμέτην ὀλίγον χρόνον. [Ib. Τ, 157 : Οὐκ ὀλίγον χρόνον ἔσται φύλοπις· Od. Τ, 169 : Τόσσον χρόνον ὅσσον ἐγώ· 221 : Τόσσον χρόνον ἀμφὶς ἐόντα. De quo usu accusativi vide quæ infra dicentur.] Hesiod. Op. [132] : Παυρίδιον ζώεσκον ἐπὶ χρόνον. [Et sic cum aliis adjectivis plurimis apud scriptores quosvis, ex quibus, omissis vulgaribus, velut πολὺς, ὀλίγος, μακρὸς, μικρὸς χρόνος aliisque, ea tantum vel hic vel infra, ubi casus singulos persequitur HSt., memorabimus quæ uno alteroque exemplo probari operæ pretium sit, quum nonnulla rarioris usus vel poeticæ linguæ propria sint. Ὁ πᾶς χρόνος Pind. Pyth. 1, 87 : Εἰ γὰρ ὁ πᾶς χρ. ὄλβον ... εὐθύνοι. Soph. El. 1255 : Ὁ πᾶς ἐμοὶ ὁ πᾶς ἂν πρέποι παρὼν ἐννέπειν τάδε δίκᾳ χρόνος. Ὁ ἅπας χρ. Dionys. A. R. 6, 87 : Δεδοικέναι τὸν ἅπαντα χρ. φάσκων. Πρόπας χρ. Æsch. Eum. 898. Ἐς τὸ πᾶν χρόνου ib. 670. Ὁ πλεῖστος χρ. Soph. Aj. 311 : Καὶ τὸν μὲν ἦστο πλεῖστον ἄφθογγος χρόνον, quem τὸν πλεῖστον τοῦ χρόνου dixerunt Thucyd. 1, 30, Isocr. p. 197, A, ut ὁ ὕστατος τοῦ χρόνου Æsch. Ag. 1300, et τὸν πρῶτον τοῦ χρόνου Xen. Rep. Lac. 1, 5. Παναμέριος χρ. Eurip. Hipp. 369. Ἀναρίθμητος χρ. Soph. Aj. 646 : Ἅπανθ' ὁ μακρὸς κἀναρίθμητος χρόνος φύει τ' ἄδηλα καὶ φανέντα κρύπτεται· quæ frequens in poesi et prosa est temporis personificatio, ut ib. 714 : Πάνθ' ὁ μέγας χρόνος μαραίνει· et 934 : Μέγας ἄρ' ἦν ἐκεῖνος ἄρχων χρόνος πημάτων. Pind. fragm. 132 : Ἀνδρῶν ὁσιαίων χρόνος σωτὴρ ἄριστος. Vid. HSt. infra. Ælianus, ut videtur, ap. Suid. s. v. Κορνοῦτος : Ὁ χρόνος ὁ ἅπρατός τε καὶ ἀδέκαστος καὶ ἡ τούτου φύλαξ καὶ ὁπαδὸς καὶ ἔφορος ἀλήθεια. Μυρίος χρ. Pind. Isthm. 4, 36. Soph. OEd. C. 617 : Μυρίας ὁ μυρίος χρόνος τεκνοῦται νύκτας ἡμέρας τ' ἰών. Ἄσκοπον χρόνον ἡμερῶν ἀνήριθμον dixit idem Trach. 246. Ἁλιμμήχης χρ. Æsch. Ag. 196. Ὁ δι' αἰῶνος χρόνος Agam. 554. (Εἰς τὸν αἰῶνα χρόνον, In tempus æternum, LXX Exod. 14, 13, Jes. 13, 20; 14, 13 et 20; 18, 7; 33, 20; 34, 10 et 17.) Μυριέτης χρ. Æsch. Prom. 94, ut δεκέτει χρόνῳ ap. Soph. Ph. 715, δεκάσπορος χρ. Eurip. Tro. 20, τρίμηνος Soph. Tr. 164, δυοκαιδεκάμηνος 649. Ἐννέωρος et χιλίωρος χρ. Lycophr. 571, 1153. Qualia etiam addito genitivo temporis dicuntur, ut χρόνος δέκα ἐτῶν. Ὀλιγοστὸν χρόνον Soph. Ant. 625, ut πολλοστῷ χρόνῳ Aristoph. Pac. 559, et Menand. Prisciani 18, p. 1193. Στενὸς χρόνος id. ap. Stob. Flor. 108, 32 : Μικρόν τι τὸ βίου καὶ στενὸν ζῶμεν χρόνον.] Isocr. Panath. : Πόσος χρόνος ἐστὶν ἐξ οὗ etc. [Id. p. 91, D : Οὗτοι γὰρ ἄρχοντες τῶν Ἑλλήνων, οὐ πολὺς χρόνος ἐξ οὗ καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν εἰς ... μεταβολὴν ἦλθον. Plato Rep. 5, p. 452, C : Ὅτι οὐ πολὺς χρόνος ἐξ οὗ ... ἐδόκει. Dionys. A. R. 1, 26 : Χρόνος οὐ πολὺς ἐξ οὗ τὴν ὀνομασίαν ἤλλαξε. Eurip. Herc. F. 702 : Χρόνος δαρὸς ἐξ ὅτου πέπλοις κοσμεῖσθε. Soph. Aj. 600 : Παλαιὸς ἀφ' οὗ χρόνος ... μίμνω· ubi Lobeck.: « Hinc Suidas παλαιὸς ἀφ' οὗ χρόνος interpretatur ἐκ πολλοῦ χρόνου. Alciphro 3, 8 : Διακαῶς ἐρᾷ πολὺς ἐξ οὗ χρόνος· et mutato verborum ordine Demosth. p. 1204, 22 : Οὐ πολὺς χρόνος ἐξ ὅτου (duo codd. οὗ, quod usitatius). Hæc autem phrasis crebro usu ita attrita est ut adverbii modo pro ἐκ πολλοῦ χρόνου extra constructionem interponatur. Dio Cass. 45, 38 : Ἄρτι ἐκ παίδων προεληλυθότα καὶ οὐ πολὺς ἐξ οὗ χρόνος εἰς τοὺς ἐφήβους ἐγγεγραμμένον. Ordinem inverterunt Dio Chr. Or. 37, vol. 2, p. 101 : Ὅτε τὸ πρῶτον ἐπεδήμησα ἀφ' οὗ δέκα ἔτη σχεδόν· et Demosth. p. 40, 20 : Ἐξ οὗ χρόνος οὐ πολύς, ubi rursus verbum ἐστὶ addi licet. Relativum omisit Eur. Hipp. 907 : Ἦ φάος τότε, οὔπω χρόνος παλαιὸς, εἰσεδέρκετο, aliique. » Lucian. D. mer. 10, 1 : Οὐ γὰρ ἑόρακα, πολὺς ἤδη χρόνος, αὐτὸν παρ' ὑμῖν. Sequente ἐπειδὴ Thucyd. 1, 6 : Οὐ πολὺς χρόνος ἐπειδὴ χιτῶνας λινοῦς ἐπαύσαντο φοροῦντες. Χρόνος ἐν μέσῳ, Aliquanto post. Clem. Al. p. 959 extr. : Χρόνος ἐν μέσῳ, καί τινος ἐπιπεσούσης χρείας ἀνακαλοῦσι τὸν Ἰωάννην. || Ἦν χρόνος ὅτε, Linus ad Diog. L. Procem. 4 : Ἦν ποτέ τοι χρόνος οὗτος, ἐν ᾧ ἅμα πάντ' ἐπεφύκει. Diogen. Sinop. ap. eund. 6, 56 : Ἦν ποτε χρόνος ἐκεῖνος ὅτε .... Critias ap. Sext. Emp. p. 562 : Ἦν χρόνος ὅτ' ἦν ἄτακτος ἀνθρώπων βίος. Plato Alc. 1 p. 106, E : Ἦν χρόνος ὅτε οὐχ ἡγοῦ εἰδέναι. Magnus Anth. Plan. 707 : Ἦν χρόνος ἡνίκα γαῖα.... Similiter dictum ἦν ὁπότ' ἦσαν, quod Hesychius annotavit, interpretatus ἔν τινι (i. e. ἔν τινι χρόνῳ) ποτὲ ἦσαν.]

[|| Χρόνος cum substantivis consociatur ita ut aut χρόνος et χρόνοι ceterique casus genitivum regant nominis adjuncti, cujus de tempore agitur, aut genitivus χρόνου vel χρόνων ab altero nomine regatur. Prioris generis exx. sunt, χρ. ἥβης ap. Eur. El. 20 : Ταύτην ἐπειδὴ θαλερὸς εἶχ' ἥβης χρόνος. Χρ. βίου Eur. Alc. 668 : Γῆρας ψέγοντες καὶ μακρὸν χρόνον βίου. Xen. Mem. 2, 1, 34 : Εἰς τὸν μέλλοντα χρ. τοῦ βίου φροντίζειν. Euphron ap. Stob. Flor. 98, 42 : Χρόνον τοῦ ζῆν βραχύν. Soph. Phil. 306 : Πολλὰ ... ἐν τῷ μακρῷ γένοιτ' ἂν ἀνθρώπων χρόνῳ, ubi χρόνον βίου intelligi præcedens ἀνθρώπων ostendit. Χρ. ἐπιδημίας Plut. Mor. p. 117, E : Βραχυτάτου τοῦ τῆς ἐπιδημίας ὄντος ἐν τῷ βίῳ χρόνου· 118, B : Ὀλίγου τοῦ μεταξὺ χρόνου τῆς ζωῆς ὄντος. Χρ. τῆς πορείας Plut. V. Anton. c. 48. Χρ. τοῦ ἔτους Xen. Mem. 1, 4, 12 : Τὰς τῶν ἀφροδισίων ἡδονὰς τοῖς ἄλλοις ζῴοις ... περιγράψαντες τοῦ ἔτους χρόνῳ. Alterius generis est μῆκος χρόνου frequens in poesi (velut Æsch. Ag. 610. Suppl. 735 : Μῆκος δ' οὐδὲν ἐν μέσῳ χρόνου. Soph. Tr. 69), et prosa (Isocr. p. 217, E). Μακρὸν μῆκος χρόνου Æsch. Prom. 1020. Πλῆθος χρόνου Thucyd. 1, 1, Xen. Anab. 5, 5, 4, Isocr. p. 122, C; 271, A, et τὸ πλῆθος τῶν χρόνων Diodor. 3, 74. Ἀριθμὸς χρ. Æschin. p. 7, 36 : Γεγονότες πολὺν ἀριθμὸν χρόνου, Valde provecti annis. Ἀρχὴ τοῦ χρ. Plut. Mor. p. 115, C, ut τέλος χρ. ap. Soph. Trach. 167 : Τοῦθ' ὑπεκδραμόντα τοῦ χρόνου τέλος· si hic versus scriptus ab Sophocle est. Μοῖρα χρ. Pind. Ol. 7, 174 : Ἐν μιᾷ μοίρᾳ χρόνου, Uno tempore. Χρόνου πόδα inter Tragicorum dicta παρακεκινδυνευμένα memorat Aristoph. Ran. 100, ubi schol. Euripidis ex Alexandro verba, Καὶ χρόνου προὔβαινε πούς, apposuit. Δαρὸν χρόνου πόδα est in Bacch. 887.] Dem. χρόνον et καιρὸν simul usurpavit, disjunctiva particula utens, Olynth. 3, [p. 32 extr.] : Τίνα γὰρ χρόνον ἢ τίνα καιρὸν τοῦ παρόντος βελτίω ζητεῖτε; [Id. p. 666, 18 : Ὑμεῖς ἐποιήσατε ἔν τισι καιροῖς καὶ χρόνοις Ἀριοβαρζάνην πολίτην· ubi καὶ χρόνοις om. codd. nonnulli. Accurate hæc distincta in Or. c. Neær. p. 1357, 2 : Ἦν δὲ ὁ χρόνος οὗτος, ᾧ Ἀστεῖος μὲν ἦν ἄ-

χων, ὁ καιρὸς δ' ἐν ᾧ ἐπολεμεῖτε· Procem. p. 1468, 5: Εἰ μηδεὶς ὑμᾶς ἀναμιμνήσκει τοὺς χρόνους μηδὲ τοὺς καιροὺς ἐν οἷς ... ἐγὼ χρήσιμος ἦν τῇ πόλει· Epist. 5, p. 1491, 5: Παρέσομαι δ' εἰς τὸν χρόνον κἀγὼ, καθ' ὃν σὺ φῂς καιρὸν εἶναι. Quibuscum comparanda quæ supra de discrimine horum vocc. dicta sunt. Τὸν καιρὸν τοῦ χρόνου dixit Plut. V. Sertor. c. 16. Εἰς καιροὺς ἀπὸ χρόνων, i. e. Certis temporibus, LXX Nem. 10, 34, et ἐν καιροῖς ἀπὸ χρόνων ib. 13, 31. ‖ Tempus distinguitur triplex, vel præsens, vel præteritum, vel futurum. Sextus Emp. p. 162: Ἀμέριστος ὁ χρόνος οὐκ ἔστιν· διαιρεῖται γὰρ εἴς τε τὸν ἐνεστῶτα καὶ εἰς τὸν παρωχηκότα καὶ εἰς τὸν μέλλοντα· 666: Ὁ χρόνος τριμερής ἐστιν· τὸ μὲν γάρ τι ἦν αὐτοῦ παρῳχημένον, τὸ δὲ ἐνεστὼς, τὸ δὲ μέλλον. Plut. Mor. p. 153, B: Χρόνος πῶς ἂν εἴη πρεσβύτατον, εἰ τὸ μὲν αὐτοῦ γεγονὸς, τὸ δὲ ἐνεστώς ἐστι, τὸ δὲ μέλλον; Frequentissimus horum nominum usus apud grammaticos ubi de temporibus verbi agunt, velut Dionys. Thr. in Bekk. Anecd. p. 638, 22: Χρόνοι δὲ (τοῦ ῥήματος) τρεῖς, ἐνεστὼς, παρεληλυθὼς, μέλλων. Τούτων ὁ παρεληλυθὼς ἔχει διαφορὰς τέσσαρας, παρατατικὸν, παρακείμενον, ὑπερσυντελικὸν, ἀόριστον, ὧν συγγένειαί εἰσι τρεῖς, ἐνεστῶτος πρὸς παρατατικὸν, παρακειμένου πρὸς ὑπερσυντελικὸν, ἀορίστου πρὸς μέλλοντα. Quorum omnium exx. suis locis allata hic non repetimus. Alii autem scriptores hæc multis modis variarunt, præsens tempus dicentes τὸν νῦν χρόνον, τὸν παρόντα (vel τὸν νῦν παρόντα) χρόνον (τὸν ζῶντα καὶ παρόντα νῦν Soph. Tr. 1169); tempus prius præteritum, τὸν παρεληλυθότα, τὸν παρελθόντα, τὸν διελθόντα χρόνον, τὸν πάρος, πρὶν, πρόσθεν, vel τότε χρόνον; tempus posterum s. futurum non solum τὸν μέλλοντα vel τὸν ἔπειτα μέλλοντα (ut Plato Parmen. p. 141, E), sed etiam τὸν ἐπιόντα (quod usitatissimum), τὸν ἰκνούμενον, τὸν ἔπειτα, τὸν ὕστερον, τὸν λοιπὸν vel ἐπίλοιπον χρόνον. Ὁ ἄλλος χρόνος vero duplici sensu dicitur, ut aut tempus præteritum indicet, aut, quod rarius, futurum, ut ap. Pind. Ol. 2, 69: Μοῖρα ... ἐπί τι καὶ πῆμ' ἄγει ... ἄλλῳ χρόνῳ. Idem δευτέρῳ χρόνῳ dixit Ol. 1, 69. Ὁ προστατῶν χρ. Soph. El. 781, quod schol. rec. exp. ὁ ἐνιστάμενος, Suidas et Eustath. p. 632, 32, ὁ ἐπιγενόμενος. Ὁ μετὰ ταῦτα χρόνος, i. e. homines posteriorum temporum, Diodor. 20, 41.] Dicitur aliquem ἐπιλείπειν χρόνος: ut in hoc l. [Isocr. p. 4, A: Ἐπιλίποι δ' ἂν ἡμᾶς ὁ πᾶς χρόνος.] Athen. 5: Ἐπιλείποι δ' ἄν με πᾶς χρόνος εἰ ἐκτίθεσθαι βουληθείην. Idem, Οὐδένα χρόνον διαλείπω τοῦτο ποιῶν. Isocr. Paneg. [p. 73, B]: Ποῖον δὲ χρόνον διαλελοίπασιν οὐκ ἐπιβουλεύοντες τοῖς Ἕλλησι; [Idem p. 84, A: Χρ. ὀλίγον διαλιποῦσα· 92, A: Οὐδένα χρ. διαλείπουσιν ἢ στρατεύοντες κτλ., et p. 233, D.] In hoc autem l. Dem. possumus χρόνον interpretari etiam simpliciter Spatium, Or. pro cor.: Πρὸς τὸ βουλεύσασθαι δοῦναι χρόνον τῇ πόλει. [Eur. ap. Stob. Flor. 102, 2: Ἰατρὸς τῇ νόσῳ δίδοὺς χρόνον· et Polyb. 6, 17, 5. Χρ. ἀποδιδόναι Lucian. Hermot. c. 64: Ἀποδοτέον καὶ τῷ τοιούτῳ χρ. οὐκ ὀλίγον. Χρ. ἐπιδιδόναι Aristid. vol. 1, p. 38, 10: Ἔτι καὶ χρόνους ἔστιν οἷς ἐπέδωκεν. Ἀπονέμειν χρ. Plut. Mor. p. 119, F: Περαιτέρω τοῦ ἀπονεμηθέντος αὐτῷ χρόνου. Ἐμβάλλειν χρ. id. V. Themist. c. 19: Ἐμβάλλων τῷ τειχισμῷ χρ. ἐκ τῆς διατριβῆς. Ἐπιδανείζεσθαι χρ. V. Bruti c. 33: Θεόδοτος παρὰ τῆς τύχης χρόνον εἰς ἄδοξον ... βίον ἐπιδανεισάμενος. Χρόνον ἐπιψηφίζεσθαί τινι, Tempus (imperii) alicui prorogare, Plut. V. Flamin. c. 7. Λαμβάνειν χρ. Plut. V. Eumen. c. 12: Τῆς πολιορκίας χρ. λαμβανούσης. Χρόνον ἀναλίσκειν, διατρίβειν et τρίβειν v. s. his vv. Χρόνον ποιεῖν, Tempus conterere, Commorari, Demosthenes dixisse creditur p. 392, 17: Οὐκ ἀνέμειναν τὸν κήρυκα οὐδ' ἐποίησαν χρόνον οὐδένα· qui frequens apud recentiores usus verbi ποιεῖν est, etiam cum aliis nominibus temporis significationem habentibus conjuncti, ut in locis s. v. Ποιέω vol. 6, p. 1293 indicatis, aliisque, velut Aristid. vol. 1, p. 64: Τῆς Βρισηΐδος ... χρόνον τινὰ ποιησάσης παρ' Ἀγαμέμνονι. Τὸν χρόνον ποιεῖν πολὺν Ps.-Aristot. H. A. 10, 7. Sed Demosthenes non dubitandum quia ἐνεποίησαν scripserit, quod conjecit Mætznerus ad Dinarch. p. 120. Quo verbo similiter utitur p. 129, 14; 651, 26; 944, 9; 1432, 15, et alii utuntur s. v. Ἐμποιέω indicati. Χρόνου διατριβὴν ἐμποιεῖν Thucyd. 3, 38. G. Dind. Χρόνον ἔχειν, Theocr. 21, 25: Ψεύδοντο ... ὅσοι τὰς νύκτας ἔφασκον τῷ θέρεος μινύθειν· ... χρόνον δ' αἱ νύκτες ἔχοντι. Plut. Mor. p. 160, A: Ἡ ἡδονὴ τόπον ἔχει βραχὺν ἐν τῷ σώματι καὶ χρόνον οὐ πολύν. Theophr. H. Pl. 9, 14, 1: Πασῶν τῶν ῥιζῶν αἱ μὲν πλείω χρόνον, αἱ δὲ ἐλάττω διαμένουσιν· ... ἄλλαι δὲ ἄλλους ἔχουσαι χρόνους. Polyb. 8, 14, 3, de veneno tardius vim suam exserente: Ἦν ἡ δύναμις (τοῦ φαρμάκου) οὐ τῶν παρ' αὐτὸν τὸν καιρὸν ἀπολλυουσῶν, ἀλλὰ χρόνον ἔχουσα καὶ διάθεσιν ἐργαζομένη. De pecuniis quæ certo tempore debentur Plut. Mor. p. 201, A: Τὰς τελωνικὰς προσόδους ἀπέταξαν οὔπω χρόνον ἐχούσας. Χρόνον ἔχειν, Commorari, Dio Chr. vol. 2, p. 171: Ὥσπερ ἤδη πολὺν ἔχοντα χρόνον παρ' ὑμῖν. Achill. Tat. 1, 3: Ὁ μὲν οὖν τὸν πάντα χρόνον εἶχεν ἐν Βυζαντίῳ. Longus 4, 39: Οὐ τότε μόνον, ἀλλ' ἔς τ' ἔζων, τὸν πλεῖστον χρόνον ποιμενικὸν εἶχον, Pastoralem degerunt vitæ partem maximam. Χρόνον ἔχει, i. q. χρόνου δεῖται, i. e. Plus temporis postulat, Xenophon Epist. ap. Euseb. Præp. ev. 14, p. 745, C (in Orelli Epist. Socr. p. 47): Γράφειν τὰ πραχθέντα εἰδότι σοὶ, καίπερ οὐκ ἀηδὲς ἐσόμενον, χρόνον ἔχει, ἀνέγραψά τε ἄλλοθι. Quæ verba non leguntur ap. Stob. Flor. 80, 12, eandem epistolam afferentem. Usitatum est χρόνου πολλοῦ δεῖσθαι, quod legitur ap. Xenoph. Symp. 2, 4, vel χρόνου ἐστί, ut ap. Plat. Rep. 9, p. 615, A: Τὰ πολλὰ ... πολλοῦ χρόνου διηγήσασθαι. (Χρόνος ἐνέσται, i. e. Longiore tempore opus erit, Thucyd. 1, 80.) De expleto numero annorum Plut. V. Camilli c. 22: Εἶλε τὴν Ῥώμην ἑξήκοντα καὶ τριακοσίων ἐτῶν πλείονα βραχὺ χρόνον ἀπὸ τῆς κτίσεως ἔχουσαν. Χρόνον ἔχειν, Tempus s. otium habere, Plut. Mor. p. 798, A: Ἐπειδὴ χρόνον οὐκ ἔχεις ἀνδρὸς φιλοσόφου βίον κατανοῆσαι· V. Numæ c. 14: Ὅταν χρόνον ἔχωμεν καὶ σχολὴν ἄγωμεν.] Sed omissis aliis plerisque verbis quibus jungitur hic accus., veniam ad diversos usus quem in diversis casibus habet. Aristoph. Pl. [98]: Πολλοῦ γὰρ αὐτοὺς οὐχ ἑώρακα [ἑόρακά πω] χρόνου, A longo tempore eos non vidi. [Et sic alii plurimi, velut Thucyd. 1, 3: Καθ' ἑκάστους τῇ ὁμιλίᾳ μᾶλλον καλεῖσθαι Ἕλληνας, οὐ μέντοι πολλοῦ γε χρόνου ἠδύνατο καὶ ἅπασιν ἐκνικῆσαι. Xen. Anab. 1, 9, 25: Λέγων ὅτι οὔπω δὴ πολλοῦ χρόνου ταύτου ἡδίονι οἴνῳ ἐπιτύχοι· Rep. Ath. 2, 5: Πολλοῦ χρόνου πεζῇ ἰόντα. Ælian. N. A. 5, 21: Χρ. πολλοῦ ἐδείκνυτο. Dionys. A. R. 1, 61: Τὰ πεδία ... πολλοῦ χρ. γεωργεῖσθαι ἀδύνατα ἦν. Lucian. Fugit. c. 21: Πολλοῦ ἤδη χρόνου ἀδύνατόν μοι γεγένηται. Cum articulo id. Char. c. 2: Μὴ νεκραγωγοῦντα πολλοῦ τοῦ χρόνου. Χρόνου συχνοῦ Plato Phæd. p. 57, B. Numero plur. Plato Leg. 7, p. 798, B: Οἷς ἂν ἐντραφῶσι νόμοις ... μακρῶν καὶ πολλῶν χρόνων, et Polyb. 3, 85, 9, et 90, 7. Diodor. 20, 35.] Cui loquendi generi adhibetur interdum præp. διὰ [de qua infra], ut apud eundem poetam [Pl. 1046]: Ἔοικε διὰ πολλοῦ χρόνου σ' ἑωρακέναι [ἑορ.]. Apud Platonem [Rep. 1, p. 328, C] διὰ χρόνου, sine adjectione: Διὰ χρόνου γὰρ καὶ ἑωράκειν αὐτὸν, Jam a longo tempore vel jampridem eum videram. Aut potius, Eum non videram. [Xen. Cyrop. 1, 4, 28: Ὅταν ἴδωσιν ἀλλήλους διὰ χρόνου.] Ex Theophr.: Διὰ χρόνου γεωργουμένη γῆ, Terra quæ longo temporis intervallo colitur. Plato: Ὀλίγου χρόνου διειλέγμεθα, Non longo tempore, Non diu, Parumper. Cum fut. e Xen. [Cyrop. 1, 4, 28]: Ὀλίγου χρόνου παρέσται, Intra breve tempus aderit, Brevi aderit. [Herodot. 3, 134: Ταῦτα ὀλίγου χρόνου ἔσται τελεύμενα. Dionys. A. R. 4, 60: Ἔσται δ' ὑμῖν ὀλίγου χρόνου παρελθεῖν πρὸς αὐτόν.] Sic ex Soph. [El. 479]: Οὐ μακροῦ χρόνου μέτεισι. [Id. OEd. C. 821. Et 397: Ἥξοντα βαιοῦ κοὐχὶ μυρίου χρόνου.] Affertur et χρόνου τοῦ λοιποῦ ex Aristoph. pro Posthac. [Ran. 586: Ἀλλ' ἦν σε τοῦ λοιποῦ ποτ' ἀφέλωμαι χρόνου. Soph. El. 817: Ἀλλ' οὔ τι μὴν ἔγωγε τοῦ λοιποῦ χρόνου ξύνοικος αὐτοῖς. Et cum aliis adjectivis, ut Æsch. Ag. 278: Ποίου χρόνου δὲ καὶ πεπόρθηται πόλις; Πόσου Aristoph. Ach. 83: Πόσου δὲ τὸν πρωκτὸν συνήγαγεν χρόνου; Eupolis ap. Plut. V. Nic. c. 5: Πόσου χρόνου γὰρ συγγεγένησαι Νικίᾳ; Τίνος Eur. Or. 1211: Ἥξει δ' ἐς οἴκους Ἑρμιόνη τίνος χρόνου; Τοσούτου Lucian. De merc. cond. c. 8: Οὔτε ἐγένετό πω τοσούτου χρόνου. Ταὐτοῦ Æsch. fragm. 114: Λευκοῖς τε γὰρ μόροισι καὶ μελαγχίμοις ... βρίθεται ταὐτοῦ χρόνου. Τοῦ καθήκοντος Demosth. p. 50, 6: Τὴν ἐορ-

τὴν ... ἀεὶ τοῦ κἀθήκοντος χρόνου γίγνεσθαι. Et sic sæpissime cum participiis, ut ap. Herodot. 1, 28 : Χρόνου ἐπιγινομένου· 4, 146 : Χρόνου οὐ πολλοῦ διεξελθόντος· 9, 16 : Ὀλίγου τινὸς χρόνου διελθόντος. Et χρ. περιιόντος 4, 155; προϊόντος 7, 197; προβαίνοντος 5, 58. Thucyd. 1, 10 : Προελθόντος πολλοῦ χρόνου· 24 : Προελθόντος τοῦ χρόνου· 113 : Χρόνου ἐγγενομένου, et ἐπιγιγνομένου ib. 126. Simpliciter χρόνου, Per tempus aliquod, Lucian. Lexiph. c. 19 : Ὅτι πυνθάνομαι χρόνου ἤδη ἀκάθαρτον εἶναι αὐτῷ τὴν γυναῖκα· Dem. enc. c. 36 : Ἐρριμμένον ἤδη χρόνου ... τὸ τῆς πόλεως ἀξίωμα. Utrobique libri aliquot χρόνον. Ælian. N. A. 4, 45 : Ταῦτα μὲν χρόνου πρὸς ἄλληλα εἰρήνην ἄγειν· 5, 33 : Ὡς ἤδη χρόνου (alii libri χρόνῳ) πεπαιδευμένη τοῦτο. Cum præpositionibus et adverbiis, 1. Ἀπό. Xen. Cyrop. 1, 2, 13 : Ἀφ' οὗ χρόνου. Diodor. 1, 57 : Ἀπ' ἐκείνου τοῦ χρόνου. Et alii plurimi. 2. Διὰ χρόνου, de quo supra HSt. Soph. Phil. 285 : Ὁ μὲν χρόνος δὴ διὰ χρόνου προὔβαινέ μοι· 758 : Ἥκει γὰρ αὕτη (ἡ νόσος) διὰ χρόνου πλάνοις ἴσως ὡς ἐξεπλήσθη. Xen. OEc. 9, 10 : Ὅσοις χρώμεθα εἰς τὰς διὰ χρόνου πράξεις. Thucyd. 2, 94 : Αἱ νῆες ... διὰ χρόνου καθελκυσθεῖσαι. Aristoph. Pac. 570 : Τριαινοῦν τῇ δικέλλῃ διὰ χρόνου τὸ γήδιον· Lys. 904 : Κατακλίνηθι μετ' ἐμοῦ διὰ χρόνου, et sæpe ap. Platonem aliosque et veteres et recentiores vel simpliciter vel addito adjectivo, ut διὰ πολλοῦ χρόνου Aristoph. Vesp. 1476, et Menander apud Stob. Flor. 56, 3; διὰ μακροῦ χρόνου Æsch. Pers. 741; διὰ παντὸς τοῦ χρόνου Herodot. 9, 13, Isocr. p. 19, B; διὰ χρόνου τινός, Post tempus aliquod, Geopon. 14, 23, 2 : Διὰ δὲ χρόνου τινὸς (postquam corroboratæ fuerint anaticulæ) καὶ ἀκρίδας ἢ καρίδας ... εἰώθασι λαμβάνειν. Numero plur. διὰ μακρῶν vel διὰ πολλῶν χρόνων Plato Tim. p. 22, D, Plut. V. Bruti c. 31. 3. Εἰσόπιν, in uno loco Æschyli Suppl. 617 : Ζηνὸς κότον ... προφωνῶν μήποτ' εἰσόπιν χρόνου πόλιν παχῦναι. 4. Ἐκ, ut Xen. Cyrop. 1, 3, 1 : Ἐκ τούτου τοῦ χρόνου μετεπέμψατο ... τὴν θυγατέρα, Ab hoc inde tempore. Et alii quivis. Omisso, ut sæpe, χρόνου Dionys. A. R. 4, 61 : Ἐξ ἐκείνου καλεῖται Καπιτωλῖνος ὁ τόπος· ubi ἐκείνου genere neutro dictum est, nisi τοῦ χρόνου post καλεῖται addendum ex cod. Vat. Et cum adj. μακροῦ, πολλοῦ similibusque, ut Soph. OEd. T. 1141 : Λέγεις ἀληθῆ, καίπερ ἐκ μακροῦ χρόνου. Thucyd. 1, 23 : Τὰ ἐκ τοῦ πρὶν χρόνου μνημονευόμενα. Plato Menex. p. 234, C : Ἀνδρῶν ἐκ πολλοῦ χρόνου λόγους παρεσκευασμένων. Et numero plur. Diodor. 1, 4 : Ἐκ τῶν παρ' ἐκείνοις ὑπομνημάτων ἐκ πολλῶν χρόνων τετηρημένων. Dionys. A. R. 1, 21 : Λάρισα ἐκ πολλῶν πάνυ χρόνων ἐρημωθεῖσα. Ἐκ παλαιῶν χρόνων Diodor. 5, 8; 19, 67. Quod idem alibi ἐκ πολλῶν et ἐξ ἀρχαίων, sine substantivo, dixit. Sine adjectivo Diodor. 1, 57 : Καλάμου πλῆθος ἐκ χρόνου παρεσκευασμένον· 20, 11 : Γλαῦκας ἃς ἐκ χρόνου παρεσκευάσατο. 5. Ἐντός. Herodot. 8, 104 : Ἐπεὰν μέλλῃ τι ἐντὸς χρόνου ἔσεσθαι χαλεπόν. Xen. Rep. Ath. 3, 11 : Ἐντὸς ὀλίγου χρόνου ὁ δῆμος ἐδούλευσεν. Antipho p. 137, 26 : Ἐντὸς οὐ πολλοῦ χρόνου. 6. Μέχρι. Tobias 14, 4 : Ὁ οἶκος ... ἔρημος ἔσται μέχρι χρόνου. Dionys. A. R. 4, 81 : Μέχρι τίνος χρόνου ταῦτα πάσχοντες ὑπομενοῦμεν; Thucyd. 1, 13 : Ἔτη ἑξήκοντά ἐστι μέχρι τοῦ αὐτοῦ χρόνου. Cum ἄχρι Epiphan. vol. 1, p. 153, B : Ὑπηρετήσας ἄχρι χρόνου. 7. Πρό. Æschin. p. 71, 29 : Πρὸ τοῦ καθήκοντος χρόνου. Diodor. 1, 69 : Μικρὸν πρὸ τούτων τῶν χρόνων. Plut. V. Pericl. c. 37 : Ἀκμάζων ὁ Περικλῆς ἐν τῇ πολιτείᾳ πρὸ πάνυ πολλῶν χρόνων. Idem non raro πρὸ πολλοῦ, genere neutro, dicitur, de quo v. s. v. Πολύς. 8. Πρόσθεν. Soph. Ant. 461 : Εἰ δὲ τοῦ χρόνου πρόσθεν θανοῦμαι. 9. Ὑπό. Thuc. 1, 21 : Πολλὰ ὑπὸ χρόνου αὐτῶν ἐπὶ τὸ μυθῶδες ἐκνενικηκότα. Plato Leg. 7, p. 797, E : Ὑπὸ χρόνου σάρκας φύσαντα.]

‖ Χρόνῳ autem [vel τῷ χρόνῳ] dativus interdum simpliciter et ipse pro Tempore, [s. Successu temporis, Post aliquod tempus, Tandem] ponitur : ut βραχεῖ χρόνῳ, pro Brevi tempore, (pro quo dicitur etiam Brevi, sine adjectione,) Intra breve tempus. Galen. Ad Glauc. : Χρόνῳ βραχεῖ θαῤῥήσει περὶ τῆς παντελοῦς θεραπείας. At cum præterito, χρόνῳ οὐ πολλῷ, pro Non longo post tempore (ut sc. subaudiatur ὕστερον, quod aliquando exprimitur. Sed χρόνῳ ὕστερον exp. etiam, Aliquanto post tempore, item Temporis intervallo, vel, Tandem : ut ap. Philon. De mundo : Χρόνῳ δ' ὕστερον ἐλαττοῦται). Plato Epist. [p. 325, A] : Χρόνῳ δ' οὐ πολλῷ πᾶσα μετέπεσεν ἡ τότε πολιτεία, Non longo post tempore tota resp. dilapsa est; Non multo post, aut Paulo post. Sic ex Aristot. μακρῷ χρόνῳ, Longo post tempore. Itidemque πολλῷ χρόνῳ, ex Eur. et Soph. [Herodot. 1, 80 : Χρόνῳ δὲ ... ἐτράποντο οἱ Λυδοί· ib. 175; 3, 13. Æsch. Suppl. 732 : Χρόνῳ τοι κυρίῳ τ' ἐν ἡμέρᾳ ... δώσει δίκην· Ag. 126 : Χρόνῳ μὲν ἀγρεῖ Πριάμου πόλιν ἅδε κέλευθος· Choeph. 935 : Ἔμολε μὲν δίκα Πριαμίδαις χρόνῳ. Soph. OEd. C. 862 : Χρόνῳ γνώσει τάδε. Eur. Hel. 941 : Εἶλέ σ' ἡ δίκη χρόνῳ· El. 875 : Ὦ χρόνῳ φανείς. Thucyd. 1, 19 : Ναῦς τῶν πόλεων τῷ χρόνῳ παραλαβόντες· 20 : Πολλὰ καὶ νῦν ὄντα καὶ οὐ χρόνῳ ἀμνηστούμενα. Et alii quivis, additis etiam non raro adjectivis, ut χρόνῳ πολλῷ φανέντα Soph. Tr. 227, et similiter El. 1273; χρόνῳ βραχεῖ OEd. C. 1648. Ὡς χρόνῳ, Quam sero, Theocr. 15, 1. Sæpe cum ποτέ, ut ap. Herodot. 9, 62 : Ὡς χρόνῳ κοτὲ ἐγίνετο τὰ σφάγια. Pind. Pyth. 4, 460 : Τάν ποτε καλλίσταν ἀπώκησαν χρόνῳ ποτὲ νᾶσον. Soph. Ant. 303 : Χρόνῳ ποτ' ἐξέπραξαν ὡς δοῦναι δίκην. Et τῷ χρόνῳ ποτέ, ut Soph. Phil. 1041 : Τίσασθε τίσασθ' ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτέ, pariterque El. 1013, OEd. C. 805. Et præposito ποτὲ Aristoph. Vesp. 460 : Ἆρ' ἐμέλλομέν ποθ' ὑμᾶς ἀποσοβήσειν τῷ χρόνῳ. Et addito ἐν Dionys. A. R. 6, 68 : Τιμιώτερος ὑμῖν ἔσομαί ποτ' ἐν χρόνῳ. Χρόνῳ μετέπειτα, cui oppositum est εὐθύς, Epiphan. vol. 1, p. 352, A. Similiter χρόνῳ vel simplex vel adjectivum aliquod additum habens cum ὕστερον conjungitur, ut ap. Herodot. 1, 171 : Χρ. ὕστερον πολλῷ. Thucyd. 1, 8 : Ὕστερον χρόνῳ ἐπὶ Τροίαν ἐστράτευσαν· 4, 81 : Ἐς τὸν χρόνῳ ὕστερον μετὰ τὰ ἐκ Σικελίας πόλεμον. Xen. Anab. 1, 8, 8 : Χρόνῳ συχνῷ ὕστερον, et βραχεῖ χρόνῳ ὕστερον Cyrop. 5, 3, 52. Ὑστερόν ποτε χρόνῳ Plut. V. Lycurgi c. 8, et Mor. p. 226, B. Plur. χρόνοις ὕστερον Lysias p. 99, 40, Plut. V. Marii c. 6, Mor. p. 273, B, et Dionys. De Thuc. jud. c. 14, p. 844 : Τὴν ὑστέραν τοῖς χρόνοις πρεσβείαν. Philostr. p. 731 : Ποιητὴς ἔσται χρόνοις ὕστερον. Ib. p. 743 ed. vet. χρόνῳ ὕστερον· sed codd. recte χρόνοις. Dionys. De Thucyd. jud. p. 844 : Τὴν ὑστέραν τοῖς χρ. ἀντὶ τῆς προτέρας. Et cum πρότερον Dionys. A. R. 8, 5 : Χρόνοις οὐ πολλοῖς τῶν νῦν πρότερον, ἀλλὰ τρίτον ἢ τέταρτον τοῦτο ἔτος.] Interdum vero jungitur hic dat. præpositioni σὺν, vel ἐν. Estque σὺν χρόνῳ, (ut et nos vulgo dicimus, *Avec le temps,*) Tandem. [Æsch. Ag. 1378 : Ἐμοὶ δ' ἀγὼν ὅδ' οὐκ ἀφρόντιστος πάλαι ... ἦλθε, σὺν χρόνῳ γε μήν· Eum. 555.] Soph. [Aj. 308] Ἔμφρων ξὺν χρόνῳ καθίσταται. [Tr. 201 : Ἔδωκας ἡμῖν ἀλλὰ σὺν χρόνῳ χαράν· OEd. C. 1653. Ib. 1602 : Τάσδ' ἐπιστολὰς πατρὶ ταχεῖ πόρευσαν ξὺν χρόνῳ· Tr. 395 : Ὡς ἐκ ταχείας σὺν χρόνῳ βραδεῖ μολὼν ᾄσσεις. Eur. Ion. 1582 : Σὺν χρόνῳ πεπρωμένῳ. Dionys. A. R. 1, 9 : Ἔθνος μέγιστον ἐξ ἐλαχίστου γενέσθαι σὺν χρόνῳ παρεσκεύασαν· et 22. Id. 2, 55 : Οὐ σὺν πολλῷ τρέπουσι χρόνῳ (πόνῳ Sylb.). Multo frequentius ἐν χρόνῳ, ut ap. Pind. Pyth. 3, 170 : Ἐν δ' αὖτε χρόνῳ .... 4, 519 : Ἐν δὲ χρόνῳ μεταβολαὶ λήξαντος οὔρου ἱστίων· 8, 20 : Βία καὶ μεγάλαυχον ἔσφαλεν ἐν χρόνῳ. Æsch. Ag. 857 : Ἐν χρόνῳ δ' ἀποφθίνει τὸ τάρβος. Ib. 1563, Choeph. 1040, Soph. OEd. T. 613. Plato Phædr. p. 278, D : Ἄνω κάτω στρέφων ἐν χρόνῳ· Theæt. 186, C : Μόγις καὶ ἐν χρόνῳ. Et additis adjectivis, ut ἐν ἐλάσσονι χρόνῳ Thucyd. 1, 11; ἐν πολλῷ χρ. ib. 12. Et 2, 49 : Ἐν οὐ πολλῷ χρόνῳ (χρόνῳ om. cod. Paris. optimus) κατέβαινεν. Ἐν ἴσῳ χρ. 1, 23; ἐν τῷ παντὶ χρ. 23; ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ 93; ἐν πλείονι χρ. 121; ἐν τούτῳ τῷ χρ. 126, et ἐν τῷ χρ. τούτῳ 2, 18; ἐν τῷ πρὸ τοῦ χρ. 2, 58, 73; οὐκ ἐν πολλῷ τινι χρόνῳ 2, 102; ἐν τῷ πρὶν χρόνῳ 4, 21, 41. Ἐν πολλῷ χρ. Plato Phædr. p. 228, A; ἐν τῷ πολλῷ χρόνῳ Leg. 4, p. 711, D; ἔν τινι βραχεῖ χρ. ib. 3, p. 698, C.] At ἐν χρόνῳ pro Ad tempus ex Aristot. OEcon. 2, affertur, Ἐν χρόνῳ δανεῖσαι τὰ χρήματα, pro Ad tempus pecuniam credere. Dicitur et χρόνῳ sine adjectione, vel præfixo solum articulo. i. valens q. illud σὺν χρόνῳ, Tandem : aut etiam Progressu temporis. Tunc autem non simpliciter Tempus significat, ut in præcedentibus ll. : nec solum Progressum temporis, sed etiam Diuturnitatem temporis declarat (quam signif. et nominativus χρόνος habet). Thuc. 2, [c. 68] :

Ἐκβάλλουσιν οὖν τοὺς Ἀργείους οἱ Ἀμπρακιῶται χρόνῳ. Ibid. [c. 98] : Καὶ χρόνῳ ξυνέβησαν καθ' ὁμολογίαν, Tandem, Aliquando tandem. Apud Aristoph. Vesp. [458] : Ἆρ' ἐμέλλομέν ποθ' ὑμᾶς ἀποσοβήσειν τῷ χρόνῳ; In VV. LL. ex Eur. χρόνῳ δὲ pro Post autem, Denique : quæ posterior interpret. parum mihi placet. Item Cum mora, i. e. Lente, Tarde. Affertur vero et χρόνῳ ποτὲ ex Soph. Aj.; sed hoc reddendum potius fuerit Tandem. [‖ Cum ἐπὶ Plut. V. Themist. c. 11 : Τοῖς ἐπὶ χρόνῳ μεθεστῶσιν ἐξεῖναι κατελθοῦσι πράττειν κτλ., i. e. Per certum tempus.]

‖ Χρόνον accusativum habuisti quidem jam antea cum multis verbis; sed multis aliis præterea jungi sciendum est (ex quibus hic addam duo duntaxat, quæ ex Dem. afferuntur : χρόνον ποιεῖν pro Morari, Tardare : item χρόνον ἐμποιεῖν τοῖς πράγμασι, de quo l. dicam infra). Item cum adjectivis Quantitatem significantibus : nec non cum præpp. : ut ex sequentibus patebit exemplis. [Hom. Od. Z, 295 : Μεῖναι χρόνον, εἰσόκεν ἡμεῖς ἄστυδε ἔλθωμεν· et similiter I, 138. Id. Il. Ω, 670 : Σχήσω γὰρ τόσσον πόλεμον χρόνον ὅσσον ἄνωγας· et Od. T, 169, 221. Herodot. 1, 21 : Σπονδὰς ποιήσασθαι χρόνον ὅσον ἂν τὸν νηὸν οἰκοδομῇ. Χρόνον, Aliquamdiu, id. 1, 175 : Μοῦνοι ἀντέσχον χρόνον Ἁρπάγῳ· 7, 223 : Ἐπισχὼν χρόνον. Thucyd. 2, 18 : Ἐνδιέτριψαν χρόνον περὶ αὐτήν· 2, 85 : Ὑπὸ ἁπλοίας ἐνδιέτριψεν οὐκ ὀλίγον χρόνον· 1, 137 : Ὅσον χρόνον τὸν σὺν πατέρα ἠμυνόμην· 2, 23 : Χρόνον ἐμμείναντες ἐν τῇ Ἀττικῇ ὅσου (var. lect. ὅσον) εἶχον τὰ ἐπιτήδεια· 2, 49 : Ὅσονπερ χρόνον ἡ νόσος ἀκμάζοι· 3, 39 : Ὃν χρόνον· 4, 73 : Χρόνον ἐπισχόντες.] Ac primum hoc animadvertendum est, χρόνον πολὺν et χρόνον ὀλίγον interdum quidem reddi simpliciter per ablativum, Longo s. Multo tempore, et Brevi s. Pauco tempore : nonnunquam vero præfixa præp., A longo s. multo tempore, A brevi tempore. [Hom. Il. B, 343 : Πολὺν χρ. ἐνθάδ' ἐόντες· Od. B, 115 : Εἰ ... ἀνιήσει γε πολὺν χρ. υἷας Ἀχαιῶν.] Πολὺν χρόνον βουλεύομαι, Thuc. [1, 86], Longo tempore consulto, Diu consulto. [4, 44 : Χρόνον πολὺν ἀντέχον.] (Sic χρόνον πλείονα καθεύδειν, Xenoph.) Idem [Thucyd. 1, 18] : Ὀλίγον χρόνον ἔμεινε [ξυνέμεινεν ἡ ὁμαιχμία· et similia 2, 19, 57, 92. Id. 3, 1 : Ἐμμείναντες χρόνον οὗ εἶχον τὰ σιτία. Dionys. A. R. 1, 2 : Χρόνον οὐ πολλῷ πλείονα διακοσίων ἐτῶν ἔμειναν ἐπὶ τῆς ἀρχῆς. Thucyd. 1, 30 : Τοῦ χρόνου τὸν πλεῖστον ... ἐκράτουν τῆς θαλάσσης· 118 : Ἡσύχαζον τὸ πλέον τοῦ χρόνου.] (Dicitur et χρόνον τινά, Aliquanto tempore, Aliquantum temporis, Aliquandiu, Aliquantisper. [Thucyd. 1, 13 : Τῆς θαλάσσης ἐκράτησάν τινα χρόνον et simil. 3, 104. Et 4, 34 : Χρόνον τινὰ ὀλίγον· 54 : Ὀλίγον τινὰ χρ.] Dem. : Χρόνον τινὰ παρέσχεν ἑαυτόν. Apud Eundem Χρόνον τὸν παρελθόντα, Præterito tempore.) [Thucyd. 4, 45 : Τὸν ἔπειτα χρόνον· 63 : Χρόνον ὡς πλεῖστον.] At vero Χρόνον ἤδη πολὺν κεῖνται νόμοι, ex Dem., A multo jam tempore leges positæ sunt. [Ev. Joann. 7, 33 : Ἔτι μικρὸν χρόνον μεθ' ὑμῶν εἰμί.] Cum præp. autem junctus non unam interpretationis formam hic accus. habet. Nam κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον redditur Illo tempore, Per illud tempus. [Pind. Ol. 10, 122 : Κεῖνον κατὰ χρόνον.] (Isocr. Areop. : Τῆς μὲν πόλεως ἡμῶν πολὺ καταδεέστερον νῦν πραττούσης ἢ κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον. Invenitur et apud Thucydidem [1, 25, 139; 2, 51; 3, 17, 94] atque alios κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον [vel κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον, vel κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον]], ita positum.) [Idem 1, 107 : Κατὰ τοὺς χρόνους τούτους· 2, 68 et 3, 99 : Κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους· 2, 10 : Κατὰ τὸν χρ. τὸν εἰρημένον· 3, 18 : Κατὰ τὸν αὐτὸν χρ.· 3, 7 : Κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον τοῦ θέρους τούτου. Plato Leg. 5, p. 738, D : Ξύλλογοι ... κατὰ χρόνους γιγνόμενοι τοὺς προσταχθέντας. Simplex κατὰ χρόνον ap. Xen. Cyneg. 1, 2 : Ὧν κατὰ χρ. ἕκαστος ὑπὸ θεῶν ἐτιμήθη, Suo quisque tempore : si recte sic scriptum, de quo dubitat Schneid. Plato Epin. p. 974, D : Ἐπ' ἐλπίδι ... τῇ μετὰ σοῦ κατὰ χρ. ἂν γενομένῃ.] At ἀνὰ χρόνον, Aliquandiu, item Tandem : nec non Interjecto tempore. [Herodot. 1, 173 : Οὕτω δὴ κατὰ τοῦ Λύκου τὴν ἐπωνυμίην Λύκιοι ἀνὰ χρόνον ἐκλήθησαν· 2, 151 : Ἀνὰ χρόνον ὡς ἔθυσαν ἐν τῷ ἱρῷ. Eur. Ion. 830 : Καινὸν τοὔνομ' ἀνὰ χρόνον πεπλασμένον. Pausan. 2, 26, 10 : Θεὸν Ἀσκληπιὸν ἐξ ἀρχῆς καὶ οὐκ ἀνὰ χρ. λαβόντα τὴν φήμην ... εὑρίσκω· 28, 6 : Τὸν νεκρὸν τῆς Ὑρνηθοῦς κομίζουσιν ἐς τοῦτο τὸ χωρίον τὸ ἀνὰ χρόνον Ὑρνήθιον κληθέν· 3, 4, 7 : Τά τε ἀνὰ χρ. συμβάντα καὶ τὰ ἔτι πρότερον· 4, 17, 4 : Περιῆλθε ... Λακεδαιμονίους ἀνὰ χρ. ἡ Νεοπτολέμειος χρίσις. Dionys. A. R. 1, 12 : Βασιλεὺς ἐν αὐτοῖς Ἰταλὸς ἀνὰ χρ. ἐγένετο.] Quarum interprett. prima tribuitur eidem accus. habenti præfixam præp. ἐπί. Nam ἐπὶ χρόνον redditur Aliquandiu, sicut et Ad tempus; nam earum interprett. utraque dàtur illis verbis in Hom. Il. B, [299] : Τλῆτε φίλοι, καὶ μείνατ' ἐπὶ χρόνον. [Herodot. 1, 116 : Ἐπὶ χρ. ἄφθογγος ἦν. Diodor. Exc. p. 541, 44 : Ἐπὶ χρόνον Σύλλα διεμαχέσαντο. Lucas Ev. 18, 4 : Οὐκ ἤθελεν ἐπὶ χρόνον.] Sed ex Eodem affertur pro In longum tempus, ex Od. Ξ, [193] : Εἴη μέν νυν νῶϊν ἐπὶ χρόνον ἠμὲν ἐδωδὴ κτλ. Interdum vero cum ἐπὶ χρόνον additur πολὺν, aut συχνόν, [vel aliud adjectivum. Hom. Od. M, 407 et O, 494 : Οὐ (μάλα loco priore additum) πολλὸν ἐπὶ χρόνον. Hesiod. Op. 133 : Παυρίδιον ζώεσκον ἐπὶ χρόνον. Herodot. 1, 81 : Χρ. ἐπὶ μακρὸν ἔσεσθαι τὴν πολιορκίην. Thucyd. 1, 18 : Ἡ Λακεδαίμων ἐπὶ πλεῖστον ὧν ἴσμεν χρόνον στασιάσασα· 4, 1 : Ἐπὶ πολὺν χρ. Plato Polit. p. 294, B : Ἐπὶ πάντα τὸν χρόνον· Leg. 6, p. 758, B : Ἐπὶ τὸ πλεῖστον τοῦ χρόνου. Xenoph. Cyneg. 5, 7 : Ἐπὶ πλείω χρόνον.] Afferturque ex Æschine, Ἐπὶ πολὺν ἤδη χρόνον, pro Jamdiu. At διὰ πάντα χρόνον affertur pro Per omne ævum. [Cum διὰ caussam significante Demosth. p. 615, 10 : Σαπροὺς εἶναι (τοὺς στεφάνους) διὰ τὸν χρόνον. Diodor. 2, 9 : Τοῦ κατασκευάσματος διὰ τὸν χρ. καταπεπτωκότος. Polyb. 2, 21, 2 : Ἐκ τοῦ ζῆν ἐξεχώρησαν διὰ τὸν χρόνον. ‖ Εἰς χρόνον, Herodot. 3, 72 : Αὐτῷ οἱ ἄμεινον ἐς χρ. ἔσται, Posthac. 9, 89 : Οὐ γὰρ ὑμῖν ἐς χρόνον μεταμελήσει. Strabo 3, p. 155 : Ἀλέσαντες καὶ ἀρτοποιησάμενοι (δρυοβαλάνους), ὥστ' ἀποτίθεσθαι εἰς χρόνον. Ad tempus, Per aliquod tempus, Theophr. C. Pl. 5, 14, 6 : Ἡ πῆξις εἰς χρόνον. Themist. Or. 1, p. 3, A : Ὅστις καὶ εἰς χρόνον ἐξ αὐτῶν ἐκείνου ἐφίκοιτο. Mœris p. 224 : Τοῖς εἰς χρόνον φεύγουσιν. Et numero plur. Theophr. C. Pl. 1, 7, 1 : Δύνανται διαμένειν εἰς χρόνους, οὐχ ὥσπερ τὰ τῶν ζῴων ᾠὰ εὐθὺς φθείρεται χωριζόμενα. Frequentius cum adjectivis, ut εἰς τοῦτον τὸν χρόνον (Xenoph. Cyrop. 1, 4, 16), ἕς γ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον (Thucyd. 2, 77), εἰς τὸν ἔπειτα χρ. (Thucyd. 1, 108; 2, 51; 3, 46, 114, Plato Symp. p. 208, E), εἰς τὸν λοιπὸν χρ. (Isocr. p. 49, B), εἰς τὸν ἀεὶ χρ. (Eur. Or. 207), εἰς ἅπαντα χρ. (Æsch. Eum. 484; τὸ λοιπὸν εἰς ἅπαντα πλειστήρη χρόνον in versu spurio ibid. 763), vel εἰς ἅπαντα τὸν χρ. (Isocr. p. 80, B), εἰς τὸν πολὺν χρ. (Æsch. Ag. 621). ‖ Μετὰ χρόνον, Palæph. 14, 3 : Μετὰ δὲ χρόνον τῆς λεαίνης καὶ τοῦ λέοντος ἐξελθόντων .... Epiphan. vol. 1, p. 351, D : Μετὰ χρόνον ἐν παρακοῇ Ἀδὰμ γεγονώς. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 174 : Ὅταν γυνὴ νομίζῃ ἐν γαστρὶ ἔχειν καὶ μετὰ χρόνον (i. e. post legitimum novem mensium tempus) τέκῃ ἀδιάπλαστον σάρκα· 180 : Τούτους φλεβοτομεῖν δεῖ κατ' ἀρχὰς ἀπ' ἀγκῶνος· εἰ δὲ μετὰ χρόνον (i. e. post longius tempus; male codex unus μετὰ τὸν χρόνον), ὑπὸ τοῦ πεπονθότος σκέλους σφυροῦ. Geopon. 10, 31 : Ἐὰν ... μετὰ χρόνον ἀποκόψῃς. Μετὰ πολὺν χρόνον Ev. Matth. 25, 19. ‖ Παρὰ τὸν χρόνον, Præter tempus. Pind. Ol. 4, 31 : Φύονται ... πολιαὶ θαμὰ καὶ παρὰ τὸν ἁλικίας ἐοικότα χρόνον. Aliter Epiphan. vol. 1, p. 388, A : Ἤτοι σύγχρονος ἢ παρὰ τὸν χρόνον, i. e. ætate superior. Frequentius παρὰ πάντα χρόνον, Omni tempore, ut ap. Lucian. Tim. c. 50 : Παρὰ πάντα χρ. διατελεῖ τὰ ἄριστα πράττων τῇ πόλει. Plutarch. Comp. Niciæ cum Crasso c. 3 : Κράσσῳ παρὰ πάντα τὸν χρόνον ἐφιεμένῳ τῆς στρατηγίας. ‖ Περὶ τὸν αὐτὸν χρόνον, Circa idem tempus. Isæus p. 63 extr. : Τούτων τελευτησάντων περὶ τὸν αὐτὸν χρ. et Isocr. p. 241, E. Plur. Thucyd. 3, 89 et Xenoph. Hell. 1, 1, 33 : Περὶ τούτους τοὺς χρόνους. Isocr. p. 122, C : Περὶ ἐκείνους τοὺς χρόνους· 179, B : Περὶ τοὺς αὐτοὺς χρ. Pro eo ἀμφὶ dixit Pind. Ol. 2, 55 : Τὸν ὅλον ἀμφὶ χρόνον. ‖ Πρὸς τὸν ξύμπαντα χρόνον., In omne tempus, Plato Tim. p. 36, E : Ἤρξατο ἀπαύστου καὶ ἔμφρονος βίου πρὸς τὸν ξ. χ. Πρὸς πολὺν χρ. Plutarch. V. Pericl. c. 13 : Θαυμάζεται τὰ Περικλέους ἔργα πρὸς πολὺν χρόνον ἐν ὀλίγῳ γενόμενα. Et alia hujusmodi, ut Plutarch. Mor. p. 118, C : Πάθη δυσάντητα πρὸς τὸν ἐπιόντα χρόνον· 120, B :

Πρὸς τὸν ἀεὶ χρόνον (ad æternitatem) προαπεφοίτησε τοῦ θνητοῦ βίου· 121, E : Τῆς πρὸς τὸν ἀεὶ χρόνον εὐφημίας. Lucian. Apol. c. 12 : Δημοσίᾳ πρὸς τὸν ἀεὶ χρ. ἀποκεισομένους. Πρὸς τὸν χρόνον, Plutarch. Mor. p. 393, A : Κατὰ τὴν πρὸς τὸν χρόνον συννέμησιν, Juxta eorum cum tempore comparationem. || Cum ὑπὸ Thucyd. 2, 26 : Ὑπὸ τὸν αὐτὸν χρ. 3, 92 : Ὑπὸ τὸν χρ. τοῦτον. Plur. 1, 100 : Πέμψαντες μυρίους οἰκήτορας ... ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς χρόνους· et 2, 96; 3, 52; ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς χρ. τοῦ ἦρος 4, 2.] Accus. autem χρόνον sine adjectione ap. Hom. pro Longo tempore, πολὺν χρόνον, vel ἐπὶ πολὺν χρόνον, Diu. Od. Δ, [599] : Σὺ δέ με χρόνον ἐνθάδ' ἐρύκεις, Eustath. πολὺν δηλαδή, ut paulo ante dixerat, Μὴ δή με πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἔρυκε. (Significat certe accus. χρόνον aliquam Longitudinem temporis, etiam in illo Dem. l., Χρόνον ἐμποιεῖν τοῖς πράγμασι· unde redditur Moras.) [De quo supra dictum.] Contra autem ἐπὶ χρόνον, pro ἐπ' ὀλίγον χρόνον, in illo Il. B. l. quem modo protuli. Ex eodem pocta ἕνα χρόνον affertur pro Uno temporis momento, Uno momento, sine adjectione, Il. [O, 511] : Ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον, ἠὲ βιῶναι. Sic certe ex quodam solutæ orationis scriptore [Thucyd. 2, 84] : Χρόνον οὐδένα ἡσυχάζειν, pro Nullo momento quiescere. [3, 68 : Τὸν ἄλλον χρ. ἡσυχάζειν· 87 : Νόσος ἐκλιποῦσα οὐδένα χρόνον παντάπασιν· Polyb. 2, 54, 1 : Οὐδένα χρόνον μείνας εἴχετο τῶν προκειμένων. || Τίνα χρ., Quando, Callim. Del. 1 : Τὴν ἱερὴν, ὦ θυμὲ, τίνα χρόνον ἢ πότ' ἀείσεις Δῆλον;]

|| Χρόνος, Temporis diuturnitas s. longinquitas, qua in signif. interdum usurpatur Dies a Latinis. Eurip.: Χρόνος μαλάξει σε· perinde ac si dicas Latine, Dies leniet tuam iram : ut nimirum dicitur dies adimere ægritudinem. Cum quo dicto convenit hoc Plutarchi (usurpantis vocem χρόνος eodem modo quo Diei appellationem usurpatam illic vides), in Cons. ad Apoll. init. : Ἐπειδὴ οὖν καὶ χρόνος ὁ πάντα πεπαίνειν εἰωθὼς, ἐγγέγονε τῇ συμφορᾷ. Pausan. : Μὴ ὁ χρόνος λυμήνηται. [Adde quæ supra ex Sophocle et Pindaro allata sunt.] Hunc autem usum habere frequenter dativum χρόνῳ, ostendi supra. Plur. Χρόνοι pro χρόνος in quibusdam loquendi generibus. Dem. [p. 501, 11] : Ἐξῆλθον οἱ τῆς κρίσεως χρόνοι. Isocr. Panath. : Ἐν μὲν γὰρ τοῖς παρελθοῦσι χρόνοις ἐθαύμαζόν σου τήν τε φύσιν καὶ τὴν τοῦ βίου τάξιν. Æschin. [p. 76, 18] : Τοὺς μὲν πρώτους χρόνους ὑπότρομος ἦν ὁ ἄνθρωπος. [Phalar. Epist. p. 12 : Τοὺς πρώτους χρ. μηδὲν αἰτησαμένους.] Dem. Pro cor. : Ἴστε γὰρ δή που καὶ μέμνησθε ὅτι τοὺς πρώτους χρόνους καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐκρινόμην ἐγώ· Philipp. 3, [p. 116, 27] eodem modo τοὺς τελευταίους χρόνους dicit : Ἴσχυσαν δέ τι καὶ Θηβαῖοι τοὺς τελευταίους τουτουσὶ χρόνους. [P. 399, 9 : Χρόνους ὀλιγαρχίας ἢ τυράννου παρελέσθαι· et p. 398 extr. : Χρόνους προανελεῖν τῆς πόλεως, ut ὑποτέμνεσθαι τοὺς χρόνους dixit Æschines p. 63, 17, i. e. Tempus agendi.] Sed quibusdam locis adhibetur pluralis, quibus vox singularis itidem adhiberetur. [Epiphan. vol. 1, p. 268, B : Τῶν χρόνων προβαινόντων· et cum προϊόντων ibidem. Thuc. 1, 97 : Τούτων Ἑλλάνικος βραχέως καὶ τοῖς χρόνοις οὐκ ἀκριβῶς ἐπεμήσθη.] Athen. 5 : Πλάτων παρὰ τοὺς χρόνους ἁμαρτάνων. Ib. : Πάντ' οὖν ψεύδονται οἱ φιλόσοφοι, καὶ πολλὰ παρὰ τοὺς χρόνους γράφοντες οὐκ αἰσθάνονται. [Dionys. Ep. ad Pomp. p. 773 : Θουκυδίδης τοῖς χρόνοις ἀκολουθῶν, Ἡρόδοτος δὲ ταῖς περιοχαῖς τῶν πραγμάτων. Οἱ χρόνοι τινὸς, Tempus quo quis vixit, ut ἀπὸ τῶν Ἰνοῦς καὶ Ἀθάμαντος χρόνων ap. Plutarch. Mor. p. 162, C.] Apud Thucyd. autem 1, [117] : Καὶ χρήματα τὰ ἀναλωθέντα κατὰ χρόνους ταξάμενοι ἀποδοῦναι, Certis temporibus, i. e. Certis pensionibus, quarum unaquæque certo tempore solvenda esset. [Diodor. 20, 43 : Τοῖς ἅμα συντελουμένοις μερίζειν τοὺς χρόνους παρὰ φύσιν. Τοὺς χρ. ἄγειν, Tempora computare, Polyb. 5, 1, 1 : Τὸ ... ἔτος ἐτύγχανε διεληλυθὸς περὶ τὴν τῆς Πλειάδος ἐπιτολήν· οὕτω γὰρ ἦγε τοὺς χρόνους τότε τὸ τῶν Ἀχαιῶν ἔθνος. Τῶν χρόνων ἀκρίβεια, Accurata temporum computatio, Plutarch. V. Cam. c. 22. Τὸ διηκριβωμένον τοῖς χρόνοις Diodor. 1, 3. Ibid. paullo ante : Ἐρριμμένων τῶν τε χρόνων καὶ τῶν πράξεων ἐν πλείοσι πραγματείαις, Temporibus et rebus gestis per plura volumina dispersis. Plutarch. V. Themist. c. 2 : Οὐκ εὖ τῶν χρόνων ἁπτόμενος, Tempora parum accurate tradens.]

|| Χρόνος, [Tempus vitæ. Isocr. p. 117, C : Πολλαπλάσιον χρόνον ζῆν τοῦ τεταγμένου· 203, B : Τὸν ἐνθάδε χρόνον εὐτυχέστερον ἐκείνων διαβεβίωκεν.] Tempus ætatis, Ætas, Anni. [Xenoph. Symp. 8, 1 : Δαίμονος τῷ χρόνῳ ἰσήλικος τοῖς ἀειγενέσι θεοῖς. Epict. Diss. 3, 9, 7 : Ἐπελθέ σου τοὺς χρόνους ... αὐτὸς πρὸς αὐτόν. Ὅτε παῖς ἦς ... ὅτε δὲ νεανίσκος κτλ.] Auctor Dialogi qui Axiochus inscribitur (cujus Plato falso auctor creditur) [p. 365, B] : Ἀνὴρ τοσόσδε τῷ χρόνῳ, καὶ κατήκοος λόγων, Vir tam grandis ætate, Tam grandis natu vel annis. [Soph. OEd. C. 112 : Πορεύονται γὰρ οἵδε δή τινες χρόνῳ παλαιοί· 875 : Κεἰ μοῦνός εἰμι ... καὶ χρόνῳ βραδύς· Ant. 681 : Εἰ μὴ τῷ χρόνῳ κεκλέμμεθα. De ætate juvenili Soph. OEd. C. 374 : Ὁ μὲν νεάζων καὶ χρόνῳ μείων γεγώς· Ant. 729 : Οὐ τὸν χρόνον χρὴ μᾶλλον ἢ τἄργα σκοπεῖν. Epiphan. vol. 1, p. 440, C : Μικροτέρου ὄντος τοῦ Πέτρου τῷ χρόνῳ τῆς ἡλικίας. De ætate qua quis vixit Plutarch. Mor. p. 1132, E : Τέρπανδρος τοῖς χρόνοις σφόδρα παλαιός ἐστι, Admodum antiquus est. Schol. Hom. Il. M, 4 : Λάβοι ἄν τις καὶ τοῦτο πρὸς τοῦ ποιητοῦ, διότι οὐ μετὰ πολὺ τῶν Τρωϊκῶν γέγονε.]

[|| Χρόνος, Tempus anni, Annus. Cyrill. Scythop. in Joanne Solitario n. 4 : Ἰωάννου ἐννέα χρόνους ἐν τῇ ἐπισκοπῇ διατελέσαντος. Euagrius H. E. 4, 29 : Οὐ πρόσω τούτων τῶν δύο χρόνων. Anna Comn. 14, p. 446 : Τὸν ὄγδοον χρ. Mich. Psellus in Synopsi legum : Γυνὴ χηρεύουσα πενθείτω μόνον χρόνον. Occurrit passim apud Georg. Pachym. 1, 13; 4, 21; 5, 20; 6, 10; 8, 6 et 25; 10, 9, etc., et alios scriptores recentiores. Ducang. Plurima hujus usus exx. collegerunt Hemst. ad schol. Aristoph. Pl. 584, 1084, Valck. Diatr. Eurip. p. 135, Boiss. ad Herodian. Epim. p. 33, facile augenda scholiastarum locis non paucis. Nondum cognitum habebat Hemst. quum in annot. ad Polluc. 5, 81, Etymologi M. verba p. 524, 12 : Ἐθεράπευον τὴν Ἄρτεμιν αἱ παρθένοι περὶ τὸν δέκατον χρόνον, corrigi vellet : etsi Hesychius s. v. Δεκατεύειν et Lex. rhet. in Bekk. Anecd. p. 235, 2, ubi eadem de re agunt, περὶ τὸν δεκαετῆ χρόνον οὖσαι dixerunt. Ἅπαξ τοῦ χρόνου, Semel quotannis, Theophan. Nonn. vol. 2, p. 218 : Ἅπαξ καὶ δὶς φλεβοτομεῖν καὶ καθαίρειν τοῦ χρόνου· ubi male codex unus τούτους διὰ χρόνου. Interdum male intulerunt librarii, ut ap. Phalar. Epist. p. 15 : Τὴν ὥραν τοῦ καθεστῶτος ἔτους, in libris quibusdam χρόνου scriptum est pro ἔτους : quod non potest defendi eo quod Phalaris p. 363 dixit : Παρὰ τοὺς τῆς φύσεως χρόνους θυγάτηρ οἰκουροῦσα. Ceterum idem nominis usus cernitur etiam in derivatis, velut χρονιαῖος, πεντέχρονος aliisque, quæ recentiores pro ἐνιαυσιαῖος et πεντέτης dixerunt.]

|| Χρόνος ap. gramm. de syllabæ quantitate dictum. Eustath. quum scripsisset, pro πιόμενα debuisse dici πιούμενα, correpta etiam prima, addit, Ἔπαθε δὲ καὶ αὐτὸ χρόνου ἐναλλαγὴν, ἀναχθὲν εἰς ἐνεστῶτα, καθὰ καὶ τὸ ἴομεν. Quin etiam alia quædam, inquit, χρονικὴν μετάθεσιν patiuntur : ex quibus est ὥρορε, primam producens, penultimam corripiens. Et χρόνος συλλαβικὸς apud Eundem. [Scholl. Hephæst. p. 150 (160 ed. sec.) ed. Gaisf. : Ἰστέον ὅτι ἄλλως λαμβάνουσι τὸν χρόνον οἱ μετρικοὶ, ἤγουν οἱ γραμματικοὶ, καὶ ἄλλως οἱ ῥυθμικοί· οἱ γραμματικοὶ ἐκεῖνον μακρὸν χρόνον ἐπίστανται τὸν ἔχοντα δύο χρόνους, καὶ οὐ καταγίνονται εἰς μεῖζόν τι· οἱ δὲ ῥυθμικοὶ λέγουσι τόνδε μακρότερον εἶναι τοῦδε, φάσκοντες τὴν μὲν τῶν συλλαβῶν εἶναι δύο ἡμίσεως χρόνων, τὴν δὲ τριῶν, τὴν δὲ πλειόνων· οἷον τὴν ὡς οἱ γραμματικοὶ λέγουσιν εἶναι δύο χρόνων, οἱ δὲ ῥυθμικοὶ δύο ἡμίσεως, δύο μὲν τοῦ ω μακροῦ ἡμίσεως δὲ χρόνου τοῦ σ. Πᾶν γὰρ σύμφωνον λέγεται ἔχειν ἥμισυν χρόνον, κτλ. Longin. fragm. 3, 5 : Διαφέρει ῥυθμοῦ τὸ μέτρον, ἢ τὸ μὲν μέτρον πεπηγότας ἔχει τοὺς χρόνους, μακρόν τε καὶ βραχὺν, καὶ τὸν μετὰ τοῦτον, τὸν κοινὸν καλούμενον, ὃς καὶ αὐτὸς πάντως μακρός ἐστι καὶ βραχύς· ὁ δὲ ῥυθμὸς ὡς βούλεται ἕλκει τοὺς χρόνους· πολλάκις γοῦν καὶ τὸν βραχὺν χρόνον ποιεῖ μακρόν. Aristox. De mus. p. 288 : Ὅτι ἐξ ἑνὸς χρόνου ποὺς οὐκ ἂν εἴη φανερὸν, ἐπειδήπερ ἓν σημεῖον οὐ ποιεῖ διαίρεσιν χρόνου· ἄνευ γὰρ διαιρέσεως χρόνου ποὺς οὐ δοκεῖ γίνεσθαι. V. Bœckh. De metr. Pind. p. 19 seqq. Frequentissimus voc. usus apud grammaticos est de quantitate syllabarum agentes, velut Longin. 39, 4 : Τὸ « ὥσπερ νέφος » ἐπὶ μακροῦ τοῦ πρώτου ῥυθμοῦ βέ-

βηκε, τέτρασι καταμετρουμένου χρόνοις. Ib. 40, 4 : Ὀνόματα ἐξερείσματα ἔχοντα τῶν χρόνων, πρὸς ἑδραῖον διαβεβηκότα μέγεθος. Etym. M. p. 409, 13, de nominibus in ως monosyllabis : Κλινόμενα τὸν χρόνον τῆς εὐθείας φυλάττει καὶ ἐν τῇ γενικῇ, ὡς δμώς δμωός· 778, 31 : Πᾶς παρῳχημένος χρόνος τὸν προσγινόμενον αὐτῷ χρόνον ἀποβαλὼν ... οἷον εἶχον κάτεχον. Et de temporibus verbi, ut παρῳχημένος χρ. in verbis modo allatis, non minus frequenter. Χρόνων ἐναλλαγαὶ, Temporum permutationes, Dionys. De Thucyd. jud. p. 868. Id. p. 801 : Ἡ παρὰ τοὺς χρ. τῶν ῥημάτων ἐκβεβηκυῖα τὸ κατάλληλον φράσις· ... τὸ μὲν ἐθέλομεν ῥῆμα τοῦ μέλλοντός ἐστι χρόνου δηλωτικὸν, τὸ δὲ περιγίνεται τοῦ παρόντος.]

[Χρόνος, ὁ, Chronus, fl. Sarmatiæ, ap. Ptolem. 3, 5, p. 127, 29 : Χρόνου ποταμοῦ ἐκβολαί· aliis libris Χρώνου vel Χρόνος præbentibus, *Chronis* vetus interpres.]

Χρονοτριβέω, Tempus tero, τὸν χρόνον τρίβω, i. e. Inutiliter tempus tero, et nihil efficio. [Eustath. p. 1327, 21 : Τρίβειν τις λέγεται χρόνον καὶ συνθέτως χρονοτριβεῖν.] Aristot. Rhet. 3, [3. Plut. Mor. p. 225, B, B in apophthegmate Leonidæ : Ἄμμε δὲ χρονοτριβέειν. Lucas Act. 20, 16 : Ὅπως μὴ γένηται αὐτῷ χρονοτριβῆσαι ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Schol. Hom. Il. K, 255 : Ἵνα μὴ εἰς τὰς σκηνὰς χρονοτριβοῖεν. Schol. Pind. Nem. 7, 106, schol. Thucyd. 3, 38, Eustath. p. 1324, 55, aliique grammatici. « Alexander Aphrod. In Aristot. Elench. Soph. p. 3, 10. Nicet. Chon. in Fabr. Bibl. Gr. vol. 6, p. 411. » Boiss. Vita Eliæ Spelæotæ Actt. SS. Sept. t. 3, p. 850, F. Pallad. Hist. Laus. p. 941, A. Id. Vita Chrys. p. 63, 31. Petrus Sic. Hist. Manich. p. 2, 19 Gieseler. Anna Comn. Alex. vol. 1, p. 17, 18 Schopen., ἐχρονοτρίβει τὰ χρήματα. Passiv. Bern. Peyron. *Pap. greci di Londra* p. 68, 29, χρονοτριβεῖσθαι. Athanas. t. 2, p. 405, C, τῆς συγχύσεως χρονοτριβουμένης. Hase. Cum accus. Plut. V. Cat. min. c. 53 : Χρονοτριβεῖν τὸν πόλεμον ἐλπίζων. Const. Porph. De imag. Edess. p. 96 : Ἐνταῦθα ἔτι τινὰς ἡμέρας χρονοτριβήσαντες.]

Χρονουλκέω, Tempus extraho, Diem eximo, Procrastino. [Hesych. : Μοργυλλεῖ· χρονουλκεῖ.] C

[Χρονουργὸς, ὁ, Temporis creator. Theodor. Prod. Amic. exul. 140.]

[Χροτάριον, ἡ, Chrotarion, n. pr. in tit. Att. ap. Pittak. Ἐφημ. ἀρχαιολ. p. 987, n. 1711, 1. Hase.]

Χροτιὴ, ἡ, exponitur Cutis, Corpus; afferturque ex Lascari : Ἧττον σῆς ζαθέης ἀνθοβολεῖ χροτιῆς. Sed haud scio an admittendum sit vocab. istud nisi alius proferatur auctor. [Theophanes Anth. Pal. 15, 35 : Ὄφρα με χερσὶν ἁρσαμένη μᾶλλον σῆς χροτιῆς κορέσῃς. Anonymus in Euripidis cod. Paris. 2817 ap. Boiss. Anecd. vol. 5, p. 375 : Ὄλβιος εἰ ψαύσω χροτιῆς σέθεν. Apparet ex his infimi ævi vocabulum esse.]

[Χρόος. Χροῦς. V. Χρώς.]

[Χρόω. V. Χρώννυμι.]

[Χροώδης vitiose pro χνοώδης, quod v.]

[Χρυνάζω. Hesych. : Χρυνάζει (?)· καλεῖ. Χιρυνάζει Musurus contra seriem.]

[Χρύσα. V. Χρύση.]

[Χρῡσᾰγόρας, ὁ, Chrysagoras, n. pr. in numo Rhodio ap. Mionnet. *Descr. Suppl.* vol. 6, p. 601.] D

[Χρῡσᾰγωγὸς, ὁ, ἡ, Aurum ducens s. vehens. Nicet. Chon. Hist. p. 360, B : Τοὺς δὲ παρεστάναι ἀχθοφοροῦντας, ἄλλους προσιέναι χρυσαγωγούς.]

[Χρυσαιγὶς, ίδος, ἡ, Aureum clypeum gestans. Bacchyl. ap. Dionys. De comp. verb. c. 25 : Χρυσαιγίδος Ἰτωνίας. Quod χρυσαίγιδος potius scribendum προπαροξυτόνως, ut alia hujusmodi composita duorum generum, de quibus v. Etym. M. p. 518, 54, et quæ s. v. Μελαναιγὶς dicta sunt. G. Dind.]

[Χρυσάετος, ὁ, Aquila aurea. Ælian. N. A. 2, 39 : Ἀκούω δέ τι καὶ γένος ἀετῶν καὶ ὄνομα αὐτῷ χρυσάετον (sic cod. Monac. pro χρυσαίετον) ἔθεντο, ἄλλοι δὲ ἀστερίαν τὸν αὐτὸν καλοῦσιν· ὁρᾶται δὲ οὐ πολλάκις. Quibus alia addit ex Aristot. H. A. 9, 22, qui tamen non χρυσαέτου nomine utitur, sed χρῶμα ξανθὸν dicit.]

Χρυσαΐζω, Orno s. Exorno, sc. mundo aureo et aureis monilibus ac vestibus. Unde ap. Hesych. Χρυσαΐζεται, κοσμεῖται : fortasse autem ibi reponendum est χρυσῷ κοσμεῖται.

A [Χρυσακόνιον, τὸ, Lapis Lydius, quo aurum examinatur. Moschopulus : Λυδία, καὶ ἡ διακριτικὴ τοῦ χρυσοῦ λίθος, ἣ καὶ βάσανος λέγεται, καὶ παρὰ τοῖς κοινοῖς χρυσακόνιον. Ducang.]

[Χρυσακτικὸν vitiose pro Χρυσαττικὸν, quod v.]

[Χρυσάκτῑν, ῑνος, ὁ, ἡ, Aureos radios habens. Arcad. p. 10, 4 : Ἀκτίν καὶ ἀκτίς· σύνθετα δὲ βαρύνεται, εὐάκτιν, χρυσάκτιν. Alteram formam Χρυσάκτις memorat Etym. M. ubi de barytonis in ις agitur p. 333, 27, et 518, 39 : Χρυσάκτις ἥλιος. G. D. Σελήνη χρυσάκτις, Tzetzes in Alleg. Hom. Il. Υ, 224. Boiss.]

[Χρυσαλάκατος. V. Χρυσηλάκατος.]

[Χρυσαλλίς, ίδος, ἡ.] Χρυσαλὶς, ίδος, ἡ, Aureola s. Aurelia, ut Gaza interpr. ap. Aristot. De gener. anim. 2, 1, ubi inter insecta numeratur [Ib. 3, 9 : Ἀκινητίζουσιν αἳ καλούμεναι ὑπό τινων χρυσαλλίδες], itidemque H. A. 5, 19, ubi de erucis locutus, Μετὰ δὲ ταῦτα, inquit, αὐξηθεῖσαι ἀκινητίζουσι, καὶ μεταβάλλουσι τὴν μορφὴν, καὶ καλοῦνται χρυσαλίδες. Eustath. p. 1329, ex veteri quodam grammatico annotat χρυσαλίδα vocatam fuisse etiam τὴν μηλάνθην s. μηλόνθην aut μηλολόνθην. Nisi potius ita nominatum est τὸ χρυσομηλολόνθιον, ab aureolo colore, vel ὁ χρυσοκάνθαρος : nam has esse species quasdam τῆς μηλολόνθης docui supra. Sed sciendum est, ap. Eust., et in posteriore Aristot. loco, scribi gemino λ hoc vocab.; in priore autem l. [cui nunc ipsi quoque duplex λ ex codd. restitutum] scribi unico, ut et ap. Plin. 11, 32 et 35 : duplici rursum ap. Hesych. [Χρυσαλλίς· ζῷόν τι· οἱ δὲ τὴν ἀπὸ τῆς κάμπης γινομένην χρυσαλλὶν λέγουσιν· ubi notandum χρυσαλλὶν pro χρυσαλλίδα vel dictum vel ab librario scriptum. Aliam signif. annotavit idem in gl. valde confusa, Κάχαρις· δασύς· καὶ πλαγγών· καὶ χρυσαλλίς τὸ κορυκόσμιον· ἢ χαρίζεσθαι μὴ δυναμένη, ἢ οὐκ εὔχαρις. Postrema ἢ χαρίζεσθαι ... εὔχαρις spectant ad κἄχαρις (i. e. καὶ ἄχαρις), quod legitur in versu Sapphonis ap. Plut. Mor. p. 751, D, ut HSt. animadvertit. Ad scripturam quod attinet, non dubitandum quin χρυσαλλὶς ubique scribendum sit, quod ap. Theophr. quoque H. Pl. 2, 4, 4, et C. Pl. 5, 7, 3, B Urbinas aliique libri servarunt. Eadem ratio nominis συκαλλὶς aliorumque, quæ inter oxytona in λλις memorat Arcad. p. 31, de quibus dixit Lobeck. Pathol. Proleg. p. 96 : ut nihil tribuendum videatur opinioni Athenæi 2, p. 65, B, qui συκαλλίδας ab Epicharmo metri caussa pro συκαλίδας dictum esse credidit, quod aliorum probare debebat locis poetarum, qui συκαλίδας correpta syllaba secunda dixissent : quales nullos attulit. G. Dind.]

[Χρύσαλος, ὁ, Chrysalus, n. pr. servi ap. Plautum in Bacchidibus.]

[Χρυσάμαξος vitiose pro χρυσόμαχος, quod v.]

[Χρυσάμη, ἡ, Chrysame, Hecatæ sacerdos, de qua v. Polyæni narratio 8, 43.]

Χρύσαμμος, ἡ, Aurea arena. [In lege 1 Cod. de Metallar. lib. 11, ubi v. Cujacium. Balluca in Gl. Ducang. HSt. alibi :] Χρύσαμμος, [ὁ, ἡ,] Auream habens arenam, ut Pactolus qui rutilas volvit arenas. Exp. etiam Aurea arena.

Χρυσαμοιβὸς, ὁ, Qui aurum alio metallo permutat, ut qui aureos numos permutat numis argenteis. D Seu Mensarius, Numularius. Hesychio ἀργυρογνώμων. [Improprie Æsch. Agam. 436 : Ὁ χρ. σωμάτων, de Marte qui pro corporibus reddit cineres.]

[Χρυσάμπελος, ὁ, Chrysampelus. Episcopus Macedonianorum ap. Socr. H. E. 4, 12, 22. || N. pr. servi in inscr. Gruteri 530, 2.]

Χρυσάμπυξ, ῦκος, ὁ, Habens vinculum vel reticulum ex auro, ad cohibendos et stringendos crines, ne diffluant, et latius spargantur, ut infra ὁ χρυσομίτρης, Auream mitram s. vittam habens. [Per χρυσοχάλινοι, χρυσόμιτροι et χρυσόδεσμοι exp. Hesych. tribus glossis, quarum tertiæ (χρυσάμπυκος) addit : Οἱ δὲ χρυσοῦς δεσμοὺς ἔχοντος περὶ (codex ἒ, Musurus παρὰ) τὴν ἄμπυκα, ὅ ἐστιν ἡ τῶν τριχῶν εἰς τὸ ἄνω ἀνάληψις (ἄληψις codex). Legitur ter ap.] Hom. Il. E, [358] : Πολλὰ λισσομένη χρυσάμπυκας ἤτεεν ἵππους. [Ib. 720, Θ, 382. Χρυσάμπυκα χαλινὸν dicit Pind. Ol. 13, 92, quod schol. exp. χρυσᾶ φάλαρα ἔχοντα.] Hesiod. Theog.

[916]: Ἐξ ἧς αἱ μοῦσαι χρυσάμπυκες ἐξεγένοντο, Musæ aurea habentes crinalia. [Idem Musarum epitheton ap. Pind. Pyth. 3, 158, Isthm. 2, 2. Idem Λάχεσιν χρυσάμπυκα dixit Ol. 7, 118, ubi non erat cur schol. καταχρηστικῶς τὴν τιμίαν intelligeret. Ὧραι χρ. in H. Hom. in Ven. 5 et 12. G. D. Apollinar. Interpr. Psalm. p. 404, 30, χρ. νηόν. Phlegon Trall. Mirab. p. 128, 28 Westerm., χρ. ἵπποι. Jo. Tzetz. Alleg. Il. Θ, 157, ἁρμάτων χρ. Hase.]

[Χρυσάνθεια, ἡ. Theophrast. poeta ap. Bernard. ad Pallad. p. 159 : Χρυσανθείης (?) ἔκβλυσμα πηγῆς ἐκβλύσας.]

Χρυσάνθεμον, et Χρυσανθέμιον [Hujus formæ auctor nullus], τὸ, Herba, quæ alio nomine Helichryson dicitur et Amarantus, item Buphthalmus et Chalcas. Lat. Caltha dicitur : ab herbariis vero quibusdam Calendula, et Cotula non fœtida, vel Anthemidis species coloris lutei esse putatur, ut annotant VV. LL. De qua vide Diosc. 4, 57, 58, Plin. 21, 6, 25. [In Gl. Χρυσάνθεμος βοτάνη, Viola rustica.] || Χρυσάνθεμον quoque Hesychio adjectivum est, et significat Aureum florem habens. [Hesych.: Χρυσάνθεμον· πόα· ἢ καὶ χρυσάνθιμον. Similiter βοάνθιμον pro βοάνθεμον scriptum in cod. uno ap. Galen. Lex. p. 448. HSt. alibi :] Χρυσάνθεμον, τὸ, nomen herbæ teneræ, fruticosæ, læves proferentis caules et folia multifida, flores supramodum splendentes, luteos, orbem oculi imitantes : unde etiam βούφθαλμον quidam appellavere. [Galen. Lex. p. 448 : Βοάνθεμον· τὸ βοόφθαλμον. Τὸ δὲ αὐτὸ καὶ χρυσάνθεμον ὀνομάζεται.] Galli Margaritas albas vocant. Hæc Gorr. Sunt tamen qui differre inter se buphthalmum et chrysanthemon dicant, præsertim quum Diosc. quoque seorsim de utraque herba tractet: de chrysanthemo, 4, 58; de buphthalmo autem, 3, 156. Ideoque cum Plinio etiam errare Herbarios ajunt qui discrimen inter eas non faciunt : esse igitur chrysanthemon caltham Virgilii, de qua in Bucol. scribit, Mollia luteola pingit vaccinia caltha : ab Herbariis vocari Calendulam : itemque ab Iisdem putari esse Cotulam non fœtidam, vel Anthemidis speciem, floris lutei. Rursum Gorr. Χρυσάνθεμον, inquit, dicitur a nonnullis et τὸ ἀείζωον, sive Sedum majus, ab aureo seminis colore : nec non a quibusdam χρυσανθέμου nomine vocatur τὸ ἑλίχρυσον, ut scribit Diosc., atque etiam ἡ χρυσοκόμη, ut Idem refert. [Χρ. esse Chrysanthemum coronarium L. consentiunt Bussemak. Schol. Opp. p. 669; Dierbach. Flora mythol. p. 202; Margot *Flore de Zante* p. 57. V. Χρυσιατικόν. Hase. || I. q. βατράχιον in Geopon. 2, 6, 24 et 30. V. Fraas. Synops. Fl. class. p. 213.]

[Χρυσάνθεος, ὁ, ἡ, ap. poetam in Cram. Anecd. Paris. vol. 4, p. 349, 25 : Ἡδύχροός τε κρόκος χρυσάνθεος ἠδ' ἀνεμώνη. Forsan χρυσάνθεμος. Boiss. Metrum etiam χρυσανθὴς fert, ut χρυσανθῆ κρόκον dixit Meleager.]

[Χρῡσανθὴς, ὁ, ἡ, Aureum florem habens, i. e. colore auri. Meleager Anth. Pal. 12, 256 : Χρυσανθῆ (codex χρυσάνθη) δὲ κόμαισι κρόκον, Θήρωνα, συνῆψεν. ‖Χρυσανθὲς, τὸ, i. q. χρυσάνθεμον, Nicand. ap. Athen. 15, p. 684, D. *Chrysanthes* (alii libri *chrysanthus*) ap. Virgil. Cul. 403.]

[Χρυσάνθινα s. Χρυσάνθεια, τὰ, ludi memorati in numis Sardianorum. Eckhel. D. N. vol. 3, p. 117; Marm. Oxon. p. 18, n. 7. Tit. Rom. C. I. vol. 3, p. 784, n. 5913, 33, Χρυσάνθινα ἐν Σάρδεσιν. Hase.]

[Χρυσάνθιος, ὁ, Chrysanthius, philosophus Sardianus, de quo v. Eunapius in ejus Vita p. 110 seqq. et Suidas. || Alius, a quo *certamen Chrysanthianum* est in Pandectis 33, 1, 24.]

[Χρυσάνθιμον, τό. V. Χρυσάνθεμον.]

[Χρυσανθὶς, ἰδος, ἡ, Chrysanthis, Argiva, quæ Cereri raptum Proserpinæ nuntiasse narrabatur : v. Pausan. 1, 14, 2.]

[Χρύσανθος, ὁ, Chrysanthus, Atheniensis, in inscr. ap. Bœckh. 284, vol. 1, p. 394, 12. || Chrysanthus, Novatianus, Episcopus Cpolitanus, ap. Socr. H. E. 7, 6, 10; 12, 1; 17, 1. || Thessalonicæ præfectus, ap. Nicet. Chon. Hist. p. 318, C.]

[Χρυσάνθρωπος, ὁ, Homo ex auro effictus. Zosim. De virt. aquarum ap. Höfer. *Hist. de la chimie* t. 1, p. 500, 29. Hase.]

[Χρυσάνιος. V. Χρυσήνιος.]

[Χρυσάντας, ὁ, Chrysantas, Persa, memoratus a Xenoph. Cyrop. 2, 3, 5 (ubi dicitur εἷς τῶν ὁμοτίμων, ἀνὴρ οὔτε μέγας οὔτε ἰσχυρὸς ἰδεῖν, φρονήσει δὲ διαφέρων), et alibi sæpe. Hinc ὁ τοῦ Κύρου Χρυσάντας ap. Themist. Or. 5, p. 67, B.]

[Χρυσανταυγὴς, ὁ, ἡ, Auro resplendens, Aureus. Eur. Ion. 890 : Κρόκεα πέταλα χρυσανταυγῆ.]

[Χρυσαντίδας, ὁ, Chrysantidas, Polystrati filius, in inscr. ap. Rangabé *Ant. Hell.* 697, vol. 2, p. 290.]

[Χρυσάντυξ, ὕγος, ὁ, ἡ, Aureos orbiculos habens. Const. Manass. Chron. 5055 : Ἁρμάτων χρυσαντύγων.]

[Χρυσαόρας, ὁ, Chrysaoras, fl. de quo Steph. Byz. s. v. Μάσταυρα, πόλις Λυδίας.... Ποταμὸς δὲ διὰ μέσης τῆς πόλεως ῥεῖ Χρυσαόρας λεγόμενος.]

[Χρυσαορεύς. V. Χρυσαορικός.]

[Χρυσαορικὸς, ἡ, ὸν, Chrysaoricus. Strabo 14, p. 660 : Ἔγγὺς τῆς πόλεως (Στρατονικείας) τὸ τοῦ Χρυσαορέως Διὸς κοινὸν (ἱερὸν) ἁπάντων Καρῶν, εἰς ὃ συνίασι θύσοντές τε καὶ βουλευσόμενοι περὶ τῶν κοινῶν· καλεῖται δὲ τὸ σύστημα αὐτῶν Χρυσαορέων, συνεστηκὸς ἐκ κωμῶν· ... καὶ Στρατονικεῖς δὲ τοῦ συστήματος μετέχουσιν, οὐκ ὄντες τοῦ Καρικοῦ γένους, ἀλλ' ὅτι κώμας ἔχουσι τοῦ Χρυσαορικοῦ συστήματος. Pro Χρυσαορέων in libris nonnullis χρυσαορέον scriptum : unde Coraes Χρυσαόρειον, conjectura nec necessaria nec probabili, quum hæc congregatio paullo post non sic, sed Χρυσαορικὸν σύστημα dicatur. Τοῦ ἔθνους τοῦ Χρυσαορέων in inscr. Mylasensi ap. Bœckh. 2693, vol. 2, p. 474, 18, ubi Bœckh. p. 475 : « Hoc est opinor τὸ Χρυσαόρειον σύστημα ex vicis compositum Caricis, quorum partem Stratonicenses Græci tenebant ejusdem participes systematis : et ipsum Jovis Χρυσαορίου (ut appellatur in inscr. 2720, 2721, p. 486, 487) templum ... prope Stratoniceam situm erat. Nec tamen ideo Stratonicea eadem prorsus civitas ac Chrysaoris habenda est, licet Pausanias 5, 21, 10, doceat Stratoniceam olim esse Chrysaorida dictam. Nempe Stratonicea ex Stratonice Antiochi I uxore denominata est : itaque si Chrysaoris esset eadem urbs, post Antiochum I non posset jam Chrysaorensium mentio fieri : immo Chrysaoridis urbis nomen in Idriadis primum, non in Stratoniceæ appellationem transierat, quod ex Steph. Byz. v. Ἰδριὰς et Χρυσαορὶς colligi potest; id nomen autem jam Herodoti ætate obtinuisse docet, opinor, Ἰδριάδος χώρης mentio ab illo facta 5, 118. Jam vero Chrysaorensis civis comparet n. 1590, 19, vol. 1, p. 772 (Οὐλιάδης Ἀρτεμισίου Χρυσαορεύς), qui titulus Antiocho I recentior est, idemque de nostro hoc dictum puta. Etiam quod Pausanias injecta mentione Ariæ Stratonicensis, qui post olymp. 178 Olympiæ vicit, urbem hanc olim Χρυσαορίδα dictam esse annotat, id videtur ideo fecisse, quod is quoque Chrysaorensis inscriptus erat. Postremo in titulis Aphrodisiensibus ætatis Antoninorum nomina propria Χρυσαορὶς et Χρυσαορεὺς reperiuntur n. 2821, 2847, p. 532, 548, quamquam non gentilicia, tamen ex gentilicio derivata. Igitur ut intelligi possit quomodo una cum novo nomine Stratonicea perdurare Chrysaoridis vetusta appellatio potuerit, statuo solam urbem Idriadem et mox Stratoniceam dictam esse, systema autem universum sive civitatem una cum urbe retinuisse pristinum nomen Chrysaoridis urbis : ita ut nomen Χρυσαορέων latius patuerit quam Στρατονικέων. Quo pertinet etiam hoc quod Epaphroditus dixit universam Cariam esse Chrysaorida vocatam (v. Steph. Byz. v. Χρυσαορίς). » Nomen urbis Χρυσαορὶς, quæ postmodum Ἰδριὰς appellata sit, ex Apollonii Caricis memorat Steph. Byz. indidemque adj. gentilicium Χρυσαορεῖς, additque, Ἔστι καὶ Χρυσαορεῖς δῆμος. Apud Suidam Χρυσαόριος· ὄνομα κύριον. Quam gl. omittunt libri optimi. || Χρυσαορικὰ, τὰ, ap. schol. Hom. Il. Z, 200 : Λέων ἐν τοῖς Χρυσαορικοῖς γεγράφθαι φησὶν ὡς ἀπήχθετο (Βελλεροφῶν) πᾶσι θεοῖς.]

Χρυσάορ [vitiose pro Χρυσάωρ] sive Χρυσάορος, ὁ, ἡ, Aureum habens ensem. Ambo ap. Hesych. : qui tamen prius χρυσάορ [vitiose scriptum pro χρυσάωρ, quod literarum series postulat] exp. χρυσοήλιος [recte Lobeck. Paral. p. 217, corrigere videtur χρυσόηλος, ut ἀργυρόηλος dicitur] et χρυσοχίθαρις ut Suidas quoque

posterius χρυσάορον exp. non solum χρυσοφάσγανον, verum etiam χρυσοχίθαρον : innuens uterque ἄορος nomine posse intelligi χιθάραν etiam, s. χίθαριν. Quanquam prior expos. est magis consentanea. [Addit Hesych. ἢ καλλιόμηλος, quod ἢ καλλιόμιλος scribendum cum Lobeck. l. c.: nam ὀαρίζειν grammatici interpretantur ὁμιλεῖν et ὀαριστύν ὅμιλον. Χρυσάωρ autem et χρυσάορος, ut δολιχάορος, Lobeck. a communi stirpe verbi ἄρω derivata putat, sed ea differentia ut solum neutrum terminetur in ορ, communia in ωρ vel in ορος.] Unde rursum Hesych. χρυσαόρου interpr. χρυσοῦν ἄορ [Musurus χρυσὸν ἄορ. Codex χρυσάορ] ἔχοντος, ὅ ἐστι φάσγανον, μάχαιραν, σπάθην : itidemque χρυσάορον, χρυσοῦν [codex χρυσὸν] ξίφος ἔχοντα. Procul dubio autem χρυσάορος s. χρυσαόρου nomine acceperunt τὸν χρυσοχίθαρον, quoniam Apollinis est epith., cui cithara est majore in usu quam ensis. [Ἀπόλλωνος χρυσαόρου et Ἀπόλλωνα χρυσάορον est ap. Hom. Il. E, 509, O, 256 : sed Ἀπόλλωνα χρυσάορα in H. in Apoll. 123, et] Hesiod. [Op. 769] : Ἀπόλλωνα χρυσάορα γείνατο Λητώ. [Χρυσάορα Φοῖβον dixit Pind. Pyth. 5, 140, ubi Bœckh. p. 293 : « Χρυσάωρ Apollo primum ob solis radios dictus : Epici transtulerunt ad tela vel secundum nonnullos ad gladium speciatim (vid. annot. schol. ad locos Homeri supra indicatos et Heraclit. p. 25 ed. Schow.); neque aliter in Bacidis oraculo ap. Herodot. 8, 77. Ἄρτεμις χρυσάορος vocatur, a telis haud dubie, etsi hæc quoque ab initio propter lunæ fulgorem hoc erat epitheton nacta, ut Minerva illud celebratissimum γλαυκῶπις. Quæ significationes epithetorum primitivæ in epica poesi obliteratæ sunt. Et talia quidem unusquisque, prout sibi deum finxerat, aliter intelligebat : Pindaro ut Orpheus χρυσάωρ fragm. 187 (ap. schol. Hom. Il. O, 256), ita Apollo hoc cognomento ornari ob lyram videtur; quod huic loco, ubi musicæ potissimum mentio fit, longe commodissimum est : eandemque vocis significationem etiam in Homerum inferre grammatici voluerunt. Nec reticendum in Cyrenaicis nummis esse Apollinem et lyram (Eckhel. D. N. vol. 4, p. 120). Neque tamen ideo affirmarim, χρυσάορα apud eos qui supersunt poetas esse *aurea lyra* vel *aureo ense* instructum : potest etiam is esse qui χρυσοῦν ἀορτῆρα s. τελαμῶνα habet, cui ornamento plurimum tribuit prisca poesis, ut Odyss. Λ, 608 sqq.; ex eo vero pro dei vel herois varia indole potest aut lyra aut gladius suspensus haberi. » Cereris epitheton est in H. Hom. in Cer. 4 : Δήμητρος χρυσαόρου ἀγλαοκάρπου, ubi non minor est interpretum de sensu vocabuli dissensio. Secunda syllaba ubique longa est, nisi quod ap. Orph. Lith. 545 legitur : Χρυσαόρῳ (ed. Ald. χρυσαύρῳ) Περσῆϊ φονευομένην· ubi Herm. χρυσοπάτρῳ correxit, quod Persei epitheton est ap. Lycophr. 838.] Apud eund. [Hesiodum] Theog. [281] ex Medusa a Perseo ἀποδειροτομηθείσῃ Ἐξέθορε [recte Guietus ἔκθορε. Neque enim Χρυσάωρ duabus syllabis pronunciari potest, quod volebat Wolfius] Χρυσάορ [χρυσάωρ] τε μέγας καὶ Πήγασος ἵππος· cui Χρυσάορι hoc ἐπώνυμον fuisse inditum ait, quoniam ἄορ χρύσειον ἔχεν μετὰ χερσὶ φίλῃσι. [Ib. 287 : Χρυσάωρ δ' ἔτεκε τρικάρηνον Γηρυονῆα.] Et ap. Pausan. in Attic. [1, 35, 7] : Γηρυόνου τοῦ Χρυσάορος. [Memoratur etiam ab Apollod. 2, 4, 2, 9, et 5, 10, 2, Hygin. Fab. præfat. et fab. 151. HSt. alibi :] Χρυσάωρ, ορος, ὁ, ἡ, Ensem aureum gestans. Hesiod. : Ἀπόλλωνα χρυσάορα γείνατο Λητώ. Sed puto accipi, intelligendo ex parte totum, pro Eo qui splendida arma gestet. || Suid. habet etiam accus. χρυσάορον, quem exp. non solum χρυσοφάσγανον, sed etiam χρυσοχίθαρον.

[Χρυσάργῡρον, τὸ, Lustralis auri collatio in Basilicis l. 56 tit. 12, de qua Cujacius ad titulum de lustralis auri collatione lib. 11 Cod. Justin. : « Lustrale aurum χρυσάργυρον dicebatur, cujus auctorem Magnum Constantinum facit Zosimus 2, 39 (ubi χρυσίου τε καὶ ἀργύρου εἰσφορὰ dicitur). Id Euagrius 3, 40, et Zonaras vol. 2, p. 55, describunt eleganter et quarto quoque anno pendi solitum narrant, unde τετραετηρικὸν dicitur Cedreno p. 457. Onus erat negotiatorum et mercatorum, et ob id *aurum negotiatorium* a Lampridio dicitur in Alexandro c. 32, quorum appellatione etiam tenuiores continebantur, qui quid corrogata stipe sibi comparabant, meritoriæ puellæ et lenones et fœneratores, non tamen qui vernacula distrahebant vel qui manu sibi victum acquirebant. Erant et res quædam huic muneri obnoxiæ ex lege testatoris vel fisci, ut constat ex lege ultima Cod. Theodos. de lustr. collat. et ex constitut. Anastasii. Erant et propria quædam pensitationis scrinia, præfectorum sc. Prætorio, ut indicat Euagrius. » Pluribus hæc persecutus est Ducang. additque : « Quum Latinis *lustrale aurum* duntaxat dicatur, cur argentum auro additum fuerit a Græcis vix constat, nisi dicamus ejusmodi præstationes tum in auro tum in argento factas, συντελεστῶν seu tributariorum arbitrio. At quum ab Anastasio abolitum fuerit, nescio cur adhuc Justiniano imperante viguisse scribere videatur Ephræmius (v. 1132 coll. 2021, 2784, al.), ubi de eodem Augusto, Σωροὺς ἀπείρων χρημάτων χρυσαργύρου | ἐκ παντοδαπῶν ἠρανισμένων τρόπων .... Verum aut vox χρυσαργύρου hic junctim aurum et argentum sonat, quomodo duo simul vocabula jungere persæpe solent Græci recentiores; aut, si revera χρυσάργυρον de quo agimus intellexit, illud forte acceperit pro περισσοπραχτείᾳ, quam idem Anastasius ex parte, Justinianus deinde omnino exstinxit, ut narrat Cyrillus Scythop. in V. Sabæ c. 54. Ad chrysargyrum porro referri posse videtur quod habent Gl. quæ χρυσαργύριον, Aurariam (sc. functionem) interpretantur.» His addendus Const. Manass. Chron. 3085, in narratione de Anastasio : Ἡ πρόρριζος ἀναίρεσις εἰσπράξεως κιβδήλου, ἣ λέγεται χρυσάργυρον ἀνδράσι φορολόγοις. Procop. Paneg. in Niebuhr. Exc. Hist. p. 504, 8 : Ὄνομα δυστυχὲς τοῖς ὑπηκόοις, χρυσὸς καὶ ἄργυρος εἰς μίαν ἐλθόντες προσηγορίαν.]

[Χρυσάριον, ἡ, Chrysarium, n. pr. meretricis ap. Lucian. Dial. mer. 1.]

[Χρυσάρμᾰτος, ὁ, ἡ, Aurato curru utens. Μήνα χρ. Pind. Ol. 3, 55. Κάστωρ χρ. Pyth. 5, 11; Αἰακίδαι Isthm. 6, 27,]

[Χρύσας, ὁ, Chrysas, fl. Siciliæ, per Agyrinæorum et Assorinorum agros fluens. Diodor. 14, 95; Cicero Verr. 4, 44; Silius 14, 229, ubi v. Heinsius, et Cluver. Sic. ant. 2, p. 325. In numis Assorinorum *Crysas*.]

Χρύσασπις, ὁ, ἡ, Aureum scutum habens, Auratum habens clypeum [Χρ. Ἁλλὰς Eur. Phœn. 1381. Χρύσασπι Θήβα Pind. Isthm. 1, 1. Χρ. Ῥώμη Anth. Pal. 9, 697], ut ap. Macedonas erant quidam χρυσάσπιδες et ἀργυράσπιδες. Pollux [1, 175. Synes. p. 18, B : Χρυσάσπιδες καὶ χρυσεολόγχαι. Const. Manass. Chron. 5498 : Ἦσαν ἐκεῖ χρυσάσπιδες, ἦσαν φαρετροφόροι. Alexandrum Severum, quum Alexandrum imitari vellet, fecisse sibi argyroaspidas et chrysoaspidas, narrat Lampridius in Vita ejus c. 50. || Fluvius quidam Χρύσασπις, aliunde non cognitus, memoratur ab Theophylacto Epist. 53, p. 63, ubi vulgatum olim χρύσιππος ex codd. correxit Boisson.]

Χρυσαστράγᾰλος, ὁ, ἡ, Aureos habens talos. Sunt et χρυσαστράγαλοι φιάλαι ap. Polluc. [6, 98] ex Sapphone : forsan in qua sculpti sunt cælatique aurei astragali s. taxilli. [Conf. de phialis illis Letronn. *Journ. des Savants* a. 1833, p. 688, et R. Rochett. ib. a. 1837, p. 34. Hase.]

[Χρυσάττικον, τὸ, dulcis quædam vini species. Alex. Trall. 5, p. 249 : Προστίθει (mixturæ dulcis radiculæ et lactucæ) χρυσαττικὸν (hoc accentu) καὶ μάλασσε, ἕως οὗ γένηται μέλιτος πάχος. Alio accentu ap. Paul. Æg. 3, 50, p. 109, 8 : Μετὰ χρυσαττίκου ἢ ἄλλου γλυκέος ἐν τῇ ἐμβάσει πινόμενα. Vitiose ap. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 108, χρυσακτικοῦ, ubi tamen χρυσατίνου vel χρυσατικοῦ codices Bernardi, qui confert Goupyli Annot. ad Alex. Trall. p. 14, et Casp. Barthii Advers. 15, 13, p. 810. Veram scripturam confirmat etiam Gl. : Χρυσάττικον, Chrysatticum.]

[Χρυσαυγάζω, i. q. χρυσαυγίζω. Pseudo-Chrys. t. 8, p. 755, C, χρυσαυγαζούσας λαμπηδόνας. Hase.]

[Χρυσαύγεια, ἡ, Splendor qualis auri est. Eustath. p. 695, 4 : Διὰ τὴν ἐκ τοῦ ἡλίου χρ.]

Χρυσαυγέω, ήσω, Auri in modum splendeo. Χρυσαυγοῦντα vero Hesych. præter στίλβοντα exp. etiam ἀστοάπτοντα. [HSt. alibi :] Χρυσαυγέω, Splendeo s.

Fulgeo ut aurum, Auro splendeo et niteo. Unde partic. Χρυσαυγοῦντα [ap. Job. 37, 22 : Ἀπὸ βορρᾶ νέφη χρυσαυγοῦντα], quod Hesych. [et Suidas] exp. ἀστράπτοντα, ἢ στίλβοντα. [Psell. In Cantic. Cant. 1, 11. Boiss.]

Χρυσαυγὴς, ὁ, ἡ, Auri in modum splendens. Citatur ex Naz. et Dionys. P. et Epigr. : Χρυσαυγέϊ νηῷ. [HSt. alibi :] Reperitur vero et nomen Χρυσαυγὴς, pro Auro splendens, Aureo fulgore nitens, Auri in modum fulgens s. fulgidus. Utitur autem eo [Soph. OEd. C. 685 : Χρ. κρόκος. Aristoph. Av. 1710, in oratione sublimiore : Οἷος οὔτε παμφαὴς ἀστὴρ ἰδεῖν ἔλαμψε χρυσαυγεῖ δόμῳ. Χρ. τιάρα Philostr. p. 871. Himer. p. 598 : Τὴν γῆν λόγος... μειδιᾶν ὁμοῦ τι ἡδύ τι καὶ χρ.] Greg. Naz., item Dionys. P. [293 : Χρυσαυγέος ἠλέκτροιο. Nonn. Dion. 43, 442 : Χρυσαυγέϊ πηλῷ.] Sic et in Epigr. [Agathiæ Anth. Pal. 9, 154] legimus χρυσαυγέϊ νηῷ. [Pseudo-Chrys. t. 9, p. 967, B. Achmes Onirocr. p. 265, 22. Jo. Tzetz. Alleg. Il. Σ, 487, ἡλίου χρ. λαμπηδόνες. Figurate Philo vol. 1, p. 57, 5, ἡ χρ. φρόνησις. Hase. Archelaus poeta ap. Bernard. ad Pallad. p. 162 : Χρ. τὸ πρόσωπον δείκνυσι. Anon. in *Notices et Extraits* vol. 8, p. 250 : Τοῦ χρυσαυγοῦ (corr. —οῦς) σουβίου. ‖ Χρυσοαυγὴς ap. Theophan. Contin. p. 89, D : Χρυσοαυγῶν ψηφίδων.]

[Χρυσαυγίζω, i. q. χρυσαυγέω. Cyrill. in Matth. Gloss. min. p. 32 : Χρυσαυγίζων· ἀστράπτων. Liban. vol. 4, p. 1071, 21 : Πρὸς τὸ συγγενὲς τοῦ φοινίγματος καί τι χρυσαυγίζον ἐμίγνυε. « Ducas Hist. Byz. c. 20, p. 55, 8 : Πλόκαμοι χρυσαυγίζοντες. » Boiss.]

[Χρυσάφιον. V. Χρυσίδιον.]

[Χρυσάφιος, ὁ, Chrysaphius, n. viri. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 182, C. Boiss. ‖ Chrysaphius eunuchus, spatharius Theodosii minoris apud Priscum, p. 147, 149, 150, 169, 212, 213, 227 ed. Nieb. et Joann. Antioch. in Mülleri Fragm. Hist. vol. 4, p. 612.]

[Χρύσαφος, ὁ, nomen Piscis. Marc. Sidet. De pisc. 12 : Χρύσαφοι ἠδ' ἔλοπες. Schneid. Bussemaker. Schol. Oppian. p. 659 putat esse Sparum auratam L. Hase.]

[Χρυσάωρ. V. Χρυσάορ.]

[Χρυσέγχαυστος, ὁ, ἡ, Aurum inustum habens. Papias in Combef. Orig. Cpol. p. 24, 31 : Ἄγαλμα χρ.]

[Χρυσεγχὴς, ὁ, ἡ, Auratam hastam habens. Παιὰν χρ. Orph. Hymn. 51, 11.]

[Χρυσέγχυτος, ὁ, ἡ, Auro solidus. Anon. in Combef. Orig. Cpol. p. 94, D.]

[Χρυσέθειρ. Χρυσέθειρος. V. Χρυσοέθειρ.]

[Χρυσεῖον, τὸ, Auraria officina. Strabo 3, p. 146 : Τῶν χαλκουργείων τινὰ καλεῖται χρυσεῖα. Quem l. HSt. attulit s. v. Χρυσίον.]

[Χρύσειον, τὸ, Aurifodina. Polyb. Exc. 34, 10, 10 : Εὑρεθῆναι χρυσεῖον οὕτως εὐφυὲς ὥστ' ἐπὶ δύο πόδας ἀποσύραντι τὴν ἐπιπολῆς γῆν εὐθὺς ὀρυκτὸν εὑρίσκεσθαι χρυσόν· ubi περισπωμένως scribitur, ut ap. Strab. 17, p. 821 : Χαλκωρυχεῖα καὶ σιδηρουργεῖα καὶ χρυσεῖα, ubi tamen libri multi χαλκωρύχια, σιδηρουργία, χρυσία. Plut. V. Cimon. c. 14 : Τὰ χρυσεῖα τὰ πέραν Ἀθηναίοις προσεκτήσατο· ubi cod. unus χρύσεια, Aldus χρυσία. Rectus accentus χρύσεια est, quod veteres modo addito modo omisso μέταλλα dixerunt, ut ἀργύρεια et ἀργύρεια μέταλλα dixerunt. Ἀργύρεια μέταλλα καὶ χρύσεια annotavit Pollux 3, 87. Τῶν χρυσείων μετάλλων Thucyd. 4, 105; τῶν ἀργυρείων καὶ χρυσείων μετάλλων Diodor. 1, 49, et χρύσεια μέταλλα 16, 8; τὰ χρύσεια ap. Xen. Hell. 4, 8, 37 (ubi libri plerique χρύσια vel χρυσία, ut in loco Platonis s. v. Χρυσίον afferendo, apud Suidam s. v. Δατὸς in cod. Paris. A, et alibi); τῶν ἀργυρείων καὶ χρυσείων τῶν κατὰ τὴν Ἰβηρίαν ap. Polyb. 3, 57, 3; χαλκουργείων καὶ χρυσείων Diodor. 1, 15. Ἡ χρυσόκολλα δαψιλὴς ἐν τοῖς χρυσείοις Theophrast. De lap. § 26, et fragm. 14, 8; et μετάλλοις τοῖς ἀργυρείοις τε καὶ χρυσείοις De lap. ib. § 51; male τοῖς χρυσίοις § 32. Herodotus vero 3, 57 χρυσέων καὶ ἀργυρέων μετάλλων dixit more Ionum, qui adjectiva in εος terminare solent pro ειος. G. Dind.]

[Χρύσειος i. q. χρύσεος, quod v.]

[Χρυσέκλαμπρος, ὁ, ἡ, Aureo colore effulgens. Archelaus poeta editus a Bernardo post Palladium, p. 162 : Χρ. τε καὶ χρυσήλατον νύμφην. Osann. Theophrastus medicus vol. 2 Physicorum Ideleri p. 331 29 : Μορφὴν χρ. Boiss.]

[Χρυσεκλέκτης, ὁ, Aurilegulus, Gl.]

Χρυσελεφαντεπήλεκτρος, ὁ, ἡ, Ornatus auro electroque et ebore, Intectus opertusque auro, electro, ebore : χρ. ἀσπίδες, voce joculariter a Comico composita. Addita autem s. inserta compositioni fuit præp. ἐπὶ, quæ ostenderet tali materia superficiem esse intectam s. ornatam, ut in ἐπίχαλκος. [Sumta hæc ex Plut. V. Timol. c. 31 : Μάμερκος ἐπὶ τῷ ποιήματα γράφειν καὶ τραγῳδίας μέγα φρονῶν ἐκόμπαζε νικήσας τοὺς μισθοφόρους καὶ τὰς ἀσπίδας ἀναθεὶς τοῖς θεοῖς ἐλεγεῖον ὑβριστικὸν ἐπέγραψε, Τάσδ' ὀστρειογραφεῖς καὶ χρυσελεφαντεπιλέκτρους | ἀσπίδας ἀσπιδίοις εἵλομεν εὐτελέσι. Sic libri plerique : pauci χρυσελεφαντεπηλέκτρους. Rectam scripturam χρυσελεφαντιλέκτρους unus servavit codex.]

[Χρυσελεφάντινος, ίνη, ινον, Ex auro et ebore factus. Schol. Aristoph. Eq. 1166 : Δύο εἰσὶν ἐπὶ τῆς ἀκροπόλεως Ἀθηνᾶς ναοὶ, ὁ τῆς πολιάδος καὶ ἡ χρυσελεφαντίνη, ἣν ἀπὸ τῶν Μηδικῶν σκύλων κατεσκεύασαν Φειδίου πλάσαντος. Schol. Pac. 604 : Ὁ Φειδίας, ὡς Φιλόχορός φησιν, ... τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς κατασκευάσας ὑφείλετο τὸ χρυσίον ἐκ τῶν δρακόντων τῆς χρυσελεφαντίνης Ἀθηνᾶς.]

[Χρυσέμβαφος, ὁ, ἡ, Auro tinctus, Auro obductus. Codin. De orig. Cpol. p. 22 (excerptus ab Suida s. v. Βασιλική) : Ἀνδρείκελον ἄγαλμα χρυσέμβαφον. Anon. in Combef. Orig. Cpol. p. 8 : Καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ (statuæ filiorum Constantini) καθορῶνται χρυσέμβαφοι. « Χρυσεμβαφὴς ap. Codin. p. 19. » Boiss. Conf. Salmas. ad Scriptt. H. Aug. vol. 2, p. 343.]

[Χρυσέμβολος, ὁ, ἡ, Auratum rostrum habens. Appian. Præf. 10, p. 13.]

[Χρυσέμπλαστος, ὁ, ἡ, Auro obductus. Codinus De orig. Cpol. n. 33, ex eoque Suidas voc. Σταυρός : Σταυρὸς ἵστατο χρ. (codex Suidæ Leid. χρυσόμπλαστος). Eadem crux ἀργυρέμπλαστος dicitur ab Anon. in Combef. Orig. Cpol. p. 8. « Joann. Chrys. Homil. in Matth. 63, vol. 2, p. 404 (690) : Ὀχημάτων ἀργυρενδέτων καὶ χρυσεμπαστῶν. » Seager. Male pro χρυσεμπλάστων.]

Χρυσένδετος, ὁ, ἡ, Auro illigatus, vel inclusus, Bud. [HSt. alibi :] Χρυσένδετος, Auro illigatus. Χρ. σμάραγδος, Plutarch. Lucullo [c. 3], Auro illigatus smaragdus. At Pollux 10, c. 31 [§ 145], ex Philemone : Σπάθην παρεμφαίνων χρυσένδετον. Ubi χρυσένδετος i. significare videtur q. χρυσόκωπος s. χρυσολαβὴς, Aureum habens capulum s. manubrium. [Jo. Chrysost. In Matth. p. 689, D. Conf. Salmas. ad Hist. Aug. p. 23, E; 179, F; 281, A; 340, F. Hase. *Chrysendeta* (vasa) ap. Martial. 2, 43, 11; 6, 41; 14, 97, 1. *Lances chrysendetæ* in inscr. 14, 97.]

[Χρυσένδῦτος, ὁ, ἡ, Aurata veste indutus. Symeon Mag. De Michaele et Theodora p. 447, D : Ἐνὶ τῶν ἱσταμένων αὐτῷ δύο χρυσενδύτων.]

[Χρυσεοβόστρῦχος, ὁ, ἡ, Aureos capillos habens, i. e. Pulcricomus. Eurip. Phœn. 192 : Χρυσεοβόστρυχον ὦ Διὸς ἔρνος Ἄρτεμι. Philox. Cyther. ap. Athen. 13, p. 564, E : Καλλιπρόσωπε, χρυσεοβόστρυχε Γαλάτεια.]

[Χρυσεοδίνης, ὁ, Aureos vortices habens. Const. Manass. 6258 : Χρ. Πακτωλός. Χρυσοδίνης Carm. Anacreont. in cod. Vat. 997, ap. Bast. Ep. crit. p. 135 : Ποταμὸς δὲ χρ. ἑβόα. Niceph. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 476, 13 : Πακτωλοῦ ποταμοῦ χρυσοδίνου. ῑ]

[Χρυσεόδμητος, ὁ, ἡ, Ex auro factus. Æsch. Choeph. 617 : Χρυσεοδμήτοισιν ὅρμοις. Sed emendandum χρυσεοχμήτοισιν. Valck.]

[Χρυσεόκαρπος, ὁ, ἡ, Aureos fructus ferens. Κλᾶδα χρυσεόκαρπον ex poeta aliquo Draco Strat. p. 36, 18 (ubi χρύσεον καρπὸν), et Reg. prosod. 57, p. 433 Herm.]

[Χρυσεόκμητος. V. Χρυσεόδμητος.]

[Χρυσεοκόλλητος, ὁ, ἡ, i. q. χρυσοκόλλητος. Paul. Sil. Ambon. 159 : Χρυσεοκολλήτοις δὲ περιστίλβουσι καρήνοις.]

Χρυσεοκόμης, ὁ, Aureas habens comas, Auricomus. Aristot. Rhet. 3, [8] : Χρυσεοκόμα Ἑκατε, παῖ Διός. Legitur et ap. Eustath. Is enim p. 432, quum dixisset apud antiquos ἔπαινον κόμης esse τὸ ξανθὸν, subjungit, Διὸ καὶ ἡλιώδης κόμη, καὶ ἡλιῶσα, ἡ τοιαύτη· καὶ χρυσέα δὲ, καὶ ὁ ταύτην ἔχων, χρυσεοκόμας.

[Χρυσεόκυκλος, ὁ, ἡ, Aureum circulum habens. Eurip. Phœn. 176 : Σελαναίας χρυσεόκυκλον φέγγος. « Anonymus schol. Greg. Naz. in nota mea ad Choric. p. 332, 2. » Boiss. Poeta in Cram. Anecd. Par. vol.

4, p. 348, 24 : Νῦν μὲν χρυσόχυκλον (corrige χρυσεόχυκλον) ἀπήντυνεν (corr. ἐπ—) ἥλιος ἅρμα.]

[Χρυσεολόγχης, ὁ, Auratam hastam gerens. Synes. p. 18, B : Χρυσάσπιδες καὶ χρυσεολόγχαι.]

[Χρυσεόμαλλος, ὁ, ἡ, Aureum vellus habens. Orph. Arg. 1016 : Κῶας χρ. Legitur etiam ap. Eurip. El. 726 : Τὰν κερόεσσαν ἔχειν | χρυσεόμαλλον κατὰ δῶμα ποίμναν, metro per se non reprehendendo, sed non respondenti verbis in stropha positis, Φάσματα, δείματα | χοροὶ δ' Ἀτρειδᾶν ἐγέραιρον οἴκους. Unde Musgravius scripsit : Τὰν κερόεσσαν ἔ-|χειν χρυσόμαλλον κατὰ δῶμα ποίμναν. Quod non est verisimile placuisse Euripidi. Pro nomine proprio posuit Paul. Sil. Anth. Pal. 7, 563 : Σιγᾷς, Χρυσεόμαλλε, τὸ χάλκεον .... G. D.]

[Χρυσεομίτρης, ὁ, Auream habens mitram. Inter Bacchi epitheta est in Hymno Anth. Pal. 9, 524, 23. ‖ Femin. Χρυσεομίτρη Melinno ap. Stob. Flor. 7, 13 : Ῥώμα ... χρυσεομίτρα (nam sic correcta est librorum scriptura χρυσεόμιτρε) δαΐφρων ἄνασσα· ubi syllaba tertia producta est. Similiter παρθένε χρυσομίτρη dixit Oppian. Cyn. 2, 2.]

Χρυσεόνωτος, ὁ, ἡ, Aureum habens dorsum, Qui aureo s. aurato est tergore. Metaphorice ap. schol. Eur. [Phœn. 1130, ex Euripidis Antigona] χρυσεόνωτος ἀσπίς. Infra Χρυσόνωτος habebimus.

[Χρυσεοπήληξ, ὁ, ἡ, Auratam galeam habens. Epitheton Martis in Hymno Hom. 7, 1; Minervæ ap. Callim. L. P. 43. Βακτρίους, Παρθυαίους χρυσεοπήληκας. Const. Manass. Chron. 3684.]

Χρυσεοπήνητος, ὁ, ἡ, Ex aureis staminibus contextus. [Duæ de hoc adj. sunt gll. Hesychii, Χρυσεοπήνητος (cod. χρυσεόπη)· ἡ διὰ χρυσοῦ (cod. διαχρόη, ex quo Musurus διάχρυσος fecit, quum deberet διὰ χρυσοῦ) εἰργασμένη. Χρυσοπήνητον (cod. χρυσοπήνη)· τὴν διὰ χρυσοῦ εἰργασμένην, ut Musurus hoc loco recte correxit pro τὴν διὰ χρόνον.] Eurip. Or. [830] : Χρυσεοπηνήτων φαρέων μαστὸν ὑπερτέλλοντ' ἐσιδών. Ubi schol. quoque exp. ἐκ χρυσοῦ κατασκευασθέντων. [Agathias Anth. Pal. 5, 276 : Χρυσεοπηνήτῳ γραφίδι. Scriptura vitiosa deceptus Eustath. p. 1462, 64 : Πηνίον δέ ἐστιν ὁ μίτος, ἐξ οὗ καὶ χρυσεοπήνιτον ἄμφιον καὶ ἐκπηνίζω ῥῆμα. Quæ repetit p. 1328, 49.]

Χρύσεος, [έη, εον, et ὁ, ἡ ap. Antip. Thess. Anth. Pal. 5, 31 : Χρύσεος ἦν γενεὴ καὶ χάλκεος, ἀργυρέη τε πρόσθεν· qui euphoniæ caussa χρύσεος et χάλκεος dicere maluisse videtur quam χρυσέη et χαλκέη], et per contractionem Χρυσοῦς, [ῆ, οῦν,] ut ἀργύρεος, ἀργυροῦς, et similia : Aureus, Ex auro factus [Epici constanter producta syllaba prima reliquas syllabas duas, ubicumque metrum postularet, per synizesin in unam syllabam contraxerunt, ut Hom. Il. Z, 320 : Αἰχμὴ χαλκείη, περὶ δὲ χρύσεος θέε πόρκης· Δ, 111 : Πᾶν δ' εὖ λειήνας χρυσέην ἐπέθηκε κορώνην· ib. 3 : Νέκταρ ἐρυθρὸν ἔχουσι, τοὶ δὲ χρυσέοις δεπάεσσιν, libris tamen et antiquissimis et optimis, inter quos est Marcianus Venetus, hujusmodi in locis non raro formas contractas præbentibus, velut Il. Γ, 64 : Μή μοι δῶρ' ἐρατὰ πρόφερε χρυσῆς Ἀφροδίτης. Eadem in lyricis et tragicis poetis librorum inconstantia est in hoc similibusque adjectivis, de quibus multa collegit Ellendt. in Lexico Soph. vol. 2, p. IX seqq., ut nondum ad liquidum perductum videatur utra scribendi ratio præstet. Præterea non solum lyrici et elegiaci poetæ, sed etiam tragici, certe inde ab Sophoclis temporibus (nam de antiquioribus nihil constat, quum apud Æschylum duo tantum adjectivi hujus exempla, χρυσοῖς et χρυσᾶ, in iambis reperiantur), hoc sibi libertatis sumserunt, ut syllabam primam interdum corriperent in formis quæ tribus syllabis pronuntiarentur : nam contractæ vel cum synizesi pronuntiandæ syllaba prima constanter producitur. Sic Pindarus Pyth. 4, 6 : Ἔνθα ποτὲ χρῦσέων Διὸς αἰητῶν πάρεδρος· ubi χρυσέων tribus syllabis pronuntiandum esse reliquarum strophārum versus docent, pariterque ibid. 3, 129; 4, 257, 411; 9, 98; 10, 61, Nem. 5, 14, Isthm. 7, 69 : quos locos collegit Hermannus in dissert. De dialecto Pindari p. 9. In versibus dactylicis Sophocles OEd. T. 158 : Εἰπέ μοι, ὦ χρυσέας τέκνον Ἐλπίδος ...· et ib. 187. In versu glyconeo Antig. 103 : Ἐφάνθης ποτ', ὦ χρυσέας ἁμέρας βλέφαρον. Eurip. Med. 618 : Μήποτ', ὦ δέσποιν', ἐπ' ἐμοὶ χρυσέων τόξων ἐφείης κτλ., ubi alia ejusdem exx. collegit Elmsl. De poetis elegiacis epigrammatumque scriptoribus, qui sæpe hac mensura usi sunt, v. Jacobs. ad Anthol. Pal. vol. 3, p. 197, 274, et Meinek. Anal. Alex. p. 378. Comici nec solutis formis nec, quæ omnino aliena ab eorum lingua est, synizesi usi sunt, sed formis contractis χρυσοῦς χρυσῆ χρυσοῦν, quorum etiam in prosa Attica legitimus usus est, quod non solum librarii ignorarunt, qui Homero adsueti contractas sæpe in solutas mutarunt, sed etiam inferiorum temporum scriptores nonnulli, quorum errorem notavit Phrynichus p. 207 ed. Lob. : Χρύσεα, ἀργύρεα, χάλκεα, κυάνεα· ταῦτα Ἰακὰ διαιρούμενα. Χρὴ οὖν λέγειν χρυσᾶ ἀργυρᾶ κυανᾶ τὸν ἀττικίζοντα· τὸ γὰρ χρύσεος Ἰακόν. Ὁμοίως δὲ καὶ ἀργυροῦς, ἀλλὰ μὴ ἀργύρεος, καὶ χρυσοῦς καὶ χαλκοῦς καὶ κυανοῦς καὶ τὰ ὅμοια· ubi Lobeckius formarum solutarum exempla ex veteribus Atticis et non pauca ex recentioribus attulit, quæ facile sit aliis centenis augere. Veteribus Atticis quique horum linguam diligentius sunt imitati non dubitandum quin formæ contractæ, quæ etiam in libris sæpissime sunt servatæ, ubique sint restituendæ; de recentioribus in hac ut tot aliis hujusmodi quæstionibus incertum judicium est, quum nesciamus qui eorum ab vitio, quod Phrynichus notavit, sibi vel caverint vel non caverint. Nec verisimile est eosdem scriptores modo solutis modo contractis usos esse, quemadmodum librarii inter utrasque fluctuarunt. G. D.], ut χρυσοῦς κρατὴρ, Plutarch.; χρυσοῦν κράνος, Lucian. [De hist. conscr. c. 23]; χρυσῆ κλίνη, Demetr. Phaler.; χρύσεα κύκλα, Hom. Il. Σ, [375]; χρύσεα τεύχεα, Z, [325]; χρύσεος λόφος, Σ, [611]; χρύσεος ὅρμος, Od. O, [459. Et sic cum nominibus aliarum rerum quarumvis quæ vel totæ vel partim ex auro fiunt, vel auro ornantur vel auro similes sunt. Sic apud Homerum χρ. σκῆπτρον Il. A, 15, Od. Λ, 31; ἀμφιφορεὺς Il. Ψ, 92; κρητὴρ 219; δέπας Z, 220; κύπελλον I, 670; φιάλη Ψ, 243; ἄλεισον Od. Θ, 431; ἶτυς Il. E, 724; λόφος Σ, 612; πόρκης Z, 320; κορώνη (in arca) Δ, 111; πτύχα (clypei) Υ, 272; τελαμὼν Od. Λ, 610; λύχνος Τ, 34; ἠλακάτη Δ, 131; περόνη Il. E, 425; ἱμᾶντες 727; θρόνος Ξ, 239; κλισμὸς Θ, 436; ἀορτῆρες Λ, 31; κύκλα Σ, 375; δάπεδον Δ, 2; νέφη N, 523; ἔθειρα Θ, 42. Apud Hesiod. ὄρχος Sc. 297; πέδιλα Th. 12; μῆλα 216; στεφάνη 578; προχόῳ 785; δῶ 933. Apud Pind. δίφρος Ol. 1, 140; θύσανος Pyth. 4, 411; τρίποδες 11, 6; τόξα 3, 16; φόρμιγξ 1, 1; ὅπλα Nem. 8, 46; δώματα Pyth. 9, 98; οἶκοι Isthm. 4, 102; κίονες Ol. 6, 1. Apud Tragicos, ut pauca de multis memoremus, Æsch. Sept. 416 : Χρυσοῖς γράμμασι· fragm. 183 : Χρυσᾶ στόμια. Χρ. μῆλα Soph. Tr. 1089; τιμὴ Ant. 695; κέρας fragm. 429; θρόνος Eur. Hel. 246; τρίπους Iph. T. 976; ἔνοπτρα Hec. 925; ἀνάδεσμοι Med. 978; πλόκος 1186; στέφανος Phœn. 863; κόμη Hipp. 82; χλιδὴ Andr. 147; ἄστρα El. 54; Γοργὼ (in scuto Minervæ) fr. ap. Lycurg. p. 161, 24. Et in prosa, ut λέβητες χρ. Herodot. 9, 80; κλῖναι καὶ τράπεζαι 82; ποιήματα 4, 5; χρήματα 2, 69; ἐκπώματα Thucyd. 6, 32 et 46; ἄγαλμα Plato Critia p. 116, D; πίναξ 120, C; εἰκὼν Phædr. p. 235, D; δακτύλιος Rep. 2, p. 359, E. Id. Gorg. p. 486, D : Εἰ χρυσῆν ἔχων ἐτύγχανον τὴν ψυχήν· Hipp. maj. p. 301, A : Εἰ χρυσοῖ ἢ ἀργυροῖ τύχοιμεν ὄντες· Symp. p. 219, A : Χρύσεα χαλκείων διαμείβεσθαι· quod ex Homero sumtum Il. Z, 236 : Τεύχε' ἄμειβεν, χρύσεα χαλκείων, ἑκατόμβοι' ἐννεαβοίων. Invertit Manetho 5, 22 : Παρέθηκε ... χάλκεα χρυσείοισιν.] Θρόνος ἀργυροῦς καὶ χρυσοῦς, Xen. Hell. 1, [5, 3]; χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ ἀναθήματα, 7, [3, 8]; χρυσᾶ ποτήρια, Plut., χρυσῆ φιάλη et χρυσοῦν φιάλιον Idem, et Athen., νόμισμα χρυσοῦν καὶ ἀργυροῦν [et Plato Leg. 4, p. 705, B]; idem Plut. in Lyc., χρυσαῖ πέδαι [Herodot. 3, 23; Philemo ap. Clem. Al. p. 90], idem et Lucian. Ὄρη ὅλα χρυσᾶ, idem Lucian. [Hermot. c. 71]; χρυσῆ πλάτανος Xen. Hell. 7, 1, [26, et Lucian. Dom. c. 5. Πλατάνιστος χρυσέη Herodot. 7, 27. Στέφανος χρυσοῦς, δακτύλιος χρ., φιάλη χρυσῆ et alia multa frequentissima in inscriptionibus.] Χρυσῆ ἀναδενδρὰς, Plut. [Mor. p. 342, B.] Et χρυσοῦν θέρος [ib. p. 183, A : Ὄναρ ἰδὼν χρ. θέρος ἑξαμῶντα Μιθριδάτην· i. e. aureas aristas, quales in nummis Metapontinorum conspiciuntur,

de quo dixit Müller. Dor. vol. 1, p. 264. Improprie Pind. Pyth. 3, 129 : Ὑγίειαν χρυσέαν ἄγων. De vita Lucian. Peregr. c. 33 : Χρυσῷ βίῳ χρυσῆν κορώνην ἐπιθεῖναι. Aristæn. Ep. 1, 10 : Ὁ γάμος χρ. ἔσται. Plato Leg. 1, p. 645, A : Τὴν τοῦ λογισμοῦ ἀγωγὴν χρυσῆν. Dio Cass. 71, 36 : Ἀπὸ χρυσῆς τῆς βασιλείας ἐς σιδηρᾶν ... ἡμῖν καταπεσούσης τῆς ἱστορίας. Amphis ap. Stob. Flor. 56, 4 : Εἶτ' οὐχὶ χρυσοῦν ἐστι πρᾶγμ' ἐρημία; Antiphan. ap. Athen. 13, p. 571, F : Ἦθός τι χρυσοῦν πρὸς ἀρετὴν κεκτημένης. Alexis ib. 6, p. 226, A : Καινὸν εἰσφέρει νόμον τινὰ χρυσοῦν· ubi ironice dictum est. De avibus pulcris Antiphan. ib. 5, p. 655, B : Τὸ χρυσοῦν ὀρνίθων γένος, τοὺς καλλιμόρφους ... ταῶς.] At Aristoph. [Ran. 483] : Ὦ χρυσοῖ θεοί, O aurei dii : ut et Hom. [Il. Γ, 64, E, 427, T, 282, X, 470, Ω, 699, Od. Θ, 337, P, 37, T, 51] ac Hesiod. [Theog. 822, 962, 975, Op. 69], Χρυσῆ Ἀφροδίτη, Aurea Venus : ex historia; noverant enim in Ægypto Veneris Aureæ lucum : vide autem et alia de hoc epith. in Χρύσειος. [Minervæ epitheton est ap. Soph. OEd. T. 187 : Ὦ χρυσέα θύγατερ Διός. Μοῖσα χρ. ap. Pind. Isthm. 8, 11; Νηρηΐδες Nem. 5, 15; Νίκα Isthm. 2, 39. Id. Ol. 13, 10 : Δίκα καὶ δμότροπος Εἰράνα, ταμίαι ἀνδράσι πλούτου, χρύσεαι παῖδες εὐβούλου Θέμιτος. De Sole Eurip. Med. 1255 : Τᾶς σᾶς (Ἡλίου) ἀπὸ χρυσέας γονᾶς ἔβλαστεν (Medea). Χρυσέας τέκνον Ἐλπίδος ... Φάρμα Soph. OEd. T. 158.] Item χρύσεον ὄμμα τὸ τᾶς δίκας, [Sophocles (ut constat ex Stob. Ecl. 1, 3, 37) ap.] Athen. 12, [p. 546, B, et ibidem : Δικαιοσύνας τὸ χρύσεον πρόσωπον. Quæ Euripidis ex Melanippe verba esse novimus ex schol. Aristot. Eth. Nic. 5, 2], et χρυσῆ ψυχὴ, Synes. Ep. 17. Et ἦθος χρυσοῦν apud eundem rursum Athen., apud quem et ἔπη χρυσᾶ [Pythagoræ feruntur Χρυσᾶ ἔπη, quæ commentario illustravit Hierocles : v. Fabr. Bibl. Gr. vol. 1, p. 791 seqq.], et χρυσῆ παροιμία. Ubi metaphor. est; appellantur enim χρυσᾶ, quoniam sunt veluti aurum pulcra et præstantia, ipsique auro pretio et præstantia conferenda, ut Synes. quoque Epist. 23 : Ἂν αὐτὸς ὑγιαίνῃς καὶ τὰ χρυσᾶ παιδία καὶ ἡ καλλίπαις μήτηρ αὐτῶν, Aurei et pulcri liberi tui. [Aristæn. Ep. 1, 1 : Ὁ χρυσοῦς Ἔρως ἐπαίδευσε τὴν ποθουμένην τοξεύειν· 2, 1 : Τὸ χρυσοῦν τῶν Ἐρώτων βέλος· 1, 5 : Ὁ χρ. ἑστιάτωρ· 1, 8 : Ὁ χρ. ἱππεύς· 2, 11 : Ὁ παρὰ τῷ Ξενοφῶντι τῷ χρυσῷ. Χρ. Εὐρυπύλη Diosc. Anth. Pal. 7, 31. Plato Phædr. p. 235, E : Φίλτατος εἶ καὶ ὡς ἀληθῶς χρυσοῦς. Interdum ironice, ut ap. Lucian. Pro lapsu c. 1 : Ἐγὼ δὲ ὁ χρυσοῦς ἐπιλαθόμενος ὑγιαίνειν σε ἠξίουν. Dio Cass. 72, 16 : Οὗτος ὁ χρυσοῦς, οὗτος ὁ Ἡρακλῆς. Suspectum est de hominibus divitibus dictum ap. Palæph. 32, 5 : Εἰ δὲ σφόδρα χρυσοῖ· ubi σφόδρα glossema esse videtur super πολὺ scriptum, quum legeretur εἰσὶ δὲ πολύχρυσοι· quo adjectivo utitur Palæph. ib. § 10. Recte vero de ovibus dictum est ib. 19, 3 : Ὅϊς ... οἷαι ... αἱ ἐν Μιλήτῳ· ἐπὶ τούτῳ δὴ ὀνομάζονται χρυσαῖ· κάλλιστον γὰρ ὁ χρυσὸς, ἦσαν δὲ ἐκεῖναι κάλλισται.] Alioqui homo etiam χρυσοῦς dicitur pro Aurea ejus statua, Aureum ejus signum s. simulacrum, ut [Herodot. 8, 21 : Ἀλέξανδρος ὁ χρύσεος·] Plutarch. [Mor. p. 401, D] : Τοῖς χρυσοῖς βασιλεῦσι τούτοις παρέστησε χρυσῆν ἑταῖραν [ἑταίραν], de Praxitele statuario. Lucian. [Tim. c. 51] : Χρυσοῦν ἀναστῆσαι τὸν Τίμωνα παρὰ τὴν Ἀθηνᾶν. [Pseudol. c. 15 : Χρυσοῦς ἐν Ὀλυμπίᾳ στάθητι. Dio Cass. 59, 11 : Ἵνα ἐς τὸ βουλευτήριον χρυσῆ (Drusilla) ἀνατεθῇ. Χρυσοῦν γένος, Aurea ætas generis humani, quæ omnigena felicitate abundasse credebatur, ap. Hesiod. Op. 109, 129, aliosque. Χρυσοῦν γένος τῶν ἀνθρώπων Plato Crat. p. 397, E. Χρυσοῦν γένος Eupolidis comœdia inscripta fuit. Χρυσοῦς αἰών, Aurea ætas, Dio Cass. 72, 15.] Item χρυσοῦς dicitur pro χρυσοῦς στατὴρ, Aureus stater, ut Latine quoque Aureus reperitur pro Aureus numus. [Hesych. : Χρυσοῦς· Πολέμαρχός φησι δύνασθαι τὸν χρυσοῦν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς δραχμὰς δύο, τὴν δὲ χρυσοῦ δραχμὴν νομίσματος ἀργυρίου δραχμὰς δέκα, μνᾶν δὲ λέγεσθαι τοὺς πέντε χρυσοῦς. Pluribus hæc persecuti sunt Bœckh. Disq. metrol. p. 129 seqq. aliique de re numaria scriptores.] Athen. 4 : Στλεγγίδι χρυσῇ πέντε χρυσῶν, Quinque aureorum. [Nicom. ap. Athen. 11, p. 78, F : Χρυσοῦς ἐμῶν. Polyb. 1, 66, 6 : Λαβόντας εἰς τὰ κατεπείγοντα χρυσοῦν ἕκαστον· et 4, 46, 3. Χρυσοῦς ἐπίσημος 4, 56, 3. lxx Gen. 24, 22 : Δέκα χρυσῶν ὁλκὴ αὐτῶν.] Plut. Galba [c. 20] : Ἑκάστῳ χρυσοῦν διανέμων, Unicuique aureum tribuens. Pericle [c. 25] : Ἀπέστειλεν αὐτῷ μυρίους χρυσοῦς· Apophthegm. [p. 193, B] : Δισχιλίους χρυσοῦς. Phalar. Epist. [36] : Χρυσῶν ἑξακοσίων ὁλκὴ, Pondo sexcentorum aureûm. Rursum Plutarch. Apophth., Χρυσῶν Δαρεικῶν· ut Pollux 9, [59] ait, Καὶ οἱ μὲν, Δαρεικοὶ ἐκαλοῦντο στατῆρες [conf. Harpocr. s. v. Δαρεικοί], οἱ δὲ, Φιλίππειοι, οἱ δὲ, Ἀλεξάνδρειοι, χρυσοῖ πάντες ὄντες. Ubi etiam subjungit, si χρυσοῦν dicamus, προσακούεσθαι τὸν στατῆρα : at non versa vice. [Ibid. 53 : Ἠδύνατο τὸ τοῦ χρυσίου τάλαντον τρεῖς χρυσοῦς Ἀττικοὺς, τὸ δὲ τοῦ ἀργυρίου ἑξήκοντα μνᾶς Ἀττικάς.] Adjecto autem substantivo ap. Athen. 14 : Δώσω σοι οὐ χρυσέους δέκα στατῆρας. [‖ Ἔμπλαστρον ἡ χρυσῆ apud Theoph. Nonn. vol. 2, p. 366, in lemmate capitis.] In ovo etiam τὸ χρυσοῦν dicitur Vitellus, τὸ λεκιθῶδες : quoniam sc. flavi s. fulvi atque aurei est coloris. Athen. 9, [p. 376, D] : Ὑπογαστρίων δὲ μέρη χοίρων, καὶ μήτρας τόμους, καὶ ὠῶν τὰ χρυσᾶ. Sic ibid. et alibi sæpe, teste Bud.

‖ Poetæ dicunt etiam Χρύσειος pro χρύσεος, metri causa inserto ι, ut et in Χάλκειος : ut χρύσεια εἵματα, Hom. Il. Σ, [517]; χρύσεια κάνεια, Od. K, [355]; χρύσεια τάλαντα, Il. Θ, [69]; χρυσείη κερκὶς, Od. E, [62]; χρύσειαι πύλαι, H, [88]; πέδαι χρύσειαι, Il. N, [36. Et alibi non raro apud Homerum aliosque poetas, exceptis scenicis, velut Hesiod. Op. 74, Sc. 125, Th. 283, Apoll. Rh. 1, 4, 889; 3, 46, 1228, Orph. Arg. 324. Theocr. 8, 53 : Χρύσεια τάλαντα. Nec rarum apud epigrammatum scriptores. In prosa nullus hujus formæ usus præterquam in χρύσεια μέταλλα, de quibus v. s. v. Χρυσεῖον. Mirum est χρύσειος στρατὸς apud Theogn. Can. p. 56, 33, ubi de adjectivis in ειος agit, quod χρύσειος σταυρὸς scriptum in Etym. p. 80, 43.] Nec non χρυσείη Ἀχρυδίτη, Virgilio itidem Aurea Venus, Il. I, [389] : Οὐδ' εἰ χρυσείη Ἀφροδίτη κάλλος ἐρίζει. Cur autem χρυσείη dicatur, supra ex Justino docui. Eustath. vero vel διὰ τὸ χρυσοφορεῖν, vel διότι χρυσῷ τὰ κατ' αὐτὴν ἀνύεται vocatam χρυσῆν ait, ut sc. supra πολύχρυσος nominatur. Nisi potius formæ et eximiæ pulcritudinis causa ita nominata putetur. [Hæc recta interpretatio est, quam sequitur Diodor. 4, 26 : Τινὲς δὲ λέγουσι ... χρυσᾶ μῆλα (Ἑσπερίδων) ἀπὸ τοῦ κάλλους ὠνομάσθαι ποιητικῶς, ὥσπερ καὶ τὴν Ἀφροδίτην χρυσῆν καλεῖσθαι διὰ τὴν εὐπρέπειαν. Neque aliter accepit Lucian. D. mort. 9, 3 : Νῦν μανθάνω σου τὸ κάλλος, ὅτι παρὰ τῆς χρυσῆς Ἀφροδίτης ἦν.]

[‖ Χρυσοῦν ὄρος, τὸ, Aureus mons; Corsicæ ap. Ptolem. 3, 2. ‖ Χρυσοῦν στόμα, τὸ, regio Indiæ. Ptolem. 7, 1, 2 et 28.]

[Χρυσεοσάνδαλος, ὁ, ἡ, Aurea sandalia habens. Χρ. ἴχνος Eur. Or. 1468, Iph. A. 1042.]

[Χρυσεοστέφανος male scriptum pro χρυσοστέφανος, quod v.]

[Χρυσεόστιλβος, ὁ, ἡ, Auro splendens. Const. Manass. Chron. 6701 : Χρυσεοστίλβους πέπλους.]

[Χρυσεόστολμος, ὁ, ἡ, Auro exornatus. Æsch. Pers. 159 : Χρυσεοστόλμους δόμους· ubi in apographis pluribus interpolatum χρυσεοστόλους vel χρυσεοστίλβους. Χρυσεόστολος est ap. Eurip. Herc. F. 414 : Ἑπλων χρυσεόστολον.]

[Χρυσεόταρσος, ὁ, ἡ, Aureas plantas pedum habens. Orph. Arg. 338 : Λαιψηρούς τ' ἀνέμους αὔραις μίγα χρυσεοτάρσοις.]

[Χρυσεότευκτος, ὁ, ἡ, Ex auro fabricatus. Orph. Hymn. 54, 18 : Ἄρμασι χρυσεοτεύκτοις. Male scriptum pro χρυσότευκτος v. s. h. v.]

[Χρυσεότυπος male scriptum pro χρυσότυπος, quod vide.]

[Χρυσεοφάλαρος male scriptum pro χρυσοφάλαρος, quod v.]

[Χρυσεοφεγγὴς, ὁ, ἡ, Lucens ut aurum. Ἥλιος χρ. Orph. ap. Macrob. Saturn. 1, 23.]

Χρυσεπώνυμος, ὁ, ἡ, Qui ab auro cognominatus est, Cui ab auro cognomentum est impositum, ut Joann. Damasc. infra in Χρυσορρήμων, vocat Ἰωάννην τὸν χρυσεπώνυμον, Joannem illum Antiochenum, qui ab excellenti facundia dictus est χρυσόστομος.

Χρυσεραστὴς, ὁ, Auri amator, Auri amans et stu-

diosus, s. potius Nimium amans et cupidus auri, Avarus, φιλάργυρος. [Babriæ Fab. 2 (?).]

[Χρυσεργὴς, ὁ, ἡ, Ex auro factus. Tzetz. Hist. 3, 980 : Ἱματίῳ χρυσεργεῖ, i. e. auro intertexto.]

[Χρυσεργὸς, ὁ, ἡ, Aurum faciens. De fluvio aurifero Lycophr. 1352 : Χρυσεργὰ Ηακτωλοῦ ποτά.]

[Χρύσερμος, ὁ, Chrysermus, in inscr. ap. Rossium 191, fasc. 2, p. 75 : Φίλων Χρυσέρμου. (Conf. Letronn. *Journ. des Sav.* a. 1846, p. 172. Hase.) || Historiarum scriptor fictus a Pseudo-Plut. De fluviis p. 1149, B; 1154, C.]

[Χρυσερυθρὸς, ὰ, ὸν, Auri modo rubens. Philes ineditus (ap. Miller. Append. 41) 25 et 33 : Κεφαλαῖς χρυσερυθραῖς· 18 : Χρυσερυθρᾷ καλύπτρᾳ. Boiss.]

[Χρυσέρως, ωτος, ὁ, Chryseros, n. viri. Theophil. Ad Autol. 3, 26, p. 324 ed. Wolf. : Χρύσερως ὁ νομεγκλάτωρ ἀπελεύθερος γενόμενος M. Αὐρηλίου Οὐήρου. *Erotis* liberti nomen ap. Cicer. Ad Att. 14, 21; 15, 15; 16, 2, comparavit Ebert. Dissert. Sicul. p. 153. De accentu, qui male positus est apud Theophilum, constat ex Arcadio p. 93, 26. G. D. Tit. Hierap. C. I. vol. 3, p. 42, n. 3946, 2, Αὐρ. χρ. || Alii tit. Cyz. ib. vol. 2, p. 923, n. 3664, 31, ...δωρος Χρυσέρωτος, et in lucerna fictili Catan. vol. 3, p. 660, n. 5684, 1. Adde titt. latinos ap. Borghes. *Boll. dell' Inst. di corr. arch.* a. 1842, p. 103 : L. Titius Idius Chr.; Jahn. Spec. epigr. p. 144, Flab. Cryseros (sic) derisor; p. 114, Horatio Chryseroti. Hase.]

[Χρυσετήσιος, ὁ, Lapis qui ab antiquioribus αἱματίτης dicitur. Glossæ chemicæ ap. Ducang. et Bernard. ad Psellum De lapid. p. 6 : Χρ. λίθος αἱματίτης. Similiter χρυσόλιθος dicitur ἐτήσιος, de quo v. Ducang. vol. 1, p. 440.]

[Χρύσευμα vitiose pro χρύσωμα, quod v.]

[Χρῦσεὺς, έως, ὁ, ap. Æsch. Pers. 314 : Χρυσεὺς Μάταλλος μυριόνταρχος· ubi schol. Byz. : Χρυσεὺς ὄνομα, Μάταλλος ἐπίθετον, inepte. Exspectes potius adjectivum gentilicium.]

[Χρυσεὺς, ὁ, Chrysensis. V. Χρύση.]

[Χρῦσεψητεῖον, τό. V. Χρυσοεψητεῖον.]

[Χρῦσεψητὴς, ὁ, Auricoctor, Gl.]

[Χρύση, ἡ, Chrysa, commune pluribus et mulieribus et urbibus nomen, cujus hanc solam formam ponit Steph. Byz., de urbibus hujus nominis agens, ab verbis exorsus Χρύση, βαρυτόνως. Ac muliebre quidem nomen non aliter quam Χρύση scriptum reperitur, idemque urbis Troadis nomen est apud Homerum Il. A, 37 et 451 : Ὅς Χρύσην ἀμφιβέβηκας | Κίλλαν τε ζαθέην· 431 : Ἐς Χρύσην ἴκανον· 100 : Ἐς Χρύσην· τότε κεν ...· 390 : Ἐς Χρύσην πέμπουσιν. Quorum locorum primum etsi attulit Strabo 13, p. 613, tamen ipse p. 604, 605—611, et 612, 613, Χρύσα Χρύσης Χρύσῃ Χρύσαν dixit, quod Χρῦσα potius et Χρῦσαν scribendum erit, qua forma usus est Quintus Sm. 7, 402 : Χρῦσά τε καὶ Σμίνθειον ἕδος καὶ Σιγιὰς ἄκρη· et, ubi metrum alteram quoque formam ferebat 14, 412 : Ῥηγμῖνας Τενέδοιο· παρημείβοντο δὲ Χρῦσαν. Libri utrobique falso accentu Χρύσα et Χρύσαν. || Χρύση, nympha quædam, cujus ad aram in insula cognomine Philoctetes ab hydra morsus esse narrabatur, apud Soph. Phil. 194 : Τῆς ὠμόφρονος Χρύσης· 1327 : Χρύσης πελασθεὶς φύλακος. Vid. schol. ad locum priorem, Eustath. p. 330, 2, Tzetz. ad Lycophr. 911 et qui τὸν τῆς Χρύσης βωμὸν memorant Dion. Chr. vol. 2, p. 307, Philostr. Imag. p. 889. Χρύσην non nymphæ nomen, sed Minervæ cognomen esse grammaticorum quorundam opinio fuit : unde in scholio altero ad Soph. Philoct. 194 hæc traduntur : Χρύσης Ἀθηνᾶς ἄγαλμα οὕτως καλεῖται· ἔστι δὲ καὶ πόλις Χρύση πλησίον Λήμνου, ἔνθα ὑπὸ τοῦ ὄφεως ἐδήχθη (Φιλοκτήτης) τὸν βωμὸν ζητῶν κτλ., et ab Eustath. p. 330, 11 : Φιλοκτήτης ἐν Λήμνῳ καθαίρων βωμὸν τῆς Χρυσῆς (hoc accentu) Ἀθηνᾶς ἐδήχθη ὑπὸ ὕδρου. Eandem opinionem secutus est grammaticus recentior qui Sophoclis Philoctetæ ὑπόθεσιν metricam scripsit, in cod. Laur. servatam (scholl. edit. Oxon. vol. 2, p. 28) : Ἐν Χρυσῇ Ἀθηνᾶς βωμὸν ἐπικεχωσμένον...· ubi verbis metro adversantibus ἐν Χρυσῇ Triclinius rectam, ut videtur, scripturam substituit Χρύσης. || Halmi filia, de qua Pausan. 9, 36, 1 : Ἄλμῳ θυγατέρες Χρυσογένεια ἐγένετο καὶ Χρύση. Χρυσης δὲ ... καὶ Ἄρεως ἔχει φήμη γενέσθαι Φλεγύαν. || Xenopitheæ, Lysandridæ matris, soror. Theopomp. ap. Athen. 13, p. 609, B.]

[Χρύση, ἡ, Chrysa, nomen urbis, de qua Steph. Byz. : Χρ. βαρυτόνως ἡ πόλις τοῦ Ἀπόλλωνος ἐγγὺς Λήμνου. Σοφοκλῆς Λημνίαις « Ὦ Λῆμνε Χρύσης τ' ἀμφιτέρμονες πάγοι· » καὶ ἐν Αἰχμαλωτίσι « Ταύτην ἐγὼ Κίλλαν τε καὶ Χρύσην (νέμω addit Mein.). » Qui duo ejusdem nominis loca confundit, ut monuit Holsten. Nam Chryse, ubi fanum Sminthei Apollinis, Asiæ est : de qua Homerus et Strabo (qui Χρῦσαν vocavit) locis supra indicatis, et Sophocles in Αἰχμαλωτίδων versu. Altera prope Lemnum insula est, ubi ara fuit sive Chrysæ nymphæ sive Minervæ, de qua ipsa quoque supra dictum est. Hæc intelligenda in Sophoclis Lemniarum versu et Philoct. 270 (ubi ποντία Χρύση dicitur), Pausan. 8, 33, 4. « Ad priorem quod attinet, Strabo 13, p. 612, duplicem commemorat, unam in Adramyttena ad Thebes campum, ad mare sitam portuque instructam, alteram prope Hamaxitum in ipsa Troade ad Lectum Idæ promontorium (13, p. 604). Utram Homerus Il. I, 37 seqq. intelligat, ubi erat Apollinis Sminthei templum Chrysesque sacerdos, Chryseidis pater, prolixius disquiritur a Strabone 13, p. 612, qui pro illâ pugnat; adsentitur Eustath. ad Homer. l. c.; contra renititur Mannert. vol. 6, 3, p. 431 et 463, etsi in eo hæret quod Adramyttenæ soli portum tribuit Strabo, quem ibi indicat Homer. Il. I, 432. Sminthei tamen Apollinis templum commemorat Strabo etiam in altera. Conf. Leo Allatius De patria Hom. p. 128, Salmas. ad Dosiadæ Aram p. 146. » Tzschuck. De aliis ejusdem nominis locis Steph. B. : Εἰσὶ καὶ ἄλλαι Χρῦσαι ὁμώνυμοι πόλεις καὶ τόποι πολλοί. Περὶ Σκῦρον. (Hanc non diversam esse ab ea quæ prope Lemnum sita fuit, conjicit Holsten.) Καὶ τῆς Λεσβίας τόπος. Καὶ περὶ Ἡφαιστίαν τῆς Λήμνου ἀκρωτήριον πρὸς Τένεδον βλέπον. Καὶ ἐν Βιθυνίᾳ περὶ Χαλκηδόνα. Καὶ τῆς Καρίας ἐν τῇ Ἁλικαρνασσίδι, Δώριον πεδίον. Καὶ ἐν Ἑλλησπόντῳ πόλις μέση Ὀφρυνίου καὶ Ἀβύδου. Ὁ πολίτης Χρυσεύς. His addenda Chryse insula ad Cretæ oram australem, ap. Melam 2, 7, 13, Plin. H. N. 4, 12, nisi hæc Græce Χρυσῆ est, quales memorat Steph. Byz. sic pergens : Ἔστι καὶ ἄλλη περισπωμένως λεγομένη νῆσος Ὠκεανῖτις, ἣν οὕτω καλεῖ Διονύσιος (Perieg. 589) διὰ τὸ χρυσοῦ ἔχειν μέταλλα. Ἔστι καὶ ἄλλη χερρόνησος τῆς Ἰνδικῆς. Μαρκιανὸς ἐν Περίπλῳ « Ἐν δὲ τῇ ἐκτὸς Γάγγου Ἰνδικῇ Χρυσῇ καλουμένη χερρόνησος. » Hanc memorat Mela 3, 7, 7, ubi Tzschuck. vol. 3, 3, p. 272 : « Distinguenda duo esse ex Ptolemæo apparet, *auream Chersonesum* 7, 2, et *auream argenteamque regionem* paulo post infra Hemadum, et supra aurcam Chersonesum trans Gangen. Discrepant tamen de his inter se auctores, non in appellatione solum, sed et in situ : 1. Circa Gangen auctor Peripli rubri maris p. 35 Huds., ubi versus orientem ἔσχάτη ἤπειρος ἡ Χρυσῆ, quam distinguit p. 34 ab aurea Cherroneso, ut Ptolemæus facit, sic ut prior sit in hoc aurea regio. Et ita alii. V. Salmas. in Solin. p. 701, ubi multum disputavit super hoc. Adde Reland. in dissert. De Ophir § 7, in Dissertt. miscell. vol. 1, p. 173, qui *Ophir* fuisse putat. 2. Extra ostium Indi; ut Plin. H. N. 6, 23, 21, ubi etiam Melam expressit, cum quo consentit Curt. 10, 1, 11, qui dicit insulam ostio annis subjectam auro abundare. Conf. et Solin. cap. 52 s. 55, qui Plinium repetit. 3. Ad mare Eoum, ὁπόταν, relicto Oceano Scythico, πρὸς ἠῴην ἅλα κάμψῃς, ut Dionys. v. 589, et sic explicat ibi Eustathius, πρὸς τοῖς ἑῴοις τοῦ Ὠκεανοῦ. Avienus in Perieg. v. 770, *ad ortum Scythici maris;* Martian. Capell. 6, p. 224, *prope Nysam;* Stephanus omnino Chrysen dicit Cherronesum Indiæ. »]

[Χρυσήγορος, ὁ, ἡ, Aurcam fundens loquelam. Epigr. ap. Geel. Catal. Mss. bibl. Lugd. Bat. p. 18, col. 54, χρ. Μοῦσα. Hase.]

[Χρῡσήεις, εσσα, εν, Aureus. Orac. Sibyll. ap. Theophil. Ad Autol. 2, 52, p. 246 : Χρυσήεντα (sic Opsop. pro χρυσίεντα) πόλον κατὰ πίονα ναίειν.]

[Χρῡσηΐς, ίδος, ἡ, Chryseis, Chrysæ filia (cui nomem proprium fuisse Ἀστυνόμη annotavit schol. Hom. Il. A, 392), ap. Hom. Il. A, 111, 143, 182, 310, 369,

439. Annotavit Etym. M. p. 518, 18, cum similibus nominibus in ης, ι breve habentibus. Numero plurali Æsch. Ag. 1439 : Χρυσηΐδων μείλιγμα τῶν ὑπ' Ἰλίῳ. Contractum Χρυσῇδες, ut Νηρῇδες, Βρισῇδες, Καδμῇδες, ap. Etym. M. p. 604, 56. *Chryseidos* et *Chryseida* ap. Ovid. Remed. 469, Trist. 2, 373. Hygin. Fab. 121. || Nereis ap. Hom. H. Cer. 421. || Thespii filia. Apollod. 2, 7, 8. || Uxor Antigoni Dosonis. Polyb. 5, 89, 7. Memoratur etiam ab Etym. M. p. 294, 3, ubi libri χρυσίνδα, quod etiam apud Zonaram est p. 587, vel χρυσίδα. Recte Coraes Χρυσηΐδα. || Sacerdos Argiva. Pausan. 2, 17, 7; 3, 5, 6. Altero loco libri Χρυσίδα, quod alius sacerdotis Argivæ nomen est ap. Thucyd. 2, 2, et 4, 133. Quod ipsum quoque frequens est nomen muliebre. V. Χρυσίς.]

Χρῡσηλάκᾰτος, et Dorice Χρυσαλάκατος, ὁ, ἡ, Auream habens colum, Aurea colo nens. Hom. Il. Υ, [70] : Ἥρη δ' ἀντέστη χρυσηλάκατος. [Legitur ibi Ἥρῃ δ' ἀ. χρ. κελαδεινὴ Ἄρτεμις, ἰοχέαιρα· et sic Dianæ epitheton est Π, 183, Od. Δ, 122, et Soph. Fr. 637 : Χρυσαλακάτου τ' ἀκτὰν κόρας (i. e. Artemisium). Χρυσαλακάτοιο Ἀμφιτρίτας Pind. Ol. 6, 179, ubi Bœckh. in Expl. p. 164 : « Χρ. Ἀμφιτρίτη ab aurea colo. Quod Diana χρυσηλάκατος dicitur ab Homero et Sophocle, inde quidam grammatici putarunt esse *aureis telis instructam* : v. Hesych., Apollon. Lex., schol. Il. Π, 183, Etym. M. p. 424, 47, et Eustath. p. 1053, 62; 1197, 31 : sed Pindarus Amphitriten, Latonam (Nem. 6, 62), Nereidas (Nem. 5, 65), Meliam (fragm. 5, 1) hoc attributo ornat, quibus tela non conveniunt; nec sufficit excusatio ap. schol. Nem. 6, 59, Pindarum gnatæ epitheton in genitricem Latonam transtulisse. At colus illis omnibus congrua est, Amphitritæ præsertim et Nereidibus, nymphis Milesia vellera carpentibus (Virg. Georg. 4, 334, ubi v. Voss.) : quod intellexerunt Palmer. ad Hesych., Villois. et Tollius ad Apollon. Lex. Atque hic etiam Eustathii errorem confutavit ἠλάκατα *tela* dicentis : sed idem Eustath. ad Od. Δ, 122, p. 1488, 31, certe Amphitritæ colum auream tribuendam concedit : Πίνδαρος δὲ ἐθάρρησε συνθέτως ἐντεῦθεν χρυσηλάκατον Ἀμφιτρίτην εἰπεῖν, οὐ κατὰ τὴν Ἄρτεμιν· αὕτη μὲν γὰρ χρυσᾶ ἠλάκατα ἔχει, ὅ ἐστι τόξα, Ἀμφιτρίτη δὲ χρυσῆν ἠλακάτην ὁμοίως τῇ Ἑλένῃ. Postremo quanquam per se consentaneum est, ἠλακάτην posse et telum ac sagittam ex calamo factam designare, ut ἄτρακτον, et sceptrum, quod alii putabant, et hastile ac teres quodvis lignum, tamen Diana quidem χρυσηλάκατος non alia est nisi colo aurea instructa, utpote virgo, quod Vossius notavit. Auctor ipse Homerus, qui Od. Δ, 122, Ἀρτέμιδι χρυσηλακάτῳ conferat Helenam, atque huic v. 131, χρυσέην ἠλακάτην *auream colum* tribuat : ubi neminem fore puto, quem Eustathii argutiæ, quas transcribere tædet, de simplici ratione demoveant. Immo si fabularum caussas ultra Homericam ætatem rimari licet, eadem est quæ Diana : ut adeo utrique idem epitheton eodem significatu tributum esse necesse sit. Addo etiam Minervam Poliadem Erythris in utraque manu ἠλακάτην habuisse (Pausan. 7, 5, 4). Conf. præterea de voc. χρυσηλάκατος Buttm. in Comment. de electro (Mythol. vol. 2, p. 359). »] Hesychio χρυσηλάκατος est ἡ καλλίτοξος, quoniam ἠλακάτη dicitur etiam ὁ τοξικὸς κάλαμος, Sagittaria arundo. Pindarus vero [fragm. 5] χρυσαλάκατον μελίαν vocat Hastam auratum hastile habentem, ap. Plut. [Mor. p. 354, E] : Ἰσμηνὸν, ἢ χρυσαλάκατον μελίαν, ἢ Κάδμον, ἢ σπαρτῶν ἱερὸν γένος ἀνδρῶν· respiciens ad fabulam illam de qua supra in Σπαρτὸς, ex Ovidio et aliis. [Non animadvertit Μελίαν nomen proprium esse.] Χρυσολάκατος, in VV. LL. perperam pro χρυσηλάκατος.

Χρυσήλατος, ὁ, ἡ, Ex auro ductus malleo, Ex auro cusus s. fabrefactus, Ex auro ductili confectus. [Hesych. : Χρ., χρυσῷ ἐληλασμένος καὶ κατεσκευασμένος.] Χρ. τρίπους, Aristoph. [Pl. 9, ubi sermonem tragicum imitatur.] Sic χαλκήλατος. [Legitur bis ap. Æsch., qui χρ. ἄνδρα (scuto insculptum) dixit Sept. 644, et χρ. θώμιγγος Eum. 173, bis ap. Soph., Tr. 924 : Χρ. περονίς· et περόνας OEd. T. 1268. Sæpius ap. Eurip., cum nominibus πλόκον Med. 786, ὄφεσιν ibid. 25, στέφος 949, σφενδόνης Hipp. 862, πόρπαισιν Phœn. 62, θυμέλαι El. 713, κανοῦν Iph. A. 1565, τευχέων Andr. 166. Πλίνθων χρυσήλατον ἄχθος Anth. Pal. 6, 342. Rarius in prosa, ut ὑδρίαν χρ. Plutarch. V. Demetr. c. 53, ἀνὴρ. χρ. Lucian. Sat. c. 8; τράπεζα Niceph. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 432, 2. « Niceph. P. Cp. Disp. cum Leone Armeno p. 179. » Boiss. Maximo Tyr. Diss. 10 extr., ubi σφυρηλάτου κλίνης legitur, χρυσηλάτου restitui volebat Valcken. Diatr. in Eur. p. 281.]

Χρυσήλεκτρον, τὸ, Electri species quædam ab aureo colore appellata, Plin. 37, 4. Idem 37, 9 [§ 43] : Tametsi jam expertes gemmarum usu appellantur aliqui et Chryselectri, in colorem electri declinantes, matutino aspectu jucundiore.

Χρῡσήνιος [Dor. Χρυσάνιος], ὁ, ἡ, Aureas s. Auratas habenas habens. Hesychio ὁ χρυσᾶς ἡνίας ἔχων, ideoque [οἱ δὲ] καλάς : qui etiam addit a quibusdam exponi καλλίδιφρος. [Suidas : Χρυσήνιος· κυρίως· ἢ ἀπὸ μέρους καλή· δίφρος εὐάρμοστος. Dianæ epitheton est ap. Hom. Il. Ζ, 205, Martis Od. Θ, 285. Χρυσάνιος Ἀφροδίτη Soph. OEd. C. 693. Χρυσήνιος Ἠὼς Orph. Arg. 561. Χρυσήνιε Τιτὰν (Sol) Procl. Hymn. in Sol. v. 1. G. D. Χρ. Pluto in cantico Pindari ap. Pausan. 9, 23, 2. Hase.]

Χρῡσήρης, ὁ, ἡ, Ex auro aptatus et fabricatus, ὁ ἐκ χρυσοῦ ἀραρώς. Pro Aureus s. Auratus, ex Eur. [Ion. 157, 1154, Iph. T. 129.] Dicitur autem ut χαλκήρης. [Utrumque annotavit Arcadius p. 26, 11.]

[Χρύσης, ὁ, Chryses, Chryseidis (Astynomæ) pater, sacerdos Apollinis, Hom. Il. A, 10, ex eoque Plato Rep. 3, p. 392 sq., Strabo 13, p. 612, aliique. Agamemnonis vel Apollinis ex Chryseide filius, Hygin. Fab. 121. || Neptuni et Chrysogeniæ filius, Minyæ pater. Pausan. 9, 36, 4. || Minois filius. Apollod. 2, 5, 9; 3, 2, 1. || Sculptor in lapide ap. Caylum *Recueil* vol. 7, pl. 37, 4. V. Raoul-Rochette *Lettres à M. Schorn* p. 38. De accentu et declinatione Chœrob. In Theodos. p. 44, 18, 33.]

[Χρυσιαῖος, αία, αῖον, Numo aureo constans. Diog. L. 4, 38, de Arcesilao : Εἰς τὰς ἀργυρικὰς δείξεις ἀπήντα πρῶτος, καὶ ἐπὶ τὴν Ἀρχεκράτους καὶ Καλλικράτους τὰς χρυσιαίας παντὸς ἔσπευδε μᾶλλον.]

[Χρυσιάδης vel Χρυσιάδος vitiose pro Χρυσίλλης. V. Χρύσιλλα.]

[Χρυσιασμὸς, ὁ, Morbus ictericus, Gallice *la jaunisse*. Joann. Iatrosoph. c. 184 : Πρὸς πρόσωπον ὅταν γένηται κίτρινον, ὅπερ παρὰ τῶν ἰατρῶν καλεῖται ἴκτερος τὸ τοιοῦτον πάθος, παρὰ τῶν ἰδιωτῶν χρυσιασμός. Cod. reg. 3178, fol. 548 : Πρὸς ἴκτερον ὃν λέγουσιν οἱ χωρικοὶ χρ. Ducang. Daremberg. *Arch. des miss. scient.* fasc. 3, p. 141, 27. Ephod. ap. eund. ib. fasc. 9, p. 500, 2 : Ὁ ἴκτερος ὁ λεγόμενος χρ. καὶ λίρης. Hase. Adde Synes. De febr. p. 106 ed. Bern.]

[Χρυσιατικὸν, τὸ, Leo phil. Consp. med. p. 167, 12, n. plantæ quam Ermerins. conjicit esse i. q. Χρυσάνθεμον. Hase.]

Χρῡσίδιον [Phot. p. 319, 1 : Οἰκίδιον· τὴν δευτέραν συλλαβὴν ἐκτείνουσιν, ὡς καὶ χρυσίδιον καὶ τὰ ὅμοια], et Χρυσιδάριον, nec non Χρυσάφιον, τὸ, dimin. voce, appellatur ὁ χρυσὸς, quasi Aurulum diceres. Primo [quod annotavit Suidas, Χρυσίδιον· τὸ μικρὸν χρυσίον. Χρυσίδια μικρὰ est in inscr. ap. Bœckh. 141, vol. 1, p. 232, 17] utitur Isocr. C. soph. [p. 291, C] : Ἀργυρίδιον καὶ χρυσίδιον τὸν πλοῦτον ἀποκαλοῦντες. Utitur vero et Phalar., sed pro Parum auri. [Plutarch. V. Cleom. c. 38 : Ἵππον ἑαυτῇ παρασκευάσασα καὶ χρυσίδιον οὐ πολύ· V. Demosth. c. 31 : Ὅσον εἶχε χρ. Numero plur. de ornamentis aureis Isæus Or. 2, § 10 ed. Bekk. : Τὰ ἱμάτια καὶ τὰ χρυσίδια. Demosth. p. 818, 12 : Ἔτι μικρὸν ἔφη περὶ χρυσιδίων ἀντιλέγεσθαι.] Secundo utitur Aristoph.; eum enim in Babyloniis [fragm. 64] dixisse χρυσιδάριον pro χρυσίον, et ἱματιδάριον pro ἱμάτιον, sed σκώπτοντα, testatur Aristoteles Rhet. 3, [2]. Postremum ap. Eustath. legitur p. 493, ubi ipsum a χρυσὸς derivatum esse scribit, ut ξυλάφιον a ξύλον. [Usitata recentioribus Græcis forma, cujus exx. ex Anna Comn. 3, p. 94, Nicetæ Chon. paraphraste in Alexio 3, 7, et Codino De offic. 4, 61 attulit Ducang, memoratis etiam formis barbaris χρυσάφη, χρυσάφι, χρυσάφιν, et derivatis χρυσάφιος, χρυσαφωτὸς, ἀσημοχρύσαφα.]

Χρῡσίζω, Auri speciem gero, Auro similis sum, Sum aureolus. Herodian. 5, [6, 18] : Γῆ τε ἡ χρυσίζουσα παμπλείστη ὑπέστρωτο. Ubi Polit., Aurosam substrarat arenam. Infra χρυσῖτις γῆ et ἄμμος vocabitur quæ hic χρυσίζουσα. Athen. 7, [p. 322, A] de stromateo pisce : Ῥάβδους ἔχων ὁι' ὅλου τοῦ σώματος τεταμένας χρυσιζούσας, Aureolas virgas, Auri colore micantes. [Et cum aliis nominibus, ut βοτάνη schol. Theocr. 1, 30; πώγων schol. Nic. Ther. 444; πτερὰ schol. Aristoph. Vesp. 1332; ζωΰφιον schol. Nub. 761; τὸ χρυσίζον τοῦ ὠοῦ schol. Pl. 427, et Geopon. 14, 7, 5. In iisdem ἄνθος χρ. 2, 6, 30; σῖτος 2, 16, 1; ἵα 11, 23, 1. Eustath. Opusc. p. 355, 30 : Σταφυλῶν αἱ μὲν χρυσίζουσιν ἀκριβῶς.] Item Χρυσίζει τῇ χρόᾳ dicitur pro Aurum colore imitatur, Diosc. [Athen. 1, p. 27, C : Οἶνος τῷ χρώματι χρυσίζει. Schol. Townl. Hom. Il. N, 523 : Νέφη ἅπερ τῷ πλησιάζειν Ὀλύμπῳ χρυσίζει· et ad Ξ, 351 : Ὁ αἰθὴρ χρυσίζει. || Suidas : Χρυσίζω· τὸ χρυσὸν λαμβάνω. Significatio suspecta, ut monet Bernh.]

[Χρυσικὸς, ἡ, ὸν, Aurarius. Eupolem. ap. Euseb. Præp. ev. p. 447, D, μέταλλα χρ. Hase. Χρυσικὴ ποσότης, Auri copia, ap. Codin. De S. Sophia p. 68, D.]

[Χρύσιλλα, ἡ, Chrysilla, n. pr. Athen. 10, p. 436, F : Ἴων ἐν τοῖς ἐλεγείοις ἐρᾶν ὁμολογεῖ Χρυσίλλης τῆς Κορινθίας, Τελέου δὲ θυγατρὸς, ἧς καὶ Περικλέα ἐρᾶν φησι Τηλεκλείδης ἐν Ἡσιόδοις. || Alia ap. Andocid. p. 16, 41 : Παῖδα γνήσιον ἐκ Χρυσιάδος γεγονότα· quod Reiskio in Χρυσίδος mutandum videbatur. Sed codices Χρυσιάδης, unde literis ΑΑ in ΑΔ mutatis corrigendum Χρυσίλλης. || Eubuli fabula fuit Χρύσιλλα inscripta, quam memorat Athen. 13, p. 559, B, ubi ἐν Χρυσίλλᾳ, quod ἐν Χρυσίλλῃ scribendum erat. || Alia ap. Antip. Thessal. in Anth. Pal. 5, 3, ubi vocativus Χρύσιλλα. G. Dindorf.]

Χρύσινος, [ίνη, ινον,] Aureus, Ex auro factus, χρυσοῦς. [Χρύσινος, ut χάλκινος, sæpe dixerunt inferiorum temporum scriptores, etsi non aliter, ut videtur, quam de numis aureis. Pluralem χρύσινοι, ut λίθινοι, memorat Theodos. Gramm. in Bekk. Anecd. p. 1005, 15.] Sicut vero χρυσοῦς dicitur interdum pro χρυσοῦς στατὴρ, Aureus stater, s. Aureus numus, ita et χρύσινος, pro Aureo numo. [In Gl. Χρύσινος, Aureus, Solidus. Moschopul. in Lexico Philostr. : Χρύσινος· στατὴρ δηλονότι, ἢ τοιοῦτό τι ἐκ χρυσοῦ. Mox : Τὸ δὲ χρύσινος μόνον ἀεὶ λέγεται καὶ δηλοῖ νόμισμα ἐκ χρυσοῦ. Ducang. Similiter Moschop. Dict. Att. : Ἄνθος ... καὶ ἄνθινος, ὡς χρύσινος· ἀλλὰ τὸ μὲν ἄνθινος, εἰ μὴ στέφανος πρόσκειται, ἀτελές ἐστι, τὸ δὲ χρύσινος μόνον ἀεὶ λέγεται καὶ δηλοῖ νόμισμα. Quod ap. Diodor. legitur in Excerpt. vol. 2, p. 629, 34 : Νίκην χρυσῆν ἄγουσαν ὁλκὴν χρυσίνων (χρυσίων apud Suidam) μυρίων, non Diodori esse videtur, sed excerptoris, qui χρυσίνων pro χρυσῶν posuit. Alciphro 3, 3 : Χρυσίνους τέσσαρας.] Synes. Epist. 129 : Ἐδεξάμην χρυσίνους ἑξήκοντα, Aureos sexaginta. [Theodoreti H. E. 2, 13, Socratis H. E. 7, 25, Palladii Hist. Laus. c. 63, 65, 83, Annæ Comn. 11, p. 319, Joannis Cinn. p. 73, aliorumque recentiorum locos indicarunt Ducang. in Gloss. et Fabrot. in Gloss. Nicetæ Chon. p. 928 ed. Bekk. Ἡμιχρύσινον dixit Michael Apostol. Epist. 56 ad Quirinum, ἡμιχρυσοῦς Anaxandrides ap. Polluc. 6, 161; 9, 59.]

Χρυσιοβόστρυχος, ὁ, ἡ, Aurum cincinnis implexum habens, ut Hom. Il. P, [52] sunt Πλοχμοὶ οἳ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο. Philoxenus ap. Athen. 13, [p. 564, E] de Galatea amasia Cyclopis : Ὦ καλλιπρόσωπε χρυσιοβόστρυχε [vitiosa apographorum quorundam et editionis Aldinæ scriptura pro χρυσεοβόστρυχε, quod est in codice Veneto et Epitome, ex eaque apud Eustathium] Γαλάτεια Χαριτόφωνε, κάλλος ἐρώτων. Infra χρυσοκόμης etiam dicitur Qui habet aurum capillis intextum. Nisi sit, Quæ habet aureolos cincinnos, i. e. Aurei coloris, Flavos in modum auri.

[Χρυσιοχρότητος, ὁ, ἡ. Const. Manass. Chron. 4794 : Ὀργάνων φιλοτέχνησις χρυσιοχροτήτων, i. e. Instrumentorum auratorum, quæ digitis pulsantur. Simile compositum est χρυσιόφρουρος, quo idem utitur 5256.]

Χρυσίον [De accentu v. schol. Hom. Il. N, 71. Falso accentu χρύσιον ap. Aristoph. Lys. 930], τὸ, i. q. χρυσὸς [Aurum sive signatum, quæ frequentior significatio est, sive non signatum. Herodot. 3, 95 : Τὸ χρυσίον τρισκαιδεκαστάσιον (πρὸς τὸ ἀργύριον) λογιζόμενον. Non legitur apud Æschylum et Sophoclem, semel apud Euripidem Cycl. 160 : Ἕα τὸ χρυσίον (ubi præcesserat νόμισμα δώσομεν). Tanto frequentius est in comœdia et apud prosæ orationis scriptores quosvis. Aristoph. Ach. 102 : Πέμψειν βασιλέα φησὶν ὑμῖν χρυσίον· et 113 : Βασιλεὺς ὁ μέγας ὑμῖν ἀποπέμψει χρυσίον (sed 107 : Εἰ προσδοκῶσι χρυσὸν ἐκ τῶν βαρβάρων)· Pl. 528 : Τίς γὰρ ὑφαίνειν ἐθελήσει χρυσίου ὄντος· Av. 154 : Ἐπὶ ταλάντῳ χρυσίου· Pac. 647 : Χρυσίῳ τῶν ταῦτα ποιούντων ἐβύνουν τὸ στόμα. Eupolis ap. Polluc. 9, 58 : Ἔχων στατῆρας χρυσίου τρισχιλίους. Menand. ib. 9, 76 : Ὁλκὴν ταλάντου χρυσίου σοι ... ἕστηκα τηρῶν. Timocles ap. Athen. 8, p. 341, E : Δημοσθένης τάλαντα πεντήκοντ' ἔχει ... καὶ Μοιροκλῆς εἴληφε χρυσίον πολύ. Antiphanes ap. Stob. Flor. 91, 14 : Ἆρ' ἐστὶ λῆρος πάντα πρὸς τὸ χρυσίον· μόνου γὰρ αὐτοῦ διαμένειν εἴωθ' ἀεὶ τὸ χρῶμα ταὐτό. Plato Euthyd. p. 288, E : Ὅπου τῆς γῆς χρυσίον ... πλεῖστον κατορώρυκται· Leg. 5, p. 728, A : Ἀποδίδοται σμικροῦ χρυσίου. Χρυσίου πόντον dixit Phœnix ap. Athen. 12, p. 530, E, ut πόντος ἀγαθῶν proverbio dicitur, de quo schol. Aristoph. Pl. 1051], ut ἀργύριον i. q. ἄργυρος. [Quæ sæpissime conjuncta reperiuntur, ut ap. Aristoph. Eq. 472 : Οὔτ' ἀργύριον οὔτε χρυσίον διδούς. Thucyd. 2, 13 : Χρυσίου ἀσήμου καὶ ἀργυρίου. Plato Alc. 1 p. 122, E : Χρυσίον ... καὶ ἀργύριον οὐκ ἔστιν ἐν πᾶσιν Ἕλλησιν ὅσον ἐν Λακεδαίμονι ἰδίᾳ· et Rep. 4, p. 422, D, Gorg. p. 481, D. Isocr. p. 168, E. Τὸ χρυσίον et τἀργύρια conjunxit Eupolis ap. Polluc. 9, 90, ubi metrum non ferebat τἀργύριον.] Athen. 5 [6, p. 231, C] : Διὰ τὸ σπάνιον εἶναι τότε χρυσίον παρὰ τοῖς Ἕλλησι. Plutarch. De orac. Pyth. [p. 395, C] : Ἐπιτυχὼν θήκῃ χρυσίον ἐχούσῃ πολὺ, In qua multum auri erat. De non fœner. [p. 828, A, et Thucyd. 2, 13] : Τάλαντα τεσσαράκοντα χρυσίου ἀπέφθου. [Id. Mor. p. 101, B : Ἄθροιζε χρυσίον, σύναγε ἀργύριον.] Athen. 12 : Χρυσίου μυριάδας χιλίας, ἀργυρίου δὲ μυρίας μυριάδας ταλάντων. Plutarch. Alex. : Βασιλικὸν χρυσίον κομίζοντα. Æsch. C. Ctes. : Κομίσαντα εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ ἐκ Μήδων χρυσίον. Idem in eadem Orat. [p. 88, 8] : Βασιλικοῦ χρυσίου ἀπεστέρησας. [Adde p. 75, 44; 78, 29. Dicitur autem χρυσίον ἄπεφθον, καθαρὸν, ἄσημον, ἐπίσημον, ἀποσμώμενον τοῖς κόμμασι (Lucian. Pisc. c. 14), πεπυρωμένον ἐκ πυρὸς (Joann. Apoc. 3, 18), quorum omnium exx. v. s. his vv. Ἄπυρον in scolio ap. Athen. 15, p. 695 : Εἴθ' ἄπυρον καλὸν γενοίμην μέγα χρυσίον. Locutionem χρυσίῳ βάλλειν κορώνας annotavit Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 72, 6, ἐπὶ τῶν ὑπερφυῶς πλουτούντων ὡς ἀντὶ λίθων χρυσίῳ χρῆσθαι πρὸς τὸ ἀποσοβεῖν τὰς κορώνας.] Plurali numero τὰ χρυσία dicuntur modo numi aurei, modo Vasa et instrumenta, modo ornamenta alia ex auro. [De vasis, ut videtur, Cratinus ap. Polluc. 9, 91 : Ὅτε τοὺς κόρακας τἀξ Αἰγύπτου χρυσία κλέπτοντας ἔπαυσεν· et Pherecr. ap. Suidam s. v. Ἀναψηφίσασθαι : Ἀποδοῦναι πάλιν τὰ χρυσία. Sensu latiore de auro quovis] Plato Rep. 1, [p. 336, E] : Δικαιοσύνην δὲ ζητοῦντος, πρᾶγμα πολλῶν χρυσίων τιμιώτερον. [Sed Leg. 5, p. 742, D, χρυσία καὶ ἀργύρια vitiose scriptum pro χρύσεια καὶ ἀργύρεια, quod servarunt codd. Florentini. Alciphro 1, 36 : Μὴ χρυσία τῆς μητρὸς, μὴ δάνεια τοῦ πατρὸς κομιούμενος. Χρυσία ἄπεφθα τοῖς Παταικοῖς ἐμφερῆ, i. e. numos τοῦ πονηροῦ κόμματος, Comicus apud Suidam s. v. Ἀπέφθου χρυσίου.] Ornamenta aurea ita vocavit Petrus Apost. 1 Ep. 3, [3] : Χρυσίων περίθεσις, i. e. Aurea ornamenta quæ sibi circumponunt mulieres. Sic legimus ap. Thuc. 2, [13] : Καὶ αὐτῆς θεοῦ τοῖς περικειμένοις χρυσίοις, Ornamentis aureis, quibus circumdata erat dea Pallas. Et Synes. Ep. 3 : Καὶ χρυσία καὶ λίθους ἐξήρτητό τε καὶ περιέκειτο, Monilia aurea et gemmas, s. Aurum et gemmas. Plut. : Ἐδόκεις τις εἶναι διὰ τὰ χρυσία καὶ τὴν πορφύραν. Et rursum in Artox. [c. 5] : Δίδωμί σοι καὶ τὰ χρυσία φορεῖν, ὡς γυναικὶ, καὶ τὴν στολὴν, ὡς μαινομένῳ. Alciphro 2, 2 : Ἐσθῆτα, χρυσία· ubi libri χρυσεῖα, quod correxit Meinek. || Χρυσίον, blanda compellatio puellæ, Aristoph. Lys. 930 : Δεῦρό νυν ὦ χρυσίον· Ach. 1200 : Φιλήσατόν με μαλθακῶς ὦ χρυσίω. De viro Callias Anth. Pal. 11, 232 : Αἰεὶ χρυσίον ἦσθα, Πολύκριτε·

νῦν δὲ πεπωκὼς ἐξαπίνης ἐγένου λυσσομανές τι κακόν· ubi θηρίον potius exspectes, quod Planudes ex simili quod præcedit epigrammate Ammiani substituit. Valde aliena sunt quæ ad scripturam vulgatam attulit Jacobs. vol. 8, p. 9. || *Chrysion* inscripta fuit Cæcilii Statii comœdia, de qua v. Ribbeck. Fragm. Com. p. 32.] || Χρυσίον dicitur etiam τὸ τῶν παιδίων αἰδοῖον, Pudendum puerile, Hesych.

|| Verum sciendum est, pro χρυσία legi etiam Χρυσεῖα : ut quum Pollux 7, c. 24 [c. 103] scribit χρυσεῖα apud Comicos dici ἐπὶ τῶν γυναικείων κοσμημάτων, De muliebribus ornamentis, i. e. De aureo mulierum mundo. [Polluci χρυσία ex codd. restitutum.] Strabo autem χρυσεῖον videtur accepisse pro Auraria officina, 3, p. 63 [146] : Τῶν δὲ χαλκουργῶν (sed repono χαλκουργείων) τινὰ καλεῖται χρυσεῖα, ἐξ ὧν τεκμαίρονται χρυσὸν ἐξ αὐτῶν ὀρύττεσθαι πρότερον. Sic χαλκεῖον dicitur Officina æraria. [V. Χρυσεῖον. Χρυσίων producta syllaba media legitur in versu Cratetis ap. Clem. Al. Strom. 2, p. 492 : Οὔθ' ὑπὸ χρυσίων δουλουμένη οὔθ' ὑπ' ἐρώτων τηξιπόθων, si hæc vera scriptura est.]

[Χρυσιοπλύσιον vitiose pro χρυσοπλύσιον, quod v.]

[Χρυσιόφρουρος, ὁ, ἡ, Aurum custodiens s. continens. Const. Manass. Chron. 5256 : Οἴκους χρυσιοφρούρους, ut ex cod. correctum pro χρυσιοφόρους.]

[Χρυσίπεπλος. V. Χρυσόπεπλος.]

[Χρύσιππα, τὰ, Chrysippa. Steph. Byz. : Χρύσιππα, οὐδετέρως, πόλις Κιλικίας, ἀπὸ Χρυσίππου τοῦ κτίσαντος. Τὸ ἐθνικὸν Χρυσιππανὸς, ὡς τῆς Ἀργύριππα (sic Meinek. pro Ἀργυρίππου) Ἀργυριππανός. Ἀμεινον δὲ Χρυσιππεύς· πολὺς γὰρ παρ' αὐτοῖς ὁ εἰς ευς τύπος.]

[Χρῡσίππειος, ὁ, ἡ, Chrysippeus, Chrysippi sectator. Suidas : Χρυσίππειοι μαθηταί· οἱ τοῦ Χρυσίππου. Lucian. Fugit. c. 31 : Κυνικὸς ἔφασκεν εἶναι τὸ πρόσθεν ... ἐνταῦθα δὲ Χρυσίππειος (libri optimi χρυσίππιος) ἀκριβῶς ἐστι. « Diog. L. 7, 180 : Χρυσίππειος διαλεκτική. Sed Cic. Ad fam. 9, 4 : Κρίσις Χρυσιππεία. » Boiss. » Τὰ Χρυσίππεια, Chrysippi scripta, Epictet. Diss. 2, 16, 34 : Εἰσαγωγὰς ἔπραξά τινας καὶ Χρυσίππεια ἀνέγνων. Adjectivo *Chrysippeus* non raro utuntur scriptores Latini.]

[Χρῡσιππεύς. V. Χρύσιππα.]

[Χρῡσίππη, ἡ, Chrysippe, Danai filia. Apollod. 2, 1, 5. || Alia in inscr. ap. Rangabé Antiq. Hell. vol. 2, p. 737.]

[Χρύσιππος, ὁ, Chrysippus, Ægypti filius. Apollodor. 2, 1, 5. || Æoli filius. Schol. Hom. Od. K, 6. || Pelopis filius. Apollod. 3, 5, 5; Pausan. 6, 20, 7; Hygin. fab. 85; Thucyd. 1, 9; Plato Crat. p. 395, B. || Trapezita, in oratione Demosth. Πρὸς Φορμίωνα περὶ δανείου p. 907 seqq. || Tyanensis, scriptor Ἀρτοποικοῦ, ap. Athen. 1, p. 5, E; 3, p. 113, A; 14, p. 647. || Saltator. Athen. 1, p. 22, B. || Apollonii filius, Solensis, philosophorum Stoicorum celeberrimus, ab scriptoribus et Græcis et Latinis plurimis memoratus. Ejus vitam scripsit Diog. L. 7, 179—202, qui quattuor alios Chrysippos enumerat § 186, inter quos est Chr. Cnidius, Ptolemæi primi medicus, memoratus etiam ab Sexto Emp. p. 271. Quibus alios plures addere licet, velut Chrysippos duo in inscrr. ap. Rangabé Antiq. Hell. vol. 2, p. 722 et 898, Chr. Corinthium, Pythagoreum, ap. Iambl. V. P. p. 530, Chrysippum Ciceronis libertum, in Ep. ad Attic. 7, 2, et 11, 2, Chrysippum Vettium in Ep. ad Famil. 7, 14. Strattidis fabula, Χρύσιππος, memoratur ab Athen. 4, p. 169, et Polluce 10, 55. || Χρύσιππος fluvii nomen, vitiose pro Χρύσαορις, quod v.]

Χρυσὶς, ἰδος, ἡ, Aurea; peculiariter vero Aurea phiala, subaudiendo φιάλη. [Mœris p. 412 : Χρυσίδα τὴν χρυσῆν φιάλην Ἀττικοί. Sic etiam Hesych. et Lex. rhet. Bekk. p. 316, 14, omisso Ἀττικοί.] Scribit enim Athen. 11, [p. 502, A] Athenienses argenteas quidem phialas vocare ἀργυρίδας, aureas autem, χρυσίδας : ubi etiam ex Cratino affert, χρυσίδι σπένδων. [Quo loco quum ῥυσίδι in codice aliquo scriptum esset, Theodorus ap. Athen. p. 496, E, et Hesychius ῥυσίδα poculi nomen finxerunt, neque errorem animadvertit Athenæus.] Et ex Hermippo, Χρυσίδ' οἴνου πανσέληνον ἐκπιὼν ὑφείλετο. Et ex Pherecrate, Στεφάνους τε πᾶσι κὀμφαλωτὰς χρυσίδας. Utitur in eadem signif. Aristoph. quoque [Ach. 74 et] Pac. [425. Demosth. p. 617, 20, ex quibus duobus locis annotavit Harpocr.] Sed et Pollux 6, c. 16 [§ 98] : Χρυσὶς δὲ καὶ ἀργυρὶς, inquit, φιάλαι μὲν ἄμφω, τοὔνομα δὲ ἐκ τῆς ὕλης ἔχουσι. [Aristæn. 2, 18 : Σμικρὸν τῶν ἀργυρίδων ἀπεγεύετο, μέχρι καὶ αὐτὰς καταπέπωκε τὰς χρυσίδας. Alciphro 2, 3, p. 228 : Τὰ καρχήσια καὶ τὰς χρ. Inscr. ap. Rangabé Antiq. Hell. vol. 2, p. 547. Thom. M. p. 922 : Χρυσίδες κυρίως αἱ ἀνατιθέμεναι τοῖς θεοῖς χρυσαῖ φιάλαι. Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ (21) « Κάλλιον αὐτοῖς χρυσίδων βότρυες ἐξημμένοι τῶν ἀγαλμάτων. » Καταχρηστικῶς δὲ καὶ πᾶσα ἐκ χρυσοῦ φιάλη χρυσὶς λέγεται. Hesych. : Χρυσίς· ποτήριον· οἱ δὲ φιάλη χρυσῆ.] || Item χρυσὶς dicitur pro χρυσῆ ἐσθὴς et χρυσῆ κρηπὶς, Aurea vestis, Aurea crepida s. Aureus calceus. Lucian. [Nigr. c. 11] : Χρυσίδας ἠμφιεσμένοι, Aureas vestes : ut ἁλουργίδες et πορφυρίδες dicuntur. Idem [D. deor. 2, 2] : Χρυσίδας ὑποδέου, ὑπ' αὐλῷ καὶ τυμπάνοις εὔρυθμα βαῖνε, Aureos calceos, Bud.

[Χρυσὶς, ίδος, ἡ, Chrysis, sacerdos Junonis Argivæ. V. Χρυσηΐς. || Meretricis nomen ap. Timocl. Athen. 13, p. 567, F. Χρυσὶς inscripta fuit Antiphanis comœdia, memorata ab eodem 4, p. 172, C; 11, p. 500, E. || Aliæ ap. Metrodor. in Anth. Pal. 14, 118, et inscr. ap. Rangabé Antiq. Hell. vol. 2, p. 897, 960. G. D. || Aliæ in titt. latinis, velut Coccia Chrysis ap. Bourquelot. *Inscr. ant. de Nice* p. 64, n. 72, 4; Chrysidi filiæ, Jahn. Spec. epigr. p. 56. || Nomen canis venatici in gemma ap. Köhler. *Ges. Schriften* ed. a Lud. Stephani vol. 3, p. 65, n. 9. Hase. Accentum nominis, quod sit παρώνυμον masculini Χρύσης, annotavit Arcad. p. 34, 23.]

[Χρῦσις, ιδος, ὁ, Chrysis, n. pr. Thucyd. 2, 23 : Εὔμαχος ὁ Χρύσιδος.]

[Χρυσίσκηπτρον, τὸ, synonymum chamæleontis albi ap. Diosc. 3, 8 (10).]

[Χρυσίσπερμον vitiose pro χρυσόσπερμον, quod v.]

Χρῡσίτης, ὁ, Aureolus, Auri colorem referens. [Glossæ chemicæ ap. Bernard. ad Pallad. p. 144 : Χρυσίτης ἐστὶ τὸ σύνθεμα τῶν αἰθαλῶν.] Cujus femin. Χρυσῖτις : ut χρυσῖτις ψάμμος, Herodot. [3, 102], Arena aureola, s. Aurea, i. e. Quæ aureo colore est, et ex qua aurum coquitur. Sic Strabo 3, p. 63 [146] : Ὁ δὲ χρυσὸς οὐ μεταλλεύεται μόνον, ἀλλὰ καὶ σύρεται· καταφέρουσι δ' οἱ ποταμοὶ καὶ οἱ χειμαῤῥοι τὴν χρυσῖτιν ἄμμον πολλαχοῦ, καὶ ἐν τοῖς ἀνύδροις τόποις οὖσαν. Et rursum ibid. [et ap. Polluc. 3, 87; 7, 97, Etym. M. p. 580, 52] χρυσῖτις καὶ ἀργυρῖτις γῆ : quam Herodian. χρυσίζουσαν γῆν appellat. [Schol. Aristid. vol. 3, p. 38, 28 : Ἡ χρυσῖτις ψάμμος καὶ ἀργυρῖτις, ut ex codd. correctum pro χρυσίτης ... καὶ ἀργυρίτης.] Gorr. χρυσῖτις γῆ interpr. Terra aurea : ex Galeno [vol. 13, p. 251] tradens, esse terram quæ ex metallis sumitur, auri plurima frusta habens : non quidem per totam ipsam terram immista, sed contigua conjunctaque parvis terræ particulis, quæ ab igne in fornacibus fusa secum coeunt. [Χρυσῖτις intellecto ἄμμος vel γῆ, Plutarch. Mor. p. 526, A : Τῶν μυῶν τῶν ἐν τοῖς μετάλλοις τὴν χρυσῖτιν ἐσθιόντων. Quod etiam alii scriptores narrant : v. Jacobs. ad Anthol. vol. 9, p. 53. Eustath. Opusc. p. 40, 40 : Ὁ τὴν κατὰ θεὸν χρυσῖτιν ἀνασκάλλων.] Itidemque χρυσῖτις, λιθάργυρος dicitur pro χρυσίζουσα, quæ nimirum aureo s. flavo colore splendet : de qua Diosc. 5, 94, et Plin. 33, 6 : nec non supra in Λιθάργυρος. Idem vero Plin. et lapidis chrysitæ meminit 36, 22, et 37, 10 : Phloginos, inquit, quem et Chrysiten vocant, ostreæ Atticæ assimilata invenitur in Ægypto. [Eust. Opusc. p. 71, 50 : Ἐθέλω χρυσίτην εἰπεῖν αὐτό (τὸ δοχεῖον)· εἴποιμι ἂν οὕτως οὐδὲν ὑψηλόν. Ἔστι γοῦν πάσης γραφικῆς χρυσίτιδος μεταλλεία ὑπερκάθαρος.] Alioqui χρυσίτης λίθος s. χρυσῖτις, dicitur etiam Lapis Lydius, Coticula sc. illa qua aurum probatur affrictu, ut Pollux docet, qui 7, c. 24 [§ 102] ait, Καὶ ἡ βασανίζουσα τὸν χρυσὸν, χρυσῖτις λίθος ἢ Λυδία. [Sic etiam Hesych. s. v. Χρυσῖτις. Etym. M. p. 815, 53 : Χρυσίτις (hoc accentu)· σημαίνει τὸν λίθον ἔνθα ἀχονῶσι τὸ χρυσίον, ubi in cod. Voss. lemma est χρυσίτης (quod etiam est in cod. Ven.), superscripto ῖς et addito in fine, καὶ χρυσίτις γῆ, ἀφ' ἧς ὁ χρυσὸς γίνεται. Apud Suidam, Χρυσίτης·

εἶδος λίθου, χρυσῖτις δὲ γῆ. Πλὴν τοῦ ἀετίτης, λυχνίτης καὶ ἀχάτης, τὰ λοιπὰ διὰ τοῦ ι. Χρυσῖτις λίθος est in inscr. ap. Rangabé *Antiq. Hell.* vol. 2, p. 477. G. D. Philostr. Vita Apoll. 3, 54. Greg. Nyss. t. 3, p. 228, B. Jo. Chrys. t. 10, p. 245, C; t. 6, p. 126, B, χρυσίτιδος φλεβός· t. 9, p. 197, D, πάσης χρ. γῆς βελτίων ἡ τοῦτον φέρουσα τὸν χρυσὸν ψυχή. Athanas. t. 2, p. 404, A, οἱ τὴν χρ. γῆν μεταλλεύειν λαχόντες, ubi perperam cusum χρυσίτην. Plural. Theodoret. Gr. aff. cur. p. 336, 15 Gaisf., χρυσίτιδας φλέβας. *Chrysitin* Plinii 33, 6, 35, John. *Die Malerei der Alten* p. 223 opinatur esse *la litharge d'or* (*Goldglätte*). Hase.] Rursum χρυσῖτις vocatur a quibusdam ἡ χρυσοκόμη, ut auctor est Galenus [vol. 13, p. 242, et interpolator Dioscor. 4, 55. Plin. H. N. 21, 8, 26]; a nonnullis etiam τὸ ἀείζωον, s. Sedum majus, ut habetur apud Diosc., ab aureo sc. seminis colore. [Χρυσῖτις, i. q. sempervivum magnum ap. Diosc. 4, 88 (89), et linozostis 4, 188 (191).]

[Χρυσίων, ωνος, ὁ, Chrysion, n. pr. in inscr. ap. Bœckh. 275, vol. 1, p. 383 : Ζώσιμος Χρυσίωνος.]

[Χρυσίων, ωνος, ὁ, Aurificina. V. Χρυσών.]

[Χρυσοάνας, ὁ, Chrysoanas, fl. Indiæ. Ptolem. 7, 2, 5.]

[Χρυσοαδὴς vitiose ap. Naucrat. Epist. in Cavii Hist. Literar. p. 438, ψυχή. Vertitur Animus aureus. Videtur leg. χριστοειδής. Struv.]

[Χρυσόασπις. V. Χρύσασπις.]

[Χρυσοαυγής. V. Χρυσαυγής.]

Χρυσοβάλανος, ἡ, Glans aurea. Χρυσοβάλανος, inquit Gorr., quid sit, non animadverti fuisse explicatum. Galen. lib. 8 τῶν Κατὰ τόπους [vol. 13, p. 572], dicit ei vim esse discutiendi et roborandi : damnatque medicamenta στομαχικὰ ex ea composita. Alii βάλανον μυρεψικὴν, alii Nucem moschatam interpr. [In Gl. Botan. cod. Reg. 2690 : Χρυσόβαλα, τὰ μυροβάλανα ταῦτα. Ducang.]

[Χρυσοβατὴς, ὁ, ἡ, fictum ad similitudinem Homerici χαλκοβατὲς δῶ ap. Theodor. Prodr. in *Notices et Extraits* vol. 8, p. 182 : Χρυσοβατὲς δῶ.]

Χρῡσοβᾰφὴς, ὁ, ἡ, Auro tinctus s. imbutus, etiam Imbutus aureo colore. Aliis Auratus. Vide Συμπιλέω. [Ubi Plutarch. V. Demetr. c. 41 citavit : Χρυσοβαφεῖς ἐμβάδας· quod exemplum eo fit incertum quod apud Callixen. Athen. 5, p. 200, D, ἐμβάδας χρυσογραφεῖς legitur, etsi illic quoque in apographis quibusdam χρυσοβαφεῖς interpolatum. Χρ. στρωμνὴ est ap. Pollux. 10, 43. Χρυσορραγὲς Hesych. exp. χρυσοβαφές. Simias Anth. Pal. 15, 22 : Δαρδανιδᾶν χρυσοβαφεῖς ἐστυφέλιξ' ἐξ Θεμέθλων ἄνακτας. Quod Hemst. ad Lucian. vol. 1, p. 131, exp. Reges vestibus χρυσοβαφέσι auro variegatis indutos. In χρυσοβαρεῖς mutabat Pauw. ad Philen p. 181.]

Χρυσοβέλεμνος, ὁ, ἡ, Aureis instructus jaculis, Aureis sagittis jaculans : ut χρυσοβέλεμνος Ἀπόλλων dicitur in Epigr. [Anth. Pal. 9, 525, 23 et] de Amore [in epigr. Cyri ibid. 623]; radii enim solares, quos ejaculatur Phœbus, aurei sunt, atque adeo ipso auro fulgidiores et splendidiores. [Lydus De mens. p. 34.]

Χρυσοβήρυλλος, ὁ, Beryllus in aureum colorem exiens fulgore. [Plin. H. N. 37, 5, 20.]

[Χρυσοβολὶς, ἡ, Auream lucem spargens, epith. Lunæ s. Dianæ ap. Jo. Tzetz. Alleg. Il. Υ, 224, χρ., χρυσάκτις. Hase.]

[Χρυσόβολος, ὁ, ἡ. Epigr. ap. Athen. 8, p. 343, F : Οὐδέ τινων δὲ γῆρυν χρυσοβόλοις οὔασιν ἠγάσατο. Scriptura vitii suspecta. Χρυσολόβοις Porsonus et Schneiderus, ut οὔατα χρυσόλοβα sint aures inauribus ornatæ.]

[Χρυσόβουλλον, τὸ, Aurea bulla, in Hist. Concilii Flor. 2, 23, p. 20, et 26, p. 24. Eodem modo Κηρόβουλλον, τὸ, Cerea bulla, ap. Balsamon. in Photii Nomocan. 9, 1, p. 103, ex Constitutione Alexii Comneni. Suicer. Χρυσοβούλιον, Epistola auro scripta, Luitprandi Legatio in Muratorii Scriptt. Rer. Ital. 2, part. 1, p. 487; sed fortasse leg. χρυσόβουλλον. Elberl. Hæc forma ap. Eustath. Opusc. p. 358, 60 : Τῶν ἀνθρωπικωτέρων ἐπιστράφηθι χρυσοβουλλίων. G. D. Niceph. Phocas Nov. ad calcem Leonis Diac. p. 319, 11 Bonn. Donatio Alexii Comn. ap. Ross. *Abh. der Kœnigl. Bay. Ak. der Wiss.* vol. 2 a. 1837, p. 156, 13, χρυσοβούλλῳ ἡμετέρῳ ἠσφαλισάμεθα. Adjective ἡ χρυσόβουλλος γραφὴ Nov. ap. Zachar. Del. hist. juris græco-rom. p. 124, 4, 22, 33; 126, 3, 34 et sæpe alibi; χρυσοβούλλειος ib. p. 135, 25. Hase.]

[Χρυσοβρῦτος, ὁ, ἡ, Aurum scaturiens, Auro abundans. Anon. in *Notices et extraits* vol. 8, p. 250 : Ἐκ ποταμοῦ παγχρύσου, χρυσοβρύτου.]

[Χρυσόβωλος, ὁ, ἡ, Auri glebas habens. Eur. Rhes. 921 : Ὅτ' ἦλθομεν γῆς χρυσόβωλον ἐς λέπας Πάγγαιον.]

Χρυσόγαιος, ὁ, ἡ, Aureum habens solum, s. Auream terram. [Rectior forma est Χρυσόγειος vel Χρυσόγεως. Utraque servata in versu ex Lexico schedographico Suidæ illato : Χρυσόγεων· τὸ ἔχον γῆν χρυσῆν· χρυσόγειον δέ. Prior forma est ap. Philostr. p. 229 : Τὸ χρυσόγεων τῶν ἠπείρων ἀσπαζόμενοι.]

[Χρυσογένεια, ἡ, Chrysogenia, Almi filia, Chrysæ mater. Pausan. 9, 36, 1 et 4. Χρυσογόνη ap. schol. Apoll. Rh. 3, 1094.]

[Χρυσογενὴς, ὁ, ἡ, Aurigena, cognomen Persei ap. Planud. Ovid. Metam. 5, 250. Boiss.]

[Χρυσογένης, ους, ὁ, Chrysogenes, n. pr. in numo Attico ap. Mionnet. *Descr. Suppl.* vol. 3, p. 551. || Χρυσογένει frequens in codd. vitium pro χρυσῷ γένει, quæ Eupolidis comœdia fuit. Sic in Etym. M. p. 132, 12, libri Χρυσογένει vel corruptius etiam Χρυσογενείᾳ.]

[Χρυσογέρων, οντος, ὁ, Aureus senex. Tzetz. Alleg. Il. Σ, 775 : Ὅρα τὸν χρυσογέροντα πῶς παίζει νῦν δι' ὅλου. Ὅμηρος γέρων ὁ χρυσοῦς ib. Υ, 64. G. D. Ib. Ψ, 73 : Ὅρα δὲ τὸν χρυσόγερων. Hase.]

[Χρυσόγεως. V. Χρυσόγαιος.]

[Χρυσόγηρως, ὁ, ἡ. Nicet. Chon. Hist. p. 173, D : Ὁ διὰ τὴν ὑπαργυρίζουσαν τῷ χρόνῳ τρίχα ..., ubi paraphrasta, ὁ χρυσόγηρως καὶ χρυσόμαλλος.]

Χρυσόγλυφος, ὁ, ἡ, Ex auro sculptus s. cælatus. [Hesych. et Suidas : Χρυσοτόρευτα· χρυσόγλυφα.]

[Χρυσόγλωσσος s. Χρυσόγλωττος, ὁ, ἡ, Auream linguam habens. Tzetz. Hist. 10, 234, et Epist. 67, p. 59 : Κατὰ τὸν χρυσόγλωττον Ὅμηρον. Ephræm. Cæs. 1892. Theodor. Prodr. p. 76 (?).]

[Χρυσογνωμονικὸς, ἡ, ὸν, Explorandi auri peritus. Tzetz. Epist. 83, p. 76. Boiss.]

[Χρυσογνώμων, ὁ, ἡ, Aurum explorans. Greg. Nyss. t. 1, p. 519, B, οἱ ἀκριβεῖς χρ. Hase. Tzetz. ad Hesiod. p. 13 ed. Gaisf. : Ὥσπερ οἱ χρυσογνώμονες καλῶς δοκιμάσατε· ubi præcesserat Λυδίας λίθου mentio. Niceph. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 476, 19 : Τίς χρ. οὕτω τὸν χρυσὸν ἐξεπύρωσε; « Niceph. Gregoras Florentio dialogo p. 507 med. ed. Jahnii. Psellus In Cantic. Cant. c. 1, 15. » Boiss.]

[Χρυσογόνη, ἡ, Chrysogone, Almi filia, mater Minyæ. V. Χρυσογένεια. || Aliæ in inscr. Corcyræa ap. Bœckh. 1888, vol. 2, p. 33, et ap. Theocr. Anth. Pal. 6, 340, ubi Dor. Χρυσογόνας. || « Est etiam cognomen Saloninæ, conjugis Gallieni imp. in numis. » Boiss. Conf. de Witte *Mém. sur l'imp. de Salonine* in Comm. Ac. Reg. Belg. t. 26, p. 4 et 28. Hase.]

Χρυσόγονον, τὸ, Herbæ nomen ap. Diosc. 4, 56. Sunt qui ex γόνυ et χρυσὸς compositum hoc nomen dicant, quod flore sit aureo quinis foliis distincto, et repræsentante geniculum quum se complicuit. Iidem dicunt esse Blattariam Plinii 25, 9. [V. Fraas Synops. plantt. p. 129.]

[Χρυσόγονος, ὁ, ἡ, i. q. χρυσογενής. V. Χρυσόνομος. || Χρυσόγονος, ὁ, Chrysogonus. HSt. s. v. Χρυσόγονον :] At vero Χρυσόγονος, nomen propr. ap. Eund. [Plin. H. N. 35, 18], nec non [tibicinis] ap. Athen. [8, p. 351, E, et 12, p. 535, D. Juven. Sat. 6, 74,] et [qui Anastasii martyris epistolam ad Chrysogonum apposuit] Suid. [|| Dux Macedonicus ap. Polyb. 5, 97, 3.] Apud Cic. quoque liberti L. Syllæ, in Orat. pro Roscio Amer. [3, 7], ubi eum irridens, ait, Venio nunc ad illud nomen aureum Chrysogoni. Sonat enim Chrysogonos, Aureus partus. [Et alii alibi.]

[Χρυσογράμματος, ὁ, ἡ, Aureis literis exaratus. Pseudo-Chrys. t. 11, p. 910, D. Anon. In ador. crucis p. 145, C Grets., τὴν χρ. βίβλον. Hase.]

[Χρυσογραμμία, ἡ. V. Χρυσογραφία.]

[Χρυσογραφεὺς, i. q. χρυσογράφος, quod v.]

[Χρυσογραφέω, Aureis figuris orno. Photii Amphil.

p. 812 ed. Wolf. Phot. Bibl. p. 522, 35, ex Joanne Chrys. : Ἐὰν λευκαίνῃ τοὺς τοίχους καὶ χρυσογραφῇ τὸν ὄροφον. *Chrysographata scuta* dixit Trebell. Poll. in Claud. c. 14.] A

[Χρυσογραφὴς, ὁ, ἡ. V. Χρυσοβαφής.]

[Χρυσογραφία, ἡ, Scriptura ex auro. Aristeas De LXX interpr. p. 286 (119 Hav.) : Διφθέραις, ἐν αἷς ἡ νομοθεσία γεγραμμένη χρυσογραφία Ἰουδαϊκοῖς γράμμασι. Eustathius ad Dionys. Per. 689, exscriptus ab Eudocia Viol. p. 108 : Χάραξ τὸ χρυσοῦν δέρμα μέθοδον εἶναι λέγει χρυσογραφίας μεμβράναις ἐμπεριειλημμένην, δι' ἣν ὡς λόγου ἀξίαν τὸν τῆς Ἀργοῦς καταρτισθῆναι στόλον φησί. « Laudatur a Lambecio Comm. Bibl. Cæs. 7, p. 95, codex Ms. in quo est κατασκευὴ τῆς χρυσογραφίας, nescio an alia ab ea quæ habetur in cod. Reg. 618, fol. 283, hoc titulo, Περὶ χρυσογραμμίας (ex quo plura de hoc scripturæ modo apposuit Ducang. et alia ex alio cod.). » Ducang. Anon. ap. Reuvens. *Lettres à M. Letronne* 2, p. 67, 18. In annot. cod. Sangerm. n. 20 ap. Montfauc. Bibl. Coisl. p. 63, 45, quæ aureis literis, διὰ τῆς χρ., scripta sunt opponuntur scripturæ διὰ κινναβάρεως. Hase.]

[Χρυσογράφος, ὁ, Scriptor aurearum literarum, quibus libri complures, maxime Evangeliorum et ecclesiastici, exarati habentur in bibliothecis, qui χρυσογράμματοι βίβλοι dicuntur ab Anonymo De exalt. crucis ap. Gretser. p. 1285, vel qui aureas illas literas, quibus codicum tituli vel capitum aut librorum initia adornantur, effingebat. Cedrenus p. 450, de Theodosio Atramytteno : Οὗτος καὶ χρ. ἦν. Symeon Logoth. de Artemio Imp. : Τοῦτόν φασιν οἱ ἱστοριογράφοι καὶ χρυσογραφέα εἶναι. Ita etiam Joel in eodem Theodosio. In cod. Reg. 2137, fol. 5, laudantur scholia ἀπὸ φωνῆς Συμεὼν μοναχοῦ τοῦ χρυσογράφου περὶ σεισμῶν. Ducang.]

[Χρυσοδαίδαλτος, ὁ, ἡ.] Χρυσοδαίδαλος, ὁ, ἡ, Auro variegatus, διὰ χρυσοῦ πεποικιλμένος, ut Herodian. loquitur. Suidæ est τίμιος, Pretiosus. Aliis, Ex auro fabricatus. [Suidæ χρυσοδαίδαλτον ex cod. Paris. restitutum. Glossa sumta ex Aristoph. Eccl. 972 : Ὦ χρ. ἐμὸν μέλημα, Κύπριδος ἔρνος. Ps.-Eurip. Iph. A. 219 : Καλλίστους χρυσοδαιδάλτους στομίοισι πώλους.]

Χρυσοδακτύλιος, ὁ, ἡ, Aureum gestans annulum. Jacob. Apost. Epist. 2, [2] : Ἐὰν γὰρ εἰσέλθῃ εἰς τὴν συναγωγὴν ὑμῶν ἀνὴρ χρυσοδακτύλιος ἐν ἐσθῆτι λαμπρᾷ. [Hesych. : Χρυσοκόλλητος· σφραγὶς χρυσοδακτύλιος.]

Χρυσόδετος, ὁ, ἡ, Auro ligatus [s. ornatus. Alcæus ap. Hephæst. p. 58 ed. Gaisf. : Λαβὰν τῶ ξίφεος χρυσοδέταν ἔχων, metri caussa terminatione feminina usus (de qua conf. Lobeck. Paralip. p. 457), cui masculinam substituit Liban. vol. 1, p. 406, 8, ubi hæc suis verbis reddit : Χρυσοδέτῳ καλλωπιζόμενος λαβῇ. Χρυσόδετος σφρηγὶς σμαράγδου λίθου Herodot. 3, 41; χρ. κέρας (lyræ) Soph. fragm. 232.] Soph. p. 118 [El. 841], ubi χρυσόδετα ἔρκη memorat. [Χρ. περόναι Eur. Phœn. 812, quæ alibi χρυσήλατοι πόρπαι dicuntur; χρυσόδετον σώματος ἀλκὴν Rhes. 382; χρ. σπατάλη Agath. Anth. Pal. 6, 74; χρ. στέφανοι Philipp. Thess. ib. 7, 234. G. D. Greg. Nyss. t. 2, p. 960, D. Gregor. Naz. t. 2, p. 127, 13, χρ. κιθάρην. Eunap. p. 513, 23 Boiss., σφραγῖσι χρ. Hase.]

[Χρυσοδίνης. V. Χρυσεοδίνης.]

[Χρυσόδιφρος, ὁ, ἡ, Auratum currum habens. Pleonastice Const. Manass. Chron. 5056 : Δίφροις χρυσοδίφροις.]

[Χρυσοδόρατος, ὁ, ἡ, Auratam hastam habens. Theophan. Contin. p. 252, B : Τῶν μὲν χρυσασπίδων καὶ χρ.]

[Χρυσοεγκέφαλος, ὁ, ἡ, Aureum cerebrum habens. Mazaris in Anecd. meis vol. 3, p. 145. Boiss.]

[Χρυσοέθειρ, ὁ, Auricomus. Steph. Byz. s. v. Βέχειρ: Χρυσοέθειρ παρ' Ἀρχιλόχῳ ἐν Ἰοβάκχοις, ὅπερ ἀποκέκοπται τοῦ χρυσοέθειρος. Quocum de apocope, quam rejicit Lobeck. Paralip. p. 210, consentit Theognostus Can. p. 41, 26, ubi χρυσέθειρ et χρυσέθειρος scriptum. Fem. Χρυσοέθειρα Θεαντὶς (luna) Maxim. Περὶ καταρχ. 95, 220. Χρ. Θέτι in versibus Heliodori 3, 2 : Τὰν Θέτιν ἀείδω, χρυσοέθειρα Θέτι, pariterque in fine carminis : quod χρυσοέθειρα Θέτιν scribendum cum Corae, quum codices non θέτι, sed θέταν (sic) præbeant. Masculini Χρυσοέθειρος unum est exemplum in epigr. in Solem in Bœckh. Corp. Inscrr. 2342, vol. 2, p. 275, ubi in lapide literæ ΧΡΥCΟΕΘ supersunt.] B

Χρῡσοειδὴς, ὁ, ἡ, Auri speciem gerens, Auro similis. [Plato Phæd. p. 110, C : Χρ. γῆ.] Xenoph. Cyrop. 7, [1, 2] : Ἐκέχριστο τῷ χρυσοειδεῖ χρώματι. [Theophrast. De lapid. § 36 : Λίθος χρ.] Theophr. [H. Pl. 6, 3, 5], de laserpitio : Τὸ φύλλον τῇ χρόᾳ χρυσοειδὲς εἶναι, ut et Plin. Folia aurei coloris esse. Idem Plin. hæc Aristotelis, Ἔστι δὲ τὸ ἐκ θύμου μέλι καλὸν τὸ χρυσοειδὲς, ita vertit, Mel aptissimum existimatur ex thymo, coloris aurei. [Aristot. De color. c. 3 : Τὸ χρ. γίνεται, ὅταν τὸ ξανθὸν καὶ τὸ ἡλιῶδες πυκνωθὲν ἰσχυρῶς στίλβῃ. Diodor. 2, 52 : Πολλὰ χρυσοειδῆ φαίνεσθαι κατὰ τὰς πρὸς τὸ φῶς ἐγκλίσεις.] Vide et Διάχυσις. [Πέτρα χρ. Plutarch. Mor. p. 941, F. De coma p. 771, B : Τὴν κόμην ἐναλειφόμεναι ποιοῦσι χρ. καὶ πυρράν. Γράμματα χρ. Sext. Emp. p. 13. « Dionys. Areop. p. 9, 62. Cyrill. Hier. p. 167. » Kall. Eunap. p. 13=458; 15=459. Schol. Eur. Phœn. 2. Boiss. Niceph. Greg. p. 170 ed. Bonn. || Adverb. Χρυσοειδῶς, Tzetz. Exeg. in Il. p. 81, 5.]

[Χρυσοείμων, ὁ, ἡ, Auricoloribus vestibus indutus. Eustath. p. 693, 49 : Χρυσοείμων δοκεῖ κατὰ τὸ κροκωτόν.]

[Χρυσοελαία, ἡ, Ziziphus, arbor quæ folia habet non dissimilia olivæ. Neophytus : Χρ. ἡ ζιζυφαία. Ita etiam Lexicon cod. Reg. 1843. Ducang.]

[Χρυσοέλικτος, ὁ, ἡ, Auro tortus. Paul. Silent. Amb. 284 : Νήματα χρ.]

Χρυσοεψητεῖον, τὸ, Fornax in qua aurum coquitur, s. conflatur ac funditur, Aurifusorium, ἔνθα χωνεύουσι καὶ ἕψουσι τὸν χρυσὸν, Suid. [Apud Georg. Acrop. Annal. p. 172, 26 ed. Bekk. χρυσοψητείου, quod aut χρυσοεψητείου scribendum aut saltem χρυσεψητείου, ut legitur ap. Ducang. Gloss. vol. 2, p. 1767, ut Χρυσεψητὴς, Auri coctor, in Gl.]

Χρυσόζυγος, ὁ, ἡ, Aureum habens jugum. [Hymn. Hom. 31, 15 : Χρυσόζυγον ἅρμα καὶ ἵππους.] Xenoph. Cyrop. [8, 3, 12] : Μετὰ δὲ τούτους ἐξήγετο ἅρμα λευκὸν, χρυσόζυγον.

[Χρυσοζώμιον, τὸ, Sulfur album. Gl. chem. ap. Bernard. ad Pallad. p. 144 : Χρυσοζύμιον (sic) καὶ ἐλύδριον καὶ χρυσοῦ κογχύλιον καὶ ἰὸς ἀσκίαστος θεῖον λευκόν ἐστιν. Ex quo loco Ducang. p. 1768, χρυσοζώμιον et χρυσοκογχύλιον posuit, sed p. 1769, χρυσοζώμιος et χρυσοκογχύλη. G. D. Zosim. Panop. ap. Hœfer. *Hist. de la chimie* t. 1, p. 262, 3, τὸ χρυσοζώμιον, quod vertit ed. *la teinture d'or*. Hase.] C

[Χρυσόζωνος, ὁ, ἡ, Auream zonam habens. Poeta ap. schol. Pind. Nem. 3, 64 : Χρ. ἄνασσα. Schol. Lycophr. 1327. Pseudo-Callisth. s. v. Σηρικοφόρος citatus. « Pallad. Hist. Laus. p. 924, E, παῖδας χρ. Pseudo-Chrys. t. 6, p. 645, A, χρ. καὶ σηρικοφόρους. » Hase.]

[Χρυσοήλιος. V. Χρυσόηλος.]

Χρυσόηλος, ὁ, ἡ, Aureis confixus clavis, ut ἀργυρόηλος dicitur Qui argenteis clavis confixus est, veluti ap. Hom. Il. A. [246,] σκῆπτρον χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον, ubi Eustath. [p. 95, 7 : Περίφρασίς ἐστι τοῦ χρυσόηλον εἰπεῖν. Schol. Il. B, 45; A, 30. Hesych. : Χρυσάορ· χρυσοήλιος. Quod corruptum ex χρυσόηλος. G. D. Tzetz. Alleg. Il. A, 20, ξίφος τῶν χρυσοήλων. Hase.] D

[Χρυσοθᾶλὲς, τὸ, i. q. aizoum minus, « quod erithales vocant, alii trithales, quia ter floreat, alii chrysothales, » ut annotavit Plin. H. N. 25, 13, 102.]

[Χρῡσόθεμις, ιδος, ἡ, Chrysothemis, Agamemnonis filia. Hom. Il. I, 145, 287; Soph. El. 158, 326; Eur. Or. 23. || Danai filia. Hygin. Fab. 170. || Amica Apollinis. Hygin. Poet. astron. 2, 25. || « Una de Hesperidibus. Guigniaut *Rel. de l'ant.* t. 3, part. 2, p. 292, tab. 187 ter. Panofka *Abh. der Königl. Akad. der Wiss. zu Berlin* a. 1848 part. 2, p. 198. » Hase. || Amica Staphyli. Diodor. 5, 62. De accentu Arcad. p. 32, 4, Herodian. Περὶ μ. λ. p. 8, 21.]

[Χρυσόθεμις, ιδος, ὁ, Chrysothemis, Carmanoris filius, Cretensis. Pausan. 10, 7, 2. Proclus ap. Phot. Bibl. p. 320, 1. || Statuarius Argivus. Pausan. 6, 10, 5.]

[Χρυσοθήκη, ἡ, Auri theca. Herodoto 3, 130 (ubi τοῦ χρυσοῦ τὴν θήκην), inferre voluit Toupius conjectura incerta.]

[Χρυσοθήρας, δ, Auri venator. Nicet. Annal. 17, 5, p. 338, A : Τοῖς χρυσοθήραις ἄρχουσιν.]

[Χρυσόθριξ, τρῖχος, δ, ἡ, Auricomus. Orph. Lith. 288 : Δοιὼ Ἠελίου χρυσότριχε λᾶε. « Nicet. Eugen. 4, 80. Tzetzes in Alleg. Hom. Proleg. 362 Paridem fuisse tradit χρυσότριχα. » Boiss.]

Χρυσόθρονος, δ, ἡ, Aureum thronum habens. [Per καλλίθρονος exp. Hesych.] Hom. Il. A, Ἥρη· Od. Ξ, ἠώς· quam alibi ἑΰθρονον appellavit. [HSt. alibi :] Χρυσόθρονος, Ex auro thronum habens, Aureo residens throno. Hom. Il. A, [611], χρυσόθρονος Ἥρη. [Ib. Ξ, 153, O, 5. Sic etiam Pind. Nem. 1, 57. Χρ. Ἄρτεμις Il. I, 533; Od. E, 123.] Od. Ξ, [502], χρυσόθρονος ἠώς. [Et ib. K, 541; M, 142; O, 250; T, 319. Ἀπόλλων χρ. Aristoph. Av. 950; Μοῦσα Sappho ap. Athen. 13, p. 599, C. Κυράνα Pind. Pyth. 4, 464. Julian. Cæs. p. 307, D : Χρυσοθρόνω παρ' ἑκάτερον ἐκαθιζέτην. G. D. Orac. Sibyll. 5, 433, Βαβυλὼν χρυσόθρονε. Hase.]

[Χρυσοθώραξ, δ, Auream loricam habens. Adrian. Soph. in Allatii Exc. p. 251. Tzetz. Hist. 1, 993. Boiss.]

[Χρυσόκαλις, ἡ, synonymum parthenii. Dioscor. 3, 145 (155). Conf. Ἀνθεμίς.]

Χρυσοκάνθαρος, δ, Aureus scarabeus, Scarabeus aureolus, i. e. aurei coloris, i. q. μηλολόνθη. [Sic schol. Aristoph. Nub. 761.] Scribit enim Hesych. μηλολόνθην esse speciem quandam κανθάρων, quos χρυσοκανθάρους vocant. [Χρυσοκανθαρὶς ex Jo. Sicel. memoravit Bekk. Anecd. p. 1432.]

[Χρυσόκανθος. V. Χρυσόκαρπος.]

[Χρυσοκάρηνος, δ, ἡ, Aureum caput habens. Forma Dor. Eurip. Herc. F. 375 : Δόρκα χρυσοκάρανον.]

Χρυσόκαρπος, δ, ἡ, Aureos fructus ferens, Cujus fructus aurei sunt. Chrysocarpum dicitur etiam Hederæ species quædam a colore acinorum, Plin., sc. aureo. [HSt. alibi :] Χρυσόκαρπος, Aureum ferens fructum, Cujus fructus aurei est coloris, Species hederæ ab aureo acinorum colore, Plin. [H. N. 16, 34, 62. Inter synonyma hederæ est ap. Dioscor. 2, 220. *Chrysocanthus* scriptum ap. Apulej. De herb. c. 119.] Affertur et χρυσοκάρποισι βέβριθε [ex fragmento Pindari ap. Plut. Mor. p. 120, C, cui rectam scripturam χρυσέοις καρποῖς restituit Bœckh. fragm. 95], pro Onustum est aureis fructibus. Sed id suspectum est.

[Χρυσοκατάδετος, δ, ἡ, i. q. χρυσόδετος. Tzetz. Alleg. Il. K, 67 : Ἅρμα χρ.]

[Χρυσοκατάστικτος, δ, ἡ, Auro distinctus. Continuat. Const. Porph. p. 66, C Ven. (Theophanis p. 89, C), τὴν χρ. ὀροφήν. Hase.]

[Χρυσοκέραμος, δ, ἡ, Aureis tegulis tectus. Codin. De ædif. CP. p. 58, B : Ἐκκλησία χρ.]

Χρυσόκερως [Declinationem Atticam ὁ χρυσόκερως τοῦ χρυσόκερω annotavit Chœrob. In Theodos. p. 65, 34], δ, ἡ, Aurata cornua gerens : ut χρυσόκερως ἔλαφος, qualem extitisse Pollux [5, 76] scribit eum, qui ab Hercule captus fuit. [Legitur ap. Pind. Ol. 3, 52, Eurip. ap. Ælian. N. A. 7, 39, anon. Anth. Plan. 92, 4 (quod epigr. Sophoclis Trachiniis in cod. Laur. præfixum, ubi ὑψίκερων), Tzetz. Hist. 2, 265, ubi accus. χρυσόκερων : sed ib. 5, 114, ἐλάφου χρυσοκέρου, forma veteribus inaudita. Χρυσόκερων κεμάδα Philipp. Anth. Pal. 6, 231. Μήνη χρ. Marcus Argent. ib. 5, 16; Διόνυσον χρυσόκερων anon. ib. 9, 524, 23. Vocativus Χρυσόκερω Ἰὰν Cratin. in Etym. p. 183, 42, quod χρυσόκερωι scriptum ap. Hephæst. c. 10, p. 56.] Plutarch. [Mor. p. 184, E] : Ταύρους χρυσόκερως παρασκευασάμενος καὶ θυμιαμάτων καὶ ἀρωμάτων πλῆθος, Tauros auratis cornibus. Virg. dicit, Aurata fronte juvencum. Æschin. [p. 77, 12] : Ἐπιδεικνύων τισὶ τὸ ἐμὸν πρόσωπον ὡς ἐκπεπληγμένου καὶ ἀθυμοῦντος, καὶ χρυσόκερων ἀποκαλῶν. [Plato Alc. 2 p. 149, C : Χρυσόκερῳς βοῦς παραστησάμενοι. Plutarch. V. Æmil. P. c. 33 : Χρυσόκερῳ (iota subscriptum in libris plerisque omissum) τροφίαι βοῦς. Τοὺς χρυσόκερως βοῦς Porphyr. De abst. 2, 15, et τριττύας χρ. ib. 60. Χρ. λιβανωτὸς per jocum dictum memorat Aristid. vol. 1, p. 197, 11 : Ποιητὴς ἤδη τις εἶπε σκώψας εὔξασθαι κατὰ χρυσόκερω λιβανωτοῦ. || Casuum obliquorum forma poetica est Χρυσοκέρᾱτος, ι, α, ut χρυσοκέρατ' ἔλαφον dixit Eur. Hel. 388, ubi in cod. Pal. ω superscriptum, i. e. χρυσοκέρωτ', ut est in ed. Ald., quod χρυσόκερων potius Atticorum more dicendum fuisset. Similiter ὑψικέρᾱτα πέτραν cum Pindaro dixit Aristoph. Nub. 597 : de quo supra diximus p. 555, A.] Pro quo dicitur et Χρυσοκέρειος, VV. LL. [Hoc nusquam legitur. HSt. alibi :] Χρυσόκερως sive Χρυσοκέρειος, Aurea habens cornua, Deaurata, Qui est cornibus auratis. Plutarch. de Antiocho : Ἀλλὰ καὶ ταύρους χρυσόκερως παρασκευάσαμενος καὶ θυμιαμάτων καὶ ἀρωμάτων πλῆθος, ἄχρι τῶν πυλῶν ἐπόμπευσε. Itidemque χρυσόκερως ἔλαφος, Pollux, δ ὑπὸ Ἡρακλέους ἁλούς. Posterius autem χρυσοκέρειος poeticum est.

[Χρυσοκέφαλος, δ, ἡ, Aureum caput habens. Phryn. com. ap. Athen. 7, p. 287, B : Ὦ χρ. βεμβράδες θαλάσσιαι. « Qui caput habet auro redimitum. Hist. Concilii Flor. 3, 20, p. 66 : Μετ' ἐμοῦ καὶ τοῦ χρυσοκεφάλου· et 4, 29, p. 107. Est epitheton magni scriniarii, ut patet ex Balsamonis scholio ad tit. 8. Nomocan. Photii c. 1, p. 89 : Ἔδει τὴν κεφαλὴν τοῦ χαρτοφύλακος ... σκέπεσθαι μετὰ χρυσῆς τιάρας. » Suicer. V. plura ap. Ducangium s. v. Χαρτοφύλαξ p. 1738. || Χρυσοκέφαλος, δ, genus basilisci aureo capite ap. Apulej. De herbis c. 128.]

[Χρυσοκέφαλος, δ, Chrysocephalus, n. pr. V. Fabr. Bibl. Gr. vol. 8, p. 683.]

[Χρυσοκίθᾰρις, δ, ἡ, Auream citharam habens. Hesych. s. v. Χρυσάορ, quod χρυσοκίθαρον scriptum apud Suidam s. v. Χρυσάορον.]

[Χρυσοκίτρινος, ίνη, ινον, Aureum et citrinum colorem habens. Porphyr. in Tetrab. Ptolem. Περὶ τῆς τῶν ἱματίων χροιᾶς : Ἥλιος χρυσοκιτρίνης.]

[Χρυσόκλαβος, δ, ἡ, Auro clavatus. Vita Mariæ Antioch. Actt. SS. Maii t. 7, p. 53, A, ἱμάτια χρ. Alia exx. ap. Ducang. s. h. v. Hase.]

[Χρυσοκλαύστης, δ, Qui aurum flet. Nicomach. comicus ap. Athen. 11, p. 781, F : Ὦ (χαῖρε addit Meinek.) χρυσοκλαῦστα καὶ χρυσοῦς ἐμῶν. Vocabulum suspectum. Χρυσόκλυστα Letronn. in dissert. De nominibus vas. Gr. p. 56, quod probat Meinek. Com. vol. 4, p. 588, de homine hæc dicta accipiens qui divitias suas et auri acervos temere jactaret.]

[Χρυσόκλυστος, δ.] Χρυσόκλειστος, Auro clausus, Aureo s. Aurato clausus operculo. Ister ap. Athen. 11, [p. 478, B] : Κυλίκων Κονωνίων ζεῦγος, καὶ Θηρικλείων χρυσοκλείστων ζεῦγος. [Scriptura vitiosa apographorum quorundam. Recte cod. Ven. χρυσοκλύστων, quod significat Pocula auro incrustata, ut χρυσόκλυστον ποτήριον dixit Phlegon Trall. c. 1. Κισσύβιον κεκλυσμένον ἀδεῖ καρῷ ap. Theocr. 1, 27, comparavit Schneider.]

[Χρυσοκογχύλιον, τὸ, *Pourpre d'or.* Chemicus Gr. in cod. Paris. ap. Ameilhon in *Notices et Extraits* vol. 6, p. 307. Elberling. Χρυσοκογχύλη, Sulfur album, v. s. Χρυσοζώμιον. Ducang. Hœfer. *Hist. de la chimie* t. 1, p. 268 existimat esse *le cinabre* vel *un sulfure d'arsenic.* Hase.]

[Χρυσοκόκκινον, τὸ, Pannus coccineus auro textus, apud Codinum De offic. p. 53, B, aliosque ab Ducangio indicatos, et apud Hermiam In Plat. Phædr. p. 170.]

[Χρυσόκοκκος, δ, ἡ, Aurea grana habens. *Flosfchrysococcus* ap. Apulej. De herb. 127.]

Χρυσοκόλλα [Hoc accentu ap. Galen. vol. 13, p. 130, 272, 738 (ubi etiam σαρκοκόλλα et ἰχθυοκόλλα), 754. Genit. χρυσοκόλλης ibid. p. 272, accus. χρυσοκόλλην ib., sed χρυσοκόλλαν p. 287. Recta scriptura, Galeno aliisque medicis et Theophr. De lap. § 26, 40, restituenda, est χρυσόκολλα, χρυσοκόλλης, χρυσοκόλλῃ, χρυσόκολλαν, pariterque in aliis hujusmodi cum κόλλα compositis. G. D.], ἡ, Auri glutinum, Glutinum quo aurifices in auro glutinando utuntur. Χρυσοκόλλα, inquit Gorr., genus est medicamenti metallici. Est autem duplex, naturalis et factitia. Naturalis gignitur in fibris et venis ærariis, ac, siquando in aliis metallis reperiatur, omnino in illis et æs est. Invenitur autem sola, arenæ similis, aut metallicæ alicui materiæ adhærens : a qua ubi abrasa, aut affuso humore excussa secretaque fuerit, arenæ similiter aut pulveris speciem habet. Est autem omnis nativa viridi colore, sed eo quidem alia saturo, ut ad smaragdi

viriditatem accedat, quam longe optimam esse censent : alia vero valde diluto, quam vilissimam : alia vero medio, quæ medium locum tenet. Factitia autem duplex est : unam, Herbaceam, alteram, Santernam appellant. Fit vero herbacea ex dura nativa, tingiturque lutea herba, ob id Herbacea dicta : atque ea laudatissima est, nativaque pretiosior. Ejus conficiendæ rationem exp. Plin. 33, 5. Natura, inquit, chrysocollæ est quæ lino lanæve ad succum bibendum. Tunditur in pila, deinde tenui cribro secernitur, postea molitur, ac deinde tenuis sic cribratur. Quicquid non transeat, repetitur in pila, deinde molitur : pulvis semper in catinos digeritur, et ex aceto maceratur, ut omnis duritia solvatur : ac rursus tunditur, dein lavatur in conchis, siccaturque. Tunc tingitur alumine schisto et herba lutea, pingiturque antequam pingat. Quum tinxere pictores, ὀροβῖτιν vocant, quod ervi colore sit. Verum nunc herbacea caremus. Altera autem factitiæ chrysocollæ differentia, quam Plinius Santernam scribit vocari, temperatur, ut ait, ex Cypria ærugine et pueri impubis urina addito nitro, teriturque Cyprio ære in Cypriis mortariis. Galenus Dioscoridem secutus, nitri non meminit : monuit tantum satius esse eam præparare æstivo tempore, aut certe ære prorsum calido, urinam in mortario terentes : præstareque, æs ex quo mortarium pistillumque conficitur, rubrum esse. Nam quo æs mollius fuerit, eo plus circumagendo pistillo deteri : idque pluribus deinceps diebus faciendum esse, donec urina mellis crassitiem adepta sit. Ea reponitur a Dioscor. in æruginum numero, et, quia medicinæ inservit, ἀκέστις nominatur, ut ait Plin. : quanquam et aurifices, ut ait Galen., eandem sibi vindicant agglutinando auro, ex qua re præcipuam sortita est appellationem. Siquidem Chrysocollæ vox nihil aliud quam Auri glutinum indicat. [Adde Vitruv. 7, 5 extr. et 9 extr. « V. Beckm. ad Aristot. Mirab. 124. » Schneid. Gl. chemicæ ap. Bernard. ap. Pallad. p. 144 : Χρυσόκολλα καὶ χάλκειον (χρυσοκόλλα καὶ χρυσοχαλκεῖον ap. Ducang. p. 1770) ὕδωρ ὁ μολιβόχαλκος· et p. 146 : Χρυσόκολλα ὁ μολιβόχαλκος, τοῦτ' ἐστὶν ὅλον τὸ σύνθεμα. G. D. Hippocr. t. 8, p. 130, 6 Littr. Hermes Trismeg. Iatromath. p. 40, 3 Camerar. Χρυσόκολλαν Hœfer. *Hist. de la chimie* t. 1, p. 164 existimat esse *carbonate de cuivre, mêlé avec des phosphates alcalins;* John. *Die Malerie der Alten* p. 120, Ochram Veneris (*Berggrün, Kupfergrün*, p. 214). Daremberg. Oribas. t. 2, p. 517, 1 et 576, 10 vertit *la malachite*. Hase. || Lapis, de quo Plin. H. N. 37, 10, 54 : « Amphidanes alio nomine chrysocolla appellatur, nascens in Indiæ parte ubi formicæ eruunt aurum, in quo invenitur auro similis quadrata figura; adfirmatur natura ejus quæ magnetis esse, nisi quod augere quoque aurum traditur. » Memorat etiam Isidor. Orig. 16, 15, 7.]

‖ Χρυσοκόλλα dicitur etiam quoddam βρωμάτιον διὰ μέλιτος καὶ λίνου, teste Athen. [3, p. 111, in fragm. Alcmanis, ubi dativi forma Dorica χρυσοκόλλᾳ], ut Hesych. quoque χρυσοκόλλαν esse ait non solum χρῶμά τι χλωρὸν, de quo jam dictum est, sed etiam βρῶμά τι ἐκ λινοσπέρμου καὶ μέλιτος, Edulium quoddam ex semine lini et melle.

Χρυσόκολλος, sive Χρυσοκόλλητος, ὁ, ἡ, Auro agglutinatus, etiam Cui aurum agglutinatum est, Auratus s. Deauratus. Prioris exemplum est [in fragm. Soph. 68 : Χρυσόκολλα καὶ πανάργυρα ἐκπώματα·] χρυσόκολλος κώπη, gladii nimirum, ex Eur. Palamede ap. Polluc. 10, c. 31 [§ 145.] Posterioris vero [Eur. Rhes. 305 : Χρ. τύποις· Phœn. 2 : Χρ. δίφροις·] hoc ap. Athen. 12 fine [p. 553, D] ex Antiphane, Ἐκ χρυσοκολλήτου χάλκιδος μύρῳ Αἰγυπτίῳ, s. ἀλείφεται s. χρίεται. [Χρ. ὄεπας idem ib. 11, p. 781, E. Χρ. σμίλη Lucian. Adv. indoct. c. 29.] Et ap. Hesych. χρυσοκόλλητος σφραγὶς, quam χρυσοδακτύλιον interpr. [Φιάλαις χρ. codd. duo Diodori 3, 47, pro λιθοκολλήτοις. L. D. Basil. t. 1, p. 350, C. Theophyl. Simoc. Hist. p. 265, 8 Bonn. Cyrill. Hieros. Catech. p. 108, D. Julian. Imp. p. 50, D, χρυσοκολλήτων ἁρμάτων. Pseudo-Chrys. t. 10, p. 916, B, ἀσπίδες, et t. 5, p. 766, D, θρόνος. Jo. Damasc. t. 2, p. 907, B, μαργαριτῶν χρ. Hase.]

[Χρυσοκόμας. V. Χρυσοκόμης.]

Χρυσοκομέω, Sum χρυσοκόμης, Aureas habeo comas, Aurei coloris cæsaries mihi est. Philostr. Ep. 33 [34], ὄντως τὰ ῥόδα ἔρωτος φυτὰ esse ait tum aliis de causis, tum quoniam χρυσοκομοῦσιν ἄμφω.

Χρυσοκόμη, ἡ, Fruticis s. Herbæ nomen est, quæ χρυσῖτις etiam nominatur, ex eo quod sit comantibus fulgore auri corymbis, ut Plin. tradit 21, 8, ubi etiam scribit eam non habere Latinam appellationem. Annotat Gorr. χρυσάνθεμον quoque et ἀμάραντον dici : olim vero Jovis barbam nominatam fuisse, teste Diosc. Proximeque ad eam accedere, quam Herbarii nostri Pulegium montanum vocitant. Vide et Diosc. 4, 55. [Ps.-Aristot. De plant. 2, 7.] Idem rursum Gorr. ex Diosc. tradit χρυσοκόμην a quibusdam dictam fuisse τὴν ἀνθέμιδα. [Oribas. t. 2, p. 568, 6 et 703, 2, χρυσοκόμης ἡ ῥίζα, ubi vertit Daremb., *la racine de dorelle*. Est Chrysocoma Linosyris L., auctore Fraas. Plantt. floræ class. p. 207. Hase.]

Χρυσοκόμης, sive [Dor.] Χρυσοκόμας, ὁ, Cui aurea coma est, Aurei coloris cæsariem habens. Hesiod. Theog. [947] : Χρυσοκόμης δὲ Διώνυσσος [Διόνυσος] ξανθὴν Ἀριάδνην. Et in Epigr. [Philippi Anth. Plan. 177], χρυσοκόμης ὑμέναιος. [Et apud Pind. Ol. 6, 71; 7, 58, Eur. Tro. 253, Suppl. 975, Iph. T. 1236, Aristoph. Av, 219.] Athen. 13, χρυσοκόμας Ἀπόλλων [vel ὁ χρυσοκόμας, intellecto Apollinis nomine], quoniam ei affinguntur χρύσεαι κόμαι, non immerito; talis enim solis est facies. Est autem id χρυσοκόμας Doricum. [Ἔρως χρυσοκόμης Anacr. ap. Athen. 13, p. 599, C; χρυσοκόμας Eur. Iph. A, 548. Ζέφυρος χρ., poeta ap. Plutarch. Mor. p. 765, D.] Ap. Lucian. Gallo p. 271 [c. 13], χρυσοκόμης dicitur Qui habet aurum capillis intextum s. implexum, ut supra ἡ χρυσιοβόστρυχος [χρυσεοβόστρυχος] Γαλάτεια.

[Χρυσόκομος, ὁ, ἡ, Auricomus, Gl. Χρ. Ἀπόλλων Mnasalc. Anth. Pal. 6, 264. De colore Herodot. 2, 73 : Τὰ μὲν χρυσόκομα τῶν πτερῶν (phœnicis avis), τὰ δὲ ἐρυθρά. Κλήμασι χρυσοκόμοις Paul. Sil. Ecphr. 236. G. D. Pseudo-Chrys. t. 8, p. 615, A; t. 9, p. 954, A, χρ. ἄνθεσιν. Hase.]

[Χρυσόκονις, ἡ, Anonymus Augustanus Ms. c. 32. Schneid.]

[Χρυσοκόραλλος, ἡ, *Corail d'or*. Chemicus Græcus cod. Paris. ap. Ameilhon. in *Notices et Extraits* vol. 6, p. 307. Elberling.]

[Χρυσοκόρυμβος, ὁ, ἡ, Aureos corymbos habens. Hederæ species ap. Diosc. Parab. 1, 72 : Κισσοῦ τοῦ χρ.]

[Χρυσοκόσμητος, ὁ, ἡ, Auro ornatus. Const. Manass. Chron. 4330 : Νύμφην τὴν χρ. Schol. Eurip. Rhes. 336. Boiss.]

[Χρυσοκρόταλος, ὁ, ἡ, q. d. Auristrepus. Macedon Anth. Pal. 5, 271 : Τὴν χρυσοκροτάλῳ (codex χρυσὶ κροτάλωι) σειομένην σπατάλῃ. Χρυσοκρόταλος dicitur ornatus aureus ob inanem quem efficit strepitum. Χρυσοφόρον σπατάλην dixit Rufinus, quem imitatur Macedonius. Jacobs.]

[Χρυσόκροτος, ὁ, ἡ, Theod. Prodr. Ep. f. 83.]

[Χρυσόλᾶος, ὁ, Chrysolaus, Priami filius. Hygin. Fab. 90.]

Χρυσολᾰβὴς, ὁ, ἡ, Aureum capulum s. manubrium habens, ut χρυσολαβὲς ξίφος vel ἐγχειρίδιον. Polluc. 10, [145] ex Menandro : Καὶ χρυσολαβὲς καλὸν πάνυ ἐγχειρίδιον.

[Χρυσολαμπὴς, ὁ, ἡ, Splendens ut aurum. Const. Manass. Amat. 5, 33 : Κάλλους ... χρυσολαμπεῖς ἀκτῖνας. Schol. Diac. in Hesiod. Sc. p. 76 Heins. Boiss. Anon. in Hardtii Catal. codd. Monac. vol. 2, p. 245 : Χρυσολαμπεῖς καὶ θεοφθόγγους λόγους. G. D. Jo. Damasc. t. 2, p. 840, C, χρ. στολάς. Transl. corporis Gregor. Naz. Actt. SS. Maii t. 2, p. 767, E, χρυσολαμπέσι ψηφῖσιν. Hase.]

[Χρυσολαμπὶς, ίδος, ἡ, insecti species, de qua Phryn. in Bekk. Anecd. p. 72, 21 : Χρυσολαμπίς (nam sic corrigendus accentus χρυσόλαμπις cum Lobeck. Pathol. El. p. 459)· θηρίδιόν τι ἐστιν ὃ ἐν τῷ σκότει λάμπει. Est haud dubie idem quod πυγολαμπὶς ab Aristotele dicitur, quod v. ||] Χρυσολαμπὶς, Gemma in Æthiopia nascens, pallidi coloris die, noctu ignei, Plin. 37, 10. [Isidor. Orig. 16, 14.]

[Χρυσολάτρης, ὁ, Auro serviens. Theod. Prodr. in *Notices et Extraits* vol. 8, p. 177 : Τὸ χρυσόλατρες γένος. Χρυσολάτρις, Isid. Pelus. Epist. 1, 152.]

Χρυσολάχανον, τὸ, Aureum olus. Ita dicitur a quibusdam ἡ ἀτράφαξις : i. e. Atriplex, teste Diosc. [2, 145, et qui linguæ vulgaris esse monet Eustath. p. 39, 5.] De quorum tamen utroque Plin. seorsim disserit, tanquam ab invicem differant. Ruell. χρυσολάχανον id esse dicit quod officinæ Minorem crassulam appellant. Plin. 27, 8, quum inter alia dixisset chrysolachanon in pineto lactucæ simile nasci, subjungit, Et aliud genus chrysolachani traditur, flore aureo, foliis oleris. [Greg. Naz. Ep. 12, p. 776. Geopon. 12, 1, 1; Theoph. Nonn. vol. 2, p. 108, quem cum aliis memoravit Ducang. in Append. p. 198. G. D. Galen. vol. 14, p. 551, 6. Leo philos. Consp. med. p. 187, 11 Ermerins. Anon. De cibis ib. p. 249, 11; 255, 12; 261, 16, ubi vertitur Atriplex. Hase.]

[Χρυσόλευκος, ὁ, ἡ, Qui colore aureo et albo est. Codin. De offic. p. 52, B.]

Χρυσόλιθος, ὁ (nisi potius feminini generis esse existimandum sit), Lapis aureus, s. Aurei coloris gemma. [Mascul. est ap. Diodor. 2, 52 : Τοὺς χρ. ... φυομένους.] Plin. 37, 9 : Hyacinthos Æthiopia mittit et chrysolithos, aureo colore translucentes. Et c. 11 : Color appellavit chrysolithum aureus, chrysoprasum herbaceus, melleus melichrõta. [Ovid. Met. 2, 109; Propert. 2, 13, 44.] Mentio ejusdem lapidis Exodi 28, [20] et in Apoc. 21, [20. Epiphan. t. 2, p. 229, C : Λίθος χρ.· τοῦτόν τινες χρυσόφυλλον κεκλήκασι. Neutraliter Anon. Peripl. maris Er. in Car. Mülleri Geogr. gr. min. vol. 1, p. 287, 17 et 293, 21, χρυσόλιθον· p. 298, 13, χρυσόλιθα. Millin. *Introd. à l'ét. des pierres gr.* p. 21 opinatur chrysolithum Plinii esse *la topaze* nostratium, conjicitque p. 22, quam hodie vocamus *chrysolithe*, eam esse Chrysopin Plinii. Hase.]

[Χρυσόλινον, τὸ, i. q. χρυσόνημα, quod v.]

[Χρυσόλοβος Porsoni conjectura. V. Χρυσόβολος.]

[Χρυσολογέω, De auro loquor. Lucian. Gall. c. 6 : Ἡαῦε, ὦ Μίδα, χρυσολογῶν. || Aurum colligo. Greg. Naz. Epigr. 230 : Χρυσολογεῖτε κόνιν.]

[Χρυσολόγος, ὁ, Aurilegus, Gl. || Aurum (i. e. aurea verba) loquens. Χρυσορρήμων per χρ. exp. Cyrill. in Matth. Gloss. 1, p. 31. Eustath. p. 137, 8 : Ὃ καὶ παρὰ τῷ Χρυσολόγῳ εὕρηται. Χρυσολόγος Petri, Episcopi Ravennatis, cognomen fuit, de quo v. Fabric. B. Gr. vol. 13, p. 799. G. D. De Chrysostomo Jo. Damasc. t. 2, p. 894, B, τὸν χρ. καὶ χρυσόστομον. Hase.]

[Χρυσόλογχος, ὁ, ἡ, Auream hastam habens. Eur. Ion. 9 : Τῆς χρυσολόγχου Παλλάδος. De eadem Aristoph. Thesm. 324 : Γλαυκῶπι χρυσόλογχε. || « Alia forma Χρυσολόγχεις phalangitæ Chosrois regis Persarum. Theophan. Chronogr. vol. 1, p. 485, 2 Bonn. » Hase.]

Χρυσόλοπος, ὁ, ἡ, Aureis intectus squamis, ut Hesychio χρυσόλοποι sunt οἱ χρυσᾶς λεπίδας ἔχοντες. [Præcedit Χρυσόλοφοι· δράκοντες. Quas glossas Ruhnk. recte in unam conjunxit, Χρυσόλοποι δράκοντες· χρυσᾶς λεπίδας ἔχοντες.]

Χρυσόλοφος, ὁ, ἡ, Auream cristam s. Conum aureum habens. Hesychio χρυσόλοφοι sunt Dracones quidam, forsan Aureas habentes cristas. [Terminatione feminina Aristoph. Lys. 344 : Ὦ χρυσολόφα πολιοῦχε (Minerva).]

[Χρυσολύρης (Dor. χρυσολύρας), ὁ, Auream citharam habens. De Apolline Aristoph. Thesm. 315 : Χρυσολύρα, Δῆλον ὃς ἔχεις ἱεράν· et Orph. Hymn. 33, 3. Orpheus χρ. Anth. Pal. 7, 617. Append. 9, 89.]

[Χρυσολωρᾶς, ὁ, cognomen, apud scriptores infimi ævi. Sic ab Const. Lascari Gramm. 3, p. 281, memoratur Μανουὴλος ὁ Χρ. ὁ φυτεύσας καὶ διδάξας ἐν Ἰταλίᾳ τὰ Ἑλληνικά. De hoc et Demetrio et Joanne Chrysolora v. Fabr. et Harles. Bibl. Gr. vol. 11, p. 409 seqq.]

Χρυσόμαλλος, ὁ, ἡ, Aureum vellus habens : χρ. δέρας [Apoll. 1, 9, 16; Diodor. 4, 15,] Suidas v. Δέρας, quod Vellus aureum vocant Latini. Et χρυσόμαλλος οἶς, Erasm. Chil. [Eurip. Or. 999 : Λόχευμα τὸ χρ. ἀρνός· El. 725 : Χρυσόμαλλον (nam sic Elmsl. correxit pro χρυσεόμαλλον) ποίμναν. Χρ. τοῦ κριοῦ νάκος Philostr. p. 881. Conf. Hygin. Fab. 188. G. D. Zenob. Proverb. 4, 38, p. 317, C Gaisf. Jo. Chrys. De liberis ed. p. 48, 25 Combef. Phot. Epist. p. 346, 22, τὸ χρ. δέρας. Agatharch. De mari Er. in Car. Mülleri Geogr. gr. min. vol. 1, p. 114, 27, κῴδιον. Diog. L. 6, 47, τὸν πλούσιον ἀμαθῆ (Diog. Cynicus) πρόβατον εἶπε χρ. Hase.]

[Χρυσόμαλλος, ὁ, Chrysomallus, n. pr. viri in proscyn. Talm. C. I. vol. 3, p. 481, n. 5052, 6. Hase.]

[Χρυσομαλλώ, οῦς, ἡ, Chrysomallo. Suidas : Χρ., ὄνομα ὀργηστρίδος, εἶτα ἑταίρας. Ἤκμαζεν ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ καὶ Θεοδώρας. Sumsit ex Procop. Anecd. c. 17.]

Χρυσομᾰνέω, Insano auri amore teneor. Suidas [Χρυσομανῶ· δοτικῇ].

Χρυσομᾰνής, ὁ, ἡ, Auri amore insaniens, Insano auri amore captus, Basil. p. 618 [vol. 3, p. 208, B]. Legitur vero et in Epigr. [Pauli Sil. Anth. Pal. 10, 76] χρυσομανὴς μελέτη. [Χρ. σπατάλη Agathias ib. 5, 302. Eustath. Opusc. p. 93, 20 : Χρ. φῦλον. Τὸ ἐσάγαν χρυσομανὲς Niceph. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 432, 26. « Cosmas Comment. in Greg. Naz. p. 245 fine. » Boiss. Basil. t. 2, p. 920, D, de eunuchis, γένος χρ. Hase.]

[Χρυσομᾰνία, ἡ, Insana auri cupido. Tzetz. Hist. 3, 301.]

[Χρυσόμαχος, ὁ, Chrysomachus, Laco, victor Olympicus, ap. Euseb. Chron. p. 146 ed. Mai., ubi Scaliger Χρυσάμαξος posuerat.]

Χρυσομηλολόνθιον, τὸ, species quædam μηλολόνθης χρυσίζουσα τὴν χρόαν : secundum quosdam i. q. χρυσοκάνθαρος. Aristoph. Vesp. [1341] : Ἀνάβαινε δεῦρο χρυσομηλολόνθιον, Ἴῃ χειρὶ τουδὶ λαβομένη τοῦ σχοινίου Ἔχου· quæ verba senis deliri sunt ad meretricem. Ubi annotat schol. χρυσομηλολόνθιον esse ζωΰφιόν τι ξανθὸν κατὰ κάνθαρον, ὃ κατέχοντες οἱ παῖδες δεσμοῦσιν ἐκ ποδὸς, καὶ ἀφιᾶσι πρὸς τὸν ἀέρα. Vocari autem ita, quoniam habet χρυσίζοντα τὰ πτερά. [HSt. alibi] : Invenitur etiam Χρυσομηλολόνθιον ap. Aristoph. schol., sicut dictum fuit, inter nomina ex nomine χρυσὸς composita. Sed apud eum eodem in loco legi Μηλολόνθιον sciendum est. Vocatum putatur et χρυσαλίς : de quo nomine dictum est inter composita ex nomine χρυσός.

Χρυσόμηλον, τὸ, Malum aureum. [Plin. H. N. 15, 11, 10.] Genus est unum cydonii mali, incisuris distinctum, colore ad aurum inclinante. Talia sunt illa forsan ap. Virg. Aurea mala, quamvis sint qui Aurantia vulgo dicta ibi intelligant. [*Chrysomelina* (mala) Columella 5, 10, 19.]

[Χρυσομῆτρις. V. Χρυσομίτρης.]

[Χρυσομιγὴς, ὁ, ἡ, Auro intextus. Greg. Nyss. t. 2, p. 551, C, κόμην χρ. Hase.]

[Χρυσομίμητος, ὁ, ἡ, Aurum imitans, Auro similis. Georg. Pisid. Heracl. 1, 141 : Ἡ τῶν τριχῶν σου χρυσομίμητος κόμη.]

[Χρυσομίτρη. V. Χρυσεομίτρα.]

Χρυσομίτρης, ὁ, Auream habens mitram, Aurata redimitus mitra. Χρ. βάκχος, Soph. OEd. T. p. 160 [218, ubi forma Dor. χρυσομίτραν]. Apud Athen. autem, 4, non procul ab initio [p. 130, B] : Κατὰ πινάκων τετραγώνων χρυσομίτρων. Legitur et χρυσομῆτρις ap. Aristot. H. A. 8, 3 [ubi alii libri ῥυσομῆτρις vel ῥυσομήτρις], inter aves ἀκανθοφάγους, ubi Gaza ficto vocabulo Aurivittem interpr. Forsan ex carduelium genere χρυσόμιτρις (ita enim scribere malim) nominatur quæ est capite aurei coloris, et veluti aurea mitra redimita.

[Χρυσόμορφος, ὁ, ἡ, Auriformis. Epitheton Jovis Danaæ vitium facturi, in versibus ab falsario Judæo Sophocli suppositis ap. Clem. Al. p. 716. (Habet quoque Euseb. Præp. ev. p. 680, A. Hase.) Paul. Sil. in Brunck. Anal. vol. 3, p. 98 : Τὸ χρ. εἶδος.]

Χρυσόμφαλος, ὁ, ἡ, Aureum umbilicum s. umbonem habens, Cui inauratus est umbilicus s. umbo. Χρ. φιάλαι, Pollux 6, c. 16 [§ 98. Conf. Letronn. *Journ. des Sav.* a. 1833, p. 691. Hase.]

[Χρυσονδίων, ωνος, ἡ, Chrysondion, urbs Dassaretidis. Polyb. 5, 108, 2, ubi accus. est Χρυσονδίονα. Alii libri Χρυσονδύωνα. « Eadem fortasse urbs quam *Co-*

drionem et *Condrionem* vocant codices Liviani 31, 27. » Schweigh.]

[Χρυσόνημα, τὸ, Aureum filum. Paul. Æg. 6, 92, p. 114, 2 : Τοὺς ... διεστηκότας ὀδόντας δεῖ συζεύξαντας, ὡς μὲν Ἱπποκράτης φησὶ, χρυσίῳ συνδεσμεῖν, δηλονότι τῷ χρυσολίνῳ καλουμένῳ ἢ χρυσονήματι. || Adject. Χρυσόνημος, ὁ, ἡ, Zonar. Lex. p. 932 : Δίκην περιστηθίου ἐκ χρυσονήμου τέχνης ποικίλης πεποιημένου. Quod etiam χρυσόνητος dici potuisset, ut εὔνητος dicitur. G. D. Jo. Damasc. t. 2, p. 883, C, χρ. ἐσθῆτι, ubi perperam cusum χρυσονήστῳ. At recte ib. p. 840, B, χρυσονήμους ἁλουργίδας. Hase.]

[Χρυσονησιωτικὸς, ἡ, ὸν, Qui est ex Chryse insula. Anon. Peripl. maris Er. in Geogr. gr. min. vol. 1, p. 298, 24, χελώνη Χρ.· ubi tamen Car. Müller. pæne suspicatur scrib. ἥ τε χερσαία καὶ ἡ νησιωτική. Hase.]

[Χρυσονόη, ἡ, Chrysonoe, Cliti, Sithonum regis, filia. Conon ap. Phot. Bibl. p. 136, 3.]

[Χρυσόνομος, ὁ, ἡ. Æsch. Pers. 80 : Χρυσονόμου γενεᾶς ἰσόθεος φώς· ubi schol. : Νῦν τῆς πλουσίας. Τινὲς γὰρ ἀνέγνωσαν χρυσογόνου διὰ τὸν Περσέα ἀπὸ χρυσοῦ γεγεννῆσθαι· ὃ καὶ βέλτιον. Ἄλλως. Τῆς Περσέως γενεᾶς ἀπόγονος· ἢ τῆς τῶν χρυσῶν ἀνθρώπων· ἢ πολυχρύσων.]

[Χρυσόνους, ὁ, ἡ, Mente aureus. Joann. Damasc. vol. 2, p. 854, B : Τὸ σκεῦος τὸ χρυσόνουν. Boiss.]

Χρυσόνωτος, ὁ, ἡ, Aureum s. Auratum tergum habens. Soph. [Aj. 854] : Ἐπισχὼν χρυσόνωτον ἡνίαν, Inhibens aureo tergo præditam habenam. Vocat autem χρυσόνωτον ἡνίαν, ut videtur, Lorum s. Habenam fræni, cujus superior pars (et veluti dorsum) inaurata est.

[Χρυσόξιφος, ὁ, ἡ, Aureum s. Auratum ensem habens. Lex. Ms. Havn. : Χρυσάορον· χρυσόξιφον. Osann.]

Χρυσόξυλος, ὁ, ἡ, Aureum habens lignum, Cui lignum est aurei coloris. Aristoph. schol. [Vesp. 1402] : apud suæ gentis homines neutro genere χρυσόξυλον nominatam fuisse scribit τὴν θάψον : nec immerito ; est enim ejus lignum flavi s. aurei coloris : nonnunquam et pallidi. Unde Nicand. ἄγει χλόον ἠΰτε θάψου. Idem et Theocr. schol. [2, 88] tradit in Θάψος. [Χρυσόξυλον adhuc a Græcis vocatur Rhus Cotinus L., ut tradunt Sibth. ap. Fraas. Syn. plantt. floræ cl. p. 85, et Boué *Turquie d'Europe* t. 1, p. 456. Hase.]

Χρυσοπάρῠφος, ὁ, ἡ, Auream habens παρυφὴν, Limbum habens ex auro attextum : ut vestis aureo limbo prætexta. Plutarch. Demetr. [c. 41] : Ἀμπεχόμενον καὶ διαδούμενον περιττῶς καυσίαις διμίτροις καὶ χρυσοπαρύφοις ἁλουργίσι. Bud. tamen generalius hic χρυσοπάρυφος interpr. Auro contextus s. intextus. [HSt. alibi :] Χρυσοπάρυφος, Aureum limbum in sua veste gestans, Aureo limbo prætextam vestem ferens. Sin de veste ipsa χρυσόπάρυφος dicitur, significat Aureum limbum prætextum habens, Cui aurea fimbria attexta est, Aureo limbo insignis. Aliis Auro intextus vel contextus.

Χρυσόπαστος, ὁ, ἡ, Auro sparsus, distinctus et variegatus [Demosth. p. 1217, 20 : Χρ. κόσμος. Herodot. 8, 120 : Δωρησάμενος αὐτοὺς τιήρῃ χρυσοπάστῳ] : ut quum tapes aut vestis aureis veluti guttis sparsa est et variata. Eubulus comicus ap. Polluc. 6, init. [§ 10] : Ταῖς ξυστίσι ταῖς χρυσοπάστοις στρώννυται. [Χρ. στρωμνὴ id. 10, 43.] Athen. 12, [p. 536, A] de Demetrio : Μίτρᾳ δὲ χρυσόπαστος, ἣ καυσίαν ἁλουργῆ οὖσαν ἔσφιγγεν. Plutarch. [Mor. p. 672, A] : Νεβρίδα χρυσόπαστον ἐνημμένος. Lucian. [Nec. c. 6] : Ἀποδυσάμενος τὴν χρυσόπαστον ἐσθῆτα [ut Adv. ind. c. 8 (et Heliod. 7, 19). Χλαμὺς χρ. Gall. c. 26 ; στολὴ Icar. c. 29. Τὰ χρ. τῶν ἐνδυμάτων Melissæ Epist. p. 749 ed. Gal. Πέπλοις χρυσοπάστοις Clem. Al. p. 252, et Const Manass. Chron. 5060, ubi Meursius χρυσοπλάστοις ediderat.] Rursum Plutarch. Anton. [c. 26] : Αὐτὴ δὲ κατέκειτο ὑπὸ σκιάδι χρυσοπάστῳ. [Ἁλουργίδα χρ. V. Æm. Pauli c. 34, ut χλαῖναν ἁλουργῆ τε καὶ χρ. dixit Themist. Or. 24, p. 307, C.] Itidemque χρυσόπαστος τάπης apud Chrys. [Et χρ. τάπιδες ap. Clem. Alex. p. 216. Χρ. φαρέτραι Philostr. p. 770. Πέρδιξ χρ. Symeon Mag. De Mich. et Theodora p. 447, B. De lapide qui tanquam auro conspersus est Theophr. De lap. § 23 : Ἡ σάπφειρός ἐστιν ὥσπερ χρ., ut Chrysolithi speciem quandam *chrysopastam* dixit Solin. c. 30. Χρυσόπαστα ἔδεθλα Æschylo Agam. 771, pro ἐσθλὰ, quod est in codice, restituit Auratus. Cum χρυσήλατος conjunxit Arrian. in Walzii Rhet. vol. 1, p. 532, 4 : Οὐδὲν τούτων ὃ μὴ χρυσήλατόν ἐστιν ἢ χρ.]

[Χρυσόπατρος, ὁ, ἡ, Aurigena. Lycophr. 838 : Τὸν χρ., ubi schol. : Τὸν Περσέα τὸν υἱὸν τοῦ Διός· ἤγουν ὁ ἔχων πατέρα τὸν εἰκασθέντα χρυσῷ. Nam Juppiter in aurum mutatus Danaen compresserat.]

[Χρυσοπάτωρ, ὁ, Aurigena. De Baccho Nonn. Dion. 47, 471.]

[Χρυσοπέδη, ἡ. Χρυσοπέδαις apud Const. Manass. Chron. 2464 in ed. Meursii, vitiose pro χειροπέδαις.]

Χρυσοπέδῑλος, ὁ, ἡ, Aureos habens calceos, Aureis indutus calceamentis. Hom. Od. Λ, [603] : Παῖδα Διὸς μεγάλοιο καὶ Ἥρης χρυσοπεδίλου. Hesiodus quoque [Theog. 454, 952, et Rufin. Anth. Pal. 5, 69] id ipsum τῇ Ἥρῃ tribuit epitheton. Quem qui physice interpretantur, illo χρυσοπεδίλου Ἥρης nomine accipiunt ἀέρα τὸν ὑφ' ἡλίου καταλαμπόμενον. [Χρ. αὔως Sappho ap. Ammon. p. 23. Schneid. Orac. Sibyll. 5, 433, Βαβυλὼν χρυσοπέδιλε. Porphyr. ap. Euseb. Præp. ev. p. 201, C, ubi imago Hecates, ποσσὶ δὲ χρυσοπέδιλος. Hase.]

[Χρυσόπεπλος, ὁ, ἡ, Aurea vestem habens. Pind. Isthm. 6, 110 : Χρ. Μναμοσύνας. Anacreon ap. Hephæst. p. 36, et schol. p. 175 : Χρυσόπεπλε κούρα. Simonid. ap. Plutarch. Mor. p. 402, C. « Ap. Joannem Geom. Hymno 5 in Virg. v. 23 legitur χρυσίπεπλος, sed recipiendum ex codice χρυσόπ. » Boiss.]

[Χρυσοπερσικὸς, ἡ, ὸν, Aureus et cæsii coloris. Symeon Mag. De Mich. et Theod. p. 448, B, et iisdem verbis ap. Georg. Mon. ib. p. 538, B : Περιβαλοῦ χρυσοπερσικόν σου χιτῶνα.]

Χρυσοπήληξ, ὁ, ἡ, Aurea habens galeam [Martis epitheton. Æsch. Sept. 108 : Ἰὼ χρυσοπήληξ], in Euripideo illo in Phœn. loco [946] : Γῆν, ἥ ποθ' ὑμῖν χρυσοπήληκα στάχυν Σπαρτῶν ἀνῆκεν ἀνδρῶν· nam galeæ aureæ hominum illorum ex terra nascentium, erant veluti spicæ culmi ex terra assurgentis.

[Χρυσοπήνητος. V. Χρυσεοπήνητος.]

[Χρυσόπλαστος, ὁ, ἡ, Ex auro formatus. Joann. Damasc. vol. 2, p. 854, A : Τὸ χρ. ἄγγος. || Vitiose pro χρυσόπαστος, quod v.]

[Χρυσόπλευρος, Salpa, Gl.]

[Χρυσοπλία, ἡ, Aurea armatura. Eustath. Opusc. p. 44, 90 : Ἡ αὐτόθι χρ. κεκιβδήλευται.]

[Χρυσοπλόκαμος, ὁ, ἡ, Aureos cincinnos habens. Λητὼ χρ., Hom. H. in Apoll. 205.]

[Χρύσοπλος, ὁ, ἡ, Aurea arma habens. Χρ. νεανιαι Tzetz. Hist. 10, 436.]

Χρυσοπλύσιον, τὸ, Officina in qua ὁ χρυσὸς πλύνεται : habent enim Metallarii officinas suas, in quibus aurum terræ sordibus adhuc inquinatum lavant. Strabo 3, p. 63 [146] : Φρέατα δ' ὀρύσσοντες, καὶ ἄλλας τέχνας ἐπινοοῦντες, πλύσει τῆς ἄμμου τὸν χρυσὸν ἐκλαμβάνουσι· καὶ πλείω τῶν χρυσωρυχείων ἐστὶ νῦν τὰ χρυσοπλύσια προσαγορευόμενα. Ubi nota χρυσοπλύσια vocari quæ antea nominarat φρέατα ἔνθα ὁ χρυσὸς πλύνεται. Et paulo post : Πλύνεται πλησίον ἐν σκάφαις· item, Ἡ δ' ἀνενεχθεῖσα γῆ πλύνεται. At 5, [p. 214] dicit Χρυσιοπλύσια. Interpres vertit Auri lavacra. [Recte Coraes χρυσοπλύσια. Idem Nicetæ Chon. Hist. p. 223, B, retsituendum ex cod. Monac. pro χρυσιοπλυσίοις. πλῦ]

[Χρυσοπόδης, ὁ, Auripes. Georg. Acrop. Annal. p. 68, D : Ὁ Μανουὴλ ταχύτατον ἔχων τὸν ἵππον, ὃν καὶ Χρυσοπόδην ἐκάλεσε.]

[Χρυσοποιία, ἡ. Vide seq.]

[Χρυσοποιϊκὸς, ἡ, όν. Χρυσοποικὴ, ἡ, Ars auri faciendi. Joann. Chrys. Serm. 72, vol. 6, p. 733, 41 : Χρ., λιθουργικῆς, ῥαφιδευτικῆς. Seager. Eadem vocatur Χρυσοποιΐκ, ἡ, de qua scripserunt Hieromachus Cosmas, Stephanus Alexandrinus et Michael Psellus (in cod. Guelferb. ap. Ebert. Catal. p. 45), Nicephorus Blemmydes aliique. Hœfer. *Hist. de la chimie* t. 1, p. 278, 343, 450. Hase.]

Χρυσοποίκιλος, ὁ, ἡ, Auro distinctus, i. q. διάχρυσος. Bud. [Callixen. ap. Athen. 5, p. 198, D : Ἱμάτιον πορφυροῦν χρυσοποίκιλον. Theophyl. Sim. Hist. p. 93, D : Ἀναξυρίδες χρ. Nisi uterque, aut certe Callixenus χρυσοποίκιλτον scripsit, qua forma utuntur Diodor.

18, 26 : Φοινικὶς διαπρεπὴς χρυσοποίκιλτος· et Clem. Alex. p. 216 : Χρυσοποικίλτους ψιλοτάπιδας.]

[Χρυσοποίκιλτος. V. præced.]

Χρυσοποιὸς, ὁ, Aurifex, i. q. χρυσουργὸς, Bud. ex Luciano [Char. c. 12 : Ἦν τε χαλκὸν ἦν τε χρυσὸν ἀναθῇς (præcedit πλινθῶν σιδηρῶν vel χρυσῶν mentio) ... τῷ θεῷ ὀλίγον μέλει τῶν σῶν χρυσοποιῶν· quod Hemsterhusio χρυσοχόων scribendum videbatur.]

[Χρυσόποκος, ὁ, ἡ, Aureum vellus habens. Χρ. κριὸς Nonn. Dion. 10, 102.]

[Χρυσοπόλη vitiose pro χρυσόπολις, quod v.]

Χρυσόπολις, εως, ἡ, Urbs ab auro denominata, emporium quoddam Bithyniæ prope Chalcedonem, ex eo sortitum hoc nomen, quoniam ἐπὶ Περσῶν ἡγεμονίας ἐνταῦθα ἐποιοῦντο τοῦ προσιόντος ἀπὸ τῶν πόλεων χρυσοῦ τὸν ἀθροισμόν. Alii tamen denominatam tradunt ἀπὸ Χρυσοῦ [Χρύσου], filio Chryseidis et Agamemnonis, ut refert Steph. Byz. [Ephori et Theopompi testimoniis usus], qui et Ciliciæ Chrysopolin esse ait. [Chrysopolin Bithyniæ memorant Xenoph. Hell. 1, 1, 22; 1, 3, 12, Anab. 6, 3, 16; 6, 6, 38; B 7, 1, 1, Strabo 12, p. 563, Diodor. 13, 64; 14, 31. Socr. H. Eccl. 1, 4, 2 : Χρυσόπολιν τῆς Βιθυνίας· ἐπίνειον δὲ τοῦτο τῆς Χαλκηδόνος· et 7, 25, 13. Const. Manass. Chron. 5491 : Παρὰ τῇ Χρυσοπόλει τῆς Βυζαντίων πόλεως κατέναντι κειμένῃ. Idem dicit Zonar. Annal. vol. 2, p. 221. Frequens ejus mentio apud scriptores Byzantinos. Χρυσῆ πόλις ap. Leon. Diac. Hist. 10, 9 : Χάρακα καρτερὸν πρὸ τοῦ Βυζαντίου ἐπὶ τοῦ τῆς Χρυσῆς πόλεως λόφου ἔπηξεν. Τὴν μονὴν Χρυσοπόλεως ex Concil. Œcum. sexto 3, p. 1297, B, memorat Hasius ad Leon. p. 495. Adde Joel. Chronogr. p. 173, D. Χριστούπολις ap. Georg. Acrop. Annal. p. 36, D; 39, D. Eadem Ἀμφίπολις, quam ubi memorat Ptolem. 3, 12, p. 223, 22, in marg. unius libri adscriptum Ἀμφίπολις ἡ νῦν Χρυσοπόλις. V. Reliquias geogr. vol. 4, p. 42 ed. Huds. G. D. Epitheton Hierapoleos Phrygiæ C. I. vol. 3, p. 32, n. 3909, 4 : Χαίροις, χρυσόπολι Ἱεράπολι. Hase.] Unde Χρυσοπολίτης, ὁ, Qui inde oriundus est, ibi habitat.

[Χρυσόπολις, εως, ἡ, nomen plantæ ap. Pseudo-Plutarch. De flum. p. 1154, B : Γεννᾶται δὲ (ad Pactolum) βοτάνη πορφυράνθεμος, καλουμένη χρυσόπολις· πρὸς αὐτὴν γὰρ αἱ ἀστυγείτονες πόλεις τὸν ἀκέραιον χρυσὸν ὁκιμάζουσιν. Nam sic vulgatum χρυσοπόλη correxit Hercherus, collato Tzetz. Hist. 4, 412 et 714, et ad Hesiod. p. 11 ed. Gaisf., ubi idem narratur. Aristæn. 1, 10 : Ὥσπερ χρυσόπολις ἡ πόα τῷ χρυσῷ μειρακίῳ συνήπτετο προσφυῶς.]

[Χρυσόπολις, ίδος, ὁ, Chrysopolis, n. pr. in inscr. ap. Rangabé *Antiq. Hell.* vol. 2, p. 917 : Χρ. Φιλίππου.]

[Χρυσόπορος, ὁ, ἡ. Paul. Sil. Descr. Sophiæ 805 : Πάντα δὲ πήνης νήμασι χρυσοπόρων τε μίτων ποικίλλεται αἴγλη. Fort. χρυσοφόρων.]

[Χρυσοπόρφῦρος, ὁ, ἡ, Aureus et purpureus. Nicet. Eugen. 1, 121, in cod. Veneto : Χρ. φάρος, ubi Paris. λευκοπόρφυρον.]

Χρυσόπους, ὁ, ἡ, Aureos habens pedes, Aureis fulcris et quasi pedibus nitens vel insistens. Athen. 5, [p. 195, C, ex Polybio] in pompa Antiochi : Ταύταις D δ' ἑξῆς ἐπόμπευον ἐν χρυσόποσι μὲν φορείοις ὀγδοήκοντα γυναῖκες, ἀργυρόποσι δὲ πεντακόσιαι καθήμεναι. Sic κλίνη χρυσόπους, ap. Eund. 12 [4, p. 145, C, ex Heraclide Cumano. Χρυσόπους cognomen viraginis Alemannæ ap. Nicet. Chon. Hist. p. 41, B, ἐκ τοῦ στίζοντος χρυσοῦ καὶ περιτρέχοντος τὰς ὦας καὶ τὰ λώματα τοῦ ἐσθήματος.]

[Χρυσοπράσινος, ὁ, ἡ, Qui colore viridi est auro interstincto. Index Ms. Bibliothecæ monast. S. Trinitatis in insula Chalces : Εὐαγγέλιον ... ἐνειλούμενον χρυσοπρασίνῳ σηρικῷ ὑφάσματι. Ducang.]

Χρυσόπρασος, ὁ, Lapis s. Gemma viridis, et prasum colore referens, sed aurei coloris admixtum quippiam habens. Mentio ejus fit ap. Joann. Apoc. 21, [20,] nec non apud Plin. : apud quem tamen modo Chrysoprasus, modo Chrysoprasius scriptum legitur. Lib. 37, c. 5, de Beryllis : Probatissimi sunt ex illis qui viriditatem puri maris imitantur. Proximi, qui vocantur chrysoberylli, et sunt paulo pallidiores, sed A in aureum colorem exeunte fulgore. Vicinum genus huic est pallidius, et a quibusdam proprii generis existimatur, vocaturque Chrysoprasus. Itidemque supra in Χρυσόλιθος. At l. eod. c. 8, de Alabastro : Duo ejus genera faciunt, prasoeidem atque chrysopteron, similem chrysoprasio. Ejus enim tota similitudo ad porri succum dirigitur. Et paulo post, de viridantium genere : Præfertur his chrysoprasius, porri succum et ipsa referens, sed hæc paulum declinans a topazio in aurum. Observa autem hic et vocem Χρυσοβήρυλλος, Beryllus in aureum colorem exiens fulgore.

[Χρυσοπρεπώδης, ὁ, ἡ, Auro similis. Tzetz. Hist. 5, 389 : Ὁ φοῖνιξ ... ταῶνος ... χρυσοπρεπωδέστερος.]

[Χρυσόπρυμνος, ὁ, ἡ, Auratam puppim habens. Πορθμεῖον χρ. Plutarch. V. Anton. c. 26.]

Χρυσόπρωρος [Χρυσόπρωρος], ὁ, ἡ, Auream s. Auratam habens proram. [Philostr. p. 282.]

Χρυσόπτερος, ὁ, ἡ, Aureas alas vel pinnas habens : Χρ. Ἶρις, Hom. Il. Θ, [398, Λ, 185, H. in Cer. 314. V. Eustath. p. 719, 46. « Pseudo-Chrys. t. 10, p. 990, B D, ἔρωτος χρ. » Hase.] Est etiam Gemmæ nomen in Χρυσόπρασος.

[Χρυσοπτέρυγος, ὁ, ἡ, idem. Νίκη χρυσοπτέρυγε Himer. Or. 19, 3, p. 716, et Μοῦσαι χρυσοπτέρυγοι 14, 37, p. 670.]

[Χρυσοπτέρυξ, υγος, ὁ, ἡ, idem. Const. Manass. Chron. 260 : Ταὼς χρ., et ἀετὸς 6597.]

[Χρύσοπτος, ὁ, ἡ. Χρύσοπτα αἱ αἰθάλαι αἱ ξανθαὶ in Glchem. ap. Bernard. ad Pallad. p. 145 (ubi χρυσόπτα) et Ducang. p. 1770.]

[Χρυσοπώλης, ὁ, ἡ, Auri venditor. Schol. Aristoph. Pl. 884.]

[Χρυσόραβδος, ὁ, ἡ, Aureum baculum habens. Herodian. Epim. p. 154 : Χρυσόῤῥαπις ὁ Ἑρμῆς ὁ χρυσόραβδος. Quod χρυσόῤῥαβδος scribendum.]

Χρυσορανὶς, ίδος, ἡ, Aqualis s. Gutturnium auratum, ἡ χέρνιψ, ἀπὸ τοῦ χρυσὸν ἔχειν, Hesych.

[Χρυσόραπις. V. Χρυσόῤῥαπις.]

[Χρυσόρειθρος, Auro fluens. Const. Manass. Chron. C 3824 : Ὁ Νεῖλος ὁ χρ. 6105 : Χρ. νάμασι· 6262 : Ἀρδείας χρυσορείθρου· ubi alii libri χρυσορρύτου.]

[Χρυσόρθη, ἡ, Chrysortha, Orthopolidis filia, Coroni mater, Pausan. 2, 5, 8. Nomen suspectum. Χρυσορόη Schubartus.]

[Χρυσορόας. Χρυσορόης. V. Χρυσορρόας.]

Χρυσόροφος, ὁ, ἡ, Tectum s. Contignationem habens auratam, Qui aureis est laquearibus : ut χρυσόροφος, Lucian. et Pollux 7, c. 24 [§ 102. Σκηνὴ χρ. Plutarch. Mor. p. 329, D; σκηνίσι χρ. V. Lucull. c. 7, ubi libri plerique χρυσοφόροις, ut οἰκιῶν χρυσοφόρων ap. Lucian. Cyn. c. 9 in edd. vet.; στέγαι χρ. Muson. ap. Stob. Flor. ῐ, 84, p. 18, 26, ubi libri optimi χρυσόρροφοι.] Et ap. Greg. Naz. : Ἀντὶ χρυσορόφου στενόχωρος, κάτω νεύων ἀντὶ ὑψαύχενος. [Id. t. 2, p. 184, 142, δόμους χρ.· 208, 226, δωμάτων· 239, 91, οἴκους. Item Pseudo-Chrys. t. 8, p. 759, B, οἴκους· t. 9, p. 875, B, τοίχους. Antig. Caryst. Hist. mir. p. 91, 22 Westerm., θαλάμων. Philo vol. 1, p. 666, 21, ἀνδρῶνας καὶ γυναικωνίτιδας. Hase.]

Χρυσορῥᾰγὴς, ὁ, ἡ, Auro tinctus, Aureo imbutus infectusque colore. Hesychio enim χρυσορῥᾰγὲς est χρυσοβαφές. [Hoc unde sit ductum discere licet ex ipso Hesychio in Ῥήγεα, Etym. M. in Ῥῆγος et schol. Hom. Il. I, 657. Hemst. ad Lucian. vol. 1, p. 131.] Idem tamen et χρυσορῥαγὲς ἔρνος affert pro ἀπερρηγμένον ἢ ἀπεστραμμένον ἀπὸ τοῦ δένδρου : ac vereor ne pro altero illo χρυσορῥαγὲς potius scrib. sit χρυσορραδές.

Χρυσόῤῥαπις, ὁ, Auream habens virgam s. Aureos calceos; utroque enim modo ῥαπὶς interpretantur, et ῥάβδον sc. et ὑπόδημα s. κρηπῖδα eo nomine accipientes. [Utramque expos. memorat Eustath. p. 1522, 21; 1658, 58. Hesych. : Χρυσόῤῥαπις (codex χρυσοράπις)· ὁ Ἑρμῆς ἀπὸ τῆς ῥάβδου καλομήχανος (?).] Epith. Mercurii est ap. Hom., cui et ipse tribuit non solum ῥάβδον, verum etiam καλὰ πέδιλα. Od. [K, 277] : Ἔνθα μοι Ἑρμείας χρυσόῤῥαπις ἀντιβόλησε. [E, 87 : Ἑρμείᾳ χρυσόῤῥαπι. Hymn. in Merc. 539, in Ven. 117, 121. Orph. Arg. 135 : Χρυσόῤῥαπις Ἀργειφόντης. « Musæus

Herone 150, θοὸς χρ. Ἑρμῆς. Cornut. De nat. deor. p. 65, 2 Osann. : Χρυσόρρ. δὲ (ὀνομάζεται), ὅτι πολύτιμος· πολλοῦ γὰρ ἄξιαί εἰσιν εὔκαιροι νουθεσίαι. » Hase. Simpliciter Χρ., omisso dei nomine, Orph. Lith. 15. Simplici ρ propter metrum Pind. Pyth. 4, 316 : Ἑρμᾶς χρυσόραπις.]

Χρυσορρήμων, ονος, ὁ, ἡ, Aurea fundens verba, Cujus verba aurea sunt. Damascenus : Ὁ χρ. ὄντως καὶ χρυσεπώνυμος Ἰωάννης, de Joanne Antiocheno, qui cognominatus fuit Χρυσόστομος. [Cyrill. in Matth. Gloss. vol. 1, p. 31 : Χρυσορρήμων· ὁ χρυσολόγος.]

Χρυσορρόας, ὁ, Auro fluens, Auri ramenta suis fluentis vehens : ut Pactolus, qui rutilas volvit arenas, et agros irrigat auro. Athen. [4, p. 203, C] : Μόνος γὰρ ὡς ἀληθῶς ὁ χρυσορρόας καλούμενος Νεῖλος μετὰ τροφῶν ἀφθόνων καὶ χρυσὸν ἀκίβδηλον καταφέρει. Ubi etiam dixerat, Πακτωλὸν ἔχουσα χρυσοῦν ψῆγμα καταφέροντα. Plin. 5, 29, de Tmolo monte : Vitibus consitus, et ex eo profluente Pactolo, eodemque Chrysorrhoa, ac fonte Tarne. [Jo. Diacon. in Bandini Anecd. p. 82. Boiss. Χρυσορρόας, in libris modo sic modo Χρυσοράς scriptum, est nomen proprium fluviorum quorundam, Trœzeniæ ap. Pausan. 2, 31, 10; Cœlesyriæ ap. Ptolem. 5, 15, 9, et Strab. 16, p. 755; Colchidis ap. Plin. H. N. 6, 4.] Dicitur et Χρυσορόης, unico ρ [metri caussa], ut in epigr. quodam Hedylli ap. Athen. 8, [p. 345, A] : Ἧξει τοιαῦτα μεταπλασθεὶς τυχὸν ὡς Ζεὺς Χρυσορόης ἐπὶ τήνδ' Ἀκρισίου λοπάδα· alludendo ad fabulam qua Jupiter aureo imbre Danaen lusisse fingitur. [Et χρυσοράς Ἀχέρων Orph. Arg. 1129. In numis Damascenis fluvius ΧΡΥCΟΡΟΑ. . Mionnet. t. 8 Supplem. p. 199, n. 30; et inscr. ap. Mommsen. *Ber. der Kön. Sächs. Ges. der Wiss.* a. 1850, p. 223, 10, Ἀντιοχέων τῶν ἐν τῷ Χρυσοράᾳ. De Χρ. fonte vel flumine propter Hierapolim Phrygiæ Eckhel. Doctr. num. 3, p. 155. De Nilo Gregor. Naz. t. 1, p. 391, B, τὸν χρυσορρόαν ὄντως καὶ εὔσταχυν, et Epiphan. t. 1, p. 618, C. Figurate de Chrysostomo Transl. corporis Greg. Naz. Actt. SS. Maii t. 2, p. 771, E, τὸν χρ. ποταμόν. Hase. || Χρυσοράς, cognomen Joannis Damasc., de quo Georg. Hamartol. in Chronico Ms. : Ἰωάννην τὸν Δαμασκηνὸν, ὃν χρυσοράαν ἐκάλουν διὰ τὴν ἐνυπάρχουσαν αὐτῷ σοφίαν. Idem ex alio Chronico Ms. et Theophane memorat Ducangius.]

[Χρυσορρόη, ἡ, Chrysorrhoe, n. pr. in tit. Rom. C. I. vol. 3, p. 996, n. 6616, 2, ubi simplici ρ Αἰκινίᾳ Χρυσορόῃ. Hase.]

[Χρυσόρροος, ὁ, ἡ, Auro fluens. Const. Manass. Chron. 4956 : Τῷ χρυσορρόῳ Νείλῳ· quod melius χρυσορόῳ scribitur, ut χρυσόρειθρος apud eundem. Simplici ρ metri caussa usus est Eurip. Bacch. 154 : Τμώλου χρυσορόου χλιδά· ubi Elmsl. frustra χρυσοράα. G. D. Jo. Damasc. t. 2, p. 886, C, λόγον χρυσόροον. Hase.]

Χρυσορρῠτος, ὁ, ἡ, Aurifluus, itidem ut χρυσορρόης, Æsch. [Pr. 804 : Χρ. νᾶμα. Joann. Mal. p. 455, 21 : Τῶν χρυσορρύτων τῶν εὑρεθέντων ἐπὶ Ἀναστασίου· et mox : Τὰ χρ. ὄρη. Const. Manass. Chron. 6262, in duobus libris ἀρδείας χρ., ubi alii χρυσορείθρου. « Mich. Acom. Paneg. p. 56, 1 Tafel., χρ. Πακτωλῷ. » Hase. Simplici ρ Soph. Ant. 950 : Ζηνὸς ταμιεύεσκε γονὰς χρυσορύτους.]

[Χρυσόρυγχρς, ὁ, ἡ, Aureum rostrum habens. Basil. Gramm. p. 46. Boiss.]

[Χρυσορύκτης, ὁ, Aurifodina, Aurilegulus, Gl. Prior interpretatio spectat ad χρυσωρυχεῖον.]

[Χρυσορυχεῖον vitiose pro χρυσωρυχεῖον, quod v.]

Χρῡσὸς, ὁ, Aurum. [De origine voc. ineptit gramm. in Etym. M. p. 816, 3 : Τὸ χρυσός παρὰ τὸ ῥύω ῥυσός· καὶ πλεονασμῷ του χ, χρυσός. Καὶ τί μετέχει τοῦ ῥύω; ὁ γὰρ χρυσὸς διδόμενος ῥύεται τὸν ἄνθρωπον ἐκ τοῦ θανάτου. Ad mensuram quod attinet, adjectivum χρύσεος in versibus dactylicis interdum correpta syllaba prima dicitur, substantivi vero correpti unum est exemplum Pindari Nem. 7, 115 : Κολλᾷ χρυσὸν ἔν τε λευκὸν ἐλέφανθ' ἁμᾶ. Frequentissimus vocabuli usus apud scriptores inde ab Homero quoslibet de auro et infecto et facto et de opere quovis vel aureo vel inaurato. Sæpe conjunctum cum ἄργυρος, ut χρυσίον καὶ ἀργύριον conjuncta notavimus s. v. Χρυσίον.] Hom. Il. Z, [48] : Πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κεῖται, Χαλκός τε χρυσός τε πολύκμητός τε σίδηρος. [Et sæpius in Od., ut A, 165 : Ἀφνειότεροι χρυσοῖό τε ἐσθῆτός τε· Γ, 274 : Ὑφάσματά τε χρυσόν τε· Ε, 38 : Χαλκόν τε χρυσόν τε ἄλις ἐσθῆτά τε δόντες· et similia Θ, 440, Ν, 11, 136, Ο, 207, Φ, 10. Cum verbo δύνειν, quod de vestibus dicitur, Il. Θ, 43 : Χρυσὸν ἔδυνε περὶ χροΐ. Æsch. Prom. 502 : Χαλκὸν, σίδηρον, ἄργυρον χρυσόν τε. Herodot. 1, 94 : Αὐδοὶ ... πρῶτοι ἀνθρώπων τῶν ἡμεῖς ἴδμεν νόμισμα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου κοψάμενοι ἐχρήσαντο. Χρυσοῦ τάλαντα] Od. Θ, [393] : Καὶ χρυσοῖο τάλαντον ἐνείκατε τιμήεντος. [Ib. I, 202 : Χρυσοῦ εὐεργέος ἑπτὰ τάλαντα.] Ubi nota epith. hoc τιμήεις : maximo enim in pretio est apud mortales. Unde ap. Athen. 4, [p. 159, B] in iambo quodam [Euripidis] : Ὦ χρυσὲ, δεξίωμα κάλλιστον βροτοῖς. Et ap. Lucian. [c. 41] Timon, invento thesauro et detecto, quum vidisset esse χρυσίον ἐπίσημον, ὑπέρυθρον, βαρὺ, καὶ τὴν πρόσοψιν ὑπερήδιστον, subjungit et ipse, Ὦ χρυσὲ, δεξίωμα κάλλιστον βροτοῖς· αἰθόμενον γὰρ πῦρ ἄτε, διαπρέπεις καὶ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν· alludens ad Pindaricum illud, initio Olympiων, Ἄριστον μὲν ὕδωρ· ὁ δὲ χρυσὸς, αἰθόμενον πῦρ ἅτε διαπρέπει νυκτὶ μεγάνορος ἔξοχα πλούτου. [Id. Isthm. 5, 3 : Μεγασθενῆ χρυσὸν περιώσιον ἄλλων (μετάλλων)· Pyth. 10, 105 : Χρυσὸς ἐν βασάνῳ πρέπει· Nem. 4, 113 : Ὁ χρ. ἐψόμενος αὐγὰς ἔδειξεν· Pyth. 12, 30 : Ἀπὸ χρυσοῦ αὐτορύτου (ex quo natus Perseus). Eur. Med. 965 : Χρυσὸς κρείσσων μυρίων λόγων βροτοῖς. Plato Hipp. maj. p. 290, E : Ὅτι χρυσὸς ἄρ' ἐστὶν ὁ πάντα καλὰ ποιῶν ὅπου ἂν προσγένηται· Leg. 5, p. 728, A : Πᾶς ὅ τ' ἐπὶ γῆς καὶ ὑπὸ γῆς χρυσὸς ἀρετῆς οὐκ ἀντάξιος· Tim. p. 59, B : Τιμαλφέστατον κτῆμα χρυσὸς ἠθημένος διὰ πέτρας ἐπάγη. Et quæ sunt alia in laudem auri dicta plurima in poesi et prosa. Frequens etiam terrarum auriferarum mentio, velut ap. Herodot. 3, 116 : Πρὸς ἄρκτου τῆς Εὐρώπης πολλῷ τι πλεῖστος χρυσὸς φαίνεται ἐών. De auro Indico ibid. 102—105 (τὸν Ἰνδικὸν χρ. Soph. Ant. 1039). De auro Pactoli 5, 101. De auro Galliæ Diodor. 5, 27. Χρυσὸς ὁ Κολοφώνιος (Aristoph. fr. 131) inter proverbia ap. Zenob. 6, 47, παρόσον οἱ Κολοφώνιοι τὸν κάλλιστον χρυσὸν ἐργάζεσθαι νομίζονται.] Rursum Il. Σ, [475] Vulcanus fabricaturus vincula irretiendo Marti et Veneri adulteris, Χαλκὸν ἐν πυρὶ βάλλεν ἀτειρέα, κασσίτερόν τε, Καὶ χρυσὸν τιμῆντα καὶ ἄργυρον· et Od. Γ, [435] : Χαλκεὺς ἄκμονι, σφύρᾃ τε καὶ πυράγρᾃ χρυσὸν ἐργάζεται. [Isocr. p. 14, A : Ἐσθῆτας ἄγειν ἢ χαλκὸν ἢ χρυσὸν εἰργασμένον. Ἡ ἐργασία τοῦ χρ. Diodor. 3, 45. Κάθαρσις χρυσοῦ Pollux 3, 87. Καθαίρειν χρυσὸν Plato Polit. p. 303, D. Βασανίζειν χρυσὸν ἐν πυρὶ Rep. 3, p. 413, E.] Item [Od.] Z, [232] et Ψ, [159] : Χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ ἀνὴρ Ἶδρις, Circumfundit argento aurum, i. e. Argentum deaurat s. inaurat. Γ, [384] : Τήν τοι ἐγὼ ῥέξω, χρυσὸν κέρασιν περιχεύας, Circumfuso cornibus auro, i. e. Deauratis cornibus. Et ib. [426] : Ὄφρα βοὸς χρυσὸν κέρασιν περιχεύῃ· Δ, [616] de calatho et cratere : Χρυσῷ δ' ἐπὶ χείλεα κεκράανται, Inaurata sunt. [Il. Κ, 438 : Ἄρμα δέ οἱ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ εὖ ἤσκηται· Ψ, 503 : Ἅρματα χρυσῷ πεπυκασμένα κασσιτέρῳ τε. Plato Rep. 4, p. 420, E : Χρυσὸν περιθέντες· Leg. 7, p. 819, B : Φιάλας ... χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ ... κεραννύντες· ut Pind. Isthm. 1, 28 : Λεβήτεσσιν φιάλαισί τε χρυσοῦ· qui etiam φιάλαν χρυσῷ πεφρικυῖαν dixit ib. 6, 59.] Ap. Plutarch. Symp. 1 : Εἰκόνας χρυσῷ καλλωπίζοντες. Athen. 12 : Μὴ κοσμεῖσθαι χρυσῷ, μηδ' ἀνθινὰ φορεῖν. [Plato Hipp. maj. p. 289, E : Χρυσῷ κοσμηθέν.] Herodian. 5, [8, 13] : Διὰ χρυσοῦ πολλοῦ καὶ λίθων τιμίων πεποίκιλτο. Rursum Athen. 6, [p. 233, D] de fluviis in extrema orbis parte, ψήγματα χρυσοῦ καταφέρει, Auri ramenta : ut et Pactolus rutilas volvit arenas, et agros irrigat auro. Et Theophyl. Ep. 24 : Φλέβας χρυσοῦ μεταλλουργοὶ ἀνιχνεύοντες. [Χρ. λευκὸς, Aurum album, i. e. minus perpurgatum multoque argento mixtum, memorat Herodot. 1, 50. Schweigh.] Aliquando χρυσὸς vocatur Vas ipsum aureum s. ex auro confectum, ut ap. Athen. 11 : Χρυσὸς οἶνον ἔχων, Aureum poculum. [Lucian. Merc. cond. c. 26 : Ἐν χρυσῷ πίνειν· Vot. c. 20 : Ὁ χρ. κοῖλος ἡμῖν ἐμφαγεῖν.] Et ap. Xenoph. Cyrop. 8, [7, 25] in oratione Cyri morientis ad filios : Τὸ δ' ἐμὸν σῶμα, ὅταν τελευτήσω, μήτε ἐν χρυσῷ θῆτε,

μήτε ἐν ἀργύρῳ, μήτε ἐν ἄλλῳ μηδενὶ, ἀλλὰ τῇ γῇ ὡς τάχιστα ἀπόδοτε, Nec in auro, nec in argento, nec in alio cujusvis materiæ conditorio et loculo. [|| Figurate χρυσὸς de rebus præstantibus dicitur. Eurip. Tro. 432 : Ὡς χρυσὸς αὐτῷ τἀμὰ καὶ Φρυγῶν κακὰ δόξει ποτ' εἶναι. Plato Ep. 7, p. 324, D : Χρυσὸν (sic ex cod. Paris. correctum pro χρυσῆν) ἀποδείξαντες τὴν ἔμπροσθεν πολιτείαν. Eunap. Exc. p. 110 ed. Nieb., de Festi crudelitate : Τὸν Ἔχετον καὶ εἰ δή τις ἄλλος ... τοιοῦτος, χρυσὸν ἀποδείξων καὶ πανήγυριν. Plutarch. V. Sertor. c. 5 : Ὕβρεως καὶ πικρίας, ὥστε χρυσὸν ἀποδεῖξαι Ῥωμαίοις τὰ τοῦ πολέμου κακά. Hæc et alia exempla collegit Hemst. ad Lucian. Necyom. c. 4 (vol. 1, p. 460), ubi libri χρυσοῦν ἀπέδειξαν τὸν τῶν ἰδιωτῶν βίον, pro χρυσὸν, eodem vitio quo χρυσῆν in loco Platonico. Ejusdem generis est quod Dionys. Art. rhet. c. 6, p. 327, 9, dixit : Αὗται αἱ λοιδορίαι χρυσὸς ἦν τῷ Ἀγαμέμνονι. Aristoph. Nub. 912 : Χρυσῷ πάττων μ' οὐ γιγνώσκεις (convicio tuo), ubi alter respondet, Οὐ δῆτα πρὸ τοῦ γ', ἀλλὰ μολύβδῳ. Id. Plut. 268 : Ὦ χρυσὸν ἀγγείλας ἐπῶν. || De comparativo χρυσότερος v. sub ipso.] || Χρυσὸς dicitur etiam Piscis quidam aurei coloris. Plin. sub fin. l. 32, ex Ovidio : Orphum rubentem, rhacinumque pullum, pictas mormyras, aureique coloris chryson. Diversum vero hunc esse tradunt ab aurata; eam enim ab Athen. 7, [p. 284, C] dici χρύσοφρυν, a Callimacho χρύσειον ἐν ὀφρύσιν ἱερὸν ἰχθύν. Sed forsan dicitur potius Χρυσοῦς quam Χρυσός.

[Χρυσὸς, ὁ, Chrysus, n. pr. unius ex Telchinibus ap. Eustath. p. 772, 1, cujus fratres Χαλκὸς et Ἄργυρος, ὁμωνύμως τῇ ὕλῃ ἦν ἕκαστος εὗρε. || Nomen servi ap. Aristoph. Vesp. 1251 : Τὸ δεῖπνον, Χρυσὲ, συσκεύαζε. Duo alii in inscrr. ap. Bœckh. 276 et 485, vol. 1, p. 385, 472. De accentu non in Χρῦσος mutando v. Lehrs. De Aristarch. p. 301. Χρύσος (hoc accentu) quidam, genere Blachus, sæpius memoratur ab Niceta Chon. Hist. p. 314, C; 328, C; 344, C; 345, C.]

[Χρυσοσάλπιγξ, ὁ, ἡ, Auream tubam habens. Pleonastice σάλπιγξ χρ., Tuba aurea, Const. Manass. Chron. 3823, 4972.]

[Χρυσοσάνδαλος, ὁ, ἡ, Aureis sandaliis calceatus. Porphyr. ap. Euseb. Præp. ev. p. 113, C, de Hecate, λευχείμονα καὶ χρ. Hase.]

[Χρυσοσάπφειρος, ὁ, Sapphirus aurei coloris. Alex. Trall. 2, p. 145.]

[Χρυσοσήμαντος, ὁ, ἡ. Ephræm Cæsar. 8537 : Λαβεῖν χρυσοσημάντων λόγων (i. e. bullæ aureæ, quæ uno vocabulo χρυσόβουλλον dicitur) ἐρυθρογράφων ἀσφάλειαν πατρίδι. Et ib. 8505.]

[Χρυσόσημον, τὸ, Auriclavum, Gl. Χρυσόσημος, ὁ, ἡ, Auro distinctus. Dionys. A. R. 4, 74 : Τὰς ἁλουργεῖς καὶ χρυσοσήμους ἀμπεχόνας, ut Camerarius correxit pro χρυσοστήμους. 3, 61 : Χιτῶνα πορφυροῦν χρυσόσημον· 5, 47 : Ποικίλην καὶ χρ. στολήν. « Tzetzes Epist. 71, p. 63. » Boiss.]

[Χρυσοσθένης, ὁ, Chrysosthenes, n. pr. ap. Theophyl. Sim. Epist. 55, p. 64.]

[Χρυσοσκεύαστος, ὁ, ἡ, Ex auro paratus s. factus. Const. Manass. Chron. 5072 : Αἱ χρ. στολαὶ τῶν πάλαι βασιλέων.]

[Χρυσοσπάταλος, ὁ, ἡ, Auro luxurians. Const. Manass. Chron. 5626 : Ὡς κόρην χρ., ὡς μαργαροφοροῦσαν.]

Χρυσόσπερμον, τὸ, dicitur a nonnullis τὸ ἀείζωον, s. Sedum, majus, ab aureo seminis colore, Gorr. ex Diosc. [4, 88 (89), ubi male χρυσίσπερμον. Recte scriptum ib. 56, ubi inter synonyma χρυσογόνου memoratur.]

[Χρυσόσπορος, ὁ, ἡ, Auro satus. Nonn. Dion. 10, 145 : Παχτωλὸς κελάρυζε, χέων χρυσόσπορον ὕδωρ πορφυρέαις ψαμάθοισι.]

[Χρυσόστεγος, ὁ, ἡ, Aureum tectum habens. Himer. Or. 18, 3, p. 708 : Αὐλαῖς χρ. Theodor. Prodr. Ep. fol. 93. Angl. Priscus Hist. p. 148, 4 Bonn., οἴκων χρ. Hase.]

[Χρυσοστέπτωρ, ὁ, ἡ, i. q. χρυσοστέφανος. Manetho 4, 39 : Χρ. ἄνδρας ἢ ἀρχιερῆας.]

Χρυσοστέφανος, ὁ, ἡ, Aurea redimitus corona, Cui aureum sertum tempora cingit. Hesiod. Theog. [17] : Ἥβην τε χρυσοστέφανον, Juventam aurea corolla cinctam. [Eadem ap. Pind. Pyth. 9, 192. Φοίβη χρ. ap. Hesiod. Th. 136.] Itidem in Epigr. hoc χρυσοστέφανος est Ἥβης epitheton. Vide et Χρυσοφάλαρος. [Anth. Pal. App. 281 : Χρ. πολύσεμνος Ὄσιρις. Polyb. 31, 3, 6 : Χρ. ἱππεῖς. Eurip. Ion. 1085 : Τὰν χρυσοστέφανον κόραν· ubi libri χρυσεοστέφανον contra metrum, quod correxit Elmsl. Χρ. ἀέθλων, Certaminum quorum victores auro coronantur, Pind. Ol. 8, 1.]

[Χρυσοστήμων, ὁ, ἡ, i. q. χρυσοΰφαντος. Joann. Laur. De magistr. 3, 64. Osann.]

[Χρυσοστῖγὴς, ὁ, ἡ, Aureis punctis distinctus. Epiphan. vol. 2, p. 227, C : Σάπφειρος χρ.]

[Χρυσοστίκτης, ὁ. Χρυσοστίκται, Artifices qui auro opera interstingunt, ap. Anon. Combefis. in Porphyrog. n. 22. Idem n. 20 : Καὶ ταύτας (δένδρων ἰδέας) χρυσῷ περιρραντίσας. Ducang. Theophan. Contin. p. 281, A : Τέκτονας χρυσοστίκτας.]

[Χρυσόστικτος, ὁ, ἡ, i. q. χρυσοστιγής. Clem. Al. p. 160 : Χρ. τε καὶ χελώναις πεποικιλμέναι κοίτης κλισιάδες. Leo Diac. 10, p. 100, A : Χρ. ὑφάσμασιν. G. D. Anon. De transl. corporis Greg. Naz. Actt. SS. Maii t. 2, p. 767, D, χρ. χιτῶνες. Hase.]

[Χρυσοστολέω, Auream vestem gero. Theod. Prodr. Ep. fol. 73. Bast.]

[Χρυσοστομικὸς, ἡ, ὸν, Pertinens ad Joannem Chrysostomum, in titulo Catenæ Theophylacteæ ap. Beck. De varietate lectionis Aristotelicæ p. 4. Ῥήσεις Χρυσοστομικαὶ, Ex Jo. Chrys. excerptæ, Niceph. Chumn. Epist. 6. Boiss. Τὸ χρυσοστομικὸν, codex scripta Chrysostomi continens, Anon. ap. Montfauc. Bibl. Coisl. p. 76, 3. Hase.]

Χρυσόστομος, ὁ, ἡ, Aureum habens os, Aureo ore loquens, Aurea verba ore fundens, ut ap. Suid. : Ἰωάννης Ἀντιοχεὺς ὁ ἐπικληθεὶς Χρυσόστομος. Cognomenti autem rationem his verbis exponit : Τὰς τῶν μαρτύρων δὲ πανηγύρεις ἐπηύξησεν ἐν τῷ σχεδιάζειν ἀνεμποδίστως, καὶ τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ καταῤῥεῖν ὑπὲρ τοὺς Νειλώους καταῤῥάκτας· οὐδεὶς οὖν τῶν ἀπ' αἰῶνος τοιαύτην λόγων ηὐπόρησεν εὔροιαν, ἣν μόνος αὐτὸς ἐπλούτησε· καὶ μόνος ἀκιβδήλως τὸ χρυσοῦν τε καὶ θεῖον ἐκληρονόμησεν ὄνομα. Fuit vero et Dion quidam [Prusæus] cognomento Χρυσόστομος, cujus hodieque Orationes multæ extant. [De utroque Chrysostomo v. quæ collegerunt vitarum scriptores.]

Χρυσόστροφος, ὁ, ἡ, Qui auro torquetur. Soph. OEd. T. p. 160 [203] : Λύκει' ἄναξ, τά τε σὰ χρυσοστρόφων ἀπ' ἀγκύλων [ἀγκυλᾶν] βέλεα θέλοιμ' ἂν ἀδάμαστ' ἐνδατεῖσθαι. Vocare autem videtur χρυσόστροφα ἀγκύλα [χρυσοστρόφους ἀγκύλας], Arcus qui flectuntur aureis cornibus coactis.

[Χρυσόστρωτος, ὁ, ἡ, Auro stratus. Jo. Chrys. p. 113, 21 Combefis., χρ. κλίνης. Hase.]

[Χρυσοσύλης, ὁ, Auri raptor. Nicet. Chon. Hist. p. 121, B : Τοῖς χρυσοσύλαις συρραγεὶς Πέρσαις.]

[Χρυσόσωρος, ὁ, ἡ, Auri cumulos habens. Tzetz. Hist. 12, 332 : Μύρμηκες χρυσώρυχοι ... τοὺς φωλεοὺς τοὺς ἑαυτῶν ἔχουσι χρυσοσώρους.]

Χρυσοτέκτων, ὁ, Qui aurum s. vasa ex auro fabricatur, Aurifex. [Schol. Hom. Il. Δ, 110 : Τέκτων πᾶς τεχνίτης· ὅθεν λιθοτέκτονες καὶ χρυσοτέκτονες.] Epigr. [Philippi Thess. Anth. Pal. 6, 92 : Ὁ χρ. Δημοφῶν. Lucian. Lexiph. c. 9 : Χαιρέας ὁ χρ. ὁ κατὰ νώτου ποικίλος.]

[Χρυσοτέλεια, ἡ, Tributum auri. Jo. Malal. p. 394, 8 : Βασιλεὺς Ἀναστάσιος ἐποίησε χρυσοτέλειαν τῶν ἰούγων τοῖς συντελεσταῖς πᾶσι· ubi Chilmead. : « Χρ. τῶν ἰούγων auri quantitas quædam pro jugeris singulis per imperium a vectigalibus pensa fuisse videtur. De tributo hoc v. Euagr. H. Eccl. 3, 42, et Niceph. 16, 44. Justiniani temporibus quandoque in specie, quandoque auro, pro loci cujusque consuetudine pendebatur, ut apparet ex ejus Novella 17. » Eadem et alia attulit Ducang.]

[Χρυσοτελὴς, ὁ, ἡ. Χρυσοτελεῖς, Auricolæ, Gl.]

Χρυσότερος, ἠ, ὸν, Magis aureus. Sappho ap. Demetr. Phal. [§ 162] : Πολὺ παχτίδος ἁδυμελεστέρα, χρυσοῦ χρυσοτέρα, Magis aurea auro, s. Pulcrior et præstantior auro. [Anthol. Pal. App. 210 : Αὐτῆς χρυσοτέρη Κύπριδος.]

Χρυσότευκτος, ὁ, ἡ, Ex auro fabricatus, Hesych. [Qui exp. ἐκ χρυσοῦ κατασκευασθείς. Æsch. fragm. 184 : Ποῦ χρ. κἀργυρᾶ σκυφώματα; Sept. 660 : Χρ. γράμματα. Eurip. Med. 984 : Χρ. στέφανον· ubi edd. vet. χρυσεότευκτον. Phœn. 228 : Ἀγάλμασι χρ., et similiter Pseudo-Soph. ap. Clem. Al. p. 717. G. D. Just. Mart. t. 2, p. 128, D ed. alt. Ott. Greg. Nyss. t. 1, p. 230, B; 182, A, κόσμος. Jo. Damasc. t. 2, p. 839, D, χρ. ξόανα. Hase. Const. Manass. Chron. 4800 : Στρουθία μουσικὰ χρ.]

[Χρυσοτευχὴς, ὁ, ἡ, Aurea arma habens. Eur. Rhes. 340 : Ὁ χρ. Ῥῆσος.]

[Χρυσοτέχνης, ὁ, Aurifex. Andr. Cret. p. 246, C : Χρυσὸς ... ὀθρυζοτέραν ἑαυτοῦ τὴν παροψίδα τοῖς χρυσοτέχναις παρίστησι.]

[Χρυσοτόκος, ὁ, ἡ, Aurum pariens. Fab. Æsop. 136 Cor. (Fur. 153) inscripta Ὄρνις χρυσοτόκος : Ὀρνιθά τις εἶχεν ὡὰ χρυσᾶ τίκτουσαν· καὶ νομίσας ἔνδον αὐτῆς ὄγκον χρυσίου εἶναι κτείνας εὗρηκεν ὁμοίαν τῶν λοιπῶν ὀρνίθων. Quæ similiter narrantur in alia fabula χὴν χρυσοτόκος inscripta ap. Schneider. 88.]

[Χρυσότοξος, ὁ, ἡ, Aureum arcum habens, epitheton Apollinis ap. Pind. Ol. 14, 16. Dianæ epitheton χρυσηλάκατος per χρυσότοξος exp. schol. Hom. Il. Π, 183; Υ, 70.]

Χρυσοτόρευτος, ὁ, ἡ, Ex auro tornatus, vel etiam scalptus, aut cælatus; Hesych. enim et [Cyrillus et] Suid. χρυσοτόρευτα exp. χρυσόγλυφα. [Exod. 25, 18 : Ποιήσει δύο χερουβὶμ χρυσοτόρευτα· ubi var. lect. χρυσοτόρνευτα. « Niceph. P. CP. Disp. cum Leone Armeno p. 179. » Boiss.]

[Χρυσοτρίαινος, ὁ, ἡ, Aureum tridentem habens. Epitheton Neptuni ap. Aristoph. Eq. 559 : Δεῦρ' ἔλθ' ἐς χορὸν, ὦ χρυσοτρίαιν', ὦ δελφίνων μεδέων· ubi in lemmate scholii χρυσοτρίανα scriptum pro χρυσοτρίαινε. Arion ap. Ælian. N. A. 12, 45 : Πόντιε χρυσοτρίαινε Πόσειδον. ῎ι]

[Χρυσοτρίκλινος, ὁ, ἡ, Aureum triclinium habens, nomen conclavis in Palatio Cpolitano. Leo Diac. 5, 9, p. 55, B : Χρ. τὸν δόμον κατονομάζουσι. Lemma carminis Anth. Pal. 1, 106 : Ἐν τῷ χρυσοτρικλίνῳ Μαζαρινοῦ· et in carmine ipso v. 15 : Τοῦ δόμου ... ὅθεν καλοῦμεν χριστοτρίκλινον νέον, τὸν πρὶν λαχόντα κλήσεως χρυσωνύμου· et in lemmate carminis 107 : Εἰς τὸν αὐτὸν χρυσοτρίκλινον. Τοῦ et τῷ χρ. apud paraphrasten Nicetæ Chon. Hist. p. 149, 26; 500, 26 ed. Bekk., Michael. Attal. Hist. p. 142, 12; 169, 1, aliosque Byzantinos. Male, ut videtur, χρυσοτρικλινίῳ ap. Mich. Glycam Ann. p. 314, D.]

[Χρυσότῠπος, ὁ, ἡ, Ex auro cusus. Eurip. El. 470 : Χρυσοτύπῳ (sic Seidler. pro χρυσεοτύπῳ) κράνει. Critias ap. Athen. 1, p. 28, B : Τυρσηνὴ δὲ κρατεῖ χρυσότυπος φιάλη.]

[Χρυσοτύχη, ἡ, Chrysotycha, n. pr. in inscr. ap. Gruter. 685, 1.]

[Χρυσούατος, ὁ, ἡ, Aureas ansas habens. Homer. ap. scriptorem Vitæ ejus p. 309 ed. Gal. : Δωρήσω τρίποδα χρυσούατον.]

[Χρυσόϋλος, ὁ, ἡ, Ex aurea materia constans. Chem. in *Notices et Extraits* vol. 5, p. 368. Boiss. Anon. ap. Geel. Catal. Mss. bibl. Lugd. Bat. p. 54, n. 196, χρ. βίβλου. Hase.]

[Χρυσοῦν ὄρος et Χρυσοῦν στόμα. V. Χρύσεος.]

[Χρυσουργεῖον, τὸ, Auri metalla. Strabo 4, p. 205 : Κρατησάντων Ῥωμαίων τῶν χρυσουργείων (nam sic Coraes correxit pro χρυσουργιῶν) ἐξέπεσον καὶ τῆς χώρας οἱ Σαλασσοί. Alibi χρυσωρυχεῖα dixit Strabo. Similiter χαλκουργεῖα et χαλκωρυχεῖα dicuntur.]

Χρυσουργέω, Aurum tracto et elaboro, τὸν χρυσὸν ἐργάζομαι, ut post Hom. loquitur Plutarch. [Pollux 7, 97.] Alii χρυσουργεῖν exp. τὸν χρυσὸν ὀρύττειν καὶ μεταλλεύειν. [Figurate Greg. Nyss. t. 2, p. 1029, A, στέφανον χρυσουργήσαντες. Hase.]

Χρυσουργὸς, ὁ, i. q. χρυσοποιὸς, Aurifex. [Pollux 7, 97.] Bud. ex lib. Sapientiæ [15, 9. Theophyl. Sim. Hist. p. 261, 7, χρ. τεχνίτῃ. Hase].

[Χρυσοῦς. V. Χρύσεος.]

[Χρυσοΰφαντος, ὁ, ἡ, i. q. χρυσοϋφής. Suidas : Ποΐσκοι· κόμποι (i. e. nodi) χρυσοΰφαντοι ὅμοιοι βοιαῖς, εἰς κόσμον δὲ ὄντες τῆς τοῦ ἱερέως στολῆς. Balsamo ad Concil. 6 can. 27 : Πολυτελῆ χρ. ἐμβλήματα. « Figurate Jo. Damasc. t. 2, p. 836, B, χρ. λόγιον. » Hase.]

Χρυσοϋφὴς, ὁ, ἡ, Ex auro textus, s. potius Auro intextus s. intertextus. [Polyb. ap. Athen. 5, p. 196, F : Χιτῶνες χρ. Diodor. 5, 46 : Μίτρας χρ.] Athen. 10, [p. 438, E] : Χρυσοϋφῆ τήβενναν φορῶν. Sic Herodian. 5, [3, 12] de Antonino Heliogabalo : Προήει τε σχήματι βαρβάρῳ χιτῶνας χρυσοϋφεῖς καὶ ἁλουργεῖς χειριδωτοὺς ἀνεζωσμένος, Tunicas intertextas auro ac manuleatas. 4, [2, 3] : Χρυσοϋφεῖς στρωμνὰς ὑποστρωννύντες. [Sine subst. Chares ap. Athen. 12, p. 538, D : Πορφυροῖς καὶ φοινικοῖς χρυσοϋφέσι. Charito 8, 4 : Πορφυρίδα καὶ χρυσοϋφῆ Βαβυλώνια. Const. Manass. Chron. 2208 : Ἔπιπλον πᾶν χρ. 6702 : Βύσσινα χρ. || Χρυσυφὴς ap. Apollin. Metaphr. Psalm. p. 201.]

[Χρυσοφάεννος, ὁ, ἡ, i. q. χρυσοφαής. Anacreon ap. Lucian. Herc. c. 8 : Χρυσοφαέννων πτερύγων.]

Χρυσοφαὴς, ὁ, ἡ, Aurea luce præditus, Fulgens et splendens auro. [Eur. Hec. 636 : Ὁ χρ. ἅλιος. Χρ. σελήνη Maxim. Περὶ κατ. 491.] Χρ. ἔρως, Eur. Hipp. [1276], de Cupidine s. Amore, quod schol. interpr. λαμπρός. [Ἑρμῆς χρ. Manetho 2, 383; 6, 366. HSt. inter composita cum Φάος :] Sextum comp. Χρυσοφαὴς, Auream lucem habens, i. e. Auri modo lucens s. refulgens, Aureum quendam splendorem habens. Exp. et simpliciter λαμπρὸς, Splendidus. At χρυσοφαὴς στέφανος in quodam Epigr., quod affertur a Plutarcho Flam. [c. 12], Corona auro splendens s. refulgens, ex quo intelligitur aurea. In VV. LL. χρυσοφαὴς redditur Auratus desuper, Auro intertextus. || Item Χρυσοφάνιος pro eodem, ut in Hymno quodam Ἀρτέμιδος ap. Athen. 14, [p. 636, D] in mentione nominis Κρέμβαλον et verbi Κρεμβαλίζειν. [Legitur ibi χρυσοφανία κρέμβαλα, vitio manifesto.]

Χρυσοφάλᾰρος, ὁ, ἡ, Aureis instructus s. ornatus phaleris, Auratas habens phaleras. Athen. 5, [p. 194, E, ex Polybio] in pompa Antiochi, de equitibus Pisæis : Ὧν οἱ μὲν πλείους ἦσαν χρυσοφάλαροι καὶ χρυσοστέφανοι, οἱ δ' ἄλλοι ἀργυροφάλαροι· mox, Οὗτοι δὲ ἦσαν εἰς χιλίους πάντες χρυσοφάλαροι. [Diodor. Exc. p. 584 : Ἵππον πολυτελῆ χρ. Const. Manass. Chron. 3685 : Ἵπποις χρ. (Et sic quoque Anna Comn. Al. vol. 1, p. 31, 16 Schopen. Hase.) Nicet. Chon. Hist. p. 222, B.]

[Χρυσοφάνεια, ἡ, Auri splendor. Eustath. p. 984.]

[Χρυσοφᾰνὴς, ὁ, ἡ, Aureum splendorem (s. colorem) habens. Diosc. 5, 117 : Μίσυ κύπριον, χρυσοφανὲς, σκληρὸν καὶ ἐν τῷ θραυσθῆναι χρυσίζον. Ælian. N. A. 17, 2 : Τοὺς μὲν γὰρ (τῶν ὄφεων) ... ταινίας ἔχειν ... χρυσοφανεῖς τινας· ubi cod. Vat. χρυσοφαεῖς. Schneid. Anon. de alchymia ap. Reuvens. *Lettres à M. Letr.* 3, p. 67, 12, χαλκοῦ χρυσοφανοῦς ποίησις. Hase.]

[Χρυσοφάσγανος, ὁ, ἡ, Aureum ensem habens. Sic χρυσάορος exp. schol. Hom. Il. E, 509, O, 256.]

[Χρυσοφεγγὴς, ὁ, ἡ, Auri instar fulgens. Æsch. Ag. 288 : Τὸ χρ., ὥς τις ἥλιος, σέλας παραγγείλασα Μαχίστου σκοπαῖς. In fragm. Euripidis Phaethontis codex Claromontanus et schol. Eurip. Or. 1373 : Ὦ καλλιφεγγὲς Ἥλι', ὥς μ' ἀπώλεσας· pro quo χρυσοφεγγὲς scriptum ap. Macrob. Sat. 1, 17, 10.]

[Χρυσόφιλος, ὁ, ἡ, Aurum amans. Greg. Naz. Anth. Pal. 8, 185 : Οὐδὲν χρυσοφίλοις, οἵ μ' ἐτίναξαν ὅλον.]

[Χρυσοφοίτης. V. Χρυσοφύτης.]

Χρυσοφορέω, Aurum fero s. gero, i. e. Aurata vestimenta vel Aurea monilia gero. [Herodot. 1, 82 : Μηδὲ τὰς γυναῖκάς σφι χρυσοφορήσειν. Euphorio ap. Etym. M. p. 233, 16 : Γαιζῆται περὶ δείρεα (δειράδα Meinek.) χρυσοφορεῦντες.] Aristot. OEc. 2, [§ 20, 2] : Προελθόντος δὲ χρόνου, καὶ γυναικῶν πάλιν φορουσῶν, ἐκέλευσε τὴν βουλομένην χρυσοφορεῖν, τάγματα ἀνατιθέναι ἐν τῷ ἱερῷ. [Diodor. 5, 46 : Χρυσοφοροῦσιν ὁμοίως ταῖς γυναιξί· et 13, 82.] Strabo [4, p. 197] de Belgis : Χρυσοφοροῦσί τε γὰρ, περὶ μὲν τοῖς τραχήλοις στρεπτὰ ἔχοντες, περὶ δὲ τοῖς βραχίοσι καὶ καρποῖς ψέλλια. Item Athen. 12, [p. 518, E] apud Sybaritas tradit moris fuisse τοὺς παῖδας μέχρι τῆς τῶν ἐφήβων ἡλικίας ἁλουργίδας τε φορεῖν, καὶ πλοκαμίδας ἀναδεδεμένους χρυσοφορεῖν. [Id. 12, p. 538, E.] Alibi dicit χρυσῷ κοσμεῖσθαι. [Lucian. Gall. c. 13 : Σιδηροφορεῖν μᾶλλον ἢ χρυσοφορεῖν. Joann. Chrys. Homil. 89 : Περὶ χρυσοφορούντων καὶ καλλωπιζομένων γυναικῶν· quod pro χρυσοφορουσῶν dictum est :

v. Field. ad Homil. in Epist. ad Corinth. p. 607. De pisce squamas aureas habente Lucian. De dea Syr. c. 45 : Ἐπ' ἐμεῦ δέ τις ἦν ἐν αὐτοῖσι χρυσοφορέων, ἐν τῇ πτέρυγι δὲ ποίημα χρύσεον αὐτῷ ἀνεκέετο. || Aurum fero, i. e. confero. Diodor. 4, 83 : Τὰς πιστοτάτας τῶν κατὰ τὴν Σικελίαν πόλεων ... χρυσοφορεῖν ἐδογμάτισε τῇ Ἀφροδίτῃ· ubi Wessel. : « Nisi id velit, eas civitates festis Erycinæ Veneris diebus aureo cultu in deæ honorem conspicuas atque insignes fuisse, χρυσοφορεῖν similem τοῦ δωροφορεῖν potestatem induet. » Χρυσοφορῶν ὄνος ex Georg. Lapitha Poem. Mor. 438 citat Boiss.]

[Χρυσοφόρητος, ὁ, ἡ, Auro circumlatus. Manetho 5, 309 : Ὄλβον καὶ πλοῦτον καὶ χρήματα χρυσοφορητὰ (ap. Gronov. χρησοφυρητὰ) ἐς βυθόν.)

Χρυσοφορία, ἡ, Auri gestatio. [Strabo 17, p. 828 : Καλλωπίζονται χρυσοφορίᾳ. Scott. Tit. ap. Pittak. Ἐφ. ἀρχ. p. 11, n. 59, 14, χρυσοφορίᾳ διὰ βίου τετειμένον. De hoc honore χρυσοφορίας copiose disserit Car. Keil. Sched. epigr. ed. 1855, p. 46. Hase.]

[Χρυσοφόριον. V. Χρυσοφόρος.]

Χρυσοφόρος, ὁ, ἡ, Qui aurum gestat s. fert, Aurifer. [Herodot. 4, 104 : Ἀβρότατοι ἄνδρες εἰσὶ καὶ χρ. τὰ μάλιστα. Simon. ap. Lycurg. C. Leocr. p. 163, 32 : Χρ. Μήδων. Eurip. Hec. 153 : Χρ. δειρῆς. Lycophronides ap. Athen. 13, p. 564, B : Παρθένων χρ. Rufin. Anth. Pal. 5, 27 : Σοβαρῶν ταρσῶν χρυσοφόρος σπατάλη. Dionys. A. R. 2, 38 : Χρ. ἦσαν οἱ Σαβῖνοι. Lucian. D. mort. 14, 2 : Χρ. ἀνθρώπων καὶ ἀβρῶν. In codd. interdum scriptum pro χρυσόροφος, quod v.] Item χρυσοφόρον dicitur Electrum, ut Diosc. docet, qui 1, 114, de populo nigra ait, Ἱστορεῖται δὲ ὅτι τὸ ἐξ αὐτῶν δάκρυον κατὰ τὸν Ἠριδανὸν ποταμὸν καταχεόμενον, πήγνυται καὶ γίνεται τὸ καλούμενον ἤλεκτρον, ὑπ' ἐνίων δὲ χρυσοφόρον. Forsan inde imposito nomine quod aurum ferat, et quidem majore ex parte; est enim in eo et argenti portio, quinta nimirum : quemadmodum omni auro etiam inest argentum vario pondere, alibi dena, alibi nona, alibi octava parte : ut Plin. docet 33, 4. Quidam vero et Χρυσοφόριον nominari volunt, sc. ab auri colore quem habet. [Anon. De transl. corporis Greg. Naz. Actt. SS. Maii t. 2, p. 767, χρ. ὀροφήν, et Theophyl. Simoc. Hist. p. 165, 5, χρ. θαλάμοις, nisi scribend. χρυσορρόφοις, quod v. Nota honoris, tit. Trall. C. I. vol. 2, p. 588, n. 2929, 18, Ἰουλιανοῦ χρυσοφόρου· Aphrodis. ib. p. 116, n. 2836, b, 8, τοῖς χρ. νεωπυοῖς (sic, pro νεωποιοῖς). Conf. tit. Argol. ib. vol. 1, p. 597, n. 1223, 18. Hase.]

Χρύσοφρυς, ὁ, Aurea habens supercilia, Cujus supercilia aurei sunt coloris. Piscis nomen ap. [Polluc. 6, 50,] Athen. [2, p. 71, B, ex Ptolemæi Ὑπομνήμασι : Περὶ Βερενίκην τῆς Λιβύης Λήθων ποταμὸς, ἐν ᾧ γίνεται ἰχθὺς λάβραξ καὶ χρ.], quem Archestratus ibid. [7, p. 328, B] ait Ἰωνίσκον vocari Ephesi. Ibid. ex Archippo, Ἱεροὺς Ἀφροδίτης χρυσόφρυς. [Ib. ex Epicharmo et Eupolide memoratur et Hicesii Dorionisque libris de piscibus.] Et 4, [p. 136, A] ex Matrone : Χρύσοφρυς, ὃς κάλλιστος ἐν ἄλλοις ἵσταται ἰχθύς. [Adde Aristot. H. A. 1, 5; 2, 17; 4, 10; 6, 17; 8, 13, 15 et 19. Plur. χρυσόφρυες est 5, 10, ut ap. Ælian. N. A. 13, 28 et 16, 12, ubi libri plures vitiose χρύσοφροι. Χρυσοφρύων δέλος Geop. 20, 7, 6. Singul. ap. Luc. Pisc. c. 48.] Plutarch. [Mor. p. 981, D] eum his verbis Eratosthenis innui ait, Εὐδρομίην χρύσειον ἐπ' ὀφρύσιν ἱερὸν ἰχθύν. [Recte ap. Athen. 7, p. 284, D, ἢ δρομίην, male vero ἐν pro ἐπ'. Idem simillimum affert locum Callimachi, Ἢ μᾶλλον χρύσειον ἐν (corrige ἐπ') ὀφρύσιν ἱερὸν ἰχθύν. Et ἱερὸν ἰχθὺν ap. Hom. Il. Π, 407, fuerunt qui per χρύσοφρυν interpretarentur, de quo v. schol. et Eustath., quorum locis uti poteram in Præfat. ad schol. Æschyli p. VI, ubi errorem quendam scholiastæ Byzantini notavi. G. D.] Auratam a Latinis vocari ajunt, et diversum esse a Chryso, de quo supra. [Est Sparus aurata L. Bussemaker. Schol. Opp. p. 659; *la dorade*, ut vertit Daremberg. Oribas. t. 1, p. 135, 4. Hase.]

[Χρυσοφῠλᾰκέω, Aurum custodio. Clem. Al. p. 229 : Χρυσοφυλακοῦσιν ὡς γρῦπες.]

Χρυσοφύλαξ, κος, ὁ, Auri custos, Qui aurum asservat. [Herodot. 4, 13 : Τοὺς χρ. γρῦπας· et 27. Eurip. Ion 54 : Δελφοί σφ' ἔθεντο χρυσοφύλακα τοῦ θεοῦ. Eustath. Opusc. p. 93, 20 : Μαλθακὸς τὰ εἰς χρυσὸν κατὰ τὸν θρυλούμενον χρυσοφύλακα. Plutarch. V. Aristid. c. 24 : Ὡς οὐκ ἀνδρὸς ὄντα τὸν ἔπαινον, ἀλλὰ θυλάκου χρυσοφύλακος.]

[Χρυσοφυρητός. V. Χρυσοφόρητος.]

[Χρυσοφύτης, ὁ. Glossæ chemicæ ap. Ducang. in Append. p. 198 : Χρυσοφύτης (χρύσοφοίτης codex Bernardi ad Pallad. p. 146)· αἰθάλη μετὰ χαλκοῦ οἰκονομηθεῖσα καὶ λειωθεῖσα καὶ ἰωθεῖσα.]

[Χρυσοχαίτης, ὁ, Aureos capillos habens, i. e. Pulcricomus. Epitheton Apollinis ap. Pind. Pyth. 2, 29; Amoris in Anacreont. 6, 12 (41, 12). || Femin. Χρυσόχαιτις Theodor. Prodr. Epist. in *Notices et Extraits* vol. 6, p. 542 : Χρυσοχαίτιδος κεφαλῆς.]

Χρυσοχάλῑνος, ὁ, ἡ, Aureum habens frænum, Aureo fræno utens. [Aristoph. Pac. 155 : Χρυσοχάλινον πάταγον ψαλίων, ut κροτάλων χειροτυπὴς πάταγος ab Meleagro dicitur Anth. Pal. 5, 175.] Xenoph. Cyrop. 8, [3, 16] : Οἱ δ' αὐτῷ Κύρῳ τρεφόμενοι ἵπποι παρήγοντο χρυσοχάλινοι ῥαβδωτοῖς ἱματίοις καταπεπταμένοι. Itidemque 1, [3, 3] : Ἐφ' ἵππου χρυσοχαλίνου περιῆγεν. [Anab. 1, 2, 27, et Plutarch. V. Crassi c. 31 : Ἵππον χρ.] At ex Esdræ 1, [3, 6], χρυσοχάλινον ἅρμα, Currus aureo fræno. [Maccab. 2, 10, 29 : Ἐφ' ἵππων χρ. Adrian. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 532, 1 : Τῶν δὲ εἰς πομπὴν ἠσκημένων χρ. πάντων.] Et ex Epigr. [Pompeji Anth. Pal. 7, 219] : Χρυσοχάλινον ὁρᾷ φάος [sic ap. Suidam : in codice Pal. δρόμον] ἠελίοιο. Improprie utrobique; nam nec currus nec lumen frænantur, sed equi.

[Χρῡσοχᾰλίνωτος, ὁ, ἡ, i. q. χρυσοχάλινος. Joann. Chrys. Hom. 19, vol. 5, p. 115, 15 : Ἐξέρχῃ καὶ βλέπεις ἄνθρωπον ἐφ' ἵππου ἐπαιρόμενον χρυσοχαλινώτου. Seager. Ὄνος χρ. Orion. Gnomol. p. 5, 10, in Ritschelii Indice lect. Bonn. a. 1839.]

Χρυσόχειρ, ὁ, ἡ, Aureas vel Auratas habens manus. Item, Qui aureos annulos in manus digitis gestat, Qui manus digitos auro s. aureis annulis ornat. Lucian. [Tim. c. 20] : Καὶ ὅμως πορφυροῖ καὶ χρυσόχειρες περιέρχονται.

[Χρυσόχειρ, ὁ, Chrysochir, n. pr. ap. Joseph. Genes. p. 58 et 59.]

[Χρυσόχελυς, ὁ, ἡ, Auream lyram habens. Tit. Talm. C. I. vol. 3, p. 477, n. 5039, 1 : Χρυσοχέλυ Ἡαιάν. Hase.]

[Χρυσόχεστον, τὸ, i. q. χρυσοχοεῖον. Theophan. Contin. p. 247, D : Ἀναστασίου σακελλαρίου καὶ ἄρχοντος τοῦ χρυσοχέστου. Nomen suspectum : nam Ducang. s. v. Σχιστὰ p. 1508 : « Apud anonymum Combefis. in Lecapeno num. 16 occurrit Anastasius σακελλάριος καὶ ἄρχων τοῦ χρυσοσχίστου. Locus seu ædes fuerit ubi conficiebantur vel servabantur σχιστά. At apud Leonem Grammat. vocatur ἄρχων χρυσοχόου p. 497. »]

[Χρυσοχίτων, ονος, ὁ, ἡ, Auream vestem habens. Schol. Pind. Pyth. 4, 25 : Εἰώθασι συμπλέκειν τὰ τῶν χωρῶν ἢ τῶν πόλεων καὶ τὰ τῶν ἡρωΐδων ὀνόματα διακοινοποιοῦντες (verbum ex hoc l. Thesauro illatum ab Hemsterh., non animadvertente scholiastam scripsisse ὀνόματα ἴδια κοινοποιοῦντες) οἷον (apud Pindarum fr. 207) « Εὐάρματε χρυσοχίτων ἱερώτατον ἄγαλμα Θήβα. » Τὸ μὲν γὰρ εὐάρματε τῆς πόλεως, τὸ δὲ χρυσοχίτων τῆς ἡρωΐδος. Improprie Philipp. Anth. Pal. 6, 102 : Χρ. ἐλάην. Paul. Sil. Ecphr. 156 : Χρ. αἴθουσα, Fornix auro refulgens. Ib. 599 : Μηνὶ χρ. G. D. Pisander ap. Laur. Lyd. De mag. p. 258, 11 Bonn., Λυδοὶ χρ. Hase.]

[Χρυσοχόας, vitiose pro Χρυσοχόως. V. Χρυσοχόος.]

[Χρυσοχόας, ὁ, Chrysochoas, n. pr. viri Ægyptii fictum ab Pseudo-Plut. De fluv. p. 1159, C.]

Χρυσοχοεῖον, τὸ, Aurifusorium s. Aurificina [Gl.], i. e. Officina in qua aurum fundi et elaborari solet, Officina auraria. Apud Demosth. p. 218 [521, 27], in Pammenis τοῦ χρυσοχόου testimonio, quod Demostheni perhibet, ἔχων χρυσοχοεῖον ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἐν ᾧ καὶ καταγίγνομαι καὶ ἐργάζομαι τὴν χρυσοχοϊκὴν τέχνην. Ubi idem aurifex ait, Ἐκδόντος δέ μοι Δημοσθένους, ᾧ μαρτυρῶ, στέφανον χρυσοῦν, ὥστε κατασκευάσαι, καὶ ἱμάτιον διάχρυσον ποιῆσαι. [Polyb. 26, 10, 3, ap.] Athen. 5, [p. 193, D] de Antiocho Epiphane : Μάλιστα δὲ πρὸς τοῖς ἀργυροκοπείοις εὑρίσκετο καὶ χρυσοχυείοις, εὑρησιλο-

γῶν καὶ φιλοτεχνῶν πρὸς τοὺς τορευτὰς καὶ τοὺς ἄλλους τεχνίτας. [Χρυσοχοΐων inter μυροπωλίων et ἐριοπωλίων positum ap. Clem. Al. p. 297, quod χρυσοχοείων scribendum. G. D. Recte ap. Jo. Chrys. t. 10, p. 108, C, ἐν πανδοχείοις, ἐν χρυσοχοείοις. Hase.]

Χρυσοχοέω, Aurum fundo, Aurifex sum, τὴν χρυσοχοϊκὴν ἐργάζομαι, Pollux 7, c. 24 [§ 102, coll. 3, 87], ubi et præcedens χρυσοχοεῖον affert una cum χρυσοχοϊκὴ τέχνη, et horum primitivo χρυσοχόος. [Χρυσοχοεῖν ap. Aristoph. Pl. 164, Xenoph. OEc. 18, 9, Ælian. N. A. 4, 27. Clem. Alex. p. 246 : Εἰς βοῦν χρυσοχοήσαντες.] Legitur vero et apud Dinarchum, Χρυσοχοεῖν ἐμάνθανε· nec non in veteri proverbio, Σὺ δ' ὤου χρυσοχοήσειν, quod Erasmus interpr., Aurificem te futurum credebas. Vide et Suid. [qui exscripsit Harpocrationem, qui s. v. Χρυσοχοεῖν sic explicat originem proverbii : Κέχρηται τῇ παροιμίᾳ καὶ Πλάτων ἐν ε' Πολιτείας (p. 450, B) λέγων « τί δέ; ἦ δ' ὃς ὁ Θρασύμαχος, χρυσοχοεῖν οἴει τοὐσδε νῦν ἐνθάδε ἀφῖχθαι, ἀλλ' οὐ λόγων ἀκουσομένους; » Ἄρξασθαι δέ φασι τὴν παροιμίαν ἐντεῦθεν· ἔπεσέ τις φήμη ποτὲ εἰς τὸ πλῆθος τὸ Ἀθηναίων ὡς ἐν Ὑμηττῷ φανείη χρυσοῦ ψῆγμα πολὺ καὶ φυλάττοιτο ὑπὸ τῶν μαχίμων μυρμήκων· οἱ δὲ ἀναλαβόντες ὅπλα ἐξέθεον ἐπ' αὐτούς. Ἄπρακτοι δ' ὑποστρέψαντες καὶ μάτην κεκακοπαθηκότες ἔσκωπτον ἀλλήλους, λέγοντες « σὺ δὲ ὤου χρυσοχοήσειν », ὅπερ δηλοῖ, σὺ δὲ ὤου ψῆγμα πολὺ συλλέξας καὶ χρυσοχοήσας τελευτήσειν. Quibus Eubuli de fabula illa locum addit. G. D. Gregor. Naz. t. 1, p. 98, D. Dionys. Alex. ap. Euseb. Præp. ev. p. 334, B. Artemid. t. 1, p. 76, 5 Reiff., χρυσοχοεῖν πανουργίας σημαίνει. Passiv. Germ. Patr. De cruce p. 251, A Grets., μόσχου χρυσοχοηθέντος. » Hase.]

[Χρυσοχοΐα, ἡ, Auri fusio. Anonymus Suidæ s. v. Λέτιος. Boiss. Forma voc. eadem quæ οἰνοχοΐα et alia, de quibus Lobeck. ad Phryn. p. 493.]

Χρυσοχοϊκὸς, ἡ, ὸν, Ad aurifusorem pertinens, Quo aurifex utitur. Dicitur vero et χρυσοχοϊκὴ [ap. Poll. 7, 102], sc. τέχνη vel ἐπιστήμη, Ars fundendi s. tractandi elaborandique aurum, Ars aurificum, ut ap. Dem. [p. 521 extr., in formula testimonii] : Χρυσοχοϊκὴν ἐργάζεσθαι, Factitare illam artem χρυσοχόων : quem l. vide in seq. derivato. Huc pertinet ap. Cic. in Verr. Vascullariam facere. [Suidas : Ῥίνη· τὸ χρ. ἐργαλεῖον. Codini exx. attulit Ducang. « Χρυσοχοϊκὴ λίθος, Apostol. Adag. 1, 3, et Arsen. Viol. p. 11. » Boiss. Pseudo-Chrys. t. 3, p. 971, E. Cyrill. Hieros. Catech. p. 5, A, οἱ τῆς χρ. ἐργασίας ἔμπειροι. Hase. || Adverb. Χρυσοχοϊκως, Eustath. Opusc. p. 8, 30 : Μεταλλεύσασα δεξιῶς καὶ χρ. χοανεύσασα.]

[Χρυσοχόϊον vitiose pro χρυσοχοεῖον, quod v.]

Χρυσοχόος, ὁ, Auri fusor; nonnullis etiam Faber aurarius, Aurifex. [Pollux 3, 87, 7; 102.] Sunt autem inter aurifices, vascularii, cælatores, inauratores et bractearii, ut Bud. in Pand. annotat. [Aristoph. Lys. 408 : Ὦ χρυσοχόε.] Demosth. [p. 520, 3, et sæpius deinceps] : Στεφάνους τοὺς χρυσοῦς, οὓς ἐποιησάμην ἐγὼ κόσμον τῷ χορῷ, ἐπεβούλευσεν διαφθεῖραί μου, νύκτωρ ἐλθὼν ἐπὶ τὴν οἰκίαν τὴν τοῦ χρυσοχόου. [Et p. 615, 17. LXX Jes. 40, 19; 46, 6; Jerem. 10, 9.] Plutarch. [Mor. p. 830, D] : Ἡ τρυφὴ δανειστὰς ἐποίησεν οὐχ ἧττον ἢ χρυσοχόους καὶ ἀργυροκόπους καὶ μυρεψοὺς καὶ ἀνθοβάφους. Et [ib. p. 658, D] : Οἱ μὲν γὰρ χρυσοχόοι διὰ τῆς ἀχυρίνης φλογὸς ἐργάζονται τὸν χρυσόν. [Adde V. Numæ c. 17. Lucian. Conc. deor. c. 7. In fragm. Pythag. p. 728 ed. Gal. : Τέκτονας καὶ χρυσοχόας, ex quo χρυσοχόας, ὁ, Lexico intulit Schneiderus, restituenda accusativi χρυσοχόους forma Dorica χρυσοχόως. Χρυσοχόος in χρυσοχὸς depravatum in lingua vulgari notat et cum similibus comparat Coraes ad Isocr. p. 287 et Lobeck. ad Phryn. p. 234. G. D. Galen. vol. 2, p. 717, 2. Greg. Naz. t. 2, p. 165, 17. Theodoret. Gr. aff. cur. p. 114, 1; 169, 13; 176, 7; 482, 14 Gaisf. Anon. Vita Marthæ Actt. SS. Maii t. 5, p. 429, A. Inscr. in arce Ath. C. I. vol. 1, p. 233, n. 150, B, 15, χρυσίον ὃ παρὰ τῷ χρ. ηὑρέθη. Tit. Att. ib. p. 533, n. 930, 1 : Γοῦργος χρ. κεῖμαι πολλοῖσι ποθεινός. Hase. || XPYSOXOYS in fragmento lapidis apud Rangabé *Antiq. Hell.* 2016, vol. 2, p. 920. Pro nomine proprio habet editor.]

[Χρυσόχορος, ὁ, ἡ. Nonn. Dion. 13, 517 : Κελαινὰς χρυσοχόρους ἐνέμοντο. Recte Græfius χρυσοφόρους.]

[Χρυσόχροος, ὁ, ἡ, Auricolor. Epitheton Apollinis in Hymn. Anth. Pal. 9, 525, 23. « Ap. Tzetzen Alleg. Hom. Proleg. 727 plur. χρυσάχροες, a Χρυσόχρους. » Boiss. Id. Tzetz. Chil. 1, 470, χρ. ἐρέαν. Hase. Theophrastus poeta ap. Ideler. Phys. vol. 2, p. 331, 29 : Μορφὴν χρυσέκλαμπρόν τε καὶ χρυσόχροον.]

Χρυσόω, Auro, i. e. Auro obduco s. induco, Inauro, Deauro, χρυσὸν περιχέω, ut Hom. loquitur. [Pollux 7, 102. Diodor. 1, 23 : Χρυσῶσαι τὸ βρέφος καὶ τὰς καθηκούσας αὐτῷ ποιήσασθαι θυσίας· ubi libri plures χρυσώσασθαι, ortum fortasse ex proximo ποιήσασθαι. Activum est 4, 47 : Χρυσῶσαι τὸ δέρας· et Lucian. Adv. ind. c. 15 : Χρυσῶσαι τὸ πυξίον. LXX Reg. 4, 18, 16 : Τὰ ἐστηριγμένα ἃ ἐχρύσωσεν Ἐζεκίας. Alibi apud eosdem constanter additum χρυσίῳ, ut Paral. 2, 3, 7 : Ἐχρύσωσε τὸν οἶκον χρυσίῳ. Exod. 26, 37 : Στύλους χρυσώσεις χρυσίῳ· et in exx. passivi statim afferendis. Passiv. Aristoph. Ach. 546 : Παλλαδίων χρυσουμένων, ut χρυσουμένων θωράκων Plutarch. V. Philop. c. 9.] Unde partic. κεχρυσωμένος supra in Διάχρυσος. [Herodot. 2, 132 : Τὸν αὐχένα δὲ καὶ τὴν κεφαλὴν φαίνει κεχρυσωμένα παχέϊ κάρτα χρυσῷ. Plat. Euthyd. p. 299, E : Κεχρυσωμένα κρανία. Lucian. Philops. c. 19 : Κεχρυσωμένοις πετάλοις. Tzetz. Hist. 1, 108, de Mida : Θνήσκει πεινῶν ὁ δείλαιος λιμῷ κεχρυσωμένῃ. Et addito χρυσίῳ LXX Exod. 26, 32; 36, 34. Improprie Eustath. Opusc. p. 97, 70 : Τίς τὸ σιδήρεον τοῦτο γένος ἀξίως ἀποτρέψεται, οὗπερ ἡ πραγματεία χρυσωθῆναι (deest verbum) δι' ὑποκρίσεως κτλ. Hesych. : Κεχρυσωμένος· τετιμημένος.]

[Χρυσυποδέκτης, ὁ, Susceptor aurarius, Gl.]

[Χρυσυφής. V. Χρυσοϋφής.]

[Χρυσὼ, οῦς, ἡ, nomen sive proprium sive appellativum ap. Tryphon. in Walzii Rhett. vol. 8, p. 741 (quem excripsit Moschopulus Titzii p. 78) : Κατὰ παρονομασίαν χρυσὼ (libri χρυσῶ vel χρυσοῦς, quod est etiam ap. Moschop.) ἀπὸ τοῦ χρυσοῦ. Οὕτως ὠνόμασται καὶ παρ' Αἰσχύλῳ μελλώ. Huc fortasse referenda Hesychii gl. Χρυσώ· δαίμων. Nam sic accentum codicis χρύσω correxit Musurus.]

Χρύσωμα, τὸ, Vas aureum. [Eur. Ion. 1030 : Χειρὸς ἐξ ἐμῆς λαβὼν χρύσωμ' Ἀθάνας· et 1430.] Lysias ἐν τῷ Περὶ χρυσοῦ τρίποδος, ap. Polluc. [7, 103 et 10, 174] et Athen. 6, [p. 231, B] : Ἀργυρώματά τε ἢ χρυσώματα ἔτι ἦν διδόναι. Idem Athen. 5, [p. 199, ex Polybio] in pompa Ptolemæi Philadelphi : Οἱ τὰ χρυσώματα φέροντες, κρατῆρας Λακωνικοὺς τέτταρας. [Plutarch. V. Æm. Pauli c. 23 et 33. Corrupte χρυσευμάτων ap. Dion. Chr. vol. 1, p. 102, cui nunc χρυσωμάτων ex codd. restitutum. G. D. 1 Macc. 11, 58; 15, 32. Macar. Homil. p. 198, 30. Anon. Peripl. maris Er. in Geogr. gr. min. vol. 1, p. 275, 8; 262, 10, χρ. τοπικῷ ῥυθμῷ κατεσκευασμένα. Hase.]

Χρυσωματοθήκη, ἡ, Aureorum vasorum repositorium, Aureæ supellectilis conditorium. Athen. ib. [5, p. 199, F] : Χρυσωματοθήκη χρυσῆ διάλιθος, πηχῶν δέκα.

[Χρυσὼν, ῶνος, ὁ, Thesaurus auri. Sæpe ap. Nicetam Chon. Schneid. || Χρυσῶνες, Aurarii monetarii, in Justiniani Edicto 11, 2. Χρυσίων vero Ergasterium et officina aurariorum ap. Theophan. p. 395, D : Κατὰ τὸν χρυσίωνα. Ducang. Hoc quoque χρυσῶνα scribendum videtur.]

[Χρύσων, ωνος, ὁ, Chryso, n. pr. in inscr. apud Welcker. in Museo Rhen. (a. 1847) p. 84. G. D. || Alius in tit. Hadran. C. I. vol. 3, p. 671, n. 5738, 2. Hase.]

Χρυσωνέω, Aurum emo, h. e. Numisma aureum argento permuto, Bud. afferens ex Isocr. Trapez. [p. 366, E] : Παρ' ὧν ἐχρυσώνησα ὑπ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον πλεῖον [πλεῖν] ἢ χιλίους στατῆρας.

Χρυσώνητος, ὁ, ἡ, Auro emptus. Athen. 6, [p. 263, D] scribit a Cretensibus χρυσωνήτους vocari τοὺς κατὰ πόλιν οἰκέτας, Famulos urbanos.

[Χρυσωνῦμία, ἡ, Nomen ab auro ductum. Eustath. Opusc. p. 309, 30 : Ὡς ἂν ἡ σεμνὴ ἐκείνη σταφυλὴ (quam dixerat εἰς χρυσοῦ χρῶμα βάπτειν τὸ πρόσωπον) ἔχῃ ἐγκαλύπτεσθαι καὶ τοῦτό γε ... κερδάνῃ τὸ μὴ μεγάλα τῇ χρυσωνυμίᾳ σεμνύνεσθαι.]

[Χρυσώνῠμος, ὁ, ἡ, Ab auro appellatus. Χρ. δόμος Anth. Pal. 1, 106. V. s. v. Χρυσοτρίκλινον. Psell. in Walzii Rhett. vol. 3, p. 693, 10 : Ὁ πάνσοφος Χρυσόστομος, ἡ χρυσώνυμος γλῶττα. G. D. De s. Virgine Jo. Damasc. t. 2, p. 856, A, χρ. καὶ πολυώνυμον. Hase.]

[Χρυσῶπα. V. Χρυσωπός.]

Χρυσῶπις, ιδος, ἡ, pro χρυσωπός. [Aristoph. Thesm. 321 : Λατοῦς χρυσώπιδος ἔρνος. ||] Itidem enim [ut χρυσωπὸς] Piscis nomen et ap. Athen. 7, [p. 277, D, qui Eumeli versum affert, Χρυσώπιδες ἰχθύες ἕλλοί· ubi cum masculino conjunctum est, de quo v. Lobeck. Paral. p. 269], in quo aureæ notæ refulgere dicuntur. Item nomen gemmæ, de qua Plin. 37, 10 : Chrysopis, inquit, aurum videtur esse.

Χρυσωπὸς, ῆ, ὁ, ἡ, Qui facie vel oculis aureis est, Aureus aspectu. [Poeta Judaicus ap. Clem. Alex. p. 722 : Χρ. αἰθήρ. Plutarch. V. Sullæ c. 6 : Τὸ περὶ τὴν κόμην χρυσωπόν.] Piscis nomen est ap. Plutarch. [Mor. p. 977, E. De margaritis Ælian. N. A. 15, 8 : Δοκεῖ δέ πως ὁ Βρεττανικὸς (μάργαρος) χρυσωπότερος (τοῦ Ἰνδικοῦ) ἰδεῖν εἶναι, τάς τε αὐγὰς ἀμβλυτέρας ἔχων καὶ σκοτωδεστέρας. Auctor περὶ λίθων ap. Origenem vol. 3, p. 450, B : Ὁ κατὰ Βρεττανίαν χρυσωπός ἐστι τὴν ἐπίχροιαν. || Accusativi forma ἑτερόκλιτος tanquam ab nominativo χρυσὼψ ap. Eurip. Bacch. 553 : Χρυσῶπα σινάσσων θύρσον. Ad flores hederæ, quorum croceus color est, refert Hermannus. G. D. De mullo Oribas. t. 1, p. 135, 2, διάπυρος οὖσα καὶ χρυσωπή. Hase.]

[Χρυσώροφος. V. Χρυσόροφος.]

Χρυσωρῦχεῖον, τὸ, Aurifodina, Locus ubi aurum foditur, Ubi aurum effoditur et eruitur. Supra in Χρυσοπλύσιον habes ex Strab. [3, p. 146] : quanquam vulg. ed. ibi habet Χρυσορυχεῖον, per ο in secunda syllaba : quod non probo; ita enim χρυσωρύχος, i. e. Auri effossor, scribendum ut τοιχωρύχος et τυμβωρύχος. Ex illo autem est χρυσωρυχεῖον. [Recte nunc χρυσωρυχείων, et 5, p. 218, χρυσωρυχεῖον, ubi codd. χρυσωρύχιον. G. D. Et sic quoque scribend. Anon. Peripl. maris Er. p. 303, 15, ubi ed. χρυσωρύχια, et Agatharch. ib. p. 124, 4, τὴν τῶν χρυσωρυχίων πικροτάτην δουλείαν. Hase.]

[Χρυσωρυχέω, Aurum fodio. Ælian. N. A. 4, 27. Clem. Al. p. 242 : Χρυσωρυχοῦσι μύρμηκες.]

[Χρυσωρυχία, Aurifodina, Gl. Fortasse fictum ex χρυσωρυχεῖα, τά.]

[Χρυσωρύχος, ὁ, ἡ, Aurum fodiens. Strabo 2, p. 70 : Τοὺς χρ. μύρμηκας. Et Tzetz. s. v. Χρυσόσωρος citatus. Basil. Sel. V. Thecl. p. 293, B : Κατὰ τοὺς χρ. πολλὴν πρότερον ἀποσκάπτοντας ὕλην. Eustath. Opusc. p. 302, 50.]

Χρύσωσις, εως, ἡ, Auratura, Deauratio, Inauratio. [Callix. ap. Athen. 5, p. 205, B : Τὰ ῥόπτρα ἐξ ἐρυθροῦ γεγονότα χαλκοῦ τὴν χρύσωσιν ἐκ πυρὸς εἰλήφει.] Plutarch. [Mor. p. 145, A] : Χαίροντα χρυσώσεσιν ἐκπωμάτων.] Ib. p. 524, E : Παλλάδιον ... τὴν χρ. ἀποβεβληκός. Id. V. Niciæ c. 3 (ubi cum βαφαῖς conjunctum) et Poplic. c. 15. Wytt. Athanas. t. 2, p. 395, F. Clem. Rom. Const. apost. 5, 12, τὴν τοῦ ναοῦ χρ. Tit. Pselc. C. I. vol. 3, p. 494, n. 5100, 5, τὴν περὶ τὸν ναὸν χρ. Hase.]

[Χρυσωτὴς, ὁ, Aurator, Aurarius, Deaurator, Inaurator, Gl. Χρ. καὶ ἐγκαυσταὶ ap. Plutarch. Mor. p. 348, E. « Tit. Att. C. I. vol. 1, p. 253, n. 158, A, 36, χρυσωτῇ μισθὸς ΗΔΔΙ. » Hase. De accentu v. schol. Hom. Il. E, 158, N, 382, et Etym. M. p. 258, 2.]

[Χρυσωτὸς, ἡ, ὸν, Auratus. Phalæc. ap. Athen. 10, p. 440, D : Χρυσωτὸν κροκόεντα περιζώσασα χιτῶνα.]

[Χρυτταῖος, ὁ, Chryttæus, nomen mensis apud Lamios, in inscr. ap. Curtium Anecd. Delph. 1, et in alia ap. Rangabé *Antiq. Hell.* 743, vol. 2, p. 336.]

[Χρῶ. V. Χράω. || Χρῷ. V. Χρώς.]

[Χρώζω, Coloro. HSt. s. v. Χροΐζω :] Ex hoc χροΐζω fortasse per crasin factum est verb. Χρώζω, quod tamen alii ex χρὼς derivant, ita ut φώζω ex φῶς : facto sc. ex χρὼς verbo χρωτίζω, et inde per sync. χρώζω, velut ex φῶς fit verbum φωτίζω, ex quo φώζω. Quibus facile assentirer, si χρὼς quoque pro χρόα usurpatum reperiretur, Colorem significans, sique χρωτίζω quoque pro Coloro s. Colore imbuo et inficio acciperetur, ita ut χροΐζω, velut ap. Aristot. De color. [c. 6] : Τῶν παιδίων ἁπάντων αἱ κεφαλαὶ κατ' ἀρχὰς μὲν γίνονται πυρ-

A ραὶ, προϊούσης δὲ τῆς ἡλικίας, μελαίνονται, πάλιν χροϊζομένοις [Codd. Bekkeri p. 797, χρωζομένοις, χρωιζομένοις, χρονιζομένοις, id est χροϊζομένοις] αὐτοῖς διὰ τὸ πλῆθος τῆς ἐπιῤῥεούσης τροφῆς (ubi tamen per ω in prima syllaba scriptum legitur tanquam a th. Χρωΐζω). [Ib. c. 5, p. 795, 23 : Χρωζομένων (var. lect. χρωματιζομένων et χρονιζομένων) τῶν χυλῶν. Activo Probl. 38, 9 : Τὸ χρῶζον ἡμῶν τὰ σώματα φυσικῶς. Plutarch. Mor. p. 1081, B : Ἀσώματον χρώζεσθαι.] Utitur Id. et verbo χρώζεσθαι, dicens in Probl., Χρώζονται αἱ ἀμίδες, Colorantur matulæ. [Timæi Lex. p. 276 : Τὸ μὲν χραίνειν (παρὰ τοῖς ζωγράφοις) τὸ χρώζειν διὰ τοῦ ῥαβδίου. Eustath. Opusc. p. 100, 40 : Κάκωσιν δὲ ἀναπολῶν, ἧς πεπείραται, καὶ αὐτὸ κατά τινα τύχην χρώζεται εἰς ἁμαρτητικόν· 311, 60 : Καθά γε καὶ ὁ χρυσὸς, πρὸς ὃν εὖ μάλα τὸ γένος τοῦτο χρώζεται.] Ex quo præt. pass. κέχρωσμαι, et aor. infin. χρωσθῆναι, quod exp. μολύνεσθαι. Item partic. κεχρωσμένος, Coloratus, Fucatus, ut in hoc Eurip. dicto : Οὐκ ἔστι ταῦτα πρὸς χάριν κεχρωσμένα· Ἁπλοῖ δὲ πάντες τῆς ἀληθείας λόγοι,

B Hæc non sunt ad gratiam aucupandam colorata et fucata lenociniis orationis. [Schol. Eurip. Med. 4 : Σιμωνίδης ... ἀπὸ τῶν ἐν τῇ θαλάσσῃ πορφυρῶν κεχρῶσθαι τὸ δέρας λέγει. Theophr. H. Pl. 7, 9, 2 : Κεχρωσμένον ἀνθινῷ οὐδέν. Schol. Hom. Il. Π, 538 : Ἀνθεῖ νεωστὶ κεχρωσμένος εἰς λαμπρότητα.] Activæ autem vocis fut., aor. 1 et præt. perf., communia habet cum χρόω s. χρώννυμι.

|| Χρόω, sive Χρώννυμι (ut Χόω et Χώννυμι), i. q. χρώζω, Coloro, Tingo. [Themist. Or. 24, p. 303, C : Τεχνητὸν ἔρευθος αὐτῇ τὰς παρειὰς χρώννυσιν.] Fut. χρώσω et aor. 1 ἔχρωσα, itidemque præt. perf. activum [cujus exemplum est ἐπικέχρωκα ap. Plutarch. Mor. p. 395, E] commune habet cum χρώζω, non itidem aor. 1 et præt. perf. pass.; facit enim κέχρωμαι et ἐχρώθην, sine σ : at χρώζω cum σ facit κέχρωσμαι et ἐχρώσθην : unde partic. κεχρωμένος, Coloratus, Aristot. De color., teste Bud. [Hippocr. p. 1215, E : Ὀφθαλμοὶ κεχρωσμένοι. Lucian. Anach. c. 25 : Ὑπὸ τοῦ ἡλίου κεχρωσμένοι· Imag. c. 7 : Χρωσάτω τὴν κόμην. Plutarch. Mor. p. 879, D : Κυανώσει κέχρωσται.

C Sext. Emp. p. 616 : Ἤτοι λευκὸν ἢ μέλαν ἢ κοινῶς κεχρωσμένον. Κεστρεὺς χρωσθεὶς (*fried brown*, ut exp. Dobræus) Antiphan. ap. Athen. 14, p. 624, A.] Porro notandum est, aliquando cum dat. construi, et significare interdum Coloro, Fuco, Quasi colore et fuco exorno, ut Lucian. [De hist. conscr. c. 48] : Ἐπειδὰν ἀθροίσῃ ἅπαντα ἢ τὰ πλεῖστα, πρῶτα μὲν ὑπομνήματα συνυφαινέτω αὐτῶν, καὶ σῶμα ποιείτω ἀκαλλὲς ἔτι καὶ ἀδιάρθρωτον· εἶτα ἐπιθεὶς τὴν τάξιν, ἐπαγέτω τὸ κάλλος, καὶ χρωννύτω τῇ λέξει, καὶ χρῄματιζέτω [σχημ.] καὶ ῥυθμιζέτω. Interdum in malam partem pro Tingo, Imbuo, Contamino, Fœdo, Polluo : ut Epigr. [Auth. Plan. 138] : Αἵματι χρῶσαι παλάμαν, Tingere s. Inficere manum sanguine, i. e. Fœdare et cruentare manum sanguine : ut Hesych. quoque χρώσω σῶμα affert pro μολυνῶ σῶμα, itidemque χρῶσαι exp. non solum χρωματίσαι, sed etiam μολῦναι. [Et Χρώσειν· μολύνειν (corr. μολυνεῖν). Χρωσθῆναι· μολύνεσθαι.]

Χρώζω, i. q. supra ἐν χρῷ ψαύω, s. simpliciter ψαύω, Tango, Tango ad cutem, ut Hesych. χρώζει exp. ψηλαφᾷ. Itidem vero Eustath. p. 467, scribit τὸ χρώζειν ἔχειν ὁμοιότητα πρὸς τὸ Ἐν χρῷ : afferens hæc sine auctoris nomine [ex Eur. Phœn. 1619] : Γόνατα μὴ χρώζειν ἐμά· quod exp. χρωτίζειν καὶ ἐν χρῷ ἔχειν. Quibus verbis subjungit, Ὅμοιον δὲ καὶ τὸ, Μάτην κεχρώσμεθα [Med. 497], ἤγουν ἱκετεύθημεν κατὰ δεξιὰν καὶ γόνατα. Idem igitur est χρώζειν quod χρίμπτειν supra; nam et ipsum significat ἐν χρῷ πελάζειν. Atque adeo pro Tango accipitur ap. Eurip. Rursum vero Hesych. χρώζει præter ψηλαφᾷ exp. etiam προσάπτει, quod est Applicat, Admovet et adhibet.

[Χρωϊκὸς, ὴ, ὸν, Coloratus. Justin. Mart. ed. alt. Ott. t. 3 part. 1, p. 204, B, ἐν τοῖς χρ. τὸ χρῶμα. Hase.]

[Χρωκίνης, ὁ, nomen pr. suspectum in numo Smyrnæo ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 198.]

Χρῶμα, τὸ, Color quo aliqua res [sive natura sive arte] imbuta est, i. q. χρόα s. χροιὰ, h. e. Affectio corporis visibilis in superficie per lucem. Seu Defluxio quædam de figuris rerum consentanea et expo-

sita oculis. Plato enim in Menone [p. 76, D] χρῶμα s. χρόαν esse dicit ἀπορροὴν σχημάτων, ὄψει σύμμετρον καὶ αἰσθητόν. Plutarch. Adv. Coloten [p. 1110, C] de Epicuro : Οὐκ εἶναι λέγων τὰ χρώματα συμφυῆ τοῖς σώμασιν, ἀλλὰ γεννᾶσθαι κατὰ ποιάς τινας τάξεις καὶ θέσεις πρὸς τὴν ὄψιν. [Theophr. C. Pl. 6, 4, 1 : Αἱ ἰδέαι τῶν χυμῶν ἑπτὰ δοκοῦσιν εἶναι καθάπερ καὶ τῶν ὀσμῶν καὶ τῶν χρωμάτων. Doctrinam veterum de coloribus inde ab temporibus mythicis usque ad Aristotelem accurate exposuit C. Prantl in commentario ad Aristotelis librum Περὶ χρωμάτων Monachii editum a. 1849, p. 29—159. Joannis Philoponi de colore disputationem (ad Aristot. De anima) excerpsit Suidas. Herodot. 3, 101 : Χρῶμα φορέουσι παραπλήσιον Αἰθίοψι. Eur. Phœn. 1252 : Χρ. οὐκ ἠλλαξάτην. Χρ. τριχὸς Él. 521. Aristoph. Nub. 120 : Τὸ χρῶμα διακεκναισμένος· Thesm. 406 : Τὸ χρῶμά μ' οὐκ ἀρέσκει τῆς κόρης. Xenoph. Mem. 4, 7, 7 : Χρώματα μελάντερα ἔχουσιν (ab sole nigriores redditi).] Epigr. : Τρίβειν τὰ χρώματ' ἔμελλε, Colores triturus erat. Plato Cratylo [p. 431, C] : Ἔστιν ὥσπερ ἐν τοῖς ζωγραφήμασι καὶ πάντα τὰ προσήκοντα χρώματά τε καὶ σχήματα ἀποδοῦναι. [Similiter Soph. p. 235, D.] Ibid. ζωγράφοι s. γραφεῖς, sicut τρίβουσιν, ita μιγνύουσι et κεραννύουσι χρώματα, Miscent et temperant colores, ut ap. eund. Plutarch. [Mor. p. 54, D] : Οἱ γραφεῖς ἀνθηρὰ χρώματα καὶ βάμματα μιγνύουσι. Unde ap. Eund. in Symp. 8 : Αἱ μίξεις τῶν χρωμάτων, Colorum mixtiones : quas a pictoribus vocari φθορὰς ait. Itidemque apud Lucian. [Zeux. c. 5] : Χρωμάτων ἀκριβῆ τὴν κράσιν [κρᾶσιν. Id. Imag. c. 7 : Κεράσασθαι τὰ χρ.] Res vero aliqua vel corpus τὰ χρώματα ἐντρίβεται et τοῖς χρώμασι κοσμεῖται : ut ap. eund. Plutarch. [Mor. p. 51, D] ex Platone : Ἀλλοτρίοις χρώμασι καὶ σχήμασι, χήτει οἰκείων, κοσμούμενον. Et ap. Xenoph. Cyrop. 1, p. 5 [c. 3, 2] : Κεκοσμημένον καὶ ὀφθαλμῶν ὑπογραφῇ, καὶ χρώματος ἐντρίψει, καὶ κόμαις προσθέτοις. At 7, [1, 2] : Ἐκέχριστο τῷ χρυσοειδεῖ χρώματι. Ubi ut est χρυσοειδὲς χρῶμα, ita supra ἀνθηρόν. [OEc. 10, 7 : Μήτε ψιμυθίου μήτε ἐγχούσης χρώματι· Mem. 2, 1, 22 : Κεκαλλωπισμένην τὸ χρῶμα. Lucian. D. deor. 20, 10 : Τοσαῦτα ἐντετριμμένην χρώματα.] Et ap. Plat. [Theæt. p. 153, D, Leg. 12, p. 956, A, Polluc. 5, 65] λευκὸν χρῶμα, quod Cic. interpr. Albus color [Χρ. παράλευκον Pollux 4, 134. Τὸ χρῶμα λευκὸς 4, 143], et ap. Xenoph. Cyn. [4, 7] πυῤῥὸν καὶ μέλαν, Fulvus et niger color. [Ξανθὸν χρ. Plat. Tim. p. 74, D; ἐπίξανθον Pollux 5, 76.] Ap. Plutarch. φοινικοῦν χρῶμα, item ποικίλα καὶ παντοδαπὰ χρώματα [ap. Plat. Theæt. p. 156, B. Id. Lys. p. 222, B : Παντοδαπὰ ἠφίει χρ., et Ep. 7, p. 349, A. Phædr. p. 239, D : Ἀλλοτρίοις χρ. καὶ κόσμοις κοσμούμενον· Phileb. p. 47, A : Παντοῖα χρ. ἀπεργαζόμενον· Lys. p. 217, C : Χρώματί τῳ ὅτιοῦν ἀλεῖψαι· Crat. p. 394, A : Χρώμασιν ἢ ὀσμαῖς πεποικιλμένα (φάρμακα). Χρ. ἐπιφέρειν Soph. p. 251, A.] Sunt enim quamplurimæ χρωμάτων διαφοραὶ, de quibus prolixe Aristot. in libello quem περὶ χρωμάτων scriptum nobis reliquit. Sicut porro supra ex Plutarcho habuimus copulata χρώματα et βάμματα, ita ap. Polluc. χρώματα et βάμματα, nec non ἄνθη et φάρμακα numerantur inter Colores et Fucamenta quibus infectores utuntur. Suntque ibi χρώματα, quibus aliquid χρώννυται, Coloratur et inficitur, quasi Coloramenta dicas : ut βάμματα, Quibus aliquid βάπτεται, i. e. tingitur. [Βαπτὰ χρώματα Plato Leg. 8, p. 847, C. Id. Rep. 4, p. 429, E : Ἐάν τις ἄλλα χρ. βάπτῃ. « Apud scriptores Byzantinos χρώματα factiones Circensium, quæ coloribus distinguebantur, de quibus Georg. Cedren. p. 147, auctor Chronici Pasch. aliique. Οἱ τῶν ἀντιθέτων χρωμάτων δημόται apud Niceph. Cpl. in Brev. p. 215. Conf. Gloss. Lat. s. v. *Colores.* » Ducang. ‖ Improprie Plutarch. V. Phocion. c. 3 : Τούτων τῶν ἀνδρῶν αἱ ἀρεταὶ ... ἕνα χαρακτῆρα καὶ μορφὴν καὶ χρ. κοινὸν ἤθους ἐγκεκραμένον ἐκφέρουσιν· V. Arati c. 48 : Ἡ προαίρεσις αὐτοῦ καὶ τὸ ἦθος ὡς χρῶμα ταῖς πράξεσι τοῦ βασιλέως ἐπεφαίνετο. Lucian. Eun. c. 11 : Βαγώας ἐταράττετο καὶ παντοῖος ἦν ἐς μυρία τραπόμενος χρώματα. Similiter Dio Cass. 77, 2 : Πάντα ἀκριβῶς τὰ ῥήματα αὐτῆς καὶ τὰ νεύματα τά τε χρώματα ἐτηρεῖτο. ‖ Per φρυαγμὸς, ὁρμὴ, θράσος exp. Hesych., de quo conf. s. v. Χοόμη.] ‖ Habet vero

A oratio quoque sua χρώματα ap. Hermog., i. e. Colores quibus pingitur et fucatur, ut elegantior sit et illustrior : translato a pictoribus vel mangonibus vocabulo, a quibus σχήματος quoque nomen est desumptum, sicut Cic. quoque colores rhetoricos vocat Pigmenta et Ornamenta orationis, s. Orationis ornamenta et lumina, teste Bud. p. 491, ubi inter alia ex Plat. Rep. 10, [p. 601, A] affert, Οὕτω δὴ οἶμαι καὶ τὸν ποιητικὸν φήσομεν χρώματα ἄττα ἑκάστων τῶν τεχνῶν τοῖς ὀνόμασι καὶ ῥήμασιν ἐπιχρωματίζειν, αὐτὸν οὐκ ἐπαΐοντα ἀλλ' ἢ μιμεῖσθαι. [Χρῶμα, Color, 1. dictum rhetoribus græcis genus aliquod orationis figuratæ, qua efficimus ut quæ dicimus gratiosa sint auditoribus, vel minus saltem offendant quam si apertius et liberius dicerentur. Nempe Dionysius ἀγώνων ἐσχηματισμένων, s. Controversiarum vel orationum figuratarum, in Art. Rhet. c. 8 et 9, tres modos recenset : 1° qui dicit aliud, dicendo aliud efficit; 2° contraria dicendo contraria efficit; 3° decenter et speciose dicit. Hoc ultimum inprimis χρῶμα dicitur : quo quidem pertinet locus Quintiliani 4, 2, p. 189, ubi docet subinde falsas expositiones locum habere idque interim ad solam verecundiam pertinere, unde *color* dictus fuerit, h. e. ad pudoris custodiam, ut res dictu turpes narratione aliquantum deflexæ vel aversæ aut velo quasi involutæ, minus turpes esse videantur, quemadmodum ad hunc l. Gesnerus interpretatus est. Dionysius autem c. 8 l. c., p. 282, methodum τοῦ χρώματος ita definit : Ἐπιείκεια προστεθεῖσα τοῖς λόγοις, καὶ τὸ ὑποστέλλεσθαι τῇ παρρησίᾳ, καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ αἰδεῖσθαι προσποιεῖσθαι, καὶ τὸ ὁμολογεῖν μὴ βούλεσθαι τολμηρῶς, μηδ' ἀποκεκαλυμμένως λέγειν, ἡ μέθοδός ἐστι τῶν τοιούτων λόγων, μεγίστη δὲ καὶ βαθυτάτη ἐν τούτοις τοῖς λόγοις μέθοδος, τὸ ἑτέρας αἰτίας ὑποβαλέσθαι εὐσχήμονας πρὸ τῶν λυπούντων λόγων. V. quæ ad voc. Σχηματίζεσθαι et Συμπλοκὴ notata sunt, et conf. Cresoll. Theatr. 4, 7. — 2. Hermogenes in Διαιρ. στασ. p. 8 et 42 (coll. schol. vol. 4, p. 314, 383, 388, 617, 637; vol 5, p. 56; vol. 7, p. 314), τὸ χρῶμα appellat *colorem quendam defensionis*, ut, si Milo
C causam, cur recte occidisset Clodium, hoc modo reddat : *occidi enim insidiatorem*, hoc est χρῶμα; unde Hermogenes conjungit hæc : τὴν αἰτίαν ἀποδιδόναι καὶ τὸ λεγόμενον χρῶμα. Sturmius ad Hermog. p. 67 illas αἰτίας dicit χρώματα appellari propterea, quod plerumque ab oratore juventur et quod oratores sua officia, sive deserta et prætermissa, sive facta et expleta pingant hujusmodi causis tanquam coloribus. Ita passim Ulpianus in Comment. ad Demosth. (Vide locos collectos in Indice ed. Oxon. vol. 9, p. 849. Χρώματος ἀπόδοσις est p. 600, 7.) Vid. voc. Μετάθεσις τῆς αἰτίας, et Apsin. Art. rhet. p. 699 (vol. 9, p. 512), ubi χρωμάτιον (vitiose pro χρωματικόν. V. Χρωματικός) et χρῶμα appellat, si quis consilium alicujus facti inquirit vel defendendi vel convincendi causa. — 3. Dionysio in Ep. 2 ad Amm. c. 2, p. 793, χρῶμα τῆς λέξεως dicitur is color, vel ea forma et ratio elocutionis, qua in sententiis inprimis vel severitas, vel gravitas, vel acerbitas, vel vehementia, aliave illius vis et indoles apparet. In illo loco τὰ ὄργανα τῆς λέξεως
D a τοῖς χρώμασι distinguit, ita ut illa magis ad formam externam verborum et compositionem, hæc ad indolem et vim sententiarum pertineant : Τέσσαρα μέν ἐστιν ὥσπερ ὄργανα τῆς Θουκυδίδου λέξεως, τὸ ποιητικὸν τῶν ὀνομάτων, τὸ πολυειδὲς τῶν σχημάτων, τὸ τραχὺ τῆς ἁρμονίας, τὸ τάχος τῆς σημασίας· χρώματα δ' αὐτῆς τό τε στρυφνὸν καὶ τὸ πικρὸν καὶ τὸ πυκνὸν καὶ τὸ αὐστηρὸν καὶ τὸ ἐμβριθὲς καὶ τὸ δεινὸν καὶ τὸ φοβερὸν, ὑπὲρ ἅπαντα δ' αὐτοῦ ταῦτα τὸ παθητικόν. V. vocc. Ὄργανον et Πλάσμα. Conf. Cic. De orat. 3, 25, et Quintil. 6, 3, 107, ubi *color* dicendi eodem sensu dici videtur. — 4. Deinde χρώματα etiam sunt *pigmenta* quædam *oratoria*, vel *ornatus*, quibus oratio ab arte instruitur. Sic Photius Bibl. cod. 214 : Ἡ φράσις οὐ τοῖς κεκαλλωπισμένοις καὶ περιττοῖς ἐξωραϊζομένη χρώμασι καὶ ποικίλμασι τῆς ῥητορείας. Itaque quum Quintilian. 10, 1, p. 116, de Cassio Severo ita statuit : « si ceteris virtutibus *colorem* et gravitatem adjecisset, ponendus inter præcipuos foret, » hoc sensu *colorem* dici arbitror, ut illam, quam diximus, ornatus oratorii varietatem et gra-

tiam intelligat. Nam, ut ex sequentibus patet, maxime ad acerbitatem, ad vim, ad stomachum ille Severus sese comparasse videtur, quibus ille color contrarius est, qui elegantiam, nitorem et suavitatem orationi conciliat; vid. Capperoner. ad Quint. 4, 2, 412. *Pingere* Latinos illo sensu dixisse, notum. Unde et ληκύθους, quibus pigmenta continebantur, commemorare solent, ubi orationem ῥητορικῶς ornatam significant. Cic. Ad Attic. 1, 14: *Totum hunc locum, quem ego varie meis orationibus soleo pingere, de flamma, de ferro (nosti illas* ληκύθους*), valde graviter pertexuit.* Conf. Plin. Ep. 1, 2, et ibi Gesn., et Cic. Ad Att. 2, 1, ubi de Commentario Consulatus sui a se scripto ornatissime: *Meus liber totum Isocratis* μυροθήκιον, *ac nonnihil etiam Aristotelia pigmenta consumsit.* Luculentius etiam Epist. 21, *pictum et politum a se artis coloribus* Pompeium, h. e. summis laudibus ornatum, dicit. Ernest. Lex. rhet.] || Musicæ etiam harmoniæ suum χρῶμα est, ut in eodem Platonis loco [Rep. 10, p. 601, B] : Ἐπεὶ γυμνωθέντα γε τῶν τῆς μουσικῆς χρωμάτων, αὐτὰ ἐφ' ἑαυτῶν λεγόμενα, οἶμαί σε εἰδέναι οἷα φαίνεται, Nam si ea coloribus musicæ nudaris, ipsa per se indicata, qualia jam videantur, existimo te probe nosse. [Hesych.: Χρῶμα· ... παρὰ τοῖς μουσικοῖς χροιά. Antiphanes ap. Athen. 14, p. 643, E, de Philoxeno : Τὰ μέλη μεταβολαῖς καὶ χρώμασιν ὡς εὖ κέκραται. Philoch. ib. p. 638, A : Περιελὼν τὴν συντομίαν τὴν ὑπάρχουσαν ἐν τοῖς ψιλοῖς κιθαρισταῖς χρώματά τε εὔχροα πρῶτος ἐκιθάρισε καὶ ἰάμβους καὶ μάγαδιν. Ps.-Lucian. Ner. c. 6 : Χρωμάτων φιλανθρωπίᾳ καὶ μελοποιίᾳ εὐαγώγῳ.] Itidem Suid. in Ἁρμονίᾳ vocari ait quoddam διατονικόν : id ipsum et χρόαν appellans. Et Vitruv. 5, 4 : Genera vero modulationum sunt tria : primum, quod Græci nominant ἁρμονίαν : secundum, χρῶμα : tertium, διάτονον. Et mox, Χρῶμα subtili solertia ac crebritate modulorum suaviorem habet delectationem. Vide et Macrob. [Somn. 2, 5] et Martian. Capellam 9. [Sext. Emp. p. 366 : Τῆς κοινῆς μελῳδίας ταύτης τὸ μέν τι χρῶμα λέγεται, τὸ δὲ ἁρμονία, τὸ δὲ διάτονον, ὧν ἡ μὲν ἁρμονία αὐστηροῦ τινὸς ἤθους καὶ σεμνότητος κατασκευαστική πως ὑπῆρχεν, τὸ δὲ χρῶμα λιγυρόν τί ἐστι καὶ θρηνῶδες, τὸ διάτονον ἔντραχυ καὶ ὑπάγροικον· ... τρεῖς δὲ τὸ χρῶμα (ἔχει διαφοράς)· τὸ μὲν γάρ τι αὐτοῦ τονικὸν καλεῖται, τὸ δὲ ἡμιτόνιον, τὸ δὲ μαλακόν. Quibuscum conf. Alex. Aphrod. In Aristot. Top. p. 60, excerptum ab Suida s. v. Χρῶμα, Plutarch. De music. p. 1135, A; 1137, E; 1142, D; 1145, C. Ib. p. 1137, E : Εἴ τις Αἰσχύλον ἢ Φρύνιχον φαίη δι' ἄγνοιαν ἀπεσχῆσθαι τοῦ χρώματος, ἆρά γε οὐκ ἂν ἄτοπος εἴη; Τόνος, χρῶμα et ἁρμονία ap. Antip. Anth. Plan. 220.] || Χρῶμα vocatur etiam Radicula quædam, quæ ex Syria affertur, quod ejus usus sit in colorandis tingendisque unguentis, ut patet ex Theophr., qui eam in lib. De odor. [§ 31] admiscet amaracino : Χρωματίζουσι δὲ, inquit, τὰ μὲν ἐρυθρὰ μύρα, τῇ ἀγχούσῃ· τὸ δ' ἀμαράκινον, τῷ καλουμένῳ χρώματι· τοῦτο δ' ἐστὶ ῥίζιον ὃ ἄγουσιν ἐκ Συρίας. Peculiariter igitur et κατ' ἐξοχήν, οἱ μυρεψοὶ appellant χρῶμα radiculam istam, quoniam ea τὰ μύρα χρωννύουσι, s. χρωματίζουσι. Talem autem radicem esse dicunt eam etiam, quæ nunc ex India advehitur sæpe cum zingiberis radicibus, commanducataque croci vim et colorem reddit, Arabibus Curcuma s. Cucurma dicta, Dioscoridi Cyperus Indicus, 1, 4, ubi et ipse tradit alteram cyperi speciem in India nasci, similem zingiberi : quam commanducatam, κροκώδη καὶ πικρὰν εὑρίσκεσθαι : vulgo ajunt a Chemicis nostræ ætatis vocari Terram meritam. Turnebus in Annotationibus suis in illum Theophr. librum, χρώματος nomine vocari putat τὸ στρούθιον : quoniam Plinius hoc struthion Radiculam vocat, nasci dicens in Syria Asiaque, caule ferulaceo, tenui, et tingenti quicquid sit cum quo decoquatur. Quam ipsius conjecturam refellunt nonnulli eo quod Theophrast. H. Pl. 6, 3, ubi de struthio agit, nullam hujus nominis χρώματος mentionem faciat. Meminit quidem Colum. 11, [3, 16, coll. § 59, cum annot. Schneideri p. 599] radicis cujusdam Syriacæ : Nec minus, inquit, si vernum et æstivum fructum voles habere, Syriacæ radicis et rapæ napique semina obrues; itemque in Horto [114], Jam siser Assyrioque venit quæ semine radix. Sed nec hanc χρῶμα esse ajunt, verum σίλφιον Laserpitiumque Syriacum. || Χρῶμα, ut χρόα s. χροιὰ, et χροὺς s. χρὼς, dicitur etiam Cutis; in ea enim corporis color esse videtur. Hippocr. De insomn. [p. 377, 2] : Τὴν γὰρ κάθαρσιν διὰ τοῦ χρώματος ξυμφέρει ποιέεσθαι, διότι ἐν τῇ ἔξω περιφορῇ ἐστὶ τὸ βλάβος, Excrementa namque per cutim educere expedit, propterea quod vitium in ambitu corporis est.

[Χρωμάδης, ὁ, Chromades, n. pr. in inscr. ap. Rangabé *Antiq. Hell.* vol. 2, p. 466, 26 : .... ΟΔΔΟΣ ΧΡΟΜΑΔΟΥ ΦΙΕΥ. Quæ editor sic supplevit, οἷς Θέολλος Χρωμάδου Φλυεὺς ἐγράμμάτευεν.]

[Χρωματεύω, Coloro. Synes. p. 8, A : Ὀργανικὰ καλοῦσι νῦν μὲν ἀγαθὰ, νῦν δὲ κακὰ, ταῖς τῶν χρωμένων ἕξεσιν αὐτὰ χρωματεύοντες. Quod usitato verbo χρωματίζοντες dicere poterat.]

Χρωματίζω, Coloro, Colore imbuo s. inficio, Tingo, i. q. χρώννυμι et χρώζω. [Ex Platonis Rep. affert Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 116, 9, quæ notatio ad compositum spectare videtur ἐπιχρωματίζειν, quo Plato utitur 10, p. 601, A.] Theophr. De odor. [§ 31], loquens de unguentis : Ποιοῦσι δὲ καὶ τὰ μὲν ἀχρωμάτιστα, τὰ δὲ κεχρωματισμένα. Ib. : Χρωματίζουσι δὲ, ἀμαράκινον, ῥόδινον, μεγαλεῖον· ἀχρωμάτιστα δὲ, τῶν μὲν πολυτελῶν, Αἰγύπτιον, μήλινον, κύπρος· τὰ δὲ εὐτελῆ πάντα· quoniam sc. Ægyptium et cyprum volunt esse λευκὰ, Alba s. Candida : melinum autem, habere τὴν τῶν μήλων χρόαν, Colorem pomorum cotoneorum : at vero τοῖς εὐτελέσιν οὐ λυσιτελεῖ τὸ χρῶμα προστιθέναι. Ubi nota χρωματίζειν et χρῶμα προστιθέναι synonymos esse posita. [Athen. 4, p. 170, D : Ὄξει σιραίῳ χρωματίσας. Hesych. : Χρῶσαι· χρωματίσαι. Passiv. Hippocr. p. 178, E : Χρωματίζεσθαι πτύελα. Memno p. 2 : Ταῖς ἐκ φύσεως χρωματίζεσθαι βαφαῖς. Schol. Hom. Il. II, 134, θώρηκα ἀστερόεντα exp. ἄστρων κεχρωματισμένον καὶ πεποικιλμένον μορφαῖς. Suidas : Ἐχρωματίσθη· χρῶμα ἐδέξατο. Idem Hesych. per συνεχρώσθη exp. ex Sophoclis Athamante (fr. 9). Ex alius poetæ loco sumta ejusdem gl. Χρωματισθεὶς εὐθὺς ἐξ εὐνῆς Φάων (sic Salmas. pro φοάω, a Musuro in φοάων mutato)· ἀντὶ τοῦ χρωτισθείς. Joann. Philop. ap. Suidam s. v. Χρῶμα : Ὀπηνίκα τὸ κρυσταλλοειδὲς τοῦ ὀφθαλμοῦ ἀπό τινος πάθους χρωματισθῇ. Eustath. Opusc. p. 217, 30 : Ἐνάρχεται σχῆμα σταθερὸν ἀπολαμβάνειν καὶ χρωματίζεσθαι εἰς τέλειον ἄνθρωπον.]

Χρωματικὸς, ἡ, ὸν, Ad colores pertinens, Coloribus ornatus [Signif. rhetorica. Apsines vol. 9, p. 512, 10 : Πολλάκις δὲ καὶ ἑαυτῶν διάνοιαν παρεχόμεθα ἐν λύσει ἐξετάζοντες, ὃ καὶ χρωματικὸν καλοῦσί τινες. Sic hæc ex cod. Paris. restituit Bakius p. 57, 8. Vulgo χρωμάτιον. || Signif. musica], ut χρωματικὴ μελῳδία dicitur [ab Dionys. De comp. verb. c. 19, p. 130, 7; 132, 2] cui χρώματα adhibentur, quæque παρακέχρωσται. Vide Παράχρωσις, et Χρῶμα supra. [Plutarch. Mor. p. 744, C : Τὰ μελῳδούμενα γένη, τὸ διάτονον καὶ τὸ χρ. καὶ τὸ ἐναρμόνιον· quæ pariter conjuncta ap. Alciphr. 1, 18. Τὸ χρ. γένος Plut. De mus. p. 1137, D; 1143, A. Conf. Χρωματιστικός. L. D. It. χρ. γένος Jo. Pedias. ap. A. J. H. Vincent. *Not. et extr. des man.* t. 16 part. 2, p. 290, 16; Ge. Pachymer. ib. p. 412, 23 et 428, 6; χρ. μαλακὸν p. 523, 1 et 539, 4; χρ. σύντονον p. 521, 16. Achill. Tat. In Phænom. p. 136, D, φθόγγου τοῦ τῆς χρ. διεζευγμένου. Ptolem. Harm. 1, c. 14, τὸ χρ. τετράχορδον. Philo vol. 1, p. 321, 12, in musica dividi τὸ μέρος εἴς τε τὸ χρ. καὶ ἐναρμόνιον καὶ διατονικὸν εἶδος. Id. ib. p. 652, 11, μέτρα τά τε ἐναρμόνια καὶ χρ. καὶ διατονικά. Hase.]

[Χρωμάτινος, ίνη, ινον, Coloratus. Sotion p. 138 Steph. (183 Westerm.), ex Isigono : Κρήνη ἐν Κλαζομεναῖς, ἀφ' ἧς τὰ θρέμματα πίνοντα τὴν ἐρέαν χρωματίνην ποιεῖ. Angl. Peripl. maris Er. in Müller Geogr. gr. min. vol. 1, p. 261, 15, ἀβόλλαι νόθοι χρ.· 263, 3, λάκκος χρ. Hase.]

Χρωμάτιον, τὸ, forma dimin. pro χρῶμα. Epigr. [Helladii Anth. Pal. 11, 423 : Βάπτων πάντα, βαφεῦ, καὶ χρωματίοις μεταβάλλων], χρωματίοις, pro Coloribus.

Χρωματισμὸς, ὁ, Coloratio. Quo utitur schol. [recentissimus in ed. Juntina] Aristoph. Nub. [516], dicens τὸν χρωματισμὸν εἰς πρόσωπον γίνεσθαι, pro τὸ πρόσωπον χρωματίζεσθαι, s. τῷ προσώπῳ χρώματα προσ-

τίθεσθαι καὶ ἐντρίβεσθαι. Sic χρωματισμοὶ τῶν μύρων, Colorationes unguentorum, Diosc. [Psell. In Cant. Cantic. 5, 6. Boiss. Metaph. Niceph. Greg. Hist. Byz. p. 224, B: Καὶ γάρ μοι τὸ ὀπτικὸν τῆς διανοίας ἐκάθηρε καὶ πρὸς τέλειον οἱονεὶ χρ. τἄλλα μοι πάντα μαθήματα ἤγαγε. Fictio, Figmentum, Eumath. 5, p. 158: Κἂν χρωματισμὸν τὰ τοῦ Σωσθένους εἶχον..]

[Χρωματιστικὸς, ἡ, ὸν, Chromaticus. Philo J. vol. 1, p. 245, 21: Ἐναρμόνια καὶ χρ. Corrige χρωματικὰ, collatis locis s. v. Χρωματικὸς indicatis. G. Dind.]

[Χρωματογραφέω, Coloribus pingo. Passiv. Basil. t. 1, p. 706, A, ἐν πίνακι χρωματογραφηθὲν τῆς ὄντως παρθενίας τὸ κάλλος. Hase.]

[Χρωματογραφία, ἡ, vitiose edd. vett. Polyb. 5, 33, 5, ubi nunc ex codd. χρονογραφία.]

Χρωματοποιΐα, ἡ, Colorum confectio. Philostr. Ep. 2 [p. 917]: Ἴσχε δὴ χρωματοποιΐαν, καὶ μηδὲν ἐπιποίει τῷ κάλλει· solent enim quidam et quædam χρωμάτων ἐντρίψει κοσμεῖσθαι, et fuco nativam deformitatem emendare.

[Χρωματοπώλης, ὁ, Pigmentarius, Gl.]

[Χρωματουργέω, Colore imbuo, Colore pingo. Nicet. Eugen. 9, 136: Χρωματουργεῖ τοῦ προσώπου τὴν θέαν εἰς ἐντελῆ μόρφωσιν ὡραϊσμένην. Tzetzes Epist. 71, p. 62. Boiss. Synaxarium S. Styliani: Τὸ τίμιον αὐτοῦ χρωματουργῆσαι εἰκόνισμα. Ducang. Passiv. Jo. Damasc. t. 1, p. 310, D; 349, C: Πῶς χρωματουργηθήσεται τὸ ἀσώματον; Hase.]

[Χρωματουργία, ἡ, Coloratio. Theophyl. Sim. Hist. p. 64, C: Ἀναθήματα, ἅπερ σανίσι καὶ πίναξιν εἰς βασιλέως τιμὴν χρωματουργίᾳ συνετάττοντο τεχνικῇ. Georg. Cedr. p. 767, 22 ed. Bekk. G. D. Jo. Damasc. t. 1, p. 389, D. Invectiva in Scriptt. post Theoph. p. 234, A Ven., κατὰ τῶν χαρακτήρων τῆς χρ. μαινόμενοι. Hase.]

[Χρῶμις, ιδος, ἡ, Chromis, n. pr. Longus 4, p. 133, 6.]

[Χρωμὶς vitiose pro Χρόμις, quod v.]

[Χρώννυμι. V. Χρώζω.]

Χρὼς, ωτὸς, ὁ, Cutis. [De accentu et declinatione v. Chœrob. In Theodos. p. 65, 4, et 254, 25: Χρώς χρωτός, οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἐχρήσαντο καὶ ἰσοσυλλάβως· τὸν χρὼ γὰρ εἰρήκασιν, Falso accentu χρῶς ap. Herodian. p. 449 ed. Piers., quod ex χρόος contractum putat, ut φῶς ex φόως. Accus. χρῶ est in fragm. Sapph. ap. Longin. De subl. c. 10: Λεπτὸν δ' αὐτίκα χρῶ πῦρ ὑποδεδρόμακεν· quod Ahrensio χρῶν scribendum videtur, quocum comparari posset χροῦν pro χρόα dictum, de quo v. infra ubi de forma χροῦς, χροὸς agetur.] Est autem cutis, superficies corporis, sicut color est affectio corporis visibilis in superficie per lucem. Interdum χρὼς est etiam Cutis cum subjecta carne, Corpus, ut Galen. quoque Comm. 2 in lib. Περὶ ἀγμῶν [ad p. 758, G] scribit Iones χρῶτα vocare τὸ τοῦ σώματος ἡμῶν σαρκῶδες: in quo maxime genere esse τὸ δέρμα et τοὺς μύας, Cutem et musculos, et deinde τοὺς ὑμένας καὶ σπλάγχνα, Membranas et intestina: at vero τὸ τῶν ὀστῶν γένος, Quæ ex ossium genere sunt, χρῶτα non nominare, nec etiam τοὺς χόνδρους, neque τοὺς συνδέσμους, Cartilagines, et vincula s. juncturas. Ubi etiam duo affert ex Hom. exempla, quibus doceat Homerum similiter hoc vocab. usum esse. Prius, desumptum est ex Il. Γ init., ubi Achilli in prælium se armanti, metuentique ne muscæ subeuntes in vulnera Patrocli, vermes ingenerent, respondet Thetis non esse quod metuat: Ἤνπερ γὰρ, inquit, κεῖταί γε τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν, Αἰεὶ τῷ γ' ἔσται χρὼς ἔμπεδος, ἠὲ καὶ ἀρείων. Posterius, ex Od. Β, [376] ubi Telemachus peregre abiturus, nutricem suam Eurycleam rogat ne matri quid de profectione illa significet, Ὡς ἂν μὴ κλαίουσα κατὰ χρόα καλὸν ἵάπτῃ. Sed afferam præter hæc, alia etiam ex eodem poeta exempla, nec non ex Hesiodo, ex quibus manifestum fiet, χρωτὸς s. χροὸς nomine significari Cutem cum ipsa carne subjecta. Sic igitur ille, Od. Τ, [204]: Τῆς δ' ἄρ' ἀκουούσης ῥέε δάκρυα, τήκετο δὲ χρώς· Il. Φ, [568]: Καὶ γάρ θην τούτῳ τρωτὸς χρὼς ὀξέϊ χαλκῷ, Ἐν δὲ ἵα ψυχή. Verba Hectoris de Achille, qui itidem Δ, [510] suos Trojanos in prælium concitans, Ὄρνυσθ', inquit, ἱππόδαμοι Τρῶες, μηδ' εἴκετε χάρμης Ἀργείοις· ἐπεὶ οὔ σφι λίθος χρὼς οὐδὲ σίδηρος· Nec enim cute et corpore sunt lapideo vel ferreo, ut sc. possint Χαλκὸν ἀνασχέσθαι ταμεσίχροα βαλλομένοισιν. Il. Ε, [337]: Εἶθαρ δὲ δόρυ χροὸς ἀντετόρησεν· Υ, [100] de telo Achillis: Τοῦ γ' ἰθὺς πέτεται βέλος, οὐδ' ἀπολήγει, Πρὶν χροὸς ἀνδρομέοιο διελθέμεν· Ν, [830]: Μεῖναι ἐμὸν δόρυ μακρὸν, ὅ τοι χρόα λειριόεντα Δάψει· Ψ, [673]: Ἀντικρὺ χρόα τε ῥήξω, σύν τ' ὀστέ' ἀράξω, Cutem subjectamque carnem perrumpam et ossa confringam, Δ, [237]: Τῶν ἤτοι αὐτῶν τέρενα χρόα γῦπες ἔδονται. Ubi quem χρόα vocat, Il. Ν appellat σάρκας et δημόν: quum enim dixisset, Μεῖναι ἐμὸν δόρυ μακρὸν, ὅ τοι χρόα λειριόεντα Δάψει, subjungit mox, Ἀτὰρ Τρώων κορέσεις κύνας ἠδ' οἰωνοὺς Δημῷ καὶ σάρκεσσι. Dictum enim est eo nomine vocari Pellem cum universa carne et membranis, exceptis ossibus, cartilaginibusque et ligaminibus corporis, quæ aliena sunt a natura σαρκώδει. Unde et ipse poeta manifesto distinguit inter χρόα et ὀστέα in l. paulo ante cit., ut et Hippocr. hoc in l., De fract.: Κατάγνυται μὲν οὐ πάνυ τι ταῦτα τὰ ὀστέα, ἢν μὴ ξὺν τῷ χρωτὶ τιτρωσκομένῳ ὑπὸ ὀξέος τινὸς ἢ βαρέος. Qui Hippocr. in eod. l. dicit, Καὶ γὰρ εἰ ὑγιὴς χρὼς, ἔνθεν καὶ ἔνθεν ἐπιδεθείη. Rursum idem poeta Od. Ν, [398]: Κάμψω μὲν χρόα καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι· Il. Ε, [354]: Μελαίνετο δὲ χρόα καλὸν, de Venere a Diomede vulnerata. Od. [Λ, 529: Οὔτ' ὠχρήσαντα χρόα κάλλιμον·] Σ, [178]: Χρῶτ' ἀπονίπτεσθαι, καὶ ἐπιχρίεσθαι ἁλοιφῇ· Τ, [72]: Κακὰ δὲ χροΐ εἵματα εἵμαι· et [237]: Οὐκ οἶδ' εἰ τάδε ἔστο περὶ χροΐ οἶκοθ' Ὀδυσσεύς. Hesiod. Op. [196]: Λευκοῖσιν φαρέεσσι κάλυψαμένω χρόα καλόν· et [534]: Καὶ τότε ἔσσασθαι ἔρυμα χροὸς, ὥς σε κελεύω. Nec tamen semper de Cute solum cum subjecta carne dicitur, verum etiam de Tota corporis compage, comprehenso etiam ossium genere, cartilaginumque et ligaminum corporis, quæ ante fuerant exclusa. Ibid. [415] loquens de æstate in autumnum vergente, Μετὰ δὲ τρέπεται βρότεος χρὼς, Πολλὸν ἐλαφρότερος, Mutatur humanum corpus, fitque multo levius et agilius; æstu enim torpidum fit et languidum. Hom. Il. Ρ, [734]: Τῶν δ' ἐτράπετο χρὼς, οὐδέ τις ἔτλη Πρόσσω ἀΐξας περὶ νεκροῦ δηριάασθαι· Ν, [280]: Τοῦ μὲν γάρ τε κακοῦ τρέπεται χρὼς ἄλλυδις ἄλλη, Οὐδέ οἱ ἀτρέμας ἧσθαι ἐρητύετ' ἐν φρεσὶ θυμός. Et mox, Τοῦ δ' ἀγαθοῦ οὔτ' ἂρ τρέπεται χρὼς, οὔτε τι λίην Ταρβεῖ. [Similiter Ρ, 733. Et Od. Φ, 412: Πᾶσι δ' ἄρα χρὼς ἐτράπετο. Pindari, Æschyli et Soph. exx. v. infra. Eur. Med. 689: Τί γὰρ σὸν ὄμμα χρώς τε συντέτηχ' ὅδε; Alc. 172: Μεθίστη χρωτὸς εὐειδῆ φύσιν· Suppl. 77: Χρῶτα φόνιον· Hec. 406: Ἑλκῶσαι γέροντα χρῶτα. Rarum in comœdia vocabulum, velut Aristoph. Lys. 127, ubi tragicæ dictionis gravitatem imitatur: Τί χρὼς τέτραπται; τί δάκρυον κατείβετε; et Anaxilas ap. Athen. 12, p. 548, C: Ξανθοῖς τε μύροις χρῶτα λιπαίνων.] Prosæ etiam scriptores utuntur tam pro Cute cum carne subjecta, quam pro Ipso corpore [Veteres Attici vix usquam, velut Xenoph. Symp. 4, 54: Τὸν χρῶτα τοιοῦτον φῦναι ἔχοντα ὥστε ... ἐπὶ τῷ χρωτὶ μέγα φρονεῖν· et OEc. 10, 5. Frequenter vero posteriorum temporum scriptores], ut Plut. Alex. [c. 4] de ipso Alexandro: Τοῦ χρωτὸς ἥδιστον ἀπέπνει, καὶ τὸ στόμα κατεῖχεν εὐωδία, καὶ τὴν σάρκα πᾶσαν ὥστε πληροῦσθαι τοὺς χιτωνίσκους. Itidemque Symp. 1, 6 [p. 623, F] de eodem, Λέγεται δὲ καὶ τοῦ χρωτὸς ἥδιστον ἀποπνεῖν, ὥστε καταπιμπλάναι τοὺς χιτωνίσκους εὐωδίας ἀρωματιζούσης. Aristot. Probl. [4, 13]: Διὰ τί ὅταν ἄρξωνται ἀφροδισιάζειν δύνασθαι, οἱ χρῶτες ὄζουσι; Et alibi, Ὁμοίως δὲ καὶ τοῖς πρεσβυτέροις οἵ τε χρῶτες μελάντεροι, καὶ αἱ οὐλαὶ αἱ ξυγγενεῖς μελάντεραι ἢ νέοις· οἷον ὑπώπιον γὰρ αὐτοῖς ἅπαν τὸ σῶμα. [Plur. etiam ap. Dionys. A. R. 9, 50: Κατεδήσαντο οἱ πολλοὶ τοὺς ὑγιεῖς χρῶτας ὡς τραυματίαι· et Xenoph. Eph. loco infra afferendo.] Galen.: Καὶ εἰ μᾶλλον ἐθέλοιμεν ἔχεσθαι τοῦ χρωτὸς, κηροῦ τι προσμίξομεν, Adhærere cuti s. corpori. Idem rursum, Τὸν χρῶτα ξηρὸν ἔχοντες, Cutem corpusque aridum habentes, i. e. οὐκ ἐφιδροῦντες. Itidem Polyb. [non leguntur hæc ap. Polyb.]: Εὐτύχημα μέγα τὸ τὸν χρῶτα τοιοῦτον φῦναι ἔχοντα, ὥστε μὴ διαφθεῖραι τοὺς συγκαθεύδοντας, i. e. Turpi esse corpore. Rursum Aristot. De color.: Πάντων γὰρ τῶν τοιούτων ὅ, τε χρὼς καὶ τὰ δέρματα γίνεται μέλανα, Et corpus et cutes fiunt nigræ. Nisi forte χρὼς pro Colore hic ac-

cipiendum putes; præsertim quum paulo post sequatur, Διὸ καὶ πάντα τοῖς δέρμασι καὶ τῷ χρώματι συνεπακολουθεῖ· copulatis ibi δέρμασι et χρώμασι, sicut paulo ante χρὼς et δέρματα ab eo fuerant copulata. Bud. certe χρωτὸς et χρώματος pro eod. ap. Xenoph. legi annotavit, atque inde derivari εὔχρως. [Male intellexit verba Xenoph. OEc. 10, 5 : Ἅπτεσθαι μίλτου ἀντὶ τοῦ χρωτός.] Itidemque Plutarch. [Mor. p. 978, E] χρωτὶ pro χρόᾳ accepisse putatur in hoc l. Pindari : Ποντίου θηρὸς χρωτὶ μάλιστα νόον προσφέρων, πάσαις πολίεσσιν ὁμιλεῖ. Affert enim eum ex Pindaro, ut probet τῶν πολυπόδων τῆς χρόας τὴν ἀμειψιν, subjungens simul et hos Theognidis versus [215] : Πολύποδος νόον ἴσχε πολυχρόου, ὃς ποτὶ πέτρῃ Τῆπερ ὁμιλήσῃ, τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη. [Ion ap. Athen. 7, p. 318, E : Μεταλλακτῆρα πουλύπουν χροός. Ejusdem generis est quod χρὼς τραπέσθαι dicitur in locis Homeri supra allatis et ap. Aristoph. Lys. 127. Porro χρῶτα ἀμείβεσθαι βαφῇ dixit Æsch. Pers. 317; et Theocr. 2, 88 : Καί μευ χρὼς μὲν ὁμοῖος ἐγίνετο πολλάκι θάψῳ· 23, 13 : Τᾷ δὲ χολᾷ τὸ πρόσωπον ἀμείβετο, φεῦγε δ' ἀπὸ χρὼς ὕβριν τᾶς ὀργᾶς περιχείμενος. Xenoph. Eph. 1, 5 : Ἦν αὐτοῖς τὰ σώματα ... πεπονηκότα καὶ τὸ βλέμμα ἄθυμον καὶ οἱ χρῶτες ἠλλαγμένοι. Apparet ex his χρὼς de colore dici, verum non quarumvis rerum, sed solius cutis colore, nisi quod Orph. Lith. 654 dicere ausus est, Ἐν γὰρ δὴ χρὼς αὐτὸς ἑτήτυμος αἵματός ἐστιν· quod notavit Lobeck. Pathol. Prol. p. 60.] Verum nulla a lexicographis hujus signif. fit mentio, nec ab Hesych., nec a Suida, nec ab Etym. aut Eustath. Qui quidem Eustath. p. 467, dicit χροὸς s. χρωτὸς nomine vocari τὸ προφαινόμενον τῆς κατ' ἄνθρωπον σαρκὸς, ἤγουν τὴν χροιάν· κατὰ τὸ, παραδραθέειν ἢ χροιῇ· sed haudquaquam pro Colore accipit, verum pro Superficie carnis, i. e. Cute quæ carnibus circumdata videtur; paulo ante enim scripserat τέρενα χρόα vocari a poeta τὴν ὅλην σάρκα, ὡς ἐκ μέρους τοῦ προφαινομένου ἐξ ἐπιπολῆς : addique τέρενα epitheton, πρὸς διαστολὴν τῶν ὀστῶν, quæ τέρενα non sunt, nec ἁπαλὰ, sed σκληρὰ καὶ στερρά. Ideoque de hac hujus vocab. signif. ἐπέχω, donec certiora comperiam; præsertim etiam quum in illo Pind. l. χρωτὶ possit videri Plutarchus accepisse pro Corpore.

‖ Porro notandum est, quod ad obliquos illos casus, quorum exempla aliquot habes in præcedente tmemate, attinet, sc. χροὸς, χροΐ, et χρόα : esse illos ion ex Χρὼς, sed ex nomine Χροῦς, ut νοὸς et βοὸς ex νοῦς et βοῦς. Hoc ipsum vero χροῦς per contractionem factum ex Χρόος, ut νοῦς ex νόος, χλοῦς ex χλόος. [Nominativo illo nec soluto χρόος nec contracto χροῦς quisquam usus est, etsi χροῦς, unde casus obliqui χροός χροΐ χρόα deriventur, poni solet ab grammaticis, velut Arcad. p. 126, 5, Chœrob. In Theodos. p. 63, 9, 20. Neque accusativi χροῦν ullum exemplum est, quem Chœrob. p. 241, 12, ponit, ubi de accusativis nominum χροῦς et χοῦς in α terminatis agit, χρόα et χόα, et addit, ἡ δὲ εἰς ν (κλίσις) σπανιωτέρα, οἷον χροῦν καὶ χοῦν, haud dubie præeunte Herodiano, qui χροῦς inter perispomena in ους memorat Περὶ μ. λέξ. p. 14, 36, adeoque πολὺ παρὰ τοῖς Ἴωσι esse dicit ib. paullo superius. Nominativi formam solutam χρόος ab Tyrannione fictam memorat schol. Hom. Il. N, 191, male intellectis verbis poetæ, in quibus χροὸς genitivus est, ut Aristarchus aliique intellexerunt. Adjectivorum ab χρὼς derivatorum forma legitima est in ως, ut ἀπαλόχρως, λευκόχρως, deterior in ους, jam ab Atticistis notata. V. de his aliisque horum adjectivorum formis Lobeck. Paral. p. 255 seqq. Casus obliqui χροός χροΐ χρόα poetarum proprii sunt, qui modo hac modo altera prout metro commodum est forma utuntur χρωτός χρωτί χρῶτα. In oratione prosa genitivus et accusativus χρωτός χρῶτα usitati sunt, dativus vero nec χροΐ nec χρωτί est, sed χρῷ, quo etiam poetæ usi sunt ubi forma monosyllaba opus esset. Apud Pindarum χρωτί et χρῶτα est Pyth. 1, 107, Isthm. 4, 40; apud Æschylum bis accusativus, Pers. 317 : Ἀμείβων χρῶτα πορφυρᾷ βαφῇ· et fragm. 192 : Ἥλιος ... χρῶτ' ἀθάνατον ... θερμαῖς ὕδατος πρόχοαῖς ἀναπαύει. Dativ. χροΐ Suppl. 790 : Πρὶν τῷδε χριμφθῆν χροΐ· et ap. Soph. Tr. 605, qui χρῷ et χρωτὶ dixit Aj. 786, Ant. 246. Apud Eurip. non pauca utriusque declinationis exx. χρώς χρωτὸς χρωτὶ χρῶτα et χροὸς χροΐ χρόα.] Suntque ambo in prosa etiam usitata. Dativo enim χροΐ ap. Suid. Pherecydes usus est, qui quum sua phthiriasi adhuc laboraret, Pythagorasque, qui ad ipsum venerat, interrogaret quomodo se haberet, διαβαλὼν τὸν δάκτυλον τῆς θύρας, ait χροΐ δῆλα : indicans, posse ipsum ex cute pediculis obsita cognoscere quo pacto valeret. Quod dictum in proverbium postea abiit, sed usurpatum duntaxat ἐπὶ τῶν χειρόνων, inquit Suidas. [Eurip. Bacch. 24 : Νεβρίδ' ἐξάψας χροός· Hipp. 1359 : Ἀτρέμας χροὸς ἑλκώδους ἅπτεσθε· Andr. 111 : Πολλὰ δάκρυά μου κατέβα χροός· Med. 787 : Ἥνπερ κόσμον ἀμφιθῇ χροΐ· Or. 819 : Τοκέων τέμνειν παλάμᾳ χρόα· Hel. 1399 : Λουτροῖς χρόα ἔδωκα.] Apud alios autem prosæ scriptores raro eos obliquos occurrere puto. Quod vero ad χρόος attinet, puto et ipsius usum nisi in carmine nullum esse, excepto dativo χρῷ, qui est frequentissimus, veluti quum dicunt ἐν χρῷ ξυρᾶσθαι, ἐν χρῷ κείρεσθαι, ἐν χρῷ κεκαρμένος, vel κουρίας [vel κουριῶν : quæ annotavit Pollux 2, 26, 33; 4, 134, 143], intelligentes de rasura illa quæ novacula fit, ita ut ipsa cutis perstringatur. Plutarch. Lycurgo [c. 15] : Ἐν χρῷ περιέκειρε τὴν κεφαλήν. Paul. Ægin. 2, 42 : Ἠρῶτον ψιλῶσαι δεῖ τὴν κεφαλὴν ἐν χρῷ, quod Celsus itidem dicit Ad cutim tondere : ut 6, 6 : Caput ad cutem tondendum, diuque quotidie jejunis perfricandum. Estque hoc ad cutim tonderi, plus quam per pectinem, ap. Plaut.: quanto nimirum altius fornice penetrat novacula : quanquam et forfice fieri potest ἡ ἐν χρῷ κουρὰ, sed sine pectine. Sic Athen. 12 : Μέχρι τήμερον ἐν χρῷ κεκαρμένα. Lucian. [Hermot. c. 18] : Ὁ πώγων βαθὺς, καὶ ἐν χρῷ ἡ κουρά· et ibid. : Ἀρρενωπούς, ἐν χρῷ κουρίας τοὺς πλείστους. Et Plutarch. rursum in Alcib. [c. 23] : Ἐν χρῷ κουριῶντα, καὶ ψυχρολουτοῦντα. [Ἐν χρῷ κουριῶντας ex Pherecratis Αὐτομόλοις annotavit Pollux 2, 33. Κειρόμενος ἐν χρῷ Plutarch. Mor. p. 52, E.] Itidem Philostr. Her. [p. 715] : Ἐν χρῷ τὴν κόμην εἶναι, Comam ad cutem esse abrasam : quod κουρᾶς εἶδος nominari σκάφιον tradit schol. Aristoph. [Av. 807.] Alioquin et ψιλὴ dicta, ut non solum ex Hesych. patet, qui τὴν ἐν χρῷ κουρὰν esse ait τὴν ψιλὴν καὶ πρὸς αὐτῷ τῷ χροΐ, verum etiam ex comp. ψιλοκόρσης. Itidem vero Suid. ἐν χρῷ κεκαρμένος interpr. πρὸς αὐτῷ τῷ χρωτὶ, οἷον σύνεγγυς καὶ πλησίον τοῦ δέρματος. [Ἐν χρῷ κεκαρμένους (in luctu) ap. Xenoph. Hell. 1, 7, 8. Greg. Naz. vol. 1, p. 300, B : Κεφαλῆς ἐν χρῷ κόσμησις.] Metaph. autem et proverbialiter Soph. Aj. p. 47 [793] : Ξυρεῖ γὰρ ἐν χρῷ· de quo proverbio supra in Ξυρέω. Sic Synes. Ep. 4 [p. 160, D] : Οὐ πρὶν ἢ ἐν χρῷ γενέσθαι τοῦ κινδύνου, μόλις ἐκβιασθεὶς, ἀπέστη τοῦ διαναυμαχῆσαι πρὸς τὰς σπιλάδας, Non prius destitit quam periculum proxime eum contingeret, ipseque esset propemodum in illius faucibus. [Ephræm. Cæs. 4463 : Ἐν χρῷ δὲ μᾶλλον κινδύνου πεφυκότος· et ib. 7607.] Qui enim periculo proximus est, ejus veluti cutem tangit, ut novacula cutem ejus qui ξυρᾶται : unde et Ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἵστασθαι res dicitur Quum in summo est periculo. Itidem Thuc. 2, p. 75 [c. 84] : Ἐν χρῷ ἀεὶ παραπλέοντες [quam locutionem annotavit Pollux 1, 113], i. e. πλησίον, [vel ἐγγὺς, ut exp. Etym. M. p. 313, 55 in cod. Voss.,] ita ut sese mutuo fere stringerent, ut ap. Virg., Lævas stringat sine palmula cautes. [Conf. Eur. Suppl. 1021 : Χρῶτα χρωτὶ πέλας θεμένα.] Et rursum, Ille inter navemque Gyæ scopulosque sonantes Radit iter lævum interior. Nec non paulo post de columba nidum habente in pumice, mox aere lapsa quieta Radit iter liquidum, celeres neque commovet alas. Dicitur enim avis iter liquidum radere, quum mare transvolans, tantum non alis ipsius tangit superficiem, ut ap. Plutarch. quoque [Mor. p. 966, D] hirundines λίμνης ἢ θαλάττης ἐν χρῷ παραπετόμεναι ψαύουσι τοῖς πτίλοις ἐπιπολῆς. Sic Lucian. Hermot. [c. 5] : Χαμαὶ παντάπασιν ἐν χρῷ τῆς γῆς. [Plutarch. Mor. p. 925, C : Ἔοικεν ἐν χρῷ καὶ σχεδὸν ἐν ἀγκάλαις τῆς γῆς περιπολεῖν. Achill. Tat. 3, 21 : Τὴν κώπην ἐν χρῷ τοῦ σφαζομένου τυχεῖν. Dio Cass. 74, 4 : Βῆμα ξύλινον ἐν χρῷ τοῦ λιθίνου κατεσκευάσθη.] Nec non fluvius quispiam ἐν χρῷ ψαύει τῆς πόλεως, qui ei proximus est. Et Plutarch. Thes. [c. 27] : Ἐν χρῷ μάχην συνῆ-

ψαν, Cominus, ita ut alter alterius corpus et cutem tangeret. Itidemque Dion [Cass. 50, 33] : Πολλοί τε ἑκάστῃ νηΐ καὶ ἔκαθεν καὶ ἐν χρῷ ἐμαχέσαντο, Et eminus et cominus. Ubi nota sibi opponi ἔκαθεν (quod est πόρρωθεν) et ἐν χρῷ. Rursum Lucian. Zeux. [c. 6] : Μεταξὺ τῆς θηλῆς ἑκάτερος ἐπειλημμένοι, ἐν χρῷ τῇ μητρὶ προσιστάμενοι, Proxime matrem stantes et ei fere inhærentes. Et [Adv. ind. c. 3] : Ἐμέλησέ σοι τῆς ἐν χρῷ πρὸς τὰ βιβλία συνουσίας· ut ap. Suid. legimus, Ἦν δὲ ἄρα αὐτῷ ἐν χρῷ φίλος, de intima amicitia. Sed notandum est, quosdam velle hoc χρῷ per apocopen dici pro χρωτί, inter quos est schol. Thucyd. : quos sequendo, ι subscribendum non foret. Alii vero volunt esse Atticum dativum; dici enim genitivo casu τοῦ χρῶ et dativo τῷ χρῷ, sicut τοῦ γέλω : inter quos Suidas est. Ego simplicius existimavi deduci a χρόος, ut dativus contractus νῷ est ex νόος. Si quis tamen mecum sentire nolit, Suidæ potius quam Thucydidis scholiastæ assentiatur. Apud Hesych. vero pro ἐν χρῷ legitur etiam Ἐγχρῷ composita voce (idque serie alphabetica, post ἐγχρίμψαι), quod itidem exp. εἰς χρῶτα. [De hoc memorabilis est notatio grammatici in Etym. M. p. 313, 53 : Ἐνχρῶ, ἐγγὺς, καὶ πρὸς αὐτῷ τῷ χρωτί· ἀποκοπῇ τῆς τι συλλαβῆς μετὰ τῆς ἐν προθέσεως, ἐνχρῶ. Γράφεται δὲ μετὰ τοῦ ν, καὶ μετὰ τοῦ γ. Ἐνχρῷ κουρὰ, ἡ ψιλὴ καὶ πρὸς τὸν χρῶτα· καὶ ἁπλῶς τὸ ἐνχρῷ τοῦτο δηλοῖ ἐγγυτάτω, πάνυ ἐγγὺς, ὥστε ἐφάπτεσθαι τοῦ χρωτός. Ἀπὸ τοῦ ὁ χρὼς, τοῦ χρῶ, Ἀττικῶς τῷ χρῷ. Τὸ δὲ ἐνχρωκουρίας οὐκ ἔχει τὸ ι· ὑφ' ἓν γὰρ εἴρηται· ἐν χρῷ κεκαρμένος, πρὸς αὐτῷ τῷ χρωτὶ, οἷον σύνεγγυς, καὶ πλησίον τοῦ δέρματος, τὰς τρίχας ἐξυρημένος. Divisim scriptum ap. Phryn. p. 60 ed. Lob.: Ἐν χρῷ κουρίας φαθὶ καὶ μὴ ψιλόκουρος.]

Χρῶσις, εως, ἡ, Coloratio, tinctura, i. q. κατάχρωσις et βαφὴ, Pollux [7, 169. Diog. L. 10, 109, χρῶσιν λήψεται ταύτην. Hase.]

Χρωστὴρ, ῆρος, ὁ, Colorator, ut in Epigr. [Juliani Æg. Anth. Pal. 6, 68] legimus ap. Suid. [qui per χρωματίζων exp.] : Καὶ μολίβῳ χρωστῆρι κανὼν τύπον ὀρθὸν ὀπάζων, Plumbo coloratori s. infectori. Stylis enim plumbeis lineamenta et primi colores depingi possunt.

[Χρωτάριον, n. pr., ut creditur, in inscr. ap. Bœckh. 660, vol. 1, p. 503, non integra, quæ ab literis ΧΡΩΤΑΡΙΟΝΑ incipit.]

[Χρωτίδιον, τὸ, Cuticula. Cratin. ap. Etym. M. p. 200, 41 : Ὡς μαλακὸν καὶ τέρεν τὸ χρ., si sana lectio.]

Χρωτίζω, i. q. χρώζω. [Pro χρωματίζω ap. Plutarch. Mor. p. 693, C : Τὸν οἶνον ἁλόαις χρωτίζοντες. Schol. Hom. Il. H, 305 : Φοινικῷ ἄνθει πεφωτισμένον, ὅ ἐστι κεχρωτισμένον.] Dicitur enim ut χροΐζεσθαι aliquis γυναικί τινι, ita etiam χρωτίζεσθαι, pro παραδραθέειν φιλότητι αὐτῆς τῇ χροιῇ, loquendo Homerice, i. e. Accubare ei et cutim ejus contingere, i. e. Proxime ei adjacere, ut eam tangat cute sua. Pass. [Med.] χρωτίζεσθαι Aristoph. active etiam posuit pro χρωτίζειν s. χρίμπτειν, Applicare, Adhibere, Nub. [516] : Εὐτυχία γένοιτ' ἀνθρώπῳ, ὅτι προήκων ἐς βαθὺ τῆς ἡλικίας, νεωτέροις τὴν φύσιν αὐτοῦ πράγμασι χρωτίζεται, καὶ σοφίαν ἐπασκεῖ. I. e. πελάζει, inquit Suid., rectius quidem ille interpretans quam schol. χρωματίζεται : qui etiam addit, quum ὁ χρωματισμὸς εἰς τὸ πρόσωπον γίνηται, ipse autem κατὰ νοῦν ἐχρωματίζετο, ideo adjectum fuisse accus. φύσιν, ut sit Mentem et ingenium rebus novis imbuit. Passive tamen etiam accipere potes verbum pass., si κατὰ subaudias, et χρωτίζεται accipias pro Accedit. [Imitatur Eustath. Opusc. p. 152, 20 : Ἀγαθὸς οὐκ ἂν οὐδὲ ἄνθρωπος ἐθέλοι φαυλότητι πραγμάτων χρωτίζεσθαι· 37, 80 : Ἄνθρωπος βίῳ κανθάρου προσήκων οἷς χαίρει καὶ αὐτὸς χρωτιζόμενος εἰς μύσους ἄξια· 267, 70 : Ὁ συγγραφόμενος καὶ χρωτισθεὶς τῷ κακῷ.]

[Χύδαι, αἱ, Chydæ, urbs Lyciæ, ap. Ptolem. 5, 3, p. 324, 28, ubi libri partim sic partim Λύδαι : unde Χλύδαι Wilbergius.]

[Χυδαΐζω. HSt. in Ms. Vindob. s. v. Χυδαῖος :] Legitur et verbum Χυδαΐζειν apud Eustath. [p. 421, 19 : Τῇ σπάρτῳ, ἐξ ἧς παρέφθαρται χυδαϊζόμενον τὸ πλεκτὸν σπαρτίον, i. e. In lingua vulgi dictum. De confluente hominum turba Nicet. Chon. Hist. p. 111, C : Σύμφυλοι ὄντες καὶ φίλοι πάνυ Ῥωμαίοις ηὐξάνοντό τε καὶ ἐχυδάϊζον· 293, C : Τὸ χυδαΐζον στῖφος τῆς πόλεως αὐτίκα διασκεδάννυται.]

[Χυδαιολογία, ἡ, Loquela vulgi. Phot. Bibl. p. 56, 16 : Πρὸς τὴν πεπατημένην κατενηνεγμένοι χ., cui comparandum quod p. 66, 34 dixit : Φράσις εἰς τὸ ταπεινὸν καὶ χυδαῖον τοῦ λόγου λίαν κατενηνεγμένη. || « Vana atque abjecta disputatio. Epiphan. t. 1, p. 35, B; 473, D; 626, D; 1019, A; 723, C, τῇ τῶν Ἀρειανῶν χυδαιολογίᾳ. Hase.]

[Χύδαῖος, αία, αῖον, et ὁ, ἡ. HSt. s. v. Χύδην :] Unde Χυδαῖος, Cujus magna copia est, Multus, Abundans; interdum etiam Vilis, Vulgaris : quoniam vilitatem rebus invehit nimia copia et abundantia. Eustath. p. 29, [35] : Χυδαῖοι πάλαι ἐλέγοντο οἱ πεπληθυσμένοι, νῦν δὲ οἱ οὐδαμινοί. [Frequens adj. apud Eustathium ipsum de hominibus et rebus dictum. Suidas : X., εὐτελὴς, παμπληθής. Multitudinis vilis significatu LXX Exod. 1, 7 : Οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ ηὐξήθησαν καὶ ἐπληθύνθησαν καὶ χυδαῖοι ἐγένοντο· quem l. exp. Epiphan. vol. 1, p. 18, A : Πάντως που ὁ χρόνος τῆς αὐτῶν παροικίας καὶ ἐπιμιξίας διὰ ῥαθυμίας τὸ χυδαῖον εἰργάσατο. De lapide vili Plutarch. Mor. p. 85, F : Ξύλον τὸ τυχὸν ἢ λίθον ἐπιβαλεῖν χυδαῖον. X. στέφανοι ab Athen. 15, p. 686, B, dicuntur quos Alexis, cujus versum affert, χύδην πεπλεγμένους dixerat. X. οἶνος ap. schol. Arist. Pl. 808 : Τὸν χ. οἶνον καρηβαρίτην ἔλεγον.] Ita certe ap. Diosc. 5, 40, de palmeo vino, φοίνικας τὰς χυδαίους Marcell. interpr. Palmulas chydæas, i. e. Vulgares et ex copia viles. Ruell. autem paulo aliter; verba enim hæc Diosc. : Λαβὼν φοίνικας τὰς χυδαίους πεπείρους, βάλε εἰς πιθάκνην τετρημένην ἐν τῷ πυθμένι, ἐπίχεε δὲ τοῖς δέκα χοίνιξιν ὕδατος χόας γ', sic vertit : Palmulas maturas, quas vocant Chydeas, in urceolum imo pertusum demittito, et quadragenis aquæ sextariis ternos aquæ congios infundito. Ubi sequitur Plinii auctoritatem, qui sic scribit 14, 16 : Fiunt et ex palmis vina, maturarum quas vocant Chydæas modio in aquæ congiis tribus macerato expressoque. Sed ego Plinii verba aliter accipio quam Ruell. Nec enim iis verbis, Quas vocant Chydæas, voluit interpretari præcedens Maturarum, sed Græca loquendi consuetudine, qua aliquoties utitur, Maturarum quas vocant Chydæas dixit pro Maturarum ejus generis quas Chydæas vocant, modio in aquæ congiis tribus macerato. Ideoque Marcello potius astipulor; præsertim quum Plin. quoque χυδαίων nomine innuat appellari vulgariores et viliores, sic scribens 13, 4 : Suum genus ex sicciore turba, prælonga gracilitate curvatis interim; nam quos ex his honori deorum dicamus, Chydæos appellavit Judæa, gens contumelia numinum insignis. Id enim arbitror eum innuere verbis istis, Judæam, quos Græci Idæos dactylos vocabant, Idææ matris honori dicatos, per contumeliam ejus numinis Græcorum, appellasse χυδαίους, παρὰ γράμμα σκώψαντας, quasi Vulgares vilesque. [Schol. Hom. Il. B, 212 : Μάλιστα τῆς ἀγνοίας ἐν τῷ χ. πλήθει γεγονυίας· et ib. : Τῶν πολλῶν καὶ χυδαίων, ut ὁ πολὺς καὶ χ. τῶν Ἑλλήνων ὄχλος ad P, 761. Philo Bybl. ap. Euseb. Pr. ev. 1, p. 40, B : Τῆς τῶν χ. ἀπειρίας. Porphyr. De abstin. 4, 18, p. 363 : Πολλὰ ὁ νόμος τῷ χ. συνεχώρησεν. Τῆς χυδαίου καὶ πανδήμου λαλιᾶς in Exc. ex Polybio 14, 7, 8. Τὸ ταπεινὸν καὶ χ. τοῦ λόγου Phot. Bibl. p. 66, 34.] Exp. etiam Diffusus, nec non Confusus. [|| Adv. Χυδαίως, Confuse. Basil. M. vol. 3, p. 466, B : X. ὀνομασθὲν καὶ κακοήθως νοηθέν. G. D. Epiphan. t. 1, p. 760, A; 932, B. Nil. Epist. p. 244, 4, βέμβεσθαι ῥαθύμως καὶ χ. Hase.]

Χυδαιότης, ητος, ἡ, Vulgaritas, Vilitas. In Atticis, inquit Bud., ita legitur : Συμφέρομαι τοῖς πολλοῖς, ἀντὶ τοῦ μετὰ τῶν πολλῶν γίνομαι· ἐπὶ χυδαιότητι· i. e. ἀδιαφόρως ἔχων. Sed videndum ne ἐπὶ χυδαιότητι significet ὡς οἱ χυδαῖοι, Ut loquuntur vulgo. [Theodoret. vol. 5, p. 29 : Ἡ τῶν ἐννοιῶν χ. Phot. Bibl. p. 160, 7 : X. ῥημάτων. G. D. Actt. conc. Lateran. t. 3, col. 912, 29. Nil. Epist. p. 91, 25; 333, 11. Cyrill. Hieros. Catech. p. 38, C, τοῦ καπηλοδύτου τὴν χ. Julian. Imp. Contra Christ. p. 43, B, τῆς παρ' ἡμῖν ῥαθυμίας καὶ χ.· p. 238, B, τῆς παρὰ τοῖς ἔθνεσιν ἀδιαφορίας καὶ χ.· Ἐπιτεῖναι τὴν χ. Hase.]

[Χυδαιότροπος, ὁ, ἡ, Qui est moribus plebeiis. Niceph. Blemmydes in Maii Coll. Vat. vol. 2, p. 661. Osann.]

[Χυδαιόω, Vulgo. Anonym. V. Joann. Chrys. p. 301: Οὔπω γὰρ τότε τῷ κόσμῳ ἐνεπλατύνθη ταῦτα ... ἐπὶ τοὺς ἀναξίους ἐπεκτεινόμενα, καὶ διὰ τοῦτο χυδαιούμενά τε καὶ ἀτιμούμενα. Seager. Phot. Bibl. p. 467, 23. Epiphan. t. 1, p. 814, C, de peccatore, divinæ imaginis decus abjectum reddente, ἐχυδαίωσε τὸ κατ' εἰκόνα. Hase.]

[Χυδαϊστὶ, Vulgi more. Eustath. p. 50, 14: Οἱ μεθ' Ὅμηρον τὸ ἤτοι χ. μὲν ἑρμηνευτικὸν οἴονται σύνδεσμον ..., ἀκριβῶς δὲ νοήματα διαζευγνύουσιν.]

[Χυδαίως. V. Χυδαῖος.]

[Χυδαίωσις, ἡ, Rusticitas. Vita Nili jun. p. 46, 1, τὴν πρὸς κακίαν ἀπόκλισιν καὶ χ. Hase.]

[Χύδας, ὁ, Chydas, fl. Siciliæ. Ptolem. 3, 4, p. 193, 27: Χύδα ποταμοῦ ἐκβολαί.]

Χύδην [Dor. Χύδαν Leon. Tar. Anth. Pal. 9, 316 et Plan. 306], Fusim, s. Fuse, More eorum quæ fusa sunt. [Per κεχυμένως exp. Suidas.] Item Abundanter, Copiose, Cumulatim, Affatim: more sc. eorum quæ plenis effunduntur aut profunduntur vasis. [Annotavit Pollux 3, 119; 6, 144, et locutiones τῶν ἀγαθῶν χ. κειμένων 1, 51, et χ. δαπανᾶν 6, 175.] Hesychio ἀθρόως, σωρηδὸν, ὀαψιλῶς, nec non εἰκῇ. [Plato Leg. 9, p. 858, B: Ἡμῖν ... ἔξεστι καθάπερ ἢ λιθολόγοις ἢ καί τινος ἑτέρας ἀρχομένοις ξυστάσεως παραφορήσασθαι χ. Xenoph. Hipparch. 1, 16 et X. καταβάλλοντα λίθους· et similiter De re eq. 4, 4. Theophr. C. Pl. 4, 13, 7: Ὅταν (ὁ σῖτος) εἰς τὰ οἰκεῖα τεθῇ χ. Et de aliis rebus quibusvis quæ vel proprie profluere dicuntur, ut ap. Ælian. V. H. 13, 1, p. 842: Ὕδατα χ. καὶ ἀφθόνως ἐπέρρει· et schol. Hom. Il. Υ, 471: Αἷμα ἐκρούνιζε χύδην, vel cumulatim et sine ordine profunduntur aut projiciuntur, Pherecr. ap. Polluc. 7, 194: Μηδὲν κοτυλίζειν, ἀλλὰ καταπάττειν χ. Diphilus ap. Athen. 7, p. 291, F: Τραπεζοποιῶν ἐν ἀγαθοῖς πολλοῖς χ. Στέφανοι χ. πεπλεγμένοι Alexis s. v. Χυδαῖος memoratus. Polyb. 15, 14, 2: X. ἐρριμμένα ὅπλα, ut Plut. V. Æm. Pauli c. 32: Ὅπλοις συμπεφορημένοις χ. Idem V. Aristid. c. 5: X. ἀργυρίου καὶ χρυσοῦ παρόντος. Orph. Arg. 406: Κρεῖα χ. προὔθηκε. Nonn. Dion. 17, 54: Χύδην (sic Scaliger pro χάδην) δ' ἐπέβαλλε τραπέζῃ ... ἄνθος ἐλαίης. Ælian. N. A. 6, 52: Ὁ ἐλέφας ... τῆς ἄμμου τῆς ἐν ποσὶ τῇ προβοσκίδι χ. ἀναλαβών. Geopon. 5, 16, 3: Οὐ χρὴ χ. ἀλλὰ κατὰ γένος κεχωρισμένως φυτεύειν, ut κατὰ μίαν et χύδην opposita sunt ap. Aristæn. 1, 3, p. 17: Φιάλας πόματος πλήρεις ἐπὶ τὸν ὁλκὸν ἠφίει θᾶττον φέρεσθαι κατὰ ῥοῦν, ἀλλὰ κατὰ μίαν, ἐκ διαστήματος βραχέος διακεκριμένας ἀλλήλων. De hominibus Plutarch. V. Camilli c. 28: Ἐν νεκρῶν πλήθει καὶ χ. καταβεβλημένων· V. Pericl. c. 34: Πολλῶν ὁμοῦ χ. ἐν οἰκήμασι μικροῖς ἠναγκασμένων διαιτᾶσθαι. Eustath. p. 1382, 17: Τοὺς πολλοὺς εἴτουν τοὺς χ. διακειμένους ἄνδρας. Diphilus ap. Athen. 7, p. 292: Ἀδώνια ἄγουσ' ἑταίρα μεθ' ἑτέρων πορνῶν χ.] Epigr. [Antiphanis Anth. Pal. 10, 100]: Ὅτ' οὖν χρόνος ὥριος ἡμῖν, Πάντα χύδην ἔστω, ψαλμὸς, ἔρως, προπόσεις, Omnia profuse et affatim adsunto. [Erycius ib. 9, 233: Φωλὰς ἀραχναίη ... χύδην ἔβρυξε μελαίνῃ σηπεδόνι χλωρὴν σάρκα. Leon. Tar. 9, 316: Τοὺς βότρυας, αἴτε πέλονται ὥριμοι, αἴτε χύδαν (i. e. prorsus) ὄμφακες, εὐτρέπικεν. Strato 12, 200: Τὸν παρέχοντα (amanti) χύδην. Athen. 12, p. 536, C: Ταῖς ἡδοναῖς ἀσελγῶς ἐχρήσατο καὶ χ.] Et Epigr. [Antipatri Anth. Pal. 11, 158] in Philosophos: Τὸ χύδην ῥυπόωντι πίνῳ πεπλασμένον ἔσθος, Vestis affatim oblita sordibus. Posterior autem expositio, εἰκῇ, magis convenit huic loco Isocr. Panath. [p. 238, A], in quo χύδην et εἰκῇ, ut vicinam signif. habentia, copulantur: Ὅμοιος ἂν εἶναι δόξαιμι τοῖς εἰκῇ καὶ φορτικῶς καὶ χύδην, ὅ,τι ἂν ἐπέλθῃ λέγουσιν, Iis qui temere et importune effundunt quicquid in buccam venerit; vel Temere, importune et citra delectum effutiunt: exprimendo χύδην per ἀδιακρίτως, Nullo habito discrimine s. delectu, sed inconsiderate effundendo quidvis. [Isocr. Epist. p. 614, 6 ed. Bekk. Oxon.: Ἐξαριθμήσας καὶ χ. εἰπών. Plato Phædr. p. 264, B: Οὐ δοκεῖ χ. βεβλῆσθαι τὰ τοῦ λόγου; Rep. 7, p. 537, C: Τὰ χ. μαθήματα παισὶν ἐν τῇ παιδείᾳ γενόμενα. Πάντα χ. γράφειν Strato Anth. Pal. 12, 2.] Item aliquid χύδην vel proferri ore vel scribi dicitur, quod sine numero profertur scribiturve, i. e. Oratione prosa ac pedestri; facilius enim ea funditur et fluit in quotidiano usu quam metrica. Aristot. Rhet. 3, [9, 9]: Διὸ καὶ τῶν μέτρων πάντες μνημονεύουσι μᾶλλον τῶν χύδην· ἀριθμὸν γὰρ ἔχει ᾧ μετρεῖται, Ideoque omnes facilius versus recordantur quam solutam orationem nullisque carminis legibus astrictam; hæc enim nullo numero nec ulla mensura profertur, sed sine discrimine effunditur, s. profunditur: non item illa. [Plato Leg. 7, p. 811, D: Οὓς (λόγους) ἐν ποιήμασιν ἢ χ. οὕτως εἰρημένους μεμάθηκα.]

[Χυδιάζω, Cum vulgo nugor. Niceph. Presb. in V. Ms. S. Andreæ Sali: Ἕτεροι δὲ ἀσέμνως ὀρχούμενοι κρότον καὶ ψόφον ταῖς χερσὶν ἀπετέλουν γελῶντες καὶ χυδιάζοντες ἀσώτως. Ducang. Hinc subst. Χυδιασμὸς, ὁ, ap. Anon. in Append. ad Basil. M. vol. 3, p. 606, C: Ὕλην χυδιασμοῦ τε καὶ ψόγου τὴν ἐντολὴν τοῦ κυρίου ποιήσεται. Rectior utriusque forma foret χυδαΐζω et χυδαϊσμός.]

[Χυδρώνα, τὸ ἔλαιον τῆς πενταφύλλου in Lexico Reg. 1843. Χύρωνα cum eadem expos. in gloss. iatricis cod. Reg. 190. Ducang.]

[Χυθρόγαυλος. V. Χυτρόγαυλος.]

[Χυικὸς, ἡ, ὸν, Chymicus. Alex. Aphrodis. ap. Höfer. *Hist. de la chymie* t. 1, p. 219, διὰ χυικῶν ὀργάνων. Hase.]

Χυλάριον, τὸ, forma dimin., quasi Succulus. Vocant autem χυλάρια Actuarius et Nicol. Alexandr., quando herbas quasdam adjecto mediocri melle aut saccharo decoquimus, q. d. Succatiunculas. VV. LL. Suidæ χυλάριον est τὸ ὑδαρῶδες, ὁ ἐκπεπιεσμένος σῖτος. [M. Antonin. Imp. Comment. 6, 13, ὁ Φάλερνος χ. ἐστι σταφυλίου. Hase. Male illatum in libris quibusdam Hippocr. p. 552, 42, ubi vera scriptura χαραδρίου est: v. Littré vol. 7, p. 260.]

Χυλίζω, fut. ίσω, Succum elicio s. exprimo, In succum resolvo et liquo. [Theophr. H. Pl. 9, 10, 4: Τὸ σπέρμα χυλισθὲν ποιεῖ τὸ ἑλατήριον. Dioscor. (apud quem frequens est, ut et verbum χυλόω) 2, 213: Χυλίζεται δὲ καὶ εἰς τὰ ὀφθαλμικὰ, Succus ex ea exprimitur ocularibus medicamentis utilis, Extractus succus oculorum medicamentis adjicitur. Ib. 221, de chelidonio majore: Χυλίζεται δὲ τὰ φύλλα καὶ ἡ ῥίζα καὶ ὁ καυλὸς, ἀρχομένου θέρους, καὶ ξηραίνεται ἐν σκιᾷ, Ineunte æstate succus exprimitur foliis, radice, caule. Et alibi [4, 155], de sparto: Καὶ αὐτῶν δὲ τῶν ῥάβδων ἐν ὄξει βραχεισῶν, εἶτα κοπεισῶν, καὶ χυλισθεισῶν, ἰσχιαδικῶν καὶ συναγχικῶν ἐστὶ βοήθημα, ὅσον κύαθος εἷς πινόμενος νήστεσιν. Pro quibus Plin.: Rami similiter cum fronde in aceto macerati pluribus diebus et tusi, succum dant ischiadicis utilem, cyathi unius potu. Utitur et alibi passim hoc vocabulo Dioscor. et alii medici. [Ὀπὸν χυλισθέντα Geopon. 16, 4, 5; κόπρον κεχυλισμένην 10, 18, 3.]

Χύλισμα, τὸ, et Χυλισμὸς, ὁ, Succus expressus, et Succi expressio. Dioscor. 3 init.: Περὶ ῥιζῶν καὶ χυλισμάτων καὶ βοτανῶν καὶ σπερμάτων, De radicibus, de succis, de herbis, de seminibus. Theophr. H. Pl. 9, [8, 3]: Χύλισμα γίνεται, Fit liquamentum, Succus exprimitur. Rursum Dioscor. 3, [22] de aloe: Διττὸν δέ ἐστι τὸ εἶδος τοῦ χυλίσματος, Duo sunt succi genera, qui inde exprimitur. Posterius vero Χυλισμὸς legitur ap. Theophr. l. c., itidemque a Gaza exp. Succus: licet potius de ipsa succi expressione dicatur. [Χύλισμα, schol. Nicandri Al. 158: Τὸ χ. τοῦ κορίου τῆς γεύσεως. Schneid. Hippiatr. p. 214, 16. Galen. vol. 14, p. 375, 7, κιχωρίου χυλίσματος. Oribas. t. 2, p. 587, 7, ἀκακίας χ.· 554, 4, χ. καρύων πικρῶν. Hase.]

[Χυλοειδὴς, ὁ, ἡ, Succo similis. Sext. Emp. p. 395: Ἡ γεῦσις χυλοὺς γνωρίζουσα χυλοειδής.]

[Χυλόζωμος, ὁ, ἡ, Qui concinnatur ex succo. Anon. ap. Daremberg. *Notices et extr. de mss. médicaux*, part. 1, p. 38, 2, ἔψημα χ. τῆς κριθῆς. Hase.]

[Χυλοποιέω, Succum facio. Herodian. Epim. p. 153; Alex. Trall. 7, p. 130, 8; 8, p. 140. «Pseudo-Hippocr. De hom. fabr. p. 285, 6 Ermerius., τὸ ἧπαρ χυλοποιεῖ τὴν τροφήν.» Hase. Niceph. Blemm. Epit. Phys. p. 37.]

[Χυλοποίησις, εως, ἡ, Succi confectio. Stephanus

schol. in Hippocr. p. 148 et 155 ed. Dietz. Osann.]

Χῡλὸς, ὁ, Succus; generaliter quidem significat i. q. χυμὸς, tum ap. Plat. et Hippocr., tum apud veteres omnes Comicos, ut Galen. prodidit [vol. 13, p. 27 : Ἡ ἐξ ὑγροῦ καὶ ξηροῦ σύστασις ὑπὸ θερμότητος πεφθέντων χυλός ἀπὸ τοῦ λ τῆς δευτέρας ἀρχομένης συλλαβῆς· παρὰ μέντοι τοῖς παλαιοτέροις αὐτῶν οὐκ Ἀττικοῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ Ἴωσιν ἑκάτερα διὰ τοῦ μ γέγραπται. Καὶ γὰρ καὶ παρὰ Πλάτωνι τῷ φιλοσόφῳ καὶ παρ' Ἱπποκράτει καὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς κωμικοῖς οὕτως εὑρίσκεται. Λελέχθω δ' ἔν γε τῷ παρόντι λόγῳ πρὸς ἡμῶν ἕνεκα σαφοῦς διδασκαλίας ἡ μὲν γευστὴ δύναμις ἢ ποιότης, ἢ ὅπως ἄν τις ὀνομάζειν ἐθέλῃ, διὰ τοῦ μ στοιχείου χυμός, ἡ δ' ἔν τε τοῖς ζῴοις καὶ φυτοῖς ὑγρότης πεπαχυσμένη χυλός, ἀπὸ τοῦ λ τῆς δευτέρας ἀρχομένης συλλαβῆς. Eadem fere traduntur Definitt. med. vol. 2, p. 280. Aliter Orion Etym. p. 163, 3 : Χυλός· παρὰ τὴν χύσιν. Διαφέρει δὲ χυλός καὶ χυμός· καὶ ἄμφω μὲν ὑγρὰ, ἀλλὰ τὸ μὲν ἐν πέψει καὶ ἐν αἰσθήσει (ἑψήσει Sturzius) γεγονὸς χυμός· ἔστι γὰρ χυμὸς γλυκὺς καὶ πικρός· τὸ δ' ἄπεπτον καὶ ἀνέψητον, πεφθῆναι δὲ δυνάμενον, ὡς ἡ ἐν πόαις καὶ ὀπώραις ὑγρὰ οὐσία χυμός (Sic Schneid. ad Theophr. vol. 5, p. 547, correxit pro τὴν ... ὑγρὰν οὐσίαν χυλός)· καὶ τοῦ βίου μαρτυροῦντος· τὸ μὲν γὰρ καλῶς ἑφθὲν σύγχυμον καλεῖται, τὸ δ' ἀνέψητον ἀσύγχυμον. Hesych. : Χυλός· πεμμάτων ὑγρῶν ἐκπίεσμα. Idem vero Χυμῶν· πηγμάτων ὑγρῶν, ut in Lexico Cyrilli, Χυμός· πῆγμα ὑγρῶν.] Sic autem dicitur ἡ ἐξ ὑγροῦ καὶ ξηροῦ σύστασις τῶν ὑπὸ θερμότητος πεφθέντων, Succus a calore ita concoctus ut humidi siccique medius sit consistentia. Hic vero non aliud est quam humor quidam incrassatus, tam in animantibus quam in plantis. Sed tamen in animantibus specialiter magis Eum succum designat, quem ventriculus ex cibis per concoctionem elicit, et qui sanguinis materia est. Hic enim proprie a Medicis χυλὸς appellatur, quamvis generaliori quodam significatu non is modo, verum etiam pituita et sanguis et reliqua omnia humorum genera sub eo nomine comprehendi posse videantur. Hæc Gorr. Apud Diosc. Marcellus χυλὸν, i. e. Succum, appellat Humorem ex tota materia, parteve ejus aliqua concisa tusave, aspersis aliquando aqua aut vino aut alio humore, tum manibus aut torculari aut igne expressum exudatumque : ubi discrimen etiam ponit inter χυλὸν, ὀπὸν, et δάκρυον. Recte vero dicit Exudatum. Proprie enim eum χυλὸν et χυμὸν dici puto Quem res aliquæ fundunt et exudant, ut ipsum præ se fert nomen, a χύω derivatum. Mnesisitheus medicus ap. Athen. 3, [p. 80, C] : Ὅσα δὲ [ὠμὰ] προσφέρεται τῶν τοιούτων (ut sunt pira, ficus, mala Delphica, et hujusmodi alia), δεῖ παραφυλάττειν τὸν καιρὸν, ἐν ᾧ τοὺς χυλοὺς τοὺς ἐν αὐτοῖς μήτε ἀπέπτους μήτε σαπροὺς μήτε κατεξηραμμένους λίαν ὑπὸ τῆς ὥρας ἕξει. [Plato Critia p. 115, A : Ὅσα εὐώδη τρέφει γῆ, ῥιζῶν ἢ χλόης ἢ ξύλων ἢ χυλῶν σταχτῶν.] Sic ὀξαλίδος χυλὸς, Succus oxalidis, ap. Galen., et στρύχνου χυλὸς, ut quum Ad Glauc. 2 dicit δεύειν στρύχνου χυλῷ, Madefacere et macerare solani succo. Sic Diosc. 5, χυλὸς σταφυλῆς, Uvæ succus, s. Uvæ mellago, ut Ruell. et Barb. verterunt, secuti Plinium : qui et ipse χυλὸς ap. eund. Diosc. vertit Succus; hæc enim Dioscoridis [2, 161], Ὁ δὲ χυλὸς τῶν ξυσμάτων θλιβέντων μετὰ ῥοδίνου πρὸς καυσουμένην ἐπιφάνειαν ἐγχριόμενος ὠφελεῖ, sic reddidit : Succus ex strigmentis cucurbitæ illitus cum rosaceo et aceto, febrium ardores refrigérat. [X. βοτάνης Geop. 2, 18, 1; θρίδακος 12, 13, 7; κράμβης 12, 7, 6; σεύτλων 12, 15, 3; μήλων 8, 27, 2; κορίου 20, 40; ῥόδων, 8, 29; φύλλων τῆς ἐλαίας 9, 26, 3.] Rursum Galen. Ad Glauc. 1, χυλὸς πτισσάνης, Ptisanæ succus, cremor, ut Plin. cum Celso vocat. [Χυλὸς in genere Succum significat et humorem a calore incrassatum, consistentia medium inter humidum et siccum. Apud Hippocr. tamen sæpe χυλὸς simpliciter ptissanæ aut hordei succum et sorbitionem significat, quam ptissanam colatam vocant, expressam hordei substantiam continentem, non cremorem, qui est aqua hordei expressa apud Latinos, non succus ipsius substantiæ hordei. Cui tota et integra ptissana, hoc est non colata, opponitur. P. 385, 45 : Τὰς δὲ πτισσάνας χρὴ ἐκ βελτίστων τέως κριθέων εἶναι καὶ ὡς βέλτιστα ἑψῆσθαι, καὶ ἄλλως, ἢν μὴ τῷ χυλῷ μούνῳ μέλλῃς χρέεσθαι· ubi τὸν χυλὸν ptissanam excolatam intelligit, ut ptissanæ integræ et non colatæ opponatur, quam παχεῖαν πτισσάνην, et πτισσάνας ἀδιηθήτους vocat p. 384, 35, 39, Galenus κριθώδη πτισσάνην, huicque χυλὸν opponit et δι' ὀθονίου τὸν χυλὸν διηθέοντες διδόασιν. Rursus p. 386, 34 : Τοῖσί τε ὅλῃσι πτισσάνῃσι χρεομένοισι, τοῖσί τε χυλῷ αὐτέων. Et p. 387, 2 : Χρῆσθαι δὲ πρῶτον μάλιστα μὲν χυλῷ, ἔπειτα δὲ πτισσάνῃ. Ubi πτισσάνη simpliciter ὅλην πτισσάνην, integram et non colatam indicat, quam a succo distinguit. Et p. 400, 38 : Καὶ μελικρήτου πόσει καὶ χυλοῖσι παραφύλασσε· ubi χυλοὺς πτισσάνης χυλὸν exponit Galenus. Rursus p. 402, 10 : Ἔπειτα ἢν ἀσφαλὴς ἐὼν φαίνηται, οὕτω χυλῷ ὀλίγῳ, καὶ λεπτῷ τὸ πρῶτον, καὶ μέλιτι μίσγων δίδου, ἢν δὲ ἀνάγηται ῥηϊδίως, καὶ εὔπνοος ἢ καὶ ἀνώδυνος ἢ τὰ πλευρὰ, κατὰ σμικρὸν παχυτέρῳ τε καὶ πλείονι καὶ δὶς τῆς ἡμέρης. Quem locum Cæl. Aurel. exprimit Acut. 2, 19, et Succum tenuem et parvum; deinde etiam crassiorem et plurimum, vertit. Quibus tamen in locis interpretes cremorem non satis apte, ut opinor, vertunt. Rursusque p. 397, 51, quod scribitur, χυλὸν δὲ προσφέρειν, Cæl. Aurel. 3, 4, Succo cibare exponit. Porro Hipp. p. 1147, D : Χυλὸν μεταπιοῦσα ψυχρὸν, ptissanæ succum intelligere videtur, et ib. E : καὶ αὖθις μετέπιεν χυλόν. P. 1207, C : Ἐρόφησε χυλὸν (χυλοῦ p. 1210, E), ut τῶν χυλῶν ῥοφεῖν p. 652, 24. Et cum verbis προσφέρειν (1207, E; 1212, D; 1215, C), καταδέχεσθαι (1221, D), προσδέχεσθαι (1226, D), χρῆσθαι (1210, G). Fœs. Pollux 6, 61 : Κρατῖνος καὶ χυλὸν πιεῖν εἴρηκεν « Ἀλλ' εἶσιθ' εἶσω καὶ πιοῦσα χυλὸν ἀναπαύου κακῶν· » quocum Meinek. comparat schol. Aristoph. Vesp. 810 : Οἱ νοσοῦντες χυλὸν πτισάνης ῥοφοῦσι· et Ephipp. ap. Athen. 14, p. 642, E, ubi inter mensas secundas memorantur κόγχαι, χυλὸς, Διὸς ἐγκέφαλος.] At χυλὸν φιλίας per metaphoram et jocum dixit Aristoph. Pac. [997] : Μίζον δ' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας πάλιν ἐξ ἀρχῆς φιλίας χυλῷ, quod schol. exp. ῥοφήματι, Sorbitione. [Ran. 943 : Χυλὸν διδοὺς στωμυλμάτων, ἀπὸ βιβλίων ἀπηθῶν.] Est vero ubi χυλὸς (sicut χυμὸς) dicatur non tam Succus quam Sapor. Aristot. Eth. 3, 10 : Τῆς γὰρ γεύσεως ἐστὶν ἡ κρίσις τῶν χυλῶν· ὅπερ ποιοῦσιν οἱ τοὺς οἴνους δοκιμάζοντες, καὶ τὰ ὄψα ἀρτύοντες· qui enim vina explorant, et opsonia condiunt, necesse est ut sapores probe sciant discernere. Sic Theophr. C. Pl. 6, 19 : Ὧν στρυφνότεροι καὶ πικρότεροι καθ' αὑτοὺς οἱ χυλοί· κεραννύμενα γὰρ ὑπὸ τῆς φύσεως τῷ ὑδατώδει, βελτίους καὶ γλυκυτέρους ποιοῦσι τοὺς χυλούς. Et rursum, Ἄλλοις κἀκεῖνα προσφιλῆ καὶ κατὰ τοὺς χυλοὺς καὶ κατὰ τὰς διαθέσεις. In eod. l., Ἐν ὡρισμένοις τισὶ μεταβάλλει χυλοῖς, In certis quibusdam saporibus mutatione afficitur. Et apud Epicurum [ap. Athen. 7, p. 278, F; 280, A] : Αἱ διὰ τῶν χυλῶν ἡδοναὶ, Voluptates quæ sapore percipiuntur, ut Cic. interpr., qui hæc Ejusdem, Οἵ τε λιτοὶ χυλοὶ ἴσην πολυτελεῖ διαίτῃ τὴν ἡδονὴν περιφέρουσι, sic vertit : Tenuissimo victu, i. e. contemptissimis escis et potionibus, minor voluptas non percipitur quam rebus exquisitissimis ad epulandum. Rursum Theophr. C. Pl. 6, 18 : Διάφοροι καὶ κατὰ χυλοὺς καὶ ὀσμὰς καὶ ἀοσμίας· ejusdem libri init. : Χυλὸς μὲν, ἡ τοῦ ξηροῦ καὶ γεώδους τῷ ὑγρῷ ἐναπόμορξις· ἢ ἡ τοῦ ξηροῦ διὰ τοῦ ὑγροῦ διήθησις ὑπὸ θερμοῦ. Ibid. ab eo hæc εἴδη τῶν χυλῶν ponuntur, γλυκὺς, λιπαρὸς, αὐστηρὸς, στρυφνὸς, δριμὺς, ἁλμυρὸς, πικρὸς, ὀξύς. [Anaxipp. ap. Athen. 9, p. 404, E : Χυλοὺς ἐχομένους δριμύτητος. Diodor. 2, 52 : Τὰς ὀσμὰς τῶν καρπῶν καὶ τὰς ἰδιότητας τῶν χυλῶν.] At Plin. 15, 27 : Interim quæ sunt communia et pomis omnibusque succis, saporum genera tredecim reperiuntur : dulcis, suavis, pinguis, amarus, austerus, acer, acutus, acerbus, acidus, salsus. Idem cap. seq. : Ergo succorum vinosus piro, moro, myrto : pinguis, olivæ, lauro, nuci juglandi, amygdalis : dulcis, uvis, ficis, palmis : aquosus, prunis : sanguineus, moris, cerasis, cornis, uvis nigris : idem albis candidus, lacteus in capite ficis, in corpore non item : spumeus, malis : nullus Persicis, quum præsertim duracina succo abundent. Definitiones autem singularum χυλοῦ specierum habes in l. Theophr. jam citato. [|| De spuma Cerberi Dionys. P. 791 : Κύνα χαλκεόφωνον ... δεινὸν ἀπὸ στομάτων βαλέειν σιαλώδεα χυλόν.]

Χῡλόω, In succum redigo s. resolvo, Liquo, Succum exprimo. [Cyrill. ap. Matth. Gl. min. vol. 1, p. 33 : Χυλοῖ· χυλὸν παρέχει. Tim. Locr. p. 101, A : Τὰ δ' ἐναντία λεῖά τε καὶ γλυκέα κεχύλωται.] Diosc. 2, 212, de chelidonio minore : Αἱ δὲ ῥίζαι χυλωθεῖσαι, χρήσιμοι εἰς ῥινεγχυσίαν μετὰ μέλιτος, πρὸς κάθαρσιν κεφαλῆς, Radices in succum redactæ, i. e. Succus radicibus expressus : ut c. 210 dicit, Ῥινεγχυτοῦται δὲ ὁ χυλὸς τῶν φύλλων καὶ τῶν κορύμβων σὺν ἰρίνῳ, Succus foliis et corymbis expressus cum irino unguento naribus infunditur. Pro quibus potuisset dicere, ut in præcedente loco, Τὰ φύλλα καὶ οἱ κόρυμβοι χυλωθέντα, χρήσιμα εἰς ῥινεγχυσίαν μετὰ ἰρίνου. Eodem libro c. 108, de hordeo : Χυλωθὲν δὲ τὸ ἄλευρον σὺν ὕδατι, Expressus ex farina succus cum aqua, Cremor farinæ ex aqua, Ruell. Et c. 98 : Καλλίστη δέ ἐστιν ἡ λεπτοτάτη καὶ εὐθρυβὴς, κούφη τε ὥσπερ ἄμυλον, ταχέως τε χυλουμένη ὑπὸ ὑγροῦ, In humore statim eliquescens, ut Ruell. vertit; Humore se diluens et resolvens, ut alii. [Geopon. 8, 27, 2 : Μῆλα χυλώσαντες. Hippocr. t. 8, p. 404, 9, χύλωσον καὶ μίξον. Passiv. Galen. vol. 6, p. 790, 2, μήτε χυλοῦσθαι τηκομένην. De concoctione Theod. Abucara p. 490, 20, ἑψοῦται ἡ τροφὴ καὶ χυλοῦται. Hase. || Madefacio. Eustath. p. 1552, 33 : Τὸ εἴωις χυτλώσαντο ἀντὶ τοῦ ὅπως μετὰ λουτρὸν χυλωθείη ἀλειψαμένη. Ἐντεῦθεν δὲ καὶ χύτλα ἁπλῶς τὰ λουτρὰ πλεονασμῷ τοῦ τ. Κοινῶς γὰρ μέχρι καὶ τῶν ἄρτι χυλοῦσθαι τὸ ἐξ ὑετῶν τυχὸν ὑγραίνεσθαι, καὶ ὁλόχυλος ὁ λίαν τοῦτο παθών.]

Χυλώδης, ὁ, ἡ, Succosus, Succi speciem gerens, Qui ex succorum genere est. Et τὸ χυλῶδες in planta dicitur Pars succosa ejus, s. Ipse ejus succus. Diosc. 3, 22 : Καὶ τὸ χυλῶδες δὲ τῆς ῥίζης τὰ αὐτὰ ποιεῖ πινόμενον, Radicis epotus succus eosdem præbet effectus, Ruell. [Galen. vol. 14, p. 515, 8, ὕδατι μίξας καὶ χυλῶδες ποιήσας. Hase. X. κόπρος Geopon. 2, 22, 2.]

Χύλωσις, εως, ἡ, Succi expressio, etiam Ipse succus expressus, et cremor. Diosc. 2, 108, de hordeo : Τοῦ μέντοι γινομένου ἐξ αὐτῆς ἀλφίτου ἡ πτισσάνη τροφιμωτέρα, διὰ τὴν ἐν ἑψήσει χύλωσιν, Ob cremorem in decoctione redditum, Ruell. Sic Idem hæc Ejusdem c. 132 ejusdem libri, de lupinis : Μεθ' ὕδατος ὀμβρίου ἑψηθέντες ἄχρι χυλώσεως, interpr. Decocti cœlesti aqua donec in cremorem lentescant. Gaza Succationem vertit apud Theophr. H. Pl. 7, 5, [1, C. Pl. 3, 9, 2]. Χύλωσις dicitur etiam Succi generatio, Ventriculi propria actio per quam cibus in chylum mutatur, Gorr. [Plutarch. Mor. p. 700, B : Χ. τῆς τροφῆς. Philo vol. 2, p. 244, 31, κοιλία χύλωσιν ἀπεργαζομένη τῆς τροφῆς. Galen. vol. 19, p. 372, 9, ἐστὶ χ. ὥσπερ ἕψησις τροφῆς ἐν κοιλίᾳ· vol. 2, p. 112, 4, τῆς ἐν τῇ γαστρὶ χ. τῶν σιτίων. Hase. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 280 : Βρυωνίας ῥίζης ἑψηθείσης ἐν ἐλαίῳ ἄχρι χυλώσεως.]

Χύμα [In codd. non raro χῦμα scriptum contra regulam Draconis Strat. p. 57, 6; 95, 25; 100, 20, qui tamen υ breve etiam aliis nonnullis nominibus in υμα tribuit quæ veteres υ producto pronuntiarunt, de quo Draco partim ipse monuit verbis, Ἱστοροῦσι μέντοι Ἀττικοὺς τὸ λῦμα ἐκτείνειν καὶ τὸ φῦμα. Utriusque accentus exempla collegit Lobeck. Paral. p. 420, ipse χῦμα probans. Poetarum exx. quæ alterutram mensuram confirmant nulla sunt, omninoque χύμα ejusque composita ἀνάχυμα ἔγχυμα παρέγχυμα et reliqua nusquam reperiuntur apud Atticos veteres, sed post Aristotelis demum ætatem frequentari cœperunt. Χύσις σοφίας Thom. M. p. 923 magis probat quam χῦμα], τὸ, i. q. χεῦμα, Id quod effusum est, effusum fluit, [Liquor. Diodor. 17, 75 : Ζῶον ὃ ... κατασκευάζει χύμα διάφορον τῇ γλυκύτητι τοῦ παρ' ἡμῖν μέλιτος οὐ πολὺ λειπόμενον. Aristot. H. A. 5, 19 : Τίκτει (τὰ ἔντομα) σκώληκας πλὴν γένος τι ψυχῶν· αὗται δὲ σκληρὸν, ὅμοιον κνήκου σπέρματι, ἔσω δὲ χύμα· ubi alii codd. χῦμα et ἔγχυμα. Aret. De sign. m. diut. 2, 9, p. 62, 12 : Τοιόνδε τὸ τῶν ἑλκέων χύμα. Eustath. Opusc. p. 195, 10 : Περιέχει καὶ στερεοὺς τόπους τὸ παλὺ τοῦτο χύμα τοῦ ὑγροῦ· qui sæpe hoc voc. utitur, ut p. 101, 10; 130, 90; 154, 59; 203, 80; 305, 50. Alciphro 1, 23 : Εἰς ὕψος ἤρετο γιφάδος χῦμα πάμπολυ. Inscr. Bœotica ap. Bœckh. 1570, vol. 1, p. 750 : Ἀλφιάδης χῦμα, ὁλκοὶ ΗΔΔΔΔΙΙΙΙ, ubi Bœckh. p. 753 : « Χῦμα si putaveris vas esse, cur id post nummos scriptum sit intelligi nequit .... Sed omnino χῦμα non convenit vasis nomini : χῦμα seu χύμα est *fusum* : intellige metallum non formatum, sed colliquefaciendo in placentam informem coactum, quod quum vasa nova fabricarentur, Alphiades in hunc usum dedicavit : unde ultimo loco additum est. »] Peculiariter autem Libamen quod patera funditur defuncto super sepulcro; ait enim Hesych. χύματα vocari τὰ ἐπὶ τοῖς τάφοις χεόμενα : quæ χεύματα quoque et χοὰς dici, supra docui. Eidem lexicographo χύμα est ῥεῦμα, Fluentum, Flumen : qua signif. χεῦμα quoque supra habuimus. Sed et πλῆθος ab eo exp., ut et 2 Macc. 2, [25] legimus, Συνορῶντες γὰρ τὸ χύμα τῶν ἀριθμῶν καὶ τὴν οὖσαν δυσχέρειαν τοῖς θέλουσιν εἰσκυκλεῖσθαι τοῖς τῆς ἱστορίας διηγήμασι διὰ τὸ πλῆθος τῆς ὕλης, pro Effusam s. Profusam multitudinem. [|| Reg. 3, 4, 29, χ. καρδίας, Mentis fœcunditas, Flumen ingenii. In Gl. Χύμα, Confusio, Commixtio. || Χύμα, vox scriptoribus liturgicis frequens, quum psalmos scilicet, seu preces quasvis in ecclesia decantari debere dicunt sine cantu ac modulatione, quasi fusa ac liquida voce. Ita Goar. ad Euchol. p. 30. Horologium : Εἶτα ἀπαρχόμεθα λέγειν τοὺς στίχους, οὐ μετὰ μέλους, ἀλλὰ χύμα, ἀργῶς καὶ μεγάλῃ φωνῇ. Marcus Hierom. De dubiis typicis c. 4 extr. : Καὶ τὸ μεθ' ὑμῶν ὁ θεὸς χύμα καὶ ἄνευ μέλους λέγομεν. Philotheus Patr. Cpol. in Ordine sacri minist. p. 3 : Λέγει τὸν προοιμιακὸν ψαλμὸν χύμα. Hæc et alia multa Ducang.]

[Χυματίζω ap. schol. Aristoph. Pl. 720, male pro ἐγχυματίζω legebatur, quod nunc restitutum ex codd.]

[Χυμέθλη, Χύμεθλον, Χυμέτλη, Χύμετλον formæ vitiosæ pro Χίμετλον, quod v.]

[Χυμεία, ἡ, Χημεία, Χειμεία, Auri conficiendi ars, quam vulgo Chimiam dicimus. Varie enim hæc vox scribitur, de cujus etymo dissentiunt scriptores : quam in rem multa contulit P. Lambecius Comment. De bibl. Cæs. 6, p. 174. Quædam etiam attigit Bochartus in Phalec 4, 1. Georg. Sync. p. 14, A : Ἐξ αὐτῶν (ex pravis angelis) φάσκουσιν αἱ ἱεραὶ γραφαὶ καὶ τοὺς γίγαντας γεγενῆσθαι. Ἔστιν οὖν αὐτῶν ἡ πρώτη παράδοσις Χημᾶ περὶ τούτων τῶν τεχνῶν. Ἐκάλεσε δὲ ταύτην τὴν βίβλον Χημᾶ (sic apud Goarum. Codex utrobique χημεῦ, de quo v. s. v. Χυμευτικός. G. D.)· ἔνθεν καὶ ἡ τέχνη χημεία καλεῖται. Anon. De incredib. c. 3 (p. 86 ed. Gal.) : Βιβλίον περιέχον ὅπως δεῖ γίνεσθαι διὰ χυμείας χρυσόν. Τὴν κεκρυμμένην τέχνην τῆς χυμείας, quam ἱερὰν τέχνην vulgo vocant chymistæ, dicit Joann. Antioch. in Exc. Vales., ubi de Diocletiano agit. Olympiod. Alex. Ms. Ægyptiorum propriam fuisse indicat : Τὰ περὶ χημίας ἀργύρου καὶ χρυσοῦ. Hæc et alia Ducang.; inter quæ memorabilis est Joannis Canabutzis locus : Λέγομεν χυμίαν ἣν τινες τῶν Λατίνων βαρβαρίζοντες λέγουσιν ἀρχυμίαν, ὀφείλοντες λέγειν ἀρτεχυμία, ἤτοι τέχνη τῆς χυμίας. Διότι δὲ τὰ μέταλλα πάντα διαλύει καὶ ὡς ὕδωρ διακεχυμένον ποιεῖ ἄνευ πυρὸς καὶ χωνεύσεως, διὰ τοῦτο χυμία λέγεται. Formas Χειμεύω, χείμευσις καὶ χειμία τὸ αὐτὸ inter vocabula ab χει incipientia posuit Herodian. Epim. p. 150. Χείμη in loco Cedreni s. v. Χυμευτὴς afferendo, vitiose, ut videtur.]

[Χυμένη, ἡ, Χυμένιον, Χημένη, recentioribus Græcis herba dicitur ex qua conficitur luteus vel suppallidus color. Scholion ad Theophilum De urinis : Χυμένη ἐστὶν εἶδος βοτάνης ᾗ οἱ βαφεῖς χρῶνται· ἡ δὲ βαφὴ αὐτῆς ἐστιν ὕπωχρος, ὑδατώδης. V. Salmas. ad Plin. p. 1162, 1163, 1358. Ducang.]

[Χύμευσις, εως, ἡ, Commixtio. Eustath. p. 828, 16, Τὰς κυανέας οἴμους ἔγχαυσιν ἐχούσας ἢ χύμευσιν μέλαιναν τὴν διὰ κυάνου. Tzetz. ad Hesiod. Sc. 122 : Ἄλλοι λέγουσιν ὅτι ὀρείχαλκος χύμευσίς ἐστι χαλκοῦ τοῦ νῦν εὑρισκομένου.]

[Χυμευτὴς, ὁ, Chymista. Per ει scriptum ap. Joann. Malal. p. 395, 8 : Ἰωάννης ... χειμευτὴς ὑπάρχων καὶ φοβερὸς ἐπιθέτης. Idem ex Cedreno p. 359, A : Ἀνήρ τις χειμευτὴς ἐκ τῶν τῆς χείμης τεχνῶν εὐφυὴς ὤν ... ὀφθαλμοπλανῆσαι, et Anastasio Sinaita in libro ἀναγωγῶν memorat Ducang., sed χυμευτὴς ex Theophane Chronogr. p. 128, D, et corruptius κιμμευτοῦ ex chymico Ms.]

[Χυμευτικὸς, ἡ, ὸν, Chymicus. Zosimi Panopolitæ λόγους χειμευτικοὺς memorat Phot. Bibl. p. 117, 28, ubi in cod. Ven. correctum Χυμευτικῶν. Idem liber Χημευτικὰ dicitur ab Suida s. v. Ζώσιμος Ἀλεξανδρεὺς, ut nunc legitur contra librorum fidem. Nam codices χειμευτικὰ præbent, edd. vet. vero χυμευτικὰ, quod etiam apud Eudociam legitur p. 205. Χημεῦ hunc librum inscriptum fuisse refert Georg. Syncell. p. 14, A, quod in χημᾶ depravavit Goarus, Syncellus Χημευτικὰ scripsisse videtur. Per η etiam ap. Steph. Alex. in Apotelesm. Mss. : Τὰς χημευτικὰς ἀλληγορίας.]

[Χῡμίζω, Succulentum facio. (Sapio, Gl.) Figurate Aristoph. Thesm. 162 : Ἀναχρέων ... κἀλκαῖος, οἵπερ ἁρμονίαν ἐχύμισαν· quod schol. exp. ἔγχυμον ἐποίησαν, Hesych. per ἥρτυσαν, in cod. in Ἐχύμησαν· ἥρτησαν corruptum.]

Χῡμίον, τὸ, Succulus, Modicum aliquid succi. Coquus quidam Comicus [Sotades] ap. Athen. 7, [p. 293, E] : Ὀξυλίπαρον τούτοις ἔδωκα χυμίον.

[Χυμοειδὴς, ὁ, ἡ, Succo similis. Nilus Narrat. p. 32 ed. Par. 1639. Boiss.]

Χυμὸς, ὁ, i. q. χῶμος s. χῶμα, Bustum ex humo fossili aggestum. Hesychio [Χύμος· σίελος· ἢ] τάφου χῶμα : a χύσαι significante χῶσαι, Ex terra fossili aggerere sepulcrum. [Non est veri simile hoc sensu χυμὸς a quoquam dictum esse, nec quod HSt. posuit χῶμος usquam legitur.] ‖ Succus quem herbæ aut alia prelo manuve pressa fuderunt, qui et χυλός. De ea autem hujus vocabuli signif. infra dicetur post composita.

Χυμὸς, ὁ, i. q. χυλὸς significat, ejusdem etiam cum eo originis est. [De utriusque voc. discrimine v. s. v. Χυλός. Plato Tim. p. 59, E : Τὰ πλεῖστα ὑδάτων εἴδη μεμιγμένα ἀλλήλοις ξύμπαν μὲν τὸ γένος, διὰ τῶν ἐκ γῆς φυτῶν ἠθημένα, χυμοὶ λέγονται κτλ. « Ab χεῖσθαι derivatur in fragm. quodam Galeno attributo in Hippocr. libr. De humor., ubi Epidem. 6, 2, 2, exponit his verbis : Χρὴ γὰρ ἀκριβῶς εἶναι κεκραμένους ποιότητι, καὶ ἴσους ποσότητι τοὺς χυμοὺς, ἵν' ὑγεία τε διαμένῃ καὶ μὴ οὖσα ἐπανελεύσηται. Ὅθεν καὶ τῆς ὀνομασίας ἔτυχον ὄντες χυμοὶ, παρὰ τὸ χεῖσθαι ἅμα λεγόμενοι. » Foes.] Χυμὸς, inquit Gorr., Succus, Sapor : communi quidem significatu Omnem humorem designat coctione quodammodo incrassatum, tam in animantibus quam in plantis : unde τοῦ εὐχύμου καὶ κακοχύμου nomina deducta sunt, quibus Ea designantur quæ humorem bonum malumve, h. e. nutriendo corpori servandoque aptum aut incommodum continent. In quo nihil differt χυλὸς ἀπὸ τοῦ χυμοῦ, ut ante diximus. Verum peculiari quadam signif. ab Aristot., Theophr. et Mnesitheo (ut refert Galen.), χυμὸς appellatur Ipsa gustandi facultas s. qualitas, quam Latini Saporem vocant. [Locum Galeni vol. 13, p. 27, apposuimus s. v. Χυλός. Similiter Defin. med. vol. 2, p. 279 : Χυμὸς παρὰ μὲν Ἱπποκράτει διὰ παντὸς ἐπὶ τῶν κατὰ τὸ σῶμα τέτακται χυμῶν ἐξ ὧν ἐστιν ἡμῖν ἡ σύστασις, αἵματος, φλέγματος, χολῶν δύο, ξανθῆς τε καὶ μελαίνης· παρὰ δὲ Πλάτωνι καὶ Ἀριστοτέλει ἡ γευστὴ ποιότης καὶ ἑκάστη (?) τῶν ὄντων ἐν ἡμῖν χυμὸς ὀνομάζεται. Εἰσὶ δὲ ποιότητες ὀξύτης, αὐστηρότης, στρυφνότης, δριμύτης, ἁλυκότης, γλυκύτης, πικρότης. Οὕτω καὶ Μνησίθεος βούλεται ἐν τῷ Παθολογικῷ. His septem speciebus alii χυμὸν λιπαρὸν addiderunt, alii ἁλμυρὸν (sive ἁλυκὸν) non diversum posuerunt ab πικρῷ, alii alia opinati sunt, quæ copiosius exposuerunt Aristot. De sensu c. 4, Theophr. C. Pl. 6, 4, 1 seqq., Galen. vol. 13, p. 27 (qui χυμὸν λιπαρὸν, quem ponit Theophrastus, a Platone Tim. (p. 60, A; 86, E) consulto omissum esse ostendit) et Plutarch. Mor. p. 913, B. Aristot. De sensu c. 1 : Ὁ χυμός ἐστι τοῦ θρεπτικοῦ μορίου πάθος. Ὁ χυμὸς per τὸ γευστὸν exp. idem De anima 2, 10, et ἕν τι τῶν ἁπτῶν esse docet ib. et c. 3. Id. H. A. 3, 19 : Ἔστι τὴν φύσιν τὸ αἷμα τόν τε χυμὸν ἔχον γλυκὺν ... καὶ τὸ χρῶμα ὑγρόν. Plutarch. Mor. p. 662, E : Διαφορὰς χυμῶν καὶ ὀδμῶν καὶ δυνάμεων· et alibi sæpe apud eundem aliosque numero vel singulari vel plurali. Χυμοὶ ὀξεῖς et χυμοὺς κρίνειν ap. Polluc. 2, 110. Χυμοὶ per γεύσεις exp. Hesych. De alia ejusdem gl. Χυμῶν· πηγμάτων ὑγρῶν, v. s. v. Χυλός.] Hic autem non aliud est quam partis siccæ terrenæque in humore permistio, vel partis siccæ per humorem vi caloris percolatio. Efficitur enim sapor permistione quadam. Id quod eo argumento patet, quod elementorum nullum, ut aer, ignis, aqua, sibi saporem asciverit. Siquidem insipida est aqua, et (ut veteres testantur) talis aqua creditur qualis terra per quam influit. Sed nec terra etiam ipsa, nisi aliquam mistionem nacta sit, alicujus saporis existimari potest, sed eam omnino humore aliquo dilui necesse est. Quod enim tam terreum durumque est ut humore liquari nequeat, nullum gustui saporem invehit : quod vero ita concrevit ut dissolvi possit, id non aliter quam aliquo humore dilutum et liquefactum, gustandi sensum movebit. Sic itaque χυμὸς non Succum tantum, sed Ipsam etiam succi propriam qualitatem et affectionem, quæ sapor est, significat. Est enim sapor non cujusvis humoris (aqua enim et aquea omnia insipida sunt, et media inter gustatorias qualitates), sed ejus proprius, quem χυμὸν s. χυλὸν diximus indifferenter appellari. Hæc ille. Porro pro Succo [De succo terræ Synes. p. 286, A : Γῆς ἀρίστης χυμός. Philostr. p. 783 : Ἰλύων καὶ χυμῶν ἑτέρων, οὓς Ἴστρος ἐς τὸν Πόντον φέρει. De succo plantarum Theophr. H. Pl. 9, 1, 1 : Χυμὸς ταῖς μὲν μᾶλλον, ταῖς δ' ἧττον ἀκολουθεῖ, ut τὰς διαφορὰς τῶν χυμῶν ap. Plutarch. Mor. p. 910, C. De succo vitis Geopon. 4, 12, 21 : Τότε ἡ ἄμπελος πυκνότερον ἔχει τὸν χ.· De liquore glaciei diffluentis Soph. fragm. 162 : Τέλος δ' ὁ χυμὸς οὔθ' ὅπως ἀφῇ θέλει ...· ubi Meinekius κρυμὸς corrigit. De succo qui cibis ingeneratur Plut. Mor. p. 689, F : Χυμῶν ἐγγενομένων (τοῖς σιτίοις) καὶ ἀτμῶν. Frequentius de succo corporis humani apud medicos aliosque scriptores. Sextus Emp. p. 52 : Τὰ καθαρτικὰ τῶν φαρμάκων οὐ μόνον τοὺς χυμοὺς ὑπεξαιρεῖ τοῦ σώματος, ἀλλὰ καὶ ἑαυτὰ τοῖς χυμοῖς συνεξάγει], ap. Athenæum lib. 2 : Διὰ τὸ δηλονότι διαφόρους ἐν ἡμῖν μίγνυσθαι χυμούς· et 3, [p. 81, B] : Χυμόν τε ἀναδίδωσιν εἰς τὸ σῶμα τὸν καλούμενον ξυστικόν. Et ap. Alex. Aphr. Probl. 1, 83 : Διὰ τί τριῶν χυμῶν ἁπλῶν καὶ μονοειδῶν ὄντων, οὐκέτι καὶ τρία νοσήματα μονοειδῆ καὶ ἁπλᾶ συμβαίνει, ἀλλὰ πλείονα. Ibid. : Ὁ μὲν γὰρ θερμὸς καὶ λεπτὸς χυμὸς, ὀξὺν καὶ ὀλιγοχρόνιον καὶ διακαῆ ποιεῖ πυρετόν· ὁ δὲ ψυχρὸς καὶ παχὺς, ἀβληχρὸν καὶ πολυχρόνιον. Vocat autem ibi χυμοὺς, Succos, quos alii Humores interpr., τὴν ξανθὴν χολὴν καὶ τὴν μέλαιναν, καὶ τὸ φλέγμα, Bilem flavam nigramque, et pituitam. Itidem 2, 10, ubi quærit, Διὰ τί ὁ μὲν τριταῖος ἐκ θερμοῦ χυμοῦ γιγνόμενος, καὶ ἔχων μαστίζουσαν καὶ κατελαύνουσαν χολὴν, παρὰ μίαν κινεῖται. Et sub fin. ejusdem problematis : Εἰ μὲν οὖν εἷς τῶν ἄλλων τριῶν χυμῶν αὐξηθῇ, τὸ τοιοῦτον κακοχυμία λέγεται· εἰ δὲ οἱ τέσσαρες κατὰ ἀναλογίαν τῆς οἰκείας αὐτῶν ποσότητος, πληθώρα. Ubi nota etiam quarti χυμοῦ s. Humoris fieri mentionem, quod est αἷμα. [Χ. μελαγχολικὸς Theoph. Protosp. p. 79, 11; 80, 1 ed. Greenh.; λιπαρὸς καὶ γλίσχρος p. 17, 4; δριμύτερος χ. p. 75, 4; παχὺς καὶ γεώδης χ. p. 79, 14; οἱ λυποῦντες τὰ θρεπτικὰ ὄργανα χυμοὶ p. 74, 7. Plut. Mor. p. 13, D : Ἰατροὶ τὰ πικρὰ τῶν φαρμάκων τοῖς γλυκέσι χυμοῖς καταμιγνύντες.] Pro Succo et sapore simul, frequentissimum itidem est, velut ap. Plutarch. Symp. 7, probl. 6 [p. 708, D] : Ὄψα μὲν γὰρ οἱ μάγειροι σκευάζουσιν ἐκ χυμῶν διαφόρων, αὐστηρὰ καὶ λιπαρὰ, καὶ γλυκέα καὶ δριμέα συγκεραννύντες. Et ap. Lucian. Tim. [imo Nigrin. c. 33] : Τοὺς θαυμάσιόν τινα τὴν σπουδὴν περὶ τὰ δεῖπνα ποιουμένους, χυμῶν τε ποικιλίαις καὶ πεμμάτων περιεργίαις. Itidem Aetius in sua Præf. dicit, Προσήκει δὲ γεγυμνάσθαι κατὰ τὴν γευστικὴν αἴσθησιν, καὶ ἐπὶ μνήμης ἔχειν ἑκάστης ποιότητος τῶν χυμῶν τὴν ἰδιότητα· ut nimirum sciamus quæ sint στρυφνὰ, quæ αὐστηρὰ, quæ ἁλυκὰ, quæ πικρὰ, quæ δριμέα, quæ ὀξέα, quæ γλυκέα, quæ λιπαρά. Qua de re prolixe ibid. disseritur, et ap. Galen. De simpl. med. 1, circa fin. : item ap. Theophr. H. Pl. 9 init. : et ap. Plat. Tim. Habes vero et in Χυλὸς quædam.

[Χυμόω, Sapore imbuo. Suidas s. v. Ἄγευστος : Τὸ ἀχύμωτον μὲν τέως, δυνάμενον δὲ χυμωθῆναι.]

[Χῡμώδης, ὁ, ἡ, i. q. χυμοειδής. Schol. Nicandri Th. 733 : Ὅλεθρον γλίσχρον καὶ χυμώδη ἐξήμεσεν.]

[Χύμωσις ap. Alex. Trall. 2, p. 43, aliosque vitiose pro χήμωσις, quod v.]

[Χύνιν· τὴν χεῖρα, gl. obscura Hesychii.]
[Χύντο. Χύνω. V. Χέω.]

Χυρβιάζω, i. q. σκιρτῶ, Hesych. [ubi Χυρβιάσαι· σκιρτῆσαι. Ex χοιριάσαι depravatum judicabat Heimsterh. (ad Hesych. s. v. Ἀποκυριάζειν), allato ab eodem verbo ἀποχοιριάζειν, quod v., aliisque indiciis usus.]

[Χύρρα· οὕτως εἰώθασι ταῖς ὗσὶν ἐπιφθέγγεσθαι, Hesych. Ejusdem stirpis proximæ glossæ sunt, Χυρράβιοι (litera ultima ab Musuro suppleta est)· δεσμοὶ συῶν. Χύρραβος· ὄρνις τις ποιός. Χυρροίδια· τὰ ζῶα τὰ χοιρίδια (sic Musurus pro χοιρροίδια). Χύριον (Χύρριον Musurus)· στρεπτὸν, ᾧ (sic Salmas. pro ὃ) δεσμεύουσι τοὺς χοίρους· ἔστι δὲ ξύλινον. Quæ omnia lucem accipiunt ab Eustathio p. 855, 26, ubi de ἐπιφθέγμασιν agit : Καὶ τὸ χύρρε συβοτικὸν, ὡς ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν δεδήλωται, ubi p. 1752, 28, post ea quæ de vocc. χοιροτροφεῖον et χοιροκομεῖον dixit, sic pergit : Τὸ δὲ χύριον πάνυ δυσχερὲς πῶς ἂν διὰ τοῦ υ ψιλοῦ γράφοιτο, εἰ μὴ ἄρα ἴσως κατὰ ὀνοματοποιίαν τινά. Ὅτι γὰρ ἄλλως μέτεστί τι τῶν χοίρων καὶ τῷ χυρίῳ δηλοῖ ὁ εἰπὼν ὅτι χύριον δεσμὸς ᾧ δεσμεῖται τὰ χοιρίδια, καὶ ὅτι χύριον ξύλον ᾧ προσδεσμεύονται οἱ ὗς. Ὑπονοεῖται δὲ κατὰ ὀνοματοποιίαν ἡ τοιαύτη εἶναι γραφὴ, ἐξ οὗ γράφει Αἴλιος Διονύσιος εἰπὼν, χύρρε, ἐπίφθεγμα πρὸς τοὺς ὗς. Apparet ex his ἐπίφθεγμα χύρρε potius fuisse quam quod apud Hesych. legitur χύρρα, ejusdem vero glossam χυρράβιο vel χυράβιοι ex χύρρια corruptum esse, errore ex gl. proxima χύρραβος orto, suspectum autem esse χυρροίδια τὰ ζῶα τὰ χοιρροίδια, in quo si quid veri sit, fortasse scribendum Χυρρίδια· τὰ ζῶα, τὰ χοιρίδια. Alterum vero substantivum nec χύριον nec χύρριον fuit, sed χυρρεῖον, ut ex Theognosto constat Can. p. 128, 20, qui hoc inter properispomena in εῖον memorat, τὸ ξύλινον δεσμωτήριον interpretatus. G. Dind.]

Χυρροίδια, i. q. χοιρίδια, Porcelli, ap. Hesych.

Χύσις, εως, ἡ, Fusio, s. Fusura. Apud Hom. in Od., χύσις οἴνου, Vini fusio, pro Vinum quod funditur s. infunditur in pateram, ut bibatur. [Æsch. Choeph. 95, de libatione : Ἐχχέουσα γάποτον χύσιν.] Itidemque χύσις φύλλων pro φύλλα κεχυμένα. Od. T, [443] de apri latibulo, quod λόχμην vocat : Ὡς ἄρα πυκνὴ ἦεν, ἀτὰρ φύλλων ἐνέην χύσις ἤλιθα πολλή· E, [483] : Φύλλων γὰρ ἔην χύσις ἤλιθα πολλὴ, Ὅσσον τ' ἠὲ δύω ἠὲ τρεῖς ἄνδρας ἔρυσθαι. [Et 487 : Χύσιν δ' ἐπεχεύατο φύλλων. Καλάμης χ. Nicand. Ther. 297; ὁρμίνοιο νέην χύσιν Al. 602. Αἴθων χ. Greg. Naz. Anth. Pal. 8, 221 : Τύμβος ἔην, νῦν δ' εἰμὶ λίθων χύσις. De strato ex foliis arborum composito Antip. Maced. Anth. Pal. 9, 282 : Ἀντὶ δ' ἐμεῦ (τῆς δάφνης) κομάρου τις ὁδοιπόρος ἢ τερεβίνθου δρεπτέσθω χθαμαλὴν ἐς χύσιν.] Sic χύσις ὕδατος pro ὕδωρ κεχυμένον s. ἐκκεχυμένον, Aqua fusa s. effusa. Arat. Phæn. [393] : Οἵη τίς τ' ὀλίγη χύσις ὕδατος ἔνθα καὶ ἔνθα Σκιδναμένου. Quam ὕδατος χύσιν Vitr. appellat Tenuem fusionem stellarum, 9, 7; Hyginus Effusionem aquæ. Sic enim ille l. 3 De signis cœlestibus, s. in poetico Astronomico (sic enim quidam appellare malunt) : Effusio aquæ pervenit ad eum piscem qui solitarius figuratur. Et paulo post, Effusio aquæ cum aquali ipso est stellarum triginta. Sed in his omnibus prima et novissima clara. At pro Aquali quidam codd. habent Aquario : quorum hunc, ὑδροχόον vocant Græci; illum, ὑδρεῖον, i. e. Vas aquarii, quo aquam effundit. [Apoll. Rh. 4, 1416 : Πετραίην χ. ὕδατος. X. οἴδματος Lycophr. 696; κυματόεσσα χ. Oppian. Hal. 1, 4; πόντου χ. 5, 78; πηγαία χ. Eustath. Opusc. p. 91, 60; μετρίου κύματος χ. Phile De anim. propr. 72 (86 Dübn.), 5; θηλῆς (lactis) Nicand. Al. 359; αἱμάτων χύσεις Theophr. fragm. 14, 6, p. 834, quam αἱματοχυσίαν dixerunt recentiores.] Itidem pro Effusio accepit Greg. Naz. : Χύσις φωτὸς πᾶσι κοινὴ, Omnibus est communis effusio luminis, ubi eodem modo χύσις φωτὸς resolvi queat in φῶς τὸ ἐκχεόμενον. [Μαλακὴ χ. ἠέρος ὑγρῆς orac. ap. Euseb. Pr. ev. 5, p. 192, B. De lapsu temporis Agath. Anth. Pal. 9, 153 : Πάντα μόθος χρονίη τε χύσις ... ἥρπασεν. Georg. Pis. De exp. Pers. 1, 56 : Ἡ ῥέουσα τοῦ βίου χ.] Exp. etiam Scaturigo; nec non Fusura, Liquefactio. [Sext. Emp. p. 131 : Τοῦ χεῖσθαι τὸν κηρὸν ἢ τῆς χύσεως τοῦ

A κηροῦ. X. λιβάνοιο Nicand. Al. 107; πηγνομένοιο χύσις Al. 333. Metaph. χύσιν ἐργάσασθαι τῆς οὐσίας πολλὴν Alciphro 1, 21.] Item Congeries, Cumulus, ἄθροισις, πλῆθος, sed nullis harum signiff. allatis exemplis. [I. q. πλῆθος, Oppian. Hal. 4, 496 : Θημῶνας νήησαν ἀπειρεσίην χύσιν ἄγρης. Rufin. Anth. Pal. 5, 37 : Τῇ μὲν γὰρ λείπει σαρκῶν χύσις, ἡ δὲ περισσὴν κέκτηται. Tryphiod. 664 : Πᾶσαν δ' οὐκ ἂν ἔγωγε μόθου χύσιν ἀείσαιμι· ubi Wernick. : « Ad verbum *belli effusionem*. Sed χύσις, χεῦμα aliaque verba, quæ de liquidis rebus proprie dicuntur, pro quavis copia, multitudine et congerie usque ad satietatem frequentant recentiores. Nonn. Dion. 38, 328 : Ὄμμα τίταινεν ἐς αἰθέρα καὶ χύσιν ἄστρων· et al. Joann. 6, 15 : Εἰπὲ πόθεν πριάμεσθα πολυσπερέων χύσιν ἄρτων ἀνδράσι τοσσατίοισι, ubi v. Nans. » Χύσιν ἄστρων alio sensu dictum v. infra. G. D. Porph. Abst. 3, p. 216 : Οἱ δὲ χύσιν φαυλότητος ἔχοντες. Conf. p. 239. Οἱ φθόνοι ἐν αὐτοῖς μὴ οὕτω κέχυνται ὥσπερ ἐν ἀνθρώποις, Non ita late diffusa patet invidia. Angl. Thom. M. p. 923 : Χύσις σοφίας ἐρεῖς, οὐ χῦμα. Nam χῦμα recentiorum est : v. Lobeck. Paral. p. 420. Σεραφὶμ Suidas inter alia exp. σοφίας χύσις. || « Χύσις, proprie de æquore late diffuso dictam vocem Longinus 12, 4, adhibet, ut Ciceronis characterem describat, cujus orationis magis *spatiosa magnitudo* sit, quam vehemens et παθητική. Apte illi metaphoræ utitur verbo καταντλῆσαι, h. e. rerum multitudine obruere, et veluti perfundere : Ὁ μὲν γὰρ (Δημοσθένης) ἐν ὕψει τὸ πλέον ἀποτόμῳ, ὁ δὲ Κικέρων ἐν χύσει .... Καιρὸς δὲ τοῦ Δημοσθενικοῦ μὲν ὕψους καὶ ὑπερτεταμένου ἔν τε ταῖς δεινώσεσι καὶ τοῖς σφοδροῖς πάθεσι, καὶ ἔνθα δεῖ τὸν ἀκροατὴν τὸ σύνολον ἐκπλῆξαι· τῆς δὲ χύσεως, ὅπου χρὴ καταντλῆσαι. Conf. Berger. De nat. pulcrit. orat. p. 135. » Ernest. Lex. rhet. || Χύσις i. q. πτῶσις, de stellis quæ cadere videntur, « Scylitzes p. 730 : Ὥρᾳ β' τῆς νυκτὸς ἀστέρος ἐγένετο χύσις ἐκ μεσημβρίας πρὸς ἄρκτον· et rursus p. 735. Georgius Cedrenus p. 370, A : Τῷ αὐτῷ ἔτει ἐγένετο ἀστέρων δρόμος πολὺς ὥστε πάντας ... λέγειν ὅτι, ἰδοὺ οἱ ἀστέρες πίπτουσιν. Similia habet p. 386, A. » Ducang.]

B

C Χυσοχανόπρωκτοι, οἱ, joculariter dicuntur ab Aristoph. Molliculi, quasi natibus fusis et hiantibus. [Fictum ex Aristoph. Ach. 121 : Οὐ λῆψι χρῦσο, χαυνόπρωκτ' Ἰαοναῦ.]

[Χυτὴρ, ῆρος, ὁ, Fusorium, Gl.]
[Χύτης, ὁ, Fusor, Gl.]

Χυτικὸς, ἡ, ὸν, Diffundendi vim habens. Redditur etiam, Qui diffundit vel resolvit. [Galen. vol. 13, p. 115, nisi corruptum ex λυτικός. G. Dind.]
[Χυτίτης. V. Χύτριον.]
[Χυτλάζω. V. Χυτλόω.]

Χύτλον, τὸ, Oleum aqua mixtum, quo perfundi et inungi balneantium corpora solebant. Aristoph. schol. [Vesp. 1208] ita dici scribit τὸ ὑδρέλαιον, ut et Eustath. [p. 1552, 33, qui χύτλα τὰ λουτρὰ πλεονασμῷ τοῦ τ dici opinatur; κοινῶς γὰρ μέχρι καὶ τῶν ἄρτι χυλοῦσθαι τὸ ἐξ ὑετοῦ τυχὸν ὑγραίνεσθαι. Qui non cogitavit χυλὸς ejusque derivata υ longo dici, χύτλον vero υ brevi] ex veteribus τὸ μεθ' ὕδατος ἔλαιον. Quæ expositio posterior ap. Suid. quoque habetur, sed apud eum scribitur χύτλος : quod mihi suspectum est, licet ap. Hesych. quoque legatur, sed in loco corrupto. [Legitur ap. Hesych. (post gl. Χύτλασον· ὕγρανον), Χύτλος δὲ κράτος· ὁκοσεύσκιος παρῆν. Est haud dubie versus poetæ tragici, quem Jacobs. Exerc. 1, p. 102, sic correxit, Χύτλος δὲ κρατὰς ὄγκος εὔσκιος παρῆν· de mulieribus ollas in capite gestantibus intelligens, præeunte Toupio, qui κρατὸς κόσμος conjecerat. Χύτλος etiam ap. schol. rec. Hom. Od. Z, 80, sed χύτλον recte ap. schol. Aristoph. Vesp. 1208 : Χύτλον τὸ ὑδρέλαιον.] Rursum idem Suid. cum schol. Aristoph. scribit χύτλα proprie dici τὸ, ὑγροῦ ἔτι ἀπὸ ὕδατος ὄντος τοῦ σώματος, ἀλείψασθαι : afferens ex Epigr. [ex carmine poetæ ignoti, quod non legitur in Anthologia] : Φράσον δέ μοι εἰς ὅ,τι τεῦχος Χεύωμαι ποσὶ χύτλα. [Hæc aliunde addidit Suidas. Non leguntur ap. schol. Aristoph. De balneo Lycophr. 1099 : Ὁ μὲν γὰρ (Agamemno) ἀμφὶ χύτλα τὰς δυσεξόδους ζητῶν κελεύθους κτλ., quod schol. exp. περὶ τὰ λουτρά.] Erot. certe [p. 394] itidem et Hesych. χύτλα vocari ajunt τὰ μετὰ πολλοῦ

[πολλοῦ om. Hesych.] ὕδατος καὶ ἐλαίου ἀλείμματα. Hesych. χύτλα esse dicit non solum τὸ ἐφ' ὕδατος ἔλαιον, sed etiam εἶδός τι μαντείας, ὃ δι' ὕδατος καὶ ἐλαίου γίνεται. Annotant χύτλον vocatum fuisse ipsum quoque ἐλαιοδόχον ἀγγεῖον, ἐν ᾧ εἶχον οἱ παλαιοὶ τὸ ἔλαιον, ᾧ μετὰ τὸ λούσασθαι ἐχρίοντο, Vas olearium, in quo oleum servabant ungendis a balneo corporibus. Cujus expositionis hoc exemplum afferunt ex Eupolide, Ἀλλ', ὦ φίλε Ζεῦ, κατὰ χύτλον τὴν ῥῖν' ἔχεις. Ex eo tamen satis manifeste probari id non potest: siquidem videtur pro illo κατὰ χύτλον, una voce composita scrib. esse κατάχυτλον, quum Pollux 10, c. 17 [§ 63] κατάχυτλον inter τὰ ἐν τῷ βαλανείῳ σκεύη numerans, locum illum afferat in exemplum; nam si agnovisset lect. illam κατὰ χύτλον, procul dubio simplicis etiam nominis χύτλον mentionem aliquam fecisset. Ejusmodi vero κατάχυτλα quibus balneantes perfunduntur, Alex. Trall. σίτλας vocat Latino verbo, veluti quum dicit, Τὰς σίτλας περιχεέσθω, Situlis perfundatur, s. Situlis ei affundatur aqua. Et alibi, Λαμβανέσθωσαν δὲ σίτλας. || Nec porro solum χύτλα nominantur τὰ μεθ' ὕδατος ἔλαια, quibus sc. perfundebantur et inungebantur balneantes, verum etiam τὰ ἐναγίσματα et αἱ χοαὶ, ut annotat schol. Apollon. [ad 1, 1075, ex eoque Etym. M. p. 816, 8], sed addens, illam signif. esse propriam, hanc vero, καταχρηστικήν. Fuerint igitur hic χύτλα, quæ supra χοαὶ et χεύματα s. χύματα, Libamina quæ in mortuorum busta effundebantur, αἱ νεκρικαὶ σπονδαὶ, Eustath. Apoll. Arg. 1, [1075] : Εὖτ' ἄν σφιν ἐτήσια χύτλα χέωνται· 2, [926] : Ἐκ δὲ βαλόντες Πείσματ' ἐν αἰγιαλῷ Σθενέλου τάφον ἀμφεπένοντο· Χύτλα τέ οἱ χεύαντο, καὶ ἥγνισαν ἔντομα μήλων. Ἄνδιχα δ' αὖ χύτλον νησσσόῳ Ἀπόλλωνι Βωμὸν δειμάμενοι μῆλ' ἔφλεγον. [Adde 4, 708.] At in hoc Orphei loco [Arg. 32] : Ὀσίριδος ἱερὰ χύτλα, an χύτλα sint νεκρικαὶ σπονδαὶ, Libamina et inferiæ mortuo Osiridi inferri solitæ, an potius simpliciter Libamina et σπονδαὶ, dubium est; nec enim plura afferuntur ex quibus discrimen id possit cognosci. [Χύτλων μειλίγματα ib. 571. || De aqua fluviali Lycophr. 701 : Πολυδέγμων λόφος, ἐξ οὗ τὰ πάντα χύτλα καὶ πᾶσαι μυχῶν πηγαὶ κατ' Αὐσονῖτιν ἕλκονται χθόνα.]

[Χυτλόω. HSt. s. v. Χύτλον :] Unde Χυτλόω et Χυτλάζω. [Activum ap. Hesych. : Χυτλῶσαι· μετ' ἐλαίου λούσασθαι. Χυτλῶσαι· τὸ ἀλεῖψαι μετὰ τὸ λούσασθαι. Lycophr. 322 : Πρὶν ἐκ λοχείας γυῖα χυτλῶσαι δρόσῳ· quod schol. exp. per λοῦσαι vel ἀποπλῦναι τῷ ὕδατι. Χυτλώσαντες incertum quo sensu dictum in epistola Alexarchi ad Cassandrenses ap. Athen. 3, p. 98, F.] Dicitur autem χυτλώσασθαι, Perfundi s. Perfundere sese oleo aqua mixto; interdum etiam simpliciter Ungi s. Ungere se, Lavari s. Lavare se. Hom. Od. Z, [80] : Δῶκε δὲ χρυσείῃ ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον, Εἵως χυτλώσαιτο σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξί. Quod Eustath. exp. ὅπως μετὰ λουτρὸν χυλωθείη ἀλειψαμένη : addens, inde fieri ut χύτλα simpliciter vocentur etiam τὰ λουτρά : quum proprie significet τὸ μεθ' ὕδατος ἔλαιον, secundum antiquos. [Sic schol. vetus.] Brevium quoque scholl. auctor, qui Didymus esse [temere] creditur, exp. λουσαμένη ἀλείψαιτο, A balneo se inungeret : addens et ipse, χύτλον dici τὸ μεθ' ὕδατος ἔλαιον. [Galen. vol. 13, p. 55 : Ἦν ἐπιπλέον ἐξ ἀμφοῖν (ὕδατος καὶ ἐλαίου) ἀνατρίψηταί τις, ὅπερ ὠνόμαζον οἱ παλαιοὶ χυτλοῦσθαι, καὶ ἀντετίθεσάν γε αὐτῷ τὸ ξηραλοιφεῖν. Ἔστι μὲν καὶ τοῦτό πως αὐτὸ καθ' αὑτὸ κόπων ἰατικὸν, ἀλλ' ἀπολείπεται πάμπολυ τοῦ χυτλώσασθαι. Quibuscum comparanda Aristotelis verba Problem. 5, 6, etsi verbo χυτλοῦσθαι non usi.] Callimachus quoque hoc verbo χυτλώσασθαι utitur simpliciter pro Lavare s. Abluere, Hymno Jovis [16] : Αὐτίκα δίζητο ῥόον ὕδατος, ᾧ κε τόκοιο Λύματα χυτλώσαιτο, τεὸν δ' ἐνὶ χρῶτα λοέσσαι, Ilico quærebat aquæ fluentum s. rivum, quo partus sordes ablueret, tuumque corpus lavaret. Schol. enim et ipse exp. ἀπολούσαιτο. Posses etiam, addito participio, Affuso partus sordes ablueret. [Apoll. Rh. 4, 1311 : Ἠρῶσσαι ... αἵ ποτ' Ἀθήνην, ἧμος ὅτ' ἐκ πατρὸς κεφαλῆς θόρε ..., ἀντόμεναι Τρίτωνος ἐφ' ὕδασι χυτλώσαντο. Nonn. Dion. 6, 128 : Κυανὴν ὅθι πυκνὰ ῥόος χυτλώσατο κούρην. Improprie 8, 401 : Βρέφος ἠλιτόμηνον ἀδηλήτου τοκετοῖο ἄσθμασι φειδομένοισιν ἐχυτλώσαντο κεραυνοί.]

[Χυτὸν. V. Χέω.]

[Χυτὸν, τὸ, nomen loci. V. Χύτριον.]

Χῠτὸς, ἡ, ὸν, Fusus, Fusilis [Pind. Ol. 7, 12 : Νέκταρ χ. Æsch. Eum. 682, de cæde Clytæmnestræ : Πρώτας δίκας κρίνοντες αἵματος χυτοῦ· quod alibi αἷμα κεχυμένον dicitur. Nicand. Alex. 116 : Χυτῇ ἐναλίγκια πίσσῃ. Plato Tim. p. 58, D : Τὸ μὲν ὑγρὸν, τὸ δὲ χυτὸν γένος αὐτοῦ (τοῦ ὕδατος). Sext. Emp. p. 174 : Χυτόν τέ ἐστι τὸ πνεῦμα καὶ ἐξ ὅλου κινεῖσθαι λέγεται. De rebus liquefactis, ut ap. Herodot. 2, 69 : Ἀρτήματα λίθινα χυτὰ, Inaures ex fusis lapidibus. Plato Tim. p. 61, B : Ὅσα τε λίθων εἴδη χυτά. Epinicus ap. Athen. 10, p. 432, C : Ἐν σκύφῳ χυτῆς λίθου. Hesych. : Χυτόν· ... καὶ ὁ ξεστὸς λίθος], ut χυτὸς ἄργυρος ab [Theophr. De lapid. § 60, Ælian. N. A. 12, 25,] Alex. Aphr. dicitur ὁ ὑδράργυρος, Argentum vivum : quod non consistat uno in loco, sed aquæ modo diffluat, et præterea liquidum semper sit ut argentum in χοάνῳ diffusum. [Aristot. Meteor. 3, 6 : Ὅσα μεταλλεύεται καὶ ἔστιν ἢ χυτὰ ἢ ἐλατὰ, οἷον σίδηρος, χαλκὸς, χρυσὸς, similiterque Tim. Locr. p. 99, C. Χαλκὸς χ. ap. Polluc. 7, 105; σίδηρος χ. LXX Job. 40, 3; δύο στίχοι ὑποστηριγμάτων χυτῶν Reg. 3, 7, 23; κύανος ap. Theophr. De lapid. § 55 : Τίς πρῶτος βασιλεὺς ἐποίησε χυτὸν κύανον μιμησάμενος τὸν αὐτοφυῆ. Anon. ap. Suidam s. v. Τηκτά : Τηκτά τε ὅσα καὶ χυτὰ ἐς πολεμίους σὺν πυρὶ ... ἐβάλλετο.] || Χυτοὶ ἰχθύες, Pisces quos fusaneos ex argumento cognominant, quia fusim retibus capiantur, ut Gaza interpr. ap. Aristot. H. A. 5, 9, ubi philosophus ait, Ὁμοίως δὲ καὶ τῶν ἰχθύων οἱ πλεῖστοι ἅπαξ τίκτουσιν, οἷον οἱ χυτοί· καλοῦνται δὲ χυτοὶ οἱ τῷ δικτύῳ περιεχόμενοι. Quæ postrema verba ap. Hesych. quoque [s. v. Χυτοὶ] leguntur, sed habentem περιφερόμενοι pro περιεχόμενοι. Pro quo περιεχόμενοι forsitan aliquis περιχεόμενοι scrib. existimet, ut major ad etymon sit allusio. [Eadem τὰ βολιστικὰ καλούμενα ap. Plutarch. Mor. p. 977, E. || Χυτὴ θάλασσα, Mare late diffusum. Paul. Sil. Anth. Pal. 6, 66 : Σπόγγον, ἁλὸς βλάστημα, χυτῆς λειμῶνα θαλάσσης. LXX Reg. 3, 7, 22, et Paral. 2, 4, 2 : Ἐποίησε τὴν θάλασσαν χυτήν. Transfertur etiam ad alias res quæ diffundi videntur. Nicander Th. 391 : Μαράθοιο χυτὸν περιβόσκεται ἔρνος (quocum ἔχχυτον κισσοῦ κόμην ap. Marin. Anth. Pal. 6, 669, comparavit Otto Schneid. p. 99)· ut Al. 615 dixit ὁρμίνοιο νέην χύσιν. Ther. 503 : Χυτὴ περιδέδρομε χαίτη· 530 : Ἐν δὲ σπέρμα χυτὸν λευκανθέος ἄγνου· 546 : Χυτῆς παρὰ τέλσον ἁλωῆς. Nonn. Dion. 12, 345 : Γλαφυρῷ κενεῶνι χυτὴν ἔστρωσεν ὀπώρην.] || Eidem Hesychio χυτὰ sunt χωστά : itidemque χυτὴ ab Eodem exp. χωστή : ut χυτὴ γῆ dicitur Homero ἡ χωστὴ, s. ἡ τοῖς νεκροῖς ἐπιχεομένη, [ἡ ἐπὶ τοῦ τύμβου χωννυμένη γῆ Hesych.] Terra fossitia s. fodiendo eruta qua mortui obruuntur (uno etiam verbo χῶμα dicunt ejusmodi aggestam humum). Hom. Il. Z, [464] : Ἀλλά με τεθνειῶτα χυτὴ κατὰ γαῖα καλύπτοι· [Ξ, 114 : Ὅν Θήβῃσι χυτὴ κατὰ γαῖα κάλυψεν·] Ψ, [256] : Εἴθαρ δὲ χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχωσαν. [Od.

Γ, 258 : Οὐδὲ θανόντι χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν. Apoll. Rh. 4, 1536 : Χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔθεντο. Nonn. Dion. 5, 545 : Ὀστέα ... χυτῇ μεμερισμένα γαίῃ. Epigr. Anth. Pal. App. 147 : Ἀμφοτέροις ἐπέθηκε χυτὰν κόνιν Ἱπποδάμεια. Oppian. Hal. 2, 635 : Χυτῇ ἐπὶ θινί· Cyn. 4, 111 : Ἀμφὶ χυτὴν Λιβύην, πολυδίψιον αἶαν.] Eodem modo χυτὸς λιμὴν vocatur Portus aggesta terra structus; nam aggeribus etiam ductis portus extrui, si natura locum navibus non dederit, doceo in Χῶμα ex Vitruv. Apoll. Arg. 1, [987] : Νῆα χυτοῦ λιμένος προτέρου ἐξήλασαν ὅρμου. Ubi schol. annotat, Cyzici esse portum quendam qui χυτὸς nominetur, quoniam sc., teste Deilocho, Pelasgi ἐπεχείρησαν χῶσαι αὐτὸν, κατὰ ἔχθος τὸ πρὸς τοὺς Θεσσαλούς, ὑφ' ὧν ἐξεβέβληντο : Apollonium vero ὑπὸ τῶν γηγενῶν κεχῶσθαι αὐτὸν fabulari. Verba ejus sunt, Γηγενέες δ' ἑτέρωθεν ἀπ' οὔρεος ἀΐξαντες Φράξαν ἀπειρεσίοιο χυτοῦ στόμα νειόθι πέτρης, Πόντιον οἷά τε θῆρα λοχώμενοι ἔνδον ἐόντα. Meminit Etym. quoque [M. p. 816, 14] hujus χυτοῦ apud Cyzicum λιμένος : dici autem χυτὸν ait, τὸν περικλεισθέντα καὶ λίθοις οἰκοδομηθέντα, καὶ μὴ αὐτοφυῆ ὄντα. Sed ita nominari etiam τὸν ἰλὺν ἔχοντα καὶ ἄσιν, i. e. ἀκαθαρσίαν : ut non solum sit Qui aggere clausus est vel lapidibus constructus, sed etiam Qui limosus est. Rursum vero Hesych. postquam χυτὸν exposuit χωστὸν, subjungit, καὶ τὸ χῶμα, καὶ ὁ ξεστὸς λίθος. Quo ex l. manifestum redditur mendum exempll. Suidæ, apud quem legitur, Χυτὸν χρῶμα, καὶ ὁ ξεστὸς λίθος. Ἡρόδοτος. [Prior interpretatio, χῶμα, pertinet ad Herodot. 7, 37, ubi masculinum est : Οἱ χυτοὶ περὶ τὰ στόματα τῆς διώρυχος, οἳ τῆς ῥηχίης εἵνεκεν ἐποιήθησαν· altera, ξεστὸς λίθος, ad 2, 69, quem l. supra attulimus. Χυτὴ corruptum ap. Nonn. Dion. 12, 327 : Πετραίην ... χυτὴν, ubi Scaliger recte χειήν.]

[Χύτρα, ἡ, et Χύτρος, ὁ.] Χύτρος, ὁ, Olla. [Χύτρα ab χύω derivat Etym. M. p. 339, 28.] Ariston Epigr. lib. 6, Εἰς τὰ ἀπὸ Μαγείρων, p. 438 [Anth. Pal. 6, 306] : Χύτρον τοι, ταύτην τε κρεαγρίδα, καὶ βαθυκαμπῆ Κλεῖδα συῶν, καὶ τὰν ἐτνοδόκον τορύναν. [Leonid. ib. 305 : Χύτρως (Dor. pro χύτρους). Χύτρου et χύτρῳ ap. Nicandr. Th. 98, Alex. 60, 136, 487, 578, fragm. ap. Athen. 9, p. 372, E : unde Th. quoque 621 ex codd. aliquot χύτροισι restituendum pro vulgato χύτρῃσι. Κεραμέους χύτρους Diodor. 3, 13. Locum Alciphronis 2, 3, vide infra s. v. Χύτρα.] Sic Pollux 10, c. 24 [§ 99] : Ὅταν δὲ Δίφιλος ἐν Ἐπικλήρῳ λέγῃ, Χύτρον μέγαν παρὰ τοῦ μαγείρου, δῆλον ὅτι τὴν χύτραν λέγει, ἀλλ' οὐ τὸν χυτρόποδα. [Σπερμάτων μεστὸς χύτρος Suidas s. v. Θαργήλια, pro quo ap. Hesych. : Ὁ θάργηλος χύτρα ἐστὶν ἀνάπλεως σπερμάτων, ab Musuro in χύτρος mutatum.] || Χύτροι est etiam Festi quoddam nomen, quod Athenis in honorem Bacchi agitabatur, ut ex Aristoph. patet; is enim Ran. [218] ait, Ἧν (ἀοιδὰν) ἀμφὶ Νυσήϊον Διὸς Διόνυσον ἐν λίμναισιν ἰαχήσαμεν, ἡνίχ' ὁ κραιπαλόκωμος τοῖς ἱεροῖσι χύτροισι χωρεῖ κατ' ἐμὸν τέμενος λαῶν ὄχλος. [Vitiose libri aliquot τῇσι ἱερῇσι χύτρῃσι.] Scribit porro Suidas, uno eodemque die celebratos fuisse et τοὺς χύτρους et τοὺς χόας, in quo die solitos fuisse semina omne genus in olla coquere, atque sacrificare Baccho et Mercurio. [Exscripsit Suidas scholiastam Ach. 1075 : Ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἤγοντο οἵ τε Χύτροι καὶ οἱ Χόες· qui ἐν μιᾷ ἑορτῇ dicere debebat. Nam Χόες secunda, Χύτροι tertia fuit Anthesteriorum festi dies, prima Πιθοίγια. Rectum ordinem servarunt Arist. l. c. Χόας καὶ Χύτρους dicens, et schol. ad v. 960, nisi quod apud hunc Πιθοιγίαν, Χόας, Χύτραν librarii errore scriptum est pro Πιθοίγια ... Χύτρους.] Vide et schol. Aristoph. [l. c. et ad Ran. 218] afferentem quædam super hoc festo ex Theopompo. Meminit Harpocr. quoque ejus festi, qui ex Philochoro tradit, agitatum fuisse decimatertia die mensis Anthesterionis. [Harpocr. : Ἔστι δὲ καὶ Ἀττική τις ἑορτὴ, ἧς μνημονεύει Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Ηυθίου. Ἤγετο δὲ ἡ ἑορτὴ Ἀνθεστηριῶνος τρίτῃ ἐπὶ δεκάτῃ, ὥς φησι Φιλόχορος ἐν τῷ περὶ ἑορτῶν. Idem scriptor in Atthide memoraverat Χυτρίνους ἀγῶνας, de quibus v. s. v. Χύτρινος. Ionicam nominis formam Κύθροι ponit Etym. M. p. 543, 37 : Κυθρίσαι· ἐπὶ τοῦ σκῶψαι καὶ γελάσαι. Πανήγυρίς ἐστι (λέγεται καὶ ἑορτὴ cod. Voss.) παρὰ Ἀθηναίοις οἱ Κύθροι, ἐν ᾗ ἀλλήλους ἐσκωπτον. Forma Attica in Lex. rhet. Bekk. p. 316, 5 : Χύτροι τίνες εἰσίν; ἑορτή τις Ἀθήνησιν οὕτω λεγομένη, ἐν ᾗ ἐξῆν σκώπτειν καὶ τοὺς ἄλλους, μάλιστα δὲ τοὺς πολιτευομένους.] || Χύτροι dicebantur etiam Thermæ s. Lavacra calida apud Thermopylas, ut testatur Herodot. 7, p. 280 [c. 176] : Τὸ δὲ πρὸς τὴν ἠῶ τῆς ὁδοῦ, θάλασσα ὑποδέκεται καὶ τενάγεα· ἔστι δὲ ἐν τῇ ἐσόδῳ ταύτῃ θερμὰ λουτρὰ, τὰ χύτρους καλέουσι οἱ ἐπιχώριοι. [Hoc χύτρος scriptum erat ap. Eustath. Dionys. P. 437, cui nunc χύτρους ex aliquot codd. restitutum. Pausan. 4, 35 : Λαυκότατον οἶδα ὕδωρ θεασάμενος τὸ ἐν Θερμοπύλαις, οὔτι που πᾶν, ἀλλ' ὅσον κάτεισιν ἐς τὴν κολυμβήθραν ἥντινα ὀνομάζουσιν οἱ ἐπιχώριοι Χύτρους γυναικείους. Similis voc. usus ap. Theophr. H. Pl. 4, 11, 8 : Γίνεται δὲ πλεῖστος (κάλαμος) μεταξὺ τοῦ Κηφισοῦ καὶ τοῦ Μέλανος· οὗτος δὲ ὁ τόπος προσαγορεύεται μὲν Πελεκανία· τούτου δ' ἔστιν ἄττα Χύτροι καλούμενα βαθύσματα τῆς λίμνης, ἐν αἷς κάλλιστόν φασι γίνεσθαι.] || Χύτροι est etiam nomen urbis ap. Suid., nec non Harpocr. et Steph. Byz. Unde Χύτριος, Qui inde oriundus est. || Χύτρον, Suidæ etiam χῶμα. [Non hoc, sed Χυτὸν, apud Suidam. V. Χυτός.]

Χύτρα [Ion. Κύθρη, de quo v. infra], ἡ, itidem Olla, ut χύτρος : etiam Olla fictilis, Testa; Cacabus; nam et Athen. 4, [p. 169, C] scribit, τὴν χύτραν nominari κακκάβην ab Aristoph., nec non ab Antiphane; ex quo et hunc l. affert : Βοιωτίας Μιχθεῖσα κοίλοις ἐν βυθοῖσι κακκάβης Χλιαίνετ', αἴρεθ', ἕψεται, παφλάζεται. Idem Comicus ap. eund. Athen. 10, [p. 449, B] inter alios griphos, τὴν χύτραν vocat τροχοῦ ῥύμαισι τευκτὸν κοιλοσώματον κύτος, Πλαστὸν ἐκ γαίης ἐν ἄλλῃ μητρὸς ὀπτηθὲν στέγῃ, Νεογενοῦς ποίμνης δ' ἐν αὐτῇ πνικτὰ γαλακτοθρέμμονα Ταχεροχρῶτα δικτυοῦσαν· est enim olla figuli rotæ circumactu fabricata, ex terra ficta, et in alio matris suæ tecto cocta (i. e. in figulina fornace), quæ et ipsa ex terra est, et in ea incoquuntur tum alia tum ex novello grege lactentes agni, vel hœdi. Apud eundem Athen. lib. 9, quidam dicit, Ἀλλὰ κᾶν τῆς φακῆς ἐάσατε ἡμᾶς μεταλαβεῖν, ἢ αὐτῆς γε τῆς χύτρας. [Frequens vocabuli usus in comœdia et apud alios scriptores plurimos. Aristoph. Ach. 284 : Τὴν χ. συντρίψετε· Eq. 745 : Ἕψοντος ἑτέρου τὴν χύτραν ὀφειλόμην· 1174 : Χ. ζωμοῦ πλέαν· Vesp. 828 : Προσκαύσασα τὴν χ. Pl. 673 : Ἀθάρης χύτρα. Hom. Batr. 41 : Μάγειροι κοσμοῦντες χύτρας ἀρτύμασι παντοδαποῖσιν. Χύτρα ὠμὴ Galen. vol. 13, p. 618. Jocose Crates ap. Athen. 3, p. 117, B : Σκυτίνῃ ποτ' ἐν χύτρᾳ τάριχος ἐλεφάντινον ἦψε ποντιὰς χελώνη.] Apud Plutarch. Symp. 8 [p. 727, C] Pythagoras jubet χύτρας τύπον ἀρθείσης ἐν σποδῷ μὴ ἀπολιπεῖν, ἀλλὰ συγχεῖν, s. τῆς χύτρας τὸν τύπον ἀφανίσαι : nam imposita cineribus olla, vestigium eis imprimit. [Ibid. p. 734 : Πόλτου χύτρας εἰσφέρουσαι· V. Thes. c. 22 : Συμμῖξαι τὰ περιόντα τῶν σιτίων καὶ μίαν χ. κοινὴν ἑψήσαντας· Mor. p. 194, F : Ἐν χύτραις ἕψων γογγυλίδας· 201, B : Σκεύη ἀποπέμπειν ἅπαντα πλὴν χύτρας, ὀβελίσκου καὶ ποτηρίου. De more quodam sponsæ ollam quam petit denegandi v. idem p. 143, A.] Ap. Xen. Hell. 2, [5, 4] : Φέροντας πῦρ ἐν χύτραις. Ap Plat. Hipp. Maj., χύτραι δίωτοι, Ollæ duas aures, i. e. ansas, habentes. [Locus est p. 288, D : Εἴπερ χύτρα κεκεραμευμένη εἴη ὑπὸ ἀγαθοῦ κεραμέως λεία καὶ στρογγύλη καὶ καλῶς ὠπτημένη, οἷαι τῶν καλῶν χυτρῶν εἰσί τινες δίωτοι, τῶν ἓξ χοᾶς χωρουσῶν, πάγκαλαι, εἰ τοιαύτην ἐρωτῴη χύτραν, καλὴν ὁμολογητέον εἶναι. Xenoph. OEc. 8, 19 : Καὶ χύτρας εὔρυθμον φαίνεσθαι εὐκρινῶς κειμένας. Lucian. De paras. c. 4 : Μὴ καθάπερ αἱ πονηραὶ χύτραι διακρουόμεναι σαθρὸν ἀποφθέγγηται. De infantibus in olla expositis Aristoph. Thesm. 505 : Τὸ δ' εἰσέφερε γραῦς ἐν χύτρᾳ τὸ παιδίον. Unde χυτρίζειν et χυτρισμὸς dicta sunt, quæ v. De more ollas diis dedicandi Aristoph. Pl. 1197 : Τὰς χύτρας αἷς τὸν θεὸν ἱδρυσόμεθα λαβοῦσ' ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρε σεμνῶς· ubi schol. : Ἔθος ἦν ἐν ταῖς ἱδρύσεσι τῶν ἀγαλμάτων ὀσπρίων ἡψημένων χύτρας περιπομπεύεσθαι ὑπὸ γυναικῶν ποικίλως ἡμφιεσμένων· καὶ τούτων ἀπήρχοντο χαριστήρια τοῖς θεοῖς ἀπονέμοντες. Pac. 923 : Ταύτην (τὴν θεὸν) χύτραις ἱδρυτέον. Ad eundem morem verba obscura ποίους χύτρους; ap. Alciphr. 2, 3, 11, refert Meinek. in annot. p. 115. Comice de homine ultra modum cæcutiente Lucian. Adv. ind. c. 23 : Τί οἴει φαίνεσθαι τοῖς ὁρῶσιν; Ἡρακλέα εἶναι

αὐτόν; οὐχ, εἴ γε μὴ χύτραις λημῶντες τυγχάνοιεν. Quod haud dubie ex poeta aliquo comico sumsit, ex quo Hesychius quoque annotasse videtur, Χύτραις λημᾶν· μεγάλαις τισὶ λήμαις κωλύεσθαι βλέπειν καὶ λίαν λημᾶν. V. eundem s. v. Λημᾶν χύτραις et Diogenian. Proverb. 5, 63, cum annot. Leutschii. Similiter dictum est, quod grammatici cum illo componunt, λημᾶν κολοκύνταις ap. Aristoph. Nub. 326, ubi Luciani locum memoravit schol. recentissimus.] Et in proverb. Χύτραν ποικίλλειν ap. schol. Aristoph. [Ran. 188.] Habes vero ap. Suid. quoque et apud Erasmum alia proverbia. [Quod Suidas posuit Χύτραν τρέφειν· ἐπὶ τῶν τεγῶν ἐτίθεσαν, ὅπως μὴ προσέρχωνται αἱ γλαῦκες, fictum est ex Aristoph. Av. 358, ubi Euelpides et Pisthetærus ollas præ se ferentes noctuas ab se arcere dicuntur: Φοβεῖται γὰρ τὴν χύτραν τὰ ὄρνεα διὰ τὸ μέλαν, ut monet schol.] Apud Diosc.: Καίονται ἐν ὠμῇ χύτρᾳ, Plin. vertit Cremantur in fictili novo. Inter φιλημάτων quoque εἴδη est τὸ χύτραν φιλεῖν, sc. ὁπότε τὰ παιδία φιλοίη τῶν ὤτων ἐπιλαμβανόμενα, ut Pollux annotavit [9, 97, et] 10, [100] afferens ex Eunico, Λαβοῦσα τῶν ὤτων φίλησον τὴν χύτραν· ita ut χύτραν φιλεῖν dicatur qui aliquem, veluti ollam, prehensum ambabus auribus deosculatur. [Annotavit etiam Eustath. p. 1880, 61. Hoc osculi genus significavit Theocr. 5, 133: Ὅτι με πρὰν οὐκ ἐφίλασεν τῶν ὤτων καθελοῖσα. Dissertationem de eo scripsit Gyraldus repetitam in Gruteri Lampade vol. 2, p. 410 sqq. Vid. etiam Millin. *Monum. inédits* vol. 2, p. 63 sq.] Item χύτρα dicitur quidam in ludo illo qui χυτρίνδα nominatur, de quo paulo infra. ‖ Χύτραι dicuntur etiam τὰ χυτροπώλια, de qua voce infra, teste Hesychio [et Polluce 7, 163, Ammon. p. 149. Aristoph. Lys. 557: Ἐν ταῖσι χύτραις καὶ τοῖς λαχάνοις.] Sic ἰχθύες, de Foro Piscario. [‖ Ficus species, de qua Phereer. ap. Athen. 14, p. 653, A: Οὐκ ἰσχάδας οἴσεις τῶν μελαινῶν; μανθάνεις; | ἐν τοῖς Μαριανδυνοῖς ἐκείνοις βαρβάροις | χύτρας καλοῦσι τὰς μελαίνας ἰσχάδας.]

[‖ HSt. in Indice:] Κύθρα, Ionica enallage aspiratæ et tenuis pro χύτρα dicitur (ut κιθὼν pro χιτὼν), Olla, Eustath. [p. 746, 16]; Etym. [M. p. 454, 43; 543, 16] κύθραν denominatam vult ἀπὸ τοῦ κύτους, sive ἀπὸ τοῦ κεύθω. [Errarunt grammatici in terminatione: nam Ionicum est κύθρη, ut legitur in fragm. Herodis ap. Stob. Flor. 78, 6. In Herodoti et Hippocratis libris nullum hujus vocabuli exemplum est, legitur vero χύτρινος ap. Hippocr. locis s. h. v. indicandis et χυτρὶς ap. Herodot. 5, 88, et nomen loci Χύτροι 7, 176, quæ dubitari potest an κυθρὶς potius et Κύθροι sint scribenda, ut monui in Commentatione de dial. Her. p. VI. Festi Attici Χύτροι appellati formam Ionicam Κύθροι supra annotavimus. Formam Ionicam adscivit dialectus vulgaris in vocc. μονόκυθρον, quod v., et κυθρόγαυλος, κυθροπώλης, de quibus dicetur s. v. Χυτρόγαυλος et Χυτροπώλης. Doriensibus κύτρα, non constat quo auctore, tribuunt Greg. Cor. De dial. Dor. § 151, p. 341: Ἰδίως δὲ λέγουσιν οἱ Σικελοὶ τὴν χύτραν κύτραν, τὸν χιτῶνα κιτῶνα· et Joann. gramm. § 28. Κιτῶνος legitur in fragm. Sophronis in Etym. M. p. 774, 46, κύτρα nusquam. In verbis Epicharmi χύτρα δὲ φακέας ἥψετο consentiunt Athen. 4, p. 158, C, et Herodian. Περὶ μ. λέξ. p. 6, 22. Ab Thracibus ζετραίαν vocari τὴν χύτραν annotavit Pollux 10, 95.]

[Χυτραῖος vitiose pro χυτρεοῦς, quod v.]

[Χυτρεαὶ, αἱ, Chytreæ, nomen loci in Salamine insula, in inscr. ap. Rangabé *Antiq. Hell.* vol. 2, p. 561, ubi dat. EN XYTPEAIΣ (sic).]

Χυτρεῖον, τὸ, Locus ubi ollæ conduntur et asservantur, ἐν ᾧ αἱ χύτραι, ut Suid. exp. Ammonius vero [p. 149] χυτρεῖα dici scribit τὰ τῶν χυτρῶν ὄστρακα, Ollarum testas, ut et Pollux 7, [163]: Χυτρίδας [χύτρας nunc ex codd.] δὲ, καὶ τὰ χυτροπωλεῖα ἐκάλουν· ὡς χυτρεῖα, τὰ τῶν χυτρῶν ὄστρακα. [Codices χύτρια. Alterum agnoscit Chœrob. in Cram. Anecd. Oxon. vol. 2, p. 278, 29: Χυτρεῖα ει δίφθογγος, τὰ τῶν χυτρῶν ὄστρακα· ἤδη δὲ καὶ ἐπὶ πάντα (corr. παντὸς) ὀστράκου ἐτάττετο.] Apud Hesych. autem legitur, Χύτρεια, τὰ τῶν χυτρῶν ὀστράκια. [Χυτρεῖον (in codice in χοιτρεῖον corruptum) inter properispomena in εῖον est apud Theognost. Can. p. 128, 20.]

[Χύτρειος, ὁ, ἡ. Πάταγος χ., Strepitus ollarum. Aristoph. Lys. 329: Ὑπ' ὄχλου καὶ θορύβου καὶ πατάγου χ., ubi schol.: Ἀντὶ τοῦ κεραμέου· ἐκ μέρους τὸ πᾶν.]

[Χυτρεοῦς, ᾶ, οῦν.] Χυτραῖος, sive Χύτρεος, ὁ, Ollaceus, si ita loqui liceret, i. e. Fictilis, Testaceus. Hesych. enim χυτραῖον affert pro ὀστράκινον, Testaceum. [Χυτραῖος eodem errore quo interdum κεραμαῖος pro κεραμεοῦς scribitur pro χυτρεοῦς ap. Hesych. et Pollucem 10, 30 (ubi vulgo τεῦχος κεραμεοῦν, γήϊνον, χυτραῖον, nunc χυτρεοῦν ex cod.) et 67, ubi in Aristophanis versu (fragm. 399) pro λήκυθον τὴν ἑπτακότυλον τὴν χυτραίαν, τὴν καλὴν scribendum videtur τὴν χυτρεᾶν, τὴν ἀγκύλην, epithetum vasis non ineptum (v. Hesych. s. v.) vel aliud quiddam trisyllabum. Lobeck. ad Phryn. p. 147. In versu Aristoph. χυτραίαν Jungerm. posuerat pro χυτρίαν.] Dicitur et Χυτρεοῦς pro χύτρεος, ut κεραμεοῦς pro κεράμεος. [Schol. Aristoph. Nub. 389.] Aristoph. Nub. [1474]: Ὅτε καί σε χυτρεοῦν ὄντα θεὸν ἡγησάμην, Quando etiam te, testaceus quum esses, deum putabam. Schol. ait ibi ὀνοματοπεποιημένως χυτρεοῦν vocari τὸ ἐν τῷ φροντιστηρίῳ μηχάνημα ὀστράκινον, περιφερὲς ὡς χύτραν: i. e. εὐτελὲς et vix χύτρας ἄξιον. [Recentis schol. commentum est in cod. Harl.: Χυτρεοῦς, ὁ τροχὸς ἐν ᾧ ἐργάζονται τὰς χύτρας.]

Χυτρεὺς, έως, ὁ, Ollarum figulus, Figulus qui ollas conficit. Lucian. [Prom. c. 2]: Καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς χυτρέας καὶ ἰπνοποιοὺς, καὶ πάντας ὅσοι πηλουργοὶ, προμηθέας ἀπεκάλουν. Utitur et Plato Rep., teste Suida [qui exp. Χυτρέα, τὸν κεραμέα καὶ δημιουργὸν τῶν τοιούτων σκευῶν. Locus Plat. quem addit est Rep. 4, p. 421, D. Id. Theæt. p. 147, A: Πηλὸς ὁ τῶν χυτρέων. Aristid. vol. 2, p. 227: Ἀθηναῖοι τοὺς χυτρέας Προμηθέας ἀπεκάλουν ἐπισκώπτοντες ἐς τὸν πηλόν. Themist. Or. 21, p. 256, D: Ἐγὼ δὲ προσεῖχον Ἡσιόδῳ τῷ ποιητῇ χυτρέα χυτρεῖ κοτέειν. Hoc Hesiod. Op. 75 dixerat: Κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει. G. D. Plotin. Ennead. p. 99, 2 Creuzer., τὸ τῶν χ. ἢ χαλκέων γένος. Hase.]

Χυτρεψὸς, ὁ, Qui in ollis coquit cibos. [Parmenio ap.] Athen. 13, [p. 608, A] de impedimentis Darii apud Damascum captis: Ὀψοποιοὺς διακοσίους ἑβδομήκοντα ἑπτὰ, χυτρεψοὺς εἰκοσιεννέα, γαλακτουργοὺς τρεῖς καὶ δέκα, οἰνοχοητὰς ἑβδομήκοντα.

Χυτρίδιον, τὸ, forma dimin. itidem [ut χυτρίον], Ollula. [Galen. Lex. p. 598: Χυτρίδιον· χύτραν· ubi quod præcedit Χυτριδέαν cum eadem expos. delendum. Legitur ap. Hippocr. p. 879, C: X. χάλκεον ἢ κεραμεοῦν.] Aristoph. Ach. [463]: Δός μοι χυτρίδιον σποργίῳ βεβυσμένον, Da mihi ollulam spongia obturatam. [Ib. 1175: Ὕδωρ ἐν χυτριδίῳ θερμαίνετε· Pac. 202, Eccl. 745.] Lucian. p. 4 [Prom. c. 2]: Ἐπεὶ καὶ εὔθρυπτα ἡμῖν τὰ ἔργα, ὥσπερ ἐκείνοις τὰ χυτρίδια· καὶ μικρόν τις λίθον ἐμβαλὼν, συντρίψειεν ἅπαντα· sc. τὰ ἐν πυρὶ ὀπτηθέντα σκεύη, ut quæ conficiunt οἱ χυτρεῖς καὶ οἱ πηλουργοί. [Geopon. 10, 21, 2: Μικρὰ πάνυ χ. ὠμὰ, Ollulas nondum coctas. Ib. 15, 6, 2; 16, 7, 1.] Hesychio χυτρίδιον est μέτρον τι. [De poculo Athen. 11, p. 502, C: Μελέαγρος ὁ κυνικὸς ἐν Συμποσίῳ οὕτωσὶ γράφει, Κἂν τοσούτῳ πρόποσιν αὐτῷ βαρεῖαν διέδωκε, χυτρίδια βαθέα δώδεκα. Qua signif. etiam χυτρὶς dicitur, quod v. G. D. Alciphro Ep. 1, 18. Hippiatr. p. 136, 16. Galen. vol. 14, p. 88, 12, ἔμβαλε εἰς χ.· 14, διακεκαυμένοις ἄνθραξιν ἐντιθεὶς τὸ χ. Clem. Al. Pædag. 2, 1, 4, κυθριδίοις καὶ ζωμοῦ ῥύσει. Hase.]

Χυτρίζω, In olla pono, In testa s. cacabo condo; ait enim Hesych. χυτρίζειν esse τὸ ἐν χύτρᾳ τιθέναι. [Recte ἐκτιθέναι Pierson. ad Mœr. p. 138. Nam dictum de infantibus qui in ollis exponerentur. Schol. Aristoph. Ran. 1221 (ad verba poetæ χειμῶνος ὄντος ἐξέθεσαν ἐν ὀστράκῳ): Τὸ ἐν ὀστράκῳ, ἐπεὶ ἐν χύτραις ἐξετίθεσαν τὰ παιδία· διὸ καὶ χυτρίζειν ἔλεγον. Hinc per ἀποκτείνειν exp. schol. Vesp. 288 (ad verba ὃν ὅπως ἐγχυτριεῖς): Ἀπὸ τῶν ἐκτιθεμένων παιδίων ἐν χύτραις. Διὸ καὶ Σοφοκλῆς ἀποκτεῖναι χυτρίζειν ἔλεγεν ἐν Πριάμῳ καὶ Αἰσχύλος Λαΐῳ (de OEdipo) καὶ Φερεκράτης. ‖ Formam Ionicam Κυθρίζω, sed sensu longe alio dictam annotavit Etym. M. p. 543, 37, de quo loco supra diximus s. v. Χύτρα. Hinc HSt.:] Κυθρίσαι dicitur ἐπὶ τοῦ σκῶψαι καὶ γελάσαι: a panegyri Athe-

niensi dicta Κύθροι, ἐν ᾗ ἀλλήλους ἔσκωπτον, Deridebant et scommatis dicteriisque impetebant. Etym.

Χυτρίνδα, Ludus quidam dicebatur, quem sic describit Hesych.: Καθέζεταί τις ἐν μέσῳ· εἶτα κύκλῳ περιτρέχοντας οἱ παῖδες περὶ τὸν καθεζόμενον, ποιοῦσιν αὐτὸν περιστρέφεσθαι, ἕως ἅψηταί τινος τύπτοντος αὐτόν· εἶτα καθέζεται ὁ ληφθείς. Meminit Suidas quoque, et ante hos Pollux 9, [113] a quo prolixius describitur: diciturque is, qui in medio sedet et ita ab eis circumagitur ac verberatur [τίλλουσιν ἢ κνίζουσιν ἢ παίουσιν αὐτὸν dixit Pollux], χύτρα nominari. [Addit Pollux: Ὁ δ' ὑπ' αὐτοῦ στρεφομένου ληφθεὶς ἀντ' αὐτοῦ κάθηται. Ἔσθ' ὅτε δ' ὁ μὲν ἔχεται τῆς χύτρας κατὰ τὴν κεφαλὴν τῇ λαιᾷ, περιθέων ἐν κύκλῳ, οἱ δὲ παίουσιν αὐτὸν ἐπερωτῶντες « τίς τὴν χύτραν »; κἀκεῖνος ἀποκρίνεται « ἐγὼ Μίδας »· οὗ δ' ἂν τύχῃ τῷ ποδὶ, ἐκεῖνος ἀντ' αὐτοῦ περὶ τὴν χύτραν περιέρχεται.]

Χύτρινος, η, ον, i. q. χυτραῖος. Schol. Aristoph. [Ran. 220] ex Philochoro, χύτρινοι ἀγῶνες, forsan qui τοῖς χύτροις celebrantur; nam quum de festo illo, quod χύτρας [imo Χύτρους: de festo diximus s. v. Χύτρα] nominabant, locutus esset, subjungit, Ἤγοντο δὲ ἀγῶνες αὐτόθι οἱ χύτρινοι καλούμενοι, καθὰ φησὶ Φιλόχορος. [Ἀγῶνα τοῖς Χύτροις ἐπιτελεῖν dixit Plutarch. Vitt. decem orat. p. 841, E.] || Χύτρινον [Ion. Κύθρινον] Hippocrates vocavit etiam τὴν χύτραν, ut testatur Galen. Lex. Hippocr. [p. 598.] Locus est Γυναικ. 2, [p. 648, 44], ubi dicit χύτρινον ὅσον δύο ἑκταίας χωρέοντα. [Et rursus l. 51: Ἐπὶ τὸν χύτρινον περιπλάσας πηλῷ· et l. 53: Μῆκος δὲ ὅσον χωρέειν τὸν χύτρινον· p. 649, 1: Ὁκόταν δὲ ὁ χύτρινος ζέσῃ. Et l. 30: Ἕτερόν τε χύτρινον κατασκευάσαι τὸν αὐτὸν τρόπον· 32: Καὶ ἐς τὸν χύτρινον ἐμβαλεῖν. Foes. Quibus locis omnibus haud dubie restituenda forma Ionica κύθρινος. Apollod. in Math. vett. p. 20: Γίνονται χύτρινοι ἢ ὀστράκινοι σιδηραῖς λεπίσι δεδεμένοι ἀπὸ τοῦ πυθμένος δακτυλιαίῳ τρυπήματι· ubi ἢ delendum esse conjicit Schneider.] At Χυτρῖνοι, Hesych. τὰ κοῖλα τῆς γῆς, δι' ὧν αἱ πηγαὶ ἐνίενται. [Recte Bentl. ἀνίενται. Forma Ion. ap. Arrian. Peripl. maris Erythr. p. 26 (vol. 1, p. 291 ed. Müller.): Διορμίζοντες κατά τινας ὅρμους καὶ κυθρίνους. Οἱ δὲ κυθρῖνοι τόποι εἰσὶ τοῦ ποταμοῦ βαθύτεροι μέχρι Βαρυγάζων· ubi falsum accentum κύθρινοι correxit Lobeck. Pathol. Elem. p. 209, qui addit: « Neque aliud significat Geopon. 14, 6, 3: Σκευάζειν χρὴ (columbis) ἐν τοῖς τοίχοις καὶ νεοσσιὰς πυκνὰς ἀπὸ ἐδάφους μέχρι τῆς ὀροφῆς, ἅστινας καλοῦσι σηκοὺς, ἡμεῖς δὲ κυθρίνους ὀνομάζομεν, ἐν οἷς χρὴ διάγειν καὶ τίκτειν τὰς συνεζευγμένας περιστεράς. Quæ nos Ollaria dicere possumus, sicut sepulcra multis intus foraminibus loculisque ad recipiendas urnas columbaria vocantur; minus recte in Antig. Car. Mirab. c. 176, ubi cavum terræ significat, χύτρινος scribitur, qui accentus convenit Hippocratis locis ubi pro χύτρα valet, ut ὀστρακίνη pro olla sive pelvis, et Hesychio s. Λίθων χοαὶ, ubi tubi sive canales designantur. » Antigoni verba sunt: Ὅμοιον δὲ τούτῳ (fonti cuidam Leontinorum) καὶ τὸ περὶ τὸν Κῴων χύτρινον γίνεσθαι· καὶ γὰρ ἐκεῖνον ἀτμὸν μὲν ἐκβάλλειν καὶ ποιεῖν ἔμφασιν τόξιον (corrig. τοῦ ζεῖν cum Bentl. ad Callim. vol. 1, p. 452), τὰ δὲ καθειμένα καθ' ὑπερβολὴν ψύχειν. Hesychii vero gl. Λίθων χοαί· αἱ διὰ λίθων ἐκχύσεις καὶ χυτρῖνοι (codex χύτρινοι). Χοὰς (codex χόας et supra χόαι) δὲ ἐκ λίθων ὑπονόμους καὶ χυτρίνους, οὓς καὶ διώρυγας. Longe aliter Photius Lex. p. 223, 16, pariterque Suidas et Prov. App. 3, 69: Λίθων χοαί· ἄργυρος καὶ χρυσός. Καὶ γὰρ Εὐριπίδης φησὶ « Λευκοὺς λίθους ἔχοντες αὐχοῦσιν μέγα. » Quas gll. memorare debebam s. v. Χοὴ supra p. 1549, C.]

[Χυτρῖνος, ὁ, Chytrinus, n. pr. in oratione Lysiæ πρὸς Χυτρῖνον, memorata a Polluce 10, 116, ubi accentum Χυτρίνον correxit Lobeck. Pathol. Elem. p. 209.]

Χυτρίον, τὸ, Ollula. Affertur enim ex Aristoph. [Ach. 1175], ἐν χυτρίῳ [Recte nunc χυτριδίῳ ex cod. Rav.] pro In parva olla. Exp. etiam Ollæ operculum. [Χύτρια vitiose scriptum pro χυτρεῖα notavimus s. v. Χυτρεῖον.] Hesych. vero τοῦ χυτρίου affert pro τοῦ κρανίου.

[Χύτριον, τὸ, Chytrium, nomen loci ap. Strab. 14, p. 645: Ἐκ τοῦ Ὑποκρήμνου Χύτριόν ἐστι τόπος, ὅπου πρότερον ἵδρυντο Κλαζομεναί. Χύτρον hunc locum dixit Aristot. Polit. 5, 3: Στασιάζουσιν ἐνίοτε αἱ πόλεις καὶ διὰ τοὺς τόπους, ὅταν μὴ εὐφυῶς ἔχῃ ἡ χώρα πρὸς τὸ μίαν εἶναι πόλιν, οἷον ἐν Κλαζομεναῖς οἱ ἐπὶ Χύτρῳ πρὸς τοὺς ἐν νήσῳ. Χυτὸν Steph. Byz.: Χυτόν· χωρίον ἠπείρου. Ἔφορος ιθ' « Οἱ δ' ἐκ Κλαζομενῶν κατῴκισαν τῆς ἠπείρου τὸ Χυτὸν καλούμενον ». Τὸ ἐθνικὸν Χυτίτης, ὡς ὅπλον ὁπλίτης, λίκνον λικνίτης.]

[Χύτριος. V. Χύτροι.]

Χυτρὶς, ίδος, ἡ, itidem [ut χυτρίδιον] Ollula: vel etiam simpliciter Olla. [Annotavit Pollux 10, 95: Χύτρας, χυτρίδια, χυτρίδας. Herodot. 5, 88: Ἐκ χυτρίδων ἐπιχωρίων πίνειν· ubi dialectum postulare κυθρίδων monuimus s. v. Χύτρα. Bato ap. Athen. 7, p. 279, C: Καὶ Λεσβίου χυτρῖδε λαμβάνειν δύο· ubi codex χυτρίδε, Porsonus χυτρίδια, conjectura incerta, quum iota a Batone produci potuerit, ex quo tamen colligi non potest hanc mensuram communi usu receptam fuisse.] Dion [Cass. 50, 34]: Χυτρίδας ἀνθράκων καὶ πίττης πλήρεις πόῤῥωθεν μηχαναῖς ἐπέῤῥιπτον, Ollas carbone piceque refertas eminus machinis ejaculabantur. Nisi malis Fictilia, Testas. Χυτρίδες vocata fuerunt etiam τὰ χυτροπωλεῖα, ut ex Polluce [7, 163, ubi edd. vet. χυτρίδας δὲ καὶ τὰ χ. ἐκάλουν. Recte nunc ex codd. χύτρας δὲ ...] docui in Χυτρεῖον, i. e. Tabernæ in quibus ollæ veneunt: quæ χύτραι etiam nominantur. [Hippocr. t. 7, p. 294, 21, ἐμβάλλειν ἐς χ. Catal. monumentt. princ. Canin. *Musée étrusq.* n. 1710, ubi scriptum in amphora +VTPIΛ ΚΓ, quod Letronn. *Journ. des Sav.* a. 1838, p. 6 et a. 1840, p. 427 interpretatur χυτρίδες ΧΓ. Hase.]

Χυτρισμὸς, ὁ, Expositio infantis in testa s. fictili; scribit enim idem lexicographus [Hesych.] χυτρισμὸν dici τὴν τῶν βρεφῶν ἐν ταῖς χύτραις ἔκθεσιν. Cui expos. suffragatur et schol. Aristoph. Exponens enim hæc verba Ran. [1190] de OEdipo: Ὅτε δὴ πρῶτον μὲν αὐτὸν γενόμενον Χειμῶνος ὄντος ἐξέθεσαν ἐν ὀστράκῳ, Ἵνα μὴ 'κτραφεὶς γένοιτο τοῦ πατρὸς φονεὺς, ait dixisse Comicum ἐν ὀστράκῳ, quoniam ἐν χύτραις ἐξετίθεσαν τὰ παιδία: ideoque id appellatum fuisse χυτρίζειν.

Χυτρίτης, ὁ, Ollaris, ut ap. Colum. Ollares uvæ; ut χυτρίτης πυὸς, Qui dum in olla coquitur, coagulatur et concrescit. [Ap. schol. Aristoph. Pac. 1150.]

[Χυτρόγαυλος, ὁ. HSt. post ea quæ de voc. κύθρα (s. v. Χύτρα) dixit:] Κυθρόγαυλος, Joseph. A. J. [8, 3, 6], quod exp. Labrum conchæ specie. Χυδρόγαυλος, Luter, VV. LL. ex Reg. 3, 7. [Χυτρόγαυλος inter vasa coquinaria memoratur a Polluce 6, 89. LXX Reg. 3, 7, 37: Ἐποίησε δέκα χυτρογαύλους χαλκοῦς, τεσσαράκοντα χοεῖς χωροῦντα τὸν ἕνα χυτρόγαυλον· et mox ibid. et 42. Nam sic ex cod. Alex. scribendum pro χυτρόκαυλος, quod est in cod. Vat. Quod apud Josephum legitur κυθρόγαυλος Ionicum est, ut κύθρα et alia nonnulla dixerunt recentiores Græci, ut ostendimus s. v. Χύτρα. G. D. Theodoret. t. 1, p. 307, C, χυτρόγαυλοι. Inscr. Att. ap. Bœckh. *Urkunden* p. 540, 161, οἰνοχόας ἓξ, χ. Γ|. Hase.]

[Χυτροειδὴς, ὁ, ἡ, Ollæ formam habens. Schol. Theocr. 5, 58: Γαυλοὶ ἀγγεῖα χυτροειδῆ γαλακτοδόχα, i. e. vasa quæ χυτρογαύλους dici vidimus s. h. v. Schol. Clem. Al. ad p. 188, 10: Λεπαστὴ, χυτροειδὲς ἔκπωμα ἐπωτίδι μιᾷ.]

[Χύτροι, οἱ, nomen festi Attici, de quo v. s. v. Χύτρα.]

[Χύτροι, οἱ, Chytri, nomen fontis ap. Herodot. 7, 176: Ἔστι δὲ ἐν τῇ ἐσόδῳ ταύτῃ (τῶν Θερμοπυλέων) θερμὰ λουτρὰ, τὰ Χύτρους καλέουσι οἱ ἐπιχώριοι· quem l. citat Eustath. ad Dionys. P. 437, ubi vulgatum olim Χύτρας nunc correctum ex codd. Recta scriptura etiam ap. Pausan. est 4, 35, 6, qui memorat κολυμβήθραν, ἥντινα ὀνομάζουσιν οἱ ἐπιχώριοι Χύτρους γυναικείους. || Urbs, de qua Steph. Byz.: Χύτροι (sic Meinek. pro Χυτροὶ), Κύπρου πόλις, ἣν ὠνομάσθαι μὲν Ξεναγόρας φησὶν ἀπὸ Χύτρου τοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἀκάμαντος. Ὁ πολίτης Χύτριος. Ἀλέξανδρος ἐν τῷ περὶ Κύπρου « Τὴν δὲ Γορδίαν (Γολγίαν Meinek.) ἀποδοῦναι Χυτρίοις ». Καὶ πάλιν « Εὐρυνόην τῶν Χυτρίων (sic Meinek. pro Χυτριῶν) βασιλεὺς ἔγημεν ». Ἀναλογεῖ δὲ τὸ ἐθνικὸν πρὸς τὸ Χύτρος ἑνικὸν, ὡς Κύπριος πρὸς τὸ Κύπρος. Xenagoram citat etiam Harpocr. s. v. Χύτροι, affertque Lysiæ ex ora-

tione perdita locum, in quo est τοὺς Χύτρους. Χύτρος ap. Ptolem. 5, 13, 22, nisi hoc librarii errore scriptum pro Χύτροι. *Chytri* ap. Plin. H. N. 5, 31, 130.]

[Χυτροκλάστης, ὁ, Ollarum fractor. Vita Nili jun. p. 52, 17 : Ἀσκηταὶ ἡμεῖς ἐσμὲν χ. Hase.]

[Χυτροπλάθος, ὁ, Figulus. Pollux 7, 163, ubi libri partim κυθροπλάθος. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 72, 10 : Χ. ὁ χύτρας πλάττων.]

[Χυτροπόδιον, τό. V. Χυτρόπους.]

[Χυτρόπολις, εως, ἡ, Chytropolis. Steph. Byz. : Χ., Θράκης χωρίον. Θεόπομπος Φιλιππικῶν κϐ' « Παρῆλθεν εἰς Χυτρόπολιν, χωρίον ἀπῳκισμένον ἐξ Ἀφύτεως ». Τὸ δὲ ἐθνικὸν ἑξῆς ἐπάγει « Εἰσδεξαμένων δὲ τῶν Χυτροπολιτῶν αὐτόν ».]

Χυτρόπους, οδος, ὁ, Olla pedes habens : potius quam Pes et sustentaculum ollæ, ut quidam interpr. [Per πλατύπους exp. Cyrill. in Matth. Gloss. p. 33, et Zonaras p. 1864.] Hesiod. Op. [746] : Μηδ' ἀπὸ χυτροπόδων ἀνεπιῤῥέκτων ἀνελόντα Ἔσθειν, Neque a pedatis ollis nondum delibatis rapiens comede. Cujus præcepti Plutarch. quoque meminit Symp. 7, 4 [p. 703, D], dicens eum recte ἀπὸ χυτροπόδων ἀνεπιῤῥέκτων οὐκ ἐᾷν παρατίθεσθαι σῖτον ἢ ὄψον, ἀλλ' ἀπαρχὰς τῷ πυρὶ καὶ γέρα τῆς διακονίας ἀποδιδόντας. Et ap. Suid. [ex Damascio] : Ἑώρα τοὺς χυτρόποδας ἀχράντους ἀεὶ καὶ ἀκάπνους, ὥσπερ ἐν ἀγορᾷ πρὸς ὠνὴν ἐγκειμένους. Nigrescunt enim fumo, si igni crebrius apponantur. Et [Juba in epigr.] ap. Athen. 8, [p. 344, F] : Χυτρόποδες κεραμοῖ καὶ τάγηνα ξηρά. A Polluce quoque 10, [99] numeratur inter τὰ μαγειρικὰ σκεύη : ubi etiam dimin. Χυτροπόδιον affert ex Hipponactis iambis. [Mœris p. 250 : Λάσανα καὶ τοὺς χυτρόποδας (sic etiam schol. Aristoph. Pac. 893) καὶ τοὺς δίφρους, addito Eupolidis versu in quo λάσανα legitur, ut λάσανα in Dioclis versu per χυτρόποδα exp. Pollux l. c. LXX Levit. 11, 35 : Κλίβανοι καὶ χυτρόποδες καθαιρεθήσονται. Alciphro 3, 5 : Τὴν κακκάβην ἀνασπάσασα τῶν χυτροπόδων. Τορύνη per χυτρόπους exp. schol. Aristoph. Ran. 509, Etym. M. p. 387, 14; λέβης p. 559, 3; πύραυνος p. 697, 21 (de quo dixit HSt. s. v. Πύραυνος). Τρίποδ' ἀμφίπυρον ap. Soph. Aj. 1405, per χυτρόποδα exp. schol. rec.]

[Χυτροπωλεῖον male pro χυτροπώλιον, quod v.]

Χυτροπώλης, ὁ, Ollarum s. Cacaborum venditor. Fem. Χυτροπῶλις [Χυτρόπωλις], ιδος, ἡ, Ollarum venditrix. Æginam vocatam fuisse χυτροπῶλιν tradit Pollux [7, 197 : Χυτροπῶλαι (cod. Palat. κυθροπῶλαι)· τὴν δ' Αἴγιναν χυτρόπωλιν (sic codd. : χυτροπῶλιν edd. vet.) ἐκάλουν. Pro Αἴγιναν ex cod. Falckenb. affertur γυναῖκα· quæ scriptura convellitur Hesychii glossa, Ἠχὼ πετραίαν χυτρόπωλιν· λέγει δὲ τὴν Αἴγιναν, ἐπειδὴ ἐκεῖ ὄστρακα πολλά ἐστιν. (Codex χυτρόπωλιν λέγει· οἱ δὲ τὴν αἴγιναν, quod mutavit Müller. Dor. vol. 2, p. 545.) Verba ex Comici alicujus, ut videtur, senario sumta, sermonem tragicum imitati : unde factum ut χυτρόπωλιν producta syllaba prima diceret. Eundem locum respicit Photius p. 78, 10 : Ἠχὼ πετραία· Αἴγινα, ἐπεὶ πετρώδης ἐστὶ καὶ πολλὰ ἔχει κεράμια. G. D.]

Χυτροπώλιον, τὸ, Taberna ollaria, Taberna in qua ollæ veneunt. Utitur Hesych. [Χύτραι per τὰ χυτροπώλια interpretans. Adde schol. Aristoph. Av. 13 (ubi ed. Ald. χυτροπωλείων) et Lys. 556.] Apud Ammon. vero [p. 149] properispωmenωs legitur Χυτροπωλεῖον, itidemque ap. Polluc. 7, [163. Utrique χυτροπώλιον restituendum. G. Dind.]

[Χύτρος, ὁ, i. q. χύτρα, quod v. || Χύτροι, οἱ. V. Χύτρα et Χύτροι.]

[Χύτρος, ὁ, Chytrus, n. pr. V. Χύτροι.]

[Χυτροτομέω. Argum. Aristoph. Lys. : Ἡ δὲ χυτροτομοῦσα αὐτὸν ἐπαγγέλλεται μὲν, τὰ περὶ τῶν διαλλαγῶν δὲ σπουδάζει. Locus non integer. Χυτροτομοῦσα in κερτομοῦσα mutandum videbatur Brunckio.]

[Χυτροφόρια, τά. Plin. H. N. 5, 29, 117 : « Clazomenæ, Parthenie et Hippi, Chytrophoria appellatæ quum insulæ essent. » Ubi librorum varietates sunt *chytophoria, citophoria, citoporia*.]

[Χυτροφόρος, ὁ, ἡ, Ollas ferens. Schol. Aristoph. Av. 448 : Παίζει δὲ εἰς τοὺς χυτροφόρους ὁπλίτας φάσκων.]

[Χύω. V. Χέω.]

[Χωαρηνὴ, ἡ, i. q. Χωρηνὴ, quod v. || Χωαρηνὴ ap. Strab. 15, p. 725, in libris quibusdam pro Χααρηνὴ, quæ regio Arianæ est, scriptum.]

[Χωβὰθ, nomen loci Mauritaniæ ap. Ptolem. 4, 2, p. 255, 5, ex codd. pro vulgato Χωβάτ.]

[Χωβάλ· πόλις. Χώβαρος· ὄνομα κύριον, Suidas. Apud Zonar. Lex. p. 1865 : Χωβοῦς· ποταμός. Καὶ χωβάλ. Sed p. 1856 : Χοβάρ· τόπος, pro quo ap. Suidam Χοβάρ· ὄνομα ποταμοῦ· et Χοβὰρ, τόπος ap. Herodian. Epim. p. 152, inter nomina ab Χο incipientia.]

[Χωβάτα. V. Χοβάτα.]

[Χωκορτὴ, ἡ, synonymum malvæ hortensis apud Ægyptios. Dioscor. 2, 144.]

Χωλαβέω [?], i. q. θορυβῶ, Hesych., apud quem tamen prima syllaba scripta est per ο, sed ita ut locus, quem in alphabetica serie obtinet, alteram illam scripturam poscat. [Est error typothetæ Aldini. Nam codex χωλάβει (hoc accentu)· θορυβεῖ.]

Χωλαίνω, Claudus sum, Claudico. [Plato Hipp. min. p. 374, C : Ἑκουσίως χωλαίνοντες· Leg. 7, p. 795, B : Χωλαίνει τε καὶ ἐφέλκεται πλημμελῶν. Nonn. Dion. 9, 21 : Ἥϊε χωλαίνων Κρονίδης βεβριθότι μηρῷ.] Greg. Naz : Μέχρι τίνος ἐπ' ἀμφοτέραις χωλανεῖς ταῖς ἰγνύαις; Quousque ambobus claudicabis poplitibus? [Hoc sumtum ex LXX Reg. 3, 8, 21. Psalm. 17, 49 : Υἱοὶ ἀλλότριοι ἐπαλαιώθησαν καὶ ἐχώλαναν, quod Hesych. per ἔκλιναν exp. Geopon. 16, 21, 10 : Τοὺς χωλαίνοντας ὄνους.] Passive etiam χωλαίνεσθαι pro χωλοῦσθαι; Claudum fieri : unde aor. 1 ἐχωλάνθη, Factus est claudus. [LXX Reg. 2, 4, 4 : Ἔπεσε καὶ ἐχωλάνθη. Activum χωλαίνω, Claudum facio, schol. Hom. Il. Θ, 402, γυιώσω per βλάψω, χωλανῶ interpretatus. G. D. De equis claudicantibus Hippiatr. p. 26, 25; 39, 18; 41, 33; 121, 17; 163, 2; 201, 15; 230, 7; 262, 14; 85, 17, ἐὰν ὦμον ἐκτραπῇ καὶ χωλαίνῃ. De hominibus M. Antonin. Comment. 7, 7; de corporibus quadratis Philo vol. 1, p. 417, 49, μὴ κραδαίνοντα καὶ χωλαίνοντα. Figurate Pseudo-Chrysost. t. 6, p. 657, B, περὶ ἐπαγγελίαν ἐχώλανας. Passive Achmes Onirocr. p. 200, 34, ἐχωλάνθη ὁ ποῦς αὐτοῦ. Hase.]

[Χώλανσις, εως, ἡ. HSt. s. v. Χωλαίνω :] Inde et verbalia Χώλασμα, τὸ, et Χώλανσις, ἡ, Claudicatio, χωλότης. Illud, in Hippiatria; hoc apud Epictetum [Ench. c. 9 : Χώλανσις σκέλους ἐστὶν ἐμπόδιον· ubi libri aliquot male χώλωσις. De metro claudicante Eustath. p. 400, 3 : Οὕτως ἡ τοῦ μέτρου ποδικὴ ἐκθεραπεύεται χώλανσις. Χώλασμα vero quod ex Hippiatr. p. 10 et 14 affert HSt., vitiose scriptum esse pro χάλασμα supra monui p. 1239, A. G. Dind. Χώλανσις Achmes Onirocr. p. 200, 35, ubi perperam cusum χώλασις. Hase.]

Χωλεία, ἡ, Claudicatio. Pollux 4, c. 25 [§ 188. Plato Hipp. min. p. 374, C; Lucian. Vitt. auct. c. 21. Geopon. 17, 23, in lemmate capitis. « Hippiatr. p. 85, 26. Galen. vol. 4, p. 364, 11, χ. τοῦ σκέλους. » Hase.]

[Χώλευμα, τὸ, Claudicatio. Hippocr. p. 826, F : Ἐν ἑτέροις χ. Conf. Χώλωμα.]

Χωλεύω, Claudus sum, Claudico [Hesych. : Χωλεύει· νοσεῖ, σκάζει], ut χωλαίνω. Hom. Il. Υ, [37] : Ἥφαιστος δ' ἅμα τοῖσι κίε, σθένεϊ βλεμεαίνων, Χωλεύων, ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαί· Σ, [417] itidem de Vulcano : Βῆ δὲ θύραζε Χωλεύων· et [411] : Ἀνέστη Χωλεύων. [Xenoph. Hell. 3, 3, 3 : Μὴ προσπταίσας τις χωλεύσειε. Lucian. D. deor. 5, 4 : Ἥφαιστον χωλεύοντα· Asin. c. 22 : Χωλεύων ἐβάδιζον· Gall. c. 28 : Ὡς μὴ χωλεύοις διὰ θάτερον τῆς οὐρᾶς μέρος. Geopon. 17, 23, 1.] Sic Epigr. in Medicos : Ζῶν γὰρ χωλεύειν, φησὶν, ἔμελλε τάλας, Si enim vixisset, claudicaturus erat. Metaph. Galenus Sympt. 4 : Τὸ χωλεῦον παρ' αὐτοῦ τοῦ λόγου, Qua parte claudicat disputatio. [Themist. Or. 1, p. 9, B : Ὁ φιλόσοφος τῆς δυνάμεως ἀπολειπόμενος πάμπολυ χωλεύειν ἔοικε τὴν μορφήν· Or. 6, p. 75, D : Τὸ μὴ χωλεύειν τὴν ξυνωρίδα (τῶν βασιλέων). Liban. vol. 3, p. 294, 26 : Χωλεύειν αὐτῷ τὴν δύναμιν τῇ τῶν ὀργάνων ἀπορίᾳ. Palæph. 51, 3 : Ὁ νόμος ἀπὸ τῶν βοῶν οὐκ ὄντων ἐχώλευεν. Eustath. Opusc. p. 333, 20 : Πρὸς τὸν τὰ φιλικὰ χωλεύοντά σε. « Frequens apud scriptores eccles., velut Joann. Chrys. Πρὸς τοὺς σκανδαλισθέντας 1, 10 : Πρὸς τὴν πίστιν χωλεύειν. Idem In Psalm. 49 : Περὶ τὴν πίστιν χ., ut περὶ τὰ δόγματα χ. vol. 1, p. 10. Idem In Psalm. 127 : Τὰ τῆς μακαριότητος αὐτῷ χωλεύει. Clem. Al. Strom. 2, p. 380 : Χωλεύει

τὰ τῆς γνώσεως.» Suicer.] || Transitive etiam pro Claudum reddo, vel etiam Mancum et mutilum : ut Galen. Lex. [p. 598] annotat Hippocr. [p. 592, 15] χωλεύσειεν usurpare pro ἀνάπηρον κατά τι τῶν ἄρθρων ποιήσειεν. [Sext. Emp. p. 182 : Αἱ Ἀμαζόνες καὶ ἐχώλευον τὰ ἄρρενα τῶν παρ' αὐταῖς γεννωμένων.] Itidemque χωλεύεσθαι est Claudum fieri, χωλοῦσθαι. Lucian. [De sacrif. c. 6] : Οὐδὲ ἄρτιον τὼ πόδε· χωλευθῆναι γὰρ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ πτώματος, ὁπότε ἐῤῥίφη ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐξ οὐρανοῦ· de Vulcano. [Metaph. Plato Phædr. p. 248, B : Κακίᾳ ἡνιόχων πολλαὶ (ψυχαὶ) χωλεύονται.]

[Χωλιαμβικὸς, ἡ, ὸν, Choliambicus. Μέτρον χ. (de quo v. s. Χωλίαμβος) ap. schol. Hephæst. 6, 5, p. 181. Quod ap. Zonar. Lex. p. 958 legitur : Ἔστι δὲ χωλίαμβον τὸ μέτρον, in χορίαμβον corruptum ap. Etym. M. p. 411, 44, recte correxit Ruhnk. χωλιαμβικόν. Nam aut sic dicendum erat, aut ἔστι δὲ χωλίαμβος, omisso μέτρον, ut est p. 442, 13. Idem vitium ap. Chœrob. in Cam. Anecd. Oxon. vol. 2, p. 277, 12, cui ἔστι δὲ χωλιαμβικὸν restituit Bentl. ad Callim. fr. 89, p. 460.]

[Χωλιαμβοποιέω, Choliambos facio. Eust. p. 1684, 52 : Ὁ πικρὸς Ἱππῶναξ χωλιαμβοποιῶν ἀκράχολα.]

Χωλίαμβος, ὁ, Jambus claudicans, ut sunt jambi Hipponactei, qui et σκάζοντες nominantur : sc. ultimo pede non recte incedentes, sed claudicantes, spondeo jambi loco posito. Utitur autem hoc vocab. Demetr. Phaler. [De eloc. § 263. Etym. M. p. 59, 52 : Καλλίμαχος ἐν χωλιάμβοις, ut Bentl. ad Callim. fragm. 86, p. 458, correxit pro λοχιάμβοις. Suidas : Χωλίαμβος· εἶδος στίχου. Babriæ χωλιάμβους memorat idem s. v. Βαβρίας.]

[Χωλοίπους, ὁ, ἡ. HSt. post verba s. v. Χαλαίπους p. 1237, D, apposita, ubi ex schol. Nic. Ther. 458 χωλοίποδας a quibusdam lectum pro χαλαίποδας memoravit :] Porro illud postremum adject. Χωλοίπους, est Claudus pede, Claudicans pedibus, i. e. χωλὸς, Claudus.

[Χωλὸν τεῖχος, πόλις Καρίας, ὡς Ἀπολλώνιος ιη' Καρικῶν. Τὸ ἐθνικὸν Χωλοτειχίτης· περὶ ὧν πολλάκις εἰρήκαμεν, Steph. Byz.]

[Χωλοκραββάτιον, τὸ, Lectulus claudorum. Schol. Aristoph. Nub. 254. Οἱ δέ φασι σκιμπόδιον ἰδίως λέγεσθαι τὸ χωλοκραβάτιον : σκιμβάζειν γὰρ τὸ χωλαίνειν παρὰ τοῖς παλαιοῖς· ubi alii σχωλοκραβάτιον, σχολοκραβάτιον, χωλὸν κραβάτιον, apud Suidam (s. v. Σκίμπους) χωλοκράββατον. Recta scriptura χωλοκραββάτιον est. Frequens apud recentiores Græcos κραββάτιον, de quo dixit Ducangius. G. Dind.]

Χωλοποιὸς, ὁ, Claudum s. Claudos faciens, Claditatem afferens, Aristoph. [Ran. 846, de Euripide claudos in scenam producente. Paraphr. Hom. Il. I, 503, p. 709 : Θεαὶ ὑπάρχουσιν αἱ Λιταὶ ... χωλοποιοί τε καὶ ῥυτίδας ἔχουσαι. Tzetz. ad Lycophr. 144 : Αἱ χωλαὶ ἢ κατ' ἐμὲ χωλοποιοὶ καὶ βλαπτικαὶ Μοῖραι.]

[Χωλόπους, ὁ, ἡ, Claudus pede. Manetho 4, 118 : Χωλόποδας τεύχει καὶ ἀσθενέας. Anonymus fabulator in cod. Paris. 1696, ap. Boiss. in notis ad Babrium p. 235 : Καὶ πῶς σεαυτὸν οὐκ ἰᾷ τὸν χωλόπουν ;]

Χωλὸς, ἡ, ὸν, Claudus. [Ἄκωλον, τὸ ὀστοῦν, ut sit ὁ τὸ ὀστοῦν βεβλαμμένος, derivat Etym. M. p. 816, 20, præeunte Chœrob. In Psalm. p. 130, 17.] Hom. Il. [I, 503 : Λιταὶ ... Διὸς κοῦραι μεγάλαιο, χωλαί τε ῥυσαί τε παραβλῶπές τ' ὀφθαλμώ] Σ, [397] : Ἥ μ' ἐθέλησε Κρύψαι χωλὸν ἐόντα, Quod claudus essem. Verba sunt Vulcani, qui ἀμφιγυήεις alibi dicitur, et κυλλοπόδης s. κυλλοποδίων. [De eodem Od. Θ, 308 : Χωλὸν ἐόντα· et 332. De Philocteta Soph. Ph. 486, 1032; de Cyclope Eurip. Cycl. 633.] Plutarch. Pericle [c. 27] de Artemone quodam, qui Περιφόρητος cognominabatur : Χωλὸν ὄντα καὶ φορείῳ πρὸς τὰ κατεπείγοντα τῶν ἔργων προσκομιζόμενον. [V. Ages. c. 30 : Ὅτι τὸν ἀρτίποδα τῆς βασιλείας ἐκβαλόντες εἵλοντο χωλὸν καὶ πεπηρωμένον.] Idem in Polit. præc. [p. 820, E] : Ἦν ἡμέρᾳ μιᾷ χωλὸς ὢν περιήροσεν, de Horatio Coclite. Idem De aud. poem. [p. 18, D] : Δημωνίδου τοῦ χωλοῦ κρηπίδες. [Mor. p. 194, D : Χωλὸν καὶ ἀνάπηρον ἄνθρωπον· 210, F : Χωλὸν ἐπὶ πόλεμον ἐξιόντα· et 234, E; 241, E.] Lucian. Demon. [c. 54] : Οὐδέν ἐστιν ἀναισχυντότερον χωλοῦ περιπατητικοῦ, Claudo peripatetico. [Ev. Matth. 11, 5 : Χωλοὶ περιπατοῦσι. Χωλὸς oppositus τῷ τοὺς δύο πόδας ἔχοντι apud Marcum 11, 45. Et de animalibus, velut canibus equis aliisque ap. Xenoph. Cyneg. 8, 3, De re eq. 1, 5, Cyrop. 1, 4, 11.] Rursum Hom. cum accus. Il. B, [217] de Thersite : Φολκὸς ἦεν, χωλὸς δ' ἕτερον πόδα, Claudus altero pede. Cum dat. Plutarch. Symp. 9 [p. 739, B] : Ποτέρῳ σκέλει χωλὸς ἦν ὁ Φίλιππος, Utro pede claudicaret Philippus. [Lucian. Tim. c. 20 : Ἀμφοτέροις χωλούς· Tox. c. 60 : Χ. ἀπὸ τοῦ τραύματος. Ceterum non pedibus solum, sed etiam de eadem manuum affectione dicitur : v. infra.] Transfertur ad alia etiam, ad metrum, ad periodum, ad naturam, ad virtutem. Legimus enim ap. Demetr. Phal. [§ 301] : Λοιδορῆσαι βουλόμενος τοὺς ἐχθροὺς, ἔθραυσε τὸ μέτρον, καὶ ἐποίησε χωλὸν ἀντὶ εὐθέος, de Hipponacte inventore iambici metri τοῦ σκάζοντος, s. τοῦ χωλιάμβου. Itidemque apud Eundem rursum [§ 18] : Περίοδος ἀποκεκομμένη καὶ χωλῇ ὁμοία. [Eodem sensu Quintil. 9, 4, 70, *clausulas claudas* et pendentes vocat, si relinquantur, i. e. si justo citius et brevius abrumpantur. Ernest.] Et ap. Plat. [Phæd. p. 71, E] χωλὴ φύσις, Clauda natura, i. e. Manca et ἀτελὴς, ut et ap. Plut. De puer. educ. [p. 2, B] : Κατὰ τοῦτ' ἀνάγκη χωλὴν γίνεσθαι τὴν ἀρετὴν, Claudam s. Mancam et imperfectam. Plato cum dat. etiam Rep. 7, p. 100 [535, C] : Φιλοπονίᾳ οὐ χωλὸν δεῖ εἶναι τὸν ἁψόμενον, τὰ μὲν ἡμίσεα, φιλόπονον ὄντα, τὰ δὲ ἡμίσεα, ἄπονον. [Ib. p. 536, A : Χωλοῖς τε καὶ νόθοις χρώμενοι· Leg. 1, p. 634, A : Οὐ δή που χωλὴν τὴν ἀνδρείαν νενομοθετήκασιν· Tim. p. 44, C : Χωλὴν τοῦ βίου διαπορευθεὶς ζωήν. « Ep. ad Hebr. 12, 13 : Ἵνα μὴ τὸ χωλὸν ἐκτραπῇ, i. e. ne vos qui jam proni estis ad deserendam religionem plane ab ea deficiatis.» Schleusn.] Rursum Plut. Cimone [c. 16], τὴν Ἑλλάδα χωλὴν dixit, Claudam Græciam. At χωλὴ βασιλεία intelligendum de Regno s. Imperio, quod a claudo administratur, ut ap. Xenoph. Hell. 3, [3, 3] de Diopithe χρησμολόγῳ : Λεωτυχίδῃ ξυναγορεύων εἶπεν ὡς καὶ Ἀπόλλωνος χρησμὸς εἴη φυλάξασθαι τὴν χωλὴν βασιλείαν, ubi respicitur ad hoc orac. scriptum ap. Plutarch. [Mor. p. 399, B] : Καὶ σέθεν ἀρτίποδος βλάψῃ χωλὴ βασιλεία· nam ταῦτά ἐστιν εἰς τὴν Ἀγησιλάου χωλότητα, inquit Plutarch. [quem conf. V. Ages. c. 3. Eandem χωλὴν ἡγεμονίαν dixit Diodor. 11, 50.] Eupolis vero etiam τὸν τὴν χεῖρα πεπηρωμένον appellavit χωλὸν, teste Polluce 4, c. 25 [§ 188], afferente hunc ex eo versum, Ὅτε χωλός ἐστι τὴν ἑτέραν χεῖρ' εὖ σφόδρα. [Notavit etiam schol. Aristoph. Av. 1379, eodem versu allato.] Procul dubio autem per jocum Comicus ita usus est hoc verbo, ut si apud Latinos quispiam diceret Manu altera claudicat. [Χωλὸς, non joco, sed serio etiam de aliis partibus corporis πεπηρωμέναις, non de pedibus solis dicitur, ut χώλωμα, χωλεύειν et alia derivata sensu latiore dicuntur. Sic Hippocr. p. 83, C : Χεῖρα χωλὴν ἕξειν. Plato Leg. 7, p. 794, E : Τὰ κατὰ χεῖρας ἀνοίᾳ τροφῶν καὶ μητέρων οἷον χωλοὶ γεγόναμεν ἕκαστοι. G. D. || Adv. Χωλῶς Epiphan. t. 1, p. 563, D, χ. ἐπιβαίνοντα σοφίας, Veluti claudicando. Hase.]

[Χῶλος, ὁ, Cholus. Chœrob. In Psalm. p. 130, 19 : Τί διαφέρει χωλὸς καὶ Χῶλος; Χῶλος βαρυτόνως ὄνομα κύριον, ὥσπερ καὶ Ηῶλος, ὄνομα κύριον βασιλέως κτλ. Ὄνομα κύριον ῥήτορος esse dicit Etym. M. p. 816, 23, eodemque ex fonte Philemon Lex. 297, p. 208. Brevius Suidas (s. v. Χωλός) : Χῶλος δὲ ὄνομα κύριον. Nihil de hoc Cholo aliunde compertum habemus, ut dubitari possit utrum nomen proprium an cognomen fuerit, sive regis sive rhetoris. Χωλὸς βασιλεὺς Agesilaus fuit. G. Dind.]

Χωλότης, ητος, ὁ, Claditas s. Claudicatio, Claudum esse, ut ἡ τοῦ Ἀγησιλάου χωλότης [ap. Plutarch. V. Ages. c. 3, Lys. c. 22. Idem Mor. p. 35, C : Ἡφαίστου χ.], paulo supra in Χωλός. [Adde Plutarch. V. Popl. c. 17 : Τὴν γενομένην ἐκ τοῦ τραύματος χ. Mor. p. 963, C : Σκέλους χ. Schol. Hom. Il. Σ, 421, Διὰ τὴν χ. ἐπαχθῶς βαδίζων.] Metaphorice autem in metro etiam χωλότης dicitur, ut ap. Athen. 14, [p. 632, E] : Ἀκέφαλοι δέ εἰσιν οἱ ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τὴν χωλότητα ἔχοντες· ut Homericus iste, Ἐπειδὴ νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο. [Proprie Origen. t. 3, p. 507, E, χ. τε καὶ κυλλότητος. Hase.]

Χωλόω, i. q. χωλαίνω et χωλεύω, quatenus quidem transitivam habent signif., h. e. Claudum efficio. Unde pass. χωλωθῆναι, Claudum fieri. Hippocr. Περὶ φύσιος παιδίου, non procul ab init. : Ἔστι δ' ὅτε καὶ κίνδυνος ἐκ τοῦ τοιούτου χωλωθῆναι. Nisi generalius hic accipere malis pro Mancum et mutilum fieri. [Γυιῶσαι per χωλῶσαι exp. Etym. M. p. 89, 45; 242, 41.]

Χώλωμα, τὸ, Claudicatio. Item generalius Mutilatio, πήρωμα. Hippocr. De artic. [p. 820, E] : Προσράπτειν δὲ τὰ ὀθόνια, ὅκως ἂν ξυμφέρῃ τὰς ἀναλήψιας ποιέεσθαι· ἄλλα γὰρ ἄλλης τῶν χωλωμάτων δέεται ἀναλήψιος. [Ib. p. 828, B. Improprie Eustath. Opusc. p. 329, 60 : Ψυχῆς χώλωμα (literas ώλωμα uncis inclusas editor supplevisse videtur) ἐφαμάρτου ὀξύρροπον.]

Χώλωσις, εως, ἡ, idem. Hippocr. Prorrh. 2 init. : Τοὺς προειπόντας περί τε τῶν χωλωσίων καὶ τῶν ἄλλων τῶν τοιουτέων. [Id. t. 4, p. 276, 15 Littr., χ. δὲ ἑτοίμη τοῖσι περιγενομένοισιν. Hase.]

Χῶμα, τὸ, dicitur Opus ipsum quod οἱ χοῦντες reliquerunt, i. e. Agger [i. e. Terra aggesta, sive ad locos ab hostium impetu defendendos, sive ad aquas maris fluminumve arcendas, sive ad corpora mortuorum condenda, sive alio quocunque consilio : unde varii vocabuli usus explicandi ad unam omnes redeuntes notionem terræ aggestæ, interdum lapidibus adjectis. Hesych. : Χ., ὕψωμα γῆς, ὄχθη. Suidas : Χῶμα· ὕψωμα γῆς ὥπερ οἱ πολέμιοι ἐν ταῖς πολιορκίαις εἰώθασι προσχοῦν τὰ τείχη· quibus addit locum anonymi in quo χῶμα μέγιστον memoratur quod Semiramis construxerit : de qua Herodot. 1, 184 : Σεμίραμις χώματα ἀπεδέξατο ἀνὰ τὸ πεδίον ἀξιοθήητα· 162 : Χώματα χῶν πρὸς τὰ τείχεα, ut χώματα χοῦν 2, 137; χοῦσι χῶμα μέγα 4, 71. Plato Critia p. 111, B : Τὸ τῆς γῆς ... ἐκ τῶν ὑψηλῶν ἀπορρέον οὔτε χῶμα ... προχοῖ λόγου ἄξιον ἀεί τε κύκλῳ περιρρέον εἰς βάθος ἀφανίζεται. Τὸ χ. τῆς γῆς ap. LXX Exod. 8, 16 et 17, Job. 14, 19, Dan. 12, 2. Frequentissimus voc. usus in re bellica, ut ap.] Thuc. 2, p. 72 [c. 75] : Ὁρῶντες τὸ χῶμα αἰρόμενον, Videntes educi jam et assurgere aggerem : paulo post, Ἤρετο δὲ τὸ ὕψος τοῦ τείχους μέγα, καὶ τὸ χῶμα οὐ σχολαίτερον ἀντανήει αὐτῷ. Et pag. seq. : Τῷ χώματι τὸ ἀντιτείχισμα ἐγίγνετο. Rursum p. 72 : Ξύλα τέμνοντες ἐκ τοῦ Κιθαιρῶνος, παρῳκοδόμουν ἑκατέρωθεν φορμηδὸν ἀντὶ τοίχων τιθέντες, ὅπως μὴ διαχέοιτο ἐπὶ πολὺ τὸ χῶμα, Ne diffunderetur latius aggesta humus s. agger : Ἐφόρουν δὲ ὕλην ἐς αὐτὸ καὶ λίθους καὶ γῆν, καὶ εἴ τι ἄλλο ἀνύτειν μέλλοι ἐπιβαλλόμενον. Cujusmodi χῶμα si forte educatur demissis in terram palis præacutis, s. vallis et cippis, χαράκωμα nominatur. Solent enim ejusmodi pali in terram depangi et aggesta terra obrui, ingestis simul lignis, sarmentis, lapidibus, in primis autem terra. Ibid. : Χῶμα ἔχουν πρὸς τὴν πόλιν· cui similes locos habes in Χοῦν. Xenoph. Hell. 2, [3, 46] : Ἐπὶ τῷ χώματι ἔρυμα τειχίζοντες. [Polyb. 1, 47, 5 : Κατά τινα τόπον ἔχοντα βράχεα συνέστη χῶμα μετὰ πολλῆς ταλαιπωρίας, ἐφ' ᾧ τετρήρης ἐκτρέχουσα νυκτὸς ἐκάθισε· 4, 63, 2 : Χρησάμενος τοῖς τε χώμασιν ἐνεργῶς καὶ τῇ λοιπῇ παρασκευῇ. De terra ponti ingesta, qua fiebat ut pons aggeri esset similis, 3, 46, 7. Schweigh. Diodor. 20, 86 : Τὸ διὰ τοῦ χώματος τεῖχος. Plutarch. Mor. p. 94, C : Λιμέσι προσβάλλουσιν ἔρκη καὶ χώματα· 200, B : Ὅπως μὴ προσμάχωνται τοῖς χώμασιν· V. Themist. c. 16 : Ἐπεχείρει διὰ χωμάτων ἐπάγειν τὸ πεζὸν εἰς Σαλαμῖνα.] Fluminibus quoque et maris sinibus, qui objiciuntur aggeres et moles (nam et hoc nomine appellavit Plin. et ante eum Virg.) χώματα nominantur. [Diodor. 1, 36 : Ῥᾳδίως ἀποτρέπουσιν αὐτὸν (τὸν Νεῖλον) μικροῖς χώμασι.] Plutarch. Alex. [c. 26] de Pharo : Ἡ τότε μὲν ἔτι νῆσος ἦν τοῦ Κανωβικοῦ μικρὸν ἀνωτέρω στόματος, νῦν δὲ διὰ χώματος ἀνείληπται πρὸς τὴν ἤπειρον, Aggere ducto continenti juncta est, ut Xerxes Salaminem Heracleo volebat aggere educto jungere. Vitruv. 5, 12 : Sin autem non naturalem locum neque idoneum ad tuendas a tempestatibus naves habuerimus, si nullum flumen in his locis impedierit, sed erit ex una parte statio, tunc ex altera parte structuris s. aggeribus expediantur progressus, et ita conformandæ portuum conclusiones. Vide et Προσχωμα. [De aggere Piræei Lex. rhet. Bekk. p. 316, 25 : Χῶμα τί ἐστιν; ὄνομα τόπου ἐν Πειραιεῖ. Demosth. p. 1208, 4 : Ἐψηφίσασθε τὰς ναῦς καθέλκειν τοὺς τριηράρχους καὶ παρακομίζειν ἐπὶ τὸ χῶμα· et sine articulo p. 1229, 7 : Ὃς ἂν μὴ ἐπὶ χῶμα τὴν ναῦν περιορμίσῃ· ubi scriptor argumenti p. 1228, 2 : Τὸ χῶμα ἦν οἰκοδόμημα ἐν τῷ λιμένι προβεβλημένον προσορμίσεως ἕνεκα καὶ ἀγορᾶς τῶν ναυτῶν. Χῶμα inter τὰ περὶ τοὺς λιμένας μέρη ap. Polluc. 9, 34. De promontorio Æsch. Suppl. 870 : Κατὰ Σαρπηδόνιον χῶμα πολυψάμαθον ἀλαθεὶς· quod per Σαρπηδονίαν ἄκραν exp. schol.] Χῶμα dicitur etiam Tumulus, s. Terræ egestæ cavitas, in qua defunctus deponitur, quæque recepto corpore operitur iterum aggesta humo quæ effossa fuerat : ita tamen ut altior fiat et in molem quandam aggesta illa terra assurgat. [Herodot. 1, 93 : Σῆμα τοῦ ἡ κρηπὶς μέν ἐστι λίθων μεγάλων, τὸ δὲ ἄλλο σῆμα χῶμα γῆς. Æsch. Choeph. 723 : Πότνι' ἀκτὴ χώματος. Soph. Ant. 1216 : Ἁρμὸν χώματος λιθοσπαδῆ. Eur. Hec. 221 : Χῶμ' Ἀχιλλείου τάφου· et ib. 524. Alc. 999 : Μηδὲ νεκρῶν ὡς φθιμένων χῶμα νομιζέσθω τύμβος σᾶς ἀλόχου· Suppl. 54 : Οὔτε τάφων χώματα γαίας ἐσορῶ. Theocr. 23, 43 : Χῶμα δὲ χεῦε καλόν τι, τό μευ κρύψει τὸν ἔρωτα.] Plato Leg. 11, [p. 958, E] : Χῶμα δὲ μὴ χωννύναι ὑψηλότερον ἢ πέντε ἀνδρῶν ἔργον ἐν πένθ' ἡμέραις ἀποτελούμενον· unde Cic. Leg. 2 : Extrui autem vetat sepulcrum altius quam quod quinque diebus homines quinque absolverint. Pausan. Att. p. 24 [c. 32, 5] : Τάφον δὲ οὐδένα εὑρεῖν ἐδυνάμην· οὔτε γὰρ χῶμα οὔτε ἄλλο σημεῖον ἦν ἰδεῖν· ἐς ὄρυγμα δὲ φέροντες σφᾶς ὡς τύχοιεν, ἐσέβαλον· et p. 33 [c. 44, 6] de Phoronei monumento : Τὸ μὲν ἐξ ἀρχῆς χῶμα γῆς, ὕστερον δὲ τοῦ θεοῦ χρήσαντος ἐκοσμήθη λίθῳ κογχίτῃ. Sic Athen. 14, [p. 625, F] : Ἴδοις δ' ἂν καὶ τῆς Πελοποννήσου πανταχοῦ, μάλιστα δ' ἐν Λακεδαίμονι, χώματα μεγάλα, ἃ καλοῦσι τάφους τῶν μετὰ Πέλοπος Φρυγῶν. Hom. σήματα et τύμβους vocat, dicens alicui σῆμα χεῦαι et τύμβον χεῦαι : quod est alicui [Herodoto 9, 85, ubi de cenotaphio dictum est] χῶμα χῶσαι, Sepulcrum struere humo fossione egesta, et iterum in tumulum aggesta. Aggestus Latine dici potest, ut Quintil. [Declam. 5, 6] : Ignotis cadaveribus humum congerimus, et insepultum quodlibet corpus nulla festinatio tam rapida transcurrit, ut non quantulocunque veneretur aggestu. [Plutarch. V. Numæ c. 22 : Ὄμβρων μεγάλων ἐπιπεσόντων καὶ χώματος περιρραγέντος ἐξέωσε τὰς σοροὺς τὸ ῥεῦμα. Ib. c. 10, de tumulo in quo Vestales quæ virginitatem amiserant vivæ sepeliebantur : Ἔστι τις ἐντὸς τῆς πόλεως ὀφρὺς γεώδης παρατείνουσα πόρρω· καλεῖται δὲ χῶμα διαλέκτῳ τῇ Λατίνων. || De urbe in tumulum conversa, i. e. desolata, LXX Josuæ 8, 28 : Χῶμα ἀοίκητον εἰς τὸν αἰῶνα ἔθηκεν αὐτήν. Jes. 25, 2 : Ὅτι ἔθηκας πόλεις εἰς χῶμα, πόλεις ὀχυράς. || « Χῶμα, Terra scrobibus egesta et, quum computruit, mollior et fœcundior regesta, Theophr. H. Pl. 2, 5, 1 (?). In Geopon. 10, 4, 1 : Χώματος μεμιγμένου μετὰ κόπρου αἰγῶν, *aggerem* male vertit Cornarius. » Schneid.]

[Χῶμα, τὸ, Choma, locus Arcadiæ. Pausan. 8, 44, 8 : Ἐκ Μεγάλης πόλεως ἐς Παλλάντιον ὁδὸς καὶ ἐς Τεγέαν, ἄγουσα ἡ αὐτὴ μέχρι τοῦ καλουμένου Χώματος· et ib. § 5. || Urbs Lyciæ. Ptolem. 5, 3, p. 326, 12; Plin. H. N. 5, 27.]

Χωματεπάκτης, ὁ, Hesych. τοῖς χώμασιν ἐπικείμενος, a quo χῶμα exp. ὕψωμα γῆς et ὄχθη. [Codex χωματεπέκτης.]

[Χωματίζω, Aggeribus munio. LXX Josuæ 11, 13 : Πάσας τὰς πόλεις τὰς κεχωματισμένας.]

[Χωματικὸς, ἡ, ὸν, Ad aggeres pertinens. Ἔργα χ. Schow. Chartæ papyr. Borg. p. 43.]

[Χωμάτινος, ίνη, ινον, Ex terra factus. Const. Manass. Chron. 232 : Ἐκ χωματίνου καὶ λυπροῦ καὶ πηλοφύρτου βάρους· 5782 : Τὴν γηγενῆ καὶ χωματίνην σάρκα· et 6278. Idem Amat. 4, 18 : Ἄνθρωποι πηλοφύρατοι, χωμάτινοι τὴν πλάσιν.]

[Χωματόπλαστος, ὁ, ἡ, Ex terra formatus. Ἀδὰμ χ. Const. Manass. Chron. 281.]

[Χωματοφάγος, ὁ, ἡ, Terram vorans. Const. Manass. Chron. 6655 : Πίννα χ.]

Χωμάτιον, τὸ, Aggellus, Parvus agger, etiam Parvus tumulus, Bustum s. Sepulcrum parva aut modica humo egesta. [Dionys. A. R. 1, 64 : Χ. οὐ μέγα.]

[Χώμη, ἡ, etymologiæ caussa fictum ab Suida s. v.

Κώμη, quod exp. εἰς ἣν ἐκοιμῶντο, ἢ χώμη οἷον ἀνάχωμά τι.] A

[Χωμισδαίτης (?)· ὁ Ἡρακλῆς, Suidas.]

Χῶμος, ὁ, i. q. χῶμα, Hesych. [contra seriem post Χωνευτήριον], a quo exp. etiam σωρὸς, Acervus, Cumulus. [Conf. Χῶνος.]

[Χὼν, ὁ. V. Χώνη. || Χὼν, Chon, fluvius. Theognost. Can. p. 131, 33 : Χὼν χωνὸς ὄνομα ποταμοῦ, ἐξ οὗ καὶ ἡ Ἤπειρος Χωνία παρὰ Ἡροδότῳ (?). Qui fortasse Χαονίαν Epiri in mente habuit.]

[Χὼν, ὁ. Ita Ægyptios appellasse numen quoddam suum quod Græci Herculem interpretantur, auctor est Etym. M. s. v. Χῶνες, p. 816, 27 : Τὸν Ἡρακλῆν φασι κατὰ τὴν Αἰγυπτίων διάλεκτον Χῶνα λέγεσθαι. Paulo aliter nomen hoc exprimit Hesych., apud quem legimus Γιγνῶν, οἱ δὲ Γιγῶν, Πάταικος, ἐπιπάταικος, Τραπέζιος, οἱ δὲ Αἰγυπτίων Ἡρακλέα. In Eratosth. Catal. regum Theb. n. 26 occurrit Σεμφρουκράτης, quod ille interpretatur Ἡρακλῆς Ἁρποκράτης, ubi, quod in notis ad illum Catal. monere oblitus sum, plane scribendum est Σεμφουκράτης. Nam Φουκράτης et Ἁρποκράτης omnino unum idemque est, quod alibi pluribus doceo. Itaque in nomine hoc mentio Harpocratis utique occurrit. Superest ut residua Σὲμ significet Herculem Ægypt., idque prorsus verum est. Ex illo Eratosthenis loco corrigendus alius, quod jam monui, qui occurrit n. 5, ubi rex Thebanus vocatur Πεμφῶς, idque explicatur Ἡρακλείδης. Dixi legendum esse Σεμφῶς, id enim significat Herculis sobolem. Plura vide in notis citatis, Chronolog. S. vol. 2, p. 739, 740. Si jam lectionem Etym. M. et Eratosth. secum invicem conferas, intelliges fuisse Ægyptiacum numen aliquod, quod ipsi sermone patrio dixerunt Χὼν, vel Χὼμ, vel Σὲμ, et quod Græci interpretati sunt Herculem. Ægyptiace sine dubio nomen illius numinis sic exprimendum est, ⲤⲞⲨ sive ⲤⲰⲨⲘ, quod virtutem et potentiam significat. Nemo est qui non intelligat illico quam bene nomen hoc Herculi congruat. Sed præterea interpretem nominis luculentum habeo Macrobium, qui, Saturn. 1, 20, Sacratissima, inquit, et augustissima Ægyptii Herculem religione venerantur. Ipse creditur et gigantes interemisse, quum cœlo propugnaret, quasi Virtus Deorum. Paulo ante deum illum dixerat Deum virtutem regentem. Id vero plane ⲤⲰⲘ, vel paulo plenius ⲤⲰⲘ ⲚⲚⲞⲨⲦ designat. Vix erat cur dubitaret Wilkins. De ling. Copt. p. 111, 112, unde hæc vox derivata esset, an a ⲤⲞⲨ, Fortitudo, Robur, an a ⲬⲒⲚ, Deliciæ, Benignus, an a ⲈⲰⲚ, Jubere, Præcipere. Primum enim unice verum est. Plura de numine isto ejusque nomine Ægyptiaco attuli in Dissert. 7 et 8 De Terra Gosen, atque in Panth. 2, 3, 3 et 4. Jablonsk.] B

[Χὼν, ὁ, i. q. χωνευτὴς ap. Suidam s. v. Χῶνος, ubi Χῶνες οἱ χωνευταὶ, merito suspectum Lobeckio, Paralip. p. 73.]

[Χῶναι, αἱ, Chonæ, ὄνομα τόπου, Suidas. Est nomen recentius Colossarum, oppidi Phrygiæ, de quo Constant. Porph. De them. 1, p. 8 extr. : Δωδεκάτη Κολόσσαι (corr. Κολοσσαὶ) αἱ νῦν λεγόμεναι Χῶναι, οὗ ἔστι ναὸς διαβόητος τοῦ ἀρχαγγέλου Μιχαήλ. Idem tradunt Nicet. Chon. Hist. p. 115, D; 410, C et, ubi genit. Χωνῶν, 128, B, aliique scriptores Byzantini partim memorati a Bandurio in annot. ad Constant. In codd. sæpe memorari Michaelem archangelum ἐν Χώναις monet Montef. Bibl. Coisl. p. 137, ubi in codice est Μιχαὴλ ὁ Χωνει..., quod fortasse Χωνιάτης est, ut Nicetæ historiarum libri inscripti sunt Νικήτα τοῦ Χωνιάτου. Nam Chonis natum se esse ipse tradit p. 410, C : Τὸ δὲ ἦν ἐμοῦ τοῦ συγγραφέως Νικήτα πατρὶς αἱ Χῶναι καὶ ἡ ἀγχιτέρμων ταύτῃ Φρυγικὴ Λαοδίκεια. G. Dindorf.]

Χωνεία, ἡ, Conflatura : ut supra ex Plin. attuli, Auri metalla et conflaturam Cadmus invenit. Senecæ Conflatio. Legitur autem ap. Suid. [s. v. Χωνεύω. Etym. M. p. 308, 23 : Ἀπὸ τοῦ κατὰ τὴν χ. ἀνίεσθαι (τὸν καττίτερον). Diodor. 5, 13 : Πολλὴν σιδηρῖτιν, ἣν τέμνουσιν εἰς τὴν χωνείαν καὶ κατασκευὴν τοῦ σιδήρου· et 27 : Τὸ ψῆγμα ... παραδιδόασιν ἐν ταῖς καμίνοις εἰς τὴν χωνείαν. Polyb. 34, 10, 12 : Τὸν χρυσὸν δεῖσθαι χωνείας πλείονος. Andr. Cret. p. 246 : Χρυσὸς χωνείᾳ παραδοθείς. Idem restitutum et LXX Job. 38, 38 : Κέχυται γὰρ ὥσπερ γῇ χωνεία, pro κονία. Αἴγδος per χωνεία exp. Eustath. p. 1926, 52. Nihil cum hoc voc. commune habet proparoxytonum χώνεια, quod memorat Eustath. p. 449, 30, ubi de παραγώγοις proparoxytonis in εια agit : Δοκεῖ δὲ τοιοῦτον εἶναι σὺν ἄλλοις καὶ τὸ χώνη χώνεια· εὕρηται δὲ καὶ ἐρήμεια ἐκ τοῦ ἐρήμη. Quæ repetit ad Dionys. P. 152, omisso tamen χώνη χώνεια. Usitatum multisque poetarum locis comprobatum est ἐρημία. Ἐρήμεια quis dixerit nescimus. Χώνεια vero nihil aliud esse videtur quam Italicæ urbis nomen apud alios recte scriptum Χωνία, de quo dicemus s. v. Χώνη. G. Dind.]

Χωνεῖον, τὸ, i. q. χωνευτήριον, Hesych. et Suid. : i. etiam q. χόανος s. χῶνος, et χοάνη s. χώνη, Fornax conflatoria s. fusoria, aut Fusorium. [Alex. Aphr. Probl. 2, 3.] At Χωνίον, per ι, Instrumentum fusorium : sic enim Suid. : Χωνεῖον, τὸ χωνευτήριον· χωνίον δὲ, τὸ ἐργαλεῖον. Ubi non video quid χωνευτηρίου nomine quam Fusorium s. Officinam fusoriam intellexisse putandus sit : χωνίου autem, Fusoriam fornacem s. potius Fornaculam, et tale quid fortassis quale est quod aurifabri apud nos appellant *Un creuset*. Quia tamen id incertum est, tutius fuerit generalius interpretari Fusorium instrumentum.

[Χῶνες. V. Χωνία.]

[Χωνέτης, ὁ, Chonetes, fluvius Lucaniæ in inscr. Gruteri 145, 5.]

Χώνευμα, τὸ, Id ipsum quod in fusoria fornace conflatum est, vel etiam Conflatura, ut Plin. : Auri metalla et conflaturam Cadmus invenit. [LXX Deut. 9, 12 : Ἐποίησαν ἑαυτοῖς χ. et Reg. 4, 17, 6. Oseæ 13, 2 (ubi additum ἐκ τοῦ ἀργυρίου). Hab. 2, 18 : Ἔπλασαν αὐτὸ χ. Jerem. 10, 3 : Ξύλον ἐστὶν ἔργον τέκτονος καὶ χώνευμα. Philo De septem mirac. c. 4 : Τὸ χ. τοῦ κατασκευάσματος.] C

[Χώνευσις, εως, ἡ, Conflatio. LXX Exod. 38, 27 : Εἰς τὴν χ. τῶν κεφαλίδων. Paral. 4, 4, 3 : Δύο γένη ἐχώνευσαν καὶ τοὺς μόσχους ἐν τῇ χωνεύσει. Method. p. 288, A : Διὰ τῆς ἀνασκευῆς καὶ χ.]

[Χωνευτὴρ, ῆρος, ὁ, i. q. χωνευτής. Schol. Hesiodi Theog. 863, qui χοάνοιο per χωνευτῆρος exp.]

Χωνευτήριον, τὸ, Fornax conflatoria, Fornax in qua metalla conflantur, i. q. χώνη, χῶνος, s. χοάνη et χόανος. Exemplum habes in Χοάνη. Legitur vero et ap. Hesych., a quo exp. per χωνεῖον : nec non ap. Suid. [et Zonaram p. 1866], qui χωνεῖον per χωνευτήριον exp. [LXX Reg. 3, 8, 51 : Ἐκ μέσου χ. Ib. 3, 7, 23. Zachar. 11, 3. Malach. 3, 2. Sirac. 3, 6 : Ὡς χρυσὸν ἐκ χωνευτηρίου ἐδοκίμασεν αὐτούς. Socr. H. Eccl. 3, 13 : Αὐτίκα ὡς ἐν χωνευτηρίῳ οἵ τε ὄντες Χριστιανοὶ καὶ οἱ νομιζόμενοι φανεροὶ πᾶσιν ἐγίνοντο. Schol. Nic. Al. 50 : Τῶν καμίνων τοῦ χ. Eustath. p. 1926, 53 : Αἴγδοι, χωνευτήρια, χόανα (corrige χοάναι ex p. 1229, 28), νομισμάτων διατύπωσις. G. D. Jo. Chrysost. t. 2, p. 2, E; 59, D; 62, D. Phot. Epist. p. 67, 35. Cyrill. Hierosol. Catech. p. 127, B, καὶ κεραμεῖς ἔχουσι πήλου χωνευτήριον. Nicetas Dav. Paraphr. Greg. Naz. p. 129, 9, χωνευτηρίῳ τὸν χρυσὸν δαμάζεσθαι. Greg. Nyss. t. 3, p. 187, C, τὴν τοῦ χρυσοῦ δοκιμασίαν ἐν διαφόροις γίνεσθαι χ. Hase.] D

Χωνευτὴς, ὁ, Conflator, Flator : ut quidem apud Pompon. JCtum legimus Flatores monetales. I. e. Qui metalla in fusoria fornace conflat. Fusorem etiam vocant Latini. Tales sunt apud Græcos χρυσοχόοι et ἀργυροχόοι. [LXX Jud. 17, 4 : Ἔδωκεν αὐτὸ (τὸ ἀργύριον) τῷ χωνευτῇ καὶ ἐποίησεν αὐτὸ γλυπτὸν καὶ χωνευτόν. Sic cod. Alex. Alii ἔδωκεν αὐτὸ ἀργυροκόπῳ. Χωνευταὶ Procl. Paraphr. Ptolem. p. 250. Suidas s. v. Χῶνος. « Theophil. Ad Autol. p. 80, C, γελοῖον χωνευτὰς χωνεύειν καὶ θεοὺς κατασκευάζειν. » Hase.]

[Χωνευτικὸς, ἡ, ὸν, Fusorius, Gl.]

Χωνεύτὸς, ἡ, ὸν, Conflatilis, A fusore s. conflatore fabricatus : ut in Bibliis [Exod. 33, 4, Deut. 9, 16,

Nehem. 9, 18] ὁ χωνευτὸς μόσχος, quem Israelitæ in deserto adorarunt. [Θεοὺς χ. Exod. 34, 17, Levit. 19, 4; θεοὺς ἑτέρους καὶ χωνευτὰ Reg. 3, 14, 9. Τὰ γλυπτὰ καὶ χ. Nahum 1, 14; ἀργύριον γλυπτὸν καὶ χ. Jud. 17, 3. Σάλπιγξ χωνευτὴ schol. Hom. Il. Σ, 219, et Eust. p. 1139, 55. G. D. Evang. Nicodemi p. 570, 4 Thil. Joseph. A. J. 8, 11, 1; 3, 4, χ. κρίνον. Hase.]

Χωνεύω, fut. εύσω, In fornacem conflatoriam conjicio, εἰς χῶνον ἐμβάλλω, In fornace conflatoria s. fusoria fabricor, Conflo. [Mœris p. 409 : Χοανεῦσαι Ἀττικοὶ, χωνεῦσαι Ἕλληνες. Χοανεῦσαι per χωνεῦσαι exp. Hesych. Formæ veteris Χοανεύω exx. v. s. h. v. Polyb. Exc. 39, 9, 11 : Τὴν πέμπτην ὑπόστασιν χωνευθεῖσαν ἀποχυθέντος τοῦ μολύβδου. Diodor. 5, 35 : Χωνευθείσης τῆς φύσεως, ἐξ ἧς ὁ ἄργυρος κατασκευάζεται, ῥύακας γενέσθαι ἀργύρου καθαροῦ· 16, 45 : Ἄργυρος καὶ χρυσὸς ὑπὸ τοῦ πυρὸς κεχωνευμένος. Plutarch. V. Luc. c. 37 : Κεχωνευμένον ἀργύριον. Aliique recentiores.] Alex. Aphr. Problem. 1, [49] : Τὸν χαλκοῦν ἵππον χωνεύσας, Qui æneum equum conflavit, s. ἐν τῷ χοάνῳ ἐτύπωσε, ut Anacr. loquitur. [Frequens ap. LXX, velut Exod. 26, 37 : Χωνεύσεις αὐτοῖς πέντε βάσεις χαλκᾶς. Paral. 2, 4, 3 : Δύο γένη ἐχώνευσαν καὶ τοὺς μόσχους· ib. 34, 17 : Ἐχώνευσαν τὸ ἀργύριον τὸ εὑρεθέν. Ezech. 22, 20 : Ἐκφυσῆσαι εἰς αὐτὸ πῦρ τοῦ χωνευθῆναι· 21 : Χωνευθήσεσθε ἐν μέσῳ αὐτῆς· 22 : Χωνεύεται τὸ ἀργύριον ἐν μέσῳ καμίνου. Schleusn. Zosim. Hist. p. 493, 5 Reitem. Phot. Epist. p. 67, 37. Olympiod. ap. Hœfer. *Hist. de la chimie* t. 1, p. 502, 19, χώνευε εἰς τὸ πῦρ. Sext. Empir. p. 444, 28, χωνευθεὶς ὁ ἀνδριάς. De concoctione ciborum Galen. vol. 14, p. 555, 15, τὰς τροφὰς χωνεύειν. Hase.]

Χώνη, ἡ, ex χοάνη per contract. factum idem significat quod χῶνος. Ac primum quidem, ut χόανος et χοάνη, significat Fornacem illam aut Vas argillaceum in quo metalla funduntur et liquefiunt. Diosc. 5, 85, de pompholyge : Ὁ δὲ τοῖχος τοῦ οἰκήματος, ᾧ πλησιάζει ἡ κάμινος, τιτρᾶται λεπτῷ τρήματι ἄχρις αὐτῆς τῆς χώνης εἰς παραδοχὴν φυσητῆρος. Ubi Ruell. : Domicilii paries fornaci proximus, tenui foramine ad fornacem usque perforetur, ad excipiendam follis narem. Vocatque Diosc. hic χώνην quod Hom. supra χόανον, et φυσητῆρα quam Hom. φῦσαν. Sic ap. Athen. 6, [p. 233, C] : Καὶ πλύναντες (sc. τοῦ χρυσοῦ τὰ ψήγματα quæ volvit fluvius) ἄγουσιν ἐπὶ τὴν χώνην, Congesta in fornacem s. vas fusorium, liquant et conflant. [Palladas Anth. Pal. 9, 528 : Οὐδὲ γὰρ αὐτοὺς (τοὺς Χριστιανοὺς) χώνη φόλλιν ἄγουσα φερέσβιον ἐν πυρὶ θήσει.] Deinde et Infundibulum significat, ut χῶνος et χοάνη. [Atticos χοάνη, quod v., prætulisse observat Mœris p. 401 : Χοάνην Ἀττικοὶ, χώνην Ἕλληνες.] Alexander Aphr. : Ὑποκάπνιζε διὰ χώνης, Suffumiga infundibulo in osculum immisso. [Probl. 2, 3.] Pherecr. ap. [Athen. 6, p. 269, C et] Polluc. 10, c. 20 [§ 75] : Κύλικα τοίνυν μέλανος ἀνθοσμίου ἤντλουν διὰ χώνης, Per infundibulum hausi. [Plato Republ. 3, p. 411, A : Ὥσπερ διὰ χώνης. Plutarch. Mor. p. 903, E : Τὸν πνεύμονα χώνης δίκην συνίστησιν. Theophil. De corp. hum. fabr. 4, 5, p. 135, 11, ubi de membranis cerebri agit, quarum unam σωλῆνι ἐοικέναι dicit : Τοῦτον τὸν σωλῆνα ὠνόμασαν οἱ περὶ τὸν Ἡρόφιλον πύελόν τε καὶ χώνην· ὡς ἡ μὲν ὑποδεχομένη τοὺς πόρους κοιλότης ἀπὸ τοῦ σχήματος πύελος ὀνομάζεται, ἀπὸ δὲ τῆς χρείας χώνη· τέτρητται γὰρ εἰς τὸ κάταντες αἰσθητῷ πόρῳ ὡς χώνην μιμεῖσθαι· ubi Greenhill. : « Conf. Melet. De nat. hom. c. 1, p. 58, 1, qui τὸ τρῆμα etiam hanc partem nominat. »] Item Χώνη cognominatus fuit egregius quidam potator Macedo, nomine Alcetas [immo Diotimus Atheniensis], quod apposito ori infundibulo hauriret quantumcunque fuisset infusum. Athen. 10, [p. 436, E, ex eoque Ælian. V. H, 2, 41, p. 171] : Οὗτος δὲ καὶ Χώνη ἐπεκαλεῖτο· ἐντιθέμενος τῷ στόματι χώνην, ἀπαύστως ἔπινε χεομένου οἴνου· ὅθεν καὶ Χώνη ἐπεκλήθη, ὥς φησι Πολέμων. Gula etiam s. Guttur appellatum fuit χώνη, tum a forma, tum quoniam ea transfunditur cibus potusque in ventriculum, ut liquor per infundibulum : qua de re in Χῶνος quoque dicetur. [|| Χώνη ποταμῶν, Gurges, Infundibulum, Gl.] Italia etiam olim dicta fuit χώνη, ut Hesych. refert ex Antiocho : de nominis autem ratione nullam facit mentionem. Procul dubio vero ab Hercule sic denominata fuit. [De quo v. Jablonsk. supra s. v. Χών.] Is enim lingua Ægyptiorum fertur vocari Χών : ab eoque in Italiam profecto Χῶνες dicti Gens Italica, ut testatur Etym. M. [p. 816, 27. Χῶνες in inscr. Gruteri 145, 5. Numero singulari Χών τὸ ἐθνικὸν inter monosyllaba in ων posuit Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 32, 2, in ὁ χθὼν τοῦ χθονὸς corruptum ap. Chœrob. In Theodos. p. 85, 19, quod correxit Lehrs. ad Herodian. p. 106.] Vide et Strab. 6, non procul ab init., ubi Χῶνας denominatos ait ab urbe Χώνη. [Strabonis verba sunt p. 254 : Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς περὶ νεῶν τοῦ Φιλοκτήτου μνησθεὶς λέγειν τινάς φησιν ὡς εἰς τὴν Κροτωνιᾶτιν ἀφικόμενος Κρίμισαν ἄκραν οἰκίσαι καὶ Χώνην πόλιν ὑπὲρ αὐτῆς, ἀφ' ἧς οἱ ταύτῃ Χῶνες ἐκλήθησαν.] Vide et Steph. Byz., apud quem etiam Χώνιος. Qui inde oriundus est. [Stephanus : Χώνη· πόλις Οἰνώτρων. (Sequuntur Strabonis verba.) Ἡ δὲ χώρα Χωνία (sic Meinek. pro Χώνη). Αυκόφρων (983) « Ἄρδων βαθεῖαν Χωνίας παγκληρίαν. » Οὐκοῦν καὶ Χώνιος, ὡς Θρᾴξ Θρᾳκὸς Θρᾴκιος, Τρὼς Τρωὸς Τρώϊος (sic Lobeck. Pathol. Proleg. p. 29 pro Τρωΐς) Τρωΐα. De forma nominis Χώνεια, ab Eustathio memorata, v. s. v. Χωνεία. Χόνας, ὄνομα ἔθνους, apud Suidam, quod pro Χῶνας positum videbatur Kustero. Sed potest etiam ex Χάονας corruptum esse. || Χωνία i. q. Ἤπειρος v. s. v. Χών.]

[Χωνίδης ap. Aristot. De poet. c. 3 vitiose pro Χιωνίδης, quod v.]

[Χωνίον. V. Χωνεῖον.]

[Χώνιος. V. Χώνη.]

[Χώννυμι s. Χωννύω. V. Χόω.]

[Χωνοειδὴς, ὁ, ἡ, Infundibulo similis. Clem. Alex. p. 188.]

Χῶνος, ὁ, i. q. χόανος, unde et per crasin factum est. Hippocr. initio sui Περὶ καρδίης libri : Ὁ γὰρ στόμαχος ὁκοῖον χῶνος· καὶ ἐκδέχεται τὸ πλῆθος καὶ ἄσσα προαιρούμεθα. Est enim stomachus (accipiendo pro Gula, de qua signif. suo dictum est loco), veluti infundibulum, ac per eum veluti per infundibulum cibus potusque transfunduntur in inferiorem stomachum s. ventriculum, ut et Alex. Aphr. Probl. [2, 3] tradit τὸν γαργαρεῶνα a quibusdam nominari χώνην, διὰ τὸ ἄνωθεν μὲν εἶναι εὐρὺν, κάτωθεν δὲ στενὸν, ὥσπερ χωνεῖον. Verum ap. Hippocr. pro χῶνος perperam est scriptum Χῶσνος, ap. Alex. vero in vulg. edit. legitur Χάνη pro illo χώνη. || Χῶνος Hesychio est i. etiam q. χῶμος s. χῶμα, sc. βόθυνος, Fovea, Scrobs : item βουνὸς, Collis, Tumulus : nec non τόπος : pro quo forsan scripsit τύπος.

[Χωξύγγιος, gl. sine expos. posita apud Suidam, ubi Bernhard. : « Glossæ portentum ex crasi nescio qua subnatum. » Fort. χὼ ξυγγενὴς fuit. Cujusmodi est Χὼ ξυμπότης, quod apud Suidam sequitur, ut χὼ (i. e. καὶ οἱ) ξυμπόται ex Oro annotavit Etym. M. p. 816. Fortasse autem χωξύγγιος, quocunque modo correctum, et χὼ ξυμπότης in unam gl. sunt conjungenda, ut duo ejusdem crasis exempla. G. Dind.]

[Χώομαι. V. Χώω.]

Χώρα, ἡ, itidem [ut χῶρος] Locus, sed reliquos etiam usus dando huic vocabulo. [A τόπος quomodo distinxerint Stoici exponit Sext. Emp. p. 158 : Οἱ στωϊκοί φασι ... τόπον διάστημα εἶναι ὑπὸ ὄγτος κατεχόμενον καὶ ἐξισαζόμενον τῷ κατέχοντι αὐτὸν, ὑῦν ὃν καλοῦντες τὸ σῶμα, χώραν δὲ διάστημα κατὰ μέν τι κατεχόμενον ὑπὸ σώματος, κατὰ δέ τι ἀκαθεκτούμενον, ἐνίων χώραν εἰπόντων εἶναι τὸν τόπον τοῦ μεγάλου σώματος, ὡς ἐν μεγέθει τὴν διαφορὰν εἶναι τοῦ τε τόπου καὶ τῆς χώρας· 633 : Ἡ αὐτὴ φύσις ἔρημος μὲν καθεστηκυῖα παντὸς σώματος κενὸν προσαγορεύεται, καταλαμβανομένη δὲ ὑπὸ σώματος τόπος καλεῖται, χωρούντων δὲ δι' αὐτῆς σωμάτων χώρα γίνεται· et similiter p. 634, et Plutarch. Mor. p. 884, A. Non raro cum τόπος conjungitur, ut ap. Tim. Locr. p. 94, B : Ποταγορεύοντι τὰν ὕλαν τόπον καὶ χώραν. Æsch. Eum. 292 : Χώρας ἐν τόποις Λιβυστικοῖς. Plato Leg. 4, p. 705, C : Ναυπηγησίμης ὕλης ὁ τόπος ἡμῖν τῆς χώρας πῶς ἔχει; Plutarch. Mor. p. 864, C : Τὸν ἐκβρασσόμενον ὑπὸ τῆς θαλάσσης πλοῦτον ἐπεισήγαγε τῇ ἱστορίᾳ χώραν καὶ τόπον ποιῶν ἐν ᾧ θήσεται τὴν Ἀμεινοκλέους παιδοφονίαν. A χῶρος ita plerumque differt ut hoc angustius quiddam magisque circum-

scriptum denotet, fere ut ὦρος (annus) ab ὥρα (hora) distingui solet, ut monet Lobeck. Pathol. Proleg. p. 9.] Ut enim dicitur aliquis honoratum locum obtinere, item ut dicimus Locum alicui relinquere, et Aliquid repositum esse suo loco; sic apud Græcos χώρα hos aliosque usus habet, quos etiam hoc ipsum vocab. Locus obtinet : ita tamen ut alicubi alia etiam voce reddi queat. Xenoph. Cyrop. [3, 3, 41] : Χώραν ἔχειν ἔντιμον, Locum honoratum habere, obtinere, Sedem honoratam. [Plato Epin. p. 985, E : Εἰς ἔντιμον χώραν ἄγων.] Sic apud Eundem [Xenoph.] legimus τιμιωτέραν χώραν, 8, [4, 10] : Ὥστε εἰς τὴν τιμιωτέραν ἐμοῦ χώραν ἱδρυθῆναι. [Mem. 3, 8, 10 : Ναοῖς καὶ βωμοῖς χώραν εἶναι πρεπωδεστάτην ἥτις ἐμφανεστάτη. Pausan. 10, 1, 8 : Ὁ χώραν ἐν τοῖς ἄρχουσιν ἔχων τὴν μεγίστην.] Contra vero ἐπονειδίστους χώρας dixit Id. Rep. Lac. [9, 5] : Εἰς τὰς ἐπονειδίστους χώρας ἀπελαύνεται. Id. OEc. [10, 10] de matrefamilias dixit, Περιελθεῖν δὲ ἐπισκοπουμένην εἰ κατὰ χώραν ἔχει, ἣν δεῖ ἕκαστα, Circumspectantem an suo quidquid loco positum sit. [De muneribus et dignitatibus, ἐλλείπουσιν αἱ χῶραι, *les places sont vacantes*, Polyb. 35, 4, 4. Et 1, 43, 1 : Οἱ τὰς μεγίστας χώρας ἔχοντες, Qui summos dignitatum gradus tenebant. Schweigh. Joseph. A. J. 6, 10, 1 : Χώρα ἀμείνων, gradus honoris altior; ante dixerat τάξιν. Ernest. Polyb. 8, 31, 7 : Τὴν πρώτην ἔχων χώραν τοῦ φορήματος. Plutarch. Mor. p. 149, A : Ἐν χορῷ τινι καταστασθεὶς ἐς τὴν ἐσχάτην χώραν ὑπὸ τοῦ ἄρχοντος.] Alioqui ἔχειν κατὰ χώραν, habet et aliam signif., ut aliquanto post docebo. Ibid. [3, 3] : Ὅπου ἔτυχεν ἕκαστον καταβέβληται, et, Ἐν χώρᾳ ἕκαστα τεταγμένα κεῖται, inter se opp. [Ib. : Οὐδ' ἐν χώρᾳ ἐν ᾗ ἔτυχεν, ἀλλ' ἔνθα προσήκει τέτακται· 8, 18 : Χώραν ἑκάστοις εὑρεῖν, ut εὑρεῖν τὰς χώρας § 21.] Ibid. plurali utens dixit, Εἰς τὰς χώρας τὰς προσηκούσας ἕκαστα διηνέγκαμεν, Suo quæque loco disposuimus, ut ap. Colum. illa reddantur. Et quæ ita sunt εἰς τὰς προσηκούσας χώρας διενεχθέντα, dicuntur χώραν λαβεῖν, Cyrop. 4, [5, 37] : Ἃ δ' ἂν ἀσύνταχτα ᾖ, ἀνάγκη ταῦτα ἀεὶ πράγματα παρέχειν, ἕως ἂν χώραν λάβῃ. [Χώραν λαμβάνειν seq. infinitivo Alciphro Ep. 3, 71. Herch.] Atque ut χώραν λαμβάνειν, ita vicissim χώραν διδόναι dicitur. [Posidipp. ap. Athen. 9, p. 377, A : Τῷ κενῷ χώραν δίδου.] Athen. 6, [p. 261, F] : Τῇ δ' ἀλαζονείᾳ μετὰ τὴν κολακείαν χώραν δίδωσιν Ἀναξανδρίδης ὁ κωμῳδοποιὸς, Dat huic locum post illam, Secundo loco hanc ponit. [Plut. Mor. p. 673, B : Μίμοις καὶ ἠθολόγοις ... χώραν ἔδωκεν. Eustath. p. 1363, 8 : Ὁ ποιητὴς δίδωσι χώραν πάθεσι. Idem τόπον διδόναι dicitur. Utrumque conjunxit Plutarch. Mor. p. 62, D : Οὐ διδοὺς ἑτέρῳ τόπον οὐδὲ χώραν διακονίας.] At metaphorice potius in isto Greg. Naz. loco, Οὐ χώραν δίδως ὀδυρμοῖς; [Aristid. vol. 1, p. 547, 17 : Ταῦτα τὰ οὕτως δεινὰ ... δακρύων χώραν παρελήλυθε.] Ut porro legitur in superiore illo ejusdem Xenoph. l. quem paulo ante attuli, Εἰς τὴν τιμιωτέραν χώραν ἱδρυθῆναι, sic affertur ex Plutarcho : Ἐν βασιλικῇ χώρᾳ κατέκλινε. Ubi χώρᾳ reddendum crediderim Sede; in VV. LL. Solio. [Soph. fragm. 578 : Τίς ὄρνις οὗτος ἕξεδρον χώραν ἔχων; quod παρῳδεῖ Aristoph. Av. 276.] Legitur vero et ἐπαναβαίνειν εἰς τὰς χώρας ap. eund. Xenoph. [Cyrop. 2, 1, 23] : Τῶν δὲ λοχαγῶν, οἳ κρατίστους δόξαιεν τοὺς λόχους ἀποδεικνῦναι [—ύναι], εἰς τὰς τῶν ταξιαρχῶν χώρας ἐπαναβήσεσθαι. Illud quoque, quod vulgo dicimus *Faire place*, ad verbum Locum facere (si ita loqui liceat), ap. Aristot. legitur. Id certe, quod Latini dicunt Locum relinquere, itidem Græce habes dictum χώραν ὑπολείπειν, et quidem duobus modis : nimirum in propria signif., et in metaphorica. In propria, ut ap. Plut. [Mor. p. 123, F] : Συναισθανόμενος οὖν ὁ Φίλιππος ὑπέπεμπε τῶν φίλων ἑκάστῳ κελεύων πλακοῦντι καταλιπεῖν χώραν. Sic [ib. p. 178, D] : Πλακοῦντι χώραν ἐκέλευεν ἀπολιπεῖν. Et [p. 707, B] : Χώραν πλακοῦντι καταλιπεῖν κελεύων, Placentæ locum relinquere, i. e. Placentæ locum vacuum in stomacho relinquere s. reservare. In metaphorica autem, ut ap. Synes. : Εἰς τὸ μετὰ ταῦτα διαγράφειν ἡμᾶς τοῦ χοροῦ τῶν ἱερέων, ἑαυτῷ χώραν οὐχ ὑπολείψει, Sibi locum non relinquet id faciendi, i. e. facultatem. Bud. interpr. Locum relinquet, Liberum servabit atque integrum. [Plutarch. V. Numæ c. 6 : Ἀνδρὶ φρονίμῳ πράξεων καλῶν καὶ μεγάλων οὖσαν χώραν. Liban. vol. 4, p. 18, 9 : Τὸ βουλῇ χώραν εἶναι, τὸ λέγειν εἰς μέσον ἐξεῖναι. Schol. rec. Apoll. Rh. 1, 256 : Ἔῳκει ἡ πρῷρα τῆς νεὼς κριῷ, καὶ ταύτῃ χώραν ἐσχηκέναι τὸν μῦθον. Thomas M. p. 121 : Οὐκ ἔχει χώραν ἐνταῦθα τὸ θ· 172 : Ἐπὶ τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου ... χώραν ἔχει τὸ βρέχω.] Idem Κατὰ χώραν ἐᾷν ὥσπερ εἶχε, vertit ap. Dem. [p. 701, 16], Loco non movere, Non attingere. [Herodot. 1, 17 : Ἕα πάντα κατὰ χώρην ἑστάμεναι· 3, 135 : Τὰ ἑωυτοῦ κατὰ χώρην καταλείψειν, ἵνα ὀπίσω σφέα ἀπελθὼν ἔχοι. Xenoph. Anab. 6, 4, 11 : Κατὰ χώραν ἀπιέναι ἥπερ πρόσθεν εἶχε τὸ στράτευμα· Hell. 6, 5, 6 : Ἐᾶν κατὰ χώραν τὴν πόλιν καὶ τοῖς πατρίοις νόμοις χρῆσθαι. Plutarchi exx. collegit Wyttenb. ad Eunap. vol. 2, p. 196. Παρήορος Etym. M. p. 653, 29, exp. ὁ μὴ κατὰ χώραν ἔχων ἀραρυίας τὰς φρένας, ἀλλ' αἰωρουμένας.] At κατὰ χώραν μένειν ap. Isocr. Quiescere, Non moveri, ubi de fœderibus loquens, scribit [p. 77, E], Ταῦτα δὲ κατὰ χώραν μένει, καὶ πάντ' αὐτὰ κύρια ποιοῦμεν, Rata manere volumus et intacta. [Thuc. 4, 76 : Οὐ μενεῖν κατὰ χώραν τὰ πράγματα.] Subjungitque hunc Thuc. l. [2, 58] : Οἱ δὲ πρότεροι στρατιῶται κατὰ χώραν μένοντες, ἐπολιόρκουν τὴν Ποτίδαιαν, ubi ait metaphorice significare, In sua classe manere, et in sua sorte acquiescere. Sed ego hanc interpret. non admitto, nisi ad sequentem Synesii locum referatur. Additur ibid. ex Synes. : Εἰ κατὰ χώραν ἐάσει μένειν ἐπ' ἐμαυτοῦ φιλοσοφοῦντα, Si non coegerit me episcopum fieri, sed siverit mecummet ipsum vivere, philosophantem ut institui. Hæc ille; sed hæc loquendi genera pro loco alias etiam interprett. admittere sciendum est, ut illud κατὰ χώραν ἐᾷν, interdum est Non amovere, expellere, veluti quum eum, qui alicui muneri præfectus erat, ea, quam habebat, administratione privamus. Aristot. OEc. 2 : Τὸν μὲν ἐπιμελητὴν κατὰ χώραν εἶα. [Herodot. 4, 135 : Κατὰ χώρην ἤλπιζον τοὺς Πέρσας εἶναι, Non discessisse. 7, 75 : Ἀβυδηνοῖσι προσετέτακτο κατὰ χώρην μένουσι φύλακας εἶναι τῶν γεφυρέων. Aristoph. Eq. 1354 : Οὗτος, τί κύπτεις; οὐχὶ κατὰ χώραν μενεῖς; Thucyd. 1, 28 : Ὥστε ἀμφοτέρους μένειν κατὰ χώραν· et 3, 22; 4, 26. Ib. 14 : Ἕμενον κατὰ χώραν ἐπὶ τῇ Πύλῳ· 8, 86 : Ἐπὶ τοῖς σφετέροις αὐτῶν ἕκαστοι κατὰ χώραν μένουσιν. Dio Chrys. vol. 2, p. 105, de statuis : Μένουσι μέντοι οὗτοι πάντες κατὰ σχῆμα καὶ κατὰ χώραν. Κατὰ χώραν γενέσθαι Thucydid. 3, 24.] Item κατὰ χώραν μένειν ap. Plutarch. oppositum τῷ καθαιρεθῆναι, ubi scribit [V. Anton. c. 86], Αἱ μὲν οὖν Ἀντωνίου καθῃρέθησαν εἰκόνες, αἱ δὲ Κλεοπάτρας κατὰ χώραν ἔμειναν, aliam interpret. quam in præcedentibus locis postulat. [Ælian. N. A. 3, 13. Heliodor. Æth. 1, 7. Herch. Herodot. 4, 201 : Μένειν τὸ ὅρκιον κατὰ χώρην, i. e. Firmum manere, non violari, et ibid. in fine : Οὐκέτι ἔμενε τὸ ὅρκιον κατὰ χώρην.] Quin etiam hoc loquendi genus, ἔχειν κατὰ χώραν, non unum usum habet; nam supra quidem habuisti e Xen. [OEc. 10, 10] : Εἰ κατὰ χώραν ἔχει, ἣν δεῖ ἕκαστα, pro An suo quidque loco positum sit; at vero ap. Synes. : Ἔξω κατὰ χώραν, εἰ ἐκπέμψεις ἐπιστολὴν σαφῶς ἕκαστα ἔχουσαν, pro Resistam hic, Morabor hic, Bud. Alioqui κατὰ χώραν ἔχειν est etiam Quiescere, Nihil movere, aut etiam Nihil tentare. At vero ap. Aristoph. Pl. [367] ἔχειν non itidem absolute ponitur, ubi dicitur aliquis οὐκ ἔχειν τὸ βλέμμα κατὰ χώραν : de eo enim dicitur, qui vultum quietum et velut in sua sede fixum non habet : Ἀλλ' οὐδὲ τὸ βλέμμ' αὐτὸ κατὰ χώραν ἔχει. [Plutarch. Mor. p. 412, E : Τὰς ὀφρῦς κατὰ χώραν ἔχοντας φιλοσοφεῖν. Ἐν χώρᾳ εἶναι Æsch. Ag. 78 : Ὅ τε γὰρ νεαρὸς μυελὸς στέρνων ἐντὸς ἀνάσσων ἰσόπρεσβυς, Ἄρης δ' οὐκ ἔνι χώρᾳ. Callim. Del. 192 : Πλαζομένη πελάγεσσι, πόδες δέ οἱ οὐκ ἐνὶ χώρᾳ.] Illud quoque χώραν λείπειν s. καταλείπειν longe aliam interdum signif. habet quam in ll. præcedentibus. Ponitur enim cum apud alios Historicos tum ap. Thucyd. pro Stationem suam relinquere (qua etiam in signif. appellationem loci usurpare possumus), ut 4, [126] : Αἰσχυνθεῖεν ἂν λιπεῖν τινὰ χώραν βιαζόμενοι. Idem 2, [87] post χώραν μὴ λείποντες [προλείποντες], addit, ᾗ ἄν τις προσταχθῇ, ubi quidam χώραν interpr. non solum Stationem, sed simul etiam Munus. Atque ut hic χώρα redditur Statio, sic

reddi potest ap. eum pariter et alios, ubi κατὰ χώραν μένειν de militibus usurpatur. [Plato Theæt. p. 181, C : Ὅταν τι χώραν ἐκ χώρας μεταβάλλῃ· Parm. p. 138, C : Ἢ μεταλλάττοι χώραν ἑτέραν ἐξ ἑτέρας.] Jam vero et ut dicitur Loco s. Vice pro eodem, sic ἐν χώρᾳ hunc quoque usum nonnunquam habet : ut ἐν χώρᾳ μισθοφόρου εἶναι, Xenoph. [Cyrop. 2, 1, 18], Loco mercenarii esse, s. Vice mercenarii. [Anab. 5, 6, 13 : Εὖδηλον ὅτι ἐν ἀνδραπόδων χώρᾳ ἐσόμεθα· 5, 7, 28 : Οὓς ἂν ὑμεῖς ἅπαντες ἕλησθε ἄρχοντας, ἐν οὐδεμιᾷ χώρᾳ ἔσονται· ubi Portus comparavit Theogn. 152 : Ὕβριν ... θεὸς πρῶτον κακὸν ὤπασεν ἀνδρὶ, οὗ μέλλει χώρην μηδεμίαν θέμεναι. Adde ib. 822 : Οἳ ... δ' ἀτιμάζουσι τοκῆας, τούτων τοι χώρη, Κύρν', ὀλίγη τελέθει. Achill. Tat. 8, 8 : Ἐν πατρὸς χώρᾳ καθεστηκότα. Heliodor. 7, 12 : Ἐν πατρὸς ὑμῖν χώρᾳ γεγονώς. Idem de Deo Euseb. Præp. ev. p. 2, C, cum verbo ἐπιγραφόμενος. Athen. 12, p. 545, C : Τὰ ἄλλα πάντα ἐν παρέργῳ (corr. παρέργου cum Budæo) τίθεσθαι χώρᾳ.] Nec dubitem et ablativo Numero hic uti, interpretando, In mercenariorum numero censeri, ut Bud. ap. Themist. : Τὰ τεχνικὰ συμβεβηκότος χώραν ἔχει πρὸς τὰ τῆς φύσεως σώματα, vertit, Artificialia corpora accidentium numero censenda sunt, ut serra, ut lectus, et vestis. [Plutarch. Mor. p. 569, F : Τοῦτο ἐν τῷ παρόντι ῥηθὲν πρός τε τὸν ἐξῆς λόγον καὶ τὸν ὀλίγον ἔμπροσθεν χώραν ἔχει.] Affertur vero et dativus χώρᾳ, sine præp. ἐν, ex Greg. Naz. : Τῇ χώρᾳ τοῦ δέρματος, Pro cute, Vice cutis, Cutis loco. [Sic ἐν χώρᾳ τοῦ ἀγαθοῦ Maxim. Tyr. Diss. 1, p. 28 (?). Angl. Plurali dixit Ælian. N. A. 4, 21 : Ἐν ταῖς χώραις τῶν ἀπολυομένων ἐκείνων κέντρων ὑπαναφύεσθαι ἄλλα. Herch.]

‖ Χώρα, Loci spatium, aut simpliciter etiam Spatium. Hom. Il. [Z, 516 : Ἔμελλεν στρέψεσθ' ἐκ χώρης ὅθι ἦ ὀάριζε γυναικί· Π, 68 : Χώρης ὀλίγην ἔτι μοῖραν ἔχοντες·] P, [394] : Ὡς οἵγ' ἔνθα καὶ ἔνθα νέκυν ὀλίγῃ ἐνὶ χώρῃ Εἵλκεον ἀμφότεροι. Est enim χώρῃ dat. ex nomin. Ionico Χώρη pro χώρα. [Ψ, 349 : Ἄψ ἐνὶ χώρῃ (unde certamina spectabat) ἕζετο· 521 : Οὐδέ τι πολλὴ χώρη μεσσηγύς. Eadem μεγάλη χώρα ap. Xenoph. Rep. Lac. 7, 5 : Νόμισμα ... ὃ χώρας μεγάλης καὶ ἁμάξης ἀγωγῆς δέοιτ' ἄν. Sæpissime de loco in quo quis versatur, nulla habita spatii ejus ratione, ut Od. Π, 352 : Στραφθεὶς ἐκ χώρης (ex loco ubi stabat) ἴδε. Xenoph. Hell. 4, 2, 20, de loco pugnæ : Πελληνῆς κατὰ Θεσπιᾶς γενόμενοι ἐμάχοντό τε καὶ ἐν χώρᾳ ἔπιπτον ἑκατέρων· 4, 8, 39 : Ἐν χώρᾳ αὐτοῦ μαχόμενος ἀποθνήσκει, ubi αὐτοῦ adverbium est, ut Cyrop. 7, 1, 23, αὐτοῦ ἐν χώρᾳ στραφῆναι. De loco in agmine 5, 3, 59 : Οὐ μέντοι αὐτὸς μιᾷ χώρᾳ ἐχρῆτο, ἀλλ' ἄλλοτε ἀλλαχῇ περιελαύνων ἐφεώρα· 6, 2, 40 : Παρεῖναι χρὴ εἰς τὴν τεταγμένην χώραν πρὸς τοὺς ἡγεμόνας ... ἵνα τὰς ἑαυτῶν ἕκαστος χώρας καταμάθητε. In castris 8, 5, 3 : Σιτοποιοῖς χώραν ἀπέδειξε τὴν δεξιάν. In acie Hipparch. 2, 8 : Μάχεσθαι μᾶλλον ἐθέλουσιν οἱ πρῶτοι ... οἳ ἂν εἰδῶσιν ὅτι αὕτη ἡ χώρα αὐτῶν. In navi OEcon. 8, 13 : Εἰ οἱ ἐν τοῖς πλοίοις καὶ μικροῖς οὖσι χώρας εὑρίσκουσι. Et sic de aliis locis quibuslibet apud scriptores quosvis.] Χώρα non Locus, sed Loculamentum et Conceptaculum redditur alicubi a Gaza, Bud., subjungens hunc Plutarchi l. in Demetrio [c. 21], de machina : Ἔνδοθεν μὲν οὖν στέγαις διεπέφρακτο καὶ χώραις πολλαῖς.

‖ Χώρα, Solum, Ager, Theophr. 8 identidem. Sic et in 7 : Πλὴν ἐνταῦθά γε συμβάλλεται καὶ τὸ λεπτόγεων εἶναι καὶ ψαφαρὰν τὴν χώραν. At pro Agro affertur ex Aristot.; item ex Dem. [p. 238, 6] : Ἐν χώρᾳ κοιταῖον γίνεσθαι, pro In agro cubare. [Thucyd. 2, 5 : Τὰ ἐκ τῆς χώρας ... ἐσεκομίσαντο (in urbem)· 6, 4 : Ἀνέστησαν ἐκ τῆς πόλεως καὶ χώρας. Xenoph. Hell. 2, 1, 1 : Ἐτρέφοντο ἐργαζόμενοι μισθοῦ κατὰ τὴν χώραν· Hier. 10, 5 : Τοῖς ἐν τῇ χώρᾳ ἐργάταις· ut τοῖς ἀνὰ τὴν χώραν ibid. Mem. 3, 6, 11 : Τὰ ἐκ τῆς χ. 13 : Ἱκανός ἐστιν ὁ ἐκ τῆς χ. γιγνόμενος σῖτος διατρέφειν τὴν πόλιν· OEc. 4, 16 : Κατασκευάζειν τὴν χ. 17 : Χώρας ἐνεργοὺς ποιεῖν. Ἀγρὸς et χώρα opposita Hier. 4, 7 : Ὁ μὲν ἰδιώτης ἀγροῦ ἐπιθυμεῖ, ὁ δὲ τύραννος χώρας πολλῆς. Plut. Mor. p. 707, B : Τῷ δεχομένῳ τὸν βασιλέα Φίλιππον ἐπὶ τῆς χώρας (ruri invitatum). Diodor. 12, 19 : Ἐπὶ τὴν χώραν ἐξιὼν μετὰ ξιφιδίου διὰ τοὺς λῃστάς.] Sic certe et ap. Lucam χώρα pro Agro ponitur, 12, [16] : Ἀνθρώπου τινὸς πλουσίου εὐφόρησεν ἡ χώρα. Sæpenumero autem latius in ea signif. Agri ponitur, qua dicitur ab Historicis ager alicujus populi vastari. Xen. Hell. 4, [1, 1] : Τὴν μὲν χώραν ἔκαε καὶ ἐπόρθει. Ibid. [2, 15] : Τέμνοντες καὶ κάοντες τὴν χώραν· Cyrop. 3, [2, 2] : Πολλὴν τῆς χώρας τοῖς Ἀρμενίοις ἔρημον καὶ ἀργὸν οὖσαν διὰ τὸν πόλεμον. [Demosth. p. 255 extr. : Δαίειν τὴν χ. De agro sive ditione urbis Xenoph. Hell. 6, 2, 7 : Ἐπὶ λόφῳ ἀπέχοντι τῆς πόλεως ὡς πέντε στάδια, πρὸ τῆς χώρας ὄντι.] Sed in hujusmodi locis plerumque redditur etiam Regionis vocabulo : de qua interpret. dicam in proxime sequente tmematio.

‖ Χώρα, Regio, [Terra. Hom. Od. Θ, 573 : Ἄστινας ἴκευ χώρας ἀνθρώπων. Pind. Ol. 6, 108 : Πάγκοινον ἐς χώραν (Olympiam)· 8, 34 : Ἁλιερκέα χώραν (insulam)· Pyth. 1, 78 : Εὔανδρον χ.] ea sc. signif. qua Galliam vel Italiam, Regionem appellamus. Ita enim τὴν Ἀττικὴν vocabant χώραν, et τὴν Ῥωμαϊκὴν, vel τὴν Ἀθηναίων χώραν, et τὴν Ῥωμαίων : itidemque in aliorum populorum nominibus. At vero χώραν junctum cum Ἀττικὴν habemus ap. Athen. 3, [p. 74, D] : Ἐπαινῶν δὲ τὴν χώραν τὴν Ἀττικὴν τάδε λέγει. [Demosth. p. 274, 26 : Θεοὺς, ὅσοι τὴν χώραν ἔχουσι τὴν Ἀττικήν. Herodot. 9, 13 : Ἡ χώρη ἡ Ἀττική· 3, 107 : Ἐν ταύτῃ (Ἀραβίῃ) λιβανωτός ἐστι μούνη πασέων. Æsch. Pers. 7 : Οὓς αὐτὸς ἄναξ ... εἵλετο χώρας ἐφορεύειν· 68 : Ἀντίπορον γείτονα χώραν· 271 : Ἑλλάδα χώραν· 493 : Μακεδόνων χώραν· Sept. 271 : Χώρας τοῖς πολισσούχοις θεοῖς· Eum. 437 : Λέξας δὲ χώραν καὶ γένος καὶ ξυμφορὰς τὰς σάς ...· ubi patriam significat. Ib. 968, in verbis Minervæ : Τάδε τοι χώρᾳ τῇμῇ (Atticæ) προφρόνως ἐπικραινομένων γάνυμαι. Soph. OEd. T. 14 : Ὦ κρατύνων Οἰδίπους χώρας ἐμῆς· 1200 : Θανάτων δ' ἐμᾷ χώρᾳ πύργος ἀνέστας· Trach. 74 : Εὐβοΐδα χώραν ..., Εὐρύτου πόλιν. Eurip. Hipp. 374 : Χώρας Πελοπίας· Tro. 209 : Θησέως εὐδαίμονα χώραν· Heracl. 31 : Πάσης χώρας Ἑλλάδος τητώμενοι. Thucyd. 1, 15 : Ὅσοι μὴ διαρκῆ εἶχον χώραν· 108 : Τῆς χώρας ἐκράτησαν τῆς Βοιωτίας καὶ Φωκίδος· 7, 49 : Τῷ πεζῷ ἐπὶ πολλὰ τῆς χώρας ἐπιόντες. Isocr. p. 105, B : Τὰς στήλας τὰς Ἡρακλέους καλουμένας ἐποιήσατο ὅρους τῆς τῶν Ἑλλήνων χώρας. Plato Rep. 3, p. 414, E : Ὡς περὶ μητρὸς καὶ τροφοῦ τῆς χώρας· Leg. 1, p. 625, C : Τὴν ... τῆς χώρας πάσης Κρήτης φύσιν. Et sic alii quivis. (De patria Ælian. N. A. 10, 15 : Δεῖν ἄρρενας εἶναι τοὺς μαχομένους ὑπερ τῆς χώρας. Plene ibid. 17 : Τὸ φίλτρον τῆς θρεψαμένης χώρας. Herch.) Sæpe a πόλις ita distinguitur, ut χώρα totam regionem, πόλις urbem in ea sitam significet, velut ap. Plat. Leg. 6, p. 759, B : Ἐν ἑκάστῃ χώρᾳ καὶ πόλει· 5, p. 745, C : Τήν τε πόλιν αὐτὴν καὶ πᾶσαν τὴν χώραν.] Sed plerumque substantivum χώραν subaudiendum relinquebant; frequenter enim Ἀττικὴν sine adjectione dicebant. Plutarch. Apophth. : Τῇ δὲ Ἀττικῇ τῶν Μακεδόνων προσβαλόντων, καὶ πορθούντων τὴν παραλίαν. Quidam [Alexis] ap. Athen. 13, [p. 610, E] : Ἐς κόρακας αἴρειν φασὶν ἐκ τῆς Ἀττικῆς· 3, [p. 74, E] : Οὐδ' ἐξάγεσθαί φησι τῆς Ἀττικῆς τὰς ἀπ' αὐτῶν γινομένας ἰσχάδας. Pausan. Att. [1, 2, 6] : Ἀπὸ ταύτης ὀνομάζουσιν Ἀττικὴν τὴν χώραν, πρότερον καλουμένην Ἀκταίαν. Nam hic τὴν χώραν non immediate jungitur cum Ἀττικήν : sed intelligit, Regionem ipsam, vocant Atticam, quum prius vocaretur Actæa. Jam vero non solum [χώρα, omisso ubi per se intelligitur terræ nomine, velut apud oratores et historicos de terra Attica loquentes (ut Lycurg. p. 147, 42; 169, 18, Dinarch. p. 98, 7, 40; 99, 4; 108, 6, 35, Xenoph. De vect. 4, 52, OEc. 6, 6, Hell. 7, 1, 6] cum adjectivo subaudiendum relinqui subst. χώραν sciendum est, sed et cum solo articulo : cujus rei exempla multa ap. Thuc. et Xenoph. observare me memini; sed nunc ex singulis singula proferre satis fuerit. Thuc. 4, [73] : Οὐ γὰρ ἀπὸ τῆς αὐτῶν ὁρμῶνται Ἀθηναῖοι, ἀλλ' ἐκ τῆς τῶν ἐπικαλεσαμένων. Xenoph. in Hellen. 1 : Ὡς ὄντων πολλῶν ἐν τῇ βασιλέως. Non ignoro tamen posse etiam subaudiri γῆν. [OEc. 5, 13 : Ἰόντες εἰς τὰς τῶν ἀποκωλυόντων. Ap. eund. Anab. 4, 8, 6 : Ὅτι καὶ ὑμεῖς ἐπὶ τὴν ἡμετέραν χώραν ἔρχεσθε, libri deteriores omittunt χώραν.] Hoc præterea sciendum est, sicut antea admonui, in quibusdam ll. χώραν non solum posse reddi Agrum, sed etiam Regionem : ita vicissim in

plerisque Historicorum ll. posse reddi non solum Regionem, sed etiam Agrum. Sed pluralis χῶραι redditur Regiones, non etiam Agri, veluti quum dicitur ab Aristot. Polit. 1 : Ἀλλὰ γὰρ ἐν ἄλλαις εὐθηνεῖ χώραις. Et a Plutarcho [Mor. p. 172, E] : Καὶ τῶν φυτῶν τὰ σπέρματα καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ βίοι ταῖς χώραις συνεξομοιοῦνται. At vero κατὰ χώραν expositum in VV. LL. Regionatim, item Passim, Ibidem, Illic, Eo loci, Hoc loci, In iisdem sedibus, In ea regione, mihi plane suspectum est : nec video quomodo hæc duo verba κατὰ χώραν tot tamque diversas signiff. admittere possint. Adde quod adv. Regionatim aliam nominis Regio signif. habet quam eam de qua nunc agitur, ut quidem eo usus est Suet. Videndum tamen an et alteram illam nominis Regio signif. apud alios servet.

‖ Χώρα et Χωρίον, si Eustathio [p. 441, 4] credimus, originem habet a verbo Χῶ significante χωρῶ : ex quo χῶ est derivatum Χάζω, unde ἔχαδε et κέχαδε. Sed debuit potius, meo quidem judicio, dicere Eust. χῶρος a χῶ derivari : ex quo χῶρος esse factum χώρα. Certe ut quis ex χῶρος factum esse χώρα neget, at quin χωρίον ab illo sit, minime negarit.

[Χώρα, ἡ, nomen proprium loci a Plinio dici videtur H. N. 6, 34, 39 : « Ægypti inferiora, quæ Χώρα vocatur Alexandriæ. » Eodem Harduinus rettulit verba Plinii 13, 4, 9 : « Una earum arbor in Chora esse traditur. » Τὴν κάτω χώραν Ægypti quum alii dixerunt tum Ptolem. 4, 5, p. 286, 13 : Τὰ μεσημβρινώτερα τοῦ μεγάλου Δέλτα καὶ τῆς κάτω χώρας.]

[Χωραμναῖοι, οἱ, Choramnæi. Steph. Byz. : Χ., ἔθνος Περσικὸν ἀγρίων ἀνθρώπων. De quibus copiose dixisse Ctesiam in Historiis Persicis addit, cujus in Excerptis apud Photium Bibl. p. 37, 15, nunc Χοραμνίων scriptum. Χωρομναίων est in libris melioribus Diodori 2, 2, in deterioribus Ῥόμνων, apud Gemistum Χωράσμων.]

[Χωράρχης, ὁ, Regionis dominus s. præfectus. Lex. rhet. in Bekk. Anecd. p. 316, 18 : Χωράρχαι· οἱ ἄρχοντες τῆς χώρας. Const. Manass. Chron. 602 : Οἱ στρατηγοὶ τῶν πόλεων, ἐθνάρχαι καὶ χωράρχαι· 926 : Πάσης γῆς χωράρχαι καὶ σατράπαι· et 2539, 4367. Mich. Glycas Annal. p. 264, B; 280, D.]

[Χωραρχία, Regionis imperium. Const. Manass. Chron. 5029 : Τὴν Ῥωμαίων ἅπασαν ὥλεσε χωραρχίαν.]

[Χωράσμιοι, οἱ, Chorasmii. V. Χορασμία.]

[Χωραυλία, ἡ, et alibi et ap. Jo. Hieros. Vita Jo. Damasceni Actt. SS. Maii t. 2, p. 729, D, perperam cusum est pro Χοραυλία, Tibiarum in choro concentus. Hase.]

Χώρκυλος, ὁ, ἡ, Suidæ ὁ περὶ χώραν διατρίβων : in qua expositione χώραν pro Agro accipere videtur.

[Χωραφιαῖος, ἀγρὸς ap. Herodian. Epim. p. 152, non adjectivum esse videtur, sed error librarii pro χωράφιον, quod per ἀγρὸς interpretatus est grammaticus. G. Dind.]

[Χωράφιον, τό. HSt. s. v. Χωρίον :] At vero Χωράφιον diminutivi quidem et ipsum formam habet, sed ad vocem χώρα potius pertinere videri possit. Exp. autem in VV. LL. Ager stationalis : et λήϊον, ex schol. Theocr. [10, 3, 14 et 15, schol. Hesiodi Sc. 285. Cyrilli Lexicon s. v. Λήϊον, schol. recent. Hom. Il. Ψ, 599, schol. Byzant. Æsch. Prom. 851, Moschopulum in Lexico Philostrati, aliosque inferiorum temporum scriptores, velut Nilum Epist. 3, 153 : Τῶν τὰ χ. φιλοκαλούντων καὶ ἀροτριώντων, Leon. Tact. 9, 15, sigillum Rogerii ap. Ughell. vol. 1, p. 1020, addit Ducang.] Ab Hesych. ἀγρὸς exp. χωράφιον et χωρίον. [Quod ap. Theophr. fragm. 12, 7, p. 828, legitur παρὰ τοὺς ποταμοὺς καὶ τὰ ἔνυδρα χωράφια, non est credibile ab Theophr. scriptum esse. Est enim vocabulum ætatis multo quam Theophrastus inferioris, quantum quidem nunc scimus. G. D. Basil., Const. et Leo Prochir. 254, 10 Zachar., τὴν καλάμην τοῦ ἰδίου χ. καῦσαι. Subscriptio cod. Reg. n. 973, olim Colbert. n. 4514, ἀπὸ τῆς μονῆς τοῦ Ξηροῦ Χωραφίου· pro quo Montfauc. Palæogr. gr. p. 49, 35, ἀπὸ τῆς μ. τοῦ Ξηρουχῶ Ῥαφείου, vertitque, in monasterio Xirucho Raphii. De quo cœnobio Agri Sicci in vicinia Mileti dixi ad Leon. Diac. p. 456, B. Hase.]

Χωρεπίσκοπος, ὁ, Inspector qui mittitur, Bud., afferens ex Basil. Sed videtur addi debere genitivus, vel Regionis, vel alius, sequendo signiff. quæ nomini χώρα datæ fuerunt. Nam alioqui ἐπίσκοπος sine adjectione Inspectorem significat, ut satis notum est. In Canonibus Græcis, ut annotant VV. LL., nunc Vicarius episcopi, nunc Vicarius episcopus exp. In Iisdem remittitur lector ad Epistolam Damasi Papæ quarti, in Concil. libro. Certe si Vicarium episcopi significet χωρεπίσκοπος, sonabit perinde ac si dicamus, ὁ ἐν χώρᾳ ἐπισκόπου ὤν, Qui est loco et vice episcopi. [Χωρεπίσκοποι dicti fuere non regionum aut parœciarum episcopi, ut vulgo sibi persuadent, τῆς χώρας ἐπίσκοποι, sed τῶν χωρῶν, Villarum aut vicorum, ut recte interpretatur Dionysius Exiguus in Can. 10 Antiocheno. Postea, ne vilesceret honor et dignitas nomenque episcopi in istis vicariis Presbyteris, statutum est ne vocarentur ἐπίσκοποι χωρῶν vel χωρεπίσκοποι, sed περιοδευταὶ, quod sanxit canon 57 Concilii Laodiceni. Postea ἔξαρχοι dici cœperunt. Schol. ad can. 9 Concilii Antiocheni : Χωρεπίσκοποι οἱ νῦν λεγόμενοι ἔξαρχοι. Suicer. Idem pluribus dixit de officiis χωρεπισκόπων, de quibus v. canones 8, 10 Antiocheni, canon 13 Ancyranus, canon 13 Neocæsariensis et Balsamon ad eum p. 797.]

Χωρέω, [futurum χωρήσω est ap. Hom. Il. II, 629, Herodot. 8, 68, Thucyd. 1, 82, aliosque scriptores Atticos, etsi frequentius forma media uti solent χωρήσομαι, cujus exx. nonnulla HSt. infra attulit, quibus alia accedunt ex locis deinceps citandis,] ita fit a χῶρος s. χώρα, quum significat Locum s. Sedem, ut a Gallico *Place* fit *Placer*, et *Déplacer;* veluti quum dicimus *Se placer en quelque lieu*, et contra *Déplacer de quelque lieu.* Sed ἀναχωρεῖν quidem compositum convenit cum nostro illo composito *Déplacer :* at χωρεῖν non usquequaque verbo *Placer* respondet. Prius enim est illud quam hoc; quoniam tum demum, quum in aliquem locum venerimus, in eo sedem capimus. Dico igitur Χωρῶ esse Accedo, (ut Ἀναχωρῶ, Recedo,) Venio, Proficiscor, [diciturque non solum de hominibus euntibus, adeuntibus, abeuntibus, ceterisque animantibus, sed etiam de rebus quæ loco moventur, ut Plato Crat. p. 402, A, dixit ὅτι πάντα χωρεῖ καὶ οὐδὲν μένει. Frequens autem usus verbi apud scriptores inde ab Homero quosvis, vel simpliciter dicti vel cum nomine loci ad quem quis accedit vel quem relinquit : unde vel cum casibus genitivo, dativo, accusativo, constructum reperitur vel cum præpositionibus et adverbiis conjunctum. Simpliciter Homerus, qui hoc verbo sola Cedendi vel Recedendi significatione utitur, Il. II, 592 : Τόσσον ἐχώρησαν Τρῶες, ὅσαντο δ' Ἀχαιοί. Æsch. Eum. 196 : Χωρεῖτ' ἄνευ βοτῆρος αἰπολούμεναι. Soph. Aj. 811 : Χωρῶμεν, ἐγκονῶμεν· El. 615 : Κλύω τῶν ἔνδοθεν χοροῦντος· Tr. 496 : Κενὸν γὰρ οὐ δίκαιά σε χωρεῖν· Ph. 541 : Ἄνδρε δύο χωρεῖτον (accedunt)· Ant. 158 : Ἀλλ' ὅδε γὰρ βασιλεὺς ... χωρεῖ· 228 : Τί χωρεῖς οἷ μολὼν δώσεις δίκην; OEd. C. 747, de oberrante : Κἀπὶ προσπόλου μιᾶς βιοστερῆ χοροῦντα. Eurip. Or. 137 : Ἡσύχῳ ποδὶ χωρεῖτε· 1678 : Χωρεῖτε νῦν ἕκαστος οἷ προστάσσομεν· Hel. 1406 : Χωρεῖτ' ἐφεξῆς. Et sic sæpissime, præsertim apud poetas scenicos, χώρει et χωρεῖτε de accedentibus vel abeuntibus dicitur.] Eur., Χώρει σὺ δεῦρο, Huc accede, concede, veni. Sic Aristoph. Nub. [509] : Χώρει· τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν; quod Gall. dicas, *Vien avant.* Interdum vero χώρει est Proficiscere, Abi. Eur. Med. [820] : Ἀλλ' εἶα, χώρει, καὶ κόμιζ' Ἰάσονα. [Sæpissime modus quo quis χωρεῖ definitur addito dativo substantivi, ut δρόμῳ ap. Thucyd. 1, 134 : Πρὸς τὸ ἱερὸν χωρῆσαι δρόμῳ· et 4, 127; 5, 2; 6, 97. Plut. V. Aristid. c. 20 : Δρόμῳ πάλιν εἰς τὰς Πλαταιὰς ἐχώρει· V. Dion. c. 27 : Δρόμῳ χ. μετὰ χαρᾶς καὶ βοῆς, ut σπουδῇ χωρεῖν dixerat ib. c. 26. Αὐτομολίᾳ ἐχώρησαν πρὸς αὐτοὺς Thucyd. 8, 40. Vel cum adjectivo, ut Soph. OEd. T. 750 : Πότερον ἐχώρει βαιὸς, ἢ πολλοὺς ἔχων ἄνδρας λοχίτας; Vel cum adverbiis, ut ἐγγὺς Æsch. Sept. 60 : Ἐγγὺς ... Ἀργείων στρατὸς χωρεῖ. Ἐνταῦθα, Xen. Anab. 1, 10, 13. Πάλιν Hom. Il. P, 533 : Τοὺς ὑποταρβήσαντες ἐχώρησαν πάλιν αὖτις. Eurip. Bacch. 764 : Πάλιν δ' ἐχώρουν ὅθεν ἐκίνησαν πόδα. Xenoph. Hell. 7, 2, 7 : Πολιορκούμενοι ... ἐχώρουν πάλιν πρὸς τὴν ἀκρόπολιν. Et sæpissime cum adv. ἄνω, κάτω, εἴσω,

ἔξω, velut ἄνω ap. Xen. Hell. 2, 4, 11; additoque genitivo Eurip. Med. 411 : Ἄνω ποταμῶν χωροῦσι παγαί. Κάτω ap. Æsch. Prom. 74. Εἴσω Soph. El. 1491 : Χωροῖς ἂν εἴσω· Tr. 493 : Εἴσω στέγης χωρῶμεν· Ant. 1227 : Ἔσω χωρεῖ πρὸς αὐτόν. Ἔξω Æsch. Eum. 171 : Ἔξω τῶνδε δωμάτων τάχος χωρεῖτε. Soph. OEd. C. 824 : Χώρει ... ἔξω θᾶσσον. Eurip. Cycl. 489 : Χωρεῖ πετρίνων ἔξω μελάθρων. Cum ἐντὸς Eur. Iph. A. 678 : Χώρει μελάθρων ἐντός· et El. 393. Non minus frequenter cum præpositionibus, velut cum πρὸς, Soph. Tr. 285 : Χωροῦσι πρὸς σέ· 333 : Πρὸς δώματα ... χωρῶμεν· 870 : Χωρεῖ πρὸς ἡμᾶς. Eurip. Phœn. 205 : Χωρεῖ πρὸς δόμους τυραννικούς.] Interdum vero et aliis modis reddi potest, ut ex Soph. affertur, Aj. [119] : Χωρῶ πρὸς ἔργον, pro Confero me ad opus, Eo ad illud opus. Ex Aristoph. autem [Ran. 884] : Χωρεῖ πρὸς ἔργον, pro Exit in actum. [Thucyd. 3, 83 : Τολμηρῶς πρὸς τὰ ἔργα ἐχώρουν.] Thuc. [2, 3] : Πρὸς ξύμβασιν ἐχώρησαν, Ad compositionem devenerunt, s. descenderunt. [Soph. Aj. 833 : Χωρεῖ πρὸς ἦπαρ ἥδε γενναία δύη· 945 : Πρὸς οἷα δουλείας ζυγὰ χωροῦμεν· Tr. 304 : Πρὸς τοὐμὸν οὕτω σπέρμα χωρήσαντά ποι. Cum παρὰ Lucian D. mar. 3, 2 : Χώρει παρὰ τὴν ἀγαπωμένην.] Jungitur et aliis præpp., cum quibus aliter atque aliter redditur. [Cum εἰς Æsch. Pers. 379 : Πᾶς ἀνὴρ ἐς ναῦν ἐχώρει· et Eurip. Hel. 1564. Idem El. 1139 : Χώρει πένητας ἐς δόμους· Ion. 1168 : Ἐς ὁαῖτα χωρεῖν· Andr. 1088 : Ἐς δὲ συστάσεις κύκλους τ' ἐχώρει λαὸς οἰκήτωρ θεοῦ· Bacch. 758 : Εἰς ὅπλ' ἐχώρουν, i. e. Arma sumebant, ut Diodor. 20, 67 : Τοῦ δυνάστου παραγγείλαντος εἰς ὅπλα χωρεῖν· et Plutarch. V. Rom. c. 18. Soph. El. 615 : Χωρεῖν ἐς πᾶν ἔργον αἰσχύνης ἄτερ. G. D. Εἰς πόλεμον χωροῦσιν Ælian. N. A. 2, 46; ἅσαντες εἰς ὕπνον Longus 3, 9. Hercher.] Matth. 15, 17 : Οὔπω νοεῖτε ὅτι πᾶν τὸ εἰσπορευόμενον εἰς τὸ στόμα, εἰς τὴν κοιλίαν χωρεῖ, καὶ εἰς ἀφεδρῶνα ἐκβάλλεται; In alvum concedit, abit. [Plutarch. Mor. p. 1078, B : Εἰς ἄλληλα χωρούντων (τῶν σωμάτων) τῷ κεράννυσθαι.] Thuc. 1, [18] : Εἴ τινές που διασταῖεν, πρὸς τούτους ἤδη ἐχώρουν, Si qui usquam dissidebant, ad istos se conferebant. Interdum autem cum hac præp. est Cedo, Evado, ut interpr. Bud., afferens ex Pausania [1, 8, 3], loquente de morte Demosthenis : Δημοσθένει μὲν ἡ πρὸς Ἀθηναίους ἄγαν εὔνοια ἐς τοῦτο ἐχώρησε. (Sed et diversa constr., ex Eodem : Καί οἱ κατὰ ταυτὰ ἤλπιζε χωρήσειν πολεμοῦντι, Itidem cessurum bellum sperabat.) Apud Greg. Naz. autem, Ἐντεῦθεν ἤδη εἰς τοὐπίσω χωρεῖ τὰ πράγματα. Cum præp. διὰ [Plato Soph. p. 253, A : Τὰ φωνήεντα ... οἷον δεσμὸς διὰ πάντων κεχώρηκεν. Eurip. Andr. 176 : Διὰ φόνου οἱ φίλτατοι χωροῦσι· Tro. 793 : Χωρεῖν ὀλέθρου διὰ παντός], Plut. Romulo [c. 19] : Χωρεῖ διὰ πάντων κλαυθμὸς [καὶ πολὺς οἶκτος], Fletus it per omnes, Fletus pervadit omnes. [Ibid. c. 1 : Τὸ μέγα τῆς Ῥώμης ὄνομα καὶ δόξη διὰ πάντων κεχωρηκός.] Ex Gregor. Naz. autem, Χωρεῖν διὰ πάντων πνευμάτων, Penetrare omnes spiritus. Secus ap. Herodian. [4, 4, 5, et 5, 7] : Διέγνω δρᾶσαί τι ἢ παθεῖν γενναῖον, διὰ ξίφους χωρήσας καὶ φόνου, Polit. Ferrumque et cædem molitur : vim Græcorum verborum non satis exprimens : quæ sonare puto perinde ac si quis dicat Tentare viam per gladios. Nec dubito quin apud Ovid. Ibit per gladios noster amor, reddi possit χωρήσει διὰ ξιφῶν. [Dionys. A. R. 3, 15 : Ἐὰν ἀξιῶμεν αὐτοὺς ἀλλήλοις χωρεῖν διὰ μάχης· 11, 55 : Δι' ὅπλων καὶ αἵματος ἐμφυλίου χωρεῖν πρὸς τὸ δημοτικόν. Cum ἀπὸ Hom. Il. N, 724 : Νηῶν ἄπο ... Τρῶες ἐχώρησαν προτὶ Ἴλιον· Σ, 244 : Τρῶες ... ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης χωρήσαντες.] Cum ἐπὶ autem [Pind. Nem. 10, 137 : Ἐπ' ἀδελφεοῦ βίαν πάλιν χώρησεν. Eur. Rhes. 762 : Πολέμιοι χωροῦσ' ἐφ' ἡμᾶς. Thucyd. 1, 69 : Ἀθηναῖοι κατ' ὀλίγον χωροῦσιν ἐπὶ τοὺς πέλας. Xen. Hell. 6, 5, 12 : Ἐχώρει ἐπὶ τὴν Ἀρκαδίαν. Dionys. A. R. 5, 41 : Σὺν βοῇ χωρεῖν ἐπ' αὐτούς· 11, 7 : Μετὰ προθυμίας ἐπὶ τὰ δεινὰ χωροῦσι], ut, Κεχωρήκατε ἐπὶ τὴν καταφρόνησιν, significat fortasse potius Ad contemptionem progressi estis s. processistis, quam Transiistis, ut habent VV. LL., quæ auctorem illorum verborum non nominant. [Sunt Thucyd. 1, 122. Id. 2, 39 : Ἐπὶ τοὺς ἰσοπαλεῖς κινδύνους χωροῦμεν. Demosth. p. 26, 15 : Ἐπ' οὖν τὸ λυσιτελοῦν αὐτοῖς ἕκαστοι χωροῦσιν.] (Sic ibi ex Aristoph. [Nub. 18] : Οἱ τόκοι χωροῦσι, Usuræ procedunt. Et χωρεῖ δὴ τὸ πρᾶγμα, ex Eod. [Pac. 509], pro προκόπτει τὸ ἔργον. [V. infra.] Item ex Eunap. : Ὥσπερ ὀστράκου μεταπεσόντος, ἐπὶ τὸ βέλτιον ἐχώρησε Ῥωμαίοις, Res Romanæ in melius processerunt. Perinde ac si legeretur ἐχώρησε τὰ πράγματα : quæ verba fortasse omissa sunt. Sed in illo Aristoph. l. τόκοι χωροῦσι Cam. vertit Crescunt.) Habere autem et alium usum cum hac præp., docebo infra. Jungitur etiam præpositioni ἐκ [Æsch. Sept. 476 : Ἐκ πυλῶν χωρήσεται. Soph. El. 1432 : Ἐκ προαστίου χωρεῖ· OEd. C. 1641 : Χωρεῖν τόπων ἐκ τῶνδε], vel adverbio significanti motum ex loco : ex Plat. Epist. 7, [p. 338, B] : Λόγος ἐχώρει πολὺς ἐκ Σικελίας ὡς Διονύσιος φιλοσοφίας ἐν ἐπιθυμίᾳ πάλιν εἴη γεγονώς. Idem Epist. 7, [p. 333, A] : Πολλαχόθεν ἐχώρουν οἱ τοιοῦτοι λόγοι, ubi χωρεῖν est Proficisci, Manare, ut sermo s. rumor dicitur alicunde manare. [Cum κατὰ Eurip. Med. 1174 : Κατὰ στόμα χωροῦντα λευκὸν ἀφρόν. (Sed κατά τινος χωρεῖν ap. Palæphat. 48, 3, Theod. Prodr. Rhod. 5, p. 189, Contendere cum aliquo, Invadere aliquem. Herch.) Cum πρὸ Soph. Tr. 960 : Χωρεῖν πρὸ δόμων λέγουσιν· ubi minus proprie de Hercule, qui non pedibus procedit, sed portatur ægrotus. Plut. V. Rom. c. 18 : Ἵππον ἔχων πολὺ πρὸ τῶν ἄλλων ἐχώρει.] At vero ex Eur. non cum præp. sed cum adverbio [Hec. 119] : Ἐχώρει δόξα δίχα, ubi ἐχώρει redditur simpliciter Erat, (hoc modo, Duplex erat sententia,) quæ interpret. non placet. [Id. Hel. 759 : Ἐς ταὐτὸ καμοὶ δόξα μάντεων πέρι χωρεῖ γέροντι.] ‖Χωρῶ ap. Hom. cum genit., interdum et cum dat., poni solet pro ἐκχωρῶ, ut exp. Eust. Il. N, [327] : Οὐδ' ἂν Ἀχιλῆϊ ῥηξήνορι χωρήσειεν Ἔν γ' αὐτοσταδίῃ. [Ib. P, 101 : Ἕκτορι χωρήσαντα. Cum genit. Hom. Il. M, 406 : Χώρησεν δ' ἄρα τυτθὸν ἐπάλξιος· O, 655 : Ἀργεῖοι δὲ νεῶν μὲν ἐχώρησαν· Π, 629 : Οὔτε Τρῶες ὀνειδείοις ἐπέεσσιν νεκροῦ χωρήσουσι. Qualia addito ἀπὸ dixit locis supra allatis. Cum accusativo Eurip. Andr. 1120 : Χωρεῖ δὲ πρύμναν· Ion. 1572 : Κεκροπίαν χθόνα χώρει.] ‖Χωρῶ in re militari frequentem usum habet, unde sæpe cum ap. alios Historicos tum ap. Thuc. legitur, ex quo plura quam ex alio exempla proferam. Igitur 1, [62] : Καὶ ὅταν Ἀθηναῖοι ἐπὶ σφᾶς χωρῶσι· 8, [25] : Ὡς ἐπὶ Ἰωνάς τε καὶ οὐ δεξομένους, ἀτακτότερον χωροῦντες. Ubi reddi potest verbo Tendere : ea signif. qua dicitur Tendere adversus hostem. [Alia exx. v. supra ubi de χωρεῖν ἐπὶ ... agebamus.] Apud Eund., Χωρήσαντες ῥώμῃ, Impressione facta. Sed et simpliciter verbo Proficisci possis interpretari ap. Eund. 2, [25] : Κατὰ γῆν χωρήσαντες, τὴν Φειὰν αἱροῦσι, Terra profecti, Pheam capiunt. 1, [63] : Ἠπόρησε μὲν ὁποτέρωσε διακινδυνεύσει χωρήσας, Dubitavit utram in partem profectus periclitaturus esset. Sæpe autem jungitur cum adverbio ὁμόσε, exponiturque ὁμόσε χωρεῖν τοῖς πολεμίοις, Prodire adversus hostes, Cum hostibus cominus congredi, Cum hostibus manum conserere. Bud. vertit etiam Obviam ire hostiliter, afferens ex Sallustio, Obviam ire periculis. Vide Ὁμόσε, ubi invenies pro verbo χωρεῖν alia etiam illi adjuncta. Legitur autem et metaphorice usurpatum hoc loquendi genus, ut, Ὁμόσε χωρεῖν τῷ Καρνεάδῃ, Plut. De garrul. [p. 514, D], loquens de Antipatro. Et cum dat. rei, ut, Ὁμόσε χωρῆσαι τοῖς παροῦσι, ex Polyb. [11, 2, 10] affertur pro Rebus adversis sese opponere, et fortiter resistere, non autem eis cedere. Polit. ap. Herodian. [2, 5, 7], Ὁμόσε χωρεῖν τῷ πράγματι, vertit Occurrere periculo. [Dionys. A. R. 11, 8 : Ὅταν νοσοῦσα πόλις ... τοῖς ὑπαιθρίοις ὁμόσε χωρῇ πολέμοις· ubi Sylb. πολεμίοις.] Bud. ap. Lucian. [Apol. c. 13] : Ὁμόσε χωρεῖν τῷ ἐγκλήματι, Pedem conferre. [Eur. Or. 919 : Χωρεῖν ὁμόσε τοῖς λόγοις θέλων. Sequente εἰς Polyb. 15, 10, 6 : Δύο προθεμένους ... ἢ νικᾶν ἢ θνήσκειν ... ὁμόσε χωρεῖν εἰς τοὺς πολεμίους.] Dixit et Galen. metaphorice ὁμόσε χωρεῖν ταῖς ὀδύναις, ita scribens : Οἶδα γὰρ ἐνίους τῶν γενναίων εἶναι προσποιουμένων ἰατρῶν τε καὶ καμνόντων ἀπολομένους δι' αὐτὸ τοῦτο τὸ καρτερῶς τε καὶ ἀνδρείως ὁμόσε χωρεῖν ἀεὶ ταῖς ὀδύναις, οὐδὲν τῶν παρηγορικῶν ἑλομένους, Quod fortiter doloribus se opponere et resistere voluerint, non illis cedere; ut quidam dixit cedendum

esse dolori. [Ælian. N. A. 1, 5, 18, 37, 38; 2, 31, 51; 4, 1, 19, 33; 5, 19, 30, 54, etc. Idem χωρέω cum accusativo construxit 2, 25 : Τὴν αὐτὴν χωροῦσιν ἀτραπόν. Herch.] || Invenitur et fut. [med.] Χωρήσομαι activa signif. [Soph. El. 404 : Χωρήσομαί τἄρ' οἵπερ ἐστάλην ὁδοῦ. Eur. Hec. 52 : Ἐκποδὼν χωρήσομαι Ἑκάβη· et cum præp. πρὸς Andr. 1068, Suppl. 588; ex χορεύσεται corruptum El. 875,] ap. Thuc. et Plat. Ita enim Thuc. 2, [20]: Ἀδεέστερον ἤδη ἐς τὸ ὕστερον τό, τε πεδίον τεμεῖν καὶ ἐς αὐτὴν τὴν πόλιν χωρήσεσθαι. Plato Theæt. [p. 166, A] : Καὶ δμόσε χωρήσεται.

[|| De improprio usu verbi vel ad res translati quæ loco moventur, vel ad actiones quæ mente percipiuntur, quum HSt. pauca tantum supra attulerit, plura addenda sunt. Hujus generis est quod sidera χωρεῖν dixit Plato Phædr. p. 109, D : Ὡς διὰ τούτου οὐρανοῦ ὄντος τὰ ἄστρα χωροῦντα. De navi Eurip. Iph. T. 1392 : Ναῦς, ἕως μὲν ἐντὸς ἦν λιμένος, ἐχώρει, στόμια διαπερῶσα δὲ, λάβρῳ κλύδωνι συμπεσοῦσ', ἠπείγετο· ubi ἐχώρει navis lente procedentis motum significat, ἠπείγετο ventis jactatæ. De telis penetrantibus Eur. Andr. 1134 : Οἱστοὶ, μεσάγκυλ' ἔκλυτοί τ' ἀμφιώβολοι, σφαγῆς ἐχώρουν βουπόροι ποδῶν πάρος. Xen. Anab. 4, 2, 28 : Τὰ τόξα ἐχώρει διὰ τῶν ἀσπίδων. De germinibus Xen. OEc. 19, 8 : Τὸν βλαστὸν χωρεῖν διὰ τῆς μαλαχῆς. De aquis Eurip. Med. 410 : Ἄνω ποταμῶν χωροῦσι παγαί. Plato Phædon. p. 113, A : Ἐντεῦθεν χωρεῖ ὁ ποταμὸς κύκλῳ θολερός. Xen. Cyrop. 7, 5, 16 : Τὸ ὕδωρ κατὰ τοὺς ταφροὺς ἐχώρει. De spuma Eurip. Med. 1174 : Κατὰ στόμα χωροῦντα λευκὸν ἀφρόν. De sanguine profluente Eurip. Hec. 568 : Τέμνει σιδήρῳ πνεύματος διαρροὰς, κρουνοὶ δ' ἐχώρουν. De lacrimis Plato Phædon. p. 117, C : Ἐμοῦ γε αὐτοῦ βίᾳ καὶ ἀσταχτὶ ἐχώρει τὰ δάκρυα. Plut. V. Cæs. c. 6 : Πολλοῖς δὲ καὶ δάκρυα ὑφ' ἡδονῆς ἐχώρει. Sæpissime de voce dicitur, clamore, sermonibus, fama, ad alios penetrantibus, ut ap. Herodot. 1, 122, de fama in vulgus sparsa : Ἐνθεῦτεν ἡ φάτις κεχωρήκεε. Pausan. 1, 3, 3 : Κεχώρηκε δὲ φήμη καὶ ἄλλως ἐς τοὺς πολλοὺς ὡς ... et 1, 4, 6. Eurip. Iph. T. 1358 : Λόγοι δ' ἐχώρουν, et in locis Platonicis ab HSt. supra allatis, et Eryx. p. 398, B : Ἦ ἔμελλεν ὁ λόγος χωρήσεσθαι αὐτῶν. Xenoph. OEc. 1, 11 : Ὁμολογουμένως ὁ λόγος ἡμῖν χωρεῖ. De malo apparente Aristoph. Nub. 907 : Αἰβοῖ, τουτὶ καὶ δὴ χωρεῖ τὸ κακόν. Eur. Andr. 1096 : Ἐχώρει ῥᾴθιον ἐν πόλει κακόν. Ὕβρις γ. ap. Soph. Ph. 397 : Ὅτ' ἐς τόνδ' Ἀτρειδᾶν ὕβρις πᾶσ' ἐχώρει. De rebus quæ procedunt Herodot. 3, 42 : Χωρήσαντος δέ οἱ τούτου· 5, 89 : Καί σφι χωρήσειν τὰ βούλονται· 7, 10 : Οὐκ ἀμφοτέρῃ σφι ἐχώρησε· 8, 68 : Χωρήσει τὰ νοέων ἐλήλυθας. Antipho p. 133, 2 : Ἐπειδὴ δὲ αὐτοῖς τοῦτο οὐκ ἐχώρει. Aristoph. Pac. 472 : Πῶς οὖν οὐ χωρεῖ τοὔργον; quod per προκόπτει exp. schol., et cum dat. personæ ib. 509 : Χωρεῖ ... τὸ πρᾶγμα πολλῷ μᾶλλον ὑμῖν. De potu procedente Mnesim. ap. Athen. 9, p. 403, A : Πρόποσις χωρεῖ. Multo frequentius eventus vel bonus vel malus addito adverbio significatur, ut ap. Herodot. 3, 39 : Πάντα οἱ ἐχώρεε εὐτυχέως· 5, 49 : Εὐπετέως ὑμῖν ταῦτα οἷά τε χωρέειν ἐστί· 1, 122 : Παρὰ σμικρὰ τῶν λογίων ἡμῖν ἔνια κεχώρηκε, Exierunt in exiguum quiddam. Plato Leg. 3, p. 684, E : Κακῶς αὐτοῖς ἐχώρησεν ἡ κατοίκισίς τε καὶ νομοθεσία. Contra καλῶς χ. ap. Plut. Mor. p. 597, C, OEnom. ap. Euseb. Præp. ev. p. 219, A. Frequenter χ. κατὰ νοῦν, ut ap. Aristoph. Pac. 940 : Πάνθ' ὅσ' ἂν θεὸς θέλῃ ... χωρεῖ κατὰ νοῦν. Polyb. 10, 15, 4 : Ταῦτα καλῶς κατὰ νοῦν ἐχώρει αὐτῷ· 28, 15, 12 : Τὰ πράγματα χωρεῖ κατὰ λόγον, i. e. Ex voto. (Alciphr. Ep. 1, 9. Parthenius c. 1 et 6. Liban. Epist. 120. Herch.) De eventu quocunque Lucian. D. deor. 20, 15 : Ὅπως μὲν ταῦτα χωρήσει ἄδηλον. Antipater ap. Stob. Flor. p. 416, 33 : Ταύτῃ χωρεῖ τοῖς πολλοῖς ὁ γάμος.]

|| Capio, i. e. Sum capax, ut sc. locus aliquis dicitur esse capax. Thuc. 2, [17] : Οὐ γὰρ ἐχώρησε ξυνελθόντας αὐτοὺς ἡ πόλις. [Dionys. A. R. 8, 41 : Ἀπέρχομαι καταλιπὼν τὴν οὐκέτι χωροῦσαν ἄνδρας ἀγαθοὺς πόλιν.] Sic Plut. Pol. Præc. [p. 804, B] : Ἀλλ' ἡμᾶς, ἔφη, μικροὺς οὕτως ὄντας, ὅταν διαφερώμεθα πρὸς ἀλλήλους, ἡ Βυζαντίων πόλις οὐ χωρεῖ. At vero ap. Dem. [p. 579, 3] : Ἡ πόλις αὐτὸν οὐ χωρεῖ, Urbs eum non capit, i. e. non capit ejus violentiam, Bud. Cui simile est hoc dictum in Philipp. [ap. Demosth. p. 118, 8] : Οὔθ' Ἑλλὰς οὔθ' ἡ βάρβαρος τὴν πλεονεξίαν χωρεῖ τἀνθρώπου. [Æschin. p. 77, 10 : Τὴν σὴν ἀηδίαν ἡ πόλις οὐκ ἐχώρει. Eurip. Hipp. 941 : Γαῖαν, ἣ χωρήσεται τοὺς μὴ δικαίους καὶ κακοὺς πεφυκότας.] Aristoph. [Nub. 1238] : Ἐξ χοᾶς [χοᾶς] χωρήσεται, ubi observa etiam fut. med. In Epigramm. lib. 2 quidam ἀνώνυμος [Anth. Pal. 11, 298, 7] : Ξέστας γὰρ τριάκοντα μόνους λάγυνος τάδε [ὅδε] χωρεῖ. [Herodot. 1, 51 : Κρητὴρ χωρέων ἀμφορέας ἑξακοσίους· et similia de mensuris ib. c. 70, 192; 4, 81. Et 4, 61 : Γαστέρες χωρέουσι εὐπετέως τὰ κρέα. Athen. 4, p. 150, E : Σκηνὰς χωρούσας ἀνὰ τετρακοσίους ἄνδρας. Diog. Sinop. ibid. 11, p. 467, D : Δεῖνος χωρῶν μετρητήν· et similia Theophil. ibid. p. 472, E, Phylarch. 4, p. 142, D. Ælian. N. A. 3, 34; 5, 3, etc. Lxx Paral. 2, 4, 5 : Χωροῦσα μετρητὰς τρισχιλίους. Ev. Jo. 2, 6 : Ὑδρίαι χωροῦσαι ἀνὰ μετρητὰς β' ἢ γ'· 21, 25 : Οὐδὲ αὐτὸν οἶμαι τὸν κόσμον χωρῆσαι τὰ γραφόμενα βιβλία.] Interdum vero ea metaphora usurpatur χωρῶ, qua a Latinis Capax, quum dicitur de animo. Philo De mundo : Καὶ μυρία ἄλλα, ἃ διὰ μέγεθος ἀνθρώπινος λογισμὸς οὐ χωρεῖ; Quæ tam magna sunt ut humana ratiocinatio eorum non sit capax, vel ea non capiat. Bud. autem vertit, eodem sensu, Quæ magnitudine sua excedunt humanæ ratiocinationis modum. [Id. vol. 1, p. 362, 10 : Οὐδὲ τῶν δωρεῶν ἱκανὸς οὐδεὶς χωρῆσαι τὸ ἄφθονον πλῆθος, similiterque vol. 2, p. 218, 28. Clem. Al. p. 763. Wakef.] Tale est ap. Matth. 19, 11 : Οὐ πάντες χωροῦσι τὸν λόγον τοῦτον, ἀλλ' οἷς δέδοται, (et versu proxime sequenti, Ὁ δυνάμενος χωρεῖν, χωρείτω,) Non omnes sunt capaces hujus dicti, i. e. Non omnium mentes sunt capaces hujus dicti. [Ælian. V. H. 3, 9 : Τοσοῦτον ἀνδρεῖος ὅσον αὐτῷ καὶ ἡ ψυχὴ χωρεῖ.] Apud Phocyl. autem cum infin. [83] : Οὐ χωρεῖ μεγάλην διδαχὴν ἀδίδακτος ἀκούειν, quæ construct. rara est. [Longin. De subl. 9, 9, de Mose : Ἐπειδὴ τὴν τοῦ θείου δύναμιν κατὰ τὴν ἀξίαν ἐχώρησε, i. e. Quum animo complexus esset.] Invenitur alioqui et ap. Dionys. Areop. Χωρῶ, inquit Bud., Sum capax, i. e. Sufficio aliquid facere vel intelligere. [Cum infinitivo] Dionys. Areop. : Οὔτε ἱκανῶς νοῆσαι τὰ θεῖα χωροῦμεν, Non sufficimus, Non possumus. [Lxx Genes. 13, 6 : Οὐκ ἐχώρει αὐτοὺς ἡ γῆ κατοικεῖν ἅμα. Ælian. V. H. 1, 3 : Οὐ γάρ οἱ χωρεῖ περιλαβεῖν τοσοῦτον τὸ στόμα. Epist. Socr. 30, p. 39 : Βουλοίμην δ' ἂν χωρῆσαι τὸ βιβλίον ἀναμνῆσαι τὰς ... προφάσεις. Aliter ib. 14, p. 19 : Ἡμῶν οἰομένων αὐτοὺς τὰς τέχνας ... καταθέσθαι, ἔτι μᾶλλον ἐχώρησαν τοῦ κακὰ ἡμῖν παρέχειν.] At vero ap. Synes. cum illa accusativi constructione Idem vertit Capacem esse, et Suspectum esse : Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος, εἰ μὴ θῆλυς, ἀλλὰ θηλυδρίας ἦν, καὶ τὴν αἰτίαν ἐχώρει, Capax erat ejus criminis, Suspectus erat criminis quod ei objiciebatur. Ego malim, Cadebat in eum hoc crimen, vel, Cadebat in eum suspicio illius criminis. Equidem quamcunque interpret. quis dederit verbo χωρεῖν hoc in l., eandem aut similem dandam esse dico in isto Plutarchi in Lycurgo [c. 13] : Ἐπαμινώνδαν εἰπεῖν λέγουσι περὶ τῆς ἑαυτοῦ τραπέζης, ὡς τὸ τοιοῦτον ἄριστον οὐ χωρεῖ προδοσίαν, ubi quidam reddunt, Tale prandium non admittit proditionem. Ego malim, Non est capax proditionis. Vel, Non cadit in tale prandium proditio. I. e. Non cadit in hominem tali prandio contentum proditionis suspicio. Sed festive hic usurpatur verbum χωρεῖ, perinde ac si diceretur largiore prandio opus esse, ut proditionis capax esse posset. Interdum χωρῶ redditur etiam Comprehendo, Percipio. Itidemque pass. Χωροῦμαι, Comprehendor, Percipior. Greg. Naz., de Christo loquens, et rationem reddens cur homo sit factus : Ἵνα χωρηθῇ διὰ σώματος σώμασι, ἄλλως οὐκ ἂν χωρηθείς. Ex Eod. : Ἵνα χωρῆται τὸ καθαρὸν καθαρότητι. At vero quum dicitur deus οὐ χωρεῖσθαι ἐν τόπῳ, significatur Non contineri, pertinetque potius ad χωρῶ quod est Capio. || Χωρεῖ impersonaliter etiam positum, proxime præcedentem signif. sequitur. Aristot. H. A. 9, [40] : Καὶ τοὺς κηφῆνας ἀποκτείνουσιν, ὅταν μηκέτι χωρῇ αὐταῖς ἐργαζομέναις· εἰσὶ γὰρ ἐν μυχῷ σμήνους, Quum jam locus non est, ὅταν χώρα οὐκ ᾖ, Quum jam ipsis opificibus locus capax non est opificii, h. e. ὅταν μηκέτι τὰ χηρία χωρῇ τὸ

μέλι. Eodem modo ἐγχωρεῖ impersonaliter dici solet, Bud. [Ælian. V. H. 1, 32: Ὡς ἥδη ἐχώρει, ταύτῃ τιμήσας.]

[Χώρη. V. Χώρα.]

Χώρημα, τὸ, Capacitas, Receptaculum, ut ἔλυτρον, τὸ ὑγρὸν χώρημα, Bud. Redditur etiam Alveus, VV. LL. Additurque, χώρημα ἔχειν πρὸς ἀνάπαυσιν, ap. Constant. Geopon. 4, [1, 16], nisi leg. sit χώρισμα, dici vites arbustivas, quæ arboribus adhærentes antea, tunc cuneo interposito separatæ, velut secessum ac torulum habent, in quo conquiescant. [Philo Byz. De sept. mir. c. 4. Herch. Ammon. p. 81: Ἔλυτρον τὸ ὑγρῶν (sic Valck. pro ὑγρὸν) χώρημα. Etym. Gud. p. 562, 13: Δηλοῖ τὸ χάος τὸ μέγα καὶ ἀπέραντον χ. Etym. M. p. 534, 20: Τὸ βαθὺ καὶ κοῖλον χ. Improprie Psellus p. 55, 3 ed. Boiss.: Πίθοι (πεποίηνται τῷ ποιητῇ) ὅτι χωρήματά εἰσιν αἱ ψυχαὶ διαφόρων ἐνεργειῶν τε καὶ ἕξεων. Similiter χ. τοῦ πονηροῦ δαίμονος ἡ ψυχὴ ap. Porphyr. Ad Marcell. p. 36, 37. G. D. Proprie Galen. vol. 19, p. 454, 17: Χώρημά ἐστι (τὸ χόριον) τοῦ ἐμβρύου. Figurate de capacitate s. facultate ingenii Greg. Nyss. t. 1, p. 64, C; 240, D; 557, A; 686, B. Epiphan. t. 1, p. 658, D, τὸ ἐν τῷ Ἀποστόλῳ τῆς γνώσεως βαθύτατον χ. Hase.]

[Χωρηνὴ, ἡ, Chorena, regio Parthiæ. Strabo 11, p. 514, ubi libri aliquot χωαρινὴ, Salmasius Χωρηνή. Χοαρηνὴ est apud Isidor. in Mülleri Geogr. vol. 1, p. 244, 251. Χοροανὴ ap. Ptolem. 6, 5, p. 400, 1. *Choara* ap. Plin. H. N. 6, 17. Hodiernum nomen *Chawar* comparavit Ritterus Geograph. vol. 8, p. 118.]

Χώρησις, εως, ἡ, ipsa Capiendi actio, in ea verbi Capere signif., qua dicitur aliquid esse capax. Redditur in VV. LL. Capacitas. [Legitur ap. Hesych. s. v. Χάσις, sed corruptum ex χώρισις. V. Χάσις. G. D. Macar. Homil. p. 47, 28. Jul. Afric. Cest. p. 314, 21. Theolog. arithm. p. 34, 2, τὴν ἐπ' ἄπειρον χ. Hase. || Heliodor. 6, 5: Τὴν ὁμόσε χώρησιν πρὸς τὸ δεινὸν τῇ ψυχῇ. Hoc est quod antiquiores scriptores per infinitivum ὁμόσε χωρεῖν exprimere solent, Obviam ire, Resistere.]

[Χωρητέον, Procedendum. Dionys. A. R. 1, 56: Προσωτέρω χ. Apollon. De pronom. p. 321, C: Ἑξῆς ἐπὶ τὰς κατὰ μέρος χ. G. D. Jo. Tzetz. Alleg. Il. II, 161 et 184 Boiss. Greg. Naz. t. 1, p. 203, B, πᾶσι πρότερον ὁμόσε χ. ἢ, Prius adversus omnia cominus feramur quam ut. Hase.]

[Χωρήτης vitiose pro χωρίτης, quod v.]

Χωρητικὸς, ἡ, ὸν, Qui talis est ut capere possit, s. capax esse possit. Aut etiam simpliciter, Capax. [Ælian. N. A. 2, 11, p. 34, 28: Ἄνθρωπος ζῷόν ἐστι λογικὸν καὶ νοῦ καὶ λογισμοῦ χωρητικόν. Plut. Mor. p. 966, E: Μόνιμον καὶ χ. τὸ τοιοῦτο. Etym. M. p. 649, 22: Χωρητικὸς τῆς λύπης. Phot. Lex. p. 536, 1: Ἄγγος χωρητικὸν οἴνου.] Greg. Naz.: Κοιλία χωρητικὴ καὶ ἀναδοτικὴ τῶν τροφῶν. Apud Eund., Ὅλου θεοῦ χωρητική. [Jo. Damasc. t. 1, p. 440, E, ἀγγεῖον ἑνὸς μοδίου χ. Athanas. t. 2, p. 414, E, ἐν χ. σκεύει. De mente Hermes Trismeg. p. 27, 7 Parthey., χωρητικὸς τῶν πάντων. De fidelibus quibus capiendi facultas est Basil. t. 1, p. 340, C; 664, A; t. 2, p. 37, C; 219, C. Id. t. 1, p. 302, B, χωρητικοὺς τῆς θείας χάριτος. Orig. t. 3, p. 538, A, τοῖς χ. γινομένοις. Proprie Sext. Emp. p. 158, 1, chaos esse τὸν τόπον ἀπὸ τοῦ χωρητικὸν αὐτὸν εἶναι τῶν ἐν αὐτῷ γινομένων. Hase. || Adv. Χωρητικῶς ap. Suidam s. v. Χανδόν. Vitiose scriptum pro χωρεῖ τις ὡς notavimus supra p. 1478, A, ex Apoll. Lex. Hom.] At vero Χωρητικῶς, quod VV. LL. ex Polluce afferunt pro Capaciter, mendose scriptum esse, antea [infra s. v. Χωριτικός] docui, et pro eo reponendum esse Χωριτικῶς, quod significabit Rustico more, Rustice; sicut χωρίτης Rusticum significat. Sic in aliis plerisque ll. contigit, ut vulgarium Lexicorum consarcinatoribus levis error gravis erroris occasionem præberet.

Χωρητὸς, ἡ, ὸν, Qui capi potest, Cujus aliquid capax esse potest. Et metaph. ex Greg. Naz.: Ὡς τηνικαῦτα ὡρίμου καὶ χωρητῆς ἤδη τυγχανούσης τῆς γνώσεως τοῦ θεοῦ, Quum jam capi et intelligi posset, Bud. Ex eodem Greg. affertur, Οὐ χωρητῆς οὔσης ἀνθρώποις οὐδὲ φαντασίας θείας, Quum ne Dei quidem imaginatio humano ingenio concipi posset. [Apud schol. Pind. Ol. 6, 141, ἕνι χωρητὸν vitiose pro ἐγχωρεῖ τὸν, quod restituit Bœckhius, recte, nisi quis malit ἐνεχώρει τόν. G. D. Origen. t. 3, p. 680, C. Theodoret. Gr. aff. cur. p. 100, 8; 415, 12 Gaisf. Laurent. Rut. Vita Moysis Æth. Actt. SS. Aug. t. 6, p. 209, B. Niceph. Antioch. Laud. Sym. Styl. ibid. Maii t. 5, p. 369, B, θαῦμα οὐ χ., Incomprehensibile. Athanas. t. 2, p. 292, C, ἀπόκρισις ὀλίγοις τῶν ἐπὶ γῆς χωρητὴ, Quam pauci mortales capere possunt. Jo. Chrys. t. 1, p. 20, C, φῶς θνητοῖς ὄμμασι χ. Hase.]

[Χῶρι. V. Χωρίς.]

[Χωριάζω.] Etiam verb. Χωριάζω ad χωρίον pertinet, utpote significans Rusticor. [Sic Lexicon Septemv.] Illo autem usum puto Herodot. [Hoc neque Herodotus nec quisquam alius dixit. Fictum videtur ex composito ἐπιχωριάζω.]

[Χωριαμὸς, ὁ. HSt. s. v. Χωρίον:] Quod autem ap. eum [Hesych.] subjungitur vocab. Χωριαμὸς, et exp. κίστη, vereor ne sit pro Φωριαμὸς, de qua voce suo loco dictum fuit. [Defendit Lobeck. Pathol. Proleg. p. 155, collatis aliis quibusdam exemplis literarum φ et χ permutatarum.]

[Χωριάτης. V. Χωρίτης.]

Χωρίδιον, τὸ, dimin., Agellus, Prædiolum. Plutarch. De exil.: Τρισχιλίων δραχμῶν χωρίδιον ἐωνημένον. [Id. Mor. p. 778, C: Τὸ Ἀντισθένους ἐκεῖνο χ. V. Caton. maj. c. 2: Τοῦτο τὸ χ. αὐτὸς ἔσκαπτε. «Eunapius p. 27=465, 1 ed. ult.» Boiss. Philostrat. p. 269, 18 Westerm., τὸ χ. ἐξείλετο. Tit. Opunt. C. I. vol. 1, p. 856, n. 1755, 7, ἐχαρίσατο διὰ τοῦ θεοῦ τῇ γερουσίᾳ χ. Hase.] Lysias [p. 154, 27] dixit etiam χωρίδιον μικρόν.

Χωρίζω, Seorsum pono, Separo, Sejungo s. Abjungo, Segrego, Secerno; interdum et Discerno, Distinguo, Dirimo, Dispesco. [Verbum orationi pedestri fere proprium non legitur apud Epicos et Lyricos veteres. Ex Tragicis solus eo usus est Euripides, nec Comicorum exempla afferuntur præter Menandri ap. Stob. Flor. 74, 27: Θᾶσσον μὲν οἰστοῦ καὶ πτεροῦ χωρίζεται· et compos. διεχώριζον ap. Epicratem Athen. 2, p. 59, D. Activum est ap. Eurip. Phœn. 108: Χωρίζουσιν ἀλλήλων λόχους· Hec. 769: Τῶν τότ' ὄντων χωρίσας τέκνων μόνον· Suppl. 937: Ποῦ θήσεις μνῆμα τῷδε χωρίσας; Ion. 1035: Ἰδίᾳ δὲ, μή τι πᾶσι, χωρίσας ποτὲ τῷ τῶν ἐμῶν μέλλοντι δεσπόσειν θρόνων. Frequentius ap. Platonem aliosque philosophos vel absolute positum vel cum genitivo constructum addita omissave præpos. ἀπό. Sic Plato Leg. 2, p. 663, A: Ὁ ... μὴ χωρίζων λόγος ἡδύ τε καὶ δίκαιον· 7, p. 802, D: Θηλείαις τε πρεπούσας ᾠδὰς ἄρρεσί τε χωρίσαι που δέον ἂν εἴη· Phil. p. 55, E: Πασῶν τεχνῶν ἄν τις ἀριθμητικὴν χωρίζῃ· Polit. p. 268, C: Χωρίσαντες ἀπ' ἐκείνων· pariterque in forma passiva, de qua infra. Infinitivo adjuncto Xen. Anab. 6, 5, 11: Τὴν μὲν ἐπὶ τὸ δεξιὸν (τάξιν) ἐπέτρεψεν ἐφέπεσθαι ἀπολιπόντας ὡς πλέθρον· ... τὴν δ' ἐπὶ τῷ μέσῳ ἐχώρισεν ἕπεσθαι.] Xen. OEc. [9, 8]: Ἐπεὶ δὲ ἐχωρίσαμεν πάντα κατὰ φυλὰς τὰ ἔπιπλα, εἰς τὰς χώρας τὰς προσηκούσας ἕκαστα διηνέγκαμεν, Hæc postquam omnia secrevimus, tum suo quæque loco disposuimus. Paulo ante dixerat, Χωρὶς δὲ καὶ τὰ κατὰ μῆνα δαπανώμενα ἀφείλομεν, δίχα δὲ καὶ τὰ εἰς ἐνιαυτὸν ἀπολελογισμένα κατέθεμεν, Quod menstruum esset, seposuimus; quod annuum quoque, in duas partes divisimus: ut Cic. interpr. p. 45 mei Lex. Cic. Idem vero Cic. quod Plato Phædone [p. 67, C] dicit: Χωρίζειν ἀπὸ τοῦ σώματος τὴν ψυχὴν, vertit Secernere animum a corpore, ut videbis ejusd. Cic. Lex. p. 122, 123. [Plato Rep. 10, p. 609, D: Ἕως ἂν τοῦ σώματος χωρίσῃ τὴν ψυχήν. Isocr. p. 133, D: Δεήσει χωρίζειν τοὺς οἰκειοτάτους ἀφ' ἡμῶν αὐτῶν. Omittimus exempla recentiorum, quorum alii sæpe, alii raro, alii nusquam hoc verbo usi sunt. Sic Dio Cassius semel ἀποχωρίζω, aliquoties διαχωρίζω dixit, nusquam vero simplici χωρίζειν usus est. Qui sæpe passivo usus est χωρίζεσθαι Polybius, semel activum dixit 5, 31, 4, χωρίζειν καὶ διαιρεῖν τὰς πράξεις (in historia scribenda). Χωρίζοντες ab grammaticis dicuntur veteres critici qui Homeri Iliadem ab Odyssea separa-

bant, i. e. ab diversis poetis scriptas esse judicabant: de quibus dixerunt Wolfius Proleg. p. 158, Grauertus in Niebuhrii Museo Rhen. vol. 1, p. 199 seqq., aliique plurimi qui de his carminibus disseruerunt.]

|| Passivum Χωρίζομαι [cujus multo frequentior quam activi usus est], Separor, Sejungor, Segregor, Secernor; [vel absolute positum, vel cum genitivo addita omissave præp. ἀπὸ constructum, ut activum. «Herodot. 1, 4 : Τὴν Εὐρώπην ἤγηνται κεχωρίσθαι, Separatam esse, Nihil ad se pertinere. 172 : Νόμοισι χρέονται κεχωρισμένοισι πολλὸν τῶν ἄλλων ἀνθρώπων· eademque structura cum perf. κεχωρίδαται ib. 140, et 2, 91. Semel cum dativo 4, 28 : Κεχώρισται οὗτος ὁ χειμὼν τοῖσι ἐν ἄλλοισι χωρίοισι γινομένοισι χειμῶσι, i. e. Diversa est hæc hiems. Schweigh. Eurip. Iph. T. 596 : Οὗτος ... θεᾷ γενέσθω θῦμα, χωρισθεὶς σέθεν· 1002 : Τούτου δὲ χωρισθεῖσ' ἐγὼ μὲν ὄλλυμαι. Id. in fragm. ap. Diodor. 1, 7, de cœlo et terra : Ἐπεὶ δ' ἐχωρίσθησαν ἀλλήλων δίχα. Plato Rep. 5, p. 453, C : Πλεῖστον κεχωρισμένην φύσιν ἔχοντας· 7, p. 524, C : Οὐ κεχωρισμένον, ἀλλὰ συγκεχυμένον τι ἑώρα· Leg. 10, p. 895, C : Ἐν κεχωρισμένῳ ἢ καὶ ξυμμιγεῖ· Polit. p. 304, E : Τοῦτο ... ἔοικε ταχὺ κεχωρίσθαι πολιτικῆς τὸ ῥητορικόν· Phædon. p. 69, B : Χωριζόμενα φρονήσεως· 97, B : Χωρίζεται ἕτερον ἀφ' ἑτέρου· Leg. 6, p. 676, A : Χωρισθέντα ἀπὸ πατρὸς καὶ μητρός. Xen. Cyrop. 6, 1, 8 : Οὐδὲ στρατευομένοις χωρίζεσθαι συμφέρει· Anab. 5, 4, 34 : Πλεῖστον τῶν Ἑλληνικῶν νόμων κεχωρισμένους.] Interdum cum ἀπὸ habente suum genitivum, interdum cum genitivo solum. Joseph. 1 : Ἀπὸ τῆς πόλεως χωρίζεται. [Isocr. p. 306, A : Χωριζομένους ἀπ' ἀλλήλων μὴ μόνον πολίτας ἀπὸ πολιτῶν, ἀλλὰ καὶ γυναῖκας ἀπ' ἀνδρῶν καὶ θυγατέρας ἀπὸ μητέρων. Isæus p. 73, 2, de uxore domo manuque mariti emissa : Ἵνα μὴ χωρισθείσης περὶ αὐτοῦ βουλεύσαιτο.] Isocr. Symm. [p. 177, C] : Ἃ δοκεῖ μὲν τὴν αὐτὴν ἔχειν δύναμιν, πλεῖστον δ' ἀλλήλων κεχώρισται, Plurimum tamen a se invicem disjuncta sunt et remota; vel etiam, Plurimum a se invicem dissident et discrepant. [Demosth. p. 623, 27 : Κεχωρισμένον τοῦ τι τοιοῦτον διαπράξασθαι· 1109, 6 : Κεχώρισται πλεῖστον τό τ' εἶναι καὶ τὸ τοῦτον φάσκειν· 1452, 10 : Ὁρᾶτε μὴ κεχωρισμένον ᾖ λόγον εἰπεῖν εὖ καὶ πράγματα προελέσθαι συμφέροντα.] Plato [Menex. p. 246, E] : Ἐπιστήμη χωριζομένη δικαιοσύνης, Scientia remota ab justitia, ut Cic. interpr. p. 126 mei Lex. Cic. Item ap. eund. Plat. Tim. [p. 31, B], Χωρισθὲν πυρὸς vertit Igni vacuum. Sic Greg. Naz.: Πῶς σαυτοῦ χωρίζῃ; Quomodo a teipso separaris? At Κεχωρίδαται, quod Ionicum est pro κεχωρισμένοι εἰσὶ, ap. Herodot. interpr. non solum Separati sunt, verum etiam Discrepant, Dissident, in hoc l. [1, 140]: Κεχωρίδαται τῶν ἄλλων, Ab aliis discrepant. [Χωρίζεσθαι, χωρισθῆναι, Abire, Discedere, absolute ap. Polyb. 3, 94, 9. Εἰς Χαλκίδα 5, 2, 8; ἐπὶ τῆς Ἰωνίας 33, 10, 8; τινὸς, Ab aliquo, 5, 111, 2; ἐκ τοῦ χάρακος 3, 90, 2. Ἐχωρίσθησαν ἀπ' ἀλλήλων, de pugnantibus qui nocte ingruente ab se invicem discedunt, 3, 110, 7. Mulier κεχωρισμένη ἀπὸ τοῦ ἀνδρὸς, Separata, repudiata a marito, 32, 12, 7. Schweigh.]

[Χωρικεία, ἡ, Rusticitas. Liber pœnitentialis in cod. Colbert.: Χρονίσαντα ἢ διὰ φύσιν, ἢ χωρικείαν, ἢ καὶ διαφόρους τρόπους. Ducang. Χωρικίας καὶ σαλείας in subscriptione codicis Evangel. ap. Montef. Palæogr. p. 61.]

[Χωρίκιος, ὁ, Rusticus. Tzetzes Epist. 24. Boiss.]

[Χωρικὸς, ἡ, ὸν, Rusticus. Schol. Hom. Il. O, 498 : Κλῆρος χωρικὴ περίκτησις καὶ οὐσία, ἐπεὶ οἱ πρῶτοι καταλαβόντες χώραν κλήρῳ αὐτὴν διενέμοντο. Pollux 4, 105 : Σχῆμα χωρικῆς ὀρχήσεως. Sic Bekkerus haud dubie ex codice pro χορικῆς. Qui χωρικὸς inter derivata ab χώρα memorat 9, 13. Ἰδίων ap. Aristoph. Pl. 907, per τῶν χωρικῶν, ἰδιωτικῶν explicat glossator Byzant. «In Gl. : Χωρικοί, Rustici. Anon. in Aristot. Rhet. p. 42 : Οἱ ἀπαίδευτοι καὶ χωρικοί. Synodus Calched. : Μετὰ φάλαγγος χωρικῆς τε καὶ ἑτέρων τινῶν. Synod. 6 Cpol. : Ἄνθρωπος χ. Chron. Pasch. de Remo et Romulo (p. 113, D vel p. 91, D ed. Ven.) : Ἤδρε τοὺς παῖδας χωρική τις βόσκουσα πρόβατα· et mox : Τὰς χ. βοσκούσας τὰ πρόβατα. Utitur etiam Euseb. H. Eccl. 6, 40, et Macarius Homil. 26, p. 352, 353. Theophan. Hist. p. 139, D.» Ducang. Aster. Homil. p. 31 ed. Ruben. Boiss. Perperam cusum ap. Callinic. Vita Hypatii Ruf. Actt. SS. Junii t. 3, p. 312, D, οἱ πέριξ χωριγοί· recte ib. p. 327, C, χωρικόν· 314, F et 335, A, χωρικοί· ib. χωρικῶν· 313, A, χωρικοὺς ἀσθενοῦντας. Hase. || Adverbium Χωρικῶς, sed corruptum, ut videtur, ex χωριτικοὺς est ap. Synesium, de quo dicetur s. v. Χωριτικός. Pollux 9, 13, ubi nunc legitur χωρικὸν καὶ χωρικὸς, fortasse scripserat, χωρικός καὶ χωρικῶς. G. Dind.]

Χωρίον, τὸ, Locus, sicut χῶρος, licet illud χωρίον diminutivi formam habeat. [Χωρίον μικρὸν ap. Plat. Hipp. maj. p. 282, E, et Isocr. p. 125, C; contra χ. μέγιστον ap. Thucyd. 2, 19. Antiquissima vocabuli exx. sunt ap. Herodotum, 2, 8 : Οὐκέτι πολλὸν χ. ... ἀλλὰ στεινή ἐστι (ταύτη) ἡ Αἴγυπτος· 10 : Τῶν ταῦτα τὰ χωρία προσχωσάντων ποταμῶν· 29 : Ἄναντες χ. Sed aliis quibusdam locis (2, 19; 3, 107; 4, 28; 5, 58) casus obliqui χωρίων et χωρίοισι librariorum errore, quem codicum dissensus arguit, illati sunt pro χωρέων vel χώρων et χώρῃσι vel χώροισι, ubi χωρίων non aptum est, velut 3, 107 : Πρὸς μεσαμβρίης ἐσχάτη Ἀραβίη τῶν οἰκεομένων χωρίων ἐστι, ubi libri meliores recte χωρέων. Nam locum aliquem Arabiæ recte quis dicat χωρίον, tota vero Arabia non χωρίον est, sed χώρα. Tragici hoc voc. non usi sunt, quod aut ignoravit aut non curavit Critias in dramate Πειρίθους inscripto, quod nonnulli Euripidi tribuerunt, ubi ἐν πρέποντι χωρίῳ dixit in versibus ab Sexto Emp. allatis p. 564. Frequentiora apud Comicos, plurima apud scriptores prosaicos exempla sunt. Sic Aristoph. Nub. 209 : Ὡς τοῦτ' ἀληθῶς Ἀττικὸν τὸ χ. Pac. 681 : Ὑπέρβολος νῦν τοῦτ' ἔχει τὸ χ. (i. e. τὴν πύκνα)· 972 : Ἐς ταὐτὸ τοῦθ' ἑστᾶσ' ἰόντες χωρίον (spectatores in theatro)· Lys. 287 : Ἀλλ' αὐτὸ γάρ μοι τῆς ὁδοῦ λοιπόν ἐστι χ. 743 : Ὅσιον χ. Pac. 283 : Ἐς τἀπὶ Θράκης χωρία. Henioch. ap. Stob. Flor. 43, 27 : Τὸ χ. τόδ' ἐστὶ πᾶν κύκλῳ Ὀλυμπία. Sæpissime ap. Thucyd. aliosque historicos de regionibus, urbibus, oppidis et locis quibusvis et amplioribus et minoribus. Sic Thucyd. 1, 12 : Ὧκισαν τῆς ἄλλης Ἑλλάδος ἔστιν ἃ χωρία· 2, 47 : Περὶ Ἀῆμνον καὶ ἐν ἄλλοις χ. De pago 2, 19 : Ἀχαρνὰς, χωρίον μέγιστον τῆς Ἀττικῆς τῶν δήμων καλουμένων· ubi χωρίον, quod diminutivum est, cum μέγιστον conjunctum offendisse videtur veterem correctorem, qui χῶρον posuit, quod est in codd. multis. Cum adjectivis multis, ut 1, 13 : Ἀφνειὸν ἐπωνόμασαν (οἱ ποιηταὶ) τὸ χωρίον (Corinthum)· χ. ἁλίμενον 2, 25; ἄπεδον 7, 78; ἀφανὲς 4, 29; δασὺ 4, 29; ἐπίκαιρον 6, 85; ἔρημον 1, 52; ἰσθμῶδες 7, 26; μετέωρον 4, 32; πρόσαντες 4, 43; στενόπορον 7, 73; στενὸν 7, 79; ὑψηλὸν 3, 98; χαλεπὸν 4, 9 (ut χωρίων χαλεπότης ib. 12), νοσῶδες Isocr. p. 388, D. G. Dind. Sic de regionibus Ælian. N. A. 3, 13, 15; 4, 24, 36, 60; 14, 8, etc.; sed de locis 12, 33 : Τὰ μὲν οὖν δοκοῦντα δέξασθαι οἷά τε χωρία (Capitolii) τοὺς ἐπιόντας σὺν ἐπιβουλῇ, πέφρακτο μέντοι ταῦτα. Herch.] Ponitur certe χωρίον pro Loco cum ab aliis, tum a Luciano, non raro : ap. quem legimus etiam χωρίον τῶν ἀσεβῶν, dictum de Tartaro [Apud Luc. V. H. 2, 23, non χωρίον τῶν ἀσ., sed dativus χωρίῳ legebatur, recte nunc in χώρῳ mutatus ex codd.] : sicut χῶρος τῶν ἀσεβῶν [Necyom. c. 12, et V. H. 2, 26] nominatus est in Χῶρος : ubi vel Locum impiorum, vel Sedem impiorum appellari posse doceo. Plut. De Herodoto : Τοῦτο μόνον τὸ χωρίον ἠξίωσεν. Ap. Xen. [Cyrop. 1, 4, 14] : Χωρία τὰ ἱππάσιμα, Loca campestria. [De loco domestico ib. 7, 5, 56 : Ἑστίας, οὗ οὔτε ὁσιώτερον χ. ἐν ἀνθρώποις οὔτε ἥδιον. Æschines p. 14, 13 : Χωρίον ... εἰ μή τι ἄλλο, ἐνταφῆναι ἀπολιπεῖν. De spatio quod taberna fœneratoris in foro occupat Demosth. p. 1111, 22 : Τοῦ ξύλου καὶ τοῦ χ. καὶ τῶν γραμματείων ... μίσθωσιν. Improprie de loco rhetorico s. opportunitate dicendi Lycurg. p. 152, 3 : Τῶν δεινῶν καὶ συκοφαντεῖν ἐπιχειρούντων ἔργον ἐστὶν ... ζητεῖν τὰ χωρία ταῦτα ἐν οἷς τοὺς παραλογισμοὺς κατὰ τῶν ἀγωνιζομένων ποιήσονται. || Χωρίον et τόπος conjuncta ap. Demosth. p. 675, 22 : Οὐκ ἐπὶ τῆς Θράκης τόπον οὐδένα οὐδὲ χωρίον. Plut. V. Camilli c. 31 : Χωρίων ἱερῶν καὶ τόπων ἁγίων· Mor. p. 57, A : Φυλαττομένους τὸ χ. τοῦτο καὶ τὸν τόπον. Τόπον χωρίου dixit Ignatius in

Epist. ad Rom. in Jacobson. Patr. Apost. vol. 1, p. 766 : Κατὰ ἀγάπην Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἥτις καὶ προκάθηται ἐν τόπῳ χωρίου Ῥωμαίων· ubi Pearsonus : « *In ipsa urbe Roma cum suburbiis.* Liban. In Dianam vol. 1, p. 233, 2 : Δυοῖν ὄντοιν σφίσι (Atheniensibus) πλείστου ἀξίοιν χωρίοιν, Πειραιῶς τε καὶ τῆς ἀκροπόλεως. Smyrn. Decret. p. 15 ed. Ox.: Τὸ χωρίον Παλαιμαγνησίων. Origen. In Joann. p. 159, E Huet. (vol. 4, p. 112, A ed. Ben.) : Ἐκεῖ τοῦ τόπου χωρίου παρακλήσεως. Non infrequenter nomen civitatis τῷ τόπῳ adjungitur, ut in Epistola Abgari ap. Euseb. H. E. 1, 13 : Ἐν τόπῳ Ἱεροσολύμων. » Vetus Ignatii interpres *in loco chori Romanorum*, quasi aut χώρου legerit idque pro nomine loci habuerit, aut χοροῦ, quod probavit Vossius, sed non aptum huic loco est nec comparandum cum eo quod Ignatius c. 2, p. 374, dixit, Ἵνα ἐν ἀγάπῃ χορὸς γενόμενοι ᾄσητε τῷ πατρί. || Sensu angustiore de locis in corpore humano, Themist. Or. 13, p. 166, C : Τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν ὀμμάτων, ἵνα τὸ τῆς γνώμης καὶ νοῦ χωρίον καὶ οἰκητήριον. Plut. Mor. p. 38, A : Τῇ κακίᾳ πολλὰ χ. καὶ μέρη τοῦ σώματος παρέχει. Theophan. Noun. vol. 1, p. 400 : Ἐκ τῶν κατὰ τὸν στόμαχον ἢ τὴν γαστέρα χωρίων.] Affertur autem ex Thuc. de mari etiam dictum χωρίον. [Fortasse e locis qualis est 1, 30 : Τῆς θαλάσσης τῆς κατ' ἐκεῖνα τὰ χωρία.] Invenitur χωρίον de loco ea quoque in signif. qua dicitur Locus alicujus scriptoris. Athen. 1 [15, p. 671, F : Ἀρίσταρχος] ἐξηγούμενος τὸ χωρίον. Suidas : Σολοικοφανὲς χωρίον, τὸ δοκοῦν μὲν μετέχειν σολοικισμοῦ, μὴ μετέχον δέ. [Antiquissimum hujus usus exemplum est ap. Herodot. 2, 117, ubi post versus quosdam Homeri allatos pergitur : Κατὰ ταῦτα τὰ ἔπεα καὶ τόδε τὸ χωρίον οὐκ ἥκιστα· quod non scriptum esse ab Herodoto jam Valckenarius intellexit, quem secuti alii plura alii pauciora illius capitis verba ab interpolatore adjecta esse judicarunt, quemadmodum vocabulum τόπος Xenophonti Mem. 2, 1, 20, eadem illa significatione intulit novitii additamenti auctor, καὶ ἐν ἄλλῳ δὲ τόπῳ φησὶ κτλ. Tanto frequentior utriusque hic usus vocabuli de locis scriptorum est apud grammaticos, scholiastas aliosque inferiorum temporum scriptores, ut γραφικὰ χωρία, Scripturæ sacræ loca, dicuntur in Epist. Ignatio inscripta p. 99 ab Valck. cit. Præiverunt tamen his quodammodo antiquiores scriptores cognato vocabuli usu, ut Thucyd. 1, 97 : Ἔγραψα αὐτὰ καὶ τὴν ἐκβολὴν τοῦ λόγου ἐποιησάμην διὰ τόδε, ὅτι τοῖς πρὸ ἐμοῦ ἅπασιν ἐκλιπὲς τοῦτο ἦν τὸ χωρίον, καὶ ἢ τὰ πρὸ τῶν Μηδικῶν Ἑλληνικὰ ξυνετίθεσαν ἢ αὐτὰ τὰ Μηδικά· ubi partem narrationis historicæ significat. Quæ verba ab Thucydide sumsit Arrian. Anab. 1, 12 : Ἦν Ἀλεξάνδρῳ οὐχ ἥκιστα τούτου ἕνεκα εὐδαιμονιστέος Ἀχιλλεὺς, ὅτι αὐτῷ γε Ἀλεξάνδρῳ, οὐ κατὰ τὴν ἄλλην ἐπιτυχίαν, τὸ χωρίον τοῦτο ἐκλιπὲς ξυνέβη οὐδὲ ἐξηνέχθη ἐς ἀνθρώπους τὰ Ἀλεξάνδρου ἔργα. Similiter etiam Lucian. De hist. conscr. c. 12 : Ἀριστόβουλος μονομαχίαν γράψας Ἀλεξάνδρου καὶ Ἡώρου καὶ ἀναγνόντα αὐτῷ τοῦτο μάλιστα τὸ χωρίον τῆς γραφῆς. Dio Cass. 55, 24 : Ἵν' ἑνὶ χωρίῳ πάντα ἀναγεγραμμένα ῥᾳδίως τὸν βουλόμενόν τι περὶ αὐτῶν μαθεῖν διδάσκῃ.]

|| Χωρίον, Locus munitus, (vulgo *Une place forte,*) Castrum, Castellum, Oppidulum, ap. Dem. sæpe et Plut., inquit Bud. Possint autem hujus signif. exempla hæc afferri. [Herodot. 1, 84 : Τῇ ἦν ἐπίμαχον τὸ χ. τῆς ἀκροπόλιος· ubi antea memoraverat partem acropolis ἀπότομον καὶ ἄμαχον. Xen. Anab. 4, 2, 1 : Συντίθενται τὴν μὲν νύκτα, ἣν λάβωσι τὸ ἄκρον, τὸ χ. φυλάττειν· et ib. 9 et 12. Cyrop. 5, 3, 12 : Εἰ προσβάλοιμι πρὸς τὰ χωρία αὐτοῦ· 13 : Ὑποχείριον ποιῆσαι τὸ χ. Κατάληψις χωρίων Plat. Gorg. p. 455, B; Rep. 7, p. 526, D; Leg. 8, p. [830, E.] In Epist. Philippi [p. 162, 5] : Καταλαβόντες Ἁλόνησον, οὔτε τὸ χωρίον οὔτε τοὺς φρουροὺς ἀπεδίδοσαν. Aristot. Polit. 2, [c. 4, 10] : Αὐτοφραδάτου μέλλοντος Ἀταρνέα πολιορκεῖν, ἐκέλευσεν αὐτὸν, σκεψάμενον ἐν πόσῳ χρόνῳ λήψεται τὸ χωρίον, λογίσασθαι τοῦ χρόνου τούτου τὴν δαπάνην. Plut. [Mor. p. 181, B] : Ἀκούσας ὅτι τὸ μὲν χωρίον ὀυσάλωτόν ἐστιν, ὁ δὲ ἔχων αὐτὸ δειλός ἐστιν. [Non raro cum epithetis quæ locis vel natura firmis vel arte munitis conveniunt. Sic χ. ἐρυμνὸν ap. Thucyd. 5, 65; 8, 61; ἰσχυρὸν Xen. Hell. 2, 4, 2; 3, 1, 17, et 2, 11; καρτερὸν Thucyd. 5, 10 (ubi τὸ καρτερώτατον τοῦ χωρίου); 8, 38, Xen. Hell. 6, 2, 38, Diodor. 1, 56; ὀχυρὸν vel ἐχυρὸν Isocr. p. 131, C; 194, D; τετειχισμένον Xen. Anab. 7, 2, 36.]

|| Χωρίον, (ut Gallice dicitur *Un lieu aux champs*, et *Avoir un lieu aux champs,*) Ager, Prædium, Villa. [Thucyd. 1, 106 : Ἐσέπεσεν ἐς του χωρίον ἰδιώτου. Plato Leg. 8, p. 844, B : Ὀρυττέτω ἐν τῷ αὑτοῦ χωρίῳ· 12, p. 954, C : Χωρίων μὲν οἰκήσεών τε τῇδε οὐκ ἔστ' ἀμφισβήτησις. Lysias p. 108, 33 : Ἦν τοῦτο Πεισάνδρου τὸ χ. Isæus p. 82, 17 : Τῶν ἀμφισβητησίμων χ. 89, 14 : Τὸ Προσπαλτοῖ χ. κατέλιπεν. Xen. Hell. 3, 5, 24 : Οἱ δὲ Θηβαῖοι, εἰ καὶ μικρόν τις τῶν χωρίων του ἐπιβαίη, παίοντες ἐδίωκον εἰς τὰς ὁδούς.] Dem. Πρὸς Νικόστρ. [p. 1249, 19] : Καὶ προσελθών μοι ἔλεγεν ὅτι τὸ χωρίον τὸ ἐκ γειτόνων μοι τοῦτο οὐδεὶς ἐθέλοι οὔτε πρίασθαι, οὔτε τίθεσθαι, Ajebatque hoc vicinum mihi prædium nullum nec emere velle nec in pignus accipere, Bud. Idem hunc ejusdem scriptoris in Orat. κατὰ Ὀνήτορος locum [p. 865, 3] : Ἀποδείξω γὰρ αὐτὸν τὴν προῖκα οὐ δεδωκότα ἧς φησὶ νῦν ἀποτιμήσασθαι τὸ χωρίον, vertit, Ostendam enim eum eam dotem non dedisse, cujus nomine se nunc affirmat prædium oppigneratum accepisse. [Plut. V. Pericl. c. 9 : Τῶν χ. τοὺς φραγμοὺς ἀφαιρῶν.] Apud Plut. aliquot locis χωρία et ἀγροὺς de una eademque re invenio. [Xen. Hell. 2, 4, 1 : Ἦγον ἐκ τῶν χωρίων, ἵν' αὐτοὶ τοὺς τούτων ἀγροὺς ἔχοιεν· De vectig. 4, 5 : Οἱ ἀγροὺς κεκτημένοι ἔχοιεν ἂν εἰπεῖν ὁπόσα ζεύγη ἀρκεῖ εἰς τὸ χ.] Apud Polluc. χωρίον ἠμελημένον, Prædium incultum. [Pollucis verba sunt 1, 246 : Ἐπὶ ἠμελημένου χωρίου ἄσπορον, ἄσκαφον, ἀβωλόκοπον, etc. Χωρία et πόλεις opposita ap. Xen. Anab. 5, 5, 11, Dion. Cass. 55, 18. G. D. Frequentat Apollodorus ἐπὶ τῶν χωρίων, ἐν τοῖς χωρίοις, Ruri, 1, 9, 11 et 16; 3, 12, 5; 14, 8, etc. Herch.]

|| Χωρία, Regiones, ut quidem Polit. in quodam Herodiani loco vertit.

|| Χωρίον, Spatium geometricæ figuræ, Id spatii quod intra concurrentes lineas figurarum continetur, ut area trigoni. Dicitur etiam Ἐμβαδὸν, s. Ἔμβαδον, ut alii scribunt. Cam. [Polyb. 6, 25. Seager.] Et ἔμβαδον, quod et χωρίον dixere geometræ, Spatium σχήματος s. figuræ : ut τριγώνου ὀρθογωνίου Pythagorici, cujus unum latus, includens angulum rectum, pedum 3 et alterum 4 : hoc jam habebit tertium τῆς ὑποτεινούσης τὴν ὀρθὴν, 5, et capiet 12. Sit unum de includentibus angulum rectum lateribus, pedum 5, alterum 12 : erit τὸ τῆς ὑποτεινούσης, 13, et ἔμβαδον, 30. Hujus exemplo est Galenus usus Methodi lib. 1. Quintil. 1, 18, vocat Spatium quod lineis continetur. [Plato Menon. p. 86, E : Τρίγωνον χ., et τετράγωνον ib. 82, B, διπλάσιον 82, D, τετραπλάσιον 83, C, ὀκτώπουν 83, D, τέτταρα ἴσα χ. 84, D, αἱ πλευραὶ τῶν χ. Sisyph. p. 388, E.] Existimatur autem Aristoph. ad hanc signif. χωρίου allusisse, Nub. [152] : Ταύτας ὑπολύσας, ἀνεμέτρει τὸ χωρίον.

|| Χωρίον [vitiose pro χόριον], Secundæ, vide Χορίον [supra p. 1593].

|| Χωρίον, Hesychio δοχεῖον, et κόπρον (quod suspectum est), item ὄρνις ποιός.

[Χωριονόμος, ὁ. Χωριονόμοι, Prædicatores, Gl.]

[Χώριος, ὁ, ἡ. Steph. Byz. s. v. Χώρα : Χώριος οὐ σύνθετον, ἀλλὰ τὸ ἐγχώριος καὶ ἐπιχώριος σύνηθες ἐκ τοῦ ἐν χώρᾳ καὶ ἐπὶ χώρας. Recte, ut videtur, Meinekius, Χώριος μὲν οὐ λέγεται, ἀλλὰ τὸ σύνθετον.]

Χωρὶς [De accentu schol. Hom. Il. Π, 324, Arcad. p. 183, E], Seorsum, Separatim : interdum et Singulatim. [Rarum apud Homerum, nusquam ap. Hesiodum. Hom. Il. H, 470 : Χωρὶς δ' Ἀτρεΐδης, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ, δῶκεν Ἰησονίδης ἀγέμεν μέθυ. Quo uno loco in Iliade legitur. Od. Δ, 130 : Χωρὶς δ' αὖθ' Ἑλένη ... πόρε ... δῶρα· I, 221 : Χωρὶς μὲν πρόγονοι, χ. δὲ μέτασσαι, χ. δ' αὖθ' ἕρσαι· et Ω, 78, 278. Herodot. 4, 62 : Χ. κέεται ὁ νεκρός. Æsch. Ag. 637 : Χ. ἡ τιμὴ θεῶν. Soph. fragm. 517 : Νῦν δ' οὐδέν εἰμι χωρὶς· OEd. T. 608 : Γνώμῃ δ' ἀθήλῳ μή με χωρὶς αἰτιῶ, i. e. Ne me seorsum accuses. OEd. C. 808 : Χωρὶς τό τ' εἰπεῖν πολλὰ καὶ τὰ καίρια. Similiter Eur. Alc. 531 : Χ. τό τ' εἶναι καὶ τὸ μὴ νομίζεται· Hec. 860 : Χ. τοῦτο κοὐ κοινὸν στρατῷ. Thucyd. 2, 24 : Χίλια τάλαντα ... χωρὶς θέσθαι· 8, 62 : Πρασσόντων ταῦτα χ. ἑκατέρων, Xen. Rep. Lac.

4, 5 : X. ἑκάτεροι ἀσχοῦσιν. Et sic cum verbis quibusvis, velut εἶναι (cujus tertia persona ἐστὶ vel εἰσὶ sæpe intelligenda ubi χωρὶς simpliciter dicitur, ut in l. Æschyli supra allato χωρὶς ἡ τιμὴ θεῶν, ap. Plat. Euthyd. p. 289, D : X. ἡ τοῦ ποιεῖν τέχνη καὶ ἡ τοῦ χρῆσθαι· et alios plurimos), γίγνεσθαι, ἀποκρίνειν, ἀφορίζειν, διαιρεῖν, διακρίνειν, διαλαμβάνειν, διορίζειν, οἰκεῖν, οἰκίζειν, τέμνειν, aliisque, quorum satis erit pauca attulisse exempla scriptorum antiquiorum. Plato Lys. p. 215, B : Ἱκανοὶ γὰρ ἑαυτοῖς καὶ χ. ὄντες· Tim. p. 51, E : Διότι χ. γεγόνατον· Phædon. p. 64, C : Χωρὶς μὲν ... αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ τὸ σῶμα γεγονέναι, χωρὶς δὲ τὴν ψυχὴν ... αὐτὴν καθ' αὑτὴν εἶναι· Tim. p. 73, B : X. ἀποκρίνων· Rep. 10, p. 595, B : Ἐπειδὴ χ. ἕκαστα διῄρηται τὰ τῆς ψυχῆς εἴδη· Symp. p. 222, E : Ἵνα χ. ἡμᾶς διαλάθῃ. Ælian. N. A. 2, 23 : Χωρὶς καὶ καθ' ἑαυτὸ πρόεισι. Plato Rep. 5, p. 460, C : X. οἰκούσας ἔν τινι μέρει τῆς πόλεως. Sæpissime χωρὶς οἰκεῖν et de civibus dicitur qui rem familiarem seorsim habent patris vel cognatorum potestate exemtam et de libertis. De civibus apud Demosth. p. 1149, 23, ὅτι χ. οἰκοίη Θεόφημος, αὐτὸς δὲ (Εὔεργος) παρὰ τῷ πατρί. De libertis dictum annotavit Harpocratio : Τοὺς χωρὶς οἰκοῦντας· Δημοσθένης Φιλιππικοῖς (p. 50) « Καὶ μετὰ ταῦτα ἐμβαίνειν τοὺς μετοίκους ἔδοξε καὶ τοὺς χωρὶς οἰκοῦντας τῶν δεσποτῶν. » Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ χωρὶς τοῦ προσκεῖσθαι φανερὸν ἂν εἴη τὸ δηλούμενον, ὅτι οἱ ἀπελεύθεροι καθ' αὑτοὺς ᾤκουν, χωρὶς τῶν ἀπελευθερωσάντων· ἐν δὲ τῷ τέως δουλεύοντες ἔτι συνῴκουν. Et similiter gramm. in Bekk. Anecd. p. 316, 11. De liberta Demosth. p. 1161, 15 : Ἀφεῖτο γὰρ ὑπὸ τοῦ πατρὸς τοῦ ἐμοῦ ἐλευθέρα καὶ χ. ᾤκει καὶ ἄνδρα ἔσχεν. X. οἰκίζειν Eur. Hec. 2 : Ἵν' Ἅδης χ. ᾤκισται θεῶν· et Plato Tim. p. 72, D. X. τέμνειν Leg. 7, p. 815, C. X. ποιεῖν Simonid. ap. Stob. Flor. 73, 61 : X. γυναικὸς θεὸς ἐποίησεν νόον τὰ πρῶτα. Χωρὶς βλέπειν de homine oculis limis spectante Timocles apud Athen. 8, p. 340, A : Τῷ δ' ἄρα βλέπουσι χ. καὶ δοκοῦσιν αἱ κόραι.] Plut. De præc. sanit. circa init. [p. 122, D] : Χωρὶς γὰρ, ἔφη, τὰ φιλοσόφων καὶ ἰατρῶν, ὥσπερ τινῶν Μυσῶν καὶ Φρυγῶν, ὁρίσματα. Et Basil. Or. ad Divites : Τούτων δ' εἰσὶν ἑκάστου χωρὶς αἱ δίκαι, Horum autem cujusque seorsum sunt formulæ constitutæ legibus, Bud. Æsch. C. Ctes. init. [p. 54, 3] : Τὸν βουλόμενον χωρὶς καὶ ἐν μέρει περὶ ἑκάστου γνώμην ἀποφαίνεσθαι. [Ubi χ. et ἐν μέρει conjuncta ut ἰδίᾳ καὶ χ. ap. Plut. V. Fab. Max. c. 11 : Παραλαβὼν τὴν δύναμιν ἰδίᾳ καὶ χ. ἐστρατοπέδευσεν.] Pausan. [2, 24, 2] : Χωρὶς δὲ ἀπὸ τῶν σωμάτων αἱ κεφαλαὶ, χωρὶς δὲ ἐν Λέρνῃ τὰ σώματα. Ubi nota additam præp. ἀπὸ cum suo gen. [Plato Phædon. p. 98, C : Διαφυὰς ἔχει χ. ἀπ' ἀλλήλων· Polit. p. 269, B : X. ἕκαστα ἀπ' ἀλλήλων διεσπαρμένα· Tim. p. 24, A : Ἀπὸ τῶν ἄλλων χ. ἀφωρισμένον γένος. Χωρὶς et κοινῇ oppos. ap. Isocr. p. 266, C : Κοινῇ οὐδὲ περὶ ἑνὸς πράγματος βουλευόμεθα, χ. δ' ἑκάτεροι πρέσβεις πέμπομεν.] Interdum enim sine præpositione, cum gen. itidem construitur, pro Seorsum et separatim a. [Pind. Ol. 9, 62 : Ἕα πόλεμον μάχαν τε πᾶσαν χ. ἀθανάτων. Eur. Or. 272 : Εἰ μὴ ξαμείψει χ. ὀμμάτων ἐμῶν. Soph. Ph. 487 : Μή μ' ἀφῇς ἐρῆμον οὕτω χ. ἀνθρώπων στίβου· Ant. 510 : Τῶνδε χ. εἰ φρονεῖς, i. e. Aliter quam illi. Plato Phædon. p. 66, E : Καθ' αὑτὴν ἔσται ἡ ψυχὴ χ. τοῦ σώματος· 97, A : Ὅτε ἑκάτερον αὐτῶν χ. ἀλλήλων ἦν· Phil. p. 44, A : Εἴπερ χ. ταῦ μὴ λυπεῖσθαι καὶ τοῦ χαίρειν ἡ φύσις ἑκατέρου· Lach. p. 195, A : X. δήπου σοφία ἐστὶν ἀνδρείας.] Xen. Cyrop. 6, [1, 7] : Ὅτε δὲ χωρὶς ἦμεν ἀλλήλων, Quum separati eramus et seorsim alteri ab alteris. Ubi huic χωρὶς εἶναι opposuerat ὁμοῦ μένειν, Simul manere, h. e. Uno eodemque in loco manere, nec a se invicem distrahi. Affini autem in signif. ibid. : Οὐ πολὺν χρόνον δίχα τοῦ ἡμετέρου πλήθους στρατευσάμενοι· illud enim δίχα i. significat q. χωρίς : qua voce χωρὶς ibid. sine genit. etiam utitur, dicens, Τί ἂν λέγοιμεν περὶ τοῦ οἴκαδε ἀπελθόντες ἕκαστοι χωρὶς εἶναι; Rursum cum gen. Æsch. C. Ctes. [p. 88, 38] : Ἐάν τις αὐτὸν διαχρήσηται, τὴν χεῖρα τὴν τοῦτο πράξασαν χωρὶς τοῦ σώματος θάπτομεν. [Eurip. Bacch. 241 : Τράχηλον σώματος χ. τεμών.] ‖ Χωρὶς cum gen. significat etiam Sine, Absque, Præter, Citra : ut ἄνευ, et poeticum νόσφι. [Æsch. Agam. 926 : X. ποδοψήστρων· fragm. 179 : Οὐράνη ... χωρὶς μυρηρῶν τευχέων πνέουσ' ἐμοί. Eurip. Cycl. 81 : Σᾶς χ. φιλίας. Plato Polit. p. 290, D : Οὐδ' ἔξεστι βασιλέα χ. ἱερατικῆς ἄρχειν· Leg. 1, p. 639, A : Αἶγας χ. νεμομένας αἰπόλου· 640, E : Δεσπότου χ. πραττόμενον.] Est tamen ubi peculiari quodam modo pro Præter accipiatur, ut [Herodot. 1, 106 : X. τοῦ φόρου ἥρπαζον τοῦτο ὅ τι ἔχοιεν ἕκαστοι· 6, 58 : Ἐκ πάσης Λακεδαίμονος χ. Σπαρτιητῶν· 1, 93 : Ἓν ἔργον πολλὸν μέγιστον, χ. τῶν Αἰγυπτίων, i. e. Si excipias Ægyptiaca. Schweigh. Æsch. Prom. 290 : X. τε γένους οὐκ ἔστιν ὅτῳ μείζονα μοῖραν νείμαιμ' ἢ σοί. Soph. Tr. 1003 : Τίς ... ὃς τήνδ' ἄτην χ. Ζηνὸς κατακηλήσει;] Aristot. Rhet. : Χωρὶς δὲ τῶν εἰρημένων, Præter ea vero quæ dicta sunt, Præterea vero. Sic [Plato Leg. 10, p. 885, A : X. τῶν ἔμπροσθεν εἰρημένων· Parm. p. 131, A : Ἄλλη ... μετάληψις χ. τούτων· 140, A : X. τοῦ ἓν εἶναι τὸ ἕν· 151, A : Οὐδὲν ἕτερόν ἐστι χ. τῶν ἄλλων καὶ τοῦ ἑνός· Rep. 8, p. 554, E : X. τινων ὀλίγων.] Isocr. Panath. [p. 264, B] : Χωρὶς δὲ τούτων, εἰ κατασταίην εἰς ἔλεγχον, δυνηθείην ἂν ἐπιδεῖξαι πάντας ἀνθρώπους πλείους ἐπιστήμας ἔχοντας διὰ τῆς ἀκοῆς ἢ τῆς ὄψεως. [Non raro χωρὶς, vel Sine vel Præter significans, genitivo postponitur, ut ap. Æsch. Pers. 340 : Δεκὰς δ' ἦν τῶνδε χ. ἔκκριτος. Soph. Aj. 158 : Σμικροὶ μεγάλων χ. 165 : Σοῦ χ., ἄναξ· Ph. 115 : Οὔτ' ἂν σὺ κείνων χ. οὔτ' ἐκεῖνα σοῦ. Plato Leg. 7, p. 788, D : Ὅταν ἐπιρρέῃ πόνων χ. πολλῶν. « Item Apollodor. 1, 1, 4 et 7, 2; Aristæn. Ep. 1, 14; Phalar. Ep. 57; Liban. Ep. 54. Longin. De subl. 8 : Ἧς ὅλως χωρὶς οὐδέν. » Herch.] Interdum vero omisso, subaudito tamen, genitivo illo τούτων vel τούτου, dicitur χωρὶς δὲ, itidem pro Præterea vero, Adhæc : ut ap. Thuc. 2, p. 58 [c. 31] : Μυρίων γὰρ ὁπλιτῶν οὐκ ἐλάσσους ἦσαν αὐτοὶ Ἀθηναῖοι· χωρὶς δὲ, αὐτοῖς οἱ ἐν Ποτιδαίᾳ τρισχίλιοι ἦσαν, μέτοικοι δὲ ξυνεσέβαλον οὐκ ἐλάσσους τρισχιλίων ὁπλιτῶν· χωρὶς δὲ, ὁ ἄλλος ὅμιλος ψιλῶν οὐκ ὀλίγος. Quo modo Bud. quoque annotat, Pausaniam χωρὶς δὲ usurpasse ut πρὸς δὲ, pro χωρὶς τούτων et πρὸς τούτοις, i. e. Et alioqui. [Apud quem 1, 34, 4 : Χωρὶς δὲ πλὴν ὅσους ἐξ Ἀπόλλωνος μανῆναι λέγουσι τὸ ἀρχαῖον, μάντεών γ' οὐδεὶς χρησμολόγος ἦν, delendum videtur πλήν. Herch. Plato Leg. 12, p. 950, C : X. δὲ μηδαμῶς.] Verum et sine particula δὲ, Demosth. Epist. Philippi [p. 160, 7] : Χωρὶς τοίνυν εἰς τοῦτο παρανομίας ἀφῖχθε, ὥστε καὶ πρὸς τὸν Πέρσην πρέσβεις ἀπεστάλκατε, πείσοντας αὐτὸν ἐμοὶ πολεμεῖν. Interdum adjunctum habet ἂν μὴ, vel εἰ μὴ, vel ἢ ὅτι, significans Præterquam, Nisi. Plut. Camillo [c. 41] : Χωρὶς ἂν μὴ Γαλατικὸς ἢ πόλεμος, νόμον ἔθεντο τοὺς ἱερεῖς ἀφεῖσθαι τῆς στρατιᾶς, Legem tulerunt ut sacerdotes a militia essent immunes, nisi Gallicum esset bellum. Et χωρὶς εἰ μὴ τόδε, Nisi hoc, Hoc excepto. [X. εἰ μὴ improbat Phryn. p. 459 ed. Lob. : Χωρὶς εἰ μὴ δοίη, ἀδόκιμον. Τὸ γὰρ μή καὶ τὸ χωρίς ἀμφότερα ἀρνητικὰ ὄντα ὁμοῦ πίπτειν οὐ δύναται, ἀλλὰ τὸ ἕτερον, ἢ τὸ μή, ἢ τὸ χωρίς. Quæ iisdem verbis leguntur in Exc. Herodiani p. 462 ed. Piers. Phrynicho repugnat Thom. M. p. 923 : Ἀμφότερα λέγε, καὶ χ. εἰ μὴ τόδε καὶ χωρὶς εἰ τόδε, εἰ καὶ Φρύνιχος ἀδόκιμον εἶναι λέγει τιθέμενον μετὰ τοῦ μή. Ὥσπερ γάρ φαμεν πλὴν εἰ τόδε καὶ πλὴν εἰ μὴ τόδε, καὶ ἐκτὸς εἰ μὴ τόδε καὶ ἐκτὸς εἰ τόδε, οὕτω καὶ χωρὶς εἰ μὴ τόδε δεῖ λέγειν, οὐ μόνον χωρὶς εἰ τόδε· τὸ γὰρ πλήν καὶ ἐκτὸς τὸ χωρίς δηλοῦσι. Quibus duo addit exx. Luciani in quibus πλὴν εἰ μὴ et ἐκτὸς εἰ μὴ legitur, κρεῖττον μέντοι esse concedens εἰ χωρὶς τοῦ μή λέγοιτο. Χωρὶς εἰ μὴ ex Plut. Mor. p. 698, E, Apollon. De synt. p. 18, 10; 99, 11; 128, 15; 223, 19 et 21, De pronom. p. 376, C, De adverb. p. 608, 24, Steph. Byz. s. v. Ἄγκυρα indicat Lobeck. Dio Cass. 76, 1 : X. εἰ μή τις ἑορτὴ μεγάλη εἴη. Etym. M. p. 324, 15 : X. εἰ μὴ εὑρεθῇ μετὰ παρέλκοντος.] Itemque Herodot. 4, [61] : Χωρὶς ἢ ὅτι πολλῷ μείζονες, Nisi quod sunt multo majores, Præterquam quod sunt multo ampliores et capaciores. Idem eodem in l. [82] : Θαυμάσια δ' ἡ χώρη οὐκ ἔχει χωρὶς ἢ ὅτι ποταμοὺς, Regio hæc miracula nulla habet præter fluvios, Præterquam fluvios, Nisi fluvios, Exceptis fluviis, Si fluvios excipias. [Adde 1, 94 : Νόμοισι παραπλησίοισι χρέονται χ. ἢ ὅτι ... Dio Cass. 72, 20 : Ἀεὶ συνεφοιτῶμεν, χ. ἢ ὅτι Κλαύδιος ... οὐκ ἔστιν ὅτε ἀπήντησεν. X. ἢ εἰ, Præterquam si, Nisi si, ap. Dion. Cass. 38, 13 : Μήτ' ἀτιμάζειν μηδένα, χ. ἢ εἴ τις

παρ' ἀμφοτέροις σφίσι κριθεὶς ἁλοίη· et 52, 30; 53, 29. X. ἢ cum pronominibus relativis. Herodot. 1, 164: Καὶ τὰ ἄλλα ἀναθήματα, χ. ἢ ὅτι χαλκὸς ἢ λίθος ἢ γραφὴ ἦν· ubi ἢ in libris omissum recte addit Valcken. Sic 2, 77: Ὀρνίθων ἢ ἰχθύων ... χ. ἢ ὁκόσοι σφι ἱροὶ ἀποδεδέχαται· et χωρὶς ἢ ὅσοι vel ὅσα ap. Dionys. A. R. 1, 47; 10, 20, Dion. Cass. 53, 21.] Porro dici χωρὶς a χώρα s. χῶρος tradit Eust. [p. 1582, 10], διὰ τὸ χώραν ἤτοι χωρίον εἶναί τι μεταξὺ τῶν χωρὶς ὄντων.

[‖ Χῶρι pro χωρὶς dictum memorat Apoll. De adverb. p. 548, 31: Τὸ χωρίς ἀποβαλὸν τὸ σ οὐκ ἐφύλαξε τὴν ἐπὶ τοῦ τέλους ὀξεῖαν, ἀνεβίβαζε δὲ, οὐχ ὑποπῖπτον τῇ ὀξύτητι τῶν εἰς ι ληγόντων ἐπιρρημάτων ἐν τῷ « Χῶρι διατμήγουσιν. » Quæ Callimachi verba esse novimus ex schol. Pind. Nem. 1, 3. Iisdem utitur Joann. Al. Τον. παραγγ. p. 37, 7, et respiciunt haud dubie Etym. M. p. 607, 23, ubi barytonum χῶρι memoratur, et Eustath. p. 122, 10; 630, 25; 1879, 55. Neque enim aliunde cognitum habuisse videntur.]

Χώρῐσις, εως, ἡ, i. q. χωρισμός. Utitur Hesych. in exponendo Χάσις.

[Χώρισμα, τὸ, i. q. χωρισμός. Schol. Hom. Il. E, 137: Χ. τῆς αὐλῆς.]

Χωρισμὸς, ὁ, Separatio, Segregatio, Sejunctio, Divisio. [Plato Phædon. p. 67, D: Λύσις καὶ χ. ψυχῆς ἀπὸ σώματος, et iisdem fere verbis schol. Hom. Il. X, 325. «Polyb. 5, 16, 6: Μετὰ τὸν Ἀντιγόνου χ., Discessum. 9, 5, 3: Ἵνα συνέντες τὴν πρόθεσιν αὐτοῦ κατὰ τὸν χ. εὐθαρσῶς ὑπομένοιεν τὴν πολιορκίαν. Vitiose pro χειρισμὸς 1, 28, 4; 15, 34, 3.» Schweigh. Diodor. 2, 60: Τὸν χ. ποιήσασθαι· 17, 10: Θεῶν ἀπὸ τῆς πόλεως χ. De succi secretione Theophr. C. Pl. 6, 7, 3: Χ. οὗτος τοῦ χυλοῦ ἐκ τῶν πλείστων.] Levit. 18, [19]: Πρὸς γυναῖκα ἐν χωρισμῷ ἀκαθαρσίας αὐτῆς οὐκ εἰσελεύσῃ, Ad mulierem quæ menstrui fluxus causa sese segregavit. [Ib. 12, 2: Κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ χ. τῆς ἀφέδρου αὐτῆς.] Itidem pro Sejunctione vel Remotione. [Theophr. C. Pl. 1, 4, 2: Χ. γενικός.] Plut. [Mor. p. 1119, E]: Οὗτος ὁ χ. τῶν ὀνομάτων πονηρός ἐστιν, καὶ τὸν βίον ἐμπίπλησιν ὀλιγωρίας ἀθέου καὶ θρασύστητος, ὅταν τὰς συνεζευγμένας προσηγορίας ἀποσπῶντες, συναναιρῆτε θυσίας, μυστήρια, πομπὰς, ἑορτάς, contra Epicureos, qui μήτε Δία Γενέθλιον, μήτε Δήμητραν Θεσμοφόρον εἶναι, μήτε Ποσειδῶνα Φυτάλμιον ὁμολογεῖν ἤθελον. [Jo. Chrys. t. 8, p. p. 429, C. Mazaris Dial. mort. ap. Boiss. An. gr. vol. 3, p. 174, 5. De cute deglubenda Galen. vol. 2, p. 350, 12, ὅ τε χ. ῥᾷστος, ὃν ὀνομάζουσι δάρσιν. De liberatione animi a passionibus Olympiod. ap. Cousin. *Journ. des Sav.* a. 1835, p. 144, 9, τὴν ἐπὶ τῷ χ. εὐφροσύνην. Hase. Schol. Hom. Il. B, 629: Διδάσκει ὡς ἀνηκέστου διαφορᾶς τῶν οἰκείων κρείσσων ὁ χ.]

[Χωριστέος, α, ον, Separandus. Apoll. De pronom. p. 326, C: Χωριστέαι αἱ ἀντωνυμίαι τῶν ὀνομάτων κατὰ τὰς συντάξεις. Χωριστέον, Plato Polit. p. 303, D: Ὃν ... χ. ἀπὸ πολιτικῆς εἴη τέχνης· Leg. 8, p. 828, C, ubi ξυμμικτέον et χ. opposita. Theophr. H. Pl. 3, 2, 2. Geopon. 18, 3, 1. Cum gen. schol. Hom. Il. B, 514: Τὴν εἰς πρόθεσιν χ. τοῦ ἀναβᾶσα· et ib. 696; K, 437, aliosque grammaticos.]

[Χωριστὴς, ὁ, Separator, Sevocator, Gl.]

[Χωριστικὸς, ἡ, ὸν, Separandi vim habens. Clem. Al. p. 804, ex Theodot. Kall. Georg. Pis. Hexaem. 1421, μάχη χ. Greg. Nyss. t. 2, p. 426, D, χωριστικοῖς ῥήμασι κεχρῆσθαι, Verbis quæ secernunt ac separant; quæ verba ib. B vocat ῥ. ἀποχωριστικά. ‖ Adverb. Χωριστικῶς Galen. vol. 19, p. 466, 15. Hase.]

Χωριστὸς, ἡ, ὸν, Separabilis, Qui separari potest. [Aristot. Polit. 1, 4.] Interdum autem, Separatus, Sejunctus, Secretus, Abstractus, ut in philosophorum scholis loquuntur, intelligentes de eo qui sine subjecto esse potest. Aristot. Metaphys. 5, [c. 1, 5]: Ἀλλ' ἔστι καὶ ἡ μαθηματικὴ θεωρητική· ἀλλ' εἰ ἀκινήτων καὶ χωριστῶν ἐστὶ, νῦν ἄδηλον. Ibid. mox, Ὅτι μὲν οὖν ἔνια μαθήματα ἢ ἀκίνητα καὶ χωριστὰ, θεωρεῖ, δῆλον. Εἰ τὰ μὴ χωριστὰ, Quæ a subjecto separari et abstrahi nequeunt, ut τὸ θερμὸν, τὸ λευκὸν, ἡ ἐπιστήμη, et similes aliæ qualitates. [Plut. Mor. p. 881, E: Νοῦς ὁ θεὸς, χ. εἶδος, τουτέστι τὸ ἀμιγὲς πάσης ὕλης, μηδενὶ παθητῷ συμπεπλεγμένον· 882, D: Χωριστὰς τῆς ὕλης ἰδέας. Stob. Ecl. eth. 1, p. 85: Τἀγαθὸν ... ὅπερ ἐστὶ θεῖον καὶ χ. ‖ Adverb. Χωριστῶς Stob. Ecl. phys. 1, p. 13. Procl. In Plat. Alcib. vol. 1, p. 31: Ἀκρότητα ... τῷ πρωτίστῳ καὶ νοητῷ κάλλει συνηνωμένην χ. ἀφ' ὅλων τῶν ὄντων. G. D. Porphyr. Sentent. p. 277, 5. Simplic. ap. Spengel. *Abh. der Kön. Bayer. Ak. der Wiss.* vol. 3, part. 2, p. 331, 7, οὔτε ἐνεργεῖ χ. It. Adj. Euseb. Dem. ev. p. 213, C, οὐσίαν μεριστὴν καὶ χ., et Ptolem. Almag. t. 1, p. 4, 4, τῆς ἀκινήτου καὶ χ. ἐνεργείας· vertit Halma, *d'une force distinguée de toute autre.* Hase.]

[Χωρίτης, ὁ, Incola regionis, Indigena. Æsch. Eum. 1035: Εὐφαμεῖτε δὲ, χωρῖται. Soph. fragm. 22: Χωρίτην σ' ὁρῶ. Idem χωρίτην ὄφιν et Æschylus χ. δράκων dixit, quæ omnia memorat Steph. Byz. s. v. Χώρα, addito etiam Apollonii ex choliambis loco, in quo dativum χωρίτῃς pro χωρίτης restituit Meinek. HSt. s. v. Χωρίον:] Hinc Χωρίτης, (ab ea χωρίου signif. qua pro Agro ponitur s. Prædio,) Rusticus, Rusticanus. [Xen. Hell. 3, 2, 31: Νομίζοντες χωρίτας εἶναι καὶ οὐχ ἱκανοὺς προεστάναι. Dionys. A. R. 4, 15: Ἐπὶ τὰ ὅπλα τοὺς χωρήτας καλεῖν. Scribendum χωρίτας ex cod. Vat. Alciphro 3, 70: Ἀστικῆς στωμυλίας ... οὐ κατὰ τοὺς χ. ἐπαίων. Leon. Tar. Anth. Pal. 7, 657. Plut. V. Sullæ c. 7: X. ἀρουραίους· ubi καὶ excidisse conjecit Emperius. Χωρῖται et ἀστικοὶ oppositi ap. Muson. Stob. Flor. 18, 38, p. 167, 40.] Itidemque fem. Χωρῖτις, ιδος, ἡ, Lucian. [D. deor. 20, 13], Rustica. Redditur etiam Villica. [Χωρίτιδες Βάκχαι ap. Hesych. s. v. Δύσμαιναι, sed vitiose pro χορίτιδες, ut diximus s. v. Δυμᾶνες.] Ceterum, sequendo Pollucem, dicendum erit hoc χωρίτης a χώρα esse. Ejus enim verba sunt hæc [9, 13]: Ἀπὸ δὲ χώρας Χῶρος ἱερὸς, Χωρίτης λεὼς, καὶ Χωρητικὸν πρᾶγμα, καὶ Χωρητικῶς, καὶ Χωρικὸν, καὶ Χωρικὸς ἐν βίῳ, καὶ Κατὰ χώραν ἔμεινε, καὶ Φιλοχωρεῖν κτλ. Sed quum χωρίον multo frequentius quam χώρα pro Agro usurpetur, et literam ι habeat, non dubito quin ista potius ab eo quam a χώρα derivare oporteat. Quæ autem ab eodem Poll. subjunguntur derivata, ad alteram χώρας signif. pertinent. Scripsi porro Χωρητικὸν et Χωρητικῶς cum η in secunda syllaba, ut ap. eum scripta extant, quum tamen scriptura hæc minime mihi probetur, ut docebo sequente tmemate. ‖ Χωρίτης secundum quosdam non solum est ἀγρότης s. ἄγροικος, sed etiam ὁδηγὸς, si Hesychio credimus.

[Χωρῖτικὸς, ἡ, όν. HSt. s. v. Χωρίτης:] Ab hoc autem Χωρίτης est Χωριτικός: ut τὸ χωριτικὸν πλῆθος, Rusticana multitudo s. agrestis, Rusticorum multitudo s. Agrestium. Plut. Pericle [c. 34]: Τὴν μὲν νόσον ἡ τοῦ χωριτικοῦ πλήθους εἰς τὸ ἄστυ συμφόρησις ἐργάζεται. [X. ἀνὴρ, Ælian. V. H. 9, 27.] Alioqui χωριτικὸς est etiam Ad rusticos pertinens, aut Rusticis conveniens. ‖ Unde Χωριτικῶς, Rustice, Rusticorum more, Ut rusticis convenit. Bud. vertit Rustice, ap. Xen. Cyrop. 4, [5, 54]: Μάλα πως ἡμεῖς οὐκ ἐν χλιδῇ τεθράμμεθα, ἀλλὰ χωριτικῶς, Rustice et duriter sumus educati. Quidam autem perperam interpr. More patriæ. Ceterum illud Χωρητικῶς, quod ap. Polluc. [9, 13] legitur cum η, sicut et Χωρητικὸν, non dubito quin mendose scriptum sit, s. potius neminem id inficiaturum puto. Cur enim hæc literam η in secunda, potius quam χωρίτης, habeant? Adde quod hoc derivatum a nomine, coincideret (ut grammaticorum quorundam verbo utar) cum derivato a verbo χωρῶ. Suidas habet, Χωριτικὸς, ὁ χωρίτης, ὁ ἰδιώτης. [Greg. Nyss. t. 2, p. 1010, A, ἀστικοί τε καὶ χωριτικοὶ δῆμοι, ubi perperam cusum cum η. Schol. ap. Zachar. Fragm. legum Rotharis p. 20, 10, περὶ χωριτικῶν πραγμάτων. Subst. fem. Damasc. Vita Isid. p. 133, 36 Westerm.: Ἐγὼ χωρῖτίς εἰμι καὶ ἄγροικος. Hase.]

‖ At vero Χωρικὸς, quod ap. Eund. legimus, mendi suspicione liberare possit fortassis adv. Χωρικῶς ap. Synes. Ep. [p. 162] (quamvis alioqui et Χωριτικῶς ap. Eund. [p. 245]): Κατασείει τὶς ἄνθρωπος χωρικῶς ἐσταλμένος, Rustice vestitus, i. e. Rustico amictu vestitus, i. e. Rustico more. Fueritque itidem Χωρικὸς i. q. χωριτικός. [Χωριτικῶς etiam alteri loco Synesii restituendum. Idem Epist. 104: Νεανίαι τέσσαρες ἐσταλμένοι χωριτικῶς· quo loco utitur Suidas s. v. Ἐσταλμένοι. Musonio ap. Stob. Flor. 56, 18, p. 370

extr., χωριτικῶς βιοῦντα Valcken. restituit pro χωριστικῶς. V. Χωρικὸς suo loco.]

[Χωροβᾰτέω et Χωροβάτης, ὁ.] Composita ex Χῶρος vel Χώρα, quum ejusmodi sint pleraque ut non ex hoc vel illo, sed ex utrolibet composita videri possint, simul ponenda esse visa sunt. Alioqui post Χῶρος collocatum fuisset Χωρίον, non Χώρα.

Χωροβάτης, ὁ, Per locum aliquem incedens, si quidem esset a χῶρος significante Locum : alioqui Per agrum incedens, si a χῶρος deduceretur, quod de agro dicitur. Verum in neutra signif. positum affertur hoc nomen χωροβάτης (quamvis verb. Χωροβατεῖν afferatur pro Per aliquem locum incedere, Locum aliquem circumire, ex LXX Josuæ 18, [8] : Χωροβατήσατε τὴν γῆν· et Hesych. χωροβατεῖν esse dicat ἐν τῇ χώρᾳ περιπατεῖν) [In loco Josuæ significare potius videtur Terram metiri, ita ut non multum differat ab verbo Macedonico βηματίζειν, de quo suo loco dictum est. Conf. Salmas. Exerc. Plin. p. 473. Sturz. Χωρομετρεῖν dixit Strabo. Passivo usus est Const. Manass. Chron. 2537 : Ἡ τῶν Ῥωμαίων πόλις ... οὐκέτι τὴν κυβέρνησιν ἔσχεν ἐκ βασιλέων, βαρβάροις δ' ὑποκύψασα καὶ χωροβατηθεῖσα ..., ubi idem fere est quod πατηθεῖσα. Neque enim χοροβατηθεῖσα scripsisse videtur, quod active potius χοροβατήσασα dicendum fuisset, ut in exx. s. v. Χοροβατέω indicatis p. 1594] : sed tantum pro quodam instrumento, cujus usus est in aquarum libratione : de quo Vitr. 8, 6 [sive c. 5 ed. Schneid., cujus vid. annot. vol. 3, p. 132 seqq. Theo In 4 libros Ptolemæi Magn. Synt. : Ἔστι δὲ ὁ διαβήτης ἤτοι τὸ ἀλφάριον ἐοικὸς τῷ χωροβάτῃ καρπῷ. « Jo. Damasc. t. 2, p. 823, B, ἤμελλε χωροβατεῖν τὸν παράδεισον. Pseudo-Chrys. t. 10, p. 916, E, γῆν πατοῦντες καὶ οὐρανὸν χωροβατοῦντες, In cœlo incedentes. » Hase.]

Χωρογρᾰφέω, Locos regionis alicujus describo, Regionem aliquam describo, singula loca commemorans. Ptolem. [p. 5, 3] : Καὶ οὐδὲ εἷς ἂν χωρογραφήσειεν, εἰ μὴ γραφικὸς ἀνήρ. [Strabo 2, p. 104 : Πολύβιος τὴν Εὐρώπην χωρογραφῶν· 109 : Δεῖ τὸν χωρογραφεῖν ἐπιχειροῦντα πολλὰ τῶν φυσικῶς τε καὶ μαθηματικῶς λεγομένων ὑποθέσθαι. Menand. in Walzii Rhett. vol. 9, p. 233, 8 : Ἔθνος ἐκφράσεις καὶ χωρογραφήσεις τῷ λόγῳ ἀπὸ τῶν ἐπισημοτάτων καὶ θρυλουμένων περὶ τῆς χώρας ἢ τῆς πατρίδος. Passive schol. Nicandri Ther. 234, ubi verba, Ἀμφὶ δὲ σαρκὶ ῥεῖά κεν εὐρυνθέντας ἐπιφράσσαιο χαλινούς, schol. exp. χωρογραφηθέντας τοὺς ὀδόντας καὶ εὐρέας γινομένους· χαλινοὺς γὰρ τοὺς ὀδόντας φησί. G. D. Act. Severian. De cr. mundi t. 7, p. 624, 42, ἐχωρογράφει τὴν οἰκουμένην. Pseudo-Callisth. p. 33, 2 Car. Müller., χωρογραφοῦσι τὸ μῆκος τῆς πόλεως (Alexandriæ). Id. ib. p. 34, 7, χωρογραφῆσαι, et 9, χωρογραφήσας. Tit. Pselc. C. I. vol. 3, p. 495, n. 5101, 3, στρατιώτης λεγεῶνος III (sic) Κυρηναϊκῆς χωρογραφήσας. Hase.]

[Χωρογραφία, ἡ. V. Χωρογράφος.]

[Χωρογραφικὸς, ἡ, ὸν, Ad locorum descriptionem pertinens. Strabo 2, p. 120 : Ὁ χ. πίναξ. « Ptolem. Geogr. p. 4, 5 Wilberg., τὸ χ. τέλος. » Hase.]

Χωρογράφος, ὁ, Loci s. Locorum descriptor. Quidam interpr. Regionis descriptor : sicut Χωρογραφία, ἡ, Regionis descriptio : quum potius χωρογράφος sit Singulorum regionis alicujus locorum descriptor, et χωρογραφία, Singulorum regionis alicujus locorum descriptio. [Strabo 6, p. 226 : Ἐν τῇ χ. μείζω λέγεται τὰ διαστήματα· 8, p. 346; 10, p. 465; 14, p. 677. Vitruv. 8, 2, 5 : *Orbe terrarum chorographis picto.*] Dicitur enim χωρογραφία eo differre τῆς γεωγραφίας, quod in geographia quidem describuntur τὰ καθόλου, non τὰ μερικά : ibi enim mentio fit Ægypti, at non τῶν κατὰ μέρος τόπων : sc. singularum urbium, et aliorum locorum : contra in chorographia mentio fit omnium. Vide et Ptolem. [p. 4, 23 Wilberg. : Καταγίνεται δ' ἐπιπλεῖστον ἡ μὲν χ. περὶ τὸ ποιὸν μᾶλλον ἢ τὸ ποσὸν τῶν κατατασσομένων. Quid differat geographus τοῦ χωρογράφου, idem ib. 5, 37. Clem. Al. Strom. 6, 4, 36, χωρογραφίαν τῆς Αἰγύπτου. Hase.] Invenitur autem χωρογράφος cum gen. etiam junctum, veluti in hoc Diogenis L. l. : Ἐγένετο δὲ καὶ ἄλλος, χωρογράφος τῆς ὑπὸ Ἀλεξάνδρου πατηθείσης γῆς. [Strabo 1, p. 9 : Οὐδ' εἰ ἄλλος μὲν Ἰνδοῖς προσήκοι χ., ἄλλος δὲ Αἰθίοψιν· et 5 p. 224.]

[Χωροθεσία, Designatio loci. Ps.-Plut. De fluv. p. 1150, C. Simile est ὁροθεσία.]

[Χωρομετρέω, Locum s. regionem metior. Strabo 13, p. 629 : Ὡς ἀναγκαῖον χωρομετροῦσιν.]

[Χωρομετρία, ἡ, Locorum dimensio. Strabo 16, p. 757 : Καθάπερ καὶ τῶν Αἰγυπτίων εὕρημα γεωμετρίαν φασὶν ἀπὸ τῆς χωρομετρίας, ἣν ὁ Νεῖλος ἀπεργάζεται.]

[Χωρομιθρηνὴ, ἡ, Choromithrena, regio Mediæ septentrionalis. Ptolem. 6, 2.]

[Χωρομναῖοι vitiose pro Χωραμναῖοι, quod v.]

Χωρονομέω, Locum aliquem administro, s. Regionem aliquam, aut etiam Agrum, vel Loci alicujus negotia : siquidem νέμω hoc in composito eundem usum habeat, quem in οἰκονομῶ, atque aliis. At VV. LL. exp. Regionem populor, Pabulor, absque ullo exemplo. Magis tamen mirum est quod ap. Hesych. legitur, Χωρονομεῖ, ὀργίζεται : sed mendi suspicione carere non potest.

[Χωρονομικὸς, ἡ, ὸν, Ad agrorum divisionem pertinens. X. νόμος, Lex agraria, Dionys. A. R. 10, 36.]

Χῶρος, ὁ, Locus. [Frequens apud Homerum ceterosque epicos, lyricos et tragicos poetas, qui nusquam χωρίον, sæpius χώρη, dixerunt : quemadmodum vicissim prosæ orationis scriptores sæpissime χωρίον et χώρα, multo rarius χῶρος dixerunt.] Hom. Il. Γ, [315] : Χῶρον μὲν πρῶτον διεμέτρεον. [Ib. 344 : Στήτην διαμετρητῷ ἐνὶ χώρῳ.] Ψ, [189] : Κάλυψε δὲ χῶρον ἅπαντα Ὅσσον ἐπεῖχε νέκυς. [Δ, 446 et Θ, 60 : Ὅτε δή ῥ' ἐς χῶρον ἕνα ξυνιόντες ἵκοντο.] Invenitur et hic versus duobus in Il. [Θ, 491, K, 199] : Ἐν καθαρῷ, ὅθι δὴ νεκύων διεφαίνετο χῶρος· sed uno in l. additur πιπτόντων, in proxime sequente versu. Apud Eund. [Od. Ξ, 2] legimus etiam Χῶρον ἀν' ὑλήεντα, item [Il. N, 473], Χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ. [Χ. προαλεῖ Il. Φ, 262; περισκέπτῳ Od. A, 426, K, 211, 253, Ξ, 6; λευρῷ H, 123. Ib. Λ, 22 : Χώρου ἄϊδρις ἐών· Φ, 142 : Ἀρξάμενοι τοῦ χώρου, ὅθεν τέ περ οἰνοχοεύει.] At Od. Λ, [93] ἀτερπέα χῶρον Inferos appellavit : quem Virg. Sedes infernas, et sedes tartareas. Apud Eund. legimus ὀλίγος χῶρος, Il. K, [161] : Ὀλίγος δ' ἔτι χῶρος ἐρύκει. Ubi χῶρος reddi potest Spatium. [Ib. M. 423 : Ὀλίγῳ ἐνὶ χ. Hesiod. Th. 731 : Χώρῳ ἐν εὐρώεντι· 806 : Καταστυφέλου διὰ χώρου· Op. 599 : X. ἐν εὐαεῖ. Ter apud Pindarum, Ol. 3, 41 : Δένδρε' ἔθαλλεν χῶρος· Pyth. 4, 479 : Ἑὸν ἐρημώσαισα χ.· fragm. 64, 4 : Ζαθέῳ ἐνὶ χ. Æsch. Choeph. 543 : Ὄφις τὸν αὐτὸν χ. ἐκλιπὼν ἐμοί· Eum. 24 : Βρόμιος ἔχει τὸν χ.· fragm. 155 : Βερέκυντα χ. Soph. OEd. T. 732 : Καὶ ποῦ 'σθ' ὁ χ. οὗτος; OEd. C. 24 : Τὰς γοῦν Ἀθήνας οἶδα, τὸν δὲ χῶρον οὔ. X. ἱρὸς ib. 16, 54; ἐρῆμος Eurip. Rhes. 214 et Hipp. 1198. X. Ἀτθίδος Iph. T. 1450. Plur. Soph. OEd. C. 2 : Τίνας χώρους ἀφίγμεθα; OEd. T. 1126 : Χώροις μάλιστα πρὸς τίσι ξύναυλος ὤν; Figurate de cogitandi agendique genere, Trach. 144 : Τὸ γὰρ νεάζον ἐν τοιοῖσδε βόσκεται χώροισιν αὐτοῦ· fragm. 757 : Χῶρος γὰρ οὗτός ἐστιν ἀνθρώπου φρενῶν, ὅπου τὸ τερπνὸν καὶ τὸ πημαῖνον φύει. Ex Comicis ne unum quidem vocabuli exemplum allatum est : nam quod apud Aristoph. Lys. 770 legitur, Ὁπόταν πτήξωσι χελιδόνες εἰς ἕνα χῶρον, in oraculo ficto legitur epica lingua scripto. Βάτραχοι εἰς ἕνα χῶρον ἐλθόντες Hom. Batr. 133, ut ib. 200 : Εἰσῆλθον ἀολλέες εἰς ἕνα χῶρον, ut ap. Tryphiodor. 587. Omittimus recentiorum poetarum epicorum aliorumque exempla, velut Apollonii Rh., qui quattuordecim in locis usus est, Oppiani, Quinti Sm., Theocriti (22, 94 : X. ἐνὶ στεινῷ), Callimachi (H. in Cer. 30 : Θεὰ δ' ἐπεμαίνετο χώρῳ), aliorum.] In soluta oratione parum frequens est hujus vocab. usus. [Frequens ap. Herodotum, modo Loci, modo Regionis s. terræ tractus, modo Agri significatione, velut 1, 67 : Εἰρησομένους τὸν χ. ἐν τῷ κέοιτο ὁ Ὀρέστης· 2, 178 : Ἔδωκε χώρους ἐνιδρύσασθαι βωμοὺς καὶ τεμένεα. Sed 5, 58 : Περιοίκεον δέ σφεας τὰ πολλὰ τῶν χώρων τοῦτον τὸν χρόνον Ἑλλήνων Ἴωνες, probabilius est χωρίων, quod conjecit Wessel. Quæ sæpe permutata sunt in codd., ut ap. Herodot. 2, 19 : Τοῦ Λιβυκοῦ λεγομένου χώρου καὶ τοῦ Ἀραβίου· ubi alii libri χωρίου. Id. 4, 39 : Μέχρι Φοινίκης ἀπὸ Περσέων χῶρος πλατὺς καὶ πολλός

ἐστι. Cum χώρη conjunctum ib. 30: Ἐν τῇ Ἠλείῃ πάσῃ χώρῃ οὐ δυνέαται γίνεσθαι ἡμίονοι, οὔτε ψυχροῦ τοῦ χώρου ὄντος κτλ.] : invenitur alioqui ap. eum cujus est Dialogus Axiochi nomine inscriptus : qui de Inferis loquens, (quos ab Hom. ἀτερπέα χῶρον nominari dixi,) χῶρον ἀσεβῶν [p. 361, E, opposito εἰς τὸν εὐσεβῶν χ. ib. C,] vocat quem Latini, ac præsertim poetæ, Sedem vocant : adeo ut χῶρον ἀσεβῶν interpretari possimus Sedem impiorum. Tibullus Sceleratam sedem dixit. [Χῶρον ἀσεβῶν dixit etiam Lucian. Necyom. c. 12, V. H. 2, 23 (ubi libri plures χωρίῳ pro χώρῳ), 26, Catapl. c. 12, De luctu c. 8; τῶν εὐσεβῶν χ. Lycurg. p. 160, 2. Χῶρος ἀποτεταγμένος τοῖς εὐσεβέσι Plut. Mor. p. 120, B. Sed in genuinis scriptis Platonis χῶρος non magis legitur quam apud alios Atticos veteres, excepto Xenophonte. Ex oratoribus præter locum Lycurgi unum affertur exemplum Antiphontis p. 122, ubi προδραμεῖν τοῦ χώρου. Paullo frequentior voc. usus est apud scriptores posteriorum temporum, velut Polyb. 11, 1, 3 : Ποιήσας ἐν βραχεῖ χώρῳ τὴν ὅλην δύναμιν. Dionys. A. R. 1, 36 : Λιβύην καὶ Βαβυλῶνα καὶ εἰ δή τινες ἄλλοι χῶροί εἰσίν εὐδαίμονες. Ib. c. 39, cod. Vat. : Ἐμάστευεν (boves) ἀνὰ τὸν χῶρον· ubi vulgo τὴν χώραν. 8, 67 : Ὁ χ. ὁ μεταξὺ τῶν στρατοπέδων. Plut. V. Marii c. 16 : Ῥήγνυσι ναμάτων θερμῶν πηγὰς ὁ χ., et V. Crassi c. 19. G. D. Ælian. N. A. 11, 6 : Ἐν Ἀρκαδίᾳ δὲ χώρᾳ ἐστὶν ἱερὸν Πανός· Αὐλὴ τῷ χώρῳ τὸ ὄνομα· 3, 19 : Ἐν τῷ Ἰονίῳ πελάγει κατὰ τὴν πρὸς τῷ Ἀκτίῳ θάλατταν, ἔνθα τοι καὶ τὸν χῶρον καλοῦσιν Ἤπειρον· 6, 43 : Εἶεν δ' ἂν οἱ χῶροι τρεῖς, ὡς ἐν οἰκίᾳ σοβαρᾷ. Idem 17, 22 : Καὶ Κλειτάρχῳ χῶρον δῶμεν. Herch.] || Ager, Prædium, Fundus (qua in signif. alioqui dicitur potius χωρίον). [De agro Hesiod. Op. 390 : Πίονα χῶρον ναίουσιν. Herodot. 9, 15 : Τῶν Θηβαίων ἔκειρε τοὺς χώρους.] Xen. Cyrop. 7, [4, 6] : Μεσταὶ δὲ ὁδοὶ πορευομένων παρ' ἀλλήλους, μεστοὶ δὲ οἱ χῶροι ἐργαζομένων. Atque ut hic legimus hanc vocem cum verbo ἐργάζεσθαι, sic alibi apud Eundem cum verbo ἐξεργάζεσθαι [OEc. 20, 26] : Πότερα δὲ ὁπόσους ἐξειργάσατο χώρους ὁ πατὴρ, πάντας ἐκέκτητο. Ex eodem scriptore [ib. 5, 9] affertur [χειμάσαι] ἐν χώρῳ [τῳ], pro In agro, Ruri. [Symp. 8, 25 : Μεμισθωμένῳ χῶρον ... τῷ οἰκεῖον ἀγρὸν κεκτημένῳ· Anab. 7, 2, 3 : Διδόντες τὰ ὅπλα κατὰ τοὺς χώρους ἐς τὰς πόλεις κατεμίγνυντο· OEc. 11, 18 : Φέρων ἀπὸ τοῦ χώρου ... εἰς ἄστυ.]

[Χῶρος, ὁ, Corus s. Caurus. Nomen venti inter occidentem et septentrionem spirantis. Nomen habet ἀπὸ τοῦ χωρεῖν, quod cum impetu ac vehementia eat et semper procellosus sit. Caurum esse ex ventis frigidissimis (unde *frigora cauri* ap. Virgil. Georg. 1, 356) et grandines inferre testatur Plin. H. N. 18, 34. Conf. Wetsten. ad N. T. vol. 2, p. 641, Salmas. Exerc. Plin. p. 1260, et Cellarii Geogr. vol. 1, p. 29, 34. Legitur ap. Lucam Act. Apost. 27, 12 : Λιμένα τῆς Κρήτης βλέποντα κατὰ λίβα καὶ κατὰ χῶρον· ubi plaga cœli, a qua caurus flat, intelligenda est. Schleusn. Hesych. : Χῶρος· τόπος, ἀγρὸς, ἄνθρωπος, ἢ χωρίον. Codex non ἄνθρωπος, quod Musurus posuit, sed ἄνος. Scribendum ἄνεμος. G. Dind.]

Χωροφιλέω, In loco aliquo libens versor. Et simpliciter etiam Libens versor, Bud. ap. Antiphont. [p. 138, 27] : Εἰ δ' ἐν Αἴνῳ χωροφιλεῖ. [Ex quo loco annotavit Pollux 9, 13, et fortasse Dionys. De comp. verb. c. 6 extr. : Ὁ χωροφιλῆσαι λέγων τὸ φιλοχωρῆσαι ... καὶ τὰ τοιουτότροπα μετασκευάζει τὰς λέξεις, ἵνα αὐτῷ γένοιντο ἁρμοσθεῖσαι καλλίους καὶ ἐπιτηδειότεραι.] Dicitur et φιλοχωρῶ, ac frequentius etiam ἐμφιλοχωρῶ. In VV. LL. est etiam χωροφιλέων, quod redditur Loco detentus, [ex Epist. Thaletis ap. Diog. L. 1, 44 : Σὺ χωροφιλέων ὀλίγα φοιτᾷς ἐς Ἰωνίην].

[Χωροφιλία, ἡ, Amor loci. Philostr. Ep. 47, p. 936 : Ἵνα ταῖς εὐνοίαις στενοχωρώμεθα, ὑπερβαίνειν ὀκνοῦντες τὸ πινάκιον τῆς χ. (quæ verba cum præcedentibus pluribus absunt ab parte codicum)· ubi Boiss. p. 135 plura dixit de hoc compositorum inversorum genere, inter quæ χρυσοφίλης quoque est ap. Greg. Naz. Anth. Pal. 8, 185 : Οὐδὲν χρυσοφίλαις, οἵ μ' ἐτίναξαν ὅλον. Nam sic scripturam codicis χρυσόφιλε σοι με potius corrigendam esse quam χρυσοφίλοις οἵ μ'..., quod apud Murat. legitur, recte judicat Boisson., collatis nominibus παιδοφίλης, γυναικοφίλης aliisque : de quo supra monere debebam s. v. Χρυσόφιλος. G. Dind.]

Χωροφύλαξ, ὁ, Loci custos. Sed existimatur potius sumptum esse hoc compositum ab ea χώρου s. χώρας significatione qua pro Agro ponitur, ut sit Agri custos. In VV. LL. redditur Saltuarius. [Tit. Talm. C. I. vol. 3, p. 477, n. 5040, 9, ex conjectura Franzii, ὁ χ. Σωτήρ. Hase.]

[Χωρύδριον, τὸ, i. q. χωρίον. Theod. Prodr. f. 68.]

[Χωρυτὸς, ὁ, i. q. γωρυτὸς, q. v. « Si satis constaret quod Hesychius tradit Γωρυτός· ... οἱ δὲ χωρυτὸν, explorata esset origo nominis quam grammatici tradunt παρὰ τὸ χωρεῖν. Schol. Hom. Od. Φ, 54 : Γωρυτὸς παρὰ τὸ ἀορεῖν (corr. χωρεῖν) τὸν ῥυτόν. ... et Latinum *corytus* facilius e χωρυτὸς fieri potuit quam e γωρυτός. » Lobeck. Pathol. Prol. p. 389.]

[Χῶς. V. Χοεύς.]

Χῶσις, εως, ἡ, Aggeris eductio, Aggeratio, Aggestus. [Obrutus, Gl.] Exp. etiam Agger, Obex s. Objex ad obstruendum : et tunc i. esset q. χῶμα. [Thucyd. 2, 76; 3, 2. « Joseph. A. J. 7, 6, 4, κωλύειν τὴν χῶσιν. » Hase.]

[Χῶσμα vitiose pro χῶμα, Agger, ap. Diodor. Exc. p. 565, 25 : Ἐν τῇ θαλάσσῃ χώσματα κατασκευάζειν.]

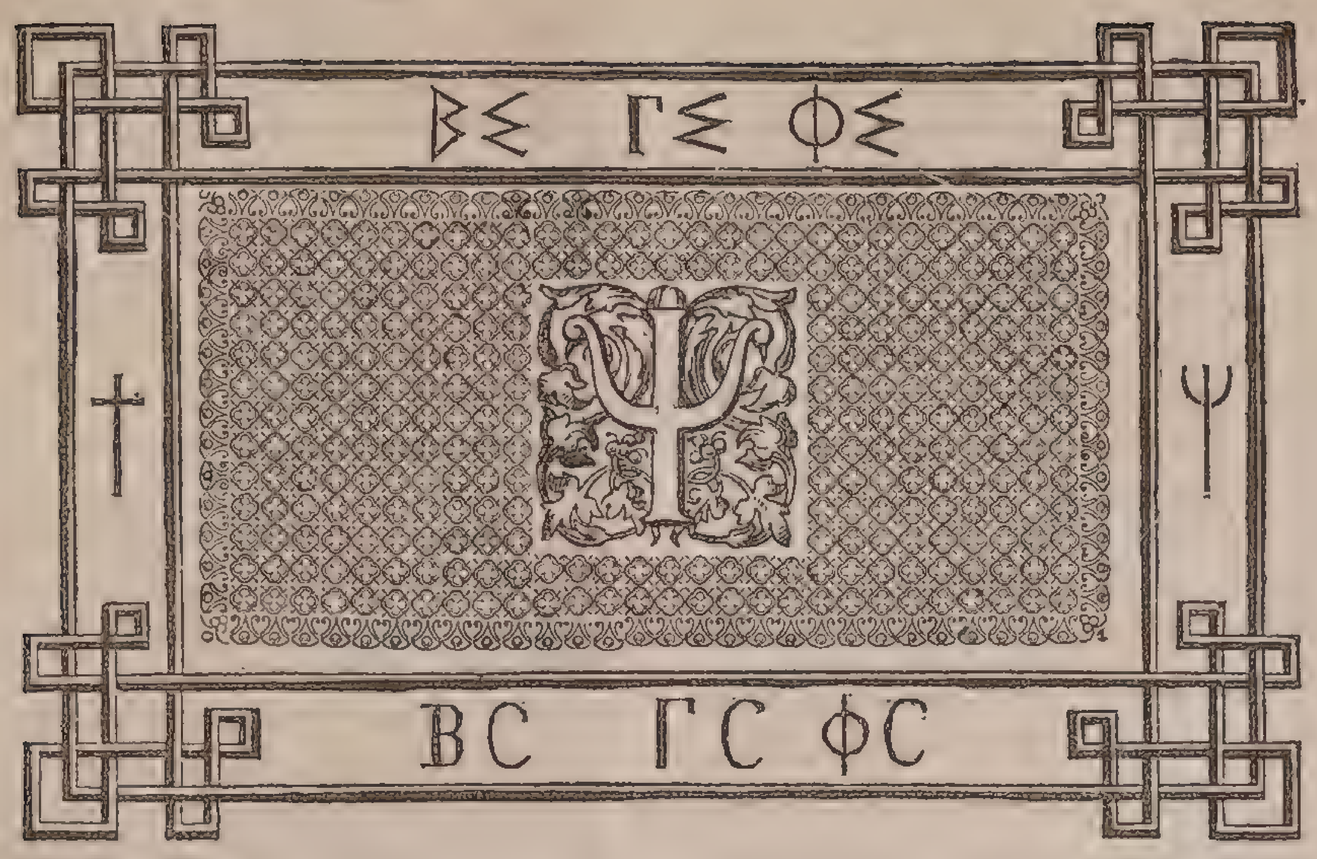
Χωστὸς, ἡ, ὸν, Humo egesta eductus vel extructus : ut χωστὸς τάφος, Eur. [Rhes. 414], Tumulus ex terra egesta s. aggesta in modum aggeris : quod χῶμα etiam nominari docui. Homeri autem schol. χωστὴν γῆν appellat Terram egestam, qua obruuntur s. operiuntur defuncti : quæ χυτὴ etiam vocatur. [Lycophr. 698 : Ἀτραποὺς βοῶν χωστάς. Polyb. 4, 61, 7 : Χωστὴ καὶ στενὴ πάροδος. « Christus pat. 1742, ἐν χωστοῖς τάφοις. » Hase.]

Χωστρὶς, ιδος, ἡ, unde χωστρίδες χελῶναι, Testudines ad congestiones fossarum paratæ, s. ad fodiendum comparatæ. Vide Χελώνη. [Ubi Polybii aliorumque loci allati sunt, quibus add. Anon. in Walzii Rhett. vol. 3, p. 380, 5. Χωστρὶς πλεονασμῷ τοῦ ρ formatum esse opinatur Eustath. p. 1717, 16. V. de hoc genere nominum Lobeck. ad Phryn. p. 255. G. D. Athen. in Mathem. vett. p. 6, 9. Philo Belop. ib. p. 97, 28; 99, 41; 100, 45, αἱ χ. χελῶναι. Hase.]

[Χωχὴ, ἡ, Chocha. Steph. Byz. : Χ., κώμη πρὸς τῷ Τίγριδι ποταμῷ. Ἀρριανὸς δεκάτῳ. ... Τὸ ἐθνικὸν δύναται καὶ Χωχηνός καὶ Χωχαῖος, ὡς τὰ παρακείμενα χωρία Καρραῖος Καρρηνός, Βατταῖος Βαττηνός.]

[Χώω.] Porro ex χολόω, exempto λ, et duobus ο in ω contractis, videtur factum esse verbum Χώω : prorsus enim i. q. χολόω significat, i. e. Bili inflammo, Ad iram concito. Verum rarior usus est hujus activi χώω, quum contra ejus passiva et media vox usitatissimæ sint : unde ap. Hesych. est Χώσασθαι, χολώσασθαι, ὀργίσασθαι, λυπηθῆναι. [Et Χωσθῆναι· τὰ αὐτά. Cujus aoristi passivi exempla nulla sunt. Ab ὀργίζεσθαι distinxerunt grammatici, ut schol. Hom. Il. N, 165 : Χώσατο· συνεχύθη τὴν ψυχήν· οὔτε γὰρ ἐπὶ χαρᾶς οὔτε ἐπὶ ὀργῆς τίθεται. Quæ Aristarchi opinio fuit, de qua recte Lehrs. in libro De Arist. p. 147 : « In χώεσθαι putaverim etymi aucupium in caussa fuisse ut a sensu vocabuli aberraret. Schol. Il. Ψ, 603 : Χωόμενος νῦν ἀντὶ τοῦ χολούμενος· 385 : Ἡ διπλῆ ὅτι χωομένοιο ἀντὶ τοῦ συγχεομένου· et similiter ad Φ, 519, Ξ, 406, N, 165, X, 291, Π, 553. Indidignari sæpe significat, non dolere. »] Porro id ipsum interdum absolute ponitur. Hom. Il. Φ, [519] : Οἱ μὲν χωόμενοι, οἱ δὲ μέγα κυδιόωντες. Hesiod. Theog. [533] : Καίπερ χωόμενος παύθη χόλου ὃν πρὶν ἔχεσκε. Interdum cum [dat. θυμῷ, Hom. H. Cer. 330 : Θυμῷ χωομένης· vel] κατὰ θυμὸν, vel omisso κατὰ, cum θυμόν· Il. Π, [616] : Αἰνείας δ' ἄρα θυμὸν ἐχώσατο· A, [429] : Τὸν δ' ἔλιπ' αὐτοῦ Χωόμενον κατὰ θυμὸν ἐϋζώνοιο γυναικός. [Omisso κατὰ Il. Υ, 29 : Ὅτε δὴ καὶ θυμὸν ἑταίρου χώεται αἰνῶς.] Rursum Il. [A, 44] : Χωόμενος κῆρ [Cum κηρόθι Od. E, 284 : Ὅ δ' ἐχώσατο κηρόθι μᾶλλον]· ut et ap. Hesiod. [Theog. 554] : Χώσατο δὲ φρένας, Animo exarsit, excanduit. [Cum dat. φρεσὶ Il. Τ, 127 : Χωόμενος φρεσὶν ἦσι.] Interdum cum περὶ habente suum gen., vel eo omisso, cum solo genit.

Hesiod. Sc. [12]: Χωσάμενος περὶ βουσί. Hom. Il. N, [165]: Χώσατο δ' αἰνῶς Ἀμφότερον νίκης τε καὶ ἔγχεος ὃ ξυνέαξε· B, [689]: Κούρης χωόμενος Βρισηΐδος, ut et in l. paulo ante cit. Χωόμενον κατὰ θυμὸν ἑϋζώνοιο γυναικὸς, Iratum propter mulierem bene cinctam. [Cum genit. personæ etiam N, 662: Τοῦ ὄγε χωόμενος προΐει χαλκήρε' ὀϊστόν· Π, 553: Ἕκτωρ, χωόμενος Σαρπηδόνος· Ψ, 37: Ἑταίρου χωόμενον κῆρ. Cum genit. rei Φ, 457: Μισθοῦ χωόμενοι. Addito περὶ cum genit. I, 449: Ὅς μοι παλλακίδος πέρι χώσατο καλλικόμοιο· Ξ, 266: Ὣς Ἡρακλῆος πέρι χώσατο. Ubi libri partim sic partim περιχώσατο, quod non probandum, licet schol. ad l. priorem annotaverit, Οἱ μὲν ἀνέστρεψαν, ἵνα γένηται περὶ παλλακίδος, οἱ δὲ περιχώσατο ἀνέγνωσαν, ἵνα σημαίνηται τὸ περισσῶς. Καὶ οὕτως μᾶλλον ἐπεκράτησεν ἡ παράδοσις· οὕτως δὲ καὶ Ἀλεξίων. Quorum opinionem secutus est Quint. Sm. 1, 741: Ὁ δέ οἱ περι- A χώσατο θυμῷ Πηλείδης ἐρίθυμος. Sed hic quoque haud dubie divisim scribendum πέρι (i. e. περισσῶς) χώσατο θυμῷ. Cum περὶ et dativo Hesiodus l. supra citato Sc. 12 (in quo Gœttlingio πέρι, i. e. περισσῶς, scribendum videtur, et Hom. H. in Merc. 236: Χωόμενον περὶ βουσὶν ἑκηβόλον Ἀπόλλωνα). G. D.] Nonnunquam cum dat., ut χολόομαι etiam. [Il. A, 80: Κρείσσων γὰρ βασιλεὺς, ὅτε χώσεται (i. e. χώσηται) ἀνδρὶ χέρηϊ· I, 555: Ἤτοι δ μητρὶ φίλῃ Ἀλθαίῃ χωόμενος κήρ· Φ, 306: Ἀλλ' ἔτι μᾶλλον χώετο Πηλείωνι· et Ω, 606.] Od. E, [215]: Πότνια θεὰ, μή μοι τόδε χώεο· Ψ, [213]: Αὐτὰρ μὴ νῦν μοι τόδε χώεο, μηδὲ νεμέσσα. Ubi etiam nota additum τόδε pro διὰ τόδε. [Sequente ὅτι Il. Ξ, 406: Χώσατο δ' Ἕκτωρ ὅττι ῥα οἱ βέλος ... ἔκφυγε χειρός· Od. Θ, 238: Χωόμενος ὅτι σ' οὗτος ... νείκεσεν· et Λ, 103.] ‖ Χώεται Hesych. exp. non solum θυμοῦται, χολοῦται, sed etiam μέμφεται, ὀνειδίζεται.

[nota vigesimæ tertiæ apud Græcos literæ, quam vocant ψῖ, ut Callias ap. Athen. 10, p. 453, D : Φῖ, χῖ τε τῷ ψῖ ἐς τὸ ὦ. Plato Crat. p. 427, A : Διὰ τοῦ φῖ καὶ τοῦ ψῖ, ubi vulgo sola expressa est figura literarum φ et ψ, non nomen, ut recte factum in codice Bodleiano, et postulant proxima καὶ τοῦ σίγμα καὶ τοῦ ζῆτα. De origine nominis Etym. M. p. 817, 8 : Ψῖ τὸ στοιχεῖον, ὅτι συριγμὸν ἔχει αὐτοῦ ἡ ἐκφώνησις· καὶ ὅτι ὁ συριγμὸς οὐκ ἔστι τὶ, ἢ μόνον ψι. Ἄλλοι δὲ, ὅτι ἑνὸς ψαύει χρόνου, διπλοῦν ὄν. Inter literas ab Simonide Ceo inventas numeratur ab grammaticis : v. schol. Dionys. Thr. in Bekk. Anecd. p. 781, 2. Est autem ex literis quas duplices appellant grammatici, facta ex π et σ. Dionys. De comp. verb. c. 14, p. 82 : Τριῶν δὲ τῶν ἄλλων γραμμάτων, ἃ δὴ διπλᾶ καλεῖται, τὸ ζ μᾶλλον ἡδύνει τὴν ἀκοὴν τῶν ἑτέρων· τὸ μὲν γὰρ ξ διὰ τοῦ κ, τὸ δὲ ψ διὰ τοῦ π τὸν συριγμὸν ἀποδίδωσι, ψιλῶν ὄντων ἀμφοτέρων. Sextus Emp. p. 239 : Λέγουσι δέ τινα τῶν συμφώνων καὶ διπλᾶ, καθάπερ τὸ ζ ξ ψ· συνεστηκέναι γάρ φασι τὸ μὲν ζ ἐκ τοῦ σ καὶ δ, τὸ δὲ ξ ἐκ τοῦ κ καὶ σ, τὸ δὲ ψ ἐκ τοῦ π καὶ σ. Et similiter Theodos. Gramm. p. 12, 3. Hinc explicandum quod in monumentis quibusdam antiquis vel φσ, quæ constans apud Atticos fuit scriptura, ut χσ pro ξ, vel πσ pro ψ scriptum reperitur, quod Æolibus tribuunt grammatici, de quo Ahrens. De dial. Æol. p. 48 : « Pro duplicibus ξ et ψ Æoles referuntur κσ et πσ scripsisse : v. Joann. Gramm. p. 244^{b}, Gregor. Cor. p. 613 et gramm. Meermann. p. 661 : Ἀντὶ τοῦ ξ τιθέασι τὸ κ καὶ σ, ξένος κσένος, ἱέραξ ἱέρακς, ἀντὶ δὲ τοῦ ψ τὸ π καὶ σ, Πέλοψ Πέλοπς, Ἄραψ Ἄραπς. Ap. Joann. gramm. in Hortis Adon. legitur σκένος, in editionibus recentioribus κσένος. Constat antiquiores Græcos omnes eas literas ignorasse; Attici tamen tituli antiquiores pro illis χσ et φσ habent, sed columna Melia in Corp. Inscrr. n. 3, et antiqui tituli Theræi κσ et πσ, neque absonum videtur Æoles quoque antiquiores cum his conspirasse. Mirum tamen quod res ad antiquam orthographiam pertinens ad dialectum refertur, quum non credibile sit in poetarum Æolicorum libris eam scripturam a grammaticis, qui recensuerunt, Alexandrinis servatam esse. Quare antiquissima in Joanne gramm. lectione σκένος pro κσένος adjuvante suspicor non alium morem, exemplis male additis et mutatis, ea regula significari quam quo Æoles σκίφος et σπέλιον pro ξίφος et ψέλιον dixisse traduntur. Schol. Dionys. Thr. p. 815 : Ὅτι δὲ διὰ δύο στοιχείων τὸ παλαιὸν ἐγράφοντο (duplices) διδάσκουσιν αἱ διάλεκτοι· τὸ γὰρ ξίφος σκίφος ἐκάλουν καὶ τὸ ψέλιον σπέλιον καὶ τὸν ζυγὸν σδυγόν. Theodos. in Bekk. Anecd. p. 815, 32 : Οἱ Αἰολεῖς κατὰ τὴν προφορὰν τοῦ ζυγός σδυγός γράφουσι καὶ κατὰ τὴν προφορὰν τοῦ ξίφος κσίφος (leg. σκίφος) καὶ κατὰ τὴν προφορὰν τοῦ ψέλλιον σπέλλιον. Item Cram. Anecd. Oxon. vol. 4, p. 326, 8, et Greg. Cor. p. 598, nisi quod recte σκίφος legitur et additur in hujus edd. antiquis καὶ τὴν ψαλίδα σπαλίδα. Quanquam ne hujus quidem usus certa exempla reperiuntur, sed ξίφεος legitur apud Alcæum (ap. Hephæst. p. 58); contra σκίφος Doriensium nonnulli dicebant, ut apud Epicharmum leguntur σκιφύδρια et σκιφίας. Et fieri potuit ut quæ exempla scholiastes Dionysii e dialectis profert, a Theodosio et Gregorio minus recte omnia Æolibus tribuerentur propter σδυγός. Ipsum ψ est pro σ in nomine poetriæ Ψάπφοι et Ψάπφ' in fragmentis Sapphonis, quanquam vulgata forma Σάπφοι metro confirmatur Alcæi fragm. ap. Hephæst. p. 80. Psapphæ nomen restituit O. Müllerus apud Varron. De L. L. 9, 90, 51, ubi de duplicibus nominum formis agit : « Sappho (et Psappha) et Alcæus et Alcæo. » Ceterum ψ et σ permutantur in nonnullis vocibus peregrinis, ψίττακος et σίττακος, ψάγδας et σάγδας. » Ψ pro σφ est in formis pronominum Doricis ψέ et ψίν pro σφέ et σφίν, de quibus suo loco dictum est. ‖ Est etiam numeri nota, sed inferioris ætatis, qua, ut literæ ρ′ usque ad χ′ numeros 100—600, eædem vero cum lineola infra posita ͵ρ—͵χ numeros ab 100,000 usque ad 600,000 significant, ita ψ′ exprimit 700, ͵ψ vero 700,000, de quo supra dictum p. 1213 (ubi lin. 8 a fine pro φ′ et ͵φ lege χ′ et ͵χ). ‖ Litera ψ inversa (ϕ) apud mathematicos λείψεως nota est. Diophantus Arithm. 1, p. 7 : Λεῖψις ἐπὶ λεῖψιν πολλαπλασιασθεῖσα ποιεῖ ὕπαρξιν, λεῖψις δὲ ἐπὶ ὕπαρξιν ποιεῖ λεῖψιν καὶ τῆς λείψεως σημεῖον ψ ἐλλιπὲς κάτω νεῦον ϕ. G. Dind. Ψ. B. titulis subscriptum nota est verborum Ψηφίσματι βουλῆς C. I. vol. 1, p. 576, n. 1111, 6; p. 588, n. 1164, 9 et 1167, 12; p. 591, n. 1186, 15; p. 601, n. 1220, 5, alibique crebro. Hase.]

Ψάγδας, [ὁ, ut videtur, licet Athenæus 15, p. 691, C, dixerit τῆς λεγομένης σάγδης. Apud Clem. Al. p. 207, ψάγδας Αἰγυπτίας, ubi quum nominativus requiratur Heinsius ψάγδα Αἰγυπτία corrigebat, Scaliger In Locos controversos R. Titii 4, p. 90, ψάγδας Αἰγύπτιος,] unguenti genus quoddam, ut tradit Galen. in libello quem inscripsit τῶν Ἱπποκράτους γλωσσῶν ἐξήγησιν [p. 598]. Est certe hoc vocab. ex eorum numero quæ ad hanc γλωσσῶν appellationem pertinent. Esse enim γλωσσηματικὸν manifestum est : et quidem sonus ipse barbarum quiddam habere videtur. Sed ap. Hesych. duplex est hujus vocis scriptura. Scribitur enim ψαδάς : cui subjungitur, Ψαγδῆς, μύρον ποιόν. Quem locum mendo non carere arbitror, omissa videlicet particula ἢ quam Hesych. inter diversas scripturas interjiceret, quæcunque illæ essent. Haud scio autem an voces istas ex Ψακαστὸν detortas esse suspicandum sit. Nam et μύρον quoddam dicitur ψακαστὸν, nimirum quod alio nomine στακτὸν appellatum postea fuit : ut tradit Eustath. [Hesychio sublata dittographia restituendum Ψάγδας· μύρον ποιόν·

et apud Erotian. p. 396, ubi libri ψάδα, recte correctum est Ψάγδας· μύρου εἶδος, οὗ μέμνηται καὶ Εὔπολις ἐν Μαρικᾷ. Nam licet forma vocabuli variata sit, tamen stabilis est literæ γ memoria, ut docent exempla et hujus formæ et alterius σάγδας allata s. hac voce Σάγδας vol. 7, p. 14, inter quæ memorabile est Eubuli apud Athen. 15, p. 690, E, qui dativo formæ ψαγδὰν, ᾶνος, ὁ, usus est, Αἰγυπτίῳ ψαγδᾶνι τρὶς λελουμένη· nam sic accentum ψάγδανι recte correxisse videtur Schweigh. Quod cum similibus nominibus comparavit Lobeck. Paral. p. 19. « Est ceteroquin vox hæc origine Ægyptiaca, cujus proinde e gentis illius sermone vera significatio peti debet. Ex illo etiam ratio reddi potest quamobrem modo Σάγδας, modo Ψάγδας scriptum reperiatur. Etenim Π voci Σάγδας additum nihil aliud est quam nota generis masculini, quæ proinde omitti recte potest, sicut ap. Græcos artic. ὁ. Dicitur ὁ Θεὸς et Θεός. Est autem ⲥⲟϫⲉⲛ Ægyptiace μύρον, Unguentum, et cum nota mascul. generis ⲡⲥⲟϫⲉⲛ. Equidem Σάγδας et Ψάγδας, literis Græcis, non Σάγδας, sed potius Σαγὴν, vel Σάγη, et Ψάγη scribendum erat. Sed vocem hanc, in Ægypto sæpius auditam, Græci, et omnium primi poetæ, ut versibus consulere possent, corruperunt, ac paulatim corrupta pronunciatio invaluit. Quum vero Græci scirent unguentum in Ægypto dici Σάγην, vel Πσάγην, aut ut corrupte pronunciabant, Σάγδαν et Πσάγδαν, eo nomine unguentum Ægyptiacum, ceu peculiarem aliquam unguenti speciem, designarunt. » Jablonsk. Opusc. vol. 1, p. 418. Memphitice vocab. scribebatur ⲥⲟϫⲉⲛ. Litera ϫ, qua Græci carent, aliquando saltem per literas γδ expressa est. Litera ⲟ in Græcia ipsaque Ægypto pronunciata interdum veluti ⲱ. Factum hinc ut literæ ⲱ et ⲩ multis in vocibus Ægyptiacis permutarentur. Pro ⲥⲟϫⲉⲛ Sahid. scribitur ⲥⲟⲟⲩⲛ in Jo. 11, 2. Conf. Mingarell. in Æg. cod. rel. p. xli, xlii. Legitur item in vers. Sahid. Matth. 26, 7 et 12. Tewater. || Alio sensu ap. Athen. 15, p. 691, pro suffimenti genere quodam : Θεόδωρος δὲ θυμίαμά τί φησιν αὐτὸ εἶναι. || Sagda, æ, fem., gemmæ species. Plin. H. N. 37, 10 : « Sagdam Chaldæi adhærescentem navibus inveniunt, prasini coloris. » (Conf. Solin. c. 50, Isid. Origg. 16, 7.) « Nomen hujus gemmæ cum unguento commune, quod Sagda dicebatur, vel Psagda : nam utrumque nomen idem. Forte lapis a colore hujusmodi unguenti, quod erat viride, sic appellatus : sic Myrrhites, qui myrrhæ colorem habet; sic Libanochrus, quæ thuris; et lapis Stactachates, qui stactæ; Aromatites, myrrhæ coloris et odoris. » Salmas. in Solin. p. 497, D. Vid. Marbodeus c. 36. Angl.]

Ψαγεῖον, τὸ, Vas, ἀγγεῖον, ut tradit Hesych. [Corruptum ex ψυγεῖον, quod v.]

[Ψάγιος, ία, ιον.] Ψάγιον, Obliquum, Incurvum. Vide Hesych., qui alibi ψιλίοις interpretatur itidem πλαγίοις. Ψάδιον ab Eodem exp. κάταντες. [Utrumque suspectum.]

Ψαδαρὸς, et Ψαδηρὸς, Putris, Arenulentus, Friabilis, Infirmus, Imbecillus, VV. LL. : quæ illam secundam interpret. afferunt ex Gaza ap. Aristot. : ap. quem tamen per θ scribi annotant. Sic certe et ap. Hesych. ψαθαρὰ, non ψαδαρὰ legitur : qui exp. etiam per ψαθυρὰ, tanquam notius. At vero Ψαδαρὸς et Ψαδηρὸς, suspecta sunt, quum in VV. LL. nullo testimonio hæc scriptura confirmetur. Atque adeo verisimile est Ψαδαρὸς pro Ψαθαρὸς, et Ψαδηρὸς pro Ψαθυρὸς prave scriptum fuisse. [V. Ψαθαρὸς s. v. Ψαθέα.]

[Ψαέναι· φθάσαι, κτίσαι, Hesych. Similiter idem, Ψατᾶσθαι· προκαταλαμβάνειν. Et Ψατῆσαι· προειπεῖν.]

Ψαθάλλω et Ψαλάσσω, etiam ipsa, derivata sunt ex ψάω significante Tango, Contrecto, eandemque cum eo retinent signif. Hesych. enim ψαθάλλειν exp. ψηλαφᾶν, nec non κνήθειν : Suidas vero ψηλαφᾶν καὶ μαλάττειν αἰσχρῶς, quod est Masturbare. Itidemque ψαλάσσετε idem Suid. affert pro ψηλαφᾶτε. [Mœris p. 421 : Ψαθάλλειν Ἀττικοὶ, ψηλαφᾶν Ἕλληνες. Phryn. in Bekk. Anecd. p. 9, 6 : Ἀναψαθάλλειν τὸ πέος· ἀνατρίβειν καὶ ἀνακνᾶν καὶ ψηλαφᾶν οἷον πρὸς τὸ πλησιάζειν. Ἕρμιππος ἄνευ προθέσεως λέγει ψαθάλλειν ἀντὶ τοῦ κνᾶν « Σὺ δὲ τὴν κεφαλὴν ψάθαλλέ μου », ἀντὶ τοῦ ψηλάφα. Καὶ Πλάτων ἐν Κλεοφῶντι « Ἐψάθαλλε λεῖος ὤν. »] Rursum Hesych. ἐψαθήλατο affert pro ἐκνήσατο : et ἐψαλάσατο pro ἔψαυσε, nec non pro ἐκνήθη. [Codex ἐκινήθη. Recte ἔκνηθεν Pierson. ad Mœr. p. 421.] Ambo verba leguntur et in Lex. meo vet. Nam ibi ψαθάλλειν pro κνήθειν habetur, et ψαλάξεις ex Lycophr. pro κρούσεις, ψηλαφήσεις, καὶ ἄνευ σίτου κιθαρίσεις : quæ iisdem verbis ap. Etym. quoque [M. p. 817, 14] inveniuntur. [Lycophronis locus est v. 139 : Τοιγὰρ ψαλάξεις ἐς κενὸν νευρᾶς κτύπον· quod per κρούσεις, ψηλαφήσεις exp. schol. Proxima in Indice HSt.:] Sed Ψαθαλεῖν et Ψατάλλειν ap. Eust. [p. 1914, 24] legi sciendum est, tradentem ex Ælio Dionysio, dici ἐπὶ χορδῶν μουσικῶν, pro ψηλαφᾶν et μαλάττειν. [Apud Eustath. inverso ordine τὸ ψατάλλειν καὶ τὸ ψαθαλεῖν ἀντὶ τοῦ ψηλαφᾶν καὶ μαλάττειν. Τὸ δ' αὐτὸ καὶ ψάλλειν ἐστί. Utrumque suspectum. Nam rectæ formæ videntur Ψαθάλλειν et Ψαλάσσειν s. Ψαλάττειν. Alterum est apud Ælian. N. A. 3, 18 : Καὶ εἴ τις αὐτοῦ ψαύσῃ, ὅδε ἔτι καὶ μᾶλλον πίμπραται· καὶ εἴ τις ἐπιμείνῃ ψαλάττων, γίνεται πᾶς ὑπὸ σήψεως διαυγέστατος. Ὑποψαλάσσειν in verbis Dorice scriptis ap. Aristoph. Lys. 84. « Hesych. : Ψαλάσσει, τινάσσει, ψηλαφᾷ, κινεῖ, ψαύει, ψάλλει· ἀφ' οὗ καὶ ἀψάλακτος, ὁ ἄψαυστος· ubi forte legendum κνεῖ, quanquam Ἀψάλακτος ab eodem redditur ἀκίνητος. » Pierson. Hesychii glossam attigit HSt. s. v. Ψαλακτός.] In VV. LL. Ψαττάλλειν scriptum est, gemino etiam τ : sed perperam. [Suidas : Ψατάλλειν (sic ex cod. uno; Ψαττάλειν ed. Mediol.; aliæ ψαττάλλειν, unde sumserunt VV. LL.) καὶ ψαθάλλειν. τὸ ψηλαφᾶν καὶ μαλάττειν αἰσχρῶς.]

[Ψαθαρός. V. Ψαθέα.]

[Ψαθαροχαίτης, ὁ, Crines squalidos habens. Hesych. s. v. Φυκιοχαίτης.]

Ψαθέα etiam, quod Hesych. exp. ψωμία, i. e. Offulæ, est a ψάω significante λεπτύνω, s. μικρύνω. Sunt enim tenues panis particulæ. [Infra Ψαφέα· ψωμία.] Sed forsan pro eo ψαθέα scrib. ψάθεα, ut sit a nomin. sing. ψάθος : nisi forte ψαθία potius legendum est. Ex quo ψάθος derivatur Ψαθαρὸς sive Ψαθυρός : (pro quo et Ψαδυρὸς scribitur :) quippe quod significet Friabilis, Qui in minutas particulas et quasi offulas friari potest : εὔθλαστος Hesychio, apud quem illa tria leguntur, ψαδυρὸν tamen exponentem et ἀσθενές : et ψαθαρὰ non solum ψαθυρὰ, εὔθλαστα, ἀσθενῆ, sed etiam ξηρὰ, σαθρά : forsitan quia quæ sunt ξηρὰ, ἀσθενῆ, et σαθρὰ, friari et comminui frangique possunt facilius. Galen. Comm. 3 in Hippocr. Prorrh. [vol. 8, p. 782] annotat, scripturam illam per ὁ, ψαδυρὰ, Atticis peculiarem esse et propriam : ψαθυρὰ vero per θ, ceteris omnibus Græcis communem : ψαθυρὰ autem κρέα vocari, τὰ τοῖς σκληροῖς καὶ ἰνώδεσι καὶ δυσδιαλύτοις καὶ δυσμασσήτοις ἐναντίως διακείμενα· μάλιστα δὲ, inquit, γίνεται τοιαῦτα τὰ καλούμενα πρὸς τῶν πολλῶν σαχνὰ, μίαν ἡμέραν ἢ δύο τιθέμενα μετὰ τὸ σφαγῆναι τὸ ζῷον· quæ a Græcis ait vocari ἔωλα : et ἐωλίζειν itidem ab Iisd. dici τὸ οὕτως προσήπειν, (quod Προσήπειν plane videtur esse quod dicimus *Mortifier :* unde dicimus *De la chair mortifiée :* qua in signif. illud ἔωλον, ut opinor, usurpare possumus :) ψαδυρὸν s. ψαθυρὸν, inquit Gorr., dicitur Edulium s. Aliud quidvis quod tenerum et friabile sit, quodque in se, ut scribit Galen. 3 De alim., nihil lentoris neque pinguedinis continet. Id idem Galen. κραυρὸν etiam appellat Meth. Med. 11. Aristot. autem θραυστὸν Meteor. 4, [9]. Tale autem in ciborum genere maxime est quod diem unum vel duos ab jugulato animali repositum est : ἔωλον id Græci vocare consueverunt, quasi biduanum vel triduanum, et ἐωλίζειν, ita ante putrefacere. Gaza ψαθυρὸς ap. Aristot. vertit modo Arenidus, modo Arenulentus, modo Arenæ conditioni similis : alii non solum Friabilis et Qui facile teritur, sed etiam Contracta siccitate fragilis : Hermol. Asperso situ obductus : Ruellius, Cano situ obductus, Squalore obsi-

tus. Sed merito ea interpretatio a Marcello rejicitur, qui interpr. Friabilis, ap. Diosc. 1, 8, de styrace: Φαῦλος δὲ ὁ μέλας καὶ ψαθυρὸς καὶ πιτυρώδης. Pro quibus Plin. habet, Placet maxime pinguis, purus albicantibus fragmentis: non verbum verbo reddens, sed pinguem opponens τῷ ψαθυρῷ: cui Aristot. opponit γλίσχρον Meteor. 4, [9] ubi scribit, Γλίσχρον δ' ἐστὶν ὅταν ἕλκτὸν ᾖ ὑγρὸν ὄν, ᾖ μαλακόν· ὅσα δὲ μὴ τοιαῦτα, ψαθυρά· quæ sc. non possunt ἐπὶ πολὺ ἐκτείνεσθαι καὶ συνιέναι uti catenæ. Itidemque Probl. 21, 2. Idem in H. A. [3, 1, 10 et 17] τὰ τῶν ἰχθύων ὠὰ vocat ψαθυρὰ, quoniam et ipsa γλισχρότητος omnis sunt expertia, et, ut Gaza vertit, arenida. Et in libro De sensu [c. 4]: Ψαθυρὸν ὕδωρ, ἔλαιον δὲ γλίσχρον. Et Theophr. C. Pl. 2, [4, 12, de terra]: Ἐπὶ ταυτὸ δὲ φέρονται καὶ ὅσοι φασὶ δεῖν πίειράν τε εἶναι καὶ μὴ παγώδη, μηδὲ πυκνὴν, μηδ' ἁλμυρὰν, ἀλλὰ ποτὲ μὲν ψαθυράν. [Ψαθυρωτέρα γῆ Geopon. 3, 3, 10; 9, 6, 2. Ῥίζαι ψαθυραὶ καὶ μαλακαὶ Theophr. H. Pl. 7, 9, 4. Id. De sensu § 73, p. 677: Τὰ ψ. καὶ εὔθρυπτα. Κραυρότερον per ψαθυρώτερον καὶ εὐθραυστότερον exp. Timæus Lex. p. 168.] Et Diphilus medicus ap. Athen. 2, [p. 69, F]: Ἡ δὲ σκληροτέρα καὶ ψαθυρὰ θρίδαξ, ἧττόν ἐστι καὶ εὐστόμαχος καὶ εὐκοίλιος· cui ibid. opp. ἡ τρυφερά. [Ib. p. 51, E, ex Phania Eresio: Τὸ μόρον ... διαφυὰς ἔχει ψαθυρὰς καὶ εὐχύμους. Ἄρτος ψ. Geopon. 2, 33, 1. De carnibus quæ tenerescunt, ap. Plut. Mor. p. 696, D, in lemmate problematis: Τίς αἰτία δι' ἣν ψαθυρὰ γίνεται τὰ χυτὰ ἐκ συκῆς χρεμαννύμενα τῶν ἱερείων.]

[Ψάθις, δ, Psathis, fluvius Sarmatiæ. Ptolem. 5, 8, p. 346, 2: Ψάθιος ποταμοῦ ἐκβολαί. Nam sic ex codd. correctum quod legebatur Ψάπος. In uno cod. Ψαθίου.]

[Ψάθος. V. Ψαθέα.]

[Ψαθυριανοὶ, οἱ. V. Ψαθυροπώλης.]

Ψαθύριον, τὸ, subst. est, significans Frustulum et minutam particulam ex friatura, vel Micam aut Offulam, veluti quum Athen. 14, [p. 646, C] ψωθία esse ait τὰ ψαθύρια. [Leont. Neapol. Vita Sym. Sali Actt. Julii t. 1, p. 165, A, οἰνάρια διάφορα καὶ ψαθύρια. Hase.]

[Ψάθυρμα, τό. HSt. s. v. Ψαθύριον:] Quo pertinet et Ψαθύρματα, quod Hesych. affert pro ἀποκόμματα.

[Ψαθυροπώλης, δ, Placentarum venditor. Socr. H. Eccl. 5, 23: Ἐκαλοῦντο δὲ οὗτοι (οἱ Ἀρειανοὶ) Ψαθυριανοὶ, ὅτι Θεόκτιστός τις ψαθυροπώλης, Σύρος τὸ γένος, διαπύρως τῷ λόγῳ τῷδε συνίστατο. Et paullo post, Τοῦ στρατηλάτου Ηλίνθα, τῆς Ψαθυριανῶν ὄντος αἱρέσεως.]

[Ψαθυρός. V. Ψαθέα.]

Ψαθυρότης, ἡ, Friabilis natura, Fragilitas ex siccitate: Aristot.: Ἡ γὰρ ψαθυρότης ὑπὸ ξηρασίας γίνεται· H. A. 4, [1]: Ψαθυρότης σομφὴ, quod interpr. Natura fungosa friabilisque. [Galen. vol. 6, p. 799, 2, κραυρότητα δὲ λέγω καὶ ψ. Hase.]

[Ψαθυρόω.] Ψαθυροῦσθαι, Friabilem fieri, Ita exarescere ut facile friari queat. Suidas pro Arescere s. Inarescere accipit; nam quum ψαθυρὸν exposuisset ξηρὸν, subjungit hunc ex [Aq. versione] Psalm. [101, 4] Davidis locum, Καὶ τὰ ὀστᾶ μου ὡσεὶ καῦσις ἐψαθυρώθη. [Aq. Josuæ 9, 5: Ἐψαθυρώθη, quod ἐπυρώθη scriptum in Catena Patr. Gr. vol. 3, p. 7, ex interpretatione. Ἐψαθυρώθη etiam Theodoreti p. 1316 auctoritas tuetur. Schleusn.]

[Ψαιδρός. V. Ψεδνός.]

Ψαιθὸν [?], Hesychio ὑποφοινίσσον.

[Ψαικάζω. V. Ψακάζω.]

[Ψαίκαλον. V. Ψάκαλον.]

[Ψαικαλοῦχος. V. Ψακαλοῦχος.]

[Ψαικάς. V. Ψακάς.]

[Ψαῖμα. V. Ψαίνυσμα.]

[Ψαινύθιος, ία, ιον.] Ψαινύθιον, Falsum, Vanum, Vile, Nullius pretii, Hesych. [qui exp. ψευδὲς, μάταιον, εὐτελὲς, φλύαρον, οἰκτρόν. « Ψαινάθιος ap. Chœrob. in Cram. Anecd. Oxon. vol. 2, p. 280, 3: Ψαινάθιον· αι δίφθογγος, τὸ ψευδὲς καὶ μάταιον. Fieri potest ut neutrum sincerum sit, sed ψαινυνθάδιος. Nam ut a μίνυνθα μινυνθάδιος, item a ψαίνυνθα, quo Lycophr. utitur v. 1420, ψαίνυνθα θεσπίζειν, duci potuit ψαινυνθάδιος. His lucem afferunt glossæ apud Hesychium circumjectæ: Ψαινύντες· ψωμίζοντες. Ψαίνυον· ἀχρεῖον. Ψαίνυσμα· ὀλίγον, quibus omnibus subjecta est Minuti significatio, stirpitus a primitivo ψάω, *frio*, tracta, unde transfertur ad id quod frivolum, vanum, falsum est. A ψάω igitur, unde ψήχω, ψώχω, ψωμύς, *frustum*, ψωμίζω, processit ψαίνυμι, ut a δάω δαίνυμι, et ψαινύσσω, ῥιπίζω, quo verbo idem Hesychius utitur ad interpretandum ψαίρω. Consonam vero, qua ψαίνυνθα, μίνυνθα et ὀλιγίνθα aucta sunt, sæpius ante terminationem θ— vocalibus ι et υ adjectam videmus.» Lobeck. Pathol. Proleg. p. 368. Quod Lycophro ψαίνυνθα adverbio usus est non impedit quominus adjectivum exstitisse credatur ψαινύθιος, quam formam etiam ψινύθιον confirmat, quod Hesych. et Suidas per φαῦλον explicant. Nec dubitandum quin Chœrobosco quoque ψαινύθιος sit restituendum. G. Dind.]

[Ψαίνυμι.] Ψαινῦντες [corr. ψαινύντες] Hesych. affert pro ψωμίζοντες, a verbo ψαίνυμι. [V. Ψαινύθιος.]

Ψαίνυον, Inutile, Nullius pretii, ἀχρεῖον, Hesych. [Forma suspecta pro Ψαινύθιον, quod v.]

[Ψαινύρω. Hesych.: Ψαινύρατο· διεσείσατο.]

Ψαίνυσμα et Ψαῖμα, τὸ, quæ Hesych. exp. ὀλίγον, ab eadem profecta esse origine [ab verbo ψάω] putari queant. (Sed ψαῖσμα ap. Eund. legimus, expositum σῖτον ὀλίγον.) [V. Ψαινύθιος.]

[Ψαινύσσω.] Ἀνεψαινυγμένως Hesych. exp. ἐσπουδασμένως, Diligenter. Idem tamen Ψαινύσσειν, unde hoc adverbium derivatum est, exp. ῥιπίζειν. [Comparanda cum his alia gl. Hesychii sic scripta in codice: Ψαινούζειν (corr. ψαινύζειν cum Salmas.)· διὰ ῥιπισμοῦ καταψύχειν· γὰρ δὲ καὶ δραπισμοῦ. Γὰρ δὲ καὶ recte Musurus in γράφεται δὲ καὶ mutasse videtur. Δραπισμοῦ haud dubie nihil aliud est quam διὰ ῥιπισμοῦ ex superioribus illatum pro verbo ab Hesychio posito quod excidit. Nam quod Kusterus conjecit γράφεται δὲ καὶ ψηνίζειν, ἐπὶ δρωπακισμοῦ, parum probabile. Hesychius fortasse scripserat γράφεται δὲ καὶ διὰ τοῦ η ψηνίζειν, si quid tribuendum Suidæ glossæ, qui ψηνίξαι per ξύσαι, σοβῆσαι explicat. G. D.]

[Ψαῖος, δ, n. pr. suspectum in inscr. Palmyr. ap. Bœckh. n. 4487, vol. 3, p. 229: Σεπτ. Ψαῖον τὸν πολίτην.]

[Ψαίρω. HSt. inter derivata a Ψάω:] Ψαίρω etiam ejusdem esse originis indicat idem Hesych., utpote qui ψαίρειν per ψαίειν exponat: addens tamen et has signiff., τινάσσειν, ῥιπίζειν, σύρειν, ἀσθενῶς τι ποιεῖν. Galen. autem in suo Lex. Hippocr. [p. 598] ψαίρειν exp. ἐννήχεσθαι, προσψαύειν, Innatare, Attingere: haud scio an respiciens ad Hippocr. Γυναικ. 2 [p. 655, 54], de vulvæ procidentia: Ἡ δὲ νοῦσος λαμβάνει ὁκόταν ἐκ τοκοῦ ἐοῦσα πονήσῃ ἢ ταλαιπωρήσῃ, ὥστε ψαίρειν τὰς ὑστέρας. Apud Eund. vero et de pulsu dictum hoc verbum legitur, eodem lib. [p. 643, 45]: Ἰδρὼς πουλὺς, σφυγμοὶ πρὸς χεῖρα ψαίροντες, βληχροὶ, ἐκλείποντες. [Quem locum exponens Erot. (p. 348) τοὺς μὴ εὐτόνους, ἀλλ' ἐκ διαλειμμάτων ἀσθενῶς πλήττοντας significare scribit, i. e. Non validos, sed per intervalla leviter ferientes. Idem quoque adscribit ἀπὸ τῶν ψαιρόντων ἀρμένων dici, i. e. A velis quum a ventis leviter attinguntur, nec æqualiter perflantur. Tunc enim vela interdum laxantur, interdum vero etiam implentur, quod ψαίρειν dicitur. Quam significationem attingit Suidas quum διαψαίρουσιν, διαπνέουσι, Perflant, Perspirant, exponit, additque ψαίρειν dici τὸ ἱστίον ὅταν ἐλαφρῶς διαπνέηται, Quum leviter perflatur, et ψαίρειν nautis dici τὸ πνεῖν. Foes. Conf. schol. Aristoph. Av. 1717. Per ἀσθενῶς τι ποιεῖν exp. Etym. M. p. 818, 40. De velis schol. Oppiani Hal. 2, 115: Τὸ ψαίρειν κυρίως ἐπὶ τοῦ ἱστίου, ὅτε μὴ εὐπλοεῖ εὐφόρῳ ἀνέμῳ· et schol. rec. Æsch. Prom. 394: Κυρίως ἡ λέξις ἐπὶ τῶν λαιφῶν τῶν χωρὶς ἀνέμων κινουμένων λέγεται· καταχρηστικῶς δὲ ἡ λέξις αὕτη καὶ ἐνταῦθα. (Nam Æschylus de leni alarum motu dixit, λευρὸν γὰρ οἶμον αἰθέρος ψαίρει πτεροῖς τετρασκελὴς οἰωνός.) Λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ῥαθύμως καὶ ἀνειμένως ἀπαγόντων. Λέγουσι γὰρ οἱ ναῦται, ψαίρει τὸ ἄρμενον, ὅταν μὴ πολὺς ὁ ἄνεμος πνέῃ, ἀλλὰ προσψαύῃ, οὗ παράγωγον τὸ ψαύω. Quod ipsum in apographa plura illatum, ψαύει πτεροῖς. Nicand. Ther. 123: Πληϊάδων ... αἵ θ' ὑπὸ ταύρου ἁλκαίην ψαίρουσαι ὀλίζωνες φορέονται· ubi per κινούμεναι exp. schol. Lucian. Tragod. 315: Λιγὺ ψαίρει

κείνου περὶ δέρμα πίτυϊ, Stridule agitatur. Eunapius 77 (sive p. 486 ed. Paris.) Τῷ δημοσίῳ λουτρῷ τοῦτον καθήρατε ... ὥσπερ ἐμόν τινα παῖδα ψαίροντες. « I. e. Leviter abluentes, mulcentes, palpantes. » Wyttenb.] Significare porro et ταχύνω, Accelero, Festino, Propero, innuunt Suidas et Lex. meum vetus, dum inde derivant ψαρὸς, quod pro ταχὺς accipiunt. [Per ταχύνειν exp. Cyrillus in Matth. Gloss. vol. 2, p. 35, ubi in alio Lexico, quod Matth. memorat, additum, ἀπὸ τοῦ αἰψηρὸς, ὁ ταχύς. Σημαίνει καὶ τὸ ψαύειν καὶ τὸ κινεῖν.]

[Ψαῖσμα, τό. HSt. s. v. Ψαίω:] Rursum a ψαίω derivatum est Ψαῖσμα, quod Hesych. exp. σῖτον ὀλίγον.

[Ψαιστίον, τὸ, dimin. a ψαιστὸν, τό. Gætulici Anth. Pal. 5, 17: Σοὶ τάδε πέμπω ψαιστία καὶ λιτῆς δῶρα θυηπολίης.]

[Ψαιστὸν, τό. HSt. post ea quæ s. v. Ψαίστωρ dixit:] Hoc autem ψαιστὸς satis aperte [Suidas] ait vocari ἀπὸ τῆς τοῦ μύλου [μύλωνος codd.] περιψήσεως [Eadem leguntur in cod. Voss. Etym. M. p. 818, 41, ubi ἀπὸ τῆς μύλου παραψήσεως] : ψαιστὰ esse dicens ἄλφιτα ὑπὸ μύλης κατεψητισμένα, pro quo forsan scribendum κατεψηγμένα, Contusa sive Contrita [κατεψημένα Toupius, κατεψαισμένα Bernhard.] : item ἄλφιτα ἐλαίῳ καὶ οἴνῳ δεδευμένα, ἅπερ ἐπεθυμίων τοῖς θεοῖς, Farinas oleo et vino subactas, quæ adolebantur diis, ut in Epigr. [Gætulici Anth. Pal. 6, 190] : Καὶ ψαιστῶν ὀλίγων δρᾶγμα πενιχραλέον. Et rursum [Leonid. Tar. ib. 6, 390] : Ψαιστά τε πιήεντα καὶ εὐθήσαυρον ἔλαιον. Sic [Antiphanes] ap. Athen. 7, [p. 390, D] : Ἀγοράσας Λιβανωτὸν ὀβολοῦ τοῖς θεοῖς καὶ ταῖς θεαῖς Πάσαισι, τοῖς δ' ἥρωσι τὰ ψαίστ' ἀπονέμων. [Athen. 14, p. 660, A : Ὅμηρος τὸ ῥέζειν ἐπὶ τοῦ θύειν τάσσει, τὸ δὲ θύειν ἐπὶ τοῦ ψαιστὰ μεταδόρπια θυμιᾶν. Ψαιστὰ παρατίθεσθαι id. 15, p. 672, D. Βαλεῖν ψαιστὰ παρὰ ξοάνῳ Anth. Pal. App. 283, 6. Τιμᾶν θεοὺς λιβανωτοῖς καὶ ψαιστοῖς καὶ ποπάνοις Porph. De abst. 2, 6, et c. 7.] Et ap. Aristoph. Pl. [138] : Ὅτ' οὐδ' ἂν εἷς θύσειεν ἀνθρώπων ἔτι Οὐ βοῦν ἂν, οὐχὶ ψαιστὸν, οὐκ ἄλλ' οὐδὲ ἕν. [Ubi schol. rec. : Ἔστιν ἄλευρον ἐλαίῳ δεδευμένον· ἔστι δὲ τὸ κοινῶς λαλάγκιον. Ib. 1116, ubi schol. vetus : Πέμμα ἐστὶν ἢ εἶδος πλακοῦντος ἐκ σεμιδάλεως καὶ γάλακτος. Eustath. p. 1445, 58 : Ψαιστὰ, ἄλφιτα ὄντα κατὰ Παυσανίαν οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ μεμαγμένα ἢ δεδευμένα.] Similiter ψαιστὴν μάζαν Galen. [Lex. p. 598] ap. Hippocr. [p. 542, 43; 554, 47; 555, 21] intelligit τὴν μέλιτι καὶ ἐλαίῳ πεφυραμένην : quoniam sc. et τὰ ψαιστὰ ita ἐδεύοντο. Alio autem nomine ejusmodi ψαιστὰ vocabantur κάμματα voce Laconica, teste Athen. 4, [p. 140], ubi et ipse ait ea fuisse ἄλφιτα ἐλαίῳ ἐῤῥαμμένα, Farinas oleo conspersas et imbutas. Possumus vero cum hoc neutro ψαιστὰ subaudire πέμματα, vel πόπανα. Suid. enim πέμματα quædam esse ait et Lex. meum vet. πόπανα : quod etiam addit, fuisse πλατύματά τινα στρογγύλα, significans fortasse illis verbis Liba lata et figuræ orbicularis. [Tim. Lex. p. 277 : Ψαιστά (non legitur apud Platonem)· οὕτως λέγονται τῶν σπλάγχνων κεκομμένων εἰς λεπτὰ μετὰ ἄρτου ἀπαρχαί τινες· ubi Ruhnk. : « Ælian. N. A. 17, 16 : Ἐνετοὺς ... τοῖς κολοιοῖς ἀποστέλλειν δῶρα, εἴη ἂν τὰ δῶρα ψαιστὰ ἅττα καὶ μεμιγμέναι μᾶζαι. Philostr. p. 611 : Ὡς ψαιστὸν καὶ δάφνης φύλλα τοῖς θεοῖς θυμιᾶσθαι. Lexicon rhet. (in Bekk. Anecd. p. 317, 26) : Ψαιστά· πόπανα, πλατύμματά τινα στρογγύλα στέατος εἰς θυσίαν γινόμενα. Quam gl. descripsit Etym. M. p. 818, 41, πλατύματα. »] Ceterum notandum est, in Lex. quodam vet., quod Cyrillus conscripsisse creditur, non cum diphthongo, sed ψιλῶς scribi ψεστὰ, itidemque exponi ἄλφιτα οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ δεδευμένα. Quod si mendo caret, derivare poterimus a ψέω significante λεπτύνω, quod et ipsum ex hoc ψάω ortum tradunt grammatici, ut infra annotabo. [Idem vitium in edd. veteribus Hippocratis l. c. et Pollucis 1, 28. G. D. Philo vol. 2, p. 253, 27, ψαιστὰ καὶ χριθὰς καὶ τὰ εὐτελέστατα. Iamblich. De vita Pyth. p. 27, 49 Westerm., πόπανα καὶ ψ. καὶ κηρία. Hase.]

[Ψαιστώδης, ὁ, ἡ, ψαιστῷ (de quo v. s. Ψαιστόν) similis. Lex. rhet. in Bekk. Anecd. p. 313, 13 : Ὑγεία τί ἐστι; μαζίον τι ψαιστῶδες, ὅπερ ἐδίδοτο τοῖς θυομένοις.]

[Ψαίστωρ, ὁ, HSt. s. v. Ψαίω:] Unde Ψαίστωρ, et Ψαιστός. Quorum illud poni videtur pro ψηκτὴρ s. ψηκτήριος, Destrictorius, Derasorius, Detersorius, in hoc ap. Suid. ex Epigramm. [Phaniæ Anth. Pal. 6, 295] pentametro : Σπόγγον ἔχειν καλάμων ψαίστορ' ἀπὸ Κνιδίων· quem tamen non exponit.

Ψαίω quoque a ψάω esse derivatum, et eandem cum eo habere signif. patet ex composito Παλίμψαιστος, quod antiqua exempll. habent pro παλίμψηστος in l. quodam Plut. supra citato. Utitur autem eo verbo ψαίειν Hesych. in exponendo ψαίρειν, sed ambiguum quo significatu. [Porph. De abst. 2, 6, p. 54, 39 : Τὴν τροφὴν ψαίσασθαι· p. 55, 1 : Τῆς ψαισθείσης τροφῆς· et l. 5 : Τοῖς ψαισθεῖσι θυλήμασι.]

Ψᾰκάδιον, τὸ, dimin., Roris guttula, s. generalius Guttula, Stillula. Poliochus ap. Athen. 2, [p. 60, D] : Καὶ μύκης τις ἐνίοτ' ἂν ὤπτᾶτο, καὶ κοχλίας, γενομένου ψακαδίου, Ἠγρεύετ' ἄν· prodeunt enim cochleæ, quum prata et loca herbida irrigantur rore vel leni pluvia. [Theophr. C. Pl. 2, 9, 3 et 9, ubi cum δρόσοι conjunctum. Edd. vet. ψεκάδια, unde HSt. s. v. Ψεκάζω :] Unde dimin. Ψεκάδιον, τὸ, Guttula roris s. pluviæ, Theophr. C. Pl. 2. [Supra ψακάδιον habuimus.]

Ψακάζω [Ψακάς, ψακάζω, pariterque in derivatis omnibus veteres per α, non ε scripsisse grammaticorum testimoniis constat, etsi librarii recentiorem formam etiam veteribus Atticis sæpe intulerunt. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 73, 24 : Ψακάζειν· διὰ τοῦ α, οὐ διὰ τοῦ ε. Mœris p. 419 : Ψακάς Ἀττικοὶ, ψεκάς Ἕλληνες. Eustath. p. 1071, 9 : Ὅτι ἡ ψεκάς ὥσπερ καὶ τὸ ψεκάζειν καὶ διὰ τοῦ α γράφεται δηλοῦσι καὶ τὰ ψακαστὰ μύρα· et similiter p. 1625, 30], Roro, Rorem spargo, Roris guttas stillo, vel etiam generalius Stillo. [Hesych. : Ἐψάκασεν· ἔσταξεν.] At Nicophon comicus ap. Athen. 6, [p. 269, E] : Νιφέτω μὲν ἀλφίτοις, ψακαζέτω δὲ ἄρτοισιν, ὑέτω δ' ἔτνει, Ningat farina, roret panibus, pluat pulmento. [Aristophanis aliorumque exx. v. paullo post s. v. Ψεκάζω.] Item Rore s. aliis guttis aspergo, ῥαίνω, s. Rore aliisve guttis madefacio, Irroro. [Cyrillus : Ψακάζει· ῥαίνει. Unde corrigendus Hesych. apud quem Ψαικάζει· ῥάνει.] Itidemque pass. Ψακάζομαι, Rore aliisve guttis madefio, Irroror. Aristot. Rhet. 3, [11] de figura orationis quæ εἰκὼν nominatur : Εἰκάζουσι δ' οὕτως· οἷον πιθήκῳ αὐλητὴν, λύκῳ ψακαζομένῳ μύωπα· ἄμφω γὰρ συνάγεται. Quidam ibi λύχνῳ legunt pro λύκῳ, et ψακαζομένῳ accipiunt active pro Stillanti : qua in re eis non assentior. [De altera forma HSt. s. v. Ψεκάς :] Inde et verb. Ψεκάζω, Roro, Roris in modum minutis guttulis pluo. Aristoph. [Nub. 580] : Ἢ βροντῶμεν ἢ ψεκάζομεν. [Recte ψακάζομεν cod. Rav. Philostr. p. 186 : Λέγεται ὡς ὁ Ζεὺς ψεκάζοι. Dio Cass. 51, 17 : Ὑσέ τε γὰρ οὐχ ὅπως ὕδατι, ἔνθα μηδὲ ἐψέκασέ ποτε, ἀλλὰ αἵματι.] Aliquando ponitur et pro Stillo, Guttatim defluo, ut ψακάζω etiam pro στάζω accipi, supra docui. [Anacreont. 9, 5 : Πέλεια ... πόθεν μύρων τοσούτων ... πνέεις τε καὶ ψεκάζεις; ubi genitivus propter πνέεις positus est, quæ usitata hujus verbi structura.] Nec non pro Irroro, Rore s. Guttulis in modum roris minutis conspergo et madefacio, ut Gaza μαλακῶς ψεκασθέντα interpr. Irrorata leviter, in hoc l. Theophr. C. Pl. 6, c. ult. [19, 5] : Τὰ ἴχνη τῶν λαγῶν εὐσημότερα ψεκασθέντα μαλακῶς ὑπ' αὐτὴν τὴν κυνηγίαν. [Recte cod. Urb. ψακασθέντα. Vitiosum ψαικάζω et ψαικὰς v. supra et s. v. Ψακάς.]

[Ψάκαλον, τό. HSt. post ea quæ de formis vitiosis ψαικὰς et ψαικάζω dixit s. v. Ψακὰς apponenda :] Itidem vero et Ψάκαλον et Ψαίκαλον [hoc vitiose] ap. eundem Hesych. legitur. Itidemque Ψακαλοῦχος et Ψαικαλοῦχος. Est autem ei ψαίκαλον, ἔμβρυον, βρέφος. Et Ψαικαλοῦχοι, ψακάδας (forsan scrib. ψάκαλα) ἔχουσαι, quod est ἔμβρυα, Fœtæ matres, sicut ap. Eust. quoque legimus p. 777 : Ψάκαλα, τὰ ἔμβρυα, καὶ τὰ ἄρτι δὲ γεγονότα· ὅθεν καὶ ψακαλοῦχοι μητέρες παρὰ Σοφοκλεῖ. Et Aristoph. gramm. [ap. Eustath. p. 1625, 49] in libro quem Περὶ ὀνομασίας ἡλικιῶν conscripsit, eodem modo tradit ψάκαλα vocari ἔμβρυά τινα καὶ ἀρτιγενῆ δὲ, nec non ὀρταλίχους : unde esse ap. Soph. [fragm. 962], Ψακαλοῦχοι μητέρες αἶγές τ' ἐπιμαστίδιον γόνον ὀρταλίχων ἀναφαίνοιεν. Rursum ap. Hesych. legimus

Ψαικάλουχον, ἔμβρυον. Quod, si mendo caret, erit ἔμβρυον s. ψαίκαλον, τὸ ἔτι ἐν γαστρὶ ἐχόμενον. [Ψαίκαλον, τὸ ἀρνίον, inter nomina a ψαι incipientia est ap. Herodian. Epim. p. 154, eodem errore quo Hesychius ψαικαλοῦχον posuit, quod metro versus Sophoclei convellitur notæque non melioris est quam ψαικὰς et ψαικάζω, pro ψεκὰς et ψεκάζω, vel ψακὰς et ψακάζω scripta. Masculinum Ψάκαλος, ὁ, ex uno novimus loco Æliani N. A. 7, 47 : Τὰ δὲ τῶν ὀρνίθων καὶ τὰ τῶν ὄφεων καὶ τὰ τῶν κροκοδείλων ἔνιοι καὶ ψακάλους καλοῦσιν, ὧν εἰσι καὶ Θετταλοί. Nisi huic quoque ψάκαλα restituendum, ut ὀβρίκαλα dicuntur, non ὀβρίκαλοι, nisi quod ἰβρίκαλος, ὁ χοῖρος, a grammaticis quibusdam annotatum est. G. D. De voc. Ψάκαλον accurate egit Aug. Nauck. Fragm. Aristoph. Byz. p. 106, 126 et 153. Hase.]

[Ψακαλοῦχος. V. Ψάκαλον.]

Ψακὰς, άδος [quam antiquiorem formam esse, ab librariis sæpe in recentiorem ψεκὰς mutatam diximus s. v. Ψακάζω], ἡ, Ros, δρόσος. [De rore vel pluvia Philodem. Anth. Pal. 5, 120 : Νυκτὸς μεσάτης ... πυκινῇ τεγγομένη ψακάδι, ut Soph. Aj. 1208 dixit, Ἀεὶ πυκιναῖς δρόσοις τεγγόμενος κόμας. Δροσερὰς ψακάδας dixit Meleager Anth. Pal. 7, 195. Cum δρόσοι conjunxit Theophr. C. Pl. 4, 14, 3 : Ἐὰν ψεκάδες (corr. ψακάδες) ἢ καὶ δρόσοι πλείους γένωνται.] Item Stilla, Gutta, ῥανίς. [De pluvia stillatim cadente Herodot. 3, 10 : Ὑσθησαν αἱ Θῆβαι ψακάδι· ubi libri aliquot ψεκάδι vel ψεκάσι. Herodotum imitatur Aristid. vol. 2, p. 339, 1 : Τὰ κάτω τῆς Αἰγύπτου λαμπρῶς πολλάκις ὕεται· ψακάδι (sic codd. optimi pro ψεκάδι) μὲν γὰρ καὶ τὰ ἄνω πολλάκις. Ab ὁμίχλη distinxit idem vol. 1, p. 351, 7 : Ὁμίχλη τε κατέβη βαθεῖα καὶ ψακάς τις διέθει. Eurip. Hel. 2 : Νείλου ... ῥοαὶ, ὃς ἀντὶ δίας ψακάδος Αἰγύπτου πέδον ... ὑγραίνει γύας. Soph. fragm. 563 : Ὑπὸ στέγῃ πυκνῆς ἀκοῦσαι ψακάδος εὐδούσῃ φρενί. Sic ap. Stob. Flor. 59, 12, male ψεκάδος ap. Cicer. Ad Att. 2, 7. Theophr. C. Pl. 5, 10, 1 : Ὅταν ἐπούσης ὑγρότητος μετὰ τὰς ψεκάδας (corr. ψακάδας) ἐπικαύσῃ ὁ ἥλιος. Dio Cass. 75, 4 : Ψεκὰς ἐν αἰθρίᾳ ἀργυροειδὴς ἐς τὴν Αὐγούστου ἀγορὰν κατερρύη. Geopon. 9, 17, 4 : Ψεκάδος γενομένης. Cum ὑετοὶ conjunxit Xen. Cyneg. 5, 4 : Οἱ ὑετοὶ κατακλύζουσι καὶ αἱ ψακάδες. Cum νιφετὸς conjunxit Plut. Mor. p. 596, C : Ψεκάδι λεπτῇ μεμιγμένον νιφετόν. Ψακάδες et ὑετὸς quomodo differant docet Aristot. Meteor. 1, 9 : Ὅταν κατὰ μικρὰ φέρηται, ψακάδες, ὅταν δὲ κατὰ μείζω μόρια, ὑετὸς καλεῖται. Ib. c. 12 : Ὥσπερ αἱ ψακάδες ἄνω ὀχοῦνται διὰ μικρότητα. Et ib. : Ψακάδες πολὺ μείζους ἐν ταῖς ἀλεεναῖς γίνονται ἡμέραις ἢ ἐν τῷ χειμῶνι. LXX Job. 24, 8 : Ἀπὸ ψεκάδων ὀρέων ὑγραίνονται· ubi de inundatione dictum est. Legitur etiam apud alios V. T. interpretes Deuter. 32, 2; Psalm. 64, 11; 71, 6; Mich. 5, 7; Cant. 5, 2. Proverbii speciem habet quod Themist. Or. 8, p. 112, C, dixit : Τὰς ἀναγκαίας ἀφορμὰς ἀφαιρούμενον τῶν πολλῶν ποταμοῖς ἐπιρραίνειν ψεκάδας· et 2, p. 28, D : Τὰ χρήματα τὰ ἐμὰ ... ἐλάττω ἢ ψεκὰς πρὸς τὸν ὠκεανόν. De gutta sanguinis Æsch. Ag. 1390 : Βάλλει μ' ἐρεμνῇ ψακάδι φοινίας ὀρόσου· ubi rectam scripturam servavit cod. Med., neglectam v. 1534, ubi male ψεκάς. Simonides Anth. Pal. 7, 443 : Ὀϊστοὺς λοῦσεν φοινίσσᾳ θοῦρος Ἄρης ψακάδι. Dio Cass. 60, 35 : Ἡ ψεκὰς ἡ αἱματώδης.] Metaphorice Aristoph. et proverbialiter Pac. [120] : Ἔνδον δ' ἀργυρίου μηδὲ ψακὰς ἦν πάνυ πάμπαν, Pecuniæ ne gutta quidem, s. ne mica quidem; nam et hoc proverbii genere utuntur : intelligentes τὸ μικρότατον, quod νιφὰς etiam vocatur, inquit schol., pro μηδὲ ὀβολοῦ ὄντος ἡμῖν διὰ τὸν πόλεμον. [Anth. Pal. 12, 145 : Κἀπὸ Λιβύσσης ψάμμου ἀριθμητὴν ἀρτιάσαι ψεκάδα.] Ab eodem Comico Antimachus quidam cognominatur Ψακὰς, quoniam sc. προσέῤῥαινε τοὺς συνομιλοῦντας διαλεγόμενος, ut testatur ipsius schol. : Ἀντίμαχον (inquit in Ach. [1150]) τὸν ψακάδος, τὸν ξυγγραφῆ, τῶν μελέων τὸν ποιητήν. [Addit schol. : Ἦν δέ τις καὶ Ὀλυμπιακὸς (Ὀλυμπικὸς ap. Suidam s. v. Ἀντίμαχος et Ψεκάς) καλούμενος Ψακὰς διὰ τοῦτο. Nomen pr. muliebre in Etym. M. p. 817, 10 : Ψακάς, ὄνομα αὐλητρίδος· οὕτω δὲ ἐκαλεῖτο, ἐπειδὴ ἀπὸ πότων θᾶττον ἀπέτρεχε, πρὸς ὀλίγον παραμένουσα. Ψακάς γὰρ ἡ ῥανίς· καὶ ψακάζει, ῥαίνει. || Pollux 6, 145 : Εἰς τὸν ὀλίγα ὑπ' ἀσθενείας λέγοντα ἄπορος, ἄλογος ... ῥανὶς, ψακὰς, ἰχθὺς κτλ. || « Psecas. Ancillæ, quæ delicatarum matronarum capillos medicato fuco conspergunt, hoc nomine appellatæ sunt. Ita ornatricem nominat Juven. 6, 489 : Nuda humeros Psecas infelix nudisque mamillis. Adde Ovid. Metam. 3, 172 : Excipiunt laticem Nepheleque Hyaleque Rhanisque et Psecas et Phiale, funduntque capacibus urnis. Inscr. ap. Reines. 1, 89 : Veneri sacrum Cassia I. L. Psecas. Fortasse ita appellatæ sunt ornatrices, quia comas mulierum levibus fuci aut unguenti guttis aspergebant, quod ψεκάζειν Græce est. Hinc *Psecade natus* dicitur qui humili est genere et servili. Cœl. ad Cicer. Ep. ad Fam. 8, 15 extr. Etiam viri, qui delicatiorum comas ornabant, psecades dicti, inscr. ap. Gud. p. 211, 2 : Arcelaus Psecas de porticu. Fuse hac de re Koolius et Hessel. in Indice inscrr. Gudianarum c. 8.» Forcellini.] Derivatur autem ψακὰς a ψάω significante λεπτύνω et μικρύνω, quoniam minutissimum et tenuissimum quiddam est ros, et guttula. [De altera forma HSt. infra :] Ψεκὰς quoque reperitur, quod ex ψέω derivatum putatur potius quam ex ψάω, ex quo præcedens ψακὰς, i. e. Ros, et Guttulæ roris. Aut generalius Guttæ et stillæ minutæ in modum roris. Aristot. De mundo [c. 4] : Ἡ τοῦ νέφους θλῖψις, ἠπία μὲν οὖσα, μαλακὰς ψεκάδας διασπείρει, Lenis et remissa nubis compressio molles spargit guttulas et stirias s. stillicidia, Bud. Et in proverbio Ψεκάδες ὄμβρον γεννῶσαι, Minutulæ guttæ imbrem parientes : de quo Erasm. Chil. Minutula pluvia imbrem parit. Item ap. Suid., Antimachus ὁ Ψεκὰς, qui supra Ψακάς. Exp. vero ψεκὰς etiam ipse, δρόσος, et Hesych. σταγὼν, ῥανίς. Poni ajunt et pro Aliis rebus minutis, ut est aurum inter arenam. Nec non ψεκάδας dictas volunt Ancillas quæ delicatarum matronarum capillos medicato fuco conspergebant. [De his omnibus supra dictum.] Ψαικὰς etiam dicitur pro ψακὰς, teste Suida et Hesych., qui per hoc ψακὰς, veluti notius, illud exponit, addens etiam ῥανὶς, Gutta, s. Stilla. Unde Ψαικάζει [vitiose pro ψακάζει vel ψεκάζει], ῥαίνει ap. Eosdem.

Ψάκαστος, ὴ, ὸν, Stillatitius, στακτὸς, ut Hesych. quoque ἐψάκαζε exp. ἔσταζε. Athen. 2, [p. 48, B] ex Ephippo comico : Λούομαι μύροις ψακαστοῖς. [Seqq. ex Indice.] Item ψακαστὸν μύρον, vide in Ψάγδας.

[Ψάκελον. V. Ψάκιον.]

[Ψάκιον, τό. HSt. inter derivata verbi Ψάω :] At Ψάκιον, quod Hesych. affert pro ἀραιὸν, μακρὸν, (pro quo fortassis scrib. μικρὸν,) nescio an hujus sit loci; significatione certe non est prorsus remotum. Non item Ψάκελον, quod idem Hesych. et Suid. exp. μέγα. [Corrupte ap. Hesych. μέσα.]

[Ψάκον, τὸ, Psacum, promontorium Cretæ. Ψ. ἄκρον ap. Ptolem. 3, 15, p. 245, 3.]

[Ψακροπόδης vitiose pro ψαυκροπόδης, quod v.]

[Ψάκτα, ἡ. Hesych. : Ψάκταν· τὴν ψωκτὴν μᾶζαν (ψώκτην μάζαν codex).]

[Ψακτήρ. V. Ψηκτήρ.]

[Ψάλαγμα, τό.] Porro a ψαλάσσω est verbale Ψάλαγμα, τὸ, Tactus, Contactus, ut Hesychio quoque ψαλάγματα sunt ψηλαφήματα. [Gl. fort. ad Æsch. Suppl. 296 referenda, ubi in colloquio de Jovis et Ius amoribus rex Argivorum quærit, μὴ καὶ λόγος τις Ζῆνα μιχθῆναι βροτῷ; cui chorus respondet, κἄκρυπτά γ' Ἥρας ταῦτα τῶν παλλαγμάτων· ubi in scholiis nihil annotatum præter αἱ περιπλοκαὶ, Hesychius vero ἐμπαλάγματα (codex ἐμπαλούγματα) per αἱ ἐμπλοκαὶ explicat, quam gl. editores Thesauri Londinenses (vol. 3, p. 852 ed. Par.) loco Æschyli admoverunt, ut ταῦτα τἀμπαλάγματα corrigi voluisse videantur, conjectura speciosa, sed tamen falsa, ut videtur. Nam nec παλάσσειν ejusque composita de consuetudine venerea a quoquam dicta sunt nec ἐμπλοκαὶ ab Hesychio positum, quod de nexu capillorum dici solet, aptum de complexibus amantium vocabulum est, qui περιπλοκαὶ potius dici solent, quod substituit scholiasta. Aptissimum vero est ταῦτα τὰ ψαλάγματα, præsertim de Jove cujus solo manus tactu Io gravida facta erat, quam fabulam similibus verbis tangit Æschylus Prom. 848 : Ἐνταῦθα δή σε Ζεὺς τίθησιν ἔμφρονα | ἐπαφῶν ἀταρβεῖ χειρὶ καὶ θιγὼν μόνον· | ἐπώνυμον δὲ τῶν Διὸς γέννημ' ἀφῶν | τέ-

ξεις κελαινὸν Ἔπαφον· ubi miserum versiculum, ἐπαφῶν ἁταρβεῖ χειρὶ καὶ θιγὼν μόνον, Tzetza quam Æschylo digniorem, ab interpolatore versum qui exciderat supplente illatum esse intellexit Elmslejus. De cithara pulsanda Tzetza in Cram. Anecd. Oxon. vol. 3, p. 342, 29 : Ἄδειν ὑπῆρχε πρὸς ψαλάγματα λύρας. G. Dindorf.]

[Ψαλάθριον vox nihili in cod. Palat. Anthol. ap. Jacobs. ad Anthol. vol. 7, p. 127.]

[Ψαλάκανθα, ἡ, Psalacantha. Photius Bibl. 150, 24, in excerptis ex Ptolem. Hephæst. : Ὅτι τὸ « χαῖ Προκλέους ἵπποι χλωρὰν ψαλάκανθαν ἔδουσιν, » ἀγνοηθὲν Καλλιμάχῳ, Εὐβούλου ἐστὶ τοῦ κωμικοῦ εἰς Διονύσιον κωμῳδία· καὶ περὶ τῆς παρῳδήσεως τοῦ στίχου. Ἡ δὲ ψαλάκανθα βοτάνη ἐστὶν Αἰγυπτία, ἥτις ἵπποις περιαπτομένη νίκην παρέχει καὶ εὐδαιμονίαν. Φασὶ δὲ ὡς ἡ Ψαλάκανθα νύμφη ἐγένετο ἐν Ἰκαρίᾳ τῇ νήσῳ, ἥτις ἐρασθεῖσα Διονύσου συνέπραξεν αὐτῷ τὴν πρὸς Ἀριάδνην ὁμιλίαν, ἐφ' ᾧ καὶ αὐτῇ συγγένοιτο· καὶ ὡς Διόνυσος μὲν οὐκ ἠβουλήθη, Ψαλάκανθα δ' ἐπεβούλευσεν Ἀριάδνῃ, ὁ δ' ὀργισθεὶς μετεμόρφωσεν αὐτὴν εἰς τὴν πόαν· μεταγνοὺς δὲ ἐπὶ τιμῇ τοῦ φυτοῦ τῷ Ἀριάδνης αὐτὸ περιέθηκε στεφάνῳ τῷ κατηστερισμένῳ ἐν οὐρανῷ. « Hunc Ptolemæi locum respicit Suidas : Πτολεμαῖος Κυθήριος, ἐποποιός. Οὗτος ἔγραψε περὶ ψαλακάνθης. Ἐν τούτῳ δέ φησιν ὅτι βοτάνη ἐστὶ θαυμαστήν τινα δύναμιν ἔχουσα. Ex quo intelligitur quæ de Ptolemæo Cytherio grammaticus scripserat excidisse, reliquis autem οὗτος ἔγραψε etc., præfigendum esse Πτολεμαῖος Ἡφαιστίωνος. In versu Eubuli ratio irrisionis haud satis aperta est. Id unum scimus Proclem istum fuisse imperatorem Naxiorum patriamque prodidisse Dionysio olymp. 94, 2. » Meinek. Com. vol. 3, p. 219.]

Ψᾰλακτὸς, ἡ, ὸν, Tactui patens, Sub tactum cadens : Hesychio οὐκ ἀνερεύνητος, Non impervestigabilis. Quæ enim tactu percipi, eadem et pervestigari possunt. [Codex Ψαλακτόν· οὐκ ἀνεύρητον· in quo etsi ἀνερεύνητον, quod Musurus posuit, potius latere videtur quam ἀνεύρετον, mirum tamen est Hesychium negativa uti interpretatione. Huc accedit quod ψαλακτὸς nusquam reperitur, ἀψάλακτος vero ab Hesychio ex Sophocle (fragm. 495) annotatum est, per ἀκίνητος, ἀψηλάφητος, ἀκράτητος expositum, cui Aristophanis addendum exemplum est Lys. 274. Itaque suspicari licet errorem subesse Hesychii, qui sæpissime omittenda prima vocabulorum litera peccavit, veramque glossæ formam esse, Ἀψάλακτον· ἀνερεύνητον. Quod fortasse in οὐ ψάλακτον corruptum fuit, ut apud Æschylum Prom. 185, οὐ παράμυθον in cod. Mediceo scriptum est pro ἀπαράμυθον. G. Dind.]

[Ψαλάσσω. V. Ψαθάλλω.]

Ψᾰλίδιον, τὸ, Forficula, ut Plin. loquitur. A Polluce 7, c. 22 [§ 95] numeratur in mundo muliebri. [Ubi ψαλίδια veterum edd. vitium est pro ψαλίδα, qui est accus. nominis ψαλίς. Certum vero nominis exemplum est apud Procop. Hist. p. 468, in narratione de Alexandro Logotheta : Βυζάντιοι δὲ αὐτὸν καὶ ψαλίδιον ἐπίκλησιν ἐκάλουν, ὅτι δὴ αὐτῷ ῥᾴδιον ἦν ἀποτεμνομένῳ κύκλῳ τὸ χρυσοῦν νόμισμα ἔλασσον μὲν αὐτὸ ἐς ὅσον βούλοιτο ἐξεργάζεσθαι, φυλάσσειν δὲ καὶ ὡς τὸ κυκλοτερὲς σχῆμα ἐφ' οὗπερ τὸ πρότερον ἦν. Ψαλίδιον γὰρ τοῦτο καλοῦσι τὸ ὄργανον, ᾧ ταῦτά τις ἐργάζεται. Hujusmodi fraudem qui exercerent παραψαλιστὰς dictos esse s. h. v. ostendimus. G. D. Jo. Moschus Prat. spir. p. 1108, B : Φέρε τὸ ψ. ὧδε. Leont. Neap. Vita Sym. Sali Actt. SS. Julii t. 1, p. 142, E, ἀγαγὼν τὸ ψ. Hase.]

Ψᾰλῐδοειδὴς, ὁ, ἡ, Forfici s. Cameræ forficulatæ similis. Apud Medicos Ψαλιδοειδὲς sive Ψαλοειδὲς dicitur Corpus durum, tribus ceu arcubus conflatum, medium cerebri ventriculum sustinens : ita dictum ἀπὸ τῆς ψαλίδος, quæ Cameram et Testudinem significat : quoniam fornicis habet similitudinem, ne medius cerebri venter concidat. Gorr. [Galen. Anatom. 9, vol. 1, p. 196, 13, 14, 15, 16, 21 Bas. Angl. Oribas. t. 3, p. 279, 8, καμάριόν τε καὶ ψαλιδοειδὲς, quod vertit Daremb., *petite voûte et corps cintré*. Philo Belop. in Mathem. vett. p. 81, 35, διόδους ψ., Transitus fornicatos. Hase.]

[Ψᾰλῐδόστομος, ὁ, ἡ, Forfices in ore habens. Epitheton cancrorum ap. Hom. Batr. 297.]

[Ψαλιδόω. Philo in Mathem. vett. p. 109 : Τράφηξ ἐψαλιδωμένος. Interpres « Circulis vinctus, » quasi ἐψαλιωμένος legi voluerit. Schneid.]

Ψαλίδωμα, τὸ, Fornicatum opus. Bud. ex Strab. p. 210 [16, p. 738] : Συνέχεται δὲ ψαλιδώμασι καμαρωτοῖς ἐπὶ πεττῶν ἱδρυμένοις κυβοειδῶν. Ubi Interpres quoque vertit, Fornicibus sese in forficis modum intercidentibus : recte, inquit Budæus. Itidem vero ψαλὶς dicitur Fornix, ejusque media veluti fibula nominatur umbilicus, s. opus fornicatum et sese forficatim intersecans. [In Gl. Forficatio. Tit. Isaur. C. I. vol. 3, p. 197, n. 4385, 11, ἐργαστήρια πέντε σὺν τῷ ψ. Hase.]

[Ψαλιδωτὸς, ἡ, ὸν, Fornicatus. Dionys. A. R. 3, 68 : Ψαλιδωτὰς ἱππαφέσεις.]

Ψαλίζω, fut. ίσω vel ίξω, [Forfico, Gl.] Forfice reseco, Absyrt. in Hippiatr. [Oribas. p. 148 ed. Matth.: Ψαλίζειν χρὴ τὰς οὐρὰς τῶν βδελλῶν· p. 160 : Τετμῆσθαι δεῖ μᾶλλον ἢ ἐψαλίσθαι· et p. 168, 302. Paul. Æg. 6, 37.] Item Forfice tondeo. Unde ap. Hesych. Ψαλίξαι, κεῖραι. Legitur ψαλίξω ap. Anacr. Odario εἰς χελιδόνα [12, 3. Pallad. Hist. Laus. p. 914, C, τὸ ἀριστερὸν οὖς ἑαυτοῦ ἕως τοῦ πυθμένος ἐψάλισεν. Hase.]

[Ψαλίθιον, τό.] Ψαλίθια, Hesychio ψήγματα, Ramenta.

[Ψάλιον, τό. In codd. interdum accentu vitioso ψαλίον scriptum. HSt. post ea quæ de ψαλὶς et ψαλίζω ab ψάλλω derivandis dixit :] Ψαλὸν autem et Ψαλίον, an ejusdem sint originis, dubium est. Hesych. enim ψαλὸν esse ait εἶδος χαλινοῦ, Genus quoddam fræni : ψαλίον autem, χαλινὸν et κωλυτήριον, Frænum, Impedimentum : itidemque ψαλίοις ἵππων affert pro χαλινοῖς et κωλυτηρίοις ἵππων. Pro quo tamen ψαλίον, mutato accentu alicubi ψάλιον legitur, alicubi ψάλλιον, in Ms. etiam Lex. Ac certe malim ego ψάλιον scribere, proparoxytonως et unico λ, quum ap. Eur. Phœn. [799] metrum eam scripturam requirat, ubi schol. quoque ψαλίοις pro χαλινοῖς accipit. [Id. Rhes. 27 : Ἁρμόσατε ψαλίοις ἵππους· Herc. F. 381 : Ψαλίοις ἐδάμασε πώλους. Aristoph. Pac. 155 : Πήγασε ... χρυσοχάλινον πάταγον ψαλίων διακινήσας φαιδροῖς ὠσίν· ubi per στομίων, χαλινῶν exp. schol. Ælian. N. A. 6, 10 : Ἵππος ὅταν ἀκούσῃ ψαλίων κρότον καὶ χαλινοῦ κτύπον· ubi alii libri ψαλλίων vel ψελλίων. Plato Leg. 3, p. 692, A : Οἷον ψάλιον (alii libri ψαλίον vel ψάλλιον) ἐνέβαλεν αὐτῇ. Φιμοὺς, ψάλια, χαλινοὺς ap. Polluc. 10, 54.] Itidem vero ap. Plutarchum et scribitur et accipitur, in Lycurgo [cap. 7] : Ὅμως ἄκρατον ἔτι τὴν ὀλιγαρχίαν καὶ ἰσχυρὰν οἱ μετ' αὐτὸν ὁρῶντες σπαργῶσαν καὶ θυμουμένην, οἷον ψάλιον ἐμβάλλουσιν αὐτῇ τὴν τῶν ἐφόρων δύναμιν. Quanquam eo in loco antiquum exemplar pro ψάλιον habet Ψέλλιον [vitiose], ut ap. Polluc. 1, tit. περὶ ἡνίων [ἡνιῶν § 148] legimus, Τὸ δὲ περὶ τὸ γένειον διειρόμενον, ψέλλιον [recte nunc ψάλιον ex cod.]· τὸ δὲ εἰς τὸ στόμα ἐμβαλλόμενον, χαλινός· facto etiam discrimine ibi inter χαλινὸν et ψέλλιον, licet id a Plut. fuisse confusum pateat ex loco proxime citato. [Fallitur Mœris p. 420, qui ψάλια dialecto Atticæ, ψέλια vulgari tribuit. Nam hæc non forma tantum, sed etiam significatione differunt, de qua dicetur s. v. Ψέλιον.] Sed Xen. ψάλιον Partem fræni esse manifeste ostendit his verbis, De re eq. p. 550 [c. 7, 1, ubi vid. Schneid.] : Τὸν ῥυταγωγέα χρὴ ἐκ τῆς ὑποχαλινοδίας ἢ ἐκ τοῦ ψαλίου ἠρτημένον εὐτρεπῆ εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα λαβεῖν, Cam. : De fræni parte inferiore, s. etiam De annulo bullave hujus, religatum lorum ductorium, (ῥυταγωγεὺς uno verbo Græcis est,) apte sinistra manu prehendet. [Dio Chrys. vol. 1, p. 666 : Ἵππον γενναῖον ἐξ ἡνίας εὐτελοῦς πράως ἄγοντα, οὐδὲν δεόμενον ψαλίων· vol. 2, 63 : Οὐδὲ τοὺς ὄνους ἵππους γενέσθαι δυνατὸν ... οὐδ' ἂν τὰς γνάθους τρήσαντες αὐτῶν ψάλιον ἐμβάλωσιν. De vinculis Æsch. Prom. 54 : Καὶ δὴ πρόχειρα ψάλια (Prometheo injicienda) δέρκεσθαι πάρα. Ubi schol. : Ψάλιά ἐστι κυρίως τὰ περιστόμια τῶν ἵππων. Magis poetice Choeph. 962 : Μέγα τ' ἀφῃρέθην ψάλιον οἰκετῶν· ubi per χαλινὸν exp. schol.] Alii autem ψάλιον s. ψέλλιον esse dicunt Torquem s. Catenulam illam ferream quæ equorum mentum substringit, et vernacula nostra lingua dicitur *Gourmette*. [Addidit his quæ de v. Ψέλιον dicenda erunt, quæ v. s. h. v.]

[Ψάλις vitiose pro ψάλτης, quod v.]

[Ψαλὶς, ίδος, ἡ. HSt. s. v. Ψάλλω :] Quin etiam Ψαλὶς derivatum esse videtur a ψάλλω, eatenus sc. quatenus significat κινέω, Moveo, Commoveo. Ab Hesych. enim exp. ταχεῖα κίνησις, Motus celer s. velox, Motus concitatus; quum prius alterius multoque usitatioris significationis fecisset mentionem, ψαλίδαque vocari dixisset τὸ ἄρμενον, Instrumentum, tonsorium sc., quo in tondendis crinibus utuntur : quod et ipsum in tonsura velociter agiliterque moveri notum est. Latini Forficem s. Forcipem vocant : quanquam Forceps potius est fabrile instrumentum quo forvum aliquid, i. e. calidum, tenent, quasi forvicapiens. Julian. Epigr. [Anth. Pal. 11, 368] : Τῷ σε χρὴ ὀρεπάνοισι καὶ οὐ ψαλίδεσσι καρῆναι, Tonderi falcibus, non forficibus. [Phaniæ ib. 6, 307 restituit Jacobs., Ἔπτυσε δὲ ψαλίδας, ξυρὰ καὶ θρόνον· ubi codex δ' ἰταλίας.] Hanc ψαλίδα Comici vocabant etiam διπλῆν μάχαιραν, ἐπὶ τῶν καλλωπιζομένων dicentes κείρεσθαι διπλῆ μαχαίρᾳ, ut Pollux docet l. 2 [§ 32]; revera enim hujusmodi forfices sunt διπλαῖ μαχαιρίδες s. κουρίδες, Duplices cultri tonsorii, s. Duplices novaculæ, χιασταί : atque ex eo loco corrigendus est hic Ejusd. 10, c. 31 [§ 140] : Καὶ ψαλὶς, τῶν κουρέων σκευῶν, ἣν καὶ μίαν μάχαιραν καλοῦσι. Pro illo enim μίαν reponendum διπλῆν. Nam μία μάχαιρα foret Novacula, quæ simplex est : non forfex, quæ est duplex, ut satis constat. [Idem 10, 186, ubi de voc. σίσυρνα agit, Sophoclis versum (fragm. 336) affert, Ψαλίδας, τιάρας καὶ σισυρνώδη στολήν· ubi incerta voc. significatio est. Torques intelligit Lobeck. Pathol. Elem. vol. 1, p. 491. Inter apparatum muliebrem memorat Pollux 10, 126 : Τῶν δὲ γυναικείων σκευῶν κτένιον, ξάνιον, κομμώτριον, ξυρὸν, κάτοπτρον, ψαλὶς, παρωπὶς, κτλ. Quæ sumsit ex Aristoph. Thesmoph. secundis, ex quibus 7, 95, attulerat ξυρὸν, κάτοπτρον, ψαλίδα, κηρωτὴν, λίτρον κτλ. Hujus ψαλίδος qui usus fuerit colligi potest ex gl. Hesychii, Καλλίβαντες· ὅμοια σμιλίοις καὶ ψαλίσιν, ἐν αἷς τὰς ὀφρῦς κοσμοῦσιν αἱ γυναῖκες· ubi Valesius inter alia comparavit Juven. 2, 93 : Ille supercilium madida fuligine tactum obliqua producit acu, et has acus esse monuit quas ψαλίδας vocat Hesychius.] ‖Ab hujus tonsoriæ ψαλίδος similitudine Architecti suam denominarunt. Tradunt enim ψαλίδας ab iis vocari in fornicibus et frontibus ædificiorum, maxime vero in fornicato aditu portarum, Oblongos lapides, qui in sui coagmentatione forficum figuram efficiunt : quin et ipsas Fornices s. Opera fornicata, et Structuras arcuatas : ut Hesych. ψαλίδα exp. καμάραν, et Suidas ψαλίδα ait vocatam quæ sua ætate nominaretur ἀψίς : nec non Pollux [9, 49] esse εἶδος οἰκοδομήματος tradit, et inter μέρη τῶν πόλεων refert, sicut et πυλίδας : afferens ex Soph. Lacænis, Στενὴν δ' ἔδει με ψαλίδα, κοὐχ ἀβάρβαρον. [Recte emendatum ἔδυμεν ψαλίδα κοὐχ ἀβόρβορον.] Et ex Plat. Leg. 12, [p. 947, D] : Θήκην δ' ὑπὸ γῆς αὐτοῖς εἰργασμένην εἶναι ψαλίδα προμήκη, λίθων πολυτίμων καὶ ἀγήρων. Ita enim restituendus iste ap. eum locus ex Suida et vulgatis Platonis exempll., quæ tamen ἀψίδα habent, non ψαλίδα. [Quæ in schol. ad l. Platon. p. 243 ed. Ruhnk. leguntur ex Suidæ et Hesychii glossis compilata sunt.] Sic Aristot. De mundo [c. 6] accepit, ut videbis supra in Ὀμφαλός. Sed et Exodi 37 [init.] legimus, Αἱ ψαλίδες τῶν στύλων καὶ αἱ βάσεις, Fornices columnarum, ubi tamen alii interpr. Capita columnarum. Quo respexisse Hesych. arbitror, quum scripsit, Ψαλίδες, ἀψίδες τῶν στύλων. [Ψαλὶς est Fornix s. arcuatum opus. Diodor. 2, 9 : Τὸ ὕψος (τῶν τοίχων) χωρὶς τῆς καμφθείσης ψαλίδος ποδῶν δώδεκα. Strabo 16, p. 738 : Ἐξ ὀπτῆς πλίνθου ... καὶ ψ. καὶ τὰ καμαρώματα· 17, p. 813 : Ὥστε καταβαίνειν εἰς αὐτὴν κατὰ καμφθεισῶν ψαλίδων διὰ μονολίθων ὑπερβαλλόντων τῷ μεγέθει. Joseph. A. J. 15, 9, 6 : Ψαλίδες ἐνεπεποίηντο συνεχεῖς, καταγωγαὶ τοῖς ναυτίλοις. Philo in Mathem. vett. p. 80 : Τινὰ δὲ καθάπερ ἐν Ῥόδῳ εἰς ψαλίδας συγκλειόμενα. Wessel. ad Diodor. l. c. Plut. V. Cleom. c. 21 : Ἐκκόψας τὰς ὑπὸ τὴν Ἀσπίδα ψαλίδας ἀνέβη. Aristid. vol. 1, p. 278, 19 : Ἰέναι τινὰ ὁδὸν καὶ ἐκδέγεσθαι ψαλίδα πάνυ μακράν. « Vocabulum Phœniciæ originis esse suspicatur Hemst. ad Polluc. 9, 49; contra Galenus in Cocchii Chirurg. p. 106, rationem significationis inde repetit, quod forficum ansæ aditum habebant arcum vel anulum oblongum, ut nostri etiam forficum ansas fabricantur. Laurent. Lyd. De mensibus 3, 33 : Ψαλὶς ἔστιν εἶδος οἰκοδομῆς ἡμικυλίνδριον τὸ σχῆμα ἐχούσης. » Schneid. ad Vitruv. vol. 2, p. 493. ‖ « Ψαλίδες Capreoli s. Viticulæ fruticum ap. Moschop. in Syll. Att. : Ἕλικες αἱ τῆς ἀμπέλου ψαλίδες. Schol. rec. ad Soph. Aj. 1054 : Ψαλίδα εἶπέ τις τὴν σπαλίδα, quod incertum est utrum absidem significet an pampinos tortiles; nam hi similes torquibus, quæ vulgo ψέλλια, ab Homero ἕλικες dicuntur, v. schol. Il. Σ, 401, ab Sophocle (fragm. 336) ψαλίδες. » Lobeck. Pathol. Elem. p. 491. Joann. Diac. ad Hesiodi Sc. 295 : Ἑλίκεσσιν, ἤγουν ψαλίσιν. Et rursum : Ἐν φύλλοις ἀργυροῖς, ἕλιξιν, ἃς ψαλίδας φαμὲν ἰδιωτικῶς. Joann. Archiater ms. c. 531 : Κοπάνισον τὰς λεγομένας ψαλίδας παρὰ τῶν ἰδιωτῶν ἕλικας ἀμπέλων. Ducang.]

[Ψαλισμὸς, ὁ, Resecatio quæ forfice fit, Forficatio. Oribas. p. 160 ed. Matth. : Κατὰ τὰς ἀποπάλσεις τὰς ἐν τῷ ψ.]

[Ψαλιστὴς, ὁ, nomen cognitum ex composito Παραψαλιστὴς, quod v.]

[Ψαλιστὸς, ἡ, ὸν, Forfice sectus, Tonsilis. Hierocles ap. Stob. Flor. 67, 24, p. 416, 1 : Ψαλιστοὶ μυρρινῶνες, quocum Pearsonus comparavit *Tonsile buxetum* Martialis. Ἑλλέβορος ψ. Archigenes ap. Oribas. p. 167 ed. Matth.]

[Ψαλίτης, ὁ, Vermiculus, cujus cornua forficulæ speciem referunt, in Euchologio p. 697. Ducang.]

[Ψαλίττω.] Ψαλίττεται, Hesych. ἁμιλλᾶται.

[Ψαλληγενὴς, ὁ, ἡ, Ex citharæ lusu ortus. Bion ap. Diog. L. 4, 52 : Ὦ πέπον Ἀρχύτα, ψαλληγενὲς, ὀλβιότυρε. Homericum (Il. Γ, 182) imitatus μοιρηγενὲς, ὀλβιόδαιμον.]

[Ψάλλιον vitiose pro ψάλιον, quod v.]

[Ψαλλοκιθαριστὴς vitiose pro ψιλοκιθαριστὴς, quod v.]

[Ψάλλω. HSt. inter derivata verbi Ψάω :] Ψάλλω etiam a ψάω derivant, uti supra dixi; et recte. [Fut. ψαλῶ, frequens in V. et N. T. libris, aor. 1 ἔψηλα, cujus deterior forma ἔψαλα, unde imperat. ψάλατε et ψαλάτωσαν frequens ap. LXX. Infin. ψᾶλαι καὶ κιθαρίσαι ap. Lucian. Hipp. c. 1, quod ab ejus dialecto non minus alienum videtur quam σημᾶναι, ut non dubitem quin ψῆλαι sit restituendum, cujus exx. ex Platone, Aristotele et Plutarcho infra attulit HSt. Suidas : Ψῆλαι ἀντὶ τοῦ ψᾶλαι κατὰ τροπήν. Imperat. ψῆλον in ψίλον corruptus in cod. Palat. Anth. 9, 570, quod correctum in apogr. Gothano. G. Dind.] Est enim νευρὰν vel χορδὴν ψάλλειν, Tangere nervum et chordam, sed ita tangere ut simul leni quodam motu percutias. Itaque Lex. meum vetus annotat ψάλλειν dici ἐπὶ τῶν χορδῶν τῆς λύρας, ἀπὸ τοῦ ψῶ τὸ προσεγγίζω καὶ ψαύω, διὰ τὸ διὰ δακτύλων ἐπιψαύειν αὐτῶν. [Plenius Etym. M. p. 817, 16, ubi post προσεγγίζω pergitur οὗ παράγωγον ψαύω, ὁμοίως· τῇ γὰρ κιθάρᾳ προσεγγίζοντες ἔψαλλον· παρὰ τὸ διὰ δακτύλων ἐπιψαύειν αὐτῶν. Postrema rursus plenius ap. Orionem,... ἐφάπτεσθαι αὐτῶν. Οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ Συμποσίῳ.] Sic certe Ovid. dicit, Non didicit chordas tangere : pro eo, quod alibi dicit Movere fides, et Impellere chordas : ut Stat. quoque, Solatia curis Fila movet : unde ap. Eund. rursum Ovid., Impulsæ chordæ. Nec vero tantum de musicis chordis s. fidibus hoc verbum dicitur, sed etiam de nervis, quibus arcus vel etiam aliqua alia sunt intenta, ut ap. Suid. [ex Dione Cass. 49, 27] : Ὁ δὲ Φραάτης ἐπὶ δίφρου χρυσοῦ ἐκάθητο, τὴν νευρὰν τοῦ τόξου ψάλλων, Nervum arcus tangens et impellens. [Eur. Bacch. 783 : Τόξων χερὶ ψάλλουσι νευράς. Statyll. Anth. Plan. 211 : Ἐκ κέραος ψάλλων ἀντιτόνοιο βέλος.] Itemque in Epigr. [Philippi Thess. Anth. Pal. 6, 103] : Μιλτοφυῆ [μιλτοφυρῆ] τε Σχοῖνον ὑπ' ἀκρονύχῳ ψαλλομένην κανόνι. Ubi recte Suid. notat illud ἀκρονύχῳ ψάλλειν, proprie esse dicens τὸ τῷ ἄκρῳ τῶν δακτύλων τῶν χορδῶν ἅπτεσθαι, Summo digito chordas tangere. Atque ita profecto Musici dicuntur ψάλλειν suas χορδὰς, vel simpliciter ψάλλειν, omisso illo accus. [Plato Lys. p. 209, B : Ψῆλαι καὶ κρούειν τῷ πλήκτρῳ. Plut. V. Pomp. c. 36 : Παρὰ πότον ψήλαντα. Athen. 4, p. 183, D : Μουσικώτατος ὢν κατὰ χεῖρα δίχα

πλήκτρου ἔψαλλε. Philostr. p. 779 : Τῇ δεξιᾷ παραπλήττων τὰς νευρὰς ψάλλει.] Aristot. Probl. [19, 24] : Διὰ τί ἐάν τις ψήλας τὴν νήτην ἐπιλάβῃ, ἡ ὑπάτη μόνη δοκεῖ ἀντηχεῖν. Plut. Pericle [c. 1], de Philippo Macedone : Πρὸς τὸν υἱὸν ἐπιτερπῶς ἔν τινι πότῳ ψήλαντα καὶ κατατεχνικῶς, εἶπεν, Οὐκ αἰσχύνῃ καλῶς οὕτω ψάλλων; ἀρκεῖ γὰρ ἂν βασιλεὺς ἀκροᾶσθαι ψαλλόντων σχολάζῃ. Athen. 14, [p. 634, C] : Ψάλλειν αὐτὸν εἴκοσι χορδαῖς, de Anacreonte, qui ibid. [p. 635, C] ait, Ψάλλω δ' εἴκοσι χορδαῖσι, μάγαδιν ἔχων. Metaph. [Eurip. in fragm. Melanippæ in Vita Eurip. ab Rossignolio edita : Μάτην ἄρ' ἐς γυναῖκας ἐξ ἀνδρῶν ψόγος ψάλλει κενὸν τόξευμα, καὶ κακῶς λέγει. Lycophr. 1453 : Βάζω, κενὸν ψάλλουσα μάσταχος κρότον· quod schol. exp. μάτην φθέγγομαι, μάταιον κινοῦσα τοῦ στόματος ἢ τοῦ χείλους τὸν ἦχον, τὸν ψόφον. Theophan. contin. p. 9, B : Κενὴν, τὸ δὴ λεγόμενον κατὰ τὴν παροιμίαν, ἔψηλαν, ἀνθρώποις ἐντυχόντες στερροῖς.] Paul. in Ep. ad Ephes. 5, [19] : Λαλοῦντες ἑαυτοῖς ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς, ᾄδοντες καὶ ψάλλοντες ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν τῷ Κυρίῳ, Canentes et psallentes Domino in corde vestro. I. e. Citharam s. Lyram pulsantes, Fidibus canentes; proprie enim de fidium tactu dicitur : ut Psallere quoque ap. Latinos : veluti quum Horat. dicit, Psallimus et luctamur Achivis doctius unctis. Et rursum, Doctæ psallere Chiæ. Et Gell. 19, 9 : Exhiberi quos habere eum adolescentem sciebat, scitissimos utriusque sexus, qui canerent voce et qui psallerent. Vide et Ψάλτης. [Theodoretus ad locum Pauli p. 314 : Τῇ καρδίᾳ ψάλλει ὁ μὴ μόνον τὴν γλῶτταν κινῶν, ἀλλὰ καὶ τὸν νοῦν εἰς τὴν τῶν λεγομένων κατανόησιν διεγείρων· et Theophyl. p. 555 : Ψάλλειν ἐν τῇ καρδίᾳ, τουτέστι μετὰ συνέσεως καὶ μὴ ῥεμβομένης τῆς καρδίας· ὁ γὰρ προσέχων, ἐκεῖνος ἐν καρδίᾳ ψάλλει. Basil. M. In Psalm. 29, p. 190 : Ὅσοι ἀπὸ καρδίας καθαρᾶς ἀναπέμπουσι τὰς ψαλμῳδίας καὶ ὅσοι εἰσὶν ὅσιοι σώζοντες τὴν πρὸς θεὸν δικαιοσύνην, οὗτοι δύνανται ψάλλειν τῷ θεῷ τοῖς ῥυθμοῖς τοῖς πνευματικοῖς ἁρμοζόντως ἀκολουθοῦντες. Suicer. Frequentissimus hic usus verbi apud LXX in Psalmis, et plerumque addito dativo personæ, velut 7, 18 : Ψαλῶ τῷ ὀνόματι κυρίου τοῦ ὑψίστου· 9, 11 : Ψάλατε τῷ κυρίῳ τῷ κατοικοῦντι ἐν Σιών· 29, 15 : Ὅπως ἂν ψάλῃ σοι ἡ δόξα μου· 32, 2 : Ἐν ψαλτηρίῳ δεκαχόρδῳ ψάλατε αὐτῷ· 70, 24 : Ψαλῶ σοι ἐν κιθάρᾳ· et 97, 7. Sæpe cum ᾄσω vel ᾄσομαι conjunctum, velut 20, 14; 26, 11; 67, 4, 35. Cum εἰς 68, 15 : Καὶ εἰς ἐμὲ ἔψαλλον οἱ πίνοντες οἶνον. Cum accus. rei 20, 14 : Ἄσομεν καὶ ψαλοῦμεν τὰς δυναστείας σου. In N. T. præter locum ab HSt. memoratum legitur Ep. ad Rom. 15, 9 : Διὰ τοῦτο ἐξομολογήσομαί σοι ἐν ἔθνεσι καὶ τῷ ὀνόματί σου ψαλῶ. Ad Cor. 1, 14, 15 : Ψαλῶ τῷ πνεύματι, ψαλῶ δὲ καὶ τῷ νοΐ. Ep. Jacobi 5, 13 : Εὐθυμεῖ τις, ψαλλέτω.] ‖ Attamen et generalius accipitur pro Moveo, Commoveo, Quatio, Concutio. Æsch. Pers. [1063] : Καὶ ψάλλ' ἔθειραν, καὶ κατοίκτιζε στρατόν. Nisi potius ψάλλειν est hic Vellere. Suidas enim ψαλλομένη affert pro τιλλομένη. Atque Hesych. eodem modo ψάλλειν exp. non solum ᾄδειν ᾄσματα, itemque κινεῖν, sed etiam τίλλειν, Vellere, Vellicare. [In loco Plat. Lys. p. 209, B, codices aliquot male τίλαι pro ψῆλαι. « Hinc Bacchus χοιροψάλης, naturæ muliebris contrectator, apud Clem. Protr. p. 33, 20, quanquam schol. Æschyli Pers. 1067 interpretetur ὁ τίλλων τὰ μόρια τῶν γυναικῶν. » Hemst.] Ita vero et ψαίρειν pro διακινεῖν et τινάσσειν accipitur, ut ψάλλειν hic pro κινεῖν, i. e. Movere. ‖ Nec vero chorda tantum ψάλλεσθαι dicitur quum tangitur et movetur s. impellitur, verum etiam homo; nam ψάλλεται quispiam cui fidibus canitur, cui cithara pulsatur, qui psallentem audit : ut Suidæ quoque ψαλλόμενος est ὁ ἀκροώμενος ψάλτου, et κιθαριζόμενος, ὁ κιθάρας ἀκροώμενος. [Macho ap.] Athen. 8, [p. 348, F] : Ψάλτης κακὸς Στρατόνικον ἑστιῶν ποτὲ, Ἐπεδείκνυτ' αὐτῷ τὴν τέχνην παρὰ τὸν πότον. Οὔσης δὲ λαμπρᾶς καὶ φιλοτίμου τῆς δοχῆς, Ψαλλόμενος ὁ Στρατόνικος, οὐκ ἔχων δ' ὅτῳ Διαλέξεθ' ἑτέρῳ, συγκατέθλα τὸ ποτήριον. Itidem vero et αὐλεῖσθαι aliquis dicitur et καταυλεῖσθαι. ‖ Hesych. affert et ψαλοίμην pro βληθείην.

Ψάλμα, τὸ, Fidium cantus, Cantilena s. Carmen fidibus cantatum, Eur. [Rhes. 363, ubi libri ψάλμασι, A sed metrum postulat ψαλμοῖσι, quod restituit Canterus. Philodem. Anth. Pal. 11, 34 : Ψάλματα καὶ ... οἴνους. *Psalma* ex Isidori Orig. 6, 19, Augustino et Hieronymo memorant lexicographi Latini. Adde Atil. Fortunat. p. 2689, 16 : Rhythmus nunquam sine psalmate valebit.]

[Ψαλμίαι, οἱ. HSt. s. v. Ψαλμῳδία :] Affertur et Ψαλμίαι pro Tibicines. Quæ interpret. mendosa est, ut ex antedictis patet. [Nihili est ψαλμίαι. *Psalmistæ* dicuntur ab Hieronymo Adv. Pelag. 1, 1; 3, 1, et In Esaiæ c. 38.]

[Ψαλμικὸς, ἡ, ὸν, Ex Psalmis sumtus. Dionys. Areop. p. 88 et 94. Kall. Greg. Nyss. t. 1, p. 259, B; 278, B; 357, B; t. 2, p. 1032, B; 810, B, κατὰ τὴν ψ. φωνήν. Pseudo-Chrys. t. 5, p. 685, B, ψ. μέλος. OEcum. In Apoc. p. 244, 19; 289, 13 Cramer. Id. ib. p. 426, 20, τὸ ψ. φησι λόγιον. Hase. Eust. p. 224, 50 : Ψ. ἐλάττωσιν· 293, 40 : Τὸ ψ. Vita Barlaami in Boiss. Anecd. vol. 4, p. 261 : Ξύλον πεφυτευμένον παρὰ τοῖς ψαλμικοῖς ὕδασιν. ‖ « Adverb. Ψαλμικῶς ap. Joann. Chrys. Hom. 122, vol. 6, p. 976, 5, Greg. Nyss. p. 143 ed. Rom., Philen De eleph. 353. » Seager. Jo. Camen. De exc. Thessalon. p. 248, C Ven. Basil. t. 2, p. 144, A et Anon. Vita Bacchi jun. p. 87, 3, ὡς ψ. εἰπεῖν. Macar. Chrysoseph. Orat. p. 149, C Grets., ψ. τὰς χεῖρας κροτήσαντες, Ex psalmi monitis. Hase. Adde Eustath. Opusc. p. 293, 40.]

[Ψαλμογράφος, ὁ, Psalmorum scriptor. Ψ. Δαβὶδ Psellus In Cantic. Cant. ad c. 3, 9; c. 4, 16. Anon. in Anecd. meis vol. 5, p. 167. Boiss.]

[Ψαλμοκίνητος, ὁ, ἡ, Psalmo motus. Georg. Pisid. Opif. p. 426.]

[Ψαλμολογέω, Psalmos condo. Greg. Naz. Or. 51, p. 751, B : Καὶ ἡμεῖς ψαλμολογήσομεν καὶ πολλὰ γράψομεν. ‖ Hinc derivatum substantivum Ψαλμολόγημα, τὸ, ap. Theodor. Studit. in Vita Michaelis p. 29, B. G. Dindorf.]

[Ψαλμολογία, ἡ, Psalmorum recitatio. Vita Nili jun. p. 148, 14. Hase.]

[Ψαλμολόγος, ὁ, ἡ, Qui recitat psalmos. Vita Nili C jun. p. 40, 4, τὴν ψ. φωνήν. Hase.]

Ψαλμὸς [De accentu Arcad. p. 59, 2, et Etym. p. 817, 27, ex Chœrob. In Psalm. p. 1, qui copiose de hoc nomine dixit], ὁ, Fidium cantus s. pulsus. [Schol. Aristoph. Av. 218 : Ψ. κυρίως ὁ τῆς κιθάρας ἦχος.] Telestes ap. Athen. 14, [p. 626, A] : Τοὶ δ' ὀξυφώνοις πηκτίδων ψαλμοῖς κρέκον Λύδιον ὕμνον. Et aliquanto post [p. 639, B] in sermone de magadi, ex Aristoxeno tradit τὴν μάγαδιν καὶ τὴν πηκτίδα χωρὶς πλήκτρου διὰ ψαλμοῦ παρέχεσθαι τὴν χρείαν, Manibus tantum s. Digitis manuum chordas ejus pulsari sine plectro. Ibid. [p. 635, D] ex Pindaro, de barbito : Τόν ῥα Τέρπανδρός ποθ' ὁ Λέσβιος εὗρε πρῶτος ἐν δείπνοισι Λυδῶν ψαλμὸν ἀντίφθογγον ὑψηλᾶς ἀκούων πηκτίδος. Ibidem [C] rursum ex Phrynicho, Ψαλμοῖσιν ἀντίσπαστ' ἀείδοντες μέλη. [Æschylus fragm. 55 : Ψαλμὸς δ' ἀλαλάζει. Eur. Rhes. 363 : Ψαλμοῖσι (sic Canter. pro ψάλμασι) καὶ κυλίκων ... ἁμίλλαις. Antiphan. Anth. Pal. 9, 409 : Λωτοῦ χάρις ἢ γλυκὺς ἦχος ψαλμῶν.] Et Epigr. : Ὅτ' οὖν χρόνος ὥριος ἡμῖν, Πάντα χύδην ἔστω, ψαλμὸς, ἔρως, προπόσεις, Fidium cantus. [Joseph. A. J. 6, 14 : Προσέταξε τῷ ψ. καὶ τοῖς ὕμνοις ἐξᾴδειν αὐτόν. Plut. V. Crassi c. 32 : Κρόταλα καὶ ψ. V. Pomp. c. 24 : Αὐλοὶ καὶ ψ. V. Alex. c. 67 : Πολλὴ μοῦσα συρίγγων καὶ αὐλῶν ᾠδῆς τε καὶ ψαλμοῦ· V. Dion. c. 7 : Ψαλμοὶ καὶ ὀρχήσεις.] Sed miretur aliquis cur Plut. ψαλμοὺς et φόρμιγγας copularit in hoc libelli Περὶ πολυφιλίας loco, circa fin. [p. 96, E] : Ἡ μὲν γὰρ περὶ ψαλμοὺς καὶ φόρμιγγας ἁρμονία δι' ἀντιφώνων ἔχει τὸ σύμφωνον, ὀξύτησι καὶ βαρύτησιν ἀμωσγέπως ὁμοιότητος ἐγγινομένης. [Psalm. 80, 2 : Λάβετε ψαλμὸν καὶ δίδοτε τύμπανον· ubi de cithara intelligitur. Amos. 5, 3 : Ψαλμὸν ὀργάνων σου οὐκ ἀκούσομαι, Sonitum instrumentorum.] Davidis etiam Ψαλμοὶ vocantur, Carmina quæ lyram s. citharam pulsans cecinit. [Lucas 20, 42 : Ἐν βίβλῳ ψαλμῶν, et Act. 1, 20, et ψαλμοὶ simpliciter Luc. 24, 44. Ep. ad Eph. 5, 19 : Ψ. καὶ ὕμνοις, et ad Coloss. 3, 16. Greg. Nyss. vol. 1, p. 295 : Ψαλμός ἐστιν ἡ διὰ τοῦ ὀργάνου τοῦ μουσικοῦ μελῳδία. Basil. M. In Psalm. 29, vol. 1, p. 187 : Ὁ ψαλμὸς λόγος ἐστὶ μουσικὸς, ὅταν εὐρύθμως

κατὰ τοὺς ἁρμονικοὺς λόγους πρὸς τὸ ὄργανον κρούηται. Quæ iisdem verbis leguntur in Lexico Cyrilli. Psalmorum laudem et utilitatem locis plurimis celebrant Patres, inprimis Basil. in Proœmio ad Psalmos vol. 1, p. 125—127, et Athanasius in Epist. ad Marcellinum vol. 1, p. 959 seqq. Hæc et alia multa de tempore et loco Psalmorum canendorum ex Patribus collecta v. ap. Suicerum. Frequens voc. usus in V. T. libris et præcipue in Psalmis ipsis. Sæpe ψαλμὸς ᾠδῆς, ut 29, 1; 47, 1; 65, 1; 66, 1; 74, 1.] Sunt porro et ψαλμοὶ τόξων ap. Eur. Ione [173], quibus sc. nervi arcuum tanguntur et impelluntur, ut supra habuimus τὴν νευρὰν τοῦ τόξου ψάλλων. [Herc. F. 1063 : Τοξήρει ψαλμῷ τοξεύσας.]

[Ψάλμος, ὁ, Psalmus, n. pr. in inscr. ap. Bœckh. 285, vol. 1, p. 395.]

Ψαλμοχάρης, ὁ, ἡ, Gaudens psalmis, Qui delectatur fidium pulsu et carminibus quæ fidibus canuntur, Epigr. [Epitheton Apollinis in Anthol. Palat. 9, 525, 24.]

[Ψαλμῳδέω, Psalmos canto. Passiv. Greg. Nyss. t. 3, p. 179, C, τῆς ψαλμῳδουμένης γραφῆς. Hase.]

Ψαλμῳδία, ἡ, Psalmorum cantatio, Decantatio carminum s. cantilenarum, earum peculiariter quas David cecinit olim psallens, s. lyram pulsans. [Aristid. vol. 2, p. 310, 14 : Εἶδον ἔγωγε καὶ ἐν ψαλμῳδίᾳ θεράποντας ἀλιτηρίους τοῖς τῶν θεῶν ὀνόμασι κοσμοῦντας ἑαυτούς. Etym. M. p. 511, 39 : Προφητῶν ψ.] Greg. Naz. : Ψαλμῳδίαις κοιμιζούσαις τοὺς θρήνους. [Quem l. haud potui reperire; sed est voc. alibi ap. Greg. Naz. obvium, velut t. 1, p. 130, B; 771, C; 774, A; t. 2, p. 19, 1221; 24, 1504; 218, 918, ἀγρύπνους ψ. Theodoret. ap. Phot. Bibl. p. 508, 1. Nil. Epist. p. 102, 7, ψ. εὐόφθαλμος, Inconniventibus oculis peracta. Jo. Damasc. t. 1, p. 352, D, ἡ προσευχὴ καὶ ἡ ψ. πάντα διπλᾶ, σωματικὰ καὶ πνευματικά. Hase.]

[Ψαλμῳδικὸς, ἡ, ὸν, i. q. ψαλμικός : unde adverb. Ψαλμῳδικῶς ap. Eustath. Opusc. p. 218, 40 : Βίου κατάγνωσις ἐκφωνουμένη ψ., ἔτι δὲ εὐαγγελικῶς.]

[Ψαλμῳδὸς, ὁ, Qui psalmos canit. Vet. int. Paral. 1, 6, 33. Sirac. 50, 51. Conf. Ψαλτῳδός. Epiphan. vol. 2, p. 216 : Φησὶν ὁ ψ. Ὁ ψαλμῳδὸς Eustath. Opusc. p. 222, 50. G. D. De Hæmane et Æthame Phot. Epist. p. 363, 15, spectans Ps. 87 et 88. De ipso Davide Euseb. Dem. ev. p. 61, A; 110, C. Jo. Chrys. t. 1, p. 25, E. Cyrill. Al. t. 5, p. 526, C. Leo et Const. Impp. Ecl. p. xxxix, 3 Zachar. Aster. Laud. Phocæ Hort. Actt. SS. Sept. t. 6, p. 296, D. Hase. Αυρῳδὸς per ψ. explicant Hesych. et Cyrillus. Etym. M. p. 817, 34 : Ψαλμῳδός· ἐκ τοῦ ἀείδω γίνεται ψαλμαοιδὸς καὶ συγκοπῇ καὶ κράσει ψαλμῳδός.]

[Ψαλοειδής. V. Ψαλιδοειδής.]

[Ψαλόεις. V. Ψολόεις.]

[Ψαλόν. V. Ψάλιον.]

[Ψάλσις, εως, ἡ, i. q. ψαλμός. Philostr. p. 238.]

[Ψαλτάδη vocabulum corruptum ap. Anon. H. in Virg. 24 : Ψευδολέτην, ψύχαγνον, ψυχοσόον, ψαλτάδη· ubi in marg. annotatum ψαλτῳδόν. « In codice quem vidi legitur ψαλτῴδην. » Boiss.]

[Ψαλτήρ. V. Ψάλτης.]

Ψαλτήριον, τὸ, [Inepte παρὰ τὸ τὰ ψαλλόμενα τηρεῖν derivatur in Etym. M. p. 817, 36,] Psalterium, i. e. Instrumentum quo psallitur. [Sambucum, Gl.] Hieron. in proœmio Commentariorum in Psalmos Davidis, ψαλτήριον ait Latine Organum dici, ab Hebræis Nebel vocari : et Apollodorus ap. Athen. 14, [p. 636, F] ψαλτήριον sua ætate vocatum fuisse quod olim μάγαδις nominabatur. Unde discimus de Certo quodam organo et instrumento musico dictum fuisse : de eo procul dubio, quod Harpam vulgus nominat, et antiqui Magadin; nam ut Harpa viginti et una chordis intenta est nostro sæculo, ita olim Magadis, teste Anacreonte, qui ap. Athen. in l. citato ait, Ψάλλω δ' εἴκοσι χορδαῖσι, μάγαδιν ἔχων· sc. volens τῷ ἀρτίῳ χρήσασθαι ἀριθμῷ, τὴν μίαν ἀφελών, inquit ibid. Athen.; qui et 4, [p. 183, C] ex Juba tradit Alexandrum Cytherium τὸ ψαλτήριον συμπληρῶσαι χορδαῖς : addens ibid., eundem Jubam μνημονεύειν καὶ τοῦ λυροφοίνικος καὶ τοῦ ἐπιγονίου, ὃ νῦν, inquit, εἰς ψαλτήριον ὄρθιον μετασχηματισθὲν, διασώζει τὴν τοῦ χρησαμένου προσηγορίαν, Epigoni sc., qui μουσικώτατος ὢν κατὰ χεῖρα, δίχα πλήκτρου ἔψαλλεν. Rursum vero ut harpa nostra triangularis est figuræ, ita et ap. Aristot. Probl. [19, 23] legimus ψαλτήρια τρίγωνα, Triquetra psalteria. [Theophr. H. Pl. 5, 7, 6 : Πρῖνος .... εἰς ζυγὰ λύραις καὶ ψαλτηρίοις.] Apud Plut. autem in Themist. [c. 2] : Λύραν ἁρμόσασθαι καὶ μεταχειρίσασθαι ψαλτήριον. [Id. Mor. p. 827, A : Πηκτίδας, σαμβύκας καὶ ψαλτήρια πολύφθογγα· 713, C : Ψαλτηρίου φωνῆς καὶ αὐλοῦ· V. Ant. c. 24 : Ψαλτηρίων καὶ συρίγγων καὶ αὐλῶν. Sext. Emp. p. 356 : Τοὺς αὐλοῖς καὶ ψ. χρωμένους μουσικοὺς ὀνομάζομεν. Callicrat. ap. Stob. Flor. 85, 16 : Πᾶς ὁ οἶκος καθάπερ ψαλτήριον τριῶν τούτων χρῄζει τυχὲν, ἐξαρτύσιος, συναρμογᾶς, ἁφᾶς τινος καὶ χρήσιος μωσικᾶς. Suidas : Φ., ὄργανον μουσικὸν, ὃ καὶ ναῦλα (scr. νάβλα cum Kust.) καλεῖται. Greg. Nyss. vol. 1, p. 295 : Τὸ ψ. ὄργανόν ἐστι μουσικὸν, ἐκ τῶν ἄνωθεν μερῶν τῆς κατασκευῆς ἀποτελοῦν τὸν ἦχον· ἡ δὲ τοῦ τοιούτου ὀργάνου μουσουργία ψαλμὸς λέγεται. Eodem fere modo Nicetas ex Athanasio in Catena in Psalmos vol. 2, p. 511, qui ὄργανον δεκάχορδον dicit, παρὰ μὲν Ἑβραίοις ναῦλα λεγόμενον, παρ' Ἕλλησι δὲ κιθάρα ὀνομαζόμενον. Posteriora confirmat Hesychius : Νάβλα, εἶδος ὀργάνου μουσικοῦ, ἢ ψαλτήριον, ἢ κιθάρα. (lxx Gen. 4, 20 : Οὗτος ἦν ὁ καταδείξας ψαλτήριον καὶ κιθάραν. Psalm. 80, 2 : Ψ. τερπνὸν μετὰ κιθάρας· 149, 3 : Ἐν τυμπάνῳ καὶ ψ. ψαλάτωσαν αὐτῷ. Ezech. 26, 13 : Ἡ φωνὴ τῶν ψ. Jer. 40, 23 : Αὐλὸς καὶ ψ. ἡδύνουσι μέλη.) || Ψαλτὴρ et Ψαλτήριον notat Psalterium, seu Psalmorum Davidis librum. Canon 2 Concilii Nicæni secundi : Ὁρίζομεν πάντα τὸν προάγεσθαι μέλλοντα εἰς τὸν τῆς ἐπισκοπῆς βαθμὸν πάντως τὸν ψαλτῆρα γινώσκειν. Theodorus Lector in Eclogis ex Hist. eccles. p. 350 : Τὸ ψ. μὴ γινώσκοντα. ||Ψαλτήριον est liber ecclesiasticus apud recentiores Græcos. Typicum c. 4 : Σχολάζει τὸ ψ. ἀπὸ τῆς μεγάλης πέμπτης μέχρι τοῦ σαββάτου τοῦ ἀντιπάσχα. In Vita Palemonis Abbatis : Ἐν τῇ νυκτὶ ἔψαλλεν ὅλον τὸ ψ. καὶ τὰς ᾠδὰς ἀθορύβως. Et in Vita Theodosii : Ἐξέμαθε τό τε ψ. καὶ τὰς λοιπὰς θείας γραφάς. Nullus alius liber in divinis officiis frequentior est. Continet vero meros Psalmos Davidicos non mutato ordine, sed ut in Bibliis reperiuntur, in certas tamen classes, plures vel pauciores Psalmos, pro Psalmorum longitudine, continentes, distinctos. » Suicer.]

[Ψάλτης, ὁ.] Ψαλτὴρ, ῆρος, ὁ, [Hesych. : Ψαλτήρ· ὁ ἀνὴρ, ἡ δὲ γυνὴ ψάλτρια. || I. q. ψαλτήριον, quod v.] et Ψάλτης [De accentu Arcad. p. 24, 7 : Τὸ κριτής καὶ ψαλτής Ἀττικῶς ὀξύνεται. Qui canon Herodiani plenior legitur ap. schol. Soph. El. 70, qui ψαλτὴς simpliciter inter oxytona ponit sine Atticorum mentione. In codd. constanter ψάλτης scribi videtur, quod præfert Chœrob. In Theodos. p. 176, 24 : Τὰ εἰς της λήγοντα ἀρσενικὰ δισύλλαβα βαρύνονται ... διὰ τοῦτο τὸ ψάλτης ἀναλογώτερόν ἐστι κατὰ τὴν κοινὴν διάλεκτον βαρυνόμενον τοῦ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ὀξυνομένου· ἐκεῖνοι γὰρ ψαλτής λέγουσιν ἐν ὀξείᾳ τάσει. Et ψάλτης inter paroxytona ponit Etym. M. p. 435, 49; qui haud dubie rectus accentus est, ut ostendit Lobeck. in Addit. ad Buttm. Gramm. vol. 2, p. 410. Quod de Atticis dixit Herodianus, recentiores intellexerit necesse est. Nam ψάλτης vel ψαλτὴς non legitur ante Menandri tempora, ut monet Lobeckius], ὁ, Qui psallere novit, Doctus psallere s. fidibus canere, Qui scit fidibus. [Epitheton Apollinis Anth. Pal. 9, 525, 24. Chares ap. Athen. 12, p. 539, A : Φασίμηλος ὁ ψ.] Plut. Apophth. [p. 179, B], de Philippo : Ψάλτην δέ τινα βουλομένου παρὰ δεῖπνον ἐπανορθοῦν αὐτοῦ, καὶ λαλεῖν περὶ κρουμάτων. Ubi nota aperte ψάλλειν i. esse q. κρούειν τὴν κιθάραν ἢ ἄλλο τι μουσικὸν ὄργανον, ut ex supra citatis etiam locis patet, nec non ex Plut. Περὶ πολυφιλίας [?] : Οὐδὲ γὰρ τῶν δακτύλων ἔλαττον ἔχει τοῦ γράφοντος ἢ ψάλλοντος ὁ μὴ δυνάμενος τοῦτο ποιεῖν μηδὲ πεφυκώς· ἀλλὰ συγκινοῦνται καὶ συνεργοῦσιν ἁμωσγέπως ἅπαντες ἀλλήλοις. [Adde Plut. Mor. p. 67, F; 218, C; 220, A, F; 223, F; 224, A; et 233, F : Ψάλτην ἐζημίωσαν ὅτι δακτύλοις κιθαρίζοι. Macho ap. Athen. 8, p. 348, F : Ψ. κακός. Sext. Emp. p. 401 : Οἱ τοῦ αὐλητοῦ ἢ ψάλτου δάκτυλοι. Esdr. 3, 5, 65 : Ψάλται καὶ ψαλτῳδοί. « Ψάλτης, Cantor. Canon 15 Laodicenus : Περὶ τοῦ μὴ δεῖν πλέον τῶν κανονικῶν ψαλτῶν τῶν ἐπὶ τὸν

ἄμβωνα ἀναβαινόντων καὶ ἀπὸ διφθέρας ψαλλόντων, ἑτέρους τινὰς ψάλλειν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ· ubi vid. Zonaras p. 345. De eorum officio v. Balsamon ad Can. 22. Primus cantorum est Πρωτοψάλτης, quod v. » Suicer. ‖HSt. inter derivata verbi Ψάλλω :] Ψάλις quoque et Ψαλτὶς huc referenda sunt; utrumque enim ab Hesych. exp. κιθαριστής. [Utrumque corrupte pro Ψάλτης.]

Ψάλτιγξ, sive Ψάλτιξ (utroque enim modo scriptum reperitur in Mss. etiam codd.), i. q. κιθάρα, Cithara, teste Suida, Hesychio et Lex. meo vet. Videndum tamen ne i. sit q. ψαλτήριον, et nabla, s. magadis.

[Ψαλτικὸς, ἡ, όν.] Porro a ψάλτης derivatum Ψαλτικὸς, Ad psalten pertinens, Quo psaltes utitur, ut quum Athen. ibid. [14, p. 634, F] ex Anacreonte tradit μάγαδιν esse ὄργανον ψαλτικὸν, Λυδῶν τε εὕρημα.

[Ψάλτιξ. V. Ψάλτιγξ.]

[Ψαλτὶς vitiose pro ψάλτης, quod v.]

Ψαλτὸς, ἡ, ὸν, Qui psalli potest, et citharæ aptus est. Affertur enim τὰ ψαλτὰ pro Iis quæ citharæ apta sunt et psalli possunt. [Psalm. 118, 54 : Ψαλτὰ ἦσάν μοι τὰ δικαιώματά σου.]

Ψάλτρια [De accentu Arcad. p. 95, 15], ἡ, Docta psallere femina, ut Horat. loquitur, i. e. Femina quæ scit fidibus, Fidicina. Latini Psaltriam etiam vocant, ut Cic. post Plautum, In cœtum mulierum pro psaltria adducitur. [Plato Protag. p. 347, D : Οὔτε ψαλτρίας ἴδοις ἄν.] Ion ap. Athen. 14, [p. 634, F] : Ἀλλ' εἶα, Λυδαὶ ψάλτριαι, παλαιθετῶν [παλαιδέτων] Ὕμνων ἀοιδοὶ, τὸν ξένον κοσμήσατε. [Plut. Mor. p. 180, E; 643, B; 710, E; 760, C, et alibi non raro. Sext. Emp. p. 356 : Τὰς ψ. μουσικὰς ὀνομάζομεν. Sæpe cum contemtu quodam nominantur, ut ap. Aristid. vol. 2, p. 414, Lucian. Bis accus. c. 16. Manetho 5, 236 : Ζηλώσει δούλην ἢ ψάλτριαν ἢ πολύχοινον. « Ipsa psallendi ars, in *Pitture antiche d'Ercolano*, vol. 2, p. 481. » Bast. Conf. Viscont. Mus. Pio-Clem. vol. 1, p. 43. Mulier pia ap. Cyrill. Scythop. Vita Cyriaci Conf. Actt. SS. Sept. t. 8, p. 157, B, ἐγενόμην ψ. τῆς ἁγίας Χριστοῦ ἀναστάσεως. Hase.]

Ψαλτῳδέω, Cano simul voce et psallo. 2 Paralip. 6, paulo post locum ante citatum [c. 5, 13] : Καὶ ἐγένετο μία φωνὴ ἐν τῷ σαλπίζειν καὶ ἐν τῷ ψαλτῳδεῖν. Ibid. : Ὡς ὕψωσαν τὴν φωνὴν ἐν ταῖς σάλπιγξι καὶ ἐν κυμβάλοις καὶ ἐν τοῖς ὀργάνοις τῶν ᾠδῶν, καὶ ἐν ὕμνοις. Ubi nota, pro σαλπίζειν, quod est in priore loco, dixisse ἐν σάλπιγξι καὶ κυμβάλοις : et ἐν τοῖς ὀργάνοις τῶν ᾠδῶν καὶ ἐν ὕμνοις pro ψαλτῳδεῖν : ut non levis suspicio sit, ψαλτῳδίαν s. ψαλμῳδίαν esse Cantum qui voce fit admixtum fidibus, veluti quum psallenti accinit quispiam alius, vel etiam ipse sibi. [Germ. CPol. Orat. p. 243, A Grets., συνῳδὰ ψαλτῳδοῦμεν. Hase.]

[Ψαλτῴδημα, τὸ, Cantus. Balsamon ad Can. 41 Concilii in Trullo p. 410 : Δίχα ἐπισκοπικῆς ἐπιτροπῆς καὶ τῶν συνήθων ψ. Id. ad Can. 75, p. 452 : Διωρίσαντο οἱ πατέρες μὴ γίνεσθαι τὰ ἱερὰ ψ. διὰ τῶν βοῶν ἀτάκτων καὶ ἐπιτεταμένων. Et ad Can. 15 Laod. p. 834 : Καταρχέσθω τῶν θείων ψ. Suicer. Georg. Pachym. Andr. p. 323, A.]

[Ψαλτῳδὸς, ὁ. HSt. s. v. Ψαλτός :] Unde Ψαλτῳδὸς derivatum, ut sit ὁ τὰ ψαλτὰ ᾄδων, et i. q. ψαλμῳδὸς, Qui canit carmina s. cantilenas quæ fidibus s. psalteriis adhiberi solent. Vel etiam, Qui et voce simul canit et psallit, ut sit ex ψάλτης. 2 Paralip. 5, [12] : Καὶ οἱ Λευῖται οἱ ψαλτῳδοὶ πάντες σὺν τοῖς υἱοῖς τοῦ Ἀσὰφ, τοῖς ἐνδεδυμένοις στολὰς βυσσίνας, ἐν κυμβάλοις καὶ ἐν νάβλαις καὶ ἐν κιθάραις. Et alibi [ib. 2, 20, 22] : Ψαλτῳδοὺς ἔστησε κατέναντι τοῦ θυσιαστηρίου. Ubi vetus Versio habet Cantores. [Adde 1, 9, 33; 1, 13, 8; 15, 16 et 19; 2, 35, 16. Esdr. 3, 3, 65. Sir. 47, 10.] Legitur vero et ψαλμῳδὸς [recte alii libri ψαλτῳδός] 1 [2] Paralip. 6, [33] : Αἱμὰν ὁ ψαλμῳδὸς, ubi vetus Versio itidem habet Hæman cantor. [Eustath. Opusc. p. 60, 30 : Καθά τις ἕτερος κιθαρῳδὸς καὶ ἄλλος ἀπὸ ψάλτου ψαλτῳδός. « Ψαλτῳδοὶ χοροὶ, Chori cantorum, Joseph. Hypomn. c. 73. » Schleusn. Hesych. Cat. in Psalm. t. 1, p. 780, 28; 808, 10. Clem. Rom. Const. apost. 2, 28, ψ. καὶ πυλωρός· 6, 17, ὑπηρέτας καὶ ψ. Hase.]

[Ψάλυξ. V. Φέψαλος.]

[Ψᾰλῠχίδαι, οἱ, Psalychidæ, gens Æginetica. Pind. Isthm. 6, 92 : Τὰν Ψαλυχιδᾶν πάτραν.]

[Ψᾰμάθεια, ἡ, Psamathea, eadem quæ Ψαμάθη, Nerei filia. Hac nominis forma propter metrum utitur Pind. Nem. 5, 23 : Ὃν Ψαμάθεια τίκτ' ἐπὶ ῥηγμῖνι πόντου.]

Ψαμάθη, Nereidum una, Phoci mater, Hesiodo [Theog. 260, 1004; Apollod. 1, 2, 7; 3, 12, 6; Ovid. Metam. 11, 381, 398], in VV. LL.; ἀπὸ τῆς ψαμάθου fortasse fictum nomen. [Protei uxor ap. Eurip. Hel. 7 : Πρωτεὺς ... ὃς τῶν κατ' οἶδμα παρθένων μίαν γαμεῖ, Ψαμάθην, ἐπειδὴ λέκτρ' ἀφῆκεν Αἰακοῦ. ‖ Crotopi Argivi filia, Lini ex Apolline mater. Pausan. 1, 43, 7; 2, 19, 8; Conon ap. Phot. Bibl. p. 133, 26; Ovid. Met. 11, 575. Argiva quædam Ψαμάθα est in inscr. Hermionensi ap. Bœckh. 1211, vol. 1, p. 599. ‖ Meretrix ap. Lysiam Athen. 13, p. 586, E; 592, E. ‖Nomen fontis prope Thebas Bœotias, unde adject. Ψαμαθηΐς, ίδος, ἡ, ap. Nicandr. Th. 887 : Σίδας Ψαμαθηΐδας, ἅς τε Τράφεια Κῶπαί τε λιμναῖον ὑπεθρέψαντο παρ' ὕδωρ· ubi schol. : Ψ. εἶπεν, ἐπειδὴ διαφόρως ἄμαθον τὴν παρὰ τοῖς ποταμοῖς ἢ τῇ θαλάσσῃ ψάμμον λέγουσιν· ἢ γραπτέον Ψαμαθηΐδα (ψαμαθηὰς O. Schneiderus, ἀμαθηΐδας J. G. Schneiderus). Ψαμάθη γὰρ κρήνη τῆς Βοιωτίας. Φυτὸν δέ ἐστιν ἐν Βοιωτίᾳ παρόμοιον ῥοιᾷ. Φασὶ δὲ τὰς σίδας βρωσίμους εἶναι. (Σίδην ψ. Nymphæam albam L. esse opinatur Fraas. Syn. plantt. floræ cl. p. 128. ψαμαθη scriptum in fictili de quo Letronn. *Journ. des Sav.* a. 1829, p. 286. Hase.) Ἔστι δὲ πάλιν τόπος τῆς Βοιωτίας Ψάμαθος λεγόμενος. Psamathen Bœotiæ fontem memorat Plin. H. N. 4, 42. G. D. ‖ Nomen navis ap. Bœckh. *Urk.* p. 317, 65; 318, 5; 319, 35. Hase.]

[Ψαμαθηδὸν, Arenæ modo. Orac. Sibyll. 5, 96 : Παμπληθεὶ ψ. ἀπαίξων σὸν ὄλεθρον.]

[Ψαμαθηΐς. V. Ψαμάθη.]

[Ψαμαθία (?), ἡ, i. q. αἰγιαλὸς ap. Hesych.]

[Ψαμαθία, ἡ, Psamathia, suburbium Nicomediæ, in Vita Athanasii ap. Phot. Bibl. p. 479, 38.]

[Ψαμάθιον, τὸ, Arenula, Gl. De porta Ψαμαθίου CPli Ducang. CPli christ. p. 49, D Ven., in cujus vicinia fort. erat locus Ψαμάθεια dictus Vita Isaacii Conf. Actt. SS. Maii t. 7, p. 256, E. Hase.]

[Ψαμαθὶς, ῖδος, ἡ, nomen piscis in arena versantis. Numen. ap. Athen. 7, p. 327, A : Ἄλλοτε χαρχαρίην, ὁτὲ δὲ ῥόθιον ψαμαθῖδα.]

Ψάμαθος [De accentu Arcad. p. 47, 17], ἡ, pro ψάμμος, sicut ἄμαθος pro ἄμμος, Arena. [Sabulum, Gl. Hesych. : Ψ., ψάμμος, ἢ παραθαλάσσιος ἄμμος. Suidas : Ψ., παραθαλάσσιος ἄμμος· ἄμαθος γὰρ ἡ μεσόγειος (vel πεδιὰς κόνις, ut est s. v. Ἄμαθος). Schol. Hom. Il. I, 384 : Ἡ διπλῆ πρὸς τὴν διαφορὰν τῆς ψαμάθου καὶ ἀμάθου, ὅτι ἡ περιθαλάσσιος (corr. παραθαλάσσιος, ut est ap. Etym. M. p. 817, 38, aliosque grammaticos) ψάμαθος, κόνις δὲ ἡ πεδιὰς ἄμμος (ἄμαθος Lehrs.) καὶ οὐδεὶς τὸ αὐτὸ (οὐδαμοῦ τὸ ἄμμος Lehrsius) λέγει. Ἄμαθον per πεδιάσιμον κόνιν exp. schol. ib. 593. Porro Eustath. (ad E, 587) p. 584 : Ἐνταῦθα ὅρα καὶ ὡς οὐ ταυτὸν ψάμαθον εἰπεῖν καὶ ἄμαθον, ἀλλὰ ψάμαθος μέν ἐστιν ἡ καὶ ψάμμος (Od. M. 243), ἄμαθος δὲ κόνεώς τι φαίνεται εἶδος. « Etym. M. p. 817, 39 : Ὁ Ἡρωδιανὸς παρὰ τὸ ἄμμος λέγει ψάμμος. Quod Josephus Synops. p. 566, ad prosthesin refert, ἄμαθος λέγεται καὶ πλεονασμῷ ψάμαθος, Epim. 1, 444. Utroque continenter utitur Nicander de serpentibus quibusdam loquens, Πολέες δ' ἀμάθοισι μιγέντες σπείρῃ λεπρύνονται ἀλινδόμενοι ψαμάθοισι, quæ schol. ita explicat, διατρίβοντες ἐν τῇ ἄμμῳ ... κυλιόμενοι ταῖς ἄμμοις, additque ἄμαθος ἡ χερσαία κόνις· Ὅμηρος δὲ διαστέλλει· quæ sic explenda sunt, ὁ Νίκανδρος ἀδιαφόρως κέχρηται, Ὅμηρος δὲ διαστέλλει ἄμαθον λέγων τὴν χερσαίαν κόνιν, ut schol. Od. B, 326 : Ἄμαθος ἡ ἐν τῷ πεδίῳ κόνις, ψάμαθος δὲ ἡ περὶ θάλασσαν. Quæ Aristarchi dicitur fuisse distinctio. » Lobeck. Pathol. Elem. vol. 1, p. 139. Est vocabulum poeticum. Nam quod ap. Plut. Mor. p. 393, E, legitur : Τοῦ ποιητικοῦ παιδὸς ἔσται φαυλότερος, ἢν ἐκεῖνος ἔν τινι ψαμάθῳ συντιθεμένῃ καὶ διαχεομένῃ πάλιν ὑφ' ἑαυτοῦ παίζει παιδιὰν, ταύτῃ περὶ τὰ ὅλα χρώμενος ἀεί, id sumtum ex Hom. Il. O, 362 : Ἔρειπε δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν

ρεῖα μάλ', ὡς ὅτε τις ψάμαθον παῖς ἄγχι θαλάσσης ... ἀθύρματα ... ἂψ αὖτις συνέχευε ποσὶν καὶ χερσὶν ἀθύρων.] Hom. Il. I, 385 : Οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε, pro quo dixerit aliquis comice ludens, οὐδ' εἴ μοι δοίη ψαμμακόσια. [Od. Ξ, 136 : Κεῖται ἐπ' ἠπείρου ψαμάθῳ εἰλυμένα πολλῇ. Hegesipp. Anth. Pal. 7, 276 : Ἐξ ἁλὸς ἡμίβρωτον ... ἄνδρα ... τῇδ' ὀλίγῃ θῆκαν ὑπὸ ψαμάθῳ. Νεκύων ψάμαθον Gætul. ib. 11, 409.] Apud Soph. [Aj. 1064] pro ipso Litore, ut et alicubi ap. Hom., si bene memini, ubi dicit ἀμφὶ χλωρὰν ψάμαθον ἐκβεβλημένος· quod schol. exp. περὶ τὸν παράλιον τόπον τὸν χλοηφόρον. [Hom. Od. N, 119 : Κὰδ δ' ἄρ' ἐπὶ ψαμάθῳ ἔθεσαν δεδμημένον ὕπνῳ. Sæpius ap. Euripidem λευρὰν ψ. dixit Hec. 700, παρακτίαν ψάμαθον Αὐλίδος ἐναλίας Iph. A. 165, λευκοφυῆ ψ. ib. 1055. Et Aristoph. Vesp. 1520, ubi sermonem tragicum imitatur : Ἡδᾶτε παρὰ ψάμαθον καὶ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτου.] Dicitur et ψάμαθοι plur. numero ab Hom. [Il. B, 800]: Φύλλοισιν ἐοικότες ἢ ψαμάθοισιν. [Ib. H, 462 : Ἠϊόνα μεγάλην ψαμάθοισι καλύψαι· et Ψ, 15. Pind. Pyth. 9, 82 : Ὁπόσαι ἐν θαλάσσᾳ καὶ ποταμοῖς ψάμαθοι.] Et [de litore] Od. Γ, [38] : Ἐπὶ ψαμάθοις ἁλίῃσι. [Ib. Δ, 438, et sine epitheto illo Il. A, 486 : Ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθοις· et Od. Δ, 426, 539, X, 387. Eur. Hipp. 1126, Iph. T. 215. Apoll. Rh. 4, 1505. De arena fluviali Hom. Il. Φ, 202, 319, Eur. Hipp. 234, Apoll. Rh. 4, 607.] Annotat autem Eust. ψάμαθον quidem esse i. q. ψάμμον, at ἄμαθον videri esse κόνεώς τι εἶδος. [Eustathii verba supra apposuimus.]

[Ψαμαθοῦς, οῦντος, ὁ, Psamathus. Steph. Byz. : Ψ., πόλις Λακωνική. Ἀρτεμίδωρος δευτέρῳ Γεωγραφουμένων « Μετὰ γὰρ τὸ Ταίναρον πόλις ἐκδέχεται Ψαμαθοῦς. » (Psammathus vitiose ap. Plin. H. N. 4, 5, 9. Ψαμαθοῦς recte ap. Pausan. 3, 25, 4, Æschin. Epist. 1 ; Ἀμαθοῦς ap. Strabon. 8, p. 363, nisi hic librarii error est. Ἀμαθοῦς oppidum Cypri est 14, p. 683, unde Ἀμαθούσιοι 8, p. 340.) Τὸ ἐθνικὸν Ψαμαθούντιος καὶ Ψαμαθούσιος, ὡς Σελινούντιος καὶ Σελινούσιος. || Diversum ab hoc nomen est oppidi Libyci ap. Scylacem p. 51 (vol. 1, p. 90 ed. Müll.) : Ψαμαθὸς νῆσος, πόλις καὶ λιμὴν, καὶ κόλπος· ubi vitiosus est accentus. Nam nomen aut Ψάμαθος fuit aut, quod probabilius, Ψαμαθοῦς. G. Dind.]

Ψαμαθώδης, ὁ, ἡ, Arenosus, i. q. ἀμαθώδης. Sunt tamen qui differre velint, ut ψάμαθος ab ἄμαθος. [Est epitheton nominum γαῖα, λιμὴν, ἀκτὴ, χῶρος, ap. Hom. H. in Merc. 75, 347, 350, Apoll. Rh. 4, 1376, Oppian. Cyn. 2, 255, Orph. Arg. 332, 336, 636, Orac. Sib. 12, 44 ; 14, 344. Ib. 11, 39 : Ἑβραίοις ... βασιλεὺς ... ἄρξει ἐπ' Αἴγυπτον, ψαμαθώδεος οὔνομ' ἔχων τι. G. D. Menand. Hist. p. 398, 21 ; 300, 22 Bonn., κατὰ τὸ ψαμαθῶδες τῆς λίμνης. Hase.]

[Ψαμαθὼν, ῶνος, Sabuletum, Gl.]

[Ψαμὶς vitiose pro ψαλὶς, quod v.]

[Ψαμίτη. V. Ψαμμητίχη.]

[Ψάμμα, τό.] Ψάμματα, Hesychio σπαράγματα.

[Ψαμμακοσιογάργαρα, τά. HSt. s. v. Ψαμμακόσιοι :] Hinc et Ψαμμακοσιογάργαρα, Aristoph. Ach. [3] itidem pro Innumeris. Quod ego, contra Eust. [p. 986, 52], ad Ovidianum illud refero : Gargara quot segetes, etc., ut dicatur de illis, quæ tam sint innumera, quam et maris arena et segetes montis aut civitatis illius. Scribitur autem et Ψαμμοκοσιογάργαρα : sed quod de ψαμμάκόσιοι et ψαμμακόσια dixi, idem et de hoc dicendum fuerit. [Ψαμμοκ— libri Aristophanis et Suidæ s. h. v. et Γάργαιρε, Καρκαίρω et Κόσια. Et sic ap. Macrobium quoque Saturn. 5, 20, qui addit : « Ψαμμακόσια autem pro multis Varro sæpe in Menippeis suis posuit : sed Aristophanes adjecit Gargara ad significationem numerositatis innumeræ. » Recte vero per α ψαμμακ— apud Hesych. et Eustath.]

Ψαμμακόσιοι, οἱ, et Ψαμμακόσια, τὰ, Arenarum numerum æquantes, s. æquantia, i. e. Innumeri, s. Innumera. Eupolis ap. [schol. Aristoph. Ach. 3] : Ἀριθμεῖν θεατὰς ψαμμακοσίους. [Athen. 3, 113, D : Ψαμμακοσίους ἔχει μαθητὰς ὁ Βλεψίας· 6, p. 230, D : Ὀνόμασι χρώμενον ψαμμακοσίοις· 15, p. 671, A : Ἡμεῖς ψ. ἐσμέν. Numero singulari Tzetz. in Crameri Anecd. Paris. vol. 1, p. 73, 24 : Στράτευμα τὸ μυρίον, ὅπερ καὶ ψαμμοκόσιον εἶπεν ἡ κωμῳδία.] Fictitium vocabulum ad imitationem numeralium quæ in κόσιοι et κόσια terminantur, ut τριακόσιοι, τετρακόσιοι, κτλ. Hinc autem dicitur, quod ψάμμος ἀριθμὸν περιπέφευγε, ut loquitur Pind. [Ol. 2, 179], In numerum non cadat. Invenitur etiam scriptum ψαμμοκόσιοι et ψαμμοκόσια : sed quum exemplo illorum τριακόσιοι et τετρακόσιοι hæc dicantur, quin itidem α habere debeant, minime mihi dubium est.

[Ψαμματίζω.] Ψαμματίζουσα Hesychius exp. ψωμίζουσα.

[Ψάμμη, ἡ, i. q. ψάμμος. Forma, ut videtur, Doricæ dialecti propria, Ψάμμα : unde τῶνδρες οὐκ ἐλάσσως τᾶς ψάμμας· et ap. Æsch. Prom. 573 : Πλανᾷ τε νῆστιν ἀνὰ τὰν παραλίαν ψάμμαν· ubi longam in fine versus syllabam poeta prætulit brevi. In cod. Mediceo superscriptum ον, i. e. ψάμμον, quod transiit in apographa. Apud Herodot. 4, 181 : Ὀφρύη ψάμμης, ubi libri partim sic partim ψάμμος, non dubitandum quin ψάμμου restituendum sit, qua forma paullo post in verbis διὰ τῆς ὀφρύης τῆς ψάμμου et alibi utitur Herodotus. G. Dind.]

[Ψαμμήν (?)· ἄλφιτα, Hesych. Supra Φάμμη (?)·· ἄλφιτα.]

[Ψαμμήνιτος, ὁ, Psammenitus, Amasis filius, rex Ægypti. Herodot. 3, 10—15.]

[Ψαμμητίχη, ἡ, Psammetiche. Harpocratio : Ἑκάτης νῆσος· Λυκοῦργος κατὰ Μενεσαίχμου. Πρὸ τῆς Δήλου κεῖταί τι νησύδριον, ὅπερ ὑπ' ἐνίων καλεῖται Ψαμμητίχη, ὡς Φανόδημος ἐν α' Δηλιακῶν. Ψαμμητίχην δὲ κεκλῆσθαί φησιν ὁ Σῆμος ἐν τῇ α' διὰ τὸ τοῖς ψαμμήτοις τιμᾶσθαι τὴν θεόν· ψάμμητα δ' ἐστὶ ψαιστῶν τις ἰδέα. Quæ postrema in Epitome sic scripta sunt, Ψαμητίχη (ψαμμιτίχη cod. Paris., Ψαμίτη ap. Suidam) καλεῖται. Καλεῖσθαι δὲ οὕτως φασὶν αὐτὴν διὰ τὸ τοῖς ψαμίτοις τιμᾶσθαι τὴν θεόν· ψαμιτὸν (ψάμμιτον cod. Paris., ψάμιτον ap. Suidam) δ' ἐστὶ ψ. τις εἰδέα. « Ψαμμητίχη si verum est, de quo equidem dubito, non aliter pronunciari debet quam Σιμίχη et cetera Græca. » Lobeck. Pathol. Prol. p. 343.]

[Ψαμμήτιχος, ὁ, Psammetichus, rex Ægyptiorum ap. Herodot. 1, 105 ; 2, 2, et 151—157, ubi quod nunc constanter scriptum est Ψαμμίτιχος ubique in Ψαμμήτιχος est mutandum, quod codices meliores plus uno in loco servarunt, ut in universum monuit Gaisford. ad 2, 2, ubi in libris nonnullis ψαμμιήτιχος, utroque confuso. Recta forma Ψαμμήτιχος est apud Suidam, Diodorum 1, 66, falsa Ψαμμίτιχος eaque ter repetita 14, 35, ut ap. Themist. Or. 5, p. 66, B, cui Ψαμμήτιχος restitui. Et sic aliorum quoque scriptorum codices in hujus aliorumque Psammetichorum nominibus variant. Psammetichus etiam ap. Plin. H. N. 36, 19, et Melam 1, 9. Ψαμμήτιχος ap. Tzetz. Hist. 4, 788, ubi cod. Monac. in margine Ψαμμίτιχος, quod ab Tzetza scriptum esse hæc docet annotatio ejus in Cram. Anecd. Oxon. vol. 3, p. 359, 8 : Ψαμμέτιχος (corrige Ψαμμίτιχος) λέγουσιν Αἰγύπτου γόνος (corr. γόνοι vel γένος)· | Ψαμμήτιχος δι' ἦτα λοιπὸν γραπτέον, | καθὼς ἔχει πᾶν τῶν παλαιῶν βιβλίων· | ἰῶτα δ' οἱ γράφουσιν Ἑλλήνων λόγοις, | κακῶς γράφουσιν· οἷς ἐπείσθην εἰς μάτην. || Ψαμμήτιχος, Amasis filius, apud Polyæn. 8, 29, nisi Ψαμμήνιτον corrigendum. Nam sic is vocatur ab Herodoto 3, 10—15. || Alius ap. Herodot. 7, 7 : Ἰνάρως ὁ Ψαμμιτίχου, ἀνὴρ Λίβυς. Recte codex Catabr. ψαμμητίχου, et sic ap. Thucyd. quoque 1, 104 libri optimi. || Gordiæ filius, Periandri Corinthiorum regis successor, ap. Aristot. Polit. 5, 12, p. 1315, 26. Γόργου filius dicitur ap. Nicol. Damasc. in Müll. Fragm. Hist. vol. 3, p. 394, de quo v. editor p. 392. G. Dind.]

[Ψάμμητον. V. Ψαμμητίχη.]

[Ψαμμίαιχος, ὄνομα κύριον, Suidas. Nomen suspectum, corruptum haud dubie ex Ψαμμίτιχος. G. D.]

[Ψάμμινος, ίνη, ινον, Arenosus, Sabulosus. Herodot. 2, 99 : Τὸ ὄρος τὸ ψ. Philostr. p. 699.]

Ψαμμίον, τὸ, Arenula. Alex. Aphr. Probl. 1, [109 : Θρύπτεσθαι συμβαίνει τὸν λίθον εἰς ψαμμία. Aretæus p. 53, 16 : Τὰ ψ. σὺν τοῖσι οὐρητῆρσι κάτω διαπλέει· 55, 3 : Τῆσι τῶν ψ. ἐν τοῖσι οὔροισι ὑποστάσεσι. Galen. vol. 10, p. 341, B : Ὅσα τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐμπίπτει ψαμμία. Eustath. Opusc. p. 251, 20 : Τὸ πᾶν ψαμμία εἰσὶν ἀπό-

6λητα· 294, 50: Μηδὲ ψαμμίων ἢ χοὸς δράκα· et 312, 1.]

[Ψάμμιος, ία, ιον, i. q. ψάμμινος. Æsch. Ag. 985: Ψαμμίας ἀκάτας.]

[Ψάμμις, ιος, ὁ, Psammis, Neconis filius, rex Ægypti, ap. Herodot. 2, 160 seqq. || Dux Persarum ap. Æsch. Pers. 959.]

Ψαμμισμὸς, ὁ, nomen verbale tanquam a ψαμμίζω, pro In arenam defodio; adeo ut ψαμμισμὸς ad verbum sonet Defossio in arenam. In VV. LL. ψαμμισμὸς ex Paulo Ægineta 3, 43, Usus arenæ a sole fervefactæ ad desiccanda hydropicorum corpora in ipsam defossa. Qua de re vide Diosc. 5, cap. de Arena; Aetium, 10, 28, Corn. Cels. 3, 21. [Oribas. p. 292 ed. Matth.] Dicitur et Ἀμμοχυσία [l. Ἀμμοχωσία].

[Ψαμμίτη. V. Ψαμμητίχη.]

[Ψαμμίτης, ὁ, Arenarius. Antiphilus Anth. Pal. 9, 551: Ψαμμίτην δόρπον ἐθημολόγει. || Ψαμμίτης inscriptus Archimedis liber p. 319—332 ed. Torelli, in quo probat numerum arenæ non esse infinitum.]

Ψαμμῖτις, ιδος, ἡ, ut ὗς ψαμμῖτις, q. d. Arenacea, quidam ap. Athen. 7, [p. 326, F, ex Archestrato: Τὴν ὗν ἀγόραζε, ἣν καλέουσί τινες θνητῶν ψαμμῖτιν ὀρυκτήν.]

[Ψαμμίτιχος vitiose pro Ψαμμήτιχος, quod v.]

[Ψάμμιτον. V. Ψαμμητίχη.]

[Ψαμμόγεως, ὁ, ἡ, Terram arenosam habens. Est inter composita cum γεως ap. Herodian. Epim. p. 208.]

Ψαμμοδύτης, ὁ, piscis ἀπὸ τοῦ δύειν τὴν ψάμμον sic dictus, Ex eo quod arenam subeat, in ea videlicet se occultans: unde et ἀμμοδύτης. Nonnulli Arenarium vocarunt. Alio nomine καλλιώνυμος appellatur. [Hesych.: Ψ., ἰχθὺς ὃν καὶ καλλιώνυμον ὀνομάζουσιν.] Quod autem habuimus supra Ἀμμοδυώτης, citatum ex Anthol. [Pal. 6, 196], versus gratia additum habere videtur ω: consule tamen locum. [Hoc ἀμμοδυέτης scribendum videri dictum est s. v. Ἀμμοδύτης. « De ψ. pisce Schneider. Hist. nat. pisc. p. 108. » Hase.]

[Ψαμμοειδὴς, ὁ, ἡ, Arenosus, Sabulosus. Hippocr. p. 230, 49: Ὀκόσοισι ψαμμοειδέα ὑφίσταται· ubi codex Flor. ap. Littré vol. 6, p. 65, et Galenus ψαμμώδεα. Sed ψαμμοειδὲς ap. Galen. Comm. in Epid. 6, 1, 5. De altera forma HSt.:] Ψαμμώδης, ὁ, ἡ, Arenosus [sic in Gl.], Sabulosus. [Jo. Damasc. t. 1, p. 170, C, αἰγιαλὸς ὁ ψαμμώδης. Zosim. Hist. p. 416, 3, γῆ ψ. οὖσα. Oribas. t. 1, p. 234, 4, ψαμμώδη πολλὰ τοῖς νεφριτικοῖς ἐκκρίνεται. Hase.] Et Ψαμμωτὸς, ἡ, ὸν, pro eodem. [Sirac. 22, 20.]

[Ψαμμοκοσιογάργαρα. V. Ψαμμακοσιογάργαρα.]

[Ψαμμοκόσιοι. V. Ψαμμακόσιοι.]

Ψάμμος, [ἡ, nisi quod ap. Archimedem in Arenario constanter per totum librum est masculinum. Minus certum est τοῖς ψάμμοις, in quo libri consentiunt ap. Ælian. N. A. 9, 63, quod est in paucis 13, 3; 15, 12, ubi alii ταῖς ψάμμοις. Non minus incerta alia sunt aliorum exempla, quæ uno alteroque loco ex codicibus emergunt,] i. q. ἄμμος, Arena, Sabulum [Hesych.: Ψάμμος· ἡ παραθαλάσσιος γῆ, ἄμμος· quomodo grammatici etiam ψάμαθος explicant ab ἄμαθος distinguentes, quod arenam marinam significat. Ψάμμος ap. Homerum semel legitur Od. M, 243: Ψάμμῳ κυανέῃ] : ut ψάμμος ἀριθμὸν περιπέφευγε, Pind. [Ol. 2, 178, similiterque in loco poetæ] ap. Plut. [Mor. p. 497, B; 1067, D. Oraculum ap. Herodot. 1, 47: Οἶδά τ' ἐγὼ ψάμμου τ' ἀριθμόν .... Herodotus ipse 4, 82: Διὰ τῆς ὀφρύης τῆς ψάμμου· et 3, 26, 102, et ubi male in libris multis ψάμμης pro ψάμμου scriptum 4, 181. Tragicorum et Comicorum exempla nulla sunt allata, neque in prosa Atticorum veterum usitatum fuisse videtur, qui ἄμμος prætulerunt, contra atque Mœris præcepit p. 420: Ψάμμος Ἀττικοί· ἄμμος Ἕλληνες. Rectius Thomas p. 926: Ψάμμος καὶ ἄμμος, allatis utriusque formæ exemplis ex Aristide.] Utuntur et prosæ scriptores [recentiores, velut Plut. V. Anton. c. 3: Διὰ ψάμμου βαθείας καὶ ἀνύδρου· Mor. p. 982, B: Ἡ χελώνη ἐντίθησι τῇ ψάμμῳ τὰ ᾠά. Dio Chr. vol. 2, p. 425: Οὐδ' ἂν φθονήσειεν οὐδενὶ ἐκείνων, οὐ μᾶλλον ἢ τῆς ψάμμου τῆς ἐπὶ τοῖς αἰγιαλοῖς. Aristid. vol. 2, p. 309: Τὸ ἐκ τῆς ψάμμου σχοινίον πλέκων. Lucian. De dips. c. 2: Μὴ ἡ ψ. ἀναφλεγεῖσα δύσβατος γένηται. Ψ. βαθεῖα ib. c. 1, et De gymnas. c. 2. Longus 1, 1: Ψάμμῳ μαλθακῇ (in littore). LXX Sap. 7, 9: Ὁ πᾶς χρυσὸς ἐν ὄψει αὐτῆς ψ. ὀλίγη.] Et ψάμμοι plur. ap. Athen.: Τὰς ἐν Λιβύῃ ψάμμους. [Sext. Emp. p. 34: Αἱ ἀπ' ἀλλήλων ἐσχεδασμέναι ψάμμοι τραχεῖαι φαίνονται. Aristid. vol. 2, p. 338, 14. Themist. Or. 11, p. 149, B.] Ceterum sunt qui ψάμμος ex ἄμμος factum velint, sunt qui contra: ego illos potius sequor.

[Ψαμμοῦς, ὁ, Psammus, rex Ægyptiorum apud Georg. Sync. p. 138, 9 Bonn. et p. 333, 15, ubi scribitur Ψάμμος. Conf. Sam. Birch. *Revue archéol.* a. 5, part. 1, p. 301. Hase.]

[Ψαμμώδης. V. Ψαμμοειδής.]

[Ψανθεοφάνιχος. V. Ψονθομφανήχ.]

Ψανισμὸς, ὁ, Hesychio ναυτιασμὸς, Nauseatio s. Nausea.

Ψανὸς, Hesychio ψεδνός.

[Ψάπφα. Ψαπφώ. V. Σαπφώ.]

[Ψάρ. V. Ψαρός.]

Ψάρις, Hesychio εἶδος νηὸς [νεὼς legitur] τριήρους. [Cum βᾶρις comparat Is. Vossius. Non minus ignotum ap. eundem, Ψάρις· γένος στρουθοῦ· nisi hoc pro ψᾶρες scriptum, ut HSt. tacite correxit s. v. Ψαρός.]

Ψαρίχοι, Hesychio ψαροί. [Apud Hesych. est Ψαρίγγοι.]

[Ψαρομαχία, ἡ, Sturnorum pugna. Inter scripta Homeri ap. Suidam s. v. Ὅμηρος vol. 2, p. 1101 ed. Bernh.]

[Ψαρὸς, ὰ, ὸν, et Ψάρος, ὁ. HSt. inter derivata verbi Ψαίρω:] Derivatum inde et Ψαρὸς, necnon Αἰψηρὸς sive Λαιψηρὸς, quæ significant Mobilis, Agilis, Qui celeri concitatur motu, Celer, Velox: ut testantur schol. Aristoph. et Suid., qui ψαρὸν ἵππον ap. Comicum illum [Nub. 1225] exp. τὸν ταχὺν, ἀπὸ τοῦ ψαίρειν, inquiunt, unde et αἰψηρός. Quanquam ab Iisd. et alia affertur [eaque vera] expositio: sc. τὸν τὸ χρῶμα τοιοῦτον, quoniam sc. ψαρὸν est εἶδος quoddam χρώματος: id quod Hesych. etiam testatur, ψαρὸν exponens ποικίλον, σποδοειδὲς, Varium, Cinerei coloris. [Idem: Ψαροί· ποικίλοι· εἶδος χρώματος.] Sic vero et Lex. meum vetus in loco illo Aristophanico ψαροῦ ἵππου nomine accipit non solum τὸν ταχὺν, verum etiam τὸν ποικίλον καὶ κατάστικτον, Varium et variis compunctum s. Distinctum maculis. Forsitan autem et Ψᾶρες, sive Ψῆρες [De accentu et declinatione nominis ψὰρ v. Chœrob. In Theodos. p. 84, 1; 282, 34; 315, 15, Etym. M. p. 817, 44, Arcad. p. 193, 6] (quod esse εἶδος στρουθοῦ, Genus quoddam passeris, ait Hesych.; generalius etiam, cum aliis, εἶδος ὀρνέου,) hinc nomen invenisse existimandi sunt. [Apud Hesych. est Ψάρις (sic)· εἶδος στρουθοῦ. Tum, Ψάρες· εἶδος ὀρνέου· ἄλλοι δέ φασι τὴν λέξιν μηδαμοῦ κεῖσθαι. (Hæc observatio ad aliam gl. spectat. Nam ψᾶρες frequens est vocabulum.) Denique Ψῆρες· εἶδος ὀρνέων.] Sunt enim et cæ aviculæ quibusdam veluti punctis distinctæ. Latini Sturnos vocant. Atque adeo confirmari potest opinio ista, ex eo quod ut Aristoph. priorem syllabam in ψαρὸς, ita Hom. primam in ψᾶρες producat, ut Il. [Π, 582, quo loco HSt. infra utitur, et] P, [755]: Τῶν δ' ὥστε ψαρῶν νέφος ἔρχεται ἠὲ κολοιῶν, Οὔλον κεκληγόντες, ὅτε προΐδωσιν ἰόντα Κίρκον, ubi recte dixit νέφος: sturnorum enim generi, ut inquit Plin. 10, 24, proprium catervatim volare, et quodam pilæ orbe circumagi, omnibus in medium agmen tendentibus. Verum dubitationem omnem nobis eximit Aristot., qui H. A. 9, 26, Ὁ δὲ ψάρος [Cod. Vat. ὁ ψάρ], inquit, ἐστὶ ποικίλος· μέγεθος δ' ἔστιν ἡλίκον κόττυφος. Ubi etiam nota nominativum illum sing. et paroxytonon ψάρος, qui legitur ap. Eund. ejusdem operis 8, 16. [Ubi cod. Ven. ὀψάρω pro ὁ ψάρος. Apud Ælian. N. A. 16, 3, libri plerique ψάρους, pauci ψᾶρας vel ψάρας. Rectum videtur ψᾶρας, quod Galeno quoque restituendum vol. 13, p. 935, pro τοὺς ψάρους, et ib. p. 294, ac vol. 6, p. 181, ψαρῶν pro ψάρων, quum alibi non raro τῷ ψαρὶ et τοὺς ψᾶρας dixerit.] Illud vero, inquit Gellius 13, 19, cum primis ap. Hom. vett. gramm. annotarunt, quod quum dixisset quodam in loco (est is Il. Π, 582), κολοιούς τε ψῆράς τε, alio in loco (quem supra citavi), non ψηρῶν, sed ψαρῶν dixit: Τῶν δ' ὥστε ψαρῶν νέφος

ἔρχεται ἠὲ κολοιῶν· secutus non communem, sed propriam in quocunque vocis situ jucunditatem. Nam si alterum in alterius loco ponas, utrumque feceris sonitu insuave. Duplex igitur est hujus vocab. nominativus sing., alter monosyll. Ψὰρ (unde et plur. ψᾶρες ap. Plut. et ψᾶρας accus. casu legimus ap. Diosc.) sive Ψὴρ, Ionicus (quorum utrumque agnoscit Hesych., ap. quem et Ψάρες et Ψῆρες); alter autem disyll. Ψάρος, quo Aristotelem uti supra dictum est. [Quint. Sm. 8, 387 : Ψῆρες τανυσίπτεροι ἠὲ κολοιοί· 11, 218 : Δειλοὶ, τί φέβεσθε, ἐοικότες οὐτιδανοῖσι ψήρεσι; Anth. Pal. 9, 373 : Ψᾶρας, ἀρουραίης ἅρπαγας εὐπορίης. Plut. Mor. p. 972, F : Ψᾶρες καὶ κόρακες. Galen. vol. 3, p. 86 : Κώνειον τῷ ψαρὶ τροφὴ, φάρμακον δ' ἀνθρώπῳ. Quod repetit vol. 6, p. 338; 13, p. 2, 62, 78, ubi partim vitioso accentu ψάρες et ψάρας pro ψᾶρες et ψᾶρας, ut οἱ ψάρες οἱ μελάμπτεροι ap. Const. Manass. Chron. 258, in ed. vet. Carnem sturnorum esu optimam esse docet Galen. vol. 6, p. 181, memoratque eam inter cibos Antiphanes ap. Athen. 2, p. 65, E : Χῆνες, ψᾶρες, κίττα, κολοιός. Altera forma ὁ ψάρος hoc accentu scribitur ap. Aristot., Chœrob. In Theodos. p. 283, 1, Theophan. Nonn. vol. 1, p. 174. Sed rectus accentus ψᾶρος esse videtur, ut οἱ ψᾶροι a Bekkero positum est in scholio codicis Lips. ad Hom. Il. Π, 483, ubi ap. Bachmannum ψῆρες scriptum. Etym. M. p. 817, 42, ubi de declinatione voc. ψὰρ agit, Ἔστι δὲ καὶ ψαρός εὐθεῖα, quod ψάρος vel ψᾶρος scribendum foret, nisi erroris origo appareret ex verbis quæ cod. Voss. addit, ὡς Ἀριστοφάνης τὸν ψαρὸν ἵππον ἢ κατάστικτον (superscr. ποικίλον). De accentu adj. ψαρὸς Arcad. p. 68, 2.] Ceterum ut redeam ad Aristophanicum illum locum de equo ψαρῷ, similis est ei hic ap. Zachariam prophetam, cap. 6, [3] ubi legimus, Καὶ ἐν τῷ ἅρματι τῷ πρώτῳ ἵπποι πυῤῥοὶ, καὶ ἐν τῷ ἅρματι τῷ δευτέρῳ ἵπποι μέλανες· καὶ ἐν τῷ ἅρματι τῷ τρίτῳ ἵπποι λευκοὶ, καὶ ἐν τῷ ἅρματι τῷ τετάρτῳ ἵπποι ποικίλοι καὶ ψαροί. Ubi vetus et nova Hebraici textus Versio habet Varii et fortes : ea autem quæ Græco textui respondet, Varii et multicolores. Annotat tamen Hebræi textus Interpres, illa voce intelligi etiam Maculis albis aspersos et cinereos : quæ interpret. magis placet quam Fortes; nam ex coloribus tantum illi equi distinguuntur, non ex habitudine corporis. Ideoque et Hieronymus eo in loco, Quarti vero, inquit, i. e. sturnini et varii, pro quo in Hebræo legitur כרדים, et qui alio nomine appellantur אמוצים, i. e. Fortes atque robusti, egressi sunt ad australem plagam. Clare ille indicans ψαροὺς ἵππους ex eo appellari, quoniam maculis quibusdam albis aspersi sunt in modum sturnorum : unde et sturninos eos nominat. Itidem pro colore usurpavit Aristot. H. A. 9, [49], ubi ait, Μεταβάλλει δὲ καὶ ἡ κίχλη τὸ χρῶμα· τοῦ μὲν γὰρ χειμῶνος, ψαρὰ, τοῦ δὲ θέρους ποικίλα τὰ περὶ τὸν αὐχένα ἴσχει. Ubi Gaza vertit, Murinus, Plin. generalius Concolor; is enim 10, 29, Turdis, inquit, color æstate circa cervicem varius, hyeme concolor. [Ælian. N. A. 12, 28 : Ἡ κίχλη χειμῶνός ἐστι ψαροτέρα ἰδεῖν· ubi libri nonnulli male ψαρωτέρα. «Ψ. avem Bussemaker. Schol. Oppian. p. 655 censet esse Sturnum Varium Mey. De eadem avi Basil. t. 1, p. 101, C, et 58, D, τὸ κώνειον οἱ ψᾶρες βόσκονται.» Hase.]

[Ψάρος, ὁ, Psarus, fl. Ciliciæ ap. Xen. Anab. 1, 4, 1, ab aliis Σάρος dictus, quod v.]

[Ψαστής (?)· τὰ ψαιστὰ ῥόδα, Hesych.; et infra Ψαστὰ, quod v.]

[Ψατάλλω et Ψαττάλλω. V. Ψαθάλλω.]

[Ψατάω. Hesychius : Ψατᾶσθαι· προκαταλαμβάνειν. Ψατῆσαι· προειπεῖν. Et supra, Ψαέναι· φθάσαι, κτίσαι. Ultima gl. vitiosa : priores duæ comparandæ cum Φθάνω et Φθατέω.]

[Ψαυγές (?)· θορυβῶδες, Hesych.]

Ψαυκρόπους, ὁ, ἡ, et Ψαυκροπόδης, ὁ, Qui veloci pede est, Qui tam celer est in ponendis et tollendis inter currendum pedibus ut terram vix contingere videatur. Posterius in Lex. meo vet. legitur, diciturque esse epitheton Arionis equi [Etym. M. p. 817, 46 : Ψαυκροπόδης, ἐπίθετον τοῦ Ἀρίονος ἵππου· εἴρηται διὰ τὴν ταχύτητα· παρὰ τὸ ψαύειν ἄκροις ποσὶ τῆς γῆς κατὰ δρόμον. Corrupte ap. Suidam Ψακροπόδης· ὄνομα ἐπίθετον] : prius, ap. Hesych. ψαυκρόποδα exponentem κουφόποδα, ἄκροις τοῖς ποσὶ ψαύοντα. Est et ap. Nonn. Dion. epitheton Satyrorum levibus agilibusque pedibus saltantium.

Ψαυκρὸς, ὁ, dictus putatur quasi ἄκροις τοῖς ποσὶ ψαύων τῆς γῆς κατὰ δρόμον, ideoque celeriter tollens ponensque pedes inter currendum, h. e. Agilis, Velox, ut Hesych. quoque exp. ταχὺς, ἐλαφρὸς, afferens itidem ψαυκρὸν γόνυ pro κοῦφον, ἀπὸ τοῦ ἄκρως ψαύειν : hoc ipsum tamen ψαυκρὸς exponens etiam ἀραιὸς, et [quod primo loco ponit] καλλωπιστής.

[Ψαῦμις, ιος, ὁ, Psaumis, Acronis filius, Camarinæus, victor Olympicus ap. Pind. Ol. 4 et 5, ubi genitivi et vocativi, Ψαύμιος, Ψαῦμι, exempla sunt. In inscriptione utriusque carminis Ψαύμιδι Καμαριναίῳ.]

[Ψαῦος, ὁ. Schol. Hom. Il. M, 137 : Ἴσως δὲ βεβαρυτόνηται (τὸ αὖος), ἐπεὶ καὶ τὸ ναῦος ἐβαρύνετο, καὶ τὸ Τραῦος κύριον καὶ τὸ ψαῦος παρ' Ἀλκμᾶνι.]

[Ψαύριος, Hesychio κονιορτὸς, φορυτός (sic Ruhnk. pro φορητός)· οἱ δὲ ψαυρός.]

Ψαῦσις, εως, ἡ, Tactus, Attactus, Contactus : de contactu impudico, Plut. Alcib. [c. 4] : Οὐχ ἡδονὴν ἄνανδρον ἐραστοῦ θηρεύοντος, οὐδὲ φιλημάτων καὶ ψαύσεως προσαιτοῦντος. [Et sæpius ap. eundem de rebus quibusvis quæ tanguntur, Mor. p. 683, C; 696, F; 718, A; 728, A; 768, B; 976, B; 1078, A, aliosque recentiores, ut Sext. Emp. p. 400, ubi cum ceterorum sensuum nominibus ὄψις, ἀκοὴ, ὀδμὴ, γεῦσις conjunctum est, et p. 651. G. D. Idem p. 687, 7, οὐδὲν δὲ ψ. ἐστιν. Epiphan. t. 2, p. 302, C. Cleomed. De subl. p. 68, 10 Bak. Galen. vol. 4, p. 529, 18, μία πληγή τε καὶ ψ. Theol. arithm. p. 26, 17 Ast. : Πέντε τῶν τὰ κοσμικὰ κέντρα ἀποτελουσῶν εὐθειῶν ψαύσεις. Hase.]

[Ψαῦσμα, τὸ, Tactus. Xen. Ephes. 3, 2, p. 54, 2 : Φιλήματα καὶ ψαύσματα.]

[Ψαυστά (?)· ψαυστά (ψαιστά Musurus), Ἀρχίας, Hesych.]

[Ψαυστέον, Tangendum. Antyll. ap. Oribas. t. 2, p. 436, 13 : Τῷ δὲ πυρῆνι τῆς μήλης οὐ ψ. τοῦ ὀφθαλμοῦ. Hase.]

Ψαυστὸς, ἡ, ὸν, Tactus, Contactus, Quem tangere s. contingere licet. Herodian. 1, [11, 2] : Αὐτὸ τὸ ἄγαλμα διοπετὲς οὐδὲ ψαυστὸν χειρὸς ἀνθρωπίνης, Neque tactum humana manu. I. e. Neque hominum manibus creditur factum, Polit. Sed fortasse significat Quod tangere non liceat. Utrolibet modo reddatur, non videtur convenire genitivus, præsertim non adjutus aliqua præp. [Iamblich. In Nicom. Geras. p. 81, B, ψαυστῶν ἀδιαστασία, Distantia nulla tangendorum. Hase.]

[Ψαύω. HSt. post ea quæ s. v. Ψάω dixit :] Ψαύω igitur [cujus fut. ψαύσω, aor. ἔψαυσας apud scriptores multos, perf. pass. ἔψαυσμαι ap. Hippocr. in composito παρέψαυσται p. 501, aor. ἐψαύσθην ap. Dioscor. 2, 16] derivant grammatici [Etym. p. 408, 33; 817, 17; 819, 49, Eustath. p. 531, 15; 1071, 8; 1314, 5, qui literam υ epenthesi Æolicæ tribuit] e ψάω (ut χραύω e χράω), eandem ei cum hoc tribuentes significationem, nimirum Tango, Contingo, Contrecto. [Dicitur de hominibus pariter ac rebus quacunque de caussa tangendis vel contrectandis, poniturque casu personæ vel rei modo intellecto modo addito. Prioris generis exempla hæc sunto, quorum nonnulla dativum instrumenti qui dicitur adjunctum habent. Æsch. Suppl. 925 : Κλάοις ἂν, εἰ ψαύσειας (intellige αὐτῶν), οὐ μάλ' ἐς μακράν. Soph. Trach. 565 : Κἀμὲ ... φέρων ἐπ' ὤμοις ... ψαύει ματαίαις χερσίν· OEd. C. 173 : Ψαύω καὶ δή· 1544 : Χωρεῖτε καὶ μὴ ψαύετε· OEd. T. 1467 : Μάλιστα μὲν χεροῖν ψαῦσαί μ' ἔασον· 1510 : Ξύνευσον ... σῇ ψαύσας χερί. Eur. Hec. 729 : Ἡμεῖς μὲν οὖν ἐῶμεν οὐδὲ ψαύομεν· Med. 1320 : Χειρὶ δ' οὐ ψαύσεις ποτέ. Non legitur apud Comicos, Thucydidem et Platonem, semel tantum ap. Xenophontem (Mem. 1, 4, 12, ubi γλῶττα ψαύουσα τοῦ στόματος dicitur), ut ex Oratoribus unum exemplum annotatum est Antiphontis p. 123, 2 : Ψαύσαντα τοῦ ἀκοντίου. Plerique enim scriptores alia prætulerunt verba tangendi, ut ἅπτεσθαι, ἐφάπτεσθαι, θιγγάνειν. Improprie de eo quod quis mente attingit s. intelligit, Meleager Anth. Pal.

7, 428, 11 : Οὐ ψαύω καὶ τῇδε· τί γὰρ ταχὺς εἴκελος ἀνὴρ ἀστραγάλῳ; || Legitima verbi constructio est cum genitivo, ut θιγγάνειν aliaque verba sensuum cum genitivo construuntur. Et sic inde ab Homero scriptores quivis, velut Hom. Il. Ψ, 519 : Ψαύουσιν ἐπισσώτρου τρίχες ἄκραι οὐραῖαι· et ib. 806. Hom. H. in Ven. 125 : Ποσὶν ψαύειν ... φυσιζόου αἴης. Herodot. 3, 30, in narratione somnii : Ὡς ἐν τῷ θρόνῳ ἱζόμενος Σμέρδις τῇ κεφαλῇ τοῦ οὐρανοῦ ψαύσειε, ut Sappho in fragm. ap. Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 7, 28 : Ψαύειν δ' οὐ δοκέει μοι ὀρανῶ δυσπαλέα, et Plut. V. Demetr. c. 22, de picturis præclaris : Χάριτας δι' ἃς οὐρανοῦ ψαύειν τὰ ὑπ' αὐτοῦ γραφόμενα. Pindar. Ol. 6, 58 : Πρῶτον ἔψαυσ' Ἀφροδίτας (i. e. rei Venereæ)· Nem. 5, 77 : Ἔψαυσας ὕμνων. Æsch. Pers. 201 : Χεροῖν καλλιρρόου ἔψαυσα πηγῆς· Choeph. 182 : Εἰ τῆσδε χώρας μήποτε ψαύσει ποδί· et sæpe apud Sophoclem atque Euripidem, vel proprie de manuum tactu, ut Soph. Tr. 906 (ὀργάνων ὅτου ψαύσειε), OEd. Col. 1639, Eurip. Or. 369 (Ναυπλίας ψαύω χθονός), 790, Phœn. 1688, El. 223, 1256, Cycl. 170, 533; vel improprie, ut ap. Sophoclem Ant. 857 : Ἔψαυσας ἀλγεινοτάτας ἐμοὶ μερίμνας, πατρὸς τριπόλιστον οἶτον, τοῦ τε πρόπαντος ἀμετέρου πότμου· ubi accusativi τριπόλιστον οἶτον extra constructionem verbi interposita sunt. Eurip. Hipp. 14 : Οὐ ψαύει γάμων· Hec. 242 : Οὐ γὰρ ἄκρας καρδίας ἔψαυσέ μου· Andr. 249 : Ἦ καὶ πρόσω γὰρ τῶν ἐμῶν ψαύσεις (Verbis tanges) κακῶν; Et sic alii quoque scriptores, qui quidem hoc verbo usi sunt : nam multos eo consulto abstinuisse supra dicebamus. Diodor. 1, 39 : Ὁ Νεῖλος ... τὴν πλήρωσιν ἔχει πρὶν ἢ ψαῦσαι τῆς Αἰγύπτου. Lucian. Bis acc. c. 8 : Ψαύσαντες ἔκτοθεν τοῦ λέβητος.] Galen. Ad Glauc. 2 : Ἀλλήλων ψαύοντα σώματα, Corpora quæ mutuo se contingunt. Greg. Naz. : Παρ' ὅσον καὶ ψαύειν αὐτῶν βδελυσσόμεθα, Nisi quatenus ea contingere s. attingere formidamus. Seu, Nisi quatenus eorum contagionem formidamus. Item pro Tangere s. Attingere, quatenus significat Assequi vel Pervenire ad. Plut. [Mor. p. 589, F]: Καὶ γὰρ εἰ μὴ λίαν ἀκριβῶς, ἀλλ' ἔστιν ὅπη ψαύει τῆς ἀληθείας καὶ τὸ μυθῶδες· interdum enim et fabulæ veritatem attingunt. [Unde ib. p. 762, A, recte Xylander τοῦ ἀληθοῦς restituit, quod post ψαύουσι exciderat. Utitur autem Plutarchus frequentius hoc verbo quam alii multi. Sic V. Pyrrhi c. 12 : Πῶς ἂν ἁπτόμενοι καὶ ψαύοντες ἀλλήλων ἀτρεμοῖεν· Mor. p. 972, E : Τῆς περὶ τὸ στῆθος ὥρας ἔψαυεν· 411, A : Ἐνίοις δὲ (ἀστέρας) ψαύειν (intellige ἀλλήλων ex verbis proximis) καὶ συγκεχύσθαι πρὸς ἀλλήλους· 51, F : Ἄχρι οὗ ψαύοντι τιθασὸς γένηται· 949, C : Ὥστε μὴ ψαύειν τοῦ ὕδατος τὸ ἀγγεῖον· 966, D : Αἵμνης ἢ θαλάττης ἐν χρῷ παραπετόμεναι (χελιδόνες) ψαύουσι τοῖς πτίλοις ἐπιπολῆς· 1102, A : Ὅταν ἔγγιστα τοῦ θείου τῇ ἐπινοίᾳ ψαύειν δοκῶσι.] Synes. : Σὲ μὲν γὰρ ὄντα τοιόνδε, καὶ ἡμιθέων ψαύειν οὐκ ἀπεικὸς, Semideos heroas virtute assequi, et accedere ad virtutes heroicas. Item [Herodotus loco supra citato] Ψαύσειε τοῦ οὐρανοῦ τῇ κεφαλῇ, Contingere cœlum vertice. Sed et pro Tangere s. Contingere ita ut capessas vel accedas, Polyb. [18, 36, 1] : Τῶν γὰρ παραβόλων καὶ καλῶν ἔργων ἐφίενται μὲν πολλοὶ, τολμῶσι δ' ὀλίγοι ψαύειν. [Id. 1, 13, 8 : Ἐπὶ κεφαλαίων ψαύοντες (τῶν πραγμάτων)· 3, 32, 5 : Τῶν κυριωτάτων μηδὲ ψαύειν αὐτοὺς δύνασθαι τὸ παράπαν. Philostr. p. 4 : Ὑφ' ὧν (τρόπων) ἔψαυσας τοῦ θεῖος νομισθῆναι.] Itidemque pro Accedere possumus accipere ap. Greg. Naz. : Ψαῦσον ἤδη σὺν ἐμοὶ καὶ οὐρανοῦ καὶ τῶν οὐρανίων, ubi Interpres vertit, Nunc mecum cœlum et cœlestia ingredere. [|| Cum dativo ap. Hom. Il. N, 132, et Π, 216 : Ψαῦον δ' ἱππόκομοι κόρυθες ... φάλαισι· quod imitatur Quint. Sm. 8, 349 : Ἄνω δ' ἔψαυε νέφεσσι θεσπεσίη τρυφάλεια. Pind. Pyth. 9, 213 : Ὅς ἂν πρῶτος ἀμφί οἱ ψαύσειε πέπλοις. Suidas s. v. Δωδωναῖον χαλκεῖον (et schol. cod. Ven. B ad Hom. Il. Π, 233) : Τούτους (τοὺς λέβητας) ψαύειν ἀλλήλοις, i. e. Contiguos sibi esse. In cod. Bruxellensi ἀλλήλων ex conjectura correctoris. Accusativi exempla certa nulla sunt. Nam ap. Sophoclem OEd. C. 1131 : Ψαύσω φιλήσω τε ... τὸ σὸν κάρα, accusativus propter φιλήσω proxime præcedens positus est. Ant. 962 : Κεῖνος ἐπέγνω μανίαις ψαύων τὸν θεὸν ἐν κερτομίοις γλώσσαις, locus propter alias quoque rationes vitii suspectus.] Pass. Ψαύομαι, non passivam solum [ut ap. Plut. Mor. p. 951, C : Ψαύοντα τῆς περιφορᾶς καὶ ψαυόμενον· 978, B], sed et activam habet signif. Passivam, ap. Diosc. 2, 16, de scolopendra : Ψαυσθεῖσα δὲ κνησμοὺς ἐργάζεται, Contacta pruritus facit, s. contactu, ut Plin. loqui solet. Activam, ap. Eund. 5, 27, de vinis marinis : Ὅσοι ἀπὸ τῶν ἀμιναίων, ψαύονται κεφαλῆς, Quæ ex aminæis uvis fiunt, caput tentant. [Dioscoridis verba sunt : Ποιοῦσιν (οὗτοι οἱ οἶνοι) ... πρὸς κοιλίας ὑπαγωγὴν καὶ ἐμπύοις, σκληροκοιλίοις, καὶ ὅσοι ὑπὸ (nam sic legitur) τῶν Ἀμιναίων ψαύονται κεφαλῆς· ubi ψαύονται passivum est, cui genitivus κεφαλῆς additus est, quia activum sic construitur.]

[Ψάφα. V. Ψαφαρός.]

[Ψάφαξ, ᾱκος, ὁ, HSt. s. v. Ψηφίς :] Ψάφαξ autem Æolicum esse putatur pro ψῆφος : itemque Ψάφιγξ pro ψᾶφος dici annotant, ut λάϊγξ dicitur pro λᾶας. [Ap. Greg. Cor. De dial. Æol. p. 623 : Ἡ ψῆφος ψᾶφαξ (ψάφαξ ap. Gramm. Meermann. p. 664). Cum similibus diminutivis in αξ comparavit Bast. ib. p. 240. De altero Ψᾶφιγξ (nam hoc accentu scribere debebat HSt.) Etym. M. p. 554, 21 : Παρὰ τὸ ψῆφος γίνεται ψῆφιξ καὶ ψᾶφιξ καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ ψᾶφιγξ.]

[Ψαφαρία, ἡ. HSt. s. v. Ψαφαρός :] Inde et nomen subst. Ψαφαρία, ἡ, Squalor, Fragilitas ex squalore. Diosc. 1, 129, de ladano : Εὐμάλακτον, λιπαρὸν, ἀμέτοχον ψάμμου ἢ ψαφαρίας, quod arenas non collegit, nec squalore obsitum est.

[Ψαχαρίτης, ὁ, Squalidus. Strato Anth. Pal. 12, 192 : Παλαιστρίτου παιδὸς ῥύπος ὁ ψ.]

Ψαφαρόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ, Crines habens squalidos vel tenues, ut ψαφαρότριχα μῆλα ap. Hom. in Hymno Panis [32. Recte hic HSt., male alibi nominativum fingens Ψαφαρότριχος :] Ψαφαρότριχος, Squalidos pilos habens. Hom. Hymn. in Pana : Καὶ θεὸς ὢν, ψαφαρότριχα μῆλ' ἐνόμευεν.

[Ψαφαρὸς, ὰ, όν. HSt. inter derivata verbi Ψάω :] Ψαφαρὸς quoque, et Ψαφερὸς, eandem habent originem ; idem enim cum ψαθυρὸς significant : nam Hesych. ψαφαρὰ et ψαφερὰ per ψαθυρὰ exp. : ψαφαρὸν tamen exponens præterea ξηρὸν, αὐχμηρὸν, ἀσθενὲς, ἐλαφρὸν, Aridum, Squalidum, Infirmum, Leve. [Putre, Gl. Suidas exp. ἀσθενὲς, ἐλαφρὸν, κακὸν, εὔθραυστον, addito Appiani loco Hannib. c. 4 : Τὴν τέφραν σβεννὺς ὕδατι καὶ ὄξει καὶ τὴν πέτραν ἐκ τοῦδε ψαφαρὰν γιγνομένην κτλ. Etym. M. p. 817, 48 : Ψαφαρός· αὐχμηρὸς καὶ κακόχρους, παρὰ Νικάνδρῳ· ἔνθα καὶ ψαφαρὴ ὁμοίως, λεπτὴ καὶ αὐχμηρά. Nicander quinquies hoc adj. utitur, Al. 353 : Φοίνικος ψαφαρὸν ... καρπόν· ubi schol. exp. αὐχμηρόν. Th. 179 : Ψ. δ' ἀναπίμπραται αὐχήν. De colore ib. 262 : Χροιῇ δ' ἐν ψαφαρῇ λεπρύνεται· et 172 : Χροιὴ δ' ἄλλοτε μὲν ψαφαροὶς ἐπιδέδρομε νώτοις, quod eodem redit quo ψαφαρὴ ab Schneidero positum. Schol. : Τὸ χρῶμα τοῦ γένους τῶν ἀσπίδων τινῶν μὲν ψαφαρὸν, ὅ ἐστι λευκὸν ἢ αὐχμηρόν. Denique 369 : Ἐν χέρσῳ τελέθει ψαφαρός τε καὶ ἄχρους. Ex Platone comico annotavit Antiatt. Bekk. p. 116, 24 : Ψαφαρόν· τὸ ἁπαλόν. Πλάτων Ποιητῇ. Apud Tragicos semel ap. Æsch. Sept. 323 : Πόλιν ... Ἀϊδᾳ προϊάψαι ... δουλίαν ψαφαρᾷ σποδῷ· ubi per ἀσθενεῖ, ἐλαφρᾷ exp. schol. Ψ. τέφρα Euphorio ap. schol. Arati Phæn. 519 : Ὡς πυρὶ καρφόμενα ψαφαρῇ ἰνδάλλετο τέφρῃ. Κόνις Zenodot. vel Rhianus Anth. Pal. 7, 315. (Fabularum scriptor ap. Suidam s. v. Ψαφαρῇ : Οὐδὲ κόμας ψαφαρῇ μεμίαντο κονίῃ.) De coma mortuæ Rufin. ib. 5, 27 : Νῦν πενιχρὴ ψαφαρή τε κόμη. Ψ. κλάσμα Phanias ib. 6, 304. Ψ. οἶνος ap. Athen. 1, p. 26, D : Συρρεντῖνος οἶνος ... ὢν ἀλιπὴς καὶ λίαν ψ. μόλις πεπαίνεται· ubi Casaub. : « Ψαφαρὸν audaci translatione appellat propter asperam ejus naturam et, ut sic dicam, intractabilem atque indomitam. Proprie ψαφαρότης sive ψαθυρότης ad qualitates tactiles pertinet et contraria est τῇ γλισχρότητι, friabilitas lentori glutinoso. »] Gaza etiam, ut ψαθυρὸς interpr. Arenidus, Arenulentus, ita ψαφαροὶ τόποι ap. Theophr. C. Pl. 1, [18, 1] Loca arenacea. [Theophrasti verba sunt : Ἐν ταῖς ψαφαραῖς καὶ ταῖς πετρώδεσι δύνανται λαμβάνειν ἱκανὴν τροφήν· ubi χώραις vel simile substantivum intelligendum, ut in præcedentibus λεπτογείῳ καὶ μὴ βαθείᾳ dictum intellecto γῇ, quod omisit etiam Strato Anth. Pal. 12, 145 : Ἐπὶ ψαφαρὴν ἀντλεῖν ἅλα.

Audacius Crinag. Anth. Pal. 7, 645 : Σὸς δὲ νεκυς ψαφαρῇ κείσετ' ἐν ὀστρακίνῃ· ubi πυέλῳ intelligitur.] Idem Theophr. H. Pl. 8, [2, 11] : Πλὴν ἐνταῦθά γε συμβάλλεται καὶ τὸ λεπτόγαιον εἶναι καὶ ψαφαρὰν τὴν χώραν. [Ib. 8, 9, 1 : Ὁ μὲν πυρὸς ἀγαθὴν ζητεῖ χώραν, ἡ δὲ κριθὴ δύναται καὶ ἐν ταῖς ψαφαρωτέραις ἐκφέρειν, ut ψαφαρωτέρα γῇ est in Geopon. 2, 23, 2. Ψαφαρὴ καὶ ἀδένδρεος αἶα Oppian. Cyn. 4, 337. Ψαφαρὰ γῇ διὰ τὴν ἔκκαυσιν τοῦ κυνὸς schol. Hom. Il. N, 335. Ζώνη (terræ) ψαφαρά τε καὶ ἐκ πυρὸς οἷον ἐρυθρὴ Eratosth. ap. schol. Il. Σ, 468. Salamis ap. Euphor. citatum ab Tzetza ad Lycophr. 451 : Ἐνὶ ψαφαρῇ Σαλαμῖνι. Ψ. κώμη Archestr. ap. Athen. 7, p. 320, A : Τρίγλην ἔσθι' ἐνὶ ψαφαρῇ ληφθεῖσαν Τειχιοέσσῃ Μιλήτου κώμῃ. Ἀντιγόνη ψαφαρὰ nomen loci Macedoniæ ap. Ptolem. 3, 12, p. 224, 25. Ἠιόνες ψαφαραὶ Orph. Arg. 308. Joseph. A. J. 8, 13, 5 : Ὡς ἀνακαῆναι καὶ τὸ ὕδωρ καὶ ψαφαρὸν γενέσθαι τὸν τόπον. Infirmi significatio, quam posuit Hesych. ψ. per ἀσθενὲς interpretatus, apta est Maneth. 6, 517 : Ἐπὶ χθόνα πᾶσαν ἁλῶνται ἀστεφέες ψαφαροί τε μάτην σταδίοισι πονεῦντες.] Galen. de renibus : Εἰσὶ σαρκώδεις ἐκ ψαφαρωτέρας σαρκὸς συγκείμενοι. Diosc. 3, 136, de conyza : Ἄνθος ψαφαρὸν, μήλινον, ὑπόπικρον. Ubi alii vertere Infirmus, alii Squalidus, alii Minus splendens. [Philipp. Thess. Anth. Pal. 6, 231 : Νάρδος ψαφαρή. Orph. Arg. 917 : Ψ. δίκταμνον. Videtur tenuissimam lanuginem significare, qua folia et flores quidam ut subtilissimo pulvere conspersi sunt. Gesner.] Nam et Hesych. ψαφαρὰ νεφέλη affert pro σκοτεινὴ, Tenebrosa. [Sequuntur ap. HSt. composita cum ψαφαρὸς, post quæ pergit :] Porro quod ad ψαφαρὸς attinet, quo significatur σκοτεινὸς, Tenebricosus, potest id derivari ex voce Ψάφα, quam Hesych. exp. κνέφας : alterum autem, quo significatur Friabilis, ex Ψαφέα, quod Idem affert pro ψωμία, Offulæ s. Micæ ex friatura. Pro quo puto scrib. vel ψάθεα vel ψαθία. [Ψαφερὸν per ψαθυρὸν exponit Galen. in Lex. (p. 598, ubi ed. Junt. ψαφαρόν) apud Hippocr. Est autem ψαφερὸν, ψαφαρὸν, idem quod ψαθυρὸν aut ψαδυρὸν, ψαδαρὸν, aut ψαδηρὸν, proprieque Fragile, Tenue, Arenidum et Friabile significat, attribuiturque eduliis quæ nihil lentoris aut pinguedinis in se continent, verum friabilia sunt et tenera non cohærentia, ut scribit Galen. De alim. l. 3. Γλίσχρῳ opponit De diff. puls. l. 3 sub finem, et κραυρὸν vocat Meth. med. lib. 2, θραυστὸν Aristot. Meteor. 4, ut antea scripsimus in Ὑποψάθυρα διαχωρήματα. Ψαφερὸν etiam αὐχμηρὸν, ξηρὸν et κακόχρουν Hesychio significat. Ψαφερὸν autem μαλθακὸν διαχώρημα usurpatur Hippocr. p. 218, A, de tenui, molli alvi recremento. Dicitur et ibid. B, ψαθαρὸν διαχώρημα, idem quod ψαφαρὸν, excrementum non cohærens, dissolutu facile et friabile aut arenidum, et sicco jungitur, qualia ὑποψάφαρα διαχωρήματα antea nobis sunt explicata. Exponitur etiam ψαφαρὸν, ξηρὸν, αὐχμηρὸν, ἀσθενὲς, ἐλαφρὸν, Siccum, Squalidum, Infirmum, Leve. Libello Περὶ ἀδένων p. 270, 33, de glandium natura : Καὶ ἔστιν οὔτε σαρκία ἴκελα τῷ ἄλλῳ σώματι, οὔτε ἄλλο τι ὅμοιον τῷ σώματι, ἀλλὰ ψαφαρά. Ib. p. 272, 18 : Ἐγκέφαλος γὰρ καὶ λευκὸς καὶ ψαφαρὸς, ὅκως περ καὶ ἀδένες. P. 214, D, οὖρον τεταραγμένον ψαφερῇ τρηχύτητι dicitur, insolenti admodum urinarum attributo, Urina tenui asperitate returbida, aut quæ subobscuram et tenuem quandam habet perturbationem. Ut enim ψαφερὸν, ἁπαλὸν, ἀσθενὲς, λεπτὸν significat, ita ψεφαρὰ Galen. in Lex. (p. 598) explicat ζοφοειδῆ, μελανειδοῦντα, Caliginosa, Nigricantia : ψέφος γὰρ τὸ σκότος, Ψέφος Tenebras significat. Quæ indicatura mihi præ se ferre lectionem Dioscor. Prorrh. 3, p. 207, 57 videtur, ubi pro ψαθυρὰ ψεφαρὰ legisse Dioscor. admonet Galenus et ὑπομελανίζοντα ὑποψέφαρα exponit : τὸ γὰρ σκότος ψεφὰς εἰρῆσθαι καὶ παρὰ Πινδάρῳ. Foes. V. Ψεφαρός.]

[Ψαφαρότριχος. V. Ψαφαρόθριξ.]

[Ψαφαρόχροος, ὁ, ἡ, et contr.] Ψαφαρόχρους, Qui squalido est colore vel cute. Unde ap. Eur. [Rhes. 716] ψαφαρόχρουν κάρα, Caput squalidum, colore nimirum vel cute.

[Ψαφέα. V. Ψαφαρός.]

[Ψαφερός. V. Ψαφαρός.]

[Ψᾶφιγξ, ιγγος, ἡ. V. Ψάφαξ.]

[Ψαφὶς, ίδος, ἡ, Psaphis, pagus Atticus. Strabo 9, p. 399 : Ψαφὶς ἡ τῶν Ὠρωπίων. Fuit tribus Æantidis, ut intelligitur ex inscr. ap. Bœckh. 275, 37, p. 382 : Ἀρίστων Ἀρίστωνος Ψαφί, i. e. Ψαφίδης. G. D. Conf. Hanriot. *Rech. sur la topogr. des dèmes* p. 138. Fuit ubi hodie habitatur Calamo pagus. Hase.]

[Ψᾶφος Dor. pro ψῆφος, quod v.]

[Ψαφοτριβὴς, ὁ, ἡ. Hesych. : Ψαφοτριβέων· περὶ τοὺς λόγους τριβομένων. « Malim περὶ τοὺς λογισμούς. Ψαφοτρίβης Dorice pro ψηφοτρίβης, Qui calculos versat. » Hemst.]

[Ψάφων, ωνος, ὁ, Psapho, n. pr. in inscr. vasculi ap. Bœckh. C. Inscr. vol. 3, p. xx.]

[Ψάω. De hoc verbo tribus locis dixit HSt. quæ interpositis lineolis || separamus.] Ψάω, [Tertia persona verbi est ψῇ, ut ζῇ et σμῇ, infinitivus ψῆν (non ψᾶν, quod HSt. ponit), ut ζῆν et σμῆν,] fut. ήσω, Tergo, Abstergo, Detergo. Interdum autem Rado, vel etiam Radendo detergeo, ut qui strigili sordes deradit et deterget, ψᾶν dicitur, sicut et ψήχειν. Exp. vero et Mulceo : quod ea signif. accipiendum qua tergendo vel fricando caput alicui, Demulcere aliquem dicimur. At Suidas ψᾶν interpr. δμαλίζειν, λεπτύνειν, Complanare, Extenuare, Planum et tenuem reddere.

|| Ψάω, fut. ήσω, dicitur significare etiam προσεγγίζω, Appropinquo, Accedo : et προσψαύω, Attingo s. Contingo : unde derivant ψαύω, ψηλαφῶ, ψάλλω, ψαθάλλω, et ψαλάσσω : ψέα etiam s. ψύα : de quibus ordine dicetur. In ea porro signif. accipiendum videtur ψῇ κατ' ἄκρας, quod Eust. [p. 751, 52; 1071, 9] ex Soph. [Trach. 689] affert, ut sit Summa in parte attingit. [Recte ap. Sophoclem cum iota subscripto ψῇ. Dicitur autem ibi intransitive de villo laneo propter vim veneni diffluente et fatiscente. Incerta Wakefildi conjectura, qui Hesychii glossam Ψείρει· φθείρει, huc refert corrigens, Ψῇ· ῥεῖ, φθείρει.]

|| Ψάω, significat etiam λεπτύνω, ut supra ex Suida docui. Itidem vero Eustathius ψάω, nec non Ψέω pro λεπτύνω accipi testatur non uno in loco : quamvis ἄῤῥητον esse θέμα dicat posterius ψέω. Procul dubio vero significat etiam In tenues partes comminuo vel contero. Ex quo derivatorum triplex erit series, in quarum prima ponetur ψακὰς cum suo comitatu, in secunda ψάθος, et quædam alia : in tertia ψίω, in quarta ψωμὸς et quæ cum eo cohærent. [Seqq. ex Indice :] Ψῶ, contractum ex ψάω, significat vel λεπτύνω, κόπτω, Tenuem reddo, In minutas partes concido, Tango, unde ψαύω : vel Uro, καίω : unde ψωλὸς, et ψολός. Plura vide in Ψάω. Vide vero et ψῶσαι. [De formis Ψάω, Ψέω, Ψίω, Ψιάω v. locum Etym. M. s. v. Ψίω appodendum.] || Ψῶσαι, Hesych. θάλψαι, Fovere, Calefacere. Apud Suid. vero Ψῶσαν, θάλπουσαν, ex Herodoto [qui composito καταψῶσαν usus est 6, 61] : quomodo et Corinthus [Greg. Cor. p. 549] scribit Iones ψῶσαν dicere pro θάλπουσαν : apud quos et Ψῶ esse ἀγροικικὸν προσφώνημα. [Apoll. Rh. 3, 831 : Αὐσταλέας δ' ἔψησε παρηΐδας.]

[Ψάων, ωνος, ὁ, Psaon, Platæensis, historiarum scriptor, memoratus ab Diodoro in Exc. 21, 5, p. 490, 62, et Dionys. De comp. verb. c. 4, p. 30, 5, ubi libri Σάωνα, quod correxit Jonsius De scriptt. hist. phil. 1, 2, p. 11, post Valesium Emend. 3, 14. In Πλάτωνα corruptum ap. eund. De Dinarcho c. 8, p. 646, ubi correxit Ruhnken.]

[Ψὲ, i. q. σφε. V. vol. 7, p. 1596.]

[Ψεάδερ· τῶν (codex ψεαδερτῶν) ἐλαιῶν ἀποπίεσμα, gl. obscura Hesychii post Ψειαί posita. Terminatio vocabuli Laconica est.]

[Ψεβαῖοι, οἱ, Psebæi, montium quorundam ad fines Arabiæ nomen ap. Diodor. 3, 41, ex Agatharchide, ubi genit. τῶν ὀρῶν τῶν Ψεβαίων προσαγορευομένων, in libris aliis corruptus in ψεσβαίων, θεβαίων, θηβαίων, ψεκίων. Apud Photium Bibl. p. 457, 18, in excerptis ex eodem libro, τῶν Ψεβαιῶν καλουμένων ὀρῶν, falso accentu, quem non debebat servare Müller. Geogr. vol. 1, p. 174. Recte ap. Diodorum etiam in fine capitis libri optimi, ταῖς ἄκραις ἃς ὀνομάζουσι Ψεβαίας, ubi deteriores ψεβάρας. || Cognatum huic nomen est Ψεβὼ, ἡ, de quo Steph. Byz. : Ψεβὼ, χώρα

ἐνδοτάτη Αἰθιοπίας, περὶ ἧς Ἀρισταγόρας ἐν Αἰγυπτιακοῖς τάδε γράφει « Οὗτοι δή φασιν εἶναι χώραν ἀπέχουσαν Αἰθιοπίας ὁδὸν ἡμερῶν πέντε καλουμένην Ψεβώ. » Ἀρτεμίδωρος ἐν ὀγδόῳ Γεωγραφουμένων λίμνην εἶναί φησι. Τὸ ἐθνικὸν Ψεβοΐτης ὡς Σαβοΐτης. « Ex Artemidoro hausisse videtur etiam Strabo 17, p. 822, ubi : Ὑπέρκειται δὲ τῆς Μερόης ἡ Ψεβώα, λίμνη μεγάλη, νῆσον ἔχουσα οἰκουμένην ἱκανῶς. Urbem istam *Semboitin* e Bione vocat Plinius; lacus est hodiernus *Tzana* in *Dembea* regione. Quibus collatis probabile fit Psebæos montes ab Agatharchide appellari totum istum montium tractum qui inde ab 18° lat. usque ad fauces sinus pertinet. Vaga sunt quæ in Pseudo-Aristotele De mundo leguntur c. 3, ubi tanquam insulæ Britannia non minores nominantur Taprobane et ἡ Ψεβὼ καλουμένη κατὰ τὸν Ἀραβικὸν κειμένη κόλπον. Cf. Salmas. ad Solin. p. 782. » Mueller. l. c. Recte Salm. Straboni Ψεβὼ pro Ψεβώα restituisse videtur. Per φ scriptum ap. Theophr. De lapid. § 34 : Ἐκ Συήνης πρὸς Ἐλεφαντίνῃ πόλει καὶ ἐκ τῆς Ψεφὼ καλουμένης χώρας· ubi Vossius Ψεβώ. G. Dind.]

[Ψέγιος vitiose pro Ψόγιος, quod v.]

Ψέγμα, τὸ, Vituperium.

[Ψέγος, ὁ, vel τό. HSt. s. v. Ψέγω :] Videtur porro Ψέγειν habere et aliam signif., unde Ψέγος sit, et Ἐπιψέγειν. Hesych. enim ψέγος exp. τάφος, Sepulcrum : et ἐπιψέγειν affert pro ἐπιχηδεύειν : quod itidem est Inhumare s. Funerare.

Ψέγω, fut. ξω, Reprehendo, Vitupero. [Hesych. : Ψέγει· μέμφεται, ὑβρίζεται. Per μέμφεται, βάλλει, λοιδορεῖ exp. in Etym. cod. Voss. Μέμφεσθαι et ψέγειν ab Ammonio distincta v. s. v. Ψόγος. Antiquissimum exemplum est Theogn. 611 : Οὐ χαλεπὸν ψέξαι τὸν πλησίον. Apud Tragicos locis pluribus, velut Æsch. Agam. 1403 : Σὺ δ' αἰνεῖν εἴτε με ψέγειν θέλεις· et 186 : Μάντιν οὔτινα ψέγων. Soph. Aj. 1130 : Ἐγὼ γὰρ ἂν ψέξαιμι δαιμόνων νόμους ; Eurip. Alc. 673 : Γῆρας ψέγοντες· Bacch. 711 : Τὸν θεὸν τὸν νῦν ψέγεις· et fragm. ap. Stob. Flor. 69, 9 : Ὅστις πάσας συντιθεὶς ψέγει λόγῳ γυναῖκας. Rarum ap. Comicos, ut Aristoph. Ran. 1129 : Τούτων ἔχεις ψέγειν τι; et Antiphan. ap. Stob. Flor. 116, 16. Tanto frequentius apud prosæ orationis scriptores quosvis, modo cum simplici accusativo vel personæ vel rei, modo addito accusativo rei propter quam quis vituperatur, aut sequentibus præpositionibus, διὰ, ἐπὶ vel περὶ, vel particulis εἰ, ὅτι, ὡς, vel infinitivo simplici. Sic Plato Leg. 8, p. 829, E : Ψέγοντα ἢ ἐπαινοῦντά τινας· Rep. 4, p. 431, A : Τοῦτο ... ὡς ἐν ὀνείδει ψέγειν· Phædr. p. 247, D : Τὸ μὲν ἔψεγε, τὸ δ' ἐπῄνει. Ib. 243, C : Ἃ ψέγομεν τὸν Ἔρωτα· Clitoph. p. 410, C : Ἵνα μὴ ... τὰ μὲν ἐπαινῶ σε ... τὰ δέ τι καὶ ψέγω. Et ψ. τί τινος Phædr. p. 236, A : Τοῦ δὲ τὸ ἄφρον ψέγειν· Leg. 2, p. 672, A : Μὴ ἐκεῖνό γε ἔτι τῆς τοῦ Διονύσου δωρεᾶς ψέγωμεν. Cum accus. cognato Gorg. p. 483, C : Τοὺς ἐπαίνους ἐπαινοῦσι καὶ τοὺς ψόγους ψέγουσι. Cum διὰ Plato Protag. p. 346, C : Οὐ διὰ ταῦτά σε ψέγω. Cum ἐπὶ Xen. Hell. 6, 5, 49 : Ἐπὶ ταύτῃ τῇ διατριβῇ ἔψεγον αὐτόν. Cum περὶ Plato Theæt. p. 177, B : Περὶ ὧν ψέγουσι· Leg. 1, p. 634, C : Ἄν ... τις ἡμῶν περὶ τοὺς ἑκάστων οἴκοι νόμους ψέξῃ τι. Cum εἰ, Xen. Hell. 6, 5, 51 : Εἰ ἄλλο τι καλῶς ἐστρατήγησεν οὐ ψέγω. Cum ὅτι Xen. Mem. 4, 4, 14 : Εἰ τοὺς πολεμίους ψέγοις ὅτι γένοιτ' ἂν εἰρήνη· Cyneg. 13, 6 : Ψέγουσι τοὺς σοφιστὰς ... ὅτι .... Cum ὡς Plato Gorg. p. 517, B : Οὐδ' ἐγὼ ψέγω τούτους ὡς γε διακόνους εἶναι πόλεως. Cum infin. Plato Rep. 4, p. 404, D : Ψέγεις ... καὶ Κορινθίαν κόρην φίλην εἶναι ἀνδράσι.] Plato Minoe [p. 319, A] : Νεμεσᾷ γὰρ ὁ θεὸς, ὅταν τις ψέγῃ τὸν ἑαυτῷ ὅμοιον ἢ ἐπαινῇ τὸν ἑαυτῷ ἐναντίως ἔχοντα, Offenditur enim Deus quum quis sibimetipsi similem vituperat. Plut. : Οὐδενὶ γὰρ οὕτως ἔοικε προστάττειν ὁ θεὸς ὡς τῷ μέλλοντι ψέγειν ἕτερον, τὸ Γνῶθι σαυτόν. Idem [passivo, Mor. p. 536, A], de Menedemo loquens : Ἀκούσας ὡς Ἀλεξῖνος αὐτὸν ἐπαινεῖ πολλάκις, Ἐγὼ δὲ, εἶπεν, ἀεὶ ψέγω Ἀλεξῖνον· ὥστε κακός ἐστιν ἄνθρωπος, ἢ κακὸν ἐπαινῶν, ἢ ὑπὸ χρηστοῦ ψεγόμενος. Ubi nota duo hæc verba ἐπαινεῖν et ψέγειν sibi opponi, ut et ap. Isocr. Panath. : Αἰτίαι, δι' ἃς μετέλαβον τὴν πολιτείαν τὴν ὑπό τινων ψεγομένην ἀντὶ τῆς ὑπὸ πάντων ἐπαινουμένης. [Thucyd. 5, 86 : Ἡ ἐπιείκεια ... οὐ ψέγεται. Plato Rep. 2, p. 358, A : Πάλαι ὑπὸ Θρασυμάχου ὡς τοιοῦτον ὂν ψέγεται· et ib. 6, p. 494, A, Leg. 5, p. 731, A.] Rursum activa voce Aristoph. Nub. [1041] : Τίνα γνώμην ἔχων ψέγεις τὰ θερμὰ λουτρά;

[Ψεδνόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ, Raros habens pilos. Tzetz. Hist. 7, 891, de Thersite, et in Alleg. Il. B, 219, eadem commutans epitheta quæ in Hist. Boiss.]

[Ψεδνοχάρηνος, ὁ, ἡ, Raros in capite pilos habens. Orph. Lith. 250 : Εἰ καὶ ψ. ἔοις. Tzetz. Carm. 2, 147.]

[Ψεδνὸς, ἠ, όν.] Ψαιδρὸς quoque et Ψεδνὸς existimantur esse a ψῶ, ut Eust. testatur. Est autem ψαιδρὸς Hesychio ἀραιὸς et ἀραιόθριξ, Rarus et Raros habens pilos : et ψεδνὸς [Raripilus, Gl.] itidem ἀραιόθριξ, et μαδαρός [Sic etiam Suidas] : qui ap. Hom. Il. B, [219] de Thersite : Φοξὸς ἦην κεφαλὴν, ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη, exp. μαδαρὰ et ἀραιὰ, cum schol. [Similiter Etym. M. p. 817, 51. Mœris p. 421 : Ψεδνὸς Ἀττικοὶ, ἀραιόθριξ Ἕλληνες· ubi Pierson. : « Pollux 2, 26 : Ψεδνὸς καθ' Ὅμηρον, Il. B, 219, ubi vid. schol. et Eustath. Homerum imitatur Libanius vol. 4, p. 947, 2 : Ψεδνὴν λάχνην. Lucian. Dial. mort. 25, 2 : Ὁ φοξὸς ἐγὼ καὶ ψεδνός. Hinc compositum ψεδνοκάρηνος apud Orpheum. Crinagoras (Anth. Pal. 9, 430) : Χαῖται ... ψεδναὶ ἀγροτέρων τρηχύτεραι χιμάρων. Hinc usu figurato Aristides vol. 2, p. 349 : Χωρία ξηρότερα καὶ ψεδνότερα. Quæ alias ἀραιὰ et ψιλά. Simile est, quod conservavit Hesych., ψηνός. Sed, quæ idem lexicographus habet, Ψαιδρὰ, ἀραιότριχα. Ψαιδρὸν, φαιδρὸν, ἀραιόν, ex corrupta pronunciatione orta sunt. Debuerat scribi : Ψεδνὰ, ἀραιότριχα. Ψεδνὸν, ἀραιόν. Sic apud Suidam est, Ψαιδνὸς, ἀραιόθριξ, μαδαρός. Apud Hesych. Ψυδνὴ χέρσος, ἀραιὰ, ὀλίγη. F. Ψεδνή. Derivantur autem ψεδνὸς, et ψηνὸς, a ψέω, ψάω, ut a ψίω, ψιλός. » Ψεδνὸν, sed ex παιδνὸν, quod Scaliger restituit, corruptum ap. Eurip. Iph. T. 1270. Ψυδρὸς in ψυδνὸς et ψεδνὸς corruptum in codd. multis ap. Theogn. 122.]

[Ψεδνότης, ητος, ἡ, Calvities. Adamant. Physiogn. 2, 26, p. 418.]

[Ψεδνόω, Depilo. Sext. Emp. p. 270 : Κεφαλὴ ἐψέδνωτο ῥυεισῶν τῶν τριχῶν.]

[Ψεδόναι· λόγοι, Hesych. Simile est ap. eundem, Ψιδόνες· διάβολοι, ψίθυροι. Unde Salmas. Ψεδόνες.]

[Ψεδυρὸς, ὰ, όν.] Ψέδυρος, Hesychio ψίθυρος, Susurrus, Murmurans. [Ψέδυρος Musuri correctio est. Codex ψέδυρα, quod ipsum, etsi sine accentu, legitur ap. Æsch. Suppl. 1041 : Δέδοται δ' Ἁρμονίᾳ μοῖρ' Ἀφροδίτας ψεδυρα τρίβοι τ' ἐρώτων, legitque scholiasta, qui annotavit : ἡ ἁρμονία μετέχει τῆς Ἀφροδίτης. Ψευδὴς δὲ, ὅτι πολλὰ ψεύδονται οἱ ἐρῶντες, quocum Stanlejus Veneris et Amoris ψιθύρου cognomen confert, de quo s. h. v. et s. Ψιθυριστὴς dicetur. Nihilominus vera haud dubie Stanleji emendatio est ψεδυραί, quum μοῖρ' Ἀφροδίτας epitheto facilius carere possit quam τρίβοι ἐρώτων. G. Dind.]

[Ψέδω. V. Ψέφω.]

[Ψειὰ, ἡ, Vulpis.] Ψειαὶ, Hesychio ἀλωπεκες : quæ et [Ψίαι· ἀλώπεκες] Ψοιαί, et ψῆφοι. [Porro Hesych. Ψυῖαι· ἀλώπεκες. V. Ψύα.]

[Ψείημα, τό.] Ψειήματα Hesychio παιγνία [παίγνια ap. Hesych.], forsan pro ἐψιήματα.

[Ψειλεύει· κραπεδεύει, gl. corrupta ap. Hesych. Κρασπεδεύει Is. Vossius.]

[Ψεινάζω vitiose pro ψινάζω, quod v.]

Ψείρω, i. q. φθείρω. Hesych. enim ψείρει affert pro φθείρει. [Incertam de hac gl. conjecturam Wakefildi memoravimus s. v. Ψάω.]

[Ψεῖσαι. V. Ψίζω.]

[Ψεκάδιον. V. Ψακάδιον.]

[Ψεκάζω. V. Ψακάζω.]

[Ψεκάς. V. Ψακάς.]

[Ψέκασμα, τὸ, Pluvia. Theodor. Prod. Rhod. 4, 281 : Σοὶ πλῆθος ὄμβρου, σοὶ ψέκασμα, σοὶ δρόσος· sic libri pro ψεκασμοὶ καὶ δρ. « Ψέκασμα etiam ap. Mich. Nicetam in Tafelii Thessalon. p. 391. » Boiss.]

Ψεκτέος, α, ον, Reprehendendus, Vituperandus. [Anon.] apud Suid. [s. h. v. et s. Οἰκοδομήματα] : Ψεκτέος γὰρ ὁ ἄρχων ὁ χαίρων οἰκοδομήμασιν εὐπρεπέσι. [Sext. Emp. p. 308 : Ψ. ὁ Διὸς Περσεύς. Neutr. jb. paullo ante : Ψεκτέον ἀπὸ δυσγενείας. Plut. Mor. p. 27,

A : Ψεκτέον τὴν ἀχολασίαν. « Aphthon. Progymn. De vituperatione p. 66 ed. Comm. » Boiss.]

Ψέκτης, ὁ, Vituperator, Reprehensor, Pollux [5, 118] ex Platone [qui bis hoc v. usus est, Rep. 9, p. 589, C : Ὁ ψ. οὐδὲν ὑγιὲς ψέγει· et Leg. 1, p. 639, C : Ἐπαινέτην ἢ ψέκτην κοινωνίας ἡστινοσοῦν. Manetho 4, 236 : Ψέκτας, ἀνθρώπων διαβλήτορας.]

Ψεκτικὸς, ἡ, ὸν, Vituperatori proprius, Quo reprehensor uti solet, Quo in reprehensione uti solemus, Reprehensorius, Vituperatorius. Homo etiam quispiam ψεκτικὸς dicitur pro Reprehendere amans, Ad reprehensiones et vituperationes propensus : ut Pollux] 5, c. 21 [§ 118, et 4, 25] synonymos ponit, φιλόψογος, ψεκτικὸς, κακήγορος, φιλολοίδορος. [Anaxim. Rhetor. ad Alex. c. 4, p. 1425, 38 ed. Bekk. : Ψεκτικὸν τὸ ἐναντίον τῷ ἐγκωμιαστικῷ. Menander in Walzii Rhett. vol. 9, p. 128, 5 : Τοὺς ἐπιδεικτικοὺς λόγους, οὓς δὴ ἐγκωμιαστικοὺς ἢ ψεκτικοὺς καλοῦσιν· ubi cod. unus ψεκτούς. Τὸ ψ. Eustath. Opusc. p. 102, 40.] Ubi [5, 118] etiam affert adv. Ψεκτικῶς, synonyma ei addens, φιλολοιδόρως, διαβλητικῶς. [Eust. p. 197, 17 : Μηχανὴ ἡ μὴ ἐῶσα χαίνειν τινὰ ψεκτικῶς.]

Ψεκτὸς, ἡ, ὸν, Vituperatus, Vituperabilis, Vituperandus, Vituperio dignus [Hesych. : Ψεκτόν· μεμπτόν] : cui opp. ἐπαινετὸς ap. Polluc. [4, 26. Plato Crat. p. 416, D : Οὐκοῦν ... ταῦτά ἐστι τὰ ἐπαινετὰ, ἃ δὲ μὴ, ψεκτά; Aristot. Eth. Nic. 2, 9 : Μέχρι τίνος ψεκτός· et 4, 11; 5, 15. Plut. Comp. Lycurgi et Numæ c. 2 : Ὁ γῆς ἀναδασμὸς οὐ τὸν Λυκοῦργον ποιεῖ ψεκτόν· et V. Crassi c. 32, Comp. Demetr. et Anton. c. 6, Mor. p. 35, C. Τὰ ψ. Polyb. 3, 4, 1, et schol. Hom. Il. Γ, 16. Polyb. ib. 7 : Ἐπαινετὴν καὶ ζηλωτὴν, ἢ ψεκτὴν ... νομιστέον τὴν ἀρχήν. Eustath. p. 379, 34 : Οἱ ὀνειδιστικοὶ, ὅ ἐστι ψεκτοὶ λόγοι, ubi res ipsa oppositumque ἐγκωμιαστικὰ docet ψεκτικοὶ scribendum esse. Eundem alius librarii errorem notavi s. v. Ψεκτικός. G. D. Galen. vol. 4, p. 753, 6. Greg. Nyss. t. 2, p. 704, B. Astrolog. Camerar. p. 32, 24. Orig. t. 3, p. 377, A, ψεκτοῦ πλούτου· 455, B, ἐπαινετοὺς καὶ ψ. Philo vol. 1, p. 585, 23, ὁ μὴ ἀδικῶν οὐ ψεκτός· 429, 4, τούτων ὁ μὲν λόγος ἐπαινετὸς, ὁ δὲ βίος ψ.· vol. 2, p. 3, 29, ἐναγὴς καὶ ψ. ὁ δύσελπις· vol. 1, p. 453, 11, διαφέρειν τὸ ψεκτὸν εἶναι τοῦ ψέγεσθαι κατὰ τὸ χεῖρον· 318, 37, ψ. δ' οὐδὲν τῶν ἱερῶν. Hase. || Adv. Ψεκτῶς ap. Polluc. 4, 26, post πανηγυρικῶς et ἐγκωμιαστικῶς, ut hic quoque ψεκτικῶς scribendum esse appareat, ut est 5, 118. G. D. Orig. ap. Euseb. Pr. ev. p. 282, B, τῶν κακῶς καὶ ψεκτῶς πραττομένων. Id. Cat. in Psalm. t. 1, p. 814, 14, εἰς τὰ ὀπίσω ψ. περιέπεσον. Interpr., Contumeliose. Hase.]

[Ψέλιον, τό. HSt. post ea quæ s. v. Ψαλίον, alicubi ψέλλιον scripto, dixit :] Alioqui ψάλια s. ψέλια aut ψέλλια dicuntur etiam Torques, Collaria, Monilia; Armillæ, Brachialia : ut Pollux quoque [5, 99] inter τὰ περὶ τοὺς καρποὺς κοσμήματα numerat περικάρπια, ψέλλια, χλιδῶνας [χλίδωνας], Torques, Monilia, Collaria, (quæ περιδέραια itidem nominantur et περιτραχήλια,) ut ap. Pausan. Arcad. p. 193 [8, 10, 10] : Τῇ δὲ ἐλάφῳ ταύτῃ ψέλλιόν τε εἶναι περὶ τὸν τράχηλον, καὶ γράμματα ἐπὶ τῷ ψελλίῳ, Νεβρὸς ἐὼν ἑάλων ὅτ' ἐς Ἴλιον ἦν Ἀγαπήνωρ [Recte nunc ψάλιον et ψαλίῳ legitur : quæ sæpe confusa esse s. v. Ψάλιον diximus, notato Mœridis errore p. 420, qui ψάλιον Atticis, ψέλιον dialecto vulgari tribuit, confusis diversæ significationis vocabulis, quæ distinxit Ammonius, cujus verba allata sunt s. v. Ψάλιον] (quo pertinent hæc Plinii, 8, 32 : Vita cervis in confesso longa, post centum annos aliquibus captis cum torquibus aureis quos Alexander magnus addiderat). Item Armillæ et Brachialia, ut ap. [Herodot. 4, 168 : Ψέλιον περὶ ἑκατέρῃ τῶν κνημέων· et plur. 3, 20; 9, 80,] Herodian. 5, [5, 4] : Περιδεραίοις τε καὶ ψελλίοις κοσμούμενος, Monilibus et armillis. Et ap. Plut. Artox. [c. 15] : Καλὴν ἐσθῆτά σοι ταύτην Μιθριδάτης ὁ βασιλεὺς δέδωκε, καλὰ δὲ στρεπτὰ καὶ ψέλια. Itidemque ap. Xen. Cyrop. 1, p. 5 [c. 3, 2] : Ταῦτα γὰρ πάντα Μηδικά ἐστι, καὶ πορφυροῖ χιτῶνες, καὶ οἱ κάνδυες, καὶ οἱ στρεπτοὶ περὶ τῇ δέρῃ, καὶ τὰ ψέλλια περὶ ταῖν χεροῖν· 6, p. 100 [c. 4, 2] : Προσφέρει αὐτῷ ἡ Πάνθεια χρυσοῦν κράνος, καὶ περιβραχιόνια, καὶ ψέλλια πλατέα περὶ τοὺς καρποὺς τῶν χειρῶν. [Adde 2, 4, 6; 8, 5, 18, Anab. 1, 2, 27; 5, 8; 8, 29. Diodor. 5, 27 : Περὶ τοὺς καρποὺς καὶ τοὺς βραχίονας ψέλια φοροῦσι· et 45 : Ἔχοντες ... περὶ τὰς χεῖρας ψέλια. LXX Genes. 24, 22 : Δύο ψέλια ἐπὶ τὰς χεῖρας αὐτῆς· et ib. 22, 30, 47. Num. 31, 50. Ezech. 16, 11; 23, 41. Jes. 3, 19.] Athen. vero [3, p. 93] scribit Persas et alios ex margarita lapide κατασκευάζειν ὁρμίσκους τε καὶ ψέλλια περὶ τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας. Item Polyb. 2, [29, 8] de Gallis, quum dixisset eos fuisse χρυσοῖς μανιάκοις καὶ περιχείροις κεκοσμημένους, hisque captis imperatorem Romanum Capitolium ornasse, μανιάκοις sc., subjungit, Τοῦτο δ' ἐστὶ χρυσοῦν ψέλλιον, ὃ φοροῦσι περὶ τὰς χεῖρας καὶ τὸν τράχηλον οἱ Γαλάται. [Id. 10, 18, 6.] Sic Strabo quoque [4, p. 197] Gallos Belgas χρυσοφορεῖν scribit : Περὶ μὲν τοῖς τραχήλοις στρεπτὰ ἔχοντας, περὶ δὲ τοῖς βραχίοσι καὶ καρποῖς ψέλλια. [Lucian. De domo c. 15 : Τὸν ὅρμον ἢ τὸ ψ. et Deor. conc. c. 7.] Itaque ψάλια s. ψέλλια aut ψέλια, nominantur Annuli latiores qui vel collo vel brachiis vel carpis circumdantur ornatus gratia : generalius etiam Quivis annuli ita nominantur, ut Hesychio quoque ψαλία et ψέλλια sunt κρίκοι, δακτύλιοι. [Ψέλια περὶ τὰς κνήμας ex Herodoto 4, 168, supra memoravimus.] Suidas vero ψέλιον s. ψέλλιον non solum κόσμον τῆς χειρὸς, verum etiam περιοχὴν exp. : ut in hoc l. Jobi [40, 21] : Ψελίῳ δὲ τρυπήσεις τὸ χεῖλος αὐτοῦ, ubi potius videtur dici de Annulo quo per labra vel nares trajecto ducuntur fera animantia : quale quid significare videtur et in hoc Æliani l., quem affert : Παρ' οὐδὲν θέμενος τὴν τοῦ ἱεροῦ γράμματος συμβουλήν· ὅπερ οὖν, οἷα δή που ψέλιον, τῷ βασιλεῖ τῶν Αἰγυπτίων ἐκ τοῦ νόμου προσήρτητο, ἀναστέλλον τῶν ἀδικημάτων. Ubi etiam nota ψέλιον uno λ scribi, sicut supra in loco ex Plut. Artox. citato. [Perpetua hæc est codicum fluctuatio, libris tamen antiquioribus et melioribus plerumque ψέλιον præbentibus, quod ubique vel restitutum est vel restituendum. Sic in locis V. T. supra allatis, ubi nunc plerumque ψέλλια editum, rectam scripturam servavit codex Alexandrinus. Hanc metrum postulat in carmine ap. Julian. Cæs. p. 319, C : Λιθοκολλήτοις περὶ χεῖρας ἄκρας ψελίοισι. Et ψελιώσας est in versu s. v. Ψελιόω afferendo.]

[Ψελιοποιὸς, ὁ, Armillarius, Gl.]

[Ψελιοτρύπης, ὁ, Annulus per nares trajectus. Hyperech. ap. Combef. Auct. noviss. bibl. græcc. patrum p. 323, A. V. Ψέλιον. Hase.]

[Ψελιοφόρος, ὁ. HSt. s. v. Ψέλιον :] Unde Ψελλιοφόρος sive [quæ recta scriptura est] Ψελιοφόρος, ὁ, Qui ejusmodi annulos latos gestat circa collum, brachia vel carpos, Qui gestat collare s. monile aut torquem, Qui armillas vel brachialia fert. Herodot. p. 316 meæ ed. [8, 113] : Ἔν δὲ πλεῖστον ἔθνος Πέρσας αἱρέετο, ἄνδρας στρεπτοφόρους τε καὶ ψελιοφόρους.

[Ψελιόω, Armillis orno et cingo. Philipp. Thess. Anth. Pal. 7, 234 : Αἴλιος ... ὁ ψελιώσας (in ὀψὲ διώσας corruptum ap. Planud.) αὐχένα χρυσοδέτοις ἐκ πολέμου στεφάνοις.]

[Ψελιστήν (?)· λίχνον, gl. obscura Hesychii, cui non convenit ψελλιστής.]

[Ψέλκις, ἡ, Pselcis, urbs Libyæ. Ptolem. 4, 5, p. 290, 11. V. Ψέλχις.]

[Ψελλιδοτὸς (corr. ψελλιδωτὸς), Armillatus, Gl.]

Ψελλίζω, Balbutio, i. q. ψέλλω, sed usitatius. [Hesych. : Ψελλίζειν· ἀσχήμως λαλεῖν. Recte Worth. ad Tatian. p. 94 ἀσήμως ex alia Hesychii gl. Αἱ ψελλίζουσαι· αἱ ἀσήμως λαλοῦσαι. Conf. Suidæ gl. s. v. Ψελλὸς afferendam. Inter ὀνοματοπεποιημένα cum similibus verbis βατταρίζειν et τραυλίζειν numerat Strabo 14, p. 662.] Aristot. Probl. sect. 11 : Ὅτι μετὰ τὸ γενέσθαι πολὺν χρόνον ἐνεοὶ ἐσμὲν, εἶτα ὀψέ ποτε ψελλίζομεν· H. A. 4, [9] : Τὰ δὲ παιδία ὥσπερ καὶ τῶν ἄλλων μορίων οὐκ ἐγκρατῆ ἐστὶν, οὐδὲ τῆς γλώττης τὸ πρῶτον· ὥστε ψελλίζουσι καὶ τραυλίζονται τὰ πολλά. [Plut. Mor. p. 496, F : Οἱ πατέρες ψελλιζόντων καὶ συλλαβιζόντων ἠκροῶντο. LXX Jes. 32, 4 : Αἱ γλῶσσαι αἱ ψελλίζουσαι ταχὺ μαθήσονται. Liban. vol. 4, p. 319, 4, de Demosthene balbutiente : Τὴν ψελλίζουσαν ἐκείνους (corr. ἐκείνην ex cod. Monac. 96) γλῶσσαν ἐπαινῶ πρὸ τῆς Αἰσχίνου καὶ Δημάδου. Sic optime Jacobs. pro τειχίζουσαν.] Pass. etiam voce Ψελλίζομαι dicitur pro ψελλίζω, ut τραυλίζομαι pro τραυλίζω. Aristot. De partt. anim. 2, cap. ult. : Ὅσοις

μὴ λίαν ἀπολέλυται ἡ γλῶσσα, ψελλίζονται καὶ τραυλίζουσι· τοῦτο δ' ἐστὶν ἔνδεια τῶν γραμμάτων, ἔν τε τῷ πλατεῖαν εἶναι καὶ τῷ στενὴν ἐστιν. Plato in Gorgia [p. 485, C] : Ὅταν δὲ ἀνδρὸς ἀκούσῃ τις ψελλιζομένου, ἢ παίζοντα ὁρᾷ, καταγέλαστον φαίνεται καὶ ἄνανδρον. [Ib. B : Ψελλιζόμενον καὶ παῖζον (παιδίον). Aristid. vol. 1, p. 181, 10 : Τοῖς τῶν ψελλιζομένων παίδων ῥήμασι. Philostr. p. 60 : Ψελλιζόμενος ἔτι. Addito accus. Heliodor. 8, 15 : Ψελλιζόμενος τὴν Ἑλλάδα φωνὴν καὶ παράσημα τὰ πολλὰ ἐπισύρων.] Alioqui accipitur etiam pro Inepte loqui et nugari. Aristot. Metaphys. 1, [4] : Εἰ γάρ τις ἀκολουθοίη καὶ λαμβάνοι πρὸς τὴν διάνοιαν καὶ μὴ πρὸς ἃ ψελλίζεται λέγων Ἐμπεδοκλῆς, εὑρήσει τὴν μὲν φιλίαν εἶναι τῶν ἀγαθῶν, τὸ δὲ νεῖκος τῶν κακῶν. Et rursum, Ψελλιζομένη γὰρ ἔοικεν ἡ πρώτη φιλοσοφία περὶ πάντων, ἅτε νέα τε καὶ κατ' ἀρχὰς οὖσα καὶ πρῶτον. Sic Cic. : Me quidem auctore etiam Peripatetici veteresque Academici balbutire desinant aliquando. [De homine rei militaris adhuc imperito Philostr. p. 730 : Ἐῴκει ψελλιζομένῳ ἐς τὰ πολεμικά· ut p. 60 : Αἰχμὴν πῶς οὗτος, ὃς οὐδὲ ἄτρακτον βέλους, κραδαίνοι ἂν, ψελλιζόμενος ὡς τὸ εἰκὸς ἔτι. De pedum infirmitate Heliodor. 8, 11 : Παιδία ψελλιζόμενα τὴν βάσιν.]

[Ψέλλιον. V. Ψέλιον.]

Ψέλλισμα, τὸ, [ap. Himer. Or. 23, 21, p. 802 : Προκρίνων ἀεὶ τῶν σπουδασμάτων τὰ σὰ ψελλίσματα. Vita Nicolai Studitæ in Combef. Auctario Patr. novo vol. 2, p. 933, A : Τὰ τῆς νηπιότητος ἐπαποθεμένου ψελλίσματα. Anon. ib. p. 823, B : Τὰ τῶν σῶν παίδων. ψ.], et Ψελλισμὸς, ὁ, Balbuties, vel etiam Linguæ hæsitatio atque titubatio, i. q. ψελλότης, nisi quod actionem potius significat. Plut. Symp. 3, 3 [p. 650, E] : Ἔστι γὰρ συμπτώματα μέθης ἐπιφανέστατα· τρόμοι μὲν ἄρθρων, ψελλισμοὶ δὲ γλώσσης, πλεονασμοὶ δὲ λαλιᾶς, ὀξύτητες δὲ ὀργῆς, λῆθαί τε καὶ παραφοραὶ διανοίας. [Et p. 1066, D : Πολὺς ὁ ψ. αὐτῶν.] Apud Eund. legimus ποδάγρας ψελλισμὸν, in Sylla p. 856 meæ ed. [c. 26] : Σύλλᾳ δὲ διατρίβοντι περὶ τὰς Ἀθήνας ἄλγημα ναρκῶδες μετὰ βάρους εἰς τοὺς πόδας ἐνέπεσεν, ὅ φησιν ὁ Στράβων ποδάγρας ψελλισμὸν εἶναι. Ubi ποδάγρας ψελλισμὸν dici quidam volunt quasi Catenam et compedes, ut sit a ψέλλιον, quod nonnunquam pro Annulo et Catena ponitur. Quidam Balbutientem podagram vertit. [De incommoda vocabuli pronunciatione Eustath. p. 790, 12 : Μισεῖται ὁ ἐκ τοῦ δείδω παρακείμενος δέδοιδα δι' ὃν ἀποτελεῖ ψελλισμὸν ἐκ τῶν συχνῶν ἀφώνων. Hoc ψελλισμῷ ὑποπίπτειν dixerat Herodianus : v. Eustath. p. 149, 3. « Ψελλισμὸς, *mollis* et *delicatula ratio declamandi*, cum affectatione, et venusta balbutie; quod et πλάσμα φωνῆς ἀγεννὲς καὶ μαλακὸν appellant : v. Tatian. Adv. gentes p. 94, F. » Ernest. Lex. rhet. Ψέλλσμα Basil. t. 1, p. 515, A. Greg. Nyss. t. 1, p. 861, D; t. 2, p. 1048, D. Jo. Docian. Orat. p. 13, 23; 14, 1 Tafel., τὰ τῶν παίδων ψ. Nicet. Dav. Paraphr. Greg. Naz. p. 83, 28, φωνῆς ἀνάρθρου ψελλίσμασι. Phot. Epist. p. 348, 9, περιλαλῶν τοῖς ψ. Ψελλισμὸς Jo. Phocas Descr. Palæst. p. 17, C Ven. Jo. Chrys. t. 1, p. 649, C. Greg. Nyss. t. 2, p. 950, C, ψελλισμὸν ἐμποιεῖν τῇ γλώσσῃ. Hase.]

[Ψελλιστὴς, ὁ, Balbutiator, Gl.]

Ψελλὸς, ἡ, ὸν, [De accentu Etym. p. 680, 45,] Qui balbutit et inarticulate loquitur, ita ut vix intelligi possit, literam sc. aliquam aut syllabam non recte pronuntians, aut etiam ex dictione, quam profert, eximens; Balbus et Blæsus. Suidæ ὁ ἀνάρθρως καὶ ἀσήμως λαλῶν, τραυλός. Non idem tamen prorsus sunt τραυλὸς et ψελλός : si credimus ei, qui ψελλὸν esse dicit τὸν τὸ σ τραχύτερον ἐκφωνοῦντα : τραυλὸν autem, τὸν ἀντὶ τοῦ ρ, ἐκφωνοῦντα λ. Hesychio certe ψελλὸς specialiter est itidem ὁ τὸ σίγμα παχύτερον λέγων, Qui crassius pronuntiat literam σ. [Eustath. p. 1635, 22 : Ὁ κωμικὸς (Aristoph. fragm. 536) τὸ κάππα ἐξελὼν γέλωτα ἐκίνησεν εἰπὼν οὕτω « ψελλόν ἐστι (intelligendum τὸ παιδίον) καὶ καλεῖ τὴν ἄρκτον ἄρτον, τὴν δὲ Τυρὼ τροφαλίδα, τὸ δὲ ἄστυ σῦκα. » Aristot. H. A. 1, 11 : Τοῖς ψ. καὶ τραυλοῖς. Plut. Mor. p. 963, D : Ψελλὸν τῶν ἀγλώσσων ἢ τῶν ἀναύδων φύσει τραυλὸν οὐδένα ἂν προσείποις.] Generalius ap. Plut. Symp. 1, 4 [p. 621, E] : Τοῖς λεγομένοις προστάγμασιν ἐξυβρίζουσι προστάττοντες ᾄδειν ψελλοῖς, ἢ κτενίζεσθαι φαλακροῖς, ἢ ἀσκωλιάζειν χωλοῖς. Apud Suid. autem Ἡ ψελλὴ οὐ πιττεύω, proverbialiter ἐπὶ τῶν τὰ οἰκεῖα ἐλαττώματα πειρωμένων ἀποκρύπτειν : veluti, inquit Erasm., si quis neget se blæsum esse, idque ipsum non possit nisi blæse dicere. Item aliquid nobis ψελλὸν esse dicimus Quod non intelligimus, non magis sc. quam balbutientis verba. Æsch. Pr. [841] : Τῶν δ' εἴ τί σοι ψελλόν τε καὶ δυσεύρετον. [Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 116, 18 : Ψελλός· Α. Προμηθεῖ. Τέθεικε δὲ τὴν λέξιν ἐπὶ τοῦ μὴ σαφῶς εἰρημένου.] Athen. 8, [p. 347, C] videtur sumpsisse pro Eleganti, ut quidem annotant VV. LL., sed credere durum est. [Non inspexit locum Athenæi, qui recte pro obscure dicto accepit. || Σίμων ὁ Ψελλὸς ἐπικαλούμενος, Flavii Josephi atavus, memoratus ab Josepho in Vita c. 1. || De sex Michaelibus, uno Joanne unoque Constantino, quibus Ψελλοῦ cognomen fuit, v. L. Allatii Diatriba De Psellis et eorum scriptis, Romæ edita a. 1634, ab Fabricio cum additamentis repetita in Bibl. Græca post librum quintum. Horum tempore primus est Michael Psellus imperator, qui ab a. 820 usque ad 829 regnavit, clarior ceteris Michael Psellus, Michaelis Ducæ Imp. præceptor, seculo undecimo fere medio, cujus scripta non pauca supersunt.]

Ψελλότης, ητος, ἡ, Balbuties s. Blæsitas, ἐξαιρεῖν τι ἢ γράμμα ἢ συλλαβήν, ut Aristot. definit in Τραυλότης. Ψελλότης, inquit Gorr., est Vitium pronuntiationis quo litera vel etiam syllaba sæpe eliditur, ut quidem definivit Aristot. Probl. [11, 30], scribens in eo differre ἀπὸ τῆς τραυλότητος, in qua commutatio fit literæ in literam, non etiam elisio : τραυλοὶ enim pro ρ pronuntiant λ, ψελλοὶ vero inter pronuntiandum, literam vel syllabam perdunt. [Ψ. τῆς γλώσσης Plut. Mor. p. 963, C.] Galen. autem multis in ll. annotavit ψελλότητα Vitium esse pronuntiationis καὶ διαρθρώσεως, sed non vocis : nullibi tamen τραυλότητα et ψελλότητα idem esse dixit. [Galen. vol. 9, p. 268 : Ὥσπερ τὸ ψελλίζεσθαι τῆς διαλέκτου πάθος ἐστὶν, οὐ τῆς φωνῆς, οὕτω καὶ τὸ τραυλίζειν μὴ δυναμένης τῆς γλώττης ἀκριβῶς ἐκείνας διαρθροῦν τὰς φωνὰς ὅσαι διὰ τοῦ τ καὶ ρ λέγονται· vol. 7, p. 470 : Οἱ τραυλοὶ καὶ ψελλοὶ καί τι τοιοῦτον κατὰ τὸ διαλέγεσθαι σφαλλόμενοι. G. D. Porphyr. De abst. p. 276, 25 Rhoer., ἐμπίπτειν εἰς ψελλότητα. Hase.]

Ψέλλω, Balbutio, Inarticulate loquor, et ita ut vix intelligi possim; sicut ii qui literas vel syllabas aliquas non bene pronuntiant. Interdum et generalius pro Absurde loqui, Blaterare, Nugari : ut Balbutire etiam apud Latinos. Sed frequentius usurpari credo ψελλίζειν, quum hujus ψέλλειν nullum afferatur exemplum, nec item pass. ψέλλεσθαι, quod pro hoc ψέλλειν usurpari traditur.

[Ψελύνοι. V. Ψενδυνοί.]

[Ψέλχις, ιος, ἡ, Pselchis, oppidum Æthiopiæ. Strabo 17, p. 820, ubi Ψέλχιος et Ψέλχιν. *Pselcim* ap. Plin. H. N. 6, 29, 35, ut Ψέλκις est ap. Ptolem. 4, 5. G. D. Ψέλχις habet etiam Aristides Or. 48, p. 461 et 470, 4. Borss. Tit. C. I. vol. 3, p. 490, n. 5078, 2 : Ἄναξ, Ψέλχιδος ὃς μεδέεις. Hase.]

[Ψεναχὼ, οῦς, ἡ, Psenaco. Steph. Byz. : Ψ. κώμη τοῦ Ἀθριβίτου νομοῦ, ὡς Ἀρτεμίδωρος ἐν ὀγδόῳ Γεωγραφουμένων. Οἱ κατοικοῦντες Ψεναχοῖται (duo codd. ψεναχῖται) ἂν κυρίως λέγοιντο.]

[Ψενδυνοί· σπόνδυλοι, Suidas. Apud Hesych. Ψελύνοι cum eadem expos. Ψενδύλοι Æolicum esse pro σπόνδυλοι conjicit Hemst.]

[Ψένηρος, ἡ. Steph. Byz. : Ψένηρος (sic Meinek. pro Ψενηρός), Αἰγυπτία κώμη. Τὸ ἐθνικὸν Ψενηρίτης τῷ τύπῳ τῆς χώρας. Non diversam esse ab sequenti conjicit Meinekius, Ψένυρις, Αἰγυπτία κώμη. Κλίνεται Ψενύρεως. Τὸ ἐθνικὸν Ψενυρίτης, ὡς Λεπτίτης Λέπτεως καὶ Μεμφίτης Μέμφεως. Libri ψέντρις, ψέντρεως et ψεντρίτης, quod correctum ex Steph. ipso s. v. Κορκυρίς, quod oxytonum esse docet, addens, ἡ δὲ Ψένυρις (codd. ψενύρις vel ψενυρίς) Αἰγυπτία κώμη βαρύνεται. Accedit Arcad. p. 34, 17 : Τὰ εἰς ρις Αἰγύπτια προπαροξύνεται, Βούσιρις Ὄσιρις Ψένυρις.]

[Ψένωφις. V. Χόνουφις.]

[Ψεστοαφύαι ap. Artemid. 2, 14, vitiose pro ψῆτται, ἀφύαι, quod restituit Ruhnken.]

[Ψεστὸν vitiose pro ψαιστὸν, quod v.]

[Compositis cum ψεῦδος, quæ sequuntur, HSt. hanc præmisit admonitionem :] Compositorum, quæ sequuntur, quædam ex ψεῦδος, quædam ex ψευδὴς, quædam ex ψεύδομαι etiam derivata esse videri possunt.

[Ψευδαγάπησις, εως, ἡ, Falsus s. simulatus amor. Eustath. Opusc. p. 161, 50 : Κατ' ἴχνη βαίνειν τῆς αὐτῶν ἢ οὐδόλως ἀγάπης ἢ ψευδαγαπήσεως. Ubi satis erat ψευδαγάπης dicere.]

[Ψευδαγγελέω, Falsa nuntio. Philo vol. 1, p. 273, 4, οὐδεὶς τῶν ψευδαγγελούντων ἐπεισέρχεται τῷ λογισμῷ, Nullus mendax angelus. HASE.]

[Ψευδαγγελὴς, ὁ, ἡ, Falsa nuntians. Aristoph. Av. 1340 : Ἔοικεν οὐ ψευδαγγελὴς εἶν' ἄγγελος. Suspecta adjectivi forma Bentlejo, qui ψευδαγγελήσειν correxit.]

[Ψευδαγγελία, ἡ, Falsus nuntius, Fictus rumor. Xenoph. Hipparch. 5, 8 : Φοβεῖν τοὺς πολεμίους καὶ ψευδενέδρας καὶ ψευδοβοηθείας καὶ ψευδαγγελίας ποιοῦντα. Dio Cass. 49, 28 : Ψευδαγγελίαις ἀπέτρεπον.]

Ψευδάγγελος, ὁ, ἡ, quasi ψευδὴς ἄγγελος, Nuntius mendax, Falsa nuntians, ὁ ψευδῆ ἀγγέλλων [ut exp. Hesych.], ap. Aristoph. [Av. 1340, ubi legitur ψευδαγγελής. Illud est ap. Hom. Il. O, 159 : Πάντα τάδ' ἀγγεῖλαι, μηδὲ ψευδάγγελος εἶναι, et Aristot. Poet. c. 16 : Ὀδυσσεῖ τῷ ψευδαγγέλῳ.]

[Ψευδαγνοέω, Ignorantiam simulo. Dio Cass. 44, 38 : Τὸ φαινόμενον πιθανῶς ψευδαγνοεῖν.]

Ψευδάγχουσα, ἡ, Herba quæ veram anchusam mentitur speciei similitudine. Plin. 22, 20 : Est et alia similis, Pseudanchusa ob id appellata, a quibusdam vero anchusa aut doris, et multis aliis nominibus : lanuginosior et minus pinguis, tenuioribus foliis et languidioribus. Radix oleum non fundit, sed rubentem succum : et hoc ab anchusa discernitur. Eadem fere Gorr. habet, quum dicit herbam esse anchusæ onocleæ similem, verum secundum hanc Plinii descriptionem videri esse secundam anchusæ speciem, quæ ὀνόχειλος et ἀλκιβιάδειος nuncupatur.

Ψευδάδελφος, Falsus frater, Qui fraternitatem Christianam mentitur, 2 Cor. 11, et Galat. 2. [Et HSt. alibi :] Ψευδάδελφος, ὁ, Falsus frater, Qui fratris nomen mentitur : 2 Ad Cor. 11, [26] : Κινδύνοις ἐν θαλάσσῃ, κινδύνοις ἐν ψευδαδέλφοις. Galat. 2, [4] : Διὰ τοὺς παρεισάκτους ψευδαδέλφους. [Polycarp. Ep. ad Philipp. c. 6, vol. 2, p. 516 ed. Jacobson. : Ἀπεχόμενοι τῶν σκανδάλων καὶ τῶν ψ. Epiphan. vol. 1, p. 301, D. G. DIND. Greg. Naz. t. 1, p. 23, C. Amphiloch. p. 42, A. Theod. Mopsuest. Comment. p. 124, 6 Fritzsch. Forma ψευδοαδέλφους Hippolyt. Mart. ap. Combefis. Auct. noviss. bibl. græcc. patrum p. 52, A. HASE.]

[Ψευδαίας, αντος, ὁ, Falsus s. personatus Ajax. Pollux 10, 138 : Ἀπολλόδωρος ὁ Γελῷος ἐν Ψευδαίαντι. In Ψευδέας corruptum ap. Eudociam.]

[Ψευδαιθίοψ, ὁ, Falsus Æthiops. Eustath. Opusc. p. 238, 90 : Οὐκ ἔχει χρώζειν τοὺς οὕτω πάσχοντας εἰς αὐτόχρημα Αἰθίοπας, ἄλλως εἰπεῖν, εἰς ψευδαιθίοπας.]

[Ψευδαιολικὸς, ἡ, όν. Frequens ap. grammaticos adjectivum de formis vocabulorum quæ Æolicæ esse videntur, sed non sunt. Chœrob. In Theodos. p. 272, 32 : Τὸ σῶτερ ψευδαιολικόν ἐστι· et p. 277, 31; 301, 21; 431, 6; 592, 5. || Adverb. Ψευδαιολικῶς, ib. p. 590, 35.]

[Ψευδαλαζὼν, ὁ, ἡ, Vanus jactator. Comicus ap. Diog. L. 2, 108 : Ψευδαλαζόσιν λόγοις.]

Ψευδαλέξανδρος, ὁ [ap. Lucian. Adv. ind. c. 20], et Ψευδαντωνῖνος, et Ψευδοφίλιππος, et Ψευδοδαμάσιππος, et Ψευδονέρων et Ψευδοκάτων nominatus fuit quispiam ob similitudinem qua unusquisque eorum efficiebat ut is vere esse crederetur, cujus speciem gerebat. [Ψευδαλέξανδρος Judæus qui sub nomine Alexandri fraudulenter semetipsum in Herodis familiam adoptaverat. Joseph. A. Jud. 17, 12, 2; B. Jud. 2, 7, 2. HASE.]

Ψευδαλέος, α, ον, i. q. ψευδὴς, Falsus, Fictitius, Ementitus s. mentitus, Spurius. Nonn. [Joann. 7, 9], γνωτοὶ ψευδαλέοι, Non germani fratres, s. Fictitii. [Id. Dion. 8, 325 : Ταύρου ψευδαλέοιο. Apollinar. Psalm. 5, 10 : Γλώσσης ψευδαλέης.] Affertur et Ψευδάλιος pro Mendax. Apud Hesych. Ψευδάλμιον quoque legitur expositum itidem ψευδές.

[Ψευδαμάμαξυς, ὁ.] Ψευδάμαξυς, Suidæ ὁ ψευδόπλουτος, itemque Hesych., qui tamen prius dixerat esse εἶδος ἀμπέλου, ἤγουν εἰς ἀναδενδράδα εὔθετον ἄμπελον, Vitem quæ arbustiva commode fieri potest. [Vera scriptura est ψευδαμάμαξυς, glossa sumta ex Aristoph. Vesp. 326 : Τὸν Σέλλον τοῦτον τὸν ψευδαμάμαξυν (ψευδόμαξυν codd. Rav. et Ven.)· ubi schol. : Εἶδος ἀμπέλου ἡ ἀμάμαξυς, ἣν λέγουσιν ἀναδενδράδα. Ὅλον δὲ εἴρηται παρὰ τὸ ψεύδεσθαι τὸν Αἰσχίνην καὶ ψοφώδη κομιδῇ λέγειν· καὶ τὸ ξύλον γὰρ τῆς ἀμαμάξυος καιόμενον ψόφον ἀποτελεῖ.]

[Ψευδάνθρωπος, ὁ, ἡ, Hominis naturam mentiens. Eustath. Opusc. p. 73, 50 : Ψ. ἄνθρωπος ὁ ὑποκριτής· et p. 95, 30.]

[Ψευδάνωρ, ὁ, cognomen Bacchi, de quo dictum s. v. Κλώδωνες vol. 4, p. 1668, A.]

[Ψευδαπάτη, ἡ, Mendacium et fraus. Eustath. Opusc. p. 89, 70 : Τὴν κατὰ τὸν ἀρχέκακον ὄφιν ἐκεῖνον ψευδαπάτην.]

[Ψευδαπάτης, ὁ, Mendax defraudator. Orac. Sibyll. 2, 144 : Μηδὲ κακογνώμων, μὴ ψευδαπάτης ἀμέτρητος. Ib. 166, 267, et ψευδαπάταις ὅρκοισι 14, 259.]

Ψευδαπόστολος, ὁ, Qui falso sibi ἀποστόλου nomen usurpat, et mentitur se a Deo missum esse ad Ecclesiæ ministerium : ut etiam ψευδοπροφῆται et ψευδοδίδάσκαλοι in Ecclesiam se insinuabant. 2 Ad Cor. 11, [13] : Οἱ γὰρ τοιοῦτοι ψευδαπόστολοι, ἐργάται δόλιοι. Utuntur et Latini hoc vocabulo sicut et aliis. [HSt. alibi :] Ψευδαπόστολος, ὁ, Falsus apostolus, Fictitius et ementitus apostolus, Qui apostoli nomen mentitur, falso sibi arrogat nomen apostoli. 2 Ad Cor. 11 : Οἱ γὰρ τοιοῦτοι, ψευδαπόστολοι. [Acta SS. Petri et Pauli ap. Tischendorf. Actt. Apostt. apocr. p. 26, 9, ψ. καὶ ψευδοπροφῆται. OEcum. In Apoc. p. 202, 1 et 25; 201, 18 Cramer., εὗρες αὐτοὺς ψ. HASE. *Pseudapostolus* ap. Tertull. De præscript. 4.]

[Ψευδαποφάσκων, ονος, ὁ, Mendacia loquens. Clem. Al. p. 651 : Περὶ ψευδαποφάσκοντος λόγου καὶ κερατίνου. Hunc ψευδόμενον dicit Diog. L. 2, 108, inventorem ejus Eubuliden perhibens. De forma voc. v. Lobeck. ad Phryn. p. 565.]

Ψευδάργυρος, ὁ, Adulterinum argentum, quod justam bonitatem non attingit. VV. LL. ex Strab. [13, p. 610 : Γίνεται ψ. καὶ περὶ τὸν Τμῶλον. « Savot. in Thes. Ant. Rom. T. 11, p. 1197. » ANGL.]

[Ψευδαρέσκεια, ἡ, Falsa assentatio. Method. p. 421, B : Ψευδαρεσκείας λαρυγγίσματα.]

[Ψευδαριθμὸς, ὁ, Falsus numerus. Schol. Plat. p. 366 : Ἐπὶ τῶν παρὰ τοῖς γεωμέτραις καλουμένων ψευδαριθμῶν· ubi male legebatur ap. Ruhnken. p. 32 ψευδαρίων.]

[Ψευδαριστοφάνειος, ὁ, Qui falso habetur sectator Aristophanis. Ἀρτεμίδωρος ὁ ψ. ap. Athen. 1, p. 5, B.]

[Ψευδαρτάβας, ὁ, Pseudartabas, n. pr. Persicum comice fictum ab Aristoph. Ach. 91, 99, ad designandum mendacem Persarum legatum. Ex hoc nomine corruptum Ψευδάρτας cum genit. Ψευδάρτα, quod inter nomina in βας terminata ponit Chœrob. In Theodos. p. 33, 28. G. DIND.]

[Ψευδαρτάκη, ἡ, Pseudartace. Steph. Byz. : Ψ., λόφος ἐν Σκυθίᾳ μετὰ τὸ λεγόμενον Ἅγιον ὄρος. Τὸ τοπικὸν Ψευδαρτακαῖος. Καὶ κατὰ τέχνην λέγεται Ψευδαρτακηνὸς διὰ τὰ πλησιόχωρα. Postrema Meinek. sic corrigit, τὸ τοπικὸν Ψευδαρτακαῖος κατὰ τέχνην λέγεται, Ψευδαρτακηνὸς δὲ διὰ τὰ πλησιόχωρα.]

[Ψευδάρτας vitiose pro Ψευδαρτάβας, quod v.]

Ψευδαττικὸς, ἡ, ὸν, Falso Atticus, Fictitie Atticus, i. e. Non vere Atticus. Lucian. Solœc. [c. 7] : Καὶ χρᾶσθαι δέ τινος εἰπόντος, Ψευδαττικὸν, ἔφη, τὸ ῥῆμα.

Ψευδατράφαξυς, υος, Fictitia et ementita atriplex. Dicunt Atriplicis agrestis genus esse odoris teterrimi, ab Herbariis Vulvariam appellari. Jocose Aristoph. Eq. [630] : Πιθανώτατα δ' ἡ βουλή γ' ἅπασ' ἀχροωμένη, ἐγένεθ' ὑπ' αὐτοῦ ψευδατραφάξυος πλέα. Ubi schol. ψευδατραφάξυος tecte dictum ait pro ψευσμάτων, ap. quem vide quomodo totus iste locus intelligendus sit. [Notantur Cleonis mendacia et fraudes.]

[Ψευδαυτομολία, ἡ, Simulata transitio (ad hostem). Polyæn. 3, 9, 32.]

Ψευδαυτόμολος, ὁ, Falsus s. Fictitius transfuga, Qui transfugam se esse mentitur, i. e. Qui simulat se transfugam esse, quum tamen revera sit explorator. Xen. [Hipparch. 4, 7] : Καὶ ψευδαυτόμολοι ἔστιν ὅτε χρήσιμον. [Ex quo loco fortasse sumsit Pollux 1, 173.]

Ψευδεγγραφὴ, ἡ, Falsa et ementita inscriptio. Ψευδεγγραφῆς δίκη, sive Ψευδέγγραφος δίκη, Lis adversus quæstorem instituta, qui falso nomen debiti inscripserit. Athenis τῶν δημόσια ὀφειλόντων τὰ ὀνόματα ἀπεγράφοντο οἱ ταμίαι καὶ ὅσα ἕκαστος ὤφειλεν· ἐὰν οὖν μὴ ὀφείλοντα ἐγγράψῃ τις, ἢ ὀφείλοντα μὲν ἐγγράψῃ, πλέον δὲ τοῦ ὀφλήματος, οὗτος τῆς ψευδεγγραφῆς ἐκρίνετο, teste Suida, ap. quem legitur et ψευδέγγραφος δίκη, et ψευδεγγραφῆς δίκη, quam ψευδεγγραφὴν vocat etiam ψευδῆ ἐγγραφὴν, Falsam inscriptionem : qua sc. quæstor falso inscribit nomen alicujus in debitorum catalogo, aut plus eum debere inscribit quam revera debeat. [Suidæ glossæ sunt tres, prima cum lemmate ψευδεγγραφὴ, quam ex Epitome Harpocrationis sumsit, secunda ψευδέγγραφος δίκη, tertia ψευδὴς ἐγγραφή.] Harpocr. ψευδεγγραφὴν esse ait nomen δίκης, ἣν εἰσίασιν οἱ γεγραμμένοι ὀφείλειν τῷ δημοσίῳ, ὡς καταψευσαμένου αὐτῶν τοῦ ἐγγράψαντος ἐν τῇ παρὰ τῇ θεῷ κειμένῃ σανίδι, ὡς ἀδίκως ἐγγραφέντες ὀφείλειν τῷ δημοσίῳ : mentionemque fieri nominis hujus in Or. Lycurgi in Aristogit., et Isæi adv. Medontem. [Lex. rhet. in Bekk. Anecd. p. 317, 7 : Ψευδεγγραφή· ὄνομα δίκης ἐστὶν ἣν εἰσίασιν οἱ ἐγγεγραμμένοι ὀφείλειν τῷ δημοσίῳ. Οἱ δ' ἁλόντες τῆς ψευδεγγραφῆς αὐτοὶ ἀντενεγράφοντο ὀφείλειν τῷ δημοσίῳ. Ib. p. 310, 13 : Οἱ θεσμοθέται εἰσῆγον ... ψευδεγγραφῆς. Ψευδογραφὴ, idque cum interpretatione confusa, recentior grammaticus ib. p. 194, 25.] Ceterum quæsierit aliquis quid inter se differant ψευδοῦς ἐγγραφῆς seu ψευδεγγραφῆς δίκη, et δίκη βουλεύσεως : quoniam Lycurgus ea διαφέροντα τίθησιν. Forsan igitur ψευδεγγραφῆς ἐλάγχανον οἱ μὴ ὀφείλοντες μὲν, ἐγγραφέντες δὲ ψευδῶς : βουλεύσεως autem, οἱ πάλαι μὲν ὠφληκότες, ἀποδόντες δὲ, καὶ αὖθις κατ' ἐπιβουλὴν ψευδῶς [ψευδῶς delet Bernhardyus] ἐγγραφέντες, Suid. [Hoc probat Meierus, qui de utraque actione dixit in libro De lite Attica p. 337—340. Dissentit Bœckh., qui hanc quæstionem copiosius tractavit in annot. ad inscrr. navales p. 537—540, et OEcon. vol. 1, p. 512 ed. sec.] Obiter igitur notanda Βουλεύσεως δίκη hoc loco, quæ intenditur quæstori qui denuo nomen inscripserit ejus qui debitum persolverat. Harpocr. tamen generalius esse ait ὅταν ἐγγεγραμμένος τις ὡς ὀφείλων τῷ δημοσίῳ δικάζηταί τινι ὡς οὐ δικαίως αὐτὸν ἐγγεγραφότι : hujusque ἐγκλήματος mentionem fieri a Dem. Or. 1 in Aristog. [p. 778, 19; 791, 25.] Hyperidem vero Or. 1 in Athenogenem, peculiariter vocabulum hoc usurpare ἐπὶ ἐνέδρας καὶ ἐπιβουλῆς τῆς εἰς τὰ χρήματα. Addit tamen Idem et aliam signif. hujus βουλεύσεως, sc. βουλεύσεως δίκην intendi dici ὅταν ἐξ ἐπιβουλῆς τίς τινι κατασκευάσῃ θάνατον, ἐάν τε ἀποθάνῃ ὁ ἐπιβουλευθεὶς, ἐάν τε μή : et hujus mentionem fieri in Or. Isæi πρὸς Εὐκλείδην. Quæ ap. Suid. quoque rursum leguntur sua serie in Βούλευσις. Illius autem ψευδεγγραφῆς meminit etiam Pollux 8, [43] dicens et ipse ψευδεγγραφῆς δίκην susceptam fuisse κατὰ τῶν ὡς ὀφείλοντάς τινας ἐνδειξαμένων, εἰ ψευδῶς σεσυκοφαντηκότες ἁλῷεν : latius aliquanto extendens quam Suid. et Harpocr., qui eam in quæstorem solum institui solitam innuunt. [|| De senatus consulto Cicero Ep. ad Att. 15, 26 : « Inaudivi L. Pisonem velle exire legatum ψευδεγγράφῳ senatus consulto. »]

[Ψευδέγγραφος. V. Ψευδεγγραφή.]

Ψευδενέδρα, ἡ, Falsæ s. Fictitiæ et simulatæ insidiæ, ad terrendos sc. hostes. [Ψευδενέδραν καθίσαι ap. Polluc. 1, 173.] Xen. Hipparch. [5, 8] : Φοβεῖν γε μὴν τοὺς πολεμίους καὶ ψευδενέδρας καὶ ψευδοβοηθείας καὶ ψευδαγγελίας ποιοῦντα. Ex Eod. [Anab. 5, 2, 28] ap. Suid. : Ὡς δὲ ἐφοβοῦντο τὴν εἰς Τραπεζοῦντα κατάβασιν, πρανὴς γὰρ ἦν, ψευδενέδραν ἐποιήσαντο. [Ψευδοενέδρα ap. Polyæn. 3, 9, 32.]

[Ψευδένεδρος, ὁ, Fictus insidiator. Jul. Firmic. 3, 8, 7.]

[Ψευδεορταστικὸς, ἡ, ὸν, Falso dictus festalis. Jo. Damasc. t. 1, p. 505, B. Hase.]

Ψευδεπέω, Falsa et mendacia loquor : ψευδεπήσειεν, Hesychio ψευδολογήσειεν. [Usitatius est Ψευδοεπέω, quod v.]

[Ψευδεπιγραφέω.] Affertur et Ψευδεπιγραφεῖν pro Falso nomine inscribere. [Eustath. Opusc. p. 243, 70 : Τῷ βοσκηματώδει πληθυσμῷ ψευδεπιγραφεῖ τὸ τοῦ βίου ἔλλογον ἑαυτῷ.] Durum alioqui fuerit neutraliter positum pro Inscriptum esse falso nomine et Fictitium gerere titulum.

Ψευδεπίγραφος, ὁ, ἡ, Falso inscriptus, Fictitium et ementitum gerens titulum. [Dionys. Hal. De vi Demosth. c. 57, λόγοι. Schol. Hom. Il. Δ, 66, sive Etym. M. p. 779, 33 : Εἰσὶ καὶ ψευδεπίγραφοι Ἐπιμερισμοὶ (Ἡρωδιανοῦ). Frequens ap. Eustath. Opusc. p. 69, 30; 93, 10; 95, 60; 107, 80; 163, 70; 276, 10.] Apud Plut. [Mor. p. 479, E] legimus et φιλόσοφος ψευδεπίγραφος καὶ ψευδώνυμος pro Eo qui falso gerit titulum et nomen philosophi. [Polyb. in Exc. Valesii 24, 5, 5 : Τὸν πραγματικὸν τρόπον ὑπέφαινε μὲν τέλειον, ἦν δ' ψ. καὶ ῥωπικός. G. D. Vita Aristot. p. 14, 35 Westerm. Diog. L. 7, 195, τοῦτο δοκεῖ ψ. Amphiloch. p. 153, D, περὶ τῶν ψ. τῶν παρὰ αἱρετικοῖς. Hase.]

[Ψευδεπίπλαστος, ὁ, ἡ, Falso fictus. Jo. Climac. p. 73, 147. Ψ. ἀρετὴ, Nicet. Eugen. 5, 51. Boiss. Anna Comn. p. 36. Elberl. Vita Eliæ Spel. Actt. SS. Sept. t. 3, p. 860, E, ὁ τὸν ψ. πειρασμὸν μάτην συσκευάσας. Hase. Eust. Opusc. p. 2, 20; 187, 30.]

[Ψευδεπίσκοπος, ὁ, Falsus episcopus. Joann. Hieros. in Append. ad Theophan. contin. p. 313, C : Ὁ ψ. Ναχολίας. G. D. Jo. Damasc. t. 1, p. 505, B. Hase. *Pseudoepiscopus* ap. Cyprian. Epist. 55.]

[Ψευδεπίτροπος, ὁ, Falsi nominis tutor. Polyb. in Exc. Vales. 15, 25 : Σωσίβιος ὁ ψ. Πτολεμαίου.]

Ψευδεπιχάρμαιος, ὁ, ἡ, Qui falso tribuitur Epicharmo. Athen. 14, [p. 648, D] : Τὰ δὲ ψευδεπιχάρμαια ταῦτα ὅτι πεποιήκασιν ἄνδρες ἔνδοξοι· sed potius scrib. fuerit ψευδεπιχάρμεια. [Codex ψευδεπιχάρμια : unde ψευδεπιχάρμεια restituit Schweigh.]

[Ψευδεπώνυμος, ὁ, ἡ, Falsum cognomen gerens. Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. vol. 1, p. 190 : Παῦλον οὗ ψευδεπώνυμοι παραγράφονται.]

[Ψευδεργία, ἡ, Falsa actio. Clem. Al. p. 269 : Ψ. καὶ ψευδολογία.]

[Ψευδερημίτης. V. Ψευδοερημίτης.]

[Ψευδευλάβεια, ἡ, Simulata reverentia. Jo. Climac. Scala p. 262. Boiss. Ψευδοευλάβεια Mazaris in Boiss. Anecd. vol. 3, p. 158.]

[Ψευδέφοδος, ἡ, Simulata aggressio. Polyæn. 3, 9, 32.]

Ψευδηγορέω, Mendacium dico, Mentior, ψευδολογῶ, ψευδοεπῶ s. ψευδεπῶ, ψευδομυθῶ, ψευδοστομῶ. [Æsch. Prom. 1032 : Ψευδηγορεῖν γὰρ οὐκ ἐπίσταται στόμα. Philemo in Comp. Men. et Phil. p. 357 (vol. 4, p. 39 ed. Mein.) : Ἀνὴρ πλουτῶν, κἂν ἄγαν ψευδηγορῇ.] Damascen. p. 102 : Οὐχ, ὥς τινες ψευδηγοροῦσι, πρὸ τῆς ἐκ παρθένου σαρκώσεως ὁ νοῦς ἡνώθη τῷ θείῳ λόγῳ. Aristot. Rhet. 2, [23], ex Tragico [ex Thyeste Euripidis, ut annotavit schol.] vel Comico quopiam : Ἀλλ' εἴπερ ἐστὶν ἐν βροτοῖς ψευδηγορεῖν Πιθανὸν, νομίζειν χρή γε καὶ τοὐναντίον Ἄπιστ' ἀληθῆ πολλὰ συμβαίνειν βροτοῖς. [Oppianus Cyn. 4, 319 : Μητέρας οὐχ ὁσίας ψευδηγορέουσιν ἀοιδοί.]

[Ψευδηγόρημα, τὸ, Mendacium. Binii Conc. Gen. 2, p. 30. Angl. Cyrill. Al. t. 5, p. 462, B; 688, A, ψ. σαθρόν. Hase.]

Ψευδηγορία, ἡ, ipsa Mendacii dictio, s. τὸ ψευδηγορεῖν, Mendacium dicere. [Per ψευδολογία exp. Cyrillus.] Alciphr. 19 [1, 18] : Ἔστι δὲ τῶν ἐπιεικῶς τὴν ἀλήθειαν τιμώντων, καὶ οὐκ ἄν ποτε ἐκεῖνος εἰς ψευδηγορίαν ὠλίσθησεν. [Ψευδηγορίαι τῶν ποιητῶν Georg. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 557, 25. Anna Comn. p. 456. G. D. Actt. Thomæ ap. Tischendorf. Actt. Apostt. apocr. p. 218, 9. Euseb. Præp. ev. p. 143, A. Epiph. t. 1, p. 95, A; 116, C; 201, C; 649, A. Cyrill. Al. t. 5, p. 655, A, φενακισμὸς καὶ ψ. Apollinar. Psalm. 118, 250 : Ἐκ ψευδηγορίης μερόπων ὀλοῆς με σαώσοις. Hase.]

Ψευδηγόρος, ὁ, ἡ, Qui mendacia dicit, Mendax; ψευδολόγος, Hesych. [Lycophr. 1455 : Ψευδηγόροις φήμαισιν ἐγχρίσας ἔπη· ubi libri multi ψευδηρίοις. Poeta

recens in Anth. Pal. 1, 106 : Τὰς κόρας ἤμβλυνε τῶν ψευδηγόρων.] Utitur et schol. Theocr. [12, 24] infra in Ψεῦδος. [Cyrill. Al. ap. Eustrat. De statu an. post mortem p. 571, 20, τὴν ψ. γλῶτταν. Schol. Lycophr. 1456 Bachm., ἐν ψ. φήμαις. Euseb. Contra Hierocl. p. 540, B. Orac. ap. Eund. Pr. ev. p. 241, D, ψευδηγόρα λέξω. || Adverb. Ψευδηγόρως Christus pat. 2326 Dübner. Hase.]

[Ψευδηλογέω, Mendacia dico. Ps.-Lucian. Ocyp. 63 : Περικυκλεῖς ψευδηλογῶν· ubi recte haud dubie ψευδῆ λέγων correctum est ut legitur ibid. 121. Adjectivo Ψευδηλόγος, ὁ, ἡ, utitur gramm. in Bachm. Anecd. vol. 1, p. 419, 25, ad explicandum ψευδηγόρος, ubi fortasse ab librario positum est pro ψευδολόγος, quod eadem in gl. legitur ap. Hesych. Et sic statim sequitur Ψευδομυθία· ψευδολογία, non ψευδηλογία. G. Dind.]

[Ψευδήμων, ὁ, ἡ, Mendax, Falsus. Nonn. Dion. 8, 39 : Ἄρεος ... φέρων ψευδήμονα μορφήν· 117 : Διὸς ψευδήμονι τύμβῳ. Anth. Pal. 15, 1 : Φύσιν ψευδήμονα κόσμου.]

Ψευδηρακλῆς, έους, ὁ, Fictitius s. Ementitus Hercules, Falso gerens Herculis nomen, Mentiens Herculem specie oris aut habitu. Plut. De discern. adul. ab amico [p. 59, C] : Ὥσπερ ἐν κωμῳδίᾳ Μενάνδρου ψευδηρακλῆς πρόεισι ῥόπαλον κομίζων οὐ στιβαρὸν οὐδ' ἰσχυρόν, ἀλλὰ χαῦνόν τι πλάσμα καὶ διάκενον. [Comœdia etiam ab aliis memorata : v. Meinek. vol. 4, p. 222 seqq. Antiquior fuit Pherecratis comœdia Ψευδηρακλῆς.]

Ψευδήριον, τὸ, Fictitium et ementitum sepulcrum s. conditorium, Vacuus loculus, κενοτάφιον, quod et κενήριον, ap. Lycophr. [1048, 1181.]

[Ψευδήριος vitiose pro ψευδήγορος, quod v.]

[Ψευδηρός. V. Ψυδρός.]

Ψευδὴς, ὁ, ἡ, Falsus, Mendax. [Legitur semel apud Homerum, de quo loco infra dicetur, nusquam apud Hesiodum (nam Theog. 229, ubi legebatur ψευδέας τε λόγους, nunc ex aliis libris restitutum ψεύδεα), frequenter apud alios poetas et prosæ orationis scriptores quosvis.] Primum de re aliqua dicitur [ementita vel quocunque consilio ficta. Ex quo genere satis erit hæc notasse. Herodot. 1, 117 : Τρέπεται ἐπὶ ψευδέα ὁδόν. Æsch. Prom. 685 : Μηδέ με ... ξύνθαλπε μύθοις ψευδέσιν, ut μῦθος vel μῦθοι ψ. ap. Eurip. Med. 354, Hipp. 1288; γραφαὶ ib. 1311; ἀγγελίαι Iph. T. 461, et Aristoph. Th. 342, Dio Cass. 68, 23; γάμος Eur. Iph. A. 105; δόξα Hec. 490, Plato Theæt. p. 161, D, Phileb. p. 38, B, Xen. Symp. 8, 43; ψευδεῖς κατὰ τῶν λογισμῶν δόξας ἔχειν Isæus p. 77, 17; ὄνειροι Eur. Iph. T. 569; πολλὰ κοὐ ψευδῆ κακὰ Alc. 708; οἴησις Plato Alc. 1 p. 120, D; φήμη Leg. 7, p. 822, C; τιμωρία ib. 12, p. 943, D; φόβοι Phil. p. 36, C; ἡδοναὶ ib. E, et 40, C; ὅρκοι Leg. 11, p. 917, A; λοιδορίαι Æschines p. 29, 17; ὄνειδος 48, 11; κατηγορίαι 52, 36; κηρύγματα 60, 4; διαβολαὶ Isocr. p. 5, C; αἰτίαι πολλαὶ καὶ ψ. De antid. § 146, p. 454; εὐδαιμονία id. Epist. p. 618, 3 ed. Oxon.; αἰτία ψ. Polyb. 5, 41, 3; ὑποθέσεις ψ. 1, 15, 9], ut ψευδὴς λόγος [quod frequentissimum numero et singulari et plurali, ut ap. Soph. OEd. T. 526, Eur. Herc. F. 1315, Plat. Soph. p. 240, E, Crat. 385, B, Rep. 8, p. 560, C], Dem. [p. 555, 19] : Ψευδῆ λόγον καὶ συκοφαντίαν διώσασθαι. Plut. S. N. V. : Τοὺς ἄτοπον ἢ ψευδῆ λόγον εἰς ἡμᾶς ἀρέντας. Isocr. Busir. [p. 228, C] : Ῥᾳδίως ἄν τις τοὺς λόγους τοὺς τῶν λοιδορούντων ἐκεῖνον, ψευδεῖς ὄντας ἐπιδείξειεν. [Id. p. 275, C : Λόγον εἰρηκὼς ἀσεβῆ καὶ ψ. Ψευδοῦς λόγου species quattuor distinguunt dialectici : de quo v. Aristot. Top. 8, 12.] Sic ψευδῆ [quod Hesych. per ἀλλόκοτα, ἀπάταις exp.] dicuntur Ea quæ falsa sunt et conficta s. mendacia. [Æsch. Ag. 620 : Οὐκ ἔσθ' ὅπως λέξαιμι τὰ ψευδῆ καλά· 625 : Οὐ ψευδῆ λέγω. Et sic sæpissime ψευδῆ vel τὰ ψευδῆ cum verbo λέγειν, ut ap. Soph. Ph. 100, 108, Eur. Cycl. 271, Plat. Euthyd. p. 284, C, Soph. p. 240, D, Crat. p. 429, C, et cum aliis verbis, velut γράφειν ap. Plat. Phil. p. 39, A; δοκεῖν Soph. Ant. 323; θεσπίζειν ib. 1054; θροεῖν Eur. Iph. A. 1345; δοξάζειν Plato Theæt. p. 167, D. Τὰ πρῶτά μου ψευδῆ κατηγορημένα idem Apol. p. 18, A.] Plato Leg. 11, [p. 937, B] : Ἐὰν ἐπισχηφθῇ τὰ ψευδῆ καταμαρτυρῆσαι. Et mox, Ἐὰν τὰ ψευδῆ τινα φῇ μεμαρτυρηκέναι, Si quem testem insimulet falsi testimonii : ubi quod ψευδῆ μαρτυρῆσαι dicit, alii voce comp. vocant καταψευδομαρτυρῆσαι, vel etiam ψευδομαρτυρῆσαι. Sic Dem. [p. 1252, 13] : Ἐξελέγξας αὐτὸν τὰ ψευδῆ κεκλητευκότα, Quum eum docuissem falso renuntiasse ac testificatum esse in jus vocationem, Bud. Apud Aristot. Rhet. 1 : Οὐδὲν γὰρ ἧττον ἀναγκαζόμενοι τὰ ψευδῆ λέγουσιν ἢ τἀληθῆ. [Thucyd. 3, 53 : Τὰ μὲν ἀληθῆ ἀποκρίνασθαι ἐναντία γίγνεται, τὰ δὲ ψευδῆ ἔλεγχον ἔχει. Xen. Cyneg. 3, 9 : Ἀληθῆ τὰ ψευδῆ ποιούμεναι. Cum duplici accusativo Aristoph. Eq. 64 : Τοὺς γὰρ ἔνδον ἀντιχρυς ψευδῆ διαβάλλει· Ach. 380 : Ψευδῆ κατεγλώττιζέμου.] Deinde et de persona aliqua s. homine; dicitur enim ψευδὴς pro ψεύστης [ut exp. Hesych.], Mendax, Qui falsum dicit et mendacium. [Hom. Il. Δ, 235 : Οὐ γὰρ ἐπὶ ψευδέσσι πατὴρ Ζεὺς ἔσσετ' ἀρωγὸς, ἀλλ' οἵπερ πρότεροι ὕπερ ὅρκια δηλήσαντο· ubi veteres critici dubitarunt utrum ψευδέσσι an ψεύδεσσι (a ψεῦδος) scribendum esset. Recte Aristarchus ψευδέσσι probavit de Trojanis intelligendum, cui adjectivum ἐπαρωγὸς et oppositum ἀλλ' οἵπερ ... aptius est quam nomini ψεύδεσσι. Et sic ψευδὴς sæpissime ab aliis quoque scriptoribus dictum est de hominibus mendacibus, fallacibus, perfidis. Soph. Tr. 454 : Ὡς ἐλευθέρῳ ψευδεῖ καλεῖσθαι κἠρ πρόσεστιν οὐ καλή· Ant. 657 : Ψευδῆ γ' ἐμαυτὸν οὐ καταστήσω πόλει. Eur. Or. 1608 : Ψευδὴς ἔφυς· 1609 : Οὐ ψ. ἔτ' εἶ· Iph. A. 852 : Ψευδὴς γενομένη.] Thuc. 4, p. 131 [c. 27] : Γνοὺς ὅτι ἀναγκασθήσεται ἢ ταυτὰ λέγειν οἷς διέβαλλεν, ἢ τἀναντία εἰπὼν ψευδὴς φανήσεσθαι. [Plato Theæt. p. 148, B : Ὥστε πάλιν αὖ φαίνεται ψ. ὁ Θεόδωρος· et Leg. 10, p. 888, B. Rep. 2, p. 382, D : Ἅμα δὲ καὶ Κριτίαν τόνδε ψευδῆ ἐπιδείξω.] Rursum ut oratio vel alia res ψευδὴς dicitur, ita moneta, nec non amicus, itidem Falsus, Fictus s. Fictitius, Simulatus. Plut. [Mor. p. 65, A] : Ὁ δὲ ψευδὴς καὶ νόθος καὶ ὑπόχαλκος, ἅτε δὴ μάλιστα γινώσκων ἑαυτὸν ἀδικοῦντα τὴν φιλίαν, ὥσπερ νόμισμα παράσημον ὑπ' αὐτοῦ γενομένην, ἔστι μὲν καὶ φύσει φθονερός. [Ψευδέων ἀγορὴ nomen loci ap. Hippocr. p. 1080, C.] || Compar. Ψευδίστερος, Mendacior. Superl. Ψευδίστατος, Falsissimus, Mendacissimus : ut κλεπτίστατος, λαλίστατος, λαγνίστατος, ἀλαζονίστατος, atque id genus alia. Eust. [p. 1441, 25] ex Aristoph. [Ex Aristophane ποτίστατος et alia affert; ψευδίστατος quis dixerit non prodit. Eadem fere leguntur in Etym. M. p. 31, 14. Ibid. p. 110, 29, ex Philoxeno : Οἱ Ἀττικοὶ κλεπτίστατον καὶ ψευδίστατον εἰπόντες συγκριτικὰ ἥμαρτον· ἀντὶ γὰρ τοῦ κλεπτέστατον καὶ ψευδέστατον· et p. 753, 24, ubi comparativus fingitur ψευδίων, unde derivandus sit superlativus ψεύδιστος et ψευδίστατος. Superlativi exemplum est ap. Ælian. V. H. 14, 37 : Οὔτε πλαστικὸς ἀνὴρ οἷός τε ἐγένετο ψευδίστατα καὶ κίβδηλα καὶ ἀλλότρια τῶν Διὸς θυγατέρων τὰ εἴδη παραστῆσαι.] ||Unde adverb. Ψευδῶς et Ψευδῆ. Quorum primum vere est adverbium, alterum dimidia ex parte nomen, ut quum Aristoph. dicit [Eq. 64], Ψευδῆ τοὺς ἔνδον διαβάλλει· ibi enim ψευδῆ vel est accus. rei vel adverbium, significans Falso, Mendaciter. [Non est adverbium, sed accusativus adjectivi ut in locis similibus supra allatis.] Sed prius est usitatius. [Eur. Suppl. 403 : Ἥρξω τοῦ λόγου ψευδῶς· Iph. A. 1005 : Ἴσθι μὴ ψ. μ' ἐρεῖν· et Iph. T. 1309.] Thuc. 1, [137] : Ἧν ψευδῶς προσεποιήσατο, Quam falso simularat. [Plato Phil. p. 40, D : Τὸ ψ. δοξάζειν· Clitoph. p. 409, E : Ψ. ὀνομάζειν.] Athen. 7, [p. 312, E] : Ἀνδρέας ἐν τῷ Περὶ τῶν ψευδῶς πεπιστευμένων, In libro quem conscripsit de rebus quæ falso hactenus creditæ fuerunt. [Polyb. 5, 110, 7 : Ψ. ἐγένετο ὁ φόβος περὶ αὐτὸν, i. e. Temere, sine caussa. Ψ. συγκαταφέρεσθαι τῇ δόξῃ, Temere adsentiri opinioni, 10, 5, 9. Schweigh.]

Ψευδησιόδειος, ὁ, ἡ, Qui falso tribuitur Hesiodo, falso creditur esse Hesiodi, Spurius inter Hesiodea. Cic. Ad Att. 7, 17 : Etsi illud ψευδησιόδειον, (ita enim putatur,) observo, Μηδὲ δίκην, præsertim in te, a quo nihil unquam vidi temere fieri.

[Ψευδιερεὺς, έως, ὁ, Falsus sacerdos. Joseph. A. J. 9, 6, 6. Ψευδοιερεῖς ibid. 8, 8, 5, et ap. Joann. Damasc. De imag. Edess. p. 125 ed. Combef. Ex Ignatio memorat Valcken. ad Eurip. Phœn. p. 599.]

[Ψεῦδις, ὁ, ἡ, i. q. ψευδής. Pind. Nem. 7, 72 : Οὐ ψεῦδις ὁ μάρτυς ἔργμασιν ἐπιστατεῖ. Derivatum non a ψευδὴς, sed ab verbo ψεύδω, ut similia nomina in ις, de quibus Lobeck. Pathol. Proleg. p. 507.]

[Ψευδισόδομος et vitiose Ψευδισοικόδομος. V. Ἰσόδομος vol. 4, p. 669, B.]

[Ψευδίστατος. Ψευδίστερος. V. Ψευδής.]

[Ψευδοαββᾶς, ὁ, Falsus abbas. Leont. Neap. Vita Sym. Sali Actt. SS. Julii t. 1, p. 160, F. Hase.]

[Ψευδοβασιλεὺς, έως, ὁ, Falsus rex. Anna Comn. p. 36, 272.]

Ψευδοβοήθεια, ἡ, Fictitium auxilium. Strategematis genus quoddam supra in Ψευδενέδρα. [Polyæn. 3, 9, 32.]

Ψευδοβούνιον, τὸ, Pseudobunion, herba ex eo dicta quoniam bunion verum mentitur; nam teste Diosc. 4, 125, ἔχει φύλλα βουνίῳ ὅμοια. Meminit et Plin. qui 24, 16 [§ 96], Pseudobunion, inquit, napi folia habet, fruticans palmi altitudine. [Aetius fol. 6^b ed. Ald. : Βούνιον τῶν θερμαινόντων ἐστὶ ... καὶ τὸ ψ. δὲ παραπλησίως αὐτῷ θερμόν ἐστι. De viribus ejus medicis Galen. vol. 13, p. 165. G. D. Oribas. t. 2, p. 503, 7; 564, 2; 567, 2. Fraas. Syn. plantt. floræ cl. p. 149 opinatur esse Triniam dioicam Gaud. Hase.]

[Ψευδοβραχμᾶνες, οἱ, Falsi Brachmanes. Epiphan. t. 1, p. 1091, C, τῶν τε ψ., τῶν τε νεκυοφάγων. Hase.]

[Ψευδογαυρόομαι, Falso elatus sum s. glorior. Tzetz. Hist. 4, 720 : Ψευδογαυρούμενος τοῦ βίου δοξαρίῳ.]

[Ψευδογλωττέω, Mendacia s. falsa loquor. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 73, 9 : Ψευδογλωττεῖν· ψευδολογεῖν.]

[Ψευδογνωσία, ἡ, Falsa s. ficta cognitio. Isaias Abbas in schol. ad Joann. Climacum p. 178. Boiss.]

Ψευδογρᾰφέω, Falso et mendose describo, et ap. Geometras Perperam describo, ut declarat Aristot. Topic. 1, [1] : Οὔτε γὰρ ἐξ ἀληθῶν καὶ πρώτων συλλογίζεται ὁ ψευδογραφῶν, οὔτε ἐξ ἐνδόξων· τῷ γὰρ ἢ τὰ ἡμικύκλια περιγράφειν μὴ ὡς δεῖ, ἢ γραμμάς τινας ἄγειν μὴ ὡς ἂν ἀχθείησαν, τὸν παραλογισμὸν ποιεῖται. [Ib. 8, 1 : Τὸ μηκύνειν καὶ παρεμβάλλειν τὰ μηδὲν χρήσιμα πρὸς τὸν λόγον, καθάπερ οἱ ψευδογραφοῦντες· 5, 3 : Ἀπατᾶται ὁ γεωμέτρης ἐν τῷ ψευδογραφεῖσθαι· et 8, 3 extr. Falso delineo, Diodor. Exc. vol. 2, p. 522, 27 : Τῆς φύσεως ... ψευδογραφούσης. Τὸ ψευδογραφοῦν ib. lin. 49. Clem. Al. p. 768 : Ἡ ζωγραφία ... ψευδογραφεῖ τὴν ὄψιν τοῖς κατὰ προσβολὴν τῶν ὀπτικῶν γραμμῶν σημείοις χρωμένη κατὰ τὸ τεχνικόν. Eustath. Opusc. p. 89, 90 : Οὔτε εἰς ἁπλαστίαν ἐμαυτὸν ψευδογραφῶ· 90, 10 : Βέλτιον ἡγήσομαι κατάσχετος μέθη ἐκφανθῆναι ἤπερ ψευδογραφηθῆναι πρὸς νηστευτήν. G. D. Paulus Alex. in Fabric. B. Gr. vol. 4, p. 140, 1. Boiss. || Falsa scribo. Polyb. 12, 8, 6 : Τοῖς κατ' ἄγνοιαν ψευδογραφοῦσιν· 16, 14, 8 : Ἐὰν κατὰ προαίρεσιν ψευδογραφῶμεν.]

[Ψευδογραφὴ vitiose pro ψευδεγγραφὴ, quod v.]

Ψευδογράφημα, τὸ, Mendosum ejusmodi schema in geometria, Falsa descriptio. [Aristot. Soph. El. c. 10 : Τὰ ψ. οὐκ ἐριστικά.] Vide plura ap. Bud. p. 843, et Themist. p. 16. [Alexander ad Aristot. Top. 1, 1 : Ἔστι κατὰ γεωμετρίαν ψευδογράφημα παρὰ τὸ μήτε τὰ ἡμικύκλια περιγράφειν ὡς δεῖ μήτε τὰς γραμμὰς ἄγειν ὡς ἂν ἀχθείησαν, τὸ μὲν δεικνύον τὰς δύο πλευρὰς τοῦ τριγώνου τῇ λοιπῇ ἴσας, τὸ δὲ καὶ ἐλάττους τὰς δύο. Κεῖται δὲ δεδειγμένον ἐν γεωμετρίᾳ ὅτι παντὸς τριγώνου αἱ δύο πλευραὶ τῆς λοιπῆς μείζους εἰσὶ πάντη μεταλαμβανόμεναι· et ad 8, 1 : Οἱ ψευδογραφοῦντες ἐν γεωμετρίᾳ πολλὰς ἄγοντες γραμμὰς μηδὲν χρησίμους πρὸς τὸ ψευδογράφημα τὸ αι δεικνύμενον καί τινα περὶ αὐτῶν λέγοντες λεληθότως καὶ τὰς εἰς τὸ ψεῦδος φερούσας ἐγγράφουσιν· ἀδηλότερον γὰρ καὶ ἀφανέστερον τὸ ψεῦδος ἐν πλείοσι καὶ ἐν παραβύστῳ τεθέν. Ὡς γὰρ ἀχρήστοις οὖσι πρὸς τὰ προκείμενα συγχωροῦντες οἱ ἀποκρινόμενοι λανθάνουσι καὶ τὰ χρήσιμα διδόντες σὺν αὐτοῖς.]

Ψευδογραφία, ἡ, Ficta descriptio et falsa qua geometræ utuntur, inquit Bud., citans hunc l. Fabii, 1, 10, [39] : Falsa quoque verisimilia geometria ratione deprehendit. Fit hoc et in numeris per quasdam quas Pseudographias vocant, quibus pueri ludere solebamus. [Archytas ap. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 724 : Ψευδογραφίαι ἐν γαμετρίᾳ κατὰ σχήματα καὶ ἀριθμοὺς ἐμφαίνονται.] Exp. etiam Falsa scriptura; et Falsa delatio. [Falsa rerum narratio, Athen. 5, p. 216, C : Ἀντισθένης καὶ προσεπάδει τῇ ψ. Gregorii Palamæ superest oratio Περὶ τῆς τοῦ Γρηγορᾶ ψευδογραφίας δμοῦ καὶ δυσσεβείας. V. Fabr. Bibl. Gr. vol. 11, p. 501 ed. Harl.]

[Ψευδογράφος, ὁ, Falso describens. Aristot. Soph. El. c. 10 : Ὁ ἐριστικός ἐστι πως οὕτως ἔχων πρὸς τὸν διαλεκτικὸν ὡς ὁ ψευδογράφος πρὸς τὸν γεωμετρικόν· ἐκ γὰρ τῶν αὐτῶν τῇ διαλεκτικῇ παραλογίζονται, καθάπερ καὶ ὁ ψ. τὸν γεωμέτρην. Falsarius (Gl.), Falsa scribens. Thom. M. p. 580 : Λογογράφος οὐ μόνον ὁ λόγους γράφων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ διαβολῆς εὕρηται, οἱονεὶ ψευδογράφος.]

[Ψευδοδαμάσιππος, ὁ, Falsus Damasippus. Cicero Ep. ad Fam. 7, 23 : Si enim Damasippus in sententia non manebit, aliquem pseudodamasippum vel cum jactura reperiemus. Memoravit HSt. s. v. Ψευδαλέξανδρος.]

[Ψευδόδειπνον, τὸ, Falsa s. fallax cœna. Æschylus fragm. 251 : Ψευδόδειπνα πολλὰ μαργώσης γνάθου ἐρουσίαζον στόματος ἐν πρώτῃ χαρᾷ.]

[Ψευδοδιάκονος, ὁ, Falsus diaconus. Heron. Epist. 79 ad Alip. et August.]

[Ψευδοδιαλεκτικὸς, ἡ, ὸν, Falsus dialecticus. Ψ. ἀγύμναστοι Galen. vol. 8, p. 57, C, E et F. Hemst.]

[Ψευδοδιδασκαλία, ἡ, Falsa doctrina. Ignat. Ep. ad Phil. s. 7, vol. 2, p. 518 ed. Jacobson. : Τὴν ματαιότητα τῶν πολλῶν καὶ τὰς ψ.]

Ψευδοδιδάσκαλος, ὁ, Falsus doctor : qui sc. doctoris titulum falso sibi arrogat; vel etiam qui mendacia et falsa docet. Petrus Apost. initio c. 2 Ep. 2 : Ἐγένοντο δὲ καὶ ψευδοπροφῆται ἐν τῷ λαῷ, ὡς καὶ ἐν ὑμῖν ἔσονται ψευδοδιδάσκαλοι, οἵτινες παρεισάξουσιν αἱρέσεις ἀπωλείας, καὶ τὸν ἀγοράσαντα αὐτοὺς δεσπότην ἀρνούμενοι. [Cyrill. Al. t. 5, p. 390, C, ἀσυνέτων τινῶν ψ. Hase.]

Ψευδοδίκταμον, τὸ, Pseudodictamon, herba ex eo dicta quoniam veri dictami speciem mentitur, ut Theophr. etiam docet his verbis H. Pl. 9, 16, de dictamo locutus : Τὸ δὲ ψευδοδίκταμον, τῷ μὲν φύλλῳ ὅμοιον, τοῖς κλωνίοις δὲ ἔλασσον, τῇ δυνάμει δὲ πολὺ λειπόμενον. Et Plin. 25, 8 [§ 53] : Pro eo est et Pseudodictamum, folio simili, ramulis minoribus, minoris effectus : a quibusdam Chondris vocatum. Item Diosc. 3, 38. [Melior forma Ψευδοδίκταμνον servata ap. Hippocr. p. 572, 43, ubi pauci libri (ap. Littré vol. 7, p. 358) ψευδοδίκταμον, et ap. Galen. vol. 13, p. 169, 242. Literam ν in δίκταμνον ab librariis non solum in prosa, sed etiam ap. poetas violato metro omissam s. v. Δίκταμον ostendimus. *Pseudodictamnus* Apulej. De herb. c. 62. G. D. Oribas. t. 2, p. 502, 11; 598, 6; 627, 10. Ib. p. 529, 12, ψευδοδίκταμνος. Esse Marrubium pseudodictamum systematis hodierni opinatur Fraas. Syn. plantt. floræ cl. p. 180. Hase.]

[Ψευδοδιογένης, ους, ὁ, Falsus s. personatus Diogenes. Anna Comn. p. 277.]

[Ψευδοδίπτερος, ὁ, ἡ. HSt. s. v. Δίπτερος :] At Ψευδοδίπτερος ναὸς, ut ibid. [3, 1] docet Vitruv., sic collocatur ut in fronte et postico sint columnæ octonæ in lateribus, cum angularibus, quindenæ.

[Ψευδοδοξάζω, i. q. ψευδοδοξέω. Polyb. 10, 2, 3 : Ἀγνοεῖν καὶ ψευδοδοξάζειν ἀναγκάζονται. Quod non est probabile scripsisse Polybium, quum ψευδῆ δοξάζειν vel, quo alibi utitur, ψευδοδοξεῖν dicere posset. G. D.]

[Ψευδοδοξέω, Falsa opinor. Polyb. 16, 12, 11 : Ἀγνοεῖν ἢ ψευδοδοξεῖν, quod 10, 2, 3, quoque restituendum videri modo diximus. Philo vol. 1, p. 363, 34. Joseph. A. J. 9, 4, 3. Sext. Emp. p. 469. Iambl. V. P. p. 310. Just. Mart. Epist. p. 504. Athenagoras p. 323, E. Orig. C. Cels. 3, p. 114 ed. Spenc.]

Ψευδοδοξία, ἡ, Falsa opinio et erronea [ap. Polluc. 4, 9], Bud. ex Aristot. [Adde Plut. Mor. p. 716, B, Strab. 14, p. 680, Sext. Emp. p. 433. Clem. Al. p. 781. Just. Mart. Apol. 2, p. 133.] Idem igitur est quod Platoni ψευδὴς δόξα et ψεῦδος quoque. [Greg. Thaumat. Cat. in Jerem. t. 1, p. 831, D. Ignat. Epist. p. 79, 7 Bunsen. Hierocl. In carm. aur. Pyth. p. 63, 17 Mullach., ἡ τῆς ψ. βλάβη. Orig. t. 3, p. 468, C, τὴν τῆς μετενσωματώσεως ψ. Hase.]

Ψευδόδοξος, ὁ, ἡ, Cujus falsa est opinio. [Galen. vol. 19, p. 484, 8, ἡ ἀντιλογία τῶν ψ. Hase.]

[Ψευδοειδής, ές, ή, Falsam speciem habens. Eudocia Viol. p. 55 : Τὴν σελήνην ψευδοειδῆ καὶ ἀπὸ ἡλίου φωτίζεσθαι.]

[Ψευδοενέδρα. V. Ψευδενέδρα.]

[Ψευδοέπεια, ἡ, Mendacium. Cyrill. Al. In Habac. c. 3, p. 549 : Λῆρος τοῦτο καὶ ψ. Suicer. Idem t. 5, p. 617, E. Nicet. Dav. Paraphr. Greg. Naz. p. 22, 24 Dronk. Hase.]

Ψευδοεπέω, Falsum s. Mendacium dico, Mentior : Hesych. ψευδοεπήσωμεν, ψευδολογήσωμεν. [Sæpe legitur ap. Cyrill. Al., ut In Jes. 2, 1 : Ἀμήχανον ψευδοεπῆσαι θεόν· et ib. c. 10, p. 186; Jonæ c. 3, p. 382. Suicer. Id. C. Julian. p. 334. Conf. Ψευδεπέω.]

[Ψευδοεπὴς, ός, ή, Falsa s. mendacia dicens. Cyrill. Alex. In Jonam 4, p. 385 : Ψ. εἶναί τις καὶ βωμολόχος ἐδόκει. Suicer. Id. C. Julian. p. 334. « Idem t. 5, p. 437, E; 524, A; 487, B, ἀσύφηλοι καὶ ψ. » Hase.]

[Ψευδοεπίσκοπος. V. Ψευδεπίσκοπος.]

[Ψευδοερημίτης, ός, Falsus eremita. Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. De imag. Edess. p. 130. Boiss. Ψευδερημίτης Νικόλαος τοὔνομα ap. Georg. Cedren. Hist. p. 480, C.]

[Ψευδοευλάβεια. V. Ψευδευλάβεια.]

[Ψευδόθεος, ός, Falsus deus. Athanas. vol. 2, p. 15 23, 73.]

[Ψευδόθυμος, ός, ή. Ψευδόθυμα codd. interpolati Soph. OEd. C. 1517, quod ex glossemate ψευδόμυθα corruptum conjecit Brunck.]

Ψευδόθυρον, τὸ, Posticum dicitur quasi Fictitia porta : quod nostra etiam lingua Falsam portam nominamus. Cic. In Verrem [2, 20] : Quemadmodum ad ipsum postea per posticum revertantur. Et alibi [Or. post. red. in sen. c. 6] : Pseudothyro intromissæ voluptates. [Ammian. Marcell. 14, 1 : « Pseudothyrum palatii. » Pluribus hujusmodi compositis usi sunt scriptores Latini posteriorum temporum iisque partim ex vocabulis Latinis formatis, cujusmodi sunt Pseudocalidus, Pseudodecimiana pira, Pseudoflavus, Pseudoliquidus, Pseudoporticus, Pseudourbanus, quorum auctores indicavit Forcellini.]

[Ψευδοϊερεύς. V. Ψευδιερεύς.]

[Ψευδοϊστορέω, Falsa narro. Eustath. p. 363.]

Ψευδοκασία, s. Ψευδοκασσία, ἡ, Pseudocassia, ἀφάτως ἐμφερὴς τῇ ἀληθινῇ κασσίᾳ, τῇ δὲ γεύσει ἐλεγχομένη, ut Diosc. tradit 1, 12. Ita igitur nominatur, quoniam veram cassiam mentitur. [Quomodo ab vera differat docet Galen. vol. 13, p. 947, ubi duplici σ scriptum.]

[Ψευδοκατάνυξις, ή, Falsa compunctio. Anast. Sin. Quæst. p. 182, 16. Hase.]

[Ψευδοκατηγορία, ας, ἡ, Falsa accusatio. Cyrill. Alex. In Jo. 11, 18, p. 681 : Τῶν μὲν θαυμαζόντων, τῶν δὲ διὰ φθόνον λαλούντων τὸ γεγονὸς, πρὸς τὸ διαβολὴν ποιῆσαι τῷ θαύματι διὰ ψευδοκατηγορίας. Suicer. Manetho 4., 332 : Ψευδοκατηγορίαι τε, κατηγορίης τε τεχνασμοί. Sophronius in Maii Spicilegio vol. 4, p. 21, 43, 87.]

[Ψευδοκατήγορος, ὁ, ἡ, Qui falso accusat, Calumniator. Hesych. s. v. Ἀνάδικος et Suidas s. v. Δίνη.]

[Ψευδοκάτων, ωνος, ὁ, Falsus Cato. Cicero Ep. ad Att. 1, 14 extr. Memoravit HSt. s. v. Ψευδαλέξανδρος.]

[Ψευδοκεφάλαιον, τὸ, Falsum caput. Anon. in Walzii Rhett. vol. 3, p. 621, 8 : Εἰ μὴ γὰρ πάντα σχοίη οὐδὲ κεφάλαιόν ἐστι καλούμενον κυρίως, ἀλλὰ ψ. ὡς τὰ προγυμνάσματα (Hermogenis).]

[Ψευδόκηλις, ή, Pseudocelis, oppidum Arabiæ. Ptolem. 6, 7, p. 403, 3.]

[Ψευδοκῆρυξ, ῦκος, ὁ, Mendaciorum præco. Soph. Phil. 1306 : Τοὺς τῶν Ἀχαιῶν ψευδοκήρυκας. Quo nomine Ulixes tangitur.]

Ψευδοκιννάμωμον, τὸ, Pseudocinnamomum, Ementita et fictitia quædam cinnamomi species. Diosc. 1, 13, de cinnamomo : Ἔστι δέ τι καὶ ἄλλο ὅμοιον τὸ καλούμενον ψευδοκιννάμωμον· mox, Καλεῖται δὲ καὶ ζιγγίβερ, ξυλοκιννάμωμον ὄν, ἔχον δέ τινα ἐμφέρειαν κιννα-μώμῳ· ἔστι δὲ ξυλῶδες κιννάμωμον, ἔχον ῥάβδους μακρὰς καὶ ῥωμαλέας, καὶ τὴν εὐωδίαν πολὺ καταδεεστέρας. [Galen. vol. 13, p. 91 : Ἡ κινναμωμὶς οἷόν περ ἀσθενές τί ἐστι κιννάμωμον, ἔνιοι δ' αὐτὴν ψευδοκιννάμωμον ὀνομάζουσιν. Ib. p. 947 : Τὸ καλούμενον ψ. ὅμοιόν ἐστι τῷ ἀληθεῖ, κατὰ δὲ τὴν γεῦσιν καὶ τὴν ὀσμὴν πολὺ ἐνδεέστερον εὑρίσκεται. G. D. Oribas. t. 2, p. 649, 1; 529, 12, ubi vertit Daremb., *la canelle ligneuse*. Hase.]

[Ψευδοκλησία, et Ψευδόκλησις vitiose pro ψευδοκλητεία, quod v.]

Ψευδοκλητεία, ἡ, q. d. Falsa vocatio in jus. Est Accusatio apparitoris, qui falso renuntiavit se quempiam in jus vocasse, ob eamque renuntiationem is, qui vocatus esse dicitur, in fraudem deserti vadimonii incidit. Bud. Comm. p. 153. Apud Harpocr. legitur ψευδοκλησία : quem sequitur Suid., ipsamet ejus verba afferens. Sed ap. Polluc. quoque [6, 154, ubi cod. vet. ψευδοκλητίας, et 8, 40, 88] ψευδοκλητεία legitur, qui [8, 44] scribit, ψευδοκλητείας δὲ (γραφὴ) κατὰ τῶν οὐ δικαίως κεκλητευκότων. [HSt. post ea quæ s. v. Ψευδοκλήτωρ dixit :] Ψευδοκλητεία, ἡ, Ejusmodi ementita citatio : ut apparitor vel litigator ψευδοκλητείας accusari dicitur Qui falso renuntiavit se quempiam in jus vocasse, ob eamque renuntiationem is, qui vocatus esse dicitur, in fraudem deserti vadimonii incidit. Demosth. [p. 1251, 20 : Τὸν κλητῆρα τὸν ὁμολογοῦντα κεκλητευκέναι τὸν Ἀρεθούσιον τῆς ψευδοκλητείας (libri pauci ψευδοκλητίας) κατὰ τὸν νόμον· et 1252, 6] : Ἀνακεκριμένου γὰρ ἦδη μου (hoc enim ibi reponendum est pro μοι) κατ' αὐτοῦ τὴν τῆς ψευδοκλητείας [hic quoque libri pauci ψευδοκλητίας] γραφὴν, καὶ μέλλοντος εἰσιέναι εἰς τὸ δικαστήριον. Paulo post dicit, Εἰσελθὼν εἰς τὸ δικαστήριον πρὸς ἡμέραν διαμεμετρημένην, καὶ ἐξελέγξας αὐτὸν τὰ ψευδῆ κεκλητευκότα, Quum eum docuissem falso renuntiasse ac testificatum esse in jus vocationem, Bud. [Andoc. p. 10, 22 : Ὁπόσοι τρὶς ψευδοκλητείας (libri —ίας) ὄφλοιεν.] Apud Harpocr. et Suid. scriptum Ψευδοκλησία : quod esse dicunt ὄνομα δίκης, ἣν εἰσίασιν οἱ ἐγγεγραμμένοι ὀφείλειν τῷ δημοσίῳ, ἐπειδὰν αἰτιῶνταί τινας ψευδῶς κατεσκευάσθαι κλητῆρας [κλητῆρα Lex. rhet. p. 317, 5] καθ' ἑαυτῶν πρὸς τὴν δίκην, ἀφ' ἧς ὤφλον. [Harpocrationis codd. ψευδοκλησία, ψευδοκλητία, ψευδοκλησττία utraque scriptura confusa, ψευδόκλησις. Ψευδοκλησία etiam ap. Suidam et in Lexico rhet. in Bekk. Anecd. p. 317, 3. Recta forma ψευδοκλητεία est. De utraque dixit Lobeck. ad Phryn. p. 507.] Legi autem hoc vocab. annotant quum ap. alios oratores tum ap. Isæum in Orat. c. Nic. [Harpocratio post verba modo apposita : Ἔστι δὲ παρά τε ἄλλοις ῥήτορσι καὶ Ἰσαίῳ ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα περὶ χωρίου.] Clarius Bud. ψευδοκλητείας esse δίκην ait κατηγορίαν κατὰ τοῦ κλητῆρος κεκλητευκέναι ψευσαμένου, s. κατὰ τῶν τὰ ψευδῆ κλητευσάντων, h. e. κεκλητευκέναι φασκόντων τὰς μὴ κεκλητευμένας δίκας. Idque tum ex supra citato Dem. loco apparet, tum ex his verbis quæ eum præcedunt : Ἐγὼ δὲ ἐκτίσας τῷ δημοσίῳ τὸ ὄφλημα, ἐπειδὴ ἐπυθόμην τὴν ἐπιβουλὴν, ἐβάδιζον ἐπὶ τὸν κλητῆρα τὸν ὁμολογοῦντα κεκλητευκέναι, Ego vero quum judicatum publice dissolvissem, intellecta fraude in eum experiri statui, qui se in jus me vocasse falso affirmarat, i. e. ψευδοκλητείας eum accusare volebam. [Gramm. recentior in Bekk. Anecd. p. 194, 25 : Ψευδοκλητίας· ὅταν εἰς ἐμφανῶν κατάστασίν τινες κρύφα ἐνέγκαντες τοὺς ἀντιδίκους πρὸς τὸν κριτὴν, ἐρήμην καταψηφίσαντες τοῦ ἑτέρου μέρους. Dixerunt de hac actione Bœckh. OEcon. vol. 1, p. 502, 512, Meier. et Schœmann. in libro de lite Attica p. 336, 577.]

[Ψευδοκλητία vitiose pro ψευδοκλητεία, quod v.]

Ψευδοκλήτωρ, ορος, ὁ, Qui falso sese citasse aliquem dicit; ut apparitor, qui mentitur sese vocasse aliquem in jus, ut deserti vadimonii pœnam incurrat. Athen. 6, [p. 254, B] ex Theopompo : Ἡλήρεις εἶναι τὰς Ἀθήνας διονυσιοκολάκων καὶ ναυτῶν, καὶ λωποδυτῶν, ἔτι δὲ ψευδομαρτύρων καὶ συκοφαντῶν καὶ ψευδοκλητόρων.

[Ψευδοκογχύλιον, τὸ, Fucus. Democritus in Physicis Mss. : Τὰ εἰσερχόμενά εἰσι ταῦτα· φῦκος, ὃ καλοῦσι ψ., καὶ κόκκον .... Ducang.]

[Ψευδοκοράσιον, τὸ, Pseudocorasium. Steph. Byz. : Ψ., αἰγιαλὸς μέγας μεταξὺ Κωρύκου καὶ τῆς Σελευκείας τῆς παρ' Ἰσαύροις. Ἀρτεμίδωρος ἐνάτῳ Γεωγραφουμένων « Παραλλάξαντι δὲ ταύτην αἰγιαλὸς ἄλλος ἐκδέχεται σταδίων τριῶν, μηνοειδὴς καὶ ὕφορμος, καλούμενος Ψ. »]

Ψευδοκόρη, ἡ, Fictitia et ementita puella. Ita in

Comœdiis dicebatur Persona quædam, quæ τὴν κόρην mentiretur : λευκοτέρα autem erat τὴν χρόαν, καὶ περὶ τὸ βρέγμα δέδετο τὰς τρίχας, ἐοικυῖα μονογάμῳ, ut Pollux docet, 4, c. 19 [§ 151 et 152. Conf. Benoit. *Essai sur la com. de Ménandre,* ed. Paris. 1854, p. 252. Hase.]

[Ψευδοκριτὴς, ὁ, Mentitus s. stolidus judex. Achmes Onirocr. p. 149, 11, ἄνθρωπον ψ. Hase.]

[Ψευδοκτυπέω, Frustra crepo. Joann. Camen. De excidio Thessal. p. 327, A : Μάτην ἐν τούτοις ἐψευδοκτύπησαν οἱ Ἕλληνες.]

Ψευδοκύπειρος, ἡ, Pseudocyperus, Frutex ex eo dictus, quod veri cyperi speciem mentitur. Diosc. [?] Plin. [H. N. 17, 13, 20; 34, 13, 35. ŭ]

[Ψευδοκύων, κυνος, ὁ, Falsus cynicus. Plut. V. Bruti c. 34.]

[Ψευδολατρεία, ἡ, Falsus cultus. « Cyrill. Al. In Jes. c. 40, p. 515 : Ἀπεχομίσθησαν εἰς ψ. Et c. 48, p. 644 : Ψευδολατρίαν τοῖς ψευδωνύμοις προσάγειν θεοῖς. Scribendum potius ψευδολατρείαν. Suicer.]

[Ψευδολάτρης, ὁ, Falsus cultor. Theodor. Diac. Expugn. Cr. 2, 73 : Τοῖς Χριστολάτραις συμμαχεῖν ἠπειγμένος, τοῖς ψευδολάτραις ἦν βολὴ ποινηφόρος.]

[Ψευδολατρία vitiose pro ψευδολατρεία, quod v.]*

[Ψευδολέτης, ὁ, Mendacia perdens. Anon. H. in Virg. 24, ubi ψευδολέτην femininum est, haud dubie ψευδολέτιν scribendum, ut δεινολύτιν eodem in hymno legitur, non δεινολύτην. G. D. Habet ψευδολέτιν codex quem vidi. Boiss.]

[Ψευδολήρημα, τὸ, Mendaces nugæ. Tzetz. Hist. 10, 868 : Ἓν τοῦτο ψ. τυγχάνει φιλοσόφων.]

[Ψευδοληστὴς, ὁ, Falsus s. personatus latro. Ψευδοληστὰὶ Timoclis comœdia fuit, memorata Athen. 3, p. 109, C.]

[Ψευδόλιτρος. V. Ψευδόνιτρος.]

Ψευδολογέω, Falsum dico, Mentior, ψεύδομαι. [Isocr. p. 209, D : Τοσοῦτον ἐπιδεδωκέναι πεποιήκασι τὸ ψευδολογεῖν. Æschin. p. 43, 41 : Εἶπε δὲ ὡς ἐψευδολόγουν. Polyb. 3, 47, 6. Diodor. 3, 36. Athen. 5, p. 215, D. Hesych. s. v. Ψευδεπήσειεν et Ψευδοεπήσωμεν, Etym. M. p. 304, 17. G. D. Constant. Porphyrog. De them. p. 18, A Ven. Athanas. t. 2, p. 429, D, εἰ ψευδολογεῖς. Phot. Bibl. p. 381, 3, ψευδολογῶν. Epiphan. t. 1, p. 259, D, ἐψευδολόγησεν. Hase.]

[Ψευδολόγημα, τὸ, Falsa narratio. Schol. Par. Apoll. Rh. 4, 57 : Δίκην ἔδωκε τοῦ ψ. Georg. Pach. V. Andron. Pal. p. 232, C : Τὸ ἔγκλημα ἀπᾷδον ὅλως καὶ ψ. ἄντικρυς.]

Ψευδολογία, ἡ, Mendacium. [Pollux 2, 121; 4, 50; 8, 31.] Isocr. Panath. [p. 248, D] : Μᾶλλον ἀγαπῶντας τὰς θαυματοποιΐας τῶν εὐεργεσιῶν, καὶ τὰς ψ., τῆς ἀληθείας. Idem in eadem Orat. [p. 232, A] : Τῶν λόγων τοὺς τερατείας καὶ ψ. μεστούς. [P. 284, C : Ποικιλίας καὶ ψ. Et numero plurali De antid. § 144, p. 453 ed. Oxon.] Item, Αἰτία τῆς ψ. τῆς περὶ ἐμὲ γιγνομένης. [Dem. p. 933, 20; 1098, 21. Polyb. 4, 42, 7. Plut. V. Dion. c. 19, Mor. p. 1066, B. Aristid. vol. 1, p. 473; 2, p. 310. Philostr. p. 293. Lucian. Nigr. c. 15, et recentiores plurimi. Ψευθομυθία per ψ. exp. gramm. in Bachm. Anecd. vol. 1, p. 419, 26.]

[Ψευδολογικὸς, ἡ, ον, Falsiloquus. Schol. Hermog. in Walzii Rhett. vol. 4, p. 23, 27 : Ἔστι δὲ καὶ ἄλλη ῥητορικὴ ψευδολογικὴ, ἥτις ἐν δικαστηρίοις συκοφαντικὴ λέγεται, ἐν δὲ βουλευτηρίοις κολακεία.]

[Ψευδολογιστὴς, ὁ, Mendax argumentator, inscribitur invectiva Luciani, Ψ. ἢ περὶ τῆς ἀποφράδος. Hase.]

Ψευδολόγος, ὁ, ἡ, Qui falsum dicit, Falsiloquus, Mendax. Aristoph. Ran. [1521] : Ὁ πανοῦργος ἀνὴρ καὶ ψευδολόγος καὶ βωμολόχος. Utitur et Dem. [? Polyb. 32, 9, 8. Lucian. De electr. c. 3. Paul. Ep. ad Tim. 1, 4, 2. Cum genitivo Leon. Tar. Anth. Pal. 9, 80 : Ερροιτ' εἰκαίης ψευδολόγοι σοφίης. G. D. Ignat. Epist. p. 61, 8; 63, 1 Bunsen. Jo. Damasc. t. 1, p. 117, A. Strabo p. 70, C, ψευδολόγοι γεγόνασιν. || Adverb. Ψευδολόγως Achmes Onirocr. p. 254, 35, si lectio sana. Hase.]

[Ψεύδομαι. V. Ψεύδω.]

Ψευδομάντεια, ἡ, Falsa vaticinatio. A Suida ponitur tantum ψευδόμαντις, et quidem nec expositione adjecta, nec exemplo. [Rectus accentus est ψευδομαντεία. Joann. Hieros. in Append. ad Theophan. Contin. p. 313, D : Ἄξια τὰ ἐπίχειρα τῆς ψευδομαντείας αὐτοῦ κομισάμενον.]

Ψευδομαντεύομαι, Falsa vaticinor, Falsa reddo oracula. [Nusquam legitur.]

Ψευδόμαντις, δ, Falsus s. Mendax vates. [Herodot. 4, 69 : Ψευδομάντιας καλέοντες. Æsch. Ag. 1195. Soph. OEd. C. 1152. Eur. Or. 1667. Plut. V. Cicer. c. 17. Lucian. D. deor. 16, 2, D. mort. 14, 5. Ducas Hist. Byz. p. 163, A. G. Dind. Jo. Hieros. Narr. p. 235, D Ven. Greg. Naz. t. 1, p. 122, C, γενέσθαι ψευδόμαντις ἐμαυτοῦ κατευξάμενος. Accus. ψευδόμαντιν Athenag. p. 22, B. Theodoret. Gr. aff. cur. p. 6, 9 Gaisf., οἱ τῶν Ἑλλήνων ψ. Hase. Femin. Πυθία ψ. Plut. Mor. p. 860, D.]

[Ψευδομάριος, ὁ, Falsus Marius. Appian. B. C. 3, 2 : Ἀμάτιος ἦν ὁ ψ. et 3, 57.]

[Ψευδομάρτυρ. V. Ψευδομάρτυς.]

Ψευδομαρτὔρέω, Falsum testimonium dico, fero, Falsum testor, quod divisim ψευδῆ μαρτυρεῖν dicitur. [Plato Rep. 9, p. 575, B : Ψευδομαρτυροῦσι· Leg. 11, p. 937, C : Ἐάν τις ἁλῷ δὶς ψευδομαρτυρῶν. Aristot. Rhet. 1, 14.] Affertur e Xen. [Mem. 4, 4, 11], et a Polluce ex Critia. [Pollux 6, 152 : Τὰ ψευδῆ μαρτυρῶν· οἱ μὲν γὰρ ψευδομάρτυρες εἴρηνται παρὰ Κριτίᾳ, καὶ ὁ ψευδομάρτυς οὐκ οἶδ' ὅπου· καὶ τὸ ψευδομαρτυρεῖν ὁ αὐτός που λέγει, καὶ Δημοσθένης καταψευδομαρτυροῦμαι. G. D. Julian. Imp. Contra Christ. p. 152, B. Jo. Damasc. t. 2, p. 803, E. Orig. t. 3, p. 520, A, ψευδομαρτυρήσας. Athanas. t. 2, p. 304, A, τῶν κατὰ τοῦ Χριστοῦ ψευδομαρτυρησάντων. Hase.]

[Ψευδομαρτύρημα, τὸ, « Falsum monumentum, ψευδομαρτυρία, in Nov. Const. » Lex. Gr.-Lat. ap. P. Baldvin. 1611.]

Ψευδομαρτυρία, ἡ, Falsum testimonium, Testimonium rei falsæ datum [Polycarp. Ep. ad Philipp. c. 2, vol. 2, p. 506 ed. Jacobson. : Ἀπεχόμενοι πάσης ἀδικίας, ... καταλαλιᾶς, ψευδομαρτυρίας· et ib. c. 4, p. 512. Multo frequentius in jure Attico. Ex Hyperide Pollux 8, 31. Idem ib. 36 : Κατὰ τῶν τὰ ψευδῆ μαρτυρούντων δίκη ψευδομαρτυριῶν, ὃ καὶ ἐπισκήψασθαι ψευδομαρτυριῶν ἐλέγετο], ψεύδους μαρτυρία, ut Plut. loquitur. Isæus [p. 52, 20] : Ἐπισκηψαμένων δ' ἡμῶν, ἡ μὲν λῆξις τοῦ κλήρου διεγράφη, ἡ δὲ τῶν ψ. δίκη εἰσήει, Sortitione hæreditatis circumducta falsi judicium constitutum est. Qui vero ψευδομαρτυριῶν damnari solerent, vide tum in Διαμαρτυρέω, tum ap. Bud. p. 105. [Isæus p. 52, 32 : Ψευδομαρτυριῶν εἵλομεν. Ψ. ἁλῶναι Lysias p. 118, 19, Demosth. p. 999, 23, Æschin. p. 12, 19, Plut. V. Pomp. c. 53; ψ. ὀφλεῖν Andoc. p. 10, 22.; ὑποδίκους εἶναι τῶν ψ. Demosth. p. 1132, 1; τῶν ψ. διώκειν p. 848, 20; 850, 17; τῶν ψ. ἐπισκήπτεσθαι p. 846 extr. 856, 21; 861, 12; 1201, 5; ψ. εἰληχέναι p. 1116, 29; φεύγειν τῶν ψ. 861, 27; κινδυνεύειν ἐν ψευδομαρτυρίαις 1315, 9; ἀφιέναι τῶν ψ. 856 extr. Τὴν τῶν ψ. διάκρισιν Plato Leg. 11, p. 937, B; ψ. δίκαι Isæus p. 88, 44, et τῶν ψ. δίκη 38, 14; ἐπίσκηψις τῶν ψ. Demosth. p. 1154, 22.] Aristot. Rhet. [1, 15] : Οὐχ ἁλίσκεται ψευδομαρτυριῶν· Polit. 2, [5] ψευδομαρτυριῶν κρίσεις, Actiones in falsa testimonia institutæ. [Et ψ. δίκαι ib. c. 12.] Et ψευδομαρτυριῶν ἀγωνίζεσθαι [Demosth. p. 741, 20], Causam falsi testimonii dicere. [Numero sing. Isæus in fragm. ap. Dionys. De Is. vol. 5, p. 620, 17 : Πῶς ἄν τις ὑμῶν καταγνοίη ψευδομαρτυρίαν Δημαράτου τουτουί· ubi modo præcesserat μαρτυρῆσαι ψευδῆ μαρτυρίαν. Demosth. p. 1033, 1 : Κινδυνεύειν τὴν ψ. Pluribus de hac actione dixit Meier. in libro de lite Attica p. 380—385.]

Ψευδομαρτυριάω, Falsum testificor, ut ψευδομαρτυρέω supra. Andoc. [p. 2, 4] : Ἑάλωσαν παρ' ὑμῖν ψευδομαρτυριῶντες, Falsi testimonii convicti sunt, Deprehensi sunt falsum testimonium dixisse. [« Ψευδομαρτυριᾶν velut Andocidæ prostat in Lexicis, sed cum centenis aliis in istis libris vitiosum est. Apud Andocidem p. 2, 3, ἑάλωσαν ... ψευδομαρτυριῶντες, quamvis legatur etiam in Or. Isæi 4, p. 52, 14, mutandum est in ἑάλωσαν ... ψευδομαρτυριῶν. Sic quivis loquuntur oratores, Lysias, Isæus, Demosthenes, ceterique. V. Valck. Annott. in loca quædam N. T. p. 345. » Bast. Utrique oratori ψευδομαρτυριῶν restitutum ex codd.]

Ψευδομαρτύριον, τὸ, pro ψευδομαρτυρία, Pollux [8, 31] ex Cratino. Et τὸ ψ. ἐπισκέψασθαι apud Eundem [8, 36, ubi nunc recte ψευδομαρτυριῶν ἐπισκήψασθαι]. Quod fiebat ἐν δίκῃ κατὰ τῶν ψευδῆ μαρτυρούντων. [Plat. Theæt. p. 148, B : Ὥστε μοι δοκεῖ ὁ Θεόδωρος οὐκ ἔνοχος τοῖς ψευδομαρτυρίοις ἔσεσθαι.]

[Ψευδομάρτυς, ὁ.] Ψευδομάρτυρ, Falsus testis. Pollux ex Critia. [Non hoc dixit Pollux 6, 152, sed pluralem ψευδομάρτυρες ex Critia attulit, singularis ψευδομάρτυς nullum se exemplum habere addens. Plurali etiam Plato usus est Gorg. p. 472, B : Ψευδομάρτυρας πολλοὺς κατ' ἐμοῦ παρασχόμενος· et Plut. Mor. p. 821, F : Αἱ ἀπὸ θεάτρων ... ψευδώνυμοι τιμαὶ καὶ ψευδομάρτυρες.] Et Aristot. Pol. 2, [12]: Αἱ δίκαι τῶν ψευδομαρτύρων. [Recte nunc ψευδομαρτυριῶν. « Ψευδομάρτυρες Athanas. t. 2, p. 304, A. Cyrill. Al. t. 5, p. 682, B. Ψευδομάρτυρας Athanas. Patr. CPol. Epist. ap. Bandur. Imp. Or. t. 2, p. 685, 53 Ven. » Hase.] Ψευδομάρτυς pro eodem Pollux [l. c.].

[Ψευδόμελι, τὸ, Venenum. Balsamon de Rasaphoris c. 3 : Ἐν σκοτομήνῃ τοξάζουσι, τὰ βέλη ψευδομέλιτι χρίοντες. Ducang.]

[Ψευδομονάζω, Insincerus sum monachus, Specie, non re, monachus sum. Georg. Alexandr. V. Chrys. p. 207, 10. Seager. Pallad. V. ejusd. p. 49, 6. Hase. Verbum notæ non melioris quam ψευδοξάζω, quod supra notavi. G. Dind.]

[Ψευδομόναχος, ὁ, Falsus monachus. Nilus Ep. 75, p. 355. Boiss. Eustath. Opusc. p. 238, 90 : Οὐδὲ μέλαν μόνον φόρημα τοὺς ἀληθεῖς ἐκτελεῖ μοναχοὺς, ἀλλὰ τοὺς δοκήτας καὶ δι' αὐτὸ ψευδομονάχους.]

[Ψευδόμενος, ὁ, syllogismi species, de qua v. s. v. Ψεύδω.]

[Ψευδόμορφος, ὁ, ἡ, Speciem ementiens. Achmes Onir. p. 255, 6, ψ. γυναικῶν. Hase.]

Ψευδομῡθέω, Falsa s. Mendacia loquor, Mentior; ψευδολογῶ, Hesych. [Cyrill. Al. In Zachar. c. 8, p. 719: Ὁ τῶν ὅλων θεὸς ... ψευδομυθεῖ οὐδαμῶς. Suicer. Id. t. 5, p. 400, E et 543, B, μὴ ψευδομυθεῖν· 396, B, ψευδομυθήσει. Hase.]

Ψευδομῡθία, Mendacium, Falsum commentum, ψευδὴς λόγος s. μῦθος. [Per ψευδολογία exp. Suidas et gramm. in Bachm. Anecd. vol. 1, p. 419, 26. Cyrill. Al. In Jes. c. 27, p. 378f: Οὐ ψ. τὸ χρῆμα.]

[Ψευδόμυθος. V. Ψευδόθυμος.]

Ψευδόναρδος, ἡ, Herba quæ veram nardum mentitur, et qua, teste Plin. [H. N. 12, 12, 26], nardus adulteratur. Gorr. esse tradit Fruticem ubique fere nascentem, folio crassiore, carnoso, angusto, colore languido in candidum vergente, frequentibus spicis in aristas sparsis, flosculis purpureis : duorum esse generum : unum, procerius, odoratius, vulgo Gallorum aspicum; dictum alterum, minus odorum minusque altum, quod vulgo Lavendulam appellari : utrumque perpetua coma canescere.

[Ψευδόνειρος, ὁ, ἡ, Falsa somnians. Ψευδόνειρον γεγονέναι Chariton 3, 7, p. 55.]

[Ψευδονέρων, ωνος, Falsus Nero. Lucian. Adv. ind. c. 20 : Ὁ κατὰ τοὺς προπάτορας ἡμῶν ψ., ubi Gesn. : « De Pseudoneronibus tribus v. Casaub. ad Suetonii Neronem extr. »]

Ψευδόνιτρος κονία, ἡ, Lixivium ex nitro falso s. adulterino. Aristoph. Ran. [712] : Ὁπόσοι κρατοῦσι κυκησιτέφρου ψευδονίτρου κονίας καὶ Κιμωλίας γῆς. [Attica forma ψευδολίτρου restituta ex Polluce 7, 39, et Eustath. p. 483, 8.]

[Ψευδονύμφευτος, ὁ, ἡ. Eur. Hel. 888 : Ἀλεξάνδρου γάμους ... ψευδονυμφεύτους, de Helena quæ specie tantum nupsit, i. e. non ei cui videbatur.]

Ψευδοπαιδεία, ἡ, Falsa eruditio, s. Fictitia et commentitia doctrina, et quæ veræ doctrinæ titulum mentitur, quæ ἀληθινὴ παιδεία vocatur. Ambo in Tab. Ceb. [c. 11. Galen. vol. 6, p. 361 : Τοῦτο δὲ λάχανον (ὂν) οἱ τὴν ἐπίτριπτον ψ. ἀσκοῦντες ὀνομάζειν ἀξιοῦσι ῥάφανον.]

[Ψευδοπαιδὲς, τὸ, synonymum σταφίδος τῆς ἀγρίας ap. Discor. 4, 103 (156).]

[Ψευδόπαν, νος, ὁ, Falsus Pan. Julian. Orat. 7, p. 234, D : Ὦ τοῦ γελοίου ψευδόπανος. Boiss.]

[Ψευδοπανικὰ, τὰ, Ficti terrores Panici. Polyæn. 3, 9, 32.]

[Ψευδοπαρήχησις, εως, ἡ, Falsa vocis assimilatio. Eustath. p. 29, 41 : Ἐν τῷ θυμὸς καὶ μῦθος ψ. ποιοῦσι.]

Ψευδοπαρθένος, ἡ, Falsa s. Fictitia virgo, Quæ virginitatem mentitur. [Herodot. 4, 180 : Τὰς ἀποθνησκούσας τῶν παρθένων ἐκ τῶν τραυμάτων ψευδοπαρθένους καλέουσι. Achill. Tat. 8, 3 : Τῆς ψ. ταύτης ἑταίρας.]

[Ψευδοπάτιον, τὸ, Falsum s. fictum tabulatum vel pavimentum in ædificiis. Imp. Zeno lib. 8 Cod. tit. 10, leg. 12, 3. Forcellini. In Novella Zenonis est primo ψευδοπάτιον, sed paullo post ψευδοπάτου. Ψευδοπάτιον ex Basil. 58, 11, 12, 3, Harmenopulo 2, 4, 67, et Leonis Tact. 19, 6, indicat Ducangius. « Adde Prochiron Bas., Const. et Leon. p. 212, 12 Zachar. » Hase.]

[Ψευδόπατρις, ὁ, ἡ, Patriam mentiens. Orac. Sibyll. 3, 420 : Πρέσβυς ψ. 11, 40 : Ψ. Θηβαῖος ἀνήρ.]

[Ψευδοπάτωρ, ὁ, Falsus pater. Callim. H. Cer. 99 : Ψευδοπάτωρ, ἴδε τόνδε τεοῦ τρίτον.]

[Ψευδοπενιὰς, άδος, ἡ, Pseudopenias, promontorium Cyrenaicæ ap. Strab. 17, p. 836.]

[Ψευδοπερίπτερος, ὁ, ἡ. HSt. s. v. Περίπτερος :] At Ψευδοπερίπτερος, Qui peripteri formam simulat et quasi mentitur, Vitruv. 4, 7.

[Ψευδοπλάνης, ητος, ὁ, Simulatus erro. Eust. p. 1762, 3 : Ὁ ψ. Ὀδυσσεύς.]

[Ψευδοπλανήτης, ὁ, idem. Eust. p. 1742, 24 : Ὁ ψ. Ὀδυσσεύς.]

Ψευδοπλάστης, ὁ, Qui mendacia confingit, Mendaciorum inventor, Bud. [Ψευδῶν συγκολλητὴς per ψ. exp. schol. Aristoph. Nub. 445.]

[Ψευδοπλόκος, ὁ, ἡ, Mendacia nectens. Theodos. Diac. Acr. 1, 67. Boiss.]

Ψευδόπλουτος, ὁ, ἡ, Qui se divitem mentitur, Bud. Videtur proprie sonare Qui divitias mentitur, ψευδόμενος πλοῦτον. [Schol. Aristoph. Vesp. 451, Av. 823. Hesych. s. v. Ψευδάμαξυς. « Achmes Onirocr. p. 14, 28. » Hase.]

[Ψευδοποιέω, Facio ut aliquid falsum esse videatur, Mendacii arguo. Polyb. 12, 25, 4 : Τὰς ἀποφάσεις τῶν ποιητῶν καὶ συγγραφέων ψευδοποιεῖν· 30, 4, 13 : Τὰ τῶν ἄλλων ἐπειρᾶτο ψευδοποιεῖν καὶ ταπεινοῦν, τὰ δὲ τῶν Ῥοδίων ηὔξανε. Origen. C. Cels. p. 232, 40 : Ψευδοποιήσεις αὐτοῦ τοὺς λόγους. Sext. Emp. p. 463 : Οὐδὲ τὰς ἀλλήλων ψευδοποιεῖν δόξας (ἐχρῆν)· 652 : Τοῦτο ψ. τὸ διεζευγμένον τελέως ἐστὶ ληρῶδες. Cum accus. personæ, Falsis narrationibus impleo. Clem. Al. p. 269 : Οἱ ψευδοποιοῦντες τὰς γυναῖκας διημερεύουσι μετ' αὐτῶν μύθους ἐρωτικοὺς ἀδολεσχοῦντες, καὶ τὸ σῶμα καὶ τὰς ψυχὰς αὐτῶν διακναίοντες ψευδεργίᾳ καὶ ψευδολογίᾳ. Schol. Soph. Ant. 389, ψεύδει ἡ Ἰπίνοια exp. per ψευδῆ ποιεῖ et τὴν ἀπελπίσασαν γνώμην ψευδῆ ποιεῖ, ubi schol. recentior ψευδοποιεῖ, fortasse recte. (Hesychius v. Ἀχυρῶσαι. Boiss.) Passiv. Plutarch. Mor. p. 899, F : Ἡ αἴσθησις μοναχῶς ψευδοποιεῖται, Uno modo fallitur. Sext. Emp. p. 693 : Ὥστ' ἐπὶ τῆς τῶν ἑτερογενῶν δείξεως ψευδοποιηθῆναι τὴν διαίρεσιν. Corruptum est ψευδοποιησαμένων ap. Strabon. 3, p. 138, ubi Coraes σπονδοποιησαμένων conjecit.]

[Ψευδοποιία, ἡ, Fallax fictio. Clem. Al. p. 258 : Τοῦ προσώπου τὴν ψ.]

[Ψευδοποίμην, ενος, ὁ, Falsus pastor. Cyrill. Al. Jesaiæ c. 56, p. 801 : Ψευδοποιμένες (corrige accentum) ἄνθρωποι τὰν νοῦν κεκαυτηριασμένοι. Suicer. Pallad. Vita Chrys. p. 34, 31, τοὺς φέναξ τῶν ψ. Hase.]

[Ψευδοποιὸς ap. Dinarch. p. 105, 23, in edd. vet. Recte codd. δευσοποιός. G. D. Et sic quoque corrigend. Greg. Nyss. t. 2, p. 490, A, ubi cusum, ψευδοποιὸν βαφήν. Hase.]

[Ψευδοπολίχνιον, τὸ, Fictum oppidulum. Joseph. B. J. 4, 9, 9.]

[Ψευδοπραξία, ἡ, Falsa actio. Eustath. Opusc. p. 162, 80 : Τὴν ἁμαρτίαν τοῦ ψεύδους ἔστι νοεῖν μεριζομένην εἴς τε ψευδολογίαν καὶ εἰς ὡς οὕτως εἰπεῖν ψευδοπραξίαν. Verba ὡς οὕτως εἰπεῖν indicio sunt vocabulum ab Eustathio formatum esse.]

[Ψευδοπρεσβευτὴς, ὁ, Falsus legatus. Ψευδοκήρυκας per ψ. exp. schol. Soph. Phil. 1306.]

[Ψευδοπρεσβύτερος, ὁ, Falsus presbyter. Pallad. V. Chrys. p. 38 : Οἷον ἦσαν οἱ κατὰ Βαβυλῶνα ψ., de senibus Susannæ amatoribus.]

[Ψευδοπροδοσία, ἡ, Ficta proditio. Polyæn. 3, 9, 32.]

[Ψευδοπροφητεία, ἡ, Falsa vaticinatio. Euseb. H. E. 5, 16 : Τῆς νέας ταύτης οὐ ... προφητείας, πολὺ δὲ μᾶλλον ψ. Epiphan. vol. 1, p. 404, D : Δοκιμάσωμεν ποία προφητεία τυγχάνει καὶ ποία ψ. *Pseudoprophetia* ap. Tertullian. De jejun. c. 11.]

[Ψευδοπροφητεύω, Falsa vaticinor. Cyrill. Al. In Joann. 7, 28, p. 449 : Τὸ ψευδοπροφητεύειν ἀποτολμᾶτε.]

Ψευδοπροφήτης, ὁ, Falsus propheta, Qui falso sibi prophetæ nomen usurpat, ut qui in veteri populo prophetarum nomen mentiebantur. Vide Ψευδοδιδάσκαλος. [Clem. Alex. p. 311. Kall. Comm. de SS. Petro et Paulo Actt. SS. Junii t. 5, p. 418, F. Vita Eliæ Spel. ib. Sept. t. 3, p. 867, C. Orig. t. 3, p. 781, D. Jo. Damasc. t. 1, p. 88, D. Cyrill. Al. t. 5, p. 682, C, πολλοὶ ψ. De Mohamete Theodos. Diac. De exp. Cretæ 1, 70. Hase.]

[Ψευδοπροφητικὸς, ἡ, ὸν, Qui falsi prophetæ est. Τὸ ψ. πνεῦμα Euseb. H. E. 5, 16, 5. *Pseudopropheticus spiritus* ap. Tertullian. De pudic. c. 21.]

[Ψευδοπροφῆτις, ιδος, ἡ, Falsa prophetissa. Euseb. H. E. 4, 27, et Tertullian. De anim. c. 57.]

Ψευδόπτωμα, τὸ, Falsus et fictitius casus vel lapsus, non verus. In palæstra ψευδόπτωμα vocant quum athleta aliquis in humerum cadens, subito exurgit, et absterso pulvere lapsus indice, sese cecidisse negat : quod Aristoph. exprimit in eleganti hoc Equitum loco [567] : Πανταχοῦ νικῶντες αἰεὶ, τήνδ' ἐκόσμησαν πόλιν, Κοὐδεὶς οὐδεπώποτ' αὐτῶν τοὺς ἐναντίους ἰδὼν, Ἠρίθμησεν, ἀλλ' ὁ θυμὸς εὐθὺς ἦν ἀμυνίας. Εἰ δέ που πέσοιεν ἐς τὸν ὦμον ἐν μάχῃ τινὶ, Ταῦτ' ἀπεψήσαντ' ἂν, εἶτ' ἠρνοῦντο μὴ πεπτωκέναι, Ἀλλὰ διεπάλαιον αὖθις. Ubi schol. ψευδόπτωμα esse εἶδος παλαίσματος annotat, quo videl. τῶν παλαιόντων οἱ εἰς τὸν ὦμον πεσόντες, ἐξαναστάντες εἰώθασιν ἀποψᾶν τὴν κόνιν, ἵνα μὴ ἴχνος ἔχοιεν μηδὲ ἔλεγχον τοῦ πτώματος. Alii prolixius definientes, esse dicunt Casum in lucta et eversionem, sed non legitimam : quum videlicet luctator adversarium supplantat quidem et evertit, sed eum non resupinans tantummodo ita dejicit, ut in latus atque humerum concidat, non autem supinus jaceat atque prostratus : dejectus vero ἀντίπαλος, callida agilitate confestim resurgens, absterso pulvere, ut novus atque integer, et se dejectum inficians, luctatur acrius cum hoste manu conserta. Sed perperam ap. schol. Aristoph. [in cod. Ven. et ed. Ald.] scriptum ψευδόπωμα, recte ψευδόπτωμα ap. Suid. [s. h. v. et s. Ἀπεψησάμην.] Nam ψευδόπωμα esset Fictitium et ementitum operculum. [Plut. Compar. Pelopidæ et Marcelli c. 1 : Μεγάλην δὲ αὗται (αἱ ἧτται καὶ τροπαὶ) ῥοπὴν οὐδεμίαν ἐποίησαν, ἀλλ' ἔοικε ψευδόπτωμά τι γενέσθαι περὶ τὸν Λίβυν ἐν ταῖς συμπλοκαῖς ἐκείναις. Sic Bryanus pro ψεύδωμα vel ψεύδομα.]

[Ψευδόπυλαι, αἱ. V. Πύλη vol. 6, p. 2232, D.]

Ψευδόπῦρα, τὰ, Fictitii et ementiti ignes, ut quum ad fallendos aut etiam terrefaciendos hostes noctu multos accendebant ignes. Nam Suidas esse ait στρατήγημα, ὃ ποιοῦσι διὰ νυκτὸς καίοντες πυρὰ πρὸς κατάπληξιν τῶν πολεμίων. Solebat enim ex ignibus adventus hostium cognosci, ut ap. Thuc. 8, p. 295 [c. 102], Athenienses cognoverunt Peloponnesios classe advenire ὡς αὐτοῖς οἵ τε φρυκτωροὶ ἐσήμαινον, καὶ ἠσθάνοντο τὰ πυρὰ ἐξαίφνης πολλὰ ἐν τῇ πολεμίᾳ φανέντα. Proverbialiter autem Ψευδόπυρα οἷον τὰ σά, de inanibus terriculis et minis, aut quum ostenditur arte periculum, quum reipsa nullum sit : translato adagio illo a militari astutia, qua ad territandos hostes noctu diversis in locis ignes incenduntur ut ingens esse exercitus credatur. Ita Erasm., sed et alium hæc ψευδόπυρα usum habuisse sciendum est.

[Ψευδόπωμα vitiose pro ψευδόπτωμα, quod v.]

[Ψευδοραβδοθίαι (?)· ψευδοραψῳδοὶ, Hesych.]

Ψευδορᾶν, Falso lumine intueri, VV. LL. [Vox nihili.]

[Ψευδοραψῳδὸς, ὁ.] Ψευδοραψοθίαι [non hoc, sed ψευδοραβδοθίαι legitur] Hesychio sunt ψευδοραψῳδοὶ, qui falso ῥαψῳδῶν titulum gerunt. Sed prioris scriptura suspecta est.

[Ψευδορήτωρ, ορος, ὁ, Falsus rhetor. Georg. Pletho in Walzii Rhett. vol. 6, p. 577, 6. » Matth. Camariota Compend. Rhet. p. 16.» Boiss. Rectius Ψευδορρήτωρ.]

Ψευδορκέω, Falsum juro, [Pejero, addit HSt. alibi;] Juramentum fallo, ἐπιορκῶ, Aristoph. [Eccl. 603. Chrysipp. ap. Stob. Flor. 28, 15. G. D. Clem. Al. Strom. 7, 8, 51, τὸ ψεύδεσθαι καὶ τὸ ψευδορκεῖν. Pseudo-Chrys. t. 8, p. 661, E, συνέφερεν αὐτῷ ψευδορκῆσαι. Jo. Tzetz. Alleg. Il. T, 90, οὐ ψευδορκήσω. Hase.]

[Ψευδορκία, ἡ, Falsum juramentum. Philo De Decalogo § 19, p. 196. Boiss. Phot. Epist. p. 383, 6. Greg. Naz. t. 2, p. 158, 171; 218, 885; 224, 31, κίνδυνος ψευδορκίας. Hase. Tzetz. ad Lycophr. 932 : Ἀποδιδοὺς ποινὴν διὰ τὴν ψ.]

[Ψευδόρκιος. V. Ψεύδορκος.]

Ψεύδορκος, sive Ψευδόρκιος, ὁ, ἡ, Qui falsum jurat, Perjurus, ἐπίορκος, Qui juramentum fallit et frangit, ὁ τοὺς ὅρκους s. τὰ ὅρκια ψευδόμενος. Prius [Posterius] affertur ex Herodoto 1, [165 : Ψευδόρκιοι γενόμενοι ἀπέπλωον. Nisi ψεύδορκοι scripsit. G. Dind. HSt. alibi :] Ψεύδορκος, ὁ, ἡ, Perjurus, Qui falso jurat, i. q. ἐπίορκος. [Eurip. Med. 1392 : Τοῦ ψευδόρκου καὶ ξεναπάτου. Euseb. ap. Stob. Flor. 28, 13 : Ἔχειν γνώμην τὴν τοῦ ψευδόρκου (ψευδοόρκου Trincav.). Pseudophocyl. 17 : Ψεύδορκον στυγέει θεὸς ἄμβροτος ὅστις ὀμόσσῃ· et iisdem fere verbis Orac. Sibyll. 2, 69 : Ψεύδορκον στυγέει θεὸς, ὅττι κεν ἄν τις ὀμόσσῃ. Eustath. Opusc. p. 164, 90 : Οἱ ψεύδορκοι.] Ψευδόρκιος pro eod. VV. LL. ex Herodoto.

[Ψεύδορνις, ιθος, ὁ, Falsa avis. Basil. schol. Ms. in Greg. Naz. p. 44. Bast.]

[Ψευδορρημοσύνη, ἡ, Falsa verba, Falsa narratio. Gr. Palamas ap. Boivin. ad Gregoram p. 789 fin. Boiss.]

[Ψευδορρήτωρ. V. Ψευδορήτωρ.]

Ψεῦδος, τὸ, Mendacium, Falsum commentum. [De etymologia ineptit Etym. M. p. 818, 13 : Ψεῦδος· παρὰ τὸ ψεύδω ἢ φεύγω, φεῦγος καὶ ψεῦδος, ὃ πάντες φεύγομεν. Ἢ παρὰ τὸ φείδω φεῖδος· καὶ τροπῇ, ψεῦδος. Ἢ παρὰ τὸ εἴδω τὸ βλέπω, κατὰ ἀντίφρασιν. Dicitur autem non solum de mendacio, quod quis sciens committit, sed etiam de eo quod quis vel inscitia veri vel poeticæ fictionis causa admittit.] Hom. Od. Ξ, [387] : Μήτε τι μοι ψεύδεσσι χαρίζεο, μήτε τι θέλγε· Il. Φ, [276] : Ἤ με ψεύδεσσιν ἔθελγε· Ψ, [576] : Ἀντίλοχον ψεύδεσσι βιησάμενος· Od. Γ, [20] : Ψεῦδος δ' οὐκ ἐρέει, Mendacium non dicet, s. ψευδεῖς λόγους aut ψευδῆ : οὐ ψεύσεται, Non mentietur; et Τ, [203] : Ἴσκε ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὁμοῖα, Multa mendacia veris similia dicere norat; ut et Hesiod. Th. [27] : Ἴδμεν ψεύδεα πολλὰ λέγειν ἐτύμοισιν ὁμοῖα· Op. [787] : Φιλέει δέ τε κέρτομα βάζειν, Ψεύδεά θ', αἱμυλίους τε λόγους, κρυφίους τ' ἀρισμούς. [Et similiter ib. 78. Idem Theog. 239, inter Eridis progeniem numerat Νείκεά τε Ψεύδεά τε Λόγους Ἀμφιλογίας τε. Post Epicos veteres frequens voc. usus est apud poetas lyricos, scenicos et alios scriptores quosvis. Pind. Ol. 4, 28 : Οὐ ψεύδεϊ τέγξω λόγον· 6, 113 : Φωνὰν ψευδέων ἄγνωστον· Pyth. 3, 53 : Ψευδέων οὐχ ἅπτεται (Apollo)· 9, 75 : Τὸν οὐ θεμιτὸν ψεύδει θιγεῖν. Ψευδέων ἐνιπὰν Ol. 10, 7; ψ. αἴολον Nem. 8, 43; γλυκὺ de dulci fictione poetica Pyth. 2, 68; ἔχθιστον 4, 177; μεταμώνιον Ol. 12, 8; ποικίλον 1, 46. Semel ap. Æschylum in versu ei tributo in Sexti Disp. antiscept. in Galii Opusc. myth. p. 720 : Ψευδῶν δὲ καιρὸν ἔσθ' ὅπου τιμᾷ θεός. Soph. El. 1220 : Ψεῦδος οὐδὲν ὧν λέγω· Aut. 1094 : Ψεῦδος ἐς πόλιν λακεῖν· Ph. 842 : Κομπεῖν σὺν ψεύδεσιν. Eur. Andr. 448 : Ψευδῶν ἄνακτες· Hel. 316 : Πόλλ' ἂν γένοιτο καὶ διὰ ψευδῶν ἔπη. Amipsias ap. Suidam s. v. Ἀναψυχῆναι : Καί τί που κἀμαρτύρησας ψεῦδος.] Rursum Hom. ut λέγειν ψεύδεα, ita et βουλεύειν et ἀρτύνειν dicit pro Comminisci et machinari, Od. Ξ, [296] : Ψεύδεα βουλεύσας, ἵνα οἱ σὺν φόρτον ἄγοιμι· Λ, [365] : Ψεύδεά τ' ἀρτύνοντας ὅθεν κέ τις οὐδὲ ἴδοιτο. Quibus opp. ἀποτιθέναι ψεῦδος, Mendaciis se abdicare, ut quum Paulus Ep. ad Ephes. 4, [25] ait, Διὸ ἀποθέμενοι τὸ ψεῦδος λαλεῖτε ἀλήθειαν ἕκαστος μετὰ τοῦ πλησίον αὐτοῦ, Deposito mendacio, s. Abdicantes vos mendacio. [Adde Ep. Jo. 1, 1, 21 : Ὅτι πᾶν ψ. ἐκ τῆς ἀληθείας οὐκ ἔστι. Plato Hipp. min. p. 370, E : Περὶ ψεύδους καὶ ἀληθείας. Dinarch. p. 97 : Τὸ ψ. ἰσχύσειν τῆς ἀληθείας μᾶλλον.] Ubi ut opponuntur sibi ψεῦδος et ἀλήθεια, ita τὸ ψεῦδος et τὸ ἀληθὲς in Plat. Epist. 7, [p. 344, B] :

Μανθάνειν τὸ ψεῦδος ἅμα καὶ ἀληθὲς τῆς ὅλης οὐσίας. Et in hoc Ejusd. in Apol. Socr. [p. 34, E] : Οὔ μοι δοκεῖ καλὸν εἶναι ἐμὲ τούτων οὐδὲν ποιεῖν, καὶ τηλικόνδε ὄντα καὶ τοῦτο τοὔνομα ἔχοντα, εἴτ' οὖν ἀληθὲς, εἴτ' οὖν ψεῦδος. Sed ibi ψεῦδος vel adverbialiter acceptum videtur, vel saltem adjective pro ψευδὲς vel ἐψευσμένον, Mentitum, s. Ementitum et falsum. [Neque adverbium est neque adjectivum. Fugit HStephanum substantivo ψεῦδος, articulo modo addito modo omisso, sæpissime opponi adjectivum ἀληθὲς, ut in ll. plurimis philosophorum, velut Platon. Rep. 2, p. 382, D : Ἀφομοιοῦντες τῷ ἀληθεῖ τὸ ψεῦδος ὅτι μάλιστα· Gorg. p. 505, E : Τὸ ἀληθὲς τί ἐστι περὶ ὧν λέγομεν καὶ τί ψεῦδος· Euthyd. p. 272, A : Ὁμοίως ἐάν τε ψεῦδος ἐάν τε ἀληθὲς ᾖ. Et numero plur. Soph. p. 261, C : Ἡ παντάπασιν ἀληθῆ μέν ἐστιν ἀμφότερα ταῦτα, ψεῦδος δὲ οὐδέποτε οὐδέτερον· Crat. p. 385, C : Ὄνομα ψεῦδος (sic codd. pro ψευδὲς) καὶ ἀληθὲς λέγειν. Et quæ Lobeck. Paral. p. 161 collegit, Aristot. Probl. 12, 3 : Πότερον ἀληθές ἐστιν ἢ ψ. Dionys. A. R. 10, 13 : Τὸ ἀληθὲς ἢ ψ. Julian. Cæs. p. 307, A : Μῖξις ἀληθοῦς καὶ ψεύδους, pro quo ψευδοῦς καὶ ἀληθοῦς legitur ap. Aristid. vol. 1, p. 52, 3. Τὸ ψ. ἀληθὲς ποιεῖν Xen. OEc. 11, 25. Et cum aliis adjectivis, ut ap. Plat. Theæt. p. 161, A : Ἀνεμιαῖόν τε καὶ ψεῦδος· Polit. p. 281, A : Παράδοξόν τε καὶ ψεῦδος ὄνομα λέγει. Plut. Mor. p. 1121, D : Πάσας (φαντασίας) ὑπάρχειν ἀληθεῖς, ἄπιστον δὲ καὶ ψ. μηδεμίαν. Cum substantivis, ut ψεύδους καὶ ἀγνοίας ap. Plat. Phil. p. 38, A; ψ. καὶ ἀλαζονείας Gorg. p. 525, A; ψ. καὶ ἀπάτη Rep. 5, p. 459, C, et Leg. 11, p. 916, E; εἴδωλον καὶ ψ. Theæt. p. 150, C. Τὸ ψ. τῆς ἀποφάσεως Diodor. 1, 38.] Adverbialiter certe accipiunt [Eust. p. 739, 22] in Hom. Il. I, [115]: Ὦ γέρον, οὔτι ψεῦδος ἐμὰς ἄτας κατέλεξας, [quocum Lobeck. Paral. p. 544 comparavit Callimachi fragm. 184 : Σκύλλα γυνὴ καταχᾶσα καὶ οὐ ψύθος οὔνομ' ἔχουσα,] pro ψευδῶς, Falso : nisi participio ψευσάμενος malis exponere; sic enim idem poeta loquitur E, [635] : Ψευδόμενοι δέ σε φασὶ Διὸς γόνον αἰγιόχοιο Εἶναι, itidem pro Falso dicunt. [Ib. B, 81 : Ψεῦδός κεν φαῖμεν (τὸν ὄνειρον, ut Ω, 222, et cum nomine feminino) 349 : Εἴτε ψεῦδος ὑπόσχεσις ἠὲ καὶ οὐκί. Verum his quoque in locis omnibus substantivum est.] Porro ψεῦδος proprie esse Errorem et inscitiam in animo, deinde in verbis, ejus qui faisus fuerit et falsa dixerit, censet Plato. Sic enim ille De rep. 2, [p. 382, B] : Ὀρθότατά γ' ἂν τοῦτο ὡς ἀληθῶς ψεῦδος καλοῖτο, ἡ ἐν τῇ ψυχῇ ἄγνοια ἡ τοῦ ἐψευσμένου· ἐπεὶ τό γε ἐν τοῖς λόγοις, μίμημά τι τοῦ ἐν τῇ ψυχῇ ἐστὶ παθήματος, καὶ ὕστερον γεγονὸς εἴδωλον, οὐ πάνυ ἄκρατον ψεῦδος. Sed hoc intelligendum de eo ψεύδους genere, quod ἀκούσιον vocat : deque eodem intelligenda hæc ejus in Theæteto [p. 194, A] definitio, ψεῦδος sc. vocari τὸ οἷον τοξότην φαῦλον ἑντα, παραλλάξαι καὶ ἁμαρτεῖν τοῦ σκοποῦ : idque proficiscitur ἐκ ψευδοῦς δόξης, quum in actum profertur : at ἑκούσιον ψεῦδος magis proprie est Mendacium. [Rep. 7, p. 535, E : Ἡ (ψυχὴ) ἂν τὸ μὲν ἑκούσιον ψ. μισῇ. Quando justum et honestum sit τὸ ψεῦδος disputat Xenoph. Mem. 4, 2, 17. Epicuri definitionem memorat Sext. Emp. p. 460 : Ὁ Ἐπίκουρος τὰ μὲν αἰσθητὰ πάντα ἔλεγεν ἀληθῆ καὶ ὄντα· ... ἔνθεν καὶ ὑπογράφων τἀληθὲς καὶ ψεῦδος, ἔστι, φησὶν, ἀληθὲς τὸ οὕτως ἔχον ὡς λέγεται ἔχειν, καὶ ψεῦδός ἐστι, φησὶ, τὸ οὐχ οὕτως ἔχον ὡς λέγεται ἔχειν. De Stoicis ibid. : Ἀληθές ἐστι κατ' αὐτοὺς τὸ ὑπάρχον καὶ ἀντικείμενόν τινι, καὶ ψεῦδος τὸ μὴ ὑπάρχον καὶ ἀντικείμενόν τινι. Scriptorum ecclesiasticorum definitiones collegit Suicerus, velut Gregorii Nyss. vol. 1, p. 191 : Ψ. ἐστι φαντασία τις περὶ τὸ μὴ ὂν ἐγγινομένη τῇ διανοίᾳ ὡς ὑφεστῶτος τοῦ μὴ ὑπάρχοντος. Joann. Chrys. Homil. 58 in Joann. p. 794 : Ἀλήθεια ἰσχυρὸν, ἀσθενὲς τὸ ψεῦδος· ἐκείνη μὲν γὰρ κἂν τῶν τυχόντων ἐπιλάβηται, λαμπροὺς αὐτοὺς ἀποφαίνει, τοῦτο δὲ, κἂν μετὰ τῶν ἰσχυρῶν ᾖ, ἀσθενεῖς αὐτοὺς δείκνυσι. Cyrill. Alex. De adorat. 10, p. 361 : Νοσεῖ τὸ ψ. οἰκοθεν μὲν τὸ ἄναλκι, κατακαλλύνεται δὲ πολλάκις τοῖς εἰσποιητοῖς ὡραϊσμοῖς, καθάπερ ἀμέλει καὶ τῶν γυναίων τὰ ἄσεμνα. De plurimis V. et N. T. exemplis hæc notamus, LXX Psalm. 5, 6 : Ἀπολεῖς πάντας τοὺς λαλοῦντας τὸ ψ. Jes. 28, 5 : Ἐθήκαμεν ψεῦδος τὴν ἐλπίδα ἡμῶν. Oseæ 11, 13 : Ἐκύκλωσέ με ἐν ψεύδει Ἐφραΐμ. Prov. 20, 20 : Ἡδὺς ἀνθρώπῳ ἄρτος ψεύδους. Jerem. 5, 2 : Οὐκ ἐν ψεύδεσιν ὀμνύουσιν· 23, 14 : Πορευομένους ἐν ψεύδεσι. Sirac. 7, 13 : Μὴ ἀροτρία ψεῦδος ἐπ' ἀδελφῷ σου. Ib. 14 : Μὴ θέλε ψεύδεσθαι πᾶν ψεῦδος, ut Plato Leg. 2, p. 663, D, dixit : Ἔστιν ὅ τι τούτου ψεῦδος λυσιτελέστερον ἂν ἐψεύσατό ποτε. Et ex N. T. Ep. ad Thess. 2, 2, 11, de doctrina falsa : Εἰς τὸ πιστεῦσαι αὐτοὺς τῷ ψ. De miraculis falsis ib. 19 : Σημείοις καὶ τέρασι ψεύδους. De idolis gentilium Ep. ad Rom. 1, 25 : Οἵτινες μετήλλαξαν τὴν ἀλήθειαν τοῦ θεοῦ ἐν τῷ ψεύδει.] ‖Ψεύδεα et ψεύσματα vocantur etiam Mendacii notæ, quæ mendacium hominum naribus supercrescere vulgo creduntur; nam in hoc l. Theocr. 12, [24] : Ἐγὼ δέ σε τὸν καλὸν αἰνῶν, Ψεύδεα ῥινὸς ὕπερθεν ἀραιᾶς οὐκ ἀναφυσῶ, schol. annotat, quosdam τὰ ἐπάνω τῆς ῥινὸς φυόμενα ψυδράκια, Pustulas quæ nari supercrescunt, solere vocare ψεύσματα, esseque hæc σημεῖον ψευδολογίας. Itidemque rursum ψεύδεα ῥινὸς quidam alius schol. ibid. ait esse φύσκας ἐπὶ τῆς ῥινὸς λευκὰς, quæ ἴονθοι nominantur et ψυδράκια : et Siculos τὸν ταῦτα φύσαντα, ψευδηγόρον σημήνασθαι : hunc igitur esse verborum poetæ sensum, ἐγὼ δέ σε ἐγκωμιάζων (alloquitur autem amasium), οὐ ψεύσομαι περὶ σοῦ, οὐδ' ἐπάνω τῆς ῥινὸς ψεῦσμα γεννήσω s. φύσω : quoniam sc. mentientibus ejusmodi ψεύσματα et pustulæ super naribus exoriuntur.

Ψευδοσέληνον, τὸ, dicitur ἡ ἀμαυρὰ σελήνη, Luna obscura, teste Hesych. et Suida; videtur enim luna obscura, esse fictitia et ementita, si cum fulgente conferatur.

[Ψευδοσέλινον, τὸ, (Apiastrum Gl.), synonymum πενταφύλλου, Quinquefolii, ap. Dioscor. 4, 42, et Apulej. De herb. c. 2.]

[Ψευδοσμάραγδος, ἡ, Falsa smaragdus. Plin. H. N. 37, 5, 19 : « Theophrasto autem scribente, esse in Tyro Herculis templo stantem pilam ex smaragdo, nisi potius pseudosmaragdus sit; nam et hoc genus reperiri, et in Cypro inventum ex dimidia parte smaragdum, ex dimidia jaspidem, nondum humore in totum transfigurato. Apud Theophr. De lapid. § 25 : Ψευδὴς σμάραγδος.]

[Ψευδοσοφία, ἡ, Falsa sapientia. Philostr. p. 331. Schneid. Euseb. Contra Hierocl. p. 538, C, ψευδοσοφίας ἁλούς. Hase.]

Ψευδοσοφιστὴς, ὁ, Qui falso sophistæ nomen sibi usurpat. Sic inscribitur Luciani quidam Dialogus, qui et Σολοικιστής. [Conjuncto utroque in Ψευδοσολοικιστὴς corruptum in libris Thomæ M. p. 4, 836.]

[Ψευδόσοφος, ὁ, ἡ, Falsam sapientiam affectans. Philostr. p. 331. Schol. Lucian. Tim. c. 55. Schneid. Nicet. Dav. Paraphr. Greg. Naz. p. 9, 4, τὰς τῶν ψ. φληναφίας. Euseb. Contra Hierocl. p. 538, A, τοὺς γόητας ψ. Hase.]

[Ψευδόσπορος, ὁ, ἡ, Qui falso perhibetur satione ortus. Georg. Pis. Bello Abar. 215, τοὺς γηγενεῖς τοὺς ψ. Hase.]

[Ψευδοστιγματίας, ὁ, Falsus στιγματίας, nomen comœdiæ Nicostrati ap. Suidam s. v. Νικόστρατος et Athen. 15, p. 685.]

[Ψευδόστομα, τὸ, Falsum ostium. Strabo 17, p. 801, ubi de ostiis Nili agit : Ἔστι δὲ καὶ ἄλλα τούτων μεταξὺ, ὡς ἂν ψευδοστόματα ἀσημότερα. Conf. Ψευδόστομος.]

[Ψευδοστομέω. HSt. post ea quæ s. v. Ψευδόστομος dixit :] Nam verb. Ψευδοστομεῖν significat Mendaci ore esse, ut Ovid. loquitur, Mendaci ore fallere, Mentiri. Soph. OEd. C. [1127] : Μόνοις παρ' ὑμῖν εὗρον ἀνθρώπων ἐγὼ Καὶ τοὐπιεικὲς καὶ τὸ μὴ ψευδοστομεῖν. [Lucian. Ocyp. 8 : Ἅπας γὰρ αὐτὸν βουκολεῖ ψευδοστομῶν.]

[Ψευδόστομος, ὁ, ἡ.] Ψευδόστομα, τὰ, Falsa et mentita ostia, [Ψ. ποταμὸς ap. Ptolem. 7, 1, 8, 33, 83, 85, 86,] de Istro ap. Herodot. [Non ap. Herodotum, sed ap. Ptolem. 3, 10, p. 311, 19, et *Pseudostomon* ap. Plin. H. N. 4, 12, 24. ‖ Πινέπτιμι ψευδόστομον et Δίολκος ψευδόστομον Ægypti ap. Ptolem. 4, 5, p. 277, 11, 12. Quorum alterum esse τὸ καλούμενον ψευδόστομον, quod Diodor. dixit 20, 25, Wesselingius conjicit. Plura Nili *falsa ora* vocat Plinius 5, 10, 11. ‖ Ψευδόστομον Gangis in India ap. Ptolem. 7, 1, 18, et 30.] At Ψευδόστομος, si de homine aliquo dictum reperiatur [Non reperitur], significabit Qui mendaci ore est.

[Ψευδοσυγγραφεὺς, έως, ὁ, Falsarum rerum scriptor. Tzetza in Cram. Anecd. Oxon. vol. 3, p. 332, 17 : Οἱ δ' ἀλαζόνες μετρικοὶ καὶ ψευδοσυγγραφέες.]

[Ψευδοσυγγραφέω, Falsa narro. Tzetz. Hist. 8, 186, p. 144; Exeg. in Hom. Il. p. 146.]

[Ψευδοσύλλογος. V. Ψευδοσύνοδος.]

[Ψευδοσύνη, ἡ, Mendacitas. Theod. Prodr. f. 41. Angl. Ψευδοσύνη (nam sic Moserus correxit pro ψευδόσυνος) ap. Procl. In Platon. Alcib. 1, p. 80, memoriæ errore pro κλεπτοσύνη, quod est apud Homerum Od. T, 396.]

[Ψευδοσύνθετος, ὁ, ἡ, Falso compositus. Const. Manass. Chron. 1192. Boiss.]

[Ψευδοσύνοδος, ἡ, Falsa synodus. Vita Stephani jun. in Analectis Benedict. p. 477 : Τὸν ὅρον τῆς ψευδοσυλλόγου συνόδου μεθ' ἑαυτῶν λαβόντες· ubi marg. « al. ψευδοσυνόδου », quæ haud dubie vera scriptura est. G. Dindorf.]

Ψευδόσφηξ, ηκος, ὁ, Vespa ementita et fictitia. At Plin. 30, 11, [30] : Pseudosphecem vocant Vespam quæ singularis volitat.

[Ψευδοτάφιον, τὸ, i. q. κενοτάφιον. Philostr. p. 371 extr. Tzetz. ad Lycophr. 365, 1047. Ψευδήριον dixit Lycophro.]

[Ψευδοτεχνία, ἡ, Falsa ars. Schol. Dionys. Thr. in Bekk. Anecd. p. 652, 1 : Ψ. ἐστὶ βραχεῖα τέχνη, μείζονος ὑποδυομένη τέχνης ἔργον, ὥσπερ οἱ φαρμακοπῶλαι ... λέγουσιν ἑαυτοὺς ἰατρούς. Schol. Aphthon. in Walzii Rhett. vol. 2, p. 623, 9 : Ματαιοτεχνίας ἢ κακοτεχνίας ἢ ψευδοτεχνίας ὄνησις οὐδεμία προσγίνεται. Schol. Hermog. vol. 4, p. 26, 19; 51, 19; vol. 5, p. 22, 22; vol. 6, p. 18, 11. Nicephori schol. ad Synes. p. 363. Serv. ad Virg. Æn. 1, 464. Mar. Victorin. Grammat. init.]

[Ψευδοτρισκαιδέκατος, η, ον, Falso pro decimo tertio numeratus. Ἄθλον ψ. Tzetz. Hist. 2, 505. Elberl.]

[Ψευδοτρόφιον, τὸ, Falsum alimentum. Cyrill. Scythop. in Vita Sabæ c. 44 : Λάχανον, εἴτε ὄσπριον ἢ ψευδοτρόφιον. Ducang.]

[Ψευδοϋπογράφω, Falsam subscriptionem subdo. Jo. Jejunator De confess. p. 93, E, περὶ ψευδοϋπογραψάντων. Hase.]

[Ψευδοϋπόστατος, ὁ, ἡ, Ficte substantialis. Phot. Epist. p. 178, 19. Hase.]

[Ψευδουργὸς, ὁ, ἡ, Mendacia confingens. Plato Soph. p. 241, B : Ἐν τῇ τῶν ψ. καὶ γοήτων τέχνῃ. « Niceph. Gregoras Dialogo Florentio p. 510, 3 ed. Jahnianæ. » Boiss.]

[Ψευδοφαὴς, ὁ, ἡ, Falso lumine lucens. Diog. L. in Anaximandro 2, 1 : Τὴν σελήνην ψευδοφαῆ (ἔφασκε) καὶ ἀπὸ ἡλίου φωτίζεσθαι. ‖] Ψευδοφανὴς, Mendaci luce splendens, Ementita luce splendens s. Adulterina, ut luna. In VV. LL. [Plut. Mor. p. 892, A, ex Anaxagora : Παραμεμίχθαι τῷ πυροειδεῖ (τῆς σελήνης) τὸ ζοφῶδες, ὅθεν ψευδοφανῆ λέγεσθαι τὸν ἀστέρα. Quæ iisdem verbis leguntur ap. Stob. Ecl. Phys. vol. 1, p. 564. Scribendum utrobique ψευδοφαῆ, quod ap. Plutarchum codd. plures servarunt. G. D. Ψευδοφανῆ Euseb. Præp. ev. p. 849, A, ubi Gaisf. t. 4, p. 123, 2 item restituit ψευδοφαῆ. Hase. HSt. alibi :] Ψευδοφανὴς, Adulterina luce splendens, ut luna, VV. LL.

[Ψευδόφημος, ὁ, ἡ, Falsidicus. Soph. OEd. C. 1517 : Πολλὰ γάρ σε θεσπίζονθ' ὁρῶ κοὐ ψευδόφημα. Ubi apographa interpolata ψευδόθυμα.]

[Ψευδοφίλιππος, ὁ, Falsus Philippus, ap. Strab. 13, p. 624, et Lucian. Adv. ind. c. 20. *Pseudophilippus* ap. Cicer. Agrar. 2, 33, Vellejum 1, 11, Florum 2, 14, Val. Max. 7, 5, aliosque. Memoravit HSt. s. v. Ψευδαλέξανδρος.]

[Ψευδόφοβος vitiose pro ψευδέφοδος, ap. Polyæn. 3, 9, 32, in scripturæ diversitate ap. Casaubonum.]

[Ψευδόφορον. V. Ψευδόθυρον.]

[Ψευδοχαρτῶν, τὸ, Falsa scriptio. Leges Rotharis regis p. 73, 14 Zachar. : Ἐάν τις ψ. ποιήσῃ. Hase.]

[Ψευδοχήρα, ἡ, Falsa vidua. Constitutt. Apostol. 3, 7.]

Ψευδόχριστος, ὁ, Qui Christi nomen mentitur, Qui falso Christi nomen sibi usurpat, Christum sese falso nomine appellat. [Ev. Matth. 24, 24 : Ἐγερθήσονται γὰρ ψευδόχριστοι. Ev. Marc. 13, 22. Et sæpe apud Patres. ‖ « Praesus Christianus. OEcum. In Apoc. p. 282, 32; 342, 4 Cramer. Greg. Naz. t. 1, p. 512, B; 141, A, ψευδοχρίστους καὶ πολεμίους τοῦ Πνεύματος. Hase.]

Ψευδόχρῡσος, ὁ, ἡ, Aurum arte mentiens. [Diodor. 2, 52 : Τοὺς χρυσολίθους ὑπὸ καπνώδους ἀναθυμιάσεως ἡλίου θερμότητι φυομένους λέγουσι τυγχάνειν τούτου τοῦ χρώματος· διὸ καὶ τοὺς ὀνομαζομένους ψευδοχρύσους κατασκευάζεσθαι· ubi intelligendum λίθους. Salmasio ψευδοχρυσολίθους scribendum videbatur Exerc. Plin. p. 769. Plut. Mor. p. 50, A : Ψ. καὶ κίβδηλα. « Georg. Lapitha Poem. Mor. 1042. » Boiss.]

[Ψευδύλος, ὁ, (Mendax,) n. pr. servi ap. Plautum in Pseudulo.]

Ψευδυποβολιμαῖος, ὁ, Falso suppositius, Qui revera supposititius non est, ut qui fingitur simulaturque esse suppositititius. Nomen fabulæ [a Cratino juniore ap. Diog. L. 3, 28, et alius] a Crobylo conscriptæ, ap. Athen. [3, p. 107, C; 8, p. 364, F.]

Ψεύδω, fut. σω, [pass. ψευσθήσομαι, perf. pass. Ἔψευσμαι, aor. Ἐψεύσθην. I. q. ψευδῆ καθίστημι, Falsum esse ostendo. Soph. Ant. 389 : Ψεύδει γὰρ ἡ πίνοια τὴν γνώμην· ubi Erfurdtius similem comparavit verbi ψευδοποιεῖν usum apud Polybium, de quo suo loco diximus.] Fallo, interdum et Frustro. [Cum accus. personæ vel expresso vel intellecto, Soph. fragm. 442 : Μὴ ψεῦσον, ὦ Ζεῦ· OEd. C. 628 : Εἴπερ μὴ θεοὶ ψεύδουσί με· 1509 : Καί σ' ἅπερ ξυνήνεσα θέλω πόλιν τε τήνδε μὴ ψεύσας θανεῖν· 1512 : Θεοὶ ... ψεύδοντες οὐδὲν σῆμα τῶν προκειμένων, i. e. Eventum dantes. Eur. Heracl. 385 : Οὔτι μὴ ψεύσῃ γε κήρυκος λόγος· et in fragm. ap. Stob. Flor. 111, 4 : Πόλλ' ἐλπίδες ψεύδουσι καὶ λογοὶ βροτούς. Soph.] Aj. p. 75 [1382] : Ἄριστ' Ὀδυσσεῦ, πάντ' ἔχω σ' ἐπαινέσαι Λόγοισι· καί μ' ἔψευσας ἐλπίδος πολὺ, Multum fefellisti spem meam; quippe qui videam te a partibus meis stare, quod nunquam sperassem. (Retinendo autem genit. Græcum, perinde est ac si ψευσθεὶς τῆς ἐλπίδος diceretur Falsus spei, ut etiam dicitur aliquis Falsus animi.) [Eur. Hec. 1032 : Ψεύσει σ' ὁδοῦ τῆσδ' ἐλπίς. Aristoph. Thesm. 870 : Μὴ ψεῦσον, ὦ Ζεῦ, τῆς ἐπιούσης ἐλπίδος. Polyb. 17, 11, 11 : Μήτε τοὺς Ἕλληνας ψεῦσαι τῶν περὶ τῆς ἐλευθερίας ἐλπίδων. Aristid. vol. 2, p. 181, 14 : Οὐκ ἔψευσε τῆς ἐλπίδος τοὺς Ἕλληνας. Eodem fere sensu Æsch. Pers. 472 : Ὡς ἄρ' ἔψευσας φρενῶν (i. e. ὧν ἐφρόνουν) Πέρσας.] Item vero et ipsa spes dicitur aliquem ψεύδειν, quum eum fallit et frustrat, ut ap. Xen. Cyrop. 1, p. 15 [c. 5, 13] Ἀλλὰ πιστεύω τοι τῇ πείρᾳ, καὶ τῇ ὑμῶν εἰς ἐμὲ εὐνοίᾳ, καὶ τῇ τῶν πολεμίων ἀνοίᾳ, μὴ ψεύσειν με ταύτας τὰς ἀγαθὰς ἐλπίδας. [Hell. 4, 4, 10 : Ψεύσει ὑμὲ τὰ σίγμα ταῦτα.] Pass. Ψεύδομαι, Fallor, ἀπατῶμαι. Suid. [ex scriptore recentiore non nominato] : Ψευσθέντα ὑπ' ἀνδρὸς ἀπατεῶνος [μὴ μένειν ἀπόμαχον· ubi notandus infinitivi usus. « Herodot. 2, 22 : Ἡ τρίτη τῶν ὁδῶν (tertia ratio explicandæ naturæ Nili) μάλιστα ἔψευσται, i. e. Plurimum aberrat a vero. » Schweigh.] Significat ψεύδομαι etiam Fallor s. Frustror [Soph. Phil. 1342 : Ἤν τάδε ψευσθῇ λέγων. Xen. Ages. 2, 8 : Νομίζων προθυμότατα μάχεσθαι, καὶ μέντοι οὐκ ἐψεύσθη· Hell. 4, 8, 36 : Ταῦτα ποιήσας οὐκ ἐψεύσθη. Æschin. p. 23, 18 : Ὁ ... μισθωσάμενος ἐψεύσθω. Οἱ ψευσθέντες et οἱ ψευσάμενοι opposita ap. Aristid. vol. 1, p. 423, 10 : Ἔστι δ' ἐν μὲν χρηστῶν κοινωνίᾳ τοῖς ψευσαμένοις αἰσχύνη, ἐν δὲ πονηρῶν καὶ τοσοῦτον τοῖς ψευσθεῖσι], cum solo genit., vel etiam cum dat. Herodot. [9, 61] : Ψευσθεὶς ἐλπίδος, Spe falsus s. frustratus. Basil. : Ὅπως μὴ ψευσθῇ τῶν ἐλπίδων, ἃς ἐφ' ἡμῖν ἔχει. [Isocr. p. 52, C : Οὐδὲ ψευσθέντες φαίνονται τῶν ἐλπίδων· 138, B : Μηδὲ ψευσθῆναι ποιήσωμεν τῶν ἐλπίδων τοὺς εὔνους· atque alii plurimi.] Soph. Trach. p. 356 [1714] : Εἴ τι μὴ ψευσθήσομαι Γνώμης, Nisi mea me fefellerit opinio, εἰ μὴ διαμάρτοιμι τῆς γνώμης, ἣν ἔχουσα περὶ αὐτοῦ τυγχάνω. Itidem ἐψευσμένος γνώμης [Herodot. 8, 40], Falsus frustratusque opinione sua. [Ψευσθῆναι τῆς αὐτῶν γνώμης Andocid. p. 22, 19.] Isocr. : Οὐδετέρων τούτων ἐψεύσθησαν, Neutro horum frustrati sunt, Nihil horum eos fefellit. Aristoph. Nub. [618] : Ψευσθῶσι δείπνου, Frustrentur cœna, ἀποτύχωσι, schol. Xen. Hell. 7, [1, 16] : Οὐκ ἐψεύσθησαν τῆς ὥρας [ut ψευσθεὶς τῆς ὥρας ap. Andocid. p. 6, 12, de eo qui in temporis mensura æstimanda errat]. Cum dat. etiam affertur, Εἰ

ψευσθείην γνώμη, pro Si me fallat opinio [Sumtum ex Herodoto 7, 9, 3, ubi Schweigh. probabiliter corrigit γνώμης, ut est 8, 40, etsi dativus quoque per se non reprehendendus. Sic Plato Polit. p. 278, A : Δόξῃ τε ψεύδονται καὶ λόγῳ. Soph. fragm. 508 : Ἡδοναῖς ἐψευσμένον], ut ap. Soph. quoque in Aj. p. 12 [178]: Ἦ ῥα κλυτῶν ἐνάρων ψευσθεῖσα δώροις, εἶτ' ἐλαφηβολίαις, Frustrata spe donandorum sibi armorum et spoliorum hosti detractorum, aut cervorum jaculis inter venandum fixorum. [Recte nunc ex Musgravii conjectura legitur ἐνάρων ψευσθεῖσ', ἀδώροις εἶτ' ἐλαφαβολίαις. Interpolata scriptura ψευσθεῖσα δώρων utitur Georg. Lecapenus in Matthæi Lect. Mosq. 1, p. 79, ubi de constructione verbi ψεύδεσθαι cum genitivo agit.] Rursum cum gen. ex Plat. Apol. [p. 22, D]: Καὶ τούτου μὲν οὐκ ἐψεύσθην, pro In hoc non sum falsus, In hoc non erravi. [Theæt. p. 195, A : Ἐψευσμένοι ... τῶν ὄντων καὶ ἀμαθεῖς· 199, C : Οὔτε ψευσθεῖσί τινος οὔτε μή· Menex. p. 245, C : Τῶν ἄλλων ξυμμάχων ἐψεύσθη.] Et ψεύδομαι τἀληθοῦς pro Aberro a veritate [ap. Antiph. p. 134, 40. Plato Rep. 3, p. 413, A : Τὸ ἐψεῦσθαι τῆς ἀληθείας. Et sic cum aliorum nominum quorumvis genitivis, velut ap. Plat. Euthyd. p. 286, D : Τὸ ψεύδεσθαι τῶν πραγμάτων. Lysias p. 193, 13 : Ψευσθέντες τοῦ πλήθους· 156, 28 : Πολλῶν ἐψεύσθητε τῆς οὐσίας· et ib. 16 : Φαινόμεθα τῶν ἀρχαιοπλούτων πολὺ ἐψευσμένοι]. Affertur vero et Ἐψεύσθημεν ἐν ὑμῖν, pro De vobis nos fefellit opinio, Falsi sumus opinione de vobis concepta : ἔψευσεν ἡμᾶς ἣν εἴχομεν περὶ ὑμῶν γνώμην. [Demosth. p. 1412, 4 : Οἱ ἐπὶ τῶν ἄλλων λόγων ψευσθέντες.] At Thuc. 4, p. 156 [c. 108]: Ἐψευσμένοις τῆς Ἀθηναίων δυνάμεως ἐπὶ τοσοῦτον ὅση ὕστερον διεφάνη, Falsis opinione concepta de potentia Atheniensium. [Id. 8, 103 : Ψευσθέντες τῶν σκοπῶν. Sequente περὶ Plato Protag. p. 358, C : Ἐψεῦσθαι περὶ τῶν πραγμάτων· Theæt. p. 200, A : Ὡς εἰδὼς διακείσεται περὶ ὧν ἔψευσται· Rep. 2, p. 382, B : Τῇ ψυχῇ περὶ τὰ ὄντα ψεύδεσθαί τε καὶ ἐψεῦσθαι καὶ ἀμαθῆ εἶναι. Sæpissime cum accus. pronominum τι, τόδε, τοῦτο, vel πολλὰ, πλεῖστα et similibus. Æsch. Choeph. 758 : Πολλὰ ... ψευσθεῖσα παιδὸς σπαργάνων φαιδρύντρια. Plato Soph. p. 240, E : Εἴπερ ψεύσεταί ποτέ τίς τι καὶ κατὰ βραχύ. Xen. Anab. 1, 8, 11 : Ὁ μέντοι Κῦρος εἶπε ... ἐψεύσθη τοῦτο· 2, 2, 14 : Τοῦτο μὲν οὐκ ἐψεύσθησαν· 3, 2, 31 : Οὕτως οἱ πολέμιοι πλεῖστον ἐψευσμένοι ἔσονται. Demosth. p. 925, 13 : Πλεῖστον δ' ἄρ' ἦν ἐψευσμένος. Cum subst. cognato Plato Men. p. 71, D : Ἵνα εὐτυχέστατον ψεῦσμα ἐψευσμένος ὦ. Xen. Anab. 5, 6, 35 : Τὰ χρήματα ἃ ὑπέσχοντο Τιμασίωνι ... ἐψευσμένοι ἦσαν τῆς μισθοφορᾶς. Bianor Anth. Pal. 7, 387 : Φεῦ, βρέφος ἐψεύσθην καὶ σὲ τὸ λειπόμενον.] || Alioqui ψεύδομαι [forma media, cujus frequentissimus inde ab Homero usus, cum aor. ἐψευσάμην, futuro ψεύσομαι et perf. ἔψευσμαι. Dicitur autem vel absolute, ut in locis Homeri aliorumque infra afferendis, vel] cum accus. [aut rei aut personæ] constructum, personæ inprimis, activam habet signif., declarans Fallo, Frustro. [Æsch. Ag. 1208 : Ξυναινέσασα Λοξίαν ἐψευσάμην. Eur. Alc. 811 : Εἰ μή τι σός με δεσπότης ἐψεύσατο· Hel. 1642 : Οὔποτ' ἄλλον ἄνδρα ψεύσεται μαντεύμασιν.] Aristoph. Nub. [260] : Μὰ τὸν Δί' οὐ ψεύσει με, Non me falles. Xen. Cyrop. 1, p. 18 [c. 6, 19] : Εἴ τις κύνας ἐν θήρᾳ ἀνακαλοῖτο ἀεὶ τῇ κλήσει οἵαπερ ὅταν τὸ θηρίον ὁρᾷ, τὸ μὲν πρῶτον προθύμως ἔχει ὑπακουούσας· ἢν δὲ πολλάκις ψεύδηται αὐτὰς, τελευτῶσαι, οὐδ' ὁπόταν ἀληθῶς ὁρῶν καλῇ, πείθονται αὐτῷ. [Hell. 3, 1, 25 : Ψεύδεταί σε οὗτος.] Herodian. 2, [7, 2] : Εὑρίσκετό τε καὶ τοὺς στρατιώτας ψευσάμενος καὶ ἀπατήσας τῷ μὴ δύνασθαι ἀποπληρῶσαι ἃ ὑπέσχετο, Fefellisse et frustrasse milites comperiebatur. Aliquanto post, Πρός τε τῶν ἐκεῖ στρατιωτῶν, οὓς ἐψεύσατο, οὐκ ἔτι πιστεύεται, Quos fefellit et frustravit spe sua. Itidem Epigr. [Automedontis Anth. Pal. 11, 346], sed omisso accus., subaudito tamen : Μέχρι τίνος, Ἡολύκαρπε, κενῆς παράσιτε τραπέζης Λήσεις κερματίοις ψευδόμεν' [Non hoc, sed χρώμενος legitur] ἀλλοτρίοις; Qui fallis creditores tuos ære alieno. Synes. Ep. 72 : Ἀνδρόνικος τὴν ἐκκλησίαν ψευσάμενος, ἀληθευούσης αὐτῆς πειραθήτω, Qui ecclesiam fefellit. Thuc. 6, p. 203 [c. 17] : Καὶ μὴν οὐδ' ὁπλῖται οὔτ' ἐκείνοις ὅσοι περικομποῦνται, οὔτε οἱ ἄλλοι Ἕλληνες διεφάνησαν τοσοῦτοι ὄντες ὅσοι ἕκαστοι σφᾶς αὐτοὺς ἠρίθμουν, ἀλλὰ μέγιστον δὴ αὐτοὺς ἐψευσμένη ἡ Ἑλλὰς, μόλις ἐν τῷδε τῷ πολέμῳ ἱκανῶς ὡπλίσθη, Longe eos frustrata fefellit opinione de se concepta, credentes sc. majorem esse copiarum numerum quam postea esse compertus est. Sic Act. 5, [3] : Διὰ τί ἐπλήρωσεν ὁ Σατανᾶς τὴν καρδίαν σου ψεύσασθαί σε τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον, καὶ νοσφίσασθαι ἀπὸ τῆς τιμῆς τοῦ χωρίου; Ut fallere auderes Spiritum sanctum et intervertere ex pretio istius prædii? Venditi enim pretium non integrum deferebat in ærarium ecclesiæ, sed partem sibi clam retinebat, simulans totum sese detulisse. (Alii tamen verterunt, Ut mentireris in Spiritum sanctum, Ut mentireris Spiritui sancto.) Itidem ex Apoll. [Rh. 1, 765], ψεύδομαι θυμὸν, Animum fallo. || Verum et cum rei accusativis jungitur, significans itidem Fallo, vel etiam Non servo, Frango. Hom. Il. H, [352] : Νῦν δ' ὅρκια πιστὰ Ψευσάμενοι μαχόμεσθα, Postquam fefellimus fœdus quod juravimus. [Quo spectat Hesychii gl. qui ψ. exp. παραβάντες, ἐπιορκήσαντες.] Xen. Hell. 3, [4, 6] : Ἃ ὤμοσεν εὐθὺς ἐψεύσατο· Cyrop. 6, p. 89 [c. 1, 11] : Μέχρι μὲν τοῦδε ἐπαινῶ τὴν Κύρου δεξιάν· οὐδὲν γὰρ ψεύδεται ὧν ὑπέσχετο. [Ib. 5, 2, 10 : Οὔτε συνθήκας ψευδοίμην ἂν ἑκὼν εἶναι.] Sic Phalar. ψεύδομαι πίστιν dicit pro Fallo fidem. Quibus addi potest et hoc Herodiani 6, [6, 1] : Ψευσαμένου αὐτοῦ καὶ μὴ τηρήσαντος τὰ συνθήματα, referendo sc. accus. συνθήματα ad ψευσαμένου etiam, ut sit Falso et non servato fœdere; alioquin enim et distinguere possumus post αὐτοῦ, et ψευσαμένου accipere neutraliter pro Mentito. Thuc. usus est et præt. pass. significatione activa, 5, p. 192 [c. 83] : Ὅτι ἔψευστο τὴν ξυμμαχίαν, καὶ ἡ στρατιὰ μάλιστα διελύθη ἐκείνου ἀπάραντος. Præterea res aliqua promissa, aut ipsa promissio ψευσθῆναι dicitur, quum falsa est et non servata. Thuc. 3, p. 105 [c. 66] : Τρεῖς ἀδικίας ἐν ὀλίγῳ πράξαντες, τήν τε λυθεῖσαν ὁμολογίαν, καὶ τῶν ἀνδρῶν τὸν ὕστερον θάνατον, καὶ τὴν περὶ αὐτῶν ἡμῖν μὴ κτείνειν ψευσθεῖσαν ὑπόσχεσιν· quippe qui promiseritis vos non occisuros, et tamen eam nobis de ipsis factam ὑπόσχεσιν ἐψεύσασθε. || Pass. [Med.] Ψεύδομαι neutralem præterea signif. habet, denotans Fallendi causa dico, s. Falso dico, Fallo verbis, Mendacium dico, Mentior. [Hom. Il. Δ, 404 : Μὴ ψεύδε' ἐπιστάμενος σάφα εἰπεῖν· E, 635 : Ψευδόμενοι δέ σέ φασι Διὸς γόνον ... εἶναι· Z, 136 : Ψευσαμένη Προῖτον ... προσηύδα· K, 634, et] Od. Δ, [140] : Ψεύσομαι, ἢ ἔτυμον ἐρέω; Falsumne an verum dicam? s. Fallamne verbis, an verum dicam? Hesiod. Op. [281] : Ὅς δέ κε μαρτυρίῃσιν ἑκὼν ἐπίορκον ὀμόσσας Ψεύσεται. Synes. Ep. 44 : Λέγει μὲν γὰρ ἡ φήμη· ψεύδεσθαι δὲ οὐ θέμις, οὖσαν θεὸν, Mentiri autem eam nefas est, utpote deam. Dem. [p. 23, 5] : Ἀνδρὸς οὐδαμῶς οἷόν τε ψεύδεσθαι. [Id. p. 189, 4 : Αἰσχρὸν ἦν τὸ ψεύδεσθαι καὶ ἐπιορκεῖν.] Xen. Cyrop. 1, p. 18 [c. 6, 19] : Ἤν πολλάκις προσδοκίας ἀγαθῶν ἐμβαλὼν ψεύδηταί τις, τελευτῶν οὐδ' ὁπόταν ἀληθεῖς ἐλπίδας λέγῃ ὁ τοιοῦτος, πείθειν δύναται. Plut. Alcib. : Βέλτιον δὲ σωθῆναι ψευδόμενον, ἢ μετὰ τῆς αὐτῆς αἰτίας ἀποθανεῖν ἀδόξως. Rursum Xen. Cyrop. 3, [1, 21] opponit inter se τοὺς ψευδομένους et τοὺς ἀληθῆ λέγοντας, ut Hom. quoque supra ψεύδεσθαι et ἔτυμον ἐρεῖν, itemque Aristot. ψεύδεσθαι et ἀληθεύειν. Et Paulus Ad Rom. 9, [1] : Ἀλήθειαν λέγω, ait, ἐν Χριστῷ, οὐ ψεύδομαι. Præterea affertur ex Plat. Rep. 2, [p. 382, B] : Τῇ ψυχῇ περὶ τὰ ὄντα ψεύδεσθαι [τε καὶ ἐψεῦσθαι καὶ ἀμαθῆ εἶναι], Animo de rebus mentiri. Dicitur etiam ψεύδεσθαί τινι, Mentiri alicui, pro Mendacium dicere coram aliquo. Act. 5, [4] : Οὐκ ἐψεύσω ἀνθρώποις, ἀλλὰ τῷ Θεῷ. [LXX Psalm. 24, 18 : Ἐψεύσατο ἡ ἀδικία ἑαυτῇ. Job. 34, 6 : Ἐψεύσατο δὲ τῷ κρίματί μου.] Item ψεύδεσθαι κατά τινος et εἴς τινα, Mendacium dicere in s. contra aliquem. Paulus in Ep. ad Col. 3, [9] : Μὴ ψεύδεσθε εἰς ἀλλήλους. [LXX Susann. 54 : Ἐψεύσω εἰς τὴν ἑαυτοῦ κεφαλήν.] Jacobi Ep. 3, [14] : Ψεύδεσθε κατὰ τῆς ἀληθείας. [Plato Euthyd. p. 284, A : Οὐδὲν κατὰ σοῦ ψεύδεται. Xen. Apol. 13 : Οὐ ψεύδομαι κατὰ τοῦ θεοῦ. Isæus p. 75, 11 : Ψεύδεσθαι κατὰ τετελευτηκότος. Cum κατὰ et accus. Plato Apol. p. 26, A : Ὥστε σύ γε κατ' ἀμφότερα ψεύδει. Sæpe cum περὶ sequente genit. vel personæ vel rei, ut ap. Plat. Protag. p. 347, A : Περὶ τῶν μεγίστων ψευδόμενος. Xen. Anab. 2, 6, 28 : Τὰ

ἀφανῆ ἔξεστι περὶ αὐτοῦ ψεύδεσθαι· Mem. 4, 8, 1 : Περὶ τοῦ δαιμονίου ψευδόμενον. Cum ἀμφὶ Pind. Ol. 13, 72 : Οὐ ψεύσομ' ἀμφὶ Κορίνθῳ. Cum πρὸς Plato Leg. 2, p. 663, D : Εἴπερ τι καὶ ἄλλο ἐτόλμησεν ἂν ἐπ' ἀγαθῷ ψεύδεσθαι πρὸς τοὺς νέους. Xen. Anab. 1, 3, 5 : Ἀνάγκη ... πρὸς ἐκεῖνον ψευσάμενον (ἐμὲ) μεθ' ὑμῶν εἶναι. Sequente ἐναντίον Plato Leg. 11, p. 917, A : Ὡς ἂν ἐναντίον τῶν χρειττόνων αὐτοῦ ψεύδηται.] Interdum cum infin. Plut. [Mor. p. 506, E], de Eumene : Ἀκούσας ἐπέρχεσθαι Κρατερὸν, οὐδενὶ τῶν φίλων ἔφρασεν, ἀλλ' ἐψεύσατο Νεοπτόλεμον εἶναι· Artox. [c. 14] : Ἑτέρου δὲ πρὸς τῷ μεταστῆναι ψευσαμένου καταβαλεῖν δύο τῶν πολεμίων. Nonnunquam cum accus. etiam rei. [Plato Leg. 2, p. 663, D : Ἔστιν ὅ τι τούτου ψεῦδος λυσιτελέστερον ἂν ἐψεύσατό ποτε.... Herodot. 6, 32 : Οὐκ ἐψεύσαντο τὰς ἀπειλὰς τὰς ἐπηπείλησεν.] Æschin. [p. 67, 37] : Οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι ἀλαζόνες, ὅταν τι ψεύδωνται, ἀόριστα καὶ ἀσαφῆ πειρῶνται λέγειν. [Id. p. 20, 10 : Ψεύδεσθαι τὴν ὑπόσχεσιν.] Synes. Ep. 57 : Μὴ ψευδομένης τὸ ὄνομα, Non ementientis nomen suum. Sic Aristoph. Pl. [571] : Ψεύδομαι τούτων οὐδὲν, Nihil horum mentior s. fingo. Greg. Naz. : Χρωμάτων ψευδομένων τὸ φυσικὸν κάλλος, Colorum ementientium nativam pulcritudinem. Dicunt enim et Latini Mentior pro Ficte simulo et imitor : unde illa ap. Virg., Faciem mentita Creusæ : item, Varios mentitur lana colores. [Cum accus. rei et personæ Soph. OEd. C. 1145 : Ὧν γὰρ ὤμοσ' οὐκ ἐψευσάμην οὐδέν σε. Eur. Alc. 811 : Εἰ μή τι σός με δεσπότης ἐψεύσατο. Andocid. p. 16, 19 : Ἅπερ ἐγὼ αὐτὸν οὐ ψεύσομαι. Cum genit. per attractionem posito pro accusativo Plato Leg. 11, p. 921, A : Τὴν τιμὴν τῶν ἔργων ὀφειλέτω ὧν τὸν ἐκδόντα ψεύσηται.] Sicut vero aliquid ψεύδεσθαι dicimur nos active pro Mentiri s. Ementiri, Falso confingere, ita vicissim illud passive ἐψεῦσθαι, Ementitum et confictum esse fallendi causa, ut Budæo etiam ἐψευσμένα sunt Vana et falso dicta. Quomodo accipiendum est in hoc l., qui ex Phalar. affertur, Ἐψευσμένοι ἐπὶ τὸ αὐτὸ, si subaudiatur λόγοι, vel talis quispiam rei nominativus, ut sit Ad id ipsum ementiti et conficti fallendi causa. Aliis, Ad idem mendacium tendentes. Apud Thuc. certe 6, p. 232 [c. 104 : Ἐπὶ τὸ αὐτὸ] ἐψευσμέναι ἀγγελίαι sunt αἱ ψευδεῖς. Sed peculiariter poetæ etiam, interdum vero historici quoque οἱ μυθογράφοι, ψεύδεσθαι dicuntur in suis fabulis, quum fingunt aliquid et lectorem fallunt rei non veræ narratione aut descriptione. Plato De rep. [2, p. 377, D] : Ἐάν τις μὴ καλῶς ψεύδηται. Unde Plut. [Mor. p. 16, B] : Οὐκ ἴσμεν δὲ ἄμυθον οὐδὲ ἀψευδῆ ποίησιν· quales etiam sunt αἱ μυθιστορίαι. [HSt. in Indice :] Ἐψευσμένος, Mentitus s. Ementitus.

[Ψεύδωμα vitiose pro ψευδόπτωμα, quod v.]

[Ψευδωμοτέω, i. q. ψευδορκέω. Cyrill. C. Julian. 6, p. 187, D, ubi male ψευδομοτεῖν, quod correxit Lobeck. ad Phryn. p. 704.]

[Ψευδωμότης, ὁ, Perjurus. Lycophr. 523 : Κοιράνῳ ψευδωμότῃ.]

[Ψευδώμοτος, ὁ, ἡ, Perjūrus. Lycophr. 932 : Πατρῷον ὅρκον ἐκτίνων ψευδώμοτον.]

[Ψευδωνυμία, ἡ, Falsa appellatio. Theophyl. Simoc. Hist. p. 142, 13; 187, 21 Bonn., τῆς κλήσεως τὴν ψ. Hase.]

Ψευδώνυμος, ὁ, ἡ, Mendax nomine, ut dixit Ovid. Mendax cognomine, Nomen suum mentiens, Non respondens suo nomini, Nomen habens rei non respondens. [Hesych. : Ψευδώνυμοι· ὄνειροι ψευδολόγοι. Suidas : Ψευδώνυμοι· διεψευσμένοι τῷ ὀνόματι, ψευδολόγοι.] Opponitur enim τῷ φερώνυμος, ut dixi. Æsch. Prom. p. 44 meæ ed. [716] : Ἥξεις δ' ὑβριστὴν ποταμὸν οὐ ψευδώνυμον, ubi schol. annotat hoc dici de fluvio cui Ἄραξις nomen est, impositum ei παρὰ τὸ ἀράσσειν, a magno sc. undarum fragore : et quoniam τῷ ὀνόματι ἡ πρᾶξις συνᾴδουσά ἐστι, vocasse οὐ ψευδώνυμον : perinde ac si dixisset, Qui non immerito vocatur Araxis. [Sept. 670 : Ἦ δῆτ' ἂν εἴη πανδίκως ψ. Δίκη. Anth. Pal. App. 305 : Οὔνομα δ' Εὐτυχίδης ψευδώνυμον. HSt. alibi :] Ψευδώνυμος, ὁ, ἡ, Falso nomen gerens, s. nominatus, Fictitio et mentito nomine s. titulo vocatus, ut ψευδωνύμους θεοὺς vocat Maximus ap. Dionys. Areop., Gentilium deos s. dæmonas; falsissime enim eis deorum nomen tributum fuit. Sic ap. Plut. [Mor. p. 479, E] : Φιλόσοφος ψευδεπίγραφος καὶ ψευδώνυμος, Qui falso gerit titulum et nomen philosophi. [Ib. p. 821, F : Ψ. τιμαί. Sext. Emp. p. 237 : Ἐὰν τὴν ψ. αὐτῶν τεχνολογίαν ἄτεχνον ἀποδείξωμεν. Paulus Ep. ad Timoth. 1, 6, 20 : Καὶ ἀντιθέσεις τῆς ψ. γνώσεως.] Ut autem Maximus, ita Philo etiam ψευδωνύμους θεοὺς vocat Gentilium istos fictitios et ementitos deos : ut V. M. 3 [vol. 2, p. 161, 6] : Οἳ τὸν ἀληθῆ Θεὸν καταλιπόντες, τοὺς ψευδωνύμους ἐδημιούργησαν, Falsi nominis deos sibi finxerunt. Et aliquanto post [p. 166, 12] : Ψευδώνυμοι δ' εἰσὶ, γραφέων καὶ πλαστῶν τέχναις δημιουργούμενοι, Falsa vocabula obtinentes.

Ψευδωνύμως, Mendaci nomine, Falso nomine, Nomine rei non conveniente. Æsch. Prom. p. 10 meæ ed. [85] : Ψευδωνύμως σε δαίμονες Προμηθέα Καλοῦσιν· αὐτὸν γάρ σε δεῖ προμηθέως Ὅτῳ τρόπῳ τῆσδ' ἐκκυλισθήσῃ τύχης. [Greg. Nyss. t. 3, p. 122, B. Epiphan. t. 1, p. 856, C. Phot. Epist. p. 218, 29; 217, 41, τὸν ψ. ἐπονομασθέντα. Hase.]

[Ψεῦμα. V. Ψεῦσμα.]

Ψεῦσις, εως, Mendacium. Unde Ψευσίστυξ, ὕγος, ὁ, ἡ, Osor mendacii, Epigr. [Anth. Pal. 9, 525, 24, ubi accus. ψευσίστυγα est inter epitheta Apollinis. HSt. post ea quæ s. v. Στυγόδεμνος dixit :] In iisdem Epigr. inversa compositionis ratione legitur Ψευσίστυξ, ὁ, ἡ, Osor mendacii, Qui mentiri odit, Abhorrens a mendacio.

Ψεῦσμα, τὸ, Mendacium. [Plato Men. p. 71, D : Ἵνα εὐτυχέστατον ψ. ἐψευσμένος ὦ. Reprehendit Thomas M. p. 927 : Ψεῦδος, οὐ ψεῦσμα, εἰ καὶ Ἀριστείδης (vol. 2, p. 560) « Καὶ τί τούτου τραγικώτερον ψεῦσμα; » Legitur ap. Plut. V. Artax. c. 13 : Ψ. λαμπρόν· Mor. p. 872, E : Τὸν ἔλεγχον τοῦ ψ. Frequentius ap. Lucian., ut Tim. c. 55, ubi cum θρασύτης conjunctum est; Philops. c. 2 : Ψ. ἐγγράφῳ κεχρημένοι· c. 40 : Ὑπὸ πολλῶν ψ. δηχθείς· Dem. enc. c. 44 : Ὑποκριτὴς ἀπίθανος τῶν ψ., aliosque recentiores. Semel in N. T. Ep. ad Rom. 3, 7 : Εἰ ἡ ἀλήθεια τοῦ θεοῦ ἐν τῷ ἐμῷ ψ. ἐπερίσσευσεν εἰς τὴν δόξαν αὐτοῦ. Aliquoties in V. T. ap. Symm., Aq. et Theod., Job. 13, 4; 34, 6, Psalm. 60, 3, Prov. 23, 3. Male ψεῦμα ap. Hesych. s. v. Ἀνάπλασμα et Ἐπιορκία et in aliquot codd. Tzetzæ ad Lycophr. 170. ‖] Mendacii nota. V. Ψεῦδος.

[Ψευστάζω, i. q. ψεύδομαι. Tzetz. Hist. 9, 435 : Ἄκουε, μὴ ἀμφίβαλε, ὁ Τζέτζης οὐ ψευστάζει· et ib. 440; 11, 304.]

[Ψεύστειρα, ἡ, Mendax. Orac. Sibyll. 3, 815 : Μαινομένην, ψεύστειραν· ubi libri plerique ψεύστριαν.]

[Ψευστέω. HSt. s. v. Ψεύστης :] Apud eundem poetam [Hom.] est et verb. Ψευστέω, pro ψεύδομαι passivo, Fallor, Frustror, Non assequor scopum propositum. Nisi malis Mentior, Mendacium dico. Il. T, [107] : Ψευστήσεις, οὔτ' αὖτε τέλος μύθῳ ἐπιθήσεις. [Ubi alios ψεύστης εἶ scripsisse ex annotatione scholiastæ intelligitur : Ὑφ' ἓν Ἀρίσταρχος, ἀντικειμένως τῷ ἀληθεύσεις. Ἄτοπον γὰρ Διὶ λέγειν ψεύστης εἶ. Eust. p. 1175, 18 : Τοῦ ψευστήσεις προϋπάρχει τὸ ψευστός, ὡς καὶ τοῦ ἀνηκουστήσεις τὸ ἀνήκουστος. V. Lobeck. Rhemat. p. 150.]

[Ψευστὴρ, ῆρος, ὁ, i. q. ψεύστης. Manetho 4, 119.]

Ψεύστης [De accentu Etym. M. p. 435, 18], ὁ, Mentitor, Mendax, Qui mendaciis fallit. Dem. [p. 404, 3] : Ταῖς ἀραῖς ἔνοχος, ψεύστης, τῶν φίλων προδότης. [Ψ. καὶ τολμηροὶ Diodor. 1, 76.] Hom. Il. Ω, [261], de Priamo conquerente optimos fortissimosque filios sibi peremptos esse, superstites autem degeneres : Τοὺς μὲν ἀπώλεσ' Ἄρης· τὰ δ' ἐλέγχεα πάντα λέλειπται, Ψεῦσταί τ' ὀρχησταί τε, χοροιτυπίῃσιν ἄριστοι, Probra mihi relicta sunt, mentitores et saltatores, nullam ad aliam rem idonei quam ad agitandos choros. [Timocreon ap. Plut. V. Themist. c. 21 : Ψεύσταν, ἄδικον, προδόταν. Pind. Nem. 5, 53 : Ψεύσταν λόγον. Callim. H. Jov. 8, et Gætul. Anth. Pal. 7, 275 : Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται. Soph. Ant. 1195 : Ὧν ἐς ὕστερον ψεῦσται φανούμεθα. Lollius Bass. Anth. Pal. 7, 372 : Ψεῦσται δαίμονες ἀμερίων. Leon. Tar. ib. 273 : Ψεύστης δ' οὗτος ἔπεστι λίθος· ubi de cenotaphio dictum est, ut ap. Marc. Argent. ib. 374 : Ψεύστην αὐγάζουσα κενὸν τάφον. Πυρσὸς ψεύστας Bassus ib. 9, 289. Plut. Mor. p. 220, C : Ἐπαίνετος πάντων ἔφη τοὺς ψ. τῶν ἁμαρτημάτων

αἰτίους εἶναι. LXX Prov. 19, 22 : Πλούσιος ψ. Psalm. 115, 2 : Ἄνθρωπος ψ. Sir. 15, 8 : Ἄνδρες ψ. « Basil. Cæs. In Psalm. 115, p. 315 : Ψ. ὁ μὴ ἐκ πίστεως βοηθούμενος, ἀλλ' οἴκοθεν ἐπὶ τὸν λόγον ἐρχόμενος, ταῖς ἀνθρωπίναις παρασκευαῖς πρὸς τὴν κατάληψιν τῆς ἀληθείας θαρρῶν, παρὰ πολὺ τῆς ἀληθείας ἐκπίπτων. Quomodo Ep. ad Rom. 3, 4, πᾶς ἄνθρωπος ψεύστης dicatur explicant Greg. Nyss. vol. 3, p. 142, et Jo. Chrys. In Psalm. 116. Huc etiam referri potest locus Ev. Joann. 8, 44, de diabolo : Ὅτι ψ. ἐστὶ, καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ. SUICER.]

[Ψεῦστις, ιδος, ἡ, Mendax, in epigr. ap. Letronn. *Journ. des Sav.* 1828 p. 184, sive in Welckeri Sylloge 50, 3, p. 71.]

[Ψεύτρια, ἡ, Mendax. Συκοφάντρια per ψεύτρια exp. rec. gl. Aristoph. Pl. 971, quod comparandum cum ψεῦμα pro ψεῦσμα scripto, de quo supra diximus. Recte tamen fortasse Hemst. ψεύστρια.]

[Ψεφαῖος, αία, αῖον, i. q. ψεφαρός. Psell. in Boiss. Anecd. vol. 3, p. 228 : Ψεφαῖον τὸ σκοτῶδες. Hinc fortasse Hesychio, Ψέφαις· σκοτειναῖς, restituendum ψεφαίαις· et, Ψεφαίας νυκτός· σκοτεινῆς, ubi nunc pariter ψέφαις legitur. G. DIND.]

[Ψεφαρὸς, ὰ, όν. HSt. s. v. Ψέφος :] Quam signif. [Tenebrosus, Obscurus] habent et derivata Ψεφαρὸς et Ψεφηνός. Nam idem Hesych. ψεφαρὸν [Codex ψεφάριον, quod etiam ex ψεφαῖον corruptum esse potest], affert pro σκοτεινὸν, addens tamen et λυπρόν [Galen. Lex. p. 598 : Ψεφαρά· ζοφοειδῆ (var. lect. ψεφοειδῆ), μελανειδοῦντα· ψέφος γὰρ τὸ σκότος· quam gl. Foesius refert ap. Hippocr. p. 207, 57, ubi ὑποψάθυρα legitur, sed Dioscorides ὑποψέφαρα legi voluit, reprehensus ab Galeno vol. 8, p. 782 : Διοσκορίδης ὥσπερ ἄλλα πολλὰ προχείρως ἐν τοῖς ἀσαφέσι βιβλίοις ὑπήλλαξεν, οὕτω καὶ τὰ ὑποψάθυρα μεταγράψας ἐποίησεν ὑποψέφαρα, καί φησιν αὐτὸς οὕτως ὠνομάσθαι τὰ ὑπομελανίζοντα· τὸ γὰρ σκότος ψέφας εἰρῆσθαι καὶ παρὰ Πινδάρῳ], et Suidas ψεφηνὸς pro σκοτεινὸς, οὐκ ἐπιφανὴς, Obscurus, Non illustris s. clarus : cum hoc exemplo, Ἦν δὲ καὶ ὁ ἀὴρ (ita enim reponendum judico pro ἀνὴρ) ψεφηνός. [Glossam recte omittunt codices : nam illata est ex Zonara p. 1870. Verba grammatici post ἐπιφανὴς hæc sunt, ψέφος γὰρ τὸ σκότος· ἦν δὲ καὶ ὁ ἀνὴρ ψεφηνός. Similiter Etym. M. p. 818, 32 : Ψεφενὸς καὶ (Ψεφενὸς καὶ delendum, nisi ψεφεινὸς καὶ scripsit) ψεφηνὸς ἀνήρ· σκοτεινὸς, οὐκ ἐπιφανής· ψέφος γὰρ τὸ σκότος φησὶ (φασὶ Tittmannus) Πίνδαρος Ἀριστοκλεῖ (scr. Ἀριστοκλείδῃ). Sunt Pindari verba in carmine in Aristoclidem Æginetam Nem. 3, 71, ψεφηνὸς ἀνὴρ, quibus convellitur Stephani conjectura ἀήρ. Per σκοτεινὸς exp. schol.] Apud eundem [Hesych.] et ψεφὰς [Eodem accentu s. v. Καταψέφει. Sed corrigendus accentus cum Is. Vossio, ψέφας, ut κνέφας : v. Lobeck. Rhemat. p. 314. Et sic ap. Galen. l. supra allato], σκότος, Tenebræ, Obscuritas, pro quo supra ψάφα.

[Ψέφας. V. Ψεφαρός.]

[Ψεφαυγὴς, ὁ, ἡ. HSt. s. v. Ψέφος :] Ex eodem ψέφος est et compositum Ψεφαυγὴς, Obscuram lucem reddens. Meminit ejus Hesychius, ψεφαυγοῦς exponens σκοτεινῆς, Obscuræ. Tenebrosæ. [Sic κελαινοφαὴς, μελαμφαὴς et alia hujusmodi dicuntur, de quibus Seidl. ad Eurip. Troad. 566.]

[Ψεφάω, Obtenebro. Hesych. : Καταψέφει (codex καχαψεφεῖ)· κατασκοτίζει. Ψέφας (codex ψεφάς) γὰρ τὸ σκότος, παρὰ τὸ ψεφᾶσθαι τὸ μεταμελεῖσθαι καὶ οἷον σκότος περιτιθέναι τοῖς λεγομένοις, τὸ καταψέφειν (codex καταψεφεῖν). Ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ τὸ φροντίζειν οὕτως λέγουσιν.]

[Ψεφηνός. V. Ψεφαρός.]

[Ψεφοειδὴς vitiose pro ζοφοειδής. V. Ψεφαρός.]

Ψέφος, τὸ, Suida auctore τὸ σκότος dicitur, Tenebræ, Obscuritas ; Hesychio καπνὸς, Fumus. Idem Hesych. adjective etiam poni docet pro Tenebrosus, Obscurus : afferens sc. ψέφαις pro σκοτειναῖς : et ψέφης [non hoc, sed ψέφαις legitur] νυκτὸς pro σκοτεινῆς. [De his gll. diximus s. v. Ψεφαῖος.] Quam signif. habent et derivata Ψεφαρὸς et Ψεφηνός [quæ v.]

[Ψέφω.] Ψέφει, Hesych. affert pro δέδοικεν, ἐντρέπει, φροντίζει [Has interpretationes confirmat adjectivum ἀψεφὴς, quod v.] : nec non pro λυπεῖ. Item Ψέδειν pro ἐντρέπειν, φροντίζειν. [V. Ψηφάω.]

[Ψεφὼ, i. q. Ψεδώ. V. Ψεδαῖοι.]

[Ψέω. V. Ψάω et Ψίω.]

Ψῆγμα, τὸ, Id quod radendo, destringendo et detergendo detractum est, Ramentum. Plut. [Mor. p. 722, A] : Τοῖς διὰ τοῦ φωτὸς ἀεὶ διάττουσι ψήγμασι μικροῖς καὶ θραύσμασι· solent enim quisquiliæ illæ, quæ in detersione vestium destringuntur, in aerem subvolitare. Sic ἥλων ψῆγμα et χαλκοῦ ψῆγμα, et χρυσοῦ ψῆγμα, Ramentum clavorum, æris, auri. H. e. veluti Glebulæ aut Squamulæ quædam quæ suapte sponte decidunt. [Ib. p. 695, B : Τὸ ἀπορρέον πνεῦμα τῆς χιόνος ἐστὶ μὲν οἷον αἰθὴρ τοῦ πάγου, καὶ ψ. λεπτομερέστατον. De cinere Æsch. Ag. 442 : Ψῆγμα δυσδάκρυτον ἀντήνορος σποδοῦ.] Diosc. 5, 88 : Χαλκοῦ δὲ ἄνθος, ὅ τινες τῶν παλαιῶν ἥλων ψῆγμα ἐκάλεσαν, ἄριστόν ἐστι τὸ εὔθρυπτον· nam flos æris fit ipso ære fuso et in alias fornaces translato, ubi flatu crebriore excutiuntur velut milii squamæ, quas vocant florem : cadunt autem, quum panes æris aqua refrigerantur rubentque. Eaque inter ψῆγμα illud et τὴν λεπίδα est differentia, quod squama decussa est vi clavis, per quos panes ærei ferruminantur, s. quod squama excutitur ictibus iisdem panibus, flos cadit sponte, ut docet Plin. 34, 11. Idem Plin. eodem lib. c. 13, quod ψῆγμα vocarat, postea nominat Paleam quandam s. Palam, ut quidam scribunt, qui Strabonem quoque πάλας dixisse annotant pro ψήγματα. Item in Epigr. [Antiphili Anth. Pal. 7, 310] ψῆγμα χρυσοῖο, ut ap. Athen. quoque 6, [p. 233, D] : Ἐν ταῖς ἑσχατιαῖς τῆς οἰκουμένης καὶ ποτάμια τὰ τυχόντα, ψήγματα χρυσοῦ καταφέρει· 5, [p. 203, C] Pactolus fluvius χρυσοῦν ψῆγμα καταφέρει : qui fluvius ap. Juv. aurum rutila volvit arena, ap. Virg. pinguia culta irrigat auro. Sic Strabo 3, p. 63 [p. 146] : Ἐν τοῖς ψήγμασι τοῦ χρυσίου· item [ibid.], Ἐν δὲ τοῖς ἐπικλύστοις ἀπολάμπει τὸ τοῦ χρυσοῦ ψῆγμα. Quod Ψῆγμα ibid. χρυσῖτιν ἄμμον appellat. [Adde Herodot. 1, 93 : Πάρεξ τοῦ ἐκ τοῦ Τμώλου καταφερομένου ψήγματος· 5, 101 : Ψῆγμα χρυσοῦ καταφορέων ἐκ τοῦ Τμώλου· 6, 125 : Ἐσπεσὼν ἐς σωρὸν ψήγματος. Diodor. 2, 50 : Ἄπυρος χρυσὸς, οὐχ ὥσπερ παρὰ τοῖς ἄλλοις ἐκ ψηγμάτων καθεψόμενος· 3, 13 : Καθαρὸν ψῆγμα τοῦ χρυσοῦ. Plut. V. Demetr. c. 4 : Καλὸν πεδίον ψήγματι χρυσίου κατασπείρειν. Themist. Or. 24, p. 307, A ; 27, p. 335, A. Philostr. p. 564. Lucian. Gall. c. 16. Schol. Soph. Ph. 393.] Item ψήγματος τάλαντα, Herodot. [3, 94, 95, 98], Talenta aureorum ramentorum s. auri ramentorum : ut Plin. quoque appellat, 33, 4 et 31, 7. [Ψ. atomorum Longin. fragm. 7, 2 : Τῶν ἐκ ταὐτομάτου ψηγμάτων, ἃ καὶ αὐτοῖς ἐπὶ τῶν αἰγιαλῶν προσέοικε λίθοις. Ψῆγμα πολυκνήμου vulgo ap. Nicandr. Th. 559, ubi nunc ψηχρά. V. Ψηχρός. Αἰγείρων ψήγματα Philostr. p. 781.] Hesych. quoque ψῆγμα exp. ξύσμα, et μικρὸν θρύμμα s. κλάσμα, ut et Suidæ ψήγματα sunt μικρὰ κομμάτια.

[Ψηγμάτιον, τὸ, Parvum ramentum. Heraclit. ap. Plut. Mor. p. 883, B : Ἡράκλειτος ψηγμάτιά τινα ἐλάχιστα καὶ ἀμερῆ εἰσάγει.]

[Ψηκεδών. V. Ψηκτός.]

[Ψηκτήρ. V. Ψήκτρα.]

Ψηκτὸς autem et Ψηκεδὼν, όνος, ἡ, licet et ipsa derivata sint e ψήχω, tamen illud in VV. LL. exp. Modius, hoc vero ab Hesych. et Suida κονιορτὸς, Pulvis. Ac quod ad illam expos. attinet, nullo modo dubito quin aperte mendosa sit : hæc autem ferri potest; videmus enim et ψήγματα nominari Quisquilias et pulveris particulas in aere volitantes, quales sunt αἱ ἄτομοι. [|| Salmas. ad Hist. Aug. p. 437, F : « Ψηκτὸς a ψήχω, quod est Rado. » Ac profecto Orneosoph. p. 222, C, ψηκτὸν (perperam cusum ψικτόν) significare videtur Abrasum, ut sit quasi i. q. ψηνὸς, quod v. HASE.]

[Ψήκτρα, ἡ.] Ψηκτὴρ, ῆρος, ὁ [v. s. Ψηκτρίς], et Ψήκτρα, ἡ, dicitur τὸ τῆς ψήξεως καὶ καθάρσεως ὄργανον, Instrumentum quo radimus, defricamus, destringimus et detergimus, ut est radula et strigil; nam et strigil dicitur ex eo, quod equi, et ii qui balneant, soleant ea stringi s. destringi : ξύστρα et στλεγγὶς etiam nominatur. [Pollux 1, 185 : Τὸ διακτενίζον σιδήριον πριονῶδες ὠδοντωμένον ψήκτρα· 10, 55 : Τὴν ψ. οὐ μόνον Ἀριστοφάνης ἐν Ἀναγύρῳ εἴρηκεν, ἀλλὰ καὶ Σο-

φοκλῆς ἐν Οἰνομάῳ «Διὰ ψήκτρας σ' δρῶ ξανθὴν καθαιρονθ' ἵππον αὐχμηρᾶς τριχός.» Eustath. p. 696, 59 : Ψήκτραις τρίχες (τῶν ἵππων) κτενίζονται κατά τινα τραγικόν. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 73, 15 : Ψ. ᾧ σκεύει ψήχουσι τοὺς ἵππους. Per ξύστρα, σπάθη exp. Hesych. In ψηκτρὶς et ψηκτρία corruptum notamus s. v. Ψηκτρίς.] Legitur autem utrumque vocab. ap. Suid., qui ψήκτραν esse ait ἐργαλεῖον, δι' οὗ τοὺς ἵππους κνήθομεν : afferens ex Epigr. [Mæcii Anth. Pal. 6, 233] : Καὶ πριστὸν ψήκτρης κνῆσμα σιδηρόδετον. Et rursum [Philodem. ib. 246] : Καὶ ψήκτραν [ψήκτρην] ἵππων ἐρυσίτριχα. [Ψήκτραν δοναχῖτιν Phanias ib. 307.] Ubi recte πριστὴ vocatur et ἐρυσίθριξ, quoniam serratos habet dentes, et pilos equorum fluxos detrahit. Itidem Eur. Hippol. [1174] : Ψήκτραισιν ἵππων ἐκτενίζομεν τρίχας, Strigilibus equorum pectebamus comas. Recte et ipse; nam ut pectine caput nostrum, ita strigili corpus equi καθαίρομεν. [Hippiatr. p. 191, 28; 189, 25, τὸ δέρμα ψήκτρᾳ ἢ ὀστράκῳ ἀναδείρας. Hase.]

[Ψήκτρια. V. Ψηκτρίς.]

[Ψηκτρίζω, Defrico, Destringo. Καταψήχειν ἵππους per ψηκτρίζειν exp. gl. Eur. Hipp. 109.]

[Ψηκτρίον, τὸ, Strĭgla, Gl. Vitiose pro ψυκτήριον ap. Suidam s. v. Δεῖνος.]

Ψηκτρὶς, ίδος, ἡ, et Ψήκτρια, ἡ, dicitur pro ψήκτρα, ut in Ξύστρα vidisti supra. [Sumtum ex gl. Hesychii qui Ξύστρα exp. per ψηκτρὶς, ψηκτρία· ubi ψηκτρία corruptum ex ψήκτρα, ψηκτρὶς autem fortasse ex dittographia natum. G. D.] Apud Hesych. legitur etiam Ψακτὴρ, ψήκτρα : quod ψακτὴρ, Doricum est. [Ψηκτὴρ vero corruptum ex ψυκτὴρ ap. grammaticos s. h. v. indicandos.]

Ψηλαφάω, ήσω, Tango, Contrecto. [Palpo, Tracto, Contracto, Obtracto, Troito, Gl. Mœris p. 421 : Ψαθάλλειν Ἀττικοὶ, ψηλαφᾶν Ἕλληνες.] Eust. [p. 644, 58; 656, 61; 867, 22] musicum esse vocabulum dicit, comp. ex ἁφάω et ψάω, s. ejus derivativo ψάλλω, cujus aor. 1 est ἔψηλα : proprieque de chordarum contactu dici, παρὰ τὸ ψαλτήριον ἁφᾶν. Etym. [M. p. 818, 20] ex μῆλα, Oves, deducit, et ἁφάω : unde mutato μ in ψ fiat ψηλαφῶ. [Semel ap. Hom. Od. I, 416 : Χερσὶ ψηλαφόων. Hippocr. v. s. v. Ψηλαφία. Aristoph. Eccl. 315 : Ἐκεῖνο (θοἰμάτιον) ψηλαφῶν (ἐν νυκτὶ) οὐκ ἐδυνάμην εὑρεῖν· Pac. 691 : Ἐψηλαφῶμεν ἐν σκότῳ τὰ πράγματα. Plato Phædon. p. 99, B : Ψηλαφῶντες ... ὥσπερ ἐν σκότει.] Xen. De re eq. [2, 4] : Καὶ ἅπτεσθαι δὲ χρὴ ὧν ψηλαφωμένων ὁ ἵππος μάλιστα ἥδεται. [De equo dictum annotavit Pollux 1, 183. Ψ. τὸν ὖν Polyb. 8, 31, 8. Geopon. 7, 5, 1 : Οὐ χρὴ τὸν οἶνον ψηλαφᾶν. LXX Genes. 27, 12 : Μή ποτε ψηλαφήσῃ με ὁ πατήρ· 22 : Ἤγγισεν καὶ ἐψηλάφησεν αὐτόν. Job. 12, 25 : Ψηλαφήσασαν σκότος καὶ μὴ φῶς. Jes. 59, 10 : Ψηλαφήσουσιν ὡς τυφλοὶ τοῖχον. Zach. 3, 9 : Ψηλαφήσω πᾶσαν τὴν ἀδικίαν τῆς γῆς. Lucas 24, 39 : Ψηλαφήσατέ με καὶ ἴδετε. Act. 17, 27 : Εἰ ἄρα γε ψηλαφήσειαν αὐτὸν (deum) καὶ εὕροιεν.] Metaph. etiam accipitur pro Perscrutari, sumpta translatione a cæcis, qui palpando viam quærunt, ut ap. Polyb. [8, 18, 4] : Ὑπάρχων φύσει ποικίλος πᾶν πρᾶγμα ἐβάσταζε καὶ πᾶσαν ἐπίνοιαν ἐψηλάφα. Joseph. A. J.: Καὶ ὅπως τὰ κατὰ τὸν πόλεμον ψηλαφηθέντα ὑπ' Ἀντιόχου, Attentata. Plut. De Socr. [p. 589, B] : Τῷ γὰρ ὄντι τὰς μὲν ἀλλήλων νοήσεις οἷον ὑπὸ σκότῳ, διαφανῶς διὰ φωνῆς ψηλαφῶντες γνωρίζομεν. [P. 765, F : Εἴδωλον αὐτοῦ φανταζόμενον διώκοντες καὶ ψηλαφῶντες. Passiv. Nahum. 3, 1 : Οὐ ψηλαφηθήσεται θήρα. Paulus Ep. ad Hebr. 12, 18 : Ψηλαφωμένῳ ὄρει. Plut. Mor. p. 599, C : Αὐτὰ τὰ πράγματα ἀπὸ τοῦ λόγου ψηλαφηθέντα καὶ ἀνακαλυφθέντα. Sext. Emp. p. 478 : Ἐπὶ ποσὸν ψηλαφηθείσης τῆς ἐπὶ τῶν ἁπλῶν ἀξιωμάτων παρὰ τοῖς διαλεκτικοῖς νομοθεσίας.] Pro eodem ponitur etiam Ψηλαφέω [fictum haud dubie ex aoristo ψηλαφῆσαι, qui est verbi ψηλαφάω] in VV. LL. et a Suida Ψηλαφίζω. [Suidas : Ψηλαφίζει ἀντὶ τσῦ ψηλαφᾷ. Οὕτως Ἀναξίλας. Καὶ ψηλαφῶ αἰτιατικῇ. HSt. alibi :] Ψηλαφάω, i. q. ψαύω, et ab eadem profectum origine : nimirum, secundum nonnullos, a ψῆσαι significante ψαῦσαι, et ἁφάω, interjecto λ : quorum non improbanda videtur opinio; nam aliquid saltem verisimilitudinis habet. Quanquam Eust. esse vult τὸ ψάλλειν ἐπαφώμενον τῶν χορδῶν : ut sit more τῶν ψαλλόντων ἁφᾶν.

[Ψηλαφηκότταμοι ψήλικες, τῶν ἀλεκτρυόνων οἱ νοθογένναι, gl. corrupta Hesychii. Ψηλάφη· κότταβοι Vossius, quasi substantivum exstiterit ψήλαφος, τό. Literæ ψηλαφη similes sunt adjectivo ψηλαφητοί. Proxima verba ψήλικες nova sunt glossa, de qua v. s v. Ψήληξ.]

Ψηλάφημα, τὸ, Contrectatio. Polyb. : Ἀεὶ γάρ τι προσαιτῶν, καὶ προσδεόμενος ἢ φιλήματος ἢ ψηλαφήματός τινος, παρακολουθεῖ. Bud. Sed puto hæc esse Xenophontis [Symp. 8, 23. Philo vol. 1, p. 597, 42; 133, 25, Χαμὼς γὰρ ἑρμηνεύεται ὡς ψ. Hase.]

Ψηλάφησις, εως, ἡ, Contrectatio, Palpatio. [Tractus, Tractatus, Gl. LXX Sap. 15, 15 : Οὔτε δάκτυλοι χειρῶν εἰς φ.] Plut. De sui laude [p. 547, C] copulat γαργαλισμοὺς et ψηλαφήσεις. [Id. Mor. p. 125, C : Αἱ τῶν μασχαλῶν ψ. 1094, E : Ταῖς τῶν καλῶν ἁφαῖς καὶ ψηλαφήσεσιν· 997, B : Αἰσχρὰς ψ. καὶ γυναικώδεις γαργαλισμούς· 1095, A : Τὰς τυφλὰς καὶ νωδὰς ψ. V. Æm. Pauli c. 14. Ψηλαφία per ψηλάφησις exp. Cyrillus. G. D. Ψηλάφησις καὶ ἐπαφὴ Niceph. Chumnus Epist. 2. Boiss. Jo. Damasc. t. 1, p. 145, C; 303, B. Galen. vol. 19, p. 413, 3. Epiphan. t. 1, p. 86, A; 990, C; 991, B, διὰ ψηλαφήσεως καὶ ἁφῆς. Clem. Al. Pæd. 3, 5, 32, τὸ ἀδεὲς τῆς ψ. Hase.]

[Ψηλαφητὴς, ὁ, Qui contrectat. Schol. Oppian. Hal. 2, 435, qui διφήτορες exp. per ἐρευνηταὶ, ψηλαφηταί. Schneid. Amphiloch. p. 56, B, ὁ Θωμᾶς γενόμενος ψ. Hase.]

[Ψηλαφητὶ, Tangendo. Nilus Narrat. p. 20 ed. Possin. 1639. Boiss.]

[Ψηλαφητικῶς. Eustath. p. 1717, 17 : Παρὰ Θεοκρίτῳ κεῖται ἡ λέξις (βωστρεῖν) καὶ ἐπὶ τοῦ ψ. ἐν ἀγυιαῖς ἀναβοᾶσθαί τινα. Dictum de eo qui palpando aliquem quærens clamorem tollit.]

Ψηλαφητὸς, ἡ, ὸν, Contrectabilis, Palpabilis, Qui tactu percipi potest. [LXX Exod. 10, 21 : Γενηθήτω σκότος ἐπὶ γῆς, ψηλαφητὸν σκότος. Theodorus Stud. p. 105, E; 106, A. Ducas Hist. Byz. p. 84, B. Joann. Monach. in Boiss. Anecd. vol. 4, p. 227, 286. G. D. Epist. ap. Montfauc. Bibl. Coisl. p. 99, 10. Jo. Philop. De cr. mundi p. 11, 18. Jo. Damasc. t. 1, p. 407, A, ψ. καὶ ἀνέπαφος· 393, B, τὸ ψ. καὶ ὁρατὸν τῆς ἀνθρωπότητος. Greg. Nyss. t. 2, p. 280, D; 281, A, ψ. ἡ ἀνθρωπίνη φύσις. Hase. || Adv. Ψηλαφητῶς κινεῖσθαι, schol. ineditus Gregorii Naz. ad Orat. 32, p. 501, C. Boiss.]

[Ψηλαφία, ἡ.] Ψηλαφίη etiam reperiri ap. Hippocr. [p. 24, 13, ubi ψηλαφίη in medici muneribus recensetur] scribunt VV. LL., ibique Interpr. exp. Frictionem. [HSt. alibi :] Ψηλαφία, ἡ, et Ψηλαφώδης, ὁ, ἡ. Quorum illud significat Tactus, Contactus, ut ψηλάφησις : hoc autem Eum qui sæpius ψηλαφᾷ. Illo [quod Cyrill. in Matth. Gloss. 1, p. 37, per ψηλάφησις exp.] utitur Galen., hoc Hippocr. Prorrhet. 2, [p. 70, A] : Αἱ τρομώδεες, inquit, ἀσαφώδεες, ψηλαφώδεες παρακρούσιες, πάνυ φρενιτικαί. Ubi Galen. aphorismum illum explicans ait, Τοῦ νοσοῦντος μήτε κοιμωμένου, καὶ τὰς χεῖρας κινοῦντος ἀτρέμα, ὁμοίως τοῖς διὰ ψηλαφίας ἠρεμαίας ἅψασθαί τινος ἢ εὑρεῖν τι βουλομένοις· solere autem eo modo ψηλαφᾶν τοὺς φρενιτικοὺς, idem Hippocr. docet Epidem. 3, [p. 1115, A], ubi Dealcis cujusdam uxor phrenesi tentata ἐξ ἀρχῆς περιεστέλλετο καὶ διὰ τέλεος, ἀεὶ σιγῶσα, ἐψηλάφα, ἔτιλλεν, ἔγλυφεν, ἐτριχολόγει· δάκρυα, καὶ πάλιν γέλως. [Ψηλαφώδεις ægri dicuntur qui sensim aliquid contrectant et palpant, vestigantium more, ap. Hippocr. p. 76, D; 162, D. Foes.]

[Ψηλαφίζω. V. Ψηλαφάω.]

[Ψηλαφίνδα· παιδιά τίς ἐστιν, ἑνός τινος δεδεμένου τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ τοὺς ἐν κύκλῳ ψηλαφῶντος, καὶ λέγοντος ἑκάστου τοὔνομα, Phrynichus in Bekk. Anecd. p. 73, 18.]

[Ψηλαφώδης. V. Ψηλαφία.]

[Ψήληξ, ηκος, ὁ. Suidas : Ψήληκες· τῶν ἀλεκτρυόνων οἱ νοθαγένναι. Apud Hesych. (cujus gl. cum ψηλαφηκόττταμοι coaluit), Ψήλικες· τῶν ἀλεκτρυόνων οἱ νοθογένναι.]

[Ψημύθιον. V. Ψιμύθιον.]

[Ψήμυθος. V. Ψίμυθος.]

Ψὴν, ηνὸς, ὁ, [Hesych.: Ψήν· εἶδος ζῴου μικροῦ συκοφάγου. Ψῆνες· κωνώπια τὰ ἐν τοῖς ὀλύνθοις γινόμενα. Altera gl. est etiam in Gloss. Herodot. (ad 1, 193 :

Ὁ ψὴν τὴν βάλανον ἐσδύνων· ψῆνας γὰρ φορέουσι ἐν τῷ καρπῷ (οἱ φοίνικες) ἔρσενες, κατάπερ οἱ ὄλυνθοι.) Et ap. Suidam, qui addit, οἵτινες καὶ τῶν ὀλύνθων περιαπτομένων ταῖς συκαῖς πεπαίνουσι τὰ σῦκα. Pollux 1, 244 : Ὁ καρπὸς ὁ μὲν τοῦ ἄρρενος (φοίνικος) ψὴν, ὁ δὲ τῆς θηλείας βάλανος· 7, 144 : Τὰ ζῷα τὰ ἐν τοῖς σύκοις ψῆνες καὶ κνῖπες, Ἀριστοφάνους (Av. 590) εἰπόντος « Κνῖπες καὶ ψῆνες τὰς συκᾶς οὐ κατέδονται. » Etym. M. p. 818, 29 : Ψῆνες, αἱ μικραὶ μυῖαι· ἐξ οὗ καὶ προεψηνισμένος. Καὶ ψῆνας λέγουσι τὸ σπέρμα τῶν φοινίκων. Greg. Cor. p. 508 (De dial. Ionica) : Ψῆνας δὲ τὰ ἐν τοῖς ὀλύνθοις γινόμενα ζωΰφια. Cyrillus : Ψῆνες· οἱ τῶν φοινίκων καρποί. Hesych. : Ψῆνας· τὰ σπέρματα τῶν ἀρρένων φοινίκων], dicitur σκωλήκιον ἐν τοῖς ἐρινοῖς γινόμενον, Vermiculus in caprificis nascens, Aristot. H. A. 5, 32. Idem tradit Theophr. C. Pl. 2, 12, [2, 9, 5], rationem etiam addens cur in caprificis nascantur, quia sc. nequeant πεπαίνειν μηδὲ τελεουργεῖν τὸν καρπόν. Hosce vermiculos, sc. culices ficarios, ut Gaza vocat, una cum caprifici ramis ficubus appendunt, ut in ficus immaturas ingredientes, crudum succum earum absumentes, solisque radiis simul aditum aperientes, ipsas maturent : unde Theophr. ibid. dicit, Οἱ ψῆνες οἱ ἐκ τῶν ἐρινῶν τῶν ἐπικρεμαννυμένων γινόμενοι, διοίγουσι τὰ ἐπὶ τῆς συκῆς· qua de re et supra in Ἀνερίναστος et Ἐρινάζω. [Adde H. Pl. 2, 8, 2, et Zenob. Prov. 2, 23. Sext. Emp. p. 13 : Οἱ ἐκ τῶν ἐρινεῶν ψῆνες. Theophyl. Sim. Epist. 18, p. 41 : Ψῆνας ἐκ τῆς θηλείας (φοίνικος) ἀράμενοι τῷ ἄρρενι περιάπτουσι. || Ψῆνες Magnetis comœdia fuit : v. Ψηνίζω. || Suidas : Ψῆνας· τοὺς ἰχθύας. Quam signif. inter alias ponit etiam Zonaras p. 1871 : Ψῆνες· οἱ τῶν φοινίκων καρποὶ καὶ οἱ κλάδοι (hoc falsum)· καὶ ὄνομα ἰχθύων· καὶ τὰ ἐν τοῖς ὀλύνθοις γινόμενα κωνώπια. Obscura gl. ejusdem, Ψηνᾶς· ἐπίθετον· quod Tittmannus ψῆνας scribit.]

[Ψὴν, ὁ, Psen, n. pr. in inscr. Ther. perantiqua ap. Franz. El. epigr. gr. p. 51, n. 10, ubi scribitur ιμμεν. Hase.]

[Ψηνίζω. HSt. s. v. Ὑποψηνίζω :] Affertur vero et simplex Ψηνίζω pro Caprifico, ἐρινάζω, Summissis culicibus ficariis ad maturitatem perduco; vel simplicius, Culices ficarios subdo. [Conf. Ἐρινάζω et Ὀλυνθάζω.] Alias ψηνίξαι, Suida teste, est ξύσαι, Radere; exponente etiam σοβῆσαι. [|| Alio sensu Aristoph. Eq. 518 : Καὶ λυδίζων καὶ ψηνίζων, de Magnete comico qui Λυδοὺς et Ψῆνας comœdias scripserat. Hinc Hesych. : Ψηνίζων· τοὺς Ψῆνας λέγει τοὺς τοῦ Μάγνητος· ἔστι δὲ ὁ ψὴν εἶδος ζῴου ὅμοιον κώνωπι, ὃ εἰσδύεται εἰς τοὺς ὀλύνθους τῶν σύκων καὶ πεπαίνει αὐτούς.] Procul dubio ab adj. Ψηνὸς, quod Eidem est φαλακρὸς, Calvus : Hesychio ἀραιὸς, ψεδνὸς, διάψιλος, Raros habens pilos, Pilis propemodum nudatus : ut sit Reddo ψηνὸν ac depilem, Deglabro, s. Glabro. [Zonaras Lex. p. 1871 : Ψηνός· ὁ φαλακρός (παρὰ Σιμωνίδῃ addit Etym. M. p. 817, 53, ubi de adj. ψεδνὸς agit)· παρὰ τὸ ψῶ· ἢ παρὰ τὸ ψήσω ψηνός.] Idem verbum habet obscœnam etiam signif., ut in proverbiali isto senario, Οὐδεὶς κομήτης ὅστις οὐ ψηνίζεται, pro περαίνεται, Perciditur. Nam id et Synesius indicat his verbis, in Calvitiei Encomio [p. 244, A] : Οὐδεὶς κομήτης ὅστις οὔ· τὸ δὲ ἀκροτελεύτιον αὐτὸς σὺ πρὸς τὴν ἠχὼ τοῦ τριμέτρου συνάρμοσον· οὐ γὰρ ἔγωγε φθέγξομαι τὸ δεινὸν ἐκεῖνο καὶ πρᾶγμα καὶ ὄνομα· quum paulo ante dixisset, πασχητιῶν δὲ μειράκιον ταῖς θριξὶ σημαινόμεθα.

[Ψήνιθρον, τό. Hierophil. ap. Salmas. in Solinum p. 746, B, χρίσμα ἐσκευασμένον, τουτέστι ψ. Addit Salm. : « In his verbis ψ. est, Decoctum. » Hase.]

[Ψηνός. V. Ψηνίζω.]

Ψῆξις, εως, ἡ, Rasio s. Rasura, Defrictio, Destrictio, Detersio. Xen. De re eq. [5, 3] : Ὅταν ἐπὶ ψῆξιν καὶ ὅταν ἐπὶ κυλίστραν ἐξάγῃ τὸν ἵππον. [Ib. 10 : Τῶν σκελῶν ψ. χερσὶ γιγνομένη.]

[Ψήρ. V. Ψάρ.]

[Ψηροπυρίτας· ἀπόπυρος ἄρτος· οἱ δὲ πυριεφθὴς, οἱ δὲ κακὸς, Hesych. Vitiose pro ξηροπυρίτας, ubi hæc gl. Hesychii memorari debebat.]

[Ψηρός. V. Ψηχρός.]

Ψῆσσα [Hæc forma ap. Zonar. Lex. p. 1871 : Ψῆττα· ὄνομα ἰχθύος. Καὶ ψῆσσα. Unde Suidæ Ψῆσσα restitunt Bernhard. pro Ψησία· εἶδος ἰχθύων], et Attice Ψῆττα [Fortasse ψῆσσα piscis planus a ψάω, quia speciem rasi, ἀπεψημένου, habet. Lobeck. Paralip. p. 124. *Psetta* ap. Plin. H. N. 9, 16, 24], ἡ, piscis ex latorum genere. [Rhombus, Gl.] Athen. 7, [p. 288, B] scribit Atticos τὴν βούγλωσσον nominare ψῆτταν. Archestr. tamen inter utramque discrimen facit, quum canit, Εἶτα λαβεῖν ψῆτταν μεγάλην καὶ τὴν ὑπότρηχυν Βούγλωσσον. Idem Archestr. ap. eund. Athen. : Ψῆττά τε χονδροφυής. [De ψήτταις explicatius agit Athen. 7, p. 329, F, allatis Dioclis, Speusippi, Dorionis et Lyncei locis.] Apud Plin. 9, 16 est Psitta : Vado maris excavato condi per hyemes torpedinem, psittam soleamque tradunt. Quomodo Aristoteles quoque scribit τὴν ψῆτταν sese καθαμμίζειν, H. A. 9, 37. Gaza ibi Passerem interpretari maluit. Meminit Hesych. quoque, scribens esse ἰχθύδιον τῶν πλατέων, a quibusdam nominari σανδάλιον, ab aliis βούγλωσσον. Archestr. tamen a buglosso, Plin. a solea diversam facit, ut jam docui. [Plato Symp. p. 191, D : Ἅτε τετμημένος ὥσπερ αἱ ψῆτται. Eadem similitudine utitur Aristoph. Lys. 115 : Ἐγὼ ... ὥσπερεὶ ψῆτταν δοκῶ δοῦνὰν ἐμαυτῆς παρταμοῦσα θήμισυ (ubi inepte pro avis nomine habuit scholiasta). Ad quæ verba alia mulier respiciens v. 130 ironice, Ταυτὶ σὺ λέγεις, ὦ ψῆττα. Lucian. Pisc. c. 49 : Ἡμίτομος ἰχθὺς προσέρχεται, ψῆττά τις. Henioch. ap. Athen. 6, p. 271, A. Artemidoro 2, 14, ψῆτται, ἀφύαι pro ψεστοαφύαι restituit Ruhnk. ad Tim. p. 278. Cognomen hominis est ap. Platon. com. in fragm. ap. schol. Aristoph. Nub. 110 : Γλαυκέτης ἡ ψῆττα, de quo Meinekius vol. 2. p. 652 : « Ψῆτταν cur dixerit Glaucetam haud alia fuisse videtur caussa quam quod hoc piscium genere, gulosis hominibus impense amato (Clem. Al. Pæd. 2, 1, p. 164), summopere delectabatur. Similem ob caussam Callimedonti καράβου nomen adhæsit. » Ψῆτταν aversatur persona quam loquentem introduxit Antiphanes ap. Athen. 7, p. 329, E : Θρᾶτταν ἢ ψῆττάν τιν' ἢ μύραιναν ἢ κακόν τί μοι δώσει μέγα θαλάττιον· ubi Meinek. vol. 3, p. 123 : « Videtur poeta mulierculam induxisse pisces vehementer aversantem et Halæensi civi (præcedit enim Δήμου δ' Ἁλαιεύς ἐστιν), apud quos multam piscium capturam fuisse constat, invito animo nubentem. »] Porro reperitur Ψίττα et pro ψῆττα, quod genus est piscium latorum, Passer secundum Gazam : extatque ea scriptura non ap. Plin. modo, ut supra docui, sed ap. alios etiam. [Sic ap. Tim. Lex. p. 278 : Ψίτται, ἰχθύων εἶδος· ubi Ruhnk. : « Ψῆττα per η habet Platonis textus Symp. p. 191, D, et scholiasta, Clem. Al. p. 164, Oppian. Hal. 1, 105, Pollux 6, 51 (ψῆτται ἐξ Ἐλευσῖνος ib. 63), at per ι, ut Timæus, Alciphro 1, 7, ubi tamen in cod. Paris. per η scribitur. » Adde Alex. Trall. 7, p. 130. In loco Luciani supra cit. editio Flor. ψίττα τις; duo codd. optimi ψιττακίς. Apud recentiores Græcos Ψησία, τὰ, pro ψῆτται, quod ex schol. Oppiani Hal. 1, 99, 105, indicat Ducang. G. D. Ψῆτταν Bussemaker. Schol. Oppian. p. 659 censet esse Pleuronecten Flesum L.; Daremberg. Oribas. t. 1, p. 116, 3 vertit *le flet*. Hase.]

[Ψησσοὶ, οἱ, Psessi. Steph. Byz. : Ψησσοὶ, ἔθνος τῆς Ταυρινίας (Ταυριανίας Meinek.). Ἀπολλόδωρος ἐν δευτέρῳ περὶ γῆς « ἔπειτα δ' Ἑρμώνασσα καὶ Κῆπος (Κῆποι πόλις), τρίτον δὲ τὸ Ψησσῶν ἔθνος. » Ψήσσιοι ap. Ptolem. 5, 9, p. 349, 6, in libris optimis (deteriores Ψήσιοι vel Σήμψιοι), ut *Psesii* ap. Plin. H. N. 7, 7 legebatur, cui *Psessi* ex inscr. in Jahnii Annal. phil. vol. 36, p. 224, nuper restitutum. Ψησσῶν est in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 1010, ubi Bœckh. : « *Psessei* vocantur in Latina interpretatione Ptolemæi manuscripta, Petropoli asservata. Ex populis, quos Ptolemæus hoc loco nominat, Iaxamatæ in tabula geographica apud Bertium haud procul ab Exopoli in meridiem ponuntur, sub his in meridiem Siraceni; Mæotidi vero propiores quam Siraceni et Iaxamatæ collocantur ψησιοι in tabula manuscripta Ptolemæi in bibliotheca Parisina, inter Tanain et Marubium fluvios. »]

Ψηστὸς, ἡ, ὸν, Tersus, Detersus, Rasus, Derasus, Radendo detersus. [Adjectivi simplicis exempla nulla sunt.] Unde Παλίμψηστος, ὁ, ἡ, Iterum derasus, Deradendo tersus.

[Ψῆττα. V. Ψῆσσα.]

[Ψηττάδιον, τὸ, dimin. a ψῆττα. Anaxandr. ap. Athen. 3, p. 105, F: Καὶ ψητταδίοις μετὰ κωθαρίων· ubi codex ψιτταδίοις. Sed vera nominis forma haud dubie ψητταρίοις est, quod restituit Lobeck. ad Phryn. p. 74, et Pathol. Proleg. p. 354.]

[Ψηττοειδὴς, ὁ, ἡ, Psettæ similis. Aristot. De inc. anim. 17, p. 714, 6: Οἱ ψηττοειδεῖς τῶν ἰχθύων.]

[Ψηττόπους, ὁ, ἡ, Psettæ pedes habens. Ψηττόποδες gens ficta ab Luciano V. H. 1, 35: Τὴν μεσόγειαν νέμονται Παγουρίδαι καὶ Ψηττόποδες, γένος μάχιμον καὶ δρομικώτατον· ubi libri nonnulli ψιττόποδες.]

[Ψηφαροί. Hippolytus De Antichristo c. 59, p. 29 ed. Fabr.: Ψηφαροὶ ἐπὶ τὸ κέρας ἐφ' ὑψηλοῦ αἰνούμενοι, τάξις προφητῶν. Scriptura corrupta, de qua frustra hariolatur Combefisius.]

[Ψηφὰς, άδος, ὁ. Lex. Ms. Hafn.: Ψηφάς· ὀφθαλμοπλάνος. Præstigiator, ap. Athanas. vol. 2, p. 298, C: Ὥσπερ οἱ λεγόμενοι ψηφάδες καὶ πάλιν αὐτὸς ὁ ἀντίχριστος ἐρχόμενος ἐν φαντασίᾳ πλανᾷ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἀνθρώπων. Et Ψηφᾶς, de quo Ducang.: «Vita Ms. Symeonis: Ἐθεάτριζόν ποτε μῖμοι εἰς τὸ θέατρον· ἦν δὲ ἐξ αὐτῶν ψηφᾶς. Infra: Εἶδες τὸν ψηφᾶν ἀρξάμενον ποιεῖν ἀθέμιτα πράγματα. Rursum: Ὥσπερ ὁ ψηφᾶς ποιεῖ ὀφθαλμοφανίαν. Concilium Cpol. sub Mena Act. 5, p. 224: Τινὸς τὸ ἐπίκλην ψηφᾶ. Epistola Michaelis Pselli 201, inscripta τῷ ψηφᾷ. Iidem videntur cum ψηφοκλέπταις vel ψηφοπαίκταις.»]

[Ψηφάω.] Ψηφῶν, Ratiocinans, Cogitans, Curans. Ψηφῶν, φροντίζων, Hesych. Fuerit autem partic. a Ψηφάω. [Vitiose pro ψέφων.]

[Ψηφεῖον, τὸ, Locus ubi suffragia dantur. Euagrius H. Eccl. 1, 18: Μεμνόνιος ... τὸ πρὸς ἡμῶν ψηφίον ὀνομαζόμενον ἐξ ἐδάφους ἀνοικοδομεῖ, ὑπαίθριον αὐλὴν κατὰ τὸ μέσον ἐάσας. Scribendum ψηφεῖον cum Toupio Emend. vol. 2, p. 397. Hoc alii ψηφοφορεῖον dixerunt, quod v.]

[Ψηφηδαχεῖν vitiose pro ψήφῳ δαχεῖν in libris quibusdam Aristoph. Ach. 354.]

[Ψηφηφορεῖον. V. Ψηφοφορεῖον.]

[Ψηφηφορέω. V. Ψηφοφορέω.]

[Ψηφηφόρημα, τὸ, Suffragii latio. Theod. Prodr. Εὐχ. in Notitt. Mss. vol. 6, p. 527.]

[Ψηφηφορία. Ψηφηφορικός. Ψηφηφόρος. V. Ψηφοφ—.]

[Ψηφίδιον, τὸ, Calculus minutus. Iamblich. De myst. p. 141, 13 Parthey., de hariolis vaticinantibus διὰ ψ. ἢ ῥάβδων ἢ ξύλων τινῶν. Hase.]

Ψηφῖδοφόρος, ὁ, Qui suffragium ferre potest, Qui sententiam dicere potest, Bud. ex Herodoto. Ex Eod. affertur [6, 109]: Ψηφιδοφόρος ἑνδέκατος, In dicenda sententia undecimus. Observa autem in noc comp., ψηφῖδα esse Eum calculum quo fertur suffragium.

[Ψηφιδώδης, ὁ, ἡ, Calculosus. Ψ. γῆ Geopon. 2, 6, 41; ψ. διαφύσεις 2, 6, 36; τὰ ψηφιδώδη 2, 6, 37.]

Ψηφίζω, [fut. ίσω, Att. ιῶ, med. ιοῦμαι,] q. d. Calculo (si ex Gallico nostro *Calculer*, fingere liceat Latinum Calculare; quod Gallicum tamen ex illo Latino manasse credibilius est, verum recentioribus tantum, aut saltem nonnullis eorum usitato. Vegetius quidem certe eo usus esse fertur; sed videndum an in illa signif. Apud Martialem autem ejus verbale (Calculator extat), Calculos subduco, Calculis computo: et generaliter Computo, Supputo. [Anon. in Walzii Rhett. vol. 8, p. 717, 2: Ψηφίζειν τὸ δακτύλοις μετρεῖν. Trypho ib. p. 732, 4: Τὸ ψηφίζειν κυρίως μὲν τὸ ταῖς ψήφοις ἀριθμεῖν, καταχρηστικῶς δὲ καὶ τοῖς δακτύλοις ἀριθμεῖν.] Epigr. p. 184 meæ edit. [Palladæ Anth. Pal. 11, 290]: Ζῇ δ' ἡ ψῆφος νῦν τοῦ ψηφίζοντος ἑταίρη. Lucillius in eadem p. [ib. 11, 171]: Ψηφίζων δ' ἀνέκειτο πόσον δώσει διεγερθεὶς Ἰητροῖς μισθοῦ, καὶ τί νοσῶν δαπανᾷ, Supputans quantum mercedis daturus esset medicis, ubi convaluisset. In pag. proxime illam præcedente, sine adjectione usus est Antiphanes [ib. 11, 168] (sicut in illo primo exemplo usurpari vides), Ψηφίζεις κακόδαιμον, ubi subaudiendum esse videtur τοὺς τόκους (vel tale quid), Supputas usuras tuas, i. e. quæ tibi debentur, Subducis rationem tuarum usurarum. Subjungit enim, ὁ δὲ χρόνος, ὡς τόκον, οὕτω Καὶ πολιὸν τίκτει γῆρας ἐπερχόμενον. [Polyb. 5, 26, 13: Ἐκεῖναι (αἱ ἐπὶ τῶν ἀβακίων ψῆφοι) κατὰ τὴν τοῦ ψηφιζοντος βούλησιν ἄρτι χαλκοῦν καὶ παραυτίκα τάλαντον ἴσχουσιν. Plut. Mor. p. 141, C: Δεῖ μὴ τοῖς δακτύλοις γαμεῖν, ὥσπερ ἔνιοι ψηφίσαντες πόσα φέρουσαν λαμβάνουσιν. Palæph. 53, 3: Οὐ γὰρ ἤδεισαν οἱ Αἰγύπτιοι τότε ἄλλον τινὰ ἀριθμὸν ἐν τῷ ψηφίζειν, ἀλλὰ τὰς περιόδους τῶν ἡμερῶν εἰς ἔτη ἐψήφιζον.] In Apoc. Joannis [13, 18] legimus, ψηφίζειν τὸν ἀριθμόν· ap. Luc. 14, [28] ψηφίζειν τὴν δαπάνην, Computare sumptus qui in rem aliquam faciendi sunt. Aristoph. Vesp. [656]: Καὶ πρῶτον μὲν λόγισαι φαύλως μὴ ψήφοις, ἀλλ' ἀπὸ χειρὸς, ubi schol. annotat solitos veteres λογίζεσθαι ψήφοις: unde esse ψηφίζειν. [Hesych.: Λογίζομαι· τῇ χειρὶ ψηφίζω.] Quibus addit, νῦν δὲ καὶ ταῖς δικαστικαῖς ψήφοις· πρὸς ὃ παίζει. Intellige autem illud νῦν de eo, quod ibi fit ap. Aristoph. Simulque nota ψῆφοι δικαστικαὶ uno in loco, et ψῆφοι sine adjectione in altero positum.

‖ Ψηφίζω pro ψηφίζομαι, Decerno, Statuo. Apud Soph. p. 27 meæ edit. [Aj. 449] dicit Ajax, Κεἰ μὴ τόδ' ὄμμα καὶ φρένες διάστροφοι Γνώμης ἀπῆξαν τῆς ἐμῆς, οὐκ ἄν ποτε Δίκην κατ' ἄλλου φωτὸς ὧδ' ἐψήφισαν, ubi schol. annotat esse pro ἐψηφίσαντο. Cam. interpr., Haud unquam jus in alium mortalem hic statuerent. Alii (satis audacter δίκην interpretantes Sententiam) reddunt, Nunquam sententiam adversus alium virum pronuntiassent. I. e. Sententia, quam adversus me pronuntiarunt, ultima eorum sententia fuisset, i. e. nunquam ullam aliam pronuntiassent. Sed ὧδε fortassis est potius Sic, Hoc modo, quam Hic. [Apud Æschin. p. 5, 40, in legis formula, ubi legebatur κρύβδην ψηφιζόντων τῶν βουλευτῶν, nunc ψηφιζομένων ex uno cod. Alii codd. ψηφίζον ἕν, vel ψηφίζων ἕν, vel ψηφίζειν ἕν.] Apud Herodian. quoque observatione dignus est usus hujus activæ vocis pro passiva, 2, [5, 10]: Καὶ πᾶσαν τὴν ἐξουσίαν ἐγὼ καὶ οἱ λοιποὶ πάντες ψηφίζομέν σοι διδόντες, Summam tibi potestatem decernimus, Polit. Sed suspectus hic locus esse possit, quum non alii solum scriptores, sed et hic ipse vocem passivam alibi usurpet, et quidem cum similem etiam signif. habentibus accusativis [3, 9, 22]: Ἡ δὲ σύγκλητος πάσας τε τιμὰς ἐψηφίσατο αὐτῷ, καὶ προσηγορίας ἀπὸ τῶν ἐθνῶν τῶν κεχειρωμένων, ubi Polit. reddidit itidem verbo Decernere.

‖ Ψηφίζομαι, Calculo meo s. Suffragio aliquid statuo, aut decerno. Aut etiam simpliciter Decerno, Scisco. [Hesychius: Ψηφισαμένων· κρινόντων. Plato Demod. p. 381, E: Οἴεσθαι δεῖν ψηφίζεσθαι ὡς κρίνειν ἱκανοὺς ὄντας. Xenophon Mem. 4, 4, 2: Οὐκ ἐπέτρεψε τῷ δήμῳ ψηφίσασθαι· Hell. 1, 5, 18: Ψηφισαμένων Ἀθηναίων. Demosth. p. 575, 18: Τούτοις (τοῖς νόμοις) ἀξιοῦντα καὶ ἀντιβολοῦντα ἕκαστον ὑμῶν ψηφίσασθαι, i. e. Secundum has leges. 711, 11: Οὔτ' ἀμφοτέροις (τοῖς νόμοις) ἔνι δήπου ψηφίσασθαι οὔτε θατέρῳ ψηφιζομένους εὐορκεῖν. Ψηφιεῖσθαι σὺν γνώμῃ δικαιοτάτῃ et κατὰ τοὺς νόμους Pollux 8, 122. Diod. 12, 55: Ἀθηναίων ... κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Κλέωνος ψηφισαμένων.] Interdum cum accus., interdum cum infin. [Cum accus. Aristoph. Vesp. 769: Ταύτης ἐπιβολὴν ψηφιεῖ μίαν μόνην.] Thuc. 1: Ἐψηφίσαντο ἃ ἐκέλευε, Decreverunt quæ jubebat; vel potius, quæ suadebat, vel quæ facienda esse monebat; aut, ad quæ facienda hortabatur. Quidam interpr. In ejus sententiam decretum fecerunt. [Id. 6, 73: Ἐψηφίσαντο πάντα ὡς ἐκέλευε· 5, 30: Ὅ τι ἂν τὸ πλῆθος τῶν ξυμμάχων ψηφίσηται· 38: Οὐκ ἄλλα ψηφιεῖσθαι ἢ ἃ σφίσι ... παραινοῦσιν· 6, 25: Ἥντινα αὐτῷ παρασκευὴν ψηφίσωνται· 7, 48: Ψηφισαμένους τὴν ἀναχώρησιν. Demosth. p. 1052, 4: Ἀφελέσθαι τὸν κλῆρον, ὃν ὑμεῖς αὐτῇ ἐψηφίσασθε· 804, 10: Δικαιότερον ἐκεῖνο τὸ ψήφισμα ἦν οὗ σὺ νῦν ἀξιοῖς σοι ψηφίσασθαι τουτουσί. Ψηφίζεσθαι δίκην, Sententia sua caussam disceptare, Isæus p. 38, 32. Ψηφίζεσθαί τινι τὸ διαδίκασμα, Adjudicare alicui caussam, Lysias p. 149, 7.] Plut. Sulla [c. 8]: Ἀπραξίας δὲ διὰ ταῦτα τῶν ὑπάτων ψηφισαμένων, Quum propter hæc consules justitium decrevissent. Popl. [c. 3]: Οἷς δεινὸν ἦν ἐφόδια φυγῆς ψηφίσασθαι. [Diodor. 3, 53: Δῶρα δόντων αὐτῇ καὶ τιμὰς ἀξιολόγους κοινῇ ψηφισαμένων.] Et ψηφίζεσθαι πολιτείαν τινὶ, Decernere alicui jus civitatis, Decreto jus civitatis illi dare s. donare. [Plut. Mor. p. 826, C: Ὡς φασὶν Ἀλεξάνδρῳ πολιτείαν Μεγαρῆς ψηφίσασθαι. Xen.

Hell. 2, 3, 45 : Τὴν ἐπὶ τῶν τετρακοσίων πολιτείαν καὶ αὐτὸς ὁ δῆμος ἐψηφίσατο.] Et ψηφίσασθαι τὸν πόλεμον, Decernere bellum. Quidam interpr. etiam, Suffragia dare de bello movendo. [Thuc. 1, 86 : Ψηφίζεσθε ἀξίως τῆς Σπάρτης τὸν πόλεμον. Isocr. p. 164, B : Ψηφισάμενοι τὴν εἰρήνην.] Huic simile est ap. Plut. Pericle [c. 24] : Ψηφίζεται τὸν εἰς Σάμον πλοῦν. Plato Apol. [p. 32, B] : Ἠναντιούμην ὑμῖν μηδὲν ποιεῖν παρὰ τοὺς νόμους, καὶ ἐναντία ἐψηφισάμην. [Id. Symp. p. 177, D : Οὐδείς σοι ... ἐναντία ψηφιεῖται.] Cum infin. autem [Æsch. Ag. 1352 : Κἀγὼ τοιούτου γνώματος κοινωνὸς ὢν ψηφίζομαί τι δρᾶν. Thucyd. 1, 88 : Ἐψηφίσαντο τὰς σπονδὰς λελύσθαι. Plato Gorg. p. 516, E : Μιλτιάδην ἐς τὸ βάραθρον ἐμβαλεῖν ἐψηφίσαντο. Xen. Hell. 1, 7, 35 : Ἐψηφίσαντο οἵτινες τὸν δῆμον ἐξηπάτησαν, προβολὰς αὐτῶν εἶναι. Isocr. p. 175, C : Ἐς τὴν ὀρχήστραν ... ἐσφέρειν ἐψηφίσαντο. Plut. V. Pericl. c. 20 : Ἐψηφίσατο (i. e. efficiebat ut decernerent) πλεῖν εἰς Σινώπην Ἀθηναίων ἐθελοντὰς ἑξακοσίους.] Dem. [p. 1208, 3] : Ὧν ἀκούοντες ὑμεῖς ἐψηφίσασθε, τάς τε ναῦς καθέλκειν τοὺς τριηράρχους, καὶ τοὺς βουλευτὰς καὶ τοὺς δημάρχους καταλόγους ποιεῖσθαι τῶν δημοτῶν, Quibus auditis, scivistis ut trierarchi naves deducerent, et senatores cum demarchis nautas crearent, etc. Bud. Apud Appian. B. C. 4 : Ἐψηφίσαντο εἶναι πολεμίους, Decreto hostes esse declararunt. [Cum infinitivo futuri ap. Diodor. 12, 72 : Ἐψηφίσαντο πάντας ... ἡδέως ἀποσφάξειν (ut κεχρικότες πολιορκήσειν ib. c. 79), ubi tamen alii libri ἀποσφάζειν. Dio Cass. 73, 1 : Τρισχιλίας αὐτοῖς δραχμὰς κατ' ἄνδρα δώσειν ἐψηφίσατο. Omisso infinitivo Plut. V. Flam. c. 14 : Σύμμαχον ἐψηφίσαντο· Mor. p. 187, E : Ὃν ψηφίζεσθε θεόν. Ælian. V. H. 2, 19 : Ἐπέστειλε τοῖς Ἕλλησι θεὸν αὐτὸν ψηφίσασθαι· et 5, 12. Dio Cass. 68, 10 : Πολέμιον αὐτὸν ἡ βουλὴ ἐψηφίσατο. Mandandi signif. 42, 32 : Φυλακὴν οἱ βουλευταὶ τῆς πόλεως τῷ ἱππάρχῳ ἐψηφίσαντο· 40, 12 : Μήτε τοῦ πολέμου οἱ ἐψηφισμένου.] E Xen. [Cyrop. 2, 2, 20] : Ψηφίζεσθαι ὥστε μὴ ἴσων ἕκαστον τυγχάνειν, Decernere ne singuli sint eodem jure. [Sequente ὅπως Plut. V. Pompeii c. 54 : Δεξαμένης τῆς βουλῆς καὶ ψηφισαμένης, ὅπως ὕπατος αἱρεθεὶς ὁ Πομπήϊος ἄρχοι μόνος. Cum participio Thucyd. 6, 6 : Ἐψηφίσαντο πρέσβεις πέμψαντες πρῶτον ἐς τὴν Ἔγεσταν· ubi πέμψαντες aut delendum aut, quod aliis placuit, in πέμψαι mutandum.] Affertur vero et præp. περὶ junctum, item præpositioni πρός : ex Dem., Ψηφίζομαι περὶ τοῦ χρόνου τοῖς νομοθέταις, Decretum fero legumlatoribus de tempore, Tempus constituo legumlatoribus. [Plato Demod. p. 382, D : Περὶ ὧν ἂν ψηφίσωνται. Cum ὑπὲρ Æschin. p. 22, 12 : Ὑπὲρ αὐτῶν ψηφιεῖσθαι ὧν ἂν ἡ δίωξις ᾖ. Lucian. Pisc. c. 9 : Ἄδικα πείσεις ὑπὲρ σοῦ ψηφίσασθαι.] Ex Eod. [Demosth.] ψηφίζομαι πρός σε, Decretum fero adversus te. At vero Ψηφίζομαι πρὸς τὸ τῆς πόλεως ἀξίωμα, ap. Eund., Pro urbis dignitate decerno.

‖ Ψηφίζεσθαι dicitur etiam judex, quum fert sententiam. Aristoph. Vesp. [755] : Ψηφιζομένων ὁ τελευταῖος, Sententiam ferentium ultimus. Dem. C. Olymp. : Ψηφισαμένων δὴ ταῦτα τῶν δικαστῶν, Quum hæc censuissent judices, Bud. Comm. p. 161. In alio autem ejusdem operis loco, ex eodem oratore [Lysia p. 149, 7] affert, Οὐ παρὰ τὸ δίκαιον ἀξιῶ μοι ψηφίσασθαι τὸ διαδίκασμα, pro Adjudicare mihi quod intendi.

‖ Ψηφίζεσθαι cum dat. personæ, pro σύμψηφον εἶναι, Suffragari, Astipulari, Ejusdem sententiæ esse, ex Philostr. Her. Chrysost. in c. 4 Ep. ad Rom. : Τὸν Δαβὶδ εἰσάγων αὐτῇ ψηφιζόμενον, Ab ea pronuntiantem, Bud. Idem Chrys. : Καὶ τὸν Δαβὶδ εἰσάγει ψηφιζόμενον τοῖς εἰρημένοις. Ex Ejusdem opusculo Περὶ ἱερωσύνης affertur, Ψηφίσασθαι τοῖς κατηγόροις, Sententiam ferre pro accusatoribus, Suffragari accusatoribus. [Cum dativo rei ψηφίζεσθαι τοῖς νόμοις, de quo supra diximus.]

‖ Ψηφίζεσθαι pro καταψηφίζεσθαι, Condemnare, ex Bud. affertur in VV. LL., sed sive Bud. sive alius hujus interpretationis sit auctor, eam aliquo exemplo confirmari mihi postulem.

‖ Ψηφίζεσθαι, Calculum in urnam mittere. [Quod ἐς τὴν ὑδρίαν ψηφίσασθαι dixit Xen. Hell. 1, 7, 6.] Bud. e Xen. Hell. [2, 3, 50] : Γνοὺς ὁ Κριτίας ὅτι εἰ ἐπιτρέψει τῇ βουλῇ διαψηφίζεσθαι [codex unus ψηφίζεσθαι] περὶ αὐτοῦ, ἀποφεύξοιτο. [Passivum Ψηφίζομαι, Plut. V. Nic. c. 14 : Ψηφιζομένῃ τῇ στρατιᾷ. Lysias p. 132, 24 : Ἐπειδὴ τοῦτο τὸ ψήφισμα ἐψηφίσθη. Sæpe ap. Dion. Cass., ut 49, 42 : Ἐπινίκια διεπράττοντο σφίσι ... ψηφίζεσθαι· 59, 6 : Ἐψηφίσθη ... αὐτὸν ὑπατεῦσαι· 11 : Καί οἱ τά τε ἄλλα ἐψηφίσθη καὶ ἵνα ἀθανατισθῇ. Pariterque cum ἵνα ib. 24, et ἐψήφιστο ὅπως ... c. 15. Frequentiora] participia ἐψηφισμένος et ψηφισθείς, passiva signif. posita sequuntur illam signif. cui primus locus datus fuit ; nam ut ψηφίζομαι dixi esse Decerno, ita ἐψηφισμένος s. ψηφισθεὶς est Decretus. [Eurip. Heracl. 142 : Νόμοισιν ... ἐψηφισμένους θανεῖν. Alexis ap. Athen. 3, p. 104, D : Τοῖς ἰχθυοπώλαις ἐστὶν ἐψηφισμένον ... Καλλιμέδοντος εἰκόνα στῆσαι. Xen. Hell. 1, 2, 1 : Τὰ ψηφισθέντα πλοῖα λαβών. Æschin. p. 33, 9 : Ταῖς ἐψηφισμέναις πεντήκοντα ναυσίν.] Isocr. : Τὰ περὶ τῆς εἰρήνης ψηφισθέντα, Quæ de pace sunt decreta. [P. 170, A : Τοῖς ἐνθάδε ψηφισθεῖσιν ἐπιτιμῶμεν· De antid. p. 445, § 112 ed. Oxon. : Τῶν τιμῶν ... τῶν ψηφισθεισῶν. Ælian. V. H. 14, 1 : Ὑπὲρ τῶν ἐν Δελφοῖς ψηφισθέντων μοι.] Appian. B. C. 5, [53] : Ὁ δὲ Καῖσαρ ἔπεμπε Λέπιδον ἐπὶ τὴν ἐψηφισμένην αὐτῷ Λιβύην, In Libyam quæ decreta illi erat, sive decreto attributa, aut assignata. Sed ἐψηφισμένος activa etiam signif. positum inveniri existimo pro ψηφισάμενος [« Demosth. Olynth. 1 (p. 15, 18) : Παγασὰς ἀπαιτεῖν αὐτόν εἰσιν ἐψηφισμένοι, Decreverunt. » HSt. in Ms. Vindob. Xen. Hell. 2, 1, 31 : Ἅ τε ἤδη παρενενομήκεσαν καὶ ἃ ἐψηφισμένοι ἦσαν ποιεῖν. Dionys. A. R. 6, 71 : Ἐψήφισται ἡ βουλὴ καλὴν καὶ συμφέρουσαν ὑμῖν κάθοδον. Dio Cass. 46, 22 : Μήτε ἐψηφισμένων ἡμῶν μήτε προστεταχότων· 59, 23 : Εἴ ποτε ἐλάττω σφᾶς τῆς ἀξίας ἐψηφίσθαι οἱ ἔδοξεν] : quod nequaquam de altero illo participio ψηφισθεὶς dicere ausim. [Fallitur Reimarus, qui ψηφισθῆναι active dictum accipiebat ap. Dion. Cass. 39, 30 : Μὴ συλλεγομένου τοῦ καθήκοντος ἐκ τῶν νομίμων ἀριθμοῦ πρὸς τὸ ψηφισθῆναί τι περὶ τῶν ἀρχαιρεσιῶν· ubi passivum est ut χρηματισθῆναι, quod sequitur. Particip. fut. passivi Isocr. p. 135, B : Ὑπὲρ τῶν ἐνθάδε ψηφισθησομένων.]

Ψήφινος, ὁ, ἡ, Qui calculis constat, Qui est ex calculis, s. Factus ex calculis. Hoc enim puto istud adjectivum significare, ubicunque reperiatur, respiciendo ad alia quamplurima in ινος itidem desinentia. [Hesych. : Ἀλάβαστρον· μυροθήκη, λίθος ψήφινος.] At VV. LL. interpr. Sapiens : manavitque jam inde a primis Lexx. hæc interpret. : quam ego ut miror, ita etiam aliis mirandam relinquo. Nisi forte suspicandum sit ψήφινον appellatum fuisse Sapientem, quod suffragium ferre, sit vel certe esse debeat sapientis : ut ψήφινος intelligatur Qui de multis rebus ferre solet suffragium. Quæ tamen a me joco potius quam serio dicta existimari velim. Si enim ingenue quod sentio dicendum est, crediderim potius ψήφινος errore quopiam irrepsisse in locum alius vocabuli, quo Sapiens significabatur. [Ψήφινος πύργος, ὁ, Psephina turris Hierosolymæ, Joseph. B. Jud. 5, 2, 2 ; 3, 5 ; 4, 2 et 3. Hase.]

[Ψηφίον, τὸ, λιθαρίδιον, Gemma, Calculus, Gl. Aq. Amos. 9, 9. ‖ « Rostrum avis. Orneosoph. p. 243, 246. » Ducang. ‖ Vitiose pro ψηφεῖον, quod v.]

Ψηφὶς, ῖδος, ἡ, quod formam diminutivi habet, ponitur sicut et ψῆφος pro Calculo, Scrupo, Lapillo : et quidem ejus generis præsertim quod in litore maris invenitur : unde πολυψηφὶς ῥηγμίν. Quidam Calculum litoralem interpr. [Hom. Il. Φ, 260 : Ψηφῖδες ἅπασαι ὀχλεῦνται· quo fortasse referenda gl. Hesychii, Ψηφῖδες· ψῆφοι, μικροὶ λίθοι· ubi pro ψῆφοι scribendum οἱ, ut est ap. Cyrillum.] Lucian. [Tim. c. 56] : Τὸ χρυσίον μὲν γὰρ οὐδὲν τιμιώτερον τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων μοι δοκεῖ. [Id. D. mar. 3, 2 : Τὸ ὕδωρ ἐπιπρέπει ταῖς ψηφῖσιν ὅλον ... φαινόμενον ἀργυροειδές· Pisc. c. 35 : Τί γὰρ χρυσίον ἢ ἀργύριον οὐδὲν τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων διαφέρον ; et similiter Paras. c. 52. Sext. Emp. p. 395 : Τῶν περὶ τὰς χυματωγὰς ψ., et ἐπιμήκεις ψ. ib. paullo post. Pausan. 3, 23, 11 : Ὁ αἰγιαλὸς παρέχεται ψηφῖδας σχῆμα εὐπρεπεστέρας καὶ χρόας παντοδαπῆς. Greg. Naz. vol. 1, p. 298, A : Ψ. ἐμπεσοῦσα τῷ ὕδατι. Geopon. 15, 2, 2 : Ὕδωρ τὸ διὰ τραχείας ῥέον ψηφῖδος. Proverbium τὰς ἐν τῇ φαρέτρᾳ ψηφῖδας explicat Zenob. Prov. 6, 13 : Φύλαρχός φησι τοὺς Σκύθας μέλλοντας κα-

θεύδειν ἄγειν τὴν φαρέτραν, καὶ εἰ μὲν ἀλύπως τύχοιεν τὴν ἡμέραν ἐκείνην διαγαγόντες, καθιέναι εἰς τὴν φαρέτραν ψηφῖδα λευκήν· εἰ δὲ ὀχληρῶς, μέλαιναν, etc.] Plut. [Mor. p. 668, B] : Οὐ διὰ τὰ κύματα καὶ [τὰς] ψηφῖδας. Philo De mundo : Οἷς σημεῖα τὰ τῆς παλαιᾶς ἐναπολελεῖφθαι θαλαττώσεως, ψηφῖδάς τε καὶ κόγχας, καὶ ὅσα ὁμοιότροπα πρὸς αἰγιαλοὺς εἴωθεν ἀποβράττεσθαι· i. e. His etiam accedunt indicia maris ex prisca proluvie retroacti : id quod scrupi et conchulæ marinæ in sicco destitutæ ostendunt, aliaque ejusdem modi quæ mari æstuante expui solita sunt. Perperam autem ψηφίδος, itidemque in ceteris obliquis, cum acuto, non cum circumflexo, in VV. LL. et in quibusdam auctorum locis : quum ι longum esse ex poetis constet [et grammaticorum testimoniis, velut Herodiani Περὶ διχρόνων p. 299, 10 (371 Lehrs.) et schol. Hom. Il. K, 335. In codicibus ψηφίδος ψηφίδι etc. prope constanter scribuntur eodem errore quo alia omnia hujusmodi nomina]. Vide proxime sequens tmemation. || Calculus quo in computando s. supputando utimur, Calculus computatorius s. supputatorius. Epigrammatum poeta quidam anonymus [Agathias in Anthol. Pal. 11, 365] : Ὃς δὲ λαβὼν ψηφῖδας, ὑπὲρ πίνακός τε πυκάζων, ubi irridetur quidam astrologus, qui accessus et recessus siderum supputare volebat. [Idem Agathias Anth. Pal. 9, 482, 22 : Τριχθαδίας ἀδόκητα βαλὼν ψηφῖδας ἀπ' ἠθμοῦ.] ||Calculus quo fertur suffragium; vide in comp. Ψηφιδοφόρος. || Ψηφὶς pro Lapillo pretioso s. Gemma, affertur ex Epigr. [Apollinar. Psalm. 18, 20 : Χρυσοῦ καὶ ψηφῖδος ἀρειοτέρας ἐριτίμου. Longus 4, 17 : Λάμπουσιν ὑπὸ ταῖς ὀφρύσιν οἱ ὀφθαλμοὶ καθάπερ ἐν χρυσῇ σφενδόνῃ ψηφίς. De opere musivo anon. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 641, 3 : Οὐκ ἐκ χρωμάτων κατασκευάστων, ἀλλ' ἐκ ψηφίδων. « Gregor. Naz. Or. 16, p. 248 : Ψηφῖδος λεπτῆς διαθέσει καὶ ποικιλίᾳ γραφῆς· Or. 32 : Τῶν πλακῶν καὶ τῆς κεκομψωμένης ψηφῖδος. Epiphan. Hær. 31, 44 : Εἰκόνος καλῆς κατεσκευασμένης ἐκ ψηφίδων ἐπισήμων ὑπὸ σοφοῦ τεχνίτου. Joann. Phocas in Descr. terræ sanctæ n. 14 : Ποικίλοις μαρμάροις καὶ ψηφῖσιν. » Hæc et alia multa Ducang. Idem : « Ψηφὰ, locus sic dictus Cpoli, ἔνθα ψηφῖδας ἔθος ἦν πωλεῖν, i. e. lapillos musivo operi idoneos. »]

Ψήφισμα, τὸ, (Psephisma, ap. Cic. et Plin. Juniorem,) Decretum, Scitum, Plebiscitum, Rogatio a populo scita : aut etiam Rogatio sine adjectione. [Defin. Platon. p. 415, B : Νόμος δόγμα πλήθους πολιτικὸν οὐκ εἴς τινα χρόνον ἀφωρισμένον. — Ψήφισμα δόγμα πολιτικὸν εἴς τινα χρόνον ἀφωρισμένον. Hesych. : Ψηφίσματα· γνῶμαι ἀρέσκουσαι. « Apud Romanos leges et eæ dicuntur quæ ad jus civile pertinent et eæ in quibus de singulis rebus aut hominibus constituitur. (V. Ernest. Clav. Cicer. in Ind. Legg. et conf. Gellii N. A. 10, 20.) Apud Græcos autem alterum genus νόμων, alterum ψηφισμάτων nomine designatur. Nonnulli Decreta dixerunt ψηφίσματα. Sed ab ipsis veteribus Latinis psephismatis vocabulum usurpari notissimum est. De legum et psephismatum differentia v. Biag. De decret. Athen. 1, 4, et Wolf. ad Demosth. Leptin. p. 310, aliique plures. Sed illud quoque notandum est, non semper ab ipsis veteribus hanc differentiam accurate observari; quippe ψηφισμάτων nomen latius nonnunquam patet, et significat quidquid civium suffragiis decretum et in publicas tabulas relatum, populum tenet, sive illud generale sit et perpetuam auctoritatem habeat, quod proprium est legum juris publici et civilis, sive temporarium et propter singulares causas constitutum, quæ ubi desierint, ipsum valere amplius non possit, cui generi peculiare est psephismatis nomen. Ita lex Demophanti, ab Andocide servata, De myster. p. 13, 2, de crimine majestatis ejusque poena, ψήφισμα vocatur, quanquam ea non specialis est et temporaria, sed ex eo genere quod proprie νόμος appellandum erat, quemadmodum etiam ab Andocide paullo post hæc ipsa lex non semel nominatur. Ap. Ælian. V. H. 13, 24, Lycurgi quædam lex ψήφισμα dicitur, quam rectius νόμον Pseudo-Plut. Vit. orat. p. 841, E; 842, A, dicit. Ap. Athen. 6, p. 234, E, Alcibiadis ψήφισμα de parasitis memoratur, quod sine dubio νόμος erat. Ceterum de hac latiore vocabuli ψήφισμα significatione conf. Biag. l. l., quanquam Demosthenis locus p. 291, qui ab eo affertur, nihil huc pertinet. Alienum enim est psephismatum genus quod ibi designatur, de quo genere supra diximus 1, 12. » Schoemann. De comit. p. 248, 249. Qui de psephismatum in comitiis perferendorum et populi suffragiis confirmandorum ratione deque forma eorum, quæ non omni tempore eadem fuit, et de senatus consultis, quæ βουλῆς ψηφίσματα vocantur, pluribus dixit p. 129 seqq. Ψηφίσματα et νόμοι sæpe vel conjunguntur vel opponuntur, ut ap. Plat. Leg. 11, p. 920, D : Πλὴν ὧν νόμοι ἀπείργωσιν ἢ ψήφισμα· Theæt. p. 173, D : Νόμους ... καὶ ψηφίσματα λεγόμενα ἢ γεγραμμένα οὔτε ὁρῶσιν οὔτε ἀκούουσιν. Andocid. p. 11, 46 : Ψήφισμα οὐδὲν μήτε βουλῆς μήτε δήμου νόμων κυριώτερον εἶναι. Demosth. p. 485, 3 : Νεώτεροι οἱ νόμοι καθ' οὓς τὰ ψηφίσματα δεῖ γράφεσθαι, τῶν ψηφισμάτων αὐτῶν εἰσί.] Apud Dem. ψηφίσματα et νόμοι simul ponuntur, Pro cor. : Τοῖς ἐμοῖς ψηφίσμασι καὶ νόμοις καὶ πρεσβείαις ἅπαντα διῳκεῖτο. Sic ap. Eund. κατὰ νόμον et κατὰ ψήφισμα simul habentur, C. Timocr. [p. 712, 20] : Καὶ εἴ τινι τῶν ὀφειλόντων τῷ δημοσίῳ προστετίμηται κατὰ νόμον ἢ κατὰ ψήφισμα δεσμοῦ, ἢ τὸ λοιπὸν προστιμηθῇ, εἶναι αὐτῷ ἢ ἄλλῳ τινὶ ὑπὲρ ἐκείνου ἐγγυητὰς καταστῆσαι τοῦ ὀφλήματος, Quod si quis eorum, qui reliqua aut æs alienum quovis modo contraxerunt, aut pecuniæ damnati sunt, ut legis sanctione, aut plebiscito, nexu multatus est, etc. Ita Bud., qui ap. Eund., Γράφω ψήφισμα βουλεύων, vertit, Quum essem tum senator, rogationem tuli. Sic ap. Eund. Pro cor. : Καὶ σὺ δεῖξον, Αἰσχίνη, ποῖον ἐγὼ γράψας ψήφισμα, αἴτιός εἰμι τοῦ πολέμου. Idem τὰ δόξαντα vocat ea, de quibus γράφεται τὸ ψήφισμα. Ita enim Olynth. 3, [p. 32, 10] : Ψήφισμα οὐδενός ἐστιν ἄξιον, ἂν μὴ προσγένηται τὸ ποιεῖν ἐθέλειν τά γε δόξαντα προθύμως ὑμᾶς. Dicitur etiam ψήφισμα sequente περὶ cum genit. rei, ut in eadem Or. : Οὐδ' ἔστιν οὔτε μεῖζον οὔτ' ἔλαττον ψήφισμα οὐδὲν, Αἰσχίνη, περὶ τῶν συμφερόντων τῇ πόλει. Apud Demosth. autem cum eadem præp. habente genit. personæ : Προὔλεγον τὸ περὶ Μεγαρέων ψήφισμα καθελοῦσι μὴ ἂν γενέσθαι πόλεμον, Si plebiscitum, quod de Megarensibus tulerant, abrogarent. Ex Eodem affertur et ψήφισμα Μεγαρέων pro τὸ περὶ [vel τὸ κατὰ] Μεγαρέων. [Thucyd. 1, 140 : Τὸ Μεγαρέων ψ. καθαιρεῖν· et ib. : Εἰ τὸ Μεγαρέων ψ. μὴ καθέλοιμεν. Sed τὸ περὶ Μεγαρέων ψ. καθελοῦσι c. 139, nisi περὶ ab librario additum. Schol. Aristoph. Nub. 301 : Δῆλον ἐκ τοῦ Μεγαρέων ψηφίσματος. G. D.] Quod si quis qualia fuerint ψηφίσματα nosse cupit, multa illi Demosthenes suppeditabit. || Ψήψισμα diis etiam tribuitur, et deabus, ut si dicas Deorum decretum, s. Dearum. Empedocles ap. Plut. De exilio [p. 607, C] : Ἔστι τι ἀνάγκης χρῆμα, θεῶν ψήφισμα παλαιόν. Eum versum, aperte mendosum, hoc modo restitui posse arbitror, (donec aptior aliqua emendatio inveniatur,) Ἔστιν ἀνάγκης χρῆμα, θεῶν ψήφισμα παλαιόν. Aristoph. Vesp. [378] : Ἵν' εἰδῇ μὴ πατεῖν τὰ ταῖν θεαῖν [τοῖν θεοῖν] ψηφίσματα, pro μυστήρια, ut vult schol. [Facete dictum pro τοὺς ταῖν θεαῖν νόμους, de pietate erga parentes, quæ ideo earum dearum, Cereris atque Proserpinæ, lex dici poterat, quoniam omnem in vita et moribus humanitatem iis acceptam referebant, mysteriaque iis etiam in hujus rei memoriam celebrabant. Schoemann. De comit. p. 249. || Tessera. Schol. Aristoph. Pl. 277 : Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἐν τῷ δικαστηρίῳ κληρωθὲν τὸ γράμμα καὶ τὸ ψήφισμα, ὅ ἐστιν ὁ κλῆρος, δικάζειν σε καὶ δικαστὴν καθίστησιν· ubi verba καὶ τὸ ψήφισμα, ὅ ἐστιν ὁ κλῆρος deleri voluit Hemst. Nam tesseram electionis nemo ψήφισμα dixit.]

[Ψηφισματογράφος, ὁ, Psephismatum scriptor. Argum. Aristoph. Av. vol. 3, p. 143, 22 ed. Oxon. Quod grammaticus pro ψηφισματοπώλης posuit, Psephismatum venditor, quo usus est Aristophanes. v. 1038.]

[Ψηφισματοπώλης, ὁ. V. præced.]

Ψηφισματώδης, ὁ, ἡ, Ad decretum pertinens, Decreto similis, si spectentur aliorum quorundam signiff. hanc terminationem habentium. Sed ap. Aristot. Eth. 5, 7 : Ἔτι ὅσα ἐπὶ τῶν καθ' ἕκαστα νομοθετοῦσιν· οἷον, τὸ θύειν Βρασίδᾳ, καὶ τὰ ψηφισματώδη, redditur ψηφισματώδη Quæcunque a populo scita et decreta sunt, s. Quæ publicis decretis sancita sunt.

[Ψηφιστέον, Computandum. Anon. Cat. in Jerem. t. 2, p. 609, A; 610, B; 611, B. Hase.]

Ψηφιστὴς, ὁ, Calculator (quo uti Martialem dictum est), Computator, Supputator. [Numerarius. Dignitas seu officium, de quo in Gloss. med. Lat. Sozomenus Hist. eccl. 4, 27 : Ὃς ἀπὸ ψηφιστοῦ δημοσίου τῶν ὑπὸ τοὺς ὑπάρχους στρατιωτῶν πλοῦτον πολὺν συλλέξας κτλ. Διαψηφιστὴς ap. Basil. Epist. 250. Ducang. Severian. In cr. mundi t. 7, p. 602, 20, ὁ ψ. ψηφιζέτω. Hase.]

[Ψηφιστικὸς, ἡ, ὸν, Qui supputat rationes, Calculator. Justin. Mart. Dial. p. 323, 15.]

[Ψηφίστρια, ἡ. Pseudo-Chrys. t. 10, p. 1023, A, de vidua, ἀφορίας ψ. Interpr., Sterilitatis computatrix. Hase.]

[Ψηφοβόλον, τό. Georg. Cedren. p. 125 Palamedem τὸ ψηφοβόλον καὶ τὰ ἐν αὐτῷ κοκκία invenisse dicit. Suidas (s. v. Τάβλα) ψηφιβόλον. Xylander pyrgum vel turriculam, qua calculi mittuntur in tabulæ lusoriæ alveum, intelligi putat. Ducang. Suidæ ψηφοβόλον ex cod. Leid. restitutum. Ψηφιβόλον corruptum ex ψηφηβόλον.]

Ψηφοδέτης, ὁ, q. d. Calculorum ligator s. colligator. Videtur autem hæc vox ad lusorios calculos pertinere. In VV. LL. et quidem in primis etiam, redditur Tessellarius; sine auctore. [Vitiose, ut videtur, pro ψηφοθέτης. G. D. Admodum quoque incerta est lectio tit. Perinth. C. I. vol. 2, p. 68, n. 2025 3, ubi restitutum ψηφοδ[έ]τ[η]ς. Conf. Welcker. *Rhein. Mus.* a. 1832, p. 289, et Letronn. *Lettres d'un antiquaire* p. 315. Hase.]

[Ψηφοειδὴς, ὁ, ἡ, Calculo similis. Theophr. De lap. c. 47 : Λεία ἡ φύσις αὐτῶν καὶ ψ.]

[Ψηφοθετέω, Tessello, Gl.]

[Ψηφοθέτημα, τὸ, Tessellatum, Gl.]

[Ψηφοθέτης, ὁ, Tessellator, Tessellarius, Gl. Basil. t. 1, p. 398, D, δὸς χρήματα ψηφοθέταις, ζωγράφοις. Hase.]

[Ψηφοθήκη, ἡ, Calculorum repositorium. Schol. Aristoph. Thesm. 1040.]

Ψηφοκλέπτης, ὁ, q. d. Calculorum fur. Pro Præstigiatorum quodam genere, vel Iis qui in calculorum s. latrunculorum lusu latrocinio et peritia ceteros fallerent. VV. LL. ex Athen. 1, [p. 19, B]. Vide [Ψηφολογικὸς et] Ψηφολόγος et Ψηφοποιός.

[Ψηφολογεῖον, τὸ, Abacus. Aristoph. fragm. 127 (ap. Phot. et Suidam s. v. Ὧδε) : Ἐκδότω δέ τις καὶ ψηφολογεῖον (ψηφολογίον Photii codex, ψηφολόγον ap. Suidam) ὦδε καὶ δίφρω δύο.]

[Ψηφολογέω, Tessello, Termino, Gl. HSt. s. v. Ψηφολόγος :] At verb. Ψηφολογεῖν non tantum est Artem illam circulatoriam exercere, sed videtur etiam significare Sternere Mosaico opere et vermiculato, Tobiæ cap. ult. [16], inquit Bud.

[Ψηφολόγημα, τὸ, Pavimentum, Tessellatum, Gl.]

[Ψηφολογητὸς, ἡ, όν. Ψηφολογητὸν ἔδαφος, Pavimentum, Gl. Hoc fortasse restituendum Etym. M. p. 535, 1, ubi legitur, Κραταίπεδον· λιθρόστρωτον ἔδαφος ἢ ψηφολογικὸν, τὸ ἀντίτυπον. G. Dind.]

[Ψηφολογία, ἡ, Tessellatus, Pavimentum, Gl.]

[Ψηφολογικὸς, ἡ, όν. HSt. s. v. Ψηφολόγος :] Legitur etiam Ψηφολογικὸς, i. e. Pertinens ad ψηφολόγους. Apud Greg. Naz. λόγοι ψηφολογικοὶ, Verba qualia sunt eorum, qui ψήφολόγοι appellantur, Verba circulatoribus calcularіis convenientia, Verba circulatoria, Στηλ. 2 [p. 111 Mont.] : Ἐξῆλθε δὲ ὡς νικηφόρος, καὶ πολλά σου τῆς ἀλουργίδος καὶ τῶν λόγων καταγελάσας ὡς ψηφολογικῶν καὶ γελοίων. Suidas autem ψηφολογικοὶ cum ψηφολόγοι confundit, si non mentiuntur ejus exempll. [Suidæ gl. est, Ψηφολόγοι εἰσὶν οἱ ψηφοπαῖκται. Ψηφολογικοὶ γοῦν οἱ πλανῶντες καὶ ἀπατῶντες, ὥσπερ οἱ ψηφολόγοι τοὺς ὀφθαλμοὺς τῷ τάχει τῆς μεταθέσεως τῶν ψήφων ἀπατῶντες συναρπάζουσι· ubi post ψηφολογικοὶ γοῦν excidit λόγοι, quod servatum ap. schol. Greg. Naz. ad l. c., apud quem ψηφοκλέπται legitur pro ψηφοπαῖκται et pro οἱ ψηφολόγοι. Mire ap. Hesych. Ψηφῶν· φροντίζων, ψηφολογική· ubi masculinum potius exspectes ψηφολογικὸς vel ψηφολόγος, aut ψηφολογῶν. G. D. Greg. Naz. t. 1, p. 748, C, ψ. τερατείαν. Hase.]

Ψηφολόγος, ὁ, Circulator qui celeritate oculos spectantium fallit, Bud. Intellige autem de celeritate movendi s. versandi calculos. Ab Eodem exp. etiam Calcularius circulator. Vide Suid.; ex cujus verbis quidam conjiciunt eundem esse ψηφολόγον qui et ψηφοκλέπτης dicatur. [Suidas : Ψηφολόγοι· οἱ λόγον καὶ φροντίδα ποιούμενοι τῆς διὰ τῶν ψήφων ἀπάτης. Alteram ejusdem gl. apposuimus s. v. Ψηφολογικός.]

[Ψηφοπαικτέω.] Apud Polluc. [7, 200] legitur etiam verb. Ψηφοπαικτεῖν, quod quum proprie sonet Calculis ludendo fallo, absolute sc. positum, ibi reperitur accusativo junctum, ex Lysia (si modo ejus est Oratio adversus Autoclem) : Ψηφοπαικτοῦσι τὸ δίκαιον. Videtur autem ψηφοπαικτεῖν, ita usurpatum, significare, Illudere ut solent præstigiatores calcularii. [Signif. propria Artemid. 3, 56 : Ψηφοπαικτεῖν δοκεῖν οὐκ ἐπιστάμενον πολλὰ ὠφεληθῆναι σημαίνει παραλογιζόμενον καὶ ψευδόμενον διὰ τὸ πολλὰς ψήφους κλέπτειν καὶ ταύτας ἄλλοτε ἄλλως δεικνύειν, οὐ κατά τινα ἁπλοῦν τρόπον, ἀλλὰ πανούργως. Ἰδεῖν δὲ ψηφοπαικτοῦντά τινα παραλογισθέντα καὶ ἐξαπατηθέντα βλαβῆναι σημαίνει. In ed. Ald. utrobique ψηφοπεκτ—.]

Ψηφοπαίκτης, ὁ, Qui calculis ludit, calculis ludendo fallit; (vix enim ausim interpretari, Qui calculis deludit, i. e. per calculos;) atque ita sequetur signif. proxime præcedentis compositi : sicut nimirum a Suida ψηφολόγοι dicuntur esse οἱ ψηφοπαῖκται. A Bud. Ψηφοπαίκτης redditur Præstigiator calcularius : afferente hunc l. : Ἀρίστων ἔλεγε τοὺς διαλεκτικοὺς ἐοικέναι τοῖς ψηφοπαίκταις, οἵτινες χαριέντως παραλογίζονται. Qui l. male intellectus, occasionem hujus interpret. fortassis præbuit (quæ in VV. LL. habetur), Impostor, ut qui fallaci ratiocinatione scite ac lepide hominibus imponit. [Sext. Emp. p. 124 : Τὰ ὑπὸ τῶν ψηφοπαικτῶν γινόμενα· 297 : Καθὰ οἱ ψηφοπαῖκται τὰς τῶν θεωμένων ὄψεις δι' ὀξυχειρίαν κλέπτουσιν. Troilus in Walzii Rhett. vol. 6, p. 43, 27 : Ματαιοτεχνία ἐστὶν ἡ τῶν θαυματοποιῶν ἤτοι ψηφοπαικτῶν. Ψηφοπαίκτης et ψηφοκλέπτης permutata v. s. v. Ψηφολογικός. Ψηφάων παίκτας dixit Manetho 4, 448. Seneca Epist. 45 : « Præstigiatorum acetabula et calculi, in quibus fallacia ipsa delectat. » (Schol. Dionis Chrys. ap. Bagnet. Spec. lit. p. 46, 13, θαυματοποιὺς τοὺς ψ. φησίν. Hase.) V. Casaub. Animadv. ad Athen. 1, 15.]

[Ψηφοπαιξία, ἡ, Præstigiæ, Gl.]

[Ψηφοπεριβομβήτρια, ἡ. Κύλικα ψ. ap. Eubul. Athen. 11, p. 471, D, ubi Meinek. vol. 3, p. 231 : « Subindicat quandam similitudinem, quam poculum illud cum clepsydra habebat, in quam demissi calculi judiciales argutum sonum efficiebant; τῆς δικαστικῆς ψήφου ἦχον ὡς ὁ τῆς κλεψύδρας commemorat Hesychius s. v. Κὸγξ, de quo loco disseruit Lobeck. Aglaoph. p. 776. Nec male compares τὸν βόμβον τοῦ ληκυθίου, a quo ληκύθειαν Μοῦσαν de carmine inani verborum strepitu molesto dixit Callim. fragm. 319. »]

Ψηφοποιὸς, ἡ, ὁ, q. d. Suffragiorum confector, Qui suffragia conficit, Suffragiorum artifex. Soph. Aj. p. 64 meæ ed. [1135] : Κλέπτης γὰρ αὐτοῦ ψηφοποιὸς εὑρέθης, ubi vocem ψηφοποιὸς a cudendis suffragiis factam esse tradit Cam., qui etiam vertit hunc versum ita : Fur enim ipsius sententiarum artifex repertus es. Eust. putat ex hoc versu patere signif. nominis ψηφοκλέπτης. Eum vide p. 1601.

Ψῆφος [Dor. Ψᾶφος, et Æolica forma Ψάφαξ et Ψᾶφιγξ, quæ v.], ἡ [Interdum ψῆφος, ὁ, apud recentiores, qui similiter βῶλος, ὁ, dixerunt pro βῶλος, ἡ, etsi exempla pleraque incerta sunt, vel manifestis debentur erroribus librariorum, ut τὸν ψῆφον vel τῷ ψήφῳ in duobus codd. Plut. V. Coriol. c. 19. Sic Etym. M. p. 595, 7 : Ἀπὸ τοῦ μεμυκέναι τοὺς δακτύλους ἐν τοῖς ψήφοις· ubi cod. Voss. τῷ ψήφῳ, sed Gudianus τῇ ψήφῳ. 666, 17 : Πέσσα ὁμωνύμως ἥ τε γραμμὴ καὶ ὁ ψῆφος· sed cod. Voss. ἡ ψῆφος. Significationis quoddam discrimen inter masculinum et femininum ψῆφος excogitavit scholiasta Byzantinus Eurip. Hec. 256 : Ψῆφος ἀρσενικῶς ὁ λογαριασμός· ἐκ τούτου καὶ ψηφίζω ἐνεργητικῶς. Ψῆφος δὲ θηλυκὸν ἐνίοτε μὲν ὁ καιρικὸς νόμος, ἄλλοτε ἡ ἀπόφασις καὶ τὸ κῦρος· ἐκ τούτου καὶ ψηφίζομαι παθητικῶς ἀντὶ τοῦ ἀποφαίνομαι. Genitivi pluralis forma ψηφάων apud Maneth. 4, 448 (comparanda cum νησάων, quod metri caussa pro νήσων

dixit Callim. H. in Del. 66, 275), qui ψήφων παιχτῆρας scribere potuisset, cujus nominis feminino παίχτειρα utitur scriptor Hymnorum Orphicorum. G. Dind.], Lapillus, Calculus. Apud Dioscor. pro Lapillo pretioso, s. Gemma: ubi scribit, Λίθος ἐστὶν ἣ τὰς ψήφους οἱ δακτυλιογλύφοι σμήχουσι. Sic et apud Athen. 12, [p. 514, F, ex Amyntæ Σταθμοῖς: Τὴν ἄμπελον (τὴν λιθοκόλλητον χρυσῆν) ταύτην καὶ βότρυας ἔχειν ἐκ τῶν πολυτελεστάτων ψήφων συντεθειμένους. Philostr. p. 117: Προήει χρυσῷ ἀστράπτων καὶ ψήφοις. Lucian. Dial. mer. 6, 2: Ψήφους τινὰς πυραυγεῖς· 9, 2: Ψῆφος ἐνεβέβλητο τῶν τριχρώμων. Lucian. Anth. Pal. 10, 41: Εἰ δέ τις ἐν ψήφοις κατατήκεται ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ σωρεύειν ἀεὶ πλοῦτον ἐπειγόμενος. Pallad. ib. 11, 290: Δακτυλικὴν ψῆφόν τις ἔχων περὶ δάκτυλα χειρῶν ψήφῳ τοῦ θανάτου προΰλαβεν εἰς Ἀΐδην.] Hanc tamen signif. habere existimatur potius Ψηφίς: quamvis alioqui comp. πολυψηφὶς, ῖδος, ὁ et ἡ, ab utrolibet esse possit. Hesych. certe ψηφῖδες exp. per ψῆφοι, addens, μικροὶ λίθοι. Sed, ne quis fallatur, ψῆφον generaliter etiam de Quovis lapillo dici, (magis tamen proprie de Eo lapillorum genere qui arenæ permixti sunt,) ostendit aperte hic l. Herodoti 3, p. 104 meæ ed. [c. 12], ubi describens quantum esset inter Ægyptiorum et Persarum capita discrimen, his verbis utitur: Αἱ μὲν τῶν Περσέων κεφαλαὶ εἰσὶ ἀσθενέες οὕτω, ὥστε εἰ θέλεις ψήφῳ μούνῃ βαλέειν, διατετρανέεις· αἱ δὲ τῶν Αἰγυπτίων, οὕτω δή τι ἰσχυραὶ ὡς μόγις ἂν λίθῳ παίσας διαῤῥήξειας, i. e. Sed Persarum capita adeo fragilia sunt ut, si velis ferire, vel solo calculo perforare possis, Ægyptiorum autem, ita firmo, ut ea vix ictu lapidis elidas, ut vertit Valla. [Pind. Ol. 13, 66: Ποντιᾶν ψάφων ἀριθμόν· 10, 13: Ψᾶφον ἑλισσομέναν ὅπα κῦμα κατακλύσσει. Plato Eryx. p. 400, A: Εἰ ψήφους πολλὰς τῶν ἐκ τοῦ ὄρους ἔχοι. Sirac. 18, 9: Ὡς σταγὼν καὶ ψ. ἄμμου. Plut. Mor. p. 902, D: Ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψῆφοι σφαιροειδεῖς· V. Demosth. c. 11: Εἰς τὸ στόμα ψήφους λαμβάνοντα. Dio Chrys. vol. 2, p. 434: Αἱ ψ. ἐπὶ τῶν αἰγιαλῶν. De lapide majore LXX Exod. 4, 25: Λαβοῦσα Σεπφώρα ψῆφον (πέτραν Aquila) περιέτεμε. Thren. 3, 16: Ἐξέβαλε ψήφῳ ὀδόντας μου.]

‖ Ψῆφος, Scrupus, (ut ap. Fabium, Scævola quum in ludo duodecim scruporum calculum prior promovisset,) Calculus quo luditur. [Plato Rep. 6, p. 487, C: Οὐκ ἔχειν ὅ τι λέγωσιν ὑπὸ πεττείας αὖ ταύτης τινὸς ἑτέρας, οὐκ ἐν ψήφοις, ἀλλ' ἐν λόγοις.] Plut. De def. orac. [p. 427, F]: Τὸν δὲ κύβον, ὥσπερ ἐν παιδιᾷ ψήφων, ὑφήρηται, Ut in calculorum lusu. Pollux 9, [97], quo in loco περὶ τῶν ἐν συμποσίοις παιδιῶν agit, Ἐπειδὴ δὲ, inquit, ψῆφοι μέν εἰσιν οἱ πεσσοί. [Agathias Anth. Pal. 9, 482, 12: Μουνάδα δ' ἄλλην ψῆφον τὴν πυμάτην ἀμφιέπεσκε δίβος· et ib. 16. Ἡ διὰ τῶν ψήφων μαντικὴ (cujusmodi ψῆφοι proprio nomine θριαὶ dicuntur) ap. Apollodor. 3, 10, 2, ubi v. Heyn. vol. 2, p. 274.]

‖ Calculus quo in computando utimur [sive aliud quidvis huic usui aptum. Αἱ ἐπὶ τῶν ἀβακίων ψ. ap. Polyb. 5, 26, 13]: unde est ψηφίζω pro Computo. [Herodot. 2, 36: Γράμματα γράφουσι καὶ λογίζονται ψήφοισι Ἕλληνες μὲν ἀπὸ τῶν ἀριστερῶν ἐπὶ τὰ δεξιὰ φέροντες τὴν χεῖρα, Αἰγύπτιοι δὲ ἀπὸ τῶν δεξιῶν ἐπὶ τὰ ἀριστερά. Æsch. Ag. 570: Τί τοὺς ἀναλωθέντας ἐν ψήφῳ λέγειν ... χρή; Similiter Eur. Rhes. 309: Στρατοῦ δὲ πλῆθος οὐδ' ἂν ἐν ψήφου λόγῳ θέσθαι δύναι' ἄν. Demosth. p. 304, 4: Ἐγὼ διδάξω ῥᾳδίως, οὐ τιθεὶς ψήφους (οὐ γάρ ἐστιν ὁ τῶν πραγμάτων οὗτος λογισμός), ἀλλ' ἀναμιμνήσκων ἕκαστα ἐν βραχέσι· et ib. 19: Ἆρά σοι ψήφοις ὅμοιος ὁ τῶν ἔργων λογισμὸς φαίνεται; 303, 22: Ἂν καθαραὶ ὦσιν αἱ ψ. καὶ μηδὲν περιῇ. Plut. Mor. p. 812, E: Ψήφων ἄπειρος (i. e. Computandi imperitus) ἐταμίευες. Alciphro 1, 26: Μέγα τι κακόν εἰσιν οἱ περὶ τὰς ψ. καὶ τῶν δακτύλων τὰς κάμψεις ἀλινδούμενοι. Heliodor. 3, 17: Ψήφους τινὰς οὐδὲν καταριθμούσας ἐπὶ δακτύλων συνθείς. Lagena ψήφου συμβολικῆς θύγατερ vocatur ab Argentario Anth. Pal. 6, 248, quod interpretatur Jacobs. vol. 9, p. 291: «Est ψῆφος vel ipsa pecunia, quæ a singulis convivis conferebatur, vel tessera quædam ab iisdem data. Res nota ex Terentii Eun. 3, 4, 1. Σύσσημον vocat Hedylus ap. Athen. 8, p. 345, A.» Metaph. Polyb. 2, 47, 5: Ταῖς τοῦ συμφέροντος ψ. μετρεῖν πάντα.]

‖ Calculus quo suffragium fertur in comitiis, et Calculus judicialis. [Herodot. 8, 123: Διενέμοντο τὰς ψ. ἐπὶ τοῦ Ποσειδεῶνος τῷ βωμῷ. Æsch. Eum. 748: Πεμπάζετ' ὀρθῶς ἐκβολὰς ψήφων. Plato Leg. 6, p. 759, D: Οἷς ἂν πλείστη γένηται ψῆφος. Plut. ib. p. 753, D: Οἷς ἂν πλεῖσται γένωνται ψῆφοι· 766, B: Ὧ ἂν πλεῖσται ψ. ξυμβῶσι· 765, C: Οὓς ἂν καὶ ψ. ἡ τῶν δοκιμαζόντων δοκιμάσῃ.] Erat autem ψῆφος λευκὴ, et ψῆφος μέλαινα: et λευκὴ quidem, i. e. Albus, s. Candidus calculus, dicebatur etiam ἡ σώζουσα [Demosth. p. 362, 6], item ἡ ἐλεοῦσα, et πλήρης: at vero ἡ μέλαινα, i. e. Niger, ἡ ἀναιροῦσα, s. καθαιροῦσα. Plut. Alcib. [c. 22] et in Apophth.: Μήπως ἀγνοήσασα τὴν μέλαιναν ἀντὶ τῆς λευκῆς ἐπενέγκῃ ψῆφον· Coriol. [c. 19]: Ὥσθ' ἅμα τὴν ψῆφον λαβόντας ἀποθήσεσθαι τὴν ὀργήν· De laude propria quæ invidia caret [p. 540, E]: Οὐδὲ τὰς ψήφους ἀναλαβεῖν ἐπ' αὐτὸν ὑπέμειναν. Lysias [p. 133, 11]: Τὴν δὲ ψῆφον οὐκ εἰς καδίσκους, ἀλλὰ φανερὰν ἐπὶ τὰς τραπέζας ταύτας ἔδει τίθεσθαι, τὴν μὲν καθαιροῦσαν, ἐπὶ τὴν ὑστέραν, τὴν δὲ σώζουσαν, ἐπὶ τὴν προτέραν. Quem tamen l. affert Bud., postquam dixit τὴν καθαιροῦσαν ψῆφον esse Sententiam damnatoriam. Fit autem mentio et τῆς τετρυπημένης ψήφου ap. eund. Lys., et ap. Æschin. [p. 11, 34: Τῶν ψήφων ἡ τετρυπημένη ὅτῳ δοκεῖ (πεπορνεῦσθαι Τίμαρχος), ἡ δὲ πλήρης ὅτῳ μή.]

‖ Ψῆφος sæpe pro ipso Suffragio s. ipsa Sententia, quoniam calculo ferebatur. [Pind. Pyth. 4, 72: Διδοῖ ψᾶφον περ' αὐτᾶς, ubi figurate dictum de arbore quæ indicia dat ὅτι δύναται εἴς τι χρησιμεύειν καὶ ἄκαρπος οὖσα, ὅταν αὐτῇ κατὰ τὸν χειμῶνα πῦρ λοίσθιον ἐπιγένηται. Non minus audacter Ol. 7, 159: Ἐν μεγάροισιν οὐχ ἕτερον λιθίνα ψᾶφος ἔχει λόγον· ubi schol.: Τὸ σημεῖον χ ὅτι ψῆφον λιθίνην λέγει τὴν στήλην διὰ τὸ περιέχειν τὰ ψηφίσματα. Et alius: Στήλη ἥτις οὐχ ἕτερον λόγον ἔχει ἐγκεκολαμμένον ἢ ὅτι νενίκηκε Διαγόρας. Id. Nem. 8, 44: Κρυφίαισιν ἐν ψάφοις.] Hinc ἴσαι [ἴσαι] ψῆφοι, quum adæquasse sententias judicum significare volebant. [Eur. Iph. T. 966: Ἴσας δέ μοι ψήφους διηρίθμησε Παλλὰς ὠλένῃ.] Æschin. C. Ctes. [p. 89, 35]: Καὶ ἴσαι [ἴσαι] αἱ ψῆφοι αὐτῷ ἐγένοντο· εἰ δὲ μιᾷ μόνον μετέπεσεν, ὑπερώριστ' ἂν, ἢ ἀπέθανεν. [Antipho p. 135, 26: Τῶν ψήφων ὁ ἀριθμὸς ἐξ ἴσου γενόμενος τὸν φεύγοντα μᾶλλον ὠφελεῖ ἢ τὸν διώκοντα. Omisso ψῆφοι Aristoph. Ran. 685: Ὡς ἀπολεῖται, κἂν ἴσαι γένωνται· ut πάσαις, ἅπασαις, πλείοσι et alia intellecto ψήφοις dicuntur. Sic Lucian. Bis accus. c. 18 (post præcedens Ψηφοφορήσατε): Πάσαις ἡ Ἀκαδήμεια κρατεῖ πλὴν μιᾶς. Ib. c. 22, ubi quærenti Τίς ὑπερέσχεν; respondetur: Πάσαις ἡ Ἡδονή· c. 32: Δ. Τίς κρατεῖ; Ε. Πάσαις ὁ Σῦρος πλὴν μιᾶς· c. 34: Βαβαὶ, δέκα ὅλαις κρατεῖς· ubi præcesserat: Ὑμεῖς δὲ ὁμοίαν τῇ πάλαι τὴν ψῆφον ἐνέγκατε. Et mox sequitur τὴν τετρυπημένην φέρειν, ubi ψῆφον intelligitur. Liban. vol. 1, p. 401: Νικῶν ἅπασαις, οὐ μόνον ἡμῶν ψηφιζομένων, ἀλλὰ καὶ θεῶν δικαζόντων. Post πλείοσι Lucian. Pisc. c. 24: Οὐ δέδιας οὖν μή σου καταψηφίσωνται; Λ. Οὐδαμῶς· πλείοσι γοῦν κρατῆσαι βούλομαι.] Variis autem verbis hoc nomen jungitur. [Æsch. Eum. 709: Ψῆφον αἴρειν καὶ διαγνῶναι δίκην. Ib. 630: Ψήφῳ διαιρεῖν τοῦδε πράγματος πέρι.] Dicitur enim ψῆφον φέρειν, s. διαφέρειν, s. ἐπιφέρειν et ψῆφον τίθεσθαι. Præterea ψῆφον προτιθέναι, et ἀναδιδόναι, et ἐπιτρέπειν, atque alia. [Æsch. Eum. 675: Κελεύω τούσδ' ἀπὸ γνώμης φέρειν ψ. δικαίαν· 680: Ἐν δὲ καρδίᾳ ψῆφον φέροντες ὅρκον αἰδεῖσθε. Plato Leg. 6, p. 766, B: Φερόντων ψῆφον κρύβδην· 767, D: Τὴν ψ. φανερὰν φέρειν· et φορὰ ψήφων 12, p. 948, E. Æschin. p. 87, 13: Ψ. ἀφανὴς φέρεται.] Dem.: Περὶ τούτου ψῆφον οἴσετε νῦν ὑμεῖς, Suffragium feretis, Sententiam feretis. [Id. p. 271 extr.: Ψ. οὐδεμία ἠνέχθη τῷ μιαρῷ τούτῳ.] Isocr. autem in Or. περὶ ἀντιδόσεως, composito διαφέρειν usus est: Πρὸς τοὺς μέλλοντας περὶ αὐτοῦ τὴν ψῆφον διοίσειν. [Æschin. p. 82, 20: Διενεγκεῖν τὴν πρώτην ψ. κατὰ τοὺς νόμους.] Usus fuerat ante eum Eur. et quidem non cum περὶ [ut Thucyd. 4, 74: Τούτων πέρι ἀναγκάσαντες τὸν δῆμον ψ. φανερὰν διενεγκεῖν], sed sequente particula εἰ, Or. [49]: Κυρία δ' ἥδ' ἡμέρα, Ἐν ᾗ διοίσει ψῆφον Ἀργεία πόλις Εἰ χρὴ θανεῖν νώ. Illud autem ψῆφον ἐπιφέρειν itidem pro Sententiam ferre ex Aphthonio citatur: sed hoc compositum propter præp. ἐπὶ, videtur potius damnatoriæ sententiæ convenire. [Dionys. A. R. 2, 10: Ψ. ἐναντίαν ἐπιφέρειν· 4, 84: Ψῆφον

ἐπιφέροντες κατὰ λόχους.] Ex Isocr. affertur et ψῆφον περαίνειν pro Sententiam ferre. Ψῆφον τίθεσθαι (ut dicitur γνώμην τίθεσθαι) [Herodot. 8, 123 : Πᾶς τις ἑωυτῷ ἐτίθετο τὴν ψ. Æsch. Ag. 816 : Θεοὶ ... ἀνδροθνῆτας Ἰλίου φθορὰς εἰς αἱματηρὸν τεῦχος οὐ διχορρόπως ψήφους ἔθεντο· ubi ψ. ἔθ. i. q. ἐψηφίσαντο, unde cum accus. constructum est. Suppl. 640 : Ψῆφον εὔφρον' ἔθεντο· 643 : Οὐδὲ μετ' ἀρσένων ψῆφον ἔθεντο], ap. Dem. [p. 522, 19] : Τοῦ δικαίαν καὶ εὔορκον θέσθαι τὴν ψῆφον οὗτος αἴτιος ἔσται· et [p. 361 extr.] : Ψῆφον ἐναντίαν ἔθεντο. [Ib. p. 362, 1 : Τίν' ἂν οὖν οἴεσθε ... τοὺς προγόνους, εἰ λάβοιεν αἴσθησιν, ψῆφον ἢ γνώμην θέσθαι περὶ τῶν αἰτίων τοῦ ὀλέθρου;] At προτιθέναι ψῆφον, s. ἀναδιδόναι, sicut et ἐπιτρέπειν ψῆφον, est Ferendi suffragia potestatem facere, Mittere in suffragia, Permittere judicibus ut sententiam dicant. Dem. [p. 361 extr.] : Τὴν ἐναντίαν ποτὲ Θηβαίοις ψῆφον ἔθεντο οὗτοι περὶ ἡμῶν, ὑπὲρ ἀνδραποδισμοῦ προτεθεῖσαν. [Ψ. κραίνειν Æsch. Suppl. 942 : Τοιάδε δημόπρακτος ἐκ πόλεως μία ψ. κέκρανται· 964 : Ἀστοὶ ... ὥνπερ ἥδε κραίνεται ψ. Eur. Hec. 219 : Δοκῶ μέν σ' εἰδέναι γνώμην στρατοῦ ψῆφόν τε τὴν κρανθεῖσαν· Tro. 780 : Ὅθι σοι πνεῦμα μεθεῖναι ψῆφος ἐκράνθη. Cum verbo κατακυροῦν Or. 1013 : Σὸς ξύγγονος ... ψήφῳ θανάτου κατακυρωθείς.] Mittere in consilium judices (inquit Bud. Annott. Prior. in Pand.) a Græcis Ἐπιτρέψαι τὴν ψῆφον dicitur, i. e. Calculum permittere : Προθέσθαι ψῆφον, Calculum proponere, Censendi potestatem facere (quo Dem. utitur). Ψῆφον ἐπαγαγεῖν, Thuc. [1, 125] : Ψ. ἐπήγαγον τοῖς ξυμμάχοις πᾶσιν, Censere eos jusserunt, et opinari, ut nunc loquimur. [Ib. 87, 119. Plut. C. Gracch. c. 12.] Accipit autem hoc Opinari ex sermone Gallico, in quo id significatur verbo *Opiner*. [Διδόναι ψ. Xen. Hell. 7, 3, 2 : Ψῆφος ἐδίδοτο ἐν τῇ πόλει, εἰ δοκοίη ἀφίστασθαι. Demosth. p. 1302, 23 : Τὴν ψ. ἐδίδου τοῖς παροῦσι τῶν δημοτῶν. Æschin. p. 56, 13 : Διδόναι ψῆφον δεῖ τῷ τοῦ νόμου δικαίῳ, οὐ τῇ τοῦ ῥήτορος ἀναισχυντίᾳ. Plut. Popl. c. 7, Coriol. c. 20. Ψήφου ἐξουσίαν διδόναι ib. c. 7.] Illud autem ἀναδιδόναι ψῆφον affertur ex Plut. [Ti.] Graccho [c. 11, et Dionys. A. R. 10, 34 : Κατὰ τῶν ὑπάτων τινὸς ψῆφον ἀναδιδόναι τοῖς ὄχλοις· et paullo post : Ὅταν ἐκεῖνοι ψῆφον ἀναδῶσι τοῖς δημόταις]. At vero ἀποδιδόναι τὰς ψήφους alio sensu ex Ejusd. Rom. [Comp. c. Thes. 3] : Ταύτας ἄν τις ἀποδοίη τῷ Θησεῖ τὰς ψήφους, In hoc quivis Theseo suffragetur. Sed suspecta hæc interpretatio esse possit. [Æschin. p. 13, 23 : Ἀπόδοτε τὴν ψ. τῷ πλείονι χρόνῳ.] Invenitur etiam vicissim λαμβάνειν ψῆφον s. ψήφους, ut ψήφους λαβεῖν πλείονας, Chrysost., Plura suffragia accipere s. obtinere. [Μὴ μεταλαβεῖν τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων frequens in foro Attico locutio (annotata a Polluce 8, 41, 48, 53), ut ap. Plat. Apol. p. 36, A, et sæpissime apud Oratores, ut Demosth. p. 529, 25. Ψ. προστιθέναι Æsch. Eum. 735 : Ψῆφον δ' Ὀρέστῃ τήνδ' ἐγὼ προσθήσομαι. Thucyd. 1, 20 : Τοὺς βασιλέας μὴ μιᾷ ψ. προστίθεσθαι ἑκάτερον, ἀλλὰ δυοῖν· 40 : Οὐδὲ ἡμεῖς ... ψῆφον προσεθέμεθα ἐναντίαν ὑμῖν.] Dicitur etiam aliquis ἔρχεσθαι ὑπὸ τὴν ψῆφον, Aleam judicii subire. [Æschin. p. 56, 19 : Τὰ μέγιστα συνέδρια ὑπὸ τὴν τῶν δικαστηρίων ἔρχεται ψ. Ἄγειν ὑπὸ τὴν ψ. ib. 31. Ἔχειν ὑπὸ τῇ ψήφῳ τὸν προδότην Lycurg. C. Leocr. p. 148, 5. Τὸ σῶμα ὑποχείριον ἔχειν τῇ ψήφῳ ib. p. 164, 19.] Dicitur denique et ἁλῶναι ψήφῳ : ut ἁλῶναι μιᾷ ψήφῳ. Vide Ἁλίσκομαι. [Νικᾶν ταῖς ψ., ut ap. Plat. Leg. 7, p. 801, A : Νικᾷ γὰρ πάσαις ταῖς ψ. οὗτος ὁ νόμος.] Aristoph. autem Ach. [376] jocose dicit ψήφῳ δακεῖν, pro Damnare suffragio suo, quasi mordendo, (ubi ψήφῳ in propria etiam signif. accipi potest pro Calculo) : Τῶν τ' αὖ γερόντων οἶδα τὰς ψυχάς, ὅτι Οὐδὲν βλέπουσιν ἄλλο πλὴν ψήφῳ δακεῖν· ubi annotat schol., eum Athenienses κωμῳδεῖν, ὡς φιλοδίκους καὶ πρὸς τὸ καταδικάζειν ἑτοίμους. Erasmus proverbialibus dictis illud annumeravit, (quod tamen dubito an proverbiale fuerit,) annotans dici ψήφῳ δάκνειν, i. e. Suffragio mordere, qui suffragio lædunt aut ulciscuntur hominem. Nullum tamen alium, quam hunc, affert locum. Eidem proverbiale est et quod supra relatum fuit, Ἴσαι [ἴσαι] ψῆφοι, Æquales calculi. Item, Λευκὴν ψῆφον προσθεῖναι, Album calculum addere, pro Approbare. Vide et Κόννου ψῆφος ap. Eund. [Ὁσία ψ. de Areopago, qui ὁσίαν ψῆφον φέρει, Eurip. Iph. T. 945 : Ἔστιν γὰρ ὁσία ψῆφος, ἣν Ἄρει ποτὲ εἵσατο. || Ψῆφος non solum de decretis per suffragia editis, sed sæpe etiam sensu latiore de judicio vel sententia quavis dicitur vel unius hominis vel multorum. Hesych. : Ψῆφος· λόγος, κρίσις, ἀπόφασις διὰ λαλιᾶς. Sic Soph. Ant. 60 : Εἰ νόμου βίᾳ ψῆφον τυράννων ἢ κράτη παρέξιμεν· et τελείαν ψ. ib. 632, de Creontis decreto. Æsch. Sept. 198 : Κεἰ μή τις ἀρχῆς τῆς ἐμῆς ἀκούσεται, ... ψῆφος κατ' αὐτῶν ὀλεθρία βουλεύσεται. Soph. OEd. T. 607 : Μή μ' ἁπλῇ κτάνῃς ψήφῳ, διπλῇ δὲ, τῇ τ' ἐμῇ καὶ σῇ λαβών. Eur. Andr. 1273, de morte omnibus communi : Πᾶσιν γὰρ ἀνθρώποισιν ἥδε πρὸς θεῶν ψῆφος κέκρανται· Hel. 1012 : Ἥρα δ' ἐπείπερ βούλεταί σ' εὐεργετεῖν, ἐς ταὐτὸν οἴσω ψῆφον. Cratin. ap. Athen. 8, p. 344, E : Λάμπωνα, τὸν οὐ βροτῶν ψῆφος δύναται φλεγυρὰ δείπνου φίλων ἀπείργειν. Plato Rep. 5, p. 450, A : Καὶ ἐμὲ ... κοινωνὸν τῆς ψ. ταύτης τίθετε· Leg. 2, p. 674, A : Οὐκ ἂν τιθείμην ταύτην τὴν ψ. Phileb. p. 57, A : Κατὰ τὴν ἐμὴν ψ.] Sciendum est porro ψῆφον reddi etiam posse Punctum, ea in signif. qua dicitur Punctum ab Horat. in hoc versu, Omne tulit punctum qui miscuit utile dulci.

[Ψηφοφᾰγέω, Calculis vescor, i. e. Ex calculis victum quæro. De judicibus corruptis Nicet. Chon. Hist. p. 168, B : Οἱ θρασύτεροι τῶν δικαστῶν καὶ ψηφοφαγεῖν εἰωθότες καὶ κατὰ τοὺς περιφανεῖς ἀγυρτεύοντες οἴκους.]

[Ψηφοφορεῖον, τὸ, Locus in quo suffragia dantur pro electione Patriarchæ. Ψηφηφορεῖον scriptum apud Codinum De offic. aulæ Cpol. c. 20 ab Ducang. cit.]

Ψηφοφορέω, [perf. ἐψηφοφορηκὼς ap. schol. Aristoph. Vesp. 750,] Suffragium fero, Sententiam fero. Lucian. [Tim. c. 36 : Ἐκκλησιαστὴς ψηφοφορήσας· Pisc. c. 24 : Ψηφοφορείτωσαν μεθ' ὑμῶν· Eunuch. c. 2 : Δίκη καὶ δικασταὶ ψηφοφοροῦντες· et Bis. acc. c. 18. Dionys. A. R. 4, 20 : Κατὰ τὰς φράτρας ψηφηφορῶν. Sext. Emp. p. 297 : Οἱ δικασταὶ ὧν μὴ εἰσὶ κριταί, περὶ τούτων ψηφοφορεῖν ἀναγκάζονται. Κυαμεῦσαι per ψηφοφορῆσαι exp. Timæus, Photius et Suidas, quod ψηφηφορῆσαι scriptum in Suidæ cod. Paris. A et ed. Mediol. Id librario debetur, ut ψηφηφορεῖν, ψηφηφορία, ψηφηφόρος in locis pluribus Dionysii Hal., cujus codicem Vat. passim formas per o scriptas præbere annotatum est ad 9, 43. De utraque scriptura dixit Lobeck. ad Phryn. p. 652.] Ex Dionys. H. affertur cum accus. personæ pro Suffragio meo creo. [A. R. 10, 56 : Ἐπειδὴ τοὺς νομοθέτας ψηφηφορεῖν (nam sic scriptum est) ἔδει· et passiv. 9, 43 : Τὸ τῶν ἀγορανόμων ἀρχεῖον ἐν ταῖς αὐταῖς ψηφηφορεῖσθαι ἐκκλησίαις.] Bud. ψηφοφορῶ interpr. etiam Suffragium fero in cadiscum : cujus signif. exemplum desidero. [Synes. p. 94, D, de epulonibus Ægyptiorum, κωμασταὶ ψηφοφοροῦσι. Cyrill. Al. t. 5, p. 504, B; 568, E, τὰ ἐφ' ἑκάστῳ ψηφοφορεῖν. Id. Cat. in Psalm. t. 1, p. 659, 7, ψηφοφορεῖ καθ' ἑαυτοῦ τὰ ἐγκλήματα, Se ipsum sontem esse profitetur. Hase.]

Ψηφοφόρος, ὁ, Suffragii lator, s. Suffragiorum, Qui fert suffragium s. sententiam. [Ψηφηφόρος scriptum ap. Dionys. A. R. 7, 59 : Ἐγένετο Ῥωμαίοις ἐκκλησία κατ' ἄνδρα ψηφηφόρος ἡ φυλετική. Themist. Or. 5, p. 65, C : Οἱ ἡμέτεροι ψηφηφόροι καὶ στρατιῶται.]

Ψηφοφορία, ἡ, Suffragii latio, s. Suffragiorum, aut Sententiæ. [Hesych. : Ψηφοφορία· ἡ πολλῶν ψῆφος καὶ ἀποδοχή.] Quidam ap. Aristot. [Polit. 2, 5] interpr. Calculare suffragium. [Dionys. A. R. 4, 20 : Οἱ πένητες ἐν ταῖς ψηφηφορίαις ἐπεκράτουν, ut ψηφηφορίαι et ψηφηφορία 7, 59, et 8, 87, sed ψηφοφορία 7, 54, et 8, 82 : Τὸ τῆς λοχίτιδος ἐκκλησίας κῦρος ἐν ταῖς ψηφοφορίαις παρὰ τοῖς ἐπιφανεστάτοις ἦν, ut ψηφοφορία est ap. Plut. V. Coriol. c. 20, Marcelli c. 4, Æmilii Pauli c. 31, Marii c. 4, Compar. Niciæ et Crassi c. 1, Caton. min. c. 43, Mor. p. 12, E, Herodian. 7, 10, aliosque.] In VV. LL. redditur Calculi, in hoc ejus loco, Διὰ ψηφοφορίας τὰς κρίσεις γίνεσθαι, Calculis ferri sententias. Sed reddi etiam potest Judicia exerceri latione suffragiorum, i. e. ferendo suffragia. [|| Calculorum subductio, Ratio. Ptolem. Almag. t. 2, p. 401, 11; 410, 9 et 31; 414, 6, μεθοδεύσομεν τὴν ψ. Procl. Hypotyp. p. 69, 23; 99, 3; 128, 29; 146, 39 Halm. Isaac Mon. Comput. p. 379, C Petav., ἐποιήσαμεν ψηφοφορίαν. Fertur quoque Theodori Meliteniotæ liber inscriptus ψηφηφοριῶν (sic) εἰσαγωγή. Hase.]

[Ψηφοφορικὸς, ἡ, ὸν, Arithmeticus, Rationalis. Tit.

in cod. Vatic. 131 : Παράδοσις σύντομος τῆς ψ. ἐπιστήμης. Hase. || « Ψηφοφορικόν, τό, Electionis decretum, ψήφισμα. Ψηφηφ— ap. Justinian. Nov. 137 c. 2, Novella Isaaci Angeli Imp. lib. 2 Juris Græcorom. p. 172, ubi de electionibus episcoporum : Δήλης πάντως γινομένης τῷ ψηφηφορικῷ τῆς ἐγγράφου γνώμης αὐτῶν. Infra : Ἐζήτει προχομισθῆναι καὶ τὸ ψ. » Ducang.]

[Ψηφόω, Tessello, Tessellis junctis facio. Joann. Chrys. Hom. 113, vol. 5, p. 730, 8, τὰ ἐψηφωμένα ἐδάφη. Seager. || Ex Georgio Contare Hist. Athen. l. 4, ubi barbara imperfecti forma ἐψηφοῦσαν, Numerabant, affert Ducang.]

[Ψηφώδης, ὁ, ἡ. Hesych. : Λάλα κόνις· ψηφώδης κόνις. Recte corrigi videtur ψοφώδης.]

[Ψηφῶν. V. Ψηφάω.]

[Ψηφών, όνος, ὁ, Calculator. Manethoni 5, 277, restitui voluit Riglerus, Φειδωλὸς ψηφὼν (codex ψήφων) ὁ φιλάργυρος ἠδὲ δανειστής.]

[Ψήφωσις, εως, ἡ, Pavimentum, Gl.]

[Ψηφωτὴ, ἡ, Glarea, Gl.]

[Ψηφωτὸς, ὴ, όν. Ψηφωτὸν, Gemmatum, Gl.]

[Ψηχρὸς, ὰ, όν. HSt. inter derivata verbi Ψάω :] Ψηχρὸς etiam huc pertinet. Hesych. et Suidas ψηχρὰν afferunt pro λεπτήν [Decepit grammaticos scriptura vitiosa pro ψυχρὰν, quod animadvertit Musurus, qui apud Hesych. ψυχρὰν scripsit, correcto, ut literarum series docet, non librarii, sed Hesychii errore, qui infra Ψυχρὰ ipse recte est interpretatus per λεπτή. Ψηχρὰ fuerunt qui Nicandro Ther. 559 inferrent, ubi legitur ἄλλοτ' ὀμόρξαις ψῆγμα πολυκνήμου καὶ ὀρίγανον, sed schol. annotavit, Οἱ μὲν ὄνομα βοτάνης, οἱ δὲ λεπτόν. Γράφεται καὶ ψηχρὰ πολύκνημον] : atque ap. hunc legitur etiam Ψηρὸν, ξηρόν. [Conf. Ψηροπυρίτης.]

Ψήχω, fut. ξω, i. q. ψάω significat, ex quo et derivatum est, ut νήχω ex νέω. I. e. Rado, Frico, Tergo, vel Fricando radendoque detergo, Destringo : ut equum vel hominem balneantem ψήχειν dicimur, quem Strigili defricamus et destringimus, vel panno duriore detergimus. [Aristoph. fragm. 135 : Ψήχει δ' ἠρέμα τὸν βουκέφαλον καὶ κοππατίαν.] Xen. Hell. 2, [4, 6] : Ἱπποκόμοι ψήχοντες τοὺς ἵππους ψόφον ἐποίουν· De re eq. [4, 4] : Τῷ ἱπποκόμῳ ἐξακτέον μὲν τὸν ἵππον ὅπου ψήξει. [Addit Hipparch. 1, 16.] Itidem Ateas Scythiæ rex ap. Plut. [Mor. p. 174, E] : Τοὺς πρέσβεις τοῦ Φιλίππου ψήχων τὸν ἵππον, ἠρώτησεν εἰ τοῦτο ποιεῖ Φίλιππος, Destringens equum. Suidas quoque ψήχειν exp. τρίβειν, ξύειν, afferens similem superioribus locum, Οἱ δὲ Μαυρούσιοι παραυτίκα οἱ μὲν τοὺς ἵππους ἔψηχον· οἱ δὲ λόγχας, οἱ δὲ ξίφη ἠκόνων. Rursum Xen. De re eq. [4, 5 : Ψηχόμενον καὶ μυωπιζόμενον· et p. 548 [c. 5, 1], passiva et voce et signif. : Ἑλκουμένων γεμὴν τῶν ὠτῶν ἀνάγκη τὸν ἵππον καὶ περὶ τὸ χαλινοῦσθαι καὶ περὶ τὸ ψήχεσθαι δυσκολώτερον εἶναι, Et dum frænatur et dum destringitur. Ibid. paulo post [§ 5] hæc destrictionis præcepta dat : Ἐπειδὰν δὲ ψήχῃ (sc. equiso), ἄρχεσθαι μὲν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς καὶ τῆς χαίτης· μὴ γὰρ καθαρῶν τῶν ἄνω ὄντων, μάταιον τὰ κάτω καθαίρειν· ἔπειτα δὲ κατὰ μὲν τὸ ἄλλο σῶμα πᾶσι τοῖς τῆς καθάρσεως ὀργάνοις ἀνιστάντα δεῖ τὴν τρίχα, σοβεῖν τὴν κόνιν κατὰ φύσιν τῆς τριχός· τῶν δ' ἐν τῇ ῥάχει τριχῶν ἄλλῳ μὲν ὀργάνῳ οὐδενὶ δεῖ ἅπτεσθαι, ταῖς δὲ χερσὶ τρίβειν καὶ ἀπαλύνειν ἥπερ φύσει κέκλινται. Ubi nota ψήχειν veluti speciem contineri sub τῷ καθαίρειν veluti genere, et affine habere verbum τρίβειν : quod manu potius vel linteo duriore fit, ut τὸ ψήχειν strigili : quæ eam ob rem ψήκτρα nominatur et ξύστρα. [Callim. H. in Dian. 163 : Ψήχουσιν κεμάδας.] Atque adeo vicinam signif. habent duo illa verba ψήχειν et τρίβειν, ita ut illud pro hoc interdum accipiatur, velut in hoc ap. Suid. epigr. [Anth. Pal. 7, 225] : Ψήχει καὶ πέτρην ὁ πολὺς χρόνος, οὐδὲ σιδήρου Φείδεται, Lapidem terit s. atterit, veluti quum crebra rasura fractioneque et destrictione s. detersione aliquid atteritur. Sic vero et gutta crebrius casitans itidem πέτραν κοιλαίνει et excavat. [Simonides ap. Stob. Ecl. phys. 1, 9, 22 Heer. : Ὅτι χρόνος ὀξὺς ὀδόντας σύμπαντα ψήχει (sic Pierson. Veris. p. 132 pro ψύχει) καὶ τὰ βαιότατα. De libris exarandis Callim. ap. Plut. Mor. p. 880, D : Γέρων ἀλαζὼν ἄδικα βιβλία ψήχει. Sic Bentl. pro ψύχει.] || Hesych. ψήχει exp. non solum καταμάσσει, σμήχει, ξύει, τρίβει, verum etiam πραΰνει : quod est Delinit, Demulcet, καταψᾷ. In qua signif. accipiendum videtur ψήχομαι τὸν δικαστὴν, quod ap. Eund. legitur : ut sit Delinio et demulceo judicem : metaphora sumpta ab iis, qui animal aliquod levius destringendo defricandoque et detergendo demulcent et deliniunt. Apud Suid. legitur ψηχόμαν τὸν δικαστήν. [Cui ψήχομαι restituendum ex Hesychio. Demulcendi signif. Eurip. Hel. 1583 : Ψήχων δέρην μέτωπά τε. Plato Leg. 2, p. 666, E : Ψήχων τε καὶ ἡμερῶν· et passiv. ψηχόμενον Tim. p. 84, C, ubi libri alii ψυχόμενον, quæ sæpe permutata sunt, ut ap. Clem. Alex. p. 254 : Φυράμασί τισι καταπλαττόμεναι ψύχουσι τὸν χρῶτα· ubi recte corrigitur ψήχουσι. Illinendi signif. Apoll. Rh. 4, 164 : Φαρμάκῳ ἔψηχον θηρὸς κάρη.]

Ψιὰ, ἡ, Suidæ χαρὰ, Gaudium, Lætitia : Hesychio non solum χαρὰ, sed etiam γελοίασμα, παίγνια. [Sic et verbum Ψιαδεῖν idem Hesych. exponit παίζειν, Ludere. « Hesychius verba ἐψία, ἐψείη, ψία, et inde derivata, tot tam diversis formis flexionibusque conservavit ut quam frequens eorum usus apud veteres fuerit hinc satis intelligi possit. Nec mirctur in libris, qui commune naufragium evaserint, rarius inveniri, qui sciat quoties librarii prisca et recondita in notiora mutarint. Sed ut emendationis ratio clarius appareat, depromam nonnulla ex Hemsterhusii schediasmate inedito de verborum formis Doricis et Laconicis : « Hesychius : Ψιαδεῖν· παίζειν. Legendum ψιάδδειν Dorico flexu pro ψιάζειν, collato Aristoph. Lys. 1304 : Τοὶ δὴ παρ' Εὐρώταν ψιάδδοντι. (Sic etiam Valcken. Epist. ad Rœver. p. LXXV.) Vitiatum quoque quod præcedit, Ψηνά· χαρὰ, γελοίασμα, παίγνια· quippe corrigendum, Ψιά· χαρὰ etc., ut legitur apud Suidam. Παίγνια si recte scribuntur, confudit duas voces, quæ tono et numero discrepant, τὰ ψία et τὴν ψιάν. Τὰ ψία sunt παίγνια, quemadmodum ejusdem originis, quod supra posuit, vocabulum, Ψειήματα· παίγνια. Poterat alioquin reponi accentu mutato παιγνία, velut in Apollod. 1, p. 67, τοὺς ἀριστέας ἔσκωπτον μετὰ παιγνίας. Sunt autem hæc capite truncata ex usu loquendi communi, quibus tum demum integritas constabit, si ε sive lene sive adspiratum, neque enim hoc plane liquet, præfixeris : tu lexicographum nostrum evolve in Ἔψεια, Ἐψείη, Ἔψία, et sequentibus. Ἔψία vero dicitur *confabulatio jucunda cum risu lusuque conjuncta*, quanquam sæpius etiam simpliciter ponunt pro ὁμιλία, ut patet ex Hesychio in Ἀφεψιασάμην, cujus etiam meminit Eustath. ad Od. p. 1381, 4, Προεψιᾶ, Προσεψιά. Homeri est Ἐψιᾶσθαι et Ἐφεψιᾶσθαι. Hesych. in Ἐφεψιώμενος, Ἐφεψιόωνται. —' Hæc mihi profuerunt in alia Hesychii glossa restituenda, Λίζει· παίζει. Λίζουσιν· παίζουσιν. Primum litera Ψ periit; deinde ια facili errore in αι abiit. Sic proba glossa exsistit, Ψιάζει· παίζει. Ψιάζουσιν· παίζουσιν. Suidas : Συνεψιάζουσα· συμπαίζουσα, ἐν ἐπιγράμματι, Ἐξότε μοι πίνοντι συνεψιάζουσα Χαρικλώ· quod hausit ex (epigr. Pauli Sil. in) Anthol. (Pal. 5, 288), ubi cum insigni varietate legitur (ex Planudis interpolatione) συνεστιάουσα, quod ob metri legem alteri præferendum, nisi malis συνεψιάουσα. (Hoc nunc restitutum ex cod. Palat.) Eodem modo variatur in Platonis epigrammate (Anthol. Pal. 9, 826), ubi vulgo Νύμφαισιν ὁμέστιος, sed potior lectio est codicis Palatini Νύμφαισιν ὁμέψιος. » Ruhnken. Epist. crit. p. 213, 214. Conf. Lobeck. Pathol. Elem. vol. 1, p. 52.]

[Ψία, ἡ, Vulpis.] Ψίαι, Hesychio ἀλώπεκες : quæ et ψόαι et ψύαι [ψυῖαι ap. Hesych.].

[Ψιάδδω. V. Ψιά.]

[Ψιάζω. HSt. s. v. Ψιάς :] Unde Ψιάζω, i. q. ψακάζω s. ψεκάζω, Roro, Minutatim stillo s. gutto, ut Hesych. quoque ψιάζει exp. ψακάζει. [|| Ludo. V. Ψιά.]

Ψιαθηδὸν, In modum tegetis s. storeæ. Quo adverbio schol. Thuc. utitur p. 72 [2, 75], φορμηδὸν per ipsum exponens : subjungensque, Φορμὸς γὰρ, ψίαθος, ὅστις ἐναλλὰξ ἔχων τὸ πλέγμα ἐστί. [Suidas : Ψιάθιον· καὶ ἐπίρρημα ψιαθηδόν.]

[Ψιαθίζομαι, In storea cubo. Hierocl. Philog. p. 289, 7 Boiss. : Οἱ ἰατροὶ ἐκέλευσάν με ψιαθισθῆναι. Hase.]

Ψιάθιον, τὸ, Storeola, Tegeticula [Philemo apud Phot. Lex. p. 371, 24 : Σκιμπόδιον ἓν καὶ κώδιον καὶ ψ.

ἴσως παλαιστῆς] : ut ψιάθιον καλάμινον, Diosc. 5, 103, de cerussa, Storea s. Tegeticula arundinea. Hesychio ψιάθια sunt τὰ ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἐπὶ τῶν καθεδρῶν ἐπιστορνύμενα, Tegetes s. Storeæ quibus subsellia in judiciis insternuntur; ut Pollux quoque [8, 133] ψιάθια nominari scribit τὰ ὑποστρωννύμενα τοῖς δικασταῖς ἐπὶ τῶν ἑδρῶν. [Φορμὸς per ψ. exp. gl. Aristoph. Pl. 542, schol. Thucyd. 2, 75; 4, 48. « Storea s. Teges junco et papyro confecta, in qua cubabant et considebant monachi et eremitæ. S. Ephrem. in Vita Abramii n. 20 : Ψάλλων τὸ μεσονύκτιον ὁρᾷ τὸ ψ. αὐτοῦ. Vita Eudociæ Mart. n. 32 : Κοίτην ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ψιαθίῳ τε καὶ χιλικίῳ τὸν ὕπνον διατελοῦσαν. Vita Theophanis n. 12 : Διαρκοῦν εἰς κοίτην ψ. εὐτελές. Vide et Gl. med. Lat. s. v. Psiathium. » Ducang. Pallad. Hist. Laus. p. 902, D. Vita Pachomii Actt. SS. Maii t. 3, p. 30, A; 34, A. Paralip. ib. p. 54, F; 60, C; 63, C; 54, C, θρύα συλλέξαι εἰς μόγον ψιαθίων. Doroth. Doctr. p. 776, D, ἐτίνασσον τὰ ψ. Hase.]

Ψιαθοπλόκος, ὁ, Storearum s. Tegetum textor, ὁ τὰς ψιάθους πλέκων. [Glossar. Herodot : Σχοίνου συμβολεῖς· οἱ ψιαθοπλόκοι, καὶ σχοῖνος ἡ (sic codex, non ὁ ut ap. Wessel.) ψίαθος. Schowii Charta Papyracea Musei Borgiani p. 102.]

[Ψιαθοποιὸς, ὁ, Tegetarius, Gl.]

Ψίαθος, ὁ, ἡ (utroque enim genere usurpari Suid. testatur, et masculino quidem certe ap. Aristoph.), Storea, Teges [Suidas : Ψιάθου, θηλυκόν· λέγεται δὲ παρ' Ἀριστοφάνει καὶ ἀρσενικῶς τοὺς (codex Paris. A τὰς) ψιάθους. Quod de masculino dicit lucem accipit ab schol. Arist. Ran. 575, qui ad τὰς ψιάθους annotat : Ἐν δὲ τῷ Καλλιστράτου γέγραπται τοὺς ψιάθους, καὶ ὅτι σεσημείωται τοῦτο ὅτι ἀρσενικῶς εἶπε. Et : Ὅτι ὧδε ἀρσενικῶς, ὥδε δὲ θηλυκῶς· διὸ τὸ χ. Masculini exempla quæ certa haberi possint nulla exstare videntur apud veteres. Unum ex Palladio infra attulit Ducang. G. D.] : peculiariter autem eæ quæ ex junco aut vitili contexuntur. [Pollux 6, 11 : Τὰς ἐγκοιμητρίας ψιάθους χαμευνίας ἐκάλουν. Mœris p. 408 : Χαμεύνιον Ἀττικοὶ, ψίαθος Ἕλληνες. Κάννη per ψ. exp. schol. Hom. Il. Ω, 190 et Eustath., et φορμὸς per idem schol. Thucyd. 2, 85. Ψ. φλοίνη ap. Polluc. 10, 178.] Theophr. [H. Pl. 4, 8, 4] : Ἐκ τῆς βύβλου ἱστία τε πλέκουσι καὶ ψιάθους καὶ ἐσθῆτάς τινας, καὶ στρωμνὰς καὶ σχοινία. Unde Plin. 13, 11 : Ex libro (papyri) vela tegetesque, nec non et vestem atque stragula ac funes texunt. Idem rursum Theophr. 9, 4, [4] : Ἐνιαχοῦ μὲν ὑποβεβλῆσθαι ψιάθους ἐκ τῶν φοινίκων πεπλεγμένας. Et Plin. 12, 14 : Tegete palmea excipiente. Ibid. : Τὸν ἐπὶ τῶν ψιάθων λιβανωτόν. Aristoph. Ran. [567] : Ὁ δ' ᾤχετ' ἐξάξας γε τὰς ψιάθους λαβών. Ubi schol. exp. τὰ στρώματα τοῦ πανδοκείου. Ex eodem Aristoph. affertur ψίαθος ἀνθράκων pro Sporta in qua feruntur carbones. [Hoc fictum ex schol. Arist. Ach. 332, qui ad v. λάρκος annotavit : Πλέγμα τι κοφινῶδες ἢ ψιαθῶδες, ἐν ᾧ φέρουσι τοὺς ἄνθρακας.] Sunt enim et sportæ plexiles s. nexiles. [Lys. 921 : Ψίαθός ἐστ' ἐξοιστέα· et 930. Plut. Mor. p. 236, B : Οὐδ' ἐπὶ ψιάθου ὑπνωκέναι. Athen. 10, p. 420, A, ex Antigono Carystio : Ἦν τοῦ θέρους ἡτοιμασμένη ψ. ἐφ' ἑκάστης κλίνης. Aristid. vol. 2, p. 403, 7 : Οὐδὲ ψίαθον ἀντὶ ξυστίδος. Nicarch. Anth. Pal. 11, 328 : Ψίαθον γὰρ ἐν αὐτῇ (τῇ γῇ) στρώσαντες. Geopon. 9, 17, 5 et 19, 4; 10, 7, 4. Proverbium in Append. Gotting. 2, 47 : Ἐκ τῆς αὐτῆς ψιάθου γεγονώς· ἐπὶ τῶν παραπλησίων καὶ ὁμοίων. « Apollodor. in Poliorceticis : Τὰς καλουμένας ψιάθους, ἐκ μικρῶν ξύλων ὑφασμένας, στημόνια ἐχούσας. De storea monachorum Pallad. Hist. Laus. c. 2 : Ἀναγκάζοντός μου τὸν ἅγιον μικρὸν ἐπὶ τῆς ψιάθου πεσεῖν· c. 20 : Ὡς καὶ τὸν ψ. ἐφ' ὃν εἱστήκειν πυρὶ καταφλεγῆναι. » Ducang.] || Hesychio ψίαθος est non solum ἡ χαμεύνη, Storea cui humi stratæ aliquis incubat, sed etiam τὸ φυτὸν ἐξ οὗ πλέκεται ψίαθος, Ipsa planta ex qua texitur. [|| Phrynich. p. 309 ed. Lob. : Ψίεθος, μιερός, ὕελος, ἁμαρτάνουσιν οἱ διὰ τοῦ ε λέγοντες· ἀδόκιμον γάρ· ubi Lobeck. : « Ψίεθος, quod etiam Mœris p. 418 Atticis abjudicat (Ψίαθος ἐν τῷ α Ἀττικοί· διὰ τοῦ ε Ἕλληνες), apud Antigonum Carystium et fortasse apud plures recentiorum occurrit. »]

[Ψιᾰθώδης, ὁ, ἡ, Storeæ similis. Πλέγμα ψ. schol. Hom. Il. Ω, 190, schol. Aristoph. Ach. 72, 332, 927, schol. Æschin. p. 263 Bekk. Quod πλέγμα ψιάθῳ ἢ φορμῷ παραπλήσιον dixit Pollux 10, 175.]

[Ψιαίνω.] Ψιῆναι, Hesychio et Suidæ ψέξαι, Reprehendere, Vituperare : a them. ψιαίνω. [Ψέξαι corruptum esse ex Ψίξαι monet Bernhardyus, collatis Hesychii glossis s. v. Ψίζω afferendis.]

Ψίαξ, i. q. ψιὰς s. ψακάς. Hesych. enim ψίακα exp. ψακάδα.

[Ψίαξ, ὁ, Psiax, n. pr. pictoris, scriptum in fictili antiqui operis, ubi ΦΣΙΑΧΣ ΕΓΡΑΦΣΕΝ. Creuzer. *Ein alt-athen. Gefäss* p. 14, 1. Hase.]

[Ψιαρὸς, ὰ, όν.] Ψιαρὸν, Hesychio est εὐῶδες, Odoratum, Fragrans. [Conf. Lobeck. Pathol. Prol. p. 254.]

Ψιὰς, άδος, ἡ, i. q. ψακὰς et ψεκὰς significat, i. e. Roris gutta, Stilla minuta et exilis, a ψίω significante λεπτύνω, ut ψακὰς a ψάω, et ψεκὰς a ψέω, eandem signif. habentibus. [Etym. M. p. 818, 45 : Ψιάδες· ψεκάδες, δρόσοι· πασιάδες τινὲς οὖσαι, παρὰ τὴν παῦσιν. Ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς, ψεκάδες καὶ ψιάδες, ἀποβολῇ καὶ μεταθέσει· ὁ δὲ Φιλόξενος, Ἔστι ψῶ ῥῆμα· παράγωγον ψίω τὸ λεπτύνω καὶ ἐλαττῶ· ἀφ' οὗ ψιάς, ἡ κατὰ λεπτὸν τοῦ ὕδατος ἔκδοσις. Ὡς λάμπω λαμπάς, ἴλλω ἰλλάς, οὕτω ψίω ψιάς, ἡ κατ' ὀλίγον κατερχομένη δρόσος. Οἱ δὲ παρὰ τὸ ψίσω τὸ ποτίσω.] Itidemque Hesychio [et Suidæ] ψιάδες sunt ψακάδες [ψεκάδες Suid.], ῥανίδες, σταγόνες. Hom. Il. Π, [459] : Αἱματοέσσας δὲ ψιάδας κατέχευεν ἔραζε Παῖδα φίλον τιμῶν. [Ubi v. Eustath. p. 1071, 3.] Itidemque Hesiod. Sc. [384] : Ψιάδας βάλεν αἱματοέσσας Σῆμα τιθεὶς πολέμοιο ἑῷ μεγαθάρσεϊ παιδί. [HSt. in Indice :] Ψίδες Hesychio ψιάδες, ψεκάδες, Guttæ, Roris guttæ. [Tanquam ab nominativo ψίς. Cum γνὶς, δρὶς, σφίδες aliisque comparavit Lobeck. Paral. p. 83.]

Ψιβδεῖ, Hesych. ὑποπνεῖ, βδεῖ, Sufflat, Pedit.

[Ψίγναι· τρίχες, Hesych.]

[Ψιδὼν, όνος, ὁ.] Ψιδόνες, Hesych. διάβολοι, ψίθυροι, Susurratores, Calumniatores; Obtrectatores. Pro eo ap. Suidam Ψίδωνες, per ω. Infra Ψυθῶνες, pro eodem [Probabilior Hesychii scriptura. Simile est φλεδὼν, όνος quod comparavit Lobeck. ad Aj. p. 169 ed. sec.]

[Ψίεθος. V. Ψίαθος.]

[Ψίεις, εσσα, εν.] Ψίης, Hesych. μακάριος, εὐδαίμων, Beatus, Fortunatus. Sed scrib. potius Ψίεις, ut patet ex accus. ψίεντα, quem idem Hesych. et Suid. exp. μακάριον : nec non ex fem. ψίεσσα, quod eidem Hesych. est μακαρία, εὐδαίμων : facit enim ψίεις in accus. ψίεντα, ut χαρίεις χαρίεντα : et in fem. ψίεσσα, ut χαρίεις χαρίεσσα.

Ψίζω quoque ex ψίω derivatur, vel ex ψῶ, ut τρίβω ex τρῶ, inquit Eust. [p. 1631, 43] : unde ψίσαι, τὸ ψωμίσαι καὶ σιτίσαι, ut Idem refert ex Lex. rhet. Suidas tamen [præsens ponens ψίω] hoc ψίσαι non ex ψίζειν derivat, sed ex ψίειν, quod exp. ἐμβρωματίζειν, Cibum ingerere, Cibare, afferens simul [ψίσαι, ψωμίσαι. Ψισαι sine accentu ap. Phot. Lex. p. 655, 8. Scribendum ψῖσαι] et ψισθεῖεν pro ψωμισθεῖεν, τραφεῖεν διὰ ψιχῶν. [Addunt codd. καὶ ψιώχω, quod ex καὶ ψίχω et καὶ ψώχω conflatum, quorum prius memorat HSt. in verbis s. v. Ψὶξ apponendis. Euphorio ap. Stob. Flor. 78, 5 : Μαστὸν ἐπισχομένη λευκῷ σ' ἔψισα (sic Meinek.; ἔψησα cod. Paris. A; vulgo ἔλοισα) γάλακτι· ad quem Meinek. Anal. Alex. p. 93 : « Photius, Ψῖσαι· ψωμίσαι. Lycophro 639 : Οὐ γάρ τις αὐτῶν ψίσεται πύρνον γνάθῳ. Antipater Anth. Pal. 9, 302 : Πολλάκι δ' ἐξ ὑμῶν ἐψισμένον (βρέφος) ὠλέσατε. At idem etiam de potu dictum fuisse docet hæc gl. Orionis p. 168 : Ψίω· ποτίζω. »] Veruntamen ψίζω etiam dici ostendit compositum Ἐπιψίζω, unde est futurum Atticum ἐπιψιεῖ pro ἐπιψίσει, quod Hesych. exp. ἐπιψωμίσει. [In Indice :] Ψιῆσαι, et Ψεῖσαι, Eidem est ψωμίσαι : quod et ψίσαι. [Utrumque vitiose pro Ψῖσαι. HSt. inter derivata verbi Ψάω :] Ψίω itidem significat λεπτύνω, teste schol. Theocr. [1, 1], unde derivat ψιὰς et ψίθυρος : alii et ψιλὸς et ψίζω. [Etym. M. p. 818, 2 : Ψεδνὸς (ψηνὸς καὶ ψεδνὸς cod. Voss.) παρὰ τὸ ἐψῆσθαι (ψῆσαι cod. Voss.)· ἢ παρὰ τὸ ψῶ τὸ λεπτύνω, ἐξ οὗ καὶ ψέω, ψεδινός καὶ ψεδνός· ἐκ τούτου τοῦ ψῶ, καὶ ψωμός, μέρος τι (τὸ μέρος codex Dorv.) τοῦ ἄρτου (In cod. Voss. ψίω τὸ λεπτύνω ψινός καὶ πλεονασμῷ ψεδνός· καὶ ἀπὸ μὲν τοῦ ψῶ ψωμός μέρος τοῦ ἄρτου)· ὁ γὰρ ἄρτος ὁλόκληρός ἐστι. Ψῶ καὶ ψίω τὸ λεπτύνω· καὶ ψιάω· ἐξ οὗ καὶ ψιάς

(ἐκ τοῦ ψίω δὲ τοῦ λεπτύνω παράγεται ψιάς cod. Voss.). Διαφέρει δέ· σημαίνει γὰρ τὸ παράγωγον ῥῆμα ἐλάττονά τινα οὐσίαν οὐτινοσοῦν ὑποκειμένου. Τοιοῦτον γάρ ἐστι καὶ τὸ ψαύω καὶ τὸ ψάλλω καὶ ψίω (ψάλλειν καὶ τὸ ψήχειν cod. Voss. cum γρ. ψώχειν)· τό τε γὰρ ψάλλειν τὸ ἧττονα (ἥττονι cod. Voss.) τῷ πλήκτρῳ παίειν σημαίνει, καὶ τὸ ψαύειν ἧττον τοῦ καθάπτεσθαι. Ὁμοίως καὶ τὸ ψήχειν (ψῶχειν codd. Voss. et Dory.). Οὕτως οὖν καὶ τὸ ψίειν, οὗ προκατάρχει τὸ ψῶ, ἀφ' οὗ ὁ ψωμὸς, τὸ ἔλαττον παρὰ τὸν ἄρτον, παρ' Ὁμήρῳ (Od. I, 374).] ‖ Ψιζομένη Eidem [Hesychio] κλαίουσα, Flens, Plorans : pro quo ap. Suidam Ψιθομένη. [Apud Suidam quoque Ψιζομένη.] ‖ Ψίνδεσθαι, Hesychio κλαίειν, Flere, Plorare : quod et ψίζεσθαι sive [quod non exstare modo diximus] ψίθεσθαι. At Ψίνθος Eidem τέρψις, Delectatio, Oblectatio. Ψίνεσθαι vero aliud est, ut doceo in v. Ψινάς.

[Ψίης vitiose pro ψίεις, quod v.]

[Ψιῆσαι. V. Ψίζω.]

[Ψιθή, ἡ.] Ψιθὴν [Ψιθὺν Schrevelius], Hesychio ἀπώλειαν, Perniciem, Exitium. [Infra Ψίσις· ἀπώλεια. Quo sensu φθίσις dicitur.]

[Ψίθιος, ία, ιον.] Ψιθία Hesychio Vitis species est et malorum quorundam [μήλων τινῶν. Σταφυλὴ ψιθία Polluci 6, 82 restituit Jungerm. pro φθισία. Athen. 1, p. 28, F : Μέμνηται Εὔβουλος καὶ Ψιθίου οἴνου « Οἶνον γάρ με Ψίθιον γεύσας ἡδὺν ἄκρατον ... » καὶ Ἀναξανδρίδης « Χοῦς κεκραμένος ψιθίου. » Ubi editio Ald. ψυθίου et ψύθιον, quemadmodum in scriptorum Latinorum, quos infra indicamus, locis codices alii per *i* alii per *y* scribunt. Ψιθίας ἀσταφίδος anon. in Etym. M. p. 149, 26]. Meminit Nicand. Al. 181, ubi schol. quoque Vitis speciem esse dicit, eam sc. quæ et πραμνία dicitur. Sic idem schol. aliquanto ante, Πράμνιος οἶνος, ἀπὸ ἀμπέλου πραμνίας, ἣν καὶ ψιθίαν τινὲς καλοῦσι. [Geopon. 5, 2, 4 : Ψιθία ἡ Κορκυραία (σταφυλὴ) ... λευκαὶ οὖσαι χαίρουσι τοῖς λεπτογείοις διὰ τὸ εἶναι λιπαρώτεραι.] Inde Psithium et Melampsithium passum ap. Plin. 14, 9, quæ suum saporem, non vini, referre dicit. [Adde ibid. 12, 27. Virgil. Georg. 2, 93 : Et passo psythia utilior. Et 4, 269 : Vel psythia passos de vite racemos. Stat. Silv. 4, 9, 38 : Vel passum psythiis suis recoctum. *Vites psithiæ* (var. lect. *psythiæ*) ap. Columell. 3, 2, 24.]

Ψίθος, τὸ, Convitium, VV. LL. perperam pro ψύθος. [Schol. recens Theocr. 1, 1 : Τὸ ψίθυρ παρὰ τὸ ψίθος, ὃ σημαίνει τὴν λοιδορίαν· ἢ παρὰ τὸ ψίω, τὸ λεπτύνω, καὶ τὸ θύρα. ... Τὸ ψίθος ἀπὸ τοῦ ψεῦδος, ἀποβολῇ τοῦ υ καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς ι καὶ τοῦ δ εἰς θ, ψίθος. Apparet ex his ψίθος fictum ab grammatico esse.]

Ψίθυρ, υρος, ὁ, sive Ψίθυρος, ὁ, Susurrus, Tenuiorem et exiliorem sonum edens, i. e. λεπτὸν ἦχον, a ψίω significante λεπτύνω, ut vult schol. Theocr. [1, 1.] Prius legitur in Lex. meo vet. et per posterius exp., veluti notius ; usitatius enim id est. [Etym. M. p. 818, 52 : Ψίθυρ ψίθυρος, παρὰ τὸ ψύθος. (Ψίθος fingit schol. Theocr. 1, 1, cujus verba vide s. h. v.) Λέγεται καὶ ψίθυρος ψιθύρου. Ib. p. 506, 31, ex Herodiano : Οὐ γὰρ εἴρηται οὔτε ἡ εὐθεῖα (Κέρκυρ et Ἴλλυρ) οὔτε ἡ γενικὴ οὔτε ἡ δοτικὴ, ἀλλὰ κατὰ τὴν αὐτὴν πτῶσιν μεταπέπλασται. Εἴρηται δὲ ψίθυρ καὶ μάρτυρ, ἀφ' ὧν ἡ κλίσις. Ψίθυρ inter nomina in υρ etiam ap. Theognost. p. 41, 22.] Dicitur vero tam de re inanima quam animata, et significat Susurro vel Susurrus : eo modo quo Ovid. Metam. 7, [825] dicit, Procrin adit, linguaque refert audita susurra. Soph. Aj. p. 10 [148] : Τοιούσδε λόγους ψιθύρους πλάττων Εἰς ὦτα φέρει πᾶσιν Ὀδυσσεὺς, Verba susurra et maledica : vel potius, Ejusmodi verba lingua susurra et clam maledica fingens omnium auribus ingerit. Pind. Pyth. 2, [136] : Οὐδ' ἀπάταισι θυμὸν τέρπεται ἔνδοθεν, οἷα ψιθύρων παλάμαις ἕπετ' ἀεὶ βροτῶν, Hominum susurratorum. [Aristoph. fragm. 213 : Ψίθυρός τε καλοῦ καὶ ψωμοκόλαξ. Lucian. Merc. cond. c. 28, et Alciphro 3, 52 : Ψ. οἰκέτης.] Et ap. Suid. Ἀφροδίτης Ψιθύρου ἱερὸν, Veneris Susurratricis templum. [V. Ψιθυριστής.] Frequentius omisso substantivo ψίθυροι dicuntur Susurrones, Homines qui susurris maledicis solent alios traducere, s. lingua susurra alios deferre, ut quum Plut. Symp. [8, 7, p. A 727, D] scribit quosdam putare Pythagoram præcepisse χελιδόνας οἰκία μὴ δέχεσθαι, symbolice, ac si id esset σύμβολον πρὸς τοὺς διαβόλους καὶ ψιθύρους τῶν συνήθων ἠνιγμένον. [Sirac. 5, 16 : Μὴ κληθῇς ψίθυρος· 28, 14 : Ψιθύρου καὶ διγλώσσου καταρᾶσθαι. Eustath. Opusc. p. 216, 30 : Παράδεισοι σωτήριοι, ἀπρόσβατοι ψιθύροις ὄφεσι· et sæpius ap. eundem. ‖ Adverb. Ψιθύρως, Appian. Hannib. c. 46 : Ἄμοι δοκεῖ προϊδὼν ὁ Βλάτιος ψιθύρως ἐντυχεῖν (i. e. insusurrasse) τῷ Δασίῳ.] ‖ At Ψιθύρα, ἡ, Instrumentum quoddam musicum quadratum, Libyum inventum, Pollux 4, c. 9 [§ 60], ubi etiam addit quosdam putare idem essé cum ἀσκάρῳ. [Pollucis verba sunt : Τὸ δὲ ψιθύρα ἦν πλινθεῖον πηχυαῖον, ἔχον διειλκυσμένα πηνία, ἃ περιστρεφόμενα ἦχον ἐποίει κροτάλῳ παραπλήσιον. Μάγαδιν μὲν ὀνομάζει Ἀνακρέων, τὴν δὲ εὕρεσιν αὐτῆς Κάνθαρος Θραξὶ προστίθησιν.] Vide et Hesych. [Ψιθύρα· ἐξ ὧν τὸ σύνηθες (?). Καὶ ἥρως Ἀθήνησιν ὄνομα. Ἥρως in Ἔρωτος mutat Meurs. : quem ψιθυριστοῦ vel ψιθύρου nomine cultum esse s. v. Ψιθυριστὴς dicetur.]

Ψῐθῠρίζω, [Dor. ψιθυρίσδω ap. Theocr. et Bionem. Fut. ίσω et Attice ιῶ,] Susurro, ἐν τοῖς ὠσὶ λεπτόν τινα ἦχον ἠχῶ, inquit schol. Theocr. [1, 1, et similiter Etym. M. p. 818 extr.], derivans ipsum ἀ ψίω, significante λεπτύνω, ut sit quasi ψίειν ἐν ταῖς θύραις, i. e. ἀκοαῖς : sed addens, esse quosdam qui ὀνοματοπεποιῆσθαι ipsum dicant, ut κρίκω, σίζω, et hujusmodi alia. [Hesych. : Ψιθυρίζει· εἰς τὸ οὖς ἠρέμα διαλέγεται. Plato Gorg. p. 485, D : Βιῶναι μετὰ μειρακίων ἐν γωνίᾳ τριῶν ἢ τεττάρων ψιθυρίζοντα, ἐλεύθερον δὲ ... μηδέποτε φθεγξάμενον. Theocr. 2, 141 : Καὶ ἐψιθυρίσδομες ἀδύ. Cum dat. 27, 67 : Ἀλλήλοις ψιθύριζον. Celsus ap. Origenem 6, p. 298 : Ψιθυρίζειν τῷ παιδίῳ (ἡ γραῦς) ἐπῃσχύνθη.] Dicitur porro quispiam ψιθυρίζειν πρός τινα aliquid, quod susurra lingua in aurem ei dicit, s. quod ei insusurrat. [Plato Euthyd. p. 276, D : Μικρὸν πρός με ψιθυρίσας. Bion 12, 2 : Ποτὶ ψάμαθόν τε καὶ ἠϊόνα ψιθυρίσδων.] Plut. Ages. [c. 3] : Τοῦτο δὲ οὐ πάνυ δυσκόλως τὴν Τιμαίαν ἐνεγκεῖν φησὶ Δοῦρις, ἀλλὰ καὶ ψιθυρίζουσαν οἴκοι πρὸς τὰς εἰλώτιδας, Ἀλκιβιάδην τὸ παιδίον, οὐ Λεωτυχίδην, καλεῖν, Susurra lingua apud ancillas puerum vocare non Leotychidem, sed Alcibiadem. Itidemque in Alcib. [c. 23] : Τεκούσης παιδάριον ἄῤῥεν, ἔξω μὲν Λεωτυχίδην καλεῖσθαι, τὸ δὲ ἐντὸς αὐτοῦ ψιθυριζόμενον ὄνομα πρὸς τὰς φίλας καὶ τοὺς ὀπαδοὺς τοὺς ἀπὸ τῆς μητρὸς, Ἀλκιβιάδην εἶναι· vocans ibi ψιθυριζόμενον ὄνομα, Nomen quod non palam effertur, sed susurro tantum alienis auribus committitur : quia tutius est in aurem quippiam insusurrare quam aperte et aliis etiam audientibus dicere. [Id. V. Bruti c. 15 : Ψιθυρίσας ἠρέμα· Mor. p. 200, F : Πρὸς τὸν Παναίτιον ψιθυρίσας εἶπεν. Polyb. 15, 27, 10 : Ψιθυρίσας πρὸς τὴν ἀκοὴν ἄττα δήποτ' οὖν. Aristæn. 2, 3 : Ἠρέμα τῷ χείλη κινεῖ καὶ ἄττα δήπου πρὸς ἑαυτὸν ψιθυρίζει. Cum κατά τινος Alciphro 3, 58 : Κἂν ἀπειλῇς ψιθυριεῖν κατ' ἐμοῦ καὶ καττύσειν διαβολάς. Similiter Themist. Or. 21, p. 262, C : Ἵνα λαλήσῃ καὶ ψιθυρίσῃ καὶ διαβάλῃ. Psalm. 40, 8 : Κατ' ἐμοῦ ἐψιθύριζον πάντες οἱ ἐχθροί μου. Reg. 2, 12, 19 : Οἱ παῖδες αὐτοῦ ψιθυρίζουσι. Sirac. 12, 20 : Πολλὰ ψιθυρίσει καὶ ἐρεῖ σοι καλά· 21, 30 : Μολύνει τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν ὁ ψιθυρίζων· ubi alii ὁ ψίθυρος.] Itidem Demosthenem ap. Ælianum [V. H. 9, 17] delectabat, si muliercula ὑδροφοροῦσα παριόντος αὐτοῦ ψιθυρίσαι τὸ, Οὗτός ἐστιν ὁ Δημοσθένης· ut idem ap. Cic. illo susurro delectari se dicebat aquam ferentis mulierculæ, insusurrantisque alteri, Hic est ille Demosthenes. Et paulo post in Ψιθυριστὴς ex Suida habebimus, ψιθυρίζειν ἀλλήλοις περί τινος, Susurra lingua colloqui inter se aliqua de re, ubi etiam ψιθυρίζειν τινὶ κατά τινος, Susurra lingua obtrectare alicui s. obloqui, et occulta delatione accusare. Aristoph. vero et arborem arbori ψιθυρίζειν dicit, quum sc. leni vento trepidantia ejus folia levi susurro vicinam alloqui arborem videntur, Nub. [1004] : Ἥρος ἐν ὥρᾳ χαίρων ὁπόταν πλάτανος πτελέᾳ ψιθυρίζῃ. Ubi schol. quoque annotat arbores ψιθυρίζειν dici, quum ἀνέμου πνέοντος μαλακοῦ καὶ ἠρέμα διὰ τῶν φύλλων εἰσιόντος, ὥσπερ προσλαλοῦσι : unde et ap. Theocr. τὸ ἁδὺ ψιθύρισμα arborum, ut quidem accipiunt pleriqué, de Leni sc. susurro et murmure arborum vento agitatarum. Pollux [5, 90] hirundinum

A

B

C

D

[quæ ab aliis τιτυβίζειν dicuntur] proprium esse τὸ ψιθυρίζειν vult, ut κιτταβίζειν picarum : quemadmodum Plut. quoque innuere videtur, quum præceptum illud Pythagoricum de non recipienda domo hirundine secundum quosdam esse ait σύμβολον ὡς πρὸς τοὺς διαβόλους καὶ ψιθύρους τῶν συνήθων ἠνιγμένον. Trinsare hoc vocat auctor Philomelæ : Pupillat pavo, trinsat hirundo vaga. [De modo musico poeta ap. schol. Aristoph. Av. 11 : Ἔχων λύραν, ἔργον Εὐδόξου, τιταίνει ψίθυρον εὐήθη νόμον. Τονθορύζειν per ψιθυρίζειν καὶ γογγύζειν exp. Anmon. p. 79, θρυλίζω per ψιθυρίζω Etym. M. p. 456, 44.]

[Ψιθυρίσδω. V. Ψιθυρίζω.]

[Ψιθύρισμα, τό. HSt. s. v. Ψιθυρίζω :] Ex hoc porro verbo est verbale Ψιθύρισμα, τὸ, Susurrus et lene murmur. Theocr. 1 : Ἁδύ τι τὸ ψιθύρισμα, καὶ ἃ πίτυς, αἰπόλε, τήνα, Ἃ ποτὶ ταῖς παγαῖσι μελίσδεται· ἁδὺ δὲ καὶ τὺ Συρίσδες, Dulce quippiam est levis iste susurrus arborum leni vento agitatarum : ψιθυρίζουσι γὰρ αἱ πίτυς πρὸς τὰς πνοὰς τῶν ἀνέμων σχιζομένας, earumque folia λεπτήν τινα ἀφίησιν ἀπήχησιν, ὅταν ῥιπισθῶσι, τῇ στενότητι τῶν φύλλων σχιζομένης τῆς πνοῆς. (Ea enim expositio magis consentanea est, uti dixi, quam quæ ibi intelligit μέλισμα et σύριγμα, quum paulo post dicat, Ἁδὺ δὲ καὶ τὺ συρίσδες. At magis generale est λάλημα et μινύρισμα.) Itidem vero ap. Virg. Ecl. [1, 56] sepes Sæpe levi somnum suadebat inire susurro. [Antiphil. Anth. Pal. 9, 546 : Ψ. τὸ ναυτικόν. Symm. Job. 26, 14.]

Ψιθυρισμὸς, ὁ, Susurratio. Plut. [Mor. p. 45, D : Καὶ νεῦμα καὶ ψιθυρισμὸς πρὸς ἕτερον, καὶ μειδίαμα, χάσμαι τε ὑπνώδεις καὶ κατήφειαι· Symp. 8, 7 [p. 727, D] rejiciens eorum opinionem, qui Pythagoricum illud præceptum de non recipienda domo hirundine, dicebant esse symbolum ὡς πρὸς τοὺς διαβόλους καὶ ψιθύρους τῶν συνήθων ἠνιγμένον, subjungit, Ψιθυρισμοῦ μὲν γὰρ ἥκιστα χελιδόνι μέτεστι, λαλιᾶς δὲ καὶ πολυφωνίας, οὐ μᾶλλον ἢ κίτταις καὶ πέρδιξι καὶ ἀλεκτορίσι· accipiens ibi ψιθυρισμοῦ nomine Obtrectatoriam susurrationem, s. Susurrationem cum occulta delatione : ut Paulus quoque Apostolus in Ep. ad Cor. 2, [12, 20] : Καταλαλιαὶ, ψιθυρισμοὶ, φυσιώσεις, Obtrectationes, Susurrationes s. Occultæ delationes, tumores et inflationes animorum. Ita enim potius reddendum quam Susurri ; nam ψιθυρισμὸς Actionem ipsam significat, susurrus Rem : ut cum alibi tum ap. Ovid. Met. 12 : Seditioque recens dubioque auctore susurri. [Suidas : Ψ. ἡ τῶν παρόντων κακολογία παρὰ τῷ Ἀποστόλῳ. Cyrill. Lex. : Ψ., ἀπαρρησίαστον φθέγμα καὶ λαθραία κακολογία. LXX Eccles. 10, 11 : Ἐὰν δάκῃ ἐν οὐ ψιθυρισμῷ, i. e. sine incantatoris ac venefici carmine. Legitur etiam ap. Aq. Jes. 3, 3, Symm. Jobi 4, 12; 26, 14. Schleusn. Justin. Mart. p. 507, B. Basil. t. 1, p. 740, A. Anon. Cat. in Ps. t. 1, p. 393, 24. Epiphan. t. 1, p. 133, C, ἐν ψιθυρισμῷ. Jo. Chrys. t. 2, p. 913, A, λόγοις καὶ ψιθυρισμοῖς. Nil. Epist. p. 162, 8, τοῖς ψ. τοῦ νοητοῦ ὄφεως. Clem. Al. Pæd. 3, 4, 28, ψιθυρισμοὺς γραϊκούς. Hase.]

Ψιθυριστὴς, ὁ, Susurrator; ita enim Cælius ap. Cic. vocat Occultum delatorem. [Thomas M. p. 927 : Ψίθυρος, οὐ ψιθυριστής.] Paulus Ep. ad Rom. 1, [30] : Μεστοὺς φθόνου, ἔριδος, δόλου, κακοηθείας· ψιθυριστὰς, καταλάλους. Et ap. Suid. : Ψιθυριστοῦ Ἑρμοῦ καὶ Ἔρωτος καὶ Ἀφροδίτης, sc. ἱερὰ vel ἀγάλματα : quæ ideo facta fuisse existimantur, quoniam Φαῖδρα [Φαίδρα] ἐψιθύριζε Θησεῖ κατὰ Ἱππολύτου, διαβάλλουσα αὐτόν. Alii vero ἀνθρωπινώτερον ajunt ψιθυριστὴν dictum παρὰ τὸ ἀνθρώπους ἐκεῖ συνερχομένους τὰ ἀπόῤῥητα συντίθεσθαι, καὶ ψιθυρίζειν ἀλλήλοις περὶ ὧν βούλονται. Intellige autem Ἑρμῆν cum ψιθυριστήν : erat enim Mercurius quidam Ψιθυριστὴς Athenis, (ubi et ψίθυρος Ἀφροδίτη colebatur, Venus Susurratrix,) quem Ψίθυρον etiam Ἑρμῆν nominabant. [Harpocr. : Ψιθυριστὴς Ἑρμῆς· Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας (p. 1358, 6). Ἦν τις Ἀθήνησιν Ἑρμῆς οὕτω καλούμενος. Ἐτιμᾶτο δ' Ἀθήνησι καὶ ψίθυρος Ἀφροδίτη καὶ Ἔρως ψίθυρος. Eustath. p. 1881, 1 : Καὶ ψιθύρου Ἀφροδίτης κατὰ Παυσανίαν ἱερὸν ἦν Ἀθήνησι καὶ Ἔρωτος δὲ, οὗ καὶ Δημοσθένης, φησὶ, μέμνηται ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας. Ἐκαλεῖτο δὲ, φασὶ, ψίθυρος διὰ τὸ τὰς εὐχομένας αὐτῇ πρὸς τὸ οὖς λέγειν, ὅπερ ἐδήλου μὲν χρῆναι μυστηριάζεσθαι τὰ τοιαῦτα, οὐκ ἦν δὲ ἀπεικὸς δηλοῦν καὶ τὸ δεῖν εἶναι ἀπέχειν τὸ τρανὲς τῶν φωνῶν.]

[Ψίθυρος. V. Ψίθυρ.]

[Ψιθύρω. V. Διαψιθύρω.]

[Ψιθύρως. V. Ψίθυρ.]

[Ψικλεολόβη. Λαιμοκύκλῳ Ψικλεολόβη inscripta erat Alciphronis epistola 3, 51, ubi nunc recte Λαιμοκύκλωψ Κρεολώβη. Quæ nomina Thesauro inserenda suis locis.]

Ψιλᾰγία, ἡ, Munus Ψιλαγοῦ. In lib. de Vocab. Milit. ψιλαγία esse dicitur δύο ἑκατονταρχίαι, sc. σύστημα ἀνδρῶν διακοσίων πεντηκονταὲξ, ut sit Cohors virorum ducentorum quinquagintasex. || Nec non Ψιλαγὸς, ὁ, Dux levis armaturæ militum, Ductor velitum, ὁ τῶν ψιλῶν ἀγός.

[Ψιλάκερ (?)· τὸ ἡγεῖσθαι χοροῦ, Hesych.]

[Ψιλάνθρωπος, ὁ, ἡ, Nude humanus. Anast. Sin. Hodego p. 242, 28, de Servatore : Οὐ ψ. εἶχε τὰ ἀνθρώπινα, ἀλλὰ θεάνθρωπα. Hase.]

[Ψίλαξ, ακος, ὁ.] Ψίλακα, Hesych. ψιλὸν et λεῖον : item πτερόν. [Glossa haud dubie ex Aristophane (fragm. 705) sumta, ex quo Mœris p. 419 : Ψίλαξ Ἀριστοφάνης· ψιλός καὶ λεῖος Ἕλληνες. Ex quo Thomas M. p. 928 collegit vocabulum esse poeticum, Ψίλαξ ποιηταὶ, ὡς Ἀριστοφάνης, ψιλὸς δὲ καὶ λεῖος λογογράφοι.]

[Ψιλᾶς, ὁ. Quem Attici ψίλακα, hunc Dorienses ψιλᾶν nominavere. Nam quod Pausanias 3, 19, 6, narrat, Amyclis Liberum Patrem cultum esse cognomine ψίλαν, h. e., ut ipse interpretatur, ψιλωτὴν s. πτερωτήν : ψίλα γὰρ, inquit, καλοῦσιν οἱ Δωριεῖς τὰ πτερά· ἀνθρώπους δὲ οἶνος ἐπαίρει, etc., hæc igitur interpretatio, ab H. Vossio Epist. myth. vol. 2, p. 51 probata, mihi ex periculo petita videtur. Amyclæenses illi, si quid sapio, deo imberbi nomen dixere ψιλᾶν, i. e. λειογένειον. Quod genus quum Attici ψίλακας appellent, clare apparet Doricam terminationem in ᾶς cum indigena Attica, νέαξ, πλοῦταξ, στύγναξ, σύβαξ, λεῖαξ, quæ ipsa grammatici in deminutivorum numero referunt, et significatione et usu congruere.» Lobeck. ad Phryn. p. 435. « Bacchum ψίλακα, i. e. alatum, pictum in fictili videre sibi visi sunt interprr. ap. Hamilton. *Ant. étr.* ed. Neap. t. 2, tab. 121. » Hase.]

Ψιλὰς, Hesychio πέτρα, κράσπεδον. [Huic gl. Valesius Pausaniæ l. s. v. Ψιλᾶς citatum admovit et πέτρα in πτερὰ mutari voluit. Probabilior Is. Vossii opinio est ψιλὰς idem esse quo σπιλὰς, cui utraque Hesychii interpretatio convenit.]

[Ψιλέθειρον, τὸ, Unguentum depilatorium. Gregor. Nyss. t. 2, p. 388, A, ποδόνιπτρα καὶ ψ. Hase.]

Ψιλεὺς, έως, ὁ, Suidæ ὁ ἐπ' ἄκρου χοροῦ ἱστάμενος : unde et Φιλόψιλος apud Alcmanem ἡ φιλοῦσα ἐπ' ἄκρον χοροῦ ἵστασθαι, teste Eodem. Hesychio ψιλεῖς sunt οἱ ὕστατοι χορεύοντες, Qui postremo in chorea loco sunt.

[Ψιλὴ, ἡ, Psila, insula prope Samum. Plin. H. N. 5, 31, 38.]

[Ψιλής. V. Ψιλήτης.]

[Ψιλήτης, ὁ.] Ψιλῆται, οἱ, iidem qui ψιλοὶ infra, Levis armaturæ milites, qui sc. arma nulla gestant, nisi forte arcum aut fundam. Eust. p. 1222, [53] : Γυμνὸν εἶπε τὸν ἄοπλον· ἐξ οὗ λαβόντες ἀφορμὴν οἱ μεθ' Ὅμηρον, τοὺς γυμνῆτας ὠνόμασαν· οἷς ὁμόστιχοι καὶ οἱ κοινῶς μὲν ψιλοὶ, κοινότερον δὲ ψιλῆται. [Male ψιλίται ap. eund. p. 907, 38, et ψιλῖται Opusc. p. 263, 60, sed ψιλῆται ib. p. 305, 30. || Ψιλὴς, ῆτος, ὁ, idem. Schol. Hom. Il. E, 9 : Περὶ δὲ τοῦ ψιλῆτος παρ' Αἰσχύλῳ καὶ τοῦ « Κουρῆτές τ' ἐμάχοντο » καὶ τοῦ κριτὴς ἐν τοῖς περὶ ὀνομάτων ἀποδώσομεν τὸν λόγον. Est notatio Herodiani, excerpta ab Eustathio p. 515, 11, Chœrob. In Theodos. p. 55, 4.]

[Ψιλιανός. V. Ψίλιον.]

[Ψιλίζω. HSt. s. v. Ψιλός :] Sunt inde et duo verba. Unum est Ψιλίζω, Nudo, Eustath. [p. 907, 38 : Ἐξ ἧς δὴ λέξεως (ψιλή) καὶ ψιλίται (corr. ψιλῆται) οἱ ἐν μάχῃ γυμνῆτες, καὶ ψιλίζεσθαι τὸ ψιλοῦσθαι, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ. Dio Cass. 63, 9 : Τὴν μὲν κεφαλὴν κομῶντα, τὸ δὲ γένειον ψιλιζόμενον· 77, 20 : Ὥστε καὶ τὸ γένειον πάνυ ψιλίζεσθαι· 79, 14 : Μετὰ δὲ τοῦτ' ἐψιλίζετο.] Alterum Ψιλόω. [Quod v.]

[Ψιλικὸς, ὴ, ὸν, Leviter armatus. Τάγματα ψιλικὰ

Diodor. 14, 23; 15, 32; 17, 88; 18, 72; 19, 40, 82, 83. Οἱ ψιλικοὶ τὴν τάξιν 19, 28. Ὑπὸ ψιλικῶν 15, 85. Lucian. Zeux. c. 8 : Τὸ πολὺ πελταστικὸν καὶ ψ.]

[Ψίλινος, ίνη, ινον. Athen. 15, p. 678, A : Θυρεατικοί· οὕτω καλοῦνται στέφανοί τινες παρὰ Λακεδαιμονίοις, ὥς φησι Σωσίβιος ἐν τοῖς Περὶ θυσιῶν, ψιλίνους αὐτοὺς φάσκων νῦν ὀνομάζεσθαι, ὄντας ἐκ φοινίκων, φέρειν δ' αὐτοὺς ὑπόμνημα τῆς ἐν Θυρέᾳ γενομένης νίκης τοὺς προστάτας τῶν ἀγομένων χορῶν ἐν τῇ ἑορτῇ ταύτῃ, ὅτε καὶ τὰς γυμνοπαιδίας ἐπιτελοῦσι. Diversus ab hoc est ψιλὸς, στέφανος πτερινὸς, ab Hesychio memoratus.]

Ψιλίον, τὸ, Hesychio πτερὸν, μακρὸν, ψέλλιον. Sed addit, ἢ εἶδος ἄνθους. Apud Eund. ψιλίοις, πλαγίοις, ὑπτίοις, Obliquis, Supinis.

[Ψίλιον, Psilium. Steph. Byz. : Ψίλιον (scribendum videtur Ψίλιος), ποταμὸς μεταξὺ Θυνίας καὶ Βιθυνίας. Δομίτιος Καλλίστρατος ἐν τρίτῳ περὶ Ἡρακλείας « ἐγκυριεύσαντος ἀπὸ τοῦ Σαγγάρου χωρίου (Σάγγαρον ἐμπόριον ἐν Βιθυνίᾳ πλησίον τῆς Ἑλενουπόλεως κείμενον dicit Socr. Hist. eccl. 5, 21) ἐντὸς τοῦ Ψιλίου ποταμοῦ. » Ἔστι καὶ ἄλλος Ψίλις ποταμὸς τῆς Βιθυνίας, ἐκρέων εἰς τὸν Εὔξεινον πόντον. Τὸ τοπικὸν Ψιλίτης· ἐν δὲ τῇ συνηθείᾳ ἐπεκράτησεν ἀμφοτέρων τῶν ποταμῶν τοὺς οἰκήτορας Ψιλιανοὺς καλεῖν. Idem s. v. Ἀσκανία : Ἔστι καὶ Ἀσκάνιος ποταμός. Εὐφορίων Χιλιάσι « Καὶ Ψίλιν (libri ψιλὶν vel ψιλὺν) Ἀσκάνιόν τε Ναυαίθοιο. » Ψίλις (hic quoque codd. falso accentu ψιλίς) Μυσίας, Ναύαιθος Ἰταλίας. Arrianus Periplo Ponti Eux. p. 13 (vol. 1, p. 381 ed. Müll.) : Ἀπὸ Ἀρτάνης εἰς Ψίλιν ποταμὸν πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν (στάδιοι), ubi Müll. : « Ψίλιν fluvium dicit etiam Euphorio, Ψιλλίδα Anonymus; Ψίλλις ap. Strab. 12, p. 543; *Psillis* Plin. 6, 1, 1; Ψύλλιδος ποταμοῦ ἐκβολαὶ codd. Ptolemæi 5, 1 (p. 312, 9, ubi Wilberg. ex codd. Ψυλλίδος [παροξυτόνως, vulgo Ψίλλιδος]), Ψίλιον Marciani Menippus (p. 570 ed. Müll.) et Ψίλλιον Arrianus in Bithyniacis ap. Eust. in Dion. 793 : Ῥηβαντίαν τὴν πρὸς Ψιλλίῳ ποταμῷ. Alius ejusdem nominis fluvius inter Billæum et Parthenium medius occurrit, quem Arrianus quidem non memorat, Anonymus vero Ψίλιδα, Marciani codex semel Ψίλιον, semel Ψίλιδα vocat. Stephanus Byz. inter Ψίλιν et Ψίλιον, tanquam diversos fluvios, distinguit. Quod apud Geogr. Ravenn. de nostro fluvio legitur *Filium* et in Tabula Peuting. *Philum*, probiliter corruptum est ex Ψίλιον, nisi tueri *Philium* velis ex Apoll. Rhod. 2, 651, qui inter Melænam acram et Calpen memorat προχοὰς Φυλληΐδας· ubi schol. Φύλλις, ποταμὸς Βιθυνίας, ut Steph. Byz. s. v. Φύλλις. — Ceterum Psillis fluvius is est ad quem hodie situm est *Mesdchid koi.*»]

[Ψίλλιον vitiose pro Ψύλλιον, quod v.]

[Ψίλλιος. V. Ψίλιον.]

[Ψίλλις vel Ψιλλίς. V. Ψίλιον.]

[Ψιλοβάφος, ὁ, Plumarius, Gl.]

Ψῑλογρᾰφέω, Scribo litera ψιλῇ, ut grammatici συκέαν dicunt ψιλογραφεῖσθαι, et ἐλαίαν διὰ διφθόγγου γράφεσθαι : illius enim media syllaba scribitur nudo ε, hujus autem αι diphthongo. [Tzetz. Hist. 5, 696 : Ταῦτα μὲν πάντα δίφθογγον ἔχειν γραφήν μοι νόει· ... εἰς α δὲ κλινόμενα πάντα μοι ψιλογράφει.]

[Ψιλόδαπις. V. Ψιλόταπις.]

[Ψιλόδορος, ὁ, ἡ, Glabram cutem habens. Ignat. Epist. 9, p. 196 : Φιλόδορα δρακόντια. Corrigunt φολιδωτά. Mihi aptissimum videtur ψιλόδορα. Struv.]

[Ψιλοθεωρέω, Sola ratione speculor, ex conj. Creuzeri *Symbolik* t. 2, p. 270, sic refingentis l. Iamblichi De myst. p. 267, 8, καὶ ταῦτα οὐδ' ὅλως ψιλοθεωροῦσιν (Αἰγύπτιοι). Sed recte, opinor, retinuit Parthey. l. l. lectionem codd. plurimorum, καὶ τ. οὐδὲ λόγῳ ψιλῷ θεωροῦσιν. Hase.]

[Ψιλοκέραμον, τὸ, Suggrunda, Gl.]

[Ψιλόκερως, ὁ, ἡ, Cornu privatus. Tzetz. Hist. 5, 412 : Τὸ κέρας τούτου (τοῦ μονοκέρωτος) κόπτουσιν, ἀντιπαθὲς φαρμάκοις, τὸν θῆρα δὲ ψιλόκερων ἐῶσιν ἀποτρέχειν.]

[Ψιλοκιθαρεὺς, ὁ, i. q. seq., nisi est lapicidæ vitium, tit. Aphrodis. C. I. vol. 2, p. 508, n. 2759, 9, πυθαύλῃ, ψειλοκιθαρεῖ (sic). Hase.]

Ψιλοκῐθαριστὴς, ὁ, Nudus citharista, i. e. Qui nuda cithara ludit, nulla alia adhibita melodia. [Athen. 10, p. 452, F : Ἀριστώνυμος ὁ ψ. 12, p. 538, E : Παρῆλθον δὲ καὶ ψ., sed 14, p. 638, A, ἐν τοῖς ψιλοῖς κιθαρισταῖς, ut ψιλῶν κιθαριστῶν ap. Polluc. 4, 66. || HSt. post ea quæ s. v. Ψαλτῳδέω dixit :] Legitur porro et Ψαλλοκιθαριστὴς, sed ambiguum pro Eone qui cithara psallit, an pro Eo qui psalterio citharam adhibet : ap. Suet. in Domit. 4 : Certabant etiam et prosa oratione Græce Latineque, ac præter citharœdos chorocitharistæ quoque et psallocitharistæ. Sed vide num scribendum sit ψιλοκιθαρισταί.

Ψιλοκιθαριστικὴ, ἡ, Nudus citharæ cantus, Nuda citharam pulsandi ratio. Philochorus ap. Athen. 4, [p. 637, F] de Lysandro citharista, Sicyonio : Μετέστησε τὴν ψ. μακροὺς τοὺς τόνους ἐντείνας, καὶ τὴν φωνὴν εὔογκον ποιήσας, καὶ τὴν ἔναυλον κιθάρισιν, ... καὶ περιελὼν τὴν συντονίαν τὴν ὑπάρχουσαν ἐν τοῖς ψιλοῖς κιθαρισταῖς, χρώματά τε εὔχροα ἐκιθάρισεν· quam vero hic composita voce ψιλοκιθαριστικὴν nominat, paulo ante divisim ψιλὴν κιθάρισιν vocarat, in qua sc. nulla sunt χρώματα εὔχροα, Nulli colores musici, sed simplex et nudus citharæ cantus : paucioribus enim veteres utebantur fidibus et cantu simpliciore. [HSt. alibi :] Ψιλοκιθαριστικὴ, ἡ, Scientia et ars illa ludendi nuda cithara. Philochorus ap. Athen. scribit Lysandrum Sicyonium citharistam primum μεταστῆσαι τὴν ψιλοκιθαριστικὴν, μακροὺς τοὺς τόνους ἐντείναντα, καὶ τὴν φωνὴν εὔογκον ποιήσαντα καὶ τὴν ἔναυλον κιθάρισιν· καὶ περιελόντα τὴν συντονίαν τὴν ὑπάρχουσαν ἐν τοῖς ψιλοῖς κιθαρισταῖς, χρώματά τε εὔχροα πρῶτον κιθαρίσαι καὶ ἰάμβους, καὶ μάγαδιν, τὸν καλούμενον συριγμόν. Ubi quam ψιλοκιθαριστικὴν appellat, Athen. paulo ante ψιλὴν κιθάρισιν nominat : quam ita vocare videtur respectu τῆς ἐναύλου.

[Ψιλοκορρέω, Glabro et depili capite sum. Diogen. Epist. 19.]

Ψιλοκόρσης, ὁ, Qui glabro et depili capite est, Cujus tempora glabra sunt, Nudus crinibus. Herodian. 4, [8, 13] de Antonino : Πάνυ τε ὢν ψ., πλόκαμον ἐπιθεῖναι τῷ πυρὶ ζητῶν, ἐγελᾶτο. Apud Hesych. est Ψιλοκόῤῥης, quod exp. φαλακρός : nam κόρση et κόῤῥη idem sunt. Perperam autem ap. [Photium p. 654, 20, in codice et ap.] Suid. ψιλοκόρης uno ρ. [HSt. inter composita cum ψιλός :] Ab eodem rursum ψιλὸς est comp. Ψιλοκόρσης s. ψιλοκόῤῥης, et Ψιλόκουρος, quo nomine dicitur ὁ ἐν χρῷ κουρίας : nam ἡ ἐν χρῷ κουρὰ nominatur etiam ψιλὴ, ut ex Hesychio Bud. refert : qui etiam primum ψιλοκόρσης ex Herodiano affert, secundum ex Hesychio, tertium tantum exp. ὁ ἐν χρῷ κουρίας, non nominato auctore ex quo desumpsit : significant igitur Ita tonsus ut sit glaber et pilis nudus, Ad cutem tonsus, ut quum novacula raduntur crines, vel forfice, sine pectine, ad ipsam cutem. Aliis etiam Qui raris est pilis, Recalvaster : ac si sc. deglabratus esset et ad cutim tonsus.

[Ψιλόκουρος, ὁ, Qui ita tonsus est ut sit glaber. Phrynich. p. 60 (ex eoque Thom. M. p. 318) : Ἐν χρῷ κουρίας φάθι καὶ μὴ ψιλόκουρος. V. Ψιλοκόρσης.]

[Ψῑλόκρᾱνος, ὁ, ἡ, Qui glabro et depili capite est. Tzetz. ad Hesiod. Op. 376, p. 89 Heins.]

Ψιλομετρία, Metri s. Carminis nuditas et tenuitas. [HSt. alibi :] Ψιλομετρία, ἡ, Metrum a ψιλῷ λόγῳ nihil differens : aliis Metri s. Carminis tenuitas. [Aristot. Poet. c. 2 : Καὶ ἐν ὀρχήσει καὶ αὐλήσει καὶ κιθαρίσει ἔστι γενέσθαι ταύτας τὰς ἀνομοιότητας, καὶ περὶ τοὺς λόγους δὲ καὶ τὴν ψ. Themist. Or. 26, p. 319, A, de Platone : Λόγου ἰδέαν κερασάμενος ἐκ ποιήσεως καὶ ψιλομετρίας.]

[Ψίλον, τὸ, i. q. πτίλον. Pausan. 3, 17, 6 : Σέβουσι (Amyclæenses) ... Διόνυσον, ὀρθότατα ἐμοὶ δοκεῖν Ψίλακα ἐπονομάζοντες· ψίλα γὰρ καλοῦσιν οἱ Δωριεῖς τὰ πτερὰ, ἀνθρώπους δὲ οἶνος ἐπαίρει τε καὶ ἀνακουφίζει γνώμην οὐδέν τι ἧσσον ἢ ὄρνιθας πτερά. Comparandum Ψιλοβάφος, quod per *Plumarius* exp. in Gl., et quæ s. v. Ψιλᾶς dicta sunt.]

Ψῑλὸς, ἡ, ὸν, derivatur et ipsum a ψίω significante λεπτύνω, teste Eustathio [p. 1071, 4 : Ψιὰς ... ἀπὸ τοῦ ψίω ἀῤῥητοῦ γίνεται ῥήματος, ἀφ' οὗ καὶ ψιλός] et Moschopulo. [Etym. M. p. 818, 35 : Ψιλός· ὁ ἀδύνατος· παρὰ τὸ ψῶ· ὅθεν καὶ καταψίω· οὗ πᾶν ἀπέψισται καὶ ἀφῄρηται. Ἢ παρὰ τὸ ψῶ τὸ ἅπτομαι ψιλός, ψιλή· εὐχερῶς γὰρ ἅπτεταί τις τοῦ ψιλοῦ. Καὶ ψιλὴν ἄρουραν, τὴν ἄδενδρον χώραν, τὴν πρὸς τὸ σπείρεσθαι καὶ ἀροῦσθαι ἐπιτη-

δείαν. De significationibus voc. ψιλὸς diligenter disseruit H. Vincent. in *Revue de Philologie* vol. 2, p. 37—44, sive in *Notices et Extraits* vol. 16, 2, p. 112 seqq., recte monens diversi usus exempla comprehendi posse eo quod Gallice dicatur *pur et simple, naturel, sans mélange, dépourvu de tout accessoire, de tout appendice.*] Quos sequendo, primaria signif. τοῦ ψιλὸς erit Tenuis, Exilis, λεπτός: ut grammatici ψιλὴν προσῳδίαν vocant Accentum tenuem s. lenem, s. Spiritum tenuem et lenem. [Et ψ. πνεῦμα, ut ap. Eustath. p. 28, 10: Τοῖς μὲν τρισὶ ψιλοῖς συμφώνοις ψιλὸν πνεῦμα ἐπετίθετο, τοῖς δὲ τρισὶ δασέσι πνεῦμα δασύ.] Et σύμφωνα ψιλὰ, Consonantes tenues s. lenes. [Eustath. p. 81, 5: Ἡ τῶν ψ. συμφώνων ἐπιφορὰ βοηθεῖν εἰς μηχυσμὸν δύναται τῷ βραχεῖ φωνήεντι. Tzetz. Hist. 11, 58: Καὶ λίσφοι καὶ οὐ λίσποι· οὕτω δασέως λέγουσιν, οὐχὶ ψιλοῖς συμφώνοις.] Itidemque ap. Demetr. Phal. p. 48 [§ 73]: Ἐν δὲ τῷ Οἴην, οὐ μόνον διαφέροντα τὰ γράμματά ἐστιν, ἀλλὰ καὶ οἱ ἦχοι· ὁ μὲν, δασὺς, ὁ δὲ, ψιλός. Sed ea signif. rara est et grammaticis peculiaris. [Ψιλὸν et δίφθογγον opposita ap. Tzetz. Exeg. in Iliad. p. 79, 2: Πόθεν γράφεται δύο τὸ δυ ψιλον, δοιὼ δὲ δίφθογγον, μάνθανε. Rationem qua literæ quædam et vocales et consonantes ψιλαὶ dicuntur explicuit Vincentius l. c. p. 40: *Parmi les voyelles deux sont dites* ψιλαί: ἐψιλὸν *et* ὖψιλόν. — *Il n'est pas douteux que* ἐψιλὸν *ne veuille dire* é pur, *par opposition à l'*ἦτα, *dont le son était mélangé de* ε *et de* ἰῶτα, *comme semble l'indiquer son nom, et comme le prouve d'ailleurs ce passage du Cratyle,* Οὐ γὰρ η ἐχρώμεθα, ἀλλὰ ει τὸ παλαιόν. — *De même* ὖψιλὸν *signifie* u pur, *par opposition à l'*u *des Latins, dont le son représentait celui de la diphthongue* ου. *Et en effet, généralement, suivant le Pseudo-Démétrius de Phalère,* ἦχος ψιλὸς *est le son d'une* voyelle simple, *par opposition à celui d'une diphthongue; et* ψιλὴ προσῳδία *désigne l'*esprit doux, *c'est-à-dire l'émission* pure et simple *du son d'une voyelle quelconque, par opposition à l'*aspiration *ou* aspération, πνεῦμα δασύ. *La classification des consonnes conduit à la même conséquence. Les consonnes sont* ψιλαὶ, *ou* δασεῖαι, *ou* μέτριαι. *Celles que l'on nomme* ψιλαὶ, *savoir:* π, κ, τ, *ne sont pas les consonnes faibles, comme on l'énonce quelquefois, à tort selon nous; car elles ne sont pas plus faibles que* β, γ, δ. *Les consonnes* ψιλαὶ *sont celles dont le son est* pur, net *et* franc. *Les* δασεῖαι *sont les aspirées,* φ, χ, θ. *Et, enfin, entre ces deux classes sont les* moyennes, μέτριαι, *ou* demi-aspirées, β, γ, δ. (*Conf. Denys d'Halic.* Περὶ συνθέσεως ὀνομ. § 14; *Psellus ed. Boiss. p.* 69 *et suiv.*)»] Frequentius enim ponitur pro Nudus; interdum vero et pro Glaber. [Hesych.: Ψιλόν· ἄτριχον. Sic Hom. loco infra ab HSt. allato Od. N, 437: Δέρμα ... ἐλάφοιο ψιλὸν, Corium cervi nudum pilis. Herodot. 2, 76: Ψιλὴ (ἡ ἶβις) τὴν κεφαλήν. Quam locutionem annotavit Pollux 2, 26. Plato Tim. p. 75, E: Τὴν κεφαλὴν ψιλὴν ἐᾶν. Xenoph. Cyn. 3, 2 et 3: Κύνες ψιλαὶ, i. e. Brevissimis et tenuissimis pilis obsitæ, ut prorsus depilatæ videantur, ut exp. Weiskius collato Arriano Cyneg. 6, 1: Ἡ θρὶξ, εἴτε οὖν τοῦ δασέος γένους εἴτε τοῦ ψιλοῦ τύχοιεν οἱ κύνες, λεπτὴ ἔστω καὶ πυκνὴ καὶ μαλθακή. Ib. 4, 1: Ὦτα (κυνῶν) μικρὰ, λεπτὰ, ψιλὰ ὄπισθεν· ut ap. Synes. p. 67, de canibus venaticis: Ἐκεῖναι σοφώταται τῶν κυνῶν ὧν ὦτα καὶ γαστέρες ψιλαὶ, αἱ λάσιοι δὲ ἔμπληκτοι καὶ θρασεῖαι. Aristoph. Thesm. 227: Καταγέλαστος ἔσει τὴν ἡμίκραιραν τὴν ἑτέραν ψιλὴν ἔχων. De corpore nudato Soph. Ant. 426: Ψιλὸν ὡς ὁρᾷ νέκυν· de quo v. 410 dictum erat: Πᾶσαν κόνιν σήραντες, ἣ κατεῖχε τὸν νέκυν, μυδῶν τε σῶμα γυμνώσαντες εὖ.] Construiturque tum interdum cum gen., interdum ponitur absolute quidem, subaudito tamen genitivo aliquo, qui loco conveniat: ut Nudus quoque apud Latinos. Herodot. [4, 21, 2], ψιλὸς δενδρέων, Arboribus nudus. [Et intellecto subst., πεδίον μέγα καὶ ψ., idem Herodot. 1, 80.] Plato Leg. [8, p. 834, C], ψιλὸς ὅπλων, Armis nudus, Inermis. [Ib. 10, p. 899, A: Ψυχὴ ψιλὴ σώματος οὖσα· Critia p. 112, A: Ἀκρόπολιν γῆς ψιλήν· Polit. p. 258, D: Τέχναι ψιλαὶ τῶν πράξεων. Ælian. V. H. 4, 28: Δάκτυλον ψιλὸν γεγονότα τῆς σαρκός.] Xenoph. [Cyrop. 5, 3, 57], ψιλοὶ ἱππέων, Equitibus nudi, i. e. carentes: ut Horat. dicit Numis nudus; Ovid. Mœnia nuda

A ducibus, et Cic. Ab his rebus vacua atque nuda est, et Nudus a propinquis. [Polyb. 11, 1, 12: Τὰ θηρία (elephantes) ἐάλω μεμονωμένα καὶ ψιλὰ τῶν Ἰνδῶν, i. e. rectoribus suis destituti. Sæpius absolute et subaudito gen., ut quum ψιλὸν δέρμα dicitur pro ψιλὸν τριχῶν, Nudum pilis vel villis, i. e. Glabrum et depile. Od. N fin.: Ἀμφὶ δέ μιν μέγα δέρμα παχείης ἔσσ' ἐλάφοιο ψιλόν. [Addito τριχῶν Pausan. 7, 47, 2: Δέρμα ὗος ... τριχῶν ψιλόν.] Itemque quum ψιλὴ ναῦς dicitur Quæ nuda est gubernatore et remigibus, ἡ καθ' ἑαυτὴν καὶ μόνη, inquit schol. ejusdem poetæ Od. M, itidem sub fin.: Τὴν ψιλὴν φέρε κῦμα. [Ψ. κλιντήριον (sine stragulis) Phylarch. ap. Athen. 4, p. 142, A: Ἐπὶ τοῦ κλιντηρίου ψιλοῦ διαχαρτεροῦντες. Aristid. vol. 1, p. 552, 10: Ἦν χρόνος ἡνίκ' οὔπω Ῥόδος ἦν ἡ πόλις αὕτη ... οὐδὲ ἡ νῆσος αὕτη, ἀλλ' ἦν ταῦτα θάλαττα ψιλὴ ποτέ.] Similiter vero γῆ ψιλὴ dicitur, et χωρίον ψιλὸν, et ἄροσις ψιλὴ, et ψιλὴ γεωργία, sc. δένδρων καὶ φυτῶν, Nuda arboribus et plantis. Hom. Il. I, [576]: Τέμενος περικαλλὲς ἑλέσθαι Πεντηκοντόγυιον· τὸ μὲν ἥμισυ οἰνοπέδοιο, Ἥμισυ δὲ ψι-

B λὴν ἄροσιν πεδίοιο ταμέσθαι, Nudum plantis vel etiam segetibus arvum. [Etym. M. p. 818, 36: Ψιλὴν ἄροσιν τὴν ἄδενδρον χώραν τὴν πρὸς τὸ σπείρεσθαι καὶ ἀροῦσθαι ἐπιτηδείαν. Herodot. 1, 80: Πεδίον μέγα τε καὶ ψ. 4, 175: Ὁ λόφος οὗτος δασὺς ἴδῃσι ἐστὶ, ἐούσης τῆς ἄλλης Λιβύης ψιλῆς. Plato Critia p. 111, D: Ὕδωρ ῥέον ἀπὸ ψιλῆς τῆς γῆς εἰς θάλατταν. Xenoph. Anab. 1, 5, 5: Οὐ γὰρ χόρτος οὐδὲ δένδρον ... ἀλλὰ ψιλὴ ἦν ἅπασα ἡ χώρα· Cyneg. 4, 6: Ἐν τόποις ψιλοῖς. Eademque significatione τὰ ψιλὰ, de quo HSt. infra.] Dem. [p. 491, 27]: Ἑκατὸν πλέθρα γῆς πεφυτευμένης ἔδοσαν, ἑκατὸν δὲ ψιλῆς, Terræ nudæ et non consitæ. [Theophr. C. Pl. 3, 6, 5: Ἁπλῶς δὲ τοὺς λίθους ἐκλέγειν οὐδ' ἐκ γῆς ψιλῆς οἴονταί τινες συμφέρειν. Polyb. 3, 71, 1: Τόπον ἐπίπεδον μὲν καὶ ψιλὸν, εὐφυῆ δὲ πρὸς ἐνέδραν· 3, 55, 9: Τελέως ἄδενδρα καὶ ψιλὰ πάντ' ἐστί· et ib. 104, 4.] Plutarch. Alex. [c. 25]: Ἐν τῷ πέριξ ἀδένδρῳ καὶ ψιλῷ χωρίῳ. Itidemque apud Aristot. Polit. 1, 7 [11], ψιλὴ γεωργία, Cultura agri nudi, arboribus sc. plantisque et segete: cui opp. ibid. τὴν πεφυτευμένην γεωργίαν,

C Culturam agri plantis consiti: ut ex Theophr. quoque [C. Pl. 3, 10, 1] affertur ψιλὴ γεωργία pro Segetum cultura. (At ψιλαὶ ἐργασίαι sunt munia τῶν ψιλῶν στρατιωτῶν apud Aristot. Polit. 6, 7, ubi dicit adolescentes debere διδάσκεσθαι τὰς κούφας καὶ τὰς ψιλὰς ἐργασίας, Munia quæ obeunt milites expediti et armis nudi, Labores velitares.) Itidem vero ψιλὸν dicitur Quod suo veluti vestimento et opertorio nudum est, ut ψιλαὶ μάχαιραι, Xenoph. Cyrop. 4, p. 66 [c. 5, 58], Nudi suis vaginis gladii, vel etiam Expediti. [Imo Nudos gladios Xenoph. intelligit: Solos gladios, nulla alia arma, neque θώρακας, neque ξυστὰ, ut ex proxime sequentibus patet. Angl. Ψ. ἀμφορεὺς Aristid. vol. 2, p 353, 13: Ὅμοιόν ἐστι τοῦτο ὥσπερ ἂν εἴ τις ἐκ τῆς κοτύλης τὸν ἀμφορέα πληροῦσθαι πείθοι, ψιλὸν ἐκ ψιλῆς, αὐτὸν ἐξ αὐτῆς. Ψιλὴ φωνὴ apud Dionysium H. De comp. verb. c. 11: Τὸ τῆς φωνῆς μέλος, λέγω δὲ οὐ τῆς ᾠδικῆς, ἀλλὰ τῆς ψιλῆς· ubi Schæferus: «Ψιλὸς quid quoque loco valeat ex oppositione eruendum; nam omnino est *carens*. Hic quum ᾠδικὸς ei

D opponatur, dicitur de voce loquentis, non canentis. Infra c. 25, p. 196, 6: Οὐ δύναται ψιλὴ λέξις ὁμοία γενέσθαι τῇ ἐμμέτρῳ καὶ ἐμμελεῖ. Sic ipsa poemata dicuntur ψιλὰ, quæ modis carent musicis, opposita lyricis carminibus, quæ cantu instructa sunt. V. Tyrwhitt. ad Aristot. Poet. p. 115. Idem tenendum de instrumentis musicis. Ψιλὴ κιθάρισις, ut hoc utar, est quam nec vox canentis neque alius organi concentus comitatur. Marsyas tibia assa canens a Plutarcho Mor. p. 713, D, dicitur ψιλῷ μέλει ἀγωνίζεσθαι πρὸς ᾠδὴν καὶ κιθάραν.» Ψ. κιθάρισις ap. Plat. Leg. 2, p. 669, D: Οἱ ποιηταὶ ῥυθμὸν μὲν καὶ σχήματα μέλους χωρὶς, λόγους ψιλοὺς εἰς μέτρα τιθέντες, μέλος δ' αὖ καὶ ῥυθμοὺς ἄνευ ῥημάτων, ψιλῇ κιθαρίσει τε καὶ αὐλήσει προσχρώμενοι. Id. Symp. p. 215, C: Σὺ δ' ἐκείνου (Marsyæ tibicinis) τοσοῦτον μόνον διαφέρεις ὅτι ἄνευ ὀργάνων ψιλοῖς λόγοις ταυτὸν τοῦτο ποιεῖς· Polit. p. 268, B: Μετά τε ὀργάνων καὶ ψιλῷ τῷ στόματι τὴν τῆς αὐτοῦ ποίμνης ἄριστα μεταχειριζόμενος μουσικήν. Ψιλὸς αὐλητὴς ap. Phryn. p. 167 ed. Lob.: Αὐταύλης μὴ λέγε, ἀλλὰ ψιλὸς αὐλητὴς, ἐπεὶ

καὶ ἕτερος κύκλιος αὐλητής. Ψ. κιθαρισταὶ ap. Polluc. 4, 66. Athen. 14, p. 638, A. Ψιλὴ χορδὴ ap. Aristot. Probl. 19, 12, de quo loco v. H. Vincent in *Revue de Philologie* vol. 2, p. 43. Ποίησις ψ. ap. Plat. Phædr. p. 278, C : Ὁμήρῳ καὶ εἴ τις ἄλλος αὖ ποίησιν ψιλὴν ἢ ἐν ᾠδῇ συντέθεικε. Aristid. Quint. p. 67 : Οὔτ' ἐν μέλεσιν οὔτ' ἐν ψ. ποιήσει. Ψιλὸς λόγος Achill. Tat. 2, 1 : Εἴ τις τὰς καμπὰς τῆς ᾠδῆς περιελὼν ψιλὸν ἔλεγεν ἁρμονίας τὸν λόγον, οὕτως ἂν εἶχεν ὁ λόγος· ubi Jacobs comparavit Aristid. Quint. De musica 2, p. 63 : Ποίησις μὲν ἀκοῇ μόνῃ διὰ ψιλῶν χρῆται λέξεων, ἀλλ' οὔτε πάθος ἀεὶ κινεῖ δίχα μελῳδίας οὔτε δίχα ῥυθμῶν.] Et ψιλὸς λόγος, Oratio suo ornamento tanquam vestimento quodam nuda : cui opp. poetica oratio, ap. Aristot. Rhet. 3, [2. Plato Menex. p. 239, B : Ποιηταὶ αὐτῶν ἤδη ἱκανῶς τὴν ἀρετὴν ἐν μουσικῇ ὑμνήσαντες εἰς πάντας μεμηνύκασιν. Ἐὰν οὖν ἡμεῖς ἐπιχειρῶμεν τὰ αὐτὰ λόγῳ ψιλῷ κοσμεῖν, τάχ' ἂν δεύτεροι φαινοίμεθα. Alio sensu ψιλοὶ λόγοι, ψιλὰ ῥήματα et quæ sunt similia de verbis solis dicuntur quæ nullis vel factis vel testibus vel argumentis comprobata sunt. Plato Theæt. p. 165, A : Ἐκ τῶν ψιλῶν λόγων πρὸς τὴν γεωμετρίαν ἀπενεύσαμεν, i. e. A mera disputandi de omni genere arte, ut exp. Heindorf. Demosth. p. 830, 13 : Μαρτυρίαν οὐδεμίαν ἐνεβάλετο ..., ψιλῷ δὲ λόγῳ χρησάμενος ὡς πιστευθησόμενος δι' ἐκείνων. Dio Chr. vol. 2, p. 286 : Τὰ πάθη ἐπ' αὐτῶν τῶν ἐχομένων τοῖς πάθεσι ... σαφέστερον ἐδείκνυεν ὁποῖά ἐστιν ἢ εἰ τοὺς λόγους ψιλοὺς ἔλεγε. Ψ. φάσις frequens ap. Sext. Emp., velut p. 94 : Ὁ λέγων εἶναί τι σημεῖον ἐνδεικτικὸν ἤτοι ἁπλῶς ἐρεῖ καὶ ἀναποδείκτως, ψιλῇ φάσει χρώμενος· 432 : Ψιλῇ φάσει ἴσον φέρεται ψιλὴ φάσις· 461 : Εἰ ψιλῶς ἀποφαίνεται, ψιλῇ φάσει τοὐναντίον ἀκούσεται. Nec raro cum aliis nominibus a Bekkero in Indice collectis, ἑτεροίωσις, ὑπόσχεσις, ἔννοια, θέσις λόγων, ἕξις, ἐμφέρεια, qualia etiam apud alios non pauca reperiuntur, in quibus ψιλὸς eodem modo quo μόνος dicitur, ut Antipatrum Stob. Flor. 67, 25 init. : Ἀτελὴς πόλις οὐχ ἡ ἐκ γυναικῶν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐκ ψιλῶν ἀνδρῶν.] Præterea ψιλὸς dicitur pro ψιλὸς ὅπλων, Armis nudus, Nullis munitus armis, Inermis. [Soph. Aj. 1123 : Κἂν ψιλὸς ἀρκέσαιμι σοί γ' ὡπλισμένῳ· OEd. C. 1029 : Οὐ ψ. οὐδ' ἄσκευον· Phil. 953 : Εἴσειμι πρὸς σὲ ψιλὸς (arcu spoliatus), οὐκ ἔχων τροφήν. Ælian. V. H. 6, 2 : Καταναλωθέντων τῶν ὅπλων ψιλαῖς ταῖς χερσὶ πρὸς καθωπλισμένους ἀγωνιζόμενος.] Thuc. 3, p. 161 [c. 125] : Ξυναγαγὼν ἐς τετράγωνον τάξιν τοὺς ὁπλίτας, καὶ τὸν ψιλὸν ὅμιλον ἐς μέσον λαβών· 3, [27] : Ὡπλίζει τὸν δῆμον πρότερον ψιλὸν ὄντα. Et rursum [3, 97] : Ψιλῶν ἀκοντιστῶν ἐνδεὴς ἦν μάλιστα. [7, 45 : Οἱ κατὰ τῶν χρημνῶν βιασθέντες ἄλλεσθαι ψιλοὶ ἄνευ τῶν ἀσπίδων. Plato Leg. 9, p. 865, A : Ψιλοῖς σώμασιν ἢ μετά τινων ὅπλων ἀπομιμουμένων τὴν πολεμικὴν πρᾶξιν· 8, p. 833, A : Ψιλῷ ἆλθα οὐ θήσομεν ἀγωνιστῇ. Xenoph. Anab. 1, 8, 6 : Κῦρος (in pugna) ψιλὴν ἔχων τὴν κεφαλήν (i. e. caput galea non munitum).] Itidem ψιλοὶ ἱππεῖς, Dem., quales sunt οἱ ἱπποτοξόται, qui nullis utuntur armis, nisi jaculis et arcu (horum autem loco utimur hodie sclopetariis, qui certe et ipsi inter ψιλοὺς merito censendi esse videntur). Et ψιλὴ δύναμις, Aristot. Polit. 6, 7, cui opp. ibid. ἡ ὁπλιτική. Rursum Thuc. 3, p. 114 [c. 94] : Σκευῇ ψιλῇ χρώμενον, Levi armatura, ut schol. quoque exp. κούφῃ, ἀπηλλαγμένῃ σιδήρου. Nonnunquam vero cum gen. omissum reperitur ipsum etiam substantivum, veluti quum ψιλὴ dicitur pro ψιλὴ μαλλῶν δάπις, Tapes villis nudus; nec non ψιλὴ pro ψιλὴ δένδρων καὶ φυτῶν γῆ. Athen. 5, [p. 197, B, ex Callixeno] : Ψιλαὶ δὲ Περσικαὶ τὴν ἀνὰ μέσον τῶν ποδῶν χώραν ἐκάλυπτον. [De stola LXX Jos. 7, 21 : Εἶδον ἐν τῇ προνομῇ ψιλὴν ποικίλην· 24 : Ἔλαβεν ... τὸ ἀργύριον καὶ τὴν ψιλήν· ubi Aquila utrobique στολήν.] Theophr. H. Pl. 3, [9, 1], ψιλὴν κοπρίζειν, Stercorare agros arboribus et plantis nudos, i. e. arva segeti idonea. [De cithara Diodor. 3, 59 : Τὸν Ἀπόλλω πρῶτον κιθαρίσαι ψιλήν.] Itidemque apud Historicos οἱ ψιλοὶ et ὁ ψιλὸς pro οἱ ψιλοὶ στρατιῶται, et ὁ ψιλὸς στρατιώτης, ὅπλων sc., Miles armis nudus : qui sc. vel non armatus est thorace, loricave aut telo aliquo, sed quum dimicandi tempus advenit, quovis obvio telo utitur, lapide, fuste, aliove aliquo instrumento : vel saltem qui leviter est armatus, ut qui galea tantum et arcu utitur. [Sic exp. Arrian. Tact. c. 3, Ælian. Tact. c. 2, schol. Thucyd. 1, 60. Et schol. Aristoph. Thesm. 239 : Ψιλὴ τάξις ἐστὶν ἀγεννεστάτη, ἥτις βάλλεται ἔμπροσθεν τοῦ στρατοπέδου γυμνὴ οὖσα ὅπλων, καὶ ἐὰν ταραχὴ γένηται, ἐκείνη πρώτη ἀναιρεῖται, Hesych. : Ψιλούς· γυμνούς, σφενδονιστάς, τοξότας.] Velitem et Levis expeditæque armaturæ militem dicunt Latini. Suidas Auxilia vocari a Romanis scribit hujusmodi ψιλὸν καὶ κοῦφον σύστημα. [Herodot. 9, 28 : Ψιλοὶ τῶν εἱλωτέων πεντακισχίλιοι.] Thuc. 1, p. 20 [c. 60] : Ἑξακοσίους καὶ χιλίους τοὺς πάντας ὁπλίτας, καὶ ψιλοὺς τετρακοσίους· 2, [31] : Ὁ ἄλλος ὅμιλος τῶν ψιλῶν οὐκ ὀλίγος. Sic Aristot. De mundo [c. 6] : Ὁ δὲ ἱππεὺς ἐπὶ κέρας, ὁ δὲ ψιλὸς εἰς τὴν ἰδίαν ἐκτρέχει χώραν, Veles ad stationem suam. Et Xenoph. Hell. 2, [4, 33] : Ψιλοὶ εὐθὺς ἐκδραμόντες ἠκόντιζον, ἔβαλλον, ἐτόξευον, ἐσφενδόνων, ubi nota, ψιλῶν nomine comprehendi ἀκοντιστὰς, Jaculatores, τοξότας, Sagittarios, σφενδονήτας, Funditores, quique alio quopiam telo βάλλουσι. [Qui alibi interdum distinguuntur, ut ap. Thucyd. 4, 36 : Τῶν τοξοτῶν μέρος τι καὶ τῶν ψιλῶν· 8, 71 : Μέρος τι τῶν ὁπλιτῶν καὶ ψιλῶν καὶ τοξοτῶν. Demosth. p. 668, 24 : Ἐν σφενδονήτου καὶ ψιλοῦ μέρει. Τὸ ψιλὸν i. q. οἱ ψιλοὶ Xenoph. Hellen. 4, 2, 17 : Τὸ ὁπλιτικὸν μὲν δὴ τοσοῦτον· ... καὶ ψιλὸν δὲ ... πλέον ἦν. Aristot. Pol. 6, 7 : Τέτταρα τὰ χρήσιμα πρὸς πόλεμον, ἱππικόν, ὁπλιτικόν, ψιλόν, ναυτικόν. Ψιλὴ δύναμις ibid. Τὸν ψ. ὅμιλον Thucyd. 3, 125; ψ. τάγμα Diodor. 19, 40. In ambigua signif. ludit ap. Aristoph. Thesm. 232 Mnesilochus qui depilatus erat : Οἴμοι κακοδαίμων, ψιλὸς αὖ στρατεύσομαι.] Adhæc τὰ ψιλὰ dicuntur pro τὰ ψιλὰ δένδρων καὶ φυτῶν χωρία, sicut ἡ ψιλὴ pro ἡ ψιλὴ καὶ ἄδενδρος γῆ vel χώρα. Xenoph. Cyneg. [5, 7] : Ἐν δὲ τοῖς ὑλώδεσι μᾶλλον ἢ ἐν τοῖς ψιλοῖς ὄζει. Ab Eodem vero eques dicitur ἐπὶ ψιλοῦ καθίζειν Quum insidet equo sella nudo, De re eq. p. 550 [c. 7, 5] : Ἐπειδάν γε μὴν καθίζηται ἐάν τε ἐπὶ ψιλοῦ, ἐάν τε ἐπὶ τοῦ ἐφιππίου, Sive super nudo equo, sive super ephippio s. sella. [Parmeno Anth. Pal. 13, 18 : Πῶλος ψιλὴ (codex ψιλλη sine accentu) λευρὸν ἔθυσε περὶ δρόμον.]

‖A ψιλὸς est et adverb. Ψιλῶς, quod peculiariter ap. gramm. significat διὰ ψιλῆς προσῳδίας vel ψιλοῦ γράμματος, ut quum Athen. 9, [p. 369, E] scribit Glaucum ἐν τῷ Ὀψαρτυτικῷ τὴν ῥάφυν, διὰ τοῦ π ψιλῶς vocare ῥάπυν : est enim π una ex tribus mutis consonantibus quæ ψιλαὶ nominantur. Alioqui significat etiam Nude, Leviter, κούφως, εὐτελῶς, Hesych. [Plato Phædr. p. 262, C : Ψιλῶς πως λέγομεν, οὐκ ἔχοντες ἱκανὰ παραδείγματα· Leg. 7, p. 811, E : Ψ. ἄνευ τοῦ γεγράφθαι λεγόμενα. « Nude, Mere, Simpliciter. Ψ. κατὰ τὴν προαίρεσιν, opp. τὸ ἀποτέλεσμα, Polyb. 2, 39, 11. Id. 3, 4, 4 : Αἱ ψ. ἐξ αὐτῶν τῶν ἀγωνισμάτων διαλήψεις, Judicium quod ex ipsis per se certaminibus formari potest. 3, 118, 11 : Ψ. τὸν ὑπὲρ αὐτῆς τῆς Ῥωμαίων πολιτείας ποιησόμεθα λόγον, i. e. Ex professo, non ut eam disputationem immisceamus historiæ rerum gestarum. 8, 4, 3 : Ψ. αὐτὰς καθ' αὐτὰς ἀναγνόντα τὰς Σικελικὰς πράξεις, i. e. Separatim ab historia rerum in aliis terris gestarum. » Schweigh. Sext. Emp. p. 461 : Εἰ μὲν ψ. ἀποφαίνεται, ψιλῇ φάσει τοὐναντίον ἀκούσεται· 707 : Ψ. σωματικὸν κίνημα. G. D. Theol. arithm. p. 59, 25 Ast. : Ἐπωνόμαζον αὐτὴν (τὴν δεκάδα) θεολογοῦντες οἱ Πυθαγορικοὶ θεὸν ψ. Just. Mart. p. 339, A, εἰ ταῦτα οὕτω ψ. ἀκούοιτε. Epiphan. t. 2, p. 32, D, ψ. δὲ αὐτὰ νοοῦντες. Clem. Al. Pæd. 2, 10, 103, τὸ δὲ ψ. νοούμενον, Simpliciter, Ad literam. Hase.]

Ψιλόταπις, ιδος, ἡ, Tapes non villosus, et velut nudus præ illo : cui opp. ὁ οὖλος τάπης ap. Hom. Vide Ἀμφίταπις. Idem et Ψιλοτάπης, ητος, ὁ. [HSt. alibi :] Ψιλοτάπης, seu Ψιλόταπις aut Ψιλόδαπις, Tapes pilis s. villis nudus, Tapes nullos habens villos : qui ψιλὴ etiam nominatur, ut supra docui : oppositum habens μαλλωτὸν et ἀμφίμαλλον. Genus est stragulæ vestis ap. Athen. 6, [p. 255, E, ex Clearcho] : Κατέκειτο δὲ δι' ὑπερβάλλουσαν τρυφὴν ἐπὶ ἀργυρόποδος κλίνης, ὑπεστρωμένης Σαρδιανῇ ψιλοδάπιδι τῶν πάνυ πολυτελῶν. Sic alibi [12, p. 548, E, ex Carystio Pergameno] : Ψιλοδάπιδα ἔχοντα χρικωτὴν καθάπερ τοὺς στρωματεῖς, εὐτελῆ, ἐφ' ἧς κατακεῖσθαι. [Clem. Al. p. 216 : Χρυσοποικίλτους ψιλοδάπιδας.] Alia vide supra post Τάπης [ubi dixit quæ supra posuimus. « Testamentum Lyconis phi-

losophi ap. Diog. L. 5, 4, 72, ψιλοτάπιδα, ἀμφίταπιν. » Hase.]

Ψιλότης, ητος, ἡ, Nuditas, Glabrities. Plut. Symp. 3, 4 [p. 651, A]: Τὴν δὲ ψιλότητα τίς ἂν εἴποι θερμότητος, οὐχὶ μᾶλλον ψυχρότητος εἶναι τὸ πάθος; ὁρῶν τὰ θερμότατα τοῦ σώματος μέρη δασυνόμενα. Sic Idem in Galba [c. 27]: Ψιλότης τῆς κεφαλῆς, Glabrities et calvities capitis. [‖De terra arboribus nuda id. V. Fabii c. 11: Τὸ πέριξ πεδίον ὀφθῆναι ἄπωθεν ὁμαλὸν διὰ ψιλότητα καὶ λεῖον. ‖ Lævitas. Id. Mor. p. 979, A: Ἡ ψ. (τοῦ καράβου) οὐ βοηθεῖ πρὸς τὴν τραχύτητα. ‖« Spiritus lenis in Græcorum verborum pronuntiatione. Polyb. 10, 47, 10: Τὰς δασύτητας καὶ ψιλότητας.» Schweigh. Gramm. in App. ad Greg. Cor. p. 628 et 694: Ἀντὶ τῶν δασυνουσῶν συναλοιφῶν ψιλότητας ἐκφέρειν. Schol. Hom. Il. O, 679: Ἡ τοῦ τ ψιλότης. G. D. Ignat. Epist. p. 83, 19 Bunsen. Sext. Emp. p. 242, 10; 238, 33, μόνον δέ φασι τὸ ρ ἐπιδέχεσθαι ἑκάτερον, δασύτητα καὶ ψ. De calvitie Galen. vol. 19, p. 369, 18. Aristot. p. 499, 11, caudas quadrupedum sequi corporis rationem δασύτητι καὶ ψ. Plural. αἱ ψιλότητες Artemidor. t. 1, p. 34, 20 Reiff. Hase.]

[Ψιλοτοπαρχία, ἡ, Munus præfecti agrorum nudorum, in papyro Ægypt. ap. Bœckh. in Actis Acad. Boruss. a. 1821, p. 4, ubi paullo post ψιλοῦ τόπου πήχεις ΕΝ περιτονῇ, pariterque p. 5, nec raro in aliis papyris Ægyptiacis. V. Bœckh. p. 18, et Peyron. in Papyr. Gr. vol. 1, p. 113, qui etiam ψιλότοπος memorat. G. D. Conf. Letronn. *Journ. des Sav.* a. 1821, p. 541—545. Hase.]

[Ψιλότοπος, ὁ, Area vacua in qua ædificari potest. Subscriptio papyri Ægypt. ap. Droysen. *Rhein. Mus.* a. 1832, p. 508, 4, ψιλοτόπου πήχεις Θ. Peyron. Pap. græci musei Taurin. part. 2, p. 67, 10, τῆς σῆς οἰκίας ἢ καὶ ψ. Hase.]

[Ψιλόω. HSt. s. v. Ψιλός:] Sunt et inde duo verba, unum Ψιλίζω, Nudo [de quo suo loco dictum est], alterum Ψιλόω, significans itidem Nudo, (sed longe priore usitatius,) s. Denudo, Deglabro, Depilo. [Herodot. 4, 26: Τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ψιλώσαντες. Ezech. 44, 20: Καὶ τὰς κόμας αὐτοῦ οὐ ψιλώσουσι. Hesiod. ap. Eustath. p. 1746, 10: Ἐν δέ νυ χαῖται ἔρρεον ἐκ κεφαλέων, ψίλωτο δὲ πάντα κάρηνα. Ælian. V. H. 11, 4: Ψιλουμένης τῆς κεφαλῆς. Theophr. H. Pl. 9, 20, 3: Τῷ καρπῷ ψιλοῦσι τὰ δέρματα· 4, 14, 9: Αἱ κάμπαι ψιλοῦσι τὰ δένδρα. Xen. OEc. 19, 19: Ὅταν καιρὸς ᾖ ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἤδη γλυκαίνεσθαι τὰς σταφυλὰς, φυλλορροοῦσα (ἡ ἄμπελος) διδάσκει ἑαυτὴν ψιλοῦν καὶ πεπαίνειν τὴν ὀπώραν. Passiv. ib. 17, 12: Ψιλωθῆναί τινας ῥίζας ὑπὸ ῥεύματος, i. e. Terra nudari qua obtectæ erant. Et ψιλοῦται inter verba de plantis dicta ap. Polluc. 1, 231. Rursus Xen. De re eq. 1, 4: Οὐδὲ ταπεινὰ τὰ ὀστᾶ δεῖ εἶναι· ψιλοῖντο γὰρ ἂν οἱ κυνήποδες. Addito accus. OEc. 17, 13: Τῷ ἐψιλωμένῳ (σίτῳ) τὰς ῥίζας.] Unde ἐψιλωμένος, Denudatus et deglabratus, Cui pili evulsi sunt. Gaza ap. Aristot. vertit Nudus et deplumis, imitatus Plinium, qui quod Aristot. dicit [H. A. 8, 16]: Ἤδη γὰρ ὠμμέναι εἰσὶ πολλαὶ χελιδόνες ἐν ἀγγείοις ἐψιλωμέναι πάμπαν, ita vertit, Inventæ sunt ibi hirundines nudæ atque deplumes. [De montibus nudis Steph. Byz. s. v. Φαλάκραι: Ἄκρα τῆς Ἰόης, ἥτις οὐκ ἔχει ζῶν φυτὸν διὰ τὴν χιόνα καὶ τὸν κρύσταλλον, ἀλλ' ἐψίλωται. Καὶ πάντα δὲ τὰ ἐψιλωμένα ὄρη ἐλέγετο Φαλάκραι. De regione cujus arbores succisæ sunt Dio Cass. 40, 29: Ἐνενόησαν τά τε δένδρα κόψαι καὶ τὸ χωρίον πᾶν ψιλῶσαι.] Interdum cum gen. rei. Ptol. ap. Athen. 2 fin. [p. 71, C]: Πολλῆς δ' ἐν τοῖς τόποις κινάρας φυομένης, οἵ τε συνακολουθοῦντες ἡμῖν στρατιῶται πάντες ὀρεπόμενοι συνεχρῶντο, καὶ ἡμῖν προσέφερον ψιλοῦντες τῶν ἀκανθῶν. Affertur et [ex Herodoto 4, 6] ἐψιλωμένα τῶν ὀστεῶν κρέα pro Carnes ab ossibus separatæ. [Aristot. H. A. 3, 13: Διακοπεὶς δ' οὐ συμφύεται ψιλὸς ὑμὴν, ψιλούμενά τε τὰ ὀστᾶ τῶν ὑμένων σφακελίζει.] Dicitur vero aliquis ducem etiam exercitus ψιλοῦν, quum eum nudat copiis, et auxiliis spoliat, ut ap. Xen. Cyrop. 4, p. 64 [c. 5, 12], de Cyaxare ira adversus Cyrum commoto: Πολλῇ σπουδῇ μᾶλλον ἔπεμπεν ἐπὶ τοὺς Μήδους, ὡς ψιλώσων αὐτὸν, Tanquam copiis eum nudaturus; nam minitabatur suis Medis, si eum sequerentur. Sic Thuc. 3, p. 119 [c. 109]: Βουλόμενος ψιλῶσαι τοὺς Ἀμπρακιώτας τε καὶ τὸν μισθοφόρων ὄχλον τὸν ξενικὸν, Nudare s. Privare auxilis, ut schol. quoque exp. μονῶσαι, ψιλοὺς τῶν συμμάχων ποιῆσαι. [Ejusdem generis hæc sunt. Herodot. 2, 151: Ψιλώσαντες αὐτὸν τῆς δυνάμιος. Xen. De re eq. 12, 7: Τὸ ψιλούμενον (munimento) αἱρομένης τῆς δεξιᾶς στεγαστέον ἐγγὺς τοῦ θώρακος· Anab. 1, 10, 13: Ἐψιλοῦτο (Deserebatur) ὁ λόφος τῶν ἱππέων· 4, 3, 27: Τοὺς ὀπισθοφύλακας τοῦ ὄχλου ψιλουμένους. Plut. V. Pomp. c. 71: Τῶν ἱππέων τὸ κέρας ἐψιλωμένον. « Ψιλωθέντα κέρατα, Latera aciei nudata (equitum præsidio), Polyb. 3, 73, 7; 5, 85, 6; 15, 12, 2. Ἐψιλωμένος τοῖχος νεώς, Latus navis nudatum (remis), 8, 6, 2.» [Schweigh. Dio Cass. 40, 44: Τῶν στρατιωτῶν ψιλωθείς· 62: Ἐκεῖνον ψιλώσαντας τῶν στρατοπέδων. Aristid. vol. 1, p. 144, 2: Ἐσκέψαντο μεταστῆσαι πρὸς αὑτοὺς τὴν πόλιν καὶ ψιλῶσαι τὸ Ἑλληνικὸν αὐτῆς· 429, 15: Τοὺς δὲ βίᾳ προσηγάγοντο, ἕως ἐψίλωσαν τὴν πόλιν· 249, 4: Οὐ μὴν ἐψίλωταί γε (τὸ πέλαγος) οὐδ' εἰς ἀπέραντον καθιστῶν τὴν ὄψιν ἀθυμίαν καὶ ἀπορίαν παρέχει. Alciphro 1, 18: Μή σε ἀντὶ τῆς θαλάττης ἡ γῆ ναυαγὸν ἀποφήνῃ ψιλώσασα τῶν χρημάτων· 3, 42: Ἁπάντων ἐψιλώθην τῶν ἐνδυμάτων. G. D. Liban. vol. 4, p. 779, 16: Ἀποκοσμῆσαι τὴν πόλιν, ψιλώσαντα ξυνωρίδος τοσαύτης. Boiss. ‖ A grammaticis ψιλοῦσθαι dicuntur vocabula cum spiritu leni pronuncianda, ut ap. Porphyr. in Villois. Anecd. vol. 2, p. 144: Ὥσπερ τὸ υ πάσης λέξεως ἄρχον πάντες μὲν δασύνουσιν, οἱ δὲ Αἰολεῖς ψιλοῦσιν. Etym. M. p. 780, 31: Οὐκ ἔδει δὲ ψιλοῦσθαι τὸ ὑπήνη· aliique plurimi ap. Fischer. ad Welleri Gramm. vol. 1, p. 239 seqq. Tzetz. Hist. 11, 53: Καὶ σπανιάκις Ἀττικοὶ ψιλοῦσι καὶ δασέα.]

[Ψῑλώθριον, τὸ, Vitis silvestris. Hippocr. p. 889, H: Τῆς ἀμπέλου τῆς ἀγρίης, ἣν ἔνιοι καλέουσι ψιλώθριον. Sed scribendum haud dubie ψίλωθρον, ut ap. Galen. vol. 13, p. 155: Ἀμπέλου λευκῆς, ἣν δὴ βρυωνίαν καὶ ψίλωθρον καλοῦσιν, aliosque s. v. Ψίλωθρον indicandos.]

Ψίλωθρον, τὸ, Medicamentum quo utuntur in nudando pilis corpore, s. deglabrando et depilando, φάρμακον πρὸς ψίλωσιν τῶν τριχῶν. Latinis etiam Psilothrum, ut quum Plin. 22, 13, ait, Eadem psilothrum est sicca. 24, 9: A balneo illitum, psilothrum est. 28, 19: Ex aqua illitum psilothri vim obtinet. Et rursum, Sic quoque psilothri vis efficitur, si evulsis pilis triduo servetur illitum. Ψίλωθρον, inquit Gorr., Medicamentum depilatorium. Non est unguenti genus, aut certæ cujusdam compositionis nomen, ut aliqui existimarunt, sed quæcunque medicamenta aut illita aut affricta pilos demunt, ψίλωθρα dicuntur. Quum enim, ut ait Galen., triplex sit eorum, quæ pilos corrumpunt, differentia, quod eos alia attenuent, alia auferant, alia penitus extirpent, ψίλωθρα proprie vocantur Quæ partem aliquam pilis ad tempus denudant, non etiam radicitus eos extirpant. Omnia in genere erodentem et ustoriam habent facultatem; sed erodentia quidem tutiora sunt, minorique periculo adhibentur: periculosiora autem sunt quodammodo ustoria, quod, si paulo negligentius admoveantur, bullas excitent, exulcerent et cutem adurant. Hujus generis est ἡ ἀμπελολεύκη, Vitis alba, quæ ideo a quibusdam peculiari nomine ψίλωθρον vocata fuit, auctore Diosc. et Plin. [Theophr. H. Pl. 9, 20, 3: Θερμαντικὸν δὲ καὶ δριμὺ καὶ τῆς ἀμπέλου τῆς ἀγρίας ῥίζα· δι' ὃ καὶ εἰς ψίλωθρον χρήσιμον καὶ ἐφηλίδας ἀπάγειν.] Oribasius ex Menemacho refert, ψίλωθρον a dropace differre, quod ejus actio minor sit quam dropacis, quodque hoc carnem delicatam relinquat, dropax vero habitiorem magisque musculosam: additque, psilothrum carnem primo in superficie vellicare, ac tandem, si diutius immoretur, cutem ulcerare, pustulasque excitare. [Ψιλώθρων frequens ap. Galenum mentio: v. vol. 13, p. 342, 343, 908; 10, p. 603.]

[Ψίλωμα, τό. Ψιλώματα ap. Hippocr. Denudata et Ossis denudationes significant, quum ossa carne denudantur. Videntur tamen accipi pro osse capitis denudato, qui casus certe admodum periculosus est, ut ex symptomatis malignis patet, p. 1162, A, et 1218, C. Foes.]

Ψίλωσις, εως, ἡ, Nudatio, Denudatio, Deglabratio, Depilatio. [Pollux 4, 192: Ἀλωπεκία ψ. τριχῶν ἀπροφά-

σιστος.] Clearchus ap. Athen. 12, [p. 522, D] Tarentinos scribit εἰς τοσοῦτο τρυφῆς προελθεῖν, ὥστε τὸν ὅλον χρῶτα παραλεαίνεσθαι, καὶ τῆς ψιλώσεως ταύτης τοῖς λοιποῖς κατάρξαι. [Ælian. V. H. 11, 4: Προκάλυμμα κόμης ἐποιήσατο τὸν μυρρίνης στέφανον· καὶ ἦν μὲν πρόβλημα τῆς ψ. Ὀστέου ψίλωσις, de osse carnibus nudato, Hippocr. p. 1259, B, quem locum explicans Galen. vol. 9, p. 301, verbo συγγυμνωθῆναι utitur. De plantis Plut. Mor. p. 646, D: Τῶν φύλλων ἀποσπωμένων οἷον ἀλγεῖ καὶ δάκνεται τὰ φυτὰ καὶ γίνεται περὶ αὐτὰ βλάβη τις ἑλκώδης καὶ ψίλωσις ἀπρεπής. G. D. Artemid. t. 1, p. 36, 2. Anon. Cat. in Jerem. t. 2, p. 827, E. Anon. Laud. cæsariei p. 35, 7 Miller., πώγωνος τρίχωσις ἀνδρὸς ἐγκώμιον, ὥσπερ τούτου ψόγος ἡ ψ. Rufus ap. Oribas. t. 2, p. 137, 6, ψ. τριχῶν γενείου καὶ κεφαλῆς. Ptolem. Tetrab, p. 152, 18, τῶν ἑλκωδῶν ψ. Figurate Joseph. A. J. 17, 11, 2, ψ. χρημάτων. Hase. || A grammaticis sæpissime dicitur de pronunciatione cum spiritu leni. Eustath. p. 951, 7: Ἡ τοῦ ὕμμι ἐνταῦθα ψ. καὶ ὀξυτόνησις; 515, 38, ubi de ἱρεὺς ἐψιλωμένῳ agit: Κανόνα αἰτιολογικὸν τῆς ψ.] B

[Ψιλωτέον, Spiritu leni pronunciandum vel scribendum. Schol. Hom. Il. A, 335: Ψ. τὸ υ τοῦ ὕμμες· M, 391: Ψ. τὸ ἀθρήσειεν. Suidas s. v. Ἀ ἃ, ψ. ἀμφότερα. Et sic alii grammatici quivis.]

Ψιλωτὴς, ὁ, Nudator, Denudator. [Hujus signif. exempla nulla sunt. || Qui literis tenuibus utitur. Tzetz. ad Hesiodi Op. 157, ubi de Ionico αὖτις pro αὖθις agit: Ψιλωταὶ οἱ Ἴωνες. Id. Hist. 11, 52, de Æolibus et Ionibus literam κ pro χ ponentibus: Τῶν ψιλωτῶν γὰρ οὗτοι καὶ σπανιάκις Ἀττικοὶ ψιλοῦσι καὶ δασέα.]

[Ψιλωτικὸς, ἡ, ὸν, Deglabratorius. Etym. M. p. 74, 50: Ἀλωπεκία τὸ πάθος τὸ ψ. τῶν τριχῶν καὶ γενείων. HSt. s. v. Ψιλωτής:] At vero Ψιλωτικὸς ap. gramm. Qui gaudet vocabulorum ψιλώσεσι, ut quum Eust. [p. 515, [38] dicit τὸ Ἱρεὺς ἐψιλῶσθαι ὡς Ἰωνικόν: quoniam sc. ψιλωτικοὶ καὶ οἱ Ἴωνες [quod sæpe repetunt grammatici, velut Etym. M. p. 364, 53], ubi etiam dicit κανὼν ψιλώσεως, regula de ψιλώσει vocabulorum.

[Ψίμαδα, τὰ, Psimada. Steph. Byz.: Ψ., χωρίον Ἰσαυρίας. Τὸ ἐθνικὸν Ψιμαδεῖς. Καπίτων ἐν ε' «Κόνωνα δὲ παρόντα Ψιμαδέα μεγάλως ἐφιλοφρονήσατο.»]

Ψίμαρον, Suidæ εὐδιαῖον: pro quo ap. Hesychium Ψιμαρόν. [Sine accentu scriptum ap. Photium p. 655, 3. Glossam ex Χίμαρον depravatam esse animadvertit Toupius Emend. vol. 2, p. 398, collatis Hesychii glossis, Εὐδιαῖον· τὸ γυναικεῖον μόριον, ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς πλοίοις γενομένων τρημάτων διὰ τοὺς ὄμβρους· οἱ δὲ τὸν πρωκτὸν ἢ τὸν χείμαρρον εὐφημιζόμενοι. Εὐδιαῖον (codex εὐοίαιον)· οὕτως εὐφημιζόμενοι λέγουσι τὸν καλούμενον χίμαρον, τὸ τῆς νεὼς τρῆμα. Ex his supplenda quæ de v. χίμαρος diximus s. v. Χίμαιρα. De voc. εὐδιαῖος pluribus dictum est vol. 3, p. 2222.]

[Ψιμίθιον, Ψιμιθιόω, et reliqua hujus stirpis vocabula, sæpe vel sic vel duplici μ scripta in codicibus vitiose, quæ vix infimæ ætatis scriptoribus relinquenda. Recta scriptura est Ψιμύθιον, Ψιμυθιόω, et reliqua, quæ ipsa quoque interdum duplici μ scripta in libris reperiuntur. De quo v. quæ s. v. Ψιμύθιον dicentur. Ab Æolibus hæc per η in syllaba prima scripta esse tradunt grammatici. Chœrob. In Theodos. p. 195, 14: Τὸ πόληος οὐκ ἔστιν Ἰωνικὸν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ πόλιος διὰ τοῦ ι γέγονε κατὰ Αἰολικὴν τροπὴν τοῦ ι εἰς τὴν η, ὡς ἐπὶ τοῦ ψιμύθιον ψημύθιον καὶ ἀκτῖνες ἀκτῆνες. Quo spectat annotatio schol. Hom. Il. Φ, 516: Πόληος Αἰολικῶς, ὡς ἀκτίνας καὶ ψιμύθιον, quod ἀκτῆνας καὶ ψημύθιον scribendum. Iisdem exemplis utuntur Chœrob. in Cram. Anecd. Oxon. vol. 2, p. 241, 8 (ubi recte scriptum ψιμύθιον διὰ τοῦ η προφέρονται οἱ Αἰολεῖς) et Etym. M. p. 603, 54, unde eidem p. 123, 25, ubi legitur ψιμύθιον ψημύθιον τροπῇ Ἰωνικῇ, recte Αἰολικῇ restituit Ahrens. De dial. Æol. p. 95, post Hemsterh. ad Aristoph. Plutum 1064.]

[Ψιμυθίζω, Cerussa oblino. Zonar. Lex. p. 1874: Ψιμμυθίζω· καλλωπίζω. «Cosmas Comment. in Greg. Naz. p. 356.» Boiss. || Ab hoc verbo derivatum Ψιμυθιστὴς, ὁ, quod in Gl. exp. *Cimussator*, ubi *Cerussator* corrigit Hemst. ad Thom. M. p. 317.]

A [Ψιμυθοειδὴς. V. Ψιμυθοειδής.]

[Ψιμύθιον, τό. HSt. s. v. Ψίμυθος:] Dicitur et Ψιμύθιον, s. Ψιμμύθιον, idque in prosa frequentius, attamen et in carmine. Aristot. Ethic. 1, 6: Τὸν τἀγαθοῦ λόγον ἐν ἅπασιν αὐτοῖς τὸν αὐτὸν ἐμφαίνεσθαι δεήσει, καθάπερ ἐν χιόνι καὶ ψιμυθίῳ τὸν τῆς λευκότητος. [Anaxilas] ap. Athen. 13, [p. 568, C]: Συμβέβηκ' εἶναι μέλαιναν; κατέπλασε ψιμυθίῳ. Ibidem [Eubulus p. 557, F]: Περιπεπλασμέναι ψιμυθίοις. [Aristoph. Plut. 1065: Εἰ δ' ἐκπλυνεῖται τοῦτο τὸ ψιμύθιον.] Utitur Nicander quoque [Alex. 75] et Dioscor. 5, 95, 103, quem vide. [Hemst. ad l. Aristoph.: «Duo codd. ψιμμίθιον vulgari more, quem secutus est Suidas: Ψιμμίθιον· χρῶμα ἑταιρικόν (Suidæ nunc ψιμύθιον restitutum ex codicibus), neque aliter in Notis Chym. apud Ducang. p. 16, ψιμμύθιον vero p. 21. Variatur in Eccles.: prius enim invenias v. 929, sicut in Amipsiæ iambo apud Etym. p. 313, 34: Δυοῖν ὀβολοῖν ἔγχουσα καὶ ψιμμύθιον· alterum v. 878, 1072. Pari modo Pollucis editiones obsidet ψιμμύθιον 5, 101, 102; 7, 95, verum binis in locis alterum μ repudiat Palatinus optimus; tertio nihil ex eo notatum animadverto: scripti certe libri quo meliores, eo magis in ψιμύθιον consentiunt. Sic cod. Suidæ Leidensis in Θέσπις habet χρίσας τὸ πρόσωπον ψιμύθιον ἐτραγῴδησεν· in Glossis itidem ψιμύθιον et ψιμυθιστής, in Clem. Al. Pæd. 2, p. 232, 26, ψιμυθισμός. Syllabæ secundæ quæ fuerit apud veteres quantitas ex dictis plane constat (Et notavit Mœris p. 418: Ψιμύθιον διὰ τοῦ υ, καὶ μακρῶς, Ἀττικοί. Qui quum διὰ τοῦ υ addat, alludit fortasse ad formam vitiosam ψιμίθιον διὰ τοῦ ι scriptam. G. Dind.); quæ primæ, si simplici μ scribatur, non item: nec scrupulum eximit Nicand. Al. 75: Κιρναμένην ὁλοοῦ ψιμμυθίου, ἤτε γάλακτι etc., ubi ψιμμιθίου est editionis Aldinæ: existimes enim produci ob geminatum μ. (Codices partim sic, partim ψιμιθίου vel ψιμυθίου. Recte nunc ψιμυθίου.. G. Dind.) Verum ex eo colligi potest fuisse longam, quod Æoles ψήμυθον et ψημύθιον dixerint. (V. locos grammaticorum s. v. Ψιμίθιον appositos.) Contra veterum auctoritatem utramque syllabam corripere non veriti sunt recentiores poetæ.» Hæc recentiorum exempla v. s. v. Ψίμυθος. Nominis ψιμύθιον, in codicibus modo sic modo ψιμμύθιον, vel ψιμίθιον ψιμμίθιον scripti, exempla sunt ap. Platon. Lys. p. 217, D: Εἴ τίς σου ξανθὰς οὔσας τὰς τρίχας ψιμυθίῳ ἀλείψειε. Xen. OEc. 10, 2: Ἐντετριμμένην πολλῷ ψιμυθίῳ· et ib. 7: Ψιμυθίου χρώματι ἥδεσθαι. Diodor. 2, 23: Τὸ πρόσωπον καὶ πᾶν τὸ σῶμα ψιμυθίοις καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς τῶν ἑταιρῶν ἐπιτηδεύμασιν ἀπαλώτερον πάσης γυναικὸς κατεσκεύαστο. Lucian. Pisc. 12, De hist. conscr. 8, Alex. 14, Adv. ind. 23. Sext. Emp. p. 326. Geopon. 17, 7, 2; 18, 15, 3. Theophan. Nonn. vol. 1, p. 34; 2, p. 130. Modum præparandi ψιμυθίου descripsit Theophr. De lapid. § 56: Τίθεται μόλιβδος ὑπὲρ ὄξους ἐν πίθοις ἡλίκον πλίνθος· ὅταν δὲ λάβῃ πάχος (λαμβάνει δὲ μάλιστα ἐν ἡμέραις ὀκτὼ), τότ' ἀνοίγουσιν, εἶτ' ἀποξύουσιν ὥσπερ εὐρῶτά τινα ἀπ' αὐτοῦ, καὶ πάλιν τιθέασιν, ἕως ἂν καταναλώσωσι· τὸ δ' ἀποξυόμενον ἐν τριπτῆρι τρίβουσι καὶ ἀπηθοῦσιν ἀεί· τὸ δ' ἔσχατον ὑφιστάμενον ἔστι τὸ ψιμύθιον. Brevius Etym. Gud. p. 574, 5. V. s. v. Ψίμυθος.] C

[Ψιμύθιος vitiose pro ψίμυθος, quod v.] D

[Ψιμυθιοφᾰνὴς, ὁ, ἡ. HSt. s. v. Ψιμύθιον:] Inde Ψιμμυθιοφανὴς, Qui cerussa esse videtur, Cerussam repræsentans. Dioscor. 5, 97: Σκωρία μολίβδου, ἀρίστη ἐστὶν ἡ ψιμμυθιοφανής.

[Ψιμυθιόω.] Ψιμυθιόω, ῶ, Cerusa illino s. dealbo, Cerussa fuco. Plut. Alcib. [c. 39]: Κοσμεῖν τὸ πρόσωπον ὥσπερ γυναικὸς, ὑπογράφουσαν καὶ ψιμμυθιοῦσαν. [Recte nunc ψιμυθιοῦσαν ex codd. Athen. 12, p. 528, F, ex Ctesia: Εἶδεν αὐτὸν ἐψιμυθιωμένον καὶ κεκοσμημένον γυναικιστί. Lysias p. 93, 4: Τὸ πρόσωπον ἐψιμυθιῶσθαι. Lex. rhet. in Bekk. Anecd. p. 258, 8, et Etym. M. p. 406, 33: Ἐψιμυθιῶσθαι· προστετρίφθαι τρίμματι λευκὸν τὸν χρῶτα ποιοῦντι, ὥσπερ τὸ φῦκος ξανθόν. Ἐχρῶντο δὲ τῷ φύκει εἰς τὰ μῆλα, ἵνα ξανθίζῃ, τῷ δὲ ψιμυθίῳ εἰς ὅλον τὸ πρόσωπον, ἵνα λευκὸν ᾖ. Scriptor ignotus in Etym. M. p. 313, 37: Ψιμυθιοῦσθαι καὶ ἐγχουσίζεσθαι τὸ πρόσωπον. Minus usitata verbi forma, a ψίμυθος formata, est ψιμυθόω, quod v.]

[Ψιμυθισμὸς, ὁ Cerussatio. Clem. Alex. p. 232,

26 : Πρὸς δὲ καὶ ὀφθαλμῶν ὑπογραφῆς, παρατίλσεών τε, καὶ παραφυκισμῶν, καὶ ψιμυθισμοῦ, καὶ βαφῆς τριχῶν, τῶν περὶ τὰς ἀπάτας ταύτας κακοτεχνιῶν.]

[Ψιμυθιστής. V. Ψιμυθίζω.]

[Ψιμυθοειδής, Cerussæ similis. Geopon. 7, 15, 18 : Λεπίδας ψιμμυθοειδεῖς, ubi simplici μ recte in cod. Guelf. G. D. Alia forma Zosim. Panop. Höfer. *Hist. de la chimie* t. 1, p. 500, 17, ναὸν μονόλιθον, ψιμυθιοειδῆ. Hase.]

[Ψίμυθος, ὁ.] Ψίμμυθος, s. Ψίμυθος, Cerussa : genus coloris quo meretrices jam senescentes fucare faciem solent. Lucil. [Lucian.] in Epigrr. [Anth. Pal. 11, 408] : Οὐδὲ παρειάων ῥυτίδας ἐκτανύσεις [ἐκτανύσεις ῥυτίδας]. Μὴ τοίνυν τὸ πρόσωπον ἅπαν ψιμύθῳ κατάπλαττε, Ὥστε προσωπεῖον, κοὐχὶ πρόσωπον, ἔχειν. Et mox, Οὐδὲν γὰρ πλέον ἐστί· τί μαίνεαι; οὔποτε φῦκος Καὶ ψίμυθος τεύξει τὴν Ἑκάβην Ἑλένην. Sic Macedon. Epigr. l. 2 [Anth. Pal. 11, 374] : Τῷ ψιμύθῳ μὲν ἀεὶ λιποσαρκέα τεῖνε παρειάν. [Greg. Naz. vol. 2, p. 149, A : Ὡς ὄφελον ψιμύθοις καὶ φύκεσιν ἀντὶ γυναικῶν στίλβειν. Valck. Ign. Rossius in Etymologiis Æg. non Græcæ sed Ægytiacæ originis vocem esse censet, quum *Psimtath* Ægyptiace dicantur Plumbi minutiæ, ramenta, unde cerussam fieri constat. Plin. 34, 54 : « Fit ramentis plumbi tenuissimis super vas aceti asperrimi impositis, atque ita distillantibus. Quod ex eo cecidit in ipsum acetum, arefactum molitur et cribratur, iterumque aceto mixto in pastillos dividitur, et in sole siccatur æstate. » || Nomen fluvii. Etym. Gud. p. 574, 50 : Ψιμύθιος, ὅθεν ὁ τῶν ὄψεων τῶν γυναικῶν λέγεται λευκασμός· ἐκ τῆς ἀναθυμιάσεως τοῦ ὄρους πρὸς τὸν μόλυβδον γενόμενον· ἀλλὰ καὶ ὄνομα ποταμοῦ ἐν Σικελίᾳ, ὁ λεγόμενος Ψίμυθος. Sed, quum ψιμύθιος nusquam alibi legatur, forte leg. ψιμύθιον. Verba ἐκ τῆς ... γενόμενον aliis vel corrigenda vel explicanda relinquimus. Angl. Nihil in his verbis corruptum præter ὄρους, quod ὄξους scribendum ex loco Theophrasti s. v. Ψιμύθιον apposito. G. Dind.]

[Ψιμυθόω, i. q. ψιμυθιόω. A ψιμύθιον vulgo derivatur ψιμυθιόω. Sed in Mœride (p. 166 : Ἐντρίβεσθαι· τὸ ὑπογράφεσθαι καὶ ψιμυθοῦσθαι, Ἀττικῶς), et Thom. M. (p. 317 : Ἐντρίβεται τὸ πρόσωπον, οὐ ψιμυθοῦται) legitur Ψιμυθόω, deductum illud a ψίμυθος, quod cautior Toupio, qui Emendd. vol. 4, p. 408, repudiat, Hemsterh. ad Thom. M. p. 317 (et Pierson. ad Mœr. p. 166) damnare non audet. Bast. ad Gregor. Cor. p. 314. Reperitur etiam, si fides scripturæ vulgatæ constat, Ἐπιψιμυθόω in Libanio vol. 4, p. 140, 7 : Τίνι τὸ πρόσωπον ἐπεψιμμίθωτο; « Poterat alioquin levi negotio refingi ἐπεψ. vel ὑπεψιμμυθίωτο : sic veteres solent. » Hemst. Angl. Libanius haud dubie ἐψιμυθίωτο scripserat. Cod. Guelf. ἐψιμμ.]

Ψὶν, Hesych. αὐτοῖς, quod et σφίν : item αὐτὸν, Ipsum, pro quo et μὶν dicitur. [V. vol. 7, p. 1595.]

[Ψινάζω. V. Ψινάς.]

Ψίναθος, ἡ, Hesychio ἀγρία αἴξ, Capra sylvatica.

[Ψινὰς, άδος, ἡ.] Ψινὰς ἄμπελος dicitur quæ et ῥυὰς, Vitis cui fructus decidit s. defluit, quæ fructum amittere solet, ut docui s. v. Ῥυάς. Sic Hesychio etiam ψινάδες sunt αἱ ῥυάδες ἄμπελοι : qui itidem verb. Ψινάζει exp. ἀπορρεῖ : sed addens, dici non solum de fructu infirmiore, sed etiam de foliis. [Hesych. supra : Ψεινάζει· ἀπορρεῖ. In Etym. Voss. ap. Gaisf. p. 2283 · Ψηνάζει· ἀπορρεῖ τὰ ἀσθενῆ τοῦ καρποῦ, φυλλοροεῖ. Καὶ ψηνάδες αἱ ἄμπελοι.] Theophr. [H. Pl. 4, 14, 6] id ψίνεσθαι vocat, ut vidisti s. v. Ῥυάς. [Ψίνεσθαι quo Theophrastus utitur non differre a φθίνεσθαι probatur adjectivo ψινάδες, quæ eadem φθινάδες vocantur. Sed fortasse ψίνεσθαι et ψινάζειν peculiariter dicta sunt de floribus foliisque caducis, quæ destillantium similitudinem præbent, illa generali significatione Tabescendi proprietate quadam soni circumscripta, qua vim verbi ψιάζειν, i. e. ψεκάζειν, consequuntur. Lobeck. Rhem. p. 122. Neque aliter Fraas. Synopsi plantt. floræ class. p. 34, ψίνεσθαι in Græcia vites quando non irrigantur suo tempore, ideoque flores decidunt. Hase.]

[Ψίναφθος, ἡ, Psinaphthus. Steph. Byz. : Ψ. (Ψίναφος ed. Ald.), Αἰγύπτου πολίχνιον, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν Αἰγυπτιακῶν δευτέρῳ. Τὸ ἐθνικὸν Ψιναφθίτης.]

[Ψίνδομαι. V. Ψίζω.

[Ψινέκταβις, εως, ἡ, Psinectabis. Steph. Byz. : Ψ., κώμη Αἰγυπτία. Κλίνεται Ψινεκτάβεως. Τὸ ἐθνικὸν Ψινεκναβίτης τῷ λόγῳ τῶν εἰς ις καὶ τῷ τύπῳ τῆς χώρας.]

[Ψίνθος. V. Ψίζω.]

[Ψίνομαι. V. Ψινάς.]

[Ψινύθιος, ία, ιον.] Ψινύθιον Hesychio est φαῦλον, Malum : itidemque Suidæ. [V. Ψαινύθιος.]

[Ψὶξ, ιχὸς, ἡ. Suidas : Ψίξ· ψιχός κλίνεται.] In Lexico meo vet. affertur et Ψίχω pro ἐμβρωματίζω, indeque derivatur Ψὶξ, quod Eust. [p. 1071, 4; 1631, 43] ex ψίζω deducit. Est autem ψὶξ, Mica, Minutum frustulum, panis sc. friati. Alex. Aphr. : Ἐὰν ψὶξ ἢ ποτὸν εἰς τραχεῖαν ἀρτηρίαν παραδράμῃ, πνιγμὸς ἕπεται. Sic ap. Greg. Naz. : Ἡ ψὶξ παραδραμοῦσα ἀπώλεσε. Alex. Trall. in curatione lethargi : Ἀγαθὸν δὲ καὶ αἱ ψίχες μετ' ἀπομέλιτος ἢ ὑδρομήλου διδόμεναι, Micæ panis, s. Micæ ex medulla panis friata. [Commune est ψὶξ, cujus rectus casus legitur ap. Alex. Aphrod. Pobl. 1, 40, et in Gloss. : Ψὶξ, Mica. Photius et Suidas : Ψίχες ἀρσενικῶς· ὁ δὲ Θεολόγος ψὶξ παραδραμοῦσα, quod legitur vol. 1, p. 446, B. Idem δὸς ψίχας ἀλλοτρίας scripsit Carm. 43, p. 111, D; eodemque modo αἱ ψίχες Aretæus Cur. acut. 2, 11, p. 113, 26. (Dat. ψιξὶ ap. eund. Cur. chron. 2, 12, p. 133, 44.) Plut. Mor. p. 77, E. Alex. Trall. 1, 14, p. 60; 6, 1, p. 272. Eustath. Epist. 5, p. 312, 42. Anon. Progymn. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 646, 16. Hesych. et gramm. Bekk. p. 461, 25, s. v. Ἀττάραγοι, quibus locis paroxytonum est, ut et Galen. vol. 8, p. 846, Paul. Æg. 4, 21, p. 141, et femininum, sed τοὺς ψίχας ἐψηθέντας Alex. Trall. 8, 1, p. 391, et producta priore Gregor. Carm. 51, p. 132, C. Verum hujus poetæ auctoritas nulla, et cetera quæ per χος declinantur, iota breve habent, longum vero quæ per γ et κ, excepto gentilitio Βρίγες. Lobeck. Paral. p. 104. Adde Theoph. Nonn. vol. 1, p. 284 : Φακὴν ἑψήσας μετὰ ψιχῶν κατάπλασσε. Ψίχας ib. p. 374; vol. 2, p. 130. Photius p. 564, 17, et Etym. M. p. 743, 57 : Τάγυρι τὸ βραχύτατον καὶ ἐλάχιστον, οἷον ψίχα (sic Pierson. ad Mœr. p. 331 pro ψιλὰ) λέγουσιν. Ψιχάρπαξ producta syllaba prima, ut metro aptum esset, est in Batrachom. Homerica.] Dicitur vero et Ψίχη pro ψὶξ, ut Hesych. docet : cui ψίχαι sunt αἱ ἀποπίπτουσαι τῶν ἄρτων τεμνομένων ψιχίαι, Micæ et frustula quæ decidunt ex pane, quum secatur. [Ψίχαι et ψιχίαι pariter suspectæ.]

[Ψίουφις, Psiuphis, n. pr. frequens in titt. Nubiæ. C. I. vol. 3, p. 463, n. 4990, 8; p. 472, n. 5028, 9. Hase.]

[Ψὶς, ιδὸς, ἡ. V. Ψιάς.]

[Ψίσις, εως, ἡ. Per ἀπώλεια exp. Hesych., ut supra Ψιθήν (ψιθύν Schrevel.)· τὴν ἀπώλειαν. « Ψίσις est φθίσις, ut ψείρω φθείρω (ap. Hesych. Ψείρει· φθείρει), ψινὰς pro φθινὰς, ἐψίσθη, ἀπέθανε, i. q. ἐφθίσθη. » Lobeck. Rhem. p. 32.]

Ψίττα, et Σίττα, sunt βουκολικὰ ἐπιφθέγματα, quibus utuntur ἐν τῷ διώκειν τὰς βοῦς, ut tradit schol. Theocr. [4, 45. V. Σίττα vol. 7, p. 299, et infra Ψύττα.] Inde Ψιττάζειν, quod Pausanias esse dicit τὸ ποιμενικῶς φθέγγεσθαι, Pastoricium illud ψίττα sonare, teste Eust. [p. 1631, 5. Qui hoc verbo ipse utitur Opusc. p 51, 80 : Ὅτε καὶ ψιττακίζειν δοκοῦμεν κατὰ κίσσας φθέγγεσθαι.] Meminit Hesych. quoque, scribens et ipse ψίττα (oxytonως ejus codd. habent ψιττὰ) esse ποιμενικὸν ἐπίφθεγμα : et Ψιττάζων, ψιττὰ ἐπιφθεγγόμενος. Forsitan autem hoc ψίττα derivatum est ex Ψίττον [Literarum series postulat Ψίττα, quod restituit Hemst.], quod Idem exp. ταχέως, εὐθέως, Cito, Velociter [Etym. Voss. ap. Gaisf. p. 2284 : Ψίττα· συντόμως (συντόνως)] : ut sit vox pastoritia qua pecus ad celerius progrediendum incitant. [Conf. Nauck. Aristophanis Byz. fragm. ed. a. 1848, p. 161. Hase.]

[Ψίττα vitiose pro ψῆττα. V. Ψῆσσα.]

[Ψιττάδιον, τό. HSt. post verba s. v. Ψῆσσα posita :] Nam apud Athen. legitur dimin. Ψιττάδιον, libro 3, [p. 105, F] ex Anaxandride : Καὶ ψιττα δίοις μετὰ κωβιδαρίων. [Scribendum ψηττα ρίοις, ut dictum s. v. Ψηττάδιον.] Et Ψιττοειδὴς affertur pro Passeris piscis effigiem repræsentans. [Vitiose pro ψηττοειδὴς, quod v.]

[Ψιττάζω. V. Ψιττα.]

Ψιττάκη, ἡ, Psittaca, Indica avis humanam vocem imitans, veluti quæ hominis more πλατύγλωττος sit, ut est ap. Aristot. H. A. 8, 12 [p. 597, 27, ubi alii libri ψιτάκη, σιττακὴ, σιτακή]. Ab aliis dicitur Ψιττακὸς [in ψητακὸς corruptum ap. Arcad. p. 51, 8], velut ab Athen. 9, [p. 387, D] et Plut. De solert. anim. [p. 972, F.] Itemque Psittacus Lat. Vocatur etiam Σιττακός. In Ctesiana vero Epitome legitur et Βίττακος, Indicorum initio. Cetera vide ap. Ælian. [6, 19; 13, 18; 16, 15. Sext. Emp. p. 425, 510. Inscr. ap. Bœckh. vol. 3, p. 1076 : Τρόφιμος ... ψιττακῷ ἰδίῳ θρεπτῷ μνήμης χάριν.] Oppian. [Ixeut. 1, 16.] Plin. [6, 19; 10, 42, 74; 11, 37. || Hinc adj. *Psittacinus*, ut Psittacinum collyrium, a colore sic dictum, ap. Scribon. Larg. Compos. 27, et Marcell. Empir. c. 8. G. D. Jo. Chrys. t. 5, p. 609, A; t. 9, p. 91, E : Οἱ ψιττακοὶ λεγόμενοι πόθεν εἰσὶ γνώριμοι; οὐκ ἀπὸ τοῦ λαλεῖν κατὰ ἄνθρωπον; Ψιττακὸν esse Psittacum Alexandri L. arbitratur Bussemaker. Schol. Oppian. p. 655. Hase.]

[Ψιττάκη, ἡ, Psittaca. Steph. Byz.: Ψ., πόλις παρὰ τῷ Τίγριδι, ἐν ᾗ τὸ φυτὸν τῶν ψιττακίων, ὡς Δαμόφιλος. Ὁ πολίτης Ψιττάκιος ὡς ἀπὸ τοῦ ψιττακίας (fort. ψιττακίου vel ψιττακίων. Usitata forma est φιττάκιον : ejus qua noster usus est, vestigium habes ap. Athen. 14, p. 649, C. Meinek.) καρποῦ. Τὸ κυριώτερον δὲ ἐθνικὸν Ψιττακηνὸς διὰ τὸ ἐπιχώριον, καὶ Ψιττακηνὴ ἡ χώρα, ἧς καὶ Ἀριστοτέλης μέμνηται ἐν τοῖς Θαυμασίοις (c. 33). Falsum accentum Ψιττακὴ correxit Meinekius, ut similium nominum analogia postulat : v. Lobeck. Pathol. Proleg. p. 312. De altera nominis forma Σιττάκη dictum vol. 7, p. 299.]

Ψιττακία, ἡ, Hesychio [Photio et Suidæ] εἶδος [recte γένος Suidæ codex Paris. A cum Photio et Hesychio] ὑποδήματος γυναικείου. [Lemma glossæ apud hos grammaticos est ψιττακίαν, unde nominativum femininum ψιττακία posuit HSt. Sed probabilius est hæc calceamenta ψιττάκια, τὰ, genere neutro dicta fuisse. Et sic Etym. Voss. ap. Gaisford. p. 2284 : Ψιττάκια· ὑποδήματα γυναικείου γένους· ubi corrigendum ὑποδήματος γυναικείου γένος.]

[Ψιττάκινος. V. Ψιττάκη.]

[Ψιττάκιον, τό.] Ψιττάκια, τὰ, a nonnullis vocantur ea, quæ Syri πιστάκια, Posidonius βιστάκια, Nicander δασέως appellat φιστάκια, teste Eust. [p. 1210, 42, ex Athen. 14, p. 649, C.] Itidem Damogeron ap. Geopon. 10, [12, 1] ψιττάκια dicit, quæ Diophanes πιστάκια. [Athenæi verba sunt, Παράκειται ἡμῖν ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ψιττάκια· ἅπερ παρὰ τίνι κεῖται ... ἐγώ σε ὀιδάξω. Νίκανδρος ἐν τοῖς Θηριακοῖς (891) μνημονεύων αὐτῶν φησι « Ψιττάκι' (Epitome φιττάκι', apud Nicandrum nunc πιστάκι') ἀκρεμόνεσσιν ἀμυγδαλέοισιν ὅμοια· » γράφεται δὲ καὶ « βιστάκια ... ἀμυγδαλόεντα πέφανται. » Post hæc βιστάκιον ex Posidonio, πιστάκια ex Georgicis affert. Tum pergit : Καὶ οὗτοι μὲν (οἱ τὰ Γεωργικὰ συγγράψαντες) διὰ τοῦ π πιστάκια ταῦτα ὠνόμασαν, ὁ δὲ Νίκανδρος δασέως φιττάκια (sic codex et Epitome, ex eaque Eustathius; φιτάκια in apographo Palat., φιστάκια in ed. Casauboni), Ποσειδώνιος δὲ βιστάκια. Ex verbis δασέως φιττάκια apparet in versu Nicandri supra apposito Athenæum non ψιττάκια legisse, sed quod est in Epitome φιττάκια. Formæ ψιττάκια exempla sunt ap. Theoph. Nonn. c. 91, 217 et 240 (sed πιστάκιον c. 240). De formis Βιστάκιον et Πιστάκιον suis locis diximus. G. D. Fraas. Syn, plantt. floræ cl. p. 83 arbitratur ψιττάκιον esse Pistaciam veram L. Hase.]

[Ψιττάχεμμις, εως, ἡ, Psittachemmis. Steph. Byz.: Ψ., κώμη τῆς Αἰγυπτίας (Αἰγύπτου Meinek.). Τὸ ἐθνικὸν Ψιτταχεμμίτης καὶ τῷ τύπῳ τῶν εἰς ις καὶ ὅτι τοῦ ἁπλοῦ τοῦ Χέμμις τὸ ἐθνικὸν Χεμμίτης. Κώμη δ' ἐστὶ καὶ αὐτὴ Αἰγυπτία. Idem hunc vicum memorat s. v. Ψώχεμμις.]

[Ψιττίον, τό. V. Ψιχίον.]

[Ψιττοειδής. V. Ψιττάδιον.]

[Ψίττον. V. Ψίττα.]

[Ψιττόπους vitiose pro ψηττοπους, quod v.]

[Ψιφά. V. Ψιχίον.]

[Ψιφαῖον· ἰστίον· ὅτε δὲ ψίαθος· ἢ μικρὸν ὀρνιθάριον, Hesych.]

Ψιχάρπαξ, αγος, ἡ, Raptor micarum, nomen propr. muris cujusdam ap. auctorem Batrachomyomachiæ [28] : Ψιχάρπαξ μὲν ἐγὼ κικλήσκομαι, εἰμὶ δὲ κοῦρος Τρωξάρταο πατρὸς μεγαλήτορος. [Ib. 24, 105, 141, 236.] Finxit autem illa nomina ex re, quoniam rodunt panem et micas auferunt, ut et alia similia ibi commentus est, πτερνοτρώκτης, πτερνογλύφος, τυρογλύφος, πτερνοφάγος, λειχοπίναξ, κνισσοδιώκτης, σιτοφάγος, ἀρτεπίβουλος.

[Ψίχη. V. Ψίξ.]

[Ψίχηνα. V. Ψιχίον.]

[Ψιχίδιον, τὸ, i. q. ψιχίον. Etym. M. p. 168, 2 : Τῶν κλωμένων ἄρτων τὰ ψιχίδια.]

[Ψιχίον, τό. HSt. s. v. Ψίξ :] Et vox dimin. Ψιχίον, τὸ, Parva mica, Minutissimum frustulum. [Apud Suidam s. v. Ψίχες.] Matth. 15, [27] : Ἀπὸ τῶν ψιχίων τῶν πιπτόντων ἀπὸ τῆς τραπέζης φαγεῖν, Edere de micis quæ cadebant de mensa. Apud Hesych. legitur etiam Ψίχηνα [quod corruptum fort. ex ψιχία] pro ψωμία. Necnon Ψιττία, itidem pro ψωμία, quod Atticum esse dicit. Ad hæc Ψιφὰ, ἑψητὰ λεπτά.

Ψιχιώδης, ὁ, ἡ, Micæ speciem gerens, Minutus instar micæ. Eust. p. 1817 : Οἱ σμικρότατοι καὶ ψιχιώδεις ψωμοὶ, sc. ἄκολοι.

[Ψιχίων, ωνος, ὁ, Psichio, nomen a ψίξ fictum parasiti ap. Alciphr. 3, 45, ut Ψιχοδιαλέκτης ibidem, de quo Meinek. : « Significat hominem qui rem habet et consuescit cum frustulis, i. e. qui frustulis vescitur, ut συγγίνεσθαι φάγροις et similia dicuntur a Comicis. » Tertium hujus generis nomen est Ψιχοκλαύστης ib. 43, quod Meinek. cum χρυσοκλαύστης comparat, sed haud dubie corruptum est ex Ψιχοκλάστης, quod probabilius quam Ψιχοκναύστης. Quartum est Ψιχόμαχος ib. 71. Quintum denique Ψιχάρπαξ ex Batrachomyomachia v. suo loco.]

[Ψιχοδιαλέκτης, Ψιχοκλάστης, Ψιχοκλαύστης, Ψιχοκναύστης. V. Ψιχίων.]

[Ψιχολογέω, Micas lego, Gl.]

[Ψιχόμαχος. V. Ψιχίων.]

[Ψίω. V. Ψίζω.]

[Ψό. Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 46, 16 : Ψο· οὐδὲν ἐπίρρημα μονοσύλλαβον εἰς ο λήγει, ἀλλὰ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ποιμέσι εἴρηται τὸ ψο. Fuit ποιμενικὸν ἐπίφθεγμα, quod eodem ex loco Sophoclis memorant grammatici in Etym. M. p. 405, 32, et in Cram. Anecd. Oxon. vol. 1, p. 118, 14; 343, 24, Eustath. p. 855, 25.]

[Ψόα. V. Ψύα.]

Ψογερὸς, ὰ, ὸν, i. q. ἐπίψογος. [De accentu Arcad. p. 71, 8.] Et Ψόγιος, pro eodem : Hesych. enim ψογερὸν exp. μεμπτὸν, ἐπίψογον, αἰσχρόν : et ψόγια affert itidem pro ψογερὰ καὶ οὐκ ἄξια ἀκοῆς, ὡς λίαν μεμπτὰ, Reprehendenda nec audienda. [Ψογερὸς active, Qui reprehendere s. obtrectare solet. Pind. Pyth. 2, 100 : Ψογερὸν Ἀρχίλοχον. Ælian. V. H. 3, 7 : Θεασάμενός τινας καθεζομένους ἐν ἰατρείῳ ψογερούς. Plut. Comp. Cim. et Luculli c. 1 : Ὁ ψογερώτατος καὶ φιλομεμφέστατος. Eustath. p. 772, 3 : Τοὺς φθονεροὺς καὶ ψογεροὺς Τελχῖνας. Adverb. Ψογερῶς ap. eund. p. 827. || Ψόγιον male a quibusdam illatum Pind. Nem. 7, 200, ubi libri alii ψέγιον, alii ψάγιον, quod recte restituit Bergkius collata gl. Hesychii, Ψάγιον· πλάγιον, λοξὸν, ἐπικεκλιμένον. || Ψόγειος ap. Chœrob. in Cram. Anecd. Oxon. vol. 2, p. 279, 26 : Ψόγος· παρὰ τὸ ψέγω. Ψόγειος ει δίφθογγος, καὶ προπαροξύνεται· ἔνθεν καὶ οὐδέτερον παρὰ τὸ ψόγεια. G. D. Procl. Paraphr. in Ptol. p. 225, 13, σαθροὺς, ψ., Vituperatores. || Adverb. Ψογερῶς Eustath. Il. p. 827, 30. Hase.]

[Ψογέω, Vitupero, Criminor. Maccab. 1, 11, 5 : Εἰς τὸ ψογῆσαι αὐτόν· et ἐψόγησεν ib. 11. Recte, ut videtur, cod. Alex. ψογίσαι et ἐψόγισεν. Nam ψογίζω probabilior forma quam ψογέω. G. D. Sic quoque Epiphan. t. 1, p. 664, D, ψογίζων, et pass. ib. p. 661, A, τὰ ψογιζόμενα εἰς ἔπαινον φέρει. Hase.]

[Ψογίζω. V. Ψογέω.]

[Ψόγιος. V. Ψογερός.]

[Ψόγξαι· ἀκοῦσαι, obscura gl. Hesychii.]

Ψόγος, ὁ, Reprehensio, Vituperatio s. Vituperium : oppositum habens τὸν ἔπαινον, Laudem, sicuti τῷ ψέγω contrarium est τὸ ἐπαινῶ. [Hesych. : Ψ., κατάγνωσις, μέμψις, ὄνειδος. Simonid. ap. Plat. Protag. p. 339,

B : Ἄνευ ψόγου τετυγμένον. Pind. Nem. 7, 89 : Σκοτεινὸν ἀπέχων ψ. Æsch. Suppl. 973 : Ἐπειπεῖν ψόγον ἀλλοθρόοις· Ag. 937 : Τὸν ἀνθρώπειον ψ. Soph. Aut. 759 : Ἐπὶ ψόγοισι δεννάσεις ἐμέ. Frequentius apud Euripidem, velut Tro. 643 : Κἂν προσῇ ... ψόγος γυναιξί· El. 643 : Ψόγον τρέμουσα δημοτῶν· Bacch. 778 : Ψ. ἐς Ἕλληνας μέγας· Hel. 852 : Οὐ λήψομαι πολὺν ψ. 993 : Ψ. σῷ πατρί. Aristoph. Thesm. 146 : Τοῦ φθόνου μὲν τὸν ψόγον ἤκουσα. Plato Polit. p. 286, C : Τόν τε ψόγον ἑκάστοτε καὶ ἔπαινον ποιεῖσθαι βραχύτητος· Leg. 12, p. 957, C : Ὅσοι ... ἐν ποιήμασιν ἔπαινοι καὶ ψόγοι περί τινων λέγονται· 8, p. 829, C : Ἐγκώμιά τε καὶ ψόγους ποιεῖν ἀλλήλοις· Gorg. p. 483, C : Τοὺς ψόγους ψέγουσιν. Xen. Mem. 3, 6, 16 : Ἐπὶ τοῖς τοιούτοις ἐπαίνου μᾶλλον ἢ ψόγου τυγχάνειν· et Symp. 8, 33.] Isocr. Ad Dem. [p. 9, C] : Ἀρχὴ γὰρ φιλίας μὲν, ἔπαινος, ἔχθρας δὲ ψόγος. [Id. p. 2, C : Τὸν ὄκνον ψόγον ἡγεῖται· 11, C : Μᾶλλον εὐλαβοῦ ψόγον ἢ κίνδυνον.] Plutarch. De laude propr. [p. 546, E] : Ἀλλὰ μὴν καὶ τὸ περὶ τοὺς ψόγους καὶ τὰς καταιτιάσεις γένος ἐπισφαλές ἐστι, καὶ παρέχον ἐκτροπὰς τοῖς περὶ δόξαν νοσοῦσι· De virt. mor. : Καὶ γὰρ ἡ νουθεσία καὶ ὁ ψόγος ἐμποιεῖ μετάνοιαν καὶ αἰσχύνην, quæ αἰσχύνη definitur esse φόβος δικαίου ψόγου, Timor justæ reprehensionis, ap. Gell. 19, 6. Rursum Plutarch. De κακοηθείᾳ Herodoti [p. 856, B] : Οἱ τοῖς ψόγοις ἐπαίνους τινὰς παρατιθέντες. Et mox : Οἱ σύν τινι τέχνῃ καὶ δεινότητι κολακεύοντες, ἔστιν ὅτε πολλοῖς καὶ μακροῖς ἐπαίνοις ψόγους παραμιγνύουσιν ἐλαφροὺς, οἷον ἥδυσμα τῇ κολακείᾳ τὴν παῤῥησίαν ἐμβάλλοντες· aliquanto post, Ὡς δὲ εἰώθει παραμιγνὺς πίστεως ἕνεκα τοῖς ψόγοις ἐπαίνους τινάς. Item dicitur aliquis ψόγους ποιεῖν, et ἐπιφέρειν. [V. locos Platonicos supra allatos.] Aristot. De poet. [c. 4] : Πρῶτον ψόγους ποιοῦντες, ὥσπερ ἕτεροι ὕμνους καὶ ἐγκώμια, Reprehensiones : quales sunt in Satyris Juvenalis et Persii. Thuc. 1, [70] : Νομίζομεν ἄξιοι εἶναι τοῖς πέλας ψόγον ἐπενεγκεῖν, Si nos esse dignos censemus, qui alios vituperemus. Nam sunt ψόγοι τινὲς οἱ πρὸς αὐτοὺς ἀναφερόμενοι τοὺς ψέγοντας ὑπὸ τῆς ἀληθείας, inquit Plutarchus, et tunc turpe est doctori, quum culpa redarguit ipsum. Præterea apud Plat. [Leg. [1, p. 642, D] εἰς ψόγον ἄγειν, et [ib. 4, p. 411, C] πρὸς ψόγον ἄγειν pro Vituperare. At ψόγον ἔχειν [ib. 7, p. 823, B], Reprehendi et male audire. [Et ὑπέχειν Rep. 3, p. 403, C : Ψόγον ἀμουσίας ὑφέξοντα. Rhetorica ψόγου definitio ap. Aphthon. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 93, 5 : Ψ. ἐστὶ λόγος ἐκθετικὸς τῶν προσόντων τινὶ κακῶν. Τόπου δὲ κοινοῦ διενήνοχε τῷ τὸν μὲν τόπον ἐπάγεσθαι κόλασιν, τὸν δὲ ψόγον μόνην ἔχειν διαβολήν. Διαιρεῖται δὲ τοῖς αὐτοῖς κεφαλαίοις οἷσπερ καὶ τὸ ἐγκώμιον, etc. Aristid. ib. vol. 9, p. 402 : Ὁ ψόγος ἐν τρισὶ τρόποις λαμβάνεται· καὶ γὰρ κατὰ τὴν αὔξησιν ἔστι ψέγειν, καὶ κατὰ παράλειψιν, καὶ κατὰ παραβολήν, etc. Aristot. Rhet. 1, 3 : Ἐπιδεικτικοῦ (γένους τῶν λόγων) τὸ μὲν ἔπαινος, τὸ δὲ ψόγος. Id. Eth. Nic. 3, 1.]

[Ψόδιος, ία, ιον.] Ψόδιον, Hesychio σκολιὸν, Tortum, Tortuosum, Obliquum. Idem Ψοδίαν exp. ψευδῆ, sed addens, a Laconibus ita dici τὸν στόμαχον. Suid. a Cretensibus τὰ ψευδῆ vocari ψόδια tradit. [Suidæ ex codd. ψούδια restitutum ut legitur ap. Photium p. 656, 1. Conf. Lobeck. Rhem. p. 261.]

[Ψοθάλλω.] Ψοθάλλειν Hesychio est ψοφεῖν, Strepere, Strepitum edere : forsan a ψοθὸς, quod ei est θόρυβος. [Recto accentu ψόθος, ὁ ψόφος ap. Arcad. p. 49, 9, et Theognost. Can. p. 54, 13. Verbo ψοθάλλω simile est ψαθάλλω, q. v.] Idem id ipsum ψοθὸν exp. etiam μέλαν, Nigrum : unde erit Ψοθίον, quod Eidem est αἰθαλῶδες. Apud Eund. Ψόθος et Ψοθώα pro ψώρα, ἀκαθαρσία : et Ψόθωρον, αὐχμηρὸν, Squalidum. Suid. quoque ψόθος pro ἀκαθαρσία affert ex Phrynicho. Dicitur et Ψοῖθος pro ψόθος. [Photius p. 655, 12 : Ψο· ἐπὶ τοῦ σαπροῦ καὶ μὴ συναρέσκοντος· ἔστι δὲ ἀποκομματικοῦ (ἀπόκομμα Ἀττικοῦ Bernhard. ad Suidam) λεξειδίου· ψόθον γὰρ καλοῦσιν. Ἀριστοφάνης. Πλέω γράσου καὶ ψοθοίου καὶ ῥύπου γε καὶ ψόθου· Αἰσχύλος Θεωροῖς. « Lege Πλέω γράσου τε καὶ ψόθου· οἷον, καὶ ῥύπου· Αἰσχύλος Θεωροῖς. Et intellige quasi statim post ψο sequeretur Αἰσχύλος. » Dobræus in indice p. 735. Theognost. Can. p. 53, 28, ubi de nominibus oxytonis in οιος agit : Ψοθοιὸς ὁ ἀκάθαρτος. Ibid. p. 106, 27, inter nomina in ωα : Κριῶα ὄνομα δήμου Ἀττικοῦ, ψοθῶα ἡ ψῶρα. Arcad. p. 100, 23 : Τὰ εἰς α καθαρὸν τῷ ω παραληγόμενα βαρύνεται ... Κριώα, ψοθώα, ἡ ψώρα. Id. p. 107, 6 : Τὰ εἰς κη ὑπερδισύλλαβα τῷ ε ἢ τῷ ο παραληγόμενα σπάνιά εἰσι. Τὸ ἀλωπεκή ὀξύνεται, τὸ δὲ βορβορόκη βαρύνεται, καὶ τὸ ψοθούκη ἡ ἀκαθαρσία· ubi verba grammatici ψοθόκη postulant, etsi hoc quoque vocabulum jure miratur Lobeck. Pathol. Proleg. p. 330. Non minus mirum adjectivum ab Theognosto positum ψοθοιὸς, quod ψόθιον potius esse exspectes. Eo usus Bergkius ap. Meinek. Com. vol. 2, p. 1224, verba ab Photio allata in duo fragmenta divisit, Πλέῳ γράσου τε καὶ ψοθοιοί. Καὶ ῥύπου γε καὶ ψόθου πλέων, ut alterum Æschyli, alterum Aristophanis sit : conjectura valde incerta.]

[Ψόθιος, ία, ιον. V. Ψοθάλλω.]

[Ψοθοιός. Ψοθόκη. Ψόθος. Ψοθούκη. Ψοθώα. Ψόθωρος. V. Ψοθάλλω.]

[Ψοιά. V. Ψύα.]

Ψοίθης, ὁ, Hesychio, [Photio] et Suidæ [et Etym. Voss.] ὁ ἀλαζὼν, Jactator. [Consentiunt Zonaras p. 1875, et Lexicon σχεδογραφικὸν in Boiss. Anecd. vol. 4, p. 411 : Ψοίθης ὁ κενόδοξος. Idem est Σοίθης, quod v. Ex Ψύθης detortum videbatur Ruhnkenio Epist. crit. p. 215. Diphthongum diserte agnoscit Theognost. Can. p. 26, 22 : Τὸ ψοῖθος ἐπὶ τῆς σποδοῦ καὶ ψοίθης ὁ ἀλαζὼν σεσημείωται διὰ τῆς οι διφθόγγου.]

Ψοῖδος, ὁ, [Photio et] Suidæ [et Etym. Voss.] σποδὸς, Cinis : quod idem ψόθος et ψόμμος. [Eadem gl. ap. Theognost. Can. p. 26, 22, et ap. gramm. codicis Taurin. in Peyroni Annot. ad Etym. M. p. 1070, cum inutili additamento, εὕρηται καὶ διὰ τοῦ υ ψιλοῦ, καὶ σημαίνει τὴν λοιδορίαν.]

[Ψοῖτης, ὁ.] Ψωῖτης μυελὸς, ex Galen. 5 De locis affect. affertur pro Spinalis medulla, quæ et νωτιαῖος sive ῥαχίτης μυελὸς nominatur. Sed scrib. Ψοΐτης μυελὸς, et intelligendus ὁ ἐν ταῖς ψόαις.

Ψολόεις, εσσα, εν, Fumidus, Fumosus, Flammeus, Flammans. [Etym. M. p. 819, 6 : Ψ. κεραυνόν· τὸν ἅμα τῷ ψαῦσαι ὀλλύντα, τὸν ὀξέως φερόμενον. Similiter Eust. p. 1949, 35, et Suidas, qui in alia gl. Ψολόεν exp. φλογόεν πῦρ.] Hom. Od. Ψ, [330] : Ἠὼ δ' ὡς νῆα θοὴν ἔβαλε ψολόεντι κεραυνῷ Ζεὺς ὑψιβρεμέτης. [Et Ω, 539. Il. Ven. 289. Batrach. 287. Pind. Nem. 10, 133.] Sic Hesiod. Sc. [422] : Πληγεῖσα Διὸς ψολόεντι κεραυνῷ. [Id. Theog. 515.] Quod interpr. αἰθαλοποιῷ; non male; nam et Aristot. De mundo [c. 4], Τῶν δὲ κεραυνῶν, inquit, οἱ μὲν αἰθαλώδεις, ψολόεντες λέγονται. Quibus subjungit, Οἱ δὲ ταχέως διάττοντες, ἀργῆτες· ἑλικίαι δὲ, οἱ γραμμοειδῶς φερόμενοι· σκηπτοὶ δὲ, ὅσοι κατασκήπτουσι. I. e., Bud. interprete, Ψολόεις κεραυνὸς dicitur Fulmen, quum fuliginem contraxit : ἀργὴς, Si raptim emicuerit : ἑλικίας, Si lineari specie conformatum est : σκηπτοὶ dicuntur Quæcunque fulmina in quidvis illisa sunt. [Aristot. Meteor. 3, 1 : Ἐὰν ἐν αὐτῷ τῷ νέφει πολὺ καὶ λεπτὸν ἐκθλιβῇ πνεῦμα, τοῦτο γίνεται κεραυνὸς, ἐὰν μὲν πάνυ λεπτὸν, οὐκ ἐπικάων διὰ λεπτότητα, ὃν οἱ ποιηταὶ ἀργῆτα καλοῦσιν, ἐὰν δ' ἧττον, ἐπικάων, ὃν ψολόεντα καλοῦσιν.] Omnium horum meminit Hom. præterquam ἑλικιῶν, ut Aristophanis quoque schol. annotavit : Τῶν γὰρ (inquit ille in expositione loci in Ψολοκομπία citati) κεραυνῶν οἱ μὲν, καταιβάται, οἱ δὲ ψολόεντες, οἱ δὲ ἀργῆτες καλοῦνται, ὡς Ὅμηρος ὠνόμασεν· qui enim καταιβάται nominantur, Aristoteli et aliis sunt σκηπτοὶ, qui sc. κατασκήπτουσιν εἰς τὴν γῆν. Schol. Nicandri Ther. [288] annotat hoc vocabulo ψόλοεις tria significari, τὸ μέλαν, τὸ σποδοειδὲς, τὸ λαμπρὸν, afferens ex Euphorione, Ἡ Αἴτνην ψολόεσσαν ἐναύλιον Ἀστεροπαίου. Et, Ἀχλύν τε ψολόεσσαν, ἀϊδνήεντά τε καπνόν. Quibus tamen in ll. pro Fumida etiam s. Fuliginosa accipere possumus ψολόεσσα : in priore autem pro Flammans etiam. Idem rursum schol. in hoc l. Nicandri, de hæmorrhoo serpente, Ἄλλοτε μὲν χροιῇ ψολόεις, ὁτὲ δ' ἔμπαλιν αἰθὸς, hoc ψολόεις accipi posse annotat vel pro καυστικὸς et πεπυρακτωμένος, nimirum διὰ τὴν τῆς ἀλγηδόνος πύρωσιν, ἢ τοῖς δηχθεῖσιν ἑπακολουθεῖν εἴωθε : vel διὰ τὸ διαπύρους ἔχειν τοὺς ὀφθαλμούς. Quæ mihi equidem ἀπροσδιόνυσα videntur; quid enim hæc ad τὴν χροιήν? Dicamus igitur Fuliginosus potius. Pro Flammeus enim non esse accipiendum videtur, quum ei præcedente versu tribuat φλόγεον κάρηνον. Aetius certe

hos serpentes esse ait igneo oculorum colore, per corpus vero multis notis albis et nigris variegatos. Idem ap. Eund. in eod. opere [129] ψολόεντος ἐχίδνης exp. πυρώδους καὶ τεφρώδους, Igneæ ac cinereæ. Et Suidas ψολόεν πῦρ affert pro φλογόεν, Flammeum s. Flammans : qui ψολόεντα κεραυνὸν dictum ait τὸν ὀξέως φθείροντα : procul dubio ad etymon illud alludens, quod ψολόεντα dictum vult quasi αἶψα ὀλλύντα, inani admodum futilitate. Hesych. vero et ψαλόεντα affert pro τὰ ἐν τῷ ψαύειν ἀπολλύντα, a nominativo sing. Ψαλόεις.

[Ψολόεις, οἱ (pro Ψολόεντες dictum cum similibus formis comparavit Meinek. Exerc. in Athen. 1, p. 16), gens Bœotica, de qua Plutarch. Mor. p. 299, F : Τίνες οἱ παρὰ Βοιωτοῖς Ψολόεις καὶ τίνες Αἰολεῖαι; Τὰς Μινύου θυγατέρας φασὶ Λευκίππην καὶ Ἀρσινόην καὶ Ἀλκαθόην μανείσας ἀνθρωπίνων ἐπιθυμῆσαι κρεῶν καὶ διαλαχεῖν περὶ τῶν τέκνων, Λευκίππης λαχούσης παρασχεῖν Ἵππασον υἱὸν διασπάσασθαι· κληθῆναι τοὺς μὲν ἄνδρας αὐτῶν δυσειματοῦντας ὑπὸ λύπης καὶ πένθους Ψολόεις, κτλ.]

Ψολοκομπία, ἡ, Fumosa jactantia, i. e. Vana et inanis, nec plus quicquam habens quam merum fumum, Verba inanis jactantiæ plena, et quæ in fumum abeunt. Aristoph. Eq. [696] : Ἥσθην ἀπειλαῖς, ἐγέλασα ψολοκομπίαις. Ubi schol. hoc ψολοκομπίαις exp. αἰθαλοκομπίαις, μεγαλοδοξίαις, μεγαληγορίαις, καπνοῖς. Videri possit poeta allusisse etiam ad ψολόεντας Homeri κεραυνούς : ut ψολοκομπίαι sint κόμποι μεγάλαυχοι et μεγαληγόροι : tamque grande tonantes et βροντῶντες quam οἱ ψολόεντες κεραυνοί. Apud Hesych. legimus etiam Ψολοκομπίαι, ἀλαζόνες, κομπασταί : a nominativo sing. Ψολοκομπίας, Fumidus jactator, Vanus levisque jactator, quique nihil nisi fumos venditat verbis prægrandibus et ἱπποβάμοσι καὶ κομπηροῖς, ut loquitur Aristoph. Qua tamen signif. potius ψολόκομπος dici posse videtur. [Error grammatici, qui in versu Aristophanis ψολοκομπίαις pro masculino habuit.]

Ψόλος, δ, Fumus. Interdum autem Flamma, nec non Fuligo; ab Hesych. enim exp. non solum καπνὸς, sed etiam φλόξ : item αἰθάλη et ἀσβόλη : cujus postremæ signif. Eustath. quoque meminit. Æsch. ap. schol. Nicandri [Ther. 288] : Κάρφει παλαιῷ καπιβωμίῳ ψόλῳ.

Ψολόω autem licet hinc derivatum sit, longe aliam habet signif. : si quidem Hesychio credimus, ψολῶσαι exponenti ψιλῶσαι, δινῆσαι.

Ψόμμος, ὁ, Hesychio ἀκαθαρσία, καπνὸς, quod et ψόθος et ψόλος.

[Ψονθομφανὴχ vel Ψοθομφανὴχ, quæ posterior vocis hujus vexatissimæ scriptio omnium maxime mihi placet. Norunt omnes, hoc esse nomen Ægyptiacum quod rex Ægypti Josepho, istius regionis liberatori et conservatori, ad eum honorandum imposuit. Rem ita narrat Moses Gen. 41, 45 : « Vocavit autem Pharao nomen Josephi צפתנת פענח, *Zaphnath Paneach;* » quod novum Josephi nomen Alexandrini interpretes expresserunt Ψονθομφανὴχ vel Ψοθομφανήχ. Explicationem nominis Ægyptiaci scriptor sacer non adjecit, verum illam posteris conjiciendam reliquit. Ut et ego, quid de hoc nomine censeam, nunc exponam, in antecessum observabo, duplicem esse hujus vocabuli scripturam, unam in cod. Hebr., alteram in Græca Alex. interpretatione, quum huc usque lis non composita sit, quænam merito suo debeat præferri. De utraque primum sigillatim dicam, et deinde exponam, utram sequendam nobis esse potissimum opiner. Hebr. textus vocem sic repræsentat צפנת פענח, *Zaphnath Paneach,* in cujus explicatione omnes, qui scripturam hanc tuentur, minime consentiunt. Judæi antiquiores, Paraphrastes Chald. Onkelos et Josephus Antiq. 2, 6, 1, qui eodem circiter tempore floruerunt, etiam veteres Christiani interpretes, Syrus et Arabs, nec non commentatores celebriores, Chrysostomus (vol. 4, p. 606, ubi ψονθομφανὴχ explicatur τῶν κρυπτῶν γνώστης. Tewater.), Theodoretus (vol. 1, p. 106, ubi ad quæstionem de interpretatione nominis Ψομιθὸμ φαμνὲχ, ut illic legitur, respondet Theodoretus, τῶν ἀπορρήτων ἑρμηνευτὴν αὐτὸν κέκληκεν, ὡς τοὺς ὀνείρους διασαφήσαντα. Tew.) et alii exponunt nomen de eo, qui abscondita novit, atque Græce illud interpretantur τῶν κρυπτῶν εὑρετὴν, ut est apud Josephum, vel ᾧ ἀπεκαλύφθη τὸ μέλλον, quod aliis (Conf. Origenis Hexapla vol. 1, p. 48, et Bernard. ad Josephi l. c. Tew.) placet. Quo etiam spectat quod Philo Judæus ait, nomen hoc significare ὀνειροκρίτην. (Scribit Philo in lib. De Josepho, vol. 2, p. 58 : Μετονομάζει δὲ αὐτὸν [Pharao Josephum] ἀπὸ τῆς ὀνειροκριτικῆς, ἐγχωρίῳ γλώττῃ προσαγορεύσας. Alibi tamen, agens De nominum mutatione, vol. 1, p. 592, ait, Ἑρμηνεύεται οὖν Ψονθομφανὴχ, ἀποκρίσει στόμα κρίνον. Legendum esse, ἐν ἀποκρύψει στόμα ἀποκρινόμενον, levis est conjectura Mangeii, pauca alia de nomine peregrino addentis, sed aliis dicta. Tew.). Eorum sententiæ permulti quidem suum adjiciunt calculum, interque eos Vitringa Obss. sacr. l. 1, diss. 1, c. 6, § 2, quamvis vel eapropter merito suspecta sit, quod vocab. haud dubie Ægyptiacum, ex peregrino sive Hebr. sermone explicetur. Ægyptios enim diversam habuisse linguam ab Hebræis, res ipsa docet, testatur quoque S. Codex. Quod infitias Bochartus ire non potuit, Geogr. S. l. 1, c. 15, etsi persuasum habens, multum inter utramque linguam intercedere affinitatis; quod vehementius multo urget in responsionibus ad objectiones Salmasii, nuperrimæ editioni subjunctis. Præiisse hic Bocharto aliisque ὁμοψήφοις videtur Hieron., qui in Es. l. 7, col. 186, ita commentatur : « Lingua Chananitis media est inter Ægyptiacam et Hebraicam. » Affinitas vero illa haud magna est, neque major, quam quæ linguam Ægypt. cum alia quacumque conjungit. Hebraicam adeoque ab Ægyptia diversam merito agnoscit Origenes l. 3 Contra Cels. p. 115 (451). Quum autem Hebræi per plura secula in Ægypto commorati sint, mirum nihil est, Ægyptios voces quasdam Hebr. ex quotidiano cum ipsis commercio deinde retinuisse, et vicissim Judæos vocc. quædam accepisse ab Ægyptiis, et secum asportasse in Canaanem, ita tamen, ut neque Ægyptii, neque Hebræi idcirco censeri debeant suam mutasse linguam; quod recte monet Leusdenius in Jona illustrato p. 129 (Opp. vol. 1, p. 98 seqq. et 564 seqq.). V. Pfeiffer. Dub. Vex., et in peculiari de hoc nomine Exercitatione. Alii igitur צפנת פענח ex sermone Copt., et certe rectius, interpretari moliebantur. Voces istas Hebr. Ægyptiis sonasse ⲪⲈⲚⲪⲀⲦ ⲠⲒⲰⲚϨ, et significasse Relaxationem vitæ, putabat Ægid. Gutbier, teste Pfeiffero Exerc. cit. § 23 (p. 571). Sed profecto illa expositio neque notitiam aliquam sermonis Copt. prodit, neque commodum sensum suppeditat, neque confutatione uberiori digna est. Attamen haud melior est ulla ex parte opinio, quam huic substituit nobisque offert ipse Pfeifferus § 32 et seqq. (p. 573, 4). Putat enim vocabula Hebr. non fuisse diversa ab Ægypt. ⲪⲞⲚⲚⲀⲦ ⲠⲀⲚⲒⲬⲀ, quorum prius significaret Desiderata, quæsita nec inventa, posterius Doctorem vel indicem; ut adeo Josephus dictus esset Index rerum desideratarum, quas omnes anxie quærebant, sed nemo invenire poterat. Monet, sic tot interpretibus suum constare honorem, asseriique lectionem Hebr. Quomodo deinde originem istam comprobare annitatur, apud ipsum legi malim. Sed nondum ille prima sermonis Copt. rudimenta tenebat. Versionem hanc verborum nemo poterit tueri. Etenim nec ⲪⲞⲚⲚⲀⲦ, nec ⲠⲀⲚⲒⲬⲀ aliquid Ægyptiace significant, multo minus id quod volebat Pfeiffer. Si genuina sit scriptura codicis Hebraici, poterit ex illa satis commode exsculpi voc. Ægyptiacum. Namque ⲤⲰⲨϤ ⲚⲦⲈ ⲠⲈⲚⲈⲤ, *Sophente Paneeh,* ut nos pronuntiamus illas literas, significabit Caput mundi, vel seculi. Et hoc certe parum aut omnino non recedit a literis Hebr. צפנת פענח. La Crozius autem existimabat easdem voces optime literis Ægypt. sic exprimi, ⲤⲰⲨϤ ⲚⲦⲈ ⲠⲰⲚϨ, Caput vitæ, a quo nempe vita et conservatio derivetur. Ab

illa scriptura differt ea, quam LXX nobis reliquerunt, qui proinde aut in suis codd. Hebr. aliter legerunt, ac nos hodie legimus, aut gravibus de causis lectionem codicis Hebr. inveteratam mutandam esse judicarunt. Sed nec omnes τῶν LXX codices scripti in efferendo hoc vocab. conspirant. Similis differentia observari etiam potest apud scriptores vetustos, Judæos et Christianos, qui hæc ex LXX Interpretibus adducunt. Plurima huc spectantia congessit Bernardus in not. ad Josephi Antiq. 2, 6, 1. (In Chronico Paschali p. 76 dicuntur Ægyptii Mosem appellasse Ψομ–Θομ–Φάν–Χθὴ, ὃ ἑρμηνεύεται, ᾧ ἀπεκαλύφθη τὸ μέλλον. Corruptum magis legitur nomen peregrinum in nova vers. Gr. Pentateuchi ex cod. Ven., Σαφναθηνπαανέχαν. Tew.) Quæ omnia ubi curate expendo, videor mihi satis certo colligere, antiquissima et optima exemplaria legisse, vel Ψονθομφανὴχ, vel Ψοθομφανὴχ, quam postremam lectionem opinor antiquiorem, etsi prior communior sit, atque plurima exemplaria insederit. Nec illius interpretatio diu quærenda erit, etsi a multis infeliciter tentata. Kircherus in Prodromo Copt. c. 5 credere nos jubet, ΨΟΝΤΟΝ Ægyptiace significare Futura, et ΠΛΝΙΡ Augurem vel vatem, idque Bocharto aliisque persuasit, quum tamen vocabula illa nonnisi ex cerebro Kircheri in lucem prodierint. Quando porro in Scala Coptico-Arabica Kircheri ΠΙϬΤΟΝ ΠΛΝΙΧΛ Arab. exponitur Augur, vel Indicans revelata, illa non credenda est explicatio vocis Ægyptiacæ. Sed auctor, quisquis est, vocem hanc in libro Geneseos repertam, et corrupte quidem expressam, sibi autem omnino non intellectam, ex communi opinione interpretatus est, quæ Judæorum magistris in acceptis ferenda est, nec originem habet in sermone Ægyptio, verum Hebraico, ex quo vocis Ægyptiacæ originatio petenda non erat. Si vera est lectio, quam præferunt LXX, Ψονθομφανὴχ vel Ψοθομφανὴχ, haud dubie vera etiam est vocab. hujus interpretatio, quam Hieronymus jam pridem nobis suggessit. Ita autem ille in Quæst. Hebr. col. 542 : « Interpretatur ergo sermone Ægyptiaco *saphanet phane,* sive, ut LXX transferre voluerunt, Ψοντομφανὴχ, Salvator mundi, eo quod orbem terræ ab excidio imminente famis liberavit. » Iterum in lib. De nom. Hebr., v. Somtomphanech : « Ab Ægyptiis didicimus, quod in lingua eorum (*saphanet phane,* aut potius Gr. Ψοντομφανὴχ) resonet Salvator mundi. » Quæ interpretatio ipsum textum versionis Lat. Vulgatæ occupavit, quippe in qua ita nunc legitur : « Vertitque nomen ejus, et vocavit eum lingua Ægyptia Salvatorem mundi. » (Psonthomphanech servavit Versio Lat. antiqua, sed Salvator mundi est in recentiori. Conf. Sabatier ad Gen. 41, 45. Tew.) Tantopere igitur hanc expos. Hieronymus probavit. Ex eo eandem repetunt Isidorus Etym. 7, 7, et Petrus Scholasticus. Neque Græcis ea interpretatio ignota fuit : in Octateucho namque Græco Oxon. Ms. apud Bernardum l. c. legitur Ψομθομφανὴχ, ὅ ἐστι ὁ σωτὴρ τοῦ κόσμου. Quinimo in Pentateucho quodam Arabico, vocem hanc in margine ritu Coptico Ψομθομφανὴχ scriptam reperit Bernardus, addita hac interpretatione Arab., Servator Mundi. Et hoc certe vox illa, uti a LXX effertur, sonat. Nam Ψοθομφανὴχ, vel Copt. literis expressum, ΠϬΩΤΤΩΦΕΝΕϩ, sicut laudatus Bernardus recte monuit, significat Salutem seculi. ϬΩΤ enim, σώζειν, vox est Coptis frequentissima. ΠϬΩΤ notat et σωτηρίαν et σωτῆρα. ΦΕΝΕϩ vox pariter oppido trita αἰῶνα designat. Est igitur ΠϬΩΤ ΤΩΦΕΝΕϩ, ut Bernardus aiebat, Salus Seculi, sive Salvator Mundi. Qua originatione nihil verius dici potest, quamque esse genuinam, facile concedent qui hujusmodi deliciis capiuntur. Græce dici posset Σωτὴρ τῆς οἰκουμένης, quo honorifico cognomine Imperatores quosdam Romanos vocatos novimus. Conf. Spanhemii Comment. Gallic. in Juliani Cæsares p. 276. Tartari summum gentis suæ Principem solent appellare Imperatorem seculi. Vide *la Vie de Tamerlan* t. 1, p. 203. Non dubito quin hæc dicta magis mereantur assensum, quam quæ de isto nomine scripsit Le Moyne in nott. ad Var. Sacra p. 132, 3. — Ex his quæ modo ad illustrandam lectionem τῶν LXX adduxi, jam satis colligitur, me hanc ipsorum lectionem præferre scripturæ hodierni codicis Hebr. Quamvis non nesciam, multos fore, qui religioni sibi ducant a lectione codicis Masorethici discedere, me tamen, ut hoc quidem in loco eam descrendam esse censuerim, rationes permoverunt nec paucæ, nec leves. Nam 1. dubio locus vix est quin, quod supra jam verbo tetigi, LXX, quum scripserunt Ψοθομφανὴχ, aut vocab. hoc ita in suis codicibus Hebr. legerint, aut a lectione ibi reperta propter graves rationes discesserint. Ipsos vero in versione sua ita scripsisse, ut nos hodie in illa legimus, non facile negabit qui meminerit, Josephum aliosque veteris ævi scriptores vocem hanc non aliter scriptam in suis codicibus reperisse. 2. Ex supra adductis liquido constat, scripturam Codicis Hebr. sensum nullum fundere satis commodum, qui ex sermone Ægypt. derivari possit, vocem vero illam, uti a τοῖς LXX repræsentatur, esse vere Ægyptiacam, intellectu facilem, Josepho præterea et historiæ illius temporis perquam accommodatam. Dixi-mus quidem צפנת פענח posse fere sine ulla mutatione sic exprimi, ϪΩϤ ΝΤϵ ΠϵΝϵϩ, Caput Seculi; sed cognomen hoc habet quod auribus meis ingratum videatur. Etsi Josephus προστασίαν Ægypti a rege accepisset, ut Philo loquitur in lib. De Josepho p. 561, vere tamen caput regni dici non potuit. Quantum hoc cognomen ad gloriam Josephi adjecisset, tantumdem auctoritati et honori Pharaonis derogasset. At quodnam poterat aptius cognomen Josepho imponi, præter hoc, Salvator Mundi, quod et verissimum est et omnibus desideratissimum. Ipse Servator monuit Luc. 22, 25, nomen εὐεργέτου Regibus ac Principibus in deliciis esse, quod et historia omnis antiqua satis confirmat; sed illo cognomine est multo magnificentius illud σωτῆρος τοῦ αἰῶνος. 3. Res ipsa docet, alterius linguæ vocabula in lingua altera non ita facile exprimi posse. Imprimis lingua Hebr. minus apta est sonis omnibus accurate reddendis. Quare mirum non est, si vox Ægyptiaca literis Hebraicis non adeo feliciter exprimi ac repræsentari potuerit, quam id a Græcis factum esse videmus. 4. Quod si autem dicamus, illud ipsum nomen a Mose non ita scriptum esse, uti hodie in codd. Hebr. legimus, nullam sic Codici sacro injuriam inferemus. Unius literæ transpositio lectionem Hebr. cum scriptura Græca optime conciliabit. Scribe pro צפנת פענח, פצנח פענח, vel, si adhuc unicam literam inserere velis, פצתנת פענח, et habebis ipsissimam scripturam τῶν LXX. Nec mirum est, vocem hanc potuisse corrumpi, quum sit peregrina, et a nullo Hebræorum intellecta. Neque etiam ad integritatem Codicis sacri facit, ut vox hæc Ægypt., Judæis lecta quidem, sed non intellecta, accurate expressa legatur. 5. Quicquid sit, sive hodierna Codicis Hebr. lectio antiquior fuerit, sive minus, agitur hic de scriptione et pronunciatione vocis Ægyptiacæ, quæ Hebræis peregrina erat, et a diversis diverso modo enunciari poterat. Interpretes Alex., qui ad traditionem veterum Hebræorum de hoc vocab., sibi, ut opinor, non ignotam, addiderant cognitionem linguæ ac rerum Ægypt., quam versio eorum ubique spirat, scribebant in Ægypto, ad manus habebant monumenta Ægypti, Ægyptios consulere poterant, et, ut mihi persuasum est, in similibus occasionibus omnino consulebant. Cum ipsorum scriptura conspirat exacte explicatio, quam ab Ægyptiis acceperat Hieron., et illam nunc lingua Ægyptiaca egregie confirmat. Item illa explicatio historiæ Josephi tam bene convenit, ut nihil possit magis. Quid amplius desi-

deret æquus judex? Æquum tamen est, ut unusquisque suum judicium sequatur. Jablonsk. Nomen Græca forma indutum est apud Suidam : Ψανθοφάνιχος (sic codex Paris. A pro Ψανθεοφάνιχος)· ἐκαλεῖτο Ἰωσὴφ ὑπὸ Φαραὼ, τουτέστι κρυπτῶν εὑρετής.]

[Ψόραψ, ὁ, inter paroxytona in ψ apud Arcad. p. 94, 13, ubi cod. Havn. θόραψ.]

[Ψόρος, ὁ, nomen piscis ap. Athen. 7, p. 313, E : Ὅμοιον δ' εἶναι τῷ μελανούρῳ φησὶ Σπεύσιππος ἐν δευτέρῳ Ὁμοίων τὸν καλούμενον ψύρον, ὃν Νουμήνιος καλεῖ ψόρον οὕτως « Ἢ ψόρον ἢ σάλπας. »]

[Ψουσέννης, ὁ, Psusennes, rex Ægypti ap. Georg. Sync. p. 73, C; 74, C.]

[Ψόφαξ, κος, ὁ. Inscr. ap. Bœckh. vol. 3, p. 1054 : Λεωνίδης ψόφαξ κληθείς· ubi in lapide est ΨΟΦΑΞΟ, quod non pro Ψόφαξος scriptum est, ut Welckero videbatur, sed nihil aliud esse videtur quam Ψόφαξ ὁ, articulo lapicidæ errore post nomen posito, cui præponi debebat. Histrionem vel mimum fuisse ex proximis tituli verbis recte collegit Welckerus : unde explicandum cognomen ψόφακος. G. Dind.]

Ψοφέω, [fut. ήσω, perf. ἐψόφηκα. Menander ap. schol. Aristoph. Nub. 133, Strabo 14, p. 658, Lucian. Gall. c. 29,] Strepitum s. Crepitum edo, Sonitum do, Sono. [Hesych. : Ψοφεῖ· κτυπεῖ, ῥήσσει.] Vide in nomine ψόφος ex Aristot. ψοφεῖν ψόφον φυσικὸν, et ψοφεῖν τῷ ἔσω πνεύματι : nec non synonymum his ψόφον ἀφιέναι et ψόφον ποιεῖν. Idem enim significant ψοφεῖν et ψόφον ποιεῖν, Sonare et Sonitum dare, ut ex Suida etiam discimus, qui quum dixisset, Οὔτε γὰρ τὰ μαλακὰ τῶν σωμάτων ψόφον ποιεῖ, subjungit paulo post, Τὰ δὲ μαλακὰ οὐ ψοφεῖ. [Eurip. Or. 137 : Ἡσύχῳ ποδὶ χωρεῖτε, μὴ ψοφεῖτε, μηδ' ἔστω κτύπος· Bacch. 637 : Ψοφεῖ γοῦν ἀρβύλη δόμων ἔσω. Soph. fragm. 58 : Ἅπαντα τῷ φοβουμένῳ ψοφεῖ. Aristoph. Pac. 612 : Ἐψόφησεν ἄμπελος· fragm. 86 : Τί τὸ ψοφῆσάν ἐστι ; Alexis ap. Athen. 8, p. 336, E : Ἀρεταὶ δὲ πρεσβεῖαί τε καὶ στρατηγίαι κόμποι κενοὶ ψοφοῦσιν ἀντ' ὀνειράτων· ut Callim. fragm. 165, μέγα ψοφέουσαν ἀοιδὴν dixit. Plato Crat. p. 430, A : Ψοφεῖν ἔγωγ' ἂν φαίην τὸν τοιοῦτον· Rep. 3, p. 396, D : Ποταμοὺς ψοφοῦντας. (Gramm. ms. ap. Valcken. Anim. ad Ammon. p. 231 : Ποταμὸς καὶ ἄνεμος ψοφεῖ.) Xen. Anab. 4, 3, 29 : Ἐπειδὰν ἀσπὶς ψοφῇ· De re eq. 1, 3 : Ὥσπερ κύμβαλον ψοφεῖ πρὸς τῷ δαπέδῳ (πρὸς τὸ δάπεδον Pollux 1, 188) ἡ κοίλη ὁπλή. Lucian. Philops. c. 15 : Ἢν ἀργύριόν που ψοφῇ, ἔρχεται πρὸς τὸν ἦχον. Cum ἐπὶ idem Gall. c. 29 : Πάλιν ἐψόφησέ τις ἐπ' ἐμέ. Addito dativo Ezech. 6, 11 : Κρότησον τῇ χειρὶ καὶ ψόφησον τῷ ποδί· 25, 6 : Ἀνθ' ὧν ἐκρότησας καὶ ἐψόφησας τῷ ποδί σου. Sæpe cum similis significationis verbis conjunctum, ut ap. Plut. Mor. p. 902, C : Τὴν φωνὴν ῥεῦμα ἐκπεμπόμενον ἀπὸ τῶν φωνούντων ἢ ἠχούντων ἢ ψοφούντων.] Aristoph. vero cum accus. [Ach. 932] : Ψοφεῖ λάλον τι, Sonum quendam garrulum edit. [De foribus crepantibus Eurip. Herc. F. 78 : Ὅταν πύλαι ψοφῶσιν. Lysias p. 93, 1 : Τί αἱ θύραι νύκτωρ ψοφοῖεν.] Dicitur vero et τὴν θύραν ψοφεῖν, qui foribus pulsatis strepitum excitat, et sonitum dat : quod proprie de egrediente dici ajunt, ut κόπτειν de ingressuro, veluti in Aristoph. Nub. [132] : Τίς ἐσθ' ὁ κόπτων τὴν θύραν, schol. annotat, observandum esse ὅτι ἐπὶ μὲν τῶν ἔξωθεν κρουόντων, κόπτειν λέγουσιν· ἐπὶ δὲ τῶν ἔσωθεν, ψοφεῖν : quod discrimen satis patere ex Menandro, qui ἐπὶ μὲν τῶν ἔξω dixerit κόψω τὴν θύραν· ἐπὶ δὲ τῶν ἔσω, ἐψόφηκε τὴν θύραν ἐξιών. [Idem præcipiunt Herodian. p. 466 ed. Piers., Mœris p. 211, 11, Ammon. p. 83, Thomas M. p. 547.] Sciendum tamen est illud non semper observari; nam ψοφεῖν τὴν θύραν dicuntur etiam ii qui intrare volunt; legimus enim ap. Lucian. [Solœc. c. 9] : Ψοφοίη τὴν θύραν εἰσιών. [Ubi Græv. comparat Heliodor. 1, 17 : Τὰς θύρας ὡς ὅτι πλεῖστον ἐψόφησε.] Et vicissim κόπτειν simul ac ψοφεῖν dicitur is qui exiturus est; ut ap. Plut. Popl. p. 195 [c. 20] : Κόπτουσι καὶ ψοφοῦσι τὰς αὑτῶν θύρας ἔσιωθεν οἱ προϊέναι μέλλοντες, ὅπως αἴσθησις ἔξω γένοιτο τοῖς παρερχομένοις ἢ προεστῶσι, καὶ μὴ καταλαμβάνοιντο προϊούσαις ταῖς κλεισιάσιν εἰς τὸν στενωπόν. [‖Morior, de animalibus potissimum dictum apud Græcos medii ævi, quorum exempla v. ap. Ducangium, pariterque Ψοφίζω, Occido, et Ψόφιον, τὸ, Cadaver.]

Ψόφημα, τὸ, i. q. ψόφος, Sonitus, Crepitus. Budæo est Stlopus, Sonus buccarum percussarum, ap. Greg. Naz. : Καὶ κινοῦσι γέλωτα τοῖς ἐπὶ κόρρης ῥαπίσμασι καὶ ψοφήμασι.

[Ψόφησις, εως, ἡ, Crepitus, Strepitus. Inter nomina in ησις memorant gramm. in Bekk. Anecd. p. 438, 4, et Suidas s. v. Ἀπότριψις. Cratin. ap. Hephæst. p. 84 : Μήτηρ ἰχρίων ψόφησις· ubi de applausu dictum est. Aristot. De anima 3, 1.]

Ψοφητικὸς, ἡ, ὸν, Strepitum edens, Streperus, s. potius Qui strepitum et sonum edere potest. [Aristot. De anima 2, 8 : Ψοφητικὸν τὸ κινητὸν ἑνὸς ἀέρος συνεχείᾳ μέχρι ἀκοῆς.] Ap. Suid. : Ψοφητικὸν δέ ἐστι τὸ δυνάμενον ἕνα καὶ συνεχῆ τὸν ἀέρα τηρῆσαι μέχρι τῆς ἀκοῆς. Ubi quod ψοφητικὸν dicitur, paulo ante est ψοφεῖν δυνάμενον, καὶ ἐν ᾧ ἐστὶν ὁ δυνάμει ψόφος. [Aristot. Meteor. 4, 8. H. A. 1, 1 : Τὰ μὲν (τῶν ζῴων) ψοφητικά, τὰ δὲ ἄφωνα, τὰ δὲ φωνήεντα.]

[Ψοφίζω. Ψόφιον. V. Ψοφέω.]

[Ψοφοδέεια, ἡ, Inanis timor, timiditas. Cyrill. Alex. In Nahumi c. 3, p. 513 : Τῆς ψ. τὴν αἰτίαν ἀποδιδούς. Suic. Andron. Rhod. De pass. p. 742, ubi ψοφοδεΐα.]

Ψοφοδεὴς, ὁ, ἡ, Ad quosvis sonos s. crepitus aut strepitus expavescens, i. e. Admodum meticulosus, Formidolosus, Pavidus. [Hesych. : Ψ., δειλὸς, κενόφοβος, ὁ καὶ τοὺς ψόφους καὶ τὰ ἐλάχιστα φοβούμενος. (Quæ gl. partim etiam apud Phot. et Suidam.) Ψοφοδεῆ· τὸν ὅμοιον αὐτῷ. Attica accusativi forma ap. Platon. Phædr. p. 257, D : Εἴ αὐτὸν οὕτως ἡγεῖ τινα ψοφοδεᾶ. Menandri comœdia fuit inscripta Ψοφοδεής. Multo frequentior vocabuli usus apud scriptores posteriorum temporum est, velut Dionys. A. R. 4, 29 : Ψ. καὶ οὐδὲν ἔχων ἀνδρὸς ἀνήρ· et 11, 22, et inprimis Plut., velut Mor. p. 61, E : Τὸ κακόηθες ... ἀεί τισι διαβολαῖς καὶ προαισθήσεσι δριμὺ καὶ ψοφοδεὲς ποιῶν· 528, F : Ὑπόπτου καὶ ψ. 610, A : Ἀμείλιχον καὶ ψοφοδεῆ ποιεῖ τὴν διάνοιαν· 642, A : Ἵπποι ψ. καὶ πρὸς ἅπαν εὐπτόητοι· 776, A : Φιλόδοξος καὶ ψ. 978, E : Ψ. καὶ δειλός· V. Nic. c. 2 : Τὸ ἐν τῇ πολιτείᾳ ψ. καὶ εὐθορύβητον αὐτοῦ· et Comp. Niciæ c. Crasso c. 2 : Τὸ ψ. καὶ ἄτολμον ἐκείνου.] Lucian. [Scyth. c. 3] de Anacharside, qui appulerat : Οὐ μετρίως τεταραγμένος ἔτι τὴν γνώμην, πάντα ἀγνοῶν, ψοφοδεὴς πρὸς τὰ πολλὰ; οὐκ ἔχων ὅ,τι χρήσαιτο ἑαυτῷ. [Id. Philops. c. 37.] Plut. [Mor. p. 128, E] : Τὸ σῶμα κομιδῇ ψοφοδεὲς παρέχεται. [Schol. Arist. Ran. 78 : Τοὺς ἵππους ἐδοκίμαζον εἰ ψοφοδεεῖς εἰσιν, ut ex codd. correctum pro ψοφώδεις. Heliodor. 6, 1. Euseb. H. E. 8, 14. Isidor. Pelus. Epist. 5, 561. « V. Gataker. ad Antonin. p. 191. » Valck.]

‖ Ψοφοδεῶς, Meticulose, Timide, s. potius Ita ut ad quosvis strepitus s. sonos, præsertim peregrinos auribus, expavescas. [Plut. Mor. p. 47, B : Ἀτόλμως καὶ ψ. Lucian. Pro imag. c. 7 : Ψ. πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ δεισιδαιμόνως· 28 : Ψ. διακεῖσθαι πρὸς τὸν ἔπαινον. Oribas. p. 296 ed. Matth.] Nam ea propria est signif. nominis compositi ψοφοδεὴς, ut Hesych. quoque indicat, exponens illud non solum δειλὸς, sed etiam ὁ τοὺς ψόφους καὶ τὰ ἐλάχιστα φοβούμενος, κενόφοβος. [Herod. medicus ap. Oribas. t. 2, p. 409, 4 Daremberg. : Πρὸς τὴν χειρουργίαν ψ. ἔχουσι τινές. Julian. Imp. p. 277, C : Ψ. εἶχον πρὸς αὐτά. Hase. In ψοφειδῶς corruptum apud Hesych. notabimus s. v. Ψοφοειδής.]

[Ψοφοδεΐα. V. Ψοφοδέεια.]

[Ψοφοειδὴς, ὁ, ἡ. HSt. s. v. Ψοφοδεής :] Ap. Hesych. legitur et adv. Ψοφοειδῶς [Codex non ψοφοειδῶς, quod Musurus posuit, sed ψοφειδῶς, corruptum ex ψοφοδεῶς, quod literarum series postulat et Meursius restituit], expositum ταραχωδῶς, Tumultuose : a nomine Ψοφοειδὴς, quod tamen proprie significare deberet Sono similis, Speciem strepitus s. crepitus gerens. [Dionys. De comp. verb. c. 16 : Τῶν φωνηέντων οὐ τὰ κράτιστα, ἀλλὰ τῶν ψοφοειδῶν ἢ ἀφώνων τὰ δυσεκφορώτατα λήψεται.] Unde merito scriptura illa suspecta fuerit.

Ψοφομήδης, ὁ, Cui strepitus et crepitus s. sonitus curæ sunt : ψ. Βάκχος, Epigr. [Anth. Pal. 9, 524, 24.]

Ψοφοποιὸς, ὁ, ἡ, Strepitum faciens, vel generalius Sonum edens, ὁ ψόφον ποιῶν, ut Thuc. et alii loquuntur.

Ψόφος, ὁ, Strepitus, Crepitus [Per ἦχος, κτύπος

exp. Hesych.]; interdum et Fragor, vel generalius Sonus : πληγὴ ἀέρος τοιῶσδε γινομένη, sc. ἐκ τῆς δύο σωμάτων σκληρῶν συμπτώσεως, ut prolixe tradit Suidas [ex Joann. Philoponi Comment. in Aristot. De anima]. Sed et generaliter de quovis sonitu dicitur. [Hom. H. in Merc. 285 : Σκευάζοντα κατ' οἶκον ἄτερ ψόφου. Soph. fragm. 482 : Κνισμὸς καὶ φιλημάτων ψόφος. Eurip. Bacch. 686 : Λωτοῦ ψ. Cycl. 442 : Ἀσιάδος ψόφον κιθάρας. Aristoph. Ran. 604 : Ἀκούω τῆς θύρας ψόφον. Thucyd. 3, 22 : Ψόφῳ τῷ ἐκ τοῦ προσιέναι αὐτούς. Plato Rep. 3, p. 413, D : Ὥσπερ τοὺς πώλους ἐπὶ τοὺς ψ. τε καὶ θορύβους ἄγοντες σκοποῦσιν εἰ φοβεροί. Ib. p. 397, A : Ψόφους ἀνέμων· Symp. p. 212, C : Τὴν αὔλειον θύραν κρουομένην πολὺν ψ. παρασχεῖν ὡς κωμαστῶν. De literis Theæt. p. 203, B : Ψ. τις μόνον τὸ σῖγμα· et ib.: Τοῦ βῆτα οὔτε φωνὴ οὔτε ψ. Xen. Cyn. 5, 19 : Εἴ που πλησίον κλαγγὴ ἢ ψ. τῶν κυνῶν· 6, 6 : Ἀγαγὼν ἀκούων τὸν ψ. (venatoris)· De re eq. 1, 3 : Ψήχοντες τοὺς ἵππους ψόφον ἐποίουν· Anab. 4, 2, 3 : Τῷ ψ. (λίθων κυλινδομένων). Harpocratio s. v. Ἐκλώζετε : Κλωσμὸς ὁ γινόμενος ἐν τῷ στόματι ψ. Aristot. Meteor. 2, 8 : Ποιεῖ τοὺς ψ. τοὺς ὑπὸ τὴν γῆν γινομένους τὸ πνεῦμα· 2, 9 : Πληγὴν ἧς ὁ ψ. καλεῖται βροντή· et ib. : Ψ. τῆς κωπηλασίας. « Ψόφου καθαπτόμενοι exponuntur a Galeno in Exeg. (p. 598) ψόφου ῥαδίως αἰσθανόμενοι, καὶ μέντοι καὶ πτοούμενοι, ὡς εἰ καὶ ψοφώδεις ἔλεγεν. De phreniticis dicitur ab Hippocr. p. 68, D, et 130, H, qui vel levi strepitu facile irritantur et exagitantur, ὑπὸ τῶν ψόφων θορυβουμένους καὶ ταραττομένους, ut exp. Galen. Sunt autem ψοφοδεεῖς καὶ πρὸς ἅπαν εὐπτόητοι qui ad quemvis strepitum expavescunt et quavis re perculsi et attoniti, ut de equis Lycospadibus loquitur Plutarchus Quæst. Symp. 2, 8. Ψόφοι ἐν τῷ στήθει, de sputo flatuoso quod sonitum edit in pectore, p. 178, E. Unde etiam ψοφέοντες dicuntur : v. Ὑποψοφέω. Ψόφος autem strepitum indicat, βορβορυγμὸν quibusdam et murmur, aliis ructum, nonnullis etiam flatus per sedem exeuntes, aliis quodlibet istorum simpliciter qualiscunque in intestinis motus sit qui auribus percipiatur. Sunt etiam alii in intestinis præter murmura motus et strepitus, nonnulli quidem sonis persimiles, aliqui vero sibilis, aut alicui id genus strepitui. Galen. Comm. 3 in Epid. 6, p. 1175, B.» Foes.] Sed et generaliter de Quovis sonitu dicitur. [Epict. Diss. 1, 24, 6 : Εὐδοξία ψ. ἐστὶ μαινομένων ἀνθρώπων· 2, 6, 19 : Ψόφος καὶ κόμπος κενῶν ὀνομάτων· fragm. 88 : Μὴ περίμενε κρότους καὶ ψόφους καὶ ἐπαίνους. Schweigh.] Plut. De dæm. Socr. [p. 598, E] : Οὐδενὸς μέρους ἡσυχάζοντος, ἀλλὰ πανταχόθεν ψόφων καὶ θορύβων ἀναφερομένων, sc. ab iis qui arcem obsidebant et in urbe discurrebant. Idem in Pericle [c. 6] : Ψόφους τε δίσκων καὶ φῶτα πυρσῶν· qui δίσκων ψόφοι solent βόμβοι etiam nominari. Epigr. [Anth. Pal. 11, 86] : Ὁ ψόφος ἦν ὕσπληγγος ἐν οὔασι, Strepitus scuticæ audiebatur, vel Sonitus, s. Crepitus. Sic aliquid ποιεῖν ψόφον dicitur. Thuc. 3, [22] de tegula : Ἡ πεσοῦσα ψόφον ἐποίησε, καὶ αὐτίκα βοὴ ἦν, Sonitum. Athen. [3, p. 92, B : Αἱ σάρκες τῶν ἑψομένων ὀστρέων ψόφους ποιοῦσιν·] 12, [p. 518, C] de Sybaritis : Τὰς ποιούσας ψόφον τέχνας οὐκ ἐῶσιν ἐπιδημεῖν τῇ πόλει, οἷον χαλκέων καὶ τεκτόνων, καὶ τῶν ὁμοίων· 14, de organis quibusdam : Ὧν ὅτε τις ἅπτοιτο τοῖς δακτύλοις, ποιεῖν λιγυρὸν ψόφον. [Id. 12, p. 519, E : Οὐκ ἄξια ὄντα ψόφου τῶν δακτύλων. Ψόφον et φωνὴν distinguit Dionys. De comp. c. 14, p. 72, 2 : Τὰ μὲν φωνὰς ἀποτελεῖ, τὰ δὲ ψόφους· φωνὰς μὲν τὰ λεγόμενα φωνηέντα, ψόφους δὲ τὰ λοιπὰ πάντα.] Verum et animalia quædam ψόφον edunt, qui differt a voce, ἀπὸ τῆς φωνῆς, ut Aristot. docet H. A. 4, 9, Φωνὴ δὲ, inquiens, καὶ ψόφος ἕτερόν ἐστι, καὶ τρίτον τούτων διάλεκτος· ubi etiam ait, Διὸ ὅσα γλῶτταν μὴ ἔχει, ἢ μὴ ἀπολελυμένην, οὔτε φωνεῖ οὔτε διαλέγεται· ψοφεῖν δ' ἐστὶ καὶ τοῖς ἄλλοις μορίοις. Ideoque dicit τὰ ἔντομα οὔτε φωνεῖν οὔτε διαλέγεσθαι, sed ψοφεῖν τῷ ἔσω πνεύματι : eorumque alia βομβεῖν, ut apes : alia ᾄδειν, ut cicadas : τὰς ἀκρίδας δὲ τοῖς πηδαλίοις τριβούσας ποιεῖν τὸν ψόφον. Unde Plin. 11, 51 : Vocem non habere nisi quæ pulmonem et arterias habent, h. e. nisi quæ spirant, Aristoteles putat : iccirco et insectis sonum esse, non vocem, intus meante spiritu et incluso sonante : alia murmur edere, ut apes : alia cum tractu stridorem, ut cicadas : locustas pennarum et feminum attritu sonare. Rursum Aristoteles : Οὔτε δὲ τῶν μαλακίων οὐδὲν οὔτε φθέγγεται, οὔτε ψοφεῖ οὐδένα ψόφον, οὔτε τῶν μαλακοστράκων· οἱ δὲ ἰχθύες ἄφωνοι μέν εἰσι, ψόφους δέ τινας ἀφιᾶσι καὶ τρισμοὺς, οὓς λέγουσι φωνεῖν, ὥσπερ ὁ κάπρος ὁ ἐν τῷ Ἀχελῴῳ γρυλλισμὸν ποιεῖ. Quæ Plinius item vertens : Mollia et crusta intecta nec vocem nec sonum ullum habere. Sed ceteri pisces non in totum sine ullo sono sunt : et is, qui caper vocatur, in Acheloo amne grunnitum habet. Ibid. rursum, aliquanto post, Ὁ γινόμενος ταῖς πτέρυξι ψόφος. [Sæpe de inani dicitur strepitu verborum. Soph. Aj. 1117 : Τοῦ δὲ σοῦ ψόφου οὐκ ἂν στραφείην. Eurip. Rhes. 565 : Κενὸς ψ. στάζει δι' ὤτων. Ion. 601 : Ἐν πόλει ψόφου πλέα· 630 : Οὐ φιλῶ ψόφους (vitæ regiæ cum privata comparatæ) κλύειν· Herc. F. 229 : Γλώσσης ψόφον. Aristoph. Nub. 1367 : Ψόφου πλέων, ἀξύστατον· Ran. 492 : Τὸν ψ. τῶν ῥημάτων καὶ τὰς ἀπειλάς. Dionys. De adm. vi Demosth. c. 7, p. 971, 4 : Διθυράμβων ψόφους καὶ λήρους ἠγαπηκότες. Lucian. Dial. mer. 15 : Οἱ τοὺς λόφους ἐπισείοντες οὗτοι καὶ μάχας διηγούμενοι, ψόφοι, ὦ Παρθενί. Alciphro 2, 3, p. 236 : Πτολεμαίῳ καὶ σατράπαις καὶ τοιούτοις ψόφοις, i. e. inanibus nominibus. « Nomen post obitum superstes Antonino 5, 33, nihil est nisi ψόφος καὶ ἀπήχημα. In Epist. Socr. p. 63, 10, ὀνομάτων ψόφος reponendum pro ψόγος. Ψόφον καὶ κενὰ ῥήματα jungit Euseb. Præp. ev. 6, p. 253, A. Arrian. Epict. 2, 6 : Ψόφος ἐστὶ ταῦτα πάντα καὶ κόμπος κενῶν ὀνομάτων. Schol. Luciani Tim. p. 99 : Οὐδὲν εἰ μὴ μόνον ψόφος ποιητικῶν ὀνομάτων. De vanis terriculamentis proverbio dicebatur, Πολλῶν ἐγὼ θρίων ἀκήκοα ψόφους, ap. Diogenian. 1, 70; 7, 92, quia τὰ θρία κιόμενα ψοφεῖ, ut ait schol. Aristoph. Vesp. 434. Comicus ap. Clem. Al. Strom. 5, p. 655, de vulgi laudantis strepitu : Αἰσχρὸν δὲ κρίνειν τὰ καλὰ τῶν πολλῶν ψόφῳ. » Valck. ad Eurip. Phœn. p. 145.]

Ψοφώδης, ὁ, ἡ, Crepitu s. Sonitu plenus, Sonorus, Sonans. [Hippocr. t. 2, p. 670, 13 : Φῦσαι ψοφώδεες. Hase. Et Aretæus Chron. 1, 5, p. 29 : Διαπέμπει δὲ κάτω φύσας ψοφώδεας.] Aristot. Rhet. 3, [3] : Διὸ χρησιμωτάτη ἡ διπλῆ λέξις τοῖς διθυραμβοποιοῖς· οὗτοι γὰρ ψοφώδεις. Quo sensu Aristoph. dicit ψόφου πλέως, [Nub. 1367] de Æschylo : Νομίζω πρῶτον ἐν ποιηταῖς, Ψόφου πλέων, ἀσύστατον, στόμφακα, κρημνοποιόν. [Hesychius in Ῥακτήριος. Boiss.]

[Ψύα, ἡ, HSt. sub derivatis verbi Ψάω :] Ψόα etiam sive Ψύα, ex ψάω significante ψήχω et ψαύω, derivant gramm. [Etym. M. p. 819, 15 : Ψύη· παρὰ τὸ ψαύω, ἡ ἐπιψαύουσα σὰρξ καὶ ἐξ ἐπιπολῆς οὖσα τοῖς ὀστέοις (Similiter Meletius in Cram. Anecd. Oxon. vol. 3, p. 92, 12, ubi corrupte ἐπὶ πολλοῖς, ut ap. Orion. p. 168, 13, qui addit, οὕτως Εἰρηναῖος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἀλεξανδρέων διαλέκτου)· ἢ παρὰ τὸ ξύω ξύη κατὰ ἀντίφρασιν ψύη, ἣν εὐχερῶς κνῆσαι οὐ δυνάμεθα. Ἢ παρὰ τὸ ὀπίσω κράσει τοῦ πσ γίνεται ὀψύη ἐξ αὐτοῦ καὶ ἀποβολῇ τοῦ ο ψύη ἡ ὀπίσω ἄγουσα. Postrema leguntur etiam ap. Chœrob. in Epim. in Psalm. p. 142, 3. Νῶτος et ὀσφὺς per ψύα exp. Etym. M. p. 607, 56; 636, 19. Cyrillus : Ψύαι· αἱ λαγόνες, ἢ τὰ νῶτα.] Inter quos Athenæo 9, [p. 399, B] ψύαι vocatæ dicuntur διὰ τὸ ῥαδίως ἀποψᾶσθαι, οἷόν τις οὖσα ἐπιψαύουσα σὰρξ καὶ ἐπιπολῆς τοῖς ὀστέοις ὑπάρχουσα, ubi ex Simaristi Synonymon libro 3 annotat, Ὀσφύος αἱ ἐκ πλαγίων σάρκες ἐπανεστηκυῖαι, ψύαι· τὰ δὲ ἑκατέρωθεν κοιλώματα, λέγουσι κύδους, γαλλίας. Ibid. ex Clearcho Περὶ σκελετῶν l. 2 : Σάρκες μυωταὶ καθ' ἑκάτερον μέρος· ἃς οἱ μὲν ψύας, οἱ δὲ ἀλώπεκας, οἱ δὲ νεφρομήτρας καλοῦσι. [Hesych. : Ψυῖαι· ἀλώπεκες, βασσαρίδες, καὶ αἱ κατὰ τὴν ὀσφῦν σάρκες. Conf. Ψία.] Ubi etiam affert ex quodam qui τὴν τῶν Ἀτρειδῶν Κάθοδον conscripsit, Ψύας ἔγχει νύξε. Et ex Euphrone comico : Λοβός τίς ἐστι καὶ ψύαι καλούμεναι. Ταύτας ἐπιτερῶν πρὶν θεωρῆσαι μαθών. Earundemque ψυῶν Hippocratem meminisse ait, ap. quem tamen ψόαι scriptum legitur : ut in lib. De articulis [p. 810, C] : Ἀπὸ δὲ τούτου ἄχρι φρενῶν προσαρτήσιος, ἰθυλόρδη, καὶ παραφύσιας ἔχει μυῶν τοῦτο μοῦνον τὸ χωρίον ἐκ τῶν εἴσωθεν, ἃς δὴ καλέουσι ψόας· unde Gorr. scribit ψόας vocari duos maximos musculos in interna lumborum regione sitos. Itidemque in lib. De nat. hum. [p. 229, 31] : Τὰς ἀπὸ τῶν ψοῶν καὶ τῶν ὄρχεων φλεβοτομίας. [Τὴν ψύην p. 304, 14; 279, 41.] Nec non ap. Suid. ψόαι

legimus, qui eas esse dicit partem corporis ἐν ᾗ ἔγκεινται οἱ νεφροὶ, δι' ὧν αἱ ὀρέξεις κινεῖσθαι πεφύκασι : quam ob rem a Clearcho νεφρομῆτραι nominantur, i. e. Matrices et Mātres renum; sic enim pro νευρομῆτραι scr. potius est. Porro musculi illi, ut Gorr. tradit, supra septum transversum ad decimam, aliquando vero ad undecimam thoracis vertebram inseruntur, eamque partem spinæ, quæ secundum ipsos est, inflectunt. Sunt vero et qui externos spinæ musculos ψόας vocent, ut scribit Pollux [2, 185]; nec eos modo, sed totam etiam eam partem quæ lumborum nomine comprehenditur : sicut Marc. quoque Virgilius ψόας proprie dici Lumbos contendit : idque nomen grammaticos a libidine deductum velle, quoniam illic libidinis pruritus excitatur maxime; quod iis renes subjacent. Vide et Νευρομήτορες. [Phrynich. p. 300 ed. Lob.: Ψύα· οἱ μὲν ἁπλῶς ἁμαρτάνοντες διὰ τοῦ υ, οἱ δὲ διπλῆ ἁμαρτάνοντες διὰ τοῦ οι, οἷον ψοία. Ἔστι δὲ καὶ τὸ ὄνομα πολὺ κίβδηλον. Νεφρὸν οὖν λέγε. Gravissimum in hac causa est Photii testimonium : Ψόας ἢ ψοίας ἢ ὅπη χρὴ καλεῖν παρ' οὐδενὶ Ἀττικῶν εὗρον· οἱ δὲ παλαιοὶ γυμνασταὶ ἀλώπεκα προσαγορεύουσι. Neque aliunde confirmari potest Atticos ψύαν dixisse. Apud Aristot. H. A. 3, 3, Schneiderus pro ψοιὰς bis emendat ψύας (codd. Bekkeri plerique ψοιὰς, pauci ψύας vel ψυάς); enimvero Polybi est vox, Aristoteles νεφροὺς vocat. Ψύα ap. Hippocr. (vide locos supra citt.), Melamp. p. 505 ed. Franz., ψόαι Eustath. p. 410, Suidas s. v. Νῶτος, Galen. vol. 11, p. 415; 12, p. 374; ψία Etym. M. s. v. Νοτάριος, ψεῖαι Lex. Doricum in Bibl. Matrit. p. 146. V. interpr. Hesychii s. v. Ψυῖαι et Athen. p. 399. Quemadmodum a κνάω (κνήμη) κνύω, κνύος, alternantibus vocalibus, derivatur, ita a ψάω ψύω ψύη (Etym. M.) descendit et ψύα, quorum illud a Foesio OEc. p. 689 (et ab HSt. in Indice, ubi « Ionice ψύη ») perperam Ionicum perhibetur. Contrario errore Koenius ad Greg. Cor. p. 345, δελφύα, ἐγγύα, ματτύα, Dorice terminata esse dicit. Lobeck. Arcadius p. 103, 25 : Βαρύνεται ... ψύη ἡ ψύα καὶ ψόαι. Theophyl. Sim. Hist. p. 185, B : Τὴν ψύαν τοῖς ναυτικοῖς ἐμφερής. Joann. Malal. p. 457, 15 : Γυμνὸς ὑπῆρχε καὶ κατὰ τοῦ ζώσματος εἰς τὰς ψύας. Ψόα apud LXX Reg. 2, 2, 23 : Τύπτει αὐτὸν ἐπὶ τὴν ψόαν· et similiter ib. 3, 27, et 20, 10, et ψόαι Levit. 3, 9, Psalm. 37, 7. *Psoæ* et *Psoadici* apud Cœl. Aurelian. Tard. 5, 1.] || Hesych. vero ψόαν non solum esse dicit μέρος τοῦ σώματος, verum etiam ὀχεύτριαν. [HSt. in Indice :] Ψοιὰ pro ψόα dicitur, ut χροιὰ pro χρόα, Suid.

[Ψύος, τὸ, fictum ap. Suidam duabus in glossis, Ψοιά· ψύα δὲ, καὶ πληθυντικῶς τὰ ψύη. Ψύα· τὸ μέρος τοῦ σώματος. Καὶ τὰ ψύη πληθυντικόν. Prior gl. illata e lexico aliquo σχεδογραφικῷ tetrametris politicis scripto. G. Dind.]

Ψυγεῖον, τὸ, itidem [ut ψυγεὺς] Vas in quo aqua vel aliud quidpiam refrigeratur, aut etiam Locus in quo aliquid frigefit. Hesychio enim teste ψυγεῖα dicuntur ἀγγεῖα ἐν οἷς ὕδωρ ψύγεται, καὶ ὁ τόπος αὐτός. [Id. : Ψαγεῖον· ἀγγεῖον.] || Ψυχεῖον, τὸ, i. q. ψυγεῖον. Eust. p. 866, de quibusdam ex ψύχω derivatis : Ἔτι δὲ σὺν ἄλλοις καὶ τὸ ψυχεῖον περιεκτικὸν, κατὰ τὸ, ἐν Κιμώλῳ τῇ νήσῳ ψυχεῖα κατεσκεύασται θέρους ὀρυκτά· respiciens ad Athen. 4, [p. 123, D] : Ἐν Κιμώλῳ τῇ νήσῳ φησὶ ψυχεῖα κατεσκευάσθαι θέρους ὀρυκτὰ, ἔνθα χλιαροῦ ὕδατος πλήρη κεράμια καταθέντες, κομίζονται χιόνος οὐδὲν διάφορα. Ubi tamen sine diphthongo scriptum ψυχία. [Recte ψυχεῖα in cod., ut ap. Eust.]

Ψυγεὺς, έως, ὁ, i. q. ψυκτὴρ, ut Hesych. quoque docet quum ait, Ψυκτὴρ, ὃν ἡμεῖς ψυγέα, καὶ εἶδος ποτηρίου : indicans ψυκτῆρα et ψυγέα primaria signif. dici Vas in quo vinum refrigeratur; deinde et Poculum. Et Heracleon Ephesius ap. Athen. 11, [p. 503, A] : Ὃν ἡμεῖς, inquit, ψυγέα καλοῦμεν, ψυκτηρίαν τινὲς ὀνομάζουσιν. Ubi etiam subjungit, Atticos poetas κωμῳδεῖν vocabulum illud veluti ξενικόν : afferens ex Euphorione [Euphrone comico], Ἐπὰν δὲ καλέσῃ ψυγέα τὴν ψυκτηρίαν, Τὸ σεύτλιον δὲ τεῦτλα, φακέα δὲ τὴν φακῆν, Τί δεῖ ποιεῖν; Alexis tamen ibid. [p. 502, D] τρικότυλον ψυγέα dicit. [Conf. Ussing. De nominibus vas. græcorum p. 76. Hase.]

[Ψῦγμα, τὸ, Refrigerium. Ψύγματα, Medicamenta refrigerantia ap. Hippocr., qui ψ. προσφέρειν, προστιθέναι dixit p. 467, 14 et 54; 567, 14; 655, 55. Et p. 467, 17 : Ἢν δέ οἱ πρὸς τὰ ψ. μὴ χαλᾷ. || Flabellum. Athen. 6, p. 257, B, ex Clearcho : Ἔῃ δεξιᾷ Φωκαϊκὸν ψῦγμά τι (nam sic Casaubonus correxit pro ψῆγμά τι) διακινῶν ὡς ἀϊώρων ἡδὺς ἦν. || Interspiratio, ut interpretatur Sylb. ap. Dionys. De comp. verb. c. 20, p. 141, 4 : Τὸ μεταξὺ τῶν ὀνομάτων ψύγμα (scr. ψῦγμα) καὶ ἡ τῶν τραχυνόντων γραμμάτων παράθεσις. || De affectu refrigescente ap. Joseph. B. J. 1, 24, 2 : Συνίει κατὰ μικρὸν ἐκ τοῦ ψ. καὶ πρὸς τὸ λυποῦν μᾶλλον ἐτραχύνετο.]

[Ψῦγος, ὁ, i. q. ψυγεύς. Schol. Hom. Od. I, 219 : Λέγονται δὲ (οἱ ταρσοὶ) καὶ ψυγοὶ, ἤτοι ψυκτῆρες, διότι ἐν αὐτοῖς τὸ γάλα ψύχεται· ubi cod. Palat. ψυχοί, Mediol. utraque scriptura conjuncta ψυγχοί. Ψυχὸς ab antiquo ψύχω, ψυγὸς vero ab ψύγω derivatum esse monet Lobeck. Rhem. p. 277. Sed scholiasta fortasse ψυγεῖς scripserat. G. Dind.]

Ψυγμὸς [De accentu Herodian. ap. schol. Hom. Il. Υ, 485], ὁ, Refrigeratio, Perfrictio. [Φρίκη, ψυγμὸς, ψῦξις ap. Polluc. 4, 186. Manetho 3, 276 : Καὶ γονέας νούσοις ψυγμῷ καὶ βηχὶ χαλέπτει. Poeta De vir. herb. 94 : Ψυγμὸν κακοτέρμονα βῆχά τ' ἀνιγρήν. Schol. Aristoph. Pl. 313 : Ἐπειδὰν τράγοι ψυγμῷ (cod. Ven. ψυχμῷ) περιπέσωσιν.] || Siccatio, Exiccatio, ut ψυγμὸς σαγηνῶν, Ezech. 26, [5] Exiccatio sagenarum, madidarum sc. ex aqua. Item αὐτὸ τὸ ἐψυγμένον s. ψυγὲν dicitur ψυγμὸς, Num. 11, [32] de coturnicibus in castra Hebræorum vi venti delatis : Καὶ ἔψυξαν ἑαυτοῖς ψυγμοὺς κύκλῳ τῆς παρεμβολῆς, Siccarunt sibi coturnices illas per gyrum castrorum, ita ut illæ essent ψυγμοί. [Proprie Porphyr. De abst. p. 45, 2 : Ψυγμοῦ πλήρους ὄντος τοῦ τόπου. Figurate Jo. Chrysost. t. 11, p. 84, A, ex refrigeratione caritatis exsistere occultationes : Ὁ ψ. τῆς ἀγάπης πεποίηκε μυστήρια. Hase. Per χ scriptum ap. schol. Aristoph. l. c. in cod. Ven. et ap. Maneth. 2, 443 : Αἰνοὺς ψυχμοὺς ἠδὲ νόσους παρέχει. Sed ψυγμῷ ib. 3, 276, ut in aliis hujusmodi substantivis variatur, de quibus dixit Lobeck. Paralip. p. 395.]

[Ψυγμοῦ λιμὴν, nomen portus Arabici, ap. Strab. 16, p. 774, ubi libri plerique γυμνοῦ.]

[Ψύγω. V. Ψύχω.]

[Ψυδνὸς, ἡ, όν.] Ψυδνὴ χέρσος, Hesych. ἀραιὰ, ὀλίγη : quo fere sensu et ψεδνή. [|| I. q. ψυδρὸς, quod v.]

[Ψυδράκιον, τό.] Ψύδρακες, et Ψυδράκια, dicuntur ἐξανθήματα quædam ἑλκώδη καὶ πυρώδη, sua sponte in summa cute erumpentia, teste Polluce [4, 194], qui ea et φλεγμαίνοντα et κόπτοντα dicit [ib. 205] epithetičως, addens, ut plurimum ea depasci collum et latera, nonnunquam manus et pedum vestigia. Paulus Ægin. esse dicit μικρὰς ὑπεροχὰς φλυκτίσιν ὁμοίας : alii Pustulas albidas per summa scatentes : quas ab Hippocrate φλύσεις et φλυζάκια dici, ab aliis medicis φλυκταίνας s. φλυκτίδας. Meminit Diosc. 5, 119, dicens ψυδράκια τὰ ἐν κεφαλῇ, Albidas capitis pustulas, quæ psydracia nominantur. [Galen. vol. 2, p. 391 : Ψυδράκιόν ἐστι κοινῶς λεγόμενον περὶ πᾶν τὸ σῶμα καὶ περὶ τὸ λευκὸν τοῦ ὀφθαλμοῦ γίνεται, οἷον ἐξάνθημα ἐξ ἄκρου ἐρευθές· 10, p. 604 : Ψυδράκιά εἰσι μικραὶ τῆς κεφαλῆς ὑπεροχαὶ φλυκτίσιν ὅμοιαι, ὑπερκείμεναι τῆς ἐπιφανείας. Τὰ δὲ ἐξανθήματα κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν ἐπιπόλαιαι ἑλκώσεις ὑπέρυθροι καὶ τραχεῖαι· ubi etiam eorum sanandorum rationem explicat, et 13, p. 357. Schol. Theocr. 12, 23 : Εἰώθασιν ἔνιαι τὰ ἐπάνω τῆς ῥινὸς φυόμενα ψυδράκια ψεύσματα καλεῖν· et ad v. 24. Φλυάκια et φύματα per ψυδράκια exp. prius Hesychius, alterum Suidas. Τυδράκιον ap. Hesych. s. v. Σαπρία ex ψυδράκιον corruptum videbatur Scaligero. (Leo philos. Consp. med. p. 133, 6 Ermerins. Id. ib. p. 205, 16 : Ἔχει ψ. μικρὰ ὥσπερ κέγχρος. Hase.) || Ψύδραξ, δ. Etym. M. p. 819, 10 : Ψύδραξ· οἱ Ἴωνες ψύδρακας λέγουσι τὰς ποικίλας· ὅθεν καὶ ἡμεῖς ψύδρακας καλοῦμεν τὰ ἐπὶ τῶν σωμάτων ἐξανθήματα. Similiter Philemo Lex. p. 127. Galen. vol. 13, p. 791 : Ποιεῖ πρὸς ψύδρακας. Genit. ψυδράκων ap. Phot. Bibl. p. 180, 7, ex Aetio. G. D. Epiphan. t. 2, p. 233, D; 227, C : Ψυδράκων καὶ φυμάτων πληγάς. Hieracosoph. p. 91, B : Πρὸς ἄφθας τὰς καὶ ψ. λεγομένας. Hase.].

[Ψυδρακόω, In ulcuscula (ψυδράκια) muto. Galen. vol. 13, p. 807 : Ἕως οὗ ψυδρακώσῃ καὶ ἰχῶρας ἐπισπάσηται παχεῖς. Ab hoc verbo formatum est adjectivum Ἀψυδράκωτος, quod v. G. Dind.]

[Ψυδρεὺς, έως, ἡ, nomen mensis apud Corcyræos in inscr. ab G. Vischero edita in *Epigraphische Beiträge aus Griechenland*, Basileæ a. 1855, n. 22, p. 7. De origine appellationis incertæ sunt conjecturæ et editoris et Prelleri in Jahnii Annal. vol. 73, p. 80.]

[Ψύδραξ. V. Ψυδράκιον.]

[Ψυδρὸς, ὰ, όν. HSt. s. v. Ψύθω :] Præterea vero Eust. [p. 671, 63; 1385, 12] ex Ψευδηρὸς per syncop. esse factum Ψυδρὸς ait, sicut ψύθος ex ψεῦδος derivatum idem cum aliis tradit : significat certe Falsus, Fictitius, Ementitus, ut Hesych. quoque testatur, ψυδρὰ afferens pro ψευδῆ, et ψυδρὸν itidem pro ψευδές. [Hesych. : Ψυδρά· ψευδῆ. Ψυδρόν· ψευδές. Theognin 122 : Νόος ἀνδρὸς ἐνὶ στήθεσσι ... ψυδρὸς ἐών· ubi codd. plerique ψυδνὸς, excepto, ut videtur, Mutinensi optimo, qui ψυδρὸς habere videtur, quod Ruhnk. Epist. crit. p. 215 restituerat ex scriptura corrupta ψυχρὸς, quæ est ap. Clem. Al. Strom 6, p. 747. Post Theognin Lycophro 235 : Ψυδραῖσι φήμαις· ubi per ἐψευσμέναις λοιδορίαις exp. schol. 1219 : Ψυδραῖσί τ' ἔχθραν μηχαναῖς ἀναπλέκων.]

[Ψύη. V. Ψύα.]

[Ψυθίζω. HSt. s. v. Ψύθος :] Ex quo ψύθος est verbum Ψυθίζω, Susurro, Susurra lingua murmuro. Idem enim [Hesych.] ψυθιζομένων affert pro γογγυζόντων.

[Ψύθιος, ία, ιον.] Ψύθιον, Hesychio ὀλιγοχρόνιον : afferenti et Ψύθιος [Codex ψίθυος, Musurus ψύθυος (sic)] pro ἀραιὰ, ὀλίγη : sed addens et ψιθυρίς.

[Ψύθιος οἶνος. V. Ψίθιος.]

Ψυθιστὴς, ὁ, Susurrator s. Susurro, ψιθυριστὴς Eidem [Hesychio], quoniam plerumque ejusmodi susurratores s. susurrones mendaci lingua deferunt aliquem. [Ψυθυστάς (sic) Musurus. Codex contra seriem ψιθυστάς.]

Ψύθος, τὸ, i. q. ψεῦδος : quanquam Eust. et alii id Dorico more ex ψεῦδος factum velint, exempto ε, et δ verso in θ. [Sic Etym. M. p. 819, 13, nihil tamen de Dorica dialecto dicens.] Itidemque idem gramm. p. 1562, ex Heraclide tradit ἔθω ab ἔδω deductum esse, Dorum more, οἱ, inquit, καὶ τὸν μαδὸν μασθὸν λέγουσι, καὶ τὸ ψεῦδος ψύθος, ἄραντες τὸ ε. [Æsch. Ag. 478 : Θεῖον ψ., ubi oppositum ἐτητύμως. Plur. 1089 : Καὶ τάδ' οὐκ ἐρεῖς ψύθη· et ib. 999.] Suidas ψύθος exp. non solum ψεῦδος, sed etiam adjective ψευδὲς, afferens ex Callim. [fr. 184] : Καὶ σὺ [οὐ] ψύθος οὔνομ' ἔχουσα, pro ψευδές. Apud Hesych. oxytonως legitur [vitiose] ψυθὸς, quod et ipse exp. ψεῦδος, item et ψίθυρος, Susurro s. Susurrator. [Ejusdem glossæ, Σκοίθης· διάβολος. Σοίθης· ψίθυρος, ἀλαζὼν, διάβολος. Ψοίθης· ὁ ἀλαζὼν, ex Ψύθης depravatæ videbantur Ruhnkenio Epist. crit. p. 215. G. D. Apollinar. Interpr. Psalm. p. 371, 14; 316, 60 : Ψ. ἀμφιβαλέσθων. Hase.]

Ψύθω etiam pro ψεύδομαι dici ex Hesych. cognoscimus, ἔψυθεν afferente pro ἐψεύσατο. [Ἔψυθεν, cui nomina ψύθος et ψυθὼν assistunt, aoristus videtur verbi intermortui ψεύθω. Lobeck. Rhem. p. 91.]

[Ψυθὼν, ῶνος, ὁ.] Ψυθῶνες, Hesychio διάβολοι : qui supra ψιδῶνες. [V. quæ s. v. Ψιδὼν dicta sunt.]

[Ψυΐα, V. Ψία et Ψύα.]

[Ψύκτα, ἡ. Hesych. : Ψύκτα (codex ψυκτά)· ἡ μὴ πολλῷ ὕδατι πεφυρμένη (scribendum potius πεφυραμένη, quæ sæpe permutari ostendimus s. v. Φύρω supra p. 1141) μᾶζα. Idem supra : Ψάκταν· τὴν ψωκτὴν (codex ψώκτην) μᾶζαν. Conf. Lobeck. Paralip. p. 351.]

Ψυκτὴρ, ῆρος, ὁ, Refrigerator : ita nominatur Vas ligneum vel Cupreum in quo et pocula abluuntur et vinum refrigeratur, teste Suida; is enim [cum Photio et schol. Platon. p. 377] ψυκτῆρα nominari ait σκεῦος, ἔνθα διανίζουσι τὰ ποτήρια, ἀπὸ τοῦ θᾶττον ψύχεσθαι ἐν αὐτῷ τὴν κρᾶσιν. [« Κρᾶσιν significat *vinum* apud Græcos recentiores. » Kust. Similiter Mœris p. 422, qui addit, μεστὸν ὕδατος ψυχροῦ· ἢ ὃ λέγομεν ἡμεῖς πρόχυμα. Hesych. : Ψυκτήρ· ὃν ἡμεῖς ψυγέα (ψυγέαν codex)· καὶ εἶδος ποτηρίου. Tim. Lex. p. 278 : Ψ., ποτήριον μέγα καὶ πλατὺ, εἰς ψυχροποσίαν παρεσκευασμένον· ubi Ruhnk. attulit locum gramm. ms.: Ψ., σκεῦος ἐν ᾧ τὸν οἶνον ἔψυχον, τὸ κοινῶς λεγόμενον κρυωτήριον. Cyrillus : Ψ., ἔνθα τὰς ὀπώρας ψυχρίζουσιν. Explicatius schol. Clem. Alex. ad p. 188 (ubi ψυκτῆρες καὶ οἰνοχόαι) : Ψυκτὴρ κυλινδρικοῦ σχήματος ἀποτομὴ, κάτωθεν κιονίδι ἐπὶ πρίσματι κυλινδρικῷ ἑδραζομένη, ἀφ' οὗ καὶ ἑστάναι καὶ μεταχειρισθῆναί ἐστιν αὐτῇ πρόχειρον.] Videtur vero ita nominari et Vas illud in quo vinum et aqua simul miscentur et refrigerantur, κρατὴρ alio vocabulo dictum. Cui meæ conjecturæ hæc est ratio. Legimus ap. Athen. 4, [p. 142, D] de Cleomene rege Lacedæmoniorum : Ἐπί τε τῷ τρίποδι ψυκτὴρ χαλκοῦς ἐπέκειτο, καὶ κάδος, καὶ σκαφίον ἀργυροῦν δύο κοτύλας χωροῦν, καὶ κύαθος· ἡ δ' ἐπίχυσις, χαλκῆ. Ubi quod ψυκτῆρα vocat Athenæus, Plut. κρατῆρα nominat, in Vita Cleomenis p. 1486 meæ ed. [c. 13] : Ἐπαρθείσης δὲ τῆς τραπέζης εἰσεκομίζετο τρίπους, κρατῆρα χαλκοῦν ἔχων οἴνου μεστὸν, καὶ φιάλας ἀργυρᾶς δικοτύλους δύο, καὶ ποτήρια τῶν ἀργυρῶν ὀλίγα παντάπασιν, ἐξ ὧν ἔπινεν ὁ βουλόμενος. Ita ut intelligamus κρατῆρα s. ψυκτῆρα Vas fuisse æreum vel alius materiæ, quod vino plenum in symposium inferebatur et tripodi imponebatur : ex quo postea hauriebatur vinum, et infundebatur in pocula quæ convivis apponebantur. Rursum ap. Athen. 5, [p. 199, D] in pompa Ptolemæi Philadelphi : Ὑδρίαι εἴκοσι καὶ ἓξ, ἀμφορεῖς παναθηναϊκοὶ δεκαὲξ, ψυκτῆρες ἑκατὸν ἑξήκοντα· τούτων ὁ μέγιστος ἦν μετρητῶν ἓξ, ὁ δὲ ἐλάχιστος, δύο. Alioquin ψυκτὴρ inter pocula etiam numeratur, quem Pollux 6 [c. 16, § 99, coll. 10, 74] ait fuisse πολυθρύλλητον ἐν τοῖς ἐκπώμασι, alioque nomine δῖνον appellatum, nec non ἀκρατοφόρον vulgo, quoniam in eo erat ἄκρατος : nec habuisse πυθμένα, Fundum s. Pedem, sed ἀστραγαλίσκους. Unde rotundum fuisse in modum sphæræ, vel saltem hemisphærii, colligere est. Itidem vero ap. Athen. 11, [p. 503, C] Dionysius ὁ Τρύφωνος in libro Περὶ ὀνομάτων scribit τὸν ψυγέα a veteribus nominatum fuisse δῖνον : qui ψυγεὺς, idem est qui ψυκτήρ. Forsan autem ψυκτὴρ nominatum est hoc poculum, quod in convivio quodam fervente compotatione, neglectis vasis potoriis minoribus ad ipsum ψυκτῆρα ventum est : continuatoque postea eo more, poculum ejus capacitatis fabricatum est, istoque nomine appellatum. Apud Plat. certe in Symp. [p. 213, E] dicit Alcibiades, Ἀλλὰ φερέτω Ἀγάθων εἴ τι ἔστιν ἔκπωμα μέγα· μᾶλλον δὲ οὐδὲν δεῖ, ἀλλὰ φέρε, παῖ, τὸν ψυκτῆρα ἐκεῖνον, (ἰδὼν αὐτὸν,) πλέον ἢ ὀκτὼ κοτύλας χωροῦντα. Eumque ἐμπλησάμενος, πρῶτον μὲν αὐτὸς ἐξέπιε, ἔπειτα τῷ Σωκράτει ἐκέλευεν ἐγχεῖν. Ubi postquam jussit afferri poculum aliquod magnum, quasi corrigens seipsum petit a ministro ipsum ψυκτῆρα, quod eo majus reperiri poculum nequiret : et ita ostendit eum non proprie fuisse ποτήριον : atque adeo vix credibile est poculum tam capax fuisse repertum, ut octo cotylas contineret. Idem dici potest tum de aliis locis, quos Athen. affert 11, [p. 503,] tum de hoc [Antiphanis], qui ib. [B] citatur, Τρίποδα καὶ κάδδον [κάδον] παραθέμενος, ψυκτῆρά τ' οἴνου, μεθύσκεται. [Aliorum Comicorum recentiorum, Alexidis, Dioxippi, Menandri, Epigenis, Strattidis, ll. ibid. attulit Athenæus. « Apud eund. Athen. 2, p. 58, C, ψυκτῆρα petit Ulpianus quem educat. Significasse tamen et ψυκτῆρα majus aliquod poculum, quod in media constituebatur mensa, quodque tam artificiose luxuria construxerat, ut per canaliculos vel fistulas emitteret vinum, ex Basilii Oratione in ebrios didici, qui tantum homines ebrietati deditos ore patulo vini excipere inquit ὅσον αὐτοῖς ἄνωθεν ὁ ψ. διὰ τῶν ἀργυρῶν ὀχετῶν ἐπαφίησι. Idem supra : Ψ. καὶ κρατῆρας καὶ φιάλας ὡς ἐν πομπῇ τινὶ καὶ πανηγύρει διατιθέντες. » Hemst. ad Polluc. 10, 74. Ψ. καὶ φιάλαι Appian. Mithr. c. 115, Plut. Mor. p. 52, C; διάλιθος ib. p. 201, C. Themist. Or. 2, p. 39, D : Ἦν αὐτῷ μοῖρα τῆς ἐπ' Ἰνδοὺς παρασκευῆς, ὁ κρύσταλλος καὶ οἱ ψυκτῆρες.] Parum vero probabilis est eorum opinio, qui poculum istud ψυκτῆρα nominatum fuisse dicunt ab eo ψύχω quod ξηραίνω significat : quod oporteret potores uno haustu ipsum exiccare. ‖ Ψυκτῆρες dicuntur etiam Loca umbrosa et opaca condensis arboribus, in quibus ad captandum frigus deambulatur, ut olim erant luci sacri ante templa.

Scribit enim Nicander Thyatirenus ap. Athen. [l. c.] ψυκτῆρας nominari etiam τοὺς ἀλσώδεις καὶ συσκίους τόπους, τοὺς τοῖς θεοῖς ἀνειμένους, ἐν οἷς ἐστὶν ἀναψύξαι. Iidem vero et ψυκτήρια nominantur et ψυκτήρια δένδρα, ut mox [s. v. Ψυκτήριος] docebo.

Ψυκτηρία, ἡ, sive Ψυκτηρίας, ὁ, dicitur pro ψυκτήρ: quorum illud supra vide in Ψυγεύς, hoc autem ap. Eust. p. 1632: Οὕτω δὲ ποιά τινα ποτήρια καὶ τὸ ψυκτήριον παρὰ τῷ Δειπνοσοφιστῇ, καὶ τὸ ψυκτηρίδιον, καὶ τὸ ψυκτηρίας, ὡς κοχλίας. Unde suspicari licet eum legisse τὸν pro τὴν in l. illo [Euphronis comici] qui ap. Athen. est [11, p. 503, A: Ἐπὰν δὲ καλέσῃ ψυγέα τὴν ψυκτηρίαν], et supra in Ψυγεὺς citatur. [Hipparch. ap. Athen. 11, p. 477, F: Καὶ κόνδυ καὶ ψυκτῆρα καὶ κυμβίον· ubi Jacobsius ψυκτηρίαν conjecit.] Hesychio ψυκτηρίαι sunt οἱ ἀλσώδεις καὶ σύσκιοι τόποι. [Vitiose pro ψυκτήρια, ut vidit Sopingius.]

[Ψυκτηρίδιον, τό.] Dicitur et Ψυκτηρίδιον per dimin. ὁ ψυκτὴρ, Parvus ψυκτὴρ, quod Athen. [6, p. 230, C; 11, p. 252, F] ex Alexide affert. Idem 13, [p. 584, B]: Ἐπιδόντος δέ τινος οἶνον ἐν ψυκτηριδίῳ μικρόν.

[Ψυκτήριον, τό. V. Ψυκτήριος.]

Ψυκτήριος, ία, ιον, Aptus ad refrigerandum, Cui refrigerandi vis inest: ut ψυκτήρια φάρμακα, ap. Galen. non semel, Refrigeratoria s. Frigefactoria medicamenta, teste Bud. [Rufus p. 161 Matth.: Ψυκτήρια τοῖς στήθεσι προσάγειν· et ib. 139.] Apud Athen. 11, [p. 503, D] ex Euripideo Phaethonte, ψυκτήρια δένδρα· quæ sc. subeuntur ad captandum frigus opacum. Item dicuntur Ψυκτήρια neutro genere et substantive οἱ ψυκτῆρες. Ac primum quidem Vasa illa in quibus vinum refrigeratur, ut [Callixenus] ap. Athen. 5, [p. 200, A] in pompa Philadelphi Ptolemæi: Ἕτεροι δὲ τριακόσιοι καὶ εἴκοσι ψυκτήρια ἔφερον χρυσᾶ, οἱ δὲ ἀργυρᾶ. Quæ ψυκτήρια paulo ante ψυκτῆρας nominat: Ψυκτῆρες εἴκοσι δύο, ὧν ὁ μέγιστος ἐχώρει μετρητὰς τριάκοντα, ὁ δὲ ἐλάχιστος ἐχώρει μετρητήν. Sic Hesych. Ψυκτήριον, ποτήριον ὃ ἡμεῖς ψυκτῆρά φαμέν. [Nicostratus ap. Athen. 6, p. 230, D: Λοιπή τις ὀξὶς ἐστι καὶ ψυκτήριον τῆς εὐπαρύφου λεπτότερον.] Deinde vero ψυκτήρια nominantur etiam Loca nemorosa et arboribus opaca, in quibus captatur frigus. [V. Hesychii gl. s. v. Ψυκτηρίας allatam.] Auctor Ægimii ap. Athen. 11, [p. 503, D]: Ἔνθα ποτ' ἔσται ἐμὸν ψυκτήριον, ὄρχαμε λαῶν. Æschylus ibid.: Σαύρας ὑπηκόοισιν [αὔρας ὑποσκίοισιν] ἐν ψυκτηρίοις.

[Ψυκτήριος, ὁ, n. loci, de quo Steph. Byz.: Ψυκτήριος, τόπος ἐν Θράκῃ, ἀπὸ Ἡρακλέους ἀναψύξαντος τὸν ἱδρῶτα ἐν τῷ καταπαλαῖσαι τὸν Ἀδραμύλην, καθώς φησιν Ἀπολλώνιος ἐν Κνίδου κτίσει. Τὸ ἐθνικὸν ὁμωνύμως διὰ τὸ προκατειλῆφθαι τὸ πρωτότυπον, ἔχον αὐτοῦ τὸν τύπον.]

Ψυκτικὸς, ἡ, ὸν, Refrigeratorius, Refrigerandi vim habens, Cui frigefaciendi vis inest, idem cum præcedente ψυκτήριος. Plut. Symp. 6, 6 [p. 691, B]: Καὶ μὴν ὅ,τε μόλιβδος τῶν φύσει ψυχρῶν ἐστὶν, ὅς γε τριβόμενος ὄξει τὸ ψυκτικώτατον τῶν θανασίμων φαρμάκων ἐξανίησι ψιμμύθιον. Idem in lib. Adv. Coloten [p. 1100, A]: Οἱ μὲν ψυκτικόν φασιν εἶναι τὸν οἶνον, οἱ δὲ θερμαντικόν. Et mox, Λέγων ἐξηπατῆσθαι τοὺς πολλοὺς, τὸ θερμαῖνον, θερμαντικὸν, ἢ τὸ ψύχον ψυκτικὸν ὑπολαμβάνοντας. Idem rursum Symp. [3, 1, p. 648, A], de rosa: Ψυκτικὸν [Marcidum] δέ ἐστι δυνάμει· 3, [5, p. 652, C]: Τὸν μὲν ὕπνον οἱ πλεῖστοι περιψύξει γίνεσθαι λέγουσι· καὶ ψυκτικὰ καὶ τὰ πλεῖστα τῶν ὑπνωτικῶν φαρμάκων ἐστί. Alibi dicit Ψυκτικὴν δύναμιν εἰς τὸ σῶμα ἐπιφέρων, Vim refrigeratoriam s. refrigeratricem. [Sext. Emp. p. 171: Ἡ χιὼν φύσει ψύχουσα πᾶσι φαίνεται ψυκτική. Rufus p. 144 ed. Matth. G. D. Galen. vol. 2, p. 13, 1; vol. 4, p. 777, 3; vol. 6, p. 501, 6; 616, 16. Hippocr. t. 7, p. 126, 10, πόματα ψ. t. 2, p. 514; 6, ψ. πρόσφερε. Id. t. 8, p. 108, 18: Τὸ ἧτρον καταπλάσσειν τοῖσι ψυκτικοῖσι· vertit Littré, *Appliquer des cataplasmes refroidissants sur le bas-ventre*. Diocl. apud Oribas. t. 3, p. 173, 4, δίαιταν ψ. De stella Saturni refrigerante Ptolem. Tetrab. p. 18, 6; 21, 10; 22, 8; 37, 23. Proclus Paraphr. p. 30, 20; 54, 3. Hase.]

Ψυκτὸς, ἡ, ὸν, Refrigeratus, Qui refrigerari s. frigefieri potest. At ψυκτὰ Hesychio ἡ μὴ πολλῷ ὕδατι πεφυρμένη [l. πεφυραμένη] μάζα, Maza quæ non multa aqua subacta est.

[Ψύκτρα, ἡ, Locus ubi aliquid exsiccatur. Hesych.: Τρασιά· ἡ τῶν σύκων ψύκτρα, παρὰ τὸ τερσαίνειν, ἤγουν τόπος ἔνθα ξηραίνουσιν αὐτά. Πλέγμα ἐφ' οὗ ψύχεται τὰ σῦκα dixit Pollux 7, 144.]

[Ψύλλα, i. q. ψύλλος, quod v.]

[Ψύλλα, ἡ, Psylla. Steph. Byz.: Ψύλλα, χωρίον μεταξὺ Ἡρακλείας καὶ τοῦ Πόντου (τοῦ Τίου Salmas.). Μένιππος ἐν περίπλῳ τοῦ Πόντου « Ἀπὸ Κρηνίδων εἰς Ψύλλαν χωρίον στάδια κ', ἀπὸ Ψύλλης χωρίου εἰς Τίον πόλιν καὶ ποταμὸν Βίλλαιον στάδια π'.» Τὸ ἐθνικὸν Ψυλλάτης. Arrian. Periplo Ponti Eux. in Mülleri Geogr. vol. 1, p. 385: Ἀπὸ Κρηνίδων εἰς Ψύλλαν ἐμπόριον τριάκοντα (στάδια). Ἐνθένδε εἰς Τίον, πόλιν Ἑλληνίδα Ἰωνικὴν, ἐπὶ θαλάττῃ οἰκουμένην, Μιλησίων καὶ ταύτην ἄποικον, ἐννενήκοντα· ubi Müll.: « Præter Menippum apud Marcian. et Anon. (infra p. 465), et Steph. Byz. s. v. Ψύλλα et Τίος, locum memorat Ptolem. 5, 1, p. 312, 20, ubi Ψύλλιον (gradu dimidiato ab Heraclea distans), et Tabula Peutingeriana, ubi corrupte *Scylleum* (*Sileon* in Geogr. Rav.) 30 mill. ab Heraclea dissitum. Ponenda Psylla ad hodiernum promontorium *Kalimli*. De distantia cum Arriano facit Anonymus; Menippus apud Marcian. et Steph. Byz. nonnisi 20 stad. a Crenidibus numerant.» Ptolemæo ex libris plerisque Ψύλλειον restituendum pro Ψύλλιον. ‖ Nomen pr. equi apud schol. Apoll. Rh. 1, 752: Αἱ δὲ τοῦ Οἰνομάου ἵπποι Ψύλλα καὶ Ἅρπιννα.]

[Ψυλλαεῖς. V. Ψύλλοι.]

[Ψύλλαξ, ἡ. HSt. s. v. Ψύλλος:] Verum et Ψύλλακας dici τὰς ψύλλας refert Hesych.

[Ψύλλας, ὁ, Psyllas, n. pr. in inscr. Corcyræa ap. Bœckh. 1845, vol. 2, p. 20, ubi Ψύλλας bis § 1, ter § 2 et quinquies § 4 est genitivus a recto Ψύλλας, ex quo Bœckh. p. 23 colligit singularem dialecti Corcyrææ rationem subesse, ex quo pro Ψύλλα sit Ψύλλαος et pro hoc Ψύλλας.]

[Ψυλλάτης. V. Ψύλλα.]

[Ψύλλειον, i. q. Ψύλλιον, quod v.]

[Ψύλλειον, τὸ, Psylleum. V. Ψύλλα.]

Ψύλλερις, ἡ, synonymum Psyllii, ap. Diosc. 4, 70, ubi ψυλλερίς.]

[Ψυλλεύς. V. Ψύλλοι.]

Ψυλλίζω, Pulico, h. e. Pulices venor. [Suidas (s. v. Ψύλλειον): Καὶ ψυλλίζω αἰτιατικῇ.]

[Ψυλλικός. V. Ψύλλοι.]

[Ψύλλιον, τό. HSt. s. v. Ψύλλος:] A superiore ψύλλα dictum Ψύλλιον [Falso accentu ap. Hesych. Ψυλλίον· πόα, ἧς καὶ σπέρμα ὁμώνυμον. Metri caussa ψύλλειον ap. Orph. Arg. 959: Κνῆκόν τε σχιστήν τ' ἐπί τε ψύλλειον ἀηδές. Nam sic Schraderus Emend. p. v correxit pro ψύλλιον, nisi quod male ψυλλεῖον scripsit. Recto accentu ap. Suidam Ψύλλειον· βοτάνη, etsi hoc fortasse pro Ψύλλιον scriptum est, ut ψυλεῖον apud Cyrillum in Matth. Gloss. p. 39. G. D.], τὸ, Psyllium, propterea quod semen ferat pulici simile, ut tradit Plin. 25, 11, sicut et Diosc. 4, 70, habere ipsum scribit κεφάλια ἐπ' ἄκρου συνεσταλμένα, ἐν οἷς σπέρμα ψύλλοις ὅμοιον, μέλαν, σκληρόν. [Memoratur sæpissime ab medicis (in libris interdum ψίλλιον scriptum), velut Galen. vol. 3, p. 84; 10, p. 320; 13, p. 128. Et ib. p. 242: Ψυλλίου τὸ σπέρμα μάλιστ' ἐστὶ χρήσιμον ἐκ τῆς δευτέρας ὑπάρχον τάξεως τῶν ψυχόντων· ἐκ τῆς κατὰ τὸ ξηραίνειν καὶ ὑγραίνειν συζυγίας μέσον πώς ἐστι καὶ σύμμετρον· et p. 572. Oribas. p. 271, 276, 314. Et ab recentioribus, velut Theophan. Nonn. c. 11, 83, 103, 118, 205, 218. Ψύλλιον in versu ἀμέτρῳ ap. Pseudo-Lucian. Tragœd. 157: Ψύλλιον, λίβανον, ῥίζαν ἑλλεβόρου, νίτρον. Ψύλιον in Hippiatr. p. 143, ψίλιον apud Rufum p. 144 Matth., utrumque vitiose. G. D. Anon. De cibis p. 229, 19 Ermerins. Hippiatr. p. 143, 8. Hermes Trismeg. Iatromath. p. 39, 19 Camerar. Est Plantago Psyllium L., sicut existimant Dierbach. Flora mythol. p. 203, et Fraas. Syn. plantt. floræ cl. p. 220, *la Pulicaire*, vertente Daremberg. Oribas. t. 2, p. 361, 12; 368, 4; 512, 3. Hase.]

[Ψύλλις vel Ψυλλὶς, nomen fluvii Bithyniæ, quod rectius Ψῖλις scribi videtur, de quo diximus s. v. Ψῖλιον supra p. 1907, B.]

[Ψυλλίτης, ὁ, Pulex. Eucholog. p. 697. Ducang.]

[Ψύλλο. V. Ψύλλος.]

[Ψυλλόβρωτος, δ, ἡ. HSt. s. v. Ψύλλος:] Indeque Ψυλλόβρωτα dicuntur Quæ ab ejusmodi pulicibus adesa et corrosa sunt. Ibid. [in Geopon. 12, 7, 1]: Οὐ γίνεται λάχανα ψυλλόβρωτα, ἐὰν τοῖς σπέρμασιν αὐτῶν ἐν τῷ σπείρειν ὀλίγον ὄροβον μίξῃς. Sic Columella in suo Horto: Parvulus aut pulex irrepens dente lacessat. Vide et Pallad. 1, 29, et Plin. 19, 10, ubi tamen perperam Culices scriptum pro Pulices.

Ψυλλοὶ, οἱ, Psylli, populi Libyæ, [orti ab Psyllo, Amphithemidis filio, secundum Agrœtam, rerum Libycarum scriptorem, apud Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 11, 21 (Arcad. p. 53, 16, 23). Memorantur ab Herodoto 4, 173, Strabone 2, p. 131; 17, p. 838, Ptolem. 4, 4, p. 274, 13. Steph. Byz.: Ψύλλοι καὶ Ψυλλικὸς κόλπος, ἐν τῷ Λιβυκῷ κόλπῳ. Ἑκαταῖος περιηγήσει Λιβύης « ὁ Ψυλλικὸς κόλπος μέγας καὶ βαθὺς, τριῶν ἡμερέων πλόος. » Περὶ δὲ Ψύλλων Ἡρόδοτος τετάρτῃ « Νασαμῶσι προσόμουροί εἰσι Ψύλλοι. » Λέγονται δὲ ἀπὸ Ψύλλου. Οὗτοι λέγονται πᾶσι θηρίοις καὶ ἑρπετοῖς δακνόμενοι ἀβλαβεῖς διατελεῖν. Hesychius: Ψυλλικὸς γόης· ὁ τῶν Ψύλλων (codex ψυλλῶν). Οἱ δὲ Ψύλλοι ἔθνος Λιβύης. Quæ gl. ex poeta aliquo, fortasse tragico, sumta. Aliunde ductum nomen canum est, quos Pollux memorat 4, 37: Οἱ δὲ κύνες οἱ Ψυλλικοὶ καλούμενοι ἀπὸ πόλεως Ἀχαϊκῆς ἀρχαίας κέκληνται, ὥσπερ οἱ Ἐλυμαῖοι ἀπὸ ἔθνους μεταξὺ Βάκτρων καὶ Ὑρκανίας κειμένου· et 5, 40: Καὶ μὴν τάς γε Μενελαΐδας (κύνας) τὰς αὐτὰς εἶναί φησι (Νίκανδρος) ταῖς Ψυλλικαῖς, δύ' ἀδελφῶν κυνῶν ἐκεῖθεν ὑπὸ Μενέλεω περὶ τὴν Ἀργολικὴν τραφεισῶν. Hesych.: Ψυλλικοί· εἶδος κυνῶν ὀνομασθὲν οὕτω], qui et ipsi a serpentibus non læduntur, odore suo eos fugantes, et aliis, qui læsi ab illis bestiis fuerint, venenum suctu extrahunt. [Hoc tradunt Ælian. N. A. 16, 27, 28, ex Agatharchide et Nicandro, Strabo 13, p. 588; 17, p. 814, Pausan. 9, 28, 1, Dio Cass. 51, 15, ubi vid. Reimari annotatio.] Plin. 7, 2: Psyllorum corporibus ingenitum fuit virus exitiale serpentibus, ut cujus odore sopirent eas. Ibid. dicit esse gentem Africæ a Psyllo rege dictam. Vide et Corn. Celsum 5, 26. Inde Ψυλλικὸς γόης, Præstigiator Psyllum agens, Hesych. Et Hieronymus Pammachium appellat Ψυλλέα, quod Psylli in modum venenis obtrectatorum occurreret. [Mira nominis forma Sext. Emp. p. 12: Οἱ καλούμενοι Ψυλλαεῖς οὐδ' ὑπὸ ὄφεων ἢ ἀσπίδων δακνόμενοι βλάπτονται· ubi Salmasio Ψύλλοι scribendum videbatur. Poterat probabilius Ψυλλεῖς. Damocrates ap. Galen. vol. 13, p. 924: Σφόδρα ἀγαθὴ δύναμις, ᾗ καὶ χρωμένους | πίνοντας αὐτοὺς οἶδα, δηχθέντας κακῶς | τοῖς ἀρτιθήροις ἔχεσι, τοῖς καλουμένοις | ψυλλίοις, (ἔθνος δέ φασι τοῦτο δυσπαθὲς | φύσει νενομίσθαι πρὸς τῶν δακετῶν φόβους) | ἑτέροις δὲ δόντας, σφόδρα κακῶς δεδηγμένοις. Ubi ψυλλίοις cum synizesi pronuntiandum viperarum nomen, etsi ab alio nemine traditum, videri posset, nisi sequentia ostenderent populi nomen intelligendum esse. Quamobrem scribendum τοὺς καλουμένους Ψύλλους. Ceterum viri tantum Ψύλλοι exstitisse credebantur: γυνὴ γὰρ οὐ γίγνεται Ψύλλα, ut ait Dio Cass. l. c. G. Dind.]

Ψύλλος, δ, et Ψύλλα, ἡ, Pulex; animalculum ex succo carnis vivens et coitu generans τὰς καλουμένας κονίδας, ut et ὁ φθεὶρ, Pediculus, teste Aristot. H. A. 5, 31. Masculinum Ψύλλος schol. Aristoph. [Nub. 150, et Mœris p. 418: Ψύλλα θηλυκῶς Ἀττικοί· ἀρσενικῶς Ἕλληνες,] communis linguæ esse dicit, utunturque eo Interprr. Bibliorum, 1 Reg. 24, [15]: at fem. ψύλλα, Atticum. Sane hoc frequentius illo est ap. quosvis scriptores. [Phrynich. p. 332: Ψύλλος βάρβαρον· ἡ δὲ ψύλλα δόκιμον, ὅτι καὶ ἀρχαῖον· ubi Lobeck.: « Feminina positio inde ab Aristophane et Xen. Symp. 6, 8 (πόσους ψύλλης πόδας ἐμοῦ ἀπέχεις) omnibus viguit ætatibus: v. Aristot. H. A. 5, 25, De gener. anim. 1, 16, Theophr. H. Pl. 7, 5, Dio Cass. 60, 29, Geopon. 12, 4, p. 851, Æsop. Fab. 292, p. 191. Masculinum genus apud LXX, Anon. Antiq. Cpol. 2, p. 26, A; 37, A, ubi alter codex ψύλλαι offert, et Aristot. H. A. 4, 10: Τοὺς φθεῖρας καὶ τοὺς καλουμένους ψύλλους· et Galen. vol. 4, p. 130, A, multo sæpius legitima forma utentem. Conf. Bernard. ad Theophanis Nonni Epit. vol. 2, p. 310. » Aristoteli 4, 10, haud dubie τὰς καλουμένας ψύλλας restituendum, ut 5, 31, οἱ φθεῖρες καὶ αἱ ψύλλαι legitur. Aristoph. Pl. 538: Φθειρῶν τ' ἀριθμὸν καὶ κωνώπων καὶ ψυλλῶν· ubi schol.: Οἱ δὲ Δωριεῖς ἀρσενικῶς λέγουσι τὸν ψύλλον. Quod Photii glossa confirmatur p. 656, 4, quam repetivit Suidas: Ψύλλα καὶ ψύλλαι θηλυκῶς· παρὰ δὲ Ἡροδότῳ Ψύλλοι ἔθνος Λιβύης· καὶ τὸ ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ Μενάνδρου κύριον ὄνομα. Ὅτι δὲ τὸ ζῷον τὸ μικρὸν ἀρρενικῶς Ἐπίχαρμος εἶπεν καὶ ἕτεροι. Et similiter Hesych. s. v. Ψύλλα. Aristoph. Nub. 150: Ψύλλαν ὁπόσους ἄλλοιτο τοὺς αὐτῆς πόδας, imitati sunt Xen. loco supra citato et Lucian. Prom. c. 6: Ψυλλῶν πηδήματα διαμετροῦντες, et scriptor Philopatr. c. 12: Μετρεῖν τὰ ψυλλῶν ἴχνη. « Isocr. p. 210, B: Τῶν τοὺς βομβυλιοὺς καὶ τοὺς ἄλας καὶ τὰ τοιαῦτα βουληθέντων ἐπαινεῖν οὐδεὶς πώποτε λόγων ἠπόρησεν. Corrigendum καὶ τὰς ψύλλας. » Valck. Masculino utitur Scytha ap. Aristoph. Thesm. 1180: Ὡς ἐλαπρὸς ὥσπερ ψύλλο κατὰ τὸ κώδιο. Similes aliorum hujusmodi nominum formas masculinas et femininas comparavit Lobeck. Pathol. Prol. p. 30.] || Nec vero hominem solum infestant αἱ ψύλλαι, sed olera etiam. Theophr. H. Pl. 7, 5: Θηρία δὲ γίνεται ταῖς μὲν ῥαφανίσι ψύλλαι, τῇ δὲ ῥαφάνῳ, κάμπαι. Sic Anatolius Geopon. 12, [7]: Αἱ κράμβαι ὑπὸ τῶν ψυλλῶν μᾶλλον βλάπτονται. || Ψύλλα dicitur etiam genus Phalangii, sc. μικρὸν καὶ ποικίλον καὶ ὀξὺ καὶ πηδητικὸν, teste Aristot. H. A. 9, 39, ubi etiam addit esse simile τοῖς καλουμένοις λύκοις. [|| Hesychius: Ψύλλος· τὸ παχὺ τὸ συνέχον τὸ τοῦ κάπρου αἰδοῖον.]

[Ψύλλος, δ, Psyllus, Amphithemidis filius: v. s. v. Ψύλλοι. || Alii apud Menandrum comicum (v. Phot. et Suidam paullo ante memoratos), Marc. Argent. in Anth. Pal. 7, 403, et in nummo ap. Mionnet. *Descr.* vol. 2, p. 29.]

[Ψυλλοτοξότης, δ, Qui pulice vehitur. Nomen fictum ab Lucian. Ver. Hist. 1, 13: Οἱ ψυλλοτοξόται ἐπὶ ψυλλῶν μεγάλων ἱππάζονται, ὅθεν καὶ τὴν προσηγορίαν ἔχουσιν. Μέγεθος δὲ τῶν ψυλλῶν ὅσον δώδεκα ἐλέφαντες.]

[Ψυλλὼ, οῦς, ἡ, Psyllo, n. pr. ap. Pallad. Anth. Pal. 7, 607: Ψ. πρεσβυγενής.]

[Ψυλλώδης, ὁ, ἡ, Pulicosus, Gl.]

Ψύλων, ωνος, δ, Psylon, piscis in litoribus pariens, Aristoph. H. A. 6, 14. Gaza Fullonem vocat, legens forsitan φύλλων. [Nunc τίλων restitutum ex libris, ut 8, 20. « Conf. Arted. Synon. piscium ed. Schneider. p. 9. » Hase.]

Ψύξις [ut in codd. vitio prope constanti scriptum pro Ψῦξις: unde ψύξις inter barytona est ap. Arcad. p. 32, 26, qui πρώρα (πρῷρα) adeo p. 101, 17, βαρύνεσθαι dicit, εἰ καὶ συστέλλει τὸ α], εως, ἡ, Refrigeratio, Perfrictio. [Annotavit Pollux 4, 186. « Hippocr. Aphor. 7, 1 et 26: Ψ. ἀκρωτηρίων, Extremarum partium refrigeratio. P. 985, A: Ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ σημεῖόν ἐστι μέλλοντος παροξύνεσθαι τοῦ πυρετοῦ ψῦξις ποδῶν. » Foes. Plato Tim. p. 59, A: Τὴν τοῦ πυρὸς ἀπαλλαγὴν ψῦξιν εἶναι προσερρήθη· 76, C: Τῇ πιλώσει τῆς ψ. 85, D: Ἐν ψύξει ὄντος (τοῦ αἵματος)· Phil. p. 32, A: Ἡ κατὰ φύσιν... πάλιν ἀπόδοσίς τε καὶ ψ. ἡδονή. Aristot. De sens. c. 5: Τὴν ψ. τὴν περὶ τὸν ἐγκέφαλον. Plur. Plato Leg. 10, p. 897, A: Θερμότητας καὶ ψύξεις· et Epin. p. 988, C, Theæt. p. 156, B. Ψ. τοῦ θερμοῦ schol. Hom. Il. E, 341. Αἵματος πῆξις καὶ ψ. Ælian. N. A. 4, 23. Ναρκώδες βάρος καὶ ψ. Theophan. Nonn. vol. 1, p. 58; ψ. τοῦ ἀέρος ib. p. 268. Plur. Geopon. 1, 12, 33: Ὑδασί τε καὶ ψύξεσι καὶ χιόσι.] || Flatus, Spiritus; πνοὴ, Hesych. [Ψύξιν ap. Plut. Mor. p. 696, A, corruptum ex ψαῦσιν, quod restituit Xylander.]

[Ψύος, τό. V. Ψύα.]

[Ψύρα, τὰ, Psyra. Steph. Byz.: Ψ., νῆσος μικρὰ πλησίον Χίου, ἣν ὁ ποιητὴς (Od. Γ, 171) Ψυρίαν καλεῖ « Νήσου ἐπὶ Ψυρίης. » Τὸ ἐθνικὸν οὖν Ψύριος, τὸ θηλυκὸν Ψυρία, τὸ οὐδέτερον Ψύριον. Στράβων δὲ ἐν τῷ ιδ' (p. 645) Ψύρα φησὶν οὐδετέρως « Τὰ Ψύρα νῆσος ἀπὸ πεντήκοντα σταδίων τῆς ἄκρας. » (Genit. Ψύρων ap. Steph. Byz. s. v. Ἀρσυσία et Ἀσπίς.) Τὸ ἐθνικὸν Ψυρεὺς ὡς Μυρεύς. Λαμβάνεται δὲ τὸ ὄνομα ἐπὶ εὐτελείᾳ διὰ τὸ εὐτελεστάτην εἶναι τὴν νῆσον. Κρατῖνος « Ψύρα τὸν Διόνυσον ἄγοντες, » καὶ ἐν Νεμέσει « Ψύρα (Codd. ψυρά et ψυρᾶ) τε τὴν Σπάρτην ἄγεις. » Eustath. ad l. Homeri p. 1462, 46: Ψυρία νησίδιον Χίου, φασὶν, ἀπέχον σταδίους ὀγδοήκοντα, λιμένα ἔχον νεῶν εἴκοσι. Λέγεται δὲ καὶ οὐδετέρως

τὰ Ψύρα, ὡς Ἀλκμὰν « Πάρε τε (πάρ θ') ἱερὸν σκόπελον παρά τε Ψύρα τὸν Διόνυσον ἄγοντες, » οἷον ἐν οὐδενὶ τιθέμενοι τὸν Διόνυσον. Καὶ ἔστι παροιμία τὸ Ψύρα τὸν Διόνυσον, διὰ τὴν τῆς νήσου λυπρότητα. Quæ iisdem fere verbis leguntur in scholio priore ad versum Homeri. In alio est: Νησίδιόν ἐστιν ἐν ᾧ ἐστι λιμὴν ἐκδεχόμενος ἀπὸ τοῦ Αἰγαίου πελάγους ταρασσομένας τὰς ναῦς. Μέμνηται Δημοσθένης (in oratione perdita). Κεῖται δὲ ἡ Χίος νῆσος μέση τῶν Ψυρίων καὶ τοῦ Μίμαντος· ubi pro Ψυρίων in duobus codd. est ψυρῶν, quod restituendum correcto accentu, Ψύρων. Nam nomen insulæ τὰ Ψύρα fuit, non τὰ Ψύρια. Solus Homerus adjectivo usus Ψυρίαν νῆσον dixit. Proverbium ab Steph. Byz. et Eustathio memoratum explicat Suidas: Ψύρα τὸν Διόνυσον ἄγοντες· ἡ παροιμία παρὰ Κρατίνῳ. Τὰ δὲ Ψύρα εὐτελὴς νῆσός ἐστι καὶ μικρὰ πλησίον Χίου, μὴ δυναμένη οἶνον ἐνεγκεῖν. Λέγομεν οὖν τὴν παροιμίαν ἐπὶ τῶν ἐν συμποσίῳ ἀνακειμένων (corrige κατακειμένων ex Append. Prov. 5, 39, p. 466 ed. Leutsch.) καὶ μὴ πινόντων. Λέλεκται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν εὐτέλειαν σημαινόντων. Quæ quum apud Phot. p. 656, 9, sic legantur, Ψύρα (ψύψαρα codex : quod ex ψύρα et ψάρα conflatum) τὸν Δ. ἄγοντες· ἡ π. π. Κ. Τὰ δὲ Ψ. νησίδιον ἔρημον πλησίον Χίου· λέλεκται δὲ ἐπὶ τῶν εὐτέλειαν σημαινόντων, manifestum est Suidam glossam suam ex Photio sumsisse, insertis ex Paræmiographo verbis μὴ δυναμένη ... καὶ μὴ πινόντων, additoque quo nunc opus erat καὶ post λέλεκται δέ. « Alcmanis locum ab Eustathio citatum qui diligenter tractavit Schneidewinus in libello scholastico a. 1836, p. 13, vidit poetæ voces male cum aliena dictione fuisse confusas. Itaque probabiliter ad Alcmanem rettulit Πάρ θ' ἱερὸν σκόπελον παρά τε Ψύρα, Cratino autem concessit novissima Ψύρα τὸν Διόνυσον ἄγοντες, collatis Photii Suidæque glossis : unde apud Steph. Byz. Cratini nomen leviter trajectum sic in ordinem cogemus, Λαμβάνεται δὲ τὸ ὄνομα ἐπὶ εὐτελείᾳ, διὰ τὸ εὐτελεστάτην εἶναι τὴν νῆσον. « Ψύρα τὸν Διόνυσον ἄγοντες, » καὶ Κρατῖνος ἐν Νεμέσει « Ψύρα τε τὴν Σπάρτην ἄγεις. » Bernhard. ad Suidam. Numerum singularem ponere videtur Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 38, 34 : Τὸ Ψύρον ἢ Στύρον ἢ Μύρον κύρια ὄντα ὑγιῶς βαρύνεται. Ab Ψύρα derivatum est Ψυρὶς, ἰδος, ἡ, de quo HSt. :] Ψυρὶς γῆ dicitur [ab Hesych.] λυπρὰ χέρσος, Terra inculta et horrida, s. squalida [Apud Hesych. lemma est Ψυρὶς, explicatio γῆ λυπρὰ, χέρσος. Et sic recte apud Theognost. quoque Can. p. 26], ac Ψύριος, ὁ ἀκάθαρτος, a Psyra s. Psyria, insula parvula et horrida, Hesych. [Cujus duæ sunt glossæ, Ψυρίη· νῆσος μικρά. Ψύριος· ἀκάθαρτος, ἀπὸ Ψύρων τῆς νήσου. Codex ἀπὸ ψύρ... : unde Musurus ψύρης interpolavit. G. Dind.]

[Ψυρεύς. Ψυρία. Ψυρίς. Ψύρον. V. Ψύρα.]

[Ψύρος. V. Ψόρος.]

[Ψύρω (?). V. Ψύχω in fine.]

[Ψυταλίων vitiose pro Ψυτταλίων, quod v.]

Ψύττα, Hesychio auctore, dicitur ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν. [Phot. p. 656, 13 : Ψύττα· ἐπὶ τοῦ ἀποδραμεῖν. Etym. Voss. : Ψ., ταχέως δραμεῖν, συντόμως (συντόνως). Comparanda Ψίττα et Φίττα, quæ vide. Chorus satyrorum ap. Eurip. Cycl. 49 hircum alloquens, Ψύττ', οὐ τάδ' οὖν οὐ τάδε νεμεῖ; Lucian. Lexiph. c. 3 : Ἀγρόνδε ᾠχόμην ψύττα κατατείνας. Sic nunc ex aliquot codd. pro vulgato olim ψύτταν. Id. Epist. Sat. 35 : Ὄρνις ψύττα κατατείνασαι· ubi libri plerique ψύτται vel ψήττται. Alciphro 3, 24 : Τέως ἡσυχίαν ἄγω, μὴ προαισθόμενος (ὁ λύκος) ψύττα κατατείνας (codd. κατά τινος vel παρά τινος, quod correxit Bergl.) φύγῃ. Id. 3, 72 : Ἐγὼ δὲ ψ. κατατείνας, ᾗ ποδῶν εἶχον, ᾠχόμην. Pallad. Anth. Pal. 11, 351 : Ψύττα δ' ἐγὼ κατέτεινα, φοβεύμενος ἄγριον ἄνδρα.]

[Ψυττάλεια, ἡ, Psyttalia. Steph. Byz. : Ψυττάλεια (simplici τ codd. hic et infra), νῆσος περὶ Σαλαμῖνα. Ἡρόδοτος (8, 76, cui adde c. 75) « Εἰς τὴν νησῖδα τὴν Ψ. τὴν μεταξὺ Σαλαμῖνος κειμένην καὶ τῆς ἠπείρου. » Ἡρωδιανὸς μέντοι Ψυττάλην αὐτὴν καλεῖ· ἔοικε δὲ τὸ Ψυττάλεια πρωτότυπον εἶναι, ὡς Ἀγάμμεια Μαντίνεια Ἐρύθεια Ζέλεια, ἀφ' οὗ κατὰ συναλοιφὴν ἐγένετο ὡς Ἀγάμμη Μαντίνη Ζέλη Ἐρύθη, περὶ ὧν κατὰ τοὺς οἰκείους εἰρήκαμεν τόπους. Τὸ ἐθνικὸν Ψυτταλεὺς, ὡς Ἀτταλεὺς Μαντινεὺς Ἀντιοχεύς. Ἔστι γὰρ ἡ Ψυττάλεια ὡς Ἀττάλεια. Κέκληται δὲ ἀπὸ Ψυττάλου. Ψυττάλεια, in codicibus interdum Ψυτταλία scriptum, ap. Strab. 9, p. 395, Pausan. 1, 36, 2; 4, 36, 6, Plut. V. Aristid. c. 9, Alciphr. 2, 3, de quo loco dixit Meinek. Com. vol. 4, p. 725. Nomine omisso memoratur ab Æschylo Pers. 447, ubi v. schol.]

[Ψυτταλίων, ωνος, ὁ. Ψυταλίων sine interpretatione positum apud Suidam, nisi est ψύττα cum alio vocabulo conjunctum, nomen proprium esse potest. Duplicandum autem τ.]

[Ψύτταλος. V. Ψυττάλεια.]

[Ψύτταν. V. Ψύτταρον.]

Ψύτταρον, τὸ, Hesychio σκαφίον, πρόχυμα. [Duæ sunt gll. Hesychii, prior Ψύτταρον· σκαφίον, altera Ψύτταν (ψύττα Musurus)· πρόχυμα.]

Ψυττὸν, Hesych. esse dicit πτύελον, Sputum : afferens et verbum Ψύττει pro πτύει, Spuit. A sono hæc facta arbitrantur. [Latini substituerunt *spuo*, consonam duplicem in partes, unde coaluit, resolventes, sed ordine inverso ut Æoles σκίφος, σπέλλιον, ἀσπίνθιον. Lobeck. Rhem. p. 32.]

[Ψύχα, ἡ, nomen herbæ ap. Galen. vol. 13, p. 971 : Ἀντὶ ὀνοχαρδίου ψύχα βοτάνη. Ψυχὴ inter synonyma tripolii est ap. Dioscor. 4, 135.]

[Ψύχαγνος, ὁ, ἡ, Animam castam habens. Epitheton Mariæ ap. Anon. H. in Virg. 24.]

[Ψυχαγωγεῖον. V. Ψυχαγώγιον.]

[Ψῡχᾰγωγέω. HSt. s. v. Ψυχαγωγός :] Inde verbum Ψυχαγωγέω, [perf. pass. ἐψυγαγωγημένος ap. Polyb. infra cit.] Animas duco s. deduco; τὰς ψυχὰς κατάγω, ut Hom. loquitur. [Photius et Suidas : Ἐψυχαγώγησεν· ἐπήλπισε, παρεμυθήσατο· ἢ ψυχὰς διὰ μαγγανείας τῶν τελευτησάντων ἀνήγαγεν.] Lucian. [D. deor. 24, 1], de Mercurio : Καὶ δάδδον τινὰ πεποίηται θαυμασίαν καὶ δύναμιν, ᾗ ψυχαγωγεῖ καὶ κατάγει τοὺς νεκρούς. Nisi ibi malis accipere pro Evocat et educit animas, ἀνάγει τὰς ψυχάς. [Ut ap. Plat. Leg. 10, p. 909, B : Τοὺς ... τεθνεῶτας φάσκοντας ψυχαγωγεῖν. Aristoph. Av. 155 : Πρὸς δὲ τοῖς Σκιάποσιν λίμνη τις ἔστ', ἄλουτος οὗ ψυχαγωγεῖ Σωκράτης.] Vide locum Virgilii in Ψυχαγωγὸς mox citandum. Significat etiam Animum flecto et attraho, s. allicio, Animum oblecto, eaque oblectatione ad me pellicio [Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 116, 16 : Ψ. τὸ τέρπειν, οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ ἐξαπατῶντα πιπράσκειν. Πλάτων Φαίδρῳ (?). Etym. Voss. : Ψυχαγωγεῖ· ἀναψύχει, παραμυθεῖται. Hesych. : Ἐψυχαγώγησας· παρεμυθήσω, ηὔφρανας] : ut ap. Athen. 13, [p. 585, E] Phryne in convivio quodam interrogata διὰ τίνα αἰτίαν οἱ στέφανοι κρήμνανται, respondit ὅτι ψυχαγωγοῦσι. [Aristæn. p. 140, 13 : Τοιαῦτα ψυχαγωγοῦσα. Hemst. Aristot. Poet. c. 6 : Τὰ μέγιστα, οἷς ψυχαγωγεῖ ἡ τραγῳδία, τοῦ μύθου μέρη. Aristid. vol. 2, p. 79, 6 : Χαριζόμενοι καὶ ψυχαγωγοῦντες ὥσπερ ὧν σὺ μέμνησαι τῶν κιθαρῳδῶν· et 413, 6. Pass. Plato Tim. p. 71, A : Εἰ ὑπὸ εἰδώλων καὶ φαντασμάτων ψυχαγωγήσοιτο. Ælian. V. H. 2, 39 : Ἵνα ἐκ τῆς μουσικῆς ψυχαγωγῶνται.] Interdum cum accus. construitur, et redditur itidem Animum oblecto s. allicio, vertendo accus. illum Græcum in genit. Latinum [Plato Leg. 10, p. 909, B : Ὅσοι ἂν καταφρονοῦντες ... τῶν ἀνθρώπων ψυχαγωγῶσι πολλοὺς τῶν ζώντων. Xen. Mem. 3, 10, 6 : Ὁ μάλιστα ψυχαγωγεῖ διὰ τῆς ὄψεως τοὺς ἀνθρώπους, τὸ ζωτικοὺς φαίνεσθαι, πῶς τοῦτο ἐνεργάζῃ τοῖς ἀνδριᾶσι; Isocr. p. 24, D : Τοὺς ἀκροωμένους ψυχαγωγεῖν, ut Julian. Or. 1, p. 6, C : Τοὺς ἀκούοντας ψυχαγωγήσαντες], ut Polyb. [4, 82, 4] : Λαμβάνων εἰς τὰς χεῖρας ἐψυχαγώγει, καὶ παρεκάλει εἰς τὴν ἑαυτοῦ φιλίαν, Animos eorum alliciebat, hortabaturque ad amicitiam secum ineundam. (Nisi forte significet potius Consolabatur, Fovebat, ut in Lex. meo vet. ψυχαγωγεῖ exp. ἀναψύχει, παραμυθεῖται. Apud Cic. certe in Ep. ad Fam. legimus, Inimicum meum sic in manibus habebant, sic fovebant.) Alii sic, Eos benigne atque humaniter amplexus in suam amicitiam provocabat. [Similiter Polyb. 7, 4, 4; 10, 35, 2; 24, 3, 8. Oblectare (lectores), 2, 56, 11; Ad sui amorem perlicere, allicere, 8, 25, 5. Pass. ἐψυχαγωγημένος, Benignitate illius captus, 28, 15, 4; ψυχαγωγηθέντες, Deliniti, 1, 79, 8. Schweigh. Diodor. 2, 10 : Δένδρων τῶν δυναμένων κατά τε τὸ μέγεθος καὶ τὴν ἄλλην χάριν τοὺς θεωμένους ψυχαγωγῆσαι· 3, 49 : Οὔτε φυτὸν οὔτ' ἄλλο τῶν δυ-

ναμένων ψυχαγωγῆσαι τὴν ὅρασιν. Athen. 1, p. 6, A, de Philoxeno convivas carmine exhilarante : Πάντας ἐψυχαγώγησεν.] Cum accus. personæ et dativo instrumentali. Isocr. Evag. Enc. [p. 191, A]: Ὅμως ταῖς γε εὐρυθμίαις καὶ ταῖς συμμετρίαις ψυχαγωγοῦσι τοὺς ἀκούοντας. [Pollux 9, 127 : Κρόταλον καὶ σεῖστρον, ᾧ καταβαυκαλῶσιν αἱ τίτθαι ψυχαγωγοῦσαι τὰ δυσυπνοῦντα τῶν παιδίων.] Et Antiphon [imo Lycurg. p. 152, 11] : Καὶ τοὺς δικαστὰς τοῖς λόγοις ψυχαγωγῆσαι καὶ τὴν ὑγρότητα αὐτῶν τοῦ ἤθους τοῖς δακρύοις εἰς ἔλεον προσαγαγέσθαι, Oblectare, Bud. [Polyb. 5, 50, 11 : Πείθει αὐτὸν ἐλπίσι μεγάλαις ψυχαγωγήσας. Appian. Civ. 4, 14 : Τὸ κέρδος αὐτοὺς ... ἐψυχαγώγει. Pass. Demosth. p. 1099, 9 : Ταῖς κολακείαις οἱ πλεῖστοι ψυχαγωγούμενοι· 1441 extr. : Λόγῳ ψυχαγωγηθέντων ἡμῖν οὐκ ὀρθῶς. Cum præp. ἐπὶ Diodor. 16, 52 : Ψυχαγωγούμενος ἐπὶ τῷ πλήθει τῶν τέκνων. Cum διὰ 4, 4 : Διὰ τῆς μελῳδίας ... ψυχαγωγεῖν τὸν θεόν. Cum πρὸς Timocl. ap. Athen. 6, p. 223, C : Πρὸς ἀλλοτρίῳ ψυχαγωγηθεὶς πάθει. Sequente ὥστε Polyb. 13, 8, 3 : Ἐψυχαγώγησάν τινα ὥστε συναποχωρῆσαι μεθ' ἑαυτῶν.]

[Ψυχαγώγημα, τὸ, Oblectamentum. Tzetz. Exeg. in Iliad. p. 27, 36 : Οἱονεί τινα θελκτήριον ἐφολκὴν τῶν νέων καὶ ψ. « Plaud. Ovid. Metam. 6, 500. » Boiss.]

[Ψυχαγωγία, ἡ. HSt. s. v. Ψυχαγωγός :] Derivatum inde et nomen subst. Ψυχαγωγία [quod annotavit Pollux 2, 227], ἡ, Animarum eductio, ut quum animæ sacrificiis et carminibus educuntur s. evocantur ab inferis, et interrogantur de futuris vel de præteritis quæ incognita sunt. Greg. Naz. In Julianum [p. 91] : Τῶν ἀνατεμνομένων παρθένων τε καὶ παίδων ἐπὶ ψυχαγωγίᾳ καὶ μαντείᾳ. [Philostr. Her. p. 727 : Εἰς Ἰθάκην τὸν Ὁμηρον πλεῦσαι, ἀκούσαντα ὡς πέπνυται ἔτι ἡ ψυχὴ τοῦ Ὀδυσσέως, καὶ ψυχαγωγίᾳ ἐπ' αὐτὴν χρήσασθαι· ubi schol. ap. Boiss. p. 588, τέχνῃ ἀναγούσῃ τὴν ψυχήν. Ψ. ἡ ἀναγωγὴ τῶν ψυχῶν. Ψ. ἡ παραμυθία· λέγεται δὲ καὶ ἡ ἀνάπαυσις τῆς ψυχῆς.] Interdum Animi allectatio, nec non Animi recreatio et oblectatio. Athen. 4 init. [p. 128, C] : Ἐπιδραμοῦμαί σοι τὰ ἐν αὐτῇ γεγραμμένα διατριβῆς ἕνεκα νῦν καὶ ψυχαγωγίας, Ad terendum tempus et animum recreandum oblectandumque. [Plato Phædr. p. 261, A : Τὸ μὲν ὅλον ἡ ῥητορικὴ ἂν εἴη τέχνη ψ. τις λόγων (quo loco utitur Plut. V. Pericl. c. 15)· 271, C : Λόγου δύναμις τυγχάνει ψ. οὖσα. Pollux 1, 30 : Προσθεῖναι καὶ μύθου γλυκύτητα εἰς ψ. Polyb. 32, 15, 5 : Ψ. τὴν περὶ τὰ κυνηγέσια. Diodor. 1, 91, de cadaveribus veterum Ægyptiorum arte bene conservatis : Παράδοξον ψ. παρέχεσθαι, καθάπερ συμβεβιωκότας τοῖς θεωρουμένοις· 69 : Μύθους πλάττειν ψυχαγωγίας (καὶ παραμυθίας addit liber unus ex gl.) ἕνεκα. Aristid. vol. 1, p. 505, 9 : Τῆς παραχρῆμα ψ. αἱρετώτερον τὸ συνοῖσον τοῖς ὅλοις. Ælian. N. A. 14, 29 : Ψ. τις ὕπεισιν αὐτούς (piscium capturam spectantes). Lucian. Nigr. c. 18 : Πολλὴν ψ. καὶ γέλωτα παρέχειν δυνάμενα. Omittimus exx. plurima recentiorum scriptorum, qui hoc voc. frequentius usi sunt quam veteres. Neque in V. et N. T. libris legitur nisi uno in loco Macc. 2, 2, 26 : Ἐφροντίσαμεν τοῖς ἀναγινώσκουσι ψυχαγωγίαν. ‖« Ψυχαγωγίαι, Notæ interlineares, quæ in codd. mss. crebro occurrunt, appellantur in indice librorum mss. ex cod. Reg., verbi gratia ubi de Sophocle : Μετὰ τινῶν σχολίων ἐν τῷ μαργέλῳ καὶ ψυχαγωγιῶν. » Ducang.]

Ψυχαγωγικός, ἡ, ὸν, i. q. ψυχαγωγὸς significans, quatenus quidem adjective accipitur pro Habens vim ducendi et flectendi animum. Ex Plat. De leg. [Non legitur in libris De legibus, sed in loco Minois dialogi, qui est de lege.] Affertur pro Alliciens et Oblectatorius. Idem in Minoe [p. 321, A] : Ἔστι δὲ τῆς ποιητικῆς δημοτερπέστατόν τε καὶ ψυχαγωγικώτατον ἡ τραγῳδία. Aristot. Poet. [c. 6] : Ἡ δὲ ὄψις, ψυχαγωγικὸν μὲν, ἀτεχνότατον δὲ καὶ ἥκιστα οἰκεῖον τῆς ποιητικῆς, Appositissima res ad alliciendos et oblectandos animos. [Comparat. Phot. Epist. p. 177, 29 : Τοῖς ἀκροαταῖς ἐρεῖ τι ψυχαγωγικώταρον. Hase. Ex ψυχογονικὸς corruptum notabimus s. h. v.]

Ψυχαγώγιον, τὸ, quod dicitur in Lex. meo vet. et ap. Etym. [M. p. 819, 25, post verba statim afferenda] esse ὄνομα τόπου ἐφ' οὗ οἱ μάντεις ἀπὸ ψυχῶν μαντευόμενοι ἀναφέρουσι τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν, ut i. fere sit q. ψυχομαντεῖον. [HSt. alibi :] Ψυχαγώγιον, τὸ, in Lex. meo vet. [Etym. M. 819, 22, Lex. rhet. in Bekk. Anecd. p. 317, 21] esse dicitur ὅπου τὸ ὕδωρ ἀνιμηθὲν ταμιεύεται πρὸς τὴν ἔνδειαν τῶν χωρίων (qualis est cisterna), vel αἱ θυρίδες τῶν μετάλλων αἱ πρὸς τὸ ἀναψύχειν γινόμεναι, Fenestræ quæ in metalla frigus intromittunt. [Theophr. De igne § 24 : Τὰ ψυχαγωγεῖα (—γώγια vel —γώγεια duo libri) ποιοῦσιν, ὅπως λεπτύνηται (ὁ ἀὴρ) τῇ κινήσει.]

Ψῡχαγωγὸς, ὁ, Ductor s. Deductor animarum; ὁ κατάγων τὰς ψυχὰς εἰς ᾅδου, Hesych. [Phryn. in Bekk. Anecd. p. 73, 10 : Ψυχαγωγός· οἱ μὲν Ἀλεξανδρεῖς τὸν τῶν παίδων ἀνδραποδιστὴν οὕτω καλοῦσιν, οἱ δ' ἀρχαῖοι τοὺς τὰς ψυχὰς τῶν τεθνηκότων γοητείαις τισὶν ἄγοντας. Τῆς αὐτῆς ἐννοίας καὶ τοῦ Αἰσχύλου τὸ δρᾶμα Ψυχαγωγοί (—γός codex). Cujus fabulæ fragmenta nonnulla supersunt. Idem Pers. 687, de choro Darium ex inferis evocante : Ψυχαγωγοῖς ὀρθιάζοντες γόοις οἰκτρῶς καλεῖσθέ με. Eur. Alc. 1128 : Οὐ ψ. τόνδ' ἐποιήσω ξένον· ubi schol. : Ψ. τινὲς γόητες ἐν Θετταλίᾳ οὕτω καλούμενοι, οἵτινες καθαρμοῖς τισὶ καὶ γοητείαις τὰ εἴδωλα ἐπάγουσί τε καὶ ἐξάγουσιν.] Epith. Mercurii, qui ap. Hom. quoque τὰς ψυχὰς κατάγει ἀϊδόσδε : unde et νεκροπομπὸς dicitur : itemque ap. Virg. virgam capiens animas evocat orco Pallentes, alias sub tristia tartara mittit. Item Qui animas ex inferis educit et evocat, responsaque ab ipsis de rebus quæsitis postulat. Plut. [Mor. p. 560, E] : Ὁμοίως δὲ καὶ Σπαρτιάταις χρησθὲν ἱλάσασθαι τὴν Παυσανίου ψυχὴν, ἐξ Ἰταλίας [Scribendum ἐκ Θετταλίας cum Meinek. Com. vol. 5, p. 705] μεταπεμφθέντες οἱ ψυχαγωγοὶ καὶ θύσαντες, ἀπεσπάσαντο τοῦ ἱεροῦ τὸ εἴδωλον. Nisi potius ψυχαγωγοὶ hic sint Qui sacrificiis placant defunctorum animas injuria aliqua læsas. [Conf. schol. Eurip. post verba supra apposita et Pausan. 3, 17, 9.] Affertur certe ψυχαγωγὸς Πειθὼ pro Flexanima, ut ψυχαγωγὸς dicatur etiam Qui facundia sua animos hominum flectit trahitque quo vult, ut Gallicus ille ap. Lucianum Hercules. Pro Deceptore etiam poni interdum ajunt. Hesychio certe est itidem ὁ ἀπατεών, a quo exp. etiam ὁ ἀνδραποδιστής : ut sit Qui animas captivas in servitium suum abripit. [V. Phrynichi verba supra allata. Utrumque conjunctum ap. Clem. Al. Strom. p. 340 : Ἀνδραποδισταί τε καὶ ψ. εὔγλωσσοι.]

[Ψυχάζω. HSt. s. v. Ψῦχος :] Est præterea a Ψύχος [Ψῦχος] verbum Ψυχάζω, significans ψύχεος ἱμείρω, ut Hom. loquitur, h. e. Frigus capto. [Etym. M. p. 819, 27 : Ψυχάζειν· τὸ ἀναψυχὴν λαμβάνειν ἐκ πνεύματος.] Suidas [cum Photio, Etym. Voss. et Lex. rhet. Bekk. p. 317, 19] ψυχάζουσι exp. πρὸς τὸ ψύχος καὶ τὸ πνεῦμα διατρίβουσιν, ἵνα ἀναψυχήν τινα λάβωσιν· afferens hunc l. : Οὐδέ τις αὐτοῖς τὴν ἀσπίδα ἢ τὸν θώρακα ἔφερε ψυχάσαι τοῖς δεομένοις. Itidemque hoc ψυχάζειν simile est dicit verbo χειμάζειν. Sed etiam ψυχάζειν exposuerat ἀναψύχειν [ut Hesych.], in hoc l. [Theophyl. Sim. Histor. 7, 4] : Οἱ δὲ ἀποβάντες τῶν ἵππων ἐνεχείρουν ψυχάζειν, τοῖς τε ἵπποις ἀνακωχῆς μεταδιδόναι τινός. Ubi videtur esse Respirare et ex æstu sese reficere, et perfrigerando recreare. [Ælian. N. A. 5, 21 : Δεηθεὶς ψυχάσαι (ὁ ταὼς) τὰ πτερὰ ἐγείρει. Quod eidem pro ψυχᾶσθαι V. H. 3, 1 restituit Coraes. Alciphro 3, 12. Paul. Sil. 74, 153 (in Brunck. Anal. vol. 3, p. 99) : Λίθους ... ῥιπίδι ψυχάζων. G. D. Choricius p. 175 fine. Boiss.]

[Ψυχαῖος, αία, αῖον, Ad animam pertinens. Orac. ap. Joann. Lyd. De mens. p. 3 (6 Rœth.) : Ψυχαῖον σπινθῆρα δυσὶν κεράσας δμονοίαις. Paul. Silent. Amb. 16 : Χριστὸς ... αἱμαλέοισι ῥείθροις ψυχαίης ἐκάθηρεν ὅλην σμώδιγγα καλύπτρης.]

[Ψῡχαλγὴς, ὁ, ἡ, Animæ dolorem afferens. Sophron. Anth. Pal. 1, 90 : Βλεφάρων ψυχαλγέα νοῦσον ἀλύξας.]

[Ψυχαπάτης, ὁ, Animum decipiens, s. delinimento fallens. Eratosthenes ap. Clem. Al. p. 183 : Οἶνος ψ. Meleager Anth. Pal. 12, 81 : Ψυχαπάται δυσέρωτες· 256 : Πάγκαρπόν σοι, Κύπρι, καθήρμοσε ... Ἔρως ψυχαπάτην στέφανον· 5, 166 : Ὄνειρον ψ. G. D. Conf. Osann. De Eratosth. Erigona p. 17. Hase.]

Ψῡχάριον et Ψυχίδιον, τὸ, Animula, per diminutionem dicitur ἡ ψυχή. Illud ap. Plat. legitur [Theæt. p. 195, A : Ἐάν που σμικρὸν ᾖ τὸ ψ. (Similiter Epict.

Diss. 3, 2, 10 : Γέγονέ σου τὸ ψ. ἀντὶ δακτυλιαίου δίπηχυ)· Rep. 7, p. 519, A : Ὡς δριμὺ βλέπει τὸ ψ., quod imitatur Julian. Or. 5, p. 161, B, ex quo Suidas citavit. V. Heyler. ad Jul. Epist. p. 351. Ex Galeni loco quodam affert Jacobs. ad Anthol. vol. 8, p. 103], hoc [annotavit Suidas et Etym. M. p. 147, 17; 240, 9, et legitur] ap. Lucian. [Navig. 28, et in schol. Luciani ap. Bast. ad Greg. Cor. p. 320. Schæf. Voc. ψυχάριον frequentissime utitur Marc. Antonin. Imp. Comment., velut p. 27, 24; 36, 51; 51, 10; 63, 15; 73, 14 ed. Didot. Plural. id. ib. p. 53, 29; 54, 37 : Γυμνὰ νόμιζε βλέπειν τὰ ψ. αὐτῶν. Usurpant quoque Christiani : Pseudo-Chrys. t. 9, p. 886, D : Τὸ τοῦ φιλαγρύρου ψ. Greg. Nyss. t. 2, p. 857, C; t. 3, p. 161, B : Τοὺς μικροὺς τὰ ψ. Hase. || Ψυχάριον, Mancipium. Constant. Porphyrog. Nov. 5 : Περὶ φυγῶν ψυχαρίων καὶ ἀπολωλότων κτηνῶν. Idem De admin. imp. c. 9 : Τὰ ψ. μετὰ τῶν ἁλύσεων διαβιβάζουσι· et ib. c. 32. Hæc et alia plura Ducang. Theophan. contin. p. 18, C : Κτήματα καὶ χρήματα καὶ ψυχάρια.]

[Ψῡχάριον, ἡ, Psycharium, n. pr. in inscr. ap. Gruter. 632, 1.]

[Ψῡχάρπαξ, αγος, ὁ, ἡ, Animas rapiens. Joann. Geometr. Hymn. 4, 25 : Ψυχάρπαγας ἀγγελιήτας, ut ψ. ἀγγέλους ap. Nicet. Chon. Hist. p. 349, C. G. Dind. Substantive Georg. Pisid. De van. vitæ 129, σαρκικῶν ψ. Hase.]

[Ψυχαρπωγέω. V. Ψυχορραγέω.]

[Ψυχασμὸς, ὁ, Refrigeratio. Herodian. Epimer. p. 155.]

Ψυχαστὴς, ὁ, Qui frigus captat, captat ψυκτήρια s. ψυκτῆρας, i. e. Loca opaca et frigida. Ψυχασταὶ, fabulæ a Strattide scriptæ nomen est ap. Athen. 3, [p. 124, C] ubi tradit antiquos etiam solitos fuisse τὸν οἶνον ψύχειν, ὑπὲρ τοῦ ψυχρότερον αὐτὸν πίνειν : afferens ex ea fabula hunc l., Οἶνον πιεῖν γὰρ οὐκ ἂν εἰσδέξαιτο θερμὸν, ἀλλὰ πολὺ τοὐναντίον Ψυχόμενον ἐν τῷ φρέατι χιόνι μεμιγμένον. Nisi potius leg. est οὐκ ἂν εἷς δέξαιτο. [Strattis in fabula illa homines quosdam voluptuosos perstrinxisse videtur in locis amœnis otiari et luxuriari solitos. Lobeck. Aglaopham. p. 1038. *Frigus captantes* verterat Casaub. ad Athen. 7, p. 327, E, collatis Pollucis verbis 10, 127 : Στράττις ἐν Ψυχασταῖς προειπὼν « ῥιπίδα » ἐπήγαγε « σκιάδιον. » Quocum Photii gl. Ψυχάζουσι supra allatam comparavit Meinek. Hist. Com. p. 235.]

[Ψυχάω fictum ex scriptura vitiosa ψυχᾶσθαι pro ψυχάσαι. V. Ψυχάζω.]

Ψυχεινὸς, ἡ, ὸν, Frigidus; interdum et Gelidus : cui oppositum ἀλεεινὸς, Calidus. [Annotavit Pollux ψυχεινὰ 1, 80, et ψ. χωρίον 5, 108.] Xen. [OEc. 9, 3 : Τὰ ψ. τῶν στεγῶν· 4 : Διαιτητήρια ... τοῦ θέρους ψ. Mem. 3, 8, 9 : Ψ. οἰκία·] Cyneg. [10, 6] : Τοῦ μὲν γὰρ χειμῶνός ἐστιν ἀλεεινὰ, τοῦ δὲ θέρους ψυχεινά. [Αὔρα ψ. Aristid. vol. 1, p. 347, 12, ubi libri optimi ψυχινὴ, ut ψυχιναὶ χῶραι ap. Theophr. C. Pl. 3, 23, 4, legebatur, ubi cod. Urb. ψυχειναί : sed H. Pl. 8, 8, 1 libri ψυχικῶν, ψυχρῶν, ψυχρινῶν, unde recte Wimmerus ψυχεινῶν. Hippocr. p. 938, D : Ἦρ δὲ νότιον, ψυχινόν· ubi rectam scripturam ψυχεινὸν ex duobus codd. annotavit Littré vol. 2, p. 598. In duobus aliis glossema est ψυχρόν. Conf. Lobeck. Pathol. Prol. p. 190. Ψ. σώματα Aristot. Probl. 35, 4.] Et ap. Suid. Ψυχεινὸς τόπος, ὁ ψυχρός. [Hoc est in Geopon. 5, 2, 18; 5, 4, 2.] Legitur et Ψυχιναὶ χῶραι sine diphthongo ap. Theophr. C. Pl. 3, 29; sed eam scripturam non probo. [|| Adverb. Ψυχεινῶς Jo. Glycas De synt. ratione, ed. ab Alb. Jahn. p. 16, 35, ubi opponitur θερμῶς. Hase.]

[Ψυχεῖον. V. Ψυγεῖον.]

[Ψυχεμπορικὸς, ἡ, όν. Ψ., ἡ, Rerum ad animum pertinentium mercatus. Plato Soph. p. 224, B.]

Ψυχέμπορος, ὁ, Qui animas negotiatur s. nundinatur, Hominum negotiator (ut Quintil. dicit Mancipiorum negotiator). Hesych. enim exp. ὁ τοὺς ἀνθρώπους ἀγοράζων καὶ πωλῶν, Qui homines emptitat et venditat.

Ψῡχὴ, ἡ, Anima, Spiritus vitalis et intellectualis : quo sc. vivimus et omnes actiones edimus : a ψύχω significante Spiro, vel etiam a ψύχω significante Refrigero. Nam Chrysippus ap. Plut. Περὶ Στωϊκῶν ἐναντιωμάτων [p. 1052, F] putat τὸ βρέφος ἐν τῇ γαστρὶ φύσει τρέφεσθαι, καθάπερ φυτόν· ὅταν δὲ τεχθῇ, ψυχόμενον ὑπὸ τοῦ ἀέρος καὶ στομούμενον, τὸ πνεῦμα μεταβάλλειν, καὶ γίνεσθαι ζῶον· ὅθεν οὐκ ἄπο τρόπου τὴν ψυχὴν ὠνομάσθαι παρὰ τὴν ψύξιν. Itidemque Socrates ap. Plat. Cratylo [p. 399, D] : Οἴεταί τι τοιοῦτον νοεῖν τοὺς τὴν ψυχὴν ὀνομάσαντας ὡς τοῦτο ἄρα ὅταν παρῇ τῷ σώματι, αἴτιόν ἐστι τοῦ ζῆν αὐτῷ, τὴν τοῦ ἀναπνεῖν δύναμιν παρέχον καὶ ἀναψύχον [ἀναψῦχον]· ἅμα δὲ ἐκλείποντος τοῦ ἀναψύχοντος, τὸ σῶμα ἀπόλλυταί τε καὶ τελευτᾷ. Recte sane et eleganter expresso etymo, et allata nominis ratione. [Ib. p. 400, A : Τὴν φύσιν παντὸς τοῦ σώματος, ὥστε καὶ ζῆν καὶ περιέναι, τί σοι δοκεῖ ἔχειν τε καὶ ὀχεῖν ἄλλο ἢ ψυχή; — Καλῶς ἄρα ἂν τὸ ὄνομα τοῦτο ἔχοι τῇ δυνάμει ταύτῃ, ἣ φύσει ὀχεῖ καὶ ἔχει, φυσέχην, ἐπονομάζειν. Ἔξεστι δὲ καὶ ψυχὴν κομψευόμενον λέγειν. Sext. Emp. p. 417 : Φασὶ ψυχὴν λέγεσθαι διχῶς, τό τε συνέχον τὴν ὅλην σύγκρισιν καὶ κατ' ἰδίαν τὸ ἡγεμονικόν. Etym. M. p. 819, 31 : Ψυχή, παρὰ τὸ ψύχος, ὃ σημαίνει τὸ πνεῦμα. Ὅμηρος (Od. K, 555) « Ψύχεος ἰμείρων, » ἀντὶ τοῦ πνεύματος, ἐπὶ τῷ Ἐλπήνορι· πνεῦμα δὲ καὶ ψυχή. Ἢ παρὰ τὸ ψύχω τὸ ζωογονῶ, φυσιοχή τις οὖσα, ἡ τὴν φύσιν συνέχουσα. Ἔστι δὲ ὄνομα προσηγορικὸν, καὶ σημαίνει δύο· τὴν ψυχὴν, ὡς τὸ (Il. Π, 856) « Ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων· » σημαίνει καὶ τὸ αἷμα (Il. Ξ, 518) « Ψυχὴ δὲ κατ' οὐταμένην ὠτειλὴν ἔσσυτο. » Quibuscum comparandus Eustath. p. 16, 18. Platonis Dialogus est Φαίδων ἢ περὶ ψυχῆς, et Aristotelis supersunt Περὶ ψυχῆς libri tres. Ψυχῆς μέρη ἢ εἴδη τρία (λογιζόμενον, θυμούμενον, ἐπιθυμοῦν) pluribus descripsit Damascius ap. Phot. Bibl. p. 336 et apud Suidam s. h. v. Pollux 2, 226 : Σύγκειται ὁ πᾶς ἄνθρωπος ἐκ ψυχῆς τε καὶ σώματος· καὶ ἔστιν ἡ ψυχὴ πνεῦμα ἢ πῦρ ἢ αἷμα ἢ ὅτι ἂν δοκῇ τοῖς σοφοῖς, μέρη δ' αὐτῆς νοῦς, ἐπιθυμία, θυμός. Isocr. De antid. § 193, p. 464 ed. Oxon. : Ὁμολογεῖται τὴν φύσιν ἡμῶν ἔκ τε τοῦ σώματος συγκεῖσθαι καὶ τῆς ψ. Patrum Græcorum sententias v. infra.] Atque adeo antiquissimus poeta Hom. pro Spiritu illo vitali, interdum et pro Vita, frequentissime usurpat hoc vocab., ut sequentibus exemplis clarum erit. Il. I, [401] : Οὐ γὰρ ἐμοὶ ψυχῆς ἀντάξιον οὐδ' ὅσα φασὶν Ἴλιον ἐκτῆσθαι, Non tanti æstimo quanti animam s. vitam meam, s. spiritum vitalem qui hos regit artus. Φ, [568] : Καὶ γὰρ θὴν τούτῳ τρωτὸς χρὼς ὀξέϊ χαλκῷ, Ἕν δὲ ἵα ψυχὴ, Et unica tantum in eo est anima, unicus spiritus vitalis : qui sc. æque ei adimi potest ac cuivis alii homini. Apud Eund. aliquis περὶ ψυχῆς μάχεται, θεῖ, πᾶσαν μῆτιν ὑφαίνει, De s. Pro anima et vita sua, h. e. Ad tuendam animam et vitam suam et a periculo liberandam. Od. X, [245] : Ὅσσοι ἔτ' ἔζωον περί τε ψυχέων ἐμάχοντο· Il. X, [161] : Περὶ ψυχῆς θέον Ἕκτορος ἱπποδάμοιο, de Hectore et Achille : quorum ille fugiebat, hic persequebatur : ambo autem currebant s. cursu certabant de anima et vita Hectoris : Hector, ut eam periculo eriperet, Achilles autem ut demitteret orco. [Od.] I, [423] : Πάντας δὲ δόλους καὶ μῆτιν ὕφαινον, Ὥστε περὶ ψυχῆς. Præterea ap. Eund. aliquis ψυχὴν παρτίθεται, Qui vitam et animam suam periculo exponit. Od. Γ, [74] et I, [255] de prædonibus s. piratis : Ψυχὰς παρθέμενοι, κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες. Il. I, [322] : Αἰεὶ ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν. Nec non aliquis alicui ψυχὴν ἐξερύει et ἀφαιρεῖ, quum eum occidit, et vitam ei eripit, Π, [505] : Τοῖο δ' ἅμα ψυχήν τε καὶ ἔγχεος ἐξέρυσ' αἰχμὴν, Ex ejus corpore extraxit hastam una cum anima. X, [257] : Αἶκεν ἐμοὶ Ζεὺς Δώῃ καμμονίην, σὴν δὲ ψυχὴν ἀφέλωμαι, Tuamque tibi eripiam animam. Quibus adde hoc initio Iliados A, Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς ἄϊδι προΐαψεν Ἡρώων. [Similiter Æsch. Ag. 1457 : Ἑλένα, μία τὰς πολλὰς, τὰς πάνυ πολλὰς ψυχὰς ὀλέσας' ὑπὸ Τροίᾳ· et ib. 1466.] Et hoc Od. Φ, [153] : Πολλοὺς γὰρ τόδε τόξον ἀριστῆας κεκαδήσει Θυμοῦ καὶ ψυχῆς, Animam et vitam privabit. [Il. Λ, 334 : Θυμοῦ καὶ ψυχῆς κεκαδών.] Is autem cui ἡ ψυχὴ eripitur, dicitur eam ἀΐδῃ δοῦναι et eam ὀλέσαι. Il. Π, [625] : Εὔχος ἐμοὶ δοίης, ψυχὴν δ' ἀΐδῃ κλυτοπώλῳ· Ω, [168] : Χερσὶν ὑπ' Ἀργείων κέατο ψυχὴν ὀλέσαντες. Ubi ut animam dicitur ὀλέσαι aliquis, ita ipsa ὀλέσθαι : unde ejus est ὄλεθρος. Il. X, [325] de gula, Ἵνα τε ψυχῆς ὤκιστος ὄλεθρος· jugulo enim resoluto, anima citissime ὄλλυται. Dicitur eadem ἀμείβεσθαι ἕρκος ὀδόντων, nec πάλιν ἐλθεῖν, et

per vulnus inflictum ἔσσυσθαι, et ἐκ ῥεθέων ἵπτασθαι s. ἀφίπτασθαι : item corpus λείπειν, postquam sc. ἐλύθη : id enim præcedit cetera. Il. E, [296] : Τοῦ δ' αὖθι λύθη ψυχή τε μένος τε· [Π, 453 : Ἐπὴν δὴ τόνγε λίπῃ ψυχή τε καὶ αἰών·] I, [408] : Ἀνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἐλθεῖν οὔτε λητϊστὴ Οὔθ' ἑλετὴ, ἐπεὶ ἄρ κεν ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων· Ξ, [518] : Ψυχὴ δὲ κατ' οὐταμένην ὠτειλὴν Ἔσσυτ'· Π, [856] : Ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη ἄϊδόσδε βεβήκει, Ὃν πότμον γοόωσα, λιποῦσ' ἀδρότητα καὶ ἥβην· [Ε, 654 : Εὔχος ἐμοὶ δώσειν, ψυχὴν δ' Ἄϊδι·] Od. Λ, [221] : Ψυχὴ δ', ἠΰτ' ὄνειρος, ἀποπταμένη πεπότηται· Ξ, [426] : Τὸν δ' ἔλιπε ψυχή· Il. Ψ, [160] : Ψυχὴ δὲ κατὰ χθονὸς ἠΰτε καπνὸς Ὤχετο τετριγυῖα, sicut ap. Virg. Turni vita cum gemitu fugit indignata sub umbras. Ubi nota κατὰ χθονὸς ὤχετο, pro eo quod supra dixit ἄϊδόσδε βεβήκει, Ad orcum descendebat, Mercurio eam deducente; ut Od. Ω, [100] : Διάκτορος Ἀργειφόντης Ψυχὰς μνηστήρων κατάγων Ὀδυσῆϊ δαμέντων, Animas procorum ab Ulysse peremptorum. [Ib. 1 : Ἑρμῆς δὲ ψυχὰς Κυλλήνιος ἐξεκαλεῖτο ἀνδρῶν μνηστήρων. In quo Odysseæ libro plurium memorantur defunctorum ψυχαὶ, εἴδωλα καμόντων, ut est v. 14, pariterque libro undecimo, Νέκυια inscripto, ubi Ulixis apud inferos commoratio enarratur. Idem qui apud Homerum vocabuli usus apud poetas prosæque orationis scriptores quosvis post Homerum est, nisi quod non solum de anima spirituque vitali, ut Homerus, sed etiam de animo ejusque facultatibus et affectibus dixerunt, de qua significatione HSt. infra dixit ubi de λογικῷ ψυχῆς μέρει agit. Prioris significationis exemplis ab HSt. ex Homero collectis hæc accedant ex poetis qui post Homerum vixerunt : ex quibus intelligetur quanta sit varietas locutionum de anima vel in corpore versante vel corpus relinquente vel, quod ipsum quoque sæpissime dictum est, de corpore animam efflante, et de anima post mortem hominis ad inferos vel sponte descendente vel ab Mercurio deducta, assumta εἰδώλου vel σκιᾶς vel ὀνείρου forma hominibus simili, iisdemque formis interdum ad superos revocata : quarum fictionum plerasque præivit Homerus, ut exempla docent supra allata. Ac proximus quidem Homero Hesiodus animas ab corpore separatas describit Scuti v. 150 : Ἀνδρῶν ... τῶν καὶ ψυχαὶ μὲν χθόνα δύνουσ' Ἄϊδος εἴσω, αὐτῶν, ὀστέα δέ σφι περὶ ῥινοῖο σαπείσης Σειρίου ἀζαλέοιο κελαινῇ πύθεται αἴῃ· 254 : Ψυχὴ δ' Ἄϊδόσδε κατεῖεν Τάρταρον ἐς κρυόεντα. (Ubi notandum Tartarum pro Hade nominari, de quo pluribus dixerunt interpretes.) Ibid. 172 κάπροις tribuuntur ψυχαὶ, ut aliis quibusvis animalibus ab aliis (de quo infra dixit HSt.) : Ἀμφὶ δὲ κάπροι, ἀπουράμενοι ψυχάς. Post Epicos veteres sequuntur Lyrici et Tragici, ex quibus hæc notamus. Pind. Pyth. 3, 180 : Ἀπὸ ψυχὰν λιπών. Isthm. 1, 99 : Ψυχὰν Ἀΐδᾳ τελέων· Nem. 1, 70 : Ἀγχομένοις δὲ χρόνος ψυχὰς ἀπέπνευσεν μελέων ἀφάτων· ubi schol. : Τοὺς δράκοντας πνιγομένους αἱ ψυχαὶ ἀπέλιπον. 8, 76 : Τὸ δ' αὖτις τεὰν ψυχὰν κομίξαι οὔ μοι δυνατὸν, i. e. τεθνηκότος σου τὴν ψ. ὑπὸ ὄψιν καὶ πίστιν ἀγαγεῖν, ut exp. schol. Pyth. 4, 284 : Κέλεται γὰρ ἑὰν ψυχὰν κομίξαι Φρῖξος· ubi schol. : Ἔθος ἦν τῶν τελευτησάντων ἐπ' ἀλλοδαπῆς, εἰ καὶ μὴ τὰ σώματα εἴη παρ' αὐτοῖς, τὰς γοῦν ψυχὰς διά τινων μυστηρίων ἀνακαλεῖσθαι καὶ ὥσπερ συμπλεούσας εἰς τὴν πατρίδα διαπεραιοῦν. Τοῦτο καὶ Ὅμηρος οἶδεν. Ib. 11, 31 : Ὁπότε (Κλυταιμνήστρα) ... Κασσάνδραν πολιῷ χαλκῷ σὺν Ἀγαμεμνονίᾳ ψυχᾷ πόρευσ' Ἀχέροντος ἀκτὰν παρ' εὔσκιον. Æsch. Agam. 1544 : Τλήσει κτείνασ' ἄνδρα τὸν αὑτῆς ἀποκωκῦσαι ψυχήν· 630 : Γῆ τε καὶ Ἑρμῆ ... πέμψατ' ἔνερθε ψυχὴν ἐς φῶς. Soph. OEd. Col. 909 : Οὐδὲ τὴν πατρὸς ψ. ἂν οἶμαι ζῶσαν ἀντειπεῖν ἐμοί. Eur. Or. 1163 : Ἐκπνέων ψ. ἐμήν· Alc. 715 : Ψυχῇ μιᾷ ζῆν, οὐ δυοῖν, ὀφείλομεν· Tro. 1135 : Ὃς ψ. ἀφῆκεν.] Eundem usum habet [apud poetas post Homerum et] apud prosæ etiam scriptores. [Hippocr. p. 97, B : Αἱ ψυχαί τε καὶ τὰ σώματα πλεῖστον διαφέρουσι αἱ τῶν ἀνθρώπων καὶ δύναμιν ἔχουσι μεγίστην.] Thuc. 8, p. 279 [c. 50] : Περὶ τῆς ψυχῆς δι' ἐκείνους κινδυνεύοντι. Xen. Rep. Lac. [8, 4] : Κύριοι δὲ καὶ ἄρχοντας μεταξὺ καὶ καταπαῦσαι καὶ εἶρξαί γε καὶ περὶ τῆς ψυχῆς εἰς ἀγῶνας καταστῆσαι, In vitæ discrimen adducere. [Polyb. 40, 12, 6 : Κύριος γενόμενος ἅμα τοῦ σώματος καὶ τῆς ψ. αὐτοῦ. Herodot. 3, 130 : Βασιλεῖ οὗτος τὴν ψ. ἀπέδωκε· 7, 39 : Τοῦ ἑνὸς (παιδὸς) τὴν ψ. (var. lect. τῇ ψυχῇ) ζημιώσεαι· 2, 134 : Ὃς βούλοιτο ποινὴν τῆς Αἰσώπου ψ. ἀνελέσθαι, Vitæ (nempe perditæ, i. e. cædis) Æsopi. Schweigh. Soph. El. 1492 : Λόγων γὰρ οὐ νῦν ἐστιν ἀγών, ἀλλὰ σῆς ψυχῆς πέρι. Photius p. 599, 4 : Τρέχειν τὸν περὶ ψυχῆς· οἷον ὁρόμου. Plene Aristoph. Vesp. 376 : Τὸν περὶ ψυχῆς δρόμον δραμεῖν. Dionys. A. R. 7, 48 : Τὸν ὑπὲρ τῆς ψ. ἀγῶνα τρέχει, aliique indicati ab Jacobs. ad Achill. Tat. vol. 2, p. 896. Demosth. p. 314, 15 : Τῶν ἀγώνων οὓς ὑμεῖς περὶ τῶν ψ. ἀγωνίζεσθε. Æsch. Eum. 115 : Ὡς ἔλεξα τῆς ἐμῆς περὶ ψυχῆς. Τρέχειν περὶ τῆς ψυχῆς Herodot. 9, 37. Thucyd. 3, 39 : Ἡμῖν πρὸς ἑκάστην πόλιν ἀποκινδυνεύσεται τά τε χρήματα καὶ αἱ ψυχαί· 8, 50 : Περὶ τῆς ψ. κινδυνεύοντι. Hippocr. p. 768, G : Κίνδυνος περὶ τῆς ψ. Isocr. p. 314, C : Ἐπειδὰν περὶ ψυχῆς ἀνθρώπου δικάζωσι. Antiphon p. 115, 15 : Περὶ τῆς ψ. κινδυνεύων. Lysias p. 180, 15 : Τὴν ἑαυτοῦ ψ. ὠνεῖσθαι παρὰ τῶν ἐχθρῶν.] Pausan. Att. p. 23 [c. 30, 1] : Ψυχῆς εἶχεν ἀφειδῶς, Vitæ suæ non parcebat : de Timagora quodam, qui ab amasio jussus sese κατὰ πέτρας ἀφῆκε. [Tyrtæus ap. Lycurg. p. 163 : Θνήσκωμεν ψυχέων μηκέτι φειδόμενοι. Soph. El. 980 : Ψυχῆς ἀφειδήσαντε. Isocr. p. 137, D : Μήτε τῶν σωμάτων μήτε τῆς ψ. μήτε τῶν ἄλλων ὧν ἔχομεν οὐδενὸς φειδόμενοι.] Sic Isocrates ap. Plut. τοὺς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας dicit ὥσπερ ἀλλοτρίαις ψυχαῖς ἐναγωνίσασθαι : (qui enim suas ψυχὰς παρατίθενται, eas veluti non suas periculo offerunt;) in Paneg. sc. [p. 58, B], ubi ait, Ὀλίγοι πρὸς πολλὰς μυριάδας ὥσπερ ἐν ἀλλοτρίαις ψυχαῖς μέλλοντες κινδυνεύσειν. At Xenarchus comicus ap. Athen. 13, [p. 569, C] : Ἀεὶ δὲ τετρεμαίνοντα καὶ φοβούμενον, Δεδιότα τ', ἐν τῇ χειρὶ τὴν ψυχὴν ἔχονθ'. [Codex δεδιότα ἐν ... ἔχοντα. Recte Meinek. vol. 3, p. 619 : « Vereor ne totus versus delendus sit. Formula ψυχὴν ἐν χειρὶ ἔχειν de hominibus vitæ discrimen adeuntibus nonnisi infimæ ætatis scriptoribus usitata fuit. » Formulæ exx. attulit Casaub. : « LXX Sam. 1, 19, 5, de Davide : Ἔθετο τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ καὶ ἐπάταξε τὴν ἀλλόφυλον· 28, 21 : Ἐθέμην τὴν ψ. μου ἐν τῇ χειρί. Sic et Jobus loquitur 13, 14, et auctor libri Judicum 12, 3. Homerus idem dixit paullo aliter Il. I, 322 : Αἰεὶ ἐμὴν ψ. παραβαλλόμενος πολεμίζειν. Mutuatur interdum genus hoc dicendi a LXX Joann. Chrys., ut In Epist. ad Ephesios : Τὴν ψ. ἔχειν ἐν χερσὶ καὶ πρὸς φόνον παρατετάχθαι. Sic In Acta Apost. Hom. 20, et alibi. Eodem sensu αἷμα ἡμῶν ἐν ταῖς χερσὶ περιφέροντες πρὸς σφαγὴν καὶ θάνατον ἕτοιμοι in oratione posteriore De cruce quæ sub Chrysostomi nomine circumfertur. »] Item Herodian. [6, 5, 18] : Διὰ δέος, ἵνα μὴ αὐτὸς κινδυνεύοι ψυχῇ καὶ σώματι ὑπὲρ τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς. Herodot. 1, [24] de Arione : Τὸν δὲ, συνέντα τοῦτο, λίσσεσθαι, χρήματα μὲν προϊέντά σφι, ψυχὴν δὲ παραιτεόμενον, Tum illum ibi pernicie intellecta pecuniam ceteraque sua ut haberent dedisse, vitam modo sibi uti parcerent, orasse, Gell. 16, 19. Itidem dicunt ἀφαιρεῖν τινὰ ψυχὴν, et στερίσκειν ψυχῆς. Xen. Cyrop. 4, [6, 2] : Παίσας εἰς τὰ στέρνα τὸν μόνον μοι καὶ φίλον παῖδα, ἀφείλετο τὴν ψυχήν. [Antiphon p. 125, 39 : Πνίγων ἕως τῆς ψ. ἀπεστέρησεν αὐτόν. Ib. 46 : Τὴν βουλεύσασαν ψ. ἀνταφελέσθαι αὐτόν.] Thuc. 1, p. 44 [c. 136] : Ἐκεῖνον δ' ἂν, εἰ ἐκδοίη αὐτὸν, σωτηρίας ἂν τῆς ψυχῆς ἀποστερῆσαι. [Ἀφιέναι τὴν ψ. Diodor. Exc. p. 549, 53 : Ἔλαθεν ὁ παῖς ἐν ταῖς χερσὶ τῶν ἀντεχομένων ἀφεὶς τὴν ψυχήν. Ælian. V. H. 13, 2 : Τὴν ψ. ἀπέρρηξεν, de morte violenta. Τὴν ψ. ἀπέλιπε, de naturali, ib. 20. Lucian. Tox. c. 60 : Ἡ ψ. μικροῦ δεῖν ἀφῆκεν αὐτόν. Phryn. in Bekk. An. p. 73, 21 : Ψυχῆς λαχεῖν· ἐπὶ τῶν πιεζομένων καὶ καταναγκαζομένων ὑπό τινων οὕτω λέγουσιν, Οὐκ ἐᾷ ἡμᾶς οὐδὲ ψυχῆς λαχεῖν, οἷον ζῆσαι καὶ ἀναπνεῦσαι.] Vicissimque donare ψυχὴν alicui dicunt : unde ap. Herodian. 2, [13, 16] : Τὰς δὲ ψυχὰς καὶ τὰ σώματα δῶρον τῆς ἐμῆς φιλανθρωπίας ἕξετε, Animas et corpora vobis nostra largitur humanitas. In N. etiam T. frequentissimus hic usus vocabuli ψυχὴ in hac signif. Matth. 2, [20] : Οἱ ζητοῦντες τὴν ψυχὴν τοῦ παιδίου. Jo. 10, [11] : Τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων· 13, [37] : Τὴν ψυχήν μου ὑπὲρ σοῦ θήσω. Matth. 10, [39] : Ὁ ἀπολέσας τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἕνεκεν ἐμοῦ, εὑρήσει αὐτήν· 16, [25] : Ὃς γὰρ ἂν θέλῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ

σῶσαι, ἀπολέσει αὐτήν. Act. 2, [27] ex Psalm. 15, [10]: Οὐκ ἀπολείψεις τὴν ψυχήν μου εἰς ᾅδου. [Diodor. 3, 35: Ἔκριναν παραβαλέσθαι ταῖς ψυχαῖς, « Vitam periculis objicere. Polyb. Exc. Leg. p. 1250: Παραβάλλονται μὲν τῇ ψυχῇ· quo sensu alii παραβάλλεσθαι τὴν ζωὴν, τὴν σωτηρίαν, τὰ σώματα, dixerunt. » Wessel.] Latinis quoque Animæ vocabulum in hac signif. usitatissimum est, pro Spiritu sc. quo vivimus, s. Vita ipsa: et præsertim apud poetas. Dicunt enim Objectare periclis animam, Projicere, Profundere per vulnera, Claudere laqueo, Agere, Edere, Efflare et Exhalare s. Expirare, Singultare, Fundere s. Effundere, Finire, Linquere et mittere, Tradere funeri animam: item Adimere alicui animam, Auferre, Eripere, Extinguere alicui, Spoliare ferro animam. Hæc porro anima est in corpore primum agens, ejusque primaria actio, vita est: a qua aliæ ad vitam pertinentes actiones proficiscuntur, quas omnes spiritus beneficio perficit, tanquam primo instrumento in secundaria organa (ut venas, arterias, nervos et musculos,) permeante: sine quibus anima nihil agere potest. Speciali nomine a philosophis vocatur θρεπτικὴ s. αὐξητικὴ, Vegetativa: estque ceteris animantibus et plantis cum homine communis; sed in hoc ratione prædita, in illis ratione destituta: in homine et aliis animantibus αἰσθητικὴ, in plantis ἀναίσθητος. Legimus enim in Od. Ξ, [426] de sue: Τὸν δ' ἔλιπε ψυχὴ, τοὶ δ' ἔσφαξάν τε καὶ εὖσαν. Et ap. Plut. De solert. anim.: Ἐν πᾶσι τοῖς ψυχῆς ἀμοιροῦσι, In omnibus quæ anima carent s. inanima et ἄψυχα sunt. Itidemque ap. Lucian. [Vitt. auct. c. 26]: Ὁποία τίς ἐστιν ἡ ψυχὴ τῶν ὀστρέων. Metaph. autem [Hesiod. Op. 684: Χρήματα γὰρ ψυχὴ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσι. Timocles ap. Stob. Flor. 91, 15: Τἀργύριόν ἐστιν αἷμα καὶ ψ. βροτοῖς. Isocr. p. 142, C: Ἔστι γὰρ ψυχὴ πόλεως οὐδὲν ἕτερον ἢ πολιτεία· et similiter p. 261, C. Demosth. p. 1396, 10: Ψυχὴ τῆς Ἑλλάδος ἡ ἀρετὴ τῶνδε τῶν ἀνδρῶν ἦν.] Aristot. Poet. [c. 6, 20]: Ἀρχὴ μὲν οὖν καὶ οἷον ψυχὴ ὁ μῦθος τῆς τραγῳδίας· hoc enim dempto, inanimum quippiam et mortuum esse videtur. [Philostr. V. S. 1, 21, p. 517: Υἱός τε προσρηθεὶς καὶ ὀφθαλμοὶ καὶ ψ. πᾶσα. Sæpius sic τῷ ψυχὴ utuntur ap. Heliodorum amantes, v. c. 1, 8, p. 12, 9; 14, p. 24; 8, 6, p. 320: Συνεχῶς Χαρίκλειαν καὶ φῶς καὶ ψ. καὶ ζωὴν ἀναλῶν· 2, 5: Καὶ ἥξω, ἔλεγεν, φιλτάτη ψυχή. Juvenalis 6, 194: « *Quoties lascivum supervenit illud* ζωὴ καὶ ψυχή, » pariterque Martialis 10, 68. Boiss. ad Nicet. Eugen. vol. 2, p. 287.] Metaphorice itidem Apsyrtus Hippiatr. 2: Τῇ ψυχῇ τῆς κολοκυνθίδος, Animæ colocynthidis; pro Medullæ s. Pulpæ, ἐντεριώνῃ, μήτρῃ. Improprie item Aristoph. ψυχὴν vocavit τὸ αἷμα, Sanguinem, Nub. [710]: Δάκνουσι δ' ἐξέρποντες οἱ Κορίνθιοι (jocose pro κόρεις, Cimices), Καὶ τὴν ψυχὴν ἐκπίνουσι, Animam mihi epotant seu exugunt; vel potius Animam purpuream: ut Virg. dixit Purpuream vomit ille animam, pro Sanguinem; et Ovid. Profundere animam per vulnera. Schol. tamen ibi ex philosophis tradit tres ab iis constitui ψυχάς: sc. τὴν αὐξητικὴν, ἥτις ἐστὶ κοινὴ τῶν ἀνθρώπων, τῶν ἀλόγων ζώων, καὶ τῶν φυτῶν· τὸ αἷμα, ὅπερ ἐστὶ μόνων τῶν ζώων, καὶ τὴν λογικὴν, ἥτις ἐστὶ μόνων τῶν ἀνθρώπων. [Soph. El. 786: Τοὐμὸν ἐκπίνουσ' ἀεὶ ψυχῆς ἄκρατον αἷμα. || Apud poetas ψυχὴ non raro periphrasi inservit cum genitivo conjunctum, ut ap. Soph. El. 1127: Ὦ φιλτάτου μνημεῖον ἀνθρώπων ἐμοὶ, ψυχῆς Ὀρέστου λοιπόν· quod omisso ψυχῆς dici poterat. Phil. 55: Τὴν Φιλοκτήτου σε δεῖ ψυχὴν ὅπως λόγοισιν ἐκκλέψεις λέγων. Eur. Hec. 22: Ἐπεὶ ... Ἕκτορος ἀπώλετο ψυχή. Vel simpliciter pro homine ponitur, ut Soph. OEd. Col. 1207: Μόνον μηδεὶς κρατείτω τῆς ἐμῆς ψ. ποτε, ubi non de anima, sed de persona OEdipi agitur. El. 775: Τῆς ἐμῆς ψυχῆς γεγὼς, i. e. ἐξ ἐμοῦ.]

|| Ψυχὴ dicitur interdum peculiariter τὸ λογικὸν τῆς ψυχῆς μέρος, et in quo inest non tam ζωὴ καὶ αἴσθησις, quam ὁρμὴ καὶ φαντασία. Latini uno vocabulo Animum vocant, diversa signif. ab Anima, ut Accius declarat in sua Epigone, his verbis: Sapimus animo, fruimur anima: sine animo anima est debilis. Nec immerito hunc animum masculino genere appellarunt, quoniam potior est pars τῆς ψυχῆς, eique ἡγεμονεύει: sine eo quippe nihil differt a ceteris animantibus: ideoque a Plat. merito vocatur φυτὸν οὐράνιον. [Herodot. 5, 124: Ἦν γὰρ τὴν ψ. οὐκ ἄκρος· 3, 14: Διεπειρᾶτο αὐτοῦ τῆς ψ. Pind. Ol. 2, 125: Ἀπὸ πάμπαν ἀδίκων ἔχειν ψυχάν. Vocat. Pyth. 3, 109: Μὴ, φίλα ψυχὰ, βίον ἀθάνατον σπεῦδε, ut ap. Æsch. Sept. 1034: Τοιγὰρ θέλουσ' ἄκοντι κοινώνει κακῷ, ψυχὴ, θανόντι ζῶσα συγγόνῳ φρενί. Et quæ sunt similia multa apud Tragicos, ut Soph. Tr. 1260: Ὦ ψ... σκληρά· Ph. 713: Ὦ μελέα ψυχά. Eurip. Iph. T. 839: Ψυχὰ, τί φῶ; Rursus Æsch. Pers. 841: Ἐν κακοῖς ὅμως ψυχὴν διδόντες ἡδονῇ καθ' ἡμέραν. Dionys. De Lysia c. 11: Ἂν αἱ χάριτες αἱ τῆς λέξεως ἐπικοσμεῖν δοκῶσί μοι τὴν γραφὴν, τῆς Λυσίου ψυχῆς αὐτὴν τίθεμαι. Ib. c. 20: Ψ. εὐπαιδεύτοις καὶ μετρίαις.] Isocr. Ad Nic. [p. 24, A]: Βούλοιντο δ' ἂν τῷ σώματι κακοπαθῆσαι μᾶλλον ἢ τῇ ψυχῇ πονῆσαι καὶ σκέψασθαι περί τινος τῶν ἀναγκαίων. Plut. [Mor. p. 1087, C]: Τὰ καλὰ πάντα καὶ σοφὰ καὶ περιττὰ τῆς ψυχῆς ἐξευρήματα. Rursum Isocr. Ad Dem. [p. 4, C]: Τὰ μὲν γὰρ σώματα τοῖς συμμέτροις πόνοις, ἡ δὲ ψυχὴ τοῖς σπουδαίοις λόγοις αὔξεσθαι δοκεῖ. [Id. p. 17, A: Προσήκει τὸ σῶμα (τῶν ἀσκητῶν) γυμνάζειν ὡς τοῖς βασιλεῦσι τὴν ψ. τὴν ἑαυτῶν.] Plut. [Mor. p. 472, A], itemque [ib. p. 995, D]: Οἶνός τε καὶ σαρκῶν ἐμφόρησις σῶμα μὲν ἰσχυρὸν ποιοῦσι καὶ ῥωμαλέον, ψυχὴν δὲ ἀσθενῆ. Itidemque Theopomp. ap. Athen. 4, [p. 157, E]: Τὸ γὰρ ἐσθίειν πολλὰ καὶ κρέα φαγεῖν, τοὺς μὲν λογισμοὺς ἐξαιρεῖ, καὶ τὰς ψυχὰς ποιεῖται βραδυτέρας. [Sic Diodor. 3, 66: Διὰ τὴν τῆς ψυχῆς βραδύτητα. Contra ψυχῆς λαμπρότης 4, 10, 40, et 16, 20. Ψυχῆς ἀγριότης 20, 41.] Xen. Symp. [1, 4]: Ἀνδράσιν ἐγκεκαθαρμένοις [ἐκκ.] τὰς ψυχάς. Sic Lucian. [Vitt. auct. c. 3]: Καθαρὰν πρότερον τὴν ψυχὴν ἐργασάμενος, καὶ τὸν ἐπ' αὐτῇ ῥύπον ἐκκλύσας. Nam ψυχὴ καθαρεύουσα πραγμάτων καὶ βουλευμάτων πονηρῶν μεγίστην τῷ βίῳ γαλήνην παρέχει, inquit Plut. Π. εὐθυμίας. Has autem sordes animæ προστρίβει τὸ ἐπιθυμητικὸν καὶ τὸ θυμικὸν, quum τοῦ λογικοῦ habenas excutit: unde fit interdum ut αἱ ὁρμαὶ τὸ νοοῦν καὶ φανταζόμενον abripiant, feraturque equis auriga, non audiat currus habenas. Rursum Plut. De deo Socr. [p. 588, F]: Ψυχὴ δὲ ἀνθρώπου μυρίαις ὁρμαῖς οἷον ὕσπληξιν ἐντεταμένη, μακρῷ πάντων ὀργάνων εὐστροφώτατόν ἐστι, ἄν τις κατὰ λόγον ἅπτηται, ῥοπὴν λαβοῦσα πρὸς τὸ νοηθὲν κινεῖσθαι. [Epict. fragm. 9: Ὁ τὸ σῶμα λελυμένος, τὴν δὲ ψ. δεδεμένος δοῦλος, ὁ δ' αὖ τὸ σῶμα δεδεμένος, τὴν δὲ ψ. λελυμένος, ἐλεύθερος.] Eadem vero ratione diversorum παθῶν, modo percellitur timore, modo se recolligit; modo lætatur, modo contristatur; modo irascitur; modo placida est et mitis, modo alio motu agitatur. Herodian. 3, [11, 17]: Ταῦτα ἀκούσας ὁ χιλίαρχος, ἐξεπλάγη μὲν τὴν ψυχὴν, οὐκ ἐταράχθη δὲ τὴν γνώμην, Animo perterritus est. Ib. [3, 13]: Ἡσθεὶς τῷ γενομένῳ, τάς τε ψυχὰς ἐπιῤῥωσθεὶς, Confirmatus animo. Sic Jo. 12, [27]: Νῦν ἡ ψυχή μου τετάρακται, Animus meus perturbatus est. Matth. 26, [38] et Marc. 14, [34]: Περίλυπός ἐστιν ἡ ψυχή μου ἕως θανάτου, Animus meus tristis est usque ad mortem. Matth. 6, [25]: Μὴ μεριμνᾶτε τῇ ψυχῇ ὑμῶν, Ne soliciti sitis animis vestris. In Ep. ad Hebr. 10, [38]: Οὐκ εὐδοκεῖ ἡ ψυχή μου ἐν αὐτῷ, Non acquiescit ei animus meus, Non placet animo meo. Quibus adde Lucian. [Nigrin. c. 24]: Πῶς γὰρ οἴει τὴν ψυχὴν διατεθεῖσθαί μοι ὅταν ἴδω τούτων τινὰ μάλιστα τῶν προβεβηκότων, ἀναμεμιγμένον κολάκων ὄχλῳ; Quomodo putas animum mihi affectum esse? I. e. μάλιστα ἀγανακτῶ; ut paulo post loquitur. Quibus adde Plat. Symp.: Τὴν καρδίαν γὰρ, ἢ τὴν ψυχὴν, ἢ ὅ,τι δεῖ αὐτὸ ὀνομάσαι, πληγείς τε καὶ δηχθεὶς ὑπὸ τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ λόγων. [Dionys. A. R. 5, 44: Ἐκείνην τὴν νύκτα πονήρας ἔχοντες τὰς ψυχὰς (i. e. Animos mœrore dejectos) ἄγρυπνοι διῆγον. Προσκόπτειν τῇ ψ. Diodor. 1, 71: Ταῦτα κατὰ τὸ ἔθος πράττοντες οὐχ ὅπως ἠγανάκτουν ἢ προσέκοπτον ταῖς ψ., Animo offendebantur.]

|| Interdum etiam interrogant de aliquo τίνα ψυχὴν habere existimandus sit, ubi Latini itidem vocabulo Animi utuntur, ut in Adelphis, Quid illi tandem creditis fore animi misero, qui cum illa consuevit prius? τίνα οἴεσθε ἕξειν ψυχὴν τὸν ἆθλιον τοῦτον; [Eur. Or. 519: Τίν' εἶχες... ψυχὴν τότε.... Soph. Ant. 708: Ὅστις γὰρ αὐτὸς ἢ φρονεῖν μόνος δοκεῖ ἢ γλῶσσαν ἣν οὐκ ἄλλος ἢ ψυχὴν ἔχειν.] Dem. [p. 842, 15]: Τίνα οἴεσθε αὐτὴν ψυχὴν ἕξειν, ὅταν ἐμὲ μὲν ἴδῃ μὴ μόνον τῶν πατρῴων ἀπε-

στερημένον, ἀλλὰ καὶ προσητιμωμένον; Quid illi creditis fore animi? s. Quo eam animo fore putatis? πῶς οἴεσθε τὴν ψυχὴν διατεθήσεσθαι αὐτῷ, ut Lucian. loquitur. [Et similiter p. 1225, 18. Lucian. Adv. ind. c. 72 : Τίνα ποτὲ ψ. ἔχων ἅπτει τῶν βιβλίων; Hæc et alia exx. multa collegit Jacobs. ad Achill. Tat. vol. 2, p. 587.] Pro quo dicunt etiam γνώμην vel καρδίαν. Plato Rep. 8 : Ἐν δὴ τῷ τοιούτῳ τὸν νέον (τὸ λεγόμενον) τίνα οἴει καρδίαν ἔχειν; et Isocr. Trapez. : Τίνα οἴεσθέ με γνώμην ἔχειν; Alioqui τίνα γνώμην ἔχεις dicitur etiam pro Quam sævo es animo, Quam inmiti pectore et corde lapideo : ut in hoc Lysiæ loco in Vita ipsius ap. Dionys. H. [c. 25, p. 507, 2] : Ἤρετο αὐτὸν ἡ γυνὴ τίνα ποτὲ ψυχὴν ἔχων ἀξιοῖ περὶ τῶν παίδων τοιαύτῃ γνώμῃ χρῆσθαι; pro ὡς ὠμὸς καὶ πικρὸς τὴν ψυχήν ἐστι : ut vicissim Xenoph. dicit [Cyrop. 1, 2, 1] τὴν ψυχὴν φιλάνθρωπος. [Thucyd. 2, 40 : Κράτιστοι ἂν τὴν ψ. κριθεῖεν. Isocr. De antid. § 215, p. 470 ed. Oxon. : Τὰς ψ. ἀνδρικὰς ἔχοντες. Κακοὶ τὴν ψ. et χείρων τὴν ψ. Demosth. p. 60, 13, 15. Antiphon p. 159, 14 : Τὰς ψ. οὐκ ἐδόκει πονηρὸς εἶναι. Ψ. πλουσία Alexis ap. Stob. Flor. 93, 1. Ψ. ἔχειν δεῖ πλουσίαν· τὰ δὲ χρήματα ταῦτ' ἔστιν ὄψις, παραπέτασμα τοῦ βίου· ubi πλουσία dicta est propter oppositum χρήματα.] Dicuntur aliqui etiam esse διῃρημένοι τὰς ψυχάς, vel μιᾷ ψυχῇ facere aliquid. Herodian. 4, [5, 15] : Παύσασθε δὲ ἤδη τὰς ψυχὰς καὶ γνώμας διῃρημένοι, Neque mentes et animi vestri in diversa divisi sint. 8, [5, 15] : Μιᾷ τε γνώμῃ καὶ ψυχῇ ὁμοίως Μαξιμῖνος μεμίσηται, quod uno vocabulo dicitur ὁμοθυμαδὸν, Uno animi consensu. Sic Paulus Ep. ad Phil. 1, [27] : Μιᾷ ψυχῇ συναθλοῦντες τῇ πίστει τοῦ Εὐαγγελίου, Uno pariter animo. Item ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς, et ἐν ὅλῃ τῇ ψυχῇ : nec non ἐκ ψυχῆς, ut Latine quoque Ex toto corde vel pectore, Ex animo. [Theocr. 8, 35 : Βόσκοιτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνίδας.] Luc. 10, [27] : Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου, καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου. Pro quo Matth. 22, [37] dicit ἐν ὅλῃ τῇ ψυχῇ σου. Paulus Ep. ad Ephes. 6, [6] : Ποιοῦντες τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ἐκ ψυχῆς. Sic Nicarch. Epigrr. lib. 2 [Anth. Pal. 11, 7] : Οὐδεὶς τὴν ἰδίην συνεχῶς, Χαρίδημε, γυναῖκα Αἰνεῖν ἐκ ψυχῆς τερπόμενος δύναται, Laudare ex animo. [Clem. Al. p. 308 : Τῷ Χριστῷ ἐκ ψ. μετ' εὐνοίας δουλεύοντες· 593 : Πᾶν δ ἐὰν ποιῆτε ἐκ ψ. ἐργάζεσθε. Cum ἀπὸ Dio Cass. 64, 12 : Πᾶσαν αὐτῷ εὔνοιαν, οὐκ ἀπὸ τῆς γλώττης μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῆς ψυχῆς εἶχον. Demosth. p. 325, 15 : Ἀπ' ὀρθῆς καὶ δικαίας καὶ ἀδιαφθόρου ψ. πάντα μοι πέπραχται. Dativ. Demosth. p. 585, 14 : Τῇ ψ. τοῦτ' οἶδε, i. e. Certissima scientia.] Interdum ψυχὴ dicitur in ea Animi signif., a qua aliquis dicitur Animosus et μεγαλόψυχος. [Pind. Nem. 9, 92 : Χερσὶ καὶ ψυχᾷ δυνατοί· Pyth. 1, 93 : Οἷαις ... μάχαις τλάμονι ψυχᾷ παρέμεινε· Nem. 9, 76 : Φίλιπποι καὶ κτεάνων ψυχὰς ἔχοντες κρέσσονας ἄνδρες· Isthm. 4, 89 : Μορφὰν βραχὺς, ψυχὰν δ' ἄκαμπτος. Æsch. Pers. 28 : Δεινοὶ δὲ μάχην ψυχῆς εὐτλήμονι δόξῃ· 442 : Ψυχήν τ' ἄριστοι κεὐγένειαν ἐκπρεπεῖς.] Xen. Hell. 3, [3, 5] : Τὸ εἶδος νεανίσκος καὶ τὴν ψυχὴν εὔρωστος· Cyrop. 3, [3, 18] : Πολὺ μέντοι ἡμεῖς βελτίοσι καὶ ἐρρωμενεστέραις ψυχαῖς τῶν στρατιωτῶν χρώμεθα· 2, [1, 15] : Ψυχάς τε οὐδὲν κακίονας [χείρονας] ὑμῖν προσήκει ἡμῶν ἔχειν· 6, [2, 33] : Ὁ γὰρ τὴν λόγχην ἀκονῶν, ἐκεῖνος καὶ τὴν ψυχήν τι παρακονᾷ. Unde ibid., 2, ψυχαὶ εὖ ἠκονημέναι. [Diodor. 1, 94 : Ἄνδρα καὶ τῇ ψ. μέγαν καὶ τῷ βίῳ· 16, 20 : Λαμπρὸς ὢν τὴν ψ., ut λαμπρότης τῆς ψ. in locis supra indicatis.] Et ejusmodi ψυχὴ equo etiam tribuitur ab Eod. De re eq. [11, 1] : Δεῖ ὑπάρξαι αὐτῷ καὶ τὴν ψυχὴν μεγαλόφρονα καὶ τὸ σῶμα εὔρωστον. Alioqui ψυχὴ in bestia dicitur etiam Ferox animus s. potius Ferum ingenium, ut Isocr. [p. 17, B] : Θηρίων τὰς ψυχὰς ἡμεροῦμεν, Ferarum ingenia cicuramus. [Eubul. ap. Athen. 9, p. 384, C : Εἰ μὴ σὺ ἦπαρ χηνὸς ἢ ψυχὴν ἔχεις. Antiphan. ib. p. 392, E : Ὀρτυγίου ψυχὴν ἔχεις, i. e. Timidus es ut coturnix.] ‖Ψυχὴ a parte potiore dicitur ipse Homo, sed phrasi Hebraicæ linguæ peculiari. Ep. ad Rom. 13, [1] : Πᾶσα ψυχὴ ἐξουσίαις ὑπερεχούσαις ὑποτασσέσθω. Act. 2, [41] : Καὶ προσετέθησαν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ψυχαὶ ὡσεὶ τρισχίλιαι, Animæ circiter ter mille, i. e. Hominum tria circiter millia. 27, [37] : Ἦμεν δὲ ἐν τῷ πλοίῳ αἱ πᾶσαι ψυχαὶ διακόσιαι ἑβδομήκοντα ἕξ. Sic in 1 Petr. 3, [20] de arca Noæ : Εἰς ἣν ὀλίγαι (τουτέστιν ὀκτὼ) ψυχαὶ διεσώθησαν δι' ὕδατος, Paucæ animæ, s. Pauci homines, vel etiam Pauca capita. [Epict. fragm. 33 : Ἄτοπον ὀλίγαις στιβάσι πολλὰς δουλεύειν ψυχάς· ubi præcedit οἱ ὑπουργοῦντες. Joannis Damasc., Chronici Pasch. aliorumque recentiorum exx. collegit Ducang. Jo. Malal. p. 62, 4 : Πᾶσα ἡ χώρα ἐκείνη καὶ πᾶσα ψυχὴ οἰκοῦσα τὴν χώραν ἐκείνην. « Μία ψυχὴ, unus homo, unius hominis ingenium, Polyb. 8, 5, 3. Εἷς ἀνὴρ καὶ μία ψυχὴ 8, 9, 7; 9, 22, 1 et 6; 6, 48, 4 (pro quo est εἷς ἄνθρωπος καὶ μία γνώμη 1, 35, 5). Ὀλίγαι τινές εἰσι ψυχαὶ αἱ ... Rara reperias ingenia quæ ... 18, 24, 4. » Schweigh. Phryn. in Bekk. Anecd. p. 73, 16 : Ψυχὴ μία· εἷς ἦν· ἐπὶ τῶν σφόδρα στεργόντων ἀλλήλους καὶ οἷον συμπεφυκότων ἐν φιλίᾳ. A poetis ψυχὴ non raro per προσωποποιίαν quandam pro homine nominatur, ut ap. Soph. Aj. 154, de viris magnanimis : Τῶν γὰρ μεγάλων ψυχῶν εἰς οὐκ ἂν ἁμάρτοις· OEd. R. 64 : Ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ πόλιν τε κἀμὲ καὶ σ' ὁμοῦ στένει· Ant. 227 : Ψυχὴ γὰρ ηὖδα πολλά μοι μυθουμένη.] ‖ Significat ψυχὴ Spiritus quoque, ut Latinum Anima itidem pro Spiritu et flatu accipitur. Ab Hesych. enim exp. [Ψυχάς· πνεύματα, et ψυχὴ] πνεῦμα, a quo dicitur esse etiam ζωΰφιον πτηνὸν, Volucre quoddam animalculum, i. e. Papilio : ut Nicandri schol. [Th. 760] φάλαιναν ap. Nic. esse ait Animalculum quod sua ætate vocaretur ψυχὴ, eique ψυχῇ similem esse τὸν κρανοκολάπτην, qui circum lychnos noctu volitat. Sic ap. Plut. legimus Symp. 2, 3 [p. 636, C] : Κάμπη γίνεται τὸ πρῶτον· εἶτα ἐκπαγεῖσα διὰ ξηρότητα καὶ περιῤῥαγεῖσα, ἕτερον πτερωτὸν δι' αὑτῆς τὴν καλουμένην ψυχὴν μεθίησι. Nec non ap. Aristot. H. A. 5, 19 : Γίνονται δὲ αἱ μὲν καλούμεναι ψυχαὶ ἐκ τῶν καμπῶν. Et mox, Χρόνου δὲ πολλοῦ διελθόντος περιῤῥήγνυται τὸ κέλυφος, καὶ ἐκπέτονται ἐξ αὐτῶν πτερωτὰ ζῶα, ἃς καλοῦμεν ψυχάς. [Id. ib. 4, 7; 5, 1. Tum De gen. anim. 1, 18 : Αἱ μυῖαι καὶ τὰ γένη τῶν καλουμένων ψυχῶν. Theophr. H. Pl. 2, 4, 4, C. Pl. 5, 7, 3; Geopon. 15, 1, 21.] Unde Plin. 11, 32 : Rupto deinde cortice volat papilio. Notandum vero quosdam ad differentiam malle scribere Ψύχη paroxytonως : in loco autem Plutarchi pro ψυχὴν legi in antiquo Cod. νύμφην. [‖ Ψυχὴ, ἡ, synonymum tripolii ap. Dioscor. 4, 135. Conf. Ψύχα.]

[‖ De usu vocabuli ψυχὴ apud scriptores ecclesiasticos plurima collegit Suicerus, ex quibus ea apponimus quæ ad explicationem nominis pertinent. « Athanas. De defin. vol. 2, p. 49 : Ἡ ψ. ἐκ τῆς οἰκείας ἐνεργείας ἔχει τὴν τῆς ψ. προσηγορίαν. Ψύχειν γὰρ τὸ ζωοποιεῖν λέγεται· διὰ τοῦτο ἐκ τῆς ζωοποιοῦ ἐνεργείας ψυχὴ λέγεται, διὰ τὸ σῶμα ζωοποιεῖν. Greg. Nyss. vol. 3, p. 189 : Ψ. ἐστὶν οὐσία γεννητὴ, οὐσία ζῶσα, νοερὰ, σώματι ὀργανικῷ δύναμιν ζωτικὴν καὶ τῶν αἰσθητῶν ἀντιληπτικὴν δι' ἑαυτῆς ἐνιοῦσα, ἕως ἂν ἡ δεκτικὴ τούτων συνέστηκε φύσις. Optime Joann. Damasc. Orthod. fidei 2, 12, p. 119 : Ψ. ἐστιν οὐσία ζῶσα, ἁπλῆ καὶ ἀσώματος, σωματικοῖς ὀφθαλμοῖς κατ' οἰκείαν φύσιν ἀόρατος, ἀθάνατος, λογική τε καὶ νοερὰ, ἀσχημάτιστος, ὀργανικῷ κεχρημένη σώματι, καὶ τούτῳ ζωῆς, αὐξήσεώς τε καὶ αἰσθήσεως καὶ γεννήσεως παρεκτική. Errant igitur qui eam corpus esse dicunt, ut Theodotus ap. Clem. Al. p. 791 : Καὶ ἡ ψ. σῶμα. Ὁ γοῦν ἀπόστολος « σπείρεται μὲν γὰρ σῶμα ψυχικὸν, ἐγείρεται δὲ σῶμα πνευματικόν. » Πῶς δὲ καὶ αἱ κολαζόμεναι ψυχαὶ συναισθάνονται, μὴ σώματα οὖσαι; Quomodo intelligendus sit locus Apostoli (Corinth. 1, 15, 44) docebitur s. v. Ψυχικός. Macarius Hom. 4, p. 47 : Ἕκαστον κατὰ τὴν ἰδίαν φύσιν σῶμά ἐστιν, ὁ ἄγγελος, ἡ ψυχὴ, ὁ δαίμων, ὅτι κἂν λεπτὰ ὦσιν, ὅμως ἐν ὑποστάσει καὶ χαρακτῆρι καὶ εἰκόνι κατὰ τὴν λεπτότητα τῆς φύσεως αὐτῶν σώματα τυγχάνει λεπτὰ, ὥσπερ ἐν ὑποστάσει τοῦτο τὸ σῶμα παχύ ἐστιν. Gregor. Naz. Or. 45, p. 719, ψυχὴν vocat τὸ βραχύτατον τῶν νοητῶν μόριον. Methodius ap. Phot. Bibl. cod. 234, p. 932 : Αἱ ψυχαὶ ἀπὸ τοῦ δημιουργοῦ καὶ πατρὸς τῶν ὅλων σώματα νοερὰ ὑπάρχουσαι εἰς λόγῳ θεωρητὰ μέλη διακεκόσμηται, ταύτην λαβοῦσαι τὴν διατύπωσιν. Ὅθεν καὶ ἐν τῷ Ἅδῃ, καθάπερ καὶ ἐπὶ τοῦ Λαζάρου καὶ τοῦ πλουσίου, καὶ γλῶσσαν καὶ δάκτυλον καὶ τὰ ἄλλα μέλη ἱστοροῦνται ἔχειν. Non minus errant qui animam partim corporeum partim incorporeum esse volunt : de quo Greg. Nyss. vol. 1, p. 638. Animam esse spiri-

tum separabilem, subsistentem per se, ex eo probatur quod post mortem corporis piorum animæ deferuntur in cœlum, impiorum vero detruduntur ad inferos: de quo Joann. Chrys. Or. in 40 Martyres vol. 7, p. 140, Macarius Homil. 22, p. 311 sq., Theophyl. In Matth. c. 8, p. 45, Gregor. Naz. Or. 10, p. 173, Cyrill. Alex. In Joann. c. 19, p. 443. Vide etiam Joann. Chrys. vol. 5, p. 236 sq.»]

[Ψυχή, ἡ, Psyche, nomen virginis ab Cupidine amatæ: quæ fabula magis artis operibus quam scriptorum literis celebrata. Narratur illa ab Appulejo Metam. l. 4—6 ab anu quadam, ut puellam recens nuptam soletur, quam ex conjugis amplexu prædones rapuerant, et est cum auctoris proposito quam maxime conjuncta. Hac enim fabula illicitis Veneris commerciis, quibus ad omnem nequitiam rapi æquales suos videbat Appulejus, opponere voluit fidem conjugalem, quæ, quamvis multa sæpe inveniat impedimenta, tamen aliquando felicem experitur eventum, deorum favore compensatur et homines ad immortalium deorum beatitudinem evehit.... Totam fabulam de Psyche et Cupidine, mythis moralibus accensendam et cum mysteriorum religione conjunctam, uberius et erudite ex artis operibus illustravit Birg. Thorlacius in *Fabulæ de Psyche et Cupidine disquisitione mythologica*. Havniæ 1802. Bossha ad Appulej. vol. 3, p. 513. || Mulier quædam, de qua Plut. V. Caton. min. c. 73: Ἐσκώπτετο (Κάτων) τοιαῦτα γραφόντων εἰς αὐτὸν ... «Πόρκιος καὶ Μαρφαδάτης, δύο φίλοι, ψυχὴ μία.» Ψυχὴ γὰρ ἐκαλεῖτο τοῦ Μαρφαδάτου τὸ γύναιον. || Nomen canis ap. Xenoph. Cyneg. 7, 5.]

Ψυχήϊος, ίη, ιον, Animatus, Anima præditus, Vivus, ut ap. Lucian. ἐν Βίων πράσει [c. 6] Pythagoras ἀγοραίῳ ex sese interroganti, Τὰ δ' ἀμφὶ δίαιταν ὁποῖός τις εἶ, respondet, Ψυχήϊον μὲν οὐδὲ ἕν τι σιτέομαι, τὰ δ' ἄλλα πλὴν κυάμων. Pro quo Antiphanes dicit ἔμψυχον.

[Ψυχία, ἡ, Psychia. Steph. Byz.: Ἀμοργός· νῆσος μία τῶν Κυκλάδων ... ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Παγκάλη καὶ Ψυχία.]

[Ψυχίδιον. V. Ψυχάριον.]

[Ψυχίζομαι, Algeo, Frigesco, Gl.]

Ψῡχικὸς, ὴ, ὸν, Animalis, Qui animæ vel animi est, Ad animum vel animam pertinens: ut ψυχικὴ πενία, Plut. Περὶ φιλοπλουτίας [p. 524, E], quam, inquit, οὐκ ἂν ἐμπλήσειαν ἅπαντες οὔτε ζῶντες οὔτε ἀποθανόντες· cui opponit ibi τὴν χρηματικήν: quam secundum Menandrum εἷς ἂν φίλος ἀπαλλάξειεν εὐεργετήσας. Ibid. medicus quidam εἰσελθὼν πρὸς ἄνθρωπον ἐῤῥιμμένον ἐν τῷ κλινιδίῳ, καὶ στένοντα, καὶ μὴ βουλόμενον τροφὴν λαβεῖν, ἁψάμενός τε καὶ ἀνακρινάμενος, καὶ εὑρὼν μὴ πυρέττοντα, ψυχικὴν νόσον ἔφη εἶναι· καὶ ἀπῆλθε. [Id. p. 882, B: Οἱ Στωϊκοὶ δαίμονας ὑπάρχειν οὐσίας ψ.] Sic Aristot. [De anima 3, 12: Ψ. μόριον·] Eth. 3, 10: Διηρήσθωσαν δὲ αἱ ψυχικαὶ καὶ αἱ σωματικαὶ, sub. ἡδοναί. [Epict. Diss. 3, 7, 5: Προαιρετικόν ἐστιν ἡ ἡδονὴ ἡ ψ.] Sic ψυχικὰ προτερήματα, ut ap. Longin. [44, 3]: Ἑκάστοτε τὰ ψυχικὰ προτερήματα τῶν ῥητόρων μελετώμενα ἀκονᾶται. [Διαχύσεις ψ. Plut. Mor. p. 1092, D. «Ψ. τόλμα, σωματικὴ ῥώμη, Animi audacia, Polyb. 6, 5, 7 (pro quibus 6, 7, 3 τὰς σωματικὰς καὶ θυμικὰς δυνάμεις dicit). Ψ. ὁρμαὶ, σωματικὴ δύναμις 8, 12, 9.» Schweigh. Ψ. χάρις Diodor. 20, 1. Ψ. δῶρα poeta recentissimus in Anth. Pal. App. 282.] Et ψυχικὰ πάθη, Galen. Ad Glauc. 1, [Diodor. 18, 2, Plut. Mor. p. 102, C, aliique sæpe,] Animi affectiones. Ubi etiam ψυχικὴ δύναμις, Vis animalis, i. e. Vis s. Pars animæ in cerebro sita, sensus motusque et rationis auctor, vel etiam principium. Et ψυχικὸν πνεῦμα, Animalis spiritus, Substantia omnium tenuissima, per totum cerebri corpus diffusa: primum facultatis animalis instrumentum. [Apud Theophil. p. 140 et seqq. ed. Greenh.] Vide Gorr. [Plut. Mor. p. 1084, E: Πνεῦμα ἐκ φυσικοῦ ψυχικὸν γενόμενον. Τὸ ψ. θερμὸν ib. p. 910, A; ψ. οὐσία p. 1096, E; ψ. ἁρμονία τεσσάρων στοιχείων 1138, D. Ψ. ὄργανα ap. Eunap. Exc. Hist. p. 81, 20 Nieb.: Τὰ κύρια τῶν ψυχικῶν ὀργάνων συνέτηξε καὶ διέκαυσεν. Theophil. p. 103, 4 ed. Greenh.: Ὁ θώραξ ὄργανόν ἐστι ψ. Ψυχικὰ μόρια τοῦ σώματος ib. p. 3, 4. Ψ. φωναὶ Theodoret. vol. 5, p. 1090. Τὸ ψ. Diodor. 1, 12: Δία αἴτιον ὄντα τοῦ ψ. τοῖς ζῴοις.] In sacris Literis huic ψυχικὸς opp. πνευματικὸς, 1 Cor. 15, [44]: Ἔστι σῶμα ψυχικὸν, καὶ ἔστι σῶμα πνευματικόν. [Ψ. σῶμα Theophyl. in hanc Ep. p. 308 explicat ὃ νῦν ἔχομεν ἐν τῇ παρούσῃ ζωῇ. Et Photius ap. OEcumen. p. 486: Ψ. σ. λέγει τὸ γεῶδες καὶ βαρὺ, ἢ ἁπλῶς τὸ θνητὸν ἀνθρώπου σῶμα. Alii vero existimant ψυχικὸν vocari quia ab anima, non a spiritu Dei regatur. Sic Theophyl. l. c., Theodoret. in hanc Epist. p. 205, Methodius ap. OEcumen. p. 487. Suicer. Adde quæ ex scriptore non nominato excerpsit Suidas s. v. Ψυχικὸς ἄνθρωπος.] 1 Cor. 2, [14]: Ψυχικὸς δὲ ἄνθρωπος οὐ δέχεται τὰ τοῦ πνεύματος τοῦ Θεοῦ. [Suidas: Ψυχικὸν καλεῖ ὁ ἀπόστολος τὸν τοῖς ἀνθρωπικοῖς λογισμοῖς τὰ πράγματα ἐπιτρέποντα καὶ τὴν τοῦ πνεύματος ἐνέργειαν μὴ δεχόμενον. Similiter ad hunc l. Theodoret. p. 131, Theophyl. p. 181. Vide etiam Joann. Chrysost. Hom. 7 in Corinth. 1, p. 285 et Isid. Pelus. Epist. 4, 127, p. 483. Suicer. Adde Clem. Al. p. 604. Etym. Voss.: Ψ. ἄνθρωπος· σαρκικός. Per ὁ τὰ τῆς σαρκὸς φρονῶν exp. Cyrillus. Simplex ψυχικὸς per σαρκικὸς exp. Photius et Suidas in gll. infra afferendis.] Ep. Judæ [14]: Ψυχικοὶ, πνεῦμα μὴ ἔχοντες. Itidemque alibi.

[|| Ψυχικοὶ, Animales, orthodoxi per contumeliam vocati ab Tertulliano jam Montanista. Contra *Psychicos* scripsit librum De jejuniis, et alibi quoque hoc nomine utitur, ut Advers. Marcion. 4, 22, Adv. Praxean 1, p. 844, et alibi sæpius. Clem. Al. Strom. 4, p. 511: Μὴ τοίνυν ψυχικοὺς ἐν ὀνείδους μέρει λεγόντων ἡμᾶς οἱ προειρημένοι, ἀλλὰ καὶ οἱ Φρύγες· ἤδη γὰρ καὶ οὗτοι τοὺς τῇ νέᾳ προφητείᾳ μὴ προσέχοντας ψυχικοὺς καλοῦσι. || Ψυχικὸν apud recentiores Græcos est Eleemosyna. Gerasimus Vlachus in Thesauro: Ψυχικὸν, eleemosyna. Ψυχικὸς, beneficius, ἀγαθοποιός. In hist. Concilii Flor. 9, 2, p. 251: Μόλις δέ ποτε ἐδόθη καὶ τὸ σιτηρέσιον· ... καὶ τοῦτο τὸ ψ. τοῦ Πάπα ὥσπερανεὶ ἐῤῥίπτετο εἰς τὸ πέλαγος. Suicer. Plura hujus usus exx. ex Balsamone ad Nomocan. Photii 1, 28, Harmenopulo aliisque recentioribus collegit Ducang. Idem ψ. ἁμάρτημα (i. e. τὸ ἐκ ψυχικῶν παθῶν τικτόμενον) memorat ex Harmenopulo aliisque (ψ. καὶ σωματικὸν ἁμάρτημα Euchолog. p. 685) et ψ. θάνατος ex Theophane (Leon. Is. anno 24), collatis ejusdem verbis (Copronymi anno 13): Τέθνηκεν τῇ ψυχῇ σὺν τῷ σώματι. || Animosus. «Photius Lex. p. 656, 19: Ψυχικός· σαρκικός. Σημαίνει δὲ καὶ τὸν ἀνδρόθυμον. Οὕτως Ἄλεξις. Eadem Suidas s. v. Ψυχικὸς, ubi recte legitur ἀνδρειόθυμον. Præterea malim Ψυχικός· ὡς σαρκικός. Meinek. Com. vol. 3, p. 525. Non est addendum ὡς, ut docent glossæ grammaticorum supra allatæ.]

Ψυχικῶς, Animaliter, Animo. Ψ. ἐπιλυπηθεὶς [Maccab. 2, 4, 37; 14, 24], Animo contristatus, Animi dolore et molestia affectus. Potest enim quispiam et σωματικῶς λυπεῖσθαι. [Itidem σωματικῶς et ψ. opponunt Apollon. Al. De constr. p. 284, 4 et 15 Bekker. et Jo. Damasc. t. 1, p. 201, A. Nec dissimiliter Eustrat. De statu anim. post mortem p. 354, 16: Οὐ διὰ γλώσσης ἐλάλει, ἀλλὰ ψ. τοῦτο ἔπραττε. Sine oppositione Anon. Martyrio Zenonis Actt. SS. Junii t. 4, p. 478, D: Νοσεῖτε ψ., et Philo vol. 1, p. 634, 3, τοὺς καταλυθέντας τῶν ὄντων ψ., modo scriptura bene habeat. Hase.]

[Ψύχιμος, ὁ, ἡ, Refrigerans. Ψ. ὁ ψύχων ap. Herodian. Epim. p. 155. Nisi vitiose scriptum pro ψυχινός. Struv.]

[Ψυχινὸς vitiose pro ψυχεινὸς, quod v.]

[Ψυχίον vitiose pro ψυχεῖον. V. Ψυγεῖον.]

[Ψύχιον, τὸ, i. q. ψυχάριον. Tit. Sen. C. I. vol. 3, p. 939, n. 6309, b, 15: Ψύχιον ἔνδοθ' ἔχων. Hase.]

[Ψύχιον, τὸ, Psychium. Steph. Byz.: Ψ., τόπος Κρήτης, ἐν ᾧ πόλις ἦν ὁμώνυμος. Τὸ ἐθνικὸν Ψυχιεὺς, ὡς τοῦ Νότιον Νοτιεὺς καὶ τοῦ Δουλίχιον Δουλιχιεύς. Memoratur etiam a Ptolem. 3, 15, p. 243, 16.]

[Ψυχιουλκὸς vitiose pro ψυχουλκὸς, quod v.]

[Ψυχλίων, ωνος, ὁ, n. pr. suspectum viri in nummo Apolloniæ ap. Mionnet. *Descr.* vol. 2, p. 31.]

[Ψυχμός. V. Ψυγμός.]

[Ψυχοανακάλυπτος, ὁ, ἡ, Animam denudans. Anon. De cruce p. 144, C Grets. Pseudo-Chrys. t. 11, p. 909, F: Ψ. ἁμαρτία. Hase.]

[Ψῡχοβλαβής, ὁ, ἡ, Animam damno afficiens. Joann. Chrys. In Gen. or. 23, vol. 1, p. 169. « Theophyl. In Lucam 14, p. 442 : Εἰρηνεύων πρός τινα τῶν ἐν τῷ κόσμῳ ψυχοβλαβῶν.» Suicer. Jo. Damasc. t. 2, p. 847, E; 899, E, τὴν ψ. ταύτην παραίνεσιν. Jo. Hieros. Contra iconocl. p. 235, B Venet. : Δαιμόνων ψ. Adrian. Syn. prophet. p. 30, 1 Hœschel. German. CPol. De cruce p. 244, C. Hase. Nilus Epist. p. 262.]

[Ψυχοβόρος, ὁ, ἡ, Animam edens s. lædens. Ψ. κύνες Synes. p. 320, C; 340, A.]

[Ψυχογονία, ἡ, Animæ creatio. Plut. Mor. p. 415, E : Οὓς καὶ Πλάτων ἀριθμοὺς ἔλαβεν ἐν τῇ ψυχογονίᾳ (i. e. in Timæo)· 1138, C : Πλάτων ἐν τῇ ψ. τῇ ἐν τῷ Τιμαίῳ. Nicom. Harm. p. 15 : Τὴν Πλατωνικὴν διαπτύξαι λέξιν, ἣν ἐν τῇ ψ. προηνέγκατο. G. D. Theolog. arithm. p. 39, 34; 41, 1; 64, 6 Ast. Mich. Psellus ap. A. J. H. Vincent. *Notices des manuscr.* t. 16, p. 316, 14; 318, 15; 325, 15. ‖ Animæ formatio, sensu christiano. Basil. Imp. Epanagoge p. lxxv, 12 Zachar. Hase.]

[Ψυχογονικὸς, ἡ, ὸν, Ad animæ creationem pertinens. Joann. Lyd. De mens. p. 25 (70 Rœth.) : Ὁ ἓξ ἀριθμὸς ψ. ἐστιν· p. 28 (76) : Ἡ τοῦ ἀριθμοῦ ψυχογονικὴ (sic Hasius pro ψυχαγωγικὴ) δύναμις τὰ ἑπτάμηνα τέλεια ἀποφαίνει, διότι τελείας περιόδου σφαιρικῆς καὶ ἀριθμῷ τελείῳ καὶ κοσμικῷ, τῷ ψυχοκρατητικῷ καὶ ψυχογονικῷ περιέχεται. Hasii emendationem confirmant Excerpta codicis Paris. ap. Cram. Anecd. Paris. vol. 1, p. 320, ubi eadem omnia leguntur. G. D. Theol. arithm. p. 48, 1; 40, 15 : Τοῦ ἀπὸ ἓξ ψ. κύβου. Hase.]

[Ψυχογόνιμος, ὁ, ἡ, Vitam producens. Philo vol. 2, p. 96, 10 : Ἀέρος καὶ πυρὸς, τῶν ψυχογονιμωτάτων (στοιχείων). Wakef. Mirum compositum pro quo simplex γονιμωτάτων ponere satis erat.]

[Ψυχογόνος, ὁ, ἡ, Animam procreans. Hermes Trism. p. 122, 8 Parthey. : Ἡ γὰρ δεκάς ἐστι ψ. Hase.]

Ψυχοδαΐκτης, ὁ, Βάκχος, Animorum diremptor Bacchus. Ex Epigr. [Anth. Pal. 9, 524, 24], ut sit διαιρῶν τὰς ψυχὰς τῶν συμπινόντων.

[Ψυχοδάμεια, ἡ, Animos domans, Animorum domina. Nicet. Eugen. 3, 299 : Κούρη ψυχοδάμεια, ἑΰχροος, ἀργυρόπεζα. Boiss.]

[Ψυχοδιάβατος, ὁ, ἡ, Animam penetrans, pertransiens. Timotheus Hierosol. in Bibl. Patrum vol. 13, p. 841, ῥομφαίαν, de qua Lucas c. 2, vocat ῥ. ψ., Gladium animam penetrantem. Suicer.]

Ψυχοδοτὴρ, ῆρος, ὁ, Animarum dator, Qui animam et vitam largitur; Apollinis epith. [Anth. Pal. 9, 525, 24.]

[Ψυχοδότης, ὁ, idem. Didymus De Trin. 3, 16, p. 373. Synes. Carm. 4, 186.]

[Ψυχοειδὴς, ὁ, ἡ, Animæ similis. Philo vol. 1, p. 15, 5; vol. 2, p. 17, 35 : Ἀγγέλων μεταβαλλόντων ἀπὸ πνευματικῆς καὶ ψ. οὐσίας εἰς ἀνθρωπόμορφον ἰδέαν. Theol. arithm. p. 39, 33 Ast. : Τῆς ἑξάδος ὡς ἂν ψ. Hase.]

[Ψυχόθεν, Animitus, Gl.]

[Ψυχοκερδὴς, ὁ, ἡ, Animam s. vitam lucrans. Phile De anim. propr. 78, 4 : Τοὺς θηρατικοὺς εὐφυῶς φεύγων δόλους, ὡς ψυχοκερδῆ τὸν βίον διατρέχειν. Georg. Pisid. Opif. p. 401.]

[Ψυχοκλέπτης, ὁ, Animorum fur. Georg. Pisid. Opif. 747 : Ὁ ψ., ὁ φθορεὺς τῆς καρδίας. Eustath. Opusc. p. 186, 40 : Κατάκρυπτε σεαυτὸν, μήποτε ὁ ψ. παρασυλήσῃ σε· et p. 267, 50. G. D. Theod. Prodrom. Carmen in Andronicum Comn. v. 67. Boiss.]

[Ψυχόκομπος, ὁ, ἡ, Animos inflans. Georg. Pisid. Opif. 761 : Βλάπτει γὰρ αὐτὴν ψ. φαρμάκῳ.]

[Ψυχοκράτὴς, ὁ, ἡ, Animam continens s. retinens. Georg. Pisid. Opif. p. 420.]

[Ψυχοκρατητικὸς, ἡ, ὸν, Animos continens. Jo. Lydus. De mens. loco s. v. Ψυχογονικὸς apposito et ib. p. 33 (92 ed. Rœth.) in loco quem cod. Paris. omittit.]

[Ψυχοκρύσταλλος, ὁ, ἡ, Frigore conglaciatus. Vitiose pro ψυχροκρύστ., quod v.]

[Ψυχοκτόνος, ὁ, ἡ, Animas interficiens. Cyrillus (Alex.) ap. Suidam s. v. Σπάδων (p. 863, 12 ed. Bernh.) . Οὓς φευκτέον ὡς ψ. καὶ σωματοφθόρους. « Doroth. Doctr. p. 746, B : Ψ. ὄφεων. » Hase.]

[Ψυχολαμπὴς, ὁ, ἡ, Animas illuminans. Laudat. S. Panteleemonis p. 16 fine : Τὴν ψυχολαμπῆ τῆς καθάρσεως χάριν. Boiss.]

[Ψυχολεθρία, ἡ, Animarum pernicies. Theod. Abucara p. 404, 5. Hase.]

Ψυχόλεθρος, ὁ, ἡ, Pernicies et exitium animarum, Animis perniciem et exitium afferens, ἀπώλεια τῶν ψυχῶν, Hesych. et Suid. [et Chœrob. Epim. in Psalm. p. 121, 26, et Herodian. Epim. p. 203, qui cum aliis per ο, non ω, in syllaba secunda scribendis componit. Adject. est ap. Phot. C. Manich. 1, 22 in Wolfii Anecd. vol. 1, p. 118, de perniciosa doctrina quadam : Τὸν αὐτὸν ψ. καρπὸν φέρει. Cyrillus : Ψ. ὁ ἀπολλύων τὰς ψυχάς. Theodor. Stud. p. 135, D. G. Dind. OEcum. In Apocal. p. 280, 17 Cramer. : Ψ. περισπούδασμα. Georg. Pisid. Opif. 1833 : Ψ. ἀγκάλαις. Theodul. Monach. Laud. Greg. Naz. Normann. p. 112, 14 : Ψ. καχεξίαν. Pseudo-Chrys. t. 9, p. 888, E, et t. 11, p. 918, F, ubi per ω, τὸν ψυχώλεθρων φθόνον. Hase.]

[Ψυχολέτης, ὁ, Qui animas perdit. Herodian. Epimer. p. 211.]

[Ψυχολῃστὴς, ὁ, Animorum prædo. Eustath. Opusc. p. 183, 80 : Σπήλαιον ἄν τινος εἴη ψυχολῃστοῦ, ἢ τρώγλη ἀσπίδος.]

Ψῡχολῖπὴς, ὁ, ἡ. Ψ. δύναμις [κενεὰ σαρκῶν] ex Epigr. [Anth. Plan. 4, 226] affertur, sed sine expositione. Ambigitur ergo an significet Vis animi s. Animæ deliquium afferens. [Maximus Καταρχ. 227 : Ὅτ' ἂν βρέφος ἐκπροφέρῃσιν ψυχολιπὲς μελέων.]

[Ψυχολογέω, Animo colligo. Vita Bacchi jun. p. 90, 21 Combef. Hase.]

Ψυχομαντεῖον, τὸ, Locus ubi animæ sacrificiis evocatæ responsa dabant consulentibus. Plut. [Mor. p. 109, B] de Euthynoo quodam, cujus filius morte repentina et non sine veneni suspicione mortuus erat : Ἀποροῦντα δὲ ὅτῳ τρόπῳ βάσανον λάβῃ τούτων, ἀφικέσθαι ἐπί τι ψυχομαντεῖον· προθυσάμενον δὲ, ὡς νόμος, ἐγκοιμᾶσθαι, καὶ ἰδεῖν ὄψιν τοιάνδε. [Eadem narratio apud Cicer. Tusc. 1, 48, qui Græcum retinuit vocabulum *psychomantium*, etiam plurali *psychomantia* usus De divin. 1, 58.]

[Ψυχόμαντις, ὁ, Animo præsagiens. Sic θυμόμαντις exp. Hesych.]

Ψυχομᾰχέω, Ad extremum usque spiritum depugno. Polyb. [6, 52, 7] de Carthaginiensibus : Ὑπὲρ πατρίδος ἀγωνιζόμενοι καὶ τέκνων, οὐδέποτε δύνανται λῆξαι τῆς ὀργῆς, ἀλλὰ μένουσι ψυχομαχοῦντες ἕως ἂν περιγένωνται τῶν ἐχθρῶν. Idem [1, 58, 7] de Romano et Carthaginiensi imperio : Τὰ δὲ πολιτεύματα ἀμφοτέρων παραπλήσια τοῖς ψυχομαχοῦσι τῶν εὐγενῶν ὀρνίθων. Nisi malis Animosa contentione dimicant, Strenuo et fortissimo pectore depugnant. [Ib. 59, 1. Et 10, 39, 7 : Τὸ ψυχομαχεῖν μέχρι τῆς ἐσχάτης ἐλπίδος ἀπεδοκίμαζε. Appian. Civ. 5, 37. G. D. ‖ Animam ago, Singulto. Athanas. t. 2, p. 292, E. Hase.]

[Ψυχομαχία, ἡ. HSt. post verba superiora :] Nam Ψυχομαχία, ἡ, dicitur Ejusmodi animosa contentio, Acris ac vehemens dimicatio. Polyb. [1, 59, 6] : Ἦν δὲ τῆς ἐπιβολῆς τοπλεῖστον ψυχομαχία, Animosa dimicatio. Vel etiam Ad extremum usque spiritum producta acris dimicatio. Suid. exp. περὶ τῆς ψυχῆς μάχη, Dimicatio de anima et vita. [*Psychomachia* inscriptum est Prudentii carmen.]

[Ψυχομιγὴς vitiose pro ψυχρομιγὴς, quod v.]

[Ψυχονοσέω, Animo ægroto. Jo. Climac. p. 489, 22 : Τῷ ψυχονοσοῦντι. Hase.]

[Ψυχόπιττα, ἡ, Panis qui offerri solet pro defunctis. V. Goarum ad Euchol. p. 66. Ducang.]

Ψυχοπλανὴς, ὁ, ἡ, in Epigr. [Anth. Pal. 9, 524, 24] dicitur Bacchus, vel quoniam animo vago est, vel quia vagos ebriorum animos reddit.

[Ψυχοποιὸς, ὁ, ἡ, Animas faciens. Nicom. Theol. arithm. ap. Phot. Bibl. 144, 3 : Ἡ ἑξὰς ... διάρθρωσις τοῦ παντὸς ψυχοποιὸς καὶ τῆς ζωτικῆς ἕξεως ἐμποιητική. Conf. Theol. arithm. p. 34 ed. Ast.]

Ψυχοπομπεῖον, τὸ, Locus ex quo animæ defunctorum ad inferos deducuntur; vel etiam In quo ex inferis sedibus evocantur, et interrogantur de rebus futuris. Plut. [Mor. p. 560, E] de Pausania : Οὐ παυσαμένου δὲ τοῦ φάσματος, πλεύσας εἰς τὸ ψυχοπομπεῖον

εἰς Ἡράκλειαν, ἱλασμοῖς τισι καὶ χοαῖς ἀνεκαλεῖτο τὴν ψυχὴν τῆς κόρης· ἐλθοῦσα δὲ εἰς ὄψιν, εἶπεν ὅτι παύσεται τῶν κακῶν ὅταν ἐν Λακεδαίμονι γένηται. Utitur et paulo post vocabulo, ut vides in Τέττιξ. [Hesych.: Θεοὶ Μολοττικοί· ... ὅτι ψ. ἐστιν ἐν Μολοττοῖς.]

[Ψυχοπομπία, ἡ, Animarum deductio. Joseph. Hypomn. c. 144, p. 327 Fabr.]

Ψυχοπομπὸς, ὁ, Animarum deductor. [Χάρων ψ. ap. Eurip. Alc. 362; Ἑρμῆς (quem διάκτορον Ἀργειφόντην vocant Homerus et Hesiodus) ap. Diodor. 1, 96: Τὸν ψ. Ἑρμῆν κατὰ τὸ παλαιὸν νόμιμον παρ' Αἰγυπτίοις, ἀναγαγόντα τοῦ Ἄπιδος τὸ σῶμα μέχρι τινὸς κτλ. Eustath. p. 195, 12: Ἰστέον ὡς ἐκ τοῦ « Ἑρμῆς δὲ ψυχὰς ἐξεκαλεῖτο » (Hom. Od. Ω, 1) τὸν ψυχοπομπὸν συντιθέντες τινὲς ἐπίθετον αὐτὸ εἶπον τοῦ Ἑρμοῦ. Τὸ δ' ἐστὶν ἄλλως ἔχον κατ' ἀλληγορίαν, ὅτι δηλαδὴ ὁ λόγος ἀναψυχὴν πέμπει τοῖς ἐν μετοχῇ αὐτοῦ. Plut. Mor. p. 758, B: Ἔστι τις ἐκεῖ ... ἐν τέλει γενομένων κατευναστὴς καὶ ψ. Adde locum Stobæi s. v. Ψυχοταμίας afferendum.] I. q. ψυχαγωγὸς supra. Plut. [Mor. p. 566, B]: Ἔλεγεν οὖν ὁ τοῦ Θεσπεσίου ψυχοπομπὸς, ἄχρι τούτου τὸν Ὀρφέα προσελθεῖν, ὅτε τὴν ψυχὴν τῆς γυναικὸς μετῄει, Dicebat igitur is, qui Thespesii animam deducebat ad inferos, hucusque pervenisse Orpheum. [Genus quoddam θεαγωγίας vel ψυχαγωγίας est ἐπαγωγὴ, quum ψυχοπομποὶ γόητες, ut dicuntur ab Synesio De insomn. p. 150 (148), C, precibus, incantamentis et fallacium illiciorum susurris dæmonas, in aliorum perniciem, ab inferis evocant. Ruhnk. ad Tim. p. 114. V. Niceph. schol. Synesii p. 412.]

[Ψυχοπονέω, Dolores animi sustineo. Fabr. B. Gr. vol. 6, p. 824.]

[Ψυχοπότης, ὁ, Animam bibens. Hesych.: Εἰαροπότης· αἱμοπότης, ψ.]

[Ψυχορόφος, ὁ, ἡ. HSt. s. v. Ψυχορροφέω:] Item unico ρ dicitur Ψυχορόφος: affert enim Hesych. ψυχορόφους pro τὰς τὴν ψυχὴν ἐκπινούσας. [Fortasse ex poeta qui ρ simplici propter metrum usus erat.]

Ψυχορράγέω, Abrumpitur mihi anima, i. e. Animam ago, exhalo, singulto. [Hesych.: Ψυχορραγεῖ (codex ψυχοραγεῖ)· ἀποθνήσκει. Eur. Alc. 20: Ἐν χεροῖν βαστάζεται ψυχορραγοῦσα· 143: Ἤδη προνωπής ἐστι καὶ ψυχορραγεῖ· Herc. F. 324: Τέκνα ψυχορραγοῦντα.] Apoll. Arg. 2, [833]: Τὸν δ' ἕταροι ἐπὶ νῆα φέρον ψυχορραγέοντα, ubi schol. exp. ἀποψύχοντα, Animam exhalantem s. expirantem. [Et sæpius apud recentiores, velut Dionys. A. R. 4, 67: Ἐν ταῖς ἀγκάλαις αὐτοῦ ἀσπαίρουσα καὶ ψυχορραγοῦσα ἀποθνήσκει· et 5, 15. Plut. Mor. p. 337, A: Ἀγεννῶν βασιλέων καὶ ἡγεμόνων ψυχορραγούντων· 362, E; V. Crassi c. 27. Julian. Cæs. p. 26. Euseb. H. E. 8, 10, 6; scholl. Hom. Il. O, 10, Eur. Alc. 141.] Quidam vero [per errorem] ψυχορράγοῦντες afferunt etiam pro Frigore pereuntes, ac si compositum esset verbum hoc ex ψύχος [ψῦχος. Apud anonymum in Cram. Anecd. Paris. vol. 4, p. 321, 4, legitur: Ψυχαρρωγῶ (sic) νῦν καὶ τελευταῖα νέω. Neque aliter ipse codex. Boiss.] || Ψυχορράγία, ἡ, Ejusmodi singultatio animæ. [Ex Olympiod. In Platon. Phædon. attulit Bekk. in Anecd. p. 1433.] Basil.: Λαβὲ δὴ εἰς ἔννοιαν τὴν ἐσχάτην ἐκείνην ἡμέραν τῆς ἐξόδου, καὶ πνιγμὸν καὶ ψυχορράγίας ὥραν· perperam enim quidam hic interpr. Animæ defectionem, quum de totali animæ exhalatione dicatur, ut Hesych. quoque indicat, qui ψυχορράγεῖν exp. ἀποθνήσκειν. Sed est potius δυσθανατεῖν, et Longa animam sub morte trahere, s. Singultare animam, ut poetæ loquuntur. Sic enim legimus ap. Plut. Crasso [c. 27]: Οὔτε ταφῆς τῶν κειμένων, οὔτε θεραπείας τῶν τετρωμένων καὶ ψυχορράγούντων ποιούμενος λόγον. Et in declamatione quadam: Ἕκτωρ οὐκ ἔχω σε ὁρᾷν ὧδε κείμενον καὶ ψυχορράγοῦντα.

[Ψυχορραγὴς, ὁ, ἡ, Animam agens. Eurip. Iph. T. 1466: Γυναῖκες ἐν τόκοις ψυχορραγεῖς.]

[Ψυχορραγία. V. Ψυχορραγέω.]

Ψυχορροφέω, Animam sorbeo s. exorbeo, τὴν ψυχὴν ἐκπίνω, Suid. Convenit autem id purpureæ animæ, ut Virg. appellat, h. e. sanguini. Vide primam sectionem eorum quæ scripta sunt de nomine Ψυχὴ, sub finem. [Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 73, 25: Ψυχορροφεῖν· ἐπὶ τοῦ τὴν ψυχὴν ἐκροφεῖν διὰ κακῶν παρουσίαν ἡ τραγῳδία, ὁ δὲ Πλάτων (comicus) ἰδίως ἐπὶ ὄνου (οἴνου Schneiderus in Lexico) διὰ ψυχροῦ πινομένου τίθησιν. Οἴνου διαψύχρου Meinek. Com. vol. 2, p. 694. Quod etsi incertum, tamen probabilius est quam ὄνου ὕδωρ ψυχρὸν πίνοντος, quod Bekkerus conjecit apud Meinek. vol. 5, p. 51.]

[Ψυχορρόφος. V. Ψυχορόφος.]

Ψύχος [immo Ψῦχος], τὸ, Frigus [Photius: Ψῦχος· τὸ ῥῖγος, Ἡρόδοτος, ἀλλὰ καὶ Ἕρμιππος]: cui opp. θάλπος, Æstus s. Calor. Hom. Od. K, [555]: Ψύχεος ἱμείρων κατελέξατο οἰνοβαρείων, Frigus captans. [Quod per καταψύξεως ἐπιθυμῶν exp. Hesych. Æsch. Ag. 971: Ὅταν δὲ τεύχῃ Ζεὺς ἀπ' ὄμφακος πικρᾶς οἶνον, τότ' ἤδη ψ. ἐν δόμοις πέλει. Soph. Phil. 17: Ἐν ψύχει μὲν ἡλίου διπλῆ πάρεστιν ἐνθάκησις, i. e. Hiberno tempore.] Plato [Tim. p. 85, D: Ἶνες ... μετὰ τοῦ περιεστῶτος αὐτὸ (τὸ αἷμα) ψύχους ξυμπηγνύασι·] Symp. [p. 220, D]: Ἐν τῷ ψύχει καθηῦδον, In frigore dormiebant, s. locis opacis et frigidis. Sæpius de intentiore frigore dicitur et gelu, quale hybernum est. Xen. Hell. 4, p. 308 [5, 4]: Οὐδενὸς πῦρ εἰσενεγκόντος, ψύχους τε ὄντος, διά τε τὸ πάνυ ἐφ' ὑψηλοῦ εἶναι, καὶ διὰ τὸ γενέσθαι ὕδωρ καὶ χάλαζαν πρὸς τὴν ἑσπέραν. [Id. Mem. 4, 3, 8: Ἀποπαγησόμεθα ὑπὸ τοῦ ψ. Cyrop. 4, 2, 29: Ὡς ῥᾷον πορεύοιντο κατὰ ψῦχος· ubi præcedit ὡς θέρος ἦν. Polyb. 5, 96, 10: Ὑπὸ τὸ ψ. Diodor. 1, 38: Οὔτε πάγος οὔτε ψ. οὔθ' ὅλως χειμῶνος ἔμφασις γίνεται.] Plut. De deo Socr. [p. 594, D]: Ὀψὲ δὲ ἤδη τότε ψύχος ἐπέτεινε πνεύματος γενομένου. Itidem dicitur πρὸς ψύχος ἐθίζειν vel παρασκευάζεσθαι, nec non ψύχος ἀνέχεσθαι et καρτερεῖν. Aristot. Polit. 7: Συμφέρει δὲ εὐθὺς καὶ πρὸς τὰ ψύχη συνεθίζειν ἐκ μικρῶν παίδων. Xen. Rep. Lac. [2, 4]: Καὶ ἀντί γε τοῦ ἱματίοις διαθρύπτεσθαι ἐνόμισεν ἑνὶ ἱματίῳ δι' ἔθους προσεθίζεσθαι· νομίζων οὕτω καὶ πρὸς ψύχη καὶ πρὸς θάλπη ἄμεινον ἂν παρασκευάσασθαι· Hell. 5, [1, 14]: Ἦν δὲ ἀνεχόμενόν με ὁρᾶτε καὶ ψύχη καὶ θάλπη καὶ ἀγρυπνίαν, οἴεσθε καὶ ὑμεῖς ταῦτα πάντα καρτερεῖν. [Numero plur. etiam OEc. 5, 3. Et Cyn. 5, 7: Ὅταν ᾖ ψύχη. Herodot. 4, 28: Ψύχεα αὐτόθι γίνεται. Theophr. C. Pl. 2, 1, 2 et 6, Geopon. 1, 12, 31, et alii multi.] Item πήγνυσθαι διὰ τὸ ψύχος, Plut. Et, Ἐτελεύτησαν ὑπὸ τοῦ ψύχους, Athen. 10.

[Ψυχός. V. Ψυγός.]

[Ψυχοσσόος, ὁ, ἡ, Animam servans. Marin. Anth. Pal. 9, 196: Ἀντὶ τεῆς ἱερῆς κεφαλῆς ψυχοσσόον ἄλκαρ κάλλιπες. Leo philos. ib. 15, 12: Λαβεῖν θεόθεν ψυχοσσόον εὔχομαι ἄνθος. Nonn. Jo. c. 7, 144: Πηγῆς ἡμετέρης πιέτω ψ. ὕδωρ.]

Ψυχοστᾰσία, ἡ, Animarum statio, s. potius Animarum bilanci impositarum ponderatio. Nam Plut. [Mor. p. 17, B] scribit ex hoc loco Homeri, Ἐν δ' ἑτίθει δύο κῆρε ταναηλεγέος θανάτοιο, Τὴν μὲν Ἀχιλλῆος, τὴν δ' Ἕκτορος ἱπποδάμοιο. Ἕλκε δὲ μέσσα λαβών· ῥέπε δ' Ἕκτορος αἴσιμον ἦμαρ, Ἄϊχετο δ' εἰς ἀΐδαο, λίπεν δέ ἑ Φοῖβος Ἀπόλλων, Æschylum τραγῳδίαν ὅλην τῷ μύθῳ περιτεθεικέναι, ἐπιγράψαντα ψυχοστασίαν, καὶ παραστήσαντα ταῖς πλάστιγξι τοῦ Διὸς ἔνθεν μὲν τὴν Θέτιν, ἔνθεν δὲ τὴν Ἠώ, δεομένας ὑπὲρ τῶν υἱέων μαχομένων. [Philostr. p. 738: Ἃ Ὁμήρῳ ἐν δευτέρᾳ ψ. εἴρηται, id est Odysseæ libro 24. Prior ψ. est liber 11.] Pollux retulisse inter theatri partes τὴν ψυχοστασίαν videri queat, et pro Statione animarum accepisse; 4, c. 19 [§ 130] de partibus theatri: Ἀπὸ δὲ τοῦ θεολογείου, ὄντος ὑπὲρ τὴν σκηνὴν, ἐν ὕψει ἐπιφαίνονται θεοὶ, ὡς ὁ Ζεὺς, καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ἐν ψυχοστασίᾳ· nisi potius et ibi significet, Qui eum circumstant animas lancibus impositas ponderantem. [Respicit Pollux ad Æschyli Ψυχοστασίαν. « De ψ. Græcorum et Ægyptiorum accurate egerunt Alfr. Maury *Revue arch.* a. 1844, p. 235—249; 291—307; a. 1845, p. 707—717; et de Witte ib. a. 1844, p. 647—656. » Hase.]

Ψυχοστόλος, ὁ, ἡ, [Animas demittens. Ψ. Ἑρμῆς Tryphiod. 570.] Ψυχοστόλος ἠχὼ a Nonno [Jo. c. 12, 77] dicitur Vox Christi in extremo judicio animarum quasdam orco demittentis, quasdam in æternam requiem intromittentis. [Verba hæc sunt: Λάζαρον ἔκτοθι τύμβου Ἰησοῦς ἐκάλεσσε, τεταρταῖον δὲ θανόντα ἐκ νεκύων ἤγειρε, χέων ψ. ἠχώ.]

[Ψυχοστρόφος, ὁ, ἡ, Animas convertens. Apollin. Ps. 18, 14: Θεσμὸς ἀκηράσιος ψυχοστρόφος ἐστὶν ἄνακτος.]

[Ψυχοσώστης, ὁ, Animæ servator. Eustath. Opusc. p. 267, 60 : Θεὲ σῶτερ, ψυχοσῶστα.]

[Ψυχοσωτήριος, ὁ, ἡ, Animam servans. Jo. Damasc. t. 2, p. 839, C : Τὴν ψ. πίστιν. Hase.]

Ψυχοτἄκὴς, ὁ, ἡ, Animum macerans : ψ. δάκρυα, Epigr. [Anth. Plan. 198. Dioscor. Anth. Pal. 5, 56 : Χείλη ... ψυχοτακῆ στόματος νεκταρέου πρόθυρα.]

[Ψυχοταμίας, ὁ, Animarum dispensator s. præses. Stobæus Ecl. phys. vol. 1, p. 1084 : Εἰσὶ γὰρ ἄνωθεν οἱ δορυφόροι δύο ὄντες τῆς καθόλου προνοίας, ὧν ὁ μὲν ψυχοταμίας, ὁ δὲ ψυχοπομπός· καὶ ὁ μὲν ψυχοταμίας ... ὁ δὲ ψυχοπομπὸς, ἀποστολεύς τε καὶ διατάκτης τῶν ἐνσωματωμένων (corr. ἐνσεσωμ—) ψυχῶν. Καὶ ὁ μὲν τηρεῖ, ὁ δὲ πρόεισι κατὰ γνώμην θεοῦ.]

[Ψυχοτερπὴς, ὁ, ἡ, Animum oblectans. Joannes Cameniata De excidio Thessal. p. 326, A : Τῶν ἀδόντων τὰ ψ. μέλη. G. D. Anonym. in Catalogo Mss. Clark. p. 61. Boiss.]

[Ψυχότης, ἡ, Animitas, si ita loqui liceret. Jo. Damasc. t. 1, p. 410, E : Ἐκ ψ. καὶ σωματότητος. Hase.]

[Ψυχοτόκος, ὁ, ἡ, Animas procreans. Jo. Geom. Hymn. 2, 48.]

[Ψυχοτροφέω, Vivifico. Orac. Sibyll. Procem. 46 : Τῶν τ' ἐνύδρων πάλι γεννᾷ (θεὸς) ἀνήριθμον πολὺ πλῆθος, ἑρπετὰ δ' ἐκ γαίης κινούμενα ψυχοτροφεῖται.]

[Ψυχοτροφία, ἡ, Animæ alitura. Leonis Imp. Paneg. in Jo. Chrys. p. 275, 44. Seager.]

[Ψυχοτρόφος (a ψυχὴ), ὁ, ἡ, Animam s. vitam alens. Orph. H. 15, 3 : Ψυχοτρόφους αὔρας θνητοῖς παρέχουσα προσηνεῖς· 37, 22 : Πνοιαὶ ψ. Orac. Sibyll. 5, 499 : Ψ. γενετῆρα θεὸν μέγαν, αἰὲν ἐόντα. Joann. Rhacend. in Walzii Rhett. vol. 3, p. 475, 13 : Τοὺς ψ. λόγους. Synes. p. 322, B : Καρποὶ ψ. Eustath. Opusc. p. 166, 10; φυτὰ ib. 80; τροφὴ p. 357, 30. G. D. Georg. Pisid. Contra Sev. 692. Hase.]

Ψυχότροφος, ὁ, ἡ, Qui frigore alitur vel gaudet. [Hoc nusquam legitur.] || Neutro genere et subst. Ψυχότροφον, τὸ, dicitur Herba quædam, ex eo quod frigore s. frigidis locis gaudeat : ut testatur Diosc. 4, 1. [Galen. vol. 13, p. 189.] Plin. 25, 8 : Vettones in Hispania eam invenerunt quæ Vettonica dicitur in Gallia, in Italia autem Serratula, a Græcis κέστρον aut ψυχότροφον : ante cunctas laudatissima. Exit anguloso caule, cubitorum duum, a radice spargens folia fere lapathi, serrata, semine purpureo. [Oribas. t. 2, p. 647, 6 : Κέστρον, ὃ καὶ ψ., ῥωμαϊστὶ δὲ βεττονικήν. Hase.]

[Ψυχοτύραννος, ὁ, Animarum tyrannus. Andr. Cret. p. 190, D. Kall.]

[Ψυχουλκέω. HSt. post verba s. v. Ψυχουλκὸς posita :] Apud quem [Hesych.] legitur et particip. Ψυχουλκούμενοι, quod exp. τὰς ψυχὰς ἑλκόμενοι : itidemque Suid. [ex Macc. 3, 5, 25 : Οἱ Ἰουδαῖοι κατὰ τὸν ἀμερῆ ψυχουλκούμενοι χρόνον. Lexicon ap. Villois. Anecd. vol. 2, p. 250 : Ψυχουλκοῦμαι· τῇ ψυχῇ ἕλκομαι. Vitiose Etym. Voss. : Ψυχουλκούμενος· ἐπὶ τοῦ ψύχους ἑλκόμενος. Recte vero Ψυχουλκοῦμαι· τῇ ψυχῇ ἕλκομαι.]

[Ψυχουλκὸς, ὁ, ἡ, Animam trahens. Clearchus ap. Proclum in Mori Annot. ad N. T. p. 230 : Ψυχιουλκῷ ῥάβδῳ χρησάμενοι. Valck. Scribendum ψυχουλκῷ. G. D. ||] Ψυχοῦλκος [corrige Ψυχουλκὸς], Herba quædam [πόα τις], ap. Hesych.

[Ψυχοφάγος, ὁ, ἡ. Eustath. Opusc. p. 184, 90 : Κατὰ τῶν ἀσάρκων μὲν, ἄλλως δὲ σαρκοβόρων, εἰπεῖν δὲ καὶ ψυχοφάγων ὀρνέων. Eodem fere sensu dictum quo frequentius ψυχοφθόρος.]

Ψυχοφθόρος, ὁ, ἡ, Animæ s. Animabus exitium ferens, Lethifer. [Orph. H. 67, 6. Joann. Chrys. In Matth. 2, p. 532, 38. Theodoret. vol. 4, p. 321. Cod. Justin. 1, 1, 6, Phot. C. Manich. 3, 16, in Wolfii Anecd. vol. 2, p. 87 : Ταῖς ψ. ἡδοναῖς. Nilus Epist. p. 409. « Allat. Diatr. de Sim. p. 133. » Boiss. Amphiloch. p. 190, 32; 196, 12. Martyr. Matthæi in Actt. Apostt. apocr. p. 188, 10 Tischendorf. Jo. Climac. p. 299, A. Hesych. Cat. in Psalm. t. 1, p. 724, C. Nicet. David Paraphr. Greg. Naz. p. 26, 15 Dronk. : Ταῖς ψ. ἁμαρτίαις. Anon. Vita Isaaci Conf. Actt. SS. Maii t. 7, p. 248, E : Θανατικὰ καὶ ψ. δόγματα. Euseb. Vita Const. p. 648, D : Πνευμάτων ψ. Hase.]

[Ψυχοχωριστικὸς, ἡ, ὸν, Animos separans. Athanas. vol. 2, p. 275, A, ubi cod. Guelf. πολεμιστικὴν pro ψυχοχωριστικήν. Corrupte ib. p. 27, B, ψυχῶν χαριστικήν.]

Ψυχόω, Animo [Sic Gl.], i. q. ἐμψυχόω, Animatum reddo, Animam et vitam indo, Vivum facio. Epigr. [Anth. Planud. 159] : Τίς λίθον ἐψύχωσε; Pass. Ψυχοῦσθαι, Animatum et vivum fieri, Animam sumere. [Plut. Mor. p. 1052, E, ex Chrysippo : Ὅταν τεχθῇ τὸ βρέφος, ψυχούμενον (sic nunc ex codd. pro ψυχόμενον) ὑπὸ τοῦ ἀέρος καὶ στομούμενον τὸ πνεῦμα μεταβάλλειν καὶ γίνεσθαι ζῷον. Sext. Emp. p. 332 : Τὸ ζῷον ψυχοῦσθαι. Stobæus Ecl. phys. vol. 1, p. 1000.] Philo V. M. 1, de virga Mosis [vol. 2, p. 93, 10] : Ἡ δ' αὐτίκα ψυχωθεῖσα εἵρπε, Illico animata cœpit serpere. Sic Synes. De insomn. : Ὑπὸ γὰρ οὕτως ἔχοντος ἐψυχώθη, τὸ ζῶον sc. Plut. itidem ψυχοῦμαι usurpavit pro Animor, i. e. Animans fio. [Theodoret. Θεραπ. serm. 5 de Mose (p. 78, 15, sive p. 212 ed. Gaisf.) : Διαμορφοῦσθαι πρότερον ἐν νηδύϊ λέγει τὸ βρέφος, εἶθ' οὕτω ψυχοῦσθαι. Joann. Chrys. Homil. 142, vol. 5, p. 892 : Ῥάβδον εἰς ζῶον ψυχωθῆναι καὶ ἀπὸ ζώου πάλιν ῥάβδον γενέσθαι. Athanas. vol. 1, p. 48; 2, p. 239. Cyrill. Alex. De adorat. 1, p. 9. Suicer. Clem. Al. p. 808 : Τοῦτο τὸ ἄλογον μέρος (τοῦ ζώου) ἐψυχῶσθαι. Theodoret. vol. 5, p. 8 : Τὸ ἅγιον σῶμα τὸ καὶ ψυχωθὲν νοερῶς· 1091 : Ἡ μὴ ψυχωθεῖσα ψυχή.] Alioqui ψυχοῦν accipitur etiam pro Animo, i. e. Animum addo, Calcar et stimulum subdo, ut Theophyl. Ep. 1 : Πάλαι γὰρ νεκρωθέντας ἡμᾶς τῷ ῥυπώδει βίῳ, ἐκ τῶν σῶν γραμμάτων πρὸς ἀρετὴν ἐψύχωσας [ἀνεψύχωσας ex cod. restituit Boiss. p. 29], Ad virtutem animasti et excitasti. [Isidor. Pelus. Epist. 5, 121, p. 589 : Λόγος ... ὑπὸ τοῦ καιροῦ μάλιστα ψυχωθείς. Theophan. Homil. 1, p. 2 : Ταῖς ἔνδοθεν θεωρίαις τοῦτον ψυχώσωμεν. Suicer. || Hippocr. p. 675, 49 : Θερμανθὲν καὶ αὖθις ψυχωθέν. Vitiose pro ψυχθέν. G. Dind.]

[Ψύχρα, ἡ, Frigus. Schol. Hom. Od. E, 467 : Στίβη ἡ ἑωθινὴ ψύχρα (quod in στήβη ἡ ψυχρὰ corruptum ap. Arcad. p. 104, 17, notavit Lobeck. Paralip. p. 350). Id. ad Ξ, 476, πηγυλὶς exp. per παγετὸς, ψυχρά· quod ψύχρα scribendum cum Buttm. Adde gloss. ad Hesiodi Op. 494, 543.]

Ψυχραίνω, Refrigero. [Alex. Trall. 1, p. 21. Moschio De pass. mul. p. 19 (53). Cynosoph. p. 23, 39. Suidas : Ψύχεται· ἀντὶ τοῦ ψυχραίνεται. Triclin. ad Soph. Aj. 1029 : Οἱ ἐκπνέοντες ψυχραίνονται παντὶ τῷ σώματι. « Niceph. Chumnus Epist. 81. » Boiss. Alex. Aphrodis. De febr., ed. a Dem. Schina Mus. crit. a. 1821, p. 386, 5; 385, 23 : Τὸ ψυχραῖνον. Proclus Paraphr. in Ptol. p. 31, 18. Figurate id. ib. p. 270, 30 : Φιλίας ταχὺ μέντοι ψυχραινομένας. Hase.]

[Ψύχρανσις, ἡ, Refrigeratio. Alex. Aphrod. vel potius Trallian. De febr., ed. a Dem. Schina Mus. crit. a. 1821, p. 370, 23 : Εἴτε θέρμανσις εἴτε ψ. εἴη. Hase.]

[Ψυχραντικὸς, ἡ, ὸν, Refrigeratorius. Herodian. Epim. p. 155.]

[Ψυχρᾰσία, ἡ, Refrigeratio. Epicur. ap. Diog. L. 10, 107. Plut. Mor. p. 1110, A. (Galen. vol. 14, p. 555, 4 : Ὡρίσθησαν αἱ ῥοιαὶ πρὸς ψ. Hase.) || Frigus. Φρῖκα ap. Hom. Il. Υ, 126, schol. vetus exp. per ψῦχος, recentior ψυχρασίαν.]

Ψύχρευμα, τὸ, i. q. ψυχρότης, Frigus : interdum et Ineptiæ, ut Latine quoque Frigus accipi doceo in Ψυχρεύω. Utitur Galen. 3 De crisimis diebus [vol. 8, p. 505, ubi præcesserat ψυχρολογία].

Ψυχρεύω, i. q. ψυχρολογῶ, Frigide aliquid loquor, Aliquid loquor quod frigidum est, et omnino gratia caret. [Activi exempla nulla sunt.] Sed pass. [medium] est usitatius. Hermog. Περὶ ἰδεῶν t. 1 [vol. 3, p. 226, 9 ed. Walz.] de tropis loquens κακοζήλως enuntiatis : Παρὰ δὲ σοφισταῖς πάμπολλα εὕροις ἄν· τάφους τε γὰρ ἐμψύχους τοὺς γύπας λέγουσι, καὶ ἄλλα τοιαῦτα ψυχρεύονται πολλά. [Schol. Hom. Il. Ξ, 327 : Οὐ γὰρ, ὥς τινες ψυχρευόμενοι, ἐπεὶ πρὸ Ἀφροδίτης οὐκ ἦσαν ἔρωτες. Schol. Soph. Aj. 1123 : Ἐπεκτεῖναι τὸ δρᾶμα θελήσας ἐψυχρεύσατο καὶ ἔλυσε τὸ τραγικὸν πάθος. Schol. Pindari Nem. 7, 1 : Τὸν Πίνδαρον ψυχρευσάμενον πρὸς τοὔνομα τῆς Εἰλειθυίας μεμνῆσθαι. Schol. Aristoph. Thesm. 86 : Οὐδὲ ψυχρεύεσθαί τις δύναται λέγων ὅτι τρίτη ἡ τρισκαιδεκαταία.] Aliter autem Frigere ap. Cic. in Bruto [c.

50] : Quare tibicen dixerit discipulo sane frigenti ad populum, Mihi cane et musis, ψυχρευομένῳ s. ψυχρῶς ἔχοντι, ἀποτυγχάνοντι, οὐκ εὐδοκιμοῦντι. Itidem Frigus etiam appellant, quum pro risu et gratia vel favore sperato, res in diversum exiit. Cic. ad Q. Fratr.: Pridie idus quum Appius senatum infrequentem coegisset, tantum fuit frigus ut populi convitio nos coactus sit dimittere. Nec non Frigidum appellant quod ψυχρὸν Græci, ut idem Cic. in Bruto, de P. Lentulo : Habuit a natura genus quoddam acuminis, quod erat in reprehendendis verbis versutum et solers; sed sæpe stomachosum, nonnunquam frigidum, interdum etiam facetum. Plura vide ap. Bud. p. 12.

Ψυχρήλατος, ὁ, ἡ, Qui postquam malleo ductus est, in frigidam mersus est, ὁ μετὰ τὸ ἐλαθῆναι ψυχρῷ βαφείς : ideoque aliquanto plus est quam ψυχροβαφής : id enim simpliciter significat Frigida tinctus, In frigidam demersus. Plut. Bruto [c. 1, et similiter Mor. p. 434, A] : Ὥσπερ τὰ ψυχρήλατα τῶν ξιφῶν, σκληρὸν ἐκ φύσεως καὶ οὐ μαλακὸν ἔχων ὑπὸ λόγου τὸ ἦθος, Ut enses qui postquam malleo ducti sunt, tinctura frigidæ sunt roborati et durati. [Asclepiades Myrl. ap. Athen. 11, p. 501, B : Ἡ ἀπύρωτος (φιάλη) ἡ ψ., ἡ ἐπὶ πῦρ οὐκ ἐπιτιθεμένη. Mathem. Vett. p. 70 : Ψ. λεπίδες.]

Ψυχρία, ἡ, Frigiditas. Plutarchus Alex. [c. 3] : Κατασβέσαι τὴν πυρκαϊὰν ἐκείνην ὑπὸ ψυχρίας δυνάμενον, Præ frigiditate sua. [Const. Manass. Chron. 4813 : Δυσάνεμος ψ. De oratione frigida Plut. Mor. p. 1038, F : Ἐμφαίνει ψυχρίαν ὁ διὰ τῶν τοιούτων ἐπαινεῖν τινας ἐπιχειρῶν. Schol. Aristoph. Nub. 904 : Ὡς ναυτιῶν ὑπὸ τῆς ἐκείνου ψυχρίας· ubi cod. Ven. ψύχρας. Eustath. Proœm. Pind. p. 56, 48. G. D. De gelu Epiphan. t. 1, p. 459, D : Ἀπηνότητι ψυχρίας. Hase.]

Ψυχρίζω, i. q. ψυχραίνω, Refrigero s. Frigefacio. Alex. Trall. : Λαμβανέτωσαν ἢ ῥοσάτου ἢ ἀψινθάτου ψυχρίζοντες. [Id. 2, p. 607, οἶνον ψυχρισθέντα, Vinum recentatum. Cyrillus : Ψυκτήρ· ἔνθα τὰς ὀπώρας ψυχρίζουσιν. « Galen. vol. 6, p. 812, 19; 811, 14 : Μέλκης ἐψυχρισμένης. » Hase.]

[Ψυχριστήριον, τὸ, Frigidarium. Jo. Climac. p. 191, 20 : Θέρμης ψ., ubi perperam cusum, ψυχρηστήριον. Hase.]

[Ψύχριστος, ὁ, cognomen Jacobi medici apud Alex. Trall. 5, p. 249 : Ἐκαλεῖτο δὲ (Jacobus) Ψύχρηστος, ὅτι ὑγραινούσῃ τροφῇ ἐκέχρητο. Sic hoc loco : sed per ι Ἰάκωβος ὁ Ψύχριστος in lemmate capitum 11, p. 645, 649, et apud Suidam : Ἰάκωβος, Ἡσυχίου υἱὸς ἰατροῦ, ὁ ἐπικληθεὶς Ψύχριστος (nam sic ex codd. correctum pro Ψυχόχριστος), ἐκ τοῦ ἐξάρχου Δαμασκηνοῦ ... ἰάτρευσεν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐπὶ Λέοντος βασιλέως. Oxytonum est in Chron. Pasch. p. 322, B : Ἰάκωβος ὁ Κίλιξ ἀρχιητρὸς ὢν τῆς πόλεως, ὁ λεγόμενος Ψυχριστὸς, παρεκάλεσε τὸν βασιλέα. Ἐφίλει γὰρ αὐτὸς ὁ Λέων αὐτὸν τὸν Ψυχριστὸν καὶ πᾶσα ἡ σύγκλητος καὶ ἡ πόλις ὡς ἄριστον ἰατρὸν καὶ φιλόσοφον. Paroxytonum est apud Joann. Malal. p. 370, 6 ed. Bonn. : Ἰακώβου τοῦ κόμητος καὶ ἀρχιατροῦ τοῦ λεγομένου ψυχρίστου (ψυχρίστρου ed. Oxon.). Non improbabilis Salmasii conjectura cognomen viri Ψυχριστὴς fuisse, ab verbo ductum ψυχρίζω, quo recentiores usos esse Alexandri Tralliani aliorumque exempla ostendunt : cujus ex nominis genitivo Ψυχριστοῦ nominativus fictus est Ψυχριστὸς, errore etiam in aliis primæ declinationis nominibus interdum commisso. Ceterum verba Suidæ ἐκ τοῦ ἐξάρχου Δαμασκηνοῦ manifesto corrupta Toupio Emend. vol. 1, p. 254, sic corrigenda videbantur, ἐκ τοῦ ἐξ ἀρχῆς Δαμασκηνὸς, collata Suidæ gl. Σιμμίας· ἦν δὲ τὸ ἐξ ἀρχῆς Σάμιος, similibusque aliorum scriptorum locis, ex quibus apparet ἐκ ab librario illatum esse, Suidam autem scripsisse τὸ (vel τοῦ τὸ) ἐξ ἀρχῆς Δαμασκηνοῦ, verbis ad Ἡσυχίου ἰατροῦ referendis, quod planissime confirmatur verbis proximis, ex quibus apparet Hesychium Damasco Rhodum, Rhodo Drepanum concessisse, ubi Jacobus filius ei natus fuit. G. Dindorf.]

[Ψυχριστὸς, ἡ, ὸν, Refrigeratus, Gl.]

Ψυχροβάφης, ὁ, ἡ, Frigida tinctus s. imbutus. [Pollux 7, 56 : Τὸ ὑδροβαφὲς εἴη ἂν ὃ νῦν ψ. καλοῦσιν. Theophrast. De odor. § 22 : Τῶν ἀνθῶν (i. e. colorum floridorum) τὰ μὲν ψ., τὰ δὲ θερμοβαφῆ. Πορφύραν ψ. ex chemicis memorat Salmas. Exerc. Plin. p. 807.] Vide Ὑδροβαφής. [‖Frigidæ immersus, Lucian. Lexiph. c. 5 : Τὸ ψ. κάρα δελφινίσαντες παρένεον ὑποβρύχιοι.]

[Ψυχροδόχος, ὁ, ἡ, Frigidam recipiens. Lucian. Hipp. c. 7 : Ἱππίας ψ. οἶκον εἰς βορρᾶν προκεχωρηκότα ἐποίησεν.]

[Ψυχροκαυτὴρ, ῆρος, ὁ, Frigidus cauter. Paul. Æg. 6, 58.]

[Ψυχροκοίλιος, ὁ, ἡ, Frigidum ventrem habens. Procl. Paraphr. Ptolem. p. 214.]

[Ψυχροκομψώματα· ψυχροφαντάσματα, Hesych. Hujusmodi compositum si exstitit, ψυχροκόμψευμα esse debuit. G. Dind.]

[Ψυχροκρύσταλλος, ὁ, Frigore conglaciatus. Theodos. Diacon. Acroas. 4, 16 : Ἐκ τῶν ἄνωθεν ψυχροκρυστάλλων. Ubi male ψυχοκρυστάλλων.]

Ψυχρολογέω, Frigide dico, Frigida oratione aut sermone utor. [Lucian. Pseudol. c. 27. Schol. Aristoph. Eq. 432 : Τοὺς προειπόντας ὡς ψυχρολογήσαντας σκώπτειν θέλει. G. D. Epiphan. t. 1, p. 1080, C. Julian. Imp. Contra Christ. p. 347, B. Passiv. ib. p. 351, E : Τῶν παρ' αὐτοῦ ψυχρολογουμένων. Hase.]

Ψυχρολογία, ἡ, Dictio frigida, Sermo frigidus, Sermonis dictionisque frigiditas, ut ψυχρότης. [Per ἀκαιρολογία et ψευδολογία exp. Etym. Voss., Photius et Suidas, per ψευδολογία Hesych.] Lucian. [Somn. c. 17] : Τί οὖν ἐπῆλθεν αὐτῷ ληρῆσαι ταῦτα πρὸς ἡμᾶς; ἕωλος γὰρ ἡ ψ. [Id. D. mort. 16, 5. Epict. Diss. 4, 3, 2. Phot. Bibl. p. 102, 30 : Διὰ τὴν ἄκρατον τῆς τροπῆς ἐκτροπὴν εἰς ψ. ἐκπίπτει. G. D. Gregor. Nyss. t. 2, p. 105, C. Epiphan. t. 1, p. 1009, C. Galen. vol. 8, p. 589, 10 : Κατάρξαντες τῆς τοιαύτης ψ. Hase.]

Ψυχρολόγος, ὁ, ἡ, Qui frigide dicit, frigida oratione utitur; habet enim suam ψυχρότητα λόγος. [Per μηδὲν χρήσιμον λέγων exp. Hesych. Per hoc et μωρολόγος Etym. Voss. Schol. Eur. Hec. 356.]

Ψυχρολουσία, ἡ, Lavatio frigidæ aquæ, Lavacrum frigidum. [Hippocr. p. 638, 26. Theophr. De sudor. § 16, p. 816. Aretæus p. 120, 14. Rufus p. 125 ed. Matth., et Oribas. p. 284. Cœl. Aurel. Acut. 1, 14, 112. Plur. Dio Cass. 53, 30.]

Ψυχρολουτέω, Frigida lavor, Frigido lavacro utor. Plut. [Mor. p. 752, A] : Κονίεται δὲ καὶ ψυχρολουτεῖ. Idem alibi quoque [ib. 52, E] eodem utitur. [HSt. infra :] Ψυχρολουτρέω, Frigido lavacro utor, Frigida perfundor. Pro quibus dicitur et θερμολουτῶ et ψυχρολουτῶ, sine ρ. [Pollux 7, 168 : Τῷ δὲ λοῦσθαι καὶ τὸ ψυχρολουτεῖν ἂν προσήκοι, εἰρημένου τοῦ ἐψυχρολουτήσαμεν ἐν Δαιταλεῦσιν Ἀριστοφάνους. Nam sic ex codd. correcta est vitiosa scriptura ψυχρολουτρεῖν et ἐψυχρολουτρ—.] Sunt enim hæc ex genere τῶν διττολογουμένων. Aristot. Probl. [1, 29] : Καταμάθοι τοῦτο δ' ἄν τις ἀκριβέστερον ἐπὶ τῶν ψυχρολουτρούντων τοῦ χειμῶνος, καὶ τῶν τοῦ χειμῶνος λουομένων τῷ θερμῷ. [Et alio loco HSt.:] Ψυχρολουτρέω, sive Ψυχρολουτέω, (nam et cum ρ et sine ρ scriptum reperitur, ut θερμολουτρέω etiam et θερμολουτέω διττολογεῖται,) Frigidis lavacris utor, Frigida lavor s. Frigida perluor unda, ut loquitur Horat. Plutarchus : Κονίεται δὲ καὶ ψυχρολουτεῖ, καὶ τὰς ὀφρῦς αἴρει, καὶ φιλοσοφεῖν φησι. [Alia verbi in codicibus modo omnibus modo nonnullis vel ψυχρολουτεῖν vel ψυχρολουτρεῖν scripti exempla sunt ap. Plut. V. Alcib. c. 23, Strabon. 3, p. 154, Epict. Diss. 1, 1, 29, Galen. vol. 6, p. 113, Lucian. Icarom. c. 31, Aret. De morb. chron. 1, 3, p. 120, 34, Rufum p. 142, 158, Oribas. p. 286, 342 ed. Matth. (et ψυχρολουτητέον ib. p. 285), Julian. Or. 6, p. 180, D. Veram verbi formam eamque ubique restituendam ψυχρολουτεῖν esse intellexerunt Wyttenb. ad Plut. Mor. vol. 6, p. 446, et Lob. ad Phryn. p. 594.]

[Ψυχρολούτης, ὁ, Qui frigida lavatur. Seneca Epist. 53 et 83.]

[Ψυχρολουτρέω. V. Ψυχρολουτέω.]

[Ψυχρομῖγὴς, ὁ, ἡ, Frigido mixtus. Plut. Mor. p. 892, A : Διὰ τὸ ψυχρομιγὲς ἅμα καὶ γεῶδες. Nam sic recte correctum pro ψυχομιγές.]

[Ψυχρομυθουργία, ἡ, Frigida narratio. Tzetz. Hist. 2, 741 : Πλατὺς λῆρός μοι φαίνεται καὶ ψ.]

[Ψυχροπαγής. V. Ψυχροσταγής.]

Ψυχροποιὸς, ὁ, ἡ, et Ψυχροποιητικὸς, ἡ, ὸν, Frigidum faciens et Frigidum faciendi vim habens, Frigus afferens s. invehens, ψύχων et ψυκτικός. Priore utitur schol. Theocr. [15, 58] ψυχρὸς ὄφις exponens ψυχροποιός. [Schol. Hom. Il. E, 75. Etym. M. p. 541, 55.] Posterius τοῦ πυρετοῦ epitheton est.

[Ψυχροπόρος, ὁ, ἡ, Frigidus. Apollinar. Metaphr. p. 261.]

Ψυχροποσία, ἡ, Frigidæ potus, ἡ ψυχροῦ πόσις. Plut. Symp. 6, 7 [p. 692, D] : Τοῖς ἀκράτως ἔχουσι πρὸς ψυχροποσίαν. Id. [Mor. p. 126, E] : Ἀνοιστέον ἐν ταῖς ἀῤῥωστίαις πρὸς αὐτοὺς, ὡς διὰ ψυχροποσίαν ἢ λουτρὸν ἄκαιρον, ἢ συμπεριφορὰν, πολλὰς μὲν αὐτῶν διαφθείρομεν ἡδονὰς, καλάς τε πράξεις. [Hermog. in Walzii Rhett. vol. 5, p. 4, 24. Aretæus p. 18, 29; 50, 31. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 182. «Joann. Chrys. Hom. 65, vol. 6, p. 673, 8.» Seager. Galen. vol. 19, p. 536, 4; 569, 13. Greg. Naz. t. 1, p. 85, C : Προελθόντες εἰς τὴν συνήθη ψ. Hase. Plur. ψυχροποσίαι Aretæus p. 6, 33, Dio Cass. 53, 30.]

Ψυχροποτέω, Frigidam poto, Frigidæ potu delector. Plut. [Mor. p. 60, A] : Τὴν ἀρτηρίαν διαφθείρει ψυχροποτῶν, Frigidæ potu arteriam corrumpit. [Galen. vol. 19, p. 671, 5; 540, 3 : Ἀποσπᾶν τῆς ἐπιθυμίας τοῦ ψυχροποτεῖν. Oribas. p. 73 ed. Matth. sive t. 1, p. 415, 2 ed. Daremb. Hase. Alex. Trall. 1, p. 19.]

Ψυχροπότης, ὁ, Frigidæ potor, Qui frigidam potare amat, frigidæ potu delectatur. Plut. Symp. 6, 4 [p. 690, B] : Ψυχροπότῃ ξένῳ τρυφῶντι παρεσκεύασαν οἱ θεράποντες ἐκ τοῦ φρέατος ὕδωρ ψυχρότερον. [Alex. Trall. 12, p. 235.]

[Ψυχρορρημονέω, Frigide loquor. Theod. Prodr. in Notitt. Mss. vol. 8, 2, p. 140. Boiss.]

Ψυχρὸς, ὰ, ὸν, [Sylla prima natura longa est, velut ap. Alexidem Athen. 3, p. 123, C; 9, p. 386, A, Diphilum 8, p. 340, D,] i. q. ψυχεινὸς, per syncop. ex ψυχηρός. [Etym. M. p. 819, 39 : Ψυχρός· παρὰ τὸ ψῦχος ψυχηρός καὶ συγκοπῇ ψυχρός. Hesych. : Ψυχρὸν δ' ἕλε χαλκὸν ἀδοῦσι (Il. E, 75)· τὸν καταψύχοντα τὰ θύματα διὰ (διὰ additum ex Apoll. Lex. Hom.) τῆς ἀναιρέσεως. Thucyd. 2, 49 : Ἐς ὕδωρ ψ. σφᾶς αὐτοὺς ῥίπτειν.] Plut. Symp. 6, [p. 690, E] : Εἰ μὲν ψυχρός ἐστι, πῶς θερμαίνει τὸ ὕδωρ· εἰ δὲ θερμὸς, πῶς περιψύχει πάλιν; Aliquanto post [p. 691, E], Ὁ χιτὼν ψυχρὸς ἡμῖν προσπίπτει τὸ πρῶτον ἐνδυσαμένοις, καὶ τὰ στρώματα κατακλινεῖσιν. Hom. Od. I, [392] : Εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτῃ, In aqua frigida. [P, 209 : Κατὰ δὲ ψ. ῥέεν ὕδωρ. Cum νιφὰς Il. T, 358; χιὼν X, 152; αὔρη Od. E, 469, et Pind. Ol. 9, 146; ἠὼς Hesiod. Op. 545; βορέας ib. 512, et Pind. Ol. 3, 56; αἰθὴρ ib. 13, 25; ψυχρότερος νιφετοῖο ἴδρὼς Nicand. Al. 255.] Aristot. Polit. 7, [17] : Εἰς ποταμὸν ἀποβάπτειν τὰ γινόμενα ψυχρόν. Athen. 3 : Ἡ τοῦ ψυχροῦ πόματος λῆψις. Eod. lib. : Ἐπίστανται δ' οἱ παλαιοὶ καὶ τὸ πάνυ ψυχρὸν ὕδωρ ἐν προπόσεσι. Rursum Aristot. Polit. 7 : Τὰ ἐν τοῖς ψυχροῖς τόποις ἔθνη. [Diodor. 1, 41 : Ψυχρότατον ὑγρὸν ἀναφέρεσθαι.] Et Athen. 2, [p. 43, E] : Κρήνην νᾶμα ἀνιεῖσαν χιόνος ψυχρότερον. Apud Eund. 9, [p. 402, F, ex Mnesimacho] : Τούτοις τοίνυν ἄγγελ' ὅτι ψυχρὸν τοὖψον, τὸ ποτὸν θερμόν. [Ζώνη ψυχρὰ ap. Polluc. 4, 159. Ψ. αὖραι Diodor. 1, 38. Thuc. 7, 87 : Νύκτες μετοπωριναὶ καὶ ψυχραί.] Sunt vero et ψυχραὶ τράπεζαι, Quibus apponuntur edulia ψυχρά. Plut. Symp. 8, 9 [p. 733, F] : Αἱ γὰρ καλούμεναι ψυχραὶ τράπέζαι πρότερον ὀστρέων, ἐχίνων, ὠμῶν λαχάνων, ὥσπερ ἔλεγεν ὁ Πλάτων, ἀπ' οὐρᾶς ἐπὶ στόμα μεταχθεῖσαι, τὴν πρώτην ἀντὶ τῆς ἐσχάτης τάξιν ἔχουσι. Neutrum ψυχρὸν absolute interdum ponitur sine substantivi adjectione, ut quum ψυχρὸν dicitur ψυχρὸν ὕδωρ, quemadmodum ap. Latinos etiam Frigida pro Aqua frigida. [Theognis 263 : Οὔ μοι πίνεται οἶνος ... ψυχρὸν ... πίνουσι τοκῆες. Herodot. 2, 37 : Λοῦνται ψυχρῷ.] Matth. 10, [42] : Ὃς ἐὰν ποτίσῃ ἕνα τῶν μικρῶν τούτων ποτήριον ψυχροῦ μόνον, Haustum frigidæ. Itidemque ap. Epictet. legimus ψυχρὸν πίνειν, Frigidam bibere. [Ψυχρὸν πίνειν Epict. Diss. 3, 15, 3. Ench. 29, 2. Πλύνεσθαι ψυχρῷ Diss. 4, 11, 19; βρόγχον ψυχροῦ 3, 12, 17. Plene ἐπίσπασαι ψυχροῦ ὕδατος Ench. 47. Schweigh.] Et ap. Athen. [3, p. 123, E] : Οἴδασιν οἱ ἀρχαῖοι καὶ τὴν τοῦ πάνυ ψυχροῦ πόσιν. Ubi potes subaudire ὕδατος, vel ποτοῦ. Subjungit certe verbis istis hunc Alexidis l. : Καὶ γὰρ βούλομαι Ὕδατός σε γεῦσαι· πρᾶγμα δ' ἐστί μοι μέγα Φρέατος ἔνδον ψυχρότερον Ἀραρότος. Itidem vero ψυχρὰ dicuntur pro ψυχρὰ βρώματα, Cibi frigidi, ἐδέσματα ἐψυγμένα. Athen. 8 : Οὐδεὶς γὰρ ἂν φάγοι ψυχρῶν. Et rursum ibid. : Ἀπὸ τῶν πολλῶν τούτων λόγων τὴν ὁρμὴν ἔχω ἐπὶ τὸ ἤδη γαστρίζεσθαι τοὺς μαγείρους, διὰ τὴν πολλὴν τῶν λόγων ἑστίασιν, ἵνα μὴ ψυχρὰ παρατιθῶσιν. Itidemque 9, [p. 386, A] coquus quidam dicit, ψυχρά σοι Ἅπαντα παραθῶ; μηδαμῶς· ζέοντα δέ; Ἄπολλον οὐκοῦν τὸ μέσον ἔσται δηλαδή. (Ubi post Ἄπολλον ponenda fortassis τελεία στιγμὴ fuerit, ut ab οὐκοῦν incipiant verba alterius : alioqui videri posset leg. οὔκουν.) Alioqui τὸ ψυχρὸν [articulo vel addito vel non addito] substantive dicitur etiam pro ἡ ψυχρότης, ut τὸ θερμὸν pro ἡ θερμότης, i. e. Frigiditas vel Frigus. [Plato Phædon. p. 86, B : Τοῦ σώματος ἡμῶν ... ξυνεχομένου ὑπὸ θερμοῦ καὶ ψυχροῦ· 96, B : Ἐπειδὰν τὸ θερμὸν καὶ τὸ ψυχρὸν σηπεδόνα τινὰ λάβῃ.] Xen. Cyneg. [9, 5] : Ταχὺ γὰρ τὸ ὑγρὸν ὃ ἔχει ἐν ἑαυτῇ, ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ συνιστάμενον, ποιεῖ ἀποχωρεῖν αὐτόν. Cui loco addi potest hic Plut. in lib. Περὶ ἀοργησίας inscripto [p. 454, D] : Ἔρως δὲ οὐ μόνον ψυχροῦ κατασκεδαννυμένου λήγουσαν ὀργὴν, ἀλλὰ καὶ φόβου προσαχθέντος. [Aristot. Meteor. 4, 5 : Ἐνίοτε καὶ κάειν λέγεται καὶ θερμαίνειν τὸ ψ., οὐχ ὡς θερμὸν, ἀλλὰ τῷ συνάγειν ἢ ἀντιπεριιστάναι τὸ θερμόν. Τὸ θερμὸν καὶ τὸ ψυχρὸν στοιχεῖον ib. c. 1. Plato Tim. p. 67, D : Τὰ περὶ τὴν σάρκα θερμὰ καὶ ψ. Geopon. 6, 2, 1 : Ἐν τοῖς ψυχροτέροις (intell. τόποις).] ‖ Ψυχρὸς significat etiam ψυχροποιὸς, Frigus inducens, et peculiariter frigus lethale ac mortiferum, ut quum ab Hom. ψυχρὸν δέος dicitur, velut ap. Virg. Gelidus per ima cucurrit Ossa tremor : nec non ψυχρὸς χαλκός. Sic Theocr. 15, [57] : Ἵππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν τὰ μάλιστα δεδοίκω Ἐκ παιδός. Virg. itidem dixit, Frigidus (o pueri, fugite hinc) latet anguis in herba. [Hesych. : Ψυχρὸν κακόν· φύξεως αἴτιον.] ‖ Metaphorice quoque usurpatur hoc vocab., ut Lat. Frigidus. Dicitur enim ψυχρὰ φλὸξ, nec non βίος ψυχρός. Pindarus ap. Plut. [Mor. p. 1057, D] et ap. Athen. 13, [p. 564, E] : Ὃς μὴ πόθῳ κυμαίνεται, ἐξ ἀδάμαντος ἢὲ σιδάρου κεχάλκευται μέλαιναν καρδίαν ψυχρᾷ φλογί. Aristoph. Pl. [262] : Φησὶν ἡμᾶς ἡδέως Ψυχροῦ βίου καὶ δυσκόλου ζήσειν ἀπαλλαγέντας, Liberatos vita jejuna miseraque et molesta, victuros vitam jucundam. Ubi nota ψυχρὸν opponi τῷ ἡδεῖ, sicut ap. Soph. quoque ψυχρὸν schol. exp. ἀηδὲς, Antig. p. 240 [650] : Εἰδὼς ὅτι ψυχρὸν παραγκάλισμα τοῦτο γίνεται, Γυνὴ κακὴ ξύνευνος ἐν δόμοις. [Herodot. 6, 108 : Ὑμῖν ... γένοιτ' ἂν ἐπικουρίη ψυχρή· 9, 49 : Ἐπαρθεὶς ψυχρῇ νίκῃ, i. e. Victoria quam vana spe præceperat. Schweigh. Eurip. Alc. 354 : Ἐν ἀγκάλαις δόξω γυναῖκα καίπερ οὐκ ἔχων ἔχειν, ψυχρὰν μὲν ... τέρψιν. Phrynich. Bekk. Anecd. p. 116, 20, et Suidas : Ψ. ἄνθρωπος· ἀντὶ τοῦ δυσκίνητος. Etym. M. p. 553, 44 : Τοὺς μὲν ταχεῖς θερμοὺς λέγουσι, τοὺς δὲ βραδεῖς ψυχρούς. Lucian. Tim. c. 2 : Πρὸς οὕτω ψυχρὸν τὴν ὀργὴν Δία. Orac. ap. eund. Peregr. c. 30 : Ὡς μὴ ψυχρὸς ἐὼν θερμηγορέειν ἐπιχειρῇ. Hesych. : Ψυχρά· ἣν ἡμεῖς λεπτὴν λέγομεν. Idem supra, Ψηχράν· τὴν λεπτήν· ubi Musurus contra seriem ψυχράν. Cum altera gl. Hesychii Sopingius comparavit Aristoph. Eq. 1244 : Λεπτή τις ἐλπὶς ἐσθ' ἐφ' ἧς ὀχούμεθα, pro quo alicubi citari ait ψυχρά τις ἐλπίς, ut ψ. μὲν ἐλπὶς est ap. Eurip. Iph. A. 1014. Quocum comparari potest quod ex Josephi B. Jud. 6, 1, 3 attulit Suidas (s. v. Ψυχρὸς ἄνθρωπος), Ψυχρότεροι τῆς ἐλπίδος ὑπέστρεψαν. De gl. priore diximus s. v. Ψηχρός. Hesych., Cyrillus, Phot. et Suidas : Ψυχρός· ἀσθενής.] Res etiam et verba ψυχρὰ dicuntur. [Ψυχρὸν πρᾶγμα sine expos. ap. Photium.] Idem Soph. in eadem fabula p. 217 [Ant. 88] : Θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχεις, Calido pectore res frigidas et frivolas s. leves aggrederis. [Hoc potius dicit, calidum eam cor habere ubi frigido opus sit. Plato Leg. 7, p. 802, D : Τραφεὶς ἐν τῇ κοινῇ καὶ γλυκείᾳ (μούσῃ), ψυχρὰν καὶ ἀηδῆ τὴν ταύτῃ ἐναντίαν εἶναί φησιν.] Synes. Ep. 83 : Εἰ δεῖ μέ τι καὶ ψυχρὸν εἰπεῖν καὶ Γοργιαῖον, Frigidum ineptumque aliquid. Demetr. Phal. : Ὥστε καὶ ἄχαριν τὸν λόγον ἅμα καὶ ψυχρὸν γίνεσθαι. Apud Eund. est σύνθεσις ψυχρὰ, sc. ἡ μὴ ἔῤῥυθμος, ἀλλὰ ἄῤῥυθμος οὖσα. Homo etiam

quispiam ψυχρὸς dicitur, Qui frigidus est et jejunus in verbis suis. [Plato Euthyd. p. 284, E : Τοὺς ψυχροὺς ψυχρῶς λέγουσι διαλέγεσθαι. Ἰαλέμου ψυχρότερος, proverbium, de quo v. Zenob. 4, 39. Ὁ ψ. Πλάτων Lucian. Rhet. præc. c. 17.] Isocr. Ad Nic. [p. 21, D] : Εὑρήσεις γὰρ ὡς ἐπιπολὺ τοὺς σεμνυνομένους ψυχροὺς ὄντας· τοὺς δὲ βουλομένους ἀστείους εἶναι, ταπεινοὺς φαινομένους. Demetr. Phal. [§ 6] : Εἰ δὲ οὕτως εἶπεν, τοῦ πρέποντος ἀπετύγχανεν ἂν, καὶ ἐγίγνετο ὁ λεγόμενος ψυχρός. Xen. Cyrop. 8, [4, 23] : Ὅτε δύνασαι καὶ ψυχρὸς ὢν γέλωτα παρέχειν. Sic Athen. 6, [p. 242, B] loquens de duobus qui ἐπὶ γελοίοις δόξαν εἰλήφεισαν, Euclidem dicit ἀποφθεγγόμενον οὐκ ἄξια [ἀνάξια] βιβλίου καὶ μνήμης, fuisse ἐν τοῖς ἄλλοις ἀηδῆ καὶ ψυχρόν : Philoxenus vero quicquid διηγήσαιτο, id omne fuisse ἀφροδισίας καὶ χάριτος μεστόν. [Epict. Diss. 4, 6, 4 : Ταῦτα ἀλαζόνος καὶ ψ. καὶ οὐδενὸς ἀξίου· 4, 4, 4 : Ψ. εἶ καὶ ἀταλαίπωρος. Ἀγῶνα ψ. καὶ ἀταλαίπωρον 3, 22, 51. Ψ. ἐπιχειρήματα, Frigidæ cavillationes, 2, 20, 28; ψ. ἐπιθυμία 3, 15, 7. Schweigh. Demosth. p. 400, 1 : Τὸ ψ. τοῦτο ὄνομα (nomen εὐεργέτου)· ubi schol. : Ἤτοι ἀλαζονείας γέμον· ψυχροὺς γὰρ τοὺς ἀλαζόνας λέγουσιν· ... ἢ, ὥς τινες, ψυχρὸν τὸ εὐτελὲς καὶ παροιμιῶδες.] Aristot. Rhet. 3, [3] : Διὸ τὰ Ἀλκιδάμαντος ψυχρὰ φαίνεται· οὐ γὰρ ἡδύσματι χρῆται, ἀλλ' ὡς ἐδέσματι τοῖς ἐπιθέτοις. Sicut vero in propria signif. τὸ ψυχρὸν dicitur pro ἡ ψυχρότης, sic etiam in hac metaphorica. Athen. 8 : Σκώπτων αὐτοῦ τὸ ἐν λόγοις ψυχρόν. [Σκῶμμα ... σφόδρα ψυχρὸν Eupolis ap. Aspas. ad Aristot. Eth. Nic. 4, 2.] Aristot. Rhet. 3, [3] : Διὸ ποιητικῶς λέγοντες τῇ ἀπρεπείᾳ τὸ γελοῖον καὶ τὸ ψυχρὸν ἐμποιοῦσι. Et mox, Καὶ ἔτι τέταρτον τὸ ψυχρὸν ἐν ταῖς μεταφοραῖς γίγνεται. Sic Demetr. Phal. [§ 6] : Γίνεται δὲ καὶ ἐν μεταφορᾷ τὸ ψυχρόν· quale esse dicit τρέμοντα καὶ ὠχρὰ τὰ γράμματα. Et Longin. [4, 1] : Τοῦ ψυχροῦ πλήρης ὁ Τίμαιος. [De tragœdia frigida Arist. Thesm. 848 : Οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ τὸν Παλαμήδην ψυχρὸν ὄντ' αἰσχύνεται.] Rursum Demetr. [§ 114] τὸ ψυχρὸν dicit γειτνιᾶν τῷ μεγαλοπρεπεῖ, sicque definiri a Theophrasto : Ψυχρόν ἐστι τὸ ὑπερβάλλον τὴν οἰκείαν ἀπαγγελίαν· veluti, Ἀπυνδάκωτος οὐ τραπεζοῦται κύλιξ, pro, ἀπύθμενος ἐπὶ τραπέζης κύλιξ οὐ τίθεται : nam τὸ πρᾶγμα, μικρὸν ὄν, οὐ δέχεται τοσοῦτον ὄγκον λέξεως. [Aristot. Rhet. 3, 3 : Τὰ ψυχρὰ ἐν τέτταρσι γίνεται κατὰ τὴν λέξιν, ἐν τε τοῖς διπλοῖς ὀνόμασι, ἐν τῷ χρῆσθαι γλώτταις, ἐν τοῖς ἐπιθέτοις ἢ μακροῖς ἢ ἀκαίροις, ἢ πυκνοῖς, ἐν ταῖς μεταφοραῖς. Conf. Longin. c. 4, ubi variis exemplis frigidæ elocutionis rationem explicat, ejusque causam cap. 5 init. hanc definit : Ἅπαντα μέντοι τὰ οὕτως ἄσεμνα διὰ μίαν ἐμφύεται τοῖς λόγοις αἰτίαν, διὰ τὸ περὶ τὰς νοήσεις καινόσπουδον, *e studio novarum sententiarum oritur*. Apud Dionys. Art. rhet. 10, 4, ψυχρὰ καὶ ἀσθενῆ, quæ languent et frigent. Censur. scriptt. 3, 3, ψυχρῶς καὶ ἀκαίρως jungit. Isocratem ψυχρὸν dicit, quia figuras longius arcessat, nec rebus convenientes faciat, nec modum teneat, in Jud. Isocrat. c. 3. Junguntur etiam ψυχρὰ καὶ μειρακιώδη σχήματα, qualia sunt ἀντιθέσεις, πάρισα, et quorum exempla afferuntur a Dionysio De vi Demosth. c. 10, p. 10, 4, ex oratione Isocratea, ubi semper et ad satietatem usque hæ formæ occurrunt : ἐκεῖνοι μὲν, ἡμεῖς δὲ, τοῦτο μὲν, τοῦτο δὲ, quare antea dixerat μειρακιώδη πάρισα, καὶ τὰ ψυχρὰ ἀντίθετα. — Demetrius Eloc. § 6 ψυχρὸν dicit eum, qui ἀποτυγχάνει τοῦ πρέποντος, h. e. qui non eo modo loquitur, quem res et natura postulat, ut si quis rem parvam et tenuem membris grandibus et verbis magnificis describat. Idem § 114, τὸ ψυχρὸν definit τὸ γειτνιοῦν τῷ μεγαλοπρεπεῖ, vitium gravitati contrarium, ut si magnifica verba in rebus humilibus et turpibus adhibentur; quod Longin. c. 30 τῷ ὄγκῳ tribuit. Conf. § 247, ubi τὴν ψυχρότητα τῇ δεινότητι opponit, ut vitium contrarium. Oritur etiam τὸ ψυχρὸν ex disciplina Demetrii, Aristotelem secuti, ex ridicula et nimia hyperbole, § 115 et 124; inest in epithetis otiosis et affectatis, in compositione nominum dithyrambica, in metaphora inepta et audaci, § 116; porro in rhythmo vitioso, inertique verborum compositione, ut, si per totam sententiam aliquam longæ syllabæ continuantur, § 117. Bene etiam § 119 τὴν ψυχρότητα cum vitio morali, quod est in arrogantia vel superbia, comparat. Hermogenes hæc fere omnia tractat in cap. Περὶ κακοζήλου, Περὶ εὑρ. 4, p. 212. Photius Bibl. cod. 160, de Choricio sophista : Διὰ τὴν ἄκρατον τῆς τροπῆς ἐκτροπὴν, εἰς ψυχρολογίαν ἐκπίπτει. Unde et ψυχρεύεσθαι dicti rhetores qui duris ineptisque metaphoris uti soleant, ab Hermog. Περὶ ἰδ. 1, p. 68. Vid. voc. Παχύ. Cicer. Orat. c. 26 : « Vitabit etiam quæsita, nec ex tempore ficta, sed domo allata, quæ plerumque sunt *frigida*. » In genere autem τὸ ψυχρὸν tribui solebat scriptis illis, in quibus nihil esset, quod valde placere, lectoresque tenere posset. Sic Diog. Laert. 2, 120, de Stilpone : Φέρονται δ' αὐτοῦ διάλογοι ἐννέα ψυχροί. Ernest. Lex. rhet. Cyrillus : Ψυχρὰ ῥήματα· τουτέστι κακοὶ λόγοι.]

[Ψύχρος, ὁ, Psychrus. HSt. s. v. Ψυχρός :] At Ψύχρος paroxytonως [Rectius Ψῦχρος], fluvii nomen, procul dubio a frigiditate insigni ei inditum. [Eustath. p. 1967, 35 : Ψυχρός μὲν ὁ ἐψυγμένος, Ψύχρος δὲ ποταμὸς Σαρματίας. Oxytonum scribitur ap. Aristot. H. A. 3, 12 : Ἐν τῇ Χαλκιδικῇ τῇ ἐπὶ τῆς Θράκης ἐν τῇ Ἀσσυρίτιδι ... ὁ καλούμενος ποταμὸς Ψυχρός· et ap. Arrian. Peripl. vol. 1, p. 373 ed. Müll. Ptolem. 5, 9, 8.]

[Ψυχρόσαρκος, ὁ, ἡ, Frigidas carnes habens. Hippocr. p. 1180, G.]

[Ψυχροστᾰγής, ὁ, ἡ, Wiganus intulit Aretæo De morb. chron. 2, 7, p. 58 extr., ubi libri, Κοιλίη ἄλλοτε πυριφλεγὴς ὡς ἀπ' ἄνθρακος, ἄλλοτε δὲ ὡς ἀπὸ κρυστάλλου ψυχροσταγὸής (sic). Ψυχροπαγής, Conglaciatus, Petit., recte, ut videtur.]

Ψυχρότης, ητος, ἡ, Frigiditas. [Plato Phædon. p. 103, D, Rep. 4, p. 437, E. Ἡ τοῦ περιέχοντος ψ. Polyb. 4, 21, 1. Ἡ τοῦ ἀέρος ψ. Plut. Luc. c. 31.] Lucian. [De hist. conscr. § 19] : Τοσαύτη ψυχρότης ἐνῆν ὑπὲρ τὴν Κασπιακὴν χιόνα καὶ τὸν κρύσταλλον τὸν Κελτικόν. [Plurali ψυχρότητες ap. Plutarch. Mor. p. 701, B.] Metaph. Demosth. [p. 312, 15] : Καί μου πρὸς Διὸς καὶ θεῶν μηδεμίαν ψυχρότητα καταγνῶ μηδείς, Me per deos immortales nullus ineptum esse judicet, Nullus ita hoc quod dicturus sum, excipiat ut frigidum et absurdum, Bud. Sic Longin. [3, 4] : Σχολαστικὴ νόησις ὑπὸ περιεργίας λήγουσα εἰς ψυχρότητα. [Demetr. De eloc. § 6.] At Plut. Fab. [c. 17] : Ἡ πρὸ τῆς μάχης Φαβίου δειλία καὶ ψυχρότης λεγομένη. [Schol. Aristoph. Ach. 138 : Διὰ τὴν τούτου περὶ τὰ ποιήματα ψυχρότητα.] Vide Ψυχρεύομαι [et quæ s. v. Ψυχρὸς dicta sunt].

[Ψυχροτροφέω vitiose pro ψυχοτροφέω, quod v.]

[Ψυχροϋδρία, ἡ, Rigatio quæ fit aqua frigida. Theophr. C. Pl. 2, 14, 2.]

[Ψυχροφάντασμα. V. Ψυχροκομψώματα.]

Ψυχροφόβος, ὁ, ἡ, Frigidam metuens. Galeno ψυχροφόβος dicitur medicus Qui frigidam ægro exhibere s. propinare metuit, ut αἱμοφόβος Qui sanguinem mittere timet. Ambo ap. eum extant Therap. 9 [vol. 10, [p. 210], ut vides in Αἱμοφόβος.

[Ψυχροφόρος, ὁ, ἡ, Frigidam (aquam) ferens. Κύλιξ ψ. Greg. Naz. vol. 1, p. 85, C. Ψυχροφόρον, τὸ, Frigidarium, Gl.]

[Ψυχρόω, Frigefacio. Pass. Ψυχροῦμαι, Frigefio. Strato Anth. Pal. 12, 7. Scholl. Pind. Nem. 10, 137, Nicandri Al. 85. Georg. Pisid. Opif. mundi 359. Georg. Pachym. Andron. p. 38, A.]

[Ψυχρώδης, ὁ, ἡ, Refrigerans. Hephæst. Theb. Apotelesm. p. 18, 9, de signo aquarii : Ἐστὶ ψυχρῶδες καὶ ὑδατῶδες. Hase.]

Ψυχρῶς, Frigide. Interdum Inepte. [Pollux 5, 111. Plato Euthyd. p. 284, E : Τοὺς ψυχροὺς ψυχρῶς διαλέγεσθαι. Plut. Mor. p. 843, B : Οὐκ εὐκαίρως (τοῖς ἀντιθέτοις κέχρηται) καὶ ψ., ut ψ. καὶ ἀκαίρως conjuncta sunt ap. Dionys. Cens. scriptt. 3, 3, p. 429, 10. (Lucian. Alex. c. 48 : Ψ. παρῆγε. Hase.) Compar. Epiphan. vol. 1, p. 382, A : Ἔτι ψυχροτέρως παρ' ἐκείνους λέγων.]

Ψύχω, Frigefacio, Refrigero. [Herodot. 3, 104 : Ἀπιὼν (ὁ ἥλιος) ἐπὶ μᾶλλον ψύχει ἐς ὃ ἐπὶ δυσμῇσι ἐὼν καὶ τὸ κάρτα ψύχει.] Diosc. de terra quæ in medicamenti usum recipitur, Τὴν μὲν ἀνωτάτω δύναμιν ἔχει ψύχουσαν καὶ παρεμπλάσσουσαν, Vim habet refrigerantem s. refrigerandi. Plut. Symp. 6, 6 [p. 691, D] : Ταὐτὸ ἱμάτιον ἐν χειμῶνι θερμαίνειν, ἐν δὲ ἡλίῳ ψύχειν λέγομεν. Ubi ut ψύχειν et θερμαίνειν opposita sunt, sic

ap. Plat. Tim. [p. 46, D] ubi dicit, Οὐ ξυναίτια, ἀλλ' αἴτια εἶναι τῶν πάντων, ψύχοντα καὶ θερμαίνοντα, πηγνύντα τε καὶ διαχέοντα· i. e., ut Cic. interpr. p. 38 mei Lex. Cic., Non hæc adjuvantia causarum, sed has ipsas esse omnium causas, quæ vim habeant frigoris et caloris, concretionis et liquoris. Rursum Plut. ibid.: Ὥσπερ ἡ τραγικὴ τροφὸς ἐκείνη τὰ τῆς Νιόβης τέκνα τιθηνεῖται Λεπτοσπαθήτων χλανιδίων ἐν ῥειπίοις [ἐρειπίοις] Θάλπουσα καὶ ψύχουσα. [Ex Sophoclis Niobe, ut videtur.] Et Probl. præc. [p. 690, F] : Χάλικας ἢ ἄκμονας ἐμβάλλοντες εἰς τὸ ὕδωρ, ψύχειν αὐτὸ καὶ στομοῦν δοκοῦσι· pro quo ψύχειν in titulo est ψυχρότερον ποιεῖν. [Pollux 1, 183 : Ψύχειν τὰ στρώματα τοῦ ἵππου. Sæpe de vino, de quo paullo post HSt. ubi de passivo dixit. Notavit Lex. rhet. in Bekk. Anecd. p. 317, 28 : Ψύχουσιν οἶνον· ἤτοι τὸν οἶνον ἐκεῖ ψύχουσι, τοῦ τόπου ὄντος ψυχροῦ, ἢ ὡς τῶν πολὺν οἶνον πινόντων ἐκεῖ ἐρχομένων καὶ ἀναψυχόντων. Quæ gl. fortasse referenda ad Isocr. De antid. § 306, p. 491 ed. Oxon. : Ἐπὶ τῆς ἐννεακρούνου ψύχουσιν οἶνον. || Forma media Apoll. Rh. 2, 819 : Ψυχόμενος λαγόνας ... κάπριος. Eryc. Anth. Pal. 6, 255 : Ψυχόμενον χηλάς τε καὶ ἰξύας.] Pass. Ψύχεσθαι, Frigefieri s. Refrigerari. [Herodot. 4, 181 : Ψύχεται τὸ ὕδωρ μέχρι ἐς ἠώ. Plato Phæd. p. 71, B : Ψύχεσθαι καὶ θερμαίνεσθαι· Tim. p. 88, D : Καομένου τε ἐντὸς καὶ ψυχομένου, ut πεπυρακτωμένος et ἐψυγμένος opposita sunt ap. Sext. Emp. p. 661. De terra Plato Tim. p. 60, D : Χυτὴ γῆ γενομένη διὰ πυρὸς, ὅταν ψυχθῇ.] Plut. eod. Sympos. lib., probl. 4 [p. 690, C]: Πᾶν ὕδωρ προθερμανθὲν ψύχεται μᾶλλον. Ubi quod ψύχεσθαι vocat, paulo post ψυχρότερον γίνεσθαι dicit, Ὅταν ἐψηθῇ, inquiens, μέχρι ζέσεως, περισωρεύουσι τῷ ἀγγείῳ χιόνα πολλὴν, καὶ γίνεται ψυχρότερον. Strattis ap. Athen. 3, [p. 124, D] : Οἶνον ... Ψυχόμενον ἐν τῷ φρέατι χιόνι μεμιγμένον. Ubi ipse Athen. quoque dicit, Τὸν οἶνον ἔψυχον ὑπὲρ τοῦ ψυχρότερον αὐτὸν πίνειν. Item ap. Demetr. Phaler.: Ὑπὸ θερμοῦ ψύχεσθαι, θερμαίνεσθαι δὲ ὑπὸ τῶν ψυχρῶν. [Nicand. Al. 461 : Ἐκθέρμαινε ... ἐψυγμένα γυῖα.] Præter. pass. ἔψυγμαι [ut ap. Platon. Critia p. 120, B, et alios quosvis. Imper. ἐψύχθω Sext. Emp. p. 661], aor. 1 ἐψύχθην [ap. Platon. Tim. p. 60, D, Xen. Cyneg. 5, 3, Theocr. 2, 106, aliosque], aor. 2 ἐψύγην. [Legitur hic aor. ap. Aristoph. Nub. 151 ψυγείσῃ, ubi ex uno cod. ψυχείσῃ restitui. Mœris p. 421 : Ψυχῆναι Ἀττικοὶ, ψυγῆναι Ἕλληνες. Ἀπεψύχη ex Æschylo servavit Hesychius. Apud Aristid. vol. 1, p. 321, 8, ubi ψυχθὲν legebatur, vetusti codices Laurentiani ψυχὲν servarunt. Ψυγῆναι frustra defendunt Buttmannus Gramm. vol. 1, p. 450, et Lobeck. ad Phryn. p. 318. Vera ratio non fugerat Elmsleium, quem v. ad Eur. Suppl. 543, in Diar. classico Londin. fasc. 16, p. 439. Ψυγῆναι igitur, ut ψύγειν, inferiorum temporum scriptoribus relinquendum. G. D. A ψύχω Æschylus ἀπεψύχη derivavit ap. Hesych., de quo errat Albertius; ἀναψυχῆναι idem et Suidas, ἀποψυχεῖσα in Mathem. vett. p. 148. A ψύγω, quo præter Dioscoridem Pollux 7, 144, Hesych. s. v. Ταρσοί, Suidas s. v. Ξηραίνω et Eustath. p. 1625, 14, utuntur, venit ψυγῆναι Diodor. 3, 13 (cod. ψυχθῆναι), Phalar. Epist. 62, Galen. vol. 11, p. 194, Alex. Trall. 2, 5, p. 149; 3, 2, p. 181, Geopon. 5, 38, p. 400, Jul. Afric. Cest. 27, p. 299. Basil. Epist. 204, 223. Lobeck. ad Phryn. p. 318. Ἔψυγον Etym. M. p. 366, 47, ψύγεται (cod. ψύχεται) schol. Hom. Od. I, 219, ἀποψυγείη Dio Chrys. Or. 3, p. 127, ἀποψυγεῖσα Heliodor. 2, 3, p. 55, περιψυγῆς Arrian. Epict. 3, 22, ἡμιψυγὴς Geopon. 2, 17. Idem ad Soph. Aj. p. 450. Const. Manass. Erot. 4, 76 : Ὁ δὲ καλὸς ... ψύγεται ὡς ῥόδον.] Unde partic. ἐψυγμένος, ψυχθεὶς, ψυγεὶς, Frigefactus, Refrigeratus. Coquus quidam ap. Athen. 9, [p. 383, E] : Καὶ παρατίθει γ' αὐτὰ, παῖ, Ὅταν παρατίθῃς, (μανθάνεις;) ἐψυγμένα. Ἀτμὶς γὰρ οὕτως οὐχὶ προσπηδήσεται Ταῖς ῥισίν. Alex. Aphr.: Ψυγεὶς τὰ ἄκρα, Cui extremæ partes perfrixerunt. Aristoph. Nub. [151] : Κηρὸν διατήξας, εἶτα τὴν ψύλλαν λαβὼν, Ἐνέβαψεν εἰς τὸν κηρὸν αὐτῆς τὼ πόδε. Κᾆτα ψυγείσῃ περιέφυσαν Περσικαί, Et deinde refrigeratæ s. frigefactæ; nam necesse erat eam calefieri, quum tingeretur cera liquefacta. Schol. tamen [male] exp. θανούσῃ, Mortuæ : itidemque Suidas. [Idem gl. habet non constat unde sumtam Ψυχόμενος ὄρόσῳ ἐν καμίνῳ. Plato Tim. p. 76, C : Ἀποχωριζομένη δέρματος ἑκάστη ὁρὶξ ψυχθεῖσα ξυνεπιλήθη. Similiter de pennis Plut. Mor. p. 680, E : Καθάπερ τὰ τῶν ἄλλων ὀρνέων πτερὰ παρὰ τοῖς τοῦ ἀετοῦ συντεθέντα διόλλυται καὶ ἀπανθεῖ τῶν πτίλων μυδώντων.] Ignis quoque flamma dicitur ψύχεσθαι Quum extinguitur et μαραίνεται [Plato Critia p. 120, B : Ἐπειδὴ τὸ πῦρ ἐψυγμένον τὸ περὶ τὰ θύματα εἴη], ap. Suid., ex Epigr. [Pauli Silent. Anth. Pal. 5, 239] : Καὶ φλὸξ ἐν τελεταῖς ὅτε θύματα πάντα λαφύξῃ, Φορβῆς ἡ μανίη ψύχεται αὐτομάτως, i. e., inquit, ψυχραίνεται, μαραίνεται. [Idem : Ἐψύχθη· ἀπεπαύθη, ἠρέμησεν, addito Dioscor. Anth. Pal. 6, 220 : Ἄγρια δ' αὐτοῦ ἐψύχθη χαλεπῆς πνεύματα (πνεύματι Anthol. codex Palat.) θευφορίης. De pulmonibus frigore contactis Antip. Sidon. Anth. Pal. 9, 309 : Γοργὼ ... βροντῆς ἐξεπάταξε φόβος· πνεύμονα δὲ ψυχθεῖσα κατήυσεν. Metaph. de amore languescente Matth. 24, 12 : Ψυχήσεται ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν.] || Ψύχω significat etiam Sicco s. Exicco, Arefacio : ut Hesych. quoque testatur, ψύχειν ἀνέμῳ exponens ξηραίνειν : afferens præterea ψύξουσι pro ξηρανοῦσι [ξηραίνωσι Etym. Voss. Gl. fortasse sumta ex Jerem. 8, 2 : Ψύξουσιν αὐτὰ πρὸς τὸν ἥλιον]. Itidemque ap. Suid. legimus ψύχειν καὶ ἀποψύχειν τὰ ὑγραινόμενα, Siccare et desiccare madentia. [Schol. Hom. Od. Z, 98 : Τὸ ἐν ἡλίῳ ξηρᾶναι τερσῆναι λέγει, τὸ δὲ ἐν ἀνέμῳ ψῦξαι. « Τοὶ δ' ἰδρῶ ἀπεψύχοντο χιτώνων » (Il. Λ, 621). Καρπὸς ψυχόμενος καὶ ἡλιούμενος ap. Polluc. 1, 244. Πλέγμα ἐφ' οὗ ψύχεται τὰ σῦκα id. 7, 144. Epict. Diss. 1, 18, 13 : Ψῦξαι τὰ ἱμάτια· et ib. 14. Δέρματα ψυχόμενα Etym. M. p. 269, 46.] Verum in hac signif. scribitur etiam Ψύγω, cujus et idem Suid. meminit, ut ap. Diosc. 1, 25 : Πρὸς δὲ τὸ εὐλέαντον αὐτὸν γίνεσθαι, δεῖ ἐν ἡλίῳ ψύγειν ἐν ὀστρακίνῳ θερμῷ, Sed ut facilius conteratur, in calido fictili sole siccare oportet. Et 2, 123, de amylo : Διϋλίσαντάς τε εὐθέως ψύγειν ἐπὶ κεραμίδων καινῶν ἐν ἡλίῳ ὀξυτάτῳ. Pro quibus Plin. 18, 7 : Linteo aut sportis siccatum tegulæ infunditur illitæ fermento, atque ita in sole densatur. Itidem vero et alibi ap. eum est scriptum, et fortassis rectius, ut distingui a priore ψύχω queat, quod non minus ap. Eund. frequens est. Vide et Ψυγμός. Rursum tamen ap. Hesych. legitur ψύγεται pro ψύχεται, Refrigeratur, in Ψυγεῖον. || Ψύχω significat præterea Flo, Spiro, cujus signif. Hesych. quoque meminit, ψύχειν exponens πνεῖν, itidemque ψύξας afferens pro φυσήσας, πνεύσας, ἄνεμον ποιήσας. Hom. Il. Υ, [440] : Καὶ τόγ' (Hectoris sc. hastam in Achillem vibratam) Ἀθήνη Πνοιῇ Ἀχιλλῆος πάλιν ἔτραπε κυδαλίμοιο, Ἦκα μάλα ψύξασα· τὸ δ' ἀψ ἴκεθ' Ἕκτορα δῖον, Eam hastam Minerva flatu ab Achille retorsit, leniter admodum spirans, πάνυ ἠρέμα καταπνεύσασα καὶ ὑποκλάσασα τῆς ὁρμῆς, inquit schol., ut Eust. etiam [et Etym. M. p. 819, 30] exp. φυσήσασα. Sed possit videri alicui primus huic signif. esse tribuendus locus, ut secundum ψύχω sit Flatu refrigero, tertium Flatu exicco. Cui non magnopere repugnarem, (præsertim quum antiquissimus auctor Homerus eam agnoscat,) nisi ad nominis ψύχος signif. respicerem : de quo dubitari etiam potest an posterius sit illo verbo : quæ dubitatio et de aliis plerisque hujusmodi nominibus moveri potest. Ceterum Suid. [cum Photio et Etym. Voss.] ψύξας exp. non solum φυσήσας, sed etiam ἀμβλύνας : itidemque Hesych. ἀμβλύνας τὴν ψυχήν. [Idem : Ψύξασθαι· ῥυήσασθαι, ξηρᾶναι. Ψύξασαι· πνεύσασαι, ῥυήσασαι. Ἔψυξεν· ἀπέπνευσεν, ἀπεδίωξεν. Pro quo apud Suidam et Zonaram p. 946 scriptum Ἔψυρεν· ἀπεδίωξεν. Corruptionem verbi ἔπτυρεν esse conjecit Bernhardyus. Cum Hesychii expos. ῥυῆσαι comparatum est quod Jerem. 6, 7, dixit : Ὡς ψύχει λάκκος ὕδωρ αὐτοῦ, οὕτως ψύχει κακία αὐτῆς, quod vertunt, Sicut scaturire facit cisterna aquam suam, ita scaturit malitia ejus, verbo intransitive accepto ut ap. Nicand. Ther. 473 : Ὅτ' ἀμφ' ἐλάτῃσι μακεδναῖς ἄγραυλοι ψύχωσι, λελοιπότες ἔργα νομήων· quod schol. exp.: Ὅτε οἱ ποιμένες καταψύχωσιν ἑαυτοὺς ... ἐν ταῖς σκιαῖς. Transitive idem Alex. 85 : Ἄλλοτε δ' ὑπναλέος ψύχει δέμας, οὐδ' ἔτι γυῖα ὡς τὸ πάρος δονέει, καμάτῳ δ' ὑποδάμναται· ubi schol.: Ὥσπερ κοιμώμενος ἀποψύχεται τὸ σῶμα καὶ ψυχροῦται ὅλος καταβαρούμενος ὕπνῳ. Sed ib. 192 : Ἄκρα δέ τοι ψύχει, Extremi frigent artus; ubi

alii libri ἄκρα δ' ἐπιψύχει, quod expressit Eutecnius; τῶν ἄρθρων ἐπιψυχομένων οὐκέτι σωφρονεῖ. Hesychii gl. ψύξας quam HSt. frustatim attulit integra hæc est: Ψύξας· ἀμβλύνας, τὴν ψυχὴν φυσήσας, ἄνεμον ποιήσας, πνεύσας. Recte HSt. verba τὴν ψυχὴν ad ἀμβλύνας rettulit: quocum comparari potest usus verbi ap. Æsch. Prom. 693: Ἀμφάκει κέντρῳ ψύξειν (nam sic scribendum pro ψύχειν) ψυχάν. De deo mortem immittente Sotio ap. Athen. 8, p. 336, F: Ψύξει σε δαίμων τῷ πεπρωμένῳ χρόνῳ, ut passiv. ψύχετο de moriente dictum ap. Apoll. Rh. 4, 1527: Κλίνας δαπέδῳ βεβαρηότα γυῖα ψύχετ' ἀμηχανίῃ.]

Ψύχωσις, εως, ἡ, Animatio, Animæ inditio, si ita loqui liceret. Pythag. de deo [ap. Clem. Al. p. 62], Πάντων πατὴρ, νοῦς καὶ ψύχωσις· quæcunque enim sunt, ipso generante extiterunt; et quæcunque mente atque anima prædita sunt, eam beneficio ipsius acceperunt. [Marc. Anton. 12, 24.] Sic Greg. Naz. [vol. 1, p. 557, C] dicit τὴν ζώων ψύχωσιν, Actionem illam qua τὰ ζῶα ἐψυχώθη, i. e. qua animalibus anima indita est. Mosellanus tamen vertit Animalium refrigerium, ac si esset a ψύχος, non a ψυχή. [Justin. Mart. p. 21 ed. Bened. Theol. arithm. p. 35, 25; 48, 6 Ast. Jo. Philop. De cr. mundi p. 204, 18; 256, 9. Euseb. Dem. ev. p. 150, C: Ἡ τῶν ὅλων ζώωσίς τε καὶ ψ. Philo vol. 1, p. 263, 29; 15, 9: Τὰς τῆς ψ. ἰδιότητας. Pluraliter Proclus inst. theol. p. 72, 50 ed. Paris.: Αἱ τῶν ψυχῶν ψ. Hase.]

[Ψυχώτρια, ἡ, Animatrix. Const. Manass. Chron. 145: Ἰσχὺν ἐνθεὶς ψ. καὶ δύναμιν γονίμην· 4804: Ἀντιφερίζουσι μικροῦ τῇ ψυχωτρίᾳ φύσει. « Theodor. Prodr. Rhod. p. 378. » Elberl.]

[Ψυχωφέλεια. V. Ψυχωφελής.]

Ψυχωφελὴς, ὁ, ἡ, Animæ vel Animo utilis. [Cyrill. Al. 2 In Joh. c. 5, p. 210: Πρόφασιν πρὸς αὐτὸν διαλέξεως τὸ ψ. ἐποιεῖτο παράγγελμα. Joann. Moschus in Præf. Prati spir.: Τὰ ψ. τῶν πατέρων κατορθώματα. Suicer. Pseudo-Joann. Chrys. vol. 10, p. 812, de evangelio Lucæ: Τὸ ψ. ἰατρεῖον. « Ammon. Monachus p. 131. Acta Junioris Bacchi p. 86. » Boiss. Greg. Nyss. t. 1, p. 251, D; 641, A; 655, D; t. 2, p. 338, D; 351, A; 826, A; 1035, B. Jo. Damasc. t. 1, p. 8, B; t. 2, p. 847, E. Jo. Docian. Paneg. p. 10, 26 Tafel. Anon. Cat. in Psalm. t. 1, p. 480, D. Basil. t. 2, p. 1043, B: Ἀπολαῦσαι τῆς ψ. διδασκαλίας. Epanag. Bas. Imp. p. 70, 10 Zachar.: Σωτήριον καὶ ψ. νόμον. Superl. ψυχωφελέστατον Jo. Damasc. t. 1, p. 282, C. Hase.] Unde Ψυχωφέλεια, ἡ. Ambo apud Suidam, sed sine expositione.

[Ψυχωφέλιμος, ὁ, ἡ, i. q. ψυχωφελής. Pseudo-Chrys. Serm. 83, vol. 7, p. 497, 19, σταυρόν. Seager. Anon. De cruce p. 143, B Grets. Hase.]

[Ψῶ. V. Ψάω. ‖ Greg. Cor. p. 549: Καὶ τὸ ψῶσαν ἀντὶ τοῦ θάλπουσαν. Ἔστι δὲ παρ' αὐτοῖς (τοῖς Ἴωσι) καὶ τὸ ψῶ ἀγροικικὸν προσφώνημα. Hoc rectius ψο scribitur apud alios grammaticos quos indicavimus s. h. v. p. 1920. Quod ap. Hesych. legitur Ψῶσαι· θάλψαι, male scriptum pro ψῆσαι, ut animadvertit Lobeck. Rhem. p. 27. De quo supra p. 1850 monere debebam.]

Ψώα, ἡ, Fœtor, Odor teter; ἡ δυσωδία, Suid., in hoc hemistichio: Ἄτλητον ἐπὶ ψώαν πνείεσκον. [Omittunt hanc gl. codices Suidæ, cui illata est ex Etym. M. p. 819, 42, cujus verba infra affert Henr. Stephan. « Nilus Epist. 2, p. 29 ed. 1657. » Boiss.] Idem Ψωΐα: Hesychio enim ea est σαπρὰ δυσωδία, Fœtor putridus s. marcidus. [Ab interjectione ψό, quam ἐπὶ σαπροῦ dici annotarunt grammatici, fortasse ψοία natum est et producta vocali ψώα, ut Τροία Τρῴα κατ' ἔκτασιν τῆς ἀρχούσης Eustath. Proœm. Pind. p. 13. Lobeck. Pathol. Elem. vol. 1, p. 441.] Apud Eund. Ψώϊζος itidem δυσωδία: sed expositum et ἄφοδος ὑγρὰ, μίνθα, nec non μόλυσμα et αὐχμός. [Post ἄφοδος ὑγρὰ apud Hesych. additum ἢ νόθος, corruptum ex ἢ ὄνθος, quod restituit Hemst. ad schol. Aristoph. Pl. 313, p. 98.] Ac ut ψώϊζος hoc ei est αὐχμὸς, ita Ψωδαρέον affert pro αὐχμηρὸν, Squalidum. [Ex Ψωραλέον corruptum esse conjecit Ruhnken.] Dicitur et Ψῶζα, cujus Etym. [M. p. 819, 42] et Lex. meum vet. meminerunt. [Ψῶκα ex ψώα vel ψῶζα corruptum ap. Cyrillum in Matth. Gloss. 1, p. 39.] Ψῶα, et Ψῶζα, inquiunt, ambo significant τὴν δυσωδίαν: ut [Ἅρπυιαι] ἄτλητον ἐπὶ ψῶαν πνείεσκον. [Hunc versum cum aliis quattuor præcedentibus ex Etym. Ms. s. v. Πληγάδες attulit Ruhnk. Ep. crit. p. 192, et ad Apollonii Rhod. Argonauticorum editionem priorem retulit; ubi ἐπὶ ψῶον ἀμπνεύεσκον scriptum. « Si Apollonii Rhodii locus est, cui quartum versum Πληγάδες ἀξείνους καὶ ὅπου Φινήϊα δόρπα tribuit Tzetzes ad Lycophr. 1285, ex carmine quod de Cauni originibus condidit petitum esse et de Caribus agi suspiceris. » Meinek. Anal. Alex. p. 403.] Meminit ejusdem ψῶζα Suidas quoque [cujus gl. sumta est ex Phot. Lex. p. 657, 2], hoc ejus exemplum afferens ex Eupolidis Marica, Ὃς θυμήνας τοῖς στρατιώταις λοιμὸν καὶ ψῶζαν ἔπεμψεν· sed dicens esse Speciem morbi, sc. κνησμὸν μετὰ δυσωδίας, Pruritum s. Priginem cum fœtore conjunctam.

[Ψωδαρέος. V. Ψώα.]

[Ψώδη (?)· γλῶττα, Hesych.]

[Ψώθιον, τό. HSt. s. v. Ψωμός:] Ψώθιον etiam ab eadem, qua ψωμὸς, est origine, significans itidem Frustulum, Mica, ut Hesych. ψώθια esse dicit τὰ τοῦ ἄρτου ἀποθραύσματα, et [ut Photius et Suidas] τὰ ὑποκάτω τοῦ ἄρτου. Itidemque Eust. p. 1817, locutus de ψωμὸς, ἄκολος, πύρνος, subjungens ait, Τοιαῦτα δέ τινα καὶ παρὰ Παυσανίᾳ ψώθια· ἅπερ ὑπερόπτων ἄρτων εἰσὶ θραύσματα, ἢ τὰ ὑποκάτω τοῦ ἄρτου· cujusmodi ψώθια vocari a quibusdam ἀτταράγους ait. Et Apollodorus Atheniensis et Theodorus ἐν ταῖς Ἀττικαῖς Γλώσσαις ap. Athen. 14, [p. 646, C] ψώθια nominari ajunt τοῦ ἄρτου τὰ ἀποψαυόμενα, (pro quo fortassis scr. ἀποψώμενα,) quæ a nonnullis appellari ἀτταράγους. Idem tamen ibid. ψώθια inter Placentarum genera referre videtur, exponens per ψαθύρια: et afferens ex Pherecrate, Λήψει δ' ἐν ᾅδου κραπάταλλον τριωβόλου Καὶ ψώθια· ut Eust. etiam p. 1635, Ὁμοίως, inquit, ἐκ τοῦ ψῶ καί τινες πλακοῦντες, ψώθια, ἤγουν ψαθύρια κατὰ τοὺς παλαιούς. [Male Athenæus intellexit verba poetæ quæ lucem accipiunt a Polluce 9, 83: Ὄνομα δέ τι νομίσματος καὶ κραπατάλους εἴτε παίζων εἴτε σπουδάζων Φερεκράτης ὠνόμασεν ἐν τῷ ὁμωνύμῳ δράματι. Λέγει δὲ τὸν μὲν κραπάταλον εἶναι ἐν Ἅδου δραχμὴν, ἔχειν δ' αὐτὸν δύο (sic Meinek. pro ὀκτὼ) ψωθίας, τὴν δὲ ψωθίαν εἶναι τριώβολον καὶ δύνασθαι ὀκτὼ κικκάβους. « Apertum est in Pherecratis versu κραπάταλον et ψωθία non de fictis illis numorum apud inferos nominibus, sed de rebus nullius pretii intelligenda esse. » Meinek. Com. vol. 2, p. 288.]

[Ψωΐα. V. Ψώα.]

[Ψωΐτης vitiose pro Ψοΐτης, quod v.]

[Ψώκτης, ὁ, Quadratarius, Gl.]

[Ψωκτός. Ψωκτὴ· μᾶζα v. Ψύκτα. Ψωκτόν· τράπεζαν, Hesych.]

Ψωλὴ, ἡ, affertur pro Mentula, sed ἀμαρτύρως. [Etym. M. p. 819, 43, et Orion p. 167, 12: Ψωλή (in ψωλίς corruptum ap. Orion.)· παρὰ τὸ ἐμφυσᾶσθαι κατὰ τὴν ὄρεξιν τῶν ἀφροδισίων, ὅτι καὶ φύσει φυσώδης ἐστί. (Οὕτω Σωρανός addit Orion.) Eadem fere Meletius in Cram. Anecd. Oxon. vol. 3, p. 112, 21, qui addit, ἢ παρὰ τὸ ψῶ τὸ ἅπτομαι καὶ κνήθω· κνησμὸς γάρ τίς ἐστι τὸ τῆς ἡδονῆς. Legitur ap. Aristoph. Av. 560, Lys. 143 (ubi Dor. γυναῖκας ὑπνῶν ἄνευ ψωλᾶς μόνας), 979. Ad verba Philoxeni ap. Athen. 1, p. 8, C: Τὸ γὰρ δέμας ἀνέρος ὀρθοῖ, in Epitome adscriptum, ἡ ψωλὴ δέμας ἐστί.]

Ψωλήκυθος, ὁ, ἡ, Hesychio οὐδενὸς ἄξιος, Nullius pretii. [Ex κομψολήκυθος decurtatum esse conjecit Palmerius.]

[Ψωλόεις, ὁ, Mentulatus, Gl. Priapeia 68: « Psoleon ille vocat quod nos psoloenta vocamus. »]

[Ψωλοκοποῦμαι. Lucilius Sat. fr. 2, libri 8: « Cum pocio bibo eodem, amplector, labra labellis fingens compono, hoc est, cum ψωλοκοποῦμαι. » Boiss.]

[Ψωλὸς, ὁ. HSt. s. v. Ψολός:] Ψωλὸς quoque aliquid affinitatis cum ψολὸς habet, quatenus quidem significare dicitur [ab Etym. M. p. 819, 57] τὸν ἐκκεκαυμένον δαλὸν, Titionem. [Exscripsit hæc schol. cod. Flor. ad Aristoph. Ran. 493 (vol. 2, p. 72 ed. Oxon.) addito, καὶ ψωλόεις εἶδος κεραυνοῦ. Verum hæc corrupta

sunt ex ψόλος et ψολόεις. G. D.] Alioqui tamen hoc ψωλὸς habet aliam longe diversam signif.; ponitur enim pro eo qui Lat. Verpus, Apella, Recutitus, ut sunt ii qui περιτέτμηνται et circumcisi sunt : ut Hesych. quoque ψωλὸν dici ait τὸν ἀπεσκολυμμένον, cui sc. τὸ αἰδοῖον ἀπεσκόλυπται, s. cui τὸ τοῦ αἰδοίου δέρμα ἀφῄρηται : et Suidas ac schol. Aristoph. [Eq. 964], τὸν λειπόδερμον [Recte λιπόδερμος ap. Photium] : intelligendo δέρματος nomine τὸ τοῦ αἰδοίου δέρμα : quamvis iidem eo vocabulo accipiant etiam τὸν ἀσχήμονα κατὰ παρέκτασιν τοῦ αἰδοίου. Sic enim accipiunt ap. Comicum illum Pl. [267], ubi Carion de Pluto sene ait, Οἶμαι δὲ, νὴ τὸν οὐρανὸν, καὶ ψωλὸν αὐτὸν εἶναι. Itidem tam pro λειπόδερμος quam pro ἀσχήμων κατὰ παρέκτασιν τοῦ αἰδοίου accipit idem schol. in hunc l. Eq. [964]: Ψωλὸν γενέσθαι δεῖ σε μέχρι τοῦ μυῤῥίνου· addens tamen, hoc loco poni vocem illam ἰδίως ἐπὶ τῶν μέχρι πολλοῦ διεσκυλμένων, sc. propterea quod poeta dixerit μέχρι τοῦ μυῤῥίνου, pro μέχρι τῆς κεφαλῆς; (id autem, quia τῇ μυῤῥίνῃ caput coronabatur;) innuens debere σκολύπτεσθαι αὐτοῦ τὸ αἰδοῖον εἰς τέλος καὶ ὁλόκληρον, et quasi a calce ad caput usque : sed alludens etiam ad μύρτον πεποικιλμένον, quod priscis significabat τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. Hoc vero μέχρι τοῦ μυῤῥίνου a Diphilo παραπεποίηται, dicente ἄχρι τοῦ λάρυγγος, in fabula illa quam Ἐναγίσματα inscripsit. Rursum idem schol. in Av. [507] : Τοῦτ' ἄρ' ἐκεῖν' ἦν τοὖπος ἀληθῶς, Κόκκυ, ψωλοὶ πεδίονδε, ait dictum hoc παρὰ τὴν παροιμίαν, quoniam sc. ἐπὶ τῶν Αἰγυπτίων ἦσαν ψωλοὶ πολλοί : ut sensus sit, Ὅταν ὁ κόκκυξ εἴπῃ κόκκυ, τότε οἱ ψωλοὶ ἤρχοντο εἰς τὸ πεδίον, s. τοῦ κόκκυγος κράζοντος, ἐθέριζον, Quum cuculus cantat, tunc recutiti apellæ in agros exibant et segetes demetebant. Intelligit autem ψωλῶν nomine Phœnices et Ægyptios, qui circumcidi solebant; ideoque paulo ante dixerat, Αἰγύπτου δ' αὖ καὶ Φοινίκης πάσης κόκκυξ βασιλεὺς ἦν. Χὠπόθ' ὁ κόκκυξ εἴποι κόκκυ, τόθ' οἱ Φοίνικες ἅπαντες Τοὺς πυροὺς ἂν καὶ τὰς κριθὰς ἐν τοῖς πεδίοις ἐθέριζον. Circumcidi vero solitos Ægyptios in primis, deinde Phœnices etiam, aliasque gentes, ex Herodoto docui in Περιτάμνω : satis enim de Judæis constat, ex profanis etiam scriptoribus. Dicit enim Horat., Credat Judæus apella, Non ego. Et Martial., Nec recutitorum fugis inguina Judæorum, τῶν ψωλῶν Ἰουδαίων.

[Ψώλων, ὁ, i. q. ψωλὸς, Hesych. v. Πόσθων.]

[Ψώμηξ, ὁ.] Ψώμηκες, Hesychio esse videntur Vermiculi radices frumenti depascentes. [Glossa hæc est, Ψώμηκες· οἱ τοῦ σίτου τὰς ῥίζας ἀπεσθίοντες. Καὶ ὁ ἔγκατρος ὁ σῖτος φησὶ ἐξεψώμισεν ἀπὸ τοῦ ζώου σχηματίσας. « In ἔγκατρος latet scriptoris cujusdam nomen. » Schow.]

Ψώμιγξ [Ψῶμιγξ], ιγγος, ἡ, Hesychio σφήκωμα : aliis Linteolum quod carnes a culicibus tutatur injectum. [Conf. Θῶμιγξ.]

Ψωμίζω, fut. ίσω, et Attice Ψωμιῶ [Suidas : Ψωμίζω καὶ ψωμιῶ αἰτιατικῇ], Buccea s. Turunda in os inserta pasco et nutrio, s. Cibo, ut in Lex. meo vet. ψωμιεῖ σε exp. θρέψει σε. 2 Reg. 13, [5] : Ἐλθέτω ἡ ἀδελφή μου, καὶ ψωμισάτω με, de ægroto. [Per τρέφει exp. Hesych. Suidas : Ἐψώμισεν· ἔθρεψεν. Idem Ἔψισαν· ἐψώμισαν, et Hesych. Ἔψισεν· ἐψώμισεν. Ψωμιεῖ· τρέφει (imo θρέψει). Sæpe apud LXX, velut Num. 11, 4 : Τίς ἡμᾶς ψωμιεῖ κρέα; Deut. 8, 3 : Ἐψώμισε τὸ μάννα. Psalm. 79, 6 : Ψωμιεῖς ἡμᾶς ἄρτον δακρύων. Dan. 4, 22 : Χόρτον ὡς βοῦν ψωμιοῦσί σε. Et in N. T. Ep. ad Rom. 12, 20 : Ἐὰν πεινᾷ ὁ ἐχθρός σου, ψώμιζε αὐτόν.] Solent enim ægris cibi in os indi, veluti infantibus aut aviculis quas educamus. [De ægrotis Hippocr. p. 1208, D : Τῷ δὲ εἶναι τὸ ἄλγημα δεινὸν, ψωμίζειν ἄλλων δεῖ· ubi ψωμίζειν pro ψωμίζεσθαι ὑπ' ἄλλων poni videtur. P. 511, 33 : Ἐπὴν τὰ παιδία γένηται, ψωμίζουσιν αὐτὰ αἱ γυναῖκες τὰ αὐτὰ φάρμακα. Et paullo post : Ἐπὴν ψωμίσωσι, πολλὰ δὴ τῶν παιδίων καὶ στρογγύλας καὶ πλατείας ἕλμινθας ἀπεπάτησαν ἅμα τῇ κόπρῳ τῇ πρώτῃ· Et p. 603, 40 : Καὶ τὰ παιδία βήσσοντα ψωμίζουσι, de lini semine, quod tussientibus pueris in cibo exhibent, quo pueros tussientes nutriunt. Galen. K. τόπ. 6 (vol. 13, p. 522) ψωμίζειν nutricibus attribuit : Ἐγὼ δὲ ἐπὶ μὲν τῶν βρεφῶν ὅσα ψωμίζουσιν αἱ τροφοὶ .... Et ibid. : Εἰ δὲ μὴ ψωμίζεσθαι ἔτι δύναται, τὴν τροφὴν (sic corrig. pro τροφὴν) ἐπὶ τοῖς τοιούτοις διαιτῶ μετ' εὐπεψίας δηλονότι. Foes. De aviculis] Aristot. H. A. 8, 3 : Τῶν δὲ ὀρνίθων ὅσοι μὲν γαμψώνυχοι, σαρκοφάγοι πάντες εἰσί· σῖτον δὲ, οὐδ' ἐάν τις ψωμίζῃ, δύνανται καταπιεῖν, Avium autem quotquot aduncos ungues habent, omnes sunt carnivoræ : fruges vero nequeunt devorare, ne si turundam quidem in os eis inserat quispiam. [Iambl. V. Pyth. § 60 : Τὴν ἄρκτον ... ψωμίσας μάζῃ καὶ ἀκροδρύοις.] Pass. voce et signif. Aristoph. Eq. [712] : Ἐπίσταμαι γὰρ αὐτὸν οἷς ψωμίζεται. Verba Cleonis, dicentis se probe nosse quo cibo populus Atheniensis pasci gaudeat, s. qualibus bolis et turundis gaudeat : infanti eum comparans; proprie enim ψωμίζεσθαι dicitur ἐπὶ τῶν μικρῶν παιδίων, ἃ ὑπόκειται τῇ τῶν διδόντων ἐξουσίᾳ. Quamobrem Agoracritus ibid., permanens in similitudine a nutricibus petita, hæc in eum retorquet verba : Καθώς περ αἱ τίτθαι γε σιτίζεις κακῶς. Μασώμενος γὰρ, τῷ μὲν ὀλίγον ἐντιθεῖς, Αὐτὸς δ' ἐκείνου τριπλάσιον κατέσπακας, Sane vero ut nutrices improbe pascis populum; nam escam mandens, illi quidem exiguam admodum in os inseris, tu vero triplo plus quam ille deglutis. Cui simile apophthegma habebis in Ψώμισμα. [Pollux 6, 33 : Τὸ ψωμίζειν ἀπὸ τῶν ψωμῶν, ὡς Ἀριστοφάνης (Lys. 19) φησὶν « Ἡ μὲν παιδίον κατέκλινεν, ἡ δ' ἔλουσεν, ἡ δ' ἐψώμισεν. » Adde Thesm. 692 : Τοῦτο (τὸ παιδίον) οὐδέποτε σὺ ψωμιεῖς.] Nota autem eo in loco synonyma, ψωμίζειν, σιτίζειν, et ἐντιθέναι : a quo verbo ἔνθεσις est, i. significans ψωμός : h. e. Bolus et Turunda quæ inseritur s. inditur ori, qualem nutrices infantibus præmansam in os inserere solent. [Mœris p. 360 : Σιτίζειν τὸ παιδίον Ἀττικοί· ψωμίζειν Ἕλληνες. Thom. M. 794 : Σιτίζειν Ἀττικοὶ, οὐ σιτεύειν, οὐδὲ ψωμίζειν.] Dicitur etiam rem quampiam ψωμίζειν aliquis pro In pastum consumere, ut Bud. accipit ap. Paul. Ad Cor. 1, 13, [3] : Καὶ ἐὰν ψωμίσω πάντα τὰ ὑπάρχοντά μου. Sic enim vertit, Etiamsi in pastum pauperum consumpsero omnem substantiam meam. Ut et noviss. Interpres, Etsi insumam alendis egenis omnes facultates meas. Qui ibid. annotat proprie ψωμίζειν esse Cibum concisum et intinctum, veluti in os indere, ut puerulis et ægrotis solemus : hic vero significare In eum usum bona avidissime impendere. Vetus sic reddiderat, Etsi distribuero in cibos pauperum. Quem sequi malunt ii, qui ψωμίζειν esse dicunt In frusta concidere, εἰς ψωμοὺς διαμερίζεσθαι, veluti quum panis frustatim divisus pauperibus distribuitur; ideoque sic reddunt locum istum : Si omnem meam substantiam frustatim egenis distribuero, Si omnes facultates meas particulatim erogaro ad usum pauperum. Sed videndum an ψωμὸς de majoribus etiam frustis dici possit. [Georg. Pachym. Declam. 9, p. 166. Boiss.]

Ψωμίον, τὸ, Frustulum quod ori ingeritur, Particula panis vel alius escæ, Offula s. Ofella. Turundam autem Cato vocat offulam quæ avi altili datur. Jo. 13, [26] : ὯΙ ἐγὼ βάψας τὸ ψωμίον ἐπιδώσω, Cui ego panis offulam intinctam dedero. Diog. L. in Vita Diog. Cyn. [6, 37] : Ἐξέβαλε τὸ τρυβλίον, θεασάμενος παιδίον τῷ κοίλῳ ἄρτῳ τοῦ ψωμίου τὴν φακὴν ὑποδεχόμενον. Ubi debuisset potius dicere τῷ κοίλῳ ἄρτου ψωμίῳ. [Suidas : Ἐσχαρίτην· ψ. ἀπὸ κλιβάνου. Cyrilli Scythop. in V. Euthym. c. 13, Joannis Moschi c. 92, aliorumque recentiorum locos attulit Ducang. « Callinic. V. Hypatii Actt. SS. Junii t. 3, p. 321, A. M. Antonin. Imp. Comment. 7, 3 : Ψωμίον εἰς τὰς τῶν ἰχθύων δεξαμενάς. » Hase.]

[Ψωμὶς, ίδος, ἡ, idem. Athen. 9, p. 388, D : Τῶν λαμβανομένων εἰς τὸν πόδα ταμιεύεται μικρὰς τὰς ψωμίδας, κάπτων δὲ πίνει. Eustath. p. 1817, 63.]

Ψώμισμα, τὸ, Id ipsum quo ψωμίζομεν vel ψωμίζόμεθα, Buccea s. Buccella, Turunda, Bolus. Escæ frustulum quod quispiam vel suo vel alieno ori inserit : peculiariter vero Id quod nutrices suis infantibus et aves suis fœtibus indunt. Plut. Rom. p. 33 meæ ed. [c. 2] : Λύκαιναν μὲν ἐπιφοιτᾷν, μαστὸν διδοῦσαν, ὄρνιθας δὲ παντοδαποὺς ψωμίσματα κομίζοντας ἐντιθέναι τοῖς βρέφεσι. Et ap. Aristot. Rhet. 3, [4] Democrates εἴκασε τοὺς ῥήτορας ταῖς τίτθαις, αἳ τὸ ψώμισμα καταπίνουσαι, τῷ σιάλῳ τὰ παιδία παραλείφουσι [Eadem fere verba ap. Sext. Emp. p. 297], Quæ escæ

præmansæ frusta devorant, et pueris os saliva oblinunt. Ubi quod ψώμισμα nominavit, ψωμὸν etiam appellat. Pericles enim ibid. Samios dicit ἐοικέναι τοῖς παιδίοις, ἃ τὸν ψωμὸν δέχεται μὲν, κλαίοντα δέ : innuens ingratitudinem eorum, qui beneficia quidem acciperent, sed non sine fletu et querimoniis : ut infantes bolum s. escam præmansam accipiunt quidem illi, veruntamen plorare non desinunt et lamentari. Itidem vero Xen. ψωμὸν vocat Buccellam quæ ingeritur ori, et nominatim Buccellam panis quæ præcedit vel subsequitur τὸ ὄψον : Apomnem. [3, 14, 5] : Ἄλλον δέ ποτε τῶν συνδείπνων ἰδὼν ἐπὶ τῷ ἑνὶ ψωμῷ πλειόνων ὄψων γευόμενον. Ib. [6] : Συνεθισθεὶς τὸν ἕνα ψωμὸν ἑνὶ ὄψῳ προπέμπειν. Rursum Plut. [Mor. p. 320, D] : Ἐπιφοιτῶν καὶ προσκαθίζων (sc. ὁ δρυοκολάπτης, picus Martius), ἀκρώνυχος ἐν μέρει τῶν νηπίων ἑκατέρου στόμα τῇ χηλῇ διοίγων ἐνετίθει ψώμισμα τῆς αὐτοῦ τροφῆς ἀπομερίζων, Eorum oscula unguiculis diducens, in ea turundam ingerebat consueti sibi cibi. Loquitur vero et hic de Romulo et Remo expositis, ut supra etiam. [Galen. vol. 13, p. 522 : Καί ποτε καὶ θριδακίνης καὶ σέρεως καὶ στρύχνου καὶ ἀνδράχνης μίγνυμι τῷ ψωμίσματι. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 358. G. D. Tzetz. ad Hesiod. proleg. p. 13, 16 ed. Gaisf. : Μουσῶν τε καὶ γνώσεως ἐπίσταμαι ψώμισμα. Boiss.]

[Ψωμισμὸς, ὁ, i. q. pr. German. CPol. De cruce p. 245, C Gretser. Hase.]

[Ψωμόδουλος, ὁ, Buccearum servus. Sic ἐνθεσίδουλος exp. Hesych. s. h. v. Eustath. p. 1837, 40.]

[Ψωμοζήμιον, τὸ, Theoph. Bulg. vol. 3, p. 722.]

Ψωμοκολᾰκεύω, Assentor et adulor ut habeam bucceas s. bolos ad explendum ventrem. Philippides ap. Athen. [6, p. 262, A] : Ψωμοκολακεύων καὶ παρεισιὼν ἀεί.

Ψωμοκόλαξ, ὁ, Parasitus : qui sc. assentatur et adulatur alicui, ut in mensa ipsius habeat ψωμοὺς quibus ventrem saturet, Qui ventris causa adulatur. Antiphanes ap. Athen. 6, [p. 262, A] : Ποῖ φθείρεσθ' ἐπίτριπτοι ψωμοκόλακες; Philemon ibid., Ψωμοκόλαξ δ' ἔσθ' οὗτος. [Phryn. in Bekk. Anecd. p. 116, 23 : Ψωμοκόλακες· Φιλιππίδης Ἀνανευούσῃ (Ἀνανεώσει Meinek.). Et omisso fabulæ nomine Photius et Suidas.]

Ψωμοκόλαφος idemne sit cum præcedente ψωμοκόλαξ, an Vorax, ambiguum est. Utitur autem eo vocab. Diphilus ibid. [ap. Athen. 6, p. 262, A] : Σὲ μὲν καλοῦσι ψωμοκόλαφον δραπέτην.

[Ψωμολεθρία, ἡ, Pernicies buccearum. Per πολυφαγία exp. Zonaras p. 1879.]

Ψωμόλεθρος, ὁ, Pernicies s. Exitium buccearum, Qui exitium bucceis et bolis infert, ὁ πολυφάγος [Cyrillo et] Suidæ, i. e. Vorax, Comedo; id enim hominum genus sunt ciborum λυμεῶνες, crebros ex iis bolos auferentes. [Ψωμόλεθρος, syllaba secunda per ο scribenda, ap. Chœrob. in Epim. in Psalm. p. 121, 26, Herodian. Epim. p. 203. Conf. Lobeck. ad Phryn. p. 705.]

[Ψωμοποιὸς, ὁ. HSt. s. v. Ψωμοκόλαξ :] At pro Ψωμοποιὸς, si vera est interpret. quæ in VV. LL. ei tribuitur, (sc. Faciendi juris artifex,) scrib. Ζωμοποιός. [Plut. Mor. p. 224, A.] Nam ψωμοποιὸς esset potius Qui ex pane aut alio edulio ψωμοὺς facit, h. e. frusta et bolos.

[Ψωμοπωλεῖον, τὸ, Locus ubi bucceæ veneunt. Favorin. s. v. Ἀρτόδειγμα.]

[Ψωμοπώλης, ὁ, Buccearum venditor. Balsamon ad Antioch. c. 76, p. 453.]

Ψωμὸς [De accentu Arcad. p. 60, 5], ὁ, a ψῶ, (ut βλωμὸς a βλῶ,) i. e. Frustum rei esculentæ quantum bucca possit semel capere, Buccea s. Buccella, Bolus, ἄκολος, ἔνθεσις, ut Pollux quoque 6, [33] tradit τῶν ἄρτων τοὺς ψωμοὺς vocari ἐνθέσεις. [Ib. 43 : Ὁ μέγας ψ. ἐκαλεῖτο Θετταλικὴ ἔνθεσις. Etym. M. p. 819, 46 : Ψωμὸς, παρὰ τὸ ψήχεσθαι (καὶ τρίβεσθαι addit Zonaras p. 1878, solum τρίβεσθαι est apud Cyrillum) ὑπὸ τῶν ὀδόντων καὶ τρίβεσθαι· καὶ τὰ ψαιστὰ, ὁμοίως. Ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς (ἐν τῷ Συμποσίῳ addit Orion p. 167, 20) παρὰ τὸ ψῶ τὸ λεπτύνω· δηλοῖ γὰρ αὐτοῦ (corrige ἄρτου ex Orione) τοῦ εὐτελοῦς τὸ ἐλάχιστον. Photius : Ψωμός· ὡς ἡμεῖς, Ἐπίλυκος. Suidas : Ψ. ὁ ἄρτος.] Hom. Od. I, [374] de Polyphemo ebrio loquens et eructante : Φάρυγος δ' ἐξέσσυτο οἶνος Ψωμοί τ' ἀνδρόμεοι, Frusta carnis humanæ quam vorarat, λεπτὰ κόμματα τῶν ἀνδρομέων κρεῶν, Eust. [p. 1635, 29. Ad l. Homeri referenda gl. Hesychii : Ψωμοί· μέρη.] Et Athen. 4 : Μετὰ δὲ τὸ δεῖπνον σπονδὰς ἐποιοῦντο, οὐκ ἀπονιψάμενοι τὰς χεῖρας· ἀλλ' ἀποματτόμενοι τοῖς ψωμοῖς, Micis et frustulis quæ deciderant ex pane vel superfuerant ex cœna. Aliud exemplum habes in Ψώμισμα. [Aristot. Rhet. 3, 4 : Τοῖς παιδίοις ἃ τὸν ψ. δέχεται μὲν, κλαίοντα δέ. LXX Reg. 1, 28, 22 : Παραθήσομαι ἐνώπιόν σου ψωμὸν ἄρτου. Psalm. 147, 6 : Βάλλοντος κρύσταλλον αὐτοῦ ὡσεὶ ψωμούς. Prov. 9, 13 : Γυνὴ ... ἐνδεὴς ψωμοῦ γίνεται. Polyb. 31, 4, 6. G. D. Translate Nicet. Choniat. Hist. p. 732, 9 Bonn., de globis flammarum ex incendio emicantibus : Ψωμοὶ πυρός. Hase.]

Ψώρα [De accentu Arcad. p. 101, 17], ἡ, Scabies; Asperitas summæ cutis, ex ea furfures eliciens, cum pruritu et colliquatione corporis. [Per κνησμονὴ exp. Suidas. Etym. M. p. 819, 48 : Ψώρα παρὰ τὸ ψῶ· οὗ παράγωγον, ψαύω· ἐπειδὴ οἱ τῷ πάθει συνεχόμενοι τούτῳ πολλὴν ἔχουσιν ὁρμὴν πρὸς τὸ ψᾶν (ψαύειν Orion p. 168, 2) τε καὶ κνήθειν τὰ πεπονθότα τοῦ σώματος μέρη. Ψώρα a longo dici, ut χώρα et ὥρα, annotavit idem p. 823, 23.] Ac asperitas quidem illi cum Lepra communis est, ut et pruritus et colliquatio corporis : differentia vero in eo est, quod in Psora summam cutem potius occupet, in Lepra vero altius descendat : quodque per Psoram cutis furfuracea quædam corpora remittit, per Lepram vero in squamas resolvitur. Paulus Ægin. Psoram quidem varie figuratam videri ait, Lepram autem circularibus magis erosionibus cutem depascere. Porro omnes, quotquot mihi videre licuit Græcorum interpretes, ψώραν interpretati sunt Scabiem : Plinium, credo, secuti, qui 20, 1, scribit, Radix cucumeris arida cum resina impetiginem et scabiem, quæ Psoras et Lichenas vocant, sanat. Quanquam Idem 20, 17, Scabiem et Psoram videtur distinguere, scribens tragoriganum facere ad scabiem, pruriginem, psoras, in descensione balinearum. Atque adeo frequentius Græco vocabulo Psoræ utitur, quam Latino Scabiei : ut cum alibi, tum initio l. 23 : Lacryma (inquiens) vitium, quæ veluti gummi est, lepras et lichenas et psoras nitro ante præparatas sanat. Videntur certe Græci, si Psora Latinis Scabies sit, de Psora non plene tractasse. Siquidem Cornelius Celsus rubicundum esse tumorem in scabie prodidit : unde facile intelligitur ex melancholico humore nasci. Celsoque consentanea scripsit Avicennas. Præterea ex cute pustulas prodire per scabiem dicit, quasdam humidiores, quasdam sicciores, et exire in quibusdam saniem, fierique ex his continuatam exulcerationem, et serpere in quibusdam cito. Quas tamen in psora differentias pustularum nemo Græcorum annotavit : non neglexit autem Avicennas, scabiem suam in excorticatam et non excorticatam, in humidam et siccam, in fœdam et non fœdam, distinguens. Sed puto equidem Græcos de psora locutos non tam nova et recenti, ut pruritus adhuc esse videatur (quem a sanguine bilioso excitari manifestum est), sed nec tam multum a pruritu discedente, tamque longe progressa ut proxime ad lepram accedat. Quo tempore non jam simplex est psora, sed ἀγρία, quam feram scabiem Celsus vocat; tunc enim in squamas resolvitur, exulceratur, serpit, pustulas et saniem emittit, supraque psoræ modum exulceratur. Hæc Gorr. inter alia. [Galen. Defin. med. vol. 2, p. 270 : Ψ. ἐστὶ δριμυτάτου ῥεύματος γιγνομένη ἀνάβρωσις ταρσῶν ἢ κανθῶν μετὰ κνησμοῦ. De caussis ejus et remediis Galenus locis multis, quos collectos vide in Kühnii Indice vol. 20, p. 499, aliique medici agunt.] Pollux 4, [194] : Ψώρα, ἑλκώδης, ὑπέρυθρος, ἐξανθήσεις ἔχουσα ἐν αὐτῇ. Suidæ est κνησμονὴ, Pruritus : procul dubio derivanti ipsum ex ψῶ significante κνήθω, i. e. Scabo s. Scalpo. Vide et Ψωρίασις. [Herodot. 4, 90 : Ψώρην ἀκέσασθαι. Hermipp. ap. Athen. 1, p. 29, F : Παρὰ Σιτάλκου ψώραν Λακεδαιμονίοισι. Plato Phil. p. 46, A : Τὰς τῆς ψώρας ἰάσεις. Theophr. De sudor. § 14. Lucian. Bis acc. c. 34 : Οἱ τὴν ψ. ἡδέως κνώμενοι. Manetho 5, 251 : Ψώρην καὶ λέπρην. Alciphro 3, 41 : Ψώρας ὑπόπλεα. LXX Levit. 26, 16 :

Επιστήσω ἐφ' ὑμᾶς τὴν ἀπορίαν τήν τε ψώραν· 21, 20 : Ἄνθρωπος ᾧ ἂν ᾖ ἐν αὐτῷ ψώρα ἀγρία· et dat. ψώρᾳ ἀγρίᾳ. Conf. Ψωραγριάω. Ψ. ἵππων Polyb. 3, 88, 1; Geopon. 16, 18; προβάτων Alciphro 3, 41; βοῶν Geopon. 17, 24; καμήλου 16, 22, 1; βοσκημάτων ψώρας Theophr. H. Pl. 9, 9, 4. G. Dind. De scabie equorum Hippiatr. p. 186, 28; 187, 21; 192 1 et 7 : Τὴν ψ. σιδήρῳ ἀποξύσας. Hase.] || Arboribus etiam tribuitur ψώρα, et inter has peculiariter ficui. Theophr. H. Pl. 4, 16 [4, 14, 3] : Ἡ δὲ ψώρα καὶ οἱ προσφυόμενοι κοχλίαι, συκῆς εἰσιν. [Ib. § 5; C. Pl. 5, 9, 1, 12.] Plin. 17, 24 : Scabies communis omnium est; impetigo et quæ adnasci solent cochleæ, peculiaria ficorum vitia. Ubi nota eum ψώραν vocare non Scabiem, sed Impetiginem : similiter vero eædem arbores ψωριᾶν dicuntur pro Psora laborare. [Ψώρη ἐλαίης καὶ δάφνης dicitur Hippocr. oleæ et lauri scabies, hoc est muscus oleæ trunco adnatus, p. 582, 47 et 658, 11, quum ψώρην ἐλαίης καὶ δάφνης ad vulvæ procidentiam ex pesso adhibet. Rursus p. 641, 43, ψώρας ἐλαίης ad fluorem muliebrem ex suffitu utitur. Quem locum indicare mihi videtur Erotianus (p. 388), quum corrupte φῶρας ἐλαίης apud Hippocr. pro ψώρας legit et τῆς μὴ πεπείρου, ἀλλὰ δι' ὠμότητα τραχείας exponit. Idem p. 639, 36, ψώρας ἀγριελαίης oleastri aut oleæ silvestris scabie aut musco cortici adhærescente utitur ad profluvium muliebre. Sic scribit Dioscor. 1, 138, sanguinis eruptiones ac muliebre profluvium admotum oleastri succum inhibere. Foes.] || Apud recentiores Græcos ψώρα est etiam Bestiolæ cujusdam nomen; scribit enim schol. Nicandri [Ther. 760], τὸν κρανοκολάπτην esse similem τῇ φαλαίνῃ : quam φάλαιναν sua ætate ψώραν vocatam fuisse : vel etiam esse eam bestiolam, quæ suo tempore ψυχὴ nominabatur : sunt qui πυραύστην esse velint.

[Ψωραγρία. V. Ψωραγριάω.]

[Ψωραγριάω.] Ψωραγριῶντες, pro Scabiem habentes, affertur ex Levit. 22. Id tamen in Complut. edit. non reperio, sed paulo aliis verbis legitur, Ἄνθρωπος ᾧ ἐὰν ᾖ ἐν αὐτῷ ψώρα ἀγρία ἢ λειχήν, Scabies fera aut impetigo. Forsan igitur ex alio loco desumptum est illud participium; nec enim suspectum habeo, quippe quod manifestum sit compositum esse ex ψώρα et ἀγρία : facto primum ex iis ψωραγρία pro ψώρα ἀγρία, Scabies fera; deinde verbo ψωραγριάω, Laboro scabie fera. Inde autem partic. ψωραγριῶν. [Verba ab HSt. allata non Levit. 22, 22, sed Levit. 21, 20 leguntur, ut s. v. Ψώρα diximus. Verbum vero ψωραγριᾶν legitur 22, 22 : Ἢ μυρμηκιῶντα ἢ ψωραγριῶντα ἢ λειχῆνας ἔχοντα. « Jo. Chrys. t. 9, p. 728, E : Οὔτε ὠτότμητον οὔτε κολοβόκερκον οὔτε ψ. » Hase.]

Ψωραλέος, έα, έον, Scabiosus. Xen. Cyrop. 1, p. 9 [c. 4, 11] : Ζῶα μικρὰ καὶ ψωραλέα. [Longus 3, 29 : Ψ. βοῶν ζεῦγος. Cyrillus : Ψωραλέα· ἡ ψωριῶσα.] Apud Hesych. vero legimus etiam ψωραλέοντα, quod exp. ψωριῶντα. [Vitiose pro Ψωραλέον· τὸν ψωριῶντα. G. D. Jo. Chrys. t. 1, p. 392, C; t. 9, p. 296, B : Λεπτὸς καὶ ψ. Id. t. 11, p. 7, B; p. 697, C : Τὰ ψ. τῶν προβάτων. Euseb. Hist. eccles. p. 39, D : Λοιμώδους καὶ ψ. νόσου. Hase.]

[Ψωράνθεμις, ιδος, ἡ, herba quædam, roris marini species, apud Appulei. De herb. c. 79.]

[Ψωράριος. V. Ψωρός.]

[Ψωράω. V. Ψωριάω.]

Ψωρίασις, εως, ἡ, Affectus s. Vitium ejusmodi, Scabies. [Galen. Defin. med. vol. 2, p. 276 : Ψ. ἐστι σκληρότης πολλὴ τοῦ ὀσχέου μετὰ ἐπιτεταμένου κνησμοῦ, ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ ἕλκώσεως.] Diosc. 3, 7, de glycyrrhiza : Ἁρμόζει δὲ καὶ πρὸς ψωριάσεις τε κύστεως καὶ νεφρίτιδας πινόμενον μετὰ γλυκέος. Unde Plin. 22, 8 : Sanat et vesicæ scabiem, renum dolores. Idem Diosc. 1, 133, de licio : Ψωριάσεις δὲ τὰς ἐπὶ τῶν βλεφάρων, καὶ κνησμοὺς καὶ παλαιὰ ῥεύματα θεραπεύει. Ubi Plin. non amplius Scabiem interpr., sed Psoras, 24, 14. Nihilominus tamen ejus exemplo scabiem palpebrarum dicere possumus, quum ipse 23, 6, scribat, Fici succus lacteus pilos quoque detrahit, palpebrarumque scabiem emendat, item lichenas et psoras : ex Diosc. 1, 184. [Oribas. p. 327 ed. Matth. : Ψωριάσεις καὶ κνιφμούς. Theophan. Nonn. vol. 1, p. 208. G. D. Inter affectus oculorum refert quoque Galen. vol. 14, p. 767, 15. De scabie equorum Hippiatr. p. 12, 12; 13, 12; 147, 25; 148, 6; 235, 8; 236, 8; 261, 1. Depravatum, ut videtur, in *Spiriasis* ap. Aurel. De acutis pass. p. 20, 18 Daremberg. Hase.]

Ψωριάω, Scabie laboro, Scabie infestor. [Hippocr. p. 689, 8 : Ὁκόταν τὰ βλέφαρα ψωριᾷ.] Plut. [Mor. p. 126, B] : Τί γὰρ ὡς ἀληθῶς διαφέρει σατύρια προσάγοντα κινεῖν καὶ παροξύνειν τὸ ἀκόλαστον ἐπὶ τὰς ἡδονάς, ἢ τὴν γεῦσιν ὀσμαῖς καὶ καρυκείαις ἐρεθίζειν, ὥσπερ τὰ ψωριῶντα, κνησμῶν ἀεὶ δεῖσθαι καὶ γαργαλισμῶν. [Adde p. 1091, E. Ælian. N. A. 14, 4.] Diosc. 3, 168 : Στραγγουριῶσι καὶ ψωριῶσι τὴν κύστιν, Urinæ stillicidio et vesicæ scabie laborantibus. [Rufus p. 125 ed. Matth. : Ψωριῶσαι κύστεις, et ψωριῶντι ib. p. 292. Et de animalibus, ut in Geopon. 13, 4, 2; 18, 5, 4; 19, 3, 2.] Theophr. H. Pl. 4, 16 [14, 3] : Ὁ δ' ἐρινεὸς οὔτε σφακελίζει, οὔτε ψωριᾷ, οὔτε σκωληκοῦται. [Ib. 8, 10, 1 (ubi σπέρματα ψωριᾶν dicuntur), C. Pl. 5, 9, 10. Geopon. 10, 50.] Est enim et arboribus sua scabies s. ψώρα. [Hesych. s. v. Ψωραλέος citatus. Ἐψωριακότες Hermas Past. p. 12, 28; 16, 2; 87, 11. Atticos veteres non ψωριᾶν, sed ψωρᾶν dixisse notavit Mœris p. 419 : Ψωρᾶν Ἀττικοί· ψωριᾶν Ἕλληνες. Hinc Phot. Lex. p. 657, 17 : Ψωρᾶν καὶ βραγχᾶν δισυλλάβως λέγουσι. Similiter in aliis verbis in ᾶν vel ιᾶν variatur, de quibus v. Lobeck. ad Phryn. p. 80.]

Ψωρικὸς, ἡ, ὸν, Qui ex genere τῆς ψώρας est. Unde ψωρικὰ dicuntur scabiei s. psoræ genera, vel αὐτὴ ἡ ψώρα. Plutarch. Symp. 4, probl. ult. [p. 671, A] de sue : Ὑπὸ τὴν γαστέρα λέπρας ἀνάπλεων καὶ ψωρικῶν ἐξανθημάτων ὁρῶμεν· 8, 9 : Ὥσπερ οὐδὲ τὴν ἐλεφαντίασιν οἶομαι σφοδρότητα τῶν ψωρικῶν τινος τούτων οὖσαν. [Ib. p. 732, A.] || Item ψωρικὸς dicitur Faciens ad psoram, ut ψωρικαὶ σμήξεις, Diosc. 5, 118, Smegmata quæ ad psoram faciunt, s. Quæ ad exterendam cutis asperitatem et scabiem conficiuntur. Itidemque ψωρικαὶ ἔμπλαστροι ap. Eund. 187. Præterea Eidem ψωρικὸν est peculiare quoddam medicamentum, cujus descriptionem habes 5, 116, apud Celsum 6, 6; ap. Galen. quoque [vol. 13, p. 131 extr. : Ἐκ σηπεδόνος ἥ τε τῆς ζύμης (ὕλη) καὶ ἡ τοῦ ψωρικοῦ καλουμένου· et ibid. p. 428, 709. Ejus præparandi rationem tradit ib. p. 270.] Non autem nativa quæpiam materia est, sed ex metallis factitia, nec simplex, sed composita, a propria facultate nomen hoc sortita, quod contra psoras prosit, et cutis asperitates emendet. Et quamvis id medicamenti genus ψωρικὸν proprie dicatur, communi tamen signif. ψωρικὸν dici potest non id modo, sed aliud etiam quidvis eadem facultate præditum, a qua ψωρικαὶ δυνάμεις, uti et λεπρικαὶ, a Galeno appellantur. Inde etiam Scrib. Largus [Compos. 32] Psorici nomen Collyrio quidam indidit, non tam forte quod psoricum recipiat, quam quod oculorum aspritudini medeatur. Gorr. [Leo philos. Consp. med. p. 213, 17 Ermerins. : Τοῖς ψ. ἐπιχρίσμασι. De medicamento ψωρικῷ Oribas. t. 2, p. 520, 2; 723, 4. Hase.]

[Ψωρίς· ὄνομα πόλεως, Suidas, vitiosa, ut videtur, scriptura deceptus pro Ψωφίς. G. Dind.]

[Ψωριώδης, ὁ, ἡ, Scabiosus. Jo. Lydus De ostent. p. 33, 129.]

[Ψωροειδὴς, ὁ, ἡ, Scabidus. Alex. Trall. 9, p. 550. Et] Ψωρώδης, Scabiosus, Scabidus, Scaber. [Etym. M. p. 232, 42 : Ψωρώδεις κανθοί. Rufus p. 227 : Ψωρώδεις ἢ λεπρώδεις. Oribas. p. 119, 313, 327 ed. Matth. Galen. vol. 13, p. 428 : Τὰ τὰς ψ. διαθέσεις ἐν τοῖς βλεφάροις ἰώμενα. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 34.]

[Ψωροπέταλος, ὁ. V. Ψωρός.]

Ψωρὸς, ὰ, ὸν, quoque reperitur pro Scaber, ψωρώδης. Apud Diosc. vero 5, 139, de coralio : Τὸ δὲ λιθῶδες τῇ συγκρίσει καὶ τῇ χρόᾳ ψωρὸν, φαῦλον οἰητέον εἶναι, Ruell. vertit Scrupulosum; Plin. autem Scabrosum. Sic enim ille 32, 3 : Probatissimum quammaxime rubens, et quamramosissimum, nec scabrosum aut lapideum. [Ψωρὸς, Ψωράριος, Scabiosus, Scaber, Gl. Lysimach. ap. Joseph. Contra Apion. 1, 34 : Τὸν λαὸν τῶν Ἰουδαίων, λεπροὺς ὄντας καὶ ψ. Hase.]

|| Ψῶρος, autem Hesychio est παιδεραστὴς, Pædico : apud quem et Ψωροπέταλοι, ἰχθύες εὐτελεῖς, Viles pisciculi.

[Ψῶρος, ὁ, Psorus, n. pr. viri in tit. ex conjectura Le Bas. *Revue arch.* a. 1844, p. 719. Hase.]

Ψωροφθαλμία, ἡ, Lippitudo scabra, Aspritudo oculorum : quæ non aliud est quam oculi psoriasis, orta ex salso quodam et nitroso humore, comitata angulorum exulcerationibus, ruboribus, pruritibus, rubentibus etiam palpebris, et lacrymis salsis nitrosisque ex oculis stillantibus. Differt autem ἀπὸ τῆς ξηροφθαλμίας asperitate, et reliquorum fere symptomatum magnitudine. Gorr. [Numero singul. et plurali ap. Paulum Ægin. 3, 22, p. 73, 10; Theoph. Nonn. vol. 1, p. 208. G. D. Leo philos. Consp. med. p. 82, 9 Ermerins. Galen. vol. 14, p. 766, 5; 767, 6. Hase.]

[Ψωροφθαλμιάω, Lippitudine scabra oculorum laboro. Memoravit HSt. s. v. Γλαυκιάω. Ψωροφθαλμιῶντας ap. Galen. vol. 10, p. 586, in lemmate capitis.]

[Ψωρώδης. V. Ψωροειδής.]

[Ψῶσαι. V. Ψῶ.]

[Ψώσματα· παρὰ Ἀριστωνύμῳ πέπαικται ἡ λέξις τῇ Βοιωτῶν διαλέκτῳ, gl. obscura Hesychii.]

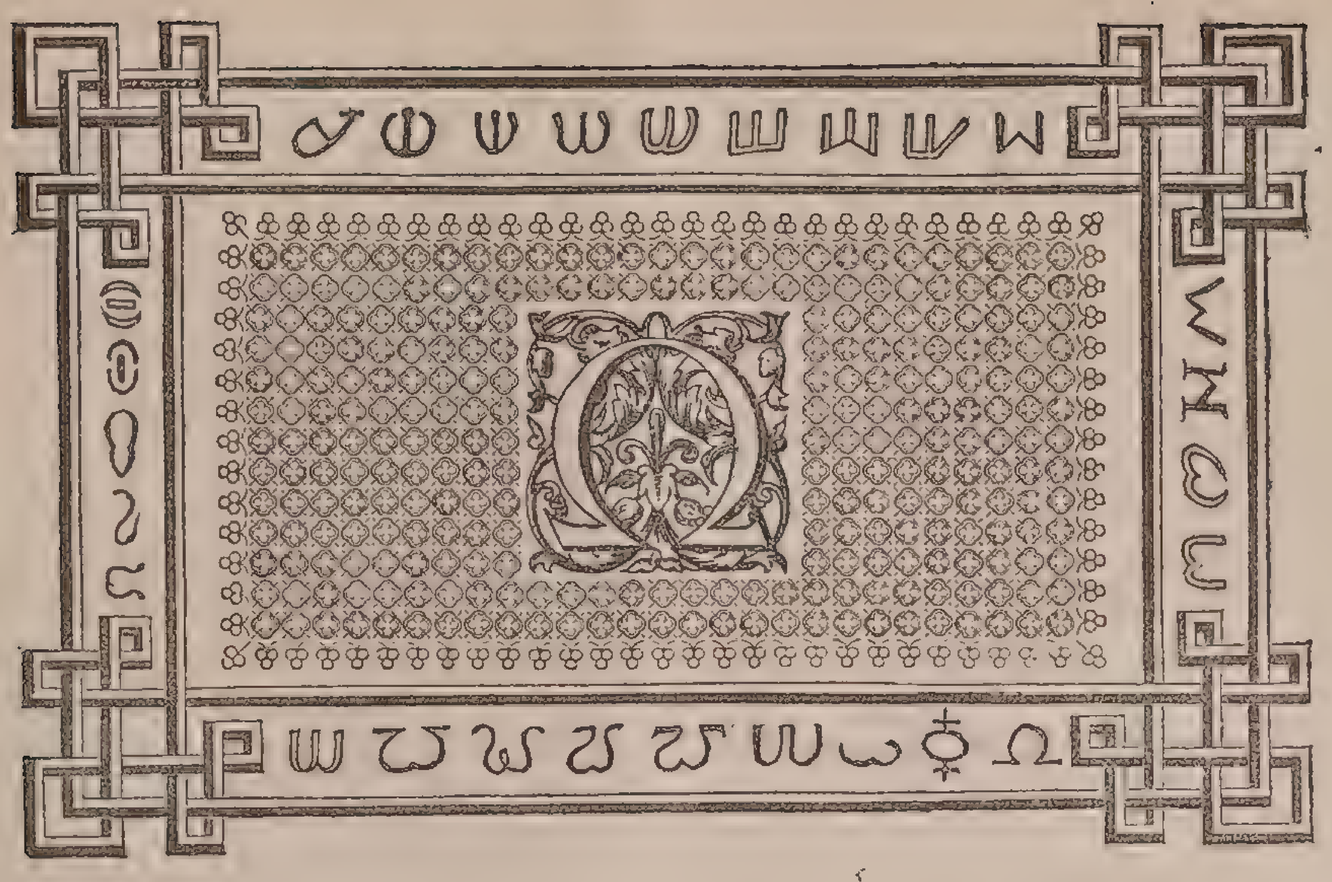
Ψωφὶς, ἴδος, ἡ, Psophis. Steph. Byz. : Ψ., πόλις Ἀρκαδίας ἀπὸ Ψώφιδος τοῦ Λυκάονος, ὑφ' οὗ φασι τὸ παλαιὸν ἐκτίσθαι αὐτὴν, ἢ ἀπὸ Ψωφῖδος τῆς Ἔρυκος θυγατρός. Ἔστι καὶ ἑτέρα πόλις Ψωφὶς Ἀκαρνανίας, ἡ παλαιὰ (corr. πάλαι) λεγομένη ... (supple Φήγεια ex Steph. s. v. Φήγεια). Ἔστι καὶ τρίτη τῆς Ἀχαΐας. Ὁ πολίτης ὤφειλεν εἶναι Ψωφίτης, τῷ τύπῳ τῶν εἰς ις ληγόντων· ἀλλὰ γέγονεν ἀπὸ τῆς γενικῆς, ὡς τῆς Ἀρκάδος Ἀρκάδιος καὶ τῆς Αὐλίδος Αὐλίδιος, οὕτω Ψωφῖδος Ψωφίδιος. Ἑκαταῖος Γενεαλογιῶν δευτέρῳ « Κάπρος ... Ψωφιδίους κακὰ πολλὰ ἔοργεν. » Ἔστι καὶ ἑτέρα Ψωφὶς, πόλις Λιβύης. Ὁ πολίτης Ψωφίτης τῷ τῆς χώρας τύπῳ. Λέγεται δὲ καὶ ἡ Ζάκυνθίων ἀκρόπολις Ψωφὶς, ὡς Παυσανίας φησὶν ὀγδόῳ (c. 24, 3) Περιηγήσεως. Ex his præ ceteris celebrata Ψωφὶς Arcadiæ, memorata ab Theophr. H. Pl. 9, 15, 6, Pausania 8, 23, 9, Ptolemæo 3, 16, Polybio 4, 70—72, aliisque, sæpe vitioso in libris accentu Ψωφίδος, ίδι, ίδα. Ἀλκμαίων ὁ διὰ Ψωφῖδος inscripta fuit Euripidis tragœdia. Diversas de conditoribus narrationes exponit Pausan. 8, 24, 1 : Ψωφῖδος οἱ μέν φασιν οἰκιστὴν γενέσθαι Ψώφιδα τὸν Ἄρρωνος τοῦ Ἐρυμάνθου τοῦ Ἀρίστα τοῦ Παρθάονος τοῦ Περιφήτου τοῦ Νυκτίμου· τοῖς δέ ἐστιν εἰρημένα θυγατέρα Ψωφῖδα εἶναι Ξάνθου τοῦ Ἐρυμάνθου τοῦ Ἀρκάδος. Τάδε μὲν οὖν οὕτω κατὰ τὴν Ἀρκάδων ἐς τοὺς βασιλέας ἔχει μνήμην· ὁ δὲ ἀληθέστατος τῶν λόγων ἐστὶν Ἔρυκος τοῦ ἐν Σικανίᾳ δυναστεύσαντος παῖδα εἶναι τὴν Ψωφῖδα· ἣ ... ἐς τὸν οἶκον οὐκ ἠξίου, καταλείπει δὲ ἔχουσαν ἐν τῇ γαστρὶ παρὰ Αυκόρτᾳ, ξένῳ μὲν ὄντι αὐτοῦ, παροικοῦντι δὲ ἐν πόλει Φηγέᾳ, πρὸ δὲ τοῦ Φηγέως τῆς βασιλείας Ἐρυμάνθῳ καλουμένῃ. Ἐπιτραφέντες δὲ αὐτόθι Ἐχέφρων καὶ Πρόμαχος Ἡρακλέους τε ὄντες καὶ τῆς γυναικὸς τῆς Σικανῆς, μετέθεντο τῇ Φηγείᾳ τὸ ὄνομα Ψωφῖδα ἀπὸ τῆς μητρός. Adjectivum Ψωφίδιοι, οἱ, ap. Polyb. 4, 71, 13; 72, 8, Pausan. 5, 24, 2; 6, 16, 5 et 7, 8, 23, 9. Ὄρος Ψωφίδιον Glaucus Anth. Pal. 9, 341. « Ex numis etiam ΨΩΦΕΙΔΙΩΝ excitat Eckhel. Doctr. num. 1, 2, p. 197, et ΦΩΦΙΣΙΩΝ in Numis vett. anecd. vol. 1, p. 141, nisi posterius est vitium, ut Ψωφίλιοι in libris Æliani V. H. 2, 33. Penultimam in Ψωφῖδος (et secundam in Ψωφίδιος) producunt poetæ. V. Ovid. Metam. 5, 607, et quæ ibi notantur. » Tzschuck. ad Melam vol. 3, 2, p. 245. Corrupte etiam apud Zonaram p. 1880 : Ψωφιλία χώρα καὶ Ψωφίλιοι. Quæ Suidæ illata nunc codicum auctoritate deleta sunt. Ψωφίλιοι, ἔθνος apud Cyrillum.]

[Ψώχεμμις, ιος, ἡ, Psochemmis. Steph. Byz. : Ψ., πολίχνιον Αἰγύπτου. Ἀρτεμίδωρος ἐν ὀγδόῳ Γεωγραφουμένων « καὶ Περίκερμις ἐκ δεξιῶν μερῶν καὶ Θαλαβαύδη καὶ Ψ. » Τὸ ἐθνικὸν Ψωχεμμίτης τῷ ῥηθέντι λόγῳ ἐν τῷ Ψιττάχεμμις.]

[Ψωχμὸς, ὁ, Comminutio. Athanas. vol. 1, p. 839.]

[Ψωχὸς s. Ψῶχος, ὁ. HSt. s. v. Ψώχω :] At Ψωχὸς, Hesych. pro γῆ ψαμμώδης, Terra arenosa : ut et Suid., apud quem προπερισπωμένως scriptum ψῶχος [sine accentu apud Photium] : afferentem itidem ψώχοντες pro θρύπτοντες, λεπτύνοντες, In frusta conterentes et comminuentes, Attenuantes, In tenuia frusta redigentes.

Ψώχω etiam ex ψῶ significante λεπτύνω derivatum est, ut Eustath. [p. 1635, 29; 1071, 9] tradit et Hesych., qui tamen non solum exp. λεπτύνω, verum etiam πλύνω [et ξαίνω] : itidemque ψώχοντες non solum λεπτύνοντες, sed etiam πλύνοντες, item ἀναξαίνοντες. [Per τρίβοντες exp. Cyrillus, per θρύπτοντες, λεπτύνοντες Photius et Suidas.] Affert Idem præterea ψώχειν pro ἀνακινεῖν, ἀνατρίβειν. [Etym. p. 818, 44 : Ψώχοντες· δρύπτοντες, λεπτύνοντες· ubi cod. Voss. addit : Γίνεται δὲ ὥσπερ ἀπὸ τοῦ σμῶ τὸ καθαίρω παράγωγον σμήχω, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ψῶ, ὃ σημαίνει τὸ ἠρέμα ὁμαλίζω καὶ κολακεύω, ψήχω, τὸ ὁμαλῶς ἅπτομαι, καὶ καταψήχω, καὶ τροπῇ τοῦ μακροῦ εἰς μακρὰν ψώχω. Legitur apud Lucam 6, 1 : Ἡσθιον ψώχοντες τοὺς στάχυας ταῖς χερσί. Unde Epiphan. vol. 1, p. 158, D : Τίλλουσι στάχυας σαββάτῳ καὶ ψώχουσι καὶ ἐσθίουσι. Idem usus verbi Σώχω, quod v. Cum ψώχω id comparat Etym. M. p. 742, 9. || Forma media Nicand. Th. 629 : Αὖά τε θύμβρης στρομβεῖα ψώχοιο· quod schol. exp. περιφερῆ καρπὸν λείωσον.]

[nota vigesimæ quartæ apud Græcos literæ, quam recentiores grammatici ω μέγα, ut O ο μικρὸν, vocarunt, veteres simpliciter ὦ nominarunt, ut Callias ap. Athen. 10, p. 453, D : Φῖ, χῖ τε τῷ ψῖ εἰς τὸ ὦ· et Plato Crat. p. 393, D : Ὥσπερ τῶν στοιχείων οἶσθα ὅτι ὀνόματα λέγομεν, ἀλλ' οὐκ αὐτὰ τὰ στοιχεῖα, πλὴν τεττάρων, τοῦ τε ε καὶ τοῦ υ καὶ τοῦ ο καὶ τοῦ ω, τοῖς δ' ἄλλοις φωνήεσί τε καὶ ἀφώνοις οἶσθα ὅτι περιτιθέντες ἄλλα γράμματα λέγομεν, ὀνόματα ποιοῦντες. Et Theæt. p. 203, C : Σ καὶ ω... ἐστὶν ἡ πρώτη συλλαβὴ τοῦ ἐμοῦ ὀνόματος· Phædr. p. 244, D : Οἰονοητικὴν ἐπωνόμασαν, ἣν νῦν οἰωνιστικὴν τὸ ω σεμνύνοντες οἱ νέοι καλοῦσιν. Codices in hujusmodi locis plerumque non nomen literæ exprimunt, quod ὦ in versu Calliæ scribitur, sed solam figuram literæ, plerumque lineola superposita ō, et rectius quidem, ut ex verbis Platonis apparet. Est autem ω inter literas ab Simonide inventas : nam antiquitus ο et breve et longum eodem signo O exprimebatur, superscripta interdum literæ longæ lineola, Ō : v. schol. Dionys. Thr. in Bekk. Anecd. p. 780, Villois. Proleg. ad Hom. Il. p. v, Franz. Elem. Epigr. p. 23. Exempla literæ longæ per O expressæ supersunt in titulis antiquioribus, velut Theræis, quæ ad Solonis et Pisistrati tempora spectant. Ab Atheniensibus Ω, etsi non hac forma, sed antiquiore Ѡ, cum septem aliis alphabeti Ionici literis auctoritate publica est introductum archonte Euclide olymp. 94, 2 (quæ τὰ γράμματα τὰ ἀπ' Εὐκλείδου ἄρχοντος dicuntur) : nam privatim jam ante tempus illud aliquem literarum illarum usum fuisse inscriptionum exempla plura docent et e locis Platonicis supra appositis colligi potest], quoniam ultimum in literarum serie locum tenet, pro Fine ponitur ab Joanne Apost. Apoc. 1, [8] : Ἐγώ εἰμι τὸ Α καὶ τὸ Ω· subjungit enim, velut exponens, ἀρχὴ καὶ τέλος, Ego sum A et Ω, principium et finis. Paulo post autem, Ἐγώ εἰμι τὸ Α καὶ τὸ Ω, ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος, Ego sum A et Ω, primus et ultimus. Sed illa repetitio in plerisque exemplaribus non habetur; atque adeo vetus Interpres eam non agnoscit. Sunt qui putent proverbiale id loquendi genus fuisse, qua de re dubito; sed utut sit, usurpatum ab Apostolo fuisse puto ad exprimendum quiddam quod de sola æternitate dici potest. Vide doctissimi Interpretis Annott., in quibus merito ab Erasmo de illa dicendi formula dissentit. Apud Martial. [5, 26] certe « A penulatorum » alio sensu dicitur, sc. pro Primo et præcipuo.

|| Ω ubi numeralis est nota, numerum Octingentorum indicat, litera ρ indicante Centum, litera σ, Ducenta : et ita crescente semper in sequentibus numero : solet autem plerumque scribi ϖ superposita lineola, quum numeralis nota est. Invenitur et ω′ : quorum utrumque observatur et in unaquaque ceterarum literarum quum numerum indicant.

|| Ὦ in conjunctivo modo, pro πέμψω, Mittam, ab ἵημι : sicut ἐφῶ ab ἐφίημι, et ἀφῶ ab ἀφίημι dicitur. Meminit Eust., nullum tamen exemplum illius simplicis ὦ afferens, sicut nec compositorum : quorum alioqui frequentior est usus. || Item Ὦ pro πληρῶ, vide ap. Eund. p. 1626. || At vero ῷ habens etiam ι subscriptum, dativus est articuli ὅς, de quo dictum fuit supra. [Quæ hic sequuntur, suo loco inseruimus s. v. Ὅς vol. 5, p. 2267. Post quæ pergit HSt. :] Quum autem dicunt ᾧ μὲν, ᾧ δὲ, tunc postpositivo articulo utuntur pro præpositivo; perinde enim est ac si dicerent τῷ μὲν, τῷ δὲ, i. e. Uni quidem, alteri vero : veluti quum ita loquimur, Uni quidem hoc dedit, alteri vero illud. Sed interdum repetitur ᾧ δέ : ut in hoc Luciani loco [Timon. c. 57] : Διαδιδοὺς ἅπασιν, ᾧ μὲν, πέντε δραχμάς· ᾧ δὲ τάλαντον· ᾧ δὲ, μνᾶν. Sic quoque ἐφ' ὧν μὲν, ἐφ' ὧν δὲ, ap. Diosc. Invenitur etiam ὃς μὲν, ὃς δὲ, pro ὁ μὲν, ὁ δέ : eodemque modo in neutro genere, ὃ μὲν, ὃ δέ· ut Matth. 13, [8] : Καὶ ἐδίδου καρπὸν, ὃ μὲν ἑκατὸν, ὃ δὲ ἑξήκοντα, ὃ δὲ τριάκοντα. Apud Marcum autem hunc usum præstat particula ἓν, 4, [8] : Καὶ ἔφερεν ἓν τριάκοντα, καὶ ἓν ἑξήκοντα, καὶ ἓν ἑκατόν· quum antea dixisset ὃ μὲν, et paulo post, ἄλλο δὲ, rursum καὶ ἄλλο. || Ὦ conjunctivi modi, est ab εἰμὶ, Sum. Est autem ὦ, Sim. Sec. pers. ἦς, Sis. Tert. pers. ᾖ, Sit. Pro quo ὦ Iones dicunt Ἔω. [V. Εἰμί.]

Ὦ autem adverbium, interdum est vocantis, s. inclamantis [Ὦ vocativum articuli ὁ esse multorum grammaticorum opinio fuit, memorata ab Apollonio De synt. p. 29, 25; 51, 28; 53, 21; 54, 27. Ipse eam improbat p. 69, 26, quia etiam ὦ οὗτος dicatur, cui pronomini non præponatur articulus. Improbavit etiam Herodianus, ex quo Arcadius p. 200, 17 : Τὸ ὦ ψιλοῦται· οὐ γὰρ ἄρθρον, ἀλλ' ἐπίρρημα κλητικόν. Copiosius illos refutant schol. Dionysii Thr. in Bekk. An. p. 903, et Helladius ap. Photium Bibl. p. 530, 14—31, recte ὦ appellantes ἐπίρρημα κλητικόν. Alteram opinionem sequitur Hesych. : Ὦ· ἄρθρον κλητικῆς πτώσεως, οἷον, ὦ ἄνθρωπε. Conjungitur autem plerumque cum vocativo, sæpe tamen etiam cum nominativo nominum, adjectivorum, participiorum. Cum vocativo], ut Aristoph. Nub. [223] : Ὦ Σώκρατες, ὦ Σωκρατίδιον· ad quæ verba respondet Socrates, Τί με καλεῖς, ὦ ἐφήμερε; (Paulo ante tamen habetur Σώκρατες, sine hoc adverbio. Itidemque in hoc ejusdem comœdiæ loco [80] : Φειδιππίδη, Φειδιππίδιον· ad quæ respondet, Τί ὦ πάτερ;) Interdum autem non est vocantis, sed potius invocantis, idque cum admiratione : de quo usu dicetur aliquanto post. Interdum, et quidem sæpe, adhibetur simpliciter interrogationi, s. compellationi [quæ vel initio orationis ponitur, vel

post verba aliquot interponitur, ut sæpissime apud oratores ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι vel ὦ Ἀθηναῖοι, ὦ ἄνδρες δικασταὶ vel ὦ δικασταὶ, et quæ sunt alia plurima hujusmodi]. Hom. [Il. M, 169 : Ὦ φίλοι, Ἀργείων ὅς τ' ἔξοχος ὅς τε μεσήεις·] Od. P, 375 : Ὦ ῥίγνωτε συβῶτα, τίη δὲ σὺ τόνδε πόλινδε Ἄγαγες; vel Ὦ ῥίγνωτε. Est autem interrogatio objurgatoria, i. e. cum objurgatione conjuncta. Apud Hom. Il. P, [139] legimus, Ὦ πέπον, ὦ Μενέλαε διοτρεφὲς, οὐκέτι νῶϊ Ἔλπομαι αὐτῷ περ νοστησέμεν ἐκ πολέμοιο. [Hesiod. Op. 27 : Ὦ Πέρση, σὺ δὲ ταῦτα τεῷ ἐνικάτθεο θυμῷ (et similiter v. 274), eadem collocatione verborum qua v. 248 : Ὦ βασιλεῖς, ὑμεῖς δὲ καταφράζεσθε κτλ. Ib. 641 : Τύνη δ', ὦ Πέρση, ... Æsch. Sept. 69 : Ὦ Ζεῦ τε καὶ γῆ καὶ πολισσοῦχοι θεοί· 118 : Ὦ Ζεῦ πάτερ. Et sic alii quivis. « Herodot. 1, 32 : Ὦ Κροῖσε· 1, 87 : Ὦ βασιλεῦ, et frequenter alibi. Ubi vocativus quem præcedit ὦ particula, incipit a vocali α ibi α absorbetur. Sic ὤνθρωπε, sive ὦ 'νθρωπε 1, 35; 8, 125. Similiter ὤναξ sive ὦ 'ναξ 1, 159; 4, 150, 155; 7, 141, libris inter ὤναξ, ὦ ναξ et ὦ 'ναξ variantibus.» Schweigh. Eadem crasis non solum frequentissima apud poetas, sed etiam in prosa oratione reperitur in vocabulis multo usu tritis, velut ὦ 'γαθὲ, quod plurimi pleno ὦ ἀγαθὲ videntur prætulisse. Contra ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὦ ἄνδρες δικασταὶ constanter dixisse videntur oratores, non ὤνδρες.] Aristoph. Pl. [343] : Ἀλλ' οὐδὲν ἀποκρύψας ἐρῶ, μὰ τοὺς θεοὺς, Ὦ Βλεψίδημ'· ἄμεινον ἢ χθὲς πράττομεν· ubi est Chremyli respondentis ad id de quo interrogabatur. Sic ap. Lucian. in Pisc. [c. 19] interroganti Philosophiæ qua esset patria, respondetur, Σύρος, ὦ Φιλοσοφία. Paulo ante autem dixerat ipsa Philosophia, Εἶτα δεδίατε, ὦ Ηλάτων, καὶ Χρύσιππε, καὶ Ἀριστότελες, μήτι ψεύσηται ὑπὲρ αὐτοῦ, ἀλήθεια οὖσα; quibus verbis respondet ad ista Aristotelis verba, Ὁρᾷς; προσεταιρίζεται καθ' ἡμῶν, ὦ Φιλοσοφία, τὴν ἀλήθειαν. Nonnunquam illo utuntur apud eos quibus aliquid jubent : ut ibid.: Ἕπεσθον, ὦ Ἐλευθερία, καὶ Παῤῥησία, μεθ' ἡμῶν. Nec vero propriis duntaxat nominibus præfigitur, sed et appellativis : iisque vel ejusmodi quibus honorifice aut certe blande aliquem compellamus, vel contra objurgationi s. increpationi accommodatis. In eodem Luciani opusculo [c. 17] quum dixisset Philosophia, Σὺ δ', Ἔλεγχε, αὐτοῦ περίμεινον, respondetur, Μηδαμῶς, ὦ δέσποινα· ἡκέτω δὲ καὶ οὗτος καὶ εἴ τις ἄλλος. Ibid.: Ὑμεῖς δὲ, ὦ φίλαι, ἐν τῇ ποικίλῃ τέως περιπατήσατε. Sic dicitur ὦ φίλε, et interdum ὦ φιλότης pro eodem : quo inter alios utitur Lucian. (Aliquando autem adjectivi aut etiam substantivi vocativo subjungitur nominis proprii vocativus. Exemplo esse possint, Ὦ φίλε Πῶλε, Ὦ φίλε Σώκρατες· et ὦ δέσποινα Φιλοσοφία, in eodem illo Luciani opusculo. Item, Ὦ παῖ Καρίων, τὰ στρώματ' ἐκφέρειν ἐχρῆν, Aristoph. Pl. 624.) [Longe usitatissimum est ὦ adjectivo et substantivo præpositum, ut Æsch. Prom. 1091 : Ὦ μητρὸς ἐμῆς σέβας· 577 : Ὦ Κρόνιε παῖ· 894 : Ὦ πότνιαι Μοῖραι· Sept. 147 : Ὦ φιλτάτα Λατογενὲς κόρα Διός· 255 : Ὦ παγκρατὲς Ζεῦ· 312 : Ὦ πολιοῦχοι θεοί. Et sic alii scriptores quivis. Non raro substantivum adjectivo præponitur, de quo dixerunt Schæfer. Melet. crit. p. 114, et Erfurdt. ad Soph. Ant. 738. Sic Soph. El. 622 : Ὦ θρέμ' ἀναιδές· 1161 : Ὦ δέμας οἰκτρόν· OEd. 58 : Ὦ παῖδες οἰκτροί. Eurip. Iph. T. 344 : Ὦ καρδία τάλαινα. Aristoph. Eq. 108 : Ὦ δαῖμον ἀγαθέ. Rarius in oratione prosa, ut ap. Platon. Phædro p. 244, A : Ὦ παῖ καλέ· Soph. p. 230, C : Ὦ παῖ φίλε (ut ὦ Ἰὰν φίλε Theocr. 7, 106)· Phileb. p. 53, C : Ὦ Πρώταρχε φίλε. Epist. Jacobi 2, 20 : Ὦ ἄνθρωπε κενέ. Porro ὦ inter adjectivum et substantivum collocatur, ut in exemplis partim ab Lobeck. ad Phryn. p. 565 allatis, Homer. Il. P, 716 : Ἀγακλεὲς ὦ Μενέλαε· Δ, 189 : Φίλος ὦ Μενέλαε. H. in Apoll. 14 : Χαῖρε, μάκαιρ' ὦ Λητοῖ. Aristoph. Nub. 1206 : Μάκαρ ὦ Στρεψίαδες, in cantico sublimiorem poesin imitante. Nam in vulgari Comicorum lingua et in oratione prosa nihil hujusmodi reperiri videtur : nisi quis, quæ quorundam opinio fuit, ap. Plat. Euthyd. p. 271, E : Θαυμάσι' ὦ Κρίτων πάνσοφοι ἀτεχνῶς, θαυμάσι' pro θαυμάσια accipere velit, quod θαυμάσια potius est, cum πάνσοφοι conjungendum, ut in codicibus multis plene scriptum. Inter substantivum et adjectivum Hom. Od. Θ, 408, Σ, 121, Υ, 199 : Χαῖρε, πάτερ ὦ ξεῖνε. Apoll. Rh. 4, 1411 : Δαίμονες ὦ καλαί. Crinag. Anth. Pal. 7, 636 : Ποιμὴν ὦ μάκαρ. Sic ap. Aristoph. Ach. 496 : Μή μοι φθονήσετ', ἄνδρες οἱ θεώμενοι, codex Rav. ὦ θεώμενοι, quod non præferendum. Inter duo substantiva vel nomina propria, Hesiod. Sc. 78 : Ἥρως, ὦ Ἰόλαε. Pind. Ol. 8, 1 : Μᾶτερ ὦ χρυσοστεφάνων ἀέθλων Οὐλυμπία. Æsch. Eum. 321 : Μᾶτερ, ἅ μ' ἔτικτες, ὦ μᾶτερ. Soph. Phil. 794 : Ἀγάμεμνον, ὦ Μενέλαε. Duplicati ὦ exemplum Homericum ὦ πέπον, ὦ Μενέλαε, supra attulit HSt. Ejusdem generis hæc sunt, Æsch. Eum. 754 : Ὦ Παλλὰς, ὦ σώσασα τοὺς ἐμοὺς δόμους. Soph. Phil. 799 : Ὦ τέκνον ὦ γενναῖον· 1128 : Ὦ τόξον φίλον, ὦ φίλων χειρῶν ἐκβεβιασμένον. Eurip. Ion. 112 : Ἄγ' ὦ νεηθαλὲς ὦ καλλίστας προπόλευμα δάφνας· Cycl. 266 : Ὦ κάλλιστον, ὦ Κυκλώπιον. Pompeius ap. Stob. Flor. 78, 7 : Δεῦτ' ὦ τέκν' ὦ στερχθένθ' ὅσον πλεῖστον θέμις. Aristoph. Eq. 726 : Ὦ δημίδιον, ὦ φίλτατον· Vesp. 1512 : Ὦ Καρκίν', ὦ μακάριε τῆς εὐπαιδίας· Eccl. 1129 : Ὦ δέσποτ', ὦ μακάριε καὶ τρισόλβιε· Pac. 1198 : Ὦ φίλτατ', ὦ Τρύγαιε. Sed Nub. 412 : Ὦ τῆς μεγάλης ἐπιθυμήσας σοφίας ὤνθρωπε παρ' ἡμῶν, probabilius est ἄνθρωπε, quod ex Diog. L. 2, 27 restitutum. Præmisso alio sine ὦ vocativo Thesm. 209 : Εὐριπίδη, ὦ φίλτατ', ὦ κηδεστὰ, μὴ σαυτὸν προδῷς. Interdum tribus pluribusque adeo allocutionis membris præmittitur, ut ap. Soph. Phil. 242 : Ὦ φιλτάτου παῖ πατρὸς, ὦ φίλης χθονὸς, ὦ τοῦ γέροντος θρέμμα Λυκομήδους· Tr. 1090 : Ὦ χέρες χέρες, ὦ νῶτα καὶ στέρν', ὦ φίλοι βραχίονες. Quater repetitum ap. Soph. Phil. 936 : Ὦ λιμένες, ὦ προβλῆτες, ὦ ξυνουσίαι θηρῶν ὀρείων, ὦ καταρρῶγες πέτραι. Comica exaggeratione octies ap. Aristoph. Av. 1271 : Ὦ Πεισθέταιρ', ὦ μακάρι', ὦ σοφώτατε, | ὦ κλεινότατ', ὦ σοφώτατ', ὦ γλαφυρώτατε, | ὦ τρισμακάρι', ὦ κατακέλευσον.] Alterius autem generis sunt hæc, [frequentia in comœdia et apud dialogorum scriptores], Ὦ μέλεε, Ὦ δαιμόνιε, Ὦ βέλτιστε, atque alia quæ ironice dicuntur. [Æsch. Prom. 999 : Τόλμησον, ὦ μάταιε· Sept. 370 : Πευθώ τιν' ἡμῖν, ὦ φίλαι, νέαν φέρει· 653 : Ὦ θεομανές τε καὶ θεῶν μέγα στύγος. Cum nomin. Æsch. Prom. 546 : Ὦ φίλος· 88 : Ὦ δῖος αἰθὴρ καὶ ταχύπτεροι πνοαί· et in locis Tragicorum non paucis ubi non tam alloquentis vel invocantis quam exclamantis est : quales v. infra sub Ὦ oxytono.] Sciendum est præterea participio jungi hoc adverbium, ut ap. illum Comicum [Pl. 268] : Ὦ χρυσὸν ἀγγείλας ἐπῶν· πῶς φῄς; πάλιν φράσον μοι. Dem. Pro cor. [p. 248, 10] : Ὦ λέγων εὐχερῶς ὅ,τι ἂν βουληθῇς, ubi tamen quidam fortassis malint ὦ scribere. [Æsch. Prom. 613 : Ὦ κοινὸν ὠφέλημα θνητοῖσιν φανείς. Aristoph. Vesp. 1096 : Ὦ πάλαι ποτ' ὄντες ἡμεῖς ἄλκιμοι μὲν ἐν μάχαις.]

|| Ὦ interdum etiam est admirantis, s. exclamantis, vel cum admiratione exclamantis : in quo usu duplicem construct. habet. Interdum enim, et quidem frequenter, vocativo jungitur nominis alicujus ex Deis, veluti quum dicitur ὦ Ἡράκλεις, s. ὦ Ἄπολλον, s. ὦ Ζεῦ. [Sic chorus ap. Soph. OEd. Col. 221, audito OEdipi nomine horroris significandi caussa exclamat, Ὦ Ζεῦ· et in simili caussa ib. 532. Et 1456 : Ἔκτυπεν αἰθὴρ, ὦ Ζεῦ· Phil. 1139 : Μυρί' ... ὃς ἐφ' ἡμῖν κάκ' ἐμήσατ', ὦ Ζεῦ. Aristid. vol. 1, p. 429, 17 : Τὰ τείχη κατέσκαψαν ταῖς ἡμετέραις αὐτῶν χερσὶν, ὦ Ζεῦ.] Plato Symp. fin.: Ὦ Ζεῦ, εἰπεῖν τὸν Ἀλκιβιάδην, οἷα αὖ πάσχων ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου, οἴεταί μου δεῖν πανταχῇ περιεῖναι. Aristoph. Nub. [153] : Ὦ Ζεῦ βασιλεῦ τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν· Plut. init.: Ὡς ἀργαλέον πρᾶγμ' ἐστὶν, ὦ Ζεῦ καὶ θεοὶ, Δοῦλον γενέσθαι παραφρονοῦντος δεσπότου. Dem. Pro cor. autem dixit, Δεινὸν μὲν, ὦ γῆ καὶ θεοί. Sic in Or. adv. Aristocratem : Εἶτ' οὐ δεινὸν, ὦ γῆ καὶ θεοὶ, καὶ φανερῶς παράνομον, κτλ. [Aristid. vol. 1, p. 429, 19 : Ὦ γῆ καὶ θεοὶ καὶ δίκαι. Similiter cum indignatione Aristoph. Ach. 225 : Ὅστις, ὦ Ζεῦ πάτερ καὶ θεοὶ, τοῖσιν ἐχθροῖσιν ἐσπείσατο.] Obiter autem has exclamationes, aut, si mavis, admirativas exclamationes, nota, Ὦ Ζεῦ, et Ὦ Ζεῦ βασιλεῦ· item Ὦ Ζεῦ καὶ θεοὶ, et Ὦ γῆ καὶ θεοί. Legimus vero ap. eund. Dem. in illa ipsa oratione, ista quoque, Ὦ γῆ, καὶ ἥλιε, καὶ ἀρετή. [Frequens hujusmodi exclamationum usus in tragœ-

dia potissimum et apud oratores, vocativo interdum iterato, ut ap. Soph. Aj. 694 : Ἰὼ ἰὼ Πὰν Πὰν, ὦ Πὰν Πὰν ἁλίπλαγκτε· Tr. 1031 : Ὦ Παλλὰς Παλλάς, τόδε μ' αὖ λωβᾶται· Phil. 797 : Ὦ θάνατε θάνατε· 1188 : Ὦ ποὺς πούς· Tr. 1089 : Ὦ χέρες χέρες· OEd. Col. 1099 : Ὦ πάτερ πάτερ· El. 120 : Ὦ παῖ παῖ δυστανοτάτας ματρός· OEd. T. 629 : Ὦ πόλις πόλις (ut ap. Aristoph. Ach. 27)· 1403 : Ὦ γάμοι γάμοι. Aristoph. Vesp. 323 : Ἀλλ', ὦ Ζεῦ Ζεῦ, μέγα βροντήσας. ...] Observandum est etiam Ὦ γῆ, sequente genitivo, ap. Aristoph. (ut ex eo attuli paulo ante, Ὦ Ζεῦ βασιλεῦ τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν) Nub. [364]: Ὦ γῆ τοῦ φθέγματος, ubi quidam interpr. O vocem admirandam. (Tale est ap. Xen. Ἡράκλεις, τῆς παραδοξολογίας, ubi observa omitti hoc adverbium ὦ, sicut et in isto Plat. loco omittitur ante Ἄπολλον, De rep. 6 : Ἄπολλον, ἔφη, δαιμονίας ὑπερβολῆς.) Altera autem construct. est cum præp. πρὸς, veluti quum dicitur ὦ πρὸς τῶν θεῶν. Cui simile est ap. Greg. Naz. : Ὦ πρὸς τῆς τριάδος αὐτῆς. Vide Πρός [vol. 6, p. 1834, ubi duo attulit Platonis exempla unumque Xenophontis. Soph. Aj. 371 : Ὦ πρὸς θεῶν ὕπεικε καὶ φρόνησον εὖ· OEd. T. 1037 : Ὦ πρὸς θεῶν, πρὸς μητρὸς, ἢ πατρὸς φράσον. Alexis ap. Athen. 15, p. 700, A : Ποῖος γάρ ἐστι φανὸς, ὦ πρὸς τῶν θεῶν ...; Demosth. p. 546, 10 : Καὶ τίνα, ὦ (nam sic scribitur) πρὸς τῶν θεῶν, ἔξετ' εἰπεῖν πρόφασιν; Plut. Mor. p. 397, D : Μὴ παίζε, εἶπεν, ὦ πρὸς θεῶν· et in initio orationis ib. p. 676, C. Ib. p. 722, C : Τί παθόντες, ὦ πρὸς Διὸς ...· 935, A : Ὦ πρὸς αὐτῆς τῆς σελήνης. Sed hæc exempla rectius ad ὦ oxytonum referuntur, idemque de aliis dicendum formulis obtestandi, in quibus codices inter ὦ et ὦ̃ variant, ut ὦ̃ νὴ Δία ap. Aristoph. Lys. 836; ὦ̃ νὴ τὸν Ἀπόλλω Eccl. 160. Et de ὦ̃ cum imperativo, Æsch. Ag. 22 : Ὦ χαῖρε λαμπτὴρ νυκτός· Suppl. 602 : Ὦ χαῖρε πρέσβυ. Soph. Aj. 91 : Ὦ χαῖρ' Ἀθάνα· et El. 666. Idem fragm. 58 : Βοᾷ τις, ὦ̃ ἀκούετε· 393 : Ὦ ἀμφ' ἐμοῦ στεῖλαι. Eur. El 112, 128 : Ὦ (ὦ Seidl.) ἔμβα ἔμβα (corr. βᾶ cum L. Dindorfio in Thesauro vol. 3, p. 800) κατακλάουσα. Aristoph. Lys. 1097 : Ὦ χαίρετ', ὦ̃ Λάκωνες. Imperativo postpositum ap. Soph. Ant. 1150 : Προφάνηθ' ὦ̃, Ναξίαις σαῖς ἅμα περιπόλοις. Nam sic scripturam codicis προφάνηθι Ναξίαις metri indicio correxit Musgr. Eur. Cycl. 51 : Ὕπαγ' ὦ̃ κεράστα.]

|| Ὦ οὗτος, Heus tu, Eja tu, vocantis, aut simpliciter compellantis : vide in Οὗτος. Invenitur et plur. Ὦ οὗτοι, quod Bud. putat alicubi accipi etiam pro O amici. [Ὦ post οὗτος Aristoph. Av. 274 : Οὗτος, ὦ̃ σέτοι (intellige καλῶ)· ubi alter respondet, Τί βωστρεῖς;]

|| Superest Ὠ oxytonum, quod interdum θαυμαστικὸν, interdum σχετλιαστικὸν est; aut etiam est ita θαυμαστικὸν ut simul aliquam σχετλιασμοῦ signif. inclusam habeat. [Hesych. : Ὠ, θαυμαστικῶς (vel θαυμαστικόν), λίαν, οἷον (Ep. ad Rom. 11, 33) « Ὠ βάθος πλούτου καὶ σοφίας καὶ γνώσεως θεοῦ. » Ὠ, ἐπίρρημα σχετλιασμοῦ. Etym. M. p. 79, 13 : Τὸ ὤ ἡνίκα θαυμαστικὸν λαμβάνεται, ὀξύνεται καὶ χωρεῖ εἰς ἐπιρρηματικὴν σύνταξιν, οἷον ὦ̃ Ἡράκλεις. Etym. Gud. p. 576, 40 : Ὦ κλητικὸν ἐπίρρημα· ὤ ὀξυνόμενον σχετλιαστικὸν, ὦ̃ τοῦ ἰδίου, ὦ̃ ἐγώ. Explicatius Thom. M. p. 930 (408 Ritsch.) : Τὸ ὦ̃ μετὰ τῆς κλητικῆς οὐδέποτε ὀξύνεται, εἰ καὶ ἔκπληξιν ὁ λόγος ἔχει καὶ θαῦμα, οἷον ὦ̃ Ἡράκλεις, ὦ̃ θαῦμα θαυμάτων. Οὐ γὰρ τὸ ὦ̃ μόνον ἐν τούτοις ἐμφαίνει τὴν ἔκπληξιν καὶ τὸ θαῦμα, ἀλλὰ μετὰ τῶν κλητικῶν. Ὅτε δὲ ἐπάγεται γενικὴ, ἐξ ἀνάγκης ὀξύνεται· τότε γὰρ πάντως ἢ σχετλιαστικόν ἐστιν, οἷον ὤ τῆς ἐμῆς ἀθλιότητος, ἢ θαυμαστικὸν, οἷον ὤ τοῦ ξένου μετάλλου. Διὸ καὶ τὴν γενικὴν ἔχει ἐπαγομένην λαμβανομένου ἔξωθεν τοῦ ἕνεκα. Oxytonum ὤ sæpissime servatum in quorumvis scriptorum codicibus, sed ab editoribus non raro in ὦ̃ mutatum : v. Brunck. ad Aristoph. Lys. 836 et Bast. ad Aristæn. p. 209, qui longa experientia edoctum se esse scribit libros mss. exacte servare discrimen grammaticorum inter ὤ et ὦ̃ : quod etiam HSt. observavit, ut apparet ex iis quæ infra dixit.] Quum admirativum est duntaxat, genitivo jungitur, nonnunquam nominativo. [Cum genit. Theocr. 15, 123 : Ὤ ἐβένω, ὤ χρυσῶ, ὤ ἐκ λευκῶ ἐλέφαντος αἰετῶ. Hipparch. ap. Athen. 11, p. 484, D : Ὤ περιβοήτου, φιλτάτη, λαβρωνίου.] Anthol. in Epigr. quodam Philodemi, p. 469 A meæ ed. [Anth. Pal. 5, 132] : Ὤ ποδὸς, ὤ κνήμης, ὤ τῶν ἀπόλωλα δικαίως Μηρῶν, ὤ γλουτῶν, ὤ κτενὸς, ὤ λαγόνων, Ὤ ὤμων, ὤ μαστῶν, κτλ. Lucian. Piscat. [c. 5] : Ὤ τῆς ἀναισχυντίας. Apud Eund. in Dial. qui Κατάπλους s. Τύραννος inscribitur [c. 21] : Ὤ καλῆς ναυτιλίας καὶ ἐπικερδοῦς τήμερον· ubi tamen ita est admirantis ut simul sit exultantis, s. præ exultatione exclamantis. Greg. Naz. : Ὤ τοῦ θαύματος. Latini autem suum O accusativo jungunt; ideoque ὤ τοῦ θαύματος reddendum fuerit, O rem miram, vel O miraculum. Apud Eund. : Ὤ θεοῦ τὸ μέλλον κηρύττοντος. [Aristæn. 1, 17 : Ὤ δυστρόπου γυναικὸς, ὦ̃ βαρβάρων ἠθῶν, ὤ ψυχῆς ἀνημέρου.] Cum nominativo autem [Æsch. Prom. 45 : Ὦ πολλὰ μισηθεῖσα χειρωναξία·] in hoc Juliani loco, in Ep. quadam ad Liban. [Ep. 14, p. 20 Heyl., ubi ὦ̃, sed cod. Leid. ὤ] : Ὤ λόγος, ὤ φρένες, ὤ σύνεσις, ὤ ἐπιχειρήματα, ὤ ἁρμονία, ὤ συνθήκη· hæc enim dicit, admiratione prosequens orationem Libanii; subjungitque, Μακάριος εἶ, λέγειν οὕτω, μᾶλλον δὲ φρονεῖν οὕτω δυνάμενος. Apud Eund. : Ὤ παρ' ἐλπίδα σεσωσμένος ἐγώ. [Aristæn. 1, 1 : Ὤ φύσεως τὸ κάλλιστον φιλοτέχνημα· ὤ γυναικῶν εὐκλεια.] Sed lectorem admonitum volo, inveniri etiam ὦ̃ scriptum pro hac signif. Ac memini profecto me aliquando conferentem vetera quorundam scriptorum exemplaria cum typographicis, invenire in illis ὤ, quum hæc haberent ὦ̃. Quod si quis hujus etiam scripturæ, in ea de qua nunc agitur signif., exempla postulet, quendam ei locum indicabo unde plurima petere possit. Is est ap. Greg. Naz. in Epitaph. Sororis. Ibi enim legimus in Ald. edit. [Or. 8, p. 226, C] : Ὦ πιναροῦ σώματος, καὶ ἐνδύματος ἀρετῇ μόνον ἀνθοῦντος· ὦ̃ ψυχῆς διακρατούσης τὸ σῶμα καὶ δίχα τροφῆς σχεδὸν, ὥσπερ ἄϋλον. Paulo post [D], Ὦ νυκτῶν ἀΰπνων. Quibus interjicitur ejusdem particulæ cum nominativo constructio : ubi scribit [ib.], Ὦ Δαβὶδ, ταῖς πισταῖς μόνον ψυχαῖς οὐ μακρὰ μελῳδήσας. Post quæ verba ad priorem illam construct. revertens, dicit, Ὦ μελῶν ἁπαλότητος ἐπὶ γῆς ἐῤῥιμμένων, καὶ παρὰ τὴν φύσιν τραχυνομένων. Et rursum cum nomin., Ὦ πηγαὶ δακρύων κτλ. Paulo post, Ὦ θερμότης πνεύματος. Item, Ὦ γυναικεία φύσις. Sic denique et in sequentibus unam construct. alteri intermiscet, ubique cum ὦ̃, non cum ὤ : sed ego non dubito quin reponi ubique hæc [codicum] scriptura debeat. Ὠ autem σχετλιαστικὸν genitivo itidem jungitur, ut [Arched. ap. Athen. 7, p. 294, B, et Apollod. ap. Stob. Flor. 121, 13 : Ὤ ταλαιπώρου βίου·] in hoc Pantelei v., Ὤ κενεοῦ καμάτοιο καὶ ἀπρήκτου πολέμοιο. Lucian. : Ὤ τῆς συμφορᾶς, O calamitatem. Sic dicitur ὦ̃ τῆς τύχης, et ὦ̃ τῆς ἐμῆς ἀθλιότητος : itidemque cum aliis ejusmodi genitivis. Potestque alicubi etiam Heu, Proh. Interdum autem nomin. habet, ut ὦ̃ τάλας ἐγὼ, Soph. Aj. [981. Usitatissima Tragicis ὦ̃ τάλας ἐγώ, ὦ̃ τάλαιν' ἐγώ (pronomine vel addito vel omisso), ὦ̃ ὀΰσμορος, ὦ̃ μέλεος, et quæ sunt similia. Nec rara in prosa, ut apud LXX Esaiæ 6, 5 : Ὤ τάλας ἐγὼ, ὅτι κατανένυγμαι. Et ante ὁ vel οἱ articulum, Ezech. 34, 2 : Ὤ οἱ ποιμένες Ἰσραὴλ, μὴ βόσκουσιν. Habac. 2, 9 : Ὤ ὁ πλεονεκτῶν πλεονεξίαν κακὴν· 15 : Ὤ ὁ ποτίζων τὸν πλησίον αὐτοῦ ἀνατροπήν.] Lucian. [De merc. cond. c. 30] : Ὤ δείλαιος ἐγὼ, φὴς, καὶ ἄθλιος. Aliquando non habet casum, sed ei subjungitur particula πῶς, aut τὶς, ut Greg. Naz. : Ὤ πῶς ἀδακρυτὶ τὴν τούτων ἐνέγκω μνήμην. Apud Eund. : Ὤ τίς Ἱερεμίας ὀδύρεται τὴν ἡμετέραν σύγχυσιν; Quæ duo exempla Bud. affert sola hujus adverbii habentis πάθος, quum alioqui et in iis quæ attuli, juncti genitivo, itemque nominativo, πάθος habere manifestissimum sit. Subjungit autem illis exemplis ex Virg., O cohibete iras : ictum jam fœdus. Ex Eod., O quæ satis ima dehiscat Terra mihi. Et ex Cic., O dii immortales, incredibilem avaritiam, singularemque audaciam! Plura ap. Eund. vide, p. 982. [Plato Protag. p. 309, D : Ὤ τί λέγεις; Πρωταγόρας ἐπιδεδήμηκεν; Ante πόσος Liban. vol. 4, p. 121 : Ὤ πόσων οἴκων εὐδαιμονίας διέλυσεν, ὤ πόσα διὰ ταύτης μετέβαλον εὐτυχεῖς παστάδες εἰς θρῆνον. Alciphro fragm. p. 222 ed. Wagn. (79 Mein.) : Ὤ πόσον ἡμῖν ἐπιτετείχισται χρῆμα. Ante ὅτι LXX Reg. 4, 3, 10 : Ὤ ὅτι κέκληκεν ὁ κύριος τοὺς τρεῖς βασιλεῖς. Ante indicativum verbi Aristoph. Eccl. 970 : Σὺ δέ μοι,

φίλτατον, ὦ ἱκετεύω, ἄνοιξον. || Duplicatum ὦ ὦ ap. Æsch. Ag. 1214 (in parte fabulæ quæ excidit ex cod. Mediceo) : Ἰοὺ ἰού, ὦ ὦ κακά· et Pers. 986 : Ὦ ὦ δάων. Quod secundum aliarum interjectionum analogiam rectius conjunctim ὠώ scribitur. Quod restitui Sophocli OEd. Col. 224 : ΧΟ. ὠὼ ὠώ. ΟΙ. δύσμορος. ΧΟ. ὠώ· ubi codex ἰὼ ὦ ὦ ὤ...ὦ ὤ. Sed ib. 220, ubi codex ὦ ὦ ἰού scribendum erat ὀοοώ, ut metrum docet. LXX Num. 24, 23 : Ὦ ὦ τίς ζήσεται, ὅταν θῇ ταῦτα ὁ θεός; Ezech. 30, 2 : Ὀλολύξατε, ὦ ὦ ἡμέρα. Zach. 2, 6 : Ὦ ὦ φεύγετε ἀπὸ γῆς βορρᾶ, λέγει κύριος. || De ὦ vel ὦ cum aliis interjectionibus (αἰαῖ, οἰοῖ, εἶα) conjuncto v. s. Ὠαιαί.]

Ὧ, Quatenus, Quomodo, Quemadmodum : ἀορίστως. || Quamobrem, Quare, Quapropter, Quocirca. Quum vero ei præpositio aut nomen aliquod adjungitur dativi casus, pronomen est ab ὅς.

[Ὠα. Ὠα. V. Ὅα vol. 5, p. 1710—1712, ubi p. 1710, D, addenda Arcadii notatio p. 100, 23 : Τὰ εἰς α καθαρὸν τῷ ω παραληγόμενα βαρύνεται, ὥα ἡ μηλωτή ... Quod apud alios grammaticos ᾧα scribitur.]

[Ὠάδιος, ὁ, ἡ, voc., ut videtur, fictum a schol. Oppiani Hal. 1, 752 : Ἐπωάδιοι ἀπὸ τοῦ ὠάδιος. HASE.]

[Ὠάζω.] Ab Ὦας [Dor. pro Οὖας] est Ὠάζω, Audio, ἐνωτίζω : unde ὠάσω Hesychio ἀκούσω, sed et θήσω. [HSt. in Indice :] Ὠατοθήσομαι, Dores pro ἀκούσομαι dicunt, ut est apud Suidam. Apud Hesych. legitur Ὠάσω, θήσω, ἀκούσομαι. [Ὠάσω apud Hesych. Musurus. Codex ὠάτω θήσω· ἀκούσομαι. Apud Suidam libri optimi Ὠατοθήσω· ἀκούσομαι. Δωριεῖς. Deteriores ὠατοθήσομαι. « Non facile mihi persuadebo genuinum esse ὠατοθήσομαι. Οὔατα Dorice dicebantur, ut habet Hesych., ὦατα. Ὦς est ap. Theocr. 11, 32, atque adeo dici forte potuit ἐς ὦατα θήσομαι, pro ἀκούσομαι, Auscultabo.» VALCK. ad Callim. p. 247. Suidæ gl. ex Photio sumta est p. 658, 1, cujus codex ὠατωθήσω. Non apparet quomodo hujusmodi verbum formari potuerit. Recte igitur Valck. ex formula aliqua corruptum esse judicavit. Ὠατωθήσομαι, ab genitivo ὦατος formatum, tolerabile visum Lobeckio Rhem. p. 314.]

[Ὠάζω, unde compos. Ἐπωάζω, quod v. Conf. etiam Ὠΐζω.]

[Ὠαθ., Ex pago Oa. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 381, n. 275, 9; compendium scripturæ, pro adverbio perscripto Ὠαθεν. *Urkunden* p. 381, 95. Alias in lapidibus Ὅαθεν. HASE.]

[Ὠαιαὶ, interjectio dolentis, de qua Apoll. in Bekk. Anecd. p. 538, 1 : Καθάπερ τῷ πόποι τὸ παπαί παράκειται καὶ τῷ ὀτοτοί τὸ ἀταταί, οὕτως καὶ τῷ ὠοιοί τὸ ὠαιαί, ὅπερ συναλειφθὲν καὶ ἐν βαρείᾳ τάσει γινόμενον παρ' Αἰολεῦσίν ἐστιν ᾤαι· διότι καὶ τὸ ι πρόσκειται κράσεως γενομένης καὶ προσλήψεως. Ὠαιαὶ et ὠοιοὶ ex ὦ αἰαῖ et ὦ οἰοῖ composita sunt. Tertium hujusmodi compositum ὠεία ponit Theodos. Gramm. p. 79, 18 : Τὸ ὠεία μίμημα βαρβάρων ἑλκόντων τι. Sumtum ex Aristoph. Pac. 459, ubi Mercurius et chorus Pacem deam in fossa conditam extrahentes se invicem excitant identidem repetito ὦ εἶα et εἶα μάλα et εἶα ὦ, ubi in cod. Rav. ὦεία (sic) scriptum. In Lys. 1303 : Εἶα μάλ' ἔμβη, | ὦ εἶα, κοῦφα πάλλων· ubi libri ὦ εἶα vel ὠΐα. De εἶα a grammaticis quibusdam παροξυτόνως scripto v. s. h. vol. 3, p. 195. G. DIND.]

[Ὠαίων, ὁ, ἡ, Ovis vivens, si credibilis conj. Isaaci Vossii, sic constituentis locum Pomp. Melæ 3, 6 : « Oæonas, qui ovis avium palustrium alantur; » allatis p. 256 exx. vocc. εὐαίων, μακραίων et similium. Iidem vocantur Oonæ Plin. 4, 13, § 95 Sillig. HASE.]

[Ὅανις, ιος, ὁ, Oanis, fluvius Siciliæ. Pind. Ol. 5, 25 : Ποταμόν τε Ὅανιν· ubi libri inter Ὅανιν Ὅανον Ὅανιν Ὅανον fluctuant. Schol. : Ποταμὸς ἐν Καμαρίνῃ Ὅανις. Hic quoque recte alii libri Ὅανις.]

Ὠάριον, τὸ, et Ὅϊον, sive Ὅεον, inveniuntur; sed primum quidem illud diminutionem indicat : perinde ac si dicas Ovulum : at duo posteriora non item. Ephipp. ap. Athen. 2, [p. 57, A] : Σταμνάριά τ' οἴνου μικρὰ τοῦ φοινικικοῦ, Ὠάρια, τοιαῦθ' ἕτερα πολλὰ παίγνια. Utitur et Anaxandrides hoc diminutivo, teste eod. Athen. [Hesych. : Κυάθους· σκαφιόλια, ὠάρια σιδηρᾶ· ubi Albert. : « Minutæ mensuræ ovum inter pocula refertur ab Athen. 11, p. 503, E (ex Dinonis Persicis) : Οἶνος κεκραμένος ἐν ὠῷ χρυσῷ, οὗ αὐτὸς βασιλεὺς πίνει. » Non est verisimile Hesychium pocula ὠάρια dixisse. Heinsio ὠάρια σιδηρᾶ ἔχοντας (poterat etiam ἔχοντα) scribendum videbatur. Hoc verbum si excidit, ὠτάρια conjicere licet. Nam ὦτα ansæ vasculorum dicuntur, ut HSt. ostendit s. v. Οὖς vol. 5, p. 2418. || Ὠαρίων Etym. M. p. 588, 46, vitiose pro ὡραρίων. V. Ὡράριον.]

[Ὠαρίων. V. Ὡρίων.]

[Ὦας Dor. pro Οὖας. V. Οὖς vol. 5, p. 2419.]

[Ὠατοθήσομαι. Ὠατοθήσω. Ὠατωθήσω. V. Ὠάζω.]

[Ὠϐάζω. V. Ὠϐή.]

[Ὠϐαρηνοὶ, οἱ, Obareni. Steph. Byz. : Ὠϐ., μέρος Ἀρμενίας παρακείμενον Κύρῳ ποταμῷ, ὅστις Εὐφράτῃ παραλλήλως ἔχει. Μέμνηται δ' αὐτῶν καὶ Κουάδρατος ἐν ἕκτῳ Παρθικῶν « Παρὰ δὲ Κύρῳ ποταμῷ Ὠϐαρηνοί τε καὶ Ὠτηνοὶ (sic Xyl. pro Ὠγηνοί) νέμονται, μέγα μέρος Ἀρμενίας ὄντες. »]

[Ὠϐάτης. V. Ὠϐή.]

[Ὠϐεοκόπτης, ου, ὁ. Hesychius : Ὠϐεοκόπτας· τοὺς ὄφεις. Ἀπὸ τούτου Ὠϐήλ ὠόν· ubi Palmerius : « Distingue post ἀπὸ τούτου. Tum novo articulo lege, Ὠϐήλ· ὠόν. Illud ἀπὸ τούτου refertur ad superius membrum, ubi dixerat Ὅϐεα· τὰ ὠά. Et inde dicit serpentes, qui ova frangunt, vocari ὠϐεοκόπτας. » Addit autem Hesychius, καὶ τοῦ περσικοῦ τὸ ἐντός, quod de malo Persico intelligit Sopingius.]

[Ὅϐεον, τό.] Ὅϐεα [forma cum ὦεον comparanda, quod v.] Argivi vocant τὰ ὠά, Ova, Hesych. [addens ἢ τὰ ἀργὰ ὦτα, ubi ὠά corrigitur] : apud quem et alia vide una cum comp. Ὠϐεοκόπτης.

Ὠϐή, ἡ, Tribus, Pars populi in certas classes distincti : dialecto Laconica. Plut. enim in Lycurgo [c. 6], quum inter alia adduxisset hæc ex Rhetra quadam, Φυλὰς φυλάξαντα, καὶ ὠϐὰς ὠϐάξαντα τριάκοντα, γερουσίαν σὺν ἀρχαγέταις καταστήσαντα, ὥρας ἐξ ὥρας ἀπελλάζειν, subjungit, hoc l. φυλὰς φυλάξαι καὶ ὠϐὰς ὠϐάξαι esse διέχειν καὶ κατανεῖμαι τὸ πλῆθος εἰς μερίδας, Dispescere et distribuere populum in partes : quarum partium quasdam, φυλὰς, quasdam, ὠϐὰς ibi nominari. [Erat ὠϐὴ decima pars tribus in vetere republica Spartanorum, nomenque videtur durasse usque ad tempora romana. Tit. Lacon. C. I. vol. 1, p. 634, n. 1272, 5 : Τᾶς ὠϐᾶς. De Rhetra supra commemorata verboque ὠϐάζω accurate egit Gœttling. *Gesammelte Abh.* vol. 1, ed. Halæ 1851, p. 329, 336, 350, 351. HASE.] Ab hoc ὠϐὴ præter verbum ὠϐάζειν est et nomen Ὠϐάτης, ὁ, cujus Hesych. meminit, ὠϐάτας [codex ὠϐάτους] dici tradens τοὺς φυλέτας, Tribules s. Contribules, Ejusdem tribus homines. Apud Eundem Ὅϐοι, τόποι μεγαλομερεῖς.

[Ὠϐήδ, ὁ, Obed, n. pr. viri indeclinabile, qui fuit avus regis Davidis, in Ev. Matthæi 1, 5, et Lucæ 3, 32.]

[Ὠϐλίας, ὁ, Oblias. Jacobum Apostolum, minorem dictum, fratrem Domini, et primum Hierosolymis episcopum, cognomento ὠϐλίαν appellatum fuisse tradit Euseb. H. E. 2, 23, ex Josepho (Hegesippo scribendum) his verbis : Διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς δικαιοσύνης αὐτοῦ ἐκαλεῖτο δίκαιος καὶ ὠϐλίας, ὅ ἐστιν ἑλληνιστὶ περιοχὴ τοῦ λαοῦ καὶ δικαιοσύνη. Idem docet Epiphan. vol. 1, p. 438 : Ἔσχε δὲ οὗτος ὁ Ἰωσὴφ πρωτότοκον τὸν Ἰάκωϐον τὸν ἐπικληθέντα ὠϐλίαν, ἑρμηνευόμενον τεῖχος, καὶ δίκαιον ἐπικληθέντα. Idem repetit Jobius Monachus Comment. l. 9 ap. Photium cod. 222, p. 641 : Ὠϐλίαν αὐτὸν τὸ πλῆθος διὰ τὸ τῆς ἀρετῆς μέγεθος καὶ τὴν πρὸς τὸ θεῖον παρρησίαν, τουτέστι περιοχὴν καὶ σκέπην τοῦ λαοῦ, κατωνόμαζον. Corrigendus Pachymeres, qui in Dionys. Areop. De hier. eccles. c. 7, p. 370 : Ἰοϐλίας γὰρ ὁ Ἰάκωϐος οἱονεὶ δίκαιος ἐπωνομάζετο. SUICER.]

[Ὅϐος. V. Ὠϐή.]

Ὅϐρατο, Hesychio εἵμαρτο [in cod. solæ supersunt literæ μαρτο], Fato destinatum erat.

[Ὠϐώϐ· πόλις Μωαβιτῶν, Hesych. Supra in Ἐϐώϐ scribitur Ὠϐὼϐ, quod natum videtur ex Hebraico Ὠϐὼθ, quæ statio populi Israelitici in deserto fuit. V. Num. 21, 10, 33, 43. Stephano Byz. Ὅϐοδα audit. BIEL.]

[Ὤγ, ὁ, Og, n. pr. de quo Suidas, Ὤγ· βασιλεὺς τῆς Βασὰν καὶ Σηών, βασιλεὺς τῶν Ἀμορραίων.... Ὁ βασιλεὺς τῆς Βασὰν Ὤγ προσαγορεύεται, τουτέστι διάφραξις, ὡς τῶν ἔργων τῆς αἰσχύνης, τοῦτο γὰρ ἡ Βασὰν, τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας ἡμῖν ἀποφρασσόντων. Apud Hesych. (post Ὤγμός) Ὤν· διάφραξις, corruptum ex Ὤγ. Ab Josepho, qui nominibus Hebraicis Græcas terminationes addere solet, Ὤγης appellatur A. J. 4, 5, 3 : Ἐπιτίθεται τοῖς Ἰσραηλίταις Ὤγης, ὁ τῆς Γαλαδηνῆς καὶ Γαυλανίτιδος βασιλεύς. Genit. et dat. Ὤγου et Ὤγῃ ibidem.]

[Ὤγανον, τὸ, Lex. rhet. in Bekk. Anecd. p. 318, 5, exp. κνημὶς ἁμάξης. Unde corrigendum quod ap. Hesych. legitur κνημὶς ἅμαρης a Musuro in ἀμάρη mutatum. Idem supra, Περιώγανα· ἐπίσσωτρα· οἱ δὲ τὰς κνημίας αἳ περιπήγνυνται ταῖς ἁμάξαις. « Ab ἄγνυμι... ὤγανον et περιώγανον τὸ ἐπίσωτρον canthus rotæ circumflexus et in orbem circumactus (ἄψις περιηγὴς schol. Apoll. Rh. 3, 138), parique fracturæ et flexuræ confusione Latini *anfractus* dicunt pro circuitus et *frangere capillum* pro flectere : v. Spalding. ad Quintil. 1, 6, 44. *Ligo fractus* pro recurvus Columella De C. H. v. 89, et *fraxare vigiliam circuire* Fest. » Lobeck. Pathol. Prol. p. 183.]

[Ὠγενίδαι. Ὠγένιος. Ὤγενος. V. Ὠγήν.]

Ὤγη, ἡ, Suidæ διάφραξις [Sic Suidas non ὦγη, sed nomen regis Ὤγ, quod v., est interpretatus. Nam glossa Ὤγη· διάφραξις, quæ apud eum post Ὠγύγιον legebatur, nunc codicum auctoritate est ejecta] : Hesychio autem κώμη, et φάλαγγος τὸ ἔσχατον καὶ τὸ ἄκρον. [Idem Ὤας exp. τὰς κώμας (codex κόμας).]

Ὠγὴν [quod inter oxytona in ην terminata est apud Arcadium p. 9, 12], ένος, ὁ, Hesychio est Ὠκεανὸς, Oceanus : et Ὠγενίδαι, Eidem Ὠκεανίδαι, Oceanidæ, Oceani proles. Ὠγένιον vero, Idem esse dicit παλαιὸν, Vetus. [Addit Hesych. καὶ ὄρος τι.] Sic Suidæ etiam Ὠγένιοι (necnon Ὠγενίδαι) sunt παλαιοὶ, Vetusti, Prisci [Suidæ gl. una est Ὠγενίδαι· ἀρχαῖοι. Reliqua ex Steph. Byz. illata nunc codicum auctoritate deleta sunt] : ab Ogeno quodam, quem Ὤγενον dicit fuisse ἀρχαῖον θεὸν, antiquum deum. Oceanum vero antiquissimum esse Hom. [Il. Ξ, 201, 246] docet, vocans eum θεῶν γένεσιν, Deorum originem. [Steph. Byz. : Ὤγενος, ἀρχαῖος θεὸς, ὅθεν Ὠγενίδαι καὶ Ὠγένιοι ἀρχαῖοι. Παρθένιος ὁ Φωκαεὺς Δήλῳ « Σὺν τῇ ἐγὼ Τηθύν τε καὶ ὠγενίης Στυγὸς ὕδωρ. » Origenes C. Cels. 6, p. 303, apud Pherecydem reperiri dicit narrationem aliquam de exercitu contra alium exercitum in acie collocato, quorum alteri Κρόνος præsit, alteri Ὀφιονεὺς, ita ut uterque alterum provocet ac æmuletur. Hos narrabat Pherecydes pactionem inter se fecisse, ut, utri eorum in Ogenum incidissent, hi pro victis haberentur, qui vero illos expulissent, ii cœlum tenerent. His Origenis non minus quam Max. Tyrii verbis (Diss. 10, 4) lucem affert Clem. Alex. Strom. 6, p. 741 (ubi Pherecydem dicit sua sumsisse ex Hom. Il. Σ, 483 et 606) : Φερεκύδης ὁ Σύριος λέγει· Ζὰς ποιεῖ φάρος μέγα τε καὶ καλὸν, καὶ ἐν αὐτῷ ποικίλλει γῆν καὶ Ὠγῆνον καὶ τὰ Ὠγήνου δώματα. Hoc pallium s. φάρος ap. eundem Clem. dicitur Pherecydes collocasse in alata quercu : Τί ἐστιν ἡ ὑπόπτερος δρῦς καὶ τὸ ἐπ' αὐτῇ πεποικιλμένον φάρος; πάντα ὅσα Φερεκύδης ἀλληγορήσας ἐθεολόγησεν, λαβὼν ἀπὸ τῆς τοῦ Χὰμ προφητείας τὴν ὑπόθεσιν. Igitur hæc omnia allegorice explicanda esse ipse Clemens testatur. Sed quomodo explicari possint, de eo dissentiunt viri docti, quorum variorum varias interpretationes attulit Heinius p. 330. Mihi fateor unice placere eorum explicationem, qui per pallium extensum significari putant materiam antea conglobatam tandem a Jove extensam fuisse, h. e. cœlum factum esse, ita ut plana sub cœlo existeret superficies, quam deinde divideret in terram continentem et aquas sive Oceanum. Hanc enim esse vim verborum Ὠγῆνος et Ὠγήνου δώματα, neque cum Heinio p. 330 intelligi debere Gehennam, ex libris Mosis desumtam, satis perspici potest ex Hesychio, et ex iis quæ Salmasius p. 842, C, atque Bochartus p. 708, ea de re disputarunt. » Sturz. de Pherec. p. 51. Vitiosa videntur Ὠγῆνον et Ὠγήνου pro Ὤγενον et Ὠγένου, quum syllaba secunda non solum apud Steph. Byz. aliosque grammaticos per ε scripta, sed etiam in versu Lycophronis 231 necessario brevis sit : Γραῖαν σύνευνον Ὠγένου Τιτηνίδα, ubi libri plures Ὠγενοῦ accentu vitioso. (Itidem falsæ et scriptura et voculatio ap. schol. Hesiod. Theog. 806 : Ὠγηνοῦ τοῦ βασιλεύσαντος πρῶτον τῶν θεῶν. De Ogenidibus Schwenck *Etymologische Andeut.* p. 179. Hase.) Per Ὠκεανοῦ exp. schol.]

[Ὠγῆνος forma vitiosa. V. Ὠγήν.]

[Ὤγης. V. Ὤγ.]

[Ὠγμὸς, ὁ, ap. Hesych., qui exp. φωνὴ μετὰ τοῦ ἐκβοηθῆσαι, ἢ μετὰ χειροτονίας. Scribendum videtur μετὰ τοῦ ἐκβοῆσαι ὦ (vel ὢ ὤ), ut Hesych. ὤζοντες explicat βοῶντες καὶ λέγοντες ὢ ὢ καὶ θαυμάζοντες. Apud Æschylum Eum. 124, ubi Furiæ ὤζειν dicuntur, in codice post v. 122 et 125 parepigraphe est ὠγμός. G. Dind.]

[Ὠγυγία, ἡ, Ogygia. HSt. s. v. Ὠγύγιος :] At Ὠγυγία, ἡ, [ut annotavit Hesych.] nomen insulæ Calypsus ap. Hom. [Od. A, 50, 85; E, 244, 266; Z, 172; Λ, 448; Ψ, 333. Steph. Byz. : Ὠγυγία· νῆσος ἀρχαία, ἔνθα Ὀδυσσεὺς ἐκ τοῦ ναυαγίου ἐξερρίφη. Λέγεται καὶ ἡ Βοιωτία καὶ ἡ Θήβη ἀπὸ Ὠγύγου υἱοῦ Τερμέρας (corr. Τερμέρου cum Ungero Theb. Parad. p. 259, qui Τερμέρου καὶ Ἀλίστρας conjecit)· τάς (τε πύλας Ὠγυγίας ἀπ' αὐτοῦ ἐκάλουν supplet Holsten.). Λέγονται καὶ οἱ Λύκιοι Ὠγύγιοι ἐξ αὐτοῦ Ὠγύγου. Ἐλέγετο καὶ ἡ Ἀττικὴ πᾶσα (πάλαι Meinek.) Ὠγυγία, ὡς Χάραξ φησὶν ἐν τοῖς Χρονικοῖς. Ὠγυγία antiquum nomen Ægypti memorat idem s. v. Αἴγυπτος et Eustath. ad Dion. Per. 239. Frequentius Bœotia Ὠγυγία appellatur : v. Strabon. 9, p. 407, Steph. Byz. s. v. Βοιωτία. « Thebas frequentissime Ogygias nominarunt, velut Sophocl. OEd. Col. 1770 : Θήβας δ' ἡμᾶς τὰς Ὠγυγίους πέμψον. Æsch. Sept. 321 : Οἰκτρὸν γὰρ πόλιν ὧδ' ὠγυγίαν Ἀΐδᾳ προϊάψαι. Apoll. Rh. 3, 1177 : Ἀονίοιο δράκοντος, ὃν Ὠγυγίῃ ἐνὶ Θήβῃ Κάδμος ... πέφνεν· et Christod. Ephr. 382, nomine ab Ogygo rege derivato, de quo Pausan. 9, 5, 1 : Ἄνδρα αὐτόχθονα Ὤγυγον· καὶ ἀπὸ τούτου τοῖς πολλοῖς τῶν ποιητῶν ἐπίκλησις ἐς τὰς Θήβας ἐστὶν Ὠγύγιαι· et schol. Apoll. Rh. l. c. : Ὠγυγίας Θήβας ἀπὸ Ὠγύγου βασιλεύσαντος αὐτῶν. Nec non consueverunt scriptores ipsos Thebanos Ogygidas vel Ogygios et quidquid ad eos pertinuit Ogygium appellare, Statius maxime Theb. 1, 173; 2, 586; 3, 110; 6, 173, 609; 7, 33, et alibi. » Unger. Theb. Parad. p. 262. Indidem Thebarum porta vetustissima Ὠγύγιαι πύλαι nominata : de qua Unger. ib. p. 257 : « Eurip. Phœn. 1113 : Ὠγύγια δ' ἐς πυλώμαθ' Ἱππομέδων ἄναξ ἔστειχε· ubi v. schol. Apollod. 3, 6, 6 : Καπανεὺς δὲ παρὰ τὰς Ὠγυγίας (πύλας ἔστη). Pausan. 9, 8, 3 : Τὰς ἐπὶ ταύταις πύλας ὀνομάζουσιν Ὠγυγίας. Schol. Apoll. Rh. 3, 1178. Tzetz. ad Lycophr. 1206. Eustath. p. 1393, 1.» Ὠγύγια τείχη per ἀρχαῖα explicat Hesych. Quod fortasse de muris Thebarum intelligendum, ut *Ogygia mœnia*, de quibus Festus p. 178 ed. Müll. : « *Ogygia mœnia* Accius in Diomede appellans significat Thebas, quia eam urbem Ogygus condidisse traditur. » ‖ Thebas Ægyptias ὠγυγίους dixit Æsch. Pers. 37, quod non ab Ogygo rege repetendum, sed simpliciter *vetustas* significat, quo sensu etiam Ὠγυγία capiendum, quod nomen Ægypto tribuit Steph. Byz. Quod non animadverterunt qui Ogygum regem Ægypti finxerunt, Tzetz. ad Lycophr. 1206 : Ὁ Ὤγυγος Θηβῶν Αἰγυπτίων ἦν βασιλεὺς ... μαρτυρεῖ δὲ σὺν ἄλλοις καὶ ὁ Περιηγητὴς (249) Αἰγυπτίας Θήβας λέγων Ὠγυγίας· et schol. Aristid. ad vol. 1, p. 313, 32 : Μετὰ τὸ κτίσαι τὸν Ὤγυγον τὰς ἐκεῖ Θήβας τὴν πόλιν.]

[Ὠγῦγία, ἡ, Ogygia, Amphionis et Niobæ filia. Schol. Eurip. Phœn. 162, ex Hellanico; Apollod. 3, 5, 6; Hygin. Fab. 69. ‖ Νύμφη Ὠγυγίη, Ogygi filia, cui nomen fuit Πραξιδίκη, memoratur a Panyaside ap. Steph. Byz. s. v. Τρεμίλη : Νύμφην Ὠγυγίην, ἣν Πραξιδίκην καλέουσιν, quæ Πραξιδίκη memoratur etiam s. v. Κράγος et Τλῶς.]

Ὠγύγιος, [ία, ιον, et ὁ, ἡ,] Ogygius : pro Antiquo s. Vetusto accipitur, ab Ogygo, antiquissimo Thebanorum rege. Ita Ὠγυγίη Τύρος, Antiqua Tyrus, Dionys. P. [911], ut et Maro dicit, Urbs antiqua fuit, Tyrii tenuere coloni. [Θάσος ὠγ. ib. 523; ὠγυγίην

Κόων Μεροπηΐδα νῆσον Callim. Del. 160; ὠγυγίης πέδον Αἴθης Nonn. Dion. 13, 164. Θῆβαι ὠγύγιαι et πύλαι (Thebarum) ὠγύγιαι v. s. v. Ὠγυγία.] Et Ὠγυγία τύχη, ap. Hesych. τὰ ἀρχαῖα. [Apud Hesych. recte Ὠγύγια· ἀρχαῖα τείχη. Ὠγυγίου· παλαιοῦ, ἀρχαίου, μεγάλου, πολλοῦ (codex πολύ). Similiter Phot. Lex. p. 658, 9 (et Suidas, Etym. M. p. 820, 40) : Ὠγύγιον· ἀρχαῖον, παλαιόν· ἢ ὑπερμέγεθες· ἢ διὰ τὸ Ὦγυγον πρῶτον ἄρξαι Θηβῶν· Eustath. p. 1393, 32, Tzetz. ad Lycophr. 1206, aliique grammatici. Dicitur autem de hominibus, locis et rebus omni memoria antiquioribus. Sic Hesiod. Theog. 806 : Ὠγύγιον Στυγὸς ὕδωρ. Pind. Nem. 6, 74 : Ἀσκίοις Φλιοῦντος ὑπ' ὠγυγίοις ὄρεσιν. Æsch. Pers. 974 : Τὰς ὠγυγίας... Ἀθάνας· Eum. 1036 : Γᾶς ὑπὸ κεύθεσιν ὠγυγίοισιν. Soph. Ph. 142 : Κράτος ὠγ., quod schol. exp. τὸ ἐξ ἀρχῆς, ut σκᾶπτρον ὠγ. Simmias Anth. Pal. 15, 21. Πῦρ ὠγ. Empedocl. v. 280 ed. Sturz.; δρῦς Pseudo-Phocyl. 162 et Dorotheus in Iriart. Catal. Matrit. p. 245; λεχώϊον Callim. H. in Jov. 14; μῦθος Nicand. Ther. 343, quocum ὠγυγίην φάτιν comparavit Rittersh. ad Oppian. Cyn. 3, 57; νεῖκος Coluth. 10; νόμος Orph. Hymn. 58, 10; 63, 10; μόχθος Paul. Sil. Descr. S. Soph. 1014 : Πάντα μὲν ὠγυγίων τε καὶ ὁπλοτέρων κλέα μόχθων. Χρόνος Lucian. Amor. c. 37, ut ὠγύγιον μῆκος χρόνου dixit Ælian. N. A. 16, 8; ἥρωες Anth. Pal. 7, 42; φῶτες Christod. Ecphr. 378; ἄνθρωπος Heliodor. 10, 25. Eodem sensu ὠγύγια κακὰ proverbio dicta sunt, de quo Phot. p. 658, 5, Suidas et Prov. Append. Vat. 4, 52 : Ὠγύγια κακά· ἐπὶ τῶν ὀχληρῶν, ἐπεὶ συνέβη Κάδμον τὸν Ὠγύγου διὰ τὰς θυγατέρας κακοῖς περιπεσεῖν. Ἄμεινον δὲ λέγειν ὠγύγια κακὰ τὰ παλαιά· τοῦτο γὰρ ἡ λέξις δηλοῖ· et brevius Eustath. p. 1393, 32. Simile est proverbium Τερμέρια κακά, de quo suo loco dictum est. Nam Τέρμερος secundum quosdam Ogygi pater fuit : de quo diximus s. v. Ὠγυγία.]

[Ὦγυγος, ὁ, Ogygus, Bœoti filius, secundum Corinnam ap. schol. Apoll. Rh. 3, 1178, Termeri secundum Steph. Byz. s. v. Ὠγυγία (ubi male Τερμέρας pro Τερμέρου), Neptuni et Alistræ secundum Tzetz. ad Lycophr. 1206, qui etiam uxorem ejus memorat Θήβην, ut schol. Aristid. ad vol. 1, p. 313, 28. Fuit αὐτόχθων et Ectenum, antiquissimorum terræ Thebanæ incolarum, rex : de quo vid. Pausaniæ narratio 9, 5, 1, qui filias ejus Aulidem et Alalcomeniam memorat ib. 19, 6, et 33, 5. Quibus addenda Praxidica, quam νύμφην Ὠγυγίην appellavit Panyasis apud Steph. Byz. s. v. Τρεμίλη. Secundum alios αὐτόχθων Atticus fuit, cujus tempore magnum accidit diluvium, de quo v. Philochori, Hellanici et Acusilai narrationes excerptæ ab Africano ap. Euseb. Præp. ev. 10, p. 489, et Georg. Syncell. p. 148, et Servius ad Virgil. Ecl. 6, 41. Eleusinis, herois Attici, pater est ap. Pausan. 1, 38, 7. Deorum adeo rex dicitur ab schol. Hesiodi Theog. 806, qui ad Στυγὸς ἄφθιτον ὕδωρ ὠγύγιον annotavit, τὸ παλαιὸν, ἀπὸ Ὠγύγου πρῶτον βασιλεύσαντος τῶν θεῶν· qui haud dubie τῶν Θηβῶν scripserat. || Rex Achaiæ apud Polyb. 4, 1, 5 : Ἀρξάμενοι ἀπὸ Τισαμενοῦ, τῶν Ὀρέστου παίδων ἑνὸς, καὶ φήσαντες αὐτοὺς ἀπὸ μὲν τούτου βασιλευθῆναι κατὰ γένος ἕως εἰς Ὦγυγον κτλ. et Strabon. 8, p. 384. G. Dind.]

[Ὦγυλος, ἡ, Ogylus. Steph. Byz.: Ὦγυλος, νῆσος μεταξὺ Πελοποννήσου καὶ Κρήτης. Τὸ ἐθνικὸν Ὠγύλιος. Schol. Hom. Od. A, 85 (ad Ὠγυγίην) : Ἐν τῇ κατὰ Ἀντίμαχον Ὠγυλίην γράφεται· διαφέρουσι δὲ οἱ τόποι· τὴν μὲν γὰρ Ὠγυγίαν ἐντὸς εἶναι πρὸς ἑσπέραν, τὴν δὲ Ὠγυλίαν κατὰ Κρήτην Ἡσίοδός φησι κεῖσθαι.]

Ὦγυρις, ὁ, Suidæ λίμνη, Palus s. Lacus. [Glossam e Zonara p. 1881 illatam omittunt codices. Steph. Byz. : Ὦγυρις· νῆσος ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ. Τὸ ἐθνικὸν Ὠγυρίτης διὰ τὴν συνήθειαν τοῦ τύπου· Ὁμηρῖται γὰρ καὶ Σαΐται καὶ ἄλλα παραπλήσια πλεῖστα. Memoratur ab Strabone 16, p. 766 et 765 (ubi libri Τυρίνην et Ὠγύρου, pro quibus Ὦγυριν et Ὠγύριος restituit Salmas. Exerc. Plin. p. 831), Dionys. P. 607 (ubi Eustath. Alexandri Ephesii versus attulit, in quibus est, Νῆσος ἁλὸς κατὰ βένθος Ἐρυθρῆς, Ὦγυρις, ἔνθα τε τύμβος ἁλὸς μεδέοντος Ἐρύθρου κέκληται), Plin. H. N. 6, 32, 28, Priscian. v. 605, Avieno v. 794, Mela 8, 3, 6 (ubi v. Tzschuck. vol. 3, part. 3, p. 345).]

[Ὦγυρος, ὁ, Ogyrus, n. pr. Nonn. Dion. 13, 417.]

[Ὠδάριον, τὸ, Cantiuncula (Cantilena, Gl.). Longin. De subl. c. 41 : Καὶ ἔτι τούτων τὸ χείριστον, ὅπως, ὥσπερ τὰ ᾠδάρια τοὺς ἀκροατὰς ἀπὸ τοῦ πράγματος ἐφέλκει, καὶ ἐπ' αὐτὰ βιάζεται. Epictet. Diss. 2, 23, 21. « Leonis Sap. Imp. ᾠδ. κατανυκτικὸν ap. Matrang. Anecd. vol. 2, p. 683. » Hase.]

Ὠδδάγμην, Hesychio ὠνήσατο [legitur ὠνησάμην], Emit. [Scr. Ὠδάγμην· ἐκνησάμην. Piers. ad Mœr. p. 40.]

Ὠδδάξατο, Idem affert pro ἐδίδαξεν, Docuit. [Recte Pierson. l. c. Ὠδάξατο· ὤδαξεν.]

Ὤδδωσεν, Hesych. exp. ἀπέδοτο, Reddidit. [Gl. corrupta.]

Ὧδε, ad præpositivum pertinet articulum, sc. ὁ : unde et inter derivata ab eo reposui. [Ab ὥς et enclitico δε derivandum esse credidit Buttm. Gramm. vol. 2, p. 264.] Adv., Hoc modo, Hunc in modum, Sic, Ita. [Mœris p. 427 : Ὧδε κοινὸν Ἰώνων καὶ Ἀττικῶν· οὕτως (sic codex, non οὑτωσί ut in apographis) Ἕλληνες.] Hom. Il. A, [574] : Ἐριδαίνετον ὧδε, Ita contenditis. Π, [178] : Ὧδε δέ τις εἶπεσκεν· quod hemistichium et alibi habetur. Alicubi vero sequente ὡς, ut Latine Ita sequente Ut. Θ, [523] : Ὧδ' ἔστω, Τρῶες μεγαλήτορες, ὡς ἀγορεύω. Alicubi autem contra ὡς præcedit, sequitur ὧδε. Il. Ω, [398] : Ἀφνειὸς μὲν ὅδ' ἐστὶ, γέρων δέ τοι ὡς σύ περ ὧδε, pro οὕτως ὡς σὺ, Eust., qui in alio ejusdem poetæ loco ὡς νύ περ ὧδε, scribit non itidem σαφῶς ἔχειν. [Etym. M. p. 820, 43 : Ὧδε σημαίνει δύο παρὰ τῷ ποιητῇ· τὸ οὕτως, ὡς τὸ « Ὧδε δέ τις εἶπεσκεν ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν. » Σημαίνει καὶ τὸ νῦν, ὡς τὸ « Εἴ κέ τί σ' ἀφραίνοντα κιχείω ὡς νύ περ ὧδε. » Σημαίνει καὶ τόπον παρὰ τοῖς ἄλλοις, τὸ ἐνταῦθα· σημαίνει καὶ τὸ ὅπως· καὶ μάλιστα Ὅμηρος τοῦτο οἶδεν· οὐδέποτε δὲ παρὰ τῷ ποιητῇ τοπικὸν εὑρίσκεται, ἀλλὰ πάντοτε ἀντὶ τοῦ οὕτως ἐπίρρημα μεσότητος. Οὐδὲν δὲ εἰς δε λῆγον τοπικὸν ἔχει πρὸ τοῦ τέλους τὸ ω πλὴν τοῦ ὧδε· οὐδὲν δὲ εἰς δε λῆγον δισύλλαβον τοπικόν ἐστιν. Ὃν δὲ τρόπον τὸ ὅς ἐκταθὲν ἐγένετο ὡς καὶ τὸ οὗτος οὕτως, οὕτω καὶ τὸ ὅδε ὧδε. Inter μονήρη est apud Herodian. Περὶ μ. λέξ. p. 25, 12 : Οὐδὲν εἰς δε λῆγον ἐπίρρημα δισύλλαβόν ἐστι τῷ ω παραληγόμενον, ἀλλὰ μόνον τὸ ὧδε. « Apollon. Lex. Hom. p. 872 : Ὧδε· κατὰ Ἀρίσταρχον οὐδέποτε συνήθως ἡμῖν κεῖται, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ οὕτως τάσσεται· « Ὧδε δέ τις εἶπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον. » Ἐπὶ δὲ τοῦ (Il. Σ, 392) « Ἥφαιστε, πρόμολ' ὧδε » οὕτως ἀκούει, πρόσελθε οὕτως ὡς ἔχεις, ἐκ προχείρου, μηδὲν ἀναβαλλόμενος. Quæ eadem leguntur schol. A ad Il. B, 271. Præterea testatur Apollon. Dysc. De adverb. p. 590, 24 : Ἔχοι δ' ἂν ἐπίστασιν καὶ τὸ ὧδε συνήθως μὲν τὴν εἰς τόπον σχέσιν δηλοῦν, ἐν δὲ τοῖς Ὁμηρικοῖς, ὡς Ἀριστάρχῳ δοκεῖ, ἐν τῷ καθόλου μὴ τοπικῆς ἔχεσθαι σχέσεως, τῆς δὲ κατὰ ποιότητα. Notam ad eam rem indicandam appositam explicat Aristonicus Il. Γ, 297 : Ἡ διπλῆ ὅτι τὸ ὧδε οὐδέποτε τοπικῶς καθάπερ ἡμεῖς λέγει, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ οὕτως τοῦτο παραλαμβάνει. Item O, 513, Σ, 392; denique M, 346 : Ἡ διπλῆ περιεστιγμένη πρὸς Ζηνόδοτον, ὅτι ἔοικεν ἐξειληφέναι τὸ ὧδε τοπικῶς· ἑξῆς γὰρ γράφει (v. 359) « κεῖσε γὰρ ἔβρισαν· » ἔστι δὲ ἀντὶ τοῦ οὕτω. Probavit Aristarchi observationem, qua nihil esse potest certius, Nitzschius ad Od. A, 182; itidem a veteribus sexcenties res inculcatur, v. præter Eustathium schol. Il. B, 258, N, 326, K, 91, Od. A, 182, B, 111, Γ, 125. » Lehrs. De Aristarch. p. 84. Aristarcho repugnavit Buttmann. Gramm. vol. 2, p. 285, propter exempla qualia sunt Il. Σ, 392 : Πρόμολ' ὧδε· Od. A, 182 : Νῦν δ' ὧδε ξὺν νηΐ κατήλυθον· P, 545 : Τὸν ξεῖνον ἐναντίον ὧδε κάλεσσον· Il. M, 346 : Ὧδε γὰρ ἔβρισαν Δαναοί· Od. B, 28 : Νῦν δέ τις ὧδ' ἤγειρε. De quibus Lehrs. l. c. p. 85 : « Quid putas Buttmannum dicturum fuisse, si Od. P, 447, pro στῆθ' οὕτως ἐς μέσσον poetæ canere libuisset νῦν στῆθ' ὧδ' ἐς μέσσον? Scilicet exploratum esse hoc loco particulam ὧδε significare τοπικῶς. Tu et hunc locum animadverte et Od. Z, 218 : Ἀμφίπολοι, στῆθ' οὕτω ἀπόπροθεν· Il. Φ, 184 : Κεῖσ' οὕτω, et Od. H, 30 : Ἀλλ' ἴθι σιγῇ τοῖον (Apoll. Rh. 1, 1290 : Ἧσ' οὕτως εὔκηλος· 2, 617 : Μηκέτι δείδιθι τοῖον), et intelliges qualis, quam frequens et pulcher harum particularum usus cum imperativis sit et quam acriter castigandus

esset Aristarchus, nisi ex his facillimum transitum invenisset ut recte intelligeret hæc, Ἥφαιστε, πρόμολ' ὧδε, et Τὸν ξεῖνον ἐναντίον ὧδε κάλεσσον. Utrumque recte cepit Nitzsch. ad Od. A, 182. Et Od. A, 182 (ὧδε... κατήλυθον), item B, 28 (νῦν δὲ τίς ὧδ' ἤγειρε), quod scholia et consentiens iis Apollonius Syntax. p. 72 afferunt « οὕτως ὡς ὁρᾷς » et priore loco « οὕτως ὡς ὁρᾷς, ὡς ἰδιώτης, οὐχ ὡς ἐπέβαλλε βασιλεῖ, » hoc ita satisfacit (modo ne obliviscare in his subtilibus linguarum elegantiis paululum necessario claudicare paraphrasin), ut non videam cur his duobus locis Nitzschius particulæ novam significationem affinxerit. » De usu Homeri recte judicasse videri potest Aristarchus : sed apud scriptores post Homerum, quorum exempla infra afferentur, loci non pauci sunt in quibus ὧδε de loco vel manifeste dictum est vel probabilius sic accipitur quam artificiosis interpretationibus usui Homeri accommodatur, a quo non apparet cur loci significationem prorsus exclusam esse voluerit Aristarchus. Nam in locis qualis est Il. Σ, 392 : Ἥφαιστε, πρόμολ' ὧδε· Θέτις νύ τι σεῖο γατίζει, et qui huic similes sunt, communi omnium hominum cogitandi loquendique consuetudini magis convenit ut ὧδε significatu locali intelligatur, *veni huc*, quam ut οὕτως significare credatur, quod non convellitur locis qualis est Od. P, 447, ubi στῆθ' οὕτως ἐς μέσσον aptissime dictum est, adjecto explicandi caussa ἐμῆς ἀπάνευθε τραπέζης. Ὧδε autem οὕτως significans interdum respondentem sibi habet ὡς particulam, ut in locis ab HSt. supra indicatis, et Il. Γ, 300 : Ὧδέ σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι ὡς ὅδε οἶνος· Od. Γ, 221 : Οὐ γάρ πω ἴδον ὧδε θεοὺς ἀναφανδὰ φιλεῦντας ὡς κείνῳ ἀναφανδὰ παρίστατο Παλλὰς Ἀθήνη· Δ, 141 : Ἐοικότα ὧδε... ὡς ὅδ' Ὀδυσσῆος ... υἷι ἔοικεν. Soph. Tr. 1037 : Ἄν ὧδ' ἐπίδοιμι πεσοῦσαν, ὧδ' αὖτως ὡς μ' ὤλεσεν. Vel ὥσπερ, ut Il. Z, 478 : Ὡς καὶ ἐγώ περ ... ὧδε βίην τ' ἀγαθὸν καὶ Ἰλίου ἶφι ἀνάσσειν· Ω, 398 : Γέρων δὲ δὴ ὡς σύ περ ὧδε. Soph. OEd. T. 276 : Ὥσπερ μ' ἀραῖον ἔλαβες, ὧδ', ἄναξ, ἐρῶ· OEd. Col. 276 : Ὥσπερ με κἀνεστήσαθ', ὧδε σώσατε. Aristoph. Lys. 567 : Ὥσπερ κλωστῆρ' ... ὧδε λαβοῦσαι. Cum ὅπως Soph. El. 1301 : Ὧδ' ὅπως καὶ σοὶ φίλον, καὶ τοὐμὸν ἔσται τῆδε. Sequente sententia relativa Æsch. Prom. 159 : Τίς ὧδε τλησικάρδιος θεῶν ὅτῳ τάδ' ἐπιχαρῆ; Longe frequentius tamen apud Homerum et alios scriptores quosvis comparatio non diserte enunciatur, sed ex sententia verborum colligenda relinquitur, referturque ὧδε non solum ad præsentia et ad ea quæ sequuntur, sed etiam ad ea quæ præcesserunt. Hom. Il. A, 212 : Ὧδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται· 574 : Εἰ δὴ σφὼ ἐριδαίνετον ὧδε· Δ, 176 : Καί κέ τις ὧδ' ἐρέει· Od. B, 111 : Σοὶ δ' ὧδε μνηστῆρες ὑποκρίνονται· E, 342 : Ἀλλὰ μάλ' ὧδ' ἔρξαι. Et ὧδε post verbum posito Il. A, 181 : Ἀπειλήσω δέ τοι ὧδε. Cum αὖτως conjunctum Il. O, 513 : Ἦ δηθὰ στρεύγεσθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι, ὧδ' αὖτως παρὰ νηυσίν. Hesiod. Op. 35 : Ὧδ' ἔρδειν· 203 : Ὧδ' ἴρηξ προσέειπεν ἀηδόνα. Æsch. Prom. 511 : Ἡμιονοαῖς δύαις τε καμφθεὶς ὧδε δεσμὰ φυγγάνω· 972 : Χλιδῶντάς ὧδε τοὺς ἐμοὺς ἐγὼ ἐχθροὺς ἴδοιμι· Agam. 10 : Ὧδε γὰρ κρατεῖ γυναικὸς ... κέαρ· 933 : Ὑΰξω θεοῖς ... ὧδ' ἔρδειν τάδε· 1362 : Ἦ καὶ βίον κτείνοντες ὧδ' ὑπείξομεν ...; 1661 : Ὧδ' ἔχει λόγος γυναικός, ut Choeph. 521 : Ὧδ' ἔχει λόγος, et simpliciter ὧδ' ἔχει Pers. 724. Ib. 345 : Ὧδε δαίμων τις κατέφθειρε στρατόν. Soph. Phil. 948 : Ἐπεὶ οὐδ' ὢν ὧδ' ἔχοντ' (ἂν εἶλεν). Ib. 116 : Εἴπερ ὧδ' ἔχει, Si res sic habet. OEd. T. 148 : Ὧδ' ὁρᾶν τὰ πρόσθε λαμπρὰ προὐξένησαν ὄμματα· Phil. 327 : Τίνος γὰρ ὧδε τὸν μέγαν χόλον κατ' αὐτῶν ἐγκαλῶν ἐλήλυθας· Aj. 489 : Θεοῖς γὰρ ὧδ' ἔδοξέ που. Sæpissime cum adjectivis et adverbiis, ut Hom. Od. Z, 25 : Τί νύ σ' ὧδε μεθήμονα γείνατο μήτηρ· Ξ, 139 : Ἥπιον ὧδε ἄνακτα. Æsch. Prom. 436 : Ὧδε τραχεῖς καὶ τεθηγμένους λόγους· 693 : Ὧδε δυσθέατα καὶ δύσοιστα· 311 : Νηλεῶς ὧδ' ἐρρύθμισμαι. Soph. El. 232 : Ἀνάριθμος ὧδε θρήνων· Tr. 140 : Τίς ὧδε τέκνοισι Ζῆν' ἄβουλον εἶδεν; Phil. 632 : Ἦ μ' ἔθηκεν ὧδ' ἄπουν· Aj. 1236 : Ποίου κέκραγας ἀνδρὸς ὧδ' ὑπέρφρονα; OEd. T. 234 : Γῆς ὧδ' ἀκάρπως καθέως ἐφθαρμένης· Aj. 1227 : Ὧδ' ἀνοιμωκτί. Cum genitivo Eurip. Heracl. 214 : Γένους μὲν ἥκεις (i. e. προσήκεις) ὧδε τοῖσδε.] In soluta quoque oratione usus est hujus adverbii [Herodot. 1, 86 : Ὧδε τὰ σπουδαιότατα ταριχεύουσι· 4, 61 : Ὧδέ σφι ἐς τὴν ἔψησιν ἐξεύρηται. Plato Criton. p. 46, D : Ἐπειδὴ ὧδε ἔχω, ut ὧδ' ἔχων Symp. p. 215, A. Alcib. 1 p. 109, B : Τὸ ὧδε ἢ ὧδε· Rep. 7, p. 523, C : Ὧδε δὲ ἃ λέγω σαφέστερον εἴσει. Xenoph. Cyneg. 10, 10 : Ἁλίσκονται δὲ καὶ ὧδε· ἵστανται κτλ. Cyrop. 1, 2, 3 : Ἐπιμέλονται δὲ ὧδε· ἔστιν αὐτοῖς κτλ.], veluti quum dicitur ὧδε εἰπεῖν, Ut ita loquar, dicam. [Sic sæpissime cum verbis dicendi, cogitandi, sentiendi apud scriptores quosvis, velut εἶπεν vel ἔλεξεν ὧδε, sequente oratione, Cyrop. 2, 2, 28; 4, 1, 14; 4, 5, 43; 5, 1, 27; 6, 2, 21, et alibi sæpe. Εἶπεν ὧδε αὐτοῖς 4, 2, 37; vel ὧδε præposito, Cyrop. 2, 2, 17 : Ἐκ δὲ τούτου Χρυσάντας ὧδ' ἔλεξεν· et ib. 4, 3, 15. Sed Anab. 5, 6, 3, ubi vulgo : Ἐπευξάμενος ὧδε εἶπεν, nunc ex libris melioribus εἶπεν ὧδε restitutum. Aliorum verborum exempla hæc sunto, Cyrop. 1, 4, 13 : Ἤρξατο οὖν ὧδε· εἰπέ μοι κτλ. Anab. 1, 6, 6 : Ἔφη Κῦρον ἄρχειν τοῦ λόγου ὧδε· Cyrop. 3, 1, 5 : Πέμψας κήρυκα ἤρετο ὧδε· εἰπέ μοι, ἔφη, κτλ. Memor. 3, 8, 8 : Ἐπεσκόπει δὲ ὧδε· ἄγά γε κτλ.] Interdum et cum particula πως. [Plato Rep. 3, p. 393, D : Εἶχε δ' ἂν ὧδέ πως.] Xen. [Cyrop. 2, 2, 4] : Ὧδέ πως εἶπεν, In hanc sententiam locutus est. [Ubi nunc ex codd. ὃς οὑτωσί πως εἶπεν.] Vel potius, In hanc fere sententiam locutus est. Idem, Ἠρόμην αὐτὴν ὧδέ πως, Hoc ferme modo. Vide Ὧδί πως in Ὧδί. [Xen. Cyrop. 1, 6, 12 : Ἐπηρώτας ὧδέ πως· Anab. 1, 7, 9 : Ὧδέ πως ἤρετο τὸν Κῦρον· Memor. 2, 1, 21 : Ἀποφαίνεται ὧδέ πως λέγων, ὅσα ἐγὼ μέμνημαι. « Ὧδε cum τῇδε conjunctum ap. Polyb. 3, 108, 3 : Ὧδε γὰρ καὶ τῇδέ που συνέβαινε διατετράφθαι, Hac ex parte, hac re maxime. Si vera ista scriptura et integra ceteroquin est oratio, erit pleonasmus non indignus stilo Polybiano, cujus generis sunt πῶς καὶ τίνι τρόπῳ 1, 32, 2; 2, 38, 1; οὕτω καὶ τούτῳ τῷ τρόπῳ 2, 31, 7; alibi ταύτῃ καὶ τῇδέ πη. » Schweigh. Comparari potest τῇδ' ὧδε τῇδε βᾶτε, quod infra ex Soph. afferemus.] || Ὧδε sicut οὕτως, pro Ita, significante Adeo. [Sic sæpe verti potest ubi cum adjectivis est conjunctum, sequente interdum ὥστε, ut ap. Soph. El. 275 : Ἡ δ' ὧδε τλήμων ὥστε τῷ μιάστορι ξύνεστι· 964 : Οὐ γὰρ ὧδ' ἄβουλός ἐστ' ἀνὴρ Αἴγισθος, ὥστε.... Addito ἄγαν Soph. El. 884 : Τίνος βροτῶν λόγον τόνδ' εἰσακούσασ' ὧδε πιστεύεις ἄγαν. Cum μάλα Hom. Od. Φ, 196 : Εἴποθεν ἔλθοι ὧδε μάλ' ἐξαπίνης.]

|| Ὧδε pro Hic etiam positum invenitur : quæ signif. in N. T. infrequens non est. [Ev. Matth. 12, 6; 16, 28; 17, 4 : Εἰ θέλεις, ποιήσωμεν ὧδε τρεῖς σκηνάς. Apud nos, Nobiscum, Matth. 14, 17; Luc. 22, 38; Joann. 6, 9; 11, 21, 32. Ep. ad Hebr. 7, 8, ὧδε, Apud nos Judæos, in Judæa. Ib. 13, 14 : Οὐ γὰρ ἔχομεν ὧδε μένουσαν πόλιν, i. e. his in terris, in hac vita terrestri. Matth. 24, 2 : Οὐ μὴ γὰρ ἀφεθῇ ὧδε λίθος, i. e. hoc in templo. Schleusn.] Sed accipitur et pro Huc. Act. 9, [21] : Ὧδε ἐληλύθει. [Adde Matth. 8, 29; 14, 8. 18 : Φέρετέ μοι αὐτοὺς ὧδε, Afferte mihi hos panes. Ib. 17, 17; 22, 12 : Πῶς εἰσῆλθες ὧδε; Quare huc accessisti? Marc. 11, 3. Luc. 9, 41. Apoc. 4, 1 : Ἀνάβα ὧδε, Ascende huc.] Sic quum dicitur ὧδε κἀκεῖσε, Huc et illuc. Quinetiam ex Aristoph. affertur ὧδε δεῦρο, tanquam his duobus ἐκ παραλλήλου positis. [Nub. 690 : Ὠδὶ, δεῦρο δεῦρ', Ἀμυνία.] At vero ap. Hom. usquam esse Loci adverbium negat Eust., negat item Etym. [cujus verba supra apposuimus] : addens ubique ab eo accipi pro οὕτως. Cui tamen repugnat quod paulo ante dixerat, sc. inveniri pro νῦν, i. e. Nunc, in isto ejus l. [Il. B, 258] : Εἴ κέ τι σ' ἀφραίνοντα κιχείω [—ήσομαι] ὡς νύ περ ὧδε. [De locis Homeri supra diximus. Tragicorum exempla, ubi ὧδε loci significationem habet, plura sunt. Æsch. Suppl. 744 : Δορυπαγεῖς δ' ἔχοντες ... νῆας ἔπλευσαν ὧδ' ἐπιτυχεῖ κότῳ. Soph. OEd. T. 7 : Αὐτὸς ὧδ' ἐλήλυθα· 144 : Ἄλλος δὲ Κάδμου λαὸν ὧδ' ἀθροιζέτω· 298 : Τὸν θεῖον ἦλθ' ἦδη μάντιν ὧδ' ἄγουσιν· OEd. Col. 182 : Ἔπε' ὧδ' ἀμαυρῷ κώλῳ, πάτερ, ᾗ σ' ἄγω, ut ὧδ' ἔπεσθε ib. 1542. Et cum βᾶτε vel προβᾶτε ib. 841, 843, cum ὁδοιπορεῖ 1251, cum ἐλεύσεται 1206, cum μολεῖν 1286 : Ἔνθεν μ' ὧδ' ἀνέστησεν μολεῖν. Ib. 1098 : Τὰς κόρας γὰρ εἰσορῶ τάσδ' ἆσσον αὖθις ὧδε προσπολουμένας· Tr. 402 :

Βλέφ' ὧδε. Cum τῇδε conjunctum OEd. Col. 1547 : Τῇδ' ὧδε τῇδε βᾶτε· τῇδε γάρ μ' ἄγει Ἑρμῆς. De Comicis Photius p. 658, 14, ex eoque Suidas : Ὧδε· οὐ μόνον τὸ οὕτως, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐνθάδε ὡς ἡμεῖς· Κρατῖνος Δραπέτισι « Τοὺς ὧδε μόνον στασιάζοντας καὶ βουλομένους τινὰς εἶναι ». Ἀριστοφάνης Κωκάλῳ « Ἐκδότω δέ τις καὶ ψηφολογεῖον ὧδε καὶ δίφρω δύο ». Καὶ Πλάτων που κέχρηται ἀντὶ τοῦ δεῦρο καὶ ἐνθάδε· τὸ δὲ οὕτως ἐν τοῖς πλείστοις δηλοῖ· Εὔπολις Ταξιάρχοις « Οὐκ, ἢν φυλάττῃ γ' ὧδ' ἔχων τὴν ἀσπίδα. » Aristoph. Ach. 745 : Ἐς τὸν σάκκον ὧδ' ἐσβαίνετε. Plato Prot. p. 328, D : Ὅτι προὔτρεψάς με ὧδε ἀφικέσθαι. Theocr. 1, 106 : Τηνεὶ δρύες, ὧδε κύπειρος· 120 : Τὰς βόας ὧδε νομεύων ... πόρτιας ὧδε ποτίσδων· 151 : Ὧδ' ἴθι· 5, 62 : Αἴθ' ἔνθοι ποχ' ὁ βωκόλος ὧδε Λυκώπας· 15, 33 : Ὧδε φέρ' αὐτάν. Plut. Mor. p. 34, A : Ὧδε κἀκεῖ μετοικιζόμενος. Diodor. Exc. p. 536, 91 : Τῆς μάχης ὧδε κἀκεῖσε ῥεπούσης. Lucian. Herm. c. 1 : Τὴν χεῖρα ὧδε κἀκεῖσε μετέφερες. Ὧδε καὶ ὧδε, Huc et illuc, Callim. Anth. Pal. 11, 43 : Οὐδὲ κελεύθῳ χαίρω τὶς πολλοὺς ὧδε καὶ ὧδε φέρει. Automedon ib. 5, 129 : Βάλλει τὰς ἁπαλὰς ὧδε καὶ ὧδε χέρας.]

‖ Ὧδὶ itidem pro ὧδε, Ita, Sic. [Apud Comicos (nam Tragici iota δεικτικῷ non utuntur) et in prosa Atticorum. Etym. M. p. 820, 53 : Γίνεται ἡ χρῆσις παρὰ Ἀττικοῖς ὡδί ἀντὶ τοῦ οὕτως, καὶ ἔστιν ἐπίρρημα μεσότητος διὰ τοῦ ι γραφόμενον. Per οὕτω πως exp. Hesych. in gl. ab Musuro omissa. Apud Aristoph. locis tredecim, plerumque cum participiis, velut Eq. 21 : Λέγε δὴ μόλωμεν ξυνεχὲς ὡδὶ ξυλλαβών· Vesp. 688 : Ὧδὶ διαβάς· 1211 : Ὧδὶ κελεύεις κατακλινῆναι; Pac. 57 : Ὧδὶ κεχηνώς· 1230 : Ὧδὶ, παραθέντι τρεῖς λίθους· Av. 1457 : Ὧδὶ λέγεις· Ran. 98 : Ὧδὶ γόνιμον. Et in fine sententiæ, ubi metrum etiam ὧδε ferebat, Av. 1327 : Τύπτων γε τοῦτον ὡδί. Ex Comicorum fragmentis unum annotatum exemplum est Apollodori ap. Athen. 7, p. 280, D : Αὐλουμένους ὡδί· quod ὡδεῖ scriptum in codice. Plato Prot. p. 353, C : Εἶποιμ' ἂν ἔγωγε πρὸς αὐτοὺς ὡδί· et alibi passim, velut Lys. p. 214, A, Gorg. p. 477, C, nusquam vero apud Xenophontem.] Aristot. Eth. 5 : Ἀλλὰ τὸ ὡδὶ ἔχοντα ταῦτα ποιεῖν. Et [apud Suidam, Ὧδί πη καὶ ὡδί πως,] ὡδί πως ap. Gregor., ut supra ὧδέ πως : Ὧδί πως τῷ λόγῳ χρήσομαι, ubi tamen Bud. exp. simpliciter Hoc modo, non Hoc ferme modo, ut supra exposui ὧδέ πως ap. Xenoph. [Reperitur etiam ap. scriptores inferiorum temporum, in codicibus recentioribus passim in ὧδε mutatum. Sic Theodoreto Therap. p. 165, 171, λέγων ὡδί ex vetere cod. Oxon. restituit Gaisf. pro λέγων ὧδε, in quo omnes consentire videntur ib. p. 238.]

Ὠδεῖον, τὸ, ad verbum, Cantilenarium. Locus, inquit Hesych., in quo rhapsodorum commissiones fiebant, item citharœdorum, priusquam theatrum esset constructum. [Etym. Gud. p. 576, 52 : Ὠδεῖον· τὸ μουσεῖον, τὸ δει διφθόγγῳ, ἐν ᾧ ᾄδουσι καὶ ψάλλουσι τὰς ᾠδάς. De diphthongo etiam Etym. M. p. 569, 27, ubi ᾄδω ᾠδεῖον in αἰδῶ αἰδεῖον corruptum. Recte scriptum ap. Chœrob. in Cram. Anecd. Oxon. vol. 2, p. 237, 12.] Suidas autem [qui Photii gl. p. 659, 1 repetivit] ait, Ὠδεῖον Athenis velut theatrum, quod construxit Pericles musicis, unde et Ὠδεῖον dictum fuit ἀπὸ τῆς ᾠδῆς. [Plut. V. Periclis c. 13 : Ἐθεῶντο τότε καὶ τὸν ἄλλον χρόνον ἐν Ὠδείῳ τοὺς μουσικοὺς ἀγῶνας. Aliam famam secutus Vitruvius 5, 9, ab Themistocle conditum dicit : « Et exeuntibus e theatro sinistra parte Odeum, quod Athenis Themistocles columnis lapideis disposuit, naviumque malis et antennis ex spoliis Persicis pertexit. Idem autem etiam incensum Mithridatico bello rex Ariobarzanes restituit. » Ubi non posse Periclis nomen substitui, ut in libris deterioribus factum, reliqua docent, ut monet Schneid. De incendio Odei et de Ariobarzane, qui restituit, v. Appian. Mithr. c. 38. « Inscriptio Athenis reperta et a Gallo Belley publicata in *Mémoires de l'Acad. des Inscr.* vol. 23 Historiæ p. 189, nominat Ariobarzanem Philopatorem, filium Ariobarzanis Philoromæi et reginæ Athenaidis Philostorgi, qui Odei refectionem mandaverit Caio et Marco Stalliis, Caii Stallii filiis, cum Menalippo. Ibi est οἱ κατασταθέντες ἐπὶ τὴν τοῦ Ὠδείου κατασκευήν. Annotavit hæc Fea. » Schneid. ad Vitr. l. c.] Ibi autem judicium exercebat is, qui ἄρχων appellatur. Mensurabantur etiam ibi farinæ. Aristoph. Vesp. [1108] : Οἱ μὲν ἡμῶν, οὗπερ ὤ 'ρχων, οἱ δὲ παρὰ τοὺς Ἕνδεκα, Οἱ δ' ἐν Ὠδείῳ δικάζουσ', οἱ δὲ πρὸς τοῖς τειχίοις. Ubi schol. ait, ᾠδεῖον Locus est formam theatri habens, in quo solent poetæ sua poemata recitare, antequam in theatro recitent. Nec addit quod ap. Suid. habetur, ibi tribunal esse archontis, quod ex hoc Aristoph. loco fortassis collegit, sed subjungit, perinde esse ac si dixisset Aristoph., In omnibus Atticæ locis inveniuntur judices. [Scholiastæ verba sunt, Τόπος ἐστὶ θεατροειδὴς, ἐν ᾧ εἰώθασι τὰ ποιήματα ἀπαγγέλλειν, πρὶν τῆς εἰς τὸ θέατρον ἀπαγγελίας. Τοῦτο δέ φησιν, ὅτι εἰς πάντα τόπον εὑρήσει τις δικαστὰς ἐν τῇ Ἀττικῇ. Τοῦτο δὲ οὐ πρὸς ἀλήθειαν, ἀλλὰ πρὸς τὸ πλῆθος τῶν δικῶν. Τάχα δὲ καὶ τὰς διαίτας δηλοῖ. Lex. rhet. in Bekk. Anecd. p. 317 extr. : Ὠδεῖον· θέατρον Ἀθήνησιν, ὃ πεποίηκε Περικλῆς εἰς τὸ ἐπιδείκνυσθαι τοὺς μουσικοὺς, ἐν ᾧ καὶ δικαστήριον ἦν σίτου, καὶ ἄλφιτα διεμετρεῖτο ἐκεῖ. Pollux 8, 33 : Τὰς ἐπὶ τῷ σίτῳ δίκας ἐν ᾠδείῳ ἐδίκαζον.] Ceterum quod Suidas ait mensurari solitas in Odeio farinas, id vero ex Demosth. sumpsit, ut opinor, cujus in Orat. πρὸς Φορμίωνα [p. 918, 8] hæc sunt verba : Ἔτι δ' ἐν τοιούτῳ καιρῷ, ἐν ᾧ ὑμῶν οἱ μὲν ἐν τῷ ἄστει οἰκοῦντες διεμετροῦντο ἄλφιτα ἐν τῷ Ὠδείῳ. [Contra Neær. p. 1362, 27 : Λαχόντος δὲ τοῦ Στεφάνου αὐτῷ δίκην σίτου εἰς Ὠδεῖον κατὰ τὸν νόμον, ὃς κελεύει, ἐὰν ἀποπέμπῃ τὴν γυναῖκα, ἀποδιδόναι τὴν προῖκα, ἐὰν δὲ μὴ, ἐπ' ἐννέ' ὀβολοῖς τοκοφορεῖν, καὶ σίτου εἰς Ὠδεῖον εἶναι δικάσασθαι ὑπὲρ τῆς γυναικὸς τῷ κυρίῳ· γράφεται ὁ Φράστωρ Στέφανον τουτονὶ γραφὴν πρὸς τοὺς θεσμοθέτας, Ἀθηναῖον ὄντα ξένης θυγατέρα αὐτῷ ἐγγυῆσαι ὡς αὐτῷ προσήκουσαν, κατὰ τὸν νόμον τουτονί.] Pausan. Atticis [1, 8, 6] : Τοῦ θεάτρου δὲ, ὃ καλοῦσιν Ὠδεῖον, ἀνδριάντες, Theatri, quod appellant Odeum. [Adde ib. 14, 1.] Plutarch. De audiendo [p. 42, A] : Μεμνημένον ὡς οὐκ εἰς θέατρον οὐδὲ Ὠδεῖον, ἀλλ' εἰς σχολὴν καὶ διδασκαλεῖον ἀφῖκται, Recordantem se non in theatrum nec Odeum, sed in scholam et didascaleium venisse. Idem in Pericle [c. 13] : Ὠδεῖον πολύεδρον καὶ πολύστυλον, Odeum multa sedilia et multas columnas habens. [Ubi pluribus describit Odeum, conditum a Pericle, quod εἰκόνα λέγουσι γενέσθαι καὶ μίμημα τῆς βασιλέως σκηνῆς, additque Cratini versus, in quibus notanda crasis articuli cum ᾠδεῖον, Ὁ σχινοκέφαλος Ζεὺς ὁδὶ (i. e. Pericles) | προσέρχεται τῷδεῖον ἐπὶ τοῦ κρανίου | ἔχων. Dicæarch. in Müll. Geogr. vol. 1, p. 98 : Ὠδεῖον τῶν ἐν τῇ οἰκουμένῃ κάλλιστον. Theophr. Char. 3, 2 : Πόσοι εἰσὶ χίονες τοῦ ᾠδείου.] Xen. Hell. 2, [4, 24] : Ἐξεκάθευδον δὲ καὶ οἱ ἱππεῖς ἐν τῷ Ὠδείῳ, Somnum capiebant etiam equites in Odeo. [Ib. § 10 : Οἱ δὲ Λακωνικοὶ φρουροὶ ἐν τῷ ἡμίσει τοῦ Ὠδείου ἐξωπλισμένοι ἦσαν. Quos locos errare videntur qui non de Odeo ipso, sed de area Odeum cingente intellexerunt : quod si voluisset Xenophon, non ἐν τῷ Ὠδείῳ, sed περὶ τὸ Ὠδεῖον dicturus erat. Ὠδείου πύλαι ap. Alexin Athen. 8, p. 336, D : Τί ταῦτα λῃρεῖς φλυναφῶν ἄνω κάτω | Λύκειον, Ἀκαδήμειαν, Ὠδείου πύλας, | λήρους σοφιστῶν; ubi porticum Odei, quam philosophos frequentasse probabile sit, intelligit Meinek. Orchestram Odei memorat Andocides p. 6, 14 : Ἐπεὶ δὲ παρὰ τὸ Προπύλαιον τοῦ Διονύσου ἦν, ὁρᾶν ἀνθρώπους πολλοὺς ἀπὸ τοῦ ᾠδείου καταβαίνοντας. Aliarum præter Athenas urbium Odea memorantur plura, velut Corinthiorum apud Pausan. 2, 3, 6; Patrensium 7, 20, 6; Smyrnensium ap. Aristid. vol. 1, p. 353, 354; Romanum, ab Hadriano conditum, ap. Dion. Cass. 69, 4, aliosque. Et odea inter ornamenta urbium numerantur ab Aristide vol. 1, p. 535 : Ὡς ἄρα οὐ τείχη οὐδὲ ᾠδεῖα οὐδὲ στοαὶ οὐδὲ ὁ τῶν ἀψύχων κόσμος αἱ πόλεις εἶεν.]

Ὠδὴ, ἡ, Carmen, Cantio, Cantilena, i. q. ᾆσμα. [Contractum ex ἀοιδή.] Ὠϊδάν [pro Ὠδάν] Hesych. [post Ὠίγνυντο, ut pro trisyllabo habuisse videatur] ᾠδὴν, Cantum, quæ et ἀοιδή. [Idem : Ὠδαῖς· ὑμνῳδίαις, ᾄσμασιν. Ὠδή· ᾆσμα, ὑμνῳδία. Zonar. : Ὑμέναιος ᾠδή· ᾆσμα γαμητικόν. Ὠδή. Ὅσα θεωρίας ἔχεται ψιλῆς καὶ θεολογίας· ὥστε ὁ ψαλμὸς λόγος ἐστὶ μουσικὸς, ὅταν εὐρύθμως κατὰ τοὺς ἁρμονικοὺς λόγους πρὸς τὸ ὄργανον κρούηται. Ἡ ᾠδή ἐστι φωνὴ ἐμμελὴς, ἀποδιδομένη ἐναρμονίως ἄνευ τῆς συνηχήσεως τοῦ ὀργάνου. Etym. M. v.

Προσῳδίαι : Ὠδὰς γὰρ οἱ παλαιοὶ τὰ ποιήματα ἐκάλουν. Ὠδή· παρὰ τὸ εἶδω, τὸ γινώσκω, μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α, ἀείδω, τὸ πάνυ γιγνώσκω, ἐξ αὐτοῦ ὄνομα ἀοιδὴ, καὶ κράσει τοῦ αο εἰς ω μέγα, ᾠδή. Etym. Gud.: Ὠδή· ἀπὸ τοῦ ἀοιδὴ, τοῦ α καὶ οι εἰς ω ἐκταθέντος γέγονεν ᾠδή. Ἡ παρὰ τὸ εἶδω, τὸ γινώσκω, καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α, ἀείδω, τὸ πάνυ γινώσκω, καὶ κράσει τοῦ α καὶ ε εἰς α μακρὸν ἄδω, ᾠδή. Ὠδὴ δ ὕμνος, ἐπῳδὴ ἡ μαντεία· προστίθησι τῷ ω τὸ ἰῶτα, διὰ τὴν ἀοιδήν, καὶ παρὰ πάντα τὰ παρὰ τούτων γινόμενα οὕτως ἔχει, κωμῳδία, μελῳδία, ῥαψῳδία, τραγῳδία. Γέγονε δὲ καὶ ᾠδὴ οὕτως· ἀπὸ τοῦ ἀοιδὴ τοῦ α καὶ τοῦ οι εἰς ω ἐκταθέντος, γέγονεν ᾠδή. Ὠδή· ἔστιν ἐπινίκιος κατ' ἐχθρῶν, καὶ εὔρυθμος εὐχαριστία, ἢ φωνὴ ἐμμελὴς μετ' ἐργασίας, ἢ χωρὶς ἐνηχήσεως ὀργάνου, ἢ θεολόγου εἰς θεόν· ἔστι καὶ συνώνυμον. Eust. p. 9 : Καὶ ᾠδὴ, ὁ μεμελισμένος λόγος, ὃς καὶ ἔξαρμα ἔχει, ἤγουν ὕψος, ὄγκον, μέγεθος· 137 : Ὅτι ᾠδαὶ διάφοροι παρὰ τῷ ποιητῇ, αἱ μὲν ἐπὶ θείοις (Philemonis Lex., ubi hæc s. v. ᾠδὴ excerpta sunt, θεῶν), οἷον « Οἱ δὲ πανημέριοι μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο Καλὸν ἀείδοντες, μέλποντες· ὁ δὲ φρένα τέρπετ' ἀκούων. » Οἰκεῖος δὲ ὁ λόγος ἐπὶ ἐνδελεχοῦς θείας μολπῆς· ἕτεραι δὲ ᾠδαὶ ἔν τε γάμοις καὶ εἰλαπίναις, καὶ ἁπλῶς ἐν εὐωχίαις, ὁποία ἡ ἐν τῇ ὁπλοποιίᾳ μουσικὴ καὶ ἡ παρὰ τοῖς μνηστῆρσί τε καὶ τοῖς Φαίαξιν. Ἀχιλλεὺς δὲ προϊόντος τοῦ λόγου, ἄλλον τρόπον μεταχειρίζεται τὴν ᾠδὴν, ἀείδων κλέα ἀνδρῶν. Εἰσὶ δὲ καὶ πενθητήριοι ᾠδαὶ, καὶ ἀοιδοὶ θρήνων ἔξαρχοι παρὰ τῷ ποιητῇ. Ὅλως δὲ, ὡς οἱ παλαιοὶ σημειοῦνται, πέντε εἰσὶν ᾠδαὶ παρὰ τοῖς ἥρωσι· σωφρονιστικὴ, ὁποία ἡ τοῦ τῇ Κλυταιμνήστρᾳ συνόντος ἀοιδοῦ· ἐγκωμιαστικὴ, ὡς ἡ ῥηθεῖσα τοῦ Ἀχιλλέως· θρηνητικὴ· ὀρχηματικὴ, ὡς ἡ τοῦ νεανίου τοῦ ἐν τῇ ὁπλοποιίᾳ ᾄδοντος· καὶ παιανικὴ, ὁποία ἐστὶν ἡ νῦν αὕτη παρὰ τῷ ποιητῇ· φησὶ γὰρ « Καλὸν ἀείδοντες Παιήονα· » ἔστι δὲ Παιήων, ὕμνος τίς φασιν εἰς Ἀπόλλωνα· 1163 : Λίνος δὲ, εἶδος ᾠδῆς κατὰ Ἀρίσταρχον, ἢ ὕμνου, ὡς καὶ ὁ Παιὰν καὶ ὁ διθύραμβος· 1164 : Ὡς δὲ καὶ πολλαὶ ᾠδαὶ ἦσαν, οἷον ἴουλος, ἡ τῶν ταλασιουργῶν ἢ ἐριουργῶν, καὶ λιτυέρσης, ἡ τῶν θεριστῶν, ὡς ἔστι καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ (10, 41) εὑρεῖν, καὶ ὀλοφυρμὸς, ἡ ἐπὶ θανάτοις καὶ λύπαις, καὶ βουκολισμὸς, ἡ τῶν βοσκόντων, καὶ ἐπιμύλιος, ἡ περὶ τοὺς ἀλετοὺς, ἔστι σὺν καὶ ἄλλαις ἐκ τῶν παλαιῶν ἀναλέξασθαι· 1236 : Τρύφων, ὃς καὶ ᾠδῆς ὀνομασίας καταλέγει τάσδε· ἰμαῖος, ἡ καὶ ἐπιμύλιος, ἢ μυλωθρὸς, ἣν παρὰ τοὺς ἀλετοὺς ᾖδον· εἶτα ἐτυμολογῶν φησὶ κληθῆναι ἰμαῖον ἴσως ἀπὸ τῆς ἱμαλίδος, ἱμαλὶς δέ φησι παρὰ Δωριεῦσιν ὁ νόστος καὶ τὰ ἐπίμετρα τῶν ἀλετῶν, ὡς δὲ ᾠδῆς ὄνομα καὶ ὁ αἴλινος, καὶ ὁ λιτυέρσης, καὶ ὁ ὑμέναιος, καὶ ἄλλα τινὰ, προδεδήλωται· 1275 : Ἐν τούτοις δὲ ἀναμνηστέον καὶ ὅτι τοῦ ᾄδειν μὲν καὶ μέλπειν οὐ δοκεῖ διαφορὰ εἶναι· τὸ μέντοι ψάλλειν ἀμφοῖν διαφέρει, καθὰ δηλοῖ ὁ φράσας τὸ « Παρὰ τὸ δεῖπνον ᾄδουσι καὶ ψάλλουσιν αἱ παλλακαὶ τῷ βασιλεῖ, καὶ μία μὲν ἐξάρχει, αἱ δὲ ἄλλαι ἀθρόως ᾄδουσιν. » Ἔστι δὲ ᾠδὴ, ἡ παρὰ τὸ ᾄδειν, λόγος μεμελισμένος· ψάλλειν δὲ, τὸ δι' ὀργάνων μουσικῶν, καὶ μάλιστα τοῦ ἰδίως λεγομένου ψαλτηρίου. Angl. Poetæ epici ἀοιδὴ potius et ἀοιδὸς, ut ἀείδειν, dixerunt quam ᾠδὴ et ᾠδός. Ὠδὴ legitur in H. in Cer. 494 : Πρόφρονες ἀντ' ᾠδῆς βίοτον θυμήρε' ὀπάζειν· H. in Apoll. 20 : Πάντη γάρ τοι, Φοῖβε, νόμοι βεβλήαται ᾠδῆς. Orph. Lith. 160, 315. Nec Lyricis et Tragicis placuit, qui sæpissime ἀοιδὴ, perraro ᾠδὴ dixerunt. Non legitur apud Æschylum; bis apud Sophoclem, El. 88 : Πολλὰς θρήνων ᾠδάς· et Aj. 630 : Ὀξυτόνους ᾠδὰς θρηνήσει. Paullo sæpius apud Euripidem, qui καλλίνικον ᾠδὰν dixit El. 865, ᾠδὰν ἐπικήδειον Tro. 514, ἴακχον ᾠδὰν μέλπω Cycl. 69. Et numero plurali, Med. 197 : Λύπας πολυχόρδοις ᾠδαῖς παύειν· Ion. 169 : Καλλιφθόγγους ᾠδάς· Phœn. 814 : Ἀμουσοτάταισι σὺν ᾠδαῖς· Iph. T. 178 : Ἀντιψάλμους ᾠδάς· Cycl. 422 : Πρὸς ᾠδὰς εἶρπε. Frequentissimum vero est in comœdia et in oratione prosa. Sic Aristoph. Ran. 245 : Χαίροντες ᾠδῆς ἐν πολυκολύμβοισι μέλεσιν· Av. 752 : Γλυκεῖαν ᾠδάν· 1729 : Ὑμεναίοις καὶ νυμφιδίοισι δέχεσθ' ᾠδαῖς· Thesm. 986 : Τόρευε πᾶσαν ᾠδήν. Anaxandr. ap. Athen. 4, p. 131, C : Μέλπειν ᾠδαῖς ... Σπάρτην. Plato Symp. p. 197, E : Καλῆς ᾠδῆς μετέχοντα ἣν ἄδει· Rep. 3, p. 398, C : Τὸ περὶ ᾠδῆς τρόπου καὶ μελῶν, ut τρόπον ᾠδῆς νέον ib. 4, p. 424, C. Et 3, p. 404, D : Τῇ μελοποιίᾳ τε καὶ ᾠδῇ· 399, C : Ἐν ταῖς ᾠδαῖς τε καὶ μέλεσιν· Alc. 1 p. 108, A : Κιθαρίζειν πρὸς τὴν ᾠδήν· Leg. 4, p. 722, D : Κιθαρῳδικῆς ᾠδῆς. Ὀρχησίς τε καὶ ᾠδὴ Leg. 2, p. 654, B; 670, A. Id. Phædr. p. 245, A : Κατά τε ᾠδὰς καὶ κατὰ τὴν ἄλλην ποίησιν (ut Menex. p. 239, C)· Leg. 7, p. 816, D : Κατὰ λέξιν τε καὶ ᾠδήν· et ib. A : Εἴτ' ἐν ᾠδαῖς εἴτ' ἐν λόγοις· 2, p. 664, A : Ἔν τε ᾠδαῖς καὶ μύθοις καὶ λόγοις· 8, p. 835, A : Κατὰ λόγον καὶ κατ' ᾠδὰς καὶ καθ' ἁρμονίας. Xenoph. Cyrop. 2, 2, 14 : Ἐν ᾠδαῖς καὶ ἐν λόγοις οἰκτρά τινα λογοποιοῦντες· Hier. 6, 2 : Ὠδαῖς καὶ θαλίαις καὶ χοροῖς· Symp. 6, 4 : Ἡ ᾠδὴ ἡδίων πρὸς τὸν αὐλόν. Ὠδὴ ἄμουσος Lucian. Phalar. 1, c. 13; γλυκερὰ De salt. c. 23; οὐ πάνυ αἴσιος Contempl. c. 7; φορητὸς De salt. c. 27; τραχεῖα D. mar. 1, 4.] Ὠδὰς Dion. Hal. interpr. Carmina; ait enim Arch. 1, p. 20 ed. paternæ [c. 31] : Τὰς μὲν γὰρ ᾠδὰς καλοῦσι Ῥωμαῖοι κάρμινα. Xenoph. Cyrop. 1, [4, 25] : Διὰ στόματος εἶχον καὶ ἐν λόγῳ καὶ ἐν ᾠδαῖς. Athen. 14 [imo 15, p. 697, B] : Οὗτος γὰρ τὰς καπυρωτέρας ᾠδὰς ἀσπάζεται μᾶλλον τῶν ἐσπουδασμένων, οἵαί εἰσιν αἱ Λοκρίαι [Λοκρικαὶ] καλούμεναι. [« Ὠδὴ, Ode, generatim Carmen, Canticum quodcunque notat; speciatim vero de Hymno, s. Carmine, quod canitur in honorem Dei, usurpatur. Paulus Ep. ad Ephes. 5, 19 : Ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς, Hymnis et carminibus religiosis. Coloss. 3, 16. Apoc. 5, 9 : Καὶ ᾄδουσιν ᾠδὴν καινὴν, Et canebant hymnum novum, s. præstantissimum. Ibid. 14, 3, ubi ᾠδὴ Μωσέως est Hymnus eucharisticus, qualem olim Moses ad Mare Rubrum cecinisse memoratur Ex. 15, ᾠδὴ τοῦ ἀρνίου autem est Hymnus in Messiam, Apoc. 15, 3. Sæpius in N. T. non legitur. Alexandrini usi sunt hac voce pro שִׁיר, Canticum, et in femin. שִׁירָה, idem, Ex. 15, 1; Deut. 31, 19, 21, 22, 30, Judd. 5, 12, et מִזְמוֹר, Psalmus, Ps. 4, 1; 64, 1. Ὠδὴν etiam ap. Græcos scriptores de Carmine usurpari, quod in Dei honorem canitur, Spanh. docuit ad Callim. H. in Jov. 1. » Schleusn. ‖ Ὠδὴ, Demetrio Eloc. § 70 est Cantus ille, et veluti modulatio sonora et numerosa, quæ subinde ex concursu vocalium oritur : antea εὐφωνίαν dixerat. Mox μελίσματα et ᾠδὰς ἐπεμβαλλομένας ᾠδαῖς appellat. Deinde ᾠδὴν rhetores dixere, quam Scenicam modulationem vocat Quintil. 11, 3, quæ quidem nitebatur τῇ ἐπιτάσει τοῦ λόγου, ut tradit Philostr. in Vita Favor. 1, p. 491. Idem in Vita Isæi p. 513 dicit Isæum reprehendisse Dionysium Milesium, qui cantillando declamasset, μελέτας σὺν ᾠδῇ ποιούμενον. Alio loco in Vita Vari 2, p. 620, καμπὰς ᾀσμάτων appellat. Conf. omnino Cresoll. Theatr. 3, 18, et Vacatt. autumnales, ubi ex instituto omnem Sophistarum pronuntiationem illustravit. Ernest. Lex. rhet. Plut. V. Crassi c. 33 : Ἐν ᾠδῇ διεξῆλθε τὴν ἐλεγείαν.] Dicuntur et ᾠδαὶ ἀλεκτρυόνων, Gallorum cantus, ut dixi in Ἄδω. [Pollux 1, 71 : Περὶ ἀλεκτρυόνων ᾠδάς· ubi Jungerm. comparavit Longum 3, 3, hoc ipso περὶ ἀλ. ᾠδὰς utentem, et Heliodor. 7, 11 : Εἰς ἀλεκτρυόνων ᾠδὰς τετελευτηκότα γνωσθῆναι.]

[Ὠδὴ, ἡ, Ode, n. pr. in inscr. anaglyphi ΟΔΗΑΠΟΛΗΕΙΔΟΣ (Corp. Inscrr. 1022, vol. 1, p. 548) agnoscere sibi videbatur Bœckhius.]

[Ὠδί. V. Ὧδε.]

Ὠδικὸς, ἡ, ὸν, Canorus [Per μουσικὸς exp. Hesych. Antiatticista Bekk. p. 116, 31 : Ὠδικός· εὖ ᾄδων. Zonar. p. 1881 : Ὠδικός· μουσικὸς, εὔλαλος. Καὶ ὁ ὄρνις ἦν ᾠδικός. Pollux 4, 52 : Ποιητὴς, ποιητικὸς, ᾠδὸς, ᾠδικὸς, μέτρων συνθέτης· 64 : Καὶ φωνάριον ᾠδικὸν, καὶ καμπτικόν], ut [Aristot. H. A. 1, 1 : Τὰ δὲ (τῶν ζῴων) ᾠδικὰ, τὰ δ' ἄνῳδα· 9, 11 : Οὗτος ὁ ὄρνις ᾠδικός. Pausan. 8, 17, 3 : Ὀρνίθων γένος οὐκ ᾠδικόν·] ᾠδικώτερος τῶν κύκνων, ap. Lucian. [Tim. c. 47], Magis canorus cycnis. [Id. D. mar. 1, 5 : Ὠδικώτερον καὶ καθαρίζειν ἄμεινον ἐπιστάμενον· De electro c. 4 : Ὠδικοὺς ἀνθρώπους ... ἐς τὰ ὄρνεα μεταπεσεῖν. Ælian. N. A. 1, 20 : Τὰ μὲν ἄλλα τῶν ᾠδικῶν ὀρνέων εὐστομεῖ καὶ τῇ γλώττῃ φθέγγεται δίκην ἀνθρώπου. Id. V. H. 14, 30. Greg. Naz. vol. 1, p. 553, D : Ὀρνέων τῶν τε ἀλάλων καὶ ᾠδικῶν. Dio Chr. vol. 1, p. 664 : Ἐγὼ, εἰ ἦν ᾠδικὸς, οὐκ ἂν δεῦρο εἰσῆλθον δίχα μέλους τινὸς ἢ ᾄσματος. Clem. Al. p. 1 : Ἀμφίων καὶ Ἀρίων ... ἄμφω ἦστην ᾠδικώ. Artemid. 1, 76 : Ἄσματα δὲ δοκεῖν ᾄδειν καλῶς καὶ εὐφώνως καὶ τοῖς ᾠδικοῖς καὶ τοῖς μουσικοῖς καὶ τοῖς ἄλλοις πᾶσιν ἀγαθόν. Alciphro 1, 12 : Ἦν ᾠδικὸν τὸ πέλαγος καὶ πᾶν θυμηδίας ἀνάπλεων. « Ὠδικὸν πρᾶγμα, Materia vel ar-

gumentum, quod veluti cantabile sit, et μέλος admittat. Lucian. Rhet. præc. c. 19, ubi rhetores πάντα ἄδοντας exagitat. » Ernest. Lex. rhet. Basil. M. t. 1, p. 101, D; 108, C. Greg. Nyss. t. 1, p. 544, D; t. 2, p. 860, B. De cantu Quintil. De mus. p. 8, 17, εἶδος ᾠδ. Theodoret. Gr. aff. cur. p. 185, 3 : Ὠδ. ὀρνίθων· quod neutro Plotin. Ennead. p. 140, 3 Creuzer., qui musicis modis nimium deliniti vixerint, eos renasci transformatos εἰς τὰ ᾠδ. Hase.] ‖ Ὠδικός, Cantandi peritus, Musices peritus. Athen. 12, [p. 531, C] : Ἑταίρας [Ἰαιδίσκας] δὲ τὰς μὲν ᾠδικὰς; τὰς δὲ ὀρχηστικάς. Ubi observa ὀρχηστικὰς itidem significare Saltandi peritas. Apud Plut. quoque videtur ita sumi ᾠδικός, Symp. 1 [p. 622, A] : Προστάσσοντας ᾠδικοῖς ᾄσαι, ῥητορικοῖς εἰπεῖν. [Ptolem. Tetrab. p. 162, 15. Per excellentiam ὁ ᾠδ. vocatur David rex, Basil. t. 1, p. 738, A. De muliere cantandi perita Nicostr. ap. Stob. Floril. 70, 12, 42 : Ἡδίων ἡ ᾠδ. ἔωθέν τε καὶ μετ' ἄριστον. Hase.]

Ὠδικῶς, Canore, Aristot. [Aristoph. Vesp. 1240, ubi quærenti, Τούτῳ τί λέξεις σκόλιον; alter respondet: Ὠδικῶς ἐγὼ « οὐκ ἔστιν ἀλωπεκίζειν » etc., nisi hoc ex ὠδί πως corruptum. Compar. est ap. Lucian. Saturn. c. 4 : Ὠδικώτερον ἄλλου δόξαι ᾄσαι.]

[Ὠδιμος, ὁ, ἡ, i. q. ἀοίδιμος, Cantatus, Celebratus. Schol. Hom. Od. Θ, 579 in cod. Hamb. : Ὑπὲρ τοῦ ᾠδιμον γενέσθαι· nisi hoc librarii errore scriptum est, quum statim sequatur ἀοιδίμους γενέσθαι, quæ usitata, etiam in oratione prosa, forma est.]

[Ὠδὶν forma deterior pro ὠδῖς, quod v.]

[Ὠδινάω forma a quibusdam ficta propter aoristum ὠδίνησα, de quo v. s. v. Ὠδίνω.]

[Ὠδίνημα, τὸ, Id quod cum doloribus partum est, Partus. Eumath. p. 357 : Ἀπόλλωνος σπέρμα, ὠδίνημα γῆς. Theod. Prodromus Carmine in Andronicum Comn. v. 123. Boiss.]

Ὠδινηρῶς, Summo cum dolore in parturiendo. Aristot. : Ὠδ. τίκτει, Parit summo cum dolore. [Vitiose pro ὀδυνηρῶς, ut monet Schneid.]

Ὠδινολύων, ὁ, Partus dolores solvens s. levans. Plin. 32, 2, de echeneide pisce : Ex Græcis alii lubricos partus atque procidentes contineri ad maturitatem, alligato eo prodiderunt; alii sale asservatum adalligatumque gravidis partus solvere : ob id alio nomine Odinolyontem [al. *Odinolyentem*, Harduin. *Odinolyten*] appellari. In VV. LL. perperam scribitur Ὀδυνολύων.

Ὠδίνω [Hujus verbi veteres præsenti tantum utuntur et imperfecto : aoristus ᾠδίνησα, futurum ὠδινήσω est apud lxx, quorum locos v. infra. Aor. ὠδῖναι, ap. Julian. Or. p. 56, D, et Porphyr. ap. Euseb. Præp. ev. 4, p. 144, A : Τὴν ἀλήθειαν ὠδίναντες. Theodoret. vol. 4, p. 732 : Ἐναντίας ὠδίνασι δόξας· 777 : Τὴν γλῶτταν εὐλογίαν ὠδῖναι καταναγκάσας· 877 : Δαίμονα τὴν ἁμαρτίαν ὠδίναντα. Himerio Or. 7, 3, ubi ὠδίναι (hoc accentu) μέλλουσα editum erat, ὠδίνειν ex utroque cod. restituit Dübnerus. Perfectum ὤδικεν ex locis duobus Joannis Chrys. infra ab HSt. allatum nihili esse videtur], A partu doleo, Partus doloribus crucior, Parturio, ἐπὶ τόκῳ ἀλγῶ. [Hesych. : Ὠδίνει· ... τίκτει ἢ ἐγκυμονεῖ. Suidas : Ὤδινον· ἐνεκυμόνησαν, ἀπέτεκον.] Hom. Il. A, [269] : Ὡς δ' ὅταν ὠδίνουσαν ἔχῃ βέλος ὀξὺ γυναῖκα, Δριμύ, τό, τε προΐεῖσι μογοστόκοι Εἰλείθυιαι, Ἥρης θυγατέρες πικρὰς ὠδῖνας ἔχουσαι· Ὡς ὀξεῖ' ὀδύναι δῦνον μένος Ἀτρείδαο. [Theocr. 27, 28 : Ὠδίνειν τρομέω· χαλεπὸν βέλος Εἰλειθυίας. Aristoph. Thesm. 502 : Ἑτέραν δ' ἐγῷδ', ἣ 'φασκεν ὠδίνειν γυνὴ δέχ' ἡμέρας· et Eccles. 529. Plato Rep. 3, p. 395, E : Κάμνουσαν ... ἢ ἐρῶσαν ἢ ὠδίνουσαν (γυναῖκα). Plut. V. Thesei c. 20 : Κατακλινόμενόν τινα τῶν νεανίσκων φθέγγεσθαι καὶ ποιεῖν ἅπερ ὠδίνουσαι γυναῖκες. lxx Jerem. 49, 24 : Στένωσις καὶ ὀδύνη κατεῖχον αὐτὴν ὡς ὠδίνουσαν. Jes. 26, 17 : Ὡσεὶ ὠδίνουσα ἐγγίζει τοῦ τεκεῖν· 23, 4 : Οὐκ ὤδινον οὐδὲ ἔτεκον, οὐδὲ ἐξέθρεψα. Quod ὠδίνησα dictum est ib. 26, 18 : Ἐν γαστρὶ ἐλάβομεν καὶ ὠδινήσαμεν καὶ ἐτέκομεν. Sir. 48, 22 : Ὠδίνησαν ὡς αἱ τίκτουσαι. Mich. 4, 10 : Ὠδῖνε καὶ ἀνδρίζου θυγάτηρ σιὼν ὡς τίκτουσα. Dicitur etiam de animalibus, ut ap. Ælian. N. A. 2, 55 : Ὁ γαλεὸς ὠδίνει διὰ τοῦ στόματος· V. H. 1, 15 : Αἱ περιστεραὶ δεκάκις τοῦ ἔτους ὠδίνουσι. Meleag. Anth. Pal. 9, 363, 22 : Ὠδίνουσι μέλισσαι.] Et metaph. ap. Plut. [Mor. p. 587, A] : Ὥμην αὐτοῦ τὴν οἰκίαν ὠδίνειν ὥσπερ κύουσαν. [Dionys. P. 1104 : Πάντῃ δ' ἐν πέτρῃσιν ὑπὸ φλέβες ὠδίνουσι χρυσείης κυανῆς τε καλὴν πλάκα σαπφείροιο. Lycophr. 342 : Τὸν ὠδίνοντα μορμωτὸν λόχον, i. e. τὸν δούρειον ἵππον, τὸν γεννῶντα τὸν λόχον, ut exp. schol. De nubibus pluviam producentibus Theodoret. Therap. p. 66, 33 (181 Gaisf.) : Τῶν νεφῶν τὸν ὑετὸν ὠδινόντων καὶ παρεχόντων τῇ γῇ, ut νεφῶν ὠδῖνες ib. p. 99, 23 (269).] Accipitur etiam pro Vehementi dolore crucior, instar parturientis, ὑπερβολικῶς λυποῦμαι. [Hesych. : Ὠδίνει· πάσχει, λυπεῖται.] Hom. Od. I, [415] de Cyclope, cui oculum eruerat Ulysses : Στενάχων τε καὶ ὠδίνων ὀδύνῃσι, ubi nota etiam dat. ὀδύνῃσι. [Antip. Sidon. Anth. Pal. 7, 30 : Ἐν δ' Ἀχέροντος ὢν ὅλος ὠδίνεις Κύπριδι θερμοτέρῃ. Similiter Coluth. 97 : Φιλότητος ἐμῆς (Κύπριδος) βαρὺν οἶστρον ἑλοῦσαι πολλάκις ὠδίνουσι καὶ οὐ θνήσκουσι γυναῖκες.] Philo V. M. 1 : Ὠδινεν ἐν ἑαυτῷ, Intimis doloribus angebatur. Itidem Soph. Aj. [794] : Καὶ μὴν θυραῖος, ὥστε μ' ὠδίνειν τί φής; i. e. ὀδυνᾶσθαι, ἀλγεῖν· metaphora sumpta a mulieribus parturientibus : χαλεπώτατον γὰρ τῶν γυναικείων πόνων ἡ ὠδίς. [Id. Tr. 325 : Αἰὲν ὠδίνουσα συμφορᾶς βάρος δακρυρροεῖ δύστηνος.] Itidem et Eur. Hipp. [258] : Τὸ δ' ὑπὲρ δισσῶν μίαν ὠδίνειν ψυχὰν, χαλεπὸν βάρος. [Heracl. 644 : Ἡάλαι γὰρ ὠδίνουσα τῶν ἀφιγμένων ψυχὴν ἐτήκου νόστος εἰ γενήσεται. Plut. Mor. p. 1090, D : Ἀνάγκη ταράττεσθαι καὶ ὠδίνειν ἀεὶ πρὸς τὸ μέλλον ὑπὲρ τοῦ σώματος· V. Æmilii Pauli c. 36 : Ἡ ψυχὴ τὸν φόβον ὠδίνουσα καὶ περισκοπουμένη τὸ μέλλον ὑπὲρ τῆς πόλεως.] Et Gregor. : Τῶν κατ' αὐτὸν ὠδινόντων τε καὶ ταρασσομένων. [lxx Hab. 3, 10 : Ὀφονταί σε καὶ ὠδινήσουσι λαοί. Sir. 19, 10 : Ἀπὸ προσώπου λόγου ὠδινήσει μωρός.] Sed et res alicujus ὠδίνειν dicuntur quum Male habent s. laborant. Greg. Naz. Stelit. 2 [p. 152, D] : Ἐγχειρεῖν ἀπερισκέπτως τοῖς ἐγνωσμένοις, ἔτι τῶν Ῥωμαϊκῶν ὠδινόντων αὐτῷ καὶ κακῶς διακειμένων, Nondum pacatis rebus domi bellum Persicum suscepisse, Bud. ‖ Interdum casum adjunctum habet, et significat Parturio, Pario; ex consequenti; vel etiam Cum dolore enitor. Eur. Iph. Aul. [1234] : Πρὶν ὠδίνουσ' ἐμὲ Νῦν δευτέραν ὠδῖνα τήνδε λαμβάνει. [lxx Jes. 51, 2 : Σάρραν τὴν ὠδίνουσαν ὑμᾶς. Cant. 8, 5 : Ἐκεῖ ὠδίνησέ σε ἡ μήτηρ σου. Cujusmodi ex loco sumpta est gl. Hesychii, Ὠδίνησεν· ἐγέννησεν. Julian. Or. p. 56, D : Τυφῶνα, ὃν ἡ ποιητικὴ τερατεία φησὶ τῷ Διὶ χαλεπαίνουσαν τὴν γῆν ὠδῖναι. Et de animalibus, Ælian. N. A. 2, 46 : Ἵππας μὴ ᾠὰ τίκτειν πέπυσμαι, νεοττοὺς δὲ ὠδίνειν. Christod. Ecphr. 343 : Μέλισσα ... κηρίον ὠδίνουσα μελισταγές, ut ὠδίνουσι μέλισσαι in loco Meleagri supra allato.] Et metaph. [verbo vel absolute posito, vel addito accusativo] Ep. ad Gal. 4, [19] : Τεκνία μου, οὓς πάλιν ὠδίνω, Quos iterum parturio. Itidem ap. Plat. Theæt. [p. 148, E] : Ὠδίνεις γὰρ διὰ τὸ μὴ κενὸς, ἀλλ' ἐγκύμων εἶναι. [Ib. p. 151, B : Ὠδίνειν τι κυοῦντα ἔνδον· 210, B : Ἢ οὖν ἔτι κυοῦμέν τι καὶ ὠδίνομεν περὶ ἐπιστήμης; Platonem imitatus Themist. Or. 13, p. 164, C : Ὠδίνων τὸν ἔρωτα ἐκείνου τοῦ κάλλους, ὃν φιλοσοφία μοι ὑπεγράψατο, νέου καλοῦ καὶ ἐρασμίου. Porphyr. ap. Euseb. Præp. ev. 4, p. 144, A : Τὴν ἀλήθειαν ὠδίναντες. Himer. Or. 8, 7 : Βραχέα μὲν λέγομεν, μείζονα δὲ ὠδίνομεν ἔνδον· 21, 11 : Νέον ἀκοῆς ὠδινούσης ἀγώνισμα.] Chrysost. [vol. 1, p. 363, D] : Ἐπὶ τῆς εὐνῆς, ἧς ἡμᾶς ὤδικεν [ὤδινεν libri, ut videtur, omnes], Peperit. Idem, Ἀθρόως, ἣν πάλαι ὤδικεν ἐπιθυμίαν, ἀπέτεκε. [Hic quoque ὤδινεν præstat.] Apud Suid. : Ὠδίνων τὴν καθ' ἡμᾶς λοιδορίαν, ἄθροον ἐξέχεας. Greg. Naz. Stel. [vol. 1, p. 407, A] : Ὃν ὤδινε πόρρωθεν ἐν ἑαυτῷ βασιλίσκον τῆς ἀσεβείας, ἀναῤῥήξας ἀθρόως ἐπειδὴ καιρὸν ἔλαβε. [Isidor. Pelus. Epist. 3, 205, p. 337 : Ἡ ἐνταῦθα ἀδοξία δόξαν ἀθάνατον ὠδίνει καὶ ἡ ἑκούσιος πενία πλοῦτον οὐράνιον τίκτει, ut Joann. Chrys. alicubi dixit, Ταῦτα εὔκλειαν ἀθάνατον ὠδίνει. Cyrill. Al. Homil. Paschali 13, p. 180. Σκιὰ ὁ νόμος καὶ τῆς ἀληθείας ὠδίνει τὴν μόρφωσιν. Theophanes Homil. 3, p. 18 : Τὸ « ὑψωθῆναι δεῖ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου » διττὸν ὠδίνει τὸν νοῦν, i. e. Duplicem sensum admittit. Suicer.] Rursum ap. Suid. : Οἱ πολῖται ὤδινον κατ' αὐτοῦ φθόνον γενναῖον. [Sic Cyrill. Al. In Joann. 6, p. 605 : Ἀσύγκριτον ὠδίνοντες φθόνον κατὰ τοῦ σωτῆρος. Isidor. Pelus. de Juda prodi-

tore : Ὤδινε τὴν ἐπιβουλὴν ὁ ἁλιτήριος. Theodoret. Therap. p. 77, 21 Sylb. : Ἐναντίαν δόξαν ὠδίνοντες. Suicer. Ejusdem generis hæc sunt, Aristid. vol. 1, p. 354, 7 : Ἐκ πρώτου ῥήματος εἱστήκεσαν (auditores), ὤδινον, ἐγάνυντο, ἐξεπλήττοντο· vol. 2, p. 117, 14 : Ὥσπερ ὠδίνων καὶ περιβαλλόμενος κύκλῳ· 179, 16 : Δέκα ἔτη ὤδινεν ἅπασα ἡ ἤπειρος, φιλονεικοῦντες ἅπαντες ἄνθρωποι δίκην τῆς Μαραθῶνι μάχης λαβεῖν. Christod. Ecphr. 227 : Πυγμαχίης δ' ὤδινε φόνου διψῶσαν ἀπειλήν. Cum genit. Leo philos. Anth. Pal. 9, 578 : Ὧν ἥδε βίβλος ἔνδον ὠδίνω, φίλε, βαθὺς χαρακτὴρ καὶ περισκελὴς ἄγαν. Cum εἰς Heliodor. 5, 32 : Ὠδινούσης εἰς τὴν βοήθειαν, δεδοικυίας δὲ τὴν ἀποτυχίαν.] Synes. autem cum infin. junxit pro Gestio, Glisco, ut Bud. interpr. : Ἐνόντας μοί τινας τῇ ψυχῇ λόγους καταχέαι μὲν ὠδίνω τῆς ἐπιστολῆς, οὐ μὴν τοῦτο ποιήσω· ut metaphora sit a parturientibus, quæ magno desiderio enitendi fœtus tenentur, et dolore quo premuntur se eximendi. [Heliod. 2, 21 : Ὠδίνω καὶ αὐτὸς πρός τινα ἐξειπεῖν. Himer. Ecl. 13, 38, p. 238 : Οἱ δέ μου λόγοι καὶ προλαβεῖν μικροῦ τὸ μέλλον ὠδίνουσι· Or. 4, 1 : Μουσικὴ ὠδίνουσα καὶ πρόσθεν φανῆναι τοῖς Ἕλλησι. « Joann. Chrys. vol. 3, p. 854 ed. Par. : Ὠδίνει γὰρ ἕκαστος ὑμῶν τῆς ἱστορίας ἀκοῦσαι ἐκείνης. » Suicer.] Pass. Ὠδίνομαι, Parturior, Parior. Gregor. : Ἐξ ὧν πολλὰ καὶ δεινὰ, τὰ μὲν συνέβαινεν ἤδη, τὰ δὲ ὠδίνετο, Parturiebantur factiones et dissidia, Bud. [Forma media Aquila Psalm. 113, 7 : Ὠδινήσατο, Angebat se. Ubi ap. LXX est ἐσαλεύθη. Theophan. Contin. p. 47, C : Ἐπεὶ κατήκουσεν ἃ πάλαι ὠδίνοντο.]

[Ὠδίς : nam hæc melior forma est.] Ὠδῖν [ap. LXX Jes. 37, 3 : Ὅτι ἥκει ἡ ὠδὶν τῇ τικτούσῃ· et Ep. ad Thessal. 1, 5, 3], sive Ὠδὶς, ῖνος, ἡ, Dolor parturientis. [Pluralem, cujus frequentior quam singularis usus est, annotavit Hesych. Ὠδῖνες· τοκετοί· et in alia gl. πόνοι, ἀλγηδόνες. Ὠδίνων· κυημάτων, τοκετῶν.] Hom. Il. Λ, [271] : Πικραὶ ὠδῖνες, quod vide in Ὠδίνω. [H. Hom. in Apoll. 92 : Λητὼ δ' ἐννῆμάρ τε καὶ ἐννέα νύκτας ἀέλπτοις ὠδίνεσσι πέπαρτο· dativi forma epica ut ap. Theocr. 17, 61 : Ἀντιγόνας θυγάτηρ βεβαρημένα ὠδίνεσσιν· et Callim. fr. 168 : Εἰνατίης ὁμόδελφον ἐν ὠδίνεσσιν ἰδοῦσα. Soph. fr. 670 (ap. Stob. Flor. 28, 1) : Ὅρκοισι γάρ τοι καὶ γυνὴ φεύγει πικρὰν ὠδῖνα παίδων. Eur. Hipp. 164 : Ὠδίνων τε καὶ ἀφροσύνας· Phœn. 30 : Τὸν ἐμὸν ὠδίνων πόνον· 358 : Αἱ δι' ὠδίνων γοναί· Suppl. 920 : Πόνους ἐνεγκοῦσ' ἐν ὠδῖσι· Bacch. 89 : Ἐν ὠδίνων λοχίαις ἀνάγκαις, ut ὠδίνων λοχιᾶν Ion. 452. Id. in fr. Telephi (ap. Dionys. De comp. verb. c. 26) : Ἔνθα μητέρ' ὠδίνων ἐμὴν ἔλυσεν Εἰλείθυια. Moschus 4, 97 : Δυστοκέσασα κακὰς ὠδῖνας ἀνέτλαν. Aristophanis ceterorumque Comicorum exx. nulla sunt : non infrequens vero in oratione prosa, ut ap. Platonem, cujus exx. infra afferentur, et recentiores multos, velut] Plut. [V. Thesei c. 20 : Τοῦ Θησέως γράφοντος αὐτῇ καὶ περὶ τὴν ὠδῖνα συμπονεῖν καὶ βοηθεῖν· Comp. Lycurgi c. Numa c. 4 : Πρὸς τὸ τὰς κυήσεις ὑποφέρειν καὶ τὰς ὠδῖνας·] Alexandro [c. 30] : Τῆς Δαρείου γυναικὸς ἀποθανούσης ἐν ὠδῖσι· Lycurgo [c. 14] : Μετὰ ῥώμης τοὺς τόκους ὑπομένουσαι, καλῶς ἅμα καὶ ῥᾳδίως ἀγωνίζοιντο πρὸς τὰς ὠδῖνας. In Eodem, Εἰσέπεμψε παρέδρους ταῖς ὠδῖσιν αὐτῆς καὶ φύλακας. [V. Pomp. c. 53 : Αὖθις μέντοι καὶ τεκοῦσα θῆλυ παιδίον ἐκ τῶν ὠδίνων ἐτελεύτησε.] Idem in Sympos. 3 : Μαλθακωτέρας παρέχουσα τὰς ὠδῖνας. Aliud exemplum ex Eodem habes in Λοχεία. [Philostr. p. 845 : Ἔστιν αὐτῷ (Ἀνταίῳ) καὶ ἄνθος αἵματος καὶ αἱ φλέβες οἷον ἐν ὠδῖνι. Diodor. 4, 20 : Συνεχομένη ταῖς ὠδῖσι.] Sic Plato Theæt. [p. 149, C] : Διδοῦσαί γε αἱ μαῖαι φαρμάκια καὶ ἐπᾴδουσαι, δύνανται ἐγείρειν τε τὰς ὠδῖνας καὶ μαλθακωτέρας, ὧν ἂν βούλωνται, ποιεῖν, Lenire partus dolores. Sic Callim. [Del. 61] : Τειρομένην ὠδῖσι. [|| Partus (et hominum et animalium). Pind. Pyth. 9, 149 : Τέκε ... ἐν μόναις ὠδῖσιν (uno partu) Ἀλκμήνα διδύμων σθένος υἱῶν· Ol. 6, 74 : Ἦλθεν δ' ὑπὸ σπλάγχνων ὑπ' ὠδῖνός τ' ἐρατᾶς Ἴαμος ἐς φάος αὐτίκα. Audacius puer recens natus ὠδῖνα φεύγειν dicitur Nem. 1, 55 : Σπλάγχνων ὕπο ματέρος αὐτίκα θαητὰν ἐς αἴγλαν παῖς Διὸς ὠδῖνα φεύγων διδύμῳ σὺν κασιγνήτῳ μόλεν. Soph. OEd. Col. 533 : Αὗται δὲ (αἱ παῖδες) ... ματρὸς κοινᾶς ἀπέβλαστον ὠδῖνος. Similiter Ælian. N. A. 10, 45 : Τὰ σκυλάκια τυφλὰ τίκτεται καὶ οὐχ δρᾷ τῆς μητρῴας ὠδῖνος προελθόντα. Id. 12, 32 : Τὸ δὲ νῦν ἔχον ὅπως ὠδῖνα ὄφεων ἡ γῆ ἀποδείκνυται εἰπεῖν ὥρμημαι. Himer. Or. 7, 5 : Δῆλον τὴν νῆσον λαχοῦσαν τὰς θείας ὠδῖνας Ἀπόλλωνος. Ἀπ' ὠδίνων, Inde a partu, Philipp. Thess. Anth. Pal. 7, 383 : Φεῦ μακάριστοι ὅσσοι ἀπ' ὠδίνων οὐκ ἴδον ἠέλιον. Ἐξ ὠδίνων, Statim post partum, Ælian. N. A. 6, 48 : Δαρεῖος ἐπήγετο εἰς τὰς μάχας ἐξ ὠδίνων ἵππους, τὰ βρέφη καταλιπούσας οἴκοι· V. H. 2, 7 : Ἐπὶ τὰς ἀρχὰς κομίζειν ἐξ ὠδίνων τῶν μητρώων σὺν τοῖς σπαργάνοις τὸ παιδίον· 4, 1 : Λούεσθαι ... ἐξ ὠδίνων· 10, 3 : Τὰ τῶν νηττῶν νεόττια, ὅταν ἴδῃ φῶς, παραχρῆμα ἐξ ὠδίνων νήχεται, ut N. A. 5, 33 dictum est de anate, ἐξ ὠδίνων ἐστὶ νηκτική. Μετὰ τὰς ὠδ. Himer. Ecl. 4, 10, p. 102 : Τί τὸ παιδίον μετὰ τὰς ὠδῖνας οὐκ ἤτησας ; || Id quod partu editum est, Fœtus. Pind. Ol. 6, 51 : Κρύψε δὲ παρθενίαν ὠδῖνα κόλποις. Æsch. Agam. 1417 : Ἔθυσεν αὐτοῦ παῖδα, φιλτάτην ἐμοὶ ὠδῖνα. Eurip. Ion. 45 : Εἴ τις Δελφίδων τλαίη κόρη λαθραῖον ὠδῖν' ἐς θεοῦ ῥῖψαι δόμον· 1458 : Δεκάτῳ δέ σε μηνὸς ἐν κύκλῳ κρύφιον ὠδῖν' ἔτεκον Φοίβῳ· Iph. T. 1102 : Λατοῦς ὠδῖνα φίλαν· Herc. F. 1040 : Ὅ δ' ὥς τις ὄρνις ἄπτερον καταστένων ὠδῖνα τέκνων. Leon. Alex. Anth. Pal. 7, 549, de liberis Niobæ : Ἑπτὰ δὶς ὠδίνων μυρομένη θάνατον. De Venere in mari nata ib. 9, 386 : Ζαλώσας ὠδῖνα θαλάσσας· quocum comparandus Himer. Ecl. 18, 2, p. 262 : Ὤδινεν ἐξ Οὐρανοῦ τὴν Ἀφροδίτην ἡ θάλαττα, τὰς δὲ ὠδῖνας ταύτας αἴτινες ποτέ εἰσὶ μυστικοὶ λόγοι κρύπτειν κελεύουσι. De ovis avium Nicand. Al. 165 : Ὀρταλίχων ἅπαλὴν ὠδῖνα κενώσας. Figurate de orationibus Himer. Or. 18, 3 : Ὦ χωρίον ἱερὸν κάλλιστον καὶ τὰς ἡμετέρας τῶν λόγων ὠδῖνας πρῶτον δεξάμενον. Id. Ecl. 10, 3, p. 176 : Ἑκάτερος προαρπάσαι τὰς πρώτας ὠδῖνας τῆς τούτου γλώττης βουλόμενος (ubi Wernsdorf. comparat Heraclit. Alleg. p. 462 : Τὰς κυοφορουμένας ἔνδον ὠδῖνας ἐκφαίνει· et Greg. Naz. Or. 32, p. 519, de concionatoribus Christianis : Δημοσιεύουσι τὸν θησαυρὸν οὐ στέγοντες τὴν ὠδῖνα τῆς εὐσεβείας)· Or. 7, 3 : Πάλιν Ἀθῆναι τὰς αὐτῶν ὠδῖνας προσφθέγγονται.] ||Metaphorice autem [de doloribus vehementioribus, Æsch. Choeph. 211 : Πάρεστι δ' ὠδὶς καὶ φρενῶν διαφθορά· Suppl. 770 : Φιλεῖ δ' ὠδῖνα τίκτειν νὺξ κυβερνήτῃ σοφῷ. Soph. Tr. 42 : Ἐμοὶ πικρὰς ὠδῖνας αὐτοῦ προσβαλὼν ἀποίχεται. Eur. Herc. F. 862 : Κεραυνοῦ οἶστρος ὠδῖνας πνέων.] Plato in quadam Epist. [2, p. 313, A] dicit, Ποῖόν τι τοῦτ' ἐστὶ τὸ ἐρώτημα, ὃ πάντων αἴτιόν ἐστι, μᾶλλον δὲ ἡ περὶ τούτου ὠδὶς ἐν τῇ ψυχῇ ἐγγιγνομένη· quas autem ὠδῖνας intelligat, vide in Μαιωτικός. [Symp. p. 206, E : Διὰ τὸ μεγάλης ὠδῖνος ἀπολύειν τὸν ἔχοντα τὸ καλόν· Rep. 9, p. 574, A : Μεγάλαις ὠδῖσί τε καὶ ὀδύναις ξυνέχεσθαι (ubi cum ὀδύναις conjunctum est, quocum interdum confunditur in libris, ut Tim. p. 84, E : Τὰς αὐτὰς ὠδῖνας παρέσχε· et 86, C : Πολλὰς μὲν ... ὠδῖνας, πολλὰς δ' ἡδονὰς κτώμενος ἐν ταῖς ἐπιθυμίαις καὶ τοῖς περὶ τὰ τοιαῦτα τόκοις· ubi alii libri ὀδύνας).] Sed et ab aliis pro ὀδύνη usurpatur, i. e. Dolor, s. potius Dolor qualis parturientium est, i. e. vehementissimus. Lucas Act. 2, [24] : Τὰς ὠδῖνας τοῦ θανάτου, Dolores mortis. Deut. 2, [25] : Ταραχθήσονται καὶ ὠδῖνας ἕξουσιν ἀπὸ προσώπου σου, Terrebuntur, et conspectu tuo ita indolescent ut femina parturiens. [Joann. Chrys. In Psalm. 7 : Ὅπου ἐὰν βούληται ἡ γραφὴ ἀφόρητόν τινα ἡμῖν ὀδύνην ἐνδείξασθαι, τῷ ὀνόματι τῆς ὀδύνης αὐτὴν ὑπογράφει. Διὸ καὶ ἀλλαχοῦ (Exod. 15, 14) « Ὠδῖνες ἔλαβον κατοικοῦντας Φυλιστιείμ, » τουτέστι φόβος, τρόμος, πόνος, ὀδύνη. Καὶ πάλιν ὁ Παῦλος (Ep. ad Thess. 1, 5, 3) « Ὅταν λέγωσιν, εἰρήνη καὶ ἀσφάλεια, τότε αἰφνίδιος αὐτοῖς ἐφίσταται ὄλεθρος, ὥσπερ ἡ ὠδὶν τῇ ἐν γαστρὶ ἐχούσῃ. » Huc pertinent ὠδῖνες Ἅδου Psalm. 18, 5, de quibus Theodoretus in hunc locum p. 455 : Ὠδῖνας Ἅδου καὶ θανάτου καλεῖ θανατηφόρους κινδύνους· καθάπερ γὰρ αἱ ὠδῖνες παρ' αὐτὸν γίνονται τὸν τόκον, οὕτως οἱ μέγιστοι κίνδυνοι τῷ θανάτῳ πελάζουσι. Et similiter idem In Psalm. 116, p. 866, ex eoque Suidas s. v. Ὠδῖνες θανάτου. Suicer.] Ceterum ὠδὶν ab ὀδύνη derivari testatur Eust. [p. 843, 46. Etym. M. p. 821, 5 : Ὠδίς· παρὰ τὸ ὠθῶ ὠθίς τις οὖσα δι' ἧς ὠθεῖται τὸ βρέφος (etymologia inepta)· ἢ ἀπὸ τοῦ ὀδύνη κατ' ἐπαύξησιν τοῦ ο εἰς ω καὶ τροπῇ τοῦ υ εἰς τὸ ι. Quæ partim etiam ap. Chœrob. leguntur In Psalm. p. 126, 28.]

[Ὦδονες, οἱ, Odones. Steph. Byz. : Ὦδονες, ἔθνος

Θράκης τοῖς Μαίδοις ὅμορον. Διονύσιος ἐν Βασσαρικῶν ιδ' « Μαίδων (corr. Μαιδῶν) τ' ἄγρια φῦλα καὶ Ὄδονες ἑλκεσίπεπλοι· » ubi Holsten.: « Eosdem credo qui Ἠδωνοὶ supra : ita enim ex situ apparet. Vide supra v. Μαιδοί. Hesychio Ὀδωνὶς, ἡ Θάσος πάλαι. » || Adverb. Ὠδονίηθε, Ex Odonum terra, Nicandro ap. Athen. 15, p. 683, B, restituit Schweigh. : Ῥόδα ... Ὠδονίηθε Μίδης (codex ὠδονίης θέμιδης) ἅπερ ... ἐν κλήροισιν ἀνέτρεφεν Ἡμαθίοισιν.]

[Ὠδοποιός, ὁ, ἡ, Qui odas conficit, Cantor. Theocr. Epigr. 16, 4 (Anth. Pal. 9, 599) : Τῶν πρόσθ' εἴ τι περισσὸν ὠδοποιῶν.]

Ὠδός, ὁ, Cantor. [Annotavit Pollux 4, 52, et de gallo dictum 1, 72 : Ὑπὸ τὸν ὠδὸν ὄρνιθα. Suidas : Ὠδόν· ὠδικὸν, ψάλτην. Poetarum exempla vix ulla sunt, quum formam poeticam ἀοιδὸς prætulerint, ut dictum s. v. Ὠδή. Eurip. Heracl. 488 : Χρησμῶν γὰρ ὠδούς φησι σημαίνειν ὅδε· qui v. 403 dixerat, Χρησμῶν δ' ἀοιδοὺς πάντας εἰς ἓν ἁλίσας. Proverbium μετὰ Αέσβιον ὠδὸν ex Cratini Chironibus memorant Zenob. Prov. 5, 9, Phot. Lex. p. 215, 23; 621, 8, Ælius Dionys. ap. Eustath. p. 741. Cantorem alii alium intellexerunt, plerique Terpandrum, quam Aristotelis sententiam fuisse annotavit Eustath.] Plato Leg. 7, [p. 812, B] : Τοὺς Διονύσου ἑξηκοντούτεις ὠδούς. [Ib. p. 800, E : Χορούς τινας ἔξωθεν μεμισθωμένους ὠδούς· et 2, p. 670, C.] Idem in Phædro [p. 262, D], de cicadis loquens : Οἱ ὑπὲρ κεφαλῆς ὠδοὶ, Quæ super capita nostra canunt. [Dio Chr. vol. 1, p. 47 : Ἐργάται ὄντες, οὐχ ὠδοί τινες οὐδὲ ποιηταὶ μελῶν. Athen. 1, p. 19, B : Εἰκὼν Κλέωνος τοῦ ὠδοῦ. Sext. Emp. p. 361 : Οἱ ἥρωες τὰς ἑαυτῶν γυναῖκας ὠδοῖς τισὶν ὡς σώφροσι παρακατετίθεντο. Ælian. N. A. 11, 1 : Ὅταν οἱ ὠδοὶ τῇ σφετέρᾳ μούσῃ τῷ θεῷ προσάδωσι. LXX Paral. 2, 9, 11 : Καὶ ἐποίησεν καὶ κιθάρας καὶ νάβλας τοῖς ὠδοῖς· et Nehem. 11, 23. De cicadis dictum ap. Platon. l. supra cit. et ap. Paul. Sil. Anth. Pal. 6, 54 : Τῷ τέττιγι γεραίρει, χάλκεον ἱδρύσας ὠδὸν ὑπὲρ κιθάρας. Ib. 9, 584 : Ὁ μεσαμβρινὸς ὠδός. De turdo Paul. Sil. ib. 9, 396 : Ὠκὺ δ' ἀπέπτα ἐξ ὀρνιθοπέδας ὄρνις ἐρημοφίλας (κίχλη). G. D. Greg. Nyss. t. 3, p. 244, C. Clem. Al. Protrept. 1, 1 et 3. Id. Strom. 6, 4, 35, de solemni pompa Ægyptiorum : Πρῶτος μὲν προέρχεται ὁ ὠδός. Julian. Imp. p. 351, D : Κιθαρῳδὸν τὸν Φήμιον καὶ ὠδὸν τὸν Δημόδοκον. Hase. || Ὠδὸς, ἡ, ap. Pausan. 10, 5, 12 : Τὰ ἐς τὰς ὠδοὺς τὰς χρυσᾶς, i. e. Κηληδόνας, de quibus Pindari locum affert.] Ab ὠδὸς compositum κιθαρῳδὸς, a quo verbum κιθαρῳδέω, vide in Κιθάρα, itidem λυρῳδὸς in Λύρα, et ὑμνῳδὸς in Ὕμνος : sic τραγῳδὸς, etc. in Τράγος, ut κωμῳδὸς, etc. in Κώμη. Sic et cetera composita suis locis quære.

|| Ὠδὸς dicebatur Poculum, quod pro scolio (id est Cantilenæ genus) dabatur. Trypho ap. Athen. 11, [p. 503, D : Ὠδὸς, οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ ποτήριον, φησὶ Τρύφων ἐν τοῖς Ὀνοματικοῖς, τὸ ἐπὶ τῷ σκολιῷ διδόμενον· ὡς Ἀντιφάνης παρίστησιν ἐν Διπλασίοις « Τὸν ὠδὸν λάμβανε. »]

[Ὠδὸς Dor. pro Οὐδός. V. Ὀδὸς vol. 5, p. 1743, B.]

Ὠδῦσίη, et Ὤδῦσις, ἡ, Hesychio ὀργὴ, μέμψις, Ira, Indignatio, Increpatio : παρὰ τὸ ὀδύσασθαι, q. e. ὀργίζεσθαι, ἄχθεσθαι, μέμφεσθαι. Sunt et qui ὠδύζεσθαι per ω scribant pro ὀδύζεσθαι. [Hesychii non duæ sunt gll., sed una, in qua ὤδυσις post lemma ὠδυσίη positum est. Ὤδυσις cum ἤλυσις comparavit Lobeck. ad Phryn. p. 701. De verbo ὀδύσσω (nam hæc recta forma est, non ὀδύζομαι) dictum vol. 5, p. 1749.]

[Ὡδώδει plusquamperfectum verbi Ὄζω, quod v.]

[Ὦδωνις per crasin contractum ex ὁ Ἄδωνις ap. Theocr. 1, 109.]

[Ὠὲ vitiose pro Ὠὴ, quod v.]

[Ὠεία. V. Ὠαιαί.]

[Ὠειδὴς vitiose pro Ὠοειδὴς, quod v.]

[Ὤεον, τὸ, i. q. ᾠόν. HSt. s. v. Ὠάριον post ea quæ de ὠάριον et ὤϊον dixit :] Tertio [ὤεον utitur] Epicharmus ib. [ap. Athen. 2, p. 57, D] : Ὤεα χανὸς καλεκτορίδων πετεηνῶν. Et Simonides Iamborum libro 2 : Οἷόν τε χηνὸς ὤεον Μαιανδρίου. Et Ibycus Μελῶν libro 5 [ib. p. 58, A], de Molionidis : Ἅλικας, ἰσοκεφάλους, ἑνογυίους [ἰσοπάλους, ἑνιγυίους], Ἀμφοτέρους γεγαῶτας ἐν ὠέῳ ἀργυρέῳ. [Hoc accentu ap. Eustath. p. 1686, 45 : nam apud Athen. male ὠεῷ. Arat. 956 : Κοίλης μύρμηκος ὀχῆς ἐξ ὤεα πάντα θᾶσσον ἀπηνέγκαντο· ubi libri nonnulli eodem accentus vitio ὠεὰ, quod in Nicandri quoque codd. reperitur Ther. 192, 452, Al. 555. Recte ap. Callim. Epigr. 5, 10 : Ὤεον Ἀλκυόνης. Theognost. Can. p. 121, 10 : Τὰ διὰ τοῦ εον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς προπαροξύτονα· ... ὤεον· τοῦτο ἐν πλεονασμῷ τοῦ ε ἀπὸ τοῦ ᾠόν. Similes formas comparavit Lobeck. Pathol. El. vol. 1, p. 417. Argivos ὤϐεον dixisse ex Hesychio supra annotatum.]

[Ὠερόη, ἡ, Oeroa, fluvius Bœotiæ, de quo Pausan. 9, 4, 4 : Ἐκ Πλαταίας δὲ ἰοῦσιν ἐς Θήβας ποταμός ἐστιν Ὠερόη· θυγατέρα δὲ εἶναι τὴν Ὠερόην τοῦ Ἀσωποῦ λέγουσι. Filiam hanc Asopi fluviumque cognominem memorat etiam Herodotus 9, 51. Tacent de Oeroe qui Asopi filias enumerant Apollodor. 3, 11, 5, et Diodorus 4, 72.]

Ὠέτα, ap. Hesych. πολῖτα, Civis. Sed scribendum puto ὦ ἔτα, ex quo fit ὦ 'τάν. [V. Ἔτης.]

[Ὠζυρὰ per crasin contractum ex ὦ οἰζυρὰ ap. Aristoph. Lys. 948 et Theocr. 10, 1. Phot. p. 659, 12 : Ὦ 'ζυροί· κρᾶσις Ἀττική.]

[Ὄζω.] Ὄζειν est τὸ ὦ λέγειν, ut οἰμώζειν τὸ οἴμοι λέγειν, hoc est Dicere ô, Exclamare cum admirativa particula ὦ. Utitur eo Æschylus [Eum. 121, ubi audito chori ὠγμῷ, qui notatur per παρεπιγραφὴν, ὠγμός, Clytæmnestra quærit : Ὄζεις; ὑπνώσσεις. Schol. : Ὡς παρὰ τὸ αἲ αἲ αἰάζειν, οὕτω παρὰ τὸ ὦ ὦ ὄζειν], sed et Aristoph. Vesp. [1527] : Ὄζωσιν οἱ θεαταί. [Ubi schol.: Τὸ ὄζωσιν ἀντὶ τοῦ θαυμαστικόν τι λέγωσι. Σύνθετον δέ ἐστιν ὡς τὸ οἰμώζειν καὶ κλώζειν, ἀπὸ τοῦ ὦ θαυμαστικοῦ. Plura exempla cognita fuerunt Hesychio : Ὄζειν· βοᾶν. Ὄζεν· ἐβόησεν. Ὄζοντες· βοῶντες καὶ λέγοντες ὦ ὦ καὶ θαυμάζοντες. Phot. p. 659, 10 : Ὄζειν· θαυμάζειν. (Sequitur gl. Ὄζηκεν λέγουσιν, quæ ex ὤζησεν corrupta videri potest et ad versum Aristophanis (fragm. 538) Αἴθος τις ὤζησεν τεθυμιαμένος referenda, quem propter verbi ὄζω futurum ὀζήσω affert Theognost. Can. p. 142, 18, ubi ὄζησεν scriptum. Perfecti ὤζηκα exempla nulla sunt.) Eustath. p. 1279, 33 : Ἰστέον ὡς οἰμωγὴ μὲν ἐκ τοῦ οἰμώζω, αὐτὸ δὲ ἐκ τοῦ οἴμοι καὶ τοῦ ὤζειν, ὅπερ ἀπὸ τοῦ ὦ γίνεται. Τούτου δὲ ἡ χρῆσις παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Εὐμενίσι. Λέγει δὲ περὶ τοῦ τοιούτου ῥήματος καὶ Αἴλιος Διονύσιος οὕτω· ὤζειν τὸ θαυμάζειν, ὡς ὦ (corr. ὦ ὤ cum Valck. Diatrib. p. 121) λέγειν, καθὰ καὶ οἰμώζειν τὸ οἴμοι λέγειν καὶ φεύζειν τὸ φεῦ λέγειν. Comparandum etiam ἄζω, quod v. G. Dind.]

[Ὠή.] Ὠὲ dicitur esse adverbium dolentis. [Vitiose scriptum pro Ὠὴ, de quo HSt. infra :] Ὠὴ dicitur esse adverb. clamantis s. vocantis ap. Eurip. [Etym. M. p. 821, 10 : Ὠή· ἔστιν ὦ κλητικὸν ἐπίρρημα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ η γίνεται ὠὴ, ὥσπερ τὸ τί τίη. Ὠή κλητικὸν ἐπίρρημα et ἰωή σχετλιαστικὸν ἐπίρρημα memoratur ib. p. 78, 21. Quum interjectio vocantis sit, ut Latinum *heus*, imperativis et sententiis interrogativis præponitur, ut ap. Æsch. Eum. 94, ubi Clytæmnestra Furias dormientes excitat : Εὕδοιτ' ἄν, ὠὴ, καὶ καθευδουσῶν τί δεῖ; Non legitur apud Sophoclem, neque apud Comicos, sed aliquoties ap. Euripidem, Ion. 907 : Ὠὴ, τὸν Λατοῦς αὐδῶ· Hel. 435 : Ὠὴ, τίς ἂν πυλωρὸς ἐκ δόμων μόλοι; 1180 et Iph. T. 1304 : Ὠὴ, χαλᾶτε κλῆθρα· Herc. F. 1106 : Ὠὴ, τίς ἐγγὺς ἢ πρόσω φίλων ἐμῶν; Cycl. 51 : Ὠὴ, ῥίψω πέτρον τάχα σου, ὕπαγ' ὦ ... κεράστα. Ex oratione prosa unum novimus exemplum Xen. Cyneg. 6, 19 : Ἀναϐοῶντα, ἢ κατεῖδες ὠὴ τὰς κύνας; ubi vitioso accentu in libris scriptum ὠῆ. Oxytonum esse annotavit Arcad. p. 183, 8.]

Ὠθέω : duplex habet futurum; alterum regulare, ὠθήσω, alterum irregulare, ὤσω : tanquam a them. Ὤθω, cujus aut nullus usus est, aut certe perrarus; nec enim ullum mihi exemplum ejus occurrit. [Thom. M. p. 931 : Ὤθω, τὸ χερσὶν ἀπωθῶ· γράφεται δὲ καὶ ὠθέω ὠθῶ καὶ ὠθοῦμαι καὶ ἐπὶ ἐνεργητικῆς καὶ παθητικῆς σημασίας. Præsens ὤθω finxerunt grammatici propter aoristum ὦσα et futurum ὤσω, ficto etiam significationis discrimine, quod nullum est. Sic Ps.-Herodian Epim. p. 98 : Τὸ ο πρὸ τοῦ θ σμικρύνεται ... πλὴν τοῦ ὤθω, τὸ ἀποδιώκω, καὶ ὠθῶ τὸ ἐμβάλλω· ὠθίζω καὶ ὠθισμός· et p. 251 : Τὰ διὰ τοῦ ωθω ῥήματα ἅπαντα διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται, οἷον κλώθω, πρώθω, βρώθω,

ὤθω τὸ ἀποδιώκω, καὶ ὠθῶ περισπωμένως (solum ὠθῶ ponit Arcad. p. 156, 18, ubi post barytona πείθω et κλώθω σεσημειῶσθαι dicit τὸ ὠθῶ. Nam sic pro ὤθω corrigendum ex cod. Havn., qui etiam paullo post lin. 25, ubi legitur σεσημείωται τὸ ὤθω τὸ φροντίζω βαρυνόμενον, rectam scripturam præbet ὄθω, de quo s. v. Ὄθομαι moneri debebat vol. 5, p. 1755), ὄθεν καὶ ἀπωθῶ καὶ διωθῶ. Quorum similia leguntur in Etym. M. p. 351, 48, Etym. Gud. p. 433, 32, Cramer. An. Oxon. vol. 2, p. 425, 27, et ap. Suidam s. v. Ὤθησω, verbo πρώθω, cui βαρύτονον additum in Etym. codice Voss., modo sic modo προώθω scripto, quod non multum refert, quum nec πρώθω nec barytonum προώθω quisquam dixerit, sed solo aoristo πρῶσαι, contracto ex προῶσαι, et substantivo πρῶσις, contracto ex πρόωσις, nonnulli usi sunt, de quo diximus s. v. Προωθέω vol. 6, p. 2115, ubi addenda gl. Hesychii (post Προσὼν trajecta), Πρῶσον· ὤθησον. De conjugatione verbi ὠθέω dixit Veitchius in libro De verbis irregul. p. 314, 315, collectis verbi simplicis et compositorum exemplis, quæ additamentis nonnullis auctа apponimus. Optativi præsentis forma Attica ὠθοίη est ap. Xenoph. De re eq. 7, 7. Imperfecti ἐώθουν vel ὤθουν tertia persona ἐώθει est in H. Hom. in Merc. 305, ὤθει vero Il. Φ, 241 : Ὤθει δ' ἐν σάκεϊ, nullo in libro ὤθεε scriptum, et Eurip. Iph. T. 1395. Attici ἐώθουν potius dixerunt, ut Aristoph. Pac. 637, Thucydides, Xenophon, Demosthenes, aliique quorum loci infra afferentur : ut parum probabile sit Platonem Charm. p. 155, C, ὤθει scribere maluisse, ut nunc legitur, quam ἐώθει, aut Thucydidem 2, 84, διωθοῦντο, quum ἐξεώθουν legatur 7, 52. Contra apud posteriorum temporum scriptores tot sunt etiam formæ disyllabæ ὤθουν exempla ut ipsam quoque usitatissimam fuisse appareat. Imperfecti forma iterativa ὤθεσκε, metri caussa pro ὠθέεσκε dicta, est ap. Hom. Od. A, 596. Futurum ὠθήσω est ap. Eurip. Cycl. 592, ὠθήσει, et ὠθήσομεν ap. Aristoph. Eccl. 300 ex codd.; nam ed. Ald. ὠθήσομαι; et ἐξωθήσομεν Soph. Aj. 1248. Longe usitatius ὤσω inde ab Hom. Il. N, 367 (ubi ἀπωσέμεν) apud scriptores quosvis. Aor. ὤθησα ap. Hesych. : Ὠθήσας· ἀνατρέψας, ὤσας. Legitur ap. Dion. Cass. fragm. Vat. p. 207, et Paraphr. Hom. Il. Λ, 143, 320, N, 138, 193. Plerique tamen ἔωσα prætulerunt, ut Hom. Il. Π, 410 (ubi simplex ἔωσε) et Od. I, 81 (ubi comp. ἀπέωσε) et scriptores Attici plurimi; sine augmento ὦσα Il. A, 220, E, 19, 694, 835, Θ, 336, Φ, 398, et aliquoties ap. Herodotum, ut ἔξωσεν. Forma Epica ὤσασκε Od. Λ, 599. Aoristum πρῶσαι ex προῶσαι contractum supra memoravimus. Perf. ἔωκα ap. Plut. V. Bruti c. 42, ubi plusquamperf. ἐξεώκει, ubi cod. Paris. unus male ἐξεώθει. Perf. passivi ἔωσμαι frequens apud scriptores Atticos, ὦσμαι ap. Herodot. 5, 69, in compos. ἀπωσμένος, et ὠσμένος ap. LXX Psalm. 61, 3. De perfecto compositi προῶσται diximus s. v. Προωθέω vol. 6, p. 2115. Fut. passivi ὠσθήσομαι ap. Eurip. Med. 335, Hel. 452. Aor. passivi ἐώσθην ap. Xen. Hell. 4, 3, 12, ubi Schneid. ἐξεώσθησαν restituit pro ἐξώσθησαν. Ib. infin. ἐξωσθῆναι, in duobus codd. ἐξωθῆναι scriptus. Ὠσθῆναι et ὠσθεὶς ap. Platon. Tim. p. 60, C, Xen. Cyneg. 10, 18, Demosth. p. 786, 16, aliosque. In codd. interdum ὠθεὶς scriptum, ut ἐξωθεὶς pro ἐξωσθεὶς in libris nonnullis Tzetzæ ad Lycophr. p. 800, 900 ed. Müll. Inauditus veteribus aoristus ὠθηθεὶς est ap. Apollinar. Psalm. 117, 25 : Καί κε πέσ' ὠθηθείς. Apud Theophil. Institt. vol. 1, p. 526 ed. Reitz. ubi ἐξωσθῆναι, codex ap. Reitzium p. LVIII, ἐξωθηθῆναι. Formæ mediæ fut. ὤσομαι ap. scriptores multos, pariterque aor. ὠσάμην, ap. Hom. Il. Π, 592, aliosque, restitutus Aristoph. Vesp. 1085, ubi ἀπεωσάμεσθα cum metri vitio legebatur. De augmento Thom. M. p. 403 : Ἐωσάμην καὶ ἀπεωσάμην καὶ διεωσάμην· τὸ δὲ χωρὶς τοῦ ε λέγειν ἀνάττικον. Cum augmento ἐωσάμην ap. Thucyd. 4, 43, Diodor. 19, 42, Plut. V. Aristid. c. 19. Optat. ὠσαίατο ap. Eurip. Iph. T. 326. Recentioris linguæ vitia sunt ἐξεῶσαι et ἐξεώσω, memorata s. v. Ἐξωθέω vol. 3, p. 1351, quæ cum similibus comparavit Buttm. Gramm. vol. 2, p. 64 (97 ed. Lob.). Mirabilius est quod Epiphanius ex aoristo ἐξέωσα verbum finxit ἐξεοῦν : unde ἐξεοῖ dixit p. 720, A; 729, D; ἐξεοῦσι p. 812, B; 882, C, et ἐξεοῦται p. 729, D, et alibi; cum aor. ἐξεῶσαι p. 726, C; ἐξεώθη p. 726, A; 814 bis; ἐξεωσθῆναι p. 812, D.] Significat autem Trudo, Pello; interdum et Impello, Propello, Protrudo, μετὰ βίας κινῶ (ut colligimus ex his verbis Aristot. Rhet. 1, [c. 5] : Ἰσχὺς δὲ ἔστι μὲν δύναμις τοῦ κινεῖν ἕτερον ὡς βούλεται· ἀνάγκη δὲ, κινεῖν ἕτερον ἢ ἕλκοντα, ἢ ὠθοῦντα, ἢ αἴροντα, ἢ πιέζοντα, ἢ συνθλίβοντα), et quidem ita ut a me dimoveam motu illo violento : qua re differt a reliquis quatuor verbis motum violentum significantibus, ἕλκω, αἴρω, πιέζω, συνθλίβω : ita tamen ut propius accedat ad duo posteriora. [Dicitur autem de personis pariter ac rebus quum pelluntur, truduntur, dejiciuntur, deturbantur. Exempla Homeri duo attulit HSt. infra, quibus addantur Il. A, 220 : Ἄψ δ' ἐς κουλεὸν ὦσε μέγα ξίφος· E, 694 : Ἐκ μηροῦ δόρυ ... ὦσε, i. e. Extraxit. Λ, 143 : Ὦσεν ὑπὲκ δίφροιο (τὸ ἔγχος), de hasta hostili quæ ab curru avertitur. E, 626 et N, 148 : Οἳ δ' ἴθυς τάφροιο βαθείης ὦσαν Ἀχαιούς· Π, 45 : Ῥεῖα δέ κε ... ὦσαιμεν (hostes) προτὶ ἄστυ· O, 694 : Τὸν δὲ Ζεὺς ὦσεν ὄπισθεν χειρὶ μάλα μεγάλῃ. Alcæus ap. Athen. 10, p. 430, D : Ἄλλο δ' ἕτερα τὰν ἕτεραν κύλιξ ὠθείτω, i. e. Aliud poculum post aliud infundatur. Herodot. 3, 81 : Ὠθέει ὁ ὄῆμος τὰ πρήγματα, i. e. Præcipitat res, violenter deproperat. Æsch. Prom. 668 : Ἔξω δόμων τε καὶ πάτρας ὠθεῖν ἐμέ; ut Eur. Andr. 344 : Ὤσει σὴν παῖδ' ἐκ δόμων. Soph. OEd. T. 1382 : Ὠθεῖν ἅπαντας τὸν ἀσεβῆ· et addito ἀπ' οἴκων ib. 241 et 819. Eurip. Herc. F. 969 : Ὅ δέ νιν ... ὠθεῖ· Hel. 452 : Ἆ, μὴ προσείλει χεῖρα μηδ' ὤθει βίᾳ, ut Med. 335 : Τάχ' ἐξ ὀπαδῶν χειρὸς ὠσθήσει βίᾳ, et iisdem fere verbis Hel. 452; ὤθει βιαίως Tro. 356; πρὸς βίαν ὠθουμένη Hec. 406; et γενναιότατ' ὠθειτε Cycl. 652. Frequenter de armis quibus quis transfigitur, ut ap. Herodot. 3, 78 : Γωβρύης δὲ ἀμείβετο « ὤθει καὶ δι' ἀμφοτέρων τὸ ξίφος. » Δαρεῖος δὲ πειθόμενος ὦσέ τε τὸ ἐγχειρίδιον καὶ ἔτυχέ κως τοῦ μάγου. Eur. Hel. 1563 : Φάσγανόν θ' ἅμα πρόχειρον ὤθει· Or. 291 : Τεκούσης ἐς σφαγὰς ὦσαι ξίφος· Med. 40 : Μὴ θηκτὸν ὦσῃ φάσγανον δι' ἥπατος· Phœn. 1458 : Διὰ μέσου γὰρ αὐχένος ὠθεῖ σίδηρον· Hel. 983 : Πρὸς ἦπαρ ὦσαι δίστομον ξίφος τόδε; ut Plut. V. Cat. min. c. 70 : Σπασάμενοι τὸ ξίφος ἔωσεν ὑπὸ τὸ στῆθος. Et de aliis rebus quæ cum violentia quadam propelluntur, ut de titione oculo Cyclopis infigendo ap. Eur. Cycl. 636 : Ὠθεῖν ἐς τὸν ὀφθαλμὸν τὸ πῦρ· 483 : Δαλοῦ κώπην ὀχμάσας Κύκλωπος ἔσω βλεφάρων ὦσας. Ib. 592 : Τάχ' ἐξ ἀναιδοῦς φάρυγος ὠθήσει κρέα· δαλὸς δ' ἔσωθεν αὐλίων ὠθεῖ καπνόν. De vento navem pellente Eur. Iph. T. 1395 : Δεινὸς γὰρ ἐλθὼν ἄνεμος ἐξαίφνης νεὼς ὤθει πάλιν πρυμνήσια. De vento fluctus protrudente Hom. Od. Γ, 295 : Ἔνθα νότος μέγα κῦμα ποτὶ σκαιὸν ῥίον ὠθεῖ. De fluctibus protrudentibus Hom. Il. Φ, 241 : Ὤθει δ' ἐν σάκεϊ πίπτων ῥόος. Metagenes ap. Athen. 6, p. 269, F : Ὁ δ' ἕτερος (ποταμὸς) ὠθεῖ κῦμα ναστῶν καὶ κρεῶν. De janua trudenda Eur. Or. 1562 : Ἀνοιγέτω τις δῶμα· προσπόλοις λέγω ὠθεῖν πύλας τάσδε, ut ap. Aristoph. Vesp. 152 : Ὤθει σὺ τὴν θύραν, et Lysiam p. 94, 6 : Ὠσαντες τὴν θύραν τοῦ δωματίου οἱ μὲν πρῶτοι εἰσιόντες κτλ.] Plato Charm. [p. 155, C] : Ἕκαστος γὰρ ἡμῶν τῶν καθημένων συγχωρῶν, τὸν πλησίον ὤθει σπουδῇ, ἵνα παρ' αὐτῷ καθίζοιτο, Proximum quemque obnixe trudebat, et a se dimovebat, ut locum apud se haberet. [Id. Phil. p. 62, C : Ὥσπερ θυρωρὸς ὑπ' ὄχλου τινὸς ὠθούμενος καὶ βιαζόμενος· Euthyd. p. 294, D : Οἱ κάπροι οἱ πρὸς τὴν πληγὴν ὁμόσε ὠθούμενοι· Tim. p. 79, B : Τὸ πλησίον ἐκ τῆς ἕδρας ὠθεῖ· Leg. 10, p. 899, A : Ὠθεῖ βίᾳ σώματι σῶμα· Crat. p. 401, D : Τὸ ... αἴτιον καὶ τὸ ἀρχηγὸν αὐτῶν εἶναι τὸ ὠθοῦν· Rep. 3, p. 415, C : Ὤσουσιν εἰς δημιουργούς· Tim. p. 60, C : Τὸν ... πλησίον ἔωσεν ἀέρα· et pass. p. 59, A : Ὠθούμενος ὁ πλησίον ἀήρ· 58, E : Ὑπὸ τοῦ πλησίον ἀέρος ὠθούμενον· 92 : Εἰς ὕδατος θολερὰν καὶ βαθεῖαν ἔωσαν ἀνάπνευσιν.] Herodian. 1, [12, 14] : Ὑπὸ τοῦ πλήθους ὠθούμενος· 7, [8, 13] : Ὠθούμενοι δὲ ὑπ' ἀλλήλων καὶ πατούμενοι, πλείους ὑπὸ τοῦ οἰκείου πλήθους ἐφθάρησαν ἢ πρὸς τῶν πολεμίων, Trudentesque se invicem et proculcantes. Sic Xen. Cyrop. [5, 38] : Ἦκον ἀμήχανοι τὸ πλῆθος· καὶ ὠθουμένων περὶ τοῦ προσελθεῖν, μηχανή τε πολλὴ καὶ μάχη ἦν, Quumque se invicem truderent : quod et ὠστίζεσθαι dicitur, ut

infra docebo. [Dicitur aliquis etiam ὠθεῖν ἑαυτὸν, ut ap. Herodot. 7, 167 : Ὥσε ἑαυτὸν ἐς τὸ πῦρ. Alciphro 3, 1 : Ἐμαυτὴν εἰς τὸ κλυδώνιον ὦσω. Aristoph. Vesp. 196 : Ὤθει τὸν ὄνον καὶ σαυτὸν ἐς τὴν οἰκίαν. Plut. Mor. p. 977, F, de labrace in cavitatem terræ se abscondente : Ἔωσεν ἑαυτὸν καὶ προσέχεται μέχρις ἂν παρέλθῃ (τὸ δίκτυον). Similiter Ælian. N. A. 1, 23, de piscibus : Τῶν πετρῶν, εἰς ἃς ἑαυτοὺς ὑπὲρ τοῦ λαθεῖν ὠθοῦσι. Ib. 40 : Ὅταν περιπαρῇ (ὁ ὄρκυνος) τῷ ἀγκίστρῳ, καταδύει αὐτὸν εἰς βυθὸν καὶ ὠθεῖ καὶ προσαράττει τῷ δαπέδῳ.] Hostis etiam hostem ὠθεῖν dicitur vel ὦσασθαι, voce media, pro Impellere et efficere ut inclinet et cedat : et passive etiam ὠθεῖσθαι, Impelli. Plut. : Χρόνῳ δὲ καὶ χαλεπῶς ὠσάμενος τὸ μάχιμον, περὶ ταῖς ἁμάξαις τὸν πλεῖστον εἶχε πόνον, Quum impulisset aciem et robur, Bud. [V. Philop. c. 10.] Sic Xen. [Hell. 6, 4, 14] : Ὡς ἑώρων τὸ δεξιὸν ὠθούμενον, ἐνέκλιναν, Ut dextrum cornu impulsum viderunt. [Ib. 7, 4, 31 : Ἐμάχοντο οὐδὲν ἧττον καὶ ἐώθουν πρὸς τὸν βωμόν· Cyrop. 7, 1, 33 : Συγκλείσαντες τὰς ἀσπίδας ἐχώρουν καὶ ἐώθουν· 38 : Προσπεσόντες ἐμάχοντο, ἐώθουν ἐωθοῦντο, ἔπαιον ἐπαίοντο (quem l. imitatur Dio Cass. 62, 16 : Ὤθουν ὠθοῦντο, ἀνέτρεπον ἀνετρέποντο). Ib. 36 : Ὡς εἶδε τοὺς Πέρσας ἐκ τῆς χώρας ἐωσμένους· Hell. 4, 4, 11 : Οἱ δὲ περὶ τὰς κλίμακας ὠθούμενοι καὶ παιόμενοι ἀπέθνησκον.] Aliam etiam aliquam rem ὠθεῖν dicimur, quam trudimus s. protrudimus s. propellimus. Aristoph. Vesp. [251] : Τί δὴ μαθὼν τῷ δακτύλῳ τὴν θρυαλλίδ' ὠθεῖς; Lucernæ ellychnium digito trudis? [Id. Eq. 691 : Προσέρχεται ὠθῶν κολόκυμα καὶ ταράττων καὶ κυκῶν· Thesm. 643 : Ποῖ τὸ πέος ὠθεῖς κάτω; fragm. 344 : Ἀκούειν προβατίων βληχωμένων, τρυγός τε φωνὴν ἐς λεκάνην ὠθουμένης.] Aristot. Probl. [16, 5] passive, Διὰ τί ὁ κύλινδρος ὠσθεὶς εἰς εὐθὺ φέρεται, Cylindrus impulsus s. protrusus. Aliquando cum adverbio quopiam aut præp. significante motum ad locum vel de loco. Cum adverbio, ut quum aliquis saxum ἄνω ὠθεῖ, ita impellit et trudit ut ascendat, Hom. Od. Λ, [598] de Sisypho : Σκηριπτόμενος χερσίν τε ποσίν τε Λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον, Saxum volvebat contra montem, ut Servius loquitur. Et mox, Ἀλλ' ὅτε μέλλοι Ἄκρον ὑπερβαλέειν, τότ' ἀπεστρέψασκε κραταιΐ ἧς Αὖτις· ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λᾶας ἀναιδής. Αὐτὰρ ὅγ' ἂψ ὦσασκε τιταινόμενος, Ille vero rursus intentis omnibus nervis impellebat et trudebat contra montem. [Xen. Cyrop. 3, 2, 5 : Ὑμεῖς, ὦ ἱππεῖς, ὄπισθεν ἕπεσθε παρακελευόμενοι καὶ ὠθοῦντες ἄνω ἡμᾶς. Cum ἔξω Sophocles fragm. 517 : Ὠθούμεθ' ἔξω καὶ διεμπολώμεθα. Plato Rep. 8, p. 560, D : Τὴν αἰδῶ ὠθοῦσιν ἔξω ἀτίμως φυγάδα. Plut. Mor. p. 168, C : Ὠθεῖται ἔξω νοσοῦντος ὁ ἰατρὸς, ἀποκλείεται δὲ πενθοῦντος ὁ φιλόσοφος.] Cum præp., ut quum ὠθοῦμεν aliquem κατὰ πέτρας, vel εἰς λιθοτομίαν, aut ἐπὶ κεφαλήν. [Eur. Cycl. 448 : Πετρῶν ὦσαι κάτω. Plato Phædr. p. 229, C : Αὐτὴν πνεῦμα βορέου κατὰ τῶν πλησίον πετρῶν ὦσαι. Æschines p. 47, 4 : Ὠθεῖν τοὺς ἡβῶντας κατὰ τῶν χρημνῶν.] Plut. Camillo [c. 27] : Τὸν δὲ τῷ θυρεῷ πατάξας εἰς τὸ πρόσωπον, ἔωσεν ὀπίσω κατὰ τῆς πέτρας, Protrusit et resupinatum de rupe præcipitem dejecit, Impulsum scuto de saxo deturbavit. Sic Idem ibid., Ὠσθεὶς κατὰ τῆς πέτρας, Detrusus ex petra. [Cum εἰς] Dem. [p. 1252, 8] : Παίει τε πὺξ, καὶ ἁρπάζει μέσον, καὶ ὠθεῖ με εἰς τὰς λιθοτομίας, Detrudit s. Deturbat in latumias. [Plut. Mor. p. 162, D : Τῶν σωμάτων εἰς τὴν θάλασσαν ὠσθέντων· 567, A : Ὑφ' ἑτέρων τινῶν εἰς τὸ πρόσθεν ὠθούμενος. Cum ἐπὶ Herodot. 7, 136 : Ὠθεύμενοι πρὸς αὐτῶν ἐπὶ κεφαλήν.] Plato Rep. 8, [p. 553, B] : Εὐθὺς ἐπὶ κεφαλὴν ὠθεῖ ἐκ θρόνου [τοῦ ἐν τῇ ἑαυτοῦ ψυχῇ φιλοτιμίαν], Confestim ex throno in caput detrudit et præcipitat. Sic Lucian. Timone [c. 44] : Ἤν τινα τοῦ χειμῶνος ὁ ποταμὸς παραφέρῃ, ὁ δὲ τὰς χεῖρας ὀρέγων ἀντιλαβέσθαι δέηται, ὠθεῖν καὶ τοῦτον ἐπὶ κεφαλὴν, βαπτίζοντα, ὡς μηδὲ ἀνακύψαι δυνηθείη, In caput deturbare præcipitem et submergere. [Ælian. N. A. 15, 18 : Ὁ ἰὸς ἐπὶ πᾶν ὠθεῖται τὸ σῶμα τάχει ἀμάχῳ.] At Greg. Naz. : Ὥσε κατὰ τῶν σπλάγχνων, pro Intrusit s. Adegit visceribus. Hom. cum ἀπὸ quoque pro Detrudo, Dejicio, Deturbo, Il. E, [308] : Ἀλλ' ἔβαλε στῆθος μεταμάζιον, ὥσε δ' ἀφ' ἵππων. [Ib. 835 : Σθένελον μὲν ἀφ' ἵππων ὡσε χαμᾶζε· Δ, 534 : Οἵ ἑ μέγαν περ ἐόντα ... ὦσαν ἀπὸ σφείων· Od. X, 20 : Ἀπὸ εἷο τράπεζαν ὦσε ποδὶ πλήξας.] Interdum cum genit. sine præp. ἀπὸ, pro ἀπωθέω, Depello. Apoll. Arg. 2, [1055] : Λίμνης ὦσασθαι, Depellere s. Pellere lacu, ubi i. significat q. ἀπελαύνω. In eadem signif., sc. pro Depello s. Repello, Ejicio s. Rejicio, sed sine casu, accepit Dem. Philipp. 3 [p. 128, 4]. Ibi enim quum dixisset, Τοῖς Φιλίππου φίλοις ἐπέτρεψαν ἑαυτοὺς, τὸν δ' Εὐφραῖον ἐώθουν· mox subjungit, Τοὺς ὑμετέρους μὲν πρέσβεις ἀπήλασε, Κλειτάρχῳ δὲ ἐνέδωκεν αὐτόν. [Pherecr. ap. Phot. Lex. p. 204, 20 : Παίειν με, τύπτειν, λακπατεῖν, ὠθεῖν, δάκνειν.] Soph. quoque [Aj. 1307] : Ὠθεῖς ἀθάπτους, Inhumatos projicis et veluti protrudis pede, ῥιπτεῖς.

[|| Formæ mediæ ὠθοῦμαι exempla plura sunt de aoristo ὦσασθαι ap. Homerum, velut Il. E, 691 : Ὄφρα τάχιστα ὦσαιτ' Ἀργείους· Λ, 803 : Ῥεῖα δέ κε ... ὦσαισθε (αὐτούς)· M, 420 : Τείχεος ἆψ ὦσασθαι· Π, 592 : Ἐχώρησαν Τρῶες, ὦσαντο δ' Ἀχαιοί· Z, 62 : Ἀπὸ ἕθεν ὦσατο (αὐτόν)· Θ, 295 : Προτὶ Ἴλιον ὠσάμεθ' αὐτούς. Herodot. 9, 25 : Ὦσαντο τὴν ἵππον· et 8, 3. Eurip. Iph. T. 346 : Εἰ δὲ τούσδ' ὠσαίατο, αὖθις τὸ νῦν ὑπεῖκον ἤρασσον πέτροις. Thucyd. 4, 11 : Εἴπως ὠσάμενοι (i. e. perrumpentes) ἔλοιεν τὸ τείχισμα· 6, 70 : Ὠσαμένων τῶν Ἀργείων πρῶτον τὸ εὐώνυμον κέρας τῶν Συρακοσίων· 8, 25 : Τὸν ἄλλον ὄχλον ὠσάμενοι. Dio Cassius 73, 12 : Ὠσάμενοι διὰ τῶν στρατιωτῶν. Indicativus præsentis est ap. Xenoph. Anab. 3, 4, 48 : Καταπηδήσας ἀπὸ τοῦ ἵππου ὠθεῖται (libri deteriores ὠθεῖτο) αὐτὸν ἐκ τῆς τάξεως καὶ τὴν ἀσπίδα ἀφελόμενος ὡς ἐδύνατο τάχιστα ἔχων ἐπορεύετο· nisi ὤθει τε scribendum. Particip. præs. ὠθούμενος et infin. ὠθεῖσθαι passive accipi potest intellecto ὑπ' ἀλλήλων, quod additum est in locis Herodiani ab HSt. supra allatis, sæpius omissum, ut ap. Xenoph. Cyrop. 7, 5, 38 : Ὠθουμένων περὶ τοῦ προσελθεῖν μηχανή τε πολλὴ ἦν καὶ μάχη· et ib. 3, 3, 64 : Ὠθουμένων αὐτῶν πολλοὺς κατεστρώννυσαν. Diodor. 13, 88 : Οἱ Καρπανοὶ ... ἐπὶ τὴν Ἀμίλκα σκηνὴν ὠθούμενοι τὰς σιτομετρίας ... ἤτουν. Neque ap. Xenoph. Hell. 4, 3, 19 : Συμβαλόντες τὰς ἀσπίδας ἐωθοῦντο, ἐμάχοντο, ἀπέκτεινον, ἀπέθνησκον, medium est ἐωθοῦντο, sed passivum, ut in loco simili Cyrop. 7, 1, 38, ubi est ἐώθουν, ἐωθοῦντο.] Passiva etiam et media voce dicitur quispiam εἴς τινα vel εἴς τι ὠθεῖσθαι, quum sese in illud veluti intrudit, h. e., quum in illud irrumpit s. irruit, quum in illud impetum aut impressionem facit : itidemque ὠθεῖσθαι διά. [Dionys. A. R. 10, 20 : Ἐφθασαν αὐτοὺς ὑπὸ τὴν ἅλωσιν τῆς πόλεως ὠσάμενοι διὰ τῶν πυλῶν οἱ ἔνδον.] Plut. Camillo : Ὠθούμενος εἰς τοὺς διώκοντας, In persequentes irruens. Et alibi, Ὁ δὲ ὠσάμενος εἰς μέσους, Quum in medios irruisset, Quum impressionem in medium hostium agmen fecisset. Idem in Crasso [c. 28] : Τούτους δὲ γυμνοῖς τοῖς ξίφεσιν ὠθουμένους δι' αὐτῶν θαυμάσαντες, εἶξαν, Impressione facta in sese irruentes. Idem [Theseo c. 5] : Εἰς χεῖρας ὠθεῖσθαι τοῖς ἐναντίοις, In hostes irruere et cum eis manus conserere. Poplic. [et Crass. c. 6] : Διὰ θυρῶν ὠσάμενος, Per fores irrumpens, etiam Impulsis foribus ingressus. Et alibi, Ὠσάμενοι ἔσω, Intro irrumpentes. [Id. Mor. p. 47, F : Ὦσασθαι παντὶ τῷ θυμῷ καὶ καταθλῆσαι τὴν ἀμαθίαν· ubi Wyttenb. vol. 6, p. 406 : « Bifariam potest accipi ὦσασθαι : vel neutre, *irruere, ferri, niti,* atque ita sæpe loquitur Plut. Mor. p. 81, D, E; 128, A; 136, C; 596, F; 794, D. Vitarum p. 2, F; 64, D; 99, C; 105, E; 149, A; 180, F; 181, B; 217, A, F; 265, F; 295, E; 399, B; 463, E; 465, D; 471, C; 477, C; 523, D; 537, D; 546, A; 550, B; 561, D; 574, B; 579, A; 614, A; 615, E; 620, E; 623, C; 672, F; 769, A; 781, C; 935, E; 936, A; 1003, E; 1064, F; vel active, *repellere, reprimere, depellere,* ut jungatur accusativo τὴν ἀμαθίαν, quæ item constructio frequens est Plutarcho, Mor. p. 325, D; 346, D; 454, C; 760, E; Vitt. p. 13, A; 147, F; 237, D; 271, E; 316, E; 317, F; 414, C; 547, F; 562, D; 624, E; 704, A; 716, D; 734, A; 818, D; 956, B; 1044, B; 1072, B. » Apparet ex hoc indice locorum quantopere hoc verbum placuerit Plutarcho, quo etiam alii scriptores recentiores frequentius usi sunt quam veteres Attici, qui multo sæpius ἀπωθεῖν dixerunt.] Porro in loco illo Homerico nota illud ὤθεσκε, quod Ionicum est pro ὦθε, ut τύπτεσκε dicitur pro ἔτυπτε. In Eodem nota et ὦσασκε itidem pro ὦθε,

a them. Ὠσάσκω, facto ex aor. 1 ὦσα, sicut ἀπεστρέψασκε, quod ibid. habes, fit ex aor. 1 ἀπέστρεψα, et κλαυσάσκω ex ἔκλαυσα, itidemque alia. Id autem ὠσάσκω itidem significat Trudo, Pello, Impello, Propello, Protrudo; sed in nullo alio tempore usurpari credo quam in imperfecto, ut similia alia nonnisi in eo tempore usurpata comperiuntur. [Quæ de his formis dicit corrigenda ex iis quæ nos supra diximus.]

[Ὤθημα, τὸ, i. q. ὄθησις. Georg. Pis. De opif. 10 : Μή πως τὸ συγκίνημα τῶν ἐλασμάτων ὤθημα πάσχον ἐκραγῇ τῇ συνθέσει.]

Ὤθησις, εως, ἡ, Trusio, Extrusio, Protrusio, Expulsio. Alex. Aphr. Probl. 1, 90 : Τὸ σκύβαλον ἐκκρίνεται τῆς χολῆς ἐρεθιζούσης καὶ ῥυπτούσης, τῶν δὲ ἐντέρων καὶ τῶν μυῶν ἐπεγειρομένων πρὸς ὤθησιν αὐτῶν. Quam ὤθησιν paulo post ἐξώθησιν vocat. [Jo. Chrysost. t. 6, p. 113, E : Κραυγή τε βιαία τοῦ πνεύματος ὠθήσει τὸ ἄσημον ἔχουσα. Hase. Niceph. Chumnus De materia p. 194. Boiss.]

Ὠθίζω, i. q. ὠθέω, a quo et derivatum est, sc. Trudo, Impello; interdum et Vexo, Concutio, Male tracto, ut περιωθέω. Bud. p. 352, ex Josepho 2 In Apion. : Ὠθίζουσι δὲ τὰ πλήθη μετὰ πολλῆς ἀνομίας. [Themist. Or. 24, p. 304, B : Τοὺς παῖδας ... εἰς δημοσίους ὠθίζει παρόδους. Nam sic ex cod. Mediol. restitutum pro παρόδους ἐθίζει.] Pass. ὠθίζεσθαι dicuntur qui in conferta turba conflictantur, ut fit in prætoriis et ædibus magistratuum summam reip. tenentium. Synes. Pylæmeni : Μηδ' ἀσχημονεῖν ἀξιοῦντας ὠθίζεσθαι παρὰ τοῦ δεῖνος ἀρχεῖον, οἷς μὴ πᾶσα ἀνάγκη. Lucian. [Piscat. c. 42] : Βαβαὶ, ὡς πλήρης μὲν ἡ ἄνοδος ὠθιζομένων, ἐπεὶ δύο μνᾶς ἤκουσαν μόνον, sc. quum audito præconio præmium pronuntiante, accurrerent omnes et tam conferta confluueret turba, ut se mutuo truderent : quod ὠστίζεσθαι quoque dicitur. Vide alium ex eo locum in Παρωθέω, nec non ap. Bud. p. 351. [Aristid. vol. 1, p. 388 : Ἂν ὠθιζώμεθα πρὸς τὸ ἀδύνατον· vol. 2, p. 95 : Οὐδὲ εἰς τὴν πρωεδρίαν ὠθίζονται. (Eadem fere verba ap. Aristoph. Ach. 42, ubi ὠστίζεται.) Philostr. p. 304 : Ὠθίζοντο ἐπὶ τὴν ἐκείνου φιλοσοφίαν πάντες. Cum infin. Themist. Or. 22, p. 272, C : Διανοίας ὠθιζομένης ἑνωθῆναι τῇ τοῦ στεργομένου ψυχῇ, i. e. Vehementer expetenti.] Quoniam vero in hujusmodi protrusione et nixu conflictante, solent homines interdum altercari et rixari, ideo factum est ut ὠθίζεσθαι pro Discrepare et verbis contendere ponatur, et in unam sententiam convenire non posse. Herodot. 3, [76] : Ὠθιζομένων δὲ αὐτῶν ἐφάνη ἱρήκων ἑπτὰ ζεύγεα· nam ἐκστάντες τῆς ὁδοῦ ἐδίδοσαν αὐτοῖσι σφίσι λόγους, οἱ μὲν κελεύοντες ὑπερβαλέσθαι, οἱ δὲ αὐτίκα τε ἰέναι καὶ τὰ δεδογμένα ποιέειν. Bud. [Similiter ὠθισμὸς de altercatione ap. eund. 9, 26.] Ὠθίζεσθαι, inquit Idem, etiam pro Irruere et irrumpere in locum periculosum, ponitur. Greg. Naz. 2 in Jul. [p. 113, D] : Οὗ δὲ πλείων ὁ κίνδυνος, ὁμόσε χωρεῖν καὶ ὠθίζεσθαι, ἀλλὰ μὴ κατέχεσθαι, θράσους· alibi, Καὶ καθάπερ τῶν συῶν τοὺς θρασυτέρους, εἰς τέλος φιλονεικεῖν, καὶ πρὸς τὸ ξίφος ὠθίζεσθαι, In gladium vel venabulum se obtrudere, In adversum mucronem obniti. [Activ. Anon. Vita Zenonis Actt. SS. Junii t. 4, p. 480, D : Ὠθίσας αὐτὸν τῷ ποδί. Schol. Theocr. 2, 127 : Ὠθῶ τὸ ταῖς χερσὶν ἀποπέμπω· ὠθίζω δὲ τὸ ἀντωθῶ ὑπὸ πολλῶν ὠθούμενος. Hase.]

Ὠθισμὸς, ὁ, Impulsio, Propulsio. Hesychio ὠσμὸς, ἀνατροπή. [Mœris p. 414 : Ὠστισμός (codex ὠθισμός) Ἀττικοὶ, ὠσμὸς Ἕλληνες.] Proprie Nixus ille quo aliquid cubito vel toto corpore amoliri et pellere vel etiam dejicere conamur. Synes. De insomn. [p. 145, B] : Ὠθισμῷ καὶ μοχλείᾳ κινεῖν, Manibus s. Corporis nixu et vectibus impellere. Id. Ep. 57 : Τὸ γὰρ ὠθισμῷ καὶ μόχθῳ καὶ μόλις ποιεῖν, τοῦτό ἐστιν ὃ δαπανᾷ τὸν χρόνον, καὶ τὴν ψυχὴν ἐμβαπτίζει μερίμναις πραγμάτων. Sic Plut. Symp. 2, 5 [p. 639, F] : Τῶν μαχομένων πρῶτον ἔργον ἐστὶ τὸ πατάξαι καὶ φυλάξασθαι, δεύτερον δὲ, συμπεσόντας ἤδη καὶ γενομένους ἐν χερσὶν, ὠθισμοῖς τε χρῆσθαι καὶ περιτροπαῖς ἀλλήλων, Pellere trudereque sese mutuo et evertere; paulo post, Πυγμὴ μέν ἐστι μίμημα πληγῆς καὶ φυλακῆς, πάλη δὲ, συμπλοκῆς καὶ ὠθισμοῦ. Ubi admodum proprie usurpavit hanc vocem, de luctatoribus sc., qui in mutuo hærentes complexu, totius corporis nixu detrudere ac posternere sese invicem nituntur. Sicut porro multitudo aliqua conferta ὠθίζεσθαι dicitur, quum mutuo sese trudit et conflictatur, ita ὠθισμὸς de ejusmodi trusione. [De conflictu pugnantium Herodot. 7, 225 : Περσέων τε καὶ Λακεδαιμονίων ὠθισμὸς ἐγένετο πολλός· 9, 62 : Ἐς δ ἀπίκοντο ἐς ὠθισμόν. Thucyd. 4, 96 : Τὸ ἄλλο καρτερᾷ μάχῃ καὶ ὠθισμῷ ἀσπίδων ξυνεστήκει. Xenoph. Anab. 5, 2, 17 : Πολὺς ἦν ὠθ. ἀμφὶ τὰ θύρετρα, i. e. se invicem urgebant. Polyb. 4, 58, 9 : Ὁ Ἀρχίδαμος ἐν τῷ περὶ τὰς πύλας ὠθ. καὶ πνιγμῷ διεφθάρη. Similia ap. Plutarch. V. Bruti c. 18 et Cæs. c. 64, et Chariton. 5, 5. Philostr. p. 555 : Ὠθ. τις αὐτοῖς ξυνέπεσεν ὡς ἐν δυσχωρίᾳ καὶ στενοῖς.] Lucian. Nigrin. [c. 29] : Τὰς ἐν τῇ πόλει ταραχὰς διεξῄει καὶ τὸν ὠθισμὸν αὐτῶν. Nisi hic cum Bud. malis ὠθισμὸν accipere pro Turbulenta altercatione inter se discrepantium. [Sic Herodot. 9, 26 : Ἐγένετο λόγων πολλὸς ὠθ. Τεγεητέων τε καὶ Ἀθηναίων. Plutarch. Mor. p. 72, E : Δόξειεν ἂν ... παρρησίαν μὴ φέροντος ὁ τοιοῦτος ὠθ. εἶναι. Locutionem τίς ἂν ἐνέγκαι τὸν ὠθ. τῶν αὐτοῦ ῥημάτων annotavit Pollux 6, 147.] Idem Gregorium ait pro Conflictatione plebis miscellaneæ posuisse : ex quo affert, Ἐκ τῆς ὠθισμοῦ βίας καὶ συγκλονήσεως.

[Ὤθω. V. Ὠθέω.]

[Ὤθων inter barytona disyllaba in θων apud Arcad. p. 11, 23, quod ex κώθων vel ῥώθων corruptum esse colligi potest ex Choerob. In Theodos. p. 77, 28, et Theogn. Can. p. 33, 28. Neque enim de Ὤθων cogitandum, nomine Latino, cujus exx. sunt apud Plutarchum in Vita Othonis aliosque. G. Dind.]

[Ὤϊα. V. Ὤα.]

[Ὠΐδας· τὰς μῆμ... οἰκίδας, obscura gl. Hesychii. « Fort. Μεμνονίδας. Μελικοκκίδας s. v. Τρωγάλιον. » Soping.]

[Ὠΐδας· οὐδὸς, Hesych. V. Ὀδός.]

Ὠϊζύος, Hesych. affert pro ταλαιπωρίας : et ὠϊζυρὰ pro μοχθηρά. Quæ frequentius scribuntur per ο μικρόν. [V. Οἰζὺς et Οἰζυρός.]

[Ὠΐζω.] Ὠΐζει, Hesych. ἐπικάθηται, Insidet, Sedet super. [Intelligendum τοῖς ᾠοῖς, ut ἐπωάζειν et ἐπώζειν grammatici explicant per ἐπικαθῆσθαι τοῖς ᾠοῖς. Ex gl. Hesychii Hemst. ad Thom. M. p. 362 colligit duplicem exstitisse formam verbi ὠάζειν et ὠΐζειν, unde composita ἐπωάζειν et ἐπώζειν, quod quum ex ἐπωΐζειν contractum sit, ἐπῴζειν potius esse scribendum cum iota subscripto.]

[Ὤϊον. V. Ὠόν.]

Ὠϊσάμην, Putavi : ab οἴομαι, in Epigr. Ab eod. est ὠΐσσατο et pass. ὠΐσθη, et ὤϊστο. [V. Οἴομαι.]

Ὤϊσχα, Hesych. ὑπήνεμα : apud quem et Ὠηρίχθαι, expositum itidem ὑπήνεμοι, nec non ὥριμοι. [Glossæ corruptæ.]

Ὠΐσχετο [?], Hesych. affert pro ὑπεσχέθη. [Apud Hesych. ἐπεσχέθη.]

[Ὦχα. V. Ὠχύς.]

[Ὠχαλέα, ἡ, Ocalea. Steph. Byz. : Ὠχ., πόλις Βοιωτίας. « Ὠχαλέην Μεδεῶνά τ' ἐϋκτίμενον πτολίεθρον » Ὅμηρος (Il. B, 501). Ἔστι δὲ πρὸς τῇ Ἁλιάρτῳ. Ἐκαλεῖτο δὲ (καὶ Meinek.) Ὠχάλεια, ὡς Ἀπολλόδωρος. Τὸ ἐθνικὸν Ὠχαλεύς ὡς Μαντίνεια Μαντινεύς. Ἐκλήθη δὲ οὕτως διὰ τὸ συντόμως πορεύεσθαι ἐκ Θεσπιῶν εἰς Θήβας· αἱ δὲ Θεσπιαὶ γειτονοῦσι καὶ ὁμοροῦσιν αὐτῇ. Ὠχάλεια, ἡ, ap. Apollod. 2, 4, 11. Numero plur. Ὠχαλέαι, αἱ, ap. Strabon. 9, p. 410. || Ὠχαλείας nomen, ut esset Mantinei filia, male illatum erat Apollodoro 2, 2, 1, ubi libri ἀγαλλίας, quod ex Ἀγλαΐας corruptum esse vidit Heynius, collato schol. Eurip. Or. 965 (953).]

[Ὠχαλέος, ὁ, ἡ, i. q. ὠκύς. Hesychio ταχὺς, ὀξύς.]

[Ὠκεάμης vitiose pro Ὠκεάνης, quod v.]

Ὠκεάνειος, ὁ, ἡ, Oceaneus : ὠκ. ῥεῦμα, τὸ τοῦ ὠκεανοῦ, Suid. [et Herodian. Epim. p. 98. Sic ap. schol. rec. Æschyli Prom. 300, ubi paullo ante in schol. v. 298 ὠκεάνιον scriptum : de quo conf. quæ s. h. v. dicentur. Galen. vol. 11, p. 186 : Ἐν ταῖς ὠκεανείοις θαλάτταις ἀναχώρησίς τε καὶ ἔφοδος γίνεται τῶν ὑδάτων.]

[Ὠκεανηϊὰς, άδος, ἡ, forma propter metri necessitatem ficta ab Nonno pro Ὠκεανὶς, Dion. 32, 53 : Ὠκεανηϊάδος Ῥοδόπης.]

[Ὠκεάνης, ὁ, antiquum nomen Nili, de quo Diodor. 1, 19, ubi Promethei fabulam narrat · Τὸν Προ

μηθέα (φασὶ) διὰ τὴν λύπην κινδυνεύειν ἐκλιπεῖν τὸν βίον ἑκουσίως, διὰ δὲ τὴν ὀξύτητα καὶ τὴν βίαν τοῦ κατενεχθέντος ῥεύματος τὸν μὲν ποταμὸν Ἀετὸν ὀνομασθῆναι· τὸν δ' Ἡρακλέα ... τό τε γενόμενον ἔκρηγμα ταχέως ἐμφράξαι καὶ τὸν ποταμὸν ἐπὶ τὴν προϋπάρξασαν ῥύσιν ἀποστρέψαι. Διὸ καὶ τῶν παρ' Ἕλλησι ποιητῶν τινας εἰς μῦθον ἀγαγεῖν τὸ πραχθέν, ὡς Ἡρακλέους τὸν ἀετὸν ἀνηρηκότος τὸν τὸ Προμηθέως ἧπαρ ἐσθίοντα· τὸν δὲ ποταμὸν ἀρχαιότατον μὲν ὄνομα σχεῖν Ὠκεάνην, ὅς ἐστιν Ἑλληνιστὶ Ὠκεανός· ἔπειτα, διὰ τὸ γενόμενον ἔκρηγμα, φασὶν Ἀετὸν ὀνομασθῆναι, ὕστερον δ' Αἴγυπτον ἀπὸ τοῦ βασιλεύσαντος τῆς χώρας προσαγορευθῆναι. Sic nunc ex libris melioribus legitur pro Ὠκεάμην, de quo Jablonsk.: « Si vera Diodorus narrat, quod suo loco jam relinquo, videtur Ὠκεάμης fuisse cognomen aliquod Nili, aut epitheton, quo forte in hymnis sacris Ægyptii nonnunquam utebantur, ut vim hujus sui fluvii et beneficia significarent. Ὠκεάμης enim commode exponi potest

A

ΔΦΟ ΙΙΙΗ, *Ahoame*, vel *Aho-amme*, i. e. Thesaurus aquæ, quia fluvius ille, ex divite suo penu, quotannis, stato tempore, tantam aquæ copiam depromebat, ut exinde pars magna Ægypti fertilior ac lætior redderetur. Græci id reddiderunt Ὠκεανόν. Nam Ὠκεανὸς vere est thesaurus aquarum, in quem fluvii omnes relabuntur et refunduntur. Eo fortasse sensu Ὠκεανὸς vocatur a Steph. Byz. ὁ ποταμὸς ὁ περιέχων τὴν γῆν. Videntur Græci, ob faciliorem enunciationem, literas M et N permutasse. » Eadem scripturæ diversitas ap. Diodor. 1, 12 : Τὸ ὑγρὸν ὀνομάσαι λέγουσι τοὺς παλαιοὺς Ὠκεάνην, ὃ μεθερμηνευόμενον μὲν εἶναι τροφὴν μητέρα, παρ' ἐνίοις δὲ τῶν Ἑλλήνων Ὠκεανὸν ὑπάρχειν ὑπειλῆφθαι· ubi libri quidam ὠκέλμην, quod ex ὠκεάμην corruptum. Solum Ὠκεανὸς antiquum nomen Nili memorat Tzetz. ad Lycophr. 119. G. D. Unde Eckhel. Doctr. num. vet. part. 1, vol. 4, p. 39 et 77 illustrat numum Alexandrinum in quo fluvius decumbens urnæque innixus, ascripto ωκεανος. Conf. Münter. *Religion der Karthager* p. 100. Hase.]

B

[Ὠκεανίνη, ἡ, Oceanine, Filia Oceani. Hesiod. Theog. [364], τανύσφυροι ὠκεανῖναι, Nymphæ Oceani filiæ. Hesych. vero ὠκεανίνης κούρης affert pro στυγός. [Sic Hesiod. l. c. 389 : Στὺξ ἄρ' ἴτος Ὠκεανίνη· 507 : Ἰαπετὸς ... Ὠκεανίνην ἠγάγετο Κλυμένην· 956 : Κλυτὸς Ὠκεανίνη Περσηΐς. Callim. Dian. 13 : Ἑξήκοντα χορίτιδας Ὠκεανίνας· 62 : Ἀκηδέες Ὠκεανῖναι. Oppian. Cyn. 2, 118 : Νύμφης κυανώπιδος Ὠκεανίνης.]

[Ὠκεάνιος, ὁ, ἡ, i. q. Ὠκεάνειος. Schol. Eurip. Hipp. 121 : Πέτρα ὠκεάνιον ὕδωρ στάζουσα. Eust. ad Dion. Per. 766, p. 97, 16 Bernh. : Πέλαγος ὠκεάνιον Ἀτλαντικόν. Ῥεῦμα ὠκεάνιον v. s. Ὠκεάνειος. Sic ὑπερωκεάνιος in locis pluribus Philonis Judæi supra indicatis p. 263. Quæ omnia rectius per diphthongum scribuntur : sed simplex ι, ut in plurimis hujusmodi adjectivis, relinquendum scriptoribus inferioribus. G. Dindorf.]

[Ὠκεανὶς, ίδος, ἡ, Oceania. De accentu Arcadius p. 32, 20. Steph. Byz. s. v. Δωδώνη : Δωδώνης, μιᾶς τῶν Ὠκεανίδων νυμφῶν. Χορὸς Ὠκεανίδων νυμφῶν in scenam productus ab Æschylo in Prometheo. Pind. Ol. 2, 129 : Ἔνθα μακάρων νάσος Ὠκεανίδες αὖραι περιπνέοισιν· ubi schol. : Ὅτι ἐν τῷ Ὠκεανῷ αἱ τῶν μακάρων νῆσοι λέγονται εἶναι καθ' Ὅμηρον. Φησὶ γὰρ (Od. Δ, 568) « Ὠκεανὸς ἀνίησιν ἀναψυχὴν ἀνθρώποις. »]

Ὠκεανίτης, ὁ, unde fem. Ὠκεανῖτις, ἡ, Oceanitis : quod patronymicum esse putatur ap. Virg. Georg. 4, [341] : Clioque et Beroe soror, Oceanitides ambæ. [Ὠκ. θάλασσα ap. Dionys. A. R. 1, 3 : Πάσης κρατεῖ θαλάσσης, οὐ μόνον τῆς ἐντὸς Ἡρακλείων στηλῶν, ἀλλὰ καὶ τῆς Ὠκεανίτιδος· ubi cod. Vat. ὠκεανίδος. Ὠκεανίδας πηγὰς Psellus Opusc. p. 185 ed. Boiss. Ὠκεανῖτις (codex ὠκεανίτης) ῥοὴ ap. Herodian. Epim. p. 99. Ὠκεανίτιδα Θούλην dixit Agathias Anth. Pal. 4, 3, 54.]

[Ὠκεανόνδε, Oceanum versus. Hom. H. in Merc. 68 : Ἥλιος μὲν ἔδυνε κατὰ χθονὸς Ὠκ., et de eodem in Hymno 31, 16 : Ἔνθ' ἄρ' ὅγε στήσας ... ἅρμα καὶ ἵππους ἑσπέριος πέμπῃσι δι' οὐρανοῦ Ὠκεανόνδε.]

[Ὠκεανὸς, ὁ. HSt. inter derivata ab Ὠκύς :] Ὠκεανὸς quoque a celeritate nactus esse nomen creditur.

C

[Etym. M. p. 821, 18 : Ὠκεανός· παρὰ τὸ ὠκέως ἀνύτειν ὁ οὐρανὸς (ὁ Ὠκεανὸς corr. Gaisf.) νενόμισται· ἢ παρὰ τὸ ὠκέως νάειν (Similiter schol. Byzant. Æschyli Prom. 309 : Ἀπὸ τοῦ ὠκέως ἤγουν ταχέως νάειν τοὺς λογισμοὺς καὶ τὰ διανοήματα)· ἢ παρὰ τὸ ὠκὺς καὶ τὸ ἀνύω, ὁ ταχέως φέρων· ubi cod. Voss. addit ἐν δὲ ἑτέρῳ τῶν ἀντιγράφων παρὰ τὸ ὠκέως ἀνύεσθαι περὶ τὸν αὐτὸν δρόμον· ubi scribendum ἀνύεσθαι περὶ αὐτὸν τὸν δρόμον τῶν ἄστρων ex schol. Il. E, 6. Eustath. p. 514, 32 (ad Il. E, 6, ubi Sirius dicitur λελουμένος Ὠκεανοῖο) : Ὠκεανὸς κατὰ μὲν ἀλληγορίαν ἐστὶ κύκλος διχάζων ἐννοηματικῶς τὴν οὐρανίαν σφαῖραν κατὰ ἰσότητα τοῦ τῆς γῆς ἐπιπέδου καὶ τέμνων διχῇ κατ' ἐπίνοιαν αὐτὴν εἴς τε τὸ ὑπὲρ γῆν καὶ εἰς τὸ ὑπὸ γῆν ἡμισφαίριον καὶ διὰ τοῦτο ὁρίζων λεγόμενος. Ἐκ τοῦ τοιούτου Ὠκεανοῦ, κύκλῳ περιειλημμένου τὴν γῆν, οἱ ἀστέρες ἀνέρχονται καὶ εἰς αὐτὸν αὖθις δύονται. Διὸ καὶ οὕτω καλεῖται ὡς δι' αὐτοῦ τῶν ἀστέρων ὠκὺ ἄνω γινομένων ἢ καὶ ὠκέως ἀνυόντων τὰς ἑαυτῶν κινήσεις. Ἡ δὲ ποίησις Ὠκεανὸν βούλεται εἶναι ποταμὸν περιρρέοντα κύκλῳ τὴν γῆν· ἡ δὲ ἀληθὴς ἱστορία τὴν ἔξω θάλασσαν Ὠκεανὸν λέγει. Διὰ τούτου τοῦ Ὠκεανοῦ οἱ πολλοὶ ἀνατέλλειν τοὺς ἀστέρας δοκοῦσιν, ὡς οἷον ἐγγίζοντας ἢ καὶ ψαύοντας μυθικῶς τοῦ ὕδατος. Διὸ καὶ Ὅμηρος ποιητικώτερον λελοῦσθαι ἐπὶ Ὠκεανοῦ ἀστέρα λέγει, ὡς εἴπερ εἶχε τὴν λαμπρότητα διὰ τὸ ἐκεῖ λούσασθαι, καθ' ὁμοιότητα τῶν λουτρῷ λαμπρυνομένων σωμάτων. Similia docet idem p. 725, 1; 978, 14; 983, 12; 1453, 45; 1704, 42. Et p. 383, 16 : Πᾶν ὕδωρ Ἀχελῷος, καὶ Ὠκεανὸς δὲ κατά τε Ὅμηρον καὶ τοὺς ὁμηρίζοντας· ἐν οἷς καὶ Εὐριπίδης εἰπὼν (Hippol. v. 121) ὡς πέτρα τις Ὠκεανοῦ ὕδωρ στάζει, τουτέστι πηγήν. Oceanum Homerus, cujus locos HSt. infra attulit, fluvium cogitavit fluviorum omnium mariumque parentem, ex quo sol ceteraque sidera oriuntur et in quo occidunt : de quo videnda Strabonis disputatio 1, p. 4 seqq. Homeri aut antiquioris poetæ inventum illud esse ait Herodotus 2, 23 : Ὁ περὶ τοῦ Ὠκεανοῦ λέξας ἐς ἀφανὲς τὸν μῦθον ἀνενείκας οὐκ ἔχει ἔλεγχον· οὐ γάρ τινα ἔγωγε οἶδα ποταμὸν Ὠκεανὸν ἐόντα, Ὅμηρον δὲ ἢ τινα τῶν πρότερον γενομένων ποιητέων δοκέω τὸ οὔνομα εὑρόντα ἐς τὴν ποίησιν ἐσενείκασθαι· et 4, 8 : Ἐρύθειαν νῆσον τὴν πρὸς Γηδείροισι τοῖσι ἔξω Ἡρακλέων στηλέων ἐπὶ τῷ Ὠκεανῷ· τὸν δὲ Ὠκεανὸν λόγῳ μὲν λέγουσι ἀπ' ἡλίου ἀνατολέων ἀρξάμενον γῆν περὶ πᾶσαν ῥέειν, ἔργῳ δὲ οὐκ ἀποδεικνῦσι. Cum Homero consentit Hesiodus. Scriptores post Homerum et Hesiodum Oceanum plerumque intelligunt πέλαγος τὸ ἔξω τῆς οἰκουμένης, ut Aristoteles, cujus verba HSt. infra attulit, aliique scriptores plurimi nominant, nec raro cum litorum, quæ Oceanus alludit, nominibus conjungunt, qualia HSt. infra memoravit. Pind. Pyth. 4, 45 : Ἐξ Ὠκεανοῦ ἀνσπάσαντες, ubi de mari Libyco dictum est. Ibid. 447 de mediterraneo : Ἐν Ὠκεανοῦ πελάγεσσι.] Julius Solinus Polyhist. 36 : Nam ὠκεανὸς, quem Græci sic nominant a celeritate, ab occasu solis irrumpens, lævo latere Europam radit, Africam dextro, scissisque Calpe et Abila montibus, quos dicunt Columnas Herculis, inter Mauros funditur et Hispaniam : ac freto isti quodam ostio aperit limen interni æquoris, mixtus mediterraneis sinibus, quos adusque orientem propellit.

D

Idem, ut aliquanto post subjungit, extimas terrarum oras amplectitur, et a litoribus suis Arabicus, Persicus, Indicus, Eous, Sericus, Hyrcanus, Caspius, Scythicus, Germanicus, Gallicus, Atlanticus, Libycus, Æthiopicus dicitur. [De orientali, occidentali et Indico Oceano v. quæ collegit Tzschuck. ad Pomp. Melam. vol. 3, 1, p. 54, 55. Alia hujusmodi apud Ptolemæum, ut Βρετανικὸς Ὠκ., Γερμανικὸς, Ἰουέρνιος, Καντάβριος, Οὐεργιούιος, Σαρματικός.] Unde recte apud Plutarchum, Ὁ περιῤῥέων τὴν οἰκουμένην ὠκεανός. Itidemque ap. Aristot. De mundo [c. 3] : Πέλαγος δὲ τὸ μὲν ἔξω τῆς οἰκουμένης, Ἀτλαντικὸν καλεῖται καὶ ὠκεανὸς, περιῤῥέον ἡμᾶς· ubi etiam dicit τὴν οἰκουμένην πρὸς τὴν Ἀτλαντικὴν θάλατταν, εἶναι νῆσον. Nec non apud Pompon. Melam. 3 init. : Restat ille circuitus, quem cingit oceanus ingens et infinitum pelagus. Et Plin. 2, 68 : Oceanus, qui toto circumdatus medio, et omnes ceteras fundens recipiensque aquas, et quicquid exit in nubes, et sidera ipsa tot et tantæ magnitudinis pascens, quo tandem amplitudinis spatio cre-

detur habitare? Dionys. P. [50] : Οὕτως ὠκεανὸς περιδέδρομε γαῖαν ἅπασαν. Idem initio illius poematis, Ἐν γὰρ ἐκείνῳ Πᾶσα χθὼν, ἅτε νῆσος ἀπείριτος, ἐστεφάνωται. Porro Hom. ὠκεανὸν modo substantive vocat, modo adjective. [Ubique substantivum est, etiam ubi ποταμὸς additum.] Substantive, Il. Φ, [195] : Οὐδὲ βαθυῤῥείταο μέγα σθένος ὠκεανοῖο, Ἐξ οὗπερ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα Καὶ πᾶσαι κρῆναι καὶ φρείατα μακρὰ νάουσιν· Od. Λ, [157] : Ὠκεανὸς μὲν πρῶτα, τὸν οὔπως ἐστὶ περῆσαι Πεζὸν ἐόντ', ἢν μή τις ἔχῃ εὐεργέα νῆα. Itidemque alibi sæpe. [Ῥόος, ῥοαὶ et ῥέεθρα Ὠκεανοῦ Il. Γ, 4, Π, 151, Σ, 240, 402, Υ, 1, Ψ, 205. Ἱερὸς ῥόος Ὠκεανοῖο Hesiod. Op. 566. Epitheta ei tribuuntur ab Homero aliisque poetis epicis ἀκαλαρρείτης (Il. Η, 422), ἀψόῤῥοος (Il. Σ, 399, Od. Τ, 434, Υ, 65, Hesiod. Theog. 776), βαθύῤῥοος vel βαθυῤῥείτης (Il. Η, 422, Ξ, 311, Φ, 195, Hesiod. Theog. 265), βαθυδίνης (Od. Κ, 511, Hesiod. Theog. 133, Op. 171), τελήεις (Hesiod. Theog. 242, 959).] Adjective vero, Od. Λ, circa fin. [639] : Τὴν δὲ (ναῦν) κατ' ὠκεανὸν ποταμὸν φέρε κῦμα ῥόοιο, Πρῶτα μὲν εἰρεσίη, μετέπειτα δὲ κάλλιμος οὖρος· Μ, init. : Αὐτὰρ ἐπεὶ ποταμοῖο λίπεν ῥόον ὠκεανοῖο Νηῦς, ἀπὸ δ' ἴκετο κῦμα θαλάσσης εὐρυπόροιο Νῆσον ἐς Αἰγαίην. [Adde Il. Ξ, 245 : Ποταμοῖο ῥέεθρα Ὠκεανοῦ· Σ, 607 : Ποταμοῖο μέγα σθένος Ὠκεανοῖο.] Revera enim fluvius est oceanus ille, et fluviorum omnium mariumque parens. Quum vero dicit κατ' ὠκεανὸν ποταμὸν, intelligit Versus medium oceanum s. medium oceani æquor, quod vastum est et immenso patet spatio. Alioqui et ὑπερμεγέθης ποταμὸς dicitur ὠκεανὸς teste Hesychio, sicut apud Lampridium Ingens et vastum lavacrum oceanus nominatur, Ammiano etiam Marcellino commemorante Lavacra in urbe extructa in modum provinciarum. Rursum ὠκεανὸς Hesychio est ὁ ἀὴρ, qui itidem ὠκεανοῖο πόρον esse ait τὸν ἀέρα, εἰς ὃν αἱ ψυχαὶ τῶν τελευτώντων ἀποχωροῦσιν. [‖ Metaph. Theodoret. vol. 4, p. 742 : Πρὸς Μωυσέα, τὸν τῆς θεολογίας ὠκεανὸν, μεταβαίνομεν. De mensura syllabæ penultimæ inepta est observatio Eustathii p. 128 extr. : Ὁ ὠκεανὸς σεσημείωται συστέλλων τὸ α. Τὰ γὰρ διὰ τοῦ ανος ὀξύτονα ὑπὲρ τρεῖς συλλαβὰς ἐκτείνει τὸ α χωρὶς τῶν παρὰ τοῖς ὕστερον, οἳ τὴν παραλήγουσαν τοῦ Ἰουλιανός συστέλλουσιν. Ὁ ἐανὸς πέπλος συστέλλων τὸ α οὐκ ἀντίκειται· τρισύλλαβος γάρ ἐστιν.]

[‖ Oceanus deus, ut aliorum fluviorum personæ a poetis fictæ artisque operibus repræsentatæ sunt, est ap. Homerum et Hesiodum, memoratis parentibus ejus (Cœlo et Tellure), uxore (Tethye) et progenie : v. Homer. Il. Υ, 7 (ubi dii congregantur) : Οὔτε τις οὖν ποταμῶν ἀπέην, νόσῳ Ὠκεανοῖο· Φ, 195 : Μέγα σθένος Ὠκεανοῖο· Ξ, 302 : Ὠκεανόν τε, θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν· 311 : Δῶμα βαθυῤῥόου Ὠκεανοῖο· Σ, 399 : Εὐρυνόμη θυγάτηρ ἀψορρόου Ὠκεανοῖο· Od. Χ, 139 : Μητρός τ' ἐκ Πέρσης, τὴν Ὠκεανὸς τέκε παῖδα. Hesiod. Th. 20 : Γαῖάν τ' Ὠκεανόν τε μέγαν· 133 : Γαῖα ... Οὐρανῷ εὐνηθεῖσα τέκ' Ὠκεανὸν βαθυδίνην, et 242, 265, 288, 337 : Τηθὺς δ' Ὠκεανῷ Ποταμοὺς τέκε δινήεντας· 362, 368, 776 : Στὺξ, θυγάτηρ ἀψορρόου Ὠκεανοῖο, ut Εὐρυνόμη 908, Ἰδυῖα 959, Καλλιρόη 981. Sophocles fragm. 256 : Ἴναχε γεννᾶτορ, παῖ κρηνῶν πατρὸς Ὠκεανοῦ· 491 : Ἰδυῖα ... Ὠκεανοῦ κόρη. Nonni locos multos collegit Spiro in Indice qui Kœchlyi editioni additus est vol. 2, p. 507, 508. Nubes Oceani filias finxit Aristoph. Nub. 271, 277. In scenam eum produxit cum filiabus (χορῷ Ὠκεανίδων νυμφῶν) Æschylus in Prometheo. ‖ N. pr. viri in epigr. Anth. Pal. App. 310 : Ἠωπιλίης τάφος οὗτος· ἀνὴρ δ' ἐμὸς αὐτὸν ἔτευξεν Ὠκεανὸς, πάσης ἐμπέραμος σοφίης. ‖ Alius ap. Martialem 3, 95, 10; 6, 9, 2.]

[Ὠκεῖα, ἡ, n. pr. navis in inscr. navali ap. Bœckh. 4, b, 8.]

[Ὤκελλος, ὁ, Ocellus, Lucanus, Pythagoreus, memoratus ab Diog. L. 8, 80, aliisque, cujus liber superest Περὶ τῆς τοῦ παντὸς φύσεως : v. Fabric. et Harles. B. Gr. vol. 1, p. 855 seqq. Nomen in codicibus variis modis corruptum, Ὄκελλος, Ὄκελος, Ὄκκελος. ‖ Lacedæmonius ap. Xenoph. Hell. 5, 4, 22, ubi nunc Ὄκυλλος restitutum ex uno codice, ut est 6, 5, 33, pro Ὄκελλος vel Ὄκελος, quod est in ceteris. « Inter Ὄκελλος et Ὄκυλλος variat scriptura etiam apud Iamblichum V. Pyth. p. 528, ubi pejus etiam per O et simplici λ, et p. 532, ubi ἀδελφὴ Ὀκκέλω et Ἐκκύλω. » L. Dind.]

[Ὤκελον, τὸ, Ocelum, oppidum Galliæ cisalpinæ, ap. Strabon. 4, p. 179; 5, p. 217, Jul. Cæs. B. Gall. 1, 10.]

[Ὠκένη inter ὑπερδισύλλαβα in ενη apud Arcad. p. 111, 8, fortasse ex dittographia proximi ὠλένη.]

Ὠκέως, Celeriter, Velociter, Cito. [Rarum in poesi et prosa, quum plerique ταχέως prætulerint. Pind. Pyth. 3, 104 : Χερσὶ ... καθέλεν ὠκέως· Nem. 10, 120 : Ἔργον ἐμήσαντ' ὠκέως.] Galen. Ad Glauc. : Θερμασία πλείων τε καὶ ὠκέως ἐκ τοῦ βάθους ἀναφερομένη. [Lucian. De salt. c. 19 : Πρὸς τὸν καιρὸν ὠκέως διαλλαττομένους. Etymologiæ caussa posuit schol. Hom. Il. Ε, 6 : Ὠκεανὸς ὁ ὁρίζων παρὰ τὸ ὠκέως περὶ αὐτὸν ἀνύεσθαι τὸν δρόμον τῶν ἄστρων. G. D. Epicur. ap. Diog. L. 10, 49 : Τύπων εἰς τὴν ὄψιν ἢ τὴν διάνοιαν ὠκέως ταῖς φοραῖς χρωμένων. Hase.]

[Ὠκὴ, ἡ. Arcad. p. 106, 13 : Τὰ εἰς κὴ δισύλλαβα φύσει μακρᾷ παραληγόμενα ... τὸ δὲ ὠκή (?) ἄρχεται ἀπὸ φωνήεντος. Nihil cum hoc voc. commune habet gl. Suidæ illata in ed. Mediol., nunc codicum auctoritate ejecta, Ὠκάς· τὰς διώξεις· ὅθεν ἰωκή· cui nihil tribuere debebat Lobeck. Pathol. Elem. vol. 1, p. 71.]

[Ὠκήεις, εσσα, εν, i. q. ὠκύς. Leon. Tar. Anth. Pal. 6, 205 : Τρύπανά τ' εὐδίνητα καὶ ὠκήεντα τέρετρα.]

[Ὠκιμίδης, ὁ, n. pr. ranæ, ab ὤκιμον fictum, ap. Hom. Batr. 213.]

Ὠκίμινος, ίνη, ινον, Ociminus, Ex ocimo confectus : ὠκ. μύρον, Unguentum ex ocimo; de quo Diosc. 1, 67.

[Ὠκιμοειδὴς, ὁ, ἡ. HSt. s. v. Ὤκιμον :] Derivatum autem inde Ὠκιμοειδὴς, et Ὠκιμώδης, Ocimi speciem gerens, Ocimum referens, Ocimo similis. Est vero et herba quædam quæ ὠκιμοειδὲς dicitur, Latinis Ocimastrum, habens folia ocimo similia, ut inter alia docet Diosc. 4, 28; in cujus Appendice annotatur Chamæleontem quoque nigrum ὠκιμοειδὲς nominari : unde et Gorr. scribit ocimastrum a quibusdam dici Chamæleontem nigrum, quod ocimum redoleat, teste Diosc. et Nicandro [Al. 279], qui id de Ixia, quem Chamæleontem esse dubium non est, scribunt. [Galen. vol. 13, p. 242 : Ὠκιμοειδές· ἔνιοι δὲ φιλεταίριον (ut tradit Diosc. 4, 28) ὀνομάζουσιν· ἄχρηστος μὲν ἡ ῥίζα, τὸ δὲ σπέρμα λεπτομεροῦς τε καὶ ξηραντικῆς ἀδήκτως ὑπάρχει δυνάμεως· et in libro Περὶ ἀντεμβαλλομένων ib. p. 974 : Ἀντὶ ὠκιμοειδοῦς ἡδύοσμον ἄγριον. G. D. Oribas. t. 2, p. 519, 11; 530, 11; 703, 12 Daremb. Ὠκιμοειδὲς Fraas. Syn. plantt. floræ cl. p. 106 censet esse Silenen gallicam L. Hase.]

Ὤκιμον, τὸ, Ocimum; βοτάνη εὐώδης, τὸ λεγόμενον βασιλικὸν, Hesych., Herba odorata quæ vulgo Basilicon nominatur, ut Suid. quoque testatur. [Sic etiam Herodian. Epim. p. 99 : Ὤκιμον, τὸ βασιλικόν. Ap. Suidam, Ὤκιμον· δένδρον, ubi codd. deteriores addunt, ἢ φυτὸν τὸ κοινῶς λεγόμενον βασιλικόν. Theoph. Nonn. c. 20, vol. 1, p. 84 : Ὠκίμου σπέρμα καὶ ἐκεῖνο αὐτὸ ὀσφραινόμενον ἄλλο· ubi Bernard. : « Paulus Æg. 3, 34. Conf. noster c. 103 (ubi eadem fere verba quæ c. 20). Diosc. 2, 171; Plinius H. N. 20, 12 et 13; Simeon Sethi p. 16; Apulejus c. 118; Sotio in Geopon. 11, 28. Codex A βασιλικῷ καὶ τὸ σπέρματι αὐτοῦ ὀσφραινόμενος. Cod. B ὠκίμου, ὅ ἐστι βασιλικοῦ τὸ σπέρμα. Cod. D βασιλικόσπερμα. Cod. E ὠκίμου, ὅ ἐστι βασιλικὸν, τὸ σπέρμα. » Galen. vol. 6, p. 365 : Ὄψῳ μὲν καὶ τούτῳ (τῷ ὠκίμῳ) χρῶνται πολλοὶ, δι' ἐλαίου καὶ γάρου προσφερόμενοι, κακοχυμότερον δέ ἐστι, καὶ διὰ τοῦτο προσεπιψεύδονταί τινες αὐτοῦ, φάσκοντες, εἰ τριφυὲν ἐμβληθείη χύτρᾳ καινῇ, τάχιστα γεννᾶν ἐν ὀλίγαις ἡμέραις σκορπίους, καὶ μάλισθ' ὅταν ἐν ἡλίῳ τις ἑκάστης ἡμέρας θερμαίνῃ τὴν χύτραν. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν ψεῦδός ἐστι, κακόχυμον δὲ καὶ κακοστόμαχον καὶ δύσπεπτον εἶναι λάχανον ἀληθῶς ἂν εἴποις αὐτό. (Idem dicit vol. 7, p. 110, ubi ὤκιμα inter ἐδέσματα μοχθηρὰ numerantur.) Vires medicas exponit vol. 13, p. 242 : Ὤκ. ἐκ τῆς δευτέρας μέν ἐστι τάξεως τῶν θερμαινόντων, ἔχει δ' ὑγρότητα περιττωματικήν· ὅθεν οὐ χρήσιμόν ἐστιν εἴσω τοῦ σώματος λαμβανόμενον, καταπλασσόμενον δ' ἔξωθεν εἰς τὸ διαφορεῖν καὶ συμπέπτειν ἐστὶ χρήσιμον. Ἀντὶ ὠκίμου σισύμβριον in libro Περὶ

ἀντεμβαλλομένων vol. 13, p. 974. Strattis ap. Athen. 2, p. 69, A : Ὠχίμων πέταλα. Ammian. Anth. Pal. 11, 413 : Ὤχιμον, ἡδύοσμον, πήγανον.] Dictum a celeritate proveniendi, ut Plin. cum Varrone testatur. Duorum vero generum est, pratense et hortense : illud pabulare, hoc etiam in cibos sumi solitum. Plin. enim 18, 16, [*ocinum* nunc ex codd. hic et paullo post in verbis ab HSt. non appositis, et 17, 22, 35, vol. 3, p. 118 ed. Sillig.] scribit apud antiquos fuisse Pabuli genus, quod Cato Ocimon [§ 42] vocarit, quo sistebant alvum bubus : id fuisse ex pabulis, segete viridi desecta, antequam gereret siliquas, boumque causa seri solitum : Varrone teste appellatum a celeritate proveniendi, ex Græco quod ὠκὺς [codd. plerique ὠκέως] dicunt. Verba Varronis sunt R. R. 1, 31, hæc nimirum : Ocimon [*ocinum* Schneid.; *ocimum* libri plerique, *ocymum* pauci. Similiter ap. Nonium, Varronis verba afferentem, variatur : v. Schneid. annot. p. 330] dictum a Græco verbo ὠκέως [alii libri ὠκύς], quod valet Cito : similiter quo [quod] ocimum in horto : hoc amplius dictum ocimum, quod citat alvum bubus, et ideo iis datur, ut purgentur. [Varro ib. 1, 23, 1 : « Ad pabulum quæ pertinent, in quo est ocimum, farrago, vicia » etc. Cato 27 : « Ocinum, viciam, fœnum Græcum », pariterque c. 53, et 54, 3 et 4, ubi alii libri *ocimum* vel *ocymum*. Varronis verba 1, 31, 4 si recte scripsit Schneiderus, ita hæc distincta fuerunt ut *ocinum* pratense, *ocimum* hortense esset. Nemo tamen Græcorum ὤκινον dixit.] Rursum Plin. 17, 22 : Ocimum, quod in vinea seri jubet, antiqui appellabant Pabulum, umbræ patiens, quod celerrime proveniat. Est certe nihil ocimo fœcundius : ipsumque cum maledictis ac probris serendum præcipiunt, ut lætius proveniat, teste non solum eodem Plin. 19, 7, verum etiam Theophr. H. Pl. 7, 3, [3] : Πολυκαρπότερον δὲ τὸ ὤκιμον· ἴδιον δὲ καὶ ὃ λέγουσι κατὰ τούτου· φασὶ γὰρ δεῖν καταρᾶσθαί τε καὶ βλασφημεῖν σπείροντας, εἰ μέλλει καλὸν ἔσεσθαι καὶ πολύ. Ex quibus II. discimus quid sit Cantare alicui ocima, ap. Pers. 4, [22] : Quum bene discincto cantaverit ocima vernæ : h. e. maledictis ac probris incessere, καταρᾶσθαι καὶ βλασφημεῖν : quale fere est, quod vulgo dicitur Cantare alicui lectionem suam, Legere alicui textum, Caput alicui lavare. [De ocimi radice, caule et flore v. Theophr. H. Pl. 1, 6, 6; 7, 2, 1, 8; 7, 3, 1; 7, 5, 2, C. Pl. 1, 4, 3; 1, 10, 4; 2, 15, 6; 4, 3, 1; 5, 7, 2; 7, 3, 4, cum annot. Schneid. in Indice vol. 5, p. 548, et Fraas. Synops. plantt. p. 183.] Porro sunt qui in media syllaba per υ [vitiose] scribant Ὤχυμον, alii etiam [vitiosius] Ὄζιμον scrib. contendunt : perperam utrique; posterioris enim nulla fit prorsus mentio ap. lexicographos Græcos, primum vero ab ipsis communi consensu per ι scribitur; atque adeo ita esse scrib. docet series alphabetica, confirmant etiam fide digniora exempll. Theophrasti, Diosc., Galeni, aliorumque tam Latinorum quam Græcorum. [Ὤχιμον in somnio visum ærumnas præsignificare opinatur Achmes Onirocrit. p. 179, 22. Esse Ocimum basilicum L. credit Bussemaker. Schol. Opp. p. 669; vertuntque *basilic* Littré Hippocr. t. 7, p. 196, 18, et Daremberg. Oribas t. 1, p. 82, 4; t. 2, p. 365, 6; 507, 9; 532, 8; 599, 12, ubi præcipue in laude est ὠκίμου σπέρμα. Hase.]

[Ὤχιμον, ἡ, Ocimum, n. pr. meretricis. Hyperid. ap. Athen. 13, p. 587, C. Hinc Eubulus ib. p. 567, C : Κόρινθον ἦλθον· ἡδέως δ' ἐνταῦθά πως λάχανόν τι τρώγων ὤκιμον διεφθάρην. Lex. rhet. in Bekk. Anecd. p. 318, 3 : Ὤκιμον ὄνομά ἐστιν ἑταίρας ἤτοι κύριον ἢ ἐπώνυμον.]

[Ὠκιμώδης. V. Ὠκιμοειδής.]

[Ὠκίμων, ωνος, ὁ, Ocimo, n. pr. ap. Alciphr. 1, 20.]

[Ὠκινάκης. V. Ἀκινάκης.]

[Ὤκινον. V. Ὤκιμον.]

[Ὠκίναρος, ὁ, Ocinarus, ποταμὸς ap. Suidam. Est fl. Italiæ, memoratus ap. Lycophr. 729 et 1009, ubi in libris pluribus Ὠκήναρος scriptum.]

[Ὠκὶς, ίδος, ἡ.] Ὠκίδες, ἐνώτια, Inaures, Hesych.

[Ὤκιστος. Ὠκίων. V. Ὠκύς.]

Ὠκύαλος, ὁ, ἡ, Celer in mari, Cito per mare currens. [De etymologia dissenserunt grammatici. Schol. Hom. Il. O, 705 (et iisdem fere verbis Etym. M. p. 821, 25) : Ἐψίλωσαν (ὠκύαλος) τὸ α, παραγωγὴν δεξάμενοι καὶ οὐ σύνθεσιν· καὶ οὕτως ἡ παράδοσις ἐπείσθη, καὶ τάχα ἐπεὶ μηδὲν ἄλλο ἢ τὸ ὠκὺ ἐκ τῆς λέξεως σημαίνεται, ἡ δὲ ἁλὸς γενικὴ ἐν τῇ συνθέσει ἐπὶ μὲν κυρίων ψιλὸν ἀποφέρεται τὸ πνεῦμα, Εὐρύαλος, Ἀμφίαλος, Ἀστύαλος· ἐπὶ δὲ ἐπιθετικῶν τὸ ἴδιον τηρεῖ πνεῦμα « πολλαὶ ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ » (Od. A, 395) « ἀγχίαλόν τ' Ἀντρῶνα » (Il. B, 697), ὕφαλος· ὥστε καὶ κατὰ τοῦτο ἐλέγχεται τὸ ὠκύαλος ψιλούμενον.] Ὠκ. ναῦς, Hesych. et Suid., quod exp. ταχύπλους, ὠκεῖα, ταχεῖα. Apud Hesych. vero et ὠκυάλα πέτρα, παραγώγως pro ὠκεῖα. [Recte, ut videtur, Lobeck. ad Soph. Aj. 708, p. 329, corrigit ὠκύαλα πτερά. HSt. alibi :] Ὠκύαλος, ὁ, ἡ, Velox in mari, Velociter per mare currens. Navis epithetum : dicitur enim ab eo ὠκύαλος ναῦς, quod a schol. exp. ταχύπλους. [Navis epitheton est ap. Hom. Il. O, 705, Od. M, 182, O, 473, Moschum 2, 60, 138, Anth. Pal. App. 269. « Item Greg. Naz. t. 2, p. 50, 437 : Νηός τ' ὠκυάλοιο. » Hase. Cum θοὸς conjunxit Soph. Aj. 710 : Θοᾶν ὠκυάλων νεῶν. Ὠκ. ῥιπὴ Oppian. Hal. 2, 535.]

[Ὠκύαλος, ὁ, Ocyalus, n. pr. Phæacis. Hom. Od. Θ, 111.]

Ὠκυβόας, ὁ, Voce celer et clamore. Hesychio ὠκυβόαι sunt ταχυμάχαι, Celeres in pugna, pernicesque in prælio. [Simiæ Anth. Pal. 15, 27, 111, restituit Salmas., ubi codex ὦχα βοάς.]

Ὠκυβόλος, ὁ, ἡ, Celeriter feriens, Bud. [Soph. Phil. 710 : Ὠκ. τόξων, ubi schol. per πτερωτῶν exp.] Pernix, Gazæ ap. Aristot. [H. A. 9, 32] de aquila, quæ λαγωφόνος dicitur : Ἔστι δὲ ὠκυβόλος, καὶ εὐθήμων, καὶ ἄφθονος. Sic ὠκυβόλους χεῖρας [Antip. Sid. Anth. Pal. 6, 118], et ὠκυβόλων ἰῶν, Epigr. [Satyri Anth. Plan. 195], Quæ subito ictu impetunt.

[Ὠκυγένεθλος, ὁ, ἡ, Celeriter natus. Jo. Gazæus Ecphr. 418, ap. Rutgers. Var. Lectt. 2, 7.]

[Ὠκύγλωσσος, ὁ, ἡ, Celeri lingua præditus. Eust. Comment. in Joann. Damasc. § 6. Boiss.]

Ὠκυδήκτωρ, ὁ, ἡ, Celer morsu, epitheton limæ in Epigr. [Philippi Anth. Pal. 6, 92.]

[Ὠκυδίδακτος, ὁ, ἡ, Celeriter doctus, Docilis. Ψιττακὸς ὠκ. Crinagor. Anth. Pal. 9, 562.]

[Ὠκυδίνητος, ὁ, ἡ, Qui celeriter circumagitur. Pind. Isthm. 5, 7, ubi forma Dor.: Ὠκυδινάτοις ἁμίλλαις, Certaminibus ubi viri agiliter circumaguntur.]

[Ὠκυδρόμας, ὁ, i. q. ὠκύδρομος. Epigr. ap. Pausan. 6, 13, 6 : Ὠκυδρόμας Λύκος Ἴσθμι' ἄπαξ.]

[Ὠκυδρομέω, Celeriter curro. Philo vol. 1, p. 560, 31 : Τὸν ὠκυδρομεῖν ἱκανόν· 459, 35 : Πρὸς ἀρετὴν ὠκ.· 460, 7 : Ὠκυδρομῆσαι δυνάμενος ὁ νοῦς. Hase.]

[Ὠκύδρομος, ὁ, ἡ, Celeriter currens. Eur. Bacch. 871 : Ὠκ. ἀέλλαις. Σκύλακες ὠκ. Arion Hymn. 1, 18. Ἐρινύες ὠκ. Orph. H. 68, 9. G. D. Superlat. in frequenti usu est apud Philonem, velut vol. 1, p. 648, 37, τὴν ὠκυδρομωτάτην διάνοιαν· 143, 33, ἥλιος· 208, 37, ὁ νοῦς πάντων ὠκ.· 178, 30, τὴν ὠκ. αἰσθήσεως ὄψιν. Comparat. ib. p. 569, 36 : Νικᾶται γὰρ τὰ βραδύτερα πρὸς τῶν ὠκυδρομωτέρων. Hase. || Ocydromus et Ocydrome n. p. canum Actæonis ap. Hygin. Fab. 181.]

Ὠκυεπής, ὁ, ἡ, Celeriter loquens, Epigr. [Anth. Pal. 9, 525, inter epitheta Apollinis. Quod in ὀξυεπὴς mutare volebat Wakef. Silv. crit. 1, p. 8.]

[Ὠκυθόη, ἡ, Ocythoe, n. pr. Harpyiæ, ap. Apollod. 1, 9, 21. Conf. Ὠκυπέτη.]

Ὠκύθοος, ὁ, ἡ, Cursu celer, Velox et pernix in currendo, Celeriter currens. [Eur. Suppl. 993, ubi terminatio femin. ὠκυθόαι νύμφαι.] At Ὠκύθοον, Hesychio herba quædam dicta τρίφυλλος, Trifolium : a nascendi celeritate imposito nomine, ut volunt nonnulli. [Callim. H. in Dian. 165 : Ὠκ. τριπέτηλον.]

[Ὠκύθοος, ὁ, Ocythous, n. pr. canis Actæonis ap. Hygin. Fab. 181. || Corybas ap. Nonn. Dion. 13, 144; 28, 279, 313; 37, 621, 625—661.]

[Ὤκυλλος. V. Ὤκελλος.]

[Ὠκυλόχεια, ἡ, Partum accelerans. Epith. Dianæ in Orph. H. 2, 4; 9, 19; 35, 8.]

[Ὠκυμάχος, ὁ, ἡ, Celeriter pugnans. Arcad. p. 89, 28 : Τὰ παρὰ τὸ ὠκὺς προπαροξύνεται, ὠκύμορος, ὠκύπορος. ... Σεσημείωται τὸ ὠκυμάχος. Nossis Anth. Pal. 6, 132 : Λοκρῶν χερσὶν ὕπ' ὠκυμάχων.]

Ὠκύμολος, ὁ, ἡ, Qui cito graditur, Cito gradu proficiscens s. progrediens, ὁ ταχέως πορευόμενος, Suid.

[Ὤκυμον vitiose pro ὄκιμον, quod v.]

Ὠκύμορος, ὁ, ἡ, Qui celeri s. subito fato abripitur, subito moritur, subito exitio perit. [Hesych.: Ὠκύμοροι· ταχυθάνατοι, οἱ ἀώρῳ θνήσκοντες θανάτῳ.] Hom. [Il. A, 417 : Νῦν δ' ἅμα τ' ὠκύμορος καὶ ὀϊζυρὸς περὶ πάντων ἔπλεο·] Od. A, [266], Δ, [346], P, [137] : Πάντες κ' ὠκύμοροί τε γενοίατο πικρόγαμοί τε· Il. Σ, [95] Thetis ad Achillem : Ὠκύμορος δή μοι τέκος ἔσσεαι, οἷ' ἀγορεύεις· quod declarans addit, Αὐτίκα γάρ τοι ἔπειτα μεθ' Ἕκτορα πότμος ἑτοῖμος. Et Il. A, [505] eadem Thetis apud Jovem pro Achille intercedens, Τίμησόν μοι υἱόν, ὃς ὠκυμορώτατος ἄλλων Ἔπλετ'. [Thallus Anth. Pal. 7, 373 : Ἰταλὶς ὠκυμόρους ἀμφεκάλυψε κόνις. Bianor ib. 644, ὠκ. παῖδα. Diodor. ib. 700 : Κάτθανεν ὠκ. Oppian. Cyn. 1, 131 : Ὠκ. φλόγα. Rarum in prosa. Plut. Mor. p. 343, C : Ἡ εὔγηρως ἢ ὠκ. διὰ τύχην γέγονε. Lucian. Char. c. 19 : Ὀλιγοχρόνιον ἔχουσι καὶ ὠκ. τὸ φύσημα. Μυῖα ὠκ. ap. eund. Encom. muscæ c. 4. Alciphro 1, 25 : Ἤδη τινὲς μὲν ἐπὶ γῆς ὠκύμοροι, ἐπὶ θαλάττης δὲ μακρόβιοι. Anon. ap. Suidam : Τὰ ἀνθρώπεια ὠκύμορα καὶ ἐφήμερα.] Telum autem ὠκύμορον active dicitur, Quod subitam mortem affert. Il. O, [441] : Ποῦ νύ τοι ἰοὶ Ὠκύμοροι καὶ τόξον, ὅ τοι πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων; Od. X, [75] : Φάσγανά τε σπάσσασθε, καὶ ἀντισχέσθε τραπέζας Ἰῶν ὠκυμόρων. [Aristot. in Peplo, Anth. Pal. App. 9, 11 : Ἰῶν ὠκυμόρων ταμίην. Tryphiod. 612 : Ὠκ. ὀϊστοῖς. Ὠκ. φαρμάκων δυνάμεις Plut. V. Ant. c. 71; κώνειον ὠκυμορώτατον V. Dion. c. 58. G. D. Anon. Pass. martt. CPol. Actt. SS. Aug. t. 2, p. 437, C : Ὠκ. μοῖραν. Andromach. ap. Galen. vol. 14, p. 33, 5 : Ὠκ. πόμα Μήδης. Hase.]

[Ὠκυνόη, ἡ, Ocynoa, Bassaris, ap. Nonn. Dion. 14, 223.]

[Ὠκύνοος, ὁ, ἡ, Celeriter intelligens. Oppian. Cyn. 1, 37 : Βουλὰς ὠκυνόους.]

Ὠκύνω, Accelero, Festino. Hesych. ὠκύνει exp. non solum ταχύνει, verum etiam ὀξύνει.

[Ὠκυπέδῑλος, ὁ, ἡ, Celeres soleas habens, i. e. Pedibus celer. Ὠκ. Ἑρμῆς ap. Nonn. Dion. 8, 220.]

[Ὠκυπέτεια, ἡ (tanquam ab masc. ὠκυπετής), Celeriter volans. Marcell. Sid. De pisc. 17 : Ὠκ. χελιδών.]

Ὠκυπέτη, ἡ, Harpyiæ nomen, ap. Hesiod. Theog. [267. Apollod. 1, 9, 21 : Ἡ ἑτέρα (Ἄρπυια) καλουμένη Ὠκυπέτη, ὡς δὲ ἔνιοι Ὠκυθόη· Ἡσίοδος δὲ λέγει αὐτὴν Ὠκυπόδην. Quum apud Hesiodum Ὠκυπέτη legatur, verba postrema Ἡσίοδος ... Ὠκυπόδην delet Heynius. *Ocypete* etiam ap. Hygin. Fab. Præf. et Servium ad Virg. Æn. 3, 209. || Danaidis nomen ap. Apollod. 2, 1, 5, Pausan. 2, 24, 3. || Ocypete, canis Actæonis ap. Hygin. Fab. 181, ubi *Ocypote*. De accentu Arcad. p. 102, 13; 114, 1.]

Ὠκυπέτης, ὁ, Celeriter volans, i. q. ταχυπέτης, ὠκύπτερος. [Hesych.: Ὠκύπεται· ὀξέως πετόμενα. Qui scripsit vel scribere debuit Ὠκυπέτα· ὀξέως πετομένω. Nam gl. sumta ex Hom. Il. Θ, 42 et N, 24, ubi χαλκόποδ' ἵππω ὠκυπέτα. Apud Suidam, Ὠκυπέτας τοὺς ταχεῖς.] Hesiod. Op. [210] : Ὠκυπέτης ἴρηξ, τανυσίπτερος ὄρνις. [Archias Anth. Pal. 9, 19 : Πτανοῖς ὠκυπέταις ἴκελον. Apoll. Rh. 1, 1050 : Κίρκους ὠκυπέτας.] Oppian. Cyn. 3, [399] : Νώτοισιν ἀκάχμενον ὠκυπέτησιν Ἰοὺς ἀκοντίζει μαλερὸν βέλος, Dorsis volucribus. [Ὀξυβέλεσσι conjecit Lobeck. ad Soph. Aj. p. 270 ed. primæ, ut νῶτα καράβου ὀξυβελῆ est Hal. 2, 346. G. D. Greg. Naz. t. 2, p. 108, 160 : Αἰετὸς ὠκ. Iamblich. ap. Stob. Floril. vol. 3, p. 127, 2 : Ὠκ. ἰός. Hase. Improprie de morte celeriter adveniente Soph. Tr. 1042 : Εὔνασον ὠκυπέτᾳ μόρῳ τὸν μέλεον φθίσας. Vitiose vulgo ap. Coluthum 10, ὠκυπέτη ... νείκεος ἀρχὴ, cui ὠγυγίη restitutum ex cod. Mutinensi.]

[Ὠκύπλανος, ὁ, ἡ, Celeriter vagans, Pernix. Eur. fr. Pirith. ap. Clem. Al. p. 667 et schol. Aristoph. Av. 179 : Δίδυμοί τ' ἄρκτοι ταῖς ὠκυπλάνοις πτερύγων ῥιπαῖς τὸν Ἀτλάντειον τηροῦσι πόλον. ἄ]

Ὠκύπλοος, ὁ, ἡ, Celeriter navigans, Citus et celer in navigando. [Suidas : Ὠκυπλόων· ταχυπόρων. In Lex. Bachmanni p. 421, ταχυπλόων ἢ ταχυπόρων. Hesych.: Ὁ ὠκύπλοος· ὁ ταχὺ πλέων.] Navis epitheton in Epigrr., quæ et ὠκύαλος nominatur et ταχύπλοος.

[Ὠκυποδέω, Pedibus celer sum, Festino. Cæsarius Dial. 1 : Τὰ γύναια ἐπὶ τὸ σωτήριον μνῆμα ὠκυποδοῦντα. Et Interrog. 99 : Ὠκυποδεῖν τὰ οὐράνια τέρματα, Celeri cursu peragrare cœlestes terminos. Suicer.]

[Ὠκυπόδη, ἡ. V. Ὠκυπέτη.]

Ὠκυπόδης, ὁ, pro ὠκύπους, Epigr. [Macedon. Anth. Pal. 5, 223 : Δρόμον ὠκυπόδην. Anon. ib. 9, 371 : Λαγωὸν ὠκυπόδην.]

[Ὠκύποινος, ὁ, ἡ, Celeriter puniens. Æsch. Sept. 743 : Παραιβασία ὠκ.]

Ὠκύπομπος, ὁ, ἡ, Celeriter vehens s. transvehens : a πέμπω significante Deduco, Veho, Transveho : unde ap. Eur. [Iph. T. 1137], ὠκυπόμπου ναὸς, Navis cito transmittentis vectores. [Ib. 1427 : Ὠκυπόμπους (scribitur ὠκυπομπους) ἔλξετ' ἐς πόντον πλάτας. Adj. ταχύπομπος usus est Æschylus Suppl. 1046.]

[Ὠκυπορέω, Celeriter permeo. Strabo 8, p. 353 : Συῶν τε καὶ προβάτων, ὧν οὐδὲν ὠκυπορεῖν οὐδὲ μακροπορεῖν δύναται.]

Ὠκύπορος, ὁ, ἡ, Cito permeans, Citato gradu locum aliquem pervadens, i. q. ὀξύπορος : quibus oppositum βραδύπορος. Uno verbo exp. Celer, Citus, Velox. [Hesych. : Ὠκυπόροι (hoc accentu contra regulam Arcadii s. v. Ὠκυμάχος memoratam)· ταχυπόροι. Ὠκυπόροισι· ταχέα ῥεύματα ἔχουσι καὶ πλέουσιν. Ὠκυπόρος· ταχέως πορευόμενος. Ὠκυπορῶν· ταχυπορῶν, ubi recte corrigitur ὠκυπόρων· ταχυπόρων, glossa ad locum Homericum sequentem relata.] Hom. Od. Δ, [708] : Νηῶν ὠκυπόρων ἐπιβαινέμεν· αἴθ' ἅλοις ἵπποι Ἀνδράσι γίγνονται· Ξ, [230] ὠκυπόροισι νέεσσι, i. e. ταχέως πλεούσαις, ταχείαις, Hesych. [Adde Il. A, 421, 488, B, 351, Od. E, 176, et poetam ap. Hesych. s. v. Σαμιακὸς τρόπος. Pind. Pyth. 1, 144 : Ὠκυπόρων ἀπὸ ναῶν· 4, 345 : Ὠκυπόρους κυμάτων ῥιπάς. Æsch. Ag. 1558 : Ὠκύπορον πόρθμευμ' ἀχέων. Ὠκ. ὀϊστοὶ Ἔρωτος Claudian. Anth. Pal. 5, 86.]

[Ὤκυπος, ὁ, ἡ, pro ὠκύπους metri caussa dictum (ut τρίπον in ænigmate Sphingis et alia) in H. in Apoll. Anth. Pal. 9, 525, ubi accus. ὤκυπον, falso accentu pro ὠκύπον.]

Ὠκύπους, ὁ, ἡ, ὠκύπουν, Pedibus celer, ut Virgil., i. q. πόδας ὠκὺς, Hom. [Il. E, 296, Θ, 123, M, 51 : Ἵπποι ὠκύποδες· Θ, 129, et Od. Σ, 263, H. in Apoll. 265, Hesiod. Sc. 96 : Ἱππων ὠκυπόδων. Dativus Il. B, 383, Ψ, 504, et] Hesiod. [Op. 816 et Sc. 470] : Ἵπποις ὠκυπόδεσσι. Soph. El. 699 : Ὄθ' ἱππικῶν ἦν ... ὠκύπους ἀγών· OEd. C. 1093 : Ὠκυπόδων ἐλάφων. Ὠκ. ἀνὴρ Eurip. fr. ap. Athen. 10, p. 413, D; ὠκ. Μαιάδος γόνος (Mercurius) Hel. 247; κυνῶν ὠκ. Hippol. 1128. ‖ Ὠκύπους inscribitur carmen ad similitudinem Τραγῳδοποδάγρας compositum ab auctore ignoto. Neutrum enim carmen ab Luciano scriptum, cujus inter scripta nunc utrumque legitur. In altero in scenam prodit Ὠκύπους, de quo scriptor Argumenti : Ὠκύπους Ποδαλειρίου καὶ Ἀστασίας υἱὸς ἐγένετο κάλλει καὶ δυνάμει διαφέρων, γυμνασίων τε καὶ κυνηγεσίων μὴ ἀμελῶν. Πολλάκις δὲ θεωρῶν τοὺς ἐχομένους ὑπὸ τῆς ἀτέγκτου Ποδάγρας κατεγέλω φάσκων μηδὲν ὅλως εἶναι τὸ πάθος. Ἡ θεὸς τοίνυν ἀγαναχτεῖ καὶ διὰ ποδῶν εἰστρέχει. G. D. De gente fabulosa Indiæ Megasthenes ap. Strab. p. 711 : Ὠκυπόδας τε ἵππων μᾶλλον ἀπιόντας· quibuscum Schwanbeck. Ind. Megasthenis p. 67 comparat *Écapádas* linguæ sanscritæ. In fictili De Witte *Vases prov. des fouilles de l'Étr.* p. 104, n. 173 literas oxvii, scriptas ante ephebum currentem, legit ὀξύπους s. ὠκύπους. Hase.]

Ὠκύπτερος, ὁ, ἡ, Cui pernices s. veloces alæ sunt, Celeres habens alas, i. q. ὠκυπέτης : ὠκ. ἴρηξ, Hom. [Il. N, 62], quem ὠκυπέτην vocat Hesiodus. [Hesych.: Ὠκ., ταχέως πετόμενος· ἢ εἰς ὀξὺ ληγούσας πτέρυγας ἔχων. Æsch. Suppl. 734 : Νῆες ὠκ.] ‖ Ὠκύπτερα, ipsæ Pinnæ alarum prominentiores, quibus volandi celeritas juvatur, ipsæ Alæ. Aristoph. Av. [803] : Ἐπὶ τῷ γελᾷς; respondet alter, Ἐπὶ τοῖσι σοῖς ὠκυπτέροις, quippe cujus pinnæ s. alæ similes essent εἰς εὐτέλειαν χηνὶ γεγραμμένῳ, ubi schol. facit tres πτερῶν species, πτίλα, πτερὰ, ὠκύπτερα. Apoll. Arg. 2, [1257] : Ὠκύπτερα πάλλεν, Quatiebat alas s. pinnas. Plut. [Mor. p. 184, C] de Pyrrho : Τῶν δὲ στρατιωτῶν Ἀετὸν αὐτὸν προσαγορευόντων, Τί γὰρ, εἶπεν, οὐ μέλλω, τοῖς ὑμετέροις ὅπλοις,

ὥσπερ ὠκυπτέροις, αἰρόμενος; [Adde ib. p. 752, V. Pyrrhi c. 10. Idem V. C. Gracchi c. 1 : Λόγον ὥσπερ ὠκύπτερα κατασκευαζόμενος ἐπὶ τὴν πολιτείαν. Clem. Al. p. 288 : Καθάπερ ὠκύπτερα περικοπτέον τῶν γυναικῶν τὰ χρήματα. Lucian. Musc. enc. c. 1, Icar. c. 3, V. H. 1, 13. G. D. Olympiod. Cat. in Job. p. 219, C. Amphiloch. Carm. iamb. p. 118, 48 : Ὠκ. ὁ νοῦς. Hase.] Pro ipsis pinnis accipitur apud Strattin comicum [ap. Athen. 14, p. 654, F] : Πολλῶν φλυάρων καὶ ταῶν ἀντάξια, Οὓς βόσκεθ' ὑμεῖς ἕνεκα τῶν ὠκυπτέρων. [Greg. Nyss. t. 1, p. 278, D, de aquila : Τῇ αὔρᾳ τῶν ὠκ.· 343, D : Τοῖς τῆς περιστερᾶς ὠκ. Meleag. Anth. t. 1, p. 17, 52, 5 Jacobs., ad Amorem : Ἦ γάρ σευ τὰ ποδῆγὰ πόθων ὠκ. κόψας. Hase.]

[Ὠκυρέεθρος, ὁ, ἡ, Celeriter fluens. Nonn. Dion. 25, 361.]

[Ὠκυρόη, ἡ, Ocyrhoe, Oceani filia. Hom. H. Cer. 420, Hesiod. Th. 360, Pausan. 4, 30, 4. || Nympha ap. Quint. 11, 37.]

Ὠκύῤῥοος [ap. Suidam, qui exp. ταχέα ἔχων ῥεύματα], et Ὠκύροος, unico ρ, ὁ, ἡ, Celeriter fluens, Rapidus : ὠκυρόῳ ποταμῷ, Hom. Il. E, [598] : Στήῃ ἐπ' ὠκυρόῳ ποταμῷ ἅλαδε προρέοντι. [H, 133 : Ἐπ' ὠκυρόῳ Κελάδοντι. Hesych. : Ὠκυρόῳ· ταχέα ῥεύματα ἐχούσῃ· et in alia gl. ταχέως ῥέοντι.] Item Ὠκυρόης pro eodem, ut ὠκυρόην ποταμὸν, Apoll. Arg. 2, [349, 650. Adde Eurip. Bacch. 569 : Τόν τ' ὠκυρόαν διαβὰς ... Ἀξιόν], et ὠκυρόην Θύμβριν, Epigr. [Diodori Sard. Anth. Pal. 9, 219.]

Ὠκὺς, [εῖα et Ion. έα, ὺ, nisi quod Joann. Gaz. 1, 240, ὠκὺς pro ὠκεῖα dixit], Celer, Velox, Pernix, ὀξὺς, ταχύς. [Adjectivum frequens ap. poetas et orationis prosæ scriptores nonnullos inferiorum temporum. Nam Attici veteres ταχὺς potius dixerunt, etsi compositis cum ὠκὺς utuntur, velut ὠκύπτερα et ὠκυτόκιον. Sæpissime legitur ap. Homerum de hominibus pariter atque animalibus dictum et rebus quibusvis quæ celeriter moventur, velut naves.] Homerus Od. Θ, [329] : Κιχάνει τοι βραδὺς ὠκύν· Il. Π, [383] : Τὸν δ' ἔκφερον ὠκέες ἵπποι, [et alibi, ut Γ, 263, Θ, 88, Ψ, 373, Hesiod. Sc. 61. Il. O, 238 et Π, 583 : Ἴρηκι ... ὠκείῃ· Od. Z, 104 : Ὠκείῃς ἐλάφοισι· Il.] Τ, [295] : Ὅτ' ἄνδρ' ἐμὸν ὠκὺς Ἀχιλλεὺς Ἔκτεινεν. Alibi sæpe, πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς· alicubi et ταχύς. [Od. Π, 468 : Ἄγγελος ὠκύς. Ὠκὺς ὀϊστὸς Il. E, 395, Λ, 478; βέλος ὠκὺ, E, 112, 106, 278, Λ, 397, Od. Φ, 138, et al. Θυμὸς (vita) Il. Ψ, 880, de columba : Ὠκὺς δ' ἐκ μελέων θυμὸς πτάτο. Νόημα H. in Merc. 43 : Ὡς δ' ὁπότ' ὠκὺ νόημα διὰ στέρνοιο περήσῃ.] Utitur Idem et femin. ὠκεῖα, Od. Η, [36] : Ἕων νέες ὠκεῖαι ὡσεὶ πτερὸν ἠὲ νόημα, Quorum naves celeres citæque sunt non minus quam penna vel cogitatio. [Νηῶν ὠκειάων Il. Θ, 197, Od. I, 101, ut ἵππων ὠκειάων Il. Δ, 500, H, 15, 241. Ὠκείῃς ἐπὶ νηὸς Hesiod. Th. 998.] Compar. ὠκύτερος, Celerior, Velocior, Pernicior : superl. ὠκύτατος, Celerrimus, Velocissimus, Pernicissimus. Od. Θ, [331] : Ὡς καὶ νῦν Ἥφαιστος, ἐὼν βραδὺς, εἷλεν Ἄρηα, Ὠκύτατόν περ ἐόντα θεῶν. Habet vero et irregulares comparationis gradus; nam ut ταχίων dicitur pro ταχύτερος, ita Ὠκίων pro ὠκύτερος : et quemadmodum τάχιστος pro ταχύτατος, eodem modo dicitur Ὤκιστος pro ὠκύτατος. [Ὤκιστος πετεηνῶν (ἴρηξ) Il. O, 238, Φ, 253; ὤκ. ὄλεθρος Il. X, 325, et Aretæus De morb. ac. 2, 10, p. 23, 25.] Unde adv. Ὤκιστα, Velocissime, Celerrime, τάχιστα. [Hom. Od. X, 77, 133 : Βοὴ δ' ὤκιστα γένοιτο. Apoll. Rh. 4, 243 : Ὄφρ' ὤκιστα ... ἵκηται. « In prosa ap. Ælian. N. A. 5, 7. » Boiss.] Ab hoc ὠκὺς est et Latinum adverbium Ocyus, pro Cito, Celeriter. Virgil. : Ocyus incubuere omnes. Porro pro feminino ὠκεῖα, exempto ι metri causa, dicitur etiam Ὠκέα, Il. Γ, [129, et alibi,] et Hesiod. Theog. [780] : Πόδας ὠκέα Ἶρις, Pedibus celer s. velox, quam alibi ταχεῖαν et ποδήνεμον nominant, utpote ventos pedum pernicitate æquantem. [Ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις Il. Β, 786, Α, 195, O, 168, et simpliciter ὠκέα Ψ, 198 (ὠκεῖαν ... Ἶριν Hesiod. Th. 266), ut ὠκέα Λαμπετίη Od. M, 374. Post Homerum Pindarus αἰετὸς ὠκὺς Nem. 3, 139; ὠκέα βέλη Ol. 2, 150; ὠκεῖαν πτέρυγα Pyth. 1, 110; ὠκείας γνάθους (i. e. ἁρπαλέας) Nem. 1, 63; ὠκεῖα πρᾶξις Pyth. 9, 119; ὠκύτατον γάμον ib. 200; θνατῶν φρένες ὠκυτεραι ib. 4, 247. Apoll. Rh. 3, 759 : Ὠκείῃ στροφάλιγγι· et compar. ὠκυτέρη 4, 847; superl. ὠκύτατος 4, 1017. Rarius apud Tragicos, ut Æsch. Sept. 65 : Καὶ τῶνδε καιρὸν ὅστις ὠκιστος λαβέ. Soph. Ant. 1215 : Ἴτ' ἄσσον ὠκεῖς. Eurip. Bacch. 452 : Οὐκ ἔστιν οὕτως ὠκὺς ὥστε μ' ἐκφυγεῖν· Iph. T. 32 : Ὠκὺν πόδα· fragm. ap. Stob. Flor. 75, 2 : Ὠκεῖα πτέρυξ, ut ὠκυτάτῳ πτερῷ Hipp. 1271. Id. Tro. 122 : Πρῶραι ναῶν ὠκεῖαι· Ion. 1242 : Τεθρίππων ὠκίσταν χαλὰν ἐπιβᾶσα. Ὠκὺς Ἄρης Andr. 106. Τὸ ὠκὺ καὶ τὸ λαιψηρὸν φρενῶν anon. ap. Stob. Flor. 4, 15. Semel ap. Lycophr. 982 : Ὠκ. Σίνις. Solis epitheton est ap. Mimnerm. Strab. 1, p. 47 : Ὠκέος ἠελίοιο ἀκτῖνες, et Leon. Tar. Anth. Pal. 7, 466 : Ἀκτὶς ὠκέος ἠελίου. Unde Oppiano Cyn. 1, 428 restituit Wernick. ad Tryphiod. p. 205 : Οὔτε γὰρ ἠελίοιο φέρειν μένος ὠκὺ (libri ὦκα) δύνανται. De sono quem janua celeriter aperta edit, Apoll. Rh. 4, 42 : Τῇ δὲ (κούρῃ) καὶ αὐτόματοι θυρέων ὑπόειξαν ὀχῆες, ὠκείαις ἄψορροι ἀναθρώσκοντες ἀοιδαῖς· nisi his locis omnibus adjectivum ὀξὺς est restituendum, quæ quorundam sententia est. Nam sæpe hæc adjectiva ab librariis sunt permutata, usitatumque inde ab Homero solis epitheton ὀξὺς est. Scriptores prosaici recentiores plurimi hoc adjectivo nusquam usi sunt, alii raro, ut Lucianus, qui ὠκὺ ἡ ἔλαφος dixit Philops. c. 7, et comparativo ὠκύτερος usus est Hermot. c. 77 et Rhet. præc. c. 26, superlativo ὠκύτατος D. mar. 6, 2, et ἐς τὸ ὠκύτατον ἐπικουφίζοντες Anach. 27. Ὠκεῖαι χάριτες γλυκερώτεραι in epigr. Luciani Anth. Pal. 10, 30, et ἀγγέλων ὤκιστε ap. scriptorem Tragodopodagræ v. 218. Ὠκίστη τοὺς πόδας Ælian. V. H. 13, 1. Ἵπποι δραμεῖν ὤκιστοι idem N. A. 14, 10; ὤκιστος ἀκοῇ ib. 6, 63. Ὠκύτερον ap. Aretæum De morb. ac. 2, 3, p. 15, 38.] Alioqui Ὠκέα adverbialiter etiam usurpatur pro ὠκέως, Celeriter, Velociter, Cito : ex quo per sync. fit Ὦκα [Etym. M. p. 811, 12 : Ὦκα· ἐπίῤῥημα μεσότητος. Γίνεται ἀπὸ τοῦ ἀκύς τὸ οὐδέτερον ἀκύ ἀκέα ἆκα, καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς ω ὦκα, καὶ δηλοῖ τὸ ταχέως. (Etymologia inepta, quæ repetitur s. v. Ὠκύς, παρὰ τὴν ἀκὴν, ἥτις δηλοῖ τὴν ὀξύτητα, γίνεται ἀκύς, καὶ τροπῇ ὠκύς· ... ἢ παρὰ τὸ ὦκα, ἢ παρὰ τὸ εἴκω τὸ ὑποχωρῶ.) Legitur sæpissime apud Homerum], ut Od. M, [18] : Ἀλλὰ μάλ' ὦκα Ἦλθ' ἐντυναμένη. Itidemque Il. A, [402] : Ὦχ' ἑκατόγχειρον καλέσασα· 447 : Ὦκα θεῷ ... ἑκατόμβην ἕξείης ἔστησαν. Sæpe μάλ' ὦκα, ut ib. 52 : Τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὦκα· Γ, 14 : Μάλα δ' ὦκα διέπρησσον πεδίοιο· vel ὦκα μάλα, ut Il. P, 190 : Θέων δ' ἐκίχανεν ἑταίρους ὦκα μάλα· Od. Z, 304. Cum ταχέως Il. Ψ, 364 : Οἱ δ' ὦκα διέπρησσον πεδίοιο, νόσφι θεῶν, ταχέως. Cum ἔπειτα Il. Σ, 527 : Οἱ μὲν τὰ προϊδόντες ἐπέδραμον, ὦκα δ' ἔπειτα τάμνονθ' ἁμφὶ βοῶν ἀγέλας· et Ψ, 375, 758, Od. P, 329. Non legitur apud Hesiodum, sæpe vero ap. Apoll. Rh., ut 1, 1274 : Ὦκα δὲ Τῖφυς ἐσβαίνειν ὀρόθυνε· 404 : Ὦκα δέ τοί γε φιτροὺς ... στόρεσαν, et al. Lyricorum et scenicorum poetarum exempla nulla novimus. De accentu Arcadius p. 184, 5. G. D. Superl. Greg. Naz. t. 2, p. 32, 84 : Πνοιῆς ὤκιστα ῥεούσης. Oribas. t. 2, p. 499, 14 Daremb., ὠκύτατα. Hase.]

[Ὠκύσημος, ὁ, ἡ, Celeriter manifestus. Hesych. : Ὠκύσιμον (corr. ὠκύσημον)· ταχέως φανερόν. Angl.]

[Ὠκύσκοπος, ὁ, ἡ, Celeriter videns. Epitheton Apollinis in Hymno Anth. Pal. 9, 525.]

[Ὠκύτατος. Ὠκύτερος. V. Ὠκύς.]

Ὠκύτης, ητος, ἡ, Velocitas, Celeritas, Pernicitas, ταχύτης [ut exp. Hesych. Pind. Pyth. 11, 75, ubi forma Dor.: Ἐπὶ στάδιον καταβάντες ἤλεγξαν Ἑλλανίδα στρατιὰν ὠκύτατι. Eurip. Bacch. 1088 : Πελείας ὠκύτητ' οὐχ ἥσσονες]. Auctor Axiochi [p. 364, C] : Ἐπειγώμεθα οὖν· εἰ γὰρ οὕτως ἔχει, ὠκύτητος δεῖ, Properemus igitur; si enim ita est, festinato opus est. [Arrian. Anab. 1, 1, 17, Tact. 44. Galen. vol. 4, p. 126, 9. Hippodam. ap. Stob. Floril. vol. 3, p. 298, 8 : Ποδῶν ὠκύτας· æque ut Dosith. Mag. Fab. p. 26, 4 Böcking. : Ἐσώζετο ὑπὸ τῆς ὠκ. τῶν σκελῶν. Hase. Schol. Hom. Il. K, 314, 343, N, 64. ŭ]

[Ὠκυτοκέω, Celeriter pario. Mich. Psellus Lect. mirab. p. 144, 11 Westerm. : Ὠκυτοκεῖν ταύτας ἐργάζεται. Hase.]

[Ὠκυτόκιος, ὁ, ἡ. HSt. s. v. Ὠκυτόκος :] Item Ὠκυτόκιος, i. q. ὀξυτόκιος, Ad partus celeritatem conferens,

Diosc. 5, 173, de Samio lapide: Δοκεῖ δὲ καὶ ὠκυτόκιος εἶναι, καὶ φυλακτήριος τῶν συνειληφυιῶν, περιαπτόμενος, Adalligatus accelerare partum et custodire conceptum feminarum traditur. Dicitur et ὠκυτόκιον φάρμακον, vel simpliciter ὠκυτόκιον, Medicamentum partum accelerans: ut in loco quodam Plut. [Mor. p. 964, C] supra in Δυστοκέω allato, et ap. Diosc. 4, 14, de periclymeno: Ἔστι δὲ καὶ ὠκυτόκιον, Partum accelerat. [Adde 5, 173. Phryn. in Bekk. Anecd. p. 74, 5: Ὠκυτόκιον· φάρμακόν τι ὃ περιάπτουσι ταῖς κυϊσκομέναις ὑπὲρ τοῦ ταχέως τεκεῖν καὶ μὴ ἐν ταῖς ὠδῖσι διατρίβειν καὶ κάμνειν. Ὠκυτόκια memoravit Pollux 2, 7, ex Aristophane, cujus locus est Thesm. 504: Ὠκυτόκι' ὠνούμενος, ubi libri ὠκυτόκει', ut ὠκυτοκεῖον in loco Theophr. infra afferendo. Schol. Eur. Hipp. 58: Δίκταμόν φασιν ἐν Κρήτῃ μόνῃ· τοῦτο δὲ καὶ ὠκυτόκιον εἶναι, διὸ καὶ ταῖς δυστοκούσαις δίδοσθαι χάριν τοῦ ταχέως τίκτειν.] Affertur vero et ὠκυτόκιον pro Celeritas partus, ex Gazæ interpretatione. [Sumtum ex Theophr. H. Pl. 9, 9, 3, ubi nunc recte legitur: Ἀγαθὴν δὲ τὴν ῥίζαν καὶ ὠκυτόκιον περίαπτον καὶ εἰς φίλτρα· ubi εἰς, quod post ῥίζαν καὶ legitur in ed. Ald., abest ab cod. Urb. aliisque libris. In cod. Med. ὠκυτοκεῖον. Quod librarius ὠκυτόκειον scribere debebat. Arcadius p. 121, 15: Τὰ διὰ τοῦ ειον ὑπὲρ τρεῖς συλλαβὰς ... περισπῶνται· ... τὸ δὲ ὠκυτόκειον καὶ ἄλλα σύνθετα προπαροξύνεται.] At ὠκυτόκιον Τηλέφου teste Suida est βιβλίον ἄξιον κτήσεως, πρὸς εὐπορίαν φράσεως, καὶ ἐράσμιον. [Hæc sub v. Ὠκυτόκιον lecta absunt ab cod. Paris. A, illata ex v. Τήλεφος, ubi plenius: Ὠκυτόκιον· ἔστι δὲ συναγωγὴ ἐπιθέτων εἰς τὸ αὐτὸ πρᾶγμα ἁρμαζόντων, πρὸς ἕτοιμον εὐπορίαν φράσεως· βιβλία δέκα. « Fuit igitur collectio epithetorum ad ingenia juvenum obstetricanda. » Toup. Galen. vol. 14, p. 478, 14. Hippocr. t. 8, p. 170, 9; 434, 14: Ὠκυτόκιόν ἐστι τοῦτο. Littré: *C'est un moyen qui accélère l'accouchement.* Hase.]

Ὠκυτόκος, ὁ, ἡ, i. q. ὀξυτόκος. [Soph. OEd. Col. 689, de fluvio agros fœcundante: Ὠκυτόκος (Κηφισὸς) πεδίων ἐπινίσσεται ἀκηράτῳ σὺν ὄμβρῳ· quod schol. exp. ὠκυτόκα ποιῶν τὰ πεδία καὶ ἔγκαρπα.] Affertur et proparoxytonως ὠκύτοκον, τὸ, ex Herodoto [4, 35] pro Partus celer, Facilitas partus, Facile puerperium. [Herodoti verba sunt: Ταύτας τῇ Εἰλειθυίῃ ἀποφερούσας ἀντὶ τοῦ ὠκυτόκου τὸν ἐτάξαντο φόρον ἀπικέσθαι. Non est verisimile Herodotum τὸ ὠκύτοκον celerem partum dixisse. Fortasse igitur ὠκυτοκίου scribendum. Ὠκυτόκος σελήνη, Luna partum accelerans, est ap. Plut. Mor. p. 282, C: Νομίζουσιν (Ἥραν) ἐν ταῖς λοχείαις καὶ ὠδῖσι βοηθεῖν, ὥσπερ καὶ τὴν σελήνην « διὰ κυάνεον πόλον ἄστρων διά τ' ὠκυτόκοιο σελάνας· » εὐτοκεῖν γὰρ ἐν ταῖς πανσελήνοις μάλιστα δοκοῦσι. Quos Timothei versus esse ex alio cognoscitur loco Plutarchi p. 659, A, et V. Romuli c. 77.]

[Ὤκῠτος, ὁ, Ocytus, Adimanti pater, ap. Herodot. 8, 5. || Αἰνέας Ὠκύτου, legatus Corinthiorum, ap. Thucyd. 4, 119. Apud Theognost. Can. p. 75 Ὠκυτός accentu vitioso, quem notavit Lobeck. Pathol. Proleg. p. 388.]

[Ὠκυφόνος, ὁ, ἡ, Celeriter occidens. Aretæus De morb. acut. 2, 3, p. 15, 37: Ὠκυφόνου κακοῦ.]

[Ὦλαξ, ἡ. HSt. s. v. Αὖλαξ:] Pro quo Dorice et Ὦλαξ, ακος, ἡ, unde ὁμῶλαξ. [V. Αὖλαξ.]

Ὠλεκρανίζω, Cubiti gibbero ferio, τῷ ὠλεκράνῳ παίω, ut κυβιτίζειν Epicharmo esse τὸ ἀγκῶνι παίειν, supra dictum est. Citat Pollux [2, 140] ex Comicis. [Recta scriptura ὀλεκρανίζω est, quod v.]

Ὠλέκρᾰνον, τὸ, quasi ὠλενόκρανον, Caput cubiti, h. e. τὸ προὔχον τοῦ πήχεως, ut Pollux [2, 140, 141] tradit, Eminens et protuberans cubiti pars. Hippocr. ἀγκῶνα appellavit, teste Gorr., designans eo nomine Acutam et vere gibberam partem cui innitimur [Et ὠλέκρανον per ὁ ἀγκών exp. Hesych.]: unde et Gibberum Gaza ap. Aristot. vertit. Dores autem qui in Sicilia versabantur, κύβιτον nominabant, teste Rufo: unde ap. Epicharmum κυβιτίζειν est τῷ ἀγκῶνι παίειν, Cubito s. Gibbero illo trudere. Gorr. esse dicit Articulum quo cubitus lacerto jungitur: esse tamen quosdam, qui non ipsum totum articulum sic vocari censeant, sed ex iis tuberculis et processibus qui ea parte siti sunt, et κορῶναι vocantur, eum proprie qui major et posterior est. Aristot. H. A. 1, 15: Κώλου δὲ τὸ μὲν διφυὲς, βραχίων· βραχίονος δὲ, ὦμος, ἀγκών, ὠλέκρανον, πῆχυς, χείρ. Unde discimus brachii quinque esse partes: ὦμον, Humerum, qua ex corpore dependet: postea, ἀγκῶνα, ὠλέκρανον, πῆχυν, χεῖρα. Et mox, Κάμπτεται δὲ ὁ βραχίων κατὰ τὸ ὠλέκρανον, Flectitur brachium ea parte qua est τὸ ὠλέκρανον, et gibber. Hom. ἀγκῶνος κεφαλὴν hoc ὠλέκρανον vocat, Caput cubiti, ut et ipsum sonat ὠλένης κρανίον. [De altera scriptura ὀλέκρανον, quam metrum postulat ap. Aristoph. Pac. 443, dixit HSt. s. h. v. vol. 5, p. 1868. Quæ non dubitandum quin Aristoteli quoque sit restituenda et Hippocr. p. 1226, G: Ἐπὶ ὠλεκράνου ἐκ τρώματος τρωθέντος. G. D. Georg. Sanginat. ap. Daremberg. *Arch. des miss. scient.* p. 11, 32. Galen. vol. 4, p. 430, 13: Ἀγκὼν, ὃν οἱ Ἀθηναῖοι μὲν ὠλέκρανον, οἱ Δωριεῖς δὲ κύβιτον ὀνομάζουσιν. Alia forma, ὠλεκράνιον, idem vol. 2, p. 366, 1. Hase.]

Ὠλένη [De accentu Arcad. p. 111, 8], ἡ, dicitur a quibusdam Cubitus, s. Os inter duos articulos (ἀγκῶνα et καρπὸν) medium: alio nomine πῆχυς nominatum. [« Ph. M. Cubitus, duo ossa a flexu brachii usque ad carpum. Ulna majus in cubito os, πῆχυς et ὠλένη. In cubito os brevius, κερκὶς, παραπήχιον. Vide Vesalium lib. 1, c. 24. » HSt. in Ms. Vindob.] Scribit enim Pollux 2, [140] τὴν ὠλένην etiam πῆχυν καλεῖσθαι: itidemque Hesychio ὠλέναι sunt οἱ πήχεις τῶν χειρῶν. Idem tamen Hesych. ὠλένας exp. etiam βραχίονας, ἀγκάλας, (nec non χεῖρας,) uti Servius quoque ὠλένας interpr. Brachia: derivatum inde dicens Lat. vocab. Ulna. [Hesychii gll. sunt, altera Ὠλέναι· οἱ πήχεις τῶν χειρῶν καὶ βραχίονες (καὶ βρ. om. Suid., sed addit καὶ λευκώλενοι). Καὶ ὠλέναι ὁμοίως· altera Ὠλένας· χεῖρας, ἀγκάλας. Sic Musurus. Codex καὶ ὠλέναες ὁμοίως, ex quo apparet recte correctum esse καὶ ὠλένες ὁμοίως, ab nominativo ὠλὴν, quem memorat Suidas, cujus verba s. v. Ὤλενος afferentur. Ὤλλὴν et σωλλὴν inter oxytona in ην ap. Arcad. p. 9, 2, ubi ὠλὴν scribendum et ex cod. Havn. σωλήν.] Apud Suid. [ex scriptore ignoto]: Ἐποχούμενος ἐπέστη ἀκηράτοις ὠλέναις. [Est vocabulum poetarum proprium, a quibus sumserunt prosæ orationis scriptores recentiores. De brachio Hom. H. in Merc. 388: Τὸ σπάργανον εἶχεν ἐπ' ὠλένῃ οὐδ' ἀπέβαλλεν. Æsch. Prom. 60: Ἄραρεν ἥδε γ' ὠλένη δυσεκλύτως. Soph. Tr. 928: Ἐκ δ' ἐλώπισεν πλευρὰν ἅπασαν ὠλένην τ' εὐώνυμον· fragm. 429: Μαλθακῆς ὑπ' ὠλένης. Multo frequentius ap. Eurip., velut Hel. 630: Ἥ σ' εἰς ἐμὰς ἔδωκεν ὠλένας λαβεῖν· 1101: Ὀρθὰς ὠλένας πρὸς οὐρανὸν ῥιπτοῦντε· Herc. F. 1381: Τάδ' ὠλέναις οἴσω· Ion. 1213: Γραῖαν ὠλένην λαβών· Med. 902: Φίλην ὀρέξετ' ὠλένην· Bacch. 1124: Λαβοῦσα δ' ὠλέναις ἀριστερὰν χέρα ... ἀπεσπάραξεν ὦμον· Phœn. 307: Θιγεῖν ὠλέναις τέκνου· Andr. 896: Σοῖς προστίθημι γόνασιν ὠλένας ἐμάς· Iph. T. 283: Ὠλένας τρέμων ἄκρας. Ib. 966 de manu: Ἴσας δέ μοι ψήφους διηρίθμησε Παλλὰς ὠλένῃ, ut ap. Lycophr. 331: Πρέσβυν ... δημόλευστον ὠλένῃ· 114: Κεναῖς ἀφάσσων ὠλέναισι δέμνια· 205: Ἐνοπλίσουσιν ὠλέναις πλάτην. Sed de brachiis 1135: Ἐμὸν περιπτύξουσιν ὠλέναις βρέτας. Chæremon ap. Athen. 13, p. 608, B: Ἄλλη δ' ἐγύμνου καλλίχειρας ὠλένας. Lucian. D. deor. 20, 10: Ἔχω τὰς ὠλένας λευκάς· De domo c. 7: Τὴν ὠλένην αὐταῖς στιλπνοτέραν φαίνεσθαι: Icarom. c. 3: Ὕπα τῶν καρτερῶν ἀποτεμὼν αὐταῖς ὠλέναις τὰ πτερά. De manibus Ocyp. 58: Πώγωνα τίλλων κουρέων ὑπ' ὠλέναις. ||I. q. ἀγκαλὶς, Fasciculus. Mathem. Vett. p. 88: Ἐκ καλάμης ὠλέναι. Quocum comparata est gl. Hesychii, Ὤλενοι χριθῆς· δεσμοί.]

[Ὠλενία, ἡ. V. Ὤλενος.]

[Ὠλενίας, ὁ, Olenias, OEnei filius, Tydei frater. Apollod. 1, 8, 5: Τυδεὺς κτείνας ... ὡς Φερεκύδης φησὶν, Ὠλενίαν ἀδελφὸν ἴδιον. Sic nunc ex codd. legitur pro Ὠλένιον. Olenium quendam Eleum memorat Pausan. 6, 20, 16: Ἕλληνες δὲ οὐ κατὰ τὰ αὐτὰ νομίζουσιν ἐς τὸν Ταράξιππον, ἀλλ' οἱ μὲν εἶναι τάφον ἀνδρὸς αὐτόχθονος καὶ ἀγαθοῦ τὰ ἐς ἱππικὴν, καὶ ὄνομα Ὠλένιον αὐτῷ τίθενται· ἀπὸ τούτου δὲ καὶ τὴν Ὠλενίαν ἐν τῇ Ἠλείᾳ πέτραν φασὶν ὀνομασθῆναι.]

[Ὠλενίδης, ὁ, Oleni filius. *Olenides* ap. Valer. Flacc. 3, 204.]

[Ὡλένιος. V. Ὡλενίας et Ὦλενος.]

[Ὡλενὶς, ίδος, ἡ, i. q. ἀγκαλίς. Pollux 10, 170.]

[Ὡλενίτης, ὁ, Humeralis. Lycophr. 155: Τὸν ὠλενίτην χόνδρον ἐνδατουμένη· quod schol. exp. τὸν τῆς ὠμοπλάτης (Pelopis), ἤτοι νευρῶδες ὀστοῦν φαγοῦσα.]

Ὦλενος, ὁ, nomen pr. viri [de quo infra], nec non [Ὦλενος, ὁ et ἡ] urbis, ap. Eustath. [Steph. Byz.: Ὦλενος· πόλις Ἀχαΐας καὶ Αἰτωλίας, θηλυκῶς λεγομένη. Αἰσχύλος Καρσίν «Τὴν αἰπεινὴν ζαθέαν Ὦλενον.» Σοφοκλῆς ἐν Ἱππόνῳ «Ἐξ Ὠλένου γῆς φορβάδος κομίζομαι.» Ἀπολλόδωρος δὲ ἀρσενικῶς αὐτήν φησιν ἐν τῇ η′ τοῦ καταλόγου «τὸν Ὦλενον καὶ τὴν Πυλήνην νῦν μὲν οὐκέτι εἶναι συμβέβηκε.» Κέκληται δὲ ἀπὸ Ὠλένου τοῦ Διός, ὡς Ἴστρος ἐν Αἰγυπτίων ἀποικίαις «Τῶν δὲ Δαναΐδων Ἀναξιθέας καὶ Διὸς Ὦλενον γενέσθαι τὸν ἄρξαντα τῶν Ὠλενίων.» Ἔστιν οὖν καὶ ἄλλη Αἰτωλίας, ἧς Ὅμηρος (Il. B, 639) μνημονεύει «Οἳ Πλευρῶν' ἐνέμοντο καὶ Ὦλενον ἠδὲ Πυλήνην. Stephano sua debet Eust. p. 292, 3, 12; 304, 19; 311, 30; 883, 1. Urbem Ætoliæ memorant etiam Strabo 10, p. 451, 460; 8, p. 386, Ptolem. 3, 14, p. 232, 8, Diodor. 4, 33; urbem Achaiæ Herodot. 1, 145, Strabo 8, p. 386, 388, Ptolem. 3, 14, p. 236, 24, Pausan. 7, 18, 1, et 22, 1, Polyb. 2, 41, 7, Diodor. 5, 81; quibus addenda Ὦλενος Galatiæ ap. Ptolem. 5, 4, p. 329, 7. Ap. Hesych. Ὠλενία· πόλις Ἀχαΐας, ubi Musurus Ὦλενος restituit.] Unde Ὠλένιος: ut Ὠλενία πέτρα ap. Eund. [Eustath. p. 304, 17], quam esse dicit κοινὸν ὄρος Ἠλείων καὶ Δυμαίων, denominatum ab Oleno urbe Achaiæ. [Steph. Byz. post verba supra apposita, Τὸ θηλυκὸν Ὠλενία (ante quæ excidit Τὸ ἐθνικὸν Ὠλένιος καὶ, ut monet Meinek.). Ἡσίοδος (ap. Strabon. 8, p. 342: Ὦχεε δ' Ὠλενίην πέτρην ποταμοῖο παρ' ὄχθας). Τὸ οὐδέτερον Ὠλένιον. Πέτρη Ὠλενίη est ap. Hom. Il. B, 617, Λ, 757.] || Adverbium memorat Steph.: Τὸ τοπικὸν ἐπιρρηματικῶς Ὠλενίηθεν. || Hesych.: Ὦλενα δέ· ὡς ἄγρα δέ. Scribendum Ὠλέναδε· ὡς ἄγραδε. Ἄγραδε dixit Callimachus, cujus versum servavit schol. Soph. Ant. 80: Ἄγραδέ τοι πάσῃσιν ἐπὶ προχάνῃσιν ἐφοίτα.] Apud Arat. [164] est et Ὠλενίη αἶξ, alio nomine Ἀμάλθεια dicta, olim τροφὸς Διός, Filia Oleni, secundum quosdam: secundum alios autem id nominis sortita διὰ τὸ ἐπὶ τῆς ὠλένης τοῦ ἡνιόχου εἶναι, inquit schol. [Ib. 679.] Apud Suid. certe legitur ὠλένιος ἀγκὼν ab ὠλένη: quo teste dicitur et Ὠλὴν [quod exp. ὁ βραχίων] masculino genere: unde est plur. dat. ὠλέσι: sed an itidem pro ὠλένη, non indicat. [Apud Suidam (s. v. Ὠλέναι), Ὠλὴν δὲ ὠλένος ἀρσενικόν· τοῖς ὠλέσι πληθυντικόν. (De nominativo ὠλένες, qui restituendus Hesychio, dictum s. v. Ὠλένη.) Tum Ὠλένιος ἀγκών· οἱ Σκύθαι (?). Apud Hesych. Ὠλένιον κακὸν, ἢ δεινόν. (Codex ὠλενὶ, κακὸν, ἢ λεινόν.) A quo non differre videtur Ὠλέριον· πόνος, ap. eundem.] Apud Herodot. vero 4, [35] est Olen Lycii poetæ nomen, qui hymnos quosdam composuisse dicitur: ab Eodemque 1, [145] fit mentio illius urbis Oleni.

[Ὦλενος, ὁ, Olenus, Jovis ex Anaxithea filius, ap. Steph. Byz., cujus verba v. supra, et Hygrin. Astron. 2, 13. De accentu v. Herodian. Περὶ μον. λ. p. 8, 31. || Olenus Idæus, maritus Lethææ, ap. Ovid. Metam. 10, 69. || Olenus Calenus, vates Etruscus, ap. Plin. H. N. 28, 2. || Libertus, in inscr. Gruteri 577, 3. || Suidas, Ὦλενος (?)· εἶδος ζῴου.]

[Ὦλερος, ἡ, Olerus. Steph. Byz.: Ὦλερος, Κρητικὴ πόλις, περὶ ἧς Ξενίων ἐν Κρητικοῖς φησι «Πορρωτέρω δὲ τῆς Ἱεραπύτνης Ὦλερος ἦν πόλις, ἐφ' ὑψηλοῦ μὲν ᾠκισμένη τόπου.» Ὁ πολίτης Ὠλέριος, καὶ Ὠλερία Ἀθηνᾶ (Hæc memoratur in inscr. Cretica ap. Bœckh. 2555, vol. 2, p. 410, 12: Ἀθαναίαν Ὠλερίαν). Τὸ οὐδέτερον Ὠλέριον. Φησὶ γὰρ ὁ αὐτὸς «Τῇ δὲ θεῷ ταύτῃ ἑορτὴν ἄγουσιν Ἱεραπύτνιοι, τὴν δ' ἑορτὴν Ὠλέρια προσαγορεύουσιν.» Quæ excerpsit Eustath. p. 311, 31.]

[Ὠλεσίβωλος, ὁ, ἡ, Glebas perdens, i. e. frangens s. minuens. Phanias Anth. Pal. 6, 297: Ὠλεσίβωλον ἀρούρης σφῦραν. Philipp. ib. 104: Κὠλεσίβωλον σφῦραν. Quod Suidas s. v. Ὠλεσίκαρποι exp. τὴν κλῶσαν τοὺς βώλους.]

Ὠλεσίθῡμος, ὁ, ἡ, Animo perniciem afferens, Animo exitialis et noxius. [Paul. Sil. Ecphr. 149.]

Ὠλεσίκαρπος, ὁ, ἡ, Fructum perdens. Hom. Od. K, [510]: Μακραί τ' αἴγειροι, καὶ ἰτέαι ὠλεσίκαρποι. Unde Plin. 16, 26: Ocyssime autem salix amittit semen, antequam omnino maturitatem sentiat: ob id dicta ab Homero Frugiperda. Lege et Theophr. H. Pl. 3, 2 [3, 1, 3, ubi ad locum Homericum respicit]. Idem C. Pl. 2, 13 [2, 9, 14, iterum ex Homero], Ὠλεσίκαρπον γένος, Frugiperdum genus: imitatione Plinii, qui salicem Frugiperdam dicit. [Oppian. Cyn. 3, 283: Τύμπανον εὐκέλαδον, Διδυμήϊον, ὠλεσίκαρπον· quia ab eunuchis percutitur. Qui videtur alteram secutus esse Homerici ἰτέαι ὠλεσίκαρποι interpretationem quam Hesychius memorat: Ὠλ. αἱ ἰτέαι διὰ τὸ ταχέως ἀποβάλλειν τὸν καρπόν· ἢ ὅτι πινόμενος ὁ καρπὸς ἀγόνους ποιεῖ. Similiter scholiasta, quorum unus: Ἀποβάλλει γὰρ τὸ ἄνθος. Οἰκείως δὲ ἀγόνοις φυτοῖς ἐχρήσατο· οἰκεῖα γὰρ νεκροῖς τὰ ἄκαρπα. Φησὶ δὲ Θεόφραστος ἐν Φυτικοῖς τὸν χυλὸν τῆς ἰτέας πινόμενον ἀφανίζειν τὴν γονὴν τῶν ἀνθρώπων. Eandemque opinionem probat Ælian. N. A. 4, 23. G. D. Singul. Porphyr. ap. Stob. Floril. vol. 3, p. 273, 39, et Apollinar. Interpr. Psalm. p. 387, 3: Ὑπὲρ ὠλ. ἰτέαν. Figurate Greg. Naz. t. 2, p. 148, 53: Χάρις ὠλ. De salice Frugiperda Welcker. *Die Comp. der Polygn. Gemälde zu Delphi* p. 59, deque eadem, virginitatis typo, Method. Conv. decem virg. p. 99, 13. Hase.]

[Ὠλεσίοικος, ὁ, ἡ.] Ὠλεσίοικοι, Domus perditores et pessundatores, Domuum pernicies, Qui domibus exitium afferunt, οἰκοφθόροι [Æsch. Sept. 702: Τὰν ὠλ. θεὸν ... Ἐρινύν], Decoctores, Nepotes, ἄσωτοι, [ὑπὸ Ἀττικῶν addit Lex. rhet. in Bekk. Anecd. p. 318, 9,] Hesych. [Liban. vol. 4, p. 143, 13: Γυναῖκα σπαθῶσαν, ὀλεσίοικον· ubi ὠλεσίοικον recte præfert Lobeck. ad Phryn. p. 701.]

[Ὦλεσις, ἡ, Interitus, Exitium. Georg. Alex. Vita Chrys. t. 8, p. 174, 41; 247, 23: Ὦλ. τῶν βλασφημούντων αὐτόν. Hase.]

[Ὠλεσίσκαφος, ὁ, ἡ, Navigia perdens. Nicet. Eugen. 9, 237: Οὐ πνεύματος πνέοντος ὠλεσισκάφου. Boiss.]

[Ὠλεσίτεκνος, ὁ, ἡ, Liberos perdens. Nonn. Dion. 44, 91.]

[Ὠλὴν, ένος, ὁ, i. q. ὠλένη, quod v.]

[Ὠλὴν, ῆνος, ὁ, Olen. Suidas: Ὠλήν· Δυμαῖος ἢ Ὑπερβόρειος ἢ Λύκιος, ἐποποιός· μᾶλλον δὲ Λύκιος ἀπὸ Ξάνθου, ὡς δηλοῖ Καλλίμαχος (H. in Del. 305: Ὅν τοι ἀπὸ Ξάνθοιο θεοπρόπος ἤγαγεν Ὠλήν), καὶ ὁ Πολυΐστωρ ἐν τοῖς περὶ Λυκίας. Olen Lycius ap. Herodot. 4, 35. Memoratur etiam a Pausan. 5, 7, 8; 8, 21, 3; 9, 27, 2, et casibus obliquis Ὠλῆνος Ὠλῆνι Ὠλῆνα 1, 18, 5; 2, 13, 3; 5, 10, 5, 7 et 8.]

[Ὠλία· πόλις, Hesych. Corruptum ex Ὠλίαρος vel Ὦλιννα.]

[Ὠλίαρος, ἡ, Oliarus. Steph. Byz.: Ὠλίαρος, νῆσος τῶν Κυκλάδων μία, περὶ ἧς Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς ἐν τῷ περὶ νήσων οὕτω φησίν «Ὠλίαρος Σιδωνίων ἀποικία ἀπέχουσα Πάρου σταδίους ιη′.» Memoratur a Ptolem. 3, 14, p. 235, 13, et ab Strabone 10, p. 485, ubi libri multi ἁλίαρον, Epitome οὐλίαρον.]

[Ὠλίγγη, ἡ.] Ὠλίγγην, inquit Lex. meum vet. et Etym. [M. p. 821, 43], ἀχαριαῖον, ἐλάχιστον. Attici vero ponunt et ἐπὶ τοῦ νυστάξαι. Sed et τὰς ἐπὶ τῶν βλεφάρων οἷον ῥυτίδας appellant ὠλίγγας. Significat ὠλίγγη etiam σκιὰν et πνοὴν et ἀκαρὲς πνεῦμα. [Eadem omnia Lex. rhet. in Bekk. Anecd. p. 318, 10. Pollux 2, 67: Τὰς ἐπὶ τῶν βλεφάρων γραμμὰς, οἷον ῥυτίδας, οὔλιγγας (alii libri ἔλιγγας vel ὤριγγας) οἱ ποιηταὶ λέγουσιν. Ὤλιγγας Falckenburgius, recte, nisi quod ὠλίγγας scribere debebat.] At Ὠλίγγιον, declarat ὀλίγον. Hæc illi, itemque Hesych. Sed is pro ὠλίγγη habet Ὠλιγγία [quod exp. νυσταγμὸς, ἀκεραιότης et addit καὶ ἐπὶ τῶν βλεφάρων ῥυτίδας ἔχειν ὀλίγας φασὶν, ἢ ἐλάχιστος· ubi καὶ τὰς ἐπὶ τῶν βλεφάρων ῥυτίδας ὀλίγγας φασὶν scribendum ex Etym. M.]: afferens et Ὠλιγγιᾶν pro νυστάζειν, Dormitare. Apud Eund. est et Ὠλιγγήϊον, expositum ὀλίγον, βραχύτατον. Non dubium autem est quin hæc ab ὀλίγος derivata sint, q. e. Paucus, Exiguus. [Porro ap. Hesych. corrupte Αἰολιγγί (αἰολιγγῇ Musurus)· σκιὰ, ὀλίγος χρόνος. Apud Arcad. p. 105, 12, ὀλίγγη ἡ ἀνάπαυσις.]

[Ὠλιγγιάω. V. Ὠλίγγη.]

[Ὦλιννα, ἡ, Olinna. Steph. Byz.: Ὦλιννα (sic librorum scripturam ὤλινα vel ὥλλινα correxit Meinek.)·

πόλις πρὸς τῇ Κασπίᾳ θαλάσσῃ. Τὸ ἐθνικὸν Ὠλιννᾶιος, ὡς Πελινναῖος τῆς Πελίννης.]

Ὠλιτήμερος, Hesychio ἡμαρτηκὼς τῶν ἡμερῶν. Sed forsan scrib. ὠλιτήμερος, ut sit Attica synæresi factum ex ὁ ἀλιτήμερος. Idemque sentiendum de Ὠλιτόφρονας, quod exp. ἀλιτροὺς τῶν φρενῶν, ἀνοήτους. At Ὠλιτὸς [?] ei est ὁ Νηρεὺς ἥρως.

[Ὤλλην vitiose pro Ὠλήν. V. Ὠλένη.]

[Ὦλξ, ἡ.] Pro αὖλαξ dicitur etiam ἄλοξ, seu per metathesin Eustathio [p. 573, 29; 956, 9; 1851, 64] ὦλξ. [Etym. M. p. 821, 35 : Ὦλκα τὴν αὖλακα, παρὰ τὸ ἕλκω ἕλξω ἕλξ καὶ ὅλξ καὶ ἐκτάσει ὦλξ. Eadem fere ap. Orion. p. 120, 11 (ubi ὦλξ) et p. 171, 1. Ὅλξ ap. Arcad. p. 125, 6, inter oxytona, quod ὧλξ potius scribendum ut legitur ap. Theogn. Can. p. 132, 24. Nominativus autem fictus ab grammaticis est, ut alia hujusmodi de quibus v. Lobeck. Paral. p. 111 et Pathol. Elem. vol. 1, p. 233. Nam sola exstant exempla nonnulla accusativi] : quo et Hom. [Il. N, 707] utitur Ἰεμένων κατὰ ὦλκα, quod metaph. etiam accipitur. [Od. Σ, 375 : Εἰ ὦλκα διηνεκέα προταμοίμην. Mosch. 2, 81 : Ὦλκα διατμήγει σύρων εὐκαμπὲς ἄροτρον. Apoll. Rh. 3, 1054 : Οἱ δ' ἤδη κατὰ ὦλκας ἀνασταχύωσι Γίγαντες· 1333 : Κατὰ ὦλκας ἀρότρου. E locis Homericis intelligitur ὦλκα cum digammo pronunciatum fuisse.]

Ὦλλος, pro ὁ ἄλλος dicitur ; et ὦλλοι pro οἱ ἄλλοι. Schol. Apoll. Rhod. talem synaliphen esse dicit Ionicæ dialecti recentioris ; non enim ea usum esse Homerum. [V. Ἄλλος.] At ὠλλὸν Hesych. esse dicit τὴν τοῦ βραχίονος καμπήν : quæ et ὠλέκρανον. [Addit Hesych. οἱ δὲ ἀπὸ τῶν διφυῶν· τὸ ἀπὸ τοῦ ὀμφαλοῦ προστιθέμενον σπέρμα· ubi Is. Voss. : « Ὦλον nempe etiam appellatur cutis circa umbilicum, quæ quando corrugatur, signum est senectutis. Ὦλον pro οὖλον. Supra οὐλὰς vel οὖλα dicitur γαστήρ. Lege ergo, Ὦλον ... οἱ δὲ ἐπὶ τῶν διφυῶν. Τὸ ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ προστιθέμενον δέρμα. »]

[Ὦλος, ὁ, Olus, n. pr. in versibus Diotimi de Cercopibus ap. Suidam s. v. Εὐρύβατος : Ὦλός τ' Εὐρύβατός τε, δύω βαρυδαίμονες ἄνδρες. Utrumque nomen variis modis corruptum in codd. scholiorum Luciani ad Alex. c. 4. V. Meinek. Com. vol. 5, p. xxxi, et quæ in Thesauro dicta sunt s. v. Σίλλος et Τριβαλλοί vol. 7, p. 250 et 2411. || Alius in inscr. Attica recentiore Corp. Inscrr. 270, vol. 1, p. 375 : Ὦλος Πόντιος Νυμφόδοτος Ἀζηνιεύς, et Ὦλος Πόντιος Δημήτριος Ἀζηνιεύς, prior κοσμητὴς ἐφήβων, alter ὑποκοσμήτης. G. D. || Alii ibid. vol. 3, in tit. Telmiss. p. 131, n. 4216, 3 ; Therm. Him. p. 611, n. 5587, 1 ; Puteol. p. 755, n. 5855, 3, ubi est præn. latinum Aulus. Hase.]

[Ὦλπις, ιος, ὁ, Olpis, n. pr. Simonid. Anth. Pal. 13, 20 : Πατρίδα κυδαίνων ἱερὴν πόλιν Ὦλπις Ἀθάνας. || Piscator, ap. Theocrit. 3, 26.]

[Ὠλύγιος, ὁ, ἡ.] Ὠλυγίων, Hesychio σκοτεινῶν, quod et λυγαίων, necnon μεγάλων, μακρῶν : et ὀξέων, κακῶν. [Notum est compositum διωλύγιος, ex quo fortasse finxit grammaticus διωλυγίων pro δι' ὠλυγίων accepto. Nam διωλύγιον, quod sæpissime significat τὸ μέγα καὶ ἐπὶ πολὺ διῆκον καὶ ἐξάκουστον, ut grammatici explicant, a quibusdam etiam pro σκοτεινὸν est acceptum, ut schol. Apoll. Rh. 4, 1258, διωλυγίης ἠπείρου exp. σκοτεινῆς, ἢ διωλυγίης ἀντὶ τοῦ ἐπὶ πολὺ διηκούσης. « Qui hoc fortasse argumenti habuerunt quod nonnunquam σκότος διωλύγιον vocatur, ut in Damascii loco ap. Phot. Bibl. p. 1074, idque repetiverunt a λύγη sive ἠλύγη, quicum convenit Ἠλύγων ὀρέων· ἐν σκότῳ κατεχομένων. » Lobeck. Pathol. Elem. vol. 1, p. 87. Σκότος διωλύγιον non constat a quoquam veterum dictum esse, ut non sit verisimile grammaticos propterea ὠλύγιος et διωλύγιος per σκοτεινὸς esse interpretatos.]

[Ὡμάδιον. V. Ὡμαδόν.]

[Ὡμάδιος, ὁ, i. q. ὠμηστὴς s. ὠμοφάγος, epitheton Bacchi. Euelpis ap. Porph. De abst. 2, p. 200. Orph. H. 29, 5 ; 51, 7. G. D. Porphyr. ap. Euseb. Præp. ev. p. 155, D. Id. Euseb. De laud. Const. p. 646, C : Ἐν Χίῳ δὲ τῷ ὠμ. Διονύσῳ, ἄνθρωπον διασπῶντες, ἔθυον. Hase.]

Ὡμαδὸν et Ὡμαδὶς, Hesychio significant ἐπ' ὤμοις s. ἐπὶ τοῦ ὤμου, Super humero s. humeris. Ὡμάδιον Eidem τὸ ἐπ' ὤμους. [Hesychii glossæ duæ sunt, prior Ὡμάδιον, ὠμαδὸν καὶ ἐπ' ὤμοις καὶ τὸ ἐπ' ὤμους ὠμάδιον· altera, Ὡμαδίς· ἐπὶ τοῦ ὤμου. Ὡμαδὶς oxytonum annotarunt Etym. M. p. 806, 8 (ubi in ὁμαδὶς corruptum, quod correxit Lobeck. Path. Elem. vol. 1, p. 146) et Theognost. Can. p. 103, 23. Errat Joann. Alex. Ton. p. 38, 27, qui inter paroxytona rettulit, τὸ ὤμαδις, καὶ ἴσως ἐκ τοῦ κατωμαδίς (quod oxytonum esse docet) ἀφῃρέθη. Usitata sunt ἐπωμαδόν ἐπωμάδιος et κατωμαδόν. Simplicium ὠμαδὶς et ὠμαδὸν exempla nulla sunt ; alterum Jacobsius restitui voluit Antiphilo Byz. Anth. Pal. 7, 634 : Κλιντῆρα Φίλων ὁ πρέσβυς ἀείρων ὠμαδὸν (ἔνδον codex), ubi ἔνδοθεν Planudius.]

[Ὡμάζω. Grammat. ap. Tittmann. Præf. ad Zonar. vol. 1, p. xiii : Ἐπ' ἄρκτων καὶ παρδαλέων (λέγουσιν) ὠμάζειν. Apud alium in Valck. Animadv. ad Ammon. p. 229 : Ἄρκος καὶ πάρδαλις ὠμάζει.]

Ὠμαλθὴς, ὁ, ἡ, Qui curatus fuit quum crudus adhuc esset neque coctione ad maturitatem pervenisset : ὠμαλθὲς, quod Hesych. exp. πρὸ καιροῦ συναχθέν.

[Ὠμαμπέλινος, ίνη, ινον, vel ὁ, ἡ, Viti viridi similis. Arrian. Periplo p. 37 (in Mülleri Geogr. vol. 1, p. 304) : Βαστάζοντες φορτία μεγάλα καὶ ταρπόνας ὠμαμπελίνοις (codex φ. μ. τέρπονας ὠμαμπελίνων) παραπλήσια. Cui oppositum ξηραμπέλινος, quod v.]

[Ὡμάνης, ὁ, Omanes, Persa, in Corp. inscrr. 3137, 104, vol. 2, p. 698 : Ὡμάνει καὶ τοῖς Πέρσαις τοῖς ὑπὸ Ὡμάνην.]

[Ὦμανὸς, ὁ, Omanus. Strabo 11, p. 512 : Ἐπέθηκαν τεῖχος καὶ τὸ τῆς Ἀναΐτιδος καὶ τῶν συμβώμων θεῶν ἱερὸν ἱδρύσαντο, Ὡμανοῦ καὶ Ἀναδάτου, Περσικῶν δαιμόνων. « Id. 15, p. 733 : Ἐν τοῖς τῆς Ἀναΐτιδος καὶ τοῦ Ὡμ. ἱεροῖς. » Hase.]

[Ὡμάρης, ὁ, Omares, dux mercenariorum Græcorum. Arrian. Anab. 1, 16, 3. Comparandum Ὡμάνης.]

Ὠμαχθὴς, ὁ, ἡ, Humeris gravis, Humeros pondere suo et gravitate premens. Epigr. [Anth. Pal. 6, 104] : Σπερμοφόρον πήρην ὠμαχθέα, i. e. ἐπαχθῆ τοῖς ὤμοις, βάρος τοῖς ὤμοις παρεχομένην [ut exp. Suidas].

Ὠμβροι [Hæc Musuri correctio est. Codex ὤμβρει. Utrumque vitiosum], Hesych. ὦ πονηροὶ, ὦ ἄθλιοι, O improbi, O perditi.

[Ὠμεῖος, α, ον, Humeralis. Schol. Pind. Ol. 1, 37 : Τῶν τοῦ Πέλοπος ὠμείων χρεῶν. Boiss. Non est verisimile hujusmodi exstitisse adjectivum. Scribendum videtur ὠμιαίων. G. Dind.]

[Ὦμες Dor. pro ὦμεν. V. Εἰμί.]

[Ὡμήλυσις. V. Ὡμός.]

[Ὠμηστὴρ, i. q. ὠμηστής. Oppian. Hal. 5, 324 : Ἐρείπιον ὠμηστῆρος, quod metri caussa pro ὠμηστοῦ dixit.]

Ὠμηστὴς [De accentu schol. Hom. Il. Λ, 454 : Ὠμησταί Ἀρίσταρχος ὡς ἀθληταὶ, Τυραννίων δὲ ὡς κομῆται, σύνθετον ἐκδεχόμενοι τὴν λέξιν. Ἄμεινον δὲ λέγειν ὡς ὅτι τὰ εἰς στης λήγοντα, τῷ η παραληγόμενα, ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὄντα ὀξύνεται, ἕρπηστής ὀρχηστής· οὕτως οὖν καὶ ὠμηστής· et similiter ad X, 67], ὁ, Crudivorus, Qui crudis vescitur, i. q. ὠμοβόρος, ὠμόσιτος, ὠμοφάγος : dictum παρὰ τὸ ὠμὰ ἔδειν. [Ab ἔδειν derivat locosque Homeri affert Etym. M. p. 821, 5. Hesych. : Ὠμησταί· ὠμοβόροι, ὠμοφάγοι. Ὠμηστής· ὁ ὠμὰ κρέα ἐσθίων.] Hom. Il. Λ, [454] : Ἀλλ' οἰωνοὶ ὠμησταὶ ἐρύουσι. [X, 67 : Κύνες ὠμησταί.] Oppian. Cyneg. 3, [111] : Θήρεσιν ὠμηστῆσι καὶ ὑψιπόλοις ἀγέλαισιν Οἰωνῶν. Itidem in Epigr. [Alcæi Anth. Pal. 6, 218] legimus ὠμηστὴς θὴρ, et αἰετὸς ὠμηστὴς ap. Apoll. Arg. 2, [1261, et αἰετοῦ ὠμηστέω 3, 852 ; θήρεσσιν ὠμηστῆσιν 4, 672], nec non ὠμηστὴς ὄφις ap. Hesiod. [Theog. 300.] Rursum Il. Ω, [82] : Ὠμηστῆσιν ἐπ' ἰχθύσι κῆρα φέρουσαι, Crudivoris piscibus exitium afferens. [Oraculum ap. Herodot. 5, 92 : Λέοντα χαρτερὸν ὠμηστὴν, ut Æsch. Ag. 827 ; ὠμηστῶν κυνῶν Soph. Ant. 697. Sæpius ap. Lycophr., ut θηρσὶν ὠμ. βορὰν 955 ; ὠμ. λύκου 871 ; χάρωνος (i. e. λέοντος) ὠμήστοῦ δορὰ 455. Omisso feræ nomine Antistius Anth. Pal. 6, 237 : Ὠμηστὰν δ' ἔτραπε φυζαλέον.] Est vero et ὠμηστὴς Διόνυσος [Anth. Pal. 9, 524], Crudivorus Bacchus : cui Themistocles in navi prætoria jussu vatis tres captivos adolescentes immolavit, ut in Vita ipsius refert Plut. [c. 13. Adde V.

Pelop. c. 21, Aristid. c. 9, Anton. c. 24.] Nisi potius significet Crudelis Bacchus; nam aliquando et in crudelitatem erumpit Lyæus, et μαινόλου nomen accipit: unde ap. Eund. [Mor. p. 462, B]: Ὁ τοῦ θεοῦ νάρθηξ ἱκανὸς κολαστὴς τοῦ μεθύοντος, ἂν μὴ προσγενόμενος ὁ θυμὸς ὠμηστὴν καὶ μαινόλην ἀντὶ λυαίου καὶ χορείου ποιήσῃ τὸν ἄκρατον. Ac certe homo etiam quispiam ὠμηστὴς nominatur Qui adeo sævus est et immitis, ut eum', adversus quem excanduit, crudum, si possit, devorare non vereatur. Hom. Il. Ω, [207]: Εἰ γάρ σ' αἱρήσει καὶ ἐσόψεται ὀφθαλμοῖσιν Ὠμηστὴς καὶ ἄπιστος ἀνὴρ ὅγε, οὔ σ' ἐλεήσει, Crudelis iste et infidus homo: ad Priamum de Achille. Sic Epigr.: Ἄγριον ὠμηστὴν τοῦτον Ἀναστάσιον, Ferum et crudelem hunc Anastasium. [Lycophr. 1061: Τοὺς δ' εἰς ἐρεμνὸν ζῶντας ὠμησταὶ τάφον κρύψουσι.] Affertur et Ὤμηστος, pro Crudelis: nec non adv. Ὠμηστῆ, pro Crudeliter. Sed suspecta mihi ea sunt. [Vitiosum utrumque. « Const. Acrop. Enc. Theodosiæ Actt. SS. Maii t. 7, p. 73, A: Καθά τις ὠμ. » Hase.]

[Ὠμία, ἡ, Humerus, item Angulus, Latus, ap. LXX Reg. 3, 7, 2: Ὠμίαι κέδριναι τοῖς στύλοις, Latera. Ib. 7, 29: Τέσσαρες ὠμίαι ἐπὶ τῶν τεσσάρων γωνιῶν, Latera ... in angulis. 4, 11, 2: Ἀπὸ τῆς ὠμ. τοῦ οἴκου τῆς δεξιᾶς ἕως τῆς ὠμ. τῆς εὐωνύμου. Vid. et 3, 6, 8; 7, 38; Paral. 2, 23, 10, Aquil. et Symm. Exod. 27, 14, ubi v. Montef., Ezech. 40, 40. Symm. ib. 41, 2. Schleusn. De locis Samuelis, in quibus ὑπερωμίαν scriptum pro ὑπὲρ ὠμίαν, v. s. v. Ὑπερωμία supra p. 263.]

Ὠμιαῖος, αία, αῖον, Humerarius s. Humeralis: ὠμ. φλὲψ, Aristoteli [H. A. 3, 5] Vena s. Nervus humeralis [Leo medicus in meis Anecd. Novis vol. 1, p. 368: Ἐκ τῆς ὠμιαίας καὶ κρανιακῆς φλεβός. Boiss.]: quam Galen. τὴν ἔξω φλέβα vocavit, ad differentiam axillaris, quam τὴν εἴσω appellant: vulgus Cephalicam nominat, quod ad capitis morbos magna utilitate soleat incidi. Sed perperam alicubi diphthongo scriptum legitur Ὠμοιαῖος. [Voc. frequentissimum apud medicos. Galen. vol. 2, p. 273, 4; 358, 16; 366, 16; 373, 15; 378, 7, aliisque multis ll. Oribas. t. 2, p. 27, 7; 29, 3; t. 3, p. 513, 2, τῆς ὠμιαίας· vertit Daremberg., *de la veine humérale;* Briau. Paul. Ægin. p. 190, 13, *la veine épaulière.* It. in loco lacero et corrupto Heron. Belop. p. 141, 2: Νεύροις ὠμιαίοις, interpr.: Nervis scapulariis. Hase.]

Ὠμίας, ὁ, Qui repandis et amplis est humeris, ideoque Robustus; ὁ μεγάλους ὤμους ἔχων, ὁ εὐρύστερνος, Hesych. [Παλαισταὶ ὠμίαι ap. Polluc. 3, 149.]

[Ὠμίασις, ἡ, q. d. Succollatio, voc. suspectum ap. Philon. vol. 1, p. 92, 26 et 471, 29, ubi Mangey. melius scribi putat, ὦμος. Hase.]

[Ὠμίδιος, ία, ιον, i. q. ὠμιαῖος. Theognost. Can. p. 54, 24: Ὠμίδιος καὶ ἐπωμίδιος· εἰ γὰρ καὶ λέξις συνετέθη, ἀλλὰ τοῦ ἁπλοῦ τὴν γραφὴν ἐφύλαξεν. Ὠμίδιος ex composito ἐπωμίδιος finxisse videtur grammaticus. G. Dindorf.]

Ὤμιζος affertur pro Miser: sed ἁμαρτύρως.

[Ὠμίζω, unde] Ὠμισάμενος, Suidæ εἰς τὸν ὦμον ἀγαγών.

Ὤμιλλα, ἡ, Hesychio et Suida testibus est παιδιά τις, ἐν ᾗ ὁ εἰς τὸν περιγεγραμμένον κύκλον βαλὼν κάρυον ὥστε ἐμμεῖναι, νικᾷ, Ludus, in quo vincit is, qui in circumscriptum circulum nucem ita conjecerit ut ibi maneat, nec circumductam lineam excurrat. Suid. ex Eupolide citat, innuens esse [quod non est] συνηρημένον ex ἡ ἄμιλλα. [Schol. Plat. p. 320 ed. Bekk.: Ἡ ὦμ. ἔστιν ὅταν περιγράψαντες κύκλον ἐπιρρίπτωσιν ἀστραγάλους ἢ ἄλλο τι, ὡς τῇ μὲν ἐντὸς βολῇ νικώντων, τῇ δὲ ἐκτὸς ἡττωμένων. (Similiter Pollux 9, 102.) Εὔπολις Χρυσῷ γένει μεταφέρων ἐπὶ τὴν ἐν κύκλῳ (sic recte Meinek. vol. 2, p. 540, pro τὴν ἐκ κυκλώπων) κατάκλισιν τοὔνομα οὕτως φησὶν «Ἔπειτ' εἴσειμ' ἐνθάδε μείνας εἰς ὤμιλλαν, κἂν μὴ μετίῃ.»]

Ὤμιον, τὸ, Humerulus, Epigr. [Ammiani Anth. Pal. 11, 157: Καὶ στόλιον, μάλιον, πωγώνιον, ὦμιον ἔξω.]

[Ὠμιστὴς, Bajulus, ὁ ἀχθοφόρος, Herodian. Epimer. p. 100. Hoc quis dixerit nescimus. Usitatum est ὠμοφόρος.]

[Ὠμοβάρβαρος, ὁ, ἡ, Immane barbarus. Georg. Alex. Vita Chrys. t. 8, p. 199, 35: Τὸ ἀπάνθρωπον καὶ ὠμ. Hase.]

Ὠμοβόειος, s. Ὠμοβόεος, Ὠμοβοέη, s. Ὠμοβόϊος, s. Ὠμοβόϊνος, Ex crudo bovis corio factus. [Ὠμοβοΐνη ἀσπὶς Pollux 1, 133; ἱμᾶσιν ὠμοβοΐνοις 4, 60.] Anthol.: Καὶ τρία μοι κεράσας ὠμοβοειότερα, Quum miscueris mihi tres cyathos multo crudiores: metaph. enim hic pro Crudus accipitur. Herodot. [3, 9], ὠμοβοέων δερμάτων, Bubularum pellium crudarum. [4, 65: Ὠμοβοέην περιτείνας· 7, 76 et 79: Ἀσπίδας ὠμοβοίνας, ubi unus cod. ὠμοβοείας. 91: Λαισήϊα εἶχον ἀντ' ἀσπίδων ὠμοβοέης πεποιημένα, ubi libri aliquot ὠμοβοΐης vel ὠμοβοείης, Eustath. p. 570, 25, ὠμοβοείοις. Xenoph. Anab. 4, 7, 22: Γέρρα ἔλαβον δασειῶν βοῶν ὠμοβόεια. Sic libri optimi: alii ὠμοβόϊνα, Suidæ (s. v. Γέρρον) codices ὠμοβόϊνα, ὠμοβώινα, ὠμοβόεινα. Sed paullo post § 26, δερμάτων πλῆθος ὠμοβοΐνων est in optimis, in aliis ὠμοβοίων vel ὠμοβοείων. Denique 7, 3, 16: Σάλπιγξιν ὠμοβοΐναις, libris consentientibus: sed ap. Athen. hæc afferentem 4, p. 151, D, codex Ven. ὠμοβωΐαις, in ὠμοβοΐαις mutatum in apographis. Ἀσπίσιν ὠμοβοΐναις Diodor. 3, 8. Κράνος ὠμοβόειον Dio Cass. 77, 7. Apparet ex his duas extitisse adjectivi formas, alteram ὠμοβόειος sive Ionice ὠμοβόεος, unde ὠμοβοέη (δορὰ) apud Herodotum: alteram ὠμοβόϊνος, vitiosas vero esse reliquas. Accus. plur. forma ὠμοβοεῖς metri caussa ficta pro ὠμοβοέας (quod in ὠμοβοᾶς contrahi poterat) est in epigr. Anth. Pal. 6, 21: Τὰς ἀρρήκτους ἐμβάδας ὠμοβοεῖς.] Ὠμοβοΐους vero et ὠμοβοΐνους metaph. vocari Eos qui in prima jam senectute sunt, tradunt VV. LL. Ὠμοβοέη autem subst. sc. δορὰ, pro Cruda bovis pelle citant ead. Lexx. ex Herodoto, sicut et Ὠμοβοΐνας Suid. exp. βύρσας. [Sequebatur, Ὠμοβόϊον· ἡ βύρσα· ὠμοβόειον δὲ δίφθογγον, quæ ex Zonara illata p. 1887 nunc trium codd. auctoritate sunt deleta. Pro ὠμοβόϊον autem scribendum ὠμοβόϊνον ex alio cod. ap. Matth. Gl. min. p. 45. G. D. Arrian. Ind. 16, 8: Πέλται ὠμοβόϊνοι. Strabo p. 704: Ὠμοβοΐνοις ἱμᾶσι. Forma femin. Euseb. De martt. Palæst. p. 325, D: Ὠμοβοΐνῃ περιβληθεὶς δορᾷ, In culeum ex crudo bovis corio conjectus. Hase. || Ὠμοβόειον, τὸ, Cruda caro bovilla. Lucill. Anth. Pal. 11, 137: Ὠμοβοείου μοι παραθεὶς τόμον, Ἡλιόδωρε, καὶ τρία μοι κεράσας ὠμοβοειότερα εὐθὺ κατακλύζεις ἐπιγράμμασιν· ubi τρία ὠμοβοειότερα dicit tria pocula pessimi vini, quod etiam ὠμοβοειότερον (quasi crudum dicas vinum necdum satis coctum et mitigatum) fuisse ait quam carnes illas bovillas.]

[Ὠμοβορέω, Cruda voro. Samonas De sacr. alt. p. 281, C: Αἱμοποτεῖν καὶ ὠμ. Hase. Passiv. Nicet. Chon. Ann. p. 101, A: Εἰς ἑτοίμην θοίνην ὠμοβορούμενοι πρόκεινται. G. Dind.]

Ὠμοβόρος, ὁ, ἡ, Crudivorus, Qui cruda vorat, ὠμοφάγος [ut exp. Hesych. et Suidas], ὠμηστής. Apoll. [Rh. 1, 636]: Θυάδες ὠμοβόροι. [Alciphro 3, 21: Βλέπων φονῶδες καὶ ὠμοβόρον. Hesych. vitiose Ὁμοβόρος· ὠμοφάγος. G. D. Basil. t. 1, p. 118, D; 1040, B. Greg. Nyss. t. 1, p. 62, A; 92, C; 157, B; t. 2, p. 154, C. Euseb. Dem. ev. p. 503, C. Greg. Naz. t. 1, p. 537, D: Τῶν ὠμ. (animalium) καὶ ἀποβλήτων τῷ νόμῳ. Id. t. 2, p. 59, 191: Θηρῶν ὠμ.· p. 88, 13: Ὠμ. τε κύνας. Philo vol. 1, p. 670, 28: Ὅπως θοίναν ὠμοβόροις εὐτρεπίσῃ. Hase.]

[Ὠμόβραστος, ὁ, ἡ, Aliquantulum bulliens. Magnus Emes. De urinis p. 292, 1 Bussemak.: Ἀφεψήματι, ἀλλ' ὡς ἂν εἴποι τις, ὠμ. Hase.]

[Ὠμοβρὼς, ῶτος, ὁ, ἡ, Crudivorus. Eur. Tro. 436: Ὠμοβρὼς ὀρειβάτης Κύκλωψ· Herc. F. 887: Λυσσάδες ὠμοβρῶτες ἀποινόδικοι δίκαι. Nam sic recte correctum est pro Λύσσα δέ σ' ὠμόβρωτος. || Passive i. q. ὠμόβρωτος ap. Soph. fragm. 153 (ap. Herodian in Walzii Rhett. vol. 8, p. 601): Πρὸ Θηβῶν ὠμοβρῶτ' ἐδαίσατο τὸν Ἀστάκειον παῖδα διὰ κάρα τεμών, ubi libri ὠμοβρῶτα, ὠμόβροτα, ὠμοβρότως, Brunckius ὠμοβρὼς, ut active dictum sit.]

Ὠμόβρωτος, ὁ, ἡ, Qui crudus comeditur. Nicander Al. [428]: Ἄλλοτε δ' αὐτὴν Νείμαις ὠμόβρωτον ἄδην ἀνὰ φυλλάδ' ἀμέλξαι. [|| Vitiose pro ὠμοβρὼς, quod v.]

[Ὠμοβύρσινον, τὸ, Terginum, Pera de corio, Cetra, Gl.]

[Ὠμοβύρσινος, ὁ, ἡ, i. q. ὠμόβυρσος. Ὠμ. ἀγγεῖα Paul. Æg. 1, 6, p. 211. Etym. M. p. 558, 42, et Zonar. p. 1289 : Λαισήϊα· μικρὰ ἀσπιδίσκια ὠμοβύρσια. Scribendum ὠμοβύρσινα ex schol. min. ad Hom. Il. E, 453, ubi per ὠμοβύρσινα σάκη explicatur.]

Ὠμόβυρσος, ὁ, ἡ, i. q. ὠμοβόειος, Ex crudo bovis tergore factus, ut Plut. [V. Crass. c. 25] : Θώρακες ὠμόβυρσοι καὶ σιδηροῖ.

Ὠμογέρων, οντος, ὁ, Cui cruda est viridisque senectus, ut Virg. loquitur. Qui nimirum ex viridi ætate in senectutem inclinat, ὁ ἄρτι παραλλάξας τὸν ἀκμάζοντα, καὶ μήπω πεπανθεὶς τῷ γήρᾳ, teste Eust. [p. 1762, 17], qui itidem ὠμῶς γηράσαι dici scribit τὸν μὴ ἀκριβῶς γέροντα, ἀλλὰ πρὸ ὥρας πεπανθέντα τῷ γήρᾳ. V. eundem p. 727, 24; 1330, 7; 1784, 21.] Hom. Il. Ψ, [791] : Αἴας μὲν γὰρ ἐμεῖ' ὀλίγον προγενέστερός ἐστιν· Οὗτος δὲ, προτέρης γενεῆς προτέρων τ' ἀνθρώπων. Ὠμογέροντα δέ μιν φάσ' ἔμμεναι. [Ubi schol. τὸν μὴ καθηψημένον ὑπὸ τοῦ γήρως. Ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κρεῶν τῶν ἑψηθέντων μέν, οὐ μὴν τελείως. Καὶ (Od. O, 356) « ἐν ὠμῷ γήραϊ θῆκεν, » ὡς καὶ ἑφθὸν τῷ γήρᾳ φασίν. Ἡ διπλῆ δὲ ὅτι ἅπαξ ἐνταῦθα ὠμογέροντα εἶπε. Alia interpretatio, sed falsa, τοὺς πρὸ ὥρας γεγηρακότας, in alio scholio memoratur. Eadem opinio ap. Suidam, Ὠμ. ὁ παρ' ἡλικίαν γεγηρακὼς διὰ λύπην ἢ συμφοράν· καὶ πρεσβύτης οὗ ἡ κεφαλὴ οὐκ ἐπολιώθη· et iisdem fere verbis in Etym. M. p. 821, 48.] Hesych. ὠμογέροντα quibusdam esse dicit τὸν ἀρξάμενον γηράσκειν, ἔτι δὲ ἰσχύοντα : quibusdam vero τὸν μὴ λευκαινόμενον τὴν κεφαλὴν, ὄντα δὲ πρεσβύτην. [Ammonius p. 36, ubi ἡλικιῶν nomina enumerat : Ἀνὴρ μέσος, εἶτα προβεβηκὼς, ὃν καὶ ὠμογέροντα καλοῦσιν· εἶτα γέρων, εἶτα πρεσβύτης. Τὸν γέροντα τύμβον ap. Eurip. Med. 1199 schol. explicat ὠμογέροντα, τὸν πλησίον τοῦ θανάτου ὄντα. Adjectivo usus est Paul. Silent. Anth. Pal. 5, 264 : Βόστρυχον ὠμογέροντα τί μέμφεαι; HSt. alibi :] Ὠμογέρων, Cui cruda et viridis senectus [Virg. Æn. 6, 304]. Vel, ut alii, Cui licet seni caput non est canum. Il. Ψ. [Arrian. Ind. 9, 7 : Τριακοντούτεες μὲν ὠμογέροντες ἄν που εἶεν, ex Megasthene. Galen. vol. 6, p. 379, 10, de senio : Τὸ μὲν πρῶτον αὐτοῦ μέρος, ὃ τῶν ὠμ. ὀνομάζουσι, δυναμένων ἔστι πράττειν τὰ πολιτικά. Hase.]

[Ὠμόγραυς, ἡ, i. q. ὠμογέρων de viris dictum. Arcad. p. 93, 1 : Τὰ εἰς αυς πολυσύλλαβα βαρύνονται, χιλιόναυς, δμόγραυς. Recte Lobeck. Paral. p. 227 ὠμόγραυς, collata gl. Photii, Σπαρτοπόλιος· ὡς ἡμεῖς. Καὶ Μένανδρος « σπαρτοπόλιος ὠμόγραυς· » ubi codex σπαρτώλιον et σπαρτόπωλις δμογραῦς. Correxit Meinek. Com. vol. 5, p. 109.]

Ὠμοδάϊκτος, ὁ, ἡ, Crudeliter laniatus, ὠμοσπάρακτος, Hesych. [Glossa ex Tragico aliqua sumta, ut videtur. Sic χειροδάϊκτα σφάγι' αἱμοβαφῆ dixit Soph. Aj. 219. G. D.] In VV. LL. simpl. Laniatus. Potest etiam significare Qui crudus laniatus sit.

[Ὠμοδᾰκὴς, ὁ, ἡ, Crudeliter mordens, Ferox. Æsch. Sept. 692 : Ὠμοδακής σ' ἄγαν ἵμερος ἐξοτρύνει.]

[Ὠμόδᾰμος, ὁ, nomen dæmonis. Hom. Epigr. 14, 10 : Συγκαλέω ... καμίνῳ δηλητῆρας Σύντριβ' ὁμῶς Σμάραγόν τε ... Ὠμόδαμόν τε.]

[Ὠμοδέψητος, ὁ, ἡ, Crudus subactus. Suid. v. Σεμίραμις in Excerptis (ex Ctesia, ut conjicit Wesseling.): Βύρσας βοῶν ὠμοδεψητῶν (corr. ὠμοδεψήτων) εἰς λ' μυριάδας.]

[Ὠμόδροπος, ὁ, ἡ, Crudus, i. e. immaturus decerptus. De puellis quibus erepta ab hostibus virginitas est, ap. Æsch. Sept. 333.]

Ὠμοθάλεκτα Hesych. affert pro ὠμά : sed id suspectum est.

Ὠμοθετέω, Crudum impono aræ. Homer. Il. A, [461, similiterque B, 424, Od. Γ, 458, M, 361] : Αὖ ἔρυσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν, Μηρούς τ' ἐξέταμον, κατά τε κνίσσῃ ἐκάλυψαν, Δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν. Καῖε δ' ἐπὶ σχίζης ὁ γέρων. Ubi schol. legit ἀπὸ, et sic exponit hemistichium istud, ἀπ' αὐτῶν δὲ ὠμῶν τῶν ἱερείων ἀπαρξάμενοι ἔκοψαν μικρὸν ἀπὸ παντὸς μέρους, καὶ ἐπέθηκαν ἐπὶ τὰ μηρία, ὡς δοκεῖν ὅλα τὰ μέρη τοῦ ἱερείου καρποῦσθαι. Quam expositionem Eust. quoque sequitur; sic enim ille p. 134, in illum ipsum Homeri locum, Τῶν δ' ἄλοιπῶν, inquit, τοῦ ζώου μελῶν μικρά τινα ἐκτέμνοντες, οἷόν τινας ἀπαρχὰς τοῦ ὅλου ζώου, ἐπετίθουν αὐτὰ τοῖς διπτύχοις· καὶ τοῦτο ὠμοθετεῖν ἐκάλουν, τὸ τοῖς μηροῖς ὠμὰ πάντοθεν ἀκρωτηριάζοντας, κρεάτων ἐπιτιθέναι τμήματα. Esse tamen quosdam ait idem Eust., qui aliter hoc verbum interpretentur, ab ὦμος derivando. Sic enim legi in Lex. Rhet. : Ὠμοθέτησαν, τὸ ἀφ' ἑκάστου μέλους τοῦ ἱερείου ἀπετέμοντο, καὶ ἀπήρξαντο ἀπ' ὤμου, καὶ ἐνέβαλον εἰς τὰ μηρία, κατὰ τὴν θυσίαν· καὶ οὕτω μέν πως ὠμοθέτουν θύοντες. Sed prior expos. longe simplicior est et verisimilior : eamque Hesych. ex ipso poeta manifestam esse scribit, sc. ὠμοθετεῖν esse τὸ ἀφ' ἑκάστου μέρους τοῦ ἐσφαγμένου ἱερείου ἀφαιρεῖν, ἔτι ὠμοῦ ὄντος, καὶ ἐπιτιθέναι ἐπὶ τὴν θυσίαν. [Apoll. Rh. 3, 1033 : Ἀρνειὸν σφάζειν καὶ ἀδαίετον ὠμοθετῆσαι· ubi schol. : ὠμ. ἐστὶ τοῦ ἱερείου ὠμοῦ ἀπάρχεσθαι τῶν μελῶν.] Porro et ὠμοθετεῖσθαι dicitur pro ὠμοθετεῖν, ut Od. Ξ, [427] : Αἶψα δέ μιν (sc. porcum mactatum et ustulatum) διέχευαν· ὁ δ' ὠμοθετεῖτο συβώτης, Πάντοθεν ἀρχόμενος μελέων ἐς πίονα δημόν. Ubi rursum schol. ὠμοθετεῖτο exp. ὠμῶν ὄντων τῶν κρεῶν ἀπήρχετο τοῖς θεοῖς : recte; ex omnibus enim membris primitias diis crudas apponebat, quæ postea in ignem conjectæ adolerentur. [V. etiam Eustath. p. 1766, 15. Aoristum ὠμοθετήσασθαι· ὠμῶν ἀπάρξασθαι πάντων, annotavit Hesych.]

[Ὠμόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ. Lycophr. 340 : Χέλυδρος πυρσὸν ὠμόθριξ βαρὺν ... φλέξας. Per ὁ ὁμῆλιξ, ὁ ὠμογέρων exp. scholiastæ. Prior interpretatio spectat ad ὁμόθριξ.]

Ὠμόθῡμος, ὁ, ἡ, Crudelis, Crudeli animo præditus. Soph. [Aj. 885] : Τὸν ὠμόθυμον εἴ που ποτὲ [εἴ ποθι] πλαζόμενον προσβλέπει, de Ajace. Philo V. M. 1 [§ 7, p. 86] : Ἐπιστάτας τῶν ἔργων ἀνηλεεστάτους καὶ ὠμ. οὐδενὶ συγγνώμην μεταδιδόντας ἠρεῖτο, Curatores operum importunissimos et absque omni misericordia et venia sævissimos. [Id. vol. 2, p. 15, 12 : Ἀκρατεῖ τε καὶ ὠμοθύμῳ δυνάστῃ· 543, 18 : Γάϊος τὴν φύσιν ὠμ. ὤν. Θὴρ ὠμ. Simias in Ovo v. 19. || Ὠμοθύμως, adv. « Boeth. Planud. 2 Metr. 6, 3, p. 21. » Osann.]

Ὤμοι, pro οἴμοι dicitur, quod est Hei mihi, Heu mihi : adverbium s. ἀναφώνημα λύπης δηλωτικὸν, dolentis. Construitur cum gen., subaudita particula ἕνεκα. Apoll. [Rh. 1, 290] : Ὤμοι ἐμῆς ἄτης. Soph. [Aj. 980] : Ὤμοι βαρείας ἆρα τῆς ἐμῆς τύχης. Aristoph. Nub. [925] : Ὤμοι σοφίας ἧς ἐμνήσθης. Hic enim expones Hei mihi ob, nisi malis reddere per O habens accusativum : ὤμοι ἐμῆς ἄτης, O calamitatem meam. Construitur cum nomin. etiam, Hom. Od. E, [299] : Ὤμοι ἐγὼ δειλός. Aristoph. [Th. 241] : Ὤμοι τάλας· et [Nub. 1323] : Ὤμοι κακοδαίμων. Soph., ὤμοι τάλαινα. Latini dicunt et O misera ego, et O miseram me, seu, Heu me miseram. Necnon cum vocativo, Il. A, [149] : Ὤμοι ἀναιδείην ἐπιειμένε, O impudens, O hominem impudentem. Etym. et sine ι scribi posse ait, et derivari ex ὦ σχετλιαστικῷ. [V. Οἴμοι vol. 5, p. 1757 sq.]

Ὠμοίδης, ὁ, Qui tumidis est humeris, ὁ τοὺς ὤμους ἐξωγκωμένος, Eust. [p. 1684, 28.]

Ὤμοιος, Æolice pro ὅμοιος dici traditur : sed ἁμαρτύρως. [Sumtum ex Joanne Gramm. in Aldi Hortis Adon. fol. 236, a : Ἀντὶ δὲ τοῦ υ τῷ ω χρῶνται, ὅταν λέγωσιν ὤμοιον ἀντὶ τοῦ ὅμοιον. Æoles ὕμοιος dixisse satis constat aliorum gramm. testimoniis collectis ab Ahrens. De dial. Æol. p. 81, et annotavit HSt. ipse s. v. Ὕμοιος supra p. 99.]

[Ὠμοκλεὶς, ἡ. Tzetzes Alleg. p. 107, 48 ὠμοκλεῖδα vocat Partem humeri quam significat Homerus Il. E, 146 : Κληῖδα παρ' ὦμον. Boiss.]

Ὠμοκοτύλη, ἡ, Humeri acetabulum. Pollux 2, [137] : Ὅπου δὲ ἐνερείδεται τουτὶ τὸ ἄρθρον (sc. ὁ ὦμος), ἐντύπωσις καλεῖται ἡ ὠμοκοτύλη. [ῠ]

Ὠμοκρᾰτὴς, ὁ, ἡ, Qui validis robustisque humeris est : ὠμ. Αἴας, Soph. [Aj. 205], ubi tamen schol. exp. non solum ὁ ἐν τοῖς ὤμοις τὸ κράτος ἔχων, verum etiam ὁ ὑπὸ ὠμότητος κεκρατημένος. [Scholiastæ veteris annotatio hæc est, ὁ δυσπέπαντον καὶ αἰτιώνυμον ἔχων πάθος· ἢ ὁ ὠμὸς καὶ καρτερικός· ἢ ὁ ὑπὸ ὠμότητος κεκρατημένος· ἢ ὁ γενναῖος, ὁ καὶ τῶν ὠμῶν κρατεῖν δυνάμενος. Harum interpretationum vera illa est ὁ ὠμὸς καὶ καρτερικός. Sic Ajax de se ipse v. 548 : Ἀλλ' αὐτίκ' ὠμοῖς αὐτὸν (Eurysacem filium) ἐν νόμοις πατρὸς δεῖ πωλοδαμνεῖν κἀξομοιοῦσθαι φύσιν.]

Ὠμοχῡδιάω, Latis humeris glorior, Effero me ob humerorum latitudinem et robur. Hesychio ὠμοκυδιᾶν est ἐπὶ τῇ τῶν ὤμων εὐεξίᾳ μέγα φρονεῖν ἢ τῇ τάξει. [Sic etiam Etym. M. p. 822, 32, cum Lex. rhet. in Bekk. Anecd. p. 318, 19.]

Ὠμόλινον, τὸ, Linum crudum. [Hesych.: Ὠμόλινα· τὰ ἄγρια ὀθόνια.] Hippocr. in lib. quem Περὶ παθῶν inscripsit [p. 524, 20] : Καῦσαι τὰς φλέβας τοῦ δακτύλου ὑπὲρ τοῦ κονδύλου ὀλίγον· καίειν δὲ ὠμολίνῳ. [Ib. lin. 45, in podagra venas paululum supra articuli nodum in digito per linum crudum inurit; ubi quidam eam ustionem non per linum crudum fieri volunt, sed per linteolum aqua tinctum superposita tabula tiliari aut abiegna, et struthii radice in oleo tincta et succensa. Quem ustionis modum in ischiade ex veterum doctrina docet Cæl. Aurel. Tard. Pass. 5, 1. Est et fistulæ curatio per ὠμόλινον, hoc est, Lini aut fili deligationem, cujus meminit Hippocr. (Foes.)] De fistulis init. [p. 885, A] : Ὠμόλινον λαβὼν ὡς λεπτότατον, συμβάλλειν ὅσον σπιθαμιαῖον πεντάπλουν, καὶ ξυμπεριλαβεῖν ἱππείην τρίχα· ἔπειτα ἐνείρας ἐς τὴν μήλην τὴν ἀρχὴν τοῦ ὠμολίνου συμβεβλημένου, καθιέναι τὴν μήλην ἐς τὴν σύριγγα. [Ἀπολίνωσιν vocat Paulus. Ὠμολίνῳ etiam ad linamenta utitur Hippocr. p. 536, 19, in lateris tuberculo post sectionem et puris extractionem μοτὸν καθιέναι ὠμολίνου præcipiens, hoc est, Linamentum ex lino crudo immittere. Et p. 544, 55, in purulentorum sectione μοτοῦν ὠμολίνῳ, hoc est, Linamentum ex lino crudo indere. Item p. 477, 2, in hydropis sectione μοτῶσαι ὠμολίνῳ jubet. Quod etiam facit in lateris tuberculo et ex eo sectione, p. 482, 53; 483, 22; idemque probat in purulentorum ustione et sectione, p. 496, 25. Est ὠμόλινον καθετήριον, Crudum linum inditum, p. 659, 21 : Μοτοῦν ὠμολίνῳ καθετηρίῳ τοὺς ἐμπύους μοτοὺς τρεῖς, Ex crudo lino tria linamenta suppuratoria indito. Verum Galen. in Exeg. (p. 488) καθετῆρι legit, et τῷ στρεπτῷ μοταρίῳ exponit, Ex crudo lino intortum linamentum immittito, et suppuratorios penicillos tres conficito. Foes.] Idem Γυναικ. 2, dicit μοτὸν ὠμολίνου καθετῆρι indere, pro Linamentum ex crudo lino intortum, quod Paulus στρεπτὸν μοτάριον appellat 6, 5. Legitur vero et ap. Galen. hoc ὠμολίνου vocabulum, cum alibi tum in libris Ad Glauc., et τῶν Κατὰ τόπους 1 [p. 159, 49 Bas.]. Sic vero Aetius 10, 19, probat frictiones ex ὠμολίνῳ. [Oribas. p. 90 ed. Matth.: Τρίψις ἡ δι' ὠμολίνων. Ib. p. 296 : Ὠμολίνοις τὰ πεπονθότα σκεπάσαντες.] Apud Paul. Ægin. ὠμόλινον Bud. interpr. Linum, Filum, Filamentum. Erat vero hujus ὠμολίνου usus in extergendis etiam a lotione manibus. [Pollux 10, 64 : Τῶν δὲ γυμνασίοις προσηκόντων σκευῶν καὶ ... ὠμόλινον, οὐ Κρατίνου μόνον εἰπόντος τὸ ὠμόλινον, ἀλλὰ καὶ Αἰσχύλου ἐν Προμηθεῖ πυρκαεῖ (πυρφόρον dicere voluit) « λινᾶ δὲ, πίσσα κὠμολίνου μακροὶ τόνοι.] Nam Athen. 10, [p. 410, D], χειρόμακτρον vocari ait ᾧ τὰς χεῖρας ἀπεμάττοντο ὠμολίνῳ, quod a Philoxeno nominari ἔκτριμμα : mentionem autem ὠμολίνου fieri a Cratino in Archilochis, Ὠμολίνοις κόμη βρύουσ' ἀτιμίας πλέως. [Nescio an scripserit Cratinus, ὠμολίνοις κόρη βρυάζουσ' ἀτιμίας πλέως, Puella linteis squalore obsitis involuta. Ὠμόλινα, quæ proprie lintea sunt ex crudo nec macerato lino confecta (v. Salmas. ad Solin. p. 538), jam non de capitis ornamentis intelligenda sunt, sed corporis velamenta significant, ut ap. Jesum Sirach 40, 4 : Φοροῦντος ὑάκινθον καὶ στέφανον καὶ ἕως περιβαλλομένου ὠμόλινον. » Meinek. Com. vol. 2, p. 21. De linteo tonsorum Plut. Mor. p. 509, A : Ἀδολέσχου κουρέως περιβαλόντος αὐτῷ τὸ ὠμόλινον. Idem σινδὼν est ap. Alciphr. 3, 66 : Σινδόνα καινὴν περιθεὶς πράως εὖ μάλα κατέφερέ μοι τῶν γνάθων τὸ ξυρόν.]

[Ὡμολογημένως, Ex confesso. (Sane, Gl.) Annotavit Pollux 6, 208. Legitur ap. Diod. 15, 10 : Ἀπελύθη τῶν ἐγκλημάτων ὡμολογημένως ὑπὸ πάντων τῶν δικαστῶν, Judicum consensu. « Joann. Chrys. In Ep. ad Rom. vol. 3, p. 44. » Seager. Schol. Eurip. Phœn. 805. Boiss.]

Ὠμομηλὶς, ίδος, ἡ, arbor dicta a quibusdam ἀμαμηλὶς, nec non ἀπομηλὶς et ἐπιμηλίς : de quibus supra. Sunt, ut refert Athen. 14, [p. 650, E] qui Piri genus crediderint : alii vero, Malum sylvestrem et montanam intelligunt, quam Theocr. ὀρομαλίδα appellarit. Gorr. Quod si vera est ea scriptura, videtur ὠμομηλὶς dicta quod mala cruda producat. [Vera scriptura est ὁμομηλίς : de quo dictum s. v. Ἀμαμηλὶς vol. 1, part. 2, p. 20.]

[Ὠμόνους, ὁ, ἡ, i. q. ὠμόθυμος. Nicet. Eugen. 5, 92 : Γυνὴ γραῦς, βαρβαρόφρων, ὠμόνους.]

[Ὠμοπλάτη, ἡ.] Ὠμοπλάται, Scapulæ, s. potius Scoptula operta, ut Celsus docet 8, 1; Rursus, inquiens, a cervice duo lata ossa utrimque ad scapulas tendunt, nostri Scoptula operta, Græci ὠμοπλάτας nominant. Ea in summis verticibus sinuata, ab his triangula, paulatimque latescentia in spinam tendunt : et quo latiora quaque parte sunt, hoc hebetiora. Ὠμοπλάται, ait Gorr., Scapulæ, Humeri, Scoptula, ap. Celsum, vel, ut alii legunt, Scopula operta. Sunt ossa duo, utrimque videlicet singula, post thoracem in dorso sita, clavibus et brachio inarticulata. Admodum autem inæqualia sunt, ut scribit Galen., et omnibus suis partibus dissimilia. Foris enim gibba, at intus sunt sima : item ima basi tenuia ac longa, superno fine crassa ac parva. Utraque autem omoplata duobus ossibus inarticulatur, summa quidem sua spina, s. acromio, clavi per synarthrosin, cavitate autem suæ cervicis ipsi brachio per diarthrosin. Habent omoplatæ singulæ tres apophyses : una, ῥάχις, h. e. Spina, dicitur, ab ejus basi incipiens, primum humilis et depressa, deinde sensim elatior facta et amplior, donec desinat in acromion. Altera vero, αὐχὴν, h. e. Cervix, a Galeno vocatur; est enim processus omoplatæ in cervicem admodum brevem, cui parum cavatæ inseritur brachium. Et quamvis cervix proprie sit os paulo angustius, caput rotundum sustinens, dicitur tamen hæc apophysis etiam cervix, quæ velut exacto capite in tenuitatem abiit. Tertia vero apophysis interiore in parte est, cornicis et corvi rostro similis : unde κορώνη s. κορακοειδὴς vocatur, et a cavitate mucroneque anchoræ, ἀγκυροειδὴς, et σιγμοειδὴς, quod Ϛ literam Græcam curva figura repræsentet. Sed hoc loco operæpretium est distinguere nomina multum sibi vicina : de quibus Rufus in Partium Hominis Nomenclatura [p. 28 et 50 Cl.] sic scripsit : Τὰ ἀπὸ τοῦ τένοντος ἐπὶ τοὺς ὤμους καθήκοντα, ἐπωμίδες· ὦμοι δὲ, αἱ κεφαλαὶ τῶν βραχιόνων· ὠμοπλάται δὲ, τὰ ἐπικείμενα τῷ νώτῳ πλατέα ὀστᾶ· ὧν ἡ διὰ μέσου ὑπεροχὴ, ῥαχίς· ἀκρωμία δὲ, οἱ σύνδεσμοι τῶν ὠμοπλατῶν καὶ τῶν κλειδῶν· ἐχομένως δὲ αἱ κατακλεῖδες. [Pollux 2, 133 : Τούτῳ δὲ (τῷ τετάρτῳ σφονδύλῳ) ὑπηρείσθησαν ὠμοπλάται, καταλήγουσαι μὲν εἰς τὰς ἀκρωμίας, ὑπερείδουσαι δὲ τὰς κλεῖδας, ὧν τὸ μέν τι μέρος τοῖς σφονδύλοις ὑπὸ νεύρου τινὸς προσήρτηται, τὸ δὲ ὑπὸ τὸ στέρνον εἰς τὸν τράχηλον παύεται καὶ κατακλεὶς ὀνομάζεται. Τὰς δ' ὠμοπλάτας εἰσὶν οἳ καὶ ἐπινώτια καὶ πλάτας ἐκάλεσαν. Id. 5, 62 : Ὠμοπλάται τοῖς ὤμοις συνάπτουσαι. Χέρας, ὠμοπλάτας, βραχίονας Lucian. Tragod. 122.] Galen. εἰς τὸ Περὶ ἄρθρων Comm. 1, Ὦμος, inquit, appellatur Quidquid in articulo scapulæ cum brachio apparet sensibus : ἐπωμὶς autem, pars est τοῦ ὤμου superior, quæ ad collum vergit. Quod autem sensui non est manifestum parte postica, os est ὠμοπλάτη dictum, quam ὠμοπλάτην Gaza ap. Aristot. [H. A. 1, 15; 3, 7] vertit Scapulam. [Frequentissimus vocabuli usus in scriptis medicorum, rarior apud alios.] Ceterum hæ omoplatæ qua parte in spinam devexæ latiores sunt et tenuiores, τράπεζαι ap. Polluc. [2, 177] appellantur. Ubi autem crassiores factæ coarctantur, et tandem acutiores prominent, πτερύγια ab alarum similitudine vocantur. Qua vero parte dorso insurgunt juxta primas vertebras, κυνόλοφα, Latini Caninas prominentias appellant : χελώνιον autem Pars gibberosa scapularum dicitur, tegmini τῆς χελώνης persimilis. In cujus medio humilis vallecula secundum spinam decurrit, quam Hyginus Interscapilium appellat; nam veteres Scapilium pro Tergo usurparunt. Nisi forte Scapulium potius scripserunt. Pollux [2, 177] id spatium inter scapulas cavum, quod secundum longitudinem ad lumbos porrigitur, κρίσιν nuncupat : Τὸ μέσον κατὰ μῆκος ἄχρις ὀσφύος ἐν τῷ νώτῳ κοιλαινόμενον, κρίσις καλεῖται· forte quod dextram partem a sinistra διακρίνει, h. e. Discernit et disterminat. [Dicitur autem non

de hominum tantum sed etiam de animalium scapulis, ut ζώου ὠμοπλάτη ap. Sext. Emp. p. 183 extr.; equi ap. Polluc. 1, 191, 193, et Xenoph. De re eq. 1, 7 : Μηροὶ οἱ ὑπὸ ταῖς ὠμ. 6, 2 : Κατὰ τὴν ὠμοπλάτην καθίζων. Geopon. 16, 1, 9 : Ὠμ. μεγάλας. Canis ap. Polluc. 5, 58 et 62, Xenoph. Cyneg. 4, 1; leporis ib. 5, 10 et 30; apri ib. 10, 16. Ceterum notandum frequentiorem pluralis numeri usum esse quam singularis. Theocr. 26, 22 : Ἰνὼ δ' αὖτ' ἔρρηξε σὺν ὠμοπλάτᾳ μέγαν ὦμον. Schol. Hom. Il. Θ, 325 : Τὸν σύνδεσμον τῆς ὠμ. ἤτοι τὴν ἀκρωμίαν. Id. ad P, 599 : Ἔστι γὰρ ἡ ὠμ. ἀσαρκοτάτη. Tzetz. ad Lycophr. 152 : Λαβοῦσα (ἡ Δημήτηρ) τὴν ὠμοπλάτην (Pelopis) ἔφαγεν. Id. v. 155, τὸν ὠλενίτην χόνδρον exp. τὸν τῆς ὠμοπλάτης (duo codd. Mülleri τοῦ ὠμοπλάτου) χόνδρον.]

[Ὠμοπλατοσκοπία, ἡ, Divinatio ex ossibus humerariis victimarum mactatarum : quo nomine libellum inscripsit Michael Psellus servatum in cod. Vindob., teste Lambecio Bibl. Vindob. 7, vol. 7, p. 225. Osann.]

[Ὠμοποιέω, Crudelitatem exerceo, Sævio. Orig. C. Cels. 4, p. 208. Schæf.]

[Ὠμοπονία, ἡ, Humerorum dolor. Anon. ap. Daremberg. *Notices des manuscr. médicaux* part. 1, p. 38, 32. Hase.]

Ὠμοργὸς, ὁ, ἡ, q. d. ὠμοεργὸς, Qui crudelia patrat facinora, ideoque Crudelis, Sævus. Vel etiam Qui crudelia patravit, ὁ ὠμὰ ἐοργώς. Hesych. ὠμοργὸν exp. σκληρόν. Affertur et Ὠμοργὴς pro Acerbus, Durus, haud scio unde sumptum. [Lex. rhet. in Bekk. An. p. 318, 15 et Etym. M. p. 822, 12 : Ὠμοργές· σκληρόν· καὶ ὠμοργός σκληρὸς καὶ χαλεπός.]

Ὦμος, ὁ, Humerus. [De accentu, quo ὦμος ab ὠμός distinguitur, v. Apollon. De adv. in Bekk. Anecd. p. 537, 24, schol. Hom. Il. Γ, 35, Epim. Hom. in Cram. Anecd. Ox. vol. 1, p. 450, 23, et Etym. M. p. 822, 33, ubi etiam grammaticorum de origine vocabuli commenta exponuntur : Ὦμος, παρὰ τὸ ὦ τὸ ὑπάρχω, ὁ ὑπομένων τὰ βάρη ἰσχυρῶς καὶ τὰ φορτία. (Sic etiam Meletius in Cram. Anecd. Oxon. vol. 3, p. 92, 5, et Eustath. p. 38 extr.) Ἔστι δὲ τὸ μέρος τοῦ σώματος· ἐξ οὗ καὶ ὠμός, ὁ ἀπηνὴς καὶ σκληρὸς, οἱονεὶ ὁ μένων ἐν ᾧ ὑπῆρχε καὶ μὴ μεταβαλλόμενος. Ἢ παρὰ τὸν οἴσω μέλλοντα (ὁ γὰρ ἐνεστὼς οὐκ εἴρηται) γίνεται οἶμος καὶ ὦμος, ἐφ' οὗ φέρομεν τὰ φορτία, τροπῇ τῆς οι διφθόγγου εἰς ω, ὡς ἐκ τοῦ ἐναντίου ἀγκώνη ἔοει λέγεσθαι ἡ ἀγκοίνη.] Proprie dicitur, inquit Gorr., Id totum quod in articulatione brachii cum omoplata apparet sensibus. Rufus [p. 28, 29, 50, 67] κεφαλὴν τοῦ βραχίονος appellavit. Apud Aristot. fere pro Humeri articulo accipitur, quem Celsus Scapulam vocat : sed revera non est aliud quam Articulus ipse brachii cum omoplata. [Ὦμος est humeri articulus cum brachio, et Humerus dicitur, idque totum indicat quod in hac articulatione apparet, ut scribit Galen. Comment. 1 in lib. De art. ad p. 780, D. Nam quod non apparet et a posteriore parte est, ὠμοπλάτη nuncupatur, et Scapularum os. Celsus 8, 1, ὠμοπλάτας Scoptula operta Latinis vocari scribit; ὦμον vero Scapulas sæpe vocat, ut 8, 8; interdum etiam Scapularum os, ibid. et c. 15. Ὦμος etiam interdum pro brachii capite sumitur quod in alam excidit, ut ap. Hippocr. p. 780, F : Ὅσοισι μὲν οὖν πυκνὰ ἐκπίπτει ὁ ὦμος, et ib. H : Ἔστι δὲ ἐμβολὴ ὤμου· ubi ὦμον ὤμου ἄρθρον et τὴν τοῦ βραχίονος κεφαλὴν vocat Galenus. Foes.] Hom. Il. B, [259] : Μηκέτ' ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ κάρη ὤμοισιν ἐπείη. [Sic cum κεφαλὴ conjungitur ib. Γ, 227 : Ἔξοχος Ἀργείων κεφαλὴν ἠδ' εὐρέας ὤμους· Λ, 812 : Κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἶρὼς ὤμων καὶ κεφαλῆς· P, 126 : Ἴν' ἀπ' ὤμοιιν κεφαλὴν τάμοι ὀξέϊ χαλκῷ· Od. P, 35 et X, 499 : Καὶ κύνεον ἀγαπαζόμενοι κεφαλήν τε καὶ ὤμους· Ψ, 162 : Περίχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις· Il. E, 7 : Τοῖόν οἱ πῦρ δαῖεν ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων· P, 205 : Τεύχεα δ' οὐ κατὰ κόσμον ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων εἵλευ· et Od. K, 362. Il.] Θ, [325] : Παρ' ὦμον, ὅθι κληὶς ἀποέργει Αὐχένα τε στῆθός τε. [E, 146 : Τὸν δ' ἕτερον ξίφεϊ μεγάλῳ κληῖδα παρ' ὦμον πλῆξε. Μετάφρενον ἠδὲ καὶ ὤμω Il. B, 265, Π, 791, Ψ, 380, Od. Θ, 528. Ὤμων μεσηγὺς Il. E, 41, Θ, 259, Λ, 428. Od. X, 93 : Μεταφρένῳ ἐν δόρυ πῆξεν ὤμων μ. Il.] X, [133] : Σείων πηλιάδα μελίην κατὰ δεξιὸν ὦμον· Π, [478] : Πατρόκλου δ' ὑπὲρ ὦμον ἀριστερὸν ἤλυθ' ἀκωκὴ Ἔγχεος· Od. P, [463] : Βάλε δεξιὸν ὦμον Πρυμνότατον κατὰ νῶτον. [Ib. 504 : Θρήνυι πρυμνὸν βάλε δεξιὸν ὦμον· et in similibus locutionibus multis, velut Il. N, 519, Ξ, 451 : Δι' ὤμου δ' ὄβριμον ἔγχος ἔσχεν· P, 310 : Αἰχμὴ χαλκείη παρὰ νείατον ὦμον ἀνέσχεν· O, 341 : Δηΐοχον δὲ Πάρις βάλε νείατον ὦμον ὄπισθεν. Ἀμφὶ vel ἐπὶ ὤμῳ vel ὤμοις, vel simpliciter ὤμοις, de vestimentis vel armis quæ ex humeris pendent dicitur, cujusmodi in locis sæpissime ὦμοι plurali numero ponuntur etiam ubi de uno tantum humero cogitandum est, ut Eur. Or. 1471 dixit, Ὤμοις ἀριστεροῖσιν ἀνακλάσας δέρην. Cum dativo solo Il. Ξ, 376 : Ἔχει δ' ὀλίγον σάκος ὤμῳ· O, 474 : Ἑλὼν ... σάκος ὤμῳ· O, 308 : Εἱμένος ὤμοιιν νεφέλην· Π, 40 : Δὸς δέ μοι ὤμοιιν τὰ σὰ τεύχεα θωρηχθῆναι· 64 : Ὤμοιιν μὲν ἐμὰ κλυτὰ τεύχεα δῦθι. Τόξ' ὤμοισιν ἔχων Il. A, 45; ut ἔντεα Σ, 132; παρδαλέην Γ, 17; τεύχεα H, 137 et T, 11 : Τεύχεα ... οἳ οὔπω τις ἀνὴρ ὤμοισι φόρησεν· Λ, 593 et al.: Σάκε' ὤμοισι κλίναντες. Cum ἀμφὶ K, 149 : Ἀμφ' ὤμοισι σάκος θέτο· B, 45 : Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος· K, 33 : Ἀμφ' ὤμοισιν ἐβάλλετο καμπύλα τόξα· Σ, 204 : Ἀμφὶ δ' Ἀθήνη ὤμοις ἰφθίμοισι βάλ' αἰγίδα· K, 177 : Ἀμφ' ὤμοισιν ἔεσσατο δέρμα λέοντος. Cum ἐπὶ Od. O, 61 : Μέγα φᾶρος ἐπὶ στιβαροῖς βάλετ' ὤμοις. Cum ἀνὰ Od. Λ, 128, et Ψ, 275 : Ἀθηρηλοιγὸν ἔχειν ἀνὰ φαιδίμῳ ὤμῳ. Cum verbo περιθέσθαι Od. B, 3 et alibi : Περὶ δὲ ξίφος ὀξὺ θέτ' ὤμῳ. Ἀποθέσθαι ὤμων, ubi vestes vel arma deponi dicuntur, velut Od. Φ, 118 : Ἀπ' ὤμοιιν χλαῖναν θέτο ... ἀπὸ δὲ ξίφος ὀξὺ θέτ' ὤμων· Ξ, 277 : Ἀπέθηκα .... σάκος ὤμοιιν. Ἀφελέσθαι ὤμων Il. E, 622 : Τεύχεα καλὰ ὤμοιιν ἀφελέσθαι· Π, 663 : Ἀπ' ὤμοιιν Σαρπηδόνος ἔντε' ἔλοντο.] Il. Σ, [538] : Εἷμα δ' ἔχ' ἀμφ' ὤμοισι δαφοίνεον αἵματι φωτῶν· Φ, [490] : Δεξιτερῇ δ' ἄρ' ἀπ' ὤμων αἶνυτο τόξα. [Z, 28 : Ἀπ' ὤμων τεύχ' ἐσύλα· et X, 368.] Γ, [194] : Εὐρύτερος δ' ὤμοισιν ἰδὲ στέρνοισιν ἰδέσθαι, Latioribus humeris et latiore pectore. [Usitatum Homero humerorum epith. est εὐρέες, ut Il. Γ, 210 : Μενέλαος ὑπείρεχεν εὐρέας ὤμους· Π, 360 : Ἀσπίδι ταυρείῃ κεκαλυμμένος εὐρέας ὤμους. Dual. εὐρέε ὤμω Il. Ψ, 380, ut ὤμω κυρτὼ B, 217. Στιβαροὶ ὦμοι Od. O, 61; ἴφθιμοι Il. Σ, 204; φαίδιμος ὦμος Od. Λ, 128, Ψ, 275, ut Pelopis φαίδιμος ὦμος ap. Pind. Ol. 1, 42, et φαίδιμοι ὦμοι ap. Soph. fragm. 403. Idem qui apud Homerum apud alios poetas quosvis vocabuli usus est. Hesiod. Op. 149 et Sc. 75 : Χεῖρες ἄαπτοι ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖσι μέλεσσιν (et sim. Theogn. 150, 671)· Sc. 128 : Θήκατο δ' ἀμφ' ὤμοισιν ... σίδηρον· 159 : Εἷμα δ' ἔχ' ἀμφ' ὤμοισι δαφοινεόν. Æsch. Prom. 350, de Atlante : Κίον' οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς ὤμοις ἐρείδων. Soph. Tr. 564 : Κἀμὲ φέρων ἐπ' ὤμοις· 1051 : Καθῆψεν ὤμοις ... ἀμφίβληστρον· fragm. 342 : Ἐπ' ὤμων πατέρ' ἔχων. Eurip. Phœn. 1405 : Γυμνὸν ὦμον εἰσιδών· Bacch. 1125 : Ἀπεσπάραξεν ὦμον· Iph. T. 1381 : Λαβὼν ὦμον εἰς ἀριστερὸν ἀδελφήν· Or. 1532 : Ξανθοῖς ἐπ' ὤμων βοστρύχοις γαυρούμενος· Bacch. 694 : Καθεῖσαν εἰς ὤμους κόμας· Hel. 1578 : Νεανίαις ὤμοισι· Bacch. 754 : Ὁπόσα ἐπ' ὤμοις ἔθεσαν· El. 820 : Ῥίψας ἀπ' ὤμων πορπάματα.] Non minus frequens hujus vocabuli usus est ap. prosæ scriptores. [Herodot. 2, 121 : Νεκροῦ ἀποταμὼν ἐν τῷ ὤμῳ τὴν χεῖρα· 4, 62 : Δεξιοὺς ὤμους ἀποταμόντες σὺν τῇσι χερσί. Plato Rep. 5, p. 449, B : Λαβόμενος τοῦ ἱματίου ἄνωθεν αὐτοῦ παρὰ τὸν ὦμον· 10, p. 613, C : Τὰ ὦτα ἐπὶ τῶν ὤμων ἔχοντες (οἱ δρομῆς), quod explicant Photius et Suidas (s. v. Τὰ ὦτα), ἐπισείοντες τὴν κεφαλὴν, ὃ ποιοῦσιν οἱ ἐκλελυμένοι. Xen. De re eq. 12, 5 : Ἡ χεὶρ τὸν ὦμον σκεπάζει καὶ τὸν βραχίονα καὶ τὸν πῆχυν· Mem. 3, 10, 13 : Οἱ ἀνάρμοστοι ἢ ὅλοι ἐκ τῶν ὤμων χρεμάμενοι ... δύσφοροι καὶ χαλεποὶ γίγνονται· Cyrop. 5, 4, 5 : Τύπτει αὐτὸν εἰς τὸν ὦμον καὶ τιτρώσκει, ut Lucian. Tox. 55 : Εἰς τὸν ὦμον κοντῷ ἐτέτρωτο.] Isocr. [p. 392, B] : Φέρων ἐπὶ τῶν ὤμων, Humeris impositum bajulans. Herodian. 4, [7, 12] : Ἐπιθεὶς τοῖς ὤμοις ἔφερεν αὐτός· 7, [10, 15] : Ἀράμενοι ἐπὶ τῶν ὤμων, Sublatum in humeros. Aristoph., Ὦμος οὑτοσὶ πιέζεται, Ran. [30]; et aliquanto post [88], Περὶ ἐμοῦ δ' οὐδεὶς λόγος, Ἐπιτριβομένου τὸν ὦμον οὑτωσὶ σφόδρα. [Eq. 263 : Ἀποστρέψας τὸν ὦμον αὐτὸν ἐνεκολήβασας· 571 : Εἰ ... πέσοιεν ἐς τὸν ὦμον ἐν μάχῃ τινί· Lys. 254 : Τὸν ὦμον ἀλγεῖς· Thesm. 827 : Πολλοῖς ... ἀπὸ τῶν ὤμων ἔρριπται τὸ σκιάδειον· Nub. 1012 : Ὤμους μεγάλους· et mi-

χρους ib. 1017. Plut. Mor. p. 705, A : Τοὺς ὤμους δεῦρο κἀκεῖσι μεταφέρειν· 961, E : Τοὺς ὤμους εὖ διαφέρειν· V. Anton. c. 68 : Τοῖς ὤμοις καταφέρειν μέτρημα πυρῶν· V. Marii c. 3 : Τὸν ὦμον πατάξας τῇ χειρί (blandiendi caussa). In N. T. bis tantum legitur, Matth. 23, 4 : Ἐπιτιθέασιν (onera) ἐπὶ τοὺς ὤμους τῶν ἀνθρώπων· et Luc. 15, 4. Multo frequentius ap. LXX, ex quibus hæ locutiones sunt notandæ, Job. 31, 12 : Ἀποσταίη ὁ ὦμός μου ἀπὸ τῆς χλειδός. Reg. 1, 17, 6 : Ἀσπὶς χαλκῆ ἀνὰ μέσον τῶν ὤμων αὐτοῦ. Jes. 46, 7 : Αἴρουσιν αὐτὸ ἐπὶ τοῦ ὤμου καὶ πορεύονται. Ezech. 12, 6 : Ἐπ' ὤμων ἀναληφθήσῃ 34, 21 : Ἐπὶ ταῖς πλευραῖς καὶ τοῖς ὤμοις ὑμῶν διωθεῖσθε. Jes. 60, 4 : Αἱ θυγατέρες σου ἐπ' ὤμων ἀρθήσονται, et 66, 12. 10, 27 : Ἀφαιρεθήσεται ὁ ζυγὸς αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ὤμου σου· 14, 25 : Τὸ κῦδος αὐτῶν ἀπὸ τῶν ὤμων ἀφαιρεθήσεται.] Verum et aliis animantibus ὦμοι tribuuntur, ut [equo ap. Hom. Il. Z, 510, O, 267 : Ἀμφὶ δὲ χαῖται ὦμοις ἀΐσσονται· Π, 468 : Ὁ δὲ Πήδασον οὔτασεν ἵππον ἔγχεϊ δεξιὸν ὦμον. Xen. De re eq. 1, 11; 8, 6.] Hesiod. Sc. [431] de leone : Πλευράς τε καὶ ὦμους οὐρῇ μαστιγόων, Latera et armos cauda verberans. [De cane Xen. Cyneg. 4, 1 : Ἀπὸ τῶν ὤμων τὰς ὠμοπλάτας διεστῶσας μικρόν. De cancro Hom. Batrach. 297 : Καρκίνοι ἀποστίλβοντες ἐν ὤμοις. De formica Geopon. 13, 10, 14 : Ἤκουσα ὡς καὶ ἀποθανόντα μύρμηκα ἕτερος φέρει ἐπὶ τῶν ὤμων μύρμηξ. De halcyone Plut. Mor. p. 983, B : Τοῖς ὤμοις ἐκεῖνον (τὸν ἄρρενα ἀλκυόνα) ἀναθεμένη (ἡ θήλεια) κομίζει πανταχόσε. Vitibus humeri tribuuntur Geop. 4, 12, 4 : Τινὲς δὲ καὶ ὤμους αὐτοῦ ἐγκεντρίζουσιν· ubi Niclas. : « Viti ac reliquis arboribus humeri tribuuntur a Columella De arbor. 3, 1; 20, 1. Qui autem sint humeri vitis ipse 3, 10, 4, declarat, *id sarmentum quod media vite situm* etc. » Et 5, 22, 4 : Αὐτῇ δὲ τῇ τελείᾳ ἀμπέλῳ ἑξαετεῖ γενομένῃ τὴν χλαδείαν εἰς ὤμους γ' ἢ δ' κατὰ τὴν δύναμιν τοῦ φυτοῦ προσακτέον. Ibid. Vallus sarmento appositus ὠμοχάραξ vocatur : Ἑκάστῳ κλήματι καὶ ὠμοχάρακα παραστατέον, τὴν δυναμένην φέρειν ὅμοῦ τοῖς κλήμασι καὶ τοὺς βότρυας. || Ὦμοι τῆς ἐπωμίδος ap. LXX Exod. 28, 12, 25; 39, 6.]

Ὠμὸς, Hesychio ὁ λιβανωτός, Tus; [ἢ] ὁ βωμός, Ara. [Similiter Ἀμφῶμος et Ἄμωμον per λιβανωτὸς explicat ex Pamphili Ὀνομασίαις.]

Ὠμὸς, ἡ, ὸν, Crudus. Proprie de fructibus dicitur, teste Aristot. Meteor. 4, [3]. Per metaphoram tamen non modo fructus, sed cibi, humores et morbi a Medicis ὠμοὶ appellantur. Ac in ipsis etiam cibis ὠμὸν dicitur multipliciter. Et primum quidem cibus ὠμὸς nominatur, qui licet in suo genere perfectus sit, nullam tamen ab externo calore mutationem alterationemque perpessus est, ut quum carnem vel perdicis vel galli, vel aliam etiam optimam, vocamus crudam quæ nondum assa sit vel elixa. Aliter vero crudum cibum dicimus, qui quamvis optime ab externo calore alteratus coctusque sit, a nostro tamen calore difficillime concoqui potest, sed humores omnino crudos generat, ut Gorr. annotat. Hom. Od. Σ, [86] : Μήδεά τ' ἐξερύσας δώῃ κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι· Il. Δ, [35] : Ὦμὸν βεβρώθοις Πρίαμον Πριάμοιό τε παῖδας. [Ad quem l. Eustath. : Ὁ λόγος ἁρμόσει ποτὲ παρῳδηθεὶς καὶ ἄλλοις προσώποις πάνυ θυμουμένοις. Similiter Xen. locis infra ab HSt. citatis Anab. 4, 8, 14 : Τούτους, ἤν πως δυνώμεθα, καὶ ὠμοὺς δεῖ καταφαγεῖν· Hell. 3, 3, 6 : Ὅπου ... λόγος περὶ Σπαρτιατῶν οὐδένα δύνασθαι κρύπτειν τὸ μὴ οὐχ ἡδέως ἂν καὶ ὠμῶν ἐσθίειν αὐτῶν. Philostr. p. 177 : Εἰ Νέρων σὲ ὠμὸν φάγοι.] X, [347] : Ὤμ' ἀποταμνόμενον κρέα ἔδμεναι· Od. M, [396] : Κρέα δ' ἀμφ' ὀβελοῖς ἐμεμύκει Ὀπταλέα τε καὶ ὠμά, Carnes assæque et crudæ adhuc. Ubi ut ὀπταλέα et ὠμὰ κρέα sibi opponuntur, ita ὀπτὸς et ὠμὸς ἰχθὺς ap. Athen. 8; et 13, ἑφθὰ ac ὠμὰ ὠά. [Et ὠὰ ὠμὰ et ἑφθὰ ap. Theophr. fragm. 8, 2, p. 807.] Itidem ap. Eund. 2, [p. 68, D, ex Phania] legimus, Κολοκύντη δὲ, ὠμὴ μὲν, ἄβρωτος· ἑφθὴ δὲ καὶ ὀπτὴ, βρωτή· aliquanto ante, de Persicis nucibus : Ἁλυπότερα δὲ τὰ ἑφθὰ τῶν ὠμῶν καὶ πεφρυγμένων, τὰ δὲ πεφρυγμένα, τῶν ὠμῶν· 9 : Ὡς μήτε καταχαῦσαι, μήτε ὠμὸν ἀφελεῖν. [Xen. OEc. 19, 19 : Τοὺς μὲν πέπονας βότρυς, τοὺς δὲ ἔτι ὠμοτέρους. Σταφυλῆς ὠμὸν ἀποσπάδιον Philipp. Anth. Pal. 6, 102. De terra Xen. OEc. 16, 14 : Τὴν γῆν στρέφειν, ὡς ἡ ὠμὴ αὐτῆς ὀπτῷτο. De partu immaturo Philostr. p. 555 : Πλησιάσαν τὴν γυναῖκα εἰς τὴν γαστέρα ἀποθανεῖν ἐν ὠμῷ τῷ τόκῳ. Quocum comparandum adject. ὠμοτόκος.] Legimus præterea ap. Xen. Hell. 3, p. 289 : Ἡδέως ἂν καὶ ὠμῶν ἐσθίειν αὐτῶν. Anab. 4, p. 201 : Τούτους καὶ ὠμοὺς δεῖ καταφαγεῖν. [Hos l. supra suo loco memoravimus. Ἐν ὠμοῖς μάντευεσθαι quid sit explicat Hesych. : Ἐν ὠμοῖς μάντεις (ἐνώμις μάντις codd.)· ὅταν ἀπ' αὐτῶν τῶν σφαγίων μαντεύωνται· οἷον οἱ ἡπατοσκοπούμενοι ἐν ὠμοῖς λέγονται μαντεύεσθαι καὶ ἐνωμοτεῖν. Ὠμὴ πίττα, Polyb. 5, 89, 6, Geopon. 6, 5, 4. Ὠμὸν μέλι ibid. 15, 7, 4. Χύτραι ὠμαὶ 10, 21, 1. De aqua ibid. 2, 6, 2 : Ὑδάτων ὠμῶν ἢ ἁλμυρῶν ὑπαρχόντων. Alexis apud Athen. 3, p. 122, F : Ὕδατος ἀπέφθου κύαθον· ἂν δ' ὠμὸν πίῃ, βαρὺ καὶ κοπῶδες.] In humoribus vero, inquit rursum Gorr., crudum tribus modis dici invenio. Uno, quum crudus humor appellatur qui manat cibo perfectam concoctionem non adepto, non quod illi vitium aliquod insit, verum propter sui copiam, vel propter caloris nativi imbecillitatem. Quo modo liquidam pituitam et bilem pallidam atque aliam, quæ intra bilis flavæ naturam restiterit, crudam appellamus; hæc enim facile possunt perfectam concoctionem assequi, si calor moderatus adsit. Isque humor proprie ἄπεπτος nuncupatur, ipsaque ejusmodi cruditas, ἀπεψία. Alter vero crudus humor vocatur crassus et frigidus, qui a cibis ejusdem generis, crassis et viscosis, gignitur. Atque is est (ut ait Galen. 10 τῶν Κατὰ τόπους, et 1 De alim. fac.) quem proprie ὠμὸν χυμὸν, h. e. Crudum succum s. humorem, nominare consuevimus. Is differt crassitie a pituitæ succo crudo quidem et frigido, non tamen crasso, ut qui humiditatem multam habeat et spiritum flatulentum : isque talis est quale id apparet, quod in urinis subsidet, puri quandoque assimile. Praxagoras eum vocat ὑαλώδη, i. e. Vitreum. Sed coqui et ipse tandem potest a robusto calore atque in alimentum converti, nisi aliam præterea maligniorem qualitatem errore aliquo nanciscatur, ob quam morbificus evadit, et febres, præsertim epialas, producit. Tertia vero signif. crudus humor dicitur, qui vitiosa qualitate et a natura aliena præditus morborum causa est. Secundum quam pituita tum acida tum salsa, sanguis in locum quendam præter naturam affluens, bilis utraque quam calor immodicus adusserit, atque omnis adeo putris humor et naturæ molestus, crudus dicitur. Secundum eam Hippocr. etiam in l. Περὶ διαίτης ὀξέων, cruda tum a capite tum a thorace attrahi biliola dixit. Ab hoc autem et morbus ipse crudus nominatur, quamdiu sc. noxius humor resistit naturæ conanti ipsum mitificare, et in meliorem statum reducere. Hæc ille inter alia, qui hanc postremam signif. universaliorem etiam esse ait, priorem vero, propriam. Apud eosdem Medicos ὠμὴ λύσις, s. comp. nomine Ὠμήλυσις, Farina hordeacea dicta, quasi Cruda farina, ad differentiam polentæ quæ torretur. Verum Lat. Interprr. Crudam omittunt, lectori id intelligendum relinquentes. Ac quanquam id nomen commune sit omnis farinæ, attamen κατ' ἐξοχὴν de hordeacea intelligitur : cui aliquando ex superabundanti additur κριθίνη, diciturque ὠμήλυσις κριθίνη. Quod si aliis farinis id nomen aptatur, tunc apponitur frugis nomen, ut πυρίνη ὠμήλυσις, ἢ λινοσπέρμου. Ita Gorr. Galenus quoque in Lex. Hippocr. [p. 600] ὠμήλυσιν esse dicit τὰ ἀπὸ τῶν ἀφρύκτων κριθῶν ἄλφιτά τε καὶ ἄλευρα : nam τὸ οἷον ὠμὸν ἄλευρον proprie nominari secundum quosdam ὠμήλυσιν, abusive vero etiam omnem aliam farinam. [Ὠμήλυσιν autem usurpat Hippocr. p. 570, 4; 597, 39; 610, 16; 667, 21; 669, 37. Rursus p. 471, 19, ad tonsillas ὠμήλυσιν in vino et oleo coctam tepidam, foris qua parte tumor est, in cataplasmate adhibet, et in hypoglosside (ibid. 26) cataplasmate ad tumorem apponit. Rursus p. 667, 14, ὠμήλυσιν κριθῶν in fluore mulierum rubro propinat. Sic interdum ὠμήλυσις κριθίνη dicitur Galen. 2 Κατὰ τόπ. p. 182, 35, Hordeacea cruda farina. Interdum etiam de omni cruda farina affertur, huicque adjicitur farinæ genus, ut ὠμήλυσις κριθίνη aut διὰ κριθίνου ἀλεύρου, ἢ λινοσπέρμου, ἢ τήλεως, ut lib. 5 Κατὰ τόπ. c. 9, et 6, c. 3. Est vero ὠμήλυσις Cruda hordeacea

farina per se nulla re alia ammixta, nisi ea ipsa certis vocibus exprimatur, ut interdum vinum aut oleum additur. Ideoque non satis ratum est quod ab auctore Medici scribitur p. 380, 46, ὠμήλυσιν vocari antiquis cataplasma ex hordeacea farina cruda hydrelæo cocta. Nam et Galen. lib. 5 Κατὰ τόπ. c. 9, ad dolores dentium ex Archigene epithemata conducere scribit, διὰ τῶν χωρὶς ὑδάτων, ὡς τὰ δι' ὠμῆς λύσεως, εἴτε χριθίνης, εἴ τε λινοσπέρμου. Ὠμήλυσιν exponit Hesych. τὸ χρίθινον ἄλευρον καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ κατάπλασμα. Absyrtus (Hippiatr. p. 295) ὠμήλυσιν esse scribit mixtionem quandam ex farinis fœnigræci, seminis lini et hordei æquali pondere confarctis. (Sic Vegetius quoque 2, 54, 3.) Cæl. Aurel. Acut. 2, 24 et 37, interdum simplicis pollinis aut panis infusi cataplasma, interdum pollines aqua solutos, a Græcis ὠμήλυσιν vocari scribit. Scribitur autem ὠμήλυσις aut ὠμὴ λύσις separatis dictionibus. Foes.] Utitur autem tam composito quam disjuncto Diosc., ut 3, 29, de abrotono : Διαφορεῖ καὶ φύματα μετὰ ὠμῆς λύσεως λεῖον ἕψηθέν, Tritum cum farina hordeacea decoctumque tubercula discutit. Alibi, Τὰ δι' ὠμῆς λύσεως μαλάγματα, Quæ confecta sunt ex hordei farina. Id. 2 : Εἰς τὰς ὠμηλύσεις μίγνυται, Cum hordeacea farina cataplasmati miscetur. Itidem Galenus, ut Κατὰ τόπους 4 : Ὠμηλύσει χριθίνῃ ἢ πυρίνῃ ἐν γλυκεῖ ἑψημένῃ, Crudæ farinæ hordeaceæ aut triticeæ in passo coctæ. Et 6, 3 : Καὶ ὠμὴν λύσιν ἐπιθετέον, τὴν διὰ χριθίνου ἀλεύρου ἢ διὰ λινοσπέρμου, ἢ τήλεως, ἢ καὶ μίγμα ἐκ τούτων. [Geopon. 18, 19, 9 : Ἔστι δὲ ὠμήλυσις τὸ ἄλευρον τὸ ἀπὸ τῶν κριθῶν μὴ πεφρυγμένων γινόμενον. Ὠμῆς λύσεως ib. 14, 7, 7 et 19, 2; ὠμῇ λύσει 14, 24, 6; ὠμὴν λύσιν 17, 23, 3.] Jocose Aristoph. Eq. [260] : Κἀποσυκάζεις πιέζων τοὺς ὑπευθύνους, σκοπῶν Ὅστις αὐτῶν ὠμός ἐστιν, ἢ πέπων [ἢ μὴ πέπων, Quinam ex ipsis crudus adhuc sit, quive maturus aut immaturus. Ubi schol. exp. ἄωρος. Hom. vero et ὠμὸν γῆρας dixit τὸ παρὰ καιρὸν ἐπελθόν τινι κατ' ἄωρον πέπανσιν, teste Eust. : quemadmodum schol. quoque Homeri Od. O, [356] : Ἧκαχ' ἀποφθιμένῃ, καὶ ἐν ὠμῷ γήραϊ θῆκεν, exp. πρὸ ὥρας γηράσαι ἐποίησε διὰ τὴν λύπην, Intempestive s. Ante tempus senem reddidit : metaph. a fructibus qui decerpuntur ante tempus, crudi adhuc et immaturi. [Hesych. : Ὠμῷ· τῷ παρὰ καιρὸν γινομένῳ. Ὠμῷ γήραϊ· τῷ πρὸ τῆς ὥρας γηράσκοντι.] Sic Hesiod. Op. [705] : Ἥ τ' ἄνδρα καὶ ἴφθιμόν περ ἐόντα Εὖει ἄτερ δαλοῦ καὶ ὠμῷ γήραϊ δῶκεν. [Conf. Virg. Æn. 6, 304 : « Cruda deo viridisque senectus. »]

‖ Porro ut fructus proprie ὠμοὶ dicuntur Qui sole nondum sunt cocti, sed duri adhuc crudique ac nondum mites, ita homo quispiam metaph. itidem qui Immitis est, Durus, Cujus cor nullis precibus mollitur, Rigidus : ὁ στερρὸς καὶ ἀνένδοτος, ὁ σκληρός. [Sic Xenoph. Mem. 3, 1, 6 : Στρατηγὸν εἶναι χρὴ φιλόφρονά τε καὶ ὠμόν. Lucian. D. mer. 4, 4 : Φαρμακὶς Σύρα τὸ γένος, ὠμὴ ἔτι καὶ συμπεπηγυῖα.] Item Sævus, Inhumanus, Crudelis. [Hesych. : Ὠμός· ἀπάνθρωπος, ἀπηνής. Æsch. Agam. 1045 : Ὠμοί τε δούλοις πάντα. Soph. Ant. 471 : Δηλοῖ τὸ γέννημ' ὠμὸν ἐξ ὠμοῦ πατρὸς τῆς παιδός· OEd. T. 828 : Ὠμοῦ δαίμονος. Eur. Hec. 359 : Δεσποτῶν ὠμῶν φρένας· Hipp. 1264 : Οὐκ ὠμὸς ἐς σὸν παῖδα δυστυχοῦντ' ἔσῃ. Plato Leg. 7, p. 823, E : Θηρευτὰς ὠμοὺς καὶ ἀνόμους. Axioch. p. 369, A : Δῆμος ... ὠμὸν, βάσκανον, ἀπαίδευτον.] Xenoph. [Anab. 2, 6, 12 : Χαλεπὸς καὶ ὠμὸς ἦν·] Cyrop. 4, p. 62 [c. 5, 9] : Λέγεται ὠμὸς εἶναι καὶ ἀγνώμων. [Demosth. p. 546, 2 : Τὸν οὕτως ὠμὸν, τὸν οὕτως ἀγνώμονα· 298 extr. : Ὠμότερος συκοφάντης. Ὠμότατος καὶ πανουργότατος Lucian. D. mort. 12, 6.] Plutarch. De virt. mor. : Ὁ δὲ δίκαιος, οὐκ ὠμὸς οὐδὲ πικρὸς ἔσται. [Dionys. A. R. 6, 51 : Ὠμὸς τὸν τρόπον. Ψυχὴ ap. Plat. Leg. 4, p. 718, B : Μὴ παντάπασιν ὠμῆς ψυχῆς λαβόμενα. Φρόνημα ap. Æsch. Sept. 536, de Parthenopæo : Ὠμὸν, οὔτι παρθένων ἐπώνυμον, φρόνημα. Ὀργὴ id. Suppl. 187 : Ὠμῇ ξὺν ὀργῇ.] Itidem vero res aliqua ὠμὴ dicitur. [Soph. Aj. 548 : Ὠμοῖς ἐν νόμοις πατρός.] Thucyd. 3, [36] : Ὠμὸν τὸ βούλευμα καὶ μέγα ἐγνῶσθαι. Plutarch. Alex. [c. 13] : Εἴτε μέστὸς ὢν ἤδη τὸν θυμὸν, εἴτε ἐπιεικὲς ἔργον ὠμοτάτῳ καὶ σκυθρωποτάτῳ παραβαλεῖν βουλόμενος· Pericle [c. 10], Πάθος ὠμὸν ὧδε καὶ θηριῶδες. [Demosth. p. 542 extr. : Τί πάθὼν οὕτως ὠμὸν ...] Rursum [Thuc. 3, p. 109 [c. 31] : Οὕτως ὠμὴ στάσις προὐχώρησε. [Τὰ ὠμὰ Eur. Iph. A. 913 : Τὰ δ' Ἀγαμέμνονος κλύεις ὠμὰ καὶ πάντολμα. Plato Crat. p. 395, B : Ἃ πρὸς τὸν Θυέστην ὡς ὠμὰ διεπράττετο· Ep. 1, p. 309, A : Τῶν ὠμοτέρων οὐδὲν ... πεπρᾶχθαι.]

[Ὠμόσαρκος, ὁ, ἡ, Crudus. Georg. Pisid. Hexaem. 1454 : Ὠμ. κρέας. Hase.]

[Ὠμοσῖτία, ἡ, Cruditas ciborum.]

[Ὠμόσῖτος, ὁ, ἡ, Qui crudis utitur cibis, Qui crudis vescitur, ὁ ὠμὰ σιτούμενος. I. q. ὠμοβόρος et ὠμοφάγος. [Æsch. Sept. 541 : Σφὶγξ ὠμ. Eur. Bacch. 338 : Ὠμόσιτοι σκύλακες· Phœn. 1032 : Χαλαῖσιν ὠμ. Passive Lycophr. 654 : Ὠμόσιτα δαιδαλωμένους.]

Ὠμοσπάρακτος, ὁ, ἡ, Qui crudus adhuc discerpitur et laniatur. Ap. Aristoph. Eq. [345] Cleonymus [Cleon] ait coquo, Ὠμοσπάρακτον παραλαβὼν, μεταχειρίσαιο χρηστῶς· ubi schol. exp. ἀδιάθετον καὶ ὠμὸν, νεοσπάρακτον. [Ὠμοσπάρακτα ἐσθίειν, schol. Apoll. Rh. 1, 636. Ὠμοδάϊκτα per ὠμοσπάρακτα exp. Hesych.]

Ὠμοτάριχος, ὁ, Salsamentum crudum, [Cetum crudum, Gl.] ὠμὸν τάριχος. Alexis ap. Athen. [3, p. 117, C] : Ἔστ' ὠμοτάριχος πέντε χαλκῶν. Qui paulo ante dixerat, Τάριχός ἐστι πρῶτον ὡραῖον τοδί, Ὀβολοῦ μόνου τοῦτ' ἔστι. Apud Eund. [p. 135, A] ex Matrone : Ὠμοτάριχον ἐῶν χαίρειν, Φοινίκιον ὄψον. Diosc. 2, 32 : Ὁ δὲ ὠμοτάριχος λεγόμενος, σάρξ ἐστι θύννου τεταριχευμένου, Ruell. Conditanei thynni caro, quam Omotarichon vocant. [Sim. Seth. ap. Daremberg. *Notices des manuscr. médicaux* part. 1, p. 164. Mascul. Oribas. t. 1, p. 157, 2 : Αὐχὴν μὲν γὰρ αὐτῶν (θύννων) γίνεται ὠμοτάριχος· vertit Daremberg., *une salaison incomplète*. Hase.] Dicitur et Ὠμοτάριχον neutro genere, Athen. [3, p. 121, B] : Τὸ δὲ ὠμοτάριχον, φησὶν ὁ Δίφιλος, κήτημά τινες λέγουσι.

Ὠμότης, ητος, ἡ, Cruditas [Theophr. Περὶ κόπων § 4, p. 801 : Πότερον κόπος ταῦτα ἢ ὠμότης ἢ διάθεσις;] : quam Aristot. Meteor. 4, [3] definiens, esse ait ἀπεψίαν τῆς ἐν τῷ περικαρπίῳ τροφῆς : est enim eo auctore species τῆς ἀπεψίας, contraria τῇ πεπάνσει : quæ ἀπεψία non est aliud quam humor fructuum indefinitus. Facit autem ὠμότητα duplicem, πνευματικὴν et ὑδατώδη, pro rerum sc. quæ coquuntur differentiis : potest vero et ex utrisque mixta esse : et provenit ob defectum caloris nativi, aut ejus quod in fructu coqui debet, immensam copiam. Verum, ut Idem ait, quemadmodum ἡ πέπανσις, sic etiam ἡ ὠμότης, multipliciter dicitur. Nam et alvi excrementa et urinæ et catarrhi ὠμοὶ dicuntur, quod a proprio calore non vincantur neque consistant. Sed et testa et fictile etiam dicuntur cruda, quod ab externo calore non sint evicta. Gorr. Diosc. 3, 1, de agarico : Ποιοῦν πρός τε στρόφους καὶ ὠμότητας. Sic Plutarch. Symp. 4 [p. 661, B] : Ἐπισφαλῆ πρὸς τὰς νόσους ἐστὶ, καὶ ῥᾳδίως ταῖς ὠμότησιν ἁλίσκεται, Et facile in cruditates incidunt. [Geopon. 8, 21, 4 : Χρῶ τῷ ἀψινθίτῃ ... πρὸς τὰς ὠμότητας καὶ στομάχου πόνον.] ‖ Crudelitas, Sævitia, ἀπηνότης [ut exponit Hesych.], oppositam habens τὴν πραότητα. [Eur. Ion. 47 : Οἴκτῳ δ' ἀφῆκεν ὠμότητα. Xen. Cyrop. 4, 5, 19 : Εἰδότες τὴν ὠμότητα αὐτοῦ.] Isocr. Panath. [p. 257, D] : Θηρίων τῶν ἀγριωτάτων καὶ πλείστης ὠμότητος μεστῶν. [Id. p. 64, A : Εἰς τοῦτο ὠμότητος ἅπαντας ἡμᾶς κατέστησαν· et De antid. § 321, p. 454 ed. Oxon. Demades p. 179, 4 : Τῇ ὠμ. τῶν κατηγόρων. Diodor. 4, 45 : Ἀμφοτέρους διενεγκεῖν ὠμότητι.] Phalar. Ep. ad Athen. : Κινδυνεύετε πανδημεὶ πικροτάτην ὀφλῆσαι ὠμότητα, In acerbissimæ crudelitatis crimen incurrere. Demosth. [p. 289, 9] : Ἐπὶ πολὺ προάγει τῇ τε βίᾳ καὶ ὠμότητι, Magnopere in violentiam crudelitatemque evadit. [Ὠμ. καὶ συκοφαντία id. p. 317, 25; ὠμ. καὶ πονηρία p. 490, 5. Polyb. 9, 26, 8 : Οἱ μὲν ἀσέβειαν, οἱ δ' ὠμότητα κατεγίνωσκον. Cum πικρία conjunxit Plutarch. V. Mar. c. 46 et Mor. p. 170, C; cum ὕβρις ib. p. 60, A, et Lucian. D. mort. 10, 4.] Et Clearch. ap. Athen. 9, [p. 396, F] scribit Phalarin εἰς τοῦτο ὠμότητος ἐλάσαι ὡς γαλαθηνὰ θοινᾶσθαι βρέφη. Ap. Plutarch. vero Περὶ ἀοργησίας [p. 456, F] quidam τὴν ὠμότητα, μεγαλουργίαν, καὶ τὸ δυσπαραίτητον, εὐτονίαν, καὶ μισοπονηρίαν, τὸ δύσκολον οὐκ ὀρθῶς τίθενται. [Lucian. Phal. 1 c. 6 : Τὴν κατὰ τῶν ἀσεβούντων ὠμ.

Catapl. 26 : Ἁπάσῃ ὠμ. ἐχρήσατο. Plur. idem V. H. 1, 13 : Ἀνθρώπων ὠμότητες· et Stob. Ecl. phys. 2, p. 1052.]

Ὠμοτοκέω, Crudum partum edo, Fœtum immaturum pario, Abortum facio. [Mœris p. 62 : Ἀμβλίσκειν Ἀττικοί· ὠμοτοκεῖν Ἕλληνες. Dionys. A. R. 9, 40 : Ὠμοτοκοῦσαι καὶ νεκρὰ τίκτουσαι.] Constant. Cæs. Geopon. 5, [48, 3] : Γυναικὸς τρίχας θυμιάσας, τὰς ὠμοτοκούσας θεραπεύσεις. Utitur et Aetius 16, 46. [Pseudo-Moschion De passs. mul. p. 237, 11 : Ταῖς ὠμοτοκούσαις καὶ μὴ τελεσφορούσαις τὰ ἔμβρυα. Hase.] Itidemque Job. 21, [10] legitur ὠμοτόκησε [quod per ἐδυστόκησεν exp. Hesych.] pro Abortivit, s. Abortavit [Manetho 2, 288; 6, 289.]

[Ὠμοτοκία, ἡ, Abortus. Ptolem. Tetrab. p. 149.]

Ὠμοτόκος, ὁ, ἡ, Crudum adhuc partum edens, Partum ante maturitatem edens, Crudipara. [Ὠμ. λέαινα Callim. H. in Cer. 53; ὠμ. ὠδῖνες id. H. in Del. 120. Manetho 1, 191; 6, 245; στείρας ἢ ὠμοτόκους παρακοίτις 3, 150; ὠμ. γαστὴρ Tryphiod. 555.] Epigr. [Philippi Auth. Pal. 9, 561] in vitem : Ὡς ἀπὸ ῥίζης Κλήματος ὠμοτόκου βλαστὸν ὅλον θερίσῃς, Ut germen crudipari palmitis totum radicitus excidas : ὠμοτόκον autem vocat κλῆμα ἀμπέλου ἀγριάδος, quoniam τοὺς ὀμφακορᾶγας ἐγείνατο τοὺς ἀπεπάντους Βότρυας, οἳ στυφελὴν ἐξέχεον σταγόνα.

Ὠμοτομέω, Seco, Incido adhuc crudum, Crudum necdum maturum seco. Paul. Ægin. 6, 34 : Ὠμοτομοῦμεν τὰ ἀποστήματα, Crudos abscessus secamus. Et rursum, Ἀποστήματα πρὸ τῆς τελείας πεπάνσεως ὠμοτομεῖν Ἱπποκράτης παρακελεύεται. Unde θετικὸν adv. Ὠμοτομητέον, [Archigenes] ap. Galen. 3 τῶν Κατὰ τόπους [p. 199, 44 ed. Bas.], Crudum necdum maturum secandum est.

Ὠμότομος, ὁ, ἡ, Qui sectus s. cæsus fuit, quum adhuc crudus aut immaturus esset.

Ὠμοτρῑβής, ὁ, ἡ, Qui tritus et contusus fuit, quum adhuc crudus esset : ὠμ. ἔλαιον, Oleum expressum ex olivis quæ crudæ adhuc tritæ et tusæ fuerunt; solent enim teri tudicula antequam ex eis olivum exprimatur. [Theophr. De odor. § 15, p. 737 : Τῷ ἐκ τῶν ἐλαιῶν μάλιστα χρῶνται τῷ ὠμοτριβεῖ τῆς φαυλίας· δοκεῖ γὰρ ἀλιπέστατον ἔχειν καὶ λεπτότατον· καὶ τούτῳ νέῳ καὶ μὴ παλαιῷ.] Diosc. 1, 29 : Ἔλαιον πρὸς τὴν ἐν ὑγείᾳ χρῆσιν ἄριστον τὸ ὠμοτριβές, ὃ καὶ ὀμφάκινον καλεῖται, Oleum quod ex immaturis olivis exprimitur, ad multos usus recte valentibus accommodatissimum : etiam omphacinum id appellatur. [Sic etiam Galen. vol. 4, p. 429. Geopon. 9, 3, 3. Latini de re rustica scriptores *acerbum* dixerunt : v. Niclas. ad l. Geopon. Theoph. Nonn. c. 147, vol. 1, p. 456 : Ἀλείφειν τὴν κεφαλὴν ὠμοτριβὲς ἔλαιον. G. D. It. ἔλ. ὠμ. Oribas. t. 2, p. 200, 10; 510, 2; 629, 4; t. 3, p. 114, 6; 563, 2. Vertit Daremberg., *l'huile d'olives vertes*. Hase.]

Ὠμοτύραννος, ὁ, Crudelis tyrannus. 2 Maccab. [c. 7, 27. De diabolo, Method. Conviv. virg. p. 259. Boiss.]

[Ὠμόϋπνος, ὁ, ἡ, Cujus somnus nondum ad maturitatem pervenit, Semisomnis. Eupolis ap. Zonar. Lex. p. 605 : Οἰμώξει μακρὰ, ὁτιή μ' ἀνίστης ὠμόϋπνον. Philostr. V. Apoll. 8, 31, p. 371 : Μειράκιον ὥσπερ ἐμμανὲς ἀναπηδῆσαν ὠμόϋπνον. Const. Manass. Chron. 5301 : Βλέφαρον ὠμόϋπνον σπῶν.]

[Ὠμοφαγέω, Cruda voro. Geopon. 19, 2, 13. Angl. Porphyr. De abst. p. 23, 2. Oribas. t. 1, p. 181, 10 : Τῶν ὠμοφαγούντων θηρίων. Arrian. Ind. 28, 1 : Οὐκ ὠμοφαγέοντες· 7, 4 : Σιτέεσθαι δὲ καὶ τῶν θηρίων ὠμοφαγέοντας. Hase.]

Ὠμοφᾰγία, ἡ, Crudorum voratio, Crudis vesci s. victitare. [Plutarch. Mor. p. 417, C : Ὠμοφαγίαι καὶ διασπασμοί. « Clem. Al. Paræn. p. 9 : Διόνυσον μαινόλην ὀργιάζουσι Βάκχαι, ὠμοφαγίᾳ τὴν ἱερομανίαν ἄγοντες. Arnob. Adv. Gentes 5 : *Bacchanalia quibus nomen omophagiis Græcum est.* » Suicer. Theodoret. Gr. aff. cur. p. 374, 11; 375, 5 et 13 Gaisford. Euseb. Præp. ev. p. 62, B; 185, C; 186, A. Julian. Imp. p. 193, B : Τὴν ὠμ. βδελύττεσθε. De ὠμοφαγίᾳ solitariorum Thebaidis, fas non putantium gustare ὃ διὰ πυρὸς διῄει, ἐκτὸς ἄρτου, Pallad. Hist. Laus. p. 914, E. Hase.]

Ὠμοφάγος, ὁ, ἡ, Crudivorus, Crudis cibis vescens, i. q. ὠμόσιτος. Hom. Il. E, [782, H, 256] et O, [592] : Λείουσιν ἐοικότες ὠμοφάγοισι, Crudivoris leonibus. Il, [157] : Λύκοι ὣς ὠμοφάγοι, τοῖσίν τε περὶ φρένας ἄσπετος ἀλκή. [Ὠμ. θῶες Λ, 479; θῆρες H. in Ven. 124. Τὰ ὠμοφάγα (ζῷα) Aristot. H. A. 9, 1. Diodor. 1, 84.] Gaza ap. Aristot. vertit Carnivorus. Exp. etiam Sanguinarius. [De Cyclopibus et Centauris ap. Theognin 542, Lucian. D. mor. 1, 5, V. H. 1, 3, Bacch. 2. Gentes ὠμ. ap. Thucyd. 3, 94, Lucian. V. H. 1, 35. Inferi ap. Julian. Auth. Pal. 7, 601 : Ὠμοφάγων χεῖμα τὸ νερτερίων. Hesych. : Ὠμοφάγους δαῖτας· τοὺς τὰ ὠμὰ κρέα μερίζοντας καὶ ἐσθίοντας. Quæ gl. sumta ex Euripidis Cretens. (ap. Porphyr. De abstin. 4, 19, ubi τὰς ὠμ. δ. τελέσας). Ὠμ. χάριν dixit Bacch. 139. De cibo crudo Xenocr. p. 179 ed. Cor. ă]

[Ὠμόφαξ etymologiæ caussa fictum ap. Suidam s. v. Ὄμφαξ.]

[Ὠμοφορέω, Humeris porto. Joseph. A. J. 3, 7, 2. Dionys. Alex. ap. Euseb. H. E. 7, 22. « Concil. CPlit. oct. can. 14. Pseudo-Chrysost. t. 9, p. 929, D : Ὠμοφορῶ, τεκτονεύω, σφυροκοπῶ. » Hase.]

[Ὠμοφόριον, τὸ, Velum quo caput et humeros tegebant mulieres. Lexicon Ms. in cod. Regio 2062 : Ὠμόλινον, τὸ ἐπὶ τῶν ὤμων ὠμοφόριον. Lexicon Cyrilli : Ὠμοφόριον, ὠμόλινον ἐπὶ τῶν ὤμων. Palladius Hist. Laus. c. 138 : Ἱμάτιον καινὸν ἢ ὠμ. Codinus in Orig. Cpol. c. 104, de S. Anna : Τὸ ἅγιον αὐτῆς σῶμα καὶ τὸ ὠμ. Leo gramm. in Michaele p. 463 : Τὸ ἅγιον τῆς θεοτόκου ὠμ. || Humerale, ornamentum episcoporum, longa scilicet fascia collum primo involvens, deinde a collo per medium dorsum et pectus longe infra genua descendens, crucibus intexta. ... Isidor. Pelus. Epist. 1, 136 : Τὸ ἐπισκόπου ὠμ. ἐξ ἐρέας ὂν, ἀλλ' οὐ λίνου. ... De patriarcharum vero omophoriis agunt passim scriptores. V. Palladium in Vita Chrysost. p. 54, Georgius Cedr. locis pluribus, Euchologium p. 292, 304. Hæc et alia Ducang. Germanum Hist. eccles. p. 150 addit Suicer. : Τὸ ὠμ. ἐστὶ τοῦ ἀρχιερέως κατὰ τὴν στολὴν τοῦ Ἀαρὼν, ἥνπερ ἐφόρουν οἱ ἐν νόμῳ ἀρχιερεῖς, σουδαρίοις μακροῖς τὸν εὐώνυμον ὦμον περιτιθέντες, κατὰ τὸν ζυγὸν τῶν ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ· etc. Alia voc. exempla Boiss. et Kallius attulerunt, Jo. Damasc. Ep. p. 124 (in Combef. Origg. Const.); auctor ap. Phot. cod. 256, Nicet. Paphl. Laud. S. Eustath. p. 213, 220, Const. Manass. ap. Fabr. B. Gr. vol. 6, p. 5, Clem. Epit. De gest. Petr. s. 125. Κρήδεμνον per ὠμ. exponit schol. cod. Leid. Hom. Il. X, 470.]

Ὠμοφόρος, ὁ, ἡ, Qui humeris gestat s. bajulat, ὁ ἐπὶ τῶν ὤμων φέρων. [Epiphan. vol. 1, p. 639, D : Τῶν τοῦ ὠμ. ὤμων· et 643, B, C, et alibi. G. D. Hesych. t. 1, col. 602 Albert. : Ἄτλαντα, ὠμοφόρον· pro quo Salmas. conjiciebat οὐρανοφόρον, sine causa. Hase.]

[Ὠμοφροσύνη, ἡ, Crudelitas animi. Boeth. Planud. 4 Metr. 4, 10, p. 47. Osann.]

Ὠμόφρων, ὁ, ἡ, Qui crudeli mente est, ὠμόθυμος, σκληρογνώμων. [Æsch. Cho. 421 : Λύκος ὠμ. Sept. 730 : Κτεάνων χρηματοδαίτας πικρὸς ὠμ. σίδαρος. Soph. Ph. 194 : Τῆς ὠμ. Χρύσης. Πατὴρ ὠμ. Fr. 971; μήτηρ Eur. El. 27; ἄναξ Hel. 506; φύλαξ Phœn. 662; Ἄρης El. 1260; Κένταυρος Lycophr. 1203.] Soph. [Aj. 931] : Ἀνεστέναζες ὠμόφρων, Immiti pectore tollebas gemitus. [Joseph. Macc. 9, 15. || Adverb. Ὠμοφρόνως Æsch. Pers. 911 : Ὠμ. δαίμων ἐνέβη.]

[Ὠμοχάραξ, κος, ἡ. V. Ὦμος, in fine.]

Ὠμοχάρων, ωνος, ὁ, Crudelis Charon, Epigr. [Alcæi Anth. Pal. 11, 12, ubi nunc recta scriptura οἰνοχάρων restituta ex cod. Pal.]

[Ὠμοχειρούργητος, ὁ, ἡ. Stephanus schol. in Hippocr. p. 180 ed. Dietz. : Ἡνίκα θελήσωμεν ὠμοχειρούργητον ποιῆσαι τὴν χειρουργίαν ἐπὶ τῶν ἀποστημάτων, i. e. Abscessum findere nondum maturatum. Osann.]

[Ὠμόω, cujus pass. Ὠμόομαι, Crudesco, Gl.]

[Ὠμὺς scriptura vitiosa. V. vol. 5, p. 1308, B.]

[Ὠμφύνω vitiose pro ὀμφύνω, quod v.]

Ὠμῶς, Crudeliter, Sæve. [Xen. De vect. 5, 6 : Ὠμ. ἄγαν προστατεύειν. Isocr. p. 390, D : Οὕτως ὠμ. καὶ σχετλίως εἶχεν. Demosth. p. 753, 13 : Τοὺς πολλοὺς ὠμ. διαχειρίζεσθαι. Diodor. 3, 53 : Ὠμ. προσενεχθῆναι τοῖς ἁλοῦσι. Lucian. De hist. conscr. c. 38 : Σφαγῇ ὠμ. γε-

νομένη. Cum ἀναιδῶς conjunxit Demosth. p. 321, 1; cum ἀγρίως Plut. Mor. p. 60, D; cum ἀπαραιτήτως Thucyd. 3, 84; cum βιαίως Diodor. 17, 5; cum παρανόμως Plut. V. Artox. c. 17; cum πικρῶς Demosth. p. 29, 2.] Unde superl. ὠμότατα, Crudelissime. [Isocr. p. 198, E: Ὠμ. πρὸς τοὺς Ἕλληνας διακείμενοι.]

[Ὥν, Ionice pro οὖν, quod v.]

[Ὼν, ἡ, urbs in Ægypto, cujus mentio in historia Mosaica occurrit, Gen. 41, 45, 50; 46, 20. Interpretes Gr. hic habent Ἡλίου πόλιν, quo ipso nos docent urbis celeberrimæ, quam scriptores Gr. Ἡλιόπολιν nuncupant, verum et antiquissimum nomen in Ægypto fuisse On. (Iidem intt. Alex., καὶ Ὼν, ἥ ἐστιν Ἡλιούπολις, Exod. 1, 11, ubi nihil ejusmodi in Cod. Hebr. Jer. 43 (in quibusdam editt. τῶν LXX cap. 1), 13, τοὺς στύλους Ἡλιουπόλεως, τοὺς ἐν Ὼν, quum in Hebr. tantum commemoretur בית שמש; Ezech. 30, 17, præbent Ἡλιουπόλεως pro אָוֶן, quod a Masorethis male punctatum scribit Michaelis, pro און, sed hoc tamen in nullo cod. Mss. se reperisse testatur de Rossi 3, p. 151. Conf. Amos. 1, 5, et ad istum l. annotatio in Misc. Obss. crit. 3, p. 36, 7. Tewat.) Retulit mihi olim M. V. La Croze, Cyrillum Alex. alicubi memoriæ prodidisse, On Ægyptiis lingua patria dici Solem. (Extat locus in Comment. ad Hos. p. 145. Testatur illic Cyrillus dicere Ægyptios Apin esse filium lunæ, progeniem vero solis, additque, Ὼν δέ ἐστι κατ' αὐτοὺς ὁ ἥλιος. Tewat.) Suspicatus autem sum, verum urbis hujus nomen Ægyptiacum fuisse ΟΥΕΙΝ vel ΟΕΙΝ, quod Lucem designat, quasi dicas urbem Lucis, i. e. Solis, vel Soli consecratam. V. plura in Panth. Ægypt. l. 2, c. 1, § 8. Jablonsk. Conjectura Jabl. se probavit viris doctis, etiam Michaeli in Suppl. ad Lex. Hebr. p. 44, 5, et Forstero in Epist. p. 30. De Heliopoli locus est valde notabilis in Ephræm Syri, in Ægypto minime hospitis, Operibus Syriacis vol. 2, p. 144, 5, sed qui tamen antiqui nominis Ægyptiaci On non meminit. Tewater.]

[Ὄναρος, ὁ, Onarus, n. pr. sacerdotis Dionysi ap. Plut. V. Thesei c. 20, ubi duo codd. Οἰνάρῳ præbent, nomen aliunde non cognitum. Ὄναρος κύριον annotavit Zonar. Lex. p. 1888.]

[Ὠνέω, de quo infra, et] Ὠνέομαι, οὖμαι, fut. ήσομαι, [Imperf. ὠνούμην, nec raro ἐωνούμην, ut ὤθουν et ἐώθουν dicitur; perf. ἐώνημαι; aor. pass. ἐωνήθην. Aor. med. ἐωνησάμην et ὠνησάμην, de quo Phryn. p. 137: Ἐωνησάμην· εἷς λόγος περὶ τοῦ ἁμαρτήματος. Ἔνθα ἂν μὴ δυνηθῇς τὸ πρίασθαι ἢ ἐπριάμην θεῖναι, ἐκεῖ τὰ ἀπὸ τοῦ ἐώνημαι τάττε· ἔνθα δ' ἂν τὰ ἀπὸ τοῦ πρίασθαι, φυλάττου θάτερον, οἷον ἐώνημαι (ἐωνούμην Lob.) οἰκίαν· ἐνταῦθα ἐγχωρεῖ τὸ ἐπριάμην· οὕτω χρήσῃ, ἐπριάμην οἰκίαν. Πάλιν, ἔτυχον ἐωνημένος (πάλιν ἐώνημαι Lob.) οἰκίαν ἢ ἀγρόν· ἐνταῦθα οὐδὲν ἐγχωρεῖ τῶν ἀπὸ τοῦ πρίασθαι· μένει τὸ ἐωνημένος (ἐώνημαι Lob.) δόκιμον. Πάλιν δεῖ λέγειν πριάμενος (ἔτυχον πριάμενος Lob.)· τὸ γὰρ ὠνησάμενος ἀδόκιμον. Οὕτως οὖν κἀπὶ τοῦ ἐωνησάμην· παρὸν γὰρ ἐπριάμην εἰπεῖν, μὴ εἴπῃς ἐωνησάμην· ὁ γὰρ τοῦτο λέγων ληρεῖ. Imperfectum ἐωνούμην (Demosth. p. 328; 987, 6, Andoc. De myst. p. 66, Xen. OEc. 20, 26) non tam contemnere Phrynichus quam alteri ἐπριάμην non præferre videtur. Nam et de perfecti usu quæ addit magis ad perspicuitatem præcepti utilia quum ad cautionem erroris, qui in perfectum non cadit, necessaria sunt. Sed omnia tela in aoristum diriguntur. Herodian. p. 453 ed. Piers.: Πρίασθαι ἐρεῖς, οὐχὶ ὠνήσασθαι· ὅπου δὲ μὴ δυνατὸν κλῖναι τὸ πρίασθαι, τότε τῷ ὠνεῖσθαι χρήσῃ, οἷον ἐπριάμην· ἐπὶ δὲ τοῦ παρακειμένου ἐώνημαι· οὐ γὰρ ἐνεχώρει ὁ παρακείμενος τὴν τοῦ πρίασθαι χρῆσιν. Turbat Helladius ap. Phot. Bibl. p. 529, 29 ed. Bekk.: Διονύσιός φησι μὴ λέγειν τοὺς Ἀττικιστὰς ὠνησάμην, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ τὸ ἐπριάμην· καίτοι καὶ ὠνεῖσθαι καὶ ὠνήσατο καὶ ὠνούμενος καὶ τὰ ἄλλα λέγοντες. Qui, nisi admodum desipit, ὠνήσεται et ἐωνημένος scripsisse volet. De scholiasta Aristoph. Pl. 7 guttam boni consilii non habeo, sed videtur in eadem qua illi sententia fuisse. (Schol. verba ad τὸν ἐωνημένον sunt: Ἀντὶ τοῦ τὸν ὠνησάμενον, ἀπὸ τοῦ ὠνοῦμαι. Λέγεται γὰρ καὶ ἡ ἐφεξῆς τοῦ ῥήματος κλίσις. Τοῦ δ' ὀνόματος τὸ πληθυντικὸν οὐκ ἔστιν ὠνησάμενοι· διὸ μεταβαλόντες αὐτὸ ἐπὶ ἑτέραν φωνὴν πριάμενοι λέγουσιν Ἀττικοί. Perverse de participio plurali ὠνησάμενοι præcipit quod in universum de aoristo præcipi debebat.) Unus Pollux 3, 26, ceteris indulgentior, ὠνήσασθαι, ἀγοράσαι, πρίασθαι eodem loco et numero habet. Neque dici potest hoc inclinamentum Atheniensium auribus insolitum fuisse, quorum in sermonibus proverbium illud ab Eupolide (ap. Athen. 6, 91) commemoratum, Χῖος δεσπότην ὠνήσατο jactabatur. Sed ab hoc si discesseris, nullum invenitur hujus temporis exemplum, cujus in locum illi, ut et Moschopulus in Sylloge s. v. Ὠνοῦμαι observat, aoristum πρίασθαι subrogarunt. (Ὠνησαίμεθα ap. Xen. Anab. 3, 1, 20 codici Etonensi illatum pro πριαίμεθα, quod est in ceteris.) Sed qui proximis post Alexandrum seculis Græce scripserunt, hoc vitio cumulati sunt, Philo in Flacc. p. 984, C, Plut. V. Niciæ c. 10 (ὠνήσατο), V. Cicer. c. 3 (ἐωνήσατο), Strabo 4, p. 188 (ὠνησαμένων), Pausan. 3, 4, 4. Luciani, Herodiani, Synesii et Heliodori locos ab Stephano et Dorvill. ad Charit. p. 547 collectos prætermitto. Lobeck. Augmentum aoristi indicativi librarii interdum ad alios modos transtulerunt, ut ἐῶσαι et ἐξεῶσαι et alia hujusmodi pro ὦσαι scripserunt. Sic Achilli Tat. 6, 3, ex libris nonnullis ἐωνησάμενος intulit Jacobs., ubi alii recte ἐωνημένος], Emo, Mercor, i. q. ἀγοράζω, πρίαμαι. [Nullum est præsens πρίαμαι, sed aoristus tantum ἐπριάμην. Verbi ὠνεῖσθαι exemplum antiquissimum est Hesiodi Op. 341: Ὄφρ' ἄλλων ὠνῇ κλῆρον. Herodot. 1, 69: Χρυσὸν ὠνέοντο... Κροῖσος δέ σφι ὠνεομένοισι ἔδωκε δωτίνην· 3, 139: Ἐπεθύμησε τῆς χλανίδος καὶ αὐτὴν προσελθὼν ὠνέετο· ὁ δὲ ... λέγει, ἐγὼ ταύτην πωλέω οὐδενὸς χρήματος. Plato Rep. 2, p. 371, B: Πωλοῦντες καὶ ὠνούμενοι· Leg. 5, p. 741, B: Τῷ ὠνεῖσθαι καὶ τῷ πωλεῖν πρὸς ἀλλήλους. Xen. Anab. 7, 2, 38: Εἴ τις σοι ἔστι θυγάτηρ, ὠνήσομαι Θρᾳκίῳ νόμῳ· Mem. 2, 7, 6: Ὠνούμενοι βαρβάρους ἀνθρώπους.] Lucianus in sua Βίων πράσει [c. 2], vel potius Mercurius: Βίον ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἄριστον καὶ γεννικόν, βίον ἐλεύθερον, τίς ὠνήσεται; Et paulo post, Βίος οὗτος ἡδύς, βίος τρισμακάριστος· τίς ἐπιθυμεῖ τρυφῆς; τίς ὠνεῖται τὸν ἀβρότατον; Ibid.: Καίτοι οὐχ εἷς, ἀλλὰ τριακόσιοι σχεδὸν ἐώνηνται κατὰ κοινὸν αὐτὸν, Emerunt ipsum in commune, s. ut communem habeant. [Ὁ ὠνούμενος, Emtor, ap. Xen. De re eq. 3, 2, Demosth. p. 309, 15, et alios plurimos. Eodem modo ὁ ἐωνημένος (ubi emtor, i. e. dominus, servi) Aristoph. Pl. 7. Ὁ ὠνησάμενος Plut. Mor. p. 242, D. Ὁ ὠνησόμενος Dinarch. p. 109, 30: Ἂν ἕλῃ τὸν ὠνησόμενον.] Synes. Ep. ad Anys.: Παρ' ὧν ἠξίωσε καὶ ἀκόντων ὃν κέκλοφεν ἵππον ὠνήσασθαι. [Usitatissimum hoc ὠνεῖσθαι παρά τινος, ut ap. Herodot. 5, 6: Ὠνέονται τὰς γυναῖκας παρὰ τῶν γονέων χρημάτων μεγάλων. Plato Leg. 8, p. 849, C: Μήτε τις πωλείτω μήτε ὠνείσθω παρὰ τοιούτου μηδεὶς μηδενός· Prot. p. 313, E: Ὠνεῖσθαι μαθήματα καὶ παρὰ Πρωταγόρου καὶ παρ' ἄλλου ὁτουοῦν. Plut. Mor. p. 171, C: Παρὰ τῶν πενήτων ὠνούμενοι παιδία. Cum ἀπὸ Achill. Tat. 5, 17: Τοσούτου γάρ με ὁ Σωσθένης ἀπὸ τῶν λῃστῶν ἐωνήσατο. Cum dativo Aristoph. Ach. 815: Ὠνήσομαί σοι (τὰ χοιρία)· Pac. 1261: Τούτῳ γ' ἐγὼ τὰ δόρατα ταῦτ' ὠνήσομαι· ubi σοι et τούτῳ dictum pro παρὰ σοῦ et παρὰ τούτου. Contra cum dativo personæ cui quid emitur Achill. Tat. 1, 14: Ἐγώ σοι τὸν φονέα, τὸν ἀνδροφόνον, ὠνησάμην. Palæph. c. 46, 3: Ἐξ ἧς ἐμπολῆς, εἴ τι ἤθελεν, ὠνεῖτο τῷ Ἡρακλεῖ. Cum ex vero et genitivo ubi locus emtionis designatur, ut ap. Xen. Hell. 7, 2, 17: Τὰ ἐπιτήδεια ἐκ Κορίνθου ὠνούμενοι.] Pretium autem et quicquid est quo emimus aliquid, modo in dativo casu ponitur, modo in gen., et quidem frequentius: et tunc ὠνέομαι reddi potest non solum Emo, sed etiam Comparo mihi, Impetro, Obtineo. Greg. Naz. In sacrum Pascha: Ὤνησαι τῷ θανάτῳ τὴν σωτηρίαν, Morte salutem eme s. redime. Theophyl. Ep. 17: Χρυσῷ τὴν νίκην ὠνήσατο. Itidem affertur [ex Eurip. Iph. A. 1170], Τἄχθιστα τοῖς φιλτάτοις ὠνούμεθα, pro Rem maxime invisam redimimus re carissima. Cum gen. [Herodot. 5, 6: Ὠνέονται ... χρημάτων μεγάλων. Eur. Hec. 360: Ὅστις ἀργύρου μ' ὠνήσεται· El. 1090: Μισθοῦ τοὺς γάμους ὠνουμένη. Xen. Cyrop. 4, 5, 42: Ἵνα ἔχητε ὅτου ὠνήσεσθε.] Lucian. in Vitarum

auctione, quam Βίων Πρᾶσιν nominat [c. 18]: Ὠνησάμην ὅσου φῆς· τἀργύριον μέντοι ἐς αὖθις καταβαλῶ. Plut. Erot. [p. 755, D]: Ὅ,τι γὰρ ἂν θελήσῃ, καὶ ψυχῆς ὠνεῖται καὶ χρημάτων καὶ δόξης. Theophyl. Ep. 38: Οἴνου καὶ τὸν Κύκλωπος ὀφθαλμὸν ὠνήσασθαι τὸν Ὀδυσσέα φασί. Demosth. Philipp. 3, [p. 123, 21]: Οὕτω δ' ἀρχαίως εἶχον, μᾶλλον δὲ πολιτικῶς, ὥστε οὐδὲ χρημάτων ὠνεῖσθαι παρ' οὐδενὸς οὐδὲν, ἀλλ' εἶναι νόμιμόν τινα καὶ προφανῆ τὸν πόλεμον. Idem paulo alia constr., Pro cor.: Ὠνεῖται παρ' αὐτῶν ὅπως μὴ ἀπίωσιν ἐκ Μακεδονίας, Pecunia ab ipsis impetrat; vel, Ab ipsis emercatur; ut Polit. vertit ap. Herodian. 6, [7, 23]: Ἐπειρᾶτο ὠνήσασθαι μᾶλλον τὰς πρὸς αὐτοὺς σπονδὰς ἢ διὰ πολέμου κινδυνεύειν, Pacem fœderaque ab illis emercari quam periclitari bello tendebat. [De hominibus qui pecunia vel aliis donis corrumpuntur, Demosth. p. 122, 21: Εἴ τις ἐν Πελοποννήσῳ τινὰς ὠνεῖται καὶ διαφθείρει (nam sic ex codd. nunc legitur pro ἢ δ.), quæ verba pariter conjuncta ap. Plut. V. Philop. c. 15: Τοὺς πονηροὺς... καταστασιάζοντας ὠνεῖσθαι καὶ διαφθείρειν. Pausan. 3, 4, 4: Τὴν ἐν Δελφοῖς πρόμαντιν ὠνήσατο. Ejusdem generis hæc sunt, Demosth. p. 96, 7: Διδόασι τὰ χρήματα οὐκ ἀντ' οὐδενὸς, ἀλλ' ὠνούμενοι μὴ ἀδικεῖσθαι· 987, 6: Οὐ τοὔνομα τῆς ἐπιτροπῆς, ἀλλὰ τὰ ἐγκλήματα ἐωνοῦντο, i. e. ut tuti essent ab litibus. Id. p. 990, 17: Ὠνούμενος τὸν κίνδυνον καὶ τὰ φύσει τούτοις ὑπάρχοντα πλεονεκτήματα, i. e. Largitionibus ab se avertens periculum. Lucian. Hermot. c. 81: Ὀλίγου δίκην ἔφυγε βιαίων, εἰ μὴ ἐγὼ ταλάντου ὠνησάμην τὸ πλημμέλημα, i. e. Nisi talentum obtulissem ei cui injuria facta erat. Nec raro de rebus dicitur quæ emi proprie dici non possunt, sed officiis præstandis, gratia vel alia quacunque via comparantur. Eur. Hel. 908: Χάριτας πονηρὰς κἀδίκους ὠνουμένη. Xen. Hier. 9, 11: Οὐκ ἔστιν ἐμπορεύματα λυσιτελέστερα ἢ ὅσα ἄνθρωποι ἄθλων ὠνοῦνται. Plut. Mor. p. 755, D, supra cit.; p. 201, D: Ἔλεγεν ὠνεῖσθαι τοῦ χρόνου τὴν ἀσφάλειαν. Demosth. p. 164, 13: Εἰ τὴν πρὸς ὑμᾶς εὔνοιαν παρὰ τούτων φαινοίμην ὠνούμενος.] At ὠνεῖσθαι τὰ τέλη non est ἀγοράζειν, sed μισθοῦσθαι, Redimere s. Conducere, ut Bud. tradit ex Interpr. Græco Demosth. [in legis formula] in Or. κατὰ Τιμοκρ. p. 298 [713, 3. Xen. De vect. 4, 19: Τέλη ὠνοῦνται παρὰ τῆς πόλεως· et ib. 20; Plut. V. Alc. c. 5; ὠνεῖσθαι τοὺς καρποὺς τῶν μοριῶν Lys. p. 108, 26; τὴν πεντηκοστὴν τοῦ σίτου ἐωνημένος Dem. p. 1353, 21; οἱ τὰ μέταλλα ἐωνημένοι p. 435, 7. V. Bœckh. ad Inscrr. vol. 1, p. 288 et OEc. civ. vol. 1, p. 152.] Passiva quoque signif. usurpatum reperitur hoc verbum, sed in aor. 1, ut ap. [Plat. Leg. 8, p. 850, A: Τὸ ὠνηθὲν ἢ πραθέν· Soph. p. 224, A: Ἔνθεν μὲν ὠνηθεῖσαν, ἑτέρωτε δὲ ... πιπρασκομένην (μουσικήν).] Xen. [Mem. 2, 7, 12]: Ἐωνήθη δ' ἔρια, Lana empta est et comparata. [De vectig. 4, 19: Ἐπειδὰν ὠνηθῇ τὰ ἀνδράποδα.] Item vero præt. ἐώνημαι poni non solum pro ἠγόρασα, sed etiam pro ἠγοράσθην, testatur Bud., afferens ἐωνημένος σῖτος ex Lysia, p. 156, 107. [Idem Or. 32, p. 906 Reisk.: Ἑκκαίδεκα δραχμῶν ἐωνημένον ἀρνίον. Isæus p. 88, 21: Οἰκίαν τρισχιλίων ὠνημένην. Dem. p. 406, 11: Ἐχθὲς ἐωνημένος ἄνθρωπος. Plato Ax. p. 366, C: Τὰ μὲν ὀμοίρου ἐωνημένα. Plut. Mor. p. 186, D: Κύνα ἐωνημένον. Plusquamperf. Aristoph. Pac. 1182: Τῷ δὲ σιτί' οὐκ ἐώνητο. Rarius præsens pass., ut ap. Plat. Phædon. p. 69, B: Ὠνούμενά τε καὶ πιπρασκόμενα. Imperf. ap. Xen. De re eq. 8, 2: Ὅτε ἐωνεῖτο ὁ ἵππος.] Verum et activi verbi Ὠνέω usus aliquis est. Hesych. enim ὠνεῖν affert pro πωλεῖν, ἀπολαύειν, Vendere, Frui. [Zonar. p. 1888: Ὠνῆσαι· ἀγοράσαι. Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 95, 25: Ἐωνηκώς· ἀντὶ τοῦ ἐωνημένος. Αυσίας κατὰ Καλλίου ἐνδείξεως.]

[Ὠνὴ, ἡ.] Sicut autem βοὴ pro βόησις dicitur, ita Ὠνὴ quoque pro ὤνησις. [Herodot. 1, 153: Ἀγορὰς κτησάμενοι ὠνῇ τε καὶ πρήσι χρέονται. Soph. fragm. 756: Ὠνὴν ἔθου καὶ πρᾶσιν, ὡς Φοῖνιξ ἀνήρ, ut ὠνὴ καὶ πρᾶσις ap. Plat. Soph. p. 223, D, Rep. 2, p. 371, D; 7, p. 525, C, Xen. De vectig. 3, 10, aliosque. Plato Prot. p. 314, A: Ἐν τῇ τῶν μαθημάτων ὠνῇ.] Plut. Coriol. [c. 14]: Ὠνὴ καὶ πρᾶσις ἐπεισῆλθε, καὶ συνεμίγη ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς ψήφοις ἀργύριον· Alcib. [c. 5]: Εἰωθότες ταῖς δευτέραις ὠναῖς χρεωλυτεῖν τὰς προτέρας. [Plur. etiam ap. Themist. Or. 21, p. 257, D: Περὶ ὠνὰς ἢ πράσεις διαψεύδεσθαι.] Et ap. Plat. Leg. [8, p. 849, B] ὠνὴν ποιεῖσθαι pro ὠνεῖσθαι, Emere. [Dem. p. 894, 27: Ὠνὴν ποιοῦμαι τῆς νεώς. Eur. Cycl. 150: Γεῦμα τὴν ὠνὴν καλεῖ.] Bud. interpr. etiam Redemptura, afferens ex Andoc. p. 13 [10, 16; 12, 28]: Ὠνὴν πριάμενος ἐκ τοῦ δημοσίου, pro τέλος: ut ὠνὴν πρίασθαι hic i. sit q. τέλος ὠνήσασθαι. [Idem p. 12, 29: Τὰς ἐπικαρπίας ἐκ τῆς ὠνῆς ἐκλέγειν. || Pretium quod venditori solvitur. Lysias p. 155, 37: Τῶν ὅπλων τὴν ὠνήν. Plut. V. Alc. c. 5: Ἐπέθηκε τῇ ὠνῇ τάλαντον. ‖Syngrapha venditionis. Inscr. Locrensis ap. Bœckh. 1756, vol. 1, p. 857: Τὰν ὠνὰν φυλάσσει Σώσανδρος Λυκίδα. Sic ib. 1710, p. 834. Plene vero 1607, p. 780: Τᾶς ὠνᾶς τὸ ἀντίγραφον φυλάσσοντι οἱ θεοκόλοι.]

Ὤνημα, τὸ, Res empta, Bud. ex Appiano. [Tit. Att. C. I. vol. 1, p. 121, n. 82, 23: Τῶμ μισθώσεων, ἀντὶ ὅτου ἂν τὰ τῶν Ἁλαιῶν ὠνήματα ᾖ μίσθωσιν [ὠνηθέν]τα. Hase.]

[Ὠνηματιαῖος, αία, αῖον, Emtitius, sine expos. positum ap. Suidam.]

[Ὠνησείω, Emturio. Dio Cass. 47, 14: Μηδένα τῶν ἄλλων μὴ ὠνησείοντα ἐς τὸ πρατήριον ἀπαντᾶν. Alibi ὠνητιᾶν dixit Dio.]

Ὤνησις, εως, ἡ, Emptio: interdum et Redemptura, ἀγόρασις. [Pollux 7, 15: Ἐν τοῖς Ἀττικοῖς ψηφίσμασιν, ἃ τοῖς ξένοις ἐπί τι μέγα ἐγράφετο, ἔστιν εὑρεῖν «εἶναι αὐτῷ καὶ οἰκείαν ὤνησιν,» ubi Bekk. οἰκίας ἐνώνησιν conjecit.] Hesych. vero ὤνησις exp. non solum ἀγορασία, Emptio, sed etiam πρᾶσις, Venditio: præterea μέμψις, Reprehensio, Incusatio: nec non ὠφέλεια, σωτηρία, Utilitas, Salus. Quas expositiones satis mirari nequeo: nam pro ὤνησις significante μέμψις, scrib. ὄνοσις, ab ὀνόσασθαι: pro eo autem quod significat ὠφέλεια, σωτηρία, reponendum ὄνησις ab ὀνήσασθαι. [Pro Emtione utitur Sim. Metaphr. Vita Chrys. p. 426, 20: Πρὸς ὤνησιν τῶν ἐπιτηδείων. Hase.]

Ὠνητέος, α, ον, Emendus. Plato Leg. [8, p. 849, C: Ὅσα πρατέα ἑκάστοις ἢ ὠνητέα.] Et ὠνητέον, Emendum, sc. ἐστί. Lucian. in Hermot. [c. 58]: Μάθοιμι ὅστις ἀμείνω τὸν οἶνον ἔχει, καὶ ὅθεν μοι ὠνητέον. [Clem. Alex. p. 255.]

Ὠνητὴς, ὁ, Emptor. [Plato Eryx. p. 394, E: Τούτου μὴ εἶναι ὠνητάς. Ex Isæo annotavit Pollux 3, 81.] Lucian. in Vitt. auct. [c. 1]: Καὶ συγκάλει ἀγαθῇ τύχῃ τοὺς ὠνητὰς ἤδη παρεῖναι πρὸς τὸ πωλητήριον. Utitur et Xen. [OEc. 2, 3] et Isæus ap. Polluc. 3, [81. Plut. V. Ages. c. 9, Cat. min. c. 36, Mor. p. 209, C. Heliodor. 2, 30: Ἄλλους ἐπιζήτει ὠνητάς. || «Conductor ædificii. Tit. Att. C. I. vol. 1, p. 140, n. 102, 10.» Hase. De redemptore metallorum inscr. ap. Bœckh. 162, vol. 1, p. 287: Ὠνη. Ἀγνόθεος, ubi Bœckh. p. 288: «Vox ὠνητὴς decurtata est, ut v. 11: Ὠν. Καλλιμέδων, etc. Ὠνεῖσθαι et πρίασθαι veteres dicebant de metallis, recentiores μισθοῦσθαι (v. Comment. de metallis Laur. in Actis Acad. Boruss. a. 1814, p. 112, 115, 116); solet autem vox ὠνητὴς præscribi redemptoris nomini, ut n. 102: Ὠνηταὶ Ἀριστοφάνης Σμικύθου, etc.]

Ὠνητιάω, Empturio, ut Varro loquitur, h. e. Emere cupio. Unde infin. ὠνητιᾶν, Suidæ ὠνήσασθαι βούλεσθαι: et particip. ὠνητιῶν, quod idem cum Hesych. exp. ἀγοραστικῶς ἔχων. [Utrumque etiam Pollux annotavit 3, 80 et 126. Dio Cass. 47, 14: Ὥστε πλείστου ὅσου ἀγοράζειν ὧν ἔχρῃζον, καὶ διὰ τοῦτο μηδ' ὠνητιᾶν ἔτι (ubi modo ὠνησείοντα præcesserat). Imperf. 73, 11: Ὠνητίων ... ὑπερβάλλοντες ἀλλήλους.]

Ὠνητικὸς, ἡ, ὸν, Propensus ad emendum, Emax, ut Varro et Ovid. loquuntur [et est in Gl. ‖Ὠνητικῶς, adv. Philo vol. 2, p. 465, 1; 468, 12. Id. ib. p. 537, 24: Πιπράσκουσι τοῖς ἔχουσιν ὠν., Emturientibus. Hase.]

Ὠνητὸς, [ἡ, ὸν, et ά, ή,] Emptus, Pretio comparatus, τιμῇ κτητός. Hom. Od. Ξ, [202]: Ἐμὲ δ' ὠνητὴ τέκε μήτηρ Παλλακὶς, Empta s. Emptitia et serva mater, ἐξ ἀγορασίας δούλη. [Soph. OEd. T. 1123: Ἦ δοῦλος οὐκ ὠν. ἀλλ' οἴκοι τραφείς· pariterque Eur. Hec. 363, et ὠν. ὑπηρέται Plato Polit. p. 289, D. Idem Leg. 8, p. 841, D: Ὠνηταῖς εἴτε ἄλλῳ ὁτῳοῦν τρόπῳ κτηταῖς (γυναιξί). Plut. V. Lyc. c. 16: Οὐκ ἐπὶ ὠνητοῖς οὐδὲ μισθίοις παιδαγωγοῖς. Ὠν. ἵππος id. V. Eum. c. 4; σῖτος

V. Coriol. c. 16. Ὠνητοὶ γάμοι Eur. Hel. 892; ὠνητὸς ἐλπὶς ib. 822; ὠν. λόγοι idem ap. Plut. Mor. p. 539, B; γέλως Plut. Mor. p. 477, D; ὠνητὴ φιλίη Agathias Anth. Plan. 80.] Item ὠνητὸς χρήμασι, Pecuniis emptus. Copiæ etiam ὠνηταὶ dicuntur Quæ pecunia et mercede comparatæ conductæque sunt, s. mercenariæ. Thuc. 1, [121]: Ὠνητὴ γὰρ Ἀθηναίων ἡ δύναμις μᾶλλον ἢ οἰκεία. ‖ Emptitius, Qui emi potest, vel etiam Venum expositus, Venalis; ut Pollux quoque [3, 127] synonymως ponit ὠνητὰ, ὤνια, ἀγοράσματα, πιπρασκόμενα. Isocr. cum gen., Ad Nic. [p. 21, B]: Καὶ δόξῃ μὲν χρήματα κτητὰ, δόξα δὲ χρημάτων οὐκ ὠνητή. [Plut. Æm. Paul. c. 12.] Itidem et Chrysost. De sacerd. ὠνητὰ χρημάτων dixit Quæ pecuniis comparari possunt. [Cum dat. Thucyd. 3, 40: Ἐλπίδα οὔτε λόγῳ πιστὴν οὔτε χρήμασιν ὠνητήν.]

[Ὠνήτωρ, ὁ, i. q. ὠνητὴς, Emtor. Thom. M. p. 653: Ὀπωρῶν ὠνήτωρ οἱ ἀγοραῖοι· σὺ δὲ ὀπωρώνης λέγε.]

[Ὠνιακὸς, ἡ, ὸν, i. q. seq., si sana lectio ap. Olympiod. Cat. in Jerem. t. 2, p. 719, F et 720, A, ubi τὰ ὠνιακά. Hase.]

[Ὠνικὸς, ἡ, ὸν, Emtitius, Ad emtionem pertinens, Pseudo-Chrys. Serm. 88, vol. 7, p. 515. Seager.]

Ὤνιος, [ία, ιον, et] ὁ, ἡ, Emptoribus expositus, Venalis. [Mœris p. 423: Ὤνιος Ἀττικοὶ, πράσιμος Ἕλληνες. Hesych.: Ὤνια· τὰ πράσιμα, (ἀγοραστὰ addit Suidas). Ὠνίου· πρασίμου, ἀγοραστοῦ. Suidas: Ὠνίους· ἀγοραστοὺς, ἢ τιμίους. Epicharm. ap. Athen 7, p. 282, E: Ἕλοψ ὤνιος. Aristoph. Ach. 758: Πῶς (i. e. πόσου) ὁ σῖτος ὤνιος; et Eq. 480: Πῶς ὁ τυρὸς ἐν Βοιωτοῖς ὤνιος. Plato Leg. 8, p. 848, A: Ὤνιον ἔστω. Xenoph. Hell. 3, 4, 17: Ἀγορὰ μεστὴ ὅπλων καὶ ἵππων ὠνίων. Isæus p. 58, 22: Οὗ ὁ οἶνος ὤνιος. Dem. p. 598, 8: Ὁρόβους ἴστε ὄντας ὠνίους.] Lucian. in Nigr. [c. 25]: Τὴν ἀρετὴν ὤνιον ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς προτιθέντων. Herodian. 8, [6, 6]: Προὔθεσάν τε ὑπὲρ τῶν τειχῶν ἀγορὰν ὤνιον, παρέχοντες πάντων τῶν ἐπιτηδείων ἀφθονίαν· 2, [6, 7] de militibus prætorianis: Προεκήρυττον ὤνιον τὴν βασιλείαν. Plutarch. Symp. 5 [p. 680, E]: Οἰκέτας ἐκεῖθεν ὠνίους ἐξάγοντες. [Ὤνιόν τι ἄγειν idem V. Crassi c. 8, Alex. c. 6; κομίζειν Mor. p. 173, C; παρέχειν p. 193, D.] Ubi ut sunt οἰκέται ὤνιοι, sic et ap. Synes. Ep. 130, ὤνιος ἄνθρωπος, Venalis homo; et 59, γλῶττα ὤνιος, Lingua venalis. [Dinarch. p. 92, 37: Τοῦ στρατηγοῦ αὐτῶν ὠνίου ὄντος. Plutarch. V. Cat. min. c. 21: Τὰς ὑπατικὰς ἀρχαιρεσίας ὁρῶν ὠνίους οὔσας· V. Bruti c. 23: Ὠνίων τῶν στρατοπέδων ὥσπερ ὑπὸ κήρυκι προτιθεμένων. Τὴν πατρίδα ὤνιον ποιεῖν V. Sullæ c. 12; τὴν ἀρχὴν V. Pomp. c. 44. Ὤνιοι δικασταὶ Ælian. ap. Suidam s. v. Ὠνίους.] Quemadmodum vero aliquid ὤνιον προτιθέναι vel παρέχειν, ita ἀποδίδοσθαι, dicitur, ut ap. Suid. quædam Οὐ προσεῖτο τὴν δόσιν, ἑταιρικὸν φάσκουσα εἶναι τὸ μίσθωμα, τὸ ἑαυτὴν παραβαλεῖν ἀνδρὶ ἀγνῶτι, καὶ ὥσπερ ὤνιον τὸ κάλλος ἀποδόσθαι, Meretricium esse quæstum dicens homini ignoto sese indulgere, et tanquam venalem formam pretio addicere. Bud. [Procop. B. Pers. 2, 12: Εἰ μὴ τὴν σωτηρίαν ὤνιον κτήσονται τὰ λύτρα διδόντες. Menander Exc. Hist. p. 297: Παρ' αὐτοὺς ὤνιον ἀποκομίζειν τὴν μέταξαν. Quos locos Suidas attulit.] Interdum cum dat. vel gen. ponitur pro ὠνητὸς, Qui emitur vel emi potest, Venalis, ut quum Apollon. in Epist. dicit ὤνιος χρημάτων, Qui pecuniis emitur, Pecunia venalis. Sic Æschin. [p. 76, 27]: Αἵματός ἐστιν ἡ ἀρετὴ ὠνία. Aristot. Rhet. 2, [c. 16]: Ὁ γὰρ πλοῦτος οἷον τιμή τις ἐστὶ τῆς ἀξίας τῶν ἄλλων· διὸ φαίνεται πάντα ὤνια εἶναι αὐτοῦ. [Plutarch. V. Anton. c. 45: Λέγεται χοῖνιξ Ἀττικὴ πυρῶν πεντήκοντα δραχμῶν ὤνιος γενέσθαι.] Plutarch. in suo Περὶ εὐθυμίας libello [p. 465, C]: Πρῶτον μὲν ἡμῖν πολυτελῆ τὴν εὐθυμίαν καθίστησι, γινομένην ὤνιον ἀπραξίας. Lucian. [De sacrif. c. 2]: Εἰκάζειν δὲ χρὴ, πολλὰ εἶναι λιβανωτοῦ μόνου παρ' αὐτοῖς ὤνια. Epigr. [Antiphili Anth. Pal. 7, 622]: Ψυχῆς ὤνιον μέλι, Mel anima et vita comparabile: quemadmodum ap. Plutarch. supra quidquid aliquis voluerit, ψυχῆς ὠνεῖται. Rarius cum dat., ut ap. Greg. Naz. de Baptismo, Ὤνιόν σοι τοῦτο τῷ θελῆσαι μόνον τὸ ἀγαθὸν, Hoc comparare tibi potes solo boni desiderio et voluntate. Plurali numero τὰ ὤνια, Res venales, Quæ in foro emptoribus exponuntur. [Plat. Leg. 8, p. 849, A. Xenoph. Anab. 1, 2, 13; 7, 6, 24, Cyrop. 1, 2, 3. Lysias p. 165, 34.] Dem. [p. 144, 12]: Τὸ τῶν ὠνίων πλῆθος δρῶντες καὶ τὴν εὐετηρίαν τὴν κατὰ τὴν ἀγοράν. [Id. p. 106, 14; 173, 17.] Athen. 6 fin.: Σμικρᾶς δὲ πάνυ τῆς δαπάνης ὑπαρχούσης, διὰ τὸ τοὺς παρανομοῦντας καὶ ἀφειδῶς ἀναλίσκοντας ἀνατετιμηκέναι τὰ ὤνια. Aristot. Polit. 8, [c. 3]: Οὐχ ἵνα ἐν τοῖς ἰδίοις ὠνίοις μὴ διαμαρτάνωσιν, ἀλλ' ὦσιν ἀνεξαπάτητοι πρὸς τὴν τῶν σκευῶν ὠνήν τε καὶ πρᾶσιν. [Plutarch. V. Pomp. c. 26. Lucian. Patr. enc. c. 2.]

[Ὠνοκλετίας, ὁ, Onocletias, n. pr. in numo Thebano ap. Mionnet. *Descr.* vol. 2, p. 110.]

[Ὠνομασμένως, Nominatim. Aristot. Rhet. 3, 2.]

Ὦνος, ὁ, Pretium quod emptor persolvit venditori pro re quam emit, τιμή. Hom. Od. O, [386]: Ἄνδρες δυσμενέες νησὶν λάβον, ἠδ' ἐπέρασαν Τοῦδ' ἀνδρὸς πρὸς δώματ', ὁ δ' ἄξιον ὦνον ἔδωκεν. Sic Il. Φ, [41]: Καὶ τότε μέν μιν Λῆμνον ἐϋκτιμένην ἐπέρησε Νησὶν ἄγων, ἀτὰρ υἱὸς Ἰήσονος ὦνον ἔδωκε. Rursum Od. O, [452]: Ὅ δ' ὑμῖν μυρίον ὦνον Ἄλφοι ὅπη περάσῃ τε πρὸς ἀλλοθρόους ἀνθρώπους· Ξ, [297]: Κεῖθι δέ μ' ὡς περάσειε καὶ ἄσπετον ὦνον ἄροιτο· et [462]: Ὦνον ὑποσχόμεναι. [Hom. Καμίνῳ ap. Herodot. V. Hom. c. 32: Τιμῆς ὦνον ἀρέσθαι, pro quo apud Suidam scriptum τιμῇ ὄνειαρ ἑλέσθαι.] At βιοτήσιος ὦνος, ap. Apoll. Arg. 2, [1006]: Ὦνον ἀμείβοντας βιοτήσιον, schol. accipit pro τῆς τροφῆς τίμημα. Suidas quoque ὦνον pro τιμὴν accipit in loco [Babrii]: Τί σοι τὸ κέρδος, ἢ τίνων ὦνον εὑρήσεις; nec non schol. Theocr. [1, 28]: Ὃ δίδωσί τις ἵνα λάβῃ τι τῶν πωλουμένων, in expositione loci cujusdam, quem in Τυρόεις supra attuli. [Anon. Cat. in Psalm. p. 914, 2; 915, 18: Ὦνῳ χρημάτων. Philo vol. 1, p. 297, 39: Τὸν λεγόμενον ὦνον παρὰ ποιηταῖς, ἀργύριον ἢ χρυσίον, ἢ ἄλλα ὅσα πρὸς τοὺς πιπράσκοντας ἔθος τοῖς ὠνουμένοις ἀντικαταλλάττεσθαι. Hase.] ‖ Interdum tamen et prō ὠνὴ accipitur, h. e. pro Emptione, ut Hesych. quoque ὦνον esse dicit non solum τὴν καταβαλλομένην ἀντί τινος τιμὴν, sed etiam τὴν ὠνὴν, τὴν ἀγοράν: atque ita schol. Hom. accipit ap. Od. O, [444]: Ἀλλ' ἔχετ' ἐν φρεσὶ μῦθον, ἐπείγετε δ' ὦνον ὀδαίων, sic exponens hemistichium istud, Σπουδάζετε δὲ περὶ τὸν ἀγορασμὸν [τὴν ἀγορασίαν libri meliores] τῶν φορτίων.

[Ὠξείανα, τὰ, Oxiana, urbs Sogdianæ ad Oxum sita, ap. Ptolem. 6, 12, p. 423, ubi alii libri ὠξειάνα, ὀξείανα, ὠξιάνα, ὀξιάνα. Ibid., Ἀλεξάνδρεια Ὠξειανὴ, et Ὠξειανὴ λίμνη p. 422, 10, et Ὠξειανοὶ, οἱ, p. 423, 2, quibus in locis libri similiter variant. « Ὠξιανὸς, Tzetzes Epist. p. 88 Press.: Ζεῦγος ταρίχων ἰχθύων Ὠξιανῶν. » Osann.]

[Ὦξος, ὁ, Oxus, fluvius Bactrianæ, ap. Ptolem. 6, 11 locis pluribus, Arrian. Anab. 3, 29 (quo loco utitur Suidas s. v. Ὦξος), Agathem. 2, 10, Plutarch. V. Alex. c. 57, Dion. Per. 747. In libris non raro Ὄξος scriptum.]

[Ὠοβραχὴς, ὁ, ἡ, Madefactus albumine ovi. Paul. Ægin. p. 122, 21; 126, 22; 128, 17 Briau.: Ὠοβραχὲς ἔριον. Hase. Conf. Ἐλαιοβρεχής.]

[Ὠόγαλα, τὸ, Lacticinia, Gl. Galen., Aetius, Cornarius ad Paul. Æg. 6, 8, p. 55. Angl. Id. Paul. Æg. p. 106, 2: Ὠογάλακτι ἐγχύτῳ. Vertit Briau., *du lait et du blanc d'œuf mélangés*. Hase.]

[Ὠογενὴς, ὁ, ἡ, Ex ovo natus. Orph. H. 5, 2.

[Ὠογονέω, Ova pario. Geopon. 14, 2, 4.]

[Ὠογονία, ἡ, Ovi generatio. Philostr. V. Ap. 2, p. 65.]

Ὠοειδὴς, ὁ, ἡ, Ovo similis, Ovi speciem gerens, Ovatus. [Aristot. H. A. 5, 1: Σκώληκες ᾠοειδεῖς.] Theophrast., de sorbis: Διαφέρουσι τοῖς καρποῖς, τῷ τὰς μὲν στρογγύλον, τὰς δὲ προμήκη, τὰς δὲ ὠοειδῆ φέρειν. Unde Plin.: Sorbis triplex differentia; aliis enim rotunditas mali, aliis turbinatio piri, aliis ovata species. [Ὠοειδὲς σχῆμα (terræ) Ptolem. Geogr. 7, 6, 12 et 13, Plutarch. Mor. p. 886, C, Achill. Tat. Isag. p. 127, B; 130, C. Diodor. Exc. (ap. Photium) p. 521, 69: Κατεκέκρυπτο φύσις ἄρρενος ἐν ᾠοειδεῖ τόπῳ φύσεως θηλείας. Sic Bekkerus. Libri ὁμοειδεῖ vel ὠειδεῖ. Dio Cass. 49, 43: Τούς τε δελφῖνας καὶ τὰ ὠοειδῆ δημιουργήματα. HSt. in Ind.:] Ὠώδης, pro ὠοειδὴς, Ovo similis, Ovi speciem gerens. Plin. dicit hoc sensu Ovata species,

et Persius Ovatum aurum. [Aristot. H. A. 6, 10, p. 565, 23 : Τὰ ὀστρακώδη, ἐν οἷς ἐγγίνεται ᾠώδης ὑγρότης. Sic libri plerique pro vulgato olim ᾠοειδής. G. D. Et fort. sic quoque scribendum ap. Galen. vol. 19, p. 358, 17, ubi de humore albugineo oculi : Ὑγρῶν τριῶν, ὑελοειδοῦς, κρυσταλλοειδοῦς καὶ ᾠοειδοῦς. Hase.]

[Ὠοθεσία, ἡ, Ovorum positio s. series. Aristeas De 70 interprr. p. 253, 254 (110 ed. Hav.), in descriptione mensæ a Ptolemæo ad Eleazarum missæ : Ἐκ πλαγίων δὲ κατὰ τὴν στεφάνην κυκλόθε τὰ πρὸς τὴν ἄνω πρόσοψιν ᾠοθεσία κατεσκεύαστο διάλιθος, ἐκτύπωσιν ἔχουσα προσοχῆς συνεχέσιν ἀναγλυφαῖς ῥαβδωταῖς, πυκνὴν ἐχούσαις τὴν πρὸς ἄλληλα θέσιν περὶ ὅλην τὴν τράπεζαν. Ὑπὸ δὲ τὴν ἐκτύπωσιν τῶν λίθων τῆς ᾠοθεσίας στέφανον ἐποίησαν οἱ τεχνῖται πάγκαρπον. Et mox : Τὴν τῆς ᾠοθεσίας διασκευήν.]

[Ὠοθυτικός, ἡ, όν. Ὠοθυτικά, τά, liber de divinatione ex ovis, inter Orphicos memoratus ab Suida s. v. Ὀρπφεύς : Θυηπολικόν (hoc addendum Thesauro s. v. Θυηπολικός), Ὠοθυτικά, ἢ Ὠοσκοπικά. Quæ exscripsit Eudocia p. 318. Ὠοθυτικῶν autem quod argumentum fuerit Lobeck. Aglaoph. p. 410 ex schol. Pers. 5, 185, colligi posse monet sic scribente : *Sacerdotes qui explorandis periculis observationem faeiebant, observare solebant ovum igni impositum, utrum in capite an in latere desudaret; si autem ruptum effluxerat, periculum portendebat ei pro quo factum fuerat sacrum.*]

[Ὠοιοί. V. Ὤ.]

Ὠοκάταξις, ἡ, Ovorum fractio. Apud Lucian. Lexiph. [c. 9] : Ὁ ὠοκάταξις Εὔδημος, potius est Ovorum fractor, qui ibid. τὰ μὲν πιττῶν, τὰ δὲ εὖων διετέλεσε, propter nuptias sc. quæ apparabantur. [Vitiose ap. Suid. et Zonaram p. 1889 pro ὠτοκάταξις, quod v.]

Ὠόν, τό, Ovum. [In codicibus non raro cum iota adscripto vel subscripto ᾠὸν, quæ antiqua et recta scriptura est, de qua Etym. M. p. 822, 39, ex cod. Voss. correctum : Ὠιόν· δεῖ γινώσκειν ὅτι τὸ ᾠὸν τὸ ι ἔχει· πρῶτον μὲν, ὅτι εὕρηται τὸ ι κατὰ διάστασιν παρὰ τῇ Σαπφοῖ « Φασὶ δή ποτε Λήδαν ὑακίνθινον πεπυκαδμένον εὑρεῖν ᾠΐον »· δεύτερον δὲ διὰ τὸν χαρακτῆρα· τὰ γὰρ διὰ τοῦ ωον οὐδέτερα μονογενῆ θέλουσιν ἔχειν τὸ ι, οἷον Πτῶον, ... ζῶον. Πρόκειται μονογενῆ διὰ τὸ ὁ σῶος, ὁ ζῶος, τὸ ζῶον. Τὸ δὲ ᾠόν ὀξύνεται ὅτι ἀπὸ φωνήεντος ἄρχεται, τὰ δὲ λοιπὰ ἀπὸ συμφώνου· καὶ ὡς διήλλαξε κατὰ τὴν ἀρχήν, παρήλλαξε καὶ κατὰ τάσιν. Ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ οἷον· μόνον γὰρ τίκτεται. Νίκανδρος ἐν Θηριακοῖς « κτίλα τ' ὤεα βρύκων », τὰ τῶν ἡμέρων ὀρνίθων ᾠὰ κτίλα καλεῖ. Herodot. 2, 68 : Τὰ ᾠὰ χηνέων οὐ πολλῷ μέζονα τίκτει (κροκόδειλος), ubi codd. alii sic, alii ᾠιὰ vel ὠεά. Ib. 73 : Τῆς σμύρνης ᾠὸν πλάσσειν· ubi cod. unus ᾠιὸν, et paullo post ᾠιοῦ. Ionicæ dialecto convenit ᾠΐον. Aristoph. Lys. 856 : Κἂν ᾠὸν ἢ μῆλον λάβῃ, Κινησίᾳ τουτὶ γένοιτο, φησί· fragm. 237 : Πολλὰ τῶν ἀλεκτρυόνων βίᾳ ὑπηνέμια τίκτουσιν ᾠά. De ovis avium v. inprimis Aristot. H. A. 6, 2 seqq. et quæ collegit Athen. 2, p. 57, 58. Tres eorum species memorat p. 58, B : Ἐπαίνετος καὶ Ἡρακλείδης ὁ Συρακόσιος ἐν Ὀψαρτυτικῷ τῶν ᾠῶν φασι πρωτεύειν τὰ τῶν ταῶν· μεθ' ἃ εἶναι τὰ χηναλωπέκεια· τρίτα καταλέγοντες τὰ ὀρνίθεια. ὨΙὰ χήνεια ex Eripho comico memorata ab eodem Athenæo 2, p. 58, B, ap. Herodot. l. c., Lucian. Alexandr. c. 13, Aristid. vol. 1, p. 319, 3.] Athen. 2, [p. 58, A : Ὠῶν ῥοφητῶν μνημονεύει Νικόμαχος,] Ὥσπερ ᾠόν τις ῥοφῶν. Idem 14, [p. 641, F] ex Comico quodam [Antiphane] : Καὶ ᾠὸν καταπίνοιμ' ἄν. [Aliorum Comicorum locos v. in Indice Meinekii p. 1181.] 4, [p. 129, C] : Ὠῶν ἐπιχεχυμένων λέκιθοι· 2, [p. 57, D] : Τὸ ἐν τοῖς ᾠοῖς λευκὸν, quod esse τὸ καλούμενον ὄρνιθος γάλα, ibid. ait Anaxagoras. Sic Aristot. [H. A. 6, 2] dicit τὸ λευκὸν τοῦ ᾠοῦ, Albumen ovi : cui opp. τὸ ὠχρὸν τοῦ ᾠοῦ, Ovi ea pars quæ pallida s. flava est, quod et χρυσοῦν nominatur, ab aureo colore : unde ap. Athen. 9, [p. 376, D] : Τὰ τῶν ᾠῶν χρυσᾶ. [Τὸ χρυσίζον τοῦ ᾠοῦ schol. Aristoph. Pl. 427.] Vocatur idem et λέκιθος, ut in Ejusdem loco paulo ante ex l. 4. [ὨΙοῦ κρόκον Ovi luteum significat, ut scripsimus s. v. Κρόκος, quod etiam ᾠοῦ τὸ πυρρὸν vocat Hippocr. p. 663, 30, ut et τὰ χρυσᾶ τῶν ᾠῶν et τὰ πυρρὰ dicit Athen. ὨΙὰ ἡμιπαγέα sunt Ova semiconcreta ap. Hippocr. p. 405, 39; quæ in alimentis boni succi reponuntur Galeno. Foes. Philosophiam cum tribus ovi partibus comparat Sext. Emp. p. 373 : Οἱ δὲ ᾠῷ φασὶν αὐτὴν εἶναι παραπλήσιον· ἐῴκει γὰρ τῇ μὲν λεκίθῳ, ἥν τινες νεοττὸν ὑπάρχειν λέγουσι, τὰ ἠθικά, τῷ δὲ λευκῷ, ὃ δὴ τροφή ἐστι τῆς λεκίθου, τὰ φυσικά, τῷ δὲ ἔξωθεν ὀστρακώδει τὰ λογικά.] Apud Eundem 13 [et Theophr. fragm. 8, 2, p. 807] ᾠὰ ὠμά, Ova cruda, nondumque cocta : quibus ibid. opp. τὰ ἑφθά, Cocta : ut et ap. Plutarch. [Mor. p. 131, E] legimus, Τῶν ᾠῶν τὰ ἑφθὰ προσφέρεσθαι, Ovis coctis vesci. [Aristid. vol. 1, p. 283, 12 : ὨΙὰ ἑφθὰ τρία περιγεγλυμμένα ὥσπερ μέλλοντος ἤδη ἐσθίειν.] Ipsa autem avis τὰ ᾠὰ dicitur τίκτειν, Parere [ut ap. Herodot. 2, 68, et Aristoph. Av. 695, locis supra allatis, Diodor. 1, 35, Plutarch. Mor. p. 982, A, Geopon. 14, 11, 1; ἀφιέναι Aristot. H. A. 6, 13, de piscibus : Οἱ ἄλλοι ἰχθύες ἐν γόνῳ τίκτουσι καὶ τὰ ᾠὰ ἀφιᾶσιν] : item θάλπειν, quum ἐπωάζει, Incubando fovere [quod verbum per ἐπικαθῆσθαι τοῖς ᾠοῖς vel καθέζεσθαι ἐπὶ τοῖς ᾠοῖς exp. grammatici : v. Hemst. ad Thom. M. p. 362. Ὑποτιθέναι τὰ ᾠὰ Geopon. 14, 7, 14] : item κολάπτειν [Geopon. 14, 7, 25], Excludere, sc. ut pulli exeant : interdum vero συντρίβειν, Confringere : ut ap. Athen. 9, [p. 389, B] perdix mas τὰ ᾠὰ τῆς θηλείας συντρίβει, ἵνα ἀπολαύῃ τῶν ἀφροδισίων. [Adde ἐκλέπειν et περιγλύφειν ᾠόν, de quo dictum s. his vv.] Apud Plat. vero in Symp. [p. 190, E] aliquis τὰ ᾠὰ ταῖς θριξὶ δίχα τέμνει καὶ ταριχεύει. [Plutarch. Mor. p. 770, B : Ὥσπερ ᾠὸν αὐτῶν (τῶν παιδικῶν) τριχὶ διαιρεῖσθαι τὴν φιλίαν.] At πότερον ἡ ὄρνις πρότερον ἢ τὸ ᾠὸν ἐγένετο, disputat Plutarch. Symp. 2, [quæst. 3. ὨΙὰ ἄγονα καὶ ἀτέλεστα Geopon. 14, 7, 15; ἀνεμιαῖα, ὑπηνέμια, κυνόσουρα, ζεφύρια, de quibus dictum s. his vv. Caput calvi cum ovo comparatur ab Nicia Anth. Pal. 11, 398 : Τὴν κεφαλὴν βάπτων τις ἀπώλεσε τὰς τρίχας αὐτὰς, καὶ δασὺς ὢν λίαν ᾠὸν ἅπας γέγονεν.] || Piscium genus etiam sua habet ᾠά, nec non serpentes, ut apud Latinos quoque. Athen. 7, [p. 303, D] de thynnide : Τοῦ θέρους τίκτει περὶ τὸν Ἑκατομβαιῶνα θυλακοειδὲς, ἐν ᾧ πολλὰ γίνεται μικρὰ ᾠά. Et rursum [p. 316, E] de polypo : Τίκτει ᾠὰ βοτρυδόν. Et mox, Ἐκ τῶν ᾠῶν πολυπόδια ἐξέρπει. [Adde Aristot. H. A. 4, 1. ὨΙὸν κροκοδείλου ap. Herodot. 2, 68, Diodor. 1, 35, Eubul. ap. Athen. 10, p. 449, F. || Dii ex ovo proseminati secundum priscorum theologorum doctrinam. Sic ap. Aristoph. Av. 695 : Τίκτει πρώτιστον ὑπηνέμιον Νὺξ ἡ μελανόπτερος ᾠὸν, ἐξ οὗ περιτελλομέναις ὥραις ἔβλαστεν Ἔρως ὁ ποθεινός. Diodor. 1, 27 : Εἰμὶ Ὄσιρις ὁ βασιλεὺς ... εἰμὶ δὲ υἱὸς Κρόνου ... καὶ ἔβλαστον ἐκ καλοῦ τε καὶ εὐγενοῦς ᾠοῦ· ubi v. Wessel. annotatio de πρωτογόνῳ ᾠῷ Orphei. Ovum Ledæ, ex quo Helena, Castor et Pollux nati esse narrabantur ab Sapphone, cujus verba supra apposuimus, aliisque multis memoratur. || De forma trisyllaba HSt. s. v. ὨΙάριον, ubi de hac forma et ᾠΐον et ᾤεον agit :] Altero autem Sappho [utitur] ibid. [ap. Athen. 2, p. 57, D] : Φασὶ δήποτε Λήδαν ᾠΐον εὑρεῖν. Et rursum [ib.] : ὨΙίου πολὺ λευκότερον. [De formis Ὤεον et Ὤϐεον nos diximus s. v. Ὤεον.] || Vide et ὨΙοσκύφιον [ubi ᾠὸν χρυσοῦν poculi nomen est].

Ὠόπ, et Ὠὸπ ὄπ, sunt ἐλατικὰ ἐπιφθέγματα ap. Aristoph. Ran. [208.] Ibi enim Baccho dicente Charoni, καταχέλευε δή, subjicit Charon, ὠὸπ ὄπ, ὠὸπ ὄπ. Ap. Eund. Av. [1395] schol. τὸ ὠὸπ dicit esse κέλευσμα τῶν ἐρεσσόντων καταπαῦον τὴν κωπηλασίαν : quemadmodum in Ranis [180] rursum Charon appellens dicit ὦ ὄπ, παραβαλοῦ. Ubi nota scriptum esse divisim.

[Ὠόπωλις, ιδος, ἡ, Ovorum venditrix. Schol. Aristoph. Pl. 427.]

[Ὠοσκοπία, ἡ, Ovorum observatio (in augurio). Suidas s. v. Ἑρμαγόρας : Ἔκχυτον (inscriptio libri)· ἔστι δὲ ᾠοσκοπία. || Hinc ductum adj. Ὠοσκοπικὸς, ἡ, όν, ut ᾠοσκοπικὴ, intellecto μαντεία, Vaticinatio ex ovis, ap. Joseph. Hypomn. c. 143 Fabr. (Gallandi Bibl. vol. 14, p. 72). De libro Orphico Ὠοσκοπικά, τά, dictum s. v. Ὠοθυτικός.]

Ὠοσκύφιον, τό, Scyphus ovata specie, Poculum quoddam ovi figuram gerens, ap. Athen. 11, [p. 503, E] ubi et ᾠὸν χρυσοῦν inter pocula numeratur, ex

Dinonis Περσικῶν libro 3 : Οἶνος κεκραμένος ἐν ὠῷ χρυσῷ, οὗ αὐτὸς βασιλεὺς πίνει. [Ib. p. 488, F : Τινὰ δὲ (ποτήρια) δύο ἔχει πυθμένας, ὥσπερ τὰ ὠοσκύφια καὶ τὰ κανθάρια. « Conf. Ussing. De nominibus vas. gr. p. 133, et C. O. Müller. *Handb. der Arch.* p. 358, § 299, 2 ed. a. 1830. » Hase.]

[Ὠοτάριχον, τὸ, Ova aceto saleque condita. Jo. Tzetz. Alleg. Il. II, 337. Hase.]

[Ὠοτοκεὺς, έως, ὁ, i. q. ὠοτόκος. Oppian. Hal. 1, 750 : Ὅσσοι ἔασιν ἐν ἰχθύσιν ὠοτοκῆες, quod metri caussa dictum pro ὠοτόκοι.]

Ὠοτοκέω, Ovum pario, gigno s. edo. Utroque enim Plin. modo loquitur. [Aristot. H. A. 1, 5 : Τὰ μὲν ἐν αὐτοῖς ὠοτοκεῖ τῶν ζωοτόκων. Ib. c. 6, et 3, 1. Etym. M. p. 404, 28.] Plut. Symp. 2 [p. 637, B] : Τὰ μὲν ὠοτοκεῖν, τὰ δὲ ζωοτοκεῖν πέφυκε. Athen. 2, [p. 57, F] : Τὰς σεληνίτιδας γυναῖκας ὠοτοκεῖν. [Basil. t. 1, p. 88, D; 894, D. Jo. Philopon. De cr. mundi p. 192, 31; 243, 13. Strabo p. 711, A : Ὠοτοκεῖν τὰς γεράνους. Xenocrat. ap. Oribas. t. 1, p. 125, 4 : Διὰ τὸ ὠοτ. Phot. Lex. s. v. Σελάχιον : Πρῶτον ὠοτοκῆσαι. Ach. Tat. ad Phæn. Arati p. 165, 30 : Τὸ δὲ πνεῦμα τὸ θεῖον ἐμπεσὸν ὠοτόκησε τὸ πᾶν. Hase.] Affertur et pass. Ὠοτοκεῖται pro Ovi forma provenit. [Sext. Emp. p. 13 : Τῶν ζώων τὰ μὲν ζωοτοκεῖται, ὡς ἄνθρωπος, τὰ δ' ὠοτοκεῖται, ὡς ὄρνιθες.]

Ὠοτοκία, ἡ, Ovi partio s. generatio. Plut. Symp. 2 [p. 637, B] : Νεοττιὰς συντίθησι τὰ πτηνὰ πρὸ τῆς ὠοτοκίας, Antequam ova pariant s. edant. Utitur et Athen. [Aristot. H. A. 4, 11. Plur. Heliodor. Æth. 9, 22, p. 381 : Ταῖς τῶν χροκοδείλων ὠοτοκίαις. Geopon. 14, 7, 9 : Πρὸς ὠοτοκίας κρείττους.]

Ὠοτόκος, ὁ, ἡ, Ovum pariens, partu suo edens, Oviparus, Aristot. [H. A. 1, 5, De gen. an. 1, 11. Ὠοτόκοι ὄφεις Nicand. Th. 136. Ἀγέλη ὠοτόκος Marc. Argent. Anth. Pal. 9, 286. G. D. Antig. Caryst. Hist. mir. p. 80, 14 Westerm. Diog. L. 8, 33, præcepisse Pythagoram ἀπέχεσθαι τῶν ὠοτ. ζώων. Hase.]

[Ὠοφᾰγέω, Ovis vescor. Geopon. 14, 7, 5.]

[Ὠοφορέω, Ova fero s. pario. Etym. M. p. 404, 36 : Ἔχις· ὅτι μόνον τῶν ὄφεων μὴ ὠοφορῆσαν παρ' ἑαυτῷ κατέχει.]

Ὠοφόρος, ὁ, ἡ, Ovum ferens : ὠοφόροι tamen ex Gazæ interpret. affertur pro Oviperi. Nisi ille scripsit Ovipari. [Aristot. H. A. 9, 37 : Ἀκμάζουσι τῶν ἰχθύων οἱ μὲν ὠοφόροι τοῦ ἔαρος. Oppian. Hal. 1, 748 : Νεπόδων γένος ὠοφόρων· 641 : Ὠοφόροις ὠοῖσι.]

Ὠοφυλᾰκέω, Ova custodio. Aristot. [H. A. 6, 14] : Ὁ δὲ ἄῤῥην οὗ ἂν πλεῖστον συστῇ τοῦ κυήματος, ὠοφυλακεῖ. [Ib. 9, 37. Plut. Mor. p. 981, E.]

[Ὠπάζομαι.] Ὠπάζεσθαι, Hesychio ὁρᾶν, σκοπεῖν, Videre, Contemplari, ab ὤψ, Oculus. Ὠπήσσεσθαι [codex recte ὠπήσεσθαι], ap. Eund. ὄψεσθαι, quod et ὠπάσσασθαι. [Hoc nemo dixit. Aoristus est ὠπήσασθαι, ap. Oppian. Cyn. 1, 316 : Ἄλλο γένεθλον ἐπήρατον ὠπήσαιο· et 3, 84 : Ἄλλο ... γένος ὠπήσαιο· 160 : Σάρκα ἀείδελον ὠπήσασθαι· et 271, 404, 522; 4, 14, 82. Activum ὠπῶντες etymologiæ caussa ponitur in Etymol. M. p. 332, 10 : Ἑλίκωπες ... οἱ ναυτικοὶ πρὸς τὴν Ἑλίκην ὠπῶντες, ὅ ἐστι βλέποντες πρὸς τὴν μεγάλην ἄρκτον.]

[Ὤπερ. HSt. s. v. Ος in fine :] Quod vero ad adverbia ὥτε et ὥπερ attinet, significantia Quemadmodum, Sicut, de ὥτε quidem dixi supra in Ὅστε, ex Eust. p. 117; de ὥπερ vero ex Eod., et quidem in illo ipso l., trado, poeticum itidem esse adverbium, κατὰ τοὺς τεχνικούς. [V. Ὅστε et Ὅσπερ.]

[Ὠπὴ, ἡ, Adspectus, Vultus. Apoll. Rh. 3, 821 : Ἀντιάσειεν ἐς ὠπήν· 907 : Αὐτὸν κέκλομαι εἰς ὠπὴν ... ἱκέσθαι, i. e. εἰς ὄψιν μου, ἐναντίον ἐμοῦ, ut exp. schol. Nicand. Al. 377 : Δορύκνιον, οὔτε γάλακτι ὠπή τε βρῶσίς τε περὶ στομάτεσσιν ἔϊκται, ubi schol. ἡ πρόσοψις, ἡ ὄψις, τὸ εἶδος. Ther. 274 : Φλύκταιναι ... ἀμυδρήεσσαι ἐς ὠπήν, ubi alii libri ἐσωπήν. 657 : Ζοφοείδελος ὠπήν.]

[Ὠπήτειρα, ἡ, Persecutrix. Hesych. (ante Ὦπια) : Ὠπωτῆρε· διὰ φαρμάκων εἰώθασί τινες ἐπάγειν τῇ Ἑκάτῃ τὰς οἰκίας (τὴν Ἑκάτην ταῖς οἰκίαις Salmas.). « Hunc locum nec Ruhnken. correxit ad Tim. p. 115, nec Schneider. ad Theophr. c. 16. Pro ὠπωτῆρες legendum ὠπήτειρα, Persecutrix, aptum Hecatæ nomen διὰ τὸ φοβερὸν τῆς δαίμονος καὶ φάσματα ἐπιπέμπειν τὰ καλούμενα Ἑκαταῖα, schol. Apoll. Rh. 3, 861. Ulixes quidem, quum ab infesto Hecubæ spectro urgeretur, Hecatæ statuam consecravit Ἐπωπίδι (schol. Lycophr. 1176, 1184) ab assectatione sic dictæ, ut ἐνωπίδες, αἱ θεράπαιναι παρὰ τὸ ἕπεσθαι, Zonar. p. 732. » Lobeck. Aglaoph. p. 223.]

[Ὦπια· ὀφρύδια, gl. obscura Hesychii.]

[Ὠπίαι, οἱ, Opiæ. Steph. Byz. : Ὠπ., ἔθνος Ἰνδικόν. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ « ἐν δὲ αὐτοῖσι οἰκέουσι ἄνθρωποι παρὰ τὸν Ἰνδὸν ποταμὸν Ὠπίαι » κτλ.]

[Ὦπις, ιδος, ἡ, Opis, urbs Assyriæ. Herodot. 1, 189; Xen. Anab. 2, 4, 25 (ubi v. Schneid. et L. Dindorfiii annot.); Arrian. Anab. 7, 7; Strabo 2, p. 80; 11, p. 529; 16, p. 739, 740. Annotarunt Suidas, Ὦπις, ὄνομα πόλεως, et Zonaras p. 1889, πόλις καὶ γῆ.]

[Ὦπις, ιος, ἡ, Opis, virgo Hyperborea, de qua v. Herodoti narratio 4, 34 et 35, et Plat. Ax. p. 371, A, et Servii ad Virg. Æn. 11, 532, qui Dianam ab ea nutritam esse refert : unde cognomen deæ *Opis* derivat, quod Οὖπις scribi solet : de quo dictum s. h. v. vol. 5, p. 2392. Altera forma usus est Alexander Ætolus ap. Macrob. Saturn. 5, 22 : Ὑμνῆσαι ταχέων Ὦπιν βλήτειραν ὀϊστῶν, eademque reperitur in gl. Hesychii Ὦπι ἄνασσα, cui non convenit quæ adscripta ei est interpretatio πυρρὰ πρόθυρος, πῦρ πρὸ τῶν θυρῶν, de qua alii alia hariolati sunt. Callimachi verba sunt H. in Dian. 204 : Οὖπι ἄνασσ' εὐῶπι φαεσφόρε.]

Ὠπλὴ, ἡ, Hesychio ἡ ἐκ χειρὸς πληγὴ, Ictus qui manu fit. [Voc. suspectum.]

Ὡπλισμένως, adv., Cum armis, More armatorum.

Ὠπόλος, pro αἰπόλος dicitur, ut ὠπόλε pro ὦ αἰπόλε. [Ex Etym. M. p. 822, 23, 26. V. Αἰπόλος.]

[Ὦρ. V. Ὦρος.]

[Ὦρ, ἡ, contractum ex ὄαρ, finxerunt grammatici propter dativum ὦρεσσι ex ὀάρεσσι contractum ap. Hom. Il. E, 486, ubi v. schol., Eustath. p. 573, 20, et 754, 25; 932, 42; 1734, 4. Etym. M. p. 823, 42. Nominativus ὦρες (ap. Hesych. ὠρέες)· γυναῖκες est ap. Hesych., Cyrill. et Suidam. HSt. in Indice :] Ὦρες, per contractionem pro ὄαρες s. ἄορες, Conjuges, Uxores. Hom. Il. E : Ἄλλοισι κελεύεις Λαοῖσι μενέμεν καὶ ἀμυνέμεναι ὦρεσσι. Ubi Eust. quoque exp. γυναιξὶ συνεζευγμέναις ἀνδράσι. [Et Hesych. : Ὦρεσι· γυναιξίν· ἀπὸ τοῦ συνεζεῦχθαι ἀνδράσιν.] At Ὦρες apud Hesych. πύργοι ὠχυρωμένοι et κηδεμόνες. [« Vix dubium erit quin idem declarent quod ὦροι sive οὖροι, i. e. φύλακες, quos et οὐρεῖς appellari tradit, sed utrum is sit metaplasmus qui dicitur Æolicus, ὦρες pro ὦροι, an librarii terminationem corruperint, in incerto relinquam. » Lobeck. Paral. p. 78.]

Ὥρα, ἡ, tenui notatum spiritu, significat Cura, φροντὶς, ut annotant cum alii [Hesych. : Ὥρα· ... ψιλῶς δὲ φροντὶς, ἐπιμέλεια· ὅθεν ὀλίγωρον λέγομεν τὸν ὀλίγην ἔχοντα φροντίδα· οἱ δὲ φυλακτήρια, ἢ προβλήματα. Altera interpretatio infra adscripta est vocabulo ὥρια. Priora iisdem fere verbis apud Suidam leguntur], tum Eust. cum Suida, et schol. Soph. Tr. p. 332, hoc in loco [57] : Εἰ πατρὸς νέμοι τιν' ὥραν, exponens εἰ φροντίζοι τοῦ πατρός : afferensque ex Hesiodo in eadem signif. [Op. 30] : Ὥρη γάρ τ' ὀλίγη πέλεται νεικέων τ' ἀγορέων τε Ὥτινι μὴ βίος ἔνδον ἐπηετανὸς κατάκειται, Parum curant lites et fora. [Tyrtæus ap. Lycurg. p. 162, 41 : Ἀνδρὸς ἁλωμένου οὐδεμί' ὥρη γίνεται. Herodot. 3, 155 : Τῆς οὐδεμία ἔσται ὥρη ἀπολλυμένης. Ὥρην ποιήσασθαι μηδεμίαν 9, 8, et Dionys. De comp. verb. c. 3, p. 15, 3 (Πᾶς ὁ μηδεμίαν ὥραν τοῦ λέγειν εὖ ποιούμενος), Lucian. De dea Syr. c. 19 et Astrol. c. 27, Ælian. N. A. 5, 50; μηδεμίαν ὥρην ἔχειν ἁρπασθεισέων γυναικῶν Herodot. 2, 4, ut ap. Soph. OEd. C. 386 : Ὡς ἐμοῦ θεοὺς ὥραν τιν' ἕξειν, ὥστε σωθῆναί ποτε. Alciphro 1, 27.] Sic ap. Suid. ex Æliano, Ἀνδρὶ ἐπιόρκῳ καὶ τὰ θεῖα ἐν μηδεμιᾷ ὥρᾳ τιθεμένῳ. [Cum verbo τίθεσθαι idem N. A. 1, 59 : Ὑπὲρ τούτων οὐδὲ ὀλίγην ἔθεντο ὥραν· 7, 17 : Τῶν γαμετῶν ὥραν μὴ τιθέμενοι. Et anon. ap. Suid. s. v. Ἐγκρατής : Τοῦ σωτῆρους οὐδεμίαν ὥραν ἐτίθετο.] Itidemque ὥραν ἔχειν περί τινος dicitur pro Curare aliquid, ap. eund. Suid. ex Plat. [Comico : Περὶ τῶν δὲ πλευρῶν οὐδεμίαν ὥραν ἔχεις. Ἐξωριάζειν apud Æsch. Prom. 17 schol. exp. ἔξω ὥρας καὶ φροντίδος ποιεῖσθαι.] Vide et Ἄωρος.

[Ὧρα, τά. V. Ὡρῖται.]

Ὥρα, [Ion. Ὥρη. De etymol. et signiff. voc. Etym. M. p. 823, 7 : Ὥρα σημαίνει τὴν μορφὴν καὶ τὸ κάλλος· ἐξ ἧς καὶ ὡραῖος· σημαίνει καὶ τὴν φροντίδα, καὶ τὸ τέταρτον τοῦ ἐνιαυτοῦ, καὶ τὸ δωδέκατον τῆς ἡμέρας. Γίνεται παρὰ τὸ ὡρῶ τὸ φυλάττω· κατὰ γὰρ ὥραν ἐφύλαττον οἱ ἀρχαῖοι ἐν ταῖς νυξίν. Ἢ ἀπὸ τοῦ διορίζειν τὰ διαστήματα τῆς ἡμέρας· παρὰ τὸ ὁρίζω ὅρα καὶ ὥρα. Ὥρα ἡ τροπὴ, παρὰ τὸ ὥρειν, ἡ φυλάττουσα συντεταγμένως τὸν ἴδιον καιρόν· καὶ Ὧραι αἱ πυλωροὶ τοῦ οὐρανοῦ θεαί· παρὰ τὸ ὥρειν καὶ φυλάττειν. Præivit his Plato Crat. p. 410, C : Αἱ ὧραι ὅραι Ἀττικιστὶ ὡς τὸ παλαιὸν ῥητέον, εἴπερ βούλει τὸ εἰκὸς εἰδέναι· ὧραι γάρ εἰσι διὰ τὸ ὁρίζειν χειμῶνάς τε καὶ θέρη καὶ πνεύματα καὶ τοὺς καιροὺς πρὸς τοὺς καρποὺς ἐκ τῆς γῆς· ὁρίζουσαι δὲ δικαίως ἂν ὅραι καλοῖντο. Frequentem cum χώρα paronomasiam tangit idem Hipparch. p. 225, C : Ἐν ὁποίᾳ ὥρᾳ καὶ χώρᾳ, ἵνα τι καὶ ἡμεῖς τῶν σοφῶν ῥημάτων ἐμβάλωμεν· de quo Lobeck. Paral. p. 55 : « Platonis verba indicio sunt id unum fuisse ex sophistarum scitamentis, quæ ille cavillari solet (v. Ast. ad Phædrum p. 268). Sed hoc idem ap. Hippocr. p. 1244, A; 1246 extr. (ubi est πρὸς ὥρας καὶ χώρας), ejusque imitatores, Galen. vol. 12, p. 180, Alex. Trall. 1, 10, p. 19, Paulus Æg. 4, 4, p. 134, Stephanus schol. vol. 1, p. 161, 180, 272, Oribas. De fract. 1, 77. Quibus omnibus locis ὥρα καὶ χώρα legitur; Galenus Comm. ad Progn. 3, 10, p. 257 ordinem invertit, sed additis aliis, κατὰ χώραν καὶ ὥραν καὶ κατάστασιν. » Vitavit paronomasiam Plato Rep. 6, p. 491, D : Μηδ' ὥρας μηδὲ τόπου τυχόν], ἡ, Tempus, ea signif. qua dicitur Tempus anni, veluti Vernum tempus anni pro Vere : aut etiam Vernum tempus, sine illius genit. adjectione. Affertur autem et Hora anni, pro ὥρα τοῦ ἔτους, s. τοῦ ἐνιαυτοῦ, ex Plin. 9, 35. [Demosth. p. 808, 18 : Τὸν ὅλον κόσμον καὶ τὰ θεῖα καὶ τὰς καλουμένας ὥρας νόμος καὶ τάξις διοικεῖν φαίνεται· 531, 16 : Ὅτι τὰς ὥρας παρηνέγκατε.] Apud Horat. legimus etiam Horam cum gen. Temporis, A. P. [302] : Qui purgor bilem sub verni temporis horam. Atque hac in signif. usurpatur etiam Tempestas, ut ὥρῃ ἐαρινῇ ap. Hom., Tempestate verna, et ὥρῃ χειμερίῃ, Tempestate hyberna. Il. B, [471] : Ὥρῃ ἐν ἐαρινῇ, ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει. Ap. Eund. Od. E, [485] legimus ὥρῃ χειμερίῃ· quod et ap. Hesiod. extat, Op. [494] : Ὥρῃ χειμερίῃ, ὁπότε κρύος ἀνέρας εἴργον Ἰσχάνει. (Sunt autem hi dativi a nominativo Ionico Ὥρη, pro ὥρα.) [Ib. 450 : Χείματος ὥρην ὀμβρηροῦ.] Sic ap. Theophr. C. Pl. 4, ὥρα χειμερινή. Cui simile est ὥρα μετοπωρινὴ ap. Plut., Cam. Tempus autumnale. [Duas tantum anni tempestates, ut hodie quoque sæpissime fit, nominant Hom. Od. H, 118 : Τάων οὔποτε καρπὸς ἀπόλλυται οὐδ' ἀπολείπει χείματος οὐδὲ θέρευς ἐπετήσιος, aliique plurimi : etsi tres (χειμῶνα, ἔαρ, θέρος) ab Homero alibi, Hesiodo, Æschylo (Prom. 453) aliisque nominantur, qua divisione anni etiam Ægyptii veteres usi sunt, de quibus Diodor. 1, 11 : Τούτους τοὺς θεοὺς ὑφίστανται (οἱ Αἰγύπτιοι) ... τρέφοντάς τε καὶ αὔξοντας πάντα τριμερέσιν ὥραις ... τῇ τε ἐαρινῇ καὶ θερινῇ καὶ χειμερινῇ. Nam divisio anni in quattuor vel plures adeo tempestates, de qua dixit Idelerus Chronol. vol. 1, p. 241—252, Homeri Hesiodique ætate cognita non fuit. Primum memoratur ab Hippocr. libro tertio De victus ratione p. 366, χειμὼν, ἔαρ, θέρος, φθινόπωρον, et in libro De aere, aqua et locis p. 287 (ubi μετόπωρον pro φθινόπωρον). Ver appellatur ὥρα ἔαρος, ut Hom. Il. Z, 148, Aristoph. Nub. 1008; ἦρος ὥραις Eur. Cycl. 506, vel ὥρα ἐαρινὴ, ut Hom. Il. B, 471, Π, 643, Od. Σ, 367, X, 301, et alii scriptores plurimi. Magis poetice νεᾶνις ὥρα ap. Eur. Phœn. 793 : Στεφάνοισι νεάνιδος ὥρας, quod schol. exp. τοῦ ἔαρος τοῦ πάντα νέα ποιοῦντος, ut ὥρα νέα ap. Aristoph. Eq. 419. Contra hiems ὥρα χειμερία dicitur in locis Homeri et Hesiodi ab HSt. supra allatis et Antiphili Anth. Pal. 6, 252. Ælian. N. H. 7, 13 : Ἐν ὥρᾳ χειμερίῳ· et 14, 29. Dionys. A. R. 6, 62 : Ὥρᾳ ἔτους χειμερίῳ. Diodor. 1, 13 : Κατὰ τὴν χειμέριον ὥραν. Andoc. p. 18, 4 : Ὥραν (i. e. καθ' ὥραν) χειμῶνος ... πλεῖν τὴν θάλατταν. Quod frequentius dativo casu dicitur, ut χειμῶνος ὥρᾳ ap. Plut. V. Anton. c. 7. Thucyd. 6, 34 : Ἐξωσθῆναι τῇ ὥρᾳ ἐς χειμῶνα· 4, 6 : Χειμὼν ἐπιγενόμενος μείζων παρὰ τὴν καθεστηκυῖαν ὥραν. Diodor. 19, 37 : Τῆς ὥρας οὔσης περὶ χειμερινὰς τροπάς. Χιονοβόλον ὥραν ab rhetore aliquo dictam memorat Plut. Mor. p. 182, E. Æstas θέρεος ὥρη dicitur ab Hesiodo Op. 586, et θέρος καματώδεος ὥρης 666. Περὶ τὴν θέρειον ὥραν Heraclit. Alleg. Hom. p. 40 ed. Schow. Θέρους ὥρα vel θερινὴ ὥρα sæpe in oratione prosa, divisa interdum in partes, ut θέρους ἱσταμένου et φθίνοντος ap. Plut. V. Tim. 27 et Æm. P. c. 16; τῆς ὥρης μέσον θέρος Herodot. 8, 12.] Dicitur etiam ὥρα τοῦ ἔτους, s. ὥρα τοῦ ἐνιαυτοῦ. Illo usus est Lucianus, hoc Thucydides 7, [47] : Τῆς τε ὥρας τοῦ ἐνιαυτοῦ ταύτης οὔσης, ἐν ᾗ ἀσθενοῦσι ἄνθρωποι μάλιστα· quæ autumno optime convenire possunt, utpote qui morbifer etiam dictus sit. [Plato Leg. 9, p. 865, E : Ὑπεξελθεῖν ... τὰς ὥρας πάσας τοῦ ἐνιαυτοῦ· et Symp. p. 188, A. Id. Crat. p. 408, E : Ὡρῶν καὶ ἐνιαυτοῦ· et inverso ordine Rep. 6, p. 488, D. Ib. p. 516, B : Ὁ τάς τε ὥρας παρέχων καὶ ἐνιαυτούς. Αἱ κατ' ἐνιαυτὸν ὧραι Diodor. 1, 16.] Philo ἐτησίους ὥρας appellavit : scribens, Τῶν ἐτησίων ὡρῶν μίαν τὴν χειμερινὴν οὐ παραδέχεται, V. M. 1. Verum ὥρα et ὧραι sine adjectione non minus frequenter occurrunt. Theophr. C. Pl. 1, [14, 1] : Τὰ γὰρ πρόβατα εὐτοκήσαντα καὶ εὐγονοῦντα, πάλιν ὁρμᾷ πρὸς κύησιν, ἐκποιούσης ἔτι τῆς ὥρας, Tempore anni adhuc sufficiente, h. e. pariendi spatium præbente, Bud. Apud eund. Theophr. τῶν ὡρῶν περίοδος, Quatuor anni tempestatum circuitus. [Et ὡρᾶν περίοδοι Tim. Locr. p. 97, C. Ὧραι καὶ περίοδοι καιρῶν Plut. Mor. p. 171, A; 1066, B. Στροφαὶ ὡρῶν παντοῖαι Plato Leg. 6, p. 782, A. « Herodot. 2, 4 : Ὁ κύκλος τῶν ὡρέων ἐς τωὐτὸ περιιών. Ib. Ægyptii δυώδεκα μέρεα δασάμενοι τῶν ὡρέων ἐς τὸν ἐνιαυτὸν, i. e. Annum in duodecim partes distribuerunt, intra quas 12 partes quattuor temporum vicissitudines circulum suum absolverent. Græci tertio quoque anno unum mensem intercalabant, τῶν ὡρέων εἵνεκα, ἵνα δὴ αἱ ὧραι συμβαίνωσι παραγινόμεναι ἐς τὸ δέον, ib. et 1, 32. » Schweigh.] Sic accipitur quum dicitur ὅσα φέρουσιν ὧραι. Synes. : Καὶ ἡμῖν διαπέμπειν ὅσα φέρουσιν ὧραι. Idem, Δι' ἔτους ἡμῖν ἀφικνεῖται παρὰ σοῦ γράμματα, ὥσπερ τῶν ὡρῶν καὶ τοῦτο φερουσῶν. Alibi dicit idem scriptor, Ὅσα φέρουσιν ὧραι τοῖς γεωργοῖς. Apud Xen. [Cyneg. 5, 34] : Ἐν δὲ τοῖς ἔργοις ἀπέχεσθαι τὸν κυνηγετοῦντα χρὴ ὧν αἱ ὧραι φέρουσι, Bud. vertit, A segetibus et frugibus. Alicubi ὧραι invenitur redditum etiam Anni vices. [Sic sæpius ap. Homerum, ut Od. K, 469 (et Hesiod. Th. 58) : Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐνιαυτὸς ἔην, περὶ δ' ἔτραπον ὧραι, μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἤματα μακρὰ τελέσθη, i. e. eadem anni tempora redibant. Λ, 295 : Ἀλλ' ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελεῦντο, ἀψ περιτελλομένου ἔτεος, καὶ ἐπήλυθον ὧραι. Soph. OEd. T. 156 et Aristoph. Av. 696 : Περιτελλομέναις ὥραις.] Ceterum restringitur aliquando ὥρα ad Certam anni tempestatem, sc. ad Ver : estque ita usus et Hom. : quum alioqui alibi ὥρην ἐαρινὴν appellet : pro quo affertur et ὥρα νέα ex Aristoph. [Eq. 419. Herodian. p. 465 ed. Piers. : Ἔτους ὥραν ἰδίως τὸ θέρος οἱ Ἀττικοί. « Mœris p. 424 : Ὥρα ἔτους, Ἀττικῶς. Καιρὸς ἔτους, Ἑλληνικῶς. *Horam* et *tempus anni* dicunt Latini. Vid. Sallust. B. J. cap. 50 et Cortium. In specie ὥρα ἔτους pro *vere* vel *æstate* ponitur. Hesych. : Ὥρα ἔτους, καιρὸς ἔτους, τὸ ἔαρ καὶ τὸ θέρος. Thucyd. 2, 52 : Ἐν καλύβαις πνιγηραῖς ὥρᾳ ἔτους διαιτωμένων, ubi Galenus ὥρᾳ θέρους legit. Plato Leg. 12, p. 953, A : Ἔτους ὥρᾳ πέτονται πρὸς τὰς ἄλλας πόλεις. » Pierson. Anton. Lib. c. 2 : Αἱ Μελεαγρίδες ἄχρι νῦν ἔτι καθ' ὥραν ἔτους λέγονται πένθος ἐπὶ Μελεάγρῳ φέρειν, i. e. Tempore æstivo. Ὥρα ἔτους sensu hoc occurrit ap. Arrian. Periplo Ponti Eux. p. 4, 15 et 18 ed. Huds., ubi non intellexit interpres Latinus, et Philostr. V. Ap. 6, 1, p. 229 : Περαίνουσι τὰς ἠπείρους ἐν ὥρᾳ ἔτους, ὁπότε ἡ γῆ ἐρᾷ τούτου. Bast. Ep. crit. p. 108.] At Galen., ut videbis in Ὡραῖος infra, ὥραν appellatum ait et Tempus id quo exoritur canicula : quod est fere dierum quadraginta.

‖ Ὧραι ap. poetas Deæ quæ ταῖς τέσσαρσιν ὥραις præsunt, i. e. quatuor anni temporibus : quæ ab Hom. Il. E, [749] et Θ, [393] dicuntur habere τὰς πύλας τοῦ οὐρανοῦ, i. e. Portas cœli. [Conf. Pausan. 5, 11, 7, Philostr. Imag. 2, 34, p. 860.] Aristot. quoque in lib.

De mundo, quum dicit [c. 4] : Τὰς καλὰς καὶ γονίμους τῶν ὅλων ὥρας θέρη τε καὶ χειμῶνας ἐπάγειν, κτλ., videri possit ad poeticas hasce deas respexisse : quum alioqui ipsæmet ὧραι nihil aliud sint quam θέρη et χειμῶνες, etc., non autem quæ illa adducunt. [Memorantur etiam Il. Θ, 433 : Τῆσιν (Junoni et Minervæ) δ' Ὧραι μὲν λῦσαν καλλίτριχας ἵππους (quod ad Solis equos transtulit Lucian. D. deor. 10, 1)· et Φ, 450 : Ἀλλ' ὅτε δὴ μισθοῖο τέλος πολυγηθέες Ὧραι ἐξέφερον. Χρυσάμπυκες Ὧραι Hom. H. 6, 5 et 12; γλυκυπάρθενοι Meleag. Anth. Pal. 9, 160; ἀλαθέας dixit Pindarus fragm. 6, p. 561 : Ἃ δὲ (Θέμις) τὰς χρυσάμπυκας ἀγλαοκάρπους τίκτεν ἀλαθέας Ὥρας· quo spectat Hesychii glossa, Ἀλάθεας Ὥρας· λέγει γὰρ ὅτι κυκλισμῷ πάντα ποιοῦσιν, quam Bœckhius redintegravit, λέγει Πίνδαρος, ὅτι κυκλισμῷ πάντα ἀληθῆ (φανερὰ voluerat Schneiderus) ποιοῦσι, collata etiam altera gl. Ἀληθεῖς· οἱ μηδὲν ἐπιλανθανόμενοι, ὡς Πίνδαρος. Hermipp. in Bekk. Anecd. p. 404, 27 : Καιροσπάθητον ἀνθέων ὕφασμα καινὸν Ὡρῶν. Alexis ap. Athen. 2, p. 60, A : Ὑπερηφάνως ὄζουσα τῶν Ὡρῶν λοπάς. Jovis et Themidis filias fuisse tradunt Hesiod. Th. 901, Orph. Hymn. 42, 1, Apollod. 1, 3, 1, Pausan. 5, 11, 7 et 17, 1, Diodor. 5, 72, memoratis etiam nominibus earum, Εὐνομίη, Δίκη, Εἰρήνη. Ab Atheniensibus duæ tantum colebantur, Θαλλὼ et Καρπὼ appellatæ : v. Pausan. 9, 35, 1. Sacra iis facta describit Philochorus ap. Athen. 2, p. 38, C, et 14, p. 656, A. Duarum vel trium Horarum numerus totidem respondet anni temporibus secundum veterem divisionem, de qua supra diximus : anno vero in quattuor tempora diviso etiam Horarum numerus a quibusdam auctus est, de quo Welcker. ad Philostr. Imag. p. 570 : « Quam frequentes sunt vel tres Horæ, vel quattuor anni tempora sub puerorum aut decumbentium feminarum specie variisque aliis formis effictæ, tam raro occurrunt quattuor Horæ vel incedentes fructibusque quæque suis instructæ, ut in pompa Dionysiaca Alexandrina ap. Athen. 5, p. 198, B, et in anaglypho Atheniensi ap. Zoegam tab. 96 (qui de Horis copiose disseruit in *Li Bassirilievi antichi di Roma* (Rom. 1808) vol. 2, p. 218 seqq.), quod ille quidem longe aliter interpretatur p. 126, vel saltantes, i. e. anni choream agentes, ut in imagine Philostrati 2, 34, in qua quattuor Horis campus substratus est anni tempora et ipse complectens, fructibus cujusque dearum transvolantium vestigia sequentibus. » Decem Horas, quarum nomina v. apud Hygin. Fab. 183, recentiores finxerunt mythographi. || Ὧραι inscriptæ fuerunt Cratini, Aristophanis et Anaxilæ comicorum fabulæ. || Ὥρα, n. pr. navis Atticæ in inscr. navali 4, b, 7, p. 315; et alius navis ib. lin. 60, p. 317.]

|| Ὥρα generalius pro Tempore [Sic intelligi potest Homericum ἐπήλυθον ὧραι supra memoratum ex Od. B, 107, Λ, 295, Ξ, 294, T, 152, Ω, 142. Pind. Pyth. 4, 439 : Ὥρα γὰρ συνάπτει· Nem. 4, 55 : Τὰ μακρὰ δ' ἐξενέπειν ἐρύκει με τεθμὸς ὧραί τ' ἐπειγόμεναι. Herodot. 8, 19 : Κομιδῆς πέρι τὴν ὥρην αὐτῷ μελήσειν, i. e. Commodum reditus tempus sibi curæ fore], ut dicitur tempus esse hoc vel illud faciendi, vel tempus esse cœnæ s. prandii; aut etiam Hora cœnæ. [Cum genitivo Hom. Od. Ξ, 407 : Νῦν δ' ὥρη δόρποιο.] Xen. Hell. 1, [1, 13] : Περὶ ἀρίστου ὥραν ἦκον εἰς Προικόννησον. Hom. Od. Λ, [378] : Ὥρη μὲν πολέων μύθων, ὥρη δὲ καὶ ὕπνου. [T, 510 : Κοίτοιο τάχ' ἔσσεται ἡδέος ὥρη· Γ, 334 : Κοίτριο μεδώμεθα· τρίτο γὰρ ὥρη. Et sic cum genit. γάμου Od. O, 126; ἀρότοιο et ἀμήτου ap. Hesiod. Op. 460, 575; δδοῦ Theog. 754; θυσίας in orac. ap. Demosth. p. 531, 16 : Ὅτι τὰς ὥρας παρηνέγκατε τῆς θυσίας καὶ τῆς θεωρίας. Ὥρη τῆς τέρψιος Orph. ap. Plat. Leg. 2, p. 669, D. Ib. 8, p. 844, D : Πρὶν ἐλθεῖν τὴν ὥραν τοῦ τρυγᾶν.] Apud Theophr., Ὧραι τοῦ σπόρου δύο. Itidem Plut. De exilio [p. 601, B] : Ὧραι σπόρων, ὧραι φυτειῶν. [Id. Mor. p. 796, D : Ὥρα διατριβῆς ἢ περιπάτων τεταγμένη. Ὥρα τοῦ πειρασμοῦ Joann. Apoc. 3, 10.] Cum infin. in hoc versu, qui legitur ap. Athen. [13, p. 601, C] : Ὥρη ἐρᾶν, ὥρη δὲ γαμεῖν, ὥρη δὲ πεπαῦσθαι. (Cum infin. pass. ap. Isæum : Ἐπειδὴ ὥραν εἶχον παιδεύεσθαι· nisi hoc exemplum ad ὥραν quod de ætate dicitur, referendum potius existimemus.)

[Cum infin. Hom. Od. Φ, 428 : Νῦν δ' ὥρη ... δόρπον ... τετυχέσθαι. Æsch. Choeph. 661 : Ὥρα δ' ἐμπόρους καθιέναι ἄγκυραν ἐν δόμοισι. Soph. Aj. 245 : Ὥρα τιν' ἤδη ... ποδοῖν κλοπὰν ἀρέσθαι. Eur. Heracl. 289 : Ὥρα προνοεῖν· Phœn. 1578 : Ὥρα τάφου μνήμην τίθεσθαι. Aristoph. Ach. 393 : Ὥρα 'στὶν ἄρα μοι καρτερὰν ψυχὴν λαβεῖν (ubi ἐστίν additum, quod plerumque omittitur). Plato Criton. p. 46, A : Οὐδὲ βουλεύεσθαι ἔτι ὥρα, ἀλλὰ βεβουλεῦσθαι· Prot. p. 361, E : Νῦν δ' ὥρα ἤδη καὶ ἐπ' ἄλλο τι τρέπεσθαι. Rep. 5, p. 462, E : Ὥρα ἂν εἴη ... ἐπανιέναι ἡμῖν. Dionys. De Isocr. c. 15 : Ὥρα ἂν εἴη τῶν παραδειγμάτων ἅψασθαι.] Item ὥρα εἶναι dicitur, sine adjectione. [Hom. Od. O, 394 : Οὐδὲ τί σε χρὴ, πρὶν ὥρη, καταλέχθαι. Aristoph. Eccl. 877 : Τί ποθ' ἄνδρες οὐχ ἥκουσιν; ὥρα δ' ἦν πάλαι.] Xen. Cyrop. [8, 7, 4] : Οἱ δ' αὖ τεταγμένοι, ἐπεὶ ὥρα ἦν, δεῖπνον παρετίθεσαν. Ibid. : Ἐπεὶ δ' ὥρα ἦν, οἱ τεταγμένοι προσιόντες λούσασθαι αὐτὸν ἐκέλευον. [Ὥρα extra structuram interpositum ap. Eurip. El. 112, 128 : Σύντειν', ὥρα, ποδὸς ὁρμάν· ubi Dobræo συντείνειν scribendum videbatur, ut versus esset acatalectus : quo in hoc anapæstorum genere non opus. Ὥραν ἔχειν, Locum habere, Dionys. De vi Demosth. c. 45, p. 1097, 10 : Τὸ κωτίλον ἐν τούτοις καὶ ἀπατηλὸν ὥραν οὐκ ἔχει ἐπὶ τῶν ἐναγωνίων λόγων. Ὥρα et καιρὸς conjuncta ap. Dionys. De Isocr. c. 14 : Τῷ μὴ ἐν καιρῷ γίνεσθαι μηδ' ἐν ὥρᾳ προσίστασθαί φημι ταῖς ἀκοαῖς. Clement. Ep. ad Corinth. vol. 1, p. 142 ed. Jacobson. : Ὡρισμένοις καιροῖς καὶ ὥραις.] Ex Epigr. [Nicarchi Anth. Pal. 11, 243 : Ἥξειν δ' εἰς ὥρας ἡμῖν γράφει· οἱ βαλανεῖς γὰρ εἰς τότε τάσσονται τὴν πυρίαν καθελεῖν], εἰς ὥρας pro Stato tempore, item pro Ad præstitutam horam. [Εἰς ὥρας ap. Homerum semel legitur Od. I, 135 : Λήϊον ... εἰς ὥρας ἀμῶεν, ubi de tempore dictum est quo seges matura metitur. Similiter in Hymno Hom. 26, 12 : Δὸς δ' ἡμᾶς χαίροντας ἐς ὥρας αὖτις ἱκέσθαι· ubi de tempore vindemiæ agitur. Et ap. Plut. V. Ages. c. 22 : Ἐὰν ἐσπαρμένην τὴν γῆν εἰς ὥρας ἔχωσιν, ubi de tempore dictum quo agri consiti sunt. Frequentius de anno proximo vel annis futuris dicitur. Plato Ep. 7, p. 346, C : Εἰς δὲ ὥρας ἄπιθι λαβὼν τὰ χρήματα. Nicarch. Anth. Pal. 11, 17 : Ἔσται δ' εἰς ὥρας Ἱπποκρατιππιάδης. Anon. ib. 12, 107 : Τὸν καλὸν, ὦ Χάριτες, Διονύσιον ... καὶ εἰς ὥρας αὖτις ἄγοιτε καλόν· ubi bene precandi formula est, ut ap. Theocr. 15, 74 : Κὴς ὥρας κἠπειτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἴης, quemadmodum male precantes μὴ ὥρασιν ἱκέσθαι dicunt, de qua formula dixit Hermann. Præf. ad Epit. Doctr. metr. p. XVII : « Hujus formulæ genuinam scripturam testatam habemus ab Joanne Alex. in Ton. παραγγέλμασιν p. 35, 32 : Τὸ ὥρασι, μὴ ὥρασιν ἵκοιο, προπαροξύνεται μὲν εὐλόγως, παρὰ βαρυτόνου τοῦ ὥρα, οὐκ ἔχει δὲ προϋποκείμενον τὸ θεν. Aristophanis versus sunt in Lys. 391 : Ἔλεγε δ' ὁ μὴ ὥρασι μὲν Δημόστρατος· et 1037 : Ἀλλὰ μὴ ὥρας ἵκοισθ', ὡς ἐστὲ θωπικαὶ φύσει. Formula ipsa non est in apertissimis. Dixerunt de ea præter Casaubonum Anim. ad Athen. 2, 14, p. 112 et in Lectt. Theocr. c. 16, p. 273, Heinsius in Lectt. Theocr. c. 13, p. 341, interpretes Aristophanis, et nominatim Berglerus, ad Lys. 391, interpretes Luciani vol. 1, p. 218 (ad D. deor. 6, 4 : Ἄπαγε, μὴ ὥρασιν ἵκοιτο τῶν ὑπὲρ αὐτὸν ἐπιθυμῶν) et vol. 2, p. 270 (De salt. c. 5 : Μὴ ὥρασιν ἄρα ἱκοίμην, εἴ τι τοιοῦτον ἀντισχοίμην ποτέ), et vol. 3, p. 307 (D. meretr. 10, 3 : Μὴ ὥρασιν ἵκοιτο ὁ λῆρος ἐκεῖνος τοιαῦτα παιδεύων τὸ μειράκιον), Valcken. ad Adon. p. 370, Reiskius et Coraes ad Plut. V. Themist. c. 21. Valcken. monet ut qui hac de re disputare velit, scholiasten Luciani vol. 2, p. p. 270, adhibeat, mira sane tradentem, sed parum fructuosa. (Est recentis et indocti grammatici annotatio : Μὴ ὥρασιν· Ἀττικὸν καὶ τοῦτο καὶ σόλοικον δοκοῦν· ὤφειλεν γὰρ μὴ ὥρας εἶναι, αἰτιατικῇ· σημαίνει δὲ τὸ μὴ εἰς τὸ ἐπιὸν φθάσαι· νῦν δὲ ἡ Ἀττικὴ συνήθεια δοτικῇ κέχρηται παραλόγως, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ ἄμφω τὼ χεῖρε καὶ τοῖν χεροῖν, θηλυκοῖς ὀνόμασιν ἀρσενικὰ ἄρθρα προσνέμουσα. Futilior etiam alia longior annotatio ex collectaneis Galei apposita, quæ ut alia hujusmodi seculo sexto decimo composita videtur. G. Dind.) Abominandi formulam esse satis constat. Quod colligunt, quia εἰς τὰς ὥρας ἵκοιτο significet *in proximum annum veniat*, eandem interpretationem

etiam negativæ formulæ adhibendam esse, parum firma argumentatione conclusum est. Sane quidem ita loqui licet in epico carmine, aut elegiaco aut lyrico, ut in epigr. Anth. Pal. 12, 107. At apud Atticos et in prosa oratione εἰς τὰς ὥρας dicitur, ubi annus proximus significatur : v. Eurip. Iph. Aul. 122 : Εἰς τὰς ἄλλας ὥρας γὰρ δὴ παιδὸς δαίσομεν ὑμεναίους. Aristoph. Ran. 380 : Ἢ τὴν χώραν σώζειν φήσ' ἐς τὰς ὥρας· Nub. 562 : Ἐς τὰς ὥρας τὰς ἑτέρας· Thesm. 950 : Ἐκ τῶν ὡρῶν ἐς τὰς ὥρας ξυνεπευχόμενος. Diog. L. 2, 32 : Τοὺς τὰ ἄωρα πολλοῦ ἐωνημένους ἀπογινώσκειν ἔλεγεν εἰς τὰς ὥρας ἐλθεῖν, qui locus in primis ad hanc rem accommodatus est. Ex quo apertum est aliter explicandam esse hanc formulam. Ac non solum μὴ ὥρασιν ἱκέσθαι, sed etiam μὴ ὥρας ἱκέσθαι, atque adeo μὴ ὥραν τινὸς γίγνεσθαι dici videmus, qua forma usus est Timocreon Rhodius ap. Plut. V. Themist. c. 21 : Κηὔχοντο μὴ ὥραν Θεμιστοκλεῦς γενέσθαι. Videndum primo, μὴ utrum ad verbum an ad nomen pertineat. Ad verbum aperte rettulit Theophylactus, ita scribens : Μὴ ἵκοιτο ὥρας ὁ Λεύκιππος. Cum nomine conjunxisse videntur Aristophanes, Alexis, Timocreon, Lucianus, non solum quod non interposuerunt aliam vocem, sed quod Alexis certe (ap. Athen. 2, p. 55, C) et Lucianus particulam non post μὴ, sed post ὥρασι collocarunt. In Alexidis fragmento quidem excidit particula (μέν), sed restituendam esse metrum ostendit : Μὴ ὥρασι μὲν | τὰ τῶν κακῶν ἵκοιθ' ὁ τοὺς θέρμους φαγών. Lucianus autem De saltat. c. 5 ita scribit : Μὴ ὥρασιν ἄρα ἱκοίμην .... Et sic sæpius. Ac magnopere hanc rationem poetæ confirmant, qui, si μή non pertineret ad nomen, separavissent particulam ab nomine.... In Aristoph. posteriore versu (Lys. 1037) recte videntur libri ἀλλὰ μὴ ὥρας ἵκοισθε præbere. Neque enim verisimile est Aristophanem μὴ ὥρασ' ἵκοισθε scripsisse. Itaque quum in utroque ejus versu pariterque in Timocreontis carmine μὴ ὥρασι, μὴ ὥρας, μὴ ὥραν cum hiatu, et quidem ita ut in his exemplis omnibus μὴ sub ictu sit, positum videmus, non videtur dubitandum esse quin μὴ in his formulis non modo sine synizesi, sed etiam solito fortius pronunciatum fuerit. Interpretationem dedit Eustathius p. 1619, 62 (ad illud Odysseæ I, 134, Λήϊον ... εἰς ὥρας ἀμῷεν) : Τὸ δὲ εἰς ὥρας ἐξ Ὁμήρου λαβόντες οἱ Ἀττικοὶ φασὶν ἐπὶ ἀρᾶς τὸ μὴ ἐς ὥρας ὁ δεῖνα ἵκοιτο, ἀλλὰ δηλαδὴ πρὸ ὥρας ἐκθερισθείη.» Recte Joann. Alex. ὥρασι inter adverbia numerat, ut θύρασι adverbialiter dicitur. In Aristophanis v. altero ego recte scripseram μὴ ὥρασ' ἵκοισθε pro ὥρας, quod frustra defendit Hermannus. Cum hiatu autem μὴ ὥρασι dictum est quia unius instar vocabuli est. Locutione εἰς ὥραν ἐλθεῖν utitur schol. Aristoph. Lys. 690, verba poetæ, Ἵνα μή ποτε φάγῃ σκόροδα, explicans, ἵνα μὴ εἰς ὥραν ἔλθῃ, parum apte. Εἰς ὥρας ἱκέσθαι est ap. Babrium 53, 7 : Τρίτον δ' ἐπ' αὐτοῖς εἶθε μὴ σύ γ' εἰς ὥρας | ἵκοιο, μηδέ μοι πάλιν συναντήσαις. Ἥκειν εἰς ὥρας est ap. LXX Genes. 18, 10 : Ἥξω πρὸς σὲ κατὰ καιρὸν τοῦτον εἰς ὥρας. G. D.] Apud Theophr., Τῆς ὥρης [ὥρας] καθηκούσης Bud. vertit Suo et constituto tempore. Idem ap. Dem. [p. 541, 27], Τῆς δ' ὥρας ἐγίγνετο ὀψὲ, vertit, Jam ad serum horæ statæ ventum erat. [Est potius, Dies jam multum provectus erat. De quo usu infra dicetur.] Idem huic nomini habenti infinitivum, aliud etiam interpretationis genus tribuit quam id quod convenit illi versui quem paulo ante attuli, Ὥρη ἐρᾶν, κτλ.; nam ap. Xen., Ὥρα ἂν εἴη λέγειν πῶς ἂν αὐτοὺς προτρεψαίμεθα, vertit, Restat ut dicas. In hoc autem Luciani loco [Vitt. auct. c. 3] : Ὥρα σοι, ὦ βέλτιστε, τὸν Κροίσου παῖδα παιδεύειν· ἐγὼ γὰρ λάλος, vertit ὥρα σοι παιδεύειν, I, et doce mutum, I tu, alium doceas. Quibus locis et hunc adjungit, sed absque interpretatione, ex Eod. [ib. c. 12] : Ὥρα σοι ἄλλον περιβλέπειν τῶν πλουσίων τούτων· ἐγὼ δὲ οὐκ ἐπιτήδειος ἱλαρὸν ὠνεῖσθαι βίον· ubi non dubium est quin ὥρα σοι (sub. ἐστὶ) sonet quod Gallice dicimus *Tu peus bien* : veluti quum ita loquimur, *Tu peus bien chercher un autre qui te preste de l'argent, car quant à moy, je n'en ay point.* Ita enim Græce dixeris, ὥρα σοι ἄλλον ζητεῖν. Alioqui ὥρα cum hujusmodi infinitivis existimo alicubi commode redditum iri, Tuæ nunc sunt partes, Tuum nunc est, hoc facere : q. d. Tempus jam advenit, quo necesse est hoc facias.

[‖Ὥρα, tempus certum ac definitum, tempus opportunum, opportunitas. Matth. 24, 36. Luc. 22, 53 : Ἀλλ' αὕτη ὑμῶν ἐστιν ἡ ὥρα, i. e. Sed jam adest illud tempus a Deo definitum, quo impiam vestram potestatem exserere potestis. Joann. 2, 4 : Οὔπω ἥκει ἡ ὥρα μου, i. e. Nondum opportunitatem nactus sum miraculum patrandi (ut Silius Ital. 12, 193 : Dexter deus horaque nostra est. Et Cicero Verr. 1, 19 : Horis tuis). Ib. 16, 21 : Ὅτε ἦλθεν ἡ ὥρα αὐτῆς, quippe tempus ejus parturiendi adest. Ib. 17, 1. Rom. 13, 11. Hinc accidit ut ὥρα in N. T. quandoque de tempore calamitatum, miseriæ ac mortis Christi dicatur, quia a Deo præfinitum erat. Marc. 14, 35 : Ἵνα παρέλθῃ ἀπ' αὐτοῦ ἡ ὥρα, coll. Matth. 26, 39 : Παρελθέτω ἀπ' ἐμοῦ τὸ ποτήριον τοῦτο. Joann. 7, 30; 8, 20; 12, 27 : Σῶσόν με ἐκ τῆς ὥρας ταύτης, ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἦλθον εἰς τὴν ὥραν ταύτην. Schleusn. His exemplis usus est Fischerus ut explicaret quod apud scriptorem Axiochi Platonici legitur p. 364, B : Ὁ πατὴρ ἔκ τινος ὥρας αἰφνιδίου ἀδυνάτως ἔχει, Oppressus casu aliquo repentino est, ita ut defectus sit omnibus viribus. Quod non videtur sic dici potuisse suspectumque jam H. Stephano fuit, qui conjecit, ἔκ τινος ὥρας μεταβολῆς αἰφνιδίου, et Cornario, cujus probabilior conjectura est ἔκ τινος συμφορᾶς αἰφνιδίου, ut paullo post ἤδη πολλάκις συμπτώματος ἀνασφῆλαι dicitur.] Cum præp. autem junctus hujus nominis genit., vel dativus, aut accus., nonnunquam per adverbium, interdum alio modo redditur : ut πρὸ ὥρας, Ante tempus, Antequam tempestivum sit, Intempestive. [Lucian. Demon. c. 24 : Ἀποθανὼν πρὸ ὥρας, ut τέθνηκας πρὸ ὥρας De luctu c. 13. Cum articulo τέθνηκε πρὸ τῆς ὥρας Æsop. Fab. 378 Fur. Et Xen. OEc. 20, 16 : Τῷ πρὸ τῆς ὥρας ἀπιέναι, cui oppositum ἐν ὥρᾳ sine articulo. Eodem sensu πρὶν ὥρας ap. Pind. Pyth. 4, 76.] (Et τῆς ὥρας πρότερον [alii libri πρωΐτερον vel πρωϊαίτερον, i. e. πρωαίτερον], pro cod., ex Thuc. [7, 39], Maturius.) Apud Xen. [OEc. 20, 16] : Ἐν ὥρᾳ ἐργάζεσθαι, Tempestive, Mature. [Hom. Od. P, 176 : Οὐ μὲν γάρ τι χέρειον ἐν ὥρῃ δεῖπνον ἑλέσθαι. Pind. Ol. 6, 47 : Ἱρὸς Ἱπτάναν ... δεῖ σάμερόν μ' ἐλθεῖν ἐν ὥρᾳ. Aristoph. Vesp. 242 : Ἡμῖν ἐφεῖτ' ἐν ὥρᾳ ἥκειν. Xen. OEc. 5, 4 : Ἐν τῷ χώρῳ καὶ ἐν τῷ ἄστει ἀεὶ ἐν ὥρᾳ (ὥραις cod. Paris.) αἱ ἐπικαιριώταται πράξεις εἰσί, i. e. Suo, certo tempore. Polybii exx. 1, 12, 2; 17, 9, 3; 18, 2, 4, indicavit Schweigh. Plut. V. Marii c. 20 : Δειπνήσαντας ἐν ὥρᾳ. Ἐν τῇ πέρυσιν ὥρᾳ. Demosth. p. 1283, 19, ubi de tempore dictum est navigationi opportuno. Οὕτως ἐν ὥρᾳ, Tam mature, Multo mane, Aristoph. Eccl. 395 : Τοσοῦτον χρῆμ' ὄχλου | οὕτως ἐν ὥρᾳ ξυνελέγη. Omissa præpos. Hom. Il. B, 468 et Od. I, 51 : Ὅσσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὥρῃ. Soph. fragm. 519 : Τὰν γὰρ ἀνθρώπου ζόαν ... ἅται ... πάσαις μεταλλάσσουσιν ὥραις, quod ἐν πάσαις ὥραις dixit Plato Leg. 7, p. 797, D. Xen. Cyn. 4, 6 : Ἐὰν τῇ αὐτῇ ὥρᾳ μὴ καταρρηγνύωνται. Plut. Mor. p. 70, C : Περὶ τῆς βασιλείας καὶ τοῦ σώματος ὥρᾳ μιᾷ διακυβεύειν, ut ὥρας μιᾶς μορίῳ dixit V. Æm. Pauli c. 27, et ὥρας βραχεῖ μορίῳ V. Luc. c. 10.] Pro quo dicitur etiam καθ' ὥραν. [Quod Hesych. exp. κατὰ καιρόν. Theocr. 18, 12 : Εὕδειν μὲν χρήζοντα καθ' ὥραν αὐτὸν ἔχρῆν τυ· ut ἀναπαύεσθαι καθ' ὥραν Polyb. 1, 45, 4, et δειπνοποιήσασθαι καθ' ὥραν 9, 8, 3. Aristid. vol. 1, p. 87, 17 : Καὶ γὰρ εἰ καθ' ὥραν ὁ θάνατος, ἀλλ' οὐ τοῖς γε Ἕλλησιν ὡραῖον ἀνδρὸς τοιούτου στερηθῆναι. Plutarchi exempla multa collegit Wyttenb., in quibus καθ' ὥραν vel Tempestive significat vel certum anni vitæve tempus designatur. Sic Mor. p. 137, B : Ἐν ταῖς καθ' ὥραν μεταβολαῖς καὶ ταῖς ἄλλαις περιστάσεσιν· 197, E : Αὐτὸ ποιήσειν αὔριον καθ' ὥραν· 832, A : Οὐ καθ' ὥραν, ἀλλὰ πρὶν θερισθῆναι τὸν σῖτον ὠνούμενοι· et similiter ib. p. 991, C. V. Demetr. c. 20, Phocion. c. 3 (ubi τοῖς μὴ καθ' ὥραν ἐκφανεῖσι καρποῖς). Id. V. Philop. c. 17 : Ὁρῶν περὶ γάμων καὶ παρθένων ἔρωτας οὐ καθ' ὥραν σχολάζοντα, Non convenienter ætati suæ. V. Demetr. c. 14 : Ταύτην ... κομιδῇ νέον ὄντα τὸν Δημήτριον ἔπειθεν ὁ πατὴρ οὐκ οὖσαν αὐτῷ καθ' ὥραν, ἀλλὰ πρεσβυτέραν λαβεῖν· Anton. c. 2 : Ἀντωνίῳ λαμπρῷ καθ' ὥραν γενομένῳ· Alcib. c. 6 : Ἐνέβαλλον οὐ καθ' ὥραν

εἰς μεγαλοπραγμοσύνην. Lucian. Symp. c. 5 : Μειρακίῳ ... ἁπαλῷ ἔτι καὶ οὐ πάνυ καθ' ὥραν γάμων. Plur. κατὰ τὰς ὥρας, Certis temporibus, Aristot. H. A. 9, 40 : Πολλὰ τῶν ὀρνίθων μεταβάλλουσι κατὰ τὰς ὥρας καὶ τὸ χρῶμα καὶ τὴν φωνήν· et iisdem fere verbis Geopon. 15, 1, 22.] At καθ' ὥραν τεταγμένην significat Hora præstituta. [Hoc omissa præpositione dixit Eurip. Bacch. 722 : Αἱ δὲ τὴν τεταγμένην | ὥραν ἐκίνουν θύρσον ἐς βακχεύματα. Similiter Plut. Mor. p. 187, D : Τὴν εἰωθυῖαν ὥραν. Xen. OEc. 20, 18 : Διδάσκει σκιάζειν τὰ ἡλιούμενα ταύτην τὴν ὥραν· Cyneg. 6, 4 : Οὐ γὰρ ἐπιμένει τοῦ ἴχνους ἡ φύσις ... πᾶσαν ὥραν, i. e. Omni diei tempore, ut Cratin. ap. Athen. 9, p. 374, D : Περσικὸς ὄρνις ὥραν πᾶσαν καναχῶν ... ἀλέκτωρ. Plut. V. Caton. min. c. 5 : Ἐθιζόμενος ἀνέχεσθαι καὶ καύματα καὶ νιφετὸν ... πᾶσαν ὥραν ἄτερ ὀχήματος, i. e. Omni anni tempore. Simplex ὥραν ap. Hesiod. Sc. 401 : Τὴν ὥρην μάρναντο. Herodot. 2, 2 : Ἐντειλάμενος ... τὴν ὥρην ἐπαγινέειν σφι αἶγας, i. e. Definito diei tempore. Æsch. Eum. 109 : Νυκτίσεμνα δεῖπν' ἐπ' ἐσχάρᾳ πυρὸς | ἔθυον, ὥραν οὐδενὸς κοινὴν θεῶν. || Παρ' ὥραν, Præter tempus, Tempore non suo. Theocr. Epigr. 9, 1 : Μηδὲ παρ' ὥρην ναυτίλος ἴσθι. Sic sæpe Plut., cujus exx. collegit Wyttenb., velut Mor. p. 204, B : Οἱ δὲ ζητοῦντες (χίχλην) οὐχ ηὗρον· ἦν γὰρ παρ' ὥραν, ubi de anni tempore dictum, ut V. Pyrrhi c. 15 : Βορέᾳ ἀνέμῳ παρ' ὥραν ἐκραγέντι. Similiter Thucyd. 4, 6 : Χειμὼν ἐπιγενόμενος μείζων παρὰ τὴν καθεστηκυῖαν ὥραν. De ætate Plut. Comp. Aristid. et Cat. c. 6 : Ὁ παρ' ἀξίαν ἅμα καὶ παρ' ὥραν γάμος.]

[|| Ὥρα, pars mensis. Xen. Mem. 4, 7, 4 : Ἐκέλευε καὶ ἀστρολογίας ἐμπείρους γίγνεσθαι καὶ ταύτης μέντοι μέχρι τοῦ νυκτός τε ὥραν καὶ μηνὸς καὶ ἐνιαυτοῦ δύνασθαι γιγνώσκειν· ubi partes mensis ἱσταμένου, μεσοῦντος et φθίνοντος intelligendas esse monet Hindenburg. Plato Rep. 7, p. 527, D : Τὸ ... περὶ ὥρας εὐαισθητοτέρως ἔχειν καὶ μηνῶν καὶ ἐνιαυτῶν. Eur. Alc. 449 : Σπάρτᾳ κυκλὰς ἀνίκα Καρνείου περινίσσεται ὥρα μηνὸς ἀειρομένας ... σελάνας. || Ὥρα, tempus s. pars diei vel noctis, ut νυκτὸς ὥραν in l. Xen. citato. Ὥρα ἑωθινὴ Dionys. De comp. verb. c. 3, p. 12, 13 : Ὀδυσσεὺς περὶ τὴν ἑωθινὴν ὥραν ἀκρατίζεσθαι μέλλων. «Polyb. 5, 24, 1 : Ἤδη τῆς ὥρας συναγούσης ἅπαντας, ut 17, 7, 3 : Ἤδη τῆς ὥρας συγκλειούσης· 17, 9, 2 : Διὰ τὸ καὶ τὴν ὥραν εἰς ὀψὲ συγκλείειν. Ὁλλῆς ὥρας, Die jam multum provecto, Sero diei, 5, 8, 3 : Ἦκε πολλῆς ὥρας ἐπὶ τὸ Θέρμον, ut ἐπὶ πολλὴν ὥραν Joseph. A. J. 8, 4, 3. » Schweigh. Ev. Marci 6, 35 : Ὥρας πολλῆς γενομένης· 9, 11 : Ὀψίας ἤδη οὔσης τῆς ὥρας. Τῆς ὥρας ὀψὲ ἐγίγνετο in loco Demosth. p. 541, 27, supra ab HSt. memorato, et ap. Plut. V. Flamin. c. 3 : Ὀψὲ τῆς ὥρας ἐμβαλόντας εἰς Μακεδονίαν. Polycarpi Martyr. vol. 2, p. 598 ed. Jacobson.: Ὀψὲ τῆς ὥρας συναπελθόντες.]

|| Ὧραι, Horæ, in quas dies distribuitur. [Suidas: Ὥρα· τὸ δωδέκατον τῆς ἡμέρας, ἀπὸ τοῦ διορίζειν τὰ διαστήματα τῆς ἡμέρας. Ὧραι de horis diei duodecim vel horis viginti quattuor, in quas dies et nox distribuitur, circa Hipparchi tempora (i. e. uno et dimidiato seculo ante æram nostram) dici cœpisse ex Ptolemæi Almagesto (adde Geogr. 8, 3 seqq.), in quo frequens hic usus vocabuli est, collegit Idelerus Chronol. vol. 1, p. 239. Apud scriptores antiquiores ubi ὧραι hoc sensu dici videntur non horæ quas nunc dicimus accurate computatæ, sed partes diei noctisve sunt intelligendæ aliis modis divisæ, etsi astronomica illa divisio diei diu ante Hipparchum inventa quidem, sed non in usum communem recepta neque ὡρῶν nomine designata fuit, cujus hanc significationem Herodoto ignotam fuisse colligitur ex verbis ejus 2, 109 : Πόλον μὲν γὰρ καὶ γνώμονα καὶ τὰ δυώδεκα μέρεα τῆς ἡμέρης παρὰ Βαβυλωνίων ἔμαθον οἱ Ἕλληνες, de quibus post Idelerum dixit I. C. Harius in Museo Philol. Cantabrig. a. 1831, vol. 1, p. 33. Quanquam δυώδεκα μέρεα ἡμέρης, etiam si nota ei esset vocabuli ὥρα significatio illa, dici ab eo poterant. Memorabilis est locus Platonis, qui Leg. 6, p. 784, A, τρίτον μέρος ὥρας dixit : Γυναῖκες ... πρὸς τὸ τῆς Εἰλειθυίας ἱερὸν ἑκάστης ἡμέρας ξυλλεγόμεναι μέχρι τρίτου μέρους ὥρας, quod Leoni Allatio in libro De mensura temporum (Colon. 1645) c. 4, p. 34, de hora quam nos dicimus intelligendum videbatur, Idelero vero l. c. p. 240, de diei parte ea qua negotia peragi solent, etsi nullum quod Platonico simile esset exemplum afferenti. Τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας et τῆς νυκτὸς dixit Xenophon Mem. 4, 3, 4 : Ἐπειδὴ ὁ μὲν ἥλιος φωτεινὸς ὢν τάς τε ὥρας τῆς ἡμέρας ἡμῖν καὶ τἄλλα πάντα σαφηνίζει, ἡ δὲ νὺξ διὰ τὸ σκοτεινὴ εἶναι ἀσαφεστέρα ἐστὶν, ἄστρα ἐν τῇ νυκτὶ ἀνέφηναν, ἃ ἡμῖν τὰς ὥρας τῆς νυκτὸς ἐμφανίζει· ubi recte Hindenburg.: « Ὥρας ἡμέρας intelligo ὄρθρον, μεσημβρίαν, δειλινὸν καιρὸν et ἑσπερον. Noctis autem ὧραι distinguuntur quattuor illis φυλακαῖς, in quibus notissima τὸ μεσονύκτιον. Neque enim ὥρα de vicesima quarta diei noctisque parte, quam horam nos appellare solemus, intelligi potest apud Xenophontem : de quo usu jam veteres dubitarunt grammatici, quo pertinet Ulpiani quæstio quam Athenæi epitomator 1, p. 1, E refert his verbis : Εἰ κεῖται ὥρα ἐπὶ τοῦ τῆς ἡμέρας μορίου· ubi Casaub. p. 5 monet nec Platonis, Aristotelis et æqualium seculo, neque aliquo post tempore, has diei partes quas horas vocamus, fuisse in usu. Quod posterioribus Græcis et Latine *hora* est, id priores, qui gnomonum sciothericorum tantum usum habebant, σημεῖον, στοιχεῖον dixerunt. Pollux 1, 71 : Ὥρα δὲ καὶ ἡμιώριον σημεῖον, ὡς Μένανδρος, ὠνομάζετο παρὰ τοῖς παλαιοῖς. » In loco Pollucis recte Bekkerus ex cod. edidit, ὥρα καὶ ἡμιώριον, ὡς Μένανδρος, σημεῖον etc. Neque enim σημεῖον, sed ἡμιώριον ex Menandro affertur. Ceterum conf. quæ s. v. Ὡρολόγιον dicentur.] Epigr. [Lucill. Anth. Pal. 11, 77] : Ἀλλὰ σὺ πυκτεύσας Στρατοφῶν ἐπὶ τέσσαρας ὥρας. [Plut. V. Æmilii P. c. 30 : Ἐκείνην γὰρ τὴν ἡμέραν οὐκ ἐξαρκεῖν τῇ κατηγορίᾳ τέσσαρας ἔτι λοιπὰς ὥρας ἔχουσαν· V. Caton. min. c. 43 : Μόλις ὡρῶν δυοῖν λόγον ἔδωκαν.] Invenitur autem et in hac signif. singularis numerus ὥρα, ut quum dicitur ὥρα τρίτη vel τετάρτη. [Sic ὥρᾳ τρίτῃ ἡμέρας Lucas Act. 2, 15; τρίτης ὥρας Plut. V. Rom. c. 12; ἕκτη Anton. c. 68; ὀγδόη Alex. c. 60; ἐνάτη Æm. P. c. 22 (quod εἰς ὥραν ἐνάτην τοῦ ἡλίου καταφερομένου dixit V. Bruti c. 49); δεκάτη Ant. c. 68, et addito τῆς ἡμέρας Sullæ c. 29. Et δωδεκάτης ὥρας, de extremo temporis momento, ut hodie quoque proverbialiter dici solet, V. Crassi c. 17 : Ὦ βασιλεῦ, δωδεκάτης ὥρας οἰκοδομεῖν ἀρχῇ. Omittimus scriptorum eccles. aliorumque recentiorum exempla plurima, velut Polycarpi Martyr. c. 21, vol. 2, p. 604 : Σαββάτῳ μεγάλῳ, ὥρᾳ ὀγδόῃ, ubi Jacobson.: « H. e. *ante meridiem*. Non enim de Romana, sed de Asiatica horas computandi ratione hic est sermo, eadem scilicet qua nos hodie utimur. Videndi sunt Townson. *Works* 1, p. 260, et Greswellius, *Dissertations*, 4, p. 627; 2, p. 216; 3, p. 229.»] Quin etiam pro ipsa Die poni ὥραν sæpe a Medicis, testantur VV. LL., afferentia ex Galeno Κατὰ τόπους 7, 2 : Ψύχονται ὥραν μίαν· hoc enim postea exponi, ψύχονται ἐπὶ ἡμέραν μίαν. In Iisd. ex Plat. [Leg. 6, p. 761, C] : Καθ' ἑκάστας ὥρας, pro Jugiter. [Sic Palæph. 7, 6 : Ἐνέδρας ποιουμένη καθ' ἑκάστην ὥραν ἀνῄρει.]

|| Ὥρα, Tempus ætatis florentis, Tempus id ætatis in quo maxime vegeti sumus, Vigor ætatis et flos. [Plut. V. Ages. c. 34 : Ὥρα ἐν ᾗ τὸ ἥδιστον ἀνθοῦσιν ἄνθρωποι παριόντες εἰς ἄνδρας ἐκ παίδων. Æsch. Sept. 535 : Στείχει δ' ἴουλος ἄρτι διὰ παρηίδων | ὥρας φυούσης· Suppl. 997 : Ὥραν ἐχούσας (virgines) τήνδ' ἐπίστρεπτον βροτοῖς. Aristoph. Av. 1723 : Ὦ φεῦ φεῦ τῆς ὥρας, τοῦ κάλλους. Quæ sæpe conjunguntur. Sic Æschines p. 19, 4 : Κάλλει καὶ ὥρᾳ διενεγκόντες· 22, 38 : Καλλίστην ὥραν ὄψεως διεφθαρκότα. Dionys. H. De comp. verb. c. 16 : Ὥραν ὄψεως εὐμόρφου καὶ κάλλος ἡδονῆς ἐπαγωγόν. Athen. 1, p. 22, F, de Sophocle : Πρὸς τῷ καλὸς γεγενῆσθαι τὴν ὥραν ἦν καὶ ὀρχηστικός. Ὥρα καὶ χάρις Plutarch. V. Anton. c. 83 : Ἡ χάρις ἐκείνη καὶ τὸ τῆς ὥρας ἰταμὸν οὐ κατέσβεστο· Mor. p. 778, A : Οἷς ὥρα καὶ χάρις συνέπεται· V. Sullæ c. 2 : Διὰ συνήθειαν καὶ χάριν, ἣν ἀφ' ὥρας εἶχε· V. Demetrii c. 2 : Τὸ πρόσωπον χάριν καὶ βάρος καὶ φόβον καὶ ὥραν εἶχε.] Sic ap. Lucian. [Vitt. auct. c. 17], οἱ ἐν ὥρᾳ παῖδες Bud. vertit In flore ætatis. Itidemque ap. Plutarch., οἱ ἐν ὥρᾳ reddit Qui sunt in ætate florenti; ac ab Eodem dici ait οἱ καθ' ὥραν et καθ' ἡλικίαν. Ex eod. Plutarcho affertur in VV. LL. οἱ ἐν ὥρᾳ pro Juvenibus. Et ex Ejus Ca-

millo [c. 33] : Δημωΐδας τὰς ἐν ὥρᾳ μάλιστα. [Ibidem c. 34 : Τοὺς οὐκ ἐν ὥρᾳ τῶν πολιτῶν, ἀλλ' ἤδη προβεβηκότας καθοπλίσαι. Plato Phædr. p. 240, D : Ὄψιν πρεσβυτέραν καὶ οὐκ ἐν ὥρᾳ· Rep. 5, p. 474, D : Πάντες οἱ ἐν ὥρᾳ· 475, A : Τῶν ἀνθούντων ἐν ὥρᾳ. Ἐπὶ ὥρᾳ ap. Plat. Rep. 5, p. 474, E : Ἐὰν ἐπὶ ὥρᾳ ᾖ. Improprie de civitate Plutarch. V. Per. c. 16 : Ἐφ' ὥρᾳ ἀνθούσης τῆς πολιτείας.] Item καθ' ὥραν pro In flore ætatis, ex Luciano. Et cum adjectione genitivi ἡλικίας, ex Thuc. [6, 54] : Ὥρᾳ ἡλικίας λαμπρὸς, pro, Flore ætatis conspicuus. Quod autem attinet ad differentiam quæ est inter ὥραν et ἀκμὴν, existimo ὥραν respicere potius ad Robur florentis ætatis, ἀκμὴν autem ad Pulcritudinem : quum hanc etiam signif. habeat istud vocab., ut in proximo sequente tmemate videbis. Ὥρα generalius etiam exp. a Bud. voce Ætas, in hoc Plutarchi loco de Cornelia [V. Pomp. c. 55] : Ἀλλ' ὅμως τοῦ γάμου τοῖς μὲν οὐκ ἤρκεσε τὸ μὴ καθ' ἡλικίαν· υἱῷ γὰρ αὐτοῦ συνοικεῖν ὥραν εἶχεν ἡ Κορνηλία. [Id. V. Thesei c. 31 : Παρθένον οὔπω γάμων ὥραν ἔχουσαν. Plato Tim. p. 91, C : Ὅταν ἄκαρπον παρὰ τὴν ὥραν χρόνον πολὺν γίγνηται· Critia p. 113, D : Ἤδη εἰς ἀνδρὸς ὥραν ἡκούσης τῆς κόρης. Æsch. fragm. 41, de fructibus arborum : Δενδρῶτις ὥρα δ' ἐκ νοτίζοντος γάμου | τέλειός ἐστιν. Eur. Heracl. 579 in oratione Macariæ : Ὁρᾷς δὲ κἀμὲ τὴν ἐμὴν ὥραν γάμου | διδοῦσαν ἀντὶ τῶνδε κατθανουμένην.]

‖ Ὥρα, Pulcritudo, Decor, Venustas. Proprie autem ὥραν dici arbitror Talem pulcritudinem qualis est in flore ætatis, s. qualem ipse flos ætatis affert. [Aristid. vol. 2, p. 103, 6 : Κάλλος μὲν χρόνος ἐξελέγχει ῥᾳδίως, ἀμέλει καὶ τὸ τῆς ὥρας ὄνομα αὐτῷ συγκεκλήρωται. Pind. Ol. 11, 123 : Ἰδέᾳ τε καλὸν ὥρᾳ τε κεκραμένον. Xenoph. Mem. 2, 1, 22 : Ἐσθῆτα ἐξ ἧς ἂν μάλιστα ἡ ὥρα διαλάμποι. Plutarch. Mor. p. 972, D : Ἀτρέμα τῆς περὶ τὸ στῆθος ὥρας ἔψαυεν.] Quidam tamen ὥραν esse volunt Coloris bonitatem cum gratia, qualis ἐν τοῖς ὡραίοις fructibus elucet. Dicitur certe ὥρα de juvenibus potissimum et puellis : quod meam illam sententiam confirmare videtur. Xenoph. Symp. [8, 25] : Καὶ ὁ χρημάτων γε ἀπεμπολῶν τὴν ὥραν. [Id. Mem. 1, 6, 13 : Τὴν ὥραν ἐάν τις ἀργυρίου πωλῇ. Plutarch. V. Arati c. 18 : Τὴν ὥραν πολλῶν χρημάτων ἀποδόσθαι. Πρῆσις τῆς ὥρης Lucian. De dea Syr. c. 8.] Athen. de Alcibiade 13, [p. 574, E] : Πλεύσας εἰς Ἑλλήσποντον σὺν Ἀξιόχῳ, ὃς ἦν αὐτοῦ τῆς ὥρας ἐραστής. [Plato Symp. p. 217, A : Ἡγούμενος αὐτὸν ἐσπουδακέναι ἐπὶ τῇ ἐμῇ ὥρᾳ· Leg. 8, p. 837, B : Τῆς ὥρας ἅπτεσθαι. Ib. C : Τῆς ὥρας καθάπερ ὀπώρας πεινῶν· Phædr. p. 234, A : Οἱ τῆς σῆς ὥρας ἀπολαύσονται. Ejusdem generis locutiones sunt Isocr. p. 217, C : Ὅσοι ἂν τὴν αὐτῶν ὥραν διαφυλάξωσιν, et τῆς ὥρας ἐλευθερίως προϊστασθαι ap. Plutarch. V. Cicer. c. 7 ; τὴν ὥραν οὐ καλῶς διατίθεσθαι Mor. p. 530, A, et V. Bruti c. 6 ; ἀφ' ὥρας ἐργάζεσθαι V. Tim. c. 14 ; ἐκ τῆς παιδικῆς ὥρας ἑταιρεῖν V. Cat. maj. c. 17.] Ex Dionys. H. in Vita Lysiæ [c. 11] annotatur, ὥραν earum rerum esse, quæ quum sensu facile percipiantur, vix tamen vel eloquentis oratione exprimi satis possunt. [De oratione venusta idem De comp. verb. c. 11, p. 56, 13 : Αἱ μεταβολαὶ καὶ τὸ πρέπον οὐκ ἔχουσι τὴν αὐτὴν ὥραν καὶ χάριν, οὐδ' ὑπὸ πάντων ὁμοίως διακούονται· De vi Demosth. c. 7, p. 969, 5 : Ἐν τῷ συγγράμματι τούτῳ πολλὴν ὥραν ἔχει καὶ χαρίτων ἐστὶ μεστὰ τὰ πρῶτα ταυτί· 38, p. 1071, 6 : Φύσιν ἔχει μηδὲν τῶν σπουδαίων ἄμοιρον ὥρας καὶ χάριτος ἰδίας. Philostr. p. 696 : Σὺν ὥρᾳ τε καὶ ἡδονῇ τῶν λόγων.] Idem Ὧραι, Pulcritudinis deæ, famulæ solis, Hesiodo, numero tres. [De quibus supra diximus.] A quibusdam tamen eædem esse putantur quæ et illæ de quibus supra, quæ sc. præsunt anni temporibus. Verum hæ, quatuor esse dicuntur. Hesiod. Op. [75] : Ἀμφὶ δὲ τίνγε Ὧραι καλλίκομοι στέφον ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι. Vide Eundem et in Theog. [58.]

‖ Ὥρα pro Pulcritudine, quum ἀναλόγως deberet tenuari, (sicut ὥρα quod φροντίδα significat,) Attice aspiratur. Faceret autem spiritus tenuis in ὥρα, pro Pulcritudine, pro illis qui nomen Ὡρίων inde deducunt. Vide Eustath. [p. 1527, 44. In Ind. :] Ὡρέων, Ionice pro ὡρῶν, Temporum, Horarum : ab ὥρη.

[Ὡραία, ἡ, et Ὡραῖα, τά. V. Ὡραῖος.]

[Ὡραΐζω. HSt. post ea quæ s. v. Ὡραιόω dixit :] Sed rariorem ejus usum esse puto, et crebrius usurpari alterum verbum Ὡραΐζω, cujus Suidas mentionem facit, cum dat. ipsum construi annotans. [Rara sunt activi exempla. Aristid. Quint. p. 72 : Τὰ σώματα ὡραΐζοντες. Eumath. p. 6 : Τὸ ἴον μετ' ὀδμῆς ὡραΐζει τὴν ὄψιν. Ex ὀαρίζειν corruptum in libris pluribus Luciani De parasito c. 43.] Unde apud Eundem est partic. ὡραϊσμένη, quod exp. κεκαλλωπισμένη. [Philostr. V. S. 1, 1, p. 528 : Παρ' Ἰσαίου τὰ κατὰ φύσιν ἑρμηνεύειν μαθὼν ἐπεκόσμησεν αὐτὸ ὡραϊσμένῃ πρᾳότητι. Lucian. Amor. c. 28 : Γυνὴ ὡραϊσμένη ἐπικτήτοις σοφίσμασι. Heliodor. 7, 2 : Νεανίσκῳ χαρίεντι ... καὶ πρὸς τῆς ἐν χερσὶ πανηγύρεως πλέον ὡραϊσμένῳ. Schol. Hom. Od. Θ, 267 : Τὰ ἐξ αὐτῶν γινόμενα ἔργα διὰ τῆς Ἀφροδίτης ἤτοι τοῦ κάλλους ὡραΐσται] : et ὡραΐζεται ap. Hesych. itidem pro καλλωπίζεται legimus. [Verbum frequens apud inferiorum temporum scriptores, rarum apud Atticos veteres, nec probatum Atticistis, ut colligi potest ex Antiatticista Bekk. p. 116, 30, qui ὡραΐζεσθαι ex Cratini Ὥραις annotavit, et Phrynicho ib. p. 43, 15 : Θρύπτεσθαι· ὡραΐζεσθαι· ἄμφω Εὔπολις « Ὡραϊζομένη (scr. ὡραζομένη cum Meinekio) καὶ θρυπτομένη. » Ἐναβρύνεσθαι Hesych. exp. pro ἐντρυφᾶν et ὡραΐζεσθαι. Mœris p. 76 : Ἀστεΐζεσθαι Ἀττικοί, πολιτεύεσθαι, τουτέστιν ὡραΐζεσθαι, Ἕλληνες· ubi Pierson. : « Ὡραΐζεσθαι Hesych. exp. per καλλωπίζεσθαι. Idem Κατωραΐζεται, σεμνύεται. Θρύπτεσθαι schol. Theocriti 1, 109 : Τὸ θρύπτεσθαι, ὡραΐζεσθαί φησι Μένανδρος « Ὡραΐζεθ' ἡ τύχη πρὸς τοὺς βίους ». Sic τὸ τεθρυμμένον τοῦ ὡραϊσμοῦ conjunxit schol. Aristoph. Pl. 964. Usus eo etiam verbo est Cratinus, quo sensu, incertum. Eadem fere qua Menander significatione Aristæn. Ep. 1, 18 : Οἷα ποθεινοῖς ἐρασταῖς συνήδεσθαι βουλομένη, καὶ τοῖς ἀχμάζουσι χαίρεις καὶ μειρακίοις ὡραϊζομένοις εὐφραίνῃ συνοῦσα, i. e. τοῖς τρυφεροῖς, τοῖς κομψοῖς. Pro κομψεύεσθαι Themist. Or. 27, p. 336, C : Καὶ μή με ἄλλως νομίσῃς ὡραΐζεσθαι τῷ κύκνῳ καὶ τῇ ἀηδόνι, καὶ καθάπερ οἱ κομψοὶ σοφισταὶ οἱ κομμοῦντες τοὺς λόγους οἷον φυκίῳ κέχρηνται (leg. κεχρῆσθαι) τούτοις τοῖς ὀρνέοις. Synes. Dione p. 39, C : Τῷ δὲ μὴ παέργως ἐντυγχάνοντι δήλη καὶ ἡ τῆς ἑρμηνείας ἰδέα διαλλάττουσα καὶ οὐκ οὖσα μία τῷ Δίωνι, κατά τε τὰς σοφιστικὰς ὑποθέσεις καὶ κατὰ πολιτικάς. Ἐν ἐκείναις μὲν γὰρ ὑπτιάζει καὶ ὡραΐζεται, καθάπερ ὁ ταὼς περιαθρῶν ἑαυτὸν καὶ οἷον γαννύμενος ἐπὶ ταῖς ἀγλαΐαις τοῦ λόγου. Aristid. vol. 1, p. 232 : Αἰεὶ δὲ ὥσπερ εἰς πομπὴν ἐνιαύσιον κεκοσμημένη ταῖς τε ἰδίαις καὶ ταῖς δημοσίαις σκευαῖς ὡραΐζεται, *Et privato renidet* Roma *et publico apparatu*, vertit G. Canterus. Idem Aristid. vol. 2, p. 379, de Simonide : Ἵνα δὲ μὴ δόξῃ νέος ὢν ἔτι καὶ ὡραϊζόμενος λέγειν ταῦτα, προστίθησιν ὀγδοηκονταέτει παιδὶ Λεωπρεπές. Ubi idem est ac *juveniliter se efferre*. Verum singularis et omni animadversione dignus est Libanii locus vol. 4, p. 109. 23 : Τοιαῦτα τὴν κόρην τεκμαίρομαι πρὸς ἑαυτὴν μελετᾶν· εἶτα τὴν οὕτω ποθοῦσαν οὐ βούλει κομψευομένην ὁρᾶν, οἷον ἔλαχεν ἐραστήν ; οὐ Νεοπτόλεμον τὸ παιδίον πρὸς τοὺς ἡλικιώτας ὡραϊζόμενον πατρικαῖς ἀριστείαις ; οὐ τὸν πρεσβύτην Πηλέα παιδὸς ἀγαλλόμενον ἀρεταῖς ἐν συλλόγῳ τῶν γεγηρακότων ; οὐ τὸν Ὀπούντιον φίλου τροπαίοις ὡραϊζόμενον ; Priori loco Interpres reddit, *emicantem*, posteriori *illustratum*. Potuerat rectius, *se efferentem, gloriantem.* »] Sicut vero καλλωπίζομαι significat interdum Excolo et exorno me, ita ὡραΐζομαι, ut ap. Greg. Naz. [Or. 44, p. 842, D] : Νῦν δὲ ὑψαύχην ἵππος τοῖς οἴκοις δυσχεραίνων, καὶ τὰ δεσμὰ τυραννήσας, κροαίνει κατὰ πεδίον, καὶ ποταμοῖς ὡραΐζεται· alludentem ad hunc locum Homeri Il. O, [264] ubi στατὸς ἵππος ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ, Δεσμὸν ἀποῤῥήξας θείει πεδίοιο κροαίνων, Εἰωθὼς λούεσθαι εὐῤῥεῖος ποταμοῖο Κυδιόων. Quo in loco nota eum dixisse ποταμοῖς ὡραΐζεσθαι pro eo quod Hom. vocat λούεσθαι ποταμοῦ κυδιόωντα, Flumine sese lavare, ut postea venustior et forma decentior esse videatur. Bud. certe ὡραϊζομένους interpr. Decore conspicuos, Decorem ostentantes, in hoc l. apud Athen. : Πηνίκα τε εἰσακτέον τοὺς ὡραίους καὶ τὰς ὡραίας εἰς τὸ συμπόσιον, καὶ πότε αὐτοὺς προσδεκτέον ὡραϊζομένους. [Callistr. Stat. p. 897 : Αἱ παρειαὶ αὐτῷ εἰς ἄνθος ἐρευθόμεναι νεοτήσιον ὡραΐζοντο. Cum ἐν Aristæn. 2, 10 :

Ὡραϊζομένη ἐν ζῶντι κάλλει. Sirac. 25, 1 : Ἐν τρισὶν ὡραΐσθην καὶ ἀνέστην ὡραία.]

[Ὡραιόθεος, ὁ, Divina venustate decorus. Joann. Damasc. vol. 2, p. 855, B : Ὁ στειροφυὴς καρπὸς καὶ ὡραιόθεος. Boiss.]

[Ὡραιόκαρπος, ὁ, ἡ, Maturos fructus habens. Tzetz. Hist. 4, 691. Boiss.]

Ὡραιοκόμος, ὁ, ἡ, Suidæ ὁ τοῦ κάλλους ἐπιμελούμενος; Formæ exornandæ studiosus : quem καλλωπιστὴν nominant.

[Ὡραιοκόσμητος, ὁ, ἡ, Pulchritudine ornatus. Pseudo-Chrys. Serm. 83, vol. 7, p. 497. Seager. Anon. De cruce t. 2, p. 143, B Gretscr. Hase.]

[Ὡραιόμορφος, ἡ, ἡ, Pulchram formam habens. Joann. Chrys. vol. 6, p. 628 ed. Par.]

Ὡραιοπολέω, Versor inter τοὺς ὡραίους, Versor cum iis qui florenti adhuc ætate sunt et forma venusta. Suidæ τὸ μετὰ τῶν νέων ἀναστρέφομαι. [Conf. Ὡραποπολέω.]

[Ὡραιοπυλιώτης, ὁ, Qui est ad portam CPlis dictam Aurea s. Ὡραία (de qua Ducang. CPli christiana 1, 15, 16). Schol. metr. Pind. Ol. 4 : Οἱ σπονδεῖοι σύμπτυκτοι ἀνάπαιστοι λέγονται, ὡς καὶ τὰ εἰς σωτῆρα Χριστὸν τὸν ὡραιοπυλιώτην, ἐπὶ τοῦ μαρμάρου ἄνω τῶν ἔξωθεν πυλῶν, ὅπου ἐζωγράφηται ὁ Ἰουστινιανὸς κτλ. Boiss. Vide quæ dicentur s. v. Ὡραῖος.]

Ὡραιοπώλης, ὁ, Qui vendit τὰ ὡραῖα, Qui vendit fructus æstivos aut salsamenta æstiva; vel etiam ὁ χρημάτων ἀπεμπολῶν τὴν ὥραν, ut Xenoph. loquitur. Hesychio enim ὡραιοπώλας, Dorice pro ὡραιοπώλης, est ὁ τὴν ἀκμὴν πωλήσας, ὀπωροπώλης, ταριχοπώλης : quanquam prima illa expos. suspecta esse possit.

Ὡραῖος, αία, αῖον, Tempestivus : opp. τῷ ἄωρος. Hesiod. Op. [642] : Ἔργων μεμνημένος εἶναι Ὡραίων πάντων, περὶ ναυτιλίης δὲ μάλιστα· aliquanto ante [617], Ἀρότου μεμνημένος εἶναι ὡραίου, Arationis memor esto tempestivæ. Sic [630], Αὐτὸς δ' ὡραῖον μίμνειν πλόον, εἰσόκεν ἔλθῃ, Expecta tempestivam navigationem, donec advenerit. [Ib. 665 : Ὡραῖος πέλεται θνητοῖς πλόος. Bίος ib. 32 : Ὅτινι μὴ βίος ἔνδον ἐπηετανὸς κατάκειται ὡραῖος, τὸν γαῖα φέρει, Δημήτερος ἀκτήν· quod Moschop. expl. τουτέστι τῶν ὡρῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ δώρημα· et ib. 307 : Ὥς κέ τοι ὡραίου βιότου πλήθωσι καλιαί. Aratus 1075 : Χαίρει καὶ γεράνων ἀγέλαις ὡραῖος ἀροτρεὺς ὥριον ἐρχομέναις· quod schol. exp. ὁ βουλόμενος καθ' ὥραν τῶν ἔργων ἅπτεσθαι ἀροτρεύς.] Et ὡραῖοι χειμῶνες ap. Theophr. [H. Pl. 4, 14, 1, C. Pl. 5, 8, 3, et addito καὶ εὐδιεινοὶ ib. 1, 12, 7], Hyemes tempestivæ. [Ἄροτοι ὡρ. H. Pl. 8, 6, 1; σκαπάνην ὡρ. C. Pl. 3, 16, 1; τομὴ ὡραία καλάμου H. Pl. 4, 11, 4; ὕλη ὡραία τέμνεσθαι C. Pl. 5, 1, 1; Ὕδατα (pluviæ) ὡρ. C. Pl. 2, 2, 1. « Ὡραῖον ὕδωρ aqua Tempestiva dicitur Hippocr. et quæ congruo anni tempore demittitur, ac de pluvia intelligitur, aut quæ media æstate impluit, et ea anni parte quæ Græcis ὥρα vocatur, Galen. Comment. in Aphorism. Epid. 6, 17, sect. 4. Foes. Athen. 14, p. 656, A : Παραιτούμενοι τὰς Ὥρας ... μετὰ τῆς συμμέτρου θερμασίας καὶ ὑδάτων ὡραίων ἐκτελεῖν τὰ φυόμενα. De aqua fontana Zonas Anth. Pal. 9, 313 : Ὡραίου τ' ἄρυσαι νάματος ἁδὺ πόμα.] Item ap. Hesych. ὡραῖον κῆδος est ὁ καθ' ὥραν τελευτήσας, Funus tempestivum : de eo qui tempestive obiit. [Appian. Pun. c. 120 : Μικρὰ μέν ποτε διὰ θαλάσσης, ὅτε ὡραῖον ἦν, τὰ πλέονα δὲ κατὰ τὴν γῆν ἐπεκομίζοντο. Aristid. vol. 1, p. 29, 4 : Ἐπειδὴ ὡραῖον ἦν, καλέσας τὰς Νύμφας.] Itidemque Galen. ap. Hippocr. annotat ὡραῖον dici τὸ κατὰ τὴν προσήκουσαν ὥραν γινόμενον, Quod suo tempore fit. [V. infra.] Nec non aliquis ὡραῖος mori dicitur Quum tempestivam mortem obit : h. e. Quum annis matura ætate decedit, nec præcoce rapitur fato, ut ii qui ἄωροι ἀποθνήσκουσι. [Eur. Alc. 516 : Πατήρ γε μὴν ὡραῖος, εἴπερ οἴχεται· ubi intelligitur θανεῖν ex præcedentibus. Phœn. 968 : Αὐτὸς δ', ἐν ὡραίῳ γὰρ ἕσταμεν βίῳ, θανεῖν ἕτοιμος.] Apud Plut. enim [Mor. p. 178, D], Ἱππάρχου τοῦ Εὐβοέως ἀποθανόντος καὶ τοῦ Φιλίππου βαρέως φέροντος, quidam ait, Ἀλλὰ μὴν ὡραῖος ὢν ἐκεῖνος ἀπέθανεν, Attamen maturior ævi obiit. Cui Philippus respondens, Ἑαυτῷ γε, inquit, ἐμοὶ δὲ ταχέως. [V. Camilli c. 43 : Ὡρ. ἐτελεύτησε.] (At in Lycurgo [c. 29] dicit, Ἡλικίας γεγονὼς, ἐν ᾗ καὶ βιοῦν ἔτι καὶ πεπαῦσθαι βουλομένοις ὡραῖόν ἐστιν, pro Ætatem agens annis maturam, in qua et vivere adhuc et mori iis, qui alterutrum optant, intempestivum non est. Seu, In qua si moriamur, non possumus dici præmatura morte periisse, nec item legitimum vivendi tempus excedere, si supervivamus.) [Θάνατος ap. Xen. Ag. 10, 4 : Βίος τε εὐκλεὴς καὶ θάνατος ὡραῖος.] Itidemque ὡραῖος γαμεῖ, Tempestive nubit, h. e. nec nimium cito, nec serius. Hesiod. [Op. 695] : Ὡραῖος δὲ γυναῖκα τεὸν ἐπὶ οἶκον ἄγεσθαι. [Eur. Phœn. fr. 1 : Ἀνδρὶ πρεσβύτῃ .... ὅστις οὐκέθ' ὡραῖος γαμεῖ.] Item adolescens quispiam aut puella dicuntur ὡραῖοι, Quum matura et florente sunt ætate : h. e. Quum sunt ætate matura conjugio, ut illa ap. Catullum puella florida tempore maturo adepta conjugium. [Ὡρ. γάμος Æsch. fragm. 52.] Xen. Symp. [8, 21] : Οὐ μὴν ὅτι γε ὡραῖος ἀώρῳ, οὐδὲ ὅτι γε καλὸς οὐκέτι καλῷ, καὶ ἐρῶντι οὐκ ἐρῶν ὁμιλεῖ, φιλήσει αὐτὸν, Florens ætate cum obsoleto, pulcer cum deformi : de eo loquens, qui χρημάτων ἀπεμπολεῖ τὴν ὥραν. [Pind. Ol. 9, 141 : Ὡραῖος ἐὼν καὶ καλὸς κάλλιστά τε ῥέξαις. Xen. Mem. 1, 3, 10 : Τὸν Ἀλκιβιάδου υἱὸν φιλῆσαι ὄντα εὐπροσωπότατον καὶ ὡραιότατον. Plato Rep. 10, p. 601, B : Τοῖς τῶν ὡραίων προσώποις, καλῶν δὲ μή (ut ἄνευ κάλλους ὡραῖοι ap. Aristot. Rhet. 3, 4). Ib. 9, p. 574, C : Ἕνεκα ὡραίου νεωστὶ φίλου γεγονότος. Γυνὴ ὡραιοτάτη Aristoph. Ran. 291; παιδίσκη Ach. 1148. Lucian. Alex. c. 41 : Μόνους τοὺς ὡραίους κατεφίλει· De paras. c. 54 : Ἐπιθυμεῖ δὲ οὔτε δόξης οὔτε χρημάτων, ἀλλ' οὐδὲ ὡραίου τινός. Plut. V. Cat. maj. c. 4 : Δούλων οὐ τρυφερῶν καὶ ὡραίων, ἀλλ' ἐργατικῶν καὶ στερεῶν. Ὡρ. κάλλος anon. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 639, 11 : Τῷ παρὰ τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων ὡραίῳ κάλλει καθιερωθείς, quod sumtum ex Psalm. 44, 3.] Interdum vero cum genit. γάμου vel ἀνδρὸς aliqua dicitur ὡραία [Herodot. 6, 122 : Ἐπειδὴ ἐγένοντο γάμου ὡραῖαι· 1, 196 : Παρθένοι γάμων ὡραῖαι· 1, 107 : Ἐοῦσαν ἤδη ἀνδρὸς ὡραίην], ut ap. eund. Xen. Cyrop. 4, [6, 9] : Ἔστι δέ μοι καὶ θυγάτηρ παρθένος ἀγαπητὴ, γάμου ἤδη ὡραία. Sic ap. Lucian. [Tox. c. 22] : Θυγάτριον ὡραῖον γάμου. Et ap. Athen. 12, [p. 535, A ex Lysia] de puella quadam : Ἐπεὶ δὲ ἦν ἀνδρὸς ὡραία, ξυνεκοιμῶντο καὶ ταύτῃ. [Eur. Hel. 12 : Ἐπεὶ δ' ἐς ἥβην ἦλθεν ὡραίαν γάμων. Mœris p. 426 (cujus verba repetit Moschop. Περὶ σχ. p. 78) : Ὡραία γάμων Ἀττικοί· ἐν ἀκμῇ γάμου Ἕλληνες· ubi Pierson. : « Attici *puellam tempestivam viro et toris maturam* appellabant ὡραίαν γάμων. Pollux 2, 18 : Ἐρεῖς δὲ παρθένος ὡραία γάμων· ubi poetarum Latinorum loca attulit Seberus. Exemplis ab HSt. collectis addendi Dio Chrys. Or. 7, p. 112, A, Liban. vol. 4, p. 612, 5; vol. 1, p. 82, 2; Heliodor. Æth. 2, 30; Xen. Eph. 2, 3, p. 24. Lucian. Dial. mer. 3, 2; Eustath. ad Il. Ω, p. 1481, 27, et Od. Z, p. 247, 50. Dio Cass. 56, p. 393 : Ἀπαλὰς ἔτι κόρας, καὶ μήπω γάμων ὡραίας. Sic rectissime pro ὥρας corrigit Wetsten. ad Matth. 1, 18. In Hesychio etiam præstat Ὡραία γάμων, licet alterum sæpissime occurrat, ut ap. Alciphr. 3, 41 : Ἡ παῖς ... ἐν ὥρᾳ γάμου, etc. Hinc etiam explicari potest Aristophanis jocus in Vesp. 1356 : Ποθεῖν ἐρᾶν τ' ἔοικας ὡραίας σοροῦ· ubi ὡραία σοροῦ, *tempestiva capulo*, παρ' ὑπόνοιαν pro ὡραία γάμου. Nisi ipsam vetulam σορὸν fuisse dictam velis, ut in Machonis fragmento apud Athen. 13, p. 580, C : Ἐπεὶ δὲ προὔβη τοῖς ἔτεσιν Γνάθαινα καὶ ἤδη τελέως ἦν ὁμολογουμένη σορός. »] In quo loquendi genere sua itidem voce Maturus utuntur Latini. Stat. : Hic sponsæ maturus, et illa marito. Idem, Virginitas matura toris. Virg. : Viro matura filia. Horat. et Gell., Virgo matura viro. Liv., Maturus militiæ. Quintil. : Puer iis, quæ rhetorice præcipit, percipiendis maturus. Alioqui ὡραῖος dicitur etiam Qui forma est venusta et decora, quoniam sc. talis esse solet ἡ τῶν ὡραίων καὶ ἀκμαζόντων : ut ὡραῖαι ἑταῖραι ap. Athen. 13. Nisi et hic accipere velis pro Iis quæ florenti et viridi adhuc ætate sunt, simulque forma venusta : quibus opp. αἱ ἔξωροι : Hesychio etiam tradente ὡραίαν dici non solum τῇ ἡλικίᾳ, sed τῇ ὄψει quoque; et Suida ὡραῖος exponente εὔμορφος. [Lysias p. 142, 12 : Ὑβριζεν αὐτὸν ὡραῖον ὄντα.] Herodian. 5, [3, 20] : Ἐπιφοιτῆσαι αὐτὸν ταῖς θυγατράσιν αὐτῆς, νέαις τε οὔσαις καὶ ὡραίαις, Juvenculis adhuc et formosis. Aliquanto

post, Τὴν ὄψιν ὡραιότατος. Et rursum [6, 24] : Τὸ φύσει πρόσωπον ὡραῖον. [LXX Cant. 2, 14 : Ἡ φωνή σου ἡδεῖα καὶ ἡ ὄψις σου ὡραία.] Metaph. autem ap. Hermog. [De invent. 4, p. 188, 190], Ὡραῖος λόγος, Oratio venusta. [LXX Cant. 4, 3 : Ἡ λαλιά σου ὡραία ὡς λέπυρον τῆς ῥόας. Sirac. 25, 7 : Ὡραία γερόντων σοφία. Σκεῦος ὡρ. Paralip. 2, 36, 19. Ὡραῖον librarii non raro locis scriptorum adscribunt si quid venuste aut eleganter dictum notare volunt, plerumque compendio expressum per literam ω, quam mediam ρ transit. Sic versui γνωμικῷ Æschyli Prom. 685 in cod. Med. adscriptum ὡραῖον et γνώμη. Eodem modo in cod. Havn. Eur. Troad. 990, et ap. schol. Æschinis p. 49, 11 ed. Oxon. In ipsa scriptoris verba immigravit apud Galen. vol. 5, p. 139 : Συγγνώμη γὰρ ἀνθρώπῳ γὲ ὄντι καὶ ἁμαρτάνοντι ὡραῖόν τι, ubi καὶ et ὡραῖον delendum esse vidit Cobetus Var. Lect. p. 294.] ‖Fructus etiam quidam ὡραῖοι dicuntur, Qui sc. colliguntur ea anni parte quæ peculiariter ὥρα nominatur, i. e. æstas. [Pollux 1, 237. Herodot. 1, 102 : Καρποὺς ἐς φορβὴν κατατίθεσθαι ὡραίους. Καρπὸν ξύλου ὡραῖον LXX Lev. 23, 40.] Nam Galen. De alim. fac. 2, 2, quod Περὶ τῶν ὡραίων ὀνομαζομένων καρπῶν inscribitur, tradit ὥραν ἔτους a Græcis nominari ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἐν ᾧ μεσοῦντι τὴν τοῦ κυνὸς ἐπιτολὴν γίγνεσθαι συμβαίνει, Illud tempus in cujus medio canicula exoritur, (Julium sc. mensem, Augustum et Septembrem,) atque κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον ἅπαντας εἶναι τοὺς ὡραίους καλουμένους καρπούς, τινὰς μὲν ἤδη παρακμάζοντας, ἐνίους δὲ ἤδη ἀρχομένους· τινὰς δὲ ἀκμάζοντας ἢ μετὰ τὴν ἀκμὴν, ἢ πρὸ αὐτῆς. Nec vero tam ὡραίους nominari, quoniam κατὰ τὸν εἰρημένον γίγνονται χρόνον, quam ad differentiam τῶν εἰς ἀπόθεσιν ἐπιτηδείων. Nec enim ea quæ frumentacei aut triticei sunt generis, nec item legumina et reliqua semina ὡραίων καρπῶν nomine censeri : verum cucurbitas, cucumeres, pepones, melopepones, ficus, uvas, poma, reliquosque fructus qui æstivo tempore ex arboribus aut fruticibus nascuntur. [Adde Galen. vol. 9, p. 945 ed. Chart., et in libro a Kühnio primum Græce edito vol. 16, p. 432.] Atque ita ὡραῖοι καρποὶ, s. ὡραῖα, i. fuerit q. ὀπώρα, s. Bellaria. Thuc. 3, [59] : Ὅσα τε ἡ γῆ ἡμῶν ἀνεδίδου ὡραῖα, πάντων ἀπαρχὰς ἐπιφέροντες. [Adde 1, 120.] Sic ap. Plat. Leg. 8, [p. 845, E] : Ἡ τῶν ὡραίων συγκομιδή· de qua ibi Lex quædam fertur. [Adde ib. p. 847, E, et Critia p. 118, E. Τὰ ἐκ τοῦ ἀγροῦ ὡραῖα Xen. Anab. 5, 3, 9. Τρωκτὰ ὡραῖα ib. 5, 3, 12. Ælian. V. H. 1, 31. Themist. Or. 2, p. 27, D. Τῶν ὡραίων τὰ δυνάμενα ξηραίνεσθαι Diodor. 3, 69. De pascuis amœnis Psalm. 64, 13 : Πιανθήσονται τὰ ὡραῖα τῆς ἐρήμου· et Joel. 1, 19 et 20.] Et ap. Athen. [3, p. 82, B, ex Antigono Carystio : Ὡραίων πολὺ φίλτερος ἦθ' ἁριμήλων·] 10, [p. 420, A] : Ποτὲ δὲ καὶ τῶν ὡραίων εἰσεφέρετό τι, τοῦ μὲν θέρους, ἡ ῥοιά· τοῦ δὲ ἔαρος, ᾠχροι· κατὰ δὲ τὴν χειμερινὴν ὥραν ἰσχάδες. Idem 13, [p. 553, F] : Οἱονεὶ δεῖγμα τῆς ὄψεως τὰ ὡραῖα μετὰ χεῖρας ἔχουσιν, disputans de hoc Clearchi in Eroticis loco, Μετὰ χεῖρας ἄνθη καὶ μῆλα καὶ τὰ τοιαῦτα φέρομεν. Ubi notaeum non solum ὡραίων nomine intelligere Mala et alios ejusmodi æstivos fructus, sed etiam Flores. Ideoque subjungit paulo post [p. 554, A], Στεφανουμένων τοῖς ὡραίοις ἄνθεσι [ut Nicias Anth. Pal. 9, 564 : Μέλισσα .,. ἐφ' ὡραίοις ἄνθεσι μαινομένα] : nec non Ἡ τῶν ὡραίων ἀνθῶν καὶ καρπῶν αἴτησις. Itidem vero ὡραῖον ὕδωρ Galen. [vol. 9, p. 495] ap. Hippocr. accipit τὸ κατὰ τὸ μέσον θέρος, s. ὅπερ ἂν ὕηται κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ὃν ὀνομάζουσιν ὥραν ἔτους : reprehendens eos qui verno tempore cœlitus lapsam aquam intelligebant. [Ὧραι Annalia tempora dicuntur Aurel. Tard. Pass. 3, 8. Hinc ὡραῖον Tempestivum dicitur et quod suo tempore fit et opportune. Ὡραίως τὸ ὡραῖα ἀποδιδόντα ἔτεα, Annorum tempestivam tempestivitatem diximus ap. Hippocr. p. 997, E; quod de temporibus convenientem servantibus temperaturam dicitur Aphorism. 3, 8 : Ἢν ὡραίως τὰ ὡραῖα ἀποδίδωσν. ‖ Τὰ ὡραῖα etiam Menses maturos indicant et tempestivas purgationes menstruas suoque tempore comparentes. Hippocr. p. 266, 30 : Παρθένῳ ὁκόταν τὰ ὡραῖα μὴ γένηται. Τὰ πρῶτα ἐπιμήνια dicuntur p. 607, 21, ubi ἐπιφαινόμενα legitur. Foes.] Item ὡραῖα τεμάχη [de quibus HSt. paullo inferius] s. ταρίχη ap. Polluc. [7, 27] et Athen., Quæ circa id tempus condiebantur : quanquam Hesych. ὡραῖον τάριχον esse vult τὸν κατὰ τὸ ἔαρ συντιθέμενον. [Alexis ap. Athen. 3, p. 117, D : Τάριχός ἐστι πρῶτον ὡραῖον τοδί. Aretæus p. 120, 29; 135, 51.] Item κέφαλος ὡραῖος pro κέφαλος τεταριχευμένος κατὰ τὴν τοῦ ἔτους ὥραν, in hoc l. Sopatri ap. Athen. 3, [p. 119, A] : Μενδήσιός θ' ὡραῖος ἀκρόπαστος εὖ Ξανθαῖσιν ὀπτὸς κέφαλος ἀκτῖσιν πυρός. Sic ap. Eund. [ib. p. 116, B : Περιενεχθέντος τοῦ καλουμένου ὡραίου ὁ Λεωνίδης ἔφη κτλ., ubi ὡραίου intellecto ταρίχους dictum est.] Archestratus [immo Pseudo-Hesiodus] : Θύννων θ' ὡραίων Βυζάντιον ἔπλετο μήτηρ. [Sophocles (fragm. 446) ib. 7, p. 319, B : Ἠηλαμὺς χειμάζεται, πάραυλος Ἑλλησποντὶς ὡραία θέρους τῷ Βοσπορίτῃ· quod Hesych., qui s. v. Πάραυλος huc respicit, exp. ἡ κατὰ τὸ θέρος ἀκμάζουσα.] Vide et Τάριχος. Apud Hesych. est et ὡραῖα θύειν, quod esse dicit τελετήν τινα ἐν ᾗ τῶν ὡραίων ἁπάντων ἐγίνοντο ἀπαρχαί. Idemque ὡραῖα dixerat accipi etiam ἐπὶ τῶν καθ' ὥραν τελουμένων ἱερῶν, et ὡραῖον vocari τὸ θῦμα τὸ καθ' ὥραν : sicut supra ap. Thuc. quidam τῶν ὡραίων ἀπαρχὰς ἐπέφερον. Nisi forte τὰ καθ' ὥραν τελούμενα ἱερὰ intelligat Sacra quæ fiebant stato solemnique anni tempore, ut quæ calendis celebrabantur aut certo aliquo mense. [Orac. ap. Demosth. p. 531, 5 : Ἱστάναι ὡραίων Βρομίῳ χάριν ἄμμιγα πάντας. Plato Critia p. 116, C : Ἔνθα ... ὡραῖα ἀπετέλουν ἱερὰ ἐκείνων ἑκάστῳ. Theodorid. Anth. Pal. 6, 157 : Καί σοι ἐπιρρέξει Ὕργος χιμάροιο νομαίης αἷμα καὶ ὡραίους ἄρνας ἐπὶ προθύροις. Τὰ ὡραῖα de debitis honoribus ap. Eurip. Suppl. 175 : Ὡς νεκροὺς θάψωσιν, ὧν αὐτὰς ἐχρῆν κείνων ταφείσας χερσὶν ὡραίων τυχεῖν.] Superl. Ὡραιέστατος irregulariter pro ὡραιότατος, ap. Eust. [p. 1441, 45, ex Epicharmo. Usitatæ formæ ὡραιότατος exx. sunt in locis scriptorum supra allatis. Apud Theophr. H. Pl. 9, 1, 16, καὶ (αἱ Wimmer.) ὡραιότατα servavit cod. Urbinas, ubi vulgo καὶ ὡραιότητα legebatur. ‖ Ὡραῖαι πύλαι in ecclesiis catholicis eædem sunt quæ βασιλικαὶ dicuntur, primariæ scilicet et quibus a narthece exteriori in ecclesiæ ναὸν ingressus patet : in monasticis, quibus ab interiori narthece in ναὸν, seu monachorum chorum, aditus patet. V. Joannem Phocam in Descr. Templi Soph. c. 14, Pachymerem 7, 15, Cantacuz. Hist. 1, 41, Codin. De offic. aulæ Cpol. 15, 20; 17, 22. Hæc et alia Ducang. Hinc explicandum Χριστοῦ ὡραιοπυλιώτου nomen s. v. Ὡραιοπυλώτης memoratum.]

[‖ Ὡραία, ἡ, intellecto ὥρα (ut ὥρῃ τῇ ὡραίῃ de flore ætatis dixit Aretæus De morb. chron. 1, 3, p. 28, 26) substantivi instar dicitur, ut ἀναγκαία et σεληναία pro ἀνάγκη et σελήνη et alia hujusmodi dicta sunt, de quibus v. Lobeck. Paral. p. 312. Schol. Apoll. Rh. 3, 1390 : Ὡραίην ὡς ἀναγκαίην. Schol. Liban. vol. 1, p. 64 : Ὥρα καὶ ὡραία ταὐτόν ἐστι τῇ ἐννοίᾳ· ἀμφότερα γὰρ τὸ ἔαρ σημαίνει· et similiter Thomas M. p. 932 : Οὐ μόνον ὥρα τὸ ἔαρ, ἀλλὰ καὶ ὡραία. Multo gravior testis Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 73, 31 : Ὡραίαν· τὴν ὥραν· ἡ δὲ τοιαύτη τροπὴ Ἀττικοῖς ἰδία· Ἀθηνᾶ Ἀθηναία, ἴση ἰσαία· οὕτω καὶ ὥρα ὡραία. Demosth. p. 1292, 5, de opportuno navigationi tempore : Τὴν ὡραίαν περιμένειν. Similiter p. 123, 16 : Τέτταρας μῆνας ἢ πέντε, τὴν ὡραίαν αὐτὴν, στρατεύεσθαι. « Ὑπὸ τὴν ὡραίαν, Ineunte vere, Polyb. 3, 16, 7; 3, 41, 2. » Schweigh. De messis tempore Apoll. Rh. 3, 1390 : Ὠμὸν ... κείρει στάχυν, οὐδὲ βολῇσιν μίμνει ἐς ὡραίην τερσήμεναι ἠελίοιο, ut περὶ τὴν ὡρ. ap. Pausan. 4, 10, 7 : Λῃστείαις τε ... καὶ περὶ τὴν ὡραίαν καταδρομαῖς. Accus. Τὴν ὡραίαν, Statuto s. Consueto tempore, Herodot. 4, 28 : Ἐν τῷ χειμῶνι τὴν μὲν ὡραίην οὐκ ὕει. ‖ Ὡραία, ἡ, n. pr. ab Sethianis fictum, de quo Epiphan. vol. 1, p. 286, D : Εἰς μωρίαν πολλὴν τὸν νοῦν ἑαυτῶν κατάγοντες γυναῖκά τινα Ὡραίαν λέγουσιν εἶναι τοῦ Σήθ. ... Εἰσὶ μὲν ἄλλαι τινὲς αἱρέσεις, αἵτινες δύναμίν τινα εἶναι λέγουσιν, ἣν καλοῦσιν ὀνομαστικῶς ὡραίαν. Τὴν παρ' ἄλλοις τοίνυν νομιζομένην δύναμιν ὡραίαν τε καλουμένην οὗτοι γυναῖκα τοῦ Σὴθ λέγουσιν. G. D. ‖ Ὡραία, ἡ, Horæa, n. pr. mulieris C. I. vol. 3, p. 669, n. 5731, 1, in tit. Catan. ‖ Alia in tit. Campan. ap. Ott. Jahn. Specim. epigr. p. 44, n. 179 : Ofilliena T. L. Horæa. Hase.]

Ὡρατάριχος, apud Polluc. legitur, 7, c. 8 [§ 27] : Τάριχος ὡραῖον, καὶ ὡραῖα ταρίχη, ὡρατάριχος. Sed malim ὡραιοτάριχος : puto enim ὡραιοτάριχος dici τὸ ὡραῖον τάριχος, sicut ὠμοτάριχος vocatur τὸ ὠμὸν τάριχος. [Ὡρατάριχος, quod ex ὠμοτάριχος corruptum esse conjecit Hemst., nunc optimorum librorum auctoritate ejectum est.] Videntur vero ὡραῖα ταρίχη esse Salsamenta ex piscibus æstivo tempore captis : sicut ὡραῖαι σαργάναι ibid. Salsamenta Sardiana ex piscibus æstate captis, ad differentiam τῶν ἐαρινῶν, de quibus ibidem.

Ὡραιότης, ητος, ἡ, Tempestivitas, Maturitas. Interdum Pulcritudo et decor formæ. [Xenoph. OEc. 7, 43 : Τὰ καλά τε κἀγαθὰ οὐ διὰ τὰς ὡραιότητας, ἀλλὰ διὰ τὰς ἀρετὰς εἰς τὸν βίον τοῖς ἀνθρώποις ἐπαύξεται. Xenoph. Eph. 1, 1 : Ὡραιότητι σώματος ὑπερβαλλούσῃ. « Greg. Nyss. t. 1, p. 697, C. Jo. Phocas Descr. Palæst. p. 4, A Venet. Figurate Evang. Thomæ c. 15 : Τῇ ὡρ. τῆς διδασκαλίας. » Hase. Frequens voc. usus ap. V. T. Interpretes, velut Psalm. 44, 5 : Τῇ ὡραιότητί σου καὶ τῷ κάλλει σου· 49, 2 : Ἡ εὐπρέπεια τῆς ὡρ. αὐτοῦ· 12 : Ὡραιότης ἀγροῦ μετ' ἐμοῦ ἐστι, quod per παράδεισος explicatur in Lexico Cyrilli. Ib. 67, 13 : Τῇ ὡρ. τοῦ οἴνου διελέσθαι σκῦλα.]

[Ὡραιόφθαλμος, ὁ, ἡ, Qui est pulcris oculis. Εὐώπιδος ap. Pind. Ol. 10, 90, per ὡραιοφθάλμου exp. gl. recentior, per εὐοφθάλμου schol.]

Ὡραιόω, Decoro, Venusto, Decus formæ et venustatem concilio. [Aquila Jes. 52, 7 : Τί ὡραιώθησαν ἐπὶ τὰ ὄρη πόδες εὐαγγελιζόμενοι, i. e. Quam pulcri sunt. Cant. 7, 1 : Τί ὡραιώθησαν διαβήματά σου; i. e. Quam decori sunt gressus tui. 7, 6 : Τί ὡραιώθης καὶ τί ἡδύνθης, ἀγάπη; 1, 9 : Τί ὡραιώθησαν σιαγόνες σου ὡς τρυγόνος; Reg. 2, 1, 26 : Ὡραιώθης μοι σφόδρα.]

[Ὡράϊσις, εως, ἡ, Jucunditas. Scriptor versuum Lexico Cyrilli subscriptorum in cod. Paris. ap. Montf. Palæogr. p. 73 : Τέρπειν ὡράϊσιν διὰ παντὸς τοῦ δέμας· ubi præcedit ἀγλάϊσιν.]

[Ὡράϊσμα, τὸ, i. q. ὡραϊσμός. Schol. Pind. Nem. 8, 1 : Λέγων τὴν Αἴγιναν δι' ὡραΐσματος ὑπὸ Διὸς ἁνηρπάσθαι. Anon. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 639, 11 : Οὐδενὸς ὡραΐσματος τῶν ὁπόσα τῷ παρόντι βίῳ λειπόμενος. « Theod. Prodr. Rhod. p. 22. Theod. Hyrt. in Notitt. Mss. vol. 6, p. 16. » Elberling. Jo. Glycas De synt. p. 35, 10 Alb. Jahn. Anon. Laud. comæ p. 29, 8 et 44, 14 Miller. Greg. Naz. t. 1, p. 178, A : Τοῖς ἐκ τέχνης καὶ χειρὸς ὡραΐσμασι. Nic. Paphl. p. 46, 10 Combef., de S. Hyacintho : Ὦ πάντων Μαρτύρων ὡρ. Hase.]

Ὡραϊσμὸς, ὁ, Ejusmodi decoratio ad venustatem formæ ostentandam, καλλωπισμός, [κάλλος, ut exp. Hesych. Jerem. 4, 30 : Ἐὰν ἐγχρίσῃ στίβῃ εἰς μάτην ὡραϊσμός σου. Eustath. p. 317, 42 : Οἱ γεννήσαμενοι τὸν Νιρέα πρὸς ὡραϊσμὸν (venustatis significandæ caussa) ὀνομάζονται, μήτηρ μὲν Ἀγλαΐα, Χάροπος δὲ ὁ πατήρ. Schol. Aristoph. Pl. 964 : Τὸ τεθρυμμένον τοῦ ὡρ.] Metaph. in verbis quoque ὡραϊσμὸς dicitur, Quum lenocinio quodam et fuco exornatur oratio, ut venustior esse videatur atque ὡραιοτέρα. In qua signif. ap. Hermog. legitur, nec non ap. [Dionys. De comp. verb. c. 1, p. 5, 1 : Ἐπτόηται ἅπασα νέου ψυχὴ περὶ τὸν τῆς ἑρμηνείας ὡραϊσμόν· et] Plutarch. initio Fabii. Ibi enim quum dixisset αὐτοῦ τὸν λόγον fuisse εὖ μάλα πρεπόντως τῷ βίῳ κατακεκοσμημένον., subjungit, Οὐ γὰρ ἐπῆν ὡραϊσμὸς, οὐδὲ κενὴ καὶ ἀγοραῖος χάρις. In propria autem signif. Idem [Mor. p. 972, D] : Ἔρωτες δὲ πολλῶν, οἱ μὲν ἄγριοι καὶ περίμανεῖς γεγόνασιν· οἱ δὲ, ἔχοντες οὐκ ἀπάνθρωπον ὡραϊσμὸν, οὐδὲ ἀναφρόδιτον δμιλίαν· qualem fuisse dicit elephanti cujusdam, qui Alexandriæ quandam στεφανοπώλιδα deamans, ἔφερεν αὐτῇ τῆς ὀπώρας ἀεὶ πρατήρια παραπορευόμενος, καὶ τὴν προβοσκίδα τῶν χιτωνίων ἐντὸς ὥσπερ χεῖρα παραβαλὼν, ἀτρέμα τῆς περὶ τὸ στῆθος ὥρας ἔψαυεν. [Id. V. Pomp. c. 69 : Οὐ μενεῖν τοὺς καλοὺς τούτους καὶ ἀνθηροὺς πυρριχιστὰς διὰ τὸν ὡρ. V. Agid. c. 4 : Τὸν ἐπιπρέψαι μάλιστα τῇ χάριτι τῆς μορφῆς ὡραϊσμὸν δοκοῦντα.]

[Ὡραϊστὴς, ὁ, Formaster, Qui se forma effert. Βαυκιζόμενον per τρυφερὸν καὶ ὡραϊστὴν exp. Lex. rhet. Bekk. p. 225, 26, Hesych. et Etym. M. p. 192, 20 (ubi vitiose olim ὡραϊστόν). Hesych. : Στείνων· ὡραϊστὴς καὶ ἐπ' αὐτῶ (ἐφ' αὐτῷ) ἀρέσκων.]

[Ὡραίχου gl. sine expos. posita ap. Suidam, ubi in cod. Paris. altero ζήτει adscriptum. Ex Σοραίχου detortam esse conjecit Bernhardy.]

[Ὡραίω vitiose pro ὠρεύω, quod v.]

[Ὡραίως, Mature, Gl. Hippocr. p. 1247.]

Ὡρᾱκιάω [Recta scriptura Ὡρακιάω est cum spiritu aspero] etiam ab ὥρα derivatum putatur, et significare ἐκ τῶν φροντίδων ἐκλύομαι, Curis nimiis confectus animo concido. [Mœris p. 425 : Ὡρακιᾶν Ἀττικοὶ, λιποψυχεῖν (codex λειποψυχεῖν) Ἕλληνες.] Schol. certe Aristoph. Ran. [481], ubi Bacchus territus Æaci minis et viso aliquo monstro insolito, dicit, ἀλλ' ὡρακιῶ· Ἀλλ' οἶσε πρὸς τὴν καρδίαν μου σπογγιάν· hoc ipsum aperte declarat; nam ὡρακιῶ derivans ab ὥρα significante φροντὶς, exp. φροντίζω, ἐκ φροντίδων ἐκλύομαι, (itidemque Eustath. ὡρακιᾶν esse ait τὸ φροντίζειν). Addit tamen et aliam expos. cum alia etymologia : ὡρακιάσαι sc. dici τὸ ὑπὸ φόβου ὠχριάσαι, ἀπὸ τοῦ τὴν ὥραν αἰκίζειν : idque a Soph. in Amphiarao dici ὠχριάσαι θλιβομένης τῆς καρδίας [Verba τὸ ὠχριᾶσαι θλιβομένης τῆς καρδίας non Sophoclis sunt, sed scholiastæ], Corde præ metu compresso et coarctato pallescere : quæ expositio longe melior est; ex sequentibus enim patet eum metu perculsum animo concidisse : eique δείσαντι τὴν καρδίαν εἰς τὴν κάτω κοιλίαν καθερπύσαι. [Notandum autem Amphiaraum drama fuisse satyricum. Nam ab tragœdia hoc verbum alienum videtur.] Itidem certe pro Animo concidere et linqui, Idem accepit Pac. [702], ubi quum Trygæus dixisset Cratinum vita excessisse Οὐ' οἱ Λάκωνες ἐνέβαλον, Mercuriusque interrogasset, τί παθὼν, respondet ille, Ὡρακιάσας· οὐ γὰρ ἐξηνέσχετο Ἰδὼν πίθον καταγνύμενον οἴνου πλέων· h. e. λειποψυχήσας, ἀθυμήσας, s. μετ' ἐκλύσεως ἐσκοτωμένος, καὶ ὠχριάσας : nam τρέπεται ἡ τῶν λειποθυμούντων χρόα, inquit iterum schol. : qui Lycophronem ὡρακιᾶν usurpasse rursum ait pro ὠχριᾶν, et Eratosthenem pro ὑπὸ ἐκλύσεως ἐσκοτῶσθαι : Cratinum vero ibi perstringi uti φίλοινον. Hesych. quoque ὡρακιᾶν exp. ἐν τοῖς βαλανείοις ἐκλύεσθαι, λειποψυχεῖν [λιποψυχεῖν], ἐκλύεσθαι, καὶ σκοτοῦσθαι, μετ' ὠχριάσεως ἢ καὶ ἱδρῶτος, s. σκοτοῦσθαι καὶ ὠχριᾶν, aut ναυσιᾶν καὶ σκοτοῦσθαι. Ubi nota tenuari : ap. schol. vero Aristoph. alicubi tenuari, alicubi aspirari. [« Libanius vol. 4, p. 143, 19 : Πολλάκις ὡρακίασα μὰ τὸν Ἀπόλλω, βαλλομενος ὥσπερ χαλάζῃ, τοῖς ὕθλοις· πολλάκις ἐλιποψύχησα μεστὸς γενόμενος τῶν λήρων ἐκείνων· 209, 17 : Ἐγὼ δὲ καὶ δοίδυκος οἰκοθεν κλαπέντος ὡρακιῶ· κἂν χύτρα συντριβῇ, πλήττομαι τὴν ψυχήν. Reddendum hoc verbum eidem Libanio vol. 1, p. 128, 14 : Πρὸς δὲ τὸν ἰατρὸν εἰπὼν, ὡς οὐδὲν ἔτ' εἴην, ἐκείμην ῥάων. L. ὡρακιῶν. Themistius Or. 26, p. 314, B : Φρίκης τε ἐμπίπλανται καὶ ὡρακιῶσι. Accusativum huic verbo adjunxit Aristænetus 1, 10, p. 25 : Καὶ τὸ βλέμμα δεινῶς ὡρακιῶν ἐδεδίει τῷ τεκόντι φανῆναι, *pallidus vultu.* » Piers. ad Mœr. p. 425.]

[Ὡρακίζω.] Suidas autem meminit et thematis Ὡρακίζω : cujus tamen nullum exemplum affert, nec etiam expositionem. [Nihil tribuendum glossæ Suidæ, qui excerptis ex schol. Aristoph. Ran. 484, addit, ὡρακίζω γὰρ τὸ ῥῆμα. Certius Etym. M. p. 823, 33 (s. Orionis p. 169, 15) testimonium est : Ὡρακίζω· παρὰ τὸ αἰκίζεσθαι τὴν ὥραν, τουτέστι τὴν μορφὴν, ἀντὶ τοῦ ὠχριᾶν. Καὶ ὡρακιῶ τὸ αὐτό· σημαίνει δὲ καὶ τὸ λειποψυχεῖν (corr. λιπο—) καὶ ἐκλύεσθαι. Potest tamen ὡρακίζω grammatici alicujus errore fictum esse, qui ὡρακιῶ alicubi pro futuro ex ὡρακίσω contracto haberat.]

Ὡράνα, Hesych. χελιδόνων ὀροφὴ, Hirundinum tectum. [Interpretatio perversa et fortasse corrupta verborum ὦ 'ράννα χελίδων, quæ Sapphonis esse ex Hephæst. p. 66 novimus.]

[Ὡρανίαφι. V. Οὐρανίαφι.]

[Ὡρανίς. V. Οὐρανός.]

Ὡρανιστὴρ, Hesych. ἱμὰς, Lorum. [Apud Hesych. ὡρανιστὴρ cum spiritu aspero. Vocab. corruptum.]

Ὡραπολέω, Consueto tempore terram aratro verto : ut Hesych. ὡραπολεῖν esse dicit κατὰ τὴν εἰθισμένην ὥραν ἑκάστου ἔτους ἀναπολεῖν : et ἀναπολεῖν vocari τὸ τρὶς ἀροτριᾶν τὴν γῆν. [Veram verbi formam servavit Suidas ὡραιοπολεῖν, quod v.]

[Ὡραπόλλων, ωνος, ὁ. HSt. s. Ὧρος :] Ex Ὧρος autem, quod Apollinem significat, comp. Ὡραπόλλων, quod est nomen pr. ap. Suid. et Eustath. [p. 437, 22 : Οὐκ ἀπέοικε δὲ τῶν τοιούτων (συνθέτων) οὐδὲ ὁ Ὡραπόλλων, ἀνὴρ λόγιος, οὗ ἡ σύνθεσις ἐκ τοῦ Ὧρος καὶ Ἀπόλλων, ἃ καὶ ἄμφω εἰσὶν ἐπίθετα Φοίβου. Ὡραπόλλων Φενεβεθύτης (Ægypti) ὁ φιλόσοφος memoratur ap. Steph. Byz. s. v. Φενέβηθις. Pluribus de eo dixit Suidas s. h. v., qui Theodosii imperatoris tempore vixisse refert et scripta ejus enumerat : quæ omnia ex Damascii Vita Isidori excerpta esse conjicit Kusterus. Diversus ab eo est Hieroglyphicorum quæ supersunt scriptor (cujus nomen in ed. Ald. Ὥρου Ἀπόλλωνος scriptum), de quo v. Fabr. et Harles. in Bibl. Gr. vol. 1, p. 100 et editores.]

[Ὡράριθμος. Schol. Pind. Pyth. 4, 336 : Τὸ ὡρολόγιον ὡράριθμόν ἐστι, ἐν ᾧ τὰς ὥρας ἀριθμοῦμεν.]

[Ὡράριον vel Ὡράριον, τὸ, Linteum ori tergendo. Voc. Latinum, de quo v. Suidæ editores s. v. Ὡράριον. Φασκίων καὶ ὠαρίων in Etym. M. p. 588, 46, cui ὡραρίων restituit Casaub. ad Vopisci Aurel. p. 580. Oraria in Liturgiis tenebant Diaconi, diciturque ὡράριον etiam de stola diaconorum : de quo v. quæ ex scriptoribus eccles. et Byzantinis collegit Ducang. s. v. Ὡράριον.]

[Ὡράριος, ὁ, Horarius, Heracleota in inscr. 250 ap. Bœckh. vol. 1, p. 363.]

[Ὥρασι. V. Ὥρα.]

[Ὡράτ, ὄνομα κύριον apud Suidam, ante Ὡράτιος· ὄνομα κύριον, quæ altera gl. deest in cod. Paris. tertio. Supra apud Suidam recte Ὁράτιος, quod nomen est Latinum Horatius. Idem de proxima gl. Suidæ dicendum Ὡρατίωνα, i. e. orationem, et ὡρατίωνος ap. Herodian. Epim. p. 197, ubi v. Boiss.]

[Ὠργάω vitiose pro Ὀργάω, de quo HSt. hæc scripsit quæ s. v. Ὀργάω poni debebant vol. 5, p. 2146 :] Apud Hesych. in Ω legitur etiam Ὠργᾶ, quod exp. πρὸς συνουσίαν ἐπείγεται, οἰστρεῖ, et, ἐπείγεται, γαυριᾷ, quasi a verbo Ὠργάω pro Ὀργάω. At ὤργων, quod exp. ἐπεθύμουν, ἐμίγησαν, non tam ab ὠργάω hoc formari puto, quam a superiori ὀργάω : in quo aliqua etiam ejus temporis exempla ex Plutarcho et OEcum. citavi : quibus addi possunt hæc ap. Suid., Οἱ δὲ ὤργων τοῖς πολεμίοις ὁμόσε ἰέναι, Pugnandi et concurrendi cum adversariis libidine ardebant : quod Hom. dicit ἐμενοίνων. Apud Eundem absolute, Οἱ δὲ καὶ προσκτήσασθαι τὴν ἀλλήλων δόξαν σπουδὴν ποιούμενοι, ὤργων. Apud Eundem reperitur etiam Ὠργωμένοις, quod exp. non solum ἐκτεταμένοις, sed etiam ἐπιθυμοῦσι : quum vero dicit ἐκτεταμένοις, videtur potius ad Ὄργυια referendum hoc partic., et scrib. ὠργυιωμένοις. [Apud Suidam pro ὠργυιωμένοις nunc ex cod. Paris. A ὠργωμένοις. Apud Photium p. 345, 13 : Ὀργιωμένοις (correctum ὀργιουμένοις)· ἐπιθυμοῦσιν. Hanc expos. ad ὀριγνωμένοις, alteram ἐκτεταμένοις ad ὠργυιωμένοις spectare monuit L. Dindorfius s. v. Ὀργυιόω vol. 5, p. 2155.] Rursum ap. Hesych. habetur pass. Ὤργατο, quod exp. κατήπειγε, et ἐν ἑτοίμῳ ἦν, quod est ab ὀργάομαι. Sed forsan scrib. ὠργᾶτο. Ab eodem est ὠργημένον, quod Idem exp. παρεσκευασμένον, ἕτοιμον. Secundum quam expos. Ὀργάω idem significabit cum ὀργάζω. [HSt. infra :] Ὠργιᾶται, Hesychio χρήζει [Interpretatio apta verbo ὀριγνᾶται] : item ὁρίζει : pro quo posteriore diceretur potius ὀργυιᾶται. Paulo ante et ὤργητο attulerat pro ὥριστο, ἔχρῃζεν. [Tres glossæ Hesychii, ὤργατο, quod saltem ὠργᾶτο scribendum erat, ὠργημένον et ὤργητο nihil aliud sunt quam vetera codicum in locis quibusdam scriptorum vitia pro ὡρμᾶτο, ὡρμημένον et ὥρμητο, ut apud Thucydidem 2, 21 (s. v. Ὀργάω vol. 5, p. 2146 memoratum) nunc ex libris plerisque legitur χρησμολόγοι τε ἦδον χρησμοὺς παντοίους, ὧν ἀκροᾶσθαι ὡς ἕκαστος ὤργητο, paucis veram præbentibus scripturam ὥρμητο, quam alii confirmant loci Thucydidis, qui etiam ὀργᾶν dixit, sed inaudito isto passivo ὀργᾶσθαι non magis quam alii usus est. Plane ejusdem generis est ὠργημένον, quod Hesychius per παρεσκευασμένον, ἕτοιμον, quæ interpretationes aptæ sunt veræ scripturæ ὡρμημένον, explicat; immerito reprehensus ab Cobeto Mnemos. vol. 9, p. 41, qui glossam ad locum Hippocratis refert p. 543, 51, in quo vulgo ἵνα γοῦν ὠργισμένον, in libris vero melioribus ap. Littré vol. 7, p. 220, ἵνα ἀνωργισμένον legitur, utrumque vitiose pro ἵνα ἀνωργασμένον, quod Foesium ex Galeni Gloss. p. 436 recte restituisse s. v. Ἀνοργάζω dictum est. Ceterum quod Hesychius ὤργητο non solum per ἔχρῃζεν, sed etiam per ὥριστο explicat, fortasse dittographia est lemmatis ὤργητο, etsi verbum ὁρίζει etiam in gl. vitiosa ὠργιᾶται apparet ab HSt. supra memorata. G. Dind.]

[Ὡρειάριος, ὁ, Horrearius, voc. Latinum, ut ὡρεῖον, Horreum. V. Ducang. p. 1794, et Zonaræ Lex. p. 1890. Adde Tzetz. Epist. p. 88 ed. Press. et 89, ubi σιτοταμίαι καὶ ὡρειάριοι.]

[Ὡρείδης, ὁ, Orides, n. pr. ap. Apollon. Rh. 2, 110 : Ὡρείδης Ἀμύκοιο βίην ὑπέροπλος ὀπάων. Ubi schol. : Διὰ τῆς ει διφθόγγου ἡ παραλήγουσα· οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ τρίτῳ τῆς καθόλου. Cum Ὡρείτης confusum ab Chœrob. in Etym. M. p. 823, 44 : Ὡρείτης ὁ πολίτης παρὰ τὸ ὠρεύς ὠρέως γίνεται, καὶ τὸ κύριον ὄνομά ἐστι διὰ διφθόγγου, ὡς παρὰ Ἀπολλωνίῳ « Ὡρείτης δ' Ἀμύκοιο ». Τινὰ δὲ τῶν ἀντιγράφων Ὡρείδης ἔχει. Χοιροβοσκός. Apud Chœrob. in Theodos. Can. p. 280 nihil præter Ὡρείτης· Ὠρεύς γάρ.]

Ὠρείθυια, ἡ, [Nerei ex Doride filia, ap. Hom. Il. O, 48. ||] nomen proprium filiæ Erechthei, quam ex Attica abreptam Boreas in Thraciam abduxit, ibique ex ea suscepit Zeten et Calain : ita dicta παρὰ τὸ ἐν ὄρεσι θύειν, i. e. ὁρμᾶν, ut traditur in Lex. meo vet. Apoll. Arg. 1, [212] : Οὕς ποτ' Ἐρεχθῆς Βορέῃ τέκεν Ὠρείθυια. [Herodot. 7, 149; Plato Phædr. p. 229, B; Orph. Arg. 219; Strabo 7, p. 295. Æschyli et Sophoclis tragœdiæ fuerunt Ὠρείθυια inscriptæ. || Alia in Anth. Pal. 14, 120, ubi codex ὠρίθυια. || Nomen navis Atticæ in inscr. navali 4, d; 7.] Latinis quoque poetis Orithya non ignota est. Sed ap. Apoll. et schol. ejus sine diphthongo scribitur [vitiose] Ὠρίθυια.

Ὠρεῖον, τὸ, [Penus, Gl.] in Pand. Gr. [Etym. M. p. 697, 32] pro Lat. Horreum; et Ὡρειάριος pro Horrearius. Suid. ψιλῶς habet Ὠρεῖον, exp. ταμεῖον. [Scribitur etiam ὤριον (ut in Geopon. 2, 28; 2, 30), ὁρεῖον, ὅριον. V. Ducang. p. 1793. « Pyramides Ægypti vocatæ ὡρεῖα βασιλικὰ σιτοδόχα Etym. magn. p. 632; conf. Greg. Turon. 1, 10, ibique Letronn. ed. Paris. a. 1836, t. 1, p. 357. Formicas ἐν ὡρείῳ visas in somnio θλίψιν καὶ πτωχείαν portendere Achmes Oniroer. p. 272, 5. » Hase.]

[Ὠρείτροφος, ὁ, ἡ, In montibus nutritus. Inter epitheta Bacchi ab ω incipientia Anth. Pal. 9, 524, 25, restitutum pro ὠρεσσίτροφον, quod violato metro legitur in codice.]

[Ὡρείτης. V. Ὠρεός, Ὠρείδης, Ὠρῖται.]

[Ὠρεοὶ, οἱ, nomen loci ap. Lysiam p. 142, 12 : Ὠρεοὺς προὔδωκεν. Libri deteriores Ὀρεοὺς, annotato in uno γρ. Ὀρνεούς. Ὀρνεὰς restituit C. Scheibius.]

[Ὠρεὸς, ὁ et ἡ, Oreus. Steph. Byz. : Ὠρεὸς, πλόις Εὐβοίας. Τούτου τὸ ἐθνικὸν διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται Ὠρείτης ὡς Ζελείτης ... μέμνηται τοῦ ἐθνικοῦ καὶ Χάραξ ἐν Χρονικῶν ις'. ... Ἀπολλόδωρος δὲ τετρασυλλάβως φησὶν, οὐ διὰ τῆς ει διφθόγγου, ἀλλὰ διὰ τοῦ ε καὶ διὰ τοῦ ι Ὡρείτας οὕτω « Τὴν τῶν Ὡρειτῶν νυκτὸς αἱροῦσιν πόλιν· » καὶ δοκεῖ ἀναλογώτερον εἶναι. Τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς ος διὰ τοῦ ιτης παραγόμενα μιᾷ συλλαβῇ πλεονάζει τῆς τοῦ πρωτοτύπου γενικῆς, Στάγειρος Σταγείρου Σταγειρίτης ... οὕτως Ὠρεὸς Ὠρεοῦ Ὠρείτης, καὶ κατὰ σύνοδον τοῦ ε καὶ τοῦ ι Ὠρείτης. Οὐχ ὅμοιον δὲ τούτῳ τὸ Ζελείτης καὶ Σαμαρείτης· ταῦτα γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς α καθαρὸν ληγόντων παρῆκται. Etsi analogia postulat Ὠρείτης, tamen multo probabilius est Ὠρείτης tribus syllabis ad aliorum hujusmodi adjectivorum in ειτης modum pronunciatum fecisse, nec si in codice Apollodori quo usus est grammaticus Ὠρείτας scriptum fuit, puncta διαιρετικὰ ab scriptore ipso apposita fuisse sequitur. De situ et origine Ὠρεοῦ urbis, antea Ἱστίαια appellatæ, dixit Strabo 10, p. 445 sq., qui τὸν Ὠρεὸν dixit, ut plerique : femininum est ap. Thucyd. 8, 95 et Pausan. 7, 26, 2. Memoratur sæpissime ab historicis (velut Xenoph. Hell. 5, 4, 56, Polyb. 18, 28, 5; 30, 10, Diodor. 19, 75, 77) et oratoribus (velut Demosth

p. 94, 13; 104, 8; 113, 24; 252, 7) aliisque scriptoribus et Græcis et Latinis (ut Liv. 28, 5; 31, 46). Neque rarum Ὠρείτης, ὁ, et Ὠρεῖται, οἱ (in codicibus passim vitiose Ὠρίτης et Ὠρῖται scripta), ut ap. Xenoph. Hell. 5, 4, 57, Æschinem p. 68, 5, Demosth. p. 691, 11, Diodor. 19, 75, Strabon. 10, p. 445.] A

[Ὠρεοκόμος in libris interdum reperitur vitiose scriptum pro ὀρεοκόμος. V. Lob. ad Phryn. p. 696.]

[Ὠρεσίδουπος Brunckii conjectura. V. Ὠρεσίλοιπος.]

Ὡρεσιδώτης, ὁ, Epigr. [Anth. Pal. 9, 525], Ἀπόλλων, Temporum s. Horarum dator. [Fructuum s. annonarum largitor exp. Reisk. in Orat. Att. vol. 8, p. 964.]

Ὠρεσίλοιπος, ὁ, ἡ, Montes relinquens, Qui montes reliquit. [Inter epitheta Bacchi Anth. Pal. 9, 524, ubi Brunckius ὠρεσίδουπος conjecit.]

Ὠρεσίτροφος, ὁ, ἡ, Βάκχος, In montibus nutritus Bacchus. Idem et ὄρειος dicitur. [V. Ὠρείτροφος.]

[Ὠρεύω. V. Ὠρέω.]

[Ὡρέω.] Præterea ab ὦρος significante χρόνος est etiam verbum Ὡρέω. Erotian. enim in suo Lex. Hippocr. [p. 396] ὡρέωντα exp. χρονίζοντα, quoniam, inquit, ὦρος dicitur ὁ χρόνος. B

Ὠρέω, Curo, Curam gero, Cura dignor, φροντίζω. Interdum et Custodio, φυλάσσω : quarum signiff. omnes lexicographi et scholiastæ quamplurimorum poetarum meminere [Schol. Hom. Od. M, 89. Etym. p. 60, 44; 74, 29; 209, 43; 457, 52; 742, 23. Pass. s. v. Πραιτώριον p. 686, 54 : Ὅπου τὰ πραττόμενα ὡροῦνται (sic cum spiritu aspero) ὅ ἐστι φυλάττονται καὶ ἐξανύονται. Ammon. p. 69 : Τὸ θεωρεῖν οὐκ ἄλλο τι ἢ τὸ τῶν θεῶν ὠρεῖν, τοῦτο δὲ τὸ φροντίζειν], ipse etiam Galen. [Lex. p. 600], ap. Hippocr. ὠρεόντων exponens φροντιζόντων. Itidemque ὠρεῖν Hesych. affert pro φυλάσσειν [addens, ὅθεν καὶ ὁ θυρωρὸς λέγεται. Eadem, addito etiam πυλωρὸς, ap. Apollon. Lex. Hom.]. Sed rarior est hujus verbi usus, frequentior compositorum. Inde enim non solum ἀωρεῖν, εὐωρεῖν, δυσωρεῖν, ὀλιγωρεῖν, πολυωρεῖν, sed etiam ἀρχυωρεῖν, σκοπιωρεῖν, φρυκτωρεῖν, θυρωρεῖν, et alia plurima, quæ cum substantivis suis reperies.

‖ At verbum Ὠρεύειν, Hesychius exponit τὸ τῶν ἀγρίων νομῶν καὶ ἐθνῶν ἐπιμελεῖσθαι. [Hesiod. Theog. 903 : Ὥρας ... αἵτ' ἔργ' ὠρεύουσι καταθνητοῖσι βροτοῖσι. Sic ex codd. pro vulgato olim ὠραίουσι. « Hinc Cornutus De N. D. c. 29 : Ζεὺς λέγεται γεννῆσαι τὰς Ὥρας, ὑφ' ὧν τὰ ἀγαθὰ πάντα καθ' ἡμᾶς ὠρεύεται καὶ φυλάττεται. Idem c. 1 : Ἔνιοι δέ φασιν οὐρανὸν ἀπὸ τοῦ ὠρεῖν αὐτὸν ἢ ὠρεύειν τὰ ὄντα. Hesych. : Ὀρεύειν· φυλάσσειν, solito errore O pro Ω. Idem Ἐνθρεῖν· φυλάσσειν. Scribe Ἐνωρεῖν. » Ruhnk. Ep. crit. p. 100.]

[Ὡρηβ, ὄνομα κύριον, Suidas. Aquila Jes. 10, 26 : Ἐν πέτρᾳ Ὡρήβ.]

[Ὡρημα, τό. HSt. s. v. Ὡρέω :] Est vero inde et verbale Ὡρημα : a quo gen. plur. ὡρημάτων, Hesychio et Suidæ φυλαγμάτων.

[Ωρησχιων. V. Ορρησχιων vol. 4, col. 2239, D.]

Ὡρήσσω, i. q. ὠρέω, Curo, Custodio : unde ὡρήσσοντα, quod Hesych. exp. φυλάσσοντα, et ὡρήσσονται, quod Idem, et cum eo Suidas exp. φυλάσσονται. [Apud Suidam libri optimi et Lex. Bachmanni Anecd. vol. 1, p. 422, ὡρήσονται, quod futurum foret verbi ὠρέω. Cui non convenit præsens φυλάσσονται. Suidam probabilius est scripsisse Ὡρήσσοντα, φυλάσσοντα, ut ap. Hesych. legitur.]

[Ὡρητανία, ἡ, Oretania, regio Hispaniæ, ap. Strabon. 3, p. 139, 152, 162. Incolæ Ὡρητανοὶ, οἱ, ibid. p. 139, 141, 152, 156, 162, 163, Polyb. 10, 38; 11, 20, Ptolem. 2, 5, p. 127, 26, ubi etiam urbs memoratur Ὥρητον Γερμανῶν. Ceterum etiam Ὡριτανοὶ scribitur : v. Ὠρία.]

Ὡρητὺς, ύος, ἡ, Hesychio πήρωσις : forsan ab ὥρη, quod esse dicit πάθος.

[Ὡρηφόρος, ὁ, ἡ, Tempestiva s. matura afferens. Hymn. Hom. in Cer. 54 : Πότνια Δημήτηρ, ὡρηφόρε, ἀγλαόδωρε· et ib. 192, 492. « Nimis argute fort. Visconti. Mus. Pio-Clem. t. 5, p. 10 : Scribendum ὡρήφορε vertendumque, *portata dalle Ore;* curationem videlicet curruum dearum commissam esse Horis » Hase.]

[Ὡρία. V. Ὡριαίνω.]

[Ὡρία, ἡ, Oria, urbs Hispaniæ ap. Strab. 3, p. 152 : Τῆς Ὡρητανίας κρατιστεύουσά ἐστι πόλις Καστουλὼν καὶ Ὡρία. Steph. Byz.: Ὡρισία (Ὡρία Casaub. contra seriem literarum), πόλις Ἰβηρίας. Ἀρτεμίδωρος ἐν β' Γεωγραφουμένων « Ἀμφότεροι γὰρ » φησὶ « κατοικοῦσι τὴν παραλίαν καί τινα τῆς μεσογείου, πρῶτον μὲν Ὡριτανοὶ, πόλεις δ' ἐν αὐτοῖς εἰσι μεγάλαι Ὀρσία (Ὡρισία?) καὶ Καστάλων. » Ὡριτανοὶ ab aliis Ὡρητανοὶ dicuntur, quod v. ‖ Ὡρία, regio Eubœæ. Strabo 10, p. 445 : Τὴν Ἐλλοπίαν κτίσαι λέγεται, χωρίον ἐν τῇ Ὡρίᾳ καλουμένῃ τῆς Ἱστιαιώτιδος. Suspecta nominis forma, quæ Cramero Ὡρεία scribenda videtur. Quum nomen urbis Ὡρεὸς sit, adj. gentile autem Ὡρείτης, exspectes nomen regionis Ὡρειτιδι.]

[Ὡριαίνω. HSt. s. v. Ὥριος :] Videtur accipi etiam pro Venustus, indeque esse verb. Ὡριαίνω, ut ὡραΐζω ab ὡραῖος. Idem enim hoc ὡριαίνω significat quod ὡραΐζω, ut Hesych. quoque testatur, ὡριαίνεις exponens ὡραΐζεις. Passiva quoque voce utitur Athen. 13 [immo 12, p. 554, B] dicens, Ἡ πάντες οἱ ἐρῶντες οἷον ἐκτρυφῶντες ὑπὸ τοῦ πάθους καὶ ὡριαινόμενοι, τοῖς ὡραίοις ἀβρύνονται. Ubi etiam dixerat, Δηλοῖ δὲ τὸ τῶν καλῶν ἐρᾶν καὶ πρὸς τὰ ὡραῖα φιλικῶς ἔχειν. Nomen certe subst. Ὡρία, quod itidem inde derivatum est, non solum pro Maturitas, sed etiam pro καλλοσύνη affertur ex Epigrr. [?] C

Ὡριαῖος, αία, αῖον, Qui est unius horæ, Horæ spatium et mensuram æquans : [ὡριαῖον διάστημα Sext. Emp. p. 655, et] ὡρ. διαστήματα [p. 347, et] Ptolem. [Id. Geogr. 1, 15, p. 52, 10 : Διὰ τῆς τῶν κλιμάτων καὶ τῆς τῶν ὡριαίων διαιρέσεως Πίσαν μὲν ἐν τῷ τρίτῳ τίθησιν ὡριαίῳ, Ῥαούενναν δὲ ἐν τῷ τετάρτῳ. Ib. 17, p. 55, 9 : Πίνακα, δι' οὗ καὶ τὴν τῶν κλιμάτων καὶ τὴν τῶν ὡριαίων μόνος ἐποιήσατο διόρθωσιν· ubi Wilberg. : « Est τὸ ὡριαῖον διάστημα unius horæ intervallum, aut in terræ superficie duorum locorum intervallum, quorum meridiani quindenis gradibus geographicis inter se distant, quot fere gradus singulis horis sol percurrit, si quidem ille circum terram ferri cogitatur. Hac significatione sæpius ὡριαῖον διάστημα a Ptolemæo adhibetur; conf. c. 11, p. 36, 2 et 6; c. 14, p. 49, 14; c. 23 init.; c. 24, p. 25, 23. Verum τὸ ὡριαῖον substantivi nominis loco positum limes est sive tractus sive segmentum aliquod in terræ superficie binis meridianis, quibus διάστημα est ὡριαῖον, ita inclusum ut ab australi atque septentrionali parte polis terminetur. Ea significatione c. 15, p. 52, 10, τὰ ὡριαῖα intelligenda sunt. Sunt autem τὰ ὡριαῖα in distribuenda orbis terrarum longitudine quod sunt in latitudine τὰ κλίματα sive παράλληλοι sensu dicti latiore, de quo conf. Salmas. Exerc. Plin. p. 464. »]

[Ὡριὰς, άδος, ἡ, i. q. ὥριος, ἡ. Epitheton Φύσεως in Hymno Orph. 9, 19.]

[Ὡρῐγένης, ους, ὁ, Origenes. HSt. s. v. Ὀρειγενής :] At Ὡριγένης, per ι et paroxytonως, nom. proprium est : sic in Lex. meo vet. [In codicibus interdum Ὡριγένης scriptum cum spiritu aspero, ut constanter in quattuor Eusebii Historiæ eccles. codicibus. Origenes, Ammonii discipulus, Longini magister, qui fragm. 5, 3 : Πλατωνικοὶ Ἀμμώνιος καὶ Ὡρ., οἷς ἡμεῖς τὸ πλεῖστον τοῦ χρόνου προσεφοιτήσαμεν. Memoratur etiam ab aliis quos indicavit Ruhnk. in Dissert. De vita Longini c. 5, p. lxxxv. Diversus est ab Origene Adamantio, Leonidæ filio (v. Epiphan. vol. 1, p. 524, C), Christiano, ipso quoque Ammonii discipulo, ut ostendit Vales. ad Euseb. Hist. Eccl. 6, 19. Hujus plurima opera supersunt, de quibus dixerunt Fabr. et Harles. Bibl. Gr. vol. 7, p. 201 seqq., memoratis etiam aliis ejusdem nominis, quibus addi potest Anth. Pal. 11, 15. ‖ Ὡριγένειοι, Ὡριγενιανοὶ, Ὡριγενιασταὶ, Origenis sectatores. Epiphan. vol. 1, Proœm. p. vii : Μγ' (αἵρεσις) Ὡριγένειοι οἱ αἰσχροποιοί· μδ' Ὡριγένειοι οἱ τοῦ Ἀδαμαντίου· ubi cod. Ven. ὠριγένιοι. Sed ib. p. ix : Ὡριγενιανοὶ οἱ αἰσχροποιοί. Ὡριγενιανοὶ οἱ τοῦ Ἀδαμαντίου. Priores illi Ὡριγενιανοὶ dicuntur in lemmate Hæresis 63, p. 526, C, sed paullo post Ὡριγένιοι (i. e. Ὡριγένειοι); alteri Ὡριγενιασταὶ p. 526, D, quomodo utrique appellantur in Ancorato vol. 2, p. 18, D. Contra Ὡριγενιανοὶ utrique in Anacephalæosi p. 146, B. Plura D

de iis collegit Coteler. ad Monum. Eccl. Gr. vol. 1, p. 778.]

[Ὡριγράφος vitiose pro ὡρογράφος, quod v.]

[Ὡριεύς, έως, ὁ. Suidas in gl. sine expos. posita: Ὡριέων ἄποικον ὄντα. Similia sunt Ὡρεῖται et Ὡρῖται, οἱ.]

Ὡρίζω, idem [quod ὠρήσσω s. ὠρέω]. Nam Hesych. ὠρίζει, μεριμνᾷ, addens tamen et ὁμιλεῖ, ἀδολεσχεῖ, ὑπνοῖ. [H. Hom. in Merc. 58: Ὡς πάρος ὠρίζεσκον ἑταιρείῃ φιλότητι. V. Ὀαρίζω.]

[Ὡρίθυια vitiose pro Ὡρείθυια, quod v.]

[Ὤρῐκος, ὁ vel ἡ, Oricus. Nam hic rectus accentus est, non Ὡρικὸς, ut ap. Steph. Byz. Theognost. Can. p. 60, 6: Τὰ ἔχοντα βραχὺ τὸ ι ἐστὶ ταῦτα .... Σώρικος ὄνομα λιμένος· cui Ὤρικος restituit Lobeck. Pathol. Prol. p. 324, de quo monere negleximus s. v. Σώρικος. Ὤρικος λιμὴν ap. Herodot. 9, 93. Alia corruptela ap. Herodian. Περὶ μον. λ. p. 20, 21: Τὰ εἰς κος λήγοντα καθαρὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, ὁπότε τῷ ι παραλήγει συνεσταλμένῳ, προπαροξύνεται, ἀνθέρικος, Κύζικος, Ὤρικος· ubi codicis scripturam τὸ ᾠδικός correxit Lehrsius. Steph. Byz.: Ὤρικος (sic Meinek. pro Ὡρικός)· πόλις ἐν τῷ Ἰονίῳ κόλπῳ. Ἑκαταῖος λιμένα καλεῖ Ἠπείρου τὸν Ὤρικον ἐν τῇ Εὐρώπῃ «Μετὰ δὲ Βουθρωτὸς πόλις, μετὰ δὲ Ὤρικος λιμήν.» Ἀπολλόδωρος δὲ ... πόλιν αὐτὴν οἶδε. Λέγεται ἀρσενικῶς ὡς Πολύβιος ἑβδόμῳ «Οἱ τὸν Ὤρ. κατοικοῦντες, οἳ καὶ πρῶτοι κεῖνται περὶ τὴν εἰσβολὴν πρὸς τὸν Ἀδρίαν ἐκ δεξιῶν εἰσπλέοντι.» Ὁ πολίτης Ὡρίκιος (πύξου Ὡρικίοιο Nicand. Th. 516), τὸ θηλυκὸν Ὡρικία ἡ χώρα (ut Ὡρικίην αἶαν ap. Dionys. P. 399) καὶ ἡ γυνή. Ὡρικὸν, τὸ, genere neutro apud Ptolem. 3, 14, et Plin. H. N. 3, 26, 23, Straboni 7, p. 316, restituit Xylander: Ὡρικὸν (libri ὡραιόν) καὶ τὸ ἐπίνειον αὐτοῦ ὁ Πάνορμος. Femin. ap. Scymn. 441: Ἑλληνὶς Ὡρικός τε παράλιος πόλις. Alia, etiam ex scriptoribus Latinis, collegit Tzschuck. ad Melam vol. 3, 2, p. 345.]

Ὡρικὸς, ἡ, ὸν, i. q. ὡραῖος, sc. Tempestivus. Item Florens ætate, In vigore ætatis constitutus; ideoque Venusta et decenti forma conspicuus. Talis enim esse solet ἡ τῶν ὡραίων. [Crates ap. Athen. 2, p. 50, E: Πάνυ γάρ ἐστιν ὡρικώτατα τὰ τιτθί' ὥσπερ μῆλον ἢ μιμαίκυλον.] Aristoph. Ach. [272]: Κλέπτουσαν εὐρόνθ' ὡρικὴν ὑληφόρον Τὴν Στρυμοδώρου Θρᾶτταν· ibi enim schol. ὡρικὴν significare ait τὴν ὡραίαν καὶ ἀκμαίαν, quoniam ὥρα dicitur ἡ ἀκμὴ, et ὡραῖος itidem ὁ ἀκμαῖος: eodemque modo ὡρικὸν μειράκιον ab Eod. in Δαιταλεῦσιν vocari τὴν κόρην. [Ælian. N. A. 4, 8: Μείρακος ὡρικωτέρας. Id. 1, 12; 5, 17; 6, 17; 14, 5. Alciphro Ep. 1, 13.]

Ὡρικῶς, Venuste, Lepide sciteque, More τῶν ὡραίων: ut ap. eund. Comicum Pl. [963] vetulæ interroganti ad novi illius dei pervenerit domum necne, respondet chorus ipsam irridens, Ἀλλ' ἴσθ' ἐπ' αὐτὰς τὰς θύρας ἀφιγμένη, Ὦ μειρακίσκη· πυνθάνει γὰρ ὡρικῶς. Ubi schol. exp. εὐπρεπῶς, Suidas etiam νεωτερικῶς: ambo præterea κατὰ καιρόν: quod minus placet. Iidem adjungunt, μειρακίσκην nominari διὰ τὸ τεθρυμμένον τοῦ ὡραϊσμοῦ: sese enim fucarat et venustarat ad celandas senectutis notas. [Mich. Acomin. Paneg. p. 57, 1 Tafel.: Ὡρ. ἀνηβήσασα. Hase.]

[Ὡριμάζω, Maturo. Schol. recentior Hom. Od. H, 126, ὑποπερκάζουσι exp. per ὡριμάζουσι, μελανίζουσι. «Ephræm p. 585, C. Zachar. Papa Interpr. gr. Vitæ S. Benedicti, a S. Greg. Magno latine conscriptæ, 1, 9.» Hase.]

[Ὡριμαία, ἡ, nomen astrologicum, ap. Procl. Paraphr. Ptolem. p. 186: Κατὰ τὴν λεγομένην ὡριμαίαν. Angl.]

[Ὡριμαλίς. V. Ὁριμαλίς.]

Ὥριμος, ὁ, ἡ, itidem ὡραῖος significat, h. e. Tempestivus: ut Suidas quoque ὥριμον exp. εὔκαιρον: et Hesych. καίριμον. [Cyrillus: Ὡρ., πέπειρος, ἐψημένος τῷ καιρῷ αὐτοῦ, καίριμος. Πεπαίτερον per ὡριμώτερον exp. Eustath. Il. B, p. 160, 6 ed. Bas.] Itidemque ap. Athen. 7, [p. 291, E, in fragmento Nicomachi] coquus quidam dicit peritum coquum oportere συμπαρακολουθεῖν τοῖς χρόνοις, et scire Πότ' ἄωρος ἔσθ' ἕκαστος ἢ πόθ' ὥριμος, Quando intempestive unusquisque piscis et quando tempestive apponatur: h. e. Quo tempore sit gratior in cibo; nam Ἐνίοτε, inquit, κρείττων γίνεται θύννου βόαξ. Gallice hac signif. dicitur *Une viande qui est de saison*. At vero ὥριμος βότρυς ex [Leon. Tar. Anth. Pal. 9, 316: Βότρυας αἴτε πέλονται ὥριμοι·] Greg. Naz. [Geopon. 5, 45, 2], Botrus maturus. [Ὥριμοι κρότωνες Diosc. 1, 38; ὥρ. ὀπώρα Diodor. 17, 67; σῖτος ὥρ. κατὰ καιρὸν θεριζόμενος LXX Job. 5, 20; ἅλω ὥρ. Jerem. 51, 33. Καιρὸς ὥρ. Geopon. 9, 9, 7: Καιρὸς ὡριμώτατος εἰς τὸ διακαθᾶραι τὰ δένδρα. G. D. Positiv. Greg. Nyss. t. 1, p. 432, A. Clem. Al. Strom. 7, 15, 91. Jo. Chrys. t. 11, p. 531, E; t. 4, p. 836, E, καρπόν. Comparat. Anon. De cibis p. 267, 20 Ermerins.: Σῦκα τὰ ὡριμώτερα. || Ὥριμος, ὁ, Horimus, n. pr. viri in tit. Ther. ap. Ross. *Inselreise* vol. 1, p. 60. Hase.]

[Ὡριμότης, ητος, ἡ, Maturitas. Schol. Hom. Il. T, 119.]

[Ὡρῖνος, ὄνομα κύριον ap. Suidam.]

[Ὡριόκαρπος, ὁ, ἡ, Maturos fructus habens. Orph. H. 55, 11.]

[Ὥριον vel Ὤριον. V. Ὡρεῖον.]

[Ὤριον pro αὔριον Ionice dici tradit gramm. in Append. ad Greg. Cor. p. 698.]

[Ὡριόπαις, ἡ, epitheton Mariæ virginis in Anon. Hymn. v. 25.]

Ὤριος, [ία, ιον, et ὁ, ἡ,] idem [quod ὡραῖος et ὥριμος], ut Hesych. etiam docet, ὥρια exponens ὡραῖα, ὥριμα, κατὰ τὴν ὥραν γενόμενα: et Suid. τὰ κατὰ καιρόν. Hesiod. Op. [422]: Τῆμος ἄρ' ὑλοτομεῖν μεμνημένος ὥριον ἔργον, Tunc memineris tempestivum esse opus ligna cædere. Ib. [393]: Εἴ γ' ὥρια πάντ' ἐθέλῃσθα Ἔργα κομίζεσθαι Δημήτερος, ὥς τοι ἕκαστα Ὥρι' ἀέξηται, Ut tibi singula tempestiva crescant, s. potius tempestive, ut et Hom. Od. I, [131]: Οὐ μὲν γάρ τε κακή γε, φέρει δέ κεν ὥρια πάντα, Sed omnia tempestive profert. [Theocr. 15, 112: Ἠὰρ μέν οἱ ὥρια κεῖται ὅσα δρυὸς ἄκρα φέρονται. Leon. Tar. Anth. Pal. 9, 329: Ὁ καπεὺς κάπων ἐκ τούτων ὥρια δωροφορεῖ. Lucian. Amor. c. 12: Ὑπ' ἀκμῆς σφριγῶντα νέοις κλωσὶν (μυρρίνης) ἦν ὥρια.] Rursum Hesiod. Op. [492: Ὤρ. ὄμβρος· 543: Ὁπόταν κρύος ὥριον ἔλθῃ. De ætate nubili 697]: Ὡραῖος δὲ γυναῖκα τεὸν ποτὶ οἶκον ἄγεσθαι, Μήτε τριηκόντων ἐτέων μάλα πόλλ' ἀπολείπων, Μήτ' ἐπιθεὶς μάλα πολλά· γάμος δέ τοι ὥριος οὗτος, Hæ quippe nuptiæ tempestivæ sunt. H. e., nec ante legitimum tempus contractæ, nec post. [Solon Eleg. ap. Philon. Jud. vol. 1, p. 25, 31, aliosque, ubi de variis ætatis gradibus agit: Πέμπτῃ δ' ὥριον ἄνδρα γάμου μεμνημένον εἶναι. Anton. Thall. Anth. Pal. 7, 188: Σὺ μὲν γάμῳ ἔπλεο, κούρη, ὥριος, ἀκμαίης οἷά τ' ἐφ' ἡλικίης. Ὤριος inter epitheta Dionysi Anth. Pal. 9, 524.] Itidem Epigr. [Antiphan. Anth. Pal. 10, 100]: Ὅτ' οὖν χρόνος ὥριος ἡμῖν, Dum nobis tempus opportunum est et occasio. Et rursum [Leon. Alex. ib. 11, 70]: Γρῆϋν ἔγημε Φιλῖνος, ὅτ' ἦν νέος· ἡνίκα πρέσβυς, Δωδεκέτιν· Παφίῃ δ' ὥριος οὐδέποτε, Nunquam autem tempestiva usus est Venere. [Philipp. ib. 9, 311: Ἥβῃ ἡ τοκετῶν ὥριος ἦν βάσανος (ut ὥριος ὠδῖς ap. Oppian. Hal. 1, 689.) Ὥριαι τελεταὶ, Sacra quæ stato anni tempore celebrantur, Pind. Pyth. 9, 173: Τελεταῖς ὡρίαις ἐν Παλλάδος. Πλόος οὐκέτι κώπαις ὥριος, de tempore navigationi non apto, Aratus 154. Ἔτος ὥριον Theocr. 7, 85, quod schol. per ἔαρ exp.; alii æstatem intelligunt. Θέρος ὥρ. 25, 28: Ἐς ληνοὺς ἱκνεῖται, ἐπὴν θέρος ὥριον ἔλθῃ. Id. 7, 62: Ἀγεάνακτι πλόον διζημένῳ ἐς Μιτυλάναν ὥρια πάντα γένοιτο· quod schol. recte exp. ἔγκαιρα, ἐπιτήδεια, memorata inepta aliorum opinione qui ὥρια scribentes per τὰ διὰ φροντίδος vel φυλακτικὰ interpretentur. Ὥρια de φθινοπώρῳ dixit Bion 3, 13: Οὐκ ἐθέλω φθινόπωρον, ἐπεὶ νόσον ὥρια τίκτει.] Prosæ quoque scriptores utuntur hoc vocab., interdum pro Tempestivus itidem, s. Qui stato solemnique anni tempore fieri solet, ut Synes. Ep. 148: Ταῦτά σοι καὶ τὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῖν ὥρια, Hæc et talia apud nos tempestiva. Interdum vero pro Maturus, ut Greg. Naz.: Ἀπαργμάτων ὡρίων καιριώτερον. Ibi enim interpr. Maturis primitiis tempestivius. [Diog. L. 2, 139: Τράγημα θέρμος ἢ ἄπιος, ἔστι δ' ὅτε καὶ τῶν ὡρίων ἄπιος ἢ ῥόα. || Ὥριον adverb. Aratus 1076: Γεράνων ἀγέλαις ... ὥριον ἐρχομέναις. Antiphilus Anth. Pal. 6, 198: Ὥριον ἀνθήσαντας ... ἰούλους.] Præterea inde adv. Ὡρίως, Tempestive; Suidæ κατὰ καιρὸν, afferenti, Ὡρίως ἔχουσι θέσεως. Ubi ta-

men potius pro Venuste et Eleganter accipiendum videtur.

[Ὡρισία. V. Ὡρία.]

[Ὥρισμα vitiose pro ὁάρισμα, quod v.]

[Ὡρισμένως, Definite. Polyb. 10, 46, 10 : Προδηλοῦσι πᾶν τὸ προσπῖπτον ὡρ. κατὰ ταύτην τὴν ἐπίνοιαν. Sext. Emp. p. 348, 436, 514. Athanas. vol. 1, p. 562 Commel. Schol. Aristoph. Nub. 504. « Georg. Pachym. Declam. 9, p. 171, 22. » Boiss. Nic. Dav. Paraphr. Greg. Naz. p. 20, 26 Dronk. Greg. Nyss. t. 2, p. 880, C. Euseb. Dem. ev. p. 90, D : Ὡρ. ἀναφωνεῖ. Hase.]

[Ὡρῖται, οἱ, Oritæ. Steph. Byz. : Ὡρῖται· ἔθνος Ἰνδῶν αὐτόνομον. Στράβων ια' (p. 720, ubi Ὡριτῶν et Ὡρῖται), καὶ Ἀπολλόδωρος β' « Ὡρίτας τε καὶ Γεδρωσίους. » In verbis Strabonis duo optimi codices Steph. Byz. ὡρειτῶν per diphthongum, ut in Strabonis quoque ipsius codd. pluribus. Sed Stephanum Byz. non Ὡρείτας, sed Ὡρίτας dixisse literarum series docet, eumque secutus Eustath. ad Dion. P. 1096 populi Indici nomen Ὡρῖται scribendum esse docuit, quod distinguitur ab Ὡρείτης, quod gentile est nominis Ὡρεός. Et recte fortasse : nam quod codices plerumque Ὡρεῖται præbent (v. Diodor. 17, 105, ubi in ὀρειείων corruptum erat, Arrian. Ind. c. 32. Olear. ad Philostr. V. Apoll. 3, 54) tanto minoris momenti est, quum idem etiam ap. Steph. Byz. præbeant, quem certum est Ὡρίτας dixisse, nec raro contrario vitio Ὡρῖται pro Ὡρεῖται (Eubœæ). Ὧροι ap. Arrian. Anab. 6, 22, 4 ; 7, 5, 8.]

[Ὥριστος ex ὁ ἄριστος contractum crasi Ionica. V. Ἄριστος.]

[Ὡρίτης, ὁ, Horarius. Lycophr. 352 : Τὸν Θυραῖον Πτῶων Ὡρίτην θεόν· ubi schol. : Τὸν ποιοῦντα τὰς τέσσαρας ὥρας τὸν Ἀπόλλωνα.]

[Ὡρίων, ωνος, ὁ, Orio, n. pr., cujus de origine grammatici ineptissima quæque excogitarunt, partim jam ab Eustathio reprehensa, qui p. 1535, 42, sic scribit (ad Od. E, 274) : Ἔσται Ὁμήρῳ καὶ ἐκ τῆ ἑξῆς που Νεκυίᾳ μνεία Ὡρίωνος, ὃς κεῖται καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα (v. Eustath. p. 280, 28; 1156, 4), οὗ τὴν ἐτυμολογίαν, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις ἐγράφη, μῦθος μὲν λῆρεῖ ὡς ἀπὸ τοῦ οὐρῆσαι. Τοιούτη γὰρ γένεσις τῷ ἥρωϊ προσπλάττεται, μὴ ὀκνούντων τῶν μυθογράφων ἀνεμώλια βάζειν. Οἱ δὲ ἀνθρωπίνως ἐτυμολογοῦντες τὴν μὲν βύρσαν καὶ τὸ δαιμόνιον οὔρημα, ἐξ ὧν ὅσα καὶ γαστρὸς καὶ σπέρματος μυθικὴ ἐρεσχελία τὸν Ὡρίωνα ἐβρέφωσε, μυσάττονται ὡς ἐχρῆν, ἵνα μὴ τὸν κάλλιστον, ὡς ἡ Ὁμηρικὴ φησιν ἱστορία, αἰσχύνωσι τῇ γενεθλιαλογίᾳ. Λέγουσι δὲ οἱ μὲν αὐτὸν κληθῆναι παρὰ τὸ ὥρα, ὅπερ ἐστὶν ἡ εὐμορφία, ἡ παρὰ μὲν Ἀθηναίοις δασυνόμενη, ἄλλως δὲ ἀναλόγως ψιλοῦσθαι καὶ αὐτὴ ὀφείλουσα ὁμοίως τῇ ὥρᾳ, ἤγουν τῇ φροντίδι· ὅθεν καὶ ὡρακιᾶν τὸ φροντίζειν (de hoc fallitur : v. Ὡρακιάω) καὶ ὠρεῖν τὸ φυλάσσειν, ἀφ' οὗ πολλὰ ῥήματα σύνθετα. Ἔστι γὰρ ὁρῶ τὸ βλέπω μετὰ δασέος πνεύματος καὶ Ἰωνικῆ ἐπενθέσει τοῦ υ οὐρῶ ἄχρηστον ... καὶ ἐκ τῶν προλαβόντων τοῦ ὁρῶ οὐρῶ γίνεται (Δωρικῶς) ὠρῶ τὸ προκατάρχον τοῦ Ὡρίωνος. Πίνδαρος δὲ ἐν τῷ, Ὀρίαν (recte ὀρειᾶν ap. Pindarum) Ηελειάδων μὴ τηλόθι Ὀαρίωνα νεῖσθαι (ἢ κεῖσθαι), ἐμφαίνει ὡς ὁ Ὡρίων παρὰ τὸ ὀαρίζειν γίνσται κράσει τοῦ ο καὶ α εἰς ω μέγα, ἵνα ᾖ ὥσπερ ὁ Μίνως ὀαριστὴς Διὸς ἤγουν ὁμιλητὴς ... οὕτω καὶ Ὡρίων εἴτουν Ὀαρίων, ὁ ἄξιος ὁμιλίας τῆς ἐκ τῶν σπουδαίων. Nonnulla horum leguntur etiam in Etym. M. p. 823 extr., et in Cram. Anecd. Oxon. vol. 2, p. 425, qui quod Ὡρίων pro Οὐρίων dictum tradunt, ἀπὸ τοῦ οὐρῆσαι τοὺς θεοὺς ἐν τῇ βύρσῃ καὶ γενέσθαι αὐτόν, ut est in Etym. M., lucem accipit ab narratione a pluribus repetita, quam exponit Palæph. c. 5 : Ζεὺς καὶ Ποσειδῶν καὶ Ἑρμῆς ἐπιξενωθέντες τῷ Ὑριεῖ καὶ τὴν φιλοφροσύνην ἀποδεξάμενοι παρήνεσαν αἰτεῖν ὅ τι ἂν βούλοιτο. Ὁ δὲ ἄτεκνος ὢν ἠτήσατο παῖδα. Λαβόντες δὲ οἱ θεοὶ τὴν τοῦ ἱερουργηθέντος αὐτοῖς βοὸς βύρσαν ἀπεσπέρμηναν εἰς αὐτὴν καὶ ἐκέλευσαν κρύψαι κατὰ γῆν καὶ μετὰ δέκα μῆνας ἀνελέσθαι· ὧν διελθόντων ἐγένετο ὁ Οὐρίων, οὕτως ὀνομασθεὶς διὰ τοῦ οὐρῆσαι ὡς σπέρμα τοὺς θεούς, ἔπειτα κατ' εὐφημισμὸν Ὡρίων. Fabulam de Orione ab Eo s. Aurora amato, ab Diana occiso, ab Jove inter sidera relato, poetæ inde ab Homero plurimi fabularumque scriptores multis modis variarunt ; v. Homer. Od. E, 121—124, Λ, 310, Apollod. 1, 4, 3, Strab. 9, p. 404, schol. Hom. Il. Σ, 486, et Eustath. p. 1527, 44, Ovid. Fast. 5, 499, Hygin. Fab. 195, aliique indicati ab Heynio ad Apollod. l. c. vol. 2, p. 21, et Fischero ad Palæph. c. 5. Nomen sideris Ὡρίωνος, de quo accurate dixit Ideler. in libro De origine et signif. nominum siderum p. 219, Homerus Il. Σ, 486 et Hesiod. Op. 598, 609, 615, 619, memorant, et post hos poetæ plurimi, velut Eurip. Hec. 1102, Cycl. 212, Hel. 1506, Ion. 1153, Theocr. 7, 54; 24, 12, nec rarum ap. prosæ orationis scriptores, velut Theophr. fragm. 5, 55, Ptolem. 1, 7, p. 23, 7. Geopon. 1, 9, 4. LXX Job. 38, 31; Jes. 13, 10. Iota in metro dactylico ubique producitur nec potuit aliter. Legitima vero nominis mensura (-υ-) servatur in numeris iambicis : de quo recte judicavit Chœrob. In Theodos. p. 286, 1 : Τὸ Ὡρίων ἀναλογώτερόν ἐστι συστέλλον τὸ ι, ὡς παρ' Εὐριπίδῃ (Cycl. 213) « Τά τ' ἄστρα καὶ τὸν Ὡρίωνα δέρκομαι. » Ὁ γὰρ ποιητὴς ἐξέτεινεν αὐτὸ εἰπὼν (Il. Σ, 488), « Ἥτ' αὐτοῦ στρέφεται καί τ' Ὡρίωνα δοκεύει. » Eadem fere Cyrillus in Cram. Anecd. Par. vol. 3, p. 194, 7, ubi versui Euripidis alterum additum est correpti ι exemplum ex Pindaro, Ἀλόχῳ ποτὲ θωραχθεὶς ἔπεχ' ἀλλοτρίᾳ Ὡαρίων. Ubi notandum quadrisyllabum Ὡαρίων, quod nuper illatum est Pindaro ex aliquot codd. Nem. 2, 18 : Μὴ τηλόθεν Ὡαρίωνα νεῖσθαι, quod cum synizesi pronunciandum foret, cujus ratio hic nulla est, quum Pindaro trisyllabo Ὡρίων, ut Homerus fecit, uti liceret, etsi syllaba media correpta in numeris trochaicis. Revocandum igitur Ὡρίωνα ex aliis codd. Quod ap. Athen. 11, p. 490, F, ubi hi versus afferuntur, Ὡαρίωνα scriptum, ex quo Eustathius, cujus verba supra apposuimus, Pindarum nomen ab ὄαρ derivasse collegit, nullius momenti est. Recte vero metroque convenienter Ὡαριώνειος dixit Pind. Isthm. 4, 84 : Οὐ γὰρ φύσιν Ὡαριωνείαν ἔλαχεν. Callim. Dian. 265, si scripsit quod nunc legitur, Οὐδὲ μὲν Ὡαρίων ἀγαθὸν γάμον ἐμνήστευσεν, non apparet cur Ὡαρίων dicere maluerit quam ut alii omnes poetæ in metro dactylico dixerunt Ὡρίων, producta syllaba media. ‖Orio, Epicureus, ap. Diog. L. 10, 26. ‖ Duo hujus nominis grammatici distinguuntur ab Suida : Ὡρίων Θηβαῖος τῆς Αἰγύπτου, et Ὡρίων Ἀλεξανδρεύς. Quorum priori adscriptum est Etymologicon breve ab Larchero ex codd. Paris. editum. De utroque grammatico et de Oro, cujus nomen sæpissime cum Ὡρίων confunditur, dixit Fr. Ritschelius in Commentat. De Oro et Orione, Vratislaviæ edita a. 1834. G. D. ‖ Alius C. I. vol. 3, p. 966, n. 6454, 4. ‖ ωρειων, nomen possessoris, incisum in gemma, Panofka *Abh. der Kön. Ak. der Wiss. zu Berlin* a. 1851, part. 2, p. 433, tab. 2, n. 10. Hase.]

[Ὡρίων, ωνος, ὁ, Orion, nomen avis Indicæ ap. Ælian. N. A. 17, 22.]

[Ὡρίως. V. Ὧριος.]

Ὡρκύπετα, ap. Hesych. ὑπερέκτυπα, ἐπαιρόμενα : sed metuo ne perperam pro ὤρκυπτε, ὑπερέκυπτε ἐπαιρόμενος, ut est ap. Suid.

[Ὡρμανουθὶ, locus Ægypti memoratus in Epist. ficta Isidis ap. Höfer. *Hist. de la chimie* t. 1, p. 502, 29. Hase.]

Ὥρμενος, per syncop. pro ὡρμημένος. [Error natus ex ὅρμενος, alicubi ὥρμενος vel ὧρμενος scripto.]

Ὧρμοι, affertur pro Deverticula; sed ἁμαρτύρως. [Vitiose pro ὅρμοι.]

[Ὡρογλῦφέω, incertum quo sensu dixerit Eustath. Opusc. p. 150, 80 : Οὐκ ἂν ὡρογλύφησεν, οὐκ ἂν οἰκίαν πρὸς οἰκίαν ἥνωσεν.]

[Ὡρογνωμονέω, Horas indico. Damasc. ap. Phot. Bibl. p. 343, 4 : Τὰς δώδεκα ὥρας ἡ αἴλουρος διακρίνει, νύκτας καὶ ἡμέρας οὐροῦσα καθ' ἑκάστην ἀεὶ, δίκην ὀργάνου τινὸς ὡρογνωμονοῦσα.]

Ὡρογραφία, ἡ, Ejusmodi [v. seq.] descriptio, s. Annales. [Diod. 1, 26 : Τὰς κατ' ἔτος ἀναγραφὰς ὡρογραφίας προσαγορεύεσθαι.]

Ὡρογράφος, ὁ, Qui res gestas describit et distinguit per quatuor anni ὥρας et tempora : quid nimirum vere, quid æstate, quid autumno, quid hyeme actum sit. Vel etiam Annalium scriptor, Qui describit quid quoque anno evenerit. Hesychio enim ὡρο-

γράφοι sunt ἱστοριογράφοι, τὰ κατ' ἔτος πραττόμενα γράφοντες: quoniam, inquit, ὧροι dicuntur οἱ ἐνιαυτοί. [Erotian. p. 396, cujus verba v. s. v. Ὧρος.] Plutarch. [Mor. p. 869, A]: Οἱ μὲν γὰρ Ναξίων ὡρογράφοι λέγουσι καὶ πρότερον Μεγαβάτην ἀπώσασθαι ναυσὶ διακοσίαις ἐπιπλεύσαντα τῇ νήσῳ. [Adde Censorini verba s. v. Ὧρος afferenda.] In VV. LL. perperam scribitur Ὡριγράφος etiam: quod tamen ap. Hesych. quoque legitur, sed aperte mendosa scriptura, ut ex serie alphabetica patet.

[Ὡρόδεσμος, ὁ, Funis ad ligandos manipulos. Eustath. p. 1162, 32: Ἀμάλλιον, ὃ νῦν τινὲς οὐλόδετον, οἱ δὲ ὡρόδεσμον, τὸν ἐκ τῆς καλάμης στρεφόμενον δεσμόν.]

[Ὡροδρομέω, Secundum horas curro. Tzetz. Hist. 1, 476. Boiss.]

[Ὡρόθεος, ὁ, Horotheus, Argivus, in inscr. 1194 ap. Bœckh. vol. 1, p. 595, ubi tamen spiritum H ante Ω incertum esse monet Bœckhius, ut probabilius sit Δωρόθεος.]

[Ὡροθεσμία, ἡ, Temporis constitutio. Eustath. Opusc. p. 75, 60: Εἰ γὰρ οὐδεμία ποθὲν ἐλπὶς ἐνέλαμπεν, οὐδὲ τρίμηνος ὡρ. τετέλεστο.]

Ὡροθετέω, vox astrologica. Lucill. Epigr. [Anth. Pal. 11, 160]: Πάντες ὅσοι τὸν Ἄρη καὶ τὸν Κρόνον ὡροθετοῦσιν, Ἄξιοί εἰσι τυχεῖν πάντες ἑνὸς τυπάνου, Qui in hora natali notant digeruntque Martem et Saturnum. Ibid. [161] Olympus vates Onesimo pugili sciscitanti ex ipso an ad senectutem perventurus sit, respondet, Ναὶ, ἐὰν ἤδη καταλύσῃς· Ἂν δέ γε πυκτεύῃς, ὡροθετεῖ σε Κρόνος, Saturnus, qui in tua natali hora constitutus est, minatur tibi et periculum denuntiat. Arethas quoque utitur hoc verbo, teste Bud., qui tamen nec interpretatur ipsum, nec locum ipsius Arethæ affert.

[Ὡροθέτης, ὁ, Temporum moderator. Cyrill. Hier. p. 77. « Qui notat horam natalem. Greg. Naz. t. 2, p. 168, 45. » Hase.]

[Ὧροι. V. Ὥριται.]

[Ὡροκομεῖον, τὸ, gl. sine expos. posita ap. Suidam, vitiose, ut videtur, pro ὡρονομεῖον, quod restituit L. Bosius.]

[Ὡροκράτωρ, ὁ, schol. ad Tzetz. Carm. Il. p. 41. Angl. Ptolem. Carpo p. 227, 18: Ὁ δὲ ὡρ. τῆς μοίρας, Dominus horæ in gradu, sec. commenta astrologorum. Hase.]

[Ὡρολογεῖον. V. Ὡρολόγιον.]

Ὡρολογέω, Horas indico. [Suidas s. v. Εὐφρόνη: Ὡρολογεῖν (gallum) τὴν εὐφρόνην. Georg. Pisides 1088.]

Ὡρολογητὴς, ὁ, Horarum index. Athen. 8, [p. 406, E]: Οὐκ ἂν λαβάργυρος ὡρολογητὴς, κατὰ τὸν Τίμωνος πρόδειπνον. Ubi λαβάργυρον ὡρολογητὴν vocat ὡς ἐπὶ μισθῷ ὡρολογοῦντα, inquit Eustath. p. 1349. [Recte explicat Eustath.]

[Ὡρολογικὸς, ἡ, ὸν, Horans indicans. Eustath. in Dionys. P. 223, γνώμων.]

[Ὡρολόγιον, τό. HSt. s. v. Ὡρολογητής:] Quibus est addendum, licet minime verbale, nomen Ὡρολόγιον, τὸ, significans Instrumentum quoddam s. Machina horas indicans: ut Suid. ὡρολόγιον vocari scribit τὸ τὰς ὥρας μετροῦν. [Bato com. ap. Athen. 4, p. 163, C: Περιάγεις τὴν λήκυθον, καταμανθάνων τοὔλαιον, ὥστε περιφέρειν ὡρολόγιον δόξει τις, οὐχὶ λήκυθον.] Athen. 4, [p. 174, C] de Platone: Νυκτερινὸν ποιήσαντα ὡρολόγιον ἐοικὸς τῷ ὑδραυλικῷ, οἷον κλεψύδραν μεγάλην λίαν. Sic ap. Plin. 7, 60: Solarium horologium; apud quem 2, 76: Anaximander primus horologium quod appellatur Sciothericon, Lacedæmone ostendit. Nam et ex umbrarum ratione et ea, quam vocant Gnomonicen, horæ observantur. [Suidas: Ἀναξίμανδρος Πραξιάδου Μιλήσιος φιλόσοφος ... πρῶτος ἰσημερίαν εὗρε καὶ τροπὰς καὶ ὡρολογεῖα (sic per diphthongum) ... γνώμονά τε εἰσήγαγε· pro quo ὡροσκόπια dixit Diog. L., cujus locos v. s. v. Ὡροσκόπιον. « Anaximandri horologium accipio de instrumento cujus ope tempus potest in æquales partes dividi, unitate pro lubitu accepta: qualia posterioribus temporibus ὑδροσκόπια aliaque clepsydrarum genera fuerunt. Quum igitur addit γνώμονά τε εἰσήγαγε, hoc voluit Suidas, eum gnomonis quoque usum, quem nimirum a Chaldæis acceperat, introduxisse et horologia sciotherica primum construxisse Græcis, secus atque existimat Salmas., qui ex Diog. L. 2, 1, et Eusebio Pr. ev. 10, 7, horologium cum gnomone non accipit de horologio solari, sed de mathematico instrumento ad deprehendenda æquinoctia, solstitia, meridianos et anni tempestates idoneo. Hindenburg. ad Xen. Mem. p. 173. Ὡροσκόπος ὡρολόγιόν τι μετὰ χεῖρας ἔχων, Clem. Alex. Strom. 6, p. 757.] De ratione autem horologiorum, deque usu eorundem et inventione, multa Vitruv. 9, 9. [Sive 8 ed. Schneid., cujus v. annot. vol. 3, p. 221 seqq. Scriptura ὡρολογεῖον ap. Cleomed. De sublim. p. 66, 24; 67, 4; 68, 6; 69, 3; 74, 16; 75, 2 Bake, ubi semper de horologio solario, cujus σκάφη memoratur p. 67, 11. Contra, ὡρολόγιον Clem. Al. Strom. 6, 4, 35, et tit. C. I. vol. 2, p. 47. n. 1947, 4: Τὸ ὡρ. καὶ τὸν κείονα. Horologium symbolum esse chronologiæ Cliusque musæ docet Viscont. Mus. Pio-Clem. t. 4, p. 24. De ejus forma idem ib. p. 28, 67 et 98. Hase.]

[Ὡρολόγιος, ὁ, Horologius, n. pr. ap. Alciphr. 3, 47.]

[Ὡρολόγος, ὁ. Ὡρολόγοι, sacerdotes quidam Ægyptiorum, sic appellati quod horologium gestarent, ap. Porphyr. De abstin. 4, p. 321. Iidem ὡροσκόποι, quod v.]

[Ὡρομάζης, ὁ, Horomazes, Zoroastri pater. Plato Alcib. 1 p. 122, A. Bonum dæmonem Persas Ὡρομάζην (*Ormusd*), malum Ἀριμάνιον (*Ahriman*) nominasse narrat Plutarch. Mor. p. 369, D. « Porphyr. Vita Pythag. § 41: Τοῦ θεοῦ, ὃν Ὡρ. καλοῦσιν ἐκεῖνοι (magi). Idem vocatur Ὡρομάσδης Diog. L. procem. 6, 8. » Hase.]

[Ὡρόμαντις, εως, ἡ, Horas prædicens s. indicans. Epitheton galli ap. Babrium 124, 15: Πόθεν μαθήσῃ πόσσον εἰς ἕω λείπει, τὸν ὡρομάντιν ἀπολέσας με; Nam sic J. G. Schneiderus scripturam corruptam ὡρομαθήν vel ὡρονόμον correxit.]

[Ὡρομάσθης, ὁ, Oromasthes, Persa, ap. Plutarch. V. Alex. c. 30.]

[Ὡρομέδων, ὁ, Anni tempora regens. Epitheton Apollinis in epigr. ap. Bœckh. Inscr. 2342, vol. 2, p. 275. Sic idem ὡρεσιδώτης dicitur, quod v.]

[Ὡρομέδων, οντος, ὁ, Oromedon, mons in insula Co ap. Theocr. 7, 48: Ὅστις ἐρευνῇ ἶσον ὄρευς κορυφᾷ τελέσαι δόμον Ὡρομέδοντος· ubi duas de origine nominis opiniones exponit scholiasta, alteram τῶν ὀρέων μέδοντα, κατ' ἔκτασιν τοῦ ο, alteram, quæ Ὡρομέδων cum spiritu aspero postularet, τὸν ἥλιον ὡς βασιλεύοντα τῶν τεσσάρων ὡρῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ. (De situ montis Ross. *Inselreise* vol. 3, p. 130 et 136. Hase.) || N. pr. viri ap. Herodot. 7, 98: Κίλιξ Συέννεσις Ὡρομέδοντος.

[Ὡρονομεῖον, τό. HSt. s. v. Ὡρονομέω:] Unde Ὡρονόμιον, sive [quæ recta scriptura est] Ὡρονομεῖον, τὸ, Machina horarum rationem indicans, i. q. Horologium. Alex. Aphr. Probl. 1, 95: Πάντα τὰ μηχανικὰ κατασκευάσματα δι' ὕδατος καὶ ἀέρος ἔχουσι τὴν γένεσιν· ὡρονόμια λέγω καὶ κλεψύδρας, καὶ ἤχους ἐξ ἀγαλμάτων, καὶ τὰ ὅμοια. Dicuntur autem ὡρονόμια s. ὡρονομεῖα, vel quoniam horas regunt, vel quia eas distributas in se habent. [Heliod. 9, 22: Ἐδείκνυσαν τοὺς τῶν ὡρονομίων γνώμονας ἀσκίους κατὰ μεσημβρίαν ὄντας.]

[Ὡρονομεύω, i. q. ὡρονομέω. Manetho 4, 593. V. Lobeck. ad Phryn. p. 566.]

Ὡρονομέω, Horas rego. At Epigr. in Grammaticos [Anth. Pal. 11, 383]: Καὶ Κρόνος ὡρονομεῖ τετραπόδων γένεσιν, interpr. quidam, Saturnus hora natali regit et temperat quadrupedum ortum. [Maximus v. 300. Frequens ap. Maneth., ut 1, 58, 337, 339, 347; 3, 13, 147; 4, 503; 5, 192.]

[Ὡρονομικὸς, ἡ, ὸν, Horis regendis et indicandis aptus. Ὡρ. κατασκεύασμα schol. Aristoph. Av. 1693.]

[Ὡρονόμιον, τό. V. Ὡρονομεῖον.]

[Ὡρονόμος, ὁ, ἡ, Horas regens et indicans. Sæpe apud Manethonem, ut 1, 30: Θηλυτέρης Κύπριδός τε καὶ ὡρονόμοιο κατιθύ· 262: Ζώδιον ὡρονόμοιο λαχὼν Ζεὺς ἠδ' Ἀφροδίτη· et alibi. Ὡρονόμος, ὁ, Horologium, Anth. Pal. 14, 6. « Orac. Sibyll. 13, 72: Ἀστέρες ὡρ. Anth. t. 3, p. 183, n. 9, 1 Jacobs.: Ὡρονόμων ὄχ' ἄριστε. » Hase.]

[Ὧρορε. V. Ὄρνυμι.]

Ὧρος, ὁ, i. q. Annus, ἐνιαυτὸς, ut Hesych. testatur, qui itidem ὦροι exp. οἱ ἐνιαυτοὶ, derivans inde ὡρογράφος. Similiter Suidæ quoque ὦρος est ἐνιαυτὸς, et nomen propr. : Eustathioque itidem, qui tamen et Apollinem vocari ὦρον ait ab Ægyptiis. Erotian. vero [p. 396] generalius ὡρον dici scribit τὸν χρόνον, indeque ὡρογράφους nominari τοὺς περὶ χρόνων γράψαντας : ut ὡρογράφοι iidem sint qui χρονογράφοι. Quo modo usus esse videtur hoc vocabulo Hippocr. initio secundæ præfationis Περὶ ἑπταμήνου, dicens, Πολλὰ δὲ καὶ διὰ παντὸς ὥρου, διὰ τὴν πολυφιλίην τῆς γῆς. Et sic ὦρος i. fuerit q. ὥρα. [Non idem sonat ὦρος atque ὥρα. Ὥρα enim est Pars quædam temporis; sigillatim Pars definita anni, aut Pars definita diei : ὦρος autem vel generatim Tempus significat, ut Erotianus in Expos. Voc. Hippocr. docet, scribens, Ὧρος γὰρ ὁ χρόνος, sigillatim vero Annum, teste Diodoro 1, 26, Plutarcho Quæst. Conv. 5, 4, Athen. 10, p. 423, F, denique post hos Hesychio, Suida et Etym.; qua notione usurpatum hoc nomen fuisse ἀρχαϊκῶς, ait Plutarch., i. e. Antiquitus; Diodorus vero ait παρ' ἐνίοις τῶν Ἑλλήνων, Apud Græcorum nonnullos, sc. apud Iones potissimum. Inde per metonymiam Ὧροι plurali numero Annales dicebantur, Eorumque scriptores Ὡρογράφοι, quod diserte Censorin. De die nat. 19 annotavit. Itaque Ionici præsertim scriptores, qui civitatum suarum annales scripserunt, titulum libris suis inscripserunt Ὧροι, quorum magnus numerus ab Athen. citatur, quorum nomina uno sub conspectu posui in Indice titulorum p. 278. Conf. Animadv. ad Athen. p. 175, 540 et 696, ubi adjici poterat, quod idem Duridis liber, qui ap. Athen. vulgo ita citatur quasi ejus titulus fuisset Ὧροι, a schol. Eur. Hec. 934 sic citatur, Δοῦρις ἐν τῷ ιϐ' τῶν Ὡρῶν· nempe τῶν Ὡρων scripserat scholii auctor, quod in τῶν Ὡρῶν mutarunt librarii aut editores. Schweigh.]

[Ὧρος, ἡ φυλακή, vox susp.]

Ὦρος, τὸ, Dorica dialecto ex Ionico οὖρος, sicut Μῶσα ex Μοῦσα. Theocr. [1, 123] : Ὦρεα μακρὰ Αυκαίω. [V. Ὄρος.]

[Ὧρος, s. Ὦρος, ὁ (nam diversimode editum legitur), est nomen numinis, religiose ab Ægyptiis culti. Dicitur vulgo filius Osiridis et Isidis. Græci vero eundem Apollinem interpretantur et solent appellare. Scribit Herodot. 2, 144, in Ægypto regnasse Ὦρον τὸν Ὀσίριος παῖδα, τὸν Ἀπόλλωνα Ἕλληνες ὀνομάζουσι· et c. 156 : Αἰγυπτιστὶ δὲ Ἀπόλλων μὲν Ὦρος. (In inscr. Rosettana bis memoratur Ὦρος ὁ τῆς Ἴσιος καὶ Ὀσίριος υἱός. Tewater.) Narrat Diodor. 1, 25, Horum dici ultimum deorum, qui, post parentis sui Osiridis ab hominibus translationem, in Ægypto regnavit, additque, τὸν δὲ Ὦρον μεθερμηνευόμενον φασιν Ἀπόλλωνα ὑπάρχειν. Similiter Plutarch. De Is. et Os. p. 375 monet, Græcos Ὦρον appellare Apollinem. Macrobius Saturn. 1, 21, observavit, apud Ægyptios Apollinem, qui est sol, vocari Horum; sed hujus nominis originem ignotam sibi fuisse ostendit, quum adjungeret, ex eo et horas 24, quibus dies et nox conficitur, nomen accepisse. In veteri inscriptione, de qua Cuperus Harpocr. p. 156, legitur, ΜΕΓΑΣ ΩΡΟΣ ΑΠΟΔΑΩΝ ΑΡΠΟΚΡΑΤΗΣ. Quisque per se intelligit, ος in fine vocis Ὦρος esse terminationem a Græcis adjectam, indeque Latinos dixisse Horus. Nemo veterum scriptorum aut recentiorum eruditorum dubitabat de origine nominis Ægyptiaca, in qua tamen indicanda non idem sentiebatur. Salmas. De ann. clim. p. 549 Horum sic dictum vult ab Ægyptiis ΟΥΡΟ, quod interpretatur Dominum. Wilkins. De L. Copt. p. 103 scribit, Ὦρος esse voc. Ægyptiacum derivatam a ΡΗ sol, ΟΥΡΟ rex, quasi imperet mundo. Ego quidem puto nomen Ægyptiacum scriptum fuisse ⲰⲢ, cujus rei varia reperio indicia. Novimus Ægyptios frequenter nomina deorum suorum sibi imposuisse, eaque etiam gessisse, postquam Christo nomen dedissent, ut ex vitis et actis Monachorum Ægypt. perspici satis potest. Palladio Hist. Laus. c. 87 ed. Herv. commemoratur etiam *Pior,* quod est ipsissimum numinis, de quo agimus, nomen cum præfixo artic. ⲠⲒ—ⲰⲢ. Nomen Abbatis Pior occurrit quoque in Apophthegm. Patrum ap. Coteler. Monum. Eccl. Gr. vol. 1, p. 643, sed pro quo simplex Ὧρ p. 709, ut et ap. Sozomen. Hist. Eccl. 6, 28. Ap. Pallad. l. c. c. 138 mentio fit virginis sacræ, cui nomen Τάωρ, Ægyptiace ⲦⲀ—ⲰⲢ, ἡ τοῦ Ὥρου, quæ Horo est sacra, s. quæ est Hori. Optime quondam legebatur ap. Joseph. Contra Apionem 1, 26 : Ὥσπερ Ὧρ εἷς τῶν πρὸ αὐτοῦ βεβασιλευκότων, pro quo nunc male editum est Ὧρος. Existimo ⲰⲢ Ægyptiis significasse Ornatum s. Decus, unde ⲰⲢϤ vel ⲞⲢϤ est κόσμιος, Ornatus, Decorus. Horus nempe symbolum erat mundi, et quidem per beneficia solis ac lunæ egregie ornati et cultu eximio conspicui. Nisi malis, Horum antiquitus dictum fuisse ⲈⲢ—ⲞⲨⲢ, hinc postea factum per compendium ⲞⲨⲢ, Græce pronunciatum Ὦρ. De qua postrema etymologia, rebusque aliis ad Horum attinentibus, uberrime dixi in Panth. Ægypt. 2, 4. Jablonsk. In gemma antiqua Ægypt., literis Græcis inscripta, Horus dicitur ΟΡ, et ΦΡΙ (ΦΡΗ) ΟΡΡΙΤ, Sol custos, interprete Bonjourio apud Gregorium in notis ad Liturg. Fragm. p. 391, 2. Quod majoris est momenti, monet Akerblad Epist. ad Sacyum p. 34, nomen Hori, Coptice scribi solitum ϩⲰⲢ, ut intelligitur ex nominibus propriis, ϩⲰⲢ, ⲓⲓϩⲰⲢ, ϩⲰⲢⲤⲒⲎⲤⲒ, quod postremum, significans Horum filium Isidis, se invenisse in Martyrologio Coptico, quondam in Biblioth. Vat., nunc in Paris. asservato, testatur p. 45; observat igitur, nomen Hori in Roset. Inscript. Ægypt. scribi ⲞⲨⲢ vel ⲰⲢ. Alia ad Horum pertinentia legantur in Schmidtii Opusc. Ægypt. p. 105—108, 122. Tewat.]

[Ὡροσέρμης, ὁ, Horosermes, n. pr. viri ap. Letronn. *Journ. des Sav.* a. 1846, p. 170. Hase.]

Ὡροσκοπεῖον [s. Ὡροσκόπιον], τὸ, Instrumentum s. Machina quæ horarum rationem aspicientibus commonstrat, i. q. ὡρολόγιον et ὡρονόμιον. [Diog. L. 2, 1ⁿ: Ἀναξίμανδρος καὶ ὡροσκόπια κατεσκεύασε. (Quod ὡρολόγια dixit Suidas, cujus verba s. v. Ὡρολόγιον attulimus.) Et 6, 104 : Ὁ Διογένης πρὸς τὸν ἐπιδεικνύντα αὐτῷ ὡροσκόπιον, Χρήσιμον, ἔφη, τὸ ἔργον πρὸς τὸ μὴ ὑστερῆσαι δείπνου. G. D. Strabo p. 119, C. Gemin. Elem. astron. p. 10, E; 52, A. Proclus Hypotyp. p. 107, 5; 108, 4 Halm. : Λαβόντες ὡροσκοπεῖόν τι τῶν συνήθων, τουτέστι σκάφην ἢ καὶ ἄλλο τι γνωμονικὸν κατασκεύασμα. Ptolem. Almag. t. 1, p. 9, 29 Halm. : Τὰς τῶν ὡρ. κατασκευὰς συμφωνεῖν. Porphyr. ap. Euseb. Præp. ev. p. 556, C : Ὡρ. τηρήσεις. Ὡρ. τὰ μὲν δι' ὕδατος et τὰ διὰ τοῦ ἡλίου distinguit Proclus Paraphr. in Ptol. p. 156, 1 et 4. Hase.] Sunt vero et Astrologorum ὡροσκοπεῖα, in quibus natalitias horas notant et considerant. [Sext. Emp. p. 348 : Ὅτι οὐδὲ τὸ ὡροσκόπιον (sic ibi scribitur) ἁπλανές ἐστιν αὐτοῖς. Ὡροσκοπίοις pro ὡροσκόποις ibid. p. 342 restituit Salmasius.] Basil. Hexaem. Hom. 6 [vol. 1, p. 55, A] : Δεῖ γὰρ τὸν τὰ ὡροσκοπεῖα καταμαθεῖν μέλλοντα πρὸς ἀκρίβειαν τὴν ὥραν ἀπογράφεσθαι, εἴτε ἡμερινὰ ταῦτα εἴτε νυκτερινὰ τυγχάνοι. Ubi etiam dicit, Εἰ τῆς ὥρας ἐπιτυχεῖν ἀκριβῶς ἀδύνατον. Item, Ὁ τὴν ὥραν ἀποτιθέμενος.

Ὡροσκοπέω, Horas considero et noto; et peculiariter natalitias. Dicitur etiam ὡροσκοπῶν ἀστὴρ pro Natalitia stella : ex cujus notatione, una cum notatione horæ natalis, fiunt prædicta natalitia. [Sext. Emp. p. 340 : Καρκίνου ὡροσκοποῦντος μεσουρανεῖ μὲν κριὸς, δύνει δὲ αἰγόκερως· 342 : Ὁ δὲ ἀκούσας ... παρεσημειοῦτο τὸ ἀνίσχον ζώδιον ὡς ὡροσκοποῦν.] Basil. Hom. 6 in Hexaem. [vol. 1, p. 55, A] : Ἀνάγκη γὰρ εὑρεθῆναι τὸν ὡροσκοποῦντα ἀστέρα οὐ μόνον κατὰ πόστου δωδεκατημορίου ἐστὶν, ἀλλὰ καὶ κατὰ ποίας μοίρας τοῦ δωδεκατημο-

ρίου, καὶ ἐν πόστῳ ἑξηκοστῷ. Sic ap. Hephæstionem Thebanum Astrologum, in signo cancri, Ὁ τὸν πρῶτον δεκανὸν ὡροσκοποῦντα ἔχων, ἔσται ἀγαθὸς, ἥσυχος. Et in signo leonis, Ὁ δὲ τὸ μεσεμβόλημα τούτου τε καὶ τοῦ ἐφεξῆς ζωδίου ὡροσκοποῦν ἔχων, ἀρποκρατικὸς ἔσται. [Greg. Nyss. t. 1, p. 907, C. Basil. t. 1, p. 75, B. Pseudo-Galen. vol. 19, p. 596, 4 et 6; 549, 18: Ὡροσκοποῦντος λέοντος, In horoscopo existente leone; et sic quoque de stella natalitia Paul. Alex. Apotelesm. p. 14, 27; 42, 10; 48, 2; 55, 13; 61, 2. Proclus Paraphr. in Ptolem. p. 109, 19. De astrologis horam natalitiam notantibus Jo. Philop. De cr. mundi p. 213, 1, et Georg. Pisid. De exc. Chosroæ 62: Ποῖος πεσόντα Χοσρόην ὡροσκόπει; Hase.]

[Ὡροσκόπησις, εως, ἡ, i. q. ὡροσκοπία. Sext. Emp. p. 354: Ἐδείξαμεν τὴν ἐν τοῖς αὐτοῖς χρόνοις τῆς ἀποτέξεως καὶ ὡρ. ἀκρίβειαν ἀσύστατον. « Paul. Alex. Apotelesm. p. 69, 23. » Hase.]

Ὡροσκοπία, ἡ, Consideratio et notatio horarum, præsertim natalitiarum, Scientia divinandi ex inspectione et consideratione horæ siderisque natalis. [Schol. Hom. Il. Φ, 111; schol. Lycophr. 363.]

[Ὡροσκοπικὸς, ἡ, ὸν, Qui pertinet ad notationem horæ natalitiæ. Paul. Alex. Apotelesm. p. 59, 2: Τὸ ὡρ. κέντρον. Anon. ed. ab Ang. Mai Mythogr. t. 1, p. 236 Bod.: « Horospica, quam et constellationem dici legimus, est (scientia) qua in stellis fata hominum inquiri docentur. Hac utuntur genethliaci » etc. Hase.]

[Ὡροσκόπιον, τό. V. Ὡροσκοπεῖον.]

Ὡροσκόπος, ὁ, Qui horas considerat, vel rationem horarum observat; et peculiariter Qui natalem s. natalitiam alicujus horam considerat, et inde futura prædicit. Hesychio ὁ σκοπῶν [σκοπεύων ap. Cyrillum et Zonaram] τὰς ὥρας: Suidæ ἀστρίτης σκοπεύων τὴν ὥραν: nec enim solum horam notat is qui ita vocatur, verum etiam astrorum rationem quæ ea hora est observat. [Clemens Alex. Strom. 6, p. 757, cujus verba v. s. v. Ὡρολόγιον.] At Ὡρόσκοπος, ὁ, ἡ, adj., In quo horæ considerantur s. videntur, ut ὡρόσκοπα ἀγγεῖα, Vasa quæ horarum rationem commonstrant. Plin. 2, 72: Vasaque horoscopa non ubique eadem sunt usui, in trecenis stadiis, aut, ut longissime, in quingenis, mutantibus semet umbris solis. [Sext. Emp. p. 348: Ὅσον ἐπὶ τοῖς τῆς ἀποτέξεως χρόνοις ἐπαγγέλλονται μὲν τὸν ὡροσκόπον γιγνώσκειν Χαλδαῖοι, οὐκ ἴσασι δέ· 346: Ἀρχὴ καὶ ὥσπερ θεμέλιος τῆς Χαλδαϊκῆς ἐστι τὸ στῆσαι τὸν ὡροσκόπον. Τὸν τῆς γενέσεως ὡροσκόπον στῆσαι· p. 348 et similiter p. 340. Ὡρ. φέγγεα Manetho 4, 59: Ἦν δὲ Κύπρις μερόπων ὡροσκόπα φέγγεα λεύσσῃ· et ib. 117. Σκοπιὴ ὡρ. ib. 126: Ὁππότε δ' ἂν σκοπιὴν ὡροσκόπον ὠδίνεσσιν Ἑρμείας κατάγῃ.] Rursum ὡροσκόπος Astrologis dicitur Ea pars cœli, quæ genituræ tempore ab orientali parte cœli emergit in hemisphærium nostrum, et Ortus appellatur: quam ex Cic. Natalem horam et Natalitiam appellare possumus: ex cujus observatione natalitia prædicta fiunt, ut ipse loquitur. Possumus etiam ex Plin. Exortivam horam vocare. Græci Horoscopum ab horæ natalis notatione appellarunt. Pars ei per diametrum opposita in septimo signo in occidua cœli parte, Occasus appellatur. Bud. De asse. Utuntur vero eo vocab. non Græci solum, sed etiam Latini, ac inter alios Pers. Sat. 6, [18]: Geminos horoscope varo Producis genio.

[Ὡροτρόφος, ὁ, ἡ, Ad maturitatem alens. Epitheton Solis in Orph. H. 7, 10: Ἔργων σημάντωρ ἀγαθῶν, ὡροτρόφε κοῦρε. Curetum ib. 37, 25: Ὡροτρόφοι, φερέκαρποι. Cum ὡρηφόρος, Cereris epitheto, comparavit H. Vossius ad Hom. H. in Cer. 54.]

Ὡρόχαλκος, ὁ, ex Arriano, pro ὀρείχαλκος. Latini Aurichalcum et Orichalcum neutro genere dicunt. Festus: Aurichalcum vel Orichalcum quidam putant compositum ex ære et auro: sive quod colorem habeat aureum. Orichalcum sane dicitur, quod in montuosis locis invenitur: mons etenim Græce ὄρος appellatur. Hæc ille. Et alibi, Cadmea terra, quæ in æs conjicitur, ut fiat orichalcum. Plin. quoque neutro genere usurpat, 34, 2, de ære: Fit et ex alio lapide, quem Chalciten vocant in Cypro, ubi prima fuit æris inventio: mox vilitas præcipua, reperto in aliis terris præstantiore, maxime orichalco, quod præcipuam bonitatem admirationemque diu obtinuit, nec reperitur longo jam tempore effœta tellure. Plautus vero Aurichalcum dixit pro Numo ex aurichalco: Cedo tres mihi homines contra aurichalco emptos; ut Aurichalcus ibi dicatur sicut Æreus, subaudiendo Numus. Adjective vero accipi ὀρείχαλκος, supra docui. Ceterum Hesych. quoque scribit Ὀρείχαλκος, χαλκὸς χρυσῷ ἐοικός. [Quod v.]

[Ὠρυάομαι. V. Ὠρύω.]

Ὠρῡγὴ, ἡ, idem [quod ὠρυθμός. Zenodot. De vocibus anim. ap. Valck. Anim. p. 229: Ὠρυγὴ κυρίως ἡ τῶν κυνῶν φωνή. Sic etiam Hesych. s. h. v.] Plut. [Mor. p. 590, F]: Ὅθεν ἀκούεσθαι μυρίας μὲν ὠρυγὰς καὶ στεναγμοὺς ζώων, μυρίων δὲ κλαυθμὸν βρεφῶν, καὶ μεμιγμένους ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ὀδυρμοὺς, ψόφους δὲ παντοδαποὺς καὶ θορύβους ἐκ βάθους πόρρωθεν ἀμυδροὺς ἀναπεμπομένους, de barathro quodam infernali. [Id. V. Themist. c. 10: Ἡμέρων καὶ συντρόφων ζῴων .... μετ' ὠρυγῆς καὶ πόθου συμπαραθεόντων· V. Marii c. 20: Θηρομιγής τις ὠρ. καὶ βρύχημα· V. Crassi c. 23: Ὠρ. θηριώδει.] Et [Hermesianax] ap. Athen. 13, [p. 598, E]: Ὠρυγὴ ταύτης ἦλθε διὰ πτόλεως. Apud Polluc. 5, c. 13 [§ 87] legitur non solum ὠρυγὴ, sed et Ὠρυγμός: proprieque luporum esse dicitur. [De canibus Ælian. N. A. 5, 51: Καί τισι μὲν ὠρυγμὸς, τισὶ δὲ ὒλαγμὸς φίλον. Schol. Hom. Il. X, 29. V. etiam Ὠρυθμός. || Ὄρυγμα, τὸ, Symm. et Theodot. Jesaiæ 5, 29. Metaph. Mæcius Anth. Pal. 6, 233: Διπλοῖς ἠϊόνων ὠρύγμασι τερφθείς.]

[Ὄρυγμα. Ὠρυγμός. V. Ὠρυγή.]

Ὠρῡδὸν, Cum ululatu, Ululando canum luporumve more. Nicander Al. [222] de eo qui toxicum hausit: Ὡς δ νόον λύσσῃ ἐσφαλμένα βρυχανάαται Ὠρυδὸν, i. e. ὡς λύκος ὠρυόμενος, inquit schol. Paulo ante dixerat, Μηκάζει μανίης ὕπο μυρία φλύζων.

Ὠρυθμὸς, ὁ, Ululatus, vel etiam Rugitus. Theocr. in Hercule leontophono [25, 217], de Nemeæo leone: Καὶ οὐδ' ὅπῃ ἴχνια τοῖο Φρασθῆναι δυνάμην, οὐδ' ὠρυθμοῖο [nunc ὠρυγμοῖο ex codd.] πυθέσθαι. Pro Ululatu s. Ejulatu et planctu, ap. Quint. Sm. [14, 287: Ἡ δ' ὅτε μέν θ' ὑλακῇσι κινύρεται, ἄλλοτε δ' αὖτε ὠρυθμῷ. Oppian. Cyn. 4, 219: Ὠρυθμοῖς ὑλάει.]

[Ὠρύχιον, τὸ, Orychium. Steph. Byz.: Ὠρ., τόπος τῆς Ἀττικῆς. Τὸ τοπικὸν Ὠρύχιος. Εὐφορίων Διονύσῳ « Ἴχνος ἂν Ὠρυχίοισιν ἐν ἔρκεσιν ὀκλάσσαιτο. »]

Ὠρύω, sive Ὠρύομαι, Ululo: vox canum proprie et luporum ex dolore aliquo ingemiscentium, s. miserabilem vocem gemitui s. ejulatui similem edentium. Hesych. annotat ὠρύεσθαι peculiariter dici ἐπὶ λιμῷ κλαιόντων λύκων ἢ λεόντων ἢ κυνῶν, Polluce tamen [5, 87] dicente ursos, pantheras, leones et similes feras βρυχᾶσθαι: minores autem, ut vulpes, lupos cervarios, aliosque lupos, atque canes, ὑλακτεῖν et ὠρύεσθαι. Lucian. [D. mort. 10, 3]: Ἀκούσῃ τῶν κυνῶν μετ' ὀλίγον ὠρυομένων οἰκτιστον ἐπ' ἐμοί. Apoll. Arg. 4, [1339] de leone: Ὅς ῥά τ' ἀν' ὕλην Σύννομον ὃν μεθέπων ὠρύεται. Petrus Ep. 1, cap. ult. [8]: Διάβολος ὡς λέων ὠρυόμενος περιπατεῖ, Ut leo rugiens. Proprie enim Rugire leonum est: quibus et Frendere tributum videmus hoc in loco Cic. Tusc. 2: Nemeæus leo frendens efflavit graviter extremum halitum. [Construitur cum accus. personæ ubi lugendi significationem habet, Theocr. 1, 71: Τῆνον μὲν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύονται.] Metaphorice vero et homo quispiam ὠρύεσθαι dicitur quum erumpit in ejulatus similes canum luporumque ululatibus et leonum rugitibus: unde ab Hesych. exp. etiam κράζειν et κλαίειν. [Pind. Ol. 9, 163: Ὄρθιον ὤρυσαι θαρσέων, quod schol. exp. θαρσῶν φώνησον ἀνατεινάμενος. Plato com. ap. Athen. 14, p. 628, E: Ἀλλ' ὥσπερ ἀπόπληκτοι στάδην ἑστῶτες ὠρύονται. « De dolore Herodot. 3, 117: Βοῶσι ὠρυόμενοι. De lætitia 4, 75: Ἀγάμενοι τῇ πυρίῃ ὠρύονται. » Schweigh.] Activi autem ὠρύω Suidas meminit, exponens ipsum per pass. ὠρύομαι. [Activ. Antip. Anth. Pal. 11, 31: Οὐδὲ θαλάσσης ὠρῦον (codex ὠρύον) στυφελῷ κῦμα περὶ σκοπέλῳ, ut ὠρύεται de mari dixit Dion. Per. 83: Τὸν δὲ μέτ' ὠρύεται Τυρσηνίδος οἶδμα θαλάσσης. || Participium ὠρυόμενος in codd. interdum ὠρυώμενος scriptum, tan-

quam ab ὠρυόμαι, quæ forma aliena ab usu veterum, sed fortasse relinquenda recentioribus, ut Æsop. Fab. 423 ed. Fur. : Ἐχασμήσατο ἐκ δευτέρου καὶ πάλιν ὠρυᾶτο. Theodor. Hyrtac. in Boiss. Anecd. vol. 2, p. 422 : Λέοντε βλοσυρὼ μὲν ἰδεῖν, δεινὼ δ' ὠρυάσασθαι. ‖Litera υ non solum in aoristo et futuro, sed etiam in præsenti natura longa est, sed corripitur in formis metro dactylico incommodis, ut ὠρύεται in versu Dion. P. supra allato. Idem in iambico ὠρύονται sibi permisit Plato comicus l. c.]

Ὠρύωμα, τὸ, Rugitus. Ezech. 19, [7] de leone : Ἠφάνισε γῆν καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς ἀπὸ φωνῆς ὠρυώματος αὐτοῦ, A voce rugitus sui. Sed hoc verbale est quasi a verbo ὠρυόμαι.

Ὤρφωσεν, ab Hesych. exp. ὠρφάνισεν. Traditur autem illo ὤρφωσεν usus esse Sophocles.

Ὤρχμενος, per synaliphen et syncopen pro ὁ ἀρχόμενος, Qui auspicatur.

[Ὠρωπὸς, ὁ, et rarius ἡ, Oropus, commune aliquot urbibus nomen, de quibus Steph. B. partim recte partim secus : Ὠρωπός· πόλις Μακεδονίας, ἐξ ἧς Σέλευκος ὁ Νικάτωρ. (De hoc fallitur, Europum, Macedoniæ et Syriæ urbem, cum Oropo confundens, ut monent interpretes.) Καὶ ἄλλη Βοιωτίας, περὶ ἧς Εὐφορίων Κλείτορι « Αὐλίς τ' Ὠρωπός τε καὶ Ἀμφιάρεια λοετρά. » ... Ἀριστοτέλης γοῦν τὸν Ὠρωπὸν Γραῖάν φησι λέγεσθαι « Ἡ δὲ Γραῖα τόπος τῆς Ὠρωπίας πρὸς τῇ θαλάσσῃ κατ' Ἐρέτριαν τῆς Εὐβοίας κειμένη. » Ἔστι καὶ τρίτη ἐν Συρίᾳ, κτισθεῖσα ὑπὸ Νικάτορος (Iterum Ὠρωποῦ nomen confundit cum recto Εὐρωποῦ, ut ex Strabone 11, p. 524 ostendit Meinek.), περὶ ἧς ὁ Πολυΐστωρ ἐν τῷ περὶ Συρίας φησὶν οὕτως κτλ. ... Ἔστιν οὖν καὶ τετάρτη πόλις ἐν Ἄργει ὕστερον κτισθεῖσα. Καὶ πέμπτη ἐν Θεσπρωτίᾳ, ἤγουν ἐν τῇ Νικοπόλει (verba ἤγουν ἐν τῇ Νικοπόλει recte delet Tafel. Epist. crit. p. xxxv). Λέγεται καὶ ἀρσενικῶς. Θουκυδίδης ὀγδόῃ (c. 60) « Ἔχοντες οὖν τὸν Ὠρ. ἀφικνοῦνται εἰς τὴν Ῥόδον. » Τὸ ἐθνικὸν Ὠρωπεύς· οὕτως γὰρ ὡς αὐτὸς (γὰρ Ἀπολλόδωρος Holsten.) ἐν νεῶν καταλόγου πρώτῃ « Ἔστι δ' ἡ Γραῖα τόπος, τῶν Ὠρωπέων (alii libri ὠρώπιων vel ὠρωπιέων) πόλις. » Στράβων δ' ἐν τῇ ἑνάτῃ (p. 391) φησὶν « Ἀπὸ τῆς Ὠρωπίας ἐπὶ τὴν δύσιν, » ὡς ἀπὸ τοῦ Ὠρώπιος· εἰ γὰρ ἦν ἀπὸ τοῦ Ὠρωπιεύς, Ὠρωπιάς ἂν εἶπε. Παυσανίας δὲ ἐν τῷ ἑβδόμῳ (c. 11, 4) τὴν μὲν πόλιν θηλυκῶς φησι « Διαρπάζουσιν Ὠρωπὸν ὑπήκοόν σφισιν οὖσαν, » τὸ δ' ἐθνικὸν οὕτως « Καταφεύγουσιν ἐπὶ τὴν Ῥωμαίων βουλὴν οἱ Ὠρώπιοι. » Καὶ Θουκυδίδης β' (c. 23) « Παριόντες Ὠρωπὸν τὴν γῆν Γραϊκὴν καλουμένην, ἣν νέμονται Ὠρώπιοι Ἀθηναίων ὑπήκοοι, ἐδῄωσαν. » Καὶ Θεόπομπος ς' Ἑλληνικῶν « Ἀνακοινοῦνται τῶν Ὠρωπίων Τηλέφῳ καὶ τοῖς μετ' ἐκείνου βουλομένοις καὶ τὸν Ὠρωπὸν ὑπάρχειν. » Ὠρώπιοι, οἱ, usitata etiam aliis scriptoribus adjectivi gentilicii forma, ut Isocr. p. 300, C; Diodor. 14, 17; 18, 56.]

Ὡς, particula est plurimos et valde inter se diversos usus habens : adeo ut aliquando inter adverbia, nonnunquam potius inter conjunctiones, interdum inter præpp. numerari debeat. [De triginta quas veteres grammatici finxerunt particulæ significationibus infra dixit HSt.] Incipiam autem ab iis locis, in quibus est Similitudinis adverbium : quod frequentissimus hic ejus usus esse videatur. Quibus subjungam eos, in quibus est temporis adverbium (sicut particulam Ut his etiam duobus officiis ap. Latinos fungi videmus). Ab illis veniam ad eos, ubi particula ὡς causam finalem indicat. Deinde de illis agam, in quorum nonnullis dubium esse possit adverbiumne an conjunctio censeri debeat. De iis, in quibus præpositionis πρὸς locum obtinet, postremo dicam. Ὡς igitur (ut institutum ordinem sequar), interdum et quidem sæpissime, est Similitudinis adverbium : et redditur Ut, Sicut, Velut, Tanquam, Quasi, pro loco [ut in locutionibus apud scriptores quosvis frequentissimis, ὡς ἀκούω, ὡς ἀκούεις, ὡς ὁρᾷς, ὡς ἐγὼ κλύω, ὡς ἐγὼ λέγω, ὡς λέγουσιν, ὡς σὺ φῄς, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, ὡς ἔοικας, ὡς ἔοικεν, ὡς εἰκός, et infinita aliarum copia, quarum exx. afferre supersedemus]. Lucian. : Ἀαθὼν, ὡς ᾤετο, Ut putabat. Apud Eund. et alios frequens est, ὡς φῄς. Item ὡς εἰκὸς, Ut par est, credibile est. Apud Eund. ὡς τὸ εἰκὸς et ὡς λόγος, in uno eodemque loco posita habentur [D. deor. 20, 5] : Σὺ γὰρ, ὡς τὸ εἰκὸς, ἔμπειρος εἶ τοῦ χωρίου, πολλάκις, ὡς λόγος, κατελθοῦσα πρὸς Ἀγχίσην. [Ὡς λόγος τις Æsch. Eum. 4. « Post formulas hujusmodi, ὡς ἐμοὶ δοκέει, ὡς ἐγὼ πυνθάνομαι, aliasque similes, ubi in proxime sequenti oratione nominativum cum verbo finito requireres, accusativum cum infinitivo ponere amat Herodotus, ut 1, 58 : Ὡς ἐμοὶ δοκέει, τὸ ἔθνος οὐδαμὰ μεγάλως αὐξηθῆναι· 4, 76 : Ὡς δ' ἐγὼ ἤκουσα, εἶναι αὐτὸν κτλ. 2, 8 : Ὡς δ' ἐγὼ πυνθάνομαι, δύο μηνῶν αὐτὸ εἶναι τῆς ὁδοῦ· 4, 95 : Ὡς δ' ἐγὼ πυνθάνομαι, τὸν Ζάλμοξιν τοῦτον δουλεῦσαι ἐν Σάμῳ· 4, 5 : Ὡς δὲ Σκύθαι λέγουσι, νεώτατον εἶναι τὸ σφέτερον· 1, 65 : Ὡς δ' αὐτοὶ Λακεδαιμόνιοι λέγουσι, Λυκοῦργον ἀγαγέσθαι ταῦτα· 6, 137 : Ὡς δὲ Ἀθηναῖοι λέγουσι, δικαίως ἐξελάσαι. (Adde 7, 229 : Εἰ μέν νυν ἦν μοῦνον Ἀριστόδημον ἀλγήσαντα ἀπονοστῆσαι ἐς Σπάρτην, δοκέειν ἐμοὶ οὐκ ἄν σφι Σπαρτιήτας μῆνιν οὐδεμίαν προσθέσθαι, pro οὐκ ἄν σφι... προσέθεντο.) Quibus locis quod in annot. ad 1, 58 dixi infinitivum pendere ab subintellecto repetito verbo δοκέει, ἤκουσα, λέγουσι, etc., firmatur locis hujusmodi ubi diserte repetitum verbum est, 3, 56 : Ὡς δὲ ὁ ματαιότερος λόγος ὥρμηται, λέγεται Πολυκράτεα δοῦναι... · 9, 32 : Ὡς δὲ εἰκάσαι, ἐς πέντε μυριάδας συλλεγῆναι εἰκάζω. » Schweigh. Recte hanc structuram explicuisse videtur Schweighæuserus et convenienter simplicitati sermonis Herodoti. Ex quo non sequitur alios scriptores quosvis sic esse locutos. Nam apud plurimos ne unum quidem istiusmodi negligentiæ exemplum reperitur : alia vero aliorum non ubique constat utrum ipsorum sint scriptorum an librariorum erroribus debeantur, ut ap. Isocratem p. 128, E : Εἰ δὲ δεῖ καὶ περὶ τῶν ἔξωθεν βοηθειῶν εἰπεῖν, πολλοὺς ἔσεσθαι τοὺς βουλομένους ἡμῖν ἐπαμύνειν, quum olim infinitivus πολλοὺς ἔσεσθαι pro indicativo πολλοὶ ἔσονται, eadem qua in locis Herodotiis ἀνακολουθίᾳ positus esse videretur, nunc ἡγοῦμαι, quod in deterioribus libris exciderat, ex Urbinate ante πολλοὺς est restitutum. Paucissima sunt poetarum exempla, quod mireris, quum apud hos negligentior ista orationis conformatio aliquam ab metro excusationem esset habitura, quam non habet in oratione prosa. Antiquissimum, ut videtur, Æschyli exemplum est Pers. 188, ubi Atossa, quæ somnium his verbis narrare cœperat v. 181, Ἐδοξάτην μοι δύο γυναῖχ' εὐείμονε ... εἰς ὄψιν μολεῖν, post interpositos versus quattuor pergit, quasi ad structuram verbi ἐδοξάτην rediens, sed interposito perspicuitatis caussa ὡς ἐγὼ 'δόκουν ὁρᾶν : Τοῦτω στάσιν τιν', ὡς ἐγὼ 'δόκουν ὁρᾶν, τεύχειν ἐν ἀλλήλαισι, quod fuerunt qui parum probabiliter in ἔτευχον ἀλλήλαισι mutarent. Contra ib. 565 : Τυτθὰ δ' ἐκφυγεῖν ἄνακτ' αὐτὸν, ὡς ἀκούομεν, propter rationes nuper alibi ab me expositas ἄνακτ' αὐτόπουν ἀκούομεν restituendum est. Apud Sophoclem unum hujusmodi exemplum reperitur Trach. 1238 : Ἀνὴρ ὅδ' ὡς ἔοικεν οὐ νεμεῖν ἐμοὶ | φθίνοντι μοῖραν, metri caussa pro νεμεῖ dictum. Nam quod in Ant. 740, ubi codex recte ὅδ', ὡς ἔοικε, τῇ γυναικὶ συμμαχεῖ, in apographo uno librarius συμμαχεῖν posuit, vix dignum memoratu est. Euripidis exempla nulla sunt : nam quod Matthiæ huc rettulit Iph. T. 50, ubi post verba μόνος δ' ἐλείφθη στῦλος, ὡς ἔδοξέ μοι, δόμων πατρῴων, sequuntur infinitivi, ἐκ δ' ἐπικράνων κόμας ξανθὰς καθεῖναι, φθέγμα δ' ἀνθρώπου λαβεῖν, alienum ab hac quæstione est, quum infinitivi illi non ab ὡς ἔδοξέ μοι regantur, sed poeta ad præcedentium versuum (44 seqq.) structuram redeat, in quibus ἔδοξ' ἐν ὕπνῳ sequentibus pluribus infinitivis dictum erat : ut hic locus similis quodammodo sit Æschyleo Pers. 188, de quo supra dicebam. Ex prosæ orationis scriptoribus Atticis quæ afferuntur ad pauca redeunt Platonis et Xenophontis exempla, velut Plat. Soph. p. 263, D : Παντάπασιν, ὡς ἔοικεν, ἡ τοιαύτη σύνθεσις ἔκ τε ῥημάτων γιγνομένη καὶ ὀνομάτων ὄντως τε καὶ ἀληθῶς γίγνεσθαι λόγος ψευδής· ubi infinitivum γίγνεσθαι ita esse positum quasi non ὡς ἔοικε, sed simplex ἔοικε præcessisset, monet Heindorfius, collato Xenoph. Anab. 6, 4, 18 : Ὡς γὰρ ἐγὼ ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου χθὲς ἥκοντος πλοίου ἤκουσά τινος, ὅτι Κλέανδρος ἐκ Βυζαντίου ἁρμοστὴς μέλλει ἥξειν· ubi ὅτι post ὡς ἤκουσα abundat eodem modo quo post ὃ εἴπομεν ap. Platon. in Phædro p. 272, D : Παντάπασι γὰρ, ὃ καὶ κατ' ἀρ-

χὰς εἴπομεν τοῦδε τοῦ λόγου, ὅτι οὐδὲν ἀληθείας μετέχειν δέοι δικαίων ἢ ἀγαθῶν πέρι πραγμάτων· ubi, si accurate loqui vellet, οὐδὲν ... δεῖ dicendum erat, omisso ὅτι. Alia similis negligentiæ exempla, sed partim valde incerta, attulerunt interpretes Xenoph. Anab. 6, 1, 23, Hellen. 2, 4, 27, Æliani N. A. 7, 25, collatis etiam Latinorum scriptorum exemplis nonnullis, velut Ciceronis Rep. 1, 37, 58 : *Si, ut Græci dicunt, omnes aut Graios esse aut barbaros, vereor ne barbarorum rex fuerit.* Manifesta erroris origo est apud Isæum in Or. de Menecl. her. § 15, p. 19 ed. Bekk., ubi in libris optimis scriptum ἐμοὶ μὲν οὖν ἔφη συμβαίνειν ἀποδημίαν, ὡς σὺ οἶσθα, errore librarii qui ἔφη, quod in parenthesi positum est, cum verbis proximis construxerat. Recte codex unus συμβαίνει ἀποδημία. || Ὡς, i. e. οὕτως ὡς, frequens est in formulis quibus uberior rei explicatio declinatur. Sic ὄλωλεν ὡς ὄλωλεν, Periit ut periit, i. e. indigno modo periit, ap. Eurip. Iph. T. 575, Tro. 626; ἔκυρσεν ὡς ἔκυρσεν El. 289; δέδοικα γάρ νιν ὡς δέδοικ' ἐγώ ib. 1122 (ubi Electra ænigmatice significat se non amplius Ægisthum metuere); ἔγημεν ὡς ἔγημεν ἀφθόγγους γάμους Sophocl. fragm. 548. Similiter cum aliis adverbiis et adjectivis, ut ἰκόμην ἵν' ἰκόμην ap. Soph. OEd. C. 273; εἶσ' οὖπέρ εἰσι ibid. 336; βλαστοῦσ' ὅπως ἔβλαστε OEd. T. 1376; ἤγγειλας οἵ' ἤγγειλας Eur. Med. 1011, et alia non pauca.]

|| Interdum ei subjungitur οὕτως in altera parte orationis, veluti, Ὡς ἂν σὺ ποιήσῃς, οὕτω καὶ ἐγὼ ποιήσω, (vel omisso posteriore hoc verbo, utpote quod subaudiri possit,) Ut tu feceris, ita etiam ego. Quum autem exempla hujus signif. ὡς passim obvia sint, ex Hom. addere contentus ero. Is igitur Il. B, [139] : Ἀλλ' ἄγεθ' ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω, πειθώμεθα πάντες, Pareamus omnes ut dixero. Et Ω, [398] : Ἀφνειὸς μὲν ὅδ' ἐστὶ, γέρων δέ μοι [δὲ δὴ], ὡς σύ περ ὧδε. Invenitur et Ὡς cum accentu ap. Eund., interdum quidem et ipsum positum pro ὡς, Ut, Sicut, Velut, Tanquam (quum sc. postponitur, ut Il. Γ, 60 : Αἰεί τοι κραδίη, πέλεκυς ὡς, ἐστὶν ἀτειρής) [Accentu notatur, ut HSt. ipse paullo inferius animadvertit, quia nomini postpositum est, quam collocationem recentiores grammatici quidam inter anastrophæ exempla numerant, ut Greg. Cor. p. 448 : Τὸ ἀναστρέφειν τὰς λέξεις Ἰώνων ἐστὶν ἴδιον, οἷον « ὄρνιθες ὥς, » καὶ « ὦ ἔπι πόλλ' ἐμόγησα » ἀντὶ τοῦ ὡς ὄρνιθες καὶ ἐπὶ ὦ πολλὰ ἐμόγησα· ubi Koenius : « Ὄρνιθες ὡς in Iliad. Γ, 2, unde habet Matro in parodia ap. Athen. 4, p. 137, C, et Eurip. Bacch. 955, ut θεὸς ὡς Il. Γ, 230, E, 78; αἴγειρος ὡς Il. Δ, 482; λέων ὡς Il. E, 299. (Adde ὄρνιθας ὡς B, 764.) Κυναγὸς ὡς Eurip. Iph. T. 284. (Adde Soph. Aj. 322 : Ὑπεστέναζε ταῦρος ὡς βρυχώμενος· El. 66 : Ἄστρον ὡς λάμψειν ἔτι.) Ποταμὸς ὡς Theocr. 25, 201. Plura exempla desideranti dabit Perger. ad Hesych. s. v. Θὴρ ὥς· ὡς θήρ. Conf. schol. (recent.) ad Il. A, 162 (qui iisdem quibus Greg. Cor. utitur locis Homericis duobus). In Latinis etiam poetis simillima quædam obvia sunt. *Lupi ceu* in Virgil. Æn. 2, 355, exprimit Homeri λύκοι ὡς Il. Δ, 471. *Canes ut* in Lucilii versu apud Varron. De LL. cum ὄρνιθες ὡς contulit Scaliger Conj. in Varron. p. 145.» Recte grammatici illi particulam ubi nomini postposita esset accentu notarunt, quam rationem commendat etiam producta plerumque apud Epicos veteres ante ὡς syllaba brevis, ut in Homerico ὄρνιθες ὡς aliisque exemplis infra afferendis. Nec dubitandum quin in locis quales sunt Hesiodi Sc. 60 : Τεύχεσι λαμπομένους σέλας ὡς πυρὸς αἰθομένοιο, aut Theog. 862 : Κασσίτερος ὡς | τέχνῃ ὕπ' αἰζηῶν ὑπό τ' εὐτρήτου χοάνοιο | θαλφθείς, ὡς potius sit scribendum quam ὡς. Contra ubi ὡς medium positum est inter nomen ejusque epitheton, sine istiusmodi syllabæ brevis productione, ut ap. Homerum Od. X, 299 : Οἱ δ' ἐφέβοντο κατὰ μέγαρον, βόες ὡς ἀγελαῖαι, aut Quint. Sm. 2, 248 : Λέων ὡς ὀβριμόθυμος· 5, 131 : Ἀστὴρ ὡς ἀρίδηλος, fortasse ὡς scribere præstat sine accentu, ut in aliis aliorum poetarum locis hujusmodi scribitur, velut Κισσὸς ὡς ἀτενὴς ap. Soph. Ant. 825, cui non repugnat quod Aj. 322 scribitur ὑπεστέναζε ταῦρος ὡς βρυχώμενος, quum verborum structura non sit ὡς βρυχώμενος ταῦρος, *ut rugiens taurus*, sed βρυχώμενος ὡς ταῦρος, *rugiens ut taurus*. Grammaticorum antiquissimorum quæ de ὡς vel ὥς istiusmodi in locis scribendo sententia fuerit nescimus. Probabile tamen est dissensisse eos eodem modo quo de præpositionum anastrophe dissenserunt, velut ap. Homerum Il. B, 877, ubi Aristarchus Ξάνθου ἄπο δινήεντος probabat, alii Ξάνθου ἀπὸ δινήεντος scribebant, alii longius progressi non solum præpositioni inter nomen et adjectivum, sed etiam inter adjectivum et nomen positæ anastrophen adhiberi voluerunt : quas opiniones accurate exposuit Reitzius in libro De accent. inclin. p. 124, 125. G. Dind. Ὡς nomini et adjectivo interjectum, producta quæ in arsi præcedit syllaba brevi, ap. Homer. Od. Λ, 413 : Σύες ὡς ἀργιόδοντες. Ib. Σ, 29 : Συὸς ὡς ληϊβοτείρης, quorum ad normam Apoll. Rh. 2, 1023, Σύες ὡς | φορβάδες dixit : sed brevi manente syllaba illa Hom. Od. X, 299 : Κατὰ μέγαρον βόες ὡς ἀγελαῖαι· et κτίλος ὡς Γ, 196; κακὸς ὡς ἓν ὁμίλῳ Θ, 94; ὀλοοίτροχος ὡς ἀπὸ πέτρης N, 137 (unde ἀπηνέος ὡς ἀπὸ πέτρης Oppian. Hal. 2, 337); nec raro Epici post Homerum, ut Hesiod. Sc. 60 : Σέλας ὡς πυρὸς αἰθομένοιο. Apoll. Rh. 1, 240 : Ἀστέρες ὡς νεφέεσσι μετέπρεπον. Theocr. 13, 24. Quint. Sm. 2, 533; 3, 271; 5, 558; 9, 77; 11, 306; 12, 507; 14, 23, etsi productionis quoque Homericæ exempla apud eos reperiuntur, ut κασσίτερος ὡς in fine versus ap. Hesiod. Theog. 862; ποταμὸς ὡς Theocr. 25, 201; νέφος ὡς Apoll. Rh. 2, 566; θεὸν ὡς πορσανέουσιν 3, 1123; πυρὸς ὡς ἄμφεπεν αἴγλη 4, 1143; Οἵ ἑ θεὸν ὡς ... Quint. Sm. 1, 107. Unde Nicandro Ther. 240 pro πομφόλυγες τώς restituendum πομφόλυγες ὥς, ut λείρια δ' ὡς ἴα est v. 543, et βλάστη δ' ὡς ἔχιος 642.» Spitzner. ad Hom. Iliad. vol. 4, p. xxxviii]; interdum vero, et quidem frequenter, respondens illi ὡς sine accentu, quod aliquanto ante præcesserit. Et Ὡς quidem est Ut, Sicut : at vero Ὡς, accentum additum habens, Ita, Sic. Occurrunt certe passim in comparationibus exempla. Hom. Il. [K, 485 : Ὡς δὲ λέων μήλοισιν ... ἐνορούσῃ, ... ὡς μὲν Θρῄϊκας ἄνδρας ἐπώχετο Τυδέος υἱός·] Υ, [490] : Ὡς δ' ἀναμαιμάει βαθὲ' ἄγκεα θεσπιδαὲς πῦρ Οὔρεος ἀζαλέοιο ... Ὡς ὅγε πάντη θῦνε σὺν ἔγχεϊ δαίμονι ἶσος Κτεινομένους ἐφέπων. Et statim post, Ὡς δ' ὅτε τις ζεύξῃ βόας ... Ὡς ὑπ' Ἀχιλλῆος. Idem Il. Π, [356] quatuor versibus incipientibus ab hac particula ὡς, quorum primus est, Ὡς δὲ λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέχραον κτλ., subjungit, Ὡς Δαναοὶ Τρώεσσιν ἐπέχραον. [De usu particulæ Homerico in comparationibus dixit Spitznerus ad Iliad. vol. 4, p. xxxv seqq., quæ compendifacta apponimus. « Nulla particula in comparationibus crebrius reperitur adverbio ὡς, quod Buttmann. in Lexilogo vol. 1, p. 239, Homerum in sententiarum initio non posuisse opinabatur nisi ubi enunciatio integra verbo vel participio adjuncto esset submissa, exemtis tamen exemplis in quibus ellipsis facile cognoscenda insit, ut Od. Ξ, 441 : Αἴθ' οὕτως, Εὔμαιε, φίλος Διὶ πατρὶ γένοιτο ὡς ἐμοί. Sed in comparatione vera et plena, in qua ὡς nominativo vel accusativo præmissa Latinorum particulæ *instar* respondeat, locum ei non esse. Huic enim comparandi generi vel ὥς nominibus postpositum vel ὥστε vel ἠΰτε congruere : quamobrem Il. B, 144 : Κινήθη δ' ἀγορὴ, ὡς κύματα μακρὰ θαλάσσης, cum Zenodoto φὴ κ. μ. θ. esse scribendum. Verum Buttmanni præcepto aliquot adversantur exempla ab eo neglecta, ut Il. Φ, 283 : Ἐρχθέντ' ἐν μεγάλῳ ποταμῷ ὡς παῖδα συφορβόν· Γ, 403 : Μηδ' ὡς Πάτροκλον λίπετ' αὐτοῦ τεθνηῶτα· Ψ, 431 : Κέντρῳ ἐπισπέρχων ὡς οὐκ ἀΐοντι ἐοικώς· Od. O, 479 : Ἄντλῳ δ' ἐνδούπησε πεσοῦσ' ὡς εἰναλίη κήξ. Homerum sequuntur Epici plerique, sicut Theocr. 2, 56 : Ἐμφὺς ὡς λιμνᾶτις ... βδέλλα· 3, 54; 15, 92; 18, 37, Bion 1, 58, Apollon. Arg. 1, 1335, Quint. Sm. 2, 198; 3, 184. »] Atque ut eadem opera de hac particula assumente accentum dicam et reliqua quæ dicenda supersunt, sciendum est non assumere eum tunc duntaxat, quum illi ὡς subjungitur, aut certe quum postponitur, ut in πέλεκυς ὥς. Passim enim ap. eum legitur, Ὡς εἰπὼν, et Ὡς εἰποῦσα, Ita locutus, Ita locuta. Quibus simile est, Il. Π fin.: Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψε. Et paulo post, Ὡς ἄρα φωνήσας. Quibus addendum et Ὡς φάτο [quod et alia

hujusmodi, quæ in proximis affert HSt., frequentissimum est apud Homerum ceterosque poetas epicos]. Neque tamen hujusmodi duntaxat locis adhiberi istam particulam putandum est. Legimus enim apud eum, Ὡς οἱ μὲν κατὰ ἄστυ πεφυζότες ἠΰτε νεβροὶ, Ἰδρῶ ἀπεψύχοντο, πίον τ' ἀκέοντό τε δίψαν· a quibus versibus suæ Iliadis librum X inchoat. Tale est initium libri Z Odysseæ : Ὡς ὁ μὲν ἔνθα κάθευδε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς, Ὕπνῳ καὶ καμάτῳ ἀρημένος. Quin etiam initio libri I Iliadis hæc particula apponitur, Ὡς οἱ μὲν Τρῶες φυλακὰς ἔχον. Extat præterea particula ista ὡς pro οὕτως apud Eundem, alibi etiam quam in principio orationis posita. Il. B, [364] : Εἰ δέ κεν ὡς ἔρξεις, καί τοι πείθωνται Ἀχαιοὶ (vel potius per conjunctivum, Εἰ δέ κεν ὡς ἔρξῃς, καί τοι πείθωνται Ἀχαιοὶ, ut habet vetus meum exemplar), Si ita feceris. Quem usum parum frequentem esse puto, quum contra in principio orationis frequentissime reperiatur. Quin etiam legitur apud Eundem hæc particula ὡς præfixam habens copulam καί : nec solum apud eum atque alios poetas, sed apud prosæ etiam scriptores interdum (et quidem apud Thuc. potissimum), legitur itidem Καὶ ὥς. Prius autem ex illo exempla proferam. Il. A, quum Agamemnon de Chryseide dixisset, Ἐπεὶ πολὺ βούλομαι αὐτὴν Οἶκοι ἔχειν· καὶ γάρ ῥα Κλυταιμνήστρης προβέβουλα κτλ., subjungit [116], Ἀλλὰ καὶ ὡς ἐθέλω δόμεναι πάλιν, εἰ τό γ' ἄμεινον. Idem poeta Il. Π, [362] quum dixisset de Hectore cum alia, tum hæc, Ἦ μὲν δὴ γίνωσκε μάχης ἑτεραλκέα νίκην, subjungit, Ἀλλὰ καὶ ὡς ἀνέμιμνε, σάω δ' ἑρίηρας ἑταίρους. Qui duo loci non eandem prorsus interpretationem videntur admittere, sed in priore illo, ἀλλὰ καὶ ὡς posse reddi Quod quamvis ita sit. Alioqui non improbo eam interpret. qua redditur Veruntamen; sed posteriori loco magis necessaria est (nisi quis malit, Nihilominus tamen), quod altera, quæ alioqui magis ad verbum respondet propter particulam Ita, illi convenire non possit. [Ὡς δὲ καὶ pro οὕτω δὲ καὶ Herodot. 3, 13 : Ὡς δὲ καὶ Βαρκαῖοι ... ἕτερα τοιαῦτα ἐποίησαν· 109 : Ὡς δὲ καὶ αἱ ἔχιδναί τε καὶ οἱ ... ὄφιες εἰ ἐγίνοντο ὡς ἡ φύσις αὐτοῖσι ὑπάρχει, οὐκ ἂν ἦν βιώσιμα ἀνθρώποισι· 5, 30 : Πάντα ποιῆσαι τοὺς Ναξίους ... ὡς δὲ καὶ τοὺς ἄλλους νησιώτας· 9, 35 : Ὡς δὲ καὶ Σπαρτιῆται. Schweigh. Plato Protag. p. 326, D : Ὥσπερ οἱ γραμματισταὶ ... ἀναγκάζουσι γράφειν κατὰ τὴν ὑφήγησιν τῶν γραμμῶν, ὡς δὲ καὶ ἡ πόλις .... ἀναγκάζει κτλ. Qualia rarissime reperiuntur apud Atticos. Ὡς ... ὡς, ut sæpe apud Homerum, Plato Rep. 7, p. 530, D : Κινδυνεύει, ἔφην, ὡς πρὸς ἀστρονομίαν ὄμματα πέπηγεν, ὡς πρὸς ἐναρμόνιον φορὰν ὦτα παγῆναι· ubi in libris nonnullis οὕτω pro ὡς scriptum, Plato vero fortasse neutrum scripserat. Οἷα ... ὡς ap. Eur. El. 155 : Οἷα ... δέ τις κύκνος ἀχέτας ποταμίοις παρὰ χεύμασιν πατέρα φίλτατον καλεῖ ... ὡς σὲ τὸν ἄθλιον πατέρ' ἐγὼ κατακλάομαι.] Venio ad locos Thuc. qui et ipse καὶ ὡς usurpat, parum (quod quidem meminerim) ab aliis usurpatum. [Sæpissime dixit Dio Cassius, Thucydidis imitator.] Sed hoc animadvertendum, ap. eum καὶ ὡς, nisi ego valde fallor, esse quod dicimus Gallice *Aussi bien ainsi qu'en ça*. 1, p. 16 meæ ed. [c. 44] : Ἐδόκει γὰρ ὁ πρὸς Πελοποννησίους πόλεμος καὶ ὡς ἔσεσθαι αὐτοῖς. [Ubi cod. Palat. καὶ ὧς, ut οὐδ' ὧς ex eo annotatum ad 1, 74. Id. 3, 33 : Εἰ καὶ ὡς μὴ διενοοῦντο μένειν· 7, [74 : Ἐπειδὴ καὶ ὡς οὐκ εὐθὺς ὥρμησαν. Ib.] p. 262 [c. 81] : Καὶ ἐνόμιζον καὶ ὡς ταύτῃ τῇ ἰδέᾳ καταδαμασάμενοι λήψεσθαι αὐτούς. Quo in l. duplex mendum habent quædam exempll., nimirum ὡς sine accentu, et τελείαν στιγμὴν post ἐνόμιζον. [8, 51 : Ἐκ τοῦ τοιούτου καὶ ὡς μέλλουσα Σάμος θᾶσσον ἐτειχίσθη. Interposito γὰρ 8, 87 : Καὶ γὰρ ὡς αὐτοῖς οὐδὲν ἔμελλε χρήσεσθαι.] Ut porro καὶ ὡς, ita etiam Οὐδ ὡς legitur apud ambos istos scriptores : Homerum dico et Thuc. Habemus enim ap. Hom. Od. initio, ubi quum de Ulisse dixisset, Πολλὰ δ' ὅγ' ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα ὃν κατὰ θυμὸν, Ἀρνύμενος ἥν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἑταίρων, subjunxit, Ἀλλ' οὐδ' ὡς ἑτάρους ἐρρύσατο ἱέμενός περ. Ubi vulgata ad verbum Interpret. habet, Sed neque sic : quum potius reddi debeat Sed ne sic quidem. Possumus enim hic particula Sic uti cum particula Quidem : quum in καὶ ὡς non ita commode adverbium illud Sic usurpare possimus. [Soph. Ant. 1042 : Οὐδ' εἰ θέλουσ' οἱ Ζηνὸς ἀετοὶ βορὰν φέρειν νιν ..., οὐδ' ὡς (codex ὥς) μίασμα τοῦτο μὴ τρέσας ἐγὼ θάπτειν παρήσω κεῖνον.] Talem autem usum οὐδ' ὡς ap. Isocr. et Thuc. habet, 5, [55] : Οὐδ' ὡς ἐδυνήθησαν ξυμβῆναι· 1, [132] : Ἀλλ' οὐδ' ὡς οὐδὲ τῶν εἰλώτων μηνυταῖς τισι πιστεύσαντες. [5, 115] : Τὰς σπονδὰς οὐδ' ὡς ἀφέντες ἐπολέμουν αὐτοῖς. Et 7, 75.] Legitur etiam Μηδ' ὡς in ead. signif. ap. eund. Thuc. [1, 74 : Ἠξιώσαμεν ... μηδ' ὡς τὸ τῶν περιλοίπων ξυμμάχων κοινὸν προλιπεῖν· 7, 28 : Μηδ' ὡς ἀποστῆναι Σικελίας. Οὐδ' ὡς et μηδ' ὡς frequens apud Dionem Cassium.] Existimo autem licere nobis, habita ratione rei de qua agitur, pro Ne sic quidem, aliis verbis uti, particularius (ut ita dicam) declarantibus id quod verba illa Ne sic quidem generalius significarent. Veluti si pro Ne sic quidem dicam, Ne his quidem conditionibus, Ne his quidem auditis, Ne his quidem polliticis solicitati, minis perterrefacti. [Ὡς simplex pro οὕτως in initio sententiæ ap. Thucyd. 3, 37 : Ὡς (sic cod. optimus; ceteri ὡς) οὖν χρὴ καὶ ἡμᾶς ποιοῦντας μὴ δεινότητι καὶ ξυνέσεως ἀγῶνι ἐπαιρομένους παρὰ δόξαν τῷ ὑμετέρῳ πλήθει παραινεῖν.] His addo Ἔστιν ὡς, quod Bud. interpr. Quodammodo, Quadantenus : afferens ex Aristot. Polit. 1, [c. 3, 22] : Ἐπεὶ δ' ἔστι μὲν ὡς τοῦ οἰκονόμου καὶ τοῦ ἄρχοντος καὶ περὶ ὑγείας ἰδεῖν, ἔστι δ' ὡς οὔ, ἀλλὰ τοῦ ἰατροῦ· οὕτω καὶ περὶ τῶν χρημάτων, ἔστι μὲν ὡς τοῦ οἰκονόμου, ἔστι δ' ὡς οὔ, ἀλλὰ ὑπηρετητικῆς. Aliud autem exemplum ex eod. Aristot. allatum, in ipsis Bud. Comm. videndum tibi relinquo, p. 1098, quædam vero et p. 1100, eodem pertinentia habes. Sed in illa p. 1098 dicitur præterea, ὡς cum accentu significare ὅπως, Quomodo. Afferturque ex eod. Aristot. Eth. 6, [9] : Οὐκοῦν οὐδ' ἐκείνη που εὐβουλία, ἀλλ' ὀρθότης τῆς βουλῆς, κατὰ τὸ ὠφέλιμον, καὶ οὗ δεῖ, καὶ ὡς, καὶ ὅτε. Sed mihi parum placet hoc in l. ista scriptura, quippe qui in aliis quamplurimis inveniri sciam hanc particulam hunc ipsum usum habentem, sine accentu tamen scriptam. Creditur porro particula Ὡς accentum habens, facta esse ex vocula Τώς : cujus usus pro οὕτως, i. e. Ita, Sic (quum alioqui Dorice τὼς sit etiam articulus pro τοὺς), ap. Hom. extat, et quidem habens sibi redditam particulam ὡς, Il. Γ, [415] : Τὼς δέ σ' ἀπεχθήρω ὡς νῦν ἔκπαγλ' ἐφίλησα. [Quo loco utitur Etym. M. p. 773, 13 (sive Epim. Hom. in Crameri Anecd. Oxon. vol. 1, p. 405, 27), ubi τώς ἀφαιρέσει ἐκ τοῦ οὕτως factum esse docetur. Adde Od. T, 234 : Τὼς μὲν ἔην μαλακός· λαμπρὸς δ' ἦν ἠέλιος· ὥς. Hesiod. Theog. 892 : Τὼς γάρ οἱ φρασάτην· Sc. 219 : Τὼς γάρ μιν παλάμαις τεῦξε ... χρύσεον· 478 : Τὼς γάρ μιν Ἀπόλλων ... ἤνωξε. Et apud Epicos posteriores, vel absolute, vel respondente ὡς, velut Apoll. Rh. 2, 345 : Καὶ τὰ μὲν ὥς κε πέλῃ, τὼς ἔσσεται· 3, 709 : Τὼς γὰρ θέμις· 3, 629 : Τὼς ἔμεν, ὥς κεν ... ἰθύσειεν· 4, 681 : Τὼς οἵ γε φυὴν ἀΐδηλοι ἔποντο· 4, 1479 : Τὼς ἰδέειν ὥς τίς τε κτλ. Callim. Del. 8. Dionys. P. 125, 1179. Theocr. 24, 72 : Τὼς ἔλεγεν βασίλεια. Raro apud Tragicos, quorum Euripides nusquam hac particula usus est, Æschylus aliquoties, Suppl. 69 : Τὼς καὶ ἐγὼ ... ὄπτω τὰν ... παρειάν. (Suspectum ib. 691.) Præcedente ὡς Sept. 483 : Ὡς δ' ὑπέραυχα βάζουσιν ἐπὶ πτόλει ..., τώς νιν Ζεὺς ... ἐπίδοι κοταίνων. Sed ib. 637, ἀτιμαστῆρα τώς corruptum ex ἀτιμαστῆρ' ὅπως. Neque enim τὼς, quod *sic* significat, pro relativo ὡς, *ut* significante, poni potest : quod ne in Dorica quidem dialecto factum esse credi poterit nisi certiora exempla allata fuerint quam unum illud Aristoph. Ach. 762 in verbis Megarensis, quo Gregor. Cor. p. 243 utitur, ut τὼς Dorice pro ὡς dictum esse ostendat : Ποῖα σκόροδ'; ὑμὲς τῶν ἀεὶ, ὄκκ' ἐσβάλητε, τὼς ἀρωραῖοι μύες, πάσσακι τὰς ἄγλιθας ἐξορύσσετε. Nam hic quoque facilis est correctio ἐσβάλῃθ', ὅπως .... G. D.] Et ap. Soph. [Aj. 841] : Τὼς αὐτοσφαγεῖς ὀλοίατο. [Respondet hoc τὼς præcedentibus verbis ὥσπερ εἰσορῶσ' ἐμὲ αὐτοσφαγῆ πίπτοντα. Sed totum locum (839—842) ab interpolatore conflictum esse hodie satis constat. Quod ignoravit Eustathius qui hoc loco utitur p. 429, 33. G. Dind.]

‖ Postremo de ὡς istud quoque dicendum superest, quosdam alicubi exposuisse ὅμως, i. e. Tamen : (ad quam signif. pertinent quædam exempla quæ supra

attuli:) nonnullos autem hoc etiam addidisse, debere tum scribi ᾧς circumflexo: quod, ut opinor, existimarent ibi hanc particulam esse ex ὅμως, per syncopen. Sed isti me sibi assensorem non habebunt. [ᾧς perispomenon nusquam fere reperitur in codicibus aut Homeri aut aliorum scriptorum, frequenter vero memoratur a grammaticis, quorum locos multos collegit Gœttling. in libro De accent. p. 335 sq. Aristarchi quæ fuerit sententia non ex scholiis Homericis, sed ex gramm. inferiore in Epim. Hom. in Cram. Anecd. vol. 1, p. 449, 13, cognitum (quæ iisdem fere verbis leguntur in Etym. Gud. p. 581), qui de accentu voculæ sic in universum præcipit: Ὡς ἐπίρρημα παραβολῆς· καὶ ποτὲ ὀξύνεται καὶ βαρύνεται τὸ ὡς. Ὅτε ἐπὶ τέλους στίχου κεῖται, ὀξύνεται «Ὄρνιθες ὥς» (Il. Γ, 2)· καὶ ὅτε προηγεῖται ἐγκλιτικὸν, ἐάν τε ἀρχὴ φράσεως, ἐάν τε μέσον εἴη, (Il. Ω, 388:) «Ὡς μοι καλὰ τὸν οἶτον ἀπότμου παιδὸς ἐνίσποις.» (Il. B, 289:) «Ὥστε γὰρ ἢ παῖδες νεαροὶ χῆραί τε γυναῖκες.» (Il. Θ, 513:) «Ἀλλ' ὥς τις τούτων τε βέλος καὶ οἴκοθι πέμπει.» Βαρυτονεῖται δὲ ἐν ἀρχῇ τασσόμενον μὴ ἐπιφερομένου ἐγκλιτικοῦ. (Il. H, 1:) «Ὡς εἰπὼν πυλέων.» (Il. K, 485:) «Ὡς δὲ λέων μήλοισιν.» (Il. Γ, 27:) «Ὡς ἐχάρη Μενέλαος.» (Diversa miscet. Nam in primo et tertio exemplo necessarium est ὥς, ut legitur in codd.; in illo vero ὡς δὲ λέων etc. ὡς particula respondentem sibi habet ὣς particulam, ut sæpe ap. Homerum, de quo supra dictum.) Καὶ ἐν μέσῃ φράσει μὴ ἐπιφερομένου ἐγκλιτικοῦ, εἰ μὴ σημαίνει τὸ ὅμως, ἢ τὸ οὕτως· ὁπότε γε οὕτως ὑποτάσσοιτο συνδέσμῳ, (Od. P, 218:) «Ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον·» καὶ (Il. O, 484:) «Ἕκτωρ δ' ὡς εἶδεν Τεύκρου βλαφθέντα βέλεμνα.» (Il. Z, 374:) «Ἕκτωρ δ' ὡς οὐκ ἔνδον ἀμύμονα τέτμεν ἄκοιτιν.» Ἀρίσταρχος δὲ παρήνει καὶ Τυραννίων τὸ ὡς ἐν μέσῃ φράσει περισπᾶν, εἰ μὴ ὑποτάσσοιτο συνδέσμῳ, ὡς τὸ (Il. Λ, 721) «Ἀλλὰ καὶ ὣς ἐθέλω, ἐπεὶ ὣς ἄγε νεῖκος Ἀθήνη.» (Il. Δ, 322:) «Ἀλλὰ καὶ ὣς ἱππεῦσι μετέσσομαι.» (Il. A, 116:) «Ἀλλὰ καὶ ὣς ἐθέλω δόμεναι πάλιν, εἰ τόγ' ἄμεινον.» (Od. E, 379:) «Ἀλλ' οὐδ' ὣς σε ἔολπα ὀνήσεσθαι κακότητος.» Hanc doctrinam sequuntur Apollon. Lex. Hom. p. 725: Δασυνόμενον καὶ περισπώμενον· τὸ ὣς τὸ ὅμως δηλοῖ (Il. A, 116) «Ἀλλὰ καὶ ὣς ἐθέλω δόμεναι πάλιν» καὶ (Od. A, 6) «Ἀλλ' οὐδ' ὣς ἑτάρους ἐρρύσατο ἱέμενός περ», aliique grammatici, inter quos Herodianum fuisse ex scholiis colligitur ex Ἰλιακῇ προσῳδίᾳ, ut Lehrsius conjecit, excerptis, Il. A, 116: Καὶ ὣς· τὸ ὣς ὁπότε σημαντικόν ἐστι τοῦ ὅμως, περισπᾶται· et simillime ad Il. Z, 159. Et ad H, 31, Ἐπεὶ ὣς φίλον ἔπλετο θυμῷ: Βαρυτονητέον τὸ ὣς· δηλοῖ γὰρ τὸ οὕτως. Λ, 720, Ἀλλὰ καὶ ὣς ἱππεῦσι μετέπρεπον ἡμετέροισιν | καὶ πεζός περ ἐών· ἐπεὶ ὣς ἄγε νεῖκος Ἀθήνη: Τὸ μὲν πρότερον ὡς περισπωμένως, τὸ δὲ ἕτερον κατ' ἔγκλισιν, ἐπειδήπερ τὸ μεταφραστικὸν αὐτοῦ ἐστιν, ἐπεὶ οὕτως ἦγε τὸ νεῖκος ἡ Ἀθηνᾶ. Conveniunt hæc Herodianeis quæ excerpsit Joann. Alex. Ton. παραγγέλμ. p. 31, 21: Τὸ ὣς ἀεὶ ὀξύνεται κἂν ἐν ἀρχῇ κἂν ἐν μέσῳ κἂν ἐν τέλει ᾖ, πλὴν μόνον ὅτε σημαίνει τὸ οὕτως καὶ τὸ ὅμως· τότε γὰρ περισπᾶται. Ὀξύνεται μὲν ἐν ἀρχῇ οὕτως (Il. Γ, 23:) «Ὡς δὲ (apud Hom. recte ὥστε) λέων ἐχάρη,» κοιμιζομένης ἐν τούτῳ τῆς ὀξείας διὰ τὸ μὴ εἶναι τὸ δέ ἐγκλιτικόν· καὶ ἐν μέσῳ, (Od. P, 218:) «Ὡς ἀεὶ τὸν ὅμοιον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὅμοιον.» (Il. Γ, 415:) «Τὼς δέ σ' ἀπεχθήρω, ὡς νῦν ἔκπαγλ' ἐφίλησα·» καὶ ἐν τέλει, (Il. Γ, 2:) «Ἐνοπῇ τ' ἴσαν ὄρνιθες ὥς.» Τοῦ δὲ περισπωμένου, ὅτε δηλοῖ τὸ οὕτως ἢ τὸ ὅμως, (Il. A, 116:) «Ἀλλὰ καὶ ὣς ἐθέλω δόμεναι πάλιν ....» (Il. Λ, 721:) «Ἐπεὶ ὣς ἄγε νεῖκος Ἀθήνη.» In universum hanc quæstionem tangit Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 25, 29: Ὡς, τώς· οὐδὲν εἰς ως λῆγον ἐπίρρημα ὀξυνόμενον, ὑπεσταλμένης Δωρίδος διαλέκτου, ἀλλὰ μόνον τὸ ὥς, καὶ τώς ἀνταποδοτικὸν αὐτοῦ ὑπάρχον. Οὐκ ἀγνοῶ μέντοι ὅτι ἐν διαφόρῳ σημαινομένῳ καὶ διαφόρῳ συντάξει ἔσθ' ὅτε περισπᾶται. Denique Eustath. p. 61, 45 (ad locum Il. A, 116 sæpius supra memoratum): Ὅτι ἐν τῷ «ἀλλὰ καὶ ὣς ἐθέλω δόμεναι πάλιν» περισπᾶται παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ ὣς. Φέρεται γὰρ ἐν τοῖς Ἡροδώρου καὶ Ἀπίωνος ὅτι τὸ ὡς, ὅτε δηλοῖ τὸ ὅμως, περισπᾶται. Diversam Tryphonis sententiam breviter tetigit Apollon. De conjunct. p. 523, 21: Τῷ αὐτῷ λόγῳ πλέον ἐπεμέμφετο (Τρύφων) τοὺς ἐγκλίνοντας μὲν κατ' ἀρχὴν τὸ ὡς, ἐν δὲ μέσῃ τῇ φράσει περισπῶντας «ἀλλ' οὐδ' ὣς ἑτάρους ἐρρύσατο.» Apollonius A ipse quid senserit neque ex his verbis certo colligi potest neque ex libro De adverb. p. 581, 3: Ὑπέλαβον ὅτι καὶ κατὰ τὸ ἔθος τὸ ὣς Δωρικόν ἐστι, περὶ οὗ ἐν εὐτάκτῳ εἰρήσεται ἐν τῷ περὶ τῶν διεψευσμένων τόνων. G. D. Dissensum grammaticorum frustra puto componere studeas. Dirimendus est, quippe ex parum accurata observatione ortus. Significationes ista particula omnino habet octo: *sicut*, *quod*, *ut* (finem significans), *quum*, *ad*, *ubi*, *sic*, *quam*. Harum sex priores ita sunt comparatæ ut natura sua ad sequentia verba trahantur, neque vocis contentionem requirant. Hæ igitur ubi locum habent semper deponetur accentus, nisi ubi per anastrophen post id verbum, ad quod referuntur, collocatæ fuerint, ut ὄρνιθες ὥς. Quæ autem reliquæ sunt duæ significationes, earum prior *sic*, natura sua non postulat ut quidquam sequatur. Potest enim per se intelligi et nudum collocari ὥς. Eaque more adverbiorum videtur circumflectenda esse: ὥς εἰπὼν πυλέων ἐξέσσυτο φαίδιμος Ἕκτωρ. | ἀλλὰ καὶ ὥς ἐθέλω δόμεναι πάλιν. | ἀλλ' οὐδ' ὥς ἑτάρους ἐρρύσατο. Sic enim et πῶς dicitur, nec dubito quin τῶς, B quod quidem *sic* significet, eodem modo scribendum sit: Τῶς δέ σ' ἀπεχθήρω, ὡς νῦν ἔκπαγλ' ἐφίλησα. | τῶς αὐτοσφαγεῖς ὀλοίατο. Nam quid tandem est quare hoc grammatici acui velint? Eustathius quidem ὣς pro οὕτως præterea acuendum tradit, quia τὼς, unde abjecta τ nascatur ὣς, acutum habeat. Eademque, nisi fallor, Wassenberghiani scholiastæ Il. A, 116, sententia fuit, τὸ ὥς περισπᾶται· σημαίνει γὰρ τὸ ὅμως, καὶ ὅτι μετὰ τοῦ ε ἐπάγεται· διὸ καὶ ὀξύνεται. Nam hic sic ferme videtur scripsisse, ὅτε μέντοι τὸ τ ἐπάγεται, γίνεται τώς ὀξυνόμενον, καὶ ἀποβολῇ τοῦ τ ὥς· διὸ καὶ ὀξύνεται. Verum, nisi fallor, horum plane contraria ratio est. Nam quoniam ὣς pro οὕτως cum acuto scribendum censuere, etiam τὼς ita scribere visum est ut ortum ex ὥς. Ὡς autem scribebant, quia id fieret ex pronomine ὅς. Etym. M. p. 643, 35, τὸ δὲ ὡς ὀξύνεται, ἐπεὶ ἀπὸ τοῦ ὅς γέγονε. Sed ut diximus, τὼς pro οὕτως positum repugnat analogiæ, quæ ut πῶς scribitur, ita τῶς scribi postulat. Atque sic edd. veteres Hesychii, Theocriti, aliorumque scriptorum. At enim vero C eadem comparatione τὼς scribendum est, ubi hoc adverbium non *sic* significat, sed pro ὡς, *quemadmodum* vel *ubi* significante, ponitur, ut apud Aristoph. Ach. 761, τὼς ἀρωραῖοι μύες. Et apud Theocr. Epigr. 4, 1: Τήναν τὰν λαύραν, τὼς αἱ δρύες, αἰπόλε, κάμψας. Hic enim τὼς est *ubi*, ut ὡς in primo Idyllio v. 13, ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον. (De loco Aristoph. supra dixi. Theocrito τόθι ταὶ δρύες restitutum ex cod. Palatino Antholog. 9, 437. In gl. Hesychii perispomenon τῶς, quod per οὕτως, ὁμοίως, explicatur, est etiam in codice. Sed vereor ne veteres ab subtilibus istis inter ὣς et ὥς, τὼς et τῶς, distinctionibus alieni fuerint, una constanter usi pronunciatione ὣς et τώς. G. D.) Denique ὣς *quam* significans cum acuto accentu scribendum videtur. Nam neque ad præcedentia refertur, ut scribi possit ὥς cum circumflexo, neque sic ad sequentia trahitur ut eodem modo, quo quum *ut*, i. e. *quomodo*, significat, quæ cognata significatio est, pronunciari possit. Vehementius enim D voce exprimitur, pariter ac Latinum *ut*, *quam* significans: *ut vidi ut perii; ut me malus abstulit error*: ὡς ἴδεν, ὡς ἐμάνη, ὡς ἐς βαθὺν ἄλλετ' ἔρωτα. | ὡς ἀγαθαὶ φρένες ἦσαν ἐχέφρονι Πηνελοπείῃ. Eodem modo θαυμασίως ὡς scribi debet; non item ὡς τάχιστα et similia. Quanquam enim hoc fortasse simile videatur, ut ὅσον τάχιστα, est tamen hic ὡς *sicut*, quemadmodum ᾗ τάχιστα. Hermann. De emend. gr. Gr. p. 112 seqq.]

|| Ὡς, (ad illud enim tandem revertor, multis de ὡς interjectis, propter occasionem dicendi de eo quæ se obtulit,) sciendum est non solum admittere illas interprett. de quibus dixi, sed nonnunquam reddi etiam posse Perinde ac si: et quidem in iis præsertim locis, in quibus jungitur participio impersonaliter posito, veluti quum dicitur ὡς ἐξόν. [Ὡς cum participii casu jungitur quem verbum adjunctum requirit vel cum genitivo aut accusativo participii impersonaliter positi. Utriusque generis exempla frequentissima sunt, etsi non apud Homerum. Æsch. Prom. 986: Ἐκερτόμησαν δῆθεν ὡς παῖδ' ὄντα με, Tanquam puerum,

Sept. 1015 : Τούτου δ' ἀδελφὸν ... ἔξω βαλεῖν ἄθαπτον ... ὡς ὄντ' ἀναστατῆρα Καδμείων χθονός, ubi rationi reddendæ inservit vertique potest, Ut qui terram patriam everterit. Choeph. 224 : Ὡς ὄντ' Ὀρέστην τάδε σ' ἐγὼ προσεννέπω· Ag. 672 : Λέγουσιν ἡμᾶς ὡς ὀλωλότας, Loquuntur de nobis tanquam mortuis. 1367 : Ἦ γὰρ ... ἐξ οἰμωγμάτων μαντευσόμεσθα τἀνδρὸς ὡς ὀλωλότος. Soph. El. 1341 : Ἤγγειλας, ὡς ἔοικεν, ὡς τεθνηκότα· Ant. 1312 : Ὡς αἰτίαν γε τῶνδε κἀκείνων ἔχων ... ἐπισκήπτου μόρων· ubi γε sequitur, ut Electr. 1123 : Οὐ γὰρ ὡς ἐν δυσμενείᾳ γ' οὖσ' ἀπαιτεῖται τάδε. Aj. 64 : Ὡς ἄνδρας, οὐχ ὡς εὔχερων ἄγραν ἔχων· OEd. Col. 732 : Ἥκω γὰρ οὐχ ὡς δρᾶν τι βουληθείς. Eurip. Iph. T. 1338 : Βάρβαρα μέλη μαγεύουσ', ὡς φόνον νίζουσα δή· ubi de re ficta agitur, ut Hel. 1393, ubi pariter additum est δή : Ὡς τῷ θανόντι χάριτα δὴ συνεκπονῶν. Plato Phædon. p. 58, E : Οὔτε γὰρ ὡς θανάτῳ παρόντα με ἀνδρὸς ἐπιτηδείου ἔλεος εἰσήει. Frequenter post verba dicendi, cogitandi, sciendi. Soph. Tr. 289 : Φρόνει νιν ὡς ἥξοντα· Phil. 253 : Ὡς μηδὲν εἰδότ' ἴσθι μ' ὧν ἀνιστορεῖς· 415 : Ὡς μηκέτ' ὄντα κεῖνον ἐν φάει νόει· OEd. C. 1583 : Ὡς λελοιπότα κεῖνον τὸν ἀεὶ βίοτον ἐξεπίστασο· Ant. 1063 : Ὡς μὴ 'μπολήσων ἴσθι τὴν ἐμὴν φρένα. Plato Theæt. p. 158, B : Ὅταν ... ὡς πετόμενοι ... διανοῶνται, Si ita affecti sint ut volare sibi videantur. Leg. 6, p. 755, A : Μηκέτι ἐν τούτοις τὴν τηλικαύτην ἀρχὴν ὡς ἄρξων διανοηθήτω· 7, p. 816, B : Πολλὰ ... τῶν παλαιῶν ὀνομάτων ὡς εὖ καὶ κατὰ φύσιν κείμενα δεῖ διανοούμενον ἐπαινεῖν· 9, p. 854, E : Ὡς ἀνίατον ἤδη τοῦτον ὄντα ὁ δικαστὴς διανοείσθω. Post δηλοῦν Soph. Ant. 242 : Δηλοῖς δ' ὡς τι σημανῶν νέον, i. e. δῆλος εἶ, quod sæpe sic dicitur sequente ὡς, ut ap. Soph. ipsum Aj. 326 : Δῆλός ἐστιν ὡς τι δρασείων κακόν. Xen. Anab. 1, 5, 9 : Δῆλος ἦν Κῦρος ὡς σπεύδων πᾶσαν τὴν ὁδόν. Lysias p. 128, 27 : Δῆλοι ἔσεσθε ὡς ὀργιζόμενοι. Alciphro 1, 7 : Ὁ προχείρως αἰτῶν ... εὔδηλός ἐστιν ὡς ἅπαντα κοινὰ πρὸς τοὺς φίλους ... ἔχειν ἡγούμενος. Et cum similibus verbis et adjectivis, velut φαίνεσθαι ap. Soph. OEd. Col. 630 : Τοιαῦτ' ἔπη γῇ τῇδ' ὅδ' ἀνὴρ ὡς τελῶν ἐφαίνετο· aut καταφανὴς ap. Diodor. 11, 27 : Πᾶσιν ἐγένοντο καταφανεῖς ὡς τοῖς Λακεδαιμονίοις ἀμφισβητήσοντες τῆς κατὰ θάλατταν ἡγεμονίας· ubi ἀμφισβητήσουσι positum in libris deterioribus ab interpolatore structuræ illius ignaro. Sæpissime autem cum participiis futuri conjungitur non solum post verba qualia modo memoravimus, sed etiam post alia quælibet, cogitationis vel consilii indicandi caussa quo quis aliquid facit vel facere se simulat vel aliis videtur. Herodot. 6, 28 : Πέρην διαβαίνει ὡς ἀμήσων τὸν σῖτον, i. e. Frumentum demetere cogitans. 6, 91 : Ἐξῆγον αὐτοὺς ὡς ἀπολέοντες. Æsch. Prom. 357 : Ἐξ ὀμμάτων δ' ἥστραπτε γοργωπὸν σέλας, | ὡς τὴν Διὸς τυραννίδ' ἐκπέρσων βίᾳ. Soph. Trach. 160 : Ὥς τι δράσων εἶρπε κοὐ θανούμενος· El. 1025 : Ὡς οὐχὶ συνδράσουσα νουθετεῖς τάδε· 1372 : Φροντίζεθ' ὡς τούτοις ... μαχούμενοι· Aj. 680 : Ὅ τ' ἐχθρὸς ἡμῖν ἐς τοσόνδ' ἐχθαρτέος, ὡς καὶ φιλήσων αὖθις. Plato Prot. p. 312, A : Ὡς τίς γενησόμενος ἔρχει παρὰ τὸν Πρωταγόραν; 328, D : Πρὸς αὐτὸν ἔβλεπον ὡς ἐροῦντά τι· Symp. p. 198, D : Πάνυ δὴ μέγα ἐφρόνουν ὡς εὖ ἐρῶν· 213, A : Περιαιρούμενον τὰς ταινίας ὡς ἀναδήσοντα. Thucyd. 2, 7 : Οἱ Ἀθηναῖοι παρεσκευάζοντο ὡς πολεμήσοντες. Xen. Cyrop. 2, 1, 11 : Καθωπλισμένους οὕτω καὶ ταῖς ψυχαῖς παρεσκευασμένους ὡς χεῖρας συμμίξοντας τοῖς πολεμίοις· Anab. 2, 6, 2 : Ἐξέπλει ὡς πολεμήσων. || Cum genitivo participii absoluto. Herodot. 8, 144 : Νῦν δή, ὡς οὕτως ἐχόντων, στρατιὴν ἐκπέμπετε. Æsch. Prom. 760 : Ὡς τοίνυν ὄντων τῶνδέ σοι μαθεῖν πάρα· Eum. 675 : Φέρειν ψῆφον δικαίαν, ὡς ἄλις λελεγμένων· Pers. 170 : Ὡς οὕτως ἐχόντων τῶνδε σύμβουλοι λόγου τοῦδέ μοι γένεσθε· Agam. 1393 : Ὡς ὧδ' ἐχόντων ... χαίροιτ' ἄν. Similiter ὡς ὧδ' ἐχόντων ap. Soph. Aj. 281, 981, Ant. 1179, et ὡς ὧδε τοῦδ' ἔχοντος Aj. 904. Idem OEd. T. 145 : Ὡς πᾶν ἐμοῦ δράσοντος· El. 316 : Ὡς νῦν ἀπόντος ἱστόρει τί σοι φίλον· 241 : Ὡς μιάσματος τοῦδ' ἡμὶν ὄντος. Plato Rep. 4, p. 437, A : Ὑποθέμενοι ὡς τούτου οὕτως ἔχοντος· Leg. 1, p. 624, A : Μῶν ... λέγεις ὡς τοῦ Μένω φοιτῶντος κτλ. Critia p. 108, B : Ὡς ὑπαρχούσης αὐτῷ συγγνώμης ἴστω οὕτω τε λεγέτω· Rep. 5, p. 470, E : Διανοεῖσθαι ὡς διαλλαγησομένων καὶ οὐκ ἀεὶ πολεμησόντων· Phædr. p. 244, C : Ὡς καλοῦ ὄντος, οὕτω νομίσαντες ἔθεντο τὸ ὄνομα. Thucyd. 7, 15 : Ὡς καὶ τῶν στρατιωτῶν καὶ τῶν ἡγεμόνων ὑμῖν μὴ μεμπτῶν γενομένων, οὕτω τὴν γνώμην ἔχετε. Similiter Xen. Cyrop. 1, 6, 11 : Ὡς γ' ἐμοῦ μηδέποτε ἀμελήσοντος ... οὕτως ἔχε τὴν γνώμην. ||Cum accusativo absoluto participii, Herodot. 7, 13 : Ὡς μεταδεδογμένον μοι μὴ στρατεύεσθαι ... ἥσυχοι ἔστε. (Inepte vero hæc structura illata ab librariis est 1, 84 : Κατηλόγησε τούτου (τοῦ χωρίου), ὡς ἐὸν ἄμαχόν τε καὶ ἀπότομον· ubi accusativum τοῦτο, quocum verbum κατηλόγησε etiam alibi construxit Herodotus, restituendum esse sensit Reiskius.) Soph. OEd. T. 101 : Ὡς τόδ' αἷμα χειμάζον πόλιν. Thucyd. 4, 5 : Οἱ δὲ ἑορτήν τινα ἔτυχον ἄγοντες, καὶ ἅμα πυνθανόμενοι ἐν ὀλιγωρίᾳ ἐποιοῦντο, ὡς, ὅταν ἐξέλθωσιν, ἢ οὐχ ὑπομενοῦντας σφᾶς, ἢ ῥᾳδίως ληψόμενοι βίᾳ· ubi participia diversis casibus poni debebant, quia ὑπομενοῦντας ad Athenienses, ληψόμενοι ad Lacedæmonios, non utrumque ad eosdem spectat. Ad prius scholiasta annotavit, ἐνήλλακται, ἀντὶ τοῦ οὐχ ὑπομενούντων. Plato Rep. 4, p. 612, C : Προαγορεύουσι τοῖς πολίταις τὴν κατάστασιν τῆς πόλεως μὴ κινεῖν, ὡς ἀποθανούμενον ὃς ἂν τοῦτο δρᾷ· Phædon. p. 109, D : Τὸν ἀέρα οὐρανὸν καλεῖν ὡς διὰ τούτου οὐρανοῦ ὄντος τὰ ἄστρα χωροῦντα. Xen. Anab. 1, 8, 10 : Ἡ δὲ γνώμη ἦν ὡς εἰς τὰς τάξεις τῶν Ἑλλήνων ἐλῶντα (τὰ ὀρέπανα) καὶ διακόψοντα· ubi in libris deterioribus interpolatum ἐλώντων καὶ διακοψόντων. Non raro ὡς cum accusativis δέον, πρέπον, προσῆκον similibusque conjunctum reperitur. Plato Phileb. p. 65, C : Ὡς φῶς οὐ δέον δρᾶν αὐτά· Prot. p. 323, A : Ὡς παντὶ προσῆκον ταύτης γε μετέχειν τῆς ἀρετῆς.] In hoc tamen l. Xen. [Cyrop. 3, 2, 8] : Καὶ ὁ Κῦρος εἶπεν ὅτι ἤδη [εἰπὼν ὅτι εἰδείη] τοῦτο παρηγγύησε τοῖς Πέρσαις παρασκευάζεσθαι, ὡς αὐτίκα δεῆσον ἐπιδιώκειν, commode redditur ὡς a Bud. per particulam Tanquam; sic enim vertit, Edixit Persis ut itineri se accingerent, sc. tanquam confestim cedentes essent ipsi consecuturi. Ex Theophr. autem affertur, Οὐχ ὡς οὐκ ἐνδεχόμενον καὶ ἄλλως, pro Non quia non possit et alio modo fieri. Sed ego non video quid obstet quominus et hic reddamus Tanquam, Quasi, Perinde ac si. At vero ap. Aristidem, Ὡς ταυτὸν ὂν εἰπεῖν τὴν Ἀθηναίων πόλιν καὶ τὴν Ἑλλάδα, redditur Tanquam utique idem sit. Fortassis tamen rectius quis interpretaretur, Quippe quum idem sit. [Porro notandum interdum utramque structuram, cum genitivo et accusativo, conjunctam reperiri. Sic Thucyd. 7, 25 : Ὡς καὶ τῶν Ἀθηναίων προσδοκίμων ὄντων ἄλλῃ στρατιᾷ, καὶ ἣν φθάσωσιν αὐτοὶ πρότερον διαφθείραντες τὸ παρὸν στράτευμα αὐτῶν, διαπεπολεμησόμενον. Plato Rep. 10, p. 604, B : Ὡς οὔτε δήλου ὄντος τοῦ ἀγαθοῦ τε καὶ κακοῦ τῶν τοιούτων, οὔτε εἰς τὸ πρόσθεν οὐδὲν προβαῖνον τῷ χαλεπῶς φέροντι· Euthyphr. p. 4, D : Ὠλιγώρει τε καὶ ἠμέλει, ὡς ἀνδροφόνου καὶ οὐδὲν ὂν πρᾶγμα εἰ καὶ ἀποθάνοι, ubi necessarius erat genitivus cum verbo ἠμέλει construendus. Isocr. p. 133, E : Τούτους εἴρηκα τοὺς λόγους, οὐχ ὡς δέον ἡμᾶς ἤδη ταῦτα πράττειν, οὐδ' ὡς οὐδεμιᾶς ἄλλης ἐνούσης ἐν τοῖς πράγμασι σωτηρίας. Cujus loci ratio prorsus eadem quæ Demosthenici p. 438, 20 : Ὡς ἐπιβουλευομένης μὲν ὑπὸ Φιλίππου τῆς Ἑλλάδος, ὑμῖν δὲ προσῆκον προορᾶν ταῦτα. Nam ὡς δέον et ὡς προσῆκον casu accusativo potius dici solent quam genitivo, ut supra monui. Sed in verbis in altera sententiæ parte positis genitivo opus erat, nec puto quemquam in locis quales hi Isocratis et Demosthenis sunt ὡς cum accusativo participii construxisse. ||Porro notandum ὡς etiam cum genitivis et accusativis adjectivorum construi quæ intellecto genitivo vel accusativo participii ὢν posita sunt, etsi plura hujusmodi exempla non scriptoribus sed librariis debentur. Soph. OEd. Col. 83 : Ἔξεστι φωνεῖν ὡς ἐμοῦ μόνης πέλας. Plato Phileb. p. 57, B : Εἰς δόξαν καταστήσας ὡς μιᾶς (τέχνης)· Protag. p. 323, B : Φασὶ πάντας δεῖν φάναι εἶναι δικαίους ... ὡς ἀναγκαῖον οὐδένα ὄντιν' οὐχὶ ἀμωσγέπως μετέχειν αὐτῆς· ubi Heindorfius comparat Dionis Chrys. exempla Or. 2, p. 90 : Προΐασι ... μετὰ πολλοῦ θορύβου ... ὡς τοῦτο μάλιστα σωτήριον καὶ νικηφόρον ἐν τοῖς κινδύνοις κτλ., et ib. mox : Ὡς καὶ τοῦτο ἱκανὸν σημεῖον ἀρετῆς ἢ κακίας κτλ., ubi nunc σωτήριον ὂν et ἱκανὸν ὂν legitur. Nec Xenophon Cyrop. 5, 1, 13 scripserat : Ὁρᾷς ὅτι σὺ πρῶτος, ὡς οὐκ ἀναγκαῖον τὸ κλέπτειν, αἰτιᾷ τὸν κλέπτοντα; quod legitur in libris

deterioribus, sed ὅτι οὐχ, ut nunc legitur ex melioribus.]

‖ Ὡς infinitivis quibusdam junctum, huc pertinet, veluti quum dicitur ὥς γέ μοι δοκεῖν ab Aristoph. Pl. [736] pro Ut quidem mihi videtur. Et ὡς εἰκάσαι, s. ἀπεικάσαι, Ut conjicere est, s. licet. [De his similibusque formulis infra dicetur ubi HSt. de vocabulis cum ὡς conjunctis secundum literarum ordinem agit, sub Ὥς γε et sub Ὡς εἰκάσαι.]

‖ Ὡς eum etiam habet usum particulæ Ut, quem videmus habere in isto Ciceronis, Ut apud nos perantiquus, ut apud Athenienses non ita sane vetus. Aristot. Eth. 10, 7 : Καὶ τὸ αὔταρκες δὴ καὶ σχολαστικὸν, καὶ ἄτρυτον, ὡς ἀνθρώπινον, καὶ ὅσα ἄλλα τῷ μακαρίῳ ἀπονέμεται, κατὰ ταύτην τὴν ἐνέργειαν φαίνεται ὄντα. Quem l. unus ex posterioribus Interprr. ita vertit, Relinquitur profecto ut copia bonis omnibus cumulata, nihilque præterea desiderans, et libera cessandi otiandique facultas, et vita defatigationis expers, prout res humanæ ferunt, et quæcunque alia viro beato tribuuntur, in hac functione muneris comparere videantur. Alter vero ita reddidit, Tum vero et illa seipsa contenta rerum abundantia, et otium et vacuitas defatigationis, quantum natura humana patitur, cetera denique omnia quæ beato viro tribuuntur, etc. Bud. autem ὡς ἀνθρώπινον interpr. Ut est humanus captus, Ut sunt humana, Pro humana conditione. Sed afferam usum particulæ ὡς magis etiam convenientem cum eo quem habet particula Ut in illo Cic. loco. Est autem Thucydidis, 4, p. 148 meæ ed. [c. 84] : Ἦν δὲ οὐδὲ ἀδύνατος, ὡς Λακεδαιμόνιος, εἰπεῖν. [Imitatus est Dionys. Ant. Rom. 10, 31, ab HSt. comparatus : Δραστήριος δέ τις ἦν ἀνὴρ καὶ ὡς Ῥωμαῖος εἰπεῖν οὐκ ἀδύνατος. Apud eund. 2, 8 : Τοὺς ... χρήμασιν, ὡς ἐν τοῖς τότε καιροῖς, εὐπόρους ... διώριζεν ἀπὸ τῶν ... ἀπόρων. Soph. OEd. T. 118 : Λαΐου γὰρ ἦν, εἴπερ τις ἄλλος, πιστὸς ὡς νομεὺς ἀνήρ.]

[‖ Ejusdem generis est ὡς cum dativis pronominum, nominum, adjectivorum et participiorum conjunctum, ut ap. Soph. OEd. Col. 20 : Μακρὰν γὰρ ὡς γέροντι προὐστάλης, i. e. Longam pro viribus ætatis senilis viam. Ib. 76 : Ἐπείπερ εἶ γενναῖος, ὡς ἰδόντι, πλὴν τοῦ δαίμονος, i. e. Qualis quidem videris ei qui te videt. Ant. 1161 : Κρέων γὰρ ἦν ζηλωτὸς, ὡς ἐμοὶ, ποτέ· quod notavit Phrynichus in Bekk. Anecd. p. 74, 3 : Ὡς (adde ἐμοί)· Σοφοκλῆς ἐν Ἀντιγόνῃ κατ' ἔλλειψιν εἶπε τοῦ (scr. ἀντὶ τοῦ) ἐμοὶ δοκεῖ ἢ ἐμοὶ κριτῇ ἤ τινος τοιούτου. Eodem modo Aj. 395 : Ἔρεβος ὦ φαεννότατον, ὡς ἐμοί, schol. exp. ὡς ἐμοὶ κριτῇ. Verum hic est potius *quo in loco res meæ sunt*, ut ὡς ἡμῖν ap. Eur. Ion. 1519 : Καὶ τὸ γένος οὐδὲν μεμπτὸν ὡς ἡμῖν τόδε. Exempla Platonica comparavit Astius, Soph. p. 226, C : Ταχεῖαν ὡς ἐμοὶ σκέψιν ἐπιτάττει· Leg. 2, p. 665, B : Ἄτοπος γίγνοιτ' ἂν ὥς γ' ἐξαίφνης ἀκούσαντι· 10, p. 892, 5 : Εἰ δὲ ἄβατος ἦν ὡς ὑμῖν· Rep. 7, p. 536, C : Οὔκουν (σπουδαιότερον εἶπες) ὥς γ' ἐμοὶ ἀκροατῇ. Addito infinitivo Soph. p. 234, E : Ὡς γοῦν ἐμοὶ τηλικῷδε ὄντι κρῖναι. Xen. De vectig. 5, 2 : Ὡς ἐμῇ δόξῃ παραλόγως σκοποῦσι.]

[‖ Eadem particulæ vis cernitur in locutionibus ex præpositione cum substantivo formatis. Sic ὡς ἀπὸ ... apud Soph. OEd. Col. 15 : Πύργοι μὲν οἳ πόλιν στέγουσιν, ὡς ἀπ' ὀμμάτων πρόσω, i. q. Quantum oculis judicari potest. Quod nihil fere differt ab ὡς ἰδόντι, quod ex eadem fabula (v. 75) supra afferebamus. Thucyd. 6, 54 : Ὡς ἀπὸ τῆς ὑπαρχούσης ἀξιώσεως. Aristoph. Av. 1119 : Ἀλλ' ὡς ἀπὸ τοῦ τείχους πάρεστιν ἄγγελος οὐδείς. Sed ap. Thucyd. 8, 104, ubi ὡς ἀπὸ Ἀβύδου legebatur, ὡς omittunt codices tantum non omnes. ‖ Ὡς διὰ ... Thuc. 4, 96 : Παρακελευσαμένου καὶ σφίσιν ὡς διὰ ταχέων καὶ ἐνταῦθα Παγώνδου. ‖ Ὡς ἐκ ... Soph. Aj. 537 : Τί δῆτ' ἂν ὡς ἐκ τῶνδ' ἂν ὠφελοίμί σε; Eurip. Andr. 1184 : Οὗτός τ' ἂν ὡς ἐκ τῶνδ' ἐτιμᾶτ' ἂν ... Thucyd. 2, 3 : Ἐπεὶ ὡς ἐκ τῶν δυνατῶν ἑτοῖμα ἦν· 4, 17 : Ὅ τι ἂν ... ἡμῖν ἐς τὴν ξυμφορὰν ὡς ἐκ τῶν παρόντων κόσμον ... μέλλῃ οἴσειν· 6, 70 : Ὡς ἐκ τῶν π. ξυνταξάμενοι· 7, 76 : Ὡς ἐκ τῶν ὑπαρχόντων ἐθάρσυνε (τὸ στράτευμα). Plato Alc. 1 p. 127, D : Ὡς ἐκ τοῦ σοῦ λόγου. ‖ Ὡς ἐν ... Soph. El. 761 : Τοιαῦτά σοι ταῦτ' ἐστὶν, ὡς μὲν ἐν λόγῳ ἀλγεινά .... Thucyd. 5, 43 : Ἦν

A νέος ὡς ἐν ἄλλῃ πόλει. Xen. Anab. 4, 3, 31 : Ἦσαν ὡπλισμένοι ὡς μὲν ἐν τοῖς ὄρεσιν ἱκανῶς .... ‖ Ὡς κατὰ ..., de quo HSt:] Ὡς ad Similitudinis signif. pertinet et ubi de proportione dicitur, ut Aristot. H. A. 8, [6] de sue : Τάχιστα δὲ ἐπιδίδωσιν εἰς παχύτητα, ὡς κατὰ μέγεθος, i. e. κατά γε λόγον τοῦ μεγέθους, Proportione magnitudinis. [‖ Ὡς πρὸς ...] Apud Thuc. autem legitur ὡς πρὸς τὸ μέγεθος, 3, [113] : Διότι ἄπληστον [ἄπιστον] τὸ πλῆθος λέγεται ἀπολέσθαι, ὡς πρὸς τὸ μέγεθος τῆς πόλεως, ubi quidam interpr. per particulam Ut, hoc modo, Propterea quod incredibilis memoratur periisse multitudo, ut pro magnitudine civitatis. Sed absque particula Ut, idem fuerit sensus. [Plato Protag. p. 327, C : Αὐληταὶ πάντες ἦσαν ἱκανοὶ ὡς πρὸς τοὺς ἰδιώτας.] Illi autem præpositioni κατὰ, non huic πρὸς, jungitur particula ὡς, quum præfixam habet voculam ἢ cum nomine comparativi gradus : Μείζων ἢ ὡς κατὰ ἄνθρωπον, Major quam pro humana statura. [Ἢ ὡς post comparativum ap. Plat. Rep. 3, p. 410, D : Οἱ δὲ μουσικῇ μαλακώτεροι αὖ γίγνονται ἢ ὡς κάλλιον αὐτοῖς· ubi ἢ ὡς κάλλιον significat ἢ ὡς προσήκει, ut interpretatur Priscian. 18, p. 1185, in qua formula similibusque ἢ interdum omiserunt librarii, quo factum ut ὡς pro ἢ ὡς dici posse videretur, ut in duobus locis Lysiæ p. 109 : Ἡγούμενος μᾶλλον λέγεσθαι ὥς μοι προσῆκε· et p. 111 : Ἐγὼ γὰρ τὰ ἐμοὶ προστεταγμένα ἅπαντα προθυμότερον πεποίηκα ὡς ὑπὸ τῆς πόλεως ἠναγκαζόμην· ubi utrobique recte ἢ ὡς restitui videtur nisi quis ὡς in ὧν mutare malit, quod priore in loco Dobræus, in altero Reiskius proposuit : qua constructione duobus in locis utitur Isocrates, p. 267 HSt. : Τοῖς χεῖρον γεγονόσιν ὧν οἱ νόμοι προστάττουσι· et De antid. p. 456 ed. Bekk. Oxon.: Τὰς δ' ἄλλας λειτουργίας πολυτελέστερον λελειτουργήκατε καὶ κάλλιον ὧν οἱ νόμοι προστάττουσιν. Unde Æschylo quoque Prom. 629, ubi in codice vitiose legitur μή μου προκήδου μᾶσσον ὡς ἐμοὶ γλυκύ, restitui posse μᾶσσον ὧν monui in Annot. Oxon. a. 1841, p. 85, nisi quis cum Elmsleio scribat, μασσόνως ἢ 'μοὶ γλυκύ. Contra ap. Demosth. p. 786, 20 : Τοῦτον ... μειζόνων ἀξιώσαντες δωρεῶν ἀφήσετε ὡς τοὺς εὐεργέτας, Dobræi emendatio ἢ probabilior videtur quam ὧν. Alio modo erratum in fragm. Dii Pythagorei ap. Stob. Flor. 65, 16 : Τούτως γὰρ ὡς ἔνι μασσότερον οἱ πλεῦνες ὡς θεὼς ἢ θεῶν ἱδρύματα ὑποτρέχοντι, ubi ὡς ἔνι, quod pro ὡς ἑνί recte restitutum ex codd., indicio est μασσότατον esse scribendum, quod restituit Meinek. Diversa ab his omnibus exempla sunt in quibus ὡς post nomen vel adverbium comparativum cum negatione conjunctum sequitur, negligentiore orationis forma, qua recentiores scriptores frequentius usi sunt quam veteres : de quo dixit Nitzschius in Append. ad Platonis Ion. p. 76. Sic Polyb. 3, 12, 5 : Χρὴ τῶν τοιούτων οὐδενὸς μᾶλλον φροντίζειν ὡς τοῦ μὴ λανθάνειν τὰς προαιρέσεις· ubi ὡς illatum est quasi non οὐδενὸς μᾶλλον, sed οὐδενὸς οὕτω præcesserit. 7, 4, 5 : Φάσκοντες μηδενὶ καθήκειν μᾶλλον ... τὴν ἀρχὴν ὡς ἐκείνῳ· 11, 2, 9 : Οὐδενὸς μᾶλλον προενοεῖτο ... ὡς τῆς αὐτοῦ σωτηρίας. Plut. V. Coriol. c. 36 : Οὐδενὶ μᾶλλον ἔπρεπε τηρεῖν χάριν ὡς σοί. Interposito οὕτως Plato Apol. p. 36, D : Οὐκ ἔσθ' ὅ τι μᾶλλον ... πρέπει οὕτως ὡς τὸν τοιοῦτον ἄνδρα ἐν πρυτανείῳ σιτεῖσθαι. Apte cum his comparatum est οἷον post comparativum cum negatione conjunctum ap. Eurip. Hipp. 530 : Οὔτε γὰρ πυρὸς ... ὑπέρτερον βέλος οἷον τὸ τᾶς Ἀφροδίτας· et ὅσσον ap. Theocr. 9, 33 : Οὔτε γὰρ ὕπνος οὔτ' ἔαρ ... γλυκερώτερον ὅσσον ἐμὶν Μῶσαι φίλαι.] Nec a similitudinis signif. abhorret ὡς et in iis locis in quibus comparationi adhibetur, veluti quum dicit Lucian. [Char. c. 7], Τυφλὸς ὁ Λυγκεὺς ἐκεῖνος ὡς πρὸς ἐμὲ, Si mecum comparetur, Si præ me æstimetur. Xen. Cyrop. 1, [5, 11] : Ἰδιώτας ὄντας ὡς πρὸς ἡμᾶς ἀγωνίσασθαι, Si nobiscum comparentur, vel Si nobiscum committantur, Si certare nobiscum institerint, Bud. Tale est hoc Luciani [Hermot. c. 81] : Ἄγροικος ἄνθρωπος καὶ ἰδιώτης ὡς πρὸς τὰ ὑμέτερα. Locum hic habere potest et illud loquendi genus, Ὡς μεγάλῳ παρεικάζοντι μικρὸν, quod Bud. ap. Aristot. reddit, Quatenus magna cum parvis comparare licet. Eodem referri possit fortassis ὡς in ea etiam signif. qua ponitur pro Circiter; quod enim, exempli gratia, est stadiorum circiter quinqua-

ginta, similitudinem habet cum mensura stadiorum quinquaginta. Redditur alioqui et Ferme, Fere, Propemodum. Herodot. [3, 25] : Ἀπέκρινε τοῦ στρατοῦ ὡς πέντε μυριάδας. [Soph. Tr. 163 : Χρόνον προτάξας ὡς τρίμηνον ἡνίκα χώρας ἀπείη κἀνιαύσιον βεβώς.] Thuc., Ὡς πεντήκοντα. Dem., Ὡς τριάκοντα. Rursum Thuc. 5, [55] : Τεμόντες τῆς Ἐπιδαυρίας ὡς τὸ τρίτον μέρος. [Plato Critia p. 113, C : Σταδίους ὡς πεντήκοντα ἀφεστός· Gorg. p. 471, C : Παῖδα ὡς ἑπτέτη. Xen. Anab. 1, 6, 1 : Εἰκάζετο δ' εἶναι ὁ στίβος ὡς δισχιλίων ἵππων· 1, 7, 15 : Πάροδος ... ὡς εἴκοσι ποδῶν τὸ εὖρος· 3, 3, 5 : Ἱππέας ὡς διακοσίους καὶ ... σφενδονήτας ὡς τετρακοσίους· ubi pro altero ὡς duo codd. εἰς, ut 4, 6, 6 : Ἀπέχων ὡς τριάκοντα σταδίους, in optimis est εἰς, quod ipsum quoque frequens apud Xenoph. Ib. 5, 4, 12 : Παλτὸν ὡς ἑξάπηχυ, ὡς in libris pluribus excidit, ut Ages. 2, 13, τῶν πολεμίων ὀγδοήκοντα legitur pro ὡς ὀγδ. quod est in Hellen. 4, 3, 20. Δρέπανα ὡς διπήχη Cyrop. 6, 1, 30. Omittimus alia exx. Xenophontis, in quibus unum tamen est memorabile ubi περὶ, quod cum numeris conjunctum idem quod ὡς significat, interpositum est Hellen. 5, 4, 14 : Τοῖς ἐκ τοῦ ἀναγκαίου λελυμένοις ὡς περὶ ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα οὖσι. Quod comparari potest cum ὡς εἰς libris deterioribus nonnullis illato Hellen. 4, 1, 20, στάδια ὡς εἰς ἑξήκοντα, et 4, 4, 9, φυγάδας ὡς ἐς πεντήκοντα, ubi meliores recte simplex præbent ὡς.] Apud Plut. huic particulæ adjicitur alia, sc. που : quin etiam præter eam sibi adjunctam habet voculam ἄν, Καὶ τόπον τινὰ οὐ λίαν μικρὸν, ἀλλ' ὡς ἂν εἴκοσί που σταδίων.

‖ Ὡς, pro Ut vel Quam, vide infra.

‖ Ὡς, Ut, longe tamen diversa signif., quum sc. de tempore dicitur, pro Postquam, aut Simulatque : veluti Ut vidi ap. Virg. pro Postquam vidi. Sic Hom. Il. [A, 600 : Ἐνῶρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσιν, ὡς ἴδον Ἥφαιστον·] Φ, [207] : Ὡς εἶδον τὸν ἄριστον κτλ. P, [199] : Τὸν δ' ὡς οὖν ἀπάνευθεν ἴδεν νεφεληγερέτα Ζεὺς Τεύχεσι Πηλείδαο κορυσσόμενον θείοιο. [Et sic alibi non raro apud Homerum et sæpissime apud alios scriptores quosvis omnium temporum. Sic Æsch. Pers. 361 : Ὁ δ' εὐθὺς ὡς ἤκουσεν ... πᾶσιν προφωνεῖ τόνδε ναυάρχοις λόγον. Soph. Aj. 307 : Πλῆρες ἄτης ὡς διοπτεύει στέγος, παίσας κάρα 'θώϋξεν.] Aristoph. Pl. [669] : Ὡς ἡμῖν παρήγγειλε καθεύδειν. Thuc. 7, [83] : Ὡς δ' οἰχόμενος ἀπήγγειλε πάλιν παραδεδωκότας. [Memorabilis est structura cum optativo ap. Herodot. 1, 17 : Ὡς δὲ ἐς τὴν Μιλησίην ἀπίκοιτο, οἰκήματα ... οὔτε κατέβαλλε οὔτε ἐνεπίμπρη· et 1, 196 : Ὡς ἂν αἱ παρθένοι γινοίατο γάμων ὡραῖαι, ταύτας ὅκως συναγάγοιεν πάσας, ἐς ἓν χωρίον ἐσάγεσκον ἀλέας. Et cum conjunctivo 4, 172 : Τῶν δὲ ὡς ἕκαστός οἱ μιχθῇ, διδοῖ δῶρον τὸ ἂν ἔχῃ. Qualia non reperiuntur apud Atticos.] Interdum autem ὡς in ista signif. infinitivum pro indicativo habet. [Sæpe sic Herodotus, nec raro alii, sed nonnisi in oratione obliqua.] Herodot., illam de Cræso historiam narrans [1, 86] : Ὡς δ' ἄρα μιν παραστῆναι τοῦτο, ἀνενεικάμενόν τε καὶ ἀναστενάξαντα ἐκ πολλῆς λειποψυχίης, ἐς τρὶς ὀνομάσαι τὸ Σόλων, Simul autem eum hoc subiit, resipiscentem et respirantem ex multo animi deliquio, ter nominatim exclamasse, Solon. Sic Plato [Symp. p. 174, E], Εὐθὺς οὖν ὡς ἰδεῖν τὸν Ἀγάθωνα. Et Dem., Ὡς δὲ ἀκοῦσαι τοὺς παρόντας. Nonnunquam geminatur hæc particula, et in priore quidem loco significationem Temporis, at in posteriore aliam habet. Hom. Il. T init. [16] : Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς Ὡς εἶδ', ὥς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος· hic enim Eust. posteriore loco positam particulam ὡς exp. λίαν. Bud. autem reddit, Ut vidit, sic eum subiit ita. [Il. Ξ, 294 : Ὡς δ' ἴδεν ὥς μιν ἔρως πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν· Υ, 424 : Ὡς εἶδ', ὡς ἀνέπαλτο.] Revocat certe mihi hic l. in memoriam illum Theocriti 2, [82] : Χ' ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ὥς μευ περὶ θυμὸς ἰάφθη Δειλαίας· (dixerat autem paulo ante, Εἶδον Δέλφιν ὁμοῦ τε καὶ Εὐδάμιππον ἰόντας·) nam particulæ ὡς in duobus posterioribus locis convenire omnino videtur eadem expos. quæ illi Homerico convenit. Sed non valde mihi placet adverbii λίαν signif. illi eo in loco dare cum Eust. Non minus certe placeret exponere ὄντως : quam signif. non solum ille ipse schol. alicubi ei dat ap. eund. Hom., sed et schol. Thuc., ap. ipsum. Apud Virg. autem in hoc Pharmac. versu, quo illum Theocriti expressit, Ut vidi, ut perii, ut me malus abstulit error, Servius scribit unum Ut esse temporis, aliud esse qualitatis; hoc enim dici, Mox ut vidi, quemadmodum perii. Sed malim, vidi quomodo perii.

‖ Ὡς in signif. Temporis, jungitur frequenter adverbio τάχιστα, et dicitur Ὡς τάχιστα pro Simulac, Simulatque, Cumprimum. [Herodot. 1, 11 : Ὡς δὲ ἡμέρη τάχιστα ἐγεγόνεε· 1, 65 : Ὡς γὰρ ἐπετρόπευσε τάχιστα· et 1, 80, 141, 213, et alibi. Schweigh. Aliorum exx. v. s. v. Ταχὺ vol. 7, p. 1901.] Eur. Hec. [555, versu spurio] : Οἱ δ' ὡς τάχιστ' ἤκουσαν ὑστάτην ὅπα, Μεθῆκαν. [Xen. Cyrop. 1, 3, 2 : Ὡς δὲ ἀφίκετο τάχιστα.] Æschin. De legat. perperam obita [p. 31, 8] : Ὡς δὲ τάχιστα ἥκομεν ὡς Μακεδονίαν, συνετάξαμεν ἡμᾶς αὐτοὺς τοὺς πρεσβυτάτους πρώτους λέγειν. At vero addito verbo δύνασθαι aliud interpretationis genus ei tribuitur. Xen. : Πάλιν δὲ πορευθεὶς ὡς ἐδύνατο τάχιστα εἰς τὴν Τέγεαν, Quam celerrime potuit, Quam potuit celerrime. [V. exx. s. v. Ταχὺ collecta l. c.] Jungitur autem hæc particula ὡς aliis quoque adverbiis superlativi gradus; dicitur enim ὡς ἄριστα, et ὡς κάλλιστα, itidemque cum aliis superlativis : sed tunc pertinet ad ὡς, quod pro Quam ponitur.

‖ Ὡς alio etiam modo adhibetur significando Tempori, si Eustathio [p. 1823, 60] credimus. Is enim in Od. P, [358] : Ἥσθιε δ' ὡς ὅτ' ἀοιδὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἀείδεν, exp. ἕως ὅτου. [In gl. codicis Ven. exp. μέχρις οὗ, ἕως ὅτε.] Quin etiam addit, particulam ὡς in ista signif. videri esse πρωτότυπον particulæ ἕως. Convenit certe cum illo Homeri loco iste Sophoclis, Ὡς ἂν ἦς οἷός περ εἶ, Donec fueris, Quamdiu fueris. [De loco Sophoclis infra dicetur ubi de ὡς pro ἕως posito agemus; in loco Homeri codex unus ἕως, unde Wolfius edidit ἕως ὅ τ' ἀοιδὸς, nec dubitandum quin verba ὡς ὅτ' ἀοιδὸς, quæ recte leguntur in loco infra afferendo Od. Λ, 368, hic aliquid vitii contraxerint, quod Cobeto sic corrigendum videbatur, ἥσθιε δ' εἷος ἀοιδὸς .... Recte vero ὡς ὅτε aliis in locis Homeri ubi Sicut quum significat. Sic Il. B, 209 : Ἤχῃ, ὡς ὅτε κῦμα ... βρέμεται· N, 389 : Ἤριπε δ' ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπε· Γ, 33 : Ὡς δ' ὅτε τίς τε δράκοντα ἰδὼν ... ἀπέστη ... ὡς κτλ. Π, 364 : Ὡς δ' ὅτ' ἀπ' Οὐλύμπου νέφος ἔρχεται, ... ὡς τῶν κτλ. Od. Ξ, 469 : Εἴθ' ὡς ἠβώοιμι ... ὡς ὅθ' ὑπὸ Τροίην λόχον ἤγομεν. Cum conjunctivo Il. B, 147 : Ὡς δ' ὅτε κινήσῃ Ζέφυρος βαθὺ λήϊον, ... ὡς τῶν πᾶσ' ἀγορὴ κινήθη· Δ, 141 : Ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιήνῃ ... τοῖοί τοι κτλ., et alibi. Addito ἄν Il. K, 5 : Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀστράπτῃ πόσις Ἥρης ... ὡς κτλ.· O, 80 : Ὡς δ' ὅτ' ἂν αἰζῃ νόος ἀνέρος ..., et ib. 170. Interdum ὡς ὅτε dicitur omisso verbo ex altera sententiæ parte intelligendo. Sic Il. B, 394 : Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον, ὡς ὅτε κῦμα ἀκτῇ ἐφ' ὑψηλῇ, ὅτε κινήσῃ νότος ἐλθών· ubi ad ὡς ὅτε intelligendum ἰάχῃ. Δ, 462 : Ἤριπε δ', ὡς ὅτε πύργος, ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ (quod plene dictum in loco simili N, 389 supra allato)· Od. Λ, 368 : Μῦθον δ', ὡς ὅτ' ἀοιδὸς, ἐπισταμένως κατέλεξας. Pind. Ol. 6, 2 : Χρυσέας ὑποστάσαντες ... προθύρῳ θαλάμου κίονας, ὡς ὅτε θαητὸν μέγαρον (intell. πήγνυμεν), πάξομεν· Pyth. 11, 61 : Ἦ μέ τις ἄνεμος ἔξω πλόου ἔβαλεν, ὡς ὅτ' ἄκατον εἰναλίαν· Nem. 9, 37 : Ἐριφύλαν, ὅρκιον ὡς ὅτε πιστὸν (intell. διδῷ τις), δάντες Οἰκλείδᾳ γυναῖκα.]

‖ Ὡς tertium etiam particulæ Ut habet usum : illum sc. quo ponitur pro ἵνα, et causam finalem indicat; interdum cum optativo, nonnunquam cum conjunctivo. Il. Φ fin. : Δόλῳ δ' ἄρ' ἔθελγεν Ἀπόλλων Ὡς αἰεὶ ἕλποιτο κιχήσεσθαι ποσὶν οἷσιν. Eandem construct. habet ap. Lucian. [D. deor. 9, 2] : Καὶ ἐπειδὴ ἐποίησα, διελὼν τὸν ἑαυτοῦ μηρὸν, ἐντίθησιν, ὡς ἀποτελεσθείη ἐνταῦθα. Cum conjunctivo, Soph. [Aj. 530] : Κόμιζε νῦν μοι παῖδα τὸν ἐμὸν ὡς ἴδω. [Loquitur HSt. quasi nihil intersit inter optativum et conjunctivum et conjunctivus rarior sit quam optativus, quorum neutrum verum. Debebat igitur in universum sic potius præcipere, ὡς, ut alias particulas finales, cum conjunctivo construi post tempus præsens et futurum, cum optativo post tempus præteritum : quod discrimen sæpe neglexerunt librarii, velut ap. Soph. OEd. 11 : Στῆσόν με κἀξίδρυσον, ὡς πυθοίμεθα ὅπου ποτ' ἐσμέν· ubi πυθώμεθα restituit Brunckius, ut Electr. 57, ὅπως φέρω-

μεν recte correctum pro φέροιμεν. Scriptores ipsi ubi modos illos permutarunt, utroque modo interdum in eadem periodo posito, non sine ratione permutarunt. Sic in loco Luciani quo HSteph. usus est, optativus ὡς ἀποτελεσθείη post ἐντίθησιν positus, quod præsens historicum est, temporis præteriti significationem habens. Similiter post ἵνα apud Euripid. Hec. 10 : Χρυσὸν ἐκπέμπει λάθρα ... ἵνα ... τοῖς ζῶσιν εἴη παισὶ μὴ σπάνις βίου. Exempla structuræ cum optativo et conjunctivo quum apud scriptores inde ab Homero quosvis ubique reperiantur, afferre supersedemus. Cum conjunctivo ubi ὡς (pariterque ὅπως) construitur, ἄν particula vel adjecta est vel omissa. Utriusque generis exempla ex Tragicis omnia, ex aliis scriptoribus non pauca collegit Hermannus Opusc. vol. 4, p. 120 seqq., hoc inter utramque formam loquendi interesse ratus ut si desit ἄν, simpliciter enuncietur consilium; si adjiciatur, aliquid fortuiti accedat, quasi dicas *ut sit, si sit.* In quo etsi aliquid veri est (nam ὡς ἄν qui dicit dubitantius loquitur quam qui ὡς sine ἄν dicit), tamen inter exempla ab Hermanno collecta non pauca sunt in quibus ὡς ἄν dictum sit ubi regula illa simplex postularet ὡς, vel vice versa : ut manifestum sit discrimen illud sæpe esse neglectum, præsertim a Comicis, quos ὡς particulæ finali cum conjunctivo constructæ prope constanter ἄν addidisse Brunckius observavit ad Aristoph. Lys. 1305; quod mireris quum ὡς cum conjunctivo constructum sine ἄν ne a prosa quidem oratione alienum sit, ut Xenophontis aliorumque exempla docent. Cum optativo ὡς finale plerumque sine ἄν positum reperitur : ubi additum sit, hoc significari, finem eum esse ut possit aliquid fieri, Hermanni opinio est l. c. p. 175 et Matthiæ in Gramm. Gr. § 520, p. 1004, recte tamen monentis nullis definiri regulis posse ubi ἄν hujusmodi in locis vel addendum vel omittendum fuerit. Antiquissima ἄν vel κεν additi exempla Homeri sunt, qui his particulis etiam aliis modis multis utitur ab Atticorum usu alienis. Il. Τ, 331 : Πρὶν μὲν γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐώλπει ... σὲ ... Φθίηνδε νέεσθαι ... ὡς ἄν μοι τὸν παῖδα ... Σκυρόθεν ἐξαγάγοις καί οἱ δείξειας ἕκαστα· Od. Β, 52 : Ὡς κ' αὐτὸς ἐεδνώσαιτο θύγατρα· Ω, 83 : Ὡς κεν τηλεφανὴς ... εἴη· Ν, 401 : Κνυζώσω δέ τοι ὅσσε ... ὡς ἂν ἀεικέλιος πᾶσι μνηστῆρσι φανείης (quod φανήῃς scribi posse monet Matthiæ). Et cum optativis μακαρίζοι Od. Ο, 538, Ρ, 165; ἕλοίμεθα Η, 297; ἀγείροι Ρ, 362; γένοιτο Θ, 21, et ὥς κεν ... διακρινθεῖτε Ω, 532, ubi alii libri διακριvθῆτε. Post Homerum Herodotus 1, 152 : Πορφύρεον εἶμα περιβαλόμενος, ὡς ἂν πυνθανόμενοι πλεῖστοι συνέλθοιεν· eodemque modo 5, 37 : Ὡς ἂν ... συναπισταίατο· 7, 176 : Τὸ ὕδωρ τὸ θερμὸν ἐπῆκαν ἐπὶ τὴν ἔσοδον, ὡς ἂν χαραδρωθείη ὁ χῶρος· 9, 22 : Ὡς ἂν τὸν νεκρὸν ἀνελοίατο· 51 : Ὡς ἂν μὴ ἰδοίατο. Quemadmodum ὅκως ἄν quoque significatione finali cum optativo non raro construxit, locis ab Hermanno collectis l. c. p. 152. Ex poetis Atticis duo afferuntur exempla, alterum Euripidis Iph. Τ, 1024, ubi Oresti quærenti Τί δ' εἴ με ναῷ τῷδε κρύψειας λάθρα; Iphigenia respondet, Ὡς δὴ σκότος λαβόντες ἐκσωθεῖμεν ἄν; alterum Aristoph. Av. 1337 : Γενοίμαν ἀετὸς ὑψιπέτας, ὡς ἂν ποταθείην ὑπὲρ ἀτρυγέτου γλαυκᾶς ἐπ' οἶδμα λίμνας, quæ verba ex Sophoclis OEnomao sumta esse annotavit scholiasta, Simonidis vel alius poetæ lyrici esse putabat Elmsl. in annot. ad Soph. Aj. 1217 (quocum ὡς ἂν κτίσαιεν ap. Pind. Ol. 7, 74 comparare potuisset); J. Wordsworthus autem in Museo Philol. Cantabr. vol. 1, p. 217 ὡς ἀμποταθείην scribi volebat, optativo ὡς ἀμποταθείην pro conjunctivo ὡς ἀμποταθῶ posito, ut sæpissime post formulas optandi factum est etiam cum aliis particulis finalibus. Verum quum simplex ποταθείην loco illi aptius sit quam compositum ἀμποταθείην, non dubitandum quin poeta more Homerico ὡς ἂν ποταθείην dixerit (ut ὅπως ἂν ... σκήψειεν significatione finali dixit Æschylus Agam. 366). In prosa Atticorum pauca reperiuntur exempla eaque partim incerta, quum librarii ἄν optativo in hac ut in aliis formis loquendi sæpe temere addiderint, ut ap. Xen. Cyrop. 4, 2, 29 : Τὰς γυναῖκας ... προαπεπέμψατο ... ὡς ῥᾷον πορεύοιντο κατὰ ψῦχος, in libris interpolatis ὡς ἂν ῥᾷον scriptum. Hipparch. 1, 16 : Ὡς δ' ἂν καὶ οἱ πόδες εἶεν τῶν ἵππων κράτιστοι, εἰ μέν τις ἔχει ῥᾴω καὶ εὐτελεστέραν ἄσκησιν, ἐκείνη ἔστω· ut in loco simili De re eq. 4, 4 : Ὡς δ' ἂν αὖ ὁ ἔξω σταθμὸς βέλτιστος εἴη..., ubi ἂν om. cod. Lips. Rep. Laced. 6, 1 : Ὁ δὲ Λυκοῦργος, κατασκευάσαι βουλόμενος, ὡς ἂν μηδὲν βλάπτοντες ἀπολαύοιέν τι οἱ πολῖται ἀλλήλων ἀγαθὸν ἐποίησε. Andocides p. 124 : Ἧς (γυναικὸς) τὴν πόλιν ἀνάστατον πεποίηκεν, ὡς ἂν μάλιστα τὸν υἱὸν ἐχθρὸν ἑαυτῷ καὶ τῇ πόλει ποιήσειε. Demosth. p. 74, 24 : Ὡς δ' ἂν ἐξετασθείη μάλιστ' ἀκριβῶς, μὴ γένοιτο. Male vero huc exempla nonnulla relata sunt in quibus ὡς non finale est, sed *quomodo* significat (de quo HSt. infra dixit ubi de Ὡς cum ἄν conjuncto agit), velut Demosth. p. 66, 12 : Ὡς μὲν ἂν εἴποιτε δικαίους λόγους καὶ λέγοντος ἄλλου συνείητε, ἄμεινον Φιλίππου παρεσκεύασθε, ὡς δὲ κωλύσαιτ' ἂν ἐκεῖνον πράττειν ταῦτα, ἐφ' ὧν ἐστι νῦν, παντελῶς ἀργῶς ἔχετε.] In isto etiam loco qui ex Plutarchi Lycurgo [c. 27 extr.] affertur, Φυλάττει τὴν πόλιν [Ἤετο χρῆναι φυλάττειν τὴν πόλιν] ὡς ἠθῶν οὐκ ἀναπλησθήσεται πονηρῶν, fortassis ὡς οὐκ ἀναπλησθήσεται, accipi possit pro ἵνα μὴ ἀναπλησθῇ. [In locis qualis est Xen. Cyrop. 3, 2, 13 : Ὡς δὲ καλῶς ἕξει τὰ ὑμέτερα, ἢν φίλοι γένησθε, ἐμοὶ μελήσει, ὡς non finale est, sed significat *quomodo*, quo sensu sæpissime ἐπιμέλεσθαι, φροντίζειν et similia sequente ὅπως dicuntur cum indicativo futuri, vel aliorum temporum optativo cum ἄν. || Denique notandum ὡς, ut sæpe ἵνα et ὅπως, cum imperfecto vel indicativo aoristi construi ubi de re agitur quæ eventura fuisset si quid factum fuisset, ut ap. Æsch. Prom. 156 : Εἰ γάρ μ' ὑπὸ γῆν ... ἧκεν, ... ὡς μήτε θεὸς μήτε τις ἀνδρῶν τοῖσδ' ἐπέγηθεν. Soph. OEd. T. 1392 : Τί μ' οὐ λαβὼν ἔκτεινας εὐθύς, ὡς ἔδειξα μήποτε ἐμαυτὸν ἀνθρώποισιν ἔνθεν ἦ γεγώς; Xen. Anab. 7, 6, 23 : Ἔδει τὰ ἐνέχυρα τότε λαβεῖν, ὡς μηδ' εἰ ἐβούλετο ἐδύνατο ἐξαπατᾶν.]

|| Adhibetur præterea ὡς aliis etiam locis diversis a præcedentibus, quibus particula Ut a Latinis adhiberi solet. Herodian. 1, [13, 12] : Φιλοτιμησαμένης, ὡς ἄν τις εἴποι, τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως κτλ., ubi Polit. Ut ita dixerim. Greg. Naz. De Pentecoste : Οὐκέτι ἐνεργείᾳ παρὸν, ὡς πρότερον· οὐσιωδῶς δὲ, ὡς ἂν εἴποι τις, συγγινόμενόν τε καὶ πολιτευόμενον. [Usitatissimum hoc ὡς ἂν εἴποι τις inferiorum temporum scriptoribus, omisso interdum ἄν sive ab ipsis sive ab librariis, ut ap. Dion. Chr. vol. 2, p. 329 : Τῇ μὲν δεξιᾷ χειρὶ πηδάλιον κατέχει καὶ, ὡς εἴποι τις, ναυτίλλεται· ubi nunc ὡς ἂν εἴποι τις restitutum.] At vero Ὡς εἰπεῖν interdum quidem est Ut ita dicam, Ut ita loquar, Ut eo verbo utar; nonnunquam significat Prope dixerim, Fere. Plutarch. Symp. 4 : Οὐδὲν γὰρ, ὡς εἰπεῖν, πολυχρόνιόν ἐστι, Nullum enim, prope dixerim, diuturnæ vitæ est. Aristot. : Καὶ διὰ τοῦτο ἔχει πάντα τὰ ἔναιμα ἐγκέφαλον, τῶν δ' ἄλλων οὐδὲν, ὡς εἰπεῖν, πλὴν ὅτι κατὰ τὸ ἀνάλογον. In illo quoque Greg. Naz. loco, Ὡς ἂν εἴποι τις, Bud. existimat posse verti Prope dixerim; vel Ut ita dicam, Ut dicere possis. Idem ὡς κατὰ παντὸς εἰπεῖν a Gaza verti tradit, In universum dixerim. (In VV. LL. affertur ex Aristot. De mundo, pro Atque ut in universum dicam. Ibid. [ex Theophr. C. Pl. 4, 12, 2], Ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν, Ut summatim dicam, Ut uno verbo dicam. Item, Ὡς ἔπος εἰπεῖν, Ut ita dicam, Ut paucis dicam.) [De hoc dictum s. v. Ἔπος vol. 3, p. 1930. Similia sunt ὡς συντόμως εἰπεῖν, ὡς συνελόντι εἰπεῖν, de quibus s. his vv. dictum, ὡς τὸ ὅλον εἰπεῖν ap. Plat. Rep. 2, p. 377, A.] Idem præterea affert ex Aristot. De partt. anim. 2, ὡς ἄξιον εἰπεῖν, pro Quod quidem dictu dignum sit : Ἔνια δ' οὐκ ἔχει τῶν ζώων, ὡς ἄξιον εἰπεῖν, μυελὸν, ὅσων τὰ ὀστᾶ ἰσχυρά. Ex Eod. affert, ὡς κατὰ λόγον εἰπεῖν, quod vertit Pro portione : Πολὺ γὰρ μείζω τὰ τοιαῦτα τῶν ζωοτόκων, ὡς κατὰ λόγον εἰπεῖν τῶν σωμάτων. [Eadem infinitivi ratio in aliis formulis non paucis, ut ὡς ἐμοὶ δοκεῖν (ὥς γε οὕτωσὶ δόξαι Plato Rep. 4, p. 432, B), de quo dictum s. v. Δοκέω, ut ὡς εἰκάσαι et ὡς ἐπεικάσαι (de quo v. s. h. v.), ὡς ἐμὲ εὖ μεμνῆσθαι Herodot. 2, 125, ὥς γ' ἐμοὶ χρῆσθαι κριτῇ Eur. Alc. 801. Qualia etiam omisso ὡς dicuntur, ut sæpe ἐμοὶ δοκεῖν, οὐ πολλῷ λόγῳ εἰπεῖν ap. Herodot. 1, 61. ||Porro notandum ὡς εἶναι in locis quibusdam Herodoti, 2, 8 : Τὸ ἀπὸ Ἡλιουπόλιος οὐκέτι πολλὸν χωρίον, ὡς εἶναι Αἰγύπτου, i. e. Pro reliqua Ægypti latitudine, ut exp.

Schweigh. 4, 81 : Καὶ γὰρ κάρτα πολλοὺς εἶναί σφεας καὶ ὀλίγους, ὡς Σκύθας εἶναι. « Nempe alii admodum paucos esse dixerunt, numerum Scytharum ediderunt nimis exiguum pro ratione illius populi, qui numerosissimus esse existimatur. » Schweigh. Id. 2, 135 : Μεγάλα ἐκτήσατο (ἡ Ῥοδῶπις) χρήματα ὡς ἂν εἶναι Ῥοδῶπιν, ἀτὰρ οὐκ ὥς γε ἐς τυραννίδα τοιαύτην ἐξικέσθαι· ubi Valcken. recte correxit Ῥοδώπιος. 4, 99 : Λέγει δὲ ὡς εἶναι ταῦτα σμικρὰ μεγάλοισι συμβαλέειν, quod Schweigh. exp. Quatenus licet exigua hæc cum magnis conferre, et 2, 10 : Ὥστε εἶναι σμικρὰ ταῦτα μεγάλοισι συμβαλέειν, ubi libri aliquot ὡς εἶναι, probabiliter corrigit ὥς γε εἶναι.]

|| Ὡς μὴ, Ut ne, vel simpliciter Ne, [cum conjunctivo vel optativo secundum regulam supra expositam de simplici ὡς finali,] ut dicitur ἵνα μὴ pro μή. Xen. [Hell. 2, 3, 33] : Ὡς μὴ καὶ ἡμᾶς ταὐτὸ δυνασθῇ ποιῆσαι. Greg. Naz. : Ὡς ἂν τὸ τῆς σοφίας βάθος μὴ ἀγνοῇς. Idem, Ὡς ἂν μὴ βλάπτῃ τοῖς γεγραμμένοις. Apud Synes. cum optativo : Ἐγὼ μὲν καὶ σοῦ κήδομαι καὶ τοῦδε· σοῦ μὲν, ὡς μὴ ἀδικοίης· τοῦ δὲ, ὡς μὴ ἀδικοῖτο. At in VV. LL. affertur ὡς sine adjectione particulæ μὴ positum pro Ne, ex Soph. [El. 1427] : Μὴ ἐκφοβοῦ ὡς ἀτιμάσῃ, Ne time ne afficiat ignominia. [Sic edd. veteres. Nunc ἀτιμάσει ex cod. Laur. Non animadvertit HSt. ὡς post verba metuendi necessario cum indicativo (plerumque futuro) construi, solœcum vero esse conjunctivum, qui non ponitur nisi post μὴ, cui cavendi notio inest. De quo dixit Matthiæ Gramm. § 520, p. 1001 sq. Xen. Cyrop. 5, 2, 11 : Μὴ φοβοῦ ὡς ἀπορήσεις· 6, 2, 30 : Μὴ δείσητε ὡς οὐχ ἡδέως καθευδήσετε.] Et ὡς ὄψεται μὴ δείσῃς, Noli timere ne videat. Sed paulo diversum usum habet particula ὡς in his duobus Soph. locis ab eo quem habet ὡς μὴ in proxime præcedentibus : adeo quidem ut in illis ὡς μὴ reddi possit vel simpliciter Ne, vel Ut ne : at in his solum reddere possimus Ne.

|| Ὡς pro ὥστε, Ita ut, Adeo ut. Pausan. [1, 9, 7] : Τὰς δὲ ἐκείνων ἀνεῖλεν πόλεις· ὡς Φοίνικα ἰάμβων ποιητὴν θρηνῆσαι τὴν ἅλωσιν. [Pind. Ol. 13, 162 : Εὑρήσεις ... μάσσον ἢ ὡς ἰδέμεν.] Xen. [Mem. 1, 4, 10] : Τὸ δαιμόνιον μεγαλοπρεπέστερον ἡγοῦμαι ἢ ὡς τῆς ἐμῆς θεραπείας προσδεῖσθαι, Magnificentius quam ut meo cultu egeat, s. mea observantia. [Cyrop. 6, 4, 17 : Τὰς ἀσπίδας μείζους ἔχουσιν ἢ ὡς ποιεῖν τι καὶ ὁρᾶν· Anab. 3, 3, 7 : Βραχύτερα ἠκόντιζον ὡς ἐξικνεῖσθαι τῶν σφενδονητῶν. Cujusmodi in locis sæpe etiam ἢ ὥστε dicitur : unde factum ut HSt. in loco Xenoph. ἢ ὡς pro ἢ ὥστε positum esse crederet, quam interpretationem excludunt loci in quibus post comparativum et ἢ ὡς sequitur indicativus vel verbum nullum, ut ap. Xen. Anab. 1, 5, 8 : Θᾶττον ἢ ὥς τις ἂν ᾤετο μετεώρους ἐξεκόμισαν τὰς ἁμάξας· Cyrop. 6, 2, 12 : Ἡσυχαίτεροι ἢ ὡς εἰώθεσαν διεφοίτων· 4, 2, 47 : Κολαζόντων ἀφειδέστερον ἢ ὡς δεσπόται, ubi κολάζουσι intelligitur. Positivus sequente ὡς cum infin. ib. 4, 5, 15 : Ὀλίγοι ἐσμὲν ὡς (var. lect. ὥστε) ἐγκρατεῖς εἶναι αὐτῶν, i. e. Pauciores sumus quum ut superare eos possimus. Quod autem ex Pausania affert HSt. ὡς Φοίνικα θρηνῆσαι τὴν ἅλωσιν, similia ex scriptoribus quibusvis afferre poterat. Frequentissimus enim est ὡς et ὥστε particularum usus ubi dicendum est quid consecuturum sit, respondens Latino *ita ut*. Sic Herodot. 4, 184 : Ὑψηλὸν οὕτω δή τι λέγεται τὸ οὖρος ὡς τὰς κορυφὰς αὐτοῦ οὐκ οἷόν τε εἶναι ἰδέσθαι. Æsch. Pers. 437 : Τοιάδ' ἐπ' αὐτοὺς ἦλθε συμφορὰ πάθους, ὡς τοῖσδε καὶ δὶς ἀντισηκῶσαι ῥοπῇ· Sept. 544 : Φέρει δ' ὑφ' αὑτῇ φῶτα Καδμείων ἕνα, ὡς πλεῖστ' ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ' ἰάπτεσθαι βέλη. Xen. Cyrop. 8, 7, 27 : Ἐν τῷ ἀσφαλεῖ ἤδη ἔσομαι ὡς μηδὲν ἂν ἔτι κακὸν παθεῖν. Qualia etiam cum indicativo dicuntur ubi de re certo quodam tempore facta agitur, ut ap. Herodot. 1, 163 : Τῷ ἀνδρὶ προσφιλέες οὕτω ἐγένοντο ὡς ... σφέας ἐκέλευε· 2, 135 : Οὕτω δή τι κλεινὴ ἐγένετο ὡς καὶ πάντες οἱ Ἕλληνες Ῥοδώπιος τοὔνομα ἐξέμαθον.]

|| Ὡς quum ponitur pro εἴθε, Utinam, potest et tum reddi particula Ut. Hom. Od. A, [47] : Ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι· Il. Σ, [107] : Ὡς ἔρις ἔκ τε θεῶν ἔκ τ' ἀνθρώπων ἀπόλοιτο· Z, [282] sequentem habet particulam κεν, ubi canit, Ὡς κέν οἱ αὖθι Γαῖα χάνοι. Quibus in ll. imprecationi servit, sicut particula Ut ap. Latinos interdum. Plautus Persa : Ut istum dii deæque perdant; Terent. Adelph. : Ut Syre te cum tua Monstratione magnus perdat Jupiter; Catullus : Jupiter, ut Chalybœn omne genus pereat. Catullus, inquam, hunc Callimachi versum interpretans, Ὦ Ζεῦ, ὡς Χαλύβων πᾶν ἀπόλοιτο γένος. Sciendum est autem inveniri interdum scriptum ὣς hac in signif.; sed hanc scripturam alia exempll. refellunt. Atque adeo quum in editione Romana Homeri adjunctos habente Eustathii Commentarios legatur ὣς in illo primo loco, in secundo eadem habet ὡς sine accentu. Quum vero dicitur ὡς ὄφελον, tunc ὡς aliter debere reddi, docebo ubi agam de hac particula præstante usum particulæ Quod.

|| Ὡς, Quam. Sed interdum quidem non solum per particulam Quam reddi potest, sed etiam particula Ut (et tum quidem ad Similitudinis signif. pertinere dici potest, quamvis inde huc te remiserim), nonnunquam vero solam particulam Quam ejus interpretationi adhibere possumus. Ut enim Græce dicitur ὡς ἄριστα δύναμαι, ita Latine dicere queas, Ut optime possum, Quam possum optime. Quintil. : Non omittenda pars hæc orationis, sed exigenda ut optime possumus. Sed cur ex Quintil. exemplum proferam, quum ipse ita usus sit Cicero? Ep. ad Treb. 7 : Sic ei te commendavi et tradidi ut gravissime diligentissimeque potui. Idem Pro Cluentio : Tum appellat hilari vultu hominem Balbus ut blandissime potest. [Ὡς, ut ὅπως, ὅ τι, ἦ, ὅσος, cum superlativis conjungitur vel simpliciter positis vel in formulis ὡς δύναται, ὡς ἂν δύναιτο, ὡς ἂν δύνηται, ὡς οἷόν τε, ὡς ἔνι similibusque sequente superlativo. Simplex superlativus ap. Æsch. Prom. 346 : Οὐ ... θέλοιμ' ἂν ὡς πλείστοισι πημονὰς τυχεῖν· Sept. 193 : Τὰ τῶν θύραθεν δ' ὡς ἄριστ' ὀφέλλετε· Pers. 789 : Πῶς ἂν πράσσοιμεν ὡς ἄριστα· Ag. 674. Soph. OEd. C. 1115 : Τὰ πραχθέντ' εἴπαθ' ὡς βράχιστα· et ap. prosæ orationis scriptores quosvis, velut Thuc. 1, 63 : Ξυναγαγεῖν ὡς ἐς ἐλάχιστον χωρίον (cujusmodi in locis ὡς constanter non inter præpositionem et nomen, sed ante præpositionem collocatur). Plato Gorg. p. 49, E : Ὡς πλείστῳ σπέρματι χρῆσθαι· 513, E : Ὅπως ὡς βέλτιστον ἔσται τοῦτο. Xen. Cyrop. 1, 5, 9 : Τὴν παρακέλευσιν ... ὡς μάλιστα ἐν πίστει διασώζειν· 5, 3, 44 : Τὰς φυλακὰς ... ὡς βραχυτάτας καὶ πλείστας ποιεῖσθαι· ubi in libris nonnullis καὶ ὡς πλείστας.] Invenitur autem et nomen δυνατὸν [et similia] interjectum inter ὡς et superlativum. Isocr. Panath. [p. 284, E] : Ἐγὼ δὲ ὁμολογῶ μὲν ἀπολελεῖφθαι τὴν ἐμὴν φρόνησιν τῆς σῆς ὡς δυνατὸν πλεῖστον. [Thuc. 6, 88 : Ὡς ἂν δύνωνται μετριώτατα· 7, 50 : Ὡς ἠδύναντο ἀδηλότατα. Demosth. p. 1009, 23 : Ὡς ἂν ἐν βραχυτάτοις δύνωμαι· 1055, 22 : Ὡς ἂν μάλιστα δυνώμεθα διὰ βραχυτάτων. Plato Rep. 5, p. 466, A : Ὅτι τὴν ... πόλιν ὡς οἷοί τ' εἶμεν εὐδαιμονεστάτην ποιοῖμεν· et frequentius ὡς οἷόν τε, cujus exx. HSt. infra attulit, ubi de Ὡς οἷόν τε cum superlativis agit. Ὡς ἔνι Xenoph. Mem. 3, 8, 4 : Ἀσπὶς ... ὡς ἔνι ἀνομοιοτάτη τῷ ἀκοντίῳ· et Dius ap. Stob. Flor. 65, 16, cujus verba supra afferebam. Ὡς ἐνεδέχετο Æschin. p. 32, 23 : Ἐρρήθη ὡς ἐνεδέχετο ἀκριβέστατα.] Sed neque in hoc aliisque hujusmodi ll., neque in iis qui non habent additum verbum δύνασθαι, commode uti possimus particula Ut : ac potius utendum fuerit particula Quam. Greg. Naz. : Καὶ τὴν συμφορὰν ὡς κάλλιστα διατίθεται, Quamoptime, Quampulcerrime. Nec vero solum cum adverbio superlativi gradus, sed etiam cum nomine; ut enim dicitur ὡς κάλλιστα, sic quoque ὡς κάλλιστος. Tale est ὡς βέλτιστος ap. Xenoph. [Mem. 3, 2, 3], Quamoptimus : Ἵν' ὁ βίος αὐτοῖς ὡς βέλτιστος ᾖ. Nonnunquam particulæ ὡς subjungitur ὅτι : cujus loquendi generis antequam exempla proferam, aliqua dicam de Ὡς τάχιστα : de quibus vocibus inter se junctis antea quidem verba feci; sed iis, quæ dixi, adjiciendum est : quum ὡς τάχιστα unicum verbum habet, tunc et ipsum admittere usum particulæ Ut; (est autem ea differentia inter ὡς τάχιστα habente duo, quæ est inter Quamprimum et Quum primum); veluti quum dicitur, Πορεύσομαι ὡς τάχιστα, Proficiscar quamprimum, celerrime, Ut potero celerrime. Interdum autem Latini (sed cum aliis verbiis potius), inter Ut et adverbium

interjiciunt particulam Qui, veluti si ita loquar, Se gessit ut qui optime, i. e. Ita se gessit ut qui optime.

‖ Venio ad ὡς habens adjectum ὅτι. Tum autem vel illam particulam ὡς, vel hanc ὅτι vacare dicendum est : quum utraque superlativo juncta eandem vim obtineat : adeo ut perinde sit ac si præfigens alicui Latino participio particulam Quam, ea non contentus, adjungeres illi aliquam quæ eandem vim haberet : ut sc. Per interdum hoc officio, sed cum positivo gradu, non cum superlativo, fungitur. Dicitur enim Quam beatissimus, non item Perbeatissimus, sed Perbeatus. Exempla autem usus illarum particularum conjunctarum apud veteres etiam scriptores extant. Nam ὡς ὅτι μάλιστα extat ap. Plat. [Leg. 6, p. 759, C] : Δοκιμάζειν δὲ τὸν ἀεὶ λαγχάνοντα πρῶτον μὲν, ὁλόκληρον καὶ γνήσιον, ἔπειτα ὡς ὅτι μάλιστα ἐκ καθαρευουσῶν οἰκήσεων. Idem [ib. p. 757, E] : Οὕτω δὴ χρηστέον ἀναγκαίως μὲν ταῖν ἰσοτήτοιν ἀμφοῖν, ὡς δ' ὅτι μάλιστα ἐπ' ὀλιγίστοις τῇ ἑτέρᾳ, τῇ τῆς τύχης δεομένῃ, Sed in quam paucissimis altera, ea utique quæ fortunæ suffragatu indiget. [Ib. 10, p. 908, A : Ὅπηπερ ἂν ... ὡς ὅτι μάλιστα ἀγριώτατος ᾖ τόπος. Sine μάλιστα ib. 5, p. 743, D : Ὡς ὅτι σμικρόταται καὶ ὀλίγισται.] Sic ap. Galenum ὡς ὅτι μαλακώτατα, ubi scribit, Πρῶτον μὲν ἐπαίροντας τὸ ἄνω βλέφαρον ὡς ὅτι μαλακώτατα. Itidemque superlativis nominum jungitur, ut, Ὡς ὅτι βέλτιστον, ap. Plat. Symp. 2 [p. 218, D]. Sic Diosc., Ὡς ὅτι πλεῖστον χρόνον. Apud Eundem : Ἁλὸς ὀρυκτοῦ ἢ θαλασσίου ὡς ὅτι λευκοτάτου.

‖ Ὡς interdum subjungitur, præsertim adverbio θαυμαστῶς, s. θαυμασίως : interdum et cum ὑπερφυῶς. Plato Phædone [p. 95, E] : Θαυμαστῶς ὡς ἐπεθύμησα ταύτης τῆς σοφίας, ubi Bud. vertit Mire admodum : quod nescio an satis usitatum sit Latinis. [Ib. p. 92, A : Θαυμαστῶς ὡς ἐπείσθην ὑπ' αὐτοῦ.] Dem. [p. 969, 10] : Θαυμαστῶς ὡς ἐλυπήθην. Rursum Plato Phædone [Gorg. p. 471, A] : Νῦν δὲ θαυμασίως ὡς ἄθλιος γέγονεν. Idem in eodem Dialogo [Phæd. p. 173, C] : Ὑπερφυῶς μὲν οὖν ὡς βούλομαι, Magnopere cupio. Idem in Symp. [p. 99, D] : Ὑπερφυῶς ὡς χαίρω, Mirifice lætor. [Gorg. p. 496, C : Ὑπερφυῶς ὡς ὁμολογῶ. Interpositis post ὡς verbis pluribus Phædon. p. 95, A : Θαυμαστῶς μοι εἶπες ὡς παρὰ δόξαν· Theæt. p. 157, D : Ἔμοιγε θαυμασίως φαίνεται ὡς ἔχειν λόγον.] Nonnunquam vero σφόδρα additur particulæ ὡς præcedente adverbio, ut ap. eund. Plat. [Rep. 1, p. 331, A] : Εὖ οὖν λέγει θαυμαστῶς ὡς σφόδρα. (Tale est ap. Eund., Νὴ Δί' ἀμηχάνως γε ὡς σφόδρα. [Rep. 7, p. 527, E : Ἀμηχάνως ὡς εὖ δόξεις λέγειν.] Tale, inquam, esse dico, quoniam præcedentes loci faciunt ut particulam ὡς potius cum priori quam cum posteriori adverbio jungendam esse censeam : licet alii aliter judicent.) Invenitur autem et θαυμαστὸν ὡς. Fortassis autem scribi debere ὣς cum accentu his in ll., docebo aliquanto post.

‖ At vero ὡς cum adverbio ἑτέρως, item ἀληθῶς, [aliisque,] minime huc pertinet, nisi quatenus hic agitur de ejus usu cum adverbio. Neque enim idem valet ὡς cum his adverbiis, quod cum præcedentibus, sed potius vacat, ideoque Budæum exempla hujus usus ceteris immiscuisse miror. [Soph. El. 1439 : Δι' ὠτὸς ἂν παῦρά γ' ὡς ἠπίως ἐννέπειν πρὸς ἄνδρα τόνδε συμφέροι· 1452 : Ἢ καὶ θανόντ' ἤγγειλαν ὡς ἐτητύμως.] Neque aliud est Ὡς ἑτέρως quam ἑτέρως, Aliter : item Ὡς ἀληθῶς, quam ἀληθῶς, Vere. Dem. Pro cor. : Ἐάν τε καλῶς ἔχῃ, χάριτος τυγχάνει· ἐάν θ' ὡς ἑτέρως, τιμωρίας· et [p. 298, 22] : Ὧν κατορθουμένων, μεγίστοις ἀναμφισβητήτως ὑπῆρχεν εἶναι· ὡς ἑτέρως δὲ συμβάντων, τὸ γοῦν εὐδοκιμεῖν περίεστιν. [Adde exx. s. v. Ἑτέρως allata vol. 3, p. 2149. Xenoph. Rep. Ath. 2, 19. Rarius cum ὡς ἄλλως, ap. Isæum p. 66, 14 : Ὅπως ... ἐγγράφωσί με εἰς τὸ γραμματεῖον ... καὶ μὴ ὡς ἄλλως ποιήσωσι. Polyb. 15, 10, 3 : Ἐὰν δὲ ὡς ἄλλως ἐκβῇ τὰ κατὰ τὸν κίνδυνον.] Idem [Demosth.] ibid. [p. 269 extr.] : Ἧς (παιδείας) τῶν μὲν ὡς ἀληθῶς τετυχηκότων. Plato De rep. 1 : Τὸν ὡς ἀληθῶς ἰατρὸν ὁριζόμενος. [Adde Theæt. p. 158, A, Phædr. p. 234, E, et Dionis Cassii exx. ab Reimaro collecta in Indice.] Apud Eundem et cum gradu compar. Ὡς ἀληθεστέρως, ubi scribit [Rep. 1, p. 347, E], Καὶ πότερον ὡς ἀληθεστέρως δοκεῖ σοι λέγεσθαι. [Hoc dici non potuit. Libri aliquot omittunt ὡς. Veram scripturam ποτέρως ἀληθεστέρως restituit Astius.] Loquens porro de particulæ istius pleonasmo Eust. [p. 215, 17], ab Homero originem hunc traxisse scribit. Exponens enim Il. B, [258] : Εἴ κ' ἔτι σ' ἀφραίνοντα κιχήσομαι ὡς νύ περ ὧδε, annotat Oratores sæpe ponere ὡς tanquam παρέλκον : ut, πρᾶγμα εὖ τε καὶ ὡς ἑτέρως ἔχον, pro καὶ ἑτέρως ἔχον. Quibus subjungit, Δέδωκε δὲ καὶ τούτου Ὅμηρος τὴν ἀρχὴν, εἰπών, Εἴ σε ἀφραίνοντα κιχήσομαι ὡς νύπερ ὧδε· pro ἐάν σε εὕρω οὕτως ἀφραίνοντα. Sed addit, Nisi forte ὡς pro λίαν positum sit. Hæc ille; at ego non video quid obstet quominus et tertia expos. utraque harum simplicior afferatur. Ceterum ut ad particulæ ὡς pleonasmum redeam, quidam annotant talem esse pleonasmum voculæ Ut ap. Cic. : Invitus feci ut C. Flaminium ejicerem. Sed hic dici non potest πλεονάζειν particula Ut, quum sermonis Latini consuetudo vix patiatur ut omissa illa dicamus, Invitus feci ejicerem, pro Invitus ejici. Et quamvis ita dici posset, quid commune habet particula Ut verbo juncta cum ὡς juncta adverbio?

‖ Ὡς habet nonnunquam et alium particulæ Quam usum ; ponitur enim interdum et pro illo Quam quod significat Quantum, admirative : ut, Ὡς ἱερὸν καὶ σεμνόν. [Frequens hic usus particulæ apud scriptores quosvis inde ab Homero, velut Il. Γ, 290 : Ὡς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεί· Φ, 441 : Νηπύτι', ὡς ἄνοον κραδίην ἔχες· Od. Γ, 196 : Ὡς ἀγαθὸν καὶ παῖδα καταφθιμένοιο λιπέσθαι ἀνδρός. Æsch. Pers. 251 : Ὦ Περσὶς αἶα ... ὡς ἐν μιᾷ πληγῇ κατέφθαρται πολὺς ὄλβος· 285 : Φεῦ τῶν Ἀθηνῶν ὡς στένω μεμνημένος· 845 : Ὦ δαῖμον, ὡς με πόλλ' ἐσέρχεται κακὰ ἄλγη. Soph. OEd. T. 439 : Ὡς πάντ' ἄγαν αἰνικτὰ κἀσαφῆ λέγει· 1187 : Ἰὼ γενεαὶ βροτῶν, ὡς ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μηδὲν ζώσας ἐναριθμῶ· 1348 : Δείλαιε τοῦ νοῦ ... ὡς ἠθέλησα μηδέ σ' ἂν γνῶναί ποτε· Ant. 82 : Οἴμοι, ταλαίνης ὡς ὑπερδέδοικά σου.] Aristoph. Pluti initio : Ὡς ἀργαλέον πρᾶγμ' ἐστὶν, ὦ Ζεῦ καὶ θεοὶ, Δοῦλον γενέσθαι παραφρονοῦντος δεσπότου, Quam molesta res est, dura res est, aut acerba. Possit forsitan reddi etiam, Proh quam dura res est; vel, Durum et acerbum est. Schol. autem scribit, Τοῦ δὲ ὡς πέπλεκται ἡ διάνοια ἐκ τοῦ θαύματος καὶ σχετλιασμοῦ. [Plato Gorg. p. 591, E : Ὡς ἡδὺς εἶ. Frequentius præmissa interjectione vel vocativo, ut Rep. 5, p. 459, B : Βαβαὶ ... ὡς ἄρα σφόδρα ἡμῖν δεῖ ἄκρων εἶναι τῶν ἀρχόντων· Hipp. maj. init. : Ἱππίας ὁ καλὸς ... ὡς διὰ χρόνου ἡμῖν κατῆρας εἰς τὰς Ἀθήνας· Protag. p. 328, D : Ὦ παῖ Ἀπολλοδώρου, ὡς χάριν σοι ἔχω κτλ. Xenoph. Cyrop. 1, 3, 2 : Ὦ μῆτερ, ὡς καλός μοι ὁ πάππος· 3, 2, 15 : Ὦ Κῦρε, ὡς ὀλίγα δυνάμενοι προορᾶν ... πολλὰ ἐπιχειροῦμεν πράττειν· 1, 4, 11 : Τὰ δ' ἐν τοῖς ὄρεσι καὶ λειμῶσι θηρία ὡς μὲν καλὰ, ὡς δὲ μεγάλα, ὡς δὲ λιπαρὰ ἐφαίνετο.] Lucian. in Dialogo Jovis et Ganymedis [D. deor. 4, 3] : Ὡς ἀφελὴς ὁ παῖς ἐστι καὶ ἁπλοϊκὸς, καὶ αὐτὸ δὴ τοῦτο, παῖς ἔτι. Ap. eund. Lucian. invenio particulam hanc subjunctam in hac signif., simulque scriptam Ὅς : quod observatione dignum est, et addendum iis quæ de hac particula dicta fuerunt accentum assumente. Locus illius est in Piscatore s. Reviviscentibus p. 85 [c. 33], ubi non simpliciter est admirantis, sed cum indignatione : Τὸν Δία δὲ ἢ τὸν Ἡρακλέα, μὴ κατ' ἀξίαν ἐπιδείξασθαι τοῖς θεαταῖς, ἀποτρόπαιον ὡς, καὶ αἰσχρόν. Quibus in ll. habere locum potest etiam particula Ut. Atque adeo Bud. vertit hic, Ut aversandum. (Venit tamen mihi aliquid in mentem de hoc posteriore loco, quod lectorem celare nolim : sc. posse fortassis ἀποτρόπαιον ὡς ita dictum esse ut θαυμαστὸν ὡς : quamvis hic non addatur accentus isti particulæ. Sed θαυμαστὸν ὡς scribere rationi fortasse consentaneum fuerit.) [Fallitur. Nam hoc si voluisset Lucianus ἀποτρόπαιον ὡς αἰσχρὸν dicendum fuisset, omisso καί. Probabilior Grævii sententia est ὡς delentis. Qui literas ως servare volet, ὄντως aut ὡς ἀληθῶς (quod legitur in hoc libello c. 35, 37) conjicere poterit.] In exemplum particulæ ὡς significantis θαυμασμὸν, i. e. Admirationem, affertur hic versus [Homeri Od. Ω, 194], Ὡς ἀγαθαὶ φρένες ἦσαν ἐχέφρονι Πηνελοπείῃ. Dicetur autem de hac signif. ex Hom. et ubi agetur de ὡς fungente

officio præp. πρός. Sed hoc supradictis addendum est, interdum huic particulæ usum istum habenti adjici et aliam. Greg. Naz. : Τί οὖν γίνεται; ὡς λίαν γελοῖον καὶ ἐλεεινόν. [Sic sæpe scriptores Byzantini, velut Joannes Cameniata locis a Bekkero collectis, p. 321, B : Τὸ κατὰ νότον μέρος βάσιμον, τὸ πρὸς βορρᾶν δὲ ὡς λίαν τραχὺ καὶ δύσβατον. Id. B : Τὸ ... πρὸς ἀνατολὴν δὲ τῆς πόλεως ὡς λίαν ἐστὶ παγκαλλὲς καὶ ἐράσμιον· 330, D : Ἐξευρεῖν ἐπίνοιαν ὡς λίαν ἐνεργῆ καὶ σωτήριον. Georg. Pachym. Mich. Pal. p. 49, B : Βουλὴν βουλεύεται ὡς λίαν νεανικήν· et ὡς λίαν φιλοτίμως p. 234, C.]

‖ Ὡς interdum i. valet q. particula Quod : quem usum frequentissime habet, ut ὅτι [apud scriptores inde ab Homero quosvis : quamobrem exemplis ab HSt. collectis alia addere supersedemus, et hoc solum notamus non raro in eadem periodo ὡς et ὅτι orationis variandæ caussa poni, ut in exemplis ab Fœrtschio collectis in Observ. in Lysiam p. 45, Xenoph. Hellen. 5, 2, 35 : Κατηγορεῖτο τοῦ Ἰσμηνίου καὶ ὡς βαρβαρίζοι καὶ ὡς ξένος τῷ Πέρσῃ ... γεγενημένος εἴη καὶ ὡς τῶν ... χρημάτων μετειληφὼς εἴη καὶ ὅτι τῆς ταραχῆς ... ἐκεῖνός τε καὶ Ἀνδροκλείδας αἰτιώτατοι εἶεν. Isæus p. 50, 23 : Ὡς Δικαιογένης τε ... ἅπαντα πεποίηκε καὶ αὐτὸς τὴν ἐξεγγύην ὅτι ἀπέδωκε. Lysias p. 148, 12 : Ὅτι ἔλαβε ταργύριον καὶ ὡς τοσοῦτόν γε ἐδεήθη δανεῖσαι ... μάρτυρας ὑμῖν παρέξομαι· 175, 20 : Λέξειν δὲ ὡς πολλὰ εἰς τὴν πόλιν ἀνηλώκασι ... καὶ ὅτι αὐτὸς κόσμιός ἐστι· et similiter p. 155, 28; 156, 44]. Sed intellige de Quod significante apud nos *Que*. Veluti quum ita loquimur, *Il a dit que ce n'est pas merveille,* εἶπεν ὡς οὐδὲν θαυμαστόν ἐστι, ubi si verbum verbo reddere velimus, particula Quod utendum fuerit : at si Latine potius quam ad verbum (i. e. singulas voces singulis vocibus) interpretari libeat, utendum fuerit infinitivo, Dixit mirum non esse. Scimus alioqui veterem Testamenti Novi interpretem et scriptores Eccl. talem omnino usum particulæ Quod tribuisse. Quin etiam inveniuntur aliqui loci apud nonnullos eorum qui inter postremos Latinitatis auctores non sunt, ubi particula Quod usum illum habere videtur. At locus hic Plinii Ep. 3, 5 : Quod lectitas, mihi pergratum est, affertur quidem pro illius usus exemplo, sed minime convenit. Nam resolvi quidem potest itidem in infin. hoc loquendi genus, sed particulam ὅτι locum ibi habere, nequaquam dixerim. Ac profecto si in eo Plinii loco Quod esset Græcum ὅτι s. ὡς, et Gallicum *Que,* possent ex Cic. quoque loci Pliniano illi similes afferri. Linacer (cujus non minor est apud me quam ullius grammaticorum nostri sæculi auctoritas), particulam Quod ait poni διαβεβαιωτικῶς pro ὅτι : ut in talibus Scio quod scribis, vel scribas : sed nullo id exemplo confirmat. Idem alibi quum definitivas conjunctiones esse dixit quæ præcedentis verbi signif. determinant : talem usum particulæ Quod tribuit : et locum Plinii, nec non Ciceronis, quibus id probet, subjungit : Plinii, in Ep. : Gaudeo et gratulor quod Fusco Salinatori filiam tuam destinasti. Ciceronis In Sallustium : Credo quod non omnes tui similes incolumes in urbem venissent. Sed quod ad hunc posteriorem locum attinet, in hoc certe talem omnino esse usum particulæ Quod fateor, qualis est is, quem habere dixi particulam ὅτι et ὡς : sed Ciceronis esse orationem ex qua depromptus fuit ille locus, neque fateor, neque hodie fatentur quorum postremæ extant Ciceronis Orationum editt. Adde quod suspectam illius loci fidem reddere possunt et quæ præcedunt. Totus enim locus est ita scriptus : Sed si fuerim aut in honoribus petendis nimis ambitiosus (non hanc dico popularem ambitionem, cujus me principem confiteor, sed illam perniciosam contra leges, cujus primos ordines Sallustius duxit), aut in gerendis magistratibus, aut in vindicandis maleficiis tam severus, aut in tuenda republica tam vigilans, quam tu proscriptionem vocas : credo quod non omnes tui similes incolumes in hac urbe vixissent. Quis enim non videt hic Vixissent cum illo Fuerim non cohærere? Nemo certe est qui non statim animadvertere possit ita scribendum fuisse, Sed si fuissem ita ambitiosus, aut, etc. credo quod non omnes tui similes incolumnes in hac urbe vixissent. Sed quamvis totius loci fidem suspectam mendum illud reddere possit, potius tamen (ne levi argumento niti dicar) auctoris fidem suspectam mihi esse profiteor. Venio tandem ad quendam Cic. locum, qui ex ejus Pro Roscio Amerino oratione affertur : tanquam in eo dixerit, Respondit quod ea signif. qua Gallice diceremus, *Il a respondu que,* Græce, ἀπεκρίνατο ὅτι, vel ὡς. Sed longe aliter se res habet; neque enim particula Quod jungi debet aut potest cum verbo Respondit : sed intelligendum est ex præcedentibus Respondit se accusaturum esse quod etc. Verum libet et locum illum proferre totum, ut tu quoque, lector, de eo judicium ferre possis. Quum ab eo quæreretur quid tandem accusaturus esset eum quem pro dignitate ne laudare quidem quisquam satis commode posset : ajunt hominem, ut erat furiosus, respondisse, quod non totum telum corpore recepisset. Quod si ne ex iis quidem aliquis illi meæ expos. subscribit, at ex præcedentibus et sequentibus subscribere illi cogetur. De hoc autem usu particulæ Quod ideo latius disserui, quia multos, et quidem Germanos præcipue, in ea opinione esse scio ut Latinum esse arbitrentur : adeo ut nonnulli in reddendis particulis ὅτι et ὡς (eam de qua nunc agitur signif. habentibus) illa utantur : et quidem ibi quoque, ubi vitari facile potest; alioqui enim locos posse occurrere scio, in quibus ea uti necesse sit : atque adeo ne me quidem, in vertendis quibusdam ad logicam philosophiam pertinentibus, vitare eam potuisse, sine maximo et ambiguitatis et obscuritatis periculo, memini. Sed venio ad aliquot exempla usus particulæ ὡς, de quo agitur, ut λέγω ὡς αὐτὸς ποιεῖ, vel ἐποίει, vel πεποίηκε, etc. *Je dis qu'il fait,* vel *qu'il faisoit,* vel *qu'il a faict.* Itidemque cum aills personis et modis. Herodot. 4, p. 147 [c. 36] : Τὸν γὰρ περὶ Ἀβάριος λόγον τοῦ λεγομένου εἶναι Ὑπερβορέω, οὐ λέγω, λέγων ὡς τὸν ὄϊστὸν περιέφερε κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν, οὐδὲν σιτεόμενος· pag. proxime sequente, Καὶ ἔλεγον ἐμοὶ μὲν οὐ πιστὰ, ἄλλῳ δὲ δή τεῳ, ὡς περιπλώοντες ἐς τὴν Λιβύην, τὸν ἥλιον ἔσχον ἐς τὰ δεξιά· quo in loco (ut et de hoc obiter lectorem admoneam) hæc verba ἐμοὶ μὲν οὐ πιστὰ, ἄλλῳ δὲ δή τεῳ, commode parenthesi includentur, quum ἔλεγον feratur ad ὡς. Talem certe parenthesin et alibi apud Eundem observasse videor. Subjungam et ex Demosth. exempla (non quod apud reliquos quoque, qui Herodoti sæculo proximiores sunt, ea non extent; sed quod mihi in præsentia non sint ad manum), Philipp. 3 : Ὡς δ' οὐ προσήκων, ἢ ὡς οὐ κληρονόμος τούτων ὤν, ταῦτα ἐποίει, οὐκ εἶναι λέγειν, ubi observa præcedere hanc particulam. Itidem certe et in hoc l. principium huic particulæ, at finem dedit participio λέγων, ita scribens, Philipp. 1 : Ὡς μὲν οὖν δεῖ τὰ προσήκοντα ποιεῖν ἐθέλοντας, ὑπάρχειν ἅπαντας ἑτοίμους, ὡς ἐγνωκότων ὑμῶν καὶ πεπεισμένων, παύομαι λέγων. Jungitur enim partic. λέγων non cum posteriore ὡς (utpote alium usum habente), sed cum priore. Plutarch. Lycurgo : Ἐπαμινώνδαν εἰπεῖν λέγουσιν ὡς τὸ τοιοῦτον ἄριστον οὐ χωρεῖ προδοσίαν. Ceterum non cum λέγω tantum s. φημὶ, vel alio hujus generis verbo jungi putandum est hanc voculam, sed et cum alio quolibet quocum jungi particula ὅτι consuevit. Dicitur enim ὁμολογῶ ὡς, et νομίζω vel ἡγοῦμαι ὡς κτλ. [Nec raro cum adjectivis, ut ap. Hom. Il. H, 401 : Γνωτὸν δὲ, καὶ ὃς μάλα νήπιός ἐστιν, ὡς ἤδη Τρώεσσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται.] Atque adeo Xenoph. dixit etiam τεκμηρίῳ ὡς, sicut diceretur τεκμαίρομαι ὡς, Apomnem. 1 init. : Πρῶτον μὲν οὖν ὡς οὐκ ἐνόμιζεν οὓς ἡ πόλις νομίζει θεοὺς, ποίῳ ποτ' ἐχρήσαντο τεκμηρίῳ; Paulo post autem habes exemplum illius usus frequentioris, Διετεθρύλλητο γὰρ ὡς φαίη Σωκράτης τὸ δαιμόνιον ἑαυτῷ σημαίνειν. [Cum μάρτυρες et μαρτυρία sæpissime apud oratores Atticos in formulis Ὡς ἀληθῆ λέγω, κάλει μοι τοὺς μάρτυρας, vel λαβὲ τὴν μαρτυρίαν καὶ ἀνάγνωθι, et quæ sunt similia verbis leviter variatis, modo ὡς modo ὅτι posito. Negligenter Isæus p. 43, 24, si scripsit ut nunc legitur : Ὡς δ' ἀληθὴς ἡ μαρτυρία ἐστὶν αὕτη ὁ Ξενοκλῆς αὐτὸς ἔργῳ οὐκ ὀλίγον χρόνον ἤδη ἀληθῆ ταῦτα μεμαρτύρηκε· quod non defenditur exemplis ab Schœmanno com-

paratis p. 255. Recte ἀληθῆ ταῦτα delevit Reiskius, quæ verba vetus librarius pro ἀληθὴς ἡ μαρτυρία ἐστὶν αὕτη scripsisse videtur, quia præcedens ψευδῆ τὰ μεμαρτυρημένα obversabatur. Nec Demosthenem tam inepte locutum esse verisimile est ut nunc legitur p. 877, 5 : Καὶ ταῦθ' ὡς ἀληθῆ λέγω, τὸ μὲν χωρίον καὶ νῦν οὗτός φησιν ἀποτετιμῆσθαι ταλάντου, τὴν δ' οἰκίαν ὡς προσωρίσατο δισχιλίων καὶ πάλιν τοὺς ὅρους ἀνεῖλε γενομένης τῆς δίκης, τοὺς εἰδότας ὑμῖν μάρτυρας παρέξομαι· quum in promptu esset scribere, τὸ μὲν γὰρ χωρίον καὶ νῦν φησιν ἀποτετιμῆσθαι ταλάντου, τὴν δ' οἰκίαν προσωρίσατο ... δίκης. Καὶ ταῦθ' ὡς ἀληθῆ λέγω τοὺς εἰδότας ὑμῖν μάρτυρας παρέξομαι.] Sed quid attinet in exemplis satis obviis diutius immorari? [Ad modos verbi quod attinet monendum ὡς, ut ὅτι, cum indicativo construi in oratione recta, cum optativo in obliqua, etsi in hac quoque indicativus locum habet, vel post formulas optandi, ut apud Homer. Od. Φ, 201 : Ζεῦ πάτερ, αἲ γὰρ τοῦτο τελευτήσειας ἐέλδωρ, ὡς ἔλθοι μὲν κεῖνος ἀνὴρ κτλ. || Porro notanda negligentia qua interdum post ὡς, ut post ὅτι, aliis verbis interpositis sequitur infinitivus, quasi non præcesserit ὡς vel ὅτι. Xenoph. Hellen. 3, 4, 27 : Τοῦτο δ' ἐποίησαν τοιῷδε λογισμῷ ὡς εἰ ὁ αὐτὸς ἀμφοτέρων ἄρχοι, τό τε πεζὸν πολὺ ἂν ἰσχυρότερον εἶναι κτλ. Cyrop. 8, 1, 25 : Πρὸς τούτοις ἐλογίζετο ὡς εἰ πάντες οἱ κοινῶνες θεοσεβεῖς εἶεν, ἧττον ἂν αὐτοὺς ἐθέλειν κτλ. Plato Phædon. p. 108, E : Πέπεισμαι ... ὡς πρῶτον μέν, εἰ ἔστιν ἐν μέσῳ τῷ οὐρανῷ περιφερὴς οὖσα, μηδὲν αὐτῇ δεῖν ... ἀλλ' ἱκανήν τε εἶναι κτλ., ubi ὡς omissum est apud Eusebium. Cujusmodi exemplis, etiam si recte omnia scripta sint, non defenditur quod ap. Xenoph. Hell. 6, 5, 42 in libris est : Ἐλπίζειν δὲ χρὴ ὡς ἄνδρας ἀγαθοὺς μᾶλλον ἢ κακοὺς αὐτοὺς γενήσεσθαι· ubi non dubitandum quin Portus recte deleverit ὡς. Nam quum nulla alia verba interposita sint non intelligitur quomodo Xenophonti in mentem venire potuerit ab usitata verbi ἐλπίζειν discedere structura cum infinitivo futuri sine ὡς. Sophoclis autem OEd. C. 385, Ἤδη γὰρ ἔσχες ἐλπίδ' ὡς ἐμοῦ θεοὺς ὥραν τιν' ἕξειν, ὥστε σωθῆναί ποτέ; eo modo explicandum quo ὥστε cum infinitivo post verba, substantiva et adjectiva multa ponitur pro infinitivo simplici : cui ὡς hoc loco prætulit poeta quia sequitur ὥστε σωθῆναί ποτε. Omittimus alia non pauca quæ librariorum erroribus debentur, velut ap. Platon. Rep. 4, p. 442, D : Ὅταν ὁμοδοξῶσιν ὡς δεῖν ἄρχειν, ubi ex codd. plurimis restitutum ὁμοδοξῶσι δεῖν, aut Isæum p. 57, 9 : Ἐπειδὴ προσδιαμεμαρτύρηκεν ὡς υἱὸν εἶναι γνήσιον τοῦτον, ubi ὡς recte delevit Reiskius; aut Lysiam p. 102, 21 : Οὐ γὰρ ἂν ἔχοιμι εἰπεῖν ἀλλ' ἢ ταύτας (τὰς πίστεις), ὡς οὐδὲν εἰς τοῦτον προνοηθῆναι, ubi προὐνοήθην requiritur, quod restituit Augerus. De locis quibusdam Polybii dixit Schweigh. in annot. ad 12, 23, 7, vol. 7, p. 124 sq. Longius progressi scriptores Byzantini plures non raro ὡς cum infinitivo construxerunt post verba quælibet, velut Niceph. Cpol. Brev. Hist. locis a Bekkero collectis p. 3, D : Συνθέμενοι ὡς τὸν προφθάσαντα ... ἐπιλήψεσθαι· 39, A : Αὐτῷ συνθήκας δεδώκεσαν ὡς μέχρις αἵματος ὑπὲρ αὐτοῦ ἀνελέσθαι τὸν κίνδυνον· 17, A : Παραγγείλας ὡς ἀνακοινοῦσθαι Κύρῳ· 44, D : Τοῖς δημόταις ὡς ἀναιρήσειν αὐτοχειρίᾳ παραδίδωσιν· 11, C : Ἐδήλου αὐτῷ ὡς, εἰ τὰ τῆς φιλίας αὐτῷ βέβαια εἴη, καὶ ἐποχούμενον πλησιάζειν· 19, B : Προσαγγέλλει ... ὡς ... παρατίθεσθαι· 48, A : Διελέγχει δὲ φανερῶς ὡς παρ' αὐτοῦ ἀκηκοέναι πάντα. Alibi participio usus est, ut p. 45, B : Οἰόμενοι ὡς Ῥωμαίοις αὐτίκα δουλωθησόμενοι. || Alius generis negligentia cernitur in ὅτι post ὡς, propter verba plura interjecta, illato, ap. Xenoph. Cyrop. 5, 3, 30 : Κἀκεῖνο ἐννοεῖται ὡς εἰ οἱ μὲν πρὸς ἡμᾶς ἀφιστάμενοι μηδὲν ὑπ' ἐκείνου κακὸν πείσονται, οἱ δὲ σὺν ἐκείνῳ ὄντες ὑφ' ἡμῶν ἀπολοῦνται, ὅτι τάχα οὐδένα εἰκὸς σὺν αὐτῷ βουλήσεσθαι εἶναι· Hell. 6, 4, 37 : Οἱ δέ τινες (λέγουσιν) ὡς ἐπεὶ παῖδες αὐτῷ οὐκ ἐγίγνοντο ἐκ ταύτης ὅτι πέμπων εἰς Θήβας ἐμνήστευε κτλ.· 6, 5, 13 : Γνόντες οἱ Μαντινεῖς ὡς εἰ μὴ ἀποχρούσονται αὐτοὺς, ὅτι πολλοὶ σφῶν κατακοντισθήσονται. Ὡς ... διότι ap. Polyb. 5, 104, 3 : Δῆλον γὰρ εἶναι ὡς, ἐάν τε Καρχηδόνιοι Ῥωμαίων ἐάν τε Ῥωμαῖοι Καρχηδονίων περιγένωνται τῷ πολέμῳ, διότι κατ' οὐδένα τρόπον εἰκός ἐστι etc. Inverso ordine post ὅτι, propter longam periodum interpositam, ὡς intulit Plato Rep. 5, p. 470, D. (Sed Isocrati p. 401, C : Ὅτι δ', εἰ καὶ μηδὲν αὐτὸν ἐκώλυεν, ἀλλὰ καὶ ἐξῆν καὶ ἐβούλετο συκοφαντεῖν, ὡς οὐκ ἂν ἐπ' Εὐθύνουν ἦλθε, ῥᾴδιον γνῶναι, recte restitutum ab Corae ἔτι δ' εἰ ...) Accuratius ὅτι ... ὅτι est ap. Xen. Anab. 5, 6, 19; 7, 4, 5.] Potius de Ὡς ὅτι, quæ non itidem passim occurrunt, dicenda mihi sunt. Quemadmodum enim antea particulas ὡς ὅτι simul poni docui, quum loquerer de ὡς cum superlativo; ita etiam hac in signif. sibi adjunctam interdum habere particulam ὅτι sciendum est. Xen. Hell. [3, 2, 14] : Εἰπὼν τῷ Φάραξι ὡς ὅτι ὀκνοίη μή. Hanc autem istarum particularum hac in signif. geminationem ex recentioribus maxime usurpavit Eustath., si bene memini. [Ὡς ὅτι pro simplici ὡς vel ὅτι qua ætate dici cœperit non satis constat. Tantum vero certissimum haberi potest, neque Xenophontem, cujus in loco ab HSt. allato ὅτι recte delevit Castalio, nec qui proximis post Xenophontem seculis vixerunt scriptores particulis his usos esse conjunctis, licet librarii, quorum temporibus usitatissimum erat ὡς ὅτι, uno alteroque loco intulerint scriptoribus alibi constanter simplici vel ὡς vel ὅτι usis, velut Dionysio A. R. 9, 14 : Ἐπιγνοὺς ὡς ὅτι ἐν ἐσχάτοις εἰσὶν οἱ κατακλεισθέντες ἐν τῷ λόφῳ· ubi alterum, ὡς vel ὅτι, redundare monuit Sylb. Nihilo probabilius est Strabonem 15, p. 711 scripsisse, Τὸ ὑπὸ Τιμαγένους λεχθὲν ὡς ὅτι χαλκὸς ὕοιτο, ubi delendum ὡς duobus in codicibus omissum. Ac ne Harpocrationem quidem s. v. Εὐοῖ p. 141, 7, verisimile est scripsisse Ἀριγνώτη δὲ ὡς ὅτι τινὲς ἔλεξαν κτλ., ubi δέ φησιν ὅτι restitui ex cod. uno. Certiora sunt N. T. exempla, Ep. ad Cor. 2, 5, 19 : Δόντος ἡμῖν τὴν διακονίαν τῆς καταλλαγῆς, ὡς ὅτι θεὸς ἦν ἐν Χριστῷ κόσμον καταλλάσσων ἑαυτῷ. Ib. 11, 21 : Κατὰ ἀτιμίαν λέγω ὡς ὅτι ἡμεῖς ἠσθενήσαμεν. Ep. ad Thessal. 2, 2, 2 : Εἰς τὸ μὴ ... σαλευθῆναι ὑμᾶς ... μήτε διὰ λόγου μήτε δι' ἐπιστολῆς ... ὡς ὅτι ἐνέστηκεν ἡ ἡμέρα τοῦ κυρίου. Frequentissimum vero est ὡς ὅτι in scriptis plurimorum grammaticorum, cujus usus Villoisonus, quum scholia Homerica ederet, adeo ignarus erat ut locis pluribus aut alterutram particulam deleret aut ἰστέον inter ὡς et ὅτι poneret : quos errores Bastius codice Marciano inspecto notavit in annot. ad Greg. Cor. p. 52. Ὡς ὅτι, quod in reliquis scholiis Homericis haud frequens sit, ut Il. E, 297, X, 447, (adde Od. M, 22; Φ, 27), creberrime in Herodianeis recurrere (Il. N, 191; Λ, 454, 754; A, 129, 264; B, 592, 831; Γ, 280; Δ, 228; E, 283; Θ, 109, 178; I, 6, 385, 636; M, 126; N, 22 bis; Σ, 340; Υ, 234; Od. M, 22; Φ, 27) Lehrsius observavit in libro De Aristarcho p. 34. Æschinis et Demosthenis scholiastarum exempla multa collegi in Indicibus edit. Oxon. s. v. Ὡς ὅτι, quæ aliis aliorum augere omittimus. Ὑπομιμνήσκει αὐτοὺς ἀναφέρων ὡς ὅτι καὶ ἐπ' ἐκείνων τῶν χρόνων ἐθαλασσοκράτουν dixit schol. Aristoph. Pac. 506. Ex poetis unum allatum exemplum est ex epigr. poetæ haud dubie recentis in Anth. Pal. 9, 530 : Οὐκ ἐθέλουσα Τύχη σε προήγαγεν, ἀλλ' ἵνα δείξῃ ὡς ὅτι καὶ μέχρι σοῦ πάντα ποιεῖν δύναται. Ceterum simili pleonasmo scriptores Byzantini etiam ὡς ἵνα pro simplici ὡς vel ἵνα dixerunt. Sic Ducas p. 15, A : Τοῦ αἰτῆσαι ἀγωγὴν καὶ βοήθειαν, ὡς ἵνα καταπαλεμίσῃ κτλ. 70, D : Προστάξας ὡς ἵνα πρὸς τὸν αὐτοκράτορα ἐγχειρίσει καὶ ὁ βασιλεὺς ἔσται τούτων ἐπίτροπος· 92, A : Ὡς ἵνα ἴδωμεν· 96, C : Ὡς ἵνα ἔσομαι.]

|| Ὡς interdum potest reddi particula Quod, non eum, de quo proxime dictum fuit, sed longe diversum, usum habente : nimirum ubi præfigitur adverbio Utinam. Itidemque Gallica illa particula *Que* hic quoque locum habet; nam quum pro Utinam Gallice dicatur *Plust à Dieu*, interdum præfigitur *Que*, et dicitur, *Que plust à Dieu*. Lucian. [Hermot. c. 86] : Ὡς εἴθε γε καὶ ἐξεμέσαι οὐνατὸν ἦν, Quod utinam, vel, Atque utinam. Sic vero jungitur et cum Ὤφελον, Ὤφελες, Ὤφελε, Ὄφελον, Ὄφελες, Ὄφελε, ut videbis supra [s. v. Ὀφείλω, vol. 5, p. 2439 seq.] Sed et ipsum ὡς per se ac sine adjectione poni pro Utinam, ex præcedentibus didicisti. Quoniam tamen ibi exempla ex poetis duntaxat habes, exemplum insuper unum afferam, idque ex soluta oratione petitum, Synesii sc.:

Ὡς εἴη γε τοῦτον ἡμῖν εἶναι τῶν παρ' αὐτοῦ πώποτε στρατηγῶν εὐσεβέστατον. Convenire autem ὡς in ista signif. cum particula Ut, docui ibid.

‖ Ὡς, Nam, Enim; interdum, Quandoquidem. Pro hujus autem significati exemplo quidam ex Hom. attulerunt hunc versum, Il. Φ, 291: Ὡς οὗτοι ποταμῷ γε ὁαμήμεναι αἴσιμόν ἐστιν. Sed controversa eo in loco signif. ista esse potest, meo quidem judicio: possunt vero non itidem controversa exempla ex eod. poeta proferri, cum alibi, tum Od. B, [233]: Ὡς οὔτις μέμνηται Ὀδυσσῆος θείοιο Λαῶν οἷσι ἄνασσε, πατὴρ ὃ' ὡς ἤπιος ἦρχε. Hic enim ὡς esse Siquidem, s. potius Quandoquidem, ex præcedentibus versibus satis apparet: qui ita scripti sunt, Μήτις ἔτι πρόφρων ἀγανὸς καὶ ἤπιος ἔστω Σκηπτοῦχος βασιλεὺς, μηδὲ φρεσὶν αἴσιμα εἰδὼς, Ἀλλ' αἰεὶ χαλεπός τ' εἴη, καὶ αἴσυλα ῥέζοι. Quibus subjungitur, Ὡς οὔτις μέμνηται, κτλ. Nullus rex, inquit, posthac mitem se et clementem in suos exhibeat, sed contra severum et asperum: quandoquidem clementiæ Ulysseæ memoria periit apud eos in quos illam exercuit. Sed quamvis tam bene quadret huic loco significatio ista particulæ ὡς, ut convenientior nulla esse possit, atque adeo ne dubitari quidem posse de illa videatur, Interprr. tamen aliam ei interpretationem dederunt; ita enim Raph. Volaterranus, Nullus deinceps rex sceptrum tenens, placabilis mitisque existat, neque animo sibi æqua decentiaque proponat, sed durus immitisque ac aliis incommodus. Heu quam nullus meminit Ulyssis, populorum quibus imperavit, quam dulcis existeret pater. Altera autem illa interpret., quæ ex regione ipsius Homeri solet excudi, habet, Nec quisquam amplius benevolus, mansuetus et mitis sit Sceptriger rex, neque in mente pia opera cogitans, Sed semper infestus sit, et injusta perpetret. Ut nullus recordatur Ulyssis divini Populorum quibus præfuit, et velut pater mansuetus erat. At quam convenientius sit ὡς interpretari Quandoquidem, ut melius perpendere posses, lector, libuit et mihi locum istum interpretari, sed carmine (quod, ut extemporaneum, boni consulas velim): Nemo suos posthac regum clemente gubernet Imperio, neu sit recti studiosus et æqui, Sed præbens se durum illis mala multa facessat: Quandoquidem populos oblivio cœpit Ulyssis, Molles ille quibus, pater ut, laxabat habenas. Sunt porro et alii loci ap. hunc poetam, in quibus eundem usum hæc particula obtinet [Et plurimi apud Tragicos, velut Æsch. Prom. 77: Θεῖνε διατόρους πέδας· ὡς οὐπιτιμητής γε τῶν ἔργων βαρύς· 81: Στείχωμεν· ὡς κώλοισιν ἀμφίβληστρ' ἔχει· 1030: Πρὸς ταῦτα βούλευ'· ὡς ὅδ' οὐ πεπλασμένος ὁ κόμπος ἐστί. Soph. OEd. T. 47: Ἴθ', εὐλαβήθηθ'· ὡς σὲ νῦν μὲν ἥδε γῆ σωτῆρα κλήζει κτλ. 365: Ὅσον γε χρήζεις (εἰπέ)· ὡς μάτην εἰρήσεται· El. 633: Μηδ' ἐπαιτιῶ τοὐμὸν στόμ'· ὡς οὐκ ἂν πέρα λέξαιμ' ἔτι· Aj. 39, ubi Ulixi quærenti, Ἦ καὶ, φίλη δέσποινα, πρὸς καιρὸν πονῶ; Minerva respondet, Ὡς ἔστιν ἀνδρὸς τοῦδε τἄργα ταῦτά σοι, i. e. πρὸς καιρὸν πονεῖς· ὡς ἔστιν κτλ. Et apud Comicos, ut Aristoph. Ach. 1005: Μή μοι δίδου· ὡς οὐκ ἂν ἐγχέαιμι κτλ. Av. 461: Λέγε θαρρήσας· ὡς τὰς σπονδὰς οὐ μὴ πρότεροι παραβῶμεν]: sed his contentus, ad exempla ex prosæ scriptoribus petita transibo, a Thuc. initium sumens: ap. quem legimus 1, p. 39 meæ ed. [c. 124]: Ὡς οὐκέτι ἐνδέχεται, i. e. οὐκέτι γὰρ ἐνδέχεται, inquit schol. Idem in alio ejusdem scriptoris loco exp. ἐπεί, 2, p. 68 [c. 64]: Ὡς οἵτινες πρὸς τὰς ξυμφορὰς γνώμῃ μὲν ἥκιστα λυποῦνται κτλ. His subjungam ea quæ Bud. de hac particulæ ὡς signif. scripta reliquit. Ὡς, inquit, ἀντὶ τοῦ ἐπεὶ, h. e. ἀμέλει, Etenim, Nam. Lucian. [Abdic. c. 31]: Πλὴν ἔχεταί γε, καὶ οὐκ ἂν ἐκ τῶν παρόντων ὑπ' ἰατροῦ θεραπευθῆναι δύναιτο· ὡς εἴ γε ἄλλος τις ὑπόσχοιτο, ἤ τις ἀπαλλάξειε, μίσει τότε ὡς ἀδικοῦντά με, Quod si quis eam curarit, licet jam ut me oderis. Idem [Alex. c. 5]: Ὡς νῦν γε καί σε ἐλεῶ, τελέως ἤδη [ἡμῖν] ἐκβεβακχευμένον, Nam nunc quidem te miseror, ut bacchari cœpisti. Cui non absimile illud videtur Ciceronis De oratore, Ut non jam sine causa Demosthenes tribueret primas et secundas et tertias actioni. Plin. l. 22: Ut non sit mirari satis naturæ providentiam. Est enim illativa ex præcedentibus conjunctio. Plato Phædro [p. 262, C]: Βούλει οὖν ἐν τῷ Λυσίου λόγῳ, ὃν φέρεις, ἰδεῖν τι ὧν φαμὲν ἄτεχνόν τε καὶ ἔντεχνον εἶναι. ΦΑΙ. Πάντων γε μάλιστα· ὡς νῦν γε ψιλῶς πως λέγομεν, οὐκ ἔχοντες ἱκανὰ παραδείγματα, Etenim nude nunc quodammodo disserimus. Et in Euthyd. [p. 272, D]: Οὐκ ἂν φθάνοις ἀκούων· ὡς οὐκ ἂν ἔχοιμί γε εἰπεῖν ὅτι οὐ προσεῖχον νοῦν αὐτοῖς, Quandoquidem excusare non queo. [Et alibi non raro ap. Platonem, Xenoph. et alios.] Sic ap. Dem. C. Lept.: Οὐδὲ γὰρ εἰ πάνυ χρηστός ἐστιν, (ὡς ἐμοῦ γε ἕνεκα ἔστω,) βελτίων ἐστὶ τῆς πόλεως τὸ ἦθος, Nam esto quidem ille per me. His autem quum multa addi possint, et accuratius fortassis in significationem hujus particulæ, (quam sc. in locis hujusmodi obtinet,) inquiri: addam tamen pauca in præsentia, utpote ad alia festinans. Ac primum afferam locum in quo ὡς subjunctam habet particulam νῦν: ut ex pluribus exemplis melius usum harum particularum conjunctarum perspicere queas. Chrysost. In Ep. ad Rom. 6, λόγῳ ια', p. 47 init.: Ὥστε εἰ δόξης ἐρᾷς, ἀπόστηθι τούτων ὧν νῦν ποιεῖς, καὶ μὴ τὴν οἰκίαν, ἀλλὰ τὴν ψυχὴν καλλώπιζε, ἵνα γένῃ λαμπρὸς καὶ περιφανής· ὡς νῦν γε οὐδέν σου γένοιτ' ἂν εὐτελέστερον, ἐρήμην ἔχοντος τὴν ψυχὴν, καὶ τὸ τῆς οἰκίας προβαλλομένου κάλλος. In VV. LL. ὡς poni dicitur etiam pro Quare, Quamobrem; sed nullum hujus usus exemplum affertur. Additur videri accipi et pro Alioqui, a Plut. Rom. in fine [Comp. cum Thes. c. 6]: Ὡς ἔδει γε καὶ τοῦτο ψεῦδος εἶναι, καὶ τὰ πλεῖστα τῶν ἄλλων. Sed in hujus l. interpretatione multum variant Interprr.; ita enim quidam, Alioqui oportebat et hoc falsum esse et alia plurima. Quidam, Quod utinam sit cum aliis plerisque mendacium. Quidam denique hoc modo, Quæ quidem conficta esse præstiterit, sicut et pleraque alia. Bud. certe in quodam ejusdem scriptoris loco, hæc verba, Ὡς ὤνατό γ' ἂν ἐνταῦθα τοῦ βίου παυσάμενος, vertit, Ut præstabilius ei fuerit vitam hic finire.

‖ Ὡς vice præpositionis πρὸς nonnunquam fungitur, i. valens q. Ad, et accusativum itidem habens. Extatque et ap. Hom. hujus signif. exemplum, cum alibi, tum in illo versu qui proverbiorum numerum auxit, Od. P, [218]: Ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον. Nam ὡς isto in versu, priore quidem loco admirantis vim habet, in posteriore autem i. valet q. πρὸς, s. εἰς. Manifestum enim est non posse aliud significare quam Ad. (In priore autem loco licet θαυμαστικὸν esse non dubitem, itidemque apud multos pro indubitato ac confesso id habeatur, exponendo sc. per Ut: hoc modo, Ut semper Deus similem ad similem adducit; vel Proh ut etc.: vulgata tamen ad verbum interpretatio reddit Sic.) Existimatur porro hic usus particulæ ὡς, pro præpositione πρὸς s. εἰς, esse Atticus. [Sic Greg. Cor. De dial. Att. § 33, p. 78: Καὶ ἀντὶ τοῦ πρός τῷ ὡς χρῶνται, ὡς τὸν θεὸν λέγοντες καὶ ὡς τὸν διδάσκαλον ἀντὶ τοῦ πρὸς τὸν θεὸν καὶ πρὸς τὸν διδάσκαλον· et brevius Gramm. Meerm. in App. ad Greg. p. 647. Non est hic usus Atticus, sed Græcorum omnium communis. Notandum tamen scriptores alios raro, alios frequentius, plurimos ne semel quidem ὡς pro πρὸς dixisse. Herodot. 2, 121, 5: Ἐσελθόντα ὡς τοῦ βασιλέος τὴν θυγατέρα. Sic libri optimi: alii ἐς. Contra 1, 116, ubi vulgo: Καί οἱ ὁ χαρακτὴρ τοῦ προσώπου προσφέρεσθαι ἐδόκεε ὡς ἑωυτόν, recte ἐς ἑωυτὸν nunc editum e libris optimis. Neque 3, 40: Ὡς ἡ βασιληΐη περιελήλυθοι ἐς τοῦτον τὸν ἄνδρα, probari potest quod est in pluribus ὡς τοῦτον, quum περιελθεῖν εἰς, non ὡς vel πρὸς dicatur, ut monet Valcken. Æschyli exempla nulla sunt. Soph. Tr. 533: Θυραῖος ἦλθον ὡς ὑμᾶς λάθρα.] Aristoph. [Pac. 104: Ὡς τὸν Δί' ἐς τὸν οὐρανόν'] Pl. [32: Ὡχόμην ὡς τὸν θεόν· 153], ὡς τοῦτον, Ad hunc. Isocr., Ὡς βασιλέα. Sic Thuc., Ὡς αὐτὸν βασιλέα. [Id. 4, 79: Ἀφίκετο ὡς Περδίκκαν· 8, 5: Ὡς Ἄγιν ἐπρεσβεύσαντο.] Xen. Apomnem. 2, [7, 2]: Συνελήλυθασιν ὡς ἐμέ· et [ibid.]: Πολλῶν φυγόντων ὡς [recte nunc εἰς, ut infra dicetur] τὸν Πειραιᾶ. [Cyrop. 1, 4, 26: Αὖθις ἰέναι ὡς σέ· 4, 6, 10: Πόση τις ὁδὸς ὡς αὐτὴν εἴη· 5, 4, 17: Ὡς Γαδάταν ἔπεμπεν· Anab. 2, 6, 2: Ἀνήχθησαν ὡς βασιλέα.] Dem.: Λέγεται οἴχεσθαι πρεσβεύων αὐτὸς ὡς τοὺς Λακεδαιμονίους. Æschin. [p. 31, 8]: Ὡς δὲ τάχιστα ἤκομεν ὡς Μακεδονίαν, συνετάξαμεν ἡμᾶς αὐτούς. [Recte nunc εἰς Μακεδονίαν ex codd.

tantum non omnibus restitutum. Nam ὡς pro πρὸς non construitur nisi cum accusativo personæ, nusquam, apud scriptores quidem recte scribentes, cum accusativo rei. Quod observavit sive ipse sive antiquiore præeunte Thomas M. p. 933, etsi corrupta in libris quibusdam scriptura loci Thucydidei, qua hæc regula violatur, fraudem sibi fieri passus est. Scribit autem sic, Λαμβάνεται δὲ ... καὶ ἀντὶ τῆς εἰς προθέσεως ἐπὶ κινήσεως καὶ ἐπὶ ἐμψύχου. Ἀριστείδης (vol. 2, p. 222) « Τότε μὲν γὰρ ἐλθόντων ὑμῶν ὡς ἡμᾶς ἠκούσαμεν. » Ἅπαξ δὲ καὶ ἐπὶ ἀψύχου Θουκυδίδης εἶπεν ἐν τῇ ὀγδόῃ (c. 103) « Ἀπέπλευσαν ὡς Ἄβυδον. » Apud Thucydidem legitur ἐς Ἄβυδον, libris tamen nonnullis ὡς Ἄβυδον præbentibus, quemadmodum ap. Xen. Hell. 5, 1, 25, ubi libri meliores ᾤχετο εἰς (vel ἐς) Ἄβυδον, in cod. Paris. uno seculi XVI et quæ cum eo consentire solet ed. Ald. ὡς Ἄβυδον scriptum est, eodem errore quo in Mem. 2, 7, 2, in libris aliquot deterioribus φυγόντων ὡς τὸν Πειραιᾶ scriptum pro εἰς τὸν Π. Apud Demosth. C. Neær. p. 1374, 1, e libris optimis restitutum, Οὐκ ἔξεστιν αὐτῇ ἐλθεῖν εἰς οὐδὲν τῶν ἱερῶν, quum legeretur ὡς οὐδὲν ..., quod ab oratore scriptum credere tanto absurdius foret quum post paucos versus sequatur εἰσιέναι εἰς τὰ ἱερά. Apparet ex his quam exigua in hoc genere sit auctoritas librorum, quum librarii non raro vel ὡς cum præpositionibus, εἰς, ἐπί, πρός, permutaverint vel ὡς simplex posuerint ubi scriptores cum præpositionibus illis conjunctum posuerant : cujusmodi errorum exempla videre licet in scripturæ diversitate ad Herodot. 2, 135, Eurip. Phœn. 1409, ubi v. Valck., Thucyd. 1, 50; 4, 53 (ubi ἀνέχει ὡς Κρητικὸν πέλαγος pro πρὸς τὸ Κρ. π. scriptum in Bekk. Anecd. p. 400, 6); 5, 17, 76; 8, 1, 5, 17, 36. Posteriorum scriptorum exempla regulæ adversa etsi fortasse cautius sit intacta relinquere quam ad normam veterum corrigere, tamen, quum codicum fides in hac re nulla sit, ipsa quoque suspecta fiunt, rectequeque I. G. Schneiderus judicavit parum probabile esse Ælianum N. A. 3, 23 scripsisse : Περιελθόντες ὡς τὰς Ὠκεανίτιδας νήσους, et 10, 5 : Ὡς ἰδίαν οἰκίαν παρῆλθε, quum παρῆλθεν εἰς τὸ Ἄργος dixerit ib. c. 37, πάρεισιν εἰς τὴν φάρυγγα c. 48, παριόντας εἰς τὸν νέον 11, 3, παρίασιν εἰς τὸ ἄλσος ib. 16. Idem de aliis aliorum dicendum ab Oudendorpio ad Thom. M. aliisque memoratis, velut Heliodori 9, 13, quem non est credibile tam absurdum fuisse ut scriberet, εἰσιέναι ὡς τὴν πόλιν ὡς ἰδίαν, ubi jam ab Amioto εἰς τὴν πόλιν est correctum. Ac ne Nicephorum quidem Cpol. in Breviario Histor. p. 6, D, verisimile est dixisse ἀποπτύσαι ὡς τὸν ἀέρα pro εἰς τὸν ἀ. quod conjecit Bekk., quemadmodum p. 12, B : Τοῦτο τὸ βδέλυγμα εἰς γῆν κατέρριψε καὶ ὡς κονιορτὸν διέλυσε, ubi Petavius εἰς κ. restituit. Nihilo melius est ap. Georg. Acrop. Annal. p. 26, D : Τῶν ἀνακτόρων ὑποχωρήσας ὡς διδασκάλου φέρων ἐνέβαλον ἑαυτὸν, quod εἰς διδασκάλου scribendum.] Recte vero Sophocles in Œdipo Tyr. 1481 dixisse videtur : Δεῦρ' ἴτ' ἔλθετε ὡς τὰς ἀδελφὰς τάσδε τὰς ἐμὰς χέρας, quum ἀδελφαὶ χεῖρες personæ significationem habeant. Minus certa res est de Trach. 365 : Καὶ νῦν ... ἥκει (Ἡρακλῆς) δόμους ὡς τούσδε πέμπων οὐκ ἀφροντίστως, γύναι, οὐδ' ὥστε δούλην· ubi Brunckius ἐς correxit, alii ὡς δόμους dici putarunt quia ὡς σέ vel ὡς ὑμᾶς cogitatur : qua excusatione si uti liceret, etiam ὡς Ἄβυδον, de quo supra dicebam, recte dictum videri posset, incolis Abydi cogitatis. Postremo notamus male huc olim relata esse verba Theocriti 1, 13 : Λῆς, αἰπόλε, τεῖδε καθίξας, ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον, ἦτε μυρῖκαι, συρίσδεν, (quorum illa ὡς τὸ ..., μυρῖκαι repetita leguntur 5, 101,) præeunte scholiasta, qui exp. καὶ καθίξας εἰς τὸν ἀνεστηκότα τοῦτον τόπον καὶ κατάντη, ἤγουν ὀξὺν, ὅπου αἱ μυρῖκαι. Recte D. Heinsius sublato post γεώλοφον commate αἵ τε μυρῖκαι restituit, quemadmodum præcedentia τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον nominativi sunt, non accusativi. Nam ὡς non pro ἐς dictum, sed *ubi* significat, ut in locis ab Meinekio collatis 5, 103 : Τουτεῖ βοσκησεῖσθε ποτ' ἀντολὰς, ὡς ὁ Φάλαρος (quod schol. recte interpretatur ἔνθα τὸ ὄρος ὁ Φάλαρος)· Epigr. 4, 1 : Τήναν τὰν λαύραν, ὡς (nam sic corrigendum foret cum Meinekio pro τὼς, nisi præstaret codicis Palatini Anth. scriptura τόθι ταὶ A δρύες, quod Meinekius ipse postmodum intellexit) αἱ δρύες, αἰπόλε, κάμψας· et in inscr. Thessalica ab Ussingio edita in Inscrr. ined. 2, 4 : Ὡς ὁ Ἀλκμεὺς ἐμβάλλει εἰς τὸν Εὐρωπόν· et 7 : Κατὰ τῶν ἄκρων, ὡς ὕδωρ ῥεῖ ἐς τὸν Εὐρωπόν.]

|| Ὡς quemadmodum interdum abundare dictum est, sic etiam interdum deesse sciendum est; sed intellige de ὡς Similitudinis significationem habente. Nam ab Hom. μάχοντο δέμας πυρὸς dici pro ὡς δέμας πυρὸς, pro confesso a multis gramm. habetur : adeo quidem ut aliis in locis Ejusdem ubi itidem subaudiri particulam ὡς existimant, loci illius auctoritate nitantur, ut Il. E, [4] : Δαΐε οἱ ἐκ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ· T, [298] : Ἀλλά μ' ἔφασκες Ἀχιλλῆος θείοιο Κουριδίην ἄλοχον θήσειν, pro ὡς κουριδίην ἄλοχον, secundum quorundam expositionem : quæ tamen parum mihi probatur. [Rectius usi essent locis qualis hic Pindari est Pyth. 4, 515 : Καὶ μὰν κεῖνος Ἄτλας οὐρανῷ προσπαλαίει (ubi schol. ad Ἄτλας annotavit : Λείπει τὸ ὡς), et similibus quos collegit Dobræus ad Aristoph. Pl. 314.] Apud Hebræos quidem certe כ, B quæ est itidem Similitudinis particula, frequentissime subaudienda relinquitur. [Frequens ὡς particulæ ellipsis, ut superiorum temporum grammatici loqui solebant, est post verbum χρῆσθαι, ut ap. Xen. Anab. 4, 2, 28 : Ἐχρῶντο δὲ αὐτοῖς (τοῖς τοξεύμασι) οἱ Ἕλληνες ἐπιλαβόμενοι ἀκοντίοις ἐναγκυλῶντες· Mem. 3, 14, 4 : Ὁπότερα τῷ σίτῳ ὄψῳ ἢ τῷ ὄψῳ σίτῳ χρήσεται· quod ap. Athen. 5, p. 186, scriptum τῷ μὲν ἄρτῳ ὡς ὄψῳ χρῆται, τῷ δ' ὄψῳ ὡς ἄρτῳ. Diodor. 14, 27 : Τούτοις (τοῖς βέλεσι) σαυνίοις χρωμένους ἑξακοντίζειν· ubi HSt hujus usus tum ignarus ὡς σαυνίοις scribi volebat. Athen. 15, p. 700, E : Πανὸς ὀνομάζεται τὸ διακεκομμένον ξύλον ... τούτῳ δ' ἐχρῶντο λαμπάδι· quod ὡς λαμπάδι scribendum videbatur Blomfieldo ad Æsch. Agam. p. 197. Plene Plato Protag. p. 315, D : Ἦν δὲ ἐν οἰκήματί τινι ᾧ πρότου μὲν ὡς ταμιείῳ ἐχρῆτο Ἱππόνικος κτλ., ubi ὡς ab librario additum esse probabilis conjectura est Dobræi ad Aristoph. Pl. 314.]

||Cogor autem, (ne quid omisisse dicar,) etiam quæ C supervacanea sint, de hac particula supradictis adjicere : quæ sc. quidam ex Tryphone de triginta signiff. particulæ ὡς retulerunt : ita incipientes, Ἰστέον ὅτι τὸ Ὡς τριάκοντα σημαίνει παρὰ Τρύφωνι,

Ὡς παραβολὴν, Il. Γ (23)·

Ὥστε λέων ἐχάρη μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας.

Ὡς ἀνταπόδοσιν, Il. Γ (36)·

Ὡς αὖτις καθ' ὅμιλον ἔδυ Τρώων ἀγερώχων.

[Tractatum de triginta hujus particulæ significationibus, indignum Tryphone, ut judicabat Sylburgius, primum edidit Aldus inter aliorum grammaticorum opuscula adjecta Dictionario Græco-Latino a. 1497, repetito ab Asulano a. 1524, ubi hæc leguntur vol. 2, fol. 77 ^{b}. Eadem omnia, sed sine Tryphonis nomine, leguntur ap. Chœrob. in Epimer. in Psalm. p. 41, 29—43, 21, qui incipit Τὸ ὡς πόσα σημαίνει; λϐ'. Τί καὶ τί; Παραβολὴν « ὥστε λέων ἐχάρη, μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας· » et in Etym. M. p. 824, 13 : Ὡς ἐπίρρημα θαυμαστικὸν, ἀντὶ τοῦ λίαν· ἢ ἐπίρρημα βεβαιώσεως. Σημαίνει δὲ δύο καὶ τριάκοντα· παραβολήν « ὡς δὲ λέων ἐν D βουσὶ θορών » etc. Quæ integriora leguntur in cod. Voss. : Ὡς· « ἀλλὰ καὶ ὡς ἐθέλω »· ἔστιν ἐπίρρημα θαυμαστικὸν ἀντὶ τοῦ λίαν, ἢ ἐπίρρημα βεβαιώσεως. Τὸ ὡς μόριον τοῦ οὕτως ὁλοκλήρου ἐπιρρήματος λείψανον εἶναι θέλουσιν. Διὰ τοῦτο γοῦν ἐνίοτε σὺν τῷ τ ἐκφέρεται, οἷον « τὼς δ' ἐφθέγξατο Καλλιόπεια. » Τὰς δὲ σημασίας αὐτοῦ ἀποδεδώκασι λϐ'. (Mirus in numero λϐ consensus Chœrobosci et Etymologici, quum triginta tantum significationes enumerentur.) Σημαίνει γὰρ παραβολὴν, ὡς τὸ « ὡς δὲ λέων ἐχάρη μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας, » καὶ πάλιν « ὡς δὲ λέων ἐν βουσὶ θορών. » Omittimus reliquam, quæ non magni momenti est, scripturæ diversitatem editionis Aldinæ, Chœrobosci et Etym. M. Ad Homericum exemplum primum quod attinet, in quo ὡς παραβολῆς significationem habet, grammaticus unum posuisse videtur exemplum, Il. E, 161 : Ὡς δὲ λέων ἐν βουσὶ θορὼν ἐξ αὐχένα ἄξῃ πόρτιος ... ὡς τοὺς ἀμφοτέρους ἐξ ἵππων Τυδέος υἱὸς βῆσε κτλ., ut est in Etym. M., non illud Il. Γ, 23 : Ὥστε λέων ἐχάρη, μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας, quod legitur ap. Aldum et

Chœroboscum, et cum altero illo conjunctum in Etym. Vossiano, sed alienum ab consilio grammatici est.]

Primum quidem ista loquendi forma non video qui probari merito queat, ut dicamus particulam ὡς significare παραβολήν, i. e. Comparationem : pro eo quod est, Adhiberi comparationi, seu, Usurpari in comparatione. Idemque et de iis, quæ proxime subjunguntur, dicendum est : sc. ὡς significare ἀνταπόδοσιν, i. e. Redditionem : pro Adhiberi redditioni comparationis s. similitudinis. Quin etiam aliud hic peccatur, sc. quod non admonetur lector de scripturæ mutatione; quum enim est ἀνταποδοτικὴ hæc particula, non ὡς simpliciter, sed ὡς scribitur, assumpto accentu, ut supra docui. Quod etiam videre est in illo Homeri versu; scriptum est enim ὡς, non ὡς, in omnibus quæ quidem usquam viderim exempll., ut omittam gramm. quosdam de hac scriptura præceptum tradidisse. Sic autem et in versu qui hunc paucis interjectis præcedit, Ὡς ἐχάρη Μενέλαος Ἀλέξανδρον θεοειδέα Ὀφθαλμοῖσιν ἰδών. Qui versus (ne fallatur lector) ille est qui continet ἀνταπόδοσιν illius qui primus allatus fuit in exemplum significationis παραβολῆς, sc. Ὥστε λέων ἐχάρη κτλ. Qui etiam versus non satis apte selectus inter tam multos fuit : utpote in quo non simpliciter ὡς, sed ὥστε scriptum sit, ut etiam scribi debet. Aut saltem admonendus erat lector, particulam τε nihil de significatione hic mutare. Sed quum passim ap. Hom. occurrat ὡς sine hac particula adhibitum παραβολῇ, sive inchoans παραβολὴν, multo satius erat alium quempiam locum afferre. Hæc certe faciunt ut parvo cum judicio scripta hæc fuisse existimem.

|| Ὡς tertio loco ibi dicitur significare ὑπερβολὴν, i. e. Superlationem : ut in hoc versu [Od. Λ, 426], Ὡς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικός. Hic autem non video quomodo excusari hæc signif. possit. Neque enim ut dictum est ὡς significare comparationem et redditionem (comparationis sc.), i. e. adhiberi comparationi et redditioni, sic etiam ausim dicere significare hyperbolen, i. e. adhiberi hyperbolæ; cur enim potius dicamus hoc in versu particulam ὡς adhiberi hyperbolæ, i. e. superlationi, quam exclamationi, aut admirationi, vel utrique simul? Alioqui certe nihilo magis superlationem debuit dicere quam comparationem : imo vero simplicius multo erat hanc quam illam dicere. Latine certe reddendo utendum fuerit aliqua particula earum quibus exclamantes utimur. Raph. Regius vertit, O quam nihil est deterius aut atrocius femina. Quidam interpr. Ut nihil est, etc. Ego malim, Adeo nihil est, etc. Ceterum ne hoc quidem silentio prætereundum fuerit, hic quoque in quibusdam exempll. ὡς scribi cum accentu.

|| Ὡς ibi pro quarta signif. habet ἀναφορὰν, Od. Δ, [620] : Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον, Ita quidem isti talia inter se loquebantur. Sed vix mihi possum persuadere eum a quo hæc scripta sunt, (nam a Tryphone profecta esse minime credo,) usum esse appellatione ἀναφορᾶς, verum aliud potius scripsisse. Aut certe quæpiam nova omnino signif. voci huic ἀναφορὰ tribuenda fuerit, quum nihil ἀναφορᾶς, i. e. Relationis, agnoscatur in hujusmodi dicto, Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον, (vel potius Ὅς οἱ μὲν κτλ., ita enim ex consensu omnium exempll. scrib. est, sicut et ubi ὡς significare dicebamus ἀνταπόδοσιν,) nihilo certe magis quam ubi dicitur Ὅς εἰπὼν, Ὅς φάτο, Ὅς ἄρα φωνήσας, etc. At quis in hujusmodi ll. ἀναφορὰν esse dixerit? Aliud certe non videmus hic quam claudi sermonem, quem ab aliquibus inter se habitum retulerit, et inde alio transiri.

|| Ὡς quintam signif. habere traditur θαύμασμὸν, i. e. Admirationem. Afferturque hic versus [Od. Ω, 194 coll. 198], Ὡς ἀγαθαὶ φρένες ἦσαν ἐχέφρονι Πηνελοπείῃ. De qua signif. plura non dicam, quum antea quomodo hæc particula ὡς admirationi adhibeatur, satis superque docuerim.

|| Ὡς sexto loco, (sequendo ordinem qui ap. Urbanum et aliquos alios habetur,) βεβαιώσεως significationem illic obtinet. In cujus exemplum affertur hoc dictum, Ὡς χάριέν ἐστ' ἄνθρωπος ἀνθρώποις, Sic gratiosum est homo hominibus. Sed si ὡς ibi significaret βεβαίωσιν, interpretandum potius esset Profecto, Certe, ut i. esset q. ὄντως : ut certe schol. Soph. exp. ap. ipsum in hoc Ajacis versu, non procul a principio [39], Ὡς ἐστιν ἀνδρὸς τοῦδε τἄργα ταῦτά σοι· ait enim esse ὡς positum pro ὄντως, et ἀληθῶς. Cam. vertit, Plane sunt viri istius hæc opera tibi.

|| Ὡς pro septima signif. ibi habet ὁμοίωσιν, confirmaturque hoc versu, Od. Δ, [143] : Ὡς ὅδ' Ὀδυσσῆος μεγαλήτορος υἷϊ ἔοικεν. Minime autem debebat distingui ὡς significans ὁμοίωσιν, ut illorum verbis utar, ab eo quod παραβολὴν declarat. Quin etiam illud, quo ἀνταπόδοσις significatur, (sc. ἀνταπόδοσις παραβολῆς s. ὁμοιώσεως,) simul poni debuerat. Sed magis etiam in eo peccatur, quod ὡς redditur Ita : dando illi versui hanc interpret., Ita hic Ulyssis magnanimi filio assimilatus est. Præcedit enim ap. Hom. in priore parte orationis particula ὧδε, cui respondet ὡς : ut Latinæ particulæ Ita respondet sæpe Ut. Ita enim Hom. vel Helene ap. Hom., Od. Δ : Οὐ γάρ πω τινά φημι ἐοικότα ὧδε ἰδέσθαι Οὔτ' ἄνδρ', οὔτε γυναῖκα, (σέβας μ' ἔχει εἰσορόωσαν,) Ὡς ὅδ' Ὀδυσσῆος μεγαλήτορος υἷϊ ἔοικε Τηλεμάχῳ. Omitto errorem qui in eo commissus est, quod ἔοικε redditur Assimilatus est, quum reddi debeat Similis est : Neminem ita similem ut hic similis est. Posset etiam verti, Neminem tam similem quam etc., vel, Neminem adeo similem.

|| Ὡς in octavæ signif. ordine dicitur esse οὕτως, Sic, Ita. Il. H, [1] : Ὡς εἰπὼν πυλέων ἐξέσσυτο φαίδιμος Ἕκτωρ. Quæ etiam signif. (cujus multa exempla habuisti supra) cum iis de quibus modo dictum est collocari debuerat. Multa certe ejus exempla fuerunt a nobis allata; sed ubique addito accentu : Ὃς φάτο, Ὃς ἄρα φωνήσας, etc. Sic, Ὃς εἰπών.

|| Ὡς nono loco dicitur i. valere q. ὅμως, i. e. Tamen. Afferturque ex Od. Α, [6] : Ἀλλ' οὐδ' ὡς ἑτάρους ἐρρύσατο, ἱέμενός περ. Ita enim redditur hic versus, Sed neque tamen socios liberavit, cupiens quanquam. Quæ sane interpret. inepta est, si Latini sermonis consuetudinem spectemus, Sed neque tamen liberavit. Neque enim bene conveniunt secum hæ tres particulæ, Sed neque tamen. Atque adeo ut ὡς alicubi a gramm. expositum fuisse ὅμως fateor, (de qua etiam expositione dictum a me fuit,) ita hoc loco sic debere vel posse exponi nego, quum sciamus οὐδ' ὡς (ita enim scrib., non οὐδ' ὡς, sine accentu,) nonnunquam esse quod Latini dicunt, Ne sic quidem : et hanc interpret. optime huic loco, sicut aliis nonnullis, convenire videamus; quum enim dixisset, de Ulysse, Πολλὰ δ' ὅγ' ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα ὃν κατὰ θυμὸν, Ἀρνύμενος ἥν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἑταίρων, subjunxit, Ἀλλ' οὐδ' ὡς ἑτάρους ἐρρύσατο, ἱέμενός περ, Sed ne sic quidem socios servavit. I. e. Sed ne has quidem ærumnas perferendo, efficere potuit ut socios servaret, vel, incolumes conservaret. Ceterum in quibusdam libris eundem significationum particulæ ὡς catalogum habentibus, significationi isti duæ sedes tribuntur, sc. quinta et decima septima. Et in illa quidem quinta sede illud idem exemplum affertur, ex initio Od. Α, Ἀλλ' οὐδ' ὡς ἑτάρους· in altera autem affertur pro exemplo hic locus, Ὡς πρῶτον Κίκονας δαμάσσατο. Cujus loci depravata scriptura restitui hoc modo debet ex Od. Ψ, [310] : Ἧρξατο δ' ὡς πρῶτον Κίκονας δάμασ'. Subjungitur enim, Αὐτὰρ ἔπειτα Ἦλθ' ὡς Λωτοφάγων ἀνδρῶν πίειραν ἄρουραν. Nullam autem expositionem minus convenire particulæ ὡς isto in loco quam illam, qua dicitur poni pro ὅμως, luce clarius est. Cum ἦρξατο enim subauditur ex præcedenti versu verbum καταλέξαι, quod cum ὡς jungitur : hoc modo, ἦρξατο καταλέξαι ὡς πρῶτον δάμασε Κίκονας, (vel καταλέξαι πρῶτον ὡς δάμασε, ut sit trajectio hujus particulæ,) Narravit initio quomodo Ciconas domuisset, vel, Ut domuisset. Debuerat certe potius in exemplum significationis particulæ ὡς, qua ponitur pro ὅμως, afferri versus, in quo et scholl. quidam de signif. illa consenserunt, Il. Α, [116] : Ἀλλὰ καὶ ὡς ἐθέλω δόμεναι πάλιν, εἰ τόγ' ἄμεινον· et scribi debere ὧς cum circumflexo, et quidem ex grammaticorum Herodoti et Apionis auctoritate, ut antea docui. Verum ego aptius hujus signif. exemplum desidero; nihil enim video quod obstet quomi-

nus ἀλλὰ καὶ ὡς simplicius accipiamus pro Sed et sic, i. e. Sed quamvis etiam hæc ita sint.

|| Ὡς decimo loco exp. ὅπως, Ut. Afferturque ex Il. Z, [259] : Ὡς σπείσῃς Διὶ πατρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι. At vero pro ἵνα (cui signif. vicesima sexta sedes assignatur) affertur hic ejusdem poetæ versus, ex Il. Γ, [166] : Ὡς μοι καὶ τόνδ' ἄνδρα πελώριον ἐξονομήνῃς. Sed perperam ex una eademque signif. fiunt duæ; perinde est enim sive ὅπως, sive ἵνα dicamus particula ὡς significari : quum utraque eodem modo valeat quod ap. Latinos vocula Ut, quum est conjunctio causativa, s. causam finalem indicans. De hac autem signif. particulæ ὡς, non ap. poetas tantum, sed ap. prosæ scriptt. quoque, abunde dictum in præcedentibus fuit. Verum et hoc obiter in utroque horum locorum animadversione dignum est, ὄφρα in priore sermonis parte, ὡς in posteriore poni.

|| Ὡς undecimam signif. ibi habet eam, qua ponitur pro ὁμοίως, i. e. Similiter, Od. A, [47] : Ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι. Sed plane alium usum hic habere particulam ὡς, satis apparet ex iis quæ a me antea dicta fuerunt. Neque enim quisquam, qui locum illum vel per transennam aspexerit, non animadvertat εὐκτικὴν σημασίαν aptissimam ibi esse particulæ ὡς, sicut et in isto ejusdem poetæ loco, Il. Σ, [108] : Ὡς ἔρις ἔκ τε θεῶν ἔκ τ' ἀνθρώπων ἀπόλοιτο, Καὶ χόλος, ὅστ' ἐφέηκε κτλ., ubi Eust., Τὸ δὲ, Ὡς ἔρις ἀπόλοιτο, inquit, ὅμοιόν ἐστι κατὰ τὸ σχῆμα τῷ, Ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος, ὅπερ ἐν Ὀδυσσείᾳ κεῖται· τοῦ Ὡς καὶ ἐνταῦθα εὐκτικὴν σημασίαν ἔχοντος. Sic autem et particulam Ut, Optandi aut Imprecandi (quod minus generale est) vim habere interdum ap. Latinos, aliquot exemplis antea probatum fuit : item particulam Quod interdum particulæ Utinam præfigi. Sciendum est porro quosdam ex iis qui hasce particulæ ὡς signiff. in catalogum redegerunt, non versum illum afferre pro exemplo particulæ ὡς significantis ὁμοίως, sed istum, Μνήσομαι ὥς μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν Ἀτρείδης. Quem locum, ut ostendam minime interpret. illam admittere, altius repetere necesse habeo : ita igitur Achilles ad Ajacem Telamonium, Il. I, [643] : Ἀλλά μοι οἰδάνεται κραδίη χόλῳ, ὁππότ' ἐκείνων Μνήσομαι, ὥς μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν Ἀτρείδης, ὡσεί τιν' ἀτίμητον μετανάστην. Nulla certe orationis cohærentia esse potest, si ὡς reddatur hic Similiter; quum nemo negare possit quin orationis structura hanc interpret. poscat, Sed mihi turget cor ira, quum illorum recordor, i. e. illarum contumeliarum, quomodo Atrides talem me reddiderit. Valla reddidit per Quod, non male, modo satis Latine : locum illum ita reddens, Ceterum cor meum irarum æstu toties fervet, quoties reputo, quanta me contumelia Agamemnon affecit, quod me inter Græcos loco gregarii cujusdam militis habuit. Verum et alia invenitur lectio, sc. ἐκείνου pro ἐκείνων, et ὅς pro ὥς.

|| Ὡς duodecimam expositionem ibi habet per particulam ὅσον : dicitur enim ὡς i. valere q. ὅσον, in Od. P, [344] : Καὶ κρέας ὥς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον ἀμφιβαλόντι. Ubi expositionem illam admitti posse existimo : quidam tamen interpr. non Quantum capiebant manus, s. capere poterant complexu suo; sed, Ut capere poterant. Inveniri autem ὡς pro ὅσον et in aliis quibusdam loquendi formulis, sciendum est.

|| Ὡς decimamtertiam explicationem ibi habet per particulam quæ præcedenti ὅσον respondet, sc. per τόσον, Od. H, [108] : Ὅσσον Φαίηκες περὶ πάντων ἴδριες ἀνδρῶν Νῆα θοὴν ἐνὶ πόντῳ ἐλαυνέμεν, ὡς δὲ γυναῖκες Ἱστὸν τεχνῆσαι. Eod. modo exponit ὡς isto in l. brevium scholl. auctor. Eust. quoque ita explicat, ὅσον οἱ Φαίακες ναυτικοὶ, τοσοῦτον αἱ γυναῖκες τεχνικαὶ ὑφαίνειν. Subjungit tamen, Ἴδριες δὲ ἐκεῖνοι περὶ πάντων ἀνδρῶν, οὕτω δὲ καὶ αὗται πασῶν γυναικῶν. Sed pro ὅσσον initio prioris versus quædam exempll. habent τόσσον : cum qua lectione stare expos. illa non posset. Ac certe quamvis habeatur illa lectio in textu qui est insertus Eustathii Commentariis, non videtur ipse eam agnoscere. De hoc quoque monendum lectorem censeo, in multis exempll. legi ὣς, cum accentu.

|| Ὡς decimoquarto loco dicitur esse i. q. ὡσαύτως, i. e. Eodem modo. Od. E, [129] : Ὡς δ' αὖ νῦν μοι ἄγασθε θεοὶ βροτὸν ἄνδρα παρεῖναι. Sed nihilo magis ὡς potest hoc in loco significare ὡσαύτως, quam in præcedentibus : Ὡς μὲν ὅτ' Ὠρίων' ἔλετο κτλ. Item, Ὡς ὁπότ' Ἰασίωνι. Atque adeo Eust., Τὸ δὲ ὡς μὲν, inquit, καὶ ὡς δὲ, καὶ ὡς ὅ' αὖ, ταυτόν ἐστι τῷ ὡσαύτως. Ubi etiam animadvertendum est, ab eo scribi ὡς sine accentu, quum alioqui in quibusdam exempll. duo posteriora additum habeant accentum : in nonnullis, duo priora : quædam vero in tribus illis locis hanc scripturam habeant. Ceterum minime censuissem separandam hanc signif. ab ea qua ponitur pro οὕτως.

|| Ὡς decimaquintam signif. ibi habet ἕως, Donec, ex Od. Γ, [301] : Ὡς ὁ μὲν ἔνθα πολὺν βίοτον καὶ χρυσὸν ἀγείρων. Sed ad confirmationem hujus expositionis addenda fuerant hæc, quæ sequuntur, ubi etiam est particula τόφρα illi ὡς respondens. Ita enim ibi legitur : Ὡς ὁ μὲν ἔνθα πολὺν βίοτον καὶ χρυσὸν ἀγείρων Ἤλᾶτο ξὺν νηυσὶν ἐπ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους, Τόφρα δὲ ταῦτ' Αἴγισθος ἐμήσατο οἴκοθι λυγρά. Raphael ὡς vertit Dum, (quod malo quam Donec,) et τόφρα, Interim s. Interea : pro quorum alterutro perperam in typogr. editt. legitur Iterum. At vero interpretatio ad verbum, quæ Homero adjecta est, ὡς vertit Sic. Nec certe deesse alios locos similes puto, in quibus ὡς reddatur Sic, s. Ita.

|| Ὡς dicitur etiam poni pro ἀλλὰ, i. e. Sed, daturque huic signif. decimussextus locus, ex Od. X, [319] : Κείσομαι, ὡς οὐκ ἔστι χάρις μετόπισθ' εὐεργεῶν. Pertinet autem κείσομαι ad proxime præcedentem versum, Αὐτὰρ ἐγὼ μετὰ τοῖσι θυοσκόος οὐδὲν ἐοργὼς Κείσομαι. Ubi plane non video quomodo ὡς significare possit ἀλλά : sed dixerim potius esse Quandoquidem, Quoniam. Aut certe esse exclamantis cum indignatione, ut Raph. vertit, O quam nulla est gratia impensi beneficii. Ab aliis autem, qui has signiff. particulæ ὡς collegerunt, affertur ὡς ex illo ipso versu tanquam i. valens q. οὐκέτι : sed nullo modo rationi consentaneam esse hanc expositionem, καὶ τυφλῷ δῆλον. Apud Eosd. pro exemplo particulæ ὡς significantis ἀλλὰ, habetur, ὡς τούτου ἀληθειά τις· additurque Ἀττικὸν τοῦτο. [Eadem corruptela apud Chœrob. p. 43, 8; sed in Etym. M. p. 824, 43 : Ὡς τοῦτ' ἀληθὲς Ἀττικόν (etsi hic quoque corrupti ἀλήθεια vestigia sunt in codd.), ubi recte restitutum ὡς τοῦτ' ἀληθῶς Ἀττικὸν τὸ χωρίον· quæ sunt verba Aristophanis Nub. 209.]

|| Ὡς affertur et pro ὅτι, sc. quod Gallice dicimus *Que*, ex Il. X, [10] : Οὐδένυ πώ με Ἔγνως ὡς θεός εἰμι. A quibusdam adjungitur et hoc exemplum, Ὡς δὴ τοῦδ' ἕνεκά σφιν Ἐκηβόλῳ, ubi male scriptum est Ἐκηβόλῳ pro Ἐκηβόλος. Est enim pars versus qui extat Il. A, [109] ubi Calchanti dicit Agamemnon iratus, Καὶ νῦν ἐν Δαναοῖσι θεοπροπέων ἀγορεύεις Ὡς δὴ τοῦδ ἕνεκά σφιν Ἐκηβόλος ἄλγεα τεύχει, Οὕνεκ' ἐγὼ κτλ. Dicitur autem eodem modo ἀγορεύεις ὅτι, quo λέγεις ὅτι : cujus exempla habuisti supra ex oratione soluta.

|| Ὡς exp. etiam ἐπεὶ, Postquam, ex Il. K, [520] : Ὡς ἴδε χῶρον ἐρῆμον ὅθ' ἕστασαν ὠκέες ἵπποι. Sed hujus signif. satis multa fuerunt a nobis allata exempla.

|| Ὡς pro decimanona signif., dicitur esse i. q. εἴθε, Utinam, Il. Γ, [428] : Ἦλυθες ἐκ πολέμου· ὡς ὄφελες αὐτόθ' ὀλέσθαι. Sed debuerat potius afferri locus in quo ὡς sine illius verbi adjectione haberetur : cujusmodi a me allatum reperies supra.

|| Ὡς vicesimum usum ibi habet eum quo ponitur pro particula εἰ, quæ est σύνδεσμος συναπτικὸς, ut Od. Γ, [347] : Ὡς ὑμεῖς παρ' ἐμεῖο θοὴν ἐπὶ νῆα κίοιτε. Sed plane aliena est ab illo loco ista expositio, quum talis sit ibi Nestoris oratio : Ζεὺς τόγ' ἀλεξήσειε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι, Ὡς ὑμεῖς παρ' ἐμεῖο θοὴν ἐπὶ νῆα κίοιτε, Ὥστε τευ ἢ παρὰ πάμπαν ἀνείμονος ἠὲ πενιχροῦ· et ὡς ὑμεῖς κίοιτε commode per infinitivum resolvi possit, Deus hoc avertat s. prohibeat, vos a me ita discedere. Raphael ita, Jupiter diique reliqui hoc non faxint, ut vos ad navem revertatis, a me discedentes tanquam paupere omnino. At vero ὡς pro εἰ quomodo convenire posset? Ut autem hic non posse sic accipi, ita nec usquam alibi, existimo.

‖ Ὡς vicesimo primo loco dicitur esse τὸ διηγηματικὸν κεφάλαιον, i. e. Narrativum caput, Od. Γ, [184]: Ὡς ἦλθον, φίλε τέκνον, ἀπευθής· οὐδέ τι οἶδα. Sed ὡς, vel potius ὣς, assumpto accentu, manifestum significare οὕτως, i. e. Ita : (perinde ac si diceret, Ita factum est ut venerim rerum omnium inscius). Signif. igitur particulæ istius facile est intelligere, quam huic loco cum aliis plerisque communem habet : at vero quo sensu aut quorsum dicatur esse διηγηματικὸν κεφάλαιον, non sane cujuslibet fuerit divinare. Ab aliis autem in exemplum ὡς quod sit διηγηματικὸν κεφάλαιον, affertur non ille versus, sed hic qui illum non longo intervallo sequitur, Ὡς τ' ἦλθ', ὣς τ' Αἴγισθος ἐμήσατο λυγρὸν ὄλεθρον, quum ὡς pertineat ad ἀκούετε, quod habetur in proxime præcedente versu, Ἀτρείδην δὲ καὶ αὐτοὶ ἀκούετε νόσφιν ἐόντες. Nunc vide, lector, utro in loco malis ὡς esse διηγηματικὸν κεφάλαιον : nisi potius tam ineptam observationem prorsus explodendam censeas.

‖ Ὡς vicesimasecunda signif. exp. καθάπερ : afferturque in exemplum, ex Od. Ψ, [310] : Ἤρξατο δ' ὡς πρῶτον Κίκονας δάμασ'. Qui versus ab aliis earundem signiff. collectoribus allatus fuit in exemplum ὡς significantis ὅμως, ut supra docui, ubi etiam vide quæ de illo versu dicta fuerunt, i. e. de signif. quam particula ὡς ibi obtinet.

‖ Ὡς vicesimamtertiam signif. ibi habet εὐθέως, i. e. Statim, ex Il. Ξ, [294] : Ὡς δ' ἴδεν, ὣς μιν ἔρως πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν· nam priore quidem loco ὡς dicitur esse Ut, s. Postquam : at posteriore, Statim. Eandem certe explicationem affert et brevium scholl. auctor. Alioqui de hoc l. idem dicendum fuerit quod et de aliis superius allatis, in quibus itidem ponitur bis particula ὡς, utrobique cum verbo.

‖ Ὡς dicitur præterea esse ἀλλὰ μήν, Atqui. Afferturque in exemplum hic Aristophanis locus, Nub. [209] : Ὡς τοῦθ' ἁληθῶς Ἀττικὸν τὸ χωρίον. Sed videndum an non locus ille expositiones alias admittat. Debuerat certe ὡς significans ἀλλὰ μήν, ei vicina esse, qua significare ἀλλὰ dictum fuit.

‖ Ὡς vicesimamquintam signif. ibi habet λίαν : afferturque ex Il Τ, [16] : Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς ὡς εἶδ', ὣς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος. At ego non video cur ὡς in posteriore loco aliam habere expos. debeat quam in l. qui paulo ante ex eod. poeta allatus fuit, Il. Ξ : Ὡς δ' ἴδεν, ὣς μιν ἔρως πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν. Fateor alioqui Eust. quoque in illo loco Il. Τ, ὡς posterius exponere λίαν : vult enim ὣς μιν ἔδυ χόλος, esse λίαν ἐχολώθη. Sed quomodo λίαν cum μᾶλλον convenire possit videndum est : ut omittam alia quæ supra de hoc l. a me dicta fuerunt. Ab aliis pro hujus signif. exemplo affertur, ex LXX Interprr. [Psalm. 91, 6], Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε. Quasi vero (præterquam quod aliunde potius afferri exemplum debuit) non magis conveniat hic ὡς reddi particula Quam, quæ exclamationi s. admirationi adhibetur.

‖ Ὡς vicesimasexta significatione dicitur esse ἵνα, Ut : de qua signif. vide quæ dixi in ea quæ decimum locum habet.

‖ Ὡς est etiam διὸ, Ideo, Eapropter. Cujus signif. (quæ vicesimaseptima est) exemplum hoc affertur ex Il. Ι, [444] : Ὡς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σεῖο, φίλον τέκος, οὐκ ἐθέλοιμι Λείπεσθαι., Cui expositioni astipulatur brevium scholl. auctor, explicans, Διὸ οὐκ ἀπολειφθήσομαί σου. Eust. tamen ὡς exp. ὄντως, nullam alterius expositionis mentionem faciens : quæ alioqui ratione non carere videtur.

‖ Ὡς dicitur esse etiam πρὸς præpositio, ut Od. Ρ, [218] : Ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον. Cujus signif. (quæ ibi est vicesimaoctava) multa ex soluta etiam oratione exempla habuisti supra.

‖ Ὡς pro γὰρ, vicesimamnonam ibi sedem habet ex Il. Φ, [291] : Ὡς οὗτοι ποταμῷ γε δαμήμεναι αἴσιμόν ἐστιν. Ceterum et de hoc usu particulæ ὡς dicta fuerunt abunde multa.

‖ Ὡς pro tricesima signif. (triginta enim habere dictum est) videtur habere illam, qua usurpatur ἀντὶ τοῦ ὠτίου, i. e. de Auricula. Ceteris enim, quæ retuli, hæc ibi subjunguntur : Τὸ ὣς πάντοτε ὀξύνεται, καὶ ἐν ἀρχῇ καὶ ἐν μέσῳ καὶ ἐν τέλει· χωρὶς ὅτε σημαίνει τὸ οὕτως, καὶ τὸ ὅμως· καὶ δασύνεται, πλὴν ὅτε σημαίνει τὸ ὠτίον. Ut autem quam vera sint cetera omittam, non satis fuit ὦς significans Aurem, spiritu a particula ὡς distinguere, quum etiam accentu differat. Nisi forte pro οὕτως quoque et pro ὅμως circumflecti putarunt : quum enim dixissent ubique ὀξύνεσθαι, nisi quum significat οὕτως et ὅμως, addiderunt, καὶ δασύνεται, πλὴν ὅτε σημαίνει τὸ ὠτίον. Quid vero particulæ ὡς commune cum nomine ὦς quod Aurem significat? Opus eo fuit sc. ad implendum trigenarium significationum particulæ ὡς numerum. Quo quid ineptius fieri potuit? — Hæ sunt igitur illæ triginta signiff. particulæ ὡς : (nam triginta duas falso pollicentur :) quas quicunque collegit, quam parum judicio valuerit, aut etiam quam omni judicio caruerit, ex iis quæ plerisque signiff. a me subjuncta fuerunt, facile quivis perspicere poterit. Quatuor certe potissimum modis ab eo peccatum est : primum, quod huic particulæ signiff. ab ea prorsus alienas tribuit : deinde, quod ab iis signiff., quæ alioqui certæ atque indubitatæ sunt, abhorrentia omnino exempla affert : tertio, quod ex una signif. plures facit, aut saltem omnino inter se affines signiff. et eodem pertinentes, tanquam omnino diversas, separat. Postremo, quod signiff. tribuit nonnullas isti particulæ, quarum ne umbram quidem agnoscere quisquam possit in iis, quæ subjungit, exemplis : sed quid ibi valeat particula ὡς, primo fere aspectu cognoscere queat, at expositionem, quam ipse illi dat, ne multum quidem ac diu cogitando intelligat : veluti quum dicit ὡς esse ἀναφορὰν, esse ὑπερβολὴν, esse διηγηματικὸν κεφάλαιον. Interim hæc illa sunt de signiff. particulæ ὡς, quæ vulgarium Lexicorum consarcinatores in calce eorum prætermittere religioni habuissent, tanquam sc. summam auctoritatem certissimamque fidem habentia. Vel ex his autem æstimari potest, quæ esse debeat aliorum multorum illis infartorum auctoritas, et quali adhibito judicio, qualique examine, recepta fuisse putanda sint.

‖ Nunc vero superest ut de usu particulæ ὡς dicam, ubi aliquam aliam vel aliquas alias sibi adjungit. Et quum duobus modis hæc adjunctio fiat, (interdum enim particulam aliquam ita sibi adjungit, ut eam sibi annexam et adhærentem habeat, ut videre est in Ὡσεὶ, Ὥσπερ, Ὥστε, atque aliis nonnullis vocibus : interdum contra disjunctim scribitur, ut in Ὡς γε, Ὡς δὲ, Ὡς δὴ, etc.) duas itidem esse hujus tractationis partes necesse est. Sed priorem locum dabo ei usui particulæ ὡς, quem cum particulis habet a quibus disjungitur. Sequar autem ordinem alphabeticum, ut lectori ad invenienda statim ea, quibus opus habebit, commodiorem. Alioqui certe sequi maluissem præcedentem significationum hujus particulæ ordinem : præsertim quum etiam nunc singula quæ dicentur, ad singulas referre necesse futurum sit. Hoc etiam scire te volui, quædam hic a me poni quæ omittenda putassem, vel quod alibi commodior sit de iis dicendi locus, (ut certe de nonnullis alibi dictum esse comperies,) vel quod alibi fortassis ea quæsiturus sis; sed malui quædam in hoc libro superesse, (præsertim ex iis quæ jam ab aliis collecta fuissent,) quam deesse dici.

‖ Ὡς ἄν, sequendo eum quem dixi ordinem, primum locum sibi hic vindicat. Quum autem de ὡς ἄν loquor, non adjecto verbo, huic aliquam injuriam facere mihi videor : huic, inquam, verbo, (quodcunque id sit,) utpote ad quod potius quam ad particulam ὡς pertinere dici debeat, meo quidem judicio. Illud tamen Budæi auctoritate tueri possum, qui ubi de ὅπως ἄν locutus est, et pro ἵνα usurpari docuit, i. e. Ut, subjungit, Hoc idem ὡς ἄν significat. Xen. [Eq. 9, 1] : Ὡς ἂν ἥκιστα ἐξαπατῷτο καὶ ἵππον καὶ πῶλον ὠνούμενος· pro Quonam modo [ibid.], Καιρὸς δὲ γράψαι ὡς ἂν ὀρθότατα ἑκατέρῳ χρῷτο. Ex eod. Xen., Ὁπότε γεμὴν οἱ ἵπποι εἰσὶν οἵους δεῖ, ὡς ἂν ἄριστοι αὐτοὶ οἱ ἱππεῖς γένοιντο, τοῦτο διηγήσομαι. Quibus subjungit locum quem primo illi subjunxisse potius debuit : hunc sc. Gregorii Naz. : Ὡς ἂν τῆς σοφίας βάθος μὴ ἀγνοῇς· est enim hic ὡς, sicut et ibi, pro Ut : dici-

turque ὡς ἂν μὴ pro ἵνα μὴ, Ut ne, vel simpliciter Ne. Similis est hic Ejusd.: Ὡς ἂν μὴ βλάπτῃ τοῖς γεγραμμένοις. At vero sine particula μὴ ap. Eund. legimus, Ὡς ἂν θεὸς καὶ κτίσις ὑβρίζηται τῇ καινῇ ταύτῃ θεολογίᾳ. Jam vero et cum infin. ὡς ἂν εἶναι, ex Eod. [Or. 43, p. 793, A]: Ἅπτεται μὲν γὰρ οὐ τῶν πολλῶν μόνον, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀρίστων, ὁ μῶμος· ὡς ἂν μόνου [μόνου ἂν] εἶναι τοῦ θεοῦ τὸ ἄπταιστον καὶ ἀνάλωτον πάθεσι. Quæ ille vertit, Adeo solus Deus extra periculum est erroris. Ego malim, Adeo ut solus Deus extra periculum sit erroris.

‖ Ὡς ἂν sequente δύνωμαι, vel δύνῃ, s. δύνηται, cum superl. πλεῖστα, aut alio, pertinet ad eam signif. particulæ ὡς, in qua dictum est eam respondere Latinæ voculæ Quam. [Vide exx. supra allata.] Xen.: Ἕως ἂν κτήσωμαι ὡς ἂν δύνωμαι πλεῖστα, Donec compararo, (s. Quoad acquisiero, aut habuero, s. habeam,) quam potero plurima. Tale est ap. Eund. [Mem. 2, 2, 25], Ἡαισὶ προπαρασκευάζει ὡς ἂν δύνηται πλεῖστα. Hic autem memoria repetendum est quod paulo ante dixi, sc. particulam ἂν non ad ὡς, sed ad verbum referri. Neque enim hic particulam ἂν proprie dicere queas jungi cum ὡς, sed potius ἂν quidem ad δύνηται, at ὡς ad superl. πλεῖστα pertinere: ut vel ex multis locis patere potest, in quibus superlativo itidem junctam hanc particulam vidisti.

‖ Ὡς ἂν ad aliam signif. pertinet, ubi dicitur Ὡς ἂν εἴποι τις, vel ὡς ἄν τις εἴποι: (de quibus supra, sicut et de ὡς cum infin.). Quod quidem loquendi genus prout interpretabimur, ita particulæ ὡς hunc vel illum usum tribuemus. Si enim ὡς ἄν τις εἴποι reddamus, Ut dixerit quispiam, vel Ut quis dixerit, i. e. Ceu quis dixerit, vel dicere possit, aut etiam Ut dicitur, tunc particulæ ὡς plane Similitudinis significationem damus: at vero si reddas Ut ita dicam, vel Ut sic dixerim, tunc existimet aliquis ὡς esse ἵνα: si, inquam, ex hujusmodi interpretatione significationem illius metiatur. Sed nullo modo id fieri debere vel hinc liquet, quod non dicitur vicissim ἵνα ἂν εἴποι τις, vel ἵνα ἄν τις εἴποι, in eodem loquendi genere. Bud. in illo Greg. Naz. l. quem attuli supra, p. 803 De Pentecoste: Οὐκέτι ἐνεργείᾳ παρὸν ὡς πρότερον· οὐσιωδῶς δὲ, ὡς ἂν εἴποι τις, συγγινόμενόν τε καὶ πολιτευόμενον, (vel συμπολιτευόμενον,) verba illa ὡς ἂν εἴποι τις, vertit, Ut ita dicam, et Prope dixerim. Item, Ut dicere possis: in qua demum interpretatione particulæ ὡς significatio retinetur. Perinde enim esse videtur ὡς ἂν εἴποι τις, ac si diceremus, Quo loqui modo quis possit, Quo verbo quis uti queat: si quidem particula ἂν potentialem suam vim hic retinere existimetur. Invenitur etiam Ὡς ἂν εἰ, ut Aristot. De mundo, Ὡς ἂν εἰ λέγοιμεν· ubi minime controversa esse potest particulæ ὡς significatio. Manifestum est enim illa verba sonare, Tanquam si dicamus, vel Perinde ac si dicamus. Sic et cum præt. imperfecto indicativi, Ὡς ἂν εἰ ἔλεγεν, Perinde ac si diceret. Chrysost. exponens illa verba Pauli Ad Rom., Ἀνθρώπινον λέγω, διὰ τὴν ἀσθένειαν τῆς σαρκὸς ὑμῶν· ὥσπερ γὰρ κτλ., Ἀνθρώπινον λέγω, inquit, ὡς ἂν εἰ ἔλεγεν, ἀπὸ ἀνθρωπίνων λογισμῶν καὶ ἀπὸ τῶν ἐν συνηθείᾳ γινομένων· τὸ γὰρ σύμμετρον τῇ προσηγορίᾳ τοῦ ἀνθρωπίνου δηλοῖ. At vero sequentibus aliis verbis aliam etiam interpretationis formam postulant hæ particulæ ὡς ἄν: veluti ὡς ἂν ποιήσῃς redditur Utcunque et Qualitercunque feceris, in hoc Soph. versu [Aj. 1369]: Ὡς ἂν ποιήσῃς πανταχοῦ, χρηστός γ' ἔσῃ. Huc pertinet quod dicunt Ὡς ἂν τύχοι: tunc enim pro loco possumus etiam adverbio quopiam uti: sc. vel Temere, vel Quoquomodo, vel alio. At vero Ὡς ἂν, particula ὡς habente quidem Similitudinis itidem significationem, sed nullo sequente verbo, nemo, ut opinor, mihi negarit supervacaneam habere particulam ἄν. Aristot. De mundo: Τὸν εἴσρουν εἰς τὴν ἔσω θάλασσαν, ὡς ἂν εἰς λιμένα, ποιεῖται· pro ὡς εἰς λιμένα, In mediterraneum mare, quasi in portum, influit. E Xen. autem affertur ὡς ἂν παῖς pro Ut puer. Apud Thuc. quoque legimus 6, p. 216 [c. 57]: Εὐθὺς ἀπερισκέπτως προσπεσόντες, καὶ ὡς ἂν μάλιστα δι' ὀργῆς, ὁ μὲν ἐρωτικῆς κτλ. Videor certe mihi ap. Lucian. præsertim ὡς ἂν observasse, vacante particula ἄν. Nisi potius in hujusmodi ll. scrib. sit conjunctim ὡσὰν, (ut etiam ὡσανεὶ scribitur,) in qua opinione olim fui, et nunc quoque vix de illa possim deduci. [Vide quæ s. v. Ὡσὰν dicentur.]

‖ Ὡς ἂν Temporis significationem habens, pro Quamdiu, Donec. Soph. Aj. [1116]: Τοῦ δὲ σοῦ ψόφου Οὐκ ἂν στραφείην ὡς ἂν ᾖς οἷός περ εἶ. [Sic etiam Phil. 1330: Παῦλαν ἴσθι τῆσδε μή ποτ' ἂν τυχεῖν νόσου βαρείας, ὡς ἂν οὗτος ἥλιος ταύτῃ μὲν αἴρῃ, τῇδε δ' αὖ δύνῃ πάλιν κτλ. Quibus exemplis tertium accedit OEd. C. 1361: Ὥσπερ ἂν ζῶ σοῦ φονέως μεμνημένος. Manifestum est ὡς vel ὥσπερ in tribus his locis Sophoclis nihil aliud significare posse quam ἕως vel ἕωσπερ, ut Plato in Phædro p. 243, E, dixit, ἕωσπερ ἂν ᾖς ὃς εἶ. Quæritur igitur utrum Sophocli ὡς et ὥσπερ pro ἕως et ἕωσπερ dicere placuerit, quod nemo alius dixit, an ἕως et ἕωσπερ sit scribendum, quæ quorundam sententia est, cum synizesi, cujus exempla plura apud Homerum reperiuntur, etsi partim ex εἷος corrupta, nulla apud Tragicos, ut valde improbabile sit ab Sophocle esse admissam, an denique ὡς ex glossemate ἕως depravatum sit, quæ Brunckii opinio fuit, qui in versibus Ajacis et Philoctetæ ἕς τ' ἂν scripsit (ut Herodotus 8, 143 dixit, Ἕς τ' ἂν ὁ ἥλιος τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἴῃ τῇ καὶ νῦν ἔρχεται), sed ἕωσπερ in OEd. Col., quod, si synizesis non sit admittenda, ἕστεπερ ζῶ scribendum foret, quibus particulis utitur Apoll. Rh. 2, 85: Ἕστε περ οὐλεὸν ἆσμα καὶ ἀμφοτέρους ἐδάμασσε, sed quibus Sophoclem usum esse parum probabile videtur. Quamobrem ὡς et ὥσπερ in versibus Sophocleis intacta relinquenda esse puto. Nihil vero tribuendum exemplis quale hoc Hippocratis est p. 418, 5: Μηδ' ὡς ἂν τὸ σῶμα θάλλῃ πιπίσκειν φάρμακον, ubi recte corrigitur ἕως, a quo prope abest codicis unius (ap. Littré vol. 6, p. 318) scriptura μή δὲ ὡς. Non minus manifestus error apud Strabonem 5, p. 249: Τέως ἀνθέξειν ὡς τελεσφορήσειεν ἡ γογγύλη, ubi ἕως restituit Coraes. G. D.] (Sed et Ὡς per se poni pro ἕως, i. e. Quamdiu, docui supra. Potestque hujus signif. istud exemplum addi, ex Synes.: Τοιγαροῦν ὡς οὐδὲν δεινὸν ἦν ἡμῖν, ἐκομψεύοντο.) [In l. Synesii ὡς idem est quod ὅτε, nisi Synesius ἕως scripsit.] Ex Cebete Thebano [c. 4] pro Postquam, Quum: Τί δεῖ αὐτοὺς ποιεῖν ὡς ἂν εἰσέλθωσιν εἰς τὸν βίον. Ex Eod. [c. 9]: Ὁρᾷς οὖν, ὡς ἂν παρέλθῃς τὴν πύλην ταύτην, ἀνώτερον ἄλλον περίβολον; [Quum ὡς pro ὅτε dicatur, videntur fuisse qui etiam ὡς ἂν pro ὅταν dicerent.]

‖ Ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν, vide in Ἁπλῶς.

‖ Ὡς ἄρα, in admiratione. Hom. Od. O, [380]: Ὦ πόποι, ὡς ἄρα τυτθὸς ἐὼν, Εὔμαιε συβῶτα, Πολλὸν ἀπεπλάγχθης σῆς πατρίδος ἠδὲ τοκήων, Quam parvus eras, vel, O quam parvus eras quum cœpisti vagari. [Et sæpe apud Tragicos, velut Æsch. Pers. 472: Ὦ στυγνὲ δαῖμον, ὡς ἄρ' ἔψευσας φρενῶν Πέρσας. Soph. Ant. 1178: Ὦ μάντι, τοὔπος ὡς ἄρ' ὀρθὸν ἤνυσας· El. 1185: Ὡς οὐκ ἄρ' ἤδη τῶν ἐμῶν οὐδὲν κακῶν· Phil. 1083: Ὡς σ' οὐκ ἔμελλον ἄρ', ὦ τάλας, λείψειν κτλ.]

‖ Ὥσγε, interdum cum infin.: ut ὥς γε μοι δοκεῖν, Ut quidem mihi videtur, Ut mihi quidem videbatur. Aristoph. Pl. [736]: Τὰ βλέφαρα περιέλειχον, ὥς γέ μοι δοκεῖν. [Plato Rep. 4, p. 432, B: Ὡς γε οὕτωσὶ δόξαι. Et cum aliorum verborum quorumvis infinitivis, ut ib. p. 430, E: Ὡς γε ἐντεῦθεν ἰδεῖν. Cum participio id. Leg. 2, p. 665, B: Ἄτοπος γίγνοιτ' ἂν ὥς γ' ἐξαίφνης ἀκούσαντι Διονύσου πρεσβυτῶν χορός.] Interdum sine infin., ut ὥσγε καθ' ἡμᾶς, Ut temporibus nostris. Sic ap. Cic. in Bruto, At hi quidem, ut Atheniensium sæcula numerantur, adolescentes debent videri, Bud. vertit, Ὥσγε κατὰ τοὺς τῶν Ἀθηναίων χρόνους. Item, Ὥσγε προτοῦ ἐγένετο, pro Præut dudum fuit, VV. LL. Affert vero Bud. et Ὥσγε δὴ ex Greg. Naz. pro Duntaxat: Ὥσγε δὴ ὁ ἐμὸς λόγος, Duntaxat ut mea est opinio. [Plato Leg. 2, p. 665, D: Ἀλλ' ἀδύνατον τὸ μεθιέναι, ὥς γε τὰ νῦν λεγόμενα.]

‖ Ὡς δὲ, interdum ἐλλειπτικῶς positum, ut ex Plat. De rep. 2 affertur, Ὡς δὲ, δῆλον, Quod autem ita sit, apertum est. [Simili brevitate Galen. vol. 10, p. 39: Ἀνάγκη ἐνταῦθα τὸν μὲν εἰπεῖν ὡς οὐχ ἧν πιστότερος οὔτε τῶν περὶ τὸν Ἱπποκράτην ... οὔτε τῶν περὶ τὸν Ἀριστοτέλη ... τὸν δ' ὡς ἀντειπεῖν, ubi post τὸν δ' ὡς intelligitur ἧν πιστότερος, sed ἦν fortasse librarii culpa exci-

dit.] ‖ Ὡς δ' αὕτως vide in Ὡσαύτως. ‖ Ὡς δ' εἰπεῖν, vide Ὡς εἰπεῖν, supra.

‖ Ὡς δή, ex Plat. pro Nempe, VV. LL. [Frequens ὡς δὴ cum ironia quadam dictum, aut irrisione, ut ap. Plat. Phædr. p. 228, C : Ἐθρύπτετο, ὡς δὴ οὐχ ἐπιθυμῶν λέγειν· Prot. p. 342, D : Ὡς δὴ τούτοις κρατοῦντας τῶν Ἑλλήνων τοὺς Λακεδαιμονίους. Æsch. Agam. 1633, ubi Ægistho dicenti, Κρατηθεὶς δ' ἡμερώτερος φανεῖ, chorus respondet : Ὡς δὴ σύ μοι τύραννος Ἀργείων ἔσει. Eur. Alc. 1017 : Ὡς δὴ θυραίου πήματος σπουδὴν ἔχων.] Ex Aristoph. autem Pl. [893] pro Utinam : Ὡς δὴ διαῤῥαγείης, Utinam crepes medius. Sed huic expositioni, nisi inspecto loco, fidem adhibere non ausim. Interdum Ὡς δὴ sonat Ut igitur, Postquam igitur, vel simpliciter, Postquam. Polyb. : Ὡς δὴ ἱπποδρομία ἔληξε. [Adde Ὡς δή τοι, quod est fortius affirmantis, ap. Plat. Rep. 2, p. 366, C : Ὡς δή τοι ... πολλήν που συγγνώμην ἔχει ... Tim. p. 26, B : Ὡς δή τοι ... τὰ παίδων μαθήματα θαυμαστὸν ἔχει τι μνημεῖον.] Quum autem dicunt Ὡς δή τι [δὴ τί] τοῦτο, significant Quorsum hoc? Lucian. [Necyom. c. 8] : Ὡς δή τι [δὴ τί] τοῦτο, ὦ Μένιππε; οὐ γὰρ συνίημι τὴν αἰτίαν. Id. [D. deor. 20, 4] : Ἀλλ' ἤρετό με εἰ ἄγαμος ὁ Πάρις ἐστίν. Ad quæ respondetur, Ὡς δή τι [δὴ τί] τοῦτο πολυπραγμονοῦσα ; (Affertur ex Eod. et Πρὸς δὴ τί, eadem signif.) In VV. LL. alio particularum ordine, Ὡς τί δή, Ad quidnam.

‖ Ὡς δυνατὸν, vide Ὡς οἷόντε paulo post.

‖ Ὡς ἔγωγε, in VV. LL. ex Greg. Naz. pro Equidem : additurque videri vacare ὡς.

‖ Ὡς εἰκάσαι, Ut conjicere licet, Quatenus conjicere licet, Ut assequi conjectura possum. Synes. : Μήνιμα Ἀφροδίτης, ὡς εἰκάσαι, κατέχει τὴν χώραν. Pro eod. Ὡς γοῦν εἰκάσαι, Lucian. [Char. c. 22.] Soph. Trach. [141] dixit eodem modo ὡς ἀπεικάσαι. Invenitur et per dativum participii, ap. Aristot. : Ὡς μεγάλῳ παρεικάζοντι μικρὸν, pro Quatenus magna cum parvis comparare licet.

‖ Ὡς εἰκὸς, vide in Εἰκός.

‖ Ὡς εἰπεῖν, vide supra, ubi agitur de particula ὡς infinitivo juncta. [Ὡς οἷον εἰπεῖν apud Epiphan. vol. 1, p. 26, D ; 406, D, qui alibi sæpissime ὡς εἰπεῖν dixit.]

‖ Ὡς εἶχε, vide in Ἔχω.

[‖ Ὡς ἕκαστος : v. s. v. Ἕκαστος vol. 3, p. 354, ubi Thucydidis aliorumque exx. allata sunt. Thucydidem imitatus frequentavit Dio Cassius, velut 38, 8 : Τὰ κρείττω πρὸς σφᾶς ὡς ἑκάστου τῶν γενῶν ἄγοντος· et paullo post : Χωρὶς αὐτοὺς ὡς ἑκάστους ψηφίζεσθαι· 40, 4 : Φρουροὺς ὡς ἕκαστοι πολλοὺς ἔχοντες· 42, 15 : Ἐν ᾧ δὲ ταῦτα ὡς ἕκαστα ἐπράττετο. Eodem modo ὡς ἑκασταχόσε dixit Thucyd. 4, 55, quod ipsum quoque locis pluribus imitatus est Dio Cassius, velut 41, 9 : Φρουρούς τε ὡς ἑκασταχόσε ἔπεμπε· 50, 7 : Χρυσίον ὡς ἑκασταχόσε καὶ οὐχ ἥκιστα ἐς τὴν ἄλλην Ἰταλίαν ἐσπέμπων.]

‖ Ὡς ἐμοὶ, subaudiendo δοκεῖ, Mea sententia, VV. LL., quibus dubito quantum fidei adhibendum hic sit, quum subjungant exemplum ex Themist., in quo non ὡς ἐμοὶ, sed ὡς ἐμοὶ δοκεῖν, legitur : Ὡς ἐμοὶ δοκεῖν κατέλιπε. [De ὡς ἐμοὶ vide quæ supra diximus.]

‖ Ὡς ἔνι μάλιστα, Quammaxime fieri potest, Quoad ejus fieri potest. Herodian. [3, 2, 1] : Ὡς ἔνι μάλιστα σὺν τῇ στρατιᾷ ἠπείγετο. Sic ὡς ἔνι ἥδιστα, Xenoph. [Mem. 4, 5, 9] : Ἕως ἂν ταῦτα ὡς ἔνι ἥδιστα γένηται, Quamsuavissima fiant. At pro ὡς ἔνι τάχιστα dicitur etiam ὡς ἔνι διὰ τάχους. Synes. : Διὸ δοτέον ὡς ἔνι διὰ τάχους.

‖ Ὡς ἐν τοσούτῳ, pro Interea, VV. LL. sine exemplo. Subaudietur autem χρόνῳ, si hanc signif. habeat.

‖ Ὡς ἔξεστι, Quantum licet, Quantum conceditur, Quantum fieri potest. Vide Ἔξεστι.

‖ Ὡς ἔοικε, vide in Ἔοικε. Bud. ὡς ἔοικε vertit Nimirum, in isto Dem. loco, p. 147 [351, 7] : Εἰ δ' οἱ μὲν τὰ δίκαια ἔπραττον ἡμῶν, οἱ δὲ τἀναντία, διὰ τοὺς πεπονηρευμένους, ὡς ἔοικε, τοῖς ἐπιεικέσι συμβεβηκὸς ἂν εἴη ταύτης τῆς ἀτιμίας μετεσχηκέναι. Aliquando autem ὡς ἔοικε vacare omnino existimatur, ut Lucian. Alcyone [c. 6] : Ἄνθρωπος, ὡς ἔοικεν, ἀνθρώπου τοσούτῳ διαφέρει. VV. LL.

‖ Ὡς ἐόντι, Tanquam revera esset, VV. LL. sine exemplo.

‖ Ὡς ἐπέοικε λόγος, vel ἔοικε λόγος, Ut fama est, Ut fertur.

‖ Ὡς ἐπὶ πολὺ, vel Ὡς ἐπιπολὺ, una voce, Ut plurimum, vel Plurimum, quod Latinius est, Plerumque. Ex Alexide Pollux [9, 153] affert etiam Ὡσεπιταπολλὰ pro eod. : Ὡσεπιταπολλὰ τοῦτο ποιῶ. [Recte hæc nunc divisim scribuntur ὡς ἐπὶ τὰ πολλὰ, pariterque similia quæ HSt. deinceps memorat conjunctim scripta.] Dicitur etiam per compar. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖον [πλέον], et per superl. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον : q. d. Majori ex parte, et Maxima ex parte. Alioqui reduntur et hæc adverbiis, Plurimum, Fere. (Sed invenitur etiam Ὡς ἐπιπλεῖστον : et quidem interdum alia quoque in signif., sc. pro Quamplurimum, ut Bud. vertit ap. Thuc. [1, 90] : Ἧς φείδεσθαι δεῖ ὡς ἐπιπλεῖστον. [Dio Cass. 55, 31 : Ἵν' ὡς ἐπὶ πλεῖστον ἐν τοῖς ὅπλοις ... ᾖ.]) Pollux [l. c.] postquam enumeravit ἐκ τοῦ αὐτοῦ ταὐτὸν δηλοῦντας σχηματισμοὺς hosce, Ταχὺ, Ταχέως, Διαταχέων, κτλ., subjungit itidem illius loquendi generis varios modos : 1. Ὡς τοπολύ. 2. Ὡς ἐπιπολύ. 3. Ὡς τὸ ἐπίπαν. 4. Ὡς ἐπιτοπλεῖστον. 5. Ἐπιτοπολύ. 6. Ὡς ἐπιτοπλῆθος. 7. Ὡσεπιταπολλά. [De his omnibus dictum s. v. Πολύς.] Hoc enim, inquit, Alexis in Poetria dixit, Ὡς ἐπιταπολλὰ τοῦτο ποιῶ· alterum autem in Didymis : sc. illud, Ὡς ἐπιτοπλῆθος. Sed in hoc posteriore loco repetens non scribit conjunctim, ut prius, sed seorsim, τὸ δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πλῆθος, ὃ αὐτὸς ἐν Διδύμοις. Rarum alioqui usum postremi hujus loquendi generis fuisse puto [De locutionibus ἐπὶ τὸ πλῆθος, ὡς ἐπὶ τὸ πλῆθος, ὡς πλήθει et reliquis diximus s. v. Πλῆθος vol. 6, p. 1199] : sicut et ὡς ἐπιταπολλὰ, minus frequens, quam hoc ὡς ταπολλὰ, sive ὡς τὰ πολλὰ, ut ap. Xenoph. scriptum invenitur, pro Plurimum, Plerumque. Quod autem attinet ad ὡς τὸ ἐπίπαν (quod potius ultimo loco collocare Pollux debuerat), sciendum est scribi etiam Ὡς τοεπίπαν. Quin etiam inveniri alicubi scriptum Ὡς ἐπίπαν. Synes. : Ἀλλὰ μὴν καὶ ἀποθνήσκοντας ὡς ἐπίπαν ἐν τοῖς τοιούτοις ὁρῶ τοὺς περὶ πλείστου ποιουμένους τὸ ζῆν. Hic enim liquet ὡς ἐπίπαν habere significationem illam de qua nunc agitur, sc. Plurimum : pro quo dicitur etiam Ut plurimum, sed minus Latine, ut paulo ante admonui. Alioqui Ὡς ἐπίπαν alium præterea usum habet, ut vidisti aut videre potes s. v. Πᾶς.

‖ Ὡς ἔπος εἰπεῖν, vide Ἔπος.

[‖ Ὡς ἥκιστα, Quam minime, Haudquaquam, Thuc. 1, 91, et ib. 141, ubi oppositum ὡς μάλιστα. Utroque etiam Dio Cass. usus est, priore 43, 11 : Ὅπως ἥκιστα παρατηρηθῇ, altero 40, 1 : Ὅπως ὡς μάλιστα κουφίζωσι.]

‖ Ὡς κἂν εἰ, pro Perinde ac si, ex Aristot. De mundo [c. 5 init.], Ὡς κἂν εἰ θαυμάζοιέν τινες [πόλιν ὅπως διαμένει], Perinde ac si mirarentur aliqui. Sed particula κἂν suspecta hic esse queat.

‖ Ὡς κεν, in imprecatione Hom. Il. Z, [282] : Ὡς κέν οἱ αὖθι Γαῖα χάνοι, Utinam ibi terra illi dehiscat : εἴθε οἱ αὐτόθι ἔνθα νῦν διάγει, γαῖα χάνοι, Eust.

‖ Ὡς κατὰ τὸ μέγεθος, Pro magnitudinis proportione. Vide et μείζων ἢ ὡς κατὰ ἄνθρωπον, supra.

‖ Ὡς μὲν, ὡς δὲ, affertur pro ὅτι μὲν, ὅτι δέ. [Aliter ap. Nicet. Chon. Hist. p. 198, A : Οὐκ ἐπαύσατο συνδιαφέρων τὰ ἀλγεινὰ τοῖς πάσχουσιν, ὡς μὲν τῷ καθ' αὑτὸν ὑποδείγματι συμπείθων, ὡς δὲ παραινῶν κτλ.· 39, C : Ἰχθύας ... ὡς μὲν μεγίστους, ὡς δὲ πίονας παρά τινων αὐτῷ πεμφθέντας.]

‖ Ὡς μὴ, (ut dicitur ὡς ἂν μὴ,) Ut ne, Ne. Synes. : Ἐγὼ μὲν καὶ σοῦ κήδομαι καὶ τοῦδε· σοῦ μὲν, ὡς μὴ ἀδικοίης· τοῦ δὲ, ὡς μὴ ἀδικοῖτο. Ex Epigr. autem affertur cum constructione valde rara, sc. cum indic. : Ὡς μὴ ἐγειτόνεον, pro Ut non essem propinquus. Item Ὡς μηκέτι ex Luciano, cum optativo, in signif. futuri.

‖ Ὡς οἷόν τε cum superl., ut Ὡς οἷόν τε πλεῖστον, Isocr. Ad Phil. [p. 82, C] : Ἀλλ' ὡς οἷόν τε πλεῖστον ἀφεστῶτα τῆς τούτων διανοίας· in Symm. : Ὡς οἷόν τε πλεῖστον τοῦ συμφέροντος διαμαρτανούσας. Sic ὡς οἷόν τε μάλιστα, Dem., Quam maxime fieri potest : Καὶ χρώμεθ' ἀλλήλοις ὡς οἷόν τε μάλιστα. Cui prorsus simile

est Ὡς δυνατόν : ut ὡς δυνατὸν πλεῖστον, ap. eund. Isocr., Panath. [p. 284, E] : Ἐγὼ δὲ ὁμολογῶ μὲν ἀπολελεῖφθαι τὴν ἐμὴν φρόνησιν τῆς σῆς ὡς δυνατὸν πλεῖστον. Affertur etiam, Ὡς δυνατὸν μετριώτατον ἑαυτὸν παρέχων. Rursum ex Isocr., Ὡς δυνατὸν κάκιστα.

‖ Ὡς ὀλίγου δεῖν, pro ὀλίγου δεῖν, Fere, Propemodum.

‖ Ὡς ὅτι πλεῖστον, In longissimum tempus. Diosc. : Ἐπιδιαμένων τῇ εὐωδίᾳ ὡς ὅτι πλεῖστον.

‖ Ὡς οὐ, Ut non, Quin. Xenoph. [Cyrop. 2, 2, 15] : Ὥστε οὐδεμία σοι πρόφασίς ἐστιν ὡς οὐ παρεκτέον σοι ἡμῖν γέλωτα, i. e. μὴ οὐ παρέχειν, Quin nobis exhibendum risum habeas, Bud. Invenitur autem Ut non ap. Cic. itidem pro Quin, ut observavit Idem, ubi agit de μὴ οὐχί : et Linacer quoque ante illum.

‖ Ὡς οὐκ ἄλλος, Ut nemo alius, Quantum nemo alius. Lucian. [Tim. c. 50] : Ἀνὴρ οὐ μόνον καλὸς κἀγαθὸς, ἀλλὰ καὶ σοφὸς ὡς οὐκ ἄλλος ἐν τῇ Ἑλλάδι. Ead. signif. dicitur Ὡς οὐδείς, vel ὡς οὐδεὶς ἀνὴρ, Aristoph. Pl. [247] : Χαίρω τε γὰρ φειδόμενος ὡς οὐδεὶς ἀνήρ. Apud Eundem, interroganti, Σὺ φιλόπολις; respondetur, Ὡς οὐδεὶς ἀνήρ. Plato Apol. [p. 35, D] : Θεοὺς νομίζω ὡς οὐδεὶς τῶν ἐμῶν κατηγόρων. Rursum autem ex Aristoph. affertur in VV. LL. Ὡς οὐδὲν οἶδ' ἐγὼ, sub. οὕτω χαίρω, Tantum quantum ob nihil aliud novi me gaudere, et memini. In Iisdem, Ὡς οὐδὲν χρῆμα, Ut nihil magis, absque auctoris nomine. Huc certe pertinet, Ὡς οὐκ οἶδ' εἴ τι τῶν ἄλλων, pro Ut si quid aliud, ap. Greg. Naz. Item Ὡς οὐκ οἶδ' εἴ τις ἄλλος (optime conveniens cum præcedente ὡς οὐκ οἶδ' εἴ τις ἕτερος), Athen. : Ἦν γὰρ αἰσχροκερδὴς, ὡς οὐκ οἶδ' εἴ τις ἕτερος· quod Bud. exp. itidem simpliciter, Ut si quis alius : ut perinde sit ac si diceretur ὡς οὐχ ἕτερος, vel ὡς οὐκ ἄλλος, de quo modo agebam. Quod si quis vellet ὡς οὐκ οἶδ' εἴ τις ἄλλος, vel ἕτερος, ad verbum interpretari, vix Latini sermonis consuetudo, ut opinor, id pateretur. Sonat certe, Ut nesciam an quisquam alius; vel potius, Quantum nescio an quisquam alius : ut in illo Athenæi loco, Ἦν γὰρ αἰσχροκερδὴς ὡς οὐκ οἶδ' εἴ τις ἕτερος.

‖ Ὡς οὖν, pro ὡς (vacante particula οὖν), Postquam. Pausan. : Ἀφικομένων δὲ τῶν ἀγγέλων, ὡς οὖν τὰ γράμματα ἀπεδόθη, συνήγαγε τοὺς ἐν τέλει. Cui loco subjungit Bud. hunc Platonis Leg. 5 fin. : Καὶ γὰρ, ὦ Μέγιλλε καὶ Κλεινία, μηδὲ τοῦθ' ὑμᾶς λανθανέτω περὶ τόπων, ὡς οὖν εἰσὶν ἄλλοι τινὲς διαφέροντες ἄλλων τόπων πρὸς τὸ γεννᾶν ἀνθρώπους ἀμείνους καὶ χείρους. Sic enim leg. puto, inquit, contra fidem exemplarium, in quibus ὡς οὐκ legitur, sensu refragante. Comprobant autem hanc ejus lectionem (quam et Ficinus secutus est, nisi potius illam particulam οὐκ expunxit, nihil in ejus locum substituens), plerique aliorum quoque scriptorum loci : de iis autem loquor, ubi vacat post illam ipsam particulam ὡς (nam de aliis alius postea sermo erit). Hunc autem pleonasmum ipsi etiam Homero notum fuisse probat ex his ejus versibus, Il. Π, [419] : Σαρπηδὼν δ' ὡς οὖν ἴδ' ἀμιτροχίτωνας ἑταίρους Χέρσ' ὑπὸ Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο δαμέντας, Κέκλετ' ἄρ κτλ. Sciendum est vero hunc pleonasmum particulæ οὖν post ὡς, et ὥσπερ, quibusdam Interprr. incognitum, in errorem eos induxisse. Atque adeo recordor ipse alicubi me ὡς οὐ pro ὡς οὖν scriptum legere, eodem errore, quo in illo Platonis de quo paulo ante agebatur. [Reliqua quæ de οὖν cum aliis particulis conjuncta hoc loco dixit HSt. v. s. v. Οὖν vol. 5, p. 2383, inde ab verbis : Sed quoniam reperitur vocula Οὖν etc.]

‖ Ὡς ὄφελον, itidemque ὡς ὄφελες, et ὡς ὄφελε : vel Ὡς ὤφελον, ὡς ὤφελες, ὡς ὤφελε, vide supra [s. v. Ὀφείλω]. Quibus addere potes et quæ ap. Bud. habentur de his : afferentem ex Hom. Il. Γ, [428], Ἥλυθες ἐκ πολέμου.

‖ Ὡς ποδῶν ἕκαστος εἶχε, vide paulo post Ὡς τάχος.

‖ Ὡς πόθι pro πόθι, ex Apoll. Arg. 2, [1138] : Κατάλεξον ἐτήτυμον ὡς πόθι γαίης Ναίετε, Vere mihi commemora ubi terrarum habitetis.

‖ Ὡς πολλοὶ pro Plurimi, VV. LL., sed absque ullo testimonio, quod tamen omnino desidero. At de Ὡς τὰ πολλὰ dictum supra in Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖον.

‖ Ὡς τάχος, Quamcelerrime, Quamcitissime, Quamprimum. Soph. : Ὡς τάχος τὸν παῖδα τόνδ' ἤδη δέχου. Dicitur alioqui potius ὡς τάχιστα (et quidem non tantum pro Quamprimum, sed et pro Quumprimum, Simulatque, cum duobus verbis), cujus exempla habuisti supra. [Ὡς ταχέως Niceph. Cpol. Brev. Hist. p. 12, B : Δῆλα ἐποίει πάντα διὰ γραφῆς καὶ ὡς ταχέως πρὸς αὐτὸν ... ἀναζεύγνυται.] Interdum vero dicitur Ὡς τάχους εἶχε (sicut etiam Ὅσον τάχους εἶχε), pro Quantum velocitate poterat, Quanta maxima velocitate poterat. Pro quo Herodotus dixit Ὡς ποδῶν εἶχε : sc. Ὡς ποδῶν ἕκαστος εἶχε, s. εἶχον, ut affertur ex 9, [59. Adde 6, 61 : Ὡς ποδῶν εἶχον τάχιστα ἐβοήθεον ἐς τὸ ἄστυ.]

‖ Ὡς τὸ εὐθέως, Statim, VV. LL., sed absque ullo exemplo.

‖ Ὡς τὸ ὅσον, simpliciter pro Quantum, ut quidem annotatur in iisdem Lexicis; sed me nequaquam fidem illis adhibente : sicut nec de eo quod ibidem sequitur, Ὡς τὸ τόσον pro Tantum.

‖ Ὡς τὸ πολὺ, vel Ὡς τοπολὺ, vide in Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖον.

‖ Ὡς τὸ πρῶτον εὐθὺς, Simulatque, VV. LL. ex Aristoph. [Ran. 939.] Sed puto male adjungi εὐθὺς, quasi cohærens cum τὸ πρῶτον, quum potius ab eo disjungi per interpunctionem debeat.

‖ Ὡς τύπῳ εἰπεῖν, vide in Τύπος.

‖ Ὡς φιλεῖ, vide in Φιλέω.

‖ Nunc de Ὡς habente sibi adjunctas particulas cum quibus cohæret, dicendum mihi superest. In quibus non video quem ordinem potius quam alphabeticum tenere debeam. Scribam autem illas majusculis literis, quod licet signif. particulæ ὡς sequantur, sui tamen quodammodo juris esse censeri possint. Quum porro omnes, præter unam, plane retineant signif. particulæ ὡς, qua Similitudinem declarat, de illa ultimo loco agam, præsertim quum etiam alphabetica series id patiatur. [Sunt hæc composita Ὡσάν. Ὡσανεί. Ὡσαύτως. Ὡσεί. Ὥσπερ. Ὥστε.]

[Ὗσα aoristus verbi ὠθέω, quod v.]

[Ὡσὰν et Ὡσανεί.] Ὡσανεὶ, Velut, Tanquam, Quasi. Plut. [Mor. p. 961, E] : Μηδὲ βλέπειν μηδὲ ἀκούειν, ἀλλ' ὡσανεὶ βλέπειν αὐτὰ καὶ ὡσανεὶ ἀκούειν. Ibid. : Ὡσανεὶ θυμοῦσθαι τὸν λέοντα, καὶ ὡσανεὶ φοβεῖσθαι τὴν ἔλαφον. [Thom. M. p. 877 : Ῥάθυμον εἶναι καὶ ὡσανεὶ θρύπτεσθαι.] Habent VV. LL. etiam Ὡσὰν, sed absque ullo exemplo. Ego plerisque in ll. ὡς ἂν divisim scriptum esse scio, quibus magis altera illa scriptura conveniret. Vide Ὡσεί [et quæ HSt. s. v. Ὡς dixit ubi de ὡς cum ἄν conjuncto agit. Ὡσὰν et Ὡσανεὶ, quæ in codicibus et editionibus veteribus non raro conjunctim scripta reperiuntur, etsi proprie non aliter dicta sunt quam verbi tempore et modo, cui apta ἄν particula sit, vel addito vel ex totius loci sententia intellecto, tamen non raro ita dicta sunt, præsertim ab inferiorum temporum scriptoribus, ut nulla verbi ratione habita respondeant particulis Latinis Velut, Tanquam, Quasi, vel Utpote, Quippe. Quo fit ut sæpissime cum participiis, adjectivis et substantivis, ad quæ participium verbi εἰμὶ intelligi potest, conjunctum reperiatur. Sic ὡσὰν vel ὡς ἂν ap. Xen. Cyrop. 1, 3, 8 : Τὸν Κῦρον ἐπερέσθαι ὡς ἂν παῖς μηδέπω ὑποπτήσσων· 5, 4, 29 : Παντοῖα ἄγων ὡς ἂν ἐξ οἴκου μεγάλου. Demosth. p. 519, 10 : Θόρυβον καὶ κρότον τοιοῦτον ὡς ἂν ἐπαινοῦντές τε καὶ συνησθέντες ἐποιήσατε. (Cum eodem participio Dionys. A. R. 6, 94 : Βοῆς γενομένης ἐξ ἁπάντων μεγάλης, ὡς ἂν ἐπαινούντων τε καὶ συνηδυνομένων.) Ib. p. 1352, 27 (in or. non Demosthenica C. Neær.) : Συνέπινε καὶ συνεδείπνει ἐναντίον πολλῶν Νέαιρα αὕτη ὡς ἂν ἑταίρα οὖσα· ubi ἂν ab librario additum videtur, quum in eadem sententia ὡς ἑταίρα οὖσα sine ἂν legatur p. 1361, 17 et 27, et in testimonii formulis ab vetere interpolatore insertis p. 1353, 9; 1354, 8. Theophr. C. Pl. 6, 13, 3 : Καρποὺς γλυκεῖς ὄντας, ὡς ἂν ἐξ ἀπέπτου τινὸς πεττομένους. Diodor. 1, 35 : Ὁ κροκόδειλος ἐξ ἐλαχίστου γίνεται μέγιστος, ὡς ἂν ᾠὰ μὲν τοῦ ζῴου τούτου τίκτοντος τοῖς χηνείοις παραπλήσια· 3, 26 : Παράδοξον ὀξύτητα τοῖς ἔργοις προσφέρουσι, ὡς ἂν ἄθλου τῆς ἰδίας ψυχῆς ἑκάστου προκειμένου· 29 : Βραχύβιοί εἰσιν ὡς ἂν τῶν πολυχρονιωτάτων ... οὐχ ὑπερβαλλόντων ἔτη τετταράκοντα· 5, 41 : Ὁ λιβανωτὸς

γινόμενος ἐξ αὐτοῦ ὀπίζεται ὡς ἂν δάκρυον. Rursus cum participio ἐκπλέουσι 11, 12, et cum participio perfecti ib. 66 : Τιμῶν ἡρωικῶν ἔτυχεν, ὡς ἂν κτίστης γεγονὼς πόλεως, ut Lucian. Char. c. 1 : Δείξεις ἕκαστα ὡς ἂν εἰδὼς ἅπαντα. Pausan. 1, 21, 8 : Ἵππους πολλὰς ἕκαστος τρέφει, ὡς ἂν οὔτε ἐς ἰδιωτῶν κλήρους τῆς γῆς μεμερισμένης κτλ. Alciphro 1, 37 : Ὡς ἄν τις ἀκκιζόμενος. Philostr. p. 719 : Λύπας ... πάσας ἐπράϋνε, τὰς μὲν ὡς ἂν ξυναλγοῦντος, τὰς δ' οἷον ἐπιπλήττων. Cum participio futuri Lucian. Char. c. 14 : Ἐπαιρέσθων ὡς ἂν ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀλγεινότερον καταπεσούμενοι. Cum substantivo vel adjectivo (intellecto ὤν) Demosth. p. p. 1087, 1 : Ἐκληρονόμει πολλὰ ἔτη ὡς ἂν ἐκείνου υἱὸς ποιητός. Theophr. H. Pl. 4, 12, 1 : Κατάλοιπον δὲ εἰπεῖν ὡς ἂν ἐκ τοῦ γένους τούτου περὶ σχοίνου· C. Pl. 6, 10, 7 : Ἀφίστασθαι τὰ τοιαῦτα εὔλογον ὡς ἂν ἀλλότρια· ubi ἂν ex cod. Urbin. additum, in quo constanter ὡσὰν scriptum. Ælian. N. A. 4, 54 : Ὡραῖον παῖδα, ὡς ἂν Αἰγύπτιον. Et alio ἂν proxime antecedente Theophr. C. Pl. 1, 16, 12 : Ταῦτα προσδέχοιτ' ἂν ὡς ἂν οἰκεῖα. Ὡς ἄν τις Ion ap. Athen. 13, p. 604, D : Οὔτε σοφὸς οὔτε ῥεκτήριος ἦν, ἀλλ' ὡς ἄν τις εἷς τῶν χρηστῶν Ἀθηναίων. || Eodem modo ὡς ἂν εἰ vel, ut plerumque in libris scriptum, ὡσανεὶ dicitur, quod ipsum quoque scriptoribus inferioribus usitatius est quum veteribus Atticis. Cum infinitivo conjunctum, Quasi significans, ex Plutarcho supra attulit HSt. Frequentius cum participio vel substantivis et adjectivis, intellecto verbi εἶναι participio dicitur. Sic Polyb. 1, 46, 11 : Ἐπέστη πτερώσας τὴν ναῦν, ὡσανεὶ προκαλούμενος τοὺς πολεμίους. Athen. 14, p. 628, E : Ἦν τὸ τῆς ὀρχήσεως γένος ... μεγαλοπρεπὲς καὶ ὡσανεὶ τὰς ἐν τοῖς ὅπλοις κινήσεις ἀπομιμούμενον. Lucian. De calumn. c. 17 : Μέγα ἐφρόνει ὡσανεὶ οὐ θεοῦ παῖς ὢν μόνον. Scriptor Argum. Aristoph. Vesp.: Οὐκ ἐξ ὑποκειμένης ὑποθέσεως, ἀλλ' ὡσανεὶ γενομένης. Schol. Aristoph. Pl. 100 : Ἔπεμψέ μοι ἄλλο πλακούντιον, ὡσανεὶ λέγων μηκέτι πατῆσαι ἐκεῖ με. Cum substantivis, Polyb. 2, 14, 7 : Τὴν παρώρειαν ἣν δεῖ νοεῖν ὡσανεὶ βάσιν τοῦ τριγώνου· et similiter 3, 15, 3; 12, 28, 6; 14, 5, 3. Post articulum Thom. M. p. 398 : Ἡ ὡσανεὶ πάροδος· 645 : Τὸ ὡσανεὶ διοικῶ.]

[Ὡσαννὰ, vox composita ex duabus vocibus Hebraicis הושיעה נא *Hoschiah-na*, in unum contractis. Suidas : Ὡσαννά· δόξαν σημαίνει. Καὶ γὰρ ἄλλος εὐαγγελιστὴς λέγει « εἰρήνη τῷ υἱῷ Δαυίδ, » καὶ ὁ ἕτερος « δόξα τῷ υἱῷ Δαυίδ, » ὥστε τὸ ὡσαννά δόξαν σημαίνει. Παρά τισι δὲ, σῶσον δή, οὐκ ὀρθῶς. Fallitur. Nam significat, Serva nunc, Salva quæso, ut linguæ Hebrææ gnari norunt. Male etiam ap. Justin. Mart. Resp. 1 ad Orthod. p. 255 : Ὡσαννὰ μεγαλωσύνη ὑπερκειμένη. Recte Theophyl. In Matthæi c. 21, p. 121 : Τὸ ὡσαννά οἱ μὲν λέγουσιν ὅτι ὕμνον ἢ ψαλμὸν σημαίνει, οἱ δὲ, ὃ καὶ ἀκριβέστερον, σῶσον δή· et similiter In Marci c. 11, p. 252. Suicer. Legitur in N. T. ap. Matth. 21, 9 : Ὡσαννὰ τῷ υἱῷ Δαβίδ. ... Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις. Ib. 15. Marc. 11, 9, 10; Joann. 12, 13. Suidas autem nihil scripserat præter Ὡσαννά· τὸ δόξα σημαίνει. Reliqua, quæ cod. Paris. A omittit, interpolator addidit confuse scripta. Nam sic potius dicere debebat, καὶ γὰρ ἄλλος εὐαγγελιστὴς (Lucas 19, 38) λέγει « εἰρήνη καὶ δόξα », καὶ ὁ ἕτερος (Matth. 21, 9) « ὡσαννὰ τῷ υἱῷ Δαβίδ », ὥστε τὸ ὡσαννά δόξαν καὶ εἰρήνην σημαίνει. De quo monuit Albertus Misc. crit. p. 283. In Lexico Bachmanni 1, p. 422, 17 : Ὡσαννὰ τῷ υἱῷ Δαβίδ· ψαλμὸς ἢ ὕμνος τῷ υἱῷ Δαβίδ.]

[Ὥσασκε. V. Ὠθέω.]

Ὡσαύτως pro ὡς αὕτως, vacante particula αὕτως, Itidem, Similiter, Eodem modo. [Per ὁμοίως, τοιούτως exp. Hesych. Glossa Mœridi illata p. 425 : Ὡς αὕτως ἀντὶ τοῦ παραπλησίως καὶ κατὰ ταὐτά. Πλάτων Ἱππίᾳ β' (p. 374, D). Sic etiam ap. Thom. M. p. 934, sed omisso Platone. Apud Homerum non reperitur nisi interposito δὲ disjunctum, ὡς δ' αὕτως (vel αὔτως), Il. Γ, 339 : Ὡς δ' αὕτως Μενέλαος Ἀρήϊος ἔντε' ἔδυνεν· Η, 430; Ι, 195; Κ, 25; Od. Γ, 64; Ζ, 166; Ι, 31; Υ, 238; Φ, 203, 225; Χ, 114; Ω, 400, quemadmodum apud alios quoque poetas prosæque orationis scriptores interdum disjunctum voce δὲ reperitur. Cujusmodi in Il. in libris satis constanter αὕτως scriptum cum spiritu aspero, non αὔτως cum leni : quorum utrum rectius sit a Buttmanno Lexil. 1, 14, p. 40, 41, aliisque quæsitum est, de quo videnda quæ s. v. Αὔτως s. Αὕτως dicta sunt. Herodot. 7, 86 : Καὶ Κίσσιοι ὡσαύτως. Ib. : Βάκτριοι ἐσκευάδατο ὡσαύτως καὶ ἐν τῷ πεζῷ· et ὡς δ' (vel δὲ) αὕτως 1, 215; 2, 67; 7, 86; 9, 81. Non legitur apud Æschylum, sed aliquoties ap. Sophoclem et Euripidem. Soph. El. 27, ubi posito in priore parte sententiæ ὥσπερ respondet, duobus versibus interpositis, ὡσαύτως δέ : Ὥσπερ γὰρ ἵππος εὐγενὴς ... θυμὸν οὐκ ἀπώλεσεν, ὡσαύτως δὲ σὺ ἡμᾶς τ' ὀτρύνεις κτλ. Tr. 372 : Καὶ ταῦτα πολλοὶ ... συνεξήκουον ὡσαύτως ἐμοί (ubi dativus adjectus est ut ap. Herodot. 2, 67 : Ὡς δ' αὕτως τῇσι κυσὶ οἱ ἰχνευταὶ θάπτονται. Empedocl. 225 : Ὡσαύτως θάμνοισι καὶ ἰχθύσι. Sext. Emp. p. 441 : Μὴ δύνασθαι τὴν ἑτέραν ὡσαύτως τῇ ἑτέρᾳ κινεῖσθαι). Eurip. Iph. 833 : Τὸ σὸν νοτίζει βλέφαρον, ὡσαύτως δ' ἐμόν· ubi probabilius videtur ὡς δ' αὕτως ἐμόν, ut dixit Med. 319, Andr. 673, licet metrum ibi quoque ὡσαύτως δ' ferret. Comicorum exempla nulla sunt. Tanto frequentius apud Platonem, Xenophontem aliosque scriptores legitur, modo in initio sententiæ, modo in media, modo in fine positum verbo vel addito vel ex præcedentibus intelligendo.] Plato [Rep. 9, p. 576, D : Εὐδαιμονίας καὶ ἀθλιότητος ὡσαύτως ἢ ἄλλως κρίνεις;] Leg. [1, 646, D : Τῆς περὶ τὸν οἶνον ἄρα διατριβῆς ὡσαύτως διανοητέον·] 12, [p. 956, A] : Ξύλου δὲ, μονόξυλον, ὅ, τι ἂν ἐθέλῃ τις, ἀνατιθέτω· καὶ λίθου ὡσαύτως, πρὸς τὰ κοινὰ ἱερά. Quæ Cic. ita vertit, Leg. 2 : Ligneum autem, quod quis voluerit, uno ex ligno dedicato, itemque lapideum, in delubris communibus. Idem in ejusdem philosophi Timæo [p. 28, C] τὸ ὡσαύτως ἔχον reddit Sui simile; hæc enim verba : Τόδε δ' αὖ πάλιν ἐπισκεπτέον περὶ αὐτοῦ· πρὸς πότερον τῶν παραδειγμάτων ὁ τεκταινόμενος αὐτὸν ἀπειργάζετο· πότερον πρὸς τὸ κατὰ ταυτὰ καὶ ὡσαύτως ἔχον, ἢ πρὸς τὸ γεγονός, ita interpr., Rursus igitur videndum, ille fabricator tanti operis utrum sit imitatus exemplar : idne quod semper unum et idem et sui simile, an id quod generatum ortumque dicimus. [Ib. p. 41, D : Οὐκέτι κατὰ ταὐτὰ ὡσαύτως (μίσγων). (Sed addito καὶ ib. p. 82, B : Μόνον ... ταὐτὸ ταὐτῷ κατὰ ταὐτὸ καὶ ὡσαύτως καὶ ἀνὰ λόγον προσγιγνόμενον.) Leg. 9, p. 868, D : Ἐὰν γυνὴ ἑαυτῆς ἄνδρα ταὐτὸν τοῦτο ὡσαύτως ἐργάσηται· Soph. p. 248, B : Ἦν (οὐσίαν) ἀεὶ κατὰ ταὐτὰ ὡσαύτως ἔχειν φατέ. Præposito ὡσαύτως et καὶ vel addito vel omisso Phædon. p. 78, D : Πότερον ὡσαύτως ἀεὶ ἔχει κατὰ ταὐτὰ, ἢ ἄλλοτ' ἄλλως· et ib. : Ὡσαύτως καὶ κατὰ ταὐτὰ ἔχει. Et sic cum κατὰ ταὐτό s. κατὰ ταυτά, καὶ vel addito vel omisso, etiam ap. alios conjunctum reperitur, velut Plut. Mor. p. 428, B; 443, F; 1001, D; 1007, F; 1013, A; 1015, F; 1022, E. Lucian. Paras. c. 27, 30. Aristides vol. 2, p. 99, 15 : Ἡ παροιμία ἡ λέγουσα οἷος ὁ τρόπος, τοιοῦτον εἶναι καὶ τὸν λόγον, καὶ πάλιν τὸ ἕτερον ὡσαύτως· ubi τὸ ἕτερον est οἷος ὁ λόγος, τοιοῦτος καὶ ὁ τρόπος. Ὡσαύτως et ὡς ἑτέρως opposita Aristot. Soph. El. 7.] Plut. Pericle [c. 31] : Τοῦ δὲ μὴ λυθῆναι τὸ ψήφισμα πάντες ὡσαύτως τὴν αἰτίαν ἐπιφέρουσι τῷ Περικλεῖ. [Xen. Cyrop. 1, 1, 4 : Καὶ τἆλλα δὲ ἔθνη ὡσαύτως ὅσα ἀκούομεν· 1, 2, 2 : Καὶ τἆλλα τὰ τοιαῦτα ὡσαύτως (intellige προστάττουσι, quod præcessit)· Anab. 4, 7, 13 : Αἱ γυναῖκες ... ἑαυτὰς ἐπικαταρρίπτουσι, καὶ οἱ ἄνδρες ὡσαύτως· Mem. 1, 7, 3 : Ὡς δ' αὕτως ... ἐννοῶμεν κτλ., sed in initio sectionis proximæ : Ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ πλούσιον κτλ., ubi aliquot libri δὲ omittunt, ut ὡς δ' αὕτως scribendum videri possit, quemadmodum priore loco ὡς δ' αὕτως ex libris melioribus pro ὡσαύτως est restitutum, quod legebatur omisso δ'. Strabo 9, p. 401 : Ὡς δ' αὕτως ὑπὸ Θρᾳκῶν ἐκπεσόντες ... συνεστήσαντο κτλ. Athen. 1, p. 19, B : Ὠρεῖται ... ὡς δ' αὕτως Μιλήσιοι.] Apud Xen. uno eodemque in loco habetur Ὡσαύτως, et divisim Ὡς δ' αὕτως [Cyrop. 2, 1, 22] : Ὡσαύτως δὲ λοχαγῷ τὸν λόχον, ὡς δ' αὕτως ταξιάρχῳ, ὡς δ' αὕτως δὲ ἑκάστῳ τῶν ἄλλων ἀρχόντων. [Nunc ex aliis libris editum : Δεκαδάρχῳ δὲ τὴν δεκάδα ὡσαύτως, λοχαγῷ δὲ τὸν λόχον, καὶ ταξιάρχῳ ἀνεπίκλητον αὐτὸν ὄντα ἐπιμέλεσθαι καὶ τῶν ὑφ' αὐτῷ ἀρχόντων κτλ. Ὡσαύτως τι ἔχειν Diodor. 1, 29 : Τὰ περὶ τὰς θυσίας ... ὡσαύτως ἔχειν Ἀθηναίους καὶ Αἰγυπτίους. Porro notandum ὡσαύτως cum οὕτως conjunctum ap. Plat. Phædon. p. 98, A : Περὶ ἡλίου οὕτω παρεσκευάσμην ὡσαύ-

τως πευσόμενος κτλ. Protag. p. 351, C: Τὰ ἀνιαρὰ ὡσαύτως οὕτως οὐ καθ' ὅσον ἀνιαρὰ κακά; Gorg. p. 460, D: Ὡσαύτως δὲ οὕτως καὶ ἐὰν κτλ. Xen. Cyrop. 1, 1, 4: Παραλαβὼν ὡσαύτως οὕτω καὶ τὰ ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἔθνη· et ib. 1, 6, 3; 8, 5, 5; Anab. 5, 6, 9.] Invenitur autem et ap. Hom. ὡς δ' αὕτως, Od. I, 30: Ὡς δ' αὕτως Κίρκη κατερήτυεν ἐν μεγάροισιν. [De locis Homericis diximus supra.]

Ὡσεὶ, Quasi, Tanquam, Velut. Usus hujus particulæ communis est poetis cum prosæ scriptoribus. Sed poetæ [epici et lyrici et uno in loco Ant. 653 Sophocles] dicunt etiam Ὡσεί τε. Hesiod. Sc. [194]: Αἵματι φοινικόεις, ὡσεὶ ζωοὺς ἐναρίζων· et [189]: Καί τε συναΐκτην, ὡσεὶ ζωοί περ ἐόντες· et [198]: Τῇ ἰκέλη ὡσεί τε μάχην ἐθέλουσα κορύσσειν· quod loquendi genus valde nota dum est, pro ἰκέλη τῇ ἐθελούσῃ, κτλ., vel perinde ac si pro τῇ ἰκέλη præcederet οὕτως. Sic ap. Hom. particulæ ὡσεὶ respondet ὡς, i. valens q. οὕτως, Od. P, [113]: Ὡσεί τε πατὴρ ἑὸν υἷα Ἐλθόντα χρόνιον νέον ἄλλοθεν, ὡς ἐμὲ κεῖνος Ἐνδυκέως ἐκόμιζε σὺν υἱάσι κυδαλίμοισι. Sed ap. hunc poetam sæpe in hac particula scribenda peccarunt librarii; quippe qui ὡσεὶ scripserint, ubi ὡς εἰ disjunctim scribi debebat: et vicissim ὡς εἰ disjunctim, ubi conjunctim scribendum erat ὡσεί. Quod etiam de ὡσεί τε et ὡς εἴτε intelligendum est. Sic certe in illo loco Od. P pro ὡσεί τε quædam editt. habent ὡς εἴτε: itidemque in alio loco, de quo paulo post agam, ὡς εἴτε κατάῤῥοον, ubi scribendum est ὡσεί τε. [Recte hæc scripta in editionibus recentioribus, nisi quod editores eo inter se dissentiunt, ut in aliis omnibus locis Homeri aliorumque scriptorum, quod alii ὡσεὶ et ὡσεί τε conjunctim vel ὡς εἰ et ὡς εἴ τε divisim scribunt.] Vicissim autem Il. B, in ea parte quæ Bœotia vocatur, quum ita scribi debeat, 780: Οἱ δ' ἄρ' ἴσαν ὡς εἴτε πυρὶ χθὼν πᾶσα νέμοιτο, scriptum fuit a librariis ὡσείτε: quam lectionem fateor et in mea edit. relictam fuisse: quod in contextu etiam illo qui Eustathii Commentariis insertus est, scriptura ista habeatur. Sed postea ipsum Eust., quum ad loci illius expositionem venit, ὡς εἴτε legere comperi, non ὡσεί τε. Ita enim ille, Καί φησιν ὅτι ἐπορεύοντο ὡς εἴτε πυρὶ χθὼν πᾶσα νέμοιτο· ἤγουν κατεσθίοιτο. Tale est autem ὡς εἴτε (vacante particula τε in voce εἴτε) quale ὡς εἰ, Il. Λ, 389: Οὐκ ἀλέγω, ὡς εἴ με γυνὴ βάλοι, ἢ πάϊς ἄφρων, ubi itidem pro ὡς εἰ in quibusdam exempll. memini me legere ὡσεί. Proderit autem et ad plerosque alios locos hæc mea de permutatione harum scripturarum admonitio. [Ὡς εἰ vel ὡσεὶ apud Homerum aliosque cum indicativo, optativo et conjunctivo, prout sensus verborum postulat, construitur, vel sine verbo positum cum substantivis et adjectivis conjungitur. Cum indicativo Hom. Il. N, 492: Λαοὶ ἕπονθ', ὡσεί τε μετὰ κτίλον ἕσπετο μῆλα. Pind. Ol. 7, 1: Φιάλαν ὡς εἴ τις ... δωρήσεται· ubi respondet καὶ ἐγὼ ... ἱλάσκομαι v. 13. Cum optativo Hom. Il. Λ, 389, verbis supra ab HSt. appositis, et ib. 467: Τῷ ἰκέλη ὡς εἴ ἑ βιήσατο μοῦνον ἐόντα Τρῶες· X, 410: Τῷ δὲ μάλιστ' ἄρ' ἔην ἐναλίγκιον, ὡς εἰ ἅπασα Ἴλιος ... πυρὶ σμύχοιτο· ubi notandum εἰ correptum. Od. K, 416: Ὡς ἔμεν ὡς εἰ πατρίδ' ἱκοίατο. Et cum ὡς εἴ τε Il. B, 780, Od. I, 314. K, 420: Ὡς ἐχάρημεν ὡς εἴ τ' εἰς Ἰθάκην ἀφικοίμεθα. Cum conjunctivo, Il. I, 481: Καί με φίλησ' ὡς εἴ τε πατὴρ ὃν παῖδα φιλήσῃ. Cum participiis vel adjectivis, Il. E, 374: Τίς νύ σε τοιάδ' ἔρεξε ... ὡς εἴ τε κακὸν ῥέζουσαν ἐνωπῇ; H. in Cer. 238: Χρίεσκ' ἀμβροσίῃ, ὡς εἰ θεοῦ ἐκγεγαῶτα· et in locis Hesiodi ab HSt. supra allatis. Pind. Pyth. 4, 200: Ὡσεί τε φθιμένοῦ. Cum substantivis, Hom. Il. I, 648: Ὡς μ' ἀσύφηλον ... ἔρεξεν ... ὡς εἴ τιν' ἀτίμητον μετανάστην· Λ, 474: Τρῶες ἕπονθ' ὡς εἴ τε δαφοινοὶ θῆρες ὄρεσφιν· T, 17: Ὅσσε δεινὸν ... ὡς εἰ σέλας ἐξεφάανθεν· Od. H, 36: Τῶν νέες ὠκεῖαι ὡς εἰ πτερὸν ἠὲ νόημα· P, 111: Ἐνδυκέως ἐφίλει, ὡς εἴ τε πατὴρ φίλον υἱόν· T, 39: Κίονες ... φαίνοντ' ὀφθαλμοῖς ὡς εἰ πυρὸς αἰθομένοιο. Pind. Pyth. 1, 84: Ἄκουθ' ὡσεί τ' ἀγῶνος βαλεῖν ἔξω. Soph. El. 234: Μάτηρ ὡσεί τις πιστά· Ant. 653: Ἀλλὰ πτύσας ὡσεί τε δυσμενῆ μέθες. Quod unicum est in tragœdia exemplum epici ὡσεί τε.] Est vero ex isto Ὡσεὶ factum Ὡσανεὶ, (de quo supra,) interjecta particula ἄν. Est enim ὡσανεὶ pro ὡς ἂν εἰ: quæ tamen particula nullum usum habet, quum conjunctim scribitur. Disjunctim autem scripta, i. e. in tres particulas divisa, invenitur cum alibi, tum in isto Aristot. loco De mundo: Ὡς ἂν εἰ λέγοιμεν, Tanquam si dicamus. [V. quæ s. v. Ὡς et Ὡσὰν dicta sunt.] Eund. usum habet ὥσπερ ἂν εἰ, in isto Dem. loco [p. 500; 25]: Ὥσπερ ἂν εἴ τις μεγάλας τὰς τιμωρίας τάττοι. Quæ tres particulæ in unam et ipsæ interdum coeunt, sc. ὡσπερανεὶ, quæ i. prorsus valet q. illud ὡσανεί. [V. Ὡσπερανεὶ et Ὡσπερεί. Ὡσεί πέρ τε apud Hom. H. in Cer. 215: Ἔπι τοι πρέπει ὄμμασιν αἰδὼς ... ὡσεί πέρ τε θεμιστοπόλων βασιλήων. Ὡσείπερ Theocr. 25, 163: Πάλαι τινὰ πάγχυ σέθεν πέρι μῦθον ἀκούσας ὡσεί περ σφετέρῃσιν ἐνὶ φρεσὶ βάλλομαι ἄρτι· versu, ut videtur, corrupto. Vocabulo interposito Hesiod. Sc. 189: Ὡσεὶ ζωοί περ ἐόντες.] ‖ Ὡσεὶ videtur plane esse quod dicitur a Latinis Utpote, in isto Hom. loco, Od. Ξ, [253]: Ἐπλέομεν βορέῃ ἀνέμῳ ἀκραέϊ καλῷ, Ῥηϊδίως, ὡσεί τε κατὰ ῥόον. In hac autem interpretatione comperio Raphaelem mihi subscribere; qui reddit, Utpote secundum undas. Alia tamen interpret. habet, Veluti secundo flumine: quæ nullo modo stare posse videtur. Eust. quidem certe exp. ὡς, sed κατὰ ῥόον secus accipiens. Exp. enim ita, ὡς ἐν ὕδατι κάτω ῥέοντι καὶ οὐ στατῷ κατὰ ἰσότητα ἐπιφανείας. Hic autem rursum ὡς εἰ (sicut dixi) quædam exempll. habent: in quibus et κατάῤῥοον (ut de hoc quoque obiter admoneam) perperam pro κατὰ ῥόον legitur. Ceterum ut hic ὡσεὶ interpretor Utpote, ita etiam ὥστε ap. eund. poetam istam interpretationem poscere mihi videri docebo, ubi de hac particula agam. ‖ Ὡσεὶ commune prosæ cum carmine esse dixi supra; sed ita tamen ut in prosa frequentius esse putem pro Circiter, Ferme. (Qui usus est interdum et particulæ ὡσπερανεί.) Habet certe et ap. Xen. istam signif. [Hell. 1, 2, 9: Ἀποκτείναντες ἐξ αὐτῶν ὡς εἰ ἑκατόν· 2, 4, 25: Ἐγένοντο αὐτοῖς καὶ ἱππῆς ὡς εἰ ἑβδομήκοντα. Quod si scripsit Xenophon, mirum est duobus locis ὡς εἰ dicere ei placuisse, quum alibi constanter ὡς simplex cum numeralibus posuerit.] Apud Lucam interdum pro Circiter, nonnunquam pro Tanquam s. Veluti, invenitur. Legimus enim c. 22, 41: Καὶ αὐτὸς ἀπεσπάσθη ἀπ' αὐτῶν ὡσεὶ λίθου βολήν, Avulsus est ab eis circiter jactum lapidis. Erasmus, Ferme ad jactum lapidis. Quidam vero et hic per particulam Quasi interpr. Quasi ad jactum lapidis: non male, quum Quasi non in Gallica tantum lingua, sed in Latina etiam pro Ferme interdum ponatur. Vet. Interpres, Quantum jactus est lapidis; sed perperam, nisi addatur particula Fere, vel Ferme. Talis usus est hujus particulæ ap. Eund. 1, 56: Ἔμεινε δὲ Μαριὰμ σὺν αὐτῇ ὡσεὶ μῆνας τρεῖς. Nec non 3, 23: Καὶ αὐτὸς ἦν ὁ Ἰησοῦς ὡσεὶ τῶν τριάκοντα ἀρχόμενος. [LXX Jud. 3, 29: Ὡσεὶ δέκα χιλιάδας ἀνδρῶν. Nehem. 7, 66. Dan. 9, 21: Ὡσεὶ ὥραν θυσίας ἑσπερινῆς, Circa tempus sacrificii. Schleusn.] Alteram autem signif., qua ponitur pro Tanquam, Veluti, Sicut, ap. Eund. habet, 22, 44: Ἐγένετο δὲ ὁ ἱδρὼς αὐτοῦ ὡσεὶ θρόμβοι αἵματος καταβαίνοντες ἐπὶ τὴν γῆν. Itidem 3, [22]: Καὶ καταβῆναι τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον σωματικῷ εἴδει, ὡσεὶ περιστερὰν, ἐπ' αὐτόν. In cujus rei narratione particula eadem ceteri quoque Evangelistæ usi sunt, Matth. et Marcus: quorum ille et aliis aliquot locis utitur: ut 28, [3]: Τὸ δὲ ἔνδυμα αὐτοῦ λευκὸν ὡσεὶ χιών. Ibid.: Καὶ ἐγένοντο ὡσεὶ νεκροί· ubi vel hanc vel alteram illam signif. habere potest. Item 9, [36]: Καὶ ἐῤῥιμμένοι ὡσεὶ πρόβατα. [LXX Sam. 1, 17, 43: Ὡσεὶ κύων. Symm. Psalm. 13, 4: Ὡσεὶ ἄρτον.] ‖ Ὡσεὶ τυχὸν autem, quod in VV. LL. redditur Prout accidit, (ex Hesych., qui exp. καθὼς ἔτυχεν, ἢ συνέβη,) mihi suspectum est.

[Ὡσεπιτοπολύ. V. Ὡς et Πολύς.]

[Ὡσηὲ, ὁ, Hoseas, nomen prophetæ Judæorum, filii Beeri, æqualis Jesaiæ. Ejus liber superest inter scripta Prophetarum Veteris Testamenti. Memoratur a Paulo Ep. ad Rom. 9, 25.]

[Ὡσία, ἡ, pro οὐσία. Plato Crat. p. 401, C, ubi de Ἑστίας nomine agit: Ὃ ἡμεῖς οὐσίαν καλοῦμεν εἰσὶν οἳ ἐσσίαν καλοῦσιν, οἱ δ' αὖ ὡσίαν· et D: Ὅσοι δ' αὖ ὡσίαν (ἐπονομάζουσι τὴν Ἑστίαν), σχεδόν τι αὖ οὗτοι καθ' Ἡράκλειτον ἂν ἡγοῖντο τὰ ὄντα ἰέναι τε πάντα καὶ μένειν οὐδέν· τὸ οὖν αἴτιον καὶ ἀρχηγὸν αὐτῶν εἶναι τὸ ὠθοῦν,

ὅθεν δὴ καλῶς ἔχειν αὐτὸ ὠσίαν καλεῖσθαι. Ὠσία Dorice pro οὐσία dixerunt Ocellus et Archytas ap. Stob. Ecl. p. 44 et 76 ed. Cant.]

[Ὧσις, εως, ἡ, i. q. ὄθησις. Ex Aristotele, qui exp. κίνησις ἀπὸ τοῦ κινοῦντος, ἢ γίνεται ἀπὸ τῆς ἅψεως, attulit HSt. s. v. Πληγὴ vol. 6, 1197; ut ap. Plut. Mor. p. 916, D est: Οἱ δὲ πληγὰς (ποιοῦσιν), οἱ δὲ ὦσεις. Adde Galen. vol. 7, p. 526: Μηδεμιᾶς εἰς τὸ περιεχόμενον ἐκ τοῦ περιέχοντος ὦσεως γιγνομένης.]

[Ὧσις, ὁ, n. pr. assentatoris Hieronymi, Syracusarum regis, ap. Athen. 6, p. 251, F; cui Σῶσις restituit Gronovius ad Liv. 24, 5, 12, emendatione tanto certiore, quum frequens hoc in Sicilia nomen fuisse videatur, de quo dictum vol. 7, p. 1733.]

[Ὡσιωμένως, i. q. ὁσίως, quocum memoratur a Polluce 1, 32, ut ἁγνῶς et ἡγνευμένως.]

[Ὕωσκη vitiose pro ὄσχη. V. Ὄσχος vol. 5, p. 2325.]

[Ὦσμαι perf. pass. verbi ὠθέω, quod v.]

Ὦσμός, ὁ, Impulsio, etiam Propulsio; interdum et Eversio. Hesychio ὄθησις, ὠθισμός, ἀνατροπή. [Mœris p. 424: Ὤστισμός ὠθισμός Ἀττικοί, ὠσμός Ἕλληνες. Ὦσμὸς nusquam repertum, nisi quod ap. Diodor. 2, 19, ubi legitur: Διωγμὸς ἐγίνετο βίαιος ἐπὶ τῆς γεφύρας διὰ τὸν φόβον, ὥστε πολλοὺς ἐξωθουμένους ἐφ' ἑκάτερα μέρη τῆς γεφύρας ἐμπίπτειν εἰς τὸν ποταμόν, codex unus et Gemistus ὠσμὸς præbent pro διωγμός.]

[Ὥσογὼ vulgo ap. Strab. 14, p. 658, cui nunc Ὀσογὼ ex codd. restitutum, de quo v. quæ dicta sunt vol. 5, p. 2289, ubi addenda inscriptio ab Hentzeno edita in *Bulletino dell' Inst.* a. 1849, p. 187: ΙΕΡΕΥΣ ΔΙΟΣ ΟΓΩΑ ΔΙΟΣ ΖΗΝΟΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ, ubi Hentzenus Ὀσογῶα restituit, cujus genitivi formæ vestigia etiam in locis s. v. Ὀσογὼ indicatis supersunt.]

[Ὡσομοίως, adv., dictum ut ὡσαύτως in inscr. Tithorrensi edita Mus. Rhenan. 1843, p. 558, 16. OSANN.]

Ὥσπερ, Quemadmodum, Sicut, Ut. [Compositum ex ὡς et περ in unam vocem coaluit apud scriptores plerosque omnes. Homerus vero plerumque divisit uno duobusve vocabulis interpositis, ut Il. A, 211 et Od. T, 312, Φ, 212: Ὡς ἔσεταί περ· Il. B, 258: Ὡς νύ περ ὧδε· Ξ, 125: Ὡς ἐτεόν περ· Ω, 398: Γέρων δὲ δὴ, ὡς σύ περ ὧδε, et similiter H. in Cer. 116. Od. T, 385: Ὡς σύ περ αὐτή· Il. E, 806; H, 370; X, 250; Od. K, 240; N, 358; Υ, 167 et H. in Apoll. 345: Ὡς τὸ πάρος περ· Il. Z, 477: Ὡς καὶ ἐγώ περ. Conjunctum Il. Δ, 267: Ἔστηχ' ὥσπερ ἐμοί· Ω, 487: Τηλίκου ὥσπερ ἐγών· Od. B, 333: Ἀλώμενος ὥσπερ Ὀδυσσεύς· Η, 206: Ὥσπερ Κύκλωπες· Ι, 365 et Hesiod. Th. 402: Ὥσπερ ὑπέστης. Hesiod. Op. 633: Ὥσπερ ἐμός τε πατὴρ κτλ. Male vero veteres quidam editores Il. P, 747, ὥσπερ πρὼν, et Σ, 318, ὥσπερ λὶς scripserunt ubi codices recte utrobique ὥστε. Nam ubi ὥστε producta syllaba altera dici posset, veteres Epici hoc dicere maluerunt quam ὥσπερ: quod observavit Spitzner. ad Il. vol. 4, p. XXXVIII. Quam legem posteriores quoque poetæ epici secuti esse videntur, velut Quintus Sm., de quo Spitzner.: « Cum Homero ea in re fere consentit Quintus, quem v. 5, 213; 6, 312; 7, 45. Quare ap. eundem 13, 395: Ἀλλ' ὥσπερ ξύλον αὖον ἐν οὔρεϊ ὑλήεντι εἱστήκει, hoc alteri ὥστε cedat necesse erit: vide 1, 80 (ubi var. lect. εὖτε), 800; 5, 563; 10, 68, 166; 11, 249; 13, 127; 14, 528; 11, 249. Theocritus ὥσπερ solum novit, nec tamen unquam ea in re leges Homericas migravit. Indicio esse possunt Id. 2, 164; 4, 16; 10, 4; 11, 64; 15, 73. »] Ὥσπερ φησὶν ἡ παροιμία, Ut dicit proverbium, Ut est in proverbio. Vel omisso verbo, Ὥσπερ ἡ παροιμία [ut ap. Æsch. Ag. 264: Εὐάγγελος μὲν, ὥσπερ ἡ παροιμία, ἕως γένοιτο]. (Quo sensu dicitur etiam κατὰ τὴν παροιμίαν.) [Ὥσπερ vel simpliciter ponitur, vel ad adverbia aut adjectiva refertur, modo antecedentia, modo sequentia, qualia sunt οὕτως, ὧδε, ὁ αὐτός, ὁ τοιοῦτος, ἴσος, τηλίκος, alia. Οὕτως ... ὥσπερ Soph. Tr. 475: Ἔστιν γὰρ οὕτως ὥσπερ οὗτος ἐννέπει. Xen. Cyrop. 4, 5, 34: Οὕτω σπεύδειν ὥσπερ οἶδεν ὅτι συμφέρει ταχὺ παρεῖναι. Isocr. p. 98, B: Ὅταν οὕτω διαθῇς τοὺς Ἕλληνας ὥσπερ ὁρᾷς Λακεδαιμονίους ἔχοντας.] Sæpe autem ὥσπερ in hac signif. subjunctum sibi habet οὕτω [vel οὕτω καί]: ut adverbio Quemadmodum subjungitur Ita. Isocr. [p. 137, C]: Ὥσπερ οὖν ἐν κοινῷ θεάτρῳ τῶν Ἑλλήνων, διδοὺς ἔλεγχον ἕκαστος ὑμῶν τῆς αὑτοῦ φύσεως, οὕτω διακείσθω τὴν γνώμην. [Aristoph. Av. 188: Ὥσπερ ἡμεῖς, ἢν ἰέναι βουλώμεθα Ὑθῶδε, Βοιωτοὺς ὁδὸν αἰτούμεθα, οὕτως, ὅταν κτλ. Xen. Cyrop. 7, 1, 24: Ὥσπερ μικρὸν πλινθίον ἐν μεγάλῳ τεθὲν, οὕτω καὶ τὸ Κύρου στράτευμα πάντοθεν περιείχετο. Isocr. p. 60, C: Ὥσπερ τῶν ἀνδρῶν ... οὕτω καὶ τῶν πόλεων. Ὥσπερ καὶ ... οὕτω καὶ Xen. Cyrop. 7, 5, 75: Ὥσπερ καὶ αἱ ἄλλαι τέχναι μείονος ἄξιαι γίγνονται ... οὕτω καὶ ἡ σωφροσύνη ... εἰς τὴν πονηρίαν τρέπεται. Similiter ὥσπερ καὶ ... τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ib. 8, 2, 5. Ὥσπερ ... ὡσαύτως δὲ Soph. El. 25: Ὥσπερ γὰρ ἵππος εὐγενὴς, κἂν ᾖ γέρων, ἐν τοῖσι δεινοῖς θυμὸν οὐκ ἀπώλεσεν ... ὡσαύτως δὲ σὺ κτλ. Ad ὧδε relatum ap. Soph. OEd. T. 276: Ὥσπερ μ' ἀραῖον ἔλαβες, ὧδ' ... ἐρῶ· OEd. C. 276: Ὥσπερ με κἀνεστήσαθ' ὧδε σώσατε. Ὁμοίως ὥσπερ Thucyd. 4, 34: Μηκέτι δεινοὺς αὐτοὺς ὁμοίως σφίσι φαίνεσθαι ... ὥσπερ ὅτε πρῶτον ἀπέβαινον. Xen. Anab. 6, 5, 31: Ὁμοίως ὥσπερ ὑπὸ ἵππων διωκόμενοι· Cyrop. 1, 6, 6: Ὁμοίως ... παρὰ θεῶν ἀτυχεῖν, ὥσπερ καὶ παρὰ ἀνθρώπων ἀπρακτεῖν. Isocr. p. 18, D: Οἴκει τὴν πόλιν ὁμοίως ὥσπερ τὸν πατρῷον οἶκον· 197, E: Ὁμοίως τὰς ἐν τοῖς ἔργοις ὁμολογίας ὥσπερ τὰς ἐν τοῖς λόγοις διαφυλάττων. Sic et ὅμοιος ὥσπερ dicitur, ut ap. Æsch. Ag. 1311: Ὅμοιος ἀτμὸς ὥσπερ ἐκ τάφου πρέπει. Xen. Symp. 4, 37: Ὅμοιά μοι δοκοῦσι πάσχειν ὥσπερ εἴ τις πολλὰ ... μηδέποτε ἐμπίπλαιτο. Dio Chr. vol. 2, p. 252: Οὐ φάσκων ἱκανὸς εἶναι, ὅμοιός ἐστιν ὥσπερ εἴ τις τὸ ἑαυτοῦ σῶμα θεραπεύειν μὴ θέλοι. Et ἴσος ὥσπερ Hom. Od. Υ, 281: Μοῖραν θέσαν ... ἴσην ὡς αὐτοί περ ἐλάγχανον. Soph. El. 532: Οὐκ ἴσον καμὼν ἐμοὶ λύπης, ὅτ' ἔσπειρ', ὥσπερ ἡ τίκτουσ' ἐγώ. Τηλίκος ὥσπερ Hom. Il. Ω, 487: Πατρὸς ... τηλίκου ὥσπερ ἐγών. H. in Cer. 116: Ἔνθα γυναῖκες ἀνὰ μέγαρα σκιόεντα τηλίκαι, ὡς σύ περ ὧδε, καὶ ὁπλότεραι γεγάασιν. Τοιοῦτος ὥσπερ Plato Prot. p. 327, D: Ἐν τοῖς τοιούτοις ἀνθρώποις ... ὥσπερ οἱ κτλ. Phædon. p. 86, B: Ὅτι τοιοῦτόν τι μάλιστα ὑπολαμβάνομεν τὴν ψυχὴν εἶναι, ὥσπερ ἐντεταμένου τοῦ σώματος ἡμῶν κτλ. Ὅδε ὥσπερ Aristoph. fragm. 446: Οὐ γὰρ τίθεμεν τὸν ἀγῶνα τόνδε τὸν τρόπον ὥσπερ τέως ἦν, ἀλλὰ καινῶν πραγμάτων. Multo frequentius est ὁ αὐτὸς ὥσπερ. .., de quo HSt.:] Dem. autem dixit, Τὸν αὐτὸν τρόπον ὥσπερ, (quum ἀκολουθία sermonis magis posceret τὸν αὐτὸν τρόπον ὅνπερ, aut certe ὥσπερ simpliciter,) subjungens itidem illud οὕτω [p. 13, 18]: Δέδοικα, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μὴ τὸν αὐτὸν τρόπον ὥσπερ οἱ δανειζόμενοι ῥᾳδίως ἐπὶ τοῖς μεγάλοις τόκοις, μικρὸν εὐπορήσαντες χρόνον, ὕστερον καὶ τῶν ἀρχαίων ἀπέστησαν, οὕτω καὶ ἡμεῖς κτλ. [Plane sic idem p. 51, 16. Isæus Or. 2, § 22 ed. Bekk. Oxon.: Ἐγὼ τὸν αὐτὸν τρόπον ὥσπερ γόνῳ ὄντα πατέρα ἐμαυτοῦ ἐθεράπευον. Plato Phædon. p. 86, A: Εἴ τις διισχυρίζοιτο τῷ λόγῳ ὥσπερ σύ· Leg. 2, p. 671, C: Τοῦτον εἶναι τὸν πλάστην τὸν αὐτὸν ὥσπερ τότε· Lys. p. 203, C: Τῷ γείτονι ἆρ' οὐχ ὁ αὐτὸς ὅρος ὥσπερ τῷ πατρὶ περὶ σοῦ; Dionys. A. R. 11, 20: Ἀπὸ τῶν αὐτῶν τούτων ἐθνῶν ὥσπερ νῦν δυνάμεις ἐνέβαλον.] Pro οὕτω invenitur eidem adverbio subjuncta particula ταύτῃ, in isto Plat. loco, Rep. 1, [p. 330, C]: Ὥσπερ γὰρ οἱ ποιηταὶ τὰ αὑτῶν ποιήματα καὶ οἱ πατέρες τοὺς παῖδας ἀγαπῶσι, ταύτῃ τε δὴ καὶ οἱ χρηματισάμενοι περὶ τὰ χρήματα σπουδάζουσιν, ὡς ἔργον ἑαυτῶν, καὶ κατὰ τὴν χρείαν, ἧπερ οἱ ἄλλοι. [Πῶς ... ὥσπερ Xen. Mem. 3, 10, 11: Πῶς οὖν, ἔφη, ... ἁρμόττοντα τὸν θώρακα εὔρυθμον ποιεῖς; Ὥσπερ καὶ ἁρμόττοντα, ἔφη· et simil. 4, 5, 8.] Interdum vero vocula καὶ subjungitur isti adverbio pro οὕτω καὶ, ut ap. [Xen. Mem. 4, 4, 7: Περὶ τούτων ... ὥσπερ σὺ, καὶ ἐγὼ ἀεὶ τὰ αὐτὰ λέγω·] Aristot.: Ὥσπερ ἐν τῷ φλέγματι, καὶ ἐν τῷ σπέρματι, Ut in pituita, ita etiam in semine. [Eadem verborum collocatio etiam non sequente καὶ locum habet, ut ap. Isocr. p. 168, D: Ἡμεῖς ... τοσοῦτοι τὸ πλῆθος ὄντες ὥσπερ βασιλεὺς ὁ μέγας μισθωτοῖς χρώμεθα τοῖς στρατιώταις, ubi ὥσπερ βασιλεὺς ὁ μέγας post μισθωτοῖς collocari poterat. Memorabilius est quod Aristophanes propter metri necessitatem dixit Vesp. 363: Ὥσπερ με γαλῆν κρέα κλέψασαν τηροῦσιν ἔχοντ' ὀβελίσκους, ubi με post τηροῦσιν ponendum erat. Eadem ratio Nub. 257: Ὥσπερ με τὸν Ἀθάμανθ' ὅπως μὴ θύσετε, i. e. ὅπως μὴ θύσετέ με ὥσπερ τὸν Ἀθάμαντα. Qualia rarissime in oratione prosa reperiuntur, velut ap.

Plat. Phileb. p. 61, B : Καθάπερ ἡμῖν οἰνοχόοις τισὶ παρεστᾶσι χρῆναι, i. e. ἡμῖν καθάπερ οἰνοχόοις. Ὥσπερ nomini suo postpositum ap. Lucian. Dial. mar. 1, 4 : Τὰ μὲν κέρατα πήχεις ὥσπερ ἦσαν, i. e. ὥσπερ πήχεις. Ὥσπερ inter articulum et nomen collocatum ap. Xen. De re eq. 7, 5 : Οὐ τὴν ὥσπερ ἐπὶ δίφρον ἕδραν ἐπαινοῦμεν. Pollux 7, 76 : Ἐπειδὰν αὐανθῇ τὸ ὥσπερ χάρυον, ἔνδοθεν ἐξαιρεῖται τὸ ὥσπερ ἔριον.]

[|| In comparatione post ὥσπερ modo casus præcedenti convenit, modo nominativus ponitur, intellecto verbo ex antecedentibus, apud Græcos et Latinos. Chion Epist. 3, p. 25 : Μετρίους ἑωρῶμεν ὠνουμένους, ὥσπερ τῶν ἄλλων ἕκαστος, nempe ἐωνεῖτο. At Xen. Anab. 4, 5, 32 : Κύψαντα ἔδει πιεῖν ὥσπερ βοῦν, potuerat et βοῦς πίνει, sed tamen ibi δεῖ πιεῖν accusativum potius desiderat. Charito 7, 2 : Ὠχοδομημένης τῆς πόλεως καὶ λιμέσι κλειομένης, ὥσπερ οἰκίας. Potuisset dicere ὥσπερ οἰκία. Dorvill. ad Charit. p. 554. Utriusque structuræ exempla frequentia pro diversa singulorum locorum conditione. Nominativus ap. Demosth. p. 1101, 25 : Μέγα τοῖς ἠτυχηκόσιν, ὥσπερ ἐγὼ, δυνηθῆναι περὶ ὧν πεπόνθασιν εἰπεῖν· ubi minus aptum fuisset ὥσπερ ἐμοὶ, quum non ὥσπερ ἐμοὶ μέγα ἐστίν, sed ὥσπερ ἐγὼ ἀτυχῶ intelligatur. Isocr. p. 108, A : Προσήκει σὲ ὥσπερ ἄφετον γεγενημένον ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα πατρίδα νομίζειν, ὥσπερ ὁ γεννήσας ὑμᾶς. Hic quoque parum aptum fuisset ὥσπερ τὸν γεννήσαντα. Aristoph. Ran. 303 : Ἔξεστί θ' ὥσπερ Ἡγέλοχος ἡμῖν λέγειν ... Per attractionem vero Thucyd. 6, 68 : Ἄνδρας πανδημεί τε ἀμυνομένους καὶ οὐκ ἀπολέκτους ὥσπερ καὶ ἡμᾶς. Antiphon p. 137, 37 : Ταῦθ' ὑμῶν οἶμαι μεμνῆσθαι τοὺς πρεσβυτέρους, τοὺς δὲ νεωτέρους πυνθάνεσθαι ὥσπερ ἐμέ. Lysias p. 136, 27 : Οὐδαμοῦ γάρ ἐστιν Ἀγόρατον Ἀθηναῖον εἶναι ὥσπερ Θρασύβουλον καὶ Ἀπολλόδωρον. Et talia quidem satis frequentia : rarioris vero usus est hoc Aristidis exemplum est vol. 1, p. 60, 7 : Σαλευούσης δὲ τῆς ἀρχῆς ὥσπερ ἐν μεγάλῳ χειμῶνι ἢ σεισμῷ, κᾆτα ὥσπερ νεὼς καταδύεσθαι μελλούσης ἀποφερομένης πρὸς ἔσχατα γῆς· ubi aptius dici potest ὥσπερ ναῦς καταδύεσθαι μέλλουσα.] Alicubi ὥσπερ non simpliciter redditur Ut, sed potius Ita ut, vel Sicut. [Soph. Phil. 1396 : Σὲ δὲ ζῆν ὥσπερ ἤδη ζῆς ἄνευ σωτηρίας· El. 994 : Ἐσώζετ' ἂν τὴν εὐλάβειαν ὥσπερ οὐχὶ σώζεται.] Xen. Hell. [4, 1, 30] : Κατεκλίνθη οὖν καὶ αὐτὸς ὥσπερ εἶχε, χαμαί. [Herodot. 2, 121, 4 : Τοὺς δὲ αὐτοῦ ὥσπερ εἶχον κατακλιθέντας πίνειν διανοέεσθαι. Soph. Ant. 1235 : Αὐτῷ χολωθεὶς, ὥσπερ εἶχ', ἐπενταθεὶς ἤρεισε πλευραῖς μέσσον ἔγχος.] Sic ap. Thuc. 1, [137] : Ἀνίστησί τε αὐτὸν, μετὰ τοῦ υἱέος, ὥσπερ καὶ ἔχων αὐτὸν ἐκαθέζετο. Ubi observa voculam καὶ vacantem post ὥσπερ. [Ib. 134 : Μέλλοντος αὐτοῦ ἀποψύχειν ὥσπερ εἶχεν ἐν τῷ οἰκήματι. Et ὥσπερ ἔχομεν 3, 30; ὥσπερ εἶχον 6, 57. Xen. Anab. 4, 1, 19 : Εὐθὺς ὥσπερ εἶχεν ὁ Ξενοφῶν ἐλθὼν πρὸς τὸν Χειρίσοφον ἠτιᾶτο αὐτόν. Addito genitivo Plato Rep. 10, p. 612, D : Ὥσπερ ἔχει δόξης καὶ παρὰ θεῶν καὶ παρὰ ἀνθρώπων.] Eadem vacat ap. hunc ipsum scriptorem [Thucyd.], in alio loquendi genere, quum sc. scribit, 1, [142] : Τὸ δὲ ναυτικὸν τέχνης ἐστὶν, ὥσπερ καὶ ἄλλο τι, Res autem navalis est artis, ut quicquam aliud. Sed magis Latine fortasse, Artis est ut si quid, veluti quum dicitur, Vir doctus ut si quis alius. Vel certe, Doctus si quis alius, omissa particula Ut. [Plato Apol. p. 28, E : Τότε μὲν οὖ ἐκεῖνοι ἔταττον ἔμενον ὥσπερ καὶ ἄλλος τις. Xen. Cyrop. 5, 1, 12 : Εὐχομένους ὥσπερ καὶ ἄλλης τινὸς νόσου ἀπαλλαγῆναι. Isocr. p. 45, A : Ἀξιοῦσι τὴν ἡγεμονίαν ἔχειν ὥσπερ ἄλλο τι γέρας.] Tale est quod affertur ex Aristot. H. A. 9, [16 : Ἡ ἐλέα,] ὥσπερ ἄλλος τις [τῶν ὀρνίθων, εὐβίοτος· De arte poet. c. 6 : Εἰ ἔδει ἑκατὸν τραγῳδίας ἀγωνίζεσθαι, πρὸς κλεψύδραν ἂν ἠγωνίζοντο, ὥσπερ ποτὲ καὶ ἄλλοτε, φασίν.] Atque ut particula hæc καὶ otiosa est ante ὥσπερ, sic otiosa censeri possit particula οὖν interdum post hoc ipsum ὥσπερ. Synes. Ep. 31 : Εἴ τινές εἰσι ψυχαὶ, τῶν πόλεων, ὥσπερ οὖν εἰσὶν, ἔφοροι, θεῖαί τε καὶ δαιμόνιοι. Neque enim hic ὥσπερ οὖν interpretari possis Quemadmodum igitur, (sicut in illo Isocr. loco, quem attuli quum de hoc adverbio agere cœpi,) sed simpliciter Quemadmodum. Nisi malis, Quemadmodum sunt; vel Ut certe sunt. Sic ap. [Æsch. Ag. 1171 : Τὸ μὴ πόλιν μὲν ὥσπερ οὖν ἔχει παθεῖν· Choeph. 96 : Ἡ

A σῖγ' ἀτίμως, ὥσπερ οὖν ἀπώλετο πατὴρ, τάδ' ἐκχέουσα κτλ.] Soph. [Aj. 991 : Τοῦδέ σοι μέλειν ἐφίεθ' ἁνὴρ κεῖνος] ὥσπερ οὖν μέλει. [Plato Apol. p. 21, D : Οὗτος μὲν οἴεταί τι εἰδέναι οὐκ εἰδὼς, ἐγὼ δὲ ὥσπερ οὖν οὐκ οἶδα, οὐδὲ οἴομαι· Phædr. p. 242, E : Εἰ δ' ἔστιν, ὥσπερ οὖν ἐστι, θεὸς ἤ τι θεῖον. Aristid. vol. 1, p. 69, 21 : Καὶ τοῦτ' ἐστὶν αὐτοῖς τὸ μέγιστον, ὥσπερ οὖν ἔστιν.] Sed videndum ne scrib. sit ὥσπεροῦν conjunctim, quum in hujusmodi locis inveniatur ita etiam scriptum; ut docebo infra, quum agam de isto adverbio ὥσπερ cum aliis particulis cohærente. [Sic ap. Sext. Emp. p. 16 scribitur : Χαίρουσι καὶ σαλαμάνδρας ἐσθίουσαι, ὥσπεροῦν ἔλαφοι τὰ ἰοβόλα ζῶα· et p. 89, 572.]

|| Ὥσπερ, Veluti, Quasi, Tanquam. [Aristoph. Pac. 234 : Καὶ γὰρ ὥσπερ ᾐσθόμην καὐτὸς θυείας φθέγμα· Vesp. 395 : Ὥσπερ φωνή μέ τις ἐγκεκύκλωται· Nub. 1276 : Τὸν ἐγκέφαλον ὥσπερ σεσεῖσθαί μοι δοκεῖς· Thesm. 869 : Ἀλλ' ὥσπερ αἰκάλλει τι καρδίαν ἐμήν.] Thuc. 4, p. 145 [c. 73] : Ἐπειδή γε ἐν φανερῷ ἔδειξαν ἕτοιμοι ὄντες ἀμύνεσθαι, καὶ αὐτοῖς ὥσπερ ἀκονιτὶ δικαίως ἂν τὴν νίκην τίθεσθαι. [Plato Phædon. p. 88, D : Ὥσπερ ὑπέμνησέ με ῥηθεὶς (ὁ λόγος) ὅτι ... Phædr. p. 260, E : Ὥσπερ γὰρ ἀκούειν δοκῶ τινῶν προσιόντων.... Menex. p. 235, C : Ὥστε ἴσως ἀναγκασθήσεται ὁ λέγων ὥσπερ αὐτοσχεδιάζειν. Xen. Cyrop. 4, 1, 13 : Ὅτι ἐκεῖνοι ἦρχον τοῦ λόγου, ὥσπερ ὑπεφθόνει· 4, 3, 3 : Ὁ δὲ Κῦρος θεωρῶν τὰ τῶν Μήδων ἔργα ὥσπερ κατεμέμφετο.] Aristid. p. 114 : Οὕτω καὶ οὗτος ὁ χῶρος ὥσπερ ἀνιέναι δοκεῖ τὴν τοῦ δικαίου γνῶσιν ἐναργῆ, Videtur hic locus velut summittere, vel quasi summittere. [Cum Thucydideo ὥσπερ ἀκονιτὶ comparandum ὥσπερ ἐπίτηδες, frequens ap. Polybium, velut 1, 86, 7 : Τῆς τύχης ὥσπερ ἐπίτηδες ἐκ παραθέσεως ἀμφοτέροις ἐναλλὰξ διδούσης ἀφορμάς· et in eadem formula 2, 4, 3; 11, 6, 8; 20, 7, 2. Quod imitatus est Diodorus 20, 70 : Τῆς τύχης ὥσπερ ἐπίτηδες ἐπιδεικνυμένης τὴν ἰδίαν δύναμιν· 3, 40 : Τὸ σκάφος ὥσπερ ἐπίτηδες ἐνδεσμεύεσθαι τῇ χέρσῳ.] Interdum vero ὥσπερ alium hujus particulæ Quasi habet usum : eum sc. quem obtinet addita particula Vero : et tunc initio orationis ponitur. Isocr. [p. 51, C] : Ὥσπερ οὐ μετὰ

C τῶν ἐπαινεῖν βουλομένων ἡμᾶς τοὺς λόγους ὄντας τοὺς τοιούτους, Quasi vero non eo nomine commendari debeamus, Bud. [Id. p. 351, L, B : Ἦν ὡς πλεῖστα ... βλασφημήσωσιν, ὥσπερ οὐ πάντας εἰδότας ὅτι ....] Idem tamen in alio non dissimili ejusdem scriptoris loco, vertit Tanquam, Paneg. [p. 43, B] : Ὥσπερ ὁμοίως ἀμφοτέρους δέον ἔχειν, ἀλλ' οὐ τοὺς μὲν ἀσφαλῶς, τοὺς δ' ἐπιδεικτικῶς, Tanquam oporteat. [Frequentissimus hic usus particulæ est cum genitivis vel accusativis absolutis. Cum gen. Plato Apol. p. 24, B : Ὥσπερ ἑτέρων τούτων ὄντων κατηγόρων· Gorg. p. 448, E : Ὥσπερ τινὸς ψέγοντος. Xen. Cyrop. 4, 2, 21 : Ὄψεσθε ὥσπερ δούλων ἀποδιδρασκόντων ηὑρημένων τοὺς μὲν ἱκετεύοντας αὐτῶν κτλ. Hier. 4, 11 : Ὥσπερ πολέμου ὄντος ἀεὶ ἀναγκάζονται στράτευμα τρέφειν. Cum accus. Plato Phædon. p. 60, B : Σχεδόν τι ἀναγκάζεσθαι ἀεὶ λαμβάνειν καὶ τὸ ἕτερον, ὥσπερ ἐκ μιᾶς κορυφῆς ἡμμένω δύ' ὄντε. Xen. Mem. 2, 3, 3 : Τῶν ἀδελφῶν ἀμελοῦσιν, ὥσπερ ἐκ πολιτῶν μὲν γιγνομένους φίλους, ἐξ ἀδελφῶν δὲ οὐ γιγνομένους· 2, 6, 36 : Τί ἐμοὶ τοῦτο λέγεις ὥσπερ οὐκ ἐπὶ σοὶ ὂν ὅ τι ἂν βούλῃ

D περὶ ἐμοῦ λέγειν; Anab. 3, 1, 14 : Κατακείμεθα ὥσπερ ἐξὸν ἡσυχίαν ἄγειν· Symp. 1, 11 : Ὥσπερ τοῦτο ἐπιτεταγμένον .... Polyb. 11, 14, 7 : Ἐπέκειτο τοῖς φεύγουσιν, ὥσπερ οὐκ αὐτὸν τὸν φόβον ἱκανὸν ὄντα κτλ. Dio Cass. 61, 11 : Ὥσπερ οὐχ ἱκανὸν ὂν ἐς μυθολογίαν· ubi ἂν in libris omissum addidit HSt. 66, 12 : Ὥσπερ που φιλοσοφίας ἔργον ὂν κτλ. Accus. absolutus et optativus in eadem periodo ap. Xen. Hell. 2, 3, 19 : Ἄτοπον τὸ βουλομένους τοὺς βελτίστους τῶν πολιτῶν κοινωνοὺς ποιήσασθαι (adde ὁρίσασθαι) τρισχιλίους, ὥσπερ τὸν ἀριθμὸν τοῦτον ἔχοντά τινα ἀνάγκην καλοὺς κἀγαθοὺς εἶναι, καὶ οὔτ' ἔξω τούτων σπουδαίους οὔτ' ἐντὸς τούτων πονηροὺς οἷόν τε εἴη γενέσθαι· ubi dicendum erat οἷόν τε ὄν, pro quo optativum intulit quasi præcesserit ὥσπερεί.]

|| Ὥσπερ ἂν εἰ [in codicibus sæpe ὥσπερανεὶ scriptum, de quo infra dicetur], Tanquam si, Quasi, Perinde ac si. Isocr. : Ὥσπερ ἂν εἰ πρὸς πάντας ἐπολέμησαν, Tanquam si adversus omnes bellum gessissent. Vel, Perinde ac si. Aristot. Probl. : Ὥσπερ ἂν εἰ πόρρω ἐφέρετο, Quasi procul ferretur. [Aristid. vol. 2, p. 310,

11 : Ἐπιτρεπτικὸν τοῦτο κακουργημάτων ὥσπερ ἂν εἰ καὶ ὁ κλέπτης ἡγεῖτο ... Ῥαδάμανθυς εἶναι.] Chrysost. : Ταὐτὸν ποιήσεις ὥσπερ ἂν εἰ τὸν ἰχθὺν ἐκ τοῦ ὕδατος ἐξήγαγες. Demosth. ὥσπερ ἂν εἴ τις, sequente optat. [p. 500, 24] : Ὥσπερ ἂν εἴ τις μεγάλας τὰς τιμωρίας τάττοι. [Hoc loco ὥσπερ ἂν non cum verbis εἴ τις ... τάττοι constructum est, sed cum sequentibus, in quibus ἂν repetitur, οὐκ ἂν αὐτός γε ἀδικεῖν παρεσκευάσθαι δόξαι.] Tale est ap. Eund. [p. 307, 28] : Ὥσπερ ἂν εἴ τις ἰατρὸς ἀσθενοῦσι μὲν τοῖς κάμνουσιν εἰσιὼν μὴ λέγοι μηδὲ δεικνύοι δι' ὧν ἀποφεύξονται. Sic ap. Xen. [Cyrop. 1, 3, 2] : Ὥσπερ ἂν εἴ τις ἀσπάζοιτο. Et ap. Aristot. De mundo : Ὥσπερ ἂν εἴ τις ῥίψειε. [Cum opt. Plato Protag. p. 318, B : Ὥσπερ ἂν εἰ ... Ἱπποκράτης ἐπιθυμήσειε· ubi post verba plurima sequitur alter optativus εἴποι ἂν αὐτῷ Ζεύξιππος κτλ. 327, E : Ὥσπερ ἂν εἰ ζητοῖς ... οὐδ' ἂν εἷς φανείη κτλ., et alibi non raro. Xen. Mem. 3, 10, 12 : Δοκεῖς μοι τὸ εὔρυθμον οὐ καθ' ἑαυτὸ λέγειν, ἀλλὰ πρὸς τὸν χρώμενον, ὥσπερ ἂν εἰ φαίης κτλ. Cum indicat. Plato Gorg. p. 453, C : Ὥσπερ ἂν εἰ ἐτύγχανόν σε ἐρωτῶν τίς ἐστι ... Ζεῦξις, εἶ μοι εἶπες ὅτι ὁ τὰ ζῷα γράφων, ἆρ' οὐκ ἂν δικαίως σε ἠρόμην κτλ. Prot. p. 311, B : Ὥσπερ ἂν εἰ ἐπενόεις ... εἴ τίς σε ἤρετο κτλ. Rep. 4, p. 420, C : Ὥσπερ οὖν ἂν εἰ ἡμᾶς ... ἔψεγε, ... μετρίως ἂν ἐδοκοῦμεν κτλ.] Ex Dem. affert Bud. et ὥσπερ ἂν sine particula εἰ : sc. Ὥσπερ ἂν ἔχῃς, pro Tanquam si haberes, Ac si haberes. [De ὥσπερ ἂν pro ἕωσπερ ἂν dicto v. s. v. Ὡς, p. 1212, A—C.] Apud Aristidem autem tres illas particulas ὥσπερ ἂν εἰ sonare ait Similiter atque si. [Sæpe sic Aristides, velut vol. 1, p. 235, 17 : Τί οὖν ἡμῖν τὴν τύχην προφέρεις ...; ὥσπερ ἂν εἰ Ὀδυσσεὺς τῷ Μενέλεῳ τὴν πλάνην ὠνείδιζεν· 494, 16 : Ὥσπερ ἂν εἰ καὶ οἱ θηρευταὶ πρὸς τοὺς ὄρνιθας λέγοιεν κτλ. 483, 13 : Τὸν αὐτὸν τρόπον ὥσπερ ἂν εἰ ... ἠμφισβήτουν· 535, 4 : Παρατλήσιον εἶναι ὥσπερ ἂν εἴ τινες ... et vol. 2, p. 133, 17; 191, 13.]

‖ Ὥσπερ οὖν vide paulo ante in fine primi de signiff. particulæ ὥσπερ tmematii. Sed iis quæ ibi dicta sunt adde, solere nonnunquam adjici et tertiam particulam δή : et dici Ὥσπερ οὖν δή. Greg. Naz. : Διαλεχθῆναί σοι, ὥσπερ οὖν δὴ καὶ ὁ τῆς φιλίας ὑποτίθεται νόμος. Ubi ὥσπερ οὖν quidam interpr. non simpliciter Quemadmodum, sed Quemadmodum quidem; vel, Ut quidem : quæ interpret. non displicet. Fortassis autem itidem reddi possit οὖν particula Quidem, in isto Galeni loco, Therap. 1 : Ἀλλ' εἴπερ μεθόδῳ τινὶ ταῦτ' ἐξεῦρες, ὥσπερ οὖν ἀλαζονεύῃ, τί οὐχὶ καὶ ἡμῖν ἔφρασας αὐτήν; Ut quidem jactanter prædicas (si ita hic reddi debet verbum ἀλαζονεύῃ). Verum sciendum est scribi ὥσπερ οὖν in plerisque ll., ubi conjunctim etiam possit ac fortasse debeat scribi ὡσπεροῦν : qua de re dicam, ubi agam de ὥσπερ cum aliis particulis coalescente.

‖ Ὥσπερ interdum etiam ita jungitur cum aliis particulis, ut cum iis coalescat, suam interim signif. retinens : quod videmus in Ὡσπερεὶ et Ὡσπερανεὶ, item Ὡσπερόῦν. Primum Ὡσπερεὶ [in codd. interdum ὥσπερ εἰ scriptum, quæ quomodo distinguenda sint infra dicetur] extat ap. [Æsch. Ag. 1219 : Ἡαῖδες θανόντες ὡσπερεὶ πρὸς τῶν φίλων· ib. 1415; Choeph. 753. Soph. OEd. T. 264, fragm. 34. Eur. Or. 762. Nec rarum in comœdia, ut ap. Aristoph. Ach. 876, Eq. 270, Vesp. 129, et in fragmentis Comicorum, quorum locos collegit Jacobi in Indice. Plato Lys. p. 216, D : Δοκεῖ μοι ὡσπερεὶ τρία ἄττα εἶναι γένη· Crat. p. 408, A : Τοῦτον τὸν θεὸν ὡσπερεὶ ἐπιτάττει ἡμῖν ὁ νομοθέτης· 422, A : Ἃ ὡσπερεὶ στοιχεῖα τῶν ἄλλων ἐστὶ λόγων.] Xen. Cyrop. 4, [3, 3] : Ὡσπερεὶ [nunc ὥσπερ legitur e libris melioribus] κατεμέμφετο ἑαυτὸν, Velut accusabat seipsum; et ap. Demosth. [p. 520, 27] : Δύο ταῦτα ὡσπερεὶ κεφάλαια ἐπέθηκε. Longin. [c. 32, 3] : Διόπερ ὁ μὲν Ἀριστοτέλης καὶ ὁ Θεόφραστος μειλίγματά φησί τινα τῶν θρασέων εἶναι ταῦτα μεταφορῶν, τὸ ὡσπερεί φάναι καὶ οἱονεί. Diosc. 5 : Ὡσπερεὶ ἐκπτύεται, Velut expuitur. [Semel in N. T. Ep. ad Cor. 1, 15, 8 : Ὡσπερεί τῳ ἐκτρώματι ὤφθη κἀμοί. Omittimus recentiorum scriptorum exx. quæ plurima sunt.]

‖ Secundum Ὡσπερανεὶ [in libris modo sic modo ὥσπερ ἂν εἰ scriptum; quæ sic distinguere licet ut ὥσπερ εἰ et ὥσπερ ἂν εἰ divise scribatur ubi modus verbi adjunctus est quem regit εἰ conjunctio, ut in locis scriptorum supra allatis, ὡσπερεὶ vero et ὡσπερανεὶ ubi hæ particulæ adverbii instar sunt *velut* significantes, quod non solum cum modis verbi, sed etiam cum nominibus quibusvis conjungitur, ut in locis scriptorum infra afferendis], a Dem., sicut et ὡσπερεὶ, usurpatur [p. 299, 20] : Ὑμᾶς δὲ δέδοικα, μὴ παρεληλυθότων τῶν καιρῶν ὡσπερανεὶ κατακλυσμὸν γεγενῆσθαι τῶν πραγμάτων ἡγούμενοι, μάταιον ὄχλον τοὺς περὶ τούτων λόγους νομίσητε. Sed in vulg. edd. legitur divisim ὥσπερ ἂν εἰ, perperam. Neque enim ut convenit iis locis quos attuli supra, ita etiam isti convenire potest : quum hic particulas ἂν et εἰ vacare videamus, eodem modo quo in ὡσανεὶ nonnunquam vacant. Quin etiam illud obiter addam, in veteri quodam exemplari me legisse ὑμεῖς : quæ lectio magis mihi placet quam ὑμᾶς. Scio enim interdum ita loqui solere Atticos, ut dicant ἀγνοῶ vel οὐκ οἶδά σε τίς εἶ, pro οὐκ οἶδα τίς σὺ εἶ, Ignoro te quis sis, pro Ignoro quis tu sis : itidemque cum aliis verbis ita hoc accusativo utantur (quod et Latini imitati sunt alicubi); sed quoniam δέδοικα cum accus. ὑμᾶς, primo aspectu longe alium sensum efficere potest, ideo alteram lectionem isti præfero : ut sc. dictum sit ὑμεῖς δὲ δέδοικα μὴ, pro δέδοικα δὲ μὴ ὑμεῖς : cujus structuræ orationis alibi quoque exemplum extat. [Isocr. p. 71, C : Τὴν ὁδὸν ὁμοίως διεπορεύθησαν ὥσπερανεὶ προπεμπόμενοι. Demosth. p. 325, 2 : Ὁμοίως ὑμῖν ὥσπερανεὶ τρυτάνη ῥέπων ἐπὶ τὸ λῆμμα συμβεβούλευκα· 411, 20 : Ὥστε ἕκαστον, ὥσπερανεὶ παρεστηκότος αὐτοῦ, μηδ' ὧν ἂν ἐνθαδὶ πράξῃ μηδὲν ἡγεῖσθαι λήσειν· 853, 20 : Οὐχ ἓν τίμημα συνθεὶς ὥσπερ ἂν εἴ τις συκοφαντεῖν ἐπιχειρῶν. Xen. Symp. 9, 4 : Ἐπιχορεύσας, ὥσπερ ἂν εἴ τις φιλικώτατα, ἐκαθέζετο ἐπὶ τῶν γονάτων. Aristid. vol. 2, p. 74, 9 : Τὰ ἄμικτα μιγνὺς ὥσπερ ἂν εἰ ὁ Ἡρακλῆς· 227, 21 : Ὥσπερ ἂν εἰ καὶ στάσεως οὔσης.]

‖ Tertium Ὡσπερόῦν cum apud alios tum ap. Plat. legitur; sed in hoc adverbio minus etiam quam in duobus præcedentibus rectam scripturam servari sciendum est : et ὥσπερ οὖν scribi disjunctim, ubi potius conjunctim vel ὑφ' ἓν, ut gramm. Græci loquuntur, scribi deberet. Ipsemet certe Bud. locum ex Plat. affert in suis Comm., ubi ὥσπερ οὖν disjunctim scribit, quum eo ipso in loco ὡσπερόῦν scrib. esse alibi dicat : annotetque præterea, ὡσπερόῦν pro ὥσπερ, Quemadmodum, vacante particula οὖν, ap. Xen. sæpe legi, et ap. Greg. Naz. Platonici illius loci [Rep. 8, p. 564, C] verba hæc sunt, Τριχῇ διαστησώμεθα τῷ λόγῳ δημοκρατουμένην πόλιν, ὡσπερόῦν καὶ ἔχει. Sic et ap. Synes. non dubito quin ὡσπερόῦν scrib. sit, hoc in loco, Εἴ τινές εἰσι ψυχαὶ, τῶν πόλεων, ὡσπερόῦν εἰσὶν, ἔφοροι, θεῖαί τε καὶ δαιμόνιοι· eum tamen locum supra attuli, aliam scripturam in ista voce habentem : sc. ut particula οὖν seorsum scribatur, et pro Certe vel Quidem accipiatur. Sed profecto altera scriptura esse commodior videtur : licet pro hac facere videatur Ὅπερ οὖν, divisim scriptum itidem. Quin etiam ὥσπερ οὖν δὴ (quarum particularum facta fuit mentio) ab illorum partibus stare existimari potest : itemque ὡς οὖν : in quo interdum vacat οὖν eodem modo, nec tamen ita scribitur ut οὖν cum eo cohæreat. Exemplum ejus extat (quod et suo loco me protulisse existimo) ap. Pausan. : Ἀφικομένων δὲ τῶν ἀγγέλων, ὡς οὖν τὰ γράμματα ἀπεδόθη, συναγαγὼν τοὺς ἐν τέλει. Equidem utro modo scribamus non magni refert, modo particulam οὖν otiosam s. velut otiosam esse intelligamus. Sed ex hac re ignorata (quum parvi alioqui momenti esse videri possit) errores ap. Plut. esse ortos scio.

Ὥστε, Ut, Ita ut, Adeo ut. Varie autem construi docebunt sequentes loci : inter quos primi erunt ii ubi infinitivo jungitur, (hæc enim est omnium maxime recepta et tanquam prima constr., ut opinor, quam itidem particulæ Ut Horatius tribuens, ad hunc vocis ὥστε usum respexisse existimatur). [« Thierschius in Actis phil. Monac. I, 3, p. 310, et in diss. De carm. Hesiodi in Memor. Acad. Monac. 1811, p. 13, observavit a veteri lingua Epicorum usum particulæ ὥστε pro « ita ut » alienum esse, modo ne locos Homericos aliter suadentes prætermisisset, Il. I, 42 : Εἰ δέ τοι αὐτῷ θυμὸς ἐέλδεται ὥστε νέεσθαι· Od. P, 21 : Οὐ γὰρ ἐπὶ

σταθμοῖσι μένειν ἔτι πηλίκος εἰμὶ, ὥστ' ἐπιτειλαμένῳ σημάντορι πάντα πιθέσθαι. Priore loco quam sponte se præbeat poetam dedisse ἀπονέεσθαι unusquisque videt. Alter abesse potest (conf. ἐπεὶ οὐκέτι τηλίκος ἐστὶν Od. Γ, 88, A, 292), et nullus fuit aut alius. Tertius versus in censum venit Od. Γ, 246 : Τρὶς γάρ μίν φασιν ἀνάξασθαι γένε' ἀνδρῶν, ὥστε μοι ἀθάνατος ἰνδάλλεται εἰσοράασθαι. Sed hunc versum recte pro exclamatione habere licet, quamquam tres versus, quibus hic continetur, aliis de causis pro spuriis habiti. Ὥστε, ut hic, ab initio versus ἀσυνδέτως positum invenies Od. A, 227, Z, 122. Conf. Δ, 45, H, 84. De Hesiodo in tam paucis reliquiis nihil certi in ejusmodi rebus statuere licet, ut hæc caussa mihi non sufficere videatur ad rejiciendum Op. v. 44 : Ῥηϊδίως γάρ κεν καὶ ἐπ' ἄματι ἐργάσσαιο ὥστε σέ κ' εἰς ἐνιαυτὸν ἔχειν καὶ ἀεργὸν ἐόντα, quod Thierschius fecit. Hymn. in Apoll. 530 : Οὔτε τρυγηφόρος ἥδε γ' ἐπήρατος οὔτ' εὐλείμων ὥστ' ἀπό τ' εὖ ζώειν καὶ ἅμ' ἀνθρώποισιν ὀπηδεῖν. Apud Apoll. Rh. 1, 346 : Οὐ γὰρ ἔγωγε πείσομαι· ὥστε καὶ ἄλλον ἀναστήσασθαι ἐρύζω, pro ὥστε lege ὣς δέ, ut 886, 910, 1101. Sed usus est 2, 1220 : Οὔτε γὰρ ὧδ' ἀλκῆς ἐπιδευόμεθ' ὥστε χερείους ἔμμεναι Αἰήταο σὺν ἔντεσι πειρηθῆναι. » Lehrs. De Aristarcho p. 160. In loco Hesiodi recte Hermannus correxit ὥστε καὶ εἰς ἐνιαυτὸν, quod multo probabilius quam quod Gœttlingius proposuit ὥστε σε κεἰς (i. e. καὶ εἰς) ἐνιαυτόν. Post Homerum, cujus exempla intacta relinquenda esse videntur, poetæ lyrici, tragici, comici et prosæ orationis scriptores quivis sæpissime ὥστε, *ita ut*, dixerunt. Sic, ut pauca de plurimis afferamus, Herodot. 8, 96 : Τῶν ναυηγίων πολλὰ ... ἄνεμος ἔφερε ... ἐπὶ τὴν ἠϊόνα ... ὥστε ἀποπλῆσαι τὸν χρησμὸν κτλ. Pindar. Ol. 9, 113 : Ὅτε Δαναοὺς τρέψαις ... ἔμβαλεν, ὥστ' ἔμφρονι δεῖξαι μαθεῖν Πατρόκλου βιατὰν νόον· Nem. 5, 1 : Οὐκ ἀνδριαντοποιός εἰμ' ὥστ' ἐλινύσοντά μ' ἐργάζεσθαι ἀγάλματα. Æsch. Prom. 313 : Τάχ' ἂν ... κλύοι Ζεὺς, ὥστε σοι τὸν νῦν ὄχλον παρόντα μόχθων παιδιὰν εἶναι δοκεῖν· 339 : Τήνδε δωρεὰν ἐμοὶ δώσειν Δί' ὥστε τῶνδέ σ' ἐκλῦσαι πόνων· 995 : Γνάμψει γὰρ οὐδὲν τῶνδέ μ' ὥστε καὶ φράσαι· Pers. 335 : Πόσον τι πλῆθος ἦν νεῶν ... ὥστ' ἀξιῶσαι ... μάχην συνάψαι· 722 : Μηχαναῖς ἔζευξεν Ἕλλης πορθμὸν ὥστ' ἔχειν πόρον· Ag. 286 : Πόντον ὥστε νωτίσαι. Soph. OEd. T. 595 : Οὔπω τοσοῦτον ἠπατημένος κυρῶ ὥστ' ἄλλα χρῄζειν· 374 : Μιᾶς τρέφει πρὸς νυκτὸς ὥστε μήτ' ἐμὲ μήτ' ἄλλον ... βλάψαι ποτ' ἄν· Ant. 97 : Πείσομαι γὰρ οὐ τοσοῦτον οὐδὲν ὥστε μὴ οὐ καλῶς θανεῖν. Οὐχ ὥστε γε in responsione Soph. OEd. T. 360 : ΤΕΙΡ. Οὐχὶ ξυνῆκας πρόσθεν; ἢ 'κπειρᾷ λέγειν; ΟΙΔ. Οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν γνωστόν. Et similiter ib. 1131 : Οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν ἐν τάχει μνήμης ὕπο], et quidem frequenter præcedente particula [ὧδε, ut ap. Soph. El. 965 : Οὐ γὰρ ὧδ' ἄβουλός ἐστ' ἀνὴρ Αἴγισθος ὥστε σόν ποτ' ἢ κἀμὸν γένος βλαστεῖν ἐᾶσαι, vel] οὕτως. [Æsch. Choeph. 567 : Μενοῦμεν οὕτως ὥστ' ἐπεικάζειν τινὰ κτλ. Soph. Tr. 1126 : Ἔχει γὰρ οὕτως ὥστε μὴ σιγᾶν πρέπειν.] Dem. p. 39 [98, 10] : Νῦν δὲ δημαγωγοῦντες ὑμᾶς καὶ χαριζόμενοι καθ' ὑπερβολὴν, οὕτω διατεθείκασιν ὥστ' ἐν μὲν ταῖς ἐκκλησίαις τρυφᾶν καὶ κολακεύεσθαι, πάντα πρὸς ἡδονὴν ἀκούοντας. Apud Eund. p. 10 [32, 5] in una eademque periodo subjungitur prius quidem nomini τηλικοῦτον, posterius autem adverbio illi οὕτως. Plut. Themist. [c. 3] : Λέγεται οὕτω κατάφορος πρὸς δόξαν εἶναι, ὥστε νέος ὢν ἔτι, σύννους ὁρᾶσθαι τὰ πολλὰ πρὸς ἑαυτῷ, καὶ τὰς νύκτας ἀγρυπνεῖν, Fertur adeo amori gloriæ deditus fuisse ut etc. Obiter autem et hoc observa, οὕτως, cui respondet ὥστε, in hisce ll., non eundem usum habere, sed in isto quidem Plutarchi sonare Ita, quod est Adeo : itidemque in isto Demosthenico [p. 32, 5] ; Μηδ' οὕτως ἀνόητον ὥστε εἰς προῦπτον κακὸν αὑτὸν ἐμβαλεῖν· at vero in illo ejusdem oratoris, Οὕτω διατεθείκασιν ὥστε κτλ., adverbium οὕτω suam primam signif. retinere, sc. Ita, pro Sic, Hoc modo, In hunc modum. Idem de hoc Thuc. l. dici potest, 4, p. 142 [c. 64] : Καὶ μὴ τοὺς ἐναντίους οὕτω κακῶς δρᾶν ὥστ' αὐτοὺς τὰ πλείω βλάπτεσθαι. His porro omnibus in ll. præsenti tempori infinitivi jungitur; sed invenitur et ejus futuro juncta hæc particula. Æschin. [p. 31, 4] : Τοιαῦτα ἐρεῖν ἔφη ὁ Δημοσθένης ὥστε ἀποῤῥάψειν τὸ στόμα τοῦ Φιλίππου. Quam constr. ibi obtinere existimatur ex vi verbi φημὶ,

A (sicut in alio ejusdem oratoris loco particula ὡς eand. constr. habere ex vi verbi ἐπαγγέλλομαι,) utpote quod futuro gaudeat. Ceterum in his quidem ll. ὥστε est simpliciter Ut : tribuendo ei illam signif. quam habet præcedente adverbio Adeo, vel Ita, locum illius Adeo obtinente. Sic et in illo Æschinis loco, ubi præcedit τοιαῦτα. Eodem enim modo Latine dixeris Talia, sequente particula Ut. Quod dicendum est et de illo Dem. loco, in quo præcedit τηλικοῦτον. Sed quum nihil tale præcedit, tum reddi debet non simpliciter Ut, sed Ita ut, vel Adeo ut. Thuc. 2, [51] : Δὶς γὰρ τὸν αὐτὸν, ὥστε καὶ κτείνειν, οὐκ ἐπελάμβανε. [De conditione ap. eund. 3, 34 : Προκαλεσάμενος ἐς λόγους Ἱππίαν τὸν ... ἄρχοντα, ὥστε ἢν μηδὲν ἀρέσκον λέγῃ, πάλιν αὐτὸν καταστήσειν ἐς τὸ τεῖχος σῶν καὶ ὑγιᾶ· 75 : Σπονδὰς πρὸς ἀλλήλους ποιησαμένους, ὥστε τοὺς αὐτοὺς ἐχθροὺς καὶ φίλους νομίζειν· 114 : Σπονδὰς ἐποιήσαντο ... ἐπὶ τοῖσδε ὥστε μὴ ... στρατεύειν κτλ. 5, 94 : Ὥστε ἡσυχίαν ἄγοντας ἡμᾶς φίλους εἶναι ... οὐκ ἂν δέξαισθε; 7, 82 : Ὁμολογία γίγνεται ὥστε ὅπλα παραδοῦναι κτλ.] Plato

B Timæo [p. 32, C] : Φιλίαν τε ἔσχεν ἐκ τούτων, ὥστ' εἰς ταὐτὸν αὑτῷ ξυνελθὸν ἄλυτον γενέσθαι, (ubi observa obiter et constructionem cum aoristo infinitivi,) Adeo ut redditum sit indissolubile. Cic. tamen talem interpret. dedit præcedentibus hujus loci verbis, (particulam Ita illi adhibens,) ut convenire ei potuerit et sola particula Ut. Alicubi vero ὥστε redditur Ut quidem. Plato [Protag. p. 314, B] : Ἡμεῖς γὰρ ἔτι νέοι ὥστε τοσοῦτον πρᾶγμα διελέσθαι, Nos enim adhuc juvenes sumus, ut quidem est tantæ rei explicatio et judicium. [Eur. Andr. 80 : Γέρων ἐκεῖνος ὥστε σ' ὠφελεῖν παρών, i. e. Senior quam ut te præsens juvare possit. Simillime Antiphon p. 138, 38 : Γέρων ἐκεῖνος ὥστε μοι βοηθεῖν, νεώτερος δ' ἐγὼ πολλῷ ἢ ὥστε δύνασθαι ἐμαυτῷ τιμωρεῖν ἱκανῶς. Xen. Cyrop. 4, 5, 8 : Ὀλίγοι ἐσμὲν ὥστε ἐγκρατεῖς εἶναι αὐτῶν· Mem. 3, 13, 3 : Ὕδωρ ψυχρὸν ὥστε λούσασθαι. Addito ἢ Synes. Epist. 142, p. 179, B : Μικρὰ γὰρ ἢ ὥστε σε πείθειν.] Præcedente autem comparativo cum vocula ἤ, reddi debet particula Ut, præcedente Quam : Βαρύτερον φορτίον ἢ ὥστε δύνασθαι φέρειν, Gravius onus quam ut ferre possim.

C [Herodot. 3, 14, 8 : Τὰ οἰκήια ἦν μέζω κακὰ ἢ ὥστε ἀνακλαίειν. Plato Apol. p. 36, B : Ἐπιεικέστερον ἢ ὥστε σώζεσθαι. Xen. Mem. 3, 5, 17 : Μή τι μεῖζον ἢ ὥστε φέρειν δύνασθαι κακὸν τῇ πόλει συμβῇ. Lysias p. 197, 22 : Νεώτεροι ... ἢ ὥστε εἰδέναι ..., πρεσβύτεροι ... ἢ ὥστε ἐπιλαθέσθαι. Plut. Mor. p. 170, F : Ἀσθενέστερός ἐστιν ἢ ὥστε δοξάζειν περὶ θεῶν ὃ βούλεται· ut ex uno cod. restitutum pro ἢ τοῦ δοξάζειν. Heliodor. 8, 8 : Τὸ κακὸν ὀξύτερον ἢ ὥστε εἰπεῖν κτλ. Idem omisso ὥστε dicitur, ut ap. Soph. OEd. T. 1293 : Τὸ γὰρ νόσημα μεῖζον ἢ φέρειν. Eur. Hec. 1107 : Κρείσσον' ἢ φέρειν κακά· Alc. 220 : Ἆρ' ἄξια καὶ σφαγᾶς τάδε καὶ πλέον ἢ βρόχῳ δέρην οὐρανίῳ πελάσσαι ; « Plato Leg. 10, p. 885, D : Βελτίους ἢ παρὰ τὸ δίκαιον ὑπὸ τινῶν δώρων παρατρέπεσθαι. Xen. Cyrop. 5, 2, 4 : Ἰσχυρότερα πάντα ἢ προσελθεῖν. Libanius vol. 3, p. 285, 14 : Ἐλάττων ὢν ἢ φέρειν, Impar oneri ferundo. Id. vol. 1, p. 475, 15 : Ἀμείνους ἢ δεῖσθαι συγγνώμης. Hanc formam tractavit Valcken. ad Herodot. 3, 14. Utrumque, ἤ et ὥστε,

D omittitur apud Herodot. 6, 109 : Ὀλίγους εἶναι στρατιῇ τῇ Μήδων συμβαλέειν· et similiter 7, 297. Thuc. 1, 50 : Νῆες ὀλίγαι ἀμύνειν. (Adde 2, 61 : Ταπεινὴ ὑμῶν ἡ διάνοια ἐγκαρτερεῖν ἃ ἔγνωτε. Plato Menex. p. 239, B : Ὁ χρόνος βραχὺς ἀξίως διηγήσασθαι.) Dio Chr. Or. 3, p. 50, A : Ἐπεὶ δὲ ἀσθενέστεροι φέρειν ἐσμὲν τὴν μεταβολήν. Liban. vol. 4, p. 350, 15 : Ἐπεὶ δὲ ἀσθενέστεροι κωλῦσαι ἐφάνημεν. » Wyttenb. ad Julian. p. 66 (216 Schæfer.).]

|| Indicativo quoque jungitur hæc particula ὥστε : quæ constr. Attica esse censetur : ejus certe exempla passim ap. scriptores Atticos extant. [Soph. El. 275 : Ἡ δ' ὧδε τλήμων ὥστε τῷ μιάστορι ξύνεστι· Tr. 255 : Χοὕτως ἐδήχθη τοῦτο τοὔνειδος λαβὼν ὥσθ' ὅρκον αὐτῷ προσβαλὼν διώμοσεν .... OEd. T. 533 : Ἦ τοσόνδ' ἔχεις τόλμης πρόσωπον ὥστε τὰς ἐμὰς στέγας ἵκου· Aj. 729, alio ὥστε præcedente : Ὥστ' ἐς τοσοῦτον ἦλθον ὥστε καὶ χεροῖν κολεῶν ἐρυστὰ διεπεραιώθη ξίφη. Pherecr. ap. Plut. De mus. p. 1146 : Κινησίας ... ἀπολώλεκέ μ' οὕτως ὥστε ... ἀριστέρ' αὐτοῦ φαίνεται τὰ δεξιά,

Plato com. ap. schol. Aristoph. Av. 121 : Τοσοῦτον εὐερίας ἀπολέλαυχ' ... ὥστ' αὐχμότατός ἐστι. Antiphan. ap. Athen. 3, p. 75, F : Οὕτω φιληδεῖ ταῖς ὑσὶν ... ὥστε σκατοφαγεῖν ἀπεῖρξε τὸ ζῷον.] Thuc. [3, 104] : Ἀπέχει δὲ ἡ Ῥήνεια οὕτως ὀλίγον, ὥστε ὁ Πολυκράτης τύραννος ἐλθὼν ἀνέθηκε τῷ Ἀπόλλωνι ἁλύσει δήσας. [Plato Phædr. p. 257, E : Οὕτως ἀγαπῶσι τοὺς ἐπαινέτας ὥστε προσπαραγράφουσι κτλ. Xen. Hier. 3, 5 : Τοσοῦτον ἀγαθὸν κρίνω ἔγωγε εἶναι ὥστε νομίζω .... Omisso τοσοῦτος Cyneg. 1, 15 : Αἰνείας σώσας ... τὸν πατέρα δόξαν εὐσεβείας ἐξηνέγκατο ὥστε καὶ οἱ πολέμιοι μόνῳ ἐκείνῳ ... ἔδοσαν μὴ συληθῆναι· ubi HSt. τοσαύτην addi volebat.] Sic Isocr. cum alibi, tum hic [p. 24, A] : Οὕτω δὲ τὰς ἀληθείας τῶν πραγμάτων φεύγουσιν, ὥστε οὐδὲ τὰ σφέτερ' αὐτῶν ἴσασι. Nec non in isto loco Enc. Hel. [p. 211, B] : Τοσούτῳ μᾶλλον Ἑλένην Ἡρακλέους προὐτίμησεν, ὥστε τῷ μὲν ἰσχὺν ἔδωκεν. Xen. in una eademque periodo cum indicativo pariter et infinitivo junxit, Apomnem. 1, [3, 5] : Οὕτω γὰρ εὐτελὴς ἦν ὥστε οὐκ οἶδ' εἴ τις οὕτως ἂν ὀλίγα ἐργάζοιτο, ὥστε μὴ λαμβάνειν τὰ Σωκράτει ἀρκοῦντα. Denique et ap. Dem. constr. illius cum indic. exempla extant, cum alibi, tum in oratione quæ Περὶ τῶν ἐν Χερρονήσῳ inscripta est [p. 97, 12] : Ἀλλ' ὑμεῖς οἱ καθήμενοι οὕτως ἤδη διάκεισθε, ὥστε ἂν μέν τις εἴπῃ παρελθὼν ὅτι ... εὐθέως φατὲ, καὶ θορυβεῖτε ὡς ὀρθῶς λέγει. [P. 25, 18 : Οὕτως ἀγνωμόνως ἔχετε ... ὥστε ... ἐλπίζετε....] Sed nec ex Aristoph. hujus Atticæ constr. omittendum nobis exemplum est; quippe quem sciamus esse Ἀττικώτατον. Ita igitur ille, Nub. [832] : Σὺ δ' εἰς τοσοῦτο τῶν μανιῶν ἐλήλυθας Ὥστ' ἀνδράσιν πείθει χολῶσιν. Animadverte autem, non solum præsenti indicativi jungi, sed et aoristo, ut vides in illo Thuc. loco, item in illo Isocratis qui ex Enc. Hel. allatus fuit. (Alterius mentionem non facio, quoniam ἴσασι, quod in eo legitur, signif. præsentis habere scimus, ut Latine Novi, Memini.) Sic ap. Synes. in Ep. ad fratrem : Ὅτι τοιοῦτός ἐστιν, ὥστ' εἰ καὶ μὴ πεποίηκεν, ἀλλ' ἐποίησεν ἄν, καὶ τοῖς ἑαυτοῦ τρόποις αἰτίαν πρέπουσαν ἐδέξατο. Itidemque cum præterito junctum inveniri putandum est. Sed et cum fut. indicativi, præcedente τοσοῦτον, usus esse Greg. Naz. traditur. Est præterea animadvertendum his in ll. idem quod et in exemplis particulæ ὥστε infinitivo junctæ : sc. Latine reddi simpliciter Ut, ob præcedens vocab. οὕτω, aut certe aliud quod eandem orationi formam tribuit: cujusmodi est τοσοῦτο in Aristophanis versu. Latine enim quemadmodum præcedente Ita vel Adeo, sequitur Ut, (veluti quum ita loquor, Nemo ita ferus est, vel adeo ferus est, ut non mansuescere possit,) sic etiam dicitur Tantus ut, Talis ut. Sed aliquos etiam locos esse sciendum est, in quibus nihil tale præcedit; et tunc ὥστε reddi simpliciter non potest hac particula Ut : sed illa quæ eam præcedebat in priore parte orationis, in iis qui allati fuerunt locis, (sc. Ita vel Adeo,) ei præfigenda est : interpretando Ita ut, vel Adeo ut. Cujus rei exemplum suppeditare potest hic l., qui ex Plat. affertur, Rep. 1, [p. 336, D] : Προσέβλεψα αὐτὸν πρότερος· ὥστε αὐτῷ οἷός τ' ἐγενόμην ἀποκρίνεσθαι, Ipsum prior aspexi, ita ut ei respondere potuerim. [Hic usus nihil differt ab eo quem HSt. infra explicuit ubi de Ὥστε Quamobrem, Itaque, significante agit.]

‖ Cum participio etiam pro infinitivo, usum esse Isocr. hac particula ὥστε : Lucianum autem cum participio futuri temporis, accus. casus, testantur VV. LL., sed neutrius locum afferentia. [Isocratis locus est Paneg. p. 53, D : Φαίνονται δ' ἡμῶν οἱ πρόγονοι τοσοῦτον ἁπάντων διενεγκόντες ὥσθ' (ὥσθ' omittit codex Laurentianus in Antidosi p. 23, 20, ubi hæc repetuntur) ὑπὲρ μὲν Ἀργείων δυστυχησάντων Θηβαίοις, ὅτε μεγιστον ἐφρόνησαν, ἐπιτάττοντες, ὑπὲρ δὲ τῶν παίδων τῶν Ἡρακλέους Ἀργείους ... μάχῃ κρατήσαντες, ἐκ δὲ τῶν πρὸς Εὐρυσθέα κινδύνων τοὺς οἰκιστὰς ... τοὺς Λακεδαιμονίων διασώσαντες· ubi participia ἐπιτάττοντες, κρατήσαντες, διασώσαντες, pro quibus infinitivi poni poterant, per attractionem quandam posita sunt propter præcedens participium φαίνονται διενεγκόντες. Eadem aliorum apud alios scriptores locorum ratio, velut Platon. Rep. 7, p. 519. A : Οὐ φαύλην ἔχον τὴν ὄψιν (τὸ ψυχάριον), κακίᾳ δ' ἠναγκασμένον ὑπηρετεῖν, ὥστε ὅσῳ ἂν ὀξύτερον βλέπῃ, τοσούτῳ πλείω κακὰ ἐργαζόμενον. Isæus p. 76, 19 : Ἐπιδείξω ὑμῖν ἔχθιστον ἁπάντων ὄντα Ἀστύφιλον Κλέωνι καὶ οὕτω σφόδρα μισοῦντα τοῦτον ὥστε πολὺ δὴ θᾶττον διαθέμενον μηδένα ... διαλεχθῆναι Κλέωνι, μᾶλλον ἢ τὸν τούτου υἱὸν ποιησόμενον· ubi hanc rationem explicuit Schœmannus p. 416. Andocid. p. 31, 40 : Τῶν θεατῶν συμφιλονεικούντων ἐκείνῳ καὶ μισούντων αὐτὸν, ὥστε τοῖν χοροῖν τὸν μὲν ἐπαινούντων, τοῦ δ' ἀκροάσασθαι οὐκ ἐθελόντων, οὐδὲν πλέον ἔπραξεν. Demosth. p. 28, 29 : Ὁρῶ τὰ πράγματα εἰς τοῦτο προήκοντα ὥστε ὅπως μὴ παισόμεθα αὐτοὶ πρότερον κακῶς σκέψασθαι δέον. Inepte vero hæc ratio adhibita est alii loco, p. 1126, 25 : Παραιτησάμενος συγγνώμην ἔχειν εἰ προεληλυθὼς εἰς τοῦτο ὥστε ὑπὸ τῶν ἐμαυτοῦ ὑβρισθεὶς οὐ δύναμαι καταυχεῖν, ἃ τέως οὐδὲ τῶν ἄλλων λεγόντων ἀκούειν ἐδόκουν, ἐρῶ καὶ οὐ σιωπήσομαι· ubi ὑβρίσθαι, quod restituit Dobræus, ab librario hæc verba cum οὐ δύναμαι κατασχεῖν conjungente in ὑβρισθεὶς est mutatum. Rursus recte Polyb. 2, 46, 2 : Φθονοῦντας ἐπὶ τοσοῦτον τοῖς Ἀχαιοῖς ὥστε βεβαιοῦντας αὐτῷ τὴν παράληψιν. Post indicativum hac structura usus est Procop. Histor. p. 347, D : Οἱ δὲ ἀλλήλοις οὕτω τε ἀσφαλῶς ξυνδέδενται καὶ μεμύκασιν ὥστε ὅτι δὴ οὐκ εἰσὶν ἡρμοσμένοι, ἀλλ' ἐμπεφύκασιν ἀλλήλοις, δόξαν τοῖς ὁρῶσι παρέχοντες· quod παρέχειν potius dicendum erat.]

‖ Ὥστε, Quamobrem, Itaque. [Soph. OEd. T. 65 : Ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ πόλιν τε κἀμὲ καὶ σ' ὁμοῦ στένει· ὥστ' οὐχ ὕπνῳ γ' εὕδοντά μ' ἐξεγείρετε· OEd. Col. 82 : Βέβηκεν· ὥστε πᾶν ἐν ἡσύχῳ, πάτερ, ἔξεστι φωνεῖν, ὡς ἐμοῦ μόνης πέλας· Phil. 75 : Ὥστ' εἴ με τόξων ἐγκρατὴς αἰσθήσεται, ὄλωλα· El. 333 : Ἀλγῶ 'πὶ τοῖς παροῦσιν· ὥστ' ἂν, εἰ σθένος λάβοιμι, δηλώσαιμ' ἂν οἷ' αὐτοῖς φρονῶ· 1173 : Θνητοῦ πέφυκας πατρὸς, ... θνητὸς δ' Ὀρέστης· ὥστε μὴ λίαν στένε. Aristoph. Lys. 700 : Ὥστε κἀχθὲς ... τὴν ἑταίραν ἐκάλεσ' ἐκ τῶν γειτόνων. Strabo ap. Athen. 9, p. 382, E : Ἀγροικότερός εἰμ'· ὥσθ' ἁπλῶς μοι διαλέγου.] Quæ interpret. Ciceroniano quoque testimonio comprobari potest. Hæc enim Platonis in Timæo verba [p. 39, C] : Ὥστε, ὡς ἔπος εἰπεῖν, οὐκ ἴσασι χρόνον ὄντα τὰς τούτων πλάνας, ita vertit, Itaque nesciunt hos siderum errores id ipsum esse, quod rite dicitur tempus. Quæ interpret. adverbii ὥστε non magis loco illi convenit, quam isti ejusdem philosophi, in eod. lib. [p. 29, D] : Ὥστε περὶ τούτων τὸν εἰκότα μῦθον ἀποδεχομένους, πρέπει μηδὲν ἔτι πέρα ζητεῖν. Cic. tamen aliam interpretationis formam secutus est, connectendo cum præcedentibus; ita enim vertit, Ut si probabilia dicentur, nil ultra requiratis. [Idem Gorg. p. 464, D : Ὥστε δοκεῖ πλείστου ἀξία εἶναι· Prot. p. 311, A : Ὥστε ... καταληψόμεθα αὐτὸν ἔνδον· 335, D : Ὥστε βουλοίμην ἂν χαρίσασθαί σοι. Et sic sæpissime alii quivis. Inferiorum temporum scriptores addito οὖν dixerunt, ut locis non paucis Epiphanius, velut vol. 1, p. 65, D : Ὥστε οὖν ἐξ ἅπαντος ἀνάγκη ὁμολογήσειας ἂν κτλ. 451, B : Ὥστε οὖν, εἰ εὕροις ... γεγραμμένα, μὴ σφάλλου περὶ τὴν εἴδησιν· 357, A. Plurima hujusmodi exempla apud Theophilum in Institutionibus reperiri notavit Reitzius in Indice p. 1301.]

‖ Ὥστε, (pro ὡς,) idem valens quod Ut, quum habet Similitudinis significationem [Hom. Il. B, 289 : Ὥστε γὰρ ἢ παῖδες νεαροὶ κτλ. Ὥστ' ὀρνίθων ib. 459. Ὥστε στεροπὴ Κ, 154. Ὥστε τάλαντα γυνὴ χερνῆτις ἀληθὴς Μ, 433 (ubi fuerunt qui ὥτε scriberent, de quo infra dicetur ubi de ὥτε pro ὥστε dicto agemus). Ὥστε νέφος ἠὲ θύελλα Ψ, 366. Et Od. A, 227 : Ὥστε μοι ὑβρίζοντες ὑπερφιάλως δοκέουσιν δαίνυσθαι, ubi pronomen interpositum ut Z, 122 : Ὥστε με κουράων ἀμφήλυθε θῆλυς ἀϋτή· Θ, 491 : Ὥστε που ἢ αὐτὸς παρεὼν ἢ ἄλλον ἀκούσας], apud Apollonium invenitur, sequente ὣς pro Sic. Sic autem usus est, Homerum imitans : apud quem legimus Il. Γ, non procul ab initio [23] : Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν ἀρηΐφιλος Μενέλαος Ἐρχόμενον προπάροιθεν ὁμίλου, μακρὰ βιβῶντα, Ὥστε λέων ἐχάρη μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας, Εὑρὼν ἢ ἔλαφον ... Ὡς ἐχάρη Μενέλαος Ἀλέξανδρον θεοειδέα Ὀφθαλμοῖσιν ἰδών. [Et Od. N, 81, ubi post ὥστ' ἐν πεδίῳ τετράοροι ἄρσενες ἵπποι pluribus versibus interpositis sequitur : Ὡς ἄρα τῆς πρύμνη μὲν ἀείρετο κτλ.] At et in eod. lib. [Γ, 381], non procul a fine : Τὸν δ'

ἐξήρπαξ' Ἀφροδίτη Ῥεῖα μάλ', ὥστε θεὸς, dico ὥστε esse Utpote, (sicut particulæ ὡσεὶ ap. hunc ipsum poetam hanc interpretationem supra dedi,) et ita reddi hæc debere, Sed hunc eripuit Venus perfacile, utpote dea. Crediderim certe Ovid. ad hunc locum allusisse, quum ista cecinit, De Arte Amandi 1, de Baccho: Implicitamque sinu, (neque enim pugnare valebat,) Abstulit: ut facile est omnia posse deo. Nec dubitem si mihi Græce ista reddenda sint, ita interpretari, ῥηϊδίως ἥρπασεν, ὥστε θεός. [Post Homerum non solum reliqui poetæ epici omnes, sed etiam Lyrici et Tragici ὥστε hac significatione dixerunt, excepto Pindaro, qui ὥτε prætulit, de quo infra dicetur. De Tragicorum exemplis hæc sufficiant, Æsch. Prom. 450: Κατώρυχες δ' ἔναιον ὥστ' ἀήσυροι μύρμηκες· Sept. 62: Ὥστε ναὸς κεδνὸς οἰακοστρόφος· Supl. 751: Δυσάγνοις φρεσὶν κόρακες ὥστε βωμῶν ἀλέγοντες οὐδέν, ubi postpositum est ut Ag. 1671: Ἀλέκτωρ ὥστε θηλείας πέλας. Soph. Tr. 537: Κόρην ... παρεσδέδεγμαι, φόρτον ὥστε ναυτίλος· 699: Μορφῇ μάλιστ' εἰκαστὸν ὥστε πρίονος ἐκβρώματ' ἂν βλέψειας· 1112: Πολλὰ γὰρ ὥστ' ἀκάμαντος ἢ νότου ἢ βορέα τις κύματα ... ἴδοι, οὕτω δὲ τὸν Καδμογενῆ κτλ. Aj. 300: Δεσμίους ἠκίζεθ' ὥστε φῶτας· OEd. Col. 343: Κατ' οἶκον οἰκουροῦσιν ὥστε παρθένοι. Aristoph. Eq. 1039, in oraculo: Ὥστε περὶ σκύμνοισι βεβηκώς. Ὁμοῖος ὥστε (ut ὁμοῖος ὥσπερ dicitur) Soph. Tr. 586: Ὁμοῖον ὥστε ποντίαις οἴδμα δυσπνόοις ὅταν ἔρεβος ὕφαλον ἐπιδράμῃ πνοαῖς. Eurip. Or. 697: Ὅταν γὰρ ἡβᾷ δῆμος εἰς ὀργὴν πεσὼν, ὅμοιον ὥστε πῦρ κατασβέσαι λάβρον. In oratione prosa dixerunt Iones, ut Herodoti exemplis ostendit Schweigh., 5, 83: Ὥστε δὴ θαλασσοκράτορες ἐόντες· ubi idem est quod ἅτε, Utpote, ut præcedit, ἅτε δὲ διάφοροι ἐόντες. 1, 8: Ὥστε δὲ ταῦτα νομίζων ... τῷ Γύγῃ τὰ σπουδαιέστερα τῶν πρηγμάτων ὑπερετίθετο· 6, 94: Τὸ ἑωυτοῦ ἐποίεε, ὥστε ἀναμιμνήσκοντος ἀεὶ τοῦ θεράποντος· 8, 118: Ὥστε ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἐπιόντων συχνῶν Περσέων. Apud Atticos veteres nihil hujusmodi reperitur. Thucydidi 7, 24, ubi libri plerique: Ὥστε γὰρ ταμιείῳ τῶν Ἀθηναίων τοῖς τείχεσι κτλ., ex uno restitutum ἅτε. Sed recentiores scriptores nonnulli, si quid exemplorum multitudini tribuendum, ὥστε sic videntur dixisse, ut sæpe Dio Cassius, de quo dixit Sturzius ad 49, 36. Sic 38, 15: Ἐς τὸν Καίσαρα, ὥστε καὶ κατ' ἐχθραν οὐκ ἐπιτηδείως οἱ συμβουλεύοντα, ὑποσημαίνων· 43, 45: Ὑπατον αὐτὸν ἐπὶ δέκα ἔτη, ὥστε καὶ δικτάτωρα πρότερον, προεχειρίσαντο· 49, 36: Καὶ ἔργῳ μαθὼν, ὥστε καὶ ἄρξας αὐτῶν, οἶδα· 52, 34: Μηδεμίαν συγγνώμην ἑαυτῷ νέμων, ὥστε καὶ εὖ εἰδὼς ὅτι κτλ. 63, 17: Ἦλθον εἰς τὴν Ἑλλάδα μετάπεμπτοι, ὥστε αὐτῶν τοῦ Νέρωνος δεομένου· 79, 16: Καλὸν καὶ τὸ πᾶν σῶμα, ὥστε καὶ ἐν ἀθλήσει, ἔχων κτλ. (ubi ὥσπερ in Exc. Peiresc.) Pauca aliorum exempla collegit Lobeck. ad Phryn. p. 427, partim vitiosa, ut Aristoph. Eccl. 783, ubi οὐχ ὥστε δώσοντα Kusteri editionis vitium est pro ὥς τι, aut Maxim. Tyr. 23, 3, p. 93 ed. Dübn.: Ἀπεφήνατο ἂν, ὥστε εἰκὸς, σῶμα ἀδεὲς φαρμάκου· ubi Reiskius ὥς γε restituit. Recte vero Theolog. arithm. p. 19 (17 Ast.): Συνεπιφέρεται δὲ ἐκείναις, οὐκ ἔμπαλιν δὲ ὥστε ἀρχεγονωτέρα καὶ μήτηρ αὐτῶν. Lynceus ap. Athen. 3, p. 75, E: Τὰ δὲ ἐρινεὰ τοῖς Λακωνικοῖς (sc. ἀντιπαραβάλλουσιν) ὥστε συκάμινα σύκοις δοκεῖν ἐρίζειν. Charito 2, 2: Ὥστε ἐν πατρίδι διάξεις.]

[|| Formam Doricam ὦτε pro ὥστε, modo sic modo ὥτε vel ὦτε scriptam, memorant grammatici, Apollonius De adverb. p. 583, 5, ubi de pronomine ὅς agit adverbiisque ab eo derivatis: Τίς αἰτία τοῦ ὀξυνθῆναι τὸ ὥς; τὸ προκείμενον αὐτοῦ μόριον τὸ ὡς· ἐντεῦθεν γὰρ ἔστιν ἐπινοῆσαι ὡς παρ' εὐθεῖαν παρήχθη, εἴ γε αἱ μὲν ἄλλαι τῶν πλαγίων μετὰ τοῦ τ λέγονται, αἱ δὲ εὐθεῖαι μόναι οἶχα τοῦ τ· ὅς γὰρ καὶ τοῦ καὶ τῷ καὶ τόν.... Πάλιν τὸ οὕτως οὐ παρὰ γενικὴν οὐδὲ παρὰ δοτικὴν, μόνην δὲ εὐθεῖαν τὴν οἶχα τοῦ τ λεγομένην· ἀμφοτέραις γοῦν τὸ πάθος σύνεστι, τουτέστιν ἡ ἀποβολὴ τοῦ σ, οὕτω καὶ «ὥτε χερνᾶτις γυνή (scr. γυνά)», σημασία τε ἡ αὐτή· 617, 31: Ὧδε ὥ, ὃ δὴ Δωρικόν ἐστιν «ὥτε χερνῆτις γυνή»· 591, 20: Χρῆν παρὰ τὸ ὡς ὧσδε· ἀλλὰ τοῦτο μὲν δύναται ἀπολογίας ἔχεσθαι, τῇ μὲν ἀπὸ Δωρικοῦ δυνάμενον ἐσχηματίσθαι τοῦ ὥ, ὅπερ ἀντὶ τοῦ ὡς παραλαμβάνουσι, τῇ δὲ ἀπὸ τοῦ πτωτικοῦ τοῦ προϋφεστῶτος κατ' ἔλλειψιν τοῦ σ· De pronom. p. 321 (61), ubi de verbis Pindari (fragm. 1) agit, «Σίσυφον κέλοντο ᾧ παιδὶ ... ὄρσαι γέρας ἀποφθιμένῳ Μελικέρτᾳ», Οἱ δὲ βαρυτονοῦσι τὸ ᾧ Δωρικῶς, δεχόμενοι ἀντὶ τοῦ ὡς, ὁμοίως τῷ «ὥ τε χερνᾶτις γυνὰ ουδεν προμαθιουμενα (verba corrupta sine accentibus)», οἱ δὲ εἰς τὴν οἷ πρωτότυπον μετάγουσιν, ἵνα δοτικὴ ἀντὶ γενικῆς ἀκούηται, ὁμοίως τῷ «Ἀχιλῆϊ δαμασθείς». Eadem verba explicatius tractat De synt. p. 158 (156 Bekk.), ubi fuisse scribit qui ἐγκλίνοντες τὸν τόνον scriberent ὥ παιδί, καθὼς ἔχει καὶ τὸ «ὥ τε χερνᾶτις γυνά», vel κέλοντό οἱ, ἵνα ᾖ δοτικὴ ἀντὶ γενικῆς, utrumque rejiciens recteque monens ᾧ dativum esse pronominis possessivi, i. e. ἐκέλοντο τῷ αὐτῆς παιδί. Joannes Alex. Ton. παραγγ. p. 32, 4: Ὅτε προσγράφεται τῷ ᾧ τὸ ι, ταυτὸν σημαίνει τῷ ὥσπερ «ᾧ τε χερνῆτις γυνή». Quæ ex Herodiano sumta sunt, de quo Eustath. p. 117, 40: Ὥπερ ἀντὶ τοῦ καθά κατὰ τοὺς τεχνικούς· καὶ τὸ ᾧτε, οἷον «ᾧτε χερνᾶτις γυνά», ἤγουν ὡς χερνῆτις, ὅ ἐστι ταπεινὴ κατὰ τὴν Ὁμηρικὴν ἔριθον· γίνεται δὲ κατὰ Ἡρωδιανὸν οὕτως· ὡσείτε καὶ ὡσείπερ καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ καὶ χράσει του ω καὶ τοῦ ε εἰς τὴν ῳ δίφθογγον διὰ τὴν τοῦ ι συναίρεσιν ᾧτε καὶ ᾧπερ. Eadem fere, sed omisso Herodiani nomine, in Etym. M. p. 825, 20, cum lemmate ᾧτε χερνῆτις γυνὴ, quod ad Dorici poetæ ignoti verba ὦτε χερνᾶτις γυνὰ referendum esse Apollinii et Eustathii notationes ostendunt. Ad versum Homeri Il. M, 43, rettulit grammaticus recentior in Crameri Anecd. Oxon. vol. 1, p. 446, 23: Ὥτε· «ἀλλ' ἔχον, ὥτε τάλαντα γυνὴ χερνῆτις ἀληθής»· τοῦτο σημαίνει τὸ καθάπερ, καὶ γράφεται σὺν τῷ ι, et reliqua ut apud Eustathium leguntur, quem ab hoc errore immunem fuisse Doricæ formæ usus χερνᾶτις γυνὰ comparatioque cum ἐρίθῳ Homerica ostendit. Bene enim noverat ὦτε non Homericum esse, sed Doricum, sæpius ab Pindaro usurpatum, de quo Eustath. in Proœmio comment. Pindar. p. 13: Καὶ παρὰ τῷ Πινδάρῳ καὶ παρ' ἄλλοις ἡ ἔλλειψις καινοποιεῖ καὶ τὸ ᾧ, ἀντὶ τοῦ καθά, οἷον (Nem. 6, 47) «ᾧ τ' ἀπὸ τόξου ἰείς», ἤγουν ᾧ τρόπῳ ἢ νόμῳ, ... ἵνα ᾖ τὸ ᾧ ἀπὸ τόξου ἰείς ταυτὸν τῷ ᾗ, ὅπερ ἐστὶ θηλυκῶς ἀντὶ τοῦ καθά. Reliqui Pindari loci hi sunt: Olymp. 11, 102, ὦτε παῖς ἐξ ἀλόχου πατρὶ ποθεινὸς ἵκοντι νεότατος τὸ πάλιν ἦδη· Pyth. 4, 114, ὦτε φοινικανθέμου ἦρος ἀκμᾷ· 10, 84, ἐγκωμίων γὰρ ἄωτος ὕμνων ἐπ' ἄλλοτ' ἄλλον ὦτε μέλισσα θύνει λόγον· Nem. 7, 91, ὕδατος ὦτε ῥοὰς φίλον ἐς ἄνδρ' ἄγων κλέος· 105, ἄκονθ' ὦτε χαλκοπάραον· 136, τετραόροισιν ὦθ' ἁρμάτων ζυγοῖς· Isthm. 3, 30, χθὼν ὦτε φοινικέοισιν ἄνθησεν ῥόδοις. Quibus in locis libri plerique omnes ὥστε, relictis tamen uno alteroque loco veræ scripturæ vestigiis, de quo dixit Bœckhius in Annot. critica ad Olymp. 11, 102, p. 414, et in Commentatione de crisi Pindari in Actis Academiæ Borussicæ a. 1822, p. 332. Et veram scripturam diserte testatur scholiasta ad Nem. 6, 45: Τοῦ δὲ «ὥτ' ἀπὸ τόξου» τὸ ὥτε Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ ὥστε φησίν. Ad accentum quod attinet, rectius ὦτε quam ὥτε scribi jam ab Reizio monitum est in libro De accentus inclin. p. 29.]

[Ὠστέον, Trudendum, Pellendum. Per ἀποδιωκτέον exp. Herodian. Epim. p. 165. Dio Chr. vol. 2, p. 376: Ὠστ. τοῦτον τὸν ἄνθρωπον εἰς τοὺς ἀλαζόνας καὶ ἀναήτους. G. D. Isid. Pelus. Epist. 5, 250. Hase.]

Ὦστης, ὁ, Impulsor s. Trusor. Aristot. De mundo [c. 4, 29], loquens de terræ motuum generibus: Τινὲς δὲ ἀνατρέποντες κατὰ μίαν πρόωσιν, οὓς καλοῦσιν ὥστας. Ubi Bud., ὦστας, i. e. Trusores, vocant qui uno obnixu subvertunt quod impulerunt.

[Ὠστία, ἡ, Ostia. Steph. Byz.: Ὠστία, πόλις Ἰταλίας. Ἰόβας ἐν α' Ῥωμαϊκῆς ἱστορίας «Ἀπὸ μὲν τῶν βορείων μερῶν ὁ Τίβερις, Ὠστία πόλις (codd. optimi ὠστιὰς πόλις: unde Ὠστίας πόλεως Meinek.) πλησίον.» Καὶ Πολύβιος ς' «Ἔκτισε δὲ καὶ πόλιν Ὠστίαν ἐπὶ τοῦ Τιβέριδος. (Addit ab Marcio rege conditam esse, secundum Dionys. A. R. 3, 44.) Τὸ ἐθνικὸν δύναται καὶ Ὠστιανός καὶ Ὠστιάτης· συνήθης γὰρ ὁ τύπος τοῖς Ἰταλοῖς. Φλέγων δὲ Ὠστίους αὐτοὺς καλεῖ λέγων «Παρέλαβε δὲ τὴν Ὠστίων πόλιν.» Στράβων δὲ ἐν τῷ ε' (p. 219) οὕτω φησὶν οὐδετέρως «Τὰ Ὤστια τῆς Ῥώμης ἐπίνειον.» Genere neutro Strabo ib. p. 229, 232, et 3, p. 145; feminino Ὠστία, ἡ, Diodor. in Exc. p. 608, et Ptolem. 3, 1, p. 173, 12, et ἡ Ὀστία ap. Procop. B. Gotth. 1, 26. Per diphthongum ap. Suidam Ὤστεια, πόλις.

Proxima ap. Suidam gl. Ὠστεγανοί· ἐθνικόν, recte abest ab codd. Paris. Nam illata erat ex Zonara p. 1895, corrupta haud dubie ex Ὠστειανοὶ, quod conjecit Holsten., vel Ὠστιανοὶ, quæ recta forma est.]

[Ὠστία, ὁ, vitiose pro ὀστία in gl. Suidæ illata, quam recte omittit codex Paris. A : Ὠστίας· οἱ Ῥωμαῖοι ὠστίας τὰς θύρας φασίν. Κατὰ Ἑλληνικὴν δὲ ἐτυμολογίαν γράφομεν διὰ τοῦ ω μεγάλου, παρὰ τὸ ἐξωθεῖν τὸν ἐπερχόμενον· ἔνθεν καὶ ὠστιάριος ὁ κρατῶν τὰς θύρας καὶ ὠθίζων τοὺς εἰσιέναι βουλομένους. Eadem fere leguntur in scholio recenti Aristoph. Pl. 330, verbo ὠστιζόμισθα adscripta. Quæ ab homine scripta sunt imperito. Recte apud alios grammaticos scriptoresque medii ævi ὀστία et ὀστιάριος, de quibus vocabulis v. Ducangius p. 1062.]

[Ὠστιαῖοι. Ὠστιδάμνιοι. V. Ὠστίωνες.]

Ὠστίζω i. q. ὠθῶ, Trudo, Impello. Pass. in turba quispiam dicitur ὠστίζεσθαι, Quum truditur et impellitur ac premitur. Aristoph. Ach. [844]: Οὐδ' ὠστιεῖ Κλεωνύμῳ, nimirum ἐν τῇ 'γορᾷ [τἀγορᾷ] καθήμενος, Non truderis nec impelleris a Cleonymo, οὐδὲ ὠθήσῃ οὔτε πιεσθήσῃ ὑπὸ Κλεωνύμου ἀναγκάζοντός σε κινεῖν, inquit schol. [Eadem structura Lys. 330 : Δούλαισιν ὠστιζομένη, quod per ὠθουμένη, στενοχωρουμένη exp. schol. Philostr. p. 803 : Τί ὠστίζεσθε τοῖς ἵπποις;] Ib. [Ach. 23]: Οὐδ' οἱ πρυτάνεις ἤκουσιν, ἀλλ' ἄωρίαν Ἥκοντες, εἶτα δ' ὠστιοῦνται [quod per ὠσθήσονται exp. Hesych.], πῶς δοκεῖς, Ἐλθόντες ἀλλήλοισι περὶ πρώτου ξύλου; Sed venientes serius quomodo putas sese trudent, dum primam quisque sedem captat? Ad verbum, Quomodo putas alii ab aliis trudentur? Mox [42] dicit, Εἰς τὴν προεδρίαν πᾶς ἀνὴρ ὠστίζεται, Alter ab altero truditur et pellitur, unoquoque primam captante sedem. [Schol. Hom. Il. Ω, 248 : Τὸ θυμῶδες καὶ ἀπειθὲς τῶν εἰς τὰ βασίλεια ὠστιζομένων. Id. M, 470 : Ὠστιζομένων τῶν εἰσιόντων.] Sic Pl. [330]: Δεινὸν γὰρ εἰ τριωβόλου μὲν εἵνεκα Ὠστιζόμεσθ' ἑκάστοτ' ἐν τῇ 'κκλησίᾳ, Trudimur a populo, ὠθούμεθα s. ὠθιζόμεθα. Et Lucian. Lexiph. [c. 4]: Δέος μὴ ἐν λουτρίῳ ἀπολουσώμεθα κατόπιν τῶν καριμάντων, μετὰ τοῦ σύρφακος βύζην ὠστιζόμενοι. Ubi hoc verbum irridere videtur veluti antiquum. Jocose Teleclides comicus ap. Athen. 6, [p. 268, D]: Τῶν δὲ πλακούντων ὠστιζομένων περὶ τὴν γνάθον, ἦν ἀλάλητος, Placentis sese trudentibus et urgentibus circa genam ipsius, et quasi certatim intrantibus, loqui non poterat. I. e., eo farciente os suum placentis : metaphora sumpta a multitudine, quæ ita coarctatur, ut alter alterum trudere et impellere cogatur : unde Suidas [gl. ex Aristoph. Lys. 330 sumta] ὠστιζομένη exp. στενοχωρουμένη.

Ὠστικὸς, ἡ, ὸν, Impulsorius. [Epict. 4, 1, 48 : Τὸ ὠστικὸν καὶ παρὰ τὰ μέτρα ἠπειγμένον.] || Unde adv. Ὠστικῶς, Impulsorum modo, Impellendo et trudendo; Irrumpendo, more eorum qui sese veluti intrudunt in aliquem cœtum vel locum. Suidas exp. μετὰ βίας καὶ ὠθισμοῦ, afferens hunc l. ex quopiam, quem non nominat : Μηδὲ ὠστικῶς καὶ μετὰ βίας πρὸς θάνατον ἔχειν. [Sunt verba M. Antonini 9, 3, ubi legitur : Τοῦτο μὲν οὖν κατὰ ἄνθρωπόν ἐστι λελογισμένον, μὴ ὀλοσχερῶς μηδὲ ὠστικῶς μηδὲ ὑπερηφάνως πρὸς τὸν θάνατον ἔχειν. G. D. Arrian. Dissert. Epict. 2, 9, 5 : Θυμικῶς καὶ ὠστ. Hase.]

[Ὠστίμιοι. V. Ὠστίωνες.]

[Ὠστισμὸς, ὁ, i. q. ὠθισμός. Mœris p. 424 : Ὠστισμός (codex ὠστιμός), ὠθισμὸς Ἀττικοί· ὠσμὸς Ἕλληνες. Frequens est ὠθισμός : sed ὠστισμὸς quis dixerit nescimus.]

[Ὠστίωνες, οἱ, Ostiones. Steph. Byz. : Ὠστίωνες· ἔθνος παρὰ τῷ δυτικῷ Ὠκεανῷ, οὓς Κοσσίνους (parum probabiliter Ὠστίους vel Ὠστίνους Salmasius) Ἀρτεμίδωρός φησι, Πυθέας δ' Ὠστιαίους « Τούτων δ' ἐξ εὐωνύμων οἱ Κόσσινοι λεγόμενοι Ὠστίωνες, οὓς Πυθέας Ὠστιαίους προσαγορεύει. » Est gens Celtica quattuor locis memorata ab Strabone, nomine variis modis corrupto, 1, p. 63 : Τὰ περὶ τοὺς Ὠστιαίους καὶ τὰ πέραν τοῦ Ῥήνου τὰ μέχρι Σκυθῶν πάντα κατέψευσται τῶν τόπων· ubi libri pauci ὠστιδέους. Id. p. 64 : Τὰ ἀκρωτήρια τά τε ἄλλα καὶ τὸ τῶν Ὠστιδαμνίων, ὃ καλεῖται Κάβαιον· et paulo post : Προσέθηκε (Eratosthenes) τὰ περὶ τῶν ἀκρωτηρίων καὶ τῶν Ὠστιδαμνίων (codex unus ὠστιμνίων) ... ταῦτα γὰρ πάντα, φησὶ, προσάρκτιά ἐστι Κελτικὰ, οὐχ Ἰβηρικὰ, μᾶλλον δὲ Πυθέου πλάσματα· 4, p. 195 : Ὀσίσμιοι δ' εἰσὶν οὓς Τιμίους ὀνομάζει Πυθέας. Quibus locis omnibus Ὠστιμίων nomen restituit Hagenbuchius in Exercitatione de Ostionibus in Gronovii Variis Geogr. p. 137.]

[Ὠστὸς, ἡ, ὸν, Trusatilis, Gl. Herodian. Epim. p. 103 : Ὠστὸν τὸ ἀποδιωκτόν.]

[Ὠστριμάς. V. Ἐρείκιον vol. 3, p. 1994.]

[Ὠσχὴ. Ὦσχος. Ὠσχοφόρια. Ὠσχοφόρος. V. Ὀσχ—. Scripturam vitiosam præter grammaticos ibi indicatos sequitur Herodian. Epim. p. 103, ubi de vocabulis ab ω incipientibus agit, Ὦσχος, ὁ κλάδος· ὠσχοφόρον δένδρον τὸ κλαδηφόρον. G. D. Procl. ap. Phot. Bibl. p. 320, 4, et 322, 13 : Ὠσχοφορικὰ μέλη· sed scriptura ὀσχ. tuetur Pott. *Etymol. Forsch.* vol. 1, p. 223. Hase.]

Ὠτάγρα, ἡ, Instrumentum, quo aures torquentur; Auricularia forceps, ut quidam interpr. Synes. Epist. 58 [p. 201, C], recensens quædam κολαστηρίων γένη καὶ σχήματα, ab Andronico inventa : Δακτυλήθραν καὶ ποδοστράβην, καὶ πιεστήριον, καὶ δινολαβίδα, καὶ ὠτάγραν καὶ χειλοστρόφιον.

[Ὠταδῖνοι, οἱ, Otadini, gens Britanniæ barbaræ, ap. Ptolem. 2, 2, p. 107, 1 et 26, ubi var. lect. ὠταδηνοὶ, ὠταλινοί.]

[Ὠτακειλία, ἡ, Otacilia, n. pr. mulierum romanarum, velut Marciæ Otaciliæ Severæ, uxoris Philippi Arabis Imp., Ἐφημ. ἀρχαιολ. p. 1198, n. 2333, 1, ubi perperam cusum ΩΤΑΚΕΙΑΙΑΝ. Hase.]

Ὠτάκινος, Herbæ nomen, ἀπὸ τῶν ὤτων, Cam. [Ὠτακὶς, ίδος, ἡ, est herbæ marinæ nomen ap. Oppian. Ixeut. 2, 7.]

[Ὠτακός· παρώνυμον εἶναί φασιν, Hesych. Ab οὖς, ut opinatur Lobeck. Pathol. El. p. 311, ubi de similibus paronymis agit. Ὤτακος, n. pr., est in numo Dyrrhachii ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 351.]

Ὠτακουστέω, Intentis auribus sermones hominum sublego, ut ad dominum meum deferam : sicut delatores et exploratores regum, qui ὠτακουσταὶ et ὦτα βασιλέων nominantur, ut suo loco doceo. [Hesych. : Ὠτακουστεῖ· περιέργως ἀκούει. Suidas : Ὠτακουστεῖν· γενικῇ, τὰ κρύφια μανθάνειν ἐθέλειν (ἐθέλειν om. Thom. M. p. 935). Pollux 2, 84 : Ἐκαλοῦντο δέ τινες ὦτα καὶ ὀφθαλμοὶ βασιλέως (Persarum), οἱ τὰ λεγόμενα διαγγέλλοντες καὶ τὰ ὁρώμενα· ἀπὸ δὲ τῶν ὤτων τούτων τὸ ὠτακουστεῖν πεποίηται.] Vide in Ὀφθαλμὸς locum quendam Xen. [Cyrop. 8, 2, 10 : Πολλοὺς ἐποίησεν (Cyrus) ἀνθρώπους καὶ ὠτακουστεῖν καὶ κατοπτεύειν.] Herodot. [8, 130] : Ἅμα δὲ ὠτακούστεον ὅκη πεσέεται τὰ Μαρδονίου πρήγματα, Simul etiam rumores captabant de eventu conatuum Mardonii. Xen. Cyrop. 5, [3, 57]: Ὡς ὠτακουστοῦντες καὶ εἴ πως ἄλλως δύνανται αἰσθάνεσθαί τι, σημαίνοιεν τῷ Χρυσάντᾳ ὅ,τι καιρὸς δοκοίη εἶναι, Ut subauscultantes, et si quid alia ratione persentiscere possent, significarent Chrysantæ quid fieri oporteret, Cam. [Demosth. p. 434, 3 : Τί δέδοκται τοῖς ἄλλοις σκοποῦντες, καὶ ὠτακουστοῦντες τί τὰ τῶν Ἀρκάδων κτλ.] Item Athen. 6, [p. 256, A] de quodam adulatorum genere, quo utebantur reges Cyprii : Συναναμιγνύμενοι τοῖς κατὰ τὴν πόλιν, ἔν τε τοῖς ἐργαστηρίοις καὶ ταῖς ἀγοραῖς ὠτακουστοῦσι, κατασκόπων ἔχοντες τάξιν, ubi clare exprimit ejusmodi hominum officium. [Describit etiam Aristides vol. 1, p. 62.] Plut. [Cæs. c. 49]: Οὐδὲν ἐῶν ἀνεξέστατον, ἀλλ' ὠτακουστῶν καὶ πολυπραγμονῶν συνῆκεν ἐπιβουλὴν, Auribus rumores omnes captans, Bud. Simplicius Philo V. M. 1 [vol. 1, p. 106, 1] : Ὡς ἐξεληλυθότας τῶν σκηνῶν περιβλέπεσθαι καὶ ὠτακουστεῖν, ἀκροβατοῦντας, Ut omnia circumspectarent et auribus captarent. [Polyb. 31, 21, 1 : Ὠτακουστήσοντα καὶ κατοπτεύσοντα τὰ ἐκεῖ συμβαίνοντα περὶ τοὺς ὄχλους. Cum genitivo construi annotavit Suidas. Addito περὶ schol. Aristoph. Eq. 1053 : Ὠτακουστήσοντας περὶ τῆς ἀνδρείας τῶν ἡρώων.]

Ὠτακουστὴς, ὁ, Delator s. Corycæus principis alicujus, Qui quæ passim audit, notat et ad dominum suum defert : quod hominum genus ὦτα etiam βασιλέων dici, supra in Οὖς docui. [Schol. Aristoph. Ach. 92 : Βασιλέως (Persarum) ὦτα οἱ ὠτακουσταὶ, δι' ὧν ἀκούει τὰ πραττόμενα ἑκάστῳ πανταχοῦ· Ran. 762 :

Ὠτακουστὰς οἱ Ἀττικοί φασι.] Plut. [Mor. p. 522, F] : Ὠτακουστὰς μὲν οὖν πρῶτος ἔσχεν ὁ νέος Δαρεῖος, ἀπιστῶν ἑαυτῷ καὶ πάντας ὑφορώμενος. Aristot. Polit. 5, [11] : Τοὺς ὠτακουστὰς ἐξέπεμπεν Ἱέρων ὅπου τὶς εἴη συνουσία καὶ σύλλογος. [Polyb. 16, 37, 1 : Διὰ τὸ πλῆθος τῶν ὠτ. καὶ κατασκόπων τοῦ τυράννου. Aristæn. 1, 6 : Ἔχε ἡσυχῆ μή τις τῶν ἔνδον ὠτακουστῶν ὑποκλέψῃ τὸν λόγον. Corrupte ap. Hesych. Ὠτοκουστής· ὁ ὑποκρινόμενος, ubi Musurus contra seriem ὠτακουστής.]

Ὠταλγέω, Dolco ex auribus, Aurium dolore crucior, Aures mihi dolent. Diosc. 3, 35, de papavere sativo : Ποιεῖ δὲ καὶ κεφαλαλγοῦσι, σὺν ῥοδίνῳ ἐμβρεχόμενος· ὠταλγοῦσι δὲ, σὺν ἀμυγδαλίνῳ καὶ κρόκῳ καὶ σμύρνῃ ἐγχεόμενος.

Ὠταλγία, ἡ, Aurium dolor. [Pollux 4, 185.] Diosc. 2, 210 : Ὠταλγίας καὶ πυορροοῦντα ὦτα ἰᾶται. [Geopon. 12, 12, 6; Theoph. Nonn. c. 49, 75; numero plurali Geopon. 12, 29, 9. G. D. It. Galen. vol. 6, p. 324, 5; vol. 14, p. 243, 2; 330, 8, ubique pluraliter. Hase.]

Ὠταλγιάω, pro ὠταλγέω. Diosc. 2, 199, de hastulæ regiæ s. asphodeli oleo : Ὠταλγιῶσι βοηθεῖ ἐγχεόμενον εἰς τὸ οὖς. Sic enim malo quam ὠταλγιώσει, ut vulg. edd. habent. Sed ibi γράφεται etiam κωφώσει, quam lectionem Ruell. sequitur, ita interpretans eum locum, Surditati auxiliatur instillatum in aurem.

Ὠταλγικὸς, ἡ, ὸν, Aurium dolori obnoxius. Sin de re aliqua dicatur, significat Dolorem aurium inferens, sicut κεφαλαλγικὸς quoque οἶνος dicitur Qui capitis dolorem infert.

Ὠτάριον, τὸ, Auricula. Epigr. [Lucilli Anth. Pal. 11, 75] : Οὗτος ὁ νῦν βέλτιστος Ὀλυμπικὸς εἶχε τὸ πρόσθεν Ῥῖνα, γένειον, ὀφρῦν, ὠτάρια, βλέφαρα· Εἶτ' ἀπογραψάμενος πύκτης ἀπολώλεκε πάντα· unde ὠτοθλαδίας et ὠτοκάταξις, Cui contusæ ac fractæ aures in palæstra fuerunt : ut ὠτότμητος, Cui amputatæ fuerunt ferro. [Athen. 3, p. 95, C : Ὠτάρια δ' (ὗς) ὠνόμασε καὶ Ἀναξανδρίδης ἐν Σατυρίᾳ. || Ansa. Athen. 11, p. 783, B : Παρθένιος (ἀμφικύπελλον λέγεσθαί φησι) διὰ τὸ περικεκυρτῶσθαι τὰ ὠτάρια· κυφὸν γὰρ εἶναι τὸ κυρτόν.] ‖ Ὠτάρια dicuntur etiam Ostreæ quædam. Athen. 3, [p. 87, F] : Τὰ δὲ ὠτάρια, γίνεται δὲ ταῦτα κἀν τῇ κατὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν λεγομένῃ Φάρῳ νήσῳ, τροφιμώτερα τῶν προειρημένων ἁπάντων, οὐκ εὐέκκριτα δέ. Ubi subjungit ex Antigono Carystio, ostreum hoc Æolica lingua vocari οὖς Ἀφροδίτης.

[Ὠταρὸς, Auriculosus, Gl.]

[Ὦτε, i. q. ὥστε, quod v. in fine.]

Ὠτεγχύτης, ὁ, Instrumentum chirurgicum, quo aliquid in aurem infunditur; Aurifusorium specillum dici potest. Celsus [7, 6] alias Strigilem, alias Auricularem clysterem appellat. Gorr. [Galen. vol. 6, p. 439, 15 : Τοῦ συνήθους ὀργάνου, καλουμένου ὑπὸ πάντων ὠτεγχύτου. Hase.]

Ὠτειλὴ [Inter nomina in ειλη, quæ perpauca sunt, ap. Arcad. p. 109, 9, Herodian. Epim. p. 227, Etym. Gud. p. 379, 39; 507, 3. V. Lobeck. Pathol. Proleg. p. 108], ἡ, Vulnus, quod οὐτάσας aliquis inflixit, unde ex οὐτάω derivatum creditur [Etym. M. p. 825, 28 : Ὠτειλή· παρὰ τὸν οὐτήσω μέλλοντα οὐτηλή καὶ ὠτειλή, τροπῇ τῆς ου εἰς ω καὶ τοῦ η εἰς την ει δίφθογγον Βοιωτικῶς. Similiter p. 626, 5. In Etym. Gud. : Ωτέλλας οἱ Αἰολεῖς τὰ τραύματα, Ἀττικοὶ δὲ οὐλὴν λέγουσι], innuente et Homero Il. P, [86] : Ἐρρεῖ δ' αἷμα κατ' οὐταμένην ὠτειλήν, Per vulnus inflictum. Δ, [140] : Αὐτίκα δ' ἔρρεεν αἷμα κελαινεφὲς ἐξ ὠτειλῆς. [E, 870 : Ἄμβροτον αἷμα καταρρέον ἐξ ὠτειλῆς.] Sic ap. Athen. [2, p. 41, ex Il. Λ, 266] : Ὄφρα οἱ αἷμ' ἔτι θερμὸν ἀνήνοθεν ἐξ ὠτειλῆς. Il. Π, [862] : Δόρυ χάλκεον ἐξ ὠτειλῆς Εἵρυσε λὰξ προσβάς· [P, 297 : Ἐγκέφαλος ... ἀνέδραμεν ἐξ ὠτειλῆς·] Od. Ω, [188] : Ἀπονίψαντες μέλανα βρότον ἐξ ὠτειλέων· Il. Σ, [351] : Ἐν δ' ὠτειλὰς πλῆσεν ἀλείφατος· [Φ, 122 : Ἰχθύσιν, οἵ σ' ὠτειλὴν (alii libri ὠτειλῆς) αἷμ' ἀπολιχμήσονται·] Od. Τ, [456] : Ὠτειλὴν δ' Ὀδυσῆος ... Δῆσαν ἐπισταμένως, Vulnus Ulyssis obligarunt. Il. Τ, [25] : Μυῖαι καδδῦσαι κατὰ χαλκοτύπους ὠτειλὰς, In vulnera ferro inflicta. [« Quum οὐτάσαι non dicatur nisi de vulnere cominus illato, videatur inde ductum substantivum ὠτειλὴ de ejusmodi tantum plagis dici posse. Et hic usus invenitur his locis : Il. E, 870 (conf. 365), Λ, 266 (ubi Aristonicus, ἡ διπλῆ ὅτι τὴν ἐκ χειρὸς πληγὴν ὠτειλὴν λέγει παρὰ τὸ οὐτάσαι. Conf. 252), Ξ, 518, Π, 862 (conf. 820), P, 297 (conf. 296), 86 (conf. 48), Φ, 122 (conf. 114), Od. K, 164 (conf. 158, 162), T, 456 (conf. 450), Ω, 188, quo loco dictum est συλληπτικῶς (v. Od. X, 292, 307) ut Il. T, 25, Σ, 351, ubi hoc ab Aristonico notatum. Attamen duo sunt loci ubi ὠτειλὴ dicitur de vulnere sagitta illato, Il. Δ, 140 (conf. ad 157) et 149. Quod quum Aristarcho non videretur fieri posse, hos versus obelo notavit. Ad priorem locum annotatum est : Ἀθετεῖται ὅτι οὐκ ἂν λέγοι Ὅμηρος ὠτειλὴν τὸ ἐκ βολῆς τραῦμα, ad alterum : Ἀθετεῖται πάλιν διὰ τὴν ὠτειλήν. Et ut minus dubitemus de etymo, non omiserunt animadvertere ad Ξ, 518 : Κατ' οὐταμένην ὠτειλήν· ἡ διπλῆ ὅτι παρετυμολογεῖ τὴν ὠτειλὴν ἀπὸ τοῦ οὔτασε. » Lehrs. De Aristarcho p. 69, 70.] Utitur hoc vocabulo Plut. quoque, licet magis poetico [V. Coriol. c. 14 : Ὠτ. ὀνύχων λεοντείων. Sed] in Probl. Rom. [p. 276, C] : Τοὺς ἀξίους ἄρχειν τραύμασι καὶ ὠτειλαῖς ἔκρινον· sed ibi propter præcedens τραύμασι, interpretari ὠτειλαῖς debemus Cicatricibus, sicut Hesych. ὠτειλὰς exp., non solum τὰς ἐκ χειρὸς τρώσεις, τραύματα, sed etiam οὐλάς [Sic etiam Xen. Anab. 1, 9, 6 : Τὰ μὲν ἔπαθε, ὧν καὶ τὰς ὠτ. φανερὰς εἶχει] : quamvis Ammon. [p. 107, 150] ὠτειλὴν esse tantum velit τὸ πρόσφατον τραῦμα : οὐλὴν vero τὴν ὑγιασμένην σάρκα ἐκ τραύματος παλαιοῦ : quo modo ab Hom. usurpari, ex ante citatis exemplis patet. Galen. [Lex. p. 600] ap. Hippocr. ὠτειλὰς exp. non solum οὐλὰς, sed etiam ἕλκη. Ammon. tamen inter ὠτειλὴν et ἕλκος discrimen statuit. [Indicat Galen. locum Hippocr. p. 788, A : Κίνδυνος ἂν εἴη ξυρραγῆναι τὰς ὠτειλάς. Et rursus : Ἤν δὲ μὴ κίνδυνος φαίνηται εἶναι ξυρραγῆναι τὰς ὠτειλάς· ubi scribit Galen., ὠτειλὰς κέκληκε τὰ ἕλκη παραπλησίως τῷ ποιητῇ περὶ τοῦ προσφάτου τραύματος εἰπόντι (Il. Λ, 266) « Ὄφρα οἱ αἷμ' ἔτι θερμὸν ἀνήνοθεν ἐξ ὠτειλῆς. » Hippocrati p. 907, A, ὠτειλὴ Vulnus aut Ulcus significat : Τάμνειν χρὴ τὸ μέγεθος τὴν ὠτειλὴν, ὅση ἂν δοκέῃ ἄνω χρῆναι. At ὠτειλαὶ Cicatrices indicant p. 789, C : Ὅταν δὲ δὴ καθαρὰ γένηται τὰ ἕλκεα, ἐς ὠτειλάς τε ἴῃ. Ubi scribit Galen., τὰς ὠτειλὰς ἐνταῦθα κυρίως εἶπεν ἐπὶ τῶν οὐλῶν, οὐχ ὡς ἔμπροσθεν ἐπὶ τῶν ἑλκῶν. Foes.]

[Ὠτειλῆθεν, Ex vulnere. Orph. Lith. 647 : Φορέοντο αἵματος ὠτ. ἐπὶ τραφερὴν ῥαθάμιγγες.]

[Ὠτηνὴ, ἡ, Otena. Steph. Byz. : Ὠτ., μοῖρα Ἀρμενίας. Κουάδρατος ἐν Παρθικῶν γ' « Ὁ δὲ τῆς Ἀρμενίας βασιλεὺς Πάκωρος ... περὶ ... τὴν Ὠτ. τῆς Ἀρμενίας διάγων. » (Adde Ptolem. Geogr. 5, 13, 9, Plin. H. N. 6, 13, 16.) Τὸ ἐθνικὸν ὁ αὐτὸς ἐν τῷ β' « Περὶ δὲ Κῦρον ποταμὸν Ὠβαρηνοί τε καὶ Ὠτηνοὶ νέμονται, μέγα μέρος Ἀρμενίας ὄντες. »]

[Ὠτία, ἡ. Sic ostreæ speciem quandam appellatam fuisse ex Plinii verbis colligitur H. N. 32, 11, 53 : « Oculata, ophidion, ostrea, otia, ocynus. »]

[Ὠτιαφόρος. V. Ὠτιοφόρος.]

[Ὠτίδιον, τό. Zonaras Lex. p. 1897 : Ὠτίδιον ὠόν· τὸ τῆς ὠτίδος· ὠτίδιον δὲ ἡ μικρὰ ὠτίς.]

[Ὠτιεῖς, οἱ. Steph. Byz. : Ὠτ., μοῖρα Κυπρίων. Ἔφορος ιη' « Ἀμαθούσιοι δὲ καὶ Σόλιοι καὶ Ὠτιεῖς ἀντέχοντες ἔτι τῷ πολέμῳ. »]

Ὠτικὸς, ἡ, ὸν, Auricularis, Auricularius, Ad aures pertinens. Ὠτικὸν, inquit Gorr., Quod ad aures pertinet : ὠτ. κλυστὴρ, Auricularis clyster. [Rufus p. 237 ed. Matth. Paul. Ægin. 6, 59.] Cujus Galenus Κατὰ τόπ. 3 aliquoties facit mentionem. Et ὠτικὸν φάρμακον [ibid. vol. 13, p. 392], Auriculare medicamentum. [Τὰ ὠτικὰ, intellecto φάρμακα, Leo philos. Consp. med. p. 153, 17 Ermerins. : Τοῖς ὠτικοῖς θεραπεύειν. It. de medicamentis auricularibus Oribas. t. 2, p. 459, 7; 555, 4. Paul. Ægin. p. 300, 2; 250, 2, ὠτικοὶ κλυστῆρες. Vertit Briau., *les seringues auriculaires*. Hase. Ὠτικὸν ἀνώδυνον Alex. Trall. 3, p. 178 et Theoph. Nonn. vol. 1, p. 284.]

Ὠτίον, τὸ, Auricula, i. q. ὠτάριον. Lucian. [imo Lucill.] Epigr. [Anth. Pal. 11, 81], εἰς ἀγωνιστὴν quendam : Ἔσχον δ' ἐν Πίσσῃ μὲν, ἓν ὠτίον· ἐν δὲ Πλαταιαῖς, Ἓν βλέφαρον. [Mœris p. 288 : Οὖς Ἀττικοὶ, ὠτίον Ἕλληνες· ubi Piers. Hesychii glossam comparat, Οὖς· ὠτίον, eidemque s. v. Ὦ τύμπανα, ubi in fine additum est τῶν ὠτίων, glossam restituit Ὤτων· ὠτίων. « Ὠτίον, quod usurpant grammatici, velut Apollon. Lex. Hom. p.

530, Suidas s. v. Λοβὸς et Οὖς, Etym. M. s. v. Κυψέλη, Eustath. p. 710, Cyrillus in Matthæi Gloss. vol. 1, p. 49, non singulare illis, sed cum multis aliis commune est: v. Epictet. Diss. 1, 18, p. 101, Athen. 3, p. 94, C, Procop. B. Vand. 2, 28, p. 304, C, Mechan. vett. p. 163, 195, Theophyl. Inst. Reg. 2, 16, p. 208, D, Melamp. p. 468 ed. Franz., Nicet. Ann. 2, 6, p. 48, C. Sic plerisque corporis partibus vulgaris dialectus formam diminutivam tribuit, τὰ ῥινία, ὀμμάτιον, στηθίδιον, χελύνιον, σαρκίον (corpus). Ὠτία (unde neogræcum αὐτίον: v. Coraes ad Heliodor. p. 345) in versione Alexandrina et libris Christianorum sacris suum et proprium locum habet. » Lobeck. ad Phryn. p. 211. Legitur apud LXX sæpius in libris Regum, præsertim cum verbo ἀποκαλύπτειν, velut 1, 9, 15: Κύριος ἀπεκάλυψε τὸ ὠτίον Σαμουήλ· 2, 22, 5: Εἰς ἀκοὴν ὠτίου ὑπήκουσέ μου. Sirac. 21, 6: Δέησις πτωχοῦ ἐκ στόματος ἕως ὠτίων αὐτοῦ. In N. T. legitur Matth. 26, 51: Ἀφεῖλεν αὐτοῦ τὸ ὠτίον. Luc. 22, 51: Ἁψάμενος τοῦ ὠτίου αὐτοῦ. ‖ Ansa, Gl. « Hero Spirit. in Mathem. vett. p. 163, 8; 214, 15: Τὸ τῆς λαγήνου ὠτ. ‖ Fissurellæ quædam species, auct. Bussemaker. Schol. Nic. Alex. p. 660 et 213, 9: Τὰς ἀγρίας λεπάδας, ἃς ἡμεῖς ὠτία λέγομεν. Xenocr. ap. Oribas. t. 1, p. 154, 3: Τὰ δὲ καλούμενα ὠτία γίνονται πρὸς πέτραις κτλ. Hase.]

Ὠτιοφόρος, ὁ, Qui auriculas contusas habet, ut palæstritæ. At Ὠτιαφόρος, Qui otidas gerit, ut habetur in Lex. meo vet.: Ὠτιαφόροι, οἱ τὰς ὠτίδας φέροντες ἐργάται· ὠτὶς γὰρ εἶδος ὀρνέου. Ὠτιοφόροι δὲ, οἱ τὰ ὦτα συντεθλασμένοι, οἷον ὠτοκατάξιδες· ἦσαν δ' οὗτοι ἀπὸ παλαίστρας. [Sic hæc leguntur in Etym. M. p. 826, 27; sed in Lex. rhet. Bekk. p. 287, 10 inter vocabula ab O incipientia, Ὀτιαφόροι ... ὀτίδας ... ἐργάται ὀτιαφόροι καλοῦνται· ὀτὶς δὲ εἶδος ὄρνιθος. Ἄλλη δὲ γραφὴ ὠτιοφόροι, οἱ τὰ ... παλαίστρας. De scriptura per o v. s. v. Ὠτίς. De litera α vel o in hujusmodi compositis v. Lobeck. ad Phryn. p. 656.] Fortasse ὠτιοφόροι ex eo dicti sunt hi, quod appositam gerent [«gerant» correxit HSt. in Ms. Vindob.] auriculam loco ejus, quam in palæstra amiserant.

Ὠτὶς, ίδος, ἡ, Avis tarda, quam Aristot. H. A. 6, [6] inter magnas aves numerat: de qua et 9, 33, [et 2, 17 in fine; 5, 2 (ex Aristotele Plut. Mor. p. 981, B); Ælian. N. A. 2, 28; 5, 24; 6, 24]. Plin. 10, 22, de tetraonibus: Proxime eis sunt, quas Hispania Aves tardas appellat, Græcia Otidas, damnatas in cibis; emissa enim ossibus medulla, odoris tædium extemplo sequitur. Alii tamen in cibis commendant, ut Athen. 9, [p. 390, C] citans hæc verba e Xen. Anab. 1, p. 151 et 152 [c. 5, 2 et 3]: Τὰς δὲ ὠτίδας ἄν τις ταχὺ ἀνίστη, ἐστὶ λαμβάνειν· πέτονταί τε γὰρ βραχὺ, ὥσπερ οἱ πέρδικες, καὶ ταχὺ ἀπαγορεύουσι· τὰ δὲ κρέα αὐτῶν ἥδιστα ἦν· quod et ex Plut. confirmat. Itidem Synes. Ep. 4: Ἤδη δέ τις καὶ ὠτίδα ἔδωκεν, ὄρνεον ἐκτόπως ἡδύ· ἰδὼν ἂν ἀγροῖκος ἐπείποι ταών. [Longus p. 40, 20 Vill.: Νήττας καὶ ὠτίδας.] Scribitur etiam Ὀτὶς et Οὐτὶς, Galen. Lex. Hippocr. [p. 536], annotans ab Aristot. per ω vocari ὠτίδα, a Xen. vero Anab. 1 per o scribi ὀτίς. At οὐτὶς legitur ap. ipsum Galen. De alim. 3 [vol. 6, p. 387]: Μεταξὺ δέ πως τῆς τῶν γεράνων τε καὶ τῶν χηνῶν ἡ σὰρξ τῶν καλουμένων οὐτίδων ἢ ὠτίδων ἐστίν· nisi potius pro οὐτίδων, scrib. ὀτίδων simpliciter per o. Attamen [et Arcadius p. 35, 3, οὐτὶς et ὠτὶς memorat,] et Hesychio οὐτὶς est εἶδος ὀρνέου. [Erotian. p. 272: Ὀτίδος· ὀρνέου εἴδός ἐστιν, ὅ τινες ὠτίδα καλοῦσι· 398: Ὠτίδα καὶ ὠτίδος· ἑκατέρως γὰρ γράφεται. Ἔστι δὲ ὀρνέου εἶδος, ὃ πλεῖστον μάλιστα ἐν Θράκῃ καὶ Μακεδονίᾳ εὑρίσκεται. Ὠτίδος legitur ap. Hippocr. p. 302, 9, ubi ὀτίδος ex uno tantum codice annotavit Littré vol. 6, p. 356. Ceterum eandem scripturæ diversitatem notavimus in composito ὠτιοφόρος, quod v. G. D. Anon. De cibis p. 247, 4 Ermerins. Oribas t. 1, p. 107, 7. Oppian. Cyneg. 2, 407. Horapoll. 2, 50, eam in hieroglyphicis significare ἄνθρωπον ἀσθενῶς ἔχοντα καὶ καταδιωκόμενον ὑπὸ ἰσχυροτέρου· ad quem l. varie tentatum conf. Leemans. p. 343. Est Otis Houbara Gm., ex sententia Bussemak. Schol. Oppian. p. 655, vel Otis tarda, Boué. *Turquie d'Eur.* t. 1, p. 495. Hase.]

[Ὦτις inter Nicostrati comœdias memoratur ab Suida. Nomen haud dubie corruptum. Φιλῶτις conjecit Meinek. Hist. Com. p. 348, quo titulo Antiphanis drama inscriptum fuit. Πατριῶται Gaisfordius: quam Nicostrati comœdiam memorat Athenæus 15, p. 700.]

Ὠτίτης δάκτυλος, Auricularis digitus, minimo proximus, Gorr. Aliter Bud.: Ὠτίτης, Digitus minimus, quem præcedit δακτυλιώτης.

Ὠτογλῦφὶς, ίδος, ἡ, Auriscalpium [Etym. M. p. 235, 16 (s. v. Γλυφίς): Λέγεται δὲ καὶ κατὰ σύνθεσιν ὠτογλυφίς]: quo utitur Plato comicus ap. Polluc. 2, [83]: Σὺν ἐλαίῳ ὠτογλυφίδα λαβοῦσα ἀνασκάλλεται. [Annotavit Pollux etiam 4, 181 et 10, 149. Geopon. 4, 7, 3: Ὠτογλυφίδι τοῦ κλήματος τὴν ἐντεριώνην λαμβάνουσι.]

[Ὠτόγλυφον, τὸ, Auriscalpium, Gl.]

Ὠτοειδὴς, ὁ, ἡ, Auris speciem gerens, Auri similis. Unde Ὠτοειδῶς, Ad similitudinem aurium, In modum aurium. Rufus Eph. [p. 59] de eo cordis ventriculo loquens, qui κοιλία πνευματικὴ nominatur: Ἡ καὶ κινεῖται κατὰ παράθεσιν τοῦ πνεύματος, ὑμέσι παρ' ἑκάτερα πλατέσι κεχρημένη ὠτοειδέσι, διὰ τὸ περὶ αὐτὴν ὠτοειδῶς ἐσχηματίσθαι.

[Ὠτόεις. V. Ὠτώεις.]

Ὠτοθλαδίας, ὁ, Cui aures contusæ sunt, ut in palæstra aliquando accidit, Suid. ex Antigono Carystio: Ὠτοθλαδίας τε καὶ ἐμποινὴς ὤν. [Sumsit hæc ex Diog. L. 5, 67: Τὴν πᾶσαν σχέσιν ἀθλητικὴν ἐπιφαίνων, ὠτ. τε καὶ ἐμπινὴς (sic recte ap. Diog.) ὤν, καθά φησιν Ἀντίγονος ὁ Καρύστιος.] Cam. ὠτοθλαδίας [ὠτοθλαδίαν HSt. in Ms. Vindob.] in probro dici scribit Eum cui aures fractæ sint. Vide et Ὠτοκάταξις.

Ὠτοκάταξις, εως, ἡ, Aurium fractio. Certaminum autem ictibus, inquit Cam. in utriusque Linguæ Comm., aures dicuntur κατεαγέναι, quod fractas esse significat: et res ὠτοκάταξις. Quæ ex Polluce 2, [83] desumpsit, Ἐπὶ δὲ τῶν ἐν γυμνασίοις πληγῶν, τὰ ὦτα κατεαγέναι, καὶ ὠτοκάταξις, Aurium fractio. Ὠτοκάταξις, inquiunt VV. LL., Aurium contusio ex ictu et plaga. Aliis est aurium morbus, quando finduntur et veluti rimas agunt, vento geluve diductæ: de qua re haud scio an κατεαγέναι dici queat. [Miro errore femininum finxerunt ὠτοκάταξις, quod Pollux masculinum esse voluit, cujus de signif. in verbis proximis agit HSt. Alio modo errarunt librarii ap. Polluc. 4, 144, ubi personas comicas describit: Ὕπωχρος, εὐγένειος, πυρσόθριξ, ὠτοκαταξίας· quod ὠτοκάταξις scribendum. De masculinis hujusmodi in ις dixit Lobeck. ad Phryn. p. 628.] ‖ Ὠτοκάταξις, ιδος, ὁ, dicitur Is cui aures fractæ sunt, ut ὠτοθλαδίας. Hesych.: Ὠτοκάταξις, τὰ ὦτα τεθλασμένος· quod et ap. Suid. habetur, post Τεθλασμένος, addentem etiam ἐν παλαίστρᾳ. [Monstrose apud eundem, Ὠοτοκάταξις (codex A ὠοκαταξις contra seriem)· ὄνομα κύριον, quod apud Zonaram quoque legitur p. 1889.] Itidem Eustath. p. 1324: Ὀφθαλμῶν ἐστοχάζοντο πάντως οἱ πῦκται, καθὰ καὶ ὤτων· ὅθεν ὠτοκάταξις κατὰ Αἴλιον Διονύσιον, ὠτοθλαδίας, τὰ ὦτα τεθλασμένος ἐν παλαίστρᾳ. Vide et Ὠτιοφόρος. [Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 116, 32: Ὠτοκάταξιν τὸν συντετριμμένον τὸ οὖς. Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις (fragm. 72). Lucian. Lexiph. c. 9: Ὁ ὠτοκάταξις Εὔδημος, ubi veram scripturam unus servavit liber. Reliquorum vitia sunt ὠοτοκάταξις (ut in gl. Suidæ modo memorata), ὠοκάταξις, ὠκάταξις.]

Ὠτοκοπέω, Aures obtundo, ut loquaces dicuntur Aures alicui obtundere sua garrulitate: unde apud Hesych., Ὠτοκοπεῖ, ἐνοχλεῖ λαλῶν. Sed addit κεφαλαργεῖ, pro quo nescio an reponendum κεφαλαλγεῖ, Ex capite dolet; significare enim potius voluit Capiti dolorem affert, a parte accipiendo totum. [Apud Zonaram p. 1897: Ὠτοκοπεῖ· ἐνοχλεῖ τὰ ὦτα.]

[Ὠτοκωφέω, Surdas aures habeo. Zonaras Lex. p. 1897: Ὠτοκωφεῖ· βαρέως ἀκούει.]

[Ὠτόλικνοι, οἱ, gens quædam Indica fabulosa, Scylax ap. Tzetz. Hist. 7, 633, 636.]

[Ὠτοπάροχος, ὁ, ἡ, Auritus, Gl.]

[Ὠτοπέτης, Auritus, Gl.]

[Ὠτολαβὶς, ἡ, Fibula auricularis. Hippiatr. p. 238, 24. Hase.]

[Ὠτόρρῦτος, ὁ, ἡ, Aurium fluxione laborans. Hip-

pocr. p. 1164, E : Οἱ φοξοὶ ... κεφαλαλγέες καὶ ὠτόρρυποι, ut in Foes. ed. excusum. V. Littré vol. 5, p. 267.]

Ὠτὸς sive Ὦτος, ὁ, Otus, avis nycticoraci similis, (alii ipsum Nycticoraca esse dicunt,) inde nominata quod παρὰ τὰ ὦτα πτερύγια ἔχει, ut habetur in Lex. meo vet. [et Etym. M. p. 826, 20], ubi προπεριστωμένως scribitur : ap. Hesych. vero oxytonως, ita : Ὠτὸς, ὄρνεον ὅμοιον γλαυκί· οἱ δὲ νυκτικόρακα λέγουσι. Cum his consentiunt verba Aristotelis H. A. 8, 12 : Ὁ δὲ ὠτὸς, ὅμοιος ταῖς γλαυξὶ, καὶ περὶ τὰ ὦτα πτερύγια ἔχων· ἔνιοι δὲ αὐτὸν νυκτικόρακα καλοῦσιν· ἔστι δὲ κόβαλος (sic enim reponendum pro κολοβὸς) καὶ μιμητής· καὶ ἀντορχούμενος ἁλίσκεται, περιελθόντος θατέρου τῶν θηρευτῶν, καθάπερ γλαύξ. Unde Plin. 10, 23 : Otus bubone minor est : unde et nomen illi. Quidam Latine Asionem vocant. Imitatrix alias avis, ac parasita, et quodam genere saltatrix. Capitur haud difficulter ut noctuæ, intenta in aliquo, circumeunte alio. Idem 29, 6 : Felle recentis asionis. Noctuarum est id genus maximum, quibus pluma aurium modo micat. Sed perperam apud eum Otis scribitur pro Otus : licet Athen. quoque 9, [p. 390] ὠτίδα et ὦτον pro eadem ave accipere videatur, quum alii diversas esse tradant. Multa de oto Athen. l. c., tum de magnitudine et forma, tum de fatuitate, per quam capitur omnia imitans, quæ aucupes facere viderit [de qua conf. Plutarch. Mor. p. 961, E] : ex Alexandro Myndio annotans, λαγωδίαν alio nomine vocari. || Ab hujus avis natura ὦτοι dicuntur Homines fatui et deceptu faciles, Eustath. p. 561, ex Ælio Dionysio : Ὦτος, ὄρνεον, ὃ περὶ τὰ ὦτα ἔχει πτερύγια· τοῦτο ἐπαινούμενον καὶ ἀντορχούμενον, ὥσπερ νυκτικόραξ, ἁλίσκεται· διὸ τοὺς γαύνους καὶ κενοδόξους ὦτους ἐκάλουν. [Eadem ap. Suidam et Thom. M. p. 935.] Idem Eustath. p. 1522, quum λάρους et κέπφους vocari tradidisset τοὺς εὐήθεις, subjungit, Καὶ ὦτοι δὲ οἱ αὐτοὶ, ἀπὸ ὀρνέου μιμηλοῦ καὶ εὐεξαπατήτου· διὸ καὶ ἡ κωμῳδία σκώπτουσα τοὺς Ἀθηναίους, Ὦ μόνοι ὦτοι τῶν Ἑλλήνων, ἔφη· λοιδοροῦσα ἐκείνους ὡς ῥᾷον ἀπατωμένους οἷς ἀκούουσι. Itidem p. 1687, ὦτους vocari προσφυέστερον posse scribit τοὺς ἐκ μόνης ἀκοῆς ἀπεριέργως καὶ ἀνεξετάστως ἀπάτην πάσχοντας, quorum aures fascinantur : generaliter vero τοὺς ῥᾷον ὑπὸ τοῦ τυχόντος ἐξαπατωμένους. Athen. quoque l. c. ὦτους a Comicis nominari scribit τοὺς ἐξαπατωμένους ῥᾳδίως ἐκ τοῦ τυχόντος, sicut otus, qui omnia, quæ facere homines viderit, imitatur. || Ὦτος, nomen gigantis, [Neptuni et Iphimedeæ filii,] ap. Hom. Il. E, [385] : Ὦτος κρατερός τ' Ἐφιάλτης. [Et Od. Λ, 308. Pind. Pyth. 4, 158. « Tit. Nax. C. I. vol. 2, p. 355, n. 2420, 1 : Ὅρος τεμένους τοῦ Ὤτου καὶ Ἐφιάλτου. De Oto anguipede R. Rochett. *Journ. des Sav.* a. 1841, p. 649. » Hase. || Cyllenius, dux Epeorum. Hom. Il. O, 518.]

Ὠτότμητος, ὁ, ἡ, Qui auriculam scissam habet, Aure scissus, ut exp. Levit. [21, 18;] 22, [23] : Μόσχον ἢ πρόβατον ὠτότμητον ἢ κολοβόκερκον σφάγια ποιήσεις αὐτὰ ἑαυτῷ. Malim, Cui auris amputata est, Cui aures amputatæ. Aure vel auribus truncus, ut Plutarch. supra τὰ ὦτα ἐκτετμημένος.

Ὠτώεις, εσσα, εν, Auritus, Aures habens vel ansas. Hom. Il. Ψ, 264 : Καὶ τρίποδ' ὠτώεντα· sua enim ὦτα habere tripodas, patet ex Hom. in Οὖας citato. [Ib. 513.] Itidem Hesiod. Op. [659] : Ἔνθα μέ φημι Ὕμνῳ νικήσαντα φέρειν τρίποδ' ὠτώεντα. [Poeta in Etym. M. p. 595, 33 : Μύρσον (i. e. πλεκτὸν ἀγγεῖον) ἐς ὠτώεντα.] In VV. LL. habetur etiam Ὠτόεις, sed mendose; id enim metrum heroicum non admittit. Sic tamen et ap. Suid. scriptum extat [addito, καὶ κλίνεται ὠτόεντος].

[Ὠὐτὸς, Ὠὐτός. V. Αὐτός.]

[Ὠύφιον, τὸ, q. d. Ovulum. Inter diminutiva in υφιον ap. Theognost. Canon. p. 127, 2.]

Ὠφέλεια, ἡ [Poetas etiam ὠφελία, s. Ionice ὠφελίη, dixisse infra ostendit HSt. Eadem forma reperitur in duobus locis Herodoti, ut προμηθίη et alia nonnulla apud eundem. Atticæ et communis dialecti scriptores non dubitandum videtur quin ὠφέλεια prætulerint, licet ap. hos quoque libri antiqui et recentes ὠφελία locis non paucis præbeant, velut ap. Thucydidem, Platonem, Xenophontem, Dionem Cassium, et A oratores, et grammatici, quorum loci infra afferentur, utramque formam agnoscant], Utilitas, Cic. p 39 mei Lex. Cic., Emolumentum, i. q. ὄφελος. [Herodot. 5, 98 : Βούλευμα ἀπ' οὗ Ἴωσι ἔμελλε οὐδεμία ὠφελίη ἔσεσθαι· 7, 139 : Τὴν ὠφελίην τῶν τειχέων οὐ δύναμαι πυθέσθαι. Poetarum scenicorum exempla nulla sunt præter unum Sophoclis, duo Euripidis duoque Aristophanis, quæ infra afferentur, tanto plura prosæ orationis scriptorum quorumvis, plerumque numero singulari, non raro tamen plurali.] Plato Rep. 1 : Ὠφέλειαν ἑκάστη τούτων ἰδίαν τινὰ ἡμῖν παρέχεται. [Ib. p. 346, D : Οὐκ ἄρα ἀπὸ τῆς αὐτοῦ τέχνης ἑκάστῳ αὕτη ἡ ὠφέλειά ἐστιν, ἡ τοῦ μισθοῦ λῆψις· 8, p. 559, B : Εἴ πή τινα ὠφέλειαν πρὸς εὐεξίαν παρέχεται. Cum verbo ὠφελεῖν Plato Theag. p. 130, E : Τῆς ὠφελείας ἣν ὠφελοῦσι τοὺς ἀνθρώπους· Euthyd. p. 275, E : Ἴσως ὠφελεῖ τὴν μεγίστην ὠφέλειαν. Et passive Rep. 1, p. 346, C : Ἥντινα ... ὠφέλειαν κοινῇ ὠφελοῦνται πάντες.] Idem in Tim., de sensu oculorum : Αἰτία τῆς μεγίστης ὠφελείας γέγονεν ἡμῖν, Rerum optimarum cognitiones nobis attulit. [Ib. p. 46, E : Τὸ B μέγιστον αὐτῶν εἰς ὠφέλειαν ἔργον.] Idem, τὰς ὠφελείας λαμβάνειν, Utilitatem capere. Xenoph. [Mem. 2, 3, 6] : Ἐμοὶ [ζημία μᾶλλον ἢ] ὠφελειά ἐστι, Mihi est utilitati. [Id. Cyrop. 8, 5, 15 : Τιθέναι τὸ μέρος ἕκαστον (τοῦ στρατεύματος) ὅπου μάλιστα ἐν ὠφελείᾳ ἂν εἴη· De vectig. 4, 35 : Ταῦτα ἐν ὠφελείᾳ ἔσται, i. e. Lucrum afferent. Cum verbo γίγνεσθαι Xenoph. Cyrop. 6, 2, 13 : Ὁπόσων ἀθυμούντων ἐδόκει βλάβη τις γίγνεσθαι καὶ προθυμουμένων ὠφέλεια· ubi βλάβη oppositum, ut ap. Plat. Phædr. p. 274, E : Τέν' ἔχει μοῖραν βλάβης τε καὶ ὠφελείας· et 237, D : Εἴτε ὠφέλειαν εἴτε βλάβην παρέχει. Ἐπ' ὠφελείᾳ ap. Plat. Rep. 1, p. 334, B : Ἐπ' ὠφ. τῶν φίλων· et τῆς πόλεως ib. 3, p. 389, B. Xenoph. Mem. 1, 4, 4 : Τῶν φανερῶς ἐπ' ὠφ. ὄντων ... τὰ ἐπ' ὠφ. γιγνόμενα· 2, 3, 18 : Τοῖς ἐπ' ὠφ. πεποιημένοις ἐπὶ βλάβῃ χρῆσθαι· 2, 6, 37 : Ἐπὶ τῇ ἐμῇ ὠφ. Ages. 4, 1 : Τὰ αὑτοῦ διδόναι ἐπ' ὠφ. ἀνθρώπων. Ὠφελείας ἕνεκα Plato Rep. 3, p. 398, B. Numero plurali Plato Gorg. p. 509, C : Ὥστε ἀμφοτέρας τὰς ὠφ. ταύτας ἔχειν· 522, B : Ἃς οὗτοι εὐεργεσίας καὶ ὠφ. νομίζουσιν· Rep. 1, p. 322, D : C Ἡ τοῖς φίλοις τε καὶ ἐχθροῖς ὠφελείας τε καὶ βλάβας ἀποδιδοῦσα. Diodor. 1, 21 : Τὰς κοινὰς ἁπάντων ἐκ τῆς γεωργίας ὠφελείας.] Ὠφέλειαι dicuntur interdum Res utiles s. quæ nobis usui sunt, Bona : ut ab ὀνίνημι vocantur ὀνείατα etiam χρήματα : ut in hoc loco Suidæ [ex Polybio] : Μηδὲ πρὸς τὰς ὠφελείας ὁρμᾷν μέχρις ἂν ἀποδοθῇ τὸ σύνθημα, ubi Suid. ὠφελείας exp. non solum χρείας, sed etiam τὴν διαρπαγὴν τῶν λαφύρων. Latine reddemus, Ad bonorum direptionem. [Ὠφέλεια ἡ ἐκ τοῦ πολέμου, Præda bello facta, est ap. Polyb. 1, 20, 1; et nudum pariter nomen ὠφέλεια tantum non constanter eadem notione frequentat Polybius, velut 2, 3, 8; 2, 22, 5; 3, 86, 10. Et 3, 82, 8, οἱ ἐκτὸς παρεπόμενοι τὰ στρατόπεδα τῆς ὠφελείας χάριν sunt qui castra sequuntur ut prædam emant a militibus et inde lucrum capiant. Sed rursus ἡ κατὰ θάλατταν ὠφ., Præda mari acta, 2, 8, 8. Quæ privatis cedit ὠφέλεια dicitur, quæ ad publicum pertinet τὰ λάφυρα 3, 17, 7. Χώρα γέμουσα ὠφελείας, Regio dives præda, 3, 80, Sic et ἡ ἐκ τῆς χώρας ὠφ. est Præda ex agris abacta 2, D 11, 4. Et παντοδαπὴ ὠφ., Omne genus prædæ, 4, 75, 8; 5, 8, 8. Usurpatur pariter in plur. αἱ ὠφέλειαι 1, 20, 1; 13, 2, 3; 3, 86, 10; 10, 16, 4. Ἐκπαθεῖς ὄντες πρὸς τὰς ὠφ. 3, 51, 11. Schweigh. Post Polybium sæpe sic Diodorus, velut 13, 42 : Πολλῶν συναχθέντων λαφύρων τοῖς τε ... στρατιώταις καὶ τοῖς μεθ' ἑαυτοῦ διαλόμενος τὰς ὠφελείας· et 1, 55; 3, 49; 11, 21; 12, 50. Nec raro Plutarchus in Vitis, velut Camilli c. 8, Eumen. c. 9, Tim. c. 29, Cleom. c. 12, Bruti c. 43.] || Adjumentum, Auxilium, Subsidium, βοήθεια. Thuc. ὠφέλειαν πέμπειν, Auxilia mittere, 1, [26] : Ἡμῖν πέμπειν καθότι ἂν πεισθῆτε ὠφέλειαν, Nobis mittere auxilium quocunque modo vobis visum fuerit. Et ὠφέλειαν προσλαμβάνεσθαι, Accipere auxilia, 1 [immo 2, 7] : Εἴ ποθέν τινα ὠφέλειαν ἤλπιζον ἑκάτεροι [προσλήψεσθαι], Si quod alicunde auxilium sperarent se consecuturos. Alii in præcedente signif. interpr. Si quam utilitatem. Idem [1, 31], Ὠφέλειαν εὑρίσκεσθαι, Auxilium impetrare. Idem, ὠφέλεια γίνεται, Auxilium mittitur, fertur. [1, 39 : Ἔπρασσον ὅπη ὠφέλειά

τις γενήσεται· 7, 69 : Ὅπως ὅτι μεγίστη τοῖς ἐν ταῖς ναυσὶν ὠφέλεια ἐς τὸ θαρσεῖν γίγνοιτο.] Et ὠφελείας δεῖσθαι, Auxilio indigere. Idem Thuc. p. 202 [6, 13] : Οἷς κακῶς μὲν πράξασιν ἀμυνοῦμεν, ὠφελείας δ' αὐτοὶ δεηθέντες οὐ τευξόμεθα. [Ibid. 17 : Ἀποχρήσασθε τῇ ἑκατέρου ἡμῶν ὠφελείᾳ. Mire dictum ap. eund. 3, 82 : Οὐ γὰρ μετὰ τῶν κειμένων νόμων ὠφελίας αἱ τοιαῦται ξύνοδοι, ἀλλὰ παρὰ τοὺς καθεστῶτας πλεονεξίᾳ· quod οὔτε ἰσχυρῶς οὔτε σαφῶς dictum reprehendit Dionys. De Thuc. c. 31, vol. 5, p. 831, quum sensus verborum sit, οὐ γὰρ ἐπὶ ταῖς κατὰ νόμον ὠφελείαις αἱ τῶν ἑταιριῶν ἐγίγνοντο σύνοδοι, ἀλλ' ἐπὶ τῷ παρὰ τοὺς νόμους τι πλεονεκτεῖν. Eodem redit scholiastæ interpretatio, οὐ κατὰ τοὺς κειμένους νόμους ὠφελεῖσθαι θέλοντες. Quod clarius dici potuisset ὠφελείας vel ἀσφαλείας ἕνεκα.] Aristot. De mundo, Τὴν ἐκ θεοῦ ὠφέλειαν, Dei auxilium et præsidium.

|| Poetice autem metri causa dicitur Ὠφελίη, s. Ὠφελία. In Epigr. [Alphei Anth. Pal. 6, 187] : Ὧδε νέμοις εἶαρος ὠφελίην, Commoda quæ vernum tempus affert. [Quo loco utitur Suidas, addens διὰ τὸ μέτρον sic dixisse poetam. Idem de Euripide dicere voluit Zonaras Lex. p. 1897 : Ὠφέλεια· παρὰ δὲ τῷ Εὐριπίδῃ εὕρηται καὶ ὠφελία. Euripidis duo supersunt exempla, alterum in anapæstis, Andr. 539 : Τοῖς γὰρ ἐμοῖσιν γέγον' ὠφελία, alterum in dactylis ap. Stob. Flor. 69, 7 : Γυναῖκα καὶ ὠφελίαν (libri ὠφέλειαν)· quibus in metris altera forma locum non habet. Eodem in metro Aristophani Eccl. 576 ex cod. Rav. restitutum : Μυρίαισιν ὠφελίαισι βίου, ubi vulgo εὐτυχίαισι; ut ἐπωφελία Quintus Mæc. in Anth. Pal. 6, 33. Parum igitur probabile Comicum cujus non nominati versus attulit Athenæus 2, p. 36, B, ubi Epitomes codex Paris. καὶ τοῖσιν ἕλκωθεῖσιν ὠφελείαν (ὠφέλειαν in Flor.) ἔχει, scripsisse quod olim proposui ὠφελίαν. Recte, ut videtur, Meinekius ὠφέλημ' ἔχει. Utramque formam agnoscit et cum similibus proparoxytonis in εια vel paroxytonis in ια comparat Etym. M. p. 426, 20; diphthongum magis probat Chœrob. in Crameri Anecd. Oxon. vol. 2, p. 280, 19 : Ὠφέλεια· εἰ δίφθογγος ἡ παράδοσις· ὁ πολιτικὸς δὲ διὰ τοῦ ια, καὶ παροξύνεται (codex προπαροξύνεται)· παρὰ Σοφοκλεῖ δὲ καὶ εἰ δίφθογγος, καὶ προπαροξύνεται ὡς προμήθεια. Apud Soph. El. 944 : Εἴ τις ὠφέλειά γε. Cui addi potest Aristoph. Thesm. 183 : Τίς οὖν παρ' ἡμῶν ἔστιν ὠφέλειά σοι;]

Ὠφελέω [Perf. ὠφέληκα, plusquamperfecti forma Attica ὠφελήκη (quam apud Platon. Apol. p. 31, D, servavit codex Clark. pro ὠφελήκειν), passiv. ὠφέλημαι, fut. activi ὠφελήσω, aor. ὠφέλησα, fut. pass. ὠφεληθήσομαι, cui Attici veteres, neque hi soli, ut Aristotelis aliorumque exempla docent, ὠφελήσομαι prætulerunt, ut τιμήσομαι φοβήσομαι potius quam τιμηθήσομαι et φοβηθήσομαι dixerunt, et quæ sunt alia non pauca hujusmodi, quibus librarii sæpissime passivas formas in ηθησομαι substituerunt], Juvo, Prosum, ὄνημι s. ὀνίνημι, i. q. ὀφέλλω, a quo et originem traxisse creditur : significatione prorsus idem; scriptura tantum et constructione differens interdum: nam non cum accus. tantum ut ὀφέλλω, sed cum dat. etiam constructum reperitur. [Verbo ὠφελεῖν et derivatis ὠφελία, ὠφέλιμος ceterisque poetæ veteres epici et lyrici non sunt usi. Antiquissima igitur sunt exempla Herodoti et Tragicorum, qui verbo vel absolute posito vel cum accusativo, rarius cum dativo, constructo usi sunt. Æsch. Prom. 44 : Τὰ μηδὲν ὠφελοῦντα μὴ πόνει μάτην. Eur. Rhes. 626 : Χρὴ δ' ἄνδρα τάσσειν οὗ μάλιστ' ἂν ὠφελῇ· Iph. A. 348 : Ἡνίκ' ὠφελεῖν μάλιστα δυνατός ἐστιν· Herc. F. 1339 : Ἄλις γὰρ ὁ θεὸς ὠφελῶν ὅταν θέλῃ. Thucyd. 2, 42 : Κοινῶς μᾶλλον ὠφέλησαν ἢ ἐκ τῶν ἰδίων ἔβλαψαν· 3, 57 : Οὔτε τῶν τότε ξυμμάχων ὠφελεῖ οὐδείς. Plato Rep. 10, p. 608, E : Τὸ σῶζον καὶ ὠφελοῦν τὸ ἀγαθὸν εἶναι. Xen. OEc. 1, 9 : Τὰ μὲν ὠφελοῦντα χρήματα ἡγῇ, τὰ δὲ βλάπτοντα οὐ χρήματα.] Cum accus., ut [Herodot. 3, 126 : Ὀροίτης ὠφέλεε μὲν Πέρσας οὐδέν. Æsch. Prom. 505 : Μή νυν βροτοὺς μὲν ὠφέλει καιροῦ πέρα. Soph. Aj. 537 : Τί δῆτ' ἂν ὡς ἐκ τῶνδ' ἔτ' ὠφελοῖμί σε; OEd. T. 141 : Ἐμαυτὸν ὠφελῶ. Eurip. Heracl. 557 : Ἀδελφοὺς ὠφελεῖς θανοῦσα σούς· Hel. 754 : Ὄρνιθας ὠφελεῖν βροτούς.] Thuc. 4, p. 146 [c. 75] : Τοὺς Πελοποννησίους ὠφέλουν εἰς τὰ ναυτικά. Plato Ep. 6 : Ἀλλήλους εἰς τὰ μέγιστα ὠφελεῖν, Mutuo pro viribus prodesse [De hac structura cum εἰς v. infra. Plato Leg. 6, p. 763, D : Ὅπως κοσμῇ τε ἅμα καὶ ὠφελῇ τὴν πόλιν· 9, p. 862, E : Τοὺς ἄλλους ἂν διπλῇ ὠφελοῖεν ἀπαλλαττόμενοι τοῦ βίου· Rep. 1, p. 332, E : Φίλους ὠφελεῖν καὶ ἐχθροὺς βλάπτειν.] Xen. [Mem. 3, 6, 15 : Ὠφελοίην ἂν τὸν τοῦ θείου οἶκον·] Cyrop. 1, [4, 25] : Φίλους ὠφελεῖν, ἐχθροὺς ἀνιᾶν· Mem. 1, [2, 61] : Τὰ μέγιστα πάντας τοὺς βουλομένους ὠφέλει, Optime merebatur de omnibus, Plurimum juvabat, ubi nota etiam accus. rei : qua constr. Lucian. quoque [Anach. c. 17] utitur Ἐκείνην ἔσῃ τὰ μέγιστα ὠφεληκώς, Optime de illa meritus fueris, Maximum in eam beneficium contuleris, Plurimum ei profueris. [Et alii non raro, velut Plato Phædon. p. 107, D : Ἃ λέγεται μέγιστα ὠφελεῖν ἢ βλάπτειν τὸν τελευτήσαντα· Soph. p. 227, A : Εἰ τὸ μὲν σμικρὰ, τὸ δὲ μεγάλα ἡμᾶς ὠφελεῖ καθαῖρον.] Sic Aristot. Rhet. 1, [1] : Τούτοις γὰρ ἄν τις ὠφελήσειε τὰ μέγιστα χρώμενος δικαίως, καὶ βλάψειεν ἀδίκως, ubi nota τούτοις dat. instrumenti, nisi malis ad χρώμενος referre; nota etiam ei opponi βλάπτειν, sicut ap. Plut. Eadem dicitur forma, Ὠφέλησα προθύμως τὰ δυνατὰ, Juvi pro viribus. [Isocr. p. 32, E : Οὐ μόνον ἡμᾶς τὸ καθ' αὑτὰς ὠφελοῦσιν. Sæpissime cum οὐδὲν vel μηδέν. Soph. fragm. 205 (ap. Stob. Flor. 99, 20) : Ὅπου τὸ δεινὸν ἐλπὶς οὐδὲν ὠφελεῖ· et 667 (ib. 13, 9) : Αἰδὼς γὰρ ἐν κακοῖσιν οὐδὲν ὠφελεῖ.] Xen. : Οὐδὲν ὠφελεῖ, Nil prodest, juvat. Sic Thuc. 2, [87] : Τέχνη ἄνευ ἀλκῆς οὐδὲν ὠφελεῖ, Nihil prodest, οὐδὲν ὀνίνησι, οὐδὲν αὐτῆς ὄφελος. [Plato Rep. 7, p. 526, B : Κἂν μηδὲν ἄλλο ὠφεληθῶσιν. Et cum aliis hujusmodi accusativis, velut τοῦτο ap. Xen. Cyrop. 2, 2, 27 : Οὐδὲ τοῦτο μόνον ὠφελήσουσιν οἱ κακοί. Cum πολλὰ Xen. Cyrop. 3, 2, 20 : Πολλὰ γὰρ ἂν ὠφελεῖσθαι οὐδὲν πονοῦντας· Cyn. 12, 1 : Ὠφελήσονται πολλά. Isocr. p. 33, A : Πολλὰ τὸν βίον τὸν τῶν ἀνθρώπων ὠφελούσας. Cum πλέον Eurip. Andr. 679 : Λέγων ἔμ' ὠφελοῖς ἂν ἢ σιγῶν πλέον. Xen. Cyrop. 3, 3, 55 : Εἴ τι πλέον ἂν ὠφελήσειε λόγος καλῶς ῥηθείς. Cum plurali πλείονα vel πλείω, Plato Hipp. maj. p. 281, B : Ἱκανὸς εἶ παρὰ τῶν νέων πολλὰ χρήματα λαμβάνων ἔτι πλείω ὠφελεῖν ὧν λαμβάνεις. Xen. Mem. 3, 11, 3 : Ἐπειδὰν εἰς πλείους διαγγείλωμεν, πλείω ὠφελήσεται. Lysias p. 157, 30 : Πολὺ πλείω ὠφελήσεσθε. Isocr. p. 39, B : Μὴ τὴν κακίαν οἴεσθε δύνασθαι πλείω τῆς ἀρετῆς ὠφελεῖν. Restituendum Euripidi ap. Stob. Flor. 31, 1 : Αἰδὼς γὰρ ὀργῆς πλείον' ὠφελεῖ βροτούς· ubi πλεῖον scribitur, quod pro πλέον dixisse Euripidem, quum πλείονα dicere posset, non est verisimile. Πλεῖστον Eurip. Andr. 681 : Καὶ τοῦτο πλεῖστον ὠφέλησεν Ἑλλάδα. Πλεῖστα Plato Phileb. p. 58, C : Πλεῖστα ὠφελοῦσα ἡμᾶς· et Leg. 3, p. 696, E. Thucyd. 6, 14 : Ὅς ἂν τὴν πατρίδα ὠφελήσῃ ὡς πλεῖστα. Xen. Cyrop. 6, 1, 24 : Ὁπόθεν ἂν ὡς πλεῖστα ὠφελοῖτο τὸ στράτευμα. Isocr. p. 42, A : Λόγοι ... οἵτινες τοὺς ἀκούοντας πλεῖστ' ὠφελοῦσιν. Et quæ his contraria sunt, βραχέα, μικρὰ et similia, ut ap. Lysiam p. 168, 34 : Τέχνην κέκτημαι βραχέα δυναμένην ὠφελεῖν. Xen. Mem. 4, 1, 1 : Οὐ μικρὰ ὠφέλει τοὺς εἰωθότας αὐτῷ συνεῖναι· Cyrop. 3, 2, 20 : Εἰ μέλλοις μικρὰ ὠφελῶν Χαλδαίους πολὺ πλείω ὠφελήσεσθαι· Rep. Lac. 2, 9 : Ἐλάχιστα ὠφελεῖται.] Cum dativo quoque construitur interdum, uti dixi, Aristot. [Rhet. 1, 1.] Item Dioscor. : Ὠφελεῖ ἐπιληπτικοῖς, Prodest epilepticis, Facit comitialibus : apud quem ea constructio passim occurrit, [ut apud alios medicos, etsi accusativis quoque utentes vel personæ vel morbi, ut Theoph. Nonn. c. 196, vol. 2, p. 126 : Ῥαγάδας τὰς ἐν αἰδοίοις ὠφελεῖ ῥητίνη φρυκτή. Multo frequentius medicamenta ὠφελεῖν dicuntur, nullo addito casu. De structura cum dativo Thomas M. p. 935 : Ὠφελῶ σε πάντες ῥήτορες· πρὸς δοτικὴν δὲ μόνοι ποιηταί. Αἰσχύλος ἐν Πέρσαις (842) « Ὡς τοῖς θανοῦσι χρήματ' οὐδὲν ὠφελεῖ. » Καὶ Θουκυδίδης ἅπαξ ἐν τῇ πέμπτῃ (c. 23), « Ὠφελεῖν Ἀθηναίους Λακεδαιμονίοις τρόπῳ ᾧ ἂν δύνωνται. » Æschyli exemplo alterum addi potest ex Prom. 342 : Μηδὲν πόνει· μάτην γὰρ οὐδὲν ὠφελῶν ἐμοὶ πονήσεις, nisi ἐμοὶ cum πονήσεις construendum. Soph. Ant. 560 : Τοῖς θανοῦσιν ὠφελεῖν. Eur. Or. 667 : Τοὺς φίλους ἐν τοῖς κακοῖς χρὴ τοῖς φίλοισιν ὠφελεῖν· et ib. 681, Heracl. 681. Aristoph. Av. 420. Quos inter locos quum plures sint in quibus

metrum etiam accusativum ferebat, manifestum est utramque structuram perinde habitam esse, quemadmodum προσωφελεῖν quoque cum dativo construitur. Ad prosæ orationis scriptores quod attinet, erravit Thomas M. quum Thucydidis loco uteretur 5, 23, vitiosa codicis sui scriptura deceptus Λακεδαιμονίοις. Recte in codicibus qui hodie supersunt vix uno alteroque excepto omnibus Λακεδαιμονίους, etsi hoc quoque glossatoris additamentum est. Nam Thucydides simpliciter scripserat ὠφελεῖν Ἀθηναίους, quemadmodum paullo post ὠφελεῖν Λακεδαιμονίους dixit, non addito, sed intellecto Ἀθηναίους : quod animadvertit Schæferus ad Eur. Orest. 793 in ed. Porsoni tertia. Nec multum tribuendum Antiphontis exemplo p. 145, 44 : Οὗτοι ὧν ἕνεκα ἐλάμβανον χρήματα οὐδὲν αὐτοῖς οἷοί τ' ἦσαν ὠφελῆσαι, quum αὐτοῖς librarii errore pro αὐτοὺς scriptum esse possit. Incertius etiam est quod inscriptioni Atticæ ap. Bœckh. 107, vol. 1, p. 145, illatum est παραλαλοῦσιν αὐτὸν ὠφελεῖν τῷ δήμῳ καθ' ὅτι ἂν δύνηται, literis τον ωφελ ex conjectura suppletis. Cum dativo instrumenti, ut τρόπῳ ᾧ ἂν δύνωνται in loco Thucydidis modo memorato, Diodor. 1, 1 : Τοῖς ἰδίοις πόνοις ὠφελῆσαι τὸν κοινὸν βίον. Porro memorabilis verbi structura est cum genitivo ad. Soph. OEd. Col. 436 : Οὐδεὶς ἔρωτος τοῦδ' ἐφαίνετ' ὠφελῶν, quod schol. exp. ἀπολαῦσαι ἐποίει, quocum comparatum est quod apud Antiphontem legitur p. 131, 27 : Ὥστε καὶ οὗτος (ὁ νόμος) κοινὸς τοῖς ἄλλοις πᾶσιν ὢν ἐμοὶ μόνῳ ἐπέλιπε μὴ ὠφελεῖσθαι (libri optimi ὠφελῆσαι) τοῦδε τοῦ νόμου, quod non est credibile oratorem sic scripsisse, quum alibi ipse ὠφελεῖσθαι παρὰ ... dixerit, quod Reiskius hic quoque restitui volebat. Eadem structura ut Plutarchus usus esse videretur Mor. p. 91, F: Οὐ μετρίως ἄν τις ὠφελοῖτο τῶν παθῶν τούτων, ποιούμενος ἀποκαθάρσεις εἰς τοὺς ἐχθρούς, inepta fecit interpunctio. Nam sublato commate genitivi τῶν παθῶν τούτων ab ἀποκαθάρσεις pendent, quo recte rettulit Xylander in interpr. Latina. Denique notandum ὠφελεῖν sequente præpositione cum nomine suo. Usitatissimum est ὠφελεῖν ἔν τινι, ut ἐν τοῖς κακοῖς ὠφελεῖν in versu Eurip. supra allato Or. 666. Thucyd. 3, 42 : Ἡ πόλις οὐκ ὠφελεῖται ἐν τῷ τοιῷδε. Xen. Rep. Athen. 1, 3 : Πλείω ὠφελεῖται ἐν τῷ μὴ ἄρχειν. Cum εἰς in loco Thucyd. 4, 75, ab HSt. supra allato. Plato Leg. 7, p. 819, C : Ὠφελοῦσι τοὺς μανθάνοντας εἰς τὰς τῶν στρατοπέδων τάξεις· 11, p. 913, B : Εἰς χρημάτων ὠφεληθείην ἂν χρῆσιν. Xen. Cyrop. 2, 1, 26 : Εἰς τὸ τὰς τάξεις ἀκριβοῦν μεγάλα ὠφελεῖσθαι. Sed ap. Soph. Aj. 680 : Ἐς τε τὸν φίλον τοσαῦθ' ὑπουργῶν ὠφελεῖν βουλήσομαι, verba ἐς τὸν φίλον cum ὑπουργῶν potius sunt construenda quam cum ὠφελεῖν. Rarius cum ἐπὶ, ut Eurip. ap. Stob. Flor. 79, 23 : Ἦ τί πλέον εἶναι παῖδας ἀνθρώποις ... εἰ μὴ ἐπὶ τοῖς δεινοῖσιν ὠφελήσομεν; Cum πρὸς et accusativo in locis Xenoph. ab HSt. infra ubi de passivo agit indicatis aliorumque, velut Isocr. p. 27, B : Ἡμᾶς αὐτοὺς οὐδὲν ἂν πρὸς ἀρετὴν ὠφελήσαιμεν· 209, B : Τοῖς μηδὲν πρὸς τὸν βίον ὠφελοῦσιν. Sequente διὰ cum genitivo Plut. Mor. p. 38, C : Φιλεῖν δεῖ μάλιστα τοὺς διὰ τῶν ὤτων ὠφελοῦντας· E : Ὠφελεῖσθαι δι' ἀκοῆς ἐθισθέντων· et ὠφελεῖσθαι δι' ἁρπαγῆς V. Marcelli c. 19. Et cum accusativo Thuc. 7, 68 : Οἳ ἂν ἐλάχιστα ἐκ τοῦ σφαλῆναι βλάπτοντες πλεῖστα διὰ τὸ εὐτυχῆσαι ὠφελῶσι. Plato Epist. 3, p. 315, E : Εἰ μέν τι διὰ τοὺς λόγους τούτους ὠφελεῖ· 13, p. 360, B : Δι' αὐτὸ τοῦτο ὠφελήθην.]

‖ Pass. Ὠφελέομαι, Juvor, Fructum et utilitatem capio, Mihi prodest, ὀνίναμαι. [Æsch. Prom. 222 : Τοιάδ' ἐξ ἐμοῦ ὁ τῶν θεῶν τύραννος ὠφεληµένος. Soph. Ant. 550 : Τί ταῦτ' ἀνιᾷς μ' οὐδὲν ὠφελουμένη; Eurip. Ion. 380 : Ἃ δ' ἂν διδῶσ' ἑκόντες, ὠφελούμεθα.] Thuc. 3, [9] : Καθ' ὅσον μὲν ὠφελοῦνται, ἐν ἡδονῇ ἔχουσι, Quoad commodo aliquo juvantur. [1, 43 : Μὴ τῇ ἡμετέρᾳ ψήφῳ ὠφεληθέντας τῇ ὑμετέρᾳ ἡμᾶς βλάψαι· 3, 67 : Μηδὲ ὀλοφυρμῷ καὶ οἰκτῳ ὠφελείσθωσαν· 6, 12 : Ὅπως ὠφεληθῇ τι ἐκ τῆς ἀρχῆς· 7, 67 : Τῷ πλήθει τῶν νεῶν οὐκ ὠφελήσονται. Plato Euthyphr. p. 13, B : Ὅτι οἱ ἵπποι ... ὠφελοῦνται καὶ βελτίους γίγνονται· 15, A : Τί ὠφελοῦνται; Euthyd. p. 280, C : Ἔσθ' ὅ τι ὠφελοίμεθ' ἄν; Rep. 1; p. 346, C : Ἥντινα ὠφέλειαν κοινῇ ὠφελοῦνται πάντες οἱ δημιουργοί. Aristot. Polit. 2, 8 : Οὐ τοσοῦτον ὠφελήσεται κινήσας κτλ.] Xen. [Mem. 2, 4, 1] : Ἐξ ὧν ἔμοιγε ἐδόκει μάλιστ' ἄν τις ὠφελεῖσθαι πρὸς φίλων κτῆσιν, Quæ maxime conducere videbantur ad conciliandos et et comparandos amicos. Ubi nota etiam ὠφελεῖσθαι πρὸς, sicut et Cyrop. 2, [1, 25] : Ἐν δὲ τῷ δμοσκηνοῦν ἐδόκουν μὲν αὐτῷ ὠφελεῖσθαι πρὸς τὸν μέλλοντα ἀγῶνα. Id. [Mem. 1, 6, 15] dicit etiam ὠφελοῦμαι εἰς ἀρετὴν, ut Thuc., Ὠφέλουν ἐς τὰ ναυτικά. [De hoc l. supra dictum.] Et ὠφελεῖσθαι ἀπ' αὐτῶν, Ex ipsis fructum et utilitatem capere. [3, 64 : Ἀξιοῦτε ἀφ' ὧν δι' ἑτέρους ἐγένεσθε ἀγαθοὶ, ἀπὸ τούτων ὠφελεῖσθαι· 6, 91 : Ὅσα ἀπὸ γῆς καὶ δικαστηρίων νῦν ὠφελοῦνται. Sæpe sic Plato, Rep. 1, p. 346, D : Ἔσθ' ὅ τι ὠφελεῖται ὁ δημιουργὸς ἀπὸ τῆς τέχνης; 3, p. 401, C : Ἵν' οἱ νέοι ἀπὸ παντὸς ὠφελῶνται· Hipp. maj. p. 304, E : Ὠφελῆσθαι ἀπὸ τῆς ἀμφοτέρων ὑμῶν ὁμιλίας· Eryx. p. 395, D : Μηδ' ἂν ὠφεληθείη μηδὲν ἀπ' αὐτῶν. (Sed cum ὑπὸ Rep. 1, p. 347, D; 2, p. 380, B, et alibi.) Xenoph. Mem. 2, 7, 8 : Ὠφελησόμεναι ἀπ' αὐτῶν· et ib. 3, 3, 15. OEc. 1, 15 : Ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν ὠφελεῖσθαι. Cum ἐκ et genitivo vel personæ, ut Æschylus loco supra allato Prom. 222, vel rei, ut Thucyd. 6, 12 : Ὅπως ὠφεληθῇ τι ἐκ τῆς ἀρχῆς· 8, 96 : Εὔβοιαν ἐξ ἧς πλείω ἢ τῆς Ἀττικῆς ὠφελοῦντο. Non minus frequenter conjungitur cum ὅθεν, πόθεν, ὁπόθεν, πανταχόθεν similibusque adverbiis, ut ap. Plat. Rep. 1, p. 343, B : Ὅθεν αὐτοὶ ὠφελήσονται.] Atque ut dicitur μεγάλα ὠφελεῖν, sic etiam ὠφελεῖσθαι μεγάλα. Plut. Solone [c. 15], ὠφελεῖσθαι τοὺς ἐκτίνοντας μεγάλα, Plurimum profuisse, Magnam utilitatem attulisse persolventibus. Quo referri potest, quod ex Aristot. Eth. 8 citatur, ὠφελοῦμαι τὰ χρήματα, pro Ex pecuniis utilitatem capio.

Ὠφέλημα, τὸ, Adjumentum, Emolumentum, ut Cic. De fin. 3, [21]: Emolumenta et detrimenta, quæ ὠφελήματα et βλάμματα appellant. Aliquanto ante, Illud etiam quod prodesset : ὠφέλημα enim sic appellemus. [Æsch. Prom. 251 : Μέγ' ὠφ. τοῦτ' ἐδωρήσω βροτοῖς· 500 : Ἔνερθε δὲ χθονὸς κεκρυμμέν' ἀνθρώποισιν ὠφελήματα· 614 : Ὦ κοινὸν ὠφ. θνητοῖσιν φανείς. Soph. OEd. Col. 259 : Τί κληδόνος καλῆς μάτην ῥεούσης ὠφ. γίγνεται; Eur. Tro. 698 : Παῖδα τόνδε ... ἐκθρέψειας ἂν Τροίας μέγιστον ὠφέλημα. Xenoph. Ages. 7, 2 : Ἐν τοῖς μεγίστοις ὠφ. τῆς πατρίδος· Hier. 10, 3 : Ἀπ' οὐδενὸς τοσαῦτα ὠφ. παρασχεῖν ὅσα κτλ. Comicus ap. Athen. 2, p. 36, B : Καὶ τοῖσιν ἑλκωθεῖσιν ὠφέλημ' ἔχει, ubi ὠφέλειαν legebatur, de quo diximus s. v. Ὠφέλεια in fine.]

Ὠφελὴς, Utilis. VV. LL. sine exemplo. [Fictum, ut videtur, ex composito ἀνωφελής.] Unde Ὠφέλεια.

[Ὠφέλης, ὁ, Opheles. Pherecrates ap. Athen. 8, p. 365, A : Ἐβάδιζεν ὡς πρὸς Ὠφέλην. « Schweigh. et Porsonus ὡς πρὸς τὸν Ὀφέλαν, uterque ductus loco Apollodori ap. Athen. 6, p. 243, D : Ὡς τὸν Ὀφέλαν ἄκλητον εἰσδεδυκέναι· ubi de eodem homine eademque re agi Schweigh. statuit, quod in tanto temporis intervallo, quo Pherecrates et Apollodorus disjuncti sunt, incredibile est. Retinui igitur editum Ὠφέλην, quod si corruptum est, lenius in Ὠφελίαν commutes. » Meinek. vol. 2, p. 275. Aliud hujus nominis exemplum est apud Hesychium, Ὠφέλης· ὁ Ἐφιάλτης. Quem Ἐπωφέλην dicit s. v. Ἐπιάλης.]

Ὠφελήσιμος, ὁ, ἡ, Utilis, Quo juvari possumus, χρήσιμος, ὀνήσιμος. Soph. Aj. [1022] : Παῦρα δ' ὠφελήσιμα. [Aristoph. Av. 316 : Λόγον ... δίκαιον, ἡδὺν, ὠφελήσιμον.]

Ὠφέλησις, εως, ἡ, Utilitas, Emolimentum [Emolumentum HSt. in Ms. Vindob.], ὄνησις. Citatur et Soph. [OEd. Col. 401 : Ἦ δ' ὠφ. τίς θύρασι κειμένου; El. 1031 : Καὶ γὰρ ὠφ. οὐκ ἔνι.]

Ὠφελητέος, έα, έον, Juvandus, Commodo afficiendus, Xenoph. [Mem. 3, 6, 3 : Ὠφελητέα σοι ἡ πόλις ἐστίν.] Et Ὠφελητέον, Juvare oportet. [Ib. 2, 1, 28 : Τὴν πόλιν ὠφ.]

[Ὠφελητικὸς, ἡ, ὸν, Qui utilitatem afferre potest. Philo vol. 1, p. 120, 45; 14, 38 : Ταῖς ἐνυπαρχούσαις βλαπτικαῖς ἢ ὠφελητικαῖς δυνάμεσι. Synes. p. 29, C : Ὠφελητικοὺς ἀνθρώπων ὄντας. Hase. Aristid. Quintil. p. 80 : Τὸ δὲ (τῆς ἠθικῆς παιδείας) ἐστὶν ὠφ. Photius Bibl. p. 352, 28 : Ἀγαθοεργόν τε καὶ ὠφ.]

[Ὠφελία. V. Ὠφέλεια.]

Ὠφέλῐμος [plerumque ὁ, ἡ, raro ίμη, ιμον, ut in

locis Platonis et Dionysii Hal. infra afferendis], Utilis, Commodus, i. q. ὠφελήσιμος, Adjumentum et emolumentum afferens. [Scriptor Definitt. Platon. p. 414, E : Ὠφέλιμον τὸ αἴτιον τοῦ εὖ πάσχειν· τὸ αἴτιον τοῦ ἀγαθοῦ. Suidas : Ὠφέλιμον πρᾶγμα· ὅ τι τοιοῦτον ὥστε εὐλόγως αὐτὸ αἱρεῖσθαι πρὸς αὔξησιν καὶ προσθήκην· ὀφέλλω γὰρ τὸ αὐξάνω. Frequentissimus hujus adjectivi usus est apud prosæ orationis scriptores; poetarum exempla nulla dum allata sunt præter unum Euripidis Ion. 128 : Τὸ δ' ὠφέλιμον ἐμοὶ πατέρος ὄνομα λέγω. Notandumque ne semel quidem in Comicorum reliquiis legi, apud quos ne verbi quidem ὠφελέω frequentia sunt exempla. Dicitur autem de personis pariter ac rebus, etsi rarius de illis, velut ap. Thucyd. 4, 44 : Ἦσαν τοῖς Ἀθηναίοις οἱ ἱππῆς ὠφέλιμοι ξυμμαχόμενοι. Plat. Men. p. 98, C : Ὅ γε ἀγαθὸς ἀνὴρ ὠφ. ἡμῖν ὡμολόγηται εἶναι· Rep. 5, p. 461, A : Ἐξ ὠφελίμων ὠφελιμωτέρους ἀεὶ τοὺς ἐκγόνους γίγνεσθαι. Xenoph. Mem. 2, 7, 9 : Ὁρῶν ὠφελίμους σεαυτῷ οὔσας. Multo frequentius de rebus, ut ap. Thuc. 2, 46 : Ὠφ. στέφανον· 3, 38 : Τὰς ... ἀδικίας ἡμῖν ὠφελίμους οὔσας· 4, 108 : Ἡ πόλις ἦν αὐτοῖς ὠφέλιμος ξύλων πομπῇ· 3, 37 : Ἀμαθία μετὰ σωφροσύνης ὠφελιμώτερον ἢ δεξιότης μετὰ ἀκολασίας. Plato Protag. p. 358, B : Τὸ καλὸν ἔργον ἀγαθόν τε καὶ ὠφέλιμον· Crat. p. 419, A : Ὠφέλιμον καὶ λυσιτελοῦν καὶ κερδαλέον ... τὸ αὐτὸ φαίνεται· Rep. 3, p. 386, B : Οὔτ' ἀληθῆ λέγοντας οὔτ' ὠφέλιμα τοῖς μέλλουσι μαχίμοις ἔσεσθαι· 10, p. 607, D : Οὐ μόνον ἡδεῖα, ἀλλὰ καὶ ὠφελίμη· ubi notanda terminatio feminina, ut δόξα ὠφελίμη est in Men. p. 98, C, et utraque terminatione conjuncta Charm. p. 174, D : Εἰ αὕτη ἐστὶν ὠφέλιμος, ἡ σωφροσύνη ἄλλο τι ἂν εἴη ἢ ὠφελίμη ἡμῖν. Περιοχὴ ὠφελίμη Dionys. De Thucyd. c. 25, vol. 6, p. 873, 4.] Xenoph. [Mem. 2, 7, 12] : Αὐτὰς ὡς ὠφελίμους ἠγάπα, Eas ut sibi commodas diligebat. Id. [1, 2, 57] : Ὠφελιμόν τε ἀνθρώπῳ καὶ ἀγαθόν. Aristot. Rhet. 2 : Ὠφέλιμον ἢ αὐτῷ ἢ φίλοις. Plato De rep. 1, [p. 336, D] : Τὸ αὐτῇ ὠφέλιμον παρασκευάζει. [Sic ὠφ. ib. 5, p. 457, B : Ὅτι τὸ μὲν ὠφ. καλὸν, τὸ δὲ βλαβερὸν αἰσχρόν. Thucyd. 1, 76 : Τὰς πόλεις ἐπὶ τὸ ὑμῖν ὠφ. καταστησάμενοι· 3, 56 : Τὸ παραυτίκα ἡμῖν ὠφ. Τὸ ὠφελιμώτερον Plato Hipp. maj. p. 284, E. Τὸ ὠφελιμώτατον Plato Theæt. p. 179, A : Τοῦ ὠφ. ἀποτυγχάνειν. Eademque numero plurali, ut Τὰ ὠφέλιμα ap. Plutarch. Mor. p. 39, D; 137, B. Τὰ ὠφελιμώτερα Plato Hipp. maj. p. 285, A.] Plutarch. : Εἴ τι χρήσιμον ἔχεις ἢ ὠφέλιμον. Idem, Συνδιαφθείρειν τὰ ὠφέλιμα τοῖς βλαβεροῖς· in Themist. : Πρᾶξις ὠφέλιμος, Res utilis. Greg. Naz. : Ὠφέλιμος παραίνεσις, Utilis admonitio. Rursum Aristot. Rhet. 3 : Ὅταν ὠφελιμώταται ὦσι καὶ πλεονεκτικώταται αἱ καταλλαγαί. [Non raro dativus additur personæ, ut in locis pluribus supra indicatis. Porro ut ὠφελεῖν εἴς τι vel πρός τι dicitur, ita ὠφέλιμος quoque εἴς τι vel πρός τι, velut ap. Thucyd. 3, 68 : Ἐς τὸν πόλεμον ὠφελίμους· et ἐς τινα ap. eund. 1, 91 : Τοῖς πολίταις καὶ ἐς τοὺς πάντας ξυμμάχους ὠφελιμώτερον ἔσεσθαι. Πρός τι Plato l. supra apposito Rep. 10, p. 607, D, aliique. Cum ὑπὲρ ap. Xenoph. Cyrop. 6, 2, 34 : Ταῦτα ἰδίᾳ ἑκάστῳ χρήσιμα καὶ ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ πολλάκις ὠφέλιμα γίγνεται.]

Ὠφελίμως, Utiliter, Ita ut juvet et prosit, Cum commodo aliquo et emolumento. Diosc. : Στροφουμένοις ἐν ποτῷ ὠφ. δίδοται, μετὰ πηγάνου ἑψηθὲν, κυάθων ἓξ πλῆθος, Plin. Tormina oleum calidum potum cyathis sex magisque ruta simul decocta, pellit. [Plato Prot. p. 322, A : Ὅταν πράττωσιν ἄνθρωποι ὀρθῶς τε καὶ ὠφ. Rep. 7, p. 529, D : Εἰ μέλλομεν ὠφ. πρὸς ἃ λέγομεν μαθήσεσθαι· Alc. 2 p. 146, C : Ὠφ. καὶ λυσιτελούντως· Charm. p. 164, B : Ὠφ. πράξας ἢ βλαβερῶς. Xenoph. Mem. 4, 4, 1 : Πᾶσι νομίμως καὶ ὠφ. χρώμενος. Addito dativo De re eq. 6, 1 : Ὡς ἂν ἀβλαβέστατα μέν τις ἑαυτῷ, τῷ δὲ ἵππῳ ὠφελιμώτατα ψήχοι.]

[Ὠφελίων, ωνος, ὁ, Ophelio, mediæ comœdiæ poeta, de quo dixit Meinek. Hist. Com. p. 415. || Libertus Lyconis ap. Diog. L. 5, 73. || Pictor, Anth. Pal. 6, 315. || Statuarius in *Descr. par Clarac* n. 150. || Alii in inscr. ap. Bœckh. 203, vol. 1, p. 338; et 1304, p. 642. G. D. Genit. Ὠφελίωνος in Paro insula insculptus aræ, Ross. *Reisen* vol. 1, p. 37. Conf. Car. Keil. Anal. epigr. p. 92 sq., et Pittak. Ἐφημ. ἀρχ. p. 920, n. 1499, 1. Hase.]

[Ὤφελλον. Ὤφελον. V. Ὀφείλω.]

[Ὠφεντίνα φυλὴ, ἡ, nomen tribus Romanæ ap. Diodor. 19, 10. Latina nominis forma est *Ufentina* ap. Liv. 9, 20.]

[Ὦφθις, ιος, ἡ, Ophthis. Steph. Byz. : Ὤφθις (sic Meinek. pro Ὠφθίς)· πόλις Λιβύης Αἰγύπτῳ παρακειμένη. Ὁ πολίτης Ὠφθίτης διὰ τὴν εἰς ιτης κατάληξιν τὴν εἰθισμένην Αἰγυπτίοις τε καὶ Λίβυσι. Τὸ μέντοι Ὠφθὶς (Ὠφθίτης Meinek.) κατὰ χρῆσιν οὔπω τέως εὗρον.]

Ὠφρὸν, Hesych. ἐλαφρὸν, Leve, Agile.

Ὠφύϊα, Hesych. ἡ δορὰ, et βοτάνη τις.

[Ὤχ. Geopon. 13, 15, 9 : Εἴ ποτε εἰσέρχῃ ἐν τόπῳ ἔνθα εἰσὶ ψύλλαι, λέγε ὦχ ὦχ, καὶ οὐχ ἅψονταί σου· ubi Needham. : « Ridiculum hoc et putidum commentum Pamphilum auctorem agnoscit, cujus libri teste Galeno incantationibus, amuletis et fabellis anilibus scatebant. »]

[Ὤχεῖ, Atriplex, apud Ægyptios. Diosc. 2, 145.]

[Ὦχος, ὁ, Ochus, cognomen Artaxerxis tertii, Persarum regis. Diodor. 15, 93 : Τὴν βασιλείαν (Artaxerxis) διεδέξατο Ὦχος, ὁ μετονομασθεὶς Ἀρταξέρξης· et de morte ejus idem 17, 5. Ælian. V. H. 6, 8 : Ἀρταξέρξην τὸν καὶ Ὦχον ἐπικληθέντα. De regni ejus tempore v. Clinton. Fast. Hell. vol. 2, p. 316. A chronographis ap. Georg. Syncell. p. 77, C et D, Ὦχος ponitur inter reges Ægypti Persicos tres dynastiæ tricesimæ primæ. Ab Ægyptiis Ὄνον appellatum fuisse tradunt Plut. Mor. p. 363, C ex Dinone, Ælianus V. H. 4, 8, et N. A. 10, 28, τὸ νωθὲς αὐτοῦ τῆς γνώμης ἐκ τῆς ἀσθενείας τοῦ ζώου διαβάλλοντες, ut ait Ælianus loco priore. || Cognomen Darii. Scriptor argumenti Isocratis Orat. 5, p. 81 : Ἀλέξανδρος ἐστράτευσε κατὰ Δαρείου τοῦ ὑστέρου καὶ λεγομένου Ὤχου. Τὸ μὲν γὰρ κύριον ὄνομα Ὦχος ἐλέγετο, κολακεύοντες δ' αὐτὸν οἱ Πέρσαι ἐπίκλην αὐτὸν ὠνόμαζον Δαρεῖον, ὡς πρὸς τοὺς πρώτους προγόνους. || Philosophus, de quo Diog. L. in Proœmio § 1 : Φοίνικά τε γενέσθαι (φασὶν) Ὦχον καὶ Θρᾷκα Ζάμολξιν καὶ Λίβυν Ἄτλαντα. || Fluvius Bactrianæ, ap. Ptolem. 6, 10, p. 419, 12. De eo Strabo 11, p. 509 : Ἀπολλόδωρος ὁ τὰ Παρθικὰ γράψας συνεχῶς αὐτὸν (τὸν Ὦχον) ὀνομάζει ὡς ἐγγυτάτω τοῖς Παρθυαίοις ῥέοντα.]

Ὤχρα, ἡ, Coloris quoddam genus est, a luteo s. pallido colore denominatum, ut ex Galeno videre est, qui Comm. 2 in Hippocr. De victus rat. in morb. acut. [vol. 8, p. 639] ait, Ἔστι δὲ τὸ ὠχρὸν χρῶμα κατ' ἀλήθειαν τοιοῦτον οἷον πῦρ καὶ τὸ τῆς καλουμένης ὤχρας, ὀξυνομένης κατὰ τὴν προσηγορίαν τῆς πρώτης συλλαβῆς. Terræ species est, inquit Gorr., colore luteæ, a quo nomen habet. Duorum vero est generum : una, nativa s. fossilis, quæ ex Attica olim deferebatur præstantissima, nunc autem ex Dacia atque Hungaria; altera factitia, quæ ex plumbo adusto fit, aceto extincto, et nominatur Usta : pictoribus magis usitata. Uri tamen potest et nativa, atque lavari cadmiæ modo, ut scribit Diosc., qui commendat ochram levissimam et omnino luteam (μηλίνην δι' ὅλου), saturatam, non lapidosam, friabilem. Paratur ex ea emplastrum, quod δι' ὤχρας nominatur. Rursum Diosc. 5, 112, rubricam fabrilem scribit fieri τῆς ὤχρας καιομένης καὶ μεταβαλλούσης εἰς μίλτον, ut et Theophr. in lib. De lapidibus, Γίνεται, inquit, μίλτος καὶ ἐκ τῆς ὤχρας καιομένης καὶ μεταβαλλούσης εἰς μίλτον. [Ib. § 40, 51 (ubi vitioso accentu ὦχρα et ὦχραν) et 52.] Plin. tamen contra 35, 6, ex rubrica fabrili fieri ochram ait, exusta rubrica in ollis novis luto circumlitis. Meminit ejusdem coloris s. pigmenti Vitruv. quoque 7, 7. [Ὠχραις pro χροιαῖς libri plerique ap. Plutarch. Mor. p. 500, E. De pallore segetum ex frigore nocturno, LXX Deuteron. 28, 22 : Πατάξαι σε κύριος ἐν ἀπορίᾳ καὶ πυρετῷ καὶ ῥίγει καὶ ἐρεθισμῷ καὶ ἀνεμοφθορίᾳ καὶ τῇ ὤχρᾳ· ubi var. lect. ὠχρίᾳ, quæ forma est in Etym. M. p. 378, 48 : Ἐρυσίβη· ... τὴν τοῖς στάχυσιν ἐπανθοῦσαν ὠχρίαν. « De pallore faciei Jo. Chrys. t. 1, p. 570, D : Πολλὴν κατασκευάσας τὴν ὠχρίαν. » Hase.]

Ὠχραίνω, Pallefacio, Pallidum reddo; activum enim est ut χλωραίνω, ἐρυθραίνω, λευκαίνω, μελαίνω, et similia. [Orph. Arg. 1315 : Δέος ὤχρηνε παρειάς.] Nicand. Al. [438] : Ὠχραίνει δὲ ῥέθος, πίμπρησι δὲ χείλη. [Intrans. Ther. 254 : Πολλάκι δὴ χολόεντας ἀπήρυγε

νηδύος ὄγκους ὠχραίνων δέμας ἀμφίς.] Unde pass. ὠχραίνεται ap. Suid. [Qui ὠχραίνεται sine expos. posuit. Sextus Emp. p. 410 : Ὠχραίνονται ἢ ἐρυθαίνονται.]

[Ὠχραλέος, α, ον, adjectivum ab HSt. memoriæ errore fictum, ut videtur, de quo vide infra post Ὠώδης.]

[Ὠχραντικὸς, ἡ, ὀν, Pallefaciendi vim habens. Unde adv. Ὠχραντικῶς, ap. Sext. Emp. p. 410 : Ὁ μὲν σκοτωθεὶς καὶ ἰκτεριῶν ὠχραντικῶς ὑπὸ πάντων κινεῖται, ὁ δὲ ὀφθαλμιῶν ἐρυθαίνεται· ubi passiva signif. de pallescente dictum, ut p. 411 : Ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ οἱ μὲν ὠχρ., οἱ δὲ φοινικτικῶς, οἱ δὲ λευκαντικῶς πάσχουσιν.]

Ὠχράω, Palleo, Pallidus sum, Pallesco, Pallidus fio. Homerus Od. Λ, [528] : Κεῖνον δ' οὔποτε πάμπαν ἐγὼν ἴδον ὀφθαλμοῖσιν Οὔτ' ὠχρήσαντα χρόα κάλλιμον, οὔτε παρειῶν Δάκρυ ὀμορξάμενον. [Per ὠχριάσαντα exp. Hesych.] Et ap. Hesych. imperf. ὤχρα, quod exp. per aor. ὠχρίασεν.

[Ὠχρεία, ἡ, Pallor. Theodor. Prodr. Amar. p. 437.]

[Ὠχρία. V. Ὤχρα.]

Ὠχρίας, ὁ, Pallidus, Pallens; sed tantum de homine cujus facies pallet et veluti ochra videtur perfusa esse. Aristot. Prædic. Qualit. [Categ. c. 6, § 12] : Ὅσα δὲ ἀπὸ ῥᾳδίως διαλυομένων καὶ ταχὺ ἀποκαθισταμένων γίνεται, πάθη λέγονται, ποιότητες δὲ οὔ· οὐ γὰρ λέγονται ποιοί τινες κατ' αὐτάς· οὔτε γὰρ ὁ ἐρυθριῶν διὰ τὸ αἰσχύνεσθαι, λέγεται ἐρυθρίας· οὔτε ὁ ὠχριῶν διὰ τὸ φοβεῖσθαι, ὠχρίας· ἀλλὰ μᾶλλον τῷ πεπονθέναι. Unde ὠχρίαν nominari discimus Eum qui pallida semper est facie, et in cujus facie pallor quasi habitum contraxit.

Ὠχρίᾱσις, ιως, ἡ, Pallor, vel ipsa q. d. Pallescentia, et Actio pallescendi. [Pollux 4, 187.] Plutarch. [V. Demetr. c. 38 : Ἀπορία καὶ θάμβος καὶ ὠχρ. Mor. p. 364, B : Ἡ δὲ πολίωσις οἷον ὠχρίασις ὑπὸ ξηρότητος ἐπιγίνεται. Idem] : Πυρετὸν μὲν γὰρ οὐδεὶς ὑγίειαν ὠνόμασεν, οὐδὲ φθίσιν εὐεξίαν, οὐδὲ ποδάγραν ποδώκειαν, οὐδὲ ὠχρίασιν ἐρύθημα· Symp. 3, 6 [p. 652, D] : Συμβαίνουσι τοῖς μεθυσκομένοις τρόμοι, βαρύτητες, ὠχριάσεις. Infra ὠχρότητες dicit. [Ælian. N. A. 2, 16 : Ἐρυθήματα εἴ ποτε ἀνατέλλει καὶ ὠχρίασις. Plotin. p. 305. « Greg. Naz. t. 1, p. 186, B : Νάρκη καὶ ὠχρ. ἄπιστος. » Hase. || Rubigo ap. Theodot. Amos. 4, 9, quo sensu ὤχρα dictum supra annotavimus.]

Ὠχριάω, Sum ὠχρίας, Palleo, Pallore perfusus sum; interdum etiam Pallesco, Pallore perfundor. [Thomas M. p. 936 : Ὠχρίασις κοινὸν, ὠχρᾶν δὲ λογογράφων, κάλλιον δὲ τὸ ὡρακιᾶν, ὅπερ ἐστὶ τὸ ἐκ λιποθυμίας ὠχριᾶν. Schol. Aristoph. Ran. 484 : Ὡρακιᾶσαι λέγεται τὸ ὑπὸ φόβου ὠχριᾶσαι. Babrius 92, 8 : Ὁ δ' ὠχριάσας γομφίους τε συγκρούων· ubi Ionicum ὠχριήσας restitutum ex Suidæ codicibus melioribus s. v. Γομφίους.] In prima signif. ap. [Aristoph. Nub. 103, quem versum citat] Athen. 5, [p. 188, C] : Τοὺς ὠχριῶντας, τοὺς ἀνυποδήτους λέγεις; Pallentes illos, Illos qui pallente semper facie sunt. [Ubi de philosophis dictum est, quocum Kusterus comparavit Lucian. Jov. trag. init. : Ὠχρὸς περιπατῶν φιλοσόφου τὸ χρῶμ' ἔχων· et Icarom. c. 5, ubi philosophis tribuit προσώπου τε σκυθρωπότητα καὶ χρόας ὠχρότητα.] Et ap. Herodian. 4, 5, 17] : Τρέμοντάς τε καὶ ὠχριῶντας τοὺς πλείστους καταλιπών, Trementes et pallentes. [Lucian. D. deor. 20, 7 : Τί τρέμεις καὶ ὠχριᾷς; Jov. trag. c. 45 : Τί δ' οὖν ὠχρίακας ἡμῖν καὶ συγκροτεῖς τοὺς ὀδόντας ὑπὸ τοῦ τρόμου; Peregr. c. 33 : Ὠχριᾶν καὶ ὑποτρέμειν· Sympos. c. 29 : Δεδοικότας καὶ ὠχριῶντας.] Itidemque ap. Aristoph. Pac. [642], sed figurate : Ἡ πόλις γὰρ ὠχριῶσα κἀν φόβῳ καθημένη. Solent enim pallere qui timore sunt perculsi. In posteriore pro Pallesco, Pallidus fio, Pallore perfundor, Aristot. Eth. 4, 8 [15] : Ἐρυθραίνονται γὰρ οἱ αἰσχυνόμενοι, οἱ δὲ τὸν θάνατον φοβούμενοι ὠχριῶσι, Pallescunt. Quomodo et ap. Plut. [Mor. p. 29, E; 198, E, et 528, F] accipi potest, ubi Cato dicit sese τῶν νέων μᾶλλον ἀγαπᾷν τοὺς ἐρυθριῶντας ἢ τοὺς ὠχριῶντας, Diligere se magis adolescentes qui erubescunt, quam qui pallescunt. Nisi et hic malis, Pallentes. [Ib. p. 692, E, de vino : Τὸν οἶνον αἴθοπα καὶ ἐρυθρὸν εἴωθε καλεῖν, οὐχ ὡς Ἀριστίων ἡμῖν ὠχριῶντα καὶ χλωρὸν ὑπὸ τῆς πολλῆς καθάρσεως παρέχεται. Theodor. Prodr. p. 314 : Ὠχριακὼς τὴν ὄψιν. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 336 : Ναρκοῖ εὐθέως καὶ ὠχριᾷ.] Apud Aristoph. vero legitur et ὠχρίωσα, Ran. [307] : Οἴμοι τάλας ὡς ὠχρίωσ' αὐτὴν ἰδών, Ut expallui conspecta ea, Empusa sc. : quasi a them. ὠχριόω. Sed puto scrib. ὠχρίασ'. [Ὠχρίωσ' editionis Aldinæ et paucorum codicum vitium est : plerique ὠχρίασ'. Demetrio De eloc. § 116, ubi frigidæ metaphoræ exemplum affertur, τρέμοντα καὶ ὠχρὰ τὰ γράμματα, Valcken. ὠχριῶντα γράμματα conjecit.]

[Ὠχριότης, ητος, ἡ. Evagr. De 8 cogitt. p. 352, sed forte leg. ὠχρότης. Kall.]

[Ὠχροειδὴς, ὁ, ἡ, Qui pallida specie est. Suidas : Ἴκτερος· ... λέγουσι δὲ εἶναι πόνον ὠχροειδῆ ἀπὸ θυμοῦ ἐγειρόμενον, ὥστε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν κεκρατημένων ὠχροὺς καὶ μέλανας ποιεῖν· ubi ὠχροὺς καὶ μέλανας conjuncta ut in adjectivo Ὠχρομέλας ap. Galen. vol. 5, p. 483 ed. Bas.]

[Ὠχροκόκκινος, ὁ, ἡ, Ex pallido coccinus, Ex luteo rubens. Theod. Prodr. Amar. p. 446, 449.]

Ὠχρόλευκος, ὁ, ἡ, Ex luteo candicans, In pallido candidus. Diosc. 4, 42, de pentaphyllo : Φέρει ἄνθος ὠχρόλευκον, χρυσοειδές. Galen. : Ἐνίοτε μὲν οἷον ὠχρόλευκος, ἢ ἐρυθρόλευκος, ἢ ξανθόλευκος· ἔστι δ' ὅτε πυρρός. [Idem vol. 8, p. 356, 2 : Ὅμοιον ὠχρολεύκοις πόαις· et vol. 19, p. 666, 7, calculos in renibus esse ἢ μέλανα ἢ ὠχρ. Oribas. t. 2, p. 13, 13. Hippocr. t. 7, p. 252, 25 : Ὁ ἀπόπατος προϊὼν ὠχρ. Hase.]

[Ὠχρομέλας. V. Ὠχροειδής.]

Ὠχρόμματος, ὁ, ἡ, Qui pallidis est oculis, Cui pallent oculi, Adamant. Physiogn. [Aristot. Physiogn. 6, p. 812.]

[Ὠχρόξανθος, ὁ, ἡ. HSt. s. v. Ὠχρόλευκος :] Sic Ὠχρόξανθος, Ex pallido flavus, Ita flavus ut in pallidum vergat, s. Ita Pallidus ut in flavum inclinet. De quorum colorum mixtione, hæc ex Gorr. annotare libuit. Ὠχρὸν (inquit inter alia), Luteum, Pallidum : medio colore est inter flavum et album. Quippe si flavum albo miscere libeat, quod ex ambobus confit, pallidum evadet. In vinis id experiri licet, sicut Galen. 5 De sanit. tuenda annotavit. Aquæ enim admistum flavum vinum, ejusmodi colorem reddit. Licet vero et in humoribus : misto namque aquoso excremento cum flava bile, pallidus humor nascetur : quem tamen non sub alio humoris genere quam bilis, medici comprehendunt, sed pallidam bilem vocant. Ac si amborum quidem æqualis mistio est, vere ὠχρὸν fiet : quod tanto candidius est flavo (quod ξανθὸν Græci vocant), quanto flavum rubro. Sin autem plus aquosi humoris est, ὠχρόλευκον evadet, s. Ex pallido albicans; si vero flavus aquosum superet, ὠχρόξανθον, h. e. Ex pallido flavum, apparebit. [Galen. vol. 6, p. 250, 16; 336, 3 et 16. Id. vol. 14, p. 81, 6 de thlaspi : Ἐστὶ τῇ χρόᾳ μὲν ὠχρόξανθον. Hase.]

[Ὠχροποιὸς, ὁ, ἡ, Pallidum reddens. Glossa cod. Mosq. Hom. Il. H, 479, ap. Heyn. vol. 5, p. 392.]

Ὠχρὸς, ὰ, ὸν, Pallidus : ὠχρὸν χρῶμα, Pallidus color : qui conflatur λευκοῦ ξανθῷ μεμιγμένου, Quum flavo commiscetur album, ut in Timæo [p. 68, C] docet Plato. [Homer. Batrach. 81 : Βάτραχος ὑψώσας ὠχρὸν δέμας ὕδατι λευκῷ. Eurip. Bacch. 438 : Οὐδ' ὠχρὸς οὐδ' ἤλλαξεν οἰνωπὸν γένυν. Aristoph. Lys. 1140 : Καθέζετο ἐπὶ τοῖσι βωμοῖς ὠχρὸς ἐν φοινικίδι· Pl. 422 : Ὠχρὰ ... εἶναί μοι δοκεῖς.] Alexis ap. Athen. 2, [p. 55, A] : Χρῶμα δ' ἀσίτων ἡμῶν γίνεται ὠχρόν. [Theocr. 14, 60 : Πυθαγορίκτας ὠχρὸς κἀνυπόδατος. Plutarch. Mor. p. 206, E; 1057, F, V. Anton. c. 11.] Item vero homo vel res aliqua ὠχρὰ dicitur, Quæ tali est colore infecta, ut Pallida apud Latinos quoque. Aristot. Prædic. Qualit. [Categ. c. 6, 11] : Αἰσχυνθεὶς γάρ τις, ἐρυθρὸς ἐγένετο· καὶ φοβηθεὶς, ὠχρός. Lucian. [D. mort. 4, 2] : Ὠχροὶ γὰρ ἅπαντες καὶ ἀγεννεῖς· Hermot. [c. 2] : Ὠχρὸν ἀεὶ ὑπὸ φροντίδων καὶ τὸ σῶμα κατεσκληκότα. [Philops. c. 27 : Πάλαι ἤδη ὠχρὸς ἦν πρὸς τὴν διήγησιν.] Rursum Aristot. Probl., Ὠχρὸς ποταμὸς γράφεται, Fluvius pingitur pallidus. Itidem ap. Hippocr., Ὑποχωρήματα ὠχρὰ, Excrementa pallidi coloris. Et ap. Galen. [Comm. ad Hippocr. De rat. vict. in morb. ac. p. 396, 14], Ὠχρὰ χολὴ, Pallida bilis : quam ξανθὴν quoque nominari ait : licet non idem sint ὁ ξανθὸς color et ὁ ὠχρός : illo magis in rutilum, hoc magis in album vergente, ut non solum Plato testatur in loco supra

citato, sed ipse etiam Galen. Comm. 2 in lib. Περὶ διαίτης ὀξέων νοσ. : ibi enim et dicit ὠχρὸν colorem revera esse talem, qualis est ignis τῆς ὤχρας color; talemque fieri ἐπιμιγνυμένης τῷ ὑδατώδει περιττώματι τῆς ὠχρᾶς τε καὶ πικρᾶς καὶ ξανθῆς ὀνομαζομένης χολῆς : nam ὅσον, inquit, τοῦ ἐρυθροῦ χρώματος ἐπὶ τὸ λευκότερον ἀποχεχώρηκε τὸ ξανθὸν, τοσοῦτον τούτου τὸ ὠχρόν. [Interdum Græci quod proprie ὠχρὸν dicitur χλωρὸν vocant, ex communi sermone nihil differre inter se ὠχρὸν et χλωρὸν existimantes, ut ibidem scribit Galen. et nos antea s. v. Χλωρὸς adnotavimus. Ὠχρὸν apud Hippocr. Pallidum vertit Celsus 2, 6, quum Ulcus aridum et pallidum scribit, quod Hipp. ἕλκος ξηρὸν καὶ ὠχρόν. Foes.] Item τὸ ὠχρὸν τοῦ ὠοῦ ab Aristot. H. A. 6, [2 : Δίχροα τὰ ᾠὰ τὰ τῶν ὀρνίθων, ἐκτὸς μὲν τὸ λευκὸν, ἐντὸς δὲ τὸ ὠχρόν· et De gen. anim. 3, 1] dicitur, ut τὸ χρυσοῦν τοῦ ὠοῦ, Id quod in ovo pallidum est, vel Aurei coloris : quod Luteum vocant Latini et Vitellum, Græci λέκιθον. Vide et composita.

Ὦχρος [De accentu ὦχρος, quo substantivum ab adjectivo ὠχρὸς oxytono distinguatur, v. schol. Hom. Il. Γ, 35, Etym. M. p. 822, 29; 826, 3, Orion. p. 170, 8, qui nomen ab ἄχροος, ex quo ἐν ὑπερθέσει ἄοχρος factum idque in ὦχρος contractum sit, derivant opinione inepta. Ap. Pollucem 4, 187 ὠχρὸς, ὠχρίασις inter substantiva, quod ὦχρος scribendum cum Lobeckio], ὁ, Pallor, ὠχρότης, λευκότης. [Per ὠχρίασις, χλωρότης, χλωρὸς exp. Hesych., ubi χλωρὸς ad adjectivum ὠχρὸς referendum, quod in lemmate positum excidit. Neque enim verisimile est Hesychium substantivo χλῶρος esse usum, quod incertum est an unquam exstiterit, ut diximus supra p. 1538.] Hom. [uno loco] Il. Γ, [35, quo utuntur Lucian. Jov. trag. c. 1, et scriptor Philopatr. c. 1] : Ὦχρός τε μιν εἷλε παρειὰς, Pallor ejus malas corripuit. (Quo fere sensu alibi dicit, χλωρὸν δέος εἷλε παρειὰς, Pallidus metus occupavit genas. Et Apoll. [Rh. 2, 1216] : Χλόος εἷλε παρειάς· nam et χλόος significat interdum Pallor, Palliditas : ut χλοερὸς et χλωρὸς pro Pallido quoque accipi, supra docui.) [Andromachus ap. Galen. vol. 13, p. 875 : Εἰ ... κακόεργον ἴδοις ἐπὶ σώμασιν ὦχρον.] Et in Epigr. [Pauli Sil. Anth. Pal. 5, 259] : Ὡς εἶδον Μελίτην, ὦχρός μ' ἕλεν. [Id. Ambon. 84 (55) : Ἐρευθος ... κεκερασμένον ὤχρῳ. Greg. Naz. Carm. p. 151, C : Ὦχρον ἐφέλκοις κάλλεϊ σῷ. Tzetz. Hom. 367 : Χρωτὶ δ' ἐρευθιόωντι καὶ ἄχροος ἔμπεσεν ὦχρος, quod dictum quasi ad opinionem grammaticorum ὦχρος ab ἄχροος derivantium alludere voluerit. Apparet ex his ὦχρος pro ὠχρότης post Homerum neminem dixisse præter inferiorum temporum poetas : ut mira sit Mœridis notatio p. 424 : Ὦχρος ἀρρενικῶς καὶ βαρυτόνως Ἀττικοί· ubi Hudsonus ὠχρίασις Ἕλληνες addidit, quod tacite recepit Bekkerus p. 214, 20, ut in codice legi videatur. Prudentius Thom. M. p. 936 : Ὦχρος ποιητικόν· Ὅμηρος ἐν γ' Ἰλιάδος ..., ὠχρίασις κοινόν.] || Ὦχρος dicitur etiam Legumen quoddam, folio ut cicercula oblongo, vermiculis ut item cicercula obnoxio, secutis post imbres caloribus, teste Gorr., qui Gazam dicit modo Ciceram, modo Erviliam interpretari : Columellam tamen ciceram non tam leguminibus quam pabuli generibus annumerare : esse vero quosdam qui Phaselos quoque appellari ochros scribant. Sed probabilior eorum est sententia, qui Ciceram s. Cicerculam Columellæ et Plinii esse ajunt Græcorum λάθυρον, et Erviliam Latinorum ὦχρον Græcorum. Sicut enim ap. Aristot. H. A. 9, 40, legimus utile esse φυτεύειν περὶ τὰ σμήνη κυάμους, ὦχρους, μήκωνα, ita ap. Plin. 21, 12, apum causa serere oportere fabam, erviliam, papaver. Theophr. C. Pl. 4, 2, τὸν κύαμον καὶ τὸν ὦχρον ait τάχιστα κόπτεσθαι, A vermiculis facillime præ ceteris pertundi et peredi. Ceterum phaselos et ὦχρους non eosdem esse, Galenus aperte ostendit, his verbis, lib. 1 De alim. fac. : Παραπλήσιοι μέν εἰσι τὴν οὐσίαν οἱ λάθυροι τοῖς ὦχροις τε καὶ φασήλοις· ut Hesych. quoque ὦχρον esse dicit ὅσπριον λαθύρῳ ἐοικός. Diog. L. 2, 139 : Ὦχροι ἢ νὴ Δί' ἰσχάδες. Hase.]

Ὠχρότης, ητος, ἡ, Palliditas, vel etiam Pallor, ὦχρος [Plato Rep. 5, p. 474, E : Ἐραστοῦ εὐχερῶς φέροντος τὴν ὠχρότητα. Aristot. Categ. c. 6, 12, bis ὠχρότης ἢ μελανία] : ut Plutarch. De orac. Pyth. [p. 401, B] scribit Mnesareten meretricem cognominatam fuisse Φρύνην, διὰ τὴν ὠχρότητα, A palliditate s. pallore. Idem in lib. De virt. mor. [p. 84, E] : Τοῦ δὲ ἀνθρώπου ταῖς μὲν παθητικαῖς ὁρμαῖς τὸ σῶμα συμπαθοῦν καὶ συγκινούμενον ἐλέγχουσιν ὠχρότητες, ἐρυθήματα, τρόμοι, πηδήσεις καρδίας. [Lucian. Icarom. c. 5 : Χρόας ὠχρότητι. Gregor. Nyss. t. 2, p. 949, C. Basil. t. 2, p. 751, B; t. 1, p. 329, A : Νηστεύοντος σεμνὸν τὸ χρῶμα, ὠχρότητι σώφρονι κεκοσμημένον. Galen. vol. 19, p. 471, 1, de pomo, κεχρωμένον ὠχρ. Hase.]

[Ὤχρωμα, τό.] Ὠχρόω quoque dicitur [Nusquam reperitur] : unde Ὤχρωμα ap. Suid., sed sine expositione. Idem autem fuerit fortassis ὠχρόω, quod ὠχραίνω : et ὤχρωμα, ipse Pallor s. ipsa Palliditas corpori alicui inducta.

[Ὤψ, ὁ vel ἡ.] Poeticum est Ὤψ, ὠπὸς, ἡ, [« ὁ, nam Eustath. passim τοὺς ὤπας dicit cum alibi tum p. 1426, 54. » HSt. in Ms. Vindob.], Oculus. Vel potius in plur. Ὤπες, Oculi : quod et ipsum tamen extra compositionem infrequens est. Nugatur autem schol. Aristoph., quum ὀπὰς exponens τρώγλας, addit hinc oculos appellari ὤπας, quia sc. sunt ἀνοίγματα : quasi vero non extaret verbum, ex quo manifestam videmus ejus derivationem. Videtur autem ὤψ factum ex ὦψαι secunda persona passivi præt. [Etym. M. p. 826, 7 : Ὤψ· παρὰ τὸ ὄπτω τὸ βλέπω, ὁ μέλλων ὄψω, ἀποβολῇ τοῦ ω ὄψ καὶ αὐξήσει ὤψ. Σημαίνει δὲ τρία· δύο διὰ τοῦ ω μεγάλου, τὸ πρόσωπον καὶ τὸν ὀφθαλμόν· σημαίνει καὶ κύριον ὄνομα κτλ. Per ὀφθαλμὸς καὶ πρόσωπον exp. etiam p. 33, 5. Accus. τὴν ὦπα est p. 344, 55; 783 extr. Moschopulus Sched. p. 105 : Ὁ ὤψ ἀπὸ τοῦ ὄψομαι, κατὰ ἀποκοπὴν καὶ τροπῇ τοῦ ο εἰς ω· τὰ γὰρ εἰς ωψ ἀρσενικὰ μονοσύλλαβα πάντα διὰ τοῦ ω γράφεται ... κλίνονται δὲ πάντα διὰ τοῦ ω. Ὤψ δὲ ἡ φωνὴ οὐκ ἀρσενικόν ἐστιν.] || Ὤψ, itidem ut ὄψις, Aspectus, Vultus, Facies. [Apud Homerum non legitur extra formulam εἰς ὦπα, ut] Il. Γ, [158] : Αἰνῶς ἀθανάτῃσι θεῇς εἰς ὦπα ἔοικεν· quo loquendi genere, atque adeo verbis iisdem usus est Hesiod. [Op. 62.] Annotat autem Eustath. in illum Homeri l., ὦπα vocari non solum Oculos, sed ὅλην τὴν πρόσοψιν. [Hom. Od. A, 411 : Οὐ μὲν γάρ τι κακῷ εἰς ὦπα ἐώκει· Il. I, 378 : Οὐδ' ἂν ἔμοιγε τετλαίης κύνεός περ ἐὼν, εἰς ὦπα ἰδέσθαι· et O, 147, Od. X, 405, Ψ, 107. « Ὤψ, quod Wyttenbach. ad Plut. Mor. p. 271 a nescio quo ἔοπα, veteres a futuro repetunt (v. Etym. M. s. v. et Zonar. p. 1494), masculinum est Aret. Cur. Ac. 1, 5, p. 217 : Ἦν ξύμπας (sic cod. Fabr.) τιταίνηταί οἱ ὦψ, et εἰ ὦπες οἵδε De sign. diut. 1, 15, p. 116; φίλοις ὤπεσσι Maximus v. 157; τοὺς ὦπας Athen. 7, p. 287, A; 9, p. 367, A. Maximus Planud. in Carm. Boeth. 10, 3 (ubi Weberus erat), Etym. s. v. Εὐρύοψ, Γλαυκῶπις et Ἑλίκωπας, sed femininum τὴν ὦπα s. v. Ὑσσωπος et Ἐνωπῇ. Neutrum τὰ ὦπα, quod Bekkerus in Plat. Crat. p. 409, C, ex aliquot codd. rescripsit, non reperi; neque huc referam quod Aretæi codd. Harl. et Vatic. exhibent ξύμπαν : nam id adverbii loco positum videtur. » Lobeck. Paral. p. 117. Herodian. p. 469 ed. Piers. : Ὤπας τοὺς ὀφθαλμοὺς οὐ λέγομεν, ὑπώπια δέ. Τοὺς ὦπας est ap. Theocr. Ep. 6, 2.] At Ὤψ, Ὤπος, est nomen proprium. Hom. Od. A, [429, B, 347, Υ, 148. De accentu genitivi dissentiunt grammatici. Nam schol. Od. A, 429, properispomenon esse vult διὰ τὴν ἀντίφρασιν πρὸς τὸν ὀφθαλμόν. Contra Hesychius, Ὤπος· ὄνομα γενικῆς πτώσεως· διὸ καί τινες ἠξίωσαν ἀναγινώσκειν Ὠπός ὡς Θρᾳκός.]

De compositis ex ὦψ, Oculus.

Compositorum ex ὦψ significante Oculum s. Aspectum, quædam a nominativo fiunt, eaque vel in posteriore accentum habent, ut Εὐὼψ, et Γλαυκὼψ, et Λιπαρώψ : vel in priore, ut Κύκλωψ, et Ἑλίκωψ, et Κέρκωψ : quædam a genitivo, ἐκ τοῦ πλαγιασμοῦ, ἤγουν ἐκ τοῦ ὠπὸς, inquit Eustath., quæ terminantur in ης, vel ος : in ης quidem, ut Γλαυκώπης, et Κυνώπης, et Εὐώπης : in ος autem, vel oxytona, vel proparoxytona : oxytona, ut Εὐωπὸς, et Σκυθρωπός : proparoxytona, ut Μελάνωπος, et Αἴσωπος. Hunc autem in descriptione eorum, quæ ex voce illa composita

sunt, ordinem servabo, ea, quæ ad eandem classem pertinent, serie alphabetica disponens. Sed et hoc addo, quædam in ωψ, genitivum habere non solum in ωπος, verumetiam in οπος.

Composita in ωψ terminata, inter se accentu tantum differentia.

[Quæ omnia suis locis posita habes supra.]

Ὤψα, Hesychio τὰ ὀπτητήρια.

[Ὠψικέλλα, ἡ, urbs ap. Strabon. 3, p. 157 : Ἐνταῦθα δὲ καὶ Ὠψικέλλαν πόλιν Ὀκέλα κτίσμα λέγουσι τοῦ μετὰ Ἀντήνορος καὶ τῶν παίδων αὐτοῦ διαβάντος εἰς τὴν Ἰταλίαν. « Ὠκέλλαν Siebenk. et laudantur in Lusitania *Ocelenses* a Plin. H. N. 4, 35. Ὄκελον a Ptolem. 2, 5. » Kramer.]

[Ὠψοπόνος, ap. Suidam s. h. v. ex epigr. Aristonis Anth. Pal. 6, 306, ubi recte οὐψοπόνος.]

[Ὠώδης, ὁ, ἡ, i. q. ᾠοειδής, ap. Aristot. H. A. 6, 10, De gen. anim. 2, 1. Schneid. Leo phil. Consp. med. p. 129, 27 Ermerins., de partibus oculi : Ὑγρὸν τὸ ὠῶδες. Hase.]

[Post verbum Ὠχρόω, quo clauditur Thesaurus, HSt. hæc scripsit de adjectivo ὠχραλέος, quod memoriæ errore finxit:] Aliud præterea derivatum legisse mihi videor, sc. Ὠχραλέος, pro Pallidus : quam formam plerisque adjectivis apud poetas præsertim esse, qui in illis versati sunt, ignorare nequeunt. Oporteret autem ad adjectivum ὠχρὸς potius quam ad subst. ὦχρος referri : non quod alia sit ab uno quam ab altero formandi ejus ratio, sed quod ubi talis optio nobis datur, id eligere debemus quod significatione aut omnino, (ut in hoc usuvenit,) aut saltem magis convenit. Quod si forte contingat ut a me usquam vox illa reperiatur, in Indice ponetur : qui non tantum quo hujus Operis loco quamque vocem inventurus sis, (quum servatus hic ordo alphabeticus non fuerit, nec servari instituta a me longe utilior διάταξις permiserit,) statim tibi ostensurus est, sed eas quoque quæ ibi aut consulto, (ut plurimæ,) aut per imprudentiam prætermissæ fuerint, cum suis exposs. exhibiturus. Nominatim vero ad particulam ὡς quod attinet, (de qua paulo ante egi,) si qua insuper vox ab illa originem ducens, oblivioni a me tradita fuerit, ea ibi saltem locum inveniet. Interim quæ de tanto tantillæ particulæ usu, quæ item de vocibus quas in suo comitatu habet, disserui, si tibi, lector, non sint satis, (quamvis multis partibus copiosiora, et longe aptiore ordine digesta, quin etiam longe certiora quam quæ in VV. LL. extant,) at mihi satis esse necesse est, qui quum antea tanto labori quantum hoc Opus exigebat, quantumvis fessus, non succubuissem, nunc tandem febri me tertio, non longis intervallis, repetenti, omnino succumbere et manus victas dare cogor.

At tu contra vale.

TUUS

DE

ATTICÆ LINGUÆ

SEU

DIALECTI IDIOMATIS

COMMENTARIUS HENRICI STEPHANI.

NOBILISSIMO

ET

VIRTUTE PARITER AC DOCTRINA PRÆSTANTISSIMO VIRO,

D. THOMÆ REDINGERO,

HENR. STEPHANUS S. D.

Mitto ad te, vir præstantissime, una cum Glossariis, et quidem in uno eodemque volumine, meum etiam de Attica Lingua seu Dialecto Commentarium : quem, sicut et illa, non parum utilitatis ad Græcæ linguæ cognitionem allaturum esse, ac quantum illa, explicando veras quarundam vocum significationes, tantum fere hunc, docendo verum quorundam loquendi generum usum, profuturum spero. Tam late enim Atticæ dialecti fines extenduntur, ut si quis ea teneat, quæ ad illam pertinent, is omnes propemodum libros a Græcis oratione soluta scriptos ita pervagari possit, ut nusquam hærere cogatur. Quin etiam in Poetis Comicis et Tragicis pauca, quæ ipsum remorentur, inveniet. Nec immerito certe hanc linguam seu dialectum pene omnes delegerunt, qui aliqua suæ doctrinæ monumenta sive in oratorio sive in historico sive in philosophico dicendi genere posteritati relinquere voluerunt : utpote quæ tantum inter ceteras dialectos Græcas excellat, quantum Græcus sermo ceteris antecellit. Quod tamen si quis fateri mihi recuset, id saltem quod Fabius dicere ausus est, negare nolit, Atticis concessam venerem ne Græcos quidem in alio genere linguæ obtinuisse. Hic enim Linguam pro Dialecto dicit : sicut et cum scribit, At Græcis non verborum modo, sed linguarum etiam inter se differentium copia est. Quod si ne illud quidem concedere nobis velint, at certe hoc concedant necesse est, Atticum μυκτῆρα passim celebrari, Ionici, Dorici, vel Æolici nullam usquam mentionem fieri. Habet alioqui dialectus Ionica suam concinnitatem et elegantiam, ac nativam quandam dulcedinem et velut mollitiem. Quod nisi faterer, negarem quod ipsemet olim hoc Epigrammate præfixo (una cum aliis) meæ Editioni Herodoti, testatus sum,

Ἔστι μὲν, ἔστιν Ἰὰς λιγυρὴ διάλεκτος ἁπασῶν
Ἔξοχα, καὶ μαλακοὺς ἐξαφιεῖσα θρόους·
Ἀλλὰ γὰρ ὅσσον Ἰὰς πασῶν προφερεστάτη ἐστὶ,
Τόσσον ἰαζόντων Ἡρόδοτος προφέρει.

Sed nihil Attico μυκτῆρι simile in ea, multo etiam minus in reliquis duabus reperiemus. Equidem a Dorica fuisse valde alienum (idemque de Æolica ob magnam affinitatem cogitandum nobis est), vel hic locus abunde docet, quantum sit discriminis inter hanc et Atticam, ostendens : Πλατέα λαλοῦσι γὰρ πάντα οἱ Δωριεῖς. Διόπερ οὐδὲ ἐκωμῴδουν δωρίζοντες, ἀλλὰ πικρῶς ἠττίκιζον. Ἡ γὰρ Ἀττικὴ γλῶσσα συνεστραμμένον τι ἔχει καὶ δημοτικὸν, καὶ ταῖς τοιαύταις εὐτραπελίαις πρέπον. Est autem hic locus ex eo Περὶ ἑρμηνείας libro sumptus, qui sub Demetrii Phalerei nomine editus est [c. 177]; ubi quod περὶ τῆς Δωρικῆς πλατύτητος dicitur, optime cum illis Theocriti verbis convenit, adversus Syracusanas quasdam mulieres [15, 88],

Τρυγόνες ἐκκναισεῦντι, πλατυάσδοισαι ἅπαντα,

vel potius πλατειάσδοισαι. Ad quæ respondent inter alia indignabundæ,

Δωρίσδεν δ' ἔξεστι (δοκῶ) τοῖς Δωριέεσσι.

Nec mirum est profecto si μυκτῆρα tribui Atticis potius quam aliis Græcis videmus, cum itidem teretes et religiosas aures potius quam ceteros habuisse, ex Cicerone etiam intelligamus. Atheniensium (inquit in suo Oratore [c. 8]) semper fuit prudens sincerumque judicium, nihil ut possent nisi incorruptum audire et elegans. Eorum religioni cum serviret orator, nullum verbum insolens, nullum odiosum ponere audebat. Nec multo post Atticorum aures duobus illis, quæ dixi, epithetis ornat. Ex Eodem magnum Athenarum præconium audimus, De orat. 1, [c. 4] : Atque, ut omittam Græciam, quæ semper eloquentiæ princeps esse voluit, atque illas omnium doctrinarum inventrices Athenas, in quibus summa dicendi vis et inventa est et perfecta. Et in Bruto [c. 13] : Qua in urbe primum se orator extulit, primumque etiam monumentis et literis oratio est cœpta mandari. Ibidem de laude dicendi loquens, Hoc autem studium non erat commune Græciæ, sed proprium Athenarum. Ceterum quod ad illud attinet sincerum Atheniensium judicium, auresque teretes et religiosas, hanc laudem aliquatenus cum ipso etiam vulgo communicari posse arbitror. Siquidem vel illa anicula, quæ

Theophrastum, hominem alioqui disertissimum, ex unius verbi affectatione hospitem esse deprehendit, eumque nimium Attice loqui dixit, argumento nobis esse potest quam sagaci judicio hac in re ipsum quoque vulgus uteretur. Inde etiam hoc conjicere multo magis possumus, quod ne in accentu quidem commissum errorem ferre ullo modo posset. Nimirum in tanta tam eloquentium hominum multitudine, ipsius etiam plebis (magna saltem ex parte) aures ita assueverant iis quæ Atticorum germana erant, ut statim adulterina internoscere possent. Atque ut istum de illa plebe sermonem paulo longius producam, peculiari quodam infimæ etiam sortis homines non Athenis tantum, sed in tota Attica fuisse ingenio præditos, at illi hominum vulgo aliquid non vulgare (ut ita dicam) a natura insitum fuisse, cum aliunde colligere possumus, tum vero ex iis, quæ Plutarchus [Mor. p. 511, E] de Attico servo scribit: eum, inter fodiendum, domino suo pacis conditiones narrare. Neque enim hoc de uno quopiam intelligendum est; sed, quamvis τὸν Ἀττικὸν οἰκέτην dicat, perinde est ac si τοὺς Ἀττικοὺς οἰκέτας dixisset. Jam vero et quod apud Lucam in Apost. Actis [17, 21] legimus de Atheniensibus dicendi aut audiendi semper aliquid novi cupidis, de ipso quoque vulgo intelligi debere existimo: eodemque modo aliquot Demosthenis locos (qui cum illo Lucæ conveniunt), ubi conqueritur de iis, qui subinde ad forum ventitantes interrogabant ecquid novi audiretur. Extat autem apud me Artemidori [Athenæi, aliis Dicæarchi] Geographiæ fragmentum, ubi Atticos περιέργους ταῖς λαλιαῖς fuisse tradit: non idem tamen de Atheniensibus scribens. Horum enim mores ab illorum moribus longo intervallo separat. Ejus verba sunt hæc [p. 99, vol. 1 ed. Müll.]: Τῶν δ' ἐνοικούντων, οἱ μὲν, Ἀττικοὶ, οἱ δὲ, Ἀθηναῖοι. Οἱ μὲν Ἀττικοὶ, περίεργοι ταῖς λαλιαῖς, ὕπουλοι, συκοφαντώδεις, παρατηρηταὶ τῶν ξενικῶν βίων· οἱ δὲ Ἀθηναῖοι, μεγαλόψυχοι, ἁπλοῖ τοῖς τρόποις, φιλίας γνήσιοι φύλακες. Aliquanto post hos Lysippi versus affert,

Εἰ μὴ τεθέασαι τὰς Ἀθήνας, στέλεχος εἶ·
Εἰ δὲ τεθέασαι, μὴ τεθήρευσαι δ', ὄνος·
Εἰ δ' εὐαρεστῶν ἀποτρέχεις, κανθήλιον [κανθήλιος].

Atque hæc ἐν παρόδῳ de ipsis quoque moribus Atheniensium et Atticorum dicta sint. Non est autem silentio prætermittendum, Ciceronem pro Atheniensibus (vel potius Atticis) et Ionibus, duntaxat Athenienses dixisse: quippe qui tria tantum Græcorum genera constituat, in hoc loco Orationis pro L. Flacco [c. 27]: Quanquam quis ignorat, qui modo unquam mediocriter res istas scire curavit, quin tria Græcorum genera sint vere? quorum uni sunt Athenienses (quæ gens, Ionum habebatur), Æoles, alteri; Dores, tertii nominabantur. Hoc quidem certe constat, Atticæ dialecto, præsertim veteri, majorem cum Ionica quam cum ceteris affinitatem esse. Verum hac de re tum dicendi locus erit, cum de iis, quæ ad Ionicam dialectum pertinent, sicut et de iis, quæ sunt Doricæ, quæ item Æolicæ, tractabo. Interim vero ne quis istarum etiam cognitionem aspernetur, ex earum, sicut et Atticæ, ignoratione multos errores oriri dico. Ut tamen primum in hac exemplis quod dixi confirmem, scio me illum præpositionis εἰς cum genitivo usum, per ellειpsin accusativi, aliquot locis mutatum invenisse. Loci autem, quorum nunc recordor, sunt duo Basilii; apud eum enim genitivus Atticus διδασκάλου, in accusativum depravatus fuit: Εἰς διδασκάλους φοιτῶσι, pro εἰς διδασκάλου. Apud Eundem præterea legimus, Ἀλλ' ἀναμνησθέντας τοῦ παραινέσαντος ὅτι δέοι βίον μὲν ἄριστον αὐτῶν ἕκαστον προαιρεῖσθαι, ἡδὺν δὲ προσδοκᾶν τῇ συνηθείᾳ γενήσεσθαι. Nempe cum ille scripsisset Attico more αὐτὸν ἕκαστον, aliquis hujus atticismi ignarus ita suspectum hunc accusativum ante ἕκαστον habuit, ut mutare in αὐτῶν minime dubitarit. In reliquis dialectis magis etiam periculosam esse earum inscitiam (utpote quæ magis quam Attica, a communis linguæ usu recedant), experientia docuit. Ac profecto quod ad Ionicam attinet, vel ii soli errores, in quos illa ignoratio Laurentium Vallam impulit apud Herodotum, satis superque id testari possunt. Is enim cum nesciret aut certe non recordaretur, Iones appellare ἱστίη quod ceteri Græci ἑστία vocabant, pro genitivo ἱστιέων scribit Istiæorum. Et (quod magis mirum est), eodem errore Auctor brevium in Homerum Scholiorum, ἐπίστιον, quod est ab eodem nomine Ionico ἱστίη, deducit ab ἱστίον. Idem Valla ἱρὸν, dictum itidem Ionice pro ἱερὸν, id est Sacrum, vult esse Montem nomine Hirum. Ex ἁλέες quoque, quod Ionice sonat Universi, vel Simul omnes, facit nomen gentis, et quidem populosissimæ. Doricæ itidem dialecti (cum qua multa communia habet Æolica) ignorationem, multorum errorum ansam præbuisse, vel unus Theocritus abunde testari potest: ut videre est in Annotatiunculis meis ejus editioni adjectis. Sed nova quotidie menda nasci hinc videmus: et quidem in particulis quoque, ut in γα, κω, κως. Sic in quodam Democriti loco ap. Clem. Alex. οὐδεὶς κῶμε pro οὐδείς κώ με. Atque adeo quæ alioqui inter illius dialecti idiomata, maxime vulgaria et veluti trivialia sunt, aut ignorata, aut non animadversa in maximos errores impellere possunt: ut quidam ex hoc Alcæi versu, Μηδὲν ἄλλο φυτεύσῃς πρότερον δένδρεον ἀμπέλῳ (quem Horatius interpretatus est, Nullam, Vare, sacra vite prius severis arborem), annotavit, πρότερον dativum loco genitivi habere per ἀντίπτωσιν: non animadvertens ἀμπέλῳ Dorice dictum esse pro ἀμπέλου. Jam vero ut ex hujusmodi idiomatum ignoratione vel oblivione in plerisque locis homines alioqui doctos allucinari aut multum se torquere videmus, ita vicissim qui in illis exercitatus est, multis ex locis facile se expediet, ubi alius impeditus hærebit. Cujus rei exempla nobis suppeditant Plutarchi Vitæ. In Lycurgo enim [c. 20] Demaratus a quodam improbo homine interrogatus quis esset Spartiatarum optimus, respondet, ὅτι ἀνομοιότατος, ut in editionibus mea prioribus legitur, quamvis nullo sensu, cum legendum sit, ὁ τὶν ἀνομοιότατος (ut nunc in mea scriptum est), sensu manifestissimo et convenientissimo: cum respondeat Demaratus, Qui tibi est dissimillimus. Aliud exemplum habemus in Pyrrho [c. 26 extr.], et quidem in loco, cujus depravatio magis etiam occulta erat, et qui ideo multo plus facessere negotii poterat. Cum enim in editionibus, quæ meam præcesserunt, ita scriptum esset, Αἰ μὲν ἐσσὶ τύ γε θεὸς, οὐδὲν μὴ πάθωμεν (οὐ γὰρ ἀδικεῦμεν)· αἰ δὲ ἄνθρωπος, ἔσεαι καὶ πευκαρπῶν ἄλλος· pro his verbis, quæ ita corrupta erant ut OEdipo indigerent, restitutum a me fuit, vestigia Doricarum vocum agnoscente, ἔσεται καί τευ κάρρων ἄλλος: ita ut jam et apertum et argutum responsum habeamus. Neque tamen meam illam conjecturam prius in contextum recepi quam veterum codicum comprobari auctoritate comperi. Recordor hic et cujusdam loci Sapphus, qui ob ignoratam præpositionem πέδα pro μετὰ, apud Plutarch. [Mor. p. 146, A] fœdatus fuit; cum enim illa scripsisset, οὐ γὰρ πεδέχεις ῥόδων τῶν ἐκ Πιερίας, quidam non intelligentes πεδέχεις dictum esse pro μετέχεις, sicut πεδαμεῖψαι legitur apud Pindarum pro μεταμεῖψαι, et πεδέρχεσθαι pro μετέρχεσθαι ap. Theocr., depravarant in παιδ' ἔχεις. Sic in quodam versu Theocriti, uno videlicet ex iis quindecim, qui desunt Idyllio, cujus initium est, Οἶνος, ὦ φίλε παῖ, λέγεται καὶ ἀλαθέα [Id. 29], scriptum est παῖδα pro πέδα, diversum etiam usum habente [38], Νῦν μὲν δὴ κἠπὶ τὰ χρύσεα μᾶλ' ἔνεκεν σέθεν Βαίην καὶ φύλακον νεκύων παῖδα Κέρβερον. At in quodam Alcæi loco πεδ' Ἀχιλλέα detortum fuit in ποδ' Ἀχιλλέα. Sed de his latius in meo de Mendorum Origine opere, cujus specimen aliquod jampridem exhibui. Equidem vel ex his, quam periculosa sit dialectorum ignoratio, nemo est qui perspicere non possit. Ac statueram certe, quod in Attica præstiti, in ceteris uno eodemque volumine præstare; sed cum vererer ne ob susceptam Aristotelis et aliorum quorundam librorum editionem intermittendum diutius id opus esset, et dialectum hanc, præcipuam ac præcipue utilem esse considerarem, hunc de ea Commentarium Glossariis adjiciendum, ac tibi, cui jam, ut scis, ea dicaram, istum quoque (tanquam secundum mei in te amoris testimonium), dicandum existimavi. Vale.

HENR. STEPHANUS LECTORI S. D.

Dum meum Thesaurum Linguæ Græcæ excuderem, recordatus libellorum, qui sub farraginis nomine calci vulgarium Lexicorum annecti solebant, eos in manus sumpsi, et attentius quam unquam antea, priusquam prelo desponderem, legere cœpi. Sed qui mihi antea parum placuerant, minus etiam placere cœperunt. Primum enim illud farraginis nomen, omen aliquod habuisse comperi, cum infinitatem errorum farraginem in illis coacervassent ii, a quibus excusi ante fuerant. Neque vero vulgarium duntaxat mendorum omni genere contaminatos, sed quosdam in ipsis etiam titulis mutilatos comperi. Ex eorum numero est hic, Συναγωγὴ τῶν πρὸς διάφορον σημασίαν λέξεων. His enim ex verbis nihilo magis sensum aliquis quam aquam ex pumice elicere queat. Ut autem suæ integritati restitui, Συναγωγὴ τῶν πρὸς διάφορον σημασίαν διαφόρως τονουμένων λέξεων, primo aspectu patet sensus. Deinde præter illos errores typographicos (nisi forte aliqui libris scriptis imputandi erant), multos etiam multo periculosiores inveni, admissos nimirum ab ipsis auctoribus in iis, quæ tradebant : magnam quoque, in eo quod pleraque omittebant, incuriam. Exemplum certe et incuriæ et inscitiæ habemus in eo etiam, qui περὶ Ὁμοίων καὶ Διαφόρων Λέξεων scripsit : sive Ammonius (ut vulgo creditur), sive Philoponus, sive alius quispiam ejus auctor sit. Cum enim titulus promittat tractatum de vocibus, quæ cum significationem eandem habere videantur, diversam habent, ita ut in iis falli quispiam possit : multas contra ibi affert, quas nemo est qui inter se differre non noverit, atque adeo quibus aut nulla aut perexigua inter se est affinitas. Deinde cur (exempli gratia) discrimen esse inter φρονῶ et καταφρονῶ, non item φρονῶ a περιφρονῶ, vel παραφρονῶ, vel ὑπερφρονῶ differre admonet? At si de singulis a φρονῶ compositis admonere voluisset, nonne idem et in aliorum verborum compositis facere eum decebat? Nonne tradendum itidem fuisset quod est inter simplex γινώσκω et compositum καταγινώσκω discrimen? nonne idem et ceteris inde compositis præstare eum oportuisset? Adde quod multorum differentiæ inepte ab eo explicantur. Verum (quod omnium pessimum est), falsa sunt interdum quæ tradit : veluti quæ de ἀνοχογὴ et ἀναχωχὴ, de ἀῤῥωδεῖν et ὀῤῥωδεῖν scribit. Quod si quis roget cur hunc quoque librum, cum ejusmodi sit, Appendicem Thesauri esse voluerim : respondebo, primum, quod desit qui melius hoc argumentum tractarit; deinde, quod non ita sit malus, quin aliquid boni ex eo percipi queat : præterquam quod aliquos veterum locos affert, qui vix alibi fortasse reperiri queant. Postremo, quod typographi consuetudini (quæ consuetudo pessima est) aliquid tribuere coguntur. Ne eum quidem librum, quem Cyrillo vulgus ascribit (illam videlicet Συναγωγὴν, cujus antea mentionem feci), prætermittendum censui, quamvis pleraque illum omisisse viderem. Posset autem et alia σύναγωγὴ fieri τῶν ὁμοίως γραφομένων καὶ τονουμένων λέξεων, licet ἐν διαφόρῳ σημασίᾳ, et quidem eorum duntaxat, quæ præ ceteris fallacia sunt, et impellere nos in errorem possunt; ut Epigr. l. 3, tit. εἰς μεθύσους [Anth. Pal. 7, 384], anus vinolenta Minoi dicit apud inferos, —φέρε κάλπιν ἐλαφρήν· Ὅσω κυάνεον τοῦ Ἀχέροντος ὕδωρ· et hanc rationem addit, Καὐτὴ παρθενίην γὰρ ἀπώλεσα, virum cui nupsit, dum esset παρθένος, appellans παρθενίην, a nominativo Ionico παρθενίης, pro παρθενίας (quod nomen in hac significatione eodem respicit quo κουριδίη, cum dicitur κουριδίη ἄλοχος) : et quemadmodum scelus idem admisit quod Danaides (has enim omnes, suos παρθενίας prima nocte interfecisse, una excepta, Hypermnestra, satis notum est), ita sibi eandem pœnam irrogari postulans. Brodæus tamen et alii, qui locum illum exposuerunt, dum non cogitant παρθενίην esse accusativum ancipitem, ut ita loquar, dantque ei interpretationem, quæ primo aspectu se offert, ut videlicet pro Virginitate accipiatur, faciunt ut anus illa rationem afferat quæ ratione carere dici merito potest. Ejusmodi ergo liber qualem dixi, cautum adversus tales errores reddere lectorem posset; ideoque ejus auctor tam bene de Græcæ linguæ studiosis mereretur fortasse quam is, qui illum scripsit, quicunque sit. Melius certe meritus de illis fuisset, si nihil addendum aut saltem valde pauca reliquisset. Ac de hoc quoque satis multa. Ut autem et de rejectis libellis aliquid dicam (de iis loquor, qui illa farragine comprehendebantur), sic habeto : in aliis bona sic esse malis permixta, ut non sine aliquo damno illis te cariturum viderem : ideoque locum iis dedisse : at in libellis, quos rejeci, adeo multa mala paucissimis bonis esse permixta, ut horum paucitas illorum multitudine velut obruatur. Unum ex iis in exemplum proferam, in quo significationes particulæ Ὡς commemorantur. Eas quicunque collegit (magnam enim Tryphoni faciunt injuriam, qui talia illi ascribunt), quam omni judicio caruerit, ex collatione cum iis, quæ in Thesauro de illa particula scripsi, facile cuivis patebit. Tribus certe potissimum modis ab eo peccatum est, atque adeo unoquoque gravissime. Primum, quod huic voculæ Ὡς significationes ab ea prorsus alienas tribuerit; deinde, quod ab iis, quæ alioqui certæ et indubitatæ sunt, abhorrentia omnino exempla protulerit; postremo, quod ex uno significato plura fecerit; aut saltem inter se affinia et eodem pertinentia, tanquam plane diversa, separarit. Quisquis tamen sit qui tam fœde in his peccavit, eundem esse non puto qui hac particula Aurem quoque declarari annotavit; atque adeo triginta significationibus hanc adjunxit : sed alium quempiam, asininarum Midæ auricularum hæredem, lepidi hujus de aure commenti auctorem esse arbitror.

Verum de ceteris quidem libellis latius alibi disserendum erit : ad eos autem quod attinet, qui sub Joannis Grammatici, seu Philoponi, et sub Corinthi seu Coryti nomine editi erant de Græcorum Dialectis, ut ceteris utiliores censeri poterant, ita etiam depravatiores erant. Quod si addidero, eorum auctores fuisse etiam auctoribus reliquorum negligentiores, minusque in tractando argumento, quod susceperant, officio suo satisfecisse, nihil dicam quod innumeri hujus mei operis loci testaturi non sint. Sed quid dico negligentiores? Imo vero nemo est, qui eos passim crassæ ignorantiæ crimine (si ignorantia crimen est) liberare possit. Ut enim taceam, eos non plene quæ ad dialectos pertinent, tradidisse, sed magnam eorum partem prætermisisse; ut item taceam, non eum quem decebat ordinem tenuisse : nonnulla esse sciendum est quæ vix idoneo testimonio probari posse existimem; aliqua etiam quæ cum vera esse negare nemo possit, exemplis suspecta reddantur potius quam confirmantur. Ejusmodi enim exempla illa sunt, ut in iis verum esse, quod propositum est, non comperiatur. Sed horum singula, quæ in utroque desidero, latius explicare statui in iis, quæ meis in Corinthum Notis præfigam. Ideoque nunc de auctoribus pauca præfatus, ab ipso titulo, tanquam ἀφ' Ἑστίας, meæ scriptionis initium sumam : si prius hoc tibi ingenue fassus fuero, me, cum illas cœpi conscribere, nec tam longis animadversionibus nec tam longa appendice opus fore existimasse; ac præter expectationem ita excrevisse ut nomine Commentarii de Attica Lingua seu Dialecto dignæ viderentur.

Nunc igitur ut aliquid de auctoribus dicam, prioris quidem lucubratiunculæ fertur esse auctor Joannes Grammaticus, qui et Joannes Philoponus dictus

fuisse perhibetur. Ac fuit certe tempus cum vix mihi persuadere possem, tale scriptum ab hoc sive Grammatico sive Philopono prodiisse; ac vererer ne male de eo mererentur, qui talem tractatum ei ascriberent: sed posteaquam Corinthum testari vidi, Joannem Philoponum (qui Philoponus Joannes ibi vocatur), de dialectis scripsisse, incertior quam antea fui. Ac ne nunc quidem aliud habeo quod dicam, quam vel illa Corinthi verba falsæ inscriptioni ansam præbuisse; aut Philoponum, si ejus auctor habendus sit, sibi in hac scriptione defuisse, nihilque minus quam opus illo suo cognomine dignum edidisse. Posterioris A lucubratiunculæ auctor esse creditur quidam Corinthus; ac certe uni meorum exemplarium præfixus est hic titulus, literis oculos pene fugientibus scriptus, Τοῦ μακαριωτάτου Ἐπισκόπου Κορίνθου περὶ τῶν Ἰδιωμάτων τῶν Διαλέκτων. De quo cum disseruerim in iis, quæ meis in ipsum Animadversionibus præfixa sunt, unum hic addere contentus ero, nimirum me Κορύτου alicubi scriptum invenisse, hoc modo, Τοῦ μακαριωτάτου Κορύτου περὶ Διαλέκτων. Addo etiam, me in eodem exemplari, initio præfatiunculæ, non νέων μοι πάντων φιλολογώτατε, sed σεβαστῶν πάντων φιλολογώτατε legisse.

ANIMADVERSIONES HENR. STEPHANI

IN LIBRUM JOANNIS GRAMMATICI

DE DIALECTIS.

DE SINGULIS,

Quæ Atticæ Dialecto propria sunt.

Græcus titulus in superioribus editt. est hic, Περὶ τῶν κατὰ μέρος Ἀθίδων Διαλέκτων : quæ non id sonant quod Latinus ille titulus habet, sed, De particularibus Atticis Dialectis (pro qua interpretatione edd. illæ istam habent, De Atticis Dialectis per partes). Verum scripturam illam tueri nos posse, nemo, ut opinor, dixerit : dum autem melior quæpiam reperiatur, hanc in ejus locum reponendam esse censuerim, Περὶ τῶν κατὰ μέρος Ἀθίδος Διαλέκτου. Equidem absimile vero mihi non videtur, imperitum quempiam, cum putaret articulum τῶν ad ultima duo verba pertinere, ex Ἀθίδος διαλέκτου fecisse Ἀθίδων διαλέκτων. Sed hoc addo, genitivo Ἀθίδος existimare me, præfixum fuisse articulum τῆς : commode saltem et cum aliqua etiam elegantia præfigi potuisse constat.

Articulo seu Tmematio I. — Attica Dialectus mutat σ modo in τ, modo in ξ.

Thucydides, quem primas inter Atticæ linguæ veteris scriptores tenere dixi, unum ex his observat, alterum minime; nam θάλασσαν ubique scribit, non θάλατταν, itidemque τέσσαρες et τεσσαράκοντα, et φυλάσσειν (ut alia hujusmodi omittam), non τέτταρες et τετταράκοντα, et φυλάττειν : at ξυμφορὰν, non συμφοράν. Sic p. 159 meæ ed. [4, 118] : Καὶ τῇ θαλάσσῃ χρωμένους. Paulo post, Καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν. Ibidem habes Ξυνέθεντο, et Ξυμμάχους, et Ξυμμαχίαν, et Ξυγχωροῦσι. Suntque hæc omnia verba (quod etiam auctoritatem huic scripturæ addit), ex cujusdam Fœderis formula petita. In ea autem pagina, quæ illam proxime præcedit, habes etiam, Ξυγγνώμην, Ξυμβῆναι, Ξυναλλαγῆναι. Apud Eundem sæpe obvium est Ξυνθήκη (sicut paulo ante habuisti Ξυνέθεντο), quo pertinet quod apud Lucian. in Δίκῃ Φωνηέντων [c. 9] dicit litera Σ in accusatione literæ T, nimirum se alioqui esse ἀνεξίκακον γράμμα, quippe quod nunquam ἐνεκάλεσε τῷ Ξῦ, πᾶσαν παραβάντι συνθήκην, καὶ τὸν σύγγραφέα τῶν τοιούτων ἔχοντι Θουκυδίδην σύμμαχον (quam allusionem non videtur animadvertisse Interpres, utpote qui eam, sicut alias, non annotarit). Quin etiam præpositio ipsa Σὺν extra compositionem apud Eundem cum ξ scripta extat Ξύν. Et ita quidem ap. Thuc. Contra vero ap. Xenoph. et Demosth. prior illa mutatio, non hæc posterior, B passim invenitur. Illorum enim est θάλαττα potius quam θάλασσα : at συμφορὰ, et σύμμαχοι, etc. non ξυμφορὰ, et ξύμμαχοι, etc. sic tamen ut aliquam esse fatear exemplarium quibusdam in locis inconstantiam, præsertim ap. Xenoph. : cum non solum συμφορὰν, sed ξυμφορὰν quoque apud eum legamus : quin etiam θάλασσαν, ut bene memini. At de Platone (nam de ceteris verba facere, nequaquam in præsentia vacat), quem, sicut et Thucyd., veteri dialecto Attica usum esse Dionysius Hal. testatur, quidnam dicendum fuerit? Aut in infideliores librarios ejus opera incidisse, aut illam Thucydideam scripturam minime secutum fuisse.

Ceterum de mutatione literæ σ in ξ, non tam generaliter loqui debuit; sed addere, id esse intelligendum de iis vocibus, quæ ex præpositione σὺν per compositionem sunt factæ. Quod vero attinet ad mutationem τοῦ σ in τ, multa de ea lepide dicuntur a Luciano in Oratiuncula, cui titulus est Δίκη Φωνηέντων (cujus et supra mentionem feci), unde cum alia C discimus, tum vero non æque in quibuslibet vocabulis fuisse receptam. Ibi enim litera Σ literam T accusans, cum alia multa vocabula, ex quibus sunt Τεσσαράκοντα, Κασσίτερος, Πίσσα, tum vero Κίσσαν et Νήσσας et Κοσσύφους, et quidem prohibente Aristarcho, sibi eam abstulisse queritur : quod nimirum audax illa et injuriosa litera T, hæc in Τετταράκοντα et Καττίτερον et Πίτταν et Κίτταν et Νήττας et Κοττύφους velut refinxerit. His subjunguntur Θεσσαλία et Θάλασσα, quæ eandem injuriam passa sint. Quin etiam vox illa Σεῦτλον, quæ hic in exemplum affertur, ibi habetur; dicit enim, οὐδὲ τῶν ἐν κήποις φεισάμενον σεύτλων. Quibus verbis proxima sunt ista, ὡς (τὸ δὴ λεγόμενον) μηδὲ πάσσαλόν μοι καταλιπεῖν· ubi festivissime proverb. istud sermoni suo accommodat, vel potius ipsum lepidissime detorquet. Neque enim hic per πάσσαλον rem quæ hac voce significatur, intelligere debemus, ut in proverb.; sed hoc ipsum vocabulum πάσσαλον talem mutationem qualem et cetera passum esse, literarum σσ in ττ. Quædam porro fuisse, quæ valde dura auribus viderentur, D apparet ex nomine Βασίλιττα pro Βασίλισσα : scribit enim, Εἶτα ἀπερυθριάσαν, καὶ βασίλιτταν ὀνομάζειν (ἐτόλμησε). Atque adeo pleraque ne ullo quidem modo hanc mutationem admittere potuisse (præsertim simplicis σ in τ, initio vocabuli), conjicio ex eo, quod statim sequitur, Δεδιὸς μὴ τῷ χρόνῳ καὶ τὰ σῦκα τῦκά τις ὀνομάσῃ.

Atticum existimatur esse, id est Atticam illam mutationem passum, μεταίχμιον quoque; dici enim μεταίχμιον quasi μεσαίχμιον.

II. — Semper in εις Plurales Nominativos a Masculinis in ευς factos, per η profert.

Addere debuit subscribi ἰῶτα huic η, in quod mutatur ει. Debuerat præterea mutationem istam latius extendere, ut docebunt ea, quæ ex Eustath. proferam, quæ illum ex divite veterum grammaticorum penu, sicut alia plurima passim, deprompsisse credibile est. Mos est Atticis (inquit), sæpenumero diphthongum ει per η et ι efferre, nec solum in ἱερῆς, et βασιλῆς, et ἱππῆς, verum etiam in verbis, veluti in ἤκαζον, in ἦειν : sicut enim ἤκαζον ab εἰκάζω, sic ἦειν ab εἶω deducitur. Eodem modo ἤδειν, quod significat ἠπιστάμην, factum ex εἶδω, quod est ἐπίσταμαι, nihilominus et ipsum in penultima, juxta veterem linguam Atticam, habere η cum ι, tradit. Apud Thuc. extare hujus scripturæ exempla in nominibus, Πλαταιῆς, Θεσπιῆς, ἱππῆς, docebo in annotatione in Articulum XLII Corinthi. Apud Aristophanem autem cum eam contextus aliquot in locis habeat, tamen titulus unius ex Comœdiis est Ἱππεῖς, non Ἱππῆς, cum alioqui earundem una Ἀχαρνῆς inscripta sit, non Ἀχαρνεῖς.

III. — In αος desinentia Masculina, antepenultima vel ultima acuta, per εως profert.

Atticæ linguæ, et quidem veteris, esse hanc syllabæ αος simulque declinationis mutationem, inter omnes constat : qua tamen non lubenter esse usum Homerum, ex quibusdam ejus locis probari potest; præsertimque ex istis, Od. Λ, [297] : Καὶ Λήδην εἶδον τὴν Τυνδαρέου παράκοιτιν, Ἥ ῥ' ὑπὸ Τυνδαρέῳ κρατερόφρονε γείνατο παῖδε. Itidemque ex hoc versu, Γ, [518] : Ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κούρη χλωρηΐς ἀηδών. Sed quidam Codd. hanc scripturam dubiam reddiderunt : qui vero in illo priore loco Τυνδάρεῳ habent, præcedente tamen genitivo Τυνδαρέου, duas dialectos commiscent. Πηνελέοιο certe, quod apud eundem poetam legitur, minimeque est ejusmodi quod corrumpi itidem potuerit, pro illa communis linguæ scriptura aperte facit. Invenitur tamen apud eundem poetam Πηνέλεως, initio Bœotiæ : sed ita ut nihil prohibeat quin Πηνέλεος legi etiam possit : quam fortasse lectionem nonnulla vetera exempll. habent. Verum et accus. Πηνέλεων in alio ejusdem poete loco legimus.

IV. — Dictionibus addit ἰῶτα.

Falsum esse suspicor quod de πρινὶ tradit; nam quod ap. Aristot. et Galen. (fortasse et apud alium quempiam), legitur illud πρινὶ, librariorum errori ascribo, qui πρινὶ ex πρινὴ per incuriam fecerint. Alter certe qui de dialectis scribit, nullam hujus vocabuli mentionem facit; sed nec Eustath., qui hanc literæ ι adjectionem, in οὑτοσὶ et νυνὶ, ἐπέκτασιν appellat, eamque itidem in νυνμενὶ et νυνγαρὶ fieri tradit. (Interjecit autem inter illa duo vocabula, et hæc, alia duo, in quibus quomodo ι possit itidem dici poni per ἐπέκτασιν, aliis, quibus et istarum quæstionum tractatio magis placebit, et plus otii erit, judicandum relinquo. Ea sunt, ἐνταυθὶ et ὄψι, vel potius ὀψί : unde ὀψιμαθής.) Ibidem ἐπέκτασιν et per η fieri ostendit, in ἐπειὴ, τίη, vel potius τιὴ, pariterque ὁτιή. Sed hoc quidem in loco Attica esse ista non addit : in alio autem, postquam dixit veteres ap. Hom. scripsisse ἐπειῆ circumflexe, et tamen τίη apud Eundem : subjungit, Οἱ δὲ Ἀττικοὶ ὀξυτόνως λέγουσι τιὴ καὶ ὁτιή. Admonet deinde, literam η in talibus esse ἐπέκτασίν τινα (i. e. poni per ἐπέκτασιν), sed diversam ab ea, quæ sit in νυνὶ, et similibus. Verum ut ad οὑτοσὶ redeam, sciat lector epectasin istam, quæ fit per literam ι, in tota declinatione observari, nisi forte pluralis nominativus et vocativus excipiantur.

Invenitur ι præfixum habens δ, per ἐπέκτασιν itidem positum, si Eustathio credimus, ut in ὁδὶ, et νυνδὶ, et ἐνθαδί. Sed hæc distinguere debuisse mihi videtur, et de νυνδὶ quidem (quod nihil aliud est quam νῦν) dicere potuisse, syllabam δὶ esse ex epectasi; at de ὁδὶ et ἐνθαδὶ, non item. Cum enim extent ὅδε et ἐνθάδε, cur potius in ὁδὶ et ἐνθαδὶ syllabam istam δὶ esse adjectitiam, quam mutatione factam dicemus? Sic equidem de ἐνταυθὶ et ὀψὶ paulo ante dubitare me dicebam : quibus autem hanc dubitationem solvendam reliqui, iisdem et illam relinquam. Ceterum quædam partim ad hanc, partim ad proxime præcedentem annotationem pertinentia scribentur a me in Articulum aut certe post Articulum LXI Corinthi.

VII. — Ablationes literæ ἰῶτα Atticorum sunt propriæ, et Dorum, et Æolum.

Ablationes literæ ἰῶτα quaslibet esse Atticorum nequaquam concesserim; præsertimque in isto nomine ἑταῖρος, hujus elementi ablationem nihil cum Attica lingua commune habere dixerim : donec ex aliquo eorum scriptorum, qui Attici habiti sunt, exemplum illius ἕταρος afferatur, quod fieri non posse, persuasum mihi est. Non ignoro alioqui, alterum quoque, qui de dialectis scripsit, hujus vocabuli nominatim mentionem facere, cum de Attica ablatione literæ ἰῶτα agit. Αἱ ἐξαιρέσεις τοῦ ἰῶτα (inquit), τῶν Ἀττικῶν εἰσὶν ἴδιαι· ἑτάρων γάρ φασιν ἀντὶ τοῦ ἑταίρων. Sed addit, tanquam per parenthesin, se invenisse, eas Dorum et Æolum esse. Sic autem loqui debuit et Jo. Grammaticus (aut quicunque est alterius de Dialectis tractatus auctor), potius quam ut locutus est; hæc enim sunt ejus verba, Αἱ ἐξαιρέσεις τοῦ ι, Ἀττικῶν εἰσὶν ἴδιαι, καὶ Δωριέων, καὶ Αἰολέων· quæ enim trium sunt, quomodo singulorum propria dici possunt? Leve tamen est hoc, minimeque periculosum, sicut quod de ἕταρος scribunt, Atticum esse videlicet. Hoc enim credens aliquis, loqui se Attice putaret, dicentem ἕταρος. Ut autem ista hic partim falsa sunt, partim confuse traduntur, ita vicissim ea ὑπὸ τῶν τεχνικῶν et vere et distincte tradita extant apud Eust. Il. A [p. 28, 30]. Scribunt enim hi τεχνικοὶ (ut ille refert), dialectos quasdam abjicere ι ex αι diphthongo. Atticos, cum κλάει pro κλαίει, et κάει pro καίει, et ἀεὶ pro αἰεὶ, et ἀετὸς pro αἰετὸς, dicunt : Æoles, cum pro παλαιὸς et Ἀχαιὸς et ἑταῖρος, dicunt πάλαος, et Ἄχαος, et ἕταρος. Iones vero una cum Atticis, pro χρύσειος et ἀργύρειος et χάλκειος, dicere χρύσεος et ἀργύρεος et χάλκεος. Hæc illi. Ceterum quod attinet ad κλάω et κάω, si Attica esse censeamus, i. e. ι in iis abjectum esse Attico idiomate, minime ipsum subscribere oportebit τῷ α. Id enim nihil aliud fuerit quam literam consulto exemptam velle reponere. Sciendum est autem, quamvis κλάειν ap. Aristoph. passim legatur sine ι, inveniri tamen alicubi et κλαίειν, Vesp. [585] : Κλαίειν ἡμεῖς μακρὰ τὴν κεφαλὴν εἰπόντες τῇ διαθήκῃ.

VIII. — Sumere Nominativos pro Vocativis Atticorum est proprium.

Falsum et hoc esse arbitror, Atticorum esse talem usum vocativorum pro nominativis; scilicet enim ap. Thuc. aut alium ex Atticis eum usum reperiemus. Quorum igitur hic σχηματισμὸς est? Æolum : quibus et Bœotos, si libeat, adjungere possis. Veteres enim grammatici (si Eustathio [p. 75, 19 seqq.] credimus), Βοιωτῶν καὶ Αἰολέων esse dixerunt τὸν τοιοῦτον τύπον τοῦ σχηματισμοῦ. Ideoque, inquit, horum nonnulla προπαροξύνονται, ut μητίετα ex μητιέτης factum : et ἀκάκητα ex ἀκακήτης. Sed quid hoc ad Æoles? Subjungit, Προπαροξυντικοὶ enim sunt Æoles in plerisque vocabulis : ut ostendit inter alia infinita δύνατος, quod ab illis προπαροξύνεται. Dixerat autem antea idem schol., novum quendam esse metaplasmum, qui contingit in nominativis desinentium in της masculinorum nominum, cum pro ης accipiunt α, ut in τοξότα pro τοξότης, et ἱππότα pro ἱππότης, et αἰχμητὰ pro αἰχμητής : itidemque in κυανοχαίτα pro κυανοχαίτης, et ἠπύτα pro ἠπύτης : quæ Homerum volventibus obvia fient.

XI. — Semper passivis Verbis pro activis utitur.

Si hoc verum esset, nullum vox activa apud Atticos usum haberet. Id tamen (nimirum Atticos semper passivis verbis pro activis uti) Græca ejus verba sonant (ne forte quis suspectam hic Interpretis fidem habeat) : Ἀεὶ παθητικοῖς ῥήμασιν ἀντὶ ἐνεργητικῶν χρῆται. Dicendum igitur fuit non semper, sed plerumque, sive plerisque passivis uti. Homerus certe in hoc passivorum usu Atticus fuit, vel potius plusquam Atticus, id est, plus sibi permittens quam ipsi Attici permittere sibi soleant. Apud eum enim cum alia, tum ἀκούετο pro ἤκουε, et ὁρᾶτο pro ἑώρα, et ἕλκετο pro εἵλκε, item ἐρίζεται pro ἐρίζει, legimus. At eos, qui soluta oratione scribunt, nequaquam omnium passivorum usum sine discrimine sibi concedere videmus : verum in plerisque verbis futuro passivo, at non præsenti itidem utuntur, vel aliis temporibus. Exemplo erit futurum ἀκούσομαι. Id enim (sicut alia pleraque) Atticis scriptoribus usitatum esse constat, pro ἀκούσω : qui tamen non itidem ἀκούομαι pro B ἀκούω, vel ἠκουόμην pro ἤκουον, vel aliud ex reliquis temporibus pro activo usurpasse comperiuntur : sicut Hom. ἀκούετο pro ἤκουε dicere non dubitavit. Utiturque hic poeta hujusmodi futuris et ipse, ut cum μελήσεται pro μελήσει, et κατανεύσομαι pro κατανεύσω dicit. Quemadmodum autem cum ἀκούσομαι pro ἀκούσω in soluta oratione more Attico dicatur, non tamen ἀκούομαι itidem pro ἀκούω : sic certe apud Latinos quamvis Pransus sum, Cœnatus sum, concessa sint, non tamen Prandeor itidem et Cœnor concedi, nemo est qui ignoret.

XII. — Item Atticorum est ποιείσθων et νοείσθων dicere pro ποιείτωσαν et νοείτωσαν.

Si legeretur ποιούντων et νοούντων, merito diceremus exempla esse Attici usus participiorum pro imperativis. Qui certe usus minime silentio prætereundus fuit, cum puris putisque Atticismis annumerari queat. Ne tamen reponendam hanc scripturam esse, C verum potius jungi hæc proxime præcedentibus debere putem, ut sub uno eodemque articulo contineantur : faciunt hæc, quæ apud alterum, qui de dialectis scripsit, leguntur : Τοῖς παθητικοῖς ἀντὶ ἐνεργητικῶν χρῶνται, ἀντὶ τοῦ γράφω, γράφομαι λέγοντες· καὶ ποιοῦμαι ἀντὶ τοῦ ποιῶ· καὶ ποιείσθων καὶ νοείσθων, ἀντὶ τοῦ ποιείτωσαν καὶ νοείτωσαν. Siquidem ne hic itidem suspicemur scrib. esse ποιούντων et νοούντων, ut sint exempla Attici illius usus participiorum pro imperativis, obstant quæ ibi proxime sequuntur, ubi alia ejus exempla afferuntur. Ceterum si verba ista proxime præcedentibus jungerentur, uti dixi, non autem Articulum per se efficerent (ut certe non posse efficere videntur), sequens Articulus, qui alioqui est XIII, deberet esse duntaxat XII, eademque numerorum series in sequentibus continuari.

XIII. — In ως desinentia Adverbia qualitatis in ον terminat.

Vereor ut hoc satis verum comperiatur, nimirum δέον et πρέπον esse qualitatis adverbia pro δεόντως et πρεπόντως. Et tamen alter, a quo idem argumentum hic tractatum habemus, eadem iisdem ac totidem pene verbis dicit. Hujus enim (quem Grammaticum vocant) verba sunt hæc : Τὰ εἰς ως ἐπιῤῥήματα τῆς ποιότητος, εἰς ον περατοῖ· ὀνόμασι γὰρ ἀντὶ ἐπιῤῥημάτων χρῆται· οἷον, πρέπον, δέον, ἀντὶ τοῦ δεόντως, πρεπόντως. Alterius autem verba sunt ista : Τὰ εἰς ως ἐπιῤῥήματα τῆς ποιότητος εἰς ον περατοῦσι, δέον λέγοντες, καὶ πρέπον, ἀντὶ τοῦ δεόντως καὶ πρεπόντως. Sunt autem mihi duo hujus posterioris libelli exemplaria, in quorum uno eadem plane lectio habetur, in altero (quod est antiquius, vel potius minus recens) habetur et tertium exemplum : nimirum προσῆκον pro προσηκόντως. Quin etiam exemplis subjuncta sunt hæc (quæ et apud grammaticos extant), ὀνόμασι γὰρ ἀντὶ ἐπιῤῥημάτων χρῶνται. Alter autem habet χρῆται, quod præcedat περατοῖ, non περατοῦσι. Denique A suspecta hic nullo modo esse potest typographicarum edd. fides. Quid igitur in mentem illis venisse dicemus ut hæc scriberent? Equidem quid in errorem eos impulerit (si errasse hic existimandi sunt, donec idoneo exemplo confirmatum id fuerit), suspicari nequeo. Vix enim credere possim, unum ex illis alicubi δέον vel πρέπον, pro κατὰ τὸ δέον s. κατὰ τὸ πρέπον, legisse : credibilius esset, lapsum memoria, legere sibi visum esse. Nam quod vulgo Atticus esse dicitur is participiorum istorum usus (quæ nescio cur ab illis nomina vocentur), quem cum participiis ἑξὸν et ἐνὸν, atque aliis, communem habent : hoc tam longe abest ab eo, quod hic a nostris traditur, ut illinc sumptam esse erroris occasionem, mihi verisimile fieri nequaquam possit. Ceterum ideo paulo ante dixi, unum ex illis, non autem illorum utrumque, vel legisse vel legere sibi visum esse : quod unum ex altero sumpsisse manifestum sit. Sic autem sumpsisse puto ut fidem penes eum esse voluerit.

XV. — Synalœphis immodice utitur.

Vox Græca, quæ hic reddita fuit Immodice, est κατακόρως : quæ sonat Ad satietatem usque. Unde alicubi reddi etiam potest, Ad tædium usque. Verba ejus sunt hæc : Ταῖς συναλοιφαῖς ἀεὶ κατακόρως χρῆται. Itidemque apud alterum (quem Corinthum posthac vocemus) legitur, ταῖς συναλοιφαῖς κατακόρως χρῶνται. Sed fieri potest ut κατακόρως acceperint simpliciter pro Frequenter. Ceterum invenitur etiam scriptum θοἱμάτιον, cum spiritu aspero, pro τὸ ἱμάτιον. Possunt vero et alia synalœphes exempla afferri (cujusmodi habes paulo post, in Articulo XVII, cum potius hic collocari debuissent), ut τοὖπος pro τὸ ἔπος : ita enim potius scrib., quam τοῦπος, sine tenui. Idemque synalœphes genus (sive synaliphes, ut Eustathio scribere placet), utpote in iisdem literis contingens, habent multa passim verba, aoristi præsertim temporis, modi indicativi : ut προὔγραψε, pro προέγραψε : προὔθηκε pro προέθηκε : προὔβαλε et προὐβάλετο pro προέβαλε et προεβάλετο. Quibus simile est ap. Hom. Il. N, 136, προὔτυψαν pro προέτυψαν : Τρῶες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες. Quin etiam in aliis et temporibus et modis invenitur; nam et προὔχοντο et προὔχειν legimus : nec non participium προὔχων, itidemque in plurali προὔχοντες. Apud Thuc. frequens est, sed non perpetuus, hujus synalœphes usus. Ut enim apud eum legimus προὐθυμεῖτο (sicut προὐσχέπτετο et προὔπεμπτο [προὐπέπεμπτο], atque alia), ita προεθυμεῖτο quoque illi non displicuisse, ostendit προεθυμήθησαν p. 267 [8, 9].

Verum quod ad scripturam attinet, dubitet aliquis non immerito fortassis an tenuis spiritus accentui addi debeat; nam τοὖπος quidem merito scribas, quod in τὸ ἔπος sit tenuis una cum accentu : at cum in προέγραψε, in προέθηκε, aliisque similibus, non addas tenuem, cur in προὔγραψε, in προὔθηκε, aliisque hujusmodi eum addes? Atque adeo memini me in quædam vetera exemplaria aliquando incidisse, quæ in hujusmodi verbis synalœphen passis eum minime adderent. Quod si quis nihilominus eam scripturam D retinere velit, προὔγραψε, necesse erit προὐγράψατο scribat : et προὐθήκατο ut προὔθηκε : sic προὐβάλετο ut προὔβαλε.

XVI. — Σ pro ρ utitur.

Plane contrarium est quod ab aliis scribitur, et nominatim ab Eustath., sc. Atticos ρ pro σ usurpare, et quidem in illis ipsis vocibus. Ille enim schol. in Hom. Il. M, [451] : Ὡς δ' ὅτε ποιμὴν ῥεῖα φέρει πόκον ἄρσενος οἰὸς, annotat, Homeri posteros nolle ἄρσενα scribere, sed ἄῤῥενα : dicentes σ subjunctum τῷ ρ, ab Atticis verti in ρ, ut ἄῤῥεν ex ἄρσεν, et θαῤῥεῖν ex θαρσεῖν : sic πόῤῥω ex πόρσω, nec non μυῤῥίνη ex μυρσίνη, et κόῤῥη ex κόρση : item ταῤῥὸς ex ταρσός. Equidem quod hic scribitur a Philopono de ἄρσεν pro ἄῤῥεν, ex Aristophane facile refelli potest : utpote cujus Nubes habeant passim ἄῤῥενα, non ἄρσενα : itidemque μυῤῥίνη, non μυρσίνη, apud eum legitur. Quod autem ad nomen θάρσος et alia inde derivata

attinet, sciendum est ap. Thuc. legi θάρσος, non θάῤῥος, cum alibi tum l. 2, [92] : Τοὺς δ' Ἀθηναίους ἰδόντας ταῦτα γιγνόμενα, θάρσος τε ἔλαβε. Eidemque frequens esse videmus θαρσεῖν, ut p. 39 meæ edit. [1, 123]; item p. 73 in fine [2, 79] : nec non p. 249 [7, 69] et p. 270 [8, 23]. Itidemque παραθαρσύναντες habemus apud eum p. 287 [8, 77], non παραθαῤῥύναντες. Eodem modo θαρσαλέος, non θαῤῥαλέος, apud eum extat 2, [51] et 3 [6, 72]. Sic certe ap. Eur. θάρσος et θαρσεῖν legitur Hec. [371] : Οὔτ' ἐλπίδος γὰρ οὔτε του δόξης ὁρῶ Θάρσος παρ' ἡμῖν· non multo ante, Θάρσει· πέφευγας τὸν ἐμὸν ἱκέσιον Δία. Scriptum vero est θάρσος et ap. Xenoph. Cyrop. 4, [2, 15] : Ὥστε πᾶσι φρίκην μὲν πρὸς τὸ θεῖον ἐγγίγνεσθαι, θάρσος δὲ πρὸς τοὺς πολεμίους· 5, [2, 32] : Θάρσος δὲ ἐμφύσεται· Hellen. 7, [1, 21] : Τοιγαροῦν ἐκ τούτων πάντων οὕτω πολὺ μένος καὶ θάρσος τοῖς στρατιώταις φασὶν ἐμπεσεῖν. Legimus tamen apud eundem scriptorem plerisque locis θαῤῥεῖν (sicut et θαῤῥύνειν), eandemque scripturam habet Plato, habet passim Demosthenes; habet denique et Aristoph. Quid igitur hic nobis dicendum est? utra scriptura censeri Attica debet? Hoc nobis considerandum est, Atticæ dialecto ascribi nonnulla, quæ tamen vetustissimorum Atticorum auctoritate confirmari non possunt. Horum in numero scriptura ista ponenda, meo quidem judicio, fuerit, ut θάρσος quidem ac θαρσεῖν antiquam scripturam esse (quod vel ex Hom. satis liquet, ea utente), at θάῤῥος itidemque θαῤῥεῖν, esse recentiorem dicamus, ab Atticis scriptoribus introductam : licet qui inter eos antiquissimi sunt, antiquam illam retinere maluerint : sicut unum ex eorum posteris, Xenoph., in nomine eam retinuisse videmus (nisi potius exemplarium fides in omnibus hujusmodi locis illius suspecta esse debeat), at in verbo mutasse. Atque ita verum potius fuerit, quod ab Eustath. scribitur, Atticos literam ρ pro litera σ usurpasse : quam quod Philoponus noster hic annotat, omnino illi contrarium, sc. Atticos litera σ loco literæ ρ usos fuisse. Vide quam parum hujusmodi grammaticulis nobis fidendum sit.

XVII. — Ου pro οε usurpat.

Pertinent hæc ad ea, quæ de synalœphe (seu synaliphe, sequendo illam Eustath. scripturam) paulo ante dicta fuerunt : sunt enim hæc verba, τοὔνδυμα, et τοὔγκλημα, et τοῦπος, pro τὸ ἔνδυμα, et τὸ ἔγκλημα, et τὸ ἔπος, synalœphes itidem exempla. Sic autem et alia pleraque ab hoc scriptore separantur (id est, separatim traduntur), quæ conjungi, ut pote eodem pertinentia, deberent. Ceterum de aliis vocibus, quarum quædam simile, quædam diversum synalœphes aut etiam synæreseως seu craseως genus passæ sunt, apud Corinthum disseram, id est, ubi ad eum tractatus Corinthi Articulum venero, in quo is de Attica synalœphe itidem agit.

XVIII. — Nominativis pro Vocativis sæpe utitur.

Cum Atticos nominativo similem vocativum facere constet, videtur dicendum potius id fuisse, quam in φίλος pro φίλε esse nominativi usum pro vocativo. Si enim verum est illud (ut certe Corinthus quoque credidit), fuerit habenda vox φίλος pro vocativo, terminationem nominativi retinente, more Attico. Tale est autem ap. Hom. ἠέλιος pro ἠέλιε, id est ὦ ἥλιε, Il. Γ, [277] : Ζεῦ πάτερ, Ἰδηθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε, Ἠέλιός θ', ὃς πάντ' ἐφορᾷς καὶ πάντ' ἐπακούεις. Cui simile est τράγος pro τράγε, seu ὦ τράγε, hoc in versu, Τράγος γένειον ἄρα πενθήσεις σύ γε.

XXI. — Nam dualibus videmus uti et Comicos Poetas et Atticos Scriptores.

Mirum mihi est, aliisque itidem mirum visum iri scio, cur hoc a nostro grammatico annotetur. Quorsum enim id dicit, quod nemo nescit, et de quo nullus dubitat? Est novum scilicet, Atticos quoque scriptores dualibus uti. At hoc potius annotandum erat, Atticos in duali numero plerumque articulos masculinos femininis nominibus jungere : dicentes τὼ χεῖρε, et τὼ γυναῖκε. Qua de re disseram infra, cum de iis, quæ ab utroque istorum prætermissa sunt, agam. Hoc quoque non mirum solum, sed absurdum etiam merito videatur, quod Comicos ab Atticis scriptoribus distinguit, cum dicit et comicos poetas et Atticos scriptores, seu historicos (scimus enim συγγραφέων appellatione interdum peculiariter Historicos intelligi), dualibus uti. Imo vero nullum est poesis genus omnium sive Atticæ sive alius dialecti ἰδιωμάτων æque capax ac comœdia, cum in ea idiotismi etiam, et quidem vel ex ipsa vulgi fæce petiti, locum habere possint. Cujus rei locupletissimus testis est Aristophanicus sermo.

XXII. — Quæcunque in ος desinentia habent α in penultima, ea per ω et ε efferunt.

Debuerunt jungi ista cum iis, quæ Articulo tertio continentur. Sed et istis addi multa possint, ex quibus, quam late hæc Attica mutatio pateat, melius cognoscamus. Iis tamen, vel potius eorum nonnullis, contentus ero, quæ ex Attica lingua in communem propemodum transierunt : non ita ut Attica esse desierint, sed ita ut iis, qui lingua illa utuntur, facta sint cum Atticis communia. Ex iis est πλέως, pro πλέος : cum suis compp. ἔμπλεως, et ἔκπλεως, et ἀνάπλεως, et si qua sunt alia. Sic λαγὼς, pro λαγός : et ταὼς, pro ταὸς, quod aut nunquam aut raro invenitur : adeo illius ταὼς usus invaluit. Verum (ne quis fallatur) animadvertendum est, hæc exempla egredi præscriptos a nostro Philopono fines, quippe qui utrobique hanc mutationem in iis fieri dicat, quæ in αος desinunt, nullam aliorum mentionem faciens. Esse tamen Attica hæc quoque, quæ protuli, aliaque id genus, quamvis solam literæ ο in ω mutationem habentia, si quis mihi non credit, at Eustathio credat, vocanti ἔκτασιν Atticam. Nam de πλέος disserens, scribit [p. 209, 45], Ὃ ἐκταθὲν Ἀττικῶς, ποιεῖ τὸ ἔμπλεως καὶ ἀνάπλεως, καὶ τὰ τοιαῦτα. Sed quid hoc testimonio opus est, cum ipsam illorum in ως nominum declinationem Atticam esse constet?

XXVI. — Optativos sumunt pro Subjunctivis.

Hujus usus optativi exemplum ex idoneo quopiam auctore desidero, adjecto etiam fide dignorum exemplarium consensu. Alioqui esse quendam modi optativi peculiarem Atticis usum, haud nego, quem indicabo antequam de dialecto Attica dicendi finem faciam.

XXVII. — Auferunt autem sæpius et ι.

Aufertur itidem in nomine υἱὸς litera ι, ab Atticis, si Eustathio, vel potius τοῖς τεχνικοῖς (quorum ille testimonio nititur), fidem adhibendam censeamus. Περὶ δὲ τοῦ υἱὸς (inquit [p. 22, 43]), φασὶν οἱ τεχνικοὶ ὡς οἱ Ἀττικοὶ δίχα τοῦ ι ἐν μόνῳ τῷ υ γράφουσιν αὐτό. Additque, communem dialectum fortassis illud ι voluisse simul proferre, ut statueret discrimen inter ὑὸς genitivum nominis ὗς : natura enim per solum υ debere scribi, sive a φύω, sive ab ὕω derivatum. Sed cum ita loquitur Eustath., non videtur hoc tribuere Atticæ consuetudini, qua et in aliis vocabulis utantur, auferendi videlicet ab illis ι. Ad ποῶ tamen quod attinet, scimus ap. Aristoph. esse frequens; sed ita ut et altera scriptura apud Eundem extet. Qua de re lege quæ dixi in meo Thesauro in illo verbo.

XXIX. — Proprium autem ipsorum est, et in α desinentes singulares Accusativos masc. per η proferre.

Nequaquam hoc faterentur οἱ τεχνικοὶ, sc. Τυδῆ ex Τυδέα per contractionem oriri, itidemque in ceteris; existimarunt enim ex Τυδῆα esse per apocopen. Utitur autem Hom. Il. Δ, [384] : Ἔνθ' αὖτ' ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῆ στεῖλαν Ἀχαιοί. Ubi Eustath., Τὸ δὲ Τυδῆ, inquit, οὐκ ἀπὸ τοῦ Τυδέα συνήρηται, ἀλλ' ἀποκέκοπται ἐκ τοῦ Τυδῆα, καθάπερ ἀρέσκει τοῖς τεχνικοῖς.

Οὕτω δὲ καὶ τὸν Ὀδυσσῆα Ὀδυσσῆ ἔστιν εἰπεῖν, καὶ ἕτερα δὲ ὅμοια. Atticam autem esse hanc apocopen, non addit.

XXXI. — Interdum vero Activa ponunt pro Passivis.

Aliud potius exemplum videtur afferre debuisse quam verbi γράφειν pro γράφεσθαι. Cum enim antea inter exempla passivorum pro activis numeratum fuerit γράφομαι pro γράφω, et merito : quomodo nunc rationi consentaneum est ut eosdem non passiva voce γράφομαι, sed ejus loco activa uti dicamus? Alioqui certe paucis dicendum esset, eos in hoc verbo activæ et passivæ vocis usum permutare : quod nequaquam in hoc verbo ac vix etiam in ullo alio verum comperietur. Extant porro activorum verborum pro passivis usurpatorum exempla cum apud eos, qui soluta oratione scripserunt, tum apud poetas. Nam Hom. βουλεύειν pro βουλεύεσθαι non uno in loco dicit, itidemque Thuc. Sed ita tamen ut et a passiva voce βουλεύεσθαι interdum non abstineat, sicut nec B ipse Hom. nonnunquam ea abstinet. (Quin etiam ex horum posteris nonnulli ita interdum usi esse voce βουλεύειν comperiuntur, cum alioqui iis significet peculiariter Senatorem esse, Senatorii ordinis esse.) Itidemque τῷ συμβουλεύειν pro συμβουλεύεσθαι usi sunt veteres quidam Oratores. Annotantur vero et hæc, tanquam antiquum activæ vocis pro passiva usum habentia, σέβειν, et μεταχειρίζειν, et δρέπειν : quorum posteriora duo apud Herodotum extant : illud σέβειν, ap. Soph., nec non Eur., cum alibi, tum in Hecuba.

XXXIV. — Delectantur etiam plerumque Syncopa.

Tria hic syncopes genera ponuntur, quorum duo posteriora Atticis in usu esse, notum est; at de primo non satis constat. Habet certe postremum aliquid commune cum iis, quæ articulo decimoquarto de μείζους, et χείρους, et καλλίους, pro μείζονες, et χείρονες, et καλλίονες, dicta fuerunt. Illi autem exemplo secundi generis (in quo syncopen manifeste cum C apocope confundit), videlicet Ἀπόλλω pro Ἀπόλλωνα (cui simile est ap. Aristoph. plerisque locis Ποσειδῶ pro Ποσειδῶνα), addi possunt, ἰδρῶ pro ἰδρῶτα, et κυκεῶ pro κυκεῶνα : licet in appellativis minus quam in propriis receptam, in prosa præsertim, apocopen illam existimem. At vero primum illud syncopes genus, sive itidem Atticum sit, sive potius ad aliam dialectum pertineat, ex ει non in ι, sed in η, cui ι subscriptum sit, fieri existimo : ideoque pro Νηρίδας reponendum Νηρῆδας censuerim. Sic certe Νηρῆδος ap. Eustath. [p. 174, 13] legimus, cui simile esse docet κλῆδος.

XXXV. — Mutant præterea Tonos et Sonos et Tempora.

Tria hic proponit, ex quibus primum aliis, id est alius generis exemplis, indigebat, ut suo loco docebo. Secundum quod Atticis ascribit, an illis tribui debeat, controversum est; sed σταφίδα et ἀσταφίδα scrib. esse, controversia carere arbitror. Ad tertium quod attinet, memini certe me illud α productum ap. Soph. legere; sed quæ adduntur, ἱμᾶντα et ἀνδριᾶντα, quid commune cum duobus illis præcedentibus accusativis habeant, perspicere non possum : nisi hoc referamus ad id, quod Herodianus ap. Eust. scribit : sc. ἱμὰς et ἀνδριὰς posteriorem syllabam productam habere, imitando participia ἱστὰς, ἱστάντος, et βιβὰς, βιβάντος. Eundem grammaticum ἀλλᾶντα ap. Aristoph. scripsisse cum circumflexo annotat. Sed quam ille hujus scripturæ rationem secutus est, eam quis in illis accusativis ἱμᾶντα et ἀνδριᾶντα, valere itidem dicet? Vult enim ἀλλᾶς fieri per crasin ex ἀλλάεις : eodemque modo fuerit genitivus ἀλλᾶντος ex ἀλλάεντος, dativus ἀλλᾶντι ex ἀλλάεντι, accusativus ἀλλᾶντα ex ἀλλάεντα.

XXXVII. — Et ρ pro λ utuntur.

Aliud potius exemplum afferre debuit, cum sequendo etymologiam, ex κρίβανος factum esse κλίβανος, posito λ pro ρ, potius dicendum sit, quam contra. Afferuntur alioqui hujus mutationis literæ λ in ρ alia exempla : sc. ποδαργία pro ποδαλγία, et ἀργαλέον pro ἀλγαλέον : sed et hæc controversia non carent.

ANIMADVERSIONES HENR. STEPHANI

IN CORINTHI LIBRUM

DE DIALECTIS :

ET PRIMUM IN EA QUÆ DE ATTICA DIALECTO SCRIPSIT.

Tituli Græci verba hæc sunt in quibusdam vulgatis editt., Περὶ Διαλέκτων τῶν παρὰ Κορίνθου παρεκβληθεισῶν. In aliis, quæ post illas prodiere, habetur dat. Κορίνθῳ pro gen. Κορίνθου, sequente participio illo παρεκβληθεισῶν. Sed et in iis, quæ habent παρὰ Κορίνθου παρεκβληθεισῶν, titulus singulis paginis superpositus habet dativum, verum absque participio : hoc modo, περὶ τῶν παρὰ Κορίνθῳ Διαλέκτων. Verum non dubito, vel potius nemini dubium esse debet, quin germana lectio sit Κορίνθου : cum alioqui participio παρεκβληθεισῶν nulla conveniens huic loco significatio dari posse videatur. At legendo παρὰ Κορίνθου παρεκβληθεισῶν quandam habebit hoc participium significationem : quam postremo Græcæ linguæ sæculo (quo nimirum jam inclinabat) admodum placuisse arbitror. Hoc certe ex eo etiam colligo, quod Eust. voce παρεκβολὴ itidem uti videam. Suos enim in Homerum Commentarios Παρεκβολὰς appellat : itidemque eos, quos in Dionysii de Situ Orbis poemation scripsit. Adeoque singulari παρεκβολὴ ipse usus est in illo opere, p. 70 editionis patris mei, circa finem : Ἡ δὲ παρεκβολὴ ἐρεῖ περὶ ἑκάστου τούτων ὅσα ἐνδέχεται. In præfatione autem, quæ Commentariis in Hom. præfixa est, legimus etiam τὸ παρεκβολικόν. Atque adeo ipsum verbum παρεκβάλλειν ibidem extat, ubi scribit, Καὶ ἐκεῖ γὰρ ὁμοίως τὸ ἔργον μεθώδευται, παρεκβαλοῦσι τὰ εὔχρηστα ὡς ἐν ἐκλογῇ κατὰ ἀκολουθίαν εὐσύνθετον. In eadem Epistola, non multo ante hunc locum, habemus passivum præt. παρεκβέβληται, ubi scribit, Οὐκ εὔγνωστον ἔσται τὸ χωρίον ὃ παρεκβέβληται. Quibus ex locis satis apparet παρεκβάλλειν esse Excerpere. Itidem igitur διάλεκτοι παρὰ Κορίνθου παρεκβληθεῖσαι erunt Dialecti a Corintho excerptæ. Sed non dissimulabo, dure hoc dictum mihi videri, Περὶ δια-

λέκτων τῶν παρὰ Κορίνθου παρεκβληθεισῶν, cum non ipsæ dialecti a Corintho excerptæ, sed hæc de dialectis ab eo excerpta fuerint; adeo ut potius dicendum fuerit, meo quidem judicio, Τὰ περὶ τῶν διαλέκτων παρὰ Κορίνθου παρεκβληθέντα, vel Περὶ διαλέκτων τὰ παρὰ Κορίνθου παρεκβληθέντα, Quæ de dialectis a Corintho sunt excerpta. Hoc saltem constat, non Κορίνθῳ leg. ibi esse (ut posteriores edd. habent), sed Κορίνθου: quamvis in prioribus, in quibus legitur Κορίνθου, titulus hic singulis paginis superpositus sit, Περὶ τῶν παρὰ Κορίνθῳ διαλέκτων, uti dixi. Qui titulus non dubium est quin posterioribus edd. admittendi hunc errorem (i. e. mutandi Κορίνθου in Κορίνθῳ ante participium παρεκβληθεισῶν) occasionem præbuerit.

Sed dubitationem aliquam movet hic titulus, qui in uno meorum exemplarium habetur, literis pene jam oculos fugientibus scriptus: Τοῦ μακαριωτάτου Ἐπισκόπου Κορίνθου περὶ τῶν Ἰδιωμάτων τῶν Διαλέκτων. Possit enim aliquis hinc suspicari, Corinthum non hujus scriptoris, sed illius celeberrimæ urbis nomen esse, et male Corinthum, quem Corinthi Episcopum vocare oportebat, appellari. Vicissim tamen objicere possit quispiam, parum verisimile fieri, nomen ipsius prætermissum fuisse potius quam nomen urbis, cujus episcopatum obtineret. Deinde quempiam Corinthum nominari, minime novum esse: cum etiam proverbio celebratus quidam Corinthus fuerit. Hoc enim inter alia extare scimus, Ὁ Διὸς Κόρινθος. Verum non tam quis sit hic scriptor, quam quæ et qualia sint ejus scripta, inquirendum est. Hæc igitur, qualiacunque sunt, magna saltem ex parte ex variis in varios scriptores scholiis collecta esse non solum credo, sed affirmare propemodum audeo: quod aliquot in locis id factum esse, certo compererim, ex verborum hujus videlicet cum scholiastarum verbis collatione. Quos locos cum tibi in meis Animadversionibus indicarim, ad eas te remittam. Hoc constat, undecunque sumpta hæc sint, pleraque ejusmodi esse ut non solum diligentia, sed judicium etiam atque adeo fidelitas in iis desideretur. Atque ut quosdam errores ab illis unde hæc sumpsit, manasse non negarim; ita quosdam inde ortos esse, quod mentem eorum non assecutus sit, crediderim. Ut autem ea præstem, quæ tibi pollicitus sum in iis, quæ libello Jo. Grammatici præfatus sum, de singulis, quæ in utroque desidero, una eademque opera agam, et quidem propositum illic ordinem sequendo. Sed ex multis exemplis pauca duntaxat proferam: quibus si quis contentus non sit, multo plura per meas Animadversiones sparsa esse sciat.

Primum eorum, ob quæ scripta utriusque negabam mihi satisfacere, erat, quod non minimam eorum partem, quæ ad suum argumentum pertinent, prætermisissent. Id verum esse Appendix, quam ipsius Corinthi lucubrationi subjungam, abunde probabit.

Secundum, de quo querebar, erat, quod eum, quem decebat, ordinem minime tenuissent. Cujus rei passim obvia exempla sunt; cum enim ea, quæ dialectus Attica circa verborum conjugationes mutat, uno eodemque in loco omnia ponenda essent, in uno vicissim quæ circa nominum declinationes sibi peculiaria habet: itidemque ea, quæ circa singulas orationis partes innovat, sigillatim enumeranda, unoque et ipsa in loco ponenda forent, et cuncta denique in certas veluti classes redigenda: de singulis contra sparsim tractari, et quæ eodem pertinent, nonnulla etiam, in quibus de una eademque re agitur, longis intervallis separari videmus: ut cum Philoponus de synalœphe Articulo seu Tmematio sexto primum, deinde et Articulo decimoquinto disserit. Quin etiam cum ea, quæ habet Articulus decimusseptimus, pars sint eorum, de quibus tractat ille decimusquintus, interrumpitur tamen illa tractatio Articulo decimosexto, qui nihil cum illis commune habet. Sic Articulus tertius et vicesimussecundus idem tradunt, quamvis unus ab altero longe sit remotus. Idem vel potius eadem Corinthum quoque peccasse videmus, veluti in iis, quæ Artic. LI, et LXXII, et LXXXIII, tradit. Ea enim omnia, utpote eodem pertinentia, uno eodemque comprehendi Artic. debuerant. Et quod articulo LXXVI habetur, Atticos non μυῤῥίνας, sed μυρσίνας dicere, iis exemplis, quæ Artic. LXXXIV afferuntur, debuerat adjungi: videlicet θαρσαλέον pro θαῤῥαλέον, et ἄρσεν pro ἄῤῥεν. (Quibus tamen exemplis quam parum fidei adhibendum sit, ex iis, quæ in Philoponi Articulum XVI annotavi, satis patet.) Eum autem non in certas classes suum tractatum distribuisse, nec de verbis, de nominibus, de præpositionibus (i. e. de iis, quæ Attici circa hæc innovarunt), de phrasibus, de vocabulis quæ sibi pecularia habent, uno eodemque in loco agere, sed de unoquoque horum sparsim tractare, aperto libro conspici statim a quolibet potest. Præterquam vero quod exempla eorum, de quibus admonui, continuo in oculos lectoris incurrent, is etiam ordo, quem ipse in iis, quæ de dialectis adjungam, observare institui, perturbationem illam patefacturus et velut ante oculos unicuique positurus est.

Venio ad tertium, quod multo præcedentibus pejus ac periculosius est, multoque magis reprehensionem meretur. Nonnulla esse dicebam, quæ vix idoneo testimonio probari posse existimem; aliqua etiam, quæ cum alioqui vera esse negare nemo possit, exemplis, quæ illi afferunt, suspecta redduntur potius quam confirmantur: quod ejusmodi exempla illa sint, ut id verum esse, quod propositum est, non comperiatur. Quod dixi nonnulla esse, quæ vix idoneo testimonio probari posse arbitror, duabus rationibus nititur. In quibusdam enim locis ideo minime idoneum censeri testimonium potest, quod non ex aliquo scriptore afferantur, quem in Atticorum numero ponere debeamus. In nonnullis autem exemplum quod affertur, est quidem ex scriptore vere Attico sumptum, sc. Thuc.; sed vel utente eo sermone, qui non tam Atticæ linguæ in genere quam veterum Atticorum linguæ peculiariter ascribendus sit; aut etiam qui ipsimet (Thucydidi dico) peculiaris censeri debeat. Hoc posterius probari fortasse potest iis, quæ Articulo XLI a Corintho traduntur: nimirum Atticos usos nomine feminino, solere nomen neutrum ei accommodare: i. e. uti nomine neutro, quod tamen ad femininum illud referatur. Exemplum ex Thuc. [2, 47] affert, (de Homerico taceo, cum Atticæ linguæ regulam ex Hom. minime petendam esse satis notum sit,) in quo mutationem hujusmodi aperte conspici fateor; (cum enim dixisset, Ἡ νόσος πρῶτον ἤρξατο γενέσθαι τοῖς Ἀθηναίοις, subjungit, Λεγόμενον μὲν καὶ πρότερον πολλαχόσε ἐγκατασχῆψαι, cum orationis ἀκολουθία postularet λεγομένη, non λεγόμενον, quod neutrum perinde subjunxit ac si præcessisset νόσημα, non νόσος,) sed cum Thuc. multa sibi in sermone peculiaria habere, ejusque novitatem magna cum libertate s. potius licentia consectari et veteres grammatici rhetoresque tradiderint, et ipsimet hujus rei oculati testes simus, quidni hoc illis annumerandum dicamus, quæ sibi peculiaria Thuc. habet, et in quibus ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾷ, ut pote ad poeticam usque licentiam perrumpens? Equidem etiamsi et ap. alium Atticum scriptorem talem orationis structuram invenirem, non ideo Atticam appellare auderem, sed potius ex imitatione Thucydidis eam manasse dicerem. At vero illud prius, nimirum quædam Attica esse tradi, et exemplo Thucydidis confirmari, cum alioqui non tam Atticæ linguæ generaliter quam veterum Atticorum linguæ peculiariter ascribi debeant, probari a me possit fortassis Articulo XVI, ubi tradit Corinthus Atticos πρέσβευσιν appellare quod alii πρεσβείαν, et καταβόησιν quod alii καταβοήν. Horum enim utrumque ap. Thuc. extat (si ejus scholiastæ credimus), ac, si Dionysio H. fidem adhibere volumus, utrumque poeticum esse existimandum est. Apud eum enim in Opusculo, quod ad Ammæum Περὶ τῶν Θουκυδίδου ἰδιωμάτων scripsit [c. 3], pro καταβολὴ potius καταβόησις quam καταβοὴ reponendum esse arbitror, si Thuc. illo quoque usum esse verum sit. Siquidem καταβολὴ aperte mendosum est, quippe quod tale sit ut poeticum potius quam oratorium vocari non queat. Et

tamen ap. ipsum etiam Corinthum edd. typographicæ priores scripturam illam retinuerunt; habent enim, τὴν πρεσβείαν, πρέσβευσιν· καὶ τὴν καταβολὴν, καταβόησιν. At posteriores errorem auxerunt, cum pro una voce mendosa duas mendosas nobis dederunt, scribentes, καὶ τὴν καταβολὴν, καταβόλησιν. Quam lectionem valde suspectam mihi fuisse fateor, cum tamen et properandum esset, et loci Thucydidis non recordarer, eam et ipse in mea editione secutus sum. Porro cum utrumque ap. Thuc. extare dicatur, nimirum et καταβόησις et καταβολὴ, ut tamen Plut. καταβόησις potius quam καταβολὴ scripsisse existimem, eo impellor quod καταβολὴ analogiam sequatur potius quam καταβόησις : quippe cum a simplici βοῶ habeamus βολὴ, non βόησις, Plutarchum nihilominus [Mor. p. 420, F] καταβόησις quam καταβολὴ maluisse dicere fateor. Sed quocunque modo se res habeat, quod ad lectionem illam attinet, sciendum est schol. ipsius Thuc. mihi assentiri, quippe qui non linguæ Atticæ hæc vocabula ascribat (ut a Corintho ascribuntur), πρέσβευσις, et καταβόησις, ac καταβολὴ, sed Thucydidi peculiaria esse dicat : ἡ πρέσβευσις, (inquit, p. 24 meæ ed. [ad 1, 73],) ἡ καταβόησις, καὶ τὸ καταβολὴ, παρὰ Θουκυδίδῃ ἰδίως. Possit vero hoc ipsum, quod a me propositum est de iis, quæ Thucydidi potius peculiaria quam illi cum reliquis scriptoribus Atticis communia esse censeri debent, aliis quoque exemplis confirmari, quæ tibi in meis Animadversionibus quærenda relinquo.

I. — Ἄῆρον λῃρεῖς, Attica Locutio et Figura.

Hujus locutionis ap. Hom. quoque exempla extant, sive Attica sit, sive ad aliam dialectum referenda sit. Sed Eust. (non dubito quin veterum grammaticorum auctoritate fretus) ex iis est, qui Atticam esse pronuntiant; nam in hunc poetæ versum, Il. B, [788] : Οἱ δ' ἀγορὰς ἀγόρευον ἐπὶ Πριάμοιο θύρῃσι, annotat, hoc ἀγορὰς ἀγόρευον esse Atticum, sicut βουλὴν βουλεύει, et λόγον λέγει : ac generaliter, τὸ παρατιθέναι τοῖς ῥήμασι τὰ ἐξ αὐτῶν ὀνόματα : vocarique παρονομασίαν hoc schema. Sed Eust. (quod ejus pace dictum sit) aliter potius loqui debuit, ut satis generaliter loqueretur. Nam ut omittam ea nomina, quæ dubium est priora verbis an posteriora sint, quis idem fieri negarit in multis nominibus, quæ priora verbis esse constat? Exempli gratia, si quis hæc loquendi genera, βουλὴν βουλεύειν, et νόσον νοσεῖν, illis Atticis annumerari posse dicat, quorum mentionem facit Eust., quasi et βουλὴν et νόσον orta esse dicendum sit ex verbis, quæ illis adjunguntur (cum tamen plane contrarium sentiam,) at in αἰχμὰς αἰχμάσσουσι, hærere cogetur, aut certe istam Atticismi regulam (si ita vocare oportet) reformare. Quis enim absurdum esse non fateatur, αἰχμὰς ex αἰχμάζω velle deducere? Leguntur autem ap. eundem poetam illa verba, αἰχμὰς αἰχμάσσουσι, Il. Δ, [324] : Αἰχμὰς δ' αἰχμάσσουσι νεώτεροι. Idem dici potest et de δαίνυ δαῖτα, quod apud eund. poetam habemus.

II. — Et rursus ipsis Imperativis pro Indicativis utuntur.

Jampridem suspecta mihi esse cœperunt quæ hic de usu imperativorum pro indicativis (id est pro indicativorum futuris) traduntur : nunc autem, postquam tandem locum illum Euripidis adire libuit, ex quo exemplum affertur, non solum suspecta habeo, sed fidem illis propemodum derogo. Ille enim locus Eur. (in Hecuba [225], quam hic Polydori tragœdiam, id est de Polydoro, appellat) non habet δράσον, sed δράσεις. Neque vero typographicarum edd. duntaxat testimonio comprobatam lectionem istam habeo, sed et cujusdam mei vet. codicis ἀκριβέστατα scripti. Cur autem a lectione et diversorum exemplarium consensu confirmata, et loquendi genus usitatum habente discedentes, aliam quærendam nobis censebimus? Non ignoro interim, alteram illam lectionem a schol. agnosci, s. potius eadem omnino A iisdemque verbis ab illo tradi; sive hic Corinthus ab illo, sive ille a Corintho (multa enim recens commentariis illis inserta esse constat) mutuatus fuerit. Quod vero ad posterius exemplum attinet, Menandro ascriptum, ex quodam Soph. loco eum mendi convincere posse mihi videor. Legimus enim in OEd. T. p. 175 meæ ed. [543] : Οἶσθ' ὡς ποιήσων; Quam lectionem agnoscens schol. annotat esse Atticismum, ποιήσων pro ποιήσεις. Quæ cum ita sint, quidni locum illum Menandri mendi convinci et pro ποίησον reponi debere ποιήσων dicemus?

VIII. — Ταῦτ' ἄρα Attica Locutio est.

Hujus accusativi Ταῦτα positi pro Διὰ ταῦτα exemplum extat ap. Theocr. (aliud enim nunc memoria mihi non suggerit) in Idyllio, quod Κυνίσκας Ἔρως seu Θυώνιχος inscriptum est. Tertio enim in versu dicenti Æschini, Πράσσομες οὐχ ὡς λῶστα, Θυώνιχε, respondet Thyonichus, ταῦτ' ἄρα λεπτὸς, Χὠ μύσταξ πολὺς οὗτος, ἀϋσταλέοι δὲ κίκιννοι. At in loco Homerico non est quod subaudiamus s. dicamus relictam esse subaudiendam præp. κατὰ, potius quam adverbium similitudinis ὡς : quod et alibi manifeste relinqui subaudiendum, in meo Thes. docui. De hoc quidem certe loco mihi assentitur Eust., in quendam locum Iliad. T. Alioqui plurimis in locis particulam κατὰ omitti constat, ex quibus aliquem potius addere illi Aristophanico noster hic scriptor debuit. Eam certe omissionem Latini, præsertimque poetæ, in quibusdam accusativis imitantur, veluti cum dicit Virg., Cetera Graius, (qualia nonnulla ap. Liv. quoque observare me memini,) τὰ λοιπὰ Ἕλλην, pro κατὰ τὰ λοιπά. Tale est τὰ λοιπὰ ὅμοιος, Cetera similis, et, πάντα ὅμοιος, pro κατὰ πάντα : sic et in aliis accusativis. At vero ad Thuc. locum quod attinet, non video quomodo quisquam longe in eo falli Corinthum, negare possit. Extat is locus initio libri tertii, ubi schol. quoque idem tradit, nimirum deesse præp. διά : sed cum illorum verborum hunc esse sensum constet, Et militum levis armaturæ multitudinem, quæ plurima erat, prohibebant ne ante gravem armaturam excurrentes, vicina urbi loca vastarent : cum, inquam, hunc esse sensum, minime controsum sit, quem hic locum præp. διὰ habere potest? Ea enim addita, hic esset sensus, Prohibebant propterea quod non vastarent. Fieri tamen potest ut huic præpositioni in isto loco aliam signif. dare voluerint, id est (ne quid dissimulem) præpositione hac pro alia abusi sint : accipientes διὰ τὸ μὴ κακουργεῖν, pro πρὸς τὸ μὴ κακουργεῖν. Sed cum verba ἀπαγορευτικὰ, itidemque ea, quæ aliquam ἀπαγορεύσεως signif. inclusam habent, infinitivo itidem juncta, præcedente hac particula μὴ, inveniantur, multo simplicius erat dicere articulum τὸ vacare : sicut et in isto Aristidis loco (in quo Thucydidem imitatus videri possit), Οὔτε θάλαττα διείργει τὸ μὴ εἶναι πολίτην. Scimus autem et hanc ipsam voculam μὴ in hujusmodi locis vacare, quemadmodum post ἀπαγορεύω et ἀπαυδῶ et κωλύω s. διακωλύω : atque adeo ap. eundem scriptorem idem verbum cum solo infinitivo habemus, neutra illarum particularum præfixa, 1, [62] : Ὅπως εἴργωσι τοὺς ἐκεῖθεν ἐπιβοηθεῖν.

Ut καθ' ἑκάστην, deest ἡμέραν.] In uno ex meis codd., eo videlicet qui antiquior est, post ἡμέραν additur, ἢ ὥραν, ἤ τι τοιοῦτον : idque recte; quamvis enim cum dicitur καθ' ἑκάστην subaudiri passim soleat accus. ἡμέραν, minime tamen dubium est quin aliquis occurrere locus possit, qui alterum illum accusativum, aut alium hujusmodi requirat : id videlicet ostendentibus iis, quæ præcedunt, vel sequuntur : aut etiam utrisque. Legitur ergo ibi hic l. ita, Ἁπλῶς δὲ καὶ αἱ ἐλλείψεις Ἀττικῶν εἰσὶν ἴδιαι. Οἷον, καθ' ἑκάστην· Λείπει γὰρ ἡμέραν, ἢ ὥραν, ἤ τι τοιοῦτον. Ubi observa obiter et vocem ἴδιαι, quæ in vulg. edit. non habetur.

Εἰ δ' ἄγε μὴν πείρησαι.] Hoc exemplum pertinet potius ad Articulum XV, si quidem sit ἐλλείψεως σχῆμα : qua de re ambigi, docebo cum eo pervenero.

Et ap. Aristoph. Πόθεν βροτοῦ με, etc.] Aliud in

præsentia non habeo quod dicam de iis, quæ hic traduntur, quam suspecta mihi esse, et de iis velle ἐπέχειν donec in illum Aristoph. locum inciderim. [Est Pac. 179 : Πόθεν βροτοῦ με προσέβαλεν ; intellecto ὀσμὴ, de quo usu verbi προσβάλλειν diximus in Thesauro vol. 6, p. 1873.]

IX. — Atticorum autem est et Nominativum pro Genitivo accipere.

Miror quid in mentem huic venerit ut εἰρημένον in loco Aristoph., et κυρωθὲν in Thuc., nominativos esse diceret, cum accusativos esse, vel ii, qui mediocrem in literarum Græcarum cognitione progressum fecerunt, ignorare non debeant. Falsum est igitur quod hic tradit, Atticorum esse nominativum pro genitivo accipere : dicendumque fuit, accus. pro genit. Verum intellige de eo gen., qui fungitur vice ablativi, quem Absolutum nuncupamus ; nec quemlibet accus. ita usurpari, sed participii accusativo peculiarem hunc usum esse existima. Cum autem possint plurima hujus usus accusativi ex variis scriptoribus antiquis exempla proferri, paucis contentus ero, ex quibus simul nostri Corinthi error patefiet. Nam etiamsi in aliis locis dubitare fas esset, nominandi an accusandi sint casus, at in illis, cum sint non neutrius, sed feminini et masculini generis participia, ne dubitare quidem quisquam possit. Unus illorum, Platonis est, De rep. 6 fin. : Διάνοιαν δὲ καλεῖν μοι δοκεῖς τὴν τῶν γεωμετρικῶν τε καὶ τὴν τῶν τοιούτων ἕξιν, ἀλλ' οὐν ὡς μεταξύ τι δόξης τε καὶ νοῦ τὴν διάνοιαν οὖσαν· sc. pro ὡς οὔσης τῆς διονοίας. Femininum itidem participium accusativi casus pro genitivo positi legimus in isto Æschinis loco [p. 4, 12] : Ἀπὸ σωφροσύνης πρῶτον ἤρξατο, ὡς ὅπου πλείστη εὐκοσμία ἐστὶ, ταύτην ἄριστα τὴν πόλιν οἰκησομένην. Ubi obiter observa et futuri temporis participium usum istum habere. Invenitur vero et aoristi temp. partic. accus. casus ita usurpatum ap. Aristot. adjecta particula ἄν, ut Metaphys. 4, [c. 23] : Ὡς οἱ ποιηταὶ τὸν Ἄτλαντα ποιοῦσι τὸν οὐρανὸν ἔχειν· ὡς συμπεσόντ' ἂν ἐπὶ τὴν γῆν, ὡς φυσιολόγων τινές φασιν, Tanquam alioqui collapsuro cœlo : nisi videlicet ab Atlante sustineretur.

X. — Βλήχωνα per β, non per γ, proferunt Attici.

Scrib. potius, Non per γ, γλήχωνα, sequendo unius ex meis vett. codd. lectionem : licet alioqui, vel absque illius auctoritate, id esse vel addendum vel subaudiendum animadvertere non difficile sit. Ceterum quoniam quædam de herba ista ab auctore adjecta, tanquam nihil ad id, quod tractatur, argumentum pertinentia, prætermissa fuerunt, ne quis interim queri possit integrum Corinthi scriptum sibi non exhiberi, ea ex illo eodem exemplari non sine aliqua etiam accessione afferam. In eo igitur, verbis illis, Οὐ διὰ τοῦ γ, γλήχωνα, ἀλλὰ διὰ τοῦ β, βλήχωνα, προφέρουσιν Ἀττικοὶ, subjungitur, Ἔχει δὲ δύναμιν αὕτη τοιαύτην· ἰᾶται τοὺς ἀπό τινος ὀπώρας βαρυνομένους. Εἰ γὰρ εἰς ὕδωρ βλήχωνα βρέξαντες πίνοιεν, τοὺς πόνους τῶν καρδιῶν θεραπεύουσι. Καὶ γὰρ τὸ πολὺ τῆς ὀπώρας τῷ στομάχῳ προσίσταται. Ἵν' οὖν ἡ ὀριμύτης τῆς ὀπώρας ἀποστυφθῇ, ὀπὸν ἐλάμβανον βλήχωνος.

XIV. — Et puto hic defici Præpositiones Nominum.

Male reddita hæc fuerunt, Defici præpositiones nominum, sive deesse, ut alii interpretati sunt ; nam ἐλλειπεῖς (ita enim, non ἐλλιπεῖς scriptum est) εἶναι τας προθέσεις τῶν ὀνομάτων, nihil aliud est quam ἐλλείπειν τὰ ὀνόματα ταῖς προθέσεσι, i. e. Deesse nomina præpositionibus, s. Præpositiones defici nominibus, quæ ipsis jungenda essent. Sed quæ sint illa ὀνόματα, in meo duntaxat antiquiore exemplari legitur : nimirum τῷ τόπῳ cum ᾄδου, et τὴν οἰκίαν cum διδασκάλου. Pro quo genit. ibi legitur μυσταγωγοῦ.

XV. — Atticorum est non Respondere Antecedentibus.

Græca verba sunt, Ἀττικῶν ἐστὶ καὶ τὸ ἀνανταπόδοτον, ubi vox ἀνανταπόδοτον ejusmodi est quæ uno quidem verbo reddi itidem non possit, sed aliam tamen potius quam hanc interpret. postulet. Sonat enim ἀνανταπόδοτον quasi quis dicat Irredditum, i. e. Non redditum, Redditione carens. Est autem schema quo fit ut non reddantur fini priori membri verba illi debita, et quæ ab auditore expectantur, sed iis velut fraudetur : ea videlicet illi subaudienda relinquendo. Bud. liberius vertit Orationem uno membro defectam. Potest autem ac debet etiam ἐλλείψεως exemplis hoc schema connumerari ; atque adeo Eustath. schema ἐλλειπτικὸν appellat : qui constructionem in eo claudicare dicit, et manere ἐκκρεμῆ καὶ ἀπηρτισμένην. Commodius igitur illis, quæ περὶ ἐλλείψεως dicta fuerunt supra, adjectum et hoc fuisset ; utrobique enim est ἔλλειψις, sed major hic, illic minor. Affert autem hæc ipsa ἀνανταποδότου exempla schol. Aristoph., similem ejus usum esse docens in isto Aristoph. Pluti loco [468] : Κἂν μὲν ἀποφήνω μόνην Ἀγαθῶν ἁπάντων οὖσαν αἰτίαν ἐμὲ Ὑμῖν, δι' ἐμέ τε ζῶντας ὑμᾶς· εἰ δὲ μὴ, Ποιεῖτον ἤδη τοῦθ' ὅ, τι γ' ἂν ὑμῖν δοκῇ· dicendum enim fuisse, ut plena esset oratio, κἂν μὲν ἀποφήνω μόνην ἐμὲ ἀγαθῶν οὖσαν αἰτίαν, ἐάσατε. Eust. quoque in illum Hom. v. [Il. A, 135], Ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι κτλ., eum Aristophanis locum affert. Cui hunc Menandri subjungit, Εἰ μὲν δή τινα πόρον ἔχεις· εἰ δὲ μὴ, νενόηκ' ἐγώ. Huic istum Platonis comici, Εἰ μέν σοι τὴν θάλασσαν ἀποδώσει ἑκών· εἰ δὲ μὴ, ταῦτα πάντα συντριαινῶν ἀπολέσω. Quibus et istum Sophoclis adjicit, Εἰ μέν τις οὖν ἔξεισιν· εἰ δὲ μὴ, λέγε. Illi porro Homeri loco similem alium esse dicit in fine ejusdem libri : de quo dicam in fine hujus περὶ ἐλλείψεως sermonis. Nunc libet exemplis istis, quæ ex locis, quos adire non possumus, petita sunt, alia addere ex Thucydide pariter et Xenophonte et librum et paginam indicando. Legimus ergo ap. Thuc. 4, p. 126 meæ ed. [c. 13] : Ἦν μὲν ἀντεκπλεῖν ἐθέλωσι σφίσιν ἐς τὴν εὐρυχωρίαν· εἰ δὲ μὴ, ὡς αὐτοὶ ἐπεσπλευσούμενοι. Apud Xen. vero, Cyrop. 8, p. 140 meæ itidem ed. [c. 7, 24] in Cyri oratione, quam morti proximus habuit, Εἰ μὲν οὖν ἐγὼ ὑμᾶς ἱκανῶς διδάσκω οἵους χρὴ πρὸς ἀλλήλους εἶναι· εἰ δὲ μὴ, καὶ παρὰ τῶν προγεγενημένων μανθάνετε. (At paulo ante fuerat quædam periodus ab iisdem particulis incipiens, sed redditionem priori membro adjectam habens : sequente itidem εἰ δὲ μὴ, in posteriore.) Legimus ap. Eund. Anab. 7, p. 246 [c. 7, 15] : Ἐλθόντων δὲ ἔλεξε Χαρμῖνος, Εἰ μέν τι σὺ ἔχεις, ὦ Μηδόσαδες, πρὸς ἡμᾶς λέγειν· εἰ δὲ μὴ, ἡμεῖς πρός σε ἔχομεν. Faciunt autem tot loci, ut magis etiam quam ante suspectum habeam istum ejusdem auctoris locum, Cyrop. 7, p. 116 [c. 5, 54] : Νῦν μὲν οὖν, εἰ μὲν ἔστα-πη ὅπως οἱ πλείστου ἄξιοι γεγενημένοι πλεῖστόν σου μέρις μεθέξομεν, εὖ ἔχει· εἰ δὲ μὴ, πάλιν αὖ ἐγὼ ἐθέλω παρὰ σοῦ ἐξαγγέλλειν κτλ. Quod enim de hoc loco dixi olim in Annotationibus, quas calci editionis meæ subjunxi, idem nunc etiam dico, verba illa, quæ in quibusdam duntaxat exemplaribus leguntur, ex scholio irrepsisse mihi videri, quo quis ea, quæ subaudienda relinqui putabat, addere voluerat. Quod porro ibidem dixi, hujusmodi ἔλλειψιν, esse σιώπησιν vel παρασιώπησιν, non ita est accipiendum quasi hæc ἔλλειψις eadem sit cum schemate, cui peculiariter nomen illud tribuitur, sed ut in eo schemate quædam verba σιωπᾶται s. παρασιωπᾶται, sic in isto ellειptico schemate, quod ἀνανταπόδοτον dicitur. Nec vero primus ita locutus sum ; legitur enim ap. Eust. : Εἶδος δὲ πάντως σιωπῆς ἐστὶ καὶ ἡ ἔλλειψις. Διὸ καὶ παρασιώπησις λέγεται.

Ex his facilius perspici poterit, referri huc debeat necne iste Hom. versus, a Corintho allatus supra, ubi περὶ τῆς ἐλλείψεως agit : ex Il. A, [302] : Εἰ δ' ἄγε μὴν πείρησαι, ἵνα γνώωσι καὶ οἵδε. Equidem si ἔλλειψιν in eo esse concedamus, ad hoc schema ἀνανταπόδοτον appellatum merito referetur, aliam tamen quam in præcedentibus locis formam habens. Sed ἔλλειψις versui illi subesse dicenda sit necne, etiam ante Eust. dubitasse quosdam videmus. Quidam, inquit, schema ἐλλείψεως hic esse intelligunt, ut plena oratio sit, εἰ δὲ βούλει : alii, hoc quoque schema esse ἐκ παραλλήλου : ut εἰ sit Adhortandi adverbium, pro εἶα : perinde ac si dixisset, εἶα δὴ ἄγε πείρησαι : scribi-

turque pro hac significatione apud eum εἴ. Quamcunque certe his verbis εἰ δ' ἄγε expositionem dare oporteat, ex aliis ipsius poetæ locis satis superque constat nullam hunc versum ἔλλειψιν habere : licet et ipse brevium scholiorum auctor eam illi tribuat, exponens, εἴ γε μὴν βούλει. Quinam autem sunt illi versus? in quibus poeta eadem illa verba εἰ δ' ἄγε usurpat, et ita quidem ut talem verbi illius aliusve subauditionem minime admittant. Ex iis locis est hic, Il. II, [667] ubi Jupiter suam ad Apollinem orationem ita orditur : Εἰ δ' ἄγε νῦν, φίλε Φοῖβε, κελαινεφὲς αἷμα κάθηρον Ἐλθὼν ἐκ βελέων Σαρπηδόνα. Non ignoro alioqui Bud. quoque in ea opinione esse ut εἰ δ' ἄγε Attice dicatur κατ' ἔλλειψιν : sed iis, quos affert, locis vel hic unus opponi potest, utpote cui nullam subesse ἔλλειψιν manifestissimum sit. Quin etiam in illo Theocr. versu 2, [95] : Εἰ δ' ἄγε, Θέστυλί, μοι χαλεπᾶς νόσω εὑρέ τι μᾶχος, idem perspicuum est. Sed libet, antequam huic sermoni finem imponam, illum ejusdem Hom. locum proferre, de quo mihi cum Eustathio non convenire dixi, quod ad ἔλλειψιν attinet. Is extat Il. A, [581] ubi dicit Vulcanus, Εἴπερ γάρ κ' ἐθέλησιν Ὀλύμπιος ἀστεροπητὴς, Ἐξ ἑδέων στυφελίξαι· ὃ γὰρ πολὺ φέρτατός ἐστιν. Mihi enim magis placet ea, quam rejicere videtur, opinio eorum qui στυφελίξαι optativum esse volunt, quam eorum qui infinitivum, ut nimirum aliquid subaudiendum relinqui dicatur.

XVII. — Est hoc quoque Novum generaliter et Atticum, ut ap. Demosth.,

Ὑμεῖς δ' ὁ δῆμος κάθησθε ἐκνενευρισμένοι.

An hoc sit linguæ Atticæ proprium, dubitari possit. Utuntur certe et Latini eodem modo nominibus, quæ grammatici Collectiva vocant : cujusmodi sunt, Populus, Gens, Civitas, Turba. Quidam Græci grammatici in locis hujusmodi dicunt hoc esse τὸ ἀποδιδόναι πρὸς τὸ σημαινόμενον, οὐ πρὸς τὴν φωνήν : sive, μὴ ἀποδιδόναι τὴν φωνὴν πρὸς τὴν σύνταξιν, ἀλλὰ πρὸς τὸ σημαινόμενον. Quod tamen et alio modo fieri potest, atque adeo fit : ut docebo annotatione in Artic. s. Tmematio XLI.

XIX. — Novum et hoc dicatur tibi, dicere Optativos pro Indicativis.

Vox καινοπρεπὲς redditur hic Novum, cum sonet potius καινοπρεπὲς quasi quis dicat Quod novitati convenit, Quod novitatis studiosos seu cupidos decet. Sic tamen ut et aliam interpret. admittat, quam in meo Thes. invenies. Idem vocabulum habes et paulo ante. Ceterum in uno ex meis codd. exemplo illi, quod ex Thuc. sumptum est, additur istud ex Metaphraste (quicunque is sit), Ἐπεὶ δὲ ταῦτα πύθοιτο Μαξιμῖνος, pro ἤκουσε. Ad hunc Atticum optativi usum refert Eust. λωβήσαιο, quod legitur Hom. Il. A, [232] : Ἦ γὰρ ἂν, Ἀτρεΐδη, νῦν ὕστατα λωβήσαιο, pro ἐλωβήσω ἄν. Item ἀπόλοιτο, E, [390] : Καὶ νύ κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο Ἄρης ἅτος πολέμοιο, Εἰ μὴ μητρυιὴ περικαλλὴς Ἠερίβοια Ἑρμέᾳ ἐξήγγειλεν· esse enim pro ἀπώλετο ἄν. Dicitque utrobique Atticorum esse optativis uti pro præteritis : ut ἐπεὶ ἔλθοι ὃ δεῖνα pro ἦλθε, et δράμοι pro ἔδραμε. Sic ὡς δὲ λαλήσοι pro ἐλάλησε.

XX. — Et uti τῷ Οὐδὲν μᾶλλον pro Οὔ.

Locus hic, quem affert, habetur p. 70 meæ ed., circa fin. [Thuc. 2, 70], in quo si orationis structuram ita mutemus, ut activum resolvamus in passivum, suam signif. servaturæ mihi videntur istæ particulæ οὐδὲν μᾶλλον : si videlicet censeamus αἱ ἐσβολαὶ οὐδὲν μᾶλλον ἀπανίστασαν τοὺς Ἀθηναίους, perinde esse ac si dictum esset, διὰ τὰς ἐσβολὰς οὐδὲν μᾶλλον ἀπανίσταντο οἱ Ἀθηναῖοι. Neque tamen hanc Corinthi nostri expositionem rejiciendam omnino censuerim. Sed hoc addo, schol. ipsius Thuc. in alio ejus loco οὐδὲν μᾶλλον exponere οὐδόλως, sive οὐδ' ὅλως. Is est 3, p. 109 [c. 79] : Ἐπὶ μὲν τὴν πόλιν οὐδὲν μᾶλλον ἐπέπλεον. A Ceterum videndum est ne hic usus istarum particularum sit potius Thucydidi peculiaris, (ut multa eum habere sibi peculiaria constat,) quam ei cum ceteris Atticis communis : nisi forte aliqui ex eo illum quoque mutuati fuerint.

XXI. — Item Δένδρος dicitur apud ipsos.

Imo vero dicitur δένδρεσι a Thuc., non a nominativo singulari δένδρος, sed potius tanquam a nominativo illo δένδρος. Ita enim potius loquendum fuerit, ne lector fallatur; aut certe dicendum, a nominativo inusitato δένδρος. Sed vereor ne ipsemet Corinthus falsus fuerit, i. e. ne hunc nominativum usitatum esse putarit; cum obliqui duntaxat casus gen., δένδρους, et dat. δένδρει, in plur. δένδρη, et dativus ille δένδρεσι, afferantur. In contrarium autem errorem incidit, cum δενδρέω ex δένδρεϊ factum esse contendit per metaplasmum, quasi inusitatus esset nomin. δένδρεον. Atqui legimus ap. Hom. [Il. N, 437], δένδρεον ὑψιπέτηλον. Pluralis quidem certe δένδρεα vel a δένδρεον vel a δένδρος deduci potest; ita enim dicetur δένδρεα et δένδρη, ut βέλεα et βέλη. Quamvis autem scripserim nomin. δένδρος esse ἄχρηστον, non ignoro quosdam e Xen. annotasse; sed tanquam illi peculiarem ab illis annotatum fuisse sciendum est : ut omittam, de ea lectione exemplaria inter se minime consentire. Ceterum talem nominis istius inflexionem dubium est an alii quoque Atticæ dialecto ascribant; an potius Corinthus, quod δένδρεσι ap. Thuc. legisset, ideo Atticam illam esse dixerit. Quasi vero quæcunque apud eum extant, Attica, i. e. Atticæ linguæ propria seu peculiaria, existimanda forent.

XXII. — Et pro Femininis, Masculinorum Nominum utuntur Dictionibus.

Pro λέξεσι reponendum est in Græco contextu καταλήξεσι : ita enim scrib. (sequendo unius ex meis codd. auctoritatem), καὶ ἀντὶ τῶν θηλυκῶν, ἀρσενικῶν ὀνομάτων κέχρηνται καταλήξεσι. In interpretatione itidem reponendus fuerit dativus Terminationibus pro Dictionibus. In eodem codice, illi Eur. loco, quem et hic habemus, subjunguntur hi versus, præfixis duabus istis voculis, καὶ τὸ, [Hec. 297] Τίς οὕτω στερρὸς ἀνθρώπου φύσις, Ἥτις γόων σῶν καὶ μακρῶν ὀδυρμάτων Κλύουσα θρήνους, οὐκ ἂν ἐκβάλοι δάκρυ; Ceterum quod attinet ad ea, quæ hic a Corintho traduntur, sciendum est Atticos scriptores in sua oratione soluta non sine discrimine quodvis masculinum pro feminino usurpare; nec tam late patere hanc unius generis pro altero usurpationem quam verba Corinthi ostendunt. Cum autem declarare lectori vellem quomodo hæc restringenda mihi viderentur, commodum in mentem venit quidam Commentariorum Budæi locus, in quo cum hanc rem fusissime pariter et doctissime persequatur, eo illum remittam, i. e. ad p. 1065 et 1066 editionis patris mei.

Verum et hoc sciendum est, hos ipsos Atticos, ut in plerisque nominibus dant terminationem in ος feminino etiam generi, ita vicissim dare quibusdam terminationem in η, ubi alii dant ος. Horum ex numero est nomen μεθύση : quod ut Atticum esse existimandum sit, facit Aristoph., qui eo non semel utitur. Legimus enim Nub. [555] : Προσθεὶς αὐτῷ γραῦν μεθύσην τοῦ κόρδακος εἵνεκα. Sic Vesp. [1402] : Θρασεῖα καί με μεθύση τις ὑλάκτει κύων. Apud Lucian. autem reprehenditur quidam, qui hunc vocis istius usum ignorans, μεθύσης masculino genere usurpabat, tanquam nimirum habens gen. μεθύσου. Nam cum quidam dixisset, ὁ δεῖνά ἐστι μεθύσης, Socrates ὁ ἀπὸ Μόψου, ut ipse Lucianus in Solœcista [c. 5] refert, excepit, μητρός; ἢ πῶς λέγεις; ubi honesta reprehensione usus est : perinde ac si dixisset, Credo te subaudiendum relinquere substantivum μητρός : neque enim te linguæ Græcæ tam rudem existimo ut μεθύσης pro μέθυσος usurpare velis. Ex eorum numero sunt etiam ἐρήμη pro ἔρημος, et χρησίμη pro χρήσιμος : quo χρησίμη et Aristot. utitur. Apud Thuc. et χρησίμη et χρήσιμος inveniuntur. Alia exempla

(si contentus istis non es) in Atticorum libris, præsertim veterum, quærenda tibi relinquo, ac nominatim in Soph. et Eur. tragœdiis.

XXVI. — Genivorum in ἑος, qui a rectis in ευς fiunt, ο producunt Attici.

Vox illa Productum perperam posita est pro ἐκφερόμενον : quod sonat Quod effertur s. pronuntiatur. Sed in uno ex vett. cod. post ἐκφερόμενον adjectum est καὶ γραφόμενον : hoc modo, διὰ τοῦ ο μικροῦ (quæ etiam verba in vulg. edit. non habetur) παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἐκφερόμενον καὶ γραφόμενον, τῆς κοινῆς ἐστὶ διαλέκτου.

XXVII. — Pro Ἀνύειν Ἀνύτειν dicunt.

Heraclides grammaticus multo generalius de hujus literæ insertione loquitur, quam Atticis communem cum Cypriis esse tradit; eos enim πτόλιν pro πόλιν, itidemque πτόλεμον pro πόλεμον dicere, idemque et in ἄναχτος ac νυκτὸς, idem in verbis ἀνύτω et ἀρύτω facere; esse enim pro ἀνύω et ἀρύω. Sed illa, πτόλιν et πτόλεμον, Atticorum non esse constat : in ἄναχτος autem et νυκτὸς, literæ τ insertionem iis, qui lingua communi utuntur, cum illis esse communem. Ceterum in uno ex meis vett. exempll. additur quidam articulus inter hunc et proxime sequentem, hic videlicet : ἔθος αὐτοῖς μὴ ἀποδιδόναι τὴν φωνὴν πρὸς τὴν σύνταξιν, ἀλλὰ πρὸς τὸ σημαινόμενον. Θουκυδίδης ἐν τῷ τρίτῳ τῆς συγγραφῆς, Τῇ δ' ὑστεραίᾳ ἐπὶ μὲν τὴν πόλιν οὐδὲν μᾶλλον ἐπέπλεον, καίπερ ἐν πολλῇ ταραχῇ καὶ φόβῳ ὄντας. De quibus verbis dicam, cum ad Articulum XLI pervenero.

XXIX. — Verbum Εἶναι abundare apud eos cognovimus.

Debuit hujus infinitivi εἶναι etiam cum participio ἐκὼν pleonasmum annotare. Constat enim ἐκὼν εἶναι pro ἐκὼν plane Atticum esse : itidemque in plurali ἑκόντες εἶναι pro ἑκόντες, ut in Thes. meo videbis. Sed et cum quibusdam adverbiis vacat, ut cum σήμερον, sed præcedente τό : ut in hoc loco, Χρηστὴν ἡμῖν τὸ σήμερον εἶναι τὴν γαλήνην ἐστόρεσε νῦν. Eodemque modo præfixo articulo τὸ dicitur τὸ νῦν εἶναι, pro νῦν. Quin etiam in isto Aristot. loco vacare censetur, Pol. 8, [c. 3] : Νῦν δὲ τοσοῦτον ἡμῖν εἶναι πρὸ ὁδοῦ γέγονεν, ὅτι καὶ παρὰ τῶν ἀρχαίων ἔχομέν τινα μαρτυρίαν ἐκ τῶν καταβεβλημένων παιδευμάτων. Ceterum quod ad locum illum Thuc. attinet, sciendum est, in uno ex meis vett. codd. non legi simpliciter, Ὡς καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ, ἐν τῇ ὀγδόῃ, sed ita, Ὡς καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ πανταχοῦ μὲν, μάλιστα δὲ ἐν τῇ ὀγδόῃ· οἷόν ἐστι κἀκεῖνο, καὶ τὸ μὲν ἐπ' ἐκείνοις εἶναι, etc.

XXX. — Ablationes τοῦ ι Atticorum sunt propriæ.

Horum verborum facta fuit a me mentio, cum tractarem septimum Grammatici de Attica Dialecto Articulum. Sed iis, quæ ibi dicta sunt, addendum est, post hæc verba, Εὗρον δ' ἐγὼ ὅτι καὶ Δωριέων καὶ Αἰολέων εἰσὶν, in altero meorum codd. non legi quæ hic habes, Καὶ ἀντὶ τοῦ κλαίειν κτλ., sed ista, Ἀλλὰ καὶ τὸ χρᾶσθαι τῷ δέ ἀντὶ τοῦ δή, κοινόν ἐστιν Ἀττικῶν καὶ Δωριέων καὶ Αἰολέων. Sed hæc ibi ita disjuncta sunt a proxime præcedentibus quasi diversum articulum efficiant, cum tamen paulo post de eodem particulæ δὲ usu, allatis etiam exemplis, agatur. In altero autem exemplari, post verba illa, Εὗρον δ' ἐγὼ ὅτι καὶ Δωριέων καὶ Αἰολέων εἰσὶν, neque adjecta sunt illa verba de particula δὲ, neque item quæ de verbis κλαίειν et sequentibus hic leguntur. Pertinet porro ad hanc τοῦ ι ablationem, s. potius exemptionem, (ut ἐξαίρεσις sit Exemptio, sicut ἐξαιρεῖν Eximere,) quod mox de ἐς dicitur pro εἰς.

XXXI. — Ὡς etiam superabundare apud eos solitum est.

Hoc ex Thuc. pleonasmi particulæ ὡς exemplum (quod habes p. 290 meæ ed. [8, 87]), non tam certum est quam ea, quæ in Thes. meo annotavi. Existimaturque Hom. hujus pleonasmi exemplum præbuisse, Il. B, [258] : Εἴκ' ἔτι σ' ἀφραίνοντα κιχήσομαι ὡς νύ περ ὧδε· vacare enim et hic illam particulam. Putat tamen Eust. posse et pro λίαν accipi. Atque adeo Valla in illo itidem loco Thuc. ὡς interpretatur Admodum. Forsitan autem suspicetur quispiam καὶ ὡς ab eo scriptum hic, ut et alibi, fuisse.

XXXII. — Εἰς Præpositionem Ἐς dicunt.

Cum hæc ad ἐξαίρεσιν literæ ι pertineant (ut modo dicebam), Articulo trigesimo adjungi debuerant. Quæ autem sequuntur de ὡς, proxime præcedenti addere oportebat, cum de eadem particula utrobique agatur, licet alioqui in illo Thuc. loco præp. non sit, ut est cum præstat usum præpositionis πρός. Verum in neutro meorum codd. leguntur ista de ὡς præp.; in altero autem ne illa quidem, quibus ἐς pro εἰς ab Atticis usurpari traditur. Neque tamen vera esse utraque ignoro; sed hinc (sicut et ex iis quæ paulo ante annotavi) colligi posse dico, aliena quædam iis, quæ ab auctore scripta sunt, immixta esse.

XXXIII. — Particula Δὲ pro Δὴ sæpius utuntur.

Itidem schol. Thuc. particulam δὲ pro δὴ positam hic esse censet; atque adeo non dubito quin et hoc ex eo sumptum fuerit. Præsertim cum unum ex meis exemplaribus id testetur, sicut paulo post docebo. Sed aliud potius exemplum afferendum censuissem; neque enim video quid obstet quominus particulam δὲ consuetam et hic signif. habere censeatur : ut videlicet perinde sit ac si ita locutus fuisset Thuc. [8, 53], κεφαλαιοῦντες ἐκ πολλῶν καὶ ἄλλα μέν τινα, μάλιστα δὲ, ὡς ἐξείη, etc. Ceterum in uno quidem ex meis exemplaribus ita legitur iste locus ut hic, præterquam quod περιγενέσθαι ibi est; at in altero, quod vetustius est, inter κεφαλαιοῦντες et μάλιστα δὲ habetur ἐκ πολλῶν, sicut et ap. ipsum Thuc.; sed pro βασιλέα τε, habet βασιλέα γε. In eodem legitur illa particula δὲ post Πελοποννησίων, quæ ap. Thuc. [8, 66] non extat, in vulgatis quidem certe edd. Quo etiam in loco usurpatam esse pro δὴ existimat Corinthus, cum alioqui schol. Thuc. eum usum huic particulæ in priore duntaxat loco tribuat. In illo tamen vetustiori codice utriusque loci expositio testimonio ejus comprobatur. Ita enim ibi scriptum est, Ἐνταῦθα γὰρ τὸ μάλιστα δὲ, καὶ τὸ Πελοποννησίων δὲ, ἀντὶ τοῦ δή παρελήφθησαν, ὡς ἐν Σχολίοις τοῖς εἰς Θουκυδίδην Μαρκέλλου εὑρήκαμεν. Ubi obiter et hoc observandum est, Marcellum [Marcellinum] illorum in Thuc. scholiorum auctorem censeri.

In eodem exemplari præcedunt verba quædam, in quibus hic particulæ δὲ pro δὴ usus Atticis cum Doribus et Æolibus communis esse traditur. Ea protuli supra, in Articulum XXX.

XXXIV. — Hi etiam et Accusativo et Recto utuntur pro Obliqua Constructione.

Falso (mea quidem sententia) in illo Thuc. libri tertii l. [c. 4] nominativum pro genitivo usurpatum esse tradit, scholiasten ipsius Thuc. auctorem sequens. At vero in iis, qui ex libro Ejusdem octavo et ex Hom. afferuntur, locis, (nam de locis Philostrati seorsum disseram,) quamvis tam nominativus quam accus. pro genit. ponantur, longe tamen diversus est illorum usus. Nam ap. Thuc. 8, [53] accus. pro eo genit. ponitur, qui vulgo Absolutus appellatur; at vero ap. Hom. [Od. M, 73], Οἱ δὲ δύο σκόπελοι, ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει, quis nominativum, οἱ δὲ δύο σκόπελοι, pro eo gen. positum esse putet qui Absolutus vocatur? Eum dico, qui ablativo Latinorum absoluto respondet, aut saltem eodem officio fungitur. Sed de his Homericis postea : nunc de illo Thuc. libri tertii loco dicendum est. Ibi equidem alia est orationis forma, cum nominativus Ἀθηναῖοι suum verbum habeat; neque enim negare quisquam possit, illud

ἑώρων cum Ἀθηναῖοι jungi. Atque adeo nihil in hac structura orationis innovari, fatebitur qui duntaxat particulæ ὡς sedem mutabit : hoc modo, Καὶ ὡς οἱ Ἀθηναῖοι οὐ πολλῷ ὕστερον καταπλεύσαντες ἑώρων. Quidni vero, ista vocula suam sedem retinente, eadem orationis forma esse censebitur? Contra autem genitivi usus quam incommodus hic esset consideremus : Καὶ τῶν Ἀθηναίων οὐ πολλῷ ὕστερον καταπλευσάντων, ὡς ἑώρων, ἀπήγγειλαν μὲν οἱ στρατηγοὶ κτλ. Certe si ita locutus fuisset, post genitivum Ἀθηναίων, fuisset rursus idem nomen subaudiendum in nominandi casu : hoc pacto, Καὶ τῶν Ἀθηναίων οὐ πολλῷ ὕστερον καταπλευσάντων, ὡς ἑώρων οἱ Ἀθηναῖοι, (nisi malis, ὡς ἑώρων αὐτοὶ,) ἀπήγγειλαν μὲν οἱ στρατηγοὶ, etc. Neque vero dici potest verbum ἑώρων ad sequentem nominativum potius quam ad præcedentem ferri. Præterquam enim quod dicendum potius fuisset, Ἀπήγγειλαν μὲν οἱ στρατηγοὶ τὰ ἐπεσταλμένα, ὡς ἑώρων, vel, Ἀπήγγειλαν μὲν τὰ ἐπεσταλμένα οἱ στρατηγοὶ, ὡς ἑώρων· vel ita potius (ne verbum ἑώρων nimis remotum esset), Ὡς ἑώρων οἱ στρατηγοὶ, ἀπήγγειλαν μὲν τὰ ἐπεσταλμένα· præterquam quod tali verborum collocatione utendum potius fuisset, curnam, obsecro, de ducibus potius quam generaliter de Atheniensibus illud ἑώρων diceretur? Qualem vero sedem particula ὡς habet hic, eo referendo quo dixi, talem et paulo post habet, ubi scriptum est, Οἱ δ' ἐκ τῶν Ἀθηνῶν πρέσβεις ὡς οὐδὲν ἦλθον πράξαντες, ἐς πόλεμον καθίσταντο οἱ Μιτυληναῖοι· non autem, Ὡς δὲ οἱ ἐκ τῶν Ἀθηνῶν πρέσβεις οὐδὲν ἦλθον πράξαντες.

Homeri autem locus, omnium consensu, nomin. pro genit. habet; sed eum gen., qui (uti dixi) Absolutus vocatur : imo eum Distributivum appellare fortasse liceat, quod distributioni adhibeatur.

Ad Philostrati locos venio; ac de priore prius verba faciens, orationem quidem ἀκολουθίαν suam non servare fateor : sed quominus nomin. vertere in genit. possimus (ut in illo Homeri loco), obstare dico gen. αὐτοῦ : cum enim ita scriptus sit locus [Vitt. Soph. 2, 12], Ὁ Πρωτεὺς ὁ Φάριος, τὸ θαῦμα τὸ Ἑλληνικόν [Ὁμηρικόν]· πολλαὶ μὲν αὐτοῦ καὶ πολυειδεῖς αἱ μορφαί· si hunc nomin. s. potius hos nominativos in genitivos commutare velis, tollere pronomen relativum αὐτοῦ necesse erit. Alioqui enim ita loquendum esset, Τοῦ Πρωτέως τοῦ Φαρίου, τοῦ θαύματος τοῦ Ἑλληνικοῦ, πολλαὶ μὲν αὐτοῦ καὶ πολυειδεῖς αἱ μορφαί· quam orationis formam cujus aures pati possent? At vero ille pronominis αὐτοῦ usus talis est, ut cum oratio sit ἀνακόλουθος s. ἀκατάλληλος, hanc ejus structuram alioqui duram quodammodo molliat atque leniat illius adjectio; perinde videlicet ac si ita scripsisset, Ὁ Πρωτεὺς ὁ Φάριος, τὸ Ἑλληνικὸν θαῦμά ἐστι· πολλαὶ μὲν αὐτοῦ etc. In posteriore autem loco talem gen. non habemus, qui illi nominativi in genitivum commutationi obstet; sed tamen ne hic quidem locus Homerico plane similis est, cum non sequatur itidem distributio. Hæc enim sunt illius loci verba ap. ipsum Philostr. in Εἰκόνων libro [1, 7], ubi de Memnone agit: Αἱ δὲ μετέωροι δαίμονες, Ἠὼς ἐπὶ τῷ παιδὶ πενθοῦσα, κατηφῇ ποιεῖ τὸν Ἥλιον, καὶ δεῖται τῆς Νυκτὸς κτλ. Denique illa orationis forma nominativos pro genitivis habentis, videtur in hanc posse commutari ab eo, qui Latine reddere velit, Quod autem ad dæmones attinet. At Homeri loco talem interpret. minime convenire manifestum est.

XXXV. — Et pro Participiis Attici Verbis utuntur, et pro Verbis vicissim Participiis.

Minime verisimilis est ista expositio, ὁ δὲ χρηματισαιτο ἀφεὶς, pro ὁ δὲ ἀφῆκε χρηματισάμενος. Atque adeo si locus hic est is qui l. 8 legitur, (sed paulo aliter scriptus,) aperte falsa est. Ibi enim habemus p. 290 meæ ed. [c. 87] : Οἱ δὲ (sub. εἰκάζουσιν), ἵνα τοὺς Φοίνικας προαγαγὼν ἐς τὴν Ἀσπενδον, ἐχρηματίσαιτο ἀφείς. Hic enim nullo modo ἐχρηματίσαιτο ἀφεὶς accipi posse pro ἀφῆκε ἐχρηματισάμενος, cum præcedat particula ἵνα, evidentius est quam ut dubium cuiquam esse queat. Neque tamen existimo alium locum quam hunc afferre Corinthum voluisse; sed A lapsum memoria, ita scripsisse. Nam etiamsi demus illi permutatum hic esse participii et verbi usum, non tamen dici poterit ἀφεὶς esse pro ἀφῆκε, sed pro ἀφείη.

XXXVI. — Et Ἦ abundat apud Atticos.

Hic quoque multos à se dissentientes habebit Corinthus de pleonasmo particulæ ἦ, licet schol. [Thuc. 8, 94] itidem annotet περιαιρετέον τὸν ἦ σύνδεσμον. Neque enim, ut opinor, eum nos ex contextu eximere jubet, sed locum ita exponere ac si exempta esset : ideoque παρέλκειν dixit Corinthus. Sed in uno meorum exempll. non simpliciter habetur παρέλκει, sed παρέλκει πολλάκις. Debuit certe, si hoc verum sit, voculam istam sæpe abundare apud Atticos (leg. enim παρὰ Ἀττικοῖς s. παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, non ἐν τοῖς Ἀττικοῖς, ut habent vulgatæ edd.), ex multis locis unum saltem, in quo evidens hic pleonasmus esset, proferre. Habebimus quidem infra, nimirum Articulo LXIX, aliud exemplum ex Aristoph., sed nihilo aptius eo, quod ex Thuc. allatum est. At ego duo manifesta hujus pleonasmi exempla, sed post nomen comparativi gradus, ex illo ipso sumpta, lectori exhibebo. Unus est l. 7, [77] : Ἤδη τινὲς καὶ ἐκ δεινοτέρων ἢ τοιῶνδε ἐσώθησαν. Neque enim quis dixerit δεινότερα ἐκεῖνά ἐστιν ἢ τοιῶνδε, sed δεινότερα ἐκεῖνά ἐστι τοιῶνδε, vel δεινότερα ἐκεῖνά ἐστιν ἢ τοιάδε. Alter autem locus huic similis, i. e. pleonasmum similem habens, est iste [8, 5] : Καὶ πολὺ μᾶλλον, ὡς εἰπεῖν, κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸν αὐτοῦ οἱ ξύμμαχοι ὑπήκουον ἢ τῶν ἐν τῇ πόλει Λακεδαιμονίων. Hic enim (loquendo more consueto) dicendum erat πολὺ μᾶλλον τῶν ἐν τῇ πόλει Λακεδαιμονίων, sine ἤ : aut certe, πολὺ μᾶλλον ἢ οἱ ἐν τῇ πόλει Λακεδαιμόνιοι. Quod quidem non animadversum, in magnum errorem impellere lectorem possit; quippe qui existimaturus sit hunc esse sensum (qui certe prima fronte se offert), πολὺ μᾶλλον ὑπήκουον αὐτοῦ ἢ ὑπήκουον τῶν ἐν τῇ πόλει Λακεδαιμονίων. Tanti est tales particularum usus a sermonis consuetudine recedentes, cognitos habere.

XXXVII. — Ἀλλὰ conjunctionem pro hortativa sæpe ponunt.

Idem exemplum a schol. Thuc. affertur : quin etiam vult eundem esse hujus particulæ ἀλλὰ usum et in quodam illius Historici loco, 8, p. 291 meæ ed. [89], ubi tamen non video quomodo signif. illa ei convenire potius quam vulgaris possit. Scribit autem ap. Hom. ἀλλ' ἄγε, non ἀλλά γε : ac sequendam et ego lectionem illam potius censeo, cum et in Homericis exemplaribus extet, Od. N, [383]. Sed in aliis potius Hom. locis quam in isto, et nonnullis isti similibus, vim hanc particulæ ἀλλὰ inesse, docui in meo Thes.

XXXVIII. — Et accipere Accusativos Casus pro Genitivis.

Idem ejusdem rei exemplum habuisti supra ap. Jo. Grammaticum; sed τούτου simpliciter, non ἀπὸ τούτου, ibi scriptum est. Ac mihi lectio illa magis quam hæc placet, cum dicatur potius ἀφείλετό μου τοῦτο, quam ἀφείλετο ἀπ' ἐμοῦ τοῦτο. Adde quod non dicitur hic, Atticos accipere accusativos casus pro genitivis, cum præpositione; sed simpliciter, pro genitivis.

XXXIX. — Et proferre Vocativos pro Nominativis.

In uno meorum exemplarium adduntur et alia tria exempla, videlicet, ἱππότα Νέστωρ pro ἱππότης : et εὐρύοπα Ζεὺς ac μητίετα, pro εὐρυόπης et μητιέτης. Quæ omnia exempla, præter quartum, habuisti et supra ap. Jo. Grammaticum, Articulo seu Tmematio VIII, ubi aliorum potius quam Atticorum esse hunc vocativorum usum ostendi. Erroris autem occasionem præbuisse videtur quod passim a grammaticis, et ab hoc quoque, traditur, Attieos vocativum no-

minativo parem facere: quasi nimirum ex eo consequatur et hos vocativos, qui vicissim nominativorum locum obtinent, Atticæ linguæ consuetudini esse ascribendos.

XL. — Sumere duas Negationes pro Affirmatione una, Atticorum est.

Græca Corinthi verba sunt hæc, Τὸ λαμβάνειν τὰς δύο ἀποφάσεις ἀντὶ μιᾶς καταφάσεως, Ἀττικῶν ἐστὶ, quæ ad verbum sonant quod ille hujus Articuli titulus habet: videlicet, Sumere duas negationes pro affirmatione una, Atticorum est. Quare miror unde profecta sit hæc interpretatio, Repugnantium alterutrum, cum negatione contrarium, Attice pro affirmatione ponitur. Habetur autem hæc in ea opusculi hujus editione, quæ novissimæ vulgarium Lexicorum editioni subjuncta est. Sed præterquam quod verbis ipsius auctoris minime insistat ea interpretatio, ejusmodi certe est ut OEdipo indigere videatur. Eo autem magis hunc Interpretem, quicunque est, a verbis Corinthi discessisse miror, quod ipsemet suam mentem statim explicans, nullam de illis dubitationem lectori relinquit. Ego tamen aliter potius de hujusmodi phrasi loquendum esse censuissem. Satius enim videtur referre hoc genus loquendi ad figuram, quæ λιτότης appellatur, cujus aptissimum exemplum habetur in illis Homeri verbis [Il. O, 11], οὐκ ἀφαυρότατος, ubi Eust. nos προσεπεννοεῖν jubet, ἀλλ' ὁ ἀνδρειότατος, idemque et in aliis hujusmodi generibus loquendi faciendum ait; atque id vel ex ipso Hom. perspici, qui ἐντελῶς loquens, dixerit, οὐ κάκιστος, ἀλλ' ὤριστος: Od. P, [416], Οὐ μέν μοι δοκέεις ὁ κάκιστος Ἀχαιῶν Ἔμμεναι, ἀλλ' ὤριστος. Est autem illi οὐκ ἀφαυρότατος pro ὁ ἀνδρειότατος, simile οὐκ ἀλαπαδνός, ap. eundem poetam, ut Il. Δ, [330]: Ἠὰρ δὲ Κεφαλλήνων ἀμφὶ στίχες οὐκ ἀλαπαδναὶ Ἔστασαν, i. e. ἀνδρειόταται. Simile est ap. Soph. οὐ τῆς πρώτης μοίρας pro τῆς ἐσχάτης [OEd. C. 144], ubi dicit OEdipo, Οὐ πάνυ μοίρας εὐδαιμονίσαι πρώτης. Simile ap. Herodot. [4, 95]: Ὁμιλήσαντα Ἑλλήνων οὐ τῷ ἀσοφωτάτῳ σοφιστῇ Πυθαγόρᾳ, pro σοφωτάτῳ: oportet enim ταῖς τοιαύταις ἄρσεσι (ut Eust. loquitur) συνυπακούειν καὶ θέσιν. Alibi vero dicit pro eodem, τῇ ἀποφάσει συνεισάγειν τὸ ἐναντίον. Sed non video cur Atticis potius quam aliis hoc loquendi genus ascribatur; quod Latinæ etiam linguæ usitatissimum est: ut cum Non ultimus s. Non postremus dicitur pro Primus. Ovid.: Ille meos quondam non ultimus inter amicos. Virg.: Nec tibi cura canum fuerit postrema. Apud Eund., Et gens illa quidem sumptis non tarda pharetris: pro Strenua, vel Valde strenua. Alibi, Non æquæ Palladis: pro Iniquæ. Alibi, Non innoxia verba: pro Noxia, Valde noxia. Idemque fit et in verbis, ut ap. Eund. Nec mihi displiceat: pro Placeat, Valde placeat. Sed crasso errore figura hæc *Liptote* vocata fuit (qui error et in quibusdam Servii locis extat), cum Litotes vocari debeat, ex Græco λιτότης. Quidam vocarunt etiam μείωσιν: quod tamen aliud potius significat. Ceterum illi Homeri loco adduntur in uno ex meis codd. hæc verba, Καὶ ὁ θεολόγος, Ἔστι δὲ οὐκ ἄδηλον τοῦτο, ὅπῃ τὸ πνεῦμα τετάξεται. Hic enim οὐκ ἄδηλον censetur itidem sumi (ut certe sumitur) pro δῆλον.

Quod autem ad Thuc. locum attinet, non satis apte affertur, cum in eo particula negativa nomini substantivo non jungatur, sicut in exemplis, quæ attuli, jungitur adjectivis. Neque vero debuit dicere sumi pro ἐλευθερίᾳ, cum hæc vox ab ipsomet auctore addatur. (Sed nostra exempll. habent ἐλευθερώσει, quod longe commodius est, cum καταδούλωσις et ἐλευθέρωσις sint ejusdem omnino formæ verbalia.) Locus extat 3, p. 86 meæ ed. [c. 10]: Ξύμμαχοι μέντοι ἐγενόμεθα οὐκ ἐπὶ καταδουλώσει τῶν Ἑλλήνων Ἀθηναίοις, ἀλλ' ἐπ' ἐλευθερώσει ἀπὸ τοῦ Μήδου τοῖς Ἕλλησι. Atqui extant ap. Thuc. valde apta exempla, quæ potius afferenda erant: exempla inquam ejusdem usus particulæ οὐ cum substantivis, quem in locis allatis habet cum adjectivis. Eust. [p. 11, 25] postquam ex Epicuro unum attulit exemplum, videlicet οὐ παραγένησις pro ἀποδημία, addit unicum Thucydidis [3, A 95] nimirum διὰ τὴν οὐ περιτείχισιν, pro διὰ τὸ ἀτείχιστον. Sed huic adjici aliqua possunt: ex quibus est οὐκ ἐξουσία, 5, p. 182 [c. 50]: Καὶ ἀνακηρυχθέντος Βοιωτῶν δημοσίου κατὰ τὴν οὐκ ἐξουσίαν ἀγωνίσεως. Nonnullos alioqui apud eundem scriptorem locos esse fateor, quibus simplicior expositio sufficere videatur; veluti cum dicit [1, 137] τὴν τῶν γεφυρῶν οὐ διάλυσιν, item [5, 35] τὴν τῶν χωρίων οὐκ ἀπόδοσιν. Quibus locis et ille ab Eust. allatus annumerari posse videtur.

Verum et cum verbis locum habere hunc particulæ οὐ usum sciendum est, ubi non tam commode perspici negatio potest, quam in illis adjectivis, quæ in exemplis allatis habentur, veluti in ἀφαυρὸς et ἀλαπαδνός. Tale est Il. A, [330]: Οὐδ' ἄρα τώγε ἰδὼν γήθησεν Ἀχιλλεύς, Non gavisus est, lætatus est: pro Contristatus est, Mœrore affectus est: aut etiam Valde contristatus est, Magno mœrore affectus est. Sic Gallice dicimus, *Il n'en a pas été joyeux*, pro *Il en a été bien fâché*. Tale est (in contraria alioqui sententia) οὐκ ἐχολώσατο Ζεύς, ap. eund. poetam, B Non succensit, pro Gavisus est, Gaudio affectus est. Sic certe et ap. Thuc. legimus 5, p. 184 [c. 57]: Τὰ δ' οὐ καλῶς εἶχε, pro ἐστασίαζε. Non deerunt vero et in sermone Latino exempla hujus usus particulæ negativæ, si quis ea quærere voluerit.

At vero de altero duarum negationum usu disseram cum ad Artic. XLIII pervenero.

XLI. — In Feminino Genere aliquid dicere consuevere, inde inferre Neutrum.

Supra ex uno meorum exempll. quædam attuli, qui huic loco melius convenissent. Leguntur enim inter Articulum XXVII et XXVIII ista verba (quæ et ipsa Articulum per se efficiunt), Ἔθος αὐτοῖς μὴ ἀποδιδόναι τὴν φωνὴν πρὸς τὴν σύνταξιν, ἀλλὰ πρὸς τὸ σημαινόμενον. Afferturque hujus rei istud exemplum ex Thuc. 3, p. 109 meæ ed. non procul ab initio [c. 79]: Τῇ δ' ὑστεραίᾳ ἐπὶ μὲν τὴν πόλιν οὐδὲν μᾶλλον ἐπέπλεον, καί περ ἐν πολλῇ ταραχῇ καὶ φόβῳ ὄντας. In eo enim conveniunt isti loci, alioqui diversi, quod in utroque C non habetur ratio τῆς φωνῆς, i. e. Vocis, sed τοῦ σημαινομένου, i. e. Ejus quod ea significatur. Talis certe nominis collectivi usus qualis in ea, quam attuli, oratione, non Græcis tantum, sed Latinis quoque non infrequens est. Convenitque prorsus illud exemplum cum iis, quæ Artic. s. Tmematio XVII, allata fuerunt, ex Hom. [Il. B, 278]: Ὥς φάσαν ἡ πληθύς· ex Demosth. [p. 37, 3]: Ὑμεῖς δ' ὁ δῆμος κάθησθε ἐκνενευρισμένοι.

Quod autem ad mutationem illam attinet, quæ in loco Thuc. [2, 47] extat, mutationem inquam generis ex feminino in neutrum, (cum enim præcessisset, Ἡ νόσος πρῶτον ἤρξατο γενέσθαι τοῖς Ἀθηναίοις, subjunxit, Λεγόμενον μὲν καὶ πρότερον πολλαχόσε ἐγκατασχῆψαι, cum orationis contextus suam, ut ita dicam, ἀκολουθίαν servans posceret femininum participium λεγομένη, non neutrum λεγόμενον, quod perinde subjunxit ac si neutro νόσημα, non feminino νόσος, usus fuisset,) quod, inquam, ad mutationem D illam attinet, quid de ea judicem, declaravi in iis, quæ ante has in Corinthum Animadversiones præfatus sum. Siquidem et nunc in ea opinione sum ut Thucydideam potius quam Atticam appellandam censeam.

XLII. — A Rectis in ευς Plurales in εις, per ῆς scribunt.

Additur et tertium, Πλαταιῆς, in uno ex meis Mss. codd., quæ vox ap. Thuc. ita scripta legitur, cum alibi, tum p. 50, 100, 103 meæ ed. Cui similis est Θεσπιῆς, p. 152. Sic ἱππῆς, p. 152, 161. Accusativum tamen ἱππέας, non ἱππῆς, ap. eum legis in fine p. proxime præcedentis, quæ est 151: nec non p. 285, atque aliis plerisque locis. Jam vero et κληϊστὸν ap. eundem extat, quod cum κληΐδα convenit; ut enim κληΐδα est pro κλεῖδα, ita κληϊστὸν pro κλειστόν. At in voce Ποσηΐδαον [sic] magis novum hoc scripturæ genus videri queat. Quin etiam de illo κληϊστὸν dubitare

quis possit, quod habetur p. 54 meæ ed. [2, 17], ne forte κλῃστὸν potius scrib. sit, ut p. 123, κλήσειν scriptum est, cum η habente ι subscriptum. Ceterum omittenda hic non est lectio, quæ in uno ex meis exempll. habetur : ista videlicet, Καὶ τρέπουσι δὲ ἐν πολλοῖς τὸ ι εἰς η, καὶ τὸ ι ἔστιν ὅτε προσγράφουσιν, ἔστι δ' ὅτε οὔ· οἷον, κλεῖδα, κλείδα, κληῖδα· Ποσείδειον, Ποσειδήϊον, Ποσειδῆϊον· φοινικοπάρῃος, μιλτοπάρῃος.

XLIII. — Et οὐ Negationem supervacuam sæpe accipiunt.

Locus Thuc. parum apte in exemplum affertur, si eum ita legamus ut hic habetur. Sciendum est enim in vulgatis edd. secus legi, nimirum cum adverbio μᾶλλον ante ἢ οὐ : hoc modo, (extat autem p. 93 meæ ed. [3, 36]) : Καὶ τῇ ὑστεραίᾳ μετάνοιά τις εὐθὺς ἦν αὐτοῖς καὶ ἀναλογισμὸς, ὠμὸν τὸ βούλευμα καὶ μέγα ἐγνῶσθαι, πόλιν ὅλην διαφθεῖραι μᾶλλον ἢ οὐ τοὺς αἰτίους. Quæ lectio μᾶλλον ἢ οὐ τοὺς αἰτίους etiam in quodam meo Ms. cod. extat. Fateor tamen unam ex his tribus particulis posse videri abundare, et legi debere ἢ οὐ τοὺς αἰτίους, sine μᾶλλον (quam lectionem ambo mea exempll. hujus opusculi Corinthi confirmant), vel μᾶλλον ἢ sine οὐ. Sed alius extat ap. Thuc. locus, qui illam vulgatarum edd. lectionem comprobat, et credere quod dixi de particula μᾶλλον, vetat. Is est 2, p. 67 [c. 62] : Οὐδ' εἰκὸς χαλεπῶς φέρειν αὐτῶν μᾶλλον ἢ οὐ κήπιον καὶ ἐγκαλλώπισμα πλούτου πρὸς ταύτην νομίσαντας ὀλιγωρῆσαι. Eandem enim utriusque loci rationem esse et eandem expositionem poscere constat. Quod tamen non animadvertit schol., quippe qui in illo quidem priore particulam ἢ esse pro ἤπερ, et vacare negationem tradit; at in hoc posteriore ἢ οὐ κήπιον exponit ἀλλὰ κήπιον. Utram vero expositionem sequemur? Mihi quidem certe quin priorem illam sequi debeamus minime dubium est; quippe quæ adverbio μᾶλλον suum locum relinquat. Quod de posteriore dici non potest; eam enim sequendo, plane otiosum esset adverbium μᾶλλον. Adde quod nimium audax est talis expositio, ἢ οὐ pro ἀλλά. At Corinthum miror, qui non animadverterit, legendo πόλιν ὅλην διαφθεῖραι ἢ οὐ τοὺς αἰτίους, absque μᾶλλον, nihilo magis posse dici vacare οὐ, quam ἤ. Imo vero si alterutrum tollendum esset, minore cum damno tolleretur ἢ quam οὐ : tantum abest ut vacare dici possit, si ita legatur. Sumpsisse tamen Corinthum ista omnia ex illo Thuc. scholiaste, collatio verborum unius cum verbis alterius statim docebit. Sed cum schol. exponat ἤπερ τοὺς αἰτίους, Corinthus exponit παρὰ τοὺς αἰτίους : si tamen eum ita scripsisse credendum sit, et consulto hic ab illo enarratore discessisse, cujus alioqui, tanquam doctissimi præceptoris, vestigiis insistere diligenter solet. Est certe et hoc in illa præp. παρὰ incommodum, quod non cohæreat oratio, si dicas μᾶλλον παρὰ τοὺς αἰτίους : ut cohæret cum dicitur μᾶλλον ἤπερ τοὺς αἰτίους.

Et Μὴ νύ τοι οὐ χραίσμῃ σκῆπτρον.

Dum Corinthus non contentus iis, quæ a suo magistro tradita erant, (sunt autem hæc, quæ ille schol. in illa Thuc. verba ἢ οὐ τοὺς αἰτίους, annotat : Ἡ οὐ ἀπόφασις περιττή· ὁ γὰρ ἤ σύνδεσμος ἀντὶ τοῦ ἤπερ κεῖται. Κἂν τῇ συνηθείᾳ δὲ πολλάκις παρελκούσαις ἀποφάσεσι χρώμεθα· Οὐ μὰ τὸν Δία, Οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα· ὡς καὶ τὸ, Ἀπαγορεύω σοὶ μὴ ποιεῖν·) de suo aliquid addere vult, suam imperitiam aut certe imprudentiam et incogitantiam prodit; quippe qui hunc v. Homeri [Il. A, 28], Μὴ νύ τοι οὐ χραίσμῃ σκῆπτρον, in exemplum afferat ejus, quod dixerat, negationem οὐ sæpe vacare : cum nihil minus quam istud hoc in loco verum comperiatur. Tollatur enim hinc particula οὐ, sensus erit omnino contrarius; nam significabitur Ne tibi prosit, cum significare velit, Ne tibi non prosit. Est enim hic non illud μὴ, quod eundem quem et οὐ locum obtinet, sed illud quod reddi solet particula Ne, Ut ne, Ne forte.

Sic et nos consuevimus sæpe Negationibus uti.

Corinthi verba sunt, Κἂν τῇ συνηθείᾳ πολλάκις ἀποφάσεσι χρώμεθα. Ubi συνήθειαν vocare videtur Sermonem vulgo receptum, seu vulgarem. Talem enim hujus vocabuli usum apud plerosque ex recentioribus observasse mihi videor. Sonabunt igitur illa verba, In vulgari etiam sermone sæpe negationibus utimur. Sed quorsum hoc? quis ignorat negationes s. negativas particulas in vulgari quoque sermone locum habere? Addendum igitur ex illo schol. παρελκούσαις, id est supervacaneis, seu quæ vacant, aut abundant. Quod autem attinet ad exemplum, quod subjungit, sciendum est in eo duas negationes haberi, quod verbo ἀπαγορεύω una inclusa sit. Idemque de aliis plerisque verbis hujusmodi dicendum est, quibus itidem subjungitur illa negativa particula, cum tamen nihil ea opus sit. Ac ne illius quidem verbi ἀπαγορεύω ita usurpati exemplum ἐκ τῆς συνηθείας petere debuit, cum ex classicis scriptoribus afferri posset. Æschines : Ἕτερος δὲ ἀπαγορεύει νόμος ἀρχὴν ὑπεύθυνον μὴ στεφανοῦν. Idem [p. 5] : Τούτους ὁ νόμος ἐξείργει τοῦ βήματος, τούτους ἀπαγορεύει μὴ δημηγορεῖν. Sunt etiam alia pleraque verba, quæ in hoc numero censeri debent, quibus subjungitur negativa particula, ut κωλύω. Demosth. [p. 1040, extr.] : Κωλύσας τοὺς ὀνηλάτας μὴ ἐξάγειν τὴν ὕλην ἐκ τῆς ἐσχατιᾶς. Itidemque verbale κώλυμα invenitur hunc usum habens : ut, Κώλυμα τοῦ μὴ γίνεσθαι, ap. Thuc. [1, 16], si bene memini. His autem duobus ἀπαγορεύω et κωλύω, addi potest ἀπιστῶ ex Eod.; sed et ἀρνοῦμαι aliaque ex aliis adjungi possunt.

Geminationis autem ipsarum particularum, quæ negant, exempla non attulit, quæ tamen non minus in promptu sunt. Hesiod. [Op. 143] : Οὐκ ἀργύρῳ οὐδὲν ὁμοῖον. Sic ap. Dem. : Καὶ οὐ περιόψομαι παθούσας οὐδὲν ἀνάξιον οὔθ' ἡμῶν, οὔτε τοῦ πατρὸς, ubi quemadmodum οὐδὲν ἀνάξιον ponitur pro ἀνάξιόν τι, præcedente particula οὐ, sic τοιοῦτον οὐδὲν pro τοιοῦτόν τι habes in isto Ejusdem loco, præcedente particula οὐδέ : eadem illa in Midiam oratione [p. 536, 25] : Νῦν δὲ τοῦτο μὲν οὐκ ἐποίησεν, ἐν ᾧ τὸν δῆμον ἐτίμησεν ἂν, οὐδ' ἐνεανιεύσατο τοιοῦτον οὐδέν. Ab Eodem post οὐ μὰ Δία additur οὐ, sive οὐχὶ, quod idem valet, ead. Or. in Midiam [p. 522, 26] : Ὡς εἴπερ ἀληθῶς ἐπεπόνθειν ταῦτα ἃ λέγω, δίκας ἰδίας μοὶ προσῆκεν αὐτῷ λαχεῖν, οὐ μὰ Δί' οὐχὶ δημοσίᾳ κρίνειν αὐτόν. Sed istius usus particulæ negativæ, itidemque ejus, qui in proxime præcedente exemplo habetur, passim obvia sunt exempla; at non item hujus, qui extat ap. Aristoph. Pl. [451] : Ποῖον γὰρ οὐ θώρακα, ποίαν δ' ἀσπίδα Οὐκ ἐνέχυρον τίθησιν ἡ μιαρωτάτη; Quemadmodum vero hic usus geminationis particulæ οὐ minus aliis frequens, sic particulæ οὐδὲ ap. Synes. quædam geminatio extat quæ rara est : Διδοὺς μὲν οὐδὲν, (οὐδὲ γὰρ οὐδ' ὅμοιος ἦν ἔχοντι,) δείξας δέ. Idem in libro De insomniis : Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ ἀπαθῶς διακείμεθα περὶ τὰ θεάματα. Sic autem hanc particulam iterans Synesius Homerum imitari videtur, ap. quem legimus Il. M, [213] : Ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ ἔοικε Δῆμον ἐόντα παρὲξ ἀγορευέμεν. Ubi annotat Eust. duplicis negationis eam vim esse, ut indicet τὴν τελείαν ἀποτροπὴν τοῦ χρῆναι τὸν δημότην ἀντιλέγειν τῷ κρατοῦντι. Utitur vero et aliquot aliis locis hac particula οὐδὲ ita geminata : ex quibus est hic, Il. E, [22] : Οὐδὲ γὰρ, οὐδέ κεν αὐτὸς ὑπέκφυγε κῆρα μέλαιναν. Ubi idem schol. affert alium ejusdem poetæ l., nimirum istum [Il. Z, 130], Οὐδὲ γὰρ, οὐδὲ Δρύαντος υἱός, etc. : additque, cum his in locis, tum in aliis ejusmodi, supervacaneam esse unam ex istis negationibus : sed tamen unam esse τοῦ ῥηματικοῦ πράγματος (id est, ut opinor, rei quæ exprimitur verbo, quod adjunctum est), alteram, personæ : ut dicat, inquit, ὅτι οὐδὲ ὑπεξέφυγεν ἄν, οὐδὲ αὐτός. Additque, hanc illarum geminationem declarare τὴν παντελῆ ἄρνησιν τοῦ πράγματος.

Hoc quoque addendum est iis, quæ dicta sunt, non duas negationes duntaxat, sed tres interdum pro una poni. Siquidem post verba illa, ἀπαγορεύω, κωλύω, ἀρνοῦμαι, atque alia hujusmodi, quorum unumquodque inclusam negationem habere dixi, interdum duæ

negativæ particulæ adduntur, μὴ οὐ, sive μὴ οὐχί. Lucian. [D. mort. 14, 1] : Νῦν μέν, ὦ Ἀλέξανδρε, οὐκ ἔξαρνος γένοιο μὴ οὐκ ἐμὸς υἱὸς εἶναι. Hic enim ἔξαρνον γίνεσθαι locum verbi ἀρνεῖσθαι obtinet. Itidemque ἐξομόσασθαι, cui eodem modo hæ duæ particulæ negativæ subjunguntur, non est aliud quam ἀρνεῖσθαι, sed addito etiam jurejurando, ap. Dem. [p. 1317, 7] : Καὶ ταῦτα οὐκ ἂν ἐξομόσαιτο Εὐβουλίδης μὴ οὐκ εἰδέναι. Sic etiam post ἀντιλέγειν seu ἀντειπεῖν, ut ap. Eund. In Timocratem : Καὶ οὐδεὶς πώ ποτε μὴ οὐ καλῶς ἔχειν ἀντεῖπεν αὐτούς. Et ap. Xen. Symp. [3, 3] : Ἀλλ' οὐδείς σοι, ἔφη, ἀντιλέγει τὸ μὴ οὐ λέξειν ὅ,τι ἕκαστος ἡγεῖται πλείστου ἄξιον ἐπίστασθαι. Neque enim dubium est quin his verbis negandi vis itidem includatur. Observandum est autem τὸ in illo Xen. loco ante μὴ, quod et alibi itidem illi præfixum reperitur. Ceterum in hac negationum geminatione lingua Latina plane a Græca dissidet; contra vero Gallicæ cum Græca in hac re, ut et in aliis plurimis, optime convenit.

Neque vero hoc prætermittendum est, antequam B de particulis negativis dicendi finem faciam, etiam atque etiam videndum esse ne in harum usu fallamur. Interdum enim geminatæ non majorem negationem, sed potius affirmationem efficiunt. Verum quoniam iis in locis, in quibus hoc contingit, non ad idem verbum ambæ, sed ad diversa feruntur, (nisi forte una ad verbum, altera ad participium feratur,) aut geminatio non est, aut certe aliud geminationis genus quam in præcedentibus exemplis esse dicendum est. Talis est hic l. ap. Xen. Cyrop. 2 : Οὐκ ἔστιν ὅπως οὐκ ἐπιθήσεται. Sic ap. Aristoph. [Pl. 872] : Κοὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ ἔχετέ μου τὰ χρήματα. Talis est et hic locus, Καὶ τοῖς μὲν οὐκ ἔστιν ὅτου μὴ τῶν καλῶν μέτεστι. Inveniuntur autem et unicum verbum habentes hæ negationes, ut in isto Dem. loco [p. 401, 24], Καί τι καὶ νεανιευσαμένου τοιοῦτον, ὡς οὐδὲν ὅ,τι οὐ ποιήσει, etc.; sed hic minime dubium est quin subaudiri debeat atque adeo subaudiendum relinquatur verbum ἐστὶ cum οὐδέν.

XLIV. — Etiam πρὸς abundare his solet, ut Thuc. : Καὶ πρὸς αὐτῶν τῶν Ἀθηναίων ἐγένετο.

Non credo quod hic dicit Corinthus, nec credendum esse puto, nimirum præp. πρὸς Atticis supervacaneam esse solere. Nam de loco quem affert, (qui nondum a me inventus fuit,) judicare posse mihi videor ex alio ejusdem scriptoris loco, qui illi, ni fallor, plane est similis : id est, ubi πρὸς eundem, quem et illic, usum habet. Legitur autem 8, p. 274 meæ ed. [c. 36] : Ἐδόκουν ὅμως τοῖς Πελοποννησίοις αἱ πρῶται ξυνθῆκαι, αἱ πρὸς Χαλκιδέα γενόμεναι, ἐνδεεῖς εἶναι, καὶ οὐ πρὸς σφῶν μᾶλλον. Quis in Græcorum scriptorum lectione non exercitatus particulam πρὸς hic abundare, ac non potius πρὸς σφῶν sonare In suum commodum, dicat? Subauditur autem εἶναι post πρὸς σφῶν : qui infinitivus ἀπὸ τοῦ κοινοῦ repeti debet. Possumus porro variis loquendi generibus interpretari istud, τοῦτο πρὸς ἐμοῦ ἐστί : variis, inquam, sed eundem sensum habentibus. Cujusmodi sunt ista, Hoc in meum commodum est, Hoc a me est, facit, vel pro me, Hoc a meis stat partibus, mihi favet. Quod si quis illo exemplo contentus non sit, afferam et aliud, ex eodem auctore sumptum, nimirum ex 4, p. 151 [c. 92] : Πιστεύσαντας δὲ τῷ θεῷ, πρὸς ἡμῶν ἔσεσθαι. Interdum vero πρὸς cum genitivo alium usum habet; nam τοῦτο πρὸς ἐμοῦ ἐστὶ sonat, Hoc mihi convenit, me decet, me dignum est, officii mei est : cujus etiam usus exempla in meo Gr. Linguæ Thes. afferre me memini. At πρὸς vacantis cum genitivo, sequente verbo ἐστὶ, vel γίνεται, nullum usquam extare exemplum existimo.

Et Aphthonius, Τοιαῦται γὰρ ἀρεταὶ πρὸς βίαν ἔχουσι κτώμεναι, pro βίαν ἔχουσι.

Ita quidem legitur ap. Aphthon. hic locus, ἐν τῇ κατασκευῇ ὅτι εἰκότα τὰ κατὰ Δάφνην. Sed ego præp. πρὸς Aphthonii esse nequaquam crediderim, nisi inA ter hanc et accus. βίαν aliquid interjecisse dicatur. Eccui enim credibile esse queat illum πρὸς βίαν ἔχουσι pro βίαν ἔχουσι usurpare voluisse? Accipere autem πρὸς βίαν, pro Per vim, s. Invite (ut ap. veteres interdum sumitur), locus minime patitur. [Locus est in Walzii ed. vol. 1, p. 79 (vol. 2, p. 21, 26 ed. Speng., qui conjecturam ἥκουσι κτωμένοις parum probabilem proposuit in præf. p. IV). Fugit editores admonitio Stephani de lacuna.]

XLV. — Supervacua et Καὶ Conjunctio apud eos.

Vacare apud Atticos sæpenumero conjunctionem καὶ fateor, sed commodum hujus usus exemplum hic a Corintho afferri nego. Extat id [ap. Thuc.] 3, p. 108 [c. 77] : Οἱ δὲ, πολλῷ θορύβῳ, καὶ πεφοβημένοι τά τ' ἐν τῇ πόλει καὶ τὸν ἐπίπλουν, παρεσκευάζοντό τε ἅμα ἐξήκοντα ναῦς, καὶ τὰς ἀεὶ πληρουμένας ἐξέπεμπον πρὸς τοὺς ἐναντίους. Quis non videt tantum abesse ut particula καὶ vel prior vel posterior vacare dici queat, ut alterutra sublata orationis structura stare non possit? Additur autem in uno ex meis exempll. aliud ex eod. Thuc. 6, [91] sumptum exemplum, Οἵτινες αὐτερέται κομισθέντες καὶ ὁπλιτεύουσιν εὐθύς. Sed quamvis paulo aptius hoc exemplum sit quam proxime præcedens, illius usus particulæ καὶ, de quo nunc agit : non tamen tale est quod ad eum probandum satis esse queat, cum ibi illa particula accipi pro Etiam possit. Mirum est vero Corinthum nostrum tam pauperem exemplorum in tanta eorum copia fuisse. Quam copiam ne frustra jactare videar, ex ejus penu hic depromenda exempla censui. Incipiam autem ab eo ipso auctore, ex quo allata a Corintho exempla rejicienda censui, (sed illud præsertim, cui priorem locum dedit,) et in eorum locum alia non totidem, sed multo plura substituam. Ex quibus tamen prima erunt illa, quæ ipsius etiam scholiastæ testimonio nituntur. Legimus igitur 8, p. 267 meæ ed. [c. 8] : Ὡς δὲ ἔδοξεν αὐτοῖς, καὶ διεκόμισαν εὐθὺς μίαν καὶ εἴκοσι ναῦς. Est hic περιττὸς ὁ καὶ, C inquit ille. Lib. 4 item, p. 123 [c. 8] : Ὡς δ' ἐδόκει αὐτοῖς ταῦτα, καὶ διεβίβαζον ἐς τὴν νῆσον τοὺς ὁπλίτας, ἀποκληρώσαντες ἀπὸ πάντων τῶν λόχων· καὶ διέβησαν μὲν καὶ ἄλλοι πρότερον κατὰ διαδοχήν, οἱ δὲ τελευταῖοι καὶ ἐγκαταλειφθέντες, εἴκοσι καὶ τετρακόσιοι ἦσαν, καὶ εἵλωτες οἱ περὶ αὐτούς. Hic quoque schol. vult particulam καὶ præfixam participio ἐγκαταλειφθέντες esse otiosam. Sed non minus recte, ac fortasse rectius id de illa pronuntiasset, quæ præcedit verbum διεβίβαζον. Vacat hæc particula, (si eidem scholiastæ fidem adhibendam censemus,) et in isto loco 7, p. 259 [c. 75] : Μετὰ δὲ τοῦτο ἐπειδὴ ἐδόκει τῷ Νικίᾳ καὶ τῷ Δημοσθένει ἱκανῶς παρασκευάσασθαι, καὶ ἡ ἀνάστασις ἤδη τοῦ στρατεύματος τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀπὸ τῆς ναυμαχίας ἐγίγνετο. Facit autem pro me quod hic ille dicit; talis enim est locus in exemplo proxime allato, quem dicebam habere καὶ supervacaneum, qualis hic, in quo ipse vacare censet. Ut enim illic habetur, ὡς δ' ἐδόκει αὐτοῖς ταῦτα, καὶ διεβίβαζον, ita hic, ἐπειδὴ ἐδόκει, ... καὶ ἡ ἀνάστασις ἤδη ἐγίγνετο. Sed et ille D locus, quem ex p. 267 attuli, Ὡς δὲ ἔδοξεν αὐτοῖς, καὶ διεκόμισαν, meam itidem sententiam confirmat, cum idem quod et in aliis duobus verbum præcedat. Lib. 3 item, p. 106 [c. 69] : Αἱ δὲ τεσσαράκοντα νῆες τῶν Πελοποννησίων, αἱ Λεσβίοις βοηθοὶ ἐλθοῦσαι, ὡς τότε φεύγουσαι διὰ τοῦ πελάγους, ἔκ τε τῶν Ἀθηνῶν ἐπιδιωχθεῖσαι καὶ πρὸς τῇ Κρήτῃ χειμασθεῖσαι, καὶ ἀπ' αὐτῆς σποράδες πρὸς τὴν Πελοπόννησον κατηνέχθησαν, καταλαμβάνουσιν ἐν τῇ Κυρήνῃ, etc., censet particulam καὶ subjunctam participio χειμασθεῖσαι esse supervacaneam. Quoniam vero nonnulli sunt loci, in quibus ipse ab eo de hujus particulæ usu dissentio, eos superioribus adjungam, ut lectori perpendendos proponam. Legimus igitur et 4, p. 127 [c. 17] : Οἷς δὲ πλεῖσται μεταβολαὶ ἐπ' ἀμφότερα ξυμβεβήκασι, δίκαιοί εἰσι καὶ ἀπιστότατοι εἶναι ταῖς εὐπραγίαις· hic quoque abundare particulam καὶ existimat, quod mihi non videtur. Quin etiam in hoc l. 5, p. 168 [c. 10] : Οἳ δὲ αὐτοῦ συστραφέντες ὁπλῖται ἐπὶ τὸν λόφον, τόν τε Κλεαρίδαν ἠμύνοντο καὶ δὶς ἢ τρὶς προσβαλόντα, καὶ οὐ

πρότερον ἐνέδοσαν· πρὶν ἥ τε Μυρκινία καὶ ἡ Χαλκιδικὴ ἵππος καὶ οἱ πελτασταὶ περιστάντες καὶ ἐσαχοντίζοντες αὐτοὺς ἔτρεψαν· hic quoque, si scholiastæ credendum est, habemus particulam καὶ supervacaneam, nimirum eam, quæ proxime sequitur participium προσβαλόντα. Sed ego fidem illi ab omnibus derogandam esse dico, cum particula καὶ, quam hic habemus, ea sit, quæ fertur ad τε : hoc modo, τόν τε Κλεαρίδαν ἠμύνοντο, καὶ οὐ πρότερον ἐνέδοσαν. Idem schol. in quendam libri 4 l. [20] de hac conjunctione scribit, eam non esse περιττὴν (i. e. supervacaneam), sed contra ἀναγκαίως κεῖσθαι. Quod cum dicit, facit ut suspicer fuisse qui eam illic quoque otiosam esse existimarent. Non dubito certe quin sicut ipse, (ut vel ex iis, quæ attuli, exemplis patet,) ita et alii plerique in multis locis eam vacare judicarint, ubi contra omnino necessaria esset. Ceterum locus, in quem ille hoc annotat, extat p. 128, quem ibi considerandum tibi relinquo. Ad me quidem quod attinet, illi assentior de eo, quod scribit, particulam eam minime esse supervacaneam; sed de usu, quem illi tribuit, plane ab illo dissentio.

Verum hujus pleonasmi particulæ καὶ aptiora etiam illis exempla, sed a scholiaste fortasse non animadversa, extare sciendum est; multos enim locos ap. illum ipsum scriptorem observasse me recordor, in quibus πλεονάζει hæc copula, ubi tamen schol. πλεονασμοῦ non admonet : cum alioqui diligenter in iis, quos attuli, id faciat. Sed quoniam multiplex est hic πλεονασμός, i. e. multæ sunt ejus formæ, de unaquaque sigillatim agam, exempla non ex illo tantum scriptore, sed ex aliis quoque depromens : et ita quidem ut morem in Thes. meo observatum retinens, ab Hom. initium sumam. Legimus igitur ap. Il. A, [31] : Τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω, πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν Ἡμετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ ἐν Ἄργεϊ τηλόθι πάτρης Ἰστὸν ἐποιχομένην, καὶ ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν. Hic καὶ ante γῆρας supervacaneum esse censetur. Sic et in isto versu, B, [827] : Πάνδαρος, ᾧ καὶ τόξον Ἀπόλλων αὐτὸς ἔδωκεν. (Sed non ita certus est tamen hic pleonasmus ut in præcedente loco; potest enim jungi καὶ cum ἔδωκεν, potest et cum τόξον : si dicas, ᾧ καὶ ἔδωκε τόξον, tunc merito vacare copula judicabitur; sin dicas, ᾧ ἔδωκε καὶ τόξον, non item. Intelligetur enim, Arcum quoque, præter alia.) Est vero et quidam pleonasmus illi peculiaris, vel potius illi cum solis poetis communis, cum videlicet ad particulam ἠδὲ adjungit καί : ut Il. A, [334] : Χαίρετε, κήρυκες, Διὸς ἄγγελοι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν. Libro autem, qui proxime hunc sequitur, non nomina, sed verba copulantur his particulis, et quidem interjecto adverbio ἔτι [B, 117] : Ὃς δὴ πολλάων πολίων κατέλυσε κάρηνα, Ἠδ' ἔτι καὶ λύσει. Taceo de καὶ habente præfixam voculam τε, quæ itidem copulativa est, veluti cum dicitur, γυνὴ καλή τε καὶ σώφρων, pro γυνὴ καλὴ καὶ σώφρων : hujus enim usus exempla passim ap. utrosque scriptores sunt obvia. Atque his fere modis ap. poetas hæc particula πλεονάζει.

At in soluta oratione plures quam in carmine sunt hujus πλεονασμοῦ modi, ut exemplis docebo (iis tantum omissis, utpote nimis vulgaribus, in quibus ita geminatur hæc particula, ut in hoc Xen. l., Φανερὸς ἦν καὶ ποιῶν καὶ λέγων· hic enim abundare priorem particulam, satis notum est). Sed ex Thuc. cum jam allata fuerint aliquot, nullum quod ejusdem generis sit ex Eodem afferam. Tantum lectorem monebo ut caveat ne idem ipsi quod et illius scriptoris scholiastæ accidat, nimirum ne hanc particulam in iis etiam locis πλεονάζειν censeat, ubi contra omnino necessaria est, aut saltem usum aliquem habet. Sunt enim et aliqui ejus loci, ubi cum vacare videri possit, ego potius καινοπρεπῶς trajectam esse censuerim : cujusmodi est hic, 8 init. : Ὡς ἦν τις καὶ μὴ παρακαλῇ σφᾶς, οὐκ ἀποστατέον ἔτι τοῦ πολέμου εἴη, ἀλλ' ἐθελοντὶ ἰτέον ἐπὶ τοὺς Ἀθηναίους. Hic enim nequaquam vacare voculam καὶ, sed potius ex sua sede in alienam migrasse dixerim; esse enim ἦν τις καὶ μὴ παρακαλῇ, pro ἦν καί τις μὴ παρακαλῇ. Hoc est de quo lectorem monere operæ pretium esse existimavi; præsertim cum doctissimum virum Bud. in simili Synesii loco

A id minime animadvertisse cognorim. Ita enim Synes. : Καὶ γὰρ εἴ τι καὶ λέγοιεν ἀληθὲς, ἀλλὰ τοιοῦτοι ἦσαν οἷοι τὰ πλείω ψεύδεσθαι. Hic enim abundare particulam illam existimavit ante λέγοιεν, cum potius ad particulam εἰ pertineat : pro καὶ γὰρ εἰ καί τι λέγοιεν ἀληθές : ut εἰ καί sit Etiamsi. Nunc ad aliorum exempla venio, i. e. ad eos illorum locos, in quibus similis pleonasmus iis, qui ex ipso Thuc. allati fuerunt, conspicitur. Plato De rep. 1, [p. 328, C] : Καὶ μάλα πρεσβύτης μοι ἔδοξεν εἶναι· διὰ χρόνου γὰρ καὶ ἑωράκειν αὐτόν. Hic καὶ ante ἑωράκειν esse supervacaneum, nemo, ut opinor, negare vel velit, vel possit. Huic autem exemplo ex Plat. sumpto, subjungam aliud ex ejus condiscipulo Xen. depromptum, Cyrop. 7, [4, 13] : Ἔμοιγε μέντοι ἄξιοῦσι τὰ χρήματα οἵπερ καὶ ἔχειν αὐτὰ ἄξιοί εἰσιν· ὥστ' ἤν τι καὶ κλέψωσι, τὰ ἑαυτῶν κλέψονται· hic itidem ante κλέψωσι vacare particulam καὶ, nemo, ut opinor, infitiabitur. Sic ap. Isocr. Panath. legimus, Ἅπερ αὐτοῖς καὶ συνέβαινεν, abundante vocula καὶ, pro ἅπερ αὐτοῖς συνέβαινεν. Sed ut judicium de hoc quoque pleonasmo ferri possit, totum locum B [p. 262, D] proferam (præsertim cum ibi et particulæ δὲ pleonasmum, observatu non minus dignum, habeamus) : Νομίζοντες τοὺς ἐπὶ τοῦ βήματος βουλευομένους [βουλομένους] καὶ δυναμένους τὰ βέλτιστα συμβουλεύειν, τούτους δὲ [omissum in libris melioribus] καὶ καθ' ἑαυτοὺς γενομένους, ἐν πᾶσι τοῖς τόποις καὶ περὶ ἅπάσας τὰς πράξεις τὴν αὐτὴν γνώμην ἔξειν· ἅπερ αὐτοῖς καὶ συνέβαινεν. Sed alia sunt pleonasmorum genera (pleonasmorum inquam particulæ καὶ), multo his usitatiora. Sæpe enim post vocem τις, sive τι, abundat hæc vocula. Thuc. 4, p. 148 [c. 83] : Ἅμα δέ τι καὶ εἰρήκεσαν τοιοῦτον. Ibid. : Καὶ γάρ τι καὶ Ἀρριβαῖος ἐπεχηρυκεύετο· ubi particula καὶ præfixa nomini Ἀρριβαῖος, potius tamen ad verbum ἐπεχηρυκεύετο fertur, sicut paulo post dicit καὶ εἰρήκεσαν. Sic post τινὰ, præcedentibus illis particulis καὶ γὰρ, habes otiosam illam copulam, 6, p. 232 [c. 103] : Καὶ γάρ τινα καὶ ὑποψίαν ὑπὸ τῶν παρόντων κακῶν ἐς ἀλλήλους εἶχον. Verum et præcedente duntaxat eadem vocula, sine γὰρ, C talis pleonasmi ap. hunc scriptorem exempla extant non pauca, ut 2, [93] : Καί τις καὶ ἄνεμος αὐτοὺς λέγεται κωλῦσαι. Sic 8, p. 287 [c. 80] : Καί τις καὶ ναυμαχία βραχεῖα γίγνεται πρὸ τοῦ Βυζαντίου· et [2, 90] : Ἔτυχον δὲ δύο φυλαὶ ἐν ταῖς Μυλαῖς τῶν Μεσσηνίων φρουροῦσαι, καί τινα καὶ ἐνέδραν πεποιημέναι. Hoc autem pleonasmo alios quoque posteriores Thucydide scriptores delectatos fuisse videmus. Demosth. De male obita legat. [p. 401, 24] : Κελεύσαντος δ' ἐκείνου λέγειν, καί τι καὶ νεανιευσαμένου τοιοῦτον, ὡς κτλ. In eadem Or., non multo post [p. 402, 25], Ὡς δὲ προῆει τὸ πρᾶγμα καὶ διεθερμαίνοντο, κατακλίνεσθαι τὴν γυναῖκα καί τι καὶ ᾄδειν ἐκέλευον. Pausan. Lac. : Καὶ οὐ παρίει σείων ὁ θεὸς, καί τινες καὶ ἀπώλοντο τῶν στρατιωτῶν κεραυνωθέντες. Apud Athen. autem 12, [p. 536, E] post εἴ τινα diversæ aliquantum formæ pleonasmus habetur, hoc in l., ex Phylarcho : Πτολεμαῖόν φησι τὸν δεύτερον Αἰγύπτου βασιλεύσαντα, πάντων σεμνότατον γενόμενον τῶν δυναστῶν, καὶ παιδείας, εἴ τινα καὶ ἄλλον, καὶ αὐτὸν ἐπιμεληθέντα, κτλ. Nec solum post τὶς vel τὶ, D sed etiam post ὅ,τι invenitur particulæ καὶ pleonasmus. Synes. : Ἵν' εἰδῶμεν ὅ,τι καὶ λέγει. Greg. Naz. : Ἢ οὐκ οἶδ' ὅ,τι καὶ εἰπεῖν εὐπρεπὲς χρή. Idem, Ὅς ἂν πλεῖον ἐν ἑαυτῷ συναγάγῃ τὸ τῆς ἀληθείας ἴνδαλμα, ἢ ἀποσκίασμα, ἢ ὅ,τι καὶ ὀνομάζομεν. Jam vero et cum τίς vel τί interrogativo spectatur plerisque locis hic pleonasmus. Lucian. [D. mort. 16, 5] : Τίς δὲ καὶ ὧν τυγχάνεις; et [17, 1] : Τί γὰρ καὶ δέῃ τοῦ πιεῖν; Aristoph. [Nub. 840] : Τί δ' ἂν παρ' ἐκείνων καὶ μάθοι χρηστόν τις ἄν; Nec raro sequente χρὴ cum infinitivo : ut ap. Greg. Naz. : Περὶ δὲ τῶν ἄλλων τί χρὴ καὶ λέγειν; Idem, Ὅτι μὲν φανερῶς οὗτος ὁ λόγος ἐκβάλλει τὸν υἱὸν τῆς θεότητος, τί χρὴ καὶ λέγειν; Sic ap. Xen. cum infin. καλέσαι, et verbo χρὴ in fine orationis posito, Hellen. 2, [3, 47] : Ὅστις δὲ μηδετέροις ἀρέσκει, τί ποτε καὶ καλέσαι χρή; Sed et cum ὁποῖος interrogative itidem posito invenitur hic pleonasmus ap. Plat. Minoe : Ὁποῖον καὶ ἐρωτᾷς τὸν νόμον; Ceterum cum de iis quoque pleonasmis disseruerim, qui post τὶ vel ὅ,τι, aut etiam post τί interrogativum inveniuntur, proxi-

mum est ut de eo disseram, qui fit geminatione hujus particulæ, cum videlicet ita geminatur, ut posterior aut prior supervacanea sit, non tamen interjecta vocula τὶς, vel τὶ, ut in præcedentibus exemplis. Thuc. 6, p. 202 [c. 13] : Ἐπειδὴ ἄνευ Ἀθηναίων καὶ ξυνῆψαν πρὸς Σελινουντίους τὸν πρῶτον πόλεμον, μετὰ σφῶν αὐτῶν καὶ καταλύεσθαι.

Ultimum autem genus pleonasmi particulæ καὶ, (ita vocare mihi liceat id, cui ultimum locum destinavi,) multum a ceteris differt, atque adeo tale est ut prima fronte non appareat. Neque vero quisquam adhuc (quod sciam) ei orationi, cujus exemplum afferam, pleonasmum inesse tradidit, sed nec animadvertit fortasse. Thuc. 3, p. 109 [c. 82] : Καὶ ἐπέπεσε πολλὰ καὶ χαλεπὰ κατὰ στάσιν ταῖς πόλεσι, γιγνόμενα μὲν καὶ ἀεὶ ἐσόμενα, etc. Hic quoque (si mihi creditur) vocula καὶ inter πολλὰ et χαλεπὰ πλεονάζειν dicenda est. Ratio autem, qua nitor, hæc est, quod sublata illa oratio et integra sit et eandem sententiam efficiat. Quid enim obstet quominus πολλὰ χαλεπὰ eodem sensu dicamus? Non sine exemplo quidem certe loquemur, sive πολλὰ χαλεπὰ, sive πολλὰ δυσχερῆ dicamus, absque illa particula. At schol. hunc pleonasmum non animadvertens, cum πολλὰ vel potius cum utroque adjectivo substantivum κακὰ subaudire nos jubet. Nam post πολλὰ addit κακὰ δηλονότι. Sed si quis hanc ejus expositionem tueri velit, is mihi pro eo respondeat, cum dicetur πολλὰ καὶ καλὰ πράττειν, quodnam substantivum subaudiendum erit. Respondebit fortassis, ἔργα. Quid? cum dicetur, πολλὰ καὶ καλὰ λέγειν, quid nos subaudire oportebit? an ῥήματα? Pulcra scilicet hæc subauditio fuerit, et veterum scriptorum exemplis confirmari poterit. Denique nihil video quod me de hac mea sententia deducere possit, in quam tamen ut alios pertraham, minime laboro; sed suum cuique judicium liberum relinquo. Est porro et aliud loquendi genus, ubi an constituere pleonasmum oporteat, nondum mihi satis perspectum atque exploratum est. Dubito enim an cum passim dicunt Græci πολλὰ καὶ ἀγαθὰ, sive πολλὰ κἀγαθὰ, copula καὶ abundare existimanda sit. Hinc namque considero, usitatum etiam esse πολλὰ ἀγαθὰ sine illa copulativa particula : illinc vero scrupulum mihi movet adjectivi in substantivum mutatio. Cum enim dicitur πολλὰ καὶ ἀγαθὰ, non dubium est quin ἀγαθὰ adj. sit, at in πολλὰ ἀγαθὰ, nemo contra non dixerit (ut opinor), pro subst. habendum esse ἀγαθά. Potius tamen, propter præcedentia exempla, eo mea inclinat sententia, ut pleonasmus et hic constituatur : quoniam nihil prohiberet (opinor), quin ut πολλὰ χαλεπὰ et πολλὰ καλὰ interdum dicitur, usurpando duo adjectiva sine copula, ita etiam πολλὰ ἀγαθὰ diceretur, ut ambo adjectiva essent, si deesset substantivi ἀγαθὰ commoditas. Sed quoniam usitatissimum est hoc subst., cum πολλὰ cum ἀγαθὰ audimus, substantivum cum adjectivo, (secus ac in πολλὰ καλὰ et πολλὰ χαλεπά,) cum πολλὰ καὶ ἀγαθὰ, duo adjectiva audire nobis videmur. Cum autem aliud, quod de hac quæstione dicam, non habeam, exempla utriusque loquendi generis addere contentus ero. Dem. C. Mid. : Ἐγὼ γὰρ οἶδ' ὅτι πολλοὶ πολλὰ κἀγαθὰ ὑμᾶς εἰσὶν εἰργασμένοι. Alexis comicus ap. Athen. 13 fin. : Πόλλ' ἀγαθὰ δοῖεν οἱ θεοὶ Δημητρίῳ, Καὶ τοῖς νομοθέταις, διότι etc.

XLVI. — Atticorum est et Posssessiva accipere pro Primitivis : ut Παρθενικὴ pro ἡ Παρθένος.

Quorum obsecro Atticorum hoc est, παρθενικὴ pro παρθένος usurpare? Atticorum certe, qui non solum Athenis, sed in toto Attico agro exibilitati explosique fuissent. Sed ita solet Corinthus, quodlibet sermonis genus a linguæ communis consuetudine remotum, quod ap. Hom. observavit, etiamsi nullum ejus exemplum aliunde suppetat, linguæ Atticæ ascribere. Nos autem, nisi plus sapere quam veteres grammatici velimus, de hoc παρθενικὴ aliud dicere non possumus quam esse nomen possessivum, i. e. possessivi formam habens, pro primitivo positum, (κτητικὸν ἀντὶ πρωτοτύπου, ut illi loquuntur,) ac solis poetis hunc usum esse concessum. Hesiod. Op. [699] : Παρθενικὴν δὲ γαμεῖν, ὥς κ' ἤθεα κεδνὰ διδάξῃς. Hom. Od. Λ, [39] : Παρθενικαί τ' ἀταλαὶ νεοπενθέα θυμὸν ἔχουσαι. Invenitur etiam παρθενικὴ adjunctum habens nomen κόρη, ut in hoc versu (qui sumptus est ex quodam Euripideo epigrammate, quod ap. Athen. extat, 2, [p. 61, B]) : Μητέρα, παρθενικήν τε κόρην, δισσούς τε συναίμους. Eodem autem modo dicitur ὀρφανικὸς pro ὀρφανὸς, quo παρθενικὴ pro παρθένος, Hom. Il. Z, [432] : Μὴ παῖδ' ὀρφανικὸν θείης, χήρην τε γυναῖκα.

Et ipsa Primitiva pro Possessivis.

Quod in priore hujus Articuli parte tradit Corinthus, plane falsum mihi videri declaravi : hoc autem ex parte duntaxat falsum esse dico. Si enim generalem hunc usum esse velimus, ita ut quævis primitiva pro quibusvis possessivis usurpari dicamus, falsum hoc comperietur : sin in nonnullis duntaxat nominibus hunc usum constituamus, verum. In eo certe ipso exemplo, quod affert Corinthus, falsum id esse constat. Neque enim credibile est quenquam ex Atticis scriptoribus sibi fuisse permissurum quod et in carmine durum censetur : nimirum γυναῖκα μαζὸν pro γυναικεῖον. Adeo quidem durum, ut quidam secus Hom. intellexisse putarint quam γυναῖκα μαζὸν pro γυναικεῖον. Il. Ω, [58] : Ἕκτωρ μὲν, θνητός τε, γυναῖκά τε θήσατο μαζόν. Ubi Eust. (qui non θήσατο, sed θήλατο, legisse videtur, quamvis scriptura illa, non hæc, in utroque meorum exemplarium habeatur), sibi non persuadentes poetam γυναῖκα pro γυναικεῖον dixisse, duas alias exposs. attulisse : nimirum γυναῖκα μαζὸν pro γυναικὸς μαζὸν, vel γυναῖκα μαζὸν pro γυναῖκα κατὰ τὸν μαζόν. Quarum exposs. si eligenda mihi altera esset, posteriorem priori longe anteferrem. Sed quocunque modo se res habeat, hinc saltem valde hunc primitivi γυναῖκα pro possessivo γυναικεῖον usum nonnullis displicuisse cognoscimus, ac valde durum in carmine etiam existimatum fuisse : tantum abest ut in soluta oratione, et quidem Attica, admitti illum potuisse credendum sit. Quibus igitur primitivis vice possessivorum usi sunt Attici? Ex eorum numero sunt, Ἑλλὰς διάλεκτος seu γλῶττα, aut φωνὴ, pro Ἑλληνική : itidemque Ἕλλην στρατὸς pro Ἑλληνικός : et δοῦλον γένος pro δουλικόν. Cum autem hic πρωτοτύπων s. κυριωτέρων aut ἁπλῶν vocabulorum usus vice κτητικῶν, Doribus cum Atticis communis esse tradatur, dicendum (meo quidem judicio) fuerit, ea, quæ duriora nostris auribus sunt, Dorum; at quæ molliora, Atticorum esse. Quæ tamen Eust. confundens, hæc scribit : Ἀττικοὶ γὰρ καὶ Δωριεῖς τοῖς κυριωτέροις χρῶνται ἀντὶ κτητικῶν, ὥς φασιν οἱ παλαιοί· οἷον Ἕλληνα στρατὸν, τὸν Ἑλληνικόν· ἄνθρωπον ἦθος, ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπινον· Ἑλλάδα διάλεκτον· δοῦλον γένος· Σκύθην οἶμον. Quod postremum ex Æschylo sumptum est, initio Prom. V. : Σκύθην ἐς οἶμον, ἄβατον εἰς ἐρημίαν. At vero illud ἄνθρωπον ἦθος pro ἀνθρώπινον, ex quocunque allatum sit, haud minus durum quam γυναῖκα μαζὸν pro γυναικεῖον, videri queat. Plerumque autem hic primitivi s. simplicis pro possessivo usus spectatur in nominibus, quæ ἐθνικὰ vocantur : ut Γαλάτης ῥόος in Dionysio P. pro Γαλατικὸς, p. 20 edit. patris mei [74]; et Λοκρὸς ζέφυρος pro Λοκρικὸς, p. 15 [29]. Cujus generis sunt et illa, Σκύθην οἶμον, Ἕλλην στρατὸς, Ἑλλὰς γλῶττα. Talia autem loco possessivorum usurpata, quoniam minus dura esse videntur quam reliqua, eorum potius usum Attici, veteres præsertim, sibi permiserunt, ac nominatim illorum, Ἕλλην pro Ἑλληνικὸς, et Ἑλλὰς pro Ἑλληνική. Cæterum quod ad poeticum horum primitivorum usum attinet, etiamsi illud, quod dixi, non admittatur, nimirum quæ duriora nostris auribus videri possunt, Dorum; quæ molliora, Atticorum esse : at fatendum hoc fuerit, poetas suam licentiam usurpantes, quod in certis quibusdam nominibus duntaxat alii scriptores sibi concesserint, in multo pluribus (ne dicam in omnibus) posse sibi permittere.

XLVII. — Accusativos etiam accipere pro Genitivis : A ut Hesiodus, ὅν τε διὰ, pro δι' οὗ.

Non debuit ita loqui Corinthus; non enim, si δι' ὅν dicunt Græci pro δι' οὗ, accusativum tribuentes huic præpositioni, ubi alii genitivum tribuunt, ideo dicere debuit accusativos pro genitivis ab Atticis scriptoribus accipi, perinde ac si hic usus locum ubique sine ullo discrimine haberet. Equidem, si hoc credidit, (quod vereor, cum magnam ejus ignorantiam, quæ in aliis locis cernitur, mecum reputo,) multum falsus est; si vero non credidit, valde inconsiderate locutus est.

In hoc præterea reprehendi merito potest, quod de Atticismo loquens, ex Hesiodo (ut alibi ex Hom.) exemplum petit. Sed hic præsertim sumptum ex carmine exemplum afferre non debuit, quod poetæ multo frequentius hac præp. διὰ cum illo ipso casu (nimirum accus.) in alia quadam signif. utantur, quæ nullum in soluta oratione locum habet. Quoniam autem horum omnium exempla tibi abunde suppe- B ditare Thes. meus potest, ad eum te remitto.

XLVIII. — Consueverunt præterea Augmentis et alia Augmenta superinducere.

Verum quidem est quod de Atticis hic tradit, nimirum eos non contentos incrementis verborum, quæ lingua communis eis tribuit, alia eis addere; sed multa huc pertinentia omittit, et caput hoc, quod alioqui unum ex præcipuis est, plane imperfectum relinquit. Præsertim vero istud prætermittere nequaquam debuit, Atticos literam ε pro incremento præfigere plerisque verbis, quorum nonnulla thema habent a diphthongo οι, quædam ab ο, quædam ab ω, nonnulla ab α incipiens : a themate in ο, ut ἑώρων, et ἑώρακα : a themate in οι, ut ἀνέῳγα : a themate in ω, ut ἐώνημαι, et ἔωσα : a themate in α, ut ἐήνδανον. Est Atticum (inquit Eustath.) verbum ἐῳνοχόει, sicut ἑώρακε, et ἐωνημένος. Idem alibi tradit τοὺς Ἀττικίζοντας, qui Homero posteriores fuerunt, non simplici C incremento, sed reduplicato in multis præteritis uti consuevisse; affertque in exemplum, ἠνέῳξε et ἠνώχλησε, item ὠνοματοπεποίηται, et ἐκδεδιητημένος. Plura autem hujusmodi in quodam alio affert loco, non tamen τοῖς Ἀττικίζουσι, sed simpliciter τοῖς μεθ' Ὅμηρον, i. e. scriptoribus Homero posterioribus, ea ascribens : ἐπίστατο (inquit) recte ab Homero dicitur; at Homeri posteri innovantes dicunt ἠπίστατο, sicut ἠδύνατο et ἤμελλε, et διηκόνησε, ac similia. Quibus addit, eos aliis etiam modis augmenta innovare : interdum quidem exterius augentes, non interius, ut in δεδιοίκηται : interdum utrobique, ut in δεδιῴκηται, a διοικῶ, et ἐκδεδιητημένος, ab ἐκδιαιτῶ, item μεμεθωδευμένος, et ἱπεπαρῳνηκὼς, et μεμελοπεποιημένος, et ἠνώχλησε, et ἠνέῳγεν. Ceterum his omnibus hoc addendum est, quædam esse ex his augmentis, quæ lingua communis ab Attica mutuata sit : ut videre est in ἑώρων et ἑώρακα.

XLIX. — Et comparativa pro simplicibus accipiunt. D

Thucydidis scholiasten sequitur in hujus loci expositione Corinthus; vult enim ille χείρους ibi accipi pro κακούς. Locus est 3, p. 85 [c. 9], unde repone hic πολέμοις pro πολεμίοις, et ἀπολείποντας pro ἀπολιπόντας. Quod autem ad expositionem illam attinet, non video cur χείρους pro κακοὺς accipere necesse sit; nihil enim obstat (meo quidem judicio), quin comparativus ille vim suam hic quoque obtineat : ut videlicet intelligamus, Pejores eos existimant, quam existimabant; vel quam existimaturi fuissent; seu Pejorem de iis opinionem concipiunt quam concepturi fuissent. Fateor alioqui legisse me alicubi, οὐ χεῖρον δὲ, vel οὐδὲν δὲ χεῖρον, sequente infinitivo, pro οὐ κακόν ἐστι : ut si Gallice dicas, *Ce ne sera pas mal faict de faire telle chose*, vel, *Il n'y aura point de mal de* etc.

Et Hom. [Il. Γ, 365] : Ζεῦ πάτερ, οὗτοι σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος.

Multo etiam minus hoc exemplo quam proxime præcedente probare posse videtur quod proposuit, nimirum comparativum pro simplici (quem vulgo Positivum vocant) usurpari. Unde enim genitivus σεῖο regeretur? Scilicet ὀλοὸς σεῖο pro ὀλοώτερος σεῖο dici posset. Sed tamen non jam cum solo Corintho, verum etiam cum Eust. mihi de hoc loco disceptatio suscipienda est. Sciendum est (inquit ille), ὀλοώτερος θεῶν esse pro ὀλοὸς ἐν θεοῖς : hic enim comparativus pro simplici intelligitur, sicut et alibi. Hæc ille. Itidemque in uno ex meis Codd., (in altero autem exemplum istud prætermissum est,) Homerico versui subjungitur hæc expos., ὀλοὸς ἐκ τῶν ἄλλων θεῶν οὐκ ἔστι. Sed in eo pro οὗτοι scriptum est οὔτις, nec non ἄλλων pro ἄλλος : cum ap. ipsum Hom. οὔτις quidem, sed ἄλλος legatur. Equidem sive οὗτοι s. οὔτις, s. ἄλλος s. ἄλλων, scribamus, eadem omnino loci Homerici B sententia eademque inter nos controversia manet. Ad illam autem postremam vocem quod attinet, qua nimirum versus clauditur, sive eam esse velimus ἄλλων, sive ἄλλος, supervacaneam esse fatendum est. Sed ἄλλος multo magis mihi placet : quod itidem post οὔτις vacare animadverterim cum alibi, tum in hoc Bionis v., in poematio quod Megara inscribitur [Mosch. 4, 11] : Τοῦ δ' οὔτις γένετ' ἄλλος ἀποτμότερος ζωόντων. Sed possunt ex ipsomet Hom. hujus pleonasmi alia etiam exempla afferri : ex quibus est hoc, Il. O, [570]: Ἀντίλοχ', οὔτις σεῖο νεώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν, Οὔτε ποσὶν θάσσων, οὔτ' ἄλκιμος ὡς σὺ μάχεσθαι. Verum cum eandem utraque lectio sententiam efficiat, uti dixi, non est quod accuratius earum diversitatem examinemus. Illud quærendum est, (sicut et paulo ante quærebam,) unde genitivus σεῖο regatur, si comparativus ille ita accipiatur. Postquam enim dixeris, οὔτις ὀλοὸς θεῶν esse pro οὔτις ὀλοὸς ἐν θεοῖς, sive οὔτις ὀλοὸς ἐκ τῶν ἄλλων θεῶν, quo genitivum illum σεῖο ferri dices? Solivagus certe reddetur : nisi forte comitem ei alterum genit. θεῶν dare velimus. Sed hoc tam absurdum mihi videtur, ut vix in mentem cuiquam venisse suspicari possim. Contra vero quid habet altera sententia quod non sit rationi maxime consentaneum? Sententia, inquam, quæ elicitur ex compar. ὀλοώτερος signif. suam retinente : ut iratus Menelaus in hæc verba erumpat, Jupiter pater, nullus ex diis nocentior est quam tu, vel perniciosior, aut malignior. Ita enim malo ὀλοώτερος interpretari quam Magis nefarius, s. scelestus. Sed hæc quæstio agitata sit hactenus. Unum addo, Eustathium alicubi non ὀλοώτερος legere, sed ὀλοώτατος : exponens enim versum istum Il. A, [176] : Ἔχθιστος δέ μοι ἐσσὶ διοτρεφέων βασιλήων, scribit ἔχθιστος hic non proprie esse superlativum, sed poni simpliciter pro ἐχθρός. Et quibusdam interjectis, subjungit, Multos autem superlativos, sicut et multos comparativos, pro simplicibus accipi, infinitis in locis patebit : ex quibus est θεῶν ὀλοώτατος pro ὀλοὸς ἐν θεοῖς : et σαώτερος ὥς κε νέηαι, pro σῶς ὅπως ἀπέλθῃς. Sed vereor ne memoria lapsus Eust. D superlativum ὀλοώτατος pro comparativo ὀλοώτερος scripserit; præsertim cum eo in loco Homeri, ubi habetur hic versus, hanc lectionem, non illam ipse quoque agnoscat. Possit alioqui hoc superlativum ex alio quopiam loco sumptum existimari.

Nunc vero cum exempla, quæ Corinthus attulerat, comparativi pro positivo usurpati, minime idonea mihi videri ostenderim, (nam quod ex Gregorio addit, quem Theologum appellat, non tanti est ut in eo examinando immorari velim,) superest ut alia in eorum locum substituam. Incipiam autem ab illo σαώτερος, cujus modo facta mentio fuit. Extat Il. A, [32] : Ἀλλ' ἴθι, μή μ' ἐρέθιζε· σαώτερος ὥς κε νέηαι, pro σάος, Ut incolumis revertaris. Sic Δ, [277] : Μελάντερον ἠΰτε πίσσα Φαίνετ' ἰὸν κατὰ πόντον, censetur positum esse μελάντερον pro μέλαν. Sic ap. Theocr. Idyllio quod Βωκολιασταὶ inscribitur [8, 48] βόες αὐότεραι pro αὗαι : in hoc pentametro, Χὼ τὰς βῶς βόσκων χαἱ βόες αὐότεραι· sicut præcesserat, Χὼ ποιμὰν ξηρὸς τηνόθι χαἱ βοτάναι. Itidem ap. Hesiod. legimus κουρό-

τερος pro κοῦρος, Op. [447]: Κουρότερος γὰρ ἀνὴρ μεθ' ὁμήλικας ἐπτοίηται. Hesiodum autem imitatus Apollonius dixit κουρότεροι pro κοῦροι, Arg. 2, [263]: Αἶψα δὲ κουρότεροι πεπονήατο δαῖτα γέροντι. Ubi annotat schol. esse κουρότεροι pro κοῦροι, videlicet συγκριτικὸν ἀντὶ τοῦ ἀπολελυμένου, ubi obiter observa nomen ἀπολελυμένον vocari quod alias ἁπλοῦν vel θετικὸν vocatur, respondereque omnino illud ἀπολελυμένον ei, quod quidam grammatici Absolutum dicunt: sicut θετικὸν ei, quod a nonnullis eorum Positivum dicitur, una eademque significatione. Sed ἀπολελυμένον Fabius quoque Absolutum vocavit. Est autem in his aliisque nonnullis manifestus comparativi pro positivo usus, cum ipsum positivum suppetat. Ideoque hæc in exemplum afferre malui quam quæ vulgo afferuntur, ὁπλότερος, et ἀγρότερος, et δεξιτερὸς, quod hæc comparativorum potius formam habeant quam comparativa sint: cum aut nullum aut non regulare positivum habeant: aut certe regulariter a positivo non formentur, adeo ut formationem controversam esse necesse sit. Nam ad primum quod attinet, ὁπλότερος (quo significatur Juvenis), comparativi quidem speciem præ se fert, sicut ὁπλότατος superlativi, (et ὁπλότατος quidem superlativi signif. semper, at ὁπλότερος interdum positivi, interdum comparativi significationem habet,) sed positivum nullum esse constat: cum sint a substantivo ὅπλον. Secundum δεξιτερὸς, (quamvis et schol. Apollon. de κουρότεροι loquens posito pro κοῦροι, in exemplum talis usus comparativi pro positivo, illud afferat,) si verum est quod ab Eust. scribitur, factum esse ad imitationem τοῦ ἀριστερὸς, per pleonasmum literæ τ, nequaquam dici poterit esse pro δεξιώτερος: quod alioqui etiam parum verisimile mihi videtur. Nec certe minus vero absimile est ἀγρότερος dictum esse pro ἀγριώτερος: ut omittam, ne veteres quidem huic syncopæ acquievisse: quippe qui aliam deductionem excogitarint, ut nimirum ἀγρότερος quasi ἀγηρότερος dictum esset. Consulto igitur hæc tria nomina in exemplum non attuli, quæ positivis carere (quod de primo constat), et substantiva positivorum loco habere dicerem: ὁπλότερον, substantivum ὅπλον: δεξιτερὸς, substantivum δεξιά: ἀγρότερος, substantivum ἀγρός. Sic tamen ut si quis δεξιτερὸς ad δεξιὸς quam ad δεξιὰ referre malit, non repugnaturus sim.

Sed de soluta oratione quid dicemus? si solis poetis hic comparativorum usus conceditur, quomodo Atticus censeri poterit? Equidem Atticum esse affirmare non audeo, sed aliquod ejus exemplum ex auctore, quem nemo Atticum esse negarit, afferre queo. Is est Demosthenes, apud quem leginus duobus in locis νεώτερον pro νέον, id est καινὸν, de re videlicet dictum. Scribit enim in Oratione, qua respondet ad Philippi Epistolam [p. 157, 1]: Πυνθανόμενοι κατὰ τὴν ἀγορὰν εἴτι λέγεται νεώτερον. Itidemque initio Philippicæ 4: Καὶ τοσοῦτον χρόνον σπουδάζετε ὅσον ἂν κάθησθε ἀκούοντες ἢν προσαγγελθῇ τι νεώτερον. Alibi autem dicit καινὸν, de re eadem loquens, Philipp. 1 [p. 43, 8]: Ἢ βούλεσθε, (εἰπέ μοι,) περιϊόντες αὐτῶν πυνθάνεσθαι κατὰ τὴν ἀγορὰν, λέγεταί τι καινόν; Sed pro hoc positivo καινὸν usurpatur itidem compar. καινότερον nonnunquam: ut apud Plutarch. De Socratis Dæmonio [p. 586, B]: Κἀμοῦ, μή τι καινότερον, ὦ Φυλλίδα, προσπέπτωκεν, εἰπόντος, Ἐμοὶ μὲν οὐδὲν, ἔφη, καινὸν, ὦ Καφεισία. Ubi observa etiam καινὸν in responsione ad interrogationem, quæ habebat καινότερον. Eleganter vero et Lucas καινότερον usurpavit pro καινὸν, de illa ipsa Atheniensium curiositate loquens, quam a Demosthene aliquot locis reprehendi videmus: cujus meminit et quidam historicus Græcus qui nondum in lucem editus est. Scribit enim ille, Act. 17, [21]: Ἀθηναῖοι δὲ πάντες καὶ οἱ ἐπιδημοῦντες ξένοι εἰς οὐδὲν ἕτερον ηὐκαίρουν ἢ λέγειν τὶ καὶ ἀκούειν καινότερον. Verum ut ad vocem νεώτερον revertar, sciendum est adeo hunc ejus usum invaluisse, ut νεώτερα πράγματα itidem dixerint Græci scriptores pro νέα (sequendo Thuc., apud quem non solum legimus νεώτερα πράγματα, sed etiam νεώτερόν τι, habente hoc comparativo talem signif. qualem cum illo subst. habet, ut 1, [137]: Ἠξίωσαν νεώτερόν τι ποιεῖν εἰς αὐτόν· et [2, 6]: Μηδὲν νεώτερον ποιεῖν περὶ τῶν ἀνδρῶν). Et ita quidem ut hoc positivo cum subst. illo vel nunquam vel raro usi sint. Unde etiam factum est ut inde composuerint nomen νεωτεροποιὸς, ex quo verbum νεωτεροποιεῖν: itidemque verbum νεωτερίζειν inde deduxerint. Sciendum est porro et de persona usurpatum hoc nomen, in compar. gradu positivi signif. habere, et quidem ap. Hom. quoque, ex quo ceteri hujus usus exemplum petiisse videri queant, ut Od. H, [294]: Αἰεὶ γάρ τι νεώτεροι ἀφραδέουσι. Æschin. [p. 88 extr.]: Εὖ γὰρ ἴστε ὅτι οὐχ αἱ παλαῖστραι οὐδὲ τὰ διδασκαλεῖα οὐδ' ἡ μουσικὴ μόνον παιδεύει τοὺς νεωτέρους, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον τὰ δημόσια κηρύγματα. Hinc fit ut νεώτεροι et γέροντες inter se opponantur, ut videre est in his Xenarchi comici jambis ap. Athen. [13, p. 569, C]: Τοὺς μὲν γέροντας ὄντας ἐπικαλούμεναι Πατρίδια, τοὺς δ' ἀπφάρια τοὺς νεωτέρους. (Extat autem hic compar. pro positivo in alio Ejusdem versu, qui initio illius loci affertur, Δεινὰ κοὐχ ἀνασχετὰ Ἐν τῇ πόλει πράττουσιν οἱ νεώτεροι.) Alioqui sicut νεώτεροι pro νέοι, ita vicissim γεραίτεροι pro γέροντες s. πρεσβύτεροι pro πρεσβύται sæpe usurpatur. Eur. [Melan. fr. 17]: Ἔργα μὲν νεωτέρων, Βουλαὶ δ' ἔχουσι τῶν γεραιτέρων κράτος. Sic Xenoph. De rep. Lac. [5, 5]: Παιδεύεσθαι τὰ πολλὰ τοὺς νεωτέρους ὑπὸ τῆς τῶν γεραιτέρων ἐμπειρίας. At νεώτεροι et πρεσβύτεροι sibi opposita habes cum alibi, tum in hoc Athen. l., διακονεῖν τοὺς νεωτέρους τοῖς πρεσβυτέροις. Et in isto Plutarchi De fraterna caritate: Οἵ τε πρεσβύτεροι τῶν νεωτέρων ἄρχειν ἀξιοῦντες ἀεὶ, κτλ. Sed et ubi contrarium illud non additur, ita usurpari solere πρεσβύτερος in positivi significatione, infiniti propemodum loci testantur. Ac, ne longe abeamus, idem ille scriptor Plutarch. in cujusdam libelli sui inscriptione hunc compar. ita usurpavit, positivo præferens: Εἰ Πρεσβυτέρῳ πολιτευτέον.

Latini quoque, (nam et a Lat. sermonis amatoribus gratiam obiter inire volo,) hunc comparativorum pro positivis usum in quibusdam vocibus imitati sunt; sed in iis potissimum, quæ significationem Græcarum habent, de quibus postremo disserui, nimirum νεώτερος, et πρεσβύτερος, s. γεραίτερος. Itidem enim Junior et Senior pro Juvenis et Senex dixerunt. Magis tamen hoc quam illud usurparunt: plura saltem ejus exempla in iis, qui ad nos pervenerunt, libris extant. Virg. Æn. 2, de Priamo: Arma diu senior desueta trementibus ævo Circumdat nequicquam humeris. Eodem libro, de Anchise: Vix ea fatus erat senior. Alibi, Senioris Acestæ. Servius tamen in Æn. 6, [304] de Charonte, Jam senior, sed cruda deo viridisque senectus, annotat, Aut pro positivo posuit, aut, ut diximus, Senior est virens senex, ut Junior intra juvenem est. Quam rem a Varrone tractatam confirmat etiam Plinius. Hæc Servius: qui eadem paulo fusius tractat, in quendam l. Æn. 5, [409] (quem intelligit, ut opinor, cum de hoc vocabulo se jam dixisse scribit): Secundum Varronem (inquit), Juvenior et Senior comparativi sunt per diminutionem. Hinc est, Jam senior, sed cruda deo viridisque senectus. Additum enim hoc est ad exprimendum quid sit Senior. Item Ovidius, Inter juvenemque senemque. Et re vera non convenit hunc satis senem accipi, qui et vincere potest et uno ictu tantum necare. Hæc idem. Sed vel ille Virgilii locus, (ut alios omittam,) quem primum attuli, de Priamo, talem hujus comparativi expositionem refutat. Quomodo enim Senior poterit intelligi dici de Virente sene, et qui inter juvenem senemque est, cum in eo ipso versu tremere ævo ejus humeri dicantur? Quin etiam Fabius, (si verum esset quod tradit Servius,) errasse dicendus esset, qui de Isocrate scripsit, 3, 1: Eoque jam seniore, (octavum enim et nonagesimum implevit annum,) pomeridianis scholis Aristoteles præcipere artem oratoriam cœpit. Alia autem comparativa, quæ sine ulla controversia pro suis absolutis usurpantur, sunt Superior, Posterior, et Plures, cum dicitur pro Multi. Intellige autem Superior, cum dicitur de præcedente, etiamsi proxime præcesserit: itidemque Posterior, pro sequente, etiamsi proxime sequatur. Durior quoque pro Durus aperte ponitur, cum dicitur Durior oris equus pro Durus oris equus.

Sed minus auctoritatis huic usui comparativi inerit fortasse, tanquam peculiari Ovidio. Quin etiam adverbium Ocyus addere his possumus, quod sub comparativi terminatione, positivi Ocyter, (sed inusitati,) significationem habere constat. Cum tamen ita terminetur, mirum videri queat in eo non ι comparativi ὠχιον, sed υ positivi ὠχὺ esse servatum. Ipse certe olim miratus sum, et perperam invaluisse hanc scripturam sum suspicatus; ac ne nunc quidem suspecta mihi esse desiit.

Alioqui, sicut apud Latinos, ita etiam apud Græcos comparativa, (quid enim vetat quin eadem opera quæ de rariore earum signif. dicenda supersunt, dicamus?) plerumque quandam Minuendi vim habent. Theodorus Gramm. 4 : Ἀνάπαλιν δ' ἐνίοτε τοῖς συγκριτικοῖς ἀντὶ ἁπλῶν θετικῶν ἐστὶ χρήσασθαι· καί τι καὶ τοῦ θετικοῦ μετριώτερον βούλεσθαι ὁ λέγων δοκεῖ. Sed comparativo præfixa etiam præp. ὑπὸ invenitur ap. Herodot., sic tamen ut illud hunc eundem usum habeat, nihilque aliud significet quam per se et absque illa significaret. Compar. illud est ὑπομαργότερος, 3, p. 136 meæ ed. [c. 145] : Μαιανδρίῳ δὲ τῷ τυράννῳ ἦν ἀδελφεὸς ὑπομαργότερος. Est certe observatu dignissimus iste comparativi cum illa præp. usus, cum vel hæc abundare dici possit, vel comparativo suam vim tollere. Neque enim aliud significare potest ὑπομαργότερος quam ὑπόμαργος : hoc autem non aliud declarare queat quam declararet μαργότερος. Sed præp. ista præfixa, veluti index imminutionis, quæ illi voci includitur, censeri debet, aut etiam duplex imminutio illi includi. Ideoque minime mihi dubium est quin plane rejicienda sic lectio, quæ ap. Suid. extat, ὑπερμαργότερος : plane enim contrariam vim habent præpp. ὑπὸ et ὑπέρ. Quomodo autem rationi consentaneum esse posset ut unum idemque vocabulum et imminutionem et augmentum significationis haberet? Quod certe in hoc ὑπερμαργότερος usuveniret, præp. ὑπὲρ significationem augente, at comparativo eam minuente. Omnino igitur vox illa repudianda est, quam alioqui ex illo ipso Herodoti loco depromptam esse merito suspicemur. Neque vero librario potius quam ipsimet auctori Suidæ lectio hæc ascribenda est, tum quod in ordine vocum ab ὑπὲρ incipientium ponatur, tum quod veteris exemplaris auctoritate confirmetur. Quod autem ad Lat. interpret. attinet, possumus vel comparativo itidem uti, sed minime præfixa præpositione : aut positivo præfixam præpositionem habente : vel nomine diminutivo. Possumus enim ὑπομαργότερος reddere Vecordior, Subvecors, Vecordiusculus. Ex quibus tamen malim Subvecors : quod illud diminutivum Vecordiusculus aliquantum asperum esse videatur. Alioqui cum comparativum σκληρότερος illam Imminutionis significationem obtinet, commode reddi poterit Duriusculus, quod valde receptum sit hoc diminutivum, et longo usu velut mollitum. Sed et θρασύτερος ita positum interpretari itidem possimus Audaculus. In quibusdam vero hujusmodi comparativis interpretandis, comparativis Latinis potius quam nominibus diminutivis utendum esse, habita signif. ratione, censuerim : ut ἀσθενέστερος, Infirmior. Quamvis enim scribat Fabius, Utimur vulgo comparativis pro absolutis : ut cum se quis infirmiorem esse dixerit : non dubito tamen quin Infirmior ita usurpari possit, imminuendo significationem : non secus ac Tristior pro Subtristis a Virg. dictum est, sive Ex parte tristis, ut Priscianus exponit, scribens, Est quando pro positivo comparativus positus minus eo significat, et nulli comparatur; ut Virg. Æn. 1 : Tristior, atque oculos lacrymis suffusa nitentes. Tristior enim hic Ex parte tristis significat. Scio aliter sentire Vallam, qui illud Tristior plane pro Tristis accipi existimat, non pro Ex parte tristis : itidemque Infirmior, plane esse pro Infirmus : illo Fabii loco nitens. Sed pro me facit Linacer, cujus acerrimum in hujusmodi rebus judicium agnoscunt et mirantur omnes. Omnino (inquit) diversum aliquid significare videtur qui se infirmiorem dicit quam qui se infirmum. Alioqui cur potius illo quam hoc utitur? Accedit quod comparativa sic posita secundam transitionem, id est ablativum mensuræ, recipere possunt : quales sunt, Aliquanto, Multo, Paulo : ut Terentius, Si qua est habitior paulo, pugilem esse ajunt. Quod plane positivum non facit : quo minus ejusmodi comparativum pro ipso prorsus positivo accipi videtur, sed in sua ipsius vi mitigata per aliquam subauditionem subsistere : ut qui se infirmiorem dicit, quam justa valetudo postulet, subaudiat : et, Si qua est habitior paulo, quam mediocris status exigit, intelligat. Hæc ille. Sciendum est autem, quod hic de comparativis nominibus dicitur, idem et in adverbiis locum habere : ut cum canit Ovidius, Durius incedit? fac ut ambulet. Et de his quidem hactenus. Libuit certe et de Latinis comparativis hæc disserere, tum ut quænam interpretatio Græcis illis conveniret cognosceremus, tum etiam ut linguæ unius cum altera collatio lectoribus et adjumento et oblectamento esset.

Sed cum ad proxime sequentem Articulum transire vellem, recordatus sum cujusdam usus comparativorum a Corintho prætermissi; ejus nimirum, quo superlativorum significationem obtinent : at non itidem a me silentio prætereundum esse duxi, præsertim cum non minus Atticus quam is, cujus facta fuit a Corintho mentio, censeatur. Exempla autem ex Bud. afferam. Synes. : Μακρῷ πάντων βαρύτερος, pro βαρύτατος, Longe omnium gravissimus. Chion Platonicus Matridi scribens [10] : Ἥρμοσται δὲ καὶ τὰς ἄλλας παῖδας ἤδη τοῖς χαριεστάτοις Ἀθήνησιν· ἀλλ' οἱ μὲν, πλουτοῦσι, Σπεύσιππος δὲ, χαριέστερος ὤν, πένεται· pro χαριέστατος πάντων. Hæc sunt quæ ab illo afferuntur exempla : quibus tamen magis idonea (ut verum fatear) desiderarem, vel potius minus controversa, i. e. in quibus ille comparativi pro superlativo usus minus controversus esse posset. At vero in Lat. sermone hunc comparativi usum apud ullum ex classicis scriptoribus vix inveniri puto : et sicubi apud eorum quempiam inveniatur, non immerito suspecta librarii fides fuerit. Sic quod affertur ex Curtio, (qui tamen eo in numero ponendus non est,) Duo majora omnium navigia submersa sunt, mendi suspectum est. [Ubi nunc 9, 15 : In oculis omnium duo majora nav. s. s.] Cum Quique autem et Quæque duo hujus usus afferuntur exempla, non itidem fortasse suspecta, sed parvæ auctoritatis, cum unum Vegetii, alterum Lactantii sit. Ita enim Lactant. De opif. Dei : Nam etsi ita esset, placidiora quæque animalia vel nihil fellis omnino vel minus haberent quam feræ : pro Placidissima quæque animalia. Sic Veget. : Honestiores quique milites, pro Honestissimi quique.

L. — Utuntur et Superlativo pro Comparativo sæpe.

Hoc quoque magis idoneo exemplo confirmandum fuit, si unico contentus esse volebat : neque auctoris nomen prætermittere oportebat. Ego autem hic labore et diligentia doctissimi Budæi uti non verebor, ex ejus Commentariis exempla depromens : de quibus quid sentiam, postea dicam. Atticorum autem est (inquit) τοῖς ὑπερθετικοῖς ἀντὶ τῶν συγκριτικῶν χρῆσθαι. Aristot. De gener. 4, [6] : Αἴτιον δ' ὅτι ἐν τοῖς ἀνθρώποις πολὺ διαφέρει τὸ ἄῤῥεν τοῦ θήλεος τῇ θερμότητι τῆς φύσεως. Διὸ κινητικώτατά ἐστι κυούμενα τὰ ἄῤῥενα τῶν θηλειῶν, Longe magis moventur in utero. Xen. Symp. [4, 19] : Τί τοῦτο; ἔφη ὁ Σωκράτης· ὡς γὰρ καὶ ἐμοῦ καλλίων ὢν ταῦτα κομπάζεις. Νὴ Δί', ἔφη ὁ Κριτόβουλος· ἢ πάντων Σειληνῶν τῶν ἐν τοῖς σατυρικοῖς αἴσχιστος ἂν εἴην, Aut alioqui longe turpior essem. Demosth. C. Theram. [p. 1488, 25] : Οὐκοῦν ἀφ' ὧν ἐγὼ συνεβούλευσα, τῶν μὲν ἀντιστάντων ἄριστα πράττειν τῇ πόλει συμβέβηκε, τῶν δὲ συνηγωνισμένων ἐνδοξοτέραν εἶναι περίεστι. Hic ἄριστα τῶν ἀντιστάντων dixit pro πολλῷ κρεῖττον τῶν ἀντιπάλων καὶ ἐναντίων. Rursum Aristot. Probl. sect. 10 : Διὰ τί ἄνθρωπος γίνεται ἐκ γενετῆς γωλὸς μάλιστα τῶν ἄλλων ζώων, i. e. πολλῷ μᾶλλον τῶν ἄλλων ζώων. Idem alibi, Attici etiam superlativo interdum pro comparativo utuntur : cujus apud Latinos exemplum non invenitur. Aristot. De gener. anim. 4, [4 med.] : Ὅσα οὖν τῶν ζώων πλεῖστον προΐεται σπέρμα ἢ εἰς ἑνὸς ζώου ἀρχὴν, οὐκ ἐνδέχεται ἐκ ταύτης ἓν γίνεσθαι πάσης, i. e. πολλῷ πλεῖον. Idem, Διὸ καὶ κινητικώτατά

ἐστι κυούμενα τὰ ἄῤῥενα τῶν θηλειῶν, i. e. κινητικώτερα. A Plato De rep. 9, [p. 589, A] : Οὐκοῦν αὖ ὁ τὰ δίκαια ποιεῖν λέγων λυσιτελεῖν, φαίη ἂν δεῖν ταῦτα πράττειν καὶ ταῦτα λέγειν, ὅθεν τοῦ ἀνθρώπου ὁ ἐντὸς ἄνθρωπος ἔσται ἐγκρατέστατος, Longe potentior : ut illud κινητικώτατα, Longe mobiliora. Superest ut quid de his exemplis sentiam, quemadmodum pollicitus sum, dicam. Ex iis quidem nonnulla mendi suspecta habeo, ea præsertim in quibus facilis lapsus fuit : ut in illo Aristot. loco, Πλεῖστον προΐεται σπέρμα, proclivem ex πλεῖον in πλεῖστον fuisse lapsum nemo non videt. In illo autem κινητικώτατα, unde nasci mendum potuerit, intelligent ii, qui compendii veteribus librariis usitati recordabuntur. Solebant enim in hujusmodi comparativis literæ ω literam τ superponere, cui affixa esset ρ cum accentu ; sed ita depicta ut nonnisi ab exercitatis cognosci posset. Hoc autem scripturæ compendio vel τερος, vel τερον, vel τερα, aut etiam τεραι, prout postulabat locus, significabatur. At in superlativis alio compendio utebantur, geminum τ illi ω superponentes. Hoc autem cum ita sit, quis non B videt ex κινητικώτερα in κινητικώτατα non satis in his compendiis exercitato aut etiam nimis properanti librario facilem lapsum fuisse ? [Utrumque nunc recte legitur apud Aristotelem.] Idem vero et de ἐγκρατέστατος pro ἐγκρατέστερος dici posse videtur. Hoc præterea sciendum est, quod ad illum Xenophontis locum (et si qui sunt ei similes) attinet, Ἡ πάντων Σειληνῶν τῶν ἐν τοῖς σατυρικοῖς αἴσχιστος ἂν εἴην, si quidem ea esset superlativi apud Græcos natura quæ apud Latinos, dicendum fuisse αἰσχίων, non αἴσχιστος, (et ita esse superlativum pro comparativo,) quoniam qui apud Latinos dicit, Silenorum omnium essem fœdissimus, ita loquitur quasi ex Silenorum sit numero ; sed in superlativo Græco hoc ita intelligere minime necesse puto.

Quæri autem posset num in iis etiam locis, ubi superlativus cum genitivo ἑαυτοῦ ponitur, pro comparativo superlativus ille poni existimandus sit : quod alioqui genitivo illi junctus hic etiam comparativus gradus inveniatur. Sed statuendum esse inter C hæc discrimen sciendum est : ut autem id cognosci possit, de utroque seorsum disseram. Theodorus Gramm. 4, postquam dixit ὑπερθετικὸν esse τὸ κατ' ἐπίτασιν πρὸς πλείω ἀεί, ut Σωκράτης Ἑλλήνων σοφώτατος, subjungit, Τὸ δ' ἄριστα ἑαυτοῦ διαλεχθῆναί τινα, λέγεται μὲν, οὐ πρὸς τὸ πρόσωπον δὲ οὗ ἡ γενικὴ, ἡ παράθεσις, ἀλλὰ πρὸς τὰς ἄλλας αὐτοῦ διαλέξεις. Ὅλως οὖν ἄλλ' ἄττα ἀεὶ τῶν περὶ τὸ πρόσωπον θεωρητέον· ἐν γὰρ τοῖς τοιούτοις τὸ ὑπερθετικόν· ὡς ἂν εἰ λέγοι τις, ἄριστα τῶν ἄλλων ἑαυτοῦ διαλέξεων. Hæc ille. Afferens autem hoc ipsum exemplum Bud., sed absque auctoris nomine et ipse, scribit, Illud autem Latini imitari eadem loquendi forma non possunt, Ἄριστα ἑαυτοῦ τότε διελέχθη. Cujusmodi est illud Demosthenis [p. 325, 22] : Οὐ γὰρ λίθοις ἐτείχισα τὴν πόλιν οὐδὲ πλίνθοις ἐγὼ, οὐδ' ἐπὶ τούτοις μέγιστον τῶν ἐμαυτοῦ φρονῶ, Neque ex hoc maxime censeri me velim inter ea, quæ ego in publicum contuli. Vel, Neque hoc nomine maxime censeri me de republica meritum volo, ut quidem sunt reliquæ meæ actiones : neque eo nomine inprimis D mihi placeo. Basilius, de solstitio loquens : Ὅτε καὶ φλογωδέστατός ἐστιν ἑαυτοῦ ὁ ἥλιος. Plutarch. : Αὐτὸς αὑτοῦ κράτιστος ἐν τῷ μονομαχεῖν, Se ipsum vincens in singulari certamine. I. e. In eo genere maxime pollens, in ea pugna se ipso longe melior. Hæc Bud. : qui postrema hac interpretatione occasionem alicui præbere possit suspicandi quod paulo ante dixi, nimirum superl. pro compar. in hoc loquendi genere usurpari, quippe qui vertat, Se ipso longe melior ; perinde ac si superl. illud nomen κράτιστος pro compar. κρείττων positum esset. Sed præcedentes ejus interprett., id est quas præcedentibus locis tribuit, aperte docent eum non eo respexisse, sed duntaxat aliquam a sermonis Latini consuetudine non nimium abhorrentem interpretationem quæsivisse. Hoc enim de isto loquendi genere fatendum est, unum esse ex iis, quorum Lat. interpretatio plurimum negotii facessere potest. Sic certe et ap. Philostr. ἑαυτοῦ ἄριστα λέγων redditur per compar. Melius quam unquam alias disserens. Verum si Latini sermonis in hujusmodi locis inopia superlativum Græcum exprimere per compar. Latinum aliquos Interpretes coegit, non ideo confundi ibi a Græcis istos gradus existimandum est. Alioqui comparativum πλουσιώτεροι pro superlativo πλουσιώτατοι poni dicendum esset, in isto Thuc. l. 1, [8] : Καί τινες καὶ τείχη περιεβάλλοντο, ὡς πλουσιώτεροι ἑαυτῶν γιγνόμενοι. Itidemque in isto Xenoph. Cyneg., Ὅταν μὲν γάρ τις ὁρᾶται ὑπὸ τοῦ ἐρωμένου, ἅπας ἑαυτοῦ ἐστὶ βελτίων, compar. βελτίων pro superl. βέλτιστος habendum esset. At ego pro Græco quidem comparativo, Latino itidem comparativo utendum in interpretatione censeo, cum aliqua adjectione : veluti in illo Thuc. loco, πλουσιώτεροι ἑαυτῶν, Ditiores quam antea, vel solito. Ubi autem superlativum Græcus sermo habet, superlativo, si fieri possit, utendum existimo : ut certe usus est vir utraque lingua optime meritus Adr. Turnebus, in interpretando isto Plut. l. [Mor. p. 169, F] : Ὥστε κατὰ κράτος ἐξελέγχεσθαι τὸν Πυθαγόραν, εἰπόντα βελτίστους ἑαυτῶν γίνεσθαι τοὺς ἀνθρώπους, ὅταν πρὸς τοὺς θεοὺς βαδίζωσιν. Ita enim reddit, Ut manifesto convictus Pythagoras teneatur, qui tum denique longe optimos homines fieri dicebat, cum ad deos accederent. Denique ut in uno exemplo meam de istis loquendi generibus sententiam aperiam, cum dicitur, Αὐτὸς ἑαυτοῦ βελτίων ἐγένετο, (quod sonat, Se ipso melior extitit,) minus significari puto quam cum dicitur ἑαυτοῦ βέλτιστος ἐγένετο : hic enim non solum dicimus eum, de quo loquimur, se ipso meliorem fuisse, i. e. meliorem quam antea ; sed fuisse optimum, ita quidem ut nunquam melior esse possit. Ideoque si Ἄριστα ἑαυτοῦ διελέχθη, vertamus, Ita disseruit ut cum optime, minus significabimus quam quod Græcis verbis includitur.

Superl. pro simplici quoque s. positivo poni existimat Eustath., (addere enim et hunc superlativi usum libet, etiamsi Atticus minime censendus sit,) in aliquot Hom. locis ; sed ego de illis minime ei assentior. Eorum ex numero est hic, Il. Λ, fin. : Ὃν Χείρων ἐδίδαξε δικαιότατος Κενταύρων. Hoc (inquit ille) non dictum est ὑπερθετικῶς, Superlative, (intellige autem, superlativi significatione,) perinde ac si reliqui Centauri simpliciter δίκαιοι essent, ipse autem Chiron, δικαιότατος : sed ἀπολύτως, οὕτως ὡς ἐν ἁπλῷ σχήματι : veluti, δίκαιος ἐν Κενταύροις : quemadmodum Jupiter dicitur θεῶν ὁλοώτατος, pro ὁλοὸς ἐν θεοῖς. Sed si Eustath. interrogem quid vetet quominus superlativo suam signif. relinquamus, quid illum habiturum quod respondeat, putandum est ? Quid enim vetat, obsecro, quin inter justos aliquem justitia excellere dicamus ? Ex eorundem locorum numero est hic, Il. A, [176] : Ἔχθιστος δέ μοι ἐσσὶ διοτρεφέων βασιλήων. Nam hic itidem vult ἔχθιστος accipi pro ἐχθρὸς, superlativum pro positivo, ne (inquit) cogatur aliquis intelligere, omnes illi fuisse invisos, sed Achillem potissimum. Sed quid absurdum in hac sententia esset ? Affert autem hic quoque in exemplum, θεῶν ὁλοώτατος pro ὁλοὸς ἐν θεοῖς : sed tamen ap. Hom. legi ὁλοώτερος, non ὁλοώτατος, docui supra cum de usu comparativi pro positivo disserem. Verum sive ὁλοώτερος s. ὁλοώτατος (quod tamen vix admitti posse videtur) legerimus, non posse pro positivo accipi, manifestum fore puto ex iis, quæ ibi a me dicta sunt. Nihilo autem magis mihi probatur hoc exemplum hujus usus superlativi pro positivo, Il. B, [850] : Ἀξίου, οὗ κάλλιστον ὕδωρ ἐπιχίονται αἴη. Nam hic eodem modo κάλλιστον pro καλὸν dici ait ; et quidem ex veterum auctoritate : Φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ (inquit), τὸ κάλλιστον ἐνταῦθα νοεῖν ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς καλόν. Ἄλλως γάρ πως (sed repono ἄλλως γὰρ πῶς) κάλλιστος ὁ θολερὸς, ὡς δεδηλώσεται. Sed quid si Hom. eum aliquando fluere θολερὸν, i. e. Lutulentum, ignoravit ? Quid si etiam insignire illum hoc epitheto voluit, quamvis eo indignum esse optime nosset ? Quid si denique aliæ eum rationes, quas ignorarint posteri, eum moverunt ? Habeantur itaque hæ expositiones in earum numero, quæ plus subtilitatis quam veritatis habent : si tamen hæc quoque digna sunt quæ subtilia appellentur.

LII. — Rectos et Vocativos eodem modo efferunt. A

In uno ex meis Codd. scriptis præfixa sunt versui Sophoclis duo exempla : videlicet ὦ οὗτος et ὦ φίλος. Ita enim ibi legitur, Τὰς εὐθείας καὶ τὰς κλητικὰς ἐπίσης ἐκφέρουσιν· οἷον, ὦ οὗτος, ὦ φίλος, ἀντὶ τοῦ ὦ φίλε· ὡς καὶ Σοφοκλῆς, etc. Rectius autem hic loquitur quam alter, nimirum Jo. Grammaticus; quippe qui Atticos nominativis loco vocativorum uti dicat. Rectius (inquam) loquitur, si grammaticos sequamur, qui eundem Atticis nominativum et vocativum esse tradunt. Verum si hoc perpetuum apud illos est, unde esse eum vocativum dicemus quo et ipsi differente a nominativo utuntur? Unde Aristoph. (cujus exemplis in præsentia, et quidem nominum propriorum duntaxat, contenti esse possumus), vocativum Σώκρατες, vocativum Ἑρμῆ, vocativum Ξανθία, aliosque infinitos, habere censebimus? Deberent, meo quidem judicio, minus generaliter loqui grammatici : alioqui non tantum pauperiores ceteris dicendi erunt Attici, sed valde etiam imprudentes; quippe qui vocativo se privarint, quem deinde ab aliis mutuari cogantur. B

LIII. — Atticorum est dicere, Ὧν ἔπαθεν ὀργὴν ἔχει, pro Ὑπὲρ ὧν ἔπαθεν, extrinsecus accepta Ὑπὲρ Præpositione.

In altero meorum Mss. codd. pro his verbis, Ἔξωθεν λαμβανομένης τῆς ὑπὲρ προθέσεως, (quæ hic reddita sunt, Extrinsecus accepta ὑπέρ præpositione,) legitur, εἴρηται γὰρ ὅτι παρ' αὐτοῖς αἱ προθέσεις ἔξωθεν λαμβάνονται· id est, Dictum est enim præpositiones apud eos extrinsecus accipi. Hoc autem generalius est quam alterum; vel potius, hoc generale est et ad varia exempla accommodari potest : at illud iis peculiare, quibus subauditio præpositionis ὑπὲρ convenire posset. Ceterum non usus est illis ipsis verbis antea; non enim dixit, Αἱ προθέσεις ἔξωθεν λαμβάνονται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, sed λείπουσιν αἱ προθέσεις παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. Verum hoc per illud explicari potest; C ita enim deficiunt apud eos præpositiones in oratione, ut tamen subaudiri et extrinsecus assumi debeant. Ceterum si verum sit Atticorum esse hunc genitivi usum, omissa præpos., ejus exemplum Homerus illis præbuisse videri potest; quippe qui passim verbis κοτέειν, χολοῦσθαι, χώεσθαι (quæ poetica sunt illi ὀργίζεσθαι synonyma), eo modo utitur : ut Il. Δ, [168] : Τῆς δ' ἀπάτης κοτέων· Od. A, [69] : Ἀλλὰ Ποσειδάων γαιήοχος ἀσκελὲς αἰὲν Κύκλωπος κεχόλωται· Il. Π, [585] : Κεχόλωτο δὲ κῆρ ἑτάροιο. Et sequente gen. participii, N, [660] : Τοῦ δὲ Πάρις μάλα θυμὸν ἀποκταμένοιο χολώθη. Sic in eodem l. legitur ἐχολώθη cum gen. participii, πεσόντος. Rursum cum κταμένοιο, Il. Σ, [337] : Σέθεν κταμένοιο χολωθείς. Sic denique et Φ, [146] : Κεχόλωτο δαϊκταμένων αἰζηῶν, s. potius δαϊ κταμένων disjunctim, ut habet meum vetus exemplar; nam et de hoc lectorem obiter monendum censui. Tertii autem verbi χώεσθαι eandem constr. habentis (i. e. genitivo itidem juncti, subaudita extrinsecus præp.) exemplum habes cum alibi, tum Il. B, [689]: Κούρης χωόμενος Βρισηΐδος ἠϋκόμοιο· A, [429] : Χωόμενον κατὰ θυμὸν ἐϋζώνοιο γυναικός. De hac autem præpositionis subauditione non cogitans quispiam, accus. θυμὸν cum gen. γυναικὸς jungere conaretur, (ut supra κῆρ cum gen. ἑτάροιο, et rursum θυμὸν cum ἀποκταμένοιο,) sed frustra. Eadem porro est constructio et in iis nominibus, quæ ejusdem generis significationem habent : Π, [581] : Πατρόκλῳ δ' ἄρ' ἄχος γένετο φθιμένου ἑτάροιο. Paulo post autem Idem dicit de eodem his verbis, Κεχόλωτο δὲ κῆρ ἑτάροιο (vel κεχόλωσο, ut in aliis exempll. legitur, ut conveniat non cum sequentibus, sed cum præcedentibus). Ceterum non solum præp. ὑπὲρ subaudiri in hujusmodi Il. potest, sed etiam adverbium ἕνεκα seu ἕνεκεν : atque adeo hoc quam illud subaudire malim. Sic et Thuc. 2, p. 67 [c. 62] : Οὐδ' εἰκὸς χαλεπῶς φέρειν αὐτῶν μᾶλλον, ἢ οὐ κήπιον καὶ ἐγκαλλώπισμα πλούτου πρὸς ταύτην νομίσαντας ὀλιγωρῆσαι, non dubito quin ἕνεκα cum αὐτῶν subaudiri debeat.

Jam vero et cum aliis verbis interdum ita usurpari genitivum sciendum est, ut subaudienda relinquatur illa præp. ὑπὲρ, vel potius adverbium ἕνεκα. Hujus generis sunt ἄγαμαι et θαυμάζω et ἐπαινῶ : dicitur enim ἄγαμαί σε τῆς ἀρετῆς, itidemque θαυμάζω σε τῆς ἀρετῆς, pro ἕνεκα τῆς ἀρετῆς. Hujus autem constructionis exempla non afferam, quod ea tibi exhibiturus sit meus Thes. Ling. Græc., (cui conjunctum et velut annexum est hoc opus,) in verbis ἄγαμαι, et θαυμάζω, et ἐπαινῶ. Talis est subauditio et cum ἀποδέχομαι, nec non ζηλῶ, εὐδαιμονίζω, μακαρίζω. Verum et cum aliis verbis, i. e. aliud significationis genus habentibus, subauditur ὑπὲρ sive ἕνεκα : ut et ap. Hom., cum dicit τίσασθαι Ἀλέξανδρον κακότητος, subaudiri putatur. De qua tamen subauditione hic dubitari possit.

LIV. — Attice proferuntur per ει diphthongum Passivorum secundæ Personæ.

Debuit præsentis quoque exemplum afferre, ut βούλει, τύπτει. Perpetuus autem ap. Aristoph. est hujus scripturæ usus, cum aliæ nonnullæ, quæ tamen Atticæ itidem censentur, non perpetuo, (si quidem fide dignos hac in parte codd. nostros censemus,) ab eo usurpentur. Quoniam autem contingit in plerisque verbis, ut eodem modo scribatur ab Atticis secunda persona passiva præsentis temporis quo tertia activa, (ut τύπτει pro τύπτῃ, a τύπτομαι, et τύπτει a τύπτω : sic φέρει pro φέρῃ, a φέρομαι, et φέρει a φέρω : quorum utrumque apud Comicum illum habes, Ranarum init. : Οὐκοῦν τὸ βάρος τοῦθ' ὃ σὺ φέρεις, οὗνος φέρει; et interjecto unico versu, Πῶς γὰρ φέρεις, ὅς γ' αὐτὸς ὑφ' ἑτέρου φέρει;) fuerunt quos hæc scripturæ communio quibusdam locis in errorem impulerit : quod vulgarium Lexicorum consarcinatoribus præsertim accidisse, in meo Thes. docui.

Atticum est et λαβὲ pro λάβε.

Non satis commode hæc Articulo isti subjunguntur, utpote ad accentus differentiam pertinentia, cum ea, quæ priora hic Articulus habet, alio pertineant. Ceterum huic exemplo verbi λαβὲ adjungi potest ac debet ἰδέ : voluerunt enim Attici eundem et his accentum tribuere, quem habent cum alii imperativi, (nam imperativo duntaxat modo illam duorum verborum scripturam dari, nemini non notum esse potest,) tum vero isti, εἰπὲ, ἐλθὲ, εὑρέ.

LV. — Atticorum est et Ἤδειν pro Ἤδει, et Ἐτετύφειν pro Ἐτετύφει.

Duo hic tradenda erant, quorum unum Ionum, alterum Atticorum esse censetur; sed ipse unum horum prætermittit, alterum autem, quod alii Ionibus ascribunt, Atticis ascribit. Pro εἰρήκειν Iones dicentes εἰρήκη, (inquit Eustath.,) tanquam ab εἰρήκεα, itidemque εἱστήκη pro εἱστήκειν, tanquam ab εἱστήκεα, horum tamen tertias personas nove cum litera ν proferebant, εἰρήκεεν et εἱστήκεεν : quale est ἧσκειν εἶρια καλὰ, ex illo ἧσκεεν. Atque hinc factum est ut ἦειν Comicus pro ἦλθε dixerit. Est autem illud ἧσκειν sumptum ex Il. Γ, [387] : Εἰροκόμῳ, ἥ οἱ Λακεδαίμονι ναιεταώσῃ Ἧσκειν εἶρια καλά· ubi idem annotat, veteres ita scribere ἧσκειν cum ν, etiam post contractionem ex ἧσκεε : videri autem hanc scripturam esse Ionicam. D

Alterum autem quod a Corintho esse prætermissum dico, (cum tamen Atticum potius esse censeatur quam illud cujus meminit,) est hoc : Atticos pro ἤδειν in prima persona dicere ἤδη, itidemque in tertia. De qua formatione hæc ab eodem schol. scribuntur : Non simpliciter ἤδειν et ἐνενοήκειν et ἐπεποιήκειν dissolvunt in ἤδεα et ἐνενοήκεα et ἐπεποιήκεα, sed etiam Attica quæ ex ipsis fiunt, habentia η. Tradit enim Heraclides, Atticos præterita hujusmodi plusquamperfecta solo η terminare, dicentes ἤδη et ἐνενοήκη et ἐπεποιήκη : atque ita ap. Plat. scripta hæc esse testatur Panætius. Quin etiam Thuc. hac Attica

consuetudine usus est. Et factas ex his τμήσεις (i. e. διαλύσεις) convenienter suæ dialecto, (ita enim interpretandum esse puto οἰκείως,) proferunt Iones : dicentes ἤδεα per resolutionem literæ η in ε et α, pro ἤδη, quod est ἠπιστάμην : ut in hoc versu, Εἰ γὰρ ἐγὼ τάδε ἤδε' ἐνὶ φρεσί. Sic Callim. : Ἤδεα μᾶλλον ἐγώ κοτε. Sic autem et ἐνενοήκη, ἐνενοήκεα, simili Ionica tmesi, i. e. dialysi : item ἐπεποιήκη, ἐπεποιήκεα. Sed multi (addit idem Heraclides) hanc Atticam [ap. Eustath. scriptum est Ἰωνικὴν, sed huic scripturæ repugnant quæ præcedunt] plusquamperfectorum scripturam, quæ habet η, proferunt cum ν, dicentes ἤδην et ἐνενοήκην et ἐπεποιήκην. Possintque ex his quoque esse tmeses, ἤδεα et ἐνενοήκεα et ἐπεποιήκεα : sicut Ἀστυάγην, Ἀστυάγεα, ap. Herodot. : ut ἦνται, ἕαται : et ἦν, ἔα. Quæ si sequamur, non ἤδη ex ἤδεα per crasin factum esse dicendum erit, sed ex ἤδη prima persona factum esse ἤδεα per analysin. Scribit denique alibi eadem de re idem schol. hæc quoque (quæ cum præcedentibus conferri poterunt) : Ionica consuetudo invaluit ut activa plusquamperfecta per ε et α proferrent in ultima primæ personæ singularis; nam ἐπεποιήκειν dicunt πεποιήκεα Iones, et τετύφεα pro ἐτετύφειν, et ἤϊα pro ἤειν : ut ἤϊα πολλὰ γουνούμενος· sic et reliqua. Itidem vero ἤδειν dissolventes dicunt ἤδεα : ut εἰ γὰρ ἐγὼ τάδε ἤδεα. Hoc autem crasin passo, fit ἤδη in prima persona, quod significat ἠπιστάμην : ut ἤδη ἐγὼ, id est ἐγίνωσκον. Utunturque hoc cum alii tum Soph. At postquam prima persona ε et α in η commiscuit per crasin, existit et tertia eodem modo terminata : ideoque scripturam eandem habet. Observa autem rectius hic scribi πεποιήκεα sine augmento, quam paulo ante ἐπεποιήκεα. Atque ut hic πεποιήκεα et τετύφεα habemus, sic etiam νενοήκεα supra scribi debere, ut scriptura sit omnino Ionica.

Utuntur enim in Plusquamperfecto primis personis pro tertiis.

Atqui ex iis, quæ modo dixi, satis liquet non primas personas locum tertiarum subire, sed peculiarem quandam illarum primarum formationem esse : cum terminatio illa, quam habent eandem cum terminatione primarum, ex crasi proveniat, postquam et ν assumitur : ut ἤσκεε, ἤσκει, deinde ἤσκειν, assumpto ν.

LVI. — Pro Accusativo Genitivum accipiunt : ut Aristoph. [Pac. 71], Ὅως συνετρίβη τῆς κεφαλῆς, pro τὴν κεφαλήν.

Hic Attici genitivi usus multo latius patet quam ut hoc exemplo declarari possit. Ut igitur cognosci queat, aliud exemplorum genus afferam, si prius locum quendam Luciani illi Aristophanis omnino similem adjunxero. Is est in Timone [c. 48] : Ἄνθρωποι, κατέαγα τοῦ κρανίου ὑπὸ τοῦ ἀχαρίστου, διότι τὰ συμφέροντα ἐνουθέτουν αὐτόν. Inter alia autem (i. e. alius generis) exempla non postremum locum obtinere debent verba πιεῖν et φαγεῖν, et quæ verbo φαγεῖν synonyma sunt : ut leo βεβρωκὼς βοὸς ap. Hom. Apud Eund. Od. X, init. : Ὄφρα πίοι οἴνοιο. Ubi et Eustath. tradit πίοι οἴνοιο dictum esse Attice, cum alioqui πίνειν accusativo jungatur. Ac fortasse (inquit) non totum vinum ebibiturus erat, sed ejus partem duntaxat, ut solent οἱ προπίνοντες facere. Talia autem cum genitivo construuntur, cum videlicet non totum absumitur, sed ejus pars tantummodo : ut λέων βοὸς βεβρωκὼς, et ὄφις μυρμήκων φαγὼν, et quæ sunt hujusmodi. Est autem (uti dixi) ipsius Hom. illud λέων βοὸς βεβρωκώς. Apud Eundem legimus Od. I, [225] τυρῶν αἰνυμένους, ubi itidem annotat Eustath. constructionem esse Atticam, pro ἐκ τῶν τυρῶν ἄραντας : neque enim (inquit) πάντας ἤθελον ἄρασθαι τοὺς τυρούς. Idem alibi loci hujus mentionem faciens, scribit, Οὐ γὰρ πάντας ἐκεῖ τοὺς τυροὺς ἦν αἴνυσθαι, ἀλλὰ μέρος αὐτῶν. Et ita vel subst. hoc μέρος, vel præp. ἐκ subaudire hic possumus. Eodem certe modo in soluta oratione hæc constr. in usu est, et quidem frequentissimo. Plato Polit. 2, [p. 372, B] : Ἐπιπίνοντες τοῦ οἴνου. A Tale est ἀποῤῥοφεῖν ὕδατος, ap. Synes. Atque ut φαγεῖν ἄρτου vel κρέατος dicitur, vel cum alio gen., sic ἐδηδοκότα ἀλλήλων legimus ap. Aristot. H. A. 8, [c. 29] : Πάντων δὲ χαλεπώτερά ἐστι τὰ δήγματα τῶν ἰοβόλων, ἐὰν τύχῃ ἀλλήλων ἐδηδοκότα· οἷον σκορπίου ἔχις· 9 : Ῥίπτουσι γὰρ τῶν ὀρνίθων. Xenoph. Cyrop. 2, [2, 15] : Τούτου τοῦ ὀλίγου ἀξίου γέλωτος ἐπιδαψιλεύσῃ. Plutarch. Antonio [c. 78] de Cleopatra loquens : Καὶ τῷ προσώπῳ τοῦ αἵματος ἀναματτομένη. Quibus ll. subaudiri cum genitivo potest accus. μέρος, ut Thuc. 3, p. 113 [c. 89] : Καὶ τοῦ τε φρουρίου τῶν Ἀθηναίων παρεῖλε· nam et ipse schol. subaudiri μέρος scribit. (Apud Eundem tamen 4, p. 124 [c. 10] : Ἄνδρες οἱ ξυναράμενοι τοῦδε τοῦ κινδύνου, dicit genitivos τοῦδε τοῦ κινδύνου esse pro accusativis τόνδε τὸν κίνδυνον, tacens de illo substantivo μέρος.) Verum quosdam locos esse sciendum est, in quibus non satis commode hoc vocabulum μέρος subaudiri possit, atque adeo particula τι potius subaudienda videatur, ut apud Lysiam, Μὴ ἔχειν τῶν Ἀριστοφάνους χρημάτων, pro μὴ ἔχειν τι, vel B μὴ ἔχειν οὐδέν. Et ap. Synes. : Τί οὖν ποτνιᾷ καὶ ταῖς ἐπιστολαῖς τῶν δακρύων ἐγχεῖς; Sed incommodius etiam in aliis quibusdam ll. accusativum μέρος subaudire possimus quam in his. Veluti cum dicit Dioscor. : Ἐμφαῖνον μᾶλλον τῆς σμύρνης ἢ τῆς χαλβάνης. Idem, Μαλακὸν τῇ ὀσμῇ, καὶ παρεμφαῖνον σμύρνης.

At genitivi materialis (ut ita loquar) exempla perperam cum exemplis distributivi genit. (ut in exemplis, quæ allata modo fuerunt) confunduntur. Materialem genitivum appello, qualis est in isto Xenoph. loco, Cyneg. [9, 12] : Χρὴ δὲ εἶναι ποδοστράβας σμίλακος πεπλεγμένας. Sic in isto Pausaniæ [1, 18, 6] : Ἐνταῦθα εἰκόνες Ἀδριανοῦ, δύο μέν εἰσι λίθου λευκοῦ, δύο δὲ Αἰγυπτίου. Nihil autem aptius hic subaudiri posse videtur quam præp. ἐκ, quam et Latinæ interpretationi adhibere solemus.

LVII. — Et pro Ἐπὶ τὴν κεφαλὴν πεσεῖν, dicunt Attici Κατακάρα, non divisim, sed sub uno accentu.

C Non κατακάρα, sed κατωκάρα in uno meorum codd. legitur; at in altero non κατακάρα conjunctim, sed κατὰ κάρα divisim : cum tamen addat ipse Corinthus, οὐ διῃρημένως, ἀλλ' ὑφ' ἓν, pro quo ὑφ' ἓν in illo altero scriptum est ἐφ' ἕν. Apud Hesych. legitur κατωκάρα conjunctim, ut in illo exemplari, exponiturque, κάτω κεφαλὴν ἔχοντα. Atque ita ap. Aristoph. Ach. [945] scriptum est, Εἴπερ ἐκ ποδῶν κατωκάρα κρέμαιτο. Sic ap. Eund. Pac. [153] : Κατωκάρα ῥίψας με βουκολήσεται. Ubi schol. annotat quæ et hic habentur, (adeo ut ex illo sumpsisse ea Corinthum persuasum habeam, sed accusativo utentem, cum ille genitivo utatur,) ὅτι τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πεσεῖν κατωκάρα λέγεται Ἀττικῶς ὑφ' ἕν. At Eustath. utramque scripturam affert, nimirum et eam quæ voces illas separat, et eam quæ duas in unam conjungit; sed in hac aliam accentui sedem tribuit, scribens κατώκαρα, non κατωκάρα. Siquidem in Od. Ω, [241] : Ἦτοι ὁ μὲν κάτ' ἔχων κεφαλὴν φυτὸν ἀμφελάχαινε, annotat, Τὸ δὲ κάτω ἔχων κεφαλὴν, οὐ ταὐτόν ἐστι τῷ ὕστερον παρ' Ἀττικοῖς κάτω κάρα, D ἢ συνθέτως κατώκαρα· ἐκεῖνο γὰρ ἐπὶ τῶν κατὰ κεφαλὴν κρεμαμένων ἢ βυθιζομένων λέγεται. In eo autem, quod dicit ἐπὶ τῶν κατὰ κεφαλὴν κρεμαμένων, ad illum Aristoph. locum in Ach. respexisse videri potest. Ceterum quod ad scripturam illam attinet κατώκαρα proparoxytone, quamvis solus Eustath. ex iis, quos consului, eam habeat, (nam et Suidas scribit κατωκάρα paroxytone,) tamen rejiciendam non censeo, quoniam in plerisque compositis, sive quæ ὑφ' ἓν scribuntur, talem accentus ὑπερβιβασμὸν observavi.

LVIII. — Atticorum autem et Pluralia singulariter pronuntiare, quemadmodum pro τοὺς Λακεδαιμονίους dicere τὸν Λακεδαιμόνιον.

Thucydidem tamen reprehendit Dionysius H. quod singulari pro plurali utens, τὸν Συρακούσιον pro τοὺς Συρακουσίους dixerit. Hujus verba sunt [De propr. Thuc. c. 9] : Παρὰ δὲ τὰς τῶν ἑνικῶν τε καὶ πληθυντικῶν διαφορὰς, ὅταν ἐναλλάττῃ τὴν ἑκατέρου τούτων τάξιν,

ἑνικὰ μὲν ἀντὶ πληθυντικῶν οὕτως ἐκφέρει, Καὶ εἴτω ἄρα παρέστηκε, τὸν μὲν Συρακούσιον, αὐτὸν δὲ οὐ πολέμιον εἶναι τῷ Ἀθηναίῳ. Vult enim Thuc. (inquit) significare Syracususanos et Athenienses : utroque tamen nomine in singulari numero utitur. Sciendum est autem legi hic ap. Dionys. τῶν Ἀθηναίων : sed τῷ Ἀθηναίῳ ex ipsomet reposui, i. e. ex iis quæ subjungit : nec non ex ipso Thuc. contextu : unde et pro οὕτως substitui εἴτω, nec non αὐτὸν pro αὐτόν. Ita enim apud Thucydidem scriptum est, 6 p. 222 [c. 78] : Καὶ εἴ τω ἄρα παρέστηκε, τὸν μὲν Συρακούσιον, ἑαυτὸν δ' οὐ πολέμιον εἶναι τῷ Ἀθηναίῳ, καὶ δεινὸν ἡγεῖται ὑπέρ γε τῆς ἐμῆς κινδυνεύειν κτλ. Illi autem Thucydidis exemplo istud quoque subjungit : in quo itidem nomen singulare pro plurali usurpatur, sed appellativum, non ἐθνικὸν ut in altero [4, 10] : Καὶ τὸν πολέμιον δεινοτερον ἔξομεν, μὴ ῥᾳδίας αὐτῷ πάλιν οὔσης τῆς ἀναχωρήσεως. Nam (inquit) τοὺς πολεμίους ἐσχημάτικεν ἑνικῶς, οὐχὶ πληθυντικῶς. At ego (quod Dionysii pace dixerim) non video quid reprehensione dignum sit in hoc singularis usu pro plurali; præsertimque ubi nomen proprium, vel potius ἐθνικὸν, non appellativum, ita usurpatur. Nisi et ipsum Dem. reprehendere vèlimus, ex quo exemplum hic habemus, τὸν Παίονα pro τοὺς Παίονας : sed in uno ex meis codd. additur καὶ Ἰλλυριόν. Quin etiam post, Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν τοὺς Λακεδαιμονίους, τὸν Λακεδαιμόνιον, habetur ibid. καὶ τοὺς Ἀργείους, τὸν Ἀργεῖον.

Est autem observatus a me et alius nominis ἐθνικοῦ usus ap. veteres Græcæ linguæ scriptt., de quo alibi dicam : simulque de eo usu, cujus hic meminit Corinthus, (quem et apud Latinos scriptt., præsertimque poetas et historicos, non infrequentem esse sciunt quicunque in illorum lectione versati sunt,) disseram.

LIX. — Atticorum etiam, dicere Βαδιστέα et Ἀνυστέα pro Βαδιστέον et Ἀνυστέον.

Latius extenditur talis usus pluralis pro singulari, ut ostendit vel adj. ἀδύνατα pro ἀδύνατον. Quod ἀδύνατα an Atticum itidem sit, dubitare nos non sinit Thuc. : cum alibi, tum 1, p. 20 meæ ed. [c. 59] : Νομίσαντες δὲ οἱ στρατηγοὶ ἀδύνατα εἶναι πρὸς τὸν Περδίκκαν πολεμεῖν τῇ παρούσῃ δυνάμει. Sic et in 1, p. 40 [c. 125] : Δεδογμένον δὲ αὐτοῖς, εὐθὺς μὲν ἀδύνατα ἦν ἐπιχειρεῖν ἀπαρασκεύοις οὖσιν. Sic certe ap. Hom. Il. A, [107] Eustath. φίλα positum censet pro φίλον, in hoc versu, Αἰεί τοι τὰ κάκ' ἐστὶ φίλα φρεσὶ μαντεύεσθαι. Exponit enim, ἀεί σοι φίλα ἐστὶ τὰ κακὰ μαντεύεσθαι : additque φίλα esse Attice positum pro singulari φίλον. Ibidem affert ex Soph. exemplum simile illi, quod a Corintho affertur [Antig. 677] : Οὕτως ἀμυντέ' ἐστὶ τοῖς κοσμουμένοις, pro ἀμυντέον. Sed subjungit et nominis adjectivi exemplum, (ex eodem Soph., ut opinor,) Σχέτλια γὰρ ἐμέ γε τάδε πάσχειν, pro σχέτλιόν ἐστι. Ex Herodoto autem participium νομιζόμενα usurpatum itidem pro νομιζόμενον affert. Quibus omnibus adjicit ex Comico [Pluti 1085] : Συνεκποτέα ἐστί σοι καὶ τὴν τρύγα, quod exemplum convenit cum illo Soph., in quo est ἀμυντέα. Proponit tamen et aliam nominis illius φίλα expos., secundum quam non pro φίλον poneretur, sed suam pluralis signif. retineret. Ea est hujusmodi, ἀεί σοι τὰ κακὰ φίλα ἐστὶν, οὐχ ὥστε καὶ ποιεῖν αὐτὰ, (οὐδὲ γὰρ δύνασαι,) ἀλλ' ὥστε μαντεύεσθαι. Sed longe petita videtur esse hæc expositio.

LX. — Apud eos præterea deficiunt Imperativa.

Falsum est omnino et quod hic a Corintho scribitur, nimirum Atticos imperativis carere. Nihilo certe magis carere imperativis dicendi sunt, quod infinitivis loco illorum nonnunquam utantur, quam carere vocativis, quod pro illis nominativos interdum usurpent. In eo præterea peccat, quod exemplum affert ab eo, quod probare vult, alienum : utpote in quo infinitivus potius pro optativo quam imperativo positus sit. Ego igitur alia utriusque usus exempla seorsum proferam. Sed hoc prius lectorem scire velim, usitatiorem esse illum infinitivi pro imperativo quam pro optativo usum; esseque hunc apud vetustissimos poetas Homerum et Hesiodum frequentem, itidemque ap. alios poetas, nominatimque Nicandrum. Verum ab Atticis manasse illam usurpandi infinitivi pro imperativo aut optativo consuetudinem, non satis idoneo testimonio confirmari posse videtur : qua de re tamen dicam et infra. Venio ad exempla : Od. K, [508] : Ἀλλ' ὁπόταν δὴ νηῒ δι' ὠκεανοῖο περήσῃς, Ἔνθ' ἀκτή τε ... Νῆα μὲν αὐτοῦ κέλσαι ἐπ' ὠκεανῷ βαθυδίνῃ hic enim infin. κέλσαι est pro imper. κέλσον. Sic autem et in versibus, qui sequuntur, sunt verba infinitivi modi, qui imperativi vicem præstat : Αὐτὸς δ' εἰς ἀΐδεω ἰέναι δόμον εὐρώεντα. Et versibus tribus interjectis, Ἔνθα δ' ἔπειθ' ἥρως χριμφθεὶς πέλας, ὥς σε κελεύω, Βόθρον ὀρύξαι ὅσον τε πυγούσιον ἔνθα καὶ ἔνθα. Deinde vero et alia infinitiva habentur. Idem poeta Il. A, [322] : Ἔρχεσθον κλισίην Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος Χειρὸς ἑλόντ' ἀγέμεν Βρισηΐδα καλλιπάρηον. Ubi annotat Eust. ap. Hom., sicut et Hesiodum, atque alios, ἀντὶ προσταχτικῶν λαμβάνεσθαι ἀπαρέμφατα, i. e. Pro imperativis sumi infinitiva : ut hic, χειρὸς ἑλόντε ἀγέμεν Βρισηΐδα, id est ἄγετε. Videtur autem (inquit) hoc schema fieri per ellειpsin, deficiente videlicet aliquo verbo, quod sit προαιρετικόν : perinde ac si diceretur, θελήσατε ἀγέμεν, vel σπεύσατε, vel aliquo ejusmodi. Ejusdem poematis K, [65] : Αὖθι μένειν· μήπως ἀθροτάξομεν ἀλλήλοιϊν Ἐρχομένω. Hic (inquit idem schol.) habemus infin. pro imperativo, ubi aperte declaratur, infinitiva verba, quæ pro imperativis sumuntur, ita per ellειpsin usurpari. Cum enim præcesserit verbum ἐπιτέλλεσθαι, nec non verbum κελεύειν, ubi dicitur, Πῶς γάρ μοι ἐπιτέλλεαι ἠδὲ κελεύεις; Αὖθι μένω κτλ. respondet qui interrogatus fuit, αὖθι μένειν. Quod licet pro μένε ponatur, sic tamen intelligitur (explendo quod deest), ἐπιτέλλομαι καὶ κελεύω σοι αὖθι μένειν. Hanc autem ellειpsin Hesiodus apertissime ostendit. Hæc ille : qui quoniam non addit quonam modo Hesiodus ellειpsin hanc ostendat, suspicandum reliquit, (ut mihi quidem videtur), tale quid in quopiam Hesiodi l. præcedere infin. pro imper. positum quale id est, quod ap. Hom. præcedit, et de quo nos ipse ibi admonuit. Esse quidem certe frequentem hujus infinitivi usum ap. Hesiodum eo in poematio, quo sua de agricultura præcepta tradit, scire possunt quicunque illud legerunt. Ex multis autem pauca proferre contentus ero. Ita igitur suum Ἔργων librum secundum orditur [Op. 383] : Πληϊάδων ἀτλαγενέων ἐπιτελλομενάων Ἄρχεσθ' ἀμητοῦ, ἀρότοιο δὲ δυσσομενάων. Ubi quis hujus usus infinitivi nescius falli possit, legens ἄρχεσθ' ἀμητοῦ, tanquam pro ἄρχεσθε persona secunda plurali modi imperativi, non pro ἄρχεσθαι infinitivo. Sed vel ille magnus infinitivorum numerus, qui paulo post atque adeo per totum librum habetur, lectorem admonere posse videtur. Habetur enim paulo post, Γυμνὸν σπείρειν, γυμνὸν δὲ βοωτεῖν, Γυμνὸν δ' ἀμᾶσθαι. Legitur autem aliquot versibus interjectis, Ἀλλά σ' ἄνωγα Φράζεσθαι χρειῶν τε λύσιν, λιμοῦ τ' ἀλεωρήν. Qui locus ex eorum fortasse numero est, in quibus vult Eust. ab Hesiodo aperte ellειpsin illam προαιρετικοῦ ῥήματος declarari. Neque enim dubito quin ἄνωγα, sicut θέλω, verbum προαιρετικὸν appellari possit, i. e. quo προαίρεσιν nostram indicamus, præsertim cum illum verba etiam ἐπιτέλλομαι et κελεύω annumerare τοῖς προαιρετικοῖς manifestum sit. Quamvis autem talia verba subaudiri, nequaquam mihi displiceat, posse tamen et aliud verborum genus subaudiri dico, cujusmodi est μέμνησο : sicut et Latini poetæ in suis præceptis interdum imperativo Memento cum infinitivo usi esse comperiuntur. Ovid. : Sed quanto minus ire voles, magis ire memento. Idem, Denique securus famæ liber ire memento. Ceterum mirari quis possit, Jo. Tzetzem in quibusdam hujus poetæ ll. tradere tales infinitivos esse pro imperativis, alicubi autem dubium relinquere existimandine sint imperativorum officio fungi, an potius verbum θέλε cum illis subaudiri putandum sit. Nam in hoc ejusdem poematii l. [Op. 504] : Μῆνα δὲ λῆναιῶνα, κάκ' ἤματα, βούδορα πάντα, Τοῦτον ἀλεύασθαι, annotat, infin. ἀλεύασθαι esse pro imper., et significare ἔκφυγε. Itidemque in hunc [452], Δὴ τότε χορτάζειν ἕλικας βόας ἔνδον ἐόντας, annotat χορτάζειν esse pro χόρταζε, infin. pro imper., (additque Ἀττικῶς,

quod observatu dignum est :) at vero in explicatione illius versus, quem primum ex eo opusculo protuli, ἄρχεσθ' ἀμητοῦ, tradit, vel hoc ἄρχεσθαι aliosque omnes infinitivos pro imperativis ab hoc poeta usurpari, vel in omnibus subaudiri, θέλε, ut dicamus, θέλε ἐργάζεσθαι, et θέλε σπείρειν, et θέλε βοωτεῖν. At ego Tzetzi minime hic assentior; sed quamvis hæc ellειpsis admittatur, infin. pro imper. poni dicendum existimo : infinitivum quidem certe ellειpticon. Licebit enim fortassis ita vocare infin., cui ἔλλείπει (i. e. deficit) quod cum eo jungi deberet. Exempla autem ex Nicandro afferre cum minime necesse sit, hoc unum de ejus scholiaste dicam : illum, ubi infin. pro imper. positum esse annotat, non addere, Atticam esse hanc consuetudinem. At Eust. in Il. A, [582] : Ἀλλὰ σὺ τόν γ' ἐπέεσσι καθάπτεσθαι μαλακοῖσιν, annotans esse καθάπτεσθαι pro καθάπτου, infin. pro imper., ait esse schema ellειpticon Ionicum, vel Atticum. Ceterum cum nulla ex soluta oratione exempla mihi suppetant, Budæi saltem de quodam Plat. loco dubitationem proferam; in eo enim vel infin. pro imper. positum esse, vel verbum imperativi modi ex superioribus repedum esse ait. Hic autem est Plat. locus, Legum 11, [p. 937, F] : Ἐὰν ἐπισκηφθῇ τὰ ψευδῆ μαρτυρῆσαι, (ἐπισκήπτεσθαι δὲ τῶν ἀντιδίκων ἑκάτερον ὅλῃ τῇ μαρτυρίᾳ ἢ μέρει, ἐὰν τὰ ψευδῆ τινὰ φῇ μεμαρτυρηκέναι, πρὶν τὴν δίκην διακεκρίσθαι,) τὰς δ' ἐπισκήψεις τὰς ἀρχὰς φυλάττειν κατασεσημασμένας ὑπ' ἀμφοῖν, καὶ παρέχειν τὴν τῶν ψευδομαρτυριῶν διάκρισιν. Quæ verba ita ille interpretatur : Si quis testem insimulet falsi testimonii, (insimulare autem et actori et reo licet aut in totum testimonium, aut in partem, duntaxat ante sententiam,) insimulationes ipsas magistratus oportet asservare ab utroque obsignatas, ac tum demum judices falsi mittere in consilium. Huic autem interpretationi hæc subjungit, In quibus verbis τὶς nomen supplendum est, nisi fallor, (ut sæpe ap. Aristot.,) et verbum ἔξέστω ex superioribus. Vel est ἀπαρέμφατον ἀντὶ προστακτικοῦ, quod usitatum est Græcis, præsertim Ionibus, quorum lingua Plato aliquando utitur, ut δίκαἰσι ἀντὶ τοῦ δίκαις. Quanquam Atticorum est τὰ προστακτικὰ supplenda relinquere. Hæc ille : ubi quis diversa existimare hæc duo possit, infin. pro imper. accipi, et imper. supplendum relinquere. Sed de una eademque re a Bud. dicta existimo, qui intellexerit, ubi verbum infinitivi modi pro verbo imper. modi ponitur, ibi cum infin. supplendum imper. relinqui, quod infin. ille sit ἐλλειπτικὸς, ut eum paulo ante appellavi.

Verum cum in omnibus, quæ allata sunt, exemplis et omnibus propemodum, quæ afferri possint, infin. pro imperativi secunda persona usurpetur, sciendum est et pro tertia alicubi usurpari, ut Il. Z, [88] : Ἥ δὲ ξυνάγουσα γεραιὰς Νηὸν Ἀθηναίης γλαυκώπιδος ἐν πόλει ἄκρῃ, Οἴξασα κληῖδι θύρας ἱεροῖο δόμοιο, Πέπλον, ὅς οἱ δοκέει χαριέστατος ἠδὲ μέγιστος Εἶναι ἐνὶ μεγάροις, καί οἱ πολὺ φίλτατος αὐτῇ, Θεῖναι Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἠϋκόμοιο, Καί οἱ ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βοῦς ἐνὶ νηῷ Ἥνις, ἠκέστας ἱερευσέμεν. Hic enim infinitivi θεῖναι et ὑποσχέσθαι non sunt pro secunda imperativorum persona θὲς et ὑπόσχου, sed pro tertia θέτω, (potius θέσθω,) et ὑποσχέσθω. Intelligendum enim, θέσθω ἡ Ἑκάβη πέπλον, καί οἱ ὑποσχέσθω θυσίαν. Est porro et quiddam aliud de usu infinitivi pro imperativo sciendum, quod in iis, quæ allata sunt, exemplis non spectatur; atque adeo rarissimum est : quo magis Eust. nullam ejus mentionem fecisse miror. Cum infin., qui pro imper. ponitur, vel præsentis temporis vel aoristi esse soleat, leguntur ap. Hom. aliquot infinitivi futuri temporis, qui tamen eundem usum habent : et quidem illo ipso in loco, unde quædam exempla et præsentis et aoristi infinitivi attuli : sc. ex Od. K : cum enim ibi præcesserit κέλσαι et ἰέναι et ὀρύξαι et παλύνειν (ut reliqua omittam), pro κέλσον et ἴθι et ὄρυξον et πάλυνε : sequuntur infinitivi futuri temporis [523] : Ἐλθὼν εἰς Ἰθάκην, στεῖραν βοῦν ἥτις ἀρίστη, Ῥέξειν ἐν μεγάροισι, πυρήν τ' ἐμπλησέμεν ἐσθλῶν· sic etiam ἱερευσέμεν in versu proxime sequenti. Equidem de his non aliud habeo quod dicam, quam observatione dignissimum esse hunc usum futuri in infin., qui imperativi loco positus sit : et ne suspecta nobis exemplarium hic sit fides, obstare fut. ἐμπλησέμεν.. Nam pro ῥέξειν quidem et pro ἱερευσέμεν facile esset reponere ῥέζειν et ἱερεύεμεν, at pro ἐμπλησέμεν quid reponi posset?

Venio ad alterum illum infinitivi usum, quem Corinthus cum præcedente confundit. Affert enim locum, in quo infin. pro imper. positum esse censet, cum potius optativi fungatur officio. Is est in Aristoph. Acharn. [434], ubi itidem schol. imperativum illum subaudiendum esse tradit. Sed imperativi subauditio minime prohibet quin optativum esse dicamus : sic tamen ut cum infin. pro optativo ponitur, aliud verborum genus subaudiendum sit quam cum pro optativo usurpatur. Tale autem est δὸς, Il. H, [180] : Ζεῦ πάτερ, ἢ Αἴαντα λαχεῖν, ἢ Τυδέος υἱὸν, Ἢ αὐτὸν βασιλῆα πολυχρύσοιο Μυκήνης· hic enim aptissime subauditur δός. Itidemque in hoc voto Agamemnonis, B, [414] : Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, κελαινεφὲς, αἰθέρι ναίων, Μὴ πρὶν ἐπ' ἠέλιον δῦναι καὶ ἐπὶ κνέφας ἐλθεῖν, Πρίν με κατὰ πρηνὲς βαλέειν Πριάμοιο μέλαθρον, Αἰθαλόεν, πρῆσαι δὲ πυρὸς δηΐοιο θύρετρα. Nam et hic commodissime subauditur verbum δός. Ideo autem hoc lubentius quam aliud subaudio, quod ipsemet Hom., ubi ejus sermo est ἐντελὴς, illud adhibere orationi optativæ soleat, ut K, [282] : Δὸς δὲ πάλιν ἐπὶ νῆας ἐϋκλείας ἀφικέσθαι, Ῥέξαντας μέγα ἔργον, ὅ κεν Τρώεσσι μελήσει. Sic certe et Γ, [322] legimus, Τὸν δὸς ἀποφθίμενον δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω, Ἡμῖν δ' αὖ φιλότητα καὶ ὅρκια πιστὰ γενέσθαι. Sic Callim. initio Hymni Dianæ : Δός μοι παρθενίην αἰώνιον, ἄππα, φυλάσσειν, Καὶ πολυωνυμίην. Attuli vero et ex soluta oratione exempla hujus usus imperativi δὸς in meo Gr. Linguæ Thes. Sed hoc quoque obiter addo, Latinos, poetas præsertim, itidem verbo Da esse usos : ut Ovid. simile Daphnes votum commemorans, (et ita quidem, ut illum Callimachi versum interpretari velle videatur,) ita cecinit : Da mihi perpetua, genitor carissime, dixit, Virginitate frui. Quibus subjungitur, Dedit hoc pater ante Dianæ. Sic ap. Virg. Æn. 6 : Tuque, o sanctissima vates, Præscia venturi, da, (non indebita posco Regna meis fatis,) Latio considere Teucros. Idemque ap. Horat. Epist. 1 : ... pulcra Laverna, Da mihi fallere, da justum sanctumque videri. Non dubium est autem quin libenter ita usi sint poetæ isto verbo, ut Græcum illud δὸς imitarentur, vel potius exprimerent. In hujusmodi ergo poetarum Græcorum locis verbum hoc potius quam aliud ullum subaudiendum esse, vel potius nullum aliud quæri debere existimo. Non ignoro alioqui Eust. in Il. B, [413] cum his verbis, Μὴ πρὶν ἐπ' ἠέλιον δῦναι καὶ ἐπὶ κνέφας ἐλθεῖν, alia etiam verba, quæ subaudiri queant, afferre; dicit enim λείπειν vel δὸς, vel ποίησον, vel εὔχομαι. Quod ποίησον illud ipsum est quod a schol. Aristoph. subaudiri eo in loco dixi, quem Corinthus affert, qui schol. illum (uti dixi) sequitur. Sed talem imperativi ποίησον usum cum infin. non memini me usquam observare. Ceterum Eust. cum alibi illum infin., qui imperativi vice fungitur, vel Ionicum vel Atticum esse scribat, in dubio id relinquens : hunc tamen alterum, qui ponitur pro optativo, (cum enim εὐχῇ, Voto, adhibeatur, quidni pro optativo poni dicemus?) Atticum esse tradit : non addens itidem vel Ionicum : Τὸ δὲ σχῆμα τῆς εὐχῆς (inquit in Il. B l. c.) Ἀττικὸν κατὰ ἔλλειψιν. Est tamen hoc schemate usus primarius linguæ Ionicæ scriptor Herodotus : si quidem schol. illi credimus, ita scribenti : Σημείωσαι δὲ ὅτι ἐστὶ καὶ παρὰ Ἡροδότῳ σχῆμά τε ὅμοιον εὐχῆς, καὶ ἱστορία τοιαύτη. Δαρεῖος εὔξατο ἀνθρώπῳ εἰς οὐρανὸν ἀφεὶς ὀϊστὸν, καὶ τὸν ἀέρα βαλὼν, Ὦ Ζεῦ γενέσθαι μοι Ἀθηναίους τίσασθαι. Extat autem hic l. p. 207 meæ ed. [5, 105.] Sed alia lectio illic habetur, (sicut et in omnibus vulgatis edd., nec non in quibusdam vett. Codd., quibuscum illæ partim a me partim ab aliis collatæ fuerunt;) quam sequendo, schema illud in eo loco non habebimus. Ibi enim est imperativi modi verbum, hoc modo, Ὦ Ζεῦ ἐκγενέσθω μοι Ἀθηναίους τίσασθαι. Dubitari tamen potest an memoria lapsus Eust. hunc l. ita scripserit, an in eo, quo usus est, exemplari ita scriptum invenerit. Sed pro ἀνθρώπῳ non dubium est quin ἄνω ap. eum reponendum sit. Hoc quoque iis, quæ dicta sunt, addi debet : quosdam

esse locos, ubi oratio initium habens per infin. positum pro optativo, secus finitur, sc. per optativum : Il. B, [414] : Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, κελαινεφὲς, αἰθέρι ναίων, Μὴ πρὶν ἐπ' ἠέλιον δῦναι καὶ ἐπὶ κνέφας ἐλθεῖν, Πρίν με κατὰ πρηνὲς βαλέειν Πριάμοιο μέλαθρον Αἰθαλόεν, πρῆσαι δὲ πυρὸς δηίοιο θύρετρα, Ἕκτόρεον δὲ χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι, Χαλκῷ ῥωγαλέον. Hic enim istis infinitivis locum optativorum obtinentibus subjungitur λαζοίατο, quod optativi est modi : πολέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι Πρηνέες ἐν κονίῃσιν ὀδὰξ λαζοίατο γαῖαν.

Sciendum est præterea quosdam etiam esse ll. habentes hunc infinitivi pro optativo usum, in quibus aliud quam in præcedentibus subaudire verbum necesse sit, ut Od. H, [313] : Αἴ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἄπολλον, Τοῖος ἐὼν οἷος ἐσσὶ, τά τε φρονέων ἅτ' ἐγώ περ, Παῖδά τ' ἐμὴν ἐχέμεν, καὶ ἐμὸς γαμβρὸς καλέεσθαι, Αὖθι μένων. Hic enim neque δὸς, neque ποίησον, neque εὔχομαι subaudiri cum infin. potest, sed aut ἐθέλοις aut aliud hujusmodi verbum optativi modi subaudiendum est.

LXI. — Βόλιτον Attici dicunt sine β, quod nos Βόλβιτον dicimus : videlicet Κόπρον.

Hæc ex schol. Aristoph. sumit Corinthus. In hunc enim hujus Comici l. Eq. [658] : Κἄγωγ' ὅτε δὴ ᾔγνων τοῖς βολίτοις ἡττημένος, Διηκοσίοισι βουσὶν ὑπερηκόντισα, (reposui autem δὴ ᾔγνων pro δ' ἤγνων in priore versu, de qua emendatione dicam, ubi de synalœpha disseram,) annotat, βολίτοις significare τοῖς σπελέθοις : esse enim βολίτους τοὺς σπελέθους τῶν βοῶν. Et paucis verbis interjectis, Attici autem, inquit, ita dicunt absque β, quod nos βόλβιτον dicimus. Affert etiam proverb. Βολίτου δίκην : quod jactatum ait πρὸς τοὺς ἐπὶ μικροῖς δίκας ὑπέχοντας : quoniam Solonis lex puniebat καὶ τοὺς βόλιτον ὑφελομένους. Habetur vero nomen illud et in Ach. [1026] ejusdem Comici, Καὶ ταῦτα μέντοι νὴ Δί' ὥσπερ μ' ἐτρεφέτην Ἐν πᾶσι βολίτοις. Ubi itidem scribit schol. Atticos appellasse βόλιτον quod tunc temporis vocabant βόλβιτον. Vult autem ibi ἐν πᾶσι βολίτοις dictum esse pro ἐν πάσῃ τρυφῇ, ἐν πᾶσιν ἀγαθοῖς : atque ita esse locutum παρ' ὑπόνοιαν. Hesych. quoque βολίτοις exp. per βολβίτοις, tanquam notius. Eust. tamen habet βόλιτον et βόβλιτον, non βόλβιτον. Sed eum quoque βόλβιτον scripsisse, et literis errore permutatis factum esse a librario βόβλιτον, credibile est, cum ipse a βάλλω et nomine βολὴ, (dixissem autem ego, a βολὴ verbali nomine τοῦ βάλλω,) vocabulum βολεὼν deducat : quod Atticum itidem esse tradit : exponens κοπρὼν, ἤτοι κοπροβολεῖον : item, οὗ κόπρος δηλαδὴ ζώων βάλλεται, ἤγουν ῥίπτεται. Quibus subjungit, τοῖς βολεῶσι esse ἀκόλουθον καὶ τὸ βόλιτον ἢ βόβλιτον, ἐπὶ κόπρου νοούμενον. Verisimile ex his esse puto vel potius constare quod dixi, eum videlicet non βόβλιτον, sed βόλβιτον scripsisse, ut apud ceteros legi videmus. Nec vero dubito quin βόλιτον et ipse pro vocabulo Attico, at βόλβιτον pro recentiori habuerit, quamvis id non addat : contentus dicere, βόλιτον esse ἀκόλουθον τοῖς βολεῶσι, pro Significationem illorum sequi, Significatione cum illis convenire. Hoc quoque obiter annotabo, illud κοπροβολεῖον, quo exponit vocem κοπρὼν, ad linguam tunc vulgarem referendum videri.

Καὶ τὸ λέγειν ταυταγὶ ἀντὶ τοῦ ταῦτα. Ὢ; παρ' Ἀριστοφάνει [Av. 445], Ὄμνυμ' ἐπὶ τούτῳ πᾶσι νικᾶν τοῖς κριταῖς, Καὶ τοῖς θεαταῖς πᾶσιν ἔσται ταυταγί. Καὶ πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ [448], Ἄκουε λεὼ τοὺς ὁπλίτας νυνμενί.

Hæc in uno ex meis exempll. inter proxime præcedentem Articulum LXI et sequentem LXII, interjecta sunt, tanquam ipsa per se Articulum efficientia. Suntque scripta non alia manu, sed eadem qua cetera. Atque adeo illa ipsa sunt, ad quæ lectorem remisi, cum Articulum IV Jo. Grammatici tractarem. Sed antequam ad voces illas, quarum exempla hic afferuntur, veniam, de οὗτοσὶ aliquid dicam, de quo tum, cum illa scriberem, ambigebam. Annotavi enim illic, epectasin, quæ fit in οὗτοσὶ, in tota declinatione (i. e. in omnibus casibus) servari : nisi forte pluralis nominativus, (qui et vocativus,) exciperetur. At nunc minime excipiendum hunc nomin. esse affirmo, quod ap. Aristoph. eum invenerim, cum alibi, tum Ach. [342] : Οὗτοί σοι χαμαί· καὶ σὺ κατάθου πάλιν τὸ ξίφος. Quod autem de nominativo dicitur, idem et de vocativo intelligi debet. Sciendum est porro, sicut οὑτοσὶ pro οὗτος, sic etiam ἐκεινοσὶ pro ἐκεῖνος dici ; ejusque apud Lucianum quoque exempla extare, atque adeo genitivi feminini ἐκεινησί. Quod vero ad ὁτιὴ attinet, cujus inter alia mentio a me facta fuit in illo Jo. Grammatici articulo, ejus usum habemus ap. eundem illum Comicum Eq. [1074] : Ὁτιὴ τριήρης ἐστὶ χὠ κύων ταχύ. Et paulo post, Ὁτιὴ βότρυς τρώγουσιν ἐν τοῖς χωρίοις. Apud Eundem habetur et ἐνθαδὶ in Ach. [140] : Ὅτ' ἐνθαδὶ Θέογνις ἠγωνίζετο. Et hæc quidem obiter : nunc ad illos Aristoph. locos venio, in quibus ταυταγὶ et νυνμενὶ habemus. Extant certe loci illi in Avibus, eodem modo scripti, nisi quod pro ἐπὶ τούτῳ ibi habetur ἐπὶ τούτοις. Sed et hoc animadvertendum est, verba illa, ἔσται ταυταγὶ, non ab eodem pronuntiari, sed ab alio. In altero autem loco, qui statim sequitur, (interjecto duntaxat uno versu,) non ἄκουε, sed ἀκούετε scriptum est. Et (quod magis pertinet ad id, de quo nunc agitur,) non νυνμενὶ unico vocabulo, sed νῦν μενὶ duobus scriptum ibi habemus. Sed nostri exemplaris scriptura auctoritate Eustathii niti potest, utpote afferentis eodem modo νυνμενὶ una voce, nec non νυνγαρὶ, una itidem voce : quod etiam vocabulum ad confirmandam alterius scripturam adjumento nobis esse potest.

LXII. — Atticum est etiam Θέλει pro Δύναται, ut Plato [Phædr. p. 230, D], Τὰ χωρία οὐδέν μ' ἐθέλει διδάσκειν.

Hujus usus verbi θέλω s. ἐθέλω pro δύναμαι, exempla ap. Hom. præsertim extant : unde etiam unum deprompsi in meo Thes. Linguæ Gr. Dubitari autem posset an Atticus hic etiam verbi ἐθέλω esset usus, nisi ap. Thuc. quoque extaret, (cujus locum ibidem attuli,) nec non ap. Plat., si quidem Corintho credimus ; nam Eust. illa ipsa verba afferens in exemplum, auctoris nomen tacet : Τὸ δὲ οὐκ ἔθελε προρέειν, inquit, δηλοῖ μὲν τὸ οὐκ ἠδύνατο· καὶ ἔστι καὶ αὐτὸ γλυκύτητος, ὁμοίως τῷ, Τὰ δὲ δένδρα οὐδέν με θέλει διδάσκειν. (Ubi etiam animadverte hunc usum existimari habere γλυκύτητα.) Verum ut demus hæc esse Platonis, sicut locum a me allatum in Thes. constat esse Thucydidis, alia non immerito forsan aliquis exempla desideret, antequam Atticum esse usum illum fateri velit : quoniam nonnulli Attici scriptores aliqua ex Hom. vel aliunde sumpta, sibi peculiaria habere potuerunt. Ceterum pro hac verbi ἐθέλειν signif., qua ponitur pro δύνασθαι, facere dicerem quod ap. Greg. legitur, nimirum τὸ ἀβούλητον esse numerandum inter species τοῦ ἀδυνάτου, nisi hoc restringendum esset. Jam vero quemadmodum οὐκ ἐθέλειν pro οὐ δύνασθαι usurpatur, ita vicissim οὐ δύνασθαι pro οὐκ ἐθέλειν poni sciendum est. Cujus tamen signif. exemplum ex solo Marco habere me fateor, 6, [5] : Καὶ οὐκ ἠδύνατο ἐκεῖ οὐδεμίαν δύναμιν ποιῆσαι. Hic enim οὐκ ἠδύνατο est pro οὐκ ἤθελε, vel οὐκ ἐβούλετο : Non poterat pro Nolebat. Sed quod ita de Christo convenienter et recte dicitur, non itidem de eo, qui simpliciter homo sit, dici queat. Atque hæc pauca obiter.

LXIII. — Et pro Recto Accusativum assumere.

Accusativi pro nomin. positi (i. e. accusativi a parte anteriore positi pro nominativo a parte posteriori) exempla magis frequentia et familiaria quam hoc debuit afferre Corinthus ; aut certe huic extremum locum dare : ut iis, quæ præcessissent, veluti strata lectori ad istud via esset. Multi enim in aliis exemplis atticismum vel prima fronte agnoscere possent, qui fortasse in illo Aristoph. loco, quem affert Corinthus, vix eum agnoscerent. Sed unde factum sit ut Corinthus hoc exemplum potius quam aliud attulerit, docebo ubi de hoc Articulo dicendi finem

faciam. Ceterum quoniam hujus Attici schematis exempla in Budæi Comm. extant, afferam primum quæcunque ille de eo tradit, (ne quid alienum vindicare mihi velle videar,) deinde iis multa, quæ præterea de eodem dicenda videntur, adjungam. Postquam igitur attulit ex Aristot. Φυσικῆς Ἀκροάσεως l. 4 [fine]: Ὥστε τὸ λέγειν εἶναι τὰ γιγνόμενα τῶν πραγμάτων κύκλον, τὸ λέγειν ἐστὶ τοῦ χρόνου εἶναί τινα κύκλον, pro, λέγειν ἐστὶ τὸ εἶναί τινα τοῦ χρόνου κύκλον, subjungit, Interdum in hujusmodi sermonis structura non tam dici potest perplexa constr. quam variata, cum nomen a suo verbo ad aliud transfertur; ut Demosth.: Ἑώρων γὰρ ἡμᾶς οἷα ἐσυκοφαντούμεθα ὑπὸ τούτων, i. e. ἑώρων οια ἡμεῖς ἐσυκοφαντούμεθα. Et rursus, Καὶ αἰσθήσεσθε τούτους, ὅτι εἰσὶ βίαιοι καὶ ἀσελγεῖς ἄνθρωποι. Plato De rep. 5, [p. 466, C]: Γνώσεται τὸν Ἡσίοδον ὅτι τῷ ὄντι ἦν σοφὸς, λέγων πλέον εἶναί πως ἥμισυ παντὸς, i. e. γνώσεται ὅτι Ἡσίοδος κτλ. Idem Plato Gorgia: Ποίους τούτους λέγεις λόγους, ὦ Γοργία; ἆρα οἳ δηλοῦσι τοὺς κάμνοντας ὡς ἂν διαιτώμενοι ὑγιαίνοιεν; Utrum eos dicis, qui docent quanam victus ratione ægroti convalescere possint? Hunc etiam loquendi modum imitati sunt Latini. Cæsar: Non hostem vereri, sed rem frumentariam, ut commode supportari posset, timere dicebant: Οὐ τοὺς πολεμίους φοβεῖσθαι, ἀλλὰ τὸ τῆς σιτοπομπείας, μὴ οὐ συγκομίζεσθαι δυνηθῇ, δεδιέναι ἔφασαν. Terentius Eunucho: Virginem, quam amabat, eam confeci ut potiretur sine molestia. Idem ibidem, Scin' me in quibus sim gaudiis? scis Pamphilam meam inventam civem? Utitur et Plautus sæpius: a quo non multum abest illud Cic. Pro Milone: Plebem et infimam multitudinem, quæ Publio Clodio duce fortunis vestris imminebat, eam, quo tutior esset vestra vita, se fecisse commemorat ut non modo virtute flecteret, sed etiam tribus suis patrimoniis deliniret. Sed illud Pro Planco omnino simile: Neque vero quo te liberent aliqua culpa, quam tu vereris ne a te suscepta videatur; sed ut te ad cursum istum tenendum, quem a prima ætate suscepisti, cohortentur. Hæc sunt quæ ab illo scribuntur.

Ego autem hoc primum dico, quamvis cum multis verbis hic atticismus locum habeat, potissimum tamen cum tribus frequentem esse: nimirum cum οἶδα et cum ὁρῶ et cum φοβοῦμαι, (intelligens itidem cum iis, quæ synonyma sunt,) ideoque ab his exemplis potius incipiendum esse censuissem. Et ad illud quidem primum quod attinet, cum sæpe ap. Aristoph. occurrat, aliquod ejus exemplum a Corintho prætermittendum non fuit. Tale est certe ap. Isocr. Enc. Hel. init.: Νῦν δὲ τίς οὕτως ὀψιμαθής ἐστιν ὅστις οὐκ οἶδε Πρωταγόραν καὶ τοὺς κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον γενομένους σοφιστὰς, ὅτι καὶ τοιαῦτα καὶ πολὺ τούτων ἔτι πραγματωδέστερα συγγράμματα κατέλιπον ἡμῖν; Hic enim manifestum est dictum esse τίς οὐκ οἶδε Πρωταγόραν καὶ τοὺς σοφιστὰς ὅτι κατέλιπον, pro τίς οὐκ οἶδεν ὅτι Πρωταγόρας καὶ οἱ σοφισταὶ κατέλιπον. Adeoque cum hoc verbo recepta est ista orationis structura, ut eam et in N. T. habeamus, ut Marc. 1, [24], itidemque Luc. 4, [34]: Οἶδά σε τίς εἶ, pro οἶδα τίς σὺ εἶ. Itidem Jo. 5, [41]: Ἀλλ' ἔγνωκα ὑμᾶς ὅτι τὴν ἀγάπην τοῦ θεοῦ οὐκ ἔχετε ἐν ἑαυτοῖς, pro ἔγνωκα ὅτι ὑμεῖς οὐκ ἔχετε. Eodemque modo et Paulus, 1 Ad Cor. 16, [15]: Οἴδατε τὴν οἰκίαν Στεφανᾶ, ὅτι ἐστὶν ἀπαρχὴ τῆς Ἀχαΐας, pro οἴδατε ὅτι ἡ οἰκία Στεφανᾶ ἐστὶν ἀπαρχὴ τῆς Ἀχαΐας. Secundum autem verbum, quocum frequentem hanc orationis structuram esse dico, est ὁρῶ: cujus exemplum habuisti jam ex Demosth. Ei autem addere potes istud e Xen. Anab. 4, p. 199 meæ ed. [c. 7, 7]: Ὡς ὁρᾷ τὸν Καλλίμαχον ἃ ἐποίει. Tertium autem est φοβοῦμαι, s. δέδια, et quæ synonyma sunt, (sicut etiam Latini structuram hanc cum iis præsertim verbis, quæ signif. illam habent, imitantur). Hujus vero exempla vel unus Thuc. suppeditare multa potest: ex quibus duo duntaxat proferam. Unum est 2, p. 70 meæ ed. [c. 67]: Δείσαντες οἱ Ἀθηναῖοι τὸν Ἀριστέα, μὴ αὖθις σφᾶς ἔτι πλέω κακουργῇ διαφυγών. Hic enim jungitur accusativus Ἀριστέα participio δείσαντες: cujus accusativi loco, utendo sermone qui hoc Atticum schema non haberet, deberet esse nominativus præcedente particula μή: hoc modo, Δείσαντες οἱ Ἀθηναῖοι μὴ ὁ Ἀριστεὺς σφᾶς ἔτι πλέω κακουργῇ διαφυγών. Alterum autem, ubi φοβούμενοι (quod illi δείσαντες est synonymum) in eadem sermonis forma usurpavit, extat circa fin. l. 8, [108]: Φοβούμενοι οὖν αὐτὸν διὰ τοῦτο τὸ ἔργον μή ποτε καὶ περὶ σφᾶς τι παρανομήσῃ. Itidem enim hic manifestum est dictum esse φοβούμενοι αὐτὸν, μή ποτε παρανομήσῃ, pro φοβούμενοι μή ποτε αὐτὸς παρανομήσῃ. Interpres tamen hunc l. ita vertit ut atticismum hunc non animadvertisse videri possit: quem tamen ab eo ignoratum non fuisse loci alterius interpretatio testatur.

Ad exempla autem Lat. scriptorum quod attinet, (i. e. exempla hujus atticismi a Latinis Græcos imitantibus usurpati,) in iis, quæ paulo ante allata fuerunt, verum esse comperitur quod dixi: nimirum eos tali orationis structura cum iis præsertim verbis uti, quæ signif. verbi φοβοῦμαι habent. Ita enim Cæsar, Non hostem vereri, sed rem frumentariam, ut commode supportari posset, timere dicebant. Cum alioqui dicendum fuisset, Sed ne res frumentaria commode supportari non posset, timere dicebant. (Estque interim observandus hic usus verbi Timere, qui alioqui verbo Vereri dari potius solet: cum videlicet dicitur, Vereor ut hoc fieri possit, pro Vereor ne hoc fieri possit. Eodem enim modo hic Timere usurpatum est. Nam verbum Vereri quod præcedit, cum accusativo Hostem jungitur.) Idem et in illo Cic. loco spectandum nobis proponitur, Quam tu vereris ne a te suscepta videatur: pro, Quæ ne a te suscepta videatur, vereris. In quo tamen loquendi genere per relativum, minus hic atticismus quam in illo Cæsaris loco aliisque ei similibus sentitur. At in quodam ejusdem Cic. loco multo evidentius conspicitur, ubi dicit, Nosse aliquem quis sit, pro Nosse quis sit aliquis: sicut Græcos frequentissime uti verbo εἰδέναι, paulo ante docui. At locus hic Terentii a Bud. allatus, Virginem, quam amabat, eam confeci ut potiretur sine molestia, non video quid cum illo atticismo commune habeat. Contra autem aperte expressus est in isto ejusdem Comici loco, in Andria: Observes filium quid agat; quod exemplum cum illo Xen. convenit, Ὡς ὁρᾷ τὸν Καλλίμαχον ἃ ἐποίει. Nec dubito quin plura ex Comicis Latinis et hujus atticismi et aliorum sive atticismorum, sive (ut generalius loquar) hellenismorum exempla quam ex aliis scriptt. colligere quis possit. Quin etiam eos esse existimo, qui primi, (utpote Græca Latine reddentes,) illa orationis schemata imitari ausi fuerint.

Ne autem interim loci illius Aristophanici, quem Corinthus affert, oblitus esse videar, aliquid de eo quoque dicendum est. Ac primum sciendum est abundare hic duas primas voces, deesse autem articulum τοὺς ante βροτούς: si quidem vulgatarum Aristoph. editt. lectionem sequamur: (cum alioqui ille articulus τοὺς abesse posse videatur:) ita enim ibi leguntur hi versus [Av. 1270]: Δεινόν γε τὸν κήρυκα τὸν παρὰ τοὺς βροτοὺς Οἰχόμενον εἰ μηδέποτε νοστήσει πάλιν. Sed quod ad voces illas attinet supervacaneas, ὡς τὸ, puto fuisse a Corintho positas non ut verbis ipsius Aristophanis præfigerentur, tanquam ex eorum numero essent; sed perinde ac si diceret, Quale est istud, Ita enim grammatici plerumque usurpant voces istas, ὡς τὸ, cum locum quempiam in exemplum ejus, quod dixerunt, afferre volunt. Cum tamen præcesserit, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Ὄρνισιν, ne hoc quidem modo ullum usum habere voces illæ existimandæ sunt. Ceterum a scholiaste eo in loco, hujus atticismi (quem ille Ἀττικὸν σχῆμα vocat) admonemur. Ideo autem ibi potius quam aliis plerisque ll. admonet, quod alioqui non ita facile ut alibi deprehendi possit. At Corinthus locum, in quem primum incidit, habentem hoc schema a scholiaste annotatum, eum arripuit: ut non amplius mirari debeamus hunc potius quam alios infinitos ab eo allatum fuisse.

Jam vero ut in tali structura orationis, qualem præcedentes loci habent, accus. ab anteriori parte ponitur pro nomin., qui a parte posteriori poni deberet, ita observavi quosdam, in quibus vicissim pro accus., qui præcedere deberet, nomin. sequitur. Xen. Anab. 1, p. 148, 149 meæ ed.: Ὥστε ὥρα λέγειν ὅ,τι τὶς γινώσκει ἄριστον εἶναι. Equidem quicunque dili-

genter locum illum considerarit, (ut mihi diligenter expendendus erat, dum illud Xen. opus prælegerem,) fatebitur dictum esse ὥρα λέγειν ὅ, τι τὶς γινώσκει, pro ὥρα λέγειν τινὰ ὅ, τι γινώσκει : et quidem accipiendo τινὰ pro ἕκαστον, ut alibi : quod et ipsum observatione dignissimum est. Talis est orationis structura in hoc Ejusdem l. in Symp.: Ἀλλ' οὐδείς σοι, ἔφη, ἀντιλέγει, τὸ μὴ οὐ λέξειν ὅ, τι ἕκαστος ἡγεῖται πλείστου ἄξιον ἐπίστασθαι. Itidem enim hic dictum est τὸ μὴ οὐ λέξειν ὅ, τι ἕκαστος ἡγεῖται, pro τὸ μὴ οὐ λέξειν ἕκαστον ὅ, τι ἡγεῖται.

XLIV. — Pro Κράμβην, Κοράμβην dicunt, atque hoc merito : quia dicunt ab hac τὰς κόρας ἀμβλύνεσθαι.

Vereor ne Corinthus mentem ejus, ex quo hæc sumpsit, (quicunque is sit,) non assecutus fuerit; tantum enim abest ut κοράμβη, s. κοράμβλη, (de qua scriptura paulo post dicam,) Atticum esse vocabulum credam, ut Græcum esse nihilo magis putem quam alia permulta, quæ passim ap. eos, qui etymologias tradunt, inveniuntur. Quemadmodum enim cum legimus, μεταίχμιον dictum esse quasi μεσαίχμιον, et μεσόδμη quasi μεσοδόμη, et ἄσταχυς quasi σίταχυς : cum legimus ap. Plat. εὐφροσύνη dictum quasi εὐφεροσύνη, (ut alia pleraque omittam,) neque μεσαίχμιον, neque μεσοδόμη, neque σίταχυς, neque εὐφεροσύνη in Græcorum vocc. numero ponimus, sed ad declarandam etymologiam ficta esse fatemur : ita illud κοράμβη, s. potius κοράμβλη, (nam hoc pro illo repono,) minime Atticum ac ne Græcum quidem ullo pacto esse arbitror : sed aliquem hujus etymum patefacere nobis volentem, scripsisse κράμβη dictum fuisse quasi κοράμβλη : quoniam τὰς κόρας ἀμβλύνει.

XLV. — Atticorum etiam, dicere Τοῦ θράσους, et Τῆς ἀναιδείας, pro Ὦ τοῦ θράσους, et Ὦ τῆς ἀναιδείας.

Exemplum, quod ex Aristoph. affert, (in quo addendum est βασιλεῦ post Ζεῦ, ex ipso Comico,) nullo modo convenit cum eo, quod tradit : cum in eo minime relinquatur subaudiendum adverbium, sed præfigatur cum vocativo. Sic tamen ut diversum sit ab eo, quod cum illis genitivis subaudiri ait; illic enim ὦ scribitur : at hic, nimirum ante vocat. Ζεῦ, non ὦ, sed ὦ : et quidem recte utrobique. In iis tamen editt. hujus opusculi, quæ vulgaribus Lexx. Gr.-Lat. adjunctæ sunt, differentia ista minime observata fuit; sed utrobique ὦ scriptum est : sc. ante gen. τοῦ θράσους, sicut et ante vocat. Ζεῦ. At vero ante gen. τῆς ἀναιδείας positum est φεῦ. Ita enim ibi scriptum est : Atticorum etiam, dicere τοῦ θράσους, et τῆς ἀναιδείας, pro ὦ τοῦ θράσους, et φεῦ τῆς ἀναιδείας. Ceterum hujus ἐλλείψεως exempla rara sunt; ideoque addere aliquod Corinthus debuit. Ego unum ex Xen. habeo, Cyrop. 2, [2, 1] : Ἐνταῦθα δὴ ἐκεῖνος πάνυ ἀνιαθεὶς δῆλος ἐγένετο· καὶ εἶπε πρὸς ἑαυτὸν, Τῆς τύχης, τὸ ἐμὲ νῦν κληθέντα δεῦρο τυχεῖν. Imitans autem Gregor. hoc schema ellipticon, (quod an Atticum sit nondum mihi satis liquet,) dixit in libro, qui Περὶ θεολογίας inscribitur, Τῆς παχύτητος, pro ὦ τῆς παχύτητος, et Τῆς ἀναιδείας, pro ὦ τῆς ἀναιδείας.

At vero genitivi præfixum habentes adverbium ὦ, cum tali vocativo, qualis est ille Ζεῦ, frequenter occurrunt, non ap. illum Comicum duntaxat, vel alium ejusmodi scriptorem, sed et ap. eos, qui soluta oratione usi sunt; præsertimque eos, qui dialogos scripserunt. Sic Lucianus dixit, Ὦ Ζεῦ τῆς ἐναντιότητος. Tale est ap. Plat. De rep. 6 (omisso adv. ὦ), Ἄπολλον, δαιμονίας ὑπερβολῆς. Jocose autem Aristoph. Ach. [64] hoc schemate usus est, dicens Ὦ 'χβάτανα τοῦ σχήματος. Ita enim ibi legi debet, non ὦ 'βάτανα.

LXVI. — Et uti Participiis pro Nominibus.

In eo ipso Aristoph. loco, unde exemplum hoc deprompsit Corinthus, extat aliud non minus vel potius magis idoneum. Est enim ille versus, quem affert, primus Comœdiæ, quæ Ranarum nomine inscripta est, Εἶπω τὶ τῶν εἰωθότων, ὦ δέσποτα. Secundus vero est hic, Ἐφ' οἷς ἀεὶ γελῶσιν οἱ θεώμενοι. Ideo autem hoc exemplum magis idoneum quam illud esse dico : quoniam minus commode uti nomine potuisset poeta loco participii εἰωθότων quam loco participii θεώμενοι. Nam pro θεώμενοι quidem in promptu erat θεαταὶ, (si versus admisisset,) quo alibi sæpe utitur : at pro εἰωθότων non facile fortassis æque commodum nomen usurpare potuisset. Neque certe minus receptum est (non dico apud Atticos scriptt. duntaxat, sed et apud alios quoslibet), dicere εἰωθότα vel εἰθισμένα, (sicut et Latini dicunt Consueta s. Solita, participio utentes,) quam συνήθη. Nam illud nomen, quod Corinthus affert, sc. ἔθιμα pro εἰωθότα s. εἰθισμένα, plane est ἀσύνηθες. Ideoque schol. Aristoph., unde hic illud excerpsit, non dicit εἰωθότων esse pro ἐθίμων, sed pro εἰθισμένων, cum tamen alioqui subjungat esse μετοχὴν ἀντὶ ὀνόματος, i. e. Participium vice nominis. Sed cum ipsemet participium participio exponeret, miror eum non in alia voce potius quam hac istum participii usum annotasse. Sunt alioqui pleraque alia participia, quæ hujus usus exemplum confirmare possint : ex quibus est οἱ παιδεύοντες pro οἱ παιδευταί. Sed nonnulla etiam participia esse sciendum est, quæ loco nominum usurpare cogimur, utpote quibus (ab eadem quidem origine derivatis) destituti sumus. Cujusmodi est ἐρώμενος, item ἐρωμένη : et apud poetas οὐλόμενος.

Et Hom. [Od. A, 213], Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.

Passivum hoc participium in eorum numero poni fortasse queat, quæ nomina participialia quidam Lat. grammatici appellarunt : quæ videlicet cum participiorum formam habeant, atque adeo participia sint, nominum tamen officio potius quam participiorum funguntur. Cujusmodi sunt in Lat. sermone Circumspectus et Consideratus : ex quibus prius illud respondet omnino Græco περιεσκεμμένος. Ab hujusmodi autem participiis talem usum habentibus fiunt et adverbia : ut περιεσκεμμένως, Circumspecte. Sed et a nonnullis, quæ alioqui non itidem illum usum præstant : ut πεφυλαγμένως pro Caute, et ἐπισταμένως pro Scite : cum alioqui vix πεφυλαγμένος pro Cautus et ἐπιστάμενος pro Scitus inveniri possint.

LXVIII. — Atticorum etiam Πλεῖν pro Πλέον : et Κᾆτα, et Πώμαλα, ac Ἦ ὃ' ὅς.

Ad πλεῖν quod attinet, frequentem ejus ap. Aristoph. usum esse constat. Legimus enim initio Avium, Ὁδοῦ περιελθεῖν στάδια πλεῖν ἢ χίλια, ubi schol. crasin hanc vocis πλέον in πλεῖν Atticam esse tradit. Apud eund. Comicum Ran. [99], πλεῖν ἢ μύρια· et [18] : Ὅταν τὶ τούτων τῶν σοφισμάτων ἴδω, Πλεῖν ἢ 'νιαυτῷ πρεσβύτερος ἀπέρχομαι. Sciendum est autem et in voce δεῖν hujusmodi crasin inveniri, (si ita nominanda sit, ex illo schol. loco,) pro δέον. Cujus hoc ex Isocr. exemplum affertur, in Panath. [p. 250, E] : Ἀλλὰ γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως [ὅποι] τυγχάνω φερόμενος, δεῖν [Legitur ἀεὶ γὰρ οἰόμενος δεῖν] προστιθέναι τὸν τῶν προειρημένων ἐχόμενον, παντάπασι πόῤῥω γεγονότα τῆς ὑποθέσεως. Sed quamvis idem crasεως genus sit, huc tamen minime pertinere putet quispiam; sed potius in eadem classe ponendum esse, in qua et δοκεῖν, quod pro δοκοῦν itidem ponitur, cum tamen non itidem crasis illa in eo fiat.

Κᾆτα autem nihilo magis est Atticum quam κἄπειτα. Ut enim κᾆτα pro καὶ εἶτα, sic κἄπειτα pro καὶ ἔπειτα dici manifestum est. Non fuit igitur potius illius vocabuli quam hujus facienda mentio; sed nec horum amborum potius quam aliorum quorundam, quæ scriptores Atticos versantibus occurrere solent.

Πώμαλα adverbium est negandi vim habens, pro οὐδαμῶς : sed ap. Comicos potius quam alios scriptores usitatum esse arbitror. Apud Aristoph. quidem certe non paucis in ll. legi constat, pro quo Lat. Comici dicebant Minime gentium.

Ἦ ὃ' ὅς vero, particulæ sunt iis præsertim, qui dia-

logos scribunt, usitatæ : ut Platoni frequentes eas esse videmus. A

LXIX. — Et ponere Ἤ supervacuum.

Quid Corintho in mentem venerit, ut diceret Atticorum esse uti particula ἤ supervacanea, et quidem huic Aristoph. loco [Ran. 366] illum pleonasmum inesse putaret, ne suspicari quidem possum. Hoc certe ex ipso schol. Aristoph. non habet, sicut pleraque alia, in quibus hujus Comici testimonio (i. e. exemplo ex aliqua ejus comœdia petito) utitur. Quod si in versibus, quos affert, vacare particula ista dicenda foret, non minus certe de aliis, qui ibi præcedunt et eandem habent, sentiendum esset. Præcedit enim, Ἤ στάσιν ἐχθρὰν μὴ καταλύει, μηδ' εὔκολός ἐστι πολίταις. Et versu uno interjecto, Ἤ τῆς πόλεως χειμαζομένης ἄρχων καταδωροδοκεῖται, Ἤ προδίδωσι φρούριον ἢ ναῦς, ἢ τὰ 'πόῤῥητ' ἀποπέμπει Ἐξ Αἰγίνης· et duobus versibus interjectis sequuntur illi versus, in quibus particulam ἤ abundare tradit. Locutus autem et supra fuerat de hujus particulæ pleonasmo, Articulo xxxvi, sed in loco Thuc., quem ibi affert, aliquam pleonasmi umbram vidisse dici fortasse poterat, at hic ne umbram quidem vidisse dici potest. B

LXX. — Item Ληρεῖς ἔχων et Παίζεις ἔχων, Atticum.

In uno ex meis vett. exempll., multa hic adjunguntur. Totus enim hic Articulus ita ibi scriptus est : Καὶ τὸ ληρεῖς ἔχων καὶ τὸ παίζεις ἔχων, Ἀττικόν. Σοφοκλῆς [Aj. 87]· Καὶ μέν' ὡς κυρεῖς ἔχων· ἢ τοῦ ἔχων παρέλκοντος, ἢ τοῦ ῥήματος ἀντὶ μετοχῆς καὶ τῆς μετοχῆς ἀντὶ ῥήματος λαμβανομένων· ὡς ἀνωτέρω εἰρήκαμεν. Ἀντὶ τοῦ ἔχεις καὶ ὑπάρχεις ληρῶν. Ὃ καὶ αὐτὸ Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ ληρεῖς ἐστί. Dicit autem ὡς ἀνωτέρω εἰρήκαμεν, id est, Ut superius diximus : cum tamen nullum hac de re verbum in præcedentibus habeamus. Equidem quod hic de duplici expositione istius atticismi dicit, plane novum mihi est; neque enim alii (quod sciam) de illo aliud tradunt, quam habere participium ἔχων supervacaneum. Sed videamus tamen an linguæ Græcæ consuetudo ullo modo quod a Corintho dicitur admittere possit : ut nimirum in hoc loquendi genere possit etiam verbum pro participio, et vicissim participium pro verbo positum intelligi. Equidem si dicamus ληρεῖς ἔχων esse pro ἔχεις ληρῶν, et ἔχεις exponamus ὑπάρχεις, (ut ille exponendum censet, cum dicit, ἀντὶ τοῦ ἔχεις καὶ ὑπάρχεις ληρῶν,) hujus usus verbi ἔχειν exemplum me desiderare dicam, neque huic expositioni prius quam allatum aliquod fuerit, acquiescam. Satius vero fuerit interim, (vix enim usquam inventum iri puto,) cum aliis omnibus grammaticis participium illud supervacaneum esse fateri : ut certe in τὸ νῦν ἔχον vel ipse Corinthus hoc fateatur necesse est : cum altera illa expos., etiamsi in ll. illis præcedentibus locum haberet, aliisque ejusmodi, quibus adhibetur ἔχων, at hic minime recipi posset. Ceterum quamvis habeamus hic duntaxat ληρεῖς ἔχων et παίζεις ἔχων, et κυρεῖς ἔχων, jungi tamen et aliis verbis hoc participium sciendum est. Dicitur enim itidem φλυαρεῖς ἔχων, quod illi ληρεῖς ἔχων simile est. Sed et κυπτάζεις ἔχων invenitur. Illud quidem ληρεῖς ἔχων in Aristoph. Ran. [512] habetur : at φλυαρεῖς ἔχων (quo significant itidem Nugaris) dixerunt cum alii tum Plato. Sed alicubi cum accus. jungitur hoc verbum, in isto etiam pleonasmo : ut ap. Illum in Gorgia [p. 490, E] : Ποῖα ὑποδήματα φλυαρεῖς ἔχων; ubi non displicet ista interpretatio, Quos (malum) calceos deblateras? Cum vero dicunt παίζεις ἔχων, significant, Irrides, Illudis : estque hoc Atticismo in suo etiam Dorico sermone usus Theocr. (quod observatione dignum est), sed παίσδεις Dorice dicens pro παίζεις, Idyllio, quod Κυνίσκας Ἔρως inscribitur [8] : Παίσδεις, ὦ' γάθ' ἔχων· ἐμὲ δ' ἃ χαρίεσσα Κυνίσκα Ὑβρίσδει· vel ἐκμαίνει, ut schol. legisse videtur. Potest tamen hic παίζεις ἔχων exponi etiam Jocaris. At in illa Irridendi s. Illudendi signif. aperte accipitur in isto Luciani loco [Icarom. c. 24] : Περὶ δὲ ἐμοῦ ἄνθρωποι τίνα γνώμην ἔχουσι; Τίνα, ἔφην, δέσποτα, εἰ μὴ τὴν εὐσεβεστάτην, βασιλέα σε εἶναι πάντων θεῶν; Παίζεις ἔχων, ἔφη· hic enim accipitur pro Irrides, Illudis. At κυπτάζεις ἔχων ap. eund. illum Comicum legitur in Nub. [509] : Χώρει· τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν; C

Eodem autem modo quo ἔχων hic vacat per pleonasmum Atticum, ita etiam nomen ἕνη vacare interdum apud Atticos, scribit schol. Aristoph., in quendam Acharn. locum [610]; sed nihil tamen commune hic nominis pleonasmus cum illo participii pleonasmo habere videtur.

LXXI. — Pro Πνεύμονα, Πλεύμονα dicunt : pro Νίτρον, Λίτρον : et pro Σπογγίαν, Σπογγιάν.

Quod hic de mutatione literæ ν in λ scribit Corinthus, alii quoque nobis testantur; at quod de accentu sedem suam mutante in nomine σπογγία ab eo scribitur, quod certe illis, quæ ad mutationem literæ pertinent, minime intermiscendum erat, nescio quonam alio teste confirmari poterit. De illa quidem certe mutatione literæ ν in λ, ita Eust.: Si, inquit, pro μεταμώνια scribatur μεταμώλια, fuerit σχηματισμὸς Atticus, Attici enim pro ν interdum ponunt λ, ut cum pro νίτρον et πνεύμων dicunt λίτρον et πλεύμων : ut ostendit Comicus quoque, ubi dicit [Ran. 711] ψευδολίτρου κονίας, item [474] πλευμόνων ἀνθάψεται. His autem simile est νεογιλόν : nam et hic λ pro ν positum est : cum νεογιλὸν vocetur τὸ νεωστὶ γινόμενον, et quod magis usitate dicitur νεογνόν. Quin etiam γάλα (inquit) dicitur quasi γάνα, διὰ τὸ ἐξ αὐτοῦ γάνος.

Ad illam autem vocem σπογγία quod attinet, tantum abest ut aliquo testimonio id, quod de accentu dicit, confirmare possim, nimirum Atticos scribere σπογγιὰν cum alii scribant σπογγίαν : ut contra ap. Aristoph. utramque scripturam, apud alios autem illam potius quam Atticis tributt inveniam.

LXXIV. — Item defective jurare : ut Μὰ τὸν, non addendo Θεὸν, Atticum est.

Hoc, ut pleraque alia, ex schol. Aristoph. mutuatur, qui in Ran. [1374] : Μὰ τὸν, ἐγὼ μὲν οὐδ' ἄν, εἴ τις ἔλεγέ μοι τῶν ἐπιτυχόντων, ἐπιθόμην, annotat quæ sequuntur, ἐλλειπτικῶς ὀμνύει, additque, hunc morem priscis fuisse ut interdum nomen dei, per quem jurarent, non adderent, idque reverentiæ causa : atque hoc jurisjurandi genere uti solitos, cum vellent ἐπευφημίζεσθαι : solitumque esse Platonem ita jurare. Extat hæc jurandi forma in Anthol., aliquot locis, ut l. 3, p. 206 meæ ed. : Οὐ μὰ τὸν, οὐδὲ Λύκωνα παρήσομεν· quod Epigr. illic ἄδηλον (i. e. Incerti auctoris) esse traditur, cum sit Diogenis L. [5, 68.]

LXXV. — Et accipere extrinsecus Verbum Ἐστί.

An sit Attica hæc verbi substantivi subauditio, dubitari potest : subaudiri quidem certe manifestum est. Sic autem et Hom. Od. Λ, [833] legimus, Εἴπου ἔτι ζώει, καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο, Ἤ ἤδη τέθνηκε, καὶ εἰν ἀΐδαο δόμοισι. Vix certe ex aliquo solutæ orationis scriptore Attico talis subauditionis exemplum afferri posse existimo. D

LXXVI. — Pro Μυῤῥίνας, Μυρσίνας dicunt : et pro Συρίζειν, Συρίττειν.

Falsum videri quod de literæ ρ in σ mutatione traditur, ostendi jam supra. Sed iis, quæ dicta fuerunt, addi et hoc possit : ex quibusdam vocabulis, quæ Attica esse constat, patere, tantum abesse ut Attici literam ρ ex quibusdam vocibus expulerint, ut potius ei locum in quibusdam primi dederint. Ex quibus est, (ut omittam ea, quorum mentio facta fuit supra,) nomen κόῤῥη : hoc enim nemo Atticum esse pro κόρση, vel nescit, vel negat, præsertim cum etiam peculiarem quandam signif. una cum peculiari scriptura Attici ei tribuerint. Καὶ τὸ κατὰ κόῤῥης δὲ τύψαι τινὰ, (inquit Eust.,) τὸ κατὰ κόρσης, ἤτοι κροτάφου, ἐστί· παρ' Ἀττικοῖς δὲ κόῤῥη ἡ γνάθος. Ex eodem numero est etiam ταῤῥὸς pro ταρσός : quod ταῤῥὸς ap. Comi-

cum aliquot locis extat. Οἱ δὲ παλαιοὶ, (inquit idem schol.,) τὸν τοιοῦτον ταρσὸν, καὶ ταῤῥὸν λέγουσιν, οἱ μεθ' Ὅμηρον δηλαδή· ἐν οἷς καὶ ὁ Κωμικός. Respondeat igitur Corinthus vel aliquis pro eo, quinam illi Attici sint, qui μυρσίνας quam μυῤῥίνας dicere maluerint, cum alioqui ταῤῥὸς, non ταρσὸς habeamus ap. Comicum omnium Ἀττικώτατον, Aristoph.: κόῤῥη autem non solum apud Aristoph., sed ap. Dem. quoque atque alios legamus. Denique tantum abest ut literam ρ vitasse dicantur Attici, ut in iis etiam ll., ubi unicum erat, alterum asciverint: ut in ἔῤῥεξε et κατέῤῥεξε, pro ἔρεξε et κατέρεξε, si eidem schol. credimus. Sciendum est autem, in meo vet. cod. (i. e. in uno ex meis vett. codd.) multo plura exempla afferri Atticæ mutationis literæ σ in ρ: ita enim ibi scriptum est, Τῷ σ ἀντὶ τοῦ ρ χρῶνται, τὸ θαῤῥαλέον, θαρσαλέον λέγοντες· καὶ τὸ ἄῤῥεν, ἄρσεν· καὶ τὸ Τυῤῥηνὸς, Τυρσηνός· καὶ τὰ ταῤῥὸς, ταρσός· καὶ τὸ μυῤῥίνας, μυρσίνας. Atqui hoc vocabulum ταῤῥὸς illud ipsum est quod Atticum esse modo probavi. De ἄῤῥεν autem et ἄρσεν, et θαῤῥαλέον ac θαρσαλέον, nec non de μυῤῥίνη et μυρσίνη, dictum fuit a me supra, cum quendam Jo. Grammatici articulum eadem de re scriptum examinarem. Sed iis, quæ ibi scripsi, hoc adjicio: cum constet primam et antiquissimam vocum illarum scripturam esse per ρ et σ, (ut vel ex Hom. patet, in iis quidem certe, quarum usus ap. eum extat,) etiamsi cunctæ apud cunctos scriptores Atticos invenirentur literis illis ρ et σ scriptæ, non tamen dicendum esset eos scripturam pristinam mutasse ex ρρ in ρ et σ, sed potius illam retinuisse.

Et pro Συρίζειν, Συρίττειν.

Συρίττειν, non Συρίζειν, legitur quidem ap. Dem. et Æschinem, aliosque, quos in Atticorum scriptorum numero ponendos esse constat; sed et ap. alios, qui lingua communi usi sunt, invenitur.

Et pro Ἐνδελέχειαν, Ἐντελέχειαν.

In illo vet. cod. scriptum est, Καὶ τὴν ἐνδελέχειαν, ἐντελέχειαν ἀξιοῦσι λέγεσθαι. Fateor quidem, in quibusdam vocibus hujus mutationis literæ δ in τ, exemplum spectari; sed mutationem hanc esse Atticam, et his vocabulis illud esse annumerandum, non facile mihi Corinthus persuaserit. Equidem, ut posset quis affirmare Atticos in illo vocabulo literam unam in aliam mutasse, primum hoc certo sciendum esset quæ prima et vera sit ejus scriptura: cum vero hoc nisi ex ejus origine cognosci nequeat, de hac autem grammatici certent, et adhuc sub judice lis sit, quid nobis de illo statuendum vel quid affirmandum putamus?

Et Κολόκυντα pro Κολοκύνθη.

Exemplum ex Aristoph. in eodem illo exemplari adjectum est, Εἰ μὴ λημᾷς κολοκύνταις. Est autem ex Nub. depromptum: cujus integer versus est hic [328]: Νῦν γέ τοι ἤδη καθορᾷς αὐτὰς, εἰ μὴ λημᾷς κολοκύνταις.

LXXVII. — Pro Κναφεῖον, Γναφεῖον dicunt.

Dicere nequimus γναφεῖον esse Atticorum, non κναφεῖον, quin dicamus itidem γναφεὺς Atticum esse, non κναφεύς. Hoc vero γναφεὺς Atticæ linguæ potius quam κναφεὺς ascribere non possumus, quin itidem γνάπτω potius quam κνάπτω ascribendum illi esse dicamus. Quod si altius ascendere libeat, ad κνάω perveniemus, ex quo κνάπτω factum videtur. Cum autem non jam γνάω quoque per γ, sed tantum κνάω dicatur, primam et derivationi consentaneam scripturam esse dicendum est κνάπτω. An autem postea Attici potius quam alii γνάπτω pro κνάπτω, et γναφεὺς pro κναφεὺς, itidemque γναφεῖον pro κναφεῖον dixerint, vix certo sciri potest, cum hæc per γ scriptura non minus apud eos, qui lingua communi usi sunt, inveniatur. Quid vero quod schol. Aristoph. plane contrarium sentit, literam κ hic Atticæ, at γ communis linguæ esse?

Et pro Κεφαλαλγίαν, Κεφαλαργίαν.

Contrarium habent ambo mea vett. exempll., sc. κεφαλαλγίαν pro κεφαλαργίαν: sed huic lectioni altera præferenda est; vel potius illam, non hanc, omnino sequi necesse est. Quomodo enim Corinthus κεφαλαλγίαν Atticum esse diceret, non κεφαλαργίαν, cum contra passim apud eos, qui communi lingua utuntur, non κεφαλαργίαν, sed κεφαλαλγίαν reperiamus? Hoc certe constat, si Attici κεφαλαλγίαν dicerent, nulla literæ mutatione hoc in vocabulo uterentur, sed eodem ipsum modo scriberent quo ceteri: ideoque minime Atticis vocibus annumerari hæc debuisset. Verum si κεφαλαργία pro κεφαλαλγία dicebant Attici, non dubium est quin itidem κεφαλαργὴς pro κεφαλαλγὴς, et κεφαλαργικὸς pro κεφαλαλγικὸς, et κεφαλαργῶ pro κεφαλαλγῶ dixerint. Apud Xen. tamen invenio κεφαλαλγὲς, non κεφαλαργὲς, Anab. 2, p. 165 meæ ed. [c. 3, 9]: Καὶ ἦν καὶ παρὰ πότον, ἡδὺ μὲν, κεφαλαλγὲς δέ· paulo post iterum, Ἦν δὲ σφόδρα καὶ τοῦτο κεφαλαλγές. (At in Flor. ed. non sine fœdo et gravi errore legitur utrobique καὶ φάλαγγες pro κεφαλαλγές: quia φάλαγγος paulo ante facta fuerat mentio, cujus errorem edd. Germanicæ, quæ meam præcesserunt, secutæ sunt.) Neque vero est quod de hac scriptura dubitemus, cum Athen. 14, locum illum afferens, eodem pacto scribat. Sed quoniam si κεφαλαργία dicendum est ei, qui Attice loqui velit, itidem ποδαργία et γλωσσαργία dicendum fuerit, de his quoque nominibus disseram. Dicuntur ergo ποδαργία quoque et γλωσσαργία Attica esse; sed nullum tamen hujus scripturæ satis idoneum testimonium reperiri: hujus scripturæ inquam, tanquam quæ Attica sit. Fateor tamen γλωσσαργία pluribus in ll. extare quam ποδαργία. Legimus enim illud γλωσσαργία ap. Athen., nec non ap. schol. Soph. Quin et Luciani Lexiphanes, qui curiosissime Atticas scripturas s. pronuntiationes consectatur, γλωτταργίαν dicit. Habemusque itidem γλώσσαργον ἦθος ap. Etym. et Suid. At ποδαργία non memini me alibi legere quam ap. quempiam exemplum mutationis literæ λ in ρ afferentem. Quod si ap. eos, quos Attica dialecto usos esse constat, certa et constans scriptura illa esset nominis γλωσσαργία, eandem in altera illa voce ideo non servatam fuisse putarem, ne quis ad adjectivum πόδαργος s. ποδάργης substantivum illud referret, (cum alioqui ποδαργία significare deberet Pedum pernicitatem, sequendo illorum adjectivorum signif., non autem pedum dolorem). Sed nihil minus quam constans scriptura illa reperitur. Ecce enim, ap. ipsum Eur. (quem quis Atticum esse negabit?) non γλωσσαργίαν, sed γλωσσαλγίαν legimus, cum alibi, tum in hoc Medeæ l. [525]: Ἀλλ' ὥστε νηὸς κεδνὸν οἰακοστρόφον Ἄκροισι λαίφους κρασπέδοις ὑπεκδραμεῖν Τὴν σὴν στόμαργον, ὦ γύναι, γλωσσαλγίαν. Unum est profecto quod hanc scripturam valde suspectam mihi reddidit: neque immemerito. Cum enim rationi consentaneum esse videatur ut in illis vocibus mutationem literæ λ in literam ρ factam fuisse dicamus, non contra; (quis enim has voces a nomine ἄλγος accipere literam illam λ negarit?) et ita schol. Aristoph. de ἀργαλέος loquens, (de quo abunde in Thes. meo disserui,) velit dictum esse pro ἀλγαλέος, sicut ποδαργία pro ποδαλγία: Eust. tamen contra vult literam ρ in λ esse mutatam: (quod cum altera illa lectione convenit, quam in utroque meorum exempll. haberi testatus sum). Tradens enim κρίβανος esse dictum quasi κριθῆς βαῦνος, paucis interjectis addit, ὃν καὶ κλίβανον διὰ τοῦ λ φασὶν, ὁμοίως τῷ κεφαλαργία, κεφαλαλγία. (At Jo. Grammaticus in illo quoque nomine literam λ in ρ, non ρ in λ, mutatam esse scribit, in ultimo sui opusculi Articulo: de illa quidem certe derivatione minime cogitans, vel illam fide dignam non existimans.) Neque vero hic tantum, sed et aliis aliquot ll. hoc tradit Eust.: in quorum uno affert et aliud, quod literam ρ in literam λ commutarit, videlicet ἀμέλγω. Sed quam rationi consentaneum est ἀμέργω dictum prius fuisse quam ἀμέλγω, tam rationi repugnat, κεφαλαργία et ποδαργία priora esse quam κεφαλαλγία et ποδαλγία: (ut apparet ex iis, quæ modo dixi; rationi enim re-

pugnare dico quod etymologiæ suæ repugnat :) ideoque minime debuit, vel potius non potuit Eust. mutationem, quæ fit in illo verbo, mutatione horum nominum confirmare. Quid igitur hac de re tandem dicendum est? Equidem de mutatione ista nihil certi afferri posse, aperte ex iis, quæ dicta sunt, ostendisse mihi videor; sed hoc multo etiam minus certum esse dico, Atticæ dialecto illam acceptam ferri debere. Atque adeo cum sciamus quosdam ubique eo linguæ vitio laborare ut has literas permutent, (potius tamen ρ in λ mutantes quam contra,) cur talem mutationem Atticis peculiarem esse dicemus? Alioqui etiam quod et φύτλη et φύτρη dictum sit, quod unus idemque imperator ab aliis Μέσθλης, ab aliis Μέστρης appellatus fuerit, Atticæ illi mutationi ascribendum itidem foret. Atqui hoc dicere, quid aliud quam nugari, quid aliud quam ineptire esset?

LXXVIII. — Atticum etiam, pro Obliquis, Nominativis uti.

Dixerim potius in hoc Aristoph. l. [Ran. 1437] velut interruptum esse orationis cursum, ut interdum contingit nos vel properantes vel aliud cogitantes orationi nostræ finem principio consentaneum non dare. (Quæ autem in familiari sermone usuveniunt, ea et in Comico itidem locum habere scimus.) Credibile est enim hunc post πτερώσας aliquid voluisse addere : perinde ac si diceret, Si quis πτερώσας Cleocritum, hoc faciat : sed imperfectum id relinquentem, subjunxisse, Αἴροιεν αὖραι etc. Velim alioqui id mihi a Corintho aliis exemplis confirmari, nimirum Atticum esse nominativis pro obliquis ita uti. Neque tamen, si non admitteretur quod dixi, εἴ τις πτερώσας dicendum esset accipi pro τινὸς πτερώσαντος, potius quam pro εἴ τις πτερώσαι.

LXXIX. — In ως Adverbia Qualitatis, in ον finiunt.

Additur duobus illis, quæ hic habentur, et tertium, προσῆκον, in uno ex meis vett. exempll., quod itidem pro προσηκόντως poni ibi annotatur. Quin etiam illis exemplis additur aliquid generale, sc. eos nominibus adverbiorum loco uti. Clauditur enim ille Articulus his verbis, Ὀνόμασι γὰρ ἀντὶ ἐπιῤῥημάτων χρῶνται. Fidem autem a me derogari ei, quod hic traditur, docui cum Articulum XIII Jo. Grammatici examinarem.

LXXX. — Proprium ipsorum et in α purum desinentes Accusativos Masculinos, a Rectis in ευς factos, per η proferre : ut pro Εὐρυσθέα, Εὐρυσθῆ : Τυδέα, Τυδῆ.

Legimus tamen accus. Εὐρυσθέα ap. eos etiam, qui alioqui sermone Attico usi existimantur, itidemque Τυδέα. Dici autem Τυδῆ, (quod et de Εὐρυσθῆ intelligendum est,) non per contr. ex Τυδέα, sed per apocopen ex Τυδῆα factam, docui ex auctoritate τῶν τεχνικῶν, in Articulo XXIX Jo. Grammatici.

LXXXI. — Atticorum et pro Εὐφυῆ, Ὑγιῆ, Εὐφυᾶ et Ὑγιᾶ dicere : et pro Εὐβοέα, Πειραιέα, Εὐβοᾶ et Πειραιᾶ dicere.

Accus. hujus Εὐβοᾶ exemplum aliquod desidero, quod minime suspectum esse possit. Nam Πειραιᾶ quidem dici fateor pro Πειραιέα, itidemque Πλαταιᾶ pro Πλαταιέα, (quin etiam accus. plur. affertur ab Eust. et Πλαταιεῖς et Πλαταιᾶς,) sed nescio quid durius sentire sibi videntur aures in accus. illo Εὐβοᾶ quam in his Πειραιᾶ et Πλαταιᾶ. Atque adeo minime in exemplum ab aliis affertur accus. ille, quod sciam. Hinc fit ut de eo velim ἐπέχειν tantisper dum idoneo testimonio confirmatum videro. [Εὐβοέα legitur ap. Philostr. V. Soph. p. 487. Sed non erat cur de forma contracta Εὐβοᾶ dubitaret HSt., quæ Atticis veteribus, sicubi Εὐβοέα reperiretur, restituenda foret, ut Παιανιᾶ pro Παιανιέα Demosthenis ubique restituendum, sæpius servatum in codice S, etsi sine accentu scriptum, et quæ sunt aliæ hujusmodi formæ ab librariis inferiorum temporum ubique fere obscuratæ, de quo dixi in Thesauro s. v. Χαστιεῖς et ad Soph. Phil. 4 (ubi Μηλιᾶ) in editione tertia. Ad Εὐβοᾶ quod attinet, firmatur hæc forma etiam accusativo plurali Εὐβοᾶς, quem ex Apollonii Dysc. libro De pronom. jam Koenius memoravit ad Greg. Cor. p. 164. G. Dind.]

LXXXII. — Contractionibus copiose utuntur.

Græcus dativus Synalœphis debuit retineri, aut certe alio quam illo vocabulo reddi, cum tamen satis aptum vix inveniri posse fatear. Adverbium quoque quod redditum est adverbio Copiose, aliter potius interpretatus fuissem; sonat enim proprie, Ad satietatem usque : ut dictum est in Articulo XV Jo. Grammatici. Ut autem illic habetur adverbium ἀεὶ (quod est Semper) ante adverbium κατακόρως, ita etiam hic legitur in uno meorum exempll. Ceterum quoniam synalœphes usus, qui revera frequentissime occurrit, (aut synaliphes, ut scrib. censet Eust.,) multiplex atque varius est : de quo tamen locuti sunt sparsim Jo. Grammaticus et Corinthus, ut multo plura dicenda reliquerint, illis quidem certe, qui eum plene persequi velint : hoc ego si non præstare omnino, at plurima saltem iis, quæ ambo tradiderunt, adjicere, operæ pretium esse existimavi. Hujus enim varii usus synalœphes cognitio et iis qui Græce scribere volent, magno adjumento futura est, et iis qui Græcos scriptores versabunt, valde profutura. Siquidem et quasdam voces, sub synalœphe alioqui velut absconditas, facilius indagabunt, et eas in quibus per synalœphen commiscendis librarius errarit, emendabunt. Quoniam autem Jo. Grammaticus et Corinthus non uno in loco de hoc schemate, sed sparsim (ut modo dixi) egerunt, utriusque verba in unum locum collecta, iis, quæ dicturus sum, præfigenda esse censui. Quamvis enim non ubique ad synalœphen pertinere dicant eas seu crases s. synæreses, quarum exempla afferunt, ad eam tamen omnes posse referri ne illi quidem negarent. Hæc sunt igitur eorum verba.

JO. GRAMM. qui et PHILOPONUS.

Articulo VI. Synalœphæ Atticorum sunt propriæ : ut τῷ 'μῷ, pro τῷ ἐμῷ : sic ἔρχομ' ἔχων pro ἔρχομαι ἔχων.

Art. XV. Synalœphis ad satietatem usque utitur; nam pro τὸ ἱμάτιον, θοιμάτιον : et pro τὸ ἔλαιον, τοὔλαιον dicit.

Art. XVII. Ου pro οε usurpat, cum dicit τοὔνδυμα et τοὔγκλημα et τοῦπος, pro τὸ ἔνδυμα, et τὸ ἔγκλημα, et τὸ ἔπος.

CORINTHUS.

Art. LI. Ου pro οε utuntur, velut cum dicunt τοὔνδυμα, et τοὔγκλημα, et τοὔμπαλιν, pro τὸ ἔνδυμα, et τὸ ἔγκλημα, et τὸ ἔμπαλιν.

Art. LXXII. Atticum etiam est elidere, simulque uti crasi : ut οὐ γὰρ μοὐστὶν, pro οὐ γάρ μοι ἐστίν. Elidituer enim ι, et per crasin coalescunt ο et ε in ου diphthongum : ut cum pro ἐχρύσοες, ἐχρύσους, et pro ποῦ ἐστι, ποῦστι dicunt, elidentes ε.

Art. LXXXIII. Synalœphis ad satietatem usque utuntur; nam pro τὸ ἱμάτιον, θοιμάτιον dicunt, et ὦναξ pro ὦ ἄναξ, et ὤνθρωπος pro ὦ ἄνθρωπος.

Hæc sunt quæ illi de hoc schemate tradiderunt : nisi quod ap. Corinthum in ultimo Articulo alterum meorum exempll. tribus illis exemplis θοιμάτιον pro τὸ ἱμάτιον, et ὦναξ pro ὦ ἄναξ, et ὤνθρωπος pro ὁ ἄνθρωπος, hæc addit, ὥριστος pro ὁ ἄριστος, et τὠμῷ pro τῷ ἐμῷ, et ἡμὴ pro ἡ ἐμὴ, et ἔρχομ' ἔχων pro ἔρχομαι ἔχων. Antequam autem ad ea veniam, quæ his adjecturum me sum pollicitus, duo de hoc schemate præfari volo : unum, de vera ejus appellatione, alterum de variis ejus generibus. Vera ejus appellatio, (si Eustathio credimus,) est συναλιφὴ, pro συναλοιφή : adeo ut synaliphe nobis, non synalœphe vocanda sit. Ejus verba sunt, in Iliad. Z : Τὸ δὲ ἀλείφω, παρὰ τὸ ἀλέω,

καὶ τὴν ἐξ αὐτοῦ ἀλέαν, ὅ ἐστι θερμασίαν, ἐπενθέσει τοῦ ι, ὅπερ ἔστιν ὅτε μονάζει, ἐκδραμόντος ἐν ταῖς ἐκ τοῦ ἀλείφω παραγωγαῖς τοῦ φυσικοῦ ε· γίνεται δὲ αὐτὸ οὐ μόνον ἐν τῇ συναλιφῇ τῇ δηλούσῃ κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἄλλων. Quibus subjungit, Ea enim, quæ ex verbo ἀλείφω fiunt, nomina, si quidem habeant πτ, retinent diphthongum : ut ἄλειπτον, ἀνήλειπτον, ἀναπάλειπτον : at si habeant φ, solo ι scribuntur : ut ἀνηλιφὴς ναῦς, non ἀλιφεῖσα πίσση : et πισσαλιφὴς, ἡ πεπισσωμένη. Quoniam autem ἄλειφαρ, s. ἄλειφα, absque ρ, minime compositum est ut hæc, et ut illud συναλιφὴ, ideo thematis diphthongum retinet. Fieri alioqui ἀλοιφὴ et ἀλοιμὸς ex verbo ἀλείφω, alibi declaratum fuit. Hæc illa sunt, quæ de hujus schematis appellatione, s. de vera hujus vocabuli scriptura doctissimus ille schol. tradit : cujus tamen loci nonnulli συναλοιφὴ etiam habent, præsertimque in prima Commentariorum parte, i. e. in ea, quæ in primos versus 4 libri 1 scripta est, ut p. 19, ubi de istis Homeri verbis Iliadis disserit, —αὐτοὺς δ' ἑλώρια τεῦχε κύνεσσι. Hoc, inquit, si ita legatur κατὰ συναλοιφὴν, (quibus verbis κατὰ συναλοιφὴν opponit ἀσυναλείπτως, quod grammaticum verbum obiter notandum est,) productam habet primam nominis ἑλώρια syllabam. Legimus ap. Eund. p. 302 : Ἡ δὲ Μαντίνεια, Μαντινέη μὲν παρ' Ὁμήρῳ, Ἰωνικῶς· εὕρηται δὲ (φασὶ) καὶ Μαντίνη κατὰ συναλοιφὴν, ὡς Ζέλεια Ζέλη. Fieri igitur potest ut ipsemet Eust. nondum deprehenso vulgari in scribendo illo nomine errore, ita scripserit : cum alioqui Romana Commentariorum ejus editio, ac præsertim eorum, qui in quinque libros seorsum et ante reliquos editi fuerunt, satis fideliter exemplaris seu exemplarium scripturas exhibere nobis videatur. Quin etiam quod video eandem scripturam habere ejus in Dionys. P. Commentarios, (in quorum tamen editione exemplarium multorum collatione adjutus fuit pater meus,) et eos prius scriptos fuisse constat quam illos in Hom., facit ut non facile de sententia illa dimoveri possim. Afferam autem unum ex illis Dionysii Commentariis exemplum, quod alium etiam usum præstare nobis poterit, ut postea docebo. Id extat initio p. 144 illius ed. patris mei [1016] : Ὅτι ἐν τῷ, Ἀλλ' ὁπότ' Ἀρμενίων ὀρέων προπάροιθεν ὁδεύσῃς, νοοῦμεν ἐκ τῆς συναλοιφῆς, ἤγουν ἐκ τοῦ κουφισμοῦ, ψιλοῦσθαι τῆς Ἀρμενίας τὴν ἄρχουσαν. Verum sive librariis accepta ferenda sit hæc vulgarem errorem sequens scriptura, sive (quod potius credo) ipsiusmet Eust. esse putanda sit, illum nondum animadvertentis, hoc constat, non συναλιφὴν, sed συναλοιφὴν ap. alios omnes inveniri. Omnes autem intelligo, qui in manus meas pervenerunt : sive lexicographi sint, sive scholiastæ, sive aliam grammaticæ partem tractarint. Ideoque si proverbialis illa regula usquam locum habere posset, communem errorem jus facere, hic certe haberet. Verum hac de re dictum sit hactenus. Possunt autem qui ex Eust. allati fuerunt loci non solum ad ostendendam duplicem hujus vocabuli scripturam nobis prodesse, sed simul etiam duorum ejus generum exempla suppeditare, ut aliquanto post declarabo. Quin etiam quid hac voce significetur, ex iisdem ll. cognoscere possumus. Est enim observandum in illo, quem primum ex hoc schol. attuli, loco, eum dicere voce hac συναλιφὴ crasin et synæresin indicari : in eo autem, quem ex Commentariis in Dionys. P. addidi, συναλιφὴν ab eo alio nomine κουφισμὸν appellari. Sed quoniam Tryphonem grammaticum de synaliphes (s. synalœphes, ut ille vocat) variis generibus fusius quam alium quenquam eorum, qui extant, disseruisse existimo, ea etiam, quæ ab illo traduntur, proferam : Συναλοιφὴ, inquit, ἐστὶ δύο συλλαβῶν κατὰ φωνήεντος (sed repono μετὰ φωνήεντος) ἕνωσις, καταβολῇ τόνων. I. e. Synalœphe est duarum syllabarum cum consonante unio, seu coalescentia, dejectione tonorum. Fit autem, (subjungit ille,) septem modis, quorum tres quidem sunt simplices, per θλίψιν, per crasin, per synæresin : quatuor autem compositi, per thlipsin et crasin, per thlipsin et synæresin, per crasin et synæresin, per thlipsin et crasin et synæresin. Per thlipsin, ut ἐπ' ἐμὲ, pro ἐπὶ ἐμέ : Per crasin, ut τἀμὰ, pro τὰ ἐμά : Per synæresin, ut Νηρῇδες, pro Νηρηΐδες : Per thlipsin et crasin, ut κἀγὼ pro καὶ ἐγώ : Per thlipsin et synæresin, ut ἐμουποδύνει, pro ἐμοὶ ὑποδύνει : Per crasin et synæresin, ut ὠπόλος pro ὁ αἰπόλος : Per thlipsin et crasin et synæresin, ut ἐν τἀθιοπίᾳ, pro ἐν τῇ Αἰθιοπίᾳ. Ex his Tryphonis verbis cum synaliphen multis modis fieri appareat, in iis latius declarandis eundem quem ille ordinem sequar : et si qua exempla sint quæ ad nullum illorum generum referri posse videantur, extremum iis locum dabo.

Primum genus synaliphes s. synalœphes ab eo allatum, quod per θλῖψιν fieri tradit, omnium longe frequentissimum et apud quoslibet scriptores est usitatissimum. Est namque hæc θλῖψις ea quæ fit per notulam, quam grammatici ἀπόστροφον appellant, et quidam inter προσῳδίας numerant : sed haud scio quam recte. Proprie enim, (non inutilis autem hæc disquisitio fuerit,) tres duntaxat προσῳδίας habent Græci, (Latini Accentus appellarunt,) ὀξεῖαν, βαρεῖαν, περισπωμένην. Neque certe ullum ex vett. grammaticis latius appellationem illam extendisse arbitror. At recentiores ea comprehendere voluerunt et quæ peculiaribus nominibus, πνεύματα, χρόνους, πάθη vocarunt; ambos enim spiritus, tenuem et asperum, ambas lineas χρόνων indices, (quas ideo χρόνους nuncuparunt,) longam et brevem, quin etiam apostrophum, et τὸ ὑφ' ἓν, (pro quo perperam scribunt ὑφὲν, non intelligentes ἐλλειπτικῶς dici ὑφ' ἓν, pro ὑφ' ἓν μέρος τοῦ λόγου,) nec non hypodiastolen illa complexi fuerunt : quæ tria postrema quidam peculiari nomine πάθη appellarunt. Moschop. autem in sua Grammatica, (non illa, cujus edd. typographicæ extant, sed alia, quæ olim ex Bibliotheca Regis in manus meas venit,) sibi plus aliis videtur sapere quod septem tantum προσῳδίας enumeret tanquam quæ κυρίως sint προσῳδίαι, i. e. Proprie; nam τὴν ἀπόστροφον et τὴν ὑφὲν (ita enim et ibi scriptum est, pro ὑφ' ἓν), nec non τὴν ὑποδιαστολὴν, non proprie, sed per catachresin eo nomine vocari tradit. Deinde sibi valde in suis nugis placens, hanc rationem affert cur tres illæ προσῳδίαι hoc nomine appellari aliter non possint quam καταχρηστικῶς. Quoniam (inquit) aliæ quidem προσῳδίαι ex literis fiunt. Siquidem litera Λ in duas partes secta, ποιεῖ ὀξεῖαν καὶ βαρεῖαν : litera θ in tres partes secta facit μακρὰν, βραχεῖαν, et περισπωμένην : litera Η in duas partes secta, facit δασεῖαν καὶ ψιλήν. In ea autem Grammatica quæ edita est, decem προσῳδίαι statuuntur. Verum ut ad apostrophum redeam, frequentissima omnium et apud quoslibet scriptores usitatissima est illa synalœphe, quæ θλῖψιν habet per illam apostrophi notam; dicitur enim ἀπόστροφος esse Signum s. Nota ἐκθλίψεως φωνήεντος s. φωνηέντων, i. e. Elisionis vocalis seu vocalium. Alii Signum s. Notam rejectæ vocalis appellant. Est autem nota hæc, pars circuli dextera, quæ ad caput consonantis ponitur, non supra illam, sed ex regione : ut cum scribo φέρ' αὐτὸν pro φέρε αὐτόν. Cum autem quæ vocales et quæ diphthongi per apostrophum elidi soleant, ex grammaticis discere unusquisque possit, ad eos lectorem remittam. Tantum de hoc admonebo, (quoniam eorum nonnulli prætermiserunt,) ubi sequens vocabulum a vocali aspirata initium habet, pro tenui scribi aspiratam, s. potius tenuem in aspiratam, quæ ei respondet, mutari : ut ὑφ' ἡμῶν, pro ὑπὸ ἡμῶν. Idque fieri nonnunquam et ubi inter voces illas hydodiastole opus est : quod apostrophus inter duas voculas ponatur, quarum una ad unum verbum, altera ad alterum fertur : ut, Ἴστε γὰρ δήπου τοῦθ', ὅτι τῶν τριηραρχιῶν οὐδεὶς ἔστ' ἀτελής, Dem. [p. 465, 12]. Sic aliquanto post [p. 466, 22], Ἴστε γὰρ δήπου τοῦθ', ὅτι πλείστῳ τῶν ἁπάντων ἀνθρώπων ἡμεῖς ἐπεισάκτῳ σίτῳ χρώμεθα. Et (quod magis mirandum est) fit elisio nonnunquam et ante vocem, quæ per parenthesin ponitur : cum tamen sublata voce illa nullum elisio locum habere queat. Exemplum habes in isto Xenoph. l. Cyrop. 1, p. 5 [c. 3, 5] : Γευόμενος δ', ἔφη, καὶ σὺ γνώσῃ ὅτι ἡδέα ταῦτά ἐστιν. Mirum enim non immerito alicui fuerit, scribi δ' ἔφη cum elisione, non autem integre δὲ ἔφη, cum verbum hoc ἔφη sit velut παρείσακτον, utpote per parenthesin (quam vocant grammatici) positum : ideoque non ejus, sed potius particulæ καὶ, quam

præcedit, ratio habenda fuisse videatur. Sed contra ita scribitur ut dempto verbo illo, mutanda simul scriptura sit: et non jam δ' elisione facta per synaliphen, sed ἀσυναλείπτως scribi δὲ necesse sit: hoc modo, γευόμενος δὲ καὶ σὺ γνώσῃ, etc. Hoc autem in causa est et hic et plerisque in ll. hujusmodi cur parentheseos notam meæ edd. non habeant: quam alioqui ad levandum labore lectorem diligenter aliis ll. ascripsi. Apud Comicos et Tragicos interdum persona una sermonem suum voce elisionem passa finit, sequente sermone alterius, ut Aristoph. Ran. [286]: Ποῦ ποῦ 'στ'. Ξ. ὄπισθεν. Ceterum aliquando duæ elisiones, contiguæ, id est in contiguis vocabulis, inveniuntur, non tantum ubi tenues retinentur, sed etiam ubi (sicut modo dictum fuit) in aspiratas transeunt, ut διαφορηθῆναί θ' ὑφ' ἡμῶν ap. Aristoph. Cum autem vocabulum, in quo contingit hanc tenuis mutationem in aspiratam fieri, duas tenues habet, utraque mutatur: ut νύχθ' ὅλην, pro νύκτα ὅλην. Interdum vero et bina synalœphe s. synaliphe in uno eodemque fit vocabulo, ut Epigr.: Ὦ ἄνθρωφ', ἱλάσκευ πλατίον ἑζόμενος· sed de illo genere synaliphes, quod in fronte hujus vocabuli fit, dicendum postea erit. Hoc addo, scripturam illam ex synaliphe profectam, in compositione etiam retineri: ut καθ' ἅπαξ, et in compositione καθάπαξ: sic καθ' ἅπερ, itidemque in compositione καθάπερ, cum θ. Quin etiam in verbis mutatio hæc servatur: ut καθορῶ composito ex κατὰ et ὁρῶ: sic καθοπλίζω, ex κατὰ et ὁπλίζω: eodemque modo in iis, quæ cum ἀπὸ vel ὑπὸ vel ἐπὶ vel κατὰ vel μετὰ per compositionem juncta sunt.

Hoc præterea sciendum est, (quod omittere non debuerunt grammatici,) retrahi accentum propter hanc vocalis elisionem, quæ fit per synalœphen, s. per apostrophum, ut alii loquuntur. (Quia enim huic elisioni apostrophus intervenit, ideo sunt et qui factam per apostrophum elisionem appellent: cum alioqui per synalœphen facta dicatur, generalius loquendo.) Exempla autem hujus retractionis accentus in encliticis vocabulis frequentia sunt, ut in verbo ἐστὶ, hoc in l. Demosth. [supra cit.]: Ἴστε γὰρ δήπου τοῦθ', ὅτι τῶν τριηραρχιῶν οὐδεὶς ἔστ' ἀτελής. Si enim verbum illud subst. synalœphen s. synaliphen passum non foret, scrib. esset οὐδείς ἔστιν ἀτελής. Itidemque pro ἐμὲ interdum ἔμ' invenies, accentu eandem ob causam retracto. Sic γαλήν' pro γαλῆνα videbis in quodam Eur. versu, quem afferam pag. proxime sequente. At in præposs. disyllabis non retrahitur accentus nisi cum ponuntur per anastrophen; sed etiamsi integre scribantur, non minus eam fieri sciendum est: (præsertim tamen in παρά:) scimus enim dici ἐμοῦ πάρα, pro παρ' ἐμοῦ: nec non ἐμοῦ μέτα, pro μετ' ἐμοῦ: sic ἐμοῦ ὕπερ, pro ὑπὲρ ἐμοῦ. Atque adeo utuntur hac accentus retractione tum potius, cum præpositio est integra, quam cum elisionem passa est: veluti ἐμοῦ πάρ' ἐδέξατο: invenitur enim in quibusdam libris παρ' in hujusmodi ll. absque accentu scriptum: quod et de aliis disyllabis præposs. intelligendum est. Verum ex his una potissimum excipitur, nimirum διά: ideo enim non retrahi accentus existimatur, quod cum accusativo Δία coincideret. Fuerunt tamen qui et ap. Hesiod. Ἔργ. init. [3] scripserint, ὅντε δί', accentu ita retracto. Quam scripturam quamvis parum probem, (ut etiam paucorum exemplarium auctoritate niti existimo,) hoc tamen dico, si ob eam tantum rationem rejiceretur quod cum accusativo Δία posset coincidere, (utor enim lubenter hoc grammaticorum verbo, ut si Græce dicatur συνεμπίπτειν,) itidem πάρα pro παρὰ rejici possit et μέτα pro μετὰ, quod etiam pro πάρεστι et μέτεστι duo illa πάρα et μέτα accipi constet. Idemque et de ἔπι pro ἔπεστι dicendum est.

Neque hoc prætereundum est, elisionem per apostrophum, præcedente vocali, esse in carmine potius quam in soluta oratione receptam: ut ἔγχε' ἔχοντες, pro ἔγχεα ἔχοντες, in isto Hom. versu, Il. Ε, [624]: Οἳ πολλοί τε καὶ ἐσθλοὶ ἐφέστασαν ἔγχε' ἔχοντες. Sic in isto, qui extat eodem libro [42, etc.], Δούπησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ. Ubi observa etiam duas synaliphas in duobus contiguis vocabulis, quarum A et antea memini. Sunt certe in carmine quam in prosa frequentiores.

De hoc quoque monendus est mihi lector, de quo eum a grammaticis non admoneri scio: nimirum ex istis synalœphis, quæ per apostrophum fiunt, quasdam raras esse, ac præsertim eas, ubi diphthongi αι vel οι eliduntur. Ac ne simplices quidem vocales semper elidi putandum est; nam eas modo elidi, modo integras manere, in locis alioqui similibus, videmus. Exempla ex multis vel potius infinitis pauca proferam. Legimus ap. Thuc. p. 112 meæ ed. [3, 88]: Οἰκοῦσι δ' ἐν μιᾷ τῶν νήσων οὐ μεγάλῃ· καλεῖται δὲ Λιπάρα· ubi habes synaliphen, at non item in his verbis proxime sequentibus, Τὰς δὲ ἄλλας ἐκ ταύτης ὁρμώμενοι γεωργοῦσι. Sic statim post, Νομίζουσι δὲ οἱ ἐκείνῃ ἄνθρωποι· et paucis verbis interjectis, Κεῖνται δὲ αἱ νῆσοι αὗται. Cum alioqui statim post habeamus, Ξύμμαχοι δ' ἦσαν Συρακουσίων, et, Τεμόντες δ' οἱ Ἀθηναῖοι τὴν γῆν. In pagina autem, quæ illam consequitur, habes itidem ἀσυναλείπτως, Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ ξύμμαχοι· et aliquanto post, Ἑξήκοντα δὲ ἐς Μῆλον καὶ διςχιλίους ὁπλίτας. Quibus verbis hæc subjunguntur, Ἐστρατήγει δὲ αὐτῶν Νικίας ὁ Νικηράτου. Et statim post, Οὐδὲ ἐς τὸ αὐτῶν ξυμμαχικὸν ἰέναι. Afferam et ex aliis exempla aliquot: ne quis Thucydidi peculiare id esse putet. Demosth. Or. πρὸς Λεπτ.: Μετὰ ταῦτα δὲ οὐδὲν ἔλαττον ἕκαστος αὐτῶν ἀναλώσει· τότε δ' ἂν μικρᾶς συντελείας κτλ. Aliquanto post, Πρὸς μὲν ταῦτα οὐδὲν, ἄλλα δὲ τοιαδί. In eadem oratione, Ἐὰν οὖν εἴπῃ πρὸς ταῦτα ἐκεῖνος. Apud Eundem et γένοιτ' ἂν et γένοιτο ἂν legimus. Xenoph. Cyrop. 1, p. 5 meæ ed. [c. 3, 5]: Τὸν δὲ Κῦρον πρὸς ταῦτα ἀποκρίνασθαι λέγεται· aliquanto post, Γνώσῃ ὅτι ἡδέα ταῦτά ἐστιν, et, Ἀνταspaζόμενος δὲ αὐτὸν ὁ Ἀστύαγης κτλ., et, Καὶ νῦν δὲ ἔτι ἐμμένει μαρτυρία. Apud Isocr. autem, (qui alioqui existimari posset pauciora relinquere ἀσυναλείπτως scripta quam alii,) Paneg.: Ἑνὸς δὲ ἀνδρὸς εὖ φρονήσαντος. In eadem Or.: Τοῖς δὲ ἀσφαλεστάτην καταφυγήν· statim post, Τὰ δ' ὁπόθεν εἰσαγαγέσθαι· aliquanto post, Τὰ δὲ ἀμφοτέροις τούτοις διαφέροντα· et paulo post, Ἔτι δὲ ἀγῶνας ἰδεῖν· non multo post, Ἡ δὲ ἡμετέρα πόλις. Ad præp. autem quod attinet, ἐπὶ potius quam alia utramque scripturam recipit. Legimus enim ap. Thuc. in quodam Fœdere ἐπὶ Ἀθηναίους, et ἐπὶ Ἀργείους. Apud Eundem habemus ἐπὶ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ [1, 145]: Δίκῃ δὲ καὶ κατὰ τὰς συνθήκας ἕτοιμοι εἶναι διαλύεσθαι περὶ τῶν ἐγκλημάτων ἐπὶ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ. Sic ap. Dem. plerisque locis, ἐπὶ ἄρχοντος. At vero ἀπὸ et μετὰ et κατὰ et παρὰ raro ἀσυναλείπτως scribuntur, præsertimque tres illæ priores: contra vero περὶ semper ἀσυναλείπτως scribi, satis notum esse potest. Quod autem similia aut etiam eadem cum synaliphe nonnunquam, interdum contra ἀσυναλείπτως scribunt, in eo quemque aurium suarum judicio usum esse existimo: cum hiatum, qui alioqui vitari solet, certis quibusdam locis non indecorum esse sciamus. Huc autem pertinet quidam Fabii locus 9, 4: Nam et coeuntes literæ, (quæ συναλοιφὴ dicitur,) etiam leniorem faciunt orationem quam si omnia verba suo fine claudantur: et nonnunquam hiulca etiam decent, faciuntque ampliora quædam: ut, Pulcra oratione acta omnino jactare.

Istud quoque iis, quæ dicta sunt, addendum est: ita invaluisse in quibusdam voculis hanc per apostrophum synalœphen, ut etiam hujus nota (apostrophi inquam) omittatur: veluti cum pro ὅτ' ἂν scribitur ὅταν, et pro ὁπότ' ἂν itidem ὁπόταν.

Ne hoc quidem silentio prætereundum est: ex synalœphes generibus, aut etiam ex vocabulis synalœphen passis, nonnulla quæ vulgo Atticæ linguæ ascribuntur, a quibusdam alii dialecto ascribi. Tale est μὴ 'στὶ, sive μήστὶ, pro μή ἐστι. Illud enim cum Atticum esse multi censeant, Doricæ dialecto a Corintho ascribitur. Sic ὤνθρωπος pro ὁ ἄνθρωπος aliaque hujusmodi inter Atticas synalœphas quidam recensent, cum alii Ionicam esse tradant.

Postremo et hoc de apostropho, seu elisione quæ fit per apostrophum, sciendum est, quod pauci fortassis cogitant: veteres ea esse pronuntiatione usos, in qua elisionem aures omnium sentire possent: non

autem (ut nunc fit) uno eodemque modo et vocem quæ elisionem illam passa foret, et eam quæ integra esset, easdem alioqui literas habens, pronuntiasse. Id autem nobis liquet ex eo, quod ab Aristoph. et Eurip. scholl. in istum hujus versum annotatur, Or. [279] : Ἐκ κυμάτων γὰρ αὖθις αὖ γαλήν' ὁρῶ. Scribit enim irrisum a Comicis fuisse hunc versum, propter Hegelochum histrionem, qui synalœphen pronuntiatione sua non declararit : unde factum sit ut auditores γαλήν' ita intellexerint ac si γαλῆν dixisset : Οὐ γὰρ φθάσαντα (inquit schol. Eur.) διελεῖν τὴν συναλοιφὴν, ἐπιλείψαντος τοῦ πνεύματος, τοῖς ἀκροωμένοις τὴν γαλῆν δόξαι λέγειν τὸ ζῶον, ἀλλ' οὐχὶ τὰ γαληνά. Aristoph. Ran. [303] : Ἔξεστι δ', ὥσπερ Ἡγέλοχος, ἡμῖν λέγειν, Ἐκ κυμάτων γὰρ αὖθις αυ γαλήν' ὁρῶ.

Enimvero cum omnia, quæ hactenus a me dicta fuerunt de synaliphe, cui intervenit apostrophus, ad eam pertineant, per quam eliditur vocalis in fine vocabuli, sed tamen in eorum etiam principio reperiatur (apud Comicos præsertim et Tragicos) vocalium elisio, eam quoque hic attingam : si prius exempla ejus aliquot ex Aristophane attulero. Legimus ergo apud eum in Pluto [829], Μεγάλων γάρ μου 'στιν ἀγαθῶν αἴτιος. Apud Eundem Ran. [291] : Ποῦ 'στι ; φέρ' ἐπ' αὐτὴν ἴω. Et in versu, qui hunc proxime sequitur, Ἀλλ' οὐκέτ' αὖ γυνή 'στιν, ἀλλ' ἤδη κύων. Quin etiam elisio duplex in hac voce habetur ibidem, nimirum et prioris et posterioris vocalis : in hoc versu, qui illos parvo intervallo præcedit, Ποῦ ποῦ 'στ'. ΞΑΝ. Ὄπισθεν. ΔΙ. Ἐξόπισθε νῦν ἴθι. In eadem autem pagina extant et aliæ voces, quarum prima itidem vocalis elisa est : ut ἡ 'μπουσα, pro ἡ ἔμπουσα ; nec non ὦ 'ναξ pro ὦ ἄναξ : item ὦ 'νθρωπε, pro ὦ ἄνθρωπε : alibi cum mutatione tenuis in aspiratam : ut ὦ 'νθρωφ' ἱκετεύω, pro ὦ ἄνθρωπε ἱκετεύω. In aliis autem ejus locis legimus etiam οἱ 'πιχώριοι pro οἱ ἐπιχώριοι. Sic 'κάλεσας pro ἐκάλεσας, Nub. [1257] : Ὁτιὴ 'κάλεσας εὐηθικῶς τὴν κάρδοπον. Paucis versibus interjectis, Τὸν υἱὸν ἀποδοῦναι κέλευστον ἃ 'λαβεν. Unico versu interjecto, Τὰ ποῖα ταῦτα χρήμαθ' ; ΔΑ. Ἃ 'δανείσατο· iterumque pag. sequente, τὰ χρήμαθ' ἃ 'δανείσατο. Alicubi autem perperam nonnulla verba hujusmodi scripta absque notula ea inveniuntur : quod errore eorum contigisse crediderim, qui incrementa verborum a Comicis negligi putarent : nec non a Tragicis : apud quos itidem talia extare norunt, qui in eorum lectione versati sunt. (Quod si quis tamen pertinacius tueri illam sententiam vellet, iis verbis, in quibus ε non itidem ex incremento est, refelleretur, veluti cum 'πάκουσον ap. Soph. legimus pro ἐπάκουσον.) Hinc autem et errores quidam nati sunt, i. e. ex hujusmodi forma synalœphes non bene animadversa : ut videmus ap. Aristoph. scriptum esse δ' ἤγνων pro δὴ 'γνων, quod est δὴ ἔγνων, Eq. [658] : Κἄγωγ', ὅτε δὴ 'γνων τοῖς βολίτοις ἡττημένος. Nemo est certe qui in illa lectione δ' ἤγνων non hæsisset ; idque merito : at nunc tot quæ protuli exempla emendationem illam ante oculos ponunt, cum δὴ 'γνων manifestum sit pro δὴ ἔγνων eodem modo esse dictum quo ἃ 'λαβεν pro ἃ ἔλαβεν : et ἃ 'δανείσατο pro ἃ ἐδανείσατο. Ceterum de ista elisione, quam hæ voces aliæque variæ in principio patiuntur, hoc sciendum est, eam in plerisque vocabulis dici posse convenire cum illa, quæ fit per apostrophum, in eo quod itidem notula vocalis elisæ index apponatur, et vocabulum hanc elisionem passum seorsum scribatur ; sed neque notulam hanc vocari itidem apostrophum, neque elisionem esse simplicem (i. e. quæ mutationem nullam afferat), et illa ipsa, quæ a quibusdam separatim scribantur, præfixa illa notula, ab aliis cum præcedentibus jungi, docebo in iis, quæ proxime sequuntur.

Secundum synaliphes s. synalœphes genus esse censet Trypho quod fit per crasin, ut τἀμὰ pro τὰ ἐμὰ. Quoniam autem quasdam synalœphas per crasin, quasdam per synæresin, nonnullas, (ut de ceteris in præsentia taceam,) per utramque fieri tradit ; atque adeo synalœphes appellatione significari crasin et synæresin testatur Eustath. : antequam ulterius pergam, de crasi et synæresi agere decrevi. Est igitur κρᾶσις (ut quidam grammatici volunt) duarum vocalium in unam vocalem s. diphthongum commistio : ita ut vel unam illarum vocalium vel utramque mutari contingat : unam, ut Δημοσθένεος, Δημοσθένους : utramque, ut Δημοσθένεα, Δημοσθένη. At συναίρεσις, (vulgo dicta Contractio,) esse existimatur proprie quædam cohærentia s. coalescentia duarum vocalium in diphthongum, absque ulla vocalium mutatione : ut Δημοσθένεϊ, Δημοσθένει : et Λητόϊ, Λητοῖ. Sed discrimina hæc minime servari sciendum est, de quibus tamen magnam inter grammaticos controversiam esse constat. Obtinuit saltem usus ut una declinationum pars unaque item conjugationum a synæresi, non a crasi nomen habeant. Quædam enim declinationes, sicut et conjugationes, συνηρημέναι dicuntur, i. e. Synæresin passæ : nisi et nos posito pudore Synæresiatas appellare audeamus. Multi vero Contractas appellant, quod συναίρεσις reddi soleat Contractio, ut antea docui. Vidimus autem antea Corinthum vocare Crasin coalescentiam illam literarum ο et ε quæ fit in diphthongum ου, cum ἐχρύσους pro ἐχρύσοες, et ποῦστι, aut πούστι, (seu etiam ποῦ 'στι, ut alii scribunt,) pro ποῦ ἐστι dicimus. Equidem nihil obstare puto quominus in una eademque voce et synæresin et crasin constituamus : crasin quidem, quatenus confunduntur commiscenturque duæ syllabæ in unam ; synæresin autem, quatenus vocabulum, in quo id fit, amissa una syllaba, contrahitur, id est brevius redditur. Interim tamen nihil prohibet quin συναιρεῖν hic intelligamus non simpliciter Contrahere, sed Contrahere per duorum alioqui separatorum coadunationem (si et mihi verbo isto uti licet), seu complectendo simul duo quæ divisa erant (sequendo signif., quam Fabius dat nomini Complexio, ut mox docebo). Eustath. tamen simplicius συναίρεσιν esse ait, per quam vocabula ἐκ πλατυτέρων καὶ ἀναπεπταμένων συνάγονται εἰς βραχύτερον. Idem συναλείφεσθαι et συναιρεῖσθαι eadem de re usurpavit, cum πλόον dixit συναιρεῖσθαι in πλοῦν ut Σαπφόος in Σαπφοῦς, aliaque infinita itidem, ad vitandam παραλληλίαν vocalium : subjunxitque pro eodem, συναλείφεσθαι εἰς ου diphthongum. Atque ut hic Eustathio συναιρεῖσθαι et συναλείφεσθαι idem significant, sic Quintil. συναίρεσις et συναλοιφὴ eandem significationem habent, (cum alioqui proprie συναλοιφὴ tanquam Genus, at συναίρεσις tanquam Species consideretur,) 1, 5, ubi etiam vocari Latine Complexionem scribit. Idem alioqui Coeuntes literas vocat συναλοιφὴν, 9, 4 : Nam et coeuntes literæ, (quæ συναλοιφὴ dicitur,) etiam leniorem faciunt orationem, quam si omnia verba suo fine claudantur. Verum ad Eustath. revertens, aliqua συναιρέσεως exempla, aliqua item κράσεως, ex eo afferam : ut quid συναίρεσιν, quid κρᾶσιν appellet, manifestius etiam perspici possit. Et jam quidem dictum est, in πλοῦς ex πλόος, in Σαπφοῦς ex Σαπφόος, aliisque hujusmodi, synæresin ab eo statui. Idem alibi in κλῇδος et Νηρῇδος ex κληΐδος et Νηρηΐδος synæresin esse censet. Sic alibi genitivos istos, Ἐρετριῶς, Στειριῶς, Πειραιῶς, χοῶς, factos ex Ἐρετριέως, Στειριέως, Πειραιέως, χοέως, passos esse synæresin tradit. Eandem passi sunt et isti accusativi, αἰγλῆντα et τιμῆντα, ut Idem alibi testatur : facti nimirum ex αἰγλήεντα et τιμήεντα. Alicubi vero synæresin esse ait et in Δημάδης, facto ex Δημεάδης. Idem συναίρεσιν et συνίζησιν alicubi Herodianum de re eadem usurpasse videri scribit. At vero τῶν κραθέντων, i. e. Crasin passorum, exempla sunt hæc apud illum, συκῆ, γαλῆ, μυγαλῆ, ἀμυγδαλῆ, et alia ejusmodi : itidemque adjectiva, ut χρυσῆ, χαλκῆ : facta enim sunt hæc ex συκέα, γαλέα, μυγαλέα, ἀμυγδαλέα, χρυσέα, χαλκέα. Eadem craseως forma alibi statuitur ab eo in Ἑρμῆς facto ex Ἑρμέας : et in Σωσῆς ac Ποδῆς factis ex Σωσέας et Ποδέας. Sic alibi γῆ pro γέα per crasin dici ait. Alio autem in loco θεουδὴς ex θεοειδὴς fieri tradit per crasin vocalium ε et ο in ου, et abjectionem literæ ι. Alibi meminit cujusdam craseως duplicis ι in ι longum : quæ fit in μήτι et θέτι, ex μήτιϊ et θέτιϊ : qualis crasis est etiam in δῖος, ex δίϊος. Alicubi idem schol. πρῶραι a v. προορᾶν deducit, per crasin duorum οο in ω. Exempla craseως vocalium ο et η in ω, affert Idem alibi : ὀγδώκοντα ex ὀγδοήκοντα, et ἐπιβώσομαι ex ἐπιβοήσομαι :

cui simile est ἀνέβωσε ap. Herodot. [1, 10] pro ἀνεβόησε, item βωθήσαντες pro βοηθήσαντες, nec non ἐννώσαντα pro ἐννοήσαντα, apud Eundem, et τῶμισυ ap. Hesiod. ex τὸ ἥμισυ. Testatur Idem alio in loco, crasin quæ est in φοινικοῦς facto ex φοινίκεος, itidemque in σιδηροῦς ex σιδήρεος, ab Herodiano grammatico appellari συνίζησιν. Exemplum denique craseως et συναιρέσεως in uno eodemque vocabulo extat apud Eum : ubi ᾄδειν et ᾠδή, ex ἀείδειν et ἀοιδὴ facta, crasin et synæresin passa esse scribit. Ex his, quomodo crasin, quomodo item synæresin fieri Eustath. putarit, intelligi posse arbitror. An autem Trypho ubi synalœphæ vel crasin peculiariter vel synæresin tribuit, eundem utrique harum usum assignet, quem ipse Eustath., aliive grammatici, lectori judicandum relinquam : de iis, quæ ad hoc secundum synalœphes genus referri posse videntur, disserere contentus.

Dico igitur videndum esse an vocabulum, quod a Tryphone affertur in exemplum hujus secundi generis synalœphes, illis annumerari possit, quæ antea dicebam elisionem in principio pati, cum ea elisione, quæ fit per apostrophum, commune aliquid habentem : in eo videlicet, quod itidem notula vocalis elisæ testis apponatur, et vocabulum hanc elisionem passum seorsum scribatur, aut certe seorsum scribi queat. Talia autem erant ista, ὦ ᾽νθρωπε pro ὦ ἄνθρωπε, et ὦ ᾽ναξ pro ὦ ἄναξ, et οἱ ᾽πιχώριοι pro οἱ ἐπιχώριοι, et ὁτιὴ ᾽κάλεσας pro ὁτιὴ ἐκάλεσας, et ἃ ᾽λαβεν pro ἃ ἔλαβεν, et ἃ ᾽δανείσατο pro ἃ ἐδανείσατο : nec non ὃὴ ᾽γνων pro δὴ ἔγνων. Videndum (inquam) esse dico an itidem τὰ ᾽μὰ scribi possit pro τὰ ἐμά : sic τοῦ ᾽μοῦ pro τοῦ ἐμοῦ, et τῷ ᾽μῷ pro τῷ ἐμῷ. Multo certe rariorem illa hanc scripturam esse constat : si tamen in hac quoque crasis nobis repræsentaretur, minus fortassis hoc in vocabulo quam in quibusdam reprehendenda esset. Et quod de hoc dico, idem et de aliis plerisque dictum intelligi volo : ex quibus est αἱ ᾽γαθαὶ ap. Eur. Ione [399] : Κἀν ταῖς κακαῖσιν αἱ ᾽γαθαὶ μεμιγμέναι. Sic pro τῇγαθῇ ap. Aristoph. Nub. [61] itidem τῇ ᾽γαθῇ posse scribi merito quispiam dixerit. Talia sunt ἡ ᾽ρετὴ et ἡ ᾽λήθεια pro ἡ ἀρετὴ et ἡ ἀλήθεια : ut in isto hemistichio, Ὀρθὸν ἡ ᾽λήθει᾽ ἀεί. Sed hujus elisionis, quæ fit post η, et præsertim post μὴ, exempla habes in iis, quæ meis in Soph. et Eur. Annotationibus præfixi. Quibus adde ex Aristoph. Ran. init., Ἐκεῖνο μόνον ὅπως μὴ ᾽ρεῖς, pro μὴ ἐρεῖς. Eq. [700] : Ἢ ᾽ς Κερβερίους, ἢ ᾽ς κόρακας, ἢ ᾽πὶ Ταίναρον· est enim ἢ ᾽ς pro ἢ ἐς, et ἢ ᾽πὶ pro ἢ ἐπί : quod ἢ ᾽πὶ itidem ap. Anacr. (in Odario, cujus primus versus est, Σὺ μὲν φίλη χελιδὼν,) legimus, Ἢ Νεῖλον, ἢ ᾽πὶ Μέμφιν. Exemplis autem, quibus primum locum dedi, addi multa possunt. Illis enim duobus, ὦ ᾽νθρωπε et ὦ ᾽ναξ, pro ὦ ἄνθρωπε et ὦ ἄναξ, simile est ὦ ᾽δελφὲ ap. Aristoph. Ran. [58] pro ὦ ἀδελφέ : et in Nub. [223] ὦ ᾽φήμερε pro ὦ ἐφήμερε : nec non ὦ ᾽γάθ᾽ pro ὦ ἀγαθέ. At illi ᾽κάλεσας pro ἐκάλεσας, et duobus, quæ ipsum proxime sequuntur, simile est ᾽σκευασμένα pro ἐσκευασμένα, apud eundem Comicum. Quibus adde ex eodem loco, ᾽δόκει pro ἐδόκει, ex isto hemistichio, Καί μοι ᾽δόκει ἡ θεὸς αὐτὴ, etc. His adjici potest et ᾽γὼ pro ἐγώ : ut Eq. [799] : Πάντως δ᾽ αὐτὸν θρέψω ᾽γὼ καὶ θεραπεύσω. Sic Nub. [738] : Ἀκήκοας μυριάκις ἃ ᾽γὼ βούλομαι. Et cum articulo, τὰ ᾽ντερα pro τὰ ἔντερα : et τὰ ᾽ν pro τὰ ἐν, in hisce duobus Eq. versibus, qui contigui sunt [708] : ΚΛ. Ἐξαρπάσομαί σου τοῖς ὄνυξι τὰ ᾽ντερα. ΑΛ. Ἀπονυχιῶ σου τὰ ᾽ν πρυτανείῳ σιτία. Verum ut tandem meam de duplici in hujusmodi vocabulis scriptura sententiam declarem, rationem hic quantitatis syllabicæ habendam esse dico. Nam ut detur, scripturam illam, quæ ita voces separat, (cui tamen haud scio an astipulentur vett. codd. vel potius quinam inter illos fide potissimum sunt digni,) posse recipi ubi sine ullo quantitatis syllabicæ incommodo id fieri potest, (ut certe passim ante syllabas longas hoc experimur,) at ubi syllaba præcedens, brevis alioqui, productione opus habet, non video quomodo illa separatio, quæ crasin non præ se fert, admitti queat. Sic certe in ἃ ᾽λαβεν et in ἃ ᾽δανείσατο ap. Aristoph. cum metrum postulet ut ἃ producatur, alia scriptura, quæ crasin repræsentet, quærenda videtur. Sed quæ scriptura satis huic rei apta inveniri poterit? in illo quidem priore loco rectius fortasse scribatur ἄλαβεν, accentu coalescentiam indicante; at in posteriore, ante δανείσατο idem fieri non potest. Eodemque modo hærebimus in ἃ, quod cum particula ἄν jungitur, et quamvis sequente vocali producitur. Sic et in ἃ producto, sequente verbo ἔχω. Eustath. ᾽ἄχω ap. Soph. scribit, cum ibi alia scriptura sit. Oritur autem hæc dubitatio et in aliis, ac præsertim iis, quæ articulo τὰ per synalœphen juncta sunt. Sed hac de re cum antea disseruerim in iis, quæ meis in Soph. et Eurip. Annotationibus præfixi, eo te remittam; sed illam etiam notulam, quæ elisionem in principio indicat, (ut in μή ᾽στι pro μή ἐστι,) nescio an, ut ibi, apostrophum vocare debeam : iis quidem certe locis, ubi elisio longam syllabam præcedit, aut eam, quæ productione opus non habet, (quam efficit crasis, ut modo docui,) commode apponi existimo.

Tertii generis quod fit per synæresin, exemplum affert Trypho Νηρῆδες pro Νηρηΐδες. Sic autem et Eustath. Νηρῆδος ex Νηρηΐδος per synæresin fieri censet : ut κλῆδος ex κληΐδος.

Ad quartum quod fit per θλίψιν et κρᾶσιν, (alii autem ἔκθλιψιν potius appellant,) pertinere ait κᾀγὼ, pro καὶ ἐγώ. Cui similia sunt κᾆστι pro καὶ ἔστι, et κᾆτι pro καὶ ἔτι : item κᾆτα pro καὶ εἶτα. Sed quidam voci κᾀγὼ non debere subscribi ι tradunt, ex Etym. : quod α et ε in α longum per crasin coaluerint, subtracta litera ι : qua interjecta fieri crasin non posse. Quod si voci κᾀγὼ subscribi non deberet ι, idem et de tribus illis aliisque ejusmodi dicendum esset.

Quintum per θλίψιν et συναίρεσιν fieri ait : ut in ἐμουποδύνει pro ἐμοὶ ὑποδύνει : sed in hisce literis rara est talis synalœphe, cui tamen similem ap. Aristoph. vidisse mihi videor.

Sextum esse ait cui crasis et synæresis interveniunt, ut ᾧπόλος pro ὁ αἰπόλος : sed de hac synalœphe aliisque similibus partim in Dorica, partim in Ionica dialecto disseram, i. e. in meis in illas dialectos Animadversionibus. Siquidem Dorum proprium esse existimatur dicere ᾧπόλος pro ὁ αἰπόλος : Ionum autem ὤνθρωπος pro ὁ ἄνθρωπος, itidemque ὥριστος pro ὁ ἄριστος. Potes vero de his aliisque talem synalœphen passis et de eorum scriptura illas quoque in Soph. et Eur. meas Annotatt., vel potius quæ illis de orthographia quarundam vocum præfixi, consulere.

Septimum et ultimum synalœphes genus habere dicit thlipsin et crasin et synæresin : ut ἐν τᾇθιοπίᾳ pro ἐν τῇ Αἰθιοπίᾳ : cujus idoneum testimonium desidero. Mirum certe et hunc grammaticum quarundam synalœpharum, quæ præ ceteris usitatæ Atticis scriptoribus fuisse videntur, exempla non attulisse : quænam autem illæ sint, docebo ubi de illa agam, quæ Ionum esse existimatur.

LXXXIV. — Σ pro P utuntur : ut Θαρσαλέων pro Θαῤῥαλέων : et pro Ἄῤῥεν, Ἄρσεν.

Conveniunt hæc, (ut dixi in iis, quæ meis in hunc librum Animadversionibus præfatus sum,) cum eo, quod antea dixit, Articulo LXXVI, Atticos μυρσίνας dicere pro μυῤῥίνας. Quam parum autem et hoc et illa verisimilia videantur, s. potius quam longe a vero absint, docui tum in iis, quæ in Joannis Grammatici Articulum XVI (qui eadem tradit), tum in iis, quæ in illum ipsum LXXVI hujus Corinthi Articulum annotavi : ad quæ te remitto.

LXXXV. — Passivis pro Activis utuntur.

Prudentius hic et verius loquitur quam Joannes Grammaticus : qui non contentus dicere Atticos uti passivis pro activis, addit adverbium Semper. Ceterum in uno meorum codd. exemplis iis, quæ hic proponuntur, adjectum est ex Soph. [Aj. 100] : Θανόντος ἤδη τἀμ᾽ ἀφαιρείσθων ὅπλα. Sed hoc verbum ἀφαιροῦμαι in activa signif. linguæ communi cum Attica commune esse puto. Quod autem attinet ad illa verba,

quæ in exemplum afferuntur, ποιοῦμαι, νοοῦμαι, γράφομαι, non æque omnia in significatione passiva esse usitata putandum est. Nam ποιοῦμαι quidem, et præsertim ejus infinitivus, valde frequenter apud quosvis scriptores cum variis substantivis occurrit, et quidem simpliciter pro ποιῶ : at νοοῦμαι pro νοῶ vix idoneo testimonio confirmari posse existimo. Ad γράφομαι autem quod attinet, cum activam signif. habet, in soluta oratione ut plurimum non pro Scribo, sed pro Accuso ponitur : ut γράφομαί σε παρανόμων, vel προδοσίας. At γράφομαι pro γράφω significante Scribo, poetarum est potius, ac præsertim Tragicorum; atque adeo exemplum istud, quod ab Eustath. affertur, ex versu iambico, — γράφου δὲ φρενῶν ἔσω, ex aliquo illorum sumptum esse suspicor. Convenit quidem certe cum eo, quod ap. Æsch. legitur in Prom. p. 48 meæ ed. [789] : Ἦν ἐγγράφου σὺ μνήμοσιν δέλτοις φρενῶν. Ad quod loquendi genus pertinet et quod ap. Pind. habemus, Ol. 10 init. : Τὸν Ὀλυμπιονίκαν ἀνάγνωτέ μοι Ἀρχεστράτου παῖδα, πόθι φρενὸς ἐμᾶς γέγραπται. Imitatique sunt hanc metaphoram Latini, dicentes et ipsi, In animo scribere, ut in meo Thes. docui.

Nec vero ex uno Dem. loco, habente γέγραμμα activa signif., (præterquam quod mendi suspectus esse queat,) receptum apud Atticos fuisse passivæ vocis hoc in verbo usum probari potest. Futurum autem γράψομαι sicubi reperiatur etiam pro γράψω, (nimirum in Scribendi signif., nam illam alteram habere non nego,) nequaquam et γράφομαι ac γράφεσθαι pro γράφω et γράφειν itidem usurpari existimandum est. Siquidem, ut alibi dixi, multorum verborum futura passiva in activorum signif. usurpant Attici, quorum præsentia nullo modo usurparunt. Exempli gratia : usurpat Aristoph. κλαύσομαι pro κλαύσω, (ut Nub. [58] is cui dicitur δεῦρ' ἔλθ' ἵνα κλάῃς, respondet, Διὰ τί δὴ κλαύσομαι;) quis κλαίομαι itidem pro κλαίω usurpare illum potuisse existimet? Sic οἰμώξομαι dicit ille pro οἰμώξω, utitur et Xenoph., utuntur et alii : ecquis οἰμώζομαι itidem pro οἰμώζω licuisse illis usurpare credat? Sic βαδιοῦμαι dicunt pro βαδιῶ : at βαδίζομαι pro βαδίζω quis non videt ferri non potuisse? Sic quamvis ἐπαινέσομαι dicatur pro ἐπαινέσω, præsens tamen ἐπαινοῦμαι signif. suam retinere constat. Idem de πλεύσομαι, idem de aliis plerisque sentiendum est. Inter alia vero non est omittendum ἀκούσομαι, quod Atticis usitatissimum fuisse constat, pro ἀκούσω, cum idem de ἀκούομαι nullo modo credibile futurum sit. (Nam et quod ap. Eustath. lego de Homerico ἠχούετο, pro ἤχουε, Atticum pariter et Ionicum esse miror potius quam credo : nisi nescio quam linguam Atticam nobis fingamus, quæ multo ante tempora eorum, qui primarii linguæ Atticæ scriptores habentur, obsolevisset.) Neque vero Attici A scriptores duntaxat, sed alii quoque, qui alioqui linguæ communis sermone usi sunt, futura passiva multorum verborum pro activis usurpasse comperiuntur. Atque adeo ventum tandem eo est, ut in plerisque verbis futurum passivum duntaxat receptum fuerit : ut μαθήσομαι, non μαθήσω, et ab Atticis et ab aliis quoque dici scimus : λήψομαι, non λήψω : sic φεύξομαι et τέξομαι potius quam φεύξω et τέξω, ut alia plurima omittam : at μανθάνομαι pro μανθάνω, et λαμβάνομαι pro λαμβάνω, et φεύγομαι pro φεύγω, et τίκτομαι pro τίκτω, talia sunt ut de iis ne cogitare quidem ausit, qui in Græcis scriptoribus vel mediocriter versatus est. Vereor autem ne Joannes Grammaticus pariter et Corinthus illud, quod de Attico futurorum passivorum, (quæ tamen media potius appellanda censent nonnulli grammatici,) usu dixi, minime considerantes, ne dicam ignorantes, (ut in aliis plerisque inscitiam suam produnt,) adeo generaliter de Attico passivorum pro activis usu locuti sint.

Neque vero interim negare velim nonnulla etiam C esse verba, quorum præsentia passiva in activa signif. Attici usurparint; sed poetas et quidem nominatim Hom., in multo pluribus sibi eum usum permisisse dico quam Attici ejus posteri sibi permiserint : cum apud eum sit non solum ὁρᾶσθαι pro ὁρᾶν, et ἀκούεσθαι pro ἀκούειν, sed etiam ἕλκεσθαι pro ἕλκειν, atque alia, a quibus in soluta oratione nemo non abhorreret. Sed et tragicos poetas nonnullis, quæ ibi valde dura viderentur, usos esse constat : præsertimque in participio. Eorum enim sunt σώζεσθαι pro σώζω, (nam Soph. ita usum esse scimus,) eorum est ποθουμένῃ φρενὶ pro ποθούσῃ : et ποικίλως αὐδωμένου pro αὐδῶντος. Quin etiam illius verbi ὁρᾶσθαι participium ita usurpatum reperitur a quodam eorum, hoc in l., Δέδοικα τάσδ' ὁρωμένη. Sed enim cum Eustath. illud ἠχούετο Atticum et Ionicum esse tradat, illam Atticæ linguæ libertatem Ionicæ libertate auctam esse suspicari quispiam possit. Hoc denique sciendum est, quod ad Atticum passivorum pro activis usum attinet, Atticos non ita passiva pro activis usurpare ut interim D activa omnino refugiant. Exempli gratia, multa ex Πέμπω facta per compositionem voce passiva usurpant, signif. activa, Ἀποπέμπομαι, Διαπέμπομαι, Ἀναπέμπομαι, Προπέμπομαι : verum et activorum Ἀποπέμπω, Διαπέμπω, Ἀναπέμπω, Προπέμπω, usum aliquem esse putandum est. Sic σκοποῦμαι sæpe activa signif. dicunt, sed et σκοπῶ interdum : sic λοιδοροῦμαι frequenter, sed et λοιδορῶ : idemque de aliis plurimis sentiendum est.

In uno meorum exempll. ceteris Articulis unus additur, quo πατρῷος pro πατρώϊος aliaque hujusmodi Attica esse dicuntur. Ita enim ibi scriptum est : Οὐ διαιρετούς τινας τῶν λέξεων προφέρουσιν· οἷον πατρῷος ἀντὶ τοῦ πατρώϊος.

APPENDIX HENR. STEPHANI

AD EA, QUÆ JOANNES GRAMMATICUS ET CORINTHUS DE ATTICA DIALECTO SCRIPSERUNT.

Hactenus, lector, meas Animadversiones in ea, quæ Joannes Grammaticus et Corinthus de Attica Dialecto scripserunt, habuisti; nunc vero Appendicem ad illa ipsa habebis, i. e. eorum, quæ prætermiserunt, adjectionem. Separandam enim ab alienis mea potius quam illis immiscenda censui. Neque vero laborem hunc suscepturus eram, nisi eum prope necessarium esse perspexissem : quod nimirum ambo pleraque silentio præterierint, multo quibusdam eorum, quæ annotarunt, potiora atque utiliora : aut ejusmodi saltem, de quibus gratiam te habiturum mihi spero.
Sed et in illis meis Animadversionibus non pauca huc pertinentia invenies. Habent enim meæ in nonnullos Articulos animadversiones non parvam ad ea, quæ illi tradiderunt, accessionem : (quamvis alioqui hæc illius Operis velut παρέμβλημα existimanda potius sit). Ad ea igitur, quæ illic addidi, te remittam : ne eorundem repetitio mihi molesta scribendi, tibi legenti molestior sit. Ad ordinem vero quod attinet, de eo te mihi assensurum, consiliumque meum probaturum esse confido. Cum enim ab illis prætermissa, addenda mihi forent, si qua eodem pertinere videbantur, quo et ea, quæ illi annotarunt, primum iis locum dedi : cetera quo ordine e memoria mea vel aliunde depromam, eodem tibi legenda proponam.

DE QUIBUSDAM VOCULIS,

QUÆ APUD ATTICOS VACANT : ET PRIMUM DE IIS, QUÆ GEMINANTUR.

Sicut particula ἂν geminata in uno eodemque orationis membro reperitur, (perperam autem Corinthus non geminata dixit, sed sæpius assumpta,) ita et pronomen με geminatum apud Aristoph. invenio, Ach. [383] : Νῦν οὖν με πρῶτον πρὶν λέγειν ἐάσατε Ἐνσκευάσασθαί μ' οἷον ἀθλιώτατον. Agnoscitur autem et in posteriore loco pronomen istud a schol., ubi exponit hæc verba, ἐνσκευάσασθαί με. Videor porro mihi et ἔφη geminatum legisse in periodo longiuscula, apud quempiam eorum, qui Dialogos scripserunt, aut certe ἔφη et εἶπε posita ἐκ τοῦ παραλλήλου : eodem modo infinitivos εἰπεῖν et φάναι a Xenoph. poni ἐκ τοῦ παραλλήλου videmus, in isto loco Cyrop. 1, p. 6 meæ ed. [c. 3, 8] : Καὶ τὸν Ἀστυάγην σκώψαντα εἰπεῖν, Οὐχ ὁρᾷς (φάναι) ὡς καλῶς οἰνοχοεῖ καὶ εὐσχημόνως. Inveniturque idem pleonasmus aliis quoque libri ejusdem ll., ut p. 6 [ib. 6] : Καὶ τὸν Κῦρον, ἐπεὶ ἑώρα πολλὰ τὰ κρέα, εἰπεῖν, Ἦ καὶ δίδως (φάναι) μοι, ὦ πάππε, κτλ. In fine ejusdem pag. : Τὸν δὲ Κῦρον εἰπεῖν, Ὅτι νὴ Δία (φάναι) μισῶ αὐτόν. Verum tantum abest ut hi loci fidem illi primo faciant, ut contra suspectum reddant. Quoniam enim in ambobus istis quædam meorum exempll. non habebant φάναι, in illo itidem quædam ipsum non habuisse suspicari possumus. Est et aliud pleonasmi genus in hac voce, in quo majorem exempll. consensum habemus, et quem minus mirari debemus. Exemplum ejus extat p. 6 [ib. § 9] : Καὶ αὐτὸν δὲ τὸν Κῦρον ἐκγελάσαντα ἀναπηδῆσαι πρὸς τὸν πάππον, καὶ φιλοῦντα ἅμα εἰπεῖν, Ὦ Σάκα, ἀπόλωλας· ἐκβαλῶ σε τῆς τιμῆς· τά τε γὰρ ἄλλα, φάναι, σοῦ κάλλιον οἰνοχοήσω, κτλ. Nam hic aperte abundat infinitivus φάναι : tantum enim abest ut aliquem orationi usum præstet, ut po-

tius eam interrumpat. Quoniam tamen non ita vicini et prope contigui sunt isti duo infinitivi, et ad duo orationis membra feruntur, non perinde mirum pleonasmum efficiunt. Sic certe alibi ἔφη invenitur, præcedente φάναι, in duobus orationis membris quæ alioqui sub illo φάναι continuari possent : unde ἔφη potius quam φάναι dicere debemus πλεονάζειν : ut paulo post docebo.

Non ignoro autem illum infin. φάναι aliis etiam in ll. existimari a Bud. supervacaneum, in quibus tamen haud itidem ἐκ τοῦ παραλλήλου positus dici potest, cum solus ponatur, i. e. absque alio, qui eandem signif. habeat. Sed exempla, quæ ille affert, ejusmodi sunt quæ nec mihi satisfaciant, nec alii propius locos illos intuenti satisfacere (ut opinor) possint. Unum est hoc e Xenoph. Cyrop. 1, p. 5 meæ ed. [c. 3, 5] : Καὶ τὸν Ἀστυάγην ἐπερέσθαι, Καὶ τίνι δὴ σὺ τεκμαιρόμενος, ὦ παῖ, λέγεις; Ὅτι σε, φάναι, ὁρῶ, ὅταν μὲν ἄρτου ἅψῃ, εἰς οὐδὲν τὴν χεῖρα ἀποψώμενον. Hic enim non video quomodo quis cum Budæo dicere possit vacare infin. φάναι : cum enim in priori orationis parte præcesserit ἐπερέσθαι, id est Interrogasse : quis non in posteriori vel ἀποκρίνασθαι, vel φάναι, vel εἰπεῖν expectet? Scribit tamen Bud. aut vacare ibi infin. φάναι, aut poni pro ἔφη : ut Lat. Dicere pro Dicere cœpit. Miror profecto hominem et diligentissimum et summo judicio præditum non animadvertisse hunc infin. referri ad verbum λέγεται, aut certe ἔφασαν, quo utitur Xenoph., ubi jocum illum narrare incipit : Τὸν δὲ Κῦρον ἔφασαν λέγειν, Ὦ πάππε, ὅσα πράγματα ἔχεις ἐν τῷ δείπνῳ κτλ.· paucis verbis interjectis, Τί δέ; φάναι τὸν Ἀστυάγην, οὐ γὰρ κτλ. Statim post, Τὸν δὲ Κῦρον πρὸς ταῦτα ἀποκρίνασθαι λέγεται, Οὐχὶ, ὦ πάππε, ἀλλὰ κτλ. Post quatuor autem vel quinque versus habentur illa verba, quæ Bud. affert, Καὶ τὸν Ἀστυάγην ἐπερέσθαι κτλ. Item, Ὅτι σε (φάναι) ὁρῶ, ὅταν μὲν ἄρτου ἅψῃ κτλ. Quis hæc cum præcedentibus illis conferens, mihi non assentiatur, et cum infinitivo φάναι, vel ἔφασαν, vel potius λέγεται subaudiat? Malo autem λέγεται, quoniam cum duo sunt verba, quorum utrumlibet ex superioribus repetere nobis licet, quod est vicinius repetendum potius est. Sed et hoc mirari quis possit, cur Bud. ibi φάναι pro ἔφη potius quam ἐπερέσθαι pro ἐπήρετο positum esse censuerit : cum hæc velut correlativa sint, et φάναι ibi aliud non sit quam ἀποκρίνασθαι : sicut paulo ante Xenoph. dixerat, Τὸν δὲ Κῦρον πρὸς ταῦτα ἀποκρίνασθαι λέγεται. Moverit Bud. fortasse, (quid enim aliud cogitare quis possit?) verbum ἔφη, quod ab eodem scriptore infinitivis illis intermiscetur : Ἀλλ', ὦ παῖ, (φάναι τὸν Ἀστυάγην,) οὐκ ἀχθόμενοι ταῦτα περιπλανώμεθα· γευόμενος δ', ἔφη, καὶ σὺ γνώσῃ ὅτι ἡδέα ταῦτά ἐστιν. Quibus subjungitur, Ἀλλὰ καί σε, (φάναι τὸν Κῦρον,) ὦ πάππε, μυσαττόμενον ταῦτα τὰ βρώματα ὁρῶ. His autem proxima sunt ea, in quibus illi infinitivi ἐπερέσθαι et φάναι habentur, Καὶ τὸν Ἀστυάγην ἐπερέσθαι κτλ. Verum ἔφη potius quam φάναι, (ut et paulo ante dixi, cum de pleonasmo hujus infinitivi agerem,) supervacaneum hic esse dicendum foret : cum Astyagis verba sub illo φάναι continuari possint : hoc modo, Ἀλλ', ὦ παῖ, (φάναι τὸν Ἀστυάγην,) οὐκ ἀχθόμενοι ταῦτα περιπλανώμεθα. Γευόμενος δὲ καὶ σὺ γνώσῃ ὅτι ἡδέα ταῦτά ἐστιν. Verum etiamsi non negem alios inveniri ejusdem scriptoris locos, ubi modo infinitivis φάναι vel εἰπεῖν, modo indicativis ἔφη vel εἶπε utitur; non ideo tamen infinitivos illos pro his indicativis accipi concedam : sed cum φάναι quidem vel εἰπεῖν, subaudiam verbum illud λέγεται, aut ἔφασαν : at cum ἔφη, vel εἶπε, non illud simpliciter, sed cum particula ὡς subaudiendum esse dicam : hoc modo, ἔφη, ὡς λέγεται vel ὡς ἔφασαν. Jam vero si, quod de infin. illo scribit Bud., verum ibi foret, in aliis certe quamplurimis ejusdem auctoris locis verum itidem esset. Passim enim occurrit eundem illum usum in narratione habens infinitivus φάναι, vel εἰπεῖν : ut p. 6 [ib. § 9], Κέλευσον δή, φάναι, ὦ πάππε κτλ.· initio pag. septimæ (ut alios illius paginæ sextæ locos omittam) [ib. § 11]; Καὶ τὸν Ἀστυάγην εἰπεῖν, Καὶ πῶς δὴ ἂν ἄρξαις αὐτοῦ; Καὶ τὸν Κῦρον φάναι, Στὰς ἄν, ὥσπερ οὗτος, ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ, κτλ. Ibidem [§ 16], τὴν δὲ μητέρα εἰπεῖν, Τὴν δὲ δικαιοσύνην, ὦ παῖ, πῶς μαθήσῃ ἐνθάδε, ἐκεῖ ὄντων σοι τῶν διδασκάλων; Καὶ τὸν Κῦρον φάναι, Ἀλλ', ὦ μῆτερ, ἀκριβῶς ταύτηνγε οἶδα. Sic et in iis, quæ proxime sequuntur, Πῶς σὺ οἶσθα; εἰπεῖν τὴν Μανδάνην, Ὅτι (φάναι) ὁ διδάσκαλος κτλ. Sed in hac ipsa pagina, aliquanto ante hos locos, legimus illud verbum λέγεται, (cujus et antea mentionem feci,) unde pendere infinitivos istos dicendum est. Quin etiam p. 12 [1, 4, 27] illud habemus, Εἰ δὲ δεῖ καὶ παιδικοῦ λόγου μνησθῆναι, λέγεται, ὅτε Κῦρος ἀπήει, καὶ ἀπηλλάττοντο ἀπ' ἀλλήλων, τοὺς συγγενεῖς φιλοῦντας τὸν Κῦρον τῷ στόματι, ἀποπέμπεσθαι αὐτὸν νόμῳ Περσικῷ. Pagina autem sequente infinitivos illos εἰπεῖν et φάναι eodem modo inculcari videmus. Ceterum verbum λέγεται, ad quod infinitivos illos referendos esse ajo, illud ipsum esse sciendum est quo ibidem utitur de Cyro Xenophon, ubi factorum dictorumque ejus historiam orditur : Φῦναι δὲ ὁ Κῦρος λέγεται καὶ ἀῶσται ἔτι καὶ νῦν ὑπὸ τῶν βαρβάρων εἶδος μὲν κάλλιστος, κτλ. Jam vero non hæc verba solum εἰπεῖν et φάναι, quæ ad illud λέγεται referri dico, sed reliqua itidem, quæ in eodem sermone habentur, in infinitivo posita esse videmus. Sic paulo post eum locum, quem primum attuli, cum φάναι solitum usum retinere vellem ostendere, legimus, Πρὸς ταῦτα δὴ τὸν Ἀστυάγην εἰπεῖν : paucis interjectis, Ἅμα δὲ ταῦτα λέγοντα, πολλὰ αὐτῷ παραφέρειν καὶ θήρεια καὶ τῶν ἡμέρων. Nec multo post (interjectis infinitivis φάναι et εἰπεῖν), Ἐνταῦθα δὴ τὸν Κῦρον λαβόντα τῶν χρεῶν, διαδιδόναι τοῖς ἀμφὶ τὸν πάππον θεραπευταῖς κτλ. Sic in fine pag. 12 et init. 13 multos infinitivos habes, præcedente verbo λέγεται : nimirum ἀποπέμπεσθαι, et ἐκπεπλῆχθαι, et ὑπολειφθῆναι, et προσελθεῖν : tandemque εἰπεῖν et φάναι. Quod si hic εἰπεῖν et φάναι pro εἶπε et ἔφη poni dicenda essent, (nam alteram illam de eorum pleonasmo sententiam plus satis esse jam refutatam arbitror,) hoc equidem eadem opera dicendum esset, illos infinitivos, ἀποπέμπεσθαι et ἐκπεπλῆχθαι, et ὑπολειφθῆναι, et προσελθεῖν, resolvendos itidem esse in ἀπεπέμψατο, in ἐξεπλήχθη, in ὑπελείφθη, in προσῆλθε. Quod autem de hoc loco a me dicitur, idem de illo altero intelligi debet. Esset enim ibi itidem παραφέρειν resolvendum in παρήνεγκε, παρέφερε : item λαβόντα διαιδόναι, in λαβὼν διέδωκε : vel certe in παρεφερε et λαβὼν διεδίδου. Fateor interim miram quandam orationis structuram in tali quodam Xenoph. loco inveniri : utpote in quo infinitivus non suum accus., sed nomin. habeat. Is extat p. 6 meæ ed. [1, 3, 8] : Καὶ τὸν Κῦρον ἐπερέσθαι προπετῶς, ὡς ἂν παῖς μηδέπω ὑποπτήσσων, Διὰ τί, ὦ πάππε, τοῦτον οὕτω τιμᾷς; Καὶ τὸν Ἀστυάγην σκώψαντα εἰπεῖν. Hoc enim nemo non videt, ita fuisse loquendum, (utendo ea orationis structura, quæ et apud alios et apud illum ipsum alibi usitata est,) Καὶ τὸν Κῦρον ἐπερέσθαι προπετῶς, ὡς ἂν παῖδα μηδέπω ὑποπτήσσοντα. Aut certe ita, Καὶ ὁ Κῦρος ἐπήρετο προπετῶς, ὡς ἂν παῖς μηδέπω ὑποπτήσσων. Unde ergo novam illam et insolentem construct. esse dicemus? Eum arbitror, ut infinitivis illis εἰπεῖν et φάναι inserit interdum indicativos ἔφη vel εἶπε, ita, cum dixisset, τὸν Κῦρον ἐπερέσθαι προπετῶς, subjunxisse, ὡς ἂν παῖς, perinde ac si indicativo, non infinitivo utens, dixisset, καὶ ὁ Κῦρος ἐπήρετο. Atque ita annumerandus fuerit hic l. iis, in quibus talis est orationis structura, ut in ea potius sententiæ quam præcedentium verborum habitam fuisse rationem videamus.

Venio ad alterum hujus infinitivi φάναι usum, in quo Bud. illum supervacaneum itidem esse censet : sed ex iis, quæ affert, exemplis hoc minime posse probari, nihiloque magis in iis quam in præcedentibus infin. illum abundare, aperte me declaraturum spero. Primus igitur locus, quem in exemplum affert, est hic Xenoph. OEc. [7, 30] : Συνεπαινεῖ δὲ (ἔφη φάναι) καὶ ὁ νόμος αὐτὰ, συζευγνὺς ἄνδρα καὶ γυναῖκα. Qui locus habetur partim in fine pag. 488, partim in init. pag. 489 meæ ed. (sed ταῦτα ibi legitur, non αὐτά.) Subjungit autem illi loco et istum, ex eodem lib., qui in eadem illa pag. 488 legitur [7, 23], Τῇ δὲ γυναικὶ ἧσσον τὸ σῶμα δυνατὸν πρὸς ταῦτα φύσας, τὰ ἔνδον ἔργα αὐτῇ (φάναι ἔφη) προστάξαι μοι δοκεῖ ὁ θεός. Quibus locis addam et tertium, qui hos in eadem illa pagina

præcedit [7, 18], Ἐμοὶ γάρ τοι (ἔφη φάναι) καὶ οἱ θεοὶ, ὦ γύναι, δοκοῦσι πολὺ διεσκεμμένως μάλιστα τὸ ζεῦγος τοῦτο συντεθεικέναι, ὃ καλεῖται θῆλυ καὶ ἄῤῥεν. Duobus autem illis Xenoph. Il. (quibus tertium adjeci) adjungit hunc Plat. Symposio [p. 175, B] : Ἀλλ' οὕτω χρὴ ποιεῖν, εἴ σοι δοκεῖ· ἔφη φάναι τὸν Ἀγάθωνα. Ex Eod. [ibid.], Οὐκοῦν κάλει αὐτὸν, καὶ μὴ ἀφῇς. Καὶ ὃς ἔφη εἰπεῖν, Μηδαμῶς· ἀλλ' ἐᾶτε αὐτόν· ἔθος γάρ τι τοῦτ' ἔχει. Hæc sunt exempla, quæ ille affert, hujus pleonasmi infinitivi φάναι post ἔφη : addens tamen, ἔφη εἰπεῖν perinde esse ac si quis Latine ita loqueretur, Infit dicere. Ego vero plane aliter de hoc loquendi genere judico : ac minime supervacaneum esse infinitivum φάναι, seu εἰπεῖν, ex illo ipso Plat. loco patere dico, in quo adjicitur accus., Ἔφη φάναι τὸν Ἀγάθωνα· quis enim ἔφη φάναι τὸν Ἀγάθωνα pro ἔφη ὁ Ἀγάθων, positum esse sibi persuadeat? Quod si etiam ita accipi posset, tamen ita accipi non debere, ex ipso Plat. manifestum esset. Is enim, qui ita loquitur, Ἔφη φάναι τὸν Ἀγάθωνα, est Apollodorus, qui sermones ab Agathone habitos, deinde sibi ab Aristodemo et quibusdam aliis relatos, amicis commemorat : adeo ut in his verbis nomin. verbi ἔφη sit Ἀριστόδημος. Est enim Apollodorus, qui sermones eos commemorans, testem illum Aristodemum subinde nominat, et tanquam ex ejus ore loquitur. Hæc enim sunt ipsius Apollodori verba circa Plat. Symp. init. [p. 174, A] : Μᾶλλον δ' ἐξ ἀρχῆς ὑμῖν, ὡς ἐκεῖνος διηγεῖτο, καὶ ἐγὼ πειράσομαι διηγήσασθαι: ἔφη γάρ οἱ Σωκράτη ἐντυχεῖν λελουμένον τε καὶ τὰς βλαύτας ὑποδεδεμένον· paulo post, καὶ τὸν εἰπεῖν. Pagina autem secunda [p. 175, A] habemus, Οὐ σκέψῃ, ἔφη, παῖ, φάναι τὸν Ἀγάθωνα, καὶ εἰσάξεις Σωκράτη; (ubi etiam notanda est orationis structura implicita, pro οὐ σκέψῃ, παῖ, ἔφη φάναι τὸν Ἀγάθωνα· qua de re dicam in alio articulo seorsum.) At paulo post sine accusativo, Καὶ ὃς ἔφη εἰπεῖν, Μηδαμῶς· id est, Ipse Aristodemus dicebat se dixisse, seu respondisse : (ut antea dictum fuerat, Ταῦτ' ἀκούσας εἰπεῖν ἔφη· cum paulo ante prima persona utens eadem in re, dixisset, κἀγὼ, ἔφη, εἶπον). Nec multo post repetuntur verba illa, ἔφη φάναι τὸν Ἀγάθωνα· quæ et in aliis plerisque illius Dialogi leguntur locis. Alicubi autem accus. non sequitur, sed præcedit : ut hic [ib. C], Τὸν οὖν Ἀγάθωνα, (τυγχάνειν γὰρ ἔσχατον κατακείμενον μόνον,) Δεῦρ', ἔφη φάναι, Σώκρατες παρ' ἐμὲ κατάκεισο. Nec vero hic accus. tantum, sed et alii plerique ita ibi ponuntur cum φάναι vel εἰπεῖν : ut, τὸν οὖν Ἀριστοφάνη εἰπεῖν· statim post, Ἀκούσαντα οὖν αὐτῶν ἔφη Ἐρυξίμαχον τὸν Ἀκουμενοῦ, Ἢ καλῶς, φάναι, λέγετε· aliquanto post, Ἀλλὰ μὴν, ἔφη φάναι ὑπολαβόντα Φαῖδρον τὸν Μυῤῥινούσιον. Rursum, Ἐπειδὴ τοίνυν, φάναι τὸν Ἐρυξίμαχον, κτλ., quo in loco subauditur ἔφη, quod jungatur cum illo infin. φάναι. Quod verbum aliis etiam plerisque locis subaudiendum relinquitur : ut paulo post, φάναι δὴ πάντας καὶ βούλεσθαι καὶ κελεύειν αὐτὸν εἰσηγεῖσθαι. Sic in verbis, quæ proxime sequuntur, εἰπεῖν οὖν τὸν Ἐρυξίμαχον. Sed de hac re hactenus; jam enim luce clarius esse arbitror, nihilo magis infin. illum vacare dici posse, qui additur verbo ἔφη, vel verbo εἶπε, in hujusmodi locis, quam dici posset, (quod longe absurdissimum foret,) alios infinitivos, qui per totum eum librum illi junguntur, abundare : ut, Τοιαῦτ' ἄττα σφᾶς ἔφη διαλεχθέντας ἰέναι· et statim post, πορεύεσθαι, et κελεύειν, et καταλαμβάνειν, et παθεῖν, et ἄγειν : hi enim omnes infinitivi ita cum illo ἔφη juncti sunt, ut alibi ei jungitur infin. φάναι vel εἰπεῖν. Neque vero movere quenquam debet, quod alicubi dicit, ἔφη ὁ Ἀγάθων. Quemadmodum enim antea docui, Xenoph., cum utens infinitivo dicit, φάναι νὸν Κύρον, vel εἰπεῖν, subaudire λέγεται, vel ἔφασαν, aut tale quid; at cum indicativo utitur, dicens, ἔφη ὁ Κῦρος, vel καὶ ὁ Κῦρος ἔφη, subaudire ὡς λέγεται, vel ὡς ἔφασαν : ita cum legimus ap. Plat. ἔφη, φάναι τὸν Ἀγάθωνα, nominativus verbi ἔφη est Ἀριστόδημος : perinde ac si ita scriptum esset, Ἀριστόδημος ἔφη vel διηγεῖτο Ἀγάθωνα φάναι : at cum dicitur ἔφη ὁ Ἀγάθων, intelligendum est, ὡς ἔφη vel ὡς διηγεῖτο ὁ Ἀριστόδημος.

De illis autem Xenoph. locis quid dicendum est, in quibus accusativus non additur? Idem sane quod de duobus iis, qui supra ex Plat. allati fuerunt, Καὶ ὃς ἔφη εἰπεῖν, Μηδαμῶς· item, Ταῦτ' ἀκούσας εἰπεῖν ἔφη, Ipse Aristodemus dicebat se dixisse : (non autem Agathonem, aut alium quenquam eorum, quorum alioqui sermones varios referebat). Ita enim apud Xenoph. [OEc. 7, 30] : Συνεπαινεῖ δὲ (ἔφη φάναι) καὶ ὁ νόμος ταῦτα. Hic enim ἔφη φάναι significat, Ajebat Ischomachus se dixisse uxori suæ; (ibi enim Socrates Critobulo sermonem eum narrat, quem Ischomachus cum sua ipsius uxore habuisse se dixerat;) idemque et de reliquis duobus locis sentiendum est. Ceterum quæ de his dicta sunt, loci cujusdam (qui in eodem libro habetur, p. 494) emendationem velut ante oculos nobis ponunt; male enim ibi inter εἰπεῖν et ἔφη, (quæ illud ipsum loquendi genus efficiunt, cujus tria jam exempla allata fuerunt,) interpunctio habetur in quibusdam exempll. quæ editio mea secuta est.

Atticis frequentes sunt et alii plerique pleonasmi, de quibus eadem opera dicendum esse censeo : et cum antea de εἰπεῖν et φάναι positis ἐκ παραλλήλου disseruerim (nam ibi duntaxat agnoscendum esse pleonasmum, non autem et in illis, quos Bud. affert, locis, aperte ostendisse mihi videor), primum de aliis quibusdam vocibus, quæ itidem ἐκ παραλλήλου positæ sunt, disserendum esse visum est. Sed ante omnia sciendum est, vocari σχῆμα ἐκ παραλλήλου, cum duæ voces simul ponuntur παράλληλοι, quæ non signif., sed προφορᾷ duntaxat differunt : ut scribit Eustath. [p. 165, 37] afferens in exemplum θάνατόν τε μόρον τε, nec non ἀϋτήν τε πτόλεμον τε. Quibus unum exemplum interjicit, non duorum nominum ita positorum ἐκ παραλλήλου, sed duorum verborum, βάσκ' ἴθι, exponens πορεύθητι, ἄπελθε. Extant autem ap. Hom. verba illa, Il. B, [8] : Βάσκ' ἴθι, οὖλε ὄνειρε, θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν. Aliqua tamen fuit apud antiquos hoc de loco controversia : ut ibi discimus etiam ex Eustath., qui postquam dixit verbis hisce βάσκ' ἴθι inesse ταυτολογίαν, utendo schemate, quod vocatur ἐκ παραλλήλου, (esse enim ἰσοδυνάμους voces ἴθι et βάσκε,) subjungit, posse et aliter hæc verba intelligi : accipiendo nimirum βάσκε pro πορεύθητι, at ἴθι pro Adverbio hortandi : ut usurpatur a Soph. [Aj. 1003] : Ἴθ', ἐκκάλυψον· ὡς ἴδῳ τὸ πᾶν κακόν. Ex Eodem discimus fuisse qui scriberent conjunctim βάσκιθι : sed eos ἀνατρέπεσθαι ὑπὸ τῶν παλαιῶν tradit : i. e., eorum sententiam everti, vel (loquendo magis proprie) refutari. Eodem autem modo quo hic βάσκ' ἴθι, dicetur (inquit) in sequentibus, δεῦρ' ἴθι, sed ἐπὶ προκλήσεως. Verum non video quomodo similia esse hæc possint δεῦρ' ἴθι et βάσκ' ἴθι : cum ἴθι illic adverbio, hic verbo jungatur. Meminit autem horum verborum et Gellius 13, 24, dicens, βάσκ' ἴθι, οὖλε ὄνειρε, et βάσκ' ἴθι, ἶρι ταχεῖα, non esse ἐκ παραλλήλου, ut quidam putant; sed hortamentum esse acre imperatæque celeritatis. Hæc ille : qui tamen non addit an utrumque pro verbo habeat, an ἴθι adverbium esse censeat. Ego certe potius ambo illum pro verbis habuisse credo : quod major celeritas imperari verborum geminatione videatur, quam si verbo adverbium adjungatur : ut si dicam, I, fuge, vel Loquere, dic. Verum si ἴθι adverbium esse dicamus ex eorum numero, quæ hortandi vim habent, aptissime reddetur Latino imperativo Age : qui imperativus in adverbii usum itidem transit, verbis imperativi modi subjunctum : ut Fare age, ap. Virg. Æn. 6 : Fare age quid venias, jam istinc et comprime gressum. Sic et 3 : Fare age, ubi et Serv. Celeritatis signif. illis inesse existimat; perinde enim esse putat ac si dictum esset, Dic celeriter. Itidem Dic age ap. Ovid. habemus. Apud Eundem, Patrias age desere sedes. Item, Surge age : in hoc pentametro, Clamarunt satyri, Surge age, surge, pater. Sed et cum verbo Vade (quod significatione convenit cum βάσκε) legitur ap. Virg. aliquot locis, ut Æn. 3 : Vade age, et ingentem factis fer ad æthera Trojam. Sic et 5 : Vade age, et Ascanio, etc. Alicubi autem imperativo sequenti non adhibita est copulativa, ut 4 : Vade age, nate : voca Zephyros, et labere pennis. Ubi observanda est etiam particulæ copulativæ ellipsis, ante imperativum Voca : quod et hæc celeritatem imperari ostendat. Apud Hom. quoque post βάσκ' ἴθι habentur impera-

tivi non præcedente illa copula; sed longius ab illis duobus verbis remoti. Neque vero Eustath. illum ἀσύνδετον sermonem celeritatis itidem indicem esse censet, sed ἀρχοντικὸν, i. e. ἄρχοντι πρέποντα. Quod tamen tanquam ex aliorum potius quam ex sua sententia tradit : scribens, καὶ ἔστι, φασὶν, ὁ λόγος ἀρχοντικός. Et de hoc quidem loco hactenus : quoniam autem is quoque Homero tribuitur honos, ut illi omnia propemodum σχήματα accepta ferantur, et ex ejus libris tanquam ex fonte manasse existimentur : antequam ad Atticos pleonasmos veniam, i. e. qui Atticis scriptoribus sunt usitati, fusius de Homericis disserere libet. Et quoniam Gellius, cujus et antea memini, in eodem illo loco alia horum exempla affert, suumque de iis judicium addit, verba ejus altius repetita primum afferre libet. Sed ante omnes (inquit) apud Homerum ejusdem rei atque sententiæ luculenta exaggeratio est [Il. Λ, 164] : Ἕκτορα δ' ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεὺς, ἔκ τε κονίης, Ἔκ τ' ἀνδροκτασίης, ἔκ θ' αἵματος, ἔκ τε κυδοιμοῦ. Item alio in v. [Od. Λ, 211], Ὑσμῖναί τε μάχαι τε, φόνοι τ' ἀνδροκτασίαι τε. Nam cum omnia ista utrobique multa et continua nomina nihil plus demonstrent quam prælium, hujus tamen rei facies delectabiliter ac decore multis variisque verbis depicta est. Neque non illa quoque, apud eundem poetam, una in duobus verbis sententia cum egregia ratione repetita est. Idæus enim cum inter Ajacem et Hectorem decertantes armis intercederet, his ad eos verbis usus est [Il. H, 279] : Μηκέτι, παῖδε φίλω, πολεμίζετε, μηδὲ μάχεσθον. In quo versu non oportet alterum videri verbum, idem quod superius significans, supplendi numeri causa extrinsecus additum et consarcinatum; est enim hoc inane admodum et futile. Sed cum in juvenibus gloriæ studio flagrantibus pervicaciam ferociamque et cupidinem pugnæ, leniter tamen ac placide, objurgaret : atrocitatem rei et culpam perseverandi, bis idem dicendo, alio atque alio verbo auxit, inculcavitque : duplexque eadem compellatio admonitionem facit instantiorem. Nec illa quidem ejusdem significationis repetitio ignava et frigida videri debet [Od. Υ, 241], Μνηστῆρες δ' ἄρα Τηλεμάχῳ θάνατόν τε μόρον τε Ἥρτυον· quod bis idem dixerit θάνατον καὶ μόρον. Indignitas enim moliendæ tam acerbæ tamque injustæ necis miranda mortis iteratione defleta est. Ceterum quis tam obtuso ingenio est, qui non intelligat, πολεμίζετε καὶ μάχεσθον, verba idem duo significantia non frustra posita esse? ut illa quoque, Βάσκ' ἴθι, οὖλε ὄνειρε, καὶ Βάσκ' ἴθι, ἶρι ταχεῖα· neque ἐκ παραλλήλου, ut quidam putant : sed hortamentum esse acre imperatæque celeritatis. Hæc ille : a quo nonnulla itidem ex scriptoribus Latinis afferuntur talis exaggerationis exempla. Quod autem de vocum idem significantium geminatione dicit tanquam minime ταυτολογίαν s. πλεονασμὸν habente, etiamsi in illis, quos affert, locis admitteretur, at non itidem in aliis omnibus ejusdem poetæ locis admitti posset. Neque est certe cur aut miremur aut excusare hunc pleonasmum conemur magis quam alterum, qui ei familiaris est : veluti cum dicit, ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν, et ἐκαλέσσατο φωνῇ. Quod si et hunc excusare velimus, (ut quidam scholiastæ conati sunt,) itidem certe ap. Virg. ablativos istos, Voce, Ore, Auribus, excusare et oportebit et licebit. Neque enim minus vacare puto ap. Hom. dat. φωνῇ, Il. Γ, [161] : Πρίαμος δ' Ἑλένην ἐκαλέσσατο φωνῇ, quam ablativum Voce, ap. Virg. Æn. 1 : Talia voce refert. Item, Sic ore locuta est, eodem libro. Fateor alioqui nonnullos esse dativos, qui, pro loco cui adhibentur, non omnino vacare judicari possint : cujusmodi est ille ὀφθαλμοῖς. Alicubi enim emphasis ei inclusa videri queat : ut inclusam esse constat ablativo Oculis, ap. Terent.: His oculis egomet vidi : itidemque inclusam esse ablativo Auribus ap. Virg., ubi dicit, Vocemque his auribus hausi : (licet Quintil. affirmationem huic loquendi generi interdum subesse putet, et quidem hæc ipsa verba in exemplum afferens, ut aliquanto post docebo). Sed ut loci quidam inveniri poterunt, in quibus emphatice poni judicetur ille dat. ὀφθαλμοῖς, sic et aliis adhibitus invenietur, ut opinor, qui emphasin minime poscere videntur, aut (si mavis) quibus emphasis minime convenire videtur. Sed ut ad illa revertar, quæ ἐκ παραλλήλου ab Hom. dicta existimantur, aut certe existimari debent, alia eorum exempla proferam, meumque de illis judicium addam. Ac primum cum illis verbis πολεμίζειν et μάχεσθαι conveniunt πόλεμοι et μάχαι ap. eund. poetam : i. e., quemadmodum positi ἐκ παραλλήλου infinitivi illi censentur, ita hæc nomina, cum alibi, tum in isto loco, Il. A, [177] : Αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε μάχαι τε. Ac quemadmodum hic πόλεμοι et μάχαι copulantur, sic ὑσμῖναι et μάχαι in illo versu, qui ante allatus fuit, Ὑσμῖναί τε μάχαι τε, φόνοι τ' ἀνδροκτασίαι τε· hic enim sunt duo vocabulorum ἐκ παραλλήλου positorum velut paria : cum ὑσμῖναι et μάχαι, sicut φόνοι et ἀνδροκτασίαι, ex illius schematis consuetudine copulentur. Neque enim dubium est quin ut ὑσμῖναι et μάχαι, ita φόνοι et ἀνδροκτασίαι eandem omnino signif. habeant. Haud enim assentior Gellio dicenti omnia ista nomina (sicut et ea, quæ habentur in istis duobus versibus, Ἕκτορα δ' ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεὺς, ἔκ τε κονίης, Ἔκ τ' ἀνδροκτασίης, ἔκ θ' αἵματος, ἔκ τε κυδοιμοῦ), nihil plus demonstrare quam prælium. Contra enim, cum post ὑσμῖναι et μάχαι additur hic φόνοι τ' ἀνδροκτασίαι τε, crescere orationem dico; cum enim pugnæ incruentæ s. prælia incruenta esse possint, quis post pugnas audiens etiam cædes et homicidia, aliquid plus demonstrari seu significari non fateatur? Illis autem accusativis, quos idem Gellius in exemplum attulit, θάνατόν τε μόρον τε, similes sunt ap. eundem poetam θάνατον καὶ πότμον, i. e. similiter ἐκ παραλλήλου positi : cum alibi, tum in Il. B, [359] : Ὄφρα πρόσθ' ἄλλων θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ. Quibus addere possumus etiam θάνατον καὶ κῆρα, seu κῆρας, ex eodem poeta, ut Il. P, [714] : Θάνατον καὶ κῆρα φύγοιμεν· Od. T, [558] : Οὐδέ κε τις θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξει. (At cum legimus ap. Eund. θάνατον καὶ μῶλον Ἄρηος, item θάνατον καὶ νήδυμον ὕπνον, hæc ita esse accipienda suspicor ac si dictum esset, τὸν ἐν τῷ Ἄρηος μώλῳ θάνατον, vel τὸν διὰ τοῦ μώλου Ἄρηος θάνατον : item, τὸν ἐν τῷ θανάτῳ νήδυμον ὕπνον, vel τὸν τοῦ θανάτου νήδυμον ὕπνον : ut hoc quidem in l. accusativum θάνατον in alium casum resolvamus, in illo autem ipsum intactum relinquamus, sed in adjuncto ei accusativo resolutione illa utamur. Quod tamen ad posteriorem locum attinet, is in Il. Π, [454] talem resolutionem fortasse non admitteret.) Qualis autem pleonasmus est in illis θάνατος et μόρος, seu θάνατος et πότμος, talis est vicissim in ψυχὴ et αἰών : ut Il. Π, [453] : Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόν γε λίπῃ ψυχή τε καὶ αἰών. Sic Od. I, [524] genitivi ψυχῆς et αἰῶνος copulantur : Αἶ γὰρ δὴ ψυχῆς τε καὶ αἰῶνός σε δυναίμην Εὔνιν ποιήσας, πέμψαι δόμον ἄϊδος εἴσω. (Possit tamen fortassis hujus geminationis aliqua ratio reddi.) Eodem modo adjectiva ὄψιμον et ὀψιτέλεστον hanc παραλληλίαν habere censentur, Il. B, [325] : Ἡμῖν μὲν τόδ' ἔφηνε τέρας μέγα μητίετα Ζεύς, Ὄψιμον, ὀψιτέλεστον, ὅου κλέος οὔποτ' ὀλεῖται. Quin etiam duo ista substantiva κοίρανος et βασιλεὺς poni itidem ἐκ παραλλήλου existimantur, in eodem libro, Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη· εἷς κοίρανος ἔστω, Εἷς βασιλεύς. Jam vero et in verbis idem pleonasmi genus ap. hunc poetam cernitur, ut Il. Σ init. : Ὣς ποτέ μοι μήτηρ διεπέφραδε, καί μοι ἔειπε. Cui similis pleonasmus subesse putatur his verbis ap. istum poetam frequenter obviis, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε. Legimus ap. Eundem copulata ἀλεγίζειν et ὄθεσθαι, item μετατρέπεσθαι et ἀλεγίζειν : ubi idem pleonasmi genus esse videri potest. Sed exemplis his contentus, meum de illis (ut sum pollicitus) judicium subjungam. Dico igitur in πόλεμοι et μάχαι mihi non placere quod ab Eust. affertur, de differentia, quæ sit inter πολέμους et μάχας. Scribit enim πολέμους et μάχας hoc loco vel idem significare ἐκ τοῦ παραλλήλου : aut differentiam aliquam hisce vocabulis subesse, quoniam aliquis λόγοις quoque μάχεται, i. e., verbis pugnat : (unde esse vocem λογομαχία : atque adeo poetam ipsum postea dicere, μαχεσσαμένω ἐπέεσσι :) at πολεμεῖν λόγοις, non dici. Verum si eo Hom. respexisset, cur post nomen πόλεμοι signif. minime ambiguam habens, id cujus significatio ambigua est (ut quidem vult ille schol.), subjunxisset? Contra certe πόλεμοι, de quo ambigi

non poterat, post μάχαι ponendum fuisset, de cujus signif. erat cur ambigeretur : ut videlicet illud πόλεμοι dubitationem, quam illud afferre posset, tolleret. Paulo plus coloris habet altera ratio, quam illi adjicit : Καὶ ἄλλως δὲ, μάχη μὲν, αὐτὴ ἡ τῶν ἀνδρῶν συνεισβολὴ, παρὰ τὸ αἷμα χέειν· ὁ δὲ πόλεμος καὶ ἐπὶ παρατάξεων καὶ μαχίμου καιροῦ λέγεται. Sed multo ut simplicius, ita etiam satius est dicere poni hæc ἐκ παραλλήλου : sicut ap. Lucr. legimus Prælia et Pugnas. Virg. autem dixit etiam Prælia belli : itidemque Ovid., Cumque Gigantei memorantur prælia belli. Verum hæc ad aliud pleonasmi genus pertinent, de quo alibi dicendum erit. Sic etiam quod attinet ad illa φόνοι et ἀνδροκτασίαι, non dubito quin Latini ἐκ παραλλήλου dixerint itidem Cædes et Homicidia. Quæ copulata cur magis miremur quam ap. Cic. Cædem et Occisionem? Imo vero justius ap. Tibull. miraremur Cædes et vulnera, utpote oratione in his verbis non crescente (ut crescere semper debet), sed potius decrescente. Qui enim postquam dixit Cædes, addit Vulnera, non dubium est quin minus dicat quam dixerit. Extant autem ista duo ap. illum poetam 1, 3 : Nunc Jove sub domino cædes et vulnera semper; Nunc mare, nunc lethi mille repente viæ. Faciunt certe hæc ut geminationes Græcas illas vocabulorum idem significantium minus mirari debeamus, ideoque quam Eust. affert geminationis vocum πόλεμοι et μάχαι rationem, rejicere debeamus. Contra vero in l. illo, ubi canit Hom. [Il. B, 204] εἷς κοίρανος ἔστω, Εἷς βασιλεὺς, possimus fortassis dicere non idem duobus vocabulis significari ἐκ παραλλήλου, ut ille scribit : sed κοίρανος quidem pro Domino, at βασιλεὺς pro Rege debere accipi, ut crescat oratio. De illo autem loquendi genere ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν quid sentirem, dixi jam antea. Nec me movet quod Quintil. in universum, et sine ullo discrimine, inter pleonasmos illud recenset. Est (inquit) et πλεονασμὸς vitium, cum supervacuis verbis oneratur oratio, Ego meis oculis vidi. Satis est enim, Vidi. Quibus hæc subjungit, Emendavit hoc non inurbane in Hirtio Cicero, qui cum in Pansam declamans, filium a matre decem mensibus in utero latum esse dixisset, Quid? aliæ (inquit) in penula solent ferre? Nonnunquam tamen illud genus, cujus exemplum priore loco posui, affirmationis gratia adhibetur, Vocemque his auribus hausi. At vitium erit quoties otiosum fuerit et supererit, non cum adjicietur. Hæc Quintil. : quem de hoc exemplo potius quam de illo judicium istud tulisse miror. Nam sive ἐμφάσεως gratia, sive amplificationis, sive (ut ipse vult) affirmationis, ita locutum poetam esse dicamus, quidni idem in altero illo agnoscamus, et ut Aures ita etiam Oculos affirmationis causa adjici in sermone dicamus? In nostrate lingua frequens est utraque adjectio, cui multum vehementiæ inesse, addique ad vehementiorem affirmationem (quam quis fortasse Amplificationis appellatione comprehendi velit), negare nemo possit. Quæ tamen obiter a me dicuntur, judicium aliis relinquendo. Ac de Homericis horum pleonasmorum exemplis (a quibus cur sumendum initium putarim, antea docui) dictum sit hactenus. Possent alioqui exempla quorundam aliorum, i. e. alius generis, pleonasmorum afferri; sed ii cum in pluribus vocabulis sint, ad ταυτολογίαν vel potius περισσολογίαν referri debent. Quamvis enim in quovis pleonasmo ταυτολογία et περισσολογία insit (sicut illa verba βάσκ' ἴθι Eust. ταυτολογίαν habere tradit), usus tamen obtinuit ut de plurium verborum aut etiam integri membri orationis pleonasmo hæc dicerentur, ac præsertim illud posterius. Hujus certe ap. nullum plura vel potius tam multa extare exempla quam ap. Hom. arbitror. Inveniuntur enim et ap. Hesiod., sed multum abest quin totidem in totidem hujus versibus inveniri possint. Quoniam autem cum Herodotum lego, ap. eum quoque περισσολογίαν variis in ll. offendo, hoc quicquid est vitii non tam his scriptoribus quam eorum seculo imputandum esse censeo : quod hodieque in nostrate lingua de iis scriptoribus, quos appellamus *Vieux Romans*, dici potest. Ut autem ad illud pleonasmorum genus revertar, de quo disserere cœpi, et cujus exempla ex Hom. attuli : aliis quoque poetis aliquem ejus usum esse sciendum est : nominatimque Hesiodo, ap. quem scholiastes Tzetzes aliter etiam quam σχῆμα ἐκ παραλλήλου appellari ipsum tradit. In hoc enim Hesiod. l. Ἔργ. [90], ubi duo adverbia νόσφιν et ἄτερ idem significantia legimus : Πρὶν μὲν γὰρ ζώεσκον ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων Νόσφιν ἄτερ τε κακῶν καὶ ἄτερ χαλεποῖο πόνοιο, annotat, hoc schema poetice quidem ἐκ παραλλήλου, rhetorice autem περιγραφὴν appellari. Sed alio teste id mihi probari velim. Interim lectorem monebo, Hesiodi edd., quæ meam præcesserunt, habuisse, νόσφιν ἄτερ κακῶν pro νόσφιν, ἄτερ τε κακῶν. Cum autem lectio illa aperte mendosa esse videatur pro νόσφιν ἄτερ τε κακῶν, valde miror ap. Eust. quoque extare, ubi μάλα πάγχυ ab Hom. ita dictum esse ait Attice, ut ab Hesiodo νόσφιν ἄτερ κακῶν.

Orationi autem solutæ et quidem Atticæ usitati pleonasmi vocum ἐκ παραλλήλου positarum, in adverbiis potissimum locum habent, (possitque et horum exemplum præbuisse videri Hom., ut aliquanto post docebo,) veluti λίαν πάνυ, et πάνυ σφόδρα, item μάλα σφόδρα : sic τυχὸν ἴσως, et τάχα ἴσως. Eodem in numero τάχα που, et ἴσως που, ponuntur. Quibus addi potest σχεδὸν ἀμφί. Sed et πάλιν αὖθις, seu πάλιν αὖ, nec non αὖθις αὖ, illis annumerare debemus. Apud Aristoph. Pl. [25] dicit Carion servus Chremylo domino, Εὔνους γὰρ ὢν σοι πυνθάνομαι πάνυ σφόδρα. Inveniuntur juncta duo hæc adverbia et ap. Plat. Apol. [p. 25, A] : Πάντες ἄρα (ὡς ἔοικεν) Ἀθηναῖοι καλοὺς κἀγαθοὺς ποιοῦσι, πλὴν ἐμοῦ. ἐγὼ δὲ μόνος διαφθείρω. οὕτω λέγεις; Πάνυ σφόδρα ταῦτα λέγω. Itidemque paulo post [p. 26, B], Οὐ ταῦτα λέγεις ὅτι διδάσκων διαφθείρω; Πάνυ μὲν οὖν σφόδρα ταῦτα λέγω. Alium tamen usum his in ll. habent ista adverbia quam in illo Aristophanico. In his enim responsioni affirmativæ adhibentur : sicut utrumque illorum seorsum eum usum sæpe præstare scimus : itidemque Latinis Admodum. At in illo Aristoph. versu positivo junguntur, vimque ejus augent. Verum cum satis esse posset εὔνους πάνυ pro εὐνούστατος, additur ex abundanti σφόδρα. Possit tamen non omnino supervanea videri hæc posterioris adverbii adjectio, sed perinde esse ac si quis Latine diceret, Ego tibi sum plusquam amicissimus. Equidem ap. schol. quoque leguntur, quæ pro me faciant. Nam primo quidem hæc ab eo scribuntur, Ὅτι σύνηθες Ἀττικοῖς παράλληλα τιθέναι τὰ ἰσοδυναμοῦντα· δηλοῦται δὲ ἕν τι ἐξ ἀμφοτέρων. Οὕτως ἔχει καὶ τὸ τυχὸν ἴσως· postea autem hæc de iisdem traduntur (interjecto adverbio ἄλλως, quo scholiastæ uti solent, cum diversam a præcedente sententiam afferunt) : Εἶπεν ἀμφότερα, καὶ τὸ πάνυ καὶ τὸ σφόδρα, δηλῶν τὴν ὑπερβολὴν τῆς εὐνοίας. At vero de τυχὸν ἴσως et reliquis nulla ejusmodi dubitatio oriri potest; sed absque controversia eorum alterum vacat : ideoque grammatici, cum exemplum eorum, quæ ἐκ παραλλήλου posita sunt, afferre volunt, hoc tanquam certissimum afferunt. Ex quibus est Eust. et ille ipse Aristoph. schol. in eo, quem paulo ante protuli, loco. Ideo autem τάχα που etiam et ἴσως που hoc in numero ponuntur, quod που per se pro ἴσως s. τάχα interdum accipi existimetur : τάχα που et ἴσως που (inquit Bud.) ἐκ παραλλήλου dicta sunt : quia που per se Fortasse significat. Sed hoc ex quopiam Græco grammatico sumpsit, Τάχα που καὶ ἴσως που, ἐκ παραλλήλου· που γὰρ ἀντὶ τοῦ ἴσως. Verum hujus rei penes eum fidem esse velim, siquidem pro ἴσως, i. e. Fortasse, legere me illud non memini, sed tantum pro Ferme, Circiter, Fere : ut in hoc Strab. l. : Μυρίων που καὶ πενταχισχιλίων ταλάντων. Idem, Κατὰ νέαν που Καρχηδόνα, Ferme e regione ejus situm. Galen. Ad Glauc. 1 : Ἀλλ' ἢ μόνον ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν ἡμερῶν, ὥρᾳ που τρίτῃ, βραχεῖαι νοτίδες ἐγίγνοντο. Fieri autem potest ut significationis vicinitas eum, a quo Bud. id accepit, deceperit. Sunt tamen ita vicinæ signif., ut non ideo unum adverbium alterius locum occupet. Fateor præterea et eum usum videri habere hanc particulam post εἰ, seu ἐὰν, vel ἤν, quem Latine habet Forte post Si : ut ap. Thuc. 1, [95] : Καὶ Παυσανίᾳ μὴ ἐπιτρέπειν ἤν που βιάζηται. Verum inde minime probari queat licere nobis ita lo-

qui, οὗτός που βιάσεται, pro ἴσως vel τάχα οὗτος βιάσεται, Hic fortasse vim adhibebit, s. vim inferet. Sed et illud considerandum fuit, particulam που, ut παραπληρωματικὴν, multis adverbiis passim jungi, (de quo usu dicendum postea erit, ubi de particulis, quæ vocantur παραπληρωματικαὶ, agetur,) nihil autem obstare quominus itidem post τάχα talis esse censeatur. Utrocunque tamen modo se res habeat, sciendum est non τάχα που tantum, sed et καί που τάχα ap. Luc. legi. Ille autem pleonasmus σχεδὸν ἀμφὶ ap. Xen. extat Cyrop. 2, [1, 2]: Λέγεις σὺ, (ἔφη ὁ Κῦρος,) ἱππέας μὲν ἡμῖν εἶναι μεῖον ἢ τρίτον μέρος τοῦ τῶν πολεμίων ἱππικοῦ, πεζοὺς δὲ σχεδὸν ἀμφὶ τοὺς ἡμίσεις. Sed aliqui loci hujusmodi suspecti esse possunt, ne forte ex scholio ad explicationem ascripto alterutrum vocabulum irrepserit: ut certe hic σχεδὸν irrepsisse videri queat; atque adeo suspicionem meam unius exemplaris auctoritas auget, vel potius confirmat, in quo σχεδὸν non habetur. Venio ad pleonasmum, cui locum ultimum dedi, cum tamen primo non indignus videri queat, quippe qui ap. Hom. extet: ex quo ejus posteri non ipsum duntaxat, sed aliorum fortassis exemplum sumpserunt. Sed ap. Hom. Ionica scriptura αὖτις habetur potius quam αὖθις: sic tamen ut hæc quoque in nonnullis ejus exempll. reperiatur. Il. B, [277]: Οὐ θήν μιν πάλιν αὖτις ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ Ναικείειν βασιλῆας ὀνειδείοις ἐπέεσσι. Sic Od. Ξ, [356]: Τοὶ μὲν πάλιν αὖτις ἔδαινον· Aristoph. [Pl. 859]: Τὸν ἐσόμενον τυφλὸν πάλιν αὖθις. Invenitur etiam πάλιν αὖ: ut ap. Dem. Pro cor.: Σκοπεῖτε ἐν τούτοις πάλιν αὖ. Item, Εἰ μή τις τέχνη πάλιν αὖ γενήσεται. Interdum et inverso ordine αὖ πάλιν dicitur. Quin etiam αὖθις αὖ alicubi legitur: ut ap. eund. oratorem Περὶ τῆς παραπρεσβείας, p. 3 [346, 14]: Καὶ τούτων ἕτερ' αὖθις αὖ πεπραχότων. Sic ap. Eur. Or. [279]: Ἐκ κυμάτων γὰρ αὖθις αὖ γαλήν' ὁρῶ. Addam autem illi exemplo Homerico pleonasmi adverbiorum, et aliud, ex Il. P, [217]: Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ κακὸς κακὸν ἡγηλάζει· hic enim μάλα πάγχυ perinde est ac si diceretur Omnino prorsus: estque observandum Eust. ibi τὸ ἐκ παραλλήλου σχῆμα Atticis ascribere. Sed de his Græcis pleonasmis per schema quod vocatur ἐκ παραλλήλου, dicendi finem hic faciam. Tantum addam, Latinos quoque, præsertim Comicos, tales pleonasmos interdum habere. Ille quidem certe, cujus modo exempla protuli, in iisdem verbis, i. e. quæ eandem cum illis Græcis signif. habent, ap. Plaut. extat. Nam ut Græci πάλιν αὖθις, ita ipse Rursus denuo dixit: in Pœnulo, Revertor rursus denuo Carthaginem. At quod affertur ex Terentio exemplum, in quodam Adelph. loco, ubi Prorsus et Omnino simul ponuntur, non satis idoneum mihi videtur: quoniam non ad idem, sed ad duo pertinere videntur. Est enim hic ille ex fine Adelphorum locus, Nunc adeo si ob eam rem vobis vita mea invisa est, Æschine, Quia non justa injusta prorsus omnia omnino obsequor. Hic enim nemo (ut opinor) negarit posse Prorsus quidem cum nomine Omnia, at Omnino cum verbo Obsequor jungi. At Penitus et Prorsum ad unum idemque verbum pertinentia conjunguntur a Lucr.: Nam penitus prorsum latet hæc natura subestque. Quæ duo adverbia melius cum illis Homericis μάλα πάγχυ conveniunt: nisi alius reperiatur locus, ubi Omnino et Prorsus uni eidemque verbo itidem jungantur.

Inveniuntur autem alicubi geminata eadem adverbia: ut supra ex Eur. et Dem. habuisti αὖθις αὖ: ap. Aristoph. πάνυ πάνυ, item πάλαι πάλαι: sed hujusmodi geminatio inter pleonasmos numerari vix queat: cum aptissime ad figuram, quæ Anadiplosis vocatur, referri possit. Quin etiam extant quædam apud Græcos vocabula geminata, sed ita ut per compositionem in unicam vocem sint conflata: ex quibus est πάμπαν: perinde enim est ac si diceremus πᾶν πᾶν.

Habent Attici alios (i. e. aliarum vocum) pleonasmos, non ita positarum ἐκ παραλλήλου, ut λίαν πάνυ et πάνυ σφόδρα, neque ita geminatarum ut πάνυ πάνυ, (demus enim et hic esse pleonasmum,) sed vocibus, quæ plane aliam signif. habent, adjunctarum. Et quoniam in hoc numero est adverbium πάνυ, quod jam in exemplum præcedentium pleonasmorum attuli, nunc quoque exemplo mihi erit, et quidem primum. Aristoph. Nub. [901]: Οὐδὲ γὰρ εἶναι πάνυ φημὶ δίκην. Plato Polit. 1, [p. 332, E]: Ἆρα καὶ τοῖς μὴ πολεμοῦσιν ὁ δίκαιος ἄχρηστος; Οὐ πάνυ μοι δοκεῖ τοῦτο. Interdum autem dicitur πάνυ τι: ut a Xen. Cyrop. 1, p. 19 [c. 6, 21]: Οὔτε ζημίαις πάνυ τι θέλουσιν εἴκειν, οὔτε δώροις ἐπαίρεσθαι. Sic vero et initio ejusdem libri multa exempll. habent, Καὶ ὅμως οὐδὲ ὀλίγοις τούτοις πάνυ τι δυναμένους χρῆσθαι πειθομένοις· cum alioqui vulgatæ edd. scribant πάντη. Pro πάνυ τι autem invenitur scriptum et πάνυ τοι: ut etiam in illo, quem ex p. 19 modo protuli, loco: sed illa lectio huic præferenda mihi videtur. Ap. Eund. certe legitur et μηδέν τι πάνυ, Hell. 5, [4, 45]: Ἔφυγον μηδέν τι πάνυ διωκόμενοι· sive οὐδέν τι, ut in aliis exempll. legitur. Ceterum quod attinet ad hujus adv. ita usurpati interpret., si id omnino vacare judicemus, non est quod de eo interpretando soliciti simus: quoniam tamen apud Latinos itidem adverbia quædam hanc signif. habentia vacare videri possunt, eorum pariter mentio facienda est: ut vocabulum Græcum supervacaneum Latino supervacaneo, si videatur, interpretari quis possit. Dico igitur, Admodum, Magnopere, et Prorsus talem usum nonnunquam habere. Cic. Bruto: Curio literarum admodum nihil sciebat. Ibid., Nam plane quidem perfectum, et cui nihil admodum desit, Demosthenem facile dixeris. Ab Eodem talis usus et adverbio Magnopere tribui videtur; ut Verr. 6: Genus ipsum prius cognoscite, judices, deinde fortasse non magnopere quæretis quo nomine appellandum putetis. Idem Pro Roscio Amerino: Tametsi ita res se habet, ut mihi in communem causam sectorum dicendum nihil magnopere videatur. Idem Pro Roscio Comœdo: Et quorsum recidat responsum tuum, non magnopere laboro: (quemadmodum cum quis dicit Non multum de eo laboro, vel sum solicitus, aut Parum de eo laboro, significare volens se omnino non esse solicitum, seu nihil curare). Sed adverbium Prorsus magis etiam convenire cum hoc πάνυ videtur; præsertim cum eo hujus usu, quem nonnullis in Il. habet; ut enim in illo Aristoph., qui allatus ante fuit, legimus, Οὐδὲ γὰρ εἶναι πάνυ φημὶ τὴν δίκην, Non dico prorsus, i. e. Nullo modo dico, (pro Nego prorsus,) sic ap. Terent., Enimvero prorsus jam tacere non queo. Ejusdem sunt hæc quoque, Quid ita? nempe huic prorsus illam non dat. Quin etiam ut ap. Aristoph. habemus Nub. [733]: Ἔχεις τι; Μὰ Δί' οὐδὲν ἔγωγ'. Οὐδὲν πάνυ; sic apud eund. illum Comicum, Nihilne? Hem. Nihil prorsus. Magis inquam hoc adverbium Prorsus interpretationi illius πάνυ convenire videtur, quod talem usum habet. Fateor enim alicubi non omnino supervacaneum censeri posse πάνυ, ideoque tunc adverbio Magnopere s. Admodum reddi debere dico. Quamvis enim plerumque qui dicit Non magnopere laboro s. curo, vel Non admodum curo, significare vult Prorsus non curo, vel Nullo modo prorsus curo (ut Cic. post Plautum hos duos ablativos adverbio isti præfixit), non secus ac si diceretur Parum curo vel laboro, pro Ne parum quidem curo, vel Prorsus non curo (sicut ap. Hom. Il. E, 800: Ἦ ῥ' ὀλίγον οἱ παῖδα ἐοικότα γείνατο Τυδεύς, accipi censetur ὀλίγον pro οὐδ' ὀλίγον, vel οὐδέν, seu οὐδόλως: sicut ap. Soph. [Aj. 90] βαιὸν ἐντρέπεσθαι, pro οὐδόλως: et sicut μείων λόγος invenitur dictum pro οὐδεὶς λόγος): quamvis, inquam, talem usum adverbia illa plerisque locis habeant, in nonnullis tamen id verum non comperietur, opinor, ut qui dicit se non magnopere vel non admodum laborare, aut curare, significet se nullo modo prorsus laborare, aut curare. Ceterum qualis est adverbii πάνυ pleonasmus, talem et adverbii μάλα nonnullis in locis esse sciendum est. Ita enim dicitur interdum οὐ μάλα sicut οὐ πάνυ pro Non magnopere, admodum, valde, aut etiam Non prorsus, Nullo modo prorsus, sequendo ea, quæ modo dicta fuerunt. Præsertim vero cum responsioni negativæ adhibetur, præcedente particula οὐ, πλεονάζειν dici potest.

Ut autem adverbiorum πλεοναζόντων exempla protuli, sic pleonasmorum, qui in aliis partibus orationis spectantur, exempla proferenda sunt: exceptis ta-

men iis, de quibus jam a Grammatico vel a Corintho dictum fuit; aut de quibus ipse meis in illorum scripta Animadversionibus disserui. Alicubi enim verum quidem est quod de quibusdam vocibus tradunt, eas πλεονάζειν apud Atticos : sed nihil minus quam idonea pleonasmi earum exempla addunt, ut aliquot locis aperte ostendisse mihi videor. Gravius tamen in eo peccarunt, quod in vocum πλεοναζουσῶν numero quasdam ponant, quæ nullo modo πλεονάζειν dici possunt. Verum de his omnibus cum ibi dictum a me fuerit, eo te remitto, et ad pleonasmos reliquos, vel potius quos reliquos mihi fecit memoria, pergo. Particula ὅτι (sive conjunctionibus sive adverbiis et ipsa annumerari debeat, in ea signif., qua ponitur pro Gallico *Que :* ut cum ita loquimur, *Je dis que je feray cela,* quæ verba sonant, Dico quod hoc faciam, pro Dico me hoc facturum,) non raro πλεονάζειν, et quidem apud antiquiores etiam et primarios Græcæ linguæ scriptores, comperitur. Thuc. 5, p. 168 meæ ed. [c. 10] : Λέγει τοῖς μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τοῖς ἄλλοις, ὅτι οἱ ἄνδρες ἡμᾶς οὐ μένουσι· p. 175 [c. 30] : Εἰρῆσθαι δ' ὅτι ἦν μὴ θεῶν ἢ ἡρώων κώλυμα ᾖ. Sic ap. eund. historicum, 4, p. 134 [c. 37] : Γνοὺς δὲ ὁ Κλέων καὶ ὁ Δημοσθένης ὅτι εἰ καὶ ὁποσονοῦν μᾶλλον ἐνδώσουσι, διαφθαρησομένους αὐτοὺς ὑπὸ τῆς σφετέρας στρατιᾶς. Sic et ap. Xen. ac Plat., nec non Demosth. invenitur πλεονάζουσα hæc particula ὅτι : sed in ea potius orationis forma, qualem primus ille Thuc. locus habet. Xen. Cyrop. 7, [3, 1] : Τῶν οὖν ὑπηρετῶν τις ἀπεκρίνατο ὅτι, ὦ δέσποτα, οὐ ζῇ, ἀλλ' ἐν τῇ μάχῃ ἀπέθανεν. Plato Apol. Socratis [p. 28, B] : Ἐγὼ δὲ τούτῳ ἂν δίκαιον λόγον ἀντείποιμι, ὅτι οὐ καλῶς λέγεις, ὦ ἄνθρωπε, εἰ οἴει, etc. Dem. Orat. de perperam obita legatione [p. 347, 27] : Ἀκούειν δὲ καὶ τῶν Εὐβοέων ἔφη τεταραγμένων, καὶ λεγόντων, ὅτι οὐ λελήθατε ἡμᾶς ἄνδρες πρέσβεις, ἐφ' οἷς πεποίησθε τὴν εἰρήνην πρὸς Φίλιππον. Idem alibi, Οὐδὲ γὰρ εἶχε καλῶς εἰπεῖν ὅτι, ἀλλ' ἔχουσιν ὁ δεῖνα καὶ ὁ δεῖνα. Legimus apud eundem oratorem, Ἔλεγε τοίνυν τότε πρὸς τοὺς δικαστὰς ὅτι ἀπολογήσεται δὲ Δημοσθένης ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ κατηγορήσει τῶν ἐμοὶ πεπραγμένων. Quod si his exemplis, quæ ex primariis (ut antea vocavi) linguæ Græcæ et quidem Atticæ scriptoribus deprompta sunt, addere aliqua ex recentioribus sumpta libeat, suppeditabit nobis Plutarchus, præsertimque in suis Apophth., ut inter Alexandri apophthegmata et quidem in eo, cui primum locum tribuit [p. 179, E], Τῶν δὲ παίδων λεγόντων ὅτι ταῦτά σοι κτᾶται· Τί δὲ ὄφελος, (εἶπεν,) ἐὰν ἔχω μὲν πολλὰ, πράξω δὲ οὐδέν; Sic in uno apophthegmatum Agathoclis [p. 176, E] : Πολιορκοῦντος δὲ πόλιν αὐτοῦ, τῶν ἀπὸ τοῦ τείχους τινὲς ἐλοιδοροῦντο, λέγοντες, ὅτι, ὦ κεραμεῦ, τὸν μισθὸν πόθεν ἀποδώσεις τοῖς στρατιώταις; Sed pleonasmus particulæ ὅτι talis est in omnibus Xen., Dem., Plut. ll., qualis in illo Thucydideo, quem primum attuli : addam autem et exemplum alterius pleonasmi, i. e. talis qualem in tertio Thuc. l. cernimus, (de secundo autem taceo, qui cum primo convenire potius videtur,) si prius ex N. T. hujus Attici pleonasmi aliquot exempla protulero. Ideo enim tot veterum scriptorum accumulare exempla libuit, ut tanto plus auctoritatis in illis hoc loquendi genus haberet, i. e. ut tanto magis testatum redderem, non ineptum et prorsus a linguæ Græcæ consuetudine alienum (ut multi putarunt) esse ibi hunc pleonasmum, sed contra ex ipsius Atticæ linguæ velut penetralibus petitum. Sunt vero in eodem N. T. alia pleraque, (de sermone loquor,) de quibus vulgus perperam sentit ac judicat : ut alibi aperte probaturum me spero. Nunc ad illa exempla accedens, incipiam ab isto Marci loco, 1, [40] : Καὶ γονυπετῶν αὐτὸν, καὶ λέγων αὐτῷ, ὅτι, ἐὰν θέλῃς, δύνασαί με καθαρίσαι· 6, [18] : Ἔλεγε γὰρ ὁ Ἰωάννης τῷ Ἡρῴδῃ, ὅτι οὐκ ἔξεστί σοι ἔχειν τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ σου· cap. autem 10, [32] relinquitur subaudiendum participium λέγων ante particulam, Ἤρξατο αὐτοῖς λέγειν τὰ μέλλοντα αὐτῷ συμβαίνειν, ὅτι ἰδοὺ ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα, pro λέγων, ὅτι ἰδοὺ κτλ. Matth. 9, [18] : Ταῦτα αὐτοῦ λαλοῦντος αὐτοῖς, ἰδοὺ, ἄρχων ἐλθὼν προσεκύνει αὐτῷ, λέγων ὅτι, ἡ θυγάτηρ μου ἄρτι ἐτελεύτησεν· 20, [12] : Λέγοντες ὅτι, οὗτοι οἱ ἔσχατοι μίαν ὥραν ἐποίησαν. Sic et ap. Luc. 19, [42] : Λέγων ὅτι, εἰ ἔγνως καὶ σὺ, etc. Act. autem 15, 1, subauditur λέγοντες ante particulam ὅτι. Ita enim ibi scriptum est, Ἐδίδασκον τοὺς ἀδελφοὺς, ὅτι ἐὰν μὴ περιτέμνησθε, etc. Possunt quidem multo plura his exempla pleonasmi istius afferri, sed ei, qui his contentus non erit, plura sibi indé depromere facile fuerit. Ex horum autem locorum cum illis veterum scriptorum locis collatione jam patebit omnibus quàm non solum Græcum sit, sed etiam quam elegans id loquendi genus, quod contra non solum inelegans atque illepidum esse, verum etiam a Græci sermonis consuetudine abhorrere (ut paulo ante dixi) existimabatur. Mirum est autem veterem Interpretem in quibusdam suæ interpretationis locis hanc particulam retinuisse, in quibusdam contra eam omisisse. Si enim supervacaneam esse illam cognoscebat (ut certe id cognovisse illum ostendunt ll., in quibus eam prætermisit), cur non ubique eam omittebat? Sed magis etiam miretur quispiam (non immerito) eum in locis vicinis a seipso ita dissensisse, ut Marc. 6, [14] : Καὶ ἤκουσεν ὁ βασιλεὺς Ἡρῴδης, καὶ ἔλεγεν ὅτι Ἰωάννης ὁ βαπτίζων ἐκ νεκρῶν ἠγέρθη, καὶ διὰ τοῦτο κτλ., vertit ille (particulam ὅτι retinens), Et audivit rex Herodes, et dicebat, Quia Joannes Baptista resurrexit a mortuis, etc. At paucis interjectis eandem particulam omittit, cum ista, Ἀκούσας δὲ ὁ Ἡρῴδης εἶπεν ὅτι, ὃν ἐγὼ ἀπεκεφάλισα Ἰωάννην, οὗτός ἐστιν, ita interpr., Quo audito Herodes ait, Quem ego decollavi Joannem, hic a mortuis resurrexit. Parvi tamen in illo priore loco refert, aliisque hujusmodi, particulam hanc non prætermisisse, quod nullam ambiguitatem pariat : at nonnulli sunt ll., de quibus idem nequaquam dici potest, ut Apoc. 3, [17] : Ὅτι λέγεις ὅτι πλούσιός εἰμι· vertit enim, Quia dicis quod dives sum. Atqui sensus est, Quia dicis te divitem esse : qui autem Græcæ linguæ est imperitus, aut certe istum pleonasmum non novit, existimabit idem valere illa verba ac si diceretur, Quia me divitem esse dicis. Hoc quoque sciendum est, nonnullos esse ll., qui superioribus similes videri possint, ubi tamen quidam particulam hanc minime prætermittendam in interpretatione censuerint, verum affirmativa quapiam particula reddendam, ut Marc. 7, [6] : Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτοῖς ὅτι καλῶς προεφήτευσεν Ἡσαΐας περὶ ὑμῶν τῶν ὑποκριτῶν. Audivi enim quendam virum doctum, qui hoc in l. ὅτι reddendum existimaret, Sane, Equidem. At is, qui novissimæ et eruditissimæ Interpret. est auctor, vertit Enimvero. Illum autem locum Luc. cit., Λέγων ὅτι εἰ ἔγνως καὶ σὺ, κτλ., vertit Nempe si vel tu nosses, Bud. vero putat posse reddi per Quod : hoc modo, Quod si cognovisses et tu. At ego non secus isto in loco quam in aliis hujus generis, particulam istam πλεονάζειν arbitror : multosque alios esse dico, in quibus prætermittitur, ubi tamen nihilo magis omitti deberet, si in duobus istis prætermitti non debere constaret. Fateor alioqui particulam istam varios in N. T. usus, et fortassis illi peculiares, vel potius cum iis, quos habemus, veterum scriptis non communes habere : ut Matth. 7, [13] : Ὅτι στενὴ ἡ πύλη καὶ τεθλιμμένη ἡ ὁδὸς ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ζωὴν, ubi vet. Interpr. reddit, Quam angusta porta et arcta via est quæ ducit ad vitam! (Non ignoro interim esse et aliam lectionem, τί στενὴ, sed non minus fortasse particulam τί admirative positam quam ὅτι mirari debeamus.) Est et ubi reddi debeat per Ut, conveniens cum Gallico *Que :* ut Matth. 8, [27] : Οἱ δὲ ἄνθρωποι ἐθαύμασαν, λέγοντες, Ποταπός ἐστιν οὗτος ὅτι καὶ οἱ ἄνεμοι καὶ ἡ θάλασσα ὑπακούουσιν αὐτῷ; Qualis est iste ut ipsi etiam venti ac mare ei morigerentur? Itidem Luc. 8, [25] : Τίς ἄρα οὗτός ἐστιν, ὅτι καὶ τοῖς ἀνέμοις ἐπιτάσσει καὶ τῷ ὕδατι, καὶ ὑπακούουσιν αὐτῷ; Verum ne hi quidem loci facere possunt ut in illis, de quibus modo disserebam, novam signif. huic particulæ tribuendam esse censeam : quin potius cum similes sint illi aliis plurimis et prope infinitis, in quibus vacat, (eodem modo quo in Thucydideis, Xenoph., Plat., Dem., quos protuli,) itidem prætermittendam in Lat. interpretatione censuerim. Sunt tamen aliqui loci, ubi hac de re dubitari possit : nimirum vacetne illa particula, an significationem suam retineat : sed

duo tantum sunt (si bene memini), in quibus illud nosse referat.

Enimvero quod ad scripturam horum locorum attinet, de illa me et antea dubitasse et nunc quoque dubitare fateor, utrum videlicet ante ὅτι an post, interpunctionis notam collocare oporteat : utrimque enim rationes afferri posse videntur. Exemplum utriusque scripturæ afferam in duobus ll., uno Xenophontis, altero Demosth. Habuimus enim e Xen. Cyrop. 7 : Τῶν οὖν ὑπηρετῶν τις ἀπεκρίνατο ὅτι, ὦ δέσποτα, οὐ ζῇ. Et ex Dem., Καὶ λεγόντων ὅτι οὐ λελήθατε ἡμᾶς, κτλ. Quid enim hic dicemus? an post ἀπεκρίνατο et λεγόντων, an post ὅτι interpunctionis notam poni debere? Si enim ita scribamus, ἀπεκρίνατο ὅτι Ὦ δέσποτα, οὐ ζῇ· itidemque λεγόντων ὅτι, Οὐ λελήθατε ἡμᾶς, objiciet quispiam, cum supervacanea sit hic particula ὅτι, verbo jungi non debere ut ei jungenda esset si supervacanea non foret, i. e. si alia forma orationis esset, veluti cum aliquid tanquam διηγηματικῶς dicitur, ut si ita loquar, ἀπεκρίνατο ὅτι οὐ ζῴη. Sin vero hoc modo scribamus ap. Xen. ἀπεκρίνατο, Ὅτι, ὦ δέσποτα, οὐ ζῇ; itidemque ap. Dem. λεγόντων, Ὅτι οὐ λελήθατε ἡμᾶς, merito queretur quispiam locum huic particulæ ὅτι tribui, qui nullo pacto convenire ei potest. Ego igitur (tanquam ex duobus malis minus eligens) in eam sententiam magis inclino ut particulam istam verbo conjungamus, sicut ei, cum signif. suam retinet, conjungi solet : perinde ac si is, qui ita loquitur, λεγόντων ὅτι οὐ λελήθατε, volens subjungere huic particulæ οὐ, λελήθοιεν, et ita signif. suam et verum usum ei relinquere, suæ orationis cursum ipsemet velut interrumperet, dicens, λεγόντων ὅτι οὐ λελήθατε. Idemque et de locis illis sentiendum est, in quibus verbum a particula ὅτι aliquantum remotum est : ut in eo, qui primus ex Thuc. [5, 10] allatus fuit, Λέγει τοῖς μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τοῖς ἄλλοις ὅτι οἱ ἄνδρες οὐ μένουσι. Itidem enim hic post ὅτι, (si quidem illa sententia aliis quoque magis placeat,) interpungendum fuerit, hoc modo, Λέγει τοῖς μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τοῖς ἄλλοις ὅτι, Οἱ ἄνδρες ἡμᾶς οὐ μένουσι. Sciendum est porro aliquos esse ll., in quibus fortassis itidem supervacaneam esse particulam ὅτι quispiam judicaturus sit, subjunctam videlicet alicui eorum verborum, quæ in præcedentibus exemplis habemus : cum ego contra ibi pleonasmum minime agnoscam, ac minime agnosci debere existimem. Talis est hic Xen. Hell. p. 363 [7, 1, 25] : Ἐκ δὲ τούτου ἐρωτώμενος ὑπὸ βασιλέως ὁ Πελοπίδας τί βούλοιτο ἑαυτῷ γραφῆναι, εἶπεν ὅτι Μεσσήνην τε αὐτόνομον εἶναι ἀπὸ Λακεδαιμονίων, καὶ Ἀθηναίους ἀνέλκειν τὰς ναῦς. Hic enim non dubito quin plerique particulam ὅτι vacare itidem existimaturi sint; at ego nihil minus quam vacare dico, quod cum βούλοιτο jungi possit ac debeat, ex proxime præcedentibus repetito. Neque tamen hac de re valde pertinaciter contendere velim.

Sed cum omnium exemplorum, quæ e Xen., Dem., Plut. et N. T. attuli, nullum sit quod cum illo Thucydideo conveniat, cui tertia sedes a me data fuit; atque adeo aliam quam in cetèris omnibus pleonasmi formam ibi habeat particula ὅτι, ne quis eam Thucycydidi peculiarem esse existimet, ejus quoque exemplum e Xen. proferam. Legimus enim ap. eum, Cyrop. 5, [4, 1] : Ἐνόμισεν ὅτι εἴ τι οὗτος πάθοι, αὐτὸς ἂν λαβεῖν παρὰ τοῦ Ἀσσυρίου πάντα τὰ Γαδάτα. Quemadmodum enim in illo Thuc. l. [4, 37], Γνοὺς δὲ ὁ Κλέων καὶ ὁ Δημοσθένης ὅτι εἰ καὶ ὁποσονοῦν μᾶλλον ἐνδώσουσι, διαφθαρησομένους αὐτοὺς ἀπὸ τῆς σφετέρας στρατιᾶς, vacat ὅτι ante διαφθαρησομένους, cum alioqui dicendum fuisset ὅτι διαφθαρήσονται αὐτοὶ etc., ita in hoc Xenophontis vacat ὅτι ante λαβεῖν : cum alioqui dicendum fuisset ὅτι λήψεται vel λήψοιτο. Fateor tamen in quibusdam exempll. illam particulam ὅτι non extare ; sed sublatam ab aliquo, qui istum ejus pleonasmum cognitum non haberet, non immerito fortasse suspicabimur. Quin etiam aliis plerisque locis idem contigisse credibile est. Est vero et tertius quidam particulæ ὅτι pleonasmus post εὖ οἶδα, ut in Dem. Philipp. 3 init.: Καὶ πάντων εὖ οἶδ' ὅτι φησάντων γ' ἄν, εἰ καὶ μὴ ποιοῦσι τοῦτο, καὶ λέγειν δεῖν καὶ πράττειν ἅπασι προσήκειν. Hic enim satis fuisset εὖ οἶδα interjectum per parenthesin, (ut etiam εὖ οἶδ' ὅτι interjici existimandum est,) ideoque πλεονάζειν hic quoque particulam ὅτι merito dixerimus. At Bud. non ὅτι duntaxat, sed totum hoc loquendi genus vult esse τῶν παρελκόντων in isto ejusdem oratoris loco Περὶ παραπρ.: Πολλὰ δὲ καὶ δεινὰ κατηγορεῖν ἔχων ἔτι πρὸς τούτοις ἕτερα, βούλομαι πρὸ πάντων ὧν μέλλω λέγειν, μνημονεύοντας εὖ οἶδ' ὅτι τοὺς πολλοὺς ὑπομνῆσαι. Itidemque in isto, qui ap. Eund. legitur [ib. p. 428, 26] : Ἐκεῖνοι τοίνυν, ὡς ἅπαντες, εὖ οἶδ' ὅτι, τὸν λόγον τοῦτον ἀκηκόατε, Καλλίαν τὸν Ἱππονίκου μικροῦ δεῖν ἀπέκτειναν. Equidem quid sibi voluerit Bud., dicens verba ista εὖ οἶδ' ὅτι esse supervacanea, cogitare non possum, vel potius satis mirari nequeo quid cogitans hoc scripserit : cum minime supervacanea esse hæc εὖ οἶδα, sed tantum particulam ὅτι, quæ illis subjungitur, vacare, vel vernaculus sermo docere quemlibet possit, utpote in quo istam signif. habentia verba itidem interjiciuntur. Atque adeo apud Latinos interdum verbum Scio ita interjectum reperitur : sicut et Memini ap. Ovid. plerisque locis. Ne tamen hoc Bud. aliter scripsisse putemus, facit quod subjungit, Alibi videtur locum suum tenere, Τὸ μὲν ἐκ τούτων λαμβάνειν δῶρα, ἐξ ὧν ἡ πόλις βλάπτεται, πάντες εὖ οἶδ' ὅτι φήσαιτ' ἂν εἶναι δεινόν. Ubi etiam mirum est eum, tanquam affirmare non audentem, dixisse duntaxat, videri locum suum tenere. Imo vero dicendum erat, εὖ οἶδα quidem utrobique locum suum tenere, et illic ubi per parenthesin, et hic ubi citra parenthesin ponitur; sed particulam ὅτι hic quidem locum suum tenere, (est enim πάντες εὖ οἶδ' ὅτι φήσαιτ' ἄν, pro εὖ οἶδ' ὅτι πάντες φήσαιτ' ἄν,) at illic non item. Habemus autem εὖ οἶδα sine ὅτι parenthetice itidem positum, i. e. per parenthesin, ap. Xen. Cyrop. 2, p. 1 [c. 1, 5] : Ἐγὼ μὲν οἶμαι ἱππέας μὲν ἄξειν οὐ μεῖον δισμυρίων, ἅρματα δ' εὖ οἶδ' οὐ πλείω διακοσίων, πεζοὺς δὲ οἶμαι παμπόλλους. Hic, inquam, habemus εὖ οἶδα sine illa particula ὅτι : quæ duo verba esse hic quoque per parenthesin interjecta; non autem vacare dici possunt : nihilo magis quam οἶμαι, quod in fine ejusdem sententiæ ponitur. Sed de οἶμαι tamen ut id in eo loco dici non possit, at in nonnullis posse dici videtur. Libet autem quendam Plat. Apol. locum præcedentibus addere, in quo εὖ οἶδ' ὅτι non itidem per parenthesin positum est, sed aliter tamen quam in eo Dem. loco, qui postremo allatus fuit. In illo enim Platonico [p. 37, B] ita scriptum est, Ἀντὶ τούτου ἕλωμαί τι ὧν εὖ οἶδ' ὅτι κακῶν ὄντων; Sed ratio hujus structuræ orationis hæc esse videtur, quod ante ὧν subauditur ἐκείνων : atque adeo ponatur articulus postpositivus, s. pronomen relativum (loquendo more Latino) in genitivo, ut conveniat cum ἐκείνων subaudito : ut cum dico χρῶμαι οἷς ἔχω βιβλίοις, ideo dativo οἷς utor, quod subaudiatur ἐκείνοις : perinde ac si diceretur χρῶμαι ἐκείνοις βιβλίοις οἷς ἔχω. Ceterum ut ὅτι vidimus πλεονάζειν cum apud alios, tum ap. Dem., præcedentibus verbis λέγειν, vel εἰπεῖν, vel ἀποκρίνασθαι, ita etiam ὡς cum λογοποιεῖν (quod tamen non itidem præponitur, sed postponitur), idem pleonasmi genus efficere sciendum est, C. Mid. [p. 578, 13] : Ἐμοὶ μὲν νὴ τὸν Δία καὶ τὸν Ἀπόλλω καὶ τὴν Ἀθηνᾶν, (εἰρήσεται γὰρ, εἴτ' ἄμεινον, εἴτε μή,) ὅθ' οὗτος ὡς ἀπήλλαγμαι, περιὼν ἐλογοποίει, ἐνδηλοί τινες ἦσαν ἀχθόμενοι τῶν πάνυ τούτων λαλούντων ἡδέως· vel potius τούτῳ, ut in vet. exempl. legitur. Est enim Midias qui inducitur hic dicens ἀπήλλαγμαι : estque ita accipiendus hic locus ac si talis verborum ordo esset, Ὅτε οὗτος περιὼν ἐλογοποίει ὡς ἀπήλλαγμαι, pro eo quod dicendum fuisset ἐλογοποίει ἑαυτὸν ἀπηλλάχθαι.

Attici, ut sunt φιλομέτοχοι, etiam μετοχὰς habent sæpenumero πλεοναζούσας : neque enim vacare duntaxat participium ἔχων existimandum est, (de quo pleonasmo ap. Corinthum disserui, Articulo LXX,) sed alia pleraque. Inter illa autem locum non postremum obtinet φέρων. Æschin. [p. 65, 24] : Καὶ ἐς τοῦτο φέρων περιέστησε τὰ πράγματα, ὥστ' εἰ μὲν μὴ πέμποι Φίλιππος πρέσβεις, καταφρονεῖν αὐτὸν ἔφη τῆς πόλεως. Synes.: Ἐπέδωκέ μοι φέρων ἐπιστολὴν τὸ σὸν ἐπιγεγραμμένην ὄνομα. Interdum autem cum pronomine reciproco, ut ap. Lucian. [Merc. cond c. 24] : Σεαυτὸν αὐτῇ φιλοσοφίᾳ [ἀρετῇ καὶ σοφίᾳ] φέρων ἀπημπάληκας.

Sic Greg. Naz. dixit, Τῷ μέν γε κλήρῳ φέροντες ἑαυτοὺς ἐγκατέλεξαν. Est interdum φέρων (inquit Bud.) pars orationis ornatus magis causa quam significationis posita. Greg. Naz.: Τῷ μέν γε κλήρῳ φέροντες ἑαυτοὺς ἐγκατέλεξαν, Nomina inter clericos dare cœperunt. Hinc si tollas verbum φέροντες, eadem erit sententia. Idem, Καὶ τούτοις φέροντες τὴν τοῦ Θεοῦ δόξαν προσέθηκαν. Quibus addit et Luciani locum, quem modo protuli, Σεαυτὸν αὐτῇ φιλοσοφίᾳ φέρων ἀπημπόληκας· quem ita interpretatur, Te ipsum cum ipsa philosophia venumdedisti. Hoc item modo, magis ad verbum, Te ipsum addictum ivisti cum ipsa philosophia. Subjungit et illum Æschinis locum: cui fere simile ait esse istud Sallustianum, Bonorum præmia ereptum eunt, pro Eripiunt. Et rursus, Fuere tamen cives, qui sese remque publicam obstinatis animis perditum irent. Item ap. Terent. Heautont.: Hoc vide, in mea vita tu tibi laudem is quæsitum scelus. His autem et alia id genus exempla ex Latinis auctoribus adjicit, quæ tibi apud eum videnda relinquo, si quidem hoc loquendi genus cum Græco convenire videbitur. Mihi quidem certe parva inter hæc affinitas esse videtur: qui Linacrum contra multo aptiora hujus pleonasmi attulisse ex Latinis exempla existimo: quæ tamen tanquam dubitabundus affert. Græci sunt (inquit) et illi pleonasmi: Virg., OEstron Graii vertere vocantes; Georg. 3: Sæpe volutabris pulsos sylvestribus apros Latratu turbabis agens; Æn., Et divum amplexæ simulacra tenebant. Et rursus, Clypeoque sinistram Insertabam aptans. In quibus vel redundant participia illa, Vocantes, Agens, Amplexæ, Aptans; vel subaudiendum est pronomen pro loco, Illum, Illos, vel Illa, ut sit ellειpsis. Græcis namque hæc ratio familiarissima. Aristoph. [Pl. 972]: Ἀλλ' οὐ λαχοῦσ' ἔπινες ἐν τῷ γράμματι; Idem [ib. 468]: Φέρε νῦν (νόμος γάρ ἐστι) τὰ καταχύσματα Ταυτὶ καταχέω σου λαβοῦσα. Idem [ib. 974]: Οὐκοῦν ἐρεῖς ἀνύσασα τὸν κνισμὸν τίνα; Hæc ille: qui cum dicit Græcis hanc rationem esse familiarissimam, id de pleonasmo potius quam de ellειpsi intelligit; neque enim itidem pronomen commode subaudiri posset. Debuit tamen pleonasmi Græci alia potius exempla quam hæc (quæ ex Aristoph. Pluto sumpta sunt) afferre; aut certe unico, cui secundum locum dedit, contentus esse. In eo enim versu participium λαβοῦσα per pleonasmum adjici dicere possumus; at de λαχοῦσα et de ἀνύσασα nihil tale dici potest. Nam ad λαχοῦσα quidem quod attinet, ei subjungitur παρ' ὑπόνοιαν verbum ἔπινες pro ἐδίκαζες, quod expectabatur post illud participium, quo consuetudo judices sorte constituendi declaratur: tantum abest ut supervacaneum censeri queat. At vero ἀνύσασα participium est adverbii vim habens. Dicunt enim Græci, præsertimque Attici, ἀνύσας τοῦτο ποίει, Propere hoc facito. Cujus signif. exemplum ex illa ipsa hujus poetæ comœdia afferam. Legimus enim ibi, Λέγ' ἀνύσας ὅ,τι φῄς ποτε. Aliud in ejusdem Nubibus habes, non minus idoneum [181]: Ἄνοιγ', ἄνοιγ' ἀνύσας τὸ φροντιστήριον, Aperi, aperi propere, vel, sine ulla cunctatione; (nam ipsemet μέλλειν, quod est Cunctari, opponit huic ἀνύειν, Pl. [607]: Ἀλλ' οὐ μέλλειν χρή σ', ἀλλ' ἀνύειν). Sic ap. Eund. legimus, Πέραινε τοίνυν ἀνύσας. (Alicubi autem et particulam τὶ adjicit, ut in Vesp. init., Λέγε νῦν, ἀνύσας τι, τὴν τρόπιν τοῦ πράγματος. Sic alibi [Nub. 635], Ἀνύσας τι κατάθου.) Qua igitur signif. hic λέγ' ἀνύσας dicitur, eadem illic ἐρεῖς ἀνύσασα. Unde fit ut aliena ab eo, quod probare voluit, exempla protulerit, quod ad hæc duo attinet. Quale autem in tertio illo est λαβοῦσα, tale est λαβὼν in isto Bionis [5, 4] versu, Μέλπειν μοι, φίλε βοῦτα, λαβὼν τὸν Ἔρωτα δίδασκε. Sed enim injuriam Homero facere mihi videor, quod non more meo exemplis ex eo sumptis primum locum dederim. Eo quidem certe dignissimus esse censendus est, vel hoc nomine quod (ut antea dixi) ex ejus fontibus omnis propemodum sermonis Græci lepos derivatus sit. Verum hic saltem exempla illa collocabo, antequam longius progrediar. In iis est participium φέρων (a quo initium hujus sermonis sumpsi), nec non participium ἄγων, utrumque aperte πλεονάζον. Habes igitur φέρων (ut de illo prius agam) cum verbo διδόναι, ut Hom. Od. P, [345]: Δὸς τῷ ξείνῳ ταῦτα φέρων· I, [361]: Τρὶς μὲν ἔδωκα φέρων. Cum verbo θεῖναι, ut Ψ fin.: Αὐτὰρ Πηλείδης κατὰ μὲν δολιχόσκιον ἔγχος Καδδὲ λέβητ' ἄπυρον βοὸς ἄξιον ἀνθεμόεντα Θῆκ' ἐς ἀγῶνα φέρων. Item Υ, [96] cum composito ἐκθεῖναι: Ἐκ δὲ βοείην Θῆκε θύραζε φέρων. Cum verbo στῆσαι, Od. A, [128]: Ἔγχος μέν ῥ' ἔστησε φέρων πρὸς κίονα μακρὴν, Δουροδόκης ἔντοσθεν ἐϋξόου. Cum hoc autem ipso verbo junctum habemus participium ἄγων, B, [558]: Αἴας δ' ἐκ Σαλαμῖνος ἄγεν δυοκαίδεκα νῆας, Στῆσε δ' ἄγων ἵν' Ἀθηναίων ἵσταντο φάλαγγες (ubi observa etiam præcedere ἄγεν in altero versu). Sic et Il. X, [349]: Οὐδ' εἴ κεν δεκάκις τε καὶ εἰκοσινήριτ' ἄποινα Στήσωσ' ἐνθάδ' ἄγοντες, ὑπόσχωνται δὲ καὶ ἄλλα. At cum verbo θεῖναι, Il. Ψ, [597]: Ἦ ῥα, καὶ ἵππον ἄγων μεγαθύμου Νέστορος υἱὸς Ἐν χείρεσσι τίθει Μενελάου. Ex his (inquam) locis aliisque hujusmodi non dubium est quin Homeri posteri hujus pleonasmi exemplum sumpserint, quod tamen in participio φέρων potissimum imitati sunt.

Apud eundem poetam legisse mihi videor participium ἰὼν itidem πλεονάζον. In soluta autem oratione frequentissimus est participii ἀπιὼν usus cum οἴχεται, vel potius ᾤχετο. Xen. Hell. 4, [1, 11]: Ὤχοντο ἀπιόντες εἰς Σάρδεις πρὸς Ἀριαῖον. Dem. [p. 246, 19]: Καὶ γὰρ, εἰ μὲν, ὡς ἐκράτησε, Φίλιππος ᾤχετ' εὐθὺς ἀπιών, καὶ μετὰ ταῦτ' ἦγεν ἡσυχίαν. Plato Phædone [p. 106, E]: Τὸ δ' ἀθάνατον, σῶν καὶ ἀδιάφθορον οἴχεται ἀπιόν. Cum hoc autem pleonasmo affinitatem habere existimatur iste Aristophanicus, Ran. [35]: Καὶ γὰρ ἐγγὺς τῆς θύρας Ἤδη βαδίζων εἶμι τῆσδε.

Nonnulla præterea esse participia sciendum est, quæ an inter πλεονάζοντα numerari debeant dubium esse possit. Tale est καθίσας, (quoniam aliud exemplum mihi non suggerit nunc memoria,) Luc. 16, [6]: Δέξαι σου τὸ γράμμα, καὶ καθίσας ταχέως γράψον πεντήκοντα. Sic et 14, [31]: Καθίσας ψηφίζει, item Καθίσας βουλεύεται.

Verba quoque nonnulla πλεονάζουσιν apud Atticos, vel potius πλεονάζειν videntur: quæ per parenthesin poni solent. Ex eorum numero est οἶμαι: quod tamen Bud. dicens παρέλκειν apud Demosthenem: Καὶ τὰ τοιαῦτα ζηλωτά ἐστιν, οἶμαι, καὶ λαμπρὰ, simul dicit accipi pro Utique, Nimirum. Sic οἴει ap. Plat. inveniri ἀργὸν ait, De rep. 6, [p. 486, C]: Ἀνόνητα δὲ πονῶν, οὐκ οἴει ἀναγκασθήσεται τελευτῶν αὐτόν τε μισεῖν καὶ τὴν τοιαύτην πρᾶξιν; Nonne cogetur? Annon tandem cogetur? Ib. 7, [p. 530, B]: Οὐκ ἄτοπον οἴει ἡγήσεται τὸν νομίζοντα γίνεσθαί τε ταῦτα ἀεὶ ὡσαύτως καὶ οὐδαμῇ οὐδὲν παραλλάττειν; Hæc ille; sed ego dixerim potius οὐκ οἴει ἀναγκασθήσεται accipi pro οὐκ οἴει ὅτι ἀναγκασθήσεται, Nonne putas fore ut cogatur? Itidemque in altero loco pro οἴει ὅτι ἡγήσεται. Commode autem parentheseως notis includetur hoc οἴει.

Nomina etiam nonnulla sunt illis πλεονάζοντα, s. παρέλκοντα. Ex quibus frequentissimum est τὶς, non solum cum ποῖος, et similibus, sed et cum aliis adjectivis, i. e. alius generis signif. habentibus. Sed afferam primum exempla ejus, quod nomini ποῖος annectitur. Quod nomen non solum post se, sed et ante se particulam πλεονάζουσαν habere potest; nam ut ποιόν τινα dicunt Attici pro ποῖον, ita etiam τὸν ποῖον: vacante hic articulo τὸν, ut illic nomine τινά. Et (quod magis mirari quis possit) interdum geminum pleonasmum nomen illud recipit, veluti cum dicitur τὰ ποῖα ἄττα. Sed hac de re postea: nunc ad exempla venio nominis ποῖος adjunctum habentis τις: quod ita vacat ut Nam apud Latinos, cum pro Qualis dicunt Qualisnam. Isocr. Ad Philipp. [p. 110, D]: Ποίους τινὰς χρὴ προσδοκᾶν τοὺς ἐπαίνους ἔσεσθαι τοὺς περὶ σοῦ ῥηθησομένους; Item in interrogatione non directa, Dem.: Βουλευομένων ὑμῶν οὐ περὶ τοῦ εἰ ποιητέον τὴν εἰρήνην, ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ ποίαν τινά. Aristot. Eth. 2, 6: Δεῖ δὲ μὴ μόνον οὕτως εἰπεῖν, ὅτι ἕξις, ἀλλὰ καὶ ποία τις. (Ubi tamen scriptum est ποιά τις, sicut in loco proxime præcedente ποιάν τινα: sed hæc scriptura controversia non caret.) Legimus ap. Eund. in Polit. 7, [6]: Περὶ μὲν οὖν τῶν πολιτευομένων, πόσους τε ὑπάρχειν δεῖ καὶ ποίους τινὰς τὴν φύσιν, ἔτι δὲ τὴν χώραν πόσην τέ τινα καὶ ποίαν τινὰ, ὥρισται σχεδόν. Et particula δὲ interjecta, ap. Lucian.: Ποῖος δέ τίς ἐστι; Nonnun-

quam vero non δὲ, sed δὴ interjicitur : ut ποῖον δή τι, ap. Plat.

Itidem vero cum ὁποῖος jungitur, et cum οἷος : item cum ποιὸς, quod oxytone scribitur : nec non cum τοιοῦτος, s. τοιόσδε. Exemplum τοῦ ὁποῖός τις habes ap. Xen. Cyrop. 3, [3, 35] : Ἐγὼ δὲ ὑμῖν παραινῶν ὁποίους τινὰς χρὴ εἶναι ἐν τῷ τοιῷδε, αἰσχυνοίμην ἄν. Item ap. Dem. : Χρὴ δὲ, ὅταν τιθῆσθε τοὺς νόμους, ὁποῖοί τινές εἰσι, σκοπεῖν. Sic in isto Ejusdem l., Οὐ γὰρ ὅστις ὁ πάσχων, ᾤετο δεῖν σκοπεῖν, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα ὁποῖόν τι τὸ γινόμενον. At οἷός τις non ita receptum est ut ποῖός τις vel ὁποῖός τις. Exemplum illius ex Galeno habemus, Ad Glauc. 1 : Ἐν οἷς μάλιστα μὲν, εἰ οἷόν τε, κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν διαγνωστέον οἷός τις ἐστὶν ὁ πυρετός. At ποιὸς oxytone scriptum sequente τις, frequentissime ap. Aristot. occurrit, ut Eth. 1, 9 : Αὕτη πλείστην ἐπιμέλειαν ποιεῖται τοῦ ποιούς τινας καὶ ἀγαθοὺς τοὺς πολίτας ποιῆσαι· Polit. 6 : Ὅτι μὲν οὖν αὕτη τῶν δημοκρατιῶν ἀρίστη, φανερὸν, καὶ διὰ τίν' αἰτίαν· ὅτι διὰ τὸ ποιόν τινα εἶναι τὸν δῆμον. Apud Eund. De gener. anim. 4, interjecta particula γὰρ inter ποιὰ et τις (ut antea inter ποῖος et τις interjici vidisti δὲ et δή) : Ποιὰ γάρ τις γίνεται μάλιστα ἡ τροφὴ, καὶ ἡ τοῦ σώματος διάθεσις, διά τε τὴν κρᾶσιν τοῦ περιεστῶτος ἀέρος καὶ τῶν εἰσιόντων. Legimus itidem ap. Theophr. C. Pl. 6 : Δεῖ δὲ καὶ αὐτὴν τὴν ὕλην ποιάν τινα προϋπάρχειν. Dixi jungi τις et cum τοιοῦτος sive τοιόσδε. Cujus adjectionis exemplum habes ap. Polyb. : Ἐγένετο δὲ ἡ διακομιδὴ τῶν θηρίων τοιαύτη τις. Apud Eund. : Εἰσὶ δὲ συνθῆκαι τοιαίδέ τινες. (At vero ap. Thuc. ordine permutato et interjecta particula καὶ legimus, 8 : Ἦν δέ τι καὶ τοιοῦτον ἀπὸ τῶν κατηγορίαν ἐχόντων. Sic etiam l. 4 : Ἅμα δέ τι καὶ εἰρήκεσαν τοιοῦτον. Sed in hisce duobus Thuc. locis, aliisque ejusmodi, nequaquam vacare itidem hanc particulam dixerim : ac ne dici quidem ullo modo potest, cum τοιοῦτον ei hic jungatur tanquam suo substantivo.) Jungi autem τις et cum ὅς, notius est quam ut a me doceri necesse sit. Passim enim occurrit ὅστις, ἥτις, et οἵτινες, αἵτινες, pro ὅς, ἥ, οἵ, αἵ. Atque adeo ita hæc apud quoslibet scriptores trita sunt, ut non magis Atticæ linguæ quam communi ascribenda videri queant.

Ut autem πλεονάζει particula τις cum nominibus qualitatem significantibus, ita etiam cum illis, quibus quantitas declaratur. Cujusmodi sunt πόσος et ποσὸς, item πολὺς et ὀλίγος, nec non μακρὸς, μέγας, μικρός. Cum πόσος junctum habuisti in quodam Aristot. loco, quem paulo ante protuli ex Polit. 7, cum de ποιός τις agerem : ut autem ibi habes τις cum πόση, sic τινὲς cum πόσαι vel πόσοι jungi sciendum est. Cum πολὺς autem, præsertimque cum plurali πολλοὶ, ap. Thuc. observavi nomen illud junctum frequentius quam ap. quenquam alium. Cum singulari, ut init. 6, [1] : Καὶ ὅτι οὐ πολλῷ τινὶ ὑποδεέστερον πόλεμον ἀνηροῦντο ἢ τὸν πρὸς Πελοποννησίους. At τινὲς cum plurali πολλοὶ, non itidem præcedente, sed sequente, 6, p. 229 [c. 94] : Καὶ τῶν Συρακουσίων περιτυχόντες τισὶν οὐ πολλοῖς. Sic 4, p. 145 [c. 72] : Καὶ ἄλλους τινὰς οὐ πολλούς (observaque obiter et οὐ πολλοὺς pro ὀλίγους, ut initio p. 236 dicit vicissim μὴ ὀλίγους pro πολλούς). Idem vero et de ceteris sentiendum est, nisi quod frequentius cum πολὺ et ὀλίγον sive πολλοὶ et ὀλίγοι quam cum illis jungitur. Verum et numeralibus nominibus annectitur plerumque τινὲς ap. Thuc. Ut 7, p. 263 [c. 87] : Καὶ ἡμέρας μὲν ἑβδομήκοντά τινας οὕτω διητήθησαν ἀθρόοι. Sic p. 269 [8, 21] : Διακοσίους μέν τινας τοὺς πάντας τῶν δυνατῶν ἀπέκτεινε. Est autem rationi consentaneum ut quemadmodum dicitur πολλοί τινες et ὀλίγοι τινὲς, ita etiam ἑβδομήκοντά τινες dicatur, itidemque præfixo alio numero : quoniam ut πολλοὶ et ὀλίγοι ad quantitatem, quam vulgo discretam vocant, pertinet, eodem modo et numeralia nomina ad eam pertinere dicenda sunt. Sed lectorem hic celare nolim, quod mihi aliquando in mentem venit illos Thuc. locos legenti : nimirum non vacare fortassis τινὲς numeralibus illis nominibus præfixum, sed eum potius usum habere, quem apud nos *Quelques*, quod significat τινές. Cum enim dicimus, *Il a demeuré là quelques vingt jours*, ad verbum, Commoratus ibi est aliquos viginti dies, perinde est ac si diceremus Commoratus ibi est circiter viginti dies. Sed Latini quidem sermonis consuetudo non patitur ut adjectivum illud Aliquos ea in signif. usurpemus; contra vero suspicor nos Thucydidis exemplo posse Græco adjectivo τινὰς ita uti : et verbum verbo reddentes dicere, Διέτριψεν ἐκεῖ εἴκοσί τινας ἡμέρας. Sic etiam, *Ils estoient en tout quelque trente personnes*, τριάκοντά τινες ἦσαν οἱ πάντες.

Pleonasmus particulæ τις cum πᾶς etiam reperitur, et ἕκαστος, nec non αὐτός. Thuc. 7, p. 262 [c. 84] : Ἐσπίπτουσιν οὐδενὶ κόσμῳ ἔτι, ἀλλὰ πᾶς τέ τις διαβῆναι πρῶτος βουλόμενος· 2, [41] : Καὶ τῶν λειπομένων πάντα τινὰ εἰκὸς ἐθέλειν ὑπὲρ αὐτῆς κάμνειν. Idem alibi [6, 31], Ὃ τις ἕκαστος προσετάχθη (ubi observa τις præcedere). Idem [3, 45] : Ὡς ἑκάστη τις κατέχεται ὑπ' ἀνηκέστου τινὸς κρείττονος. Idem 1, [43] : Οἷς προείπομεν τοὺς σφετέρους ξυμμάχους αὐτόν τινα κολάζειν. Et 6, [77] : Οἰόμεθα, τοῦ ἄπωθεν ξυνοίκου προαπολλυμένου, οὐκ ἐς αὐτόν τινα ἥξειν τὸ δεινόν. Significatur autem his tribus, πᾶς τις, ἕκαστός τις, αὐτός τις, Unusquisque. Estque sciendum hunc scriptorem in uno eodemque orationis membro tria hæc usurpasse, sed addendo particulam τις uni tantum illorum, nimirum πᾶς, quod primum ibi collocatur, 7, p. 257 [c. 70] : Πᾶς τέ τις, ἐν ᾧ προσετέτακτο, αὐτὸς ἕκαστος ἠπείγετο πρῶτος φαίνεσθαι.

Quin etiam cum adjectivis aliud significationis genus habentibus quam præcedentia, non raro πλεονάζουσα hæc particula τις invenitur. Sic πένης τις καὶ ἀπράγμων, ap. Dem. [p. 541, 18] : Ἄνθρωπος πένης μέν τις καὶ ἀπράγμων. Sic jungitur cum δυσμαθὴς, sed præcedens, non sequens; ap. Plat. Polit. 2, [p. 358, A] : Ἀλλ' ἐγώ τις, ὡς ἔοικε, δυσμαθής. Sic etiam παχύς τις et λυπηρός τις et περιττός τις dicuntur. Greg. Naz. : Ὡς λίαν ὄντως παχύς τις εἶ, καὶ πόρρω τοῦ πράγματος, εἰ τοῦτο ἀπορεῖς. Ap. Eund. : Τοῦ μὴ δοκεῖν εἶναι περιττοί τινες, μηδὲ φιλοτιμότεροι τοῦ δέοντος. Illud autem λυπηρός τις ap. Basil. legitur : Ἐγὼ μὲν ᾤμην, ἀγαπητοὶ, σφοδρότερον ἑκάστοτε τοῦ λόγου τὸ κέντρον προσάγων, λυπηρός τις εἶναι δόξειν ὑμῖν. Invenitur autem hic pleonasmus et præcedente ipsa particula τις ap. Theocr. [7, 37], sicut in loco Plat., quem modo attuli : Καὶ γὰρ ἐγὼ μοισᾶν καπυρὸν στόμα, κἤμε λέγοντι Πάντες ἀοιδὸν ἄριστον· ἐγὼ δέ τις οὐ ταχυπειθής. Pro quibus habet hæc Virg. : Et me fecere poetam Pierides : sunt et mihi carmina : me quoque dicunt Vatem pastores; sed non ego credulus illis. Quæ postrema verba plane respondent illis, ἐγὼ δέ τις οὐ ταχυπειθής. In alio ejusdem Theocr. loco, Ἐγὼ δέ τις ἦν ἀνέραστος. Participio quoque adhærens extat ap. Xen. Cyrop. 8, [3, 30] : Μαινόμενος γάρ τίς ἐστιν, ὡς ἔοικεν. Ubi obiter observa etiam ὡς ἔοικεν, sic additum ut in illo Plat. loco. Quamvis autem hic junctum sit adjectivis, quæ in reprehensionem potius quam in laudem dicuntur, interdum tamen his, non illis, jungi sciendum est : dicique καλός τις, et σοφός τις, itidemque aliis hujusmodi adjectivis annecti. Sic ap. Hom. Od. Σ, [381] : Καί που τὶς δοκέεις μέγας ἔμμεναι ἠδὲ κραταιός. Hoc tamen sciendum est : ut apud Latinos Nescio quis (nisi potius scrib. est conjunctim Nescioquis) contemptum quendam indicat, ita et hoc nomine nonnunquam indicari : adeo quidem ut etiam cum adjectivo, quod alioqui per se contemptus signif. habet, junctum inveniatur. Tale est εὐτελεῖς δέ τινες ap. Diog. L. : quoniam aliunde exemplum in præsentia mihi non suppetit.

At vero τὶ adverbialiter positum, interdum cum adverbio, aliquando cum conjunctione, nonnunquam cum participio, aliquando cum verbo, interdum cum pronomine πλεονάζει. Cum adverbio vacantis particulæ τὶ exemplum habes ap. Arrian. 5, [4, 1] : Καὶ οὗτοι Ἰνδοὶ ποταμοὶ ὄντες τῶν μὲν ἄλλων Ἀσιανῶν ποταμῶν πολύ τι κατὰ μέγεθος ὑπερφέρουσι. In alio ejusdem libri l., Καὶ τὰ πολέμια πολύ τι γενναιοτάτους τῶν γε δὴ τότε ἐποίκων τῆς Ἀσίας. His enim in locis aliisque hujusmodi πολὺ pro adverbio habendum est, utpote locum ejus obtinens. Jungitur alioqui et aliis adverbiis, quæ non itidem ex nominibus in adverbia transierunt, veluti cum dicitur πάνυ τι, et σχεδόν τι, et ἐγγύς τι, et ὁμοῦ τι. Xen. Cyrop. 1, [6, 21] : Οὔτε ζημίαις πάνυ τι θέλουσιν εἴχειν, οὔτε δώροις ἐπαίρεσθαι. Magis enim

assentior exemplaribus (licet paucioribus), quæ πάνυ τι, quam iis', quæ πάνυ τοι habent : præsertim cum μηδέν τι πάνυ s. οὐδέν τι πάνυ ap. Eund. legatur, ut docui initio Annotationum, quas calci Xenophontis mei (i. e. a me editi) subjunxi. Invenitur tamen et σχεδόν τοι scriptum quibusdam in locis, non σχεδόν τι : verum idem de hoc quoque ceterisque (quod ad particulæ illius scripturam attinet) dicendum esse videtur : licet alioqui et τοι particulam παραπληρωματικὴν quamplurimis in locis esse satis notum sit. Sophoclem quidem certe σχεδόν τι, non σχεδόν τοι scripsisse, vel ipsa metri lex indicat, El. p. 109 meæ ed. [608] : Εἰ γὰρ πέφυκα τῶνδε τῶν ἔργων ἴδρις, Σχεδόν τι τὴν σὴν οὐ καταισχύνω φύσιν. Ubi quidam verba scholiastæ in alium sensum acceperunt quam ab eo scripta sint. Nam post σχεδόν τι scribit ἴσως, et addit, καὶ ἀντὶ τοῦ πλησίου. Quæ illi ita intellexerunt, ut dicat σχεδόν τι hic fortasse poni etiam ἀντὶ τοῦ πλησίου : cum ille dicere velit, hoc quidem in loco poni pro ἴσως, Fortasse : sed inveniri usurpatum etiam ἀντὶ τοῦ πλησίου : nisi potius πλησίον scrib. est. Erroris autem occasionem illis præbuit interpunctionis omissio post ἴσως. Altera vero illa scriptura σχεδόν τοι perperam in σχεδὸν τοῦ mutata fuit in vulgaribus Lexx. Gr. Lat. in hoc Plat. l., initio Epistolæ 7 : Ὅτε γὰρ κατ' ἀρχὰς εἰς Συρακούσας ἐγὼ ἀφικόμην, σχεδὸν ἔτη τετταράκοντα γεγονώς. Illa enim ibi scribunt σχεδὸν τοῦ ἔτη, locum illum, ut infinitos alios, aperte depravantia. Ac ne illi errori comes deesset, etiam proxime sequentem vocem ἔτη, in ἔτι non minus mendose verterunt. Significat autem σχεδὸν hic, vel σχεδόν τοι, aut potius σχεδόν τι, non Fortasse, sed Circiter. Illud autem ἐγγύς τι ap. Plat. extat, De rep. 2 : Αἱ μὲν τοίνυν ἄλλαι ἀρεταὶ καλούμεναι ψυχῆς κινδυνεύουσιν ἐγγύς τι εἶναι τοῦ σώματος. At ὁμοῦ τι usurpant et ii scriptores, qui communi lingua utuntur : potissimumque Plut. Quin etiam cum particula δὴ invenitur juncta vocula τι, ap. Lucian. : Πρὸς δή τι τοῦτ' ἔφην. Sed ego cum dixerim, πάνυ τι ap. Xen. legendum potius mihi videri quam πάνυ τοι, dico hic contra, δή τοι potius quam δή τι meo judicio scribi debere. Conjunctioni autem annexæ particulæ τι exemplum extat ap. Hesiod. Ἔργ. [113] : Οὐδέ τι δειλὸν Γῆρας ἐπῆν. At vero Od. Ξ, [387] : Μήτε τί μοι ψεύδεσσι χαρίζεο, μήτε τι θέλγε, potius utrumque τι cum utroque verbo quam cum μήτε jungi, minimeque supervacaneum esse videtur. Sciendum est denique ita jungi nonnullis adverbiis hanc particulam ut eis adhærescat : ut in νεωστὶ, μεγαλωστὶ videre est. Participio autem additæ particulæ τι, et quidem πλεοναζόντως, exemplum habemus ap. Thuc. 4, p. 131 [c. 27] : Ὁρῶν αὐτοὺς καὶ ὡρμημένους τι τοπλέον τῇ γνώμῃ στρατεύειν. Sic cum ἀνύσας ap. Aristoph. : Ἀνύσας τι κατάθου. Apud Eund., Ἀκολουθήσῃς ἐμοὶ ἀνύσας τι δευρὶ θᾶττον. Sed hoc participium est ejusmodi, quod in adverbium resolvi possit. Denique verbo junctæ hujus particulæ exemplum peti posse existimo ex eo versu Homeri, quem paulo ante protuli, Od. Ξ : Μήτε τί μοι ψεύδεσσι χαρίζεο, μήτε τι θέλγε. Cui ex Eodem addi et istud poterit, Il. B, [487] : Οὐδέ τι ἴδμεν Οἵτινες ἡγεμόνες Δαναῶν καὶ κοίρανοι ἦσαν. Neque enim dubito quin et hic et illic particula ista cum verbo potius quam cum οὐδὲ vel μήτε juncta existimari debeat. Itidem ap. Dem. [p. 527, 16] : Ἀλλ' ἃ μὲν ἄν τις ἄφνω τὸν λογισμὸν φθάσας ἐξαχθῇ τι πρᾶξαι, κἂν ὑβριστικῶς τοῦτο ποιῇ, δι' ὀργήν γ' ἔνι φῆσαι πεποιηκέναι. Sic ap. Lucian. Hermot. init. : Εἰ γάρ τι μέμνημαι, videri possit abundare τι. Talem autem locum obtinere aliquando videtur particula Quid apud Latinos : veluti cum ita loquor, Si quid eorum memini : sic tamen ut aliquid minus significari videatur quam si dicam, Si eorum memini. At Bud. annotans τὶ interdum ex supervacuo addi apud Atticos, et in exemplum afferens cum alia, tum σχεδόν τι et πάνυ τι, subjungit, Terentium hoc Græcorum imitatione ita dixisse, Subtristis visus est esse aliquid. Sed istud exemplum ex Prisciano sumpsit, lib. 18, ubi postquam dixit Atticos ex supervacuo adjicere τὶ, locum quendam Platonis affert (sed qui in vulgatis edd. deest), cui illum Terentianum subjungit. Verum istud Aliquid potius pro Aliquantum positum esse videtur : quod tamen et ipsum vacare necesse sit, cum non Tristis, sed Subtristis dictum sit. Superest ut exemplum pleonasmi particulæ τι cum pronomine afferam. Id mihi suppeditabit (ut opinor) Hom. Od. I, [11] : Τοῦτό τι μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἴδεται εἶναι. Præterquam enim quod trajectio esset Homero fortasse minime usitata si ad superlativum κάλλιστον referri illud vellemus, oratorie etiam potius quam poetice (ut opinor) ita loqueretur.

De τὶ autem adjectivo neutrius generis nihil dixi, neque dicendum putavi, quod eadem sit pleonasmi ejus, quæ et pleonasmi τὶς ratio. Sed ap. Theocr. inveniri hujus τὶ pleonasmum, sequente etiam articulo, sciendum est, 1 init. : Ἀδύ τι τὸ ψιθύρισμα.

Ἄττα quoque apud Atticos πλεονάζει, et quidem junctum nonnullis eorum nominum, quibus junctam particulam τὶς πλεονάζειν dictum est. Sicut enim dicitur ποῖοί τινες et πόσοι τινὲς pro ποῖοι et πόσοι, ita ποῖα ἄττα et πόσα ἄττα (vel potius ποἷ ἄττα et πόσ' ἄττα) pro ποῖα et πόσα dici sciendum est. Apud Aristoph. Ran. [172] interroganti, Ἄνθρωπε, βούλει σκευάρι' εἰς ᾅδου φέρειν; respondetur, Πόσ' ἄττα; Apud Aristot. cum ποῖα et cum πόσα junctum habemus, De cœlo 3 : Τούτου γὰρ δειχθέντος, φανερὸν ἔσται καὶ πόσα ἄττα καὶ ποἷ ἄττα ἐστίν. Legitur autem ap. Xenoph. ποῖα habens utrimque particulam πλεονάζουσαν, a parte quidem anteriori articulum τὰ, a posteriori autem istud ἄττα, Cyrop. 3, p. 146 [c. 3, 8] : Πάντως δὴ ἀναμιμνησκώμεθα τὰ ποῖα ἄττα ἔργα τούτων τῶν ἀγαθῶν ἐστὶν αἴτια. Eodemque modo cum τοιοῦτα jungunt, ut legimus ap. Plat. Polit. 3 : Τὰ μὲν δὴ περὶ θεοὺς τοιαῦτ' ἄττα, ὡς ἔοικεν, ἀκουστέον εὐθὺς ἐκ παίδων. Sic ap. Lucian. Lexiph. : Τοιαῦτα ἄττα διεξιόντες ἅπαντες οἱ παρόντες ἀπήειμεν.

Quin etiam cum πολλὰ et ὀλίγα, (sicut τινὲς cum πολλοὶ et ὀλίγοι,) nec non cum ἄλλα s. ἕτερα jungitur. Aristot. : Τῷ δὲ πόλλ' ἄττα ὁμοειδῆ εἶναι. Thuc. : Καὶ εἷλον Ἀταλάντην καὶ ἄλλ' ἄττα. Sic ap. Plat. : Τῶν δὲ κακῶν ἄλλ' ἄττα δεῖ ζητεῖν τὰ αἴτια, ἀλλ' οὐ τὸν θεόν. At ἕτερ' ἄττα, quod idem valet, ap. Aristot. extat : Ὡς τ' εἰ μή ἐστι παρὰ τὰ αἰσθητὰ καὶ τὰ μαθηματικὰ ἕτερ' ἄττα οἷα λέγουσι τὰ εἴδη τινὲς, οὐκ ἔσται μία ἀριθμῷ καὶ εἴδει οὐσία. Invenitur etiam σμίκρ' ἄττα ap. Plat. Philebo : Σμίκρ' ἄττα τοίνυν ἔμπροσθεν ἔτι διομολογησώμεθα. Est vero et aliud ἄττα, quod πλεονάζει itidem ap. Aristoph. Aliud ἄττα voco, quod aliam omnino signif. habet, atque adeo alia pars est orationis, adverbium videlicet, non nomen; et ponitur pro πότε : ut ap. Aristoph. [fr. 499] : Πύθου [Πυθοῦ] χελιδὼν πηνίκ' ἄττα φαίνεται. Eust. enim postquam ex veterum grammatt. auctoritate tradidit ἄττα significare τινὰ, et tunc tenuari : item ἄτινα, et tunc aspirari, (ab Ionibus autem dici ἄσσα,) addit, Καὶ τρίτον, τὸ πότε, τὸ ἰσοδυναμοῦν τούτῳ, affertque illa Aristoph. verba, Πύθου χελιδὼν πηνίκ' ἄττα φαίνεται. Sed ab illo dissentit ipsius Aristoph. schol. in loco plane simili, i. e. itidem illa duo verba copulata habente, Av. [1513] : ΠΡ. Ἀπόλωλεν ὁ Ζεύς. ΠΕΙ. Πηνίκ' ἄττ' ἀπώλετο; Ibi enim schol. Atticum esse negat, πηνίκ' ἄττ' ἀπώλετο : quin etiam addit, οὐδὲ ἀρχαϊκὸν, οὐδὲ ἀκριβῶν : esse autem pro πότε δῆτα. Vacare enim ἄττα, et positum esse ἀλόγως : quoniam neque τινὰ neque ἄτινα significat : cum neutrum horum adverbio πηνίκα quadret.

Inter nomina, quæ πλεονάζουσιν apud Atticos, dandus esse et nominibus ὅσος et ἡλίκος locus videtur. Sed cum variis adjectivis addantur, non cum omnibus πλεονάζειν dici posse sciendum est, licet pleonasmi speciem præ se ferant. Primum igitur de iis, quibus adjuncta abundant, deinde de ceteris dicendum est. Legimus apud Lucian. [Halc. c. 6] : Καὶ ἑνὸς ἀνδρὸς τελείου ἡ ἰσχὺς ἀμέτρητον ὅσην ἔχει τὴν ὑπεροχὴν πρὸς τὰ βρέφη. Idem dixit μυρία ὅσα : itidemque ap. Synes. habemus, Μυρίων ὅσων τῶν σῶν ἐραστῶν. Legimus etiam ὀλίγον ὅσον, et μικρὸν ὅσον. His in ll. ὅσον et ὅσην et ὅσα vacare existimo, quoniam adjectiva, quibus hæc junguntur, per se stare possunt, ut ita dicam, i. e. signif. eandem, illis etiam sublatis, obtinere. Quidni enim ἀμέτρητον ἔχει τὴν ὑπεροχὴν, eodem sensu manente, et salva orationis structura, dicere

possimus? Idemque et de sequentibus, meo quidem judicio, dicendum est, (nisi quod ὀλίγον ὅσον et μικρὸν ὅσον aliquid minus quam ὀλίγον et μικρὸν, significare videri possunt: præsertim cum interdum μικρὸν ὅσον dicatur tanquam imminutione una ad alteram accedente). At vero de θαυμαστὸν ὅσον et θαυμαστὸν ἡλίκον, s. θαυμάσιον ὅσον et θαυμάσιον ἡλίκον, (vel in plurali θαυμαστὰ ὅσα, seu ἡλίκα, et θαυμάσια ὅσα, seu ἡλίκα,) et de ὑπερφυὲς ὅσον, et ἀμήχανον ὅσον, aliisque hujusmodi, nequaquam dici idem queat, ut opinor: quoniam ex his adjectivis unum ab altero non itidem abesse potest. Exempli gratia, cum Dem. Περὶ παραπρ. dicit [p. 348, 23], Ταῦτα δὲ θαυμάσια ἡλίκα καὶ συμφέροντ' ἐδόκει πεπρᾶχθαι τῇ πόλει· cum dicit in eadem Orat., Ὡς θαυμάσια ἡλίκα πεισόμενοι διὰ τούτους ἀγαθά· si his ex locis vel θαυμάσια vel ἡλίκα tollas, aut aliud quam quod significare auctor voluit, exhibebis, aut orationem imperfectam relinques. Si enim ἡλίκα tollas, non jam solo adjectivo θαυμάσια id significabitur, quod duobus illis θαυμάσια ἡλίκα significabatur: sin θαυμάσια detrahas, imperfecta manebit oratio. Idem et de Mirum quantum, (quo loquendi genere Latini Græcum illud repræsentare voluerunt,) sentiendum est. Ubi enim dicit Liv., Mirum quantum illi viro hæc nuntianti fides fuerit, quomodo ex duabus illis primis vocibus alterutram tollere possis? Multo etiam minus profecto quam in Græco sermone. At vero alterum illum horum nominum usum, quo junguntur iis vocabulis, a quibus sine ullo orationis incommodo abesse possunt, non itidem imitati sunt Latini, quod sciam.

Articulus quoque πλεονάζει Atticis, (dicam enim hic de articulo, quod in proxime præcedentibus de ejus pleonasmo mentio inciderit,) estque sic usus eo et Hom.: ita ut hujus quoque pleonasmi posteris exemplum præbuisse existimari queat. Sed duo sunt hujus pleonasmi apud eum genera, quorum unum, quo frequenter utitur, illi usurparunt potius quam alterum. Utriusque autem exemplum proferam. Priorem habet illud hemistichium in ejus poematis valde tritum, Ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες; est enim pro ποῖον μῦθον: (ut aliis plerisque locis sine articulo dicit, Ποίόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων; item ποῖον ἔειπες;) Sic autem ap. Plat. Polit. 4: Τὰ ποῖα ταῦτα; Et ap. Aristoph. [Nub. 1269]: Τὰ ποῖα ταῦτα χρήματα; Itidemque citra interrogationem, vel potius in interrogatione non directa, ap. Dem. [p. 246, 10]: Ἡδέως ἂν ἐροίμην τῆς ποίας μερίδος γενέσθαι τὴν πόλιν ἐβούλετ' ἄν. Eodem modo πλεονάζει articulus in quodam Xen. loco, quem paulo ante protuli, cum de pleonasmo particulæ ἄττα dissererem, Cyrop. 3: Πάντως δὴ ἀναμιμνησκώμεθα τὰ ποῖα ἄττα ἔργα τούτων τῶν ἀγαθῶν ἐστὶν αἴτια. Sed hic animadvertere debemus (ut antea quoque admonui), utrimque πλεονάζουσαν vocem habere nomen ποῖα.

Alterum vero genus pleonasmi articuli habemus ap. Hom. Od. P, [203]: Τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροὶ εἵματα ἕστο. Dictum est enim pro λυγρὰ δὲ περὶ χροὶ εἵματα ἕστο. Verum hoc sciendum est, posse aliquando ita usurpari hic articulum ut non abundet: veluti si de quopiam loquar, qui duo vestimentorum genera habeat, unum pretiosorum, alterum vilium, aut etiam tritorum: et aliquando illa, aliquando hæc gestare soleat: tunc certe cum hæc gestabit, dici poterit, τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροὶ εἵματα ἕστο· neque abundare dicendus erit articulus, utpote discrimen indicans. Ac Gallice tunc quidem diceres, *Les meschans* vel *Ses meschans habits*: at si vel nullus vel supervacaneus esset articulus (ut in illo Homeri loco) dicendum tibi esset, *Des meschans habits*.

Est et alius articuli pleonasmus, qui a secundo illo separandus esse videtur, ubi nimirum subjunctivo articulo seu postpositivo additur præpositivus, ut ap. Soph. Antig. p. 230 meæ ed. [404]: Ταύτην γ' ἴδον θάπτουσαν ὃν σὺ τὸν νεκρὸν Ἀπεῖπας· ἆρ' ἔνδηλα καὶ σαφῆ λέγω; Ubi schol. annotat, hunc veterum fuisse morem ut utrumque articulum uni eidemque nomini apponerent, subjungitque ex Cratino exemplum, Ὅνπερ Φιλοκλέης τὸν λόγον διέφθορεν. Scribit autem et Eust. vacare articulum videri in illo loco; (nam hæc, quæ affert, verba ὃν σὺ τὸν νεκρὸν ἀπεῖπας, non dubium est quin ab eo sumpta inde fuerint;) ego tamen (ut verum fatear) dubito sitne dicendus vacare an potius sua sede motus esse articulus præpositivus una cum nomine, cui adjungitur, ut dictum sit ταύτην γ' ἴδον θάπτουσαν ὃν σὺ τὸν νεκρὸν ἀπεῖπας, pro ταύτην γ' ἴδον θάπτουσαν τὸν νεκρὸν ὃν σὺ ἀπεῖπας. Itidemque in illo Cratini versu, Ὅνπερ Φιλοκλέης τὸν λόγον διέφθορεν, pro τὸν λόγον ὅνπερ Φιλοκλέης διέφθορεν.

Quod autem schol. Aristoph. Plut. init. tradit, vacare τὰ in hoc tertio illius Comœdiæ versu, Ἦν γὰρ τὰ βέλτισθ' ὁ θεράπων λέξας τύχῃ, itidemque abundare τῶν, in hoc quinto, Μετέχειν ἀνάγκη τὸν θεράποντα τῶν κακῶν· quod, inquam, de horum articulorum pleonasmo tradit, nullo modo mihi probatur: qui potius, si his locis adhibiti non essent articuli, ἔλλειψιν eorum esse dicerem. Quin etiam miror cur ante κακῶν potius quam ante θεράποντα vacare articulum censuerit. Ejus tamen verba (si quis ipsum audire vult) sunt hæc: Εἰώθασι δὲ οἱ Ἀττικοὶ τὰ ἄρθρα πλεονάζειν· ὥσπερ οὖν ἐν τῷ τὰ βέλτιστα, περισσὸν ἦν Ἀττικῶς τὸ ἄρθρον, οὕτω κἀνταῦθα τὸ τῶν· καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς τὸ τό· ὡς ἐν τῷ, τὸ ποῖον. Obiter autem hic observa et verbum πλεονάζειν active usurpatum, Εἰώθασιν οἱ Ἀττικοὶ τὰ ἄρθρα πλεονάζειν, pro Uti solent articulorum pleonasmo, Adhibere solent articulos supervacaneos, Uti solent articulis supervacuis.

Pronomen quoque πλεονάζει nonnunquam apud Atticos, si scholiastæ Sophoclis credimus. Is enim exponens hos versus, qui in El. extant, p. 95 meæ ed. [271]: Ἴδω δὲ τούτων τὴν τελευταίαν ὕβριν, Τὸν αὐτοφόντην ἡμῖν ἐν κοίτῃ πατρὸς Ξὺν τῇ ταλαίνῃ μητρὶ, scribit ἡμῖν hic παρέλκειν Ἀττικῶς. Sed fortasse illud ἡμῖν (pro quo ibi scriptum est ἡμὶν, quod corripiatur posterior, ut alibi sæpe), cum πατρὸς jungi debet: ut perinde sit ac si dictum esset ἡμετέρου πατρός. Habet autem et alios usus varios pronomen, (de quibus disserui in quodam libello Gallico, qui inscriptus est, *De la Conformité du Langage François avec le Grec*), quos si quis non animadvertat, vacare ipsum falso credat.

Cum vero dicunt Attici σφῶν αὐτῶν, σφίσιν αὐτοῖς, et ἡμῶν αὐτῶν, ἡμῖν αὐτοῖς, pleonasmum hic agnoscamus necesse est: nisi quis σχῆμα τὸ ἐκ παραλλήλου (cujus multa exempla in superioribus attuli) pleonasmo annumerare nolit. Qui tamen Atticos pronominibus compositis carere dixerunt, longe falsi sunt; et ita quidem ut eos refellere ex quolibet Attico scriptore promptum sit. De Homero quidem certe, eum pronomina composita ignorasse, aut certe eorum usum neglexisse, ex veterum grammaticorum auctoritate dici possit. In illum enim versum Il. A, [271]: Καὶ μαχόμην κατ' ἐμαυτὸν ἐγὼ, Eust. annotat, scripsisse Hom. κατ' ἔμ' αὐτὸν, non κατ' ἐμαυτόν: addens, Οὐ θέλουσι γὰρ οἱ παλαιοὶ συνθέτως γράψαι κατ' ἐμαυτόν. Dixerat autem antea non extare ap. hunc poetam compositum pronomen, sed ejus loco duo ejusdem signif. pronomina ab eo usurpari: veluti cum pro ἑαυτὸν dicit ἓ ὅ' αὐτὸν, aut αὐτόν μιν. Extant autem loci in quibus his utitur Poeta, unus quidem, Od. Δ, [244]: Αὐτόν μιν πληγῇσιν ἀεικελίῃσι δαμάσσας· alter, Il. Υ, [171] ubi tamen non ἓ ὅ' αὐτὸν, sed ἑὲ ὅ αὐτὸν scriptum est: et ita quidem ut versus alioqui stare non possit. Locus est hic in comparatione a leone sumpta: Οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν Μαστίεται, ἑὲ ὅ' αὐτὸν ἐποτρύνει μαχέσασθαι. Agnoscitque hanc lectionem ibi et Eust.: qui annotat poetam loqui ἀρχαϊκώτερον, dicentem ἑὲ αὐτὸν pro ἓ αὐτόν: esse enim ἑὲ per pleonasmum pro ἕ: sicut ἕεις apud Hesiodum pro εἷς: itidemque dici ἕης pro ἧς: ut ἕης ἔρασθε pro ἧς ἔρασθε. Ex illo autem ἓ αὐτὸν factum postea fuisse ἑαυτὸν per compositionem: sicut ἐμαυτὸν ex ἔμ' αὐτόν. In altero autem loco, qui ex Od. Δ sumptus est, pro αὐτὸν tenuato pleraque exempll. habent αὑτὸν aspiratum, quæ sane lectio Eustathio minime placuisse videtur; nam ut hic αὐτόν μιν habet, ita etiam ibi in suis Comm.: quamvis alioqui textus illis insertus αὑτὸν aspiratum habeat. Quod si probata illi hæc scriptura fuisset, etiam mentionem ejus fecisset. Equidem ipse quoque parum mihi eam placere fateor; scimus enim αὐτὸν non minus esse

compositum quam ἑαυτὸν, atque adeo illud pro hoc, (a quo aspiratio proficiscitur,) usurpari. Quod si αὐτὸν idem valeret quod ἑαυτὸν, quid opus fuisset μιν adjungere? Neque enim verisimile est tria compp. simul positurum fuisse Hom., ἓ videlicet, αὐτὸν, et μιν. Ad illam autem scripturam quod attinet, ἔμ' αὐτὸν, aliquam certe mihi de illa dubitationem relinqui fateor : quod in meo veteri exemplari non ἔμ' αὐτὸν, sed ἐμαυτὸν scriptum sit. Neque vero illius auctoritate niti vellem, nisi multas scripturas, quas Eust. in iis duntaxat exempll., quæ ἀκριβέστερα sunt, extare tradit, in eo invenissem. Hoc tamen, (ut alia pleraque, quæ vett. scholiastæ et grammatici de quorundam vocabulorum scriptura tradunt,) tale est ut ejus penes antiqua exemplaria fidem esse necesse sit. Nec vero hi accusativi disjuncti ἔμ' αὐτὸν satis confirmari posse videntur dativis itidem disjunctis ἐμοὶ αὐτῷ, qui habentur Il. N, [74] : Καὶ δ' ἐμοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι Μᾶλλον ἐφορμᾶται πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι. Respondebit enim aliquis, ideo dictum esse ἐμοὶ αὐτῷ, quod ἐμαυτῷ versum ingredi non posset.

Invenitur etiam pronominis relativi pleonasmus quidam, sed qui minime in soluta oratione locum habeat. Poetis autem, cum aliis tum Homero præsertim, non est infrequens : atque hunc imitans pleonasmum Virg., pronomine Ille aliquoties ita utitur ut supervacaneum esse negari non possit. Exempla igitur hujus ap. utrumque poetam pleonasmi proferam, ubi finem huic capiti imponam. Ibi enim de vocabulis, quæ Latini quoque πλεονάζοντα habent, disseram.

Præpositionum quoque πλεοναζουσῶν exempla suppetunt, sed in compositione. Quod si Corintho fidem adhibere velimus, præp. πρὸς extra compositionem quoque πλεονάζειν in quodam Thuc. loco dicemus, Καὶ πρὸς αὐτῶν τῶν Ἀθηναίων ἐγένετο. Sed hoc nec verum nec verisimile esse, docui in iis, quæ in Articulum XLIV, ubi hac de re agitur, annotavi. Quin etiam apud poetas vix extra compositionem πλεοναζούσας inveniri arbitror. Duas quidem ἐκ παραλλήλου positas in aliquot Homeri locis cernimus, ἀμφὶ et περὶ, ut Il. B, [306] : Ἡμεῖς δ' ἀμφὶ περὶ κρήνην ἱεροὺς κατὰ βωμοὺς Ἕρδομεν ἀθανάτοισι τελήεσσας ἑκατόμβας. Itidemque in Il. P fin. legimus, Πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ πέσον περί τ' ἀμφί τε τάφρον Φευγόντων Δαναῶν. Ubi tamen Eust. aliquid afferre conatur, quo poetam non frustra duplici præpositione usum esse ostendat. Postquam enim dixit hæc verba περί τ' ἀμφί τε τάφρον indicare affinitatem, quæ est inter hasce duas præpp., subjungit, Ἢ μᾶλλον, τὸ μὲν περὶ τάφρον, σημαίνοι ἂν τὸ κατ' αὐτὴν τὴν τάφρον· τὸ δὲ ἀμφὶ τάφρον, εἴη ἀντὶ τοῦ ἀμφὶς πανταχοῦ τῆς τάφρου. Quin etiam in altero illo loco ἀμφὶ περὶ κρήνην, vult duabus hisce præpp. declarari τὴν περὶ τὸν αὐτὸν τόπον συναγωγὴν ὁμοῦ παντὸς τοῦ στρατοῦ. Apud Apollonium autem censet scholiastes geminationem præpositionis πρὸ esse ἐμφαντικήν. At vero in compositione plerumque apud eos reperiuntur aperte et sine ulla controversia supervacaneæ præpp. : in compositione inquam, interdum cum nominibus, nonnunquam cum verbis vel eorum participiis, aliquando cum adverbiis. Ac de earum quidem cum verbis aut participiis compositarum pleonasmo mox dicam, ubi ex soluta quoque oratione ejus exempla proferam : hic autem quem habeant cum nominibus et cum adverbiis pleonasmum, ostendam. Extat igitur cum nominibus, ut in μετάγγελος, et ἐπίουρος, et ἐπιβουκόλος : sunt enim hæc pro ἄγγελος et οὖρος et βουκόλος. Quin etiam κατ-θνητῶν ap. Hom. legitur pro θνητῶν, cum genitivo ἀνθρώπων. Adverbio autem præfixa præp. ἀπὸ, interdum cum eo cohæret, interdum contra seorsum scribitur. Nam adverbio ἄνευθεν ita præfigitur hæc præp. ut ei adhæreat; scribi enim solet ἀπάνευθεν cum apud Hom. tum apud alios : at vero adverbio νόσφιν idem alioqui significanti quod ἄνευθεν, ita præfigitur ut seorsum scribatur ἀπὸ νόσφιν. Idemque in ἀπ' οὐρανόθεν videre est.

At præpositionum in compositione pleonasmus cum Atticus esse censeatur, de illo fusius disserendum mihi fuerit. Legimus ap. Aristoph. [Eq. 37], Ἓν δ' αὐτοὺς παραιτησώμεθα, Hoc unum illos rogemus. Ubi schol. supervacaneam præp. esse tradit : cum παραιτησώμεθα positum sit pro παρακαλέσωμεν. Quibus addit, Atticos πλεονάζειν et ἐλλείπειν præpositionibus. Magnum autem fuisse apud veteres (præsertim Herodotum et Thuc.) hunc verbi παραιτεῖσθαι usum, vacante præpositione, disces ex meo Thesauro. Sic ap. Thuc. 7, p. 245 meæ ed. [c. 36], compositum ἐνεῖδον schol. exponit simplici εἶδον. Itidemque ap. Soph. Philoct. p. 414 [851] compositum ἐξιδοῦ a schol. pro simplici poni dicitur. Eodemque modo in Antig. p. 229 [375] in ἀμφινοῶ supervacaneam esse præp. tradit. Sed in alterum illum Philoctetæ locum, duo affert pleonasmi præpositionum exempla, quæ parum idonea esse videntur : nimirum ἀνεπίστασο pro ἐπίστασο, (sed pro ἀνεπίστασο reponendum censeo ἐξεπίστασο,) et ἐνδίδαξον pro δίδαξον. Parum autem idonea esse dico, non quod in illis præpositiones abundare negem, sed quoniam magis usitata composita in exemplum suppetebant : ut Ἐξαπατῶ, Ἐξαμαρτάνω, Ἐξαναγκάζω, Ἐξαφανίζω, ut alia prope infinita omittam. Itidemque in exemplum eorum, quæ aliam præpositionem πλεονάζουσαν habent, afferri ab eo alia poterant. Nam ut Ἐξαναγκάζω, verbi gratia, dicitur pro ἀναγκάζω, vacante præpositione ἐξ, ita Καταναγκάζω, vacante præpositione κατά : nec non Ἐπαναγκάζω, abundante itidem præp. ἐπί. Sic et Εἰσαναγκάζω, vacante εἰς. Quin etiam (quod magis mirum est) præp. πρὸς in hoc ipso verbo παρέλκουσα invenitur. Siquidem προσαναγκάζω pro ἀναγκάζω ap. Plat. extat. Sed meus Thes. alia innumera suppeditare exempla poterit : utpote in quo de præpositionibus, quæ verbis junctæ supervacaneæ essent, lectorem diligenter admonui. Vacare item plerumque et præp. alii præpositioni præfixam (in verbis, quæ in Thes. Bicomposita vocavi) ex variis scriptorum locis cognosci potest. Poetis vero non minus quam prosæ scriptoribus, frequentem esse præpositionum in compositione pleonasmum sciendum est : ut vel hæc ap. Hom. ostendunt, Ἐξαλαοῦν, Ἐξαπάφειν, Ἐξαλαπάζειν, (nisi forte in hoc verbo malit quispiam præp. ἐξ esse ἐπιτατικὴν, sicut in ἐξαπολέσθαι, aliisque nonnullis verbis, quæ diligenter animadvertenda sunt,) item Διειπεῖν, Διαείδεται : ut cetera lectori observanda relinquam. Ut autem cum his verbis, ita cum eorum participiis vacare sciendum est. Sed ap. Hom. participia κατατεθνειὼς et ἀποτεθνειὼς peculiarem sibi pleonasmum habent.

Itidem vero in nominibus compositis hunc præpositionum pleonasmum habemus, ut ostendunt κατάδηλος et διάδηλος et ἐπίδηλος, pro δῆλος : sic προσόμοιος et παρόμοιος pro ὅμοιος : item et προσεμφερὴς, παρεμφερὴς pro ἐμφερής. Scio tamen παρεμφερὴς et παρόμοιος alicubi diminutionem significare existimari, et illa compp. ex δῆλος a præpositione præfixa aliquam significationis ἐπίτασιν alicubi accipere; sed hoc saltem fatendum fuerit, in multo pluribus locis pro simplicibus usurpari. Ceterum tam in verbis quam in nominibus ita vacare præposs. sciendum est, ut interim ornatum aliquem addant, nonnunquam vero et orationis numeros adjuvent, i. e. eam numerosiorem efficiant.

Pleonasmos etiam quosdam duplices esse sciendum est, i. e. quædam esse loquendi genera, in quibus duæ voces sint πλεονάζουσαι : veluti cum dicitur οὐ γὰρ ἀλλὰ pro καὶ γάρ : ut ap. Aristoph. Nub. [232] : Οὐ γὰρ ἀλλ' ἡ γῆ βία Ἕλκει πρὸς αὑτὴν τὴν ἰκμάδα τῆς φροντίδος. Nam et schol. οὐ γὰρ ἀλλὰ ibi pro γὰρ s. καὶ γὰρ Attice dictum esse tradit, affertque ex Callimacho eundem illarum particularum usum, Ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος· οὐ γὰρ ἀλλ' ἥκω. Apud eundem Comicum Ran. [58] : Μὴ σκῶπτέ μ', ὦ 'δελφ'· οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς· pro ἔχω γὰρ κακῶς, s. κακῶς γὰρ ἔχω. Sic etiam in isto Plat. loco abundare videntur illæ duæ particulæ, in Euthyd. [p. 286, C] : Ἐγὼ δὲ θαυμάσας τὸν λόγον, Πῶς, ἔφην, ὦ Διονυσόδωρε, λέγεις; οὐ γάρ τοι ἀλλὰ τοῦτόν γε τὸν λόγον πολλῶν δὴ καὶ πολλάκις ἀκηκοὼς, ἀεὶ θαυμάζω, pro τοῦτον γὰρ τὸν λόγον κτλ. At vero cum dicitur οὐ μὴν ἀλλὰ, non itidem

utramque particulam, sed alteram duntaxat, nimirum negativam, vacare putandum est : cum οὐ μὴν ἀλλὰ ponatur pro ἀλλὰ μήν. Unde etiam οὐ μὴν οὐδὲ eadem signif. qua ἀλλὰ μὴν οὐδὲ dici videmus. Facit autem hic particulæ οὐδὲ pleonasmus ut duo loquendi genera, quæ alioqui contrariam signif. habere videntur, idem prorsus significent : nimirum οὐδὲ πολλοῦ δεῖ, et οὐδ' ὀλίγου δεῖ : quoniam in οὐδὲ πολλοῦ δεῖ particula οὐδὲ abundat, at in οὐδ' ὀλίγου δεῖ, suam signif. retinet. Cum autem οὐδὲ πολλοῦ δεῖ nihil aliud sit quam πολλοῦ δεῖ, (utpote abundante negativa particula, sicut dictum fuit,) non mirum est si idem quod οὐδ' ὀλίγου δεῖ valere dicatur.

Sed nec particulæ, quæ παραπληρωματικαὶ dicuntur, inter pleonasmos prætermittendæ sunt : sic tamen ut fatendum sit, pleonasmum, quem illæ afferunt, talem esse ut vix sentiatur, atque adeo vix pro pleonasmo habeatur : unde etiam factum est ut παραπληρωματικαὶ potius quam πλεοναστικαὶ appellatæ sint. In earum autem numero sunt που et τοι et γε, nec non δή. An autem μὴν et αὖ illis annumerandæ sint, dubito. Interdum quidem et πως παραπληρωματικὸν s. πλεοναστικὸν vocari potest. Quin etiam τι cum πάνυ aliisque vocabulis, quorum antea mentionem feci, non minus fortasse dici queat παραπληρωματικὸν esse quam πλεονάζειν. Ceterum quod ad illam particulam πως attinet, non in soluta oratione tantum, sed in carmine quoque, inter παραπληρωματικὰ μόρια plerisque locis censetur. Sed videndum etiam est ne παραπληρωματικὴν esse existimemus, ubi accipi pro Quodam modo aut Nescio quo modo vel Certo quodam modo, aut Aliquantum, aut aliam etiam quampiam signif. habere potest. Apud Dem. vacat post adverbium ἀκριβῶς : ap. Xenoph. vero post adverbium ἀργότερον, OEc. p. 500 meæ ed. [c. 15, 6] : Ταῦτά μοι δοκῶ μὲν, (ἔφην ἐγὼ,) ἀργότερόν πως ἐπιδεδραμηκέναι τῷ λόγῳ. Apud Hom. vero habemus hanc particulam vacantem itidem post adverbium μάλα, Il. Ξ, [104] : Ὦ Ὀδυσεῦ, μάλα πώς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ Ἀργαλέῃ. Ubi Eustath. quoque παραπληρωματικὸν σύνδεσμον appellat : sed scriptura, quam rejicit, in meo fide alioqui dignissimo exemplari extat; ibi enim πῶς circumflexum legitur. At ille, Ἐν τῷ μάλα πώς με, inquit, οὐκ ἂν εὐλόγως περισπάσῃ τις τὸν πως παραπληρωματικὸν σύνδεσμον (ubi obiter et hoc observa, particulam hanc inter συνδέσμους, i. e. Conjunctiones, ab eo numerari), ἀλλ' ἐξ ὀξείας κοιμηθείσης εἰς βαρεῖαν ἐξέγερσις εἰς ὀξεῖαν αὖθις γενήσεται ἐγκλιτικῶς. Idemque ait in πώποτε quoque et in πώμαλα accidere. Ceterum quamvis in hoc ejusdem poetæ loco, Il. M, [211] : Ἕκτορ, ἀεὶ μέν πώς μοι ἐπιπλήσσεις ἀγορῇσιν Ἐσθλὰ φραζομένῳ, videatur non minus παραπληρωματικὸς esse hic σύνδεσμος (si modo σύνδεσμον cum Eustathio appellare licet), existimatur tamen et aliter posse accipi, nimirum θαυμαστικῶς : sed ita ut circumflecti debeat. Imo vero idem ille schol. nullam omnino hic παραπληρώσεως, sicut illic, mentionem facit; sed annotat, si quidem πως ἐγκλίνεται, i. e. Si enclitice scribatur, dictum esse ἐπιεικῶς : sin vero circumflectatur, θαυμαστικῶς ἔχειν, i. e. Admirationis speciem præ se ferre; vel potius, Admirandi vim s. signif. habere. Ideo autem in examinando hujus particulæ usu diutius immoror, ut hinc lector de iis quoque, quæ παραπληρωματικαὶ vulgo censentur, non temere ferendum esse judicium discat.

Illud idem certe in vocula που usuvenire potest, nimirum ut alicubi eam παραπληρωματικὴν censeamus, ubi tamen minime supervacanea sit. Quin etiam accidere alicubi videmus ut supervacanea sit necne dubitare propemodum cogamur : ut Theophr. De odor. : Εἶναι δέ φασι καὶ τόπον τινὰ παρ' αὐτοῖς οὐ λίαν μικρὸν, ἀλλ' ὡς ἂν εἴκοσί που σταδίων. Hic enim si που pro Ferme s. Circiter accipiamus, vacare ὡς necesse fuerit : ideoque aut ἐκ παραλλήλου poni ὡς et που, vel ὡς illam signif. habere, at που vacare (sicut aliis plerisque locis) dici potest.

Ceterum ut πως encliticum, esse παραπληρωματικὸν dicebam, ita πῶς περισπώμενον, vicissim vocabulum aliquod παραπληρωματικὸν interdum adjunctum habere sciendum est : veluti cum dicitur πῶς ποτε pro ποτέ : qui pleonasmus frequens est ap. Plutarch. Quæst. Plat. Adjungitur alioqui ποτὲ et aliis quibusdam vocabulis : ac præcipue nomini τίς : ut τίσι ποτὲ ap. Xen. Apomnem. init. legimus, Πολλάκις ἐθαύμασα τίσι ποτὲ λόγοις Ἀθηναίους ἔπεισαν, κτλ. Talis autem est omnino hujus adv. ποτὲ adjectio, qualem in Lat. sermone habemus adjectionem particulæ Nam, cum dicitur, Ubinam, Quisnam. Ita enim hic diceretur, Sæpenumero miratus sum quibusnam rationibus persuaserint. Sed vereor ne parum grammatice loquar, adverbium ποτὲ appellans παραπληρωματικόν : cum μόρια, quæ παραπληρωμάτικὰ vocant, sint fere monosyllaba : cujusmodi sunt apud poetas itidem, τε, νυ, ῥα, ἄρ. Vocetur ergo potius πλεοναστικὸν, et aliis adverbiis supervacaneis, quorum facta mentio est, addatur.

Venio ad aliud quoddam pleonasmi genus, quod in verbis compositis cernitur. In illis autem cerni sciendum est, quæ ex nomine et verbo composita sunt, cujusmodi est οἰκοδομεῖν, cujusmodi etiam est ξενοκτονεῖν : scimus enim οἰκοδομεῖν factum esse ex οἶκον et δομεῖν, itidemque ξενοκτονεῖν ex ξένον et κτείνειν : atque his compp. ut nomen et verbum, ita etiam utriusque significationem includi. Nihilominus tamen et οἰκοδομεῖν δόμον et ξενοκτονεῖν ξένον aliquando dicitur. Quibus addi potest et νομοθετήσας τὸν νόμον, ex Dem. atque aliis. Illi autem ξενοκτονεῖν ξένον simile fuerit τυραννοκτονεῖν τύραννον : sed talia minus usitata sunt quam νομοθετεῖν νόμον. Ubi autem illis ξενοκτονεῖν et τυραννοκτονεῖν alii accusativi adduntur, nequaquam pleonasmum orationi inesse crediderim. Cum enim legimus in quadam Epistola earum, quæ sub Phalaridis nomine vulgatæ sunt [95], Οὐ γὰρ ἐκ γυναικείας χειρὸς τυραννοκτονηθήσεται Φάλαρις, nequaquam τυραννοκτονηθήσεται pro simplici κτενεῖται (pro quo dicitur potius ἀποκτενεῖται,) positum esse dixerim : sed perinde esse accipiendum illud ac si dictum esset ἀποκτείνεται Φάλαρις ὁ τύραννος, (aut certe ἀποκτενεῖται Φάλαρις, ὡς τύραννος, sive etiam ὡς τύραννον εἰκὸς, subaudiendo ἀποκτείνεσθαι : non repetendo tamen illa verba, ἐκ γυναικείας χειρός). Sic vero ap. Athen. 12, [p. 516, B] : Ὀμφάλης δὲ πάντας τοὺς συγκαταχλιθέντας αὐτῇ ξενοκτονούσης, perinde esse ajo ac si dictum esset πάντας τοὺς συγκαταχλιθέντας αὐτῇ ξένους κτεινούσης.

Invenitur autem illud pleonasmi genus et in nominibus : ut ap. Aristot. Il. A. 8, [3] : Πλὴν οὐκ ἀλληλοφάγοι τοῦ γένους τοῦ οἰκείου, ὥσπερ οἱ ἰχθύες. Cum enim dicendum foret φάγοι, (nisi potius ad significandum alio utendum nomine fuisset,) usus est composito ἀλληλοφάγοι : perinde ac si nomini φάγοι duos genitivos dedisset, ἀλλήλων videlicet et γένους.

Jam vero et quod apud Comicos legimus αὐτότατος pro αὐτὸς, ad pleonasmum pertinere quispiam fortasse censuerit : ut ap. Aristoph. Pl. [83] interroganti Chremylo, Ἐκεῖνος αὐτός; respondet ipse Plutus, Αὐτότατος· quod sonat Ipsissimus : cujus superlativi usum Latini Comici sibi itidem permiserunt. Verum utrum ad pleonasmum an alio talis superlativus referri debeat, aliorum esto judicium. Hoc quidem certe constat, quod de illis loquendi generibus dicetur, quorum supra facta mentio fuit, His oculis vidi, et His auribus audivi, idem et de isto superlativo dici posse, si quidem aliud quam pleonasmum in illis agnoscendum esse putemus; nimirum in hoc αὐτότατος itidem vel emphasis vel affirmationis vel amplificationis seu vehementiæ gratia ex positivo superlativum fieri : perinde ac si quis ita loqueretur, Non solum est ipse, sed etiam ipsissimus. Verum etiamsi talem quampiam vim in hoc superlativo αὐτότατος constituamus, non ex linguæ Atticæ consuetudine magis quam ex jocosæ comœdiæ licentia profectam esse hanc ἐπίτασιν, i. e. superlationem, fatendum fuerit. Neque enim dubium est quin pronomen ex iis sit, quæ quidam grammatici ἀνεπίτατα vocarunt, id est ἐπίτασιν οὐ δεχόμενα, superlationem non admittentia, sive superlativum gradum. Eodem referendum videtur et μονώτατος, quo idem Comicus ibidem utitur. Dicit enim Chremylus ipsi Pluto [181], Τὰ δὲ πράγματ' οὐχὶ διά σε πάντα πράττεται; Μονώτατος γὰρ εἶ σὺ πάντων αἴτιος Καὶ τῶν κακῶν καὶ τῶν ἀγαθῶν, εὖ ἴσθ'

ὅτι. Hic enim μονώτατος est pro μόνος, ut si Solissimus dicas pro Solus. Tolerabilior tamen in nomine μονώτατος, (utpote quod adjectivi usum præstet, atque adeo adjectivum censeri possit,) quam in pronomine αὐτότατος superlatio. Unde etiam αὐτότατος in soluta oratione non reperiri existimatur, (nisi usurpatum a quopiam, qui jocari itidem voluerit,) at μονώτατος ex Lycurgii Orat. in Leocr. affertur, Τοιγαροῦν μονώτατοι ἐπώνυμοι τῆς χώρας εἰσί.

At vero de comparativo præfixam habente vocem μᾶλλον, quid sentiendum erit? an itidem ad pleonasmum referri hunc comparativi pro positivo usum dicere oportebit, an potius in voce μᾶλλον, non in comparativo pleonasmus constituendus erit? Ego exempla proferre contentus, suum unicuique judicium liberum relinquam. Dixit igitur Aristoph. [Eccl. 1131], μᾶλλον ὀλβιώτερον· Dem. μᾶλλον φοβερώτερον· Isocr. κρεῖττον μᾶλλον· Andocides, ἐπιτηδειότερον μᾶλλον· itidemque alii cum aliis comparativis hoc modo sunt usi. Quin etiam præfixa voce πολὺ vel πολλῷ ipsi adverbio μᾶλλον, talis usus reperitur : ut, Πολὺ μᾶλλον ἑτοιμότερον, apud Isæum; et, Πολλῷ μᾶλλον ζηλωτότεροι, ap. Isocr. Præfixum autem hoc vocabulum adverbio μᾶλλον, haud scio an pro iis facere videri possit, qui comparativum pro positivo esse positum quam abundare μᾶλλον dicere mallent. Quin etiam superlativus itidem præfixam habens vocem πλεῖστα, illorum sententiam confirmare, non immerito fortasse dicetur : ut ap. Xenoph. Cyrop. 8, p. 125 meæ ed. [c. 2, 23] : Ἐγὼ οὐ τοὺς πλεῖστα ἔχοντας καὶ φυλάττοντας, πλεῖστα εὐδαιμονεστάτους ἡγοῦμαι. Sed vereor ne hic superlativi usus non tam Atticus quam Xenophonteus habendus sit. Adde quod non minus ante πλεῖστα quam post, interpunctio collocari potest. Si autem post πλεῖστα interpungatur, tunc φυλάττοντας πλεῖστα, non πλεῖστα εὐδαιμονεστάτους dicemus. Bud. quidem certe πλεῖστα cum εὐδαιμονεστάτους jungi existimavit; ego vero in illa mea Editione Xenophontis, ea cautione ibi, qua et alibi sum usus, ut cum incertum esset utra in parte collocari interpunctio deberet, ipsi lectori interpungendus locus relinqueretur. Itidem vero ap. Hom. Il. B, [220] de Thersite, Ἔχθιστος δ' Ἀχιλῆϊ μάλιστ' ἦν, ἠδ' Ὀδυσῆϊ, dubitari possit fortassis an μάλιστα cum ἔχθιστος jungi possit, an potius cum dativis jungi debeat, accipiendo pro Potissimum. Sed ne ἔχθιστος cum superlativo μάλιστα prorsus admitti posse negemus, facit quod ap. Eur. legitur [Med. 1323] μέγιστον ἔχθιστος.

Ceterum quæ de illo comparativi usu, eadem et de nomine diminutivo præfixum habente nomen μικρὸν, dubitatio esse potest, in utro nimirum pleonasmus constitui debeat, ut ap. Aristoph. Pl. [147], σμικρὸν ἀργυρίδιον. Cui simile est ap. Isocr. μικρὰ πολίχνια et νησύδρια· ap. Athen. μικρὸν πινακίσκιον. Ap. Xenoph. vero præcedente etiam adverbio μάλα, legimus, Cyrop. 8, [3, 38] : Αὐτὸς σκάπτων καὶ σπείρων μάλα μικρὸν γήδιον. Talis autem pleonasmus et in Lat. sermone frequenter occurrit, ut Parvum munusculum, et Parvum opusculum ap. Cic. : item Minutæ interrogatiunculæ, apud Eundem.

Postremo pleonasmos etiam quosdam fuisse sciendum est, qui ut vitio non carebant, ita etiam reprehensione non caruisse existimandi sunt. Talis est is, qui in istis verbis cernitur, ἥκω καὶ κατέρχομαι, in isto Æschyli versu, Ἥκω γὰρ εἰς γῆν τήνδε καὶ κατέρχομαι. Qui pleonasmus ab Aristoph. [Ran. 1156] in theatro traductus fuit : cum perinde esse ait ac si quis a vicino peteret μάκτραν, et adderet, εἰ δὲ βούλει, κάρδοπον. Verum si summo jure in examinandis talibus quarundam vocum ad eandem signif. pertinentium geminationibus cum primariis etiam scriptoribus ageretur, ne illi quidem fortasse vitiosis pleonasmis carere comperirentur : præsertim cum in ipso etiam Dem. geminationem nominum ὅμοιος et παραπλήσιος, sicut etiam adverbia ὁμοίως et παραπλησίως apud eum conjunguntur [p. 36, 1], Critici quidam ausi fuerint reprehendere. Sed quid igitur illi Critici de Xenoph. dixissent participia λαβόντας et δεξαμένους conjungente? Cyrop. 1, p. 12 meæ ed. [c. 4, 26] : Τοὺς μέντοι λαβόντας καὶ δεξαμένους τὰ δῶρα λέγεται Ἀστυάγει ἀπενεγκεῖν? Quid, inquam, de hoc alioqui tam eleganti scriptore dixissent, ista duo copulante? an illum magis quam Demosthenem posse excusari? Imo vero tolerabilior est, meo judicio, vocum ὅμοιος et παραπλήσιος quam participiorum λαβόντας et δεξαμένους geminatio.

Hæc de pleonasmis Atticis nunc habui, quæ ad illa, quæ Joannes Grammaticus et Corinthus de iis tradiderunt, adjicerem. Ut autem pauca esse judicabuntur fortasse præ illis, quæ dici de iis possent, ita certe plusquam multa videri poterunt præ iis, quæ ambo de illis scripserunt. Cur autem in eorum scriptis tricesima aut quadragesima pars eorum, quæ dicenda erant, boni consuletur : mihi, si vicesimam tantum aut tricesimam partem omisero, non ignoscetur? præsertim cum tumultuarius et infinitis typographicis occupationibus, (sed aut eidem aut alii lectori itidem profuturis,) intermixtus sit hujus scriptionis labor : et cum me (quod pejus est) quotidiano chartarum aliquot penso (ut typographicæ artis ratio postulat) addictum esse oporteat. Quod autem hic de pleonasmis dico, idem de aliis quoque hujus Appendicis capitibus, et præsertim περὶ τῶν ἐλλείψεων, dictum intelligi volo.

Antequam autem a pleonasmis ad ellipses transeam, hoc de illis dicam, eorum nonnullos in Latina quoque lingua reperiri; sed ita tamen ut multo plures (ni fallor) sibi peculiares habeat. Et jam quidem in superioribus, aliquorum, in quibus uni linguæ cum altera convenit, mentio facta fuit : iis autem addere possumus Nihil quicquam : quod tale omnino est quale οὐδέν τι, cum apud alios tum ap. Xenoph. extans. Possumus item adjicere pronominum geminationem, Nos ipsi; hæc enim sonant ad verbum ἡμεῖς αὐτοί : (quod si emphasin illic, etiam hic esse dicendum erit). Adjungi poterit et adverbium Ubi, cum genitivo Gentium. Convenit enim Ubi gentium cum eo, quod Græci dicunt ποῦ γῆς. Fateor tamen, quamvis eadem forma dicantur ambo, pleonasmum illum in Latino sermone frequentiorem esse, (addere potes fortassis et certiorem,) quam in Græco : præsertimque apud Comicos, quod illi quærere soleant, ubi gentium sit aliquis, quem alioqui paucorum passuum intervallo a se abesse noverint. Omnium autem maxime observatione dignus est pronominis Ille pleonasmus ap. Virg. cum Homerico pronominis ὅγε sive ὅδε pleonasmo conveniens. Afferam autem primum ex Virg. exempla. Legimus apud eum, Æn. 11, [492] : Qualis ubi abruptis fugit præsepia vinclis Tandem liber equus, campoque potitus aperto Aut ille in pastus armentaque tendit equarum, Aut assuetus aquæ perfundi flumine noto, Emicat : arrectisque fremit cervicibus alte, Luxurians : luduntque jubæ per colla, per armos. Quæ comparatio ex Hom. sumpta est, in qua ipse pronomine supervacaneo itidem usus est, Il. Z, [308] : Ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ, Δεσμὸν ἀπορρήξας θείει πεδίοιο κροαίνων, Εἰωθὼς λούεσθαι ἐϋῤῥεῖος ποταμοῖο, Κυδιόων· ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαῖται Ὤμοις ἀίσσονται· ὅδ' ἀγλαΐῃφι πεποιθὼς, Ῥίμφα ἑ γοῦνα φέρει μετά τ' ἤθεα καὶ νομὸν ἵππων. Sed alii ejusdem poetæ afferri possunt loci, in quibus pleonasmus pronominis Virgiliano illi magis similis est : quod hic velut interrumpatur oratio, possitque non minus commode ὁ δ' disjunctim scribi : quam lectionem mea Editio habet. Alia igitur et quidem aptiora hujus pleonasmi ex isto poeta exempla proferam, si prius alios Virgilii versus attulero, in quibus eundem pronominis Latini pleonasmum usurpat. Legitur igitur apud illum, Æneid. 5 : Præcipitemque Daren ardens agit æquore toto, Nunc dextra ingeminans ictus, nunc ille sinistra. Sic etiam Illa πλεοναζόντως, Georg. 3 : Undaque jam tergo ferratos sustinet orbes, Puppibus illa prius, patulis nunc hospita plaustris. Nec non Illæ, ejusdem operis l. 2 : Quid majora sequar? salices, humilesque genistæ Aut illæ pecori frondem aut pastoribus umbram Sufficiunt. At pronomen Ille, quod initio Æneidos habetnr, in hoc versu, Multum ille et terris jactatus et alto, ex hoc numero excipi posse videtur : quod dici queat tanquam ἀπ' ἄλλης

ἀρχῆς, Multum ille et terris jactatus et alto : subaudiendo verbum Est, seu Fuit. Sic igitur ap. Hom. dico ὅγε non raro πλεονάζειν, itidemque femininum ἥγε, nec non plurali numero ταίγε, ut Il. Γ, [408] : Ἀλλ' αἰεὶ περὶ κεῖνον ὀΐζυε, καί ἑ φύλασσε, Εἰσόκε σ' ἢ ἄλοχον ποιήσεται, ἢ ὅγε δούλην. Quis enim ὅγε abundare hic neget? Comparationi etiam adhibitum, (ut pronomen Ille a Virg.,) nonnunquam itidem vacat. Sic ἥγε in comparatione [Od. Z, 106] : Γέγηθε δέ τε φρένα Λητὼ, Πασάων δ' ὕπερ ἥγε κάρη ἔχει ἠδὲ μέτωπα. Sic certe ταίγε in comparatione, quæ habetur Il. Γ init. : Αἶτ' ἐπεὶ οὖν χειμῶνα φύγον καὶ ἀθέσφατον ὄμβρον, Κλαγγῇ ταίγε πέτονται ἐπ' ὠκεανοῖο ῥοάων, Ἀνδράσι πυγμαίοισι φόνον καὶ κῆρα φέρουσαι. Hi sunt loci, (ceteros tibi observandos relinquo,) ubi pronominis Ille talem usum esse dico, qualem in illis Virg. locis vidimus. Cave enim, lector, (nam de hoc mihi monendus es,) ne cum hoc pronominis Ille usu eum confundas, qui aliquot locis ap. Virg. extat, ubi de leone vel alia fera loquitur, ut Æn. 12 init. : Pœnorum qualis in arvis Saucius ille gravi venantum vulnere pectus Tum demum movet arma leo. Sic 11 : Ac velut ille, prius quam tela inimica sequantur, Continuo in montes sese avius abdidit altos Occiso pastore lupus. Denique et in comparatione ab apro sumpta, 10 : Ac velut ille canum morsu de montibus altis Actus aper, etc. Quem vero usum habere dicemus pronomen Ille his in locis? Existimavi olim sic usurpari ut cum aliquis ita loquitur, Ego (ut dicebat ille) mihi cano et Musis. Neque certe de hac sententia deduci potero donec aliquid melius ab alio excogitatum comperero. Nam quod Serv. in primum illum locum [12, 5] annotat, pronomine Ille indicari ἐξοχήν, perinde ac si diceretur, Leo princeps ferarum : aliis, quæ addidi, exemplis refellitur. Nisi forte et Ille lupus, dictum esse velimus tanquam de Ferarum principe. Sed quoniam ad hanc usque quæstionem sermo de pleonasmo pronominis institutus me deduxit, simul etiam, in gratiam eorum, qui Calliopes Virgilianæ studiosi sunt, aliam pulcerrimam sane et utilissimam proponam, de loco, quem ultimum attuli : in quo comparationis initium est hoc [10, 707], Ac velut ille canum morsu de montibus altis Actus aper, etc. Nam aliquot versibus interjectis, sequuntur hi [712], Sed jaculis tutisque procul clamoribus instant. Haud aliter, justæ quibus est Mezentius iræ, Non ulli est animus stricto concurrere ferro : Missilibus longe et vasto clamore lacessunt. Ille autem impavidus partes cunctatur in omnes, Dentibus infrendens, et tergo decutit hastas. Venerat antiquis, etc. Quæ illa est quæstio? An non duo isti versus, Ille autem impavidus partes cunctatur in omnes, Dentibus infrendens, etc. sede sua moti sint, et ante illam redditionem comparationis reponi debeant, Haud aliter justæ, etc. [Hac serie nunc eduntur illi versus in omnibus, ut videtur, codicibus manuscriptis turbati.] Quidni vero tam longum hunc de pleonasmis tractatum quæstio aliqua πλεονάζουσα claudat, quæ mihi lectoriqae pariter tædium eorum levare possit?

CAPUT II.

DE VOCIBUS,

QUÆ IN ATTICO SERMONE ΕΛΛΕΙΠΟΥΣΙ, i. e. DEFICIUNT, SEU PER ΕΛΛΕΙΨΙΝ SUPPRIMUNTUR.

Cum de vocabulis, quæ in Attico sermone abundant, disseruerim, proximum esse arbitror ut vicissim de iis, quæ deficiunt, disseram. Sicut autem illa πλεονασμοῦ, ita hæc ἐλλείψεως appellatione comprehendi, aut (si mavis), quemadmodum ad πλεονασμὸν illa, ita hæc ad ἔλλειψιν referri sciendum est; atque adeo nonnulla esse vocabula, quorum modo πλεονασμὸς, modo ἔλλειψις in Græco sermone inveniatur : ut exemplis sub capitis hujus finem declarabo. Sed cum multa pleonasmi exempla passim apud Atticos scriptores extent, multo etiam plura ἐλλείψεως extare arbitror. Joannes Grammaticus tamen et Corinthus ut pauca pleonasmi, ita etiam ἐλλείψεως exempla non multa protulerunt. Imo vero Joannes quidem Grammaticus (qui alio nomine Philoponus vocatur) non pauca, sed unicum attulit. At Corinthus non adeo quidem illorum parcus fuit, sed in iis quædam sunt ἐλλείψεις, quas ipsi fortassis Attici pro suis minime agnoscerent : ut suo loco declaraturus sum. Ceterum quanto nobis brevitas sermonis redundantiâ gratior esse debet, tanto magis horum quam illorum exemplorum studiosos esse oportet. Enimvero libet antequam ad ἐλλείψεως exempla veniam, lectorem monere ne cum Latinis grammaticis in hujus schematis appellatione fallatur : et quod Ellipsis nominari debet, Eclipsis illorum more nominet. Cur autem hoc, non illo, nomine utendum esse censeam, in extremo hoc capite docebo.

Præpositiones apud Atticos deficiunt, (inquit Corinthus, Articulo VIII,) sicut et ap. Hom. [Il. N, 673] : Ὡς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο, pro κατὰ πῦρ ἐμάχοντο, ἤγουν ὡς πῦρ ἐπενέμοντο ἅπαντα. Equidem in magna exemplorum abundantia, eorum se pauperrimum fuisse ostendit Corinthus, qui unicum et quidem parum aptum attulerit. Cur enim, obsecro, cum δέμας præpositionem κατὰ potius quam adverbium ὡς subaudiamus, aut subaudiendum esse dicamus? præsertim cum talem præpositioni κατὰ signif. hic poeta tribuere non soleat? Imo vero exemplum ἐλλείψεως alius præpositionis potius quam hujus afferre debuit, (licet in Aristoph. loco, quem subjungit, ejusdem præpositionis ἔλλειψις cernatur,) aut certe ejusmodi exemplum, de quo controversia oriri nulla posset : cujusmodi habemus Il. N, [490], Αἰνείας δὲ πρῶτος ἀκόντισεν Ἰδομενῆος. Eodem modo Δ, [100] : Ἀλλά γ' (vel potius ἀλλ' ἄγ', ut in meo veteri Codice), ὀΐστευσον Μενελάου κυδαλίμοιο. Sic in N, paulo ante versum, qui modo inde allatus fuit, Τιτυσκομένων καθ' ὅμιλον ἀλλήλων. His enim in locis aperte præp. κατὰ ante illos genitivos deficit. Sed nonnullæ sunt præposs., quarum defectus extant ap. hunc ipsum poetam non minus frequentes. Et quoniam de pleonasmo agere incipiens, ab eo initium sumpsi, et sumendum esse docui, idem nunc ob eam ipsam rationem, quam ibi reddidi, (præterquam quod ipse Corinthus primum illud exemplum ex eo attulit,) faciendum esse dico. Ut igitur in versu, quem modo protuli, deficit, i. e. subaudienda relinquitur, præp.

κατὰ, sic deficit διὰ in isto Il. B, [801] : Ἔρχονται πεδίοιο, μαχησόμενοι περὶ ἄστυ. Eadem cum eodem genitivo ἔλλειψις extat Γ, [14] : Μάλα δ' ὦκα διέπρησσον πεδίοιο. Eodem modo dictum est Z, [507], Θείει πεδίοιο κροαίνων, in comparatione ab equo sumpta. Atque ut his in locis deesse putatur et subaudienda relinqui præp. διὰ, ita etiam Od. Σ, [21] : Μή σε γέρων περ ἐὼν στῆθος καὶ χείλεα φύρσω Αἵματος, esse dictum αἵματος pro δι' αἵματος. Sed ego sicut illis in locis subauditionem præpositionis διὰ, ut optime convenientem admitto, ita in hoc, ut alienam rejicio. Quis enim unquam φύρειν δι' αἵματος pro φύρειν αἵματι dixit? Potius certe genitivum pro dativo per antiptosin esse positum, vel φύρσω αἵματος accipiendum esse pro φύρων ἐμπλήσω dicerem. At de subauditione accusativi ante hanc ipsam præp. διὰ dicetur, ubi ejusdem ἐλλείψεως exempla ex solutæ orationis scriptoribus afferam.

Περὶ præp. ante genitivos itidem subaudienda interdum relinquitur, ut Od. Λ, [173] : Εἰπὲ δέ μοι πατρός τε καὶ υἱέος ὃν κατέλειπον, Ἦ παρ' ἐκείνοις ἐστὶν B ἐμὸν γέρας κτλ., pro περὶ πατρὸς etc. Cui loco similis hic Soph. p. 281 meæ ed. [OEd. C. 307] : Κλύων σοῦ δεῦρ' ἀφίξεται ταχύς· ita enim hic κλύων σοῦ pro περὶ σοῦ, ut illic εἰπὲ πατρὸς pro περὶ πατρός. Sic etiam Il. N, [109] : Ἀμυνέμεν οὐκ ἐθέλουσι Νηῶν ὠκυπόρων, subauditur vel περὶ, vel ὑπέρ : magis tamen proprium præp. ὑπὲρ locum hic habet. Sed περὶ ante accusativum quoque subaudiri existimat Eust. Il. E, [339] : Ἀμβροσίου διὰ πέπλου, ὃν οἱ Χάριτες κάμον αὐταὶ Πρυμνὸν ὑπὲρ θέναρος. Sed mihi nequaquam placet quicquam subaudiri, cum verbum κάμνειν itidem cum accusativo valde usitatum esse sciamus, sicut et alia pleraque verba ἐξ ἀμεταβάτων facta esse μεταβατικὰ videmus.

Ὑπὸ quoque præpositione nonnunquam destituitur oratio ap. poetas, ut ap. Hom. Il. B, [513] : Οὓς τέκεν Ἀστυόχη δόμῳ Ἄκτορος Ἀζείδαο, Παρθένος αἰδοίη, ὑπερῴϊον εἰσαναβᾶσα Ἄρηϊ κρατερῷ. Sequendo enim alios ejusdem poetæ locos dicendum est Ἄρηϊ esse pro ὑπ' Ἄρηϊ, ut alibi, Ὃν ὑπ' Ἀγχίσῃ τέκεν Ἀφροδίτη. Sic de Polypœto, Τὸν ὑπὸ Πειριθόῳ τέκεν Ἱπποδάμεια· quos locos affert Eust. ut ἔλλειψιν illam probet : ac certe alios quamplurimos ejusmodi posse afferri fateor, qui hanc præp. ὑπὸ habeant. Sed certe non cum τέκεν, sed cum εἰσαναβᾶσα jungendus videri possit dativus Ἄρηϊ. Quod si etiam dativus hic ad verbum τέκεν ferri dicatur, non videtur incommode sequi dativus verbum τέκεν, ut dicitur mulier alicui liberos parere. Atque adeo non solus est hic locus, ubi præp. illa omittitur. Legimus enim B, [658] : Ὃν τέκεν Ἀστυόχεια βίῃ Ἡρακληείῃ.

Ὑπὸ autem in ea signif., qua ponitur pro Præ, ἐλλείπειν dici potest in isto Theogoniæ Hesiodi l. [850] : Τρέσσε δ' ἄδης (nisi potius leg. est, Τρέσσ' ἀΐδης, quam lectionem reponendam censeo), ἐνέροισι καταφθιμένοισιν ἀνάσσων, Ἀσβέστου κελάδοιο καὶ αἰνῆς δηϊοτῆτος. Hic enim si præp. aliquam subaudire necesse sit, nulla commodius subaudiri posse videtur quam ὑπὸ, in ea signif., qua ponitur pro Præ, ut dicitur aliquis tremere Præ metu, seu Præ frigore. Non ignoro interim ἕνεκα posse etiam subaudiri. D

Ἐπὶ autem ἐλλείπει ante gen., Il. E, [6] : Λελουμένος ὠκεανοῖο. Sic Z, [508] : Εἰωθὼς λούεσθαι ἐϋῤῥεῖος ποταμοῖο, dixerim subaudiri hanc præp. debere : potius quam dativum ὕδατι, cum auctore brevium scholiorum. Quod si etiam ποταμὸν accipiamus ἀντὶ τοῦ ὕδατος τοῦ ποταμοῦ (ut ille addit), non video cur minus ἔλλειψις hic esse dici poterit.

Ὑπὲρ etiam ex iis est, quæ subaudiendæ interdum relinquuntur, ut Il. Θ, [124] : Ἕκτορα δ' αἶνον ἄχος πύκασε φρένας ἡνιόχοιο, pro ὑπὲρ ἡνιόχοιο. Sic statim post, Καὶ ἀχνύμενός περ ἑταίρου, pro ὑπὲρ ἑταίρου. Sed dubium est nonnullis in locis an hæc præp. ὑπὲρ an περὶ subaudiri debeat, ut in isto Homerico, N, [109] : Ἀμυνέμεν οὐκ ἐθέλουσι Νηῶν ὠκυπόρων, vel περὶ vel ὑπὲρ subaudiri posse existimatur. At in illis duobus locis, quos ex Il. Θ protuli, aliisque ejusmodi, non minus fortasse subaudiri potest ἕνεκα seu ἕνεκεν, quam ὑπέρ. Cum autem hujus subauditionis exempla meæ in Corinthum Animadversiones habeant, inde, si videbitur, petere illa poteris. A

Ἀντὶ etiam subauditur in isto Hom. versu, Od. Λ, [326] de Eriphyle : Ἣ χρυσὸν φίλου ἀνδρὸς ἐδέξατο τιμήεντα, pro ἀντὶ φίλου ἀνδρός. Est autem valde a poetis celebrata historia, (vel potius fabula, quandoquidem de poetis loquor,) quam ibi attingit Hom. Legimus enim ap. Ovid. 3 De arte : Si scelere OEclides Talaoniæ Eriphyles Vivus et in vivis ad Styga venit equis. Sic Propert. lib. 3 : Tu quoque ut auratos gereres, Eriphyla, lacertos, Discerptis nusquam est Amphiaraus equis. Quoniam igitur monile, quod accepit Eriphyle, amittendi viri causa illi fuit, dicit Hom. illam δέξασθαι χρυσὸν φίλου ἀνδρὸς, accepisse aurum pro marito, i. e. loco mariti. Eust. putat subaudiri etiam posse κατά : exponens, ἐδωροδοκήθη κατὰ τοῦ ἀνδρός. Vidimus autem et antea ἔλλειψιν hujus præp. cum genitivis : altera tamen subauditio magis placet.

Πρὸ item subauditam alicubi observasse mihi videor. Non dubium est certe quin eo in versu, quem modo protuli, de Eriphyle, Ἣ χρυσὸν φίλου ἀνδρὸς ἐδέξατο τιμήεντα, subaudiri possit πρὸ, non minus commode quam ἀντὶ, si quidem sententia loci spectetur : alioqui fateor δέχομαι ἐκεῖνο ἀντὶ τούτου frequentius esse quam δέχομαι ἐκεῖνο πρὸ τούτου.

Σὺν ex iis est, quæ frequenter omittuntur; potestque ejus ἔλλειψις vere Attica censeri, ut docebo, cum ex solutæ orationis scriptoribus exempla proferam. Il. Θ, non procul ab initio [23] : Ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼ πρόφρων ἐθέλοιμι ἐρύσσαι, Αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαιμ' αὐτῇ τε θαλάσσῃ, pro σὺν αὐτῇ γαίῃ καὶ σὺν αὐτῇ θαλάσσῃ. Od. Φ, [54] : Ἀπὸ πασσάλου αἶνυτο τόξον, Αὐτῷ γωρυτῷ, itidem pro σὺν αὐτῷ γωρυτῷ.

Nunc autem de ellipsi præpositionum, quæ in soluta itidem oratione invenitur, dicendum est. Ut autem hic quoque a præp. κατὰ incipiam, Corinthum aliud ejus ἐλλείψεως exemplum potius afferre debuisse ajo, (si quidem unicum afferre volebat,) nimirum ejus, quæ omnium est frequentissima, et ita quidem ut solutæ orationi cum carmine sit communis. Ea est qua dicitur aliquis esse καλὸς τὸ σῶμα vel αἰσχρὸς, esse μέγας τὸ σῶμα vel μικρὸς, esse ταχὺς πόδας vel βραδύς : qua denique accusativo passim talem constr. dari videmus. Hom. Il. E, [801] : Τυδεύς τοι μικρὸς μὲν ἔην δέμας, ἀλλὰ μαχητής. Apud Eund. nemo nescit extare passim, πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς. Legitur Λ, [114] : Ἐπεὶ οὐ ἔθεν ἐστὶ χερείων Οὐ δέμας, οὐδὲ φυὴν, οὔτ' ἄρ φρένας, οὔτε τι ἔργα. Est enim μικρὸς δέμας pro κατὰ τὸ δέμας, et πόδας ὠκὺς pro κατὰ τοὺς πόδας : itidemque in ceteris accusativis. Theocr. initio Idyllii, quod Ἐραστὴς s. Δύσερως inscriptum est [23, 1] : Ἀνήρ τις πολύφιλτρος ἀπηνέος ἤρατ' ἐφάβου, Τὰν μορφὰν ἀγαθῶ, τὸν δὲ τρόπον οὐκέθ' ὁμοίω. Sic in soluta oratione dicitur quispiam esse καλὸς τὸ σῶμα, et ἀγαθὸς τὴν ψυχήν : ut ap. Xenophontem legimus [Anab. 2, 6, 30], Τοὺς καλοὺς τὰ σώματα et τοὺς ἀγαθοὺς τὰς ψυχάς. Isocr. [p. 2, E] : Ὅπως τὰ τῶν τρόπων ἤθη σπουδαῖοι πεφυκέναι δόξουσι. Sic καλὸς τὴν ὄψιν, vel αἰσχρός : eodemque modo alia infinita adjectiva aliis infinitis substantivorum accusativis juncta reperiuntur. Estque hæc ἔλλειψις apud quoslibet solutæ orationis scriptores ita usitata, ut κτήσει μὲν, Atticæ linguæ, χρήσει δὲ, non minus linguæ communis censeri possit. Atque adeo hanc ἔλλειψιν, vel potius accus. hunc ἐλλειπτικὸν, Latini quoque imitati sunt, cum Cetera dixerunt pro In ceteris : ut τὰ λοιπὰ pro κατὰ τὰ λοιπὰ, seu ἐν τοῖς λοιποῖς : sive τἄλλα pro κατὰ τἄλλα. Virg. Æn. 3 : At cetera Graius. Itidemque ap. Liv. legimus, Dec. 1, l. 1 : Et quia proximum regnum, cetera egregium, ab una parte haud satis prosperum fuerat. Eodem libro, Ergo virum cetera egregium secuta quam in petendo habuerat, etiam regnantem ambitio est. Usus est et Plin.: Tradunt in Mysia, feram quæ Bonasus vocetur, equina juba, cetera tauro similem. Itidemque ut dicunt Græci πάντα ὅμοιος, ita dixit Virg., Omnia Mercurio similis : item, Os humerosque deo similis. Tale est et Nuda genu, ap. Eund. Quin etiam accusativi nonnulli verbis juncti eodem referuntur, ut in istis ejusdem poetæ locis, Expleri mentem nequit : et, Faciem mutatus et

ora. Sed et in locis, qui a superioribus diversi sunt, A hujus præpositionis ἔλλειψις invenitur : ut cum τὴν αὐτὴν ὥραν pro κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν dicit Theophr. C. Pl. 5. Sed et ellipsin, quam habemus in accuss. illis γνώμην ἐμὴν, positis pro κατὰ γνώμην ἐμὴν, quamvis superioribus multo minus usitatam, Atticam esse nemo negare possit, cum Aristophanem ea usum esse constet, Pac. [232] : Ἀλλ' εἶμι· καὶ γὰρ ἐξιέναι, γνώμην ἐμὴν, Μέλλει. Neque enim dubium est quin dictum sit pro κατὰ γνώμην ἐμήν. Scio alioqui Plat. non γνώμην ἐμὴν, pro κατὰ γνώμην ἐμὴν, sed κατὰ τὴν ἐμὴν dixisse, relinquentem subaudiendum substantivum, non autem præp. De quo ἐλλείψεως genere suo loco dicetur.

Cum verbis quoque subaudiri κατὰ sciendum est, veluti cum dicitur, ἀλγῶ τὴν κεφαλὴν, vel δάκνομαι τὴν ψυχὴν, seu καρδίαν. Cui simile est ap. Hom. χωόμενος κῆρ. Tale autem est illud supra, Expleri mentem.

Διὰ quoque in soluta oratione, et quidem Attica, ἔλλείπει nonnunquam; sed exemplum, quod Corinthus ex Thuc. affert hujus ἐλλείψεως, plane alienum B est, uti docui in iis, quæ in octavum ejus Articulum annotavi. Contra in ταῦτ' ἄρα non male subaudiri existimandum est διὰ cum ταῦτα. Plane autem similis vel potius eadem ellipsis (utpote cum eodem pronomine) extat apud Soph., τοῦτο videlicet pro διὰ τοῦτο. Verum pluralis ταῦτα subauditam habens præp. multo est apud primarios scriptores usitatior. Xen. Anab. 4, p. 188 meæ ed. [c. 1, 21] : Ταῦτ' ἐγὼ ἔσπευδον, καὶ διὰ τοῦτό σε οὐχ ὑπέμενον, εἴπως δυναίμην φθάσαι πρὶν κατειλῆφθαι τὴν ὑπερβολήν. (Ubi etiam observa, post ταῦτα, quod præpositione διὰ destituitur, statim sequi διὰ τοῦτο.) Sed frequenter post ταῦτα ita positum ἐλλειπτικῶς additur particula quæpiam, nimirum δὴ, vel τοι, aut δὲ, vel ἄρα. Plato Symp. [p. 174, A] : Ταῦτα δὴ ἐκαλλωπισάμην ἵνα καλὸς παρὰ καλὸν ἴω. At ταῦτά τοι ap. Hermog. legitur, nec non ap. alios eo antiquiores scriptores legi putandum est : ταῦτα δὲ autem extat in isto Aristot. loco, Probl. sect. 20 : Ταῦτα δὲ καὶ οἱ πολὺν χρόνον καθεύδοντες ἀχρούστεροί εἰσι τῶν μέτριον χρόνον καθευδόντων. At vero ταῦτ' ἄρα magis Atticis in usu fuisse videtur, cum Aristophanes etiam locis aliquot eo utatur : ex quibus est hic [Nub. 319] : Ταῦτ' ἄρ' ἀκούσασ' αὐτῶν τὸ φθέγμ' ἡ ψυχή μου πεπότηται. Et hic [394], Ταῦτ' ἄρα καὶ τὼ 'νόματ' ἀλλήλων, βροντὴ καὶ ποροῦ, ὁμοίω. Sic autem et Theocr. hoc pronomine usus est, sequente particula ἄρα, initio Idyllii, quod Thyonichus inscribitur [14, 3] : Ταῦτ' ἄρα λεπτὸς, Χὼ μύσταξ πολὺς οὗτος ἀϙ, αὐαλέοι δὲ κίκιννοι. Sic autem et alii recentiores ταῦτ' ἄρα tanquam magis Atticum usurparunt. Sciendum est autem ante alios Hom. ταῦτα pro διὰ ταῦτα dixisse, et quidem absque ullius particulæ adjectione, Il. Λ, [693] : Ταῦθ' ὑπερηφανέοντες Ἐπειοὶ χαλκοχίτωνες, Ἥμέας ὑβρίζοντες, ἀτάσθαλα μηχανόωντο. I. e. Διὰ τοῦτο ὑπερφρονοῦντες, ut ipse quoque Eust. exponit. Non dubito autem quin ex isto poeta hujus quoque ἐλλείψεως exemplum Attici sumpserint.

Subauditur διὰ et cum aliis accusativis, veluti cum dicitur σὴν χάριν, pro διὰ τὴν σὴν χάριν. Et quoniam hoc loquendi genus ἐλλειπτικὸν frequentissimum est, D schol. Apollonii Ζηνὸς χόλον apud illum exponens διὰ Ζηνὸς χόλον, Arg. 2, [1196] : Ἐπεὶ Φρίξοιο θυηλὰς Στέλλομαι ἀμπλήσων Ζηνὸς χόλον Αἰολίδῃσιν, tale esse dicit istud loquendi genus. Exempla autem hujus phrasis σὴν χάριν, itidemque ἐμὴν χάριν, ab Apollonio dictum, habes in Thesauro meo s. v. Χάρις.

Περὶ eodem plane modo ἔλλείπει ap. Aristoph. quo ap. Soph., in eo, quem ex ejus OEdipo Coloneo protuli, versu, p. 181 meæ ed. [307.] Ut enim ibi κλύων σοῦ, est pro κλύων περὶ σοῦ, ita legimus ap. Aristoph. Pl. [334], Τοῦ πράγματος ἀκήκοέν τι, pro περὶ τοῦ πράγματος : neque enim particulam τὶ cum genitivo πράγματος jungi putandum est. Eodemque pacto et ap. Thuc. legitur p. 123 [4, 6], Ὡς ἐπύθοντο τῆς Πύλου κατειλημμένης, pro περὶ τῆς Πύλου κατειλημμένης. Esse enim ejusdem signif., his in Il., ista κλύειν, ἀκούειν, πυνθάνεσθαι, satis notum est. Ex Hom. autem exemplum ejusd. ἐλλείψεως cum verbo cujus signif. eodem pertinet, habuisti antea εἰπὲ πατρὸς pro περὶ πατρός.

Παρὰ deficit ap. Thuc. 2, p. 63 meæ ed. [c. 46] : Ἄθλα γὰρ οἷς κεῖται ἀρετῆς μέγιστα, τοῖσδε καὶ ἄνδρες ἄριστοι πολιτεύουσι. Cum tamen deficere hic præp. παρὰ dico, ex scholiastæ sententia loquor. Ad me enim quod attinet, utrumque dici posse existimo : et ita quidem ut si absit præp. παρὰ, sermo minime habendus sit ἐλλειπτικός. Nam οἷς κεῖται ἆθλα ita resolvi potest, οἳ ἔχουσιν ἆθλα κείμενα : aut etiam sine participio, οἳ ἔχουσιν ἆθλα : ut dicere possis, οἷς κεῖνται νόμοι ἄριστοι, pro οἳ ἔχουσι νόμους ἀρίστους.

Ὑπὲρ in soluta etiam oratione deficere aliquando existimatur. Thuc. 1, p. 32 [c. 96] : Πρόσχημα γὰρ ἦν ἀμύνεσθαι ὧν ἔπαθον. Ubi schol. ait λείπειν præp. ὑπέρ : ut sit pro ὑπὲρ ὧν ἔπαθον. Apud eundem Historicum, 2, p. 79 [c. 92] : Ἔστησαν δὲ καὶ οἱ Πελοποννήσιοι τροπαῖον, ὡς νενικηκότες, τῆς τροπῆς ἃς πρὸς τῇ γῇ ναῦς διέφθειραν. Ubi idem schol. τῆς τροπῆς pro ὑπὲρ τῆς τροπῆς positum esse tradit : itidemque ante ἃς vult esse ellipsin præpositionis διά : ait enim esse dictum pro διὰ τὰς ναῦς. Ego autem ante gen. τροπῆς subaudiendum quidem aliquid esse fateor; sed ἕνεκα non B minus quam ὑπὲρ subaudiri posse dico. Nec vero ante accus. ἃς subaudiri διὰ necesse existimo, sed potius dictum esse τῆς τροπῆς ἃς πρὸς τῇ γῇ ναῦς διέφθειραν, pro τῆς τροπῆς τῶν νεῶν ἃς πρὸς τῇ γῇ διέφθειραν. Quod tamen structuræ orationis genus valde καινοπρεπὲς esse haud inficior; sed quo est καινοπρεπέστερον, eo magis Thucydideum videri fortasse debeat. Ad alterum autem locum quod attinet, si inter ἀμύνεσθαι et ὧν subaudiri debere dicamus præp. ὑπὲρ, dicendum idem fuerit passim, ubi verbum istud ἀμύνεσθαι legetur : nimirum gen., quem habet, non e vi verbi, sed e vi præpositionis esse. Apud Soph., (habent autem et Tragici non pauca schemata cum soluta oratione communia,) putat schol. ante infin. μολεῖν subaudiri debere ὑπὲρ τοῦ, in isto Electræ loco p. 120 meæ ed. [872] : Ὑφ' ἡδονῆς τοι φιλτάτη διώκομαι, Τὸ κόσμιον μεθεῖσα σὺν τάχει μολεῖν. Verum (ut antea dixi de uno ex locis Thuc.) non minus commode subaudiri hic potest ἕνεκα. Sed et ὥστε (quod sæpe ante C infinitivos ἐλλείπει) hic quoque locum habere posse videtur; aut etiam ἐφ' ᾧ. At ubi infinitivo præfixus est articulus τοῦ, non item ὥστε vel ἐφ' ᾧ, sed ἕνεκα duntaxat aut ὑπὲρ subaudire licet : ut ap. Xen. [Cyrop. 1, 3, 9], Τοῦ δὴ, εἰ φάρμακα ἐγχέοιεν, μὴ λυσιτελεῖν αὐτοῖς. Sed de hac ellipsi iterum in adverbiis ἕνεκα et ὥστε dicendum fuerit.

Ὑπὲρ in ea etiam signif., qua pro Super s. Supra ponitur, subaudiendum existimat schol. Callimachi, (hoc enim omissi, cum de poetica hujus præp. ellipsi dissererem,) Hymno in Jovem [24] : Πολλὰ δὲ Καρίωνος ἄνω, διεροῦ περ ἐόντος, Ἴλυοὺς ἐβάλοντο κινώπετα. Dicit enim λείπειν præp. ὑπέρ : et hanc expositionem subjungit, πολλὰ δ' ὑπὲρ τοῦ Καρίωνος ἕρπετὰ τοὺς φωλεοὺς ἐποίησαν. Verum ego (quod ejus pace dictum sit) minime nobis subaudiendum esse ὑπὲρ, cum ἄνω locum ejus obtineat, existimo. Plus certe coloris habuisset subauditio ista præpositionis ὑπὲρ, si ἄνω pro ὑπεράνω positum esse dixisset; sed huic etiam expositioni parata objectio fuisset, quamvis ὑπεράνω dici D soleat potius quam ἄνω, tamen potius in ὑπεράνω præp. ὑπὲρ πλεονάζειν, quam λείπειν in ἄνω.

Πρὸς ante accus. deficit, in isto Thuc. loco, 2, p. 64 meæ ed. [c. 51] : Ἐπεὶ καὶ τὰς ὁλοφύρσεις τῶν ἀπογιγνομένων τελευτῶντες καὶ οἱ οἰκεῖοι ἐξέκαμνον. Esse enim dictum τὰς ὁλοφύρσεις pro πρὸς τὰς ὁλοφύρσεις, annotat schol. : a quo si hic discedere quis velit, quid accusativo illo faciendum esse dicet? Nam posse cum ἐξέκαμνον jungi, nemo, ut opinor, dicere audebit.

Sed aliud exemplum ἐλλείψεως præpositionis πρὸς invenisse mihi videor, de quo viros doctos assensuros mihi spero. Existimo enim, cum dicitur σὴν χάριν, commodius subaudiri πρὸς, quam διὰ, ut vulgo creditur; licet et ipsum schol. Apollonii (in quo alioqui multa sunt quæ reconditiorem linguæ Græcæ cognitionem testantur) in ea sententia esse, antea ostenderim, cum de ellipsi præpositionis διὰ agerem. Neque vero mirum tibi, lector, videri debet quod ibi nullam hujus subauditionis præpositionis πρὸς mentionem fecerim; magis enim, dum illa scriberem, urge-

bar, quam ut aliorum sententiam diligenter examinare vacaret. Ut autem πρὸς malim quam διὰ subaudire ante σὴν χάριν, moveor iis loquendi generibus, quæ præfixam illam, non hanc, præp. habent, cum alioqui aut eidem aut simili accusativo jungatur. Quis enim πρὸς χάριν, quis πρὸς ἡδονὴν dici nescit? Si quis tamen exemplis opus sibi esse dicet, ea pro me meus Thes. suppeditabit : et unum etiam, in quo πρὸς ἡδονὴν et πρὸς χάριν copulantur. Neque tamen hæc a me ita dicuntur quasi omnino aliena præpositionis διὰ sit subauditio; sed quod præpositionis πρὸς subauditio ei loquendi generi, quod est usitatissimum, sit consentanea. Fateor enim alioqui et διὰ χάριν non prorsus inusitatum esse, cum in illo etiam meo Thes. ejus ex Aristot. exemplum afferatur, Ethic. 10 : Μάλιστα δ' εἶναι ἀγαθὸν ὃ μὴ δι' ἕτέρου χάριν αἱρούμεθα. Fateor præterea posse inter hæc duo loquendi genera interdum discrimen constitui. Nam τοῦτο πρὸς χάριν σοῦ αἱροῦμαι, alio etiam sensu (ni fallor) dici potest quam τοῦτο διὰ χάριν σοῦ αἱροῦμαι. Nam tunc πρὸς χάριν σοῦ αἱροῦμαι cum electionem in tuo arbitrio pono, et prout tibi libuerit vel hoc et vel illud eligo; at διὰ χάριν σοῦ αἱροῦμαι, cum in gratiam tuam, eoque animo ut tibi commodem, hoc potius quam illud eligo, etiamsi alioqui in eligendo, utrum a me eligi malis nesciam, aut tuæ voluntatis minime nescius, ei morem non geram. Sed hæc fortasse quam par sit subtiliora : sic tamen ut illis, qui eum Aristot. librum non a se lectum tantum, sed plane intellectum dicere volunt, multa loquendi genera non minus subtiliter examinanda sint.

Πρὸς alio etiam modo ἐλλείπειν arbitror : nimirum verbis quibusdam præfixam : veluti si ita loquar, Τί δὲ σὺ χρήσῃ βιβλίοις, οὐ δυνάμενος αὐτὰ ἀναγινώσκειν, i. e. (interpretando verbum verbo) Quid vero tu utere libris, cum eos legere non possis? Hic certe ut Quid est pro Ad quid, i. e. Quam ad rem; ita etiam τί dici pro πρὸς τί existimo : ut in Aristoph. Nub. init. : Τοῦ δώδεκα μνᾶς Πασίᾳ; τί ἐχρησάμην; Ὅτ' ἐπριάμην τὸν Κοππατίαν. Subauditur enim hic dat. cum τί ἐχρησάμην, videlicet δώδεκα μναῖς. I. e. (reddendo verbum verbo) Quid illis decem minis usus sum? pro Ad quid usus sum? Ad quam rem usus sum? Quem in usum decem illas minas converti? Gallice, *Qu'ay-je faict de cet argent?* I. e. ad verbum, Quid illo argento feci? seu illa pecunia. Atque ut hic τί idem valet quod πρὸς τί, ita certe in isto ejusdem Comici l. [Pl. 941], Τοῖς δ' ἐμβαδίοις τί χρήσεταί τις, εἰπέ μοι. Mihi enim nullo modo subaudire hic κατὰ placet, cum πρὸς τί χρήσεται multo aptius dicatur quam κατὰ τί χρήσεται. Quod si quis ad verbum reddere sibi permittat, Quid utetur, minimé absque exemplo ita loquetur. Hoc saltem constat, cum quibusdam verbis usurpari Quid itidem ἐλλειπτικῶς, sive eadem quæ et hic, sive alia præp. deficiat. Ceterum ut in illo Aristoph. loco aliisque hujusmodi subaudiri præp. πρὸς ajo, ita etiam ubi χρῆσθαι dativo personæ jungitur, cum τί vel ὅ, τι : veluti cum dicitur, Τί χρησόμεθα τούτῳ τῷ ἀνθρώπῳ, vel ἀνδρί; ad verbum, Quid homine isto utemur? Dem. : Τί δὲ χρησόμεθα τούτῳ; Idem, Ἐμοὶ μὲν χρήσασθε ὅ, τι βούλεσθε. Thuc. 7 : Καὶ ἑαυτῷ μὲν χρῆσθαι ἐκέλευεν ἐκεῖνόν τε καὶ Λακεδαιμονίους ὅ, τι βούλονται· 2, : Ξυνέβησαν τοῖς Πλαταιεῦσι σφᾶς τε αὐτοὺς παραδοῦναι καὶ τὰ ὅπλα, χρήσασθαι ὅ, τι ἂν βούλωνται. In Latino quidem sermone multo minus hujusmodi locis convenit verbum Uti quam superioribus, ubi dativus rei, non personæ erat. Nam illud prius, Quid usus sum, vel quid utar illa pecunia? item, Quid utetur calceis? non tam male sonare videntur quam hoc, Quid utar isto homine? Vel, Utere me quicquid voles. (In illo tamen Thuc. loco, ubi dativus rei dativo personæ adjunctus est, hæc ad verbum interpretatio tolerabilior esset; nam ubi dicit, Σφᾶς τε αὐτοὺς παραδοῦναι καὶ τὰ ὅπλα, χρήσασθαι ὅ, τι ἂν βούλωνται, neminem ignorare puto intelligendum esse, χρήσασθαι σφίσι καὶ τοῖς ὅπλοις ὅ, τι ἂν βούλωνται : et propter adjunctum rei dativum, minus durum posse videri verbum Uti dico : hoc modo, Ut ipsis ipsorumque armis ad quicquid liberet, uterentur.) At in Gallico sermone his atque illis locis perinde verbum *Faire* convenit, sicut in Græco verbum χρῆσθαι. Ut enim pro τί ἐχρησάμην τοῖς χρήμασι, dicemus *Qu'ay-je faict de cet argent?* vel τί χρήσομαι τοῖς χρήμασι; *Que feray-je de cet argent?* eodem plane modo illa Dem. verba, ἐμοὶ μὲν χρήσασθε ὅ, τι βούλεσθε, reddemus, *Faites de moi à vostre plaisir.* Sic in illo Thuc. loco, χρήσασθαι ὅ, τι ἂν βούλωνται, videlicet σφίσι καὶ τοῖς ὅπλοις, *Qu'ils fissent à leur plaisir d'eux et de leurs armes, Qu'ils en fissent tout ce que bon leur sembleroit.* At quomodo genus hoc loquendi reddi Latine debeat (i. e. Latini sermonis consuetudinem servando), in Thes. meo declaravi. Sed ideo Gallicam interpretationem affero, ut quoniam in hoc sermone idem utrobique verbum usurpari, sicut in Græco, ostendo, nobis subauditio itidem utrobique eadem (nimirum præpositionis πρὸς) mira non videatur. Fortassis autem præp. εἰς non minus commode subaudiri posse dicet quispiam : cui non magnopere refragabor, præsertim cum Thuc. ita usurpasse illam præp. sciam : cujus usus exemplum quoque ex illo sumptum proferam, ubi de præpositione εἰς agam. Uno enim eodemque in loco verbo χρῆσθαι, cum accusativo primum, sine hac præp., deinde ea præfixa, utitur.

Εἰς quoque interdum deesse et subaudiendam relinqui sciendum est, ut ap. Thuc. 2, p. 61 [c. 42] : Ἃ γὰρ τὴν πόλιν ὕμνησα, αἱ τῶνδε καὶ τῶν τοιῶνδε ἀρεταὶ ἐκόσμησαν, ubi Marcellus, aut quicunque est Græcarum explicationum Thucydidi adjectarum auctor, deesse dicit præp. εἰς. Sed utro in loco præp. deesse censuit? Non ante τὴν, ut opinor; sed ante ἅ : ut enim dicitur ἐπαινῶ αὐτὸν εἰς ταῦτα, ita non dubito quin ille dictum esse censuerit, ἃ τὴν πόλιν ὕμνησα pro εἰς ἃ τὴν πόλιν ὕμνησα.

Ellipseos præpositionis εἰς exemplum aliud apud eundem scriptorem habemus, et quidem multo etiam præcedente certius : cum ipsemet Thuc., veluti nos illius admonens, eam verbo præfigat cui non præfixerat in loco, qui proxime præcedit, sed subaudiendam reliquerat. Cum enim dixisset, 2, p. 54 [c. 15], Καὶ τῇ κρήνῃ τῇ νῦν μὲν, τῶν τυράννων οὕτω κελευσάντων, Ἐννεακρούνῳ καλουμένῃ, τὸ δὲ πάλαι, φανερῶν τῶν πηγῶν οὐσῶν, Καλλιρόῃ ὠνομασμένῃ, ἐκείνῃ τε ἐγγὺς οὔσῃ, τὰ πλείστου ἄξια ἐχρῶντο, subjungit, Καὶ νῦν ἔτι ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου πρό τε γαμικῶν καὶ ἐς ἄλλα τῶν ἱερῶν νομίζεται τῷ ὕδατι χρῆσθαι. His inquam posterioribus verbis ἐς ἄλλα τῷ ὕδατι χρῆσθαι, ipsemet Thuc. ellipseos lectorem admonere videri potest, qua usus erat cum diceret, τὰ πλείστου ἄξια ἐχρῶντο. Cum enim ipsemet verbo χρῆσθαι ita utatur cum præp. illa εἰς, non dubium est quin eam subaudiri, non aliam ullam, putandum sit. Alioqui cum χρῆσθαι subaudiri etiam posset præp. πρὸς, sequendo ea, quæ dicta paulo ante fuerunt.

Ellipsin autem præpositionis εἰς junctæ articulo τὸ, putat esse schol. Eur. ante infin. κεκτῆσθαι, in hoc ejus versu, in Or. [804] : Μυρίων κρείσσων ὁμαιμόνων ἀνδρὶ κεκτῆσθαι φίλος. Ita enim exponit, μυρίων ἀδελφῶν κρείσσων ὁ φίλος ἐστὶν ἀνθρώπων, εἰς τὸ κεκτῆσθαι αὐτόν (ubi supervacaneus esse videtur genitivus ἀνθρώπων : et potius ab illo scriptum fuisse ἄνθρωπος suspicor). Et addit, eodem modo esse dictum κρείσσων κεκτῆσθαι, quo dicitur ἡδὺς ὁ ποταμὸς πιεῖν.

Habet porro et ap. Hom. aliosque poetas suam ellipsin præp. εἰς : ex quo tamen exempla nulla protuli supra : ideoque hic ea proferenda censeo. Est autem ea ante accusativos potissimum : ut Il. A, [322] : Ἔρχεσθον κλισίην Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος, pro εἰς κλισίην, pro quo et κλισίηνδε alicubi dicit. Sic Γ, [407] : Μηδέ τι τοῖσι πόδεσσιν ὑποστρέψειας Ὄλυμπον, pro εἰς Ὄλυμπον, pro quo itidem Ὀλυμπόνδε alicubi ap. eum extat, vel potius Οὔλυμπόνδε, metri causa. Quin etiam invenitur τόδ' ἱκάνεις, cum hac præpositionis εἰς ellipsi, ut Il. Ξ, 298 : Ἥρη, ποῖ μεμαυῖα κατ' Οὐλύμπου τόδ' ἱκάνεις; Ubi etiam duplex ellipsis observanda est, et a parte anteriori et a posteriori. Dicitur enim τόδε pro εἰς τόδε τὸ χωρίον, vel δῶμα. Verum magis rara et mira etiam est ellipsis hujus præp. in isto ejusdem poetæ loco, Il. Δ, [66] : Πειρᾷν θ' ὥς κεν Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς Ἄρξωσι πρότεροι ὑπερόρκια ὀηλήσασθαι· hic enim Eustath. vult Ἀχαιοὺς ἄρξωσι esse pro εἰς

Ἀχαιούς : et esse hunc sensum, ἀρχὴν ποιήσωσιν εἰς τοὺς Ἀχαιοὺς τοῦ παραβαθῆναι τοὺς ὅρκους. Sed durior mihi subauditio ista videtur quam ut Eustathio assentiri de ea possim. In meo autem vet. exemplari, (in quo non ὑπερόρκια conjunctim, sed ὑπὲρ ὅρκια disjunctim, ut in mea ed., legitur,) ita versus ille explicatur, προκατάρξωνται πρότεροι ὑπὲρ τοὺς Ἕλληνας τοὺς ὅρκους βλάψαι καὶ παραβῆναι. Verum et hoc durum mihi videri fateor ut illa præp. ὑπὲρ ad præcedentem versum retrocedens, cum accusativo Ἀχαιοὺς jungatur : ut omittam ei non satis convenientem usum fortasse datum iri. At hæc incommoda vitabimus, nec a sensu poetæ aberrabimus, ut opinor, si lectionem illam ὑπὲρ ὅρκια sequentes, dicamus ἄρξωσι πρότεροι δηλήσασθαι Ἀχαιοὺς ὑπὲρ ὅρκια. Alioqui enim mirandum etiam videtur quem præpositionis usum Eust. esse putaret, δηλήσασθαι ὅρκια exponens ἐπιορκῆσαι, nulla illius facta mentione. Hæc tamen tanquam obiter et ζητηματικῶς s. διαπορητικῶς isto de loco dicta, accipi velim.

Ἐν etiam (quæ eadem cum præcedente est præp. apud Latinos) interdum ἐλλείπει : præsertimque iis in ll., in quibus et apud Latinos prætermitti solet : cum videlicet testimonia afferuntur ex libris, quorum nomina adduntur : ut videmus passim ap. Athen., auctores propemodum infinitos citantem, hanc præp. nominibus librorum, præsertimque Comœdiarum et Tragœdiarum, plerisque non præfigi : ut Εὔπολις Αἰξίν, (alicubi etiam ἐν Αἰξίν,) et Κρατῖνος Μαλθακοῖς, et Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσι. Itidem Αἰσχύλος Νεανίσκοις, et Εὐριπίδης Φαέθοντι, ibidem. Itidem certe apud veteres grammaticos Latinos, Plautus Amphitryone, Terentius Phormione, legimus. Verum et ap. poetas subaudiendam relinqui interdum hanc particulam sciendum est, veluti cum δόμῳ et δόμοις pro ἐν δόμῳ et ἐν δόμοις dicunt.

Ἐκ in earum est numero, quæ aliquando omittuntur; sed potissimum cum genitivis, qui materiæ alicujus signif. habent : ut in isto Pausaniæ loco, Ἐνταῦθα εἰκόνες Ἀδριανοῦ, δύο μέν εἰσι λίθου λευκοῦ, δύο δὲ Αἰγυπτίου. Apud Eund., Ἄγαλμα λευκοῦ λίθου. Sic autem Latini nonnunquam Lapide ablativum materiæ pro E lapide s. Ex lapide, dixerunt : ut Lapide Pario, pro Ex lapide Pario.

Σὺν vero una est ex præpositionibus, quarum frequentissima est ellipsis : vel potius, nulla est cujus frequentior magisque usitata (in certo quodam loquendi genere) sit ellipsis. Neque vero dubium esse potest quin hic illius usus, quo subaudienda relinquitur, (si tamen id vocari usus potest,) mere sit Atticus : cum plurima ex plurimis, vel potius omnibus, Atticis scriptoribus testimonia suppetant. Usum autem hac ellipsi Hom. ante illos fuisse, docui antea : nunc ex solutæ orationis scriptoribus exempla proferre volens, a Thuc. initium sumam. Legimus 4, p. 147 [c. 78] : Πορευόμενος ἑπτακοσίοις καὶ χιλίοις ὁπλίταις ἐς τὰ ἐπὶ Θράκης· p. 146 [c. 75] : Δέκα ναυσὶν ἐς τὸν Πόντον ἐσεπεπλεύκει· 8, p. 273 [c. 33] : Ἐπὶ τὴν Χίον πλέοντες τῇ στρατιᾷ, pro σὺν τῇ στρατιᾷ. 4 : Ἀπεχώρησαν τῷ στρατῷ, pro σὺν τῷ στρατῷ· ibid., Ἐκαθέζετο τῷ στρατῷ, quod itidem exp. 1 : Κατὰ τάχος τῷ πλέονι τοῦ στρατοῦ ἀνεχώρησε, pro σὺν τῷ πλέονι τοῦ στρατοῦ. 3 : Ὁ δὲ, τῶν Μεσσηνίων χάριτι πεισθεὶς, καὶ μάλιστα νομίσας ἄνευ τῆς τῶν Ἀθηναίων δυνάμεως τοῖς Ἠπειρώταις ξυμμάχοις μετὰ τῶν Αἰτωλῶν δύνασθαι ἂν κατὰ γῆν ἐλθεῖν κτλ. Dicam autem aliquid de his locis, postquam alios aliorum scriptorum attulero. Xen. Anab. 2 : Καὶ ᾧ Κῦρος ἀνέβη ξενικῷ, pro σὺν ᾧ. In exemplis autem, quæ his adjiciam, animadverte præpositioni isti [sic] subjungi pronomen αὐτῷ vel αὐτοῖς, ut in isto Xenophontis, Καὶ ἀναδησάμενοι τὰς ναῦς ἦγον αὐτοῖς ἀνδράσι. Adeoque in hoc loquendi genere usitata Historicis fuerunt hæc duo verba αὐτοῖς ἀνδράσι, ut ellipsis hæc occasionem fingendi nominis compositi αὐτάνδρος præbuerit. Nam αὐτάνδρους ναῦς λαβεῖν vel καταδῦσαι et λαβεῖν ναῦς seu καταδῦσαι αὐτοῖς ἀνδράσι, pro uno eodemque dicunt. Sic autem et cum aliis plerisque substantivis, præcedente isto pronomine, subaudienda hæc præp. relinquitur. Legimus enim enim ap. eundem scriptorem, Cyrop. 3, [3, 40] : Ἧκειν εἰς τὰς τάξεις αὐτοῖς στεφάνους· legimus ap. Dem. De male obita legat. : Πεντακοσίους δ' ἱππέας προδοθέντας ὑπὸ τῶν ἡγεμόνων αὐτοῖς ὅπλοις ἔλαβεν ὁ Φίλιππος. Ut autem ad illos Thuc. locos revertar, quos primos in exemplum attuli, sciendum est schol. in quibusdam non præp. σὺν subaudire simpliciter, sed in illo loco 4, [39] : Ἀνεχώρησαν τῷ στρατῷ, subaudire παντὶ cum σύν. Nam in hunc dat. στρατῷ, annotat, σὺν παντὶ δηλονότι. Idem in illum locum 3, [95] : Καὶ μάλιστα νομίσας ἄνευ τῆς τῶν Ἀθηναίων δυνάμεως, τοῖς Ἠπειρώταις ξυμμάχοις μετὰ τῶν Αἰτωλῶν κτλ., cum σὺν subaudit etiam μόνοις. Scribit enim, σὺν μόνοις δηλονότι τοῖς Ἠπειρώταις συμμάχοις καὶ Αἰτωλοῖς. Sed eum minime existimandum est ita hæc subaudire quasi cum ipsa præp. subaudiri debeant, i. e. quasi cum ellipsi præpositionis horum dativorum ellipsis conjuncta sit : cum ipsemet alibi solam præp. addat : ut in eadem illa pag. l. 4, in qua legitur, Ἀνεχώρησαν τῷ στρατῷ, quod exponit σὺν παντί : circa finem [4, 43] habemus, Λυκόφρων δὲ τοῖς ἄλλοις ξυνέβαλε· quod ille exponit simpliciter σὺν τοῖς ἄλλοις. Quin etiam adverbium δηλονότι, quod ille addit, cum dicit, σὺν παντὶ δηλονότι, satis ostendit hoc ad explicationem addi, non tanquam sub ipsa ellipsi lateat.

Verum et hoc sciendum est, quamvis hæc præpositionis σὺν ellipsis ita sit ap. scriptores Atticos frequens ut nulla frequentior esse possit, adeo ut quin Attica sit, dubium nemini esse debeat : inveniri tamen ap. Aristoph. (quem alioqui esse ἀττικώτατον fatendum est) illum ipsum pronominis dativum sine hac ellipsi, utpote cui præpositio σὺν præfixa sit, Ran. [560] : Οὐδὲ τὸν τυρόν γε τὸν χλωρὸν τάλαν, Ὄνπερ σὺν αὐτοῖσι ταλάροις κατήσθιε. Sic ex Thuc. habuimus paulo ante in locis omnino vicinis χρῆσθαι et ἐλλειπτικῶς positum et cum sua præpositione. Sunt profecto hujusmodi loci observatione dignissimi, ex quibus cognoscimus Atticos non ita fuisse suis illis loquendi generibus addictos, ut ab illis nunquam discedere auderent. Apud schol. tamen, ubi verba textus scholiis ejus inseruntur, habemus αὐτοῖς τοῖς ταλάροις sine præpositione. Sed etiamsi ipse schol. ita scripsisset (quod non credo), eam scripturam lex metri refellit. [Non refellit; vera hæc scriptura dudum recepta.]

Habent porro et Latini suas quarundam præpp. ellipses : ex quibus est Cum, quæ hujus σὺν significationem habet. Sed major est etiam apud eos quam apud Græcos hujus ellipseως usus. Cum variis enim ablativis, i. e. varias significationes habentibus, et in loquendi generibus valde inter se diversis, hanc ellipsin cernimus. Virg. Æn. 9 : Tum demum præceps saltu sese omnibus armis In fluvium dedit. Apud Eund. 3 : At subitæ horrifico lapsu de montibus adsunt Harpyiæ, et magnis quatiunt clangoribus alas. Sunt vero et alii aliquot loci ap. eundem poetam, ubi ellipsis hujus præp. cernitur : sic tamen ut in quibusdam eorum de hac subauditione sit controversia. Quorum ex numero est iste, 8 : Discessu mugire boves, atque omne querelis Impleri nemus, et colles clamore relinqui. Quidam enim Clamore exposuerunt Cum clamore, alii aliter exponere maluerunt. Sic autem et in soluta oratione : ut passim legimus, Quod commodo tuo fiat, Quod commodo reip. fieri possit. Sic ap. Cæsarem, Si reipublicæ commodo facere posset. Manifestum est enim hic Commodo tuo et Commodo reip. dici pro Cum tuo commodo, et Cum reip. commodo. Itidemque ablativus Bono cum hac ellipsi usurpatur nonnunquam. Sic etiam Bono publico dixit Liv., pro Cum bono publico. Apud Plin. autem, præcedente etiam ablativo Utilitate, Magna mortalium utilitate, et publico bono. Neque vero cum ablativis duntaxat hoc significationis genus habentibus, sed et cum aliis : ut ap. Eund. legimus, Oculorum etiam periculo, pro Cum oculorum etiam periculo. Et ap. Cic., Ne dici quidem potest quanta diminutione civium, pro Quanta cum diminutione. His autem addi debet ellipsis cum ablativo Copiis, (cui primus potius locus dari debuerat, quod cum Thucydidis locis, qui primi allati fuerunt, optime conveniat,) ap. Liv.: Omnibus copiis profectus est, pro Cum omnibus copiis.

Et quemadmodum τοῦτο pro διὰ τοῦτο, (sicut ταῦτα pro διὰ ταῦτα,) habuimus supra, sic Id pro Propter id esse positum Donatus quoque censet in isto Terentii loco in Andria 1, 1 : Quem ego credo manibus pedibusque obnixe omnia facturum, Magis id adeo mihi ut incommodet Quam ut obsequatur gnato. Id enim hic ille exponit Propter id. Potest tamen (meo judicio) dici etiam abundare (ut abundat cum dicitur Id quod, pro Quod). Sic et in isto ejusdem Comici loco, Nunc id prodeo ut conveniam Parmenonem, ubi eandem præp. subaudit, πλεονάζειν fortasse dicere quis possit : cum absque hac particula oratio sit integra, Nunc prodeo ut conveniam Parmenonem.

Quin etiam ut habuisti ex Theophr. supra τὴν ὥραν dictum ἐλλειπτικῶς pro κατὰ τὴν ὥραν, sic Latini Id temporis dicunt, subaudiendam præp. quampiam relinquentes. Nullam autem aptius subaudiri posse arbitror quam Per : ut sit Id temporis pro Per id temporis, i. e. Per id tempus. Nam et Id temporis et Per id tempus ap. Cic. ac Cæsarem idem significant. At cum dicitur Id ætatis vel Istuc ætatis, haud scio an subauditio hæc ab omnibus admittetur. Sunt qui temporis accusativos esse velint : existimantes (ut opinor), cum dicit Terent., Ego istuc ætatis amori operam non dabam, perinde esse ac si quis diceret, Annum unum vel mensem unum, amori operam dabam. Verum et hic dici potest subaudiri præp.

Ad per ellipsin subaudienda ab utrisque scriptoribus relinquitur ante accus., quo urbs aliqua nominatur : ut Venit Athenas, Ivit Romam. Itidemque ante accus. Domum : ut Venit domum, Ivit domum. Videntur enim Latini, cum non possent ex nomine, quo οἶκος significabatur, adverbium facere (ut Græci ex illo οἶκος fecerant οἴκαδε), hoc saltem juris illi accusativo Domum tribuisse, ut præp. præfixa minime opus haberet, sed ipse per se adverbii ad locum vicem præstaret. Adeo certe hic illius accus. usus obtinuit, ut ipsi etiam poetæ in eum sibi vel nunquam vel raro quicquam permiserint : ibi quidem certe, ubi solus accus. ponitur. Iidem alioqui illis accusativis, quibus nomina urbium declarantur, præpositionem præfigere nonnunquam sibi permiserunt : ut legimus ap. Propert., Magnum iter ad doctas proficisci cogor Athenas. Imo vero non poetæ duntaxat, sed et prosæ scriptores eam præp. aliquando præfigere illis nominibus non dubitarunt : estque ex illis non Liv. tantum, sed Cic. quoque : veluti cum scribit, Ea die Verres ad Messanam venit. Sic tamen ut quidam Ad Messanam venit, aliud quam Messanam venit, significare putarint. Ceterum quæ de ellipsi præpositionis Ad ante illos accusativos, idem et de ellipsi præpositionis Ab sive A ante eorundem nominum ablativos sentiendum est : ut in proxime sequente tmematio docebo.

Ab vel A præpositio sic ante ablativum, quo urbs aliqua nominatur, nec non ante ablativum Domo, solet omitti, ut ante accusativos illorum nominum præpositionem Ad prætermitti modo dicebam. Nam ut pro adverbio οἴκαδε dixerunt Latini Domum, eo accus. sine præpositione utentes, ita pro οἴκοθεν ablativo Domo usi sunt, tanquam adverbio ex loco : non secus videlicet hujus nominis accusativo et ablativo, ac illorum accusativis ablativisque, utentes. Sed quemadmodum invenitur etiam Ad domum et Ad Messanam, (licet aliqui aliud significari putarint, cum præfigitur his præpositio, quam cum omittitur,) ita etiam Ex domo, Ex Messana, vel A Messana, non sine exemplo, dici potest. Nam Ab Lavinio dicit Liv., itidemque aliis plerisque urbium nominibus hanc præp. præfigit. Sic Ab Roma ap. Sallust. legigitur. Ex Cic. autem, De Brundusio et De Venutio, annotantur in Epistolæ calce posita : cum alioqui Brundusio et Venutio, absque præpositione, sequendo magis receptam Latini sermonis consuetudinem, dicendum esset. Cum autem contra receptum sit ut regionum nominibus præpositiones præfigantur, poetæ vicissim illic eas omittere ausi sunt. Sic Virg. : Italiam fato profugus Lavinaque venit Litora, pro In Italiam.

Interdum vero ap. poetas alia etiam ellipsis hujus præp. Ab sive A extat : et quidem propter metrum. Ovid. Fast. 1 : Jupiter arce sua totum cum spectet in orbem, pro Ab arce sua. Sic ap. Virg., cum ejusdem signif. verbo, Æn. 1 : Cum Jupiter æthere summo Despiciens mare velivolum.

At ellipseως præpositionis Ex allatum a me exemplum antea fuit : Lapide Pario, pro Ex lapide Pario. Verum et aliud genus ellipseως hanc præp. admittere sciendum est, veluti in Virg. loco, Projice tela manu. Quin etiam cum dicitur Natus Jove, vel Satus Jove, subaudienda hæc præp. censetur. Sic ap. Juvenal. 6 : Qui rupto robore nati, (vel, Duro, ut in quibusdam codd. legitur,) pro Nati ex robore. Itidemque ubi dicit Virg., Quo sanguine cretus. Neque vero poetarum duntaxat, sed et prosæ scriptorum hanc cum participio Natus ellipsin esse putandum est. Eam enim cum ap. alios, tum ap. ipsum etiam Cic. habemus. Deesse autem cum ablativis, qui huic participio Natus junguntur, præp. E vel Ex, ii ostendunt loci, in quibus præfixa invenitur : ut ap. Cic. De fin. 5 : Ut ipsi ex se nati esse videantur. Sic ap. Terent. Heautont., Ita mihi atque huic sis superstes ut ex me atque hoc natus es. Sic autem et Plautus ante illos locutus erat, Natus Argus ex Argo patre. Item, Quæ ex te nata sit. Quin etiam præpositio A præfixa huic participio invenitur : quod mirum videri queat. Neque tamen ap. scriptorem, cujus parva sit auctoritas, sed ap. Cic. talis usus exemplum extat, in Or. ad Quirites post reditum : A parentibus (id quod necesse erat) parvus sum procreatus, a vobis natus sum consularis. Equidem si hoc duntaxat in loco præp. A istum usum haberet, liberius illa usus esse videri posset Cic., ut utrique verbo unam eandemque præp. accommodaret : quod hoc modo venustiorem reddi orationem judicaret : sed quin alibi quoque ita posita reperiatur, non dubito. Utrocunque tamen modo se res habeat, hoc constat, ut præp. A proprium locum habet cum illo participio Procreatus, sic et cum simplici Creatus habere : ideoque cum legimus ap. Ovid., Dubio genitore creatus, intelligendum esse Creatus genitore pro Creatus a genitore. At cum participio Genitus, i. e. cum ablativo, qui participio Genitus adjunctus est, utralibet præp. subaudiri posse videtur. Licere enim præp. E sive Ex subaudire, sicut in Natus, Satus, Cretus, vel inde colligi potest, quod cum iisdem ablativis jungitur. Ut enim Satus sanguine, vel cretus, vel natus, ita etiam Genitus sanguine invenitur. An vero itidem Creatus sanguine dixerint poetæ, aliis quærendum relinquo. Hoc tantum addo, cum usurpatur Creatus adjecto ablativo materiali, i. e. materiæ significationem habente, (veluti cum dicitur Creatus terra,) tunc nobis E, non A, subaudiendum omnino esse. Sunt autem hæ ellipseis ex earum numero, quæ vix animadvertuntur, aut (si ita loqui licet) sentiuntur, quod nimirum in his loquendi generibus frequentius ἐλλιπῶς quam ἐντελῶς loqui soleamus. Ac sunt hodie multi profecto, qui hujusmodi observationes grammaticas non solum pro re levi parvique momenti, sed fere pro nugis habeant; sed de his nugis (si quos hæc ita vocare non pudet) sciant posse dici quod de aliis nugis Horat. dixit, Hæ nugæ seria ducent In mala. Multi enim quotidie tali ignoratione quarundam nugarum grammaticarum serio labuntur.

Sed nullam præp. esse puto, cujus usitatior utrobique sit ellipsis quam est præpositionis In. Cum autem utrobique dico, in carmine et in prosa intelligo. Ovid. Fast. 1 : Pars cadit arce Jovis, pro In arce, ut supra ex Eodem habuisti eod. in l., Arce sua, pro Ab arce sua. Virg. Æn. 12 : Saxum antiquum ingens, campo quod forte jacebat, Limes agro positus. Vel, qui forte jacebat, ut alii codd. habent. Apud Eund. 6 : Sedibus ut tandem placidis in morte quiescam. In soluta autem oratione, Regione, pro In regione; Urbe, pro In urbe (veluti cum dicitur Tota urbe), et Domo, pro In domo. Item Bello, pro In bello. Eadem deesse censetur et in isto Plinii loco, Ut dubium sit togane an bello præstan-

tior fuerit; sed eam ellipsin hic constituere non necesse videtur. Sic autem et cum nominantur libri scriptorum, ex quibus testimonia petuntur omitti plerumque hanc præp. a veteribus grammaticis videmus, et dici, Plautus Amphitryone, vel Persa, sicut a Græcis Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι, vel Πέρσαις, ut antea docui.

In ante accusativum quoque omissa reperitur ap. poetas, ut ap. Virg. legimus, Italiam fato profugus Lavinaque venit Litora, pro In Italiam.

Antequam autem a Græcarum præposs. ellipsi ad ellipsin adverbiorum transeam, de iis etiam præposs., quæ in verbis omittuntur, disserendum est. Nam ut antea pleonasmos præpositionum in quibusdam compositis verbis extare docui, ita vicissim ellipses in nonnullis simplicibus extare sciendum est. Sed eas ap. poetas potius quam ap. solutæ orationis scriptores inveniri puto. Mihi quidem certe in præsentia earum exempla ex Hom. solo suppetunt. Legimus igitur Il. A, 32 : Ἀλλ' ἴθι, μή μ' ἐρέθιζε· σαώτερος ὥς κε νέηαι. Ubi ἴθι, i. e. I, ponitur pro ἄπιθι, Abi. Sic vero Γ, 221 : Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ὅπα τε μεγάλην ἐκ στήθεος ἵει, positum censetur ἵει pro ἀφίει. Dicitur enim ἀφιέναι φωνὴν (cui synonymus est accus. ὅπα) potius quam ἱέναι. Sic idem poeta Il. A, [154] : Οὐ γὰρ πώποτ' ἐμὰς βοῦς ἤλασαν, pro ἀπήλασαν s. ἐξήλασαν usurpat. Itidemque E, [236], Ἐλάσσῃ μώνυχας ἵππους, pro ἀπελάσῃ positum est.

Adverbiorum etiam quorundam ἔλλειψις apud Atticos scriptt. in usu est. Extant autem ejus quoque exempla ap. Hom., sed ex iis quædam illis cum Atticis esse communia puto, quædam non item. Nam quod ὡς adverbium similitudinis omittit, id ei cum Atticis nequaquam commune esse existimo : quod vero ὥστε aut quod ἕνεκα s. ἕνεκεν prætermittit, hoc non magis ejus aliorumve poetarum quam Atticorum esse arbitror. Idemque de aliis nonnullis sentiendum esse dico.

Ab illo igitur adverbio ὡς initium dicendi de hoc ellipseos genere sumam. Hom. Il. Λ, [595] : Ὡς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο. Incipio autem ab hoc loco, quod is sit, qui a grammaticis alibi in exemplum hujus ellipseos, tanquam et notissimum et minime controversum, affertur. Nam Eust. exponens hos versus E, [5] : Δαΐέ οἱ ἐκ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ, Ἀστέρ' ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον, ὅστε μάλιστα Λαμπρὸν παμφαίνῃσι λελουμένος ὠκεανοῖο, annotat, ex iis, quæ sequuntur ap. Hom., cognosci posse, nos hic subaudire ὡς adverbium παραβολικόν : ut dicatur ἀκάματον πῦρ pro ὡς ἀκάματον πῦρ, eodem modo quo δέμας πυρός. Neque enim πῦρ ἐμάχοντο, sed ὡς πῦρ. (Verum ap. Eust. mendose legitur, λεχθησόμενον καὶ τὸ ἐμάχοντο δέμας πυρὸς, pro κατὰ τὸ, ἐμάχοντο etc.) At Corinthus Articulo 8, non ὡς hic subaudiendum esse ait, sed κατά : ut antea dictum est. Postquam enim scripsit præposs. apud Atticos deficere, in exemplum affert illum versum, exponens, κατὰ πῦρ ἐμάχοντο. Ubi quis in Corintho non miretur tam magnam exemplorum penuriam, in tanta præsertim eorum abundantia? Cum enim exemplis ellipseos præpositionis κατὰ veterum auctorum scripta referta sint, unicum, et quidem minime aptum, protulit. Ut omittam, ex poeta esse sumptum, qui quamvis plurima cum Atticis communia habeat, in quibus videlicet Attici imitati illum videri possunt, (nisi dicamus ex vetustissimis Atticis illum ea sumpsisse, qui autem illum secuti sunt Attici, ex eo vicissim mutuatos esse,) non tamen is est, ex quo Atticæ linguæ regula peti possit : adeo ut ex illo solo allatum exemplum parum aut etiam nihil auctoritatis ad quidpiam dialecto Atticæ asserendum habere possit. Quod certe vel hanc ipsam adverbii ὡς ellipsin testari posse arbitror. Neque enim illam inter Atticas quisquam unquam agnovit, quod sciam : cum alioqui manifestum ejus ex Hom. exemplum hic habeamus. Quamvis autem illam ellipsin mihi minime Atticam videri dicam, non ignoro tamen ap. Thuc. 1, [70] : Τοῖς μὲν σώμασιν ἀλλοτριωτάτοις ὑπὲρ τῆς πόλεως χρῶνται, hic ἀλλοτριωτάτοις pro ὡς ἀλλοτριωτάτοις positum existimari. Sed ut idem ita exponi debere, non tamen ex Atticæ linguæ consuetudine petitam esse hanc ellipsin concedam. Neque enim (ut alibi monui), quicquid Thucydideum est, protinus Atticum etiam haberi debet, cum eum (ut fuit καινοπρεπείας in sermone affectator) multa sibi peculiaria habere constet. Cum autem dicitur οἶμαι pro ὡς οἶμαι, non est itidem παραβολικόν.

At ὥστε subauditum Homero cum Atticis commune esse merito dicemus, cum multa ut ex illo, ita etiam ex hoc exempla hujus suppetant. Hom. initio Iliadis : Τίς τ' ἄρ σφῶε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι; dictum enim censetur hic μάχεσθαι pro ὥστε μάχεσθαι. Itidemque B, [720] : Τόξων εὖ εἰδότες ἶφι μάχεσθαι, pro ὥστε μάχεσθαι. In illo tamen priore loco Eust. alias etiam exposs. affert. Existimat enim posse etiam dici articulum deesse, ut sit ἔριδι μάχεσθαι pro ἔριδι τῇ τοῦ μάχεσθαι. Nec tamen duos articulos, sed unum deesse intelligit, videlicet τοῦ. Sed et tertiam addens, Ἢ καὶ ἑτέρως (inquit) καθ' ἑρμηνείαν, ἔριδι, ἤγουν αὐτόχρημα μάχῃ, ut poeta ostendere volens quomodo intelligendum sit hoc διαστῆναι, dicat eos διαστῆναι κατὰ ἔριν μάχιμον. Sed hæc tertia expos. præterquam quod nodum nullo modo solvit, nimium longe petita et Homericæ phrasi s. Homerico stylo parum consentanea est. Utrobique igitur ὥστε subaudiendum esse arbitror. Sic etiam Il. A, [291] : Τοὔνεκά οἱ προθέουσιν ὀνείδεα μυθήσασθαι; fortasse pro ὥστε μυθήσασθαι. Aliter tamen hunc infin. exponi, docebo paulo post.

Sæpe autem et in soluta oratione deficit hoc adverbium ὥστε. Æschines [p. 75, 1] : Ὁ δὲ ἀναπηδήσας ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, διώμνυτο τὴν Ἀθηνᾶν, (ἦν, ὡς ἔοικε, Φειδίας ἐνεργολαβεῖν εἰργάσατο καὶ ἐνεπιορκεῖν Δημοσθένει,) ἢ μὴν εἴ τις ἐρεῖ ὡς χρὴ πρὸς Φίλιππον εἰρήνην ποιήσασθαι, ἀπάξειν ἐς τὸ δεσμωτήριον, ἐπιλαβόμενος τῶν τριχῶν. Hic ἐνεργολαβεῖν est pro ὥστε ἐργολαβεῖν ἐν αὐτῇ, ut inquit Bud.: qui locum illum ita vertit, Iste autem in concionem prosiliens, Minervam dejeravit, (quam credo ipsam Phidias ideo fecit, ut in ipsa Demosthenes quæstuosas calumnias cum perjuriis factitaret,) si quis extitisset qui pacem cum Philippo faciendam censeret, haud dubie illum sé capillo comprehensum in carcerem conjecturum. Vel (ut Latini loquebantur) Obtorto collo tracturum in carcerem. Ut autem de hoc loco Budæo assentior, (nisi quod ἐπὶ τῷ vel πρὸς τὸ non minus quam ὥστε subaudiri posse arbitror,) ita de Xenophonteo, quem ibidem in exemplum affert, dissentio. Hæc enim verba hujus l., qui in illius Œcon. extat [7, 8], Οὐκοῦν ἡ γυνή σοι συνέθους καὶ συνεύχετο, Καὶ μάλιστά γε, ἔφη ὁ Ἰσχόμαχος, πολλὰ ὑποσχομένη μὲν πρὸς τοὺς θεοὺς γενέσθαι οἵαν δεῖ, ita interpretatur : Et quidem vota pro se faciens ut proba evaderet. I. e. (inquit) ὥστε εἶναι οἵαν δεῖ. A Bud., inquam, hic dissentiens, neque illam neque aliam particulam subaudiri debere existimo; sed ὑποσχομένη pro Pollicita accipio : πρὸς τοὺς θεοὺς autem pro Apud deos, Coram diis, Testibus diis. Simulque pro μὲν repono μοι : de quâ emendatione in meis etiam Annotationibus (calci meæ editionis Xenophontis adjectis) lectorem admonui. Esse enim μὲν pro μοι positum, vel hoc ostendit, quod nec δὲ nec alia particula illi μὲν respondet, præterquam quod in alio ejusdem scriptoris loco particula hæc locum illius pronominis occupare manifesto deprehenditur. Sensus igitur fuerit, Multum mihi coram diis se qualem deceret futuram esse pollicita. At cum Bud. ita vertit, Et quidem vota pro se faciens ut proba evaderet, primum nec vocularn μὲν admittit, nec dativum pro illa reponit : deinde, accipit ὑποσχομένη πρὸς τοὺς θεοὺς, pro ὑποσχομένη τοῖς θεοῖς. Atqui præterquam quod hæc constr., ὑποσχομένη πρὸς τοὺς θεοὺς pro ὑποσχομένη τοῖς θεοῖς, haud scio an idoneo confirmari exemplo possit, dativus μοι, (neque enim dubium est quin pro μὲν reponi debeat,) eam omnino excludit. At vero in ὑποσχομένη πρὸς τοὺς θεοὺς, pro Apud deos seu Coram diis, non ignoro præp. πρὸς eum cum accusativo habituram usum esse, quem ap. Hom. cum genitivo habet, Il. A, [338] : Τὼ δ' αὐτὼ μάρτυροι ἔστων Πρός τε θεῶν μακάρων, πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων, Καὶ πρὸς τοῦ βασιλῆος ἀπηνέος. Sed auctorem brevium scholiorum hunc gen. per accus. expo-

nere sciendum est. Atque adeo ipse Xen. quamvis Anab. 2, [5, 20] itidem dicat πρὸς θεῶν ἀσεβὴς, accus. tamen alibi eadem in re aut simili, præpositioni isti tribuit. Atque adeo cum Hom. dicat ἐπιορκήσω πρὸς δαίμονος, ipse ἐπιορκίαν πρὸς τοὺς θεοὺς dicit, 2, p. 170 meæ ed. [c. 5, 21]. Hæc sunt quæ me ut a doctissimi illius viri interpretatione discedam, impellunt. Sed quoniam illum l. aliter scriptum affert quam in ipso Xen. opere legatur, de hoc quoque dicendum aliquid fuerit. Post συνεύχετο ibi legitur αὐτῷ ταῦτα : quæ duo verba ille omisit, ideo, ut opinor, quod illud αὐτῷ mendose legi existimaret. Qua in re profecto minime fallebatur; quomodo enim dat. hic stare possit? Sed pro αὐτῷ reponendum censeo αὐτά : ut αὐτὰ ταῦτα eodem modo dicatur quo αὐτὸ τοῦτο sæpe dici videmus. Præterea pro μάλα scribit μάλιστα : quod discrimen parvi momenti est. At de μὲν, quod ex ipso Xen. posui post ὑποσχομένη, licet ab ipso Bud. prætermissum, dixi jam antea. Libuit autem hunc l. accuratius examinare, ut hinc lector quanta sibi in legendis scriptoribus Græcis cautione opus esset, disceret: quod hæ ellipses non solum ubi animadvertendæ essent, non animadverterentur, sed vicissim etiam nonnunquam, ubi minime constitui deberent, constituerentur. Illi porro Xen. loco hunc Aristotelis [H. A. 9, 38], tanquam similem, subjungit : Ἡ μὲν οὖν μυρμήκων ἐργασία πᾶσίν ἐστιν ἐπιπολῆς ἰδεῖν. Cui hunc Platonis [Menex. p. 240, A] attexit, Σχεδὸν γὰρ δέκα ἔτεσι πρὸ τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας ἀφίκετο Δάτις Περσικὸν ἄγων στόλον, πέμψαντος Δαρείου διαῤῥήδην ἐπί τε Ἀθηναίους καὶ Ἐρετριέας, ἐξανδραποδισάμενον ἀγαγεῖν· θάνατον αὐτῷ προειπὼν μὴ πράξαντι ταῦτα. Quæ ita vertit, Mittente ad hoc eum Dario, verbisque conceptis mandata dante, ut Eretrienses cum Atheniensibus in servitutem redactos ad se duceret : mortis illi necessitate indicta, ni mandata perficeret. Plenus autem sermo erat (inquit), ἐφ' ᾧ ἐξανδραποδισάμενος ἄξει, vel ἐφ' ᾧ ἀγαγεῖν. Hæc ille. Quod autem ad ὥστε attinet, sciendum est, sæpe subaudiri posse ante infin. εἰπεῖν : ut συλλαβόντα εἰπεῖν, vel συνελόντα εἰπεῖν, item τὸ σύμπαν εἰπεῖν, et ἑνὶ δὲ λόγῳ εἰπεῖν. His enim aliisque hujusmodi in locis subaudiri ὥστε dicere possumus, aut certe ὡς signif. τοῦ ὥστε habens : quippe quod plerumque præfixum inveniatur. Passim enim occurrit ὡς εἰπεῖν, ubi ὡς pro ὥστε accipi, nemo, ut opinor, negarit. Sic ap. Greg. Naz. : Ὅτι πᾶσαν ἐν ἑαυτῷ συλλαβὼν εἶχε τὴν ἀρετήν· ἢ, τόγε ἀληθέστερον, ἔχει. Potest autem aliis exemplis addi et hoc ex Soph. allatum supra, cum de ellipsi præpositionis ὑπὲρ agerem, Ὑφ' ἡδονῆς τοι φιλτάτη διώκομαι, Τὸ κόσμιον μεθεῖσα, σὺν τάχει μολεῖν. Interim vero lectorem admonitum volo multos occurrere locos, in quibus cum subaudiendum videri queat ὥστε, aliud tamen vocabulum potius aut alia vocabula subaudiri debeant. Interdum vero vel ὥστε vel aliud etiam subaudiri potest, ut antea quoque in Dem. loco non minus ἐπὶ τῷ vel πρὸς τὸ quam ὥστε posse subaudiri dixi : in Platonico autem vel ὥστε vel ἐφῷ (pro quo potius scrib. ἐφ' ᾧ censeo). Itidem certe ap. Aristot. Probl. sect. 5, [11] : Διὰ τί τὰ ἐπίπεδα κοπιαρώτερα ἐγκαταχεῖσθαι τῶν κοίλων ἐστὶ, subaudiri quidem potest ὥστε ante infin. ἐγκαταχεῖσθαι, sed ita ut non minus commode subaudire possimus ἐφ' ᾧ. Quin etiam πρὸς τὸ cum illo infin. jungere fortasse liceat. Thuc. 8, p. 294 meæ ed. [c. 96] : Ἀλλ' οὐκ ἐν τούτῳ μόνῳ Λακεδαιμόνιοι Ἀθηναίοις πάντων δὴ ξυμφορώτατοι προσπολεμῆσαι ἐγένοντο. Hic quoque prima fronte subaudiendum quis putet ὥστε : sed aptius forsitan πρὸς τὸ vel εἰς τὸ ante προσπολεμῆσαι subaudiamus. Sic supra, ubi de ellipsi præpositionis εἰς loquebar, ostendi, ap. Eur. in hoc versu, Μυρίων κρείσσων ὁμαιμόνων ἀνδρὶ κεκτῆσθαι φίλος, subaudiri a schol. εἰς τὸ ante infin. κεκτῆσθαι. Et addi, tale illud esse quale hoc, ἡδὺς ὁ ποταμὸς πιεῖν. Unde colligimus, eum hic itidem εἰς τὸ ante πιεῖν subaudiri existimasse. Interdum vero κατὰ extrinsecus assumi posse videtur, ut θαυμαστὸς ὁρᾶν vel θαυμαστὸς ἀκοῦσαι. Sic in Epigr., βαιὸς ἰδεῖν. Sed et cum passivo infin., ut θαυμαστὸς ὁρᾶσθαι. Sic θαῦμα ἰδέσθαι ap. Hom. et Hesiod. : quamvis et hic ὥστε quidam subaudiant. Nonnunquam vero articulum subaudiendum esse dixerim : ut in Il. A, 259 : Οἳ πέρι μὲν βουλῇ Δαναῶν, πέρι δ' ἐστὲ μάχεσθαι. Hic enim περίεστε μάχεσθαι nihil aliud esse puto quam περίεστε τῷ μάχεσθαι, i. e. τῇ μάχῃ. (Alioqui et κατὰ τὸ ante illum infin. subaudiri posset, eodem sensu.) Sed v. 292 : Τοὔνεκά οἱ προθέουσιν ὀνείδεα μυθήσασθαι; dure subaudiri videtur gen. τοῦ ante μυθήσασθαι, quod tamen subaudiendum putat Eust. exponens, αἱ ὕβρεις αὐτῷ τοῦ λέγειν προτρέχουσι; ut sensus sit, προτρέχουσι τοῦ ἁπλῶς λόγου οἱ κατὰ τὸ ὄνειδος, προτρέχουσιν αἱ ὕβρεις τοῦ εἰπεῖν, ἤτοι τοῦ λόγου. Sed præterquam quod durum videtur (uti dixi) hunc articuli genitivum extrinsecus assumere, non valde commoda ex tali subauditione sententia effici videtur. Ideoque non dubitem, ut aliis plerisque locis, ὥστε subaudiens, dicere, προθέουσιν ὀνείδεα, ὥστε μυθήσασθαι αὐτά. Nisi quis malit πρὸς τὸ μυθήσασθαι. Libet autem in isto Hom. loco plusculum immorari, ut vel ex eo quilibet intelligat quam male de hoc poeta meriti sint interpretationum ad verbum auctores. Προθέουσι, quod vel pueri norunt significare Præcurrunt, reddunt illi Permittunt. Totum enim istum Homeri locum, (nam proxime præcedens versus afferendus est, ut de sententia facilius et certius judicari possit, Εἰ δέ μιν αἰχμητὴν ἔθεσαν θεοὶ αἰὲν ἐόντες, Τοὔνεκά οἱ προθέουσιν ὀνείδεα μυθήσασθαι;) ita interpretati sunt : Si autem ipsum bellicosum fecerunt dii semper existentes, propterea ipsi permittunt contumelias loqui? Itidemque Interpretatio soluta oratione scripta, sed liberior, quæ Vallæ ascribitur, illam huic loco sententiam tribuit. Ita enim ibi versus illi redduntur : Nam si ei dii dederunt ut omnibus in bello præstaret, num ideo ut omnibus probra ingerere posset, dederunt? Non fuit equidem hujusmodi interpretibus in verbo μυθήσασθαι laborandum, sicut a nobis hoc tempore in eo laboratur. Homeri enim sententiam pervertendo, laborem illum effugerunt. Bellum sane tales interpretes et suo ingenio dignum effugium commenti sunt : ex verbo neutro activum facere, verbo significanti Præcurrere significationem dare verbi Permittere, verbo habenti nominativum ὀνείδεα, quod proxime sequitur, ex præcedente versu nominativum accersere. Sic autem plerique in interpretandis aliorum quoque scriptorum locis difficilibus, et in quibus hærent, non aliud effugium habere se putant quam ut pro auctoris sententia quampiam ipsi quæ aliquid minime absurdum complectatur, afferant. Adeo misere præstantissimi scriptores a quibusdam interpretibus, hoc etiam sæculo, quo Græcæ linguæ studia florent, tractantur. Sed nullius hac in re adeo iniquam atque Homeri conditionem esse puto, nullum esse cujus æque vicem dolere debeamus, arbitror; quippe qui cum poetarum omnium quotquot fuerunt, et princeps et velut parens habitus sit, et nunc quoque ab illis, qui eum sua lingua loquentem intelligere possunt, habeatur : contra ex illis Interpretationibus nihil minus quam poetæ nomine dignus judicatur. Esse autem tam injuriose tractatum ab interpretibus Homerum, (quid enim hoc si non injuria est?) tum primum cognovi, cum illum una cum aliis veteribus poetis eodem carminis genere usis edidi. Cum enim tunc temporis omnia, quæ in manus meas venerant ad Hom. pertinentia excuterem, incidi forte in quendam vulgatæ interpretationis locum, quæ ἴδιον, quod Sudavi significat, vertit Proprie. Afferam autem et hic eum locum, ne quid illi interpreti sive illis interpretibus affingere videar. Legimus igitur Od. Υ, 204 : Ἴδιον, ὡς ἐνόησα, δεδάκρυνται δέ μοι ὄσσε Μνησαμένῳ Ὀδυσῆος. Cum enim hic ἴδιον verbum sit, et significet, Sudavi, vel Sudare cœpi, Sudor me corripuit, (ut ap. Virg., Tum gelidus toto manabat corpore sudor,) illic ἴδιον non pro verbo, sed pro adverbio habetur, significante Proprie. Utri vero minus sensus esse dicemus? an loco, qui ita redditur, an ei, qui illum ita reddit? Maxima autem hoc quoque reprehensione dignum est, quod ne post meam quidem de loco illo admonitionem, emendatus in illis, quæ prodierunt, editt. fuerit. Sed hoc consulto factum fuisse suspicor : ut nimirum omnia sibi similia in illa interpretatione manerent. Verum ut de his dicendi finem faciens, ad ellipsin revertar, quæ est in illo Ho-

merico versu ante infin. μυθήσασθαι, de ea Eustathio assentiri nequeo; sed (ut dicere cœperam) exponendo ὥστε μυθήσασθαι, vel πρὸς τὸ μυθήσασθαι, aptiorem ex hoc loco sententiam elici posse arbitror: ut προθέειν, (quod miror a quodam viro docto redditum hic esse Suppetere,) dicantur ὀνείδεα, quæ prima in buccam veniunt, (ut dicunt Latini, Quicquid in buccam venerit, loqui,) mentem ipsam præcurrentia. Hoc enim aptissime de iis dici potest, qui temere et inconsiderate convitia in quempiam jaciunt. Quod si etiam eum sensum esse velimus, quem affert Eust., προτρέχουσι τοῦ ἁπλῶς λόγου οἱ κατὰ τὸ ὄνειδος, non video quid obstet quominus ante infin. μυθήσασθαι vel quæ dixi vel aliquid illis simile subaudiamus, non autem dicamus προθέουσι μυθήσασθαι esse pro προθέουσι τοῦ μυθήσασθαι: perinde ac si quis dissolvendo verbum compositum ita loqueretur, θέουσι πρὸ τοῦ μυθήσασθαι. Poterit enim προθέουσι per se significare Præcurrunt in os, Prima in buccam veniunt: ut dicamus Agamemnonem conqueri quod Achilles eum compellans a verbis contumeliosis sermonem suum ordiri soleat. Sed de his φιλόμηροι judicent.

Quoniam autem de ellipsi, quæ ante infin. reperitur, dictum modo fuit, et adverbium ἕνεκα cum aliis plerisque locis tum in illis quoque interdum ἐλλείπειν solet, de eo nunc verba faciam. Sed hoc prius sciendum est, ἕνεκα ab Eust. non ἐπίῤῥημα, i. e. Adverbium, sed σύνδεσμον, i. e. Conjunctionem, appellari. Nam in quendam locum Il. A annotat, in hoc sermone, ἐκ τῶνδε τάδε γενήσεται, præp. ἐκ æquipollere συνδέσμῳ τῷ ἕνεκεν. Alibi autem addit etiam αἰτιολογικόν. (Nec tantum in hoc vocabulo, sed in aliis quoque nonnullis grammaticos hac in re non sequitur: veluti cum πως enclitice scriptum, esse παραπληρωματικὸν σύνδεσμον scribit: in hunc versum, Il. Ξ, 104: Ὦ Ὀδυσεῦ, μάλα πώς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ Ἀργαλέῃ.) Verum sive ἐπίῤῥημα vocari debeat ἕνεκα, sive σύνδεσμος, quod ad ejus ellipsin attinet, nihil interesse puto. De qua cum dicendum hic sit, et cum alibi tum ante infin. reperiatur (uti dixi), de hoc ejus loco primum agendum est: quoniam in proxime præcedente tmemate de aliarum particularum ellipsi, quæ itidem ante infin. est, disserui. Dico igitur ἕνεκα commode subaudiri ante illos infinitivos, quibus articulus τοῦ præfixus est: ut ap. Xen. Cyrop. 1, [3, 8]: Οἱ γὰρ τῶν βασιλέων οἰνοχόοι, ἐπειδὰν ἐνδιδῶσι τὴν φιάλην, ἀρύσαντες ἀπ' αὐτῆς τῷ κυάθῳ, εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα ἐγχεάμενοι, καταῤῥοφοῦσι· τοῦ δή, εἰ φάρμακα ἐγχέοιεν, μὴ λυσιτελεῖν αὐτοῖς. Hic enim ante τοῦ μὴ λυσιτελεῖν adverbium ἕνεκα aptissime subaudiri potest. Sic ap. Greg. Naz.: Τοῦ μὴ δοκεῖν παντάπασι τῶν τοιούτων ἀπείρως ἔχειν. Itidemque, Τοῦ μὴ δοκεῖν εἶναι περιττοί τινες. Apud Aristoph. cum τοῦ interrogative posito pro τίνος, Nubium init.: Τοῦ δώδεκα μνᾶς Πασίᾳ; pro Τίνος ἕνεκα δώδεκα μνᾶς Πασίᾳ; subaudi ἀφείλω: (nam et hoc subaudiri debet, ex præcedente versu repetitum). Schol. tamen huic subauditioni refragatur; vetat enim ne cum τοῦ jungamus ἕνεκα, extrinsecus assumptum: sequendo quorundam sententiam. Ferri enim hunc genit. ad μνᾶς. Sed quid sibi vellet, apertius declarare debuit: quicquid tamen sit, illum potius quam eos, qui ἕνεκα subaudiri dixerunt, falli existimo. Sciendum est porro, in uno eodemque loco vel adverbii ἕνεκα vel præpositionis ὑπὲρ ellipsin posse constitui: ut etiam supra docui, cum de præpositione ὑπὲρ agerem.

Ἕνεκα non solum cum genitivo articuli, quem infinitivus consequitur, sed et cum aliis quibuslibet sæpe subaudiendum relinquitur: sic tamen ut ibi quoque ὑπὲρ subaudiri possit: quemadmodum docui supra, in iis, quæ in Corinthi Articulum LIII annotavi. Ibidem multa etiam hujusmodi subauditionis exempla habes, i. e. multos genitivos, ante quos vel ἕνεκα vel ὑπὲρ subaudiri debet: et quidem ex Hom.: ut, Τῆσδ' ἀπάτης κοτέων, et Κύκλωπος κεχόλωται. Item, Κεχόλωτο δὲ κῆρ ἑτάροιο· et, Χωόμενον κατὰ θυμὸν ἐϋζώνοιο γυναικός. Ceteros Homeri locos, et hos ipsos quoque, magis integros (i. e. plenius ex eo descriptos) ibi videndos tibi relinquo. Adjectus autem illis est hic Thuc. 2, p. 67 [c. 62]: Οὐδ' εἰκὸς χαλεπῶς φέρειν αὐτῶν μᾶλλον, ubi itidem ἕνεκα subaudiendum mihi videri dixi. Cui Thucydidis loco hic Lysiæ poterit adjici, Νῦν δ' οὕτως ἡ πόλις διάκειται, ὥστε οὐκ ἔτι ὧν οὗτοι κλέπτουσιν ὀργίζεσθε. Idem in Oratione adversus Philonem [p. 876 R.]: Τῶν αὐτῶν ἀδικημάτων μάλιστα ὀργίζεσθαι τοῖς μάλιστα δυναμένοις μὴ ἀδικεῖν. Itidem ap. Isæum, Ὀργισθεὶς δὲ τούτων Κλεώνυμος. Sic ap. Isocr. cum verbo συνάχθεσθαι genitivum τῶν ἀπολωλότων legimus: Ἵν' αὐτῷ μὴ τῶν ἀπολωλότων συνήχθεσθε. His simile est, Ὧν ἔπαθεν ὀργὴν ἔχει. Cerniturque eadem ellipsis et ante genitivos junctos aliis plerisque verbis: ex quibus sunt τιμωρεῖσθαι et ἀμύνεσθαι (sicut ap. Hom. τίσασθαι: quod cum his significatione convenit). Dixit enim Lysias, Τιμωρούμενος τῶν γεγενημένων ἀσεβημάτων. Et ap. Thuc.: Ἀμύνεσθαι ὧν ἔπαθον. Sic etiam post accusativum χάριν genitivi hanc ellipsin habentes inveniuntur: ut ap. Demosth. Περὶ τῶν Μεγαλοπ. [p. 205, 14]: Προσήκει δή που πλείω χάριν αὐτοὺς ἔχειν ὧν ἐσώθησαν ὑφ' ἡμῶν, εἰς τοὺς ἐσχάτους ἐλθόντες κινδύνους, ἢ ὧν ἀδικεῖν κωλύονται νῦν ὀργίζεσθαι. Neque enim minus cum ὧν ἐσώθησαν quam cum κωλύονται, ellipsin esse censeo: sicut et cum dicitur χάριν ἔχω τούτου, ante τούτου ellipsin esse manifestum est; sed talem quæ vix animadvertatur. (Latinos quidem certe eidem generi loquendi genitivum itidem adhibere scimus; sed quin ante illum ellipsin itidem constituamus, nihil, ut opinor, vetat: ut nimirum cum dicitur, Hujus rei gratiam habeo, subaudiamus ablativum Causa, qui adverbialiter ponitur: atque perinde sit ac si diceremus, Hujus rei causa gratiam habeo.) Budæus tamen locum illum Demosthenis afferens, ellipsin ante posteriorem duntaxat genitivum constituit, et quidem præpositionis ἀντί: ait enim ὧν κωλύονται dictum esse pro ἀνθ' ὧν κωλύονται. Idem alioqui eundem genitivum accusativo illi χάριν subjunctum eandem ellipsin habere censet, in isto loco Thuc. [3, 67]: Καὶ ἡμῖν ἄνομα παθοῦσιν ἀνταπόδοτε χάριν δικαίαν ὧν πρόθυμοι γεγενήμεθα. Neque tamen video cur potius hic genitivus ellipsin habere, quam ille qui ap. Demosth. post eundem accusativum legitur, dicendus sit.

Ceterum ex locis, qui hactenus allati fuerunt, nullum esse puto, ubi ἕνεκα ante gen., non minus quam ὑπὲρ aut ἀντὶ, subaudiri nequeat. At verò ubi dicitur a Xen. μηδὲν αὐτῶν καταθεὶς, multo aptiorem præpositionis ὑπὲρ quam adverbii ἕνεκα subauditionem mihi videri fateor. Legitur autem illud ap. Xen. Cyrop. 3, [1, 37]: Καὶ σὺ, ὦ Ἀρμένιε, ἀπάγου τήν τε γυναῖκα καὶ τοὺς παῖδας, μηδὲν αὐτῶν καταθείς. Quin etiam Demosth. eodem genitivo cum eodem verbo locis aliquot usus est, Adv. Neæram, Καταθεῖναι αὐτῆς. Item [p. 1355, 17]: Κατατίθησιν αὐτῆς τὰς εἴκοσι μνᾶς τῷ τε Εὐκράτει καὶ τῷ Τιμανορίδῃ ἐπ' ἐλευθερίᾳ. Neque tamen ἕνεκα his quoque in locis subaudiri posse negarim, sed tantum aptiorem præpositionis ὑπὲρ subauditionem esse crediderim.

Invenitur ἕνεκα subauditum ante gen. rei in ea etiam oratione, quæ personæ quoque genitivum et cum utroque accusativum habet: ut ap. Isocr. [p. 73, D]: Πολλῶν γὰρ οἱ πατέρες ἡμῶν Μηδισμοῦ θάνατον κατέγνωσαν, pro πολλῶν κατέγνωσαν θάνατον ἕνεκα Μηδισμοῦ.

Quin etiam omitti ante genitivos, qui certis quibusdam verbis subjunguntur, antea dictum fuit: veluti cum dicitur, θαυμάζω σε τῆς ἀρετῆς, vel ἄγαμαι, vel ζηλῶ, vel ἐπαινῶ, vel ἀποδέχομαι. Quibus addendum est etiam μακαρίζω, et εὐδαιμονίζω, quod idem significat. Demosth. [p. 362, 13]: Πολλὰ μὲν τοίνυν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, Φίλιππον εὐδαιμονίσας τῆς τύχης, εἰκότως τοῦτο μάλιστα εὐδαιμονίσειεν ἁπάντων. In qua oratione non unam ellipsin, sed duas animadvertere debemus. Nam ut ante τῆς τύχης adverbium ἕνεκα, sic ante πολλὰ et τοῦτο præpositionem κατὰ subaudire debemus (de cujus præpositionis subauditione dictum antea fuit). Sic porro ap. Andocidem τύχης ἐλεηθείην, pro ἕνεκα τῆς τύχης, legitur.

Ante eundem casum, nimirum genitivum, adverbium φεῦ s. ὦ itidem omissum reperitur: ut ap. Xen. Cyrop. 2, [2, 3]: Ἐνταῦθα δὴ ἐκεῖνος πάνυ ἀνιαθεὶς δῆλος ἐγένετο, καὶ εἶπε πρὸς ἑαυτὸν, Τῆς τύχης, τὸ ἐμὲ νῦν κληθέντα δεῦρο τυχεῖν. Sunt autem hæc adver-

bia ex eorum numero, quæ Latini Interjectiones appellarunt.

Μᾶλλον quoque est ex numero adverbiorum, quæ interdum subaudienda a veteribus relinquuntur. Fortasse autem Homericus hic versus, Il. A, [117] (licet et in aliis eadem ellipsis reperiatur, ut mox docebo), Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι, exemplum istius ellipseως præbuerit. Quamvis enim variæ hujus versus expositiones afferantur, fide tamen dignior quam ceteræ videtur esse, quæ inter βούλομαι et ἢ adverbium μᾶλλον subaudit : quoniam ap. eundem poetam ejusdem ellipseως, id est cum eodem verbo, exempla extant. Sicut enim ibi legimus βούλομαι λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι, pro βούλομαι μᾶλλον ἢ etc. (si quidem illam expositionem, cui primum locum dedi, sequamur), ita Od. M, [350] : Βούλομ' ἅπαξ πρὸς κῦμα χανὼν ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι Ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι ἐὼν ἐν νήσῳ ἐρήμῃ· Λ, [488] : Βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἐὼν θητευέμεν ἄλλῳ, Ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη, Ἢ πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν· Il. P, [331] : Ἡμῖν δὲ Ζεὺς μὲν πολὺ βούλεται ἢ Δαναοῖσι Νίκην. Dicet igitur Agamemnon, (hos etiam locos sequendo, i. e. eum verbi βούλομαι usum, quem et in his locis habere videmus,) Volo populum meum salvum esse (potius) quam perire, i. e. Salutem populi privatæ saluti antepono. Alii tamen ita intellexerunt (non constituentes istam hujus adverbii ellipsin), Volo ego populum meum salvum esse, aut (ipsemet) perire. Quidam vero et sic, Volo populum salvum esse et perire (ipse), accipiendo nimirum ἢ pro καί : ut dicat Agamemnon se interitu suo exercitus salutem paratum esse redimere. Voluerunt autem quidam ἢ σύνδεσμον (i. e. Conjunctionem) in illa quidem signif., qua ponitur pro Aut, esse διασαφητικόν : si autem pro καὶ accipiatur, vocari παραδιαζευκτικὸν, teste Eust. Cur tamen in illo priore loco διασαφητικὸν potius quam διαζευκτικὸν appellandum censuerint, non video. Equidem quod illi de ἢ dicebant, schol. Thuc. de μᾶλλον dicit, in hoc illius loco, 7, p. 254 [c. 63] : Καὶ ταῦτα τοῖς ὁπλίταις οὐχ ἧσσον τῶν ναυτῶν παρακελεύομαι, ὅσῳ τῶν ἄνωθεν μᾶλλον τὸ ἔργον τοῦτο· hic enim μᾶλλον ait esse non συγκριτικὸν, sed διασαφητικόν. Verum ut potius de his exposs. dicam semel quod sentio, si mihi a prima illa discedendum sit, secundam huic tertiæ longe prætulerim, utpote nimis violentæ : cum etiam ἢ pro καὶ accipere in ea necesse sit. Sed cur ab illa prima discedere quisquam velit, cum alii ejusdem poetæ loci eum verbi βούλομαι usum cum particula ἢ confirment? Perinde autem est (meo judicio) ac si diceret Agamemnon, Quis enim dubitat quin populum salvum esse quam perire malim? Alioqui certe hic rex frustra hæc verba jactare videri posset : utpote id, de quo non interrogabatur, et de quo nemo ambigebat, testari volens.

Talis adverbii μᾶλλον ellipsis in hoc vulgari et proverbiali senario extat, Θέλω τύχης σταλαγμὸν ἢ φρενῶν πίθον. In promptu mihi est et Aristot. locus, in quo ellipsis hujus adverbii habetur post εὐκατάφοροι. Sed cum ea post illud ipsum verbum θέλω ap. Paulum Apostolum extet, locum ejus prius proferendum censeo. Is est 1 Ad Cor. 14, 19 : Ἀλλ' ἐν ἐκκλησίᾳ θέλω πέντε λόγους διὰ τοῦ νοός μου λαλῆσαι, ἵνα καὶ ἄλλους κατηχήσω, ἢ μυρίους λόγους ἐν γλώσσῃ. Aristotelis autem locus, cujus modo mentionem feci, extat Eth. 2, cap. penult. : Αὐτοὶ δὲ μᾶλλον πεφύκαμεν πρὸς τὰς ἡδονάς· διὸ εὐκατάφοροι ἐσμὲν πρὸς ἀκολασίαν ἢ πρὸς κοσμιότητα. Hic enim nemo non videt εὐκατάφοροι pro μᾶλλον εὐκατάφοροι esse positum. Et video quidem in proxime præcedente orationis membro legi hoc adverbium; sed ex iis non esse constat, quæ ἀπὸ κοινοῦ repeti solent : ideoque nihilo magis ex præcedentibus quam ex sequentibus (ubi etiam habetur) scriptorem reliquisse subaudiendum crediderim : sed ita locuturum fuisse etiamsi neque præcedentia neque sequentia illud habuissent. Ut vero post positivum hic omittitur μᾶλλον, sic in isto Matthæi loco, 18, [8] : Καλόν σοι ἐστὶν εἰσελθεῖν εἰς τὴν ζωὴν χωλὸν ἢ κυλλὸν, ἢ δύο χεῖρας ἢ δύο πόδας ἔχοντα βληθῆναι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον. Ut enim in illo Aristot. loco vel cum εὐκατάφοροι subaudiamus μᾶλλον necesse est, aut pro comparativo εὐκαταφορώτεροι positum esse dicamus : ita hic cum καλὸν subaudire nos μᾶλλον oportet : nisi καλὸν pro κάλλιον accipiendum dicere malimus. Invenitur autem et ap. Luc. hæc ellipsis cum participio, 18, 14 : Λέγω ὑμῖν· κατέβη οὗτος δεδικαιωμένος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ ἢ ἐκεῖνος. Itidem enim hic δεδικαιωμένος pro δεδικαιωμένος μᾶλλον positum esse constat. Scio autem me in plerisque veterum scriptorum locis hanc ellipsin observasse, sed eos mihi in præsentia memoria non suggerit. Interim non parvi apud nos ponderis illa ex N. T. petita quarundam etiam φράσεων testimonia esse debere, eosque longe falli, qui incultum nescio quem et horridum eum sermonem esse arbitrantur, ex iis, quæ antea dixi, patere existimo. Eust. quidem certe adeo receptam hanc ellipsin esse censuit, ut ipsemet ea uti non dubitarit, cum scribit p. 445, Ὃ καὶ πιστευτέον, (ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ,) ἤπερ τοῖς ἐπιμερισμοῖς. Nam et hic ἤπερ τοῖς ἐπιμερισμοῖς pro μᾶλλον ἤπερ τοῖς ἐπιμερισμοῖς dici manifestissimum est. Ideoque minime mirandum est eum in illo Hom. versu Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι, hujus elleipseως mentionem nullam facere. Notiorem videlicet esse putabat quam ut de ea dicendum quicquam foret. Imo etiam (quod potius miremur) ita de μᾶλλον ibi loquitur quasi εἰς ἐπίτασιν assumatur, cum alioqui eo carere sermo possit.

Μᾶλλον subauditum cum πολὺ habuimus quidem antea in illo Hom. versu, ex Il. P : Ἡμῖν δὲ Ζεὺς μὲν πολὺ βούλεται ἢ Δαναοῖσι Νίκην· sed dico, quamvis non itidem sequente particula ἢ, sic accipiendum mihi videri in isto loco A, Ἐπεὶ πολὺ βούλομαι αὐτὴν Οἴκοι ἔχειν· ut nimirum dicamus esse pro πολὺ μᾶλλον βούλομαι αὐτὴν οἴκοι ἔχειν. Multo magis, inquam, eam domi habere velim, ἢ δέξασθαι ἄποινα ὑπὲρ αὐτῆς : quæ e proxime præcedente versu repeto. At Eust. πολὺ exponit καταπολύ : a quo plane dissentio; nec certe eum ita expositurum fuisse arbitror, si versus illius ex Il. P, aut alius ei similis, recordatus fuisset. Sciendum est autem afferri etiam πολὺ pro πλέον ex Sophocle : quæ expositio utrique loco Homerico convenire potest. Quoniam autem de hac expositione dictum a me in Thesauro fuit, eo lectorem remittam.

Μόνον adverbium in eorum numero censeri debet, quæ interdum ἐλλείπουσι. Xen. Anab. 3, p. 178 meæ ed. [c. 2, 13] : Οὐδένα γὰρ ἄνθρωπον δεσπότην, ἀλλὰ τοὺς θεοὺς προσκυνοῦμεν, pro ἀλλὰ τοὺς θεοὺς μόνον, vel ἀλλὰ μόνους τοὺς θεούς. Ap. Thuc. quoque commode subaudietur, 3, p. 96 [c. 40] : Ἄκοντες μὲν γὰρ οὐκ ἔβλαψαν, εἰδότες δὲ ἐπεβούλευσαν· ξύγγνωμον δ' ἐστὶ τὸ ἀκούσιον, pro μόνον τὸ ἀκούσιον. Alioqui post ξύγγνωμον δ' ἐστὶ τὸ ἀκούσιον, subaudiendum esset, οὐχὶ δὲ καὶ τὸ ἑκούσιον. Sic ap. Lucian. τρεῖς οὖσαι pro τρεῖς οὖσαι μόνον, legimus, in fine Dial. qui Ζεὺς Ἐλεγχόμενος inscribitur : Ἐδεόμην μὲν κἂν ἔτι τοῦτο ἔρεσθαι, ποῦ αἱ μοῖραι διατρίβουσιν, ἢ πῶς ἐφικνοῦνται τῇ ἐπιμελείᾳ τῶν τοσούτων ἐς τὸ λεπτότατον· καὶ ταῦτα, τρεῖς οὖσαι, Præsertim cum tres sint, pro Præsertim cum tres sint duntaxat. Apertissima equidem hoc in loco adverbii μόνον est ellipsis : cum alioqui possit τρεῖς οὖσαι et τρεῖς ὄντες ad contrarium sensum pertinere, adeo ut nihil minus quam μόνον subaudiri queat. Veluti si ita loquar, Miror quomodo facere id non possint, καὶ ταῦτα, τρεῖς ὄντες, i. e. Præsertim cum tres sint. Observavi autem ap. hunc scriptorem hujus particulæ μόνον defectum in aliis omnino similibus proxime præcedenti locis : ut in Dial., qui Χάρων seu Ἐπισκοποῦντες inscribitur [c. 5] : Καὶ δυνησόμεθα, ὦ Ἑρμῆ, δύ' ὄντες, ἀναθέσθαι ἀράμενοι τὸ Πήλιον ἢ τὴν Ὄσσαν; Nam hic pariter δύ' ὄντες pro δύ' ὄντες μόνον, dictum esse manifestissimum est. Quin etiam in aliis locis, qui ab his diversi sunt, eandem ellipsin idem scriptor habet : ut in Dial., cui titulus est Δὶς Κατηγορούμενος, legimus, p. 285 Aldina [c. 10] : Εἶτ' εὐωχοῦνται τὰ κρέα, ποιησάμενοί με τῆς εὐφροσύνης μάρτυρα, καὶ ψιλῷ τιμήσαντες τῷ κρότῳ. Hic enim μάρτυρα pro μάρτυρα μόνον intelligere oportet. Quod si qui hic quoque adverbii μόνον ellipsin esse negent, testem adversus eos ipsummet Lucianum producam, qui in alio plane simili loco, i. e. post illum ipsum accus. μάρτυρα, eam adjicit. Legimus enim in libello, quo miseram τῶν ἐπὶ τῷ μισθῷ συνόν-

των conditionem describit ac deplorat p. 100 ed. Ald. [c. 26]: Καὶ οὕτως εἰς τὴν ἀτιμοτάτην γωνίαν ἐξωσθεὶς κατάκεισαι, μάρτυς μόνον τῶν παραφερομένων· τὰ ὀστᾶ, εἰ ἀφίκοιτο μέχρι σοῦ, καθάπερ οἱ κύνες περιεσθίων. Usus autem est hujus adverbii ellipsi et Paulus Apostolus, Ad Rom. 4, 9: Ὁ μακαρισμὸς οὖν οὗτος, ἐπὶ τὴν περιτομήν, ἢ καὶ ἐπὶ τὴν ἀκροβυστίαν; Neque enim dubium est quin post περιτομὴν subaudire oporteat particulam μόνον: atque adeo eam extrinsecus assumptam vetus Interpres suæ interpretationi inserere non dubitavit.

Quoniam autem cum πλεοναζόντων adverbiorum mentionem facerem, hujus adverbii μόνον pleonasmum prætermisi, ellipseos ejus exemplis pleonasmi exempla ex variis scriptoribus sumpta libet subjungere. Xen. Cyrop. 8, p. penultima [c. 8, 16], de Persis: Ἐκείνοις γὰρ πρῶτον μὲν τὰς εὐνὰς οὐ μόνον ἀρκεῖ μαλακῶς ὑποστρώννυσθαι, ἀλλ' ἤδη καὶ τῶν κλινῶν τοὺς πόδας ἐπὶ ταπίδων τιθέασιν, ὅπως μὴ κτλ. Aliquanto post [§ 17] de iisdem hæc scribit, Ἀλλὰ μὴν καὶ ἐν τῷ χειμῶνι οὐ μόνον κεφαλὴν καὶ σῶμα καὶ πόδας ἀρκεῖ αὐτοῖς ἐσκεπάσθαι, ἀλλὰ καὶ περὶ ἄκραις ταῖς χερσὶ χειρίδας δασείας καὶ δακτυλήθρας ἔχουσιν. Nemo enim (ut opinor) utrobique adverbii μόνον post ἀρκεῖ pleonasmum non agnoscit. Quod si quis de fide exemplarium hic dubitat, (quamvis alioqui ne verisimile quidem sit librarios adverbium istud de suo, et quidem duobus in locis, addidisse,) Athenæi testimonio locum utrumque afferentis l. 12, lectionem illam comprobari sciat. Jam vero et qui cum simili verbo reperitur pleonasmus hujus adverbii, nimirum cum ἀπέχρησε, ne valde locos illos miremur, facit. Observavi enim ap. Æschin. et Lucian. cum ἀπέχρησε itidem vocabulum illud adjectum esse: sic tamen ut ap. Æschin. quidem sit adverbii, ap. Lucian. autem sit nominis pleonasmus. Æschin. locus est in Or. adv. Ctes. p. 66 Ald. [p. 69=502 R.]: Καὶ οὐκ ἀπέχρησεν αὐτοῖς τοῦτον μόνον τὸν ὅρκον ὀμόσαι, ἀλλὰ καὶ προστροπὴν καὶ ἀρὰν ἰσχυρὰν ὑπὲρ τούτων ἐποιήσαντο. Ubi μόνον adverbium quam nomen esse malo, non ideo tantum quod ἀπέχρησε μόνον, pro ἀπέχρησε, sine adjectione, eodem dicatur modo quo ἀρκεῖ μόνον, sed etiam quia si μόνον esset nomen, ita ut cum accusativo ὅρκον jungeretur, alius ὅρκου mentionem lector expectaret, idque frustra. At in eo Luciani loco, qui mihi nunc in promptu est, legitur accusativus μόνα: in Prometheo, seu Caucaso [c. 6]: Οὐχὶ δὲ ἀπόχρη μόνα τὰ κεφάλαια εἰπεῖν τῶν ἀδικημάτων. Talis est et hic (utpote post tale verbum) pleonasmus, ap. eund. scriptorem, in Toxaride, circa principium [c. 3]: Καὶ μὴ ἀγαπῆσαι εἰ διαφυλάξονται μόνον, ἀλλὰ τιμωρησαμένους τὸν βασιλέα τῆς ὕβρεως. Talem esse hic pleonasmum, utpote cum ἀγαπῆσαι, quod id simile sit verbo præcedenti, dico; nam ἀπόχρη μοι τοῦτο, et ἀγαπῶ τοῦτο, affinem signif. habent. Itidem vero cum nomine ἱκανὰ, idem significante quod ἀποχρῶντα, legimus ap. Eund. hoc adverbium itidem πλεονάζον, in Pseudologiste p. 343 [c. 23]: Οἷς ἱκανὰ ἦν ἐκεῖνα μόνα τὰ κακὰ τοῦ σοῦ στόματος ἀπολαύειν.

At μόνον cum τοσοῦτον ap. Thuc., estne itidem abundare dicendum? an potius, cum τοσοῦτον dicitur (ut sæpe dici constat) pro Hoc solum, Hoc duntaxat, Non aliud quam hoc: itidemque τοσαῦτα pro Hæc solum, Non plura: ibi ellipsin adverbii μόνον esse putandum est? Sed duos Thuc. locos, in quibus adjectum illi nomini hoc adverbium reperio, proponam; deinde meam hac de re sententiam proferam. Unus est hic, 3, p. 101 [c. 52]: Ἡρώτων δὲ αὐτοὺς ἐπικαλεσάμενοι, τοσοῦτον μόνον, εἴ τι Λακεδαιμονίους καὶ τοὺς ξυμμάχους ἐν τῷ πολέμῳ τῷ καθεστῶτι ἀγαθόν τι εἰργασμένοι εἰσίν. Alter locus extat 4, p. 157 [c. 110]: Ἐσκομίζουσι παρ' αὐτοὺς ἐγχειρίδια ἔχοντας ἄνδρας ψιλοὺς ἑπτά· τοσοῦτοι γὰρ μόνον ἀνδρῶν εἴκοσι τοπρῶτον ταχθέντων οὐ κατέδεισαν εἰσελθεῖν. Nunc ut ad illam quæstionem redeam, quamvis cum dicimus τοσοῦτον pro Hoc solum, Hoc duntaxat, Non aliud quam hoc, itidemque cum dicimus τοσαῦτα (q. d. Tot), pro Hæc solum, Hæc duntaxat, Non plura, ita loquamur ac si adderemus μόνον, quoniam tamen usus obtinuit ut hoc vocabulum non addatur, ejus adjectio pro pleonasmo haberi posse videtur.

Ὅτι, sicut et μόνον proxime præcedens, ex iis est vocabulis, quæ cum sæpenumero vacare comperiantur, interdum contra desiderantur. Quamvis enim a me de adverbiorum pleonasmo institutus nunc sit sermo, de ὅτι simul dicam: sive inter adverbia, sive (ut plures grammatici volunt) inter conjunctiones numerari debeat. Hom. Il. Σ, [194]: Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὅγ' ἔλπομ' ἐνὶ πρώτοισιν ὁμιλεῖ. Non sine ellipsi dicitur (inquit Eust.) ἔλπομαι ἐνὶ πρώτοισιν ὁμιλεῖ: deest enim ὅτι, ut dicat, οἶμαι ὡς τοῖς πρώτοις ὁμιλεῖ· ἤγουν προμάχεται. Quibus addit, verbum ἔλπομαι interjectum esse ἀσυνδέτως, idque ἐκ περιττοῦ, χάριν ἀκριβείας. Ejus hæc verba sunt, Καὶ ἄλλως δὲ ἐκ περιττοῦ χάριν ἀκριβείας ἀσυνδέτως ἐπεμβέβληται τὸ ἔλπομαι· ἵνα λέγῃ, ἀλλὰ καὶ οὗτος προμάχεται, οἶμαι, ἤγουν ὡς νομίζω. Ubi observa ὅτι pro conjunctione ab illo haberi, quippe qui dicat ἀσυνδέτως, significans absque conjunctione ὅτι. Quod autem ad hujus particulæ ellipsin attinet, sciendum est, si ἔλπομαι tanquam per parenthesin interjectum legamus, (subaudiendo ὡς, ut sit pro ὡς ἔλπομαι, ut sæpe οἶμαι dici videmus pro ὡς οἶμαι, itidemque ὄΐω poetice pro ὡς ὄΐω,) ellipsi illa locum esse cariturum.

Ὅτι ap. Thuc. deesse comperi, id est subaudiendum relinqui, sed in alia signif. quam habeat in præcedenti loco: in ea nimirum, qua ponitur pro Quoniam. Locus extat 5, p. 185 [c. 61]: Καὶ προσκαθεζόμενοι τὸν Ὀρχομενὸν πάντες ἐπολιόρκουν, καὶ προσβολὰς ἐποιοῦντο, βουλόμενοι ἄλλως τε προσγενέσθαι σφίσι, καὶ ὅμηροι ἐκ τῆς Ἀρκαδίας ἦσαν αὐτόθι ὑπὸ Λακεδαιμονίων κείμενοι. Nemo enim qui attente hunc l. considerarit, ellipsin hujus particulæ ei ante verbum ἦσαν inesse negabit. Et aliis de causis (inquit) et ibi erant obsides: pro, Et quod ibi erant obsides.

Ἄλλως quoque relinqui subaudiendum videtur alicubi, aut certe aliud quidpiam ejus loco, Aristot. [Metaphys. 4, c. 23]: Ὡς οἱ ποιηταὶ τὸν Ἄτλαντα ποιοῦσι τὸν οὐρανὸν ἔχειν· ὡς συμπεσόντ' ἂν ἐπὶ τὴν γῆν, pro ὡς συμπεσόντ' ἂν ἄλλως, Tanquam alioqui ruiturum. Vel post ὡς subaudiendum est, εἰ μὴ ἦν τοῦτο, ut inquit Bud., hoc modo, ὡς, εἰ μὴ ἦν τοῦτο, συμπεσόντ' ἄν. Idem Aristot. [ibid.]: Τοῦτον δὲ τὸν τρόπον καὶ τὸ συνεχὲς λέγεται ἃ συνέχει ἔχειν, ὡς διαχωρισθέντ' ἂν κατὰ τὴν αὑτοῦ ὁρμὴν ἕκαστον. Ubi vel ἄλλως vel illa verba subaudire itidem debemus.

Ὀλίγον quoque præcedentibus adverbiis annumerandum videtur, quæ videlicet in oratione subaudienda nonnunquam relinquuntur. Satisque idoneum hujus ellipseos exemplum extare puto in isto Aristot. loco, H. A. 7, 4: Αἱ δὲ πλησιάζουσαι πρὸ τῶν τόκων τοῖς ἀνδράσι, θᾶττον τίκτουσι. Hic enim rationi consentaneum est ut subaudiamus ὀλίγον s. ὀλίγῳ ante πρὸ τῶν τόκων. Ideoque Gaza recte vertit, Paulo ante partum. Subaudio autem vel ὀλίγον vel ὀλίγῳ ante præp. πρὸ, sicut ὀλίγον ὕστερον et ὀλίγῳ ὕστερον dicitur. Et quamvis adverbialiter poni utrumque censeatur, (ac præsertim ὀλίγον,) subaudiri tamen cum illis nomen potest, ac fortassis etiam necesse est: nimirum χρόνον cum ὀλίγον, et χρόνῳ cum ὀλίγῳ.

Ὀλίγον autem sive adverbialiter positum, sive nominis usum retinens, subaudiendum existimo in isto Luciani loco, in Dial. qui Δὶς Κατηγορούμενος inscribitur [c. 8]: Εἰσὶ δὲ οἳ καὶ μόνον ψαύσαντες ἔκτοσθεν τοῦ λέβητος ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ, καὶ ἐπιχρισάμενοι ὀλίγον τῆς ἀσβόλου, ἱκανῶς οἴονται καὶ οὗτοι μεταβεβάφθαι. Est alioqui hic gen. ex eorum genere, quorum mentio a me facta fuit antea: nimirum in iis, quæ in Corinthi Articulum LVI annotavi. Suntque adeo nonnulli genitivi in locis ibi allatis, cum quibus non minus apte, fortasse vero aptius, hoc vocabulum ὀλίγον, quam μέρος, vel τὶ, vel μέρος τὶ, (nam et conjungi hæc duo possunt,) subaudiretur.

Nominis autem ellipsis varia est ac multiplex, tamque late patet quam quæ in ulla ex ceteris partibus orationis spectatur: nisi forte latius etiam patere dicenda sit. Ego si non omnia, præcipua saltem ejus genera declaraturus, a substantivis, quæ ἐλλείπουσιν, initium sumam: et quidem prima ex Hom., more meo, exempla petens.

Frequens est igitur ap. eum, ποῖον ἔειπες; vel οἷον

ἔειπες; pro ποῖον μῦθον. Apud Eund. κερτομίοις pro κερτομίοις ἔπεσι legimus. Atque ut μῦθον vel ἔπος his in locis ac similibus subaudire debemus, sic ἔργον, ubi dicit ποῖον ἔρεξας; Exempla autem sunt hæc. Il. N, [824]: Αἶαν ἁμαρτοεπὲς, βουγάϊε, ποῖον ἔειπες; vel οἷον ἔειπες; ut in quibusdam exempll. legitur. Sic Od. B, [243]: Μέντορ ἀταρτηρὲ, φρένας ἠλεὲ, ποῖον ἔειπες; vel οἷον ἔειπες; (sed Eust., qui ibi οἷον habet in verbis textus, quæ suis Commentariis inserit, hic contra ποῖον). Non dubium est certe quin utrobique, itidemque in aliis hujusmodi locis, extrinsecus vel μῦθον vel ἔπος assumere oporteat. Atque utrumlibet assumpserimus, Homerum secuti erimus: ap. quem alibi ποῖον μῦθον et ποῖον ἔπος legimus: ut Il. A, [552]: Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες; Od. Φ, [168] et aliis plerisque locis: Ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων; Itidem vero ap. hunc poetam κερτομίοις pro κερτομίοις ἔπεσι legimus Il. A, [539]: Αὐτίκα κερτομίοισι Δία Κρονίωνα προσηύδα. Sic Od. Υ, [177]: Αὐτὸς δ' αὖτ' Ὀδυσῆα προσηύδα κερτομίοισι. Alibi autem ἐντελῶς loquens, non autem ἐλλειπτικῶς, (nam hæc duo adverbia opponuntur,) dicit κερτομίοις ἐπέεσσι: ut Il. E, [419]: Κερτομίοις ἐπέεσσι Δία Κρονίδην ἐρέθιζον· Od. Ω, [239]: Πρῶτον κερτομίοις ἐπέεσσιν πειρηθῆναι. Eodemque modo cum pronomine ἐμὸν, vel nomen ἔπος vel aliud hujusmodi subaudiendum existimatur ap. Hom. Il. A, [526]: Οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον οὐδ' ἀπατηλὸν, Οὐδ' ἀτελεύτητόν γ' ὅ, τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω. Atque ut ἔπος vel μῦθον, sic etiam ἔργον nonnunquam omittit, ut illa cum ἔειπες, ita hoc cum ἔρεξας: ut Ψ, [570]: Ἀντίλοχε, πρόσθεν πεπνυμένε, ποῖον ἔρεξας; Sic vero et cum ἐτέλεσσας subaudiendum censet Eust., in hoc versu A, [108]: Ἐσθλὸν δ' οὐδέ τί πω εἶπας ἔπος, οὐδ' ἐτέλεσσας, Hic, inquit, λείπει κατὰ ἐοικυῖαν ἔννοιαν τὸ ἔργον· ut dicat, οὔτε ἔπος εἶπας, οὔτε ἔργον ἐτέλεσσας. Sed brevium scholiorum auctor utrumque verbum ad idem nomen referre videtur, non aliud extrinsecus assumendo.

Exemplum dativi ἀμφοτέρῃσι, cum quo desideratur substantivum χερσὶ, ex eodem poeta sumptum est. Hæc enim verba, quæ Joannes Grammaticus Articulo IX, et Corinthus Articulo VIII, afferunt, κόπτων ἀμφοτέρῃσι, sunt Homeri Od. Σ, [28]: Ὄν ἂν κακὰ μητισαίμην, Κόπτων ἀμφοτέρῃσι. Poterant autem et alia ejusdem ellipseos ex eodem poeta exempla afferri: ex quibus est hoc [P, 356], Ἀμφοτέρῃσιν ἐδέξατο. Quin etiam in prosa idem substantivum cum eodem adjectivo subaudiendum nonnunquam relinquitur.

Apud eund. poetam cum adjectivo ἰθεῖα subaudiendum est substantivum δίκη, Il. Ψ, [580]: Εἰ δ' ἄγ' ἐγὼν αὐτὸς δικάσω· καί μ' οὔτινα φημὶ Ἄλλον ἐπιπλήξειν Δαναῶν· ἰθεῖα γὰρ ἔσται· pro ἰθεῖα δίκη. Sed hæc ellipsis excusanda censetur, tanquam hoc substantivum ἀπὸ κοινοῦ ex verbo δικάσαι sumi possit. Neque enim ἀπὸ κοινοῦ sumi vocant veteres grammatici tum duntaxat, cum idem verbum ex superioribus repetitur, sed etiam cum ex vi præcedentis verbi nomen ad eandem signif. pertinens subauditur. Quamvis enim ἐν τοῖς ῥηματικοῖς præsertim talis subauditio locum habeat, invenitur tamen et in iis nominibus, quæ ῥηματικὰ non sunt, id est verbalia: sed ipsis potius verbis originem dederunt. Exemplum hujus rei manifestum extat Od. Ξ, [434]: Καὶ τὰ μὲν ἕπταχα πάντα διεμοιρᾶτο δαίζων· Τὴν μὲν ἴαν νύμφῃσι καὶ Ἑρμῇ Μαιάδος υἱῖ Θῆκεν ἐπευξάμενος, τὰς δ' ἄλλας νεῖμεν ἑκάστοις. Hic enim e vi præcedentis verbi διεμοιρᾶτο, subaudimus μοῖραν cum ἴαν, itidemque μοίρας cum ἄλλας: cum alioqui ex μοῖρα sit διαμοιρᾶσθαι, vel potius μοιρᾶσθαι, (ex quo per compositionem διαμοιρᾶσθαι factum est,) non contra μοῖρα ex μοιρᾶσθαι.

Τόδε in ejusdem poematis pro τόδε τὸ χωρίον vel δῶμα legimus, vel potius pro εἰς τόδε τὸ χωρίον, seu δῶμα, (est enim duplex ellipsis,) veluti Il. Ξ, [298]: Ἥρη, ποῖ μεμαυῖα κατ' Οὐλύμπου τόδ' ἱκάνεις; Sic ὑμέτερόνδε dicit Ψ, [80] subaudiens οἶκον, vel δῶμα, aut δόμον. Sed hæc duo posteriora, utpote poetica, subaudire satius est. Locus est hic, Εὖτέ με τυτθὸν ἐόντα Μενοίτιος ἐξ Ὀπόεντος Ἤγαγεν ὑμέτερόνδ', ἀνδροκτασίης ὑπὸ λυγρῆς. Sed vult Eust. ἀπὸ κοινοῦ etiam subaudiri substantivum δόμον, quod in proxime præcedente versu esset δόμοισι. Verum ad illam ἀπο κοινοῦ repetitionem confugere nihil necesse est, cum tot aliis in locis hanc ellipsin cernamus, in quibus illa minime locum habere potest. Idem addit τὴν κοινὴν γλῶσσαν dicere itidem τὰ ἡμέτερα pro τὰ ἡμέτερα δώματα, sive οἰκία.

Itidemque cum præp. ἐν, vel εἰς, ut Il. Z, [47]: Πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κεῖται, Χαλκός τε, χρυσός τε, πολύκμητός τε σίδηρος, pro ἐν δώμασι πατρός. Apud Eund. frequenter legimus εἰς ἄϊδαο vel εἰς ἄϊδος, pro εἰς ἄϊδαο δώματα, aut potius δόμους: Θ, [367]: Εὖτέ μιν εἰς ἄϊδαο πυλάρταο προύπεμψεν. Sic Φ, [48]: Ὣς μιν ἔμελλε Πέμψειν εἰς ἄϊδαο, καὶ οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι· Od. M, [383]: Δύσομαι εἰς ἄϊδαο. Cum altero autem genit. ἄϊδος, qui idem significat, habemus eandem ellipsin, cum alibi, tum Il. N, [415]: Εἰς ἄϊδός περ ἰόντα πυλάρταο κρατεροῖο. Sic aliquot locis ἄϊδόςδε. Ubi autem εἰν ἄΐδαο reperietur, itidem ablativus δώμασι vel δόμοις subaudiendus fuerit. Quamvis enim in hac ellipsi, sicut et in aliis quibusdam, non unum substantivum, sed ex variis aliquod subaudire possimus, videndum tamen est quod potissimum subaudiri debeat: et an non quodpiam ex ipsomet scriptore accipere possimus. Exempli gratia, cum ἄΐδαο vel ἄϊδος nolim hic (ut quidam voluerunt) subaudire χωρίον, vel τόπον: quod ipse Hom. in aliis plerisque locis, ubi ἐντελῶς loquitur, illis genitivis non χωρίον, vel τόπον, vel aliquid tale, sed δῶμα, sive δῶ, per apocopen, aut δόμον, vel in plurali δώματα sive δόμους adjungere soleat: ut Il. O, [251]: Νέκυας καὶ δῶμ' ἀΐδαο· Ψ, [74]: Ἀλλ' αὔτως ἀλάλημαι ἀν' εὐρυπυλὲς ἄϊδος δῶ. Præfixus autem habetur accus. δόμον in isto hemistichio, quod plerisque locis repetitur, Δόμον ἄϊδος εἴσω. Denique pluralem accus. δόμους ap. Eund. legimus, Od. K, [490]: Καὶ ἱκέσθαι Εἰς ἀΐδαο δόμους καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης. Itidemque ablativus pluralis δόμοισι cum præp. ἐν ap. Eund. junctus reperitur illi genitivo ἀΐδαο: ut Il. Ψ, [19]: Χαῖρέ μοι, ὦ Πάτροκλε, καὶ εἰν ἀΐδαο δόμοισι. Sic Od. Δ, [834]: Ἤ ἤδη τέθνηκε, καὶ εἰν ἀΐδαο δόμοισι. Cum igitur Homerum videamus ex his locis non solum ellipsin, quæ in aliis est, sed etiam cujus vocabuli ea sit ellipsis, declarare, cur aliud quærendum nobis esse dicamus? Eust. tamen in Od. K, [502]: Εἰς ἄϊδος δ' οὔπω τις ἀφίκετο νηὶ μελαίνῃ, annotat subaudiri posse δόμον, vel τόπον, vel tale quidpiam: Ἔχει δὲ καὶ τὸ εἰς ἄϊδος (inquit) ἔλλειψιν Ἀττικὴν τοῦ δόμον, ἢ τόπον, ἢ τοιούτου τινός. Neque tamen in hoc loco tanti refert quod substantivum subaudiamus, quam in aliis quibusdam: qui etiam fecerunt ut lectorem hujus rei admonendum putarim. Ceterum cum his in locis cum εἰς ἄΐδαο subaudiamus δῶμα s. δόμον, aut δώματα s. δόμους, et cum εἰν ἄΐδαο itidem δώματι s. δόμῳ, vel δώμασι s. δόμοισι, (atque hoc postremum potius quam aliud,) dubitari non immerito possit an non cum ἐξ ἄΐδαο quoque genitivum unius illorum nominum subaudire oporteat: ut Od. M, [16]: Οὐδ' ἄρα Κίρκην Ἐξ ἀΐδεω ἐλθόντες ἐλήθομεν· est enim ἄΐδαο idem quod ἀΐδεω. Sic autem et ubi dicit idem poeta ἄϊδος εἴσω, quæri possit an non δόμον subaudire eum ἄϊδος debeamus: quoniam ipsemet poeta δόμον ἄϊδος εἴσω alicubi dicit. Sed ad illud quidem ἀΐδεω quod attinet, præpositioni ἐξ junctum, non video quam ob causam ellipsin ante illum gen. constituere debeamus; at vero in ἄϊδος εἴσω, si quidem εἴσω genitivo jungi non possit, subaudire et hic accus. illum vel alium hujusmodi necesse fuerit: sin cum genit. non minus quam cum accus. construi alibi comperiamus, ne hic quidem ellipsis illa locum habebit. Sed εἴσω cum gen. etiam jungi, ex soluta quoque oratione petita exempla ostendere possunt. Eust. tamen εἴσω, cum genitivo jungitur, vult hanc constr. habere, imitando Atticam præpositionis εἰς constr. Veteres (inquit) ω etiam cum alibi, tum in εἴσω, (veluti cum dicitur Ἴλιον εἴσω,) tradunt esse epectasin: intelligentes εἴσω non aliud valere quam ipsam præp. εἰς. Hoc autem novum videri non debet: etiamsi quis pro adverbio intelligat, cujus duplex sit constructio. Quemadmodum enim a præp. ἐξ, quæ semper genitivo jungitur, fit adverbium ἔξω, quod itidem genitivo jungi perpetuo solet; ita minime mirum est si εἴσω, quod ex præp. εἰς ortum est, (quæ et ipsa duplicem

constr. habet,) dupliciter construitur : ac quoniam præp. εἰς et accusativo jungitur κοινῶς (i. e. ex consuetudine linguæ communis) nec non genitivo Ἀττικῶς : ideo εἶσω quoque jungetur interdum cum accus. (ut Ἴλιον εἶσω), interdum cum gen., ut εἶσω οἴκου. Idem schol. alioqui in Il. Z, [284] : Εἰ κεῖνόν γε ἴδοιμι κατελθόντ' ἄϊδος εἴσω, annotat ἄϊδος εἴσω esse dictum ἐντελῶς, et non sicut hoc in loco, ἄϊδόσδε κατῆλθε, ac cum gen. esse junctum εἶσω, pro εἰς ᾅδου : quamvis ubi dicitur δόμον εἶσω, pro εἰς δόμον accipiatur. Quod autem dixi, pro loco rationem habendam esse ejus substantivi, quod subauditur, ex hoc etiam Theocr. l. apparet, in Idyllio quod Συρακούσιαι s. Ἀδωνιάζουσαι inscribitur [15, 23] : Βᾶμες τῶ βασιλῆος ἐς ἀφνειῶ Πτολεμαίω, Θασόμεναι τὸν Ἄδωνιν. Hic enim schol. subaudit τὰ βασίλεια. Neque tamen erraret qui et hic δόμον subaudiret; sed quoniam qui τὰ βασίλεια dicit, δόμον quidem dicit, verum non quemlibet, sed τὸν βασίλειον, ideo hujus substantivi subauditio, quatenus huic loco peculiariter aliisque hujusmodi convenit, aptior altera censeri debet. Quod tamen subauditionis discrimen non magni momenti esse hic fateor; at in quibusdam maximi fortasse momenti esse potest. Observa autem in hoc subauditionis genere, ut δόμος minus generale est quam τόπος, ita δόμος βασίλειος minus generaliter dici quam δόμος : vel potius, addito hoc substantivo, a genere ad speciem transiri.

Εἰς μίαν βουλεύσομεν ap. eund. Hom. pro εἰς μίαν βουλὴν dictum censetur, Il. [B, 379] : Εἰ δέ ποτ' ἔς γε μίαν βουλεύσομεν. Sed hic accus. ex iis est, qui ἀπὸ κοινοῦ accipi possunt, ex verbo βουλεύσομεν nimirum : sequendo ea, quæ antea dicta fuerunt de accusativo δίκην, qui ex verbo δικάσαι, et accusativo μοῖραν, qui ex verbo διαμοιρᾶσθαι itidem ἀπὸ κοινοῦ sumendus esse censetur.

Venio nunc ad exempla ellipseων nominum substantivorum ex soluta oratione petita. Ac primum quod attinet ad dat. illum Homericum ἀμφοτέραις pro ἀμφοτέραις χερσὶ, in prosa quoque locum habere dico : ut apparet ex quodam, quem in Thes. protuli, loco. Sed et in proverbio, Ἀμφοτέραις ἀντλεῖν, eandem ellipsin habemus. Interdum vero et ἀμφοῖν, itidem subaudiendo χεροῖν, usurpatur, ut in proverb. Ἀμφοῖν δωρούμενος. Sic ap. Plat. Sophista [p. 226, A] : Καὶ τὸ λεγόμενον, οὐ τῇ ἑτέρᾳ λῃπτέον· οὐκοῦν ἀμφοῖν χρή. Ubi observa simul in ἑτέρᾳ eandem, i. e. ejusdem substantivi, ellipsin; nam ut χεροῖν cum ἀμφοῖν, et χερσὶ cum ἀμφοτέραις, sic χειρὶ cum ἑκατέρᾳ subaudiri constat. Ut autem ἀμφοτέραις pro ἀμφοτέραις χερσὶ, sic Ambabus pro Ambabus manibus positum invenitur. Quin etiam In utramque dormire pro In utramque aurem, quidam ex veteribus dixisse fertur. Scimus quidem certe ellipses in proverbiis plerisque locum habere.

Ἀμφοτέρων vero genit., cum quo genitivus ποδῶν subaudiendus est, ap. Theocr. habemus in fine Idyllii 14, quod Θυώνιχος s. Κυνίσκας Ἔρως inscribitur : Ἐπ' ἀμφοτέρων δὲ βεβακὼς Τολμασεῖς ἐπιόντα μένειν θρασὺν ἀσπιδιώταν. Hic enim ἐπ' ἀμφοτέρων pro ἐπ' ἀμφοτέρων ποδῶν ponitur. De qua tamen ellipsi tacuit schol.: ideo, ut opinor, quod satis manifestam esse putaret.

Potissimum vero ellipsis qualis est in εἰς ἄϊδαο, sive εις ἄϊδος, ab Atticis postea usurpata fuit. Atque adeo illa est, de qua grammatici quoque nonnulli potius quam de alia meminerunt : in exemplum afferentes ἔρχομαι εἰς διδασκάλου, pro εἰς διδασκάλου οἶκον. Cujusmodi est ap. Plut. [De puer. ed. p. 8, C] : Πέμποντας εἰς παιδοτρίβου τοὺς παῖδας. Sic dixeris πέμπειν ἐς παιδαγωγοῦ vel μυσταγωγοῦ, et cum alio genit., sed eo præsertim, qui signif. hujus generis habeat. Aristoph. tamen dixit et εἰς ὀρχηστρίδος, eadem forma, Nub. [996] : Μηδ' εἰς ὀρχηστρίδος εἰσιέναι. Eust. Il. Θ : Εἰς ἄϊδαο, inquit, sicut ἄϊδόσδε, Ἀττικῶς ἐσχημάτισται quale est ἐς μυσταγωγῶν, et ἐν κλωπιδῶν, et talia. Sunt autem hæc verba, ἐν κλωπιδῶν, ex Aristoph. sumpta Eq. [79] : Τὼ χεῖρ' ἐν Αἰτωλοῖς, ὁ νοῦς δ' ἐν κλωπιδῶν· quem versum alicubi schol. idem exponit : admonens per παραγραμματισμὸν dictum esse κλωπιδῶν pro κρωπιδῶν, nimirum ἀπὸ γένους ἢ τόπου. Ut porro εἰς διδασκάλου, vel παιδοτρίβου ἔρχεσθαι, vel πέμπειν, aut εἰς μυσταγωγοῦ, sive εἰς φιλοσόφου, ita εἰς Σωκράτους dicitur, respiciendo ad hoc, quod Socrates, aut alius qui nominatur, sit φιλόσοφος aut διδάσκαλος. Verum et generalius interdum cum aliis quibuslibet nominibus (i. e. eorum, qui non eandem, sed aliam quamlibet personam gerunt) usurpata hæc invenitur ἔλλειψις accusativi cum εἰς vel dativi cum ἐν : quod enim de una præpositione dicitur, idem et de altera dictum existimari debet. Sed quod attinet ad delectum accusativi s. dativi subaudiendi, meminisse oportet ejus, de quo et paulo ante lectorem admonui, in illum Theocr. versum, Βᾶμες τῶ βασιλῆος ἐς ἀφνειῶ Πτολεμαίω Θασόμεναι τὸν Ἄδωνιν· quamvis enim plerisque in locis nomen aliquod subaudiri possit, cujus late pateat significatio, melius (i. e. commodius) subauditur quod minus generale sit, et magis peculiariter loco conveniat. Sic in isto Athen. [15, p. 677, E] loco, (qui est ex numero τῶν ἐσχηματισμένων Ἀττικῶς,) Ἡσθεὶς οὖν ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τῇ τῆς ἐννοίας ταύτης εὑρέσει καὶ καινότητι, τὴν ἐν μουσῶν αὐτῷ σίτισιν [σίτησιν] ἔχειν ἐχαρίσατο, vult Eust. dictum esse ἐν μουσῶν, quasi ἐν Πρυτανείῳ μουσῶν. Non dubium est autem quin hunc dat. potius quam alium elegerit, atque adeo eligere debuerit, ut nobis illum Atheniensium morem, (Socratis etiam dicto celebrem, τιμῶμαι ἐμαυτὸν τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτίσεως,) in memoriam revocaret, si forte obliti ejus essemus.

Magnus fuit hujus ellipseως apud Atticos usus, et omnium fortasse maximus, ante gen., qui esset alicujus dei nomen : eumque Latini imitati fuerunt. Dixerunt enim Græci εἰς Ἀπόλλωνος, εἰς Ἀσκληπιοῦ, (itidemque in aliis nominibus,) pro εἰς ναὸν vel ἱερὸν Ἀπόλλωνος : itidemque ἐν Ἀπόλλωνος, ἐν Ἀσκληπιοῦ, subaudiendo ναῷ. Exempla cum alii suppeditare poterunt, tum vero Aristophanes. Eodem ellipseως genere utebantur et cum dicebant τὰ ἐν Ἄγρας, loquentes περὶ τῶν μικρῶν τῆς Δήμητρος μυστηρίων. Quantum autem ad Latina attinet (nam Latinos in hac ellipsi Græcos imitari dixi), et in carmine et in soluta oratione extant. Horat. Sat. 1, 9 : Ventum erat ad Vestæ, quarta jam parte diei Præterita, pro Ad Vestæ ædem. Terentius : Ubi ad Dianæ veneris, ito ad dextram. Sic Ad Opis et Ad Juturnæ Cic. dixit pro Ad ædem seu templum Opis, Ad ædem Juturnæ.

Ceterum quod dixi, eam potissimum ellipsin, qualis est in his loquendi generibus εἰς ἄϊδαο vel εἰς ἄϊδος, Atticis postea frequenti in usu fuisse, accipi ita id nolim quasi non illam ipsam quoque usurparint, i. e. cum eodem vocabulo. Itidem enim εἰς ᾅδου soluta oratio dicere audet, accus. subaudiendum relinquens : et sicut poetæ ἐν vel εἰν ἄϊδαο sive ἄϊδος, (quod enim de una præp. illic a me dictum fuit, de altera quoque dictum intelligi oportet,) ita hæc ἐν ᾅδου, dativo suppresso. Exempla in meo Thes. vide.

Substantivi χώρα vel γῆ vel πατρὶς, vel alius hujusmodi ellipsis præcedentibus non incommode subjungi posse videtur. Talia sunt apud Historicos ἐν φιλίᾳ et ἐν πολεμίᾳ, pro ἐν γῇ φιλίᾳ seu χώρᾳ, et ἐν γῇ πολεμίᾳ. Sed in illo φιλίᾳ animadversa hæc ellipsis in errorem impulit non solum vulgarium Lexicorum consarcinatores, sed et nonnullos Interpretes, accipientes φιλίᾳ pro substantivo, non adjectivo. Habentque hujus erroris exemplum aliquod meæ in Xenophontem Annotationes, si bene memini. Apud Eund. legimus Hell. 1 : Ὡς ὄντων πολλῶν ἐν τῇ βασιλέως, subaudiendo itidem γῇ, vel χώρᾳ. Sic ἡ βάρβαρος pro ἡ βάρβαρος γῆ. Apud Thuc. ἡ ξυμμαχὶς, sub. γῆ vel χώρα. Quin etiam cum dicitur ἡ Ἀττικὴ, subaudiendum censetur γῆ, eademque et in aliis hujusmodi nominibus ἐθνικοῖς ratio fuerit. Ut porro in illo Xen. loco τῇ βασιλέως dicitur, subaudiendo γῇ vel χώρᾳ, sic εἰς τὴν ἐμαυτοῦ ἐπανῆλθον, vel εἰς τὴν ἑαυτοῦ ἐπανῆλθε, sive εἰς τὴν ἑαυτῶν ἐπανῆλθον dicitur, pro εἰς τὴν ἑαυτοῦ vel ἑαυτῶν γῆν vel χώραν. Verum cum hujus ellipseως mentionem fecerit Bud., ad eum te remittam. Sed (quod ille prætermisit) addendum est, quemadmodum χώρα, ita etiam χωρίον interdum subaudiendum relinqui, ut ap. Lucian.: Ἐν καλῷ τῆς

πόλεως, pro ἐν καλῷ χωρίῳ : itidemque ἐν ἐπικαίρῳ. Sed majoris etiam auctoritatis exempla Thuc. ministrabit non pauca : quorum unum est τὰ ἐπὶ Θράκης, pro τὰ ἐπὶ Θράκης χωρία.

Substantivo ὁδὸς non postremus dandus fuerit locus, cum et ipsum frequentissime ellipticῶs omissum inveniatur. Xen. Cyrop. 7, [4, 16] : Προϊὼν δὲ τὴν ἐπὶ Βαβυλῶνος· subaudi ὁδόν. Præsertim vero cum verbo ἄγειν videmus ἐλλείπειν hunc accus. : veluti cum dicitur ἄγειν vel ἄγεσθαι τὴν ἐπὶ θανάτῳ. Neque tamen cum addimus ὁδὸν, vacuum illum locum (i. e. quem ἔλλειψις vacuum relinquit) omnino explemus : sed participium ἄγουσαν vel φέρουσαν addere necesse fuerit. (Obiterque notandum est, duo hæc participia interdum hujus ipsius substantivi subauditione vicissim opus habere : cujus rei exemplum in hac ipsa pagina habebis, in ἰέναι τὴν ἐπὶ θάνατον.) At vero cum scribit Lucian. in Scytha [c. 7], Κἀγὼ ἐπίτομόν τινα ταύτην ἐξεῦρον αὐτῷ, simpliciter ὁδὸν subaudire oportet. Sic cum τὴν ταχίστην dicunt, ejusdem substantivi subauditio satis esse potest, si modo id est, quod in eo loquendi genere subaudiri debet. Ad me quidem certe quod attinet, minime dubito quin illud subaudiri velint : perinde ac si dicerent τὴν συντομωτάτην : maxime enim compendiaria via, eadem et celerrime conficitur, ideoque τὴν ταχίστην illis significat Celerrime, Quamprimum, Primo quoque tempore. Alia autem hujus subauditionis exempla magis vulgaria, videnda tibi ap. Bud. relinquo.

Huic subjungam ea substantiva, quorum ellipseως eodem in loco ille meminit, et quidem ordinem eundem fere sequens, (alioqui quempiam alium potius secuturus,) et si qua eodem pertinentia dispersa sunt, in unum colligens. Cum νέας igitur genitivo subaudiendum ait substantivum ἡλικίας, cum dicitur ἐκ νέας, ut ap. Synes. : Ἀρετὴν ἐκ νέας ἀσκεῖ. Interjecta autem una pagina, et amplius, cum τὴν πρώτην, sicut πόσιν ap. Galen., sic ἡλικίαν ap. Aristot. subaudire videtur; vertit enim Prima ætate, ut illic Prima potione.

Cum ὀρθὴ s. εὐθεῖα, subaudiri tradit γραμμὴ, interdum vero γωνία.

Cum ἡμίσεια vel ἡμιολία ap. Plat. extrinsecus assumi debet substantivum μοῖρα, ut Idem annotat. Sed addere debuit, subaudiendum hoc substantivum et cum aliis adjectivis, veluti in hoc dicendi genere, quod frequenter apud veteres scriptores occurrit, Ἐπὶ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ. Hic enim subaudiendum nobis est μοίρᾳ : ut et ap. Hom. ἴσης pro ἴσης μοίρας aliquoties legimus : item ἴαν pro ἴαν μοῖραν. Fateor tamen ap. Thuc. pro loco, modo hoc, modo aliud substantivum extrinsecus assumendum videri cum ἴσῃ. Jam vero ut μοῖρα, sic etiam μέρος synonymum omittitur ἐλλειπτικῶς, et quidem magis variis modis, de quibus, antequam huic tmemati finem imponam, verba sum facturus.

Apud Synes. ἁπάσαις αἱρήσω pro ἁπάσαις ταῖς ψήφοις, Omnibus te sententiis condemnabo. Ut ap. Plat., Ἐὰν δέ τισιν ἴσαι γίγνωνται, pro ἴσαι ψῆφοι. Poterat autem his et alia exempla adjicere : ex quibus sunt insignia ἡ ἀναιροῦσα et ἡ σώζουσα, cum ponuntur ἐλλειπτικῶς pro ἡ ἀναιροῦσα ψῆφος et ἡ σώζουσα ψῆφος.

Ibidem locum affert, in quo δίκην subaudiri manifestum est : hunc videlicet Athenæi, Κρινομένη δὲ τὴν ἐπὶ θανάτῳ, ἀπέφυγε. Nam subjungit quidem hunc l. cuidam Galeni, in quo ἰέναι τὴν ἐπὶ θάνατον esse dictum ait pro τὴν ἐπὶ θάνατον ἄγουσαν ὁδὸν, vel φέρουσαν : sed non posse itidem in illo Athenæi subauditionem hanc recipi manifestum est : contra autem substantivum δίκην aptissime subaudiri constat. Non esse autem novam hujus quoque subauditionem, alii plerique auctorum loci declarant : præsertimque cum verbo φεύγειν, sequente genitivo : ut φεύγειν φόνου, et φεύγειν ὕβρεως, vel ἀσεβείας, pro φεύγειν δίκην φόνου. Quibus tamen in locis et ἔγκλημα interdum usurpatur. Sed et ap. Hom. subaudiri hoc substantivum, docui in præcedentibus.

Genitivum τραπέζης extrinsecus assumendum esse docet in hoc Synesii loco : Οὔτε ἐμβαλοῦμεν δεξιὰν, οὔτε ἀπὸ τῆς αὐτῆς σιτησόμεθα.

Accusativum κίνδυνον, vel δρόμον, subaudit ubi dicitur τρέχειν τὸν περὶ ψυχῆς seu ὑπὲρ ψυχῆς : aut θέειν. Cujus generis loquendi exempla meus etiam Thes. suppeditare poterit.

Accus. ἀγωγὴν subaudiri putat ap. Synes., Ep. ad Pylæm. : Ὃν τὴν διὰ λόγων τραφέντι καὶ αὐξηθέντι τὰ παρὰ τῆς τύχης οὐκ ἀπαντᾷ κατὰ λόγον. Fuerit autem hæc ellipsis affinis ei, in qua ὁδὸν subaudiri dictum est.

Génit. χρόνου extrinsecus addit, ubi dicitur ἐκ παλαιοῦ a Synesio : Ἑταῖροι ἐκ παλαιοῦ γεγονότες, et a Pausan. Cor., ἐκ παλαιοτάτου. Sic in διὰ μακροῦ et διὰ πολλοῦ idem subaudiri censet : reddens, Longo intervallo : ap. Arrian. [Exp. 5, 2, 8] : Καὶ τοὺς Μακεδόνας ἡδέως τὸν κισσὸν ἰδόντας, οἷα διὰ μακροῦ ὀφθέντα· et ap. Lucian. [Nigrin. c. 2] : Δόξαν μοι διὰ πολλοῦ προσειπεῖν. Sed perperam his locis admiscet hunc Thucydidis [3, 94], Οἰκεῖ δὲ τὸ ἔθνος κατὰ κώμας ἀτειχίστους, καὶ ταύτας διὰ πολλοῦ· cum hic διὰ πολλοῦ non de temporis itidem, sed de loci intervallo dicatur : ideoque χρόνου subaudiri eodem modo non possit, sed διαστήματος, aut aliquid hujusmodi. Quin etiam inter illa exempla ἐκ παλαιοῦ et διὰ πολλοῦ, sive διὰ μακροῦ, interjicit διὰ πλειόνων et διὰ βραχέων : quod loquendi genus plane aliam subauditionem requirit. Integra enim oratio esset, διὰ πλειόνων λόγων s. ῥημάτων, itidemque διὰ βραχέων λόγων s. ῥημάτων. Verum ad illam genitivi χρόνου ellipsin quod attinet, poterant et alia non infrequentia ejus exempla proferri : et quidem in quibus etiam imitantur Græcos Latini. Præcipue vero ἐκ πολλοῦ commemorandum fuit, non minus quam διὰ πολλοῦ. Quibus, quod ad ellipsin attinet, simile est ἐξ οὗ, vel ἐξ ὅτου, pro ἐξ οὗ χρόνου : ut Latine Ex quo pro Ex quo tempore : (quod ἐξ οὗ dictum itidem elliptice, legitur et ap. Hom. initio Iliadis : quibusdam tamen αἰτίου subaudire malentibus, sed aliis plerisque locis huic subauditioni refragantibus). Dicitur et ἀφ' οὗ pro ἀφ' οὗ χρόνου, eadem signif. Eodem modo dativus χρόνῳ subauditur ap. Thuc. cum ὅσῳ : dicit enim ἐν ὅσῳ pro ἐν ὅσῳ χρόνῳ. Itidemque cum ἐν τούτῳ frequenter hæc subauditio apud alios etiam occurrit : sicut nimirum nos in eodem loquendi genere subaudimus *Temps*, id est χρόνῳ, Tempore : cum dicimus *Ce pendant* pro *Ce temps pendant*. Qua de re monuisse me arbitror in libello, quem de Affinitate nostræ Linguæ cum Græca ante aliquot annos scripsi. His addi possunt ἄχρις οὗ et μέχρις οὗ, item μέχρι τινὸς vel τίνος : nec non μέχρι παντὸς et διὰ παντός. Adjici possunt et μέχρι τοῦ νῦν, ἀπὸ τοῦ νῦν, ἐν τῷ νῦν, et alia quædam hujusmodi.

Accus. ὥραν cum adjectivo ἑωθινὴν subaudiendum putat ap. Polyb., duobus in locis [3, 43, 1; 67, 9], ubi dicit, Ὑπὸ τὴν ἑωθινήν. Subaudiri autem et cum aliis quibusdam adjectivis hoc substantivum, non ignorandum est. Ceterum ut cum ἑωθινὴ subaudit ὥρα, sic alibi, (nimirum ubi de ellipsi nominis χώρα agit,) cum ἑῴα subaudiendum esse χώρα ostendit, interpretans Orientis regionem. Sed locus Greg. Naz., quem affert [Orat. 21, p. 399, A], emendandus est, ut in eo inveniri exemplum possit; ita enim scriptus est in vulg. Comm. ed., Κατατρέχει μὲν Αἴγυπτον, λῃΐζεται δὲ Συρίαν τῷ κράτει τῆς ἀσεβείας, ἐπιλαμβάνεται δὲ καὶ τῆς Συρίας ὅσον ἐδύνατο. At pro Συρίας reponi debet ἑῴας.

Genit. τρόπου cum ἐκ παντὸς subaudiri tradit, in isto Dionysii H. loco, de Isocrate [c. 2] : Ὁ γὰρ ἀνὴρ οὗτος ἐκ παντὸς διώκει τὴν εὐέπειαν. Item, Καὶ τὸ διώκειν ἐκ παντὸς τὴν εὐρυθμίαν. Interpretatur autem non solum Omni pacto, sed etiam Omni ope. Additque, interdum absque ellipsi dici, ἐκ παντὸς τρόπου, pro Omni ratione : ex Isocr. et Xen. id probans.

Cum adjectivo autem ἀξίαν, vel τιμὴν vel τιμωρίαν vel ἀμοιβὴν pro loco subaudiri posse existimat : quarum ellipseων exempla ex eo petas malo, et quæ hac ipsa de re in Thes. disserui, iis adjungas. In primis vero sciendum hoc est, in Luciani loco, quem ille profert, non videri posse vel τιμὴν vel τιμωρίαν subaudiri, sed τιμωρίαν duntaxat ei convenire. Alioqui si cum ἀποτίνειν τὴν ἀξίαν non minus τιμὴν quam τιμωρίαν subaudiri posse dicamus, quamvis ibidem ver-

bum κολάζεσθαι habeamus : certe et cum ὑπέγειν τὴν ἀξίαν (quæ phrasis ap. Eund. reperitur) locum habere utrumque illorum dicendum fuerit : quod tamen aperte absurdum erit.

Genitivi ἡμέρας ellipsin esse censet ap. Galen., ubi διὰ τρίτης dicit; reddit enim Tertio die, et recte. Interjectis autem aliarum ellipseων exemplis, ex Æschine C. Tim. affert, Εἰς τὴν νῦν οὐ διέλιπον, interpretans itidem In hodiernum diem : eodem videlicet modo ἡμέραν subaudiendum esse censens. Sed hujus ellipseως et plura et insigniora proferri exempla possunt : ex quibus sunt ἡ σήμερον et ἡ αὔριον, pro ἡ σήμερον ἡμέρα et ἡ αὔριον ἡμέρα : itidemque in ceteris casibus : ut τῆς σήμερον, pro τῆς σήμερον ἡμέρας. Sic καθ' ἑκάστην pro καθ' ἑκάστην ἡμέραν usitatissimum est. Cum autem hunc accus. subaudiri certum sit, non video quomodo altera scriptura, καθεκάστην una voce, tolerari possit : quam tamen et vulgarium Lexicorum consarcinatores admiserunt. Quod vero ad illa exempla attinet, quæ ab eo producuntur, sciendum est, sicut διὰ τρίτης dicitur pro διὰ τρίτης ἡμέρας, sic διὰ τετάρτης et διὰ πέμπτης, itidemque deinceps dici. Neque vero cum hac præp. tantum, sed et cum aliis interdum hæc ellipsis spectatur : ut εἰς τὴν τρίτην vel τετάρτην, pro εἰς τὴν τρίτην ἡμέραν vel τετάρτην. Sic quoque non solum εἰς τὴν νῦν, (quod ei secundum est exemplum,) sed etiam ἀπὸ τῆς νῦν et μέχρι τῆς νῦν vel ἕως τῆς νῦν, dici, nec non aliis vel præpp. vel adverbiis posse jungi, eandem ellipsin servando, sciendum lectoribus est.

Τὴν πρώτην ap. Galen. vertit, Prima potione : secundum quam interpretationem fuerit subaudiendus accus. πόσιν.

Accus. δόξαν subaudiri annotat ap. Plat. Politico, ubi dicit κατά γε τὴν ἐμὴν, significans Mea opinione, Mea sententia : et in Philebo, Κατά γε τὴν ἐμήν. Alibi enim dicere, Κατ' ἐμὴν δόξαν. Posset alioqui non minus commode subaudiri accusativus γνώμην : dicitur enim itidem κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην. Sciendum est autem duo ellipseως genera uni eidemque formulæ loquendi contingere; neque enim legitur duntaxat κατὰ τὴν ἐμὴν pro κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην vel δόξαν : sed etiam ἐμὴν γνώμην, cum ellipsi præpositionis κατά : de qua ellipsi dictum antea fuit.

Sequitur ellipsis substantivi μέρος vel πρᾶγμα, ubi dicitur τὸ ἐμόν : cujus exempla ex Plat. et Synesio affert. Videtur autem, in eo, quem illis subjungit, ex Eur. loco [Hec. 296], Ὅταν δὲ τἀμ' ἀθυμήσαντ' ἴδῃς, subaudire itidem voluisse πράγματα cum τἀμά, i. e. τὰ ἐμά, sicut et ap. Synes. : Ἄκουε τοίνυν ὡς ἔχει τἀμά. Addit et τὸ ἐμὸν ac τὸ σὸν, pro τὸ συμφέρον ἐμοὶ et σοί : quæ cum aliis ibi vide. At de ellipsi nominis μέρος, fusius quam ille, disseram aliquanto post.

De ellipsi nominis χώρα, quæ præcedenti proxima est ibi, dictum et a me jam fuit : poteruntque illa cum iis, quæ ab eo traduntur, conferri. Sed quamvis nominis χώρα mentionem duntaxat faciat, non minus ei placuisse nominis γῆ subauditionem, vel ex ejus interpretatione apparet. Attulerat autem aliquanto ante ἐν τῇ ἑαυτοῦ pro In patria sua : quam interpretationem sequendo, (quæ certe recta est,) subaudiri possit et πατρίδι.

Non paucis autem interjectis, ad ellipseως exempla revertens, πληγὰς subaudiri docet, in isto Plut. loco [Mor. p. 237, D] : Παῖς δὲ ὑπό τινος κολασθεὶς, εἰ τῷ πατρὶ ἐξήγγειλεν, αἰσχρὸν ἦν τῷ πατρὶ μὴ προσεντεῖναι ἀκούσαντα πάλιν ἑτέρας. Possit autem hæc subauditio insignioribus testimoniis confirmari; quale est hoc Aristoph. Nub. [972] : Ἐπετρίβετο τυπτόμενος πολλάς. Cui simile est omnino ap. Luc. Evangelistam, Δαρήσεται πολλὰς et δαρήσεται ὀλίγας. Sed et singulare πληγὴ subaudiri alicubi sciendum est : veluti cum aliquem καιρίαν λαβεῖν vel καιρίαν πληγῆναι legimus : pro quo καιρίαν quidam Comicus ap. Athen. καιρίμην dicit : si modo locus mendo caret. Est præterea observatione non indignum, adjectivum hoc esse ex iis, cum quibus diversæ ellipses fiunt; nam ut cum καιρία interdum ἐλλείπει substantivum πληγὴ, sic cum καίριον videmus ἐλλείπειν substantivum μέρος ap. Hom. Il. Δ, [185] : Οὐκ ἐν καιρίῳ ὀξὺ πάγη βέλος, i. e. (inquit schol.) ἐν ἐπιτηδείῳ μέρει : ut ostendit qui scribit aliquem πληγῆναι τὰ ἐπιτήδεια. Ubi similiter observa cum ἐπιτήδεια subaudiri μέρη.

Sunt ap. Eund. et alia quædam aliarum ellipseων exempla, sed earum fere, de quibus ipse supra disserui : si eas, quæ sunt verborum, excipias, de quibus alibi agere decrevi. Unum tantum ellipseως exemplum inter præcedentia omisi, sed consulto : hoc sc., ex Aristoph. Pac. [180] : Πόθεν βροτοῦ με προσέβαλ', ὦναξ Ἡράκλεις. Quamvis enim mere Attica censeatur et hæc ellipsis, qua desiderari existimatur vel αἴσθησις, vel ὀσμὴ, tamen quod majorem ceteris audaciam præ se ferat, et vix in soluta oratione recipiendam, (ut omittam, de eo quod subaudiendum est, non satis constare) ceteris admiscere nolui. Alioqui et Corinthum ejus meminisse non ignoro, subaudientem vel φωνὴ vel ὀσμή.

Venio nunc ad alia vocabula, quæ per ellipsin omissa inveniuntur : quorum tamen nullam (quod sciam) mentionem ille facit, sicut nec multorum, de quibus antea lectorem monui. Est igitur, (ut ei voci, quæ prima in mentem mihi venit, primum inter illas, quas additurus sum, locum tribuam,) usitatissima ellipsis nominis δορὰ, quo Pellis significatur. Manavitque jam inde ab Homero istud ellipseως genus. Legimus enim ap. eum παρδαλέη pro παρδαλέη δορὰ, s. παρδάλεως δορὰ, Il. Γ, [17] de Alexandro : Παρδαλέην ὤμοισιν ἔχων καὶ καμπύλα τόξα. Legimus ap. Eund. et κυνέη : eique magis etiam peculiarem signif. tribui videmus. Eadem vero forma dicitur λυκέη, et λεοντέη, et τραγέη, et in soluta oratione, λυκῆ, et λεοντῆ, et τραγῆ, significando λύκου δορὰ, et λέοντος, et τράγου. Sic etiam ἀλωπεκῆ ex ἀλωπεκέη, Vulpina pellis : ut in celebri illo proverb., Ἂν ἡ λεοντῆ μὴ ἐξίκηται, τὴν ἀλωπεκῆν πρόσαψον, vel potius πρόσραψον, i. e. Si leonina pellis pertingere non possit, vulpinam assue. At Erasmus vertit, Si leonis exuvium non sufficit, adde vulpinum : legens πρόσαψον, et propriam verbi ἐξίκηται significationem non intelligens. Siquidem his verbis, ἂν ἡ λεοντῆ μὴ ἐξίκηται, significatur, Si leonina pellis brevior sit quam ut pertingere possit eo, quo illam pertingere vis (nisi quis verbo Pervenire uti malit). Esse autem sumpta metaphora videtur a vestimentis quæ ex pellibus conficiuntur. Et hæc quidem de vera proverbii hujus interpretatione dicta sint, quæ a me prætermissa fuisse in iis, quas edidi, Animadversionibus in Erasmicas quorundam proverbiorum expositiones, nemo eorum mirabitur, qui temporis in eas insumpti brevitatem noverit. Sed ut ad δορὰ redeam, cum aliis etiam quibuslibet adjectivis hujus generis subaudiendum relinquitur : adeo ut etiam ἀνθρωπείη ita dictum sit ab Herodoto de Pelle hominis.

Illi autem ellipsi plane affinis ea est, qua substantivum κρέας subaudiendum relinquitur : cum sc. dicitur βόειον pro βόειον κρέας, Bovilla caro. Sed Latini magis etiam quam Græci ellipsi hic utuntur, Bovillam itidem dicentes vel Vitulinam pro Bovilla vel Vitulina carne. Οἶνος etiam nec non ὕδωρ ex iis substantivis sunt, quæ subaudienda nonnunquam relinquuntur; dicunt enim ἄκρατον sine adjectione, οἶνον ἄκρατον declarare volentes : et ψυχρὸν itidem, cum ὕδωρ ψυχρὸν intelligi volunt. Et quod ad ἄκρατον quidem attinet, in promptu exempla sunt : sed et cum cognomine, quod unumquodque vini genus a nomine loci accipit, substantivum ipsum subaudiendum relinquere consueverunt. Exempla cum alibi tum ap. Athen. inveniri possunt. Si autem ex carmine aliquod petere hic fas est, (cum potius ellipses solutæ orationis mei sint argumenti,) ex Theocr. locum proferam, unde utrumque eorum, quæ dixi, exemplo confirmari poterit. Is est in Idyllio, quod Κυνίσκας Ἔρως inscribitur [14, 15] : Δύο μὲν κατέκοψα νεοσσὼς, Θηλάζοντά τε χοῖρον· ἀνῷξα δὲ βύβλινον αὐτοῖς Εὐώδη, τετόρων ἐτέων, σχεδὸν ὡς ἀπὸ λανῶ. Hic jam habes βύβλινον pro οἶνον βύβλινον. Uno autem interjecto versu, Ἤδη δὲ προϊόντος, ἔδοξ' ἐπιχεῖσθαι ἄκρατον Ὥτινος ἤθελ' ἕκαστος· ἔδει μόνον ὤτινος εἰπεῖν. Hic itidem ἄκρατον legis pro οἶνον ἄκρατον. Sic autem Latinos Merum s. Meracum pro Mero vino dicere notissimum est : et

quemadmodum in illo proxime præcedente loco βύβλινον pro βύβλινον οἶνον dixerat, sic ex Lat. linguæ consuetudine esse, dicere Falernum absolute pro Falerno vino, Cæcubum, pro Cæcubo vino, (ut alia cognomina omittam,) ii duntaxat ignorare possunt, quibus cum poetis Lat. nulla unquam familiaritas intercessit. Quod autem magis mirum videri possit, quamvis adjectiva sint hæc nomina, Falernum, Cæcubum, cum quibus substantivum subaudiri necesse est, iis tamen, (ac præsertim illi priori,) epitheta adjungere, tanquam substantivis, minime dubitarunt. Tanti videlicet hæc vocabula, quod vini et quidem generosissimi essent cognomina, facienda esse putarunt, ut iis prærogativam illam indulgere fas esse censuerint. Hinc igitur sunt illa, Falernum forte, indomitum, severum, acre, nectareum, atque alia. Sed cum hæc ita sint, quid de eo Tibulli loco judicabimus, in quo Fumosos Falernos, non Fumosa Falerna dicit? 2, 1 : Nunc mihi fumosos veteris proferte Falernos Consulis, et Chio solvite vincla cado. Quidam annotant, mire hoc esse dictum, quasi Lat. Vinum non neutrius, sed masculini generis esset. Is autem, qui poetam illum enarravit, ex hoc uno loco, (tanta ejus fuit credulitas,) sibi persuasit, Vinum in singulari quidem numero neutrius esse generis, at pluralem masculini terminationem interdum accipere. Vide obsecro, lector, vide in quam magnum errorem interdum parvæ rei ignoratio impellat. Parvam rem sen levem appello, figuram de qua nunc agimus : quod ex humili (ut ita dicam) grammaticorum arte cognitio ejus, sicut et aliarum, petenda sit. Sed ea hic non animadversa fecit ut locus alioqui facilis multum negotii facesseret. Ita igitur statuendum est, Tibullum cogente quidem versu, sed audacter tamen, Falernos fumosos dixisse, cum Latini sermonis consuetudo exigeret ut Falerna fumosa diceret; sed in hac tamen sermonis καινοπρεπείᾳ cautione usum fuisse: quod nimirum figura ista, quæ ellipsis appellatur, tueri illam posset. Quod igitur vocabulum per ellipsin subaudiendum esse dicemus? Libenter ex eo ipso loco illud peterem : ut nimirum quemadmodum Chio cado postea dicit, ita Falernos cados intelligamus : sed si quem hæc subauditio offendit propter verbum Proferte, (quod non hic videatur significare Proferte in medium, ex vinariæ cellæ tenebris eductos, sed potius In mensam afferte,) non defuerit aliud substantivum, quod commode locum vacuum expleat. Possumus enim, si non aliud, Calices saltem subaudire. Quidni enim, ut Calicem Falerni, s. Calices Falerni, in genitivo, legimus, ita et Calices Falernos dicere voluisse suspicemur? Adde quod Græcorum exemplo et hæc ipsa ellipsis confirmari potest : dicentium μεγάλαις προπίνειν pro μεγάλαις κύλιξι, ut infra docebo. Atque hæc obiter in eorum gratiam, qui Tibulliana Musa delectantur, dicta sint. Ut autem ad Græcam substantivi οἶνος ellipsin revertar, sciendum est, nec ἄκρατον pro ἄκρατον οἶνον, nec βύβλινον pro βύβλινον οἶνον, adeo observatione digna esse ut πολὺν pro πολὺν οἶνον, ap. eundem poetam [Theocr. 18, 11] : Ἦ ῥα πολύν τιν' ἔπινες ὅτ' εἰς εὐνὰν κατεβάλλευ. Minime enim dubium esse potest quin cum πολὺν addi extrinsecus debeat accusativus οἶνον. Verum enimvero ne ut Homerus laudibus vini a Flacco vinosus arguebatur, ita ego tam prolixa de ellipsi nominis vinum significantis dissertatione vinosus itidem arguar, ad aquam transeo : si prius lectorem monuero, tradidisse quosdam, τὸν γλυκὺν a Medicis itidem dici τὸν γλυκὺν οἶνον. Sed vereor ne qui hoc annotarunt, γλυκὺ cum γλυκὺς confuderint. Latius autem patere τοῦ γλυκέος οἴνου signif. quam ejus, quod γλυκὺ neutro genere appellant, meus Thes. docebit. Fateor alioqui Aristot. uno eodemque loco γλυκὺν et ἄκρατον eadem ellipsi dixisse, in Probl. [3, 14] : Διὰ τί ὁ γλυκὺς καὶ ὁ ἄκρατος καὶ ὁ κυκεὼν μεταξὺ πινόμενοι ἐν τοῖς πότοις, νήφειν ποιοῦσι.

Commode autem, cum a vino ad aquam transire vellem, i. e. ab ellipsi nominis οἶνος, ad ellipsin nominis ὕδωρ, in Medicorum mentionem incidi : quod hanc ab illis manasse verisimile sit. Sed ut hoc in dubio relinquamus, usitatissimam esse, et Latinos hanc quoque imitari constat. Exempla autem nominis ψυχρὸν positi pro ὕδωρ ψυχρὸν idem Thes. suppeditabit. Latinos porro eodem modo Frigidam pro Aqua frigida dicere, notius esse puto quam ut testimonio ullo confirmare necesse habeam. Sed Caldam itidem elliptice dici sciendum est : et hac ellipsi Martialem præsertim fuisse delectatum : ap. quem legimus, l. 1 : Jam defecisset portantes calda ministros, Si non potares, Sextiliane, merum. Invenitur autem utrumque adjectivum elliptice usurpatum in uno eodemque versu, Frigida non deerit, non deerit calda petenti. Ne quis autem ellipsin substantivi hujus novam esse putet, id est recentioribus duntaxat scriptoribus consuetam, apud Plautum quoque extare sciat.

Ut autem ad vinum ex aqua revertar (i. e. ad ea quæ ad vinum pertinent), exemplum ellipseos nominis κύλικες, i. e. Calices, quod me exhibiturum pollicitus sum, jam nunc repræsentabo. In illo igitur, quem ex Aristot. Probl. attuli, loco, post illa verba, Διὰ τί ὁ γλυκὺς καὶ ὁ ἄκρατος καὶ ὁ κυκεὼν μεταξὺ πινόμενοι ἐν τοῖς πότοις, νήφειν ποιοῦσι, sequitur, Καὶ διὰ τί ἧττον μεθύσκονται οἱ ταῖς μεγάλαις κωθωνιζόμενοι. Sic autem et μεγάλαις προπίνειν aut etiam πίνειν dicitur. Eodemque modo ap. Cic. Verr. 3, hoc ellipseos genus habemus, quædam sequendo exemplaria; nam in hoc loco : Discumbitur; fit sermo inter eos, et invitatio, ut Græco more biberetur; hospes hortatur : poscunt majoribus poculis; celebratur omnium sermone lætitiaque convivium; in hoc, inquam, loco nonnulli codd. habent duntaxat Poscunt majoribus : absque substantivo illo Poculis. Ceterum ut in illis locis videmus ἐλλείπειν substantivum illud, ita et in alia sermonis forma ejus ellipsin habemus, veluti cum dicitur προπίνειν φιλοτησίας a Luciano [Pseudol. c. 31] pro προπίνειν φιλοτησίας κύλικα, vel τὸν φιλοτησίας κύλικα. Atque hactenus de ista quoque ellipsi dictum sit, quæ vino peculiaris esse videtur, i. e. κύλικι quæ vino plena est : quamvis alioqui aqua itidem infundi ei possit. Sed qualis φιλοτησίας κύλιξ esse possit aqua plena? Ideo hanc ellipsin ad Vinum, non item ad Aquam pertinere dixi.

Sed ut ad aliud ellipseon genus magis etiam frequentium veniam, de nominis ἱμάτιον, nominis ἔθος, nominis γλῶσσα subauditione disseram. Cum autem γλῶσσα dico, eum hujus vocabuli usum intelligo, quo ponitur pro Sermone; ideoque non minus φωνὴ (si cui videatur) subaudiri possit, ut infra docebo. Sic pro ἱμάτιον aliud ejusdem significationis assumi extrinsecus queat. Exemplum habemus in isto Timonis Luciani [c. 27] loco : Προσωπεῖον περιθέμενος ἐρασμιώτατον, διάχρυσον καὶ λιθοκόλλητον, καὶ ποικίλα ἐνδὺς, ἐντυγχάνω αὐτοῖς. Hic enim subaudiri ἱμάτια longe manifestissimum est. Sed non minus ἐνδύματα subaudire liceat, præsertim cum hic sit participium ἐνδύς : alioqui ἱμάτια usitatius esse quam ἐνδύματα, nemo infitiari possit. Ita cum verbo φορεῖν adjectiva quædam eandem ellipsin habent, veluti cum dicitur λευκὰ vel μέλανα φορεῖν, aut ἀνθινὰ φορεῖν : ut Phylarchus ap. Athen. 12, [p. 521, B] scribit, lege cautum fuisse apud Syracusios, mulieres μὴ κοσμεῖσθαι χρυσῷ, μηδ' ἀνθινὰ φορεῖν. Sic Martialis Ianthina et Coccina dixit, subaudiens Indumenta, s. Vestimenta, i. e. ἱμάτια, lib. 2 : Coccina formosæ donas et ianthina mœchæ. Illud autem μέλανα φορεῖν, adeo usitatum fuit pro μέλανα ἱμάτια φορεῖν, ut etiam nomen et verbum ex duabus illis orationis partibus composuerint, eadem ellipsi servata. Extat enim μελανοφορεῖν pro μέλαν ἱμάτιον φορεῖν, vel μέλανα ἱμάτια : extat item μελανοφόρος. Dicunt porro eodem modo et πένθιμα pro ἱμάτια πένθιμα. Nec dubium est quin ap. Plut. οἱ ἐν πενθίμοις ὄντες dicantur Qui lugubria vestimenta gestant, sive Qui veste lugubri sunt vestiti, ut loquitur Terent. Nam in illo genere loquendi, præter ellipsin, observatione dignissimus est præpositionis ἐν usus : qui similis est vel potius idem est cum eo, quem In apud Latinos habet, cum dicunt In tunica, de eo qui est Tunicatus : In crepidis, de eo qui est Crepidatus. Locos autem, in quibus præp. ἐν hoc significat, Thes. meus tibi exhibebit : quibus cum alii addi possunt permulti, tum vero ex illo ipso

scriptore, nimirum Plut., Ὁ ἐν περιπορφύρῳ : ut si Latine dicas Qui est in purpura, de eo qui purpura est amictus. At vulg. Lexicorum consarcinatores cum neque ellipsin illam, neque illum præpositionis ἔν usum intelligerent, verterunt verba illa οἱ ἐν πενθίμοις, Qui in luctuosis et lugubribus versantur. Jam vero et nomen ἐσθὴς, quod synonymum est, eodem modo plerisque locis ἐλλείπει, veluti cum dicitur ἡ περιπόρφυρος sine adjectione : ut ap. Plut. illud Ὁ ἐν περιπορφύρῳ, subaudito ἐσθῆτι, Purpura amictus, Purpuratus.

Illa autem nominis ἔθος subauditio locum habet, ubi dicitur τὸ Ἑλληνικὸν pro τὸ Ἑλληνικὸν ἔθος : et τὸ βαρβαρικὸν pro τὸ βαρβαρικὸν ἔθος. Sic κατὰ τὸ νησιωτικὸν ap. Eund. eadem subauditione. Eademque forma dicitur τὸ ἀρχαῖον sine adjectione. Lucian. [Bacch. c. 7] : Καὶ πρὸς τὸ ἀρχαῖον ἀνατρέχουσι. Itidem ap. Plaut. et Terent. legimus, Antiquum obtinere, elliptice dictum, subaudiendo vel Morem vel Ingenium, aut aliquid tale. Sed alicubi cum τὸ Ἑλληνικὸν et τὸ βαρβαρικὸν aliisque hujusmodi subaudiri ἔθνος existimandum est.

Præsertim vero nominis γλῶσσα vel φωνὴ valde familiaris est. Sic ἡ Ἑλληνικὴ vel ἡ Ῥωμαϊκὴ etc. pro ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα s. φωνὴ dicitur, et pro Ῥωμαϊκὴ γλῶσσα s. φωνή. Aut etiam ἡ τῶν Ἑλλήνων, et ἡ τῶν Ῥωμαίων. Lucian. in Jove Tragœdo [c. 13] : Οὐχ ἅπαντες, ὦ Ζεῦ, τὴν Ἑλλήνων συνιᾶσιν. Tale est autem ἡ Ἀθὶς pro ἡ Ἀθὶς γλῶσσα : quod nonnunquam et adjectivum adjunctum habet, ut cum grammatici τὴν παλαιὰν Ἀθίδα pro τὴν παλαιὰν Ἀθίδα γλῶσσαν dicunt. Ut porro γλῶσσα s. φωνὴ in his aliisque hujusmodi subauditur locis, sic ubi idem ille scriptor Lucianus dicit [Nigr. c. 11], Μικρὸν φθέγγονται καὶ ἰσχνὸν καὶ γυναικῶδες, tunc verbale, quod ab illo ipso verbo φθέγγεσθαι deductum est, commode subauditur : nimirum φθέγμα. Observandumque est plerumque hoc usuvenire, ut verbale illius verbi, quo utitur scriptor, subaudiri debeat.

Διάστημα quoque ex eorum est numero, quæ per ellipsin supprimuntur. Cujus ellipseos Thucydidis præsertim schol. fidem facit, aliquot locis hoc substantivum apud eum subaudiens; ex quibus sunt hi : p. 114 meæ ed. [3, 94] : Οἰκοῦν δὲ κατὰ κώμας ἀτειχίστους, καὶ ταύτας διὰ πολλοῦ, καὶ σκευῇ ψιλῇ χρώμενον· p. 201 [6, 11] : Τῶν δ' εἰ καὶ κρατήσαιμεν, διὰ πολλοῦ γε καὶ πολλῶν ὄντων, χαλεπῶς ἂν ἄρχειν δυναίμεθα. Eodem modo, ἐκ πολλοῦ pro ἐκ πολλοῦ διαστήματος, item ἐν πολλῷ pro ἐν πολλῷ διαστήματι, p. 78 [2, 89] : Μὴ ἔχων τὴν πρόσοψιν τῶν πολεμίων ἐκ πολλοῦ. Sic p. 133 [4, 32] : Καὶ οἱ ἀπορώτατοι τοξεύμασι καὶ ἀκοντίοις καὶ λίθοις καὶ σφενδόναις ἐκ πολλοῦ ἔχοντες ἀλκήν. Exemplum autem dativi πολλῷ pro πολλῷ διαστήματι, præcedente præpositione ἐν, habes cum alibi, tum p. 245 [7, 36] : Καὶ τὴν ἐν τῷ μεγάλῳ λιμένι ναυμαχίαν οὐκ ἐν πολλῷ πολλαῖς ναυσὶν οὖσαν. Denique et ἐπὶ πολὺ pro ἐπὶ πολὺ διάστημα ap. Eund. legitur. Si quis tamen aliud quodpiam substantivum afferret, quod signif. talem haberet, ac non minus commodum esset, eum nequaquam ad illius substantivi διάστημα subauditionem astringendum putarem. Verum quod attinet ad gen. πολλοῦ, præcedente præp. ἐκ vel διὰ, sciendum est aliam potius subauditionem nonnunquam illi convenire, nimirum genitivi χρόνου. Atque adeo ut cum ἐκ πολλοῦ sæpe quidem χρόνου, nonnunquam vero et διαστήματος subaudiendum relinquitur; ita vicissim cum διὰ πολλοῦ sæpe quidem διαστήματος, ut ap. Thuc., interdum vero et illud χρόνου subaudire oportet. Ideoque perperam Bud. cum his loquendi formulis ἐκ παλαιοῦ et διὰ μακροῦ, in quibus est ellipsis genitivi χρόνου, miscet locum illum Thuc. : Οἰκοῦν δὲ κώμας ἀτειχίστους, καὶ ταύτας διὰ πολλοῦ. Et quoniam duo ista διὰ πολλοῦ et ἐκ πολλοῦ, interdum confundi possunt, sæpe vero distinguenda sunt, de hoc quoque aliquid lectori profuturum dicam. Loquor autem de διὰ πολλοῦ et ἐκ πολλοῦ, ubi ad temporis, non loci, spatium s. intervallum referuntur : et dico, alicubi quidem ἐκ πολλοῦ dici posse non minus quam διὰ πολλοῦ, aut versa vice : alicubi vero διὰ πολλοῦ dici, ubi ἐκ πολλοῦ locum habere nullo modo possit. Ut autem A cos, qui allati fuerunt, locos, in exemplum sumamus, si quis genitivo πολλοῦ, non μακροῦ, uti vellet, ap. Arrian. posset non minus ἐκ πολλοῦ quam διὰ πολλοῦ dicere, eodem sensu; at in Luciani loco pro Δόξαν μοι διὰ πολλοῦ προσειπεῖν, itidem dici non posset δόξαν μοι ἐκ πολλοῦ προσειπεῖν. Ceterum hoc quoque sciendum est, schol. Thuc. illo vocabulo διάστημα uti alicubi etiam, ubi de tempore agitur, sed addentem illi gen. χρόνου : nam ἐπὶ πολὺ poni ait pro ἐπὶ πολὺ διάστημα χρόνου, in isto Thuc. loco, p. 145 meæ ed. [4, 72] : Καὶ ἐγένετο ἱππομαχία ἐπὶ πολὺ, ἐν ᾗ ἀξιοῦσιν ἑκάτεροι οὐχ ἧσσους γενέσθαι· hic enim post ἐπὶ πολὺ addit, διάστημα χρόνου δηλονότι. Verum in iis, quæ subaudiuntur, ratio habenda est et consuetudinis linguæ, et peculiariter etiam, si fieri potest, sermonis scriptori, in quo versamur, consueti. Ut porro cum ἐν ὀλίγῳ subaudit alicubi διαστήματι, ita quodam in loco subaudiri ab eo videmus τόπῳ.

Μέτρον quoque subaudiendum censetur ab eodem schol. in hoc ejusdem Historici loco, p. 78 [2, 89] : B Οἱ δ' ἐκ πολλῷ ὑποδεεστέρων, καὶ ἅμα οὐκ ἀναγκαζόμενοι, μέγα τι τῆς διανοίας τὸ βέβαιον ἔχοντες ἀντιτολμῶσιν. Hic enim πολλῷ pro πολλῷ τῷ μέτρῳ dictum esse censet. Verum hæc subauditio merito censeri περίεργος possit, meo quidem judicio. Quod autem de hoc loco dicetur, idem et de isto dicendum videtur, p. 63 [2, 45] : Οὐχ ὅμοιοι, ἀλλ' ὀλίγῳ χείρους χριθείητε.

Ad μέρος autem quod attinet, de quo me verba facturum sum pollicitus, antequam dicendi de ellipsi substantivorum finem facerem : primum quæ de illius vocabuli subauditione scribit Bud., referre, deinde iis, quæ addenda videbuntur, adjungere decrevi. Primum igitur sciendum est eum cum τὸ ἐμὸν subaudire μέρος, in isto Plat. loco, in Timæo [p. 19, D] : Καὶ τὸ μὲν ἐμὸν οὐδὲν θαυμαστὸν, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν δόξαν εἴληφα καὶ περὶ τῶν πάλαι γεγονότων καὶ τῶν νῦν ὄντων ποιητῶν, i. e. τὸ ἐμὸν μέρος, inquit. Sic autem interpretatur, Et quidem, quod ad me pertinet, nihil mirum est, hoc me efficere non posse. Affert et ex Synesio, C Κἀγὼ τό γ' ἐμὸν εἶασ' ἂν χαίρειν αὐτόν. Sed Plat. Hippia Majore [p. 286, E] τὸ ἐμὸν πρᾶγμα pro eodem dixisse (i. e. eadem signif. qua τὸ ἐμὸν μέρος) annotat : ΣΩΚΡ. Ῥᾳδίως ἄρα μαθήσομαι· καὶ οὐδείς με ἐξελέγξει ἔτι. ΙΠ. Οὐδεὶς μέντοι· φαῦλον γὰρ ἂν εἴη τὸ ἐμὸν πρᾶγμα καὶ ἰδιωτικόν. Exp. autem, Quippe ineptus essem, similisque idiotæ, si perdocere te non possem. Verum (quod pace tanti viri dictum sit) aliquid inter hæc discriminis esse arbitror, nimirum inter τὸ ἐμὸν μέρος et τὸ ἐμὸν πρᾶγμα : et τὸ ἐμὸν μέρος esse omnino quod dicimus, *De ma part :* ubi verbum verbo respondet. At vero τὸ ἐμὸν πρᾶγμα potius exprimi posse per vocabulum *Fait :* veluti cum dicimus, *Ce ne seroit pas le fait d'un homme de bien.* Et hoc quidem obiter dictum sit. In alio porro suorum Comm. loco, de defectuosis sermonis modis loquens affert ex Lysia, Καὶ τό γε ἐπ' ἐκείνῳ εἶναι ἐσώθης· interpretans, Et quantum in eo fuit; servatus es. I. e. (inquit) καὶ τό γε κατ' αὐτὸν, vel καὶ τό γε ἐς αὐτὸν ἦκον μέρος. Ut Synes. τό γε ἐφ' ἡμῖν, Quantum quidem in nobis fuit. D Aristot De gen. anim. 1, [18] : Διὸ καὶ Ἐμπεδοκλῆς ἔοικε λέγειν ὁμολογούμενα τούτῳ τῷ λόγῳ, τόγε τοσοῦτον, Hac quidem certe in parte, Duntaxat in hoc loco. Sed quamvis vocabulum Partem interpretationi loci hujus adhibeat, non posse tamen μέρος hic itidem subaudiri, aut certe non posse illi eum, quem in illis prioribus locis habet, usum tribui, longe manifestissimum est. Siquidem ibi uti possumus Latino genere loquendi, in quo itidem vox ea, qua μέρος significant, subauditur interdum, cum sc. dicunt, Pro mea virili, Pro tua virili. Nihil enim obstat quominus et in illo loco, Καὶ τό γε ἐπ' ἐκείνῳ εἶναι ἐσώθης, resolvens orationem, dicas, Is te pro sua virili servavit; aut etiam, suam orationi formam relinquendo, Pro ejus virili servatus es. Atque adeo ipsemet Bud. alibi hoc interpretationis genus agnoscit. Τὸ σὸν μέρος cum dicunt, (inquit,) significant, Quantum in te fuit, Pro parte virili. Et τὸ μέρος, ut Demosth. [p. 367, 6] : Οὕτω γὰρ διέθηκας αὐτοὺς, οἶμαι, τὸ μέρος σὺ, ὥστε μὴ τοῖς φίλοις βοηθεῖν, μήτε τοὺς ἐχθροὺς ἀμύνασθαι δύνασθαι.

Sic Isæus, τὸ κατὰ σαυτοῦ μέρος dixit : et κατ' ἐμαυτοῦ μέρος : quod et τὸ ἐπ' ἐμοὶ et τὸ κατ' ἐμὲ dicitur. Sic Dinarch. In Philoclem, καθ' αὑτοῦ μέρος, Quantum in se fuit. Hæc ille. Sed non dubium est quin scrib. sit in illo Isæi loco, κατὰ τὸ σαυτοῦ μέρος. Atque ut dicendi de hac ellipsi finem faciam, sciendum est τὸ ἐμὸν, (sicut et τὸ ἐμὸν μέρος, integre dictum,) duo significare : interdum quidem Qantum in me fuit, Pro mea parte virili ; interdum vero Quantum ad me attinet. Itidem certe et nostrate lingua illo genere loquendi, ad verbum respondente, *De ma part*, modo noc, modo illud significamus. Quin etiam quod attinet ad illud genus loquendi, τὸ ἐμὸν μέρος, τὸ σὸν μέρος, etc., merito et ipsum ellipticum esse pronuntiabimus? Sed cum in promptu sit præpositionis κατὰ subauditio, ut τὸ ἐμὸν μέρος dici pro κατὰ τὸ ἐμὸν μέρος dicamus : alia præterea mihi in mentem venit meum Gr. L. Thes. scribenti : ut nimirum τὸ μέρος, (siquidem et τὸ μέρος dici videmus pro τὸ ἐμὸν μέρος,) primo dictum sit pro ὅσον δύναμαι συμβάλλεσθαι μέρος, (sicut legimus ap. Plat., Μέγα μέρος εἰς τοῦτο ἡ τῶν χρημάτων κτῆσις συμβάλλεται,) deinde addi cœperit ἐμὸν vel σὸν, vel aliud pro loco. Si tamen subauditionem illam priorem aliquis tutiorem esse dicat, ei minime repugnabo ; sed interim et alteram illam in medium attulisse nihil nocuerit.

Nunc ad μέρος venio in prima sua et propria signif. positum. Ejus subauditionem jam inde ab ipso Hom. manasse videmus, ap. quem non solum sing. μέρος, sed et plur. μέρη subaudiendum relinquitur. Omnium vero frequentissima ellipsis est in ἥμισυ : neque enim dubium est quin ut ἡμίσεια pro ἡμίσεια μοῖρα, sic ἥμισυ pro ἥμισυ μέρος dicatur. Sic cum τὸ πλέον et τὸ πλεῖστον non raro subaudiri μέρος comperiemus. Plerumque vero cum gen. locum subauditio habet. Thuc. p. 53 [2, 13] : Ἔστι δὲ αὐτοῦ ὃ καὶ ἀφύλακτον ἦν. Sic ap. Eund. τὰ πολλὰ τῆς γῆς, pro τὰ πολλὰ μέρη. Lucian. in Dialogo qui Πλοῖον vel Εὐχαὶ inscribitur [c. 2] : Τὴν κόμην ἐπ' ἀμφότερα τοῦ μετώπου ἀπηγμένην, pro ἐπ' ἀμφότερα μέρη. Observatione autem dignissima est hujus pluralis ellipsis, et in Lapithis [c. 44], ubi dicit, Διεῖλε δὲ τοῦ νυμφίου τὸ κρανίον ἐς δύο. Alia non pauca adjungere exempla possem ; sed istis contentus, ad μέρος, quod Partem corporis, i. e. Membrum, significat, venire malo. Legimus itaque ap. eundem illum Historicum, Thuc., τὰ γυμνὰ pro τὰ γυμνὰ μέρη, p. 90 [3, 23] : Καὶ ἐτόξευόν τε καὶ ἐσηκόντιζον ἐς τὰ γυμνά. Sic certe et ap. ceteros scriptt., præsertimque Historicos, γυμνὰ cum hac ellipsi habemus. Itidem ap. Xen. subaudiemus μέρη cum τυφλὰ et ἄοπλα, et ἄχειρα, in hoc pulcerrimo, i. e. pulcerrimam sententiam habente, loco, Cyrop. 3, [3, 45] : Μωρὸν γὰρ τὸ κρατεῖν βουλομένους, τὰ τυφλὰ τοῦ σώματος καὶ ἄοπλα καὶ ἄχειρα ταῦτα ἐναντία τάττειν τοῖς πολεμίοις φεύγοντας. Ubi observare etiam debemus addi gen. σώματος : qui certe et cum illo μέρη in locis præcedentibus aliisque ejusmodi, subaudiri a nobis debet : si quidem exactam, ut ita dicam, subauditionem esse velimus. Cum enim dicitur μέρος pro Parte corporis, non dubium est quin subintelligamus σώματος : sed hæc ellipsis ex earum est numero, quæ ita sunt familiares, ut non sentiantur. Hic porro gen. σώματος, cujus latentem quodammodo ellipsin cum μέρη esse dico, (ut vicissim substantivi μέρη cum σώματος ellipsin in illo Xen. loco habemus,) in memoriam mihi revocat Marci locum, in quo γυμνοῦ genitivi ejusdem subauditionem poscit, 14, [51] : Καὶ εἴς τις νεανίσκος ἠκολούθει αὐτῷ, περιβεβλημένος σινδόνα ἐπὶ γυμνοῦ. Observa igitur hic quidem σώματος subaudiri cum γυμνοῦ, non autem μέρους : at in loco Thuc., quem paulo ante attuli, ἐλλείπειν μέρη vel potius μέρη τοῦ σώματος, loquendo exactius, uti dixi.

Nomina quoque γένος et ἔθνος per ellipsin supplenda relinquuntur. Ac de nominis quidem ἔθνος subauditione dictum a me paulo ante fuit : obiter tamen. Quod vero ad γένος attinet, sciendum est posse et ibi subaudiri, videlicet cum Ἑλληνικὸν et βαρβαρικόν : sed commodiorem esse nominis ἔθνος subauditionem : quod itidem cum Χαλκιδικὸν in alio A loco λείπειν existimat schol. Ubi autem scribit Pausan. [3, 6, 7], Ἐλείπετο γὰρ τῆς Εὐρυσθένους οἰκίας τὸ πρὸς ἀνδρῶν Λεωνίδας ὁ Κλεωνύμου, non aliud quam γένος subaudiri posse constat : idemque de aliis ejusmodi locis sentiendum est.

Sunt vero et quædam ellipses, quæ plus negotii exhibere possunt : ubi videlicet aliquid subaudiri manifestum est, sed quidnam sit illud, non item. Veluti cum dicitur τρισχιλίων ὠνεῖσθαι, quis, prima fronte, non dubitet quid cum τρισχιλίων subaudire debeat? Verum in ellipsibus hujusmodi patrium morem ex aliorum locorum collatione inquirere oportet. Verbi gratia, hic enim τρισχιλίων subaudiri gen. δραχμῶν potius quam alium, dicendum videtur, ex iis, quæ Bud. de computatione per drachmas se observasse testatur. At cum dicitur ὠνεῖσθαι πολλοῦ aut ὀλίγου, minime dubium est quin ἀργυρίου subaudiri debeat.

Sunt denique et quædam latentes (ut ita dicam) ellipses, et quæ minime sentiuntur : ut modo dicebam de genitivo σώματος, subaudiendum esse cum B nomine μέρος, quando de Membro dicitur. Adeoque illud loquendi genus, ὠνεῖσθαι τρισχιλίων δραχμῶν, facit ut reminiscar ejus, quod ab Eustath. scribitur, nimirum in ὠνεῖσθαι χρυσοῦ esse ellipsin ; quis enim hic quicquam ἐλλείπειν suspicetur? Sed et cum dicitur ἥμισυ, quis imperfectum sermonem esse cogitat? Idem dici potest et de πατρίς : idem et de δηρὸν, quod poeticum est. Nam cum πατρὶς subaudiendum relinquitur γῆ : cum δηρὸν autem accus. χρόνον, Eustath. etiam teste. Fortasse tamen adverbialiter poni, non minus recte dici queat. Sed et hoc nosse oportet, quod a Bud. annotatur, interdum nihil subaudiri, (ubi nimirum aliquid subaudiendum videri possit,) sed esse sermonis mutationem, ornatus causa : ut ap. Aristot. : Εὖ δὲ καὶ τὸ τῶν ὀνύχων μεμηχάνηται, Natura etiam commode ungues machinata est. Greg. Naz. : Τὰ δὲ τῶν ἐλπίδων φροῦδα, Jam spes evanuerat. Idem, Αἰσχρὰ μὲν τὰ τῆς ἐκστρατείας, i. e. ἡ ἐκστρατεία, Ipsa expeditio turpis et ignominiosa. Hæc illius est sententia, sed cui fortasse non omnes assentiantur, in his quidem certe locis. C

De nominis substantivi ellipsi satis multa dixisse mihi videor : pro meo quidem certe instituto, (alioqui si singula ejus exempla persequi vellem vel unius artis grammaticæ libri magnum mihi numerum adjecissent,) de adjectivo itaque sermo nunc erit et quidem brevis : cum pauca subauditionis ejus exempla reperiantur, vel potius paucissima præ iis quæ in substantivo habemus.

Cum dicitur διὰ χρόνου, tunc (ubi quidem de longo temporis spatio agitur) adjectivum πολλοῦ merito non subaudituros esse puto : quoniam alicubi ipsi scriptores addunt. Atque adeo convertitur (ut ita dicam) ellipsis in hoc loquendi genere ; sicut enim nonnunquam διὰ πολλοῦ, subaudiendo substantivum χρόνου, dicitur : ita vicissim διὰ χρόνου, subaudiendo adjectivum πολλοῦ. Nonnunquam vero non alterum tantum, sed utrumque ponitur. Quæ exemplis confirmabo. Lucian. [Nigr. c. 2] : Δόξαν μοι διὰ πολλοῦ προσειπεῖν. Plato De rep. 1, [p. 328, C] : Διὰ χρόνου γὰρ καὶ ἑωράκειν αὐτόν. Aristoph. Pl. [1046] : Ἔοικε διὰ πολλοῦ χρόνου σ' ἑωρακέναι. Quod autem excepi, ubi de longo temporis spatio agitur, ideo feci quod διὰ χρόνου interdum dicatur etiam simpliciter de Interjecto aliquo temporis intervallo, ut in meo Thes. docui. Quod qui noverit, melius illum jocum, qui ap. Xenoph. subest his verbis διὰ χρόνου, intelliget. Nam Cyrop. 1, p. 13 meæ ed. [4, 28], cum dixisset Cyrus Medo τοὺς συγγενεῖς apud Persas osculari se mutuo, ὅταν ἴδωσιν ἀλλήλους διὰ χρόνου : Medus cum a Cyro digressus esset, et jam se itineri dedisset, mox redit, et se διὰ χρόνου ἥκειν dicit. Ad quæ respondet Cyrus, Νὴ Δία, δι' ὀλίγου γε. Qui jocus intellectus faciet ut non miretur lector hic ὀλίγου cum διὰ χρόνου jungi, cum contra πολλοῦ subaudiri cum illis verbis solere dictum sit. Et de hoc loquendi genere hactenus. Magis autem mira videri possit hujus adjectivi subauditio in plurali quam huic Thucyd. loco scholiastes assignat, p. 57 [2, 25] : Καὶ ἐς Μεθώνην τῆς Λακωνικῆς ἀποβάν-

τες, τῷ τείχει προσέβαλον ὄντι ἀσθενεῖ, καὶ ἀνθρώπων οὐκ ἐνόντων. Hic enim schol. λείπειν dicit πολλῶν. Sed controversa certe subauditio ista esse possit, siquidem etiamsi fateamur Thucyd. non intellexisse nullos omnino intus fuisse homines, sed fuisse paucos, non necessaria subauditio illa dicetur : quod ea sit in aliis quoque linguis sermonis consuetudo, ut hyperbolice loquentes, nullos esse dicamus ubi sint valde pauci.

Cum βίου videtur existimasse Bud. deesse adjectivum ὅλου, cum dicitur διὰ βίου pro Per totam vitam. Sed dicet quispiam fortassis, ex vi præpositionis potius hoc loquendi genus signif. istam accipere. Sic certe ap. Athen. διὰ νυκτὸς pro δι' ὅλης νυκτὸς ab Aristoph. dici quidam testatur. Eodemque modo δι' ἡμέρας interdum significat δι' ὅλης ἡμέρας. Objicere tamen possit quisqiam, διὰ νυκτὸς et δι' ἡμέρας interdum videri significare simpliciter Die et nocte, Interdiu et noctu : verum si hoc detur, respondere fortasse licebit præp. διὰ posse cum uno eodemque vocabulo diversam vim pro loco habere. Hæc autem a me ita dicuntur, ut nihilominus illam subauditionem admitti posse fatear.

Cum ὀνύχων adjectivum ἁπαλῶν extrinsecus assumere necesse est, ubi dicitur ἐξ ὀνύχων pro eo quod Latini A teneris unguiculis dicunt. Sed tamen frequens est ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων, (quibus verbis Latini interpretationem illam dederunt,) tam rarum contra illud ἐξ ὀνύχων sine illo adjectivo, ut ejus omissio alicui suspecta esse queat.

Τὶς quoque iis adjectivis annumerandum fuerit, quæ scriptores lectori subaudienda interdum relinquunt, si Budæo credimus; is enim τὶς in quodam Plat. loco supplendum sibi videri tradens, addit, sæpe et ap. Aristot. suppleri. Ego autem pleonasmi nominis hujus exempla mihi abunde suppetere dico, (quorum etiam quædam supra protuli,) contra vero ellipseως a me plura desiderari fateor. Siquidem et in illo Hesiodi versu [Op. 12] : Τὴν μέν κεν ἐπαινέσσειε νοήσας, (unde primum et præcipuum illius ellipseως exemplum aliquis sumendum putarit,) pro κεν legisse τὶς in quodam veteri Codice, aut certe apud aliquem, qui illa verba citaret, vocabulum hoc non illud invenisse mihi videor.

Tria nunc sunt quæ lectorem de his ellipsibus scire volo. Primum est, harum quasdam esse peculiariter Atticas, quasdam generaliter Græcas. Secundum, ab ipsis scriptoribus velut digito nobis monstrari, si locos inter se conferamus : cujus rei exemplum attuli supra, cum de ellipsi præpositionis εἰς dissererem. Tertium est, eas etiam ellipses, quæ Atticæ sunt, non ita esse Atticas, ut qui eas non usurpabit, Attico sermone uti negetur. Alioqui enim ipsum Aristoph. omnium Ἀττικώτατον nihil minus quam Ἀττικίζειν diceremus, ubi σὺν αὐτοῖσι ταλάροις dicit : quoniam ut ille Ἀττικώτατος, ita hæc ellipsis censetur Ἀττικωτάτη. Locus extat Ran. [560] : Οὐδὲ τὸν τυρόν γε τὸν χλωρὸν, τάλαν, Ὅνπερ σὺν αὐτοῖσι ταλάροις κατήσθιε. Sic ἐκ παντὸς dicitur interdum elliptice, sed tamen et ἐκ παντὸς τρόπου, absque ellipsi. Quibus exemplis alia ipse admonitus addere poteris. Jam vero et aliud in mentem venit, cujus admonere non inutile fuerit : nimirum tot exempla ellipseων a me non temere afferri, quamvis non omnes Atticas esse existimem : sed quod earum, quæ generaliter Ἑλληνικαὶ sunt, non minus quam earum, quæ peculiariter Ἀττικαὶ, cognitionem lectori necessariam esse censeam. Spero autem fore ut hæ ab illo animadversæ ad aliarum multarum cognitionem viam patefaciant : aliarum, inquam, sive quas scriptores quilibet inter se communes, sive etiam quas illi, qui artem quampiam tradunt, sibi peculiares habent. Nam suas grammaticos, suas mathematicicos, suas medicos habere ellipses videmus.

His, quæ de nominum apud Græcos ellipsibus dicta sunt, libet aliqua similium apud Latinos ellipseων exempla subjungere, vel potius ea, quæ sparsim jam attuli, recolligere, et alia illis adjicere.

Quemadmodum igitur apud Græcos μῦθον seu ἔπος per ellipsin omitti dictum est, sic vocem Verbum, quæ eandem cum illis signif. habet, aut ejus pluralem Verba itidem elliptice subaudiendum relinqui sciendum est : veluti in his loquendi generibus, Paucis complecti, Paucis proponere, docere, Responsum paucis reddere : quæ duo posteriora Virgiliana sunt. Sic, Quid multa? Et rursum per ablativum, Quid multis opus est? Quid multis moror? Omitto illa comica loquendi genera, quæ hujus nominis ellipsi adjunctam aliam habent : ut ap. Terent. Andria, Paucis te volo. Neque enim duntaxat ablativus Verbis, sed infinitivus quoque Alloqui, aut alius ejusmodi, subaudiendus est. Sic ubi idem Comicus dicit, Licetne pauca? duplicem esse ellipsin videmus. Itidemque apud Plautum ablativus Paucis aliquoties legitur ita usurpatus, ut unica subauditio sermonem explere non possit. Quod vero ad Terentianum illud attinet, Ausculta paucis, Donatus in Andria quidem, alterius lectionis admonet, Ausculta pauca; at in Adelphis, nullam ejus mentionem facit. Atque ut a Comicis ad Virg. et a duplici ellipsi ad simplicem revertar, apud eum legimus itidem, Talibus accensi firmantur, pro Talibus verbis. Sic Talibus incusat, pro Talibus verbis : et Talibus orabat : item Talibus infit, nec non Talibus affata Æneam. Quin etiam cum duplici ellipsi, i. e. et nominis et verbi, dicitur ab Eodem, Quærenti talibus ille Suspirans, imoque trahens a pectore vocem. Hic enim Talibus dictum est pro Talibus verbis respondit.

Sicut ἀμφοτέραις vel ἀμφοτέρῃσι, subaudiendo χερσὶ, hic Ambabus pro Ambabus manibus dictum invenitur.

Atque ut est genitivus ἐλλειπτικὸς cum alibi, tum ubi dicunt εἰς Ἀπόλλωνος, subaudientes ναὸν, sive ἱερόν : sic Latinos Ad Vestæ, Ad Dianæ, aliaque itidem dicere, subaudientes Ædem, vel Templum, docui supra.

Nec aliter quam ἐν πολεμίᾳ dicunt Græci Historici cum ellipsi, Latinos Historicos In hostico ἐλλειπτικῶς dicere videmus, præsertimque Liv. Cui πολεμίᾳ ut illi φιλίαν, sic hi Pacatum Hostico opponunt.

Ὁδὸς Græci in plerisque loquendi generibus supprimunt : sic nomen Via aut Iter a Latinis supprimi, vel mediocriter in eorum sermone versatis notum esse potest. Hinc sunt illa, Recta venire, Recta pergere. Item, Qua ibo? Hac ibo. Ablativus autem nominis Iter supprimitur, cum dicitur, Bidui, aut Tridui, pro Bidui itinere aut Tridui : ut in hoc Cic. l., Nos in castra properabamus, quæ aberant bidui.

Tempus quoque in sermone Latino deficit nonnunquam, ut in Græco χρόνος : velut Ab antiquo, pro A tempore antiquo : sicut ἐκ παλαιοῦ pro ἐκ παλαιοῦ χρόνου habuisti ex Synesio : itidemque ἐκ παλαιοτάτου ex Pausania, pro ἐκ παλαιοτάτου χρόνου. Sic ap. Virg. Ante expectatum, pro Ante expectatum tempus Georg. 3, [348] : Et hosti Ante expectatum positi stat in agmine castris : vel In ordine, ut alii Codd habent. Non ignoro tamen Serv. velle Ante expectatum esse unam orationis partem, adverbium videlicet : quod significet Dicto citius, Antequam ejus expectetur adventus. Atque ita scrib. essent illa duo vocabula per ὑφὲν, sive ὑφ' ἕν. Sed simplicius est quod de subauditione dixi : præsertim cum multa ellipseως nominis hujus exempla passim extent. Præcipuus autem ejus est usus, ubi dicitur Ex quo, vel Ex eo, seu Ex illo. Nemo enim non videat subaudiri ablativum Tempore in hujusmodi locis. Itidemque apud Græcos cum ἐξ οὗ, ἐξ ἐκείνου, ἐκ τούτου, frequentior est quam alibi ellipsis genitivi χρόνου.

Est et nomen Dies ex iis quæ per ellipsin tacentur, sicut a Græcis ἡμέρα. Eodemque modo, quo hi τὴν αὔριον pro τὴν αὔριον ἡμέραν dicunt, ita illi Crastinum, cum Crastinum diem significare volunt. Itidem Meus natalis, pro Meus natalis dies, ap. Virg. Sic Prima et novissima, pro Prima dies et novissima ap. Ovid. : Bruma novi prima est veterisque novissima solis. Commode autem ellipsin nominis Tempus consequitur ellipsis nominis Dies, quam excipere debet ellipsis nominis Hora; ut enim Tempus est generis appellatio, ita Dies et Hora sunt specierum appella-

tiones ; quamvis alioqui Dies pro Temporis etiam signif. alicubi ponatur. Sed quod ad nominis Hora ellipsin attinet, cum apud Græcos non solum cum adjectivis numeralibus subaudiatur, sed et cum aliis quibusdam, apud Latinos ejus ellipsis cum adjectivis illis potius usurpatur. Hæc porro nominis Hora cùm numeralibus ellipsis aliam quandam mihi in memoriam revocat, quæ itidem cum numeralibus in utraque lingua usurpatur, sed quæ non ejusdem sunt generis. A Græcis enim ὁ τριταῖος, ὁ τεταρταῖος, etc. pro ὁ τριταῖος πυρετὸς, ὁ τεταρταῖος πυρετός : itidemque a Latinis Tertiana, Quartana, pro Tertiana febris, Quartana febris, dici solet. Has ellipses nominum Tempus, Dies, Hora, aptissime consequetur ellipsis nominis Annus; sed singularis ellipsin nullo exemplo probare in præsentia possum, at ellipseως pluralis Anni exemplum suggerit illud usitatissimum loquendi genus A teneris; nam pro A teneris annis dici, pro confesso habetur.

Præterea ut Græci μέρος per ellipsin supprimunt, ita Latini nomen, quod significationi illi μέρος respondet, supprimentes, dicunt Pro virili, cum tamen intelligant Pro virili parte : et quidem illud ipsum significantes, quod Græci per τὸ ἐμὸν nonnunquam significant, subaudientes illud μέρος. Quin etiam hujus ipsius nominis pluralem numerum in alio genere loquendi longe usitatissimo subaudiri ab illis scimus : cum videlicet dicunt, Primas alicui deferre vel secundas, Primas obtinere vel secundas. Extatque et ap. Cic. hæc ellipsis, dicentem Primas dare alicui, vel deferre : dicentem quoque, Aliquem primas ferre. Sic ap. Terent. elliptice, Non posteriores feram.

Quod vero ad nominis δορὰ ellipsin attinet, an huic quoque respondentem ellipsin sermo Latinus habeat, nondum mihi compertum est. Nam me Vulpinam pro Vulpina pelle legisse, (sicut Græci ἀλωπεχῆν dicunt, ἀλωπεχῆν δορὰν significantes, itidemque λεοντῆν pro λεοντῆν δορὰν, etc.,) affirmare non ausim : cum incertam hac de re meam memoriam esse sentiam. At vero plur. num. Pelles quidam subaudiendum censent ap. Virg., Hic sævus tendebat Achilles. Itidemque ap. Cæsarem Tendere legimus in hac signif., sine adjectione positum : nec non ap. Liv. Verum non minus nomen Tentoria quam illud Pelles subaudire possumus. Fortasse vero et tertium aliquod inveniri queat, cujus item subauditio huic verbo non minus sit accommodata.

At eam ellipsin, cui proximum a præcedente locum dedi, valde familiarem Latini habent; ut enim Græci κρέας cum τὸ βόειον, vel τὸ μόσχειον, vel τὸ ὕειον, et cum aliis hujus generis adjectivis subaudiendum relinquunt, sic Latini Bubula, Vitulina, Suilla, pro Bubula, Vitulina, Suilla carne dicere ex variis scriptorum locis notum esse debet. Atque adeo, (quantum meminisse possum,) frequentius etiam utuntur ellipsi cum his adjectivis Latini quam Græci cum illis. Eodem certe modo et Ferinam pro Carne ferina dicunt : nec dubitavit Virg. huic vocabulo, tanquam substantivi locum obtineuti, adjectivum adjungere, Æn. 1 : Implentur veteris Bacchi, pinguisque ferinæ.

An autem et θήρειον Græci itidem pro θήρειον κρέας dicant, nondum mihi compertum esse fateor. Ceterum in illo Virg. loco meminisse oportet ejus, quod annotatum a me antea fuit de adjectivo Falernum : siquidem cum aliis vocabulis, quæ vini veluti sunt cognomina, tum vero huic vel maxime epitheta non secus ac substantivo, tribui docui.

Vini appellationem ex iis esse, quas Latini per ellipsin plerumque supprimant, idoneis exemplis demonstravi, ubi de Græca voce οἶνος verba feci : atque ut eadem ellipsi in voce ὕδωρ utuntur hi, sic eandem illos in voce Aqua usurpare, simul ostendi.

Ut substantivum ἱμάτιον vel ἱμάτια Græcus plerumque sermo prætermittit, adjectivo, cui adjungi deberet, contentus, sic in Lat. Vestimenta vel Indumenta interdum omitti, docui. Sed exemplis, quæ attuli, adjici hoc potest ex Ovidio Met. 11 : Surge age, da lacrymas, lugubriaque indue; nec me Indeploratum sub inania Tartara mitte. Hic enim Lugubria esse Vestimenta lugubria, ut πένθιμα sunt πένθιμα ἱμάτια, manifestissimum est. Itidem vero legimus ap. Propert. Eleg. ult., Et bene habet : nunquam mater lugubria sumpsi : Venit in exequias tota caterva meas. Sic denique et apud Senecam legimus Amicta conjux lugubribus.

Eodem modo, quo Græcis nomen ἔθος nonnunquam ἐλλείπει, apud Latinos Morem interdum videri ἐλλείπειν, (nisi quid aptius assumatur,) planum in superioribus feci.

Non secus etiam ac φωνὴ omittitur a Græcis scriptoribus in quibusdam locis, vocabulum Sermonem Latinos in nonnullis prætermittere sciendum tibi est : veluti cum dicunt In Græcum vertere, vel in Latinum. Quintil. 10, 5 : Vertere Græca in Latinum, veteres nostri oratores optimum judicabant.

Quemadmodum Græci interdum generale vocabulum ἀργύριον, i. e. generalem signif. habens, subaudiendum relinquunt, interdum et gen. δραχμῶν, cujus particularis est signif. : ita Latinos non solum gen. Pecuniarum subaudire, cum dicunt Repetundarum postulavit : itemque vocem Numi; sed interdum etiam Sestertii subaudiendum relinquere, quidam grammatici annotarunt.

Denique ut τόπος apud Græcos nonnunquam ἐλλείπειν videmus, sic quoque ap. Plin. sæpe legimus In petrosis, glareosis, arenosis, pro In petrosis, glareosis, arenosis locis.

Ne adjectivorum quidem apud Latinos quoque ἐλλειπόντων exempla desunt; sed ego ad alia festinans, unum duntaxat afferam, simulque ejusdem generis ellipsin inter Græcas a me paulo ante prætermissam, ei adjungam. Dico igitur adjectivum Alius ex iis esse, quæ Latini nonnunquam per ellipsin supprimunt. Affertur autem in exemplum hic Plinii locus, 36, 9 : Omnibus, quæ unquam in mari visæ sunt, mirabiliorem. Hic enim non dubium est quin Omnibus dictum sit pro Omnibus aliis. Itidemque hic Plinii Junioris, Quod deforme arbitrabar, cui assurgere, cui loco cedere omnes oportet, hunc omnibus sedentibus stare. Exemplum autem ellipseως ejusdem generis in sermone Græco, quod me adjuncturum sum pollicitus, est hoc apud Thucydidem 4, p. 144 meæ ed. [c. 69] : Τάφρον τε καὶ τείχη διελομένη ἡ στρατιὰ, ἔκ τε τοῦ προαστείου λίθοις καὶ πλίνθοις χρώμενοι, καὶ κόπτοντες τὰ δένδρα καὶ ὕλην, ἀπεσταύρουν εἴτι δέοιτό τι. Hic enim ipse etiam schol. ἄλλην cum ὕλην subaudiendum esse judicat : post hæc verba, δένδρα καὶ ὕλην, scribens, ἄλλην δηλονότι. Observandum est autem, hoc vocabulum ex eorum numero esse, quæ alicubi per ellipsin omittuntur, alicubi contra per pleonasmum ex abundanti adduntur; nam pleonasmi hujus ipsius nominis aliquot exempla in præcedentibus attuli.

Unum jam superest, quod te, lector, celare nolim, antequam dicendi de ellipsi finem faciam : nimirum, si magnam exemplorum ejus copiam comparare velis, ea tibi in Gallica lingua, si ejus peritiam consecutus es, potius quam in alia ulla quærenda esse. Ibi enim non tales tantum ellipses invenies, quales et Latinus habet sermo, cum Græcis convenientes; sed alias plerasque, quas ille nullo pacto imitatus est. Magnum autem Gallicó sermoni adjumentum ad phrases Græcas assequendas præbet articulus, quem cum Græco communem habet. Nec mirum est si Latini, qui hoc adminiculo destituuntur, multa Græcorum loquendi genera non æque feliciter ac Galli exprimere possint. Sed nonnullis cum alibi, tum vel maxime ubi ellipticus sermo est, exprimendis, quanta sit articuli nostri commoditas, apparet. De iis loquor, quæ articulum in Græco sermone habent. Exempli gratia sæpe dicimus, *C'est le plus court par ci*, *C'est le plus court par là :* eodem modo subaudientes vocem *Chemin,* quo Græci ὁδὸς subaudiunt. At si tollas articulum *Le,* ellipsin ineptam reddis : non aliter quam si pro ἡ ἐπιτομωτέρα dicas simpliciter ἐπιτομωτέρα. Aliud exemplum proponam, ex quo magis etiam patere poterit quod dixi : *A l'antique, A la Françoise,* pro *A la façon antique, A la mode antique, A la façon Françoise.* At ablato articulo *La,*

dic *A Frangoise*, nulla jam est ellipsis, sed aliud A omnino dicis; nam *A la Françoise* sonat More Francico, at vero *A Françoise* sine articulo, significat Franciscæ, Mulieri quæ Francisca vocatur. Sic in Gr. sermone subaudiendo ἔθος, (quod respondet nostro illi vocabulo *Mode* vel *Façon,*) non dixeris ἐς ἀρχαῖον, si declarare velis *A l'antique*, sed ἐς τὸ ἀρχαῖον : itidemque non ἐς Κελτικὸν, sed ἐς τὸ Κελτικὸν, si significare velis *A la Françoise.* Et hæc quidem obiter a me dicta sint, quæ aliquem tibi velut gustum félicitatis nostri sermonis præbeant : de qua si mihi non vis credere, at meo crede libello, quem de Gallici Sermonis cum Græco Affinitate seu Cognatione scripsi. Posse tamen ei libello addi multa ellipseων quoque, quas Galli cum Græcis communes habent, exempla, nescium te esse nolo. Sed qualiscunque est, (mihi enim inchoatum atque rudem excidisse testari quamplurimi possunt,) non aliter quam Horatianus grex avium, corniculam suarum plumarum furem est nactus : imo vero non ab una, sed a duabus jam id passus est. Verum caveant illæ corniculæ, B ne a meipso tandem mea repetente, nudatæ furtivis coloribus, risum, ejusdem Horatianæ corniculæ exemplo, moveant.

Quamvis porro et aliarum orationis partium ellipses in Græco sermone et eo quidem Attico reperiantur, hic tamen finem de illis dicendi facere decrevi : quod vel ea una pars, quæ verbum vocatur, tot habeat tamque multiplices ellipses, ut postquam multa de illis dixero, multo tamen plura dicenda superfutura sint : nisi ab exemplis, quæ afferre necesse erit, paratior fuero : et ad hoc consequendum, eorum memoriam et longa et diligenti lectione mihi renovare. Sed cum harum ellipseων paucissimas observatas esse a Bud. videam, multas quamplurimis incognitas esse sciam, et tamen cognitionem earum et jucundissimam et utilissimam fore intelligam, non diu illarum tractationem differre, sed in aliquem hujus ipsius operis locum conjicere statui. Ceterum ubique Ellipsin, (nam et de hoc admonendum te duxi,) non Eclipsin, usurpavi, quod eos falli existimem, qui Eclipsin hac in signif. dicunt : quamvis et ap. Quintil. hanc scripturam extare sciam. Quare autem ista locum hic non habeat, alibi docebo.

CAPUT III.

DE IIS, QUÆ ATTICI

IN CONSTRUCTIONE VERBORUM ET PRÆPOSITIONUM PECULIARIA HABENT.

Venio ad constructionem verborum et præpositionum, quæ Atticis peculiaris est, aut (si mavis) ad ea, quæ Attici in constructione verborum et præpositionum sibi peculiaria habent; sed ita ut specimen hujus differentiæ (præsertimque ejus quæ est circa verba) aliquot exemplis propositurum me potius quam singula recensurum profitear. Ad verborum igitur constructionem quod attinet, exemplum mutationis illius affert Corinthus, ἀρέσκει σε pro ἀρέσκει σοι, ap. Thuc. Sed ille minium generaliter loquens, Atticos pro dativo accusativum amare dicit; deinde hoc unum exemplum producit. Addere saltem debuerat, In quibusdam verbis. Quamvis autem grammatici uno omnes ore Atticam esse hanc constr. dicant, statuitur tamen et differentia inter ἀρέσκω σε, et ἀρέσκω σοι, a Bud. : dicente, ἀρέσκω σοι esse Placeo tibi; ἀρέσκω σε autem, ἀρεστὸς φαίνομαι, Probo me tibi : ut ap. Synes. : Ἀλλ' ἐπεὶ τούτοις ὑμᾶς οὐκ ἀρέσκομεν, ἔξεστι βουλεύσασθαι τὸ λῷον τῇ τε πόλει καὶ ταῖς ἐκκλησίαις, κἀμοὶ, Quoniam vobis his non satisfacimus, nosmet vobis non approbamus. Sed debuit potius dicere Bud. (meo quidem judicio) ἀρέσκω σε cum dat. rei hanc signif. habere. Siquidem locis, quos subjungit in exemplum, nequaquam convenire itidem illa possit : ut certe nec constr. eadem est. Sequitur enim ex Plat. De rep. 8, [p. 557, B] : Ὅπου δέ γε ἡ [del.] ἐξουσία, δῆλον ὅτι ἰδίαν ἕκαστος ἂν κατασκευὴν τοῦ αὑτοῦ βίου κατασκευάζοιτο ἐν αὐτῇ ἥτις αὐτὸν ἀρέσκοι. Ex Eodem, Ὅς ἂν αὐτὸν ἀρέσκῃ τρόπος, τοῦτον ἐκλέξασθαι. Cui loco hunc quoque subjungit ex opere De legibus : Ἀλλ' εἰ μὴ αὖ σε ταῦτ' ἀρέσκει, etc. Item, Οὓς δ' ἂν μὴ ἀρέσκῃ τῶν διδασκάλων. His inquam locis talis interpretatio dari non potest, qualis tribuitur illi, qui ex Synesio allatus est : ideoque illud, quod de differentia scribit, restringendum eo, quo dixi, modo fuerat. Quæ cum ita sint, firmum maneat illud potius, ἀρέσκω σε Atticum esse pro ἀρέσκω σοι. Quod autem ad illum Synesii locum attinet, in quo personæ dativus adjunctus est, videri possit voci activæ ἀρέσκομεν datus esse is usus, quem olim habebat passiva ἀρεσκόμεθα : quæ quum accusativo et ipsa jungeretur, Atticos hanc cum accusativo constr. inde retinuisse credibile est : præsertim cum alia eodem modo mutatæ constr. exempla non afferantur.

Apud Soph. quidem certe vult ejus schol. ἐμὲ ἄραρε φρένας, tale esse quale illud ἀρέσκω σε : in isto Electræ loco p. 87 meæ ed. [147] : Ἀλλ' ἐμέ γ' ἃ στονόεσσ' ἄραρε φρένας. Verum id controversum esse possit; nam de loco illo fortasse dicere quis malit idem, quod de multis Homericis : ex quorum numero est hic, Τί δέ σε φρένας ἴκετο πένθος; et hic, Ἐπεί μιν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἵκανεν· item, Ποιόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων; Si enim hic velimus σὲ per antiptosin positum esse pro σοῦ, nihil obstabit quominus D illud ἐμὲ a Soph. positum itidem dicamus pro ἐμοῦ. Sed in his Homeri locis, pariterque in illo Sophoclis, præp. κατὰ subaudire malo : ut sit ἵκετό σε φρένας pro κατὰ φρένας, itidemque in ceteris locis. Neque tamen Eustathio assentior in eo, quod hanc præp. κατὰ sic assumi extrinsecus ab Hom. tradit, in hoc l. [Od. A, 192] : Εὖτ' ἄν μιν κάματος κατὰ γυῖα λάβῃσιν. Aut enim valde fallor, aut fallitur Eustath., cum id dicit : ac potius κατὰ verbo λάβῃσιν jungi debet : ut sit κατὰ γυῖα λάβῃσιν pro καταλάβῃσι γυῖα. Cum autem infinita prope sint apud hunc poetam præpositionis ita sejunctæ a verbo exempla, in hoc verbo nominatim id fieri ab hoc poeta et alibi videmus : veluti cum ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυῖα dicit pro τρόμος ὑπέλαβε γυῖα. Sed quamvis talis præpositionis κατὰ subauditio confirmari illo Homeri testimonio non possit, ut putavit Eustath., eam tamen libenter admitto, ut dixi : præsertim si unica eligenda sit quæ omnibus hujusmodi locis accommodari possit : alioqui certe et præp. εἰς quadrare nonnullis manifestum est : ut illi,

quem primum attuli, Τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος; Nihil enim obstat quominus εἰς φρένας hic dicamus, sicut et κατὰ φρένας : imo vero etiam commodior illa quam hæc esse videtur. Et de his quidem hactenus. Superest ut videamus an ille Soph. locus per omnia cum istis Homericis conveniat. In eo certe non convenit, quod in unoquoque eorum, quos ex Hom. attuli, aliorumque iis similium, si præpositionem extrinsecus assumas, nullam in verbi constr. mutationem habes : id est, verbo sua constr. relinquitur : at in illo Sophoclis, ἐμὲ ἄραρε φρένας, postquam cum φρένας junxeris κατὰ, aut aliam præpos., relinquitur inusitata constr. verbi ἄραρε cum accusativo. Idque est quod enarratori illi patrocinari potest, dicenti ἐμὲ ἄραρε esse Attice pro ἐμοὶ ἄραρε, ut ἐμὲ ἀρέσκει pro ἐμοὶ ἀρέσκει. Sed falso reprehendit eum Triclinius quasi ἄραρε putarit significare ἀρέσκει : aliud enim est sensum loci, aliud propriam alicujus verbi signif. exponere. Reprehensionem certe potius meretur ipsemet, cum præp. εἰς non ante φρένας, sed ante ἐμὲ subaudiendam esse tradit; nam ἄραρε φρένας εἰς ἐμὲ, quale erit? Sed hic Triclinius et in plerisque aliis exposs. φρένας οὐκ ἀραρυίας habere videtur : ideoque ab illo sibi cavere lector meminerit. Ut autem dicendi de hoc loco finem faciam, etiamsi admittamus tale hic esse ἄραρε ἐμὲ quale ἀρέσκει με, non tamen eodem jure quo hoc, illud quoque atticismis annumerare poterimus : cum non perinde receptum esse illius usum constet, ac ne locum quidem in soluta oratione obtinere possit.

Ut porro ἀρέσκει με pro ἀρέσκει μοι, sic vicissim ὠφελεῖ μοι pro ὠφελεῖ με legitur : sed quam Attica est illa verbi ἀρέσκω constr., tam longe hanc verbi ὠφελῶ constr. ab Atticæ linguæ consuetudine remotam esse existimo.

Attici a quibusdam esse existimantur et hi genitivi, θαυμάζω σου, ἄγαμαί σου, pro θαυμάζω σε, ἄγαμαί σε : verum quod ad θαυμάζω attinet, iis refragatur, quod quidam annotant, alium cum his verbis esse genitivi quam accusativi usum; jungi enim genitivo ἐπὶ κατηγορίας.

Contra vero aliud constructionis vere Atticæ exemplum habemus in iis genitivis, qui ibi ponuntur, ubi linguæ communis consuetudo accusativum poscit : cujusmodi est cum dicitur πιεῖν οἴνου. Sed cum de hoc genitivi usu abunde ante disseruerim, in iis quæ in Articulum LVI Corinthi annotavi, exemplisque multis eum confirmarim, te commonefactum eo remittendum censeo.

Inter Atticas constrr. numeratur ea, quam habent cum alia verba tum vero ἀφαιρῶ, seu potius ἀφαιροῦμαι, et ἀποστερῶ : cum duobus accusativis nimirum, uno personæ, altero rei. Dicere enim Atticos, ἀφαιροῦμαί σε τοῦτο, ἀποστερῶ σε τοῦτο : at linguam communem, ἀφαιροῦμαί σου τοῦτο, et ἀποστερῶ σε τούτου. Sed tamen apud Atticos quoque scriptores invenitur et ista constr. ἀφαιροῦμαί σου τοῦτο. Atque adeo et ἀφαιροῦμαί σοι τοῦτο ap. Isocr. extat : ut meus Thes. te docebit. Itidem vero non solum ἀποστερῶ σε τοῦτο, sed etiam ἀποστερῶ σε τούτου, ab iis etiam scriptoribus dici, qui Attice loqui censentur, illinc disces.

Atticismum censet esse idem Corinthus et in constructione hujus loci, Aristoph. Ach. [337] : Ἀλλὰ νῦν λέγ', εἴ σοι δοκεῖ, τόν τε Λακεδαιμόνιον αὐτόν· dictum enim esse Attice εἰπὲ τόνδε pro περὶ τοῦδε.

Est Attica constructio (sententia quorundam) et ea quam habent verba ποιῶ et λέγω : cum dicitur ποιῶ σε κακὰ vel κακῶς, et λέγω σε κακὰ vel κακῶς : sed aut Atticorum non est, aut certe sic est Atticorum ut linguæ communi cum Attica communis sit ejus usus.

Ad Atticam præpositionum construct. nunc venio, i. e. ad ea quæ Attici in præpositionum quarundam constructione sibi peculiaria habent : cum autem in præpositionis ἐπὶ potissimum constructione a sermonis aliorum consuetudine recedant Attici, ab ea auspicabor.

Ἐπὶ igitur pro accusativo genitivum passim apud Atticos habet, in significatione motus ad locum, veluti cum ἐπ' οἴκου pro ἐπ' οἶκον dicunt. Thuc. 2 [68] : Ἀπεχώρησαν ἐπ' οἴκου, καὶ διελύθησαν κατ' ἔθνη. Sic 1, [30] cum eodem verbo eadem constr. usus est, nec non alibi. Eodemque modo cum ἀπῆλθον junxit ἐπ' οἴκου, in illo ipso libro. Tale est 8, [100] : Νῆες ἐπ' οἴκου ἀναχομιζόμεναι. Sic dicitur ἀπιέναι ἐπ' οἴκου, item διαλύεσθαι ἐπ' οἴκου, ἀποπλέειν ἐπ' οἴκου, ἀποπέμπειν ἐπ' οἴκου, nec non cum aliis signif. huc pertinentem habentibus accusativis : obtinuitque hanc constr. genitivus hic potissimum. Neque vero minus cum nominibus, quæ locorum propria sunt, usurpatur hæc constr. Legimus enim apud eundem Historicum, Ἐχώρουν ἐπὶ τῆς Νεμέας, p. 184 [5, 59], et paulo ante, Τὴν ἐπὶ Νεμέας ὁδὸν καταβαίνειν· subaudiendo ἄγουσαν vel φέρουσαν, juxta ea quæ ante dicta in capite de ellipsi fuerunt. Sic p. 20 [1, 60] : Ἀφικνοῦνται ἐπὶ Θρᾴκης. Eademque pag. habes, Τοὺς μὲν Μακεδόνας ἱππέας καὶ τῶν ξυμμάχων ὀλίγους ἐπὶ Ὀλύνθου ἀποπέμπουσιν. Ibid. [1, 63] : Ἠπόρησε μὲν ὁποτέρωσε διακινδυνεύσει χωρήσας, ἢ ἐπὶ τῆς Ὀλύνθου, ἢ ἐς τὴν Ποτίδαιαν. Denique apud Eundem legimus, p. 273 [8, 33], Ἔπλει ἐπὶ τῆς Μιλήτου· et p. 268 [ibid. 16] : Φυγὴν ἐποιεῖτο ἐπὶ τῆς Σάμου. Extant porro et apud ceteros scriptores Atticos, præsertimque Historicos, ejusdem constr. exempla : nominatimque ap. Xenoph. Is enim non solum illud ἐπ' οἴκου dicit cum ἰέναι, vel οἴχεσθαι, aut ἀποχωρεῖν s. ἀναχωρεῖν, aut ἀναχομίζεσθαι, aliisve hujusmodi verbis, pro ἐπ' οἶκον, sed et cum locorum nominibus hanc itidem constr. præpositioni ἐπὶ tribuit. Legimus enim apud illum Cyrop. 6, [1, 25] : Ὅτι ὁ Ἀσσύριος οἴχοιτο ἐπὶ Λυδίας. Ibid. [§ 31] : Βουλόμενος δέ τινα κατάσκοπον πέμψαι ἐπὶ Λυδίας. Sic Hell. [1, 6, 22] : Ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου φυγοῦσα ναῦς. Tale est ap. Dem., Παρελθὼν ἐπὶ Θρᾴκης. Cum porro hæc ita sint, non immerito quis miretur cur ap. Hom. in ἐπὶ habente gen. pro acc., non itidem Attica constr., sed antiptosis tantum esse dicatur, ut Il. Γ init. : Κλαγγῇ ταί γε πέτονται ἐπ' ὠκεανοῖο ῥοάων· hic enim Eustath. ἐπ' ὠκεανοῖο ῥοάων per antiptosin dictum esse tradit (utens adverbio ἀντιπτωτικῶς), pro ἐπ' ὠκεανοῖο ῥοάς. Quin etiam addit, Historicos potissimum hac sermonis forma uti : dicentes (exempli gratia) Ἧλασεν ἐπὶ τῆς δεῖνα πόλεως, vel ἀπῆλθεν, aut aliquid tale. Ubi magis etiam mirum videtur eum nullam Atticæ consuetudinis mentionem facere. Nisi forte ideo de hac tacuisse putandus sit, quod Attici non itidem cum quolibet nomine appellativo ea constr. utantur. Legimus autem ap. illum poetam [Il. A, 485], Ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν, dictum itidem pro ἐπ' ἤπειρον. Eandemque cum eodem gen. et verbo constr. usurpavit Hesiod. Op. [624] : Νῆά τ' ἐπ' ἠπείρου ἐρύσαι. Sed quicquid hac de re statuendum sit, sciendum est Herodotum quoque præpositioni ἐπὶ alicubi gen. pro accus. tribuere, sed gen., qui sit loci alicujus nomen, sicut in iis quæ ex Thuc. et Xenoph. attuli. Hoc tamen fateor, multo frequentius accusativo quam genit. uti Herodotum : cum illis contra ceterisque scriptoribus Atticis, constr. hæc frequentior quam illa sit. Si quis tamen et illius exempla desideret, inveniet apud ipsum quoque Thuc. cum alia, tum hæc, Ἐχώρουν ἐπὶ τὴν Ποτίδαιαν, p. 20 [1, 62], cum supra attulerim ex ipsomet, Ἐχώρουν ἐπὶ τῆς Νεμέας. Sed et cum hujus ipsius nominis accusativo utitur hac præpos., pag. una interjecta. Nam illa, Ἐχώρουν ἐπὶ τῆς Νεμέας, p. 184 leguntur : at p. 186 [5, 62] : Ἐβουλεύοντο οἱ ξύμμαχοι ἐφ' ὅ,τι χρὴ πρῶτον ἰέναι τῶν λοιπῶν· καὶ Ἠλεῖοι μὲν ἐπὶ Λέπρεον ἐκέλευον, Μαντινῆς δὲ ἐπὶ Τέγεαν. Sic vero cum habeamus p. 273, Ἔπλει ἐπὶ τῆς Μιλήτου, legimus p. 32 [1, 100], Ἐπὶ Θάσον πλεύσαντες. Quin etiam uno eodemque loco et ἐπὶ cum gen. et εἰς cum accus. posuit, in una eademque re. Is ex iis est, quos attuli supra ex pag. 20 : Ἠπόρησε μὲν ὁποτέρωσε διακινδυνεύσει χωρήσας, ἢ ἐπὶ τῆς Ὀλύνθου, ἢ ἐς τὴν Ποτίδαιαν. Verum quemadmodum cum hujusmodi nominibus non solum gen. dant præpositioni ἐπὶ, sed interdum etiam accus., an itidem ἐπ' οἶκον dicant nonnunquam, non solum ἐπ' οἴκου, merito quæri possit. Ego, quam frequens est hoc apud scriptores Atticos, tam infrequens esse illud, fortasse autem ne inveniri quidem usquam in exemplaribus fide dignis, respondeo. Ceterum ἐπὶ cum ac-

cus. pro κατὰ, videri itidem Atticum possit, quod multus sit hujus constr. ap. Thuc. usus : dicentem ἐφ' ἡμᾶς ὥρμηνται, pro καθ' ἡμῶν, p. 12 [1, 32]; item, Ἐστράτευσαν ἐπὶ τὸ Ἄργος, p. 70 [2, 68], pro κατὰ τοῦ Ἄργους : item, Ἐβοήθησαν ἐπ' αὐτούς, p. 40 [1, 126] : item, Ἐπὶ μίαν πόλιν ταύτην ξυνῆλθε, p. 252 [7, 56]. Nec solum cum hujusmodi verbis, quæ signif. Motus ad locum inclusam habent, sed cum aliis quoque. Sic p. 257 [7, 70] : Οἱ ἀπὸ τῶν καταστρωμάτων τοῖς ἀκοντίοις καὶ τοξεύμασι καὶ λίθοις ἀφθόνως ἐπ' αὐτὴν ἐχρῶντο. Quin etiam τῆς ἐπ' αὐτὸν ὀργῆς pro τῆς κατ' αὐτοῦ ὀργῆς apud Eundem legimus p. 68 [2, 65]. Nec vero et ex aliis scriptoribus Atticis hujus constr. exempla desunt, ut ap. Dem. ἐφ' ὑμᾶς παρασκευάζεται· ap. Isocr. ἐπὶ τοὺς ἀνταγωνιστὰς ἀσκεῖν. Eustath. autem ἐπὶ pro κατὰ poni tradens, affert ex Eurip., Ἥκεις ἐφ' ἡμᾶς [cf. Or. 87], ex Æschylo Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας : quæ verba sunt unius tragœdiarum illius titulus : sed in eo alia etiam lectio habetur, nimirum Θήβαις.

Εἰς genitivo interdum Attico more jungitur, si Eustathio credimus : veluti cum dicitur εἰς ᾅδου. Eademque ratione et præp. ἐν genitivo jungi dicendum esset : quoniam non minus ἐν ᾅδου quam εἰς ᾅδου in usu est. Ad me certe quod attinet, neutrum genitivo jungi dico : sed ἐν suum gen., itidemque εἰς suum accus. habere, qui per ellipsin omissus, extrinsecus assumitur : de qua ellipsi cum abunde in præcedentibus disseruerim, eo te remitto. Hoc tantum addo, non debuisse Eustath. dicere εἰς Attice jungi genitivo, in εἰς ᾅδου, cum ipse quoque alibi ellipsin accusativi δόμον s. τόπον, eamque Atticam, agnoscat. Ut porro ἐπὶ cum accus. pro κατὰ quidam Atticæ linguæ ascribendum censuerunt, videndum an non et εἰς aut potius ἐς eodem jure ascribi illi possit, ubi eandem cum eodem casu signif. habet : ut ap. Thuc. ἐς τὴν Ἀττικὴν pro κατὰ τῆς Ἀττικῆς dicentem : et ἐς τὴν χώραν pro κατὰ τῆς χώρας : item ἐς πάντας pro κατὰ πάντων. Ideo autem addidi, Aut potius ἐς, quod magis Atticum hoc ἐς quam illud εἰς existimetur; atque adeo cum aliorum tum vero Thucydidis auctoritate id confirmari possit. Hoc autem et Corinthus observatione dignum censuit, quamvis levis sit momenti : alias interim, quæ magni momenti sunt, observationes aut oblivione aut ignorantia prætermittens. Sed cum hic in Corinthi mentionem inciderim, silentio prætereundus non est ejus Articulus XIV, utpote in quo præpositionum ἐν et εἰς cum genitivo constructionem Atticis itidem ascribat : et tamen ellipsin accusativi et ipse agnoscat : quæ quomodo stare possunt? Ne hoc quidem mihi est omittendum, ut ἐπὶ pro accus. habet gen., perinde ac si non significaretur motus ad locum, ita ἐν dat. pro accus. interdum habere. Thuc. 7, p. 236 [87] : Ἄλλα τε ὅσα εἰκὸς ἐν τῷ τοιούτῳ χωρίῳ ἐμπεπτωκότας κακοπαθῆσαι. Æsch. C. Ctes. : Ἀναπηδήσας ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ· ut enim hic ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ pro εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ita illic, ἐν τῷ τοιούτῳ χωρίῳ pro εἰς τὸ τοιοῦτον χωρίον dictum est. Quin etiam ἔλθοι ἐν τῇ Ἑλλάδι, (quod magis etiam insolens videri potest,) pro ἐς τὴν Ἑλλάδα, habet alicubi Xenoph. : ubi alioqui exemplarium suspecta fides esset. Jam vero et ap. Hom. οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἄφυσσον, pro εἰς ἀμφιφορεῖς, (ut etiam ipse schol. annotat,) legimus, Od. B, [349]. Ut autem ἐν hic pro εἰς, ita εἰς pro ἐν poni alicubi sciendum est : cujus usus exempla Thes. meus tibi suppeditabit.

Διὰ autem accus. pro gen. habere more Attico, in Thes. meo docui.

Ὑπὸ quoque ex iis præpp. est quæ ex Atticæ linguæ consuetudine pro suo casu alium accipiunt : si modo verum est, quod in aliquot Hom. locos Eust. annotat; ubi enim Hom. huic præp. ὑπὸ dativum pro genitivo tribuit, id Attice fieri tradit : ut in hunc versum Il. E, [93] : Ὣς ὑπὸ Τυδείδῃ πυκιναὶ κλονέοντο φάλαγγες Τρώων, οὐδ' ἄρα μιν μίμνον πολέες περ ἐόντες, annotat, ὑπὸ Τυδείδῃ κλονέοντο, esse usitatam Homero constr. Atticam, sed addit, ἀντιπτωτικῶς, pro ὑπὸ Τυδείδου. Sic vero in illo v. [ib. 700] : Ἀργεῖοι δ' ὑπ' Ἄρηϊ καὶ Ἕκτορι χαλκοκορυστῇ Οὔτε ποτὲ προτρέποντο μελαινάων ἐπὶ νηῶν, Οὔτε ποτ' ἀντεφέροντο μάχῃ, annotat, Atticum esse ὑπ' Ἄρηϊ καὶ Ἕκτορι, per antiptosin, pro ὑπ' Ἄρεος καὶ Ἕκτορος. Eodemque modo fuisse dictum paulo ante, ὑπ' ἐμοὶ δμηθέντα, item ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντα. Sic autem B, [374] : Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἁλοῦσά τε περθομένη τε, dictum esse ait pro ὑπὸ τῶν ἡμετέρων χειρῶν, idque λόγῳ ἀντιπτώσεως.

Extant et alii Homeri loci, qui hunc præpositionis usum testantur. Quamvis autem Atticum esse hunc scribat, simul tamen antiptosin esse volens, (perinde ac si Atticam antiptosin esse diceret,) ex Atticis scriptoribus exempla ejus desidero. At vero reliquæ duæ hujus præp. constructiones, quibus vel gen. vel dat. pro dat. vel accus. habet, illorum scriptorum exemplis facile confirmari possunt. Sicut enim ὑπὸ πτέρυγος βάλε dicit Hom. pro ὑπὸ τὴν πτέρυγα, et ὑπ' ἀνθερεῶνος ἑλεῖν pro ὑπ' ἀνθερεῶνα, et ὑπαὶ νεφέων pro ὑπὸ τὰ νέφη, (nam ὑπαὶ non aliud est quam ὑπὸ,) sic ὑπὸ μάλης et ὑπὸ κόλπου Attice dici constat. Estque observatione dignum, quemadmodum præp. ἐπὶ cum gen. οἴκου potius quam cum alio constructionem suam apud Atticos mutat, ita ὑπὸ cum istis genitivis potius quam cum aliis suam apud eosdem mutare. Sed quamvis hos genitivos pro accusativis usurpari dixerim, non ignoro tamen et per dativos posse exponi : sicut ap. Hom. legitur κατακρύψας ὑπὸ κόπρῳ. Verum et hic l. ob alteram lectionem κόπρου, controversus esse potest; at ὑπὸ κόλπῳ legitur quidem sine controversia apud Eundem, sed hæc quoque constr. Attica censetur. Sicut enim ὑπὸ διδασκάλῳ εἶναι, (observa autem agi jam de tertia illa hujus præp. constructione,) et ὑπὸ στρατηγῷ τάττεσθαι Attice dicitur, sic ὑπὸ κόλπῳ Atticum esse tradit Eustath. Idem in Il. Δ, [45] : Αἳ γὰρ ὑπ' ἠελίῳ τε καὶ οὐρανῷ ἀστερόεντι Ναιετάουσι πόληες ἐπιχθονίων ἀνθρώπων, annotat pro ὑπὸ ἡλίῳ ut plurimum dici ὑφ' ἥλιον ab Homeri posteris : itidemque ὑπ' οὐρανὸν pro ὑπ' οὐρανῷ. Additque, Atticam esse hanc phrasin Homericam : sicut cum dicitur ὑπὸ διδασκάλῳ εἶναι, et ὑφ' ἡγεμόνι τάττεσθαι, et ὑπὸ σκότῳ πράττεσθαι. Idem denique in E, [313] : Ἥ μιν ὑπ' Ἀγχίσῃ τέκε βουκολέοντι, annotat hoc, ὑπ' Ἀγχίσῃ ἔτεκε, esse novum, construendo ὑπὸ cum dat. : et dictum esse ut ὑφ' ἡνιόχῳ εἰωθότι καμπύλον ἅρμα οἴσουσιν (quæ sunt Homeri verba eodem libro), Attica figura, ut alii dicunt ὑπὸ διδασκάλῳ τάττεσθαι. Hæc autem cum ita sint, ὑπὸ, ubi dat. pro gen. habet, poeticum potius ejus usum esse; at ubi dat. non pro gen., sed pro accus. habet, carmini cum soluta oratione communem esse dicemus.

CAPUT IV.

DE IIS, QUÆ ATTICI IN STRUCTURA ORATIONIS SIBI PECULIARIA HABENT.

Non solum construct. aliam quam ceteri nonnullis vocabulis tribuunt Attici, sed aliter quoque circa orationis structuram nonnulla innovant. Cujus rei illa primum exempla, quæ a Corintho afferuntur, excerpta recensebo : non totos tamen Articulos, sed quorundam initium duntaxat, brevitatis gratia, proferens.

Atticorum est, (inquit Artic. IX,) nominativum pro gen. accipere : ut εἰρημένον δ' αὐταῖς ἁπαντᾷν, pro εἰρημένου δέ. Et ap. Thuc. κυρωθὲν δὲ pro κυρωθέντος δέ.

Atticorum est, (inquit idem Artic. XV,) non respondere antecedentibus : ut Thuc. 3 : Καὶ εἰ μὲν συμβῇ ἡ πεῖρα· εἰ δὲ μὴ, κτλ.

Est hoc quoque novum generaliter et Atticum, (inquit Artic. XVII,) ut ap. Dem. : Ὑμεῖς δ' ὁ δῆμος κάθησθε ἐκνενευρισμένοι. Et Hom. : Ὡς φάσαν ἡ πληθύς.

Hi etiam et accusativo et recto utuntur, (ut tradit Articulo XXXIV,) pro obliqua constr. : ut Thuc. 8 : Ἀλλήλοις γὰρ ἅπαντες οἱ τοῦ δήμου ὑπόπτως προσήεσαν, ὡς μετέχοντά τινα τῶν γεγενημένων, pro ὡς μετέχοντός τινος.

Et pro participiis Attici verbis utuntur, (ut scribit Artic. XXXV,) et pro verbis vicissim participiis : ut Thuc. : Ὁ δὲ χρηματίσαιτο ἀφεὶς, pro ὁ δὲ ἀφῆκε χρηματισάμενος.

In feminino genere aliquid dicere consuevere, (annotat idem Artic. XLI,) inde inferre neutrum : non ad vocem, sed ad significatum respicientes : ut Hom. [Od. M, 75], Νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκε Κυανέη· τὸ μὲν οὔποτε λήγει· nam τὸ intulit ut ad νέφος relatum. Et Thuc. : Ἡ νόσος πρῶτον ἤρξατο γενέσθαι τοῖς Ἀθηναίοις, λεγόμενον μὲν καὶ πρότερον etc.

Et pro recto accusativum assumere, (addit Articulo LXIII,) ut Aristoph. Av. [1270] : Δεινόν γε τὸν κήρυκα τὸν παρὰ βροτοὺς Οἰχόμενον, εἰ μηδέποτε νοστήσει πάλιν· pro δεινόν γε εἰ μὴ νοστήσει πάλιν ὁ κήρυξ ὁ παρὰ βροτοὺς οἰχόμενος.

Atticum etiam pro obliquis uti nominativis, (inquit Artic. LXXVIII,) ut Aristoph. Ran. : Εἴ τις πτερώσας Κλεόκριτον Κινησίᾳ, Αἴροιεν αὖραι πελαγίαν ὑπὲρ πλάκα, pro τινὸς πτερώσαντος.

In quos Articulos vide quæ supra annotavi suis in singulos locis.

Hæc sunt quæ apud Corinthum sparsa, tanquam eodem (videlicet ad orationis structuram) pertinentia, colligenda censui : ut quæ illis adderem, facilius discernere posses. Non esse autem usquequaque vera pleraque eorum quæ istis Articulis adduntur, quædam vero et plane falsa, (cujusmodi est quod Articulo IX traditur, Atticorum esse et nomin. pro gen. accipere : cum eos non nomin., sed accus. substituere in genitivi locum constet; atque adeo in iis ipsis quos affert locis εἰρημένον et κυρωθέν, non pro nominativis, sed pro accusativis accipere necesse sit,) ex iis, quæ in singulos annotavi, cognosces. Antequam vero ad mea veniam, ex Bud. quoque aliqua huc pertinentia proferam, quæ huc pertinent : i. e. quæ alias, sed eodem pertinentes, observationes complectuntur. Ea tamen lege id faciam, ut si qua in iis sint, ubi ab illo dissentiam, minime dissimulem : aut si qua illis addi posse videantur, ea tibi non invideam.

Est etiam (inquit) illa locutio Atticorum compendiosa, quum obliquis casibus antecedentibus, oratio recto casu clauditur : ut ap. Greg. Naz. Εἰς τὰ Γενέθλια [Or. 38, p. 671, B] : Τέλος ἰσχυροτέρου δεῖται φαρμάκου ἐπὶ δεινοτέροις τοῖς ἀῤῥωστήμασιν, ἀλληλοφονίαις, μοιχείαις, ἐπιορκίαις, ἀνδρομανίαις· τὸ πάντων ἔσχατον τῶν κακῶν καὶ πρῶτον, εἰδωλολατρείαις, Et, quod omnium malorum primum et extremum est, idololatria, pro καὶ ὅ, τι ἐστὶ τὸ ἔσχατον. Adjungit ex Eodem et hoc exemplum [Or. 39, p. 687, A] : Ἰωάννης βαπτίζει, πρόσεισιν Ἰησοῦς, ἁγιάσων τυχὸν μὲν καὶ τὸν βαπτιστήν· τὸ δὲ πρόδηλον, πάντα τὸν παλαιὸν Ἀδὰμ ἵν' ἐνθάψῃ τῷ ὕδατι, Joannes baptizat, accedit Jesus, fortasse ut etiam ipsum Joannem sanctiorem reddat : certe quidem, id quod conspicuum est, omnem vetustum Adam ut aqua obruat. Alia autem exempla apud eum tibi videnda relinquo.

Idem alibi implicite constructæ orationis exempla affert, talem structuram pro Attica habens; scribit enim, Demosthenes etiam orationem implicite construere solet, ad venustatem sermoni conciliandam; ut Πρὸς Λεπτ. [p. 495, 20] : Καίτοι εἰ ἦν ἱερῶν ἀτέλειαν ἔχειν ταυτὸ καὶ λειτουργιῶν, τί τοῦτο μαθὼν προσέγραψε; Hic implicitum est μαθὼν cum duabus dictionibus quæ natura cohærent : hoc modo, τί μαθὼν τοῦτο προσέγραψε; Adjungit et istud ex Eodem [p. 506, 2] exemplum : Ἂν τις ἀμύνων τι πάθῃ τῇ δημοκρατίᾳ, τὰς αὐτὰς δώσειν δωρεὰς ἅσπερ Ἁρμοδίῳ καὶ Ἀριστογείτονι, Si quis tuendi popularis status causa mortem obierit. Et ex Or. c. Mid. [p. 526, 26] : Ἓν γὰρ μηδὲν [οὐδὲν] ἐστιν ἐφ' ᾧ τῶν πεπραγμένων οὐ δίκαιος ὢν ἀπολωλέναι φανήσεται, Nullum est enim eorum quæ ab eo perpetrata sunt, ob quod unum non dignus esse ipse morte videatur. Et rursus, Τοὺς ἄλλους ἀξιοῖς ὅ, τι σὺ βούλει σκοπεῖν, οὐκ αὐτὸς σκοπεῖς ὅ, τι μὴ λυπήσεις τοὺς ἄλλους ποιῶν, pro ὅ, τι ποιῶν μὴ λυπήσεις τοὺς ἄλλους, Non etiam animadvertis ipse quid te vitare oporteat ne aliis molestus sis. Ad verbum, Quidnam faciens, molestus aliis non eris. Et iterum, Οὐκ ἔσθ' ἐφ' ὅτῳ τῶν πεπραγμένων μόνος ἐγὼ ἠδίκημαι· i. e. οὐκ ἔστι τῶν πεπραγμένων οὐδὲν ἐφ' ὅτῳ etc. Rursum ex Orat. quæ πρὸς Λεπτίνην inscribitur, exemplum hoc habemus : Εἶτ' οὐκ αἰσχυνόμεθα, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοὺς τοῦ τοιούτου παῖδας εἰ, μηδεμίαν ποιησάμενοι τούτων μηδενὸς μνείαν, ἀφαιρούμενοι φανούμεθα τὴν δωρεὰν, μηδὲν ἔχοντες ἐγκαλέσαι; Recta enim structura erat, οὐκ αἰσχυνόμεθα εἰ τοὺς παῖδας τοῦ τοιούτου ἀνδρὸς ἀφαιρούμενοι φανούμεθα τὴν δωρεάν. Aristot. Polit. 3, de tyrannide loquens : Διόπερ ἀκούσιός ἐστιν· οὐδεὶς γὰρ ἑκὼν ὑπομένει τῶν ἐλευθέρων τὴν τοιαύτην ἀρχήν. At vero loci, quos his subjungit, alio pertinent, quamvis ipse non admoneat. Sed cum alio pertinere dico, intelligo esse et ipsos mutatæ quidem structuræ orationis, sed aliter mutatæ exempla. In eo autem versatur mutatio quod negativa particula, quæ uni verbo adhæret, alteri adhærere deberet. Aristot. [Pol.] 5, [c. 9, 8] de tyrannis loquens : Διὸ καὶ τοῖς ἐπιεικέσι πολεμοῦσιν ὡς βλαβεροῖς πρὸς τὴν ἀρχὴν, οὐ μόνον διὰ τὸ μὴ ἀξιοῦν ἄρχεσθαι δεσποτικῶς, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ πιστοὺς καὶ ἑαυτοῖς

καὶ τοῖς ἄλλοις εἶναι, Id ideo quod indignum censeant A se dominico imperio parere, h. e. διὰ τὸ ἀξιοῦν ἄρχεσθαι μὴ δεσποτικῶς. Illi exemplo subjungit istud ex Pausan. Cor. [2, 4, 9] : Καὶ ἀνάγκης καὶ βίας ἐστὶν ἱερόν· εἰσιέναι δὲ ἐς αὐτὸ οὐ νομίζουσι, i. e. νομίζουσιν οὐκ εἰσιέναι, Quo ingredi non licet instituto patrio. Ejusdem locum affert ex Messeniacis, ubi οὐκ ἠξίου exponit Indignabatur. Additque simile esse cum dicunt, οὐδὲν δέομαι pro Nolo; ut Isocr. Areop. Quibus verbis subjungit Demosthenis locum, qui non ad hoc loquendi genus pertinet, sed cum illo Pausaniæ loco convenit, ubi εἰσιέναι οὐ νομίζουσι, pro νομίζουσιν οὐκ εἰσιέναι dici vult. Locus ille ex Or. κατὰ Διονυσοδώρου petitus est, in quo scribit, Οὐκ οἴει δεῖν οὐδὲ τοὺς τόκους τοὺς γιγνομένους ἀποδοῦναι· eodem enim hic modo, οὐκ οἴει δεῖν ἀποδοῦναι dictum esse ait pro οἴει δεῖν οὐκ ἀποδοῦναι, Ne usuras quidem civiles censes te reddere oportere. At locus, quem his omnibus subjungit ex Aristot., non itidem negativæ particulæ, sed articuli trajectionem habet, quamvis eum ut similem adjungat, i. e. tanquam structuræ similiter mutatæ B exemplum : Φυσ. Ἀκρ. 4, [c. 14, 5] : Ὥστε τὸ λέγειν εἶναι τὰ γινόμενα τῶν πραγμάτων κύκλον, τὸ λέγειν ἐστὶ τοῦ χρόνου εἶναί τινα κύκλον, pro λέγειν ἐστὶ τὸ etc.

Antequam autem ab his ad alia exempla, quæ ab eo afferuntur, progrediar, quædam sunt de quibus lectorem admonere, meam de locis jam allatis sententiam exponendo, operæ pretium esse existimo. Dico igitur primum eodem ab illo referri, quæ ad diversa pertinent, i. e. quæ non ejusdem rei exempla sint, ab eo tamen afferri tanquam omnino similia sint. Nam si demus orationem implicite structam esse, ubi Dem. dicit, Τί τοῦτο μαθὼν προσέγραψε, pro τί μαθὼν τοῦτο προσέγραψε : itidemque implicitam esse orationem in aliquot locis qui sequuntur : at non implicitam similiter esse concedemus, ubi μὴ ἀξιοῦν ἄρχεσθαι pro ἀξιοῦν μὴ ἄρχεσθαι, itidemque εἰσιέναι οὐ νομίζουσιν pro νομίζουσιν οὐκ εἰσιέναι ponitur. Nam hi loci trajectionis particulæ exemplum duntaxat habent. Deinde controversa esse potest, meo quidem judicio, ejus expositio, in qua negationem a sua sede C in aliam transfert : quod nimirum minime necesse id esse videatur. Bud. itaque arbitror, cum hæc scripsit, repexisse ad illud genus loquendi, οὔ φημι et οὐ φάσκω pro Nego : quod Atticum esse uno omnes ore testantur. Verum in hoc loquendi genere alia quam in illis ratio est : siquidem locos in quibus οὔ φημι dicitur, exigere videmus ut pro Nego accipiatur : quod fieri non potest nisi negantem particulam sua sede moveamus. Relinquendo enim illi suam sedem, perinde fuerit ac si ita loqueremur, Non dico me hoc fecisse, pro Dico me hoc non fecisse. Sed pro Dico non, elegantius est et magis etiam Ciceronianum, Nego. Quod porro de illis locis dixi, μὴ ἀξιοῦν ἄρχεσθαι, et εἰσιέναι οὐ νομίζουσιν, idem fortassis et de μὴ προσποιεῖσθαι dici poterit. Scribit enim ille, (postquam οὔ φημι et μὴ φάσκω pro Nego poni docuit, itidemque μὴ λέγειν pro Negare,) similem esse usum negationis in hoc loquendi genere, μὴ προσποιοῦμαι : sonare enim Simulo non, quod sit pro Dissimulo : ut ap. Æschin. C. Ctes. : Ἐὰν δὲ μὴ προσποιῆται ὑμᾶς ἀκούειν, μηδὲ ὑμεῖς ἐκείνου ἐθέλετε ἀκούειν, Quod si verba hæc vestra Demosthenes audire se dissimulet. Thuc. [3, 47] : Δεῖ δὲ καὶ εἰ ἠδίκησαν, μὴ προσποιεῖσθαι, Oportet autem, etsi injuria nos affecerunt, dissimulare. Ego vero quamvis hanc interpretationem probem, ut Latini sermonis consuetudini accommodatam, tamen cum ad nostri consuetudinem respicio, non video cur particulam μὴ ab eo, cui adhæret, verbo sejungere debeamus. Nos enim pro Dissimulare dicimus *Ne faire semblant*, vel potius *Ne faire pas semblant* : quod Græcis omnino respondet. Siquidem ut *Faire semblant* est προσποιεῖσθαι, sic *Ne faire pas semblant* est μὴ προσποιεῖσθαι. Itaque verba illa Æschinis, Ἐὰν δὲ μὴ προσποιῆται ὑμᾶς ἀκούειν, ita verteremus, *Que s'il ne fait pas semblant de vous ouïr*. Sic in illo Thuc. loco, Δεῖ μὴ προσποιεῖσθαι, *Il n'en faut point faire semblant*. Subauditur autem infin. in illo Thuc. loco, qui ex proxime præcedente ἠδίκησαν accipi potest. Denique aut nihil esse necesse particulam negativam sua sede hic movere, aut in Gallico sermone non aliter quam in Græco movendam esse fateamur. Subjungit οὐκ ἀξιῶ, pro Indignum censeo, ex Thuc. [2, 89] : Ὑμᾶς, ὦ στρατιῶται, συνεκάλεσα, οὐκ ἀξιῶν τὰ μὴ δεινὰ ἐν ὀῤῥωδίᾳ ἔχειν. Cui loco similis est, licet longiusculo intervallo separatus, quem ex Aristot. Polit. 5 affert, (quem et antea cum aliis habuisti,) Διὸ καὶ τοῖς ἐπιεικέσι πολεμοῦσιν, ὡς βλαβεροῖς πρὸς τὴν ἀρχὴν, οὐ μόνον διὰ τὸ μὴ ἀξιοῦν ἄρχεσθαι δεσποτικῶς, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ πιστοὺς καὶ ἑαυτοῖς καὶ τοῖς ἄλλοις εἶναι. In hoc certe loco aliisque hujusmodi etiamsi μὴ ἀξιοῦν non negem vertendum esse Indignum censere, non video cur negativam particulam a verbo, cui juncta est, separare oporteat, eodem modo quo in οὔ φημι. Præsertimque in illo Thuc. loco, si ei aliam sedem tribuens, dicas, ἀξιῶν οὐκ ἐν ὀῤῥωδίᾳ ἔχειν τὰ μὴ δεινὰ, minus vehementiæ, mearum quidem aurium judicio, habebit oratio. Dixerim itaque potius μὴ ἀξιοῦν iis loquendi generibus annumerandum esse, de quibus disserui in iis quæ in XL Articulum Corinthi annotavi : præsertimque iis quæ negationem cum verbo habent : ut οὐ γήθησεν, Non lætatus est, pro Mœrore affectus est : et vicissim οὐκ ἐχολώσατο, Non succensuit, pro Lætatus est, Gavisus est. Sed minor etiam illic mutatio est : perinde videlicet ac si οὐκ ἄξιον pro ἀνάξιον diceretur.

Verum ut ad structuram orationis Attico more implicitam revertamur, cum exemplis, quibus primus datus fuit locus, conveniunt ista : ex Dem. : Ἐμὲ μηδὲν ἔχεις ἐφ' ὅτῳ τοῦτο ποιήσεις· ex Eodem in Or. quæ πρὸς Λεπτ. inscripta est : Ταῦτα τοίνυν αὐτοί τε ποιεῖτε ἵνα εὐορκῆτε, καὶ τοὺς προγόνους ὀργίζεσθε ἐὰν μή τις φῇ ποιεῖν. Significare enim voluit, καὶ ὀργίζεσθε ἐὰν μή τις φῇ τοὺς προγόνους ποιεῖν. Ad quem locum proxime accedit (quod ad structuræ καινοπρέπειαν attinet) iste ejusdem orationis, Εἶτ' οὐκ αἰσχυνόμεθα, τοὺς τοῦ τοιούτου παῖδας εἰ, μηδεμίαν ποιησάμενοι τούτων μηδενὸς μνείαν, ἀφαιρούμενοι φανούμεθα τὴν δωρεάν. Sententia enim hujus loci est (ut dictum fuit), οὐκ αἰσχυνόμεθα εἰ τοὺς παῖδας τοῦ τοιούτου ἀνδρὸς ἀφῃρημένοι φανούμεθα τὴν δωρεάν.

Alia autem exempla structuræ perplexe compositæ, quæ affert, et illis, qui Græce scribere in animum induxerint, ediscenda existimat, sunt ista. Ex Plat. : Ἃ δ' ἂν προστάττωσιν οἱ ἄρχοντες δίκαιον εἶναι τοῖς ἀρχομένοις ποιεῖν, ταῦτ' οὐχ ὁμολόγηται. Ex Demosth. : Ταῦτα μέν ἐστιν ἃ τούτου τοῦ νόμου διώκομεν ὡς οὐκ ἐπιτήδεια. Ex Eodem, Ἐρώτησον τουτουσὶ τὴν ὁποτέρου τύχην ἂν ἕλοιθ' ἕκαστος αὐτῶν, pro ὁποτέρου τὴν τύχην. Ex Aristot. Φυσ. Ἀκρ. 4 : Ἔστι δ' ὥσπερ τὸ ἀγγεῖον τόπος μεταφορητὸς, οὕτως ὁ τόπος ἀγγεῖον ἀμετακίνητον· dictum enim esse ἔστι δ' ὥσπερ τὸ ἀγγεῖον, pro ὥσπερ δ' ἐστὶ τὸ ἀγγεῖον. Subjungit ex Thucyd., Νῦν δὲ πρὸς μὲν τὰ ἀντειπεῖν δεῖ, τῶν δὲ ἔλεγχον ποιήσασθαι, pro πρὸς τὰ μέν. E Xenoph. (est autem locus Hierone [8, 3]), Ἴθι δὴ, ἐπαινεσάντων ἀμφοτέρων τὸν αὐτὸν, τὸν ποτέρου δοκεῖς ἔπαινον ἐξικνεῖσθαι μᾶλλον εἰς εὐφροσύνην; Ex Aristot. Probl. 5 : Διὰ τί πλείων δοκεῖ ἡ ὁδὸς εἶναι, ὅταν μὴ εἰδότες βαδίζωμεν πόση τις, ἢ ὅταν εἰδότες. Obiter autem nobis animadvertendum est, hunc Aristot. D l., quod ad structuram attinet, convenire non tam cum iis qui proxime præcedunt, quam cum iis tribus Demosthenis quorum modo mentionem feceram. At in Xenoph. loco, quem hic Aristotelis consequitur, τὸν ποτέρου ἔπαινον, omnino tale est quale ap. Dem. paulo ante, τὴν ὁποτέρου τύχην. Sed ad ceteros, qui adjiciuntur superioribus, locos venio. Plut. Demetrio [c. 38] : Εἶτα οὐκ ἂν, εἰπεῖν τὸν Σέλευκον, ἐπιδοίης; Ἐρασίστρατε, τῷ ἐμῷ παιδὶ φίλος ὢν τὸν γάμον; οὐδὲ γὰρ ἂν σὺ, φάναι, τοῦτο πατὴρ ὢν ἐποίησας, εἰ Στρατονίκης Ἀντίοχος ἐπεθύμησε· pro, εἰπεῖν δὲ τὸν Σέλευκον, ὦ Ἐρασίστρατε, τῷ ἐμῷ παιδὶ φίλος ὢν οὐκ ἂν ἐπιδοίης τὸν γάμον; Plato De rep. 6, [p. 506, D] : Μὴ πρὸς Διὸς, ἦ δ' ὅς, ὦ Σώκρατες, ὁ Γλαύκων, ὥσπερ ἐπὶ τέλει ὢν ἀποστῇς· Phædone [p. 70, D] : Ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις, ὁ Σωκράτης, ὦ Κέβης· et [p. 73, B] : Εἰ δὲ μὴ ταύτῃ γε, ἔφη, πείθῃ ὦ Σιμμία, ὁ Σωκράτης, σκέψαι καὶ τὰ λοιπά. Adjicit et e Xenoph. Sympos. [3, 13] : Ἀλλὰ μὰ Δί', ἔφη, οὐκ ἐπὶ τούτῳ μέγα φρονῶ. Ἀλλ' ἐπὶ τῷ μήν; pro Ἀλλὰ μὴν ἐπὶ τῷ; Affert denique et ex Æschinis ad Senatum Athe-

niensem Epist., Ἀλλὰ τῆς στερεᾶς ἑλόμενός τι μικρὸν A φρούριον ἄμμου, κἀνταῦθα πριάμενος χωρία τοσούτων ταλάντων δυοῖν, ὅσων εἰκὸς ἦν τὸν Φιλίππου μὲν πρότερον, κτλ., pro πριάμενος χωρία δυοῖν ταλάντοιν, ὅσων εἰκὸς ἦν. Sic autem implicitæ orationis exempla ex Latino quoque sermone affert; et quidem ex Cic. scriptis. Cic. (inquit) hæc sæpe feliciterque æmulatus est, ut in tertio De oratore : Ex ingenti quodam oratorem immensoque campo in exiguum sane gyrum compellitis. Idem ibid., Paulum sitiens istarum artium, de quibus loquor, gustavi, quæstor in Asia cum essem. Idem, O magnam, inquit, artem, Brutus, si quidem istis, cum summi essent oratores, alteri altera defuit. Alibi, Veni, inquit, Athenas, Democritus : neque me ibi quisquam agnovit. Et Pro Cælio : Habuit enim ille permulta maximarum non expressa signa, sed adumbrata virtutum. Et in Philipp. : Tamen mihi videmini optima mente potestatem nobis de tota rep. fecisse dicendi. Idem alibi, Eoque magis, si plus adipiscare re explicata, boni, quam addubitata, mali. Et In Pisonem : Nihil scitote esse libidi- B nosius, nihil nequius. I. e. Scitote nihil esse. Quæ autem insuper exempla profert, apud eum videnda tibi relinquo. Hoc tantum addo, in nonnullis horum locorum videri esse quam grammatici nonnulli appellarunt σύγχυσιν, Quintilianus Mixturam verborum vocavit : non eam laudans ille quidem, sed potius, ut reliqua, quæ obscuritatem sermoni afferunt, vitandam esse censens. Ceterum in aliis quidem locis implicitam orationis structuram habentibus, priores suæ linguæ scriptores imitatus esse Cic. credi possit : at ubi ita loquitur, Noli, inquit, mirari, Africanus. Item, O magnam, inquit, artem, Brutus. Item, Veni, inquit, Athenas, Democritus : in his inquam, aliisque hujusmodi locis minime dubito quin Platonem imitari voluerit. Tale enim est apud hunc, Ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις, ὁ Σωκράτης, ὦ Κέβης. Item, Εἰ δὲ μὴ ταύτῃ γε ἔφη πείθῃ, ὦ Σιμμία, ὁ Σωκράτης. Quibus similes alii sunt pene innumeri apud Eundem loci : at Xenophonti non itidem hæc orationis implicita structura placuit.

Interdum non tam structura dici potest perplexa (inquit), quam constructio variata : cum nomen a suo verbo ad aliud transfertur; ut Dem. : Ἑώρων γὰρ ἡμᾶς οἷα ἐσυκοφαντούμεθα ὑπὸ τούτων, i. e. ἑώρων οἷα ἡμεῖς κτλ. Verum de hac sermonis forma abunde disserui in iis, quæ in Artic. seu Tmemate LXIII, annotavi : cum videlicet accusativum a parte anteriori poni docui, ubi nominativus a parte posteriori ponendus esset. Sed cum interim verbo non alia quam sua, i. e. usitata, constructio tribuatur, nolim cum Budæo constructionem hic variatam esse dicere : ideoque structuræ malim quam constructionis variationem appellare.

Quod vero Idem tradit, in hoc loquendi genere ἐπειδὴ τάχιστα, et ὡς τάχιστα, et ὅταν θᾶττον, et ἐπεὶ εὐθέως, pro Simulatque, esse elegantem verborum ἀναστροφὴν, an Attica sit hæc ἀναστροφὴ, aut saltem ab Atticis orta, in dubium revocari potest.

Nunc tandem his, quæ ex illius Commentariis collegi, meas (sicut pollicitus sum) de Attica orationis D structura observationes adjuncturus, a Thuc. initium sumam. Quod ego non ita dico quasi hunc præcipue structuræ illius testem producere velim, sed potius quod ante omnia rationem reddendam putem cur id a me non fiat. Dico enim multa quidem et plura fortasse quam aliorum quenquam habere structuræ vel implicitæ vel aliter a consuetudine remotæ exempla : verum quoniam in toto suo sermone καινοπρεπείας affectatorem fuisse, atque in ea re mire sibi placuisse constat, multa in eo reperiri, quæ cum aliquis Atticis peculiaria existimaturus sit, Thucydidi potius peculiaria, i. e. Thucydidis (ut Græci vocant) Idiomata censenda sint. Cujus rei exempla etiam quædam meæ in Corinthum Animadversiones habent. Atque, ut omittam quæ de ejus charactere tradit Dionysius H., ipse etiam schol. alicubi καινῶν συντάξεων εὑρετὴν eum appellat; sed adjungens, Καὶ τῆς παλαιᾶς Ἀτθίδος ἐπιστήμονα. Quæ sic addere videtur quasi aliquam illarum καινῶν συντάξεων partem ex Attica lingua veteri hauserit. Sed pleraque sunt apud hunc schol. quæ auctoritatem ejus elevant, et ne magni judicium ejus faciamus vetant. Ac ne longe abeamus, quid in eo ipso loco dicat, expendamus. Verba sunt Thuc. 3, p. 94, [c. 37] : Οὐ σκοποῦντες ὅτι τυραννίδα ἔχετε τὴν ἀρχὴν, καὶ προσεπιβουλεύοντας αὐτοὺς καὶ ἄκοντας ἀρχομένους· οἳ οὐκ ἐξ ὧν ἂν χαρίζησθε βλαπτόμενοι αὐτοὶ, ἀκροῶνται ὑμῶν, ἀλλ' ἐξ ὧν ἂν ἰσχύϊ μᾶλλον ἢ τῇ ἐκείνων εὐνοίᾳ περιγένησθε. Quid igitur in hæc verba βλαπτόμενοι αὐτοὶ et proxime sequentia annotat ille schol.? Obscurus est locus, inquit : quoniam ab accusativo ad nominativum transiit, contra recepti sermonis consuetudinem. Debuerat enim βλαπτομένους et ἀκροωμένους dicere : verum hoc fecit ut καινῶν συντάξεων εὑρετὴς καὶ τῆς παλαιᾶς Ἀτθίδος ἐπιστήμων, i. e. ut Novarum structurarum orationis inventor, et veteris linguæ Atticæ peritus. Quis hic scholiastæ hujus judicium non miretur? vel potius, quis non judicium in eo desideret? Primum esse obscurum locum dicit, cum longe facilior sit aliis sexcentis, de quorum tamen obscuritate non itidem queritur. Deinde, βλαπτομένους et ἀκροωμένους ait debuisse dici, (servando videlicet usitatam orationis structuram,) pro βλαπτόμενοι et ἀκροῶνται. Atqui hoc non orationem bene struere, sed potius orationis structuram esset destruere. Age enim, βλαπτομένους pro βλαπτόμενοι, et ἀκροωμένους pro ἀκροῶνται repone, quomodo hujus sententiæ verba inter se cohærere poterunt? Verum antequam plura de hoc loco dicam, ejus interpretationem ex Valla, deinde meam proferam. Ita igitur ille eum vertit : Non considerantes, imperium quod habetis, esse tyrannidem, et eos qui parent, ad insidiandum intentos, et invitos parere : neque ob id vobis dicto audientes esse quod læsi, tamen eis veniam datis, sed quia viribus vestris potius quam ipsorum benevolentia superatis. Ita ille hunc l. reddens, sic à vera ejus sententia deflectit, ut tamen ab ea propius quam schol. absit. Hujus autem quam ridicula sit expositio, ubi meam interpretationem protulero, (cujus posteriorem partem ascriptam margini habet editio Latina Thucydidis, quæ ex mea Officina ante aliquot annos prodiit,) declarare, non inutile, aut certe non injucundum tibi fuerit. Ita igitur verti : Non considerantes dominatum vestrum tyrannidem esse, et quidem in eos qui vobis insidiantur et inviti parent : quos non sitis dicto audientes habituri per ea quæ illis magno vestro malo gratificati fueritis, sed per ea quæ potentia vestrâ potius quam illorum benevolentia obtinueritis. Sed possit hujus sententiæ pars posterior hoc quoque modo reddi, Qui non sese, ob vestram in ipsos indulgentiam cum damno vestro conjunctam, morigeros se præbent, sed quod per potentiam potius quam illorum benevolentiam superiores evaseritis. Vel, Sed quod potentia potius quam illorum benevolentia consecuti sitis ut superiores essetis. Ideo autem vito ablativos Potentia et Benevolentia cum comparativo Superiores, quod ambiguitas aliqua subesse possit, ita loquendo, Potentia potius quam illorum benevolentia superiores : quoniam dicimus etiam esse quempiam aliqua re superiorem alio. Nunc quid schol. ille de loci hujus expositione sentiat, vel potius quid somniet, videndum est. Βλαπτόμενοι (inquit) si pro ἀφιστάμενοι, et μὴ κατορθοῦντες ἃ προέθεντο ποιῆσαι, accipiatur, ἔχοι ἂν τὴν προκειμένην διάνοιαν· εἰ δὲ κατὰ τὸ ὀρθὸν δεχθείη, ἔχοι ἂν οὕτως, ὅτι βλαπτόμενοι αὐτοὶ ἐν τῷ ὑπήκοοι εἶναι, οὐκ ἐξ ὧν ἄρτι χαρίσησθε αὐτοῖς, ἀκροάσονται ὑμῶν, ἀλλ' ἐξ ὧν τῇ ἰσχύϊ περιγένησθε αὐτῶν· οὐδὲ γὰρ εὐνοίᾳ βούλονται ὑποτάσσεσθαι. In qua expositione cum alia peccare illum videmus, tum vero in eo quod βλαπτόμενοι non ad τοὺς χαριζομένους, sed ad illos qui ἀκροῶνται, refert. Verum si quæcunque dicit, illi concedamus, ne ita quidem ulla hujus orationis structura nobis apparebit : quam sequendo, βλαπτόμενοι pro βλαπτομένους et ἀκροῶνται pro ἀκροωμένους positum dicere possimus. Obiter autem et de hoc admoneo, in contextu Græco pro προσεπιβουλεύοντας leg. videri, καὶ πρὸς ἐπιβουλεύοντας, ut sit pro καὶ προσέτι.

Ac de hoc quidem loco satis : ad alios venio, in quibus σύνταξιν, (hoc enim vocabulum non tantum

pro ea, quam vulgo constructionem appellamus, sed etiam pro structura orationis accipit,) esse Thucydideam scribit, i. e. Thucydidi peculiarem. In quendam igitur libri secundi locum, quem habet initium paginæ 56 meæ ed. [2, 21], Ἀνεχώρησε πάλιν, ἐς τὸ πλέον οὐχέτι προελθών, vult σύνταξιν esse Thucydideam. Nota σύνταξιν (inquit), quoniam Thucydidea est. Quam σύνταξιν hic invenire quisquam possit a vulgaris sermonis consuetudine recedentem, sive Constructionem s. Structuram appellatione συντάξεως intelligat? Sed quoniam suspicor eum in fine periodi annotasse, quod tamen alio potius quam ad ultimam ejus partem pertinet, totum locum proferre satius fuerit. Ita igitur scriptum est ap. Thuc., incipiendo a fine paginæ 55: Ἀθηναῖοι δὲ μέχρι μὲν οὗ περὶ Ἐλευσῖνα καὶ τὸ Θριάσιον πεδίον ὁ στρατὸς ἦν, καί τινα ἐλπίδα εἶχον ἐς τὸ ἐγγυτέρω αὐτοὺς μὴ προϊέναι, μεμνημένοι καὶ Πλειστοάνακτα τὸν Παυσανίου, Λακεδαιμονίων βασιλέα, ὅτε ἐσβαλὼν τῆς Ἀττικῆς ἐς Ἐλευσῖνα καὶ Θρίωζε στρατῷ Πελοποννησίων, πρὸ τοῦδε τοῦ πολέμου τέσσαρσι καὶ δέκα ἔτεσιν, ἀνεχώρησε πάλιν, ἐς τὸ πλέον οὐχέτι προελθών. Cum jam totum illum locum habeamus, ubi Thucydideam illam σύνταξιν esse dicemus? Nullam certe hic Thucydidi peculiarem inveniri posse arbitror; sed cum ut alibi, ita hic quoque Thucydideam illum appellasse credibile sit, quæ quibuslibet Atticis scriptoribus cum Thucydide sit communis, aliquam saltem, quæ talis sit, quæramus. Imo vero jam invenisse illam mihi videor: in his videlicet verbis, Μεμνημένοι καὶ Πλειστοάνακτα ὅτε ἐσβαλὼν τῆς Ἀττικῆς ἐς Ἐλευσῖνα, ἀνεχώρησε πάλιν. Nam μεμνημένοι Πλειστοάνακτα ὅτε ἀνεχώρησε, nemo, ut opinor, mihi negarit dictum esse pro μεμνημένοι ὅτε Πλειστοάναξ ἀνεχώρησε, posito nimirum accusativo ab anteriore parte loco nominativi a posteriore. Verum tantum abest ut Thucydidea hæc orationis structura nominari possit, ut vix ulla omnibus Atticis scriptoribus sit frequentior. Neque enim quod in Articulum LXIII Corinthi annotavi de illo accusativi usu, ad ὁρῶ, aut αἰσθάνομαι, aut γινώσκω, aut φοβοῦμαι, aliudve hujusmodi verbum restringi putandum est: ideoque minime dubitare debemus quin μεμνημένοι Πλειστοάνακτα ὅτε ἀνεχώρησε, Atticum potius quam Thucydideum vocare oporteat: si quidem Atticum sit, ἑώρων ἡμᾶς οἷα ἐσυκοφαντούμεθα pro ἑώρων οἷα ἡμεῖς ἐσυκοφαντούμεθα: si Atticum sit, αἰσθήσεσθε τούτους ὅτι εἰσὶ βίαιοι pro αἰσθήσεσθε ὅτι οὗτοι εἰσὶ βίαιοι: si Atticum sit, γνώσεται τὸν Ἡσίοδον ὅτι ἦν σοφὸς pro γνώσεται ὅτι Ἡσίοδος ἦν σοφός: si Atticum sit, (quod aliquanto etiam audacius quam cætera dictum videri potest,) οἱ δηλοῦσι τοὺς κάμνοντας ὡς ἂν διαιτώμενοι ὑγιαίνοιεν, pro οἱ δηλοῦσιν ὡς ἂν διαιτώμενοι οἱ κάμνοντες ὑγιαίνοιεν: si denique Attice dicta sunt alia multa quæ ibi profero. Hæc autem cum ita sint, falso Thucydideam σύνταξιν ab illo appellari manifestissimum est. Sed quid si aliis potius verbis hanc σύνταξιν subesse censuerit? Equidem quænam illa esse possint, non video, atque adeo nullis eorum quæ hoc in loco habentur, quod scribit, melius convenire posse ajo, (ut interim convenire dicam non quod convenit, sed quod ille convenire existimavit;) quoniam tamen hic schol., (quæ est ejus plerumque vel incogitantia vel imperitia,) Thucydideam σύνταξιν aliis verbis subesse dixit, in quibus minus etiam quam in iis quæ protuli, verisimile id sit, quædam mihi de verbis istis, τῆς Ἀττικῆς ἐς Ἐλευσῖνα, dubitatio suboritur: ne videlicet ea sint, in quibus Thucydideam σύνταξιν constituit. Hanc autem dubitationem sive suspicionem auget, quod alibi ab eodem schol. scribitur. Siquidem in hoc l., qui extat 1, p. 35 [c. 111]: Ἐστράτευσαν τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ Φάρσαλον, annotat cum Θεσσαλίας subaudiendum esse μέρος. Fortassis enim et illic ad gen. ἐλλειπτικῶς positum respiciens, et Thuc. sæpe ita loqui considerans, Θουκυδιδείαν σύνταξιν esse dixerit. Quod tamen prius de aliis verbis dixi, eum de illis hoc intellexisse, mihi fit magis verisimile. Addam et aliud Thucydideæ συντάξεως exemplum, hoc quidem schol. judice. In 4, p. 149 [c. 85]: Ἡμεῖς μὲν γὰρ οἱ Λακεδαιμόνιοι, οἰόμενοί τε παρὰ ξυμμάχους, καὶ πρὶν ἔργῳ ἀφικέσθαι, τῇ γοῦν γνώμῃ ἥξειν, καὶ βουλομένοις ἔσεσθαι, κίνδυνόν τε τοσόνδε ἀνερρίψαμεν, annotat, hæc verba βουλομένοις ἔσεσθαι Thucydideam syntaxin habere. Idemque et in alios plerosque hujus scriptoris locos annotare potuit, quippe qui non raro hoc genere loquendi utatur; ac ne longe abeamus, in paginæ proxime hanc præcedentis principio legitur itidem Βουλομένοις ἦν ἐκπέμψαι. Sed quamvis sæpe ita loqui hunc scriptorem fatendum sit, tantum abest ut Thucydidi peculiaris dicenda sit hæc sermonis formula, ut nullam magis inter se communem Atticos habere putem: etiamsi frequentiorem illi quam aliis esse concedatur: adeo ut eam imitans Tacitus, non Thucydidem magis quam alios Atticos imitari existimandus sit. Ceterum de hoc quoque lectorem obiter monendum censeo, eundem verbi substantivi usum cum aliis quoque nonnullis participiis inveniri: talemque esse eum ut eandem periphrasin (si quidem periphrastice dicitur ἦν μοι βουλομένῳ pro ἐβουλόμην) alio casu efferre non possint. Quapropter, quæcunque est in hoc sermone καινοπρέπεια, (sive Thucydidea sive generalius Attica vocari debeat,) minime circa σύνταξιν versatur: unde in eo quoque peccavit schol. quod σύνταξιν dixerit.

Sed quid hoc sibi vult? (dicet fortasse quispiam,) cum te de structuris orationis Thucydidi peculiaribus verba facturum pollicitus sis, eas contra, quas ejus schol. falso Thucydideas esse existimavit, profers. Imo vero multa quidem ap. eum reperiri dixi, quæ illi peculiaria potius quam cum Atticis communia sint; sed hujus rei exempla quædam meas in Corinthum Animadversiones habere, addidi; atque ita ad eas tacite te remisi. Si tamen et hic aliquod tibi repræsentari cupis, unum ex illo ipso schol. afferam, de quo non itidem ab illo dissentio, sed potius illi e parte assentior. In Thuc. igitur p. 33 [1, 103]: Οἱ δ' ἐν Ἰθώμῃ, δεκάτῳ ἔτει, ὡς οὐκέτι ἐδύναντο ἀντέχειν, ξυνέβησαν πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους ἐφ' ᾧ τε ἐξιᾶσιν ἐκ Πελοποννήσου ὑπόσπονδοι, καὶ μηδέποτε ἐπιβήσονται αὐτῆς, annotat, ἐφ' ᾧ τε ἐξιᾶσιν esse pro ἐπὶ τῷ ἐξιέναι: atque hic esse Thucydideum idioma. De hoc inquam loquendi genere per indicativum, ex parte illi assentior: quoniam cum ceteri infinitivo potius hic utantur, ille contra indicativo potius uti solet: itidem enim alibi [4, 41], Ἐφ' ᾧ οὔτε ἐξάξουσιν, οὔτε ἀποκτενοῦσιν· et alio l. [1, 113], Ἐφ' ᾧ κομιοῦνται, dixit. Interim tamen non ita Thucydideum hunc indicativi usum dicere ausim, ut apud alium quenquam extare negem. Esset enim e reliquorum numero excipiendus saltem Aristot. Ceterum cum extet Dionysii H. libellus in quo generaliter orationis Thucydideæ ἰδιώματα describuntur, non ea tantum, quæ ad structuram pertinent, inde quoque exempla petere poteris. Non dissimulabo tamen, esse nonnulla de quibus cum illo minime mihi convenit. Quorum e numero id est, (quamvis ad structuram peculiariter non pertineat, sed generaliter ad φράσεως ἐξάλλαξιν,) quod de usu numeri singularis pro plurali tradit; vult enim Thucydidis ἰδίωμα esse inter alia, numerum singularem pro plurali usurpare; affertque in exemplum hunc l., ex 6, p. 222 [c. 78]: Καὶ εἴ τῳ ἄρα παρέστηκε, τὸν μὲν Συρακούσιον, ἑαυτὸν δ' οὐ πολέμιον εἶναι τῷ Ἀθηναίῳ. Cum enim (inquit) Συρακουσίους et Ἀθηναίους significare velit, in utroque nomine singulari numero usus est. At ego singularem hic pluralis officio fungi fateor, sed hunc singularis usum peculiarem Thucydidi esse nego; siquidem et Dem. et Aristoph. (ut de aliis taceam) ita locutos esse comperio: hunc in Ach. [337] τὸν Λακεδαιμόνιον pro τοὺς Λακεδαιμονίους· illum Olynth. 1 [p. 15, 26] Παίονα et Ἰλλυριὸν pro Παίονας et Ἰλλυριούς, dicentem: Ἀλλὰ μὴν τόν γε Παίονα καὶ τὸν Ἰλλυριὸν, καὶ ἁπλῶς τούτους ἅπαντας ἡγεῖσθαι χρὴ αὐτονόμους. Nam hic Παίονα et Ἰλλυριὸν esse pro Παίονας et Ἰλλυριούς, præterquam quod satis aliunde manifestum est, ipsemet orator indicat, cum pag. præced. hoc plurali utitur. Hunc autem singularis pro plurali usum imitati sunt Latini, ut legimus ap. Virg. Æn. 6: Tu regere imperio populos, Romane, memento. Quin etiam ut τὸν πολέμιον dixit Thuc. significare volens Hostes, sic Latini quoque Hostem pro Hostibus dicunt: idque et nostra lingua imitatur. Illis porro Græcis vocabulis addi potest et ὁ βάρβαρος pro οἱ βάρβαροι. Sed quod

ad illum nominum ἐθνικῶν usum attinet, (qualia sunt ὁ Λακεδαιμόνιος, ὁ Παίων, ὁ Ἰλλυριὸς,) lectorem, antequam huic sermoni finem imponam, admonitum volo ne ap. Xen. eodem modo interpretetur ὁ Ἀσσύριος, ὁ Ἀρμένιος, ὁ Πέρσης : hæc enim ap. eum, Assyriorum, Armeniorum, Persarum regem significant : quemadmodum nostrate lingua dicentes *Le Turc* (i. e. Turcam) regem Turcarum seu imperatorem intelligimus. Cujus rei et in quadam mearum in ipsum Xen. Annotationum meminisse me existimo.

Verum ut de structura orationis dicere pergam (i. e. de iis quæ Attici scriptores circa illam innovarunt), et meas observationes præcedentibus adjungam, dico eundem illum criticum non minus falso inter Thucydidis idiomata transitum ab uno numero ad alterum recensere. Invenio enim cum apud alios, tum ap. Xen., numeri mutationem magis etiam audacem quam sit ea, cujus ille exemplum affert e Thuc. Habent autem et meæ in Xenophontem Annotationes aliquod ejus exemplum.

Hoc quoque non recte inter Thucydidis idiomata recenset, quod orationem ἀπὸ τοῦ σημαινομένου convertat πρὸς τὸ σημαῖνον, aut vicissim : veluti cum dicit, Τῶν δὲ Συρακουσίων ὁ δῆμος ἐν πολλῇ πρὸς ἀλλήλους ἔριδι ἦσαν· item, Λεοντῖνοι γὰρ ἀπελθόντων Ἀθηναίων ἐκ Σικελίας, μετὰ τὴν σύμβασιν, πολίτας τε ἐπεγράψαντο πολλοὺς, καὶ ὁ δῆμος ἐπενόει τὴν γῆν ἀναδάσασθαι. Sed de his locis dicam mox, ubi de Articulo XVII Corinthi disseram.

Quod vero attinet ad illa quæ Corinthus Articulo IX annotat, Atticorum esse accusativum pro genitivo accipere, (fingamus enim illum non nomin. dixisse, ut dixit, sed accus., ut dicere debuit,) scieudum est inveniri etiam locos qui utramque structuram habent : transeunte videlicet scriptore a genitivo qui est linguæ communis, ad accusat. qui est Atticæ, ut in Aristot. H. A. 4 : Ὡς οὐχ ὁμοίως φύσει τῆς διαλέκτου οὔσης καὶ τῆς φωνῆς, ἀλλ' ἐνδεχόμενον πλάττεσθαι.

Idem, in Articulo XVII, scribit esse novum generaliter et Atticum, ita loqui ut hic Demosthenes locutus est, Ὑμεῖς δ' ὁ δῆμος κάθησθε ἐκνενευρισμένοι· et Hom. Ὡς φάσαν ἡ πληθύς. Sciendum est autem hujus Atticismi (si quidem Atticorum hæc sunt) aliam item esse formam : cum videlicet nomen collectivum (cujusmodi sunt δῆμος et πληθὺς) in plurali quidem ponitur, sed nomen, aut articulus, aut participium diversi generis ei jungitur : ut ap. Thuc. 4, p. 144 [c. 71] : Αἱ δὲ Μεγαρέων στάσεις φοβούμεναι, οἱ μέν, μὴ τοὺς φεύγοντας σφίσιν ἐσαγαγὼν, αὐτοὺς ἐκβάλῃ· οἱ δὲ, μὴ αὐτὸ τοῦτο κτλ. Quod vero ad illud Dem. attinet, Ὑμεῖς ὁ δῆμος κάθησθε, nullo modo novum videri debet, cum Atticis scriptoribus sit usitatissimum. Quo magis miror Dionys. H. Thucydidis ἰδιώμασιν hoc anumerasse, quod dixerit τῶν Συρακουσίων ὁ δῆμος ἦσαν. Tale est certe ap. Xen. Hellen. 2, [2, 21] : Εἰσιόντας δ' αὐτοὺς ὄχλος περιεχεῖτο πολὺς, φοβούμενοι μὴ ἄπρακτοι ἦκοιεν. Quin etiam apud Latinos idem in iisdem vocabulis (i. e. quæ eandem signif. habent, et collectiva itidem sunt) fieri videmus. Ea sunt Populus et Turba : nec non in aliis, quæ collectiva itidem sunt, ut Exercitus, Equitatus, Peditatus. Exemplum autem, quod subjungit, a priore diversum est; cum enim dicis ὁ δῆμος ἐν πολλῇ ἔριδι ἦσαν, tunc nomini singularis numeri das verbum plurale : at dicens, Λεοντῖνοι πολίτας τε ἐπεγράψαντο πολλοὺς, καὶ ὁ δῆμος ἐπενόει τὴν γῆν ἀναδάσασθαι, tunc non itidem datur nomini δῆμος verbum pluralis numeri, respiciendo ad τὸ σημαινόμενον : sed ut singularis est numeri, ita verbum in singulari ponitur.

Alio autem modo, vel potius aliis duobus modis dicuntur Attici scriptt. ad τὸ σημαινόμενον, non ad τὴν φωνὴν respicere, sive τοῦ σημαινομένου, non τῆς φωνῆς rationem habere. In quo loquendi genere interdum τὸ νοητὸν dicitur a quibusdam, ubi alii τὸ σημαινόμενον dicunt. Atque (ut obiter grammaticorum et scholiastarum sermoni assuescas) interdum simpliciter dicitur πρὸς τὸ σημαινόμενον vel πρὸς τὸ νοητὸν ἀποδιδόναι : (et vocabulum, quod subjungitur, dicunt ἀποδίδοσθαι πρὸς τὸ σημαινόμενον, vel καταλλήλως ἔχειν sive κατάλληλον εἶναι πρὸς τὸ σημαινόμενον, contra vero ἀκαταλλήλως ἔχειν πρὸς τὴν φωνὴν, aut ἀκατάλληλον εἶναι :) interdum etiam brevitatis majoris causa, non addito verbo dicunt, πρὸς τὸ σημαινόμενον, vel πρὸς τὸ νοητόν : ut exemplis confirmabo antequam huic sermoni finem imponam. Verum ut ad duos illos quos dixi modos veniam, prior a Corintho exponitur, Articulo LXI : Καὶ θηλυκῶς τι λέγειν εἰώθασιν, εἶτα ἐπάγειν οὐδέτερον, οὐ πρὸς τὴν φωνὴν ἀποδιδόντες, ἀλλὰ πρὸς τὸ σημαινόμενον· ut Hom., Νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκε Κυανέη, τὸ μὲν οὔποτε λήγει· nam τὸ intulit ut ad νέφος relatum. Sic Thuc., cum dixisset, Ἡ νόσος πρῶτον ἤρξατο γενέσθαι τοῖς Ἀθηναίοις, intulit, Λεγόμενον μὲν καὶ πρότερον κτλ., respiciens ad νόσημα. Hæc Corinthus, cui suum hunc modum, i. e. quem Atticum esse dicit, ita relinquo, ut penes eum fidem ejus esse velim. Ad Hom. enim quod attinet, ex eo testimonia Atticismi peti nequaquam possunt, nisi et scriptorum solutæ orationis accedant, ut alibi dixi. Alioqui certe in exemplum afferri et alius ejusdem poetæ locus potuit, omnino similis, i. e. in quo itidem a feminino genere ad neutrum transit. Is extat Il. E, [140] ubi cum dixisset εἰροπόκοις ὄϊεσσι genere feminino, subjungit, duobus versibus interjectis, τὰ δ' ἐρῆμα φοβεῖται, cum debuisset dicere αἱ δὲ ἐρῆμαι φοβοῦνται, sc. ὄϊες : sed illud neutrum ἐρῆμα ad ποίμνια, vel πρόβατα, vel θρέμματα, retulit, quorum neutrorum unumquodque eandem cum illo feminino signif. habet. Jam vero si demus Atticam esse mutationem istam, quæ fit a neutro ad femininum, cur non Attico sermoni eam quoque ascribemus, quæ vicissim a feminino genere fit ad neutrum? Cujus exemplum ap. eundem poetam extat, Il. B, ubi cum dixisset ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλὰ, subjunxit tertio post versu, ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσι, non ad vocem ἔθνεα, quæ præcessit, respiciens, sed ejus signif. intuens, i. e. non quale sit hoc nomen et cujus generis, considerans, sed ejus rei duntaxat, quæ illa significatur, rationem habens : id autem est ἀγέλαι : metaphorice enim ἔθνεα vocantur αἱ ἀγέλαι. Locus integer est hic, circa finem Il. B, i. e. paulo ante illam partem, quæ Bœotia, sive Catalogus Navium appellatur [459] : Τῶν δ' ὥστ' ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλὰ, Χηνῶν, ἢ γεράνων, ἢ κύκνων δουλιχοδείρων, Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι, Καϋστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα, Ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσι, Κλαγγηδὸν προκαθιζόντων. Verum cum levis sit ex ἀγγαλλόμενα in ἀγαλλόμεναι mutatio, et versus non minus admittat illud ἀγαλλόμενα neutrum, quod cum ἔθνεα neutro καταλλήλως ἔχει, quam femininum ἀγαλλόμεναι, quod contra est ἀκατάλληλον : cur non Hom. illud potius quam hoc scripsisse credamus? Ita certe de hac re statuendum est (meo quidem judicio), poetas, præsertimque Græcos, sæpe quidem multa καινοπρεπῶς efferre, a sermonis consuetudine recedentes, ut metro serviant, et legi carminis obtemperent : sed iis, quæ illa necessitate coacti et excogitarint et usurparint, interdum etiam ubi nulla necessitas cogit, solere uti. Quod certe hoc de loco dicendum fuerit : alioqui si lectionem istam ἀγαλλόμενα rejiciamus eo solo nomine, quod versus alteram illam recipere possit, multæ alibi itidem lectiones repudiandæ fuerint, quæ tamen omnium Codd. consensu probantur. Atque adeo, ut exemplum ex alio ejusdem poetæ loco afferam, in quo eadem est omnino sermonis καινοπρέπεια, si ἀγαλλόμενα illam ob causam reponere vellemus, cur non itidem ubi dicit poeta, φάλαγγες ἑλπόμενοι, pro hoc scrib. esse ἑλπόμεναι diceremus? Huc accedit cum aliorum tum Eustathii auctoritas, de hac structuræ innovatione disserentis, neque ullius exemplaris, quod ἀγαλλόμενα habeat, mentionem facientis : sed tantum addentis, quosdam veterum ὑπομνηματιστῶν testari Aristarchum ἀγαλλόμενα scripsisse, ἀκολούθως τῷ ἔθνεα. Quibus ex verbis perspicere possumus, hos quoque ὑπομνηματιστὰς veteres non aliam lectionem quam hanc ἀγαλλόμεναι in iis quæ viderint exemplaribus invenisse; alioqui enim non Aristarcho soli alteram lectionem ascripsissent, sed codicis alicujus testimonium adjecissent. Accedit et Plutarchi auctoritas (si modo is est auctor opusculi Περὶ τοῦ βίου καὶ τῆς ποιήσεως τοῦ Ὁμήρου), hunc itidem l. in exemplum τῆς

ἐναλλάξεως τῶν γενῶν afferentis. Sed et meum exemplar, (si qua et ejus auctoritas esse debet ob magnam vetustatem, et ob alios locos ex quibus ejus fides perspecta atque explorata est,) ἀγαλλόμεναι habet. Sed cur ad hujus lectionis confirmationem tam multa? quoniam quamvis hæc ita sint, in quibusdam typographicis editt. alteram pro hac repositam fuisse video: et quosdam meam ed., quæ istam habet, ex illarum fide hoc in loco emendare voluisse scio. In ea autem potissimum ed., cujus margini brevia scholia sunt adjuncta, mira videri debet altera illa lectio: quippe quam ipse scholiorum auctor refellat; cum enim ibi contextus habeat ἀγαλλόμενα, in illis scholiis contra legitur ἀγαλλόμεναι, et exponitur χαίρουσαι. Ceterum cum et Plut. (cujus modo memini) de hac structuræ innovatione disserat, ac duos ipse quoque ejus modos constituat, (cum alii contra hujus exempla permisceant,) operæ pretium fuerit ejus verba proferre. Sæpe etiam, (inquit, de Homero loquens,) metri causa genus unum pro alio ponit, (nisi velis ἐναλλάσσει τὰ γένη, magis ad verbum reddere, Permutat genera,) ut hic [Od. O, 125], Δῶρόν τοι καὶ ἐγὼ, τέκνον φίλε, τοῦτο δίδωμι. Siquidem τέκνον nomen est neutrius generis: subjunxit autem masculinum φίλε, ad personam sermonem dirigens. Simile est quod Dione Veneri dicit [Il. E, 382], Τέτλαθι, τέκνον ἐμὸν, καὶ ἀνάσχεο, κηδομένη περ. Ab eadem analogia pendet et illud [Od. Λ, 90], Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Θηβαίου Τειρεσίαο Σκῆπτρον ἔχων. Siquidem ἔχων non ad ψυχὴν, sed ad genus corporis (i. e. ad Tiresiam) accommodavit. Sæpe enim non verbis, sed iis quæ illa significant, respondet, ut hoc in loco [Il. Π, 280]: Πᾶσιν ὀρίνθη θυμός· ἐκίνηθεν δὲ φάλαγγες Ἑλπόμενοι παρὰ ναῦφιν ἀμύμονα Πηλείωνα. Siquidem ἑλπόμενοι non ad phalanges refertur, sed ad viros e quibus phalanges constant. Verum et alio modo genera immutat, ut cum dicit, Νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκε Κυανέη, τὸ μὲν οὔποτ' ἐρωεῖ. Quoniam enim synonyma sunt νεφέλη et νέφος, cum prius dixisset, νεφέλην, subjunxit neutrum νέφος. Similes autem illis sunt et isti versus, Τῶν δ' ὥστ' ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλὰ, Χηνῶν ἢ γεράνων, ἢ κύκνων δουλιχοδείρων, Ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσι. Cum enim usus esset generali avium nomine, quod neutrius generis est, deinde in feminino genere adjecisset specierum nomina, rursum neutro genere subjunxit, Κλαγγηδὸν προκαθιζόντων, reddens illi avium nomini generali, quod cum eo congruebat. Hæc sunt quæ ibi Plut. de hoc structuræ genere disserit. Ubi cum dicit poetam participium ἔχων, (in his verbis, ψυχὴ σκῆπτρον ἔχων,) non ad nomen ψυχὴ, sed ad genus corporis accommodasse, i. e. ad Tiresiam: genus corporis appellat genus illius, cujus est corpus. Tiresias enim, cujus est corpus, masculini est generis: adeo ut pro eo quod ante dixit, Πρὸς τὸ πρόσωπον ἀποτείνας τὸν λόγον, dici non minus possit, πρὸς τὸ γένος τοῦ σώματος ἁρμόσας τὸν λόγον. Interim autem hæ loquendi formulæ observatione dignæ sunt: nec non quod sequitur, Οὐ πρὸς τὸν λόγον, ἀλλὰ πρὸς τὸ σημαινόμενον ποιεῖται τὴν ἀπάντησιν· quod perinde est ac si ita locutus esset, χρῆται ὀνόματι οὐ πρὸς τὸν λόγον, ἀλλὰ πρὸς τὸ σημαινόμενον ἁπαντῶντι, Utitur vocabulo quod non orationi, (intellige autem Ipsi orationis structuræ,) sed ei, quod significatur, respondet. Vel, Quod non convenit aut congruit cum oratione etc. Est certe obiter animadvertendus et hic verbi ἁπαντᾶν usus, (si quidem ποιεῖσθαι τὴν ἀπάντησιν nihil aliud est quam ἁπαντᾶν,) qui et ap. Porphyrium in eadem re extat, Quæst. 7; siquidem in illo ipso loco, Νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκε Κυανέη· τὸ μὲν οὔποτ' ἐρωεῖ, dicit Homerum ἀπηντηκέναι πρὸς τὸ σημαινόμενον. In sequentibus autem ἀπόδοσιν et ἀναφορὰν appellat illam ἀπάντησιν. Cui verbi ἁπαντᾶν signif. affinis est ea, quam ap. Synes. habet, (licet in re diversa,) Epist. 102: Ὦ τὴν διὰ λόγων τραφέντι καὶ αὐξηθέντι τὰ παρὰ τῆς τύχης οὐχ ἁπαντᾷ κατὰ λόγον. Hactenus Plutarchi verborum sensum examinasse sit satis. Quod autem dicit poetam metri causa (i. e. ut metro serviat) genera permutare, id ubique verum non comperiri, docui in præcedentibus. Sed et inter eos quos ipse affert locos illi duo sunt, de quibus illud dici non posse ostendi: cum in uno non minus ἑλπόμεναι, quam ἑλπόμενοι, in altero non minus ἀγαλλόμενα quam ἀγαλλόμεναι versus admittat. Jam vero quod ad exemplum illud attinet, in quo νεφέλη præponitur, sequente articulo τὸ tanquam præcedente νέφος: apte huic exemplo addidisset Plut. ex eodem poeta illud quod antea protuli, ubi feminino ὅϊες subjungitur itidem neutrum ἐρῆμα: adjicere etiam potuisset ex eodem poeta aliud, in quo vicissim præcedente neutro subjungitur femininum, Il. A, [53]: Ἐννῆμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ὤχετο κῆλα θεοῖο, Τῇ δεκάτῃ δ' ἀγορήνδε καλέσσατο λαὸν Ἀχιλλεύς. Hic enim non dixit τῷ δεκάτῳ, referendo ad vocem ἦμαρ, sed τῇ δεκάτῃ, perinde ac si usus fuisset voce ἡμέρα. Observandum est etiam, hanc ἐνάλλαξιν ab illo non vocari Atticam, sed potius pro poetica eam illum habere videri. Est tamen Atticis scriptoribus familiaris una harum ἐναλλάξεων species, sive unus modus, (quoniam duos ejus modos antea constitui, sicut et Plut. τρόπους vocat,) is videlicet, quo τέκνον φίλε ab Hom. dicitur, et ψυχὴ σκῆπτρον ἔχων, et βίη Ἡρακληείη πέρασας ἄστεα πολλὰ, Il. B, [660]; itidemque [Λ, 689]: Ἐλθὼν γὰρ ἐκάκωσε βίη Ἡρακληείη· ubi diversorum generum vocabula non in diversis orationis membris ponuntur, sed in uno eodemque, atque ita ut conjuncta sint: nec quævis vocabula, sed quæ de persona dicuntur. Dem. [p. 281, 23]: Οὓς σὺ ζῶντας μὲν, ὦ κίναδος, κολακεύων παρηκολούθεις, τεθνεῶτας δ' οὐκ αἰσχύνῃ κατηγορῶν. Ut autem hic legimus κίναδος sing. numeri cum masculinis participiis κολακεύων et κατηγορῶν, (quæ oratio talis est qualis illa τέκνον φίλε,) sic plur. κινάδη cum masc. itidem habemus in isto Dinarchi loco, Or. c. Demosth. [p. 95, 19]: Ἐκεῖνοι ἦσαν, ἐκεῖνοι, ὦ Ἀθηναῖοι, ἄξιοι σύμβουλοι καὶ ἡγεμόνες ὑμῶν καὶ τοῦ δήμου· μὰ Δί', οὐ τὰ τοιαῦτα κινάδη, οἳ πεποιήκασι μὲν οὐδὲν οὐδὲ πράξουσιν ἀγαθὸν ὑπὲρ τῆς πόλεως. His in Il. neutrum cum masculino habemus, sicut et in illis Anacreontis versiculis, quibus nihil venustius fingi potest: Ἀνὰ δ' εὐθὺ λύχνον ἄψας Ἀνέωξα· καὶ βρέφος μὲν Ἔσορῶ, φέροντα τόξον, Πτέρυγάς τε καὶ φαρέτρην. Nisi propter μὲν putemus φέροντα in φέρον δὲ mutari debere; perinde ac si diceret, βρέφος μὲν, ἀλλὰ βρέφος ὃ ἔφερε τόξον. Sed ut ad plur. numerum redeam, ut in illo Dinarchi loco legimus κινάδη οἳ, sic Synes. Ep. ad Fratrem: Οἱ μὲν ἐντελεῖς μυραίνας τε καὶ καράβους εὐμεγέθεις αἱροῦντες, τὰ δὲ μειράκια, κωβίοις εὐτυχεῖς καὶ ἰούλοις.

Antequam autem a neutrius generis cum masculino copulatione discedam, commodum mihi venit in mentem vocabuli cujusdam, quod veluti prærogativam quandam habet; aut saltem in cujus usu majorem sibi licentiam permittunt Græci quam in aliis. Loquor de vocabulo παιδικά: quod non solum generi diverso, sed diverso etiam numero jungitur. Sic ap. Plat. legimus τὰ παιδικὰ εὐδαίμων ἑσόμενος, et τὰ παιδικὰ ἐρασθέντα τυραννίδος· item τὰ παιδικὰ ἄγαμον, ἄπαιδα, ἄοικον. Xen. autem Hier. [1, 35] videtur duobus modis hoc nomine esse usus: Παρὰ δὲ παιδικῶν βουλομένων ἥδισταί, οἶμαι, αἱ χάριτές εἰσιν· εὐθὺς γὰρ παρὰ τοῦ ἀντιφιλοῦντος ἡδεῖαι μὲν αἱ ἀντιβλέψεις, κτλ. Si enim ἀντιφιλοῦντος ad παιδικὰ referatur, genitivum παιδικῶν priore quidem loco et suo numero et suo generi junxerit, posteriore autem, nec suo numero nec suo generi. Sed non minus recte dicetur fortasse παρὰ τοῦ ἀντιφιλοῦντος generaliter de quolibet dici ὃς ἀντιφιλεῖ: ut hæc verba, Εὐθὺς γὰρ παρὰ τοῦ ἀντιφιλοῦντος ἡδεῖαι μὲν αἱ ἀντιβλέψεις, ἡδεῖαι δὲ αἱ ἐρωτήσεις, ἡδεῖαι δὲ αἱ ἀποκρίσεις, ἥδισται δὲ καὶ ἐπαφροδιτόταται αἱ μάχαι τε καὶ ἔριδες, per parenthesin interjecta sint: quoniam sequitur, Τὸ δὲ ἀκόντων παιδικῶν ἀπολαύειν· quæ respondent illis, Παρὰ παιδικῶν βουλομένων ἥδισταί αἱ χάριτες εἰσίν. Quoniam autem dixi huic vocabulo παιδικὰ hanc esse veluti prærogativam, objiciet aliquis fortasse, inveniri itidem ὄχλος et δῆμος, aliaque hujusmodi nomini seu participio et diversi numeri et diversi generis copulata: ut videlicet habuimus ex Demosth. ὁ δῆμος ἐκνενευρισμένοι: cui simile est ap. Xen. ὄχλος φοβούμενοι, Hell. 2, [2, 21]: Εἰσιόντας δ' αὐτοὺς ὄχλος περιεχεῖτο πολὺς, φοβούμενοι μὴ ἄπρακτοι ἦκοιεν. Quin etiam legimus τὸ στρατιωτικὸν τιμηθησομένους, aliaque his similia. Sed respondeo, non eandem illius nomi-

nis παιδικὰ et horum esse rationem : quoniam hæc, A quatenus nomina sunt συλληπτικὰ (quæ Latini Collectiva vocant), in plur. numerum resolvi possunt, utpote pluralis signif. habentia. Quod etiam sciendum de πλῆθος, χορὸς, στρατὸς, aliisque id genus. Ut autem ab his collectivis nominibus ad neutra redeam, quæ nomini diversi generis junguntur, sciendum est inveniri quædam uno eodemque in loco duplicem, ut ita dicam, copulationem habentia, i. e. quæ cum duobus vocabulis copulantur, quorum unum neutrius itidem, alterum vel masculini vel feminini est generis. Exemplum afferam ex Luciano [De hist. scr. c. 13]: Ὥσπερ οἱ ἄμορφοι τῶν ἀνθρώπων, καὶ μάλιστά γε τὰ γύναια, τοῖς γραφεῦσι παρακελευόμενα ὡς καλλίστας αὐτὰς γράφειν. Ut enim uniformis esset oratio, dicendum fuisset παρακελευόμεναι, cum sequatur καλλίστας αὐτάς. Sed neutrum genus missum tandem faciens, et ad femininum veniens, dico, ut ea, quæ attuli, similia sunt illi Homerico τέκνον φίλε, sic his Ejusdem, ψυχὴ σκῆπτρον ἔχων, et βίη Ἡρακληείη ἐλθὼν, simile esse μιαρὰ κεφαλὴ ἐξεληλυθὼς ap. Dem. [p. 552, 22] : Καὶ B ταῦτ' ἔλεγεν ἡ μιαρὰ καὶ ἀναιδὴς κεφαλὴ, ἐξεληλυθὼς τῇ προτεραίᾳ παρὰ Ἀριστάρχου. Latini porro in neutro libertatem illam Atticorum sibi permiserunt, aut certe aliquam illius partem; in feminino autem an sibi permiserint, dubito. Neutrius quidem certe masculino juncti exemplum est in nomine Scelus ap. Terent., non semel. Legimus enim in Andria, Ubi illic scelus est qui me perdidit? ubi Donatus annotat, ad intellectum, non ad verba redegisse : et esse figuram σύλληψιν per genera : ut ap. Virg., Pars in frusta secant. Additque, Sed hic figura est per numeros; nam quia Scelus, Scelestus intelligitur, subjunxit Qui, non Quod. Legimus ap. eund. Comicum in eadem comœdia, Scelus quemnam hic laudat? Ubi idem grammaticus, Non est hic solœcismus (inquit); ad sensum enim, non ad verba respexit : etenim propter sensum verba sunt, non propter verba sensus. Sed quod in illum præcedentem locum annotat, esse σύλληψιν, veluti cum dicit Virg., Pars in frusta secant, admitti non potest. Pars enim nomen C est συλληπτικὸν, non item Scelus. Rectius itaque alibi αὔξησιν esse ait : ut in hunc Eunuchi versum, Quin etiam insuper scelus, postquam ludificatus est virginem, Αὔξησις est, inquit; plus enim est Scelus quam Scelestus. Hæc ille, in quibus ei potius assentior : ut videlicet ita vocetur aliquis Scelus, ut Martialis Zoilum vocat Vitium : in hoc pentametro, Non vitiosus homo es, Zoile, sed vitium. Sic aliquem dicimus esse Perniciem vel Pestem, qui sit Perniciosus vel Pestifer. Sed vocabulum illud Scelus in memoriam mihi revocat Græcum κάθαρμα, quod itidem neutrum cum sit, de Homine scelesto dicitur, itidemque alicubi masculino junctum invenitur.

Alio insuper modo genus unum pro alio ponitur in relativis : ut Λόγοι μέν εἰσιν ἓν ἑκάστοις ἡμῶν ἃς ἐλπίδας ὀνομάζομεν, ap. Plat. Philebo, pro λόγοι οὓς, etc. Quale illud [Sallustii Cat. 55] ap. Latinos grammaticos, Est locus in carcere quod Tullianum appellatur.

Jam vero ut hæc, sic et alia in Attica orationis D structura sunt σολοικοφανῆ. Si enim σολοικοφανὲς est cum genus generi non redditur, itidem certe cum numerum numero, casum casui non reddunt. Sed antequam et horum exempla proferam, lectorem admonebo, quæ σολοικοφανῆ sunt, posse tamen esse ἀσολοίκιστα : ut ap. Il. B, βίη Ἡρακληείη πέρσας ἄστεα πολλὰ, est σχῆμα καινὸν (inquit Eust.), βίη Ἡρακλέος πέρσας ἄστεα πολλὰ, καὶ ὡς εἰπεῖν σολοικοφανές. Estque illi simile, (addit,) ψυχὴ Τειρεσίου σκῆπτρον ἔχων· ut enim hic ἔχων relatum fuit non ad τὸ λεγόμενον, sc. ψυχὴ Τειρεσίου, sed ad τὸ νοούμενον, (quoniam νοεῖται Tiresias cum dicitur ψυχὴ Τειρεσίου, qui etiam ἀσολοικίστως dicetur ἔχων σκῆπτρον,) ita hic βίη Ἡρακλέος est Ἡρακλῆς : qui etiam dicitur πέρσας ἄστεα πολλά. Numerus igitur interdum non redditur σολοικοφανῶς itidem, sed tamen ἀσολοικίστως, cum ab aliis, tum a Soph., ut in Antig. p. 242 meæ ed. [708] : Ὅστις γὰρ αὐτὸς ἢ φρονεῖν μόνος δοκεῖ, Ἢ γλῶσσαν ἣν οὐκ ἄλλος ἢ ψυχὴν ἔχειν, Οὗτοι διαπτυχθέντες ὤφθησαν κενοί. Sic in isto Ajacis loco p. 44 [726] : Κοῦτις ἔσθ' ὃς οὐ Τὸν τοῦ μανέντος κἀπιβουλευτοῦ στρατοῦ Ξύναιμον ἀποκαλοῦντες, ubi schol. morem Atticum esse tradit, singularibus pluralia subjungere, et vicissim. Xen. Apomnem. 2, p. 433 [c. 3, 2] : Θαυμαστὸν δὲ καὶ τοῦτο, εἴ τις ἡγεῖται, itidemque κέκτηται, et ἔχει, et δύναται : deinde, Ἐπὶ δὲ τῶν ἀδελφῶν τὸ αὐτὸ τοῦτο ἀγνοοῦσι. Quin etiam in uno eodemque orationis membro hic ab uno numero ad alterum transitus invenitur; interdumque a singulari ad pluralem transit scriptor, et a plurali ad singularem redit; ut in Cyrop. 1, p. 21 [c. 6, 40] : Πρὸς δ' αὖ τὸν λαγὼ, ὅτι μὲν ἐν σκότει νέμεται, τὴν δ' ἡμέραν ἀποδιδράσκει, κύνας ἔτρεφες, et paucis interjectis, Εἰ δὲ καὶ ταύτας ἀποφύγοιεν, τοὺς πόρους αὐτῶν ἐκμανθάνων, κτλ., tandemque ad singularem revertendo, ἵνα ἐν τῷ σφόδρα φεύγειν αὐτὸς ἑαυτὸν ἐμπίπτων ἐνέδου.

Mutationis autem casus, i. e. transitus ab uno casu ad alium, exemplum habemus in isto Isocr., politi alioqui scriptoris, l. : Συνίσασι γὰρ τοῖς μὲν διὰ φιλοπραμοσύνην ἐμπείροις τῶν ἀγώνων γεγενημένοις, τοὺς δὲ ἐκ φιλοσοφίας ἐκείνων τῶν λόγων ὧν ἀρτίως προεῖπον, τὴν δύναμιν εἰληφότας. Hic enim a dativo ad accusativum transiri videmus. Theophr. C. Pl. 2 : Ἀλλ' ὅταν μὲν ὦσι νότιαι, διϋγραίνονταί τε καὶ ἀσθενέστεραι γίνονται· βορείων δ' οὐσῶν, ἰσχυραί τε καὶ ἐκπέττει μᾶλλον· ἅτε τῆς μὲν γῆς διακόρου οὔσης, αὐτά τε ξυνεστῶτα καὶ ἐναπειλημφότα οἰκεῖον θερμόν. Itidem Aristot. a genitivo linguæ communis ad accus. Atticum hic transiit : Ὡς οὐχ ὁμοίως φύσει τῆς διαλέκτου οὔσης καὶ τῆς φωνῆς, ἀλλ' ἐνδεχόμενον πλάττεσθαι. Sed magis mira videri possit hæc casuum mutatio ap. Dinarchum Or. c. Dem.: Εἰ δὲ ῥήτωρ ἢ στρατηγὸς οἱ τὴν καθ' αὑτῶν προσδοκωμένην ἀπόφασιν ἄπιστον βουλόμενοι γενέσθαι, συνηγοροῦσιν, προσεκτέον ὑμῖν ἐστὶ τοῖς τούτων λόγοις, εἰδότας ὅτι ἐκ πάντων τούτων γίνεται συνέργεια, κτλ.

Verum et alio modo casus unus pro alio ponitur, non quod casuum fiat mutatio, sed potius quoniam non fit ea, quæ fieri debebat, consuetam et regulæ grammaticæ consonam structuram orationis usurpando. Exemplum habes ap. Dem.: Ἐκ τῶν ἐπιστολῶν τῶν ἐκείνου μαθήσεσθε, ὧν εἰς Πελοπόννησον ἔπεμψε, pro ἐπιστολῶν, ἃς ἔπεμψε. Talem genit. habes in eo, quem modo ex Isocr. attuli, loco, Ἐκείνων τῶν λόγων ὧν ἀρτίως προεῖπον· debebat enim gen. in accus. mutari, i. e. a gen. λόγων ad accus. οὓς transitus fieri. Sic idem scriptor dixit, Τοῖς γὰρ ἄλλοις, οἷς ἔχομεν, οὐδὲν τῶν ἄλλων ζώων διαφέρομεν, pro τοῖς ἄλλοις ἃ ἔχομεν. His enim in locis antecedens ad se, i. e. ad suum casum, trahit particulam relativam; ac velut subjectam suæ constructioni illam reddit. Schol. Soph. hoc appellat συνυπάγειν τὸν λόγον τῷ ὑποτακτικῷ ἄρθρῳ : in loco tamen aliquantum dissimili; nam in hæc verba illius Tragici, in Electra [160], Ὄλβιος δν ἃ κλεινὰ γᾶ ποτε Μυκηναίων δέξεται εὐπατρίδαν Διὸς εὔφρονι βήματι μολόντα τάνδε γᾶν Ὀρέσταν, annotat, συνυπάγει κἀνταῦθα τὸν λόγον τῷ ὑποτακτικῷ ἄρθρῳ· quoniam cum dicere debuisset, ὄλβιος ὁ Ὀρέστης δν ἡ κλεινὴ γῆ δέξεται τῶν Μυκηναίων, dicit, ὄλβιος ὄντινα Ὀρέστην, etc. Neque vero in iis tantum formulis loquendi, quibus relativum intervenit, constructio verbi sequentis construction prædentis paret, et ad eam se conformat, sed etiam in aliis : veluti cum dicitur προσήκει σοι ἀγαθῷ εἶναι, quod Latini imitati sunt : ut docebo, cum hæc latius tractare vacabit.

Nec minus inter σολοικοφανῆ numerandus videri queat verbi singularis pro plurali usus. Imo vero si quid σολοικοφανὲς habere censetur oratio, cui numeri vel casus mutatio intervenit, (sicut in locis quos paulo ante protuli,) multo justius σολοικοφανὲς illud esse existimabitur : loquor autem de verbi singularis usu cum nomine neutro : quale et ap. Hom. est δοῦρα σέσηπε. Quod si Attica est et hæc orationis structura, (ut certe censetur,) unus idemque versus Homeri rem eandem et Atticæ et communis linguæ more expresserit : hic videlicet, Καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε νεῶν, καὶ σπάρτα λέλυνται, Il. B, [135].

Alia sunt, quæ orationis structuram si non σολοικοφανῆ, saltem ἀνακόλουθον seu ἀκατάλληλον reddunt : cum videlicet oratio in uno eodemque membro, sub

uno eodemque modo vel tempore non continuatur. Sic diversi modi conjunguntur a Synesio, Σὺ δὲ ὑγιαίνοις, καὶ ἅσπασαι τοὺς μακαρίους ἑταίρους. Alicubi autem non tantum modi vel temporis, sed utriusque simul mutatio fit : ut in isto Æschinis loco, Or. c. Timocr. : Ἐπειδὴ δὲ τὴν δημηγορίαν διαβάλλει, καὶ τοὺς εἰρημένους λόγους ἐπὶ τὰ χείρω διεξέρχεται, οὔτ' ἂν ἀποδραίην, οὔτ' ἂν τῶν εἰρημένων οὐδὲν ἀρνησαίμην· οὔτ' αἰσχύνομαι ἐπ' αὐτοῖς, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον φιλοτιμοῦμαι.

Merito etiam dixerimus in structura ἀκαταλληλίαν s. ἀνακολουθίαν spectari, ubi oratio ἀπὸ τοῦ διηγηματικοῦ εἴδους seu τύπου ad μιμητικὸν transit : quod tamen a scriptoribus sæpenumero fieri videmus. Sed nunc eo, quod mihi ad manum est, Luciani exemplo contentus ero. Id habetur in calce opusculi quod Zeuxis s. Antiochus inscribitur : Τούτους τοὺς ἐλέφαντας ἐκέλευσεν ὁ Θεοδότας τέως μὲν ἔχειν, ὡς οἷόν τε κατακρύψαντας· et quibusdam interjectis, Τότε ἀνὰ τέτταρας μὲν τῶν ἐλεφάντων ἁπαντᾷν ἐφ' ἑκάτερα τοῖς ἁρματηλάταις καὶ συνωριασταῖς· εἰ γὰρ τοῦτο γένοιτο, φοβηθήσονται αὐτῶν, ἔφη, οἱ ἵπποι, καὶ ἐς τοὺς Γαλάτας αὖθις ἐμπεσοῦνται φεύγοντες, etc. Sed hic ponitur ἔφη, (quod illam mutationem aliquantum mollit,) sæpe alioqui omitti solitum. Sic Luc. 5, [14] : Καὶ αὐτὸς παρήγγειλεν αὐτῷ μηδενὶ εἰπεῖν· ἀλλὰ ἀπελθὼν δεῖξον σεαυτὸν τῷ ἱερεῖ, καὶ προσένεγκε· subaudiendo illud ἔφη, aut aliquid hujusmodi. Invenitur autem et apud Latinos Historicos eodem modo mutata structura, oratione videlicet ἀπὸ τῆς διηγηματικῆς transeunte πρὸς μιμητικήν, sive ab obliqua ad rectam, ut alii loquuntur.

Sunt denique et alia Atticorum circa orationis structura καινοτομήματα : sed ut modo expositis contentus sum in præsentia, ita lectorem contentum fore spero.

CAPUT V.

DE IIS, QUÆ ATTICI

IN MODORUM USU SIBI PECULIARIA HABENT.

Atticos uti imperativis subjunctivorum nec non indicativorum loco, tradit Corinthus. Quod de usu imperativi pro subjunctivo dicit, leve et parvi momenti est : quod autem de imperativo locum indicativi obtinente tradit, vereor ne falsum comperiatur. Prius illud parvi momenti esse dico, quoniam non minus fortasse particula μὴ cum imperativo quam cum subjunctivo jungi potest. Verum ut hoc detur, in μὴ ψεῦσον esse imper. pro subjunctivo, et dici pro μὴ ψεύσῃς, non continuo hanc mutationem Atticis ascribere poterimus. Quæ autem de imperativi usu pro indicativo scribit, cur mihi suspecta sint, mea in illum Articulum annotatio [proxime præcedens ea quæ de Tmemate 1 Corinthi disseruntur] docet, quo te remitto.

At vero optativi usus pro imperativo, (cujus usus mentionem nullam facit Corinthus, sicut nec aliorum quæ vel de his ipsis modis vel de aliis dicam,) quin Atticus sit, minime mihi dubium est. Præterquam enim quod apud Atticos scriptt. talem ejus usum invenio, etiam annotatum id pro atticismo comperio. Nam in Lycophr. init., Τῶν ἅσσα θυμῷ καὶ διὰ μνήμης ἔχω Κλύοις ἂν, ὦ ναξ, annotat schol. κλύοις ἂν esse pro κλῦθι, posito Attice optativo pro imperativo. Sic autem ap. Eurip. λέγοιμ' ἂν pro λέξω dictum esse manifestum est in Hecuba, ubi Polymestor Agamemnoni dicenti λέγε, respondet λέγοιμ' ἄν· suamque narrationem his verbis subjungit. Talem optativi usum, (quoniam alia ex aliis scriptt. Atticis exempla mihi memoria non suggerit,) habemus et ap. Nicandr. Alexiph. init. πνυθείης absque ἂν, pro πνῦθι itidem, i. e. σύνες, vel γνῶθι, ubi schol. eodem modo optativum imperativi officio fungi admonet. Verum Theriacῶn init. dicere idem debuit, meo quidem judicio ; nam φωνήσαιμι pro φωνήσω itidem positum est, sed cum particula κε, quam idem cum ἂν significare scimus.

Idem modus, nimirum optativus, indicativi etiam locum obtinet nonnunquam apud Atticos : et quidem ipso etiam Corintho teste, qui Articulo XVIII ex Thuc. [1, 50] affert, Τὰ σκάφη μὲν οὐχ εἵλκον, ἀναδούμενοι τῶν νεῶν, ἃς καταδύσειαν. Hic enim καταδύσειαν pro κατέδυον positum esse tradit : et quidem scholiasten ipsius Thuc. in eo sequens. At ego optativum quidem pro indicativo positum esse assentior, sed non video quid obstet quominus servantes idem tempus, καταδύσειαν pro κατέδυσαν usurpatum dicamus, præsertim cum illud κατέδυσαν non excludat κατέδυον. Qui enim dicit ἃς κατέδυσαν, non vetat ne intelligamus idem de illis quas postea κατέδυον, si quæ erant. Ceterum idem schol. in alio ejusdem Historici loco, γένοιτο pro ἐγένετο poni annotat itidem. Verum ad Hom. venio : Il. E, [388] : Καὶ νύ κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο Ἄρης ἄτος πολέμοιο, Εἰ μὴ μητρυιὴ κτλ. Ubi Eust. annotat, ἀπόλοιτό κεν pro ἀπώλετο ἄν dictum esse. Esse autem Attice cum optativis loco præteritorum uti, ut ἔλθοι pro ἦλθε, et δράμοι pro ἔδραμε. Idem schol. in A, [232] : Ἦ γὰρ ἂν, Ἀτρεΐδη, νῦν ὕστατα λωβήσαιο, annotat, Atticos sæpenumero optativa (i. e. verba optativi modi) pro præteritis usurpare : ut, Ἐπεὶ ἔλθοι ὁ δεῖνα, pro ἦλθε : item, ὡς δὲ λαλήσοι, pro ἐλάλησε. Eodemque modo ibi λωβήσαιο esse pro ἐλωβήσω ἄν. Quin etiam in Δ, [223] : Ἔνθ' οὐκ ἂν βρίζοντα ἴδοις Ἀγαμέμνονα δῖον, vult οὐκ ἂν ἴδοις dictum esse pro οὐκ ἂν εἶδες, idque Attice. Crediderim porro his addi posse cum alios plerosque ejusdem poetæ locos, tum vero istum E, [86] : Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνοίης ποτέροισι μετείη. Ἠὲ μετὰ Τρῶεσσιν ὁμιλέοι ἢ μετ' Ἀχαιοῖς. Hic enim itidem οὐκ ἂν γνοίης videtur esse pro οὐκ ἂν ἔγνως. Sed et μετείη ac ὁμιλέοι eodem pacto in indicativos μέτεστι et ὁμιλεῖ resolvenda fuerint : atque ita duplicem hic atticismum habemus ; alter enim, is est quo accusativus a parte anteriori pro nominativo a parte posteriori ponitur : cujus exempla non pauca fuerunt a me allata ad Artic. LXIII Corinthi. Verum ut ad Eust. revertar, non immerito quis miretur cur in illis superiobus Hom. Il. non dicat optativum modum pro indicativo usurpari, sed optativum pro præterito : cum tamen non in tempore, sed in modo consistat sermonis innovatio. Fieri certe potest ut aliud dixerit, aliud intellexerit : nimirum Atticos optativis ita uti, ubi de præterito tempore loquuntur ; nam et quem ἀόριστον χρόνον grammatici appellant, appellatione παρῳχημένου comprehendit. Verum quoniam ex iis

scriptt. qui in Atticorum numero censentur, petita exempla majoris hic auctoritatis esse debent, ad ea veniam, vel potius redibo. Ut igitur Thucydidem optativum duobus in locis pro indicativo usurpasse docui, sic a Xen. usurpari videmus cum alibi, tum hic Cyrop. 2: Οἱ δ' Ἰνδοὶ εἰσελθόντες ἔλεξαν ὅτι πέμψειε σφᾶς ὁ Ἰνδῶν βασιλεὺς, καὶ κελεύσειεν ἐρωτᾶν ἐξ ὅτου πόλεμος εἴη Μήδοις τε καὶ Ἀσσυρίῳ. Quem optativi pro indicativo usum observavit et Bud., qui hoc quoque ex eodem scriptore exemplum subjungit, Ἔναγχος οὖν ποτέ σου μέμνημαι ἀκούσας ὡς ὁ Ἀρμένιος καταφρονοίη σου νῦν ὅτι ἀκούει τοὺς πολεμίους προσιόντας ἐφ' ἡμᾶς, καὶ οὔτε στράτευμα πέμποι, οὔτε ὁπλίτην, ὃν ἔδει, ἀπάγοι. Hic enim itidem καταφρονοίη, πέμποι, ἀπάγοι, pro καταφρονεῖ et πέμπει et ἀπάγει habemus; aut etiam pro κατεφρόνησε et ἔπεμψε et ἀπήγαγε: si quidem illum sequamur; existimat enim illa optativi modi verba præsentis temporis, non solum in præsentia indicativi modi, sed etiam in illa præterita (si quidem et aoristi temporis verba hoc generali nomine appellare licet, cum Eustathio,) posse resolvi: atque ita duplex in hoc sermone innovatio fuerit, nimirum et circa modum et circa tempus. Sed cum illa præsentis optativi in præsens indicativi resolutio optime loco congruat, quid ultra quærendum sit non video. Sic in isto Plat. loco in Protag.: Ἔλεγες γὰρ ὅτι ὁ Ζεὺς τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν αἰδὼ πέμψειε τοῖς ἀνθρώποις, servato eodem tempore, πέμψειε resolvemus in ἔπεμψε. Ceterum Xen. in uno eodemque loco utrumque modum usurpavit, Cyrop. 4, [2, 2]: Ἐννοηθέντες τε οἷά τε πάσχουσιν ὑπὸ τῶν Ἀσσυρίων, καὶ ὅτι νῦν τεθναίη μὲν ὁ ἄρχων αὐτῶν, ἡττημένοι δ' εἶεν, φόβος δὲ πολὺς εἴη ἐν τῷ στρατεύματι, pro ὅτι νῦν τέθνηκε, et ἡττημένοι δ' εἰσὶ, et φόβος δὲ πολύς ἐστιν: non de præterito enim, sed de præsenti loquitur. Quin etiam futuro optativi utuntur, de præterito loquentes, ut inquit ille, afferens ex Synesio Ep. ad Evopt.: Καὶ τὸ ξίφος σπασάμενος, ἠπείλησ' ἀνθρώπῳ τὴν κεφαλὴν ἀποκόψειν, εἰ μὴ ἀντιλήψοιτο τοῦ σκάφους· de præterito loquens, (inquit,) sed tanquam de præsenti et futuro. Verum ego non video quomodo hic tanquam de præsenti loqui dici possit Synesius: loquitur quidem certe tanquam de futuro, utens videlicet optativi futuro; sed indicativum usurpans, futuro ejus itidem uti necesse habuisset: ideoque non aliud quam modum pro modo usurpatum dicerem hoc in loco, aliisque, quos apud eum videre poteris: simulque ea, quæ de optativi usu alicubi in signif. futuri, alicubi etiam in signif. præteriti, ab eo scribuntur.

Quin etiam ab optativo ad indicativum transeunt nonnunquam, particulam copulativam interjicientes: ut Idem docet, afferens ex Andocide Or. De myst.: Αὐτίκα ἐγὼ, πολλῶν μοι ἀπαγγελλόντων ὅτι λέγοιεν οἱ ἐχθροὶ ὡς ἄρα ἐγὼ οὔτ' ἂν ὑπομείναιμι, οἰχήσομαί τε φεύγων, etc. Itidemque ex Luciano [Asin. c. 51]: Καὶ μὴν τοῦτό μ' εἰς δέος οὐ μέτριον ἦγεν, μὴ οὐ χωρήσασα ἡ γυνὴ διασπασθείη, κἀγὼ, ὥσπερ ἀνδροφόνος, κακὴν δώσω δίκην.

Optativum pro subjunctivo quoque poni Corinthus tradit: in exemplum afferens ἐὰν ἔλθοις, pro ἐὰν ἔλθῃς: itidemque ἐὰν ἔλθοι pro ἐὰν ἔλθῃ: sed hic optativi usus, cum ἐὰν præsertim, mihi suspectus est: ut admonui in iis quæ in illum Articulum annotavi.

Ut autem optativi pro indicativo, ita vicissim indicativi pro optativo positi afferuntur exempla; sed nescio quomodo indicativi pro optativo usus minus facilè percipitur: atque adeo alicubi non alienum, sed suum obtinere locum videtur indicativus, (ei quidem qui non propius intuetur,) quamvis pro optativo sit positus. Dem. Pro cor. [p. 326, 12]: Χρῆν δὲ σιτοπομπείαν ὅπως κομισθήσεται προϊδέσθαι. Idem ibid.: Οὐ γὰρ ἐζήτουν οἱ Ἀθηναῖοι οὔτε ῥήτορα οὔτε στρατηγὸν δι' ὅτου δουλεύσουσιν εὐτυχῶς, ἀλλ' οὔτε ζῆν ἠξίουν εἰ μὴ μετ' ἐλευθερίας αὐτοῖς ἔξέσται τοῦτο ποιεῖν. Hic enim habemus δουλεύσουσιν pro δουλεύσοιεν, et ἔξέσται pro ἐξέσοιτο.

Sed alius est indicativi pro optativo usus multo magis a vulgaris sermonis consuetudine remotus: cujus usus exempla, quæ alibi affert, aptissime hic subjuncturus mihi videor. Dem. Πρὸς Ἀφοβ.: Ἔτι δὲ τὸ πρᾶγμ' ἂν ἐξελέγξαι ζητῶν, ἐξήτησεν ἄν με τὸν παῖδα τὸν γράφοντα τὰς μαρτυρίας· ἵν' εἰ παρεδίδουν, μηδὲν δίκαιον λέγειν ἐδόκουν· pro ἵνα δοκοίην, vel δόξαιμι. Talis est ap. Xen. indicativi usus cum eadem particula, Cyrop. 1, [6, 40] de lepore loquentem: Ἐν τούτοις τὰ δίκτυα δυσόρατα ἐνεπετάννυες, ἵνα ἐν τῷ σφόδρα φεύγειν αὐτὸς ἑαυτὸν ἐμπίπτων ἐνέδυ, pro ἵνα ἐνδύοι, s. ἐνδύσαι, s. ἐνδύσαιτο. Eodemque modo Lucian. ἵνα ἀνέσπων pro ἵνα ἀνασπῷεν dixit [Nigr. c. 32]: Εἰ γάρ τοι, ἔφη, τῇ πνοῇ τῶν ἰῶν τε καὶ ῥόδων χαίρουσιν, ὑπὸ τῇ ῥινὶ μάλιστα ἐχρῆν αὐτοὺς στέφεσθαι, ἵν' ὡς πλεῖστον ἀνέσπων τῆς ἡδονῆς. Observandum est autem in his ll., ἵνα construct. hanc cum indicativi præterito imperfecto habere, (qui indicativus sedem optativi occupat,) præcedente ejusdem et modi et temporis verbo. Nam in loco illo Demosthenico habes ἵνα ἐδόκουν, præcedente verbo παρεδίδουν: in illo Xenophonteo, ἵνα ἐνέδυ, præcedente verbo ἐνεπετάννυες: in illo denique Lucianico, ἵνα ἀνέσπων, præcedente verbo ἐχρῆν. Fortassis igitur dicere possumus Atticos libertate hic uti simili ei qua dicunt χρῶμαι οἷς ἔχω βιβλίοις, itidemque μεταδίδωμι πάντων ὧν ἔχω. Quamvis enim diversa in his loquendi generibus sit orationis forma, tamen in eo similis esse libertas videtur, quod ut hic relativum constructioni antecedentis subjacere (ut ita loquar) volunt, ita illic particulæ ἵνα constr. a verbo præcedente pendere. Quod vero de iis loquendi formulis dixi, quibus relativum intervenit, ut nimirum constructio verbi sequentis constructioni præcedentis pareat, id aliis quoque usuvenire, in alio hujus operis loco doceo. Sed et in usu infinitivi pro indicativo, videri Atticos (qui et hic libertate utuntur) præcedentis infinitivi seu præcedentium infinitivorum rationem habere, paulo post docebo.

Magis tamen novus et mirus est is optativi usus, quem schol. Soph. apud eum habere censet, ubi nimirum ἀπέμολε pro ἀπομόλοι positum esse tradit, Trach. p. 361 meæ ed. [857.]

Infinitivus quoque modus quendam Atticis peculiarem habet usum: nimirum pro indicativo; veluti cum dicitur, ἐπειδὴ δὲ ἀκοῦσαι, vel εἰπεῖν: pro ἐπειδὴ δὲ ἤκουσε, aut ἤκουσαν: et εἶπε, vel εἶπον. Interdum vero præcedente vocula ὡς eundem usum hic modus præstat: extantque apud optimos quosque Atticæ linguæ scriptores hujus ἐναλλάξεως exempla, in narrationibus. Dem. De perperam obita leg. [p. 439, 8]: Αὐτὸς δὲ θαυμάσας ἐρέσθαι τινὰ τῶν ὁδοιπόρων τίς ὁ ἄνθρωπός ἐστιν· ἐπειδὴ δὲ ἀκοῦσαι ὅτι Ἀτρεστίδας δωρεὰν ταῦτα ἔχων παρὰ Φιλίππου ἀπέρχεται, δεινὸν αὐτῷ τι δόξαι. Sic etiam Plato usus est infinitivo, ubi indicativum poscebat vulgaris sermonis consuetudo, De rep. 10, [p. 619, C]: Ἐπειδὴ δὲ κατὰ σχολὴν σκέψασθαι, κόπτεσθαί τε καὶ ὀδύρεσθαι τὴν αἵρεσιν. Itidem in Symp. [p. 174, D]: Ἐπειδὴ δὲ γενέσθαι ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ τῇ Ἀγάθωνος, ἀνεῳγμένην καταλαμβάνειν τὴν θύραν. Nec vero cum ἐπειδὴ tantum, i. e. non solum præcedente ἐπειδὴ, sed etiam præcedente ὡς (uti dixi) infin. ita usurpant: habemusque et apud illos ipsos exempla. Legimus enim ap. Dem. in illa Περὶ παραπρ. orat.: Ὡς δὲ ἀκοῦσαι τοὺς παρόντας ἐν τῷ συμποσίῳ, τοσοῦτον κρότον γενέσθαι κτλ. Legimus itidem ap. Plat. Symp. [p. 174, E]: Εὐθὺς οὖν ὡς ἰδεῖν τὸν Ἀγάθωνα, ὦ, φάναι, Ἀριστόδημε, κτλ. Nec vero apud hos tantum aliosve ejusdem seculi scriptores, sed et apud antiquiores hunc infinitivi usum habemus, Herodotum sc. et Thuc. Est porro observandum quod dixi, ita usurpari infin. ubi aliquid narratur. Cui observationi et hæc addenda est, aoristum infinitivi potius quam aliud tempus his locis adhiberi: ut ex præcedentibus exemplis patet. Quin etiam hoc animadvertendum est, infin., cui ita præfigitur ἐπειδὴ vel ὡς, non poni solum, sed alios circa se habere: atque adeo propter hos fieri ut indicativus infinitivo locum suum cedat: quo magis uniformis sit oratio. Potius tamen ad præcedentem infin. seu ad præcedentes infinitivos respici puto quam ad sequentes: et libertate hic uti Atticos ei simili, quam sibi eos permittere et in quibusdam constrr., paulo ante docui. Sciendum est etiam inveniri alicubi infinitivum, qui cum prima fronte ita usurpatus videri possit, pro indicativo videlicet, potius

tamen indicativi modi verbum cum eo subaudiri dicendum est. Xenophon. [Mem. 1, 1, 13] : Ἐθαύμαζε δὲ εἰ μὴ φανερὸν αὐτοῖς ἐστὶν ὅτι ταῦτα οὐ δυνατόν ἐστιν ἀνθρώποις εὑρεῖν· ἐπεὶ καὶ τοὺς μέγιστον φρονοῦντας ἐπὶ τῷ περὶ τούτων λέγειν, οὐ ταὐτὰ δοξάζειν ἀλλήλοις. Hic enim nequaquam dixerim cum Budæo, ἐπεὶ infinitivum pro indicativo habere, (sicut de isto Herodoti loco id illi concederem, ἐπεὶ δὲ σφέας παραλαμβάνειν τοὺς Ἕλληνας· est enim ἐπεὶ tale hic, quale ἐπειδὴ in locis paulo ante allatis,) sed indicativo jungi, qui extrinsecus sit assumendus, ut fit in iis quæ subaudiuntur. Eo autem magis miror Budæum de loco isto id censuisse, quod ipsemet in isto Thucydidis loco, libri 3 fine : Λέγεται δὲ καὶ Ἀλκμαίωνι τῷ Ἀμφιάρεω, ὅτε δὴ ἁλᾶσθαι αὐτὸν μετὰ τὸν φόνον τῆς μητρὸς, τὸν Ἀπόλλω ταύτην τὴν γῆν χρῆσαι οἰκεῖν, subaudiendum dicat συνέβη, vel quid simile. Magis commode tamen subauditum iri puto λέγεται, ex proximo repetitum.

At vero infinitivi pro imperativo usum cum non minus Ionicum quam Atticum esse quidam censuerint, nonnulli etiam Ionicum potius quam Atticum, superioribus minime adjungendum censeo; præsertim etiam cum non infin. pro imperativo poni, sed potius infin. esse cum quo subaudiendus relinquatur imperativus, dicere quis non immerito possit. At Corinthus falso Atticos imperativis carere dixit, ut docui ad Articulum LX.

CAPUT VI.

DE IIS, QUÆ ATTICI

IN TEMPORUM USU SIBI PECULIARIA HABENT.

Temporum quoque ἐνάλλαξις apud Atticos est varia : si, quæcunque in illis fieri comperitur, Atticis tribuenda est. Atque ut a præsenti (sicut ratio poscit) exordiar, verbum εἶμι potissimum, cum suo compositorum comitatu, ex iis est in quibus præsentis pro futuro usus conspicitur : ut paulo post docebo. Itidemque participia præsentis temporis pro participiis futuri posita cum ap. alios tum ap. Thuc. inveniuntur : si scholiastæ credimus βοηθοῦντας exponenti per fut. βοηθήσοντας, l. 5, [64] ut alios locos omittam. Est autem hic præsentis pro futuro usus ap. Hom. frequentissimus : unde Atticos in eo illum imitatos fuisse credibile est. Ab uno autem e compositis illius verbi εἶμι incipiens, (nam in eo potissimum talem usum conspici dixi, itidemque in compp.,) affero Il. A, [29] : Τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν, ubi ἔπεισιν futuri signif. habere constat. Horum enim verborum sensus est, Hanc ego non dimittam priusquam senectus eam invaserit. Vel, per indic., Eam invadet. At indicativi præsens (reddendo ad verbum) locum hic non haberet; neque enim dici posset, Priusquam senectus eam invadit. Sed præsenti modi conjunctivi utendum esset, Priusquam senectus eam invadat. Hic ἔπεισι, inquit Eust., est pro futuro ἐπελεύσεται : sæpe enim veteres tempora pro temporibus accipiunt. Et ita quidem poeta cum accus. construit verbum ἔπεισι, accipiens pro καταλήψεται : at ejus posteri etc. Quoniam autem hanc temporis unius pro altero usurpationem in verbo εἶμι et ejus compp. ostensurum me dixi, commode hic post ἔπεισι, quod ex eorum numero est, de illa facturum me verba existimo, antequam hanc ἐνάλλαξιν χρόνου exemplis aliorum verborum confirmem. Dico igitur, εἶμι non ap. poetas tantum, (nominatimque Hom.,) sed et apud orationis solutæ scriptores, præsertimque Atticos, futuri signif. habere. Il. Ω, [224] : Εἶμι, καὶ οὐχ ἅλιον ἔπος ἔσσεται· A, [426] : Καὶ τότ' ἔπειτά τοι εἶμι Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ. Eodemque modo secunda persona εἶς pro Ibis posita reperitur. Hesiod. Op. [206] : Ἴῃ δ' εἶς ἣ σ' ἂν ἐγώ περ ἄγω. Sic εἶσθα pro εἶς, futuri itidem signif. ap. Hom. non uno in loco invenitur : Il. K, [450] : Εἰ μὲν γάρ κέ σε νῦν ἀπολύσομεν, ἠὲ μεθῶμεν, Ἧτε καὶ ὕστερον εἶσθα θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν· Od. Γ, [69] : Ἦ τάχα καὶ δαλῷ βεβλημένος εἶσθα θύραζε. Neque enim obscurum est, εἶσθα futuri signif. his in ll. habere : unde miror Eust. hic exponere ἔρχῃ. Sic autem et εἶσι tertia persona signif. præsentis ap. eundem poetam alicubi obtinet : Il. Σ, [280] : Ἄψ πάλιν εἶσ' ἐπὶ νῆας. Quod si et in soluta oratione hujus usus exemplum quærimus, ap. ipsum Thuc. (ut alios omittam) habemus, 2, [36] : Ταῦτα δηλώσας πρῶτον, εἶμι καὶ ἐπὶ τῶνδε ἔπαινον· 1, [82] : Ἄμεινον ἤδη, ἢν δοκῇ, πεφραγμένοι, ἴμεν ἐπ' αὐτούς. Sic quoque compositum ἄπειμι non minus pro Abibo quam pro Abeo ponitur. Idemque de ceteris compp. sentiendum est, Ἄνειμι, Δίειμι, Ἔξειμι, Ἔπειμι, Κάτειμι, Μέτειμι, Πάρειμι, Πρόειμι, Πρόσειμι, Σύνειμι. Siquidem Σύνεισι pro συνελεύσεται, itidemque Σύνιμεν pro συνελευσόμεθα, et Μέτεισι pro μετελεύσεται, cum apud alios tum ap. Dem. legimus. Itidemque in secunda persona dicitur Μέτει pro μετελεύσῃ, Ἔξει pro ἐξελεύσῃ, Ἄπει pro ἀπελεύσῃ, etc. Sic in tertia plurali, Ἀπίασι pro ἀπελεύσονται, Ἐπίασι pro ἐπελεύσονται, Μετίασι pro μετελεύσονται. Nec in compp. tantum, sed in iis etiam quæ bicomposita in Thes. meo appellare consuevi, hunc præsentis pro futuro usum spectari sciendum est : cujusmodi sunt, Ἐπάνειμι, Διέξειμι, Ἐπέξειμι. Itidem enim διέξειμι pro διεξελεύσομαι, et διέξει pro διεξελεύσῃ, et διέξεισι pro διεξελεύσεται ponitur : eodemque modo in plurali. Quod porro de hoc bicomposito, idem et de ceteris dici existimandum est. Meminisse etiam oportet, simili Atticos libertate et in participio uti, (minus tamen frequenter,) ut nimirum præsenti locum futuri tribuant. Meminisse autem dico, quod allatum jam ex Thuc. usus hujus exemplum fuerit. Cui addere possumus ex Dem. εἰσιόντα pro εἰσελευσόμενον. Et ex Plut. (scriptore quidem non Attico, sed Atticos hic imitante), μετιόντες pro μετελευσόμενοι.

Verum ut ab illo subst. verbo εἶμι, ejusque comitatu, ad alia transeam, simulque ad Hom. redeam, sciendum est illis, quæ ex eo protuli, simile esse τελεῖ pro τελέσει, vel potius ἐκτελεῖ pro ἐκτελέσει, quod ap. eum legitur, Il. Δ, [161] : Εἴπερ γάρ τε καὶ αὐτίχ' Ὀλύμπιος οὐκ ἐτέλεσσεν, Ἔκ τε καὶ ὀψὲ τελεῖ· σύν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν Σὺν σφῇσιν κεφαλῇσι, γυναιξί τε καὶ τεκέεσσιν. Esse autem hic ἐκτελεῖ pro ἐκτελέσει, Eust. quoque annotat. Verum ut cum eo de verbo isto sentio, ita de altero (lectorem enim hac de re obiter admonere libet) non possum quin ab eo dissentiam. De eo loquor quo versus clauditur, ἀπέτισαν sc. : cum enim ut ἐκτελεῖ a præsentis signif., ita

ἀπέτισσαν a præteriti ad futuri signif. migrare dicat, ego contra hoc præteritum (ita enim aoristum appellabo, generaliori appellatione utens, illius more,) nullo modo futuri signif. accipere existimo; sed eum usum habere, quem tale præteritum apud utrosque scriptores frequenter habet : dicentes, ἐποίησε τοῦτο, Hoc fecit, pro Facere hoc solet, Consuevit hoc facere. Aptissimum certe hujus usus exemplum ap. Hesiod. habemus, Op. [331]; aptissimum esse dico, quoniam ultionis divinæ itidem fit mentio : Τῷ δήτοι Ζεὺς αὐτὸς ἀγαίεται, ἐς δὲ τελευτὴν Ἔργων ἀντ' ἀδίκων χαλεπὴν ἐπέθηκεν ἀμοιβήν. Hic enim ἐπέθηκεν suam signif. non retinere manifestissimum est; sed potius esse pro ἐπιτίθησι : quod ἐπιτίθησι nihil aliud sonet quam ἐπιτιθέναι εἴωθε. Cum porro apud utrosque scriptores hunc usum aoristi extare dixerim, (quod παρῳχημένον, Præteritum, ab Eust. vocari dixi,) ex soluta quoque oratione exempla mihi afferenda hic essent, nisi in illum locum ea reservare statuissem, ubi de aoristi usu pro præsenti disseram. Potius igitur ad alium Hom. locum venio, in quo præsentia itidem pro futuris usurpat. Is extat Il. K, [61] : Πῶς γάρ μοι μύθῳ ἐπιτέλλεαι ἠδὲ κελεύεις; Αὖθι μένω μετὰ τοῖσι, δεδεγμένος εἰσόκεν ἔλθῃς, Ἠὲ θέω μετά σ' αὖτις, ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπιτείλω; Hic enim μένω pro μενῶ, itidemque θέω esse pro θεύσω, Eust. quoque tradit. Sed ego verba illa μένω et θέω, conjunctivi modi potius quam indicativi præsentia esse dixerim : quod illum modum potius quam hunc iis, quæ διαπορητικῶς s. διαπορηματικῶς efferuntur, convenire constet. Est vero et hoc animadvertendum, (quod et ipsum ab illo prætermittitur,) hæc verba μένω et θέω posse etiam videri ad verba præcedentia ἐπιτέλλεαι et κελεύεις tendere. Quoniam tamen dicitur potius κελεύεις με τοῦτο πράττειν quam κελεύεις τοῦτο πράττω, per conjunctivum, præsentia pro futuris poni dicere malo.

Est porro statuendum discrimen inter ea verba, quæ cum futurum habeant, tamen præsenti quoque signif. futuri tribuere alicubi comperiuntur, et ea, quæ cum futuro destituantur, præsens in illius locum substituere necesse habent. Ex quo numero est εἶμι cum compp. (ut antea docui), nec non ἔδω, cum suis itidem compp.; nullum enim iis esse futurum constat. Quod si activæ vocis ἔδω futuri signif. habentis exempla non afferuntur, at passivæ ἔδομαι aliquot extant. Legimus enim ap. Aristoph. [Nub. 121] : Οὐκ ἄρα ... τῶν γ' ἐμῶν ἔδει. Apud Plat. De rep. 2 : Δεήσει δὲ καὶ τῶν ἄλλων βοσκημάτων, εἴ τις αὐτὰ ἔδεται. Sed et secundam illam personam ap. Eundem habemus, sed in η desinentem : Ἀμβροσίαν ἔδῃ καὶ νέκταρ πιῇ. Credibile est autem prosæ scriptores in hujus verbi usu Hom. imitari voluisse, utpote eum familiarem habente. Legimus enim Od. I, [369] : Οὔτιν ἐγὼ πύματον ἔδομαι μετὰ οἷς ἑτάροισι· Il. X, [509] : Αἰόλαι εὐλαὶ ἔδονται. Sic Ω, [129] : Σὴν ἔδεαι κραδίην, futuri signif. Jam vero et de πίομαι idem apud eund. poetam dici posse videtur; quamvis enim in soluta oratione inveniatur futurum πιοῦμαι, tamen πιόμενος participium ap. hunc poetam invenitur futuri signif., et prima producta, sc. λόγῳ ἐνεστῶτος : siquidem λόγῳ ἀορίστου δευτέρου μέσου corriperetur. Facit autem pro hoc præsenti et ἔπιον sive ἐπίοντο præt. imperf. Il. X initio.

Jam vero quædam esse verba sciendum est, vel potius quandam verborum conjugationem, in qua non tam præsentia pro futuris poni, quam futura formam præsentium accipere existimatur. Tale est ἐλῶ pro ἐλάσω, et ἐλᾷ pro ἐλάσει, et ἐλᾶν pro ἐλάσειν : itidemque compositum ἐξελᾶν pro ἐξελάσειν. Tale est et διαβιβῶ pro διαβιβάσω, tale ἀναβιβῶ pro ἀναβιβάσω. Præsertim vero illius verbi ἐλῶ magnus est in futuri signif. usus. Dem. [p. 557, extr.] : Ἀλλ' εἰ μὴ φυλὴν ὅλην καὶ βουλὴν καὶ ἔθνος προπηλακιεῖ, καὶ πολλοὺς ἀθρόους ὑμῶν ἅμα ἐλᾷ, ἀβίωτον ᾤετο ἔσεσθαι τὸν βίον αὐτῷ. Sic comp. ἐξελῶ pro ἐξελάσω ap. Aristoph. Nub. [123] : Ἀλλ' ἐξελῶ σ' ἐς κόρακας ἐκ τῆς οἰκίας. Eodemque modo ἐξελῶσι pro ἐξελάσουσι dixit Plato Apol. [p. 37, D] : Κἂν μὲν τούτους ἀπελαύνω, οὗτοί με αὐτοὶ ἐξελῶσι. Exemplum autem τοῦ διαβιβῶ positi pro διαβιβάσω, itidemque τοῦ ἀναβιβῶ pro ἀναβιβάσω, s. potius τοῦ ἀναβιβᾶται pro ἀναβιβάσεται, habes ap. Bud.: qui etiam scribit talia ex more Ionum tracta videri; tale enim esse ἀποδοχιμᾷ ap. Herodot. 1, [199] : Τῷ δὲ πρώτῳ ἐμβαλόντι ἕπεται, οὐδὲ ἀποδοχιμᾷ οὐδένα. Tale esse apud Eund. δικᾷν, eod. l. [97] : Γνοὺς δὲ ὁ Δηϊόκης ἐς ἑωϋτὸν πᾶν ἀναχείμενον, οὔτε κατίζειν ἔτι ἤθελε ἔνθα περ πρότερον προκατίζων ἐδίκαζε, οὔτ' ἔφη δικᾷν ἔτι· hic enim δικᾷν pro δικάσειν esse existimat, reddens, Negavitque ultra judicaturum. Sed in illo altero loco, ἀποδοχιμᾷ non minus pro præsenti ἀποδοχιμάζει quam pro futuro ἀποδοχιμάσει posse accipi, ipsemet fatetur; ego vero magis etiam consentaneum rationi esse dico ut pro præsenti accipiatur quam ut pro futuro, cum præcedat præsens ἕπεται. Sic vero et ap. Hom. (quod pro iis facere potest, qui superiora quoque esse præsentia pro futuris dicere volent), Od. H, [318] : Ἐς τῆμος δὲ σὺ μὲν δεδμημένος ὕπνῳ λέξεαι· οἱ δ' ἐλόωσι γαλήνην· Eust. ἐλόωσι (dictum poetice pro ἐλάουσι, ut βοόωσι pro βοάουσι,) non dicit esse fut., sed præsens pro fut. positum. Eodemque modo hunc schol. δαμάα non existimasse futurum esse, sed præsens futuri usum habens, credibile est, hoc in l. Il. X, [271] : Οὗτοι ἔσθ' ὑπάλυξις· ἄφαρ δέ σε Παλλὰς Ἀθήνη Ἔγχει ἐμῷ δαμάα. Idemque de κρεμόω dicendum fuerit, H, [83] : Τεύχεα συλήσας οἴσω ποτὶ Ἴλιον ἱρὴν, Καὶ κρεμόω ποτὶ νηὸν Ἀπόλλωνος ἑκάτοιο. De hoc quidem certe eum idem censuisse, quod de ἐλόωσι, non credibile, sed certum esse dico; cum ipsemet scribat esse ἀντὶ μέλλοντος τοῦ κρεμάσω. Et hæc quidem (uti dixi) opponi possunt iis, qui superiora illa verba, futura esse novam formam accipientia, tradiderunt; sed aliud est præterea, quod dubitationem mihi auget : nimirum quod ut ap. Aristoph. δρῶ pro δράσω invenitur, circa initium Pluti, sic Ago pro Agam, ap. Terent. Phorm., Videtis quo in loco res hæc siet : Quid ago? dic Hegio. Terentium enim dicentem hic Quid ago, pro Quid agam, ad præsens δρῶ positum pro futuro δράσω, respexisse credibile est. Ideoque et in illo Aristoph. loco [Pl. 56] : Ἄγε δή, πρότερον σὺ σαυτὸν ὅστις εἶ φράσον, Ἢ τἀπὶ τούτοις δρῶ. Ceterum utrumvis de verbis illis dixerimus, idem et de participio ἐλώντων dicendum fuerit ap. Xen., utpote quod futuri ἐλασόντων signif. habeat, Anab. 1, p. 156 meæ ed. [c. 8, 10] : Εἶχον δὲ τὰ δρέπανα ἐκ τῶν ἁξόνων εἰς πλάγιον ἀποτεταμένα, καὶ ὑπὸ τοῖς ὄἰφροις εἰς γῆν βλέποντα, ὡς διακόπτειν ὅτῳ ἐντύχοιεν· ἡ δὲ γνώμη ἦν ὡς εἰς τὰς τάξεις τῶν Ἑλλήνων ἐλώντων καὶ διακοψόντων. Est enim ἐλώντων pro ἐλασόντων, ut conveniat cum διακοψόντων. Sed pro ἐλώντων perperam in edd. quæ meam præcesserunt, scriptum est ἐλόντων, sicut διακοψάντων pro διακοψόντων. Confirmat autem lectionem illam ἐλώντων καὶ διακοψόντων et Demetrius Phalereus, vel potius quicunque est auctor libelli Περὶ ἑρμηνείας, qui ei ascribitur; siquidem ostendere volens sæpenumero in orationis structura τὸ πλάγιον μεῖζον εἶναι τοῦ εὐθέος, in exemplum affert locum illum, Ἡ δὲ γνώμη ἦν ὡς εἰς τὰς τάξεις τῶν Ἑλλήνων ἐλώντων καὶ διακοψόντων· quamvis enim ibi quoque scriptum sit ἐλόντων, legisse tamen eum ἐλώντων, ex ea quam subjungit expositione liquet, διενοοῦντο ἐλάσαι καὶ διακόψαι. Sed et ἐμβαλούντων, quo alibi utitur in ejusdem rei descriptione, illud ἐλώντων comprobat, siquidem Cyrop. 6, p. 90 [c. 1, 30] legimus, Προσέθηκε δὲ καὶ δρέπανα σιδήρεα ὡς διπήχεα πρὸς τοὺς ἄξονας ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῶν τροχῶν, καὶ ἄλλα κάτω ὑπὸ τῷ ἄξονι εἰς γῆν βλέποντα, ὡς ἐμβαλούντων εἰς τοὺς ἐναντίους τοῖς ἅρμασιν. Atque hinc et tertius præcedentium edd. error emendatur, habentium in illo Anab. 1 loco, ἀξίνων pro ἀξόνων. Quod autem ad ἐλώντων attinet, cum ed. Flor. libelli illius Περὶ ἑρμηνείας haberet ἐλόντων, litera ε spiritu tenui notata, Germanica errorem augens (ut fit) et veræ lectionis vestigia per imprudentiam occultans, ἑλόντων nobis dedit, sicut et in iis Xen. edd. quibus mea successit, scriptum esse docui : quasi videlicet participium esset ab εἷλον. Ceterum ut ἐλώντων illo in loco (quis enim jam de lectione hac dubitare ausit?) dicit Xen. pro ἐλασόντων, ita παρελῶντας alibi pro παρελάσοντας.

Præsens pro præterito imperfecto positum dici potest in isto Thuc. loco, 2, p. 53 meæ ed. [c. 13] :

Ἔστι δὲ αὐτοῦ ὃ καὶ ἀφύλακτον ἦν. Quæ enim præcedunt et quæ sequuntur, per præteritum imperfectum narrantur: atque adeo ἦν, quod in hoc ipso loco habetur, id quod dixi ostendit. Sed ἔστιν ὃ non aliud valet quam τι: estque perinde ac si dictum esset, μέρος τὶ αὐτοῦ ἀφύλακτον ἦν. Eodemque modo 4, p. 144 [c. 68] habes præsens pro præterito imperfecto positum: Ἐδήλουν δὲ οὐδὲν ὅτι ἴσασι τὰ πρασσόμενα, ἀλλ' ὡς τὰ βέλτιστα βουλεύοντες ἰσχυρίζοντο. Est enim hic ἴσασι, (quod ἰσοδυναμεῖ præsenti, sicut Latine Norunt idem valet quod Sciunt,) pro ἴσαν, quod itidem præterito imperfecto est ἰσοδύναμον, ut Latine Norant idem est quod Sciebant. Sic autem sòlent in narrationibus præsenti uti tempore, aut saltem verba præsentis temporis admiscere, tanquam de re quæ eo ipso tempore geratur loquentes.

Præsentis alius est præterea usus, si quidem schol. Eur. fidem adhibere volumus, in hunc versum (qui primus est in tragœdia cui nomen est Hecubæ): Ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας Λιπών, annotanti hoc ἥκω esse Atticum; Atticos enim ἥκω dicere pro ἧκον: et addenti, ῥέπειν τοῦτο πρὸς τὸ παρεληλυθὸς, sicut εἶμι πρὸς τὸ μέλλον. At Bud. ex alio (cujus nomen tacet) annotat, ἥκω poni Attice pro ἀρτίως ἦλθον, sicut εἶμι pro ἀρτίως πορεύσομαι. Sed nullum hujus usus verbi ἥκω exemplum affert: in illo autem Eur. loco nihil obstare videtur, quominus ἥκω in sua præsentis signif. accipiatur. Adde quod addenda in exemplum et alia verba essent, in quibus eadem temporis ἐνάλλαξις conspiceretur.

Præteritum imperfectum tempus (grammaticis Græcis παρατατικὸς χρόνος) ut præsenti proximum est, ita locum ejus interdum obtinet. Quemadmodum autem, cum de usu præsentis pro futuro agerem, in verbo εἶμι potissimum eum frequentem esse docui; ita nunc de imperfecto agens locum præsentis obtinente, de ἦν imperfecto verbi εἰμὶ idem affirmare possum: quod etiam faciet ut ab eo initium sumam. Aristoph. Ran. [439]: Τουτὶ τί ἦν τὸ πρᾶγμα Ἀλλ' ἢ Διὸς Κόρινθος ἐν τοῖς στρώμασι; Legimus ap. Eund. Pl. [219]: Πολλοὶ δ' ἔσονται χἄτεροι νῦν ξύμμαχοι, Ὅσοις δικαίοις οὖσιν οὐκ ἦν ἄλφιτα. Ubi tamen schol. tempus imperfectum pro præsenti positum esse non admonet: dicens οὐκ ἦν ἄλφιτα significare οὐκ ἦν χρήματα. Sed recte Bud. (meo quidem judicio) hunc l., sicut et alterum, in exemplum affert. Subjungitque locum ex Plat. Symp., in quo itidem ἦν bis pro ἐστὶ positum videmus: Τὸ δὲ ἄρα, ὡς ἔοικεν, οὐ τοῦτο ἦν τὸ καλῶς ἐπαινεῖν ὀτιοῦν, ἀλλὰ τὸ ὡς μέγιστα ἀνατιθέναι τῷ πράγματι, καὶ ὡς κάλλιστα, ἐάν τε ἦ οὕτως ἔχοντα, ἐάν τε μή· εἰ δὲ ψευδῆ, οὐδὲν ἄρα ἦν πρᾶγμα. His autem exemplis subjungit aliquot petita ex Aristot., De mundo: Ἀγνοοῦσι δὲ ὅτι τοῦτ' ἦν πολιτικῆς ὁμονοίας τὸ θαυμασιώτατον· 1 De gener. et corr.: Εἴπερ οὖν ἀεί τι τῶν ὄντων ἀπέρχεται, διὰ τί ποτ' οὐχ ἁνάλωται πάλιν καὶ φροῦδον τὸ πᾶν, εἴ γε πεπερασμένον ἦν ἐξ οὗ γίνεται τῶν γινομένων ἕκαστον; His subjungit illud loquendi genus huic philosopho usitatissimum, Τὸ τί ἦν εἶναι. Tandemque ad Hesiodi versum venit, qui circa initium Ergon [11] legitur, Οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην ἐρίδων γένος, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν Εἰσὶ δύω. Additque, hæc ideo venisse in usum sibi videri, quod nullum tempus præsens esse dici potest, si ad verum exacte loqui volumus, nec quidpiam concretum esse dici potest: quod Plato Timæo μηδέποτε ὂν vocat: Γιγνόμενον μὲν καὶ ἀπολλύμενον, ὄντως δὲ οὐδέποτε ὄν. Esse autem proprie dici τὸ ἀεὶ καὶ ὡσαύτως ἔχον. Hæc Bud., qui ibidem affert et ejusdem signif. verbum poeticum, in imperfecto itidem usurpatum, præsentis locum obtinente: ut Il. X, [281]: Ἀλλά τις ἀρτιεπὴς καὶ ἐπίκλοπος ἔπλεο μύθων, pro πέλῃ. M, [271]: Νῦν ὅ' ἕπλετο ἔργον ἅπασι, Suum cujusque instat munus et adest, Nunc opus est cujusque manu. Affert vero et ex Ω, [335]: Ἑρμεία, σοὶ γάρ τε μάλιστά γε φίλτατόν ἐστιν Ἀνδρὶ ἑταιρίσσαι· καί τ' ἔκλυες ὥ κ' ἐθέλῃσθα· nam et hic ἔκλυες imperfectum esse putat pro præsenti. Verum quid hoc de loco sentiam, vel potius quomodo ab illo dissentiam, dicam ubi de aoristo agam. Quod autem ad illud ἔπλεο attinet, ex Il. X allatum, Ἀλλά τις ἀρτιεπὴς καὶ ἐπίκλοπος ἔπλεο μύθων, Eust. quoque tradit esse παρῳχημένον, qui præsentis locum A obtineat; sed hoc Ionice fiori tradit. Τὸ δὲ ἔπλεο, inquit, τουτέστιν ἐπέλεο καὶ ὑπῆρχες, παρῳχημένος ἐστὶν, εἰλημμένος ἀντὶ ἐνεστῶτος τοῦ πέλεις, Ἰωνικῶς. Idem vero in Il. B, [107]: Ἀτρεὺς δὲ θυήσκων ἔλιπε πολύαρνι Θυέστῃ, Αὐτὰρ ὃ αὖτε Θυέστ' Ἀγαμέμνονι λεῖπε φορῆναι, annotat, de Atreo quidem dici ἔλιπε per ι, utpote in aoristo secundo; at de Thyeste, λεῖπε, per diphthongum, ponendo tempus pro tempore: sc. χρόνον παρατατικὸν ἀντὶ ἀορίστου. Idemque et in εἶδον fieri tradit; sæpe enim ἴδον scribi, τῷ λόγῳ τοῦ δευτέρου ἀορίστου, (unde esse infin. ἰδεῖν, et participium ἰδὼν,) sed interdum etiam cum diphthongo scribi εἶδον: et tunc esse verbum præteriti imperfecti temporis, significans ἔβλεπον, sed pro aoristo usurpari. Alibi autem tradit, verbi illius scripturam ap. hunc poetam ἐπαμφοτερίζειν. In soluta quidem certe oratione εἶδον potius scribi videmus per diphthongum in aoristi signif.: quamvis ἰδεῖν et ἰδὼν simplici ι ibidem scribatur. Ut porro in illo verbo εἶδον, ita etiam in προΐει, habita duntaxat scripturæ ratione, præteritum imperfectum pro præsenti poni existimatur ab eodem scholiaste; sed non B video quid obstet quominus προϊεῖ scribi possit, a προϊῶ quod sit pro προΐημι: ut συνιῶ pro συνίημι usurpatum fuisse ipsemet alibi tradit. Idemque et de μεθίει dicendum fuerit: ut Il. K, [121]: Πολλάκι γὰρ μεθίει τε καὶ οὐκ ἐθέλει πονέεσθαι. Verum ut redeam ad exempla παρατατικοῦ χρόνου positi ἀντὶ ἐνεστῶτος, ex soluta oratione sumpta: ap. Lucian. in Dial. qui Χάρων vel Ἐπισκοποῦντες inscribitur [c. 1] verba hæc Charontis ad Mercurium leguntur: Περιόψει οὖν με ἄλλως πλανώμενον ὑπὲρ γῆς, καὶ ταῦτα, ἑταῖρος καὶ ξύμπλους καὶ συνδιάκτορος ὤν; καὶ μὴν καλῶς εἶχεν, ὦ παῖ Μαίας, ἐκείνων γοῦν σε μεμνῆσθαι, ὅτι κτλ., ubi tamen dubitari queat an εἶχε pro ἔχει positum sit. Suam enim signif. retinere videri queat quatenus Mercurius hoc officium illi præstare jam recusavit: perinde ac si diceret, Non debebas id officii mihi denegare; par enim erat te meminisse etc. Vicissim autem quatenus illum rogare pergit, tanquam non omnino repulsam passus, videri queat hoc præteritum imperfectum C præsentis significationem habere. Memini autem me et alios locos observare, in quibus eadem dubitatio suboriebatur.

Ne hoc quidem indignum fuerit quod addatur, inveniri alicubi præt. imperf. et aor. in uno eodemque orationis membro. Lucian. in Dial. cui Πλοῖον s. Εὐχαὶ est titulus [c. 13]: Εἶτα ἐκ τῶν δώδεκα ἐκείνων ταλάντων οἰκίαν τε ἤδη ᾠκοδομησάμην ἐν ἐπικαίρῳ, μικρὸν ὑπὲρ τὴν ποικίλην, τὴν παρὰ τὸν Ἰλισσὸν ἐκείνην τὴν πατρῴαν ἀφείς· καὶ οἰκέτας ὠνούμην καὶ ἐσθῆτας καὶ ζεύγη καὶ ἵππους.

Ad alterum præteritum venio, quod perfectum vocatur, (a Græcis autem παρακείμενος χρόνος, nec non παρῳχημένος, sed magis proprie παρακείμενος, quod παρῳχημένος latius extendatur, et de omni præterito dicatur,) ac primum pro præsenti usurpari dico, idque in plerisque verbis: ex quibus sunt, πεπίστευκα et νενόμικα, nec non ὑπείληφα, item ἐσπούδακα, ex iis quorum exempla memoria in præsentia mihi suggerit. At Eust. διανενόημαι pro διανοοῦμαι poni tradens, hoc Ionibus, non Atticis, ascribit: sicut ab D eodem illam præteriti imperfecti pro præsenti usurpationem illis tribui antea docui. Equidem si Atticorum esse hunc præteriti pro præsenti usum negemus, et Ionibus ascribere malimus, idem fortassis et de aoristo dicendum fuerit, quem itidem præsentis locum aliquando obtinere docebo. Sed sive horum sive illorum sit hic præteriti usus loco præsentis, ap. Atticos scriptores inveniri in illis quidem certe verbis aliisque nonnullis constat. Afferam autem Luciani locum, in quo duo illorum quæ attuli, sc. πεπίστευκα et νενόμικα, habentur. Legimus enim in Toxaride, et quidem in ipso limine, Τί φῂς, ὦ Τόξαρι; θύετε Ὀρέστῃ καὶ Πυλάδῃ ὑμεῖς οἱ Σκύθαι, καὶ θεοὺς εἶναι πεπιστεύκατε αὐτούς; Aliquanto post autem habemus de eadem re dictum νενομίκατε, ubi scribit, Νῦν τὸ ἔμπαλιν θύσαντες αὐτοῖς, θεοὺς εἶναι νενομίκατε. Quod si quis Luciani testimonio contentus esse nolit, (quem tamen scriptorem omne Attici sermonis κέρμα vel λεπτότατον in suos Dialogos summo cum judicio con-

gessisse dico,) Demosthenicum addam, de priore illo verbo; is enim et participium πεπιστευκότες itidem usurpavit pro πιστεύοντες, Philipp. 2 [p. 67, 9] : Οἱ θαῤῥοῦντες καὶ [θ. κ. ignorat liber S] πεπιστευκότες αὐτῷ. Ubi etiam præsens θαῤῥοῦντες illi adjunctum nullum dubitationis locum relinquit. Adjungam et Æschinis testimonium in Or. c. Ctes.: Ἐγὼ δὲ πεπιστευκὼς ἥκω πρῶτον μὲν τοῖς θεοῖς, δεύτερον δὲ τοῖς νόμοις. Exemplum autem τοῦ ὑπείληφα in præsentis signif. usurpati Dem. nobis exhibebit aptissimum, Pro cor.: Καὶ γὰρ οὕτω πως ὑπείληφα· ἐγὼ νομίζω τὸν μὲν εὖ παθόντα δεῖν μεμνῆσθαι τὸν πάντα χρόνον, τὸν δὲ ποιήσαντα, εὐθὺς ἐπιλελῆσθαι. Aptius certe afferri non potuit, cum νομίζω adjectum sit, quod ὑπείληφα pro præsenti ὑπολαμβάνω positum esse testatur. Quartum illud auctoritate Luciani rursum confirmabo : in Dial. cui nomen dedit Χάρων ἢ Ἐπισκοποῦντες, non procul a fine [c. 20] : Ὦ μάταιοι, τί ἐσπουδάκατε περὶ ταῦτα; παύσασθε κάμνοντες· οὐ γὰρ ἐς ἀεὶ βιώσεσθε. Extat aliquanto post [c. 22] et aliud exemplum præteriti, de quo ante alia egi : Πεπιστεύκασι δ' οὖν [γοῦν] τὰς ψυχὰς ἀναπεμπομένας κάτωθεν, δειπνεῖν μὲν κτλ. Atque ut illic est ἐσπουδάκατε pro σπουδάζετε, sic ἐσπουδακόσι pro σπουδάζουσι ap. Athen. 13, [p. 569, A]: Τοῖς παραπλησίως σοι βιοῦσι, καὶ ἐσπουδακόσι περὶ τὰς μεγαλομίσθους ἑταίρας. Ut autem νενόμικα pro νομίζω positum attuli paulo ante, sic ἧγημαι pro ἡγοῦμαι (quod synonymum est) afferre possem : quin etiam ἤλπικα pro ἐλπίζω itidem inveniri posse scio. Sed exempla mihi in præsentia minime sunt in promptu. Quin etiam memini me et in aliis plerisque verbis eundem præteriti usum observare, quæ mihi in præsentia memoria non suggerit : simulque errorum ab Interpretibus commissorum quod hoc non animadverterent, recordor. Ceterum admonendum et de hoc lectorem censeo, ne illis præteritis addat δέδοικα, οἶδα, et μέμνημαι, aliaque id genus tanquam a me non consulto sed oblivione prætermissa. Hæc enim aliaque hujusmodi (ut omittam, eorum usum non minus linguæ communis esse quam Atticæ,) cum præterita sint nomine tenus, utpote significatione semper præsentia, nequaquam in præcedentium numero ponenda fuerint. Atque ut illa præterita nihil aliud sunt quam præsentia, sic illorum præterita plusquamperfecta non aliud quam præterita imperfecta. Siquidem μέμνημαι est Recordor : ἐμεμνήμην, Recordabar. Itidemque οἶδα, Scio : ᾔδειν, Sciebam. Eundemque usum Latini suis verbis, quæ Græcis illis significatione respondent, tribuerunt : Memini pro Recordor, et Novi pro Scio dicentes. Observavi porro et quædam passivæ vocis præterita præsentis temp. significationem habentia : ex quibus est πεφόβημαι. Aristoph. Nub. [294] : Οὕτως αὐτὰς τετρεμαίνω καὶ πεφόβημαι. Hic enim πεφόβημαι pro præsenti φοβοῦμαι accipi, vel ex τετρεμαίνω ei adjuncto, patet. Sic certe τετρεμαίνοντα et φοβούμενον copulat Xenarchus ap. Athen. 13, [p. 569, C] : Ἀεὶ δὲ τετρεμαίνοντα καὶ φοβούμενον. Sic ap. Æschin. πεφοβῆσθαι pro præsenti accipere possumus [p. 24, 40] : Κατεπαγγέλλεται γὰρ παραστήσειν τῷ μὲν φυγόντι, θαῤῥεῖν, ὅταν αὐτὸς δεῦρο παρέλθῃ, ἐκπεπλῆχθαι δὲ τῷ κατηγόρῳ καὶ πεφοβῆσθαι περὶ αὐτοῦ. Hic enim non dixerim cum Budæo, temporis mutationem esse, sed potius ab una parte poni θαῤῥεῖν, ab altera πεφοβῆσθαι et ἐκπεπλῆχθαι, tanquam præsentis itidem significationem habentia : sc. ex Demosth. θαῤῥοῦντες cum πεπιστευκότες junctum attuli supra. (Fateor alioqui, quod ad ἐκπεπλῆχθαι attinet, non ita pure præsentis significationem habere ut πεφοβῆσθαι, sed potius præteriti simul et præsentis signif. in eo conjunctam videri. Idemque et de aliis nonnullis posse dici existimo : quorum ex numero est πεπεῖσθαι. Nec mirum est si aliquam inter ἐκπεπλῆχθαι et πεφοβῆσθαι differentiam hac in re constituo, cum πεφοβῆσθαι voce tenus passivum sit, at ἐκπεπλῆχθαι voce pariter et signif.) Sic autem participium πεφοβημένος pro φοβούμενος positum invenitur. At vero participium δεδακρυμένος habet quidem et ipsum in præterito significationem præsentis, sed ita tamen ut aliquid amplius sonet quam δακρύων : quemadmodum sc. Gallice *Esploré* (quod itidem forma participii passivi præteriti dicitur) majus aliquid significat quam *Plorant*. His autem, quæ attuli, præteritis duo addi possunt ex Bud., διαιρεῖσθαι et παρεσκευάσθαι : quæ afferuntur ab illo, ubi de verbo διαιρεῖσθαι agit. Inter alia enim hujus verbi exempla, hoc ex Plat. Phædro producit, Οὐκοῦν τὸν μέλλοντα τὴν ῥητορικὴν τέχνην μετιέναι, πρῶτον μὲν δεῖ ταῦτα ὁδῷ διῃρῆσθαι. Additque διῃρῆσθαι pro διαιρεῖσθαι ita dixisse illum ut Aristot. παρεσκευάσθαι, Polit. 7. Subjungitque ex Isocr., Ὡς δεῖ τὴν πόλιν ἐξανδραποδισθῆναι. Ego, quod ad illud παρεσκευάσθαι attinet, talem esse dixerim ejus usum, qualis est ap. Latinos participii Facto, cum dicitur Ita facto opus est, de re quam fieri volumus. Sic et ap. Sallustium, Priusquam incipias, consulto, et ubi consulueris, mature facto opus est : Priscianus Consulto et Facto pro Consuli et Fieri accipit. Legitur autem et Transcurso opus est, ap. Terent., eadem forma dictum.

Præt. imperf. ponitur etiam pro plusquamperfecto; sed hic usus non mihi liquet an sit Atticus, quod nulla ejus ex Atticis scriptoribus exempla in mentem veniant.

Aoristus uterque, sed prior præsertim, præsentis locum frequenter obtinet : præsentis tamen non in vulgari signif. sumpti, verum potius in ea quæ locis quibusdam peculiariter convenit. Ea autem est, cujus jam antea mentionem aliquam feci, initio hujus capitis. Loquens enim de præsenti signif. futuri habente, et in exemplum afferens istum Hom. locum [Il. Δ, 161], Εἴπερ γάρ τε καὶ αὐτίχ' Ὀλύμπιος οὐκ ἐτέλεσσεν, Ἔκ τε καὶ ὀψὲ τελεῖ· σύν τε μεγάλῳ ἀπέτισσαν Σὺν σφῇσιν κεφαλῇσι, γυναιξί τε καὶ τεκέεσσιν· dixi me de τελεῖ quidem posito pro τελέσει, vel potius ἐκτελεῖ pro ἐκτελέσει, Eustathio assentiri; at de ἀπέτισσαν, ab illo dissentire : cum enim ἀπέτισσαν futuri itidem signif. habere existimet, ut sit i. q. ἀποτίσουσι, ego contra existimo talem usum habere, qualem ἐπέθηκεν in isto Hesiodi loco [Op. 331] : Τῷ ὅήτοι Ζεὺς αὐτὸς ἀγαίεται, ἐς δὲ τελευτὴν Ἔργων ἀντ' ἀδίκων χαλεπὴν ἐπέθηκεν ἀμοιβήν. Hic enim, ut ibi dixi, ἐπέθηκεν suam signif. non retinere manifestum est, sed potius locum præsentis ἐπιτίθησι obtinere : quod nihil aliud sonet quam ἐπιτιθέναι εἴωθε. Cum autem multus sit hic aoristi usus, exemplorum parcus esse nolo; sed primum illi Homerico alia ex eodem poeta sumpta addam. Legimus igitur hæc Achillis ad Minervam verba, Il. A, [216] : Χρὴ μὲν σφωΐτερόν γε, θεά, ἔπος εἰρύσασθαι, Καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον· ὡς γὰρ ἄμεινον. Ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθηται, μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ. Hic enim non dubium est quin ἔκλυον sit pro κλύουσι : hoc autem κλύουσι, pro κλύειν εἰώθασι : hujus cum pulcerrimæ gnomes sensus sit, Deos solere exaudire preces eorum qui ipsis dicto sunt audientes. Sic autem aoristum pro ejusmodi præsenti positum habes ap. eund. poetam eodemque in verbo, Il. Ω, [335] : Ἑρμεία, σοὶ γάρ τε μάλιστά γε φίλτατόν ἐστιν Ἀνὸρὶ ἑταιρίσσαι, καί τ' ἔκλυες ὅ κ' ἐθέλῃσθα, Βάσκ' ἴθι, κτλ. Hic enim ἔκλυες sonat ὑπήκουσας, (aliam siquidem quam in præcedenti loco signif. habet,) ὑπήκουσας vero est pro ὑπακούεις : et hoc, pro ὑπακούειν εἴωθας. Merito igitur dixi supra me a Bud. dissentire, existimante ἔκλυες præt. imperf. esse; ubi enim scribit præt. imperf. pro præsenti poni, hunc quoque locum in exemplum affert. Sed ut tandem ex soluta quoque oratione exempla proferam, (utpote in qua non minus frequens vel potius frequentior sit hic aoristi usus,) legimus ap. Plat. Phædone [p. 113, D] : Ἐπειδὰν δ' ἀφίκωνται οἱ τετελευτηκότες εἰς τόπον, ᾗ ὁ δαίμων ἕκαστον κομίζει, πρῶτον μὲν διεδικάσαντο οἵ τε καλῶς καὶ ὁσίως βιώσαντες, καὶ οἱ μή· minime enim dubium est quin hic itidem διεδικάσαντο sit pro διαδικάζεσθαι εἰώθασι. Huic exemplo subjungam aliud ex Dem. petitum, Olynth. 2 [p. 20, 26] : Ὅταν μὲν γὰρ ὑπ' εὐνοίας τὰ πράγματα συστῇ, καὶ πᾶσι ταὐτὰ συμφέρῃ τοῖς μετέχουσι τοῦ πολέμου, καὶ συμπονεῖν καὶ φέρειν τὰς συμφορὰς καὶ μένειν ἐθέλουσιν οἱ ἄνθρωποι· ὅταν δ' ἐκ πλεονεξίας καὶ πονηρίας τις, ὥσπερ οὗτος, ἰσχύσῃ, ἡ πρώτη πρόφασις καὶ μικρὸν πταῖσμα ἅπαντα ἀνεχαίτισε καὶ διέλυσεν. Siquidem et in hoc l. nulli dubium esse potest quin ἀνεχαίτισε et διέλυσεν sint pro ἀναχαιτίζει et διαλύει, i. e. ἀναχαιτίζειν εἴωθε, et διαλύειν εἴωθε. Sic porro in eadem oratione non procul a loco illo compara-

tionem habemus ab humano corpore sumptam, in qua eundem aoristo usum tribuit, præcedente itidem præsenti [p. 24, 4] : Ὥσπερ γὰρ ἐν τοῖς σώμασιν ἡμῶν ἕως μὲν ἂν ἐῤῥωμένος ᾖ τις, οὐδὲν ἐπαισθάνεται τῶν καθ' ἕκαστα σαθρῶν· ἐπὰν δὲ ἀῤῥώστημά τι συμβῇ, πάντα κινεῖται, κτλ., eodem modo, inquit, τῶν πόλεων καὶ τῶν τυράννων, ἕως μὲν ἂν ἔξω πολεμῶσιν, ἀφανῆ τὰ κακὰ τοῖς πολλοῖς ἐστίν· ἐπειδὰν δὲ ὅμορος πόλεμος συμπλακῇ, πάντα ἐποίησεν ἔκδηλα. Esse enim hic ἐποίησεν ἔκδηλα pro ποιεῖ ἔκδηλα, præterquam quod aliunde cognosci potest, ipsemet ostendit, cum alibi eadem comparatione utens per præsens tempus effert quod hic per aoristum. Verum ut hic aoristi usus manifestior etiam fiat, afferam et alios locos in exemplum, ubi simul aoristus et præsens eadem in re ponuntur. Soph. El. init. [25] : Ὥσπερ γὰρ ἵππος εὐγενὴς, κἂν ᾖ γέρων, Ἐν τοῖσι δεινοῖς θυμὸν οὐκ ἀπώλεσεν, Ἀλλ' ὀρθὸν οὓς ἵστησιν· ὡσαύτως δὲ σὺ Ἡμᾶς τ' ὀτρύνεις, αὐτός τ' ἐν πρώτοις ἕπει. Quos versus olim ita verti : Namque generosus ut periculis equus Non cedit ullis territus, senex licet, Sed potius aures arrigit; sic tu quoque Hortaris et nos, primus et carpis viam. Hic οὐκ ἀπώλεσε positum esse pro οὐκ ἀπόλλυσι, aperte ostendit præsens quod sequitur, ἵστησι. Afferam vero et ex soluta oratione locum in quo idem, i. e. eadem horum temporum copulatio, cernitur. Lucian. in Dial. qui Χάρων s. Ἐπισκοποῦντες inscribitur [c. 19] : Ἐκείνων τοίνυν (τῶν φυσαλλίδων) αἱ μέν τινες μικραί εἰσι, καὶ αὐτίκα ἐκραγεῖσαι ἀπέσβησαν· αἱ δ' ἐπὶ πλέον διαρκοῦσι, καὶ προσχωρουσῶν αὐταῖς τῶν ἄλλων, αὖται ὑπερφυσώμεναι ἐς μέγιστον ὄγκον αἴρονται. Cum autem usus sit aoristo, deinde præsenti, tandem ad aoristum redit, in verbis quæ proxime sequuntur; scribit enim, Εἶτα μέντοι κἀκεῖναι πάντως ἐξερῥάγησάν ποτε. Sic vero et ubi hanc similitudinem proposito suo accommodat, utroque tempore indifferenter utitur, Καὶ οἱ μὲν ὀλιγοχρόνιον ἔχουσι καὶ ὠχύμορον τὸ φύσημα, οἱ δὲ ἅμα τῷ ξυστῆναι ἐπαύσαντο. Ceterum quamvis in iis omnibus quos attuli locis aoristus pro præsenti accipiatur, sed alium quam vulgarem usum habente, inveniri tamen et aliquos sciendum est, ubi pro hoc præsenti, non pro illo accipiendus sit. Exemplum habemus ap. Soph. Aj. p. 32 meæ ed. [536] : Ἐπήνεσ' ἔργον, καὶ πρόνοιαν ἣν ἔθου· hic enim ἐπήνεσα pro ἐπαινῶ poni constat, et quidem significante simpliciter Laudo, non autem Laudare soleo.

Aor. pro fut. etiam ponitur, si schol. Callim. credimus, Hymn. εἰς Δῆλον [203] : Ἥρη, τοῦτό με ῥέξον ὅ τοι φίλον· οὐ γὰρ ἀπειλὰς Ὑμετέρας ἐφύλαξα· πέρα, πέρα εἰς ἐμὲ, Λητοῖ· hunc enim aor. ἐφύλαξα pro φυλάξω positum esse tradit. Sic vero ap. Eur. Phœn. schol. κατενάσθην exp. κατανασθήσομαι : itidemque ἐγενόμαν, γενήσομαι. Idem ap. Eur. Hec. [214] : Τὸν ἐμὸν δὲ βίον, λώβαν λύμαν τ' οὐ μεταχλαίομαι· Ἀλλὰ θανεῖν μοι ξυντυχία κρείσσων ἐκύρησεν, (scribo autem hæc ut in meo Cod. vet. scripta sunt, cum alioqui typographicæ edd. verba ista in tres versus dividant,) esse ἀντιχρονισμὸν ait in verbo ἐκύρησεν. Imo pro illo affert ἐκήρυξεν, cui tribuit ἀντιχρονισμόν. Ego in illo ἐκήρυξεν non intelligo quis ἀντιχρονισμὸς esse queat, cum ne sensus quidem ullus ex lectione illa elici posse videatur; at retinendo ἐκύρησεν, ἀντιχρονισμὸν statuere nihil opus est, cum θανεῖν sit pro θάνατος, dicatur autem θάνατος tam de Morte quæ ventura est, quam de Morte quæ jam venit. Quin etiam possumus τὸ θανεῖν exponere τὸ δεῖν θανεῖν : hoc modo, Quin potius in eo sortem meliorem nacta sum quam tu, quod mihi moriendum sit. Fateor alioqui aoristi pro futuro usum ad ἀντιχρονισμὸν non male referri, (eoque potius quam ad atticismum referendus forsitan fuerit,) sed constituitur ἀντιχρονισμὸς in iis quæ una cum aliis narrantur, quamvis non eodem tempore facta sint, s. contigerint. Ille tamen Eur. schol. ἀντιχρονισμοῦ appellatione ita utens quasi simpliciter de Quavis temporis pro tempore usurpatione dicatur, ἀντιχρονισμὸν esse scribit et initio Hec., in præterito ᾤκισται : in secundo versu, Ἵν' ᾅδης χωρὶς ᾤκισται θεῶν· si pro κατοικεῖται accipiatur.

Fut. tempus in infin. modo pro præsenti s. aor. positum invenitur, ap. Thuc. præsertim, ut 8, p. 286 [c. 74] : Καὶ διανοοῦνται, ὁπόσοι τε ἐν Σάμῳ στρατεύονται, μὴ ὄντες τῆς σφετέρας γνώμης, τούτων πάντων τοὺς προσήκοντας λαβόντες εἴρξειν, ubi ipse etiam schol. εἴρξειν pro εἶρξαι positum esse admonet. Idem vero debuit et in hunc l. annotare, qui eodem in lib. extat, p. 280 [c. 55] : Οἱ δὲ διενοοῦντο βοηθήσειν.

Futurum nonnullis etiam locis adhibitum invenitur, ubi in præsens itidem aut in præteritum perfectum resolvi posse videtur. Cujus usus exemplum habemus ap. Lucian. scribentem hæc in Prometheo s. Caucaso [c. 7] : Καὶ ὡς μειρακίου τὸ τοιοῦτον, ὀργίζεσθαι καὶ ἀγαναχτεῖν εἰ μὴ τὸ μεῖζον αὐτὸς λήψεται· videtur enim εἰ μὴ λήψεται esse pro εἰ μὴ λαμβάνει, (vel λαμβάνοι, in præsenti opt.,) aut etiam pro εἰ μὴ εἴληφε : non enim loquitur de eo quod eventurum erat, sed de eo quod jam evenerat : et quod ipsemet modo dixerat, sc. Jovem μικρὸν ὀστοῦν ἐν τῇ μερίδι εὑρηκέναι. Latine λήψεται per præsens conjunctivi reddendum videtur : ita interpretando hunc l., Atque hoc esse adolescentuli, (i. e. adolescentulo convenire,) succensere et indignari si eam partem, quæ major sit, non accipiat. Vel (si præterito utendum sit), Nisi acceperit. Ut autem minus hunc futuri usum miremur, in aliam sermonis formam locum illum mutantes, fingamus Prometheum ita loqui, Rem se indignam facit Jupiter, et quæ ab adolescentulo quopiam expectanda potius fuerit; succensebit enim adolescentulus quoties ex duabus portionibus majorem non accipiet.

CAPUT VII.

DE ALIIS VARIIS, QUÆ ATTICI

CIRCA VERBA INNOVARUNT; SIVE, IN QUIBUS A LINGUÆ COMMUNIS CONSUETUDINE DESCIVERUNT.

Alia sunt præterea, et quidem varia, quæ Attici innovarunt circa eam orationis partem, quam Græci gramm. ῥῆμα, Latini Verbum appellant; sive, in quibus Attici a linguæ communis consuetudine desciverunt. Quoniam autem hæc, ut superiora, (quæ majoris momenti sunt, utpote in quibus Attica σύνθεσις, s. ἑρμηνεία, s. φράσις excutitur,) a gramm. non item prætermissa fuerunt, ita mihi non item de horum tractatione laborandum esse existimavi : cum ea, quæ silentio prætermiserim huc pertinentia, ex illorum libris petere, et exempla si non omnium, at certe majoris eorum partis facile invenire possis.

Attici quibusdam verbis suam terminationem mutant, simul etiam syllabam unam addentes, veluti cum

διωκάθω pro διώκω, cum ἀμυνάθω pro ἀμύνω dicunt. Aristoph. Nub. [1323] : Ἀμυνάθετέ μοι τυπτομένῳ πάσῃ τέχνῃ. Apud Eund. legitur alterum illud διωκάθειν, nec non ap. Plat. Terminationem mutant Attici et cum ἀνύτω pro ἀνύω, cum ἀρύτω pro ἀρύω dicunt. Siquidem ἀνύτω et ἀρύτω Atticæ linguæ ab Eust. ascribuntur. Invenitur alioqui ἀνύττω duplici τ scriptum plerisque in locis, ut in meo Thes. Gr. Linguæ annotavi, ubi etiam, confirmari hanc scripturam a schol. Thuc., docui : scribente, Atticos dicere ἀνύτειν quod alii ἀνύττειν. Sed librarii errore ἀνύττειν pro ἀνύειν positum hic esse credibile est ; atque adeo ἀρύτω et ἀρύτομαι, unico τ passim scripta, illam literæ τ geminationem refellunt. Alia porro est terminationis mutatio, cum ἀμβλυώττω pro ἀμβλυωπῶ dicunt : siquidem Atticum illud esse, non hoc, quidam tradiderunt. Quod si verum est, dicendum fuerit, ut opinor, Atticis placuisse huic verbo terminationem dare τοῦ τυφλώττω, τοῦ καρδιώττω, aliorumque hujusmodi, non habita ratione nominum ἀμβλυωπὸς, et ἀμβλυωπὴς, unde verbum ἀμβλυωπῶ π retinet. Alio insuper modo κατάληξιν, Terminationem, immutant, cum μηνιᾶν pro μηνίειν dicunt. Hoc enim μηνίειν in μηνιᾶν quosdam ex Atticis vertisse testatur Eust.

Attici non contenti temporibus quæ lingua communis habebat, tempus quod Paulo-post-futurum appellatur, addiderunt : si quidem iis credimus, qui hunc τὸν μετ' ὀλίγον μέλλοντα χρόνον inventum illorum esse tradiderunt : ut Τετύψομαι, Ἀελέξομαι, Βεβοήσομαι.

Attici syncope usi sunt in verborum quorundam barytonorum thematibus, veluti cum ὄφλω pro ὀφείλω, ἔργω pro ἐγείρω, itidemque ἄγρω pro ἀγείρω dixerunt. Ex illa autem verbi ἀγείρω syncope est partic. ἀγρόμενος ap. Hom. : sicut ἔγρετο ab ἐγείρω est syncopen itidem passo. Sed hunc morem τοῦ συγκόπτειν τὰ ῥήματα quidam Æolicum non minus quam Atticum esse tradiderunt. Ut porro syncope ibi cernitur, sic apocope in quibusdam imperativis : ut in ἀνάβα pro ἀνάβηθι, in κατάβα pro κατάβηθι : itidemque in ἀνάστα pro ἀνάστηθι. Nam pro ἀνάβηθι, κατάβηθι, ἀνάστηθι, Atticorum esse existimantur ἀνάβαθι, κατάβαθι, ἀνάσταθι, (ut φάθι et σύμφαθι ap. eos legitur,) ex quibus esse ἀνάβα, κατάβα, ἀνάστα, facta apocope. Aliis etiam imperativis (i. e. quæ sunt alius conjugationis) syllabam ademerunt, verum interveniente aliqua mutatione. Talia sunt ista, ἔξει pro ἔξιθι, ἐπέξει pro ἐπέξιθι, μέτει pro μέτιθι, δίει pro δίϊθι, ἄπει pro ἄπιθι. Syllabam ademerunt itidem, cum τίθει pro τίθητι, cum δίδου pro δίδοθι, cum ἵστη pro ἵσταθι dixerunt. (Quod et de compositis intelligendum est : eodem sc. modo dici ἐφίστη et καθίστη pro ἐφίσταθι et καθίσταθι : eademque forma cetera.) Tale est et ἐμπίπλη pro ἐμπίπλαθι. Quibus addi possunt cum alia, tum vero ἵστω pro ἵστασο : pariterque composita, ἀνίστω, ἐφίστω, etc. pro ἀνίστασο, καθίστασο, etc.

Cum autem illa verba, sicut et alia pleraque, ex trisyllabis disyllaba fecerint, aut ex quadrisyllabis trisyllaba, vel syncope utentes vel apocope, alicubi quidem simpliciter (i. e. non interveniente ulla scripturæ mutatione), alicubi non simpliciter : vicissim aliqua ex disyllabis trisyllaba, vel ex trisyllabis quadrisyllaba fecisse per epectasin comperiuntur : non solum cum literam ι calci quorundam vocabulorum adjecerunt, dicentes οὑτοσὶ pro οὗτος, et νυνὶ pro νῦν, atque alia, de quibus alibi disserui : sed etiam ἔφησθα pro ἔφης, ἦσθα, παρῆσθα, pro ἦς, παρῆς : et ἐπεξίησθα pro ἐπεξίης. Quin etiam in quibusdam syncope post illam ἐπέκτασιν usi sunt, veluti cum ex οἶδας fecerunt οἶδασθα, deinde οἶσθα per sync. ex οἴδασθα. Ac quemadmodum calci vocum illarum et quarundam aliarum syllabam adjecerunt per epectasin, ita in nonnullis epenthesi vel prosthesi usi sunt : epenthesi, veluti cum ἤγαγον pro ἦγον dixerunt ; prosthesi (ut quidam appellarunt), cum fronti nonnullarum syllabam præfixerunt ; præsertimque in verbis : veluti cum ἀγήγερκα pro ἤγερκα, itidemque ἀγήγερμαι pro ἤγερμαι dixerunt. Alicubi autem cum mutatione aliqua, veluti cum pro ἤληκα et ἤλειφα dicitur ἀλήλεκα et ἀλήλιφα, ab ἀλήθω et ἀλείφω : sic ἀκήκοα pro ἤκουα. Interdum etiam pleonasmus unius literæ aut duarum intervenit, ut ἄγω, ἦχα, Attice ἄγηχα, et cum pleonasmo τοῦ ο, ἀγήοχα. At in ἐδήδοκα duarum literarum est pleonasmus. Quibusdam autem verbis ε duntaxat præfigunt, ut cum ἑώρακα dicunt pro ὦρακα, et ἐώνημαι, pro ὤνημαι, et ἔωσα pro ὦσα, et ἔῳγα pro ᾠγα : quæ vocalis prosthesis et in communis linguæ consuetudinem in plerisque verbis transiit.

Duplici præterea augmento s. incremento Atticos uti, dicentes ἠβουλόμην pro ἐβουλόμην, et ἠδυνάμην pro ἐδυνάμην, item πεπαρώνηκα pro παρώνηκα, et ex Articulo XLVIII Corinthi discere potes, et ex iis quæ in illum annotavi. Quidam tamen gramm. in ἠβουλόμην et ἠδυνάμην et ἤμελλον pro ἐβουλόμην et ἐδυνάμην et ἔμελλον, non dicunt augmentum augmento adjungi, sed augmentum syllabicum in temporale verti. Qua de re certare illos sinam. Quoniam vero de literarum adjectione modo agebam, (quæ in certis quibusdam verbis incrementi itidem adjectionem afferre videri potest, ut in ἑώρακα,) aliud adjectionis genus illi addendum fuerit : qualis nimirum est in πλευσοῦμαι pro πλεύσομαι, et quæ huic similia sunt : ut θευσοῦμαι pro θεύσομαι. At βαδιοῦμαι Atticum quidem est, sed pro βαδίσομαι : sequiturque hoc βαδιοῦμαι inflexionem activæ vocis ; nam pro βαδίσω dicitur βαδιῶ, (ut νομιῶ pro νομίσω,) unde βαδιοῦμαι. Ut porro epenthesis posterior, quæ est in πλευσοῦμαι pro πλεύσομαι, Attica censetur, sic prior, i. e. prioris υ (quam epenthesin et lingua communis usurpat) Æolibus ascribitur, sicut et in activo fut. πλεύσω, a πλέω : itidemque in ῥεύσω, πνεύσω, a ῥέω, πνέω.

Ceterum ut paulo ante dicebam Atticos duplici augmento alicubi uti, sic eosdem contra in nonnullis verbis augmentum prorsus rejicere sciendum est, veluti cum ἀνάλωσα et ἀνάλωκα pro ἀνήλωσα et ἀνήλωκα usurpant : cum ab εὔχομαι dicunt εὐχόμην et εὐξάμην, non ηὐχόμην et ηὐξάμην : cum εὗρον, non ηὗρον, et εὖδον, non ηὖδον usurpant. Cum vero hoc dico, non ignoro me plane contrarium tradere ei quod grammaticorum vulgus, præsertimque recentium, tradit : nimirum ηὐξάμην, ηὗρον, ηὖδον, esse Attica : illa autem, εὐξάμην, εὗρον, εὖδον, esse linguæ communis. Sed auctoritati cum aliorum tum vero Eustathii incumbo : Τὸ δὲ εὔξαντο, καὶ ὅσα τοιαῦτα, εἰσὶ μὲν Ἀττικῶς ἀναύξητα, κεκοίνωται δὲ πλέον ἤπερ τὰ μετὰ αὐξήσεως κοινά. Potius autem gramm. illos quam hunc falli persuasum nobis esse debet. Verum et aliam augmenti abjectionem observare me memini, quam itidem Atticam esse existimo : nimirum augmenti quod præteritum plusquamperfectum augmento præteriti adjectum habet : ut si τετύφειν dicamus pro ἐτετύφειν, et πεποιήκειν pro ἐπεποιήκειν. Neque tantum apud eos scriptt. qui in Atticorum numero habentur, sed et apud nonnullos eorum qui communi lingua utuntur, hanc incrementi abjectionem me videre memini.

Attici et verba circumflexa ex barytonis, et vicissim barytona ex circumflexis fecerunt. Circumflexa pro barytonis in futuro præsertim usurparunt, veluti cum τυπτήσω, γραφήσω, χαιρήσω dixerunt : tanquam a τυπτῶ, γραφῶ, χαιρῶ, cum tamen τύπτω, γράφω, χαίρω dici sciamus. Quamvis autem futurum duntaxat in exemplum afferam, eos in aliis quoque temporibus eandem libertatem usurpasse sciendum est : minus tamen fortasse quam in illo tempore : nisi in certis quibusdam verbis : quorum ex numero est illud, cui tertium locum dedi : siquidem γεγράφηκα et γεγράφημαι valde usitata esse videmus. Apud Hesiod. διδασκῆσαι etiam legitur : quod fortasse in soluta oratione non reperiatur. Iidem vicissim (uti dixi) barytona ex circumflexis fecerunt, veluti cum στέρομαι pro στεροῦμαι dixerunt. Sic ἐπιμέλομαι et μεταμέλομαι libentius quam ἐπιμελοῦμαι et μεταμελοῦμαι usurparunt. Quin etiam θέλω, μέλω, ὀφείλω, aliaque nonnulla ex circumflexis barytona fecisse perhibentur : et futura, θελήσω, μελήσω, ὀφειλήσω, id testari existimantur.

Attici in futuris præsertim libentius passivam vocem usurpant quam activam, ut docui in LXXXV Articulum Corinthi. Cum autem dico, in futuris præser-

tim, in aliis quoque temporibus passiva voce interdum uti illos pro activa, non inficior. Quod tamen ab illis non in quolibet verbo sine discrimine fieri, ex iis quæ ibi disserui intelliges.

Iidem aoristo priore vocis mediæ gaudent: atque illi passivam quoque signif. alicubi dedisse comperiuntur. Aoristo posteriore passivo libentius utuntur quam priore, ubi ambo sunt in usu: ἐῤῥίφην enim potius quam ἐῤῥίφθην dicunt: sic ἐῤῥάφην quam ἐῤῥάφθην: sic ἐγράφην potius quam ἐγράφθην: sic ἐβάφην quam ἐβάφθην: sic ἐβλάβην quam ἐβλάφθην: sic ἐτράφην quam ἐτράφθην: sic ἐφάνην quam ἐφάνθην. Soph. autem schol. generalius hac de re loquens, tradit priores aoristos passivos ut plurimum inusitatos esse, ubi posteriores in usu sunt: inusitatos inquam esse præterquam ap. poetas. Hoc autem annotat in Aj. [830]: Ῥιφθῶ κυσὶ πρόβλητος, οἰωνοῖς θ' ἕλωρ. Hoc quidem certe constat, linguam etiam communem in plerisque verbis posteriore potius quam priore uti; atque adeo in nonnullis ne usurpare quidem hunc ullo modo. Qui autem scire volet quænam sint verba passiva quorum aoristus prior inusitatus sit, aures suas consulat; quæ enim præ ceteris κακοφωνίαν habent s. τραχυφωνίαν, ea potissimum in usum recepta non fuerunt. Verum ei, quod de ἐβλάφθην dixi, repugnat, quod ap. Thom. M. legitur, βλαφθέντες, δόκιμον· τὸ δὲ βλαβέντες, κοινόν. Sed exemplis hoc potius quam illud confirmari posse dico. Idem scribit etiam καταλεχθεὶς esse κάλλιον quam καταλεγείς.

Atque ut aoristum posteriorem libentius plerumque usurparunt quam priorem, sic et futuro posteriore interdum pro futuro priore usi sunt. Talia sunt ap. Thuc. κωλύσονται et τιμήσονται pro κωλυθήσονται et τιμηθήσονται. Illud κωλύσονται, legitur, 1, p. 46 meæ ed. [c. 142]: Τῇ τῶν χρημάτων σπάνει κωλύσονται. At hoc τιμήσονται habemus 2, p. 77 [c. 87]: Οἱ δὲ ἀγαθοὶ τιμήσονται τοῖς προσήκουσιν ἄθλοις τῆς ἀρετῆς.

Attici in ipso etiam conjugandi s. inflectendi modo quædam sibi peculiaria habent, veluti cum pro ἐτετύφειν dicunt ἐτετύφη, et ἐτετύφεσαν pro ἐτετύφεισαν. Cui ἐτετύφεσαν simile est ap. Thuc. εἰρήκεσαν, p. 148 meæ ed. [4, 83.] Illi autem ἐτετύφη simile est ᾔδη pro ᾔδειν: de quo ᾔδη et similibus dictum a me fuit supra: nimirum in iis quæ in Articulum LV Corinthi annotavi. Peculiare etiam habent ut pro ποιοῖμι dicant ποιοίην, (cui simile est περιπατοίην pro περιπατοῖμι,) eodemque dicant modo itidem γνοίην et δοίην pro γνοῖμι et δοῖμι: qui metaplasmus magis novus est in ἐκπεφευγοίην ap. Soph. [OEd. T. 840] pro ἐκπεφεύγοιμι. Atque ut ποιοίην pro ποιοῖμι, sic ποιήσεια pro ποιήσαιμι dicunt. Verum ut hoc ποιήσεια, sic etiam illud ποιοίην quidam Æolibus cum Atticis commune esse tradiderunt: donec tamen id certioribus testimoniis compertum fuerit, inter illa, quæ Atticorum sunt, annumerari potest. Eorundem est in passiva voce τύπτει scribere pro τύπτῃ, et τύψει pro τύψῃ, itidemque in ceteris verbis: quod lingua communis in tribus duntaxat imitata est, sc. in βούλει, οἴει, ὄψει, quoniam horum activa in usu non invenit: ut schol. Aristoph. Pl. annotat. Sunt denique et alia quædam in conjugatione Attica peculiaria, quæ ex gramm. petenda tibi relinquo.

CAPUT VIII.

DE IIS, QUÆ ATTICI

IN USU NOMINUM SIBI PECULIARIA HABENT.

Cum talis sit hujus Capitis qualis et præcedentis materia, i. e. cum in hoc itidem ea tractentur (magna saltem ex parte), quæ quoniam ad prima linguæ Græcæ rudimenta pertinent, ea grammatici tradiderunt: quæ ibi præfatus sum, eadem et hic locum habere atque adeo eadem et hic me præfari dico.

Quemadmodum Atticos in quibusdam verbis terminationem sibi peculiarem habere dixi, aucto etiam syllabarum numero, (veluti cum διωχάθω et ἀμυνάθω pro διώκω et ἀμύνω dicunt,) ita et nomina quædam suo modo terminare, i. e. ultimam eorum syllabam aliter quam ceteros scribere, sciendum est: adeo quidem ut etiam declinationem sibi, i. e. suis illis nominibus, peculiarem apud gramm. obtinuerint. De iis nominibus loquor, quæ, cum in lingua communi desinant in ος, apud Atticos desinunt in ως, ut νεὼς pro ναὸς, λεὼς pro λαὸς, et λαγὼς pro λαγός. Meminit autem hujus mutationis Corinthus; sed multa hic animadvertenda sunt: ac primum, quædam esse nomina quorum hæc Attica scriptura ad communem linguam transierit: ex quibus esse ταὼς, quo Pavo significatur. Passim enim ταὼς legimus, at ταὸς vix usquam. Apparetque ex Eustath., de hujus usu dubitatum fuisse, quippe qui scribat, κατὰ δέ τινας ταός: cum tamen alibi pluralis ταοὶ exemplum afferat. Quin etiam κάλος pro κάλως parum usitatum esse constat. Atque adeo ut λαγὼς, Atticum, ita λαγὸς non linguæ communis, sed Ionicum esse a quibusdam censetur: adeo ut illa sua hic appellatione destituatur, nisi λαγωὸς illi ascribatur. Verum et de hoc ipso aliqua controversia est, an ex λαγὼς per pleonasmum τοῦ ο, an ex λαγὸς pleonasmo τοῦ ω factum sit. Ad λαγὸς autem quod attinet, Eustath. quidem uno in loco, Διφορεῖται λαγὸς, inquit, καὶ ὁ μὲν διὰ τοῦ ο παλαιὸς, καὶ κοινότερος· ὁ δὲ ἐκτεταμένος Ἀττικῶς παρεισέδυ. Sed in alio Ejusdem loco legimus, Ἔστι δὲ, φασὶν, Ἰωνικὸν μὲν, ὁ λαγὸς, ὡς ναός· Ἀττικὸν δὲ, λαγὼς, διὰ τοῦ ω μεγάλου, ὡς νεώς. Athen. quoque, (quem ille, ut opinor, hic secutus est,) vel Tryphon gramm. ap. Athen., quamvis λαγὸν pro linguæ communis vocabulo agnoscat, scribens 9, [p. 400, D]: Ἐπεὶ τὸ καθ' ἡμᾶς ἐστὶ λαγὸς, tamen paulo post scribit, Εἶτά ἐστι τὸ μὲν Ἰακὸν, λαγός· (Λαγὸν παράξας πείθει [Schweigh. πῖθι] τὸν θαλάσσιον·) τὸ δὲ λαγὼς, Ἀττικόν· ubi verba, quæ parenthesi includo, senarium efficiunt, quem in exemplum afferre videtur. Subjungit autem, Atticos quoque λαγὸν dicere, afferens hunc Soph. versum, Γέρανοι, κορῶναι, γλαῦκες, ἴκτινοι, λαγοί. Ad tertiam autem illam appellationem λαγωὸς veniens, scribit, Τὸ μέντοι, Ἢ πτῶκα λαγωὸν, (efficiunt autem hæc tria ultima verba finem Homerici versus, Il. X, 310: Ἁρπάζων ἢ ἄρν' ἀμαλὴν, ἢ πτῶκα λαγωὸν,) εἰ μέν ἐστιν Ἰωνικὸν, πλεονάζει τὸ ω· εἰ δ' Ἀττικὸν, τὸ ο· ubi intelligendum est, si accus. λαγωὸν velimus esse positum pro Ionico λαγὸν, abundare literam ω: sin pro Attico λαγὼν, vacare ο. Equidem quod ad λαγὸς attinet, ap. Herodot., scriptorem (ut omnes norunt) Ionicum, scripturam illam extare scio. Legitur enim 4, p. 167 meæ ed. [c. 134] et nominativus λαγὸς et accus. λαγόν. Quin etiam 1, habemus itidem gen. λαγοῦ, p. 33 [c. 123]: Ἀποῤῥάψας δὲ τοῦ λαγοῦ τὴν γαστέρα. Quod vero ibid. accus. λαγὼν habemus litera ω scriptum, multo

magis rationi consentaneum est ut mendi suspectum habeamus quam gen. λαγοῦ, cum facilior ex λαγὸν in λαγὼν, quam ex λαγῶ in λαγοῦ lapsus fuerit. Non ignoro interim apud eundem Historicum λαγωὸς etiam inveniri, 3, [108] : Τοῦτο μὲν, ὅτι ὁ λαγωὸς ὑπὸ παντὸς θηρεύεται θηρίου· sed præterquam quod illi tres loci, in quibus legitur λαγὸς, λαγοῦ, λαγὸν, hanc quoque scripturam refellere queunt, fieri potest ut aliquis ex λαγὸς facere volens λαγὼς, literæ o literam ω superposuerit, deinde librarius non illam in hanc mutarit, sed ambas pro una posuerit. Quoniam tamen et Hom., qui multa Ionica habet, λαγωὸν dicere videmus, credere etiam possumus duplicem Ionibus fuisse hujus animalis appellationem. Atque ut semel hanc de scriptura hujus nominis disputationem finiam, et simul quæ de illa scribuntur conciliem, aut certe conciliare annitar, quippe quæ inter se pugnare videntur : dico λαγὸς posse linguæ communis esse, et tamen Ionicum : ut videlicet intelligamus, ab Ionibus quidem originem habere, sed linguam communem ab illis mutuatam esse. Atqui raram in lingua communi esse scripturam illam per o, dictum antea fuit : objiciet fortasse aliquis. Quidni vero (respondebo ego) lingua communis postea Atticam scripturam Ionicæ prætulisse credetur? Pro eo autem quod dico facit et illud λαγοὶ, quod ex Sophocle Athenæus affert; si enim Sophocles, scriptor Atticus, sua scriptura non contentus, alterius quoque usum sibi permisit, mirum videri non debet (meo quidem judicio) linguam communem vicissim illa scriptura non contentam, quam ab Ionibus acceperat, Atticam postea mutuatam esse. Quicquid porro de λαγὸς hic dixerimus, idem de κάλος aliisque nonnullis nominibus, quæ apud eundem illum scriptorem Herodotum extant, dicendum videtur : sive linguam communem ab Ionica, sive contra hanc ab illa sumpsisse, sive potius communem uni cum altera esse illorum usum censeamus. Sed primum illud pro iis faciet, qui λαγὸς Ionicum esse tradunt; reliqua duo illis potius refragabuntur. Et de hac quidem re satis.

Admonitus autem esto lector, mutationem hanc Atticam non ubique locum habere : minimeque vulgatis Athenæi edd. fidendum esse meminerit, ita scribentibus, ibid., Ἐπειδὴ τὰ εἰς ος λήγοντα τῶν ὀνομάτων δμότονά ἐστι, κἂν μεταληφθῇ εἰς τὸ ω παρ' Ἀττικοῖς· Ναὸς, Καλός· Νεὼς, Καλώς. Magno enim hic errore Καλὸς scriptum est pro Κάλος, itidemque Καλὼς pro Κάλως. Neque enim loqui voluit Athen. de nomine adjectivo, quod Pulcrum significat, sed de substantivo, quod Funem nauticum declarat. Alioqui si Attici suam illam mutationem usque ad adjectivum καλὸς extenderent, quod tertiæ declinationis nomen illi obnoxium non esset? Atqui tantum abest ut tam late fines suos illa mutatio proferat, ut quamvis λαγὼς pro λαγὸς dicatur, non tamen omnia, quæ eandem illam syllabæ γος terminationem habent, ita mutentur. Nemo enim ἀγὼς, nemo ταγὼς, pro ἀγὸς et ταγὸς reperiet, ut alia pæne infinita omittam. Inter adjectiva autem nomina quæ mutationem hanc passa sunt, usitatissimum est πλέως, cum suis compp.; sed et hoc ab illis quoque, qui in Atticorum albo non sunt, usurpari videmus. Primum igitur et præcipuum Atticæ hujus mutationis usum, magisque Atticis peculiarem, in propriis nominibus potius quam in appellativis fuisse existimo.

Hoc quoque sciendum est, e Xenoph. afferri accus. λαγῶ sine ν, et litera ω circumflexum habente. Sed de hac quidem accentus mutatione dicam alibi, in eo sc. Capite ubi de Attica orthographia disseram : quod autem ad literæ ν omissionem attinet, eam me et in aliis quibusdam vocibus apud Atticos observasse dico : ideoque non temere hanc scripturam ap. Xenoph. rejici debere existimo. Affert autem illam ex ipsius Cynegetico Athenæus, in eo loco cujus antea mentionem feci; vel potius Tryphon grammaticus : scribens, Τὸν λαγὼν ἐπ' αἰτιατικῆς ἐν Δαναΐσιν Ἀριστοφάνης ὀξυτόνως καὶ μετὰ τοῦ ν λέγει, (Λύσας ἴσως ἂν τὸν λαγὼν συναρπάσειεν ἡμῶν. Καὶ ἐν Δαιταλεῦσιν, Ἀπόλωλα· τίλλων τὸν λαγὼν ὀφθήσομαι·) Ξενοφῶν δ' ἐν Κυνηγετικῷ χωρὶς τοῦ ν λαγῶ, καὶ περισπωμένως· ἐπεὶ τὸ καθ' ἡμᾶς ἐστι λαγός. In iis vero quæ ibi subjunguntur, hæc scriptura quod ad accentum quidem attinet, improbatur atque refellitur; sed de literæ ν omissione nihil amplius dicitur.

Adjiciendum et hoc iis quæ dicta sunt, Atticos nomina quædam, in quibus mutatione illa usi sunt, duobus modis scribere. Exemplum habemus in κάλως : cum enim ex κάλος fecissent κάλως, hujus genitivo κάλω non contenti, κάλωος etiam dixerunt. Quam περιττοσύλλαβον declinationem usurpans Apollonius dixit κάλωες in plurali, ut in meo Thes. Gr. L. docui. Jam vero et aliquid amplius sibi permiserunt Attici in iis quorum scripturam ita mutarunt; nam κάλως cum dixerunt, ab uno eodemque nominativo et hunc gen., et alterum κάλω, deduxerunt; at ταῶνι dicentes, nominativo ταὼς contenti non fuerunt, sed alium, sc. ταὼν, excogitarunt, unde hunc dativum aliosque obliquos casus traxerunt. Dativum autem affero potius quam alium casum, quoniam hujus duntaxat mentionem Athen. facit. At nominativum ταῶν cum circumflexo, ex Tryphone affert Eustath.

Habent insuper Attici in quibusdam nominibus obliquos casus a recto, qui est alius declinationis quam in communi lingua, sed inusitato. Exempli gratia cum hæc dicat δένδρον, illi δένδρους, δένδρει, item δένδρῃ et δένδρεσι, tanquam a δένδρος, usurpant.

Expectabit autem a me lector fortassis, ut deinceps de aliis Atticorum mutationibus dicam, quæ circa nominum terminationes spectantur : qualis est cum ὄφεως pro ὄφιος, βασιλέως pro βασιλέος, cum νεὼς pro νηὸς dicunt : item cum εὐφυᾶ et ὑγιᾶ pro εὐφυῆ et ὑγιῆ : vel cum syncope utentes, Ἀπόλλω et Ποσειδῶ pro Ἀπόλλωνα et Ποσειδῶνα proferunt : vel per crasin simul et syncopen κρείττω et κρείττους, βελτίω et βέλτίους, pro κρείττονα et κρείττονες seu κρείττονας, pro βελτίονα et βελτίονες s. βελτίονας usurpant : vel cum μῆνιν dicunt pro μηνίδα : (nam et hoc Atticum esse tradit Eustath., idemque μήστωρες ap. Hom., non propter metrum, sed Attico more litera ω scribi ait;) cum denique alia multa contra linguæ communis consuetudinem scribunt. Sed hæc a me minime expectanda sunt : tum quod leviora sint quam ut instituto meo conveniant, potiusque apta Corintho materia sint, atque adeo illum eam amplecti videamus : tum etiam quod talia, magna ex parte, ita sint Attica, ut tamen lingua communis non minus ea usurpet, aut saltem multi eorum qui lingua communi utuntur. Ad alia igitur, quæ majoris momenti sunt, et quæ ille silentio prætermisit, transeo.

In declinatione nominum vocativum nominativo similem faciunt : quod non intelligens Philoponus (qui et Grammaticus appellatur), Atticos nominativum pro vocativo usurpare dixit. Sed hac de re satis esse tibi potuerunt, quæ ad Articulos XVIII et LII disserui, ubi etiam admonui, non esse putandum hoc apud illos esse perpetuum : cum ipsum etiam Aristoph., alioqui Ἀττικώτατον, vocativis uti videamus, qui a nominativis eodem modo quo in lingua communi differunt : cum videlicet Σώκρατες, cum Ξανθία, cum Ἑρμῆ dicit. In eo autem quod νεφεληγερέτα Ζεὺς, et ἱππότα Νέστωρ, (aliaque id genus, in quibus vocativus pro nominativo ponitur,) Atticæ linguæ ascribunt, Philoponum pariter et Corinthum falli mihi videri, et dixi supra et nunc iterum dico.

Atticorum est non solum dicere βαδιστέα et ἀνυστέα pro βαδιστέον et ἀνυστέον, aliaque itidem quæ gerundiis Latinorum grammaticorum respondent, pluraliter efferre, (quamvis Corinthus ultra non progrediatur,) sed et aliis adjectivis in neutro genere positis pluralem pro singulari tribuere. Sicut enim πλευστέα pro πλευστέον dicit Thuc., (quod simile est illis duobus quæ a Corintho afferuntur,) ita etiam ἀδύνατα pro ἀδύνατον usurpat, ut docui ad Articulum LIX. Esse tamen quædam sciendum est, in quibus potius quam in aliis hic numeri pluralis usus conspiciatur, præterquam apud Atticos poetas, præsertimque Tragicos; apud hos enim θάτερα itidem pro θάτερον, et συγγνωστὰ pro συγγνωστὸν, aliaque minus in soluta oratione usitata, inveniuntur. Neque hoc lectorem celare volo, ita hunc pluralis usum esse Atticum ut

cum lingua quoque Ionica habeat. Leguntur enim ap. Herodot. cum alia pluralia itidem pro singularibus posita, tum vero βιώσιμα pro βιώσιμον, 3, [109]: Ὡς δὲ καὶ αἱ ἔχιδναί τε καὶ οἱ ἐν Ἀραβίοισι ὑπόπτεροι ὄφιες, εἰ ἐγίνοντο ὡς ἡ φύσις αὐτοῖσι ὑπάρχει, οὐκ ἂν ἦν βιώσιμα ἀνθρώποισι.

Verum et hoc addendum est, nonnullis adjectivis adverbialiter positis Atticos pluralis itidem terminationem pro singularis terminatione tribuere. Quorum ex numero est, et quidem maxime usitatum, πρῶτα: hoc enim pro πρῶτον sæpenumero adverbialiter poni constat, et ab ipso etiam Hom. ita usurpari, ut Il. A, [458]: Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' εὔξαντο καὶ οὐλοχύτας προβάλοντο, Αὖ ἔρυσαν μὲν πρῶτα καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν. Ut autem πρῶτα, sic πολλὰ adverbialiter dicitur, nec non πότερα, Attice itidem. Eustath. in Il. A, quem modo protuli, Τὸ δὲ πρῶτα, inquit, πεπλήθυνται κἀνταῦθα, κείμενον ἐπιῤῥηματικῶς ἀντὶ τοῦ πρῶτον. Et hoc quidem in loco istum pluralis usum Atticum esse non addit; sed alibi pro Attico eum agnoscit, φίλα ita positum censens pro φίλον, nec non ὑπέρμορα pro ὑπέρμορον: ista enim appellat πληθυντικὰ Ἀττικά. Verum in eo illi non assentior, quod alicubi de substantivis loquens quæ Hom. solet πληθύνειν, i. e. quorum plurali uti solet, (intellige autem pro singulari,) ut τόξα, ἅρματα, πρόσωπα, subjungit, Atticos amare hoc σχῆμα. Scimus enim Atticos adjectiva quidem nonnulla πληθυντικῶς in signif. τοῦ ἑνικοῦ usurpare, (ut πρῶτα, ἀδύνατα,) sed quis unquam apud Atticum scriptorem in soluta oratione substantiva quoque ita usurpata invenit? Thuc. scilicet aut Dem., aut alius ex scriptoribus hujus classis, πρόσωπα pro πρόσωπον, vel τόξα pro τόξον, aut ἅρματα pro ἅρμα dixisset. Imo hæc pluralis usurpatio poetis peculiaris est: quam et Latini poetæ imitati sunt, Corpora dicentes pro corpore, Pectora pro pectore, Ora pro ore, Vultus pro vultu. Neque vero illud, sc. Atticos χαίρειν τῷ τοιούτῳ σχήματι, confirmari potest iis quæ subjungit, (et quidem ex veterum observatione,) videlicet eos pluralem ἀφύαι frequentissime, singularem ἀφύη rarissime usurpare. Aliud enim est, pluralem nominis alicujus libentius usurpare quam singularem, aliud, pluralem pro singulari usurpare. Quid enim prohibet quin utentes illo plurali, suam signif. illi relinquere voluisse dicamus? Sed (ut missum Eustath. faciam, et ad illum Atticum pluralis usum redeam) sciendum est, non ubique locum habere: atque adeo ne in iis quidem quæ signif. ejusdem generis habent. Exempli gratia, πρῶτα pro πρῶτον ita est pervulgatum, ut etiam iis, qui alioqui Attice scribere non censentur, in usu esse constet: at δεύτερα et τρίτα, (quæ rem ejusdem generis significant, cum itidem sint numeralia,) pro δεύτερον et τρίτον, tam inusitata esse puto quam illud est usitatum. Jam vero et hoc observatione dignum est, quamvis πρῶτα pro πρῶτον sæpe ponatur adverbialiter, interdum tamen articulo præfixo dici τὰ πρῶτα: atque hunc usum apud ipsum etiam Hom. inveniri, cum alibi, tum initio Iliadis.

Sed dum initio præcedentis Articuli afferrem βαδιστέα et ἀνυστέα pro βαδιστέον et ἀνυστέον posita, recordatus sum usus cujusdam talium nominum, qui et ipse Atticorum est: de quo hic (ne forte in alium locum reservando, ex memoria interim elabatur) pauca dicam. Attici igitur, quamvis cum βαδιστέον aliisque hujusmodi subaudiatur ἐστὶ, vel potius in eorum signif. inclusum sit, interdum tamen ἐστὶ addunt: ut legimus ap. Soph. Aj. p. 64 meæ ed. [1140]: Ἔν σοι φράσω, τόνδ' ἐστὶν οὐχὶ θαπτέον. Hoc autem et ejus schol. observatione dignum censuit. Verum obiter et hoc observandum est, cum potuisset hic Sophocles θαπτέα dicere, utendo illa terminatione Attica, terminatione linguæ communis uti maluisse. Hoc certe confirmat quod et alibi dixi, non ubique ab Atticis, quæ Atticæ linguæ peculiaria sunt, usurpari.

Atticos masculinorum nominum terminationes pro femininis usurpare annotat Corinthus, veluti cum γενναῖος pro γενναία dicunt: (cui nomini cum alia possunt addi aptiora in exemplum, tum vero ἀργός: hoc enim nomen pro fem. etiam genere usitatissimum est apud Atticos, ἀργὴ contra pæne inusitatum. Illud autem γενναῖος fortasse in soluta oratione haud reperiatur; at Eurip. in suo carmine usurpare non dubitavit, sicut alibi στερῥὸς pro στερῥά: et sicut Soph. κοινὸς pro κοινὴ et τηλικοῦτος pro τηλικαύτη, nec non λαμπρὸς pro λαμπρὰ, item δωρητὸν οὐκ αἰτητὸν pro δωρητὴν οὐκ αἰτητὴν usurpat. Alterum quidem certe nomen quod in exemplum affert, κλυτὸς videlicet, magis etiam poeticum usum habet, cum pro κλυτὴ ponitur:) sed omittit quod multo majoris momenti est, eodem tamen pertinens: nimirum Atticos nominibus feminei generis articulum masculinum tribuere. Est σύνηθες Ἀττικοῖς (inquit schol. Soph.) ἐπὶ τῶν θηλυκῶν τοῖς ἀρσενικοῖς ἄρθροις χρῆσθαι· sed nimium generaliter loquitur; debuitque potius dicere, ἐπὶ τῶν θηλυκῶν δυϊκῶν. Hac enim libertate s. licentia in dualibus utuntur Attici: dicentes τὼ χεῖρε, itidemque τὼ γυναῖκε, nec non τὼ πόλεε. Sed cum χεῖρε præsertim usitatissimus est hic articuli masculini usus. Ceterum locus Soph. in quem scholiastes id annotat, est hic, El. p. 123 meæ ed. [978]: Ἴδεσθε τώδε τὼ κασιγνήτω, φίλοι, Ὦ τὸν πατρῷον οἶκον ἐξεσωσάτην· ubi τώδε esse scribit pro τάσδε: nam in fem. nomine usum esse articulo masculino: quod esse Atticis familiare, dicentibus τὼ χεῖρε. Sic autem et Hom. dixisse [Il. E, 778], Τὼ δὲ βάτην τρήρωσι πελειάσιν ἴθμαθ' ὁμοῖαι. Verum illud τὼ κασιγνήτω non plane simile esse videtur illis, τὼ χεῖρε et τὼ γυναῖκε: quoniam cum dicitur τὼ κασιγνήτω, articulus masculinus nomini jungitur, quod in propria signif. seu in proprio usu masculinum est. Estque illi τὼ κασιγνήτω simile apud eundem poetam, τὸ ἀδελφώ, de sororibus itidem dictum. Quibus addi potest τὼ θεὼ de deabus similiter usurpatum: nimirum περὶ τῆς Δημήτρας καὶ τῆς Κόρης. Quod autem ad illum Hom. versum attinet, in quo est τὼ δὲ ὁμοῖαι, magis etiam mirus videri posset hic articuli masculini cum plurali feminino et quidem adjectivo usus, si eam lectionem reciperemus; sed mirum est vicissim, ab eo afferri scripturam illam, tanquam minime controversam, (alioqui enim in exemplum allaturus versum illum non erat,) cum tamen ubique aliam habeamus: videlicet αἱ δὲ, non τὼ δέ. Nam αἱ δὲ non solum omnes typographicæ edd. habent quæ in manus meas venerunt, sed et scripta exempll., nominatimque meum illud vetustissimum, cujus alibi mentionem feci. Quin etiam Eustath. cum alibi diligenter lectionum diversarum nos admoneat, nullam hic diversitatis mentionem facit. Quæ certe omnia merito nobis scholiastæ illius, vel potius exemplaris quo usus est, suspectam fidem reddent.

Ceterum quamvis in hoc Capite de nomine, non de articulo a me agatur, quoniam tamen quæ nomini junguntur, ad ipsum quodammodo pertinere videntur, de illo usu articuli masculini cum femineo nomine disserere, non alienum ab hujus Capitis argumento existimavi: præsertim cum usus ille adjectivi terminationem masculinam pro feminina habentis ad hunc me sermonem velut invitaret. Quod autem in articulo feci, idem et in participio faciendum mihi fuerit: cum eodem modo masculinum hujus genus loco feminini junctum nomini apud Atticos nonnunquam reperiatur, et quidem in duali itidem numero. Legimus enim ap. Eurip. [Hipp. 387], ταυτὰ ἔχοντε γράμματα, pro ἔχουσαι: videlicet, αἱ δύο αἰδώ. Sic etiam Il. Θ, [455] de Junone et Minerva: Οὐκ ἂν ἐφ' ὑμετέρων ὀχέων πλῆγέντε χεραυνῷ Ἄψ ἐς Ὄλυμπον ἵκεσθον, ἵν' ἀθανάτων ἕδος ἐστί. Tale et ap. Hesiod. est [Op. 197], προλιπόντε ἀνθρώπους, dictum περὶ Αἰδοῦς καὶ Νεμέσεως. Legimus item et ap. Soph. ἀκρυῤῥοούντοιν pro δακρυῤῥοούσαιν positum; sed minus hæc generis mutatio ibi sentitur, quoniam junctum est cum φίλοιν, quod feminine quidem usurpatur, sed interim suam masculinam terminationem retinet: quemadmodum de τὼ κασιγνήτω et τὼ ἀδελφώ dictum paulo ante fuit. Locus autem ille in OEd. T. extat, p. 209 [1473]: Οὐ δῆτα κλύω που, πρὸς θεῶν, τοῖν μοι φίλοιν Δακρυῤῥοούντοιν; Meminisse porro debet lector, quamvis ea tria mutationis generis exempla Atticis ascribantur, discrimen tamen esse adhibendum: et illius quidem primæ mutationis, qualis est in τὼ χεῖρε et τὼ γυναῖκε, at reliquarum non item (quod quidem sciam)

prosæ scriptoribus permissum esse usum. Quod tamen ad tertium exemplum attinet, ubi illud τὼ θεὼ dictum de deabus, locum in prosa facilius quam reliqua duo posse impetrare videtur : quoniam et in soluta oratione θεὸς pro Dea usurpatur. Hoc quidem certe constat, cum dicitur τὼ χεῖρε, τὼ γυναῖκε, in articulo mutationem generis consistere; at cum dicitur τὼ ἀδελφὼ de sororibus, mutationem esse in ipso nomine, ad quam accommodatur articulus. Ideoque dicere possumus, illa esse substantiva, quæ sub terminatione masculina signif. fem. habent, eodem modo quo adjectiva, de quibus primo loco dictum fuit, γενναῖος, ἀργὸς, etc. Ceterum quamvis loci allati hunc participii masculini pro adjectivo usum in duali duntaxat habeant, eundem tamen et in singulari inveniri dico. Legimus enim ap. Hom. Il. Δ, [22] : Ἦτοι Ἀθηναίη ἀκέων ἦν, οὐδέ τι εἶπε. Est enim ἀκέων pro ἀκέουσα, non ἀκέων adverbialiter pro ἡσύχως, (ut quidem Aristonicus voluit,) sicut ubi dicit poeta, ἀκέων δαίνυσθε. Quin etiam Apollonius grammaticus ex constructione manifeste ostendit ἐπίῤῥημα μεσότητος esse non posse, ut annotat schol., qui etiam addit, tale videri quibusdam ap. Soph., Κρυπτᾷ τ' ἀχέων ἐν ἥβᾳ· posito videlicet itidem participio masculino ἀχέων pro fem. ἀχέουσα. Extat autem is locus in El. p. 88 meæ ed. [158] : Οὕτοι σοὶ μούνᾳ, τέκνον, ἄχος ἐφάνη βροτῶν, πρὸς ὅ, τι σὺ τῶν ἔνδον εἶ περισσὰ, οἷς ὁμόθεν εἶ, καὶ γονᾷ ξύναιμος· οἵα Χρυσόθεμις ζώει καὶ Ἰφιάνασσα, κρυπτᾷ τ' ἀχέων ἐν ἥβᾳ. Sed hic nullam illius expositionis mentionem facit schol. : estque ejusmodi (meo quidem judicio) ut minime recipi debeat. Cur enim hic masculinum pro fem. poni censebimus, cum masculinum aptissimum locum habeat? ut nimirum de Oreste dicatur : quod vel ex proxime sequentibus Electræ verbis manifestissimum est. Hæc enim intelligens verba illa Κρυπτᾷ τ' ἀχέων ἐν ἥβᾳ de fratre suo Oreste dici, a choro cœptum de illo sermonem continuat : dicens, Ὄλβιος ὃν ἃ κλεινὰ γᾶ ποτε Μυκηναίων δέξεται εὐπατρίδαν Διὸς εὔφρονι βήματι μολόντα τάνδε γᾶν Ὀρέσταν. Soph. tamen schol. duplicem esse posse hujus loci expositionem putavit : ut videlicet ἀχέων vel pro participio acciperetur, vel aliter exponeretur. Verum ex duabus, quas attulerat, explicationibus una intercidit : quod ex particula ἢ perspicitur. Ita enim apud eum scriptum est, ἢ μετοχή ἐστι τὸ ἀχέων, ἀντὶ τοῦ δυσφορῶν ἐπὶ τῷ κεκρύφθαι, ἢ ὁ ἐν ἥβῃ κρυπτῇ λυπούμενος. Nam vocula ἢ posteriore loco posita minime respondet priori; sed dicit, Vel participium est ἀχέων : et tum exponi debet aut hoc aut illo modo. Quod imperfectum relinqui perspicuum est. Fit autem mihi verisimile, alteram hujus sermonis partem fuisse, Vel est nomen. Scimus enim ἀχέων posse esse genitivum pluralem nominis ἄχος.

Placuit Atticis et quorundam nominum genera mutare : veluti cum pro τὸ σκότος dixerunt ὁ σκότος, et ὁ λιμὸς pro ἡ λιμὸς, et ὁ θὶς pro ἡ θίς. Quibus alia multa ex Ælio Dionysio adjici possunt : hic enim παρασημειούμενός τινα ὅπως κατὰ γένη προφέρονται, affert primum quidem in exemplum generis fem. pro masculino, Καχκάβη, Ἁρπάγη, Βῶλος, Ὕαλος, Φάρυγξ, Στρύχνος, Χάραξ, cum significat τὸ τῆς ἀμπέλου ὑπόστημα, (at masculine, cum est χαράκωμα τοῦ στρατοπέδου,) item Τύλη, Ὄμφαξ, Ἄσβολος, Ψύλλα, Μείραξ, Θόλος, Μήκων. Deinde in exemplum generis masculini vicissim pro feminino, Χοῦς, Ὄροφος, Θὶς, Λιμὸς, Σκότος, Τάρας, Ἀκράγας. Postremo neutra hæc affert, Νῶτον, Ζυγὸν, Ἐπίδεσμα, Στρωματόδεσμον, Θύμον, Σίαλον, Κέδρον, Θεμέλια, Τέμαχος. Quibus subjungit hæc, quæ tam masculino quam neutro genere proferuntur, Τάριχος et Τάριχον, Στάδια et Στάδιοι. De quibus loquens ipse Eustath., Δῆλον δὲ, inquit, ὅτι Ἀττικῶς ταῦτα πάντα· ἐπεὶ καὶ Ἀττικαῖς λέξεσιν ὁ ῥηθεὶς Διονύσιος ἐπεξέρχεται· ἄλλως γὰρ καὶ ἡ Θὶς λέγεται, ἔτι καὶ ἡ Λιμὸς, καὶ τὸ Σκότος, καὶ ἡ Τάρας, καὶ ἡ Ἀκράγας, καὶ ἕτερα τῶν τοῦ Διονυσίου ἑτέρως. Hæc autem Ælii Dionysii affert in hunc l. Od. A, [53] : Ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς μακράς· hic enim κίονας ab Hom. dici fem. genere ait, dialecto Ionica : et esse hoc Atticorum quoque. Sunt autem (inquit) ejusmodi infinita apud poetas, dicentes τὰς βοῦς et τὰς ἵππους, et τὰς ἡμιόνους, et τὰς ἐλ- A λοὺς, et τὰς κύνας, et τὰς ὄϊς. Itidem vero in istum versum libri primi poematis ejusdem [154] : Οὐ γὰρ πώποτ' ἐμὰς βοῦς ἤλασαν, οὐδὲ μὲν ἵππους, annotat, ab Ionibus θηλυκῶς dici τὰς βοῦς, nec non ab Atticis : sicut τὰς ὄϊς, et τὰς ἵππους, et τὰς ἡμιόνους, et τὰς κύνας. Quemadmodum autem in horum animalium nomine, Atticis, sicut et Ionibus, genus fem. magis placuisse quam masculinum ab hoc observatum est : ita et Latinos poetas illo libentius quam hoc alicubi usos esse observavi. Exemplum autem nominis κύων fem. genere usurpati extat ap. Aristoph. Pl. [157] : Ὁ μὲν ἵππον ἀγαθὸν, ὁ δὲ κύνας θηρευτικάς. Sic ap. Soph. Aj. init. : Εὖ δέ σ' ἐκφέρει Κυνὸς Λακαίνης ὥς τις εὔρινος βάσις. Sic ap. Athen. 12, [p. 540, D] Alexis, κύνας Μολοττικὰς et Λακαίνας. Xenoph. quoque in suo Cyneg. [10, 1] Λακαίνας fem. genere dicit, sicut Ἰνδικὰς, Κρητικὰς, Λοκρίδας : idemque passim in eo opusculo de Venaticis canibus fem. genere utitur. Sic et Aristot. Eth. 3 : Οὐδὲ γὰρ ταῖς ὀσμαῖς τῶν λαγωῶν αἱ κύνες χαίρουσιν, ἀλλὰ τῇ βρώσει. Potuissem κύνα Λάκαιναν et ex Pind. afferre, sed parum hic valere potest ejus testimonium. Observavi autem et Virg. Rapidæ canes dicere maluisse quam Rapidi, de venaticis : Æn. 7 : Hunc procul errantem rapidæ venantis Iuli Commovere canes. B

Ceterum animadvertendum est, Eustath. in uno loco mutationem generis, (γένους ἐναλλαγὴν, ut ipse appellat,) Atticis cum Doribus, in alio Atticis cum Ionibus communem facere : nihilominus tamen eum sibi constare. Neque enim de una eademque mutatione, sed de duabus agit : et illam quidem, qua fem. genus pro masculino ponitur, Ionibus pariter et Atticis ascribit : eam vero, quæ contra masculinum pro feminino usurpat, Atticis cum Doribus communem esse tradit. Prior illa mutatio circa substantiva versatur, neque tam late apud Iones quam apud Atticos extenditur; cum enim Attici in quibusdam cum genere terminationem quoque mutent, veluti cum καχκάβη dicunt pro κάκκαβος, Iones contra eadem terminatione manente fem. pro masc. usurpant : veluti cum pro Columna dicunt ἡ κίων. Cum vero κύων vel ἵππος, s. ὄνος, s. ἡμίονος, s. βοῦς, s. ὄϊς aliudve nomen hujusmodi feminine efferunt, (ita enim scribit ipse Eustath. : Τὰς βοῦς δὲ θηλυκῶς Ἴωνες φασίν· ἤδη δὲ καὶ Ἀττικοὶ, ὥσπερ τὰς ὄϊς, καὶ τὰς ἵππους, καὶ τὰς ἡμιόνους, καὶ τὰς κύνας :) fortasse ne mutatio quidem ulla hic constituenda fuerit; sed potius Iones ex duobus generibus (scimus enim illa nomina et alia ejusmodi communis esse generis) unum alteri prætulisse dicendum, femininum videlicet masculino, cum alioqui communis usus hoc illi præferret. Atque adeo idem grammaticus alibi Homericum illum feminini generis usum non ad Ionicam dialectum, sed ad σύλληψιν refert; in quendam enim locum Il. A scribit, Ὡς τοῦ ποιητοῦ κατὰ θηλυκὸν γένος πολλαχοῦ συλληπτικῷ τρόπῳ ἑκάτερα τὰ γένη προάγοντος, veluti cum dicit αἱ ἵπποι, et αἱ βόες, et αἱ ὄϊς, ac similia. Talis igitur est prior illa generis mutatio. At posterior, (de qua tamen supra disserui priore loco,) circa nomina adjectiva versatur; his enim Dores, sicut et Attici, vel potius Attici, sicut Dores, terminationem masculinam pro feminina tribuunt : cum videlicet γενναῖος pro γενναία, et στερῤῥὸς pro στερῤῥὰ, et ἀργὸς pro ἀργὴ, aliaque multa hujusmodi fem. genere, servata tamen masculina terminatione, usurpant. Quamvis autem adjectivorum duntaxat mentionem fecerim, ab Eust. tamen aliqua etiam afferri substantiva sciendum est, quæ adjectivis intermiscet. Exempla enim mutati in adjectivis generis afferens, inter γενναῖος et φαῦλος interjicit πλάνος φρενῶν pro πλάνη. Cui nomini subjungit illud φαῦλος : at huic φαῦλος adjicit λεῖος : cui ex Soph. addit θυραῖος et τηλικοῦτος : his vero adjungit δεινὴ θεὸς, et μάταιος σπουδή. Dixerat autem paulo ante illud Homericum κλυτὸς Ἱπποδάμεια duabus dialectis ὑποκεῖσθαι, (observa obiter hoc loquendi genus, δυσὶ διαλέκτοις ὑποκεῖσθαι, pro Ad duas dialectos referri s. pertinere, Pendere a duabus dialectis,) quoniam Δωρικὴ καὶ Ἀττική ἐστιν ἡ τοιαύτη ἐναλλαγὴ τῶν γενῶν : et exempla subjungens, substantivo πύλῳ locum primum dederat, Πολλὰ δὲ καὶ ἕτερα (inquiens) C D

τοιαῦτα, πολλαχοῦ δηλούμενα· ὧν καὶ τὸ Ἐν πύλῳ ἐν νεκύεσσι, pro ἐν τῇ κατὰ νεκροὺς πύλῃ. Quæ verba sumpta sunt ex Il. Ε, [397] : Εὖτέ μιν ὠὐτὸς ἀνὴρ, υἱὸς Διὸς αἰγιόχοιο, Ἐν πύλῳ ἐν νεκύεσσι βαλὼν ὀδύνῃσιν ἔδωκεν· quo in loco itidem πύλῳ pro πύλῃ positum esse tradit : nullam tamen nec Doricæ nec Atticæ dialecti mentionem faciens, sed tantum dicens, sicut φθόγγος pro φθογγὴ, et χόλος pro χολὴ, et πόθος pro ποθὴ, et ὦνος pro ὠνὴ, et βόλος pro βολὴ, atque alia itidem dicuntur, (quin etiam τῖμος pro τιμὴ, quod ἐκ τῆς κωμῳδίας peculiariter se afferre testatur,) ita ibi πύλος masculine dici pro πύλη. Quamvis porro hic nullam illarum dialectorum mentionem faciat, non dubito tamen quin idem de his quoque substantivis dicendum sit, i. e. de generis enallage quam in his cernimus. Sed ad utramque dialectum, cum Eustathio, an ad unam duntaxat referemus? Hac de re cum nihil certi habeam, dicam saltem quod suspicor : nimirum mutationem generis una cum terminatione, quæ fit in substantivis, esse potius Doricam : at eam, quæ fit in adjectivis, Atticæ potius dialecto ascribendam esse : quamvis Eustath. nullum tale discrimen statuerit. Cum autem esse Doricam dico, a Doribus manasse intelligo; et Atticos eam a Doribus in nonnullis substantivis, præsertimque in Θεὸς, mutuatos esse negare nolo. Jam vero quamvis Dores ex femininis masculina facere dicamus, simul etiam immutantes terminationem, contra tamen Pindarum (quem Dorica dialecto uti omnes norunt) ex masculinis feminina fecisse videmus, sed sub eadem terminatione : dicentem sc. ἡ τάρταρος pro ὁ τάρταρος, et ἡ ἰσθμὸς pro ὁ ἰσθμός : unde apparet hæc ad vivum minime esse resecanda. Quicunque porro fuerunt qui masculinorum pro femininis usum invexerunt, hoc eos cum Caribus commune habuisse sciendum est; hi enim ex femininis itidem masculina faciebant; sed vicissim quoque feminina ex masculinis. Verum tantum abest ut hæc sermonis illorum consuetudo laudata fuerit, ut contra aliis aliam epitheti, quod Hom. eis tribuit, rationem afferentibus, (ejus nimirum quod in hoc v. legitur, Νάστης αὖ Καρῶν ἡγήσατο βαρβαροφώνων,) quidam eo præcipue respexisse poetam existimarint.

Sciendum est porro inveniri et aliam generis mutationem terminatione pariter mutata : quam veteres nulli dialecto (quod sciam) ascripserint, nec ἐναλλαγὴν γένους, sed μεταπλασμὸν γένους appellarint. Fit autem ea mutatio in plurali numero, cum videlicet singularia masculina in pluralia neutra transeunt : veluti cum ex ζυγὸς fit pluralis ζυγὰ, cum fit δίφρα ex δίφρος, itidem μηρὰ ex μηρὸς, nec non λύχνα ex λύχνος, et δεσμὰ ex δεσμός : eodemque modo τάρταρα ex τάρταρος : adeo ut hoc vocabulum nulli ex tribus generibus servire non cogatur. Nam cum natura sua masculinum sit τάρταρος, Pind. fem. genere τάρταρος dixit, ut paulo ante docui : Hesiodus neutro τάρταρα ἠερόεντα, eumque alii deinde imitati fuerunt. Talem porro enallagen s. metaplasmum in singulari non itidem fieri videmus : neque ut τὰ λύχνα et τὰ δίφρα et τὰ δεσμὰ, (ut cetera omittam,) ita etiam τὸ λύχνον aut τὸ δίφρον aut τὸ δεσμὸν legimus. Unde miror Eustath. τὸ κέλευθον scripsisse, singulari quoque numero metaplasmum tribuentem, Τὸ δὲ κέλευθα, inquit, μεταπλασμὸν γένους φασὶν οἱ παλαιοὶ, μεταπλασθέντος τοῦ ἡ κέλευθος εἰς τὸ κέλευθον. Nisi forte hoc scripsisse Eustath. putemus non quod usitatum esse hoc substantivum crederet; sed perinde esse ac si scripsisset, eos dixisse κέλευθα tanquam a nominativo singulari κέλευθον. Estque obiter observandum in hoc nomine κέλευθα, alium esse quam in superioribus metaplasmum, cum non a masculino, sed a fem. genere in neutrum fiat enallage. Nec enim hic quoque Enallages appellatione male utemur : quamvis veteres ap. Eustath. μεταπλασμὸν γένους, non ἐναλλαγὴν, vocare dixerim. Ipsemet enim Eustath. iis, quæ in exemplum illius metaplasmi allata sunt, addens ἦμαρ pro ἡμέρα, vocat γένους ἐναλλαγήν : ita scribens, Ὅμοιόν τι καὶ τὸ ἦμαρ καὶ τὸ ἡμέρα· ἐναλλαγὴν γὰρ γένους ἔπαθε καὶ αὐτό. Rursum tamen Idem alibi verbo μεταπλάττεσθαι, non ἐναλλάττεσθαι, ea de re utitur : Τοῦ δὲ καμπύλα κύκλα προϋπάρχουσιν οἱ καμπύλοι κύκλοι, ἐξ ὧν αὐτὰ μετεπλάσθη· ὡς καὶ τοῦ τράχηλα καὶ λύχνα καὶ δόρπα καὶ ταρσὰ, οἱ τράχηλοι καὶ οἱ λύχνοι καὶ οἱ δόρποι καὶ οἱ ταρσοί. Hic enim verbum μετεπλάσθη non aliud sonat quam γέγονε κατὰ μεταπλασμὸν (seu κατὰ μετάπλασιν, nam et hoc usurpatur), vel εἴρηται κατὰ μεταπλασμὸν, vel μεταπλασμὸν ἔπαθε. Verum, ut semel dicam quod sentio, μεταπλασμὸν γένους minus recte dici existimo quam ἐναλλαγήν : quod si vocem μεταπλασμὸν usurpare hac in re vellem, dicerem μεταπλασμὸν λήξεως seu καταλήξεως, Terminationis, potius quam μεταπλασμὸν γένους. Sic enim in ἀλκὶ posito pro ἀλκῇ, et in ὑσμῖνι pro ὑσμίνῃ, itidemque in ὄσσε posito pro ὄσσω, sic in ἐρισάρματες pro ἐρισάρματοι, dicitur esse μεταπλασμός : eodemque modo in verbis, cum περιπατοίην pro περιπατοῖμι, et γνοίην pro γνοῖμι usurpant, id appellatur μεταπλασμός. Nam μεταπλασμὸς definitur, μετάθεσις καὶ μετασχηματισμὸς λήξεως λέξεως εἰς ἕτερον συγγενὲς τελικόν· : diciturque μεταπλασμὸς fieri ἀπὸ τελικοῦ εἰς ὁμοιόπτωτον τελικόν : terminatio enim hic μεταπλάττεται, i. e. velut refingitur et in aliam formam mutatur. Denique pluralia illa μεταπλασμὸν quidem passa esse dixerim, sicut et ἐναλλαγήν : sed μεταπλασμὸν, respectu terminationis; ἐναλλαγὴν autem, respectu generis : vel brevius, μεταπλασμὸν λήξεως, ἐναλλαγὴν γένους. Hinc autem discere possumus, veteres quoque gramm. interdum quædam suæ artis vocabula licentius usurpasse, et ita quidem ut abusi esse dici possint. Sed hæc λεπτολογήματα tandem missa faciens, observanda esse dico in iis quæ ex illo grammatico attuli, illa quoque pluralia, κύκλα pro κύκλοι, et τράχηλα pro τράχηλοι, et δόρπα pro δόρποι, nec non ταρσὰ pro ταρσοί : et superioribus esse adjicienda. Quod tamen ad δόρπα attinet, ejus itidem singularis neutro genere usurpatus invenitur. Legitur enim δόρπον neutro genere, sicut et δόρπα : sed ita ut multo minor illius singularis quam hujus pluralis sit usus. Jam vero quoniam hujusmodi pluralia ita μεταπλασθέντα ad dialectum Atticam pertinere non tradunt veteres illi gramm. (nam nec illi nec alii ab his ascribi antea dixi), ab argumento videri aliena possint quæ de illis disserui. Sed addo, Atticos in quibusdam nominibus pluralia ita μεταπλασθέντα usurpare maluisse quam τὰ ἀμετάπλαστα : et ex eorum numero esse δεσμά. Est κάλλιον δεσμὰ quam δεσμοὶ, inquit Thom. M. ἐν Ἀττικῶν Ὀνομάτων Ἐκλογαῖς. Cujus tamen testimonium quoniam parvi apud me ponderis est, (ob eam quam alibi afferam rationem,) testem Eustath. addo; postquam enim scripsit, λέχος et εὐνὴ et δέμνια, esse eadem κατὰ πολυωνυμίαν, sicut δεσμοὶ et δέσματα et δεσμὰ et ἐπίδεσμα eadem sunt, subjungit, Περὶ ὧν οἱ Ἀττικοί φασι, δεσμὰ, οὐχὶ δεσμούς· καὶ ἐπίδεσμα, οὐχὶ ἐπιδέσμους. Sed ne hic quidem fortasse testis ἀξιόχρεως fuerit : quare ipsi potius scriptores consulendi sunt. Legimus certe apud Andocidem, Δεσμά τε καὶ κακὰ ὅσα τε καὶ οἷα τῷ σώματι ἠνεσχόμην. Legimus apud Lucian. (cui quantum de Attici sermonis usu fidendum sit, antea docui,) in Prometheo [c. 1] : Ὡς βεβαιότερον καταπαγείη τὰ δεσμά. Affero autem in exemplum hanc unam vocem, non quod afferri hæc sola possit, sed quod non aliæ in præsentia occurrant, quarum præsentes itidem testes habeam. Verum ut de uno tanquam de omnibus loquamur, unde hunc μεταπλασμὸν apud Atticos esse dicemus? eosne auctores ejus esse, an potius in eo aliam quampiam dialectum sequi existimabimus? Hoc equidem magis quam illud mihi fit verisimile. Unde igitur mutuatos esse dicendum est? Hac de re nihil pronuntiare ausim : sed si quis conjectura mea contentus esse velit, ab Æolibus manasse metaplasmum illum dixerim. Ne quis tamen fallatur, levem esse illam ingenue fateor : utpote iis duntaxat singularibus femininis nitentem quæ Æoles in neutrum itidem genus vertere traduntur : veluti cum ἦδος (spiritu tenui) pro ἡδονὴ, et μῆχος pro μηχανὴ dicunt : quæ neutra ἄκλιτα esse censentur, sicut et ὄφελος. Nec vero dubito quin ἦμαρ quoque ad illam classem referendum sit; quippe quod non solum ex feminino ἡμέρα factum itidem sit, sed et spiritum Æolicum itidem habeat loco illius quem ἡμέρα habet. Ideoque spiritum tenuem voco Æolicum, quod eo delectentur Æoles : adeo ut ψιλω-

τικοὶ dicantur a quibusdam grammaticis, sicut βαρυντικοὶ et προπαροξυντικοί. Si autem ἦμαρ Æolicum est itidem, (cui et ἄλκαρ pro ἀλκὴ debere adjungi crediderim,) meam de dualibus illis μεταπλασθεῖσι conjecturam ab Eustath. adjuvari dicam, quoniam aliquot illorum pluralium enumeratis hoc nomen ἦμαρ subjungit. Est tamen aliquid vicissim, (hoc enim dissimulare nolo,) quod diffidere me conjecturæ illi cogat: nimirum quod nonnulla, quæ pæne similia videri possunt, ad diversas tamen dialectos reducuntur. Ecce enim ἦδος et μῆχος, pro ἡδονὴ et μηχανὴ, ad Æolicam dialectum relata, cum tamen πλάνος pro πλάνη, φθόγγος pro φθογγὴ, ὦνος pro ὠνὴ, χόλος pro χολὴ, aliaque ejusmodi ad Doricam potius referantur, ut ex iis quæ supra attuli colligere possumus.

Verum ut tandem hunc de aliis generis mutationibus sermonem missum faciens, ad eas redeam quas pro Atticis agnoscere debemus, præsertim cum etiam auctoritate Ælii Dionysii (quæ maxima est) confirmentur, alia insuper nomina dico afferri, quorum Attici genus mutarint. Afferuntur autem ab iis qui Ἀττικῶν Ὀνομάτων Ἐκλογὰς scripserunt: inter quos, (ut de iis loquar qui in manus nostras pervenerunt,) primum tenere locum videtur ille Thom. M., cujus a me initio hujus paginæ mentio facta fuit, cum de plurali δεσμὰ dissererem. Fusius quidem certe hoc argumentum tractavit quam Phrynichus, quo posterior et cujus etiam est alicubi reprehensor. Sed ipse vicissim reprehensione digna plurima habet, ut suo loco docebo. Atque adeo ut jam nunc vel ex iis, quæ de nomine uno tradit, conjicere possis, lector, quam præceps nonnunquam in ferenda de Attici sermonis usu sententia fuerit, aut certe quam inconsideratus, audi quæ de nomine βλάβος scribit: Βλάβος (inquit) ἐπὶ οὐδετέρου δοκιμώτερον ἢ βλάβη. Id certe tam verum est quam Aristoph., Thuc., Dem., Æschin., Isocr., Xen., Atticos scriptores esse, falsum est. Nisi enim hoc falsum dicatur, verum illud dici non potest: ac vicissim si verum hoc est, nimirum scriptores illos esse Attico sermone usos (i. e. si lucente sole diem esse certum est), illud omnino falso dici fatendum est, quoniam βλάβη potius quam βλάβος ab his usurpari videmus. Atque ut e singulis exempla eodem quo illos nominavi ordine proferam, legitur ap. Aristoph. Vesp. [1407]: Προσκαλοῦμαί σ' ὅστις εἶ Πρὸς τοὺς ἀγορανόμους βλάβης τῶν φορτίων. Sic Thuc. 5, p. 183 meæ ed. [c. 52]: Καὶ οἷς ἦν ἐν βλάβῃ τειχισθέν. Sic Dem. C. Mid. [p. 522, 27]: Δίκας ἰδίας μοι προσῆκεν αὐτῷ λαχεῖν τῶν μὲν ἱματίων καὶ τῶν χρυσῶν στεφάνων τῆς διαφθορᾶς, καὶ τῆς περὶ τὸν χορὸν ἀπάσης ἐπηρείας, βλάβης· ὧν δ' εἰς τὸ σῶμα ὑβρίζεσθαί φημι, ὕβρεως. Idem in eadem oratione plurali numero dixit βλάβας [p. 571 extr.]: Καὶ προσετιμήσατε τὰς βλάβας, ἃς ἐπὶ τῇ καταχειροτονίᾳ μένων ἐλογίζετο αὐτῷ γεγενῆσθαι πρὸς ὑμᾶς. Æsch. C. Ctes.: Τὴν τῶν ἐμῶν λόγων ἐμπειρίαν καὶ τὴν φύσιν μου γεγενῆσθαι ἐπὶ βλάβῃ τῶν ἀκουόντων. Isocrates autem cum alibi utitur nomine feminino βλάβη, tum vero in Or. de Pace, ubi inter se opponit τοὺς ἐπὶ βλάβῃ λοιδοροῦντας et τοὺς ἐπ' ὠφελείᾳ νουθετοῦντας. Ap. Xen. denique legimus Cyrop. 2, [2, 12] (ut alios omittam locos), Μήτ' ἐπὶ ζημίᾳ τῶν ἀκουόντων, μήτ' ἐπὶ βλάβῃ μηδεμιᾷ. Nisi autem satis multis testibus convictum teneri illum existimarem, alios adjicerem: et quidem Plat. in primis. Sed quid movisse gramm. illum dicemus ut βλάβος potius quam βλάβη esse δόκιμον pronuntiaret? Non dubito quin alterum illud nomen ap. aliquem vel aliquos ex Atticis scriptoribus legisset, aut certe hanc observationem ex alio sumeret, a quo lectum illud esset; sed si apud Atticum quempiam scriptorem aut aliquos etiam scriptores Atticos legimus βλάβος alicubi, non continuo δόκιμον hoc magis quam illud esse dicendum fuerit. Fateor enim ap. Aristoph. Ran. [1151] legi βλάβος, Σὺ δ' ἐπιτήρει τὸ βλάβος. Verum et βλάβη ap. Eund. legitur, ut vides in eo quem ex ejus Vespis attuli loco. Fateor et ap. Plat. extare neutrum illud βλάβος, Leg. 8: Τὸ βλάβος ἀποτινέτω. Sed en tibi et βλάβη, Leg. 11: Ὁ τοῦ βλάψαντος δεσπότης ἢ τὴν βλάβην ἐξιάσθω μὴ ἐνδεῶς, ἢ τὸν βλάψαντ' αὐτὸν παραδότω. Paulo post, Τήν τε βλάβην ἐξιάσθω· et mox, Κατὰ ταὐτὰ ἐκτίνειν τὴν βλάβην. Sic pluralis βλάβαι, S: Βλάβαι πολλαὶ καὶ σμικραὶ γειτόνων γιγνόμεναι. Ceterum hoc nomen βλάβη in memoriam mihi reducit aor. pass. verbi unde ortum est; aut saltem passivæ vocis verbi illius. Est enim βλάβη a βλάπτω, nimirum ab aoristo ejus posteriore ἔβλαβον: qui aoristus in mentem mihi revocat quæ antea de passivo aoristo posteriore ἐβλάβην dicta fuerunt, cum et alii quidam recenserentur. Cum enim scribat schol. Soph. plerumque fieri ut aoristus prior pass. inusitatus sit, ubi posterior in usu est, et in exemplum afferat ἐῤῥίφην pro ἐῤῥίφθην, (unde ῥιφῶ ap. ipsum poetam pro ῥιφῶ esse annotat,) nec non ἐφάνην pro ἐφάνθην: ille contra βλαφθέντες esse δόκιμον scribit, at βλαβέντες, κοινόν: sic etiam καταλεχθεὶς elegantius quam καταλεγεὶς esse tradit, itidemque συλλεχθεὶς quam συλλεγείς. At ego, ad βλαβέντες quidem quod attinet, minime et hoc δόκιμον esse negassem, quamvis ap. ipsum etiam Thuc. βλαφθῆναι legatur: καταλεγεὶς autem et συλλεγεὶς non esse καλλίονα quam καταλεχθεὶς et συλλεχθεὶς, sed potius καλλίονα sibi videri, auctor illi fuissem ut diceret. Hoc saltem fateantur omnes necesse est, aliud fuisse Lysiæ quam Thomæ M. de participio καταλεγεὶς judicium; nisi enim κάλλιον esse judicasset quam καταλεχθεὶς, aut certe non minus καλὸν, nequaquam aliquot in locis usurpasset. Sed duobus contentus ero: quorum unus est hic in Or. quæ κατὰ Ἀλκιβιάδου λειποταξίου inscribitur, non procul a principio [p. 140, 12]: Ὅτι καταλεγεὶς ὁ πατὴρ οὐκ ἐπεξῆλθε μεθ' ἡμῶν στρατοπεδευομένων (ubi pro ὁ πατὴρ videri leg. ὁπλίτης, obiter admoneo). Alter autem est hic in Oratiuncula κατὰ Ἀλκιβιάδου ἀστρατείας inscripta [p. 145, 19]: Ἀποδέδεικται δὲ καταλεγεὶς εἰς τοὺς πολίτας. (Ubi pro πολίτας reponi debet ὁπλίτας, estque hic καταλεγεὶς εἰς τοὺς ὁπλίτας i. q. καταλεγεὶς ὁπλίτης in altero illo loco; nam ὁπλίτης pro ὁ πατὴρ ibi leg. videri dixi.) Hæc de καταλεγείς: quæ non minus pro altero illo συλλεγεὶς faciunt. Quod autem de κατεκαύθη et κατεκάη idem grammaticus tradit, hoc esse Ἀττικὸν, illud Ἑλληνικὸν, in dubio a me relinquitur.

Verum ut his omissis, de nominibus iis agam in quibus generis mutatione Attici usi esse traduntur, nec tamen ab Ælio Dionysio ceteris annumerata sunt, ab iis incipiam quorum ab illo Thoma M. fit mentio: primum quidem ex iis quæ ibi ab Ælio Dionysio enumerantur, quædam grammatici hujus testimonio confirmari dico, (qualecunque sit hujus testimonii pondus,) id est, itidem Atticis ab illo ascribi generis mutationem quæ in iis cernitur. Nam ἄσβολος dici ἀπὸ τῶν δοκιμωτάτων ait, non ἀσβόλη. Jubet etiam ut ὁ λιμὸς dicamus, non ἡ λιμὸς: (sed hunc usum nominis λιμὸς fem. genere, esse ait λυρικόν: quod ab eo quonam sensu dictum sit, alii viderint). Jubet item ut τὸ νῶτον, non autem ὁ νῶτος, dicamus. Eodemque modo vult nos σίαλον dicere, non σίελος: et θεμέλιον, non θεμέλιος. De his nominibus Thomæ M. cum Ælio Dionysio convenit (cum alioqui non omnes voces, quæ ab uno recensentur, alter quoque recenseat). Sed cum Dionysius inter nomina quæ masculino genere ab Atticis efferuntur, ab aliis feminino, numeret σκότος, Thomas non masculini tantum, sed neutrius etiam generis esse scribit: ac vicissim neutro duntaxat genere τάριχος dicendum esse monet, cum Dionysius et ὁ τάριχος et τὸ τάριχον dici scribat. Horum vocabulorum ab utroque pariter fit mentio: quibus adjici poterunt, si qua præterea ap. Thomam leguntur ex Dionysianorum numero. Ex iis autem quæ ille recenset, non item Dionysius, sunt ista, (quæ non in uno eodemque loco, sed sparsa per totum ejus librum inveniuntur, sicut et præcedentia, ideoque non dubito quin a me illum raptim percurrente aliqua omissa fuerint,) αἴθαλος, δρεπάνη, ἠχὴ, et ἠχώ: item λαίλαψ, βάτος, κάλως, φθεὶρ, Μαραθὼν, ἑλλέβορος, παράλογος, ναύσταθμος: quin etiam adjectivum φαῦλος. Nam sicut ἄσβολος, non ἀσβόλη, ita etiam αἴθαλος, non αἰθάλη, ab Atticis dici testatur: dici δρεπάνη, non δρέπανον: dici ἠχὴ et ἠχὼ, non ἦχος: dici item ἡ λαίλαψ, non ὁ λαίλαψ. At masculino, non feminino genere efferre βάτος, et κάλως, et φθεὶρ. Proprium vero illud nomen Μαραθὼν masculine dici ab Atticis, cum

Iones feminine dicant. At ὁ ἐλλέβορος, non τὸ ἐλλέβορον, et ὁ παράλογος, non τὸ παράλογον ab Iisdem usurpari. Ultimum e substantivis enumeratis nomen ναύσταθμος Atticum esse ait masculino genere, sed Atticum esse item τὸ ναύσταθμον. Videor autem mihi et aliud nomen apud eum legisse, cui itidem ambo illa genera, sicut et utramque terminationem, tribuat: aliud inquam nomen, quod et ipsum a Dionysio non recenseatur. Superest adjectivum φαῦλος: hoc sub ista terminatione elegantius usurpari ait in feminino genere quam φαύλη. Producitque testem Lucianum, ἐν Εἰκόσι scribentem, Οὐ φαύλου συνέσεως τοῦτο παράδειγμα. Hæc ille; quæ ego examinans, dico primum de primo illo nomine αἴθαλος me ab illo dissentire; non minus enim Atticum (ne dicam magis) αἰθάλη quam αἴθαλος existimare. Eo certe utitur ille ipse, quem modo de φαῦλος produci ab illo testem dicebam: nimirum Lucianus. Utitur eodem et is, cujus elegantissimæ extant Epistolæ sub Theophylacti nomine: Ὥσπερ οἱ ἐν αἰθάλῃ σπινθῆρα πυρὸς ταμιεύοντες. Secundum illud nomen δρεπάνη, potius poeticum quam Atticum esse crediderim; ap. Hom. enim et Hesiod. illud reperio, ap. Atticos non item, atque adeo ne ap. alios quidem prosæ scriptores. Tertio loco ponuntur ἠχὴ et ἠχώ, quæ ut ap. Atticos legi fatear, (nam ἠχὴ et ap. Plat. extat,) non tamen eosdem nominis ἦχος usum refugere dixerim. Quartum λαῖλαψ genere fem. usurpatur ab Aristot. et Luciano: ut de iis tantum loquar, ex quibus afferri exempla possunt, et quidem repræsentari. Quintum βάτος Eust. sub utroque genere usurpari ostendit, cum dicit ἡ βάτος, ἢ ὁ βάτος: ubi certe Atticum esse hoc, non illud, minime tacuisset, si id vel ipse observasset, vel ex aliorum observatione habuisset. Sextum est κάλως, de quo illi assentior, ab Atticis usurpari genere masc.; (nam πάντα κάλων ἐξιέναι, ap. Aristoph. Eq. 756; πάντα κάλων ἐφιέναι ap. Plat. Sisypho, nec non πάντα κάλων ἐκτείνειν ap. Eund. in Protag. reperio, quæ omnia proverbialia sunt;) sed talem usum linguæ communi cum Attica communem esse puto, cum πάντα κάλων cum diversis verbis dicant quilibet scriptores, (nam non solum πάντα κάλων ἐφιέναι vel ἐκτείνειν, sed etiam πάντα κάλων κινεῖν, et πάντα κάλων σείειν sive ἀνασείειν apud eos legitur,) at nemo πᾶσαν κάλων, quod sciam. De septimo φθεὶρ i. q. de proxime præcedente dico, nimirum nihilo magis Atticæ quam communis linguæ esse in genere masc. Octavum Μαραθὼν Plut. quoque masculine effert. Quod vero dicit Ionibus femininum esse, id ex Herodoto falsum arguitur, quippe qui 6, [107, 111] ὁ Μαραθὼν, et τῷ Μαραθῶνι et τὸν Μαραθῶνα dicat, ut videbis p. 232 meæ ed., nec non p. 235. Octavum illud cum ipse etiam Dioscorides masculine efferat, dicens ὁ ἐλλέβορος, non τὸ ἔλλεβορον, non video cur Atticis ascribendum fuerit. Nonum παράλογος, Thucydideum potius appellare debuit quam Atticum; nam (ut de hujus scriptoris schol. taceam) Pollux hunc sub masculino genere usum non alii quam Thucydidi tribuit: quod minime facturus erat, si Atticus fuisset, i. e. ceteris Atticis cum Thucydide communis. Decimum genere neutro potius quam masculino usurpatum fuisse puto. Habetur quidem certe ap. Thuc. [3, 6], Ναύσταθμον δὲ μᾶλλον ἦν αὐτοῖς ἡ Μαλέα, itidemque ap. Plut. [V. Pomp. c. 24] ναύσταθμα πειρατικὰ legimus. Nunc ad illud adjectivum quæ φαῦλος veniens, primum quidem ap. Lucian. in iis extant edd. φαῦλον, non φαύλου, legi dico [Imag. c. 17], Οὐ φαῦλον συνέσεως παράδειγμα προθέμενον· ubi cum φαῦλον παράδειγμα dicatur aptissime, non est quod quisquam dubitet quin germana sit ista lectio, illa autem altera, quæ habet φαύλου, adulterina. Fateor alioqui me illum gen. alicubi invenisse genere fem. usurpatum; sed plura illius usus exempla desidero: nam ut ap. Thuc. reperio itidem φαύλου genere fem. pro φαύλης, p. 205 [6, 21]: Οὐ ναυτικῆς καὶ φαύλου στρατιᾶς μόνον δεῖ, sic ap. Eur. φαύλην, non φαῦλον, Med. [807]: Μηδείς με φαύλην κἀσθενῆ νομιζέτω. Et hactenus quidem de iis quæ ex Thoma M. attuli.

Sciendum est autem esse et alia genus una cum terminatione mutantia: quo in numero esse περιστερός (ut ad substantiva revertar): Atticos enim dicere περιστερὸς masculine testatur Athen. 9, [p. 395, B] afferens ex Alexide, Λευκὸς Ἀφροδίτης γάρ εἰμι περιστερός· sed Socrati τῷ ἀπὸ Μόψου minime placuisse, ex iis apparet, quæ Lucian. refert in Dial. qui Ψευδολογιστὴς s. Σολοικιστὴς inscribitur [c. 7]: nimirum cum quidam περιστερὸν dixisset tanquam Ἀττικὸν, illum Socratem excepisse, Καὶ τὸν φάττον ἐροῦμεν. Quæ verba hominis sunt irridentis (ut opinor) vanum nimisque curiosum ac περίεργον Attice loquendi studium. Hoc quidem certe ex aliis plerisque ejusdem Dialogi locis discimus, fuisse nonnullos inepte Ἀττικίζοντας. Atque adeo ut ab hac generis mutatione non discedamus, habemus ibid. aliud ejus exemplum, in nomine φακὸς, sed quod eidem illi Socrati minime placuerit. Illis enim quæ retuli subjungit, Φακὸν δέ τινος εἰπόντος ἐδηδοκέναι, Καὶ πῶς ἂν, ἔφη, φακόν τις φάγῃ; Est enim illud φακὸν accipiendum tanquam ab homine qui φακῆν dicere non auderet, ne parum Atticus esset: at Socrates, Qui vero φακὸν aliquis edere possit? Hoc enim referendum est, ut opinor, ad id quod schol. Aristoph. et Suidas tradunt, φακῆν esse Lentem coctam, et φακὸν appellari Quæ est cruda. Interpres tamen ad varias nominis φακὸς signiff. retulit: quoniam, ut inquit, et de Alga, et de Lentigine, et de Vase unguentario, nec non de aliis rebus dicitur.

Circa nominum usum habent Attici et alia sibi peculiaria, non tamen omnia, ut opinor, quæ grammaticus ille Thom. M. illis ascribit. Ne quid tamen desiderare lector possit, afferam quæcunque apud eum huc pertinentia annotavi: ea verba, quæ sparsim ab eo recensentur, ad certa quædam Atticismorum genera reducens. Quamvis autem in iis, quæ ab illo hac de re traduntur, multa sint de quibus adversus eum disceptare, et quibus censuram meam opponere possem, (sicut in iis feci quæ paulo ante allata fuerunt,) id tamen a me lectorem in præsentia expectare nolim: quoniam oneri, quod mihi jam imposui, aliud addere non decrevi.

Atque ut a numerorum usu incipiam, quemadmodum annotarunt veteres quidam gramm. Atticos ἀφύαι libentius usurpasse plurali numero quam ἀφύη singulari, ita et in aliis quibusdam vocabulis non hoc, sed illo numero esse usos dicendum est: si vera sunt quæ grammaticus ille diversis locis de diversis pluralibus scribit. Uno enim in loco tradit, dicendum esse διαθήκας γράφειν, non διαθήκην. Alibi, Atticos dicere ait γάμους ποιεῖν, non γάμον. Alibi, βρώματα in usu esse illis tradit, non βρῶμα, nec βρῶσις. Sic ἐνέγυρα alibi illis ascribit, non ἐνέχυρον. At vero ἀντίγραφα elegantius duntaxat quam ἀντίγραφον esse, dicit. Unum omiseram ex iis, quæ huc pertinent, a me apud illum observatis: quod equidem tale est ut sine risu a me scribi non possit: et de quo etiam aliquid dicam necesse est, ut risus mei causam ignaris (si qui forte erunt) declarem, potius quam ut censuram agam. Nam præterquam quod censuræ onus me recusare dixi, vel ipse Cato ea in re risor magis quam censor esse cogeretur. Nisi potius censorium fore nostrum risum dicendum est. Cujus expectatione ne te diutius pendere sinam, lector, ejus verba audi: Πρὸς ἱερεῖς ἱκετεύω Ἀττικοὶ λέγουσιν, οὐ πρὸς ἱερέα. Θουκυδίδης, Πρὸς ἱερεῖς ἱκέτευσαν ἢ μαντείοις. Mirum certe loquendi genus Thucydidi affingit, et quod ipsemet, si reviviscat, magis etiam quam alius quisquam miretur: hæc enim verba, ἱκετεύειν πρὸς ἱερεῖς, quid sibi volunt? vel potius quid hic sibi volunt sacerdotes? quis unquam eorum in tali re mentionem audivit? At hic grammaticus, perinde ac si de re nota loqueretur, soleretque lingua communis dicere ἱκετεύειν πρὸς ἱερέα, annotat, Atticam plurali, non singulari utentem, dicere ἱερέας, non ἱερέα. Sed ipsum tandem Thuc. consulamus, et in locum falsæ lectionis veram reponamus, per quam repente ille sacerdotalis atticismus evanescet. Sciendum est igitur legi ap. Thuc. 2, p. 63 meæ ed. [c. 47], Ὅσα τε πρὸς ἱεροῖς ἱκέτευσαν ἢ μαντείοις, καὶ τοῖς τοιούτοις ἐχρήσαντο, πάντα ἀνωφελῆ ἦν. Et jam quidem quis error in illa Thomæ M. observatione commissus sit, nemo non videat; sed quid in hunc errorem eum impulerit, aliis divinan-

dum relinquo. Ceterum ut plurali numero in nominibus illis Atticos esse usos tradit, non singulari, ita vicissim dixisse κατὰ χειρὸς ὕδωρ ἐδέξατο, singulari χειρὸς utentes, non plurali χειρῶν : cum enim ille præcipit ut ita dicamus, Atticos esse ita locutos innuit.

Atticos diminutivo nomine alicubi potius quam altero usos esse, et vicissim hoc illi prætulisse in quibusdam vocabulis, ostendit; λοπάδιον enim, non λοπὰς, dixisse tradit : et alibi, ἄλλὰς, non ἀλλάντιον pro Attica appellatione agnoscit. Aliquas autem voces utroque modo illos usurpasse, ex Eodem discimus, siquidem προβάτιον, non tantum πρόβατον, illos dixisse ait. Et quoniam in diminutivorum mentionem incidi, hoc addo ex Eodem, duarum terminationum alteram tantum usurpasse ; nam eos in quibusdam diminutivis diminutiva forma κυνίδιον, non κυνάριον, itidemque λιθίδιον, non λιθάριον, dixisse tradit.

Verum ut de aliis nominibus loquar, in quibus itidem linguæ communis terminationem (et quidem eam quæ magis proprie dicitur terminatio) ab Attica distinguit, βραβεὺς, non βραβευτὴς, item αὐλητρὶς, non αὐλήτρια, μαθητρὶς, non μαθήτρια, dici Attice scribit. In verbalibus quoque nonnullis discrimen constituit, cum Atticam linguam διφρεία, communem δίφρευσις dicere tradit : itidemque alibi, διαγνώμη esse linguæ Atticæ, διάγνωσις, communis : alibi, δῆγμα esse Atticum, non δῆξις : sic δεῖγμα, non δεῖξις : quamvis ἀπόδειξις Attici sermonis sit. Huc pertinent quæ alibi scribit, αὔξη et ἄνθη Attica esse, non αὔξησις et ἄνθησις. Jam vero et in possessivis nominibus, quæ duplicem terminationem habent, unam Atticis potius quam alteram fuisse in usu, ex Eod. discimus : ἀνθρωπεία φύσις, (inquit,) οὐκ ἀνθρωπίνη : alibi itidem, Πυθαγόρειος κάλλιον ἢ Πυθαγορικός. Non male autem fortassis ad hunc de terminatione sermonem reducentur et illa, quæ de comparativis quibusdam annotat : nimirum θᾶττον dicere Atticos, non τάχιον : eosdem βραδύτερον dicere, non βράδιον, eodemque modo ἐγγύτερον, non ἔγγιον, (at ἔγγιον usurpari ab illis pro positivo ἐγγύς,) cum tamen alibi tradat eos non αἰσχρότερον dicere, sed αἴσχιον. Quod item ad superlativum gradum attinet, in eo quoque nomina quædam Atticos uno potius modo efferre tradit quam altero : ut ἔχθιστος potius quam ἐχθρότατος. At vero de Attica terminatione, qualis est cum μεθύση dicunt pro μέθυσος, et ἐρήμη pro ἔρημος, dictum a me in superioribus fuit : in iis sc. quæ in Corinthum annotavi. Hoc unum iis quæ initio hujus tmematii dicta sunt, addo, quandam inveniri terminationem quam Atticam esse credibile sit, quamvis id a nullo grammatico (quod sciam) annotetur : eam videlicet, quam habet nomen σκωπτόλης, quod pro σκώπτης ponitur.

Sunt vero et aliæ Atticæ linguæ a communi circa terminationem differentiæ in nominibus : quarum nonnullæ ad declinationem referri possunt. Talia sunt hæc : Atticos κρέως dicere, non κρέατος : sic τέρα et τερῶν, non τέρατα, τεράτων : sicut κρέα, κρεῶν, inquit : significans κρέατα, κρεάτων, ab illis minime usurpari. Dicere item ἥρω et ἥρως, non ἥρωα et ἥρωας : dicere Πειραιῶς, non Πειραιέως. Huc pertinent et quæ Attici absque synæresi efferunt, ut ἀνθέων, ὀρέων, pro ἀνθῶν et ὀρῶν : vel contra per synæresin contrahunt, ut ὀστοῦν pro ὀστέον, et σῶς pro σῶος et σώους.

De illa autem differentia quæ in scriptura versatur, ut cum ἐλάα dicunt pro ἐλαία, et κρίβανος pro κλίβανος, aut μυρρίνη pro μυρσίνη, aut κολοκύντη pro κολόκυνθα, aut ἀναβασμὸς pro ἀναβαθμός : de illa item quæ in accentu consistit, in capite de Attica Orthographia disseram.

At nomina, (sicut et verba,) quæ Attici partim sibi peculiaria habent, partim in peculiari signif. usurpant, peculiarem itidem tractationem in alia hujus libri parte habebunt.

Ad hunc sermonem, qui institutus a me est de illis quæ Attici in usu nominum peculiaria sibi habent, aliquis pertinere dixerit fortassis et numeri pro numero, casus pro casu usurpationem, ubi nimirum ab uno casu ad alium, ubi a singulari ad pluralem transeunt, aut vicissim. Ac ne ego quidem ab hoc sermone aliena esse ista dixerim ; sed quoniam de mutationibus illis casus et numeri alibi disserui, nimirum in eo Capite quod tribui iis quæ Attici in orationis structura sibi peculiaria habent, non repetenda esse illa, sed potius lectorem eo remittendum esse existimavi.

CAPUT IX.

DE IIS, QUÆ ATTICI

IN PARTICIPII USU INNOVARUNT.

Verbum et nomen ut duæ sunt orationis præcipuæ partes, sic fortasse præcipuæ Atticorum innovationes (liceat enim mihi illorum καινοτομήματα sic vocare : quo nomine cum utor, Eust. sequor, καινοτομεῖν illos dicentem) circa illas spectantur. Prætermittenda tamen nec ea sunt, quæ in aliis partibus innovarunt. Cum autem post nomen et verbum nulla sit pars in cujus usu plura καινοτομῆσαι videantur quam in participio, Caput hoc illi tribuam.

Primus igitur et præcipuus participii usus Atticis peculiaris, aut saltem ab Atticis profectus, est is quo δέον et πρέπον, nec non παρὸν, ἐξὸν, aliaque multa hujusmodi in accusativo usurpant, cum alioqui sequendo vulgarem orationis structuram, (eam dico, quæ in aliis participiis usitata est,) obliquo casu, nimirum genitivo, utendum esset. Soph. p. 98 [El. 366] : Νῦν δ' ἐξὸν πατρὸς Πάντων ἀρίστου παῖδα κεκλῆσθαι, καλοῦ Τῆς μητρὸς, ubi schol. (qui ἐξὸν exponit ἀδείας οὔσης) annotat, Atticos nunquam πλαγιάζειν (i. e. Obliquo casu efferre) hæc οὐδέτερα μετοχικὰ, ἐξὸν, παρὸν, ἐνὸν, aliaque hujusmodi, cum constructio πλαγιασμὸν poscit. Dicens autem eos non πλαγιάζειν hæc, intelligit non efferre per aliquem ex obliquis, i. e. (exempli gratia) dicere παρὸν, non παρόντος, aut παρόντι. Sed in eo fallitur schol., quod in recto casu participia illa poni existimat, cum in accusativo ponantur. Scribens enim Atticos illa non πλαγιάζειν, aperte ostendit rectos sibi videri, non accusativos. Alioqui enim dicendum esset, (quod inauditum esse puto,) in neutris nominibus accusativum inter obliquos non censeri, utpote recto similem. Cur porro accusativos esse, non nominativos, existimandum sit, docebo antequam isti de his aliisque id genus participiis sermoni finem imponam. Perinde igitur est ac si dictum ibi esset, ἐξόντος κεκλῆσθαι, κτλ. Sic ap. Dem. [p. 610, 17] : Εἶτ' ἐπὶ τούτοις, ὡς ὁτιοῦν ἐξὸν ἑαυτῷ ποιεῖν, Σινώ-

πην προσενεχύραζε καὶ Φαινοστράτην, ἀνθρώπους πόρνας, Perinde ac si quidvis facere liceret. Alicubi tamen ὡς ἐξὸν reddi potius debet, Perinde ac si liceat. Priscianus autem, postquam dixit Atticos ἐξὸν usurpare pro ἐξουσίας οὔσης, affert ex Lucano, Omnia majorum vertamus busta licebit: ubi Licebit accipi ait pro Si licentia erit. Sed male Licebit exponit Si licentia erit, cum pro Licet (i. e. Quamvis) accipere necesse sit. Totus enim locus est hic: Omnia majorum vertamus busta licebit, Et stantes tumulos, et qui radice vetusta Effudere suas victis compagibus urnas: Plus cinerum Æmoniæ sulcis telluris aratur, Pluraque ruricolis feriuntur dentibus ossa. Sic autem verbo Licebit usi sunt cum alii, tum Horat. Epod., Sis pecore et multa dives tellure licebit, Tibique Pactolus fluat. Verum equidem etiamsi concederem, Licebit accipi pro Si licentia erit, quid usus verbi hujus commune cum usu illius participii habere dici posset? Sequitur παρόν: quo significatur Cum facultas sit, vel esset: aut etiam, detur vel daretur, Cum potestas esset, vel daretur, aut fieret. Lysias [p. 621 R.]: Ἁρὸν μετὰ πολλῶν χρημάτων γῆμαι ἄλλην, τὴν ἐμὴν μητέρα ἔλαβεν οὐδὲν ἐπιφερομένην. Andocid.: Καὶ παρόν μοι πέντε δραχμὰς τὴν τιμὴν αὐτῶν δέξασθαι, οὐκ ἠθέλησα. Itidemque ap. Plut. post παρὸν sequitur οὐκ ἠθέλησε, in Fabio [c. 11]: Τὸν λόφον ἐκ τοῦ ῥάστου κρύφα κατασχεῖν παρὸν, οὐκ ἠθέλησεν ὁ Ἀννίβας, Noluit, cum facultas esset, Cum facultas daretur; vel, Noluit, cum tamen posset. Non est autem quod miretur lector me Plutarchi quoque testimonium afferre, siquidem (ut alibi dixi) Atticus quidem scriptor non est, sed ex Atticis tamen multa est mutuatus; atque adeo non hic solum, sed et ceteri hunc istorum participiorum usum cum Atticis communem habent. Sic certe et Herodotus eodem participio usus est, Ionico more παρεὸν scribens, 1: Παρεὸν αὐτῷ βασιλέα γενέσθαι. His autem addendum est et μετὸν, ex Thuc. 1, [28]: Ὡς οὐ μετὸν αὐτοῖς Ἐπιδάμνου. Jam vero quod de his ex ὂν verbo substantivo factis dicitur, idem de eo quoque intelligendum est. Itidem enim (exempli gratia) ἄδηλον ὂν dicitur pro ἀδήλου ὄντος: ut ap. Greg. Naz.: Μὴ κατασφιγχθῇς ταῖς σειραῖς τῶν οἰκείων ἁμαρτημάτων, ἄδηλον ὂν εἰ πάλιν ἐξαναστήσῃ τῶν τάφων. Sed ex loco Thuc., tanquam ex fonte, exemplum afferre satius fuerit. Legimus igitur ap. eum, in præfatione quam Historiæ suæ præfixit [1, 2]: Ἄδηλον ὂν ὁπότε τις ἐπελθὼν, καὶ ἀτειχίστων ἅμα ὄντων, ἄλλος ἀφαιρήσεται. (Sed in hoc l. ἄδηλον ὂν sonat Cum incertum esset; in illo, Cum incertum sit.) Sic paulo post, ὡς βέβαιον ὄν.

Eodem modo et δέον pro δέοντος, et πρέπον pro πρέποντος, aliaque itidem usurpantur, nec non προσῆκον pro προσήκοντος: ut, δέον φεύγειν, ἔμενε, Cum oporteret fugere, mansit. Itidem οὐδὲν δέον, Cum minime oporteret, aut etiam Cum minime expediret, aut Cum minime opus esset. Sed ap. Lucian. οὐδὲν δέον sonare videtur quod dicimus lingua nostrate, *De quoi on se fust bien passé*, vel *De quoi vous vous fussiez bien passé*: veluti cum ita loquimur, *Vous avez voulu vous entremettre de ces affaires-là: de quoi vous vous fussiez bien passé.* Locus Luciani est in Prometheo seu Caucaso [c. 6], ubi Mercurius inter alia crimina Prometheo objicit, quod homines finxerit, οὐδὲν δέον. Ejus verba sunt, Καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἀνέπλασας, οὐδὲν δέον. Possumus Gallice reddere et ita, *De quoi il n'estoit nul besoin.* Vel, *Sans qu'il en fust besoin:* sic tamen ut altera illa interpretatio magis mihi placeat. At in Lat. sermone nihil mihi in præsentia occurit, quod assequi illud genus loquendi possit. Legitur autem paulo ante hunc locum ἐς οὐδὲν δέον: ubi idem Mercurius Prometheo dicit, Ἕωλον μὲν, ὦ Προμηθεῦ, τὴν ἔφεσιν ἀγωνιῇ, καὶ ἐς οὐδὲν δέον, ubi ob præfixam præp. ἐς, talis participii usus cessat. Apud Eund., in Dialogo qui Ῥητόρων Διδάσκαλος inscriptus est, habemus, Τοσαῦτα καμὼν, οὐδὲν δέον. Sed possunt aliqui etiam occurrere loci, in quibus paulo aliam expositionem postulet hoc loquendi genus, οὐδὲν δέον: ut in Thes. meo docui. Quod vero attinet ad δέον, cui vocabulum οὐδὲν non est præfixum, sciendum est inveniri etiam δεῖν scriptum pro δέον, il-

lum usum habente; atque ita duplex Atticismus in una voce est: nimirum et in eo, quod casus unus pro alio ponitur, et in eo, quod scriptura linguæ communi usitata in aliam mutatur. Lysias in Or. κατὰ Ἀλκιβιάδου λειποταξίου, non procul a principio [p. 140, 14]: Δειλίας δὲ (δικαίως ἂν αὐτὸν ἁλῶναι) ὅτι δεῖν ἕκαστον μετὰ τῶν πολιτῶν κινδυνεύειν, ἱππεύειν εἵλετο. Sic ap. Isocr. Panath.: Δεῖν προστιθέναι τὸν τῶν προειρημένων ἐχόμενον. Hujus autem Atticæ scripturæ in hac vocula et aliis quibusdam facta mentio fuit in Articulum LXVIII Corinthi. Verum ut ad reliqua pergam, προσῆκον itidem pro προσήκοντος cum apud alios extat, tum ap. Thuc. 3, [40]: Εἰ γὰρ οὗτοι ὀρθῶς ἀπέστησαν, ὑμεῖς ἂν οὐ χρεὼν ἄρχοιτε· εἰ δὲ δὴ καὶ οὐ προσῆκον, ὅμως ἀξιοῦτε τοῦτο δρᾶν, παρὰ τὸ εἰκὸς τοίνυν καὶ τούσδε ξυμφόρως δεῖ κολάζεσθαι, Quamvis non deceat, vel Quamvis non æquum sit, aut Contra quam jus sinat. Plut. Romulo: Ὡς προσῆκον αὐτοῖς μέγα φρονεῖν. Tot denique exempla talis usus horum participiorum extant, ut vel mediocriter in studiis literarum Græcarum versato vix ignotus esse possit. At Corinthus tamen et Philoponus cum hunc esse istorum participiorum usum dicere deberent, aliud non παράδοξον solum, sed quod plane falsum existimo, dixerunt: nimirum δέον pro δεόντως, πρέπον pro πρεπόντως, nec non προσῆκον pro προσηκόντως usurpari ab Atticis. Equidem si dixissent duntaxat δέον pro δεόντως, πρέπον pro πρεπόντως poni, librarii, non eorum errorem esse suspicari quis potuisset; sed cum διαῤῥήδην scribant, Atticos qualitatis adverbia terminare in ον, quæ alii in ως terminant, omnem nobis dubitationem tollunt. Viderant certe alicubi scriptum, (hoc enim credibile est,) Atticos δέον et πρέπον et προσῆκον dicere pro δέοντος et πρέποντος et προσήκοντος: sed aut viderant tantum per transennam, aut quale id esset, minime intellexerant: ideoque ex illis genitivis adverbia fecerunt. Sciendum est porro non in præsenti tantum dici δέον pro δέοντος, sed in aoristo itidem δεῆσαν pro δεήσαντος, nec non in fut. δεῆσον pro δεήσοντος. Xen. [Cyrop. 3, 2, 8]: Καὶ ὁ Κῦρος εἶπεν ὅτι ἤδη τοῦτο [εἰπὼν ὅτι εἰδείη τοῦτο, εὐθὺς] παρηγγύησε τοῖς Πέρσαις παρασκευάζεσθαι, ὡς αὐτίκα δεῆσον ἐπιδιώκειν. Ex ignoratione autem hujus usus factum est ut δεήσοι male scriptum fuerit in quodam ejusd. scriptoris loco pro δεῆσον.

Eodem modo μέλον usurpatur a Luciano in isto Toxaridis loco, Ὥσπερ οὐ πάνυ σοι μέλον εἰ ἀποτμηθείης τὴν γλῶσσαν. Talem usum et τυχὸν ap. eum habet in Lapithis, circa finem: Παρέκειτο δ' αὐτοῖς τὰ μὲν ἄλλα πάντα ἴσα, καὶ ἀνείλοντο εἰρηνικῶς· ἡ δὲ ὄρνις ἡ πρὸ τοῦ Ἕρμωνος, πιμελεστέρα, οὕτως, οἶμαι, τυχόν. Quin etiam in aliis vocabulis usus iste participii spectatur; ita enim dicitur δόξαν pro δόξαντος, nec non δοκοῦν ap. Thuc. pro δοκοῦντος. Alia tamen quodammodo horum participiorum quam superiorum natura est: quod hæc potius quam illa in genitivo etiam poni queant, (ac præsertim posteriora duo,) ideoque eorum mentio non tam ad hunc locum pertinet, quam ad eum ubi de accusativi usu pro genitivo absoluto disseritur: qui usus ad verba quælibet extenditur.

Venio nunc ad illud, de quo me verba facturum sum pollicitus: sc. participia ista, cum hunc usum habent, accusativi casus esse, non nominativi: quod tamen existimasse videtur vel potius existimavit schol. Soph., ut ex ejus, quæ antea protuli, verbis liquet. Sic utique et Corinthus Artic. IX, aliud quoddam participiorum genus falso nominativi casus esse et credidit et tradidit, cum in accusativo casu ponantur. Atque ut in his participiis (cujusmodi est εἰρημένον δὲ pro εἰρημένου δὲ, et δόξαν δὲ pro δόξαντος δὲ, et κυρωθὲν δὲ pro κυρωθέντος δὲ), accusativus illius genitivi vice fungitur, qui absolutus vocatur, ita etiam in illis, πρέπον, ἐξὸν, δέον, προσῆκον, et ceteris: adeo ut utraque esse casus accusativi itidem absoluti, dicere possimus. Eodem enim casu utraque usurpari, vel ex interpretatione liquido apparet. Quod si quis altera illa pro accusativis habenda negare vellet, Corinthi sententiam tuendo, ex iis, quæ in illum Articulum IX annotavi, refelli posset.

Hunc de illo participiorum genere sermonem clau-

dere volenti, hoc quoque addendum fuerit, (licet ad alium eorum usum pertinens,) inveniri quædam ita posita in neutro genere ut subaudiendum sit ἐστί. Dicitur enim δέον pro δέον ἐστὶ, itidemque προσῆκον pro προσῆκόν ἐστι: estque in hoc frequentior iste usus quam in ceteris quæ sunt hujus generis.

Alia equidem multa de Attico participiorum usu dicenda mihi supersunt: ac primum addo, Atticos non unum περιφράσεως genus habere per participium: sed præ ceteris ἀξιομνημόνευτον esse eam, qua dicunt ἦν μοι βουλομένῳ, pro ἐβουλόμην, aliaque ejusmodi. Ad ceteras autem pertinent quæ a Bud. scribuntur. Is cum dixisset ὑπάρχω cum aliis verbis jungi, sicut τυγχάνω et εἰμί: et in exemplum attulisset hæc Dem. verba, Ἐγὼ δὲ οὐδεπώποτε ἡγησάμην χαλεπὸν διδάξαι τὰ βέλτιστα ὑμᾶς· ὡς γὰρ εἰπεῖν ἁπλῶς, ἅπαντες ἐγνωκότες ὑπάρχειν μοι δοκεῖτε· subjungit, Græci enim, præsertim Attici, sunt φιλομέτοχοι: sed sæpius τῷ εἶναι et τῷ τυγχάνειν utuntur cum participio quam τῷ ὑπάρχειν. Idem [p. 401, 18]: Τίνα ἐν αὐτῷ μικροψυχίαν ἐνεωρακὼς εἴη. Et rursus, Ὅτι εἴη Νικόδημον ἀπεκτονώς. Affert B ex Eod., Ἀνηρηκότες ἔσεσθε, nec non Πεφωνασκηκὼς ἔσται. Item e Xen. Hell. 7, [2, 20]: Τοῦτο δὲ χρὴ εὖ εἰδέναι, ὅτι ἐὰν ταῦτα πράξῃς, τοῖς μὲν πολεμίοις ἐπιτετυχηκὼς ἔσῃ, φιλίαν δὲ πόλιν διασεσωκώς. Eundemque fuisse et passivorum participiorum usum, ex iisdem scriptoribus discemus. Legitur enim 4, [8, 9]: Καὶ τοῦτο οὖν, ἔφη, σὺ μὲν Ἀθηναίοις κεχαρισμένος ἔσῃ, τοὺς δὲ Λακεδαιμονίους τετιμωρημένος· 7, [5, 18]: Εἰ δὲ καταλείψοι ἐρήμους οἷς ἦλθε σύμμαχος, αὐτὸς παντάπασι λελυμασμένος τῇ ἑαυτοῦ δόξῃ ἔσοιτο. Sic ap. Dem., Ἐσεσθε ἐψηφισμένοι. Interpretatur autem hujusmodi participia, verbo substantivo juncta, per subjunctivum: ut in illo Dem. loco qui in Or. περὶ παραπρ. legitur, Τοὺς ὁτιοῦν ἂν ἐκείνῳ ποιήσαντας ἀνῃρηκότες ἐκ τῆς πόλεως ἔσεσθε, ἂν τούτους ἀνέλητε· hic enim ἀνῃρηκότες ἔσεσθε vertit Sustuleritis. Sic ap. Eund. in ead. Or. [p. 449, 13]: Ἂν οὕτως φυλάττητε αὐτὸν, οὐχ ἕξει τι λέγειν, ἀλλὰ τηνάλλως ἐνταῦθα ἐπαρεῖ τὴν φωνὴν, καὶ πεφωνασκηκὼς ἔσται, Frustra sub phonasco vocem exercuerit. Itidemque ap. Eund. ἔσεσθε ἐψηφισμένοι, C non vertit Censebitis, Sciscetis; sed Censueritis, Sciveritis. Atque adeo annotat, Cic. ita per subjunctivum solere dicere, ut Ad Att., Nunc vero sentio, (quod commodo tuo facere poteris,) venias ad id tempus quod scribis: obieris Quinti fratris comitia; nos longo intervallo viseris. Et in Or. pro Cælio: Quare etiamsi quem horum minorum aliquid offendit, jam ætas omnia, jam dies mitigarit. Et in Philipp. 13: Neque istinc, si cupias, possis te explicare. Recesseris? omnes insequentur: manseris? hærebis. Hæc ille talium subjunctivorum exempla affert: verum sciendum est non omnibus locis, quibus participium verbo substantivo jungitur, istam per subjunctivum interpretationem convenire, sed iis demum, in quibus futuro illius substantivi verbi est adjunctum; neque enim, ut in illo Dem. loco ἀνῃρηκότες ἔσεσθε apte redditur Sustuleritis, ita ἀνῃρηκώς ἐστι reddendum esset Sustulerit, sed Sustulit. Quin etiam hoc animadversione dignum est, pro ἀνῃρηκώς ἐστι non minus commode dici posse ἀνῄρηκε: at vero ἀνῃρηκότες ἔσεσθε D aliquo modo ab ἀναιρήσετε diversum esse. Quod ex interpretatione patet; si enim pro ἀνῃρηκότες ἔσεσθε diceretur ἀναιρήσετε, non redderetur Sustuleritis, sed Tolletis. Sic in Xen. loco qui proxime sequitur, si pro ἔσῃ διασεσωκὼς dixisset διασώσεις, non redderetur Conservaris; sed potius Conservabis. Atque adeo in illo Dem. loco, in quo dicit πεφωνασκηκὼς ἔσται, quamvis præcedat futurum ἐπαρεῖ, illum tamen participii præteriti cum futuro verbi substantivi usum ab illius futuri ἐπαρεῖ usu aliquid diversum habere censeo. Ut verbo uno finiam, in omnibus illis locis aliisque ejusmodi mixtas quodammodo futuri et præteriti signiff. videri dico. Eodemque et ap. Latinos pacto subjunctiva illa ambiguam et velut mixtam signif. habere dici fortasse queunt.

Quod vero attinet ad usum participii cum præsenti verbi substantivi, sive in indicativo modo, sive in alio, ejus exemplum habemus et in hoc Aristot. loco, Ὅταν ὦσι βεβληκότες τοὺς ὀδόντας· quod nihil aliud est quam βεβλήκωσι: sicut nimirum in locis præcedentibus, ἐνεωρακὼς εἴη et εἴη ἀπεκτονὼς nihil aliud valent quam ἑνεωράκοι et ἀπεκτόνοι. Meminit porro hujus usus et Priscianus in suo De constructione libro; sed peculiariter de unius verbi participio loquens, in quo Latinæ linguæ cum Græca convenit. Ita enim scribit: Illi (sc. Attici) ἐξαρκεῖ αὐτοῖς δεδειπνηκόσιν εἶναι, καὶ δεδειπνηκέναι. Nos, Sufficit illis pransis esse et prandisse. Poterat autem et de Cœnatis esse, idem dicere. Sed ne in his quidem verbis linguæ uni cum altera omnino convenit. Neque enim Pransus sum et Cœnatus sum præterita sunt ejusdem vocis cujus sunt Prandisse et Cœnasse, activæ videlicet: quin potius ita dicuntur Pransus sum et Cœnatus sum, voce passiva, ut Locutus sum, Assentatus sum, Fabricatus sum, Frustratus sum, atque alia: at illud δεδειπνηκὼς ejusdem vocis est cujus et δεδειπνηκέναι. Addit porro verbis illis idem grammaticus, Huic consimile esse videtur, Fieri opus est, et Facto opus est: Dici opus est, et Dicto opus est: Pugnari opus est, et Pugnato opus est. Quomodo enim illa, sic etiam ista participia pro infinitivis verbis ponuntur. Sallustius in Catilina: Nam et priusquam incipias, consulto; et ubi consulueris, mature facto opus est. Hæc autem elocutio ad passivæ significationis pertinet participia, sive absoluta. Hæc ille: cui in eo minime assentior, quod hæc participia Græcis illis similia esse velit: cum potius talis sit in illis loquendi generibus Latini participii usus, qualis est apud Græcos infinitivi passivi, cum dicunt παρεσκευάσθαι δεῖ, (ut legitur ap. Aristot. Polit. 7: Δεῖ δὲ τῶν ἀγορανόμων τάξιν ἐν ἀγορᾷ παρεσκευάσθαι,) et similia: de quibus supra disserui, Capite VI. Idem autem alibi, postquam dixit, Ὑπονοῶ τὰ ἱερὰ κεκλεμμένα, ἤγουν εἶναι, subjungit, Frequentissime nostri quoque participia pro infinitis: ut Audio interfectum, mortuum, cæsum, et similia: in quibus omnibus subauditur Esse. Juvenalis, Perituros audio multos.

Possunt autem et aliis de causis Attici appellari φιλομέτοχοι, sc. ob alios plerosque participii usus, quos familiares habent. Sed quos insuper in eodem illo Commentariorum opere annotatos reperio, primum proferendos censeo: sic tamen ut distinguam exempla quæ ibi simul ponuntur, quippe quæ ad diversos usus pertineant. Dem.: Οὗτος δὲ ἦν ὁ πάντα ταῦτα διοικῶν, Hic est qui omnia administrabat. Xen. Œc. [4, 15]: Οὐδὲν γὰρ ὄφελος πολλὰ ἀροῦν, εἰ μὴ εἶεν οἱ ἀρήξοντες, Nisi sint qui arata tueantur. Et [7, 21]: Δεῖ δ' αὖ, ἐπειδὰν ταῦτα εἰσενεχθῇ εἰς τὸ στεγνὸν, καὶ τοῦ σώσοντος ταῦτα, Oportet esse qui hæc servet. Dem. [p. 362, 12]: Τίς ἂν τούτων αἴτιος; τίς ὁ ταῦτα φενακίσας; Quis est qui hanc fraudem commentus est? His exemplis subjungit alia, in quibus est εἰδῶσιν ἀξιοῦντες, et ἠγνόει παιδευομένους, etc.; sed alium usum in his aliisque hujusmodi locis considerandum esse quam in superioribus, admonendus erat lector. Dico igitur, quod ad illos superiores attinet, in quibusdam eorum talem esse orationis formam, ut participia in verba sine alia quapiam mutatione resolvi non possint. Nam pro illis quidem, οὗτος ἦν ὁ διοικῶν, dicere possis, οὗτος διῴκει: itidemque pro τίς ὁ φενακίσας, dicere, τίς ἐφενάκισε: sed ap. Xen., si pro εἰ μὴ εἶεν οἱ ἀρήξοντες dixeris simpliciter εἰ μὴ ἀρήξουσι, deerit nominativus: ideoque ut plena sit oratio, τινὲς adjiciendum fuerit. In altero autem ejusdem Xen. loco, ut participium resolvere in verbum possis, multo etiam magis mutanda orationis forma fuerit: siquidem pro δεῖ τοῦ σώσοντος dicendum erit δεῖ τινα σώζειν: ubi etiam verbo δεῖ alius usus, sicut et alia constr., tribuitur. Minime igitur hic locus exemplis ejus, quæ per participium fit, periphraseos (ita enim appellandam censeo) annumerandus fuerit.

At vero in iis qui sequuntur locis participium pro verbo simpliciter poni, dicere possumus. Dem. Pro cor. [p. 300, 11]: Σωφροσύνης πίστιν περὶ ἡμῶν ἔχοντες ἔδειξαν. Possis enim hic absque alia ulla mutatione ἔχοντες in ἔχειν resolvere. Apud Eund. Περὶ παραπρ.: Ἵνα ὅσα ὑμῖν ὑπεσχόμην ἀρχόμενος τοῦ λόγου, δείξω πεποιηκώς· itidem pro δείξω πεποιηκέναι. Præsertim autem cum verbo οἶδα, cum verbo γινώσκω, aliisque

id genus, frequens est hic participii usus; atque adeo dubito an unquam aliter Attici loquantur. Verbi οἶδα participio juncti exempla hæc sunt. Xen.: Οἶδα ἐμαυτὸν ἥττονα ὄντα, (quod et per nominativum dici potuisset, οἶδα ἥττων ὢν,) item [Cyrop. 1, 6, 28]: Οἶδα μανθάνοντας ὑμᾶς πολλὰς κακουργίας. Sic etiam cum præsenti verbi passivi, ut οἶδα ἐξαπατώμενος, Aristoph. [Av. 1641.] Atque ut dicitur οἶδά σε τοῦτο ποιοῦντα, sic etiam οἶδά σε τοῦτο πεποιηκότα vel ποιήσαντα: ut ap. eund. Xen., Οἶδα δέ ποτε αὐτὸν καὶ Κρίτωνος ἀκούσαντα. Item, Οἶδα καὶ Διοδώρῳ αὐτὸν τοιάδε διαλεχθέντα. Sic cum participio nominativi casus, οἶδα γεγονὼς εὐδαίμων, ap. Dem. Atque ut in illo Xen. loco habemus, Οἶδα αὐτὸν Κρίτωνος ἀκούσαντα, sic qui de se loquetur, i. e. significare volet se audisse, dicere poterit (usurpans nominativum, qualis est in illo Dem. loco), οἶδα ἀκούσας. Verum ut in οἶδα ἀκούσας participium pro infinitivo ponitur, non itidem quoties dicitur οἶδα ἀκούων, participium hunc usum habere existimandum est, ut quidam falso crediderunt. Nam οἶδα ἀκούων plerisque in locis id est, quod Latine diceretur Fando audio, sequendo illam usitatissimam phrasin Fando auditum. Gallice autem melius exprimimus dicentes, *Je says par ouir dire*. Dem. Philipp. 1: Οἶδα ἀκούων ὅτι ἐνίκων κτλ. Sic οἶσθα ἀκούων ap. Plat. Minoe: Οἶσθά που καὶ αὐτὸς ἀκούων. Atque ut οἶδα ἀκούων, sic et οἶδα πυνθανόμενος dicitur: quin etiam οἶδα παρ' ἄλλων πυνθανόμενος, ut ap. Isocr., suum Encomium Busiridis ita auspicantem: Τὴν μὲν ἐπιείκειαν τὴν σὴν, ὦ Πολύκρατες, καὶ τὴν τοῦ βίου μεταβολὴν παρ' ἄλλων πυνθανόμενος οἶδα. Latini non solum dicunt, Fando hoc audivi, vel, quod tamen minus frequens est, Fando cognitum habeo, sed etiam Ex auditu habeo, Nihil præter auditum habeo, Auditione et fama accepi, Rumorem auctorem habeo. Sed de illo genere loquendi hactenus lectorem monuisse sit satis. Ut autem οἶδα præcipuum est inter verba quæ participium pro infinitivo habent, sic etiam γινώσκω et συνίημι, nec non αἰσθάνομαι, aliaque cognatam signif. habentia. Plato Gorgia: Δῆλον δή, ὦ Σώκρατες, ὅτι οὐδὲ τὸν μέγαν βασιλέα γινώσκειν φήσεις εὐδαίμονα ὄντα. Sic ap. Xen., Γινώσκω σε ἐπιθυμοῦντα. Tale est [Hell. 3, 2, 9]: Ἐπειδὴ ἔγνω μενετέον ὄν. Cum nomin. autem: ut, Χρυσῷ πάττων μ' οὐ γινώσκεις, Aristoph. [Nub. 912]; item, Πατέρα δὲ γίνωσκε ἔχων Ἑρμῆν, Lucian. [D. deor. 22, 2.] Sed et cum participio passivo: ut ἔγνωσαν ἀποπεμπόμενοι, Thuc. [1, 102]. Cui simile est ap. Xen. [Hell. 1, 6, 4]: Καταμαθὼν δὲ ὑπὸ τῶν Λυσάνδρου φίλων καταστασιαζόμενος. Quod autem de γινώσκω, idem et de ἀγνοῶ dici putandum est: cujus similem usum in hoc Plat. habemus l.: Ἠγνόει τὴν πατρῴαν οὐ παιδευομένους τέχνην. Quin etiam cum φρόνει legitur partic. uno quidem in loco, accusativi casus, in altero autem nominativi, ap. Soph. Habemus enim ap. eum [Trach. 289], Φρόνει νιν ἥξοντα· et alibi [Antig. 996], Φρόνει βεβῶς αὖ νῦν ἐπὶ ξυροῦ τύχης. Sed his in ll. φρόνει poni pro ἴσθι s. γίνωσκε, ideoque construct. istam habere videtur: qui usus haud itidem solutæ orationi concedatur. At verbum εὑρίσκω addi potest iis quibus illa participium itidem tribuit, veluti in hoc Isocr. l. [Antid. p. 311, D]: Σκοπούμενος οὖν, εὕρισκον οὐδαμῶς ἂν ἄλλως τοῦτο διαπραξάμενος. Apud Thuc. vero cum verbo φαίνεται idem est participii usus, in præfatione, Φαίνεται γὰρ ἡ νῦν Ἑλλὰς καλουμένη οὐ πάνυ βεβαίως οἰκουμένη. Alicubi etiam duo participia conjunguntur, quorum posterius pro infinitivo ponitur: verbi gratia, ἐξελεγχόμενος ξένος ὢν, eod. modo quo dicitur ἐξελέγχεται ξένος ὤν. Dem.: Ἐγὼ γὰρ οἶομαι δεῖν ὑμᾶς ἐξελεγχομένοις ξένοις οὖσι χαλεπαίνειν. Sic participium unum alteri adjungitur infinitivi locum obtinenti, Xen. [Anab. 2, 1, 12]: Πεμφθεὶς παρὰ βασιλέως κελεύσων. Sciendum est autem Virg. eum participii, de quo loquimur, usum imitari ausum fuisse, cum verbo habente signif. τοῦ αἰσθάνομαι, quod paulo ante verbis οἶδα et γινώσκω et συνίημι connumeravi. Cum autem duplex sit ille usus, sc. unus quo participii accusativus verbo jungitur, alter, quo nominativus, (cum sc. verbum et participium de una eademque persona dicuntur,) hunc posteriorem, qui magis etiam quam alter a sermonis Latini consuetudine abhorret, imitari ausus est, cum scripsit Æn. 2, Sensit medios delapsus in hostes. Tale enim est hoc, quale fuerit in Græco sermone, ἤσθετο εἰς μέσους τοὺς πολεμίους ἐμπεπτωκώς. Quamvis porro in iis quæ hactenus allata fuerunt, nulla futuri mentio facta fuerit, interdum tamen ejus itidem participium, (cum illis præsertim verbis aliisque ejusmodi,) ita usurpari dico: atque adeo in eo ipso, de quo nunc disserebam, illius usus exemplum habemus ap. Aristoph. [Nub. 804], αἰσθάνομαι ἔξων.

Jam vero et cum aliis plerisque verbis usurpatur participium, ubi Latinus sermo infinitivum usurpat. Dicitur enim μέμνημαι ποιήσας: dicitur διατελῶ ποιῶν: item οὐ παύομαι ποιῶν: itidemque cum aliis verbis. Quin etiam sicut παύομαι ποιῶν, ita παύω σε ποιοῦντα frequenter legimus. Dicitur item περιορᾷ με ἀπολλύμενον. Sed non omnia fortasse, quæ hujusmodi sunt, Atticæ linguæ ascribere oportet.

Nosse præterea oportet, participium pro infinitivo positum diversis aliquando casibus cum eod. verbo usurpari: cujus varietatis exemplum habemus in σύνοιδα. Dicitur enim σύνοιδα ἐμαυτῷ σοφὸς ὤν: item σύνοιδα ἐμαυτῷ σοφῷ ὄντι, sicut σύνοιδα ἐμαυτῷ ἀδικοῦντι: nec non σύνοιδα ἐμαυτῷ τοῦτο πεπραγμένον, vel ταῦτα πεπραγμένα. Quarum constructt. exempla Commentarii Budæi suppeditabunt. Prisciamus affert itidem, συμφωνῶ ἐμαυτῷ εὐδαιμονοῦντι καὶ εὐδαιμονῶν: additque, talem usum esse horum verborum, Conscius sum, (quæ significatione respondent illi σύνοιδα,) i. e. duobus itidem casibus jungi, sc. dativo et nominativo. Addit enim, Nostri inveniuntur hac forma sæpe usi: Conscius sum mihi benefacienti, et benefaciens. Quomodo dicimus, Nomen est mihi Iulus, et Iuli, et Iulo, et Iulum. Virg. Æn. 2: Sensit medios illapsus in hostes. Sed non satis apte in exemplum afferre Virgilianum hunc l. videtur: quem contra alibi recte similem facit illi loquendi generi, ἔγνω δὴ τότε ἠδικημένος. Pro ἔγνω tamen potius ἤσθετο ponere debuerat: ut non solum eadem constr., sed et in eodem verbo esset; notum enim est, ἤσθετο idem cum illo Sensit verbum esse, i. e. eandem signif. habere.

Ceterum participia quædam Priscianus affert in diversis locis sui De constructione libri, pro quibus et infinitiva usurpari ait. Scribit enim, Ἔγνω δὴ τότε ἠδικημένος· καὶ, ἑαυτὸν ἠδικῆσθαι (hoc enim reponendum est pro ἀδικεῖσθαι: ut sit præteriti temporis, quemadmodum et ἠδικημένος). Alibi verbo ὁρῶ, (quod affinitatem cum illo habet,) utramque itidem constr. tribuit. Scribit enim, Ὁρῶ ὑμᾶς μεταμέλεσθαι, καὶ μεταμελομένους: videtur tamen hic infinitivum pro participio potius quam participium pro infinitivo positum existimare: subjungit enim, Hac figura frequentissime quoque Romani utuntur, ut infinita verba pro participiis ponant: ut Terentius in Adelphis, Video sapere in loco, amare inter se. Neque tamen intelligo cur sermonis Latini consuetudo participium hic potius quam infinitivum poscere dicenda sit. Apud Eund. paulo ante legitur, Attici, Ἀνέχομαί σε λοιδορεῖν, καὶ λοιδοροῦντα, καὶ λοιδοροῦντος. Sic et nos, Patimur illum facere hoc, et hoc facientem, et hoc faciente. Alibi, Illi, Κωλύω σε λέγοντα, καὶ Κωλύω σε λέγειν· καὶ κινδυνεύοντα, καὶ κινδυνεύειν· καὶ, Κωλύει τὸν (repone τοῦτον) ἀδικούμενον, καὶ κωλύει τοῦτον ἀδικεῖσθαι. Et nos, Prohibet illum periclitantem, et Prohibet illum periclitari. Virg. Æn. 2: Sensit medios illapsus in hostes: pro Illapsum se esse. Sallustius in Jugurtha: Et Hercule Sylla ante te cognitum, multis orantibus aliis, ultro egomet opem tuli; nullius indigui. Illi autem verbo κωλύω affinem signif. habet ἐπέχω, de quo Idem alibi, Illi, Ἐπέχω σε μαινόμενον, καὶ μαίνεσθαι· καὶ Ἐπέχω σε ἵνα μὴ μαίνῃ. Et nostri, Compesco illum insanientem, et insanire: et, ne insaniat. At vero cum dicitur ὑπονοῶ τὰ ἱερὰ κεκλεμμένα, subaudiri putat εἶναι. Inter illa autem quæ in hisce Prisciani locis habentur, obiter animadvertendus est participii usus cum his quoque verbis κωλύω et ἐπέχω. Quod autem de altera constructione dicit, quæ cum infinitivo est, ea in quibusdam verbis exemplo confirmari necesse fortassis habuerit.

Participiorum pro infinitivis alii quoque usus inve-

niuntur, multo magis superioribus insolentes, (si tamen illorum quisquam insolens dici potest,) qualis est cum dicitur ἐν τῷ μὴ μελετῶντι pro ἐν τῷ μὴ μελετᾷν. Thuc. 1, p. 47 [c. 142] : Ἑλλαῖς δὲ εἰργόμενοι, ἡσυχάσουσι, καὶ ἐν τῷ μὴ μελετῶντι ἀξυνετώτεροι ἔσονται. Dixerat autem paulo ante, Καὶ προσέτι οὐδὲ μελετῆσαι ἐασόμενοι. Exponit certe μελετῶντι per μελετᾷν et ipse schol. Sed ut hic illi assentior, ita longe ab illo dissentio in alius cujusdam loci expositione, qui lib. 1 extat, p. 44 [c. 138], de Themistocle : Ἀφικόμενος δὲ μετὰ τὸν ἐνιαυτὸν, γίγνεται παρ' αὐτῷ μέγας, καὶ ὅσος οὐδείς πω Ἑλλήνων, διά τε τὴν προϋπάρχουσαν ἀξίωσιν, καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐλπίδα, ἣν ὑπετίθει αὐτῷ δουλώσειν· μάλιστα δὲ ἀπὸ τοῦ πεῖραν διδοὺς ξυνετὸς φαίνεσθαι· vult enim ille schol. ἀπὸ τοῦ πεῖραν διδοὺς dictum esse pro ἀπὸ τοῦ πεῖραν διδόναι : at ego, præterquam quod nimis durus esset hic participii pro infinitivo usus, sensum etiam minus aptum ex ea expositione elici dico quam si ἀπὸ τοῦ cum infinitivo φαίνεσθαι jungamus : durum esse dico, vel potius durissimum, ἀπὸ τοῦ διδοὺς pro ἀπὸ τοῦ διδόναι : dure etiam dici πεῖραν διδόναι ξυνετὸς φαίνεσθαι, pro τοῦ ξυνετὸς φαίνεσθαι. Quin etiam non dure tantum, sed inepte videri dici, πεῖραν δίδωμι φαίνεσθαι ξυνετός : et dicendum fuisse εἶναι potius quam φαίνεσθαι. Quæ faciunt omnia ut ab illius schol. sententia discedens, jungam ἀπὸ τοῦ cum φαίνεσθαι, ut πεῖραν διδοὺς dictum sit pro διὰ τοῦ πεῖραν διδόναι. Ideoque in Latina hujus Historici interpretatione, cum Valla verba illa ita reddidisset, Maximeque quod specimen sui dabat ut solers videretur : ego contra margini has interpretationes ascripsi, Maximeque quod sui dans specimen, prudens videretur; vel, comperiretur. Nec non istam, (quæ est minus ad verbum,) Quod suæ prudentiæ specimen daret. Est porro ap. hunc scriptorem et quidam locus ubi participium pro infinitivo positum non adjectum est, sed (quod valde mirum est atque insolens) subaudiendum relinqui videtur. Is extat 5, p. 191 [c. 80] : Οἱ δ' ὁρῶντες ὀλίγοι πρὸς πλείους ὄντας τοὺς ξυμφύλακας, ἔπεμψαν Δημοσθένην τοὺς σφετέρους ἐξάξοντα. Hic enim non video quid aliud dici possit quam extrinsecus assumendum esse ὄντες : quod propter sequens ὄντας ipse scriptor reticuerit : cum tamen potuisset contra hic omittere ὄντας, si illic posuisset ὄντες. Verum illud tanquam a scriptore καινοπρεπείας ubique affectatore accipiendum est. Fateor alioqui inveniri itidem omissum participium ejusdem verbi substantivi, sed in singulari numero, et præcedente verbo, non alio participio : in hoc sermone, Οὐκ αἰσθάνῃ σαυτοῦ καὶ σὺ τούτων αἴτιος; Ut autem a Thuc. ad Xen. transeam, lectorem celare nolo, quendam participii usum a Prisciano ei ascribi, qui si talis ap. eum extaret qualem ille dicit, non immerito fortasse Xen. quoque in usu participii aliquid sibi peculiare habere diceretur. Sed falli Priscianum et falso eum usum huic scriptori ascribere, planum faciam. Prisciani igitur verba in libro De constructione, hæc sunt : Participia pro verbis ponunt Attici : quod frequenter faciunt Latini. Aristoph. : Ταῦτ' οἶμαι λέγουσιν ἀπατῶντες. Δρώντων ἀτεχνῶς ὅ, τι χρήσουσι [χρήζουσι], pro δράτωσαν. Xen. Hier. [7, 1] : Ἐπεὶ δὲ ταῦτα αὐτοῦ ἤκουσεν ὁ Σιμωνίδης, εἶπεν, Ἔοικεν, ἔφη, ὦ Ἱέρων, μέγα τι εἶναι ἡ τιμὴ, ἧς ὀρεγόμενοι οἱ ἄνθρωποι. Hic enim Priscianus ὀρεγόμενοι pro ὀρέγονται positum esse tradit; sed si hoc verum est, quid verbis sequentibus fiet? quæ ratio structuræ illorum iniri poterit? Hæc enim subjungit, πάντα μὲν πόνον ὑποδύονται, πάντα δὲ κίνδυνον ὑπομένουσι. Ex quibus participium non alium quam vulgarem usum habere, ideoque falso illud a Prisciano dici, nemo erit qui non fateatur : sed unde hic error ab eo commissus in re præsertim non obscura fuerit, nemo, ut opinor, certum se habere dixerit. Ad me quidem quod attinet, non ex memoria hunc l. ab illo citatum fuisse puto, sed potius ex ipso auctore descriptum, sic tamen properantibus oculis ut tantum per transennam (quod ajunt) eum aspexisse dici possit. Qui enim hunc grammaticum, quamvis ea quæ sequebantur animadverteret, illud dixisse existimabit, is certe eum non judicio solum, sed sensu etiam ibi caruisse existimare debebit. Et hæc quidem Priscianus. Ego vero quendam participii usum ap. illum scriptorem inveniri dico, qui tam est observatione dignus quam quisquam alius, et tamen haud scio an ab alio observatus. Is autem est, quo participii non accus. nec nomin. ut in superioribus exemplis, sed gen. usurpat, præcedente particula ὡς. Hujus exemplum in isto habemus loco, Cyrop. 2, [3, 15] : Ὡς οὖν ἐμοῦ γε καὶ ἀγωνιουμένου, καὶ ὁποῖός τις ἂν ὦ, κατὰ τὴν ἀξίαν τιμᾶσθαι ἀξιώσοντος, οὕτως ἔφη, ὦ Κῦρε, γίνωσκε. Sed in præsentia istum participii usum attigisse sit satis. Nam quæ dicenda de eo videntur, in alium reservanda locum censeo, ubi aliis etiam modis cum eadem illa particula usurpatum fuisse docebo.

Nunc autem revertens ad illum participii usum, cujus aliquanto ante facta mentio fuit, quo videlicet dicitur ὑπάρχω ἐγνωκὼς a Dem. pro ἔγνωκα, quo item ὑπῆρχεν ὢν pro ὑπῆρχεν simpliciter, sive pro ἦν : quo item τυγχάνω ὢν pro εἰμὶ, et τυγχάνω πεποιηκὼς pro πεποίηκα : (cujus usus exempla tam sunt obvia, ut ea huc afferre minime sit opus;) quo etiam ἀπεκτονὼς εἴη pro ἀπεκτονοίη : quo denique οὗτος ἦν ὁ διοικῶν dicitur pro διῴκει : nunc, inquam, ad illum participii usum revertens, dico, quemadmodum hæc loquendi genera quandam periphraseos speciem præ se ferunt, ita et illud, quo dicitur ἔχω ποιήσας pro ἐποίησα. Cum hoc ipso tamen participio junctum legere me non memini, sed cum aliis, quæ aoristi itidem sunt temporis, non ap. solutæ orationis scriptt. duntaxat, sed etiam ap. poetas observavi. Hesiod. Ἔργ. non procul ab initio [42] : Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. Sic ap. Soph. Aj. [22] : Πρᾶγος ἄσκοπον ἔχει περάνας. Non minus tamen vel potius magis frequentia sunt exempla hujus περιφράσεως (si ita vocanda est) in soluta oratione; atque adeo magis prosæ quam carmini convenit : nisi tragicum et comicum excipiamus, quoniam multa illis, ac præsertim comico, communia cum oratione soluta esse videmus. Ac profecto ex eodem illo Tragico non pauca afferri exempla possunt : ex quibus est [El. 590], ἔχεις ἐκβαλοῦσα, pro ἐξέβαλες : item ἀναλώσας ἔχει pro ἀνάλωσε, hoc in versu, Παῖδας γὰρ οὓς ἔφυσ' ἀναλώσας ἔχει. Item κηρύξας ἔχω, in isto, Εὐφημίαν μὲν πρῶτα κηρύξας ἔχω. Eodemque Euripides modo initio Medeæ dixit, ἀτιμάσας ἔχει pro ἠτίμασε. Sed venio ad prosam. Dem. Πρὸς Λεπτ. : Τίνες οὖν ἦσαν αὗται; τὰς μὲν καθ' ἕκαστον ἐάσω· μίαν δ', ἣ συλλαβοῦσα τὰς ἄλλας ἔχει, δίειμι. Sic Thuc. ἔχω δήσας dixit pro ἔδησα. Sic Aristides καταστήσασα ἔχει dixit pro κατέστησε. Tale est quod ex Greg. Naz. affertur, Ἃ δὴ καὶ μάλιστα τῶν ἡμετέρων εἶχε θαυμάσας, ubi tamen non in aoristum, sed in præteritum imperfectum resolvitur periphrasis; resolvitur enim εἶχε θαυμάσας in ἐθαύμαζε, quod est ejusdem temporis cum illo εἶχε. Quod vero ap. Eund. extat, Καὶ πόθεν τοῦτο λαβὼν ἔχεις; diversum esse videtur : nec participium una cum verbo ἔχεις in verbum hic quoque resolvi debere, sed potius pro supervacaneo haberi. Jam vero et hoc animadvertendum est, posse et in aliis quibusdam locis hoc participium ita exponi, ut alium potius usum habeat : veluti in illo Thuc. loco, si ἔχω δήσας idem valere dicamus atque ἔχω ἐν δεσμοῖς. Sciendum est porro, a Prisciano dicente Atticos participia pro verbis ponere, afferri in exemplum ex Phrynicho, ἀτιμάσας γένῃ pro ἀτιμάσῃς, in hoc l., Ὦ φίλτατε ἀνδρῶν μή με ἀτιμάσας γένῃ, ubi γένῃ locum obtinebit τοῦ ἔχῃς : eodem enim modo diceretur ἀτιμάσας ἔχῃς. Verum non satis apte hoc loquendi genus in exemplum affert participii pro verbo positi, cum in eo non participium simpliciter, sed potius participium verbo junctum pro verbo ponatur. De hoc quoque lectorem obiter monebo, verba illa Phrynichi senarium efficere, si ita scribantur, Ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, μή μ' ἀτιμάσας γένῃ. Incertum est autem scribendumne sit ἀτιμάσας, an ἀτιμήσας : quoniam ap. ipsum Priscian. legitur quidem ἀτιμάσας γένῃ, sed dicit esse pro μή με ἀτιμήσῃς, tanquam legens ἀτιμήσας. Utrumque dici constat, sed ἀτιμάζειν minus poeticum magisque Atticum esse arbitror.

Ut autem ad ἔχειν redeam, aliud etiam est περιφράσεως genus, cui verbum istud adhibetur, sed in infinitivo, præcedente participio accusativi casus, aut

etiam sequente. Dicunt enim et σιγῶντα ἔχειν vel ἔχειν σιγῶντα pro σιγᾷν: ex Arriano quidem certe (quem ut Atticum usurpasse id credo) affertur. At vero de participio ἔχων plane supervacaneo, cum dicitur λῃρεῖς ἔχων, et παίζεις ἔχων, in fine hujus de participiis sermonis dicam, ubi et aliorum vocabulorum, quæ itidem vacant, (quibus fortasse et illud λαβών, de quo paulo ante dixi, annumerandum est,) mentionem faciam.

Ad hunc de periphrasi sermonem pertinet etiam hoc genus loquendi, ἔφθην ποιήσας, pro ἐποίησα: itidemque ἔφθην εἰπών, pro εἶπον. Quin etiam φθάνω εἰπών pro eodem dicitur, ut ap. Athen. 12, [p. 536, E]: Περὶ δὲ Καλλίου καὶ τῶν τούτου κολάκων φθάνομεν καὶ πρότερον εἰπόντες. Ad eundem pertinet et ista phrasis, διατελῶ ποιῶν, si quidem accipiatur simpliciter pro ποιῶ. Sed de hoc loquendi genere, sicut et de altero, Thesaurum meum consule.

Aliquando tandem et de illo participii usu disserendum est, quem in genitivo casu habere dixi, præcedente particula ὡς. Hunc quoniam Xenophonti præsertim familiarem esse puto, ab illo incipiam, et locum ibi allatum, hic repetam. Anab. 2, p. 32 meæ ed. [1, 3, 6]: Ὡς οὖν ἐμοῦγε καὶ ἀγωνιουμένου, καὶ ὁποῖός τις ἂν ὦ, κατὰ τὴν ἀξίαν τιμᾶσθαι ἀξιώσοντος, οὕτως, ἔφη, ὦ Κῦρε, γίγνωσκε. Cui loco similis omnino est hic Dem. Philipp. 4: Ὡς οὖν ὑπὲρ τῶν ἐσχάτων ἐσομένου τοῦ ἀγῶνος ὑμῖν, οὕτω προσήκει γινώσκειν. Rursum autem Xen., quem usum dat participio cum verbo γίγνωσκε, eund. alibi cum duobus hisce verbis ἔχε γνώμην: ut Cyrop. 1, p. 17 [c. 6, 11]: Ὡς οὖν ἐμοῦ, ἔφη, μηδέποτε ἀμελήσοντος τοῦ τὰ ἐπιτήδεια τοῖς στρατιώταις συμμηχανᾶσθαι, μήτ' ἐν φιλίᾳ, μήτ' ἐν πολεμίᾳ, οὕτως ἔχε τὴν γνώμην. Quin etiam nomine γνώμη adjunctum verbum non habente ita utitur hoc in loco, (cujus aliam ob causam facta fuit a me mentio supra, Capite VI) Anab. 1, [8, 10]: Ἡ δὲ γνώμη ἦν ὡς εἰς τὰς τάξεις τῶν Ἑλλήνων ἐλῶντων καὶ διακοψόντων. Eodem plane modo usurpatur a Plat. verbum διανοεῖσθαι, cum alibi, tum in hoc l., qui legitur De rep. 1: Ὡς τοίνυν μὴ ἀκουσομένων, οὕτω διανοεῖσθε. Sed ut jam de interpretatione hujus phraseos disseram, primum sciendum est hæc verba ita reddi a Ficino, Perinde itaque tanquam audituri non simus deliberate. A Cornario autem, Proinde velut audituri non simus, ita statuite. Sed præterquam quod διανοεῖσθαι hic non est Deliberare, nec Statuere, si quis ita verba illa interpretari velit, ut a sermonis Latini consuetudine non discedat, ea in aliam sermonis formam resolvenda fuerint. Equidem Gallice aptius reddi posse arbitror quam Latine. Sonat enim et in illis Xen. locis et in isto Platonico, quod dicimus, *Faictes votre compte que*, etc. Sed Latine aliud loquendi genus in illis usurpandum censeo, quam in isto; nam ubi dicitur, Οὕτω γίνωσκε ὡς ἐμοῦ ἀγωνιουμένου, itidemque, Οὕτως ἔχε τὴν γνώμην ὡς ἐμοῦ μηδέποτε ἀμελήσοντος, puto Latino imperativo Habeto, locum esse futurum: hoc modo, Sic habeto, Cyre, me et dimicaturum esse etc. Nec omnino alteram hanc interpretationem rejecerim, Ita tibi de me persuade. Aut etiam, Ita tibi persuadeas velim, Te tibi persuadere volo. Utraque enim sermonis forma utitur Cic. Posteriore hac, in quadam ad Att. Epistola, Te tibi persuadere volo, mihi neminem esse te cariorem. Illa autem priore, cum participio futuri temporis, (ut habemus ap. Xen. participia futura ἀγωνιουμένου, ἀμελήσοντος, ἀξιώσοντος,) usus est in quadam ad Brutum, lib. 2 Ep. ad Fam.: Quamobrem velim tibi ita persuadeas, me, tum Reip. causa, (quæ mihi vita mea carior est,) tum quod tibi ipsi faveam, tuamque dignitatem amplificari velim, tuis optimis consiliis, amplitudini, gloriæ, nullo loco defuturum. Non dubito certe quin hic illo Xenophonteo genere loquendi aptissime usuri simus, si hunc l. vicissim ex Latino Græcum facere voluerimus: hoc modo, Τοιγαροῦν ὡς ἐμοῦ προθυμίαν πᾶσαν παρεξομένου ... οὕτως, ὦ Βροῦτε, ἔχε τὴν γνώμην· vel, ὡς ἐμοῦ προθυμίας οὐδὲν ἐλλείψοντος. Istud enim loquendi genus (ut obiter hac de re admoneam) plane respondere videtur illi Latino, Me nullo loco defuturum: estque ex illo ipso scriptore petitum, ejusdem operis lib. 4. Cetera interdum quoque ita verbis illis utitur Cic., ut a præcedentibus separet, utendo videlicet alia orationis structura quam in præcedentibus locis, sc. per futurum indicativi, ut in fine cujusdam ad Antonium Epistolæ: Sed hæc hactenus: illud extremum: ego, quæ te velle quæque ad te pertinere arbitrabor, semper sine ulla dubitatione summo studio faciam: hoc velim tibi penitus persuadeas. Quin etiam illi Dem. loco, Οὕτω προσήκει γινώσκειν ὡς ὑπὲρ τῶν ἐσχάτων ἐσομένου τοῦ ἀγῶνος, verbum idem convenire puto, ita interpretando, Vos in ultimum discrimen adductum iri persuasi estote. Vel, Vobis ita persuadete, fore ut in ultimum discrimen adducamini. Vel, Fore ut ad ultimum discrimen veniatis. Hic enim, (ut de hoc quoque obiter lectorem moneam,) ἀγῶνος pro κινδύνου accipiendum esse, et ex præcedentibus patere dico. Verum ut ad Platonem redeam, quamvis eadem ap. hunc sit orationis forma, tamen habita ratione rei de qua est sermo, aliud potius interpretationis genus tribuendum loco illi fuerit. Nihil autem aptius se nunc offert quam imperativus Scitote: ut illa verba, Ὡς τοίνυν μὴ ἀκουσομένων, οὕτω διανοεῖσθε, ita reddantur, Atqui nos non audituros esse scitote. (Quorum verborum magna est ab illis Interpretis differentia, Perinde itaque tanquam audituri non simus deliberate.) Non ignoro interim, magis verbum verbo responsurum esse, si ita vertero, Atqui nos non esse audituros cogitate: sed imperativus ille Scitote usum loco illi aptiorem habere videtur. Convenire autem possit imperativus Scitote illi quoque Demosthenis loco, cujus paulo ante facta mentio fuit, οὕτω προσήκει γινώσκειν ὡς etc., vel (sequendo potius cum verborum ordinem quem apud illum habemus, similem ei quem et apud alios videmus), ὡς ὑπὲρ τῶν ἐσχάτων ἐσομένου τοῦ ἀγῶνος ὑμῖν, οὕτω προσήκει γινώσκειν, Vos ad ultimum discrimen venturos scitote. Neque vero istas horum locorum interpretationes afferens, nullas alias afferri posse idoneas dico; sed potius viam ad alias doctis lectoribus et judicio præditis me sternere existimo. Hoc quidem certe dico, tale interpretationis genus, quale est id quod Platonis loco tribui ostendi, omnino repudiandum esse: eoque præsertim nomine, quod propter adverbium Tanquam aliud significari videatur quam quod revera hoc loquendi genere significatur. Nec me movet quod in illo quoque Dem. loco duo Interpretes tali interpretatione sunt usi. Unus enim ita locum illum reddidit, Sic igitur statuere debetis tanquam certamen sit de summis et extremis rebus. Alter vero ita, Tanquam igitur de aris et focis decertandum sit, sic statuendum vobis est. Et de hoc quidem atticismo satis.

Utuntur autem Attici et aliis modis participio genitivi casus, præfixa eadem illa vocula ὡς. Sed priusquam ad illos veniam, duos alios participii usus cum iisdem illis verbis eademque illa vocula, ostendendos censeo: in quorum uno participium in genitivo quidem ponitur itidem, sed præsentis est temporis; in altero participium est nominativi casus, præteriti temporis. Prioris exemplum habemus in isto Plat. loco in Minoe: Ὡς περὶ καλοῦ ἄρα τινὸς ὄντος δεῖ τοῦ νόμου διανοεῖσθαι, καὶ ὡς ἀγαθὸν αὐτὸ ζητεῖν. Ubi perinde est ac si dixisset, διανοεῖσθαι ὡς καλόν τι ἔστιν ὁ νόμος. Posterioris autem, in quo verba illa γνώμην ἔχειν cum participio nominativi casus temporis præsentis posita sunt, præcedente illa particula ὡς, exemplum suppeditabit Xen. Cyrop. 6, p. 93 [c. 2, 8]: Καὶ ὁ μὲν πλεῖστος στρατὸς οὕτως εἶχε τὴν γνώμην ὡς ἤδη παντελῶς κεκρατηκώς, καὶ οὐδὲν ὄντα τὰ τῶν πολεμίων. Huic quoque loco Gallicum illud loquendi genus, cujus antea mentionem feci, belle convenit. Sonant enim illa verba, οὕτως εἶχε τὴν γνώμην ὡς ἤδη παντελῶς κεκρατηκώς, *Il faisoit son compte d'avoir tout gagné.* Sed jam ad reliquos illos genitivi participii usus, præfixa particula ὡς, veniens, dico participium in iis aliquando præteriti temporis, (sub quo aorist. complector,) aliquando præsentis esse. Xen. Cyrop. 8, [5, 28]: Ἧς ἔτι καὶ νῦν λόγος ὡς παγκάλου γενομένης· Hell. 5, [1, 25]: Διασπείρας λόγον ὡς μεταπεμπομένων τῶν Χαλκηδονίων. His in locis resolutio participii in verbum expositionis loco fuerit; si enim pro ὡς με-

ταπεμπομένων τῶν Χαλκηδονίων, dixerimus ὡς μετα-
πέμποιντο οἱ Χαλκηδόνιοι, sensum verborum Xenophon-
tis, et eum quidem intellectu faciliorem, habebimus.
Idem et de illo priore loco dici potest, ut sc. verba
illa ὡς παγκάλου γενομένης, resolvamus in ista, ὡς
πάγκαλος γένοιτο. Sed nominativus participii hic quo-
que usurpatus invenitur. Legimus enim ap. eund.
scriptorem, Cyrop. 6, [1, 39] : Λόγον ἂν παρέχοιμι ὥς
σε πεφευγώς. Ubi eadem resolutio locum habet; verba
enim illa ὥς σε πεφευγὼς, resolvi possunt in ista ὥς σε
πεφεύγοιμι.

Huic autem usui participii præcedente particula ὡς,
eum subjungere, quem habet præcedentibus adver-
biis ἅμα et μεταξὺ, non alienum, meo quidem judicio,
fuerit. Xen. Hellen. p. 303 meæ ed. [4, 3, 14] : Ἅμα
δὲ ταῦτα λέγων, καὶ ἐβουθύτει ὡς εὐαγγέλια, καὶ πολλοῖς
διέπεμπε τῶν τεθυμένων. Lucianus in Lapithis, Καὶ
ἅμα λέγων, κατεκλίνετο. His in locis possumus dicere
participium pro infinitivo poni, si ἅμα λέγων resol-
vamus in ἅμα τῷ λέγειν. Latini præpositione Inter in
hujusmodi locis utuntur : dicentes Inter loquendum,
cœnandum, eundum. Sed invenitur hoc participium
in obliquis quoque casibus positum. In genitivo usus
est Plato Charmide : Καὶ ἅμα ταῦτα αὐτοῦ λέγοντος, ὁ
Χαρμίδης εἰσέρχεται. Sic Plut. Cæsare [c. 17] : Ἑνὸς αὐτῷ
συγκαθημένου παιδὸς τῶν ὑπογράφειν ἅμα διώκοντος εἰθι-
σμένων. In accus. legimus ap. Xen. Cyrop. p. 6 [1, 3,
6] : Ἅμα δὲ ταῦτα λέγοντα, πολλὰ αὐτῷ παραφέρειν. In
alio autem ejusdem libri loco participium resolvens
in verbum, dixit, Ἐδίδου τε ἄρα τοῖς παισὶ, καὶ ἅμα
ἔλεγεν. Perinde enim est ac si dixisset, ἐδίδου τε ἄρα
τοῖς παισὶν, ἅμα λέγων. Fortasse autem ideo maluit illo
quam hoc modo loqui, quoniam subjunguntur illius
verba. Ceterum sunt qui hoc adverbium ἅμα cum hoc
participio aliter exponant, (ut in meo Thes. L. Gr.
admonui,) veluti in hoc Luciani l. qui est in Gallo
[c. 10] : Καὶ ἅμα λέγων εἰσήει χεῖρας ὀρέγων αὐτῷ,
exponitur ἅμα λέγων, Simulatque dixerat. At ego sicut
et in superioribus locis exponendum dico, Inter lo-
quendum, Dum hæc diceret. Ubi tamen non præsen-
tis, sed aoristi vel præteriti participio jungitur, illo
vocabulo uti nos posse fateor : ut hic, Ἅμα δὲ λαβὼν
ἐσίγησε μικρὸν, Simulatque accepit, aliquantisper con-
ticuit. Quod autem ad præsentis temporis partici-
pium attinet, posse et aliis modis Latine reddi, di-
cam in proxime sequente sermonis istius tmemate,
ubi de μεταξὺ agam. Hoc tantum de illo participio
addendum hic fuerit, interdum permutari structu-
ram orationis in isto loquendi genere : ut videre est
in Thuc. p. 229 meæ ed. [6, 94] : Ἀπήεσαν πιμπράν-
τες ἅμα τὸν σῖτον· perinde enim est ac si dixisset ἅμα
ἀπιόντες ἐπίμπρασαν τὸν σῖτον.

Alterum adverbium, cui jungi itidem participium
dixi, est μεταξύ. Dem. [p. 284, 23] : Οἱ μὲν εὐθὺς ἐξα-
ναστάντες, μεταξὺ δειπνοῦντες, τούς τε τῶν σκηνῶν τῶν
κατὰ τὴν ἀγορὰν ἐξεῖργον κτλ. Cum accus. autem ap.
Xen. Cyrop. 8, [8, 11] : Κἀκεῖνο ἦν αὐτοῖς ἐπιχώριον,
τὸ μεταξὺ πορευομένους μήτε ἐσθίειν, μήτε πίνειν. Non
dubium quidem est quin μεταξὺ δειπνοῦντες i. valeat q.
ἅμα δειπνοῦντες, Inter cœnandum : sic μεταξὺ πορευομέ-
νους, i. q. ἅμα πορευομένους, Inter eundum. Sed cum
hic μεταξὺ interpretamur præpositione Inter, verbum
verbo reddimus; itidem enim μεταξὺ cum nominibus
genitivi casus redditur Inter : estque hic primus ejus
usus. At de ἅμα dici hoc non potest : quæcunque
tamen uni convenit interpretatio, alteri quoque con-
venire potest. Addo itaque, μεταξὺ δειπνοῦντες vel ἅμα
δειπνοῦντες reddi posse non solum Inter cœnandum,
sed etiam Inter cœnam : sic μεταξὺ πορευομένους vel ἅμα
πορευομένους, Inter eundum, Inter viam. Sic μεταξὺ
λέγων, vel ἅμα λέγων, Inter loquendum, Inter hæc
verba. Quin etiam interpretari possumus alicubi, In
medio sermone. Denique et hoc sciendum est, posse
nos alicubi ipsum participium interpretari, omisso
adverbio : ut, ὥστε ἅμα γελῶν ὁ Ἀμμώνιος εἶπεν, ap.
Plut. De def. orac., aptius ἅμα γελῶν εἶπεν reddemus
simpliciter Ridens dixit, quam Inter ridendum dixit :
cum ἅμα γελῶν non plus significet quam γελῶν. Sic
ἅμα δὲ ταῦτα λέγων, Hæc dicens, cum ἅμα ταῦτα λέγων
non aliud sit quam ταῦτα λέγων. At ubi dicitur ἅμα
λέγων sine pronomine, minus hoc interpretationis
genus convenit. Ceterum μεταξὺ invenitur etiam post-
positum participio, ap. Plat. Apol. Socr. [p. 40, B] :
Καί τοι ἐν ἄλλοις λόγοις πολλαχοῦ δή με ἐπέσχε λέγοντα
μεταξύ. Invenitur et genitivo junctum, sicut de ἅμα
dictum fuit. Interdum vero et participia passiva lo-
cum hic habent : ut μεταξὺ λουόμενος, Dum lavaretur;
μεταξὺ ὀπτώμενα, Dum assarentur. Quemadmodum
porro participium cum ἅμα in infinitivum resolvi
posse dictum est, ita et de μεταξὺ dicendum est; ut
enim ἅμα λέγων in ἅμα τῷ λέγειν, sic μεταξὺ λέγων in
μεταξὺ τοῦ λέγειν resolvetur.

Ut autem in superioribus dictum fuit de participii
pro infinitivo usu, post verbum οἶδα, γινώσκω, aliaque
hujusmodi : ita etiam de eo aliquid dicendum est, quo
participium futuri temporis pro verbo ejusdem tem-
poris ponitur post verb. οἶσθα. Soph. OEd. T. [544] :
Οἶσθ' ὡς ποιήσων; ἀντὶ τῶν εἰρημένων Ἴσ' ἀντάκουσον,
κᾆτα κρῖν' αὐτὸς μαθὼν, ubi schol. ποιήσων pro ποιήσεις
dici, et in eo atticismum esse tradit. Verum exempla
hujus usus petita ex oratione soluta desidero. Esset
certe similis Sophocleo Euripideus hic locus, in Hec.
[225] : Οἶσθ' οὖν ὃ δράσεις, si pro δράσεις reponeremus
δράσων factum ex δράσον, quod agnoscit schol. Quod
enim ab illo, nec non a Corintho traditur de δράσον
imperativo pro δράσεις, itidemque ποίησον pro ποιήσεις,
suspectum mihi esse, alibi docui. Neque tamen in
illo Eur. loco pro δράσεις reponendum censuerim
δράσων : (cur enim bonam lectionem et exemplarium
aliquot testimonio confirmatam mutare libeat?) sed
quod de δράσον dictum fuit, de δράσων tutius dici
potuisse ajo. Fateor alioqui me ap. Aristoph. illud
loquendi genus legisse, οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον, Av. [80] :
Οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον, ὦ τροχίλε; τὸν δεσπότην Ἡμῖν κά-
λεσον· sed cum versus non minus δρᾶσον quam δράσων
admittat, ne hic quidem locus ad mutandam senten-
tiam me impulerit.

Participii esse quendam pro imperativo quoque
usum, et eum quidem præ quovis alio Ἀττικὸν exi-
stimari, haud equidem ignoro : sed quoniam ejus
mentionem Corinthus fecit, silentio eum præteriis-
sem, nisi quædam mihi in mentem venissent, quæ illius
de hoc usu verbis addi possunt. Utuntur Attici, in-
quit, genitivis pluralibus participiorum pro plurali-
bus tertiis personis imperativorum verborum : ut
ποιούντων et λεγόντων pro ποιείτωσαν et λεγέτωσαν.
Ego autem addo, ποιησάντων etiam et λεξάντων (quæ
sunt aoristi 1 participia) pro ποιείτωσαν et λεγέτωσαν
posse dici. Legimus enim ap. Hom. σάντων ita usur-
patum, (habere autem et Hom. Atticismos, in ple-
risque hujus libri locis docui,) itidemque ap. Ari-
stoph. Nub. [196] ἐπιμεινάντων pro ἐπιμεινάτωσαν
habente usum præsentis ἐπιμενέτωσαν : et ap. Xen.
Hier. [8, 3] ἐπαινεσάντων ita dictum pro ἐπαινείτω-
σαν : Ἴθι δὴ, ἐπαινεσάντων ἀμφοτέρων τὸν αὐτὸν, τὸν
ποτέρου δοκεῖς ἔπαινον ἐξικνεῖσθαι μᾶλλον εἰς εὐφροσύνην;
Scio quidem genit. ἀμφοτέρων dubitationem nobis
afferre hic posse, an sc. pro imperativo positum sit
hoc participium; sed προσειπάτω, quod præcedit, et
τιμησάτω quod sequitur, imperativi modi verba, ser-
vata eadem orationis forma, dubitationem illam tol-
lere videntur. Rursum tamen ἐπέχειν me cogit quod
scribit Eust. de his participiis imperativorum vice
fungentibus, ea θεραπεύεσθαι διὰ ἐλλείψεως ὑπαρκτικοῦ
ῥήματος τοῦ ἔστωσαν, veluti cum Hom. ἀγειρόντων dicit
pro ἀγειρέτωσαν, perinde esse ac si diceret ἔστωσαν
τῶν ἀγειρόντων. Voleus autem quod de ista ellipsi dixit,
confirmare, subjungit de hoc participii usu quidpiam
non observatione solum, sed admiratione quoque
dignum. Affert enim exemplum participii pluralis pro
imperativo singulari positi : Σημείωσαι δὲ ὅτι ἐκδηλο-
τάτη ἡ ῥηθεῖσα ἔλλειψις ἐν τῷ, μελόντων τὸ λῴϊον ἐν φρε-
σὶν, οὐ πληθυντικῶς λεχθὲν, ἀλλὰ ἑνικῶς· ἀντὶ τοῦ, ἔστω
τῶν μελόντων, ἤτοι μελέτω.

Scio præterea participium nominis officio inter-
dum fungi, idque Atticum censeri; sed ne jam dicta
repetenda sint, lege Corinthi Articulum LXVI, vel
potius quæ in hunc annotavi; nam recte quidem
tradit Atticos participiis vice nominum uti, sed
exempla parum apta affert : idque suo quodam more

facit, ut ex aliis quoque mearum Annotationum locis videre est.

Quin etiam adverbii sedem occupat nonnunquam participium ap. Atticos, veluti cum dicunt πρᾶττε ἀνύσας, vel λέγε ἀνύσας : ideoque hujusmodi locorum interpretationi apte adverbium adhibetur : reddendo πρᾶττε ἀνύσας, Fac propere, confestim. Verum huic loquendi generi aliquid etiam usuvenit, quod paucis aliis, ut nimirum inversa sermonis forma, participium in verbum, vicissimque verbum in participium mutetur : ut si pro πρᾶττε ἀνύσας dicam ἄνυε πράττων. Extat certe hic quoque istius participii usus ap. Aristoph., cui alter ille familiaris est. Exempla apud eum loci valde sibi vicini suppeditant in Vesp. Ibi enim hunc versum [1159], Ταδὶ δ' ἀνύσας ὑπόδυθι τὰς Λακωνικὰς, sequitur iste [1168] non longo intervallo, Ἄνυσόν ποθ' ὑποδυσάμενος. Illa autem priore forma utitur ibid. in loco qui his interjectus est, Κατάβαιν' ἐρρωμένως Ἐς τὴν Λακωνικὴν ἀνύσας. Sic etiam Nub. [181] : Ἄνοιγ', ἄνοιγ' ἀνύσας τὸ φροντιστήριον. In Pluto autem addens ποτὲ, dicit [649], Πέραινε τοίνυν ὅ,τι λέγεις ἀνύσας ποτέ.

Cum porro dico huic loquendi generi usuvenire quod paucis aliis, de iis loquor in quibus participium itidem resolvi in adverbium potest. Alioqui certe in plerisque permutationem illam me observare memini. Plato Πολιτείας initio : Ἐκέλευσε δραμόντα τὸν παῖδα περιμεῖναί ἑ κελεῦσαι, cum alioqui sequendo alteram illam, de qua dictum antea fuit, formam, dicendum fuisset, ἐκέλευσε δραμεῖν τὸν παῖδα περιμεῖναί ἑ κελεύσοντα. Sic Thuc. 1 dixit πέμψαντες ἔλεγον, non ἔπεμψαν τοὺς λέξοντας. Sed et supra hujus permutationis exemplum in isto verbo attuli. His autem adjungere possumus, ut opinor, et ista Theocriti, 14, [37] : Ἄλλον ἰοῖσα Θάλπε φίλον· τήνω τὰ σὰ δάκρυα μᾶλα ῥέοντι. Hic enim partic. ἰοῖσα videtur esse ex illis quæ vacant, (sicut ἰὼν et ἀπιὼν interdum,) cum tamen ἰοῖσα θάλπε nihil aliud sit quam ἴθι θάλψουσα.

Quod si et alios participii usus consideremus, comperiemus certe illos præ aliis, et nominatim Latinis, esse illo φιλομετόχων nomine dignos; plerisque enim locis adhibent participia quibus verba Latini aut verborum supina adhiberent. Dicunt enim (exempli gratia) ἥκω ποιήσων, πέμπομαι ποιήσων : (sicut πέμπω ποιήσοντα, ut ap. Thuc. p. 191 : Ἔπεμψαν Δημοσθένην ἐξάξοντα :) Latini potius Venio factum, quam Veni facturus, (quamvis et hoc utantur, sed ex Græci potius quam sui sermonis consuetudine hunc participii usum sumentes,) et Mittor factum, potius quam Mittor facturus : itidemque Mitto factum. Sic ap. Plaut., Misi petitum : ap. Terent., Missa est accersitum. Rursum Plaut., Venient ad te comissatum. Apud Eund., Venit derisum. Itidem Cæsar, Veniunt oratum. Verum et hoc sciendum est, certa quædam esse verba, quorum participiis loco verborum varie utantur. Horum in numero sunt participia verbi πέμπω, præsertimque πέμπων et πέμψας. Lucian. in quodam Dialogo eorum qui Ἑταιρικοὶ inscribuntur [7, 3] : Οἴνου δὲ τιμὴν ἐπειλήφει, τοῦ πατρὸς πέμψαντος. Dicitur enim τοῦ πατρὸς πέμψαντος, pro ἦν ὁ πατὴρ ἐπεπόμφει. Atque adeo huic nominatim participio contingit, ut in exponenda sententia resolvi in verbum debeat, vicissimque adjunctum illi verbum in participium. Xen. Anab. 2, p. 164 [c. 3, 1] : Τῇ μὲν γὰρ πρόσθεν ἡμέρᾳ πέμπων τὰ ὅπλα παραδιδόναι ἐκέλευε. Eodemque modo loquitur 3, p. 176 [1, 27] pro eo quod est, ἔπεμπε τοὺς τὰ ὅπλα παραδιδόναι κελεύσοντας, vel ἔπεμπέ τινας τὰ ὅπλα etc. Aut in singulari, τὸν κελεύσοντα, s. τινὰ κελεύσοντα, sicut p. 162 [2, 1, 17] dicit, Πεμφθεὶς παρὰ βασιλέως κελεύσων τοὺς Ἕλληνας τὰ ὅπλα παραδοῦναι. Sed de participio et verbo ita sedem suam permutantibus dicam aliquid infra. Alia porro est natura (ut ita dicam) participiorum quæ in præsentis terminatione futuri signif. habent, aut certe quæ cum præsentia sint pro futuris ponuntur : de quibus dictum fuit supra, Capite VI.

Inter illa autem participia, quorum magnus est in sermone Græco usus, Latine autem interpretanti in aliam orationis partem resolvenda sunt plerumque (mutata etiam orationis forma), numerari debet πείσας, veluti cum μὴ πείσας λαμβάνω, redditur Vi capio. Sed præterquam quod de hujus participii aliorumque usu sparsim in Thes. L. Gr. dictum a me fuit, videndum est ne Atticorum fines tam late extendamus ut ceteris Græcis injuriam faciamus, utpote quibus vix ullum participii usum, nisi quem ab Atticis precario habeant, relinquamus. Sic certe Priscianus in suo De constructione libro, sine ullo delectu quicquid ex quolibet scriptore deprompsit, pro Attico nobis obtrudere conatur. Qua de re alius erit dicendi locus.

In quo igitur præterea φιλομετόχους esse Atticos ostendere possumus? nimirum in eo, quod nonnullis etiam locis participia adhibent, ubi nullus est eorum usus. Neque enim ἔχων duntaxat, cujus Corinthus mentionem facit, otiosum illis plerumque esse putandum est, (veluti cum dicitur, παίζεις ἔχων, ληρεῖς ἔχων,) sed et pleraque alia. Quo in numero sunt, φέρων, ἄγων, λαβών : de quibus atque aliis cum a me dictum sit partim ad Artic. LXX Corinthi, partim etiam Capite 1 hujus libri, eo te remisisse satis fuerit. Verum ut videas quanti momenti sit talia non solum cognita habere, sed etiam usum eorum caute animadvertere, adjiciendum illis censeo quendam Aristoph. locum, in quo exponendo schol. ob non animadversum participii ἔχων pleonasmum, (quem alioqui annotat alibi cum quibusdam verbis,) se ridiculum præbet. Locus is est Nub. [131] : Ἰτητέον· τί ταῦτ' ἔχων στραγγεύομαι; Hic enim inauditam quandam ellipsin somnians, exp. ταῦτ' ἔχων κατὰ νοῦν. Hoc etiam addo, quemadmodum in iis quæ ex meo vet. cod. ascripta habes supra in Annotatione ad Articulum Corinthi, dicitur ita posse accipi illud loquendi genus παίζεις ἔχων, ut non sit pleonasmus, sic Tzetzen in illum Hesiodi versum quem antea protuli, (cum agerem de ἔχω adjunctum habente participium,) Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι, duplicem hujus generis loquendi expositionem afferre.

Ut autem ἔχων in locis illis, sic alicubi ἔχον supervacaneum invenitur, cum sc. τὸ νῦν ἔχον dicitur, ut in isto Synesii loco, Ep. ad fratrem : Αἱ δὲ Ἀθῆναι πάλαι μὲν ἦν πόλις ἑστία σοφῶν, τὸ δὲ νῦν ἔχον σεμνύνουσιν αὐτὰς οἱ μελιτουργοί. Sic ap. Eund. : Οὐ μὴν ἐξεγένετο πέμπειν τὸ νῦν ἔχον· ita enim hic malo scribere quam τονῦν conjunctim, quod ipse peculiariter articulus τὸ ad participium ἔχον ferri videatur. Verum et infin. εἶναι obtinere interdum hunc pleonasmi locum, sciendum est, eodemque modo τὸ νῦν εἶναι dici quo τὸ νῦν ἔχον. Plato De rep. 6 : Αὐτὸ μὲν τί ποτ' ἐστὶ τὸ ἀγαθὸν ἐάσομεν τὸ νῦν εἶναι. Xen. Cyrop. 5, [3, 42] : Σὺ δὲ, Ἀλκεύνα, ἄγων αὐτοὺς, ἐπιμελοῦ τὸ νῦν εἶναι πάντων τῶν ὄπισθεν. Quibus in locis itidem τὸ νῦν quam τονῦν malo scribere. Neque vero hic tantum, sed et cum adverbio σήμερον hic infinitivi εἶναι pleonasmus invenitur. Atque adeo et cum nomine ἑκὼν, (quod nullam cum adverbiis νῦν et σήμερον affinitatem habet,) ejusdem infinitivi pleonasmum habemus, et quidem Atticis scriptoribus familiarissimum : nec non cum ejus plurali ἑκόντες.

Imo vero observavi et aliud quiddam in Atticorum sermone, quod eos φιλομετόχους esse declarat. Quidnam illud est? Quod participia lubenter inculcant; neque enim duo tantum participia sine ulla copula ponunt, sed et tria plerumque. Et interdum quidem ex illis participiis unum vice infinitivi ponitur, interdum non item. Cum enim dicit Xenoph. Hell. 1, Καταμαθὼν δὲ ὑπὸ τῶν Λυσάνδρου φίλων καταστασιαζόμενος, συγκαλέσας τοὺς Λακ. κτλ., dici καταστασιαζόμενος pro καταστασιάζεσθαι manifestum est. Sic ap. Dem., Ἐξελεγχομένοις ξένοις οὖσι, participium οὖσι locum obtinet infinitivi εἶναι. Eodemque modo ap. Xenoph. rursum, Anab. 2 : Ὅτι Φαλῖνος ποτὲ πεμφθεὶς παρὰ βασιλέως κελεύσων τοὺς Ἕλληνας τὰ ὅπλα παραδοῦναι, partic. κελεύσων eodem illo fungi officio dicere possumus. Admonui autem et supra hac de re, duos hosce posteriores locos in exemplum afferens. Ideo autem in hoc Thuc. l., Φαίνεται γὰρ ἡ νῦν Ἑλλὰς καλουμένη οὐ πάνυ βεβαίως οἰκουμένη, idem considerandum ibi non proposui, quod non itidem participia hæc inter se sint juncta. Voco autem inter se juncta, quæ ad rem

eandem pertinent. Ceterum ut in illis tribus locis unum ex participiis infinitivi sedem occupat, ita etiam dicere possumus in isto Dem. [p. 284, 23] : Οἱ μὲν εὐθὺς ἐξαναστάντες, μεταξὺ δειπνοῦντες, alterum ex participiis alienam sedem occupare, cum μεταξὺ δειπνοῦντες resolvi possit in μεταξὺ δειπνεῖν. At vero in illis quos subjungam locis, nihil tale spectatur. Xen. Anab. 2, p. 162 meæ ed. [c. 1, 6] : Οἷς πᾶσι χρώμενοι, κρέα ἕψοντες, ἥσθιον ἐκείνην τὴν ἡμέραν. In eadem pagina, non multo post illa verba, scriptum est [8], A Λέγουσιν ὅτι βασιλεὺς κελεύει τοὺς Ἕλληνας, ἐπεὶ νικῶν τυγχάνει, καὶ Κῦρον ἀπέκτονε, παραδόντας τὰ ὅπλα, ἰόντας ἐπὶ τὰς βασιλέως θύρας, εὑρίσκεσθαι ἤν τι δύνωνται ἀγαθόν. Quibus in ll. si quis hujus participiorum usus admonitus non fuerit, aliquam copulam deesse suspicabitur, cum tamen nihil desit, nihilo magis quam in isto qui ap. Eund. extat Cyrop. 1, p. 6 [c. 3, 9] : Οἱ γὰρ τῶν βασιλέων οἰνοχόοι, ἐπειδὰν ἐνδιδῶσι τὴν φιάλην, ἀρύσαντες ἀπ' αὐτῆς τῷ κυάθῳ, εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα ἐγχεάμενοι καταῤῥοφοῦσιν.

CAPUT X.

DE IIS, QUÆ ATTICI

IN PRONOMINIS USU PECULIARIA SIBI HABENT.

In pronomine primæ personæ ἐγὼ Attica censetur particulæ γε adjectio. Quod enim passim legitur ἔγωγε, Atticæ linguæ ascribitur : itidemque ἔμοιγε. In quibus animadverte accentus etiam sedem mutari, retrahendo ipsum in primam. Sed quamvis hi duo casus duntaxat afferri vulgo soleant, tamen et ἐμοῦ γε alicubi inveniri cum apud alios tum Xenoph. sciendum est : ut in isto loco, Anab. 2, p. 32 meæ ed. [c. 3, 15] : Ὡς οὖν ἐμοῦ γε καὶ ἀγωνιουμένου, καὶ, ὁποῖός τις ἂν ὦ, κατὰ τὴν ἀξίαν τιμᾶσθαι ἀξιώσοντος, οὕτως, ἔφη, ὦ Κῦρε, γίγνωσκε κτλ. Quemadmodum autem ἔγωγε pro ἐγὼ usitatissimum est, (cujus ἔγωγε exemplo Latini Equidem pro Ego quidem dixisse videri possunt, præsertim cum Virg. non aliter quam cum prima persona usus esse existimetur,) sic etiam σύ γε pro σὺ interdum dicitur, præsertim a Comicis. Aristoph. Nub. [785] : Εὐθὺς ἐπιλήθει σύγε· Ran. [164] : Καὶ χαῖρε πόλλ', ὦ ᾽δελφέ. Νὴ Δία καὶ σύγε. Aliquanto post, Ναὶ μὰ Δία, σοῦ γ' ἕνεκα. Amavit autem mirum in modum πρόσθεσιν particulæ γε Atticus sermo; nam et cum aliis pronominibus jungit, dicens τοῦτόν γε vel τοῦτό γε, et αὐτόν γε vel αὐτό γε, itidemque cum ceteris. Quod vero majus est, invenitur etiam ὅγε i. valens q. ὅδε s. οὗτος : nam ὅγε ex articulo in pronomen transit adjunctione hujus particulæ. Unde fortassis Atticum esse hoc pronomen, i. e. ab Atticis ortum, jure quis censuerit. Sed et illi ipsi articulo eandem particulam adjiciunt, nec non adverbiis, atque adeo aliis etiam partibus orationis. Ut autem ad ἔγωγε revertar, (cui sic adjuncta est hæc vocula ut coalescat, utpote mutata etiam sede accentus, ut dixi,) non hoc solum, sed etiam ἐγώ τοι Atticis ascribit Thom. M. Verum si et ἐγώ τοι illis ascribendum esset, non minus ἐγὼ μέντοι ascribere lisdem oporteret, quo Aristoph. utitur cum alibi, tum Nub. [126] : Ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ μέντοι πεσών γε κείσομαι. Quod vero ad ἔγωγε attinet, obiter et hoc sciendum est, Dores in suo ἐγώνγα videri Atticos voluisse imitari : utpote addentes γα eodem modo quo illi addunt γε.

Ut autem particulam γε pronominibus illis adjiciunt Attici, sic etiam literam ι demonstrativis οὗτος, ἐκεῖνος, dicentes οὑτοσὶ et ἐκεινοσί. Sic τουτουὶ, τουτωὶ, τουτονί : nec non in fem. genere, αὑτηὶ, ταυτησὶ, ταυτηὶ, ταυτηνί. In ὅδε autem non addunt hanc literam, sed in locum literæ ε eam substituunt, dicentes ὁδί. Sic pro τόδε ab iisdem dicitur τοδί. Talis autem scripturæ exempla Aristoph. potissimum suppeditare potest.

Attica censetur et pronominum geminatio, veluti cum dicitur σφῶν αὐτῶν, et σφᾶς αὐτοὺς, et σφίσιν αὐτοῖς, cum dicitur item ἡμῶν αὐτῶν, et ἡμῖν αὐτοῖς, et ἡμᾶς αὐτούς. Eustath. postquam dixit ab Hom. nullum ex compositis pronominibus usurpari, sed loco pronominis compositi duo ejusdem signif. poni : ut ἓ αὐτὸν pro ἑαυτὸν, itidemque ἔμ' αὐτὸν pro ἐμαυτὸν, et αὐτόν μιν itidem pro ἑαυτὸν, (de qua geminatione pronominum dicam nonnulla et infra, quibus addenda erunt illa quoque quæ Capite 1 dicta fuerunt, ubi etiam, falsos aperte fuisse qui Atticos quoque pronominibus compositis carere dixerunt, declaravi,) subjungit, Τοιοῦτον καὶ παρ' Ἀττικοῖς τὸ σφίσιν αὐτοῖς, καὶ σφῶν αὐτῶν, καὶ ἡμῶν αὐτῶν, καὶ ὅσα κατὰ ταῦτα.

Quid quod Attici (inquit Bud.) ὑμᾶς ἑαυτοὺς et ἡμᾶς C ἑαυτοὺς dicunt pro αὐτούς? Aristot. Probl. segm. 30 : Ὅτι ὁ θεὸς ὄργανα ἐν ἡμῖν ἑαυτοῖς δέδωκε δύο, ἐν οἷς χρησόμεθα τοῖς ἐκτὸς ὀργάνοις. Xenoph. Hell. 7, [3, 6] : Ὥστε παρ' αὐτάς τε τὰς ἀρχὰς καὶ παρ' ἑαυτοὺς ὑμᾶς, τοὺς κυρίους οὕστινας δεῖ ἀποθνήσκειν καὶ οὕστινας μὴ, αὐτογνωμονήσαντες ἀπέκτειναν τὸν ἄνδρα. Subjungit autem, paucis interjectis, exempla pronominis compositi s. reciproci pro simplici usurpati, veluti ἑαυτοῦ pro αὐτοῦ. Idem duabus ante paginis non solum composita pronomina pro simplicibus, sed vicissim quoque simplicia pro compositis accipi dixerat : ex Dem. et Xenoph., nec non Aristot. exempla proferens. Verum hoc addere debuit, cum simplicis pronominis obliqui casus spiritu aspero notati significationem compositi habere censeantur, i. e. αὑτοῦ et αὑτῷ et αὑτὸν i. valere q. ἑαυτοῦ et ἑαυτῷ et ἑαυτὸν, fueritque librariis facilis in hac re lapsus, unum spiritum pro altero ponentibus : de plerisque locis dubitationem posse hinc oriri : præsertim ubi vox præcedens in literam tenuem non desinit, sequente apostropho : D veluti si ἐπ' αὐτὸν inveniatur positum pro In se : itidemque κατ' αὐτὸν aut κατ' αὐτοὺς pro Secundum se. In ejusmodi enim locis tenuis, quæ in aspiratam mutata non est, illam pronominis scripturam cum tenui, ac proinde simplicis pro composito usum, minus dubium relinquit. De illa quidem certe cum aspero spiritu scriptura schol. Soph. locis aliquot admonet. Verum αὑτοῦ non pro ἑαυτοῦ tantum, sed etiam pro ἐμαυτοῦ et σαυτοῦ alicubi usurpatum inveniri sciendum est.

Hoc etiam addo, non ἡμῶν αὐτῶν, vel ἡμῖν αὐτοῖς, vel ἡμᾶς αὐτοὺς dici tantummodo, sed inverso etiam ordine αὐτῶν ἡμῶν, etc. Xenoph. Cyrop. 3, p. 42 [c. 2, 8] : Ὡς δὲ μᾶλλον ἐπλησίαζον οἱ ἀμφὶ τὸν Κῦρον τῶν ἄκρων, ὁ Τιγράνης σὺν τῷ Κύρῳ πορευόμενος, εἶπεν, Ὦ Κῦρε, ἆρ' οἶσθ', ἔφη, ὅτι αὐτοὺς ἡμᾶς αὐτίκα μάλα δεήσει μάχεσθαι; Ubi etiam videndum est an αὐτοὺς ἡμᾶς accipiendum sit pro ἡμᾶς simpliciter, ut αὐτοὺς vacet : an potius idem valeant conjuncta illa pronomina, quod Latine Nosmetipsos. Sic certe Eustath. in Il. 1,

[516] : Ἄνδρας δὲ λίσσεσθαι ἐπιπροέηκεν ἀρίστους, Κρινάμενος κατὰ λαὸν Ἀχαιϊκὸν, οἵτε σοι αὐτῷ Φίλτατοι Ἀργείων, annotat, αὐτῷ σοι non esse accipiendum pro σαυτῷ, more Homerico, sed ἐξοχικῶς dictum debere existimari : ut alibi [Il. I, 249], Αὐτῷ τοι μετόπισθεν ἄχος ἔσεται [μετόπισθ' ἄχος ἔσσεται]· item [Λ, 117], Αὐτὴν γάρ μιν τρόμος αἰνὸς ἱκάνει.

Habent vero et aliam quandam pronominis geminationem Attici, qua sc. possessivo pronomini genitivum pronominis primitivi jungunt, veluti cum dicunt ἐμὸν αὐτοῦ pro ἐμόν : quod Latini imitati sunt, apud quos legimus itidem Meum ipsius pro Meum. Tale est ὑμέτερα αὐτῶν ap. Thuc. 2 : Τὰ ὑμέτερα αὐτῶν. Eandem certe formam habet νωΐτερον αὐτῶν, Hom. Il. O, [39], Νωΐτερον λέχος αὐτῶν, ubi Eustath. vult αὐτῶν adjectum esse δι' ἀκρίβειαν : ne sc. intelligatur συγγενικὸν vel φιλικὸν λέχος, vel ἄλλως οἰκεῖον, sed λέχος αὐτοῦ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας. Verum hæc genitivi istius expositio nimium longe petita, aut, si mavis, nimis curiose excogitata esse videtur. Quod autem ad ἐμὸν αὐτοῦ attinet, sciendum est, ubi huic pronomini αὐτοῦ jungitur nomen aliquod genitivi pariter casus, tum vero minus pleonasmum illum pronominis sentiri; ut ap. Aristoph. Pl. [34] : Τὸν ἐμὸν μὲν αὐτοῦ τοῦ ταλαιπώρου σχεδὸν Ἤδη νομίζων ἐκτετοξεῦσθαι βίον. Interdum tamen pronomen possessivum nomini genitivi casus jungitur, non interjecto altero illo pronomine : ut apud eundem Comicum, Τόν γε σὸν τοῦ πρέσβεως. Sic Lucian. dixit τἀμὰ τοῦ κακοδαίμονος [Gallo c. 29] : Ὅλως δὲ τἀμὰ οὗτοι σπαθῶσι τοῦ κακοδαίμονος· perinde sc. ac si non τἀμὰ, i. e. τὰ ἐμὰ, sed τὰ ἐμοῦ dixisset. Hanc autem construct. pronominis possessivi in nominibus quoque possessivis imitati sunt aliquando scriptores, Tragici præsertim : qui in hac licentia (si ita vocari debet) Hom. secuti sunt : a quo dictum fuit Il. B, [54] : Νεστορέῃ παρὰ νηΐ Πυλιγενέος βασιλῆος, pro παρὰ νηΐ Νέστορος βασιλῆος. Quamvis autem carmini potius quam solutæ orationi hæc sermonis forma convenire videatur, invenitur tamen et in hac, οἶκος βασιλικὸς τοῦ πάντα δυναμένου : quod eodem plane modo dicitur.

Extat et alius quidam possessivi pronominis usus ap. Eur. Phœn. [30] : Ἡ δὲ τὸν ἐμὸν ὠδίνων πόνον Μαστοῖς ὑφεῖτο. Ita enim ibi legit schol. : qui etiam annotat dictum esse pro τὸν πόνον τῶν ἐμῶν ὠδίνων : atque hoc aliquantum differre ab isto loquendi genere, ἐμὸν αὐτοῦ πρᾶγμα. Sed ego de hac quidem lectione illi assentior, atque adeo repono τὸν ἐμὸν pro τῶν ἐμῶν, quod habent vulgatæ edd., metro etiam reclamante; sed talem esse hunc pronominis possessivi usum ut orationem δυσδιανόητον efficiat, de hoc sane ab illo dissentio. Nam fateor quidem vulgarem loquendi consuetudinem postulasse ut diceretur τὸν ἐμῶν ὠδίνων πόνον, sed dicendo τὸν ἐμὸν ὠδίνων πόνον, non minus verborum sensum intelligi : et perinde esse ac si diceretur τὸν ἐμὸν πόνον τῶν ὠδίνων, vel τὸν ἐκ τῶν ὠδίνων. Hic igitur nodum in scirpo, quod ajunt, quærere videtur. Neque vero hunc pronominis usum ab illo altero aliquantum differre dicere debuit, sed omnino differre, cum unus nihil omnino commune cum altero habeat. Cum enim dicitur τὸν ἐμὸν ὠδίνων πόνον, nulla est ἀκαταλληλία, sicut cum dicitur ἐμὸν αὐτοῦ πρᾶγμα, vel τὸν ἐμὸν τοῦ ταλαιπώρου βίον. Est præterea quidam alius possessivi nominis usus, quem non minus istis, fortasse etiam magis Atticum existimare debemus; sed de illo postea.

De pleonasmo autem pronominis lege quæ dixi Capite 1, cum inter alia pleonasmorum varia genera Atticis scriptoribus familiaria hoc quoque recenserem. Hoc certe constat, ἐμοὶ et ἡμῖν πλεονάζειν, ubi tamen vim aliquam habere et aliquid orationi addere videri potest. Verum sicubi manifestus sit ejus pleonasmus, an Attici sermonis consuetudini ascribi debeat, dubitarem, nisi schol. Soph. in ea opinione esse viderem : qui tamen non satis aptum hujus pleonasmi exemplum afferre videtur in Electra : ut ibid. docui. Alicubi certe ἐμοὶ cum vacare videri posset, positum censetur pro χάριν ἐμοῦ. Sic et ἐμὶν (quod Doricum est pro ἐμοὶ) exp. ap. Theocr. 5, [126] : Ῥείτω χ' ἃ Συβαρῖτις ἐμὶν μέλι· hic enim ἐμὶν schol. A poni ait pro χάριν ἐμοῦ. Itidemque ap. Eur. Or. [144] : Σύριγγος ὅπως πνοὰ λεπτοῦ δόνακος, ὦ φίλα, φώνει μοι, schol. vult μοι significare χάριν ἐμοῦ. Ibid. (paulo ante hæc verba) annotatur, hoc μοι esse διαθέσεως ἐμφαντικόν : ut in isto loco, Πάτροκλε μοι δειλή. Sed ego non video quid obstet quominus μοι suam hic signif. habere dicamus. At in isto Hom. loco, Il. Ξ, [502] : Εἰπέμεναί μοι, Τρῶες, ἀγαυοῦ Ἰλιονῆος Πατρὶ φίλῳ καὶ μητρὶ, γοήμεναι ἐν μεγάροισιν, recte dixerimus (meo quidem judicio) μοι positum esse pro χάριν ἐμοῦ. Perinde enim est ac si ita loqueretur, Hoc in gratiam meam facite, In hoc mihi gratificamini ut dicatis etc. Fortasse tamen non male etiam quis putarit hunc dativum talem esse, qualis est cum dicitur, πρόσειπέ μοι τοῦτον : ubi μοι illud est, quod alia sermonis forma dicitur ἀπ' ἐμοῦ. At Eustath. minus aptam affert hujus pronominis expositionem : qui supervacaneum esse, vel fortasse pro περὶ ἐμοῦ s. δι' ἐμὲ poni tradit. Quarum tamen expositionum posteriorem priori præfero, quod ad illam, quam attuli, magis B accedat. Quod autem attinet ad verba illa quæ Eur. schol. in exemplum affert, postquam dixit dativum μοι esse διαθέσεως ἐμφαντικόν : sciendum est esse Homerica, versum quendam libri T Iliadis inchoantia : et reponi debere δειλῇ pro δειλή : ita enim scriptus est ille versus [287] : Πάτροκλέ μοι δειλῇ πλεῖστον κεχαρισμένε θυμῷ. Sed inepte hunc l. in exemplum affert, cum in eo non magis pronomen μοὶ quam nomen δειλῇ ei adjunctum διαθέσεως ἐμφαντικὸν dici queat. Ut porro μοι dictum est significare χάριν ἐμοῦ, sic ap. Latinos dativus Mihi plerumque sonat In gratiam meam : atque id multis exemplis probare possem, nisi ad alia festinarem.

Ascribitur Atticis et ille pronominum usus, quo ad indicandam quandam ἐξοχὴν ponuntur. Nam idem ille schol. postquam dixit, sicut pronomine αὐτὸς interdum ὑπεροχὴ quædam declaratur, (ut in illo dicto, Αὐτὸς ἔφα,) ita etiam pronomen ἐκεῖνος nonnunquam eam vim habere, addit, Συνήθη δὲ τὰ τοιαῦτα καὶ Ἀττικοῖς, ἤγουν αἱ πρὸς ἐξοχὴν καὶ ἀλλοίας δὲ ἐμφάσεις ἀντωνυμίαι. C Atque adeo alibi docet non semper geminata pronomina usum compositi pronominis præstare, sed interdum αὐτὸς ibi quoque hanc ἐξοχῆς signif. habere. Cujus rei et paulo ante facta mentio fuit. Idem vero αὐτῶν post νωΐτερον in quodam Homeri loco δι' ἀκρίβειαν ait προσκεῖσθαι : de quo tamen loco me illi non assentiri paulo ante docui.

Cum dat. αὐτῷ et αὐτοῖς potissimum subaudiendam relinquunt præp. σὺν Attici : ut videre est in iis quæ de ellipsi hujus præpositionis scripsi, Capite II, ubi etiam docui adeo familiarem hanc præpositionis istius ellipsin fuisse ante hoc pronomen, ut ex ipso compositum nomen quoddam fuerit.

Αὐτὸς usus duos habere, qui Attici censeantur, dictum jam fuit; sed illis et tertius addi fortasse potest, is nimirum quo jungitur cum τις et ἕκαστος. Hoc saltem constat, Thucydidi αὐτός τις et αὐτὸς ἕκαστος esse familiarissima. Eam quoque signif. hujusce pronominis αὐτὸς, qua ponitur pro αὐτόματος, quidam Atticam esse censuerunt, sed nullum ἀξιόχρεων hujus D rei testem invenio. Quod vero superlativi gradus forma huic pronomini tribuitur ab Aristoph., non tam Atticæ linguæ quam comicæ licentiæ ascribendum id censeo. Hanc certe imitantes Latini Comici Ipsissimus dixerunt. Ad exemplum autem illius αὐτότατος ausi sunt dicere etiam μονώτατος, superlativi formam dantes itidem nomini adjectivo, quod natura sua eam non admittit. De illo quidem certe αὐτότατος scribit schol. πεπαῖχθαι κωμικῶς, ubi et hujus μονώτατος meminit, (utriusque autem mentio facta fuit et et supra Capite 1,) dicens hoc quidem inveniri ἐν τοῖς λογοποιοῖς, at illud αὐτότατος non item. Non est porro quod talem in Comico (hoc quidem præsertim) καινοπρέπειαν miremur, cum alia quoque ejus exempla habeamus, veluti cum dicit φιλτάτιον, diminutivi formam tribuens adjectivo nomini, quod ejus minime capax esse scimus, Ach. [475] : Εὐριπίδιον γλυκύτατον, ὦ φιλτάτιον. Possit vero de pronomine illo itidemque de οὗτος et ἐκεῖνος hoc addi, dativum ejus interdum pro genitivo usurpari. Thuc. 4, p. 130 [c. 25] : Καὶ

χειρὶ σιδηρᾷ ἐπιβληθείσῃ μίαν ναῦν αὐτοῖς ἀπώλεσαν· hic enim positus est dativus, tendens ad verbum ἀπώλεσαν, pro gen., qui jungi debeat cum accus. ναῦν.

Οὗτος interdum pronomini αὐτὸς præponitur, aut postponitur; dicitur enim οὗτος αὐτὸς, vel αὐτὸς οὗτος. Quæ pronominum copulatio non magis Atticorum quam aliorum esse censetur. At οὗτος cum σὺ, et cum ἐγὼ, illis fortasse ascribendum fuerit. Aristoph. quidem certe utroque utitur. Legimus enim Ach. [564], Οὗτος σὺ, ποῖ θεῖς; οὐ μενεῖς; In Nub. autem [142], Ἐγὼ γὰρ οὑτοσὶ Ἥκω μαθητὴς εἰς τὸ φροντιστήριον. Sic ἡμᾶς τούσδε legimus ap. Thuc. 1, p. 18 meæ ed. [c. 53] : Ἡμᾶς τούσδε πρώτους λαβόντες, χρήσασθε ὡς πολεμίοις. Apud Hom. quoque ὅδε cum ἐγὼ jungitur, et quidem interjecto etiam pronomine αὐτὸς, Od. Φ, [207] : Ἔνδον μὲν δὴ ὅδ' αὐτὸς ἐγώ.

Οὗτος invenitur etiam pro ἐγὼ apud eundem illum Comicum, ubi schol. Atticum esse hunc usum tradit. Sic certe usurpatum ὅδε (quod ejusdem est significationis) apud Tragicos ac præsertim Soph. extat. Legitur enim in Aj. p. 6 meæ ed. [78] : Ἐχθρός γε τῷδε τἀνδρὶ καὶ τανῦν ἔτι· p. 27, [445] : Νῦν δ' αὖτ' Ἀτρεῖδαι ἀνδρὶ παντουργῷ φρένας Ἔπραξαν, ἀνδρὸς τοῦδ' ἀπώσαντες κράτη· et [822] : Εὐνούστατον τῷδ' ἀνδρὶ διὰ τάχους θανεῖν. His enim in ll. (præsertimque in duobus posterioribus) constat ὅδε dici δεικτικῶς de prima persona. Nec dubitarunt Latinorum nonnulli usum istum suo pronomini Hic (quod Græcis ὅδε et οὗτος significatione respondet) tribuere.

Ὅς pro οὗτος Atticos sibi vindicasse credibile est : cujus magnus est in dialogis præsertim usus, cum ἦ pro ἔφη, (quod ἦ, sicut ἦν pro ἔφην, Atticum itidem censetur,) sed interjecta particula δέ. Dicitur enim ἦδ' ὅς, eadem forma qua ἦν δ' ἐγώ. Plato de Dep. 1 init. : Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγὼ, ἔτι ἓν λείπεται, τὸ ἦν πείσωμεν ὑμᾶς ὡς χρὴ ἡμᾶς ἀφεῖναι. Ἦ καὶ δύναισθ' ἄν, ἦδ' ὅς, πεῖσαι μὴ ἀκούοντας; Paulo post autem supervacaneum est hoc pronomen, utpote præcedente nomine proprio : Καὶ ὁ Ἀδείμαντος, Ἆρά γε, ἦδ' ὅς, οὐδ' ἴστε ὅτι κτλ. Dicitur etiam καὶ ὅς, ut ap. Xenoph. : Καὶ ὅς, Ἑξον ἡμῖν, ἔφη. Sic alibi, Καὶ ὅς εἶπεν. Et de ὅς quidem ita sentio. At οὗ, οἵ, et ἕ primitiva pronomina, (quorum nominativum vulgus grammaticorum constituit illud ὅς, non sine magno errore, cum hæc pronomina nominativo careant, ut Sui, Sibi, Se, apud Latinos,) quamvis apud scriptt. Atticos itidem extare plerisque locis sciam, haud tamen eorum usum Atticum esse dixerim. Verum si ullius horum trium usus existimari Atticus debet, de accusativo ἕ potius quam de reliquis duobus hoc crediderim, (ut ap. Plat. De rep. init. : Ἐκέλευσε δραμόντα τὸν παῖδα περιμεῖναί ἕ κελεῦσαι,) nam οἵ usurpant et alii quilibet scriptores : at οὗ tam apud Atticos quam alios rarum esse arbitror.

Pronominis possessivi pro primitivo aliquis est usus ap. Thuc. : Τὸ δὲ ὑμέτερον, pro ὑμεῖς δέ : sed ego non ideo Atticum hunc esse usum dixerim, præsertim cum Dionys. H. inter Thucydidea idiomata et hoc numeret, et quidem reprehendens potius quam laudans. Affertur tamen plur. ὑμέτερα pro ὑμεῖς itidem ex Plat. Leg. : Τὰ μὲν τοίνυν ὑμέτερα ἀκούειν, ὡς ἔοικεν, ἕτοιμα ἂν εἴη· τὰ δ' ἐμὰ, βούλεσθαι μὲν ἕτοιμα, δύνασθαι δὲ οὐ πάνυ ῥᾴδια, Vos quidem igitur audire, ut videtur, parati; ego autem velle quidem promptus, sed non perinde posse facilis : ut quidem Bud. vertit, qui etiam τὸ ἡμέτερον interpr. Nos, in isto Galeni loco, Therap. 9 : Τοὺς μὲν οὖν πολλοὺς τῶν ἰατρῶν οὐδὲν θαυμαστὸν, ἀμελήσαντας ἤθους χρηστοῦ, δοξοσοφίαν μᾶλλον ἢ ἀλήθειαν σπουδάσαι· τὸ δ' ἡμέτερον οὐχ ὧδ' ἔχει, Nos vero aliter rationem nostram comparavimus. Verum magis placet altera interpretationis forma, quam subjungit, Nostra autem ratio aliter comparata est. Terentius, inquit, hoc imitatus est in Eunucho : Non agnosco vestrum tam superbum. I. e. vos. Ita quidem ille de hoc loco sentit; sed ego dixerim potius esse nomen adjectivum neutrius generis pro substantivo positum, ut passim Græcos hunc adjectivis usum dare videmus : dicentes τὸ δίκαιον pro ἡ δικαιοσύνη, sic τὸ ἡδὺ pro ἡ ἡδονὴ, et τὸ ἀσθενὲς pro ἡ ἀσθένεια, aliaque infinita. Quibus simile esset τὸ ὑμῶν ὑπερήφανον pro ἡ ὑμετέρα ὑπερηφάνεια : ut Vestrum tam superbum, pro Vestram tantam superbiam. Sed quod ad ἐμὰ attinet, ut in illo Plat. loco poni censet pro Ego, ita et singularem ἐμὸν in isto Homeri loco, Il. A, [527] : Οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, οὐδ' ἀπατηλὸν, Οὐδ' ἀτελεύτητόν γ' ὅ,τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω. Exp. enim, οὐ γὰρ ἐγὼ εὐμετάβλητος καὶ ἀπατηλός. Cui loco subjungit et hunc, ex Θ, [37] : Ὡς μὴ πάντες ὄλωνται ὀδυσσαμένοιο τεοῖο. Verum in illo quidem priore loco (ut de illo prius dicam) commodius esse videtur pronomini possessivo ἐμὸν suam signif. relinquere, quam pro primitivo accipere : quoniam adjectiva quæ sequuntur, rei magis quam personæ conveniunt; aliquid enim apte dicitur esse παλινάγρετον, Quod sc. revocatur, s. retractatur : itidemque aliquid ἀτελεύτητον, Quod ad exitum non perducitur, vel perduci non potest; aut, uno verbo, Quod est irritum : at vero non item aliquis παλινάγρετος vel ἀτελεύτητος dicatur. Atque adeo Eustath., nullam expositionis illius (qua ἐμὸν dicitur esse pro ἐγὼ) mentionem facit; sed tantum cum ἐμὸν deesse dicit (i. e. subaudiendum relinqui) substantivum ἔπος, vel aliquid hujusmodi : sicut ubi dicit poeta, κερτομίοις Δία Κρονίωνα προσεῖπε.

Νώ et σφώ, Attica videntur esse potius quam νῶϊ et σφῶϊ, itidemque νῷν et σφῷν potius quam νῶϊν et σφῶϊν. Aristoph. Av. [120] : Ταῦτ' οὖν ἱκέται νὼ πρὸς σὲ δεῦρ' ἀφίγμεθα. Quem versum præcedit iste, Ἀλλ' εἴπατόν μοι σφὼ τίν' ἐστόν. Νὼ βροτώ. Paulo post : Ὅτι πρῶτα μὲν ἦσθ' ἄνθρωπος ὥσπερ νώ ποτε, Κἀργύριον ὠφείλησας ὥσπερ νώ ποτε, Κοὐκ ἀποδιδοὺς ἔχαιρες ὥσπερ νώ ποτε. Non multo post, Μείζω μὲν οὐδὲν, προσφορωτέραν δὲ νῷν. Sed lectorem non celabo, νῶϊν pro νῷν, nec non σφῶϊν pro σφῷν in nonnullis hujus poetæ locis legi, reclamante etiam metro : ut in hoc versu, qui est ejusd. comœdiæ [204], Καλοῖμ' ἂν αὐτούς· οἱ δὲ νῶϊν τοῦ φθέγματος κτλ. Esse enim hic scrib. νῷν ipsa metri ratio ostendit. Idem et initio hujus Comœdiæ error commissus est, in hoc versu, Ὅς τώδ' ἔφασκε νῷν φράσειν τὸν Τηρέα. Ut vero Attica hæc esse putem facit adverbium πρῲ, quod itidem pro πρωΐ usurpant Attici. Idem Comicus in eadem comœdia [132] : Ὅπως παρέσει μοι καὶ σὺ καὶ τὰ παιδία Λουσάμενα πρῲ. Sed paulo ante in eod. vocab. peccant typographicæ edd., scribentes πρώτις conjunctim pro πρῴ τις [129] : Ἐπὶ τὴν θύραν μου πρῴ τις ἐλθὼν τῶν φίλων. Quod autem ad νῲ attinet, sciendum est grammaticos Apionem et Herodorum annotasse, νῲ poni tantum pro accus. ἡμᾶς ab Hom., at νῶϊ et pro accus. ἡμᾶς et pro nominativo ἡμεῖς, cum tamen Aristoph. pro nominativo ἡμεῖς in præcedentibus uti locis aperte videamus. Verum et hoc de scriptura hujus pronominis addendum est, ap. Aristoph., itidemque ap. Hom. in plerisque edd., atque adeo in Romana Eustathii, scribi νὼ absque ι subscripto; cum alioqui νῷν apud illum Comicum passim scriptum sit, cum ω habente ι. Si autem consulto in νὼ non fuit appositum ι literæ ω, id certe factum esse crediderim, quod huic ω terminationem dualis efficienti scriptura illa convenire visa non sit.

Σφὶν quoque et μὶν tanquam Attica recensentur ab Ammiano cum aliis, Anthologiæ Epigrr. [Pal. 11, 142.] De illo priore saltem, nimirum de σφὶν, Atticis vocabulis annumerari constat ab Ammiano : at de μὶν non item, quoniam ubi varia vocabula recensuit, ex quibus est illud σφὶν, ita claudit hexastichon : Ῥήτωρ ἐστὶ Κρίτων καὶ παιδία πολλὰ διδάσκει, Προσθήσει δ' αὐτοῖς γρῦ, φάθι, καὶ μὶν ἔτι. Estque adeo plane inauditum (mihi quidem certe), pronomen μὶν esse linguæ Atticæ.

Quin etiam pleonasmus pronominis placuisse alicubi Atticis videtur, et quidem in iis etiam locis ubi unicum ponitur, (qua de re admoneo, propter illa quæ attuli geminationis pronominum exempla;) nam ut paulo ante, cum de pronomine ὅς dissererem, attuli locum istum Platonis, Καὶ ὁ Ἀδείμαντος, Ἆρά γε, ἦδ' ὅς, οὐδ' ἴστε ὅτι κτλ., ubi ὅς supervacaneum esse dixi, utpote præcedente nomine proprio, (quod etiam de ἦ δὲ dici potest, cum sequatur ἔφη,) sic de hoc ejusdem scriptoris loco, qui hunc paucis interjectis præcedit, Ἀλλὰ περιμενοῦμεν, ἦδ' ὅς ὁ Γλαύκων, merito

idem dicturus mihi videor. Nam si quis objiciat, eum voluisse dicere non simpliciter Glauco, sed Ipse Glauco, articulum ὁ hunc usum præstare potuisse respondeo. Observavi et dativi αὐτῷ, nec non accusativi αὐτὰς pleonasmum ap. Thuc., illius quidem dativi αὐτῷ 4, p. 151 meæ ed. [c. 93] : Τῷ δὲ Ἱπποκράτει ὄντι περὶ τὸ Δήλιον, ὡς αὐτῷ ἠγγέλθη ὅτι κτλ. Hujus autem accusativi αὐτὰς, 7, p. 235, [c. 4] : Καὶ πέμπει ἐς φυλακὴν αὐτῶν εἴκοσι ναῦς, αἷς εἴρητο περί τε Λοκροὺς καὶ Ῥήγιον καὶ τὴν προσβολὴν τῆς Σικελίας ναυλοχεῖν αὐτάς. Videor autem mihi et ap. Xenoph. hujus pronominis talem pleonasmum observasse. Verum et aliud pleonasmi genus observavi ap. Aristoph. cum alibi, tum in isto Equitum loco [803] : Ὁ δὲ δῆμος Ὑπὸ τοῦ πολέμου καὶ τῆς ὁμίχλης ἃ πανουργεῖς μὴ καθορᾷ σου.

Quod autem ad illam pronominum geminationem attinet, alicubi fortasse pleonasmum et illam habere dicere possumus; præsertim vero in σφᾶς αὐτοὺς, pleonasmum recte constituerimus, meo quidem judicio, ap. Thuc., frequentissime illis utentem, (quod de accusativo dico, idem et de ceteris casibus intelligendum fuerit,) siquidem alicubi in eadem re et σφᾶς αὐτοὺς et σφᾶς simpliciter usurpari ab illo videmus, veluti cum uno in loco scribit τὰ κατὰ σφᾶς αὐτοὺς ἀνείλοντο, in altero, τὰ κατὰ σφᾶς ἀνελόμενοι. Quin etiam ap. Demosth. et Plat. σφᾶς i. q. σφᾶς αὐτοὺς interdum significare scimus. Apud eundem Thuc., (hic enim scriptor præ ceteris participia more illo Homerico geminat,) cum ἡμᾶς αὐτοὺς in reciprocatione habeamus, sed alibi etiam legamus extra reciprocationis usum, illic quidem pleonasmum non agnoscemus, at hic contra : aut certe emphasin huic geminationi subesse dicemus : ut Latine cum Nosipsos, aut Nosmetipsos dicis, emphasin quandam oratio habet, quam minime haberet, si simpliciter Nos diceretur. Idem vero et de ceteris pronominibus inter se copulatis sentiendum est. At pronomina οὗ et ἕθεν cum Apollonius Arg. conjunxit, quæ omnino eadem sunt conjunxisse dicendus est, cum οὗ et ἕθεν dialecto duntaxat differant : et perinde sit ac si ἐμοῦ cum ἐμέθεν copularetur.

Ubi autem pronomini possessivo ἐμὸν addunt αὐτοῦ, vel dicunt ἡμέτερον αὐτῶν, aliaque hujusmodi, quorum mentio facta fuit antea, genitivorum αὐτοῦ et αὐτῶν pleonasmus agnoscendus est : nisi forte quod aliquem ornatum addere orationi videntur, non omnino πλεονάζειν dicenda sunt.

CAPUT XI.

DE IIS, QUÆ

IN ARTICULI USU ATTICA ESSE CENSENTUR.

Quod dixi, de pronomine agere incipiens, Atticos in ἐγὼ et σὺ particulæ γε πρόσθεσιν familiarem habere, atque adeo Atticam esse, idem fortassis et de articulo dicere possim, nimirum, ubi eadem particula ei adjungitur, id ex Attici sermonis consuetudine fieri. Reperitur quidem certe hæc particula articulo juncta cum apud alios, tum ap. Aristoph. Ach. [123] : Ἐκκόψειέ γε Κόραξ πατάξας τόν γε σὸν τοῦ πρέσβεως, ubi observa præcedere etiam particulam illam γε verbo subjunctam. Apud Eundem in Nub. [121] : Οὐκ ἄρα, μὰ τὴν Δήμητρα, τῶν γ' ἐμῶν ἔδει. Videndum est tamen ubi particula γε omnino vacet, ubi contra reddi possit Quidem certe : ut fortassis in illo priore loco, (si non præcederet γε,) τόν γε σὸν reddi posset Tuum quidem certe. Illis enim verbis, ἐκκόψειέ γε κτλ. respondere ad hæc, Καὶ νῦν ἄγοντες ἥκομεν Ψευδαρτάβαν Τὸν βασιλέως ὀφθαλμόν. Interdum vero hæc particula sic articulo jungitur, ut cum eo cohæreat, atque adeo ex articulo pronomen fiat; scimus enim ὅγε pro οὗτος (sicut et ὅδε) dici. Sed hac de re non hic est dicendi locus.

Articulus apud Atticos scriptt. sæpenumero πλεονάζει, et supervacaneus est : sic tamen ut ornatum quendam addere videatur. Quod autem mirum videri possit, cum interdum articulus illis sit supervacaneus, aliquando contra eorum orationi deest : adeo ut et πλεονασμοὶ et ἐλλείψεις unius ejusdemque partis orationis apud Eosdem reperiantur. Sed de pleonasmis dicendum prius est. Solent Attici, inquit schol. Aristoph., τὰ ἄρθρα πλεονάζειν. Hoc autem annotat in istum versum qui extat initio Pluti, Μετέχειν ἀνάγκη τὸν θεράποντα τῶν κακῶν. Ibi enim postquam dixit, Atticos solere πλεονάζειν τὰ ἄρθρα, (ubi observandus est obiter hujus verbi πλεονάζειν usus activa signif. pro Supervacanea ponere,) addit, Sicut igitur in τὰ βέλτιστα supervacaneus Attice erat articulus τὰ, ita quoque hic τῶν, et in sequentibus τό : veluti ubi dicitur τὸ ποῖον. Hæc ille : ubi inter hujus pleonasmi exempla, duo affert, quæ parum idonea mihi videntur, ac præsertim primum, quod est genitivi τῶν præfixi nomini κακῶν. Nam et scriptores eos, quorum sermo nihil cum Attica lingua commune habet, dicere μετέχειν τῶν κακῶν non minus quam κακῶν existimo. Exemplum autem pleonasmi articuli τὰ, quod ab eo affertur, petitum est ex tertio illius Comœdiæ versu, Ἦν γὰρ τὰ βέλτισθ' ὁ θεράπων λέξας τύχῃ, ubi dubitari itidem possit an τὰ more Attico πλεονάζειν dicendum sit : vel potius πλεονάζειν sive Attico more, sive alio : hic tamen potius quam ibi pleonasmum admiserim. At vero exemplum tertium, sc. articuli τὸ cum ποῖον, unum ex iis est, quæ idonea vocari possunt. Verum, quod ad exempla attinet, cum Bud. multa et ea quidem apta proferat, ex illo petenda censui. Sed ab eo certe dissentio in eo, quod illum Aristoph. schol. sequens, in illis verbis μετέχειν τῶν κακῶν, ipse quoque πλεονάζειν τῶν dicit. Ejus verba hæc sunt : Atticorum est alioqui τὰ ἄρθρα πλεονάζειν, (ubi animadverte eum illa scholiastæ Aristoph. verba usurpare,) καὶ περισσὰ τιθέναι, et versa vice κατ' ἔλλειψιν πολλάκις τῶν ἄρθρων λέγειν. Prius igitur τῶν περισσευόντων exempla citabo. Aristoph. Pluti init. : Μετέχειν ἀνάγκη τὸν θεράποντα τῶν κακῶν. Dem. Πρὸς Νικόστρ. : Ἐλέγξας αὐτὸν τὰ ψευδῆ κεκλητευκότα, Falsam renuntiasse in jus vocationem. Περὶ στεφ. : Οὐκοῦν ὅτε ἀπεψηφίζεσθέ μου, τότε ἀπεψηφίζεσθε τὰ ἄριστά με πράττειν. Theophr., de palma arbore loquens : Ἐπιζητεῖ δὲ μᾶλλον τὸ ναματιαῖον ὕδωρ ἢ τὸ ἐκ τοῦ Διός. Aristot. Polit. 4 : Φησὶ γὰρ ὁ Σωκράτης ἐκ τεττάρων τῶν ἀναγκαιοτάτων πόλιν συγκεῖσθαι. Plato Leg. 4 : Παρὰ δὲ μιαροῦ δῶρα οὔτ' ἄνδρα ἀγαθὸν οὔτε θεόν ἐστί ποτε τόγε ὀρθὸν δέχεσθαι· hic τὸ ὀρθὸν dixit ut τὰ μάλιστα pro Maxime, et τὸ ἐξ ἀρχῆς. Pausan. : Πυνθανόμενος δὲ οἵτινες ἦσαν, οὐδὲν ἄλλο μαθεῖν ἠδυνάμην ἢ Σικελοὺς τὸ ἐξ ἀρχῆς ὄντας, Ἀκαρνανίαν μετοικῆσαι. Thucyd. [3, 22] : Ἐλπίδα δὲ οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην εἶχον ναῦς Πελοποννησίων εἰς Ἰωνίαν παραβαλεῖν, Ne minimam

quidem suspicionem habebant. 1, [76] : Ἡμῖν δὲ ἐκ A τοῦ ἐπιεικοῦς ἀδοξία τοπλέον ἢ ἔπαινος οὐκ εἰκότως περιέστη. Ap. Hom. Il. Λ, [705] τὰ ἕκαστα poetica licentia dictum est, Ἡμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διείπομεν. Et Od. M, [16] totidem verbis. Hæc ille, qui his exemplis alia subjungit pleonasmi articuli ante aliud nominum genus; sed ea missa faciens, examinanda quæ allata sunt censeo. Libuit enim ista ex eo descripta proferre, (cum alioqui etiam antea inter varia pleonasmorum genera articulorum quoque pleonasmum commemorans, plerisque horum exemplorum usus fuerim,) partim ut meum de singulis judicium subjungerem, partim etiam quæ illis addenda essent, cognoscere lector posset. Primum igitur de articulo τῶν, qui substantivo κακῶν præfixus est, dico quod et antea dixi. Quod autem ad illum orationis Περὶ στεφ. locum attinet, Τότε ἀπεψηφίζεσθε τὰ ἄριστά με πράττειν, est certe illi Aristophanico similis, in quo τὰ βέλτιστα legimus; sed ne lingua quidem communis fortasse articulum cum hujusmodi superlativis, vel potius cum nonnullis horum superlativorum, omiserit : quod alioqui ambiguitas aliqua subesse possit. Exempli gratia, in illo Demosthenis loco, si quis pro τὰ ἄριστά με πράττειν dicat ἄριστά με πράττειν, quis non ἄριστα adverbium potius quam nomen esse censeat, præsertim cum verbum πράττειν hujusmodi adverbiis jungi gaudeat? sed πράττειν junctum cum ἄριστα adverbio, longe aliam (ut quivis nosse potest) quam cum nomine ἄριστα significationem habet. Fateor alioqui linguam communem quibusdam superlativis articulum hujusmodi non præfigere. At in illo Dem. loco, ubi τὰ ψευδῆ κεκλητευκότα dicit, magis idoneum fortasse pleonasmi exemplum habemus. Neque enim dubium est quin is, qui communi lingua uti voluisset, dicturus fuerit ψευδῆ κεκλητευκότα absque articulo. Platonis autem locus mirum quendam articuli habet pleonasmum, et quidem talem ut vix alium ei omnino similem reperiri posse existimem, atque adeo an ita Plato scriptum eum reliquerit subdubitem. Sed enim miror vicissim, quo respiciens Bud. talem esse dixerit articuli τὸ pleonasmum in illo Plat. C loco, qualis est in τὰ μάλιστα et τὸ ἐξ ἀρχῆς : cum enim ὀρθὸν sit nomen, at μάλιστα sit adverbium, itidemque ἐξ ἀρχῆς adverbialiter dicatur, (conjunctim sc. scribendo,) quid commune pleonasmus unus cum altero habere potest? Et de illis quidem exemplis hactenus.

Libet autem illis, nec non iis quæ et ipse attuli antea, (cum inter varia pleonasmorum genera articuli quoque pleonasmum recenserem,) pauca quædam addere, quæ alium pleonasmi usum, ut ita dicam, quam in illis habent. Ac primum lectorem moneo, quædam esse adjectiva, quibus invenitur præfixus itidem hic πλεονάζων articulus, cum tamen in lingua communi eo præfixo significatio immutetur. Exemplum habemus ap. Aristoph. Ran. [160] : Ἀτὰρ οὐ καθέξω ταῦτα τὸν πλείω χρόνον· hic enim τὸν πλείω χρόνον dictum esse constat pro πλείω χρόνον : cum tamen τὸν πλείω χρόνον aliud sit quam πλείω χρόνον. Nam ὁ πλείων χρόνος est Major pars temporis, at πλείων χρόνος, Plus temporis, Longius tempus : adeo ut si dicere velim, Non semper ludo, sed majori parte temporis seriis vaco : articulo usurus sim, hoc modo, οὐκ ἀεὶ παίζω, ἀλλὰ τὸν πλείω χρόνον σπουδάζω : ut τὸν πλείω χρόνον sit quod dicimus *La plus part du temps*. At vero si dicere velim, Diutius hæc tolerare nequeo, dicturus sim οὐ δύναμαι ἀνέχεσθαι ταῦτα πλείω χρόνον, non τὸν πλείω χρόνον. Itidemque si significare velim, Longius tempus est, non ὁ πλείων χρόνος, sed πλείων χρόνος dicendum fuerit. Sic sequente particula ἢ nequaquam articulo uteris; dices enim, πλείονα χρόνον καθεύδει ἢ ἀγρυπνεῖ, non τὸν πλείονα : at Soph. tamen ausus est τοὺς πλείονας dicere sequente hac particula ἢ, Antig. [313] : Ἐκ τῶν γὰρ αἰσχρῶν λημμάτων τοὺς πλείονας Ἀτωμένους ἴδοις ἂν ἢ σεσωσμένους. Neque tamen aliis etiam quibuslibet locis, ubi articulus discriminis indicandi causa ponitur, talem pleonasmum usurpari posse existimo. Exempli gratia, ut dicitur τὴν ἡσυχίαν ἄγειν pro ἡσυχίαν ἄγειν, Lucian. in Charonte [c. 3] : Ἐγὼ δὲ τὴν ἡσυχίαν ἄγειν παρακελεύσομαι, non itidem τὴν ἑορτὴν ἄγειν pro ἑορτὴν ἄγειν dici posse censeo.

Est etiam alius quidam articuli pleonasmus, cum sc. geminatur. Thuc. 8, p. 268 [c. 16] : Καὶ μετεωρισθεὶς ἐν τῷ πελάγει, ὡς ἑώρα τὰς ναῦς πολλὰς τὰς ἀπὸ τῆς Χίου, φυγὴν ἐποιεῖτο ἐπὶ τῆς Σάμου. Hic enim vacare videtur τὰς priore loco; atque, ut non vacaret, fuisse dicendum ὡς ἑώρα τὰς πολλὰς ναῦς. Sed exempla manifestiora et certiora hujus geminationis pleonasmum habentis ex Eodem afferam. Legimus enim apud illum, 8, p. 287 [c. 77] : Οἱ δὲ ἀπὸ τῶν τετρακοσίων πεμφθέντες ἐς τὴν Σάμον οἱ δέκα πρεσβευταὶ, ὡς ταῦτα ἐν τῇ Δήλῳ ἔτι ὄντες ἠσθάνοντο, ἡσύχαζον. In eadem illa pag. habemus, Καὶ αἱ μὲν Δήλου λαβόμεναι αἱ πλείους μετὰ Κλεάρχου, καὶ ὕστερον πάλιν ἐλθοῦσαι ἐς Μίλητον. Hic enim non video quid aliud dici possit quam αἱ μὲν Δήλου λαβόμεναι αἱ πλείους, i. valere q. αἱ μὲν πλείους Δήλου λαβόμεναι : itidemque in illo præcedente loco, Οἱ δὲ πεμφθέντες ἐς τὴν Σάμον οἱ δέκα πρεσβευταὶ, non aliud esse quam οἱ δὲ πεμφθέντες ἐς τὴν Σάμον δέκα πρεσβευταί. Quibus Thuc. locis, ac præsertim priori, similis est hic Pausaniæ, (non enim alius in præsentia occurrit,) in Messeniacis [4, 8, 5] : B Οἱ δὲ ὁπότε αἴσθοιντο οἱ τραυματίαι τὴν ἰσχὺν σφᾶς ὑπολείπουσαν, διεκελεύοντο τοῖς δρῶσι μὴ χείρονας ἢ αὐτοὶ γίγνεσθαι. Itidem enim hic οἱ δὲ ὁπότε αἴσθοιντο οἱ τραυματίαι, perinde est ac si diceretur οἱ δὲ τραυματίαι ὁπότε αἴσθοιντο. Animadverto quidem posse alicubi articulum οἱ posteriore loco habere quendam vocabuli Inquam usum, aut etiam Nimirum, s. Videlicet : ut in priore exemplo ex Thuc. sumpto, Οἱ δὲ πεμφθέντες ἐς τὴν Σάμον οἱ δέκα πρεσβευταὶ, Qui autem Samum missi fuerant, illi, inquam, decem legati; vel, Illi nimirum decem legati. In posteriore autem, αἱ μὲν Δήλου λαβόμεναι αἱ πλείους, perinde ac si diceretur, Et quidem major earum pars. Sed etiamsi articulo hanc signif. demus, nihilo certe minus pleonasmus hic erit, quoniam talis ejus repetitio nihil orationi addit. Est alioqui et quædam articuli geminatio passim usitata, ea sc. qua dicitur ὁ βασιλεὺς ὁ δίκαιος, pro ὁ δίκαιος βασιλεύς : itidemque ἡ γυνὴ ἡ καλὴ, pro ἡ καλὴ γυνή. Sed his in ll. vel non est vel potius non sentitur pleonasmus, quod talis geminatio præcedente adjectivum substantivo passim usitata sit. At si quis ὁ δίκαιος ὁ βασιλεὺς, vel ἡ καλὴ ἡ γυνὴ dixerit, pleonasmus certe erit, sed βαρβαρίζων : neque enim ullum Græcorum scriptorum (eorum quidem certe quos imitari debemus) ita unquam esse locutum existimo : at quosdam hujus sæculi homines Græce (si diis placet) scribentes, cum alia multa circa articuli usum, tum hoc peccasse scio.

Alicubi etiam invenitur articulus præpositivus πλεονάζων, præcedente postpositivo : ut in isto Soph. loco, Antig. p. 230 [404] : Ταύτην γ' εἶδον [ἰδὼν] θάπτουσαν ὃν σὺ τὸν νεκρὸν Ἀπεῖπας. Dictum enim est, ὃν σὺ τὸν νεκρὸν ἀπεῖπας, pro ὃν σὺ νεκρὸν ἀπεῖπας. Si tamen hunc articulorum ordinem mutare velimus in eum, quem simplex et vulgo recepta orationis structura postulat, utrique locum esse dicemus : ut sc. ὃν σὺ τὸν νεκρὸν ἀπεῖπας dictum sit pro τὸν νεκρὸν ὃν σὺ ἀπεῖπας. Sed vide et quæ supra, in primo Capite, de isto articuli usu disserui.

D Est præterea certus quidam articuli τὸ pleonasmus ante infinitivum, sed præfixas habentem voculas μὴ οὐ. Xenoph. Symp. [3, 3] : Ἀλλ' οὐδείς σοι, ἔφη, ἀντιλέγει τὸ μὴ οὐ λέξειν ὅ,τι ἕκαστος ἡγεῖται πλείστου ἄξιον ἐπίστασθαι. Apud Eundem cum præteriti temporis infinitivo, Cyrop. 7, [5, 42]. Τοῖς μὲν θεοῖς οὐδὲν ἂν ἔχοιμεν μέμψασθαι τὸ μὴ οὐχὶ μέχρι τοῦδε πάντα ὅσα εὐχόμεθα καταπεπραχέναι. Sic ap. Aristoph. τὸ μὴ οὐκ ἐλθεῖν pro μὴ οὐκ ἐλθεῖν legitur. Videndum est autem an de isto etiam ejus loco idem ferri judicium possit, Av. [36] : Αὐτὴν μὲν οὐ μισοῦντ' ἐκείνην τὴν πόλιν, Τὸ μὴ οὐ μεγάλην εἶναι φύσει κεὐδαίμονα. Apud Thuc. quidem certe hunc articulum τὸ itidem vacare cum infin. censeo præfixis iisdem particulis, init. 3 : Καὶ τὸν πλεῖστον ὅμιλον τῶν ψιλῶν εἶργον τὸ μὴ προεξιόντας τῶν ὅπλων, τὰ ἐγγὺς τῆς πόλεως κακουργεῖν. Omnino enim a schol. hic dissentio, deesse præp. διὰ dicenti, quasi τὸ μὴ οὐ pro διὰ τὸ μὴ οὐ dictum sit. Cum autem ab illo dissentio, simul et Corintho refragor, utpote qui Articulo VIII in exemplum ellipseως præpositionis διὰ,

hunc l. attulerit. Sed nihil minus rationi consentaneum esse quam velle præpositioni διὰ locum hic dare, cum abunde docuisse mihi videar in iis quæ in illum Articulum annotavi, eo te remittam : quendam Aristidis locum inde depromptum huc transferre contentus, in quo idem præcedente simili verbo pleonasmus habetur : adeo ut etiam imitari Thuc. voluisse videatur; sicut enim ille εἴργειν τὸ μὴ, ita hic διείργειν τὸ μὴ dixit, scribens, Οὔτε θάλαττα διείργει τὸ μὴ εἶναι πολίτην. Habes jam exempla pleonasmi articuli τὸ ante infinitivum, et quidem futuri, præteriti, præsentis temporis; sed interjectis voculis μὴ οὐ : at exempla ejusdem pleonasmi cum infin. præfixas non habente hasce particulas, quærenda tibi relinquo.

Possum (meo quidem judicio) pleonasmis illum articuli usum annumerare, quo τὸ τῆς δαπάνης pro ἡ δαπάνη, et τὸ τῆς ὀργῆς pro ἡ ὀργὴ, nec non τὸ τῶν ὀνύχων pro οἱ ὄνυχες : et in plur. τὰ τοῦ πολέμου pro ὁ πόλεμος, τὰ τῆς ὁμολογίας pro ἡ ὁμολογία, aliaque itidem multa dicuntur. Illa quidem verba τὸ τῶν ὀνύχων pro οἱ ὄνυχες, ex Aristot. habeo, scribente, De part. anim. 4, 10 : Εὖ δὲ καὶ τὸ τῶν ὀνύχων μεμηχάνηται, sc. ἡ φύσις : neque enim aliud his verbis τὸ τῶν ὀνύχων quam τοὺς ὄνυχας declarat. At vero duo illa exempla τὸ τῆς δαπάνης, τὸ τῆς ὀργῆς, ex Plutarcho sumpta sunt, scriptore non quidem Attico, sed in multis Atticos imitante, ut alibi quoque testatus sum : ideoque cum mihi ex ipsis Atticis exempla desunt, aut certe ad manum non sunt, quæ ex fonte haurire non possum, ex illius aliorumque hujusmodi auctorum scriptis, tanquam rivis inde deductis, haurire non dubito. Ut igitur talem articuli singularis usum Plutarchi auctoritate confirmem, (donec pluralis exempla ex Thucyd. proferam,) legimus apud eum in Apophth. opere, p. 338 meæ ed. [192, D], ubi quæ sunt Epaminondæ recensentur : Θαυμασάντων δὲ τῶν συναρχόντων, οὐ τὸ τῆς δαπάνης ἔφη λυπεῖν αὐτὸν, ἀλλ' εἰ τοσοῦτον ἔλαιον ἐντὸς παραδέδεκται τοῦ σώματος. Ut autem τὸ τῆς δαπάνης nihil aliud declarare quam τὴν δαπάνην facilius cognoscere possis, en tibi quæ præcedunt : Τοῦ δὲ μαγείρου τοῖς συνάρχουσιν ἡμερῶν τινων δαπάνην ἀπολογιζομένου, πρὸς μόνον ἠγανάκτησε τὸ πλῆθος τοῦ ἐλαίου. Alter ejus locus in Bruti Vita extat [c. 21] : Ὅταν παρακμάζῃ καὶ παρανθῇ τὸ τῆς ὀργῆς. Itidem enim hic quid aliud τὸ τῆς ὀργῆς quam ὀργὴ esse possit? Exempla autem pluralis τὰ eodem usurpati modo ap. Thuc. extant, uti supra dixi. Legimus enim apud eum 4, p. 138 [c. 54] : Διὸ καὶ θᾶσσον καὶ ἐπιτηδειότερον τότε παραυτίκα καὶ τὸ ἔπειτα τὰ τῆς ὁμολογίας ἐπράχθη αὐτοῖς· perinde ac si dixisset ἡ ὁμολογία, quam mox appellat ξύμβασιν : sicut in præcedentibus usus erat verbo ξυνέβησαν, hac ipsa de re loquens. Apud Eundem non uno in loco legimus τὰ τοῦ πολέμου pro ὁ πόλεμος : ut 5, p. 192 [c. 86], ubi οἱ τῶν Μηλίων ξύνεδροι Atheniensibus respondent, Ἡ μὲν ἐπιείκεια τοῦ διδάσκειν καθ' ἡσυχίαν ἀλλήλους, οὐ ψέγεται· τὰ δὲ τοῦ πολέμου, παρόντα ἤδη καὶ οὐ μέλλοντα, διαφέροντα αὐτοῦ φαίνεται· perinde ac si dixissent, ὁ δὲ πόλεμος, παρὼν ἤδη καὶ οὐ μέλλων, διαφέρων αὐτοῦ φαίνεται. Equidem et ipse schol. non aliter intelligere videtur; quippe qui exponat, Ἤδη δὲ πολεμοῦντες ἡμῖν, οὐκέτι εὐγνωμονεῖτε, οὐδὲ ὅμοια οἷς λέγετε ποιεῖτε. Alter autem locus (eorum quidem quos in promptu habeo, nam alioqui ita locutum et alibi esse memini,) extat 6, p. 199 [c. 6] : Καὶ τὰ τοῦ πολέμου ἅμα πρὸς τοὺς Σελινουντίους ἐν ὅτῳ ἐστὶν εἰσομένους. Neque tamen ubicunque τὰ τοῦ πολέμου vel τὰ τῶν πολέμων dicit hic scriptor, expositionem illam istis verbis tribuendam esse dixerim; hæc enim verba τὰ τοῦ πολέμου significare possunt Res bellicas, s. Apparatum bellicum; aut Belli statum; aut etiam Belli conditionem : ut 2, [11] : Ἄδηλα γὰρ τὰ τῶν πολέμων, aptius redditum iri videtur, Incerta est bellorum conditio s. fortuna; vel, Incerti sunt bellorum eventus : quam Incerta sunt bella. Quin etiam fieri potest ut alicubi τὰ τοῦ πολέμου reddere oporteat Quod ad bellum attinet. Verum libet illis exemplis unum addere, ex eodem scriptore sumptum : et quod ejusmodi est ut magis appositum desiderari non possit. Pericles igitur 2, [60] ita suam concionem orditur : Καὶ προσδεχομένῳ μοι τὰ τῆς ὀργῆς A ὑμῶν ἐς με γεγένηται. Hic certe τὰ τῆς ὀργῆς dictum esse pro ἡ ὀργὴ, nemo non videat : et articulum pluralem non alium usum habere quam singularem apud Plutarch. : utpote dicentem (sicut paulo ante vidimus) τὸ τῆς ὀργῆς itidem pro ἡ ὀργή. Ceterum quamvis his loquendi generibus periphrasticis τὸ τῆς ὀργῆς et τὰ τῆς ὀργῆς, et similibus, pleonasmum articuli subesse dicam, non tamen, ut in iis exemplis quibus primus locus datus fuit, posse absque ulla mutatione auferri articulum putandum est. Ubi enim τὴν ἡσυχίαν ἄγειν scriptum est, itidemque ubi dicit Thuc. πολλὴν τὴν αἰτίαν εἶχον, possis, auferendo articulum, nihilque tamen in ceteris verbis immutando, eundem illorum sensum habere; at ubi dicitur τὸ τῆς ὀργῆς vel τὰ τῆς ὀργῆς, articulus τὸ vel τὰ eximi non potest, quin gen. nominis et pariter gen. articuli in nominativos mutentur. Sed hæc apertiora sunt quam ut de illis lectorem moneri oporteat.

Invenio porro et alium hujus articuli τὰ pleonasmum apud eundem scriptorem, aut saltem τὰ ita usurpatum, ut oratio illo carere posse videatur. Scribit enim p. 226 [6, 88], Οἱ δ' Ἀθηναῖοι ἐν τῇ Νάξῳ ἐστρατοπεδευμένοι, τὰ πρὸς τοὺς Σικελοὺς ἔπρασσον, ὅπως αὐτοῖς ὡς πλεῖστοι προσχωρήσωνται. Si enim articulum τὰ huic orationi exemeris, eundem (meo quidem judicio) sensum absque illo habebis, quem cum illo habebas, cum Thuc. alibi dicat πράσσειν πρός τινα, non præfixo præpositioni illo articulo, nec non πράσσειν ὅπως vel ὅτῳ τρόπῳ : atque adeo alicubi cum illa præp. πρὸς, sequente itidem ὅπως.

Est et aliud loquendi genus, quod itidem articuli pleonasmum, sed simul etiam præpositionis ἐν, habere videtur. Ne tamen pleonasmum latius quam par sit extendere videar, in sequentibus potius de illo genere loquendi disseram, ubi aliquos articuli usus, qui Atticis peculiares esse videntur, commemorabo.

A pleonasmo autem ad ellipsin (ut par est) orationem transferens, exemplis ex Bud. sumptis contentus ero : quod facile cuilibet futurum sit, consideratis locis qui ab eo in exemplum afferuntur, alios illis similes ex scriptoribus Atticis excerpere. Rursus Atticorum est, inquit ille, articulum supprimere. Theophrast. 5 : Τὰ δὲ ἄλλα τέμνεται, ὁτὲ μὲν, μετὰ πυροτομίαν, ὁτὲ δὲ μετὰ τρυγητὸν καὶ ἀρκτοῦρον. Aristot. H. A. 6 : Λαγνίστατον δὲ καὶ τῶν θηλειῶν καὶ τῶν ἀῤῥένων ἵππος μετ' ἄνθρωπον ἐστί· Probl. sect. 33 : Διὰ τί λύγγα παύει πταρμός; Quod etiam fit ante participium : Διὰ τί ἧττον μεθύσκονται ταῖς μεγάλαις κωθωνιζόμενοι; ubi οἱ deest. Et sect. 10 : Διὰ τί γίνεται ἐλάττων μὲν ἡ φωνὴ ἐξαιρουμένων, ὁμοία δὲ τὸν χαρακτῆρα; Plato : Παρῆσθα δὲ καὶ αὐτὸς λεγομένοις. Xenoph. [OEc. 8, 3] : Καὶ γὰρ χορὸς ἐξ ἀνθρώπων συγκείμενός ἐστι· Hell. 6, [1, 9] : Σχεδὸν πάντες οἱ ταύτῃ ἀκοντισταί εἰσιν· ὥστε καὶ πελταστικῷ εἰκὸς ὑπερέχειν τὴν ἡμετέραν δύναμιν. Plato Phædone [p. 87, A] : Ὡς μέντοι οὐκ ἰσχυρότερον καὶ πολυχρονιώτερον ἡ ψυχὴ σώματος, οὐ συγχωρῶ τῇ Σιμμίου ἀντιλήψει· Epinomide : Τὸ δὲ τῶν ῥηθέντων μέγιστον ἦν, ὅτι πρεσβύτερον εἴη ψυχὴ σώματος ἅπασα πάντός, hic addi non debuit. Alibi statim addi potuit, nec tamen additus est, Πανταχῇ τε ἄρχον ἀρχομένου πρεσβύτερον, καὶ ἄγον ἀγομένου πάντη, pro τὸ ἄρχον τοῦ ἀρχομένου, et τὸ ἄγον τοῦ ἀγομένου. Affert et alia exempla, quæ tibi apud eum videnda relinquo. Sed est de quo hic lectorem monere, operæ pretium existimo : nimirum plerisque locis articulum non ab ipsis auctoribus, sed a librariis potius esse prætermissum. Neque hoc ut verisimile duntaxat dico, sed ut rem quam veram esse compererim, conferens editt. typographicas cum vetustis codd., affirmo. Hoc autem cum ita sit, minus certa ellipseos quam pleonasmi exempla esse possunt.

Jam vero ut articulum omittunt nonnunquam scriptt. Attici, ita nomen ipsum interdum, non articulum : nomen inquam, quod articulo jungendum erat : adeo ut articulus non suo tantum, sed nominis quoque fungatur officio. Insigne autem hujus usus exemplum habemus ibi præsertim, ubi articulum jurijurando adhibent, μὰ τὸν dicentes sine adjectione. Aristoph. Ran. [1375] : Μὰ τὸν, ἐγὼ μὲν οὐδ' ἄν, εἴ τις ἔλεγέ μοι τῶν ἐπιτυχόντων, ἐπειθόμην. Ceterum non

minus ab Atticis profectum esse crediderim eum articuli usum, quo τὴν ἄγουσαν vel τὴν φέρουσαν dici videmus, subaudiendo ὁδόν : itidemque, τρέχειν τὸν περὶ ψυχῆς vel ὑπὲρ ψυχῆς, subaudiendo δρόμον vel κίνδυνον : nec non κρινομένη τὴν ἐπὶ θανάτῳ, subaudiendo δίκην. Facilis autem est hæc subauditio in iis præsertim locis, ubi nomen articulo jungendum significatione cum verbo convenit, ut cum dico μάχεσθαι τὴν περὶ ψυχῆς, subaudiens μάχην. Cui sane simile est illud τρέχειν τὸν περὶ ψυχῆς, cum subaudiatur δρόμον, nec aliud sit τρέχειν quam δραμεῖν. Aliud vero est ellipseos genus, cum dicunt εἰς τὴν ἑαυτοῦ, pro εἰς τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα, vel γῆν, vel χώραν, cum denique et alia elliptice dicunt, a me commemorata, ubi de nominum ellipsi disserui. Quibus addi potest hic l. Thuc. 6, p. 217 [c. 60] : Αὐτός τε καθ' ἑαυτοῦ καὶ κατ' ἄλλων μηνύει τὸ τῶν Ἑρμῶν. Longe enim aliter hic dicitur τὸ τῶν Ἑρμῶν, quam ab Aristot. supra τὸ τῶν ὀνύχων, cum τὸ τῶν ὀνύχων μεμηχάνηται non aliud sonet quam τοὺς ὄνυχας μεμηχάνηται : at vero τὸ τῶν Ἑρμῶν nequaquam resolvere itidem in accus. τοὺς Ἑρμᾶς possis. Est enim τὸ τῶν Ἑρμῶν, quod alibi τὰ περὶ τοὺς Ἑρμᾶς δρασθέντα, et ἡ τῶν Ἑρμῶν περικοπὴ dicit. Sed in hujusmodi locis difficile nonnunquam est substantivum id, quod subaudiendum relinquitur, invenire, etiamsi alioqui qua de re agatur et quæ mens scriptoris fuerit, perspiciatur. Atque adeo de illo ipso Thuc. loco id dicere possumus ; quamvis enim τὸ τῶν Ἑρμῶν esse sciamus, quod alibi dicit τὰ περὶ τοὺς Ἑρμᾶς δρασθέντα, sc. τὴν τῶν Ἑρμῶν περικοπήν, ut Idem alibi vocat : tamen ubi dicit τὸ τῶν Ἑρμῶν, nemo est qui in inveniendo substantivo non hæreat; nam subaudire πρᾶγμα vel ἔργον, (quæ nomina prima fronte cuipiam occurrere possint,) nullo modo mihi placet : et cum subaudiendo alterum horum, genitivus Ἑρμῶν resolvendus sit in hæc verba περὶ τοὺς Ἑρμᾶς, malim τόλμημα aut ἀσέβημα, ut ipse auctor inter ἀσεβήματα hoc numerat, subaudire : ut τὸ τῶν Ἑρμῶν dictum sit pro τὸ περὶ τοὺς Ἑρμᾶς τόλμημα s. ἀσέβημα. Quid si vero ne ipsi quidem auctores, dum talia scriberent, quicquam de substantivo, quod subaudiendum esset, constitutum apud se habebant?

Alicubi autem additur articulo adjectivum femininum sequente genitivo feminini itidem generis, ubi etiam subaudiendum aliquid cum articulo relinqui videtur. Bud. tamen nullam subauditionis mentionem facit, cum e Xen. OEc. affert [16, 14], Τὴν δὲ γῆν στρέφειν, ὡς ἡ ὠμὴ αὐτῆς ὀπτῷτο· Cyrop. 6, [2, 26] : Πολλὴ γάρ ἐστι τῆς ὁδοῦ ἄοινος. Aristot. De cœlo 2 [?] : Τὴν πλείστην τῆς περὶ φύσεως ἱστορίας. Sed cum ἡ ὠμὴ αὐτῆς dicatur Cruda ejus pars, Ea pars quæ cruda est, itidemque in ceteris locis hoc subst. interpretationi adhibendum sit, non video quidnam obstare possit quominus itidem subst. μερὶς subaudiendum relinqui dicatur, sicut μέρος sæpe subaudiri supra docui. Sed enim et ubi non præfixus est articulus, tale genus loquendi inveniri fateor, ut ap. Plut. : Πολλὴν τῆς Σικελίας ἐπέδραμεν. Et hic quidem omissum esse articulum suspicari quispiam posset : at non itidem, ubi dicitur ab Arriano ὅσην τῆς χώρας, 5, [21, 7] : Ὅσην δὲ τῆς χώρας ἐπῆλθε, φυλακὰς ὑπέλιπεν ἐν τοῖς ἐπικαιροτάτοις χωρίοις. Quo Aristot. quoque modo dixit ὅση τῆς ἀναθυμιάσεως.

Atque ut sub articulo in præcedentibus locis subauditur aliquod nomen, ita sub articulo τὸ interdum subaudiendum relinqui infinitivum sciendum est, ut Thuc. 8, p. 275 [c. 41] : Εὐθὺς ἀφεὶς τὸ ἐς τὴν Χίον, ἔπλει ἐς τὴν Καῦνον. Hic enim τὸ ἐς τὴν Χίον dictum esse pro τὸ ἐς τὴν Χίον πλεῖν, manifestum est, cum sequatur ἔπλει, quod subauditionem illam velut ante oculos nobis ponit. Solere tamen et alio modo infinitivos subaudiendos relinqui, (i. e., non utendo hoc articulo τὸ,) sciendum est. Verum ut in præsentia de illa tantum subauditione infinitivi loquar, quæ invenitur post articulum τὸ, ecce tibi et alium ejusdem scriptoris locum, in quo itidem infinitivi ellipsin esse puto, sed quod non itidem ex verbo sequente peti possit: 7, p. 259 [c. 75] : Καὶ μὴν ἡ ἄλλη αἰκία καὶ ἱσομοιρία τῶν κακῶν, ἔχουσά τινα ὅμως τὸ μετὰ πολλῶν κούφισιν, οὐδ' ὡς ῥᾳδία ἐν τῷ παρόντι ἐδοξάζετο. Hic enim non dubium est quin Thuc. de consolatione ex paribus aliorum miseriis loqui voluerit, quam Cic. levem esse dicit : et alibi, miseram quidem, sed tamen necessariam. Sed quamvis hujus loci sententia manifesta sit, nequaquam ut in præcedente, verbum, quod subaudiri debet, in promptu habemus ; cum enim diceret, Ἀφεὶς τὸ ἐς τὴν Χίον, ἔπλει ἐς τὴν Καῦνον, verbum ἔπλει nobis infinitivum πλεῖν, quem cum τὸ jungeremus, suggerebat; at hic nihil tale dici potest, ἰσομοιρία τῶν κακῶν, ἔχουσά τινα ὅμως τὸ μετὰ πολλῶν κούφισιν : nihil enim sequitur, unde aptum verbum accipere possimus. Verum quod in sequentibus non invenitur, videndum an non in præcedentibus inveniri possit. Cum igitur præcedat nomen κακῶν, dico ex eo elici posse infin. κακοῦσθαι, qui cum articulo τὸ extrinsecus assumatur. Neque tamen hoc ita dici a me putandum est, quasi semper ex præcedentibus aut sequentibus verbum, quod subaudiri debet, petere necesse sit, (quippe cum non semper inde peti possit,) sed ut ostendam ibi primum quærendum esse, quod multo tutius et certius inde accipiatur. Cum autem nihil se ibi offert, quid maxime loco et rei de qua agitur conveniat, videndum est. Verbi gratia, si gen. κακῶν non mihi visus fuisset infinitivum κακοῦσθαι suggerere, subaudiissem παθεῖν. Jam vero si quis me roget cur infinitivum potius quam aliquod verbale hic subaudiam, respondebo, posse fortassis aliquem inveniri ejusmodi locum, cui subauditio nominis verbalis non minus quam infinitivi convenire possit : quamvis alioqui infinitivi subauditionem postulare potius Græcæ linguæ consuetudo videatur. In hoc quidem certe loco si nomen verbale subaudiendum foret, id esset κάκωμα : sed κάκωμα ἀντὶ τῆς κακώσεως videndum an Thucydideum sit.

Dum autem hæc scriberem, venit in mentem alius quidam hujus pronominis τὸ usus, qui an ellipsin an contra pleonasmum habeat, dubitari fortasse possit. Sed cum ejus exempla non aliunde mihi memoriæ nunc suggerat quam ex Luca Evangelista, ea proferre non dubitabo; præsertim cum nonnulla in suo sermone habeant Evangelistæ, quæ cum a sermonis Græci consuetudine abhorrere videantur, debent contra illis cum optimis quibusque scriptoribus communia existimari : quo ex numero esse pleonasmum particulæ ὅτι antea docui. Legimus igitur Luc. 22, 2 : Καὶ ἐζήτουν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς τὸ πῶς ἀνέλωσιν αὐτόν· 22, 4 : Καὶ ἀπελθὼν συνελάλησε τοῖς ἀρχιερεῦσι καὶ τοῖς στρατηγοῖς τὸ πῶς αὐτὸν παραδῷ αὐτοῖς· 1, [62] : Ἐνένευον δὲ τῷ πατρὶ αὐτοῦ τὸ τί ἂν θέλοι καλεῖσθαι αὐτόν. His enim in locis aut cum τὸ aliquid subaudiri, ut sit ellipsis; aut certe ipsum πλεονάζειν dicendum est. Sed rationi magis est consentaneum, ut pleonasmum hic constituamus, et τὸ non minus vacare quam in locis ante allatis (præfixum particulis μὴ οὐ, sequente infinitivo,) dicamus : neque alium in τὸ τί quam in τὸ πῶς pleonasmum esse velimus. Scio enim alioqui τὸ τί ad illum Atticum particulæ τέ usum posse referri, quo ei articulum τὸ supervacaneum præfigunt. Verum aliud postea genus pleonasmi in τὸ πῶς constituendum esset. Idemque fortassis et de isto Pauli loco dicendum fuerit, Ad Rom. 8, [26] : Τὸ γὰρ τί προσευξώμεθα καθ' ὃ δεῖ, οὐκ οἴδαμεν. At vero de articulo τὸ qui legitur Marc. 9, [23] : Εἶπεν αὐτῷ τὸ, εἰ δύνασαι πιστεῦσαι, πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι, aliud dicendum esse videtur : ideoque alii hujus Capitis loco cum reservabo.

Ut autem ab accus. illo τὸ, quem ex Thuc. attuli, veniam ad gen. τοῦ, sciendum est, quemadmodum cum τὸ infinitivum subaudiri dixi, ita nonnunquam gen. τοῦ infinitivo elliptice jungi, quod nimirum ante genitivum τοῦ vel ἕνεκα vel aliquid ejusmodi subaudire oporteat. Atque ut ex illis ipsis scriptis, unde modo exempla protuli, nunc quoque proferam, legitur ap. Matth. 2, [13] : Μέλλει γὰρ Ἡρῴδης ζητεῖν τὸ παιδίον, τοῦ ἀπολέσαι αὐτό· 3, [13] : Τότε παραγίνεται ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας ἐπὶ τὸν Ἰορδάνην πρὸς τὸν Ἰωάννην, τοῦ βαπτισθῆναι ὑπ' αὐτοῦ· ubi nemo non videt τοῦ pro ἕνεκα τοῦ dictum esse. Interdum vero τοῦ

μὴ in iisdem Evangelicis scriptis cum eadem subauditione dicitur. Quod si quis hunc usum articuli τοῦ suspectum habet, tanquam vetustis scriptoribus ignotum, legat quæ de illo disserui in Capite II, ubi de ellipsi adverbii ἕνεκα. Quin etiam illis exempla hæc addat: ex Thuc. 1, [23]: Τοῦ μή τινα ζητῆσαι ποτέ· 8, [14]: Τοῦ μὴ ἐξάγγελτοι γενέσθαι· 2, [22]: Τοῦ μὴ ὀργῇ τι μᾶλλον ἢ γνώμῃ ξυνελθόντας ἐξαμαρτεῖν. Sed in quodam Pauli loco invenio τοῦ μὴ idem valens ac ὥστε μή, meo quidem judicio: Ad Rom. 7, [3]: Ἄρα οὖν ζῶντος τοῦ ἀνδρὸς μοιχαλὶς χρηματίσει, ἐὰν γένηται ἀνδρὶ ἑτέρῳ· ἐὰν δὲ ἀποθάνῃ ὁ ἀνὴρ, ἐλευθέρα ἐστὶν ἀπὸ τοῦ νόμου· τοῦ μὴ εἶναι αὐτὴν μοιχαλίδα, γενομένην ἀνδρὶ ἑτέρῳ, Ita ut non sit, vel, Adeo ut non sit.

Venio ad illum articuli τὸ usum, cujus mentionem in Capite XI feci, cum dicerem esse et quoddam loquendi genus, quod articuli pleonasmum itidem (sed cum pleonasmo præpositionis ἐν) habere videretur. Legimus igitur ap. Thuc. 7, p. 258 meæ ed. [c. 71]: Ἄλλοι δὲ καὶ πρὸς ἀντίπαλόν τι τῆς ναυμαχίας ἀπιδόντες, διὰ τὸ ἀκρίτως ξυνεχὲς τῆς ἁμίλλης, καὶ τοῖς σώμασιν αὐτοῖς ἴσα τῇ δόξῃ περιδεῶς ξυναπονεύοντες, ἐν τοῖς χαλεπώτατα διῆγον. Quid de his verbis ἐν τοῖς χαλεπώτατα dicemus? Nemo quidem ἐν τοῖς χαλεπώτατα poni pro χαλεπώτατα negarit, ut opinor; sed rationem structuræ horum verborum reddere, hoc opus, hic labor est, mihi quidem certe. Nam scio quidem ἐν τοῖς μάλιστα etiam dici; sed cum alia natura sit adverbii μάλιστα quam illius χαλεπώτατα, aliud etiam de uno loquendi genere quam de altero judicandum videtur. Ut autem melius id perspici possit, illius quoque posterioris, ἐν τοῖς μάλιστα, exempla proferenda sunt. Primum eorum ex hoc ipso scriptore petam, p. 291 [8, 90]: Ἀνὴρ ἐν τοῖς μάλιστα καὶ ἐκ πλείστου ἐναντίος τῷ δήμῳ. Plato Epist. 10: Ἀκούω Δίωνος ἐν τοῖς μάλιστα ἑταῖρον εἶναί σε. Plut. Symp. 4 [p. 670, D]: Τιμᾶν ἐν τοῖς μάλιστα τὸν χερσαῖον ἐχῖνον. Tale esse hoc loquendi genus ἐν τοῖς μάλιστα dico, quale apud Latinos Ut qui maxime, vel Quam qui maxime. Veluti cum Cic. dicit, Ad fam. 5, scribens Metello, Tam enim sum amicus reipublicæ quam qui maxime. Siquidem non aptius posse reddi puto hæc Latina verba quam istis Græcis, φίλος εἰμὶ ἐν τοῖς μάλιστα. Miror itaque quid venerit in mentem scholiastæ Thuc. ut ἐν τοῖς μάλιστα exponeret ἐν τοῖς ἰσχυροτάτοις, in illo quem attuli loco. Nec solum ab eo hanc expositionem, sed et a quolibet alio hoc genus loquendi habente alienam prorsus esse hanc illius schol. expositionem arbitror. Ceterum cum dicendo ἐν τοῖς μάλιστα, subaudiri aliquid manifestum sit, commode participium οὖσι subauditum iri puto, una cum dativo plurali sumpto ex præcedentibus. Exempli gratia, Φίλος εἰμὶ ἐν τοῖς μάλιστα· adde extrinsecus, οὖσι φίλοις. Sic ἐχθρός εἰμι ἐν τοῖς μάλιστα· addo, οὖσιν ἐχθροῖς. Nunc autem videndum est an de altero illo genere loquendi ἐν τοῖς χαλεπώτατα dici a nobis itidem possit. Equidem si talem subauditionem locum habere et ibi velimus, cum ἐν τοῖς χαλεπώτατα διῆγον, extrinsecus assumere oportebit διάγουσι: hoc modo, Διῆγον ἐν τοῖς διάγουσι χαλεπώτατα: perinde sc. ac si diceretur, ἦσαν τῶν χαλεπώτατα διαγόντων. Nisi liceat, aliter accipiendo præp. ἐν, ita exponere, διῆγον ὁμοίως τοῖς χαλεπώτατα διάγουσι: vel, ὥσπερ οἱ χαλεπώτατα διάγοντες. Et quoniam de genere loquendi agitur, quod insolens esse puto, si itidem insolentem quampiam expositionem afferre liceat, dixerim videndum num verba illa, ἐν τοῖς χαλεπώτατα διῆγον, resolvi et hoc modo possint, διῆγον ἐν τοῖς κακοῖς ἅ ἐστι χαλεπώτατα. Hæc sunt quæ nunc de isto articuli usu cum hoc adverbio habeo quæ dicam. Ea certe vereor ut aliis satisfactura sint, cum mihi ipsi parum satisfaciant. Verum si viam saltem alicui ad meliorem quampiam expositionem aperuerint, non inutilis hæc mea disquisitio fuerit. Non valde equidem mirum videri debet, tales quasdam phrases inveniri, in quibus structuræ verborum iniri ratio non possit, cum multæ in vernaculis etiam linguis occurrant, in quibus eodem pacto hærere cogimur: quod nec caput nec pes (si isto proverbio hac in re uti licet) in iis appareat.

Articulum Attici a nomine suo (i. e. nomine cui præfigitur, et jungi debet,) nonnunquam disjungunt: idque duobus modis faciunt. Interdum enim unum duntaxat vocabulum interjicitur, interdum duo, et plura etiam nonnunquam. Soph. Antig. [313]: Ἐκ τῶν γὰρ αἰσχρῶν λημμάτων τοὺς πλείονας Ἀτωμένους ἴδοις ἂν ἢ σεσωσμένους. Aristoph. Ach. [341]: Τοὺς νῦν μοι λίθους χαμᾶζε πρῶτον ἐξεράσατε· Pl. [166]: Ὁ δὲ κναφεύει τις, ὁ δὲ πλύνει κώδια, pro ὁ δέ τις κναφεύει. Xen. Symp. [3, 8]: Ὁ μὲν δὴ Ἑρμογένης ἀνήρετο. Lucian. Nigrino: Τὸ γάρ μοι πάθος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ ηὔξετο. Apud Eund. aliam trajectionem habemus, quæ durior videri possit, interjecta quidem unica voce, sed articulo alium præfixum habente, in fine ejusd. Dialogi, Τὸ τοῦ ἄρα Τηλέφου ἀνάγκη ποιεῖν. Ac dubitari etiam possit fortassis an ita scripserit. Ceterum in præcedentibus quidem locis vel unum vel duo duntaxat interjecta habes vocabula; at in isto plura, Οἱ δὲ τὰ μαλθακὰ καὶ κοῖλα τῆς χώρας Αἰγύπτιοι γεωργοῦντες· quæ verba sunt quidem Plutarchi Symp. 4 fin., sed eum Attici alicujus scriptoris exemplo ita locutum esse credibile est. Invenitur autem hic articuli usus (quo sc. a suo nomine sejungitur, quibusdam vocabulis interjectis,) apud epicos quoque poetas. Sed quoniam ex eorum principe Homero exempla mihi nunc non veniunt in mentem, (quamvis aliquot me apud illum observasse meminerim,) lectorem ejus rei certiorem fecisse contentus in præsentia ero.

Verum monendus mihi est lector, nonnullos locos videri posse talem præcedente articulo trajectionem habere, qui tamen eam minime habeant. Exempli gratia, ubi dicitur, Ὁ δὲ ὑπέσχετο σύννους καὶ κατηφὴς, non existimandum est adjectiva σύννους et κατηφὴς jungi cum articulo ὁ (interjecto verbo ὑπέσχετο), sed potius cum partic. ὢν subaudito: perinde ac si diceretur, Ὁ δὲ ὑπέσχετο, σύννους ὢν καὶ κατηφής. Quod si etiam dicatur, Ὁ δὲ σύννους καὶ κατηφὴς ὑπέσχετο, subaudietur itidem illud partic. ὤν. Sed tutius fuerit post ὁ δὲ et post κατηφὴς interpungere: hoc modo, Ὁ δὲ, σύννους καὶ κατηφὴς, ὑπέσχετο. Loci quoque multi occurrunt, in quibus nisi inter ὁ δὲ et participium interpungatur, a vera interpretatione aberrare lector poterit. In nonnullis vero prætermissa interpunctio inter adjectivum et substantivum articulo proximum, a vera itidem interpretatione abduxit. Possitque (ut opinor) exemplo esse hic locus, Matth. 6, [16]: Ὅταν δὲ νηστεύητε, μὴ γίνεσθε ὥσπερ οἱ ὑποκριταὶ σκυθρωποί. Interpretes enim hunc l. non aliter reddunt quam si dictum esset μὴ γίνεσθε ὥσπερ οἱ σκυθρωποὶ ὑποκριταί: ut sc. σκυθρωποὶ sit hypocritarum epithetum, cum tamen eo sensu videatur potius dicturus fuisse hic scriptor, μὴ γίνεσθε ὅμοιοι τοῖς ὑποκριταῖς, quam μὴ γίνεσθε ὥσπερ οἱ ὑποκριταί: aut certe (utendo ita adverbio ὥσπερ), μὴ γίνεσθε ὥσπερ ὑποκριταὶ οἱ σκυθρωποί: sive, ὥσπερ οἱ σκυθρωποὶ ὑποκριταί. At interpunctio posita inter ὑποκριταὶ et σκυθρωποὶ, his difficultatibus nos liberat: hoc modo, μὴ γίνεσθε, ὥσπερ οἱ ὑποκριταὶ, σκυθρωποί: pro, μὴ γίνεσθε σκυθρωποὶ, ὥσπερ οἱ ὑποκριταὶ σκυθρωποί εἰσι. Posse autem et hoc modo intelligi ista verba, auctor novissimæ Interpretationis admonuit. Sed his de rebus alius erit dicendi locus, ubi etiam ostendam multo majorem sensus differentiam et majoris quam illo in loco momenti, ex ejusmodi interpunctione vel adhibita vel omissa, interdum oriri. Ut autem dicebam, in illa oratione, Ὁ δὲ ὑπέσχετο σύννους καὶ κατηφὴς, adjectiva σύννους et κατηφὴς minime jungi cum articulo ὁ, ita sciendum est duo nomina nonnunquam articulo subjungi, interjecto verbo quopiam, quorum unum quidem articulo jungendum sit, alterum non item. Exemplo mihi erit iste Xen. locus, Hell. 6, p. 355 meæ ed. [5, 26]: Οἱ δὲ ἀνέβησαν παμπληθεῖς Ἀρκάδες. Hic enim dico trajectum esse substantivum Ἀρκάδες, et ad articulum οἱ tendere: adj. autem παμπληθεῖς, non item. Neque enim voluisse Xen. dicere, Οἱ δὲ παμπληθεῖς Ἀρκάδες ἀνέβησαν, sed οἱ δὲ Ἀρκάδες ἀνέβησαν, παμπληθεῖς ὄντες. Et hæc quidem esse ejusmodi scio, quæ pauci animadvertant, sed quæ tamen alicubi non animadversa, in errorem non levem impellere queant:

eoque studiosius illorum te admoneo. Verum ut aliquos locos nullam ejusmodi trajectionem habere docui, cum tamen ea subesse illis videatur, ita vicissim nonnullos esse sciendum est, qui eam habeant, cum tamen prima fronte nullam habere videri possint. Plato in Timæo [p. 29, C] : Ἐὰν οὖν, ὦ Σώκρατες, πολλὰ πολλῶν εἰπόντων περὶ θεῶν καὶ τῆς τοῦ παντὸς γενέσεως, μὴ δυνατοὶ γιγνώμεθα πάντη πάντως ἂν τοὺς αὐτοὺς αὐτοῖς ὁμολογουμένους καὶ ἀπηκριβωμένους λόγους ἀποδοῦναι, μὴ θαυμάσῃς· ἀλλ' ἐὰν ἄρα μηδενὸς ἧττον παρεχώμεθα εἰκότας, ἀγαπᾶν χρή. Hic enim quis primo aspectu τοὺς jungi cum αὐτοὺς non existimet? Atqui Plato non significare vult τοὺς αὐτοὺς, sed τοὺς cum participio ὁμολογουμένους trajecto jungit; perinde enim est ac si scripsisset, τοὺς ὁμολογουμένους αὐτοὺς αὐτοῖς. Quod animadvertit et M. Tullius, ita locum illum interpretans : Quocirca si forte de deorum natura ortuque mundi disserentes, minus id quod habemus in animo, consequimur, ut tota dilucide et plane oratio exornata sibi constet, et ex omni parte secum ipsa consentiat : haud sane erit mirum; contentique esse debetis, si probabilia dicentur.

Articulus pronominis etiam officio fungitur apud Atticos aliquando. Incipiam autem ab iis quæ Bud. de hoc usu tradit. Ut ὅδε et τόδε pro οὗτος et τοῦτο per compositionem dicitur, (velut ap. Dem. Περὶ παραπρ.: Τοῦτο δὲ δεῖ σκοπεῖν, οὐχ ὡς ὅδε Φωκέας ἀπώλεσε καθ' ἑαυτόν,) sic extra compositionem ὁ δὲ pro οὗτος δέ : vel, ut Aristot., pro ὅδε δὲ, Hic autem. Synes. : Τρίτον μὲν ἔτος τοῦτο ἤδη ἐξήκει μετὰ τὴν ἀμνηστίαν, ὁ δὲ οὐκ ἐβάδισε τὴν εὐθὺ Βιθυνίας. Pausan. : Ἀφικομένων δὲ τῶν ἀγγέλων, ὡς οὖν τὰ γράμματα ἀπεδόθη, ὧν μὲν εἶχε τὰ βιβλία ἀνεγίνωσκεν οὐδέν, ὁ δὲ ἤξειν τὴν συμμαχίαν ἔλεγε, Ipse vero. Aliquanto post, (nam quæ de ὁ μέν τις et de ὁ δέ τις tradit, interniscenda non censeo,) scribit, Ponunt etiam τὸν pro τόνδε, et τὸ pro τοῦτο. Lysias : Νῦν δὲ πρέπον ἐστὶ καὶ ὑμᾶς ἀκοῦσαί μου· καί μοι κάλει τὸν καὶ τόν. Verba sunt jubentis testes in medium prodire. H. e. τόνδε καὶ τόνδε, Hunc et illum. Plato in Euthydemo : Πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα καλὰ οἱ λόγοι ὑμῶν ἔχουσιν, ἐν δὲ τοῖς καὶ τοῦτο μεγαλοπρεπέστερον. Hæc sunt quæ Bud. de isto articuli usu tradit, quibus exempla permulta possem adjicere; sed cum valde frequens sit ille usus cum adjectione illa particularum μὲν et δὲ, absque hac vero non item, non alios proferre libet locos quam eos ubi particulæ illæ non adjunguntur. Sed prius lectorem moneo, non esse habendam Thuc. scholiastæ fidem, ubi ἐν τοῖς exponens ἐν τούτοις, poeticum esse hunc usum tradit. In hunc enim l. 1, p. 2 [c. 6] : Ἐν τοῖς πρῶτοι δὲ Ἀθηναῖοι τόν τε σίδηρον κατέθεντο, καὶ ἀνειμένῃ τῇ διαίτῃ τῇ ἐς τὸ τρυφερώτερον μετέστησαν, annotat, ἐν τοῖς dictum esse pro ἐν τούτοις : idque poetice. Movit autem illum particula δὲ ut hoc diceret; addit enim, ὑπερβιβάζεται γὰρ ὁ δέ : sentiens nimirum, ἐν τοῖς πρῶτοι δὲ dictum esse pro ἐν τοῖσδε πρῶτοι. Verum hæc ratio, quam addit, magis eum accusat quam excusat. Siquidem non solum inusitatus est talis ὑπερβιβασμὸς ipsis etiam poetis, sed ineptus quoque, nihilque cum aliis horum ὑπερβιβασμοῖς commune habens. Quid igitur particula δὲ faciendum putas? roget aliquis. Equidem in δὴ mutandam censeo, si πρῶτοι retineatur : aut ex πρῶτοι faciendum πρώτοις, si δὲ retinere velimus. Neque vero ex conjectura, sed ex vet. cod. petitæ sunt hæ lectiones, (ut in meæ ed. margine videre est,) quarum tamen posteriorem ἐν τοῖς πρώτοις δὲ, præfero priori, quæ habet, ἐν τοῖς πρῶτοι δή. Ceterum Thuc. minime voluisse dicere ἐν τοῖς πρῶτοι δὲ pro ἐν τοῖσδε πρῶτοι, ex aliis quoque ipsius locis colligi potest, ubi ἐν τοῖς pro ἐν τούτοις sine adjectione illa legitur. Ex illis est hic, 3, p. 88 [c. 17] : Ἐν τοῖς πλεῖσταις δὴ νῆες ἅμ' αὐτοῖς ἐνεργοὶ κάλλει ἐγένοντο. Exp. certe idem schol. hoc etiam in loco ἐν τούτοις : sed addens, τοῖς χρόνοις, ἢ τοῖς Ἀθηναίοις. Habuisti autem et ex Plat. paulo ante ἐν δὲ τοῖς pro ἐν δὲ τούτοις. Quod si in Thucydideis exemplis pergendum est, legitur ap. eum et μετὰ τοὺς pro μετὰ τούτους : ubi tamen est alia scriptura, μετὰ τοῦτο. Invenitur insuper διὰ τὸ pro διὰ τοῦτο, 7, p. 257 [c. 71] : Πάντων γὰρ δὴ ἀναχειμένων τοῖς Ἀθηναίοις ἐς τὰς ναῦς, ὅ,τε φόβος ἦν ὑπὲρ τοῦ μέλλοντος οὐδενὶ ἐοικὼς, καὶ διὰ τὸ, ἀνώμαλον καὶ τὴν ἔποψιν τῆς ναυμαχίας ἐκ τῆς γῆς ἠναγκάζοντο ἔχειν. Et hæc quidem sunt, quæ nunc suppetunt ex isto scriptore exempla. Ex Dem. autem addi possunt hi loci iis qui jam allati fuerunt : Philipp. 3 [p. 128, 17] : Ἔδει γὰρ τὸ ποιῆσαι, καὶ τὸ μὴ ποιῆσαι· Pro cor. [p. 308, 4] : Εἰ τὸ καὶ τὸ ἐποίησεν ἄνθρωπος οὑτοσὶ, οὐκ ἂν ἀπέθανεν, quod Gallice diceres, *S'il eust fait telle chose et telle.* Quin etiam τὰ καὶ τὰ ap. Eund. habemus, Or. c. Mid. : Τὰ καὶ τὰ πεπονθὼς ὁ δεῖνα. Videndum autem an τοῦ accipi pro τούτου itidem possit in isto ejusd. Oratoris loco, nec non in similibus : Βουλευομένων ὑμῶν οὐ περὶ τοῦ εἰ ποιητέον τὴν εἰρήνην, ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ ποίαν τινά. Quod si τοῦ hic pro τούτου poni dixerimus, eod. fortasse modo τὸ pro τοῦτο poni dicendum erit in illo Marci loco quem antea protuli, Εἶπεν αὐτῷ τὸ, εἰ δύνασαι πιστεῦσαι, πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι. Sciendum est porro, in nonnullis scriptorum locis exemplaria quædam articulum, quædam contra pronomen, pro quo ipsum poni dico, habere : ut ap. Plut. Cat. Maj., pro, Τὸ δ' οὐκ ἀληθές ἐστιν, quidam codd. habent, Τοῦτο δὲ οὐκ ἀληθές ἐστιν. Illum autem Thuc. locum quem antea dixi habere μετὰ τοὺς pro μετὰ τούτους, in exemplum hujus rei non affero, quod altera lectio non habeat pronomen ejusdem numeri et generis, cum pro μετὰ τοὺς non legatur μετὰ τούτους, sed μετὰ τοῦτο.

Nolim autem omittere, (antequam huic sermoni finem imponam,) τὰ exponi etiam τινὰ, a schol. Thuc. 3, p. 103 [c. 61] : Νῦν δὲ πρὸς μὲν τὰ ἀντειπεῖν δεῖ, τῶν δὲ ἔλεγχον ποιήσασθαι. Verum eadem ratione et τῶν δὲ exponere debuit τινῶν δέ. Est certe in illo Thuc. loco observandum, eum particulæ μὲν aliam quam usitatam sedem dedisse. Cum enim dicendum esset, consuetudinem vulgaris sermonis servando, πρὸς τὰ μὲν, (sicut sequitur τῶν δὲ,) maluit καινοπρεπῶς dicere πρὸς μὲν τά. Non est alioqui quod valde miremur τὰ pro τινὰ, cum passim usitati sint gen. et dativus singulares masculini in hac ipsa signif., sed carentes accentu. Scimus enim plurimis in locis του pro τινὸς, et τῳ pro τινὶ occurrere. Sed librarii perperam alicubi accentum retinuerunt, qui hunc usum nobis occultat, ut ap. Thuc. p. 161 [4, 124] : Καὶ ἐχόντων τῶν μὲν πεζῶν λόφον ἑκατέρωθεν, πεδίου δέ του μέσου ὄντος, οἱ ἱππῆς ἐς αὐτὸ καταδραμόντες ἱππομάχησαν πρῶτα ἀμφοτέρων. Edd. enim, quæ meam præcedunt, habent hic τοῦ pro του. (Usurpari autem hoc του, sicut et τῳ, fem. quoque genere, docebo paulo post.) Jam vero quemadmodum του et τῳ sine accentu, pro τινὸς et τινί : sic τοῦ et τῷ pro τίνος et τίνι poni satis notum est.

Hoc præterea sibi peculiare in articuli usu habent Attici, ut masculinum ejus genus pro feminino usurpent. Neque tamen in unoquoque numero eam sibi libertatem sumunt, sed in duali duntaxat, quod sciam. Possunt autem exemplis hujus rei quæ attuli supra, Capite VIII (cum sc. agerem de Attica usurpatione masculinorum nominum pro femininis,) addi ex Thuc. cum alia, tum vero τὼ πόλεε, et τοῖν πόλεοιν. Libro enim 5, p. 173 [c. 23] in quodam Societatis Fœdere legitur, Καταλύειν δὲ ἅμα ἄμφω τὼ πόλεε· 3, p. 175 [c. 29] : Εὔορκον εἶναι, προσθεῖναι καὶ ἀφελεῖν ὅ,τι ἂν ἀμφοῖν τοῖν πόλεοιν δοκῇ, Λακεδαιμονίοις καὶ Ἀθηναίοις. Legitur item et ap. Isocr. [p. 44, B], τὼ δύο πόλεε. Ap. Plat. in Leg. habemus τὼ τέχνα. Quibus simile est ap. Xen. τὼ ἡμέρα.

Quod si ubi του et τῳ sine accentu ponuntur pro τινὸς et τινὶ, sunt ibi quoque articuli, eorum in fem. quoque genere usus, (i. e., cum nomine fem. generis,) ad sermonem hunc pertinet. Soph. OEd. T. [80] : Ὦ ναξ Ἄπολλον· εἰ γὰρ ἐν τύχῃ γέ τῳ Σωτῆρι βαίη λαμπρὸς ὥσπερ ὄμματι. Ubi schol. annotat, quemadmodum ὅντινα communis est generis Æolibus, sic Atticis του et τῳ : ut, οὔτε του κλύων σάλπιγγος : et του χρείας : et ἐν τύχῃ γέ τῳ.

At in postpositivi articuli usu Attico istud præcipue observatione dignum existimo, quod pronominis loco ponitur. Dicitur enim ὅς pro οὗτος, s. ἐκεῖνος :

itidemque οἳ pro οὗτοι s. ἐκεῖνοι : suntque hujus usus exempla satis frequentia. Sed non immerito dubitarit quispiam an vocula ista cum hanc signif. habet, dicenda sit esse articulus loco pronominis, an potius non jam articulus esse, sed pronomen. Habet vero et alium usum illa particula : ut videre est in isto A Dem. loco, Or. pro cor.: Ἃς μὲν κατείληφε πόλεις τῶν ἀστυγειτόνων, τινὰς δὲ πορθεῖ. Sed eadem dubitatio hic quoque moveri potest.

De eo autem postpositivi articuli usu, quo adjunctum sibi habet præpositivum, dictum fuit supra.

CAPUT XII.

DE NONNULLIS, QUÆ ATTICI

IN PRÆPOSITIONUM USU SIBI VINDICANT.

Partes indeclinabiles nequaquam omittendæ fuerint, cum in earum potissimum usu suum quoddam jus Attici obtineant, atque adeo non minimam ornamentorum suæ linguæ partem in iis repositam habeant. Cum autem multo plura de iis dici possint quam hic a me dicentur, operam dabo saltem ut ista viam ad eorum quæ omiserim investigationem patefaciant.

Præpositiones aliquas suam construct. Atticam habere, i. e. Atticis peculiarem, docui supra, in Capite III. Præsertim vero præp. ἐπὶ cum gen., vice accusativi, familiarem esse illis ostendi. Ab illa autem ad alias veni : ut ibi videbis.

Neque vero Atticus sermo in præpositionum usu a linguæ communis sermone differt ea re tantum quod constr. nonnullis aliam tribuat; sed etiam usurpare unam pro altera sibi permittit : ut ἐν pro εἰς, ac vicissim εἰς pro ἐν. Sic ἐπὶ cum accus. pro κατὰ habente suum gen., Atticis posse ascribi, docui ibidem.

Sed hoc quoque sciendum est, eos in compositione præp. ὑπὸ loco τῆς πρὸ nonnunquam usurpare. Quod supra dictum est, (inquit Bud.,) ὑπόθεσιν esse ἀντὶ τῆς προθέσεως, Atticorum est locutio : ut ὑπαγορεύειν pro προαγορεύειν. Isocr. Parag. [p. 378, B] : Ἐγὼ δ' οὔθ' ὑμᾶς ταύτην ἔχειν τὴν γνώμην ἡγοῦμαι, πρός τε τοὺς ὑπειρημένους λόγους ῥᾴδιον ἀντειπεῖν νομίζω, i. e. προειρημένους, Supradictos. Aristoph. Pl. [997] : Ὑπειπούσης θ' ὅτι Εἰς ἑσπέραν ἥξοιμι, Cum prædixissem. Itidem Dem. participio ὑπειπὼν utitur pro προειπών : scribens, Τοσοῦτον ὑπειπὼν, Si hoc tantum prædixero. Insigne autem hujus usus exemplum habemus et in verbo ὑφηγεῖσθαι, cum ap. alios, tum ap. Thuc. : ut 1, in fine orationis Atheniensium [c. 78] : Πειρασόμεθα ἀμύνεσθαι πολέμου ἄρχοντας ταύτῃ, ᾗ ἂν ὑφηγῆσθε, Si nos bello lacessiveritis, vim a vobis illatam propulsare conabimur, eandem qua vos præiveritis viam tenentes. Schol. certe ὑφηγεῖσθαι ait hic esse ὁδηγεῖν : sed melius fortassis hæc expositio aliis quibusdam locis conveniret : ut isti Plutarchi, ubi de Pompejo fugiente loquitur [c. 76 extr.] : Καὶ δαίμων ἐκείνην ὑφηγεῖτο τὴν ὁδόν. Hic enim in propria signif. accipitur, at illic metaphorice viæ appellatio sumitur : perinde ac si diceretur, Exemplum vestrum sequentes. Apud Plat. dicitur θεὸς ὑφηγεῖσθαι, in Epinomide : Ἀλλ' οὐδ' ἂν διδάξειεν εἰ μὴ θεὸς ὑφηγοῖτο. Aristoteli autem frequens est partic. ὑφηγημένος in passiva signif., obtinente eodem modo præpositione ὑπὸ locum præpositionis πρὸ, sic tamen ut non itidem προηγημένος ea signif. dici putem; Eth. 2, 7 : Νῦν δὲ περὶ τῶν λοιπῶν λέγωμεν κατὰ τὸν ὑφηγημένον τρόπον· Meteor. 3 : Τὸν ὑφηγημένον τρόπον λέγοντες· Polit. 1 : Ὅλως δὲ περὶ πάσης κτήσεως καὶ χρηματιστικῆς θεωρήσωμεν κατὰ τὸν ὑφηγημένον τρόπον· De gen. anim. 3 : Περὶ δὲ τῶν ἐντόμων καὶ τῶν ὀστρακοδέρμων λεκτέον κατὰ τὴν ὑφηγημένην μέθοδον. Adeoque receptus in hoc verbo fuit hic præpositionis ὑπὸ usus, ut in ejus etiam verbalibus, ὑφήγησις et ὑφηγητὴς, servatus fuerit. Sed ad Thuc. ut revertar, sicut ὑφηγεῖσθαι pro προηγεῖσθαι, ita et ὑπολαμβάνειν pro προλαμβάνειν dixisse existimatur, 1, p. 22 [c. 68] : Οὐ γὰρ ἂν Κέρκυράν τε ὑπολαβόντες βίᾳ ἡμῶν εἶχον, καὶ Ποτίδαιαν ἐπολιόρκουν. Hic enim ὑπολαβόντες i. esse q. προλαβόντες, censet Bud.; sed haud scio an assentiri illi C debeam. Videtur enim potius præpositione ὑπὸ ostendi eos urbem illam clam, vel ex insidiis, non autem aperto marte, occupasse. Qualem vim ap. eund. scriptorem in eodem verbo habet, 6, p. 216 [c. 58] : Ὁ δὲ, τοῖς ἐπικούροις φράσας τὰ ὅπλα ὑπολαβεῖν, ἐξελέγετο εὐθὺς οὓς ἐπῃτιᾶτο, ubi schol. exp. ὑφαρπάσαι. Verum ut in exemplis pergam, sic ὑπέδειξε pro προέδειξε dixit Isocr. Ad Phil. : Ὁ δὲ διαλλάξας τὰς πόλεις πρὸς ἀλλήλας, ὑπέδειξε τοῖς ἐπιγιγνομένοις μεθ' ὧν χρὴ καὶ οὓς δεῖ τοὺς πολέμους ἐκφέρειν. Eodemque modo ὑποφθάνω pro προφθάνω, et ὑπάγω pro προάγω, ὑφίεμαι pro προΐεμαι, aliaque itidem multa dicuntur. Hoc unum addam, quosdam et verbum ὑπονοεῖν similiter pro προνοεῖν accipiendum censuisse in isto Thuc. loco, 3, [82] : Ἐπιβουλεύσας δέ τις τυχὼν, ξυνετός· καὶ ὑπονοήσας, ἔτι δεινότερος. Sed hanc expositionem non libenter admiserim.

Est præterea quædam præpositio, quam Attici sibi vindicant, sc. ὡς : ab illis enim hic particulæ ὡς usus loco τῆς πρὸς, profectus esse existimatur.

D Hoc quoque Atticorum est, (et quidem in primis,) præpp. subaudiendas relinquere. Qua de re cum copiose disseruerim antea, ellipseos variarum præpp. sigillatim exempla proferens, eo te remittam. Sed vicissim aliquod pleonasmi præpositionis exemplum extat, ut ap. Demosth. : Μὴ γὰρ οἴεσθε αὐτὸν, ὑπὲρ ὧν ἤρνηται μὴ λαβεῖν, ὑπὲρ τούτων ὑμῖν λειτουργεῖν ἐθελήσειν.

CAPUT XIII.

DE QUIBUSDAM, QUÆ IN CONJUNCTIONUM USU ATTICA ESSE CENSENTUR.

Conjunctionum quoque est aliquis usus Atticus, i. e. aliquid in earum etiam usu cum aliis minime commune habent Attici. Quod tamen non de omnibus conjunctionibus, sed de nonnullis duntaxat, a me dicitur.

Quarundam trajectione eos gaudere, ac præsertim particulæ γε, plerisque in locis videmus. Dem.: Ἀλλὰ μὴν ὑπέρ γε τοῦ προῖκα, ἢ μή, τὸ μὲν ἐκ τούτων λαμβάνειν ἐξ ὧν ἡ πόλις βλάπτεται, πάντες εὖ οἶδ' ὅτι φήσαιτ' ἂν εἶναι δεινόν. Hic enim dictum est ἀλλὰ μὴν ὑπέρ γε τοῦ, pro ἀλλὰ μήν γε ὑπὲρ τοῦ. Sic trajicitur in isto Ejusd. l. [p. 342, 27]: Καὶ μὴν περὶ ὧν γε προσετάξατε εἰπεῖν κτλ. Sic ap. Plat. Symp.: Οὐ μέντοι ἀλλὰ καὶ Σωκράτη γε κτλ., pro οὐ μέντοι ἀλλά γε. Alicubi tamen videri possit hæc conjunctio γε itidem debere jungi aliis conjunctionibus quæ ipsam præcedunt, cum minime jungi illis debeat. Quod fortasse dici de isto loco potest, qui est Ejusd. in Symp.: Οὐ μέντοι ἀλλὰ τά γε ἀληθῆ, εἰ βούλεσθε, ἐθέλω εἰπεῖν κατ' ἐμαυτόν. Invenitur alioqui sic trajecta hæc particula et cum ἦ μήν: ut in isto Aristoph. l. Pl. [608]: Ἦ μὴν ὑμεῖς γ' ἔτι μ' ἐνταυθοῖ μεταπέμψεσθον. Sic ap. Plat. Euthyd.: Ἦ μὴν καὶ τοπρότερόν γε ὑμῖν ἐφάνη καλὸν τὸ ἐρώτημα.

Sic γὰρ trajici videmus ab Aristoph. tum alibi tum in isto l., Pac. [222]: Ἀλλὰ ποῖ γὰρ οἴχεται; pro ἀλλὰ γὰρ ποῖ οἴχεται; Itidem ap. Thuc. 4, fin.: Καὶ ἐτύγχανε γὰρ τότε Ἰσχαγόρας κτλ., pro καὶ γὰρ ἐτύγχανε.

Sed magis mira fuerit hæc conjunctionis ἀλλὰ trajectio ap. Plat. Parmenide: Οὐ μὴν αὐτός γε ἀλλὰ καὶ πρότερον ἀκηκοέναι τοῦ Ζήνωνος. Ideo autem magis miram dixi, quod hic durior quam in præcedentibus locis esse videatur.

Supervacaneæ sunt plerumque ap. Atticos conjunctiones quædam: ac præsertim γε, et που, et τοι: ut docui supra, cum varia pleonasmorum Atticorum genera enumerarem. Inculcant autem potissimum particulam γε: ut videre est ap. Aristoph., cum alibi tum in isto Vesp. l. [1129]: Ἀλλ' οὖν πεπειράσθω γ' ἐπειδήπερ γ' ἅπαξ Ἐμοὶ σεαυτὸν παραδέδωκας εὖ ποιεῖν. Et paulo post, Μὰ τὸν Δί', οὐ τοίνυν γ', ἀτὰρ δοκεῖ γέ μοι Ἐοικέναι μάλιστα Μορύχου σάγματι. Sed iis in locis ubi ita inculcatur, dubitari potest in utro vacare dicenda sit. Minime autem mirari debemus ap. Atticos talem particulæ γε usum, cum eam pronomini quoque jungere videamus, et ita quidem ut ei cohæreat: dicentes ἔγωγε pro ἐγώ.

In earum autem numero, quæ aperte alicubi vacant, ponere possumus ἀλλὰ, veluti cum οὐ μὴν ἀλλ' οὐδὲ pro οὐ μὴν οὐδὲ dicitur. Alicubi vero hujus conjunctionis pleonasmo conjunctus est negativæ particulæ pleonasmus, ut ap. Aristoph. [Ran. 58]: Οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς, pro ἔχω γὰρ κακῶς. Et ap. Plat. Euthyd.: Οὐ γάρ τοι ἀλλὰ τοῦτόν γε τὸν λόγον πολλῶν δὴ καὶ πολλάκις ἀκηκοὼς, ἀεὶ θαυμάζω. Invenitur et bis posita hæc conjunctio in uno eodemque orationis membro, sed ita ut priore loco omitti potuerit. Aristoph. Pl. [606]: Ἀλλ' οὐ μέλλειν χρή σ', ἀλλ' ἀνύτειν. Soph. El. p. 120 [881]: Μὰ τὴν πατρῴαν ἑστίαν ἀλλ' οὐχ ὕβρει Λέγω τάδ', ἀλλ' ἐκεῖνον ὡς παρόντα νῷν.

Vacantibus interdum conjunctionibus annumerari potest et γάρ. Invenitur enim ἀλλὰ γὰρ non aliud significans quam ἀλλά. Quin etiam scimus οὐ solum eandem interrogandi vim habere interdum, quam habet cum ei adjungitur particula γάρ. Quin etiam sine hoc adverbio interrogationi adhibetur, (sed diversæ a præcedenti,) cum tamen absque illa oratio non minus interrogativa esse possit. Atque adeo invenitur et post τίς, quod natura sua interrogandi vim habere scimus. Estque credibile, Latinos, dicentes itidem Quisnam pro Quis, voluisse τίς γὰρ exprimere. Siquidem præfigi etiam videmus alicubi particulam istam Nam: ut in isto Virg. loco, Nam quis te, juvenum confidentissime, nostras Jussit adire domos? Verum et alius est conjunctionis hujus pleonasmus: ubi nimirum geminatur; ut ap. Plat. Symp.: Εἰ γὰρ ἰσχυρὸς ὢν, βούλοιτο ἰσχυρὸς εἶναι· καὶ ταχὺς ὢν, ταχύς· καὶ ὑγιὴς ὢν, ὑγιής· ἴσως γὰρ ἄν τις ταυτὶ οἰηθείη καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα, τοὺς ὄντας τε τοιούτους καὶ ἔχοντας ταῦτα, τούτων ἅπερ ἔχουσι καὶ ἐπιθυμεῖν. Quem locum et Bud. affert, dicens γὰρ in eo redundare, ornatus causa. Sed non assentior illi de hoc, quem itidem affert, loco, ex eodem Plat. Dial.: Χαιρέτω δή· οὐ γὰρ ἔτι ἐγκωμιάζω τοῦτον τὸν τρόπον· οὐ γὰρ ἂν δυναίμην. Neque enim dixerim conjunctionem γὰρ hic repetitam, itidem esse supervacaneam, cum alii verbo jungatur, et per eam rationis (ut ita dicam) ratio redatur. Sic ap. Aristoph. non raro conjunctio ista invenitur repetita: Vesp. [1126]: Μὰ τὸν Δί'· οὐ γὰρ οὐδαμῶς μοι ξύμφορον. Καὶ γὰρ πρότερον κτλ. Paulo post, Κοὐ θαῦμά γ'· ἐς Σάρδεις γὰρ οὐκ ἐλήλυθας. Ἔγνως γὰρ ἄν· νῦν δ' οὐχὶ γιγνώσκεις. Quin etiam præcedente utrobique negativa particula οὐ invenitur iterata hæc conjunctio cum ap. alios tum vero ap. Plat., alibi quoque, (quod dico propter locum paulo ante ex ipso allatum,) ut in Apol. [p. 21, B]: Οὐ γὰρ δήπου ψεύδεται· οὐ γὰρ θέμις αὐτῷ. Sic ap. Æschin. Περὶ παραπρ.: Οὐ γὰρ ἂν τοῦτό γ' εἴποις ὡς ἔλαθεν· οὐ γὰρ ἠγνοεῖτο.

Conjunctionem καὶ esse ex numero illarum quæ ap. Atticos vacare solent, ex iis intelligere potuisti, quæ in Corinthum annotavi, nimirum in ejus Articulum XLV. Quorum nihil repetendum hic censui.

Inter has conjunctiones locum sibi vindicat non ultimum conjunctio ἄν: siquidem ejus pleonasmus variis ex locis testatus esse potest. Fuitque hujus pleonasmi facta et a Corintho mentio, Articulo XIII, ubi scribit, Καὶ τοῦτο Ἀττικὸν, τὸ προσλαμβάνειν πολλάκις ἐν τῷ αὐτῷ κώλῳ τὸν ἄν σύνδεσμον. Additque, huius usus conjunctionis ἂν exempla extare ap. Plat., nec non ap. Aristoph.: ut in hoc Avium l. [646], Ἡ δὲ Ἑλλὰς ἂν Ἐξερημωθεῖσ' ἂν ἡμᾶς ἔλαθεν. Sed aliter potius debuisse loqui videtur Corinthus, cum bis tantum assumatur in uno eodemque membro hæc vocula, i. e. geminetur, ut videre est in eo ipso quem affert ex Aristoph. loco. Cui addi potest et iste Ejusd. Pl. [486]: Οὐκ ἂν φθάνοιτον τοῦτο πράττοντ', ἢ τί γ' ἂν Ἔχοι τις ἂν δίκαιον ἀντειπεῖν ἔτι; Quo in l. ter quidem ponitur, sed bis tantum in eodem membro et cum uno verbo. Sic Vesp. [508]: Ἐγὼ γὰρ οὐδ' ἂν ὀρνίθων γάλα Ἀντὶ τοῦ βίου λάβοιμ' ἄν, οὗ με νῦν ἀποστερεῖς. Sic et ap. Dem.: Ἔτι δὲ τὸ πρᾶγμ' ἂν ἐξελέγξαι ζητῶν,

ἐξήτησεν ἄν με τὸν παῖδα τὸν γράφοντα τὰς μαρτυρίας. Utitur et Plato hoc pleonasmo : (quod testatur et Corinthus, sed exemplum nullum afferens :) ut Legum 4 : Τὰ ποῖ' ἂν λεγόμενα, ὀρθότατ' ἂν φέροιτο. Apud Eund. ἄν, præcedente κἂν (qua includuntur καὶ et ἂν), in Alcibiade secundo [p. 142, D] : Ἀλλὰ κἂν εὔξαιντο ἂν γενέσθαι, εἴ τῳ μὴ παρόντα τυγχάνοι.

Inveniuntur etiam conjunctiones ὡς et ὅτι positæ ἐκ παραλλήλου, vacante altera. Xen. Hell. 6, [5, 13]: Ἐνταῦθα γνόντες οἱ Μαντινεῖς ὡς εἰ μὴ ἀποκρούσονται αὐτοὺς, ὅτι πολλοὶ σφῶν καταχοντισθήσονται, ὑποστρέψαντες ὁμόσε ἐχώρησαν τοῖς ἐπικειμένοις.

Fortasse autem vacare dici possit et δὲ quibusdam in locis, ubi tamen potius signif. suam mutare existimatur : ut mox docebo.

Non omnes tamen conjunctiones, quæ itidem repetuntur, πλεονάζειν dicendæ sunt. Videmus enim particulam δὲ non semel repeti tantum, sed aliquoties : verum ita ut aliquam vim aut saltem ornatum aliquem orationi addere videatur. Dem. De male obita legat. : Ποῖος γὰρ στρατηγὸς Ἅλον, ποῖος δὲ Φωκέας ἀπολώλεκε; τίς δὲ Δορίσκον; τίς δὲ Κερσοβλέπτην; τίς δὲ Ἱερὸν Ὄρος; τίς δὲ Πύλας;

Ad conjunctiones venio, quibus Attici suam etiam signif. interdum mutant. Præcipue autem conjunctioni δὲ frequenter contingit ut aliam quam suam (i. e. propriam) signif. accipiat. Atque ex iis quas accipit signiff. est ea non rarissima, qua ponitur pro δή : atque adeo ap. Hom. quoque aliquoties ita usurpatur, ipso etiam Eust. teste : ut Il. Z, [479] : Καί ποτέ τις εἴπῃσι, πατρὸς δ' ὅγε πολλὸν ἀμείνων. Sed alicubi vult pro δὴ accipi, ubi minime illi assentior : quod signif. suam obtinere posse videatur; ut [ib. 151] : Ὄφρ' εὖ εἰδῇς Ἡμετέρην γενεήν· πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασιν. Quin etiam in eo dissentio ab isto schol. quod uno eodemque in loco conjunctionem hanc δὲ pro δὴ accipi et vacare tradit; ut Od. Ξ, [402] : Ξεῖν', οὕτω γάρ κέν μοι ἔϋκλεὴς τ' ἀρετή τε Εἴη ἐπ' ἀνθρώπους ἅμα τ' αὐτίκα καὶ μετόπισθεν, Ὅς σ' ἐπεὶ ἐς κλισίην ἄγαγον, καὶ ξείνια δῶκα, Αὖθις δὲ κτείναιμι, φίλον τ' ἀπὸ θυμὸν ἕλοίμην. Hic enim annotat, περιττὸς ὁ δέ σύνδεσμος, ληφθεὶς συνήθως ἀντὶ τοῦ δή. Eodemque modo in Il. A, [131] : Μηδ' οὕτως, ἀγαθός περ ἐών, θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ, Κλέπτε νόῳ, annotat, ἀργὸν κεῖσθαι τὸν δέ σύνδεσμον, ληφθέντα ἀντὶ τοῦ δή. Verum ita fortassis excusandus fuerit, ut dicamus eum intelligere δὲ poni pro δὴ, et nihilominus tamen habendam pro supervacanea : utpote quæ ponatur pro alia conjunctione, quæ et ipsa supervacanea sit. Idem hanc conjunctionem δὲ, vel pro δὴ vel pro ἀλλὰ posse accipi existimat, in isto l. Il. Δ, [264] : Εἴπερ γάρ τ' ἄλλοι γε καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ Δαιτρὸν πίνωσιν, σὸν δὲ πλεῖον δέπας αἰεὶ Ἕστηχ' ὥσπερ ἐμοὶ, πιέειν ὅτε θυμὸς ἀνώγοι. Existimatur equidem Atticus esse is particulæ δὲ usus, quo ponitur pro δὴ, (quem ab Hom. profectum esse credibile est,) cum potius ap. Atticos scriptt. aut illorum imitatores, quam ap. alios inveniatur. Thuc. 8, p. 279 [c. 53] : Λόγους ἐποιοῦντο ἐν δήμῳ, κεφαλαιοῦντες ἐκ πολλῶν, μάλιστα δὲ ὡς ἐξείη αὐτοῖς Ἀλκιβιάδην κατάγουσι κτλ. Hic certe ab ipso schol. annotatur poni δὲ pro δή : afferente et quendam l. 1, [c. 3] qui eundem usum habet : hunc sc., Καθ' ἑκάστους δὲ ἤδη τῇ ὁμιλίᾳ. Sunt autem hæc verba ex ipso proœmio sumpta; sed pro δὲ legitur μὲν in nostris exemplaribus : ac certe nullo modo convenire posse videtur conjunctio δέ. Ita enim totus locus scriptus est : Ἕλληνος δὲ καὶ τῶν παίδων αὐτοῦ ἐν τῇ Φθιώτιδι ἰσχυσάντων, καὶ ἐπαγομένων αὐτοὺς ἐπ' ὠφελείᾳ ἐς τὰς ἄλλας πόλεις, καθ' ἑκάστους μὲν ἤδη τῇ ὁμιλίᾳ μᾶλλον καλεῖσθαι Ἕλληνας· οὐ μέντοι πολλοῦ γε χρόνου ἠδύνατο καὶ ἅπασιν ἐκνικῆσαι. Sed ex aliis Atticis scriptoribus exempla proferam, et quidem ex iis locis ubi pronomini subjungitur : hic enim potissimum habere usum illum observavi. Isocr. Panath. : Νομίζοντες τοὺς ἐπὶ τοῦ βήματος βουλευομένους, καὶ δυναμένους τὰ βέλτιστα συμβουλεύειν, τούτους δὲ καὶ καθ' ἑαυτοὺς γενομένους, ἐν πᾶσι τοῖς τόποις καὶ περὶ ἁπάσας τὰς πράξεις τὴν αὐτὴν γνώμην ἔξειν. Eodem modo dici videmus τούτους δὲ a Plat. in isto Phæd. l. [p. 113, D] : Οἳ δ' ἂν δόξωσιν ἀνιάτως ἔχειν διὰ τὰ μεγέθη τῶν ἁμαρτημάτων, ἢ ἱεροσυλίας πολλὰς ἢ φόνους παρανόμους ἐξειργασμένοι, τούτους δὲ ἡ προσήκουσα μοῖρα ῥίπτει εἰς τὸν τάρταρον. Interdum autem sic adjicitur pronomini hæc conjunctio δὲ, quamvis eadem præcesserit; ut in Apol. [p. 32, D] : Τοῦ δὲ μηδὲν ἄδικον μηδ' ἀνόσιον ἐργάζεσθαι, τούτου δὲ τὸ πᾶν μέλει. Itidem in Protag. : Ὁ δὲ περὶ πλείονος τοῦ σώματος ἡγῇ τὴν ψυχὴν, καὶ ἐν ᾧ πάντ' ἐστὶ τὰ σὰ ἢ εὖ ἢ κακῶς πράττειν, χρηστοῦ ἢ πονηροῦ αὐτοῦ γενομένου, περὶ δὲ τούτου οὔτε τῷ πατρὶ οὔτε τῷ ἀδελφῷ ἐπεκοινώσω, οὔτε κτλ. Possumus autem his in locis particulam δὲ interpretari Utique, Certe : aut etiam interpretationem suam illi relinquere : i. e. interpretari Vero, non secus quam alibi. Talem enim usum habet hæc conjunctio ap. Cic. nonnunquam : veluti cum scribit, Quod enim is qui divinat prædicit, id vero futurum est. Sed frequentius ita ponitur præcedente Quod, (nomine relativo, vel potius conjunctione,) ut in posteriore Plat. loco poni vides præcedente ὅ. Legimus enim in quadam ad Att. Epist., Quod laudas quia oblivisci me scripsi ante facta et dicta nostri amici, ego vero ita facio. Ad Eund. : Nam quod scribis, te audire, me etiam mentis errore et dolore affici, mihi vero mens integra est. Idem alibi, Quod me rogas ut in bonam partem id accipiam, ego vero in optimam. Sed in Græcis illis locis potius dici queat vacare δὲ, (si nolimus dicere positum esse pro δή,) quam Vero in Latinis istis. Atque adeo ipsum etiam pronomen πλεονάζειν non immerito censebitur fortasse quibusdam in locis : iis nimirum ubi, salva orationis structura, tolli potest; veluti in illo Apologiæ Platonicæ loco, Τοῦ δὲ μηδὲν ἄδικον μηδ' ἀνόσιον ἐργάζεσθαι, τούτου δὲ τὸ πᾶν μέλει. Neque enim dubium est quin scribere et ita potuerit, τοῦ δὲ μηδὲν ἄδικον ἐργάζεσθαι τὸ πᾶν μέλει. Eodemque modo in Phæd. et Panath. Isocratici locis, eximi non solum conjunctio, sed et ipsum pronomen queat. Ceterum conjunctio δὲ non solum pro δὴ ponitur, sed interdum etiam pro γὰρ, si Thuc. scholiastæ credimus. Sed de quibusdam hujus scriptoris locis, ubi hanc signif. particulæ δὲ tribuit, ab illo dissentio. Verum aliquot primum proferam, deinde meum de singulis judicium feram. Legimus igitur 1, p. 33 meæ ed. [c. 102] : Μάλιστα δ' αὐτοὺς ἐπεκαλέσαντο ὅτι τειχομαχεῖν ἐδόκουν δυνατοὶ εἶναι· τοῖς δὲ, πολιορκίας μακρᾶς καθεστηκυίας, τούτου ἐνδεᾶ ἐφαίνετο· p. 42 [1, 132] : Ἐπυνθάνοντο δὲ καὶ εἰς τοὺς εἴλωτας πράσσειν τι αὐτόν· καὶ ἦν δὲ οὕτως· p. 26 [1, 77] : Ἐκείνως δὲ, οὐδ' ἂν αὐτοὶ ἀντέλεγον ὡς οὐ χρεὼν τὸν ἧσσω τῷ κρατοῦντι ὑποχωρεῖν. Quin etiam p. 12 ejusdem libri [c. 32] : Κερκυραῖοι δὲ μετὰ τῆς ξυμμαχίας τῆς αἰτήσεως καὶ ταῦτα πιστεύοντες ἐχυρὰ ὑμῖν παρέξεσθαι κτλ. Sed quod ad hunc et proxime præcedentem locum attinet, de iis judicari non potest, nisi longe altius sententia repetatur : ideoque ad librum ipsum lectorem remitto : hunc quidem esse ex illis dicens, de quibus ab ipso dissentio, at de illo assentiens. Ad præcedentes autem duos quod attinet, in priore quidem illi itidem subscribo, at in posteriore nequaquam. Aptiora certe et ap. hunc ipsum et ap. Dem. atque alios hujus signif. exempla reperiri possunt : quæ ex illorum lectione petere quisque poterit. Sciendum est autem et ap. Hom. inveniri hunc conjunctionis δὲ usum; cum alibi, tum vero Od. [A, 433] : Εὐνῇ δ' οὔποτ' ἔμικτο, χόλον δ' ἀλέηνε γυναικός. Testati autem sunt et veteres, (ut Eust. refert,) δὲ poni hic αἰτιολογικῶς : sed illis tacentibus, res ipsa id loquitur.

Ibid. tradit, ex Eorundem auctoritate, usurpatum fuisse δὲ et pro καὶ ab hoc poeta, in Il. A, [280] : Εἰ δὲ σὺ καρτερὸς ἐσσι, θεὰ δέ σε γείνατο μήτηρ. At in soluta oratione hunc usum vix habere puto nisi præcedente μέν. Quin etiam pro ἔτι poni hanc voculam δὲ, annotat Bud. Δὲ etiam, (inquit,) ἀντὶ τοῦ δὴ ponitur, cum significat ἔτι. Dem. [p. 575 extr.] : Εἰ μέν τοι ῥήτωρ ἐστὶν οἵους ἐνίους τῶν λεγόντων ἐγὼ καὶ ὑμεῖς δὲ ὁρᾶτε, ἀναιδεῖς καὶ ἐξ ὑμῶν πεπλουτηκότας, οὐκ ἂν εἴην οὗτος ἐγώ. Thuc. : Δίκαιον γὰρ αὐτοῖς καὶ πρέπον δὲ ἅμα τὴν τιμὴν ταύτην δίδοσθαι. Aristot. Eth. 10 : Ὥστε ἡ τοῦ θεοῦ ἐνέργεια, μακαριότητι διαφέρουσα, θεωρητικὴ ἂν εἴη· καὶ τῶν ἀνθρωπίνων δὲ ἡ ταύτῃ συγγενεστάτη, εὐδαιμονικωτάτη, Et humanarum vero actionum : vel, Et humanarum etiam actionum. Sunt porro et aliæ

conjunctiones, quæ apud Atticos nunnunquam a propria signif. discedunt: ut ex illorum lectione cognosces.

Quin etiam conjunctiones quædam sunt, quas Attici suo quodam jure sibi vindicare existimantur. Saltem de κᾆν pro καὶ ἂν id testatur Eust. In hunc enim versum Od. Z, [300] : Ῥεῖα δ' ἀρίγνωτ' ἐστὶ, καὶ ἂν πάϊς ἡγήσαιτο Νήπιος, annotat, Τὸ δὲ, — καὶ ἂν πάϊς ἡγήσαιτο, Ἀττικὸς ἀνὴρ συναλείψας κᾆν πάϊς, ἐρεῖ· καθὰ καὶ Σοφοκλῆς τὸ, καὶ ἂν ἐξέπραξεν εἰ κατημέλησ' ἐγὼ, Κᾆν ἐξέπραξεν, ἔφη.

Fortassis autem et de particula νυν, quæ est παραπληρωματικὴ, idem dici potest. Hoc saltem constat, frequentissimum ap. Aristoph. esse hujus usum.

Μῶν quoque Atticorum esse videtur; sed inter adverbia potius quam conjunctiones numerari debet: licet quidam σύνδεσμον esse velint, Suidæ testimonio nitentes.

CAPUT XIV.

DE IIS, QUÆ ATTICÆ LINGUÆ

IN ADVERBIORUM USU ASCRIBUNTUR.

Ne in ea quidem orationis parte quæ ἐπίῤῥημα, Latine Adverbium vocatur, Attici nihil sibi peculiare habere voluerunt. Sed eorum, quæ illi in hujus usu innovarunt, nonnulla paulatim in linguæ etiam communis consuetudinem transierunt: aut saltem ab iis, qui se alioqui hac uti profitebantur, usurpata fuerunt. Ac primum quod ad terminationem attinet, Atticos πρῶτον mutasse in πρῶτα, in aliisque itidem plerisque adverbiis hac mutatione usos esse constat; sed lingua etiam communis eorum usum, ac præsertim illius πρῶτα, sibi permisit.

Terminationis mutatæ exemplum habemus et in ἄλλη, (s. ἄλλῃ, subscripto ι, quamvis quidam gramm. subscribi nolint, nisi ubi est Loci adverbium,) pro ἄλλως: et πῃ pro πως. Sic ἀμηγέπη pro ἀμωσγέπως. Talis enim terminatio Atticorum esse putatur.

Nonnullorum autem adverbiorum terminationem mutant per epectasin, veluti cum ὥσπερεὶ pro ὥσπερ, et καθαπερεὶ pro καθάπερ, nec non οἷονεὶ pro οἷον, et ὡσανεὶ pro ὡσὰν dicunt. Aliud etiam epectaseos genus est, cum πάνυτι pro πάνυ, itidemque οὕτωτι et δμοῦτι pro οὕτω et δμοῦ, atque alia hujusmodi dicunt. Adverbio autem νεωστὶ idem quod et adverbio πρῶτα (cujus paulo ante mentionem feci) contigit, nimirum ut ab Attica lingua ad communem transierit. Sed in eo differt adjectio quæ habetur in νεωστὶ, ab ea quæ est in ceteris adverbiis, quod hæc et absque ista adjectione eand. signif. habeant, illud non item.

Verum ut in proxime præcedentibus adverbiis videmus syllabam addi, et quidem cujus posterior litera est ι, ita vicissim hanc ipsam vocalem alicubi omitti sciendum est, ut in πρῲ̀ vel πρῶ pro πρωΐ. Si tamen πρῲ̀ scribamus, supponentes ι literæ ω, non omnino amitti ι dici poterit: quamvis numerus syllabarum minuatur. Aristoph. Eccl. [290] : Ἠπείλησε γὰρ Ὁ θεσμοθέτης, ὡς ἂν μὴ πρῶ πάνυ τοῦ κνέφους Ἥκῃ κτλ. Av. [130] : Ἐπὶ τὴν θύραν μου πρῲ̀ τις ἐλθὼν τῶν φίλων· paulo post, Ὅπως παρέσει μοι καὶ σὺ καὶ τὰ παιδία Λουσάμενα πρῲ̀. Quibus in locis non eandem scripturam servant exemplaria. Siquidem Aldina quoque edit. in illo quidem Eccl. loco circumflectit, at in his acuit; sed in ea servatur ι sub ω omnibus in locis, cum aliæ non servent. Schol. in locum illum annotat, πρῶ monosyllabe dici pro πρωΐ: at in illos duos Avium locos quædam de diversa hujus adverbii scriptura annotat, quæ tibi ap. eum videnda relinquo.

Invenitur et alia quædam mutatio, quæ vix ad terminationem pertinere dici potest, veluti cum θᾶττον dicunt, non τάχιον: cùm βραδύτερον, non βράδιον; itidemque ἐγγύτερον, non ἔγγιον: quorum tamen fidem in præsentia penes Thom. M. esse volo.

Cum vero ἄπερ dicitur Attice pro καθάπερ, omissio est præpositionis κατὰ, sicut passim omittunt διὰ, cum ταῦτα dicunt pro διὰ ταῦτα: ut alibi docui.

Jam vero et hoc esse Atticorum inventum existimatur, articulum adverbio præfigere, veluti cum τὰ πρῶτα et τὰ μάλιστα (vel conjunctim ταπρῶτα et ταμάλιστα) pro πρῶτα et μάλιστα dicunt. Sic τὸ τελευταῖον, τὸ παράπαν, τὸ παραυτίκα, τὸ καταρχὰς, τὸ νῦν, (vel τοτελευταῖον, τοπαράπαν, τοπαραυτίκα, τοκαταρχὰς, τονῦν,) iidem dicere solent, ut alia prope innumera prætermittam. Quin etiam quibusdam adverbiis vel τὸ vel τὰ indifferenter præfigitur, (quamvis magis Atticus pluralis τὰ usus hic esse existimetur,) veluti cum τὸ νῦν vel τὰ νῦν dicitur. Interdum vero et præpositionem articulo præfigunt, veluti cum ἐς τὰ μάλιστα dicunt.

Insuper adverbia quædam dici Attica possunt: si quidem Corintho credimus, scribenti, Atticorum esse, dicere Ἀθήναζε πορεύομαι, pro εἰς Ἀθήνας: et Ἀθήνησι σοφιστεύω, pro ἐν Ἀθήναις: et Ἀθήνηθεν ἔρχομαι, pro ἐξ Ἀθηνῶν. Item οἴκαδε pro εἰς οἶκον: et οἴκοθεν pro ἐξ οἴκου: nec non οἴκοι pro ἐν οἴκῳ. Sed Eust. de Ἀθήναζε loquens, et ex Ἀθήναδε factum esse tradens, Atticis non ascribit. Quod si Ἀθήναζε Atticum sit adverbium, itidem Θήβαζε, aliaque id genus, Atticorum esse dicendum fuerit.

Idem schol. unum quidem ex illis tribus adverbiis, quorum posteriore loco mentionem facit Corinthus, sc. οἴκοι, adverbium in loco, Atticis ascribit, at de ceteris tacet. Quin etiam, (quod mirum videri possit,) οἴκοι non adverbium in loco, sed adverbium ad locum esse vult. Scribit enim, Τὸ εἰς οἶκον Ἀττικοὶ μὲν οἴκοι φασὶν ἐπιῤῥηματικῶς, κατὰ ἔλλειψιν, (τὸ γὰρ ἐντελὲς, ἔνθα εἰσὶν οἱ οἶκοι,) ποιηταὶ δὲ οἴκονδε φασί· τὸ δὲ κοινότερον ἀπ' αὐτοῦ, οἴκαδε· ὡς φυγήνδε, φύγαδε. Scribo autem hic οἶκονδε, ut apud eum habetur, non οἰκόνδε.

At vero πώμαλα, et ἀτεχνῶς, et μῶν, et alia nonnulla adverbia, ap. Aristoph. frequentissima, quin Atticorum sint, minime dubium cuiquam esse debet. Ad μῶν quidem certe quod attinet, Atticum esse testatur vel Ammiani Epigramma quoddam: Καὶ ταυτὶ, καὶ μῶν, καὶ τετταράκοντα, καὶ ἄττα, Σκεψάμενος, καίτοι νὴ Δία, καὶ μὰ Δία.

Observavi Atticos κακῶς et καλῶς, Qualitatis adverbia, lubenter præcedente nomine usurpare, in certis quibusdam sermonis formulis; ut ap. Aristoph. Pl. [65] : Εἰ μὴ φράσεις γὰρ, ἀπό σ' ὀλῶ κακὸν κακῶς. Sic etiam in soluta oratione; ap. Athen. 4 : Κακὸν κακῶς σε, ὦ Αἰγύπτιε, ἀπολέσειαν οἱ θεοί. Legimus vero et ap. Dem. (ex quo sumptum exemplum instar multorum esse potest) in Or. pro cor.: Κακὸν κακῶς σε μάλιστα μὲν οἱ θεοὶ, ἔπειτα δὲ οὗτοι πάντες ἀπολέσειαν, πονηρὸν ὄντα πολίτην, καὶ προδότην, καὶ τριταγωνιστήν. Eodem-

que modo cum verbo ἀπολέσθαι istud adverbium nomen hoc sibi præfixum habet. Plut. Erotico : Ἀπόλοιο τοίνυν κακὸς κακῶς. Synesius : Τοῦτο δὲ ταυτόν ἐστι τῷ κακὸν κακῶς ἀπολωλέναι καὶ σὲ, καὶ ἄλλον ὅστις σοὶ παραπλήσιος. Obiter autem monere lectorem libet, observandum esse et hoc loquendi genus, κακῶς ὀλέσαι, non præfixo nomine, ne fallatur, (ut quidam,) in Od. I, [534] : Ὀψὲ κακῶς ἔλθοι ὀλέσας ἀπὸ πάντας ἑταίρους· neque enim κακῶς cum ἔλθοι, sed cum ὀλέσας jungendum est. A

Atque ut κακὸν κακῶς in præcedentibus locis habebemus, sic alicubi καλὸν καλῶς, vel καλὴν καλῶς. Aristoph. Ach. [253] : Ἄγ', ὦ θύγατερ, ὅπως τὸ κανοῦν καλὴ καλῶς Οἴσει.

Adverbiorum quorundam pleonasmus Atticus est : sed tum præsertim, cum duo ejusd. signif. adverbia ἐκ παραλλήλου ponuntur : veluti cum dicitur λίαν πάνυ, et πάνυ σφόδρα : sic τάχα ἴσως, et alia quæ antea commemoravi, cum varia pleonasmorum Atticorum genera recenserem.

CAPUT XV.

DE ORTHOGRAPHIA ATTICA.

De orthographia quoque dicendum censeo, quæ Atticis est peculiaris ; nam et promittere me memini verba de illa esse facturum. Sciendum est igitur, (hinc enim auspicandum esse censeo,) Atticos quibusdam literis gaudentes magis quam aliis, eas in nonnullis vocabulis usurpare maluisse quam illas quæ in communi sermone usurparentur.

Cum autem nulla sit literæ mutatio magis illis et peculiaris et simul familiaris in certis quibusdam vocabulis quam τ, primum in hoc sermone locum sibi vindicare dici merito possit. Illi certe, qui stultos Attici sermonis affectatores irriserunt, hunc literæ τ usum non omiserunt : ut videmus Ammianum in Anthol. τετταράκοντα et ἄττα ceteris vocabulis annumerare. Nec parum nobilitavit hunc Atticum literæ τ usum libellus a Luciano scriptus, quem Δίκην Φωνηέντων inscripsit. Verum cum de hoc literæ τ usu disseruerim in iis quæ in primum Joannis Grammatici s. Philoponi Articulum annotavi, eo te remittam. Sed iis quædam cognitu dignissima addam, ex Ælio Dionysio sumpta. Ea autem Eust. suppeditat : qui postquam dixit observandum esse, Homerum non valde gaudere pronuntiatione literæ τ pro σ, eorum Atticorum more qui ipso posteriores fuerunt : (quippe qui τήμερον dicant, cum Hom. σήμερον : sicut τύρβην appellant quod lingua communis σύρβην : et τεῦτλον quod illa σεῦτλον :) addit, Ælius autem Dionysius refert Comicos potissimum vitare quicquid sibilum et sonitum ac strepitum habet : quæ contra maxime convenientia tragœdiæ fuerint. Ideoque irridentes Tragicos, ut minime tales, jocose versum istum in illos proferunt, Ἔσωσας ἡμᾶς ἐκ τῶν σιγμάτων [σῖγμα τῶν] Εὐριπίδου. Tradit præterea primum Periclem vitasse oris conformationem quæ fit in pronuntianda litera σ, tanquam indecentem, cum se adhibito in consilium speculo exerceret. Quin etiam Thessalos et Citienses, non qui Phœnices, sed qui Cypri sunt accolæ, (quorum urbs vocatur Citium, de mulieris cujusdam nomine,) dicebant θάλατταν, et πίτταν, et καρδιώττειν, et Ματταλίαν, et alia hujusmodi, quæ nusquam pro Atticis habentur, sed Bœotorum, qui vicini sunt : quoniam neque Homerus, neque Tragici, neque Thuc. vel Plato his usi sunt. Hæc Eust. ex Ælio Dionysio. Cum eo autem, quod hic de Bœotis scribitur, convenit quod idem schol. alibi ex veterum auctoritate tradit, sc. φράττω pro φράσσω, facto ex φράζω, esse Bœoticum. Tarentini, inquit, in ζω desinentia verba barytona per σσ proferunt : ut σαλπίζω, σαλπίσσω : λακτίζω, λακτίσσω : φράζω, φράσσω : quod Corinna dicit φράττω Bœotice. B

Huic autem mutationi literæ σ in τ subjungenda est ea quæ fit ex eadem litera σ in ξ, præsertim cum et hanc mutationem late patere videamus. Sed cum in eodem mearum Animadversionum loco de illa verba fecerim, alio transeundum censeo.

Attici in quibusdam vocabulis literam λ magis amarunt quam ν : veluti cum λίτρον potius quam νίτρον, et πλεύμων potius quam πνεύμων, eodemque modo νεογιλὸν potius quam νεογινὸν dixerunt. De quibus vocibus consule annotata in Corinthi Articulum LXXI. Verum tertiæ hujus vocis usum lingua communis sicut et Attica, habet ; dicit enim et illa νεογιλὸς potius quam νεογινὸς, (ex quo tamen factum est νεογνὸς per sync.,) Atticam literæ ν in λ mutationem usurpans.

Attici literam ρ in multis vocabulis usurparunt, ubi lingua communis σ : præsertim vero in iis ubi lingua communis literam σ ipsi ρ subjungebat. Scribere enim soliti sunt ἄῤῥην pro ἄρσην, et κόῤῥη pro κόρση, et μυῤῥίνη pro μυρσίνη, et ταῤῥὸς pro ταρσὸς, aliaque itidem. Idemque et in verbis fecerunt : ut videre est in θαῤῥεῖν, pro θαρσεῖν. Scio contrarium a Corintho et ab Joanne Philopono scribi ; sed falso id eos scripsisse, ostendi in Animadversionibus quas in illorum libellos edidi. C

Amarunt autem geminationem literæ ρ et alibi : si quidem verum est quod ab Eust. annotatur : sc. Attice dici κατέῤῥεξε duplici ρ : et in similibus locis itidem geminari. Idem alibi de ἔρεζεν loquens, Habet (inquit) ἀδίπλωτον τὸ ρ, κατὰ συνήθη κλίσιν· ἧς τὸ μέτρον ἐδεήθη, ὡς καὶ ἐπ' ἄλλων γίνεται πολλαχοῦ. Ἀττικὸς δὲ ἀνὴρ διπλασιάζει καὶ αὐτό.

Usi sunt litera ρ et pro λ, cum alibi tum in nomine κρίβανος. Nam pro κλίβανος dixisse κρίβανος perhibentur. Quo tamen de vocabulo controversia est, ut docui in iis quæ in Corinthi Articulum LXXVII annotavi. Posset autem et ἀργαλέον mutationis hujus exemplum esse, si verum esset pro ἀλγαλέον dici ; sed potius esse pro ἐργαλέον, mutata litera α in ε, in meo Thes. L. Gr. docui, cum voces χειράγρα et ποδάγρα tractarem. Hanc certe, non illam derivationem sequens, inter derivata ab ἔργον, non inter derivata ab ἄλγος posui. D

Vicissim vero literam λ in quibusdam vocabulis literæ ρ prætulerunt, si grammaticis quibusdam credimus. Sed de vocibus quæ in exemplum afferuntur, Horatianum illud usurpare possumus, Grammatici certant, et adhuc sub judice lis est. Ita equidem de illis certant, ut non diversa tantum, sed contraria etiam scribant. Sed ne jam dicta repetere oporteat, ad annotata in Corinthi Articulum LXXVII lectorem remittam, ubi cum de aliis tum de κεφαλαλγία, ποδαλγία, γλωσσαλγία, et κεφαλαργία, ποδαργία, γλωσσαργία, disserui. Poteris etiam iis (si videbitur) addere quæ in meo Thesauro Græcæ linguæ huc pertinentia dixi, in explicatione vocum χειράγρα et ποδάγρα.

Etiam literam σ Attici in quibusdam vocibus pro alia usurparunt : (quamvis eam contra in plerisque vitarint, ut paulo ante docui). Illis enim ascribitur ὀσμὴ pro ὀδμὴ, nec non ἴσμεν pro ἴδμεν. Sed de ὀσμὴ

scribit Thom. M., quamvis sit Atticum, sicut ὀδμὴ Ionicum, Xenophontem tamen hoc uti, more sc. Ionico. Sed in plerisque Xen. locis illam scripturam per σ inveniri sciendum est: adeo ut saltem extare apud illum utramque dicendum sit. Quod autem ad ἴσμεν attinet, ut hoc maluerunt quam ἴδμεν, ita ἴσασι quam οἴδασι, et οἶσθα quam οἶδας. Quin etiam in passivis verborum quorundam præteritis literam σ in alius literæ, nimirum μ, locum substituerunt. Atticorum enim esse traduntur μεμόλυσμαι et μεμίασμαι pro μεμόλυμμαι et μεμίαμμαι.

Quod si Corintho credere velimus, alias literarum mutationes superioribus addemus. Atticos enim ἐντελέχειαν, non ἐνδελέχειαν, et κολόκυντα, non κολοκύνθη, item γναφεῖον, non κναφεῖον, scribere tradit. Sed mirum est Corinthum, omissis earum fere omnium mutationum exemplis de quibus constat, (qualia sunt quæ modo attuli,) hæc, quæ non satis testata sunt, protulisse. Ne autem eadem bis a me dicantur, vide quæ scripsi ad Articulum LXXVI, ubi duntaxat nominis κολοκύνταις pro κολοκύνθαις positi exemplum Aristophanicum addidi, ex vetere quodam libelli Corinthi exemplari sumptum. Ad vocem γναφεῖον quod attinet, quæ de illa dicit, suspecta mihi redduntur hoc Aristoph. l., Pl. [166]: Ὁ δὲ κναφεύει τις. Hic enim est κναφεύει, non γναφεύει. Quod vero majus est, schol. hujus Comici plane contrarium de scriptura ista tradit. Fateor alioqui permutationem literarum γ et κ in aliis etiam vocibus spectari; sed Atticam esse illam, non memini me apud alium legere. Idem porro Corinthus Atticos pro γλήχωνα scribere βλήχωνα tradit; sed etiamsi hoc illi detur, non fuerit superioribus annumerandum, sicut nec ea quæ proxime præcedunt: quod de mutationibus literarum agam non quæ uni cuipiam voci aut uni et alteri peculiares sunt, sed quæ in plerisque spectantur.

Δαὶ quoque pro δὲ, Atticis ascribitur. Hoc saltem constat, crebrum ejus esse Aristophani usum; sed diversos usus ap. illum habere videtur præcedente particula τί, ut ex sequentibus locis apparet: Pl. [156]: Ἐπεὶ αἰτοῦσιν οὐκ ἀργύριον οἱ χρηστοί. ΚΑΡ. Τί δαί; ΧΡ. Ὁ μὲν ἵππον ἀγαθὸν, ὁ δὲ κύνας θηρευτικάς. Hic enim τί δαὶ significat, Quid igitur? vel, Quidnam igitur? Quidnam ergo? Sic Av. [64]: ΘΕ. Ἀπολεῖσθον. ΕΥ. Ἀλλ' οὐκ ἐσμὲν ἀνθρώπω. ΘΕ. Τί δαί; At in isto ejusdem comœdiæ versu [226]: ΠΕΙ. Οὗτος. ΕΥ. Τί ἐστιν; ΠΕΙ. Οὐ σιωπήσει; ΕΥ. Τί δαί; non dubium est quin τί δαὶ significet Cur, s. Quamobrem. Sic Ran. [1480]: ΠΛ. Χωρεῖτε τοίνυν, ὦ Διόνυσ', εἴσω. ΔΙ. Τί δαί; ΠΛ. Ἵνα ξενίσω σφὼ πρὶν γ' ἀπελθεῖν. Gallice pro τί δαὶ hic diceremus *Pour quoi faire?*

Atticorum est etiam ὗὸς scribere pro υἱὸς, ut testatur Eust., vel potius ut ap. Eust. οἱ τεχνικοὶ testantur. Περὶ δὲ τοῦ υἱὸς, inquit, φασὶν οἱ τεχνικοὶ ὡς οἱ Ἀττικοὶ δίχα τοῦ ι ἐν μόνῳ τῷ υ γράφουσιν αὐτό. Quibus addit, communem dialectum ideo fortasse diphthongo υι scripsisse, ut ab ὗὸς genitivo nominis ὗς distingueretur. Natura quidem certe, simplici υ scribi debere, sive a φύω sive ab ὕω deductum esse dicatur. Hæc sunt quæ ap. eum leguntur. Ceterum quamvis valde insolens scriptura illa videatur ὗὸς pro υἱὸς, inveniri tamen et in lingua communi quædam derivata illam retinentia, sciendum est. Fortassis autem et ap. Aristoph. ὗὸς legeretur, nisi aliqui hanc scripturam tanquam mendosam correxissent. Hoc certe ut suspicer facit diminutivum ὑΐδιον, quod mutatum est in υἰΐδιον, Vesp. [1356]: Τὸ γὰρ ὑΐδιον τηρεῖ με, κἄστι δύσκολον. Hic enim scriptum fuisse ὑΐδιον, vel ipsa metri ratio (quod validissimum argumentum est) ostendit: quippe quæ diphthongum ibi non admittit: et tamen edd. typographicæ illam per υι scripturam habent.

Quod si in vocabulis quæ peculiarem sibi scripturæ mutationem habent pergendum esset, de nomine ἔριδες pro ἴριδες, de ὀπηδὸς pro ἀπαδὸς, de μόγις pro μόλις, teste Corintho, (cum Thom. M. hoc, βραδέως, illud, μετὰ βίας significare velit,) de βόλιτον pro βόλβιτον dicendum esset: nec non de aliis quamplurimis, quæ hic recensere non necesse existimavi.

Quin etiam in verbis nonnullis suam quandam scripturam habent, veluti cum pro ἀνύω scribunt ἀνύτω, ut docui initio Capitis VII. Corinthus autem et συρίττω pro συρίζω ab illis dici tradit. Atque his addi possunt fortasse, quæ de διωκάθω et ἀμυνάθω pro διώκω et ἀμύνω positis dixi: quibus adjunges cum alia tum vero εἰκάθω pro εἴκω. Quin etiam alia quædam ibi de Atticorum circa verba innovationibus a me tradita sunt, quæ magis fortassis proprie ad hunc de orthographia sermonem pertinere videri queant: quale nimirum est τύπτει pro τύπτῃ: itidemque τύψει pro τύψῃ: qualia sunt πλευσοῦμαι et θευσοῦμαι pro πλεύσομαι et θεύσομαι: quale est et νομιῶ pro νομίσω. Sed cum has aliasque item scripturæ mutationes uno eodemque in loco tradiderim, nimirum Capite VII, tuum erit, lector, ex eo in hoc transferre quæ ejusd. cum iis quæ nunc tracto, argumenti esse judicabis. Idemque et in Capite, quo dissero de iis quæ Attici circa usum nominum innovarunt, faciendum tibi fuerit. Atque ad ea quæ utrobique leges addenda erunt nonnulla per varios Animadversionum mearum locos sparsa.

Est Atticæ dialecti interdum et mutatio literæ θ in φ, si Eustathio credimus, ita scribenti: Ἰστέον δὲ ὅτι ἡ τοῦ θ μετάληψις εἰς τὸ φ, καὶ Ἀττικῆς ποτε διαλέκτου ἐστίν· ἐκεῖνοι γὰρ τὸ θλᾶν φλᾶν λέγουσι. Sed hæc aliaque hujusmodi ad præsentem, qui de Attica orthographia est, sermonem pertinere non videntur, cum ex uno vocabulo aliud fiat.

Ad accentum venio, i. e. ad Ἀττικὴν προσῳδίαν, quo nomine quendam suum librum Tryphon inscripsit, ut videre est ap. Athen. 2, [p. 53, A] omissis iis quæ præcedentibus adjungi possunt. In eo certe plerumque scripturam a linguæ communis scriptura diversam habent.

Ac primum quidem meminisse oportet eorum, quæ a Corintho huc pertinentia dicuntur de τροπαῖον pro τρόπαιον, itidemque ὁμοῖος pro ὅμοιος. De quibus tamen exactius ab Eust., s. a veteribus gramm. ap. Eust., disseritur. Locutus enim de διέτης, et τριέτης, et πεντέτης, ac similibus, quæ Attici βαρύνουσι, contra morem aliorum, qui hæc ὀξυτονοῦσι: addit, eosdem Atticos διάφορα καὶ ἄλλα παρὰ τὴν ἀνάλογον συνήθειαν τονοῦν: idque patere ex nominibus istis, τροπαῖον, ἑτοῖμον, ἐρῆμον: nec non ex ὁμοῖος. Eosdemque βδέλυρος et πόνηρος et μόχθηρος dicere præter analogiam. Verum alibi, quod hic generaliter de Atticis dicit, restringit: τροπαῖον quidem ex Thuc. nominatim afferens: pro Homericis autem illis ἐρῆμον et ἑτοῖμον a posterioribus Atticis tradens (ex Herodiano) scribi, servata analogia, ἔρημον et ἕτοιμον. At in ὁμοῖος retineri analogiam ait, cum ea quæ in οιος desinunt, itidem in penultima circumflectantur: (quam rationem et a Corintho afferri videmus). Sed addit, μᾶλλον δὲ τὸ ὅμοιος ἔχει τι καινὸν, κατὰ συνήθειαν, ὥς φασιν, Ἀττικήν.

Ut autem pergam in iis quæ Attici contra morem aliorum circumflectunt, afferre libet μῶρος et πῆρος, pro μωρὸς et πηρός. Amborum meminit idem schol. alio quodam loco; sed μῶρος quidem ex plerisque Aristophanis locis confirmari potest: at τοῦ πῆρος exemplum non suppetit.

At vero circumflexi in ultima positi præter linguæ communis consuetudinem, exemplum habemus in γλαῦξ, nec non in ταῶς. Non solum ὀξύνεται κοινότερον ἡ γλαὺξ, sed etiam περισπᾶται Ἀττικῶς, inquit Eust. Idem alibi, ab Atticis vocem hanc circumflecti tradens itidem, alteram scripturam, sc. γλαῦξ, illos Doribus ascribere dicit. Ex Eod. discimus aliquot locis ταῶς esse scripturam Atticam cum circumflexo. Sciendum est autem mentionem ab Athen. fieri et accusativi λαγῶ itidem accentu circumflexo scripti, sed non item nominativi; atque adeo scripturam istam e Xen., tanquam illi peculiarem, afferri, sed minime probari. Verum Athenæi locus mutilus esse videtur. Ita enim scribit, vel potius Tryphon ap. eum, 9, [p. 400, A]: Ξενοφῶν δ' ἐν Κυνηγετικῷ χωρὶς τοῦ ν λαγῶ, καὶ περισπωμένως· ἐπεὶ τὸ καθ' ἡμᾶς ἐστὶ λαγός· ὥσπερ δὲ ναὸν λεγόντων ἡμῶν, ἐκεῖνοί φασι νεών, καὶ λαὸν, λεών· αὕτω λαγὸν ὀνομαζόντων, ἐκεῖνοι λαγὼν ἐροῦσι. Hæc certe

verba, ἐπεὶ τὸ καθ' ἡμᾶς ἐστὶ λαγὸς, minime cohærent cum proxime præcedentibus, χωρὶς τοῦ ν λαγῶ, καὶ περισπωμένως. Ideoque facile crediderim, post περισπωμένως addenda esse hæc verba, ἀλόγως μέντοι· δεῖ γὰρ ὀξύνειν τὴν λέξιν : ut totus ita legatur, Ξενοφῶν δ' ἐν Κυνηγετικῷ χωρὶς τοῦ ν λαγῶ, καὶ περισπωμένως· ἀλόγως μέντοι· δεῖ γὰρ ὀξύνειν τὴν λέξιν· ἐπεὶ τὸ καθ' ἡμᾶς ἐστὶ λαγός. Accipio autem ex Eust. hæc quæ insero verba, ex quo tamen et alia posse inseri videntur, sed quæ, ut opinor, ipse de suo addidit.

Quin etiam πονῆρος quosdam προπεριισπωμένως scripsisse pro μοχθηρὸς, ut πονηρὸς pro κακὸς, testatur Eust. Magis alioqui recepta fuisse videtur altera scriptura, sc. πόνηρος : de qua mox.

Εὐγνῶμον etiam, non εὔγνωμον, Atticum esse censet Thom. M. Εὔγνωμον μὴ λέγε, inquit, ὡς εὔδαιμον· ἀλλ' εὐγνῶμον· ἄγνωμον δὲ καὶ σύγγωμον.

Nominibus his quæ Attici contra morem aliorum circumflectunt, adjici cum alia possunt, tum vero Φαλῆς. Apud Aristoph. Ach. [263] quidam canens τὸ φαλλικὸν, ita orditur : Φαλῆς, ἑταῖρε Βακχείου ξύγκωμε, ubi schol. annotat, περισπωμένως δὲ τὸ Φαλῆς ἀναγνωστέον, ὡς Ἑρμῆς· οὕτω δ' Ἀττικοί· παρὰ Δωριεῦσι δὲ βαρυτόνως.

Ab iis autem quæ Attici circumflectunt contra linguæ communis consuetudinem, ad ea venio quæ ap. Eosd. ὀξυτονεῖται vel βαρυτονεῖται.

Ælius Dionysius, Διέτης, inquit, et τριέτης, et πεντέτης, et omnia hujusmodi Attici βαρύνουσι, eodem tono proferentes quo εὐεργέτης. Herodianus autem scribit quosdam διετὴς protulisse ὀξυτόνως, alios βαρυτόνως : sed rationi consentaneum esse ut ὀξυτόνως scribatur.

Idem grammaticus Herodianus Atticas hasce scripturas, πόνηρος et μόχθηρος, (quibus addi potest et βδέλυρος,) reprehendit. Postquam enim dixit, Πᾶν εἰς ρος λῆγον παρώνυμον παρεσχηματισμένον τοῖς γένεσιν, esse oxytonum : addit, Διὸ εἰ καὶ πόνηρος μὲν καὶ μόχθηρος βαρυτόνως, ἐπὶ τῶν ἐπιπόνων καὶ ὑπομενετικῶν, πονηρὸς δὲ καὶ μοχθηρὸς ἐπὶ τῶν κατὰ ψυχὴν φαύλων, ἀλλὰ τοῦτο οὐκ εὖ. Rationem autem hanc suæ reprehensionis subjungit : Εἰ γὰρ πόνος καὶ μόχθος τὰ πρωτότυπα, εὐλόγως πονηρὸς καὶ μοχθηρὸς τὰ τούτοις παρακείμενα, κἂν διαφόρων ἔχηται σημασιῶν· ἵνα ᾖ ἀνάλογα τῷ κάματος, καματηρός· ὄλισθος, ὀλισθηρός· βλάβη, βλαβερός· κράτος, κρατερός. Sic autem contra analogiam quædam ab illis circumflecti dictum antea fuit. Sed quod ad illas scripturas attinet πόνηρος et μόχθηρος pro πονηρὸς et μοχθηρὸς, similes sunt illis quæ Æolibus ascribuntur : veluti δύνατος pro δυνατὸς Eust. Æolum esse tradit, (quos προπαροξυντικοὺς appellat,) sicut alia infinita. Alibi autem βαρυντικοὺς eos vocat : scribens, Τὸ δὲ βαρύτονον, ἐξ οὗ καὶ ἡ ἔπαυλις, Αἰολικόν φασιν εἶναι· βαρυντικοὶ γὰρ οἱ Αἰολεῖς.

Sic Tryphon grammaticus dixit Atticos perperam ὀξύνειν nomen ἀττέλαβος. Athen. 2, [p. 53, A] ex hoc ipso Tryphone Περὶ Ἀττικῆς προσῳδίας, affert, Ἀμυγδάλην μὲν τὸν καρπὸν, βαρέως, ὃν ἡμεῖς οὐδετέρως ἀμύγδαλον λέγομεν· ἀμυγδαλῆ δὲ, τὰ δένδρα, κτητικοῦ παρὰ τὸν καρπὸν ὄντος τοῦ χαρακτῆρος, καὶ διὰ τοῦτο περισπωμένου. Sed non video quomodo quis assentiri hic Tryphoni possit, nomen Arboris ex nomine Fructus volenti deduci.

Nomini autem Ἀσκληπιὸς solitum Demosthenem accentum mutare, et προπαροξυτόνως scribere Ἀσκλήπιος, memoriæ proditum est, ut ap. Eust. legimus.

Corinthus Atticum esse dicit scribere σπογγιὰν pro σπογγίαν. Idem alio loco λαβὲ pro λάβε ab Atticis scribi docet. Debuit autem huic λαβὲ addere et ἰδέ : solent enim hæc duo conjungi. Memineruntque hujus diversæ in istis imperativis scripturæ cum alii, tum Eust., scribens, Τονώσεως δὲ διαφόρου Ἀττικῆς καὶ τὸ ἰδὲ καὶ λαβὲ, ἀντὶ τοῦ ἴδε καὶ λάβε, κατὰ συνεκδρομὴν τοῦ εἰπὲ, ἐλθὲ, εὑρέ.

Apud eund. schol. sunt etiam τιὴ et ὁτιὴ exempla Ἀττικῆς τονώσεως διαφόρου. Attici, inquit, ὀξυτόνως λέγουσι τιὴ καὶ ὁτιή.

Afferam autem et ex Thoma M. nonnulla de quorundam vocabulorum Attico accentu, penes illum fidem de horum plerisque esse volens. Ἰκτινος, inquit, non ἰκτῖνος. Eidem si credimus, ἀγροῖκος ab Atticis non scribitur, sed ἄγροικος, in utraque signif. Ἀγροῖκος, inquit, ὁ ἐν τῷ ἀγρῷ οἰκῶν, παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἁπλῶς· ἄγροικος δὲ, ὁ ἰδιώτης καὶ ἀπαίδευτος. At vero Attici proparoxytone ἄγροικος scribunt, non solum ἐπὶ τοῦ ἐν τῷ ἀγρῷ οἰκοῦντος, sed etiam ἐπὶ τοῦ ἰδιώτου, καὶ ἀπαιδεύτου, καὶ ἀναισθήτου. Et utriusque sub illo accentu signif. exemplum affert ex Aristoph. Nam in Pluto ἄγροικον dictum esse ἐπὶ ἀναισθήτου, hoc in v. [705] : Λέγεις ἄγροικον ἄρα σύ γ' εἶναι τὸν θεόν· in hoc autem Nubium l. [47] ἐπὶ τοῦ ἐν ἀγρῷ οἰκοῦντος esse usurpatum : Ἔπειτ' ἔγημα Μεγακλέους, τοῦ Μεγακλέους, Ἀδελφιδῆν, ἄγροικος ὤν, ἐξ ἄστεος. Possit certe prioris illius signif. exemplo addi et istud ex Nub. [628] : Οὐκ εἶδον οὕτως ἄνδρ' ἄγροικον οὐδένα. Quamvis autem tales ibi scripturæ inveniantur, grammatici reliqui accentu signiff. istas distingui tradunt; sed quidam aliter distinguunt, et modo plane contrario ei, cujus hic meminit; dicit enim a ceteris Græcis ἀγροῖκος scribi, pro ὁ ἐν τῷ ἀγρῷ οἰκῶν : et ἄγροικος pro ἰδιώτης et ἀπαίδευτος. At Eust. (ut alios quosdam omittam) pro ἀπαίδευτος scribit ἀγροῖκος, ut ἄγροικος pro ἀγρότης. Apud eundem Atticismorum Collectorem legimus, Γελοῖος, ὁ καταγέλαστος· Γέλοιος δὲ, ὁ γελωτοποιός. Eidem si credimus, Μισητὴ quidem est ἡ μίσους ἀξία : at Μισήτη barytone, ἡ καταφερής. Possumus autem hic testimonio ejus addere et alterum, sc. Eustathii, Ἄλλοι δὲ μισήτην, inquit, barytone τὴν κοινὴν καὶ ῥᾳδίαν : ad differentiam τῆς ὀξυτονουμένης. Eosque qui hoc tradunt, Cratinum et Sophronem testes producere ait. Sed et proverbium ita uti, Περὶ σφυρὸν παχεῖα μισήτη γυνή. Pollux tamen nullam hujus in accentu differentiæ mentionem facit. Atticorum est (ut idem Collector tradit) Ἀμυγδάλαι scribere ἐπὶ τῶν καρπῶν, non Ἀμύγδαλα : at vero ad δένδρα significanda, Ἀμυγδαλαί. Eodem auctore, illi qui sunt κυρίως Attici, dicunt Μεδίμνος paroxytone, non Μέδιμνος. Eodem teste, Λυδίον πεδίον scribunt paroxytone, non Λύδιον : at Λύδιον ἅρμα. Item Ἀκανθοπλὴξ, non Ἀκανθόπληξ. Idem gen. πορνῶν peculiarem scripturam habere dicit, ad accentum quod attinet. Scribit enim, Ξέναι, ξένων· et Φίλαι, φίλων· καὶ ὅσα τριγενῆ, πλὴν τοῦ πόρναι, πορνῶν. Sic etiam participio ἐληλάμενος peculiarem scripturam tribuit; ita enim scrib. tradit, non ἐληλαμένος. Sed quamcumque illius scripturæ rationem afferre conetur, rationi consentanea, nedum Attica, videri mihi non potest.

Spiritus asperi fuerunt præterea amatores Attici : adeo ut δασυνταὶ dicantur, sicut vicissim Æoles ψιλωταὶ, s. ψιλωτικοί. Atque ut hi ψιλωτικοὶ etiam dicuntur, et potius quidem quam ψιλωταὶ, (nam illud, non hoc, ap. Eust. me legere memini, qui alicubi non Æoles tantum, sed Iones quoque ψιλωτικοὺς nuncupat, nimirum ubi scribit, Αὐτὸ δὲ τὸ ἧλτο οὐκ ἂν ἔχοι λόγον μὴ δασύνεσθαι· εἰ μὴ ἄρα τις Αἰολεὺς ἢ καὶ Ἴων καινοτομήσει καὶ αὐτὸ, ψιλωτικοὶ ὄντες,) ita δασυντικοὶ illi non minus quam δασυνταὶ vocari possunt. Sed appellationem, quam ap. Tzetzem inveni, retinui : Τὸ δὲ ἔλιξ, inquit, Ἀττικοὶ δασύνουσιν, οἱ δὲ λοιποὶ πάντες ψιλοῦσιν· οἱ γὰρ Ἀττικοὶ δασυνταί εἰσιν. Sic autem ψιλωτὰς alibi vocat Iones.

Attici α, cum est ἀθροιστικὸν, aspirare solent : ut videre est in ἅλις, et ἅπας. Ideoque et ἅθρους scribebant, non ἄθρους, ut ab aliis scribitur.

Attici non in iis solum vocabulis, quæ illud α habent ἀθροιστικὸν, aspiratione utebantur, sed et in aliis plerisque. Sic enim et ἅθρεῖν cum aspiratione scribebant, sic etiam ἅθυρμα olim : sic ἕνος pro ἐνιαυτός : (unde ἄφενος dici existimatur, ut proprie sit ὁ ἀπὸ ἐνιαυσίων γεννημάτων πλοῦτος). Sic etiam ἕννη, cum dicitur ἕννη καὶ νέα. Eodemque modo ἁμίς. Quin etiam aspiratio, quæ est in ἅμαξα, ab illis profecta esse fertur. Hæc autem ab Eust. partim ex Ælio Dionysio, partim ex aliis traduntur. Idem alibi ἁραιὴν quoque scripsisse Atticos aspirate, annotat. Alicubi et ἁνύτω illos scripsisse, ex ejusdem Dionysii auctoritate tradit : meminitque hujus scripturæ et schol. Aristoph.

Quædam autem verba vel aspirasse vel tenuasse pro diversa signif. traduntur. Sic enim αὕω aspirasse pro ξηραίνω, unde ἀπαφαυάνθην [ἀπεφαυάνθην vel ἐπα-

φαυάνθην] ap. Aristoph.; at pro φαίνω scripsisse αὔω, spiritu tenui : unde ἠὼς ἡ ἡμέρα. Sic etiam εἴργω pro κωλύω, tenuabant, (unde est ἀπεῖρξεν :) at pro ἐγκλείω aspirabant, ut apparet ex καθεῖρξεν : ideoque et εἰρκτὴ cum aspiratione scribi. Quod si Tryphoni (ap. Athen. 9, [p. 397, E]) credimus, aspiratione alicubi usi sunt Attici et in fine vocabuli : eos enim ταῶς scripsisse, circumflectendo simul et aspirando literam ω, tradit. Sed alii locum ibi habere posse spiritum negarunt. Legimus alioqui veteres scripsisse etiam Ἅεχων : item, Ὕφαλος, et Παράλος, et Ἀμφίαλος : at in propriis nominibus ab eadem origine derivatis, tenuem scripsisse : ut in Εὐρύαλος, Ἀστύαλος. Sic vero tenuem posteriori vel postremæ vocali aliorum quorundam vocabulorum solitum fuisse imponi, ex eodem Athenæo discimus : afferente regulam quæ poscit ut scribatur Νεῶς, Τυνδάρεως, Μενέλεως, etc. Sic Πρᾶος, Κῖός, Χῖός, item Λαιὸς Βαιὸς, Φαιὸς, etc., nec non Γόος, Ῥόος, etc.

Jam vero et literas tenues in aspiratas mutasse Atticos in nonnullis vocabulis, ap. Tzetzem legimus, Comm. in Hesiod. Δασυνταὶ γὰρ, inquit, οἱ Ἀττικοὶ, τοὺς λίσπους λίσφους λέγοντες· καὶ τὰ σπέτλα, σφέτλα· καὶ ἀμφέχει, καὶ ἐφίσης, καὶ τὰ ὅμοια. Idem alibi, Τὸ δὲ ἕλιξ Ἀττικοὶ δασύνουσιν, οἱ δὲ λοιποὶ πάντες ψιλοῦσιν· οἱ γὰρ Ἀττικοὶ δασυνταί εἰσιν, ἀμφελίσσειν καὶ ἀμφέχειν καὶ καθείργειν λέγοντες, καὶ αὖθις, καὶ λίσφοι, καὶ τὰ ὅμοια, καὶ τὸ ἅμαξα· ἡ δὲ κοινὴ διάλεκτος καὶ τὸ ἅμαξα ψιλοῖ, καθὼς Δωρὶς, καὶ Αἰολὶς, καὶ Ἰωνίς.

Quantitatis syllabariæ præterea facienda fuerit aliqua mentio, cum in ea quoque Attici peculiare aliquid habuerint. Ego paucula duntaxat ejus rei exempla proferam, sed quæ saltem ad confirmandum quod dixi satis esse possint. Cum autem hic Atticos nomino, Tragicos et Comicos poetas potius quam solutæ orationis scriptores intelligo. Aliquid tamen earum, quæ hic dicentur, ad istos quoque pertinere videbis.

Ἶσος ab Hom. scribitur, priore longa, ut Il. X, [132] : Ἶσος Ἐνυαλίῳ κορυθάϊκι πτολεμιστῇ· Υ, [493] : Ὡς ὄγε πάντη θῦνε σὺν ἔγχεϊ δαίμονι ἶσος· eodemque modo et alibi passim. At vero Tragici et Comici ἴσος scribunt, priorem corripientes. Eur. Phœn. [541] : Τὸ γὰρ ἴσον, νόμιμον ἀνθρώποις ἔφυ. Ubi perperam quædam exempll. habent ἶσον cum circumflexo; est enim tribrachys, non anapæstus. Qua de re ne quis dubitare possit, obstat versus hic, qui paulo post legitur, Σὺ δ' οὐκ ἀνέξῃ δωμάτων ἔχων ἴσον; Obstat item accus. ἰσότητα ib., initio versus, Ἰσότητα τιμᾷν· ἢ φίλους ἀεὶ φίλοις κτλ. Et paulo post ἰσότης in versus itidem principio, Ἰσότης ἔταξε, καὶ μὸν διώρισε. Sic ap. Aristoph. Ach. [354] : Ἐθέλειν τ' ἀκοῦσαι μηδὲν ἴσον ἴσῳ φέρον. Ceterum hanc scripturæ et quantitatis pariter differentiam in isto nomine observavit ante me Eustathius, scribens, Δῆλον δὲ ὡς Ὅμηρος μὲν ἐκτείνει τὴν ἄρχουσαν τοῦ ἴσος, οἱ δὲ τραγικοὶ συστέλλουσιν. Ubi simul intelligendum est, eos scripturam mutare quod ad accentum attinet : i. e., ἴσος, non ἶσος scribere. Mirari autem quis possit cur Tragicorum duntaxat mentionem fecerit, ac non itidem Comicorum, cum apud hos quoque itidem corripiatur. Jam vero et in soluta oratione ἴσος potius quam ἶσος in libris fide dignis scriptum invenitur. Huc accedit quod ap. Xen. ἀνισώτερος per ω scribitur.

Huc pertinent etiam dativi ἡμὶν et ὑμὶν posteriore syllaba correpta, ap. Tragicos passim, ac præsertim ap. Soph., pro ἡμῖν et ὑμῖν posteriore producta. Sed pro ἡμὶν scribitur etiam ἦμιν : facitque hujus, non illius scripturæ mentionem Eust., qui et Ionicum et Atticum ejus usum esse tradit. Ἴωνες δὲ, inquit, πολλάκις δὲ καὶ Ἀθηναῖοι προπερισπῶσιν, ἐν συστολῇ τοῦ ι. Additque ex Hom. exemplum : cui subjungit duo Ἀττικὰ παραδείγματα, unum ex Soph., alterum ex Phrynicho. Ex Soph. [OEd. T. 921] : Ὅπως λύσιν τιν' ἦμιν εὐαγῆ πόροις. Ex Phrynicho : Ἐβουλόμην ἂν ἦμιν ὥσπερ καὶ προτοῦ. Miror autem eum de altero dativo, i. e. dativo pronominis personæ secundæ, tacuisse : an sc. eadem in illo scriptura usurpari soleret, i. e. scribi itidem ὗμιν. Apud Soph. certe eadem scripturæ forma in utroque habetur, sc. ἡμὶν et ὑμίν.

Ἄρα, cum priorem brevem habeat ap. Hom. passim ceterosque poetas epicos, invenitur ap. Tragicos alicubi priore longa. Sed non immerito fortassis loci illi suspecti nobis fuerint.

Ὄρνις, nominativi casus, singularis numeri, priore [posteriore] producta, dignum observatione existimavit schol. Aristoph. In hunc enim ejus v. Av. [70] : ΘΕ. Ὄρνις ἔγωγε δοῦλος. ΕΥ. Ἡττήθης τινὸς, hæc scribit, Σημείωσαι ὅτι καὶ τὴν εὐθεῖαν τοῦ ὄρνις ἐκτείνουσιν Ἀττικοί.

CAPUT XVI.

DE VOCABULIS,

QUÆ ATTICIS PECULIARIA SUNT, AUT PECULIAREM ILLIS SIGNIF. HABENT : AC PRIMUM DE NOMINIBUS.

Attici quædam etiam vocabula sibi peculiaria habent : quorum cognitio tanti olim facta fuit, ut in iis colligendis plerique operam posuerint : quo ex numero fuit Philemon Atheniensis : cujus liber ab Athenæo vocatur Περὶ Ἀττικῶν Ὀνομάτων, ἢ Γλωσσῶν. Fuit et Pausanias quidam, cujus opus Thucydidis enarrator appellat Συναγωγὴν Ἀττικῶν Ὀνομάτων. Ceterum horum, quæ dixi, vocabulorum nonnulla plane diversa sunt ab iis quæ lingua communis usurpat, quædam significatione duntaxat, quædam scriptura, vel terminatione, aliove modo differunt. Quoniam autem minor est eorum numerus, quæ ad illa duo posteriora genera pertinent, de iis prius agendum esse censeo, incipiendo ab iis nominibus, (prior enim locus huic orationis parti tribuetur,) quæ significatione tenus Atticis peculiaria sunt. Deinde ad illud vocabulorum genus veniens, quæ plane diversa esse dixi, in duas ea classes dividam : ut una sit eorum quæ Comicis aut etiam uni cuipiam Comicorum vel aliorum scriptorum fuisse peculiaria existimantur : altera autem, eorum quæ linguæ Atticæ peculiaria, sed Atticis scriptoribus communia fuerunt. Quoniam autem multiplicem tractationem postulat hujus Capitis materia, ipsum in certa quædam tmemata partitus sum. Neque vero quæcunque Attica dici possunt, enumeraturum me profiteor, sed aliquam duntaxat partem eorum quæ ad unumquodque genus pertinent : eam tamen, ut spero, non minimam.

TMEMA I.

DE NOMINIBUS.

De vocabulis quæ in Attico sermone aliam quam in communi significationem habent, aut certe aliam præter illam.

Attici, aut saltem Athenienses, προμηθέας vocabant quos alii χυτρέας et ἱπνοποιοὺς et πηλουργοὺς appellabant. Lucian. in libello quo respondet ei qui ipsum Προμηθέα esse ἐν λόγοις dixerat [c. 2], Καὶ αὐτοὶ δὲ Ἀθηναῖοι τοὺς χυτρέας καὶ ἱπνοποιοὺς, καὶ πάντας ὅσοι πηλουργοὶ, Προμηθέας ἀπεκάλουν, ἐπισκώπτοντες ἐς τὸν πηλὸν εἶναι τὴν ἐν πυρὶ, οἶμαι, τῶν σκευῶν ὄπτησιν· ubi infin. εἶναι mendose scribi videtur, et καὶ in eius locum substitui debere.

Atque ut a nomine proprio viri in appellativum transeunte ad nomen animalis proprium transeam, ὦτους Attici (ac præsertim Comici) feruntur appellasse homines simplices et parum cautos, et quibus ideo facile esset imponere. Athen. 9, [p. 391, A]: Διόπερ καὶ τοὺς ἐξαπατωμένους ῥᾳδίως ἐκ τοῦ τυχόντος, οἱ Κωμικοὶ ὦτους καλοῦσιν, ubi et rationem hujus appellationis affert. Ab Eust. autem affertur hujus signif. exemplum ex isto Comici cujusdam loco, Ὦ μόνοι ὦτοι τῶν Ἑλλήνων. Idem alibi, afferens quod Athen. de hujus animalis natura commemorat, simulque expositionem quam tribuit nomini ὦτοι dicto metaphorice de hominibus, addit, Προσφυέστερον δ' ἂν ὦτοι καλοῖντο οἱ ἐκ μόνης ἀκοῆς ἀπεριέργως καὶ ἀνεξετάστως ἀπάτην πάσχοντες. Sed non omittendum fuerit paulo aliud expositionis genus, quod est Ælii Dionysii ap. eund. schol.; hic enim postquam dixit ὦτον esse ὄρνεον ὃ περὶ τὰ ὦτα ἔχει πτερύγια: quod ἐπαινούμενον καὶ ἀντορχούμενον, ὥσπερ ὁ νυκτικόραξ, ἁλίσκεται, addit, Διὸ τοὺς χαύνους καὶ κενοδόξους, ὦτους ἐκάλουν.

Cum illo autem metaphorico nominis ὦτος usu convenit, (præsertim si priorem expositionem sequamur,) qui datur aliis aliarum avium nominibus, sc. κέπφος et λάρος. Aristoph. Pl. [911]: Οὐ γὰρ προσήκει τὴν ἐμαυτοῦ μοι πόλιν Εὐεργετεῖν μ', ὦ κέπφε, καθ' ὅσον ἂν σθένω; Sed schol. hunc in locum annotat, κέπφον esse qui et λάρος vocetur: Εἴληπται εἰς παροιμίαν, inquit, ἐπὶ τῶν ἀλογίστων ἀνδρῶν καὶ ἀνοήτων· καλεῖται δὲ κοινῶς λάρος. Sed cum ab aliis tum ab Eust. duo ista nomina distinguuntur. Quin etiam τῶν λάρων nomen fuisse in furaces homines jactatum, ex Aristoph. discimus.

Ut autem ab his propriis nominibus ad propria locorum nomina veniam, Atticos hinc quoque aliquid in suum sermonem transtulisse sciendum est. Exempli gratia, cum Φελλεὺς petrosi cujusdam in Attica loci nomen esset, φελλεῖς ex eo vocarunt et alia quævis Petrosa s. petricosa loca, et salebrosa.

Ὄρνις, cum in lingua communi generaliter de qualibet avi dicatur, in Attica ad Gallinam interdum restringitur.

Τέχνη, cum in linguæ communis consuetudine dicatur Ars universali appellatione, Attici τέχνας ad Malas artes, dolos et fraudes, interdum restrinxerunt: eaque in signif. Atticos Latini imitati sunt. Præsertim autem ap. veteres scriptt. vox Græca ita usurpata invenitur.

Κράδη, Atticis ἡ συκῆ, teste Polluce. Sic ῥάφανος Iisdem aliud quam linguæ communis scriptoribus significat. Nec non alia quædam plantarum nomina peculiarem ap. illos signif. obtinent. Ab Iisd. τὸν τῶν σύκων πυθμένα fuisse vocatum ὀμφαλὸν, testatur Pollux. Στέμφυλα quoque alia significatione quam ceteros usurpare plerique gramm. tradunt.

Quibusdam etiam consanguinitatis appellationibus aliter Attici utuntur quam ceteri: atque adeo cum μάμμη communis linguæ consuetudine dicatur Patris vel Matris mater, quæ Latine Avia, ab illis Mater ita vocatur: nec solum μάμμη, sed et μαμμαία dicitur: ut ex veterum gramm. auctoritate tradit Eustath. Sic cum γεννητὴς appellaretur Pater, Attici γενναδὰς nominabant τοὺς τοῦ αὐτοῦ γένους μετέχοντας, ut testatur Pollux.

A Γραμματεῖον ab Atticis vocabatur καὶ ἐν ᾧ ἀργύριον ἀπέκειτο. Quod appellabant etiam γραμματεῖον Βοιώτιον, teste Polluce.

Στρατήγιον in signif. τοῦ στρατοπέδου, Atticum. Soph. Aj. [721]: Μέσον δὲ προσμολὼν στρατήγιον, ubi schol., στρατήγιον δὲ στρατόπεδον, Ἀττικῶς.

Ῥύπον Attici vocarunt τὸν εἰς τὰς σφραγῖδας κηρὸν, ut Hesych. testatur. Idem scribit, Μουσικὴν, πᾶσαν τέχνην Ἀττικοί. Idem, Σήματα, τέρατα, σημεῖα. Ἀττικοὶ δὲ μνημεῖα. Idem, Τέττιξ, ἔξω τοῦ συνήθους ζώου παρὰ Ἀττικοῖς οἱ τῶν μαγείρων ὑπηρέται ξένοι· οἱ δὲ ἐντόπιοι, μαίσωνες. Idem, Ἰχθῦς, Ἀττικοὶ τὰ ἰχθυοπωλεῖα οὕτως ἔλεγον. Idem, Βαβυλώνιοι, οἱ βάρβαροι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς.

Ἔφηβος, Poculi quoddam genus erat, ut Athen. 11, [p. 469, A] ex Philemone tradit ἐν τῷ Περὶ Ἀττικῶν ὀνομάτων ἢ γλωσσῶν.

Καταπύγωνα Attici vocabant καὶ τὸν μέσον τῆς χειρὸς δάκτυλον, ut scribit Pollux.

Ἄστυ, cum aliis quamlibet Urbem significaret, Atheniensibus solas Athenas declarabat, ut testatur B Eust., scribens, Ἄστυ δὲ παρὰ μὲν τῷ ποιητῇ πᾶσα πόλις· Ἀθηναῖοι δὲ ὕστερον εἰς τὴν κατ' αὐτοὺς ἐμόνασαν τὸ ὄνομα· ἄστυ γὰρ ἰδίως ἐκαλοῦντο αἱ Ἀθῆναι. Eodemque modo Alexandriam postea vocatam fuisse peculiariter πόλιν scribit. Sic certe Romam nomen Urbis sibi vindicasse videmus.

Θεοὶ generalem itidem appellationem quorumlibet deorum fuisse scimus: Athenienses tamen τὼ θεὼ feminino genere dixisse peculiariter ἐπὶ Δήμητρος (s. Δημήτρας) καὶ Κόρης, auctor est alio quodam loco hic schol.

Ut autem aliqua etiam adjectiva his substantivis addam, quid vocabulum ἄξιος significet, satis notum est; sed Atticis peculiariter sonat et εὔωνος: ut cum Aristoph. [Eq. 645] ἀξιωτέρας ἀφύας appellat τὰς εὐωνοτέρας. Sic adjectivum ἀπηνὴς dicitur quidem communi lingua ὁ σκληρὸς, καὶ ὁ ἐναντίος πρὸς τὸν ἐνηῆ: at vero Atici ἀπηνὲς vocabant τὸ ἁπλῶς ἄπο αἴνου, ἤτοι τὸ ἀπαίδευτον, ut inquit Eust., addens, Comicum (i. e. Aristophanem) in Nubibus hoc παραδηλοῦν. Sic vero ἄγριοι C ἄνδρες ap. eund. Comicum peculiari quadam significatione dici existimantur οἱ παιδερασταί. Sed distinguenda sunt ea quæ Comici soli jocose dixerunt, ab iis quæ ceteri pariter usurparunt.

DE VERBIS.

Καλοῦμαι apud Atticos est δικαστικὴ λέξις, inquit Eust., i. e. Vocabulum judiciale s. forense. Hoc autem dicit respiciens ad eum usum, quem habet cum alibi tum in isto Aristoph. l., Καλοῦμαι Στρεψιάδην εἰς τὴν ἔνην τε καὶ νέαν. Nam hunc ipsum locum affert, duo saltem prima ejus verba, ubi constat significare In jus voco, Diem dico. Crediderim autem, inter vocabula quæ Atticis peculiarem signif. habent, primum tenere locum quæ sunt hujus generis, i. e. quæ itidem sunt δικαστικά. Constat enim Athenis magis quam in ulla alia Græciæ civitate forenses concertationes locum habuisse: adeo quidem ut etiam male D hoc nomine audierint, et φιλόδικοι dicti fuerint. Sic ap. Thuc. 1, [77] in quandam concionem, ubi dicunt Athenienses, Φιλοδικεῖν δοκοῦμεν, annotat schol., Ἐκωμῳδοῦντο γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι ὡς φιλόδικοι. Id certe vel unus Aristoph. aperte nos plerisque locis docet, ac præsertim in Vespis. Multa autem fuisse illis δικαστήρια, et ex Polluce et ex Pausania (ut alios omittam) discimus. Commemorantur enim a Polluce Ἄρειος πάγος, Τὸ ἐπὶ παλλαδίῳ, Τὸ ἐπὶ δελφινίῳ, Τὸ ἐπὶ πρυτανείῳ, Τὸ ἐν φρεάτει, Τρίγωνον, Παράβυστον, Τὸ ἐπὶ λύκῳ, Τὸ μητίχου, Ἄρδητος, Ἡλιαία. Apud Eund. varia ad res forenses pertinentia vocabula extant, quorum non dubito quin bona pars ab Atticis profecta sit. Equidem vel ab uno nomine δίκη derivata habemus quamplurima, quorum pleraque ab illis esse orta crediderim. Verum ut de iis nunc taceam quæ finxerunt, (postea autem aliqua commemorabo,) quemadmodum illud καλοῦμαι, de quo dixi initio hujus sermonis, a generali signif. ad forensem (ut ita dicam) restrinxerunt, ita significationes metaphoricæ, quas habent verba

διώκω et φεύγω, cum de judicio dicuntur, nec non quas alia eodem pertinentia verba habent, illis, ut opinor, acceptæ ferri debent.

Quemadmodum autem quædam λέξεις dicuntur esse Atticis δικαστικαὶ, ita etiam nonnullæ ἱεραί. Exempli gratia, ἱδρύω dicit Eust. esse Atticis ἱερὰν λέξιν, quoniam ἱδρύεται ναὸς, et ἱδρύεται ἄγαλμα ἐν ναῷ. Idem alibi eodem nomine appellat verbum μυεῖν. Dicit enim esse ἱερὰν λέξιν Ἀττικήν. Ejus verba sunt, Ἐκ δὲ τοῦ μύειν ἐστὶ καὶ τὸ μυεῖν, ἱερὰ λέξις αὕτη Ἀττική· ἀφ' ἧς καὶ ὁ μύστης, καὶ ἡ μύστις, οἷς ἀνάγκη μύειν τὸ στόμα, καὶ μὴ ἐκφαίνειν ἃ μεμύηνται. Apparet autem ex iis quæ utrobique subjungit, eum sacrum vocabulum appellare, cujus significatio ad res sacras pertinet. Pro eodem alibi dicit θεία λέξις, cum sc. σέβειν tradit esse θείαν λέξιν. Sic etiam nomen ἄναξ scribit esse θείαν λέξιν : addens, Euripidem quoque hujus vocis θειότητα indicare, hoc versu [Hipp. 88] : Ἄναξ· θεοὺς γὰρ δεσπότας καλεῖν χρεών. Itidemque hac Ajacis ap. Soph. ironia [667] : Μαθησόμεσθα δ' Ἀτρείδας σέβειν, id declarari ; esse enim θείαν λέξιν et verbum istud σέβειν. Idem alio quodam loco παντουργὸς esse θείαν λέξιν scribit. Παντουργὸς γὰρ, inquit, πάλαι μὲν ὁ πανοῦργος, ὡς καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ· νῦν δὲ θεία ἐστὶν ἡ λέξις. At vero alibi (ut hoc obiter lector intelligat) νέκταρ et ἀμβροσίαν appellat θείας λέξεις, alio respiciens : sc. ad id, quod sint nomina potus et cibi deorum : ut legimus et ap. Ovid., Nectar et ambrosiam, latices epulasque deorum. Alia autem ratione θεία λέξις vocari possit Ξάνθος, item Βριάρεως, et κύμινδις : quia usurpantur a diis loco istarum humanarum, Σκάμανδρος, Αἰγαίων, χαλκίς : si tamen Homericum hac de re testimonium fide dignum esse existimamus.

Ἰδεῖν quam signif. habeat, nemo non novit ; sed in Attico sermone quandam non omnibus itidem notam obtinet. Thuc. 4, p. 161 meæ ed. [c. 125] : Καὶ τὸν Περδίκκαν τοπρῶτον οὐκ αἰσθανόμενον, ὡς ἔγνω, ἠνάγκασαν πρὶν τὸν Βρασίδαν ἰδεῖν, (ἄπωθεν γὰρ πολὺ ἀλλήλων ἐστρατοπεδεύοντο,) προαπελθεῖν. Hic enim ἰδεῖν τὸν Βρασίδαν de congressu cum Brasida s. colloquio dicitur. Cujus signif. scholiastes etiam admonet. Extat vero cum alibi tum ap. Lucian. manifestius etiam exemplum hujus signif., initio Dialogi in quo Neptunum et Mercurium colloquentes inducit ; ibi enim illud verbi ἰδεῖν significatum alio verbo exponitur. Sed ut expositio perspici possit, totus locus afferendus est. ΠΟΣ. Ἔστιν, ὦ Ἑρμῆ, νῦν ἐντυχεῖν τῷ Διΐ ; ΕΡ. Οὐδαμῶς, ὦ Πόσειδον. ΠΟΣ Ὅμως προσάγγειλον αὐτῷ. ΕΡ. Μὴ ἐνόχλει, φημί· ἄκαιρον γάρ· ὥστε οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν ἐν τῷ παρόντι. Hic enim manifestissimum est οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν i. esse q. οὐκ ἂν ἐντύχοις αὐτῷ, et vicissim ἐντυχεῖν τῷ Διΐ i. q. ἰδεῖν τὸν Δία. Eo autem libentius hunc atticismum exemplis confirmo, quod alicubi etiam legatur unde procul abesse omnes atticismi existimantur. Extat enim in Evangelicis scriptis, sc. ap. Lucam 8, [20] : Καὶ ἀπηγγέλη αὐτῷ, λεγόντων, Ἡ μήτηρ σου καὶ οἱ ἀδελφοί σου ἑστήκασιν ἔξω, ἰδεῖν σε θέλοντες. Siquidem quin Attico more dictum sit ἰδεῖν σε pro Tecum colloqui, (quamvis omnes Interpretes vulgarem signif. retinentes vertant, Te videre,) dubitare nos non sinunt Matthæus et Marcus in referenda eadem historia ; sed ille præsertim, dicens, ζητοῦντες αὐτῷ λαλῆσαι. Non sine causa autem illud dixi, hunc atticismum ibi etiam reperiri unde procul abesse omnes atticismi creduntur. Plerosque enim de Evangelicorum scriptorum phrasi non hoc solum, verum quiddam etiam pejus persuasos esse scio. Sed ego, siquando mihi tantum otii suppetat, quantum illi fallantur, patefacere decrevi. Equidem quod ad illud supervacaneum ὅτι attinet, quod multorum aures tantopere ibi offendit, non magis Evangelistarum quam Thuc., Dem., Plat., Xen. aliorumque Atticæ linguæ scriptorum esse, testatum variis eorum locis reddidi. Hoc addere non dubitabo : eos quoque locos, qui ἀνακόλουθον s. ἀκατάλληλον orationis structuram habent, Atticorum scriptorum exemplis posse defendi. Defendi dico ? imo vero commendari. Ecce enim, quod dicit Marcus, Ὃν ἐγὼ ἀπεκεφάλισα Ἰωάννην, οὗτός ἐστιν, structuram ἀκατάλληλον habet, fateor ; sed talem ἀκαταλληλίαν ap. optimos quosque Atticæ linguæ scriptt. interdum inveniri dico. Uno tamen quod memoria mihi nunc suggerit, exemplo contentus ero : ex Xen. Cyrop. 4, p. 63 [c. 5, 17] : Καὶ ὅτι οὓς ἂν πέμπωσι στρατιώτας, ἐπειδὰν ἔλθωσι παρ' ἐμὲ, ἐμοὶ μελήσει περὶ τῆς τροφῆς αὐτῶν. Quin etiam majorem quam isti ἀκαταλληλίαν habet hic Soph. [El. 160] : Ὄλβιος δν ἁ κλεινὰ γᾶ ποτε Μυκηναίων δέξεται εὐπατρίδαν Διὸς εὔφρονι βήματι μολόντα τάνδε γᾶν Ὀρέσταν. In Latino autem sermone sæpe occurrit idem omnino relativi usus, qui in illo Marci loco. Tale enim est ap. Liv., Quem ceperant exules montem, herbidus aquosusque est. Tale ap. Plaut., Hunc chlamydatum quem vides, ei Mars iratus est. Tale denique et illud notissimum ap. Virg., Urbem quam statuo, vestra est. Quin etiam nonnulla ibi sunt loquendi genera, quorum usus plane ignotus Græcis scriptt. fuisse falso existimatur. Horum ex numero est istud ap. Matth. in fine cap. 1 : Καὶ οὐκ ἐγίνωσκεν αὐτήν. Quotusquisque enim hunc verbi γινώσκειν usum ullo alicujus idonei scriptoris exemplo confirmari posse putat ? quis alii linguæ quam Hebraicæ notum esse credit ? At Plut. tamen eo frequentissime utitur. In Pompejo p. 1166 meæ ed. [c. 36] : Ὅσαι δὲ τῶν Μιθριδάτου παλλακίδων ἀνήχθησαν, οὐδεμίαν ἔγνω, πάσας δὲ τοῖς γονεῦσι καὶ οἰκείοις ἀνέπεμπεν· Eumene p. 1065 [c. 1] : Βαρσίνην γὰρ τὴν Ἀρταβάζου πρώτην ἐν Ἀσίᾳ γνοὺς ὁ Ἀλέξανδρος, ἐξ ἧς υἱὸν ἔσχεν Ἡρακλέα· Alex. p. 1241 [c. 21] : Οὔτε τούτων ἔθιγεν, οὔτε ἄλλην ἔγνω γυναῖκα πρὸ γάμου πλὴν Βαρσήνης, vel Βαρσίνης, ut in proxime præcedente loco. Catone Utic. p. 1399 : Μίαν ἣν ἔγημεν ἐξ ἀρχῆς γνοὺς γυναῖκα. In aliis denique aliquot locis hoc verbum eodem modo usurpatum apud eum legitur. Sic autem Latina Notitiæ appellatione usus est Cæsar in Comment. belli Gallici, Intra annum vero vigesimum feminæ notitiam habuisse, in turpissimis habent rebus. At Cicero Notitiam mulieris de simplici, ut ita dicam, notitia dixit. Inter illa autem quæ prorsus a Gr. sermonis consuetudine abhorrere putantur, et ex Hebraici sermonis usu petita esse, occurrit verbum εἰπεῖν, pro Jubere ; hic enim usus, quem frequenter in Evangelicis scriptis habet, ex Hebraici vocabuli אמר imitatione sumptus esse creditur, (sicut nimirum verbum γινώσκειν in illa, de qua disserui, significatione, Hebraicum ירע repræsentare,) at ego in plerisque Thuc. locis eum observavi, cui nihil cum literis Hebraicis commercii fuisse constat. Legimus enim ap. eum 8, p. 289 [c. 86] : Ὁ δὲ Ἀλκιβιάδης, ἐπαινέσας αὐτοὺς, καὶ εἰπὼν, ὅταν τις καλῇ, παρεῖναι, οὕτως ἀπέπεμπεν· 7, p. 242 [c. 29] : Καὶ εἰπόντες, ἅμα ἐν τῷ παράπλῳ καὶ τοὺς πολεμίους ἤν τι δύνωνται ἀπ' αὐτῶν βλάψαι. Eamque signif. postea huic verbo dederunt et alii. Lucian. Asino [c. 48] : Ἐμὲ δὲ παρέδωκεν ἀπελευθέρῳ τινὶ τῶν ἑαυτοῦ νεανίσκων, καὶ εἶπε κατηχεῖν ὅσα ποιῶν μάλιστα ψυχαγωγεῖν αὐτὸν δυναίμην. Sunt præterea quædam loquendi genera, quæ Evangelistæ non cum Græcis scriptoribus communia, sed sibi peculiaria habere existimantur, et quorum etiam nonnullis aliquid arcani includere creduntur, cum tamen ex medio petita esse, ex Græcorum scriptt. locis probari possit. Ac ne longe abeam, in illo ipso cap., ubi sunt illa, de quibus modo disserui, verba, Οὐκ ἐγίνωσκεν αὐτὴν, leguntur et ista, paulo ante, Μὴ φοβηθῇς παραλαβεῖν Μαριὰμ τὴν γυναῖκά σου. Hic dici non potest quam varia in verbo παραλαβεῖν sub præpositione παρὰ latere credita sint ; at vel hic Luciani locus Matthæum et proprie et simul simpliciter locutum esse ostendit, in Toxari [c. 24] : Μάλιστα δὲ αὐτὸν ἡνία θυγάτηρ αὕτη, ἐπίγαμος ἤδη καὶ ὀκτωκαιδεκαέτις οὖσα, ἣν οὐδὲ μετὰ πάσης τῆς οὐσίας τοῦ πατρὸς, (ἤνγε πρὸ τῆς καταδίκης ἐκέκτητο,) ἠξίωσεν ἄν τις, τῶν γε εὐγενῶν καὶ πενήτων, ῥᾳδίως παραλαβεῖν, οὕτω κακοδαίμονα οὖσαν τὴν ὄψιν. Sunt vero et quidam loci, qui, prout Latine redditi fuerint, vel elegans genus loquendi habere videbuntur, vel secus. Horum est iste, Ep. ad Hebr. 12, [7] : Εἰ παιδείαν ὑπομένετε, ὡς υἱοῖς ὑμῖν προσφέρεται ὁ θεός. Si enim hic ὡς υἱοῖς ὑμῖν προσφέρεται ὁ θεὸς, reddatur, (ut omnes Interprr. verterunt,) Deus se vobis offert ut filiis, mirari quis hunc verbi προσφέρεται usum possit, ut parum Gr. linguæ usitatum ; at vero si ita interpretemur, Deus se erga vos gerit ut erga

filios, vel, Vobiscum agit ut cum filiis, tunc certe A loquendi genus non solum vere Græcum, sed Atticis quoque scriptoribus familiare, (ut meus Gr. Linguæ Thes. testatur, ubi et de hoc loco disserui,) agnoscere facile erit. Quin etiam quædam sunt verba, quæ non in vulgari, sed potius in alia magis recondita signif. videri possunt accipienda. Exempli gratia, Marc. 10, [21]: Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἐμβλέψας αὐτῷ, ἠγάπησεν αὐτὸν, καὶ εἶπεν αὐτῷ, Ἕν σοι ὑστερεῖ, κτλ. Cum enim ἀγαπᾶν pro Osculari etiam ponatur interdum, merito quis (meo quidem judicio) suspicabitur ἠγάπησεν hoc in l. signif. istam obtinere, præsertim cum frigere videatur altera interpretatio, Intuitus eum, dilexit. Neque tamen interim non graviter eorum studium reprehendere possum, qui in alteram partem peccant, i. e. qui, ne nihil novi in illorum librorum lectione excogitasse videantur, etiam τὰ ἀκίνητα κινεῖν audent, i. e. in locum interpretationum antiquarum et ab omnibus omni memoria receptarum, nec solum cum linguæ Græcæ consuetudine, sed et cum re de qua agitur convenientium, et novas et a Græci sermonis usu alienas, quin etiam rei de qua est sermo minime congruentes, substituere audent. Cujus temeritatis (ne quid gravius dicam) exemplum habemus in novissima vulgarium Lexicorum editione; ibi enim inter expositiones significationum verbi φρονῶ, affertur hic Pauli locus, Ep. ad Gal. 5, [10]: Ἐγὼ πέποιθα εἰς ὑμᾶς ἐν Κυρίῳ ὅτι οὐδὲν ἄλλο φρονήσετε. cum hac interpretatione, Nihil aliud mali vos passuros esse. Age vero, fingamus verbum φρονεῖν talem aliquando signif. habere: quid ea huic loco opus est? quis eam, quæ passim recepta est, ei aptissimam esse non videt? Sed (quod peccatum illud gravius reddit) hujus interpretationis auctor ex male intellectis scholiastæ Sophoclis verbis hanc signif. vocabuli φρονεῖν somniavit, ut in meo Thes. Gr. Linguæ apertissime docui. Verum ut illum de Evangelicis scriptis sermonem persequar, hoc quoque in eorum lectione cogitandum nobis esse dico, nonnulla ibi esse, quæ exemplo alicujus idonei scriptoris confirmari possent, nisi tam multi intercidissent. Argumento esse potest verbum ἀπέχει, Marc. 14, [41] pro Satis est, Sufficit. Antequam enim Anacreontis Odas in lucem protulissem, idonei scriptoris exemplo istum verbi ἀπέχει usum confirmari posse vix ullus credidisset. Illud certe de verbo περπερεύεσθαι dici posse existimo; cujus varias interpretationes afferri videmus: sed earum quæ sit aptissima, divinandum potius, (utpote nullo alio extante exemplo,) quam judicandum est. In cujus mentionem quoniam incidi, hoc addam, non minus fidei adhibere me iis quæ a Sophoclis enarratore scribuntur, quam aliis omnibus quæ Græci schol. vel alii tradunt. Annotat is, περπαίρους (ita scriptum est ap. eum) καὶ πολυλάλους fuisse dictos quos veteres appellarent κομψούς. Itidem autem περπαιρεύεσθαι, (s. περπερεύεσθαι, si περπέρους ibi legamus,) in illo Pauli loco aptissime expositum iri arbitror κομψεύεσθαι. Sed de his hactenus, quæ non ingratum lectoribus ἐπεισόδιον fore puto.

Θαυμάζω signif. quandam Atticis peculiarem, et eam quidem valde θαυμασίαν, habet. Et quoniam plerosque lubenter, quæ de hac signif. habeo, audituros scio, ea ex Eust. deprompta adjungam. Ille hæc verba Homerica ἀεικέα μισθὸν exponens, Il. M, (435], (leguntur autem et alibi,) Δηλοῖ μὲν, inquit, μισθώτριαν καὶ τὴν γερνῆτιν εἶναι· εὐτελίζει δὲ ἐν τῷ καθόλου τὸ τοῦ μισθοῦ χρῆμα, ὡς ἀνελεύθερον ὂν μισθαρνεῖν· διόπερ Ἀθηναῖοι μεταλαβόντες τὸ μισθὸς εἰς θαῦμα, θαυμάζειν φασὶ τὸ διδόναι μισθόν· ὡς δηλοῖ καὶ παρὰ τῷ Κωμικῷ τὸ, Χρὴ γὰρ ἀποθαυμάσαι τι τὸν διδάσκαλον· ὅπερ εὐφήμως ἐρρέθη, ἀντὶ τοῦ μισθὸν δοῦναι· ὅπερ γίνεται τοῖς μισθὸν λαμβάνουσι, ταὐτὸν δ' εἰπεῖν μισθαρνοῦσι.

Ἀπομύττειν satis notam signif. habet; sed quendam Atticis, ac præsertim Comicis, peculiarem usum habet, in quo metaphorice ponitur. Ἤδη δέ τινες τῶν Κωμικῶν, inquit Pollux, τὸ ἐπὶ κέρδει ἐξαπατᾶν, ἀπομύττειν εἶπον. Credibile est igitur Apollodorum eo usum fuisse eo in loco, ubi dixit Terentius Emunxi argento senes.

His nunc exemplis contentus ero; sed lectori in memoriam revocabo, quæ supra de præpositione ὑπὸ certis quibusdam verbis præfixa dixi: sc. eam in compositione interdum i. valere q. πρό: ut in ὑφηγεῖσθαι, ὑπειπεῖν, ὑποδεικνύειν: (reliqua ibi videnda tibi relinquam:) esse enim hæc pro προηγεῖσθαι, προειπεῖν, προδεικνύειν.

Excogitarunt insuper Attici vocabula quædam, (hic enim adjungam quæ paulo ante omisi, cum de nominibus agerem,) quæ cum honesta, vel speciosa, aut saltem minus invidiosa essent, minus aures offendebant quam propria quæ antea usurpari solebant. Hoc in numero sunt ista: Ἑταίρα, pro πόρνη: Οἴκημα, pro δεσμωτήριον: Συντάξεις, pro φόροι: Φυλακαὶ, pro φρουραὶ, τῶν πόλεων sc. Hac autem in re imitati sunt Solonem Athenienses; ut enim ille ad molliendam rem valde alioqui duram, χρεῶν sc. ἀποκοπὴν, excogitavit nomen σεισάχθεια, ita illi ejus exemplo nova rebus illis itidem odiosis nomina imposuerunt: non tamen voces istas fingentes, (ut Solon illam B compositam vocem finxerat,) sed veteribus vocabulis novas rerum illarum signiff. tribuentes. Plut. Solone [c. 15]: Ἃ δ' οὖν οἱ νεώτεροι τοὺς Ἀθηναίους λέγουσι τὰς τῶν πραγμάτων δυσχερείας ὀνόμασι χρηστοῖς καὶ φιλανθρώποις ἐπικαλύπτοντας, ἀστείως ὑποκορίζεσθαι, τὰς μὲν πόρνας, ἑταίρας· τοὺς δὲ φόρους, συντάξεις· φυλακὰς δὲ, τὰς φρουρὰς τῶν πόλεων· οἴκημα δὲ, τὸ δεσμωτήριον καλοῦντας· πρώτου Σόλωνος ἦν, ὡς ἔοικε, σόφισμα, τὴν τῶν χρεῶν ἀποκοπὴν σεισάχθειαν ὀνομάσαντος. Nec vero in his tantum nominibus talem ὑποκορισμὸν Attici usurparunt, sed et in plerisque aliis: quorum est ἄρεσκος pro κόλαξ, itidemque ἀρέσκεια pro κολακεία. Solitos autem fuisse Athenienses peccatis quoque lenissima nomina imponere, scribit Idem in Alcibiade. Huc pertinent illa Thuc. 3, [82]: Καὶ τὴν εἰωθυῖαν ἀξίωσιν τῶν ὀνομάτων ἐς τὰ ἔργα ἀντήλλαξαν τῇ δικαιώσει. Τόλμα μὲν γὰρ ἀλόγιστος, ἀνδρεία φιλέταιρος ἐνομίσθη, μέλλησις δὲ προμηθὴς, δειλία εὐπρεπής· τὸ δὲ σῶφρον, τοῦ ἀνάνδρου πρόσχημα· καὶ τὸ πρὸς ἅπαν ξυνετὸν, ἐπίπαν ἀργόν· τὸ δ' ἐμπλήκτως ὀξὺ, ἀνδρὸς μοίρᾳ προσετέθη. Sed hic non solum peccatis lenissima nomina, verum etiam vicissim iis quæ virtutis sunt, invidiosas appellationes C dari videmus.

TMEMA II.

De Vocabulis Atticis non valde diversis ab iis quæ Lingua communis usurpat.

Ex duobus illis nominum Atticorum generibus, de quibus me verba prius esse facturum promisi, superest alterum: eorum sc. quorum non magnum est discrimen ab illis, quæ linguæ communis consuetudo recepit. Hoc in numero ponere possumus ἔριδας: siquidem ἔριδας Attice vocari τὰς ἐν οὐρανῷ ἴριδας testatur Hesych. Huc pertinet et μνήστρια, quod Atticos pro προμνήστρια usurpasse tradit Pollux. Pertinent huc et illa in quibus vel alia terminatione, vel alia compositionis forma usi sunt. Diversa terminatione usi sunt, cum aliis modis, tum vero his quos D enumerabo. Primum cum aliquod vocab. in alio genere usurparunt quam lingua communis usurpare soleret, veluti cum ἄσβολος dixerunt, non ἀσβόλη: et τὸ νῶτον, non ὁ νῶτος: item θεμέλιον, non θεμέλιος: itidemque alia, quæ supra partim ex Ælio Dionysio, partim ex Thoma M. protuli; (sed huic non temere credendum esse docens). Deinde cum sub alia declinatione nomen aliquod protulerunt: ut cum βραβεὺς, non βραβευτὴς, cum αὐλητρὶς et μαθητρὶς, non αὐλήτρια et μαθήτρια dixerunt. Idemque et in verbalibus quibusdam, nec non in comparativis vel superlativis fecerunt, cum unam diminutivi formam alteri prætulerunt: veluti cum κυνίδιον quam κυνάριον, itidemque λιθίδιον quam λιθάριον, et ξυλίφιον quam ξυλάριον dicere maluerunt. Vel cum pro simplici nomine sunt usi diminutivo, vel contra pro diminutivo simplex usurparunt: veluti cum τηθίδα vocarunt τὴν τήθην: eodemque modo λοπάδιον dicere maluerunt quam λοπάς: contra vero, ἀλλὰς, non ἀλλάντιον. De τηθὶς legimus ap. Eust., ex quibusdam vett. gramm., Μάμμην γὰρ

Ἀττικοὶ καὶ μαμμαίαν, τὴν μητέρα καλοῦσιν· ἢν δὲ οἱ πολλοὶ τήθην, τηθίδα. Reliquorum autem fidem, sicut et nonnullorum ex præcedentibus, penes Thom. M. esse volo. Alia compositionis forma iidem usi sunt, cum δμόδουλος potius quam σύνδουλος, cum ἔκδημος potius quam ἀπόδημος, cum παράδειγμα potius quam ὑπόδειγμα, cum νωδὸς potius quam ἀνόδους dicendum censuerunt. Quod autem de compositione dixi, in memoriam mihi revocavit et aliud quod hic omittendum non est: sc. in eo quoque sermonem Atticum a sermone linguæ communis interdum dissentire, quod duobus simplicibus loco unius compositi utatur, veluti cum ἄκρα πόλις dicit pro ἀκρόπολις: cum οἰκίας δεσπότης, non οἰκοδεσπότης: cum γυναικὸς ἀδελφὸς, non γυναικάδελφος: et in verbis, cum σχολὴν ἄγειν, non σχολάζειν: cum σῖτον μετρεῖσθαι pro σιτομετρεῖσθαι: cum αἰχμάλωτον ποιεῖν et αἰχμάλωτον γίνεσθαι pro αἰχμαλωτίζειν et αἰχμαλωτίζεσθαι dicunt. Quæ tamen exempla ex illo ipso, quem antea nominavi, Atticismorum Collectore deprompta sunt, et a me nondum examinata: sed aliqua saltem ex iis confirmare Atticorum scriptorum testimoniis possem. Invenientur autem et aliæ quæpiam sermonis in communi lingua recepti mutationes, quæ his erunt adjungendæ. Ex earum numero est illa, quæ pluralem, non singularem, aut vicissim singularem, non pluralem, Attici usurpant: ut διαθήκας γράφειν, non διαθήκην: et γάμους ποιεῖν, non γάμον: vicissimque βρώματα, et ἐνέχυρα, non βρῶμα et ἐνέχυρον: ut idem ille testatur.

TMEMA III.

De vocabulis Atticis, quæ non tantum immutata sunt aliquantum a vocibus linguæ communis, sed plane sunt alia: et quorum quædam licet in hac quoque usurpentur, ab Attica tamen originem habere existimantur.

Ad tertium Atticorum vocabulorum genus, s. ad tertiam classem, venio, quæ nimirum non terminatione tantum aut alia re quapiam ab iis differunt, quæ lingua communis usurpat, (qualia sunt quæ in præcedente tmemate recensui,) sed plane sunt alia: et quæ κτήσει sunt Atticorum, licet χρήσει pleraque eorum non minus linguæ communis esse comperiantur. Verum antequam ad illorum enumerationem accedam, (non omnium quidem certe, sed non minimæ saltem partis eorum quæ præ aliis insignia videbuntur,) nonnulla sunt quæ de Attico sermone, deque Atticis scriptoribus præfari volo.

Atticum sermonem non omnino eundem apud Atticos veteres, et eos qui illis successerunt, fuisse, nec eundem prorsus apud quoslibet scriptt., etiam qui eodem sæculo vixerunt: quin etiam Comicos multa in eo sibi vindicare, dico. Inter veteres Atticos numeratur Thuc.; sed hic minime contentus iis quæ ex veteri sermone habebat, multa innovavit, phrasimque magna ex parte sibi peculiarem usurpavit. Quod plerique gramm. non animadvertentes, Attica esse dixerunt quæ potius Thucydidea vocare debuerant, ut in superioribus docui. Fateor quidem, circa structuram orationis præcipue et loquendi genera novitate delectatum hunc scriptorem fuisse, eamque modis omnibus affectasse; sed quædam etiam vocabula aut sibi peculiaria, (quod in nonnullis de peculiari signif. intelligendum est,) aut cum paucis communia habuisse puto. Atque adeo Pollux quoque de nonnullis id sensisse videtur, veluti cum scribit, Τὸ δὲ μετὰ τὴν πρᾶσιν ἀποδοθὲν ἀνάδοτον ἄν τις εἰπεῖν δύναιτο· εἰπόντος Θουκυδίδου, Μὴ ἀνάδοτος εἴη Πλάταια. Ex Eodem affert ἐπίχαρτοι, et ἐθελόξενος: nec non ξένισις, quod τραχὺ esse ait. Ex Eodem affert et ἀγχώμαλον, quod esse τραχὺ scribit. Affert ex Eodem ἐρέψιμα ξύλα, et πολυοινότατον χωρίον, nec non ἔτος ἄνοσον, et ἄδεσμον φρουρὰν, et φορτικὸν πλοῖον. Affert item κῆδος in ἐπιγαμίας significatione, nec non ὁμαιχμία, et ὁμόσκευοι. Ejusdem scriptoris denique esse dicit et hæc nomina, πολυχειρία, et αὐτερέτης, et περιωπὴ, et ἀκροτελεύτιον, et ἐπιφορὰ, et ἐπικράτησις (quod vocabulum βιαιότερον esse tradit), et παραιρήματα, atque alia quædam item verba nec non participia recenset: ut βαίνειν pro βαδίζειν: et κατασημήνασθαι, pro παρατυπώσασθαι τὴν σφραγῖδα: et λιθοφορεῖν, et καταβυρσῶσαι, et κακοτυχεῖν, et λειποψυχεῖν: item πονούμενον, et τραυματισθεῖσαι νῆες, atque alia. Et de Thucydide quidem hactenus. Inter Atticos vero scriptt. qui sermone minus veteri usi sunt, Xenoph. potissimum pleraque vocabula habet non modo non Attica, sed ne oratoria quidem, aut historica, atque adeo nulli solutæ orationi convenientia: quippe quæ Poetica omnino appellari possint. Talium aliquot Xenophontis Vocum a me observatarum Catalogum editioni meæ subjunxi: ex quibus est ἀγλαΐα, et ἀδαὴς, et δαημονέστατος: et ἀλκὴ, ἀλκιμώτατος, ἄναλκις: item ἄχος: cetera autem in calce meæ illius editionis videnda tibi relinquo. Jam vero et apud ceteros scriptt. Atticos aliqua sunt vocabula, quæ parum Attica videri possunt: qualia sunt quæ Pollux σκληρὰ, s. τραχέα, aut βίαια, aut etiam μοχθηρὰ esse admonet.

Quod autem et de Comicis dixi, eos quædam sibi vindicare vocabula, cum aliorum, tum vero Pollucis, Athenæi, Eustathii testimoniis confirmare possum. Quin etiam Plutarch., ut ab eo incipiam, vocem λαχκόπλουτος ex illis nobis profert in Aristidis Vita [c. 5].

Verum quemadmodum ex Thuc. et Xenoph. attuli quædam vocabula, quæ illis vel peculiaria vel cum paucis certe fuerunt communia, sic ex aliis quoque nonnulla proferre libet, a Polluce annotata; sed sicubi σκληρὸν aut τραχὺ aut βίαιον aliquod esse dicit, id non addam.

Xenoph., (a quo non incipio, sed potius sermonem de eo inceptum persequor,) præter illa vocabula poetica, quæ peculiaria illi inter Atticos scriptt. soluta oratione utentes videri possint, aut certe cum paucis communia, uti dixi, quædam etiam habet, de quibus id minime dici potest. Tale est ἀνάδελφος. Pollux: Τὸν δὲ οὐκ ἔχοντα ἀδελφὸν, Ἀνάδελφον ὁ Ξενοφῶν εἶπεν. Idem alibi, de derivatis a voce καρδία loquens, Ὄνομα δὲ ἀπ' αὐτῆς Εὐκάρδιος, καὶ Καρδιώττειν· οὕτω δὲ Δωριεῖς τὸ παρὰ Ξενοφῶντι βουλιμιᾶν καλοῦσι. Idem alibi, Ξενοφῶν δὲ καὶ τὰ ἀναβλέμματα λέγει Ἀντιβλέψεις. Idem alio l. [7, 149], Καὶ τὸ μὲν καρποῦσθαι κάρπωσιν λέγει Ξενοφῶν, ἣν οἱ νῦν καρπίαν. Sed mendose scriptum esse hunc l. puto, omissa copula καί: debere enim ita scribi, καὶ τὸ μὲν καρποῦσθαι καὶ κάρπωσιν λέγει Ξενοφῶν: ut sc. dicat, Xenoph. et verbum καρποῦσθαι et ejus verbale κάρπωσιν usurpare. Siquidem apud eum ambo extant, in Pædia; nam 8, [2, 22] legimus, Καὶ ἐκ τούτων καρποῦμαι ἀσφάλειαν καὶ εὔκλειαν· et [7, 6]: Ἐγὼ γὰρ παῖς τε ὢν, τὰ ἐν παισὶ νομιζόμενα καλὰ δοκῶ κεκαρπῶσθαι. Verbale autem κάρπωσις 4, [5, 16] extat, Τὴν ἀρχὴν τῆς Ἀσίας καὶ τὴν κάρπωσιν γενέσθαι ἐφ' ἑαυτοῖς. Ex Eodem affert etiam Στέγανα: nec non Γεραιτέρους, et Ἀγήραος, et Σκαπτῆρες, et Ὀπτῆρες: item Παιγνιώδη, et Ἐγχειρητικωτέρους: et compp. Κακόποδες, Νωτοφόρος, dictum περὶ ἡμιόνου: Ὁμόγλωσσος, Μεγαλήγορος, Κεφαλαλγές: et præ aliis observanda duo, Ἀποχειροβίωτος, et Κλαυσίγελως. Verba etiam quædam ultra ea quæ commemorata sunt: ut Νεανιτεύεσθαι (si modo ita scrib. est, non Νεανιεύεσθαι, aut Νεανισκεύεσθαι, ut legitur Cyrop. [1, 2, 15]), et Ἀπογεισῶσαι, et Περιχειλῶσαι, atque alia.

Plato cum alia dixit quæ Pollux annotavit, tum vero ista: Διδυμότης, et Κλαυθμονὴ, et Γεννήτωρ, ac Γεννητής: nec non Παίδειον μάθημα: item Κηδεύματα, et Βάσεις pro πόδες, etc., et Δικαιούμενον pro κολαζόμενον. Varia item composita: ex quibus sunt, Ἐρασιχρήματος, et Μετεωρολόγος, et Γεροντοδιδάσκαλος, et Καχυπονόητος: nec non Ἀντίπους et Χαμαίπους. Quibus adde Χειροκρατία et Θρασυξενία. Nec non verba quædam: ut Ἀποστοματίζεσθαι, et Στομαύλειν. Affert autem et alia pleraque vocabula: sed ex omnibus hæc delegi, quæ præ ceteris insignia visa mihi fuerunt. Hoc autem sciendum est, scriptorem istum esse unum ex illis, qui vocabula quædam ποιητικὰ aut saltem ποιητικώτερα usurparunt. Cujusmodi est ὀθνεῖος: nam et ipse Pollux ποιητικώτερον hoc esse scribit. Fortassis autem de πατροφόνος et μητροφόνος judicium idem ferri possit: sicut nimirum ἀνδροφόνος inter poetica esse scimus.

Isocr. (ut ap. eund. Polluc. legimus) ἀδελφίζειν dixit A τὸ ἀδελφόν τινα καλεῖν. Dixit etiam ἀγελαῖοι σοφισταί : item δικογραφικῶς, et προσφιλεστάτως, et ἀνδρωδῶς : nec non παιδοτριβικὴν τέχνην : hoc enim reponendum est ap. Polluc. [3, 154] pro παιδοτρίβην. Ex Eodem annotat, Συνηδόμενοι ταῖς ἡμετέραις συμφοραῖς, pro ἐφηδόμενοι.

Demosth., inter alia quæ a Polluce commemorantur, dixit λαρυγγίζειν, quod ante ejus tempora dicebatur φαρυγγίζειν, dixit etiam περιορμίζειν τὴν ναῦν περὶ τὸ χῶμα. Ex Eodem affert et ξενοτροφεῖν, et ξενίζειν, sed hoc ξενίζειν dicit usurpasse pro φωνῇ ξενιζούσῃ χρῆσθαι, cum veteres pro ἑστιᾶν uterentur. Nec omittit participia ἐκνενευρισμένοι et ξυληγῶν. Affert etiam nomina, cum alia tum hæc : κηδεία, et ἀνεψιότης, quo Solonem quoque fuisse usum ait. Alibi ἀποτριβὴ σκευῶν : et ὅραμα pro θέαμα. Item compp. αἰσχροῤῥημοσύνη et εὐθυῤῥημοσύνη : nec non ψευδολογία, et λαμπροφωνότατος, et πεντηκοστηλόγος. Adjectiva quoque, λεκτικὸς, et χειροποίητον, et δυσχείρωτα, et ἀκαριαῖος. Id. lexicogr. in Æschine cum alia observari vult, tum B nomina hæc, ἀκρόαμα, θερισμὸς, ἀργυροκοπεῖον, ὀψοφαγία, et adverbium περιδοήτως, et verbum κατέπιε : nec non καταπεπλύσθαι. Alia denique ex aliis scriptt. affert vocabula, quæ observatu (uti dixi) digna esse judicat. Sed his contentus ero, quæ ex diversis ejus locis collegi : non temere tamen, neque sine delectu; sed ut ex præcipuis scriptt. duntaxat, sic etiam præcipua (inter ea quidem quæ ad manum erant) colligenda vocabula censui. Fortassis autem non immerito aliquis judicium in ipso Polluce quibusdam in locis desideret : quod nimirum nonnullas voces ex nonnullis scriptt. afferat, quæ non solum peculiares illis non sunt, sed minus etiam quam apud alios frequentes.

Comicos autem præ quibusvis scriptt. multa sibi vindicare vocabula, non ex Polluce duntaxat, sed ex Athen. quoque et ex Græcis lexicographis probari potest. Quin etiam Plutarch. (ut ab eo incipiam) vocem λακκόπλουτος ex illis profert in Aristidis Vita [c. 5]. Fingendi autem hujus vocabuli occasionem præbuit eventus, ut apud eum videre est, p. 589 meæ ed. Apud Hesych. breviter, Λακκόπλουτος ὁ Καλλίας ὑπὸ τῶν Κωμικῶν, διὰ τὸ περιτυχεῖν χρυσῷ εἰς φρέαρ βεβλημένῳ. Quin etiam quædam more apud Athenienses s. Atticos recepta, fingendi vocabula ansam præbuerunt : cujusmodi est γεφυριστὴς pro σκώπτης : nam γεφυρισταὶ proprie erant Athenis certi quidam σκῶπται : ut et ap. Plutarch. legimus in Sullæ Vita, circa principium [c. 2], Καὶ τῶν Ἀθήνησι γεφυριστῶν ἐπέσκωψέ τις εἰς τοῦτο ποιήσας, Συκάμινόν ἐσθ' ὁ Σύλλας ἀλφίτῳ πεπασμένον. Apud Eundem in eadem Vita legimus [c. 6], Ἐδόκει δὲ καὶ τοῖς Ἀθηναίοις, ἑλὼν τὸ ἄστυ, προσενεχθῆναι τραχύτερον, ὅτι τὴν Μετέλλαν ἀπὸ τοῦ τείχους γεφυρίζοντες ἐλοιδόρησαν. Quin etiam ex nominibus propriis verba quædam fingebant : quale est μελλονικιᾷν ap. Aristoph. Av. [639] ex verbo μέλλω et nomine Νικίας, ubi scribit, Καὶ μὴν, μὰ τὸν Δί', οὐχὶ νυστάζειν ἔτι Ὥρ' ἐστὶν ἡμῖν, οὐδὲ μελλονικιᾷν· quem locum Plutarch. in Vita Niciæ [c. 8] non omisit. Quædam autem sunt vocabula ex parte duntaxat ab illis ficta : D quorum sc. primis [postremis] syllabis terminationem novam affinxerunt. Cujusmodi est Ἀττικωνικοὶ ap. Aristoph. : talia sunt et hæc ap. Eund., σπουδαρχίδης, στρατωνίδης, μισθαρχίδης, propriorum nominum formam habentia, cum tamen pro appellativis posita sint : quibus simile est ap. Plaut. Rapacidæ : (qui certe Comicus cum Aristophane contendere dici potest, vel potius eum et quemlibet alium Græcum in fingendis comice vocabulis superare, ut quidem linguæ Latinæ est captus). Locus est Ach. [595] :

> ΔΙ. Ἐγὼ γάρ εἰμι πτωχός; ΛΑ. Ἀλλὰ τίς γὰρ εἶ;
> ΔΙ. Ὅστις; πολίτης χρηστὸς, οὐ σπουδαρχίδης,
> Ἀλλ' ἐξ ὅτου περ ὁ πόλεμος, στρατωνίδης·
> Σὺ δ' ἐξ ὅτου περ ὁ πόλεμος, μισθαρχίδης.

Talem terminationem paulo post habent apud eum μαριλάδης et πρινίδης, itidem ficta, verum paulum diverso modo. Sed multo κωμικώτερα, vel potius (si mihi ita loqui licet) Ἀριστοφανικώτερα, habemus ibid. quatuor vocabula, Τισαμενοφαινίππους, πανουργιππαρχίδας, Γερητοθεοδώρους, διομειαλαζόνας. Merito autem Ἀριστοφανικώτερα dixi, quod ille ceteros omnes comica ista audacia fingendi vocabula superarit. Atque adeo ut palmam illis præripiat, quibusdam eorum vocabulis novum figmentum adjungit. Exempli gratia, cum ψαμμοκόσια Eupolis ante eum dixisset, (nimirum nove id dicens, ea forma quam habent διακόσια, τριακόσια, τετρακόσια, itidemque deinceps,) eo non contentus Aristophanes, ψαμμοκοσιογάργαρα dixit initio Comœdiæ, quæ Acharnensium titulum habet; ita enim ibi loquitur Δικαιόπολις,

> Ὅσα δὴ δέδηγμαι τὴν ἐμαυτοῦ καρδίαν,
> Ἤσθην δὲ βαιὰ, πάνυ δὲ βαιὰ, τέτταρα,
> Ἃ δ' ὠδυνήθην, ψαμμοκοσιογάργαρα.

Sed in quibusdam edd. perperam scriptum est ψαμμοσιογάργαρα : quem errorem habet et Index in Eustath., cum in hujus contextu recte sit scriptum ψαμμακοσιογάργαρα. Non minus enim recte ψαμμακοσιογάργαρα quam ψαμμοκοσιογάργαρα scribi puto, vel potius rectius : tum quod aures offendat litera o ter posita, tum quod ψαμμακόσιος scribendo, eundem locum obtineat litera α, (de secunda syllaba loquor,) quem obtinet in διακόσιος, τριακόσιος, τετρακόσιος, πεντακόσιος, et ceteris. Affert autem schol. in hunc locum et verbum γαργαίρειν ex Cratino pro πλήθειν, hoc in versu, Ἀνδρῶν ἀρίστων πᾶσα γαργαίρει πόλις. Atque ita ap. Ovid. de magno vel potius infinito numero legimus, Gargara quot messes, quot habet Methymna racemos. Ceterum illis, quæ attuli paulo ante, vocabulis addi possunt ex eodem Comico, cum alia tum vero hæc, κομποφακελλοῤῥήμων, et στωμυλιοσυλλεκτάδης, et κωδωνοφαλαροπῶλαι, et σαλπιγγολογχυπηνάδαι, et σαρκασμοπιτυοκάμπται. Horum autem et aliorum exemplo quidam postea ex multiplicibus itidem compositionibus vocabula conflarunt. Inter quæ sunt insignia quædam in isto Hegesandri Epigrammate adversus C philosophos scripto, ap. Athen. 4, [p. 162, A] :

> Ὀφρυανασπασίδαι, ῥινεγκαταπηξιγένειοι,
> Σακκογενειοτρόφοι, καὶ λοπαδαρπαγίδαι·
> Ἱματανωπερίβαλλοι, ἀνηλιποκαιβλεπέλαιοι,
> Νυκτιλαθραιοφάγοι, νυκτιπάται πλάγιοι.
> Μειρακιεξαπάται, καὶ συλλαβοπευσιλαβηταὶ,
> Δοξοματαιόσοφοι, ζηταρετησιάδαι.

Ne hoc quidem prætermittendum est, apud Comicos nonnulla esse vocabula, quæ licet non ita multipliciter composita sint, sed duplicem duntaxat (ut ita dicam) compositionem habeant, sunt tamen et ipsa comica. Verbi gratia, non tantum κομποφακελοῤῥήμων comicum est, sed etiam κομποῤῥήμων, et κομπολακεῖν, sicut et κομπολακύθης. Nec tantum κομψευριπιδικῶς comicum est apud eundem poetam, sed etiam κομψοπρεπής. Habent insuper Comici vocabula, quæ alludendo ad rei alicujus appellationem finxerunt. Cujusmodi pleraque suppeditare potest Aristoph.; sed insigne exemplum in hoc Ach. versu extat, Τοὺς δ' ἐν Καμαρίνῃ, κἀν Γέλᾳ κἀν Καταγέλᾳ. Hic enim nomen Καταγέλα fictum subjungitur illi ipsi ad quod alluditur. Sed et aliter circa nomina propria lusisse Comicos, et quorundam etiam usum sibi quodammodo peculiarem habuisse, docebo antequam a nominibus ad verba transeam.

Hæc igitur nunc missa faciens, atque alia multa, quæ his addi possent, omittens, venio ad Comica vocabula, in quorum quidem nonnullis ludunt itidem, sed minus licenter. Sunt igitur Comica scommata in senes, teste Polluce [2, 16], Κρόνος, Κροντικὸς, Κρονόληρος, Πρεσβύτερος Κρόνου : item Νωδογέρων, Τυμβογέρων : nec non Μακκοῶν, Παραβοῶν, (nisi mendosum est hoc, et librarius, cum pro sequente παρανοῶν id scripsisset, oblitus fuit expungere,) Παρανοῶν, Παραγεγηρακὼς, Παραφρονῶν, Ἐξεστηκὼς, Παράγηρως, Παρακεκινηκὼς ὑφ' ἡλικίας, Παραλλάττων, Ὑπὲρ τὰς ἐλάφους βεβιωκὼς, ἢ τὰς κορώνας· ἢ Ταῖς νύμφαις ἰσῆλιξ, καὶ τὰ ὅμοια. Sed his ut addi quædam possunt, ita etiam quædam detrahi debere videntur, ut Comicis minime peculia-

ria. Eorum quæ adjici possunt, unum est σοροδαίμων : quod Plutarch. illi χρονόληρος adjungit [Mor. p. 13, B] : Τί δὲ φροντιστέον ὑμῖν τῶν τοῦ πατρὸς ἀπειλῶν; χρονόληρος καὶ σοροδαίμων ἐστί· καὶ μετέωρον αὐτὸν ἀράμενοι τὴν ταχίστην ἐξοίσομεν. Ex iis est et βεκκεσέληνος : quod ap. Aristoph. extat in Nub., ubi illi adjungitur χρονίων ὄζων [398] : Καὶ πῶς, ὦ μῶρε, σὺ καὶ χρονίων ὄζων καὶ βεκκεσέληνε· quæ dicuntur seni Strepsiadi. Animadverte autem et hæc verba, χρονίων ὄζων, quæ i. valent q. unum illorum trium, Κρόνος, Κρονικὸς, Κρονόληρος. Dixit autem et βεκκεσελήνου λήρου ὄζειν Plutarchus, veteribus Comicis hoc dictum ascribens. Cum illis porro verbis ὑπὲρ τὰς κορώνας βεβιωκὼς convenit adjectivum τρικόρωνος, sed dubitari tamen queat an itidem comicum sit. At vero illud nomen σοροδαίμων in memoriam mihi revocat aliud eodem modo terminatum, sc. βλεπιδαίμων, quod itidem Pollux comicum esse tradit : adjungens his duobus δεισιδαίμων et δεισίθεος.

Multas Comicas rei unius appellationes enumerat Pollux περὶ ἐνωτίων s. ἑλλοβίων loquens. A Comicis, B inquit, vocabantur et ἐγκλαστρίδια, et στροβύλια, et βοτρύδια, et βλάστα, et καρυατίδες, et ὑποκάμπια, et κενταυρίδες, et ἔντροφον, et τρίπους. Quibus subjungit, illos a diversa eorum forma diversa nomina imposuisse. Idem alibi scribit χυσεῖα quoque Comicos dixisse ἐπὶ τῶν γυναικείων κοσμημάτων.

Afferam et alia ex eodem lexicographo prout in ea inciderim : (et quidem prius admonebo, dicere eum interdum οἱ Κωμικοὶ, aliquando οἱ τῆς κωμῳδίας ποιηταὶ, nonnunquam ἡ κωμῳδία :) Παλίμπηγα δὲ, inquit, οἱ Κωμικοὶ τὰ παλαιὰ καττύματα, καὶ Παλινδόρια· καὶ Παλίνδικον, τὸν πολλάκις δικαζόμενον· καὶ Παλίγγλωσσον, τὸν κακόφωνον. Subauditur autem verbum καλοῦσι, vel ὀνομάζουσι, vel λέγουσι. At illius primæ vocis meminit et alibi. Postquam enim dixit nonnullos Comicos Πισύγγους appellare τοὺς τὰ ὑποδήματα ῥάπτοντας, et Πισύγγια itidem, illorum ἐργαστήρια, subjungit, Τὰ δὲ παλαιὰ καττύματα, Παλίμπηγα ὀνομάζεται. Quin etiam Παλινδόρια ibi legitur; sed ita ut non tanquam omnino eadem ponantur, sicut in illo altero loco. Ita enim C hic scriptum est, Τὰ δὲ παλαιὰ καττύματα, Παλίμπηγα ὀνομάζεται· οἱ δὲ παλαιὰ ἐπιῤῥάπτοντες, Παλαιουργοί· τὰ δὲ ἐπιῤῥαπτόμενα, Παλινδόρια. Illud quoque Παλίγγλωσσον alibi etiam inter comica vocabula recenset, exponens τὸν δύσφημον : sed παλίγλωσσον unico γ ibi scriptum est.

Πνυκίτην vocabant τὸν τοῦ δήμου θόρυβον Comici, nomine deducto ἀπὸ τῆς πνυκός.

Καχήνη Eodem teste apud Comicos ὁ κατάγελως : et χάνος Iisdem τὸ στόμα. Non dubium est autem quin καχήνη sit Latinorum Cachinnus. Idem περὶ λαχάνων loquens, Οἱ Κωμικοὶ δὲ ὠνόμαζον τὰ περικόμματα, καὶ Χναύματα· τὰ δ' αὐτὰ, καὶ Νωγαλίσματα. Iisdem ascribit vocabulum σώρακος, addens, illos usurpasse ἐπὶ τοῦ ἀγγείου, ἐν ᾧ τὰ σκεύη τῶν ὑποκριτῶν. Eorum esse ait et μοχλίον, in ea signif. qua tribuitur τοῖς τοιχωρύχοις. Item μισητὸς et μισητὴ, sed non in vulgari signif. Loquens enim de illo qui δύσερως et δυσερωτιῶν, et ἐρωτομανῶν s. ἐρωτομανὴς, nec non θρήνερως et μισήνερως appellatur, addit, Καὶ μισητὸν δὲ τοῦτον οἱ D Κωμικοὶ καλοῦσι, καὶ μισητὴν, τὴν μάχλον. Ubi observandum est, non constitui discrimen in accentu, quod a gramm. quibusdam constitui docui supra in Capite xv, de Attica orthographia disserens. Subjungit autem aliquot alias appellationes eodem pertinentes, quas Iisdem ascribere videtur. His enim verbis, Καὶ μισητὸν δὲ τοῦτον οἱ Κωμικοὶ καλοῦσι, καὶ μισητὴν, τὴν μάχλον, addit, Ταύτην δὲ οὐχ ἑταίραν μόνον, ἀλλὰ καὶ πόρνην, καὶ χαμαιτύπην, καὶ ἀσελγῆ, καὶ ἀκόλαστον, καὶ ῥᾳδίαν, καὶ εὐχερῆ, καὶ πρόχειρον, καὶ μοιχεύτριαν. Nam καλοῦσι repetendum esse, nemo non dixerit. Illis autem adjicit, Τὸ δὲ πρᾶγμα, λαγνείαν, ἀσέλγειαν, ἀκολασίαν, εὐχέρειαν, ῥαστώνην, μαχλοσύνην, ἑταίρησιν, πορνείαν, μισητίαν. Veruntamen ex his (loquor autem de iis quæ utrobique habentur) quædam duntaxat, comica posse dici existimo : præsertim vero illa, ῥᾳδία, εὐχερὴς, πρόχειρος, (quæ in propria quoque signif. synonyma sunt,) Comicorum esse crediderim. Imitati sunt autem Latini quidam poetæ hanc istorum nomi-

A num signif. in vocabulo illis synonymo Facilis. Affert ex iisdem χιτὼν εὐνητὴρ, item αὐτόκοπον ἱμάτιον, et χείμαστρον. Sed et nomina quædam illis ascribit, quibus formam diminutivam dederint : ut ἡλίσκοι pro ἥλοι, et σκευάρια pro σκεύη. Sic γαστρίδιον illorum esse ait.

Hoc quoque sciendum est, Comicos non solum iis nominibus novam signif. dedisse, quibus reliqui Attici dederant, sed et quædam sibi peculiaria, quod ad signif. attinet, habuisse : ut de πτερὸν et μυλακρὶς ap. Polluc. legimus.

Quædam etiam propria nomina sibi peculiaria habuisse videntur Comici : cujusmodi sunt servorum nomina, Σωσίας, Ξανθίας, Πυῤῥίας, Μάνης, Τίβιος, Δᾶος, Γέτας, Σύρος. Eustath. postquam dixit veteres in coma laudasse τὸ ξανθὸν, atque hinc esse ἡλιώδης κόμη, et ἡλιῶσα, nec non χρυσέα, unde χρυσεοκόμαν dici, subjungit, Ἡ δέ γε κωμῳδία ἔτρεψεν ἄλλως τοῦτο. Πυῤῥίαι γοῦν ἐξ ὀρθοῦ οἱ δοῦλοι παρὰ τοῖς Κωμικοῖς, ὡς τοιοῦτοι μάλιστα ὄντες· οὕτω δὲ καὶ Ξανθίαι οἱ αὐτοί. Idem alibi loquens de compositis, χρυσομανὴς, οἰνομανὴς, γυναιμανὴς, addit, Κεκλήρωται δὲ καὶ δούλοις ἐντεῦθεν κλῆσις· μάνης γὰρ δουλικὸν ὄνομα παρὰ τοῖς παλαιοῖς· ἐξ οὗ μετῆκται καὶ εἴς τι παικτικὸν χαλκοῦν πρόσωπον, ὃ καὶ αὐτὸ μάνην ἐκάλουν.

Sed antequam de uno quoque horum nominum plura dicam, de omnibus simul pauca præfari volo. Nominum quæ servis dabantur, quatuor (ut quidem nunc eorum quæ observavi recordari possum) genera erant. Nomina enim servis aut ex locis unde adducti erant, imponebant : cujusmodi sunt, Σύρος, Δᾶος, Γέτας, Τίβιος (s. Τίβειος), Σάκης, Καρίων. Aut iis nominibus appellabant, quæ aliquid in eorum corpore, et peculiariter etiam in vultu notarent, aut certe comæ colorem : ut ab ea dicti sunt Ξανθίας et Πυῤῥίας. Aut nomina indebant, quibus aliquid ad eorum ministerium pertinens indicaretur : cujusmodi est Δρόμων : hoc enim ἀπὸ τοῦ δρόμου, i. e. a cursu, deduci manifestum est. Sed et Παρμένων ad hanc tertiam classem referendum est, cum παρμένων dicatur quasi παραμένων, (quæ syncope apud poetas, præsertim epicos, locum habet,) Qui in ministerio suo permanet, ac minime est δραπέτης, i. e. Fugitivus. Aut denique nomina quædam fingebant, quibus quo præditi essent ingenio testarentur : cujusmodi est Μάνης, si quidem a μαίνεσθαι derivatum est : de qua derivatione dicam et paulo post. Quod ad primum illud nominum genus attinet, ab exteris regionibus petitorum, ne dubitemus Atticis ascribere, faciunt cum alii, tum Stephanus, in v. Δακία. Scribit enim, Δάκοι, οὓς καλοῦμεν Δάους. Γέτας γὰρ, τοὺς πρὸς τὸν Πόντον κεκλιμένους καὶ τὴν ἕω· Δάους δὲ, τοὺς πρὸς τἀναντία, πρὸς Γερμανίαν καὶ τὰς τοῦ Ἴστρου πηγάς. Quibus subjungit, esse etiam nomina servorum apud Atticos, Δάοι et Γέται. Observa autem simul, Δάοι (s. Δᾶοι circumflexo accentu) i. esse q. Δάκοι, i. e. οἱ ἀπὸ Δακίας. Neque tamen putandum est eos tantum, qui nominibus hujusmodi appellarentur, ab exteris regionibus fuisse advectos, (præsertim cum apud Demosthenis enarratorem legamus, in Græcia olim servos omnes fuisse D barbaros, minimeque licuisse habere Græcos, qui itidem servitutem servirent,) nam Μάνης non est ex nomine gentis alicujus deductum, et tamen servus Persa ita vocatur. Epigr. [Anth. Pal. 7, 179] :

Σοὶ καὶ νῦν ὑπὸ γῆν ναὶ δέσποτα πιστὸς ὑπάρχω,
Ὡς πάρος, εὐνοίης οὐκ ἐπιληθόμενος

Et interjecto disticho,

Μάνην ἀγγείλας Πέρσην γένος.

Paulo post legitur hoc elegantissimum, et quod servis in iis malis, quibus eorum conditio obnoxia est, solatium aliquod afferre potest distichum [Anytes Anth. Pal. 7, 538] :

Μάνης οὗτος ἀνὴρ ἦν ζῶν ποτε, νῦν δὲ τεθνηκὼς.
Ἴσον Δαρείῳ τῷ μεγάλῳ δύναται.

Quod ego ita totidem pene verbis interpretatus sum, A

Huic fuit in vita Manes : nunc lumine cassus
Dario magno par habet imperium.

Verti et hoc modo,

Hic, Manes, dum vixit, erat : nunc æthere cassus,
Magno haud Dario jura minora tenet.

Ubi videri etiam possit Persarum regis, potius quam alius, mentio fieri, quod hic Persa esset. Perinde ac si diceret, Tanta nunc ejus est potentia quanta Darii, qui ex eadem gente erat : sed hic, rex; ille, servus. Apud Suid. quoque Μάνης (gen. habens Μάνεντος) est Persæ cujusdam nomen, qui sub Constantino magno ex ditione regis Persarum profugus, Christianæ religionis dogmata turbavit. Existimo tamen nomen istud apud Comicos obtinuisse non minus eos, qui ex alia qualibet barbara gente oriundi essent. Quæ autem nominis hujus Μάνης a verbo μαίνεσθαι derivatio affertur, (ut in superioribus videre est,) Aristophanis testimonio confirmari potest : in cujus Ranis legimus [965] ; Μεγαίνετός θ' ὁ μάνης· hic enim schol. quoque ad illam derivationem respexisse eum testatur : quippe qui inter alia scribat, Διὸ καὶ τὸν Μεγαίνετον μάνην εἶπεν, οὐ πάντως βάρβαρον, ἀλλ' ἀναίσθητον καὶ μανικόν. Legimus porro et hæc apud Eundem Av. [522] :

Οὕτως ὑμᾶς πάντες πρότερον μεγάλους ἁγίους τ' ἐνόμιζον,
Νῦν δ' ἀνδράποδ', ἠλιθίους, μανᾶς.
Ὥσπερ δ' ἤδη τοὺς μαινομένους
Βάλλουσ' ὑμᾶς.

Ubi schol., μανᾶς (ita enim et apud eum posterior circumflectitur), ἀπὸ τοῦ μάνης· πρὸς δὲ τὰ ἀνδράποδα, καὶ ὄνομα εἶπε δουλικόν· ὥσει ἔλεγε τοὺς δούλους· οὕτω γὰρ ἐκάλουν τοὺς οἰκέτας πολλάκις. Ceterum quamvis hæc ita sint, quidam a Phrygibus nomen hoc originem habere tradiderunt, qui id servis suis imponere C solerent. Hoc saltem constat, valde usitatum vocab. istud fuisse de quolibet servo apud Comicos. Pherecr. ap. Athen. 6, [p. 263, E] : Οὐ γὰρ ἦν τότε οὔτε Μάνης οὔτε Σάκης οὐδενὶ δοῦλος. Apud Eundem Μάνης jubetur στείχειν εἰς ἀγορὰν, in quodam Mnesimachi loco. Quin etiam solutæ orationis scriptt. ex Comicis usum nominis illius mutuati sunt. Demosth. enim Σύρος ἢ Μάνης pro quibuslibet servis dicit. Et a Synesio Μάνης τῷ Ἐτεοβουτάδῃ opp., ut nobilissimo ignobilissimus, additurque νεώνητος, De insomn. : Διαφέρει γὰρ οὐδὲν τῷ θεῷ τίς ὁ Ἐτεοβουτάδης καὶ τίς ὁ Μάνης. Ceterum invenitur et Λάκων servi nomen, sed ap. Theocr. initio Idyllii 5, ubi schol. scribit, Εἰώθασι δὲ οἱ παλαιοὶ τοῖς δούλοις ὀνόματα τιθέναι ἀπὸ τῶν ἐθνῶν, Σύρον, Καρίωνα· οὕτω καὶ τὸν Λάκωνα. Δωριεὺς γὰρ ἦν. Hoc autem Καρίων ap. Aristoph. habemus : estque animadvertendum in isto vocab., nomen ἐθνικὸν non transire in proprium absque ulla mutatione, sicut in aliis, Σύρος, Δᾶος, Γέτας, κτλ.; nam τὸ ἐθνικὸν est Κὰρ, ex quo fit Καρίων. Cui simile videtur esse D apud eundem Comicum diminutivum Ἀττικίων, Pac. [214], ubi introducuntur Lacedæmonii dicentes, Ναὶ τὼ σιὼ νῦν Ἀττικίων δώσει δίκην, ubi etiam contemptum indicare hæc diminutivi forma videtur. Ceterum illa quoque duo nomina, quæ supra reliquis annumeravi, Ξανθίας et Πυῤῥίας, apud eundem Comicum leguntur. Cujus schol. postquam dixit Ξανθίας esse nomen οἰκετικὸν, addit, Εἰσὶ δὲ καὶ ἐν τῇ Κωμῳδίᾳ οἰκέται, Ξανθίας, Τίβιος, Σωσίας, Δᾶος, Γέτας. Equidem et ap. Terent. tria hæc postrema nomina habentur; ibi enim introducuntur servi, Sosias, Davus, Getas. Quin etiam Birrias, qui illic visitur, non alius fuerit quam Græcorum Comicorum Πυῤῥίας : ideoque rectius cum y Græco scribitur, Byrrias : nisi et cum aspirationis nota scribere necesse sit Byrrhias : litera b interim locum literæ p obtinente. Omnium autem frequentissima nomina fuisse puto hæc tria, Πυῤῥίας, Ξανθίας, Σωσίας : adeo quidem ut ex propriis appellativa facta alicubi fuerint : ac præsertim duo priora. Inveniuntur enim πυῤῥίαι et ξανθίαι dicti Servi quilibet, ut ap. Aristoph. Ran. [730] :

Τῶν πολιτῶν θ', οὓς μὲν ἴσμεν εὐγενεῖς καὶ σώφρονας
Ἄνδρας ὄντας καὶ δικαίους, καὶ καλούς τε κἀγαθοὺς,
Καὶ τραφέντας ἐν παλαίστραις καὶ χοροῖς καὶ μουσικῇ,
Προσελοῦμεν· τοῖς δὲ ξένοις, καὶ χαλκοῖς, καὶ πυῤῥίαις
Καὶ πονηροῖς κἀκ πονηρῶν, εἰς ἅπαντα χρώμεθα.

Ubi schol. annotat πυῤῥίαις dictum esse pro δούλοις : esse enim Πυῤῥίας nomen servi, sicut et Ξανθίας : verum non omnino eandem affert rationem hujus appellationis quam Eustath. Neque enim dicit ideo vocari hoc nomine, quod magna ex parte sint tales; sed ab uno quopiam, qui esset πυῤῥὸς τὴν κόμην, a quopiam item, qui esset ξανθὸς, ita vocatos ceteros fuisse. Scribit enim, Ὄνομα γὰρ δούλου ὁ πυῤῥίας, ἀπό τινος δούλου Πυῤῥίου· ὡς καὶ ξανθίας, ἀπὸ Ξανθίου τινός· ὧν ὁ μὲν, πυῤῥὸς ἦν τὴν κόμην· ὁ δὲ, ξανθός. Est autem Ξανθίας servi nomen frequens in illa Comœdia : in B cujus etiam quodam loco legitur, Ξανθίας μὲν δοῦλος ὤν. Illud autem Τίβιος magis novum quam cetera videri queat; sed ejus fit et a Stephano mentio; postquam enim dixit Τίβειον esse Phrygiæ montem, a quodam qui Τίβειος vocaretur, addit, Ἐκ τούτου καὶ Τιβείους τοὺς δούλους καλοῦσι. Ubi observandum etiam est scribi Τιβείους cum ει, non cum ι solo, ut apud schol. Aristoph. Suidas autem Τιβίαν appellatam fuisse totam Phrygiam scribit. Hoc quidem certe constat, Phrygiam multos servos s. multa mancipia suppeditasse. Testatur et Hermippus ap. Athen. 1, [p. 27, F] hoc versu, Ἀνδράποδ' ἐκ Φρυγίας, ἀπὸ δ' Ἀρκαδίας ἐπικούρους.

Neque vero servi tantum certa quædam nomina apud Comicos habuerunt, sed et parasiti atque meretrices : quin etiam senum quædam nomina præ ceteris usitata fuisse ibi videntur. Atque adeo et militi glorioso suum illic assignatum est nomen. Parasitorum nomina sunt Γνάθων et Φορμίων : ex quibus illud, ut aptius est, ita etiam usitatius; esse enim ἀπὸ τῶν γνάθων factum Γνάθων manifestissimum est. Ut autem in Bœotos, propter ἀδηφαγίαν, Plutarchus jactatum fuisse scribit, οἳ γνάθους ἔχουσι, sic in parasitum id aptissime posse jactari scimus. Itidemque γνάθου δοῦλος, et vere et eleganter appellari parasitus potest : non minus quam νηδύος ἠσσημένος : quæ duo copulantur ab Eur. de athletis loquente. Conveniunt denique parasito et illa verba, ὡς μάσημα ταῖς γνάθοις ἔχω, quæ ex Antiphane habemus. Ut autem vicinæ sunt res parasitatio et assentatio, et ita quidem ut illa sine hac ne esse quidem possit, (ut legimus et apud M. Tullium in Lælio, Assentatio parasitorum in Comœdiis nobis faceta non videretur, nisi essent milites gloriosi,) sic etiam parasiti cum assentatoribus nomen illud communicant. Quin etiam Γναθωνίδης in Timone Lucianico Assentatoris s. Adulatoris nomen est. Tam fuit denique usitatum illud nomen Γνάθων de parasitis aut etiam assentatoribus, ut inde factum sit adjectivum nomen γναθώνειος : et appellatum sit γναθώνειον Quod est illiberale, et parasito vel assentatori conveniens. Plutarch. de parasito dixit, Symp. D 7, 6, cum scribit, Ἀνελεύθερον εὖ μάλα καὶ γναθώνειον· εἰ δὴ Γνάθων γέγονε δεινότατος ἄνθρωπος τἀλλότρια δειπνεῖν. Ubi etiam observandum est paucis verbis comprehensum Gnathonis encomium : quem ex re nomen habuisse, quicunque fuerit, existimo, sequendo ea quæ paulo ante de hujus vocabuli derivatione disserui. Ut vero aptissimum parasito nomen finxerunt Comici, ita etiam militi glorioso, cum Θράσωνα eum appellarunt : ex quo factum est Θρασωνίδης, sicut Γναθωνίδης ex Γνάθων. Nisi potius Γνάθων et Θράσων ex Γναθωνίδης et Θρασωνίδης esse facta dicamus : sequentes quod veteres quidam gramm. ap. Eustath. tradunt de nomine Σίμων, factum esse ex Σιμωνίδης. Ibi enim diminutivorum duæ esse formæ traduntur : una κατὰ τὸ πλεονάζον, ut Ἡφαιστίων ex Ἥφαιστος : altera κατὰ τὸ ἐλλεῖπον, ut Βάκχων et Σίμων ex Βακχυλίδης et Σιμωνίδης. Sed mihi magis istud fit verisimile in Βακχυλίδης quam in Σιμωνίδης. Dixi porro et de meretricibus, nec non de senibus, his quoque no-

mina quædam præ aliis esse apud Comicos frequentia; sed exempla ex illis petenda tibi relinquo.

Observavi et aliud apud Comicos quod ad Propria nomina pertinet : nimirum eos quædam adjectiva ex illis fingere κατὰ παραγωγήν : non contentos iis quæ κτητικὸν τύπον habent. Exempli gratia, a nomine proprio Ἀλέξανδρος derivarunt non tantum Ἀλεξάνδρειος, sed etiam Ἀλεξανδρώδης : ut Menander ap. Plutarch. Alex. [c. 17] dicit, Ὡς Ἀλεξανδρῶδες ἤδη τοῦτο. Aristophanem autem in ἐθνικοῖς etiam nominibus ludere videmus, veluti cum Ἀττικίων dicit in Pace [215], et Ἀττικωνικοί, dans huic vocabulo eundem typum, quem habet Λαχωνικοί.

Verba etiam quædam affert Pollux, (non tantum nomina,) quæ Comicorum esse tradit. Καὶ τὰ τεθρυλλημένα, inquit, ἃ δὴ παίζουσιν οἱ Κωμικοὶ, Ληκεῖν, Δρυμάττειν, Φλᾶν, Σκορδοῦν, Στενάσαι, Σπλεκοῦν. Idem alibi, Καὶ Ἰλλώπειν ἐν τῇ κωμῳδίᾳ, τὸ παραβλέπειν· καὶ Κατιλλώπειν, τὸ καταβλέπειν ἐπὶ γλευασμῷ· καὶ Δενδίλλειν ὁμοίως, τὸ τῷ ὀφθαλμῷ παραβάλλειν. Sed reponendum puto Ἰλλώπτειν et Κατιλλώπτειν : item τὼ ὀφθαλμὼ, in duali. Alibi, Παρὰ δὲ τοῖς Κωμικοῖς τὸ νεύειν Ὀφρυάζειν εἴρηται. Alibi ἀναζυγῶσαι et ἐπιζυγῶσαι eorum esse dicit. Alibi, Οἱ δὲ Κωμικοὶ, inquit, Καταγλωττίζειν, ἐν φιλήματι· καὶ Καταγλωττισμὸς, καὶ Κατεγλωττισμένον· καὶ Ἐπιγλωττωμένων, οἷον λοιδορουμένων. Affert etiam verbum ὠλεκρανίζειν : nec non ἀπομύττειν, cujus mentio facta fuit supra, cum dicerem eadem metaphora in verbo Emungere usum esse Terentium. His adde μοιμύλειν et μοιμυᾶν, pro συνάγειν τὰ χείλη : item διμηλαίνειν pro διακινεῖν τὰ χείλη : nec non θυλακοφορεῖν, dictum περὶ τῶν μεταλλέων. Denique et ὑπογαστρίζεσθαι pro χορτάζεσθαι.

Quin etiam loquendi genera quædam ab eo afferuntur ex Comicis, tanquam illis peculiaria : ut πλυνόν με ποιεῖς. Scribit enim, Καὶ Πλυνέας δ' ἂν αὐτοὺς εἴποις, καὶ τὸν τόπον, πλυνούς· ἀφ' οὗ καὶ τὸ λοιδορεῖν, πλύνειν· καὶ πλυνόν με ποιεῖς, ἡ κωμῳδία φησίν· ἤγουν ἐξονειδίζεις, ἢ αἰσχύνεις. Ab iisdem ἐπὶ τῶν καλλωπιζομένων dictum fuisse ait κείρεσθαι διπλῇ μαχαίρᾳ. Ex iisdem affert, Κάτω κάρα κρεμᾶται. Item, Προμύξαι τὸν λύχνον. Sed et proverbia quædam usitata illis fuisse magis quam alia, ex Eodem discimus, ubi scribit, Ηηνίον, ἀγαθίς· ὅθεν καὶ παροιμία, Ἀγαθῶν ἀγαθίδες· ἧς πλείστῃ κέχρηνται οἱ Κωμικοί.

Observandum est autem Pollucem interdum non dicere κωμικὸν esse hoc vel illud vocabulum, sed κωμικώτερον : interdum vero esse ἄντικρυς κωμικὸν, vel ἐσχάτως κωμικόν, ut 6, c. 29 : Σκληρότερον γὰρ ὁ Ἀστεμφής· καὶ εὐτελέστερον ὁ Ἡροδότου Ἀκρομανής· καὶ κωμικώτερον ὁ Ἀριστοφάνους Δημάγροικος. Ubi manifestum est κωμικώτερον esse minus quam si diceret κωμικὸν, velut cum dicit ποιητικώτερον. Talem certe habent usum et reliqua quæ ibid. sunt comparativi gradus nomina. Sic alibi γέλγη, alibi νέαξ ait esse κωμικώτερον. Contra vero cum dicit σφόδρα κωμικὸν, vel ἄντικρυς κωμικὸν, vel ἐσχάτως κωμικὸν, plus est quam κωμικόν. Sic στρόφις dicit esse ἄντικρυς κωμικόν : et alibi, νοσακερὸν esse ἐσχάτως κωμικόν.

Hoc quoque animadvertendum est, eum aliqua vocabula non generaliter Comica vocare, sed quibusdam duntaxat Comicis ascribere : veluti cum dicit, Τοὺς δὲ τὰ ὑποδήματα ῥάπτοντας, πισύγγους ἔνιοι τῶν Κωμικῶν καλοῦσι. Multa etiam veteri vel mediæ vel novæ Comœdiæ peculiaria esse existimat.

Ex veteri Comœdia censet esse cum alia, (quæ ap. eum quærenda relinquo,) tum ea quæ hic recensebo : incipiens a θεάτρια et συνθεάτρια. Scribit enim, Καὶ θεάτρια καὶ συνθεάτρια, ἡ παλαιὰ κωμῳδία. Alibi χελῆνας illius esse tradit : Ὅμηρος δὲ τὰ χείλη ἕρκος ὀδόντων καλεῖ, οἱ δὲ παλαιοὶ Κωμικοὶ χελῆνας. Alibi φόρτακας ex eadem Comœdia affert : scribens, Φόρτακας μέντοι ἡ παλαιὰ κωμῳδία τοὺς ἀχθοφοροῦντας ἐκ τοῦ ἐμπορίου καλεῖ. Alibi τοὺς μηχανοποιοὺς in ea vocatos etiam fuisse σκηνοποιοὺς tradit.

Ex media Comœdia sumptarum vocum nonnullæ sunt istæ : Καψιδρώτιον (si mendo caret hoc vocab.) pro Sudario, teste Polluce; Πτερνίδες, quo significantur πυθμένες τῶν ἰατρικῶν λεκανίδων. Et Ὀρεινὸν ἱμάτιον, pro ἄκναπτον. Et Κοκκύμηλον pro Fructu, Κοκκύμηλος masculino genere pro Arbore. Itidemque Συκάμινον de Fructu, Συκάμινος masc. de Arbore. Item verbum κατασταμνίζειν ex media Comœdia affert idem Pollux : Στάμνοι, inquit, σταμνίσκοι : unde in media Comœdia dictum fuit κατασταμνίζειν τὸν οἶνον pro κατερᾶν.

Ex nova autem Comœdia est nomen ἀντίπαις : est etiam nomen ἄπφια, et ejus dimin. ἀπφάριον : quæ esse dicit νέας δεσποίνης ὑποκορίσματα : sed valde ea improbans. Φαυλοτάτη δὲ, inquit, καὶ ἡ παρὰ τοῖς νέοις Κωμῳδοῖς ἄπφια, καὶ ἀπφάριον, νέας δεσποίνης ὑποκορίσματα. Verum de hujus vocabuli ἄπφια signif. non convenit Polluci cum aliis, sc. cum Hesychio, Suida, et Eust. Nam Hesych. habet, Ἄμπία, ἀδελφῆς ἢ ἀδελφοῦ, ubi existimo deesse ὑποκόρισμα : atque id ex Suidæ verbis conjicio, ap. quem vicissim ἄπφια reponendum pro ἄπφα videri posset, nisi ap. Eust. quoque legeretur; sed cum accentu in priore. Scribit autem ἄπφαν esse ex numero earum vocum συγγενικῶν, quæ proprie usurpantur ἐκ προσώπου. Intelligens sc., sorem dicere sorori ἄπφα : sed dici non posse, Hæc est ἄπφα illius : ut diceretur, Hæc est ἀδελφὴ illius. Additque Ἀττικῶς : ita enim scribit, Ἄπφαν τὴν ἀδελφὴν Ἀττικῶς μόνη ἡ ἀδελφὴ εἴποι ἄν. Et paucis interjectis, Ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ὡς ἐῤῥέθη ἄπφα γίνεται καὶ τὸ ἄπφιον, ὑποκόρισμα ὂν ἐρωμένης· τινὲς δὲ καὶ τὸ ἄπφα ὑποκόρισμά φασιν Ἀττικόν. Idem vero alibi mentionem facit alterius diminutivi ἀπφάριον, dicens eo significari ἀδέλφιον, ut quidam volunt; sed posse etiam intelligi perinde esse ac si diceretur πατέρια : affert enim quendam locum in quo ἀπφάρια scriptum est : de cujus vocabuli expositione scribit, Λέγει δὲ ἀπφάρια κατὰ μέν τινας τὰ ἀδέλφια, μάλιστα δὲ τὰ, ὡς εἰπεῖν, πατέρια. Locus autem quem affert, auctoris nomen tacens, est Xenarchi, ap. Athen. 13, [p. 569, C] : Αὗται βιάζονται γὰρ εἰσέλκουσί τε, Τοὺς μὲν γέροντας ὄντας ἐπικαλούμεναι Πατρίδια, τοὺς δ' ἀπφάρια, τοὺς νεωτέρους. Intellige autem αὗται αἱ ἑταῖραι. Sed ego non dubito quin illa expositio, quæ ἀδέλφια exponit, loco isti multo sit aptior : quamvis aliter malit exponere Eustathius. Libuit autem de hac voce fusius disserere, et has ex diversis expositiones ejus afferre, ut eam, quam in illo Pollucis loco legimus, suspectam esse posse ostenderem. Animadverti equidem et alibi voces quasdam non tam exacte ab illo quam a quibusdam aliis expositas. Verum, ut ad vocabula redeam, quæ e novæ Comœdiæ poetis affert, Τὸ δὲ τρίμμα, inquit 6, c. 2, πόμα ἦν μετὰ ἀρωμάτων, τοῖς νέοις Κωμικοῖς. Horum Comicorum est et ὑπόξυλος, significare volentium τὸν παρέγγραπτον s. παρεγγεγραμμένον : qui sc. δοκεῖ εἶναι πολίτης, οὐκ ὤν, ut scribit Pollux. Idem testatur novam Comœdiam appellasse προσωποποιὸν quem vetus appellaret σκευοποιόν. Nomen εὐπάρυφος novæ Comœdiæ itidem ascribit. Idem non omnibus novis Comicis, sed quibusdam eorum peculiare facit ἀγάμητος pro ἄγαμος.

Fit porro et Siculorum Comicorum mentio apud hunc lexicographum; ubi enim σταθμῶν ὀνόματα recenset, scribit, Στατῆρα δὲ οἱ τῆς κωμῳδίας ποιηταὶ τὴν λίτραν λέγουσι· τὴν μὲν γὰρ λίτραν εἰρήκασιν οἱ Σικελοὶ κωμῳδοί. Sed cum sine adjectione dicit, Κωμῳδία, vel οἱ τῆς Κωμῳδίας ποιηταὶ, s. οἱ Κωμῳδοὶ, aut οἱ Κωμικοὶ, vel κωμικόν ἐστι, aut κωμικά ἐστι, minime dubium est quin de Atticis intelligat. Alicubi tamen addit Athenarum nomen, veluti cum non procul ab eo loco, unde præcedentia verba deprompsi, scribit, Ἔνιοι δὲ καὶ τῶν Ἀθήνῃσι κωμῳδούντων νέων, οἷον Φιλήμων ἐν Σικελικῷ, καὶ Ποσείδιππος ἐν Γαλάτῃ, λίτρας μνημονεύουσι. Id. vero alibi [9, 81], eadem de re loquens, scribit, Ὅτι δὲ καὶ τῶν Κωμῳδῶν τινὲς τῆς λίτρας μνημονεύουσιν, ἐν τοῖς περὶ στατικῆς (hoc enim reponendum pro περιστατικοῖς) προείρηται· οὐ γὰρ οἱ Δωριεῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ τῶν Ἀττικῶν τινὲς, ὡς Δίφιλος ἐν Σικελικῷ. Ubi observa, Δίφιλος ἐν Σικελικῷ, sicut in altero loco Φιλήμων ἐν Σικελικῷ : et videri Δωριεῖς esse hic quos illic Σικελοὺς κωμῳδοὺς appellat. Posset autem fortassis et de hoc dubitatio moveri, an quoties dicit Pollux, ἡ κωμῳδία φησὶν, non de certo quopiam Comico, sed de omnibus in genere loquatur : an contra alicubi afferat quod ap. unum quempiam duntaxat

legerit. Verbi gratia, ubi scribit, Ἀφ' οὗ καὶ τὸ λοιδορεῖν, πλύνειν· καὶ, πλυνόν με ποιεῖς, ἡ κωμῳδία φησὶν, ἤγουν ἐξονειδίζεις, ἢ αἰσχύνεις, dubitari possit an hoc loquendi genus, πλυνὸν ποιεῖν pro ἐξονειδίζειν, afferat tanquam Comicis inter se commune, an tanquam a se ex Aristoph. depromptum. Legitur enim in hujus Pluto [1060], Ταλάντατ' ἀνδρῶν, οὐχ ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς, Πλυνόν με ποιῶν ἐν τοσούτοις ἀνδράσιν. Ad me certe quod attinet, existimo Pollucem κωμῳδίαν nominare in iis quidem plerumque vocibus vel phrasibus quas ap. plures Comicos legerit; sed interdum etiam in iis quas ap. unum quidem duntaxat legere se meminerit, verum et aliis itidem in usu esse existimarit. Eum enim unum idemque vocab. uno in loco Aristophani, non facta alius Comici mentione, in altero Comicis generaliter ascribere, paulo post docebo. Non ignoro alioqui, Eustathium, cum τὴν κωμῳδίαν vel τὸν κωμικὸν dicit, de Aristophane intelligere; sed idem de Polluce minime credere possumus, quippe qui non Aristophanis passim locos, potius quam aliorum, (ut Eust.,) sed modo horum, modo illorum afferre soleat. Ex quibus omnibus delecturum fuisse Aristoph., (si quem deligere voluisset, cui peculiariter Comici nomen daret,) minime credibile est: si tamen fecisset, lectores ea de re admoniturum fuisse putandum est.

Ceterum non quæcunque κωμικὰ sunt vocabula probat Pollux, (etiamsi Atticorum Comicorum, non Siculorum sint,) ut vel hoc in loco videre est, ubi agit de verbis τοῦ τρυφᾶν significationem habentibus, Τὸ δὲ θερμερύνεσθαι καὶ κιχλιδιᾶν, κωμικὰ μὲν, ἐμοὶ δὲ οὐκ ἀρεστά. Rarius alioqui improbat quæ Comica esse dicit s. Comicorum, quam quæ ex uno quopiam Comico duntaxat affert. Esse tamen nonnulla, quæ tanquam ex Comicis proferat, licet ap. unicum sibi lecta, ex eo colligo quod verbi θυλακοφορεῖν usum uno in loco ap. Aristoph., in altero ap. Comicos extare dicat. Quod autem dixi, eum quædam vocabula Comici hujus vel illius rejicere, (sicut et aliorum quorumvis scriptorum quædam repudiat,) id in iis præsertim, quæ ex Menandro affert, observasse mihi videor. Quodam enim in loco, Φαῦλον δὲ, inquit, ὁ Μενάνδρου ἀκουστὴς, ἀντὶ τοῦ ἀκροατής. Idem alibi, post verbum νουθετεῖν, et alia ejusdem generis significationem habentia, Τὰ δὲ πράγματα, νουθεσία· καὶ ὡς Πλάτων, νουθετία· φαῦλος γὰρ ὁ Μενάνδρου νουθετισμός. Alibi, Παμπόνηρον γὰρ Μενάνδρου ὁ ὀψωνισμός. Idem alibi, Ἡ γυνὴ δὲ, μεθύση· καὶ μεθύστρια, παρὰ Θεοπόμπῳ τῷ Κωμικῷ· ὁ γὰρ μέθυσος ἐπὶ ἀνδρῶν, Μενάνδρῳ δεδόσθω. Quin etiam alibi nomen ἐξανεψιοὶ, itidemque ἐξανεψιαὶ afferens, addit, Οὕτω γὰρ Μένανδρος ὠνόμασεν, οὐ πάνυ τετριμμένῳ χρώμενος ὀνόματι. Et in proxime sequentibus vocabulum illud negat esse ἀκριβῶς Ἑλληνικόν: sed vel ex hoc poeta sumi posse appellationes earum rerum quæ ap. alios nullam habent. Scribit enim, Ὃ ἀεὶ μὲν οὐ χρηστέον, ὡς οὐκ ἀκριβῶς Ἑλληνικῷ· ἐπὶ δὲ τῶν ἀκατονομάστων πιστευτέον· ὧν γὰρ γενῶν, ἢ πραγμάτων, ἢ κτημάτων ὀνόματα παρ' ἄλλοις οὐκ ἔστι, ταῦτα ἀγαπητὸν ἂν εἴη κἂν παρὰ τούτου λαβεῖν. Quin etiam quodam loco eum reprehendit quod vocabulum quoddam barbarum existimasset, cum tamen ap. Aristoph. πιστότερον quam ipse sit, inveniatur. Nam de nomine κοιτὼν loquens, Εἰ γὰρ καὶ, inquit, Μένανδρος αὐτὸ βαρβαρικὸν οἴεται, ἀλλ' Ἀριστοφάνης, τὰ τοιαῦτα πιστότερος αὐτοῦ, ἐν Αἰολοσίκωνι, Κοιτὼν ἁπάσαις εἷς, πύελος δὲ μία ἀρκέσει. Ex quibus aperte cognoscimus quam parva Menandri ap. Polluc. auctoritas fuerit, in iis quæ ad puritatem Græci sermonis attinent; sed illi injuriam fieri suspicor, cum ap. Athen. aliquoties ejus quoque de quibusdam vocabulis testimonia proferantur. Atque adeo ipse Polluci responderim, eum in plerisque damnare Menandrum, quæ tamen ap. eos reperiantur, quos vix damnare auderet. Exempli gratia, cum φαῦλον esse dicat nomen illud ἀκουστὴς ap. Menandr., objecerim illi, ap. Isocr. quoque inveniri, cujus auctoritatem non perinde ut Menandri elevare possit. Sed de Pollucis censura plura in sequentibus a me dicentur.

TMEMA IV.

De Vocabulis, quæ omnes Attici scriptores inter se communia habent.

Vocabulorum autem quæ non Comici aut Tragici sibi peculiaria, sed omnes Attici scriptores inter se communia habent, multo major est numerus. Sed antequam ad horum enumerationem veniam, (non quidem omnium, sed eorum quæ enumerare partim volui, partim potui,) admonendum esse lectorem existimavi, alicubi Lexicographos vel alios Grammaticos vocabula quædam non Atticis, sed Atheniensibus ascribere. Nam Pollux, ut ab eo incipiam, λακοσχέαν Atheniensium vocabulum esse tradit; loquens enim περὶ τοῦ ὀσχεοῦ, scribit, Τὸν δὲ ἀεὶ χαλαρῷ τούτῳ κεχρημένον, λακοσχέαν ὠνόμαζον Ἀθηναῖοι. Idem alibi, Τὰ δὲ οὔπω πέπειρα τῶν σύκων, οἰκάδες καλοῦνται παρὰ Λάκωσι, καὶ φίληκες παρ' Ἀθηναίοις. Alibi [3, 10], Καὶ πατριάζειν δέ τι (fort. scr. τινὰ) ἔλεγον Ἀθηναῖοι τὸ πράττειν τι ἐκ τῶν πατρίων ἐθῶν. Eodem modo Lucianus cum dicit προμηθέας appellatos fuisse τοὺς χυτρέας καὶ πάντας τοὺς πηλουργούς, non dicit ab Atticis, sed ab Atheniensibus ita fuisse nominatos. Sic ap. Hesych. multa leguntur Atheniensibus ascripta, non Atticis. Quin etiam alicubi dicit, Ἀθήνησιν ἐλέγετο, vel ἐκαλεῖτο. Sic et ap. Eust. Ἀθηναίοις, non Ἀττικοῖς, nonnullæ voces tribuuntur. Sed ego vix mihi persuadere possum, eos omnia quæ Atheniensium esse dicunt vocabula, extra ipsam Atheniensium urbem minime usurpari existimasse: ac nescio etiam an de bona saltem parte eos id sensisse credendum sit. Fuisse autem interdum vocatos ab illis Atticos Atheniensium nomine, minime mirari debemus, cum versa vice, (quod magis admiratione dignum esset,) mulierem Atheniensem vocatam fuisse non Ἀθηναίαν sed Ἀττικὴν legamus. Ita enim vett. gramm., ap. Eust.: Ἀνὴρ Ἀθηναῖος, ὥσπερ καὶ Θηβαῖος· οὐ μὴν ὥσπερ Θηβαία, οὕτω καὶ Ἀθηναία γυνή· ἀλλὰ ἑτερωνύμως γυνὴ Ἀττική. Eademque dicebatur et ἀστὴ, sicut Ἀθηναῖος, ἀστός: cum ipsæ Athenæ vocarentur ἄστυ. Ne quis porro hac de re dubitet, nimirum de hujus nominis Ἀττικὴ usu pro Ἀθηναία, sciat eum Pausaniæ et Ælii Dionysii testimoniis ibid. confirmari: afferentes etiam rationem quandam ex Metaclide, quam ibi videndam relinquo. Videtur porro eadem oriri posse dubitatio de his nominibus, Λακεδαιμόνιοι et Λάκωνες: cum itidem lexicographi voces quasdam, Λακεδαιμονίων, quasdam Λακώνων esse scribant. Ego certe, si duo illa Ἀθηναῖοι et Ἀττικοὶ in ea re, de qua nunc agitur, minime distingui debeant, ita hæc minime distinguenda esse censuerim. Hinc factum est ut ea vocabula, quæ Atheniensibus ascribuntur, ab illis quæ Atticorum esse dicuntur, non separarim. Interim tamen minime dubium mihi est, aliisque nequaquam esse debere dico, quin nonnulla fuerint ipsis Atheniensibus peculiaria: et ita peculiaria, ut ne ad vicinos quidem urbi pagos, aut (si mavis) suburbanos agros, transirent. Id certe fatentur ap. Sextum Philosophum [Adv. gramm. 228, p. 264] grammatici (cujus verba proferam quod nondum in lucem prodierit): Περιδιωκόμενοι δὴ ποικίλως οἱ γραμματικοὶ, inquit, θέλουσιν ἀναστρέφειν τὴν ἀπορίαν· πολλαὶ γὰρ, φασὶν, εἰσὶ συνήθειαι· καὶ ἄλλη μὲν Ἀθηναίων, ἄλλη δὲ Λακεδαιμονίων· καὶ πάλιν Ἀθηναίων διαφέρουσα μὲν ἡ παλαιὰ, ἐξηλλαγμένη δὲ ἡ νῦν· καὶ οὐχ ἡ αὐτὴ μὲν τῶν κατὰ τὴν ἀγροικίαν, ἡ αὐτὴ δὲ τῶν ἐν ἄστει διατριβόντων. Citaturque testis Aristophanes, qui dixerit διάλεκτον ἔχοντα μέσης [μέσην] πόλεως, addens, οὔτ' ἀστείαν, ὑποθηλυτέραν· οὔτ' ἀνελεύθερον, ὑπαγροικοτέραν. Nam appellatione τῶν κατ' ἀγροικίαν comprehendi omnes Atticos, minime mihi fit verisimile.

Ceterum cum dixerim antea concertationes forenses magis Athenis quam in alia ulla Græciæ urbe locum habuisse, ideoque φιλοδίκους Athenienses appellatos fuisse, (quod Aristoph. quoque illis cum alibi objicit, tum vero in isto Equitum versu 1317: Καὶ τὰ δικαστήρια συγκλείειν οἷς ἡ πόλις ἥδε γέγηθεν,) ideoque forensium vocabulorum bonam partem illinc manasse credibile sit, sumendum ab iis initium censeo.

Primum igitur, (ut omittam, eos sua magistratuum nomina habuisse,) multa δικῶν nomina, quæ cum ap. alios tum vero ap. Polluc. et Harpocr. extant, ab illis esse profecta existimo, quamvis illi plerumque hoc taceant. Argumento esse potest hæc appellatio ἐξούλης δίκη : esse enim Atticam ex Eust. et quibusdam aliis constat, cum tamen neuter illorum id dicat. Idem de his judico, λειποταξίου δίκη, vel λειποναυτίου, vel λειπομαρτυρίου : item ἀναυμαχίου δίκη, et ἀποστασίου vel ἀπροστασίου δίκη : nec non κακοτεχνίου δίκη, et ἀγραφίου δίκη, ἀλογίου δίκη, aliisque plurimis quæ eand. terminationem habent : atque adeo de hac ipsa terminatione idem fortasse suspicari licebit, nimirum eam ab Atticis esse profectam. Sed fieri potest ut quædam ab aliis forensia itidem vocabula harum aliarumque Atticarum vocum exemplo ficta fuerint. Vel potius hac de re ne dubitare quidem nos permittunt ὀψιγαμίου et κακογαμίου δίκαι : cum enim hæ ap. Lacedæmonios, non item Athenienses in usu essent, idem et de ipsarum appellationibus fateamur necesse est. Sed ὀψιγαμίου et κακογαμίου, exemplo genitivi ἀγαμίου dixisse putandi sunt.

Sic autem προωμοσία et ἀντωμοσία et διωμοσία et ἐξωμοσία et ἀπωμοσία et ὑπωμοσία, pro Atticis habenda dixerim : quamvis et ap. Herodot. κατωμοσίην legamus, et quidem in ea signif. qua potius διωμοσίαν Attici scriptt. dicunt. Scribit enim [6, 63], Μετὰ δὲ τὴν κατωμοσίην ἐδίωκε.

Idem de his vocabulis, παραγραφὴ, ἀντιγραφὴ, ψευδεγγραφὴ, κτλ., nec non de πρόκλησις et πρόσκλησις, item de ἔφεσις, atque aliis plurimis quæ una cum his usurpantur nominibus, judicandum puto : simulque de verbis, ut κλητεύειν, ἐκκλητεύειν : item λαγχάνειν δίκην, et ἀντιλαγχάνειν, nec non αἱρεῖν δίκην : deque aliis eodem pertinentibus, sive ficta hunc in usum fuerint, sive duntaxat translatam ad judiciale forum signif. habuerint : cujusmodi sunt et illa, quorum supra memini, φεύγω, διώκω : sicut et illi αἱρῶ, cujus facta modo fuit mentio, ἁλίσκομαι potest adjungi. Sciendum est enim illud etiam tam pervagatum in judiciis vocabulum γραφὴ, itidemque γράφεσθαι, Athenienses primum ad illa transtulisse. Sed præter γραφὰς habuerunt etiam ἐνδείξεις, et φάσεις, et προβολὰς, nec non εἰσαγγελίας, et ἐφηγήσεις, aliaque præterea actionum nomina. Sic autem et in nominandis suis magistratibus appellationibus variis usi sunt, quas sibi vindicare poterant. Neque vero de iis tantum loquor, qui juri dicendo præerant, sed de aliis etiam, qui alia quævis munia reip. obibant. Illis enim erant sui ἀστυνόμοι, sui γυναικονόμοι s. γυναικοκόσμοι, sui ἐπιστάται, sui ἑστίαρχοι, sui πωληταὶ, sui λογισταί : ut alios omittam, quorum Pollux et Harpocr. meminerunt : inter quos sunt illi, quibus aliqua rei militaris onera incumbebant. Neque enim illas duntaxat appellationes, quas Attici excogitasse videri possunt, Atticas esse dixerim, sed eas etiam, quæ, cum illis communes cum aliis Græcis forent, certis personis et certum in Rep. munus secus quam alibi obeuntibus tribuebantur. Adeo ut ἄρχων quoque, cum de magistratu Atheniensi dicitur, non minus inter Attica numerandum vocabula existimem, quam ἔφοροι et ἁρμοσταὶ, quatenus erant Lacedæmonis magistratuum appellationes, inter Laconica. Quin etiam eorum earumque, qui sacris præfecti erant, aut quibus eorum curatio quovis modo commissa erat, Attica nomina fuisse docebo in sequentibus.

In iis igitur vocabulis quæ, ad judiciale forum pertinentia, δικαστικὰ vocantur, ultra pergere non statui ; sed ad variarum rerum appellationes, quarum illi inventores sunt, venire. Prius tamen lectorem admonitum volo, ut eorum, quæ antea dixi, meminerit, nimirum pleraque etiam vocabula censeri Attica, quæ tamen non ab Atticis ficta, sed traducta duntaxat in alium usum fuerint. Quis enim, (ut omittam ἑταίρα pro πόρνη, et οἴκημα pro δεσμωτήριον, nec non pro πορνεῖον, item συντάξεις pro φόροι, aliaque ejusmodi,) quis, inquam, ἰχθῦς Atticam esse vocem dixerit? at quendam usum Atticum sive quandam signif. Atticam habere, nemo inficiabitur : eam sc. qua περὶ τῶν ἰχθυοπωλείων dicitur. Ἰχθῦς, inquit Hesych., Ἀττικοὶ τὰ ἰχθυοπωλεῖα ἔλεγον. Ac possumus huic nomini alia adjungere ex Polluce, vicissimque istud iis, quæ affert, addere; nam nominis ἰχθύες mentionem nullam facit, sed eodem modo ὄψον, et τὰ μύρα, et τὸν χλωρὸν τυρὸν, et τὰ ἀνδράποδα, de locis ubi vendebantur, usurpari ab Atticis solita tradit. Sed omittendum non est, præfigi ab eo præpositionem. Ὥσπερ οἱ Ἀττικοὶ, inquit, ἀπὸ τῶν πιπρασκομένων καὶ τὰ χωρία ὠνόμαζον, λέγοντες, Εἰς τοὔψον, καὶ Εἰς τὰ μύρα, καὶ Εἰς τὸν χλωρὸν τυρὸν, καὶ Εἰς τὰ ἀνδράποδα. Ac fortassis Εἰς τοὺς ἰχθῦς præfixa itidem præp. dicebant. Idem alibi [9, 47] : Ἓν δὲ τῶν κοινῶν βιβλιοθῆκαι, ὡς Εὔπολίς φησιν, οὐ τὰ βιβλία ὦνα, καὶ αὐτὸ ἐφ' αὑτοῦ· οὕτω γὰρ τὸν τόπον, οὐ τὰ βιβλία, οἱ Ἀττικοὶ ὠνόμαζον· ὥσπερ καὶ τοὺς ἄλλους τρόπους ἐκ τῶν πιπρασκομένων· ὡς εἰ φαῖεν, Ἀπῆλθον εἰς τοὖψον, καὶ εἰς τὸν οἶνον, καὶ εἰς τοὔλαιον, καὶ εἰς τὰς χύτρας· καὶ κατὰ τὸν Εὔπολιν, Περιῆλθον εἰς τὰ σκόροδα, καὶ τὰ κρόμμυα, Καὶ τὸν λιβανωτὸν, καὶ εὐθὺ τῶν ἀρωμάτων, Καὶ περὶ τὰ γέλτη. In cujus loci principio menda sunt, quæ Pollucis sententiam nonnullis obscuram reddere possunt, atque adeo impedire quominus hunc locum cum proxime præcedente convenire animadvertant. Vult enim docere lectorem Pollux Atticos βιβλιοθήκας appellasse Locum ubi venales essent libri : sicut et aliis locis nomina imponebant ab iis quæ in unoquoque venibant. Pro ὦνα igitur reponendum est ὦνια, et τρόπους in τόπους mutandum ; nam in hoc vocab. abundat litera, ut in illo deest. Sed et particula οὐ (quæ est adverbium negandi) mutari debet in adverbium loci οὗ, i. e. Ubi. Præterea posteriore loco, post τὸν τόπον οὗ τὰ βιβλία repetitum a Polluce fuisse puto illud ὦνια. At pro γέλτη (si de hoc quoque admonendus est obiter lector) reponendum fuerit γέλγη : a quo est γελγοπῶλαι et γελγοπωλεῖν ap. ipsummet Polluc. Cum porro in præcedentibus varia ejus rei quam dico exempla protulerim, nimirum alicujus circa significationem innovationis in vocabulis quæ alioqui linguæ communis non minus sunt quam Atticæ : ad exempla illic a me allata te remittendum censeo ; hoc unum addens, Atticos aliquando non solum vocabulis communis linguæ significationem novam dedisse, sed nova etiam ex iis ad eandem rem significandam derivasse. Exempli gratia, verbo πλύνειν significationem dedisse novam non contenti Attici, eam sc. qua pro λοιδορεῖν ponitur, (qualem metaphoram et in nostrate lingua habemus,) novum etiam verbum commenti sunt, καταπλυντηρίζειν. Poterunt vero et ex magis notis vocibus exempla inveniri ab iis qui observare talia voluerint.

Verum ne earum quidem vocum fictores vocari possunt Attici, quæ, cum propria nomina essent, in appellativa transierunt : eas autem, quas ex propriis nominibus derivarunt, non omnino πλάσαι dici queunt, sed potius eas unde alias deduxerunt, παραπλάσαι. Illarum priorum quas dixi vocum exemplum habemus in Μαμμάκουθος et Μελιτίδης : hæc enim cum propria quorundam stultorum nomina essent, quoslibet stultos iis (tanquam nominibus appellativis) significatos fuisse videmus. Aristoph. Ran. [990] : Τέως δ' ἀβελτερώτεροι (vel ἀβελτερώτατοι, ut ap. Suid.) κεχηνότες μαμμάκουθοι καὶ μελιτίδαι κάθηντο. Ubi schol. suspicatur propter versum leg. esse μαμμάκυθοι : confirmatque hanc lectionem Hesych., quod ad antepenultimam [penult.] attinet; sed idem et unicum μ. habet. Exemplo esse potest et nomen Σαλαβακχώ : hoc enim cum meretricis cujusdam proprium esset, eodem et quamlibet libidinosam mulierem Attici appellarunt, si Hesychio credimus. Ipsum quidem certe meretricis nomen ap. Aristoph. extat, in Eq., scriptura parvam tantum differentiam habente [765] : Βέλτιστος ἀνὴρ μετὰ Λυσικλέα καὶ Κύνναν καὶ Σαλαβάκχαν. Ubi discimus ex schol. Κύνναν et Σαλαβάκχαν fuisse τῶν θαυμαζομένων ἑταιρίδων. Jam vero et Θεόδωροι, nomine proprio in appellativum transeunte, ab Atticis Comicis in obscœnam signif. detorquebatur : a quodam Theodoro, qui ferebatur οὐκ εὖ τῆς ἑαυτοῦ ὥρας προστήσασθαι. Unde legimus ap. Aristoph. Ach. [605] Γερητοθεοδώρους : ubi auctor Commentarii itidem annotat solitos εἰς μαλακίαν διαβάλλεσθαι Γέρητα et Θεό-

δωρον. Et hæc quidem sint illarum priorum vocum exempla. Earum autem, quarum mentio a me posteriore loco facta fuit, exemplum habemus in verbo μακκοᾶν: cum enim Μακκὼ stultæ cujusdam mulieris nomen esset, ex eo derivatum fuit verbum μακκοᾶν pro Desipere, Delirare: cujus verbi usus in duobus Aristoph. Eq. ll. extat. Legimus enim in uno [62], Εἶθ' ὁ γέρων σιβυλλιᾷ. Ὁ δ' αὐτὸν ὡς ὁρᾷ μεμακκοακότα, Τέχνην πεποίηται. In altero [396], Καὶ τὸ τοῦ δήμου πρόσωπον μακκοᾷ καθήμενον. Ubi schol. μακκοᾷ exp. ἀνοηταίνει: addens, ἐν ἔθει ἐστίν· ἔφαμεν δὲ ὅτι ἡ Μακκὼ ἐνεὰ ἦν. At in illo priore l. exp. quidem partic. μεμακκοακότα itidem τὰ Μακκοῦς φρονοῦντα, item παραφρονοῦντα, et ληροῦντα, (quod Μακκὼ et Λαμὼ fuerint ἐνεαὶ, i. e. βαρέως νοοῦσαι,) sed alia subjungitur verbi hujus derivatio, (sive ejusdem schol., sive alius sit,) sc. παρὰ τὸ μάταια κοεῖν, quod est νοεῖν: ex quo κοεῖν esse factum nomen θυόσκόος. Sed hoc verbum μακκοᾶν Comicis ascribendum esse, tanquam illis peculiare, ex Polluce quoque didicimus in eo loco quem ex illo protuli, ubi aliquot comica in senes scommata enumerat. Idem et de nomine Θεόδωρος modo annotavi, et quidem Hesychii testimonio nitens. De præcedentibus autem dubitari potest, an eorum usus aliis quoque scriptoribus concessus fuerit: at vero de vocab. προμηθεὺς nulla hujusmodi oriri dubitatio debet, meo quidem judicio. Quamvis enim Lucianus scribat ipsos Athenienses προμηθέας appellasse τοὺς χυτρέας καὶ ἰπνοποιοὺς, καὶ πάντας τοὺς πηλουργοὺς, non autem dicat Atticos ita eos nominasse, longius hanc appellationem manasse persuasum mihi est. Verum quocumque res se habeat modo, ad illum Luciani locum te remitto, allatum supra, nimirum in Tmematis 1 initio, ubi et nomen avis proprium, appellativi usum habuisse docui. Hæc tamen non ita sunt accipienda quasi soli Attici quædam nomina propria hominum vel brutorum animalium ad signif. appellativorum traduxerint; sed hoc demum existimandum est, eos quorundam usum sibi peculiarem habuisse. Alioqui enim quosvis scriptt. ita nonnunquam lusisse, i. e. ita nonnullis nominibus propriis usos vel potius abusos esse, constat: cum sc. Morychos vel Corœbos appellarunt quoslibet stultos. Sed et Melitidas cum Comicis eos interdum appellasse sciendum est. Frequentius tamen alia sermonis forma utebantur; nam hyperbolice aliquem Morycho vel Corœbo vel Melitide stultiorem esse dicebant: quæ dicta proverbiale etiam aliquid habent. Jam vero ut Morychi vel Corœbi vel Melitidæ dicebantur Quilibet stulti s. fatui, sic Margitæ vocabantur Inertes homines, aut itidem Fatui s. Stupidi: sic Phrynondæ appellabantur Quicunque improbi et impostores erant, aut Eurybati; vel generaliori nomine Cercopes. Sic furax aliquis nominabatur Autolycus. Quin etiam verba ex horum nominum nonnullis deducebantur: ut εὐρυβατίζειν et κερκωπίζειν: (cujusmodi fuerit in nostro sermone *Villonnizer*, i. e. Imitari eum qui vocabatur *Villon*: sicut ab eodem deductum est nomen *Villonnerie*). Illis autem similia sunt alia quædam ex regionum nominibus sumpta: ut κρητίζειν et αἰγυπτιάζειν et λεσβιάζειν. Quin etiam ea nomina, quæ ἐθνικὰ dici solent, in appellativa nonnunquam transibant, veluti cum aliquis mendacissimus, aut fallaci et fraudulento ingenio præditus, dicebatur κρής: cum fatuus quispiam vocabatur κυμαῖος: ut legimus ap. Lucian., Οὐχ οὕτω κυμαῖός εἰμι. Quod autem ad illa verba attinet, luserunt in iis alio quoque modo: veluti cum quidam Antigoni fortunam dicebat ἀλεξανδρίζειν, cum Demosthenes Pythiam φιλιππίζειν ajebat. Sed in hisce duobus verbis eadem terminatio non eundem usum præstat. Nam illi ἀλεξανδρίζειν quædam imitationis s. æmulationis declaratio inest, meo judicio: at illi φιλιππίζειν Favoris signif. subesse constat. Eodemque pacto et alia utrumque usum habebant, quæ ἀπὸ τῶν ἐθνικῶν ὀνομάτων derivata erant; nam ἀττικίζειν et λακωνίζειν non solum Atticis et Laconibus favere, s. ab illorum partibus stare significabant, sed etiam Atticos et Lacones imitari: præsertim tamen quod ad sermonem attinet. Quin etiam vitium gentis nonnunquam notabatur, (ut de κρητίζειν et αἰγυπτιάζειν et λεσβιάζειν dictum fuit,) veluti cum λακωνίζειν pro παιδίοις χρῆσθαι usurpabatur: cujus expositionis auctor est Hesych. Quædam vero in una eademque signif. utramque terminationem habebant: veluti cum δωρίζειν (sicut ἀττικίζειν atque ἰωνίζειν) et δωριάζειν, de utentibus Dorico sermone, s. Dorice loquentibus, dicebatur. Quorum posteriore usus est Anacr.: Ὁ δ' εἶπε δωριάζων, Λάβ' αὐτὸν ὁππόσου λῇς. Sed δωριάζειν dicebatur etiam τὸ παραφαίνειν καὶ παραγυμνοῦν πολύ τι τοῦ σώματος. Habebant porro verba ista et sua verbalia nomina; nam ἀττικισμὸς et λακωνισμὸς in frequenti usu erant: quibus simile est φιλιππισμὸς ap. Demosth. Atque ut a κρητίζειν quoque erat κρητισμὸς, sic ab αἰγυπτιάζειν, et λεσβιάζειν, et δωριάζειν, non dubium est quin dicta fuerint αἰγυπτιασμὸς et λεσβιασμὸς et δωριασμός. Verum a nomine πατὴρ non tantum πατριάζειν dixerunt, (sicut et πατρίζειν in aliquo usu fuisse existimo,) sed etiam πατρώζειν. Scimus autem Latinos suum Patrissare ad hujus exemplum finxisse. Quæri igitur possit an non in verbo κρητίζειν et aliis hujusmodi, in iis item verbis quæ ex scriptorum nominibus efficta fuerunt, vel effingi possunt, et studium imitandi s. æmulandi declarant, illam verbi Patrissare formam sequi possimus: nimirum tam in κρητίζειν, et ceteris ἀπὸ τῶν ἐθνικῶν itidem deductis, quam in δημοσθενίζειν, in θουκυδιδίζειν, in ὁμηρίζειν, in πινδαρίζειν: quorum ultimo nostra lingua, dicens *Pindarizer*, de iis utitur non qui grandiloquentiam Pindaricam æmulantur, sed qui et sermonis forma et vocis modulatione utuntur ad ostentationem composita. Licet quidam ad vocem duntaxat referant, quæ sc. resonet, s. tinnulum quiddam habeat: qualis ea est, quam vocamus *Voix éclatante*. Quæri possit, inquam, an non Cretissare, an non Demosthenissare pariter dici queat pro δημοσθενίζειν, itidemque in ceteris. Meo quidem certe judicio, qui primus Patrissare protulit, illo uti minime dubitasset. Sed quod dixi, verbis illis Imitandi s. Æmulandi studium significari, nolim sic accipi quasi non alium etiam usum habere interdum possint. Nam si dicatur aliquis πλατωνίζειν, non jam de illa imitatione intelligendum fuerit, sed potius de eo qui Platonis dogmata sequitur: quo sensu dictum fuisse creditur, Ἦ Φίλων πλατωνίζει, ἢ Πλάτων φιλωνίζει. Sic tamen ut videatur posse dici πλατωνίζειν is quoque, qui non omnino, sed ex parte tantum Platonis adhæreat placitis, et cujus animus ad Platonicam philosophiam aliquo modo sit inclinatus. Commodum autem hic recordor verbi ἐπικτητίζειν, quod inveni appositum margini libri Eusebii quem adversus Hieroclem scripsit, Apollonium Tyaneum cum Christo servatore nostro comparantem. Ubi enim scribit Euseb., Φυσικοῖς νόμοις καὶ φιλοσόφων δόγμασιν ἐκδιδάσκων ὡς ἄρα τῶν ὄντων τὰ μέν ἐστιν ἐφ' ἡμῖν, τὰ δὲ οὐκ ἐφ' ἡμῖν, margini veteris cujusdam libri ascriptum legitur, Ἐπικτητίζεις, βέλτιστε Εὐσέβιε, νῦν. Denique eo licentiæ tandem ventum est ut hujusmodi verbis (aut saltem eorum nonnullis) præpositio κατὰ præfigeretur: veluti cum dicitur καθομηρίζειν. Sed hoc καθομηρίζειν alium habere usum sciendum est quam simplex ὁμηρίζειν, et accusativo jungi. Neque enim sine exemplo dixisse puto Greg. Naz., Ἵνα τελέως αὐτὸν καθομηρίσω, ubi existimat et Bud. καθομηρίσαι esse Homericis versibus describere s. celebrare. At quidam hunc præpositionis usum in isto verbo non animadvertens, (vir alioqui hujus linguæ peritissimus,) καθομηρίζειν perperam pro simplici ὁμηρίζειν posuit.

Verumenimvero longius jam in isto sermone progressus sum quam statueram, meorum etiam atticismorum fines prætergrediens: ideoque hoc unum addam, Atticos Comicos aliquid præterea circa nomina propria καινοτομῆσαι: veluti cum πεφιλιππιδῶσθαι dicebat Alexis pro λελεπτύσθαι s. ἀπισχνῶσθαι: illud enim verbum ex isto Comico affert Athen., circa finem libri 12. Sed ap. eum πεφιλιππῶσθαι perperam scriptum est: pro quo audacter πεφιλιππιδῶσθαι repono, quod ipsemet Athen. e nomine Φιλιππίδης deductum esse doceat: afferens ex Menandro, Φιλιππίδου λεπτότερον· ex Aristophonte, Ἰσχνότερον Φιλιππίδου. Quin etiam aliis modis in hujusmodi de-

ductionibus, quæ a propriis nominibus erant, lusisse, vel ex Menandreo vocabulo ἀλεξανδρῶδες, (cujus et supra obiter facta mentio fuit,) discere possumus. Eo enim usum esse Menandrum docet Plut. in ipsius Alexandri Vita: Δηλοῖ δὲ καὶ Μένανδρος ἐν Κωμῳδίᾳ, παίζων πρὸς τὸ παράδοξον· Ὡς Ἀλεξανδρῶδες ἦὸη τοῦτο· κἂν ζητῶ τινα, αὐτόματος οὗτος παρέσται· κἂν διελθεῖν δηλαδὴ διὰ θαλάσσης δέῃ τόπον τινὰ, οὗτος ἔσται μοι βατός. Perinde est autem, ut opinor, ac si diceretur, ἐνταῦθα ἡ ἐμαυτοῦ τύχη ἀλεξανδρίζει, ut quendam locutum esse, antea dictum a me fuit. Jam vero et ex nominibus quæ vocantur ἐθνικὰ, aliis modis verba finxisse Atticos, ac præsertim Comicos, vel ex illo ἐντεθετταλίσμεθα apparet, quod a Polluce affertur, et exp. χλαμυδοφοροῦμεν.

Ad eas voces Atticas tandem venio, quæ Atticæ quidem linguæ sunt peculiares, sed Atticis scriptoribus inter se communes; aut, si mavis, quæ Attico sermoni, sed non item certis quibusdam scriptoribus, sive certo cuidam scriptorum generi, peculiares sunt, ut præcedentes.

Auspicabor autem (quod faustum felixque sit, vel potius, quod non nisi faustum felixque esse potest,) a nomine εὐαγγέλιον. Hoc enim quidam Atticum esse tradiderunt. Extat quidem certe ap. Atticos scriptt., et nominatim ap. ἀττικώτατον Comicum Aristoph.; sed si Atticis nomen hoc ascribere nolimus, saltem ab eo deductum verbum εὐαγγελίζεσθαι ascribendum erit: assentiendo scholiastæ illius Comici, qui in hunc l. Eq. [643]: Κἀναχανὼν μέγα, Ἀνέκραγον, ὦ βουλή, λόγους ἀγαθοὺς φέρων Εὐαγγελίσασθαι πρῶτον ὑμῖν βούλομαι, hæc annotat, εὐαγγελίσασθαι δὲ, εὐαγγέλια λέγειν, Ἀττικῶς. Ex hac autem expositione colligo, (ut in meo Thes. L. Gr. docui,) eum εὐαγγελίσασθαι cum accus. λόγους non conjunxisse, sed absolute positum existimasse, cum alioqui soleat accusativo jungi: ut ibi Demosth. et Antiphontis loci ostendunt.

Σπερμολόγος illi εὐαγγελίου appellationi subjungam, non alia de causa quam quod ex Atticis vocabulis unum sit cujus aliquem in Evangelicis scriptis usum habemus, et quidem ex ipsorummet Atheniensium ore, aut saltem quorundam qui Athenas incolebant. Legimus enim Act. 17,[18]: Τινὲς δὲ τῶν Ἐπικουρείων καὶ Στωϊκῶν φιλοσόφων συνέβαλλον αὐτῷ· καί τινες ἔλεγον, Τί ἂν θέλοι ὁ σπερμολόγος οὗτος λέγειν; De hujus autem vocabuli significatione magnam mihi dubitationem oriri fateor. Interpretari enim Seminator verborum vel Funditator verborum, plane alienum esse videtur ab ea quam habet compositionis forma. Siquidem σπερμολόγος non ex verbo et nomine λόγος factum est, sed ex nomine σπέρμα, et verbo λέγω, accipiente signif. τοῦ συλλέγω (veluti cum dicitur κοπρολόγος et ἀργυρολόγος). Alioqui enim dicendum fuisset non σπειρολόγος (ut putavit Erasmus), sed σπορολόγος, vel potius λογοσπόρος, ut dicitur παιδοσπόρος, τεκνοσπόρος, φυτοσπόρος. Sed ab altera parte non parum Hesychii et Suidæ auctoritas me movet: quorum ille σπερμολόγος primo loco exp. φλύαρος: hic εὐρυλόγος et ἀκριτόμυθος: quæ expositiones cum Latinis illis conveniunt, et ita vocabuli hujus significationem exprimunt quasi ex verbo et nomine λόγος sit conflatum. Adde quod ea expositio, quam tribuit Eust. verbo σπερμολογεῖν, scribens dici ἐπὶ τῶν ἀλαζονευομένων, κτλ., talis est ut conveniat cum ea, quam duo illi lexicographi dant nomini σπερμολόγος. Quid igitur putandum est? an hos non animadvertisse quod dixi, an potius existimasse, non tam ipsam compositionis formam, quam rem de qua ageretur, considerari debere? et vel quendam in significatione abusum esse credidisse, vel a verbo σπερματόω aut σπερμαίνω, non a nomine σπέρμα, deduxisse? Horum certe alterutrum censuisse illos persuasum habeo, et quomodo alioqui signif. istam admittere potuerint, non video: licet et illi Lucæ loco et cuidam Demosthenico convenire videatur, non minus quam altera: quam in Thes. una cum illo Demosthenis loco videndam lectoribus reliqui. His autem quæ dixi, et Budæi auctoritas (quæ non parvi est ponderis) adjungi potest: quamvis nullam ille hujus expositionis rationem reddat: ad quam ibid. lectores remisi.

Ἰακχαγωγὸς tanquam Atticorum proprium, sicut κουροτρόφος et δαειρίτης, ap. Polluc. legimus, inter alia nomina eorum qui mysteriorum celebrationi vacabant. Hesychio autem teste Ἴακχος in Attica nomen erat Herois, nec non Templi, et Statuæ.

Ἱεροποιοὶ, Ὀργεῶνες, Μειαγωγοὶ, aliæque nonnullæ id genus voces commode præcedentibus posse subjungi videntur, utpote ad sacra et ipsæ pertinentes. Ac primum ad vocab. illud ἱεροποιοὶ quod attinet, ad verbum quidem sonat i. q. Latinis Sacrifici: neque hac in signif. dicendum fuerit Atticum: cujus signif. exemplum videtur suppeditare hic Aristotelis locus, Polit. 6, non procul a fine. Postquam enim suo περὶ τῶν πολιτικῶν ἀρχῶν sermoni subjunxit, Ἄλλο δ' εἶδος ἐπιμελείας, ἡ περὶ τοὺς θεούς· οἷον, ἱερεῖς τε καὶ ἐπιμεληταὶ τῶν περὶ τὰ ἱερὰ, τοῦ σώζεσθαι τὰ ὑπάρχοντα, καὶ ἀνορθοῦσθαι τὰ πίπτοντα τῶν οἰκοδομημάτων, καὶ τῶν ἄλλων, ὅσα τέτακται πρὸς τοὺς θεοὺς, addit, Συμβαίνει δὲ τὴν ἐπιμέλειαν ταύτην ἐνιαχοῦ μὲν εἶναι μίαν, οἷον ἐν ταῖς μικραῖς πόλεσιν· ἐνιαχοῦ δὲ πολλὰς, καὶ κεχωρισμένας τῆς ἱερωσύνης· οἷον ἱεροποιοὺς, καὶ ναοφύλακας, καὶ ταμίας τῶν ἱερῶν χρημάτων. At vero ubi Demosth. suum Midian exagitans, clamat [p. 570, 5]: Ὑμεῖς γὰρ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐχειροτονήσατε τοῦτον τῆς παράλου ταμίαν, ὄντα τοιοῦτον, οἷός ἐστι· καὶ πάλιν ἵππαρχον, ὀχεῖσθαι διὰ τῆς ἀγορᾶς ταῖς πομπαῖς οὐ δυνάμενον· καὶ μυστηρίων ἐπιμελητὴν, καὶ ἱεροποιόν ποτε, καὶ βοώνην, καὶ τὰ τοιαῦτα δή· ibi ex schol. cognoscimus hanc vocem Atticis aliud sonare quam quod sonat prima fronte, et cum respicimus ad voces ex quibus componitur. Dicit enim ita vocari Eum qui victimas inspiciebant, num mutilæ aut alio modo minime essent idoneæ. Et in alium ejusdem Orationis locum annotat, ἱεροποιὸν vocari Eum qui in sacrificiis animadvertat atque observet num quidpiam fraudis circa ea committatur. Observandumque est ex ipsis etiam Demosthenis verbis, Eumenidibus datos fuisse hos ἱεροποιούς: scribit enim, Περιεῖδε δὲ ταῖς σεμναῖς θεαῖς ἱεροποιὸν αἱρεθέντα ἐξ Ἀθηναίων ἁπάντων τρίτον αὐτόν. Ubi schol. dicit ab Areopago solitum τὸν ἱεροποιὸν eligi, ἐπειδὴ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ τὰ τῶν ἱερῶν τῶν Εὐμενίδων ἐπετέτραπτο· ubi præp. ἐν abundare, et nihil aptius quam articulum τῷ in ejus locum posse reponi existimo. Pollux autem scribit ἱεροποιοὺς fuisse Decem qui sacra quinquennalia facerent: nimirum τὴν εἰς Δῆλον θυσίαν, τὴν ἐν Βαυρῶνι, τὴν εἰς Ἐλευσῖνα. Apud eund. lexicographum, nec non ap. Harpocr. videnda lectori relinquo duarum vocum reliquarum signif. In certis quibusdam sacris utebantur etiam virginum ministerio, quæ γεραραὶ vocabantur, in aliis, earum quæ κανηφόροι nominabantur. Harum autem frequentior est ap. scriptt. quam illarum mentio. Ceterum ex Aristot. verbis proximis ei loco quem paulo ante attuli, discimus, ut Athenienses sua vocabula habebant, ita et alios Græcos sua habuisse. Illum enim ejus locum, in quo τῶν ἱεροποιῶν et ναοφυλάκων mentionem facit, proxime sequuntur hæc verba, Ἐχομένη δὲ ταύτης ἡ πρὸς τὰς θυσίας ἀφωρισμένη τὰς κοινὰς πάσας ὅσας μὴ τοῖς ἱερεῦσιν ἀποδίδωσιν ὁ νόμος, ἀλλ' ἀπὸ τῆς κοινῆς ἑστίας ἔχουσι τὴν τιμήν· καλοῦσι δ' οἱ μὲν ἄρχοντας, τούτους· οἱ δὲ, βασιλεῖς· οἱ δὲ, πρυτάνεις. Quin etiam non multo ante dixerat itidem, Ἐπεὶ δὲ ἔνιαι τῶν ἀρχῶν, εἰ καὶ μὴ πᾶσαι, διαχειρίζουσι πολλὰ τῶν κοινῶν, ἀναγκαῖον ἑτέραν εἶναι τὴν ληψομένην λογισμὸν, καὶ προσευθυνοῦσαν, αὐτὴν μηδὲν διαχειρίζουσαν ἕτερον· καλοῦσι δὲ τούτους, οἱ μὲν, εὐθύνους· οἱ δὲ, λογιστάς· οἱ δὲ, ἐξεταστάς· οἱ δὲ, συνηγόρους. Pollux tamen non solum εὐθύνους, sed etiam λογιστὰς inter Atheniensium magistratus recenset; sed εὐθύνους quidem esse dicit ὥσπερ παρέδρους τοῖς ἐννέα ἄρχουσι: at λογιστὰς ait παρακολουθεῖν τοῖς διοικοῦσι. Harpocr. autem eodem quo Aristoteles modo hæc exp., eandem utrique signif. tribuens; sed idem utrumque Atheniensibus ascribit, non autem diversis, ut Aristoteles. Quin etiam nominativum facere videtur ille non εὔθυνος, sed εὐθύνης: quamvis in edd. typographicis scriptum sit εὐθύνη, præcedente plurali εὐθύναι: dicitque fuisse decem: quod et in Λογισταὶ tradit: scribens, Εἰσὶ τὸν ἀριθμὸν δέκα οἳ τὰς εὐθύνας τῶν διῳκημένων ἐκλογίζονται ἐν ἡμέραις τριάκοντα, ὅταν τὰς ἀρχὰς ἀποθῶνται οἱ ἄρχον-

τες. At in Εὐθύναι scribit, Δέκα τὸν ἀριθμὸν ἄνδρες ἦσαν, παρ' οἷς ἐδίδοσαν οἱ πρεσβεύσαντες, ἢ ἄρξαντες, ἢ διοικήσαντές τι τῶν δημοσίων, τὰς εὐθύνας. A Plat. et εὐθυνταὶ et εὔθυνοι appellantur. Data est porro hæc appellatio istis censoribus a corrigendo : eodem prorsus modo quo Gallice dicimus *Redresser quelqu'un*, de eo etiam in quem censuram exercemus. Ad λογιστὰς vero quod attinet, fuisse Atticum vocab., ex Demosth. quoque et Æschine cognoscimus. Hæc autem cum ita sint, dicendum est Athenienses duplicem ejusdem magistratus appellationem habuisse, et ap. Aristot. οἱ μὲν, οἱ δὲ, non tantum de diversis populis, sed etiam de diversis in eodem populo hominibus intelligi.

Σεισάχθεια numerandum esse inter Attica vocabula, negare nemo potest : cujus nominis elegans est compositio, sonantis Excussionem oneris, vel Onus excussum : sive Solon sive alius hanc χρεῶν ἀποκοπῆς, i. e. Novarum tabularum speciosam et honestam, aut saltem minus invidiosam appellationem excogitarit. Plut. [Mor. p. 807, D] de Solone loquens, Ἐπεὶ γὰρ ἐν νῷ λαβὼν τὰ ὀφλήματα κουφίσαι, καὶ τὴν σεισάχθειαν (τοῦτο δὲ ἦν τὸ ὑποκόρισμα χρεῶν ἀποκοπῆς) εἰσενεγκεῖν, ἐκοινώσατο τοῖς φίλοις. Sed legimus ap. Eund. in ipsius Solonis Vita [c. 15] quosdam (et in his Androtionem) scripsisse, non de novis tabulis, sed duntaxat de moderatione circa usuras introducta fuisse dictam σεισάχθειαν. Ejus verba sunt, Οὐκ ἀποκοπὴ χρεῶν, ἀλλὰ τόκων μετριότητι κουφισθέντας ἀγαπῆσαι τοὺς πένητας, καὶ σεισάχθειαν ὀνομάσαι τὸ φιλανθρώπευμα τοῦτο, καὶ τὴν ἅμα τούτῳ γενομένην τῶν τε μέτρων ἐπαύξησιν καὶ τοῦ νομίσματος τιμήν. At de aliis vocabulis quæ a Solone aut alio Atheniensi ficta non fuerunt, sed ex linguæ communis usu in alium traducta, dictum antea fuit, in Tmemate II.

Ἀμφαρίστερος Atticum esse censet idem Pollux : quod tamen nec Hesych. nec Eust. perhibent. Ac dubitari etiam possit an in alterutra duntaxat signif. sit Atticum, an in utraque : i. e. tam in propria quam in metaphorica.

Ἐπιδέξια in hoc Atticarum vocum albo ponere possumus : quam mihi proxime præcedens ἀμφαρίστερος in memoriam revocavit. Sed ἐπιδέξια in certa quadam signif. duntaxat esse Atticum arbitror. Scribit enim Eust., Σημείωσαι δὲ ὅτι ἐπιδέξια παρὰ τοῖς ὕστερον Ἀττικοῖς καὶ τὰ καίρια καὶ ἐπιτήδεια τοῦ σώματος· πληγῆναι γοῦν τις λέγει τὰ ἐπιδέξια. Quod autem dicit τοῖς ὕστερον Ἀττικοῖς, ad Hom. referendum est, et subaudiendum Ὁμήρου cum ὕστερον.

Ἐπίκωπος inter Attica vocabula censeri debet, teste Eust. : qui ἐπικώπους ab illis vocari tradit τοὺς ἐν ταῖς τριήρεσι κωπηλάτας. Apud Thuc. autem legimus et προσκώπους.

Ἐπιβάτης itidem pro Attica voce habebitur, non in ea signif. quæ passim ei datur, sed in alia. Idem enim grammaticus postquam dixit Atticos ἐπικώπους appellare κωπηλάτας (i. e. Remiges), Eos qui sunt in triremibus, subjungit, ἐπιβάτας ab iisdem appellari τοὺς μαχητάς.

Ἐπίκληρος item Atticum esse vocab. testatur Eust.; at Pollux ipsum explicans, non addit esse Atticum. De hujus autem vocabuli significatione fuse in meo Gr. L. Thes. disserui. Harpocr. vocem ἐπικληρῖτις ex Isæo affert, tanquam idem declarantem. At Pollux [3, 33] ex Eodem, nec non ex Solone, habet non ἐπικληρῖτιν, sed περικληρῖτιν, si non mentiuntur ejus exemplaria; sed vix fidem illis habeo.

Ἐπίπροικος quoque et Ἐπίδικος pro Atticis habentur, quæ de Virgine, vel potius generaliter de Muliere dicuntur : simulque cum illo ἐπίκληρος ab Harpocr. recensentur, tanquam ad eandem rem pertinentia. A Polluce cum ἐπίκληρος mentio fit et τῆς ἐπιδίκου, nec non τῆς ἀνεπιδίκου : at τῆς ἐπιπροίκου non item, eo quidem in loco. Sed non procul inde νύμφην ἐπίπροικον esse ait τὴν σὺν προικί : ut ἄπροικον, τὴν ἀχρήματον. Equidem de voce ἐπίπροικος potius dubitarim an sit Attica, quam de ἐπίδικος : quoniam si ἐπίπροικος inter Atticas voces numeremus, videtur numerari inter eas debere et altera illa, ἄπροικος.

Ἁπληγίδες quoque et Διπλησίδες erant vocabula Atticorum; nam ex lænis alias ἁπληγίδας, alias διπλησίδας vocabant, si credimus Polluci [7, 47], vel potius ejus exemplaribus. Ego certe parum illis fidei in posterioris vocabuli scriptura tribuo; nam διπληγίδας reponi debere contendo : ut διπληγίδες respondeat τῷ ἁπληγίδες. Non dubito autem quin et illa scriptura ἁπληγίδες alicui esse suspecta possit, et ἁπλοΐδες in ejus locum reponi debere crediturus sit, itidemque διπλοΐδες pro διπληγίδες. Sed is et Suidæ, (in vet. quoque exemplari,) et Etym., et cujusdam veteris Lexici mei testimonio eam scripturam confirmari sciat : et quidem afferentium itidem ἁπλήγιος ex Eupolide in signif. nominis ἁπλοῦς : ideoque potius Hesychii exempll. suspecta habeat, et in iis ἁπλῆγις, aut ἁπληγὶς, pro ἁπλῆτις, eodemque modo ἁπλήγιος pro ἁπλήτιος reponi debere existimet. Ceterum τὰς διπληγίδας ab iisdem Atticis nominatas etiam fuisse διβόλους, idem lexicographus tradit.

Ὁμογάλακτες, si Polluci credimus, est itidem Atticum : Οἱ δ' ὁμογάλακτες, inquit, ἴδιον τῶν Ἀττικῶν. Aristot. tamen de nomine isto ita loquitur tanquam non valde usitato, ne ap. Atticos quidem. In Polit. enim I, 1, scribit, Μάλιστα δὲ κατὰ φύσιν ἔοικεν ἡ κώμη ἀποικία οἰκίας εἶναι· οὓς καλοῦσί τινες ὁμογάλακτας παῖδάς τε καὶ παίδων παῖδας. Hesychio autem teste, appellatione ὁμογαλάκτων significantur οἱ ἐκ τοῦ γένους, vel ἀδελφοί.

Διώβολον et Τριώβολον, esse et ipsa linguæ Atticæ fatendum est, sicut ea numismata, quæ his vocabulis significantur, Attica erant, i. e. in usu apud Atticos. Ἦν δὲ, inquit Pollux [9, 62], καὶ τριώβολον καὶ διώβολον εἶδη νομισμάτων Ἀττικῶν. Additque diobolo insculptam fuisse ab una parte noctuam, ab altera faciem Jovis : triobolo autem hanc faciem itidem, sed binas noctuas. Verum in typographicis Pollucis edd. τετρώβολον perperam legitur pro τριώβολον, hoc quidem loco : cum enim dioboli et trioboli mentionem fecisset, non tetroboli, subjunxit, notam utrique insculptam declarare volens, Τὸ μὲν διώβολον, ἐντετυπωμένην ἔχον γλαῦκα, καὶ τὸ ἑκατέρου πρόσωπον Διός· τὸ δὲ τριώβολον κτλ. Natum autem suspicor errorem ex proxime sequenti loco, ubi τετρωβόλου quoque mentionem facit : dicens τετρώβολον quidem et τριώβολον usu trita fuisse : at pro διώβολον plerumque dicere solitos δύο ὀβολούς. Affertque locum Demosth., ubi legitur δυοῖν ὀβολοῖν : sed ei subjungit Aristophanicum, in quo habetur illa vox composita διώβολον. Eust. de Æolico nomine πεμπώβολον disserens, inter alia scribit, Εἰ δέ τις εἴπῃ πεντώβολον, παρήγαγε μὲν τὴν λέξιν ὥσπερ καὶ τὸ πεμπώβολον· οὐκέτι δὲ ἀφῆκεν αὐτὴν Αἰολικὴν εἶναι, ἀλλὰ διαλέκτου Ἀθίδος αὐτὴν ποιεῖ, καὶ δηλοῖ τοὺς πέντε ὀβολούς· eodem modo, inquit, quo τριώβολον, Tres obolos, διώβολον Duos significat.

Atque ut ὀβολὸς, sic et δραχμὴ sua compp. habet, quæ an itidem Attica censeri debeant, dubium est. At vero γλαῦκα fuisse nomen Atticum certi numi constat, quemadmodum et βοῦν : nimirum ab insculpta noctuæ effigie uni, bovis alteri. Quidam jam inde a priscis Atticis illam βοὸς appellationem manasse tradunt, quidam vero Deliorum potius quam Atheniensium fuisse scribunt. Hoc nemini dubium esse potest, quin ut magistratuum, sic etiam numismatum sua populi singuli nomina habuerint. Sed Atticos hic quoque in appellationibus, quæ alioqui communes illis erant cum ceteris, aliquid sibi peculiare habuisse videmus; nam χαλκίον eos, sicut ἀργύριον et χρυσίον, dixisse potius quam χαλκόν : et κέρματα multitudinis numero potius quam κέρμα dicere solitos fuisse, Pollux quoque testatur : licet Antiphanes et alii quidam in illo quoque singulari numero voce hac usi fuerint.

Λυχνοῦχος quoque hic commemorandum erit, cum unum sit ex illis compp. quæ non tantum significatione sunt Attica, (i. e. signif. quandam Atticis peculiarem habent, ut δημιουργὸς, ut ἀδηφάγοι, cum περὶ τελείων ἵππων dicitur, ut etiam quædam alia,) sed suam illis originem debere existimantur. Λυχνοῦχος, inquit Hesych., ὁ φανὸς, λαμπτήρ· οἱ δὲ, ἐφ' ὃν ὁ λύχνος ὀχεῖται. Et hic quidem tacet vocem esse Atticam; sed in nomine φανὸν scribit, Φανὸν, τὸ φαινόμενον· φωτεινὸν καὶ λαμπρόν. Ἀττικοὶ δὲ λυχνοῦχον ἐκάλουν ὃ ἡμεῖς

νῦν φανόν. Hanc autem vocem in Thes. meo explicavi quidem, sed Atticam esse non admonui, quod aut nondum legissem, aut me legisse non meminissem. Hoc etiam addo, non posse dubitari de prima et propria nominis λυχνοῦχος signif. ab iis, qui in Gallia viderint quod ibi appellatur *Phalot*, voce ab illo Hesychiano φανὸς parum detorta. Imo vero alicubi *Phanot* auditur, quod quamvis melius dicatur, (utpote retinendo integram scripturam Græci φανὸς,) irrideri tamen ab aliis solet.

Δᾳδοῦχος aptissime illi λυχνοῦχος, tum propter significationis vicinitatem, tum ob compositionis similitudinem, subjungetur, quod ejusdem esse dialecti constat. Estque animadvertendum, compositum hoc δᾳδοῦχος ex eorum numero esse, quæ aliam signif. habent quam haberent seorsum voces ex quibus sunt composita; idque docte annotavit Eust.: Ἰστέον δὲ ὅτι, ὥσπερ διαφέρει ὁ δᾷδας ἔχων ἁπλῶς, καὶ ὁ ἐν τοῖς κατ' Ἐλευσῖνα μυστηρίοις δαδοῦχος· καὶ ὁ ῥάβδον ἁπλῶς ἔχων, καὶ ὁ ταξεωτικὸς ῥαβδοῦχος, οὕτω καὶ ὁ σκῆπτρον ἁπλῶς ἔχων, (κατὰ τὸν ἐν Ὀδυσσείᾳ πτωχὸν Ὀδυσσέα, καὶ εἴ τις ἄλλος τοιοῦτος,) καὶ ὁ σκηπτοῦχος, ὃς βασιλεὺς εἶναι ἰδιάζεται. Legimus quidem δᾳδούχους fuisse dictos Qui in Cereris sacris noctu faces portabant, tanquam ipsius factum Persephonen quærentis imitantes; sed an de Sacerdotibus tantum diceretur, vel potius an soli sacerdotes hoc officio fungerentur, dubitari potest. Eust. certe videtur ad eos non restringere, Ὡς δῆλον ἐκ τοῦ παρ' Ἀττικοῖς δᾳδουχεῖν, καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς δᾳδούχων, οἳ δοκιμαζόμενοι ἐπεστάτουν ταῖς δᾳδουχίαις.

Θαλλοφόρος poni in hoc Atticorum compositorum albo meretur: et post δᾳδοῦχος aptum habere locum poterit, quod ut δᾳδοῦχοι, ita etiam θαλλοφόροι cuidam ἑορτῇ adhiberentur, (sed non eidem,) ut illi facem, ita hi frondem oleaginam portantes s. gestantes: Καὶ θαλλοφόροι δέ τινες ἦσαν ἐν Ἀθήναις, τοιοῦτοι δὲ ἔν τισιν ἑορταῖς οἱ γεραίτατοι, inquit Eust. Intellige autem ἐν τοῖς Παναθηναίοις. Verum quod ap. eum alibi legitur, θαλλοφόρον dictum etiam fuisse τὸν μηδὲν χρήσιμον ἀλλ' ἢ βοσκήμασι θαλλὸν παραβάλλειν, parum fidei apud me obtinet. Primum enim θαλλοφόρος non de quovis dictum fuisse qui ad nullum opus habilis esset, sed tantum de Sene; deinde θαλλὸν eandem ibi signif. habere existimo, quam habet cum θαλλοφόροι vocantur illi, qui τῇ τῶν Παναθηναίων ἑορτῇ adhibebantur: i. e. peculiariter περὶ τοῦ τῆς ἐλαίας κλάδου dici. Hesychii autem locus, ubi explicatur hoc vocab. θαλλοφόρος, mendosus est simul et imperfectus: adeo ut ejus de hac metaphorica signif. sententia perspici non queat. Postquam enim dixit, Θαλλοφόρος, ὁ πομπεύων Ἀθήνῃσι, καὶ ἐλαίας κλάδον φέρων, addit, Λέγει δὲ καὶ γέροντας θαλλοφόρους, πρὸς οὐδὲν ἄλλο χρησίμους ἢ πρὸς τὸ θάλλειν. Duobus autem modis posse expleri hunc l. docebo paulo post. Prius autem Aristophanis locum afferam, ex quo ille usus nominis θαλλοφόροι cognoscitur: nimirum convicio jactatum fuisse in senes inutiles. Is extat Vesp. [540]: Οὐκέτι πρεσβυτῶν ὄχλος χρήσιμος ἔστ' οὐδ' ἀκαρῆ. Σκωπτόμενοι γὰρ ἂν ἐν ταῖσιν ὁδοῖς ἅπάσαις Θαλλοφόροι καλοίμεθ', ἀντωμοσιῶν κελύφη. Ubi ad vocem θαλλοφόροι hæc annotantur in scholiis: Ἐν τοῖς ὑπομνήμασιν οὕτω γέγραπται, Θαλλοφόροι ἀντὶ τοῦ Ἐργάται· Θαλλόν τ' ἐρίφοισι φορῆναι· οἱ γὰρ γέροντες τὰ τοιαῦτα ἐν ἀγρῷ οἰκονομοῦσι. Quæ verba videntur alicujus esse, qui eandem illius signif. rationem redderet quam Eust.; hæc enim verba, θαλλόν τ' ἐρίφοισι φορῆναι, sumpta sunt ex Od. P,[224]: Τόν κ' εἴ μοι δοίης σταθμῶν ῥυτῆρα γενέσθαι, Σηκοκόρον τ' ἔμεναι, θαλλόν τ' ἐρίφοισι φορῆναι, Καί κεν ὀρὸν πίνων, μεγάλην ἐπιγουνίδα θεῖτο. Fortassis igitur inter ἐργάται et illa Homeri verba desunt quæpiam. Credibile enim est scripsisse illum, quicunque est hujus scholii auctor, θαλλοφόρους dici qui non amplius essent vel esse possent ἐργάται, nec jam ad aliud opus apti quam πρὸς τὸ φέρειν θαλλὸν τοῖς βοσκήμασι: sicut sc. dixit Hom. θαλλόν τ' ἐρίφοισι φορῆναι. Sed illud scholium proxime sequuntur hæc verba, Εὐχερεῖς δέ εἰσι περὶ ὧν μηδὲν ἔσχον εἰπεῖν σαφὲς, ἀποσχεδιάζοντες. Quæ verba sunt alius cujuspiam scholiastæ, præcedentem illam expositionem reprehendentis. Subjungit autem, Θαλλοφόρους γὰρ ἔφη, βουλόμενος τοὺς γέροντας δηλῶσαι· ἐπειδὴ ἐν τοῖς Παναθηναίοις οἱ γέροντες θαλλοὺς ἔχοντες ἐπόμπευον· ὡς οὖν εἰς οὐδὲν ὄντων χρησίμων αὐτῶν ἔξω τοῦ θαλλοφορεῖν, οὕτως αὐτοὺς ἐπέσκωψεν. Nunc igitur quam expositionem secutum esse Hesychium dicemus? Ad me quod attinet, non dubito quin posteriorem, quæ est melior, vel potius quæ sola est bona et vera. Quod si ita sit, fuerit hoc modo emendandus ejus locus, Πρὸς οὐδὲν ἄλλο χρησίμους ἢ πρὸς τὸ θαλλὸν ἐν παναθηναίοις φέρειν· aut simpliciter, πρὸς τὸ θαλλὸν φέρειν.

Πατραλοίας et Μητραλοίας sunt itidem Atticorum composita, quod non minus quam de quoquam alio affirmari potest, cum uno ore omnes gramm. id fateantur. Neque solum compositio est illorum, sed ipsum etiam verbum ἀλοᾶν, (pro quo his nominibus inest ἀλοιᾶν,) illis in ea signif. ascribitur, nimirum pro τύπτειν, cum πατραλοίας et μητραλοίας nihil aliud sonent quam πατροτύπτης et μητροτύπτης. Scribitur autem et πατραλῴας, itidemque μητραλῴας, ut ex Suida pariter et Eust. discimus. Quamvis autem manifesta sit nominis πατραλοίας s. πατραλῴας compositio ex πατὴρ et verbo illo ἀλοιᾶν, (sicut τοῦ μητραλοίας s. μητραλῴας ex μήτηρ et eodem verbo ἀλοιᾶν,) et passim etiam usitata sit signif. huic compositioni respondens, Aristoph. tamen in Nubibus ita usus esse creditur, ut ambiguum sit an πατὴρ an πάτρα eo includatur. Qua de re et in meo Thes. monui: de hoc vero non item, Hesychium velle, πατραλοίαν dici etiam τὸν ἀτιμάζοντα τὸν πατέρα. Sed hujus signif. exemplum desidero.

Ὑβριστοδίκαι ab Atticis dicebantur οἱ μὴ θέλοντες εἰσάγειν τὰς δίκας, ut Hesych. et Pollux testantur; sed ille Atticum esse verbum tradit, quod hic tacet.

Παράσιτος item videri Atticum, docebo in v. Παρασιτεῖν, cum venero ad eorum vocabulorum enumerationem, quæ verba appellantur.

Σκοτόμαινα in Atticarum vocum numero poni debet, si Hesychio credamus; at si Eustathio, in numero Atticarum pariter et Doricarum. Addit autem, e nomine μὰν pro μὴν, non e μαίνεσθαι, compositum esse.

Περίστοον ab iisdem Atticis vocari tradit Pollux τὸν περίστυλον τόπον, s. περιχίονα.

Τρίπυλον Atticos dixisse scribit Hesych., non τρίθυρον.

Ὑπόχολον Pollux Attico sermone appellari tradit τὸν μελαγχολῶντα.

Νεώσοικος ex Atticorum compositorum est numero, sed nihil Atticum præter compositionem habens, cum a ceteris eadem verba de eadem re, sed separatim, usurpentur. Est autem animadvertendum Atticos in quibusdam appellationibus vocabulis separatis uti maluisse quam compositione, in hac autem contra. Nam ἄκρα πόλις eos dicere maluisse quam ἀκρόπολις: itidemque οἰκίας δεσπότης, quam οἰκοδεσπότης, et γυναικὸς ἀδελφὸς quam γυναικάδελφος, docui in superioribus, nimirum in Tmemate II. Quo magis mirum videri possit compositionem illis in hac appellatione placuisse; sed hoc Ælii Dionysii testimonio ap. Eust. confirmatur. Cujus nisi tanta esset auctoritas, aliquos Aristoph. locos illi posse opponi dicerem, in quibus non συνθέτως, s. ἓν ἑνὶ μέρει λόγου scriptum est νεώσοικος, sed νεὼς οἶκος, ἐν παραθέσει, ut loquuntur. Sed ut illi potius credam, et typographica Aristoph. exemplaria suspecta in eo vocab. habeam, faciunt etiam quidam Thuc. et Dem. loci, in quibus illam compositionem observavi. Cetérum νεὼς οἶκον s. νεώσοικον, ab Ionibus νεῶνα, ab Atticis alio nomine νεώριον appellari, idem Dionysius testatur. Latini Navale appellant.

Ἐπίχαρις in eundem catalogum referendum fuerit, si ap. Hesych. ita legamus, Ἐπίχαρις παρὰ Ἀττικοῖς ἡ ἄβρα: quæ lectio nullam ne unius quidem literæ mutationem habet, sed tantum articuli ἡ trajectionem. Alteram autem lectionem retinendo, ἄβρα inter Attica vocabula ab eo numerabitur: quod minime simile vero est. Quomodo enim Attica erit vox ea, quæ inter illas quidem quæ pure Græcæ sunt, sed inter ἐθνικὰς recensetur?

Venio a compositis vocabulis ad simplicia : et quidem a nominibus adjectivis incipiens, quibus substantiva subjungam. Atque ut quoad fieri potest, huic classi minime immisceantur ea quæ ad eam non pertinent, non quæ significatione tenus Attica esse videbuntur, sed ea duntaxat quæ afferri putabo tanquam suam Atticis originem debentia, hic recensebo : et quidem si non omnia quæ occurrerint, at saltem præcipua. Quamvis autem a compositis ad simplicia transitum faciam, quæ interim composita occurrent præter illa quæ jam annotavi, non excludam : ut vicissim cum superioribus compositis irrepsisse quædam simplicia non ignoro.

Σαυλὸν teste Hesychio est ἅβρὸν, κοῦφον : quibus addit, ἅβρὸν, τρυφερὸν, Ἀττικοί : ubi non dubium est quin vel priore vel posteriore loco pro ἅβρὸν aliud reponendum sit vocabulum : aut certe quin priore loco tolli debeat; nam in posteriore cum τρυφερὸν optime convenit. Verum Hesychio de hujus nominis expositione non assentitur schol. Aristoph. Is enim explicans verbum σαλαχωνίσαι, tradit σαῦλον (ita enim ap. eum scriptum est) vocari τὸ φαῦλον καὶ διερρῡηκός. Verum quod ibi præcedit, cum Hesychii expositione potius convenit, si σαλάκωνα originem ab illo adjectivo habere dicamus.

Σκνίφος Atticos vocasse τὸ σκότος, auctor est Hesych. : Σκνιφὸν, ἀμυδρὸν βλέπον. Ἀττικοὶ γὰρ καὶ τὸ σκότος σκνίφος λέγουσι. Apud Polluc. autem habemus σκνιπὸς, non σκνιφὸς, ex Simonide, in hac ipsa signif.: ita ut vel hi duo lexicographi inter se dissentiant in hujus vocis scriptura, vel alterius eorum exemplaria fide digna hoc loco non sint.

Μινυὸν, (a quo est verbum μινύθω, unde esse Lat. Minuo, persuasum habeo,) in Atticorum vocabulorum numero, ex Eustathii (inter alios) auctoritate ponere possumus. Sic Dores vocem ejusdem signif. peculiarem sibi habent. Ut enim Attici μινυὸν appellant Parvum, sic Dores μικκόν. Quamvis Eust., vel potius Ælius Dionysius ap. Eust., non Doribus, sed Ionibus vocem hanc ascribat, Atticis vero ζμικρὸν et μικρόν. Legimus enim ap. illum schol., Αἴλιος δὲ Διονύσιός φησιν ὅτι ζμικρὸν, καὶ μικρὸν, οἱ Ἀττικοί· μικκὸν δὲ Ἴωνες.

Τυννοῦτον, ut ejusdem signif., ita eorundem Atticorum est. Cujus vocabuli usum Thes. meus fuse tibi explicabit.

Σκοίθης inter Attica vocabula locum sibi poscit, si Hesychio credimus : scribenti, Σκοίθης, διάβολος· Ἀττικοὶ λάλος, στωμύλος.

Στηλῖται est item ex earum vocum numero, quas sibi Attici vindicant. Vocarunt autem στηλίτας eos, qui ἐπ' αἰτίαν τινὰ ἐστηλογράφησαν.

Λακοσχέας ab Atticis dictus fuit ᾧ τὸ ὀσχέον πάντοθεν ἐστὶ καθειμένον, s. ἀεὶ χαλαρόν ἐστι. Vide Polluc. et Hesych.

Οὐλὰς τρίχας dicunt Attici, ut testatur Pollux. Sed cum magnus fuerit illius adjectivi usus, (unde etiam facta sunt composita, οὐλόθριξ et τρίχουλος, nec non οὐλοκόμος, s. οὐλοκόμας, et οὐλοκέφαλος, et οὐλοκάρηνος,) dubitari potest utrum ab Atticis originem habeat hoc vocab., quamvis ejus usus sit Atticus. Quæ dubitatio et de aliis quibusdam vocabulis oriri potest.

Ἄττα et in quodam Epigr. Græco et a Luciano locis aliquot ponitur inter vocabula, quæ inculcabant qui videri Attici volebant.

Ἄστε cum illo ἄττα ab eodem Luciano simul recensetur.

Γαστροοίδης ab Atticis vocatur qui Latine dicitur Ventriosus. Esse autem Atticum vocabulum testatur Eust.

Ὠμοίδης et Πεοίδης eadem prorsus forma dicuntur qua proxime præcedens γαστροοίδης. Incertum est tamen an Eust. hæc duo esse Attica censuerit, sicut illud proxime præcedens γαστροοίδης. Poterant certe hæc tria in compositorum classe locum habere, sicut et quæ sequuntur.

Ἀκόρητος ex iis unum esse arbitror, quæ plane Attica censeri queunt, quod ἀκόρητος quidem dictum sit et ab aliis qui fortassis dialectum Atticam nihil curarent, sed ab alio verbo. Legitur enim ap. Hom. ἀκόρητος, sed pro Insatiabilis, Insaturabilis, (veluti cum dicit Il. H, 117 : Εἴπερ ἀδεινής τ' ἐστὶ, καὶ εἰ μόθου ἔστ' ἀκόρητος· M, 335 : Ἐς δ' ἐνόησ' Αἴαντε δύω πολέμου ἀκορήτω Ἑσταότας· N, 621 : Τρῶες ὑπερφίαλοι, δεινῆς ἀκόρητοι ἀϋτῆς,) nimirum a verbo κορέω significante Satio, Saturo : quod a nomine κόρος originem habet. At vero ἀκόρητος, quod inter Attica vocabula recensendum dico, longe aliam habet non signif. solum, sed etiam originem. Nam ἀκόρητος est ἀκαλλώπιστος, a verbo κορεῖν significante Verrere, Scopis purgare, Mundare, ut ap. Aristoph. Nub. [44] : Ἐμοὶ γὰρ ἦν ἄγροικος ἥδιστος βίος, Εὐρωτιῶν, ἀκόρητος, εἰκῇ κείμενος. Unde est etiam compositum ἐκκορεῖν, ut ἐκκορεῖν Ἑλλάδα dictum est in Comœdia itidem, τὸ ἐκκενοῦν καὶ καθαίρειν, ὡς εἰ καὶ ἐσαροῦτο κατὰ τὰς φιλοκαλουμένας οἰκίας.

Ἀπηνὴς, quamvis sit et ipsum ap. priscos quoque scriptt. usitatum, poterit tamen, ut opinor, locum hic obtinere, nimirum inter Attica vocabula; quoniam non solum signif. diversam habet ab ea quæ passim ap. alios scriptt. occurrit, sed originem quoque habere aliam videtur, veluti cum dicit Aristoph. Nub. [974] : Ὅπως τοῖς ἔξωθεν μηδὲν δείξειαν ἀπηνές. Sic et Eust. : Ἀπηνὴς δὲ κοινῶς μὲν, ὁ σκληρὸς, καὶ ἐναντίος πρὸς τὸν ἐνηῆ· Ἀττικοὶ δὲ ἀπηνὲς καὶ τὸ ἁπλῶς ἄπο αἴνου ἔλεγον, ἤτοι ἀπαίδευτον.

Ἀφυὴς autem quia licet ab Atticis dicatur peculiariter περὶ τοῦ σκωπτικοῦ, cum diversa signif. diversam originem non habet, cum exemplis Tmematis primi ponendum potius fuit. Idemque et in aliis hujusmodi factum oportuit.

Substantiva etiam nonnulla Atticæ linguæ a lexicographis Gr. atque aliis scriptt. commemorantur : ex quibus aliqua priscis Atticis duntaxat in usu fuisse arbitror; (quod fortasse et de nonnullis superiorum vocabulorum dici potest;) sed quoniam nihil certi hac de re habeo, a ceteris ea minime separabo.

Θησεῖον Atticam fuisse Carceris appellationem ex Hesych. discimus : qui tamen non παρ' Ἀττικοῖς dicit, sed παρὰ Ἀθηναίοις. Credibile est autem Certi carceris nomen, (et fortasse quod ap. priscos Atheniensis extiterit,) de Quovis carcere tandem usurpatum fuisse. Scimus alioqui Θησεῖον sonare Thesei templum, ut etiam ipse Hesych. exp. νεὼν Θησέως : plurali autem numero Θησεῖα esse dicit Θησέως ἑορτήν. Sic Ἀναχεῖον s. Ἀνάκειον Attice dicebatur Dioscurorum templum, i. e. Castoris et Pollucis : qui ἄνακες vocabantur, (quo in usu Atticum et hoc vocab. videri queat,) Ἀναχεῖα autem s. Ἀνάκεια, eorum ἑορτή. Mirum est autem, Θησεῖον ad Carceris appellationem transivisse, cum alioqui illis, qui digni carcere essent, perfugium esse soleret. Scribit enim idem lexicographus, Θησεῖον, νεὼς Θησέως, ἐφ' ὃν οἱ ἀποδιδράσκοντες κατέφευγον. Ideo autem κατέφευγον, quia ibi ἀσυλίαν εἶχον, ut schol. Aristoph. in quodam Eq. loco testatur. Sed dicit οἱ καταφεύγοντες τῶν οἰκετῶν, quem genitivum οἰκετῶν, aut certe δούλων, synonymum, ap. Hesych. ne quis librarii incuria omissum suspicetur, sciat Philochorum ap. Etym. tradere, non solum servis, sed et aliis quibuslibet supplicibus fuisse perfugium. Apud eund. lexicographum extat et Θησειότριψ, quod exp. ὁ ἐν τῷ Θησείῳ διατρίψας. Quamvis autem Aristophanem eo usum esse tradat, pro Attico vocabulo afferri non puto. Ibid. est etiam θησομύζειν quod explicat, τὸ ἐν αὐτῷ λέγειν : sc. τῷ Θησείῳ. Pro quo θησομύζειν facile crediderim reponendum esse Θησειομυθεῖν.

Θεσμοφορεῖον et Πρυτανεῖον ejusdem cum præcedenti sunt formæ : quæ fuisse Athenis συσσιτίων nomina testatur Hesych.

Νουμηνία Soloni ascribitur a Plutarcho in ejus Vita.

Ἄξονες et Κύρβεις esse nomina ab Atheniensibus orta, ex Eodem discimus.

Ἐργάωνες, teste Hesychio, Atticis dicti sunt οἱ ἐν τοῖς ἀγροῖς τόποι, ἔνθα οἱ οἰκέται κοιμῶνται : a Cretensibus autem ἐργάτωνες.

Ἐργάται fuerunt ab Iisdem appellati qui tempore Hesychii ἐργαστικοὶ vocabantur : at qui tum ἐργάται

appellabantur, ad illis μισθωτοὶ dicti sunt. Hoc enim videtur velle ipse Hesych. : cujus alioqui verba aliter accipienda existimabit, qui non ea prope intuebitur. Ἐργάδεις præterea pro Attica voce affertur a Plutarcho in Solone : de cujus significatione dicam in proxime sequente vocab. Τελέοντες.

Τελέοντες et Αἰγικορεῖς vocabula sunt priscæ Atticorum linguæ, quæ a Plutarcho recensentur in Solone [c. 23] : Καὶ τὰς φυλὰς εἰσὶν οἱ λέγοντες οὐκ ἀπὸ τῶν Ἴωνος υἱῶν, ἀλλ' ἀπὸ τῶν γενῶν, εἰς ἃ διηρέθησαν οἱ βίοι, τοπρῶτον ὠνομάσθαι· τὸ μὲν μάχιμον, ὁπλίτας· τὸ δ' ἐργατικὸν, ἐργάδεις· ὂυοῖν δὲ τῶν λοιπῶν, τελέοντας μὲν, τοὺς γεωργούς· αἰγικορεῖς δὲ, τοὺς ἐπὶ νομαῖς καὶ προβατείαις διατρίβοντας. Sed pro ὠνομάσθαι legitur etiam ὀνομάσαι in vet. exempl., ut sc. Solon hæc nomina illis imposuisse intelligatur. Verum aliud multo majoris momenti hic animadvertendum est, de quo in meis etiam Annotationibus lectores admonui : nimirum γεωργοὺς non esse unum ex illis nominibus, (ut crediderunt Interprr.,) sed id esse quo exp. τελέοντας. Nam (ut ibi docui) articulus τοὺς præfixus nomini γεωργοὺς, eodem modo quo et participio διατρίβοντας, aperte declarat non vocem γεωργοὺς sed τελέοντας pro una ex illis antiquis appellationibus afferri. Alioqui enim cum ita scripserit Plutarch., τελέοντας μὲν, τοὺς γεωργοὺς, dicendum fuisse contra, γεωργοὺς μὲν, τοὺς τελέοντας. Sic enim articulos ab illo videmus præfigi ceteris vocabulis, quibus cetera nomina exp., non ipsis nominibus quæ exponuntur. Atque ita gramm. quoque passim ac præsertim lexicographi articulo in expositione vocabulorum utuntur : quod tamen apud hos quoque non animadversum a nonnullis, in errorem eos impulit. Sic certe ap. Polluc. non animadversus hic articuli usus fecit, ut etiam interpunctionis notula non animadverteretur esse perperam posita : adeo ut quod de uno verbo tradit Pollux, de altero tradere creditus sit. Pollucis enim [2, 78] verba sunt hæc, postquam scripsit quosdam Comicos verbo ἀπομύττειν usos esse pro ἐπὶ κέρδει ἐξαπατᾷν, (quod imitatus Terent. dixit, Emunxi argento senes,) μυκτηρίζειν δὲ Λυσίας καὶ τὸ μυσάττεσθαι, ἀπὸ τοῦ τῷ μυκτῆρι ἐνδείκνυσθαι τὸ δυσχεραίνειν. Ubi Pollucem exponere velle non verbum μυσάττεσθαι, (cujus expositio ab hoc loco plane aliena est,) sed contra μυκτηρίζειν explicare per illud μυσάττεσθαι, ex illo etiam articulo τὸ manifestum esse potuit : ut omittam, convenire ea quæ sequuntur, non cum μυσάττεσθαι, sed cum μυκτηρίζειν. Verum simul ille articuli usus non animadversus, simul etiam interpunctionis notula quæ post Λυσίας obrepserat, fecerunt ut quidam etiam eruditissimus vir crediderit tradi a Polluce de verbo μυσάττεσθαι (quo exponit) ea quæ contra de μυκτηρίζειν (quod exponitur) tradere eum voluisse, nemo mihi negare possit. Post Λυσίας autem subaudiendum relinqui verbum εἶπε, aut aliud id genus, minime novum ei videri debebit, qui eandem ἔλλειψιν in quamplurimis non hujus solum, sed aliorum quoque lexicographorum locis observarit. Et quoniam in hunc sermonem deveni, et cautum lectorem alienis periculis reddere cupio, addam et aliud exemplum erroris eadem in re admissi, et quidem apud eundem lexicographum : eumque ex meo libro De Origine Mendorum, (quem ante aliquot annos promissum, in lucem edere non permiserunt variæ occupationes, ac præsertim longi circa Thes. L. Gr. labores,) tanquam ex penu quodam deprompsi. Sed inter hoc exemplum quod proponam et proxime præcedens, id est discriminis, quod in illo et articulus τὸ non intellectus, et interpunctionis notula supervacanea in errorem induxerint, at in hoc sola interpunctiuncula errandi ansam præbuerit, in re alioqui plane simili. Scribit enim Pollux 4, c. 25 [§ 178] : Τὸ δὲ κενῶσαι διὰ καθάρσεως, καὶ ἐξινῶσαι λέγουσι· καὶ ἐξινωμένον ἡ κωμῳδία τὸν κεκαθαρμένον, ὡς ἐκ τῶν ἰνῶν φερομένης τῆς χολῆς· τὸν δ' αὐτὸν καὶ ὑπερινωμένον φασὶ, καὶ ὑπέρινον. Quibus subjungit, Κατευθῦναι τὸ ἐκχωρῆσαν ἄρθρον, ἠπίως, πράως. At ecce, furtim contextum subiens interpunctiuncula, et post ὑπέρινον se insinuans, fecit ut quidam Pollucem ὑπέρινον junxisse cum κατευθῦναι putarint, cum huic verbo nihil prorsus cum illo nomine commune esse queat. Nam præterquam quod satis aliunde notus esse potest usus verbi hujus κατευθῦναι, (ut manifestum sit convenire cum sequentibus verbis duntaxat, nimirum τὸ ἐκχωρῆσαν ἄρθρον, non item cum illo præcedente nomine,) legitur apud eundem lexicographum, pag. illam sequente, Καὶ ποδοστράβη δὲ, τὸ τὰ στρέμματα κατευθύνον, ἐν τῇ κωμῳδίᾳ, ἐργαλεῖον ἰατρικόν. Et vulgata quidem Lexx., (i. e. ea quæ ante meum Thes. prodierunt,) hujusmodi erroribus infecta esse non valde miror, (cum alii prope infiniti ibi cernantur, qui longe crassiores sunt illis, ut multis exemplis docui,) at quosdam etiam doctos viros hic lapsos esse, id vero mihi mirum videtur.

Ἀσκάντης Attice dicebatur qui et σκίμπους, ut quidam testatur ap. Eustath. : addens, κράββατον non itidem exemplis scriptorum confirmari.

Κίστη quoque, unde Latinis Cista, Atticæ linguæ ascribitur ab Eustath. Meminerunt autem hujus nominis et alii, sed non itidem addentes esse Atticum.

Γλωσσόκομον Atticam esse vocem tradit Hesych., ubi per eam exp. λακηθμόν : scribens, Λακηθμὸν ὃν οἱ Ἀττικοὶ γλωσσόκομον καλοῦσι. Potuisset autem inter compp. vocabula et istud collocari.

Νάπυ pro σίνηπι vel σίναπι, Atticorum esse, tradunt cum alii, tum vero Eustath. Apud Athen. tamen affertur et σίναπι ex Aristoph.

Βρύτεα Athenienses vocabant quæ alii στέμφυλα dicebant, nimirum τὰ ἐκπιέσματα τῆς σταφυλῆς : at στέμφυλα illis erant τὰ ἐκπιέσματα τῶν ἐλαιῶν, s. αἱ τετριμμέναι ἐλαῖαι. Testis est Athen. 2. Apud Hesych. in voce στέμφυλα perperam τὰ πταίσματα τῶν ἐλαιῶν pro πιέσματα s. ἐκπιέσματα scriptum est.

Φρύκτος Atheniensibus i. erat q. κύαμος, ut testatur Hesych. in Διάφρυκτος.

Ψιττία Attici vocabant quæ alii ψωμία, ut scribit idem lexicographus.

Λίσφοι Attice dicta fuerunt τὰ ἰσχία, sc. παρὰ τὸ λείπεσθαι σαρκῶν. Sed possunt dici et λέσφοι. Hæc partim ex Etym., partim ex meo Lex. vet. Polluci non λίσφοι, sed λίσποι, et ὑπόλισποι, sunt οἱ ἐνδεῶς πυγῶν ἔχοντες : qui et λισπόπυγοι.

Κρώβυλος Atticum fuisse testantur Pollux et Hesych. Κοσύμβη δ' οὐκ Ἀττικὸν, ἀλλὰ μᾶλλον ὁ κρώβυλος, inquit Pollux; Hesych. autem non in illa ipsa voce id tradit, sed in alia quadam. Satis notum esse potest Thuc. hoc vocab. esse usum initio sui Operis.

Λόγιον, quod significat χρησμῳδημα, Atticam esse vocem, cum alii tradunt, tum Eustath.

Κόρυζα inter Attica vocabula numerandum est, si Polluci credimus. Τὸ δὲ ῥεῦμα, inquit, μύξα κατὰ Ἱπποκράτην, κόρυζα κατὰ Ἀττικούς.

Κύμβη et Κάλπις tanquam Atticæ quorundam poculorum appellationes recenseri videntur a Philemone ap. Athen. Ab eodem Philemone fit mentio et ποτηρίου, quod dictum sit ἔφηβος : ut docui supra, cum agerem de vocabulis quæ significatione tenus sunt Atticis peculiaria.

Σπονδύλλη ab Atticis appellata fuit ἡ γαλῆ, teste Hesych. At σφονδύλη eidem lexicographo, nec non Eustath., est Quiddam silphio simile. Pro quo σφονδύλη invenitur scriptum et σπονδύλη. Est vero et Insecti cujusdam nomen σφονδύλη ap. Aristoph. [Pac. 1077.]

Στίλβη Atticis est ἔσοπτρον, cum aliis alia significet. Ita enim Hesych. : Στίλβη, αὐχμὸς, ἐλλύχνιον, ἔνιοι φανόν. Ἀττικοὶ δὲ ἔσοπτρον. Subaudiendum est enim, οὕτω καλοῦσι, vel aliquid ejusmodi.

Εὐδάνεμος, (ut tradit idem lexicographus, Hesychius,) ἄγγελος παρὰ Ἀθηναίοις. Sed in hujus vocis scriptura parum fidei ejus exemplaribus tribuo.

Ἱστριάνιδες ap. eund. Hesych. extat; sed hanc vocem in certa tantum signif. pro Attica habere videtur.

Πλαγγόνιον Unguentum dixerunt Attici, (ut Idem auctor est,) non Quodvis, sed Certum quoddam.

Χολοβαφίνη tanquam Atticum vocab. affertur a Polluce, ubi recenset derivata a nomine χολή : sed ei loco aliquid mendi subesse videtur. Quæri etiam pos-

sit an sicut χολοβαφίνη, sic χολοβάφος, quod proxime præcedit, Atticum esse velit.

Ἀποδόντωσις ex eodem Polluce affertur, tanquam ab eo inter Attica vocabula numeratum; sed hoc mihi valde dubium est. Eadem enim ratione multas voces Atticas esse diceremus, quas tamen in eo numero minime ponendas esse constat. Cum enim dixisset Pollux, Καὶ προσωποῦττα δέ τι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ὠνομάζετο χαλκοῦν ἀγγεῖον, ἐχίνῳ παραπλήσιον, περὶ τὸ στόμα ἔχον πρόσωπα λεόντων, ἢ καὶ βοῶν· ἀφ' ὧν καὶ ὠνόμαστο· subjungit, Τὸ δ' ἀποκεφάλισμα, κάθαρσιν κάρας, ῥύψιν ὀδόντων, ἀποδόντωσιν ἔλεγον, ἐξομμάτωσιν, νίψιν ὀμμάτων ῥύπου. Si igitur repetendum esse hic dicamus nominativum Ἀττικοὶ, (vel potius sumendum ex præcedente dativo Ἀττικοῖς,) nihilo magis ἀποδόντωσιν a Polluce inter Atticas voces recenseri dicere possumus quam ceteras quæ illi hic conjunguntur. Atque adeo in aliis plerisque locis de Atticis locutus Pollux, aliquanto post subjungit illud ἔλεγον vel εἶπον, aut aliud hujusmodi, cum tamen non jam de Atticis tantum, sed de quibusvis scriptoribus loquatur.

Προσωποῦττα vocabatur ab Atticis Quoddam χαλκοῦν ἀγγεῖον, teste Polluce.

Μελιττοῦτα item et Οἰνοῦττα Atticis ascribuntur: quorum meminit inter alios Eustath.: dicens ex μελιττόεσσα et οἰνόεσσα esse facta per contr.: additque, μελιττοῦτα dici ἐπὶ μελιπήκτων.

Ἱερεῖον esse vocem Atticam ἐπὶ τοῦ σφαγιαζομένου ζώου, s. θυομένου, scribunt cum alii, tum Eustath.

Πάλληκες Atticorum fuisse vocabulum, ex Eustath. discimus; sed videtur Atticis sui temporis ascribere. Dicens enim adolescentem vocatum πάλλακα, subjungit, Ἴσως δὲ καὶ οἱ νῦν Ἀττικοὶ πάλληκες ἐντεῦθεν καλεῖσθαι διεδέξαντο.

Κόνδυλος esse Atticorum, sicut κόλαφος aliorum, ap. Eustath. legimus. Frequentem saltem ap. Atticos hujus nominis usum esse constat.

Κόῤῥη quoque Attica vox est, sicut κόνδυλος qui illi incutitur. Præsertim vero ἐπὶ κόῤῥης dicere, Atticum esse censetur: sicut ὑπὸ μάλης.

Ὀπαίαν Attici τὴν κεραμίδα vocabant, eam sc. quæ habebat ὀπὴν, ut scribit Pollux.

Νεᾶνις Atticis tribuere videtur Clem. Alex. in loco quem in calce hujus capitis, circa initium sc. ultimi Τmematis, afferam.

Πρατίνιον Attici vocarunt τὸ ὕπερον, ut testatur Hesych.

Πατριώτης apud Athenienses dicebatur ὁ βάρβαρος et ὁ πολίτης, teste Hesychio. Meminit hujus vocab. πατριώτης et Pollux; sed fortassis inter ea potius fuerit ponendum, quæ in certa duntaxat signif. sunt Attica.

Μάμμη et Μαμμαία vocabula sunt quibus Attici Matrem appellabant. Affert enim Eustath. hoc quorundam, quos minime nominat, testimonium: Τήθην οἱ Ἕλληνες, τὴν πατρὸς ἢ μητρὸς μητέρα· οἱ δὲ παλαιοὶ ἀκύρως μάμμην καὶ μαῖαν· μάμμην γὰρ Ἀττικοὶ καὶ μαμμαίαν, τὴν μητέρα καλοῦσιν· ἣν δὲ οἱ πολλοὶ τήθην, τηθίδα. Dixerat autem paulo ante Ælius Dionysius, de nomine τήθη loquens, Ἣν ὀκνοῦσιν οἱ Ἀττικοὶ μάμμην καλεῖν, ὡς τῶν πολλῶν οὕτω τὴν μητέρα καλούντων. Verum non μαμμαίαν, sed μαμμίαν (eadem sc. forma quam habere videmus παππίαν) in alio Eustath. loco legimus. Ubi animadvertendum etiam est vocem istam in iis numerari, quæ ἐκ προσώπου tantummodo dicuntur. Nam ex Rhetorico Lexico annotatur, ex nominibus, quæ συγγενικὰ nuncupantur, nonnulla esse omnibus communia: ut πατὴρ, μήτηρ, ἀδελφὸς, et similia, (dicimus enim hunc esse illius πατέρα, vel υἱὸν, vel ἀδελφὸν,) quædam vero ἐκ προσώπου dici peculiariter: οἷον, ἄπφαν τὴν ἀδελφὴν Ἀττικῶς μόνη ἡ ἀδελφὴ εἴποι ἄν· καὶ πάππαν τὸν πατέρα μόνος ὁ παῖς, ὥσπερ καὶ μαμμίαν τὴν μητέρα· καὶ τὰ ὅμοια. Habeturque hæc scriptura in alio ejusdem paginæ loco, ubi ex veterum auctoritate scribit, infantes solitos patrem compellare vocabulo πᾶς, ut matrem vocabulo μᾶ: unde per reduplicationem facta sint, ex πᾶς quidem πάπας et παπίας (ita enim hic scribuntur unico π), ex μᾶ autem μαμμία. Atque hic observandum etiam est obiter, ut Græciæ infantes vocabula communia cum aliarum regionum infantibus habuerint. Quamvis enim πᾶς duntaxat tribui illis Græcis hic audiamus, non dubito quin plerique reduplicatione usi sint: sicut utentes quotidie nostros in Gallia puerulos audire est, dicentes sc. *Papa*, compellando patrem: itidemque *Mama*, compellando matrem. Neque tamen omnes inter se in hujus posterioris vocabuli usu consentiunt; sunt enim qui potius mammam poscant hac voce *Mama* s. *Mamam*, eam signif. ei tribuentes, quam præter alteram habere videmus idem apud Latinos vocabulum. Apud Aristoph. autem videmus a puerulo voce μαμμᾶν posci Panem, sicut voce βρῦν, Potum, Nub. [1382]: Εἰ μέν γε βρῦν εἶπῃς, ἐγὼ γνοὺς ἂν πιεῖν ἐπέσχον. Μαμμᾶν δ' ἂν αἰτήσαντος ἦκόν σοι φέρων ἂν ἄρτον. Κακᾶν δ' ἂν οὐκ ἔφθης φράσαι, κἀγὼ λαβὼν θύραζε Ἐξέφερον ἂν καὶ προὐσχόμην σε. Ubi observa itidem verbum κακᾶν, in quo Græci suos puerulos imitati sunt, cum κάκκην pro Stercore dixerunt: sic certe et Latinos Cacare dixisse satis notum esse potest. Latinos tamen puerulos dixisse itidem Caca, nescio an ullo satis locupleti testimonio confirmari queat. At nostrates passim, sicut et Græci, illo vocab. utuntur. Nec dubium est quin rectius unico κ, ap. Aristoph. κακᾶν scribatur, quam κακκᾶν duplici, (ut habetur in quibusdam exempll., atque ut in κάκκη geminari eam literam videmus,) cum Latini primam verbi Cacare syllabam corripiant, et minime verisimile sit puerulos in Græcia vehementiore sono vocem hanc pronuntiasse quam Galli pueruli pronuntiant. Ceterum ut Græci suos hac in voce secuti sunt, non itidem secuti nostros sumus; maxima enim Galliæ pars utitur alio vocab., quod ex Græco χέζω factum est. Cum autem in illius vocabuli puerilis mentionem inciderim, nimirum κακᾶν, addam ex eodem Comico et alium locum, in quo vox illa jungitur verbo ποιεῖν: eodem plane modo, quo apud nos pueri vel potius pueruli jungunt suum *Caca* cum verbo *Faire*, significante ποιεῖν. Siquidem ποιεῖν κακᾶν periphrastice, (si hic quoque periphrasis est,) dicitur pro Cacare, eodemque pacto dicitur ab illis *Faire caca*, ea ipsa signif. Ille Comici illius locus, nimirum Aristophanis, extat itidem in Nubibus, et quidem contiguus loci præcedentis verbis: Σὺ δέ με νῦν ἀπάγχων βοῶντα καὶ κεκραγόθ' ὅτι χεζητιῴην, οὐκ ἔτλης ἔξω γ' ἐνεγκεῖν, ὦ μιαρέ, θύραζέ μ'· ἀλλ' ἀποπνιγόμενος αὐτοῦ ποίησα κακᾶν. Ubi quidam illud puerile genus loquendi non intelligentes, putarunt esse κακᾶν infinitivum: et significari, Feci cacare: quæ expositio nihil minus quam huic loco convenire potest: cum Strepsiades de seipso loquens dicat se, cum foras non efferretur, coactum fuisse ibi alvum exonerare. Quamobrem viderit schol. hujus poetæ cur in alio ejus loco κάκκην (s. κάκκην, ut ibi scribitur,) exposuerit κακίαν, cum illius κακᾶν signif. sequi hoc nomen manifestum sit, et nihil aliud esse quam Merdam, s. Stercus, ut antea dixi. Locus is est Pac. [162]: Ἀπὸ μὲν κάκκης τὴν ῥῖν' ἀπέχων. Hic enim ille exp. κακίας: quæ expositio ne cum iis quidem, quæ subjungit, convenire potest: adeo ut suspicari quis possit depravatam fuisse hic scholii scripturam. Apud Suid. legitur, Κάκκη· ἔχει δὲ καὶ τὸ κακέμφατον ἡ ἀκαθαρσία, καὶ μάλιστα τὸ δύσοσμον ἀποπάτημα. Sed puto, quod ibi dicitur, ἔχει δὲ καί τι κακέμφατον (ita enim rectius legitur), referri ad præcedentia. Cum enim jam locutus esset de altera vocabuli κάκη signif., de hac loqui volens, dixit istam vocem habere præterea τι κακέμφατον, vel τὸ κακέμφατον: utpote significantem etiam τὴν ἀκαθαρσίαν, καὶ τὸ δύσοσμον ἀποπάτημα. Sed κάκκη interjectum fuit ab aliquo, indicare volente vocabulo isti accedere alterum κ in ista signif. Ad κακᾶν autem quod attinet, ridiculum videtur quod ab Eustath. scribitur: nimirum vocem hanc derivatam esse a nomine κακὸς, et quidem ab ea hujus nominis signif., qua dicitur περὶ τοῦ δειλοῦ: quoniam sc. τοῖς δειλιῶσιν ἕπεταί τοιοῦτόν τι πάσχειν. Imo vero credibile est, sicut παπα et μαμα (geminando μα, quod ap. Eustath. habetur), ita etiam κακα et κακαν, voces esse, ob pronuntiationem faciliorem quam aliarum sit, ideoque linguæ puerili aptiorem, jampridem in Græcia sive a nutricibus, sive ab aliis excogitatas. Potestque vel hinc conje-

ctura fieri, quod lingua nostra non iisdem vocibus solum, sed etiam quibusdam aliis ejusdem omnino formæ utitur, i. e. eodem modo geminatam syllabam habentibus; nam ut puerulos docet dicere *Faire caca* pro Cacare, sic *Faire dodo* pro Dormire. Sic etiam docentur pueruli lac s. suum ex lacte et farina cibum appellare *Lolo :* sic nutrices somnum illis conciliare volentes, accinunt *La, La :* quod ipsimet interdum imitantur, ad somnum se componentes, atque adeo jam dormitantes. Sic denique docentur equum vocare *Dada.* Quin etiam alia quædam vocabula finxit, licet non itidem geminationem syllabæ habentia, linguæ tamen puerili faciliora quam sint alia ejusdem signif. : quorum ex numero est *Minon* pro Fele : qui alioqui vocatur *Chat,* et Picardice *Cat,* a nomine Catus : unde est proverb. Gallicum, *Il entend bien chat sans dire minon.* Quæ cum ita sint, nemo (ut opinor) Eustathio assentietur, illud κακᾶν vel κακὰν (ut apud eum scriptum est) a κακὸς deducenti. Jam vero mirum istud videri possit, quod in illo Aristoph. loco μαμμᾶν dicenti puero vel puerulo porrigatur panis, præsertim cum Eustath. primam hujus nominis syllabam, vel potius duas primas literas, alteram illam signif., matris sc., apud infantes habuisse testetur. Sed fieri potest ut apud Aristophanicum illum utramque vox illa significationem habuerit : fieri etiam potest ut apud quosdam unam, apud alios alteram signif. id vocab. obtinuerit : sicut ex nostratibus puerulis quosdam voce *Mama,* vel *Maman,* non matrem compellare, sed mammam poscere docui. Illa autem vocula βρῦν, qua idem puerulus s. infans potum sibi dari petit, mihi suspecta est. Quomodo enim verisimile est puerulum balbutientem, (ut scimus puerulis omnibus commune id esse vitium, et nominatim de isto audimus, Αἰσθανόμενός σου πάντα τραυλίζοντος ὅ,τι νοοίης,) literam illam ρ pronuntiare, præsertim post β, potuisse? Legimus quantum negotii exhibuerit Demostheni hæc litera, non solum puero, sed jam viro : non ignoramus et Alcibiadem vix ac ne vix quidem gratiam cum litera illa inire potuisse : adeo ut Aristophanes illum ita balbutientem induxerit, Ὅλᾷς Θέωλον; τὴν κεφαλὴν κόλακος ἔχει, pro Ὁρᾷς Θέωρον; τὴν κεφαλὴν κόρακος ἔχει. Quod si Demosthenem et Alcibiadem in illo oris vitio sui similes habuisse non credamus, ex iis qui jam ad virilem ætatem pervenissent, at certe ex puerulis multos (ne dicam omnes) eodem vitio laborasse credendum est. Siquidem ne magis disertam linguam habuisse Græcos puerulos existimemus quam vulgus nostratum habet, facit illud τραυλίζειν, quod iis tribuitur, uti dixi. Quæ cum ita sint, in eam opinionem venio ut βῦν scrib. esse censeam, et Latinorum puerulorum vocem Buas cum vocula Græcorum conciliari posse existimem.

Et quoniam hunc quoque de isto puerulorum apud Latinos vocabulo sermonem semel ingressus sum, me longius eum persequi et de aliis quoque vocabulis una eademque opera disserere, nec injucundum nec inutile lectoribus fore arbitror : sumpto ab illa vocula Buas initio. Affertur ergo ex Varrone in Catone vel de liberis educandis, Cum cibum ac potionem, Buas ac Papas vocent : et matrem, Mammam, et patrem, Tatam. Ubi Buas de potione, Papas de cibo intelligi debere, ostendit verbum Pappare ap. Plaut. et Pers. Apud illum enim legitur, Novo liberto opus est quod pappet. Apud Persium autem, Sat. 3 : At cur non potius teneroque palumbo Et similis regum pueris, pappare minutum Poscis, et iratus mammæ lallare recusas? Haud enim dubito quin Pappare hic quoque signif. illam sequatur : et ab illo nomine Papas s. Pappas, signif. istam habente, ortum sit vocab. *Papet,* cujus in nonnullis Galliæ locis, ac præsertim in Sabaudia, receptus est usus, pro Cibo puerulorum ex lacte et farina. Habuisse tamen et aliam signif. hoc vocab., vel Juvenalis locus indicat Sat. 6 : Timidus prægustet pocula pappas. Quod si ei, qui Etymologici est auctor, fidem adhibere vellemus, non Latinos a Græcis, sed hos ab illis hanc vocem mutatos esse diceremus. Παππίας, inquit, παρὰ τὸ πάππα· ὃ σημαίνει τῇ τῶν Ῥωμαίων φωνῇ τὸν πατέρα. Sed contra fidem illi hac in re, sicut et in aliis quamplurimis, derogandam esse constat. Neque vero Pappas duntaxat Latini a Græcis sumpserunt, sed etiam Pappus, ex πάππος. Jam vero et vocabulum Mamma illis, i. e. illorum puerulis, fuisse in usu pro Matre, præter eum locum qui modo fuit allatus, ostendit aperte Martialis distichum,

> Mammas atque tatas habet Afra; sed ipsa tatarum
> Dici et mammarum maxima mamma potest.

In illo quoque Persii loco qui modo allatus fuit, non dubium est quin Mammam de Matre etiam intelligere possimus. At de voce Tata quid dicemus? eam certe in quodam Græco Epigr. [Myrini Anth. Pal. 11, 67] reperio, quod subjungendum putavi, præsertim cum non parvam ei convenientiam cum illo Martialis esse viderem : in eo sc. quod ibi quoque vanum decrepitæ cujusdam anus studium in dissimulandis annis irrideatur.

> Γ τετρακόσι' ἐστίν· ἔχεις δὲ σὺ τοὺς ἑνιαυτοὺς
> Διὸς τόσσους, τρυφερὴ πεντακόρων' Ἑκάβη.
> Σισύφου ὦ μάμμη, καὶ Δευκαλίωνος ἀδελφή·
> Βάπτε δὲ τὰς λευκὰς, καὶ λέγε πᾶσι ΤΑΤΑ.

Habet certe et Festus vocem illam pro Græca, ubi scribit, Avus, patris matrisque pater : dictus a Græco vocab., quod est apud eos πάππος, mutatis quibusdam literis. Alii volunt quod ex ea voce appelletur quod apud eosdem Græcos τάτα appellatur, significatque Magnum, cum veluti magnus pater sit avus. Ex duobus autem quæ hic a Festo dicuntur in posteriore hujus loci parte, unum est quod aliunde confirmare possum, alterum autem non item. Nam quod dicit, avum esse veluti magnum patrem, non solum Gallici sermonis consuetudini est consentaneum, (in quo *Grand-père* vel *Père-grand* dicitur avus, itidemque *Grand'-mère* vel *Mère-grand,* avia,) sed etiam cum Græco sermone convenire comperio. Legitur enim ap. Hesych. Μεγαλομήτηρ, ἡ τῆς μητρὸς μήτηρ. Est autem verisimile, ut Avia dicta fuit a quibusdam μεγαλομήτηρ, sic quoque Avum appellatum fuisse μέγαν πατέρα. At vero quod de τατα scribit, Græcis significare Magnum, aliquod hujus signif. testimonium me desiderare fateor. Istud saltem ex horum locorum collatione manifestum est, Tata fuisse vocem qua pueruli aut adolescentuli ætate majores compellarent. Atque ita τατᾶ quemadmodum scriptura parum differt ab Homerico ἄττα, ita significatione idem fuerit, nisi quod ἄττα non tantum puerulorum aut adolescentulorum est, sed aliorum etiam, ad eos qui seniores sunt. Sed ab illo τατᾶ manifestum est esse Gallicum *Tante,* quod Materteram significat. Jam vero Persianum illud Lallare, quam bene cum illo nostro *Lolo* conveniat, nemo non videt. Cum βῦν denique et cum Buas comparare possumus *Bubu.* Ita sibi mutuas operas hæ tres linguæ ad intelligendum puerulorum sermonem tradunt.

Verba Attica in hunc locum reservavi : ea dico, quæ itidem plane Attica esse existimantur, non significatione duntaxat : i. e. non tantum habere quandam signif. Atticis peculiarem; nam illorum aliquot in superioribus enumerata fuerunt.

Εὐαγγελίζεσθαι Atticum esse verbum docui supra, ubi de vocc. Atticis inter scriptores communibus disserui, auspicatus a nomine εὐαγγέλιον.

Μυεῖν si non primam, secundam saltem meretur sedem : propter eum, quo Eustath. ipsum dignatur, honorem : quippe qui non tantum dicat esse Ἀττικὸν, sed etiam ἱερὸν appellet. Ἐκ δὲ τοῦ μύειν, inquit, ἐστὶ καὶ τὸ μυεῖν, ἱερὰ λέξις αὕτη Ἀττική· ἀφ' ἧς καὶ ὁ μύστης καὶ ἡ μύστις.

Πατριάζειν δέ τι ἔλεγον Ἀθηναῖοι, τὸ πράττειν τὶ ἐκ πατρίων ἐθῶν, inquit Pollux. Feci autem et antea hujus verbi mentionem.

Ξυρμεύεσθαι esse Atticis ἀδιακρίτως λαλεῖν, καὶ καυχᾶσθαι, scribit Hesych.

Νυκτερεύειν Atticis est quod alii dicunt ἀγρυπνεῖν. Ita enim Hesych. : Νυκτερεύειν, ἀγρυπνεῖν, Ἀττικοί.

Ὀλούφειν Atticis significasse τὸ τίλλειν, tradit He-

sych. : Διαλουφῶν, διατίλλων. Ὀλούφειν γὰρ οἱ Ἀττικοὶ τὸ τίλλειν· οἱ δὲ, τὸ ἐκλέγειν τῶν σπορίμων τὴν πόαν. Ubi aut διαλούφων scribendum est, ut conveniat cum seq. ὀλούφειν, aut potius ὀλουφεῖν, ut convenire possit cum præcedente διαλουφῶν.

Ἀπανθρακίζειν Attici dicebant quod alio verbo dici solet ὀπτᾶν, ut annotat Eustath.

Κακκάζειν dicere solebant Attici τὰς ὄρνις τὰς πρὸς τὸ τίκτειν φθεγγομένας, ut scribit Hesych., ubi suspicor ὄρνις peculiariter de Gallinis dici. At Pollux κακκάζειν dicit τὰς μελεαγρίδας. Verbum autem κακκαβίζειν perdicibus tum ab eo tum ab aliis tribuitur.

Ἀΐδειν apte illi κακκάζειν subjungetur, cum de avis itidem voce ab Atticis usurpatum fuerit, nimirum Galli gallinacei. Hesych. : Ἀΐδειν ἐπὶ τῶν ἀλεκτρυόνων λέγουσιν Ἀττικοί· κοκκύζειν δὲ οὔ φασιν ἐπ' αὐτῶν, πλὴν μοιχώμενοί τινα ξένον. Possit autem suspecta esse fides exemplarium Hesychii in scriptura hujus verbi ἀΐδειν.

Ἐξοστρακίζειν Atticum esse constat, cum ea etiam res quæ hoc verbo declaratur Athenis tantum in usu esset; aut sicubi præterea usitata esset, Atheniensium exemplo fieret. Meminit Plutarch. Aristide [c. 1] et in Alcib. [Comp. cum Coriol. in fine] hujus moris : qui etiam dicit τὸ ὄστρακον ἐπιφέρειν. Sed qui ἐξοστρακίζειν Atticam vocem esse dixerunt, mirum ni ἀποστρακίζειν quoque, ac præsertim simplex ipsum ὀστρακίζειν, eidem dialecto ascribenda censuerint.

Παρασιτεῖν in hac verborum Atticorum enumeratione minime prætermittendum est. Plutarch. enim in Solone [c. 24] verbum istud ei ascribit : Ἴδιον δὲ τοῦ Σόλωνος καὶ τὸ περὶ τῆς ἐν δημοσίῳ σιτήσεως· ὅπερ αὐτὸς παρασιτεῖν κέκληκε. Verum quæstio hic orietur an παράσιτος posterius illo verbo παρασιτεῖν fuerit et aliquis exemplum verbi παρασιτεῖν in illo nomine παράσιτος sibi proposuerit, cum alioqui si seriem grammaticam spectemus, ordine prius esse nomen illud videatur. Equidem παράσιτος ante Solonem in usu Atticis fuisse, ex iis quæ ap. Athen. leguntur, affirmari posse existimo : afferentem hoc verbum ex Cratetis libro 2 Ἀττικῆς Διαλέκτου : item ἐκ τοῦ Νόμου βασιλέως : nec non ex iis quæ columnæ cuidam inscripta erant in templo, quod Ἀνάκειον appellabatur. Cetera autem, quæ de hoc verbo dicenda sunt, et de mutata ejus signif., Thes. meus tibi suppeditabit.

Σκορδινᾶσθαι Atticum esse existimatur. Aristophanem quidem certe in Vesp. et alibi eo uti videmus.

Σκύλλεσθαι et Τευτάζεσθαι, verba sunt quæ Lexiphanes inter aliquot alias voces Atticas evomere jubetur ap. Lucian. [c. 21] : simulque et proxime præcedens Σκορδινᾶσθαι.

Ἀντιβολεῖν esse Atticum credibile est : frequentem certe ejus usum esse apud Atticos, ac præsertim Comicos et Tragicos, videmus.

Εἰσήῤῥησεν Atticum esse vocab. scribit schol. Aristoph. Eq. init. : Ἐξ οὗ γὰρ εἰσήῤῥησεν εἰς τὴν οἰκίαν. Sed εἰσέφρησεν in quibusdam exempll. pro eo legi tradit.

Ab εἰσφρέω et ἐκφρέω deducta quædam tempora inveniuntur, quæ Atticæ et ipsa dialecto ascribuntur, ut modo dictum fuit, in illo Aristoph. versu quædam exempll. habere εἰσέφρησεν εἰς τὴν οἰκίαν. Sic εἰσφρήσομεν ap. Eund. Vesp. [892]; et εἰσέφρουν ap. Demosth. [p. 473, 5.] Inveniuntur etiam εἴσφρες et ἔκφρες, tanquam ab εἴσφρημι et ἔκφρημι.

Adverbiis quoque suus tandem dandus est locus; nam et eorum nonnulla sibi peculiaria habuerunt Attici, si Polluci, Hesychio, Eustathio, et quibusdam aliis credimus, apud quos quæ sparsim visuntur, hic tibi proponam.

Ἀνέκας et Ἀνέκαθεν a Plutarcho Solone [Theseo c. 33] afferuntur tanquam Attica pro ἄνω et ἄνωθεν. Sed priscæ Atticorum linguæ ascribenda existimo.

Ἀναξῶς ab Eodem affertur ibidem, ubi disserit de etymo appellationis τῶν ἀνάκων, quam apud Athenienses habuerunt Tyndaridæ : Ἀναξῶς γὰρ ἔχειν, inquit, τοὺς ἐπιμελουμένους ἢ φυλάττοντας ὁτιοῦν.

Ἐπιζάξ fuit item Atheniensibus usitatum adverbium, teste Hesychio, si modo eum ita scripsisse credendum est, ad quem te remitto.

Κατωκάρα non dubium est quin Atticorum fuerit, A cum etiam κάρα extra compositionem illis ascribatur. Aristoph. Ach. [945] : Εἴπερ ἐκ ποδῶν κατωκάρα κρέμαιτό γε· Pac. [153] : Ὡς εἰ μετέωρος οὗτος ὢν ὀσφρήσεται, Κατωκάρα ῥίψας με βουκολήσεται, ubi schol. κατωκάρα exp. κατωφερῶς, addens, τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πεσεῖν, κατωκάρα λέγεται Ἀττικῶς ὑφ' ἕν. Fuisse autem illud κάρα in usu Atticis et extra compositionem, discimus ex Hesychio : Κάρα, κεφαλή· τοῦτο Ἀττικοὶ διὰ τοῦ α λέγουσιν, Ὅμηρος δὲ Ἰακῶς κάρη. Sed priscæ Atticorum linguæ potius fuisse existimo, et apud posteros remansisse illud adv. κατωκάρα. Fit autem hujus adverbii mentio et a Corintho, sed scribente κατακάρα, et testimonium illud afferente ex Pindaro : cujus sermonem sc. habere pro Atticæ linguæ norma debemus.

Ἄληθες accentum habens in prima, est itidem Atticum adverbium, sed Comicis aut Tragicis magis quam aliis usitatum : pro Revera, Profecto, Sane, vel Sane quidem.

Ἀμέλει, quod ex verbo in adverbium transiit, (ut B proxime præcedens factum fuit ex nomine,) Atticorum et ipsum esse existimatur. Solet autem reddi Certe, Nimirum. Habet et alios usus, quos in meo Thes. vide.

Πώμαλα Atticis adverbiis annumerari debet, sicut et antea dixi, cum de iis potissimum agerem quæ ex nominibus facta sunt, in Capite XIV; sed Comicis magis quam aliis scriptoribus (nam et Demosth. eo utitur aliquoties) usitatum esse sciendum est : eodem modo quo apud Latinos Comicorum est potiús quam aliorum dicere Minime gentium. Atticum autem esse testatur schol. Aristoph. in quendam Pluti locum.

Τηνάλλως hic a me omitti non sinit schol. Aristoph., scribens Atticos τηνάλλως dicere pro ἄλλως. Loquens enim de ἄλλως, quod ponitur pro ματαίως, addit, Οἱ δὲ Ἀττικοὶ εἰώθασι προστιθέναι τὴν την, λέγοντες τηνάλλως. Ut porro hoc adv. syllabam præpositam habet, sic ναίχι postpositam : de quo paulo post dicetur.

Ἀτεχνῶς quoque Atticorum esse creditur, ut antea C obiter admonui, in eodem illo Capite XIV. Ubi et τοῦ μῶν mentionem feci.

Ἀμηγέπῃ omittendum nobis non fuerit, cum ejus mentionem faciat Lucianus inter Attica vocabula, in quibus nonnulli nimium sibi placebant. Alioqui certe videri posset in eorum potius numerum referendum, quæ terminatione tenus sunt Attica, tanquam sc. ex ἀμωσγέπως factum, mutata duntaxat terminatione : quam etiam ob causam facta illius aliqua mentio fuit et supra. Luciani locus est hic in libello qui Ῥητόρων Διδάσκαλος inscribitur [c. 16] : Ἔπειτα πεντεκαίδεκά που ἢ οὐ πλείω γε τῶν εἴκοσιν Ἀττικὰ ὀνόματα ἐκλέξας ποθὲν, καὶ ταῦτα ἀκριβῶς ἐκμελετήσας, πρόχειρα ἐπ' ἄκρας τῆς γλώττης ἔχε· τὸ ἄττα, καὶ κᾆτα, καὶ μῶν, καὶ ἀμηγέπῃ, καὶ λῶστε, καὶ τὰ τοιαῦτα. Scribitur autem et ἁμηγέπῃ, aspirata prima syllaba.

Κᾆτα quoque, (sequendo proxime præcedentem Luciani locum,) ponendum hoc in numero fuerit, quamvis et καὶ et εἶτα (ex quibus per contractionem factum est) linguæ communis esse certissimum sit.

Μῶν autem esse Atticum, docui jam antea, nimi- D rum in Capite XIV, quodam etiam Epigr. Græci versu id confirmans. Sed et a Luciano cum aliis recensetur. Manet autem in Gallico sermone hoc adverbium, veluti cum dicimus, *A scavoir mon si cela est bien faict.*

Δήπουθεν ex eorum est numero, quæ tanquam Attica ab eodem Luciano recensentur, et tanquam solita inculcari ad nauseam usque ab iis qui timebant ne non satis Attici viderentur. Est enim ex iis quæ Lexiphanes evomit [c. 14]. Eo certe usos esse Atticos scriptt. constat.

Ἴκταρ quoque unum est ex iis quæ ibi evomuntur : et quidem multo majori cum ratione, (meo quidem judicio,) quam ullum ex præcedentibus. Existimo enim ἴκταρ Atticis Tragicis in usu magis quam aliis ullis scriptoribus fuisse. Alioqui et in soluta oratione aliquem ejus fuisse usum, colligo ex proverb. quod Eust. affert, Οὐδ' ἴκταρ βάλλει, pro οὐδ' ἐγγὺς τοῦ σκοποῦ γίνεται. Scribit autem aspirari, et esse

adverbium ejusdem formæ cum ὕπαρ. Consentanea certe est illa scriptura etymo quod affert et Hesych.; deducit enim a verbo ἱκνεῖσθαι.

Ἧττον quoque potest etiam Atticis adverbiis annumerari, sed iis quæ duntaxat in certa quadam signif. sunt Attica. Nam ἦττον apud Atticos interdum invenitur positum pro οὐδαμῶς, ut testatur et Eust. Apud quem in alio loco habetur eodem modo μείων λόγος pro οὐδεὶς λόγος.

Ναίχι minime omittendum esse censeo, quod ap. Hesych. extat, nec non ap. Eust., et Suid.: verum ex his tribus solus Hesych. Atticum esse tradit. Ναίχι, inquit, ναὶ, Ἀττικῶς. Suidas ait esse adv. συγκαταθέσεως. Suspicor autem ναίχι dictum fuisse exemplo τοῦ οὐχί. Est tamen aliquid discriminis; nam οὐχὶ habet literæ ι duntaxat adjectionem, (cum χ sit pro κ, quæ est in οὐκ,) at in ναίχι est adjectio utriusque literæ. Eust. minus etiam aptum hujus ἐπεκτάσεως exemplum afferre videtur: Δοκεῖ δὲ τὸ ῥηθὲν εἶα παροξύνεσθαι, ὡς κατ' ἐπέκτασιν ἔχον τὸ α· ὁποῖόν τι καὶ ἐν τῷ ναίχι γίνεται. Ceterum quamvis hoc adv. non plane sit Atticum, sed ex parte tantum (ut ita dicam), nimirum quatenus habet illam ἐπέκτασιν: hic tamen ipsum quoque ponendum censui, sicut et τηνάλλως, (quod itidem syllabæ duntaxat adjectionem Atticam habet,) quod Capite XIV nullam eorum mentionem fecissem.

Hic tandem isti Atticarum vocum enumerationi finem imponere decrevi, si prius lectorem monuero, multa insuper extare, ap. Hesych. præsertim, Attica vocabula, quæ sint partim Deorum nomina, sive cognomina, partim festorum. Ibi enim est Jupiter παγκρατὴς et ἐπωπετὴς, (si modo ipse lexicographus ita scriptum reliquit, ac non potius ἐπωπητὴς, a verbo ἐπωπᾶν, cujus meminit,) est item Ἕρκειος, est Ὑμήττιος. Ibi invenitur Neptunus Κυνάδης, Apollo Ἐρισαθεὺς, Hercules Μηνυτὴς, Bacchus Θεοίνιος, (unde Θεοινία, ejus sacrificium,) ibi et Pan Ἀγρεύς: nec non Juno Θελξινία, Hecate Ζόα, Ceres Σίφνος: quæ duo posteriora vocabula seorsum fortassis usurpabantur, non tanquam cognomina s. epitheta. Ἑορτῶν autem ap. Athenienses nomina (ut quidem ibi leguntur) sunt, Πάνδια, Παναθήναια, Πυανέψια, Πιθοίπα, Πλυντηρία, Ἰλίεια: item quædam ἑορτὴ πένθιμος quæ dicebatur Ὑδροφορία. Sunt et nonnullæ θυσιῶν Atticarum appellationes: ut Θεοινία, cujus memini modo in nomine Θεοίνιος: item Προηροσία, nec non Ὀγδόδιον. Οἰνιστήρια autem dicit fuisse σπονδήν. Quin etiam ibi commemorantur nonnullæ voces, quarum unaquaque nominabatur Athenis unumquodque genus ἰθαγενῶν. Ex quibus sunt Ἡσυχίδαι, et Θαυλωνίδαι, et Ζευξαντίδαι: nec non Λαξάδαι, quamvis huic vocab. adjungatur duntaxat Ἀθήνησι. Suspicor enim deesse hæc duo verba, γένος ἰθαγενῶν: ut dicit alibi, Θαυλωνίδαι, γένος ἰθαγενῶν Ἀθήνησι. Sic Ζευξαντίδαι, γένος ἰθαγενῶν παρὰ Ἀθηναίοις. Ibid. habemus et duas duorum τιμημάτων (quæ in Atheniensi republica quatuor erant) appellationes; unum enim, ζευγήσιον appellatum fuisse legimus, alterum (quod postremum erat) θητικόν: sicut ap. Plut. Solone ζευγίτας et θῆτας legimus: et illos quidem, tertii τιμήματος fuisse ait, hos quarti et postremi: in secundo numeratos fuisse τοὺς ἱππάδα τελοῦντας, in primo τοὺς πεντασιομεδίμνους. Quasdam insuper ad judicia pertinentes voces ap. eum legimus, quæ ap. alios non extant. Sed cum earum quæ ap. alios reperiuntur bonam partem consulto omisissem, ex illis tibi petendas relinquens, (quod et in magistratuum appellationibus feci,) de his itidem ad eum remittendos lectores censui. Quæ autem partim ex illo, partim ex aliis excerpta lectori proposui ad dialectum Atticam pertinentia, si cui desiderium afferent addendi quæ omissa fuerint, hic saltem classes habebit, ad quas et illa referre nullo negotio possit. Sed eum simul monitum velim ut quæ vocabula inter se copulare soleant Attici observet. Nam et hic quandam esse illis communem consuetudinem comperiet. Verbi gratia, δεινὸν cum σχέτλιον ab Aristoph. conjungi videbit, eodemque modo illa ap. Demosth. conjuncta inveniet. Certe ap. illum δεινὸν καὶ σχέτλιον, eodemque modo ap. hunc δεινὰ καὶ σχέτλια legimus. Sic duo verba τετρεμαίνω et πεφόβημαι conjungi videbit non ab Aristoph. solum, sed etiam ab alio Comico. Ab Aristoph. Nub. [294]: Οὕτως αὐτὰς τετρεμαίνω καὶ πεφόβημαι. A Xenarcho autem, hoc in versu, Ἀεὶ δὲ τετρεμαίνοντα καὶ φοβούμενον. Quod vero attinet ad genera loquendi Attica, sciat, iis, quorum mentionem in superioribus feci, adjici itidem nonnulla posse una eademque opera; sed quædam præ ceteris fuisse, quæ ita pro Atticis haberentur, ut interim tanquam affectatum aliquid habentia notarentur et irriderentur. Ex his erat πολλοῦ δεῖ, item οὐδὲ γρῦ. Legimus enim πολλοῦ δεῖ in Ammiani Epigr., inter illa quæ irridentur in iis qui ex certis quibusdam vocabulis aut loquendi generibus captarent Atticæ eloquentiæ famam: et quidem statim initio, Πολλοῦ δεῖ, καὶ σφὶν, κτλ.: ultimus autem versus habet particulam γρῦ. Est enim hic, Προσθήσει δ' αὐτοῖς γρῦ, φάθι, καὶ μὶν ἔτι. Ubi quidam falso existimant φάθι jungi cum γρῦ, cum Atticos hac particula usos esse constet præfixo adverbio οὐδὲ, vel μηδέ: dicentes οὐδὲ γρῦ, vel μηδὲ γρῦ. Aristoph. Pl. init.: Καὶ ταῦτ' ἀποκριναμένου τοπαράπαν οὐδὲ γρύ. Dicitur vero et de rebus, sicut de verbis: cujus usus exemplum ap. Antiphanem extat, Ὄψου δὲ μηδὲν εἰσπλεῖν, μηδὲ γρῦ. Quin etiam tanquam proverbialia usurpantur illa duo verba de re quoque, ut legimus ap. Julianum Imperatorem in Epistola ad Athenienses: Ἐμοί τε, ὅπερ φασὶν, οὔτε γρὺ μετέδωκεν αὐτῆς. At vero Lucianicus Lexiphanes aliter etiam usus est hac particula, et quidem adjungens ei et aliam, sc. φνεὶ, (ne sc. parum esset Lexiphanes,) dicens [c. 19], Οὐδ' ὅσον τοῦ γρῦ καὶ τοῦ φνεὶ φροντιοῦμεν αὐτοῦ. Observandum est autem alicubi circumflexo, alibi acuto accentu notari. Sed de Lexiphane et Lexiphani similibus a me dicetur et in sequentibus. Hoc unum addo antequam huic tmemati finem imponam, fuisse proverbia quoque quibus Attici lubenter uterentur, atque adeo quæ Attica censerentur: cujusmodi est Σκυτίνη [Συκίνη] ἐπικουρία. Legimus enim ap. Hesych.: Σκυτίνη ἐπικουρία, Ἀττικοὶ, ἐπὶ τῶν ἀσθενούντων βοηθημάτων. Sed inter Atticos et Comici certa quædam proverbia in frequenti usu habebant: cujusmodi est Ἀγαθῶν ἀγαθίδες. Scribit enim Pollux, ᾗ πλείστῃ κέχρηνται οἱ Κωμικοί· subaudi παροιμίᾳ.

CAPUT XVII.

In quo ἀνακεφαλαίωσις quædam proxime præcedentis, et aliquot ejus Locorum velut Supplementum habetur.

Alia illis additurus eram vocabula, si Attica, omnia, ac non potius ex omni eorum genere aliqua proferre mihi propositum esset : et quidem ea quæ saltem ad faciendum de ceteris judicium satis esse possent. Quoniam autem valde prolixum est hoc caput, (ita cogente materiæ et amplitudine, ut ita dicam, et varietate,) quandam singulorum ejus tmematum ἀνακεφαλαίωσιν hic exhibendam censui, lectori non ingratam fore sperans, et magnum ejus studiis fructum allaturam esse confidens, præsertim cum eadem opera quorundam locorum, qui ἐλλιπεῖς videri possunt, supplementum aliquod sim adjecturus. Poteram certe et in iis, quæ Caput illud præcedunt, idem præstare, sed minus necessarium illis hanc operam esse arbitror. Non parum certe fuerit habere jam in promptu certos locos et velut certas classes, ad quas ea, quæ de atticismis leget, referre poterit : ea dico, quorum nullam hic mentionem factam esse inveniet, aut ita factam ut aliis insuper exemplis confirmari et magis testata reddi queant. Sed eum simul monitum volo, ut non temere et sine exemplis pro atticismis habeat quæcunque a quopiam grammatico vel schol. in eorum numero ponentur. Veluti cum dicit Eust. ἡμεῖς ἕκαστος esse Ἀττικώτερον quam ἡμῶν ἕκαστος, meminerit ἐπέγειν tantisper dum exempla proferantur. Nam ὑμεῖς ἑκάστη pro ὑμῶν ἑκάστη in exemplum afferre ex Hom., non satis est, cum magna quidem sit Homeri auctoritas, sed ita ut aliorum potius quam atticismorum auctorem eum habere debeamus, sicut et alibi docui. Quædam etiam esse sciat a me prætermissa quod an Atticis peculiaria essent ambigerem, quamvis esse illis familiaria scirem. Sic in eo ipso Capite tacui de dativis αὐτῷ et αὐτοῖς pro genitivis αὐτοῦ et αὐτῶν : quamvis frequens sit ap. Thuc. præsertim, hic illorum usus. Talis est 3, [98] : Μέχρι μὲν οὖν οἱ τοξόται αὐτοῖς βέλη εἶχον. Perinde est enim ac si dixisset οἱ τοξόται αὐτῶν. Sic 4, p. 130 meæ ed. [c. 24] : Μίαν ναῦν αὐτοῖς ἀπώλεσαν. Sic 8, p. 271 [c. 24] : Καὶ ὅσῳ ἀπεδίδου ἡ πόλις αὐτοῖς ἐπὶ τὸ μεῖζον, τόσῳ καὶ ἐκοσμοῦντο ἐχυρώτερον.

Quædam præterea esse fateor, quorum afferri plura exempla possint, sed quæ magis etiam in dubium vocari queant fortasse quam ulla eorum quæ a me allata fuerint. Verbi gratia, præter illa nomina in quorum genere Attici a ceteris dissentiunt, inveniri et alia poterunt; sed de quibus ipsimet gramm. inter se, ut opinor, dissensuri sint, aut saltem de quibus minor quam de iis, quæ protuli, consensus eorum futurus sit. Ac ne illa quidem omnia tanquam ex communi omnium sententia traduntur. Exemplo erit vox τάριχος : nam de hac quod sit aliorum judicium, in Capite VIII vides : Pollux tamen ita de hoc vocab. scribit : Καὶ οὐδετέρως μὲν τὸ τάριχος οἱ Ἀττικοί· Ἴωνες δὲ καὶ Δωριεῖς, καί τινες τῶν Ἀττικῶν, ἀρσενικῶς. Nec vero tanti momenti est Atticorum a ceteris discrepantia hac in re quam in plerisque aliis, et ejusmodi etiam ut vix eorum usum aliorum usui certa cum ratione aliquis anteferre queat. Recte enim Sextus philosophus, in ea sui libri parte qua Adversus grammaticos disputat, Eadem nomina, inquit [§ 148], non omnibus sunt eadem; sed quibusdam masculina, aliis feminina, aliis neutra. Ac volens exemplis quod dixit confirmare, subjungit, Athenienses quidem στάμνον feminino genere efferunt, masculino Peloponnesii : hi τὴν θόλον, illi τὸν θόλον dicunt : B hi τὴν βῶλον, illi τὸν βῶλον : neque tamen alterutri peccare dicuntur : quoniam, inquit, ἕκαστος ὡς τεθεμάτικεν, οὕτως χρῆται. Nam et iidem duobus modis aliqua efferunt, veluti cum et τὸν λιμὸν et τὴν λιμὸν dicunt. Ex quibus infert, Οὐκ ἄρα φύσει, τῶν ὀνομάτων τὰ μὲν, ἀῤῥενικὰ, τὰ δὲ θηλυκά· ἀλλὰ κατὰ θεματισμὸν, τὰ μὲν, τοιαῦτα γίνεται, τὰ δὲ τοιαῦτα. Jam vero quod attinet ad ea nomina quæ iidem Attici forma potius diminutiva efferunt, invenio quidem aliquid magis etiam observatione dignum quam sit in exemplis quæ vulgo afferuntur; sed de quo non satis constat. Οὔ μοι δοκεῖς, inquit Clem. Alex. [p. 105], Ἀττικῆς ἐπαίειν φωνῆς, παρ' ἧς ἐστὶν ἐκμαθεῖν τὰς καλὰς, καὶ ὡραίας, ἔτι δὲ καὶ ἐλευθέρας νεάνιδας, παιδίσκας καλουμένας· παιδισκάρια δὲ, τὰς δούλας· καὶ νεάνιδας δὲ καὶ αὐτὰς πρὸς τὸ εὐθαλὲς τῆς παιδικῆς ἡλικίας ὑποκοριστικῶς τιμωμένας. Si enim Clementi hic assentiamur, dicemus παιδισκάρια quidem de Ancillis usurpasse Atticos, at παιδίσκας ab iis appellatas fuisse Adolescentulas ingenuas, quæ maturæ viro ac simul etiam formosæ essent. At ecce, reclamant grammatici, et τὰς δούλας s. δουλίδας, appellari παιδίσκας affirmant : quamvis Pollux incertum esse dicat an παιδίσκην Lysias ἐπὶ ἡλικίας, an ἐπὶ τύχης usurparit. Hesych. quidem certe de voce παιδισκάριον nullam dubitationem relinquit, sed C aperte pronuntiat dici ἐπὶ τῆς ἡλικίας. Quem hic sistemus judicem? Atticorum certe scriptorum usum in variis locis observatum pro judice nobis esse oportet. Hoc interim non dissimulabo, nimium angustis terminis a Clemente circumscriptam mihi videri nominis παιδίσκη signif. : si necesse sit eam quæ nomen istud habitura sit, non solum esse ἐλευθέραν et ὡραίαν, sed etiam καλήν. Contra vero pro iis qui παιδίσκην significasse δούλην s. δουλίδα tradunt, fecit quod nonnulli scripserunt de ipso nomine παῖς, (unde ortum est illud,) nimirum eum ejus usum, quo dicitur de servo, ab Atticis profectum esse. Ex iis est Pollux, tradens παῖδας ab Atticis vocari Servos, etiamsi provecta sint ætate. Ceterum ab eodem Clem. annotatur, diminutivum παιδάριον ab Atticis utroque genere usurpatum fuisse : profertque feminini exemplum ex Menandro. Legimus certe ap. Lucian. in extremo Lexiphane de duobus diminutivis neutrius generis quæ huc pertinent, nimirum de χιτώνιον et de δουλάριον : hoc, de femina tantum, illud item de muliebri duntaxat veste dictum fuisse. Ibi enim scribit, D Οἷον ἐκεῖνα, πῶς οἴει κατὰ γῆς ὀῦναι ηὐχόμην, ἀκούων σου ἐπιδεικνυμένου· ὅτε χιτώνιον μὲν, καὶ τὸ ἀνδρεῖον ὥρου λέγεσθαι, δουλάρια δὲ καὶ τοὺς ἄῤῥενας τῶν ἀκολούθων ἀπεκάλεις· ἃ τίς οὐκ οἶδεν ὅτι χιτώνιον μὲν, γυναικὸς ἐσθῆς, δουλάρια δὲ, τὰ θήλεα καλοῦσι; Quod vero et de nomine νεάνιδες in verbis paulo ante allatis scribit idem Clem., lectori considerandum relinquo : et ad illos quos dixi Capitis XVI locos venio.

Primo igitur tmemate de iis vocibus disserui, quæ in Attico sermone aliam atque in communi signif. haberent, aut certe aliam quoque præter eam quæ linguæ communi usitata esset. Poterat quidem catalogus vocum quæ ibi habentur (nec non earum quæ adduntur in Tmemate IV) magno aliarum numero locupletari : quas partim Hesych., partim Suidas, partim Eust., partim etiam Pollux suppeditasset. Atque adeo ex hoc ipso attuli paulo ante nomen παῖδες, tanquam unum ex iis quæ in vocum Atticarum album referri debent, in certa quadam signif. : ea ni-

mirum, qua de servis dicitur. Ut autem παῖδες, cum eum usum obtinet, Atticum a Polluce censetur, sic ἀντίπαις ab Hesych. pro Attico habetur, in explicatione nominis παιδνός. De illo autem vocab. παῖδες ita scribit, Τὸ πάλαι μὲν τέκνα ἀρσενικὰ καὶ θηλυκά· μεταπεσούσης δὲ τῆς χρήσεως νῦν καὶ οἱ δοῦλοι· quæ verba minime videntur esse ejus qui itidem Atticam hanc vocem existimet. Sed ut ad alia vocabula transeam quæ illi tmemati addi possunt, θαλλὸς in certa quadam signif. est Atticorum : si Eustathio credimus, dicenti illos θαλλὸν ἰδιάζειν ἐπὶ μόνης ἐλαίας. Itidemque ab Hesych. (quamvis θαλλὸν non dicente esse Atticum in illa signif., sed κυρίως esse κλάδον ἐλαίας, ἢ φοίνικος βλάστημα,) scribitur, θαλλοφόρος esse ὁ πομπεύων Ἀθήνησι καὶ ἐλαίας κλάδον φέρων. Atque ut restringitur hic signif. τοῦ θαλλὸς ab Atticis, sic etiam τοῦ εὐφυὴς, cum peculiariter dicitur περὶ τοῦ σκωπτικοῦ. Restringitur et signif. nominis δημιουργὸς, præsertim cum hæc appellatio tribuitur mulieri ἢ ἐν τοῖς γάμοις πέμματα πέσσει : estque observandum, vocem hanc, ut ap. Atticos, sic etiam ap. Dores peculiarem quandam signif. habere. Restringitur et signif. nominis ἀδηφάγοι, cum περὶ τῶν τελείων ἵππων ab Atticis pariter et Bœotis dicitur. Τοὺς τελείους ἵππους, inquit Hesych., οὕτως ἔλεγον Ἀθηναῖοι καὶ Βοιωτοὶ, πρὸς τὴν τῶν κώλων διάκρισιν, ubi pro κώλων arbitror reponendum πώλων, vel κυλλῶν. Atque ut hujus vocis et quarundam aliarum ab Atticis restringitur signif., ita vicissim nonnullarum protrahunt, et multo latius quam alii extendunt. Quarum ex numero est μουσική : si modo verum est quod idem Hesych. scribit, (ut antea quoque docui,) μουσικὴν Atticis declarasse πᾶσαν τέχνην. Sic certe extenditur nominis ἐθνικοῦ Βαβυλώνιοι signif., cum de quibuslibet barbaris dicitur. Atque ut pergam in enumeratione quarundam vocum quæ quovis modo signif. in Attica lingua mutant, στρουθοὶ ab illis dicebantur αἱ στρουθοκάμηλοι, teste eodem lexicographo. Quin etiam κριὸς, quod proprie est itidem nomen animalis, quandam aliam signif. apud Atticos habuisse ex Eodem discimus. Quibus addi ex superioribus potest et τέττιξ, quod cum sit itidem Animalis nomen, (vel potius Animalculi,) aliam quoque signif. ap. Atticos accepit. Attica sunt Eidem in certis quibusdam signiff. vocabula, στρέβλαι, et ἰκρία : item τειχίον, aliaque itidem formæ diminutivæ, ut νεόττιον, ut δακτυλίδιον et σφραγίδιον : atque alia ejusdem formæ : de quibus dicam paulo post, inter ea quæ Tmemati secundo addi possunt. Atticum est et ὀχεῖον, nec non σήματα pro μνημεῖα : item ἐργάται et θυρίδες. Adjiciemus et ῥιπὶς, nec non σίμβλοι ex Eod. : item ἀφρὸς, dictum περὶ τῶν ἀφυῶν. Adjectivorum autem nominum classi addere possumus cum alia, tum Atticum μακρὰς pro μεγάλας, teste Polluce, cum dicitur μακρὰς διδόναι συμβολάς. Addere item possumus μείων λόγος pro οὐδεὶς λόγος. Verbis denique signif. Atticis peculiarem habentibus, (loquor autem de vocabulis quæ grammatici verba nominant,) adjicere licet κόπτειν. Scribit enim Eust. κόπτειν κοινῶς μὲν declarare διαίρεσίν τινα, sicut et κατακόπτειν : verum Attico, inquit, κόπτειν i. est q. κρούειν et πλήττειν : ut, Τίς ἔσθ' ὁ κόπτων τὴν θύραν; Apud Eund. occurret ξαίνειν Atticum pro τύπτειν : nec non verbum ἐνθέσθαι ea in signif. a qua ἔνθεσις dicitur ἐπὶ τροφῆς, vel potius ψωμοῦ. Quod si ab illo schol. discedentes ad lexicographum Hesychium veniamus, occurret inter alia verbum σείειν, quod est quidem linguæ communis, sed pro ἐξαπατᾶν est Atticum. Inveniemus item ζητεῖν Atticis vocabulis annumerandum, in ea sc. signif. qua ponitur pro βούλεσθαι. Legemus item non ap. eum tantum, sed et alios, προβάλλεσθαι, Atticis usum quendam peculiarem obtinere. Habet Eidem verbum ἀνασύρομαι, vel potius σύρω, aliquid Atticum in certa quadam signif.

Tmemate secundo voces quasdam Atticas proposui non quidem easdem omnino cum iis quæ communi linguæ sunt in usu, sed non valde diversas.

Illi vocabulorum classi accedere potest ἀραχνία pro ἀράχνη, ex Hesych. : item θριδαχίναι pro θρίδακες, ex Eod., et aliis quibusdam. Scribit autem ille ita vocari et quoddam εἶδος μάζης. Legimus ap. Eund. Ὁμούρησιν, τὴν δμήρυσιν, Ἀττικοί. Apud Eust. habemus et ἀχυρὸς Atticum pro eo quod ἀχυροβολῶν communi lingua nominatur. Apud Eund. τιγγάβαρι est Atticum pro κιννάβαρι communi linguæ usitato.

Diminutivis quæ ibi recensentur, addi cum alia possunt, tum vero λύχνιον pro λυχνία, et τύλιον pro τύλη, τειχίον pro τεῖχος : sic tamen ut proprie τειχίον sit Atticis ὁ περίβολος τοῖς χωρίοις, teste Hesychio. Ex Eod. afferri potest et νεοττὶς (si hæc terminatio in ista voce ὑποχοριστικὴ existimanda est) pro νεοττός : at νεόττιον est iisdem Atticis τοῦ ὠοῦ ἡ λέκυθος.

Nominibus quæ vel in sing. vel in plur. tantum usurpant, addi potest κέρματα : cujus et supra memini.

Tmemati tertio, (quod est de vocabulis quæ non tantum immutata sunt aliquantum a vocibus linguæ communis, sed plane sunt alia, et quorum quædam, licet in hac quoque usurpentur, ab Attica tamen originem habere existimantur) varia quidem variis locis adjungere possem ; sed contentus ero appendice ad eam partem qua de Comicorum vocabulis dissero.

Illis quidem quæ terminatione duntaxat differunt, sive creverit numerus syllabarum, sive minutus sit, addere possumus καθάρυλλος forma diminutiva, pro καθαρὸς, ut ap. Plat. comicum, Ἄρτους ἦκε πριάμενος Μὴ τῶν καθαρύλλων, ἀλλὰ μεγάλους κιλικίους. Adjungi queat etiam λεπύχανον pro λέπυρον, ex Theopompo comico. Adjici possit et φειδὸς, factum ex φειδωλὸς, minuendo contra syllabarum numerum. Alicubi vero talis fit mutatio ut terminatio minime mutetur, veluti in προτεραίτερος pro πρότερος : comicum enim illud esse testatur Hesych. Habuisse præterea Comicos sua quædam vocabula in ρος sive ρον terminata, ex νοσακερὸς colligere possumus; nam νοσακερὸν Pollux esse ἐσχάτως κωμικὸν tradit, ut antea dixi. Ad eandem autem classem pertinere arbitror adv. Ἀττικηρῶς, quo Alexis utitur ap. Athen. : Μέλλοντα δειπνίζειν γὰρ ἄνδρα Θετταλὸν Οὐκ Ἀττικηρῶς, οὐδ' ἀπηκριβωμένως, Αἰμῶ παρελθεῖν. Quin etiam est quædam terminatio in αξ, quæ comica posse appellari videtur, in quibusdam nominibus, veluti in νέαξ et πλούταξ ap. Polluc. Ac fortassis terminatio hæc in πλούταξ omnino respondet Gallicæ terminationi quam habet *Richard*, cum dicitur (verbo itidem comœdiæ potissimum conveniente), *C'est un grand richard.* Ad horum autem exemplum fictum fuisse crediderim nomen στύγαξ, quod Eucrati Atheniensium imperatori impositum fertur, quoniam ἐστυγεῖτο ὡς δωροδόκος καὶ προδότης.

Iis autem quæ eadem sunt cum illis quæ communis lingua usurpat, sed aliam signif. assumpserunt, adjungi potest λιμὸς de Homine summe avaro : item κριθὴ dictum ἐπὶ τοῦ γυναικείου αἰδοίου : item ἐρείδειν γυναῖκα pro βινεῖν : ut κόπτεσθαι pro περαίνεσθαι, similiter κακέμφατον. Sic μισεῖν, ἐπὶ μίξεων ἀσέμνων : itidemque λορδοῦν, ἐπί τινος ἀσέμνου σχηματισμοῦ σώματος. Sic εὖστρα, περὶ τοῦ γυναικείου αἰδοίου : ad quam signif. alia quamplurima traduxerunt. Ab Iisdem ἁλίσπαρτοι dicebantur οἱ δεινῶς δυσθεράπευτοι τὰ σώματα.

At vero iis vocabulis quæ ab illis ficta existimantur, accedere cum alia possunt, tum ea quæ in avaros jactarunt, κίμβιξ et λιμοκίμβιξ, nec non κυμινοκίμβιξ : item κυμινοπρίστης, et ῥυποκόνδυλος, et συκοτραγίδης, et τρυσίβιος, et θυμβρεπίδειπνος. Hæc enim fere omnia (si non omnia) excogitata fuerunt a Comicis. At Pollux κίμβιξ (ita enim scripsisse eum dico, non βέμβιξ) et κυμινοπρίστης, dicit non esse ἀνεκτά : ceterorum autem mentionem nullam facit. In compositionibus certe potissimum conspicitur Comica licentia : ut in nomine παρακρουσιχοίνικος, et in verbo στρεψοδικεῖν, et aliis plerisque a me annotatis vocabulis. Sed Aristophanem alios omnes antecellere arbitror, ex quo etiam allata fuerunt a me quædam exempla : quibus addi potest vocab. κυμινοπριστοκαρδαμογλύφος, ex Vesp. [1357.]

Sed lectoris est videre quæ Comici ita dixerint, ut in iis Atticæ linguæ dignitas servata videri possit, quæ contra nihil aliud quam σκῶμμα aut παίγνιον

κωμικὸν redoleant. Obiter etiam monebo lectorem, ut in Comicorum lectione, præsertimque Aristophanis, meminerit plerisque vocabulis quandam δριμύτητα subesse: veluti subest voci ἄγριος, Nub. [347]: Κἂν μὲν ἴδωσι κομήτην ἄγριόν τινα τῶν λασίων τούτων, οἷόν περ τὸν Ξενοφάντου. Attici, inquit Eust., ἀπηνὲς vocabant καὶ τὸ ἁπλῶς ἄπο οἴνου: sc. τὸ ἀπαίδευτον, ὡς ὁ Κωμικὸς ἐν Νεφέλαις παραδηλοῖ. Quibus subjungit, φράζων τι καὶ δριμὺ ἐκεῖνος, διὰ τὸ καὶ ἀγρίους τοὺς τοιούτους καλεῖν. Sic schol. hujus poetæ in quendam ejusdem Comœdiæ locum scribit, δριμέα γὰρ καὶ ἀστεῖα τὰ τῆς κωμῳδίας σκώμματα. Et interdum quidem sub una eademque voce duplicem sensum nobis proponunt, ut Aristoph. sub illo ἄγριοι. Itidem sub verbo σπαθᾷν, Nub. [55]: Ὦ γύναι, λίαν σπαθᾷς. Interdum vero sub uno eodemque vocab. solitos fuisse Comicos, atque hunc potissimum, duarum rerum signif. nobis proponere, perinde ac si duplex scriptura esset, ex aliquot ejus locis manifestum est. Alicubi enim κηρύλου avis mentionem faciens, simul tonsorem quendam taxat, perinde ac si κειρύλον, non κηρύλον, scriberet, nimirum a κείρω pro κουρεύω. Alicubi [Eq. 1225] dicit ἐστεφάνιξα κἀδωρησάμην, ubi cum prima fronte videatur velle significare δώροις ἐδεξιωσάμην, interim παραλαλεῖ καὶ τὸ Δωρικῶς εἰπεῖν· ὡς τοῦ ἐστεφάνιξα, διαλέκτου ὄντος Δωρικῆς, inquit Eust. Sic et Pl. [589] de Jove loquens,

Φειδόμενος γὰρ, καὶ βουλόμενος τούτου μηδὲν δαπανᾶσθαι,
Λήροις ἀναδῶν τοὺς νικῶντας, τὸν πλοῦτον ἐᾷ παρ' ἑαυτῷ.

Nam et hic, ut ille ait, cogimur in uno vocab. γραφὰς διαφόρους νοεῖν: quoniam dicitur quidem λήροις, inquit, ὡς τῶν νικώντων ἐν Ὀλυμπίοις φλυάρῳ καὶ κενῷ κόμπῳ θελγομένων· βούλεται δὲ λέγειν καὶ ὅτι λειρίοις, ἤγουν ἄνθεσι, τοὺς νικῶντας ἀναδεῖ.

Cum vero in proxime præcedente Capite de censura Pollucis, quam in quædam Græca vocabula exercet, facturum me verba sim pollicitus, et hic aptum illi sermoni locum invenisse mihi videar, non amplius differendum existimavi. Sic igitur de illa censura censeo: eum, antequam tanta cum libertate hæc vel illa scriptorum Græcorum vocabula damnaret, et quædam Attica esse negaret, quædam ne inter Græca quidem numeraret, sed barbara esse diceret, debuisse diligenter et accurate omnes eos scriptt. Græcos evolvere, quorum auctoritate, ceu locupleti testimonio, harum vel illarum vocum usus confirmari posset. Hoc autem eum non fecisse ex locis plerisque constat. Interdum enim aliquam vocem pro recentiore ab eo videmus haberi, quam esse compériatur, veluti cum ἀνάδελφον tanquam Xenophonteam [Mem. 2, 3, 4] nobis affert, cum sit Euripidea. Legimus enim ap. Eurip. Iphig. T. [475], Οἷων στερηθεῖσα [στερεῖσα] διπτύχων νεανιῶν Ἀνάδελφος ἔσται. Potissimum vero ex vocibus quas reprehendit, cognosci potest quod dixi, veluti cum scribit, Οἱ δὲ Ἀττικοὶ οὐ ῥᾳδίως λέγουσιν ἀγῶνας μουσικοὺς, ἀλλὰ μουσικῆς. Si enim Aristophanem diligenter excussisset, apud ipsum, (quem esse Atticum fateri cogebatur,) ἀγῶνας μουσικοὺς invenisset. Legimus enim ap. eum Pl. [1163], Πλούτῳ γάρ ἐστι τοῦτο συμφορώτατον, Ποιεῖν ἀγῶνας μουσικοὺς καὶ γυμνικούς. Sed aliquis fortasse, Polluci patrocinari volens, genuinam in nostris exemplaribus non extare scripturam respondebit, quæ contra extiterit in iis quibus ille usus est. Quod etiam pro Eustathio, vel potius Ælio Dionysio ap. Eust., responderi poterit, dicente νεώσοικος composita voce ab Atticis scribi. Legimus enim in hujus Comici Ach. [96], Ἢ περὶ ἄκραν κάμπτων, νεὼς οἶκον σκοπεῖς. Ubi etiam credibilius fuerit quod modo dixi de exemplaribus, quam in altero illo ejusdem loco, cum hæc scriptura ne unius quidem literæ mutatione ab illa differat. Esto igitur Ælium Dionysium itidem in meliora nostris exemplaria incidisse et fide digniora: ac νεώσοικος dixisse Atticos, non νεὼς οἶκος credamus, (quamvis contra ἄκρα πόλις quam ἀκρόπολις, et οἰκίας δεσπότης quam οἰκοδεσπότης, γυναικὸς ἀδελφὸς quam γυναικάδελφος, nec non alia quædam eodem modo maluisse dicantur,) et in Pollucis aliis quoque locis, ubi similia leguntur, i. e. in quibus scripturæ duntaxat diversitas ejusmodi spectatur, exemplarium nostrorum potius quam Pollucis fidem suspectam habeamus; at de vocabulis quæ rejicit, et tamen ap. fide dignissimos scriptt. inveniuntur, quid dicemus? Atque adeo ipsemet uno in loco aliquam vocem damnat, quam in alio auctoritate alicujus ex primæ notæ scriptoribus confirmat. Exemplum habemus in σκολύθριον. Vult enim alicubi, σκολύθριον (nam pro σκελύθριον, ubique reponendum est illud, ex alio etiam ipsiusmet loco,) esse ὑπομόχθηρον: et tamen alibi Plat. Euthydemo usum eo esse scribit. Incidit igitur in id peccatum Pollux, quod in Menandro reprehendit, (cujus etiam verba pleraque repudiat,) cum dicit eum existimasse, vocabulum κοιτὼν esse βαρβαρικὸν, et tamen Aristophanem, τὰ τοιοῦτα πιστότερον αὐτοῦ, eo esse usum. Videmus enim hic eum rejicere vocab. quo Plato usus est, τὰ τοιαῦτα πιστότερος αὐτοῦ. Jam vero et ex iis, quæ in ipso Menandro damnat, aliqua apud eos inveniri poterunt, quorum ipse auctoritatem non itidem elevare possit: ut antea ostendi ἀκουστὴς ap. Isocr. legi, cum tamen ille scribat, Φαῦλον ὁ Μενάνδρου ἀκουστὴς, ἀντὶ τοῦ ἀκροατής.

CAPUT XVIII.

DE ATTICIS VOCABULIS,

IN QUIBUS POTISSIMUM AFFECTATIO QUORUNDAM REPREHENSA OLIM FUIT.

Quemadmodum divites a philosophis non existimantur qui, cum bonis abundent, iis uti nesciunt; ita eloquentiæ Atticæ peritus dici nequaquam is debet, qui Atticismis uti non novit, i. e. qui ignorat quæ vocabula aut quæ loquendi genera hic vel illic locum habeant, et quibus potissimum ita sit utendum, ut nihil affectationis appareat, nec moneri proverbio illo oporteat, Τῇ χειρὶ δεῖ σπείρειν, ἀλλὰ μὴ ὅλῳ τῷ θυλάκῳ. Ita certe hodie plerique, dum Ciceroniano sermone sic utuntur ut frigidam ac puerilem affectationem in suo imitandi studio prodant, ea scripta edunt, quæ risu potius quam admiratione excipiuntur ab iis qui Ἀττικὸν μυκτῆρα ad Latinum etiam sermonem afferunt. Ac quemadmodum irridet ipse Cicero nonnullos qui, cum mutila quædam et hiantia locuti essent, (quod vel sine magistro facere potuissent,) germanos se Thucydidis (vel germanos Thucydidas) esse putabant: ita certe illi simulatque Ciceronianis quibusdam vocabulis sermonem suum farciunt, Ciceronianæ eloquentiæ æmulos se esse existi-

mant. Sed hoc eo minus mirari debemus, quod jam ætate Quintiliani quorundam animos hæc vesania invaserat. Noveram, inquit, quosdam, qui se pulcre expressisse genus illud cælestis hujus in dicendo viri sibi viderentur, si in clausula posuissent, Esse videatur. Idemque et apud Tacitum vel alium legisse mihi videor. Verum ut ad linguam Atticam me referam, cum apud Lucian. variæ extent illius quam dixi ignorantiæ reprehensiones, operæ pretium facturus mihi visus sum, si, quos huc pertinentes ejus locos haberem, in medium proferrem. Prius tamen Ammiani afferam Epigramma [Anth. Pal. 11, 142], quo rhetorem quendam irridet aliquot voculas Atticas pueris, quos docendos susceperat, inculcantem :

Πολλοῦ δεῖ, καὶ σφὶν, καὶ τρὶς παρ' ἕκαστα Δικασταὶ
Ἄνδρες· καὶ, Λέγε δὴ τὸν νόμον ἐνθάδε μοι,
Καὶ Ταυτὶ, καὶ Μῶν, καὶ Τετταράκοντα, καὶ Ἄττα
Σκεψάμενος, Καίτοι, Νὴ Δία, καὶ Μὰ Δία,
Ῥήτωρ ἐστὶ Κρίτων, καὶ παιδία πολλὰ διδάσκει.
Προσθήσει δ' αὐτοῖς Γρῦ, Φάθι, καὶ Μὶν ἔτι.

Crito, inquit, est rhetor, et pueros multos docet hæc vocabula, Πολλοῦ δεῖ, καὶ Σφὶν, et Δικασταὶ ἄνδρες, κτλ. Omnino enim existimo pendere orationem ad illum usque versum Ῥήτωρ ἐστὶ Κρίτων. Perinde ac si dictum esset, Πολλοῦ δεῖ, et Σφὶν, et Δικασταὶ ἄνδρες, et cetera, ea sunt quæ Crito, qui est rhetor, multos pueros docet. In ultimo versu sunt qui γρῦ cum φάθι jungant; sed illis assentiri non possum, cum is usus hujus particulæ (quem supra declaravi) id non admittat. Satis autem est notum, Demostheni frequentia esse illa ἄνδρες δικασταὶ, et λέγε δὴ τὸν νόμον. Cetera non magis illius quam aliorum esse dici possunt : nisi quod νὴ Δία quoque et μὰ Δία sæpe in ore habet. Quod vero attinet ad particulam μιν, quæ est in postremo versu, persuadere mihi non possum adjunctam aliis fuisse tanquam Atticam; sed Ammianum jocantem eam addidisse : perinde ac si diceret, eum tandem vehementi καινοπρεπείας studio incitatum, alias etiam aliunde voculas conquisiturum, cujusmodi est μιν : neque tandem magis dubitaturum uti particula μιν, quam illa vocula σφίν. Extat vero et hoc Cerealii Epigramma ibid. [144], huc itidem pertinens :

Οὐ τὸ λέγειν παράσημα καὶ Ἀττικὰ ῥήματα πέντε,
Εὐζήλως ἐστὶν καὶ φρονίμως μελετᾶν.
Οὐδὲ γὰρ εἰ Κάρκαιρε, καὶ εἰ Κοναβεῖ, τό,τε Σίζει
Καὶ Κελάρυζε λέγεις, εὐθὺς Ὅμηρος ἔσῃ.
Νοῦν ὑποκεῖσθαι δεῖ τοῖς γράμμασι, καὶ φράσιν αὐτῶν
Εἶναι κοινοτέραν, ὥστε νοεῖν ἃ λέγεις.

Reprehendit certe itidem Cerealius hoc Epigrammate rhetores, quorum præcipuum erat in Atticis aliquot vocibus inculcandis studium, et ita novitati τῆς λέξεως studentium, ut interim τὰ τῆς διανοίας negligerent, ac sonum sine mente darent. Hæc enim postremo disticho innuit. Quod autem attinet ad vocem παράσημα, ea significatur quod Lucianus dicit, eadem metaphora utens, Τὸ καθεστηκὸς νόμισμα τῆς φωνῆς παρακόπτειν. Nam παρακεκομμένα et παράσημα conjuncta ap. Aristoph. inveniuntur.

Ut autem ad Luciani locos veniam, primum in libello qui Ῥητόρων Διδάσκαλος inscriptus est, docetur is qui instituitur ut tandem aliorum similis, i. e. non minus ineptus, evadat, semper in promptu voces aliquot Atticas habere : non quaslibet, sed certas quasdam potissimum; nominatim enim illi præscribuntur, his verbis [c. 16] : Ἀλλὰ σχήματος μὲν τοπρῶτον ἐπιμεληθῆναι χρὴ μάλιστα καὶ εὐμόρφου τῆς ἀναβολῆς· ἔπειτα πεντεκαίδεκά που ἢ οὐ πλείω γε τῶν εἴκοσιν Ἀττικὰ ὀνόματα ἐκλέξας ποθὲν, καὶ ταῦτα ἀκριβῶς ἐκμελετήσας, πρόχειρα ἐπ' ἄκρας τῆς γλώττης ἔχε, τὸ Ἄττα, καὶ Κᾶτα, καὶ Μῶν, καὶ Ἀμηγέπη, καὶ Λῷστε, καὶ τὰ τοιαῦτα· καὶ ἐν ἅπαντι λόγῳ καθάπερ τι ἡδυσμα ἐπίπαττε αὐτῶν. Quibus ex vocabulis illud ἄττα præcipue illi commendat, tanquam præ quovis alio speciosum quiddam habens. Siquidem aliquanto post mentionem ejus iterum facit, adjungens ei δήπουθεν. Et quoniam dixerat in proxime præcedente loco, Καὶ ἐν ἅπαντι λόγῳ καθάπερ τι ἡδυσμα ἐπίπαττε αὐτῶν, ad illud ἐπίπαττε respiciens jubet eum illa ἐπίπαστα vocabula inculcare, et orationis velut superficiem illis tanquam quibusdam floribus ornare. Inculcare autem sive illis opus sit, sive futura sint supervacanea : pulcra enim esse tum quoque, cum temere proferuntur, et ita ut nullum in oratione usum habeant : Καὶ ἐπίπαστα ὀλίγα ἐκεῖνα ὀνόματα ἐπιπολαζέτω, καὶ ἐπανθείτω· καὶ συνεγὲς τὸ Ἄττα καὶ τὸ Δήπουθεν, κἂν μηδαμοῦ αὐτῶν δέῃ· καλὰ γάρ ἐστι καὶ εἰκῇ λεγόμενα. Atque adeo illius ἄττα tertio etiam meminit : scribens non multo post, Οἱ πολλοὶ δὲ καὶ σχῆμα καὶ φωνὴν καὶ βάδισμα καὶ περίπατον, καὶ μέλος, καὶ κρηπῖδα, καὶ τὸ ἄττα σου ἐκεῖνο θαυμάσονται. Jam vero et hoc ex præclaris præceptis unum est, ut quodvis aliud vocabulorum genus illis Atticis intermisceat, etiamsi nullam omnino cum illis convenientiam habeant. Postquam enim dixit, Καὶ ἐν ἅπαντι λόγῳ καθάπερ τι ἡδυσμα ἐπίπαττε αὐτῶν, addit, Μελέτω δὲ μηδὲν τῶν ἄλλων, ἐὰν ἀνόμοια τούτοις, καὶ ἀσύμφηλα, καὶ ἀπῳδά. Satis est enim, inquit, si oratio tua in fronte aliquid speciosi habeat. Ἡ πορφύρα μόνον ἔστω καλὴ καὶ εὐανθὴς, κἂν σισύρα τῶν παχειῶν τὸ ἱμάτιον ᾖ. In qua comparatione respicit ad genus id vestis, quæ περιπόρφυρος dicebatur. Quod vero ibi dicit, μελέτω δὲ μηδὲν κτλ., reprehendit alibi in quodam, qui, quamvis Thucydideus in suæ historiæ scriptione videri vellet, Atticis tamen vocabulis Latina inseruerat. Καί μοι ἐννόησον, inquit, ἡλίκον τὸ ἀξίωμα τῆς ἱστορίας, καὶ ὡς Θουκυδίδῃ πρέπον, μεταξὺ τῶν Ἀττικῶν ὀνομάτων τὰ Ἰταλιωτικὰ ταῦτ' ἐγκεῖσθαι. Atque ibi itidem voces illas Atticas πορφύραν appellat; subjungit enim, Ὥσπερ τὴν πορφύραν ἐπικοσμοῦντα, καὶ ἐμπρέποντα, καὶ πάντως συνάδοντα. Sunt autem hæc ex Commentario cui titulum fecit, Πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν [c. 15]. In alio ejusdem opusculi loco [c. 21] quendam reprehendit qui ὑπὲρ τοῦ κομιδῇ Ἀττικὸς εἶναι, καὶ ἀποκεκαθάρθαι τὴν φωνὴν ἐς τὸ ἀκριβέστατον, Latinorum quorundam nominum formam mutare non dubitavit. Apud Eundem Lexiphanes, ut antea dixi, Attica hæc jubetur evomere, Μῶν, Κᾶτα, Ἦ δ' ὅς, Ἀμηγέπη, Λῷστε, Δήπουθεν, Ἄττα, atque alia. Ex his autem atque aliis Luciani locis, magno quidem in pretio fuisse ejus quoque sæculo Atticum sermonem, et multos ejus studiosissimos extitisse, sed paucos eo uti scivisse cognoscimus. Siquidem ἐν Ῥητόρων Διδασκάλῳ sub illis quæ dantur præceptis irridetur stulta multorum affectatio et κακοζηλία : præcipiuntur enim quæ observare eos oporteat qui similes illis, i. e. pariter inepti, evadere cupiant. Adeo ut ea ipsa sint quæ contra fugere deceat omnes qui non κακοζήλως, sed εὐζήλως (ut locutus est supra Cerealius in suo Epigrammate) sermone Attico usuri sint. Quem autem invenies, cum ab antiquis scriptt. discesseris, qui felicius id ipsomet Luciano præstiterit? Equidem nullum inveniri arbitror. Neque tamen de terminatione aut scriptura Attica in unoquoque vocabulo magnopere est solicitus, aut Atticas quasdam voculas (cujusmodi sunt illæ, quarum modo facta fuit mentio,) inculcat, sed (quod majoris est momenti) insignia loquendi genera ex scriptt. Atticis excerpta, tam bene suis quæque locis accommodat ut a se illa, non aliunde habere videri possit.

Ceterum cum apud eundem scriptorem, in commentariolo quem Ψευδοσοφίστην et alio nomine Σολοικιστὴν inscripsit, extent quorundam solœcismorum exempla in Attico sermone commissorum, (i. e. ab iis qui alioqui Attice loqui sibi videbantur,) una cum censura cujusdam, quem Socratem τὸν ἀπὸ Μόψου appellat; et magnam ex eorum lectione utilitatem posse percipi sciam : ea hic sermonis Attici studiosis legenda propono. Postquam igitur aliquot illius Socratis reprehensiones attulit solœcismorum in sermone Græco commissorum, subjungit, Εἰώθει δὲ καὶ πρὸς τοὺς σολοικίζοντας Ἀττικῶς, παίζειν ἀνεπαχθῶς. Cujus rei ibidem sequuntur exempla.

Ei qui ita locutus erat, νῶϊ τοῦτο δοκεῖ, dixit, Σὺ καὶ νῶϊν ἐρεῖς ὡς ἁμαρτάνομεν.

Cum alius quidam, ἡ δὲ τῷ Ἡρακλεῖ μιχθεῖσα dixisset, Οὐκ ἄρα ὁ Ἡρακλῆς ἐμίχθη αὐτῇ, inquit.

Cum quidam καρῆναί δέομαι dixisset, Τί γὰρ, inquit, σοὶ δεινὸν εἴργασται καὶ ἄξιον ἀτιμίας;

Cuidam utenti verbo ζυγομαχεῖν, dixit, Πρὸς τὸν ἐχθρὸν ζυγομαχεῖς;

Cum dixisset quidam puerum suum, qui ægrotabat, βασανίζεσθαι, excepit, Ἐπὶ τῷ; ἢ τί βουλομένου τοῦ βασανίζοντος;

Cum quidam hoc loquendi genere usus esset, προκόπτει ἐν τοῖς μαθήμασιν, Plato, inquit, hoc vocat ἐπιδιδόναι.

Cum quidam interrogasset εἰ μελετήσει ὁ δεῖνα, respondit, Πῶς οὖν ἐμὲ ἐρωτῶν εἰ μελετήσομαι, λέγεις ὅτι ὁ δεῖνα;

Cum ἀττικίζειν volens quidam dixisset τεθνήξει, in tertia persona, Βέλτιον, inquit, ἐνταῦθα μὴ ἀττικίζειν καταρώμενον.

Eum qui dixerat στοχάζομαι αὐτοῦ pro φείδομαι αὐτοῦ, interrogavit, Μήτι διήμαρτες βαλών;

Uno dicente ἀφιστᾶν, altero ἀφιστάνειν, dixit, Ἄμφω μὲν οὐκ οἶδα.

Cum quidam πλὴν εἰ μὴ dixisset, Ταῦτα διπλᾶ χαρίζῃ, inquit.

Cuidam utenti verbo χρᾶσθαι, dixit esse ψευδάττικον τὸ ῥῆμα.

Utenti cuidam adverbio ἔκτοτε, dixit, Καλὸν τὸ εἰπεῖν ἐκπέρυσιν· ὁ γὰρ Πλάτων εἴστοτε λέγει.

Ei qui τῷ ἰδοῦ usus erat pro ἴδε, dixit, Ἕτερα ἀνθ' ἑτέρων σημαίνεις.

Cum verbo ἀντιλαμβάνομαι pro συνίημι quidam usus esset, dixit se mirari πῶς ἀντιποιούμενος τοῦ λέγοντος, φησὶν ἀντιποιεῖσθαι.

Ei qui usus erat vocab. βράδιον, dixit non esse simile τῷ τάχιον.

Cum βαρεῖν dictum esset a quodam, Οὐκ ἔστιν, inquit, τὸ βαρύνειν, ᾗ νενόμικας.

Cum λέλογχα dixisset, significare εἴληχα volens, dixit, Ὀλίγον καὶ παρ' οἷς ἁμαρτάνεται.

Multis verbo ἵπτασθαι utentibus ἐπὶ τοῦ πέτασθαι, dixit, Ὅτι μὲν ἀπὸ τῆς πτήσεως τὸ ὄνομα σαφῶς ἴσμεν.

Cum περιστερὸν quidam dixisset tanquam Atticum, Etiam τὸν φάττον dicemus, inquit.

Cum quidam dixisset se φακὸν ἐδηδοκέναι, dixit, Καὶ πῶς ἂν φακόν τις φάγῃ;

Quid autem Socrates in nonnullis harum reprehensionum sibi voluerit, et quo respexerit, in meo Thes. Gr. L. docui. Ceterum cum Lucianus enumeratis aliquot solœcismis ab eo reprehensis, subjungat illa verba, Εἰώθει δὲ καὶ πρὸς τοὺς σολοικίζοντας Ἀττικῶς παίζειν ἀνεπαχθῶς, ea quæ ad hunc usque locum sequuntur, (qui clauditur his verbis ταῦτα μὲν τὰ Σωκράτεια,) videtur ascribere τοῖς σολοικίζουσιν Ἀττικῶς: quamvis postea in uno loco addat ἀττικίζοντος. Præcedunt quidem certe ibidem et aliæ solœcismorum reprehensiones, sed ad sermonem communis linguæ pertinentium: ex quibus una est ejus qui dixerat τῶν φίλων ὁ κορυφαιότατος. Irridens enim Socrates fertur dixisse, Χάριέν γε τὸ τῆς κορυφῆς ποιεῖν τι ἐπάνω. Ubi ejus reprehensio valida ratione nititur; cum enim κορυφὴ Verticem s. Cacumen significet, satis esse videtur dicere κορυφαῖος positivo gradu. Nam si voce κορυφαῖος intelligimus aliquem ad summum pervenisse, quippe qui in vertice sit, quid amplius dici potest? nisi quod ipso etiam vertice altius esse dicamus. Et tamen multi non ignobiles scriptt. hoc superlativo utuntur. Legimus enim ap. Plutarch., Τῶν ἄλλων Περιπατητικῶν ὁ κορυφαιότατος Στράτων, in lib. Πρὸς Κολώτην, p. 2044 meæ ed. [1115, B.] Legimus item ap. Herodian. 2, [15, 13], Τὰ κορυφαιότατα καὶ συντέλειαν ἔχοντα τῶν κατὰ μέρος πεπραγμένων Σεβήρῳ. Extat denique et ap. Synes. (cujus accuratiorem quam illorum esse stylum scimus), in libello De insomniis, Τοῦτο ἂν εἴη τὸ ἐν τοῖς οὖσι κορυφαιότατον φύσεως ὑπερκύψαι. Quod vero magis miror, ipse Lucianus, qui hoc a Socrate fuisse reprehensum commemorat, et huic reprehensioni sicut et aliis assentiri videtur, ex eorum tamen est numero qui hoc superlativo uti non dubitarunt. Nam in Commentario Περὶ τοῦ πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν [c. 34] scribit, Φημὶ τοίνυν τὸν ἄριστα ἱστορίαν συγγράφοντα, δύο μὲν ταῦτα κορυφαιότατα οἰκοθεν ἔχοντα ἥκειν, σύνεσίν τε πολιτικὴν, καὶ δύναμιν ἑρμηνευτικήν. Haud memini certe alius vocabuli, in quo itidem extet talis ἐπίτασις ὑπερθέσεως. Nam habent quidem ἐπίτασιν et ista, λαλίστατος, κλεπτίστατος, κυδίστατος, facta ex λάλιστος, κλέπτιστος, κύδιστος: sed hæc ἐπίτασις in ipsa vocabuli forma est, non in signif., ut in illo superlativo κορυφαιότατος. Perinde est autem omnino ac si ex Supremus fieret Supremissimus.

CAPUT XIX.

DE QUIBUSDAM, QUÆ

ATTICÆ LINGUÆ VETERI PECULIARIA FUERUNT, ET DE SCRIPTORIBUS QUI ILLA USI SUNT.

Atticam linguam, s. dialectum, fuisse duplicem; unam, veterem, alteram, novam, minime silentio a me prætereundum est, ut Joannes Grammaticus et Corinthus (s. Corytus) prætierunt, nec non alii, qui de atticismis scripserunt, cum tamen hujus rei ignoratio dubitationes multas afferre Græcos scriptores versantibus possit. De hoc quoque admonere debuerant tum illi, tum alii quotquot idem argumentum tractarunt, Atticorum linguam, sed veterem potius quam novam, multa cum Ionica communia habere. Sed de illa quidem Atticæ linguæ cum Ionica communione et velut societate, sicut et de Doricæ cum Æolica, verba tum faciam, cum ea, quæ singulæ propria sibi habent, exposuero; at de illa veteri Atticorum lingua hæc sunt quæ in præsentia occurrunt. Attica lingua veteri usi sunt Thuc. et Plato, si Dionysio Halicarnasseo credimus, cum alioqui de Platone non perinde ac de Thucydide plurimi hoc sibi persuasuri sint. Dionysii verba hæc sunt in Lysiæ Vita, non procul ab initio [§ 2] (loquitur autem de ipso Lysia): Καθαρός ἐστι τὴν ἑρμηνείαν πάνυ, καὶ τῆς Ἀττικῆς γλώττης ἄριστος κανών· οὐ τῆς ἀρχαίας, ᾗ κέχρηνται Πλάτων καὶ Θουκυδίδης, ἀλλὰ τῆς κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ἐπιχωριαζούσης· ὡς ἔστι τεκμήριον [τεκμήρασθαι] τοῖς τε Ἀνδοκίδου λόγοις, καὶ τοῖς Κριτίου, καὶ ἄλλοις συχνοῖς. Atque ut hic dicit, Γλώττης τῆς κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ἐπιχωριαζούσης, ita in Isocr. Vita, Ἔπειτα τὴν ἀκρίβειαν τῆς διαλέκτου τῆς τότε συνήθους, καὶ ταύτην ἑώρων ὁμοίαν παρ' ἀμφοτέροις, de ipso Isocrate et Lysia. Idem in Epist. ad Cn. Pompeium [c. 2] hæc de Platonica phrasi seu dictione scribit: Ὅ,τε πῖνος αὐτῇ καὶ χνοῦς ὁ τῆς ἀρχαιότητος ῥῆμα καὶ λεληθότως ἐπιτρέχει, χλοερόν τέ τι καὶ τεθηλὸς καὶ μεστὸν ὥρας ἄνθος ἀναδίδωσι. Quemadmodum autem hic legimus τὸν τῆς ἀρχαιότητος πῖνον et χνοῦν, sic alibi χνοῦν ἀρχαιοπινῆ: nimirum in libro quem de Dictione Demosthenica scripsit, et Ammæo suo dica-

vit : qui liber cum in lucem nondum prodierit, illius etiam loci verba proferam, alioqui lectorem ad ea remissurus. Πολλῆς δέ τινος, inquit [c. 28], ἐνταῦθα δεῖ τῆς τεχνήσεως, ἵνα μὴ κακόφωνοι, μηδὲ ἀηδεῖς, μηδὲ ἄλλην τινὰ ὄχλησιν ἐνεγκάμενοι ταῖς ἀκοαῖς λάθωσιν αἱ τοιαῦται συζυγίαι, ἀλλ' ἐπανθῇ τις αὐταῖς χνοῦς ἀρχαιοπινὴς, καὶ χάρις ἀβίαστος. Eo autem lubentius et hunc tertium locum attuli, quod ex eo, sicut ex proxime præcedente, etiam significationem vocabuli πῖνος, quod antiquæ linguæ tribuitur, (et quidem Atticæ præsertim, ut opinor,) obiter perspicere possimus. Habet enim quiddam tam sibi proprium ut retinendum Marcus Tullius censuerit.

Ceterum quæ fuerint illi Atticæ linguæ veteri peculiaria, haud certius aliunde quam ex diligenti utrorumque scriptorum inter se collatione, cognosci posse existimo. Extant alioqui nonnulla ejus ἰδιώματα a grammaticis annotata : et quidem ab Eust. potissimum, quantum quidem meminisse possum : quædam ab Ælio Dionysio et Herodiano ap. illum. Sunt autem duorum generum, cum non solum orthographiam quorundam vocabulorum sibi peculiarem, sed etiam vocabula quædam peculiaria habeat. Et veteres quidem Attici vocantur οἱ παλαιοὶ Ἀττικοί : at novi, s. posteriores, appellantur interdum οἱ νεώτεροι, nonnunquam οἱ ὕστερον. Utunturque his nominibus ap. eum et ambo illi veteres, quos modo nominavi, grammatici. Legimus enim quodam in loco Commentariorum in Il. B, Δοκεῖ δὲ, φησὶ (sc. Αἴλιος Διονύσιος, qui tamen eo in loco contra quam in aliis plerisque Διονύσιος Αἴλιος vocatur), τῶν παλαιῶν Ἀττικῶν εἶναι περισπᾶν τὰ τοιαῦτα, Ὁμοῖον, Ἑτοῖμον, Γελοῖον. Idem in quendam locum libri A scribit, ἤδειν, significans ἠπιστάμην, habere η cum ι subscripto, κατὰ τὴν παλαιὰν Ἀτθίδα, sicut et alia quædam vocabula. Idem Ἀθηναία veteribus Atticis velle se ascribere ostendit, cum jubet nos observare, non solum Homerum Ἀθηναίαν dicere pro Ἀθηνᾶν, sed multos etiam Atticos, ex iis scriptt. qui post ejus tempora oratione soluta usi sunt. Scribere enim Demosth. Or. adv. Aristocr., Οἱ σύμμαχοι ἀριστεῖον τῇ Ἀθηναίᾳ ἀνέθεσαν. Et Plat. Euthyd. [p. 302, D] : Ἑρκεῖος Ζεὺς καὶ Φράτριος, καὶ Ἀθηναίη Φρατρία. Additque, annotasse veteres, ex quo cœpissent Athenienses mulieres appellari Ἀθηναῖαι, (ut ap. Pherecratem, Ἀθηναίαις αὐταῖς τε καὶ ταῖς συμμάχοις,) cum prius appellarentur Ἀττικαὶ et ἀσταὶ, tum venisse in usum illud Ἀθηνᾶ. Hinc enim cognoscimus, Ἀθηναία, quod ap. Plat. et Demosth. legitur, esse veteris linguæ Atticæ, cum postea dictum fuerit Ἀθηνᾶ. Quod autem de illa mulierum Atheniensium appellatione scribit, ex alio Ejusdem loco apertius nobis esse poterit. Is enim in quendam locum libri A Iliadis, annotat, dictum quidem fuisse ἀνὴρ Ἀθηναῖος, sicut dicitur ἀνὴρ Θηβαῖος : sed non item Ἀθηναία γυνὴ, sicut Θηβαία γυνή : sed ἑτερωνύμως fuisse vocatam Ἀττικήν. Atque istam rei hujus rationem a Metaclide reddi affert ap. Pausaniam et Ælium Dionysium, (nimirum cur appellatio illa Atheniensibus mulieribus non daretur,) ἵνα μὴ τὴν ἄγαμον αἱ γαμούμεναι τῇ προσηγορίᾳ καταισχύνωσι. Ex iisdem subjungit illud, quod et in præcedenti loco tradit, Ὅτε δὲ ἤρξαντο αἱ ἀσταὶ ἤτοι Ἀττικαὶ γυναῖκες, Ἀθηναῖαι λέγεσθαι, τότε δὴ ἐπενοήθη καὶ τὸ τὴν θεὸν μηκέτι Ἀθηναίην καλεῖσθαι, ἀλλὰ κατὰ συναίρεσιν Ἀθηνᾶν. Verum alia quorundam veterum grammaticorum verba subjungit, quibus traditur esse omnino ἀνάττικον, dicere Ἀθηναίαν γυναῖκα : minimeque illud additur, receptam tamen hanc appellationem tandem fuisse, quæ apud veteres nequaquam in usu fuisset. Ne tamen de hoc dubitare possimus, facit Pherecratis testimonium, quod in illo priore loco affert. Testimonium autem Pherecratis appello, usum illius vocabuli in ea signif., quem ex eo proferri videmus, dicente sc., Ἀθηναίαις αὐταῖς τε καὶ ταῖς συμμάχοις. Enimvero aliud hic a me minime prætermittendum fuerit, quod non parvi est momenti : credibile nimirum esse multas scripturas veteris linguæ Atticæ in iis, quæ nostris manibus passim teruntur, exemplaribus non amplius extare. Conjecturam facio ex eo quod scribit Eust., Platonem dixisse Ἀθηναίη, (quod certe convenit cum Dionysii Halicarnassei testimonio, Attica veteri usum esse Platonem perhibentis,) cum tamen in eo Euthydemi loco non Ἀθηναίη, sed Ἀθηνᾶ habeant quæ quotidie in manibus habemus exemplaria. Atque ut editt. typographicas omittam, fortassis et ex iis codd. scriptis, qui usquam extant, vel paucos vel nullos inveniemus, in quibus illa scriptura linguæ veteri consentanea, ex Plat. ipsius autographo servata fuerit. Quod vero attinet ad exemplum ab eo ex Demosth. allatum, idem omnino de ipso dicendum est : nimirum nullius ponderis nobis futurum, si exemplaribus quæ passim extant fidem adhibeamus. In eo enim quem affert loco, non illa scriptura vetus Ἀθηναίᾳ, sed Ἀθηνᾷ habetur : Οἱ σύμμαχοι ἀριστεῖον τῇ Ἀθηνᾷ ἀνέθεσαν· et quidem in Or. adv. Timocr. [vide infra], non autem in ea quæ adv. Aristocr. est scripta : unde tamen Eust. eum locum affert. Sed de hac scriptura dicetur a me et in sequentibus : nunc ut ad ipsum Eustathium redeam, is in illa Homeri verba, Τὼ δ' αὐτὼ μάρτυροι ἔστων, morem jungendi dualia nomina verbis pluralibus, et pluralia singularibus, nec non versa vice, ἀττικισμὸν ἀρχαῖον esse tradit. Jam vero ut nonnullorum mentionem facit, quæ veteribus Atticis ascribit, ita quædam ab eo annotantur tanquam novis s. posterioribus ascribenda, veluti cum dicit, Σημείωσαι δὲ ὅτι ἐπιδέξια παρὰ τοῖς ὕστερον Ἀττικοῖς καὶ τὰ καίρια καὶ ἐπιτήδεια τοῦ σώματος· πληγῆναι γοῦν τις λέγει τὰ ἐπιδέξια. Sed hic non parva equidem oriri dubitatio potest, quosnam scriptores illo vocabulo ἐπιδέξια usos fuisse credere debeamus, quandoquidem τοῖς ὕστερον Ἀττικοῖς peculiare fuisse tradit. Nam et quod Dionys. H. Demosthenem veteri Atticorum lingua usum tradit, mirum non immerito alicui videbitur, cum τὴν νέαν Ἀτθίδα contra nonnulli a Demosth. et Æschine initium sumpsisse scripserint. Quid quod illam ἔκφυλον ἀρχαίαν Ἀτθίδα, cujus meminit Synes. in suo De insomniis libello [p. 150, B] quidam Gorgiæ Leontino ascribendam putarunt? Verba Synesii sunt hæc : Ἤδη δέ ποτε καὶ τὴν ὅλην κατασκευὴν τῆς γλώττης ὑλομανοῦσάν τε καὶ φλεγμαίνουσαν ὀνομάτων καινότητι, ζήλῳ τῆς ἐκφύλου τῆς ἀρχαίας Ἀτθίδος, ἥδε διὰ θεοῦ νουθετήσασα, τὸ μέν τι εἰπόντος, τὸ δὲ τί ἐστιν εἰπόντος, τὸ δὲ δείξαντος, ὄχθους τινὰς ἀπολεαίνειν ἐκπεφυκότας τῆς γλώττης, ἐπανήγαγέ τε ἐς τὸ σῶφρον καὶ τὸ οἰδοῦν ἐκόλασε. Hic enim schol. ἀρχαίαν Ἀτθίδα ab illo dici ait τὴν ἀπὸ Γοργίου ἀρξαμένην, ἧς ἀρχηγὸς αὐτὸς ὁ Λεοντῖνος Γοργίας : usum enim fuisse poeticis etiam vocabulis διὰ σεμνότητα καὶ παραδοξολογίαν. Addit vero et illud, quod modo de Demosthene et Æschine aliunde retuli, Ἡ δὲ νέα Ἀτθὶς ἤρξατο ἀπ' Αἰσχίνου καὶ Δημοσθένους· ἦν δὲ αὕτη λειοτέρα, καὶ τῇ ἀκοῇ προσηνής. Ego certe Dionysio Halicarnasseo, potius quam isti, et aliis vel alii unde hoc sumpsit, (alibi enim me legisse memini,) assentiendum esse dicerem, si alterutri assentiri cogerer. Alioqui certe si tertium quoddam genus constituere licet eorum qui inter utrosque essent, nimirum inter veteres et novos, in eo Demosthenem lubenter ponerem. Sic videmus tres Comœdiæ ætates a gramm. (et nominatim a Polluce) statui, primam, τὴν ἀρχαίαν : secundam, τὴν μέσην : tertiam, τὴν νέαν appellantibus. Sed nonnulli ex duabus istis, nimirum ἐκ τῆς μέσης καὶ τῆς νέας, fecisse unam videntur; quippe qui duas duntaxat recenseant, veterem et novam. Quidam vero eorum qui in Aristophanem nonnulla de Comœdiæ scriptione præfati sunt, fatetur quidem fuisse Comœdiæ μεταβολὰς τρεῖς, sc. τὴν μὲν, ἀρχαίαν· τὴν δὲ, νέαν· τὴν δὲ, μέσην : sed ex poetis τῆς μέσης κωμῳδίας duos tantum nominat, Antiphanem et Stephanum : quamvis quinquaginta septem fuisse dicat. Ab Eodem Comici veteres, vel potius inter veteres Comicos maxime insignes, recensentur, Epicharmus, Magnes, Cratinus, Crates, Pherecrates, Phrynichus, Eupolis, Aristophanes. Atqui, ut de ceteris taceam, Pherecratem non videtur Eustathius in hoc ordine collocasse, ubi tradit eum Ἀθηναίαν appellasse Atheniensem mulierem, cum antea hoc nomen usu receptum non esset. Sed alius quidam ibi (nimirum in scriptis quæ scholiis in Aristoph. præfixa sunt) inter veteres Comicos tres commemorat, quos et ab Horatio conjungi videmus : Ἐπὶ

τῶν Ἀριστοφάνους καὶ Κρατίνου καὶ Εὐπόλιδος χρόνων, τὰ τῆς δημοκρατίας ἐκράτει παρὰ Ἀθηναίοις, κτλ. Ita enim et Horatius:

Eupolis, atque Cratinus, Aristophanesque, poetæ,
Atque alii, quorum Comœdia Prisca virorum est.

Eupolidis meminit et M. Tullius 6 ad Att. [ep. 1]: Εὔπολιν τὸν τῆς ἀρχαίας quis non dixit ab Alcibiade navigante in Siciliam dejectum esse in mare? Ubi observandæ sunt obiter duæ ellipses elegantes, nimirum accusativi ποιητὴν et genitivi κωμῳδίας. Nam ut oratio esset ἐντελὴς, dicendum erat τὸν τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ποιητήν. Hunc certe cum ceteris duobus audacter ut inter veteres Comicos, sic etiam inter eos qui veteri Atticorum lingua usi sunt, collocare debemus. Idem porro ille, quem aliquot alios inter veteres Comicos numerare dixi, et nominatim Pherecratem, inter novos Comicos, (quos fuisse scribit sexagintaquatuor,) recenset hos, tanquam ἀξιολογωτάτους, Philemonem, Menandrum, Diphilum, Philippidem, Posidippum, Apollodorum. De mediæ autem comœdiæ poetis major equidem quam de aliis esse possit quæstio; ac fortasse Pherecrates, de quo dictum modo fuit, in hoc ordine ponendus fuerit. In eo certe poni Antiphanem ab eo cujus modo memini, (unde sc. hæc quoque novorum Comicorum enumeratio petita est,) paulo ante docui. Astipulaturque Suidas, scribens fuisse κωμικὸν τῆς μέσης κωμῳδίας. Quin etiam ap. Athen. mentio fit libri a quodam Dorotheo Ascalonite scripti, cui titulum fecerat, Περὶ Ἀντιφάνους, καὶ περὶ τῆς παρὰ τοῖς μεσωτέροις Κωμικοῖς Ματτύης. Ubi observa μεσωτέρους Κωμικοὺς comparativi forma appellari τοὺς μέσους. Ex alio Ejusdem loco discimus eum ætate Alexandri regis vixisse ac floruisse, et quidem apud ipsum etiam Alexandrum; ita enim librum 13 inchoat: Ἀντιφάνης ὁ κωμῳδοποιὸς, ἑταῖρε Τιμόκρατες, ὡς ἀνεγίνωσκέ τινα τῷ βασιλεῖ Ἀλεξάνδρῳ τῶν ἑαυτοῦ κωμῳδιῶν, κτλ. Quin etiam Alexis ad hanc classem referendus videri possit, hujus etiam scriptoris testimonio. Postquam enim nominatus est Alexis ἐν Ἀσωτοδιδασκάλῳ, additur, Ὡς Σωτίων ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἐν τοῖς περὶ τῶν Τίμωνος Σίλλων· ἐγὼ γὰρ οὐκ ἀπήντησα τῷ δράματι, πλείονα τῆς μέσης καλουμένης κωμῳδίας ἀναγνοὺς δράματα τῶν ὀκτακοσίων· καὶ τούτων ἐκλογὰς ποιησάμενος, οὐ περιέτυχον τῷ ἀσωτοδιδασκάλῳ. Cum enim dicit se inter mediæ comœdiæ fabulas illam Alexidis non nactum esse, Alexin pro poeta mediæ comœdiæ haberi á se ostendit. Aperte vero in hoc ordine ab illo ponuntur Nicostratus et Epicrates. Hoc quoque observatione nobis dignum est ap. eum, quendam Antiochi Alexandrini librum inscribi Περὶ τῶν ἐν τῇ μέσῃ Κωμῳδίᾳ κωμῳδουμένων ποιητῶν. Hoc enim optime convenit cum iis quæ scribuntur ab eo, unde et quorundam poetarum enumerationem attuli. Legimus enim ap. eum, Ἡ δὲ μέση κωμῳδία ἀφῆκε τὰς τοιαύτας ὑποθέσεις, ἐπὶ δὲ τὸ σκώπτειν ἱστορίας ῥηθείσας ποιηταῖς ἦλθον· ἀνεύθυνον γὰρ τὸ τοιοῦτον· οἷον διασύρειν Ὅμηρον εἰπόντα τι, ἢ τὸν δεῖνα τῆς τραγῳδίας ποιητήν. Neque vero quædam poetarum duntaxat dicta ab illis irrisa fuisse putandum est, cum legamus Antiphanem in quoddam Demosthenis dictum itidem jocatum esse, his versibus, Ὁ δεσπότης δὲ πάντα τὰ παρὰ τοῦ πατρὸς Ἀπέλαβεν, ὥσπερ ἔλαβεν· ἠγάπησεν· ἂν Τὸ ῥῆμα τοῦτο παραλαβὼν Δημοσθένης. Jocatur autem in eum Demosthenis locum, cujus et Æschines meminit; et in quo dicit eum περὶ συλλαβῶν διαφέρεσθαι: scribit enim, Ἀλόνησον ἐδίδου (Φίλιππος), ὁ δ' ἀπηγόρευε μὴ λαμβάνειν, εἰ δίδωσιν, ἀλλὰ μὴ ἀποδίδωσι· περὶ συλλαβῶν διαφερόμενος. Atque adeo Alexis affert illa ipsa verba διδόναι et ἀποδιδόναι, in Comœdia quam Ἀδελφοὺς inscripsit: Ἐγὼ δέδωκα γάρ τι ταύταις; εἰπέ μοι. Οὔκ· ἀλλ' ἀποδέδωκας, ἐνέχυρόν που λαβών. In alio ejus loco hæc duo composita, pariterque illa duo priora leguntur, in Comœdia cui Στρατιώτης est titulus: Ἀπέλαβες· τουτὶ δ' ἔστι τί; ὃ παρ' ὑμῶν ἐγὼ Παιδάριον ἔλαβον, ἀποφέρων ἥκω πάλιν. Πῶς οὐκ ἀρέσκει σοι τρέφειν; οὐκ ἔστι γὰρ Ἡμέτερον, οὐδ' ὑμέτερον· ἀλλ' ἐδώκατε Ὑμεῖς ἐμοὶ τοῦτ'· οὐ δεδώκαμεν· τί δέ; Ἀποδεδώκαμεν τὸ μὴ προσῆκον ἐμοὶ λαβεῖν. Sic et alius Comicus, nomine Anaxilas, in iisdem verbis lusit. Verum ut ad id revertar quod in hac quæstione præcipuum est, hos μέσης Κωμῳδίας poetas utra lingua usos esse dicemus? Idem certe lubenter de illis, aut saltem de quibusdam illorum, dicerem quod paulo ante de Demosthene dixi. Vereor enim ut pauci Dionysio H. (aut alii, quicunque est,) assentiantur, eum veteri Atticorum lingua usum esse scribenti. Neque vero movere nos debet illud veteris linguæ vocabulum Ἀθηναία, quod Eust. ex eo afferre dixi: nisi et aliis exemplis idem confirmetur. Esto enim, in bonæ fidei exempll. extitisse scripturam illam; at ibi non Demosthenis, sed cujusdam inscriptionis antiquæ sunt verba. Locus enim Orationis in Timocr., (nam falso Eust. Oratione in Aristocratem ea legi tradit, uti dixi [imo legitur in Or. c. Androt. p. 616, 5],) est hic: Οἶμαι γὰρ ὑμᾶς ἅπαντας ὁρᾶν ὑπὸ τῶν στεφάνων ταῖς χοινικίσι κάτωθεν γεγραμμένα, Οἱ σύμμαχοι τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων ἀνδραγαθίας ἕνεκ' ἐστεφάνωσαν καὶ δικαιοσύνης· ἢ, Οἱ σύμμαχοι ἀριστεῖον τῇ Ἀθηνᾷ ἀνέθεσαν. Verum Eust. minime hoc animadvertit, sed ita hanc Demosthenis affert, tanquam ejus, non aliorum verba ibi legantur. De aliis autem locis, in quibus hic orator deæ ejusdem mentionem facit, potuisse idem dicere Eustathium, vix mihi persuadere queo. Alioqui scripturam illam veterem in omnibus locis mutasse librarios dicendum esset, (ut opinor,) quod quidem ad ea exempll. attinet, quæ ab aliquot annis jacere in tenebris desierunt. Neque enim dubito quin Ἀθηνᾶν ubique, non Ἀθηναίαν habeant. Verisimile est autem librarios, cum in eo loco Orationis in Timocratem, aliam quam in ceteris scripturam viderent, ex his illum emendandum putasse, atque adeo emendasse: non animadvertentes verba illa minime esse Demosthenis: sicut et Eustathium non animadvertisse, dictum paulo ante fuit. At vero de Platone quid dicemus? an Eustathium eum locum in exemplum ex illo protulisse, quasi et alibi passim ita scribere soleret? Equidem nisi hoc sensisset, aliter locuturus aut aliquid fuisse additurus, aut saltem aliter loqui, vel quidpiam adjungere debuisse videtur, quo lectorem moneret. Non dubium est enim quin de hoc loco idem quod de illo Demosthenico dici possit: et hoc non tanquam a Plat., sed tanquam ab alio dictum considerari oporteat: ac profecto vel illa terminatio Ionica indicio esse potest. Alioqui non Platoni solum et Demostheni, sed aliis quoque scriptoribus quædam fuisse in suo sermone peculiaria, ex locis variis Pollucis cognoscere possumus, ubi Platonem hoc vocabulo, Thucydidem illo, Demosthenem alio quopiam, alios aliis uti tradit. Nec solum in nudis vocabulis, sed etiam in loquendi generibus exempla hujus rei ap. eum extant. Hæc autem ita illis peculiaria, eorum ἰδιώματα vocari posse dixerim; quemadmodum videmus Dionysium H. ea quæ Thucydidi peculiaria essent, ejus ἰδιώματα nominasse: ac profecto nullum tot habuisse crediderim, (ac præsertim tam insignia,) quot Thucydidea esse videmus. Neque vocabula omnia aut loquendi genera, quæ lexicographus ille uni cuipiam Græcorum scriptorum ascribit, apud eum duntaxat in usu fuisse mihi persuadeo, cum aliquot locis aliter se rem habere compererim. Sed eum alicubi voces vel φράσεις, quas apud quempiam esse frequentissimas videbat, ejus tantum testimonio confirmare voluisse: alicubi etiam usum illarum peculiarem illi falso credidisse existimo. Sic Eust., veterum auctoritatem sequens, ex Demosth. affert usum quendam nominis ὁδὸς eundem cum Homerico. Cum enim legamus ap. Hom. Il. A, [151], Πῶς τίς τοι πρόφρων ἔπεσιν πείθηται Ἀχαιῶι Ἢ ὁδὸν ἐλθέμεναι, ἢ ἀνδράσιν ἶφι μάχεσθαι; annotat ille schol., Homerum ibi duo genera prælii agnoscere, unum, ὁδὸν ἐλθεῖν, alterum, ἶφι μάχεσθαι. Esse autem ὁδὸν ἐλθεῖν, τὸ τοὺς ἀριστεῖς εἰς λόχον ἀπελθεῖν: additque ita exponere veteres: grammaticos nimirum intelligens. Quin etiam afferri ab illis ejusdem usus exemplum ex Demosth. Or. adv. Aristocr. Eum enim itidem dixisse ἐν ὁδῷ καθελὼν pro ἐν λόχῳ. Jam vero et circa orthographiam eos, aut saltem eorum nonnullos, aliquid peculiare sibi habuisse, ostendit

quod ab hoc ipso schol. de nomine Ἀσκληπιὸς scribitur, nimirum : Ἀσκληπιὸς esse receptam passim scripturam, sed Demostheni placuisse scribere Ἀσκλήπιος proparoxytone. Postquam enim dixit, Ἐκλήθη δὲ, φασὶν (ita enim scribendum est, non φησὶν), Ἀσκληπιὸς, ἢ διότι Ἄσκληπον Ἐπιδαύριον ὀφθαλμιῶντα ἰάσατο, ἤπιος ἐκείνῳ φανείς· ἢ πλεονασμῷ τοῦ λ, παρὰ τὸ ἀσκεῖν ἠπίως τοὺς νοσοῦντας, ὅ ἐστιν ἐπιμελείας ἀξιοῦν· ἢ παρὰ τὸ μὴ σκελετεύεσθαι αὐτοὺς ἐᾶν, ἠπίως προσφερόμενον· subjungit, Ἡ δὲ ὀξυτόνησις τοῦ ὀνόματος ἀπορίαν ἔχει· εἴπερ καὶ ἄλλως αἱ συνθέσεις τοὺς τόνους ἀναβιβάζουσι. Ideoque recte fecisse Demosthenem ait, qui (ut fertur) Ἀσκλήπιος maluerit proparoxytone scribere. Verum etiamsi ut in hujus vocabuli, sic etiam in aliorum quorundam scriptura orthographiam sibi peculiarem habuisset, et quidem eam quæ veteri Atticorum linguæ usitata erat, non tamen ideo Attica lingua veteri usus esse dicendus esset. Sed de his hactenus.

Thucydidem saltem ex illo veterum Atticorum esse numero, negare nemo queat : quem tamen et sua quædam habere ἰδιώματα, minimeque omnia quibus utitur, esse veteri linguæ Atticæ ascribenda, docui Capite XVI, Tmemate III. Eorum alioqui quæ ex veteri habet lingua, quod ad scripturam attinet, exempla statim initio hujus Appendicis, vel potius harum Animadversionum, proposui. Equidem Joannem Grammaticum et Corinthum non majore in delectu auctorum, quam circa reliqua, judicio usos esse puto. De Corintho quidem certe affirmari id potest, quippe qui quamvis in sua præfatiuncula elocutionis Atticæ regulam se sibi proposuisse dixerit Aristophanem et Thucydidem, afferat tamen exempla et ex valde recentibus scriptt., quique Ἀττικισταὶ potius quam Ἀττικοὶ, vocandi, aut etiam ne illo quidem nomine digni videri debeant. Neque enim ex Philostrato duntaxat, sed ex Aphthonio quoque, nec non Greg. Naz. (neque enim dubito quin is sit, quem Theologum κατ' ἐξοχὴν nuncupat), petitis exemplis utitur. Imo vero nec illud ipsum, quod inter hasce duas appellationes Ἀττικῶν et Ἀττικιστῶν est discrimen, cognovisse videtur, quippe qui Articulo s. Tmemate XXIV, ubi de usu accusativi pro dativo loquitur, scribat, Καὶ ἄλλα εὕροις ἂν μυρία τῶν λεγομένων παραδείγματα καὶ παρ' Ὁμήρῳ καὶ πᾶσι τοῖς Ἀττικισταῖς. Ubi certe et Homerum in numero Ἀττικιστῶν ponere videtur : quod valde ineptum fuerit, cum hæc appellatio, ex tribus scriptorum generibus, qui tribus diversis ætatibus scripserunt, tertiis duntaxat conveniat. Sed nec Atticum scriptorem vocandum Hom. censuerim, imo potius Ionicum. Quædam enim ex Attica dialecto sumpsisse illum haud inficior, sed multo plura ex Ionica habere dico : qua de re et alibi disserui. Sic etiam Corinthus κατακάρα (ita enim ab eo scribitur pro κατωκάρα) probare volens Atticum esse pro ἐπὶ τὴν κεφαλήν, non aliunde quam ex Pind. exemplum affert. Jam vero et hoc sciendum est, Atticæ dialecto nonnulla ascribi a Corintho præsertim, quæ in solutæ orationis scriptoribus quærenda non sunt, cum poetis peculiaria esse constet, et quidem aliis potius quam Comicis. Tale est παρθενικὴ pro παρθένος, Homero et Hesiodo usitatum. At de tribus illis atticismorum collectoribus s. excerptoribus quid dicam? Promittunt quidem omnes Atticarum vocum ἐκλογὴν, sed tam magnum Atticorum scriptorum constituunt numerum, ut non tam qui sint Attici, quam qui non sint Attici, quærendum esse videatur. Neque enim eorum duntaxat qui vigente adhuc Græco sermone vixerunt, quemlibet sine ullo discrimine pro Attico habent, sed eorum quoque qui χθὲς καὶ πρώην extiterunt. Sæpe enim ibi Libanii quoque auctoritate, tanquam locupletissimi testis, vocabuli alicujus usum confirmant, quod pro Attico habendum esse tradunt. Sed hac de re plura in Capite vigesimo primo, ubi de sermone τῶν Ἀττικιστῶν disseram.

CAPUT XX.

QUALIA FUERINT EORUM SCRIPTA,

Qui potissimum Atticorum nomine digni existimati sunt. Item, de Scriptis quæ Atticum thymum redolere, aut πῖνον s. μυκτῆρα Atticum habere dicuntur.

Atticum dicendi genus quantis laudibus ipsi etiam Latini extollere soliti sint, dici vix potest. In eo certe M. Tullius vim et suavitatem aliaque multa sic admiratur, ut bene dicere velit esse Attice dicere. Non enim jam quærimus, (inquit in Commentario de Optimo Genere Oratorum,) quid sit Attice, sed quid sit optime dicere. Ex quo intelligitur, quoniam Græcorum oratorum præstantissimi sunt ii qui fuerunt Athenis, eorum autem princeps facile Demosthenes, hunc si quis imitetur, eum et Attice dicturum et optime : ut quoniam Attici nobis propositi sunt ad imitandum, bene dicere, id sit Attice dicere. Sic etiam Fabius post eum, Melius (inquit) de hoc nomine sentiant, credantque, Attice dicere, esse optime dicere. Neque tamen ita hoc interpretandum est quasi fieri non posset quin bene diceret quicunque Atticus esset. Unde ap. Eund. legimus in Bruto, Ita fiet ut non omnes qui Attice, iidem bene, sed ut omnes qui bene, iidem etiam Attice dicant. Sed hoc sciendum est, eorum scripta, qui præ aliis Atticorum nomine digni existimati fuerunt, ἰσχνότητα quandam habuisse. Atque id vel hinc perspicere licet, quod Lysias, qui præ ceteris hoc dicendi genus sectatus est, præ ceteris etiam Atticus fuit existimatus. Verum eos variis in locis M. Tullius reprehendit, qui tantum huic tenui generi dicendi tribuebant ut vix aliud pro Attico habere vellent. Putant enim, (inquit in Oratore,) qui horride inculteque dicat, modo id eleganter enucleateque faciat, eum solum Attice dicere. Errant, quod solum; quod Attice, non falluntur. Istorum enim judicio, si solum illud est Atticum, ne Pericles quidem dixit Attice, cui primæ sine controversia deferebantur. Qui si tenui genere uteretur, nunquam ab Aristophane poeta fulgurare, tonare, permiscere Græciam dictus esset. Dicat igitur Attice venustissimus ille scriptor ac politissimus Lysias, (quis enim id possit negare?) dum intelligamus hoc esse Atticum in Lysia, non quod tenuis sit atque inornatus, sed quod nihil habeat insolens aut ineptum. Ornate vero et graviter et copiose dicere, aut Atticorum sit, aut ne sit Æschines neve Demosthenes Atticus. Et paucissimis verbis interjectis, quem hic tenuem dixit, appellat subtilem : scribens, Nam qui Lysiam sequuntur, causidicum quendam sequuntur, non illum quidem amplum atque grandem, subtilem et elegantem tamen, et qui in forensibus causis possit præclare consistere. Hujus tenuitatis Lysiæ mentionem facit et in libello de Optimo Genere Ora-

torum, scribens, Quod cum faciemus, si modo id ipsum assequemur, (est enim permagnum,) imitemur, si poterimus, Lysiam, et ejus quidem tenuitatem potissimum. Est enim multis in locis grandior; sed quia et privatas ille pleràsque et eàs ipsas aliis, et parvarum rerum causulas scripsit, videtur esse jejunior, quoniam se ipse consulto ad minutarum genera causarum limarit. Aliquanto post videtur adverbio Summisse id declarasse quod Græci ἰσχνῶς dicerent. Ita fit, (inquit,) ut Demosthenes certe possit summisse dicere, elate Lysias fortasse non possit. Aliquanto post, utitur adverbio Subtiliter: ut supra Subtilem dixit quem alibi Tenuem vocarat. Sed qui dici a nobis Attico more nolunt, ipsi autem se non oratores esse profitentur, si teretes aures habent, intelligensque judicium, tanquam ad picturam probandam adhibentur, etiam inscii faciendi, cum aliqua solertia judicandi. Sin autem intelligentiam ponunt in audiendi fastidio, neque eos quicquam excelsum magnificumque delectat, dicant se subtile quiddam et politum velle, grave ornatumque contemnere: id B vero desinant dicere, qui subtiliter dicunt, eos solos Attice dicere, i. e. quasi sicce et integre. At si ample et ornate et copiose, cum eadem integritate, Atticorum est, cui dubium est utrum orationem nostram tolerabilem tantum an etiam admirabilem esse cupiamus? Ex Fabio quoque discimus, Atticos nonnullis eos demum visos fuisse, qui illo tenui dicendi genere uterentur. Scribit enim 10, 1: Alii pressa demum et tenuia, et quæ minimum ab usu quotidiano recedant, sana et vere Attica. Item 12, 10: Quid est igitur quod in iis demum, qui tenui venula per calculos fluunt, Atticum saporem putent? ibi demum thymum redolere dicant? Et aliquanto ante, Quapropter mihi falli multum videntur, qui solos esse Atticos credunt tenues et lucidos et significantes; sed quadam eloquentiæ frugalitate contentos, ac semper manum intra pallium continentes. Iis autem quæ subjungit, eundem quem et Cicero oratorem, ut certum illius dicendi generis exemplar, proponit: nimirum Lysiam. Nam quis, inquit, erit hic Atti- C cus? Sit Lysias; hunc enim amplectuntur amatores istius nominis modum. Non igitur jam usque ad Coccum et Andocidem remittemur. Interrogare tamen velim an Isocrates Attice dixerit; nihil enim est tam Lysiæ diversum. Negabunt? at ejus schola principes oratorum dedit. Quæratur similius aliquid. Hyperides Atticus? Certe: at plus indulsit voluptati. Transeo plurimos, Lycurgum, Aristogitona, et iis priores, Isæum, Antiphontem: quos ut homines inter se genere similes, differentes dixeris specie. Quid ille, cujus modo fecimus mentionem, Æschines? nonne iis latior et audentior et excelsior? Quid denique Demosthenes? non cunctos illos tenues et circumspectos, sublimitate, vi, impetu, cultu, compositione superavit? Non insurgit locis? non figuris gaudet? non translationibus nitet? non oratione ficta dat tacentibus vocem? Et paucis interjectis, Lysiæ ἰσχνότητα, Gracilitatem appellat. Quid Periclea? similemne credimus Lysiacæ gracilitati, quem fulminibus et cœlesti fragori comparant Comici, dum D illi convitiantur? At supra, dicens quandam eloquentiæ frugalitatem, vocem Græcam λιτότητα videtur voluisse exprimere: siquidem illud dicendi genus, quod ἰσχνὸν passim appellatum fuit, alicubi λιτὸν etiam vocatum invenitur. Ceterum quod ad Demosth. attinet, Cicero quoque eum potissimum in exemplum affert, quo illam de Atttica tenuitate seu gracilitate opinionem refellat: non in eo tantum qui allatus fuit loco, sed etiam alibi. Nam in Oratore, hanc de illo sententiam ferentem audimus: Hoc nec gravior extitit quisquam, nec calidior, nec temperatior. Et paulo post de eodem, Quo ne Athenas quidem ipsas magis credo fuisse Atticas. Et tamen Lysiæ fuisse dissimillimum, cum alibi tum in hoc Bruti loco testatur. Atticos, inquit, volo imitari. Quos? nec enim est unum genus; nam quid est tam dissimile quam Demosthenes et Lysias? quam idem et Hyperides? quam omnium horum Æschines? Denique Atticis propriam maxime fuisse tenuitatem A seu subtilitatem ubique fatetur. Atque hanc, quam a Fabio Gracilitatem dici modo vidimus, Exilitatem quoque appellat, veluti cum Brutum inducit dicentem, Atticum se Calvus noster dici oratorem volebat: inde erat ista exilitas, quam ille de industria consectabatur. Et aliquanto post, Exiliter et Anguste copulat: Quare si anguste et exiliter dicere, est Atticorum, etc. Quin etiam hoc vocat Summisse dicere, ut antea ostendi, cum docerem hoc quoque adverbio declarari quod Græci ἰσχνῶς appellant: non tamen ita intelligens quasi hoc Latinum illi Græco in eodem metaphoræ genere respondeat: alioqui certe ταπεινῶς dixissem, sicut et ὑψηλῶς de altero illo Elate. Ceterum vocabulis illis non contentus, et quiddam etiam tenuitate tenuius, ut ita loquar, significare volens, jejunitatem appellat, nec non siccitatem et inopiam: scribens in Bruto, Sin autem jejunitatem et siccitatem et inopiam (dummodo sit polita, dum urbana, dum elegans,) in Attico genere ponit, hoc recte duntaxat; sed quia sunt in Atticis alia meliora, videat ne ignoret et gradus et dissimilitudines, et vim et varietatem Atticorum. Sic autem et in loco qui allatus ex eo fuit in fine paginæ præcedentis, adverbio Sicce hac ipsa de re usus est, et quidem ei Integre adjungens. Ibid. Integritatem dicit: eademque signif. huic nomini dederat antequam Jejunitatis et Siccitatis atque Inopiæ vocabulis uteretur. Dixerat enim, Nam si quis eos, qui nec inepte dicunt, nec odiose, nec putide, Attice putat dicere, is recte nisi Atticum probat neminem. Insulsitatem enim et insolentiam, tanquam insaniam quandam orationis, odit, sanitatem autem et integritatem, quasi religionem et verecundiam oratoris probat: hæc omnium debet oratorum eadem esse sententia. Sic voce Incorruptum significare videtur i. q. Integrum, in Oratore, ubi dicit Atheniensium semper fuisse prudens sincerumque judicium, nihil ut possent nisi incorruptum audire et elegans. Quibus subjungit, Eorum religioni cum serviret orator, nullum verbum insolens, nullum odiosum ponere audebat. Ubi observa, quod dicit Demosthenem suorum religioni servisse, convenire cum ea verecundia et religione, cujus mentionem facit in loco quem proxime attuli.

Cum autem ex his Ciceronis et Fabii locis satis patere possit quod dicendi genus, vulgus esse putaret Atticum, quæ contra Ciceronis de illo sententia esset, plures, quamvis in promptu habeam, non addam. Sed potius unum ex Ciceronianis quos attuli, simulque quendam quem afferam, mecum examinare lectorem jubeo. Is quem attuli, est hic, circa hujus Capitis initium, ex Oratore [c. 9]: Putant enim, qui horride inculteque dicat, modo id eleganter enucleateque faciat, eum solum Attice dicere. Errant, quod solum; quod Attice, non falluntur. Hic enim merito dubitaturus esse quispiam videtur, quomodo qui horride et inculte dicat, eleganter enucleateque id facere possit. Quid si igitur priora quidem illa duo de ipsis verbis accipiantur, altera vero duo ad sententias ipsas referantur? Alioqui priora ad sermonem horridum et incultum, posteriora ad verborum aptam collocationem et quandam in tota orationis structura concinnitatem videri queant pertinere. Potest enim horridus esse ejus sermo, i. e. horrida quædam verba habere, (qualia videbantur ea potissimum quæ prisca erant,) qui tamen alioqui apte dicat, et quidem ita ut ab Atticorum regula minime absit: ut de quibusdam Asiaticis oratoribus loquitur in eodem opusculo. Quin etiam hæc ibidem leguntur, Quantum autem sit apte dicere, experiri licet, si aut compositi oratoris bene structam collocationem dissolvas permutatione verborum; corrumpetur enim tota res, etc. Aliquanto post, Videsne ut ordine verborum paulum commutato, iisdem tamen verbis stante sententia, ad nihilum omnia recidant, cum sint ex aptis dissoluta? aut, si alicujus inconditi arripias dissipatam aliquam sententiam, eamque ordine verborum paulum commutato, in quadam redigas, efficiatur aptum illud, quod fuerat antea diffluens ac solutum? Ex illis autem vitiis quod maximum est, (aut certe quod non est

minimum,) in Hegesia bis reprehenderat in superioribus, cum diceret, eum, dum imitari vult Lysiam, incidere particulas; neque minus sententiis peccare quam verbis. Ceterum cum voci Eleganter addit Enucleate, ad illam perspicuitatem respicere videtur quæ elegantis structuræ orationis comes esse solet. Possumus etiam fortasse illa verba, Modo id elegan-ter enucleateque faciat, ita accipere quasi dixisset, Modo nihil habeat insolens aut ineptum : sicut ipsum Lysiam inornatum esse, sed nihil insolens aut ineptum habere dicit. At de Hegesia contra, peccante in illis quæ diximus, (cum tamen imitari Lysiam vellet,) Ut non quærat, (inquit,) quem appellet ineptum qui illum cognoverit. Et de illo quidem loco ita sentio. Ille alter, quem allaturum me sum pollicitus, est hic ex eod. libro [c. 67] : Quam (numerosam comprehensionem) perverse fugiens Hegesias, dum ille quoque imitari Lysiam vult, alterum pene Demosthenem, saltat, incidens particulas. Quomodo enim Cicero Lysiam dicere potest esse alterum pene Demosthenem, cum alibi (in eo nimirum qui recitatus a me fuit loco, ex Bruto,) nihil tam dissimile quam Demosthenem et Lysiam esse scribat? An eum hac in re sibi non constare dicemus? Imo vero vel tacente Cicerone manifestum cuilibet esse potest magnum quod est inter Lysiam et Demosthenem discrimen : adeo ut Lysiam, alterum pene Demosthenem appellasse credi non possit quin simul judicio destitutus fuisse credatur. Ego certe aliquando locum non satis integrum esse suspicatus sum, atque ob aliqua verba, quæ omissa essent, ad Lysiam referri, quæ Cicero de Hegesia dixisset : eum sc. non tantum imitari Lysiam, sed etiam alterum pene Demosthenem velle haberi. Verum doctissimus quidam vir et acutissimo judicio præditus, a me hoc de loco consultus, in interpunctione errorem latere censuit : qua sublata intelligendum esse, dici Hegesiam, translatione ab histrionibus sumpta, alterum pene Demosthenem saltare, i. e. inepta imitatione studere illum repræsentare. Postea autem comperi et Sebastianum Corradum suo in Brutum Commentario, hunc l. ita afferre, ut dicatur Hegesias, dum imitari Lysiam vult, alterum pene saltare Demosthenem.

Jam vero cum in iis, quæ de Attico dicendi genere habuimus, Oratorum duntaxat fiat mentio, quæri merito possit an Comicos alio quam eo usos fuisse putandum sit. Ad me quidem certe quod attinet, nunquam hoc mihi persuaserim : neque Fabius in ea opinione fuisse videtur, quippe qui 12, 10, cum dixisset, Neque enim si tenuiora hæc ac pressiora Græci melius, in eoque vincimur solo, subjungit, Et ideo in comœdiis non contendimus. Quæ enim tenuiora ac pressiora dicit, ea esse ad Atticum dicendi genus referenda, ex hoc Ejusdem loco apparet, 10, 1 : Alii pressa demum et tenuia, et quæ minimum ab usu quotidiano recedant, sana et vere Attica putant. Quin etiam alibi cum Latinos in comœdia maxime claudicare fassus fuisset, paucis interjectis, Vix levem, inquit, consequimur umbram : adeo ut mihi sermo ipse Romanus non recipere videatur illam solis concessam Atticis venerem : quando eam ne Græci quidem in alio genere linguæ obtinuerint. Vinci autem Romanum sermonem ab Attico fatetur et alibi. Siquidem legimus l. 12, Quare qui a Latinis exigit illam gratiam sermonis Attici, det mihi in loquendo eandem jucunditatem, et parem copiam. Ac non ita longo intervallo hæc præcedunt, Latina mihi facundia ut inventione, dispositione, consilio, ceterisque hujus generis artibus similis Græcæ ac prorsus discipula ejus videtur, ita circa rationem eloquendi vix habere imitationis locum. Idem in fine l. 10 : Non tamen mirabor Latinos magis indulsisse compositioni quam Atticos, quamvis minus in verbis habeant varietatis et gratiæ. Et tamen scribit eodem l., Oratores vero vel præcipue Latinam eloquentiam parem facere Græcæ possunt. Si igitur Græcis Comicis potius quam Oratoribus Latini cedunt, quomodo Græcorum Comœdias Atticum dicendi genus habere negabimus? Equidem qui in Aristophane (ut de ceteris nunc ta-

A ceam) Atticum dicendi genus non perspiciet, is merito cæcutire dicetur. Sed Atticum dicendi genus simpliciter nunc Atticam ἰσχνότητα appello, potius ad illam Attici sermonis venerem, cujus paulo ante facta fuit mentio, quam ad eloquentiam referens. Alioqui certe late fuerit extendendum eloquentiæ nomen : ut extenditur a M. Tullio, cum in Oratore scribit, Sejunctus igitur orator a philosophorum eloquentia, a sophistarum, ab historicorum, a poetarum, explicandus est nobis qualis futurus sit. Sic quoque Fabius late extendit, cum omnem eloquentiam habere aliquid commune scribit. Dixerat enim, Id quoque vitandum, (in quo magna pars erat,) ne in oratione poetas nobis et historicos, in illorum operibus oratores aut declamatores imitandos putemus. Sua cuique proposita lex, suus decor : nec comœdia in cothurnos assurgit, nec contra tragœdia socco ingreditur. Equidem si verum esset quod nonnulli (teste eodem Fabio) censuerunt, nimirum nullam esse naturalem eloquentiam, nisi quæ sit sermoni quotidiano simillima, quo cum amicis, conjugibus, liberis, servis, B loquimur, contenti promere animi voluntatem : hanc laudem sola comœdia mereri jure optimo dici posset; nam apud Comicos, nisi quod versiculi sunt, nihil est aliud quotidiani dissimile sermonis, ut scribit in suo Oratore Cicero. Ac de Comicis hactenus : ex iis autem quæ hic de illis, deque variis eloquentiæ velut formis dicta fuerunt, colligi poterit quid de philosophis quoque et historicis, quod attinet ad genus dicendi Atticum, judicare oporteat.

Duo addam, antequam ad alteram hujus Capitis partem veniam : quorum unum est, quamvis Fabius Latinum sermonem ab Attico vinci fateatur, in iis quos attuli ex eo locis, fuisse tamen et ex Latinis s. Romanis oratoribus qui Attici vocarentur. Legimus enim apud eum, l. 12, Non Scipio, Lælius, Cato, in eloquendo velut Attici Romanorum fuerunt? Cicero autem de Calvo, non velut Atticum, sed plane Atticum eum suo judicio fuisse, vel potius dici voluisse, C tradit : scribens, in Bruto, vel potius inducens Brutum dicentem, Atticum se Calvus noster dici oratorem volebat : inde erat ista exilitas, quam ille de industria consectabatur. Ubi observa hunc quoque oratorem in Attico dicendi genere præcipuam laudem esse putasse τῆς ἰσχνότητος, cum Cicero scribat, eum, quod se Atticum oratorem dici vellet, exilitatem consectatum fuisse. Fabio tamen aliud quiddam esse Exilitas quam Tenuitas s. Gracilitas, cum eos, qui sunt exiles, in illorum numero ponat, qui in pejus declinarint : scribens 10, 2, Et cum iis felicissime cessit imitatio qui verbis atque numeris sunt non multum differentes, vim dicendi atque inventionis non assequuntur; sed plerumque declinant in pejus, et proxima virtutibus vitia comprehendunt, fiuntque pro grandibus tumidi, pro pressis exiles, etc.

Alterum, quod additurum me dixi antequam ad alteram hujus Capitis partem transirem, est discrimen Atticorum oratorum ab Asiaticis, s. Asianis, et Rhodiis : de quibus cum a Cicerone et Fabio multa dicantur, incipiam ab eo Fabii loco, quo de origine D Asiatici generis dicendi disserit, 12, 10 : Et antiqua quidem illa divisio inter Asianos atque Atticos fuit, cum hi, pressi et integri, contra inflati illi et inanes haberentur : et in his nihil superflueret, illis judicium maxime ac modus deesset. Quod quidam (quorum et Santra est) hoc putant accidisse, quod paulatim sermone Græco in proximas Asiæ civitates influente, nondum satis periti loquendi, facundiam concupierint, ideoque ea, quæ proprie signari poterant, circuitu cœperint enuntiare, ac deinde in eo perseverarint. Mihi autem orationis differentiam fecisse et dicentium et audientium naturæ videntur, quod Attici limati quidem et emuncti nihil inane aut redundans ferebant : Asiana gens, tumidior alioqui et jactantior, vaniore etiam dicendi gloria inflata est. Tertium mox, qui hæc videbant, adjecerunt genus, Rhodium : quod velut medium esse atque ex utroque mistum volunt. Neque enim Attice pressi, neque Asiane sunt abundantes : ut aliquid habere

videantur gentis, aliquid auctoris. Æschines enim, A qui hunc exilio delegerat locum, intulit eo studia Athenarum, quæ, velut sata quædam cœlo terraque degenerant, saporem illum Atticum peregrino miscuerunt. Lenti ergo quidem ac remissi, non sine pondere tamen : neque fontibus puris, neque torrentibus turbidis, sed lenibus stagnis similes habentur. Nemo igitur dubitarit longe esse optimum genus Atticorum. In quo etc. Idem Fabius de M. Tullio scribit, Quem tamen et suorum homines temporum incessere audebant ut tumidiorem et Asianum et redundantem, et in repetitionibus nimium, etc. Cicero quoque Asiaticorum et Rhodiorum ita meminit ut multo magis Rhodios probet. Scribit enim in Bruto, At vero extra Græciam magna dicendi studia fuerunt, maximique huic laudi habiti honores illustre Oratorum nomen reddiderunt. Nam ut semel ex Piræeo eloquentia evecta est, omnes peragravit insulas, atque ita peregrinata tota Asia est, ut se externis oblineret moribus, omnemque illam Atticæ dictionis quasi sanitatem perderet, ac loqui pene dedisceret. Hinc Asiatici oratores, non contemnendi illi quidem nec celeritate, nec copia; sed parum pressi, et nimis redundantes : Rhodii, saniores, et Atticorum similiores. Legimus apud Eundem in Oratore, Itaque Caria, et Phrygia, et Mysia, quod minime politæ minimeque elegantes sunt, asciverunt aptum suis auribus opimum quoddam et tanquam adipatum dictionis genus : quod eorum vicini, non ita lato interjecto mari, Rhodii nunquam probarunt, Græci autem multo minus, Athenienses vero funditus repudiarunt : quorum semper etc. In alio ejusdem libri loco legimus, Quonam igitur modo audiretur Mysus aut Phryx Athenis, cum etiam Demosthenes exagitetur ut putidus? Cum vero inclinata ululantique voce, more Asiatico, canere cœpisset, quis eum ferret? at quis potius non juberet auferri? De iisdem hæc in eodem l. scribit, Apud alios autem, et Asiaticos maxime numero servientes, inculcata reperias inania quædam verba, quasi complementa numerorum. Quin etiam in opusculo de Optimo Genere Oratorum ista leguntur : Eos imitemur, si possumus : sin minus, illos potius qui incorrupta sanitate sunt, (quod est proprium Atticorum,) quam eos quorum vitiosa abundantia est : quales Asia multos tulit. Idem in Bruto Asiaticæ dictionis genera duo constituit, scribens, Sed si quærimus cur adolescens magis floruerit dicendo quam senior Hortensius, causas reperiemus verissimas duas : primum quod genus erat orationis Asiaticum, adolescentiæ magis concessum quam senectuti. Genera autem Asiaticæ dictionis duo sunt : unum, sententiosum et argutum, sententiis non tam gravibus et severis, quam concinnis et venustis : qualis in historia Timæus, in dicendo autem pueris nobis Hierocles Alabandeus, magis etiam Menecles frater ejus fuit : quorum utriusque orationes sunt in primis, ut Asiatico in genere, laudabiles. Aliud autem genus est non tam sententiis frequentatum, quam verbis volucre atque incitatum : quali est nunc Asia tota : nec flumine solum orationis, sed etiam exornato et faceto genere verborum : in quo fuit Æschylus Cnidius, et meus æqualis Milesius D Æschines. In iis erat admirabilis orationis cursus, ornata sententiarum concinnitas non erat. Hæc autem, ut dixi, genera dicendi aptiora sunt adolescentibus, in senibus gravitatem non habent. Hæc ibi Cicero. Meminit autem illorum Asiaticorum fratrum et alibi, nimirum De orat. 2 : Ut hodie Alabandensem illum Meneclem et ejus fratrem Hieroclem (quos ego audivi) tota imitatur Asia : sic semper etc. Alibi autem eos Asiaticorum rhetorum principes vocat : addens etiam, sua sententia minime esse contemnendos. Siculorum etiam oratorum meminit Cic. in suo Oratore : Sunt etiam, inquit, qui illo vitio, quod ab Hegesia maxime fluxit, infringendis concidendisque numeris in quoddam genus abjectum incidant, Siculorum simillimum. Eorum, sicut et Byzantiorum, meminit et l. 2 De oratore : Inveni autem ridicula et falsa multa Græcorum; nam et Siculi in eo genere et Rhodii et Byzantii et præter ceteros Attici excellunt. Videtur enim hic quoque de oratoribus intelligere.

Ad alteram autem hujus Capitis partem (i. e. quam huic Capiti promisi) ut tandem veniam, videndum est qualia fuerint illa scripta, quæ Atticum thymum redolere, aut πῖνον s. μυκτῆρα Atticum habere dicuntur. Ut igitur περὶ τοῦ θύμου et περὶ τοῦ πίνου prius dicam, (nam τῷ μυκτῆρι minus affinitatis est cum istis,) non dubito quin horum utroque Atticum dicendi genus s. Atticam eloquentiam significarent; sed eam quæ nativa esset, nihilque nisi domo petitum, nihil aliunde accersitum haberet, et ab omni affectatione aut etiam affectationis suspicione longissime abesset. Verum cum Thymum dicebant, ad gratiam et jucunditatem quæ tali eloquentiæ inerat respexisse, simulque πρὸς τὸ αὐτοφυὲς, (perinde ac si Hymettii mellis dulcedinem resipere eam dixissent,) at cum πίνου mentionem faciebant, Horridam et incultam simplicitatem quæ illi vetusto dicendi generi inerat, tanquam situ vetustatis obsitam, voluisse exprimere videntur. Atque hæc de istorum verborum significatione dixisse B contentus, ad exempla veniam. Lucianus igitur quendam ineptum Thucydidis imitatorem deridens, scribit in libello quo docet Πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν [c. 15], Ἕτερος δὲ, Θουκυδίδου ζηλωτὴς ἄκρος, οἷος εὖ μάλα τῷ ἀρχετύπῳ εἰκασμένος, καὶ τὴν ἀρχὴν ὡς ἐκεῖνος, σὺν τῷ ἑαυτοῦ ὀνόματι ἤρξατο χαριεστάτην ἀρχῶν ἁπασῶν, καὶ θύμου τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνέουσαν. Qui locus, quamvis illa verba θύμου τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνέουσαν per ironiam dicta habeat, meam tamen expositionem aperte confirmare videtur. Sic Quintil. 12, 10 : Quid est igitur quod in iis demum, qui tenui venula per calculos fluunt, Atticum saporem putent? ibi demum thymum redolere dicant? Scripserat autem aliquanto ante, Æschines enim, qui hunc exilio delegerat locum, intulit eo studia Athenarum : quæ, velut sata quædam cœlo terraque degenerant, saporem illum Atticum peregrino miscuerunt. At Cicero Redolere sine adjectione dixit, quamvis idem fortasse declarare volens, cum in Bruto scribit de Phalereo Demetrio, Mihi quidem ex illius orationibus redolere ipsæ Athenæ videntur. C

Vox autem illa πῖνος, de qua nunc dicendum est, Dionysio H. est frequens : qui etiam alicubi χνοῦν ei addit : et quod uno in loco πῖνον καὶ χνοῦν τὸν τῆς ἀρχαιότητος appellat, in altero χνοῦν ἀρχαιοπινῆ vocat. Utrumque autem locum cum attulerim initio hujus Capitis agens de Attica lingua veteri, eo te remittendum putavi, ac monendum duntaxat, ut in posteriori considerares, verbis illis χνοῦς ἀρχαιοπινὴς, addi χάρις ἀβίαστος. Sic usus est Damascius apud Suid. : Ὁ δὲ ἦν καὶ λέγειν ἱκανὸς, οὐ τοὺς νεωτέρους ἐκμιμησάμενος σοφιστὰς, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἀρχαῖον πῖνον τῆς λογογραφίας ἁμιλλώμενος. Ciceronem quoque vocabulo isto tanquam aptissimo uti videmus in Ep. ad Att., nec non participio verbi passivi ex eo deducti. Legimus enim 14, 7 : A Cicerone mihi literæ sane πεπινωμέναι, et bene longæ. Cetera autem vel fingi possunt : πῖνος literarum significat doctiorem. Sed pro πεπινωμέναι in quibusdam exempll. perperam scriptum est πεπυκνωμέναι. Quod vel ex adverbio πεπινωμένως probari potest, quo in sequente libro utitur, nimirum 16, 15 : Tandem a Cicerone tabellarius, et mehercule literæ πεπινωμένως scriptæ : quod ipsum προκοπὴν aliquam significaret.

Μυκτὴρ autem Atticus iis scriptis, ut opinor, inesse dicebatur aut iis verbis quæ aliquam δριμύτητα haberent. Lucianus Πρὸς τὸν εἰπόντα, Προμηθεὺς εἶ ἐν λόγοις, in principio : Εἰ δὲ ὑπερεπαιγῶν τοὺς λόγους ὡς δῆθεν εὐμηχάνους ὄντας, τὸν σοφώτατον τῶν Τιτάνων ἐπιφημίζεις αὐτοῖς, ὅρα μή τις εἰρωνείαν φῇ καὶ μυκτῆρα οἷον τὸν Ἀττικὸν προσεῖναι τῷ ἐπαίνῳ· non multo post, Καὶ εἴγε σοὶ τοῦτο βούλεται εἶναι ὁ Προμηθεὺς, πάνυ εὐστόχως ἀποτετόξευται καὶ ἐς τὴν Ἀττικὴν δριμύτητα τῶν σκωμμάτων. At vero Longinus Hyperidi tribuit μυκτῆρα πολιτικώτατον. Neque tamen μυκτὴρ Atticis tantum, sed aliis quoque scriptoribus tribuitur. Atque adeo ut Longinus Hyperidi μυκτῆρα πολιτικώτατον inesse dicit, ita Plutarch. Herodoto μυκτῆρα πολιτι-

χόν. Ceterum ille Luciani locus, quo εἰρωνείαν et μυκτῆρα Ἀττικὸν conjungit, in memoriam mihi revocat quod a Polluce scribitur, nimirum μυκτῆρα vocatum fuisse τὸν εἴρωνα. Atque adeo id convenit cum ea signif. quam habet verbum μυκτηρίζειν, cum sc. ponitur pro Subsannare, sicut Latine Ovid. Suspendere [naso]. Sed de his plura meus Gr. L. Thes. docere po- A terit. Omittendum certe non est, Fabium itidem Atticos appellasse Emunctos, 12, 10. Est alioqui Latinis frequentius Emunctæ naris homo quam Emunctus. Horat. de Lucilio : Emunctæ naris, durus componere versus. De Eodem Plinius in sua Præfatione, Qui primus condidit stili nasum. Notum autem esse potest et illud Martialis, Nasutus sis usque licet, sis denique nasus.

CAPUT XXI.

ATTICISTÆ POTIUS QUAM ATTICI,

QUI SCRIPTORES VOCARI DEBEANT.

In quæstione valde odiosa me hic versaturum esse scio, sed quam tamen nisi tractaro, minime officio meo vel potius instituto satisfecero. Videndum est enim quinam scriptores Ἀττικισταὶ appellari, minimeque Ἀττικῶν nomine digni haberi debeant. Ubi certe non tam eos, qui Atticistæ vocandi sunt, exauctorare, quam Atticis auctoritatem suam conservare volo. Ac primum de injuria querendum est, quæ fit Atticis, cum Atticistæ vocantur : non minor certe quam si quis Platonem, summum omnium consensu philosophum, Philosophastrum appellaret. Ex iis autem qui hanc injuriam illis faciunt, esse et nostrum Corinthum antea ostendi : quem errorem (sic enim appellanda est illa injuria) in eo, multo magis quam in illis qui Ἀττικῶν ὀνομάτων ἐκλογὰς nobis dederunt, miror. Quinam igitur sunt Atticistæ? qui non Attici sunt, sed Atticorum, quibus successerunt, imi- C tatores. Hoc in numero sunt, (ex iis quidem quorum aliqua scripta nostras ad manus pervenerunt,) Aristides, Lucianus, Philostratus, Synesius; jam enim τοὺς κορυφαίους enumerare contentus ero : et ita quidem ut ea quæ dicturus sum, non tam de Luciano quam de reliquis tribus intelligi velim. Quæ autem illa sunt? an eos non satis Attice loqui? imo vero nimis Attice : vel potius, ideo non satis Attice loqui quod nimium Attice loquantur. Hic enim meminisse oportet eorum quæ a Quintil. scribuntur, 8, 1 : Multos enim, quibus loquendi ratio non desit, invenias : quos curiose potius loqui dixeris quam Latine. Quomodo et illa Attica anus Theophrastum, hominem alioqui disertissimum, annotata unius affectatione verbi hospitem dixit : nec alio se id deprehendisse interrogata respondit, quam quod nimium Attice loqueretur. Neque tamen hunc ita in exemplum affero, quasi in eodem illos gradu ponendos esse, atque hunc pari affectationis vitio laborasse existimem; (quomodo enim illos huic comparare audeam, in quo tam D divinus eloquendi nitor fuisse perhibetur, ut ex eo nomen quoque traxisse dicatur?) sed contra lectores hoc secum reputare velim, si Theophrastus eo sæculo quo lingua Græca velut in ætatis suæ flore erat, et in ea urbe ubi multo magis quam alibi usquam Græca eloquentia vigebat, in affectationem reprehensione dignam incidit : quam multa esse in illis quos dixi scriptoribus, senescentem Græcam linguam nactis, existimandum sit, quæ Lysias, Demosthenes, Æschines, Hyperides, ceterique, si reviviscerent, ineptæ affectationis accusarent. Equidem vel ipse Theophrastus, ut ab anu illa reprehensus fuit, ita vicissim illorum in plerisque reprehensor esse posset. Quod si ne ii quidem omnes qui Attici fuerunt, et Atticæ linguæ alumni, ad πῖνον illum, de quo antea dictum fuit, pervenerunt, quam procul ab eo abfuisse recentiores illos putare debemus? Si enim nos, qui peregrini omnino sumus, et vix tenuem germanæ et inaffectatæ B Atticorum eloquentiæ gustum habemus, affectationem tamen in quibusdam illorum locis animadvertimus, quam multa veteres illos animadvertere posse credemus? Nimirum quantum est discriminis inter feminam naturæ dotibus nativoque decore formosam, et eam quæ mercato cultu (ut Propertianis utar verbis) pulcra est, aut saltem quæ formam alioqui mediocrem pigmentis et fucis adjuvat, tantum Atticistas illos ab Atticis differre, primo statim aspectu deprehenderent. Usque adeo magnum est vitium, (et a quo tamen cavere difficillimum,) affectatio, et ambitiosa eloquentiæ ostentatio. Laudandus sane Quintil., quod ab ea passim nos deterreat. Verba, inquit, a vetustate repetita, non solum magnos assertores habent, sed etiam afferunt orationi majestatem aliquam, non sine delectatione. Et paucis interjectis, Sed opus est modo, ut neque crebra sint hæc, neque manifesta : quia nihil est odiosius affectatione. Quod autem de verbis a vetustate repetitis hic Quintil. scribit, de aliis quoque omnibus orationis ornamentis persuasum nobis esse debet. Denique quanta sit orationis virtus, dicendi genus affectatione carens, vel ex ea laude, quam Xenophonteæ elocutioni tribuit, perspicere possumus : Quid ego commemorem Xenophontis jucunditatem illam inaffectatam, sed quam nulla possit affectatio consequi? ut ipsæ finxisse sermonem Gratiæ videantur. Nimirum hæc inaffectata jucunditas, est illa χάρις ἀβίαστος, cujus antea facta fuit mentio. Adhibet quidem certe et Xenoph. orationi suæ varia ornamenta, sed modum tenere, et locorum, qui ea poscunt, rationem habere novit. Idem et ceteri scriptores antiqui faciunt, illi proverbiali præcepto parentes, Τῇ χειρὶ σπεῖρε, ἀλλὰ μὴ ὅλῳ τῷ θυλάκῳ. Ita pigmentis utere, ut pyxides ipsas effundere velle non videaris. Quemadmodum enim non bene olere dictus est, qui semper bene olebat, ita fortassis inelegans dici potest, qui semper elegantias curiose consectatur. Nam ut ille odore externo naturalem tegere volebat, ita naturali eloquentiæ diffidere videtur, vel potius nullam a natura habere, cujus ubique artificiosus est sermo; præsertim si anxium quoddam artificium in eo appareat. Illud igitur Ovidii præceptum in mentem nobis semper veniat, Quæ latet ars prodest : alio quidem apud eum spectans, sed non minus huc pertinens. Eatenus enim arte utendum est quoad artem perspicere nemo, at certe non quilibet, possit. Eademque fortassis lege possumus interdum aliquid affectationis nobis permittere. Nam et ipse Quintil., affectationis acerrimus alioqui reprehensor, scribit l. 12, Quapropter ne illis quidem nimium repugno, qui dandum putant nonnihil esse temporibus atque auribus, nitidius aliquid atque affectatius postulantibus. At contra minime cautionem illam adhibuisse, nullumque prorsus modum tenuisse nonnullos in usurpandis certis quibus-

dam Atticorum vocabulis, sed ea temere inculcare solitos fuisse, ex iis quæ scripsi Capite XVIII patere omnibus potest.

Verum ut de inepta illa et crassa (ut ita loquar) affectatione taceam, potiusque aliquid de ea dicam, cujus exempla apud eos quos nominavi scriptores, Aristidem, Philostratum, Synesium, inveniri queunt; diversa ejus esse genera sciendum est. Ac primum alii in nimia nimisque curiosa certi cujuspiam scriptoris imitatione affectationem suam produnt, alii velut flosculos ex variis decerptos inculcant: deinde sunt qui rara potissimum vocabula aut loquendi genera consectantur: (sicut nonnullis ea magis placent, quibus vix semel atque iterum usus esse comperitur Cicero, quam ea quorum usum apud eum frequentem esse scimus:) sunt contra qui vocab. aliquod aut loquendi genus, quod frequentissimum apud aliquem scriptorem est, frequentissime et ipsi usurpant: sicut Quintil. de Cicerone loquens, Noveram, inquit, quosdam qui se pulcre expressisse genus illud cœlestis hujus in dicendo viri sibi viderentur, si in clausula posuissent, Esse videatur. De hujusmodi autem imitatoribus κακοζηλίαν dixerunt Græci; nam κακοζηλία, ut docet Lucianus, est eorum qui ὑπερβαίνουσι τὸ μέτρον τῆς μιμήσεως, καὶ πέρα τοῦ δέοντος ἐπιτείνουσι. Quintil. 8, 3, κακόζηλον vocat: scribens, Κακόζηλον, i. e. Mala affectatio, per omne dicendi genus peccat; nam et tumida et exilia, et prædulcia, et abundantia, et arcessita, et exultantia sub idem nomen cadunt. Denique κακόζηλον vocatur Quicquid est ultra virtutem: quoties ingenium judicio caret, et specie boni fallitur: omnium in eloquentia vitiorum pessimum; nam cetera cum vitentur, hoc petitur: est autem totum in elocutione. Nam rerum vitia sunt, stultum, commune, etc. Animadvertendum certe est, eum affectationis significationem initio hujus loci latius extendisse, nimirum ad imitationem usque. Fuisse porro illam vocem Græcam non valde antiquam, ex libello Περὶ ἑρμηνείας, qui falso Demetrio Phalereo ascribitur, nec non ex Longino discimus. Quin etiam Lucianus, in eo cujus mentionem feci loco, dicit, ἡ ὑπὸ πολλῶν λεγομένη κακοζηλία. Cicero Putidum appellare id videtur, in quo κακοζηλία deprehenditur. Atque ad hanc pertinere arbitror, quod de ineptis quibusdam Thucydidis imitatoribus dicit, in Oratore, Hujus tamen nemo neque verborum neque sententiarum gravitatem imitatur; sed cum mutila quædam et hiantia locuti sunt, (quæ vel sine magistro facere potuerunt,) germanos se putant esse Thucydidas (vel Thucydidis, ut in aliis exempll. legitur). Sed enim valde diversa circa imitationem esse judicia sciendum est, atque interdum quod uni placet, alteri displicere. Observavi enim, illum, cui Demetrii Phalerei nomen tribuitur, nec non Longinum quædam reprehendere, quæ, aut certe quibus similia apud magnæ auctoritatis scriptores inveniri possunt. Atque ut aliquod etiam exemplum insigne illius judiciorum discrepantiæ proferam, quod in Timæo reprehendit et irridet Longinus, nimirum quod Xenophontis dictum tanquam egregium stulte imitans, (quamvis in iis quæ extant hujus exempll. alia sit quam apud Longinum lectio,) dixerit, Ὅ τίς ἂν ἐποίησεν, ἐν ὀφθαλμοῖς κόρας, μὴ πόρνας, ἔχων; Contra enim videmus Plutarcho placere eandem oratoris cujusdam imitationem: qui nimirum eodem modo dixerit de homine impudente, eum in oculis non habere κόρας, sed πόρνας. Nimirum quod κακοζηλίαν Longinus esse putat, Plutarchus εὐζηλίαν judicasse videtur. Sed de his alius erit dicendi locus. Nunc autem ut ad tres illos quos nominavi redeam, in affectatione peccantes, cum, ut diversa sunt affectationis genera, (potius autem de ea loquor quæ versatur circa verba, quam de ea quæ est in rebus, s. in sententiis,) ita diversa extent apud eos quos proposui exempla: ap. Philostr. tamen, (utpote καινοπρεπείας amatorem supramodum,) plura quam apud ceteros me invenisse, docebo in Thesauri Corollario. Atque ut apud illum plura quam apud ceteros affectationis exempla extare dico, sic ap. Lucian. pauciora. Quid pauciora dico? Imo vero an ulla reperiantur, (nisi ubi suum Lexiphanem vel aliquem alium, cujus sermonem risus gratia profert, loquentem inducit,) dubitare me fateor: et Ἀττικιστὴν quidem ipsum quoque, si ad ejus sæculum respiciamus, esse appellandum: sin ad genus dicendi, Atticum vocari posse arbitror. De quo hic adderem nonnulla, nisi et aliqua jam in superioribus dixissem, et in ejus Operum editione aptiorem plura dicendi occasionem habiturum me sperarem. Neque tamen vel ex iis quorum mentionem feci Atticistis, vel ex ceteris quenquam exauctorare, ut præmonui, propositum mihi est, sed tantum auctoritatem suam Atticis hac comparatione conservare.

FINIS.

DE GRÆCÆ LINGUÆ DIALECTIS,

EX SCRIPTIS JOANNIS GRAMMATICI,

QUÆ *TEXNIKA* FUERUNT INSCRIPTA.

Διάλεκτος est linguæ ἰδίωμα, i. e. Proprietas. Sunt autem dialecti quinque, Attica, Dorica, Æolica, Ionica, Communis. Et Attica quidem vocata est ab Atthide Cranai filia; Æolica vero, ab Æolo Hellenis filio; Dorica, a Doro Hellenis filio; Ionica, ab Ione filio Xuthi, qui fuit Hellenis et Creusæ Erechthei filiæ; Communis autem, quæ ex his quatuor constat. Habet autem unaquæque dialectus proprium idioma.

DE IONICA DIALECTO.

Ionica dialectus illa est, qua usi sunt Ioues : hæc autem illis antiqua esse videtur. Proprium illius est, pro α uti η, et circumflexas syllabas in duas partes dividere; et pro π, accipere κ : et pro aspiratis collisionibus tenues proferre; et e quibusdam dictionibus ι eximere.

Utuntur igitur η pro α : ut (cum dicunt) θύρην pro θύραν, et ἡμέρην pro ἡμέραν, et ὠφελείην pro ὠφέλειαν. Circumflexas autem syllabas in duo dividunt, cum pro ποιεῖν dicunt ποιέειν. Pro π, κ accipiunt; πῶς enim κῶς dicunt. Pro aspiratis synalœphis tenues proferunt, cum dicunt pro ἐφίππων ἐπίππων, et pro ἐφορᾷν ἐπορᾷν. Quibusdam dictionibus ι auferunt, pro πονεῖσθαι, πονέεσθαι dicentes. Dicta est autem Ionica ab Ione filio Apollinis et Creusæ Erechthei filiæ.

DE ATTICA DIALECTO.

Attica vero dialectus est, qua usi sunt Athenienses. Peculiare autem ipsius est, affatim uti contractionibus, et dictiones indivisim proferre. Præterea vero τ et ρ pro σ sumere : et υ pro ε : et σ pro ξ.

Contractionibus igitur abunde utuntur, cum dicunt θοιμάτιον pro τὸ ἱμάτιον, et φροίμιον pro προοίμιον. Indivisim vero nonnullas dictiones proferunt, cum dicunt πατρῷον pro πατρώϊον, et Νηρῇδα pro Νηρηίδα. Accipiunt præterea ρ et τ, pro σ : nam θάλασσαν efferunt θάλατταν, et πράσσειν, πράττειν. Rursus pro θαρσαλέως, ἄρσενα, θαῤῥαλέως, ἄῤῥενα dicunt. Pro ε sumunt υ, ut τοὔνδυμα, pro τὸ ἔνδυμα : τοὔγκλημα, pro τὸ ἔγκλημα : τοὔλαιον, pro τὸ ἔλαιον : τοὐπίσημον, pro τὸ ἐπίσημον : τοὔργον, pro τὸ ἔργον. Pro σ vero ξ usurpant, quando dicunt ξύμπας pro σύμπας : et ξυμφορὰν pro συμφοράν : et ξυνέηκεν pro συνέηκεν : et ξύμβολον pro σύμβολον : et ξυνθήκη pro συνθήκη. Vocata autem est Attica, quæ Atticorum est, ab Atthide Cranai filia.

DE DORICA DIALECTO.

Dorica autem vocata est dialectus, qua usi sunt Dores. Ejus proprium est, pro η, α uti : et pro ω, α : et pro femininis nominibus singularibus, plurales casus proferre; et pro ου diphthongo ω uti, et pro ει diphthongo υ assumere; et interdum pro θ, σ : et quibusdam dictionibus ι detrahere.

Pro η igitur α utuntur, cum dicunt ἅλιον pro ἥλιον, pro ἡμέραν, ἁμέραν : et pro ἡ Κύπρις, ἁ Κύπρις : et ἁδὺ, pro ἡδύ. Pro ω autem α utuntur, cum dicunt pro μουσῶν, μουσᾶν : pro θυρῶν, θυρᾶν. Pro singularibus autem femininis nominibus plurales casus proferunt, dicendo pro καλὴν καλὰς, σοφὴν σοφάς. Pro ου autem diphthongo ω utuntur, dicendo pro μούσας μώσας. Pro ει autem diphthongo η utuntur, cum dicunt pro ἰδεῖν, δραμεῖν, λαβεῖν : ἰδῆν, δραμῆν, λαβῆν. Sed et λάβεν [λαβέν etc.] pro λαβεῖν, et δράμεν pro δραμεῖν, et ἔλθεν pro ἐλθεῖν dicunt. Dorica autem appellata est a Doro Hellenis filio.

DE ÆOLICA DIALECTO.

Æolica autem dicitur dialectus, qua usi sunt Æoles. Proprium autem ipsius est acutas dictiones invertere, et quibusdam nominibus femininis accusativi casus ι addere; et aliquando pro υ, ω uti, et pro ο, ω : et incipientia a vocabulis tenuiter proferre; et pro ει diphthongo η ponere; et collocare in dictionibus ante ρ, β : pro gemino μμ, geminum ππ assumere.

Invertunt igitur acutas dictiones, pro ποταμὸς, πόταμος dicentes, et pro καλὸς, κάλος. Quibusdam autem nominibus femininis accusativi casus ι apponunt, ut cum dicunt pro καλὰς, καλαῖς : pro σοφὰς σοφαῖς. Pro ου vero ω utuntur, ut cum dicunt λιπῶσαι pro λιποῦσαι, et ἰδῶσαι pro ἰδοῦσαι, et λαλῶσαι pro λαλοῦσαι. Pro ο, ω utuntur, cum dicunt ὥμοιον pro ὅμοιον. Inchoantia vero a vocalibus, tenuiter proferunt, cum ἠμέρα attenuant, ἥλιος et ὑμεῖς. Pro ει autem diphthongo utuntur η, pro Κυθαίρειαν Κυθαίρηαν dicentes, et pro μαθεῖν et ἐλθεῖν, μαθῆν et ἐλθῆν. Ponunt in quibusdam dictionibus ante ρ, β : pro ῥόδα βρόδα dicentes, pro ῥάκη, βράκη. Pro gemino autem μμ geminum ππ accipiunt, τὰ ὄμματα, ὄππατα dicentes. Sunt et quædam, quæ peculiariter apud eos formantur; nam κατὰ pro μετὰ præpositione accipiunt. Aliquando et pro βουλὴν βωλὴν dicunt, et pro γῆν, γᾶν : et pro ἀγῶνα, ἄγωνον, ac pro Πρίαμον, Πέῤῥαμον. Appellata est Æolica lingua ab Æolo Hellenis filio.

DE COMMUNI DIALECTO.

Qui nolunt communem dialectum annumerare prædictis quatuor, hanc rationem afferunt. Neque enim ajunt habere proprium, sed sicut quadripharmaca vis e quatuor pharmacis constans, quadripharmacum dicitur, nihil proprii habens : sic et communis dialectus e quatuor conflata, non debet his annumerari. Ex iis autem qui communem dialectum

introducunt, alii dicunt quod omnibus immixta est dialectis ejusdem vocis, ut φίλος, νὺξ, et hujusmodi: alii inquiunt non habere formam, sed e variis dictionibus esse congregatam. Mutationes autem ipsius non inveniuntur. Ionica scripsit Homerus, Attica Aristophanes, Dorica Theocritus, Æolica Alcæus, communi Pindarus.

ALITER DE DIALECTIS.

Dialectus est dictio propriam formæ notam ostendens, vel dictio peculiarem vel communem ostendens notam. Dialecti autem sunt, si et Communem quis annumerarit, quinque, Ionica, Attica, Dorica, Æolica, Communis. Nam quinta propriam non habens notam, Communis nominata est, vel quia communiter omnium notis utitur, et ex quatuor constat; vel quia communiter ea omnes utuntur; vel quia eæ omnes ex hac tanquam subjecta incipiunt. Remittere autem oportet hanc quidem quasi ad regulam, reliquas vero ad proprietatem. Barbaras quidem certe, cum sint multæ, eæque comprehendi nequeant, non est facile tradere; atque adeo dicendæ non sunt dialecti, sed linguæ. At vero Hellenicas inde contigit appellari, quod cum Hellen Jovis quidem filius, cognomento autem Deucalio, loca per Græciam occupasset, omnes quidem contigit dici Hellenicas voces, sigillatim vero denominationes ab illius filiis accepisse. Dispersis enim iis in plura loca atque eandem vocem non amplius servantibus, sed cum locorum mutatione una vocem quoque mutantibus, accidit dialectos dici. A Doro ergo Deucalionis et Pyrrhæ filio, qui migrarunt in loca circa Parnassum et Asopum, Dores ab ipso appellari omnes contigit, et dialectum Doricam, qua valde utuntur Rhodii et Cretenses, et Peloponnesii, et Siculi, et Libyci, et antiquæ Epiri incolæ.

Ab Æolo autem Hellenis filio et Pyrrhæ, Æolica vocata est. Hic enim cum decem urbes condidisset, et regionem Æoliam, dialectum Æolicam nominavit.

Ionica autem ab Ione Xuthi filii Hellenis et Creusæ Erechthei filiæ vocata est. Hic enim linguam, quæ eadem atque Attica videbatur, cum commigrasset et condidisset tredecim urbes, a se Ionicam appellavit: urbes autem hæ sunt, Clazomenæ, Lebedus, Phocæa, Priene, Miletus, Mycale, Erythra, Titus, Samus, Colophon, Ephesus, Chius, Smyrna.

Attica autem vocata est, vel ab Atthide Cranai filia, (fuit autem is Atticæ rex,) vel eo quod ad litus esset, quasi ἀκτικῆτιν dixeris.

Intelligitur autem Dialectus trifariam: per totius nominis immutationem; per mutationem quæ est in parte quadam; per immutationem quæ est per accidens. Per totius nominis immutationem, ut cum Æoles muliebre indumentum καταγωγὴν vocant, Attici autem, ἀλευρότησιν, quod nos τηλίαν, et similia. Per immutationem quæ est in parte quadam, vel per Prosthesin, ut Æoles pro ῥόδα βρόδα dicunt, vel per Aphæresin, ut Dores φέρεν et λέγεν pro φέρειν et λέγειν efferunt, vel per Metathesin, ut pro ὄῖφρον dicunt ὀρίφον. At ex immutatione quæ est per accidens, vel in accentu, vel in spiritu, quem appellamus. In accentu, ut Attici quidem dicunt, ἱκάνω, ἵκανον: et ἐλαύνω, ἔλαυνον: Dores autem pro πάντως dicunt παντῶς, et οὐτῶς pro οὕτως: et similia, quæ dividimus per singularum dialectorum proprietates. In spiritu autem, ut Attici, quod apud nos tenuiter est, ipsi aspirate proferunt.

DE SINGULIS QUÆ ATTICÆ DIALECTO PROPRIA SUNT.

Attica Dialectus mutat σ, modo in τ, modo in ξ: nam pro θάλασσαν, θάλατταν dicit: et pro σεῦτλον, τεῦτλον: et pro συμφορὰν, ξυμφοράν: et pro σύμβολον, ξύμβολον. Vertunt autem σ in ξ, in præpositione σὺν, etiam seorsum.

Semper in εις plurales nominativos a masculinis in ευς factos, per η profert: ut γονῆς pro γονεῖς, et βασιλῆς pro βασιλεῖς.

In αος desinentia masculina antepen. vel ultima acuta, per εως profert, ut Μενέλεως pro Μενέλαος: et λεὼς pro λαός: et νεὼς pro ναός.

Dictionibus addit ιωτα: ut νυνὶ, οὑτοσὶ, τουτονὶ, πρινί: nos autem νῦν, οὗτος, τοῦτον, πρίν.

In ευς nomina, per ω in genitivo effert: ut Ἀριστεὺς, Ἀριστέως: simili modo, Πηλεὺς, Πηλέως.

Synalœphæ Atticorum sunt propriæ; ut τῷ ἐμῷ pro τῷ ἐμῷ: sic ἔρχομ' ἔχων pro ἔρχομαι ἔχων.

Ablationes literæ ιωτα Atticorum sunt propriæ, et Dorum, et Æolum; ut ἔταρον pro ἑταῖρον: et ἐς Χρύσαν, pro εἰς Χρύσαν.

Sumere vocativos pro nominativis Atticorum est proprium: ut νεφεληγερέτα Ζεὺς pro νεφεληγερέτης: et ἱππότα Νέστωρ pro ἱππότης: et εὐρυόπα Ζεὺς pro εὐρυόπης. Nominativi enim pro vocativis, et vocativi pro nominativis. Hæc autem solum Atheniensium figura.

Defectus partium orationis, Atticorum sunt, et Dorum, et Ionum: ut in κόπτων ἀμφοτέρῃσι, deest χερσίν.

Accipere accusativos casus pro genitivis, Atticorum est: ut, Μήτε σὺ τόνδ' ἀγαθὸς περ ἐὼν ἀποαίρεο κούρην, pro τούτου.

Semper passivis verbis pro activis utitur, ut γράφομαι pro γράφω: et ποιοῦμαι pro ποιῶ.

Item Atticorum est ποιείσθων et νοείσθων dicere pro ποιείτωσαν et νοείτωσαν.

In ως desinentia adverbia qualitatis, in ον terminat: nominibus enim pro adverbiis utitur, ut δέον et πρέπον, pro δεόντως et πρεπόντως.

In ονες desinentes nominativos comparativorum nominum in ους terminat: ut μείζους, et χείρους, et καλλίους, pro μείζονες, et χείρονες, et καλλίονες.

Synalœphis immodice utitur; nam pro τὸ ἱμάτιον, θοιμάτιον: et pro τὸ ἔλαιον, τοὔλαιον dicit.

Σ pro ρ utitur: nam pro θάῤῥος, θάρσος dicit: et pro θαῤῥαλέον, θαρσαλέον: et ἄρσεν, pro ἄῤῥεν.

Ου pro οε usurpat, cum dicit, τοὔνδυμα, et τοὔγκλημα, et τοῦπος: pro τὸ ἔνδυμα, et τὸ ἔγκλημα, et τὸ ἔπος.

Nominativis pro vocativis sæpe utitur, ut ὦ φίλος pro ὦ φίλε.

Superlativis pro comparativis sæpe utitur, ubi dicendum esset θηριωδέστερος πάντων, dicens θηριωδέστατος.

Η pro ε usurpat; vertit enim ε in η, velut cum dicit ἠδυνάμην, et ἠβουλόμην.

Attica Dialectus licet mutationes acceperit pro temporum varietate, tamen antiquam formam refert: nam dualibus videmus uti et Comicos poetas, et Atticos scriptores: dicentes τὼ πόδε, et τὼ χεῖρε, et νὴ τὼ θεὼ, et Διὸς κούρω. Dicit et Plato philosophus in Gorgia, Τὼ γὰρ ξένω τώδε, Γοργίας τε καὶ Πῶλος, σοφὼ μὲν ἀμφοτέρω ἐστὸν, καὶ φίλω ἐμώ. Item δυοῖν ὀβολοῖν, et δυοῖν χαλκοῖν, et ταῖν θεαῖν.

Quæcunque in ος desinentia habent α in penultima, ea per ω et ε efferunt: ut ἵλεως pro ἵλαος, et per obliquos sequendo nominativi formam: ut Μενέλεω pro Μενελάου: et in dativo similiter, cum ι subscripto Μενέλεῳ: additione ν, τοῖν Μενέλεῳν. Accusativum, Μενέλεων. Pluralem autem rectum, æque atque singularem dativum, Μενέλεῳ. Genitivum Μενέλεων: Dativum autem cum ι, τοῖς Μενέλεῳς. Accus. τοὺς Μενέλεως.

Item Atticæ est Dialecti, pro εὐφυῆ et ὑγιῆ, εὐφυᾶ et ὑγιᾶ dicere: et pro Εὐβοιέα et Πειραιέα, dicere Εὐβοιᾶ et Πειραιᾶ. Hoc autem consuevere facere, in quibus ultima syllaba in purum η desinit, penultima autem habet ε vel α, ut in propositis. Minime vero in quibus cum consonante desinit, ut εὐμενῆ, εὐτυχῆ: non enim dicent εὐμενᾶ aut εὐτυχᾶ. Neque rursum in quibus consonans præfixa est literæ ε quæ habetur in penultima: ut βασιλέα, δρομέα.

In hujusmodi verbis ἐδυνάμην, et ἐβουλόμην, et ἔμελλον, ε in η mutant, dicendo ἠδυνάμην, et ἠβουλόμην, et ἤμελλον. Etiam in ἀνὰ præpositione mutant α in η, ἠνειχόμην dicentes pro ἀνειχόμην.

In verbis secundam personam passivam habentibus desinentem in η, eam per ει diphthongum efferunt;

βούλει enim dicunt pro βούλῃ : cum vero fuerit subjunctivum, dicunt quemadmodum nos ἐὰν βούλῃ. A

Optativa sumunt pro subjunctivis, ἐὰν ἕλθοις pro ἐὰν ἕλθῃς, et ἐὰν ἕλθοι pro ἐὰν ἕλθῃ.

Auferunt autem sæpius et ι, pro κλαίειν dicentes κλάειν, et μύαν pro μυῖαν : et μητρυᾶν pro μητρυιᾶν : et ποεῖν pro ποιεῖν : et πόημα pro ποίημα.

Et loco πρὸς præpositionis, ὡς usurpant : ubi dicimus πρὸς τὸν βασιλέα, et πρὸς τὸν φίλον, dicentes ὡς τὸν βασιλέα et ὡς τὸν φίλον.

Proprium autem ipsorum est et in α desinentes singulares accusativos masc. per η proferre : ut Εὐρυσθῆ pro Εὐρυσθέα, et Πηλῆ pro Πηλέα, et Τυδῆ pro Τυδέα.

Utuntur et passivis pro activis, ut Λοιδορούμενος, pro λοιδορῶν : Φαινόμενος pro φαίνων : Φαινακιζόμενος pro φαινακίζων : Διακονούμενος pro διακονῶν : Διαβαλλόμενος pro διαβάλλων : Μισούμενος pro μισῶν.

Interdum vero activa ponunt pro passivis : ut πολιτεύειν pro πολιτεύεσθαι : et γράφειν pro γράφεσθαι, et similia. B

Indefinita tempora, et futura integra passiva ipsi in communia sæpe mutantes, dicunt pro μισηθήσεται, μισήσεται, et pro ζητηθήσεται, ζητήσεται, et pro τμηθήσεται, τμήσεται, ac similia.

Ab ίζω autem futura, abjicentes σ, circumflectunt : ὀνειδιῶ dicentes, pro ὀνειδίσω : et ῥαντιῶ, pro ῥαντίσω : et μυκτηριῶ, pro μυκτηρίσω.

Delectantur etiam plerumque syncopa ; nam pro Νηρείδας, Νηρίδας dicunt, et pro Ἀπόλλωνα, Ἄπολλω, et pro ἀμείνονα, ἀμείνω, et pro κρείττονα, κρείττω.

Mutant præterea tonos, et sonos, et tempora. Tonos quidem, cum pro πολέων et ταξέων dicunt πόλεων et τάξεων. Sonos autem, cum pro στάφιδα et στάχυς dicunt ἀστάφιδα et ἄσταχυς. Tempora vero cum in βασιλέα producunt α, et Ἀτρέα, et ἱμᾶντα, et ἀνδριᾶντα.

Dicunt etiam Ἀθήναζε πορεύομαι, pro εἰς Ἀθήνας : et Ἀθήνῃσι σοφιστεύω, pro ἐν Ἀθήναις : et Ἀθήνηθεν pro ἐξ Ἀθηνῶν, et ἄγροθεν ἔρχομαι pro ἐξ ἀγροῦ. Et pro εἰς οἶκον, οἴκαδε : pro ἐξ οἴκου, οἴκοθεν : pro ἐν οἴκῳ, οἴκοι. Item pro ἐξ οὗ χρόνου, ἐξ ὅσου χρόνου. C

Et ρ pro λ utuntur : nam pro κλίβανον, κρίβανον dicunt.

DE SINGULIS QUÆ IONICÆ DIALECTO PROPRIA SUNT.

Ionica Dialectus in ας desinentia nomina in ης mutat, si non sint Dorica, ut pro Ἑρμίας, Ἑρμίης : et pro Σωσίας, Σωσίης. Tunc enim Iones vertunt, cum non fuerint versa ex Doribus, ut dictum est, pro Ἑρμίας, Ἑρμίης : nam Dores non vertunt ea.

Omne in ης desinens, cujus genitivus in ου terminatur, ap. eos in εω desinit, pro Πέρσης, Πέρσου, Πέρσεω : pro Ξέρξης, Ξέρξου, Ξέρξεω : pro Πηληϊάδης, Πηληϊάδου, Πηληϊάδεω.

In ης masculina, quorum genitivus in ους, per εος proferuntur : ut Δημοσθένης, Δημοσθένεος : et ἀμαθὴς, ἀμαθέος. Accusativum autem in εα faciunt, ut Δημοσθένεα, ἀμαθέα.

In ους desinentes genitivos, qui a neutris in ες rectis fiunt, dividit, ut εὐσεβὲς, εὐσεβέος : itidemque εὐγενέος, δυσγενέος, δυσσεβέος. D

Omnis nominativus in ευς, per ηος profertur in genitivo apud Ionas, ut βασιλεὺς, βασιλῆος.

Neutra genitivum in ους habentia, per εος terminant Iones, ut πλῆθος, πλήθους, πλήθεος.

In εις rectos plurales a singularibus in ευς factos, in ηες dividunt Iones, ut βασιλῆες pro βασιλεῖς.

In αι pluralia dividunt in genitivo per ε, ut Πέρσαι, Περσῶν, Περσέων : et νύμφαι, νυμφῶν, νυμφέων. At vero νυμφάων, Æolice.

Omnis dativus pluralis in οις desinens, assumit ι in fine, ut καλοῖσι pro καλοῖς : et σοφοῖσι pro σοφοῖς, ac similia.

Omnis dativus pluralis in αις desinens mutat α in η apud Ionas, subscripto quidem ι, sed non pronuntiato : ut pro καλαῖς, καλῇσι : pro νύμφαις, νύμφῃσι.

In α rectos, in η vertunt Iones : ut pro Ὥρα, Ὥρη : pro χώρα, χώρη.

Οὖν conjunctionem Iones dicunt ὦν.

Verborum compositiones per tenues consonantes proferunt Iones, ut κατορῶ, κατορᾷς, κατορᾷ.

Præpositivis articulis Iones pro subjunctivis utuntur : ut τὸν θέλω, pro ὃν θέλω : τὴν θέλω pro ἣν θέλω.

Κ pro π in interrogativis et relativis, ut pro πόσα, κόσα : et pro ὁπόσα, ὁκόσα : et pro ὅπως, ὅκως.

Ω pro α aliquando usurpant Iones, dicentes ὤνθρωπον et ὥριστον, pro ἄνθρωπον et ἄριστον.

Ωυ pro αυ diphthongo utuntur, θωῦμα pro θαῦμα dicentes.

Sectiones sunt Ionum propriæ : ut Πέλοπος νῆσος, pro Πελοπόννησος : ἄγριον ἔλαιον, pro ἀγριέλαιον : et ἄγριον αἶγα, pro αἴγαγρον : et συὸς ἀγρίου, pro συάγρου.

Sumere infinitivos pro imperativis, Ionum est : ut, Πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορευέμεν, pro ἀγόρευε. Sic, Πειρᾶν δ' ὥς κεν Τρῶες, pro πείρα, et infinita alia.

Masculinis dare locum femininorum, Ionum est, ut, Τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἕσπερος ἦλθεν, pro ἑσπέρα.

Nominativis dare locum genitivorum, Ionum est : ut, Οἱ δὲ δύο σκόπελοι, ὁ μὲν οὐρανὸν, pro τῶν δὲ δύο σκοπέλων, ὁ μὲν, ὁ δέ.

In ω desinentia feminina in accusativo, in ουν terminant : ut pro Ἰὼ, Ἰοῦν : pro Λητὼ, Λητοῦν : pro Σαπφὼ, Σαπφοῦν.

E quibusdam dictionibus ι aufert Ionica ; nam pro πονεῖσθαι, πονέεσθαι dicit, unde πονέοντο.

In ις desinentia feminina, nunquam per ω declinant Iones, sed per ο : ut πόλις πόλιος, et ὄφις ὄφιος.

Divisiones singularium dativorum in ει desinentium, Ionum sunt propriæ : ut βέλεϊ pro βέλει : et ἔγχεϊ pro ἔγχει.

Reduplicationes peculiares sunt Ionum, ut λελάχωσι pro λάχωσι : κέκλυθι pro κλύθι.

Transpositione elementorum Ionica Dialectus utitur, ut κραδίη, pro καρδία.

Ex ει diphthongo Iones auferunt ι, ut Ἑκτόρεος, χρύσεος, pro Ἑκτόρειος, χρύσειος.

In εις desinentes plurales Iones semper dividunt, si a nominativo in ευς sint : per η et per ε pronunciantes, ut pro βασιλεὺς βασιλεῖς, βασιλῆες. Si autem sint a nominativo in ης vel υς, pronuntiantes per εε : ut ἀληθὴς ἀληθεῖς, ἀληθέες : ὀξὺς ὀξεῖς, ὀξέες.

Adjectiones τοῦ ι ad ε, sequente vocali, vel una immutabilium, Ionum sunt : ut εἶος, κεινὴ, pro ἕως, κενή.

Immutatio οι diphthongi in syllabam ες, Ionum est : ut ἐρίηρες pro ἐρίηροι : υἷες pro υἱοί : ἐρυσάρματες pro ἐρυσάρματοι.

In η pluralia neutra, in εα dividunt Iones, ut pro τεύχη, τεύχεα : pro ὄρη, ὄρεα. Similiter et genitivum per έων.

Semper υ adjiciunt dictionibus Iones, ut pro ὄρος, οὖρος : pro νόσος, νοῦσος : pro ὄνομα, οὔνομα.

Geminum σσ in ξ vertunt Iones ; nam pro δισσὰ, διξὰ dicunt.

E dictionibus Iones sæpe ι auferunt. Nam pro δείξω, δέξω, et pro ἀπόδειξιν, ἀπόδεξιν dicunt.

Ου in participiis passivis Iones dividunt : ut pro λυπούμενος dicentes λυπεόμενος.

In ων desinentia participia a prima conjugatione circumflexorum facta, quorum imperativus in secunda persona in ει diphthongum desinit, dividunt Iones : ut pro φρονῶν, φρονέων : est enim φρόνει imperativus : sic νοῶν, νοέων : est enim imperativus νόει. At βοῶν non vult dividi. Nam quæ sunt secundæ, divisionem non patiuntur. Sed tamen quæ dividunt, pauca sunt.

Mutationes η in α breve, Ionum sunt : ut μεμαχυῖα, pro μεμηχυῖα : et λελασμένος, pro λελησμένος : et ἄλαστος, pro ἄληστος.

Immutationes α longi in η, Ionum sunt : ut pro Ὥρα, Ὥρη : et pro στείρα, στείρη.

Immutationes α brevis in η, recentiorum sunt, ut pro ἀλήθειαν, ἀληθείην.

Ablationes earum quæ sunt in principio consonantium, Ionum sunt : ut εἴβειν pro λείβειν : et εἰνὸς, pro ἐεινός.

Semper ὧν syllabam supervacaneam ponunt inter præpositiones, ut ἐξ ὧν εἶλον, et ἀπ' ὧν ἔδοντο, pro ἐξεῖλον et ἀπέδοντο.

Primas literas dictionum Iones auferunt, ut pro ἐκεῖνος, κεῖνος : et pro ἑορτὴ, ὁρτή. Similiter et ε præteritorum, ut pro ἐνόει, νόει : pro ἔτευχε, τεῦχε : pro ἔτικτε, τίκτε.

Π pro φ utuntur : pro ἀφικόμην enim ἀπικόμην dicunt.

Composita verba dissolvunt et interponunt : ut, λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδὼς, pro κατεδηδώς : et, κατὰ δ' ἔκτανεν Ἑτίωνα, pro κατέκτανεν.

Anastrophæ et hyperbata, Ionum sunt. Anastrophæ, ut, δῶρ' ἀπὸ αἱρεῖσθαι, pro ἀφαιρεῖσθαι. Hyperbata autem ut, Νήπιοι, οἳ κατὰ βοῦς ὑπερίονος ἠελίοιο Ἅσθιον, pro κατήσθιον.

Divisiones in ως desinentium adverbiorum a masculinis in ης desinentibus, et neutris in ες, Ionum sunt : ut ἀτρεκέως, pro ἀτρεκῶς.

Ionica dialectus est eadem quæ antiqua Attica. Hac plerumque Homerus et Hesiodus et Archilochus usi sunt, et Anacreon et Herodotus. Sunt autem ejus proprietates, α pro η ponere : ut θύραν pro θύρην : Ἥραν pro Ἥρην : ἑστίαν pro ἑστίην. At pro καλαῖς καλῇσι, pro σοφαῖς, σοφῇσι : pro πύλαις, πύλῃσι. Et ut ι suo in loco manere sinunt, sic η, ut dictum est, pro α Iones ponunt.

Utuntur et correpto α pro η Iones, Dores autem producto.

Fit autem in Ionica dialecto, Prosthesis, Aphæresis, Syncope, Parenthesis, Pleonasmus, Diæresis.

Prosthesis igitur fit apud eos, si in principio orationis alia assumatur litera, ut εἵνεκα ῥιγεδανῆς pro ἕνεκα. Sic Ἴλιον εἶσω, pro ἔσω. Et μοῦνος ἐὼν, pro μόνος. Et, ξεῖνος ὅδ' οὐκ ἐθέλει, pro ξένος. Et, ἄρτον οὖλον ἑλὼν, pro ὅλον, et alia innumera.

Aphæresis contrarium patitur quam Prosthesis; nam Prosthesis in principio assumit extrinsecus aliam literam, Aphæresis autem abjicit eam etiam quæ posita est : cum Iones pro ἑορτὴν, ὁρτὴν dicunt, et pro ἱερὸν, ἱρόν.

Syncope, cum mediæ literæ in nominibus conciduntur : ut, μώνυχας ἵππους, pro μονόνυχας : et κάππεσον, pro κατέπεσον : et φέρτε pro φέρετε : et κακκείοντες pro κατακείοντες.

Parenthesis contrarium patitur quam Syncope. Illa enim demit, hæc assumit literam extrinsecus : ut ἐρίγδουπος, pro ἐρίδουπος, ubi redundat γ. Sic pro ὑμέων, ὑμείων : pro σφέων, σφείων.

Enallage fit, cum aliud elementum assumitur loco proprii : ut ποτὶ pro πρός : et ξερὸν pro ξηρόν : et, Ἧ δεύρω μὲν ἔποντο, pro δεῦρο. Et, τιθήμενον ἔντεα καλὰ, pro τιθέμενον. Sed et κ pro π juniores utuntur, ut ὅκως pro ὅπως.

Metathesis fit, cum quædam transponuntur in eodem nomine; et vel prima litera propriæ syllabæ, vel secunda, ut κραδίην pro καρδίαν, et τέτρατον ἦμαρ pro τέταρτον, et κρατερὸς Διομήδης, pro καρτερός : ac similia.

Pleonasmus est, cum in pluralibus dativis masculinis casibus in οις desinentibus, vel femininis in ης, assumunt ι : ut pro ποταμοῖς, ποταμοῖσι : pro καλοῖς, καλοῖσι : et pro σοφῇς, σοφῇσι.

Diæresis fit non solum apud ipsos in disyllabis nominibus, sed etiam in monosyllabis et appellativis, ut pro βοῦς, βόος : pro χνοῦς, χνόος. Sed in nominibus unam syllabam excedentibus, et appellativis masculinis singularibus in ης desinentibus, quorum genitivus in ου desinit, ipsi ου in εω dividunt : pro τοξότου, τοξότεω efferentes : et pro Ἀτρείδου, Ἀτρείδεω : pro Λαέρτου, Λαέρτεω. Et per parathesin, Πηλειάδεω, Λαερτιάδεω, et similia. In οὺς autem desinentes genitivos in εος dividunt : ut pro Σωκράτους, Σωκράτεος : pro Διομήδους, Διομήδεος. Et dativos solos dividunt, Σωκράτει dicentes, et Διομήδεϊ, et Πηλέϊ : pro Σωκράτει, Διομήδει, Πηλεῖ. Idem et in neutris, ut ἔγχεϊ, τείχεϊ, etc. Et in αι desinentia pluralia nomina, quorum genitivus apud nos desinit in ῶν circumflexe, illi per άων proferunt penacute : ut pro κρῆναι κρηνῶν, κρηνάων : pro πυλῶν, πυλάων : pro μουσῶν, μουσάων.

In verbis tollunt augmentum : ut Ἄγω, ἄγον : Φέρω, φέρον : Ἐλαύνω, ἔλαυνον : Ὀρχοῦμαι, ὀρχούμην : Τρέχω, τρέχον : Λέγω, λέγον.

Utuntur infinitivis pro imperativis : ut τανύσαι pro τάνυσον, et κεῖσθαι pro κεῖσον.

Habent et formas elocutionis tales : pro τετραμμένοι εἰσὶ, τετράφαται : pro τεταγμένοι εἰσὶ, τετάχαται : sic pro κέκλινται, κεκλίαται.

Etiam verba, quæ in ultima circumflectuntur, dividunt : ut pro φρονῶ, φρονέω : pro λαλῶ, λαλέω : pro νοῶ, νοέω : pro χρυσῶ, χρυσόω : pro ἀργυρῶ, ἀργυρόω. Et participia ipsorum similiter dividunt : ut φρονέων, λαλέων, ποιέων.

Dualium autem diligens observatio apud eos servatur. Vetus quidem Ionica degeneravit ob habitantium diversitatem : permansit autem usque ad ea tempora in quibus fecerunt Iones colonias, et tunc sparsi sunt in plura loca.

Dicitur autem apud eos, pro κλέπτης, κηττάλης : pro δύναμις, κράτος : pro λόγος, μῦθος : et pro ὑγιαίνειν, οὐλεῖν : unde τὰ ὑγιῆ τῶν τραυμάτων, etiam nunc οὐλὰς dicimus, et pro αὐτῶν et αὐτοῖς, σφέων et σφίσι, proferunt : pro σῶν autem, ἑῶν : et pro αὐτὸς, ὠυτός. Pronomina dividunt sic : pro σφῶν, σφέων, et interjiciendo ι, σφείων : sic ἡμέων, ἡμείων, ὑμέων, ὑμείων, et similia.

DE SINGULIS QUÆ DORICÆ DIALECTO PROPRIA SUNT.

Dorica Dialectus α pro η utitur; nam pro ἥλιον, ἄλιον dicit, et pro ἡμέραν, ἀμέραν : et pro μητέρα, ματέρα : et hujusmodi.

A pro ω utitur in genitivis pluralium casibus; nam μουσᾶν dicit, et θυρᾶν, et θεᾶν, pro μουσῶν, θυρῶν, θεῶν.

In ους desinentes genitivos, a rectis ης factos, in ευς vertit, ut Διογένης, Διογένευς, pro Διογένους.

Ω litera pro ου diphthongo utitur; μώσας enim pro μούσας dicit.

Η pro ει diphthongo utitur, veluti cum dicit, ἰδῆν pro ἰδεῖν.

Σ pro θ utitur; nam pro θεοὺς, σεοὺς dicit; et pro θεὸν, σεόν.

Ε dictionibus semper ι aufert; nam λαβὲν et ἐλθὲν dicit pro λαβεῖν et ἐλθεῖν.

Item reduplicationibus earundem consonantium utitur, ut ὅττι, ὁππόθι, et ὅσσον, pro ὅτι et ὁπόθι et ὅσον. Æolica quoque his utitur.

Productiones ancipitum proprie sunt Doricæ linguæ : ut, Ἶσος Ἐνυαλίῳ.

A pro ε sæpe utuntur : pro ἕτερος, ἄτερος dicentes : et pro Ἄρτεμις, Ἄρταμις.

Apocopæ, Dorum sunt propriæ : fiunt autem in fine : ut ἡμέτερον δῶ pro δῶμα.

Parenthesis syllabæ με in iis quæ apud nos in ναι desinunt infinitivis, Dorum est : ut βήμεναι, pro βῆναι.

Ablationes δ et τ ex obliquis singularium casibus, Dorum sunt : ut Πάριος pro Πάριδος : similiter κέραος pro κέρατος.

Doricæ linguæ multæ sunt subdivisiones locales; aliter enim Cretentes loquuntur, aliter Rhodii, aliter Argivi et Lacedæmonii. Generales vero ipsorum sunt proprietates; pro η enim α ponunt, pro πύλην dicentes πύλαν.

Et pro genitivis casibus circumflexis, apud nos in ων desinentibus, αν proferunt servantes eundem accentum, ut pro πυλῶν, πυλᾶν : pro καλῶν, καλᾶν : pro σεμνῶν, σεμνᾶν. Et similiter in participiis, pro γελῶν, γελᾶν : pro ἑλῶν, ἑλᾶν : et pro ναῦν, νᾶν dicentes : pro κλήδας, κλάδας : et pro νίκην, νίκαν.

Monosyllaba nomina acuunt : similiter autem qualitatis significativa adverbia, ut κάλως, σόφως, κόμψως, ἅπλως. Quæ autem apud nos gravitona sunt, illi circumflectunt : ut οὕτως, παντῶς, αὐτοματῶς.

In οι desinentia pluralia nomina, in penultima tonum habent, ut φιλοσόφοι. Idem et in participiis : ut πωλουμένοι, καλουμένοι,

Simili autem modo et in ες desinentia feminina A nomina pluralia, recti casus penultimam acuunt : ut γυναίκες, χείρες, νάες, ὀρνίθες.

Item indefinita tempora in αν desinentia, in penultima acuunt : ἐστάσαν, ἐφάσαν, ἐλύσαν, ἐδείραν, ἐκράξαν. Etiam in ον desinentia, in penultima acuunt : ἐλάβον, ἐφάγον, ἐλέγον, ἐτρέχον.

Circumflectunt vero ejusmodi, παιδῶν, Τρωῶν, παντῶν. Itidem quæ in ω desinunt verba gravitona, in futuro tempore circumflectunt : δασῶ, θεραπευσῶ, νοησῶ, λαλησῶ, μενησῶ. Etiam et tertiam personam gravitonorum verborum in ει desinentem futuri temporis circumflectunt : ut δωσεῖ, πεσεῖ, θεραπευσεῖ, λαλησεῖ. Dicunt et pro δώσουσι, δωσοῦντι : pro λέξουσι, λεξοῦντι : et pro ποιήσουσι, ποιησοῦντι.

Corripiunt autem et in ας desinentes plurales accusativos, in nominibus appellativis, et similiter in participiis : ut νύμφας, κρῆνας, νοῆσας, πρᾶξας.

Et quæ per ειν efferuntur infinitiva, per ablationem ι efferunt, ut pro φρονεῖν, φρονέν : pro ἰδεῖν, ἰδέν, pro φαγεῖν, φαγέν.

In ου autem desinentes genitivos efferunt per ω : ut οἴνου, οἴνω : pro σοφοῦ, σοφῶ : pro καλοῦ, καλῶ. Et accusativos plurales masculinos in ους desiuentes, per ως proferunt : τὼς καλὼς, σοφὼς, ἀνθρώπως, ἵππως : pro τοὺς καλοὺς, σοφοὺς, ἀνθρώπους, ἵππους.

Et imperativa verba quæ pronuntiantur per ε, per ον pronuntiant : ut pro λάβε, λάβον : pro θίγε, θίγον : pro δράμε, δράμον.

Siculi dicunt pro χύτραν, κύτραν : pro χιτῶνα, κιτῶνα : et pro γυναῖκα, γυνήν.

Cretenses autem, pro διαπαντὸς, αἰές : pro αὐτοῦ, αὐτεῖ : pro βέλτιον, βέλτειν : pro ἦλθεν, ἦνθεν : pro ἐς χορὸν, ἐν χορόν : pro εἰς τὴν ἀγορὰν, ἐς τὰν ἀγοράν : pro ἔα, ἔβα : pro ἔασον, ἔβασον : pro ἦν, ἦς : pro εἴωθα, εἰθῶ : pro εὐωχεῖσθαι, εὐῶ. Et Θευκυδίδης, Θευκράτης, Θεύφραστος, pro Θουκυδίδης, Θεοκράτης, Θεόφραστος : pro κρέη, κρῆ : pro ἄκρατον, ἄκρητον : pro κρίκον, κίρκον : pro κελεύει, κέλεται : pro καταβαλεῖν, καββαλεῖν : pro σορὸς ἀχύρων, μύχωνας : pro οἴκαδε, οἴκαδες : pro ἄρνιθες, ὄρνιχες : pro χεῖρες, χῆρες : pro στάδιον, σπάδιον : pro κεῖνος, κῆνος : pro σὺ, τύ.

Et pro λέγουσι et φέρουσι, λέγοντι et φέροντι : et pro τὰς, τωύτας : et pro πρὸς, ποτί : et pro τότε, τόκα : et pro τῆμος, τᾶμος : et pro δῆμος, δᾶμος : et pro θεὸν, σεόν : denique pro βουλὴν, βουλὰν pronuntiant.

Differt autem Cretensium Dialectus, qua usus est Cypselas, et Laconum, qua usus est Alcman, Sophron : Pindari tamen et Ibyci, Simonidæ, et Bacchylidæ omnino laudatur, quod non sint poetæ natura Dores, sed utantur tantum idiomate Dorico.

DE SINGULIS QUÆ ÆOLICÆ DIALECTO PROPRIA SUNT.

Literam β ipsi ρ asciscit, cum ei subjungitur κ, vel τ, vel δ : ut βρυτὴρ pro ῥυτήρ : βράκος pro ῥάκος : βρόδον pro ῥόδον.

Æolica Dialectus genitivos a nominativis in αι dividit, et per α profert : ut νύμφαι, νυμφάων : θύραι, θυράων : μελισσάων, ἐρχομενάων, πυλάων, et similia.

Syncopæ, Æolum sunt propriæ : fiunt autem in D medio, ut ὦρσεν pro ὥρμησεν.

Additiones θα syllabæ in subjunctivorum secundis personis in σ desinentibus, Æolum sunt : ut εἴπησθα pro εἴπῃς : et ἔλθησθα pro ἔλθῃς.

Addere υ ad ε, sequente vocali, Æolum est : ut χεύαντες pro χέαντες.

In αις monosyllaba nomina dividit : ut πάϊς, δάϊς, pro παῖς et δαῖς.

Ω litera pro ου diphthongo utitur : ut μῶσαι pro μοῦσαι : λειπῶσαι pro λειποῦσαι.

Ϝ pro ο utitur; nam pro ὅμοιον, ϝμοιον dicit.

Η pro ει diphthongo utitur; nam ἐλθῆν pro ἐλθεῖν dicit.

Immutabiles geminat, et σ solum : ut pro ἐγείρω, ἐγέῤῥω : pro ἐγείνατο, ἐγέννατο : pro πενθήσῃς, πενθήσσῃς : pro τόσον, τόσσον : pro τοσοῦτον, τοσσοῦτον.

Ὅππη et ὅππως commune est; communis enim relativa duplicat : ut pro ὁποῖος, ὁπποῖος : et pro ὅσος, ὅσσος.

Semper ex αι diphthongo ι abjicit, si eam sequatur vocalis : et pro Ἀλχαῖος, Ἄλχαος.

Π pro μ utitur; nam dicit ὄππατα pro ὄμματα.

Secundæ conjugationis circumflexorum ι in secunda et tertia persona, quod non pronuntiatur apud alias Dialectos, pronuntiat : ut βοᾶϊς, βοᾶϊ.

Vocativos in ων desinentium nominativorum corripit : ut pro χελιδὼν, χελιδόν : pro Μακεδὼν, Μακεδόν : pro Ἀπόλλων, Ἄπολλον.

Æoles consueverunt ο pro α ponere : ut pro θρασέως, θρυσέως : pro στρατός, στροτός : pro ἄνω, ὄνω : pro ἀνέληται, ὀνέληται : pro ἀνεχώρησεν, ὀνεχώρησεν : pro σταλεὶς, στολείς. Aliquando autem ε vel η : ut pro κράτος, κρέτος : pro Ἱρίαμον, Πρίεμον : pro γαλήνη, γελήνη : pro ἀὴρ, ἠήρ. Aliquando etiam addunt υ ad α : ut pro ναὸν, ναυόν : pro ἀὴρ, αὐήρ : pro ἄως, αὔως.

Pro δ autem ζ ponunt : ut pro διαβάλλειν, ζιαβάλλειν : pro διανυκτὸς, ζιανυκτός. At pro ε et α, η : ut pro κρέας, κρῆς. Oportet autem nosse quod in quibusdam, sed non in omnibus, hoc faciunt; fieri enim B non posset.

Pro ζ autem ponunt δ et σ : ut pro Ζεὺς, Δσεύς : pro ζυγὸν, δσυγόν : pro μελίζειν, μελίδσειν.

Pro η autem ponere ε vel α, commune est his cum Doribus : ut pro Ἄρης, Ἄρες : pro Ἀρήϊον, Ἀρέϊον : pro ἀδικῆσαι, ἀδικέσαι. At α pro η : ut pro Ἑκάβην, Ἑκάβαν : pro πύλην, πύλαν : pro Ἥρην, Ἥραν : pro νόημα, νόαμα : pro ἠὼς, ἀὼς : pro ἀπάτην, ἀπάταν.

Pro θ ponunt φ : ut pro θλᾶται, φλᾶται. Pro μ, π : ut pro μετ' ἐμοῦ, πετ' ἐμοῦ : pro ὄμματα, ὄππατα.

Pro ξ autem ponunt κ et σ : ut pro ξένος, κσένος : et pro ἱέραξ, ἱέρακς.

Pro ο, ponunt υ : ut pro ὀμφαλὸς, ὑμφαλός : pro μόγις, μύγις : pro ὅμοιον, ὕμοιον. Interdum et ε : ut pro πρός σε, πρές σε. Aut α : ut pro ὅσσα, ἄσσα.

Pro π, utuntur μ : ut pro πατεῖς, ματεῖς : pro παθοῦσα, μαθοῦσα.

Pro πτ, σσ : ut pro ἐμπίπτειν, ἐμπίσσειν.

Pro σ, τ : ut pro σὺ, τύ : pro εἰς σὲ, εἰς τέ.

Pro τ, π : ut pro στολὴν, σπολήν : pro σταλεὶς, σπαλείς : pro τέτραπται, πέτραπται. C

Pro υ autem ι : ut pro ὑψηλὸν, ἰψηλόν : pro ὑψόθεν, ἰψόθεν : pro ὕπαρ, ἴπαρ.

Pro χ, φ : ut pro αὐχένα, αὐφένα.

Pro ψ, πς : ut pro Πέλοψ, Πέλοπς : pro Ἄραψ, Ἄραπς.

Et pro ω, ο : ut pro : ὥρα, ὅρα : pro ὠτειλὴ, ὀτείλη.

Quæcunque autem per ει diphthongum apud nos efferuntur, illi per solum ε, geminantes consonantem, proferunt. Efficiunt autem e sola duas consonantes : ut pro χεῖρες, χέῤῥες : pro ἱμείρων, ἱμέῤῥων : pro ὠτειλὰς, ὠτελλάς : pro εἵματα, ἕμματα : pro κτεῖναι, κτέννα : pro ἡμῖν, ἄμμιν : pro ὑμεῖς, ὔμμες : pro ἤπειρον, ἄπερρον.

Quinetiam in οι sæpe mutant ει diphthongum : ut pro ὄνειρον, ὄνοιρον.

Consueverunt item vocalibus præponere digamma, ut pro οἶνον, Ϝοῖνον.

Complura autem geminant, ut pro οἴτινες, οἵττινες : pro σελήνη, σελλάνα : pro πράσωπα, προσώππα : pro κατέπεσον, κάππεσον : pro ὀπόθεν, ὁππόθεν : pro κατὰ δὲ, καδδέ : pro ὅτι, ὅττι.

Incipientibus apud nos a ρ, ipsi præponant β, ut tenue fiat : ut pro ῥόδα, βρόδα : pro Ῥαδάμανθυς, Βραδάμανθυς : pro ῥυτῆρες, βρυτῆρες.

Peculiariter autem quæcunque apud nos aspirantur aut acuuntur, illi tenuiter dicunt, et gravitone : ὅσιος, οὗτος, ὅρω, ὅρμος. Servant autem tenuem literam et in contractionibus : ut pro καθήκει, κατήκει : pro ἀφῆκεν, ἀπῆκεν : pro ἀφείλκυσεν, ἀπείλκυσεν.

Gravi tono efferunt non solum nomina, sed et articulos, quando nominum ordinem habent : ut pro ὁσὸς, ὅσος : pro τὸ σὸν, τό σον : pro ἡ σὴ, ἥ ση : pro τῆς σῆς, τής σης.

Quando autem pronomina proferunt, circumflectunt : ut ἐγῶ, pro ἐγώ.

Circumflectunt in universum monosyllaba vel in ωξ desinentia : ut ῥῶξ, πτῶξ, ῥῶψ : vel in ους : ut χροῦς, ῥοῦς, θροῦς, βοῦς, νοῦς. Item pro χὴν, Ζεὺς, χῆν, Ζεῦς.

Disyllaba autem in acutum tonum apud nos desinentia, ipsi gravi tono proferunt, ut σόφος, κάλος, λεύκος, ὄξυς, κόπις, θύρις, ἄκις, ἄσπις, βρῶμος, τράχυς, θῦμος, σκλῆρος, χῶλος.

Assolent et appellativa gravi tono afficere: ut εἰρήνη, ὥρα, ἡμέρα: et propria: ut Ἀφροδίτα, Ἥρα, Ἑλένα.

Quæcunque nos in ις feminina per δος declinamus, ut Ἀρτέμιδος, Θέτιδος, μήνιδος, illi sine δ dicunt: ut Ἀρτέμιος, Θέτιος, μήνιος.

In ης nomina, quorum vocativi in ες, illi sine σ dicunt: ut, ὦ Σώκρατε, Ἀριστόφανε, Δημόσθενε.

Et a genitivis casibus σ auferunt: ut, Σωκράτου, Διομήδου, Σοφοκλέου.

Pro accusativo dativum assumunt in passivis: ut τοῖς θεοῖς, pro τοὺς θεούς: τοῖς ἀνθρώποις, pro τοὺς ἀνθρώπους. Hoc autem faciunt, quia utuntur ι pro υ.

Accusativum per ως efferunt: ut τὼς ἵππως, pro τοὺς ἵππους: id quod et Dorum proprium est.

Dativum pluralem adjecto ι faciunt: τοῖσι, θεοῖσι, σοφοῖσι, quemadmodum Dores.

Infinitiva verba a participiis in ῶν desinentibus, desinentia in ειν, ipsi in εις transferunt: ut νοῶν, νοεῖν, νόεις: et φρονῶν, φρονεῖν, φρόνεις: et καλῶν, καλεῖν, κάλεις.

Quando infinitiva apud nos desinunt in αν, ipsi in αις transmutant: ut pro γελᾶν, γέλαις: pro πεινᾶν, πείναις.

In ουν terminata infinitiva, ipsi per οις proferunt: ut pro ὀρθοῦν, ὄρθοις: pro γυψοῦν, γύψοις: pro χρυσοῦν, χρύσοις. Hæc autem omnia gravi tono pronuntiant.

Adhibent et η pro ει infinitivis: ut pro φιλεῖν, φίλην: pro καλεῖν, κάλην: pro φρονεῖν, φρόνην.

Verba in ω desinentia apud nos, pro indicativis optativa faciunt: ut pro νοῶ, νόημι: pro φιλῶ, φίλημι.

Quæcunque autem participia acutitona in ως finiunt, per ων apud illos desinunt: ut εἰρηκὼς, εἰρηκών: νενοηκὼς, νενοηκών. Servant autem eorum etiam flexiones, nominativo juxta analogiam respondentes. Dicitur præterea apud eos pro χρυσίον, χρύσιον: pro ταύρῳ, ταύρει: pro ποῦς, πέζα: pro παῖς, πάϊς: pro ἔρωτα, ἔρων: pro γέλωτα, γέλων: pro πταρμός, πτόρμος: pro ἐπαινῶ, αἴνημι: pro χείρονα, χέρρονα: pro δάπεδον, ἐδάπεδον: pro ἔστρωται, ἐστόροται: pro ἀνὴρ, δρέκων: pro θὴρ, δράκων: pro εἵματα, ἕμματα: pro ἡ μία, ἷα: pro ψῆφος, ψάφαξ: pro ἰσχνὴ et ἀσθενὴς, ἄκιρα: pro ἐγὼ, ἐγών: pro σὺ, τύ: pro ἡμῖν, ἄμμιν: pro ἡμεῖς, ἄμμες: pro ἐνθάδε, τῆδε: pro ἄλλοσε, ἑτέροσε. Usi autem ea Alcæus et Sappho.

ΣΥΝΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣ ΔΙΑΦΟΡΟΝ ΣΗΜΑΣΙΑΝ ΔΙΑΦΟΡΩΣ ΤΟΝΟΥΜΕΝΩΝ ΛΕΞΕΩΝ, ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ.

COLLECTIO VOCUM, QUÆ PRO DIVERSA SIGNIFICATIONE ACCENTUM DIVERSUM ACCIPIUNT.

Invenitur et hæc Inscriptio Gr., cujus eadem est Sententia:

Ὅσαι Λέξεις πρὸς διάφορον σημαινόμενον, διάφορον δέχονται Τόνον, κατὰ Στοιχεῖον.

Auctor autem vulgo quidem Cyrillus esse creditur, sed ego Philoponum esse arbitror, vel potius persuasum habeo*.

A.

Ἀγελαῖος, Qui est e grege, penultima circumflexa.
Ἀγέλαιος, Imperitus, Rudis, Indoctus, antepenacuitur.
Ἀγητὸς, (ἡ, ὸν,) Admirabilis, acuitur.
Ἄγητος, γήτου, ὁ, Agetus, nomen proprium, antepenacuitur.
Ἄγκυρα, ἡ, Anchora, antepenacuitur.
Ἀγκύρα, ἡ, urbs Galatiæ, penacuitur.
Ἄγνος, Vitex, penacuitur.
Ἁγνὸς, Purus, cum spiritu denso, et acuto in fine.
Ἀγόραιος, In foro educatus, antepenacuitur.
Ἀγοραῖος, ὁ, Forensis, penult. circumfl.
Ἀγὸς, ἀγοῦ, ὁ, Dux, acuitur.
Ἄγος, τοῦ ἄγεος, τὸ, Scelus, penultima acuta.
Ἄγριος, Agrestis, Ferus, antepenacuitur.
Ἀγρεῖος, Rusticus, Ruri degens, penult. circumfl.
Ἄγροικος, Imperitus, Rudis, antepenacuitur.
Ἀγροῖκος, Ruri degens, Habitans agrum, penult. circumfl.
Ἀγρονόμος, In agro pascens, penacuitur.
Ἀγρόνομος, In agro pastus, antepenac.
Ἀγχιαλὸς, ἡ, urbs Thraciæ, acuitur.
Ἀγχίαλος, ὁ, ἡ, Maritimus, antep. acuta.
Ἀγχοῦ, adv., Prope, circumfl.
Ἄγχου, imperativi modi, Suffoca, penacuitur.
Ἄγων, τοῦ ἄγοντος, ὁ, Agens, penult. acuta.
Ἀγὼν, τοῦ ἀγῶνος, ὁ, Certamen, ult. acuta.

* [«Cyrilli s. potius Joannis Philoponi librum, quo differentiæ vocum Græcarum quoad tonum, spiritum, genus utili instituto explicantur, longe locupletiorem et plus quintuplo a se auctum separatim edidit Erasmus Schmidtius, Witebergæ 1615, præmissa Diss. de Pronuntiatione Græca antiqua contra Νεόφυτον s. Novam.» Fabric. Bibl. Gr. vol. 6, p. 321. «Disertis verbis Joanni Philopono id opusculum assignatur in Cod. Matrit. xcv, fol. 162, atque Iriarte in Catal. Codd. Gr. p. 377 animadvertit, in illo Cod. collectionem vocabulorum sive ordine sive numero contractiorem ab excusa (in Lexicis Stephani, Scapulæ, et Constantini) non parum differre, tametsi plurimis accessionibus Constantini Lascaris manu partim ascriptis, partim interscriptis, partim denique subscriptis sit locupletata. (In eod. Cod. Matrit. fol. 118, legitur ex Jo. Philoponi scriptis Περὶ Ἰδιωμάτων, De Idiomatibus s. Dialectis.) Pariter sub nomine Joannis Alexandrini Grammatici (Philoponi) in Codd. Florent. Medic. xxvi, nr. 4, plut. 57, Cod. xix, nr. 6, plut. 58, et Cod. xxvj, plut. 59 (v. Bandini Cat. Codd. Gr. vol. 2, p. 373, 458, 545). Item in Codd. Paris. 2618, 2660, etc.» Harles. Angl. Non pauca in hoc indice falsa traduntur, quæ notare singula nihil attinet, quum facile ex iis quæ in Thesauro dicta sunt corrigi possint.]

Ἀδελφὸς, Frater, ult. acuta.
Ἄδελφος, ὁ, nomen proprium, antepenac.
Ἀδολέσχης, ἀδολέσχου, ὁ, Nugator, penacuitur.
Ἀδολεσχὴς, έος, ὁ, ἡ, Contemplativus, acuitur.
Ἁδρὰ, Crassa, aspiratur et acuitur.
Ἄδρα, urbs Illyrica, tenuatur et penacuitur.
Ἄδω, F. ἄσω, Pr. ᾆκα, Canto, tenuatur.
Ἅδω, F. ἅσω, Pr. ᾆκα, Placeo, aspiratur.
Ἀζόμενος, Siccatus, tenuatur.
Ἁζόμενος, Venerans, aspiratur.
Ἀθηναῖος, Atheniensis, penult. circumfl.
Ἀθήναιος, Athenæus, nomen proprium, antepenacuitur.
Ἄθροος, ου, ὁ, Clamore carens, s. strepitu, antepenacuitur.
Ἀθρόος, ὁ, Confertus, penacuitur.
Ἀθῶος, ὁ, Indemnis, penult. circumfl.
Ἄθωος, ὁ, Jovis epitheton, antepenac.
Αἶθος, τὸ, Calor, penult. circumfl.
Αἰθὸς, ὁ, Ardens, acuitur.
Αἶνος, Gloria, penult. circumfl.
Αἰνὸς, Gravis, acuitur.
Αἰνοτόκος, Gravia parieus s. gignens, penacuitur.
Αἰνότοκος, Gravi fato natus, antepenac.
Αἴολος, ὁ, Æolus, Rex ventorum, antepenacuitur.
Αἰόλος, Varius, penacuitur.
Αἰπεῖα, Alta, circumflexa penult.
Αἶπεια, nomen oppidi, antepenultima acuitur.
Αἴρων, τοῦ αἴροντος, ὁ, Tollens, tenuatur et penacuitur.
Αἴρων, τοῦ αἴροῦντος, ὁ, Accipiens, aspiratur et circumflectitur.
Ἀκεστὴς, Medicus, acuitur.
Ἀκέστης, Acestes et Sartor, penacuitur.
Ἀκήλητος, Inexorabilis, antepenac.
Ἀκηλητὸς, Immaculatus, acuitur.
Ἀκὶς, ἀκίδος, ἡ, Cuspis, acuitur.
Ἄκις, ἄκιδος, ὁ, Acis fluvius, penacuitur.
Ἄκρις, ἄκριδος, ὁ, Acris oppidum, penac.
Ἀκρὶς, ἀκρίδος, ἡ, Locusta, acuitur.
Ἀληθες, Vere, adv., antepenacuitur
Ἀληθὲς, Verum, acuitur.
Ἀμητὸς, ἀμητοῦ, ὁ, Messis tempus, acuitur.
Ἄμητος, ἀμήτου, ὁ, Messis fruges, antepenac.
Ἀμυγδαλῆ, Arbor, circumflectitur.
Ἀμυγδάλη, Fructus, penacuitur.
Ἄμφις, τοῦ Ἄμφιος, ὁ, Amphis, nomen proprium, penacuitur.
Ἀμφὶς, adv., Circa, acuitur.
Ἀνὰ, præpositio, Per, acuitur.
Ἄνα, Rex, penacuitur.
Ἀντικρὺ, Contra, E regione, acuitur.
Ἄντικρυς, Palam, antepenultima acuta.
Ἄπερ, Quæ, aspiratur.
Ἅπερ, Tanquam, cum tenui spiritu.
Ἄπλοος, ἀπλόου, ὁ, Innavigabilis, antepenultima acuitur.
Ἁπλόος, όου, ὁ, Simplex, penacuitur.
Ἀπολλύω, per duplex λ, Perdo.
Ἀπολύω, per unicum λ, Dimitto.
Ἁπτὸς, ἁπτοῦ, per ο, Tangibilis, acuitur.
Ἀπτὼς, ἀπτῶτος, per ω, Non cadens, acuitur.
Ἆρα, adv., An, Utrum, penult. circumflexa.
Ἄρα, completiva particula, penacuitur.
Ἀρὰ, τῆς ἀρᾶς, ἡ, Imprecatio, acuitur.
Ἀραῖος, Subditus maledictioni, penultima circumflexa.
Ἀραιὸς, Tenuis, Rarus, acuitur.
Ἄργος, ἄργου, ὁ, Onus, penacuitur.
Ἄργος, Ἄργεος, τὸ, Argos, civitas Peloponnesi, penacuitur.
Ἄργος, Ἄργου, ὁ, Argus, penacuitur.
Ἀργὸς, ἀργοῦ, ὁ, Albus, aut Velox, acuitur.
Ἀρίστων, τοῦ Ἀρίστωνος, ὁ, Aristo, viri nomen, penultima acuta.
Ἀριστῶν, τοῦ ἀριστῶντος, ὁ, Optima faciens, ultima circumflexa.
Ἄρνειος, Agninus, antepenacuitur.
Ἀρνειὸς, Agnus nuper natus, acuitur.
Ἁρπαγὴ, Rapina, acuitur.
Ἅρπάγη, Hamus, penacuitur.
Ἄρρητος, Non dictus, Arcanus, antepenacuitur.
Ἀρρητὸς, Odiosus, acuitur.
Ἀρτεμὴς, ἀρτεμέος, ὁ, Integer, acuitur.
Ἄρτεμις, Ἀρτέμιδος, ἡ, Diana, antepenacuitur.
Ἀρτιτόκος, ἡ, Nuper enixa, penacuitur.
Ἀρτίτοκος, ὁ, Nuper natus, antepenac.
Ἀρτίτομος, Nuper incisus, antepenac.
Ἀρτιτόμος, Qui nuper incidit, penac.
Ἅσσα, aspiratum, Quæ, neutrius generis.
Ἄσσα, tenuatum, Quædam.
Ἀστὴρ, Stella, acuitur.
Ἄστηρ, Aster urbs, penacuitur.
Ἀσφοδελὸς, Locus apud inferos, acuitur.
Ἀσφόδελος, Albucum, antepenultima acuta.
Ἅττα, aspiratum, Quæ.
Ἄττα, tenuatum, Quædam.
Ἄττα, Hom. Il. Θ: Φοῖνιξ ἄττα γεραιέ· λέγει ὁ Ἀχιλλεὺς πρὸς τὸν Φοίνικα: i. e. Phœnix atta senior, inquit Achilles ad Phœnicem. Vox est qua minores honorant majores.
Ἀτεχνῶς, adv., Omnino, circumfl.
Ἀτέχνως, adv., Sine arte, penacuitur.
Ἄτροπος, ἀτρόπου, ὁ, ἡ, Immutabilis, antepenac.
Ἄτροπος, Ἀτρόπου, ἡ, Atropus Parca, antepenacuitur.
Αὔγη, Αὔγης, ἡ, Auge mulier, penacuitur.
Αὐγὴ, αὐγῆς, ἡ, Splendor, Aurora, acuitur.
Αὕτη, ταύτης, ἡ, Hæc, penacuitur.
Αὐτὴ, αὐτῆς, ἡ, Ipsa, acuitur.
Ἀφετὴ, ἀφετῆς, ἡ, Dimissio, acuitur.
Ἀφέτη, Ἀφέτης, ἡ, Aphete insula, penacuitur.
Ἄφρος, Ἄφρου, Apher, penacuitur.
Ἀφρὸς, ἀφροῦ, ὁ, Spuma, acuitur.
Ἄχυρον, ύρου, τὸ, Palea, antepenacuitur.
Ἀχυρὼν, ἀχυρῶνος, ὁ, Stabulum palearum, acuitur.
Ἄορ, ἄορος, τὸ, Ensis, penacuitur.
Ἄορ, ἄορος, ἡ, Mulier, penac.

B.

Βαιὸν, adv., Paulum, acuitur.
Βαῖον, βαίου, τὸ, Ramus, penult. circumfl.
Βαιὸς, βαιοῦ, τὸ, Brevis, acuitur.
Βαῖος, Βαίου, ὁ, Baius, Ulyssis socius, penult. circumfl.
Βασίλεια, βασιλείας, ἡ, Regina, antepenac.
Βασιλεία, βασιλείας, ἡ, Regnum, penacuitur.
Βάτος, βάτου, ὁ, Cadus, penacuitur.
Βάτος, ἡ, Rubus, penacuitur.
Βατὸς, unico τ, Pervius, acuitur.
Βάττος, gemino τ, Battus, penacuitur.
Βῆλος, Βήλου, ὁ, Belus, penult. circumfl.
Βηλὸς, βηλοῦ, ὁ, Limen, acuitur.
Βῆσα, unico σ, Besa urbs, penacuitur.
Βῆσσα, gemino σ, Convallis, penult. circumfl.
Βίος, βίου, ὁ, Vita, Victus, penult. acuta.
Βιὸς, βιοῦ, ὁ, Arcus, acuitur.
Βίοτος, βιότου, ὁ, Vita, antepenult. acuitur.
Βιωτὸς, βιωτοῦ, ὁ, Vivendus, acuitur.
Βλῆχρον, ου, τὸ, Herbæ species, penult. circumfl.
Βληχρὸν, βληχροῦ, τὸ, Infirmum, acuitur.
Βοὼν, ῶνος, ἡ, Custodia, ap. Alexandrinos, acuitur.
Βοῶν, βοῶντος, ὁ, Clamans, circumfl.
Βροτὸς, βροτοῦ, ὁ, Mortalis, acuitur.
Βρότος, βρότου, ὁ, Sanies, penac.
Βρωτὸς, per ω, Comestibilis, acuitur.
Βροῦχος, ου, ὁ, Bruchus vermis, penult. circumfl.
Βρουχὸς, βρουχοῦ, ὁ, Præco, acuitur.
Βρύων, βρύοντος, ὁ, Scaturiens, penac.
Βρυὼν, Βρυῶνος, ὁ, Cyrenes litus, circumfl.

Γ.

Γαλάτεια, per ει, Galatea Nereis, antepenac.
Γαλατία, per ι, Gallia regio, penacuitur.
Γαλήνη, γαλήνης, ἡ, Tranquillitas maris, penac.
Γαληνὴ, γαληνῆς, ἡ, Tranquilla, acuitur.
Γαυλὸς, γαυλοῦ, ὁ, Situla, Vas pastorale, acuitur.
Γαῦλος, ου, ὁ, Navigium onerarium, penult. circumfl.

Γέλοιος, Ridiculus, antepenac.
Γελοῖος, Qui risum movet, penult. circumfl.
Γέλων, Γέλωνος, ὁ, Gelon, viri nomen, penac.
Γελῶν, γελῶντος, ὁ, Ridens, circumfl.
Γενετὴ, γενετῆς, ἡ, Nativitas, acuitur.
Γενέτη, γενέτης, ἡ, Stirps, penac.
Γεραιὸς, γεραιοῦ, ὁ, Senex, acuitur.
Γεραῖος, Γεραίου, ὁ, Geræus, gentile, penult. circumfl.
Γῆρας, Senectus, penult. circumfl.
Γήρασις, Ad senectutem profectio, antepenac.
Γλαύκη, γλαύκης, ἡ, Cæsia, penacuitur.
Γλαυκὴ, Γλαυκῆς, ἡ, Glauce mulier, acuitur.
Γλαῦκος, γλαύκου, ὁ, Glaucus, Cæsius, penult. circumfl.
Γλαυκὸς, γλαυκοῦ, ὁ, Glaucus, viri et piscis nomen, acuitur.
Γῦρος, γύρου, ὁ, Ambitus, Gyrus, penult. circumfl.
Γυρὸς, γυροῦ, ὁ, Rotundus, acuitur.

Δ.

Δάφνη, δάφνης, ἡ, Laurus, penacuitur.
Δαφνὴ, ῆς, ἡ, Daphne puella, acuitur.
Δείνη, ης, καὶ δεινὴ, δεινῆς, ἡ, Mala, acuitur.
Δεινὸς, δεινοῦ, ὁ, Gravis, acuitur.
Δειρὴ, δειρῆς, ἡ, Collum anterius, acuitur.
Δείρη, Δείρης, ἡ, civitas Æthiopiæ, penacuitur.
Δεκαετὴς, Decennis, de tempore, acuitur.
Δεκαέτης, Decennis, de reliquis, penacuitur.
Δελφὶς, καὶ δελφὶν, Delphin piscis, acuitur.
Δελφὺς, per υ, Vulva, Venter, acuitur.
Δεξαμενὴ, δεξαμενῆς, ἡ, Cisterna, acuitur.
Δεξαμένη, ης, ἡ, Quæ accepit, penacuitur.
Δεσπότης, per η, Herus, Dominus, penacuitur.
Δέσποτις, per ι, Domina, antepenac.
Δῆλος, δήλου, ὁ, Manifestus, penult. circumfl.
Δῆλος, ου, ἡ, Delus insula, penult. circumfl.
Δῆμος, τοῦ δήμου, ὁ, Populus, Tribus, penult. circumfl.
Δημὸς, τοῦ δημοῦ, ὁ, Pinguedo, acuitur.
Δημοσίᾳ, adv., Publice, penacuitur.
Δημόσια, τῶν δημοσίων, τὰ, Res publicæ, antepenac.
Δηῶν, per η, Populans, circumflectitur.
Δίων, ωνος, ὁ, Dion vir, penacuitur.
Δία, accusativus, Jovem, penacuitur.
Διὰ, præpositio, Per, Propter, acuitur.
Δίνη, δίνης, ἡ, Vortex aquarum, penacuitur.
Δῖνος, δίνου, ὁ, Aeris turbo, penult. circumfl.
Δίνων, Δίνωνος, ὁ, Dino vir, penacuitur.
Δινῶν, δινοῦντος, ὁ, Volvens, circumflectitur.
Διογενὴς, έος, ὁ, Nobilis, acuitur.
Διογένης, εος, ὁ, Diogenes vir, penacuitur.
Δῖος, τοῦ δίου, ὁ, Divinus, penult. circumfl.
Διὸς, genitivus, Jovis, acuitur.
Δοιὸς, τοῦ δοιοῦ, ὁ, per οι, Duplex, Geminus, ult. acuta.
Διχοτόμος, In duo dividens, penac.
Διχότομος, In duo divisus, antepenac.
Δόκος, τῆς δόκου, ἡ, Apparentia, Opinio, penac.
Δοκὸς, τῆς δοκοῦ, ἡ, Trabs, acuitur.
Δόλιος, δολίου, ὁ, Dolosus, antepenac.
Δολίος, Δολίου, ὁ, Dolius vir, penacuitur.
Δολίχη, τῆς Δολίχης, ἡ, Doliche insula, penac.
Δολιχὴ, τῆς δολιχῆς, ἡ, Longa, acuitur.
Δόλων, τοῦ Δόλωνος, ὁ, Dolon vir, penacuitur.
Δολῶν, τοῦ δολοῦντος, ὁ, Decipiens, circumfl.
Δρύμος, τοῦ Δρύμου, ὁ, Drymus vir, penacuitur.
Δρυμὸς, οῦ, ὁ, Sylva, Condensus, acuitur.
Δύω, dualiter, Duo, penacuitur.
Δύω, verbaliter, Ingredior, penacuitur.

E.

Εἰδυία, τῆς Εἰδυίας, ἡ, Idyia, mater Medeæ, penult. acuta.
Εἰδυῖα, τῆς εἰδυίας, ἡ, Quæ scit, penult. circumflectitur.
Εἴκων, τοῦ εἴκοντος, ὁ, Obediens, penacuitur.
Εἰκὼν, τῆς εἰκόνος, Imago, Similitudo, acuitur.
Εἶπε, indicativi modi, Dixit, penult. circumflectitur.
Εἰπὲ, imperativi modi, Dic, acuitur.

A Εἰς, præpositio, In, accusativo junctum.
Εἷς, numerale, Unus, circumfl.
Ἕκτος, τοῦ ἕκτου, ὁ, Sextus, penac.
Ἐκτὸς, adv., Extra, Sine, acuitur.
Ἐκπλέω, verbum, Enavigo, penacuitur.
Ἔκπλεω, adv., Plene, antepenacuitur.
Ἐλαιὼν, τοῦ ἐλαιῶνος, ὁ, Olivetum, acuitur.
Ἐλεῶν, τοῦ ἐλεοῦντος, Miserans, circumflectitur.
Ἐλάσσων, τοῦ ἐλάσσονος, ὁ, Minor, pen. acuta.
Ἐλασσῶν, τοῦ ἐλασσοῦντος, ὁ, Minuens, circumfl.
Ἐλάων, τοῦ ἐλάοντος, ὁ, Insequens, penac.
Ἐλαὼν, τοῦ ἐλαῶνος, ὁ, Olivetum, acuitur.
Ἔλεος, τοῦ ἐλέου, τὸ, Misericordia, antepenac.
Ἐλεὸς, τοῦ Ἐλεοῦ, ὁ, Eleus, fluvius, et Mensa, acuit
Ἔλευσις, τῆς ἐλεύσιος, ἡ, Adventus, antepenac.
Ἐλευσὶς, τῆς Ἐλευσῖνος, ἡ, Eleusis civitas, acuitur.
Ἔλπις, τοῦ Ἔλπιδος, ὁ, Elpis vir, penac.
Ἐλπὶς, τῆς ἐλπίδος, ἡ, Spes, acuitur.
Ἕμμεν, ab ἵημι, Mittere, aspiratur.
Ἔμμεν, ab ἔω, Esse, tenuatur.
B Ἐννὰς, τῆς ἐννάδος, ἡ, Nonarius numerus, tenuatur.
Ἑνὰς, τῆς ἑνάδος, ἡ, Unitas, aspiratur.
Ἐν, præpositio, In, dativo juncta, tenuatur.
Ἕν, numerus, Unum, acuitur et aspiratur.
Ἔνι, pro ἐστὶ, Est, penacuitur.
Ἐνὶ, pro ἐν, In, acuitur.
Ἑνόρχης, τοῦ ἑνόρχου, ὁ, Unicum habens testiculum, aspiratur.
Ἐνόρχης, τοῦ ἐνόρχου, ὁ, Mas habens testiculos, tenuatur.
Ἑνὸς, Unius, genitivus, acuitur.
Ἔνος, ἔνου, ὁ, Annuus, Vetus, penacuitur.
Ἑνόω, Unio, aspiratur.
Ἐνόω, Quatio, tenuatur.
Ἐντροπῇ, Revera, circumflectitur.
Ἐντροπὴ, ῆς, ἡ, Confusio, Reverentia, acuitur.
Ἕξ, Sex, nomen, cum aspiratione, acuitur.
Ἐξ, præpositio, tenuatur.
Ἐξαίρετος, τοῦ ἐξαιρέτου, ὁ, Ejiciendus, antepenult. acuitur.
C Ἐξαιρετὸς, τοῦ ἐξαιρετοῦ, ὁ, Præcipuus, acuitur.
Ἐξαίρει, Auget, penacuitur.
Ἐξαιρεῖ, Liberat, circumflectitur.
Ἐξανέψιοι, οἱ, Consobrinorum filii, antepenult. acuta.
Ἐξανεψιοὶ, οἱ, Consobrini, acuitur.
Ἔξω, adv., Extra, tenuatur.
Ἕξω, fut., Habebo, aspiratur.
Ἔοικα, cum dat., Similis sum, antepenacuitur.
Ἔοικα, sine casu, Videor, itidem antepenacuitur.
Ἐοικὸς, ἐοικότος, τὸ, Simile.
Ἐοικὼς, ἐοικότος, ὁ, Similis.
Ἔπαινος, ἐπαίνου, ὁ, Laus, antepenacuitur.
Ἐπαινὸς, ἐπαινοῦ, ὁ, Gravis, acuitur.
Ἐπαρχία, τῆς ἐπαρχίας, ἡ, Provincia, penacuitur.
Ἐπάρχια, ας, ἡ, Eparchia mulier, antepenac.
Ἐργάτης, ἐργάτου, ὁ, Operator, penacuitur.
Ἐργάτις, ἐργάτιδος, ἡ, Operatrix, penacuitur.
Ἐρινεὸς, τοῦ ἐρινεοῦ, ὁ, Ficus genus, acuitur.
Ἐρίνεος, τοῦ ἐρινέου, ὁ, Fructus ficus sylvestris, antep. acuitur.
D Ἕρκειος, per ει diphthongum, Jovis epitheton, antepen. acuta.
Ἕρκιος, per ι, Septum, antepenac.
Ἑρμαῖος, ἑρμαίου, ὁ, Mercurialis, penult. circumfl.
Ἕρμαιος, ου, ὁ, λόφος, Tumulus, antepenacuitur.
Ἑρμηνεία, ἑρμηνείας, ἡ, Interpretatio, penacuitur.
Ἑρμηνία, ἑρμηνίας, ἡ, Fulcrum lecti, penacuitur.
Ἔρω, unico ρ, Dico, penacuitur.
Ἔῤῥω, duplici ρ, Pereo, penacuitur.
Ἑταῖρος, ου, ὁ, Amicus, Socius, penult. circumfl.
Ἕτερος, τοῦ ἑτέρου, ὁ, Alter, antepenacuitur.
Ἔτος, ἔτεος, τὸ, Annus, penacuitur.
Ἐτὸς, ἑτοῦ, ὁ, Incassum, acuitur.
Εὐάνθης, Εὐάνθεος, ὁ, Evanthes vir, penacuitur.
Εὐανθὴς, εὐανθέος, ὁ, ἡ, Floridus, acuitur.
Εὐήθεια, εὐηθείας, ἡ, Ignavia, antepenac.
Εὐηθία, εὐηθίας, per ι, Bonus mos, penacuitur.
Εὐθύβολος, εὐθυβόλου, ὁ, Recte jactus, antepenultima acuta.
Εὐθυβόλος, εὐθυβόλου, ὁ, Recte jaciens, penacuitur.

Εὐθὺς, ἐπιῤῥηματικῶς, i. e. Adverbialiter, Statim, acuit.
Εὐθὺς, ὀνομαστικῶς, i. e. Nominaliter, Rectus, acuit.
Εὐμαρὴς, per η, Facilis, acuitur.
Εὐμαρὶς, per ι, Calceus, acuitur.
Εὐπειθὴς, έος, ὁ, ἡ, Obediens, acuitur.
Εὐπείθης, εὐπείθεος, ὁ, ἡ, Obediens principi, penult. acuta.
Εὖρος, aspiratum, Latitudo.
Εὖρος, tenuatum, Eurus ventus.
Εὐσεβῶν, τοῦ εὐσεβοῦντος, ὁ, Pietatem exercens, ultima circumflexa.
Εὐσέβων, ονος, ὁ, Eusebon vir, penacuitur.
Εὐσθένης, νεος, ὁ, Eusthenes vir, penacuitur.
Εὐσθενὴς, έος, ὁ, ἡ, Fortis, acuitur.
Εὐτυχία, εὐτυχίας, ἡ, Felicitas, penacuitur.
Εὐτύχια, Εὐτυχίας, ἡ, Eutychia mulier, antepenac.
Ἔχθρα, τῆς ἔχθρας, ἡ, Inimicitia, penacuitur.
Ἐχθρὰ, τῆς ἐχθρᾶς, ἡ, Inimica, acuitur.

Z.

Ζὴν, Ζηνὸς, ὁ, Jupiter, acuitur.
Ζῆν, infinitivus, Vivere, circumflectitur.
Ζυγὸς, ζυγοῦ, ὁ, Jugum boum, masculinum.
Ζυγὸς, ζυγοῦ, ἡ, Jugum libræ, fem.
Ζῶον, ζώου, τὸ, Animal, penult. circumfl.
Ζωὸν, ζωοῦ, τὸ, Vivum, acuitur.

H.

Ἡδὲ, conjunctio, Et, acuitur et tenuatur.
Ἥδε, aspiratum, Hæc, penacuitur.
Ἡὲ, conjunctio, Sive, acuitur.
Ἦε, ῥηματικῶς, i. e. Verbialiter, Ibat, penult. circumfl.
Ἧ, aspiratum et circumflexum, Ubi, Cui, Quatenus.
Ἦ, tenuatum et circumflexum, Certe, Ait.
Ἥλιος, ἡλίου, ὁ, Sol, antepenacuitur.
Ἠλεῖος, Ἠλείου, ὁ, Eleus, gentile, penult. circumfl.
Ἧλος, ἥλου, ὁ, Clavus, penultima circumfl.
Ἠλὸς, ἠλοῦ, ὁ, Stolidus, acuitur.
Ἥμων, ἥμονος, ὁ, Jaculator, penacuitur.
Ἡμῶν, genitivus, Nostrum, circumfl.
Ἥραιος, Ἡραίου, ὁ, Hereus vir, antepenac.
Ἡραῖος, Ἡραίου, ὁ, Junonius, penult. circumfl.
Ἡράκλεια, είας, ἡ, Heraclea mulier et urbs, antepenacuitur.
Ἡρακλεία, Ἡρακλείας, ἡ, Herculea, penacuitur.
Ἡράκλειος, Ἡρακλείου, ὁ, Heraclius, antepenac.
Ἡρακλεῖος, ου, ὁ, Heracleus, penult. circumfl.
Ἡράκλεις, Hercules, item adv. jurandi, penult. acuitur.
Ἡρακλῆς, Ἡρακλέος, ὁ, Hercules, circumfl.
Ἥττων, ἥττονος, ὁ, Minor, penacuitur.
Ἡττῶν, ἡττῶντος, ὁ, Minuens, circumfl.
Ἧττον, adv., Minus, penult. circumfl.
Ἠχὴ, ἠχῆς, ἡ, Fama, penacuitur.
Ἧχι, adv., Ubi, Qua, penult. circumfl.

Θ.

Θαλάμαι, αἱ, Lustra ferarum, penacuitur.
Θαλαμαὶ, αἱ, Templum Castoris et Pollucis, acuitur.
Θάρσος, θάρσους, τὸ, Audacia, penacuitur.
Θράσος, θράσους, τὸ, Temeritas, penacuitur.
Θαλία, θαλίας, ἡ, Convivium, Festivitas, penultima acuta.
Θάλεια, Θαλείας, ἡ, Celebritas, Thalia, antepenult. acuta.
Θαμβὸς, θαμβοῦ, ὁ, Attonitus, acuitur.
Θάμβος, θάμβεος, τὸ, Pavor, Stupor, penacuitur.
Θεὰ, θεᾶς, ἡ, Dea, acuitur.
Θέα, θέας, ἡ, Spectaculum, penacuitur.
Θεοτόκος, θεοτόκου, ἡ, Deum pariens, penacuitur.
Θεότοκος, θεοτόκου, ὁ, E deo natus, antepenacuitur.
Θέρμη, θέρμης, ἡ, Calor, Caliditas, penacuitur.
Θερμὴ, θερμῆς, ἡ, Calida, acuitur.
Θέρμος, θέρμου, ὁ, Lupinus, penacuitur.
Θερμὸς, θερμοῦ, ὁ, Calidus, acuitur.
Θῆλυς, θήλεος, ἡ, Femina, penultima circumfl.
Θηλὺς, θηλύος, ἡ, Papilla, acuitur.
Θήρων, θηρῶντος, ὁ, Venans, circumfl.
Θήρων, Θήρωνος, ὁ, Theron vir, penacuitur.
Θόλος, θόλου, ὁ, Testudo, et Locus scripturarum Athenis, penacuitur.
Θολὸς, θολοῦ, ὁ, Turbidus, acuitur.
Θύμος, θυμοῦ, ὁ, Cepa agrestis, penacuitur.
Θυμὸς, θυμοῦ, ὁ, Animus, Furor, Ira, Desiderium, acuitur.
Θύρα, θύρας, ἡ, Ostium, h. e. lignum ipsum, penacuitur.
Θύραι, θυρῶν, αἱ, Fores, h. e. apertura, penacuitur.
Θυρσὸς, θυρσοῦ, ὁ, Thyrsus, acuitur.
Θύρσος, Θύρσου, ὁ, Thyrsus vir, penacuitur.

I.

Ἰὰ, τῆς ἰᾶς, ἡ, Una, acuitur.
Ἴα, τῆς ἴας, ἡ, Vox, penacuitur.
Ἱδρύμενος, ὁ ἑδραζόμενος, Sedens, antepenult. acuitur.
Ἱδρυμένος, ἱδρυμένου, ὁ, Firmatus, Rectus, penult. acuitur.
Ἰδὲ, conjunctio, Et, acuitur.
Ἴδε, verbum, Vide, penacuitur.
Ἰδοὺ, Ecce, acuitur.
Ἰδοῦ, Vide, circumfl.
Ἱέρων, ωνος, ὁ, proprium nomen viri, penacuitur.
Ἱερῶν, ἱερῶντος, ὁ, Sacrificans, circumfl.
Ἱκέτις, τῆς ἱκέτιδος, ἡ, Supplicatrix, penacuitur.
Ἱκέτης, τοῦ ἱκέτου, ὁ, Supplicator, Supplex, penac.
Ἴνα, τῆς ἴνης, ἡ, Occasus, penult. circumfl.
Ἵνα, Ut, penacuitur.
Ἰνδὸς, τοῦ Ἰνδοῦ, ὁ, Indus, nomen gentile, acuitur.
Ἴνδος, τοῦ Ἴνδου, ὁ, fluvius Indiæ, penacuitur.
Ἴον, ἴου, τὸ, Viola, penac.
Ἰὸν, ἰόντος, τὸ, Iens, acuitur.
Ἰπνὸς, τοῦ ἰπνοῦ, ὁ, Furnus, acuitur.
Ἴπνος, τοῦ ἴπνου, ὁ, Laterna, penacuitur.
Ἶρις, τῆς ἴριδος, ἡ, Iris herba, penacuitur.
Ἶρις, ιδος, ἡ, Iris dea, penult. circumfl.
Ἱρὸς, ἱροῦ, ὁ, Sacer, acuitur.
Ἶρος, Ἴρου, ὁ προσαίτης, Mendicus, penult. circumfl.
Ἴσπων, Ἴσποντος, ὁ, Hispon vir, penacuitur.
Ἰσπὼν, ἰσπῶνος, τὸ, quod est περιεκτικὸν, i. e. Collectivum, acuitur.
Ἰχθὺς, τοῦ ἰχθύος, ὁ, Piscis, acuitur.
Ἴχθυς, τοῦ Ἴχθυος, ὁ, viri nomen, penacuitur.
Ἰωνία, τῆς Ἰωνίας, ἡ, Ionia regio, penacuitur.
Ἰωνιὰ, τῆς ἰωνιᾶς, Violetum, acuitur.
Ἰῶν, ἰοῦντος, ὁ, Plenus veneno, circumfl.
Ἴων, Ἴωνος, ὁ, proprium et gentile, penacuitur.

K.

Καίνη, τῆς Καίνης, ἡ, Cæna urbs, penacuitur.
Καινὴ, τῆς καινῆς, ἡ, Nova, acuitur.
Κακὴ, τῆς κακῆς, ἡ, Mala, acuitur.
Κάκη, τῆς κάκης, ἡ, Cace, penacuitur.
Καθαιρῶν, οῦντος, ὁ, Subvertens, circumfl.
Καθαίρων, τοῦ καθαίροντος, ὁ, Purgans, penacuitur.
Καλλισθένης, εος, ὁ, Callisthenes, penacuitur.
Καλλισθενὴς, έος, ὁ, ἡ, Potens, acuitur.
Κάλον, κάλου, τὸ, Lignum, penacuitur.
Καλὸν, καλοῦ, τὸ, Bonum, acuitur.
Κάλλος, κάλλεος, τὸ, Pulcritudo, penacuitur.
Καλὸς, unico λ, Honestus, Bonus, acuitur.
Κάλως, κάλω, ὁ, Funis, penacuitur.
Καλῶς, adv., Bene, circumflectitur.
Καμπὴ, καμπῆς, ἡ, Flexura, Curvamen, acuitur.
Κάμπη, κάμπης, ἡ, Eruca, penacuitur.
Κανθὸς, κανθοῦ, ὁ, Angulus oculi, acuitur.
Κάνθος, Κάνθου, ὁ, Canthus vir, penacuitur.
Κέδρος, τοῦ κέδρου, ὁ, Fructus cedri, masc.
Κέδρος, τῆς κέδρου, ἡ, Cedrus arbor, fem.
Κεῖνος, pro ἐκεῖνος, Ille, penult. circumfl.
Κεινὸς, κεινοῦ, ὁ, pro κενὸς, Vacuus, acuitur.
Κὴρ, τῆς κηρὸς, ὁ, Parca, Mors, Sors, acuitur.
Κῆρ, τοῦ κηρὸς, τὸ, Cor, Anima, circumflectitur.
Κῆρος, τοῦ Κήρου, ὁ, Cerus, fluvius Armeniæ, penult. circumfl.
Κηρὸς, κηροῦ, ὁ, Cera, acuitur.

Κίῤῥα, ας, ἡ, urbs, penacuitur.
Κιῤῥὰ, κιῤῥᾶς, ἡ, Ignea, acuitur.
Κίων, κίονος, ὁ, Columna, penacuitur.
Κιὼν, κιόντος, ὁ, Iens, acuitur.
Κλεῖτος, τοῦ Κλείτου, ὁ, Cletus, penult. circumflectitur.
Κλειτὸς, τοῦ κλειτοῦ, ὁ, Gloriosus, acuitur.
Κλειὼ, Κλειόος, ἡ, Clio Musa, acuitur.
Κλείω, verbum, Laudo, Claudo, penacuitur.
Κλῆρος, κλήρου, ἡ, Sors, penult. circumfl.
Κληρὸς, κληροῦ, ὁ, Sorte datus, Electus, acuitur.
Κλίσις, τῆς κλίσεως, ἡ, Inclinatio ad dextram, penacuitur.
Κλίσις, ίσιος, ἡ, Inclinatio totius exercitus, penacuitur.
Κλωθὼ, Κλωθόος, ἡ, Clotho Parca, acuitur.
Κλώθω, verbum, Circumvolvo, penacuitur.
Κομπὸς, τοῦ κομποῦ, ὁ, Superbus, acuitur.
Κόμπος, τοῦ κόμπου, ὁ, Gloriatio, penac.
Κονὶς, τῆς κονίδος, ἡ, Pulvis, acuitur.
Κόνις, τῆς κόνιος, ἡ, Lendes aut Furfures capitis, penacuitur.
Κόρη, κόρης, ὁ, Virgo, Puella, unico ρ, penacuitur.
Κόῤῥη, ης, ἡ, Caput cum collo, gemino ρ, penacuitur.
Κόρυς, τῆς κόρυος, ἡ, Galea, penacuitur.
Κόρυς, τοῦ κόρυος, ὁ, Cimex, penacuitur.
Κόρωνος, τοῦ Κορώνου, ὁ, Coronus mons, antepenacuitur.
Κορωνὸς, κορωνοῦ, ὁ, Angulus, acuitur.
Κουρικὸς, τοῦ κουρικοῦ, ὁ, Tonsorius, Vas ligneum, acuitur.
Κούρικος, τοῦ κουρίκου, ὁ, Emporium, antepenacuitur.
Κούριον, τοῦ Κουρίου, τὸ, civitas Cypri, antepenac.
Κουρεῖον, τοῦ κουρείου, τὸ, Tonstrina, penult. circumfl.
Κρὴς, τοῦ Κρητὸς, ὁ, Cres, Cretensis, acuitur.
Κρῆς, ἀντὶ τοῦ κρέας, per συναίρεσιν, Caro, circumfl.
Κρίνω, in præs. Judico, penacuitur.
Κρινῶ, in fut. Judicabo, circumfl.
Κρίνων, τοῦ κρίνοντος, ὁ, Judicans, penacuitur.
Κρινὼν, τοῦ κρινῶνος, ὁ, Lilietum, acuitur.
Κριὸς, τοῦ κριοῦ, ὁ, Aries, acuitur.
Κρῖος, τοῦ Κρίου, ὁ, Crius vir, penult. circumflect.
Κρότων, κρότωνος, ὁ, ἡ, Musca canina, vel civitas, penacuitur.
Κροτῶν, τοῦ κροτοῦντος, ὁ, Plaudens, circumfl.
Κύδος, τοῦ κύδου, Convitium, penacuitur.
Κῦδος, τοῦ κύδεος, Gloria, penultima circumflectitur.
Κυκέω, Misceo, Turbo, penacuitur.
Κυκεῶ, pro κυκεῶνα, Potionem ex multis herbis, circumfl.
Κυνώπης, τοῦ κυνώπου, ὁ, Inverecundus, penult. acuitur.
Κυνῶπις, τῆς κυνώπιδος, Inverecunda, penult. circumfl.
Κυπάρισσος, τοῦ Κυπαρίσσου, ὁ, Cyparissus puer, antep. acuitur.
Κυπάρισσος, τῆς κυπαρίσσου, ἡ, Cypressus arbor, antepenult. acuitur.
Κῦρος, τοῦ Κύρου, ὁ, Cyrus vir, penult. circumflectitur.
Κῦρος, τοῦ κύρεος, τὸ, Auctoritas, Dominium, penult. circumfl.
Κύριος, τοῦ κυρίου, ὁ, Dominus, antepenac.
Κυριὸς, τοῦ Κυριοῦ, ὁ, nomen loci, acuitur.
Κυρτὸς, τοῦ κυρτοῦ, ὁ, Gibbosus, acuitur.
Κύρτος, τοῦ κύρτου, ὁ, Vas piscatorium, penacuitur.
Κυφὸς, τοῦ κυφοῦ, ὁ, Gibbosus, acuitur.
Κῦφος, τοῦ Κύφου, ὁ, urbs Thessaliæ, penult. circumflectitur.
Κύων, κυνὸς, ὁ, ἡ, Canis, penacuitur.
Κυῶν, κυοῦντος, ὁ, Prægnans, circumflectitur.

Λ.

Λαβὲ, Attice, Accipe, acuitur.
Λάβε, communiter, Accipe, penacuitur.
Λαβὴ, λαβῆς, ἡ, Capulus, Ansa, acuitur.
Λάβη, λάβης, ἡ, Excusatio, penacuitur.
Λαβρὸς, λαβροῦ, ὁ, Abundans, acuitur.
Λάβρος, λάβρου, ὁ, Mediocris, Vehemens, penult. acuitur.
Λᾶγος, Λάγου, ὁ, Ptolemæi pater, penult. circumfl.
Λαγὸς, λαγοῦ, ὁ, Lepus, acuitur.
Λάκων, Λάκωνος, ὁ, Lacon gentile, penac.
Λαχὼν, λαχόντος, ὁ, Sortitus, acuitur.
[Hæc post Λάθων et Λαθὼν poni debebant nec Λάκων et Λαχὼν inter se comparari, sed Λάκων et aoristi Λαχεῖν participium Λαχὼν, Λαχόντος.]
Λάθων, Λάθωνος, ὁ, Lathon fluvius, penacuitur.
Λαθὼν, λαθόντος, Qui latuit, acuitur.
Λάμπρα, ας, ἡ, Lampra urbs, penacuitur.
Λαμπρὰ, λαμπρᾶς, ἡ, Splendida, acuitur.
Λάος, λάου, ὁ, Lapis, penacuitur.
Λαὸς, λαοῦ, ὁ, Plebs, Populus, acuitur.
Λαρὸς, λαροῦ, ὁ, Dulcis, acuitur.
Λάρος, λάρου, ὁ, Larus avis, penacuitur.
Λάχος, per ο, ὁ, Sors, penacuitur.
Λάχως, per ω, Quasi, penacuitur.
Λεκυθοπώλης, λεκυθοπώλου, ὁ, Venditor leguminum, penac.
Λεκυθόπωλις, λεκυθοπώλιδος, ἡ, Venditrix leguminum, antepenacuitur.
Λέπας, τοῦ λέπατος, τὸ, Promontorium, penac.
Λεπὰς, τῆς λεπάδος, ἡ, genus Ostrei, acuitur.
Λέπτη, Λέπτης, ἡ, Lepte urbs, penacuitur.
Λεπτὴ, λεπτῆς, ἡ, Tenuis, acuitur.
Λευκὴ, λευκῆς, ἡ, Alba, acuitur.
Λεύκη, λεύκης, ἡ, arbor, quæ Populus dicitur, penacuta.
Λεύκων, Λεύκωνος, ὁ, Leucon vir, penacuitur.
Λευκῶν, λευκοῦντος, ὁ, Albificans, circumflectitur.
Λῆμμα, τοῦ λήμματος, Quæstus, s. Captio.
Λῆμα, τοῦ λήματος, Spatium, s. Fortuna.
Ληναιος, αίου, Lenæus vir, antepenac.
Ληναῖος, αίου, Lenæus Bacchus, penult. circumfl.
Ληιτουργεῖν, per η, Populo ministrare.
Λιτουργεῖν, per ι, Maledicere.
Λίγυς, Λίγυος, ὁ, Ligur, penacuitur.
Λιγὺς, λιγύος, ὁ, Stridulus, Canorus, acuitur.
Λιθότομος, τόμου, ὁ, Incisus ex petra, antepenac.
Λιθοτόμος, λιθοτόμου, ὁ, Lapicida, penacuitur.
Λιπάρα, ας, ἡ, Lipara insula, penacuitur.
Λιπαρὰ, λιπαρᾶς, ἡ, Pinguis, acuitur.
Λὶς, λιὸς, ὁ, Leo, acuitur.
Λὶς, λιτὸς, ὁ, Pannus lineus, acuitur.
Λόγιον, ίου, τὸ, Oraculum, antepenac.
Λογεῖον, λογείου, τὸ, Pulpitum, penult. circumfl.
Λυσίας, ου, ὁ, Lysias vir, penacuitur.
Λυσιὰς, Λυσιάδος, ἡ, Lysias mulier, acuitur.
Λύσις, λύσιος, ἡ, Solutio, penacuitur.
Λυσὶς, Λυσίος, ὁ, Lysis vir, acuitur.
Λῶτος, Λώτου, Lotus vir, penult. circumfl.
Λωτὸς, τοῦ, ὁ, Lotus herba et arbor, acuitur.

M.

Μάκρον, Μάκρου, promontorium Siciliæ, penacuitur.
Μακρὸν, μακροῦ, τὸ, Longum, acuitur.
Μείων, μείονος, ὁ, Minor, penultima acuta.
Μειῶν, μειοῦντος, ὁ, Minuens, circumfl.
Μελιτίνη, τῆς Μελιτίνης, ἡ, Melitina mulier, penac.
Μελιτινὴ, Μελιτινῆς, gentile nomen, acuitur.
Μένω, præs. temp. Maneo, penacuitur.
Μενῶ, fut. temp. Manebo, circumfl.
Μενοεικὴς, τοῦ μενοεικέος, ὁ, ἡ, Placabilis, Demulcens, acuitur.
Μενοείκης, τοῦ είκεος, ὁ, ἡ, Facile cedens, penacuitur.
Μηδίκη, τῆς μηδίκης, ἡ, Medica herba, penacuitur.
Μηδικὴ, τῆς Μηδικῆς, ἡ, Medica regio, acuitur.
Μῆδος, τοῦ Μήδου, ὁ, Medus, penult. circumfl.
Μῆδος, τοῦ μήδεος, τὸ, Cura, Consilium, penult. circumfl.
Μισήτη, ἡ, Libidinosa, penacuitur.
Μισητὴ, ἡ, Odibilis, acuitur.
Μόνη, μόνης, ἡ, Sola, penacuitur.
Μονὴ, μονῆς, ἡ, Mansio, acuitur.
Μοχθηρὸς, οῦ, ὁ, Laboriosus, acuitur.
Μόχθηρος, ου, ὁ, Difficilis, penultima circumflexa.

Μύλλος, Μύλλου, ὁ, Myllus vir, penacuitur.
Μυλλὸς, μυλλοῦ, ὁ, Strabo, acuitur.
Μυρία, τῶν μυρίων, τὰ, Infinita, penacuitur.
Μύρια, τῶν μυρίων, τὰ, Decem millia, antepenac.
Μύριοι, Decies mille, antepenac.
Μυρίοι, Innumeri, penacuitur.
Μύρων, τοῦ Μύρωνος, ὁ, Myron vir, penacuitur.
Μυρῶν, τοῦ μυρῶντος, ὁ, Redolens, circumfl.
Μύω, τὸ καταμύω, Claudo oculos, penac.
Μυῶ, τὸ διδάσκω, Doceo, proprie sacra, circumfl.

N.

Νάρκισσος, τοῦ ἴσσου, ὁ, Narcissus puer, antepenac.
Νάρκισσος, τῆς ἴσσου, ἡ, Narcissus herba, antepenacuitur.
Νεὸς, νεοῦ, ἡ, Novale, Campus, acuitur.
Νέος, τοῦ νέου, ὁ, Novus, Juvenis, penacuitur.
Νίκων, τοῦ Νίκωνος, ὁ, Nicon, penacuitur.
Νικῶν, τοῦ νικῶντος, ὁ, Vincens, circumfl.
Νόμαιον, τοῦ νομαίου, τὸ, Legitimum, antepenac.
Νομαῖον, τοῦ νομαίου, τὸ, Pascuale, penult. circumflectitur.
Νόμος, τοῦ νόμου, ὁ, Lex, penacuitur.
Νομὸς, οῦ, ὁ, Pascuum, Regio, Plaga, acuitur.
Νύμφιος, τοῦ νυμφίου, ὁ, Sponsalis, antepenac.
Νυμφίος, τοῦ νυμφίου, ὁ, Sponsus, penacuitur.
Νῦν, de præsenti, præterito, et futuro.
Νυνὶ, de præsenti tantum.

Ξ.

Ξάνθος, τοῦ Ξάνθου, ὁ, Xanthus, fluvius et viri nomen, penac.
Ξανθὸς, τοῦ ξανθοῦ, ὁ, Flavus, acuitur.
Ξάνθη, τῆς Ξάνθης, ἡ, Xanthe mulier, penacuitur.
Ξανθὴ, τῆς ξανθῆς, ἡ, Flava, acuitur.
Ξένων, τοῦ Ξένωνος, ὁ, Xenon vir, penacuitur.
Ξενὼν, τοῦ ξενῶνος, ὁ, Hospitium, acuitur.

O.

Οἰκεῖοι, οἱ, Per affinitatem domestici.
Οἰκῆες, οἱ, Domestici quivis.
Οἶμος, ὁ, Via, masc.
Οἴμη, ἡ, Cantilena, fem.
Οκνος, ὄκνου, ὁ, Pigritia, acuitur.
Ὀκνὸς, ὀκνοῦ, ὁ, Piger, penacuitur.
Ὅλος, τοῦ ὅλου, Totus, penacuitur.
Ὁλὸς, τοῦ ὁλοῦ, ὁ, Atramentum sepiæ, acuitur.
Ὅμως, Tamen, penacuitur.
Ὁμῶς, Simul, Similiter, circumfl.
Ὂν, Ens, acuitur et tenuatur.
Ὃν, Quem, aspiratur.
Ὄναρ, adverbialiter, Insomnis, penacuitur.
Ὄναρ, ὄναρος, τὸ, Somnium, penacuitur.
Ὀξὺς, per υ, Acutus, Velox, acuitur.
Ὀξὶς, per ι, Vas acetarium.
Ὅπη, adverbium, Ubi, Quo, aspiratur et penac.
Ὀπὴ, ῆς, ἡ, Foramen, sine aspiratione, acuitur.
Ὅπως, per ω, Quomodo, Ut, penac.
Ὀπὸς, ὀποῦ, ὁ, Succus, acuitur.
Ὄρθος, τοῦ Ὄρθου, ὁ, Orthus vir, penac.
Ὀρθὸς, τοῦ ὀρθοῦ, ὁ, Rectus, acuitur.
Ὅρμος, ὅρμου, ὁ, Portus artificialis, penac.
Ὁρμὸς, ὁρμοῦ, ὁ, Monile, acuitur.
Ὄρος, ὄρεος, τὸ, Mons, tenuatur et penacuitur.
Ὅρος, ὅρου, ὁ, Terminus, aspiratur et penacuitur.
Ὀρὸς, τοῦ ὀροῦ, ὁ, Serum, tenuatur et acuitur.
Ὄσσα, Ossa, mons Thessaliæ.
Ὄσσα, Vox, Fama.
Οὗ, aspiratum, Cujus et Ubi, circumfl.
Οὐ, tenuatum, Non, acuitur.
Οὐθὲν, Ne unum quidem, imperfectum.
Οὐδὲν, Nihil, perfectum est.
Οὐκοῦν, Igitur, circumfl.
Οὔκουν, Non, Nequaquam, penacuitur.
Οὐρὰ, οὐρᾶς, ἡ, Cauda, acuitur.
Οὖρα, οὔρας, ἡ, Impetus, penult. circumfl.
Οὐρὸς, οὐροῦ, Navale, acuitur.
Οὖρος, ους, τὸ, Mons, penult. circumfl.
Οὖρος, ους, τὸ, Terminus, penult. circumfl.
Οὖρος, οὔρου, ὁ, Ventus secundus, penult. circumfl.
Οὖρος, τὸ, Urina, penult. circumfl.
Οὗτος, demonstrativum et relativum.
Οὑτοσὶ, demonstrativum solum.
Οὕτως, per ω, Sic, penacuitur.
Οὗτος, per ο, Hic, penult. circumfl.

Π.

Παίδευσις, Disciplina.
Παιδεία, Eruditio.
Παιδιὰ, τῆς παιδιᾶς, ἡ, Ludus, acuitur.
Παιδία, τῶν παιδίων, τὰ, Pueri, per αι.
Πεδία, τῶν πεδίων, τὰ, Campi, per ε.
Παιὼν, τοῦ Παιῶνος, ὁ, Apollo, acuitur.
Παίων, τοῦ παίωνος, ὁ, Pæon, metri genus, penult. acuta.
Παλλὰς, τῆς Παλλάδος, Minerva, acuitur.
Πάλλας, τοῦ Πάλλαντος, ὁ, Pallas, gigas, penult. acuta.
Πᾶν, τοῦ παντὸς, τὸ, Omne, circumfl.
Πὰν, τοῦ Πᾶνος, ὁ, Pan, Deus pastorum, acuitur.
Πανταχῆ, per ῆ, Ubique.
Πανταχοῖ, per οῖ, Quocunque.
Πάρα, pro πάρεστι, Adest et Adsunt, penult. acuta.
Παρὰ, Apud, Ab, Præter, acuitur.
Παρακοίτης, παρακοίτου, ὁ, Maritus, penac.
Παράκοιτις, κοίτιος, ἡ, Uxor, antepenac.
Παράῤῥητος, duplici ρ, Dictus, antepenac.
Παραρητὸς, unico ρ, Suppliciabilis, acuitur.
Παρειὰς, τῆς ἄδος, ἡ, Maxilla, acuitur.
Παρείας, τοῦ παρείου, ὁ, Parcas, serpens, penacuitur.
Πάρειμι, Adsum, antepenac.
Παρεῖμι, Accedo, penult. circumfl.
Παρθενίκη, τῆς Παρθενίκης, ἡ, Parthenice mulier, penult. acuta.
Παρθενικὴ, κῆς, ἡ, Virgo, acuitur.
Πάσασθαι, α producto, Possidere.
Πάσασθαι, α correpto, Gustare.
Πατρόκτονος, τόνου, ὁ, Occisus a patre, antepenacuitur.
Πατροκτόνος, τόνου, ὁ, Parricida, penacuitur.
Πατρῷος, τοῦ πατρῴου, ὁ, Paternus, penult. circumfl.
Πατρωὸς, τοῦ —ωοῦ, Vitricus, acuitur.
Πειθὼ, τῆς πειθόος, ἡ, Persuasio, acuitur.
Πείθω, F. πείσω, Pr. εικα, Suadeo, penac.
Πελίας, τοῦ Πελίου, ὁ, Pelias vir, penac.
Πελειὰς, άδος, ἡ, Columbæ genus, acuitur.
Πέρι, Ultra, penacuitur.
Περὶ, De et Circum, acuitur.
Πείρων, τοῦ πείροντος, ὁ, Tranans, penacuitur.
Πειρῶν, πειρῶντος, ὁ, Experiens, circumfl.
Πευκίος, ου, ὁ, Qui ex picea arbore fit, penult. acuta.
Πευκεῖος, τοῦ πευκείου, ὁ, Peuceus, gentile, penult. circumfl.
Πίνων, τοῦ πίνοντος, ὁ, Bibens, penacuitur.
Πεινῶν, τοῦ πεινῶντος, ὁ, Esuriens, circumfl.
Πλείων, τοῦ πλείονος, ὁ, comparativum, penac.
Πλειὼν, τοῦ πλειόνος, ὁ, Annus, acuitur.
Πλούτων, Πλούτωνος, ὁ, Pluton, deus, penac.
Πλουτῶν, πλουτοῦντος, ὁ, Ditescens, ult. circumfl.
Ποία, τῆς ποίας, ἡ, Qualis, interrogative, penacuitur.
Ποιὰ, τῆς ποιᾶς, ἡ, Quædam, indefinite, acuitur.
Ποῖος, τοῦ ποίου, ὁ, Qualis, interrogative, penult. circumfl.
Ποιὸς, τοῦ ποιοῦ, ὁ, Quidam, infinite, acuitur.
Πολέμων, τοῦ Πολέμωνος, ὁ, Polemon vir, penacuitur.
Πολεμῶν, τοῦ πολεμοῦντος, ὁ, Bellans, circumflectitur.
Πόνηρος, τοῦ πονήρου, ὁ, Agricola, antepenac.
Πονηρὸς, τοῦ πονηροῦ, ὁ, Pravus, acuitur.
Πότε, Quando, penacuitur.
Ποτὲ, Aliquando, acuitur.
Πότος, πότου, ὁ, Potus, Convivium, penacuitur.
Ποτὸς, οῦ, ὁ, Potulentus, Potabilis, acuitur.
Πρασία, σίας, ἡ, urbs Peloponnesi, penacuitur.
Πρασιὰ, τῆς πρασιᾶς, ἡ, Areola, Sulcus, acuitur.
Πρὶν, adv., Prius, Antea, acuitur.
Πρὶν, πρινός, ἡ, Arbustum, acuitur.

Πρυτάνεια, τὰ, Pretium statutum magistratus Atheniensium.
Πρυτανεία, ἡ, Tempus magistratus Atheniensium.
Πρυτάνης, per η, Præfectus, Administrator, penultima acuta.
Πρύτανις, πρυτάνιος, ἡ, Providentia, penacuitur.
Πρωτόγονος, τοῦ πρωτογόνου, ὁ, Primogenitus, antepenacuitur.
Πρωτογόνος, τοῦ πρωτογόνου, ὁ, Primo enixa, penultima acuta.
Πρῶτος, πρώτου, ὁ, Primus, penult. circumfl.
Πρωτὸς, πρωτοῦ, ὁ, Fatalis, acuitur.
Πρωΐα, Mane, penacuitur.
Πρωΐα, ας, ἡ, Matutina hora, itidem penacuitur.
Πρωτότοκος, πρωτοτόκου, ὁ, ἡ, Primogenitus, antepenultima acuitur.
Πρωτοτόκος, πρωτοτόκου, ἡ, Primo enixa, penultima acuitur.
Πτύχη, πτύχης, ἡ, Plicatio, penacuitur.
Πτυχὴ, πτυχῆς, ἡ, Concavitas vallis, acuitur.
Πυγμὴ, πυγμῆς, ἡ, Cestus, acuitur.
Πυγμῇ, Crebro, ultima circumflexa.
Πυθὼν, ἡ, loci nomen, acuitur.
Πύθων, ὁ, Python, serpens, penacuitur.
Πύλαιος, ου, ὁ, Pylæus, antepenacuitur.
Πυλαῖος, ου, ὁ, Mercurii epitheton, penult. circumfl.
Πύλη, πύλης, ἡ, Porta, penacuitur.
Πυλὶς, πυλίδος, ἡ, Portula, acuitur.
Πυῤῥὸς, πυῤῥοῦ, ὁ, Fulvus, acuitur.
Πύῤῥος, Πύῤῥου, ὁ, Pyrrhus, penacuitur.

P.

Ῥάκκος, duplici κ, Naris cadi.
Ῥάκος, unico κ, Vestis attrita.
Ῥίπη, τῆς Ῥίπης, ἡ, Rhipe urbs, penacuitur.
Ῥιπὴ, τῆς ῥιπῆς, ἡ, Flatus venti, acuitur.
Ῥινὴ, ῥινῆς, ἡ, Lima, acuitur.
Ῥίνη, ῥίνης, ἡ, Rhina piscis, penacuitur.
Ῥίγιον, ῥιγίου, τὸ, Onerosum, antepenacuitur.
Ῥιγεῖον, ῥιγείου, τὸ, Pannus ad cooperiendum, penult. circumflectitur.
Ῥεία, Ῥείας, ἡ, Rhea, pro Ῥέα.
Ῥεῖα, Facile, adverbium.
Ῥοιὰ, cum ι, Malus Punica.
Ῥοὰ, τῆς ῥοᾶς, Malum Punicum.
Ῥόδιος, τοῦ Ῥοδίου, ὁ, Rhodiensis, antepenacuitur.
Ῥοδιὸς, τοῦ Ῥοδιοῦ, ὁ, Rhodius, fluvius.
Ῥοδῶν, ῥοδῶνος, ὁ, Rosetum, acuitur.
Ῥόδων, Ῥόδωνος, ὁ, proprium viri, penacuitur.
Ῥύμβος, ου, ὁ, Rhymbus, fluvius, penacuitur.
Ῥυμβὸς, ῥυμβοῦ, ὁ, Impetus, Turbo, acuitur.

Σ.

Σάκκος, duplici κ, Saccus, Cilicium.
Σάκος, unico κ, Scutum, acuitur.
Σάρων, Σάρωνος, ὁ, Deus marinus, penacuitur.
Σαρῶν, σαροῦντος, ὁ, Verrens, circumflectitur.
Σειρικὴ, Σειρικῆς, ἡ, gentile nomen, acuitur.
Σειρίκη, ης, ἡ, proprium mulieris, penacuitur.
Σείνων, Σείνωνος, ὁ, proprium viri, penacuitur.
Σεινῶν, σεινῶντος, ὁ, Lædens, circumflectitur.
Σιγὴ, σιγῆς, ἡ, Silentium, acuitur.
Σιγῇ, adv., Tacite, circumflectitur.
Σίμων, Σίμωνος, ὁ, Simo, penacuitur.
Σιμῶν, σιμῶντος, ὁ, Impendens, circumflectitur.
Σίγηλος, Σιγήλου, ὁ, Sigelus, Narcissus, antepen. acuit.
Σιγηλὸς, σιγηλοῦ, ὁ, Taciturnus, acuitur.
Σίδηρος, σιδήρου, ὁ, Ferrum, antepenacuitur.
Σιδηρὸς, σιδηροῦ, ὁ, Ferreus, acuitur.
Σίμος, σίμου, ὁ, Simus piscis, penacuitur.
Σιμὸς, σιμοῦ, ὁ, Simus, acuitur.
Σίτος, σίτου, ὁ, Frumentum, circumflectitur.
Σιτὸς, σιτοῦ, ὁ, Esculentus, acuitur.
Σκαφὴ, σκαφῆς, ἡ, Effossio, acuitur.
Σκάφη, σκάφης, ἡ, Pelvis, Scapha, penacuitur.
Σκότιος, σκοτίου, ὁ, Natus ex rapta, antepenult. acuit.
Σκοτίος, Σκοτίου, ὁ, Scotius, viri nomen, penult. acuitur.
Σπάρτη, σπάρτης, ἡ, Filum, Rubrica carpentarii, penacuitur.
Σπαρτὴ, σπαρτῆς, ἡ, Seminata, acuitur.
Σπάρτος, Σπάρτου, ὁ, Spartus, penacuitur.
Σπαρτὸς, σπαρτοῦ, ὁ, Seminatus, acuitur.
Σπουδὴ, σπουδῆς, ἡ, Studium, acuitur.
Σπουδῇ, adv., Cum studio, Cum labore, circumfl.
Στάχυς, correpte, Spica, singulariter.
Στάχυς, producte, Spicæ, pluraliter.
Σταφυλὴ, Uva, acuitur.
Σταφύλη, Perpendiculum, penacuitur.
Στύραξ, ὁ, Lignum jaculi, penacuitur.
Στύραξ, ἡ, Odoris genus, penacuitur.
Στένων pro στενάζων, Suspirans, penacuitur.
Στενῶν, pro στενοχωρέων, Coarctans, circumfl.
Στίλβον, στίλβοντος, τὸ, Splendidum, penacuitur.
Στιλβὸν, στιλβοῦ, τὸ, Lascive nutritum, acuitur.
Στρατιὰ, στρατιᾶς, Exercitus, acuitur.
Στρατεία, στρατείας, ἡ, Expeditio, penacuitur.
Σύνεργος, συνέργου, ὁ, In re quapiam cooperans, antepenac.
Συνεργὸς, συνεργοῦ, ὁ, Adjutor, acuitur.
Σὺν, præpositio, Cum, acuitur.
Σῦν, accusativus, Suem, circumfl.
Σφόδρα, adv., Valde, penacuitur.
Σφοδρὰ, σφοδρᾶς, ἡ, Vehemens, acuitur.
Σχέδιος, σχεδίου, ὁ, Extemporalis, antepenacuitur.
Σχεδιὸς, Σχεδιοῦ, ὁ, proprium nomen, acuitur.
Σχιστὸς, σχιστοῦ, ὁ, Vestis muliebris, acuitur.
Σχισταὶ, αἱ, Calceamenta, acuitur.
Σχολὴ, σχολῆς, ἡ, Otium, aut Schola, acuitur.
Σχολῇ, adv., Vix, circumfl.

T.

Τάρσος, Τάρσου, ὁ, Tarsus in Cilicia urbs, penult. acuta.
Ταρσὸς, ταρσοῦ, ὁ, Ordo remigantium, acuitur.
Ταυρόκτονος, ὁ, A tauro cæsus, antepenac.
Ταυροκτόνος, Qui taurum occidit, penacuitur.
Τεὸς, τεοῦ, ὁ, Tuus, acuitur.
Τέος, τέου, ὁ, Aliquis, penacuitur.
Τεῦκρος, Τεύκρου, ὁ, Teucer, proprium, penult. circumfl.
Τευκρὸς, Τευκροῦ, ὁ, Trojanus, acuitur.
Τηλεσκόπος, όπου, ὁ, Longe aspiciens, penacuitur.
Τηλέσκοπος, όπου, Longe visus, antepenac.
Τίμων, Τίμωνος, ὁ, Timo, viri nomen, penac.
Τιμῶν, τιμῶντος, Honorans, circumfl.
Τίνες, Qui, interrogative, penacuitur.
Τινὲς, Aliqui, Quidam, infinite, acuitur.
Τόμος, τόμου, ὁ, Charta, penacuitur.
Τομὸς, τομοῦ, ὁ, Incisus, acuitur.
Τρίετες, Triennio, antepenacuitur.
Τριετὲς, Triennale, acuitur.
Τριτῶν, τριτοῦντος, ὁ, Tertio faciens, circumfl.
Τρίτων, τῶν, Tertiorum, penacuitur.
Τρυφῶν, τρυφῶντος, ὁ, Delicate vivens, circumfl.
Τρύφων, Τρύφωνος, ὁ, Trypho, viri nomen, acuitur.
Τρεῖς, οἱ καὶ αἱ, Hi et hæ tres, circumfl.
Τρὶς, Ter, acuitur.
Τροχὸς, τροχοῦ, ὁ, Revolutio, Rota, acuitur.
Τρόχος, τρόχου, ὁ, Cursus, penult. acuta.
Τρυγητὸς, οῦ, ὁ, Vindemiæ tempus, acuitur.
Τρύγητος, τρυγήτου, ὁ, Vindemia, antepenult. acuta.
Τῦρος, Τύρου, ὁ, urbs Phœnissa, penult. circumfl.
Τυρὸς, τυροῦ, ὁ, Caseus, acuitur.
Τύχων, ονος, ὁ περὶ τὴν Ἀφροδίτην θεὸς, Deus qui est circa Venerem.
Τυχὼν, τυχόντος, ὁ, Qui contigit, acuitur.

Φ.

Φανὸς, φανοῦ, ὁ, Clarus, Laterna, acuitur.
Φάνος, Φάνου, ὁ, viri nomen, penacuitur.
Φάρος, Φάρου, ἡ, insulæ nomen, penacuitur.
Φᾶρος, φάρεος, τὸ, Vestis, penult. circumfl.
Φαῖδρος, Φαίδρου, ὁ, Phædrus Platonis, penult. circumfl.
Φαιδρὸς, φαιδροῦ, ὁ, Clarus, Alacer, acuitur.

Φαιὰ, φαιᾶς, ἡ, Fusca, acuitur.
Φαῖα, Φαίας, ἡ, urbis nomen, penult. circumfl.
Φάσις, φάσιος, ἡ, Fama, Dictio, penacuitur.
Φᾶσις, Φάσιδος, ὁ, Phasis fluvius, penult. circumfl.
Φιλητὴς, φιλητοῦ, ὁ, Amator, acuitur.
Φιλήτης, φιλήτου, ὁ, Fur, Deceptor, penacuitur.
Φίλων, Φίλωνος, ὁ, Philo, penacuitur.
Φιλῶν, φιλοῦντος, ὁ, Amans, circumflectitur.
Φόρος, φόρου, ὁ, Tributum, penacuitur.
Φορὸς, φοροῦ, ὁ, Ventus prosper, acuitur.
Φυλακὴ, φυλακῆς, ἡ, Custodia, acuitur.
Φυλάκη, άκης, ἡ, urbs Thessaliæ, penacuitur.
Φῦλον, per unum λ, Gens, penult. circumfl.
Φύλλον, per duo λ, Folium, penacuitur.
Φῶς, φωτὸς, τὸ, Lux, circumflectitur.
Φὼς, φῶτος, ὁ, Vir, acuitur.

X.

Χάραξ, άκος, ἡ, Vallus in vineis, penacuitur.
Χάραξ, ακος, ὁ, Vallum in bello, penacuitur.
Χαρίτων, Χαρίτωνος, ὁ, nomen proprium, et genitivus pluralis, penacuitur.
Χαριτῶν, χαριτοῦντος, ὁ, Gratificans, circumfl.
Χάριεν, pro χαριέντως, Gratiose, antepenacuitur.
Χαρίεν, χαρίεντος, τὸ, Gratiosum, penacuitur.
Χάλκη, Χάλκης, ἡ, nomen insulæ, penacuitur.
Χαλκῆ, χαλκῆς, ἡ, Ærea, circumflectitur.
Χαλκιδίκη, κης, ἡ, urbis nomen, penacuitur.
Χαλκιδικὴ, κῆς, ἡ, Chalcidica, nomen gentile, acuitur.
Χίτων, Χίτωνος, urbis nomen, penacuitur.
Χιτὼν, χιτῶνος, ὁ, Tunica, acuitur.
Χίλων, Χίλωνος, proprium, Chilo, penacuitur.
Χιλῶν, χιλοῦντος, ὁ, participium, circumflectitur.
Χεῖλος, χείλεος, τὸ, Labrum, penult. circumfl.
Χιλὸς, per ι, Cibus, acuitur.
Χία, Χίας, ἡ, Chia, gentile nomen, penacuitur.
Χιὰ, χιᾶς, ἡ, Serpentis domus, acuitur.
Χρόα, absque ι, Color, penacuitur.
Χροιὰ, per οι, Color, acuitur.
Χόα, τῆς χόας, genus Mensuræ, penacuitur.
Χοὰ, τῆς χοᾶς, ἡ, Festum quoddam, acuitur.
Χρέων, Fatale decretum, penacuitur.
Χρεὼν, Debitum, acuitur.
Χρηστὸς, ὁ, Bonus, Utilis, acuitur.
Χρήστος, Χρήστου, ὁ, Chrestus, viri nomen, penacuitur.

Ψ.

Ψάλλω, præsens, gemino λ, Canto, penult. acuitur.
Ψαλῶ, fut., unico λ, Cantabo, circumflectitur.
Ψύχρος, Ψύχρου, ἡ, Psychrus fluvius, penacuitur.
Ψυχρὸς, ψυχροῦ, ὁ, Frigidus, acuitur.

Ω.

Ὦμος, ὤμου, ὁ, Humerus, penult. circumfl.
Ὠμὸς, ὠμοῦ, ὁ, Crudus, Crudelis, acuitur.
Ὦχρος, ὤχρου, ὁ, Pallor, penult. circumfl.
Ὠχρὸς, ὠχροῦ, ὁ, Pallidus, acuitur.
Ὦ, ô, adv. vocandi, circumflectitur.
Ὠ, Heu, acuitur.
Ὥρα, ὥρας, Pulcritudo, Hora, aspiratur.
Ὠρα, ὦρας, Cura, tenuatur.

ΤΑΞΙΣ ΠΑΛΑΙΑ,

ΚΑΙ

ΟΝΟΜΑΣΙΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΟΝΤΩΝ.

Καταλοχίσαι ἐστὶ τὸ εἰς λόχους καταμερίσαι τὸ πλῆθος τοῦ στρατοῦ.
Λόχος, ἔνιοι μὲν, τὸ σύστημα τὸ ἐξ ἀνδρῶν η'. οἱ δὲ, τὸ ἐξ ἀνδρῶν ιϐ'. οἱ δὲ, τὸ ἀπὸ ἑκκαίδεκα ἀνδρῶν πλῆθος· ὃ καὶ τέλειόν φασι καὶ σύμμετρον.
Λοχαγὸς, Πρωτοστάτης καὶ Ἡγεμὼν, ὁ αὐτός ἐστιν. ἔστι δὲ ὁ πρῶτος καὶ ἄριστος τοῦ λόχου.
Οὐραγὸς, ὁ τελευταῖος τοῦ λόχου.
Στίχος καὶ Δεκανία καὶ Λόχος, τὸ αὐτό ἐστιν. οἱ δὲ καὶ Ἐνωμοτίαν αὐτὸ καλοῦσιν. οἱ δὲ τὸ ἥμισυ λέγουσι τοῦ λόχου τὴν Ἐνωμοτίαν, οἱ δὲ, τὸ δ'.
Ἐνωμοτάρχης, ὁ τῆς Ἐνωμοτίας ἄρχων.
Διμοιρίαν καὶ Ἡμιλοχίαν τὸ αὐτό φασι. καὶ Διμοιρίτης Ἡμιλοχίτης, ὁ ἄρχων τῆς διμοιρίας καὶ ἡμιλοχίας.
Ἐπιστάτης, ὁ τοῦ λόχου [« λοχαγοῦ, Ælian. Tact. 5. » Kuster.] ὀπίσω τεταγμένος· ὁ δὲ μετ' αὐτὸν, Πρωτοστάτης· ὁ δὲ μετὰ τοῦτον πάλιν, Ἐπιστάτης· ὡς εἶναι τὸν ὅλον στίχον ἐκ Πρωτοστατῶν καὶ Ἐπιστατῶν συγκείμενον. ἔνιοι δὲ λοχαγὸν μὲν τὸν Πρωτοστάτην λέγουσιν, ὥσπερ καὶ οὗτοι· καὶ οὐραγὸν τὸν Ἐπιστάτην· τοὺς ἐν μέσῳ δὲ, οὐχ ὡσαύτως· ἀλλ' Ἐπιστάτην μὲν, τὸν μετὰ τὸν Πρωτοστάτην, ἤτοι [τὸν] δεύτερον· τὸν δὲ τρίτον ἀπὸ τοῦ Πρωτοστάτου, Ὑποστάτην.
Συλλοχισμός ἐστιν, ὅταν τῷ πρώτῳ λόχῳ ἕτερος λοχος ἐπιτεθῇ, ὥστε λοχαγὸν λοχαγῷ, καὶ οὐραγὸν οὐραγῷ, καὶ τοὺς μεταξὺ τοῖς ὁμοζύγοις παρίστασθαι.
Παραστάται, οἱ ὁμόλοχοι, ἀνδρῶν ξδ'. καὶ ὁ ἡγούμενος, Τετράρχης.
[Παραστάται οἱ ὁμόζυγοι τῶν λόχων πρωτοστάται καὶ ἐπιστάται, διὰ τὸ παρὰ ἀλλήλοις ἵστασθαι.
[Διλοχία, δύο λόχοι, καὶ ὁ ἡγούμενος αὐτῶν Διλοχίτης.
[Τετραρχία, οἱ τέσσαρες λόχοι, ἄνδρες ἑξήκοντα τέσσαρες, καὶ ὁ ἡγούμενος αὐτῶν Τετράρχης.]
Τάξεις, αἱ δύο τετραρχίαι, ἀνδρῶν ρκη'. καὶ ὁ ἡγούμενος, πάλαι μὲν Ταξίαρχος· νῦν δὲ, Ἑκατοντάρχης.
Σύνταγμα, ὃ ἔνιοι Παράταξιν, αἱ β' τάξεις, ἄνδρες σνς'. καὶ ὁ ἡγούμενος, Συνταγματάρχης. [Vide Valck. ad Ammon. p. 126=131.] τοῦτο δὲ ἔνιοι καὶ Ξεναγίαν καλοῦσι, καὶ Ξεναγὸν τὸν ἡγούμενον.
Πενταχοσιαρχία, τὰ β' τάγματα, ἄνδρες φιϐ'. καὶ ὁ ἡγούμενος, Πενταχοσιάρχης.
Ἔκτακτοι, [Ἐκτάκτοι ἢ Ἔκτακτοι Suid. Ἔκτακτοι ἢ Ἔκτατοι Bibl. Coisl.] τούτους τὸ μὲν παλαιὸν ἡ τάξις εἶχεν, ὡς καὶ τοὔνομα δηλοῖ, διότι τάξεως ἐξάριθμοι [ἐξ ἀριθμοὶ Bibl. Coisl.] ἦσαν. εἰσὶ δὲ ε'· Στρατοκήρυξ, Σαλπιγκτὴς, Σημειοφόρος, Ὑπηρέτης, Οὐραγός. νῦν δὲ, καὶ τοῦ συντάγματος λέγονται καὶ τῶν ἄλλων.

ἔχειν δὲ δεῖ τούτους τὴν τάξιν, ἢ [καὶ] τὸ σύνταγμα. τὸν μέν, ὅπως τῇ φωνῇ σημαίνῃ τὸ πραττόμενον· τὸν δὲ, ὅπως τῷ σημείῳ, εἰ μὴ ἡ φωνὴ κατακούοιτο διὰ θόρυβον· τὸν δὲ Σαλπιγκτὴν, ὁπότε μηδὲ σημεῖα βλέποιεν διὰ κονιορτόν· καὶ τὸν Ὑπηρέτην, ὥστε τι τῶν εἰς τὴν χρείαν παρακομίσαι. τόν γε μὴν ἔκτακτον Οὐραγὸν, πρὸς τὸ ἐπανάγειν τὸ ἀπολειπόμενον [τὸν ἀπολ. Suid.; τὸ πρῶτον ἐπιλ. Bibl. Coisl.] ἐπὶ τὴν τάξιν, ὃς, τῶν τεσσάρων ἄνω τυπουμένων κατὰ μέτωπον, κάτω τάσσεται.

Ξεναγία, αἱ β′ πενταχοσιαρχίαι, ἀνδρῶν ,ακδ′. οἱ δὲ πλεῖστοι τοῦτο τὸ πλῆθος Χιλιαρχίαν καλοῦσι, καὶ Χιλίαρχον, τὸν ἡγούμενον.

Μεραρχία, αἱ β′ χιλιαρχίαι, ἀνδρῶν ,βμη′. οἱ δὲ καὶ Τέλος ὀνομάζουσι, καὶ τὸν ἡγούμενον, Μεράρχην· οἱ δὲ, Τελάρχην, [Τελετάρχην].

Φαλαγγαρχία, αἱ β′ μεραρχίαι, ἄνδρες ,δξς′· τοῦτο ἔνιοι καὶ Ἀποτομὴν κέρατός φασιν, οἱ δὲ μέρος. πάλαι δὲ καὶ Στρατηγία ἐκαλεῖτο, καὶ ὁ ἡγούμενος, Στρατηγός· νῦν δὲ, Φαλαγγάρχης.

Διφαλαγγία, αἱ β′ φαλαγγαρχίαι, ἄνδρες ,ηρξβ. τοῦτο δὲ καὶ Μέρος ὑπ' ἐνίων καλεῖται· ἀλλὰ καὶ Κέρας. Καὶ ὁ ἡγούμενος, Κεράρχης. [« Μονοφαλαγγία vocem Schneider. addubitat : Julius Africanus 67, p. 412 ed. Vett. Mathem. Paris. 1693, quo capite obiter moneo perperam διαφαλαγγίᾳ frequenti confusione (conf. Schæf. Ind. ad Gregor. Cor. v. Δια) edi pro διφαλαγγίᾳ, de qua Grammaticus in Bibl. Coisl. p. 507 editus : Διφαλαγγία, αἱ δύο φαλαγγιαρχίαι [l. φαλαγγαρχίαι] ἀνδρῶν ὀκτακισχιλίων ἑκατὸν ἐνενήκοντα δύο· τοῦτο δὲ καὶ μέρος ὑπ' ἐνίων καλεῖται, ἀλλὰ καὶ κέρας, καὶ ὁ ἡγούμενος κεράρχης, ubi ex ipso cod., qui Parisiis in Bibl. Regia 347 numeratus servatur, a me inspecto repone κερατάρχης pro κεράρχης, quod nihili est. » Osann. Auct. Lexx. Gr. p. 110.]

Φάλαγξ, ἡ τετραφαλαγγαρχία, αἱ β′ φάλαγγες, [διφαλαγγίαι,] ἄνδρες ,στπδ′. τοῦτο γὰρ, ἡ τελεία καὶ εὔχρηστος φάλαγξ.

Μῆκός ἐστι φάλαγγος τὸ α′ ἐκ τῶν λόχων [λοχαγῶν Bibl. Coisl.] σύνταγμα, ὃ [ὑπὸ] μίαν εὐθεῖαν τάσσεται, ἀπὸ κέρατος εἰς κέρας διατεῖνον. καλεῖται δὲ τοῦτο καὶ Πρόσωπον, καὶ Μέτωπον, καὶ Στόμα, καὶ Παράταξις, καὶ Πρωτολοχία, καὶ Πρωτοστάται, [Πρωτολοχία, καὶ Πρῶτον ζυγὸν, καὶ Παρυφὴ, καὶ Ἡγεμόνες, καὶ Προστάται Bibl. Coisl.] ὁ δὲ κατόπιν τούτου στίχος καὶ παράλληλος κείμενος, Δεύτερον ζυγὸν καλεῖται. καὶ ὁ τρίτος, τρίτον ζυγὸν, καὶ ἑξῆς ὁμοίως.

Βάθος ἐστὶ φάλαγγος τὸ μετὰ τὸ μέτωπον ἅπαν· καὶ ὁ ἀπὸ λοχαγοῦ ἐπὶ οὐραγὸν στίχος, Κατὰ βάθος λέγεται.

Ζυγεῖν ἐστὶ τὸ ἐπ' εὐθείας τῷ κατὰ μῆκος στίχῳ κεῖσθαι, ἤτοι παραλλήλως ἔχειν.

Στιχεῖν ἐστὶ τὸ ἐπ' εὐθείας κεῖσθαι τῷ κατὰ βάθος στίχῳ. τοῦτο γὰρ καὶ κυρίως Στίχος λέγεται. [« Gallice, *La file.* » Montef.]

Διχοτομία φάλαγγος, ἡ εἰς δύο ἴσα τομή. ταῦτα δὲ τὰ μέρη καλεῖται Κέρατα. ὧν τὸ μὲν, Εὐώνυμον κέρας λέγεται, καὶ Οὐρά· τὸ δὲ λοιπὸν, Δεξιὸν καὶ κεφαλὴ, [Δεξιὸν κέρας, Κεφαλὴ,] καὶ Δεξιὸν ἀκρωτήριον, καὶ Δεξιὰ ἀρχή.

Ἄραρος καὶ Ὀμφαλὸς καὶ Συνοχὴ, πρᾶγμα ὡς ἔνιοι, καὶ στόμα, ὡς ἕτεροι, ἡ Διχοτομία καλεῖται. [Ὄραρος Suid. : at aliter idem in v. Διχοτομία, ubi v. Kust. Articulus in Bibl. Coisl. non legitur.]

Ὁπλῖται, Πελτασταὶ, Ψιλοὶ, τῆς πεζικῆς εἰσὶ καὶ μαχίμου δυνάμεως· ἔχουσι δὲ [καὶ] διαφοράν. Ὁπλῖται μὲν γὰρ λέγονται οἱ βαρυτάτῃ κεχρημένοι ὁπλίσει [καθοπλίσει] κατὰ τὸν Μακεδονικὸν τρόπον, ἀσπίσι περιφερέσι καὶ δόρασι περιμηκεστέροις· Ψιλοὶ δὲ, οἱ κουφοτάτῃ. κέχρηνται γὰρ τόξῳ καὶ ἀκοντίοις καὶ λίθοις ἐκ σφενδόνης, ἢ ἐκ χειρός. οἱ δὲ Πελτασταὶ μέσῃ πως κέχρηνται σκευῇ. ἡ γὰρ Πέλτη μικρά τίς ἐστιν ἀσπιδίσκη, καὶ κούφη, καὶ τὰ δόρατα πολὺ τῶν ὁπλιτῶν λειπόμενα.

Εἰσὶ δὲ καὶ τῆς ὀχηματικῆς δυνάμεως τρεῖς διαφοραί. [Vide Suid. v. Ἱππική.] ἡ μὲν γάρ ἐστιν Ἱππικὴ, ἡ δὲ, δι' Ἁρμάτων, ἡ δὲ, δι' Ἐλεφάντων· τοῦ δὲ Ἱππικοῦ τὸ μὲν ἁπλῶς οὕτω καλεῖται, Ἱππεῖς καὶ Ἱππικόν· τὸ δὲ, Ἄμφιππον [Ἀμφιπποι], καὶ Ἀμφιπποι μὲν, οἱ ἐπὶ δυοῖν ἀστρώτοιν ἵπποιν συνδεδεμένοιν ὀχούμενοι, οἳ καὶ μεταπηδῶσιν ἀπ' ἄλλου ἐπ' ἄλλον, ὅταν ἡ χρεία καλῇ. τοῦ δὲ κυρίως Ἱππικοῦ τὸ μέν ἐστι Κατάφρακτον, ὃ καὶ τοὺς ἵππους καὶ τοὺς ἱππέας πεφραγμένους παρέχεται· τὸ δὲ, Ἀκατάφρακτον. τούτων δὲ οἱ μὲν θυρεοὺς ἔχοντες, Θυρεοφόροι καλοῦνται· οἱ δὲ, ἁπλῶς Δορατοφόροι. αὐτῶν δὲ οἱ μὲν μόνον ἀκοντίζουσιν, εἰς δὲ χεῖρας τοῖς πολεμίοις οὐκ ἔρχονται. καὶ καλοῦνται Ἱππαγωνισταὶ, καὶ Ταραντῖνοι· οἱ δὲ, τόξοις, οἳ λέγονται Ἱπποτοξόται· ἔτι δὲ, οἱ μὲν Δορατοφόροι, ἢ Κοντοφόροι, ἢ Ξυστοφόροι. καλοῦνται γὰρ τοῖς τρισὶν ὀνόμασιν. οὗτοι δέ εἰσιν οἱ ἀπὸ τῶν ἵππων καὶ πλησίον πολεμίοις δόρασι μαχόμενοι. οἱ δὲ, Ἀκροβολισταὶ, οἷον πόρρωθεν βάλλοντες. ἔτι τῆς ἱππικῆς δυνάμεως Κατάφρακτοι, Ἱππακοντισταὶ, Ἐλαφροὶ, Θυρεοφόροι, οἱ καὶ Ταραντῖνοι, Ἱπποτοξόται.

Πύκνωσις, κατὰ παραστάτην καὶ ἐπιστάτην. τουτέστι, πύκνωσις κατὰ μῆκος καὶ βάθος. κατέχει δὲ ὁ πεπυκνωμένος ἀνὴρ πήχεις β′· ὁ δὲ ἁπλῶς τεταγμένος, πήχεις δ′.

Συνασπισμός. ὅταν ἕκαστος ἀνὴρ τῶν ἐν τῇ φάλαγγι κατέχῃ πῆχυν ἕνα, τοῦτο καλεῖται Συνασπισμός.

Πρόταξις ψιλῶν, ὅτε τῶν ἄλλων οὗτοι ἐν πολέμῳ προτάττονται· Ὑπόταξις δὲ, ὅτε ὑποτάττονται· Προσένταξις δὲ, ὅτε καὶ ἐμπλεκόμενοι τῇ φάλαγγι, παρ' ἄνδρα τάττονται· λέγεται δὲ καὶ Παρένταξις τοῦτο.

Παρεμβολὴ Παρεντάξεως διαφέρει. ἡ μὲν γάρ ἐστι τῶν ὁμοίων Παρένθεσις, οἷον ὁπλιτῶν παρ' ὁπλίτας, ἢ ψιλῶν παρὰ ψιλούς· Παρένταξις δὲ, ἡ τῶν ἀνομοίων, οἷον ὁπλιτῶν παρὰ ψιλοὺς, ἢ ψιλῶν παρ' ὁπλίτας.

Λόχος, ἀνδρῶν ὀκτώ.

Σύστασις, τέσσαρες λόχοι, ἀνδρῶν λβ′.

Πεντηκονταρχία, β′ συστάσεων, ἀνδρῶν ἑξηκοντατεσσάρων.

Ἑκατονταρχία, β′ πεντηκονταρχίαι, ἀνδρῶν ρκη′. ἑκάστη δὲ ἑκατονταρχία ἐκτάκτους [ἑκτάτους Bibl. Coisl.] ἔχει πέντε, [Σημειοφόρον, Οὐραγὸν, Σαλπιγκτὴν, Ὑπηρέτην, Στρατοκήρυκα].

Ψιλαγία, β′ ἑκατονταρχίαι, ἀνδρῶν διακοσίων πεντηκονταέξ.

Ξεναγία, β′ ψιλαγίαι, ἀνδρῶν φιβ′.

Σύστρεμμα, β′ ξεναγίαι, ἀνδρῶν ,ακδ′.

Ἐπιξεναγία, δύο συστρέμματα, ἀνδρῶν ,βμη′.

Στίφος, δύο ἐπιξεναγίαι, ἀνδρῶν ,δξς′.

Ἐπίταγμα, δύο στίφη, ἀνδρῶν ,ηρξβ′. τούτου ἔκτακτοι [ἔκτατοι Bibl. Coisl.] ἄνδρες η′· ἐπιξεναγοὶ μὲν δύο [δ′ Suid. et Bibl. Coisl.]· συστρεμματάρχαι δὲ, οἱ λοιποί.

Ἔμβολον παρατάξεως ὄνομα τοιᾶσδε. ἔστι δὲ τὸ ἥμισυ τοῦ Ῥόμβου τοιοῦδε ὄντος.

Ῥομβοειδὲς, παράταξις, ὀνομάζεται καὶ Σφηνοειδής. [Ἔστι δὲ τὸ ἥμισυ τοῦ Ῥόμβου. ὀνομάζεται δὲ καὶ σφηνοειδές. Ῥομβοειδὴς παράταξις.

A
Θ Θ Θ
Z Z Z Z Z
Δ Δ Δ Δ Δ Δ Δ
B B B B B B B B B
A A A A A A A A A A A
Γ Γ Γ Γ Γ Γ Γ Γ Γ
E E E E E E E
H H H H H
K K K
M.

Bibl. Coisl. Apud Suid. Ἔστι δὲ τὸ ἥμισυ τοῦ Ῥόμβου τοιοῦδε ὄντος. Ῥομβοειδὲς, παράταξις ὀνομάζεται· καὶ Σφηνοειδές.]

Ἴλη ἱππέων ἐστὶν ἑξηκοντατεσσάρων.

Ἐπιλαρχία, β′ ἴλαι, ἱππέων ρκη′.

Ταραντιναρχία, β′ ἐπιλαρχίαι, ἱππέων διακοσίων πεντηκονταέξ.

Ἱππαρχία, β′ ταραντιναρχίαι, ἱππέων πεντακοσίων δώδεκα.

Ἐφιππαρχία, β′ ἱππαρχίαι, ἱππέων χιλίων εἰκοσιτεσσάρων.

Τέλος, δύο ἐφιππαρχίαι, ἱππέων δισχιλίων τεσσαράκοντα ὀκτώ.

Ἐπίταγμα, β′ τέλη, ἱππέων τετρακισχιλίων ϛ′.

Κλίσις, ἡ κατὰ ἄνδρα κίνησις.

Κλίσις ἐπὶ δόρυ, ἔστιν ἡ ἐπὶ τὰ δεξιὰ κλίσις· Ἐπανάκλισις δὲ, ἡ ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ κλίσις. [Ἐπὶ δόρυ ἐστὶ κλίσις ἡ ἐπιδεξία κλίσις. Ἐφηνία ἐστὶ κλίσις ἡ ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ ὁμοίως. Bibl. Coisl.]

Ἐπ' ἀσπίδα κλίσις, [Ἐπ. ἀσπίδος Bibl. Coisl.] ἔστιν ἡ ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ ὁμοίως.

Μεταβολή ἐστιν ἡ δὶς ἐπὶ τὸ αὐτὸ γινομένη κλίσις, κατὰ νώτου τὰς τῶν ὁπλιτῶν ὄψεις μετατιθεῖσα [μετατεθεῖσα, Suid.], ἧς δύο διαφοραί· ἡ μὲν, ἀπὸ τῶν πολεμίων, ἣν καὶ Ἐπ' οὐρὰν ὀνομάζουσιν· ἡ δὲ, ἐπὶ τοὺς πολεμίους, Ἀπ' οὐρᾶς καλουμένη. ἔνιοι δὲ οὕτω καὶ [δὲ καὶ οὕτως Suid. et Bibl. Coisl.] αὐτὴν ὑπογράφουσιν. Μεταβολή ἔστι μετάληψις τῆς προϋπαρχούσης ἐπιφανείας εἰς τὴν κατ' οὐρὰν ἐπιφάνειαν, ἢ ἀπὸ ταύτης ἐπὶ τὴν ἐναντίαν. καὶ ἡ μὲν ἀπὸ τῶν πολεμίων μεταβολὴ, δὶς ἐπὶ δόρυ κλινάντων γίνεται· ἡ δὲ ἐπὶ τοὺς πολεμίους, δὶς ἐπ' ἀσπίδα.

Ἐπιστροφή ἐστιν, ἐπειδὰν τὸ πᾶν σύνταγμα πυκνώσαντες κατὰ παραστάτην καὶ ἐπιστάτην, καθάπερ ἑνὸς ἀνδρὸς σῶμα, ἐπὶ δόρυ ἢ ἐπ' ἀσπίδα ἐγκλίνωμεν· καθάπερ ἐπὶ κέντρῳ τῷ λοχαγῷ, παντὸς τοῦ τάγματος περιενεχθέντος, καὶ μεταλαβόντος τόπον, μετὰ τὸν [τόπον μὲν τὸν Suid. et Bibl. Coisl.] ἔμπροσθεν· ἐπιφάνειαν δὲ τὴν ἐκ δεξιῶν, διαμενόντων ἑκάστῳ τῶν παραστατῶν καὶ τῶν ἐπιστατῶν, [ἑκάστων τῶν τε παραστατῶν καὶ τῶν ἐπιστ. Suid. et Bibl. Coisl.].

Ἀναστροφή ἐστιν ἡ ἀποκατάστασις τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὴν ποτέραν χώραν. Περισπασμὸς δέ ἐστιν ἡ ἐκ δυοῖν ἐπιστροφῶν τοῦ τάγματος κίνησις, ὥστε μεταλαμβάνειν τὸν ὀπίσω τόπον. Ἐκπερισπασμὸς δέ ἐστιν, ἐκ τριῶν ἐπιστροφῶν συνεχῶν κίνησις, ὥστε μεταλαμβάνειν, ἐὰν μὲν ἐπὶ δόρυ γίνηται, τὴν ἐξ ἀριστερῶν ἐπιφάνειαν· ἐὰν δὲ ἐπ' ἀσπίδα, τὴν ἐκ δεξιῶν. εἰς ὀρθὸν δέ ἐστιν ἀποδοῦναι, τὸ ἐπὶ τὴν ἐξ ἀρχῆς θέσιν ἀποκαταστῆσαι ἄνδρα ἕκαστον· ὥστε εἰ ἐπὶ δόρυ κλίνειν ἐκ τῶν πολεμίων κελεύοιντο, εἶτ' αὖθις εἰς ὀρθὸν ἀποδοῦναι, δεήσει ἐπὶ τοὺς πολεμίους πάλιν τρέπεσθαι. καλεῖ [κάλει Bibl. Coisl.] δὲ τοῦτο καὶ Ἐπ' ὀρθὸν ἀποκαταστῆσαι.

Ἐξελιγμῶν δίτταί εἰσιν ἰδέαι· ἡ μὲν, Κατὰ λόχους· ἡ δὲ, Κατὰ ζυγά. εἴδη δὲ ἀνὰ ἑκάτερον αὐτῶν, β' [εἴδη δὲ ἑκατέρου αὐτῶν τρία Suid.; ἀνα ἑκατέρου Bibl. Coisl.]. καλεῖται γὰρ ὁ μὲν Μακεδὼν, [ὁ δὲ Λάκων, Suid. et B. C.] ὁ δὲ Χορεῖος [Χόριος B. C.], ὃν καὶ Κρητικὸν καὶ Περσικὸν καλοῦσι. τούτων δὲ, Μακεδὼν ἐξελιγμός ἐστιν, ὁ κατὰ λόχους, ὁ μεταλαμβάνων τῆς φάλαγγος τὸν ἔμπροσθεν τόπον· ἀντὶ δὲ τῆς κατὰ πρόσωπον ἐπιφανείας, τὸν ὄπισθεν. [Λάκων δὲ ὁ μεταλαμβάνων τῆς φάλαγγος τὸν ὀπίσω τόπον· ὁμοίως δὲ ἀντὶ τῆς ἐμπροσθεν ἐπιφανείας τὴν ὄπισθεν Bibl. Coisl.] Χορεῖος [Χόριος B. C.] ὁ τὸν αὐτὸν ἐπέχων τόπον τῆς φάλαγγος τῶν ὁπλιτῶν κατὰ μέρος [τῶν κατὰ μέρος ὁπλιτῶν B. C.; κατὰ μέρος τῶν ὁπλιτῶν Suid.], ἀνθ' ὧν προκατεῖχον τόπον, ἑτέρους μεταλαμβανόντων· τοῦ μὲν Λοχαγοῦ, τὸν τοῦ Οὐραγοῦ· τοῦ δὲ Οὐραγοῦ, τὸν τοῦ Λοχαγοῦ. ἀντὶ δὲ τῆς κατὰ πρόσωπον ἔμπροσθεν ἐπιφανείας, τὴν ὄπισθεν. οἱ δὲ δὴ Κατὰ ζυγὰ ἐξελιγμοὶ γίνονται, ἐπειδὰν ἐπὶ τῶν ἀποτομῶν βούληταί τις [βουληθῇ τις Suid. et Bibl. Coisl.] τὰ κέρατα καθιστάναι, τὰς δὲ ἀποτομὰς ἐπὶ τῶν κεράτων, χάριν τοῦ τὰ μέσα ἰσχυροποιεῖν [ἰσχυροποιεῖσθαι Bibl. Coisl.], καὶ ὁμοίως τὰ δεξιὰ ἐν τοῖς εὐωνύμοις, καὶ τὰ εὐώνυμα ἐν τοῖς δεξιοῖς.

Διπλασιάσαι διχῶς λέγεται. ἢ γὰρ τόπον, ἐν ᾧ ἡ φάλαγξ, μένοντος τοῦ πλήθους τῶν ἀνδρῶν, ἢ ἀριθμὸν αὐτῶν [αὐτὸν Bibl. Coisl.]. γίνεται δὲ ἑκάτερον διχῶς, ἢ Κατὰ λόχον, ἢ ζυγά. ταὐτὸν δ' εἰπεῖν Κατὰ μῆκος καὶ [ἢ Bibl. Coisl.] κατὰ βάθος. Κατὰ μῆκος μὲν οὖν γίνεται διπλασιασμὸς ἀνδρῶν, ὅταν μεταξὺ τῶν προϋπαρχόντων λόχων παραβάλλωμεν [ὑπαρχόντων — παρεμβάλωμεν Bibl. Coisl.] ἢ παρεμπλέκωμεν ἄλλους αὐτοῖς ἀριθμοὺς [leg. ἰσαρίθμους, ex emend. Porti et Kust.] τὸ μῆκος φυλάττοντες τὸ αὐτὸ τῆς φάλαγγος, ὥστε πύκνωσιν γενέσθαι μόνον [μόνην Suid. et Bibl. Coisl.] ἐκ τῆς τῶν ἀνδρῶν διπλασιάσεως. Κατὰ βάθος δὲ, ὅταν μεταξὺ τῶν προϋπαρχόντων ζυγῶν παρεμβάλλωμεν [παρεμβάλωμεν Bibl. Coisl.] ἢ παρεμπλέκωμεν ἄλλα αὐτοῖς ἰσάριθμα, ὥστε κατὰ βάθος πύκνωσιν εἶναι μόνην. Κατὰ μῆκος δὲ, τόπου

A γίνεται διπλασιασμὸς, ὅταν τὴν προειρημένην κατὰ μῆκος πύκνωσιν μανότητι μετατάττωμεν, ἢ οἱ παρεντεθέντες ἐξελίξωσι κατὰ μῆκος. Κατὰ βάθος δὲ γίνεται τόπου διπλασιασμὸς, ὅταν τὴν προειρημένην κατὰ βάθος πύκνωσιν μετατάττωμεν μανότητι [π. μανότητι μετατάττωμεν Bibl. Coisl.], ἢ οἱ παρεντεθέντες ἐξελίξωσι κατὰ βάθος. ἔνιοι δὲ τοὺς τοιούτους διπλασιασμοὺς ἀποδοκιμάζουσι, καὶ μάλιστα ἐγγὺς ὄντων τῶν πολεμίων. ἐφ' ἑκάτερα δὲ τῶν κεράτων τοὺς ψιλοὺς καὶ τοὺς ἱππέας ἐπεκτείνοντες τὴν ὄψιν τοῦ διπλασιασμοῦ, χωρὶς ταραχῆς τῆς φάλαγγος ἀποδιδόασι.

Πλαγία λέγεται φάλαγξ, ἥτις ἔχει τὸ μῆκος τοῦ βάθους πολλαπλάσιον. Ὀρθία δὲ λέγεται ὅταν ἐπὶ κέρατος [κέρας Bibl. Coisl.] πορεύηται, πολλαπλάσιον ἔχουσα τοῦ βάθους τὸ μῆκος. [«Scr. τὸ βάθος τοῦ μήκους, ut e sensu manifestum est.» Kust.] καθόλου δὲ Παράμηκες μὲν λέγεται πᾶν τάγμα, ὃ ἂν τὸ μῆκος [καθ' ὅλον δὲ παρὰ μῆκος μὲν λέγεται ὃ ἂν τὸ μ. Bibl. Coisl.; π. μῆκος — πᾶν τάγμα Suid.] ἔχῃ πλέον τοῦ βάθους. [Ὀρθιον δὲ, ὃ ἂν τὸ βάθος τοῦ μήκους.]

B Λοξὴ λέγεται [Λοξὴ δὲ γίνεται Bibl. Coisl.] φάλαγξ, ἡ τὸ μὲν ἕτερον κέρας, ὁπότερον ἂν προήρηται, πλησίον τῶν πολεμίων ἔχουσα, καὶ ἐν αὐτῷ τὸν ἀγῶνα ποιουμένη· τὸ δὲ ἕτερον, ἐν ἀποστάσει δι' ὑποστολῆς ἔχουσα. Δεξιὰ μὲν, ἡ τὸ δεξιὸν προβεβλημένη, Λαιὰ δὲ, ἡ τὸ λαιόν.

Παρεμβολὴ [δὲ Bibl. Coisl.] λέγεται, ἐπειδὰν προτεταγμένων τινῶν, εἰς τὰ μεταξὺ διαστήματα ἐκ τῶν ἐπιτεταγμένων καθιστῶνται αὐτοῖς ἐπ' εὐθείας. [Προστεταγμένων τινῶν εἰς τὰ μεταξὺ δ. ἐκ τ. ἐ. καθιστώντων αὐτοῖς ἐπ' εὐθ. Bibl. Coisl.]

Πρόταξις δὲ ὅταν ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν τῆς τάξεως, ἢ ἑκατέρου κατὰ τὸ κέρας [Πρόσταξις (Suid.) — ἢ ἐκ θατέρου κατὰ κέρας Bibl. Coisl.] αὐτὸ προστεθῇ τι στίφος τῇ πάσῃ φάλαγγι, κατευθὺ τοῦ μετώπου τῆς τάξεως.

Ἔνταξις δὲ, ἐπειδάν τις προαιρῆται τοὺς ψιλοὺς εἰς τὰ διαστήματα τῆς φάλαγγος ἐντάσσειν [ἐνσταθεῖν Bibl. Coisl.] ἄνδρα παρ' ἄνδρα. ἔνιοι δὲ τοῦτο καὶ Παρένταξιν ὀνομάζουσιν.

C Ἐπαγωγὴ δὲ λέγεται, ὅταν τάγμα τάγματι ὑποτάσσηται. οἷον, τετραρχίας ἡγουμένης, αἱ λοιπαὶ τετραρχίαι ὑποτάσσονται· ἢ ξεναγίας ἡγουμένης, αἱ λοιπαὶ ξεναγίαι ἐπακολουθοῦσι. καὶ καθόλου ὅταν σύνταγμα συντάγματι ἐν πορείᾳ ἕπηται, ὥστε τοῖς τοῦ προηγουμένου συντάγματος οὐραγοῖς τοὺς τοῦ ἑξῆς τάγματος ἡγεμόνας συνάπτειν.

Παραγωγὴ λέγεται ὅταν ἡ φάλαγξ πορεύηται, τοὺς ἡγεμόνας ἐκ τῶν εὐωνύμων ἔχουσα, ἢ ἐκ τῶν δεξιῶν. κἂν μὲν ἐκ τῶν εὐωνύμων [μερῶν Bibl. Coisl.] ἔχῃ τοὺς ἡγεμόνας, Εὐώνυμος παραγωγὴ λέγεται· ἐὰν δὲ ἐκ τῶν δεξιῶν, Δεξιὰ παραγωγή. εἴτε δὲ ἡ πορεία ἐν ἐπαγωγῇ γίνεται, εἴτε ἐν παραγωγῇ, ἐν μονοπλεύρῳ, ἢ διπλεύρῳ, ἢ τριπλεύρῳ, ἢ τετραπλεύρῳ τάγματι βαδιεῖται [βαδιεῖ Bibl. Coisl.]. μονοπλεύρῳ μὲν, ὅταν μοναχόθεν φοβηθῇ· διπλεύρῳ δὲ, ὅταν διχόθεν· τριπλεύρῳ δὲ, ὅταν τριχόθεν· καὶ τετραπλεύρῳ [δὲ Suid.] ὅταν οἱ πολέμιοι πανταχόθεν ἐπιτίθεσθαι ὑφορῶνται.

Ἀμφίστομος φάλαγξ καλεῖται ἡ τοὺς ἡμίσεας τῶν ἐν τοῖς λόχοις ἀνδρῶν ἀπεστραμμένους ἀπὸ σφῶν ἔχουσα, ὡς ἀντινώτους εἶναι. Διφαλαγγία δὲ ἀμφίστομος, ἥτις ἐν τῇ πορείᾳ τοὺς ἡγεμόνας ἔχει ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν ἐν ἐπαγωγαῖς τεταγμένους· οὓς μὲν [ἐν Bibl. Coisl.] δεξιᾷ παραγωγῇ, οὓς δὲ ἐν εὐωνύμοις· τοὺς δὲ οὐραγοὺς, ἔσω τεταγμένους.

Ἀντίστομος διφαλαγγία, ἣ τοὺς μὲν ἡγεμόνας ἔχει μέσους τεταγμένους, τοὺς δὲ οὐραγοὺς ἔξω ἔχουσα ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν ἐν παραγωγαῖς τεταγμένους.

Ἑτερόστομος φάλαγξ καλεῖται, ἥτις ἂν πορεύηται τὸ μὲν ἡγούμενον ἥμισυ ἔχουσα ἐν [ἐπ' Bibl. Coisl.] εὐωνύμῳ παραγωγῇ· τουτέστι, τοὺς ἡγεμόνας ἐξ εὐωνύμου· τοῦ δὲ λοιποῦ ἡμίσεως τοὺς ἡγεμόνας, ἐν δεξιᾷ παραγωγῇ.

Ὁμοιόστομος δὲ ἐν πορείᾳ διφαλαγγία ἐστὶν ἥτις τοὺς ἡγεμόνας ἑκατέρας τῆς φάλαγγος ἐκ τῶν αὐτῶν μερῶν ἔχει τεταγμένους, οἷον ἐκ δεξιῶν ἢ ἐξ εὐωνύμων ἑκατέρας φάλαγγος.

Ἔμβολον δὲ καλεῖται ὅταν ἡ ἀμφίστομος διφαλαγγία τὰ μὲν ἡγούμενα κέρατα ἀλλήλοις συνάψῃ, τὰ δὲ ἑπόμενα διαστήσῃ.

Κοιλέμβολον δὲ καλεῖται, ἐπειδὰν ἡ ἀντίστομος διφαλαγγία τὰ μὲν ἑπόμενα κέρατα συνάψῃ, τὰ δὲ ἡγούμενα διαστήσῃ.

Πλαίσιον ὀνομάζεται, ὁπόταν πρὸς πάσας τὰς πλευρὰς παρατάξηταί τις ἑτερομήκει σχήματι.

Πλινθία δὲ ἡ Πλινθίον λέγεται, ὅταν ἐν τετραγώνῳ σχήματι ταὐτὸ τοῦτο πράξῃ [πράξῃς Suid.] ὅπερ Ξενοφῶν ὁ τοῦ Γρύλλου, Πλαίσιον ἰσόπλευρον καλεῖ.

Πεπλεγμένη φάλαγξ ἐστὶν, ἥτις τοῖς ὑποπίπτουσι τόποις ἀναγκαζομένη ἐξομοιοῦσθαι, τερηδόνος λόγον ἐπέχει· καὶ ξιφοειδὴς [ἐπέχει· ξιφοειδὴς γὰρ Bibl. Coisl.] ἡ φάλαγξ ὅλη γίνεται, καὶ πολυειδὴς τῇ τάξει.

Ἐπικαμπὴς δὲ, ἐπὰν τὰ μέσα τοῖς πολεμίοις προσπίπτῃ, τὰ δὲ κέρατα ἐκ τῶν ὀπίσω μερῶν ὄρθια ὑφ' ἑαυτὴν ἔχῃ τεταγμένα.

Ἐσπαρμένη δὲ, ὅταν εἰς ὄγκους πλείονας διαλύηται τῶν ταγμάτων.

Κυρτὴ δὲ καὶ Κοίλη καὶ Ἐπικάμπιος λέγεται εἰς τοὐπίσω καὶ πρόσω, ἢ [ἡ Suid. et Bibl. Coisl.] τὸ στόμα κοῖλον ἔχουσα ἢ κυρτὸν ἢ ἐπικαμπές· καὶ τοῦτο (ὡς εἴρηται) ἢ εἰς τοὐπίσω, ἢ εἰς τὸ πρόσω. ὥστε τὰ εἴδη αὐτῶν γίνεσθαι ἕξ, ἑκάστης τῶν τριῶν εἰς τοὐπίσω [αὐτῆς γίνεται ἐξ ἑκάστης τῶν τριῶν, ἢ εἰς τ. Bibl. Coisl.; αὐτῆς γίνεσθαι, καὶ ἑκάστης τῶν τριῶν Suid.] σχηματιζομένης, ἢ εἰς τὸ πρόσω. B

Ὑπερφαλάγγισις λέγεται, ὅταν ἐξ ἑκατέρων μερῶν τῆς φάλαγγος ὑπερέχωμεν τῶν πολεμίων.

Ὑπερκέρωσις [Ὑπερκέρασις Bibl. Coisl.] δὲ, ὅταν ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους μόνον ὑπερέχωμεν τῶν πολεμίων.

Λεπτυσμός ἐστιν, ὅταν τὸ βάθος τῆς φάλαγγος συναιρῆται, καὶ ἀντὶ ις' τυχὸν ἀνδρῶν ἐλάττους γένωνται [ἀντὶ δεκαἐξ ἀνδρῶν ἐλάττους γίνονται Bibl. Coisl.].

[Ὀνόματα τῶν Ἁρμάτων.

Ζυγαρχία λέγεται τὰ δύο ἅρματα.

Συζυγία, δύο ζυγαρχίαι.

Ἐπισυζυγία, δύο συζυγίαι.

Ἁρματαρχία, δύο ἐπισυζυγίαι.

Κέρας, δύο ἁρματαρχίαι.

Φάλαγξ, δύο κέρατα.

Ζώαρχος, ὁ ἑνὸς ἐλέφαντος ἄρχων.

Θήραρχος, ὁ δύο ἐλεφάντων ἄρχων, καὶ τὸ σύστημα Θηραρχία.

Ἐπιθήραρχος, ὁ τῶν τεσσάρων ἐλεφάντων ἄρχων, καὶ τὸ σύστημα Ἐπιθηραρχία.

Ἰλάρχης δὲ ὁ τῶν ὀκτὼ, καὶ τὸ σύστημα, Ἰλαρχία.

Ἐλεφαντάρχης δὲ ὁ τῶν δεκαἐξ, καὶ τὸ σύστημα, Ἐλεφανταρχία.

Κερατάρχης δὲ ὁ τῶν λβ', καὶ τὸ σύστημα, Κερατα- A
χία. λέγεται δὲ τοῦτο καὶ μεραρχία, καὶ ὁ ἄρχων, μεράρχης.

Φάλαγξ δὲ ὀνομάζεται τὸ σύστημα τῶν ξδ', καὶ ὁ ἄρχων, Φαλαγγάρχης.

Κατ' ἐνίους Ὀνόματα.

Οὐλαμὸς ἐκ μ' ἀνδρῶν, λόχος, ν'. φάλαγξ, ρκ'. στὶξ σμ'. πύργος νξ'. νέκας ,ασ'. μοῖρα βυ'.

Χίλια χῖ πέλεται· καὶ πῖ μέσον ἦτα φέροντος.
Ἥμισυ τῶν ἐφάμην, ἑκατὸν δέ τε Ἦτα τέτυκται.

Δέλτα δὲ τεμνομένοιο μέσον καὶ πῖ φέροντος.
Πεντήκοντα ἀριθμὸν σημήϊα· καὶ δέκα Δέλτα.
Πέντε Πῖ πέλεται, καὶ Ἰῶτα ἓν ἐστιν.
Χ Η Η Δ ΔΙΙΙ ἅ ἐστιν ,αχξς'.

Ὅσαι Λέξεις ἐπὶ τῶν πολεμικῶν Ὀργάνων λέγονται.

Αἰγανέα, ἀκινάκης, ἄορ, ἀσπὶς, αἰχμή.
Βέλος.
Γέρρον.
Δόρυ, δολίχαυλος, δίσκος, δίφρον, δορατίς.
Ἔγχος, ἐπιδορατίς.
Ζωστήρ.
Θυρεὸς, ἀσπὶς παραμήκης, θώραξ.
Ἱππουρίς.
Κνημὶς, κεφαλαία, καταπέλτης, κράνος, κοπὶς, κόρυθα, κορύνη.
Λόγχη, λόφος.
Μάχαιρα.
Ξυστὸν, ξίφος. [Valck. Anim. ad Amm. p. 130=170.]
Ὀϊστός.
Περιπλευρίδιον, περιμηρίδιον, προμετωπίδιον, περικεφαλαία, πήληξ, παλτὸν, περικνημὶς, προκνημὶς, πέλτη, ἀσπὶς μικρὰ, ἢ ἀσπιδίσκη, πῖλος.
Ῥομφαία.
Σάρισα, πηχῶν ἐστὶν ιδ'. ἐχρῶντο δὲ αὐτῆς (l. αὐτῇ) C
Μακέδονες.
Σάκος.
Σειρομάστης, σπάθη, σπαθίδες, σαυροτὴρ (l. σαυρωτήρ).
Ταυρία, τόξον.
Ὕσος (sic).
Φάσγανον.
Χειροκνημίς.
Bibl. Coisl.]

ΟΒΡΙΚΙΟΥ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙ ΤΟ ΣΤΡΑΤΕΥΜΑ ΤΑΞΕΩΝ.

Ἰστέον δὲ ὅτι τῶν περὶ τὸ στράτευμα τάξεων καὶ ἡγεμονιῶν, ὁ μὲν πέντε ἀνδρῶν ἀριθμὸς καλεῖται Πεμπὰς, ὁ δὲ ἄρχων, Πεμπάδαρχος. ὁ δὲ τῶν δέκα, Δεκὰς, καὶ Δεκάδαρχος· ὁ δὲ τῶν πέντε καὶ εἴκοσι, Λόχος, καὶ Λοχαγός. ὁ τῶν πεντήκοντα, Πεντηκοστὺς, καὶ Πεντηκόνταρχος. ὁ τῶν ἑκατὸν, Τάξις, καὶ Ταξίαρχος. ὁ τῶν πεντήκοντα καὶ διακοσίων, Σύνταγμα, καὶ Συνταγματάρχης. ὁ τῶν πεντακοσίων, Πεντακοσιοστὺς, καὶ Πεντακοσίαρχος. ὁ τῶν χιλίων, Χιλιοστὺς, καὶ Χιλίαρχος. ὁ τῶν δισχιλίων, Μεραρχία, καὶ Τέλος, καὶ Μεράρχης, καὶ Τελάρχης. ὁ τῶν τετρακισχιλίων, Φάλαγξ, καὶ Φαλαγγάρχης. ὁ τῶν μυρίων, Μυριαστὺς [Μυριοστὺς Etym. M. p. 729] καὶ Μυρίαρχος. αἱ δύο διφαλαγγαρχίαι, Τετραφαλαγγαρχία, ἀνδρῶν μυρίων ἑξακισχιλίων, καὶ ὁ ἄρχων Τετραφαλαγγάρχης. τὸ μέντοι πεζικὸν ἅπαν στράτευμα ὁμωνύμως τοῖς μερικοῖς τάγμασι λέγεται Φάλαγξ· καὶ ὁ ἡγούμενος, Στρατηγός. τοῦ δὲ ἱππικοῦ, Ἵππαρχος. τὸ δὲ συναμφότερον πεζοί τε καὶ ἱππεῖς, Στρατιά. τῆς δὲ στρατιᾶς τὸ Μέτωπον λεγόμενον, (ὃ καὶ πρῶτον Ζυγὸν καλοῦσι,) Πρωτοστάται, καὶ ὁ ἡγούμενος Πρωτοστάτης. οἱ δὲ παρ' ἑκάτερα ταττόμενοι Κέρατα, δεξιόν τε καὶ εὐώνυμον, οἱ αὐτοὶ καὶ Παραστάται, ὁ δὲ ἀρχὸς ὁμωνύμως· οἱ δὲ ὄπισθεν αὐτῶν ὡς ἐπὶ τὸ βάθος ταττόμενοι, Ἐπι-

στάται· τὸ δὲ ἐπὶ τούτοις πρὸς τὸ βάθος ἔσχατον ζυγὸν, Οὐρὰ καὶ Οὐραγός. ὁ αὐτὸς δὲ Ὀπισθοφύλαξ· ἡ συνήθεια Πεντηκονταφύλακα αὐτὸν καλεῖ. ὁ δέ γε τοῦ παντὸς στρατοῦ ἡγεμονεύων, Βασιλεύς. A

[« Lex. Ms. ap. Montf. Bibl. Coisl. p. 506 auctore forsan Orbicio vel Orbilio. Jensius Epigramma vulgavit εἰς Βίβλιον Ἰατρικῶν Ὀρβιλίου, quod Heringa Obs. 30, p. 263, recte reformavit in Ταχτικῶν Ὀρβικίου. Mirum est tamen, medico doctissimo adeo nihil de hoc Orbicio constitisse, cum epitomen illius libri ejus partis, quæ de Ordinibus Militaribus tractavit, in farraginem suam transtulerit Etym. M. auctor p. 728, atque inde vulgarint eam ad calces Lexicorum suorum Constantinus, Scapula, alii. Verum nomen ejus erat Urbicius, Οὐρβίκιος: sub Adriano vel Trajano vixit. Vide Salmasii Epist. p. 73, et ad finem Onesandri. Cf. Chardon de la Rochette, *Mélanges* 1, p. 397. » Blomf. ad Æsch. Prom. p. 134.]

ΗΡΩΔΙΑΝΟΥ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΡΙΘΜΩΝ.

Ἔτι τῶν σημείων ἄν τις φαίη καὶ ταῦτα, ὅσα ἀριθμοῦ σημεῖά ἐστι. καὶ γὰρ ταῦτα ἔν τε ταῖς γραφαῖς τῶν βιβλίων ἐπὶ τοῖς πέρασιν ὁρῶμεν γραφόμενα· ἀλλὰ καὶ παρὰ Σόλωνι τῷ τοὺς νόμους Ἀθηναίων γράψαντι τὰ ἐπ' ἀργυρίῳ προστιμήματα τούτοις ὁρῶ τοῖς γράμμασι σεσημασμένα. καὶ στήλας δὲ τὰς παλαιὰς καὶ ψηφίσματα καὶ νόμους πολλοὺς οὕτως ἐστὶν εὑρέσθαι τὰ τῶν ἀριθμῶν σημεῖα ἔχοντας. φέρε οὖν καὶ ταῦτα γράψωμεν, ἵνα μηδὲν ὑμῖν παρῶφθαι δόξῃ. τὸν μὲν οὖν ἕνα ἀριθμὸν, ἓν ἰῶτα σημαίνει· τὸν δὲ δύο, δυο ιι. καὶ οὕτω μέχρι τῶν τεσσάρων. τὸν γὰρ πέντε, τὸ π γράμμα σημαίνει. ὁμοίως τὸν ἓξ τὸ αὐτὸ π καὶ μετὰ τοῦ ἑνὸς ι, ὥσπερ τοῖς πέντε ἑνὸς προστιθεμένου. καὶ μέχρι τῶν ἐννέα. ὁ γὰρ δέκα, τῷ δ σημαίνεται, τὰ εἴκοσι, τὰ δύο δδ. καὶ μέχρι τῶν τεσσαράκοντα ὁμοίως. τὰ γὰρ πεντήκοντα, τὸ π γράμμα σημαίνει, ὃ ἔχον ἐν αὑτῷ μέσον, Ⅎ. τὰ δὲ ἑξήκοντα, ταὐτὸ τοῦτο τὸ σημεῖον ἀκολούθως αὐτοῖς παρατιθέμενον. καὶ οὕτω μέχρι τῶν ἐννενήκοντα. τὰ γὰρ ἑκατὸν, τῷ η σημαίνεται. τὰ διακόσια, τὰ δύο ηη, καὶ οὕτω μέχρι τῶν τετρακοσίων. τὰ γὰρ πεντακόσια, τὸ π γράμμα σημαίνει, ἔχον ἐν ἑαυτῷ μέσον τὸ η, Ⅎ. τὰ δὲ ἑξακόσια, ὁμοίως τοῦ αὐτοῦ τούτου σημείου παρατιθεμένου τῷ η. καὶ μέχρι τῶν ἐνναkοσίων ὁμοίως. τὰ γὰρ χίλια, τὸ χ γράμμα σημαίνει· καὶ τὰ δισχίλια, τὰ δύο χχ. καὶ μέχρι τῶν τετρακισχιλίων. ὁμοίως πάλιν τὰ πεντακισχίλια τὸ π ἔχον μέσον τὸ χ, σημαίνει, Ⅹ. τὰ δὲ ἑξακισχίλια παραπλησίως τοῖς προειρημένοις τὸ αὐτὸ τοῦτο σημαίνει, παρατιθεμένου αὐτῷ τοῦ χ. καὶ μέχρι τῶν ἐννακισχιλίων ὁμοίως. τὰ δὲ μύρια, τὸ μ γράμμα σημαίνει. αἱ δὲ παραθέσεις τούτων, ἡνίκα μὲν αὔξειν τοὺς ἀριθμοὺς δέῃ, ἐπὶ τὸ δεξιὸν μέρος γίνονται· ἡνίκα δὲ μειοῦν, ἐπὶ τὸ ἕτερον. ἡ γὰρ παράθεσις ἐκεῖθεν, σημαίνει ὅτι χρὴ τοῦτον τὸν ἐλάττω ἀριθμὸν ἀπ' ἐκείνου τοῦ πλείονος ἀφαιρεῖν. ὑπέγραψα δὲ αὐτὰ τὰ σχήματα τῶν ἀριθμῶν κατὰ τὸ ἑξῆς, ἀπὸ τῆς μονάδος ἀρξάμενος, παραθεὶς αὐτῶν ἕκαστα τὰ τοῦ κοινοῦ ἀριθμοῦ σημεῖα· ἵν' οὕτω μᾶλλον γνώριμα ᾖ τὰ προειρημένα τούτων. χρὴ δ', ὡς προείρηται, ποιεῖσθαι· τὰ γὰρ παρακείμενα γράμματα τὸ ἕκαστον ἀριθμοῦ πλῆθος σημαίνει. ἔγραψα δὲ μονάδας, δεκάδας, ἑκατοντάδας, χιλιάδας. τὰς γὰρ ἐφ' ἑκάστῳ τούτων παρ' αὐτῶν παραυξήσεις δῆλον ὅτι καὶ τῶν παραδεδομένων ἐστί. παραθετέον δ' ἀεὶ τὸν μείζω τῷ ἐλάττονι, κατὰ τὸ ἀκόλουθον παρατιθέντας τοσαῦτα τῶν ἀριθμῶν.

HERODIANI

DE NOTIS NUMERORUM

TRACTATUS.

Præterea e notarum genere dicat quispiam esse eas quoque, quæ numeri notæ sunt. Nam has et in scriptionibus librorum videmus in fine scribi; et apud Solonem quoque, qui Atheniensium leges conscripsit, pecuniarias mulctas iisdem video literis notatas. Quinetiam columnas veteres et psephismata, et leges multas invenire est, quæ has numerorum notas habeant. Age igitur et de ipsis tractemus, ne quid neglexisse videamur. Unitatis itaque numerum significat unum iota : binarium, duo ιι : et ita usque ad quatuor. Quinarium enim (τὰ πέντε) significat litera π : similiterque senarium notat hoc ipsum π adjecto uno ι, veluti ad quinque priora addito uno : et ita deinceps usque ad novem. Nam denarius numerus (τὰ δέκα) significatur litera δ : vicenarius vero, duobus δδ, eodemque modo usque ad quadragenarium. Nam quinquagenarius (τὰ πεντήκοντα) notatur litera π habente δ in medio suo ventre, hoc modo, Ⅎ. Sexagenarius autem, hac ipsa nota itidem ut in præcedentibus appositum habente suum δ : et ita progressio fit usque ad nonagenarium. Centenarius enim (τὰ ἑκατὸν) significatur litera η : ducenarius, duplici ηη, et ita usque ad quingenarium : ejus quippe (τῶν πεντακοσίων) nota est litera π, in sui medio habens literam η : sic nimirum, Ⅎ. Sexcenarius vero consimiliter notatur eadem hac nota apposita literæ η : et usque ad nongenarium eodem pacto proceditur. Etenim millenarii (τῶν χιλίων) nota est litera χ : at duo millia significantur duobus χχ : et sic usque ad quatuor millia progredimur. Nam π rursum uti supra, in sese medium continens χ, quinque millia (τὰ πεντακισχίλια) denotat : hoc modo, Ⅹ. Idem vero et sex millia significat, consimiliter uti in superioribus apposita ei litera χ : eademque ratione usque ad novem millia. Decem autem millia (τὰ μύρια) notat litera μ. Porro notæ illæ quæ apponuntur supradictis, cum augendus est numerus, ad dextrum apponuntur latus; cum minuendus, ad sinistrum : nam appositio numeri ea parte facta, significat oportere hunc minorem numerum ab illo majore demere. Verum subjeci ipsas illas numerorum figuras serie et ordine suo, ab unitate exorsus, singulis ipsarum apposita communis numeri nota : ut eo modo cognosci melius et intelligi possint, quæ ante dicta sunt. Faciendum itaque ut prædictum est; appositarum namque literarum unaquæque numeri multitudinem significat. Ceterum scripsi numeros unitatis, denarios, centenarios, millenarios, quia e prædictis satis manifestum est quonam pacto singuli horum illis appositis augendi sint : præmittendus autem semper major minori, appositis serie sua tot aliis numeris, quot augere illum volumus.

Ι, α', ἕν.	I, 1, Unum.
ΙΙ, β', δύο.	II, 2, Duo.
ΙΙΙ, γ', τρία.	III, 3, Tria.
ΙΙΙΙ, δ', τέσσαρα.	IIII, 4, Quatuor.
Π, ε', πέντε.	V, 5, Quinque.
ΠΙ, ς', ἕξ.	VI, 6, Sex.
ΠΙΙ, ζ', ἑπτά.	VII, 7, Septem.
ΠΙΙΙ, η', ὀκτώ.	VIII, 8, Octo.
ΠΙΙΙΙ, θ', ἐννέα.	VIIII, 9, Novem.
Δ, ι', δέκα.	X, 10, Decem.
ΔΙ, ια', ἕνδεκα.	XI, 11, Undecim.
ΔΙΙ, ιβ', δώδεκα.	XII, 12, Duodecim.
ΔΙΙΙ, ιγ', τριακαίδεκα.	XIII, 13, Tredecim.
ΔΙΙΙΙ, ιδ', τεσσαρεσκαίδεκα.	XIIII, 14, Quatuordecim.
ΔΠ, ιε', πεντεκαίδεκα.	XV, 15, Quindecim.
ΔΠΙ, ις', ἑκκαίδεκα.	XVI, 16, Sedecim.
ΔΠΙΙ, ιζ', ἑπτακαίδεκα.	XVII, 17, Septendecim.
ΔΠΙΙΙ, ιη', ὀκτωκαίδεκα.	XVIII, 18, Octodecim.
ΔΠΙΙΙΙ, ιθ', ἐννεακαίδεκα.	XVIIII, 19, Novendecim.
ΔΔ, κ', εἴκοσι.	XX, 20, Viginti.

ΔΔΙ, κα′, εἰκοσιέν.	XXI, 21, Vigintiunum.	
ΔΔΙΙ, κβ′, εἰκοσιδύο.	XXII, 22, Vigintiduo.	
ΔΔΙΙΙ, κγ′, εἰκοσιτρία.	XXIII, 23, Vigintitria.	
ΔΔΙΙΙΙ, κδ′, εἰκοσιτέσσαρα.	XXIIII, 24, Vigintiquatuor.	
ΔΔΠ, κε′, εἰκοσιπέντε.	XXV, 25, Vigintiquinque.	
ΔΔΠΙ, κς′, εἰκοσιέξ.	XXVI, 27, Vigintisex.	
ΔΔΠΙΙ, κζ′, εἰκοσιεπτά.	XXVII, 27, Vigintiseptem.	
ΔΔΠΙΙΙ, κη′, εἰκοσιοκτώ.	XXVIII, 28, Vigintiocto.	
ΔΔΠΙΙΙΙ, κθ′, εἰκοσιεννέα.	XXIIII, 29, Vigintinovem.	
ΔΔΔ, λ′, τριάκοντα.	XXX, 30, Triginta.	
ΔΔΔΙ, λα′.	XXXI, 31.	
ΔΔΔΙΙ, λβ′.	XXXII, 32.	
ΔΔΔΙΙΙ, λγ′.	XXXIII, 33.	
ΔΔΔΙΙΙΙ, λδ′.	XXXIIII, 34.	
ΔΔΔΠ, λε′.	XXXV, 35.	
ΔΔΔΠΙ, λς′.	XXXVI, 36.	
ΔΔΔΠΙΙ, λζ′.	XXXVII, 37.	
ΔΔΔΠΙΙΙ, λη′.	XXXVIII, 38.	
ΔΔΔΠΙΙΙΙ, λθ′.	XXXVIIII, 39.	
ΔΔΔΔ, μ′.	XXXX, 40.	
ΔΔΔΔΙ, μα′.	XXXXI, 41.	
ΔΔΔΔΙΙ, μβ′.	XXXXII, 42.	
ΔΔΔΔΙΙΙ, μγ′.	XXXXIII, 43.	
ΔΔΔΔΙΙΙΙ, μδ′.	XXXXIIII, 44.	
ΔΔΔΔΠ, με′.	XXXXV, 45.	
ΔΔΔΔΠΙ, μς′.	XXXXVI, 46.	
ΔΔΔΔΠΙΙ, μζ′.	XXXXVII, 47.	
ΔΔΔΔΠΙΙΙ, μη′.	XXXXVIII, 48.	
ΔΔΔΔΠΙΙΙΙ, μθ′.	XXXXIIII, 49.	
Ⅎ, ν′, πεντήκοντα.	L, 50, Quinquaginta.	
ⅎΙ, να′.	LI, 51.	
ⅎΙΙ, νβ′.	LII, 52.	
ⅎΙΙΙ, νγ′.	LIII, 53.	
ⅎΙΙΙΙ, νδ′.	LIIII, 54.	
ⅎΠ, νε′.	LV, 55.	
ⅎΠΙ, νς′.	LVI, 56.	
ⅎΠΙΙ, νζ′.	LVII, 57.	
ⅎΠΙΙΙ, νη′.	LVIII, 58.	
ⅎΠΙΙΙΙ, νθ′.	LVIIII, 59.	
ⅎΔ, ξ′.	LX, 60, Sexaginta.	
ⅎΔΙ, ξα′.	LXI, 61.	
ⅎΔΙΙ, ξβ′.	LXII, 62.	
ⅎΔΙΙΙ, ξγ′.	LXIII, 63.	
ⅎΔΙΙΙΙ, ξδ′.	LXIIII, 64.	
ⅎΔΠ, ξε′.	LXV, 65.	
ⅎΔΠΙ, ξς′.	LXVI, 66.	
ⅎΔΠΙΙ, ξζ′.	LXVII, 67.	
ⅎΔΠΙΙΙ, ξη′.	LXVIII, 68.	
ⅎΔΠΙΙΙΙ, ξθ′.	LXIIII, 69.	
ⅎΔΔ, ο′, ἑβδομήκοντα.	LXX, 70, Septuaginta.	
ⅎΔΔΙ, οα′.	LXXI, 71.	
ⅎΔΔΙΙ, οβ′.	LXXII, 72.	
ⅎΔΔΙΙΙ, ογ′.	LXXIII, 73.	
ⅎΔΔΙΙΙΙ, οδ′.	LIIII, 74.	
ⅎΔΔΠ, οε′.	LXV, 75.	
ⅎΔΔΠΙ, ος′.	LXVI, 76.	
ⅎΔΔΠΙΙ, οζ′.	LXXVII, 77.	
ⅎΔΔΠΙΙΙ, οη′.	LXXVIII, 78.	
ⅎΔΔΠΙΙΙΙ, οθ′.	LXXVIIII, 79.	
ⅎΔΔΔ, π′, ὀγδοήκοντα.	LXXX, 80, Octoginta.	
ⅎΔΔΔΙ, πα′.	LXXXI, 81.	
ⅎΔΔΔΙΙ, πβ′.	LXXXII, 82.	
ⅎΔΔΔΙΙΙ, πγ′.	LXXXIII, 83.	
ⅎΔΔΔΙΙΙΙ, πδ′.	LXXXIIII, 84.	
ⅎΔΔΔΠ, πε′.	LXXXV, 85.	
ⅎΔΔΔΠΙ, πς′.	LXXXVI, 86.	
ⅎΔΔΔΠΙΙ, πζ′.	LXXXVII, 87.	
ⅎΔΔΔΠΙΙΙ, πη′.	LXXXVIII, 88.	
ⅎΔΔΔΠΙΙΙΙ, πθ′.	LXXXVIIII, 89.	
ⅎΔΔΔΔ, ϟ′, ἐννενήκοντα.	LXXXX, 90, Nonaginta.	
ⅎΔΔΔΔΙ, ϟα′.	LXXXXI, 91.	
ⅎΔΔΔΔΙΙ, ϟβ.	LXXXXII, 92.	
ⅎΔΔΔΔΙΙΙ, ϟγ′.	LXXXXIII, 93.	
ⅎΔΔΔΔΙΙΙΙ, ϟδ′.	LXXXXIIII, 94.	
ⅎΔΔΔΔΠ, ϟε′.	LXXXXV, 95.	
ⅎΔΔΔΠΙ, ϟς′.	LXXXXVI, 96.	
ⅎΔΔΔΔΠΙΙ, ϟζ′.	LXXXXVII, 97.	
ⅎΔΔΔΔΠΙΙΙΙ, ϟη′.	LXXXXVIII, 98.	
ⅎΔΔΔΔΠΙΙΙΙ, ϟθ′.	LXXXXVIIII, 99.	
Ⱨ, ρ′, ἑκατόν.	C, 100, Centum.	

A	ⱧⱧ, σ′, διακόσια.	CC (vel ↃↃ), 200, Ducenta.
	ⱧⱧⱧ, τ′, τριακόσια.	CCC, 300, Trecenta.
	ⱧⱧⱧⱧ, υ′, τεσσαρακόσια.	CCCC, 400, Quadringenta.
	Ⱬ, φ′, πεντακόσια.	D (vel IↃ), 500, Quingenta.
	ⱭⱧ, χ′, ἑξακόσια.	DC, 600, Sexcenta.
	ⱭⱧⱧ, ψ′, ἑπτακόσια.	DCC, 700, Septingenta.
	ⱭⱧⱧⱧ, ω′, ὀκτακόσια.	DCCC, 800, Octingenta.
	ⱭⱧⱧⱧⱧ, ϡ′, ἐνακόσια.	DCCCC, 900, Nongenta.
	Χ, ,α, χίλια.	M (vel CIↃ, ↀ, Ī), 1000, Mille.
	ΧΧ, ,β, δισχίλια.	$\overline{\text{II}}$ (vel IIↀ), 2000, Duo millia.
	ΧΧΧ, ,γ, τρισχίλια.	$\overline{\text{III}}$ (vel IIIↀ), 3000, Tria millia.
	ΧΧΧΧ, ,δ, τετρακισχίλια.	$\overline{\text{IIII}}$ (vel IIIIↀ), 4000, Quatuor millia.
	ⱭⱧ, ,ε, πενταχισχίλια.	$\overline{\text{V}}$ (vel Vↀ, IↃↃ), 5000, Quinque millia.
B	ⱭⱧⅩ, ,ς, ἑξαχισχίλια.	$\overline{\text{VI}}$ (vel VIↀ), 6000, Sex millia.
	ⱭⱧⅩⅩ, ,ζ, ἑπταχισχίλια.	$\overline{\text{VII}}$ (vel VIIↀ), 7000, Septem millia.
	ⱭⱧⅩⅩⅩ, ,η, ὀκταχισχίλια.	$\overline{\text{VIII}}$ (vel VIIIↀ), 8000, Octo millia.
	ⱭⱧⅩⅩⅩⅩ, ,θ, ἐνναχισχίλια.	$\overline{\text{VIIII}}$ (vel VIIIIↀ), 9000, Novem millia.
	Μ, ,ι, μυρία.	$\overline{\text{X}}$, (vel CCIↃ·ↃↃMC.IMI.), 10000, Decem millia.

Hactenus Herodianus. Græci itaque pro numerorum notis usi sunt literis alphabeticis; iisque vel majusculis vel minusculis. Majuscularum quædam simplices fuisse comperiuntur, quædam duplices, seu alias in sese inclusas habentes. Simplices, sex sunt numero, I, II, Δ, H, X, M: quarum prima, unitatis nota est; secunda, quinarium numerum significat; tertia, denarium; quarta, centenarium; quinta, mil-
C lenarium; sexta, millenarium decies auctum. Earundem unaquæque ejus numeri, quem denotat, initialis s. capitalis litera est: II, nimirum, τῆς πεντάδος: Δ, τῆς δεκάδος: X, τῆς χιλιάδος: M, τῆς μυριάδος: exceptis I et H, quarum illa, μονάδος loco est; hæc, ἑκατοντάδος, fortassis quoniam olim aspirationis nota, (qua ἑκατοντὰς insignitur,) erat H, ut hodieque apud Latinos. Eædem præterea omnes, præter unam II, usque ad quinarium numerum, sive per se, sive aliis adjunctæ, multiplicantur: ut I, II, III, IIII: 1, 2, 3, 4. Δ, ΔΔ, ΔΔΔ, ΔΔΔΔ: 10, 20, 30, 40. H, HH, HHH, HHHH: 100, 200, 300, 400. X, XX, XXX, XXXX: 1000, 2000, 3000, 4000. M, MM, MMM, MMMM: 10000, 20000, 30000, 40000. Duplex, quæque alias habeat inclusas, una ab Herodiano commemoratur, nimirum II, quinarii numeri index. Ea enim interdum decadem habet inclusam, quinquagenarium numerum denotans, τὴν πεντηκοντάδα, hoc modo, ⅎ: interdum ἑκατοντάδα, Quingenarium significans, τὴν πεντηκοσιάδα, hoc modo, Ⱨ: interD dum χιλιάδα, Quinquies auctum millenarium indicans, hoc signo, ⱭⱧ. Valetque ⱭⱧ idem quod πεντάκις δέκα: Ⱨ, idem quod πεντάκις ἑκατόν: ⱭⱧ, idem quod πεντάκις χίλια: incluso ipsius ventri numero qui per ipsum multiplicandus venit. Similiter vero Latini majuscularum, (interdum et minuscularum,) quibusdam utuntur in significandis numeris: septem nimirum, I, V, X, L, C, D, M: prima significantes et ipsi Numerum unitatis: secunda, Quinarium numerum: tertia, Denarium: quarta, Quinquagenarium: quinta, Centenarium: sexta, Quingenarium: septima, Millenarium. Multiplicant vero et ipsæ hæ Latinorum literæ, altera alteri apposita: ita tamen ut majoris numeri nota semper præcedat. Si enim nota minoris reperiatur præmissa notæ majoris, non jam eum auget, sed imminuit tot numeris, quot ea ipsa vel iis ipsis notis significantur: ut cum scribis IV, significat IIII: cum IX, significat VIIII: cum XL, XXXX: cum XC, LXXXX. Itidemque fit in aliis. Minusculæ vero literæ Græcorum omnes ad

significandos numeros usurpantur: assumptis præterea tribus hisce notis, ϛ, ϟ, ϡ. In tres autem hæ distribuuntur classes: quarum prima continet unitates illas usque ad τὴν δεκάδα: secunda, τὰς δεκάδας, usque ad τὴν ἑκατοντάδα: tertia, τὰς ἑκατοντάδας, usque ad τὴν χιλιάδα. Prima hæc est, α′, β′, γ′, δ′, ε′, ϛ′, ζ′, η′, θ′, : 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9. Secunda, ι′, κ′, λ′, μ′, ν′, ξ′, ο′, π′, ϟ′: 10, 20, 30, 40, 50, 60, 70, 80, 90. Tertia hæc est, ρ′, σ′, τ′, υ′, φ′, χ′, ψ′, ω′, ϡ′: 100, 200, 300, 400, 500, 600, 700, 800, 900. His tribus classibus continentur unitates, decuriæ, centuriæ, usque ad chiliadas: quæ chiliades et ipsæ iisdem scribuntur numeris: nisi quod acuto illo tono non jam amplius notantur in dextri lateris superiore parte, sed in inferiore sinistri, hoc modo, ,α, ,β, ,γ, ,δ, ,ε, ,ϛ, ,ζ, ,η, ,θ, ,ι, ,κ, ,λ, ,μ, ,ν, ,ξ, ,ο, ,π, ,ϟ, ,ρ, ,σ, ,τ, ,υ, ,φ, ,χ, ,ψ, ,ω, ,ϡ: 1000, 2000, 3000, 4000, 5000, 6000, 7000, 8000, 9000, 10000, 20000, 30000, 40000, 50000, 60000, 70000, 80000, 90000, 100000, 200000, 300000, 400000, 500000, 600000, 700000, 800000, 900000. Augentur vero multiplicanturque et hi numeri: nimirum δεκάδες suis unitatibus, ἑκατοντάδες et χιλιάδες, necnon μυριάδες, itidem vel unitatibus, vel aliis decadibus, hecatontadibus, chiliadibus, myriadibus, prout aut magno aut parvo eas excrescere numero volumus; sed posito eo ad latus duntaxat dextrum, ut ιϐ′, ρκ′, ρλζ′, ,αρ′, ,γωνθ′: 12, 120, 137, 1100, 3859. Ceterum præter has duas est et alia numerorum apud Græcos ratio, cum videlicet singula literarum elementa secundum alphabeti seriem loci sui numerum significant, ac quotum litera quæque in alphabeti ordine locum sortita est, ejusdem numerum repræsentat, ut α primum, β secundum, γ tertium, et ita deinceps usque ad ω, quod vigesimiquarti symbolum habet.

Porro si quis Herodiani myriadem excedere, et aliquanto ulterius progredi velit, institutam ab eo rationem sequetur, hoc modo,

MM, ,κ, δισμύρια. $\overline{XX}$ (vel XX∞), 20000, Viginti millia.

MMM, ,λ, τρισμύρια. $\overline{XXX}$ (vel XXX∞), 30000, Triginta millia.

MMMM, ,μ, τετρακισμύρια. $\overline{XXXX}$ (vel XXXX∞), 40000, Quadraginta millia.

M, ,ν, πεντακισμύρια. $\overline{L}$ (vel L∞, IↃↃ), 50000, Quinquaginta millia.

M M, ,ξ, ἑξακισμύρια. $\overline{LX}$ (vel LX∞), 60000, Sexaginta millia.

M MM, ,ο, ἑπτακισμύρια. $\overline{LXX}$ (vel LXX∞), 70000, Septuaginta millia.

M MMM, ,π, ὀκτακισμύρια. $\overline{LXXX}$ (vel LXXX∞), 80000, Octuaginta millia.

M MMMM, ,ϟ, ἐννακισμύρια. $\overline{LXXXX}$ (vel LXXXX∞), 90000, Nonaginta millia.

Quod si ulterius adhuc progredi velimus, non usque adeo certi erimus; etsi enim τὰ δεκακισμύρια notare possimus Δ majusculo habente inclusum M, et τὰ πεντηκοντακισμύρια significare Π majusculo itidem inclusum habente Δ cum M eidem incluso: tamen quid de ceteris decadibus statuendum sit, ambiguum erit: veluti de ea, quæ εἰκοσακισμύρια continet, et quæ τριακοντακισμύρια, quæ ἑξηκοντακισμύρια, et sic deinceps usque ad ἑκατοντακισμύρια. Nam si scribas illud Δ cum M ei incluso, et adjungas ei aliud Δ, ad significanda εἰκοσακισμύρια, periculum erit ne potius intelligantur δεκακισμύρια καὶ δέκα. Similiterque si signes Π majusculum, quod præcedentem figuram, nimirum Δ cum M incluso, inclusam habeat, addasque itidem Δ a latere dextro, ad significanda ἑξηκοντακισμύρια, periculum erit ne potius intelligantur πεντηκοντακισμύρια καὶ δέκα. Id quod de iisdem figuris plures decadas adjunctas habentibus, dici potest. Sequamur ergo potius notas minusculas literarum literarum quæ ad hanc myriadem nobis complendam supersunt: quarum hæc est series.

,ρ, δεκακισμύρια. $\overline{C}$ (vel CM, C∞, CCCIↃↃ), 100000, Centum millia.

,σ, εἰκοσακισμύρια. $\overline{CC}$ (vel CC∞), 200000, Ducenta millia.

,τ, τριακοντακισμύρια. $\overline{CCC}$ (vel CCC∞), 300000, Trecenta millia.

,υ, τεσσαρακοντακισμύρια. $\overline{CCCC}$ (vel CCCC∞), 400000, Quadringenta millia.

,φ, πεντηκοντακισμύρια. $\overline{D}$ (vel IↃ, D∞), 500000, Quingenta millia.

,χ, ἑξηκοντακισμύρια. $\overline{DC}$ (vel DC∞), 600000, Sexcenta millia.

,ψ, ἑβδομηκοντακισμύρια. $\overline{DCC}$ (vel DCC∞), 700000, Septingenta millia.

,ω, ὀγδοηκοντακισμύρια. $\overline{DCCC}$ (vel DCCC∞), 800000, Octingenta millia.

,ϡ, ἐννενηκοντακισμύρια. $\overline{DCCCC}$ (vel DCCCC∞), 900000, Nongenta millia.

Hæc sequuntur ἑκατονταχισμύρια, χιλιαχισμύρια, μυριαχισμύρια. Quæ integra potius scribuntur quam notis repræsentantur: quamvis apud Latinos decies centena millia hoc signo CCCCIↃↃↃ notata comperiantur.

Porro notandum est in compositione nominum numeralium solere majorem numerum minori præferri sine conjunctione; contra vero minorem majori non nisi intercedente conjunctione copulativa καὶ præmitti: ut,

δεκατρία,—τριακαίδεκα.
δεκατέσσαρα,—τεσσαρεσκαίδεκα.
δεκαπέντε,—πεντεκαίδεκα.
δεκαἓξ,—ἑκκαίδεκα.
δεκαεπτὰ,—ἑπτακαίδεκα.
δεκαοκτὼ,—ὀκτωκαίδεκα.
δεκαεννέα,—ἐννεακαίδεκα, itidemque in aliis. Dixi autem Solere, ut indicarem id non esse perpetuum. Est enim ubi minor numerus sine copula præmittatur, ut cum dicimus ἕνδεκα, δώδεκα, pro ἑνκαίδεκα et δυοκαίδεκα. Et contra ubi major præmittatur minori intercedente copulativa particula καὶ, sed citra compositionem. Legimus enim ap. Athen. 5, ἑπτακισχιλίους καὶ ἑξακοσίους. Item, δισχίλιοι καὶ πεντακόσιοι ἄνδρες: χίλιοι καὶ ἑξακόσιοι παῖδες: τριακόσιοι καὶ εἴκοσι: διακόσιοι καὶ πεντήκοντα: τριάκοντα καὶ ἕξ: εἴκοσι καὶ τέσσαρες. Rursum minor numerus intercedente eadem copula, præmittitur majori, non in compositione solum, sed extra compositionem etiam. Legimus enim apud eundem Athen. l. c. non solum λεκάναι χρυσαῖ δυοκαίδεκα, verum etiam ὀγδοήκοντα καὶ ἑκατὸν ἄνδρες: et μυριάδες ἓξ καὶ τεσσαράκοντα, l. 6. Sed et ap. Hom. Od. Θ, Κούρω δὲ δύο καὶ πεντήκοντα· Od. Π, Πίσυρές τε καὶ εἴκοσι κοῦροι. Intermissa autem copulativa illa particula καὶ, major numerus præmittitur et in compositione et citra compositionem. In compositione, ut cum idem Athen. l. c. dicit, κώλων δεκαδύο: βουβάλων δεκαπέντε: πάνθηροι δεκαἓξ: πηχῶν εἰκοσιτεσσάρων. Extra compositionem quoque ap. Eund. frequentissime occurrit major numerus præmissus minori sine copula, atque adeo in eodem l., ut, ἱππεῖς δισμύριοι τρισχίλιοι διακόσιοι: χίλια πεντακόσια τρίκλινα: τρισχίλιοι διακόσιοι στέφανοι: τάλαντα δισχίλια διακόσια τριακονταεννέα: ζεύγη διακόσια τεσσαράκοντα: ἑκατὸν πεντήκοντα ἄνδρες: ἑκατὸν τριάκοντα κλίναι: ἑξήκοντα τέσσαρες πανοπλίαι. Interdum cum numeri multitudo et quantitas certo non scitur, præmittuntur particulæ εἰς, περὶ, ὡς, ut apud Latinos Ad, Circiter, Fere, Ferme, Plusminus. Thuc.: Εἰς ἄνδρας διακοσίους καὶ εἴκοσι μάλιστα. Pausan.: Εἰς τριακοσίους ἐγένοντο συνωμόται. Rursum Thuc.: Περὶ ἑβδομήκοντα ναῦς. Idem, Περὶ εἴκοσι καὶ ἑκατόν. Isocr. Evag.: Ἀνθρώπους περὶ πεντήκοντα παρακαλέσας. In qua signif. περί που quoque dici, in Thesauro docui. In eodem exempla habes τοῦ ὡς hunc usum habentis,

sed sine certo casu, ut superiora εἰς et περὶ, quæ accusativo duntaxat junguntur in hoc loquendi genere. Cum vero plures nominato fuisse numero dicere volunt, utuntur voce πλείους : cum pauciores, δέοντας vel ἀποδέοντας, adjecto numero illo minore, quem majori demunt. Athen. 5, de nave Philopatoris : Ἐδέξατο ἐρέτας πλείους τῶν τετρακισχιλίων. Et mox, Εἰς δὲ τὸ κατάστρωμα ἐπιβάτας τρισχιλίους, ἀποδέοντας ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα. Similiter Dem. : Ἔτη δυοῖν δέοντα εἴκοσι, Anni duobus demptis viginti : pro quo Latini dicunt Anni duodeviginti. Idem, Πεντήκοντα μιᾶς δεούσης ἔλαβε τριήρεις. At Plut. Rom. : Δεούσας ὀλίγον ἀριθμῷ ὀκτακοσίων ἁρπάσας.

DE NOMINIBUS ORDINALIBUS.

Ordinalia nomina, quæ vocant, originem ducunt e numeralibus, quæ hactenus sunt pertractata. Age igitur et ipsa recenseamus cum sua interpretatione.

Πρῶτος,	Primus.
Δεύτερος,	Secundus.
Τρίτος, (poetis τρίτατος,)	Tertius.
Τέταρτος, (poetis τέτρατος,)	Quartus.
Πέμπτος,	Quintus.
Ἕκτος,	Sextus.
Ἕβδομος	Septimus.
Ὄγδοος,	Octavus.
Ἔννατος,	Nonus.
Δέκατος,	Decimus.
Ἑνδέκατος,	Undecimus.
Δωδέκατος,	Duodecimus.
Τρισκαιδέκατος,	Decimustertius, Tertiusdecimus.
Τεσσαρεσκαιδέκατος,	Decimusquartus, Quartusdecimus; utroque enim modo Latini loquuntur : id quod de sequentibus etiam dictum putator.
Πεντεκαιδέκατος,	Decimusquintus.
Ἑκκαιδέκατος,	Decimussextus.
Ἑπτακαιδέκατος,	Decimusseptimus.
Ὀκτωκαιδέκατος,	Decimusoctavus.
Ἐννεακαιδέκατος,	Decimusnonus.
Εἰκοστὸς,	Vigesimus, Vicesimus.
Εἰκοστὸς πρῶτος,	Vigesimusprimus.
Εἰκοστὸς δεύτερος,	Vigesimussecundus.
Εἰκοστὸς τρίτος,	Vigesimustertius, et sic deinceps.
Τριακοστὸς,	Trigesimus, Tricesimus.
Τριακοστὸς πρῶτος,	Trigesimusprimus, et ita deinceps.
Τεσσαρακοστὸς,	Quadragesimus.
Τεσσαρακοστὸς πρῶτος,	Quadragesimus primus, et sic deinceps.
Πεντηκοστὸς,	Quinquagesimus.
Ἑξηκοστὸς,	Sexagesimus.
Ἑβδομηκοστὸς,	Septuagesimus.
Ὀγδοηκοστὸς,	Octogesimus.
Ἐννενηκοστὸς,	Nonagesimus.
Ἑκατοστὸς,	Centesimus.
Διακοσιοστὸς,	Ducentesimus, Ducesimus.
Τριακοσιοστὸς,	Trecentesimus, Trecesimus.
Τεσσαρακοσιοστὸς,	Quadringentesimus, Quadringesimus.
Πεντακοσιοστὸς,	Quingentesimus, Quingesimus.
Ἑξακοσιοστὸς,	Sexcentesimus, Sexcesimus.
Ἑπτακοσιοστὸς,	Septingentesimus, Septingesimus.
Ὀκτακοσιοστὸς,	Octingentesimus, Octingesimus.
Ἐνακοσιοστὸς,	Nongentesimus, Noningesimus.
Χιλιοστὸς,	Millesimus.
Δισχιλιοστὸς,	Bis millesimus.
Τρισχιλιοστὸς,	Ter millesimus.
Τετρακισχιλιοστὸς,	Quater millesimus.
Πεντακισχιλιοστὸς,	Quinquies millesimus.
Ἑξακισχιλιοστὸς,	Sexies millesimus.
Ἑπτακισχιλιοστὸς,	Septies millesimus.
Ὀκτακισχιλιοστὸς,	Octies millesimus.
Ἐνναχισχιλιοστὸς,	Novies millesimus.
Μυριοστὸς,	Decies millesius.
Δισμυριοστὸς,	Vicies millesimus.
Τρισμυριοστὸς,	Tricies millesimus, et ita deinceps usque ad μυριακισμυριοστὸς, et in infinitum usque multiplicando per adverbia numeralia. Reperiuntur enim hæc a χίλιοι et μύριοι multiplicata per adverbia ista, ap. Plat. quoque, dicentem τετταρακοντακισχιλιοστὸς, necnon πεντηκοντακισχιλιοστός. Ubi Latine dixeris potius Unus e quadraginta millibus, quam Quadragies millesimus : itidemque Unus e quinquaginta millibus potius quam Quinquagies millesimus. Porro sciendum est, hæc ordinalia efferri non modo sine copula, verum etiam intercedente ea, et interdum quidem majore numero minorem præcedente, interdum sequente. Quorum exempla Athen. nobis, ut supra quoque, suppeditat. Sine copula, ut 14 : Ἀνδρέας ὁ Πανορμίτης ἐν τῷ τριακοστῷ τρίτῳ τῶν Σικελικῶν, Libro trigesimotertio. Intercedente copula, et præeunte numero majore, 6 : Θεόπομπος ἐν τῇ τριακοστῇ καὶ τρίτῃ τῶν Ἱστοριῶν. Sæpius minore numero præcedente, sequente majore : ut ibidem, Σαφῶς ἐκτίθεται Θεόπομπος διὰ τῆς δευτέρας καὶ τριακοστῆς τῶν Ἱστοριῶν· 12 : Ὡς Θεόπομπος ἱστορεῖ ἐν τῇ πρώτῃ καὶ εἰκοστῇ. Aliquanto post, Φύλαρχος ἐν τῇ τρίτῃ καὶ εἰκοστῇ τῶν Ἱστοριῶν. Et 6 : Θεόπομπος ἐν ἕκτῃ καὶ εἰκοστῇ Ἱστοριῶν. Rursum 12 : Ἀγαθαρχίδης ἱστορεῖ διὰ τῆς ἑβδόμης καὶ εἰκοστῆς· paulo ante, Ποσειδώνιος ἐν τῇ ἑβδόμῃ καὶ τεσσαρακοστῇ τῶν Ἱστοριῶν· 6 : Ἐν τῇ ὀγδόῃ καὶ τριακοστῇ τῶν Εὐρωπιακῶν. Ibidem paulo ante, Κτησικλῆς δ' ἐν τρίτῃ Χρονικῶν καὶ δεκάτῃ πρὸς ταῖς ἑκατόν. Pro quibus brevius dicere potuisset ἐν ἑκατοστῇ τρισκαιδεκάτῃ. Ut rursum 12 ait, ἐν τῇ τρισκαιδεκάτῃ τῶν Φιλιππικῶν· ubi ut τρισκαιδέκατος dicit, ita et ἑκκαιδέκατος, aliquanto post, Ἀγαθαρχίδης ἐν τῇ ἑκκαιδεκάτῃ Εὐρωπιακῶν. Ibidem sine copula major numerus sequitur minorem : Κἂν τῇ δ' ἑβδόμῃ εἰκοστῇ Ἀγαθαρχίδας ἔφη· sicut apud Plin. quoque sæpe legitur Quartusdecimus, Quintusdecimus, et ap. Priscian. Quintavigesima litera. Porro ut dictum est superioribus nominibus numeralibus præmitti interdum particulas περί που et ὡς pro Circiter, Ferme, cum sc. scriptor certo affirmare quantitatem numeri non vult, ita sciendum est his quoque ordinalibus eadem reperiri adjecta. Herodian. 7 : Ἔτος ἤδη περί που ὀγδοηκοστὸν ἐληλακώς. Thuc. 5 : Τεμόντες τῆς Ἐπιδαυρίας ὡς τὸ τρίτον μέρος. Præterea uti dixi majori alicui numero præmitti vel subjungi minorem cum participio δέοντος au ἀποδέοντος, ita hoc idem in his quoque nominibus ordinalibus fieri comperimus : ut cum Thuc. dicit, Δέοντος ἐνὸς τριακοστῷ ἔτει. Sic Latini Undevigesimus dicunt et Undetrigesimus, pro Vigesimus dempto uno, et Trigesimus dempto uno.

NUMERATIVA IN ΠΛΟΥΣ ET ΠΛΑΣΙΟΣ FINITA.

Sunt vero et alia numerativa nomina adjectiva una cum præcedentibus ordinalibus derivata e numeralibus, vel etiam e numeralium adverbiis. Duorum ea generum sunt. Quædam enim in πλους desinunt, quædam in πλασιος. Illis respondent Latina in *plex* finientia, his autem ea quæ syllaba *plus* terminantur.

Διπλοῦς,	Duplex, (quod præcedit Ἁπλοῦς, Simplex.)
Τριπλοῦς,	Triplex.
Τετραπλοῦς,	Quadruplex.
Πενταπλοῦς,	Quintuplex.
Ἑξαπλοῦς,	Sexcuplex.
Ἑπταπλοῦς,	Septuplex.
Ὀκταπλοῦς,	Octuplex.
Ἐνναπλοῦς,	Noncuplex.
Δεκαπλοῦς,	Decuplex. Et ita deinceps, ἑκατονταπλοῦς, χιλιαπλοῦς, μυριαπλοῦς. Quibus adde infinitum πολλαπλοῦς, Multiplex. Sequuntur ea, quæ in πλασιος desinunt.

Διπλάσιος,	Duplus.
Τριπλάσιος,	Triplus.
Τετραπλάσιος,	Quadruplus.
Πενταπλάσιος,	Quincuplus.
Ἑξαπλάσιος,	Sexcuplus.
Ἑπταπλάσιος,	Septuplus.
Ὀκταπλάσιος,	Octuplus.
Ἐνναπλάσιος,	Noncuplus.
Δεκαπλάσιος,	Decuplus.
Εἰκοσαπλάσιος,	Vigecuplus. Et sic deinceps usque ad ἑκατονταπλάσιος seu ἑκατονταπλασίων, Centuplus : χιλιαπλάσιος, Millecuplus : μυριαπλάσιος, Deno milleno numero auctus. Quibus itidem adde infinitum πολλαπλάσιος, Multiplus s. Multiplex.

SUBSTANTIVA QUÆDAM EX NUMERALIBUS DERIVATA.

Μονὰς,	Unitas, Numerus singularis.
Δυὰς,	Dualis numerus, secundum alios Binarius.
Τριὰς,	Ternarius numerus, Trinitas.
Τετρὰς,	Quaternarius numerus.
Πεντὰς, s. Πεμπὰς,	Quinarius numerus.
Ἑκτὰς,	Senarius numerus.
Ὀγδοὰς,	Octonarius numerus.
Ἐννὰς,	Novenarius numerus.
Δεκὰς,	Denarius numerus.
Ἑνδεκὰς,	Undenarius numerus.
Δωδεκὰς,	Duodenarius numerus.
Εἰκὰς,	Vicenarius numerus.
Τριακὰς,	Tricenarius numerus. Et ita deinceps usque ad ἑκατοντὰς, Centenarius numerus; χιλιὰς, Millenarius numerus; μυριὰς, Numerus denarius millenarius : ut Priscianus tradit Ternarius denarius dicendum esse e Tredecim.

ADVERBIALIA NUMERALIA.

Sunt vero et adverbia quædam e numeralibus nominibus orta, quæ addere superioribus visum est, ne quid omisisse videremur, quod requiri præterea posset. Eorum hæc series est, cum interpretatione Latina itidem.

Ἅπαξ,	Semel.
Δὶς,	Bis.
Τρὶς,	Ter.
Τετράκις,	Quater.
Πεντάκις,	Quinquies.
Ἑξάκις,	Sexies.
Ἑπτάκις,	Septies.
Ὀκτάκις,	Octies.
Ἐννάκις,	Novies.
Δεκάκις,	Decies.
Ἑνδεκάκις,	Undecies.
Δωδεκάκις,	Duodecies.
Τρισκαιδεκάκις,	Tredecies.
Τεσσαρεσκαιδεκάκις,	Quaterdecies.
Πεντεκαιδεκάκις,	Quindecies.
Ἑκκαιδεκάκις,	Sedecies.
Ἑπτακαιδεκάκις,	Deciessepties.
Ὀκτωκαιδεκάκις,	Deciesocties.
Ἐννεακαιδεκάκις,	Deciesnovies.
Εἰκοσάκις,	Vigecies, Vicies.
Τριακοντάκις,	Trigecies, Tricies.
Τεσσαρακοντάκις,	Quadragies.
Πεντηκοντάκις,	Quinquagies.
Ἑξηκοντάκις,	Sexagies.
Ἑβδομηκοντάκις,	Septuagies.
Ὀγδοηκοντάκις,	Octagies.
Ἐννηνηκοντάκις,	Nonagies.
Ἑκατοντάκις,	Centies.
Διακοσιάκις,	Ducenties.
Τριακοσιάκις,	Trecenties.
Τετρακοσιάκις,	Quadringenties: et sic deinceps.
Χιλιάκις,	Millies.
Δισχιλιάκις,	Bis millies : et sic deinceps.
Μυριάκις,	Decies millies.
Δισμυριάκις,	Vicies millies : et sic deinceps usque ad μυριάκις μυριάκις. Infinitum autem est πολλάκις, Multoties s. Multotiens, Sæpius. Quibus adde ποσάκις, τοσάκις, Quoties s. Quotiens, et Toties s. Totiens.

ΓΑΛΗΝΟΥ

ΠΕΡΙ ΜΕΤΡΩΝ ΚΑΙ ΣΤΑΘΜΩΝ.

Ὁ Σταθμὸς βάρει μετρούμενος κρίνεται· τὸ δὲ μέτρον, ἀγγείου κοιλότητι. τὸ δὲ ἀγγεῖον, ξηροῦ ποσοῦ μέτρον ἐστὶν ἢ ὑγροῦ. ὡς εἶναι τρεῖς τοῦ μετρουμένου ποσοῦ διαφοράς. μίαν μὲν, τοῦ σταθμοῦ· ἑτέραν δὲ, τοῦ τῆς ξηρᾶς οὐσίας οἷον χρώματος· καὶ τρίτην, τοῦ τῆς ὑγρᾶς. πολλῶν δὲ καὶ σχεδὸν ἀπείρων ὑπαρχόντων τῶν τε σταθμῶν καὶ τῶν μέτρων παρά τε τὰς χώρας καὶ τὰ ἔθη τῶν χρωμένων, περὶ τῶν μάλιστα συνήθων ἅπασιν ὁ λόγος ἡμὶν ἔσται.

Περὶ τῶν δηλούντων τοὺς σταθμοὺς καὶ τὰ μέτρα χαρακτήρων. Κεφ. β'.

Ἀλλ' ἐπειδή τινες οὐχ ὁλογραμμάτως, ἀλλὰ διὰ χαρακτήρων ταῦτα σημαίνουσι, βέλτιον ἂν εἴη τοῖς παλαιοῖς κατακολουθοῦντα, πρῶτον τοὺς χαρακτῆρας αὐτοὺς διασαφηνίσαι. Πρῶτον μὲν οὖν τὸ χ στοιχεῖον ἔχον ἐπικείμενον αὐτῷ τὸ ἄλφα, χαλκοῦν σημαίνει, καθὼς ὁρᾷς, Χ. εἰ δὲ ο ἔχει τὸ χ, χόα, Χ· εἰ δὲ ν, χοίνικα, Χ· εἰ δὲ η, χήμην, Χ. Τὸ δὲ κ, εἰ μὲν ἔχει ε ἐπικείμενον αὐτῷ, καὶ λοξὴν εὐθεῖαν γραμμὴν τέμνουσαν τὴν κάτω κεραίαν αὐτοῦ, κεράτιον δηλοῖ, Ⱪ. εἰ δὲ τὸ υ ἔχει τὸ κ, κύαθον σημαίνει, Ⱪ. ἡ δὲ ἀπερίστικτος εὐθεῖα γραμμὴ πλαγία τεθεῖσα κατὰ πᾶν, \, ὀβολὸν δηλοῖ· αἱ δὲ δύο ἀπερίστικτοι, \\, δύο ὀβολούς· οἳ ποιοῦσι τὸ γράμμα, δηλούμενον ὑπὸ τοῦ γ πλησίον ἔχοντος τὸ ρ τεμνόμενον ὑπό τινος εὐθείας γραμμῆς, Γ. αἱ δὲ δύο γραμμαὶ συνάπτουσαι κατὰ θάτερον πέρας, ὥστε γωνίαν ποιεῖν, ἐμφερῶς ταῖς τοῦ κ δύο κεραίαις ταῖς πρὸς τῇ ὀρθῇ γραμμῇ, δραχμὴν συμαίνουσι, <, τὴν συνωνύμως καὶ ὁλκὴν καλουμένην. ἰδίως δὲ παρὰ παλαιοῖς τὴν ὁλκὴν τὸ λ δηλοῖ, ἔχον μέσον τὸ ο, Λ· εἰ δὲ τὸ ι ἔχει τὸ λ, λίτραν σημαίνει, Λ. τινὲς δὲ τὴν ἑτέραν τοῦ λ γραμμὴν λοξῶς τέμνοντες, δηλοῦσι τὴν λίτραν, λ. τὸ δὲ Γ, ἔχον ἐν ταῖς ἑαυτοῦ γωνίαις τὸ ο, οὐγγίαν δηλοῖ, Γο. τὸ μ δὲ, κατὰ τὸ μέσον αὐτοῦ ἔχον τὸ ν, μνᾶν σημαίνει, Μ. εἰ δὲ τὸ υ ἔχει τὸ μ, μύστρον σημαίνει, Μ. εἰ δὲ τὸ ε, μέδιμνον, Μ. εἰ δὲ τὸ ο, μόδιον σημαίνει, Μ. τὸ δὲ τ, ἔχον ἔμπροσθεν αὐτοῦ τὸ ρ, καὶ υ ἐπικείμενον, τρυβλίον δηλοῖ, Τρ. τὸ δὲ ξ, εἰ μὲν ἔχει ἐπικείμενον τὸ ε, ξέστην σημαίνει, Ξε. εἰ δὲ ο ἔχει, ὀξύβαφον, Ξ°. τινὲς δὲ τὸν ξέστην διὰ τοῦ ξ, τεμνούσης αὐτὸ εὐθείας γραμμῆς, δηλοῦσι, Ξ. τὸ δὲ η ἔχον ἐπικείμενον τὸ μ, ἡμίναν δηλοῖ, Ημ. εἰ δὲ κ καὶ ρ ἐπικείμενον ἔχουσι μ, κεράμιον δηλοῦσι, Ⱪμ.

Περὶ σταθμῶν. Κεφ. γ'.

Ἡ μνᾶ ἡ Ἀττικὴ καὶ ἡ Αἰγυπτία ἔχει Γο ις'. ἡ μνᾶ ἡ Ῥωμαϊκὴ ἔχει Γο κ'. ἡ λίτρα ἔχει Γο ιϐ'. ἡ δὲ Γο, δραχμὰς η'. αἵτινες καὶ ὁλκαὶ λέγονται. ἡ δὲ ὁλκὴ, ἤτοι ἡ δραχμὴ, κεράτια ἔχει ιη'. ἄλλοι δὲ λέγουσι γράμματα γ'. τὸ δὲ γράμμα, ὀβολοὺς β'. ὁ δὲ ὀβολὸς, κεράτια γ'. τὸ δὲ κεράτιον, ἔχει σιτάρια δ'· ἄλλοι δὲ χαλκοῦς δύο ὁίμοιρον. ὁ γὰρ ὀβολὸς ἔχει χαλκοῦς η'.

Περὶ μέτρων ὑγρῶν. Κεφ. δ'.

Τὸ Ἰταλικὸν κεράμιον ἔχει χόας η'. ὁ χοῦς, ξέστας ς', κοτύλας δύο· αἵτινες καὶ τρυβλία λέγονται. ἄλλοι δὲ λέγουσιν· ἔχει ὁ ξ σταθμὸν Λ α', S. τὸ δὲ τρυβλίον, Γο θ'. τὸν αὐτὸν δὲ σταθμὸν ἔχει τὸ κοχλιάριον καὶ ἡ κοτύλη· ταυτὸν δὲ εἰπεῖν τὸ τρυβλίον. τὸ τρυβλίον δὲ τὸ μικρὸν ἔχει μύστρα μεγάλα τρία, ὀξύβαφα δὲ ὅ'. τὸ γὰρ μέγα μύστρον ἔχει ὀξύβαφα τρία. τὸ δὲ ὀξύβαφον ἔχει

κύαθον α′, S. ὁ δὲ κύαθος ἔχει χήμας μικρὰς, ἤτοι μύστρα μικρὰ, β′. Εἰ δὲ βούλοιο καὶ τὸν σταθμὸν τῶν ὑγρῶν εἰδέναι μέτρων, πάμπολλαι μὲν αἱ τῶν ὑγρῶν οὐσιῶν εἰσὶ κατὰ τὴν ροπὴν διαφοραὶ, ὡς ἐπὶ παραδείγματος ἐλαίου τε καὶ οἴνου καὶ μέλιτος λέξομεν. Τὸ μὲν οὖν μέλι τοῦ οἴνου βαρύτερόν ἐστι τετάρτῳ μέρει, καὶ προσέτι δεκάτῳ· ὅπερ ἐστὶ τὸ ὅλον σύνεγγυς τρίτῳ. ἔχει γὰρ ὅλον τὸν τοῦ οἴνου σταθμὸν καὶ προσέτι τὸ τρίτον αὐτοῦ. τοῦ δὲ ἐλαίου τὸ μέλι τῷ ἡμίσει μέρει βαρύτερόν ἐστιν. ἔχει γὰρ ὅλον τὸν τοῦ ἐλαίου σταθμὸν, καὶ προσέτι τὸ ἥμισυ αὐτοῦ. ὁ δὲ οἶνος τοῦ ἐλαίου ἐννάτῳ μέρει ὑπερέχει. ὅλον γὰρ αὐτὸ ἔχει, καὶ τὸ ἔννατον αὐτοῦ. πρὸς σαφήνειαν δὲ πλείονα καὶ ὡς ἐν διαγράμματι τῶν κατὰ μέρος μέτρων τὸν σταθμὸν ὑπετάξαμεν, ὅῆλον καθεστῶτος ὡς κατὰ κοινοῦ πάντων τῶν ὑποκειμένων αὐτοῖς κατὰ τὸν στοῖχον, τό, τε ἔλαιον καὶ ὁ οἶνος καὶ τὸ μέλι κατηγορούμενα κεῖται.

Τὸ Ἰταλικὸν	ἐλαίου,	οἴνου,	μέλιτος,
κεράμιον ἔχει	λί οϐ′.	λί π′.	λίτρας ρη′.
ὁ χοῦς	λί 0′.	λί ι′.	λίτρας ιγ′ S.
ὁ χεστὴς	Γο ιη′.	Γο κ′.	Γο κζ′.
ἡ κοτύλη	Γο 0′.	Γο ι′.	Γο ιγ′, S.
τὸ μέγα μύστρον	Γο γ′.	Γο γ′, τ̃ η′.	Γο δ′, S.
τὸ ὀξύβαφον	ὁλκὰς ιη′.	Γο β′, τ̃ ιϐ′.	Γο γ′, τ̃ 0′.
ὁ κύαθος	ὁλκ. ιϐ′.	Γο α′, S, τ̃ δ′	Γο ϐ′, ολκ. β′.
τὸ μικρὸν μύστρον	ὁλκ. ς′.	τ̃ κ′.	ὁλκὰς 0′.

Ὁ δὲ Ὀρειβάσιός φησι κατὰ Ἀδαμάντιον, τὸν ξ̃ τὸν Ἰταλικὸν τοῦ οἴνου μέτρῳ μὲν, ἔχειν Γο κδ′· σταθμῷ δὲ, λ̃ α′, Γο η′. τὸν δὲ ξ̃ ἐπὶ μέτρου τοῦ μέλιτος ἄγειν σταθμῷ λίτρας β′, S.

Περὶ μέτρων ξηρῶν. Κεφ. ε′.

Ἡ Αἰγυπτία ἀρτάβη ἔχει μ̃ ε′. ὁ δὲ μόδιος ὁ Αἰγύπτιος καὶ ὁ Ἰταλικὸς, ἔχει χοίνικας ῆ′. ὁ δὲ χοῖνιξ, ξ̃ β′. ὁ δὲ ξ̃, ἡμίξεστα δύο· ἃ δὴ καὶ ἡμίνας προσαγορεύουσιν. ἡ δὲ ἡμίνα, ἔχει κυάθους η′. ὁ Ἀττικὸς μέδιμνος ἔχει ἡμίεκτα ιϐ′· τὸ δὲ ἡμίεκτον, ἔχει χοίνικας δ′· ὥστε τὸν μέδιμνον ἔχειν χοίνικας μη′, ξ̃ζγ′. τούτων δὲ τὸν σταθμὸν εἰπεῖν οὐκ εὔκολον, ὅτι τῶν ξηρῶν οὐσιῶν ἄπειρός ἐστιν ἡ κατὰ τὴν ροπὴν διαφορὰ κατὰ τὴν τῆς ἰατρικῆς τέχνης διδασκαλίαν, καθὼς οἱ πρὸ ἡμῶν σοφοὶ ἰατροί τε καὶ διδάσκαλοι ταῦτα ἡμῖν διεσάφησαν.

ΠΕΡΙ ΣΗΜΕΙΩΝ ΚΑΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΩΝ ΤΩΝ ΕΝ ΤΑΙΣ ΣΥΣΤΑΘΜΙΑΙΣ· ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΣΤΑΘΜΩΝ ΚΑΙ ΜΕΤΡΩΝ.

Κεφ. α′.

Τὴν τῶν σημείων καὶ χαρακτήρων διδασκαλίαν ἀναγκαιοτάτην οὖσαν, οὐ πάρεργον ἀναγράψασθαι, ὅπως ἐν ταῖς τῶν φαρμάκων σκευασίαις συμβολικῶς εὑρόντες κείμενά τινα, αὐτίκα γνωρίζωμεν τὴν ἐξ αὐτῶν σημαινομένην συσταθμίαν. Τὴν οὖν μνᾶν σημαίνει τὸ μ στοιχεῖον ἐπικείμενον ἔχον τὸ ν, μ̃. τὴν δὲ λίτραν, τὸ λ ἔχον ἐπικείμενον τὸ ι, λ̃. τὴν δὲ οὐγγίαν, τὸ Γ ἔχον ὑποκείμενον τὸ ο, Γο. παρ' ἐνίοις δὲ εὗρον τὸ ν ἐπικείμενον ἔχον τὸ ο, ν̂. μ δὲ ἔχον ε ἐπικείμενον, μέρος δηλοῖ, μ̃. πλάγιον δὲ Λ εἰς μὲν τὰ δεξιὰ ταῖς κεραίαις νεῦον, δραχμὴν δηλοῖ, <· εἰς δὲ τὰ εὐώνυμα, ἡμίσειαν, >. τὸ δὲ Ῥωμαϊκὸν σίγμα, παρ' ἐνίοις μὲν τριώβολον· παρ' ἡμῖν δὲ παντὸς σταθμοῦ τὸ ἥμισυ, S. πλάγιον δὲ, ἓν μὲν, ὀβολὸν, ↄ· δύο δὲ, διώβολον, Ↄ. ἔσω δὲ ἐστραμμένον τὸ Ἑλληνικὸν σίγμα, ἡμιώβολον, Ↄ. ξ δὲ ἐπικείμενον ἔχον ε, ξέστην δηλοῖ, ξ̃ε. τὸ δὲ κ ἐπικείμενον ἔχον τὸ υ, κύαθον, κ̃. ὑποκείμενον δὲ τοῦ ο τὸ λ, ὁλκὴν σημαίνει, ℒ, τὴν καὶ δραχμὴν συνωνύμως καλουμένην.

Περὶ μέτρων. Κεφ. β′.

Ἡ μνᾶ πρὸς τὸ Ἰταλικὸν ἔχει δραχμὰς ρμδ′· πρὸς δὲ τὸ Ἀττικὸν, δραχμὰς ρκϐ′. ὥστε τὴν Ἰταλικὴν μνᾶν εἶναι λίτραν μίαν ἡμίσειαν· τὴν δὲ Ἀττικὴν, λ̃ α′, Γο γ′, δραχμὰς δ′. ἡ οὐγγία ἄγει παρὰ μὲν τοῖς Ἀττικοῖς δραχμὰς ζ′, παρὰ δὲ τοῖς Ἰταλικοῖς δραχμὰς η′. ἡ δὲ δραχμὴ γράμματα ἔχει γ′. ἡ δὲ Γο, κδ′. ἡ λίτρα ἔχει οὐγγίας δώδεκα, ὁλκὰς δύο. τὴν δὲ ὁλκὴν συνωνύμως καὶ δραχμὴν λέγουσι. τὸ δὲ γράμμα ἔχει ὀβολὸν α′, χαλκοῦς τέσσαρας. ὁ δὲ ὀβολὸς, χαλκοῦς ς′. ὁ δὲ χαλκοῦς καὶ τὸ κεράτιον, παντὸς γράμματός ἐστι σμικρότατον πρὸς ἐκπλήρωμα τιθέμενον τῶν σταθμῶν. ὁ μέδιμνος ἔχει ἡμίεκτα ιϐ′. τὸ ἡμίεκτον, χόας μὲν β′, χοίνικας δὲ δ′. ὁ δὲ χοῦς, χοίνικας β′, ξ̃ η′. ὡς ἔχειν τὸν μέδιμνον χοίνικας μη′, ξέστας ρκϐ′. ὁ δὲ χοίνιξ, κοτύλας γ′, ξέστην α′, S· ὁ δὲ ξέστης, κοτύλας β′, κυάθους ιϐ′. καὶ διὰ τούτων οἱ πλεῖστοι τῶν Ἑλλήνων μετροῦσι· παρὰ δὲ τοῖς Ἰταλοῖς εὑρίσκεται ὁ χοῦς μέτρῳ μὲν ἔχων ξέστας ς′, κοτύλας ιϐ′· σταθμῷ δὲ, ὕδατος ὀμβρίου (ὅπερ ἐστὶν ἀψευδέστατον) δραχμὰς ψκ′. ὁ δὲ χοίνιξ ἔχει ξ̃γ′, κοτύλας ς′. καὶ οὗτος δὲ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς τρυβλίον ὀνομάζεται. τὸ δὲ ὀξύβαφον, τέταρτόν ἐστι τῆς κοτύλης. ἔχει δὲ ὁ ξέστης σταθμῷ δραχμὰς ρκ′. ἰδίως δὲ Ἑλληνικὴ κοτύλη ἡ ἐλαίου, ἕλκει λ̃ α′. ὁ δὲ ξέστης, λ̃ β′. ὁ δὲ Ἰταλικὸς, λ̃ α′, Γο η′· τοῦ δὲ οἴνου, Γο 0′. εἰδέναι δὲ δεῖ ὡς τὰ μέτρα κατὰ τὸν σταθμὸν οὐ μετρίως ἐξαλλάσσεται κατὰ τὴν τῆς ὕλης διαφοράν.

ΕΚ ΤΩΝ ΚΛΕΟΠΑΤΡΑΣ ΚΟΣΜΗΤΙΚΩΝ, ΠΕΡΙ ΣΤΑΘΜΩΝ ΚΑΙ ΜΕΤΡΩΝ.

Ἡ μνᾶ, ὄνομα σταθμοῦ, ἔχει οὐγγίας ις′, > ρκη′, γράμματα τπδ′, ὀβολοὺς ψξη′, θέρμους ,ανϐ′, κεράτια ,βτδ′, χαλκοῦς ,σρμδ′. ἡ Ἀττικὴ μνᾶ ἔχει Γο ιϐ′, S, < ρ′, γράμματα τ′, ὀβολοὺς χ′, θέρμους ϡϑ, κεράτια ,αω′, χαλκοῦς ,γχ′. ἡ Πτολεμαϊκὴ μνᾶ ἔχει Γο ιη′, δραχμὰς ρμδ′, γράμματα υλϐ′, ὀβολοὺς ωξδ′, θέρμους ,ασζς′ κεράτια ,βφιϐ′, χαλκοῦς ,ϛϑιϐ′. Ἡ λίτρα ἔχει Γο ιϐ′, δραχμὰς ζς′, γράμματα σπη′, ὀβολοὺς φος′, θέρμους ωξδ′, κεράτια ,αψκη′, χαλκοῦς ,γχη′. Ἡ οὐγγία ἔχει δραχμὰς η′, γράμματα κδ′, ὀβολοὺς μη′, θέρμους οϐ′, κεράτια ρμδ′, χαλκοῦς τπδ′. καλεῖται δὲ ἡ Γα τετράσσαρον Ἰταλικόν. Ἡ δραχμὴ ἔχει γράμματα γ′, ὀβολοὺς ς′, θέρμους 0′, κεράτια ιη′, χαλκοῦς μη′. τὸ Ἰταλικὸν δηνάριον ἔχει δραχμὴν α′. δραχμὴ δὲ καὶ ἄλλη ὁμωνύμως καλεῖται Αἰγυπτιακὴ, ἥτις ἕκτον μέρος ἐστὶ τῆς Ἀττικῆς δραχμῆς, ἄγουσα ὀβολὸν α′. τὸ γραμμα ἔχει ὀβολοὺς β′, θέρμους γ′, κεράτια ς′, χαλκοῦς ις′. ὀβολὸς ἔχει θέρμον α′, S, κεράτια γ′, χαλκοῦς η′. τὸ ἡμιώβολον, ἔχει κεράτια α′, S, χαλκοῦς δ′. θέρμος ἔχει κεράτια β′, χαλκοῦς γ′. Ἀττικὸν δὲ ἡμιώβολον ἡμιωβόλου τέσσαρα πέμπτα. τὸ κεράτιον ἔχει Ἀττικοὺς χαλκοῦς β′, καὶ χαλκοῦ δύο πέμπτα. χαλκοῦς ἔχει ἡμιωβόλου τὸ δ′. ὥστε τοὺς τέσσαρας χαλκοῦς ἄγειν ἡμιώβολον. ὁ στατὴρ ἄγει < δ′. καλοῦσι δὲ αὐτὸν τετράδραχμον. καὶ τὸ διπούντιον δὲ ὁμοίως ἄγει < δ′. καὶ τὸ βασιλικὸν κάρυον ὁμοίως ἄγει < δ′. χήμη ἡ μεγάλη ἔχει < γ′· καὶ ἡ μικρὰ, < β′. ἀσσάριον ἔχει < β′. κοχλιάριον ἔχει < α′. ὁ κύαθος ἔχει < ι′, Γο α′, καὶ τὸ τέταρτον, τ̃ λ, ὀβολοὺς ξ′, θέρμους ζ, κεράτια ρπ′, χαλκοῦς υπ′. ἔστι δὲ κύαθος κοτύλης τὸ ς′. ἡ κοτύλη μέτρῳ μὲν ἔχει κυάθους ς′, σταθμῷ δὲ, < ξ, Γο ζ′, S, τ̃ ρπ′, ὀβολοὺς τξ′, θέρμους φμ′, κεράτια ,απ′, χαλκοῦς ,βωπ′. τὸ τρυβλίον τὸ αὐτὸ μέτρον χωρεῖ τῇ κοτύλῃ. ἔχει γὰρ μέτρῳ μὲν κυάθους ς′, σταθμῷ δὲ, < ξ′. Ὁ ξέστης μέτρῳ μὲν ἔχει κοτύλας β′, σταθμῷ δὲ, < ρκ′· καλεῖται δὲ παρὰ Αἰγυπτίοις ὁ ξέστης ἵνιον. τὸ ὀξύβαφον ἔχει κοτύλης τέταρτον, κύαθον α′, S· σταθμῷ δὲ, δραχμὰς ιε′. ἡ κόγχη ἡ μεγάλη τὸ αὐτὸ μέτρον σώζει τῷ ὀξυβάφῳ. ἔχει γὰρ μέτρῳ μὲν, κύαθον α′, S, σταθμῷ δὲ, δραχμὰς ιε′. ἡ δὲ ἐλάττων κόγχη, ἔχει μέτρῳ μὲν, ἡμικύαθον, σταθμῷ δὲ, < ε′. μύστρον τὸ μέγα ἔχει κοτύλης τὸ ἑκκαιδέκατον, ὃ γίνεται δραχμαὶ γ′, S, τέταρτον. τὸ δὲ μικρότερον, κοτύλης τὸ κϐ′, ὃ γίνεται δραχμαὶ δύο, τ̃ β′, κεράτιον α′ καὶ κερατίου τὸ ἑνδέκατον. Ὁ χοῦς ἔχει μέτρῳ μὲν κοτύλας Ἀττικὰς δώδεκα, ξέστας δὲ ἥμισυ, χοίνικας δὲ δ′· σταθμῷ δὲ ἔχει ὁ χοῦς δραχμὰς ψκ′. Ὁ χοῖνιξ ἔχει μέτρῳ μὲν κοτύλας τρεῖς, σταθμῷ δὲ, δραχμὰς ρπ′. ἐν δὲ τοῖς γεωργικοῖς εὗρον τὴν κοτύλην τρίτον ἢ τέταρτον ξέστου, τὸν δὲ χοῦν ξεστῶν 0′, κοτυλῶν δὲ ιϐ′, καὶ τὸν ἀμφορέα ξεστῶν λς′, κοτυλῶν μη′. τὸν δὲ μετρητὴν, ξεστῶν οϐ′, κοτυλῶν ζς′. τὸν δὲ μέδιμνον, ξεστῶν ρϐ′, κοτυλῶν ρλς′. ὁ δὲ κατὰ Σύρους μετρητὴς, ξ̃ ς′· Ἰταλικῶν, ρκ′. τὸ τρυβλίον καὶ τὸ ὀξύβαφον ὁμοίως ἔχουσι κοτύλης τὸ δ′· ὁ δὲ κύαθος, κοτύλης τὸ ς′.

Ἄλλως περὶ τῶν αὐτῶν.

Ἡ μνᾶ ἡ Ἀττικὴ ἔχει ⟨ιβ′. ἡ δὲ ἑτέρα, ⟨ις′. ἡ δὲ Πτολεμαϊκὴ, ἔχει ⟨ιη′. ἡ λίτρα ἔχει ⟨ιβ′. ἡ ⟨ ἔχει δραχμὰς η′. ἡ δραχμὴ ἔχει ℈ γ′. τὸ γράμμα ἔχει ὀβολοὺς β′. ὁ ὀβολὸς ἔχει θέρμον α′, S. ὁ θέρμος ἔχει κεράτια β′, χαλκοῦς δὲ γ′ ἢ ε′. Ἀττικὸν δὲ ἡμιώβολον ἡμιωβόλου τέσσαρα πέμπτα. τὸ κεράτιον ἔχει Ἀττικοὺς χαλκοῦς β′ καὶ χαλκοῦ β′ πέμπτα· ὁ χαλκοῦς ἔχει ἡμιωβόλου τὸ τέταρτον· ὥστε τοὺς τέσσαρας χαλκοῦς ἄγειν ἡμιώβολον. ὁ στατὴρ ἄγει δραχμὰς δ′. καλοῦσι δὲ αὐτὸν τετράδραχμον. καὶ τὸ διπούντιον δὲ < δ′. καὶ τὸ βασιλικὸν δὲ κάρυον ὁμοίως ἄγει < δ′. ἡ χήμη ἡ μεγάλη ἔχει < δ′· ἡ μικρὰ, β′. τὸ < ἀσσάριον ἔχει < β′· τὸ κοχλιάριον, < α′.

ΠΕΡΙ ΜΕΤΡΩΝ ΚΑΙ ΣΤΑΘΜΩΝ ΙΠΠΙΑΤΡΙΚΩΝ.

Οὐγγία ἔχει < η′. ἡ δραχμὴ ἔχει γράμματα γ′, ὀβολοὺς ς′. ἡ κοτύλη ἔχει ⟨ιβ′, ὀξύβαφα β′. τὸ δὲ ὀξύβαφον, κυάθους γ′. κύαθος ἔχει μύστρα δ′. κοχλιάριον δέ ἐστι μύστρου τὸ ἥμισυ. τὸ δὲ ὀξύβαφον ποιεῖ ⟨ς′. ὁ κύαθος ποιεῖ ⟨β′. τὸ μύστρον ποιεῖ οὐγγίας τὸ ἥμισυ. τὸ κοχλιάριον ποιεῖ ℈ ς′. ἡ δραχμὴ ποιεῖ ℈ γ′. ὁ ὀβολὸς ποιεῖ γράμμα. τὸ σικλίον ἔχει ⟨ τὸ S. ὁ κύαθος μύστρα ὀ′. ὡς εἶναι τὸ μύστρον ⟨ τὸ ἥμισυ. τὸ δὲ μύστρον κοχλιάρια β′. ὡς εἶναι τὸ κοχλιάριον ⟨ δ′. ἡ μνᾶ ἔχει ⟨ιε′, ὁλκὰς ριβ′, S. ἡ λίτρα ἔχει ὁλκὰς ζ′. τὸ δηνάριον ἔχει γράμματα δ′.

Περὶ μέτρων ὑγρῶν.

Τὸ Ἰταλικὸν κεράμιον ἔχει χόας η′. ὁ χοῦς ἔχει ξέστας ς′. ὁ ξέστης κοτύλας β′· αἳ καὶ τρυβλία λέγονται. ἡ κοτύλη γὰρ τὸ αὐτὸ ἔχει καὶ τὸ τρυβλίον, μύστρα μεγάλα γ′, ὀξύβαφα δὲ δ′. τὸ γὰρ μέγα μύστρον ἔχει ὀξύβαφα γ′. τὸ ὀξύβαφον ἔχει κυάθους α′, S. ὁ δὲ κύαθος ἔχει χήμας μικρὰς, ἤτοι μύστρα μικρὰ, β′.

Ἰταλικὸν	ἐλαίου,	οἴνου,	μέλιτος.
τὸ κεράμιον ἔχει	λί οβ′.	λί π′.	λί ρκ′.
ὁ χοῦς	λί θ′.	λί ι′.	λί ιγ′, S.
ὁ ξέστης	⟨ ιη′.	⟨ κ′.	⟨ κζ′.
ἡ κοτύλη	⟨ θ′.	⟨ ι′.	⟨ ιγ′, S.
τὸ μέγα μύστρον	⟨ γ′.	⟨ γ′ ℈ η′.	⟨ δ′, S.
τὸ ὀξύβαφον	< ιη′.	⟨ β′, ℈ ιβ′.	⟨ γ, S.
τὸ μικρὸν μύστρον	< ις′.	℈ κ′.	< ιθ′.
ὁ κύαθος	⟨ α′, S.	< ιβ′.	< ιγ′.

ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ

Περὶ μέτρων καὶ σταθμῶν.

Ἐγὼ, φίλτατε, περὶ σταθμῶν καὶ μέτρων οὕτως ἠκρίβωσα· ἀπὸ τῶν ἐλαχίστων ἀρξάμενος ἐπὶ τὴν μνᾶν πολλαπλασιάζων ἀνῆλθον. τὸ κεράτιον τὸν αὐτὸν σταθμὸν ἔχει τῷ χαλκῷ. ὁ δὲ ὀβολὸς χαλκοῦς ἔχει τρεῖς. ὅθεν τὸ ἡμιωβόλιον ἔχει σταθμῷ κεράτιον ἓν ἥμισυ. γράμμα ἄγει ὀβολοὺς δύο, τουτέστι χαλκοῦς ἓξ. ἡ δὲ δραχμὴ, ἡ καὶ ὁλκὴ, ἄγει γράμματα γ′, τουτέστιν ὀβολοὺς θ′. ἡ δὲ ⟨ ἔχει < η, ℈ κδ′. ἡ λίτρα δὲ ἔχει ⟨ιβ′, δραχμὰς δὲ ζς′. ἡ μνᾶ κατὰ μὲν τὴν ἰατρικὴν χρῆσιν ἄγει ⟨ις′, τουτέστιν ὁλκὰς ρκη′· κατὰ δὲ τὴν Ἰταλικὴν, ⟨ιη′, τουτέστι λίτραν μίαν ἡμίσειαν, δραχμὰς δὲ ρμδ′. ἡ δὲ Ἀλεξανδρίνη μνᾶ, ἄγει ⟨ κ′, τουτέστιν ὁλκὰς ρξ′.

Περὶ μέτρων ὑγρῶν· Οἴνου.

Τὸ κεράμιον ἄγει λ π′. ἡ οὖρνα, λ μ′. ὁ χοῦς, τουτέστι τὸ κόγγιον, ἔχει λ ι′. τὸ ἡμικόγγιον ἔχει λ ε′. ὁ ξέστης ἔχει λίτραν μίαν, ⟨ η′. ἡμίνα, τουτέστιν ἡ κοτύλη, ⟨ ι′. τὸ ὀξύβαφον, ὅπερ ἐστὶ τέταρτον κοτύλης, ἄγει ⟨ β′, S. ὁ δὲ κύαθος, ὅπερ ἐστὶν ἕκτον κοτύλης, ἄγει ⟨ α′, ἡμίσειαν, ℈ δ′. ἡ δὲ χήμη, ἐστὶ κυάθου τέταρτον, ἄγει δὲ δραχμὰς γ′, γράμμα ἕν. Ὁ αὐτὸς δὲ σταθμός ἐστι τοῦ ὕδατος καὶ ὄξους· φασὶ δὲ τοῦ ὀμβρίου ὕδατος πληρωθῆναι ἀψευδέστατον εἶναι τὸν σταθμὸν, ἄγειν δὲ ὁλκὰς ψκ′ τὸν χοῦν.

Περὶ Ἐλαίου.

Τὸ κεράμιον ἔχει λ οβ′. ἡ οὖρνα λ λς′. τὸ κόγγιον ἔχει λίτρας θ′. τὸ ἡμικόγγιον λ δ′, S. ὁ ξέστης ἔχει λ α′, S. ἡμίνα, τουτέστιν ἡ κοτύλη, ⟨ θ′. τὸ τέταρτον ἔχει ⟨ δ′, S. τὸ ὀξύβαφον, ὅπερ ἐστὶ κοτύλης τέταρτον, ἄγει ⟨ β′, S. ὁ δὲ κύαθος, ὅπερ ἐστὶ κοτύλης ἕκτον, ἄγει ⟨ α′, S. ἡ χήμη, κυάθου τέταρτον, ἄγει δραχμὰς γ′.

Περὶ Μέλιτος.

Τοῦ μέλιτος τὸ κεράμιον ἔχει λ ρκ′. ἡ οὖρνα ἔχει λίτρας ξ′. τὸ κόγγιον ἔχει λ ε′. τὸ ἡμικόγγιον ἔχει λ ζ′, S. ὁ ξέστης ἔχει λ β′, S. ἡμίνα ἔχει λ α′, ⟨ γ′. τὸ τέταρτον ἔχει ⟨ ζ′, S. τὸ ὀξύβαφον ἔχει ⟨ γ′, S, < β′. ὁ δὲ κύαθος ἔχει ⟨ β′, S. ἡ δὲ χήμη, ὅπερ ἐστὶ κυάθου τέταρτον, ἄγει < ε′.

ΑΛΛΩΣ ΠΕΡΙ ΜΕΤΡΩΝ.

Μέδιμνος ἔχει ἡμίεκτα ιβ′. τὸ δὲ ἡμίεκτον, χόας ὀύο. ὁ δὲ χοῦς, χοίνικας τέσσαρας. ὁ δὲ χοῖνιξ κοτύλας Ἀττικὰς ἄγει τρεῖς, σταθμῷ δὲ ἔχει ὁλκὰς ρπ′· ὁ δὲ χοῦς ἐστὶ μὲν μέτρῳ κοτυλῶν Ἀττικῶν ιβ′, σταθμῷ δὲ ἄγει δραχμὰς ψκ′. ὁ δὲ ξέστης μέτρῳ μὲν κοτυλῶν δύο, σταθμῷ δε < ρκ′. ἡ δὲ κοτύλη ἔχει κυάθους ἓξ, σταθμῷ δὲ < ξ′. τὴν δὲ κοτύλην οἱ Ἀττικοὶ καὶ τρυβλίον ὀνομάζουσι. τὸ ὀξύβαφον μέτρῳ μὲν κοτύλης τέταρτον, ὅπερ ἐστὶ κύαθος εἷς ἥμισυ· σταθμῷ δὲ ἔχει δραχμὰς ιε′. ὁ κύαθός ἐστι δραχμῶν δέκα. ἡ δὲ χήμη ἐστὶ κυάθου τέταρτον, < β′, S. τὸ μέγα μύστρον κοτύλης ἐστὶν ὀκτωκαιδέκατον, ἄγει δραχμὰς τρεῖς, ℈ α′· τὸ δὲ μικρὸν, κοτύλης εἰκοστὸν τέταρτον, ἄγει δραχμὰς δύο, S. τὸ δὲ δικαιότατον μύστρον γράμματα ἔχει ὀκτώ. τὸ δὲ κοχλιάριον γράμματα ἔχει τρία τοῦ βασιλικοῦ καρύου τὸ μέγεθος < ἄγει ἑπτὰ, τοῦ δὲ Ποντικοῦ, < α′· τὸ δὲ τῆς βαλάνου, δραχμῆς ἥμισυ. τὸ δὲ τοῦ Αἰγυπτιακοῦ κυάμου ἔχει ὀβολὸν καὶ ἥμισυ· τοῦ ὀράβου, χαλκοῦς β′.

DE MENSIBUS, ET PARTIBUS EORUNDEM.

Duodecim apud omnes gentes nationesque comperiuntur fuisse menses; sed eorum ut nomina, ita et ratio fuit diversa. Id quod in Atticorum præsertim et Romanorum mensibus verum est. Nam etsi Græci et Latini suos menses a novilunio, seu conjunctione solis et lunæ auspicabantur, tamen iis inter se minime convenit: ita ut præcise inter se componi nequeant, ne si constaret quidem de ordine omnium utrimque. Cujus rei causam fuisse existimant inprimis astronomicarum rationum ignorationem atque incertitudinem: quam intercalandi etiam importunitate haud raro auctam apparet. Plutarch. certe in Romulo affirmat nihil convenire inter Græcorum et Romanorum novilunia: ubi Romæ natalem, qui in ipsum

trigesimum mensis diem inciderit, celebrari a Romanis a. d. XI Kal. Maii ostendit. Atque Idem in Aristide de Plataicæ pugnæ die loquens, fatetur, quanquam suo tempore accuratius cœlestium corporum motus supputarentur, tamen alios aliter suos inchoare menses. Porro ut ad Atticos menses veniam, Suidas Γαμηλιῶνα interpretatur Januarium. Ἐλαφηβολιών, Februarius ex Gazæ auctoritate creditur, demonstrantis hybernum esse eum mensem, et quidem Gamelione posteriorem, priorem Munychione. Μουνυχιῶνα Martium esse, aut ei proxime respondere, æquinoctii etiam ratione demonstravit Gaza. Leginusque apud Harpocr. et Suidam, Μουνυχιῶνα fuisse decimum apud Athenienses mensem. Est autem Martius decimus ab Junio, a quo incepisse ordinem (quippe a solstitio æstivo) mensium, ipsumque adeo annum, perspicue docuit Gaza. Θαργηλιὼν Aprili respondere existimatur, ex hac conjectura : dictus Θαργηλιὼν παρὰ τὰ Θαργήλια, quod erat festum quoddam ex eo nominatum, quia in eo primitiæ earum frugum, quas calor solis θέρων καὶ θάλπων τὴν γῆν produxerat, diis offerrentur. Eam Plin. confirmat. Is enim hæc Theophrasti H. Pl. 4, 18 : Περὶ γὰρ τὴν βλάστην ἐλάτης καὶ πεύκης, ὅτε καὶ λοπῶσι, τοῦ Θαργηλιῶνος ἢ Σκιροφοριῶνος, ἄν τις περιέλῃ, παραχρῆμα ἀπόλλυται, sic vertit, 17, 24 : Abieti enim et pino si quis detraxerit sole taurum vel geminos transeunte cum germinant, statim moriuntur. Ita ut ejus auctoritate Θαργηλιῶνα Aprili opponere queamus, et Σκιροφοριῶνα Maio; nam Aprili mense sol taurum transit, Maio geminos. Sed et Dionysii Halicarnassei auctoritate comprobari potest, sic scribentis Rom. Antiq. 1, p. 39 : Ἴλιον μὲν γὰρ ἥλω τελευτῶντος ἤδη τοῦ θέρους, ἑπτακαίδεκα πρότερον ἡμέραις τῆς θερινῆς τροπῆς, ὀγδόῃ φθίνοντος μηνὸς Θαργηλιῶνος, ὡς Ἀθηναῖοι τοὺς χρόνους ἄγουσι· περιτταὶ δ' ἦσαν αἱ τὸν ἐνιαυτὸν ἐκεῖνον ἐκπληροῦσαι μετὰ τὴν τροπὴν εἴκοσι ἡμέραι· nam vigesimatertia die mensis Θαργηλιῶνος captam fuisse Trojam ait, septendecim diebus ante solstitium, quod tunc incidebat in sequentis mensis, sc. Σκιροφοριῶνος, diem decimum : post quod tempus reliqui erant dies 20, ad complendum et mensem et annum. Ubi etiam innuit solstitium eo anno non (ut solebat) in kalendas s. plenilunium Hecatombæonis, verum in decimum diem præcedentis mensis Scirophorionis incurrisse. Σκιροφοριὼν sequitur Θαργηλιῶνα, et Maio respondet, ut ex antedictis apparet. Huic porro proximum esse Ἑκατομβαιῶνα, diserte in Agesilao Plutarch. docet, ubi refert dies viginti intervenisse inter fœdus Spartæ, exclusis Bœotis, ictum die XIIII Scirophorionis, et inter cladem quam apud Leuctra quinto Hecatombæonis die acceperunt Spartani. Primus hic fuit mensium Atticorum et anni initium, ut ex Dionysii paulo ante citatis verbis patet, ideoque a sacrificiis majoribus, hecatombis sc., quæ tunc fiebant, nomen accepit. Adhæc solstitium æstivum in eum incidebat plerumque; nam et in præcedentem Scirophoriona nonnunquam incurrisse, ex Dionysii loco paulo supra allato, constat. Antiquitus dictus fuit Κρόνιος, i. e. Saturnalis, a Bœotis Hippodromus, a Macedonibus Lous, ut refert Plutarch. Theseo, et Camillo, et Alexandro. Respondet vero Latinorum Junio. Sequitur hunc Μεταγειτνιών, quemadmodum Suidas quoque post Harpocrationem hunc mensem fuisse secundum annotavit. Quinctili s. Julio eum conciliemus, quanquam hac in re Plutarch. nobis refragatur, qui in Poplicola scribit, Εἰδοῖς οὖν Σεπτεμβρίαις (ὃ συντυγχάνει περὶ τὴν πανσέληνον μάλιστα τοῦ Μεταγειτνιῶνος) ἠθροισμένων ἁπάντων εἰς τὸ Καπετώλιον· comparans mensem hunc non cum Julio, cum quo conferendum antedicta declarant, sed cum Septembri : id quod valde mirum est, nec facile quispiam vel locum illum esse depravatum, vel auctorem errasse deceptumque fuisse dicere audeat. A Syracusanis Carnium fuisse dictum, Panemum a Bœotis, Idem in Camillo et Nicia refert. Proximus est Βοηδρομιών, ut ex eodem Plutarcho Aristide colligitur, ubi de pugnæ Plataicæ tempore loquitur : Ταύτην τὴν μάχην ἐμαχέσαντο τῇ τετράδι τοῦ Βοηδρομιῶνος ἱσταμένου κατ' Ἀθηναίους· κατὰ δὲ Βοιωτοὺς, τετράδι τοῦ Πανέμου φθίνοντος. Bœoti enim præcedentem mensem Panemum vocabant, quem serie contigua sequitur hic Βοηδρομιών. Respondet porro hic mensis Latinorum Sextili s. Augusto. Contiguus est Μαιμακτηριών, Bœotis Alalcomenius dictus, ut idem Plutarch. docet paulo post verba jam allata : Τοῦ Μαιμακτηριῶνος μηνὸς, ὅς ἐστι παρὰ Βοιωτοῖς Ἀλαλκομήνιος, τῇ ἕκτῃ ἐπὶ δέκα πέμπουσι πομπήν· quo etiam ex loco non levi conjectura colligitur Boedromioni eum successisse. Opponitur nostro Septembri. Quintum hunc fuisse mensem Atheniensium tradit Harpocr. et ex eo Suidas, qui etiam addit esse Latinorum Januarium. Quorum neutrum cum Gazæ opinione convenit : imo si quintus sit, nullo modo Januarius esse potest. Arrianus certe in Exp. Alex. 2, hoc mense scribit victum ab Alexandro Darium, Issica pugna : quam finita æstate et jam incipiente autumno commissam fuisse, veritati non videtur dissentaneum. Proximus huic, qui ad Octobrem nostrum quadret, est Πυανεψιών : quem fuisse mensem autumnalem ipsum declarat nomen; dictus enim a festo Πυανεψίων, quod agitabatur frugibus terræ jam collectis atque conditis, ut ex Plut. Theseo colligere est. Idem Plut. De Iside et Osiride hunc Atheniensium Pyanepsionem declarat esse Bœotorum Damatrium, Ægyptiorum Athyr : nimirum circa occasum pleiadis cosmicum, i. e. autumnalem. Novembri Latinorum Gaza opponit Ἀνθεστηριῶνα Atticorum, hybernum esse mensem ex etymo colligens, quod sc. ἀνθέων στερεῖ τὴν γῆν. Contra tamen Philostr. vernum esse mensem scribit, denominatum ita παρὰ τῶν ἀνθῶν : quemadmodum Ister quoque ap. Harpocr. eum sic vocatum tradit διὰ τὸ πλεῖστα τῶν ἐκ γῆς ἀνθεῖν τότε. Et Plutarch. Sylla, Ἑλεῖν δὲ τὰς Ἀθήνας αὐτός φησιν ἐν ὑπομνήμασι, Μαρτίαις καλάνδαις· ἥτις ἡμέρα συμπίπτει μάλιστα τῇ νουμηνίᾳ τοῦ Ἀθεστηριῶνος μηνός. Cui astipulatur Appian. B. C. 2, memorans τελευτῆσαι τὸν Καίσαρα ἐν ἡμέραις αἷς καλοῦσιν εἰδοῖς Μαρτίαις, Ἀνθεστηριῶνος μάλιστα μέσου. Quin et Macrob. Saturn. 1, 12, cum dixisset Aprilem dici quasi aperilem, subjungit, Sicut apud Athenienses Ἀνθεστηριὼν idem mensis vocatur, ab eo, quod hoc tempore plura florescant. Rursum tamen Plutarch. in fine sui Arati ait, Ἡμέρα πέμπτῃ Δαισίου μηνὸς, ὃν Ἀθηναῖοι καλοῦσιν Ἀνθεστηριῶνα· quem Macedonum Δαίσιον s. Δέσιον, Suidas Junium esse dicit. Utut sit, omnes illi auctores Gazæ refragantur, existimanti Ἀνθεστηριῶνα esse Novembrem, et mensem hybernum : quanquam et Harpocration, cum dicat esse eum octavum mensium Atticorum, inter hybernos eum referat : innuens eum esse eundem cum Januario, cui Γαμηλιῶνα supra opposuimus. Alius itaque quærendus erit, quem cum illo Latinorum Novembre componamus, cum omnium suffragiis constet Ἀνθεστηριῶνα ei nullo modo respondere. Postremus in Gazæ serie est Ποσειδεών, quasi Neptunium diceres. Suidas Decembrem hunc interpretatur, ut et Gaza. Januario tamen eum comparat Plutarch. in Cæs. his verbis, Χειμῶνος ἐν τροπαῖς ὄντος, ἱσταμένου μηνὸς (οὗτος δ' ἂν εἴη Ποσειδεὼν Ἀθηναίοις), ἀφῆκεν εἰς τὸ πέλαγος. Qua in re nihil inesse absurdi videtur, cum olim solstitium id in finem Decembris inciderit.

Hæc quambrevissime fieri potuit, collegi ex Græcorum commentariis, et viri cujusdam nostra memoria celebris libello De mensibus Atticis. At in Lexico quodam meo veteri alius ordo mensium Atticorum est, et alia interpretatio Latina, ut deinceps videbis. Sic enim in eo legitur (omisso Græco et Lat. nomine Novembris) : Ὀνόματα Μηνῶν κατὰ Ἀθηναίους. Ἑκαβαιὼν (ὁ καὶ Κρόνιος), ὁ Σεπτέμβριος. Μεταγειτνιὼν, ὁ Ὀκτώβριος. Πυανεψιὼν, ὁ Δεκέμβριος. Μαιμακτηριὼν, ὁ Ἰανουάριος. Ληναιὼν (ὁ καὶ Ποσειδεὼν), ὁ Φεβρουάριος. Γαμηλιὼν, ὁ Μάρτιος. Ἀνθεστηριὼν, ὁ Ἀπρίλλιος. Ἐλαφηβολιὼν, ὁ Μάϊος. Μουνυχιὼν, ὁ Ἰούνιος. Θαργηλιὼν, ὁ Ἰούλιος. Σκιροφοριὼν, ὁ Αὔγουστος. In eodem Lexico hæc τῶν καθ' Ἕλληνας Ὀνόματα Μηνῶν leguntur : Γορπιαῖος, ὁ Σεπτέμβριος. Ὑπερβερεταῖος, ὁ Ὀκτώβριος. Δίος, ὁ Νοέμβριος. Ἀππελλαῖος, ὁ Δεκέμβριος. Αὐδοναῖος, ὁ Ἰανουάριος. Περίτιος, ὁ Φεβρουάριος. Δύστρος, ὁ Μάρτιος. Ξανθικὸς, ὁ Ἀπρίλλιος. Ἀρτεμίσιος, ὁ Μάϊος. Δέσιος, ὁ Ἰούνιος. Πάνεμος, ὁ Ἰούλιος. Λώϊος, ὁ Αὔγουστος. Quoniam vero et Ægyptiacorum mensium crebra apud Græcos occurrit mentio, placet et ipsos inde cum in-

terpretatione sua apponere : Ὀνόματα Μηνῶν κατὰ Αἰγυπτίους. Φθὼ, ἢ Θωθὶ, ὁ Σεπτέμβριος. Παμφοὶ, ἢ Φαωφὶ, ὁ Ὀκτώβριος. Ἀθὺρ, ὁ Νοέμβριος. Χυὰκ, ὁ Δεκέμβριος. Τυβὶ, ὁ Ἰανουάριος. Μεχεὶρ, ἢ Βεχεὶρ, ὁ Φεβρουάριος. Φαμενὼθ, ὁ Μάρτιος. Φαρμουθὶ, ὁ Ἀπρίλλιος. Παχὼν, ὁ Μάϊος. Παυνὶ, ὁ Ἰούνιος. Ἐπιφὶ, ὁ Ἰούλιος. Μεσσορὶ, ὁ Αὔγουστος. Eadem nomina in alio quoque libro manuscripto legi, sed quædam paulo aliter scripta, sc. Θὼθ pro Θωθί : Μεχὶρ pro Μεχείρ : Παϋνὶ pro Παυνί : Ἔπιφι pro Ἐπιφί : Μεσορὶ pro Μεσσορί. In quibus tamen parum est discriminis. Præterea ibidem habentur Ὀνόματα Μηνῶν κατὰ Ἰουδαίους : quæ et ipsa recensere hic visum est, cum apud Ecclesiasticos scriptores et Historicos nonnunquam eorum fiat mentio. Sic igitur ibi legitur : Τισερὶ, ὁ Σεπτέμβριος. Μαρχασουὰν, ὁ Ὀκτώβριος. Κισθλὲβ, ὁ Νοέμβριος. Τηβὴθ, ὁ Δεκέμβριος. Σεβὰτ, ὁ Ἰανουάριος. Ἀδὰρ, ὁ Φεβρουάριος. Νισσὰν, ὁ Μάρτιος. Ἰὰρ, ὁ Ἀπρίλλιος. Σιβὰν, ὁ Μάϊος. Ταμοὺζ, ὁ Ἰούνιος, Ἄβ, ὁ Ἰούλιος. Ἐλοὺλ, ὁ Αὔγουστος. Ceterum barbara hæc addidi Atticis et Græcis nominibus, quoniam in VV. LL. quoque ea habebantur, quibus thesaurum hunc pauperiorem esse nolui. Sed in iis horum Hebraicorum mensium nomina aliqua aliter scripta sunt, sc. Θερσὶ pro Τισερί : Μαρσοναὴ pro Μαρχασουάν : Χασλεὺ pro Κισθλέβ : Σαβὰτ pro Σεβάτ : Νισὰν pro Νισσάν : Σιεθοναὴ pro Σιβάν : Θαμνὶ pro Ταμούζ. In manuscripto etiam libro veteri paulo aliter scripta nonnulla reperi : sc. Μορσαὰν pro Μαρχασουάν : Θαμὶ pro Ταμούζ : Ἐβλὰδ pro Ἄβ : Ἐλοὺρ pro Ἐλούλ. Sed mendosæ eæ scripturæ sunt, at genuinæ et Hebræis nominibus consentaneæ, quas ex Lex. meo veteri attuli, ideoque illis, non his, nitendum erit. In VV. LL. præterea Macedonica mensium nomina, Bithynica, Cappadocica, Cypria : quæ et ipsa, ne quid omisisse videamur, ascribemus. Macedonica : Αἰγόκερως, Ὑδροχόος, Ἰχθῦς, Κριὸς, Ταῦρος, Δίδυμοι, Καρκίνος, Λέων, Παρθένος, Ζυγὸς, Σκορπίος, Τοξότης. Bithynica : Ἥρεως, Ἕρμιος, Μητρῶς, Διονύσιος, Ἡράκλειος, Δίος, Βενδιαῖος, Στρατεῖος, Ἄρειος, Περιέπιος, Ἀφροδίσιος, Δημήτριος. Cypria : Ἀφροδίσιος, Ἀπογονικὸς, Αἰνικὸς, Ἰούνιος, Καισάρειος, Σεβαστὸς, Αὐτοκρατορικὸς, Δημαρχεξάσιος, Πληθύτατος, Ἀρχιερεύς. Cappadocica : Τίριξ, Μάτα, Ξανανθηρὶ, Μιθρὶ, Ἀπομεναμὰ, Ἀρθρὰ, Τετουσία, Ὡσμωνία, Σόνδαρα, Ἀρτανία, Ἀρταεστὶν, Ἀραιότατα. Sed ista plane barbara sunt, et nescio quibusnam scriptoribus Græcis Latinisve usitata.

[Ὀνόματα Μηνῶν in Matth. Gloss. Gr. Min. 1, p. 86. Mosquæ 1774 :

ΜΗΝΕΣ ΡΩΜΑΙΩΝ.	
Μάρτιος	Σεπτέβριος
Ἀπρίλλιος	Νοέμβριος
Μάϊος	Δεκέβριος
Ἰούνιος	Ἰαννουάριος
Ἰούλιος	Φευρουάριος
Αὔγουστος	

ΑΘΗΝΑΙΩΝ.	ΕΒΡΑΙΩΝ.
Σκιῤῥοφοριὼν	Ψιθεδὼ
Ἑκατομβαιὼν	Θαμνὶ
Μεταγειτνιὼν	Ἄβ
Πυανεψιὼν	Ἐλοὺλ
Μαιμακτηριὼν	Θερσὶ
Ἀνθεστηριὼν	Μορσουᾶν
Ποσειδιὼν	Χασαλεῦ
Γαμιλιὼν	Τιβιβὶ
Ἐλαφηβολιὼν	Σαβὰτ
Ληναιὼν	Ἀδὰρ
Μουνιχιὼν	Νισὰν
	Ἰὰρ

ΕΛΛΗΝΩΝ.	ΠΕΡΣΩΝ.
Δύστρος	Φαρουαρτὴς
Ξανθικὸς	Ἀρτιπεετὸς
Ἀρτεμίσιος	Χορτὰτ
Δέσιος	Τυρμὰ
Πάνεμος	Μερτὰτ
Λῶος	Σαχριοὺρ
Γορπιαῖος	Μέ/ερμα
Ὑπερβερεταῖος	Ἀπάνμα
Δίος	Ἄδερμα
Ἀπιλλαῖος	Σῆμα
Ἀδυναῖος	Πε/μὰν
Περίτιος	Ἀσφαντὰρ
	Μασιαρχὰ

ΜΑΚΕΔΟΝΩΝ.	ΒΗΘΥΝΩΝ.
Σούδαρα	Ἄρειος
Ἀρτανία	Περιέπειος
Ἀρτιεστίνα	Ἀφροδίσιος
Ἀρετότατος	Δημήτριος
Τίριξ	Ἥρεος
Ματὰ	Ἕρμος
Ξανθηρὶ	Μητρῷος
Μιθρὶ	Διονύσιος
Ἀπομεναμὰ	Ἡράκλειος
Ἀρθρὰ	Δίος
Τεθουσία	Βενδιαῖος
Ὀσμονία	Στρατήϊος

ΑΙΓΥΠΤΙΩΝ.	ΚΥΠΡΙΩΝ.
Φαμενὼθ	Ταηθύπατος
Φαρμουθὶ	Ἀρχιερεὺς
Παχὼν	Ἄεσθιος
Παϋνὶ	Ῥωμαῖος
Ἐπιφὶ	Ἀφροδίσιος
Μεσωρὶ	Ἀπογονικὸς
Θὼθ	Αἰνικὸς
Φαωφὶ	Ἰούνιος
Ἀθὺρ	Καισσάριος
Χοιὰκ	Σεβαστὸς
Τιβὶ	Αὐτοκρατορικὸς
Μεχεὶρ	Δημαρχεξούσιος.]

Hæc de nominibus mensium : quorum supra dictum est non esse eandem apud omnes gentes rationem, et inprimis Atticos menses non convenire cum nostris, quod illi, sicut et Hebræorum menses, tantum ad lunæ cursum computarentur, luna auspicante et finiente mensem; nostri vero ita descripti sint, ut in conficiendo anno magis ad solis cursum quadrarent. Apud Atticos primus mensis a solstitio æstivo inchoabat annum : quod cum fere incidat in medium mensem Junium apud nos, mensem qui illi exacte respondeat, opponere non possumus, cum videamus eum partem sibi ex Junio capere, partem ex Julio : quæ ratio eadem deinceps est in ceteris. Itaque non abs re futurum existimo, si ad ostendendam istam diversitatem, ex veteri quodam Calendario manuscripto ascribam quoto Romanorum mensium die Græcus quisque mensis suum sumpserit initium. In eo itaque Januarii mensis die xv, inchoat κατὰ Τυρίους Αὐδοναῖος, ἡμερῶν λ'. xiiii Februarii, κατὰ Τυρίους Περίτιος, ἡμερῶν λ'. xviii Martii, κατὰ Τυρίους Δύστρος, ἡμερῶν λ'. xvi Aprilis, κατὰ Τυρίους Ξανθικὸς, ἡμερῶν λα'. xviii Maii, κατὰ Τυρίους Ἀρτεμίσιος, ἡμερῶν λα'. xxii Junii, κατὰ Τυρίους Δέσιος, ἡμερῶν λα' : ubi etiam statuuntur θεριναὶ τροπαί. xxi Julii, κατὰ Τυρίους Πάνεμος, ἡμερῶν λα'. xviii Augusti, κατὰ Τυρίους Λῶος, ἡμερῶν λ'. xix Septembris, κατὰ Τυρίους Γορπιαῖος, ἡμερῶν λ'. xix Octobris, κατὰ Τυρίους Ὑπερβερεταῖος, ἡμερῶν λ'. xviii Novembris, κατὰ Τυρίους Δίος, ἡμερῶν λ'. xviii Decembris, κατὰ Τυρίους Ἀπελλαῖος, ἡμερῶν λ'. ὁμοῦ σελήνης ἡμέραι ς' ἐπακταί. Hactenus in Græco isto Calendario, ubi ortus etiam occasusque siderum et ventorum erant annotati, solstitia etiam et horarum rationes. Quod vero in eo est κατὰ Τυρίους, in Lex. meo veteri et apud alios est καθ' Ἕλληνας.

DE PARTIBUS MENSIS.

Dividunt Græci mensem suum in tres decadas seu τρία δεχήμερα, ut Pollux nominari posse ait. Primam

vocant μηνὸς ἱσταμένου sive ἀρχομένου : secundam, μεσοῦντος μηνὸς, vel ἐπὶ δεκάδι : tertiam, φθίνοντος μηνὸς, sive παυομένου, aut λήγοντος : vel etiam ἐπὶ εἰκάδι. Utuntur igitur in diebus numerandis, nominibus ordinalibus, πρώτη, δευτέρα, τρίτη, τετάρτη, seu τετρὰς, πέμπτη, sive πεντὰς, ἕκτη, sive ἕξὰς, et sic deinceps : nisi quod prima cujusque mensis dies vocetur νουμηνία (quoniam in ea erat novilunium), decimaquinta peculiariter ab Hesiodo μέση, quoniam medium obtinet locum ; ultima, ἕνη καὶ νέα : quæ et Δημητριὰς in honorem Demetrii dicta aliquamdiu fuit. Hoc porro est discriminis, quod in ἱσταμένου et μεσοῦντος μηνὸς diebus numerandis recto ordine progrediuntur, in φθίνοντος autem decade utuntur ordine retrogrado, quali Latini in suis nonis, idibus et calendis, ut ex sequenti diagrammate patebit.

1	Νουμηνία		Calendæ.	
2	δευτέρα	ἱσταμένου μηνὸς, s. ἀρχομένου μηνός.	IIII	Nonas.
3	τρίτη		III	
4	τετάρτη		Pridie	
5	πέμπτη		Nonæ.	
6	ἕκτη		VIII	
7	ἑβδόμη		VII	
8	ὀγδόη		VI	
9	ἐννάτη		V	
10	δεκάτη		IIII	
11	πρώτη		III	Idus.
12	δευτέρα		Pridie	
13	τρίτη		Idus	
14	τετάρτη	μεσοῦντος μηνὸς, vel ἐπὶ δεκάδι, seu δεκάτῃ.	XVIII	
15	πέμπτη		XVII	
16	ἕκτη		XVI	
17	ἑβδόμη		XV	
18	ὀγδόη		XIIII	
19	ἐννάτη		XIII	
20	εἰκὰς, s. εἰκοστή.		XII	
21	δεκάτη	φθίνοντος μηνός. πρώτη	XI	Kal.
22	ἐννάτη	δευτέρα	X	
23	ὀγδόη	τρίτη	IX	
24	ἑβδόμη	τετάρτη	VIII	
25	ἕκτη	πέμπτη	VII	
26	πέμπτη	ἕκτη	VI	
27	τετάρτη	ἑβδόμη	V	
28	τρίτη	ὀγδόη	IIII	
29	δευτέρα	ἐννάτη	III	
30	ἕνη καὶ νέα, seu τριακάς.		Pridie	

Ita vero numerandum esse, tum ex Polluce constat, tum ex Scholiis in Aristoph. scriptis. Ibi enim in expositione horum Strepsiadis verborum, Πέμπτη, τετρὰς, τρίτη, μετὰ ταύτην δευτέρα· Εἶθ' ἣν ἐγὼ μάλιστα πασῶν ἡμερῶν Δέδοικα καὶ πέφρικα καὶ βδελύττομαι, Εὐθὺς μετὰ ταύτην ἔσθ' ἕνη τε καὶ νέα· inhorum inquam verborum expositione scholiastes hæc annotat : Οὕτω δὲ ἠρίθμουν Ἀθηναῖοι· τὰς μὲν ἀπὸ νουμηνίας ὁμοίως ἡμῖν λέγοντες, πρώτη ἱσταμένου, δευτέρα ἱσταμένου, μέχρι τῶν δέκα· μεθ' ἣν, πρώτην ἐπὶ δέκα, εἶτα δευτέραν ἐπὶ δέκα, καὶ ἑξῆς ἄχρι εἰκοστῆς. ἡ αὐτὴ δὲ καὶ εἰκάς. μεθ' ἣν ἑνδεκάτην φθίνοντος, ἢ δεκάτην, ἢ ἐννάτην, ἢ ὀγδόην, ὡς ἔτυχεν ἔχων ὁ μήν· καὶ ἑξῆς ἀναλύοντες ἄχρι δευτέρας. οὕτω γὰρ Ἀθηναῖοι ἠρίθμουν, οὐ προστιθέντες, ἀλλ' ἀφαιροῦντες, καὶ ἀναλύοντες μέχρι τριακάδος, Σόλωνος ἡγησαμένου πρὸς τὰ τῆς σελήνης φῶτα οὕτω μειούμενα. μετὰ δὲ δευτέραν ἀκτέον ἕνην, τουτέστι τὴν τελευταίαν τοῦ μηνὸς ἡμέραν. Ubi etiam nota, si accideret ut mensis esset dierum XXXI, dictum fuisse post εἰκάδα seu εἰκοστὴν, ἑνδεκάτη φθίνοντος, vel etiam ἑνδεκάτη ἐπὶ εἰκάδι aut μετὰ εἰκάδα : sin vero XXVIII tantum, ut in Februario, eos dixisse ὀγδόη φθίνοντος, sive ὀγδόη ἐπὶ εἰκάδι aut μετὰ εἰκάδα. Alius vero scholiastes clarius etiam hæc de φθίνοντος retrogrado ordine explicat; nam exponens eadem verba, Πέμπτη, τετρὰς, subjungit, Οὐ προσέθηκε τὸ Φθίνοντος. οὕτω γάρ φασιν Ἀθηναῖοι μετροῦσιν, ἀπὸ πρώτης ἕως δεκάτης προστιθέασι τὸ Ἱσταμένου. ἀπὸ ἑνδεκάτης ἕως ἐννεακαιδεκάτης τὸ Ἐπὶ δέκα. εἶτα ἡ μεγάλη εἰκάς. ἀπὸ εἰκοστῆς πρώτης ἕως εἰκοστῆς ἐννάτης, τὸ Φθίνοντος· τὴν οὖν εἰκοστὴν δευτέραν, ἐκάλουν ἐννάτην φθίνοντος· τὴν εἰκοστὴν τρίτην, ὀγδόην· τὴν εἰκοστὴν τετάρτην, ἑβδόμην· τὴν εἰκοστὴν πέμπτην, ἕκτην· τὴν εἰκοστὴν ἕκτην, πέμπτην· τὴν εἰκοστὴν ἑβδόμην, τετάρτην· τὴν εἰκοστὴν ὀγδόην, τρίτην· τὴν εἰκοστὴν ἐννάτην, δευτέραν· εἶτα τὴν τριακοστὴν, ἕνην τε καὶ νέαν. ἐπεὶ ἐν αὐτῇ συντελεῖται ὁ μὴν, καὶ ἀρχὴν ἔχει τοῦ ἑτέρου μηνὸς τῆς σελήνης. Nec solum ex scholiastis illis hæc φθίνοντος μηνὸς dierum numeratio cognoscitur, verum etiam ex ipso Plutarcho in Solone p. 168, ubi etiam ἕνη καὶ νέα cur vocata sit, declarat : Συνιδὼν δὲ τοῦ μηνὸς τὴν ἀνωμαλίαν, καὶ τὴν κίνησιν τῆς σελήνης οὔτε δυομένῳ τῷ ἡλίῳ πάντως, οὔτ' ἀνίσχοντι συμφερομένην, ἀλλὰ πολλάκις τῆς αὐτῆς ἡμέρας καὶ καταλαμβάνουσαν καὶ παρερχομένην τὸν ἥλιον, αὐτὴν μὲν ἔταξε ταύτην ἕνην καὶ νέαν καλεῖσθαι· τὸ μὲν πρὸ συνόδου μόριον αὐτῆς τῷ παυομένῳ μηνὶ, τὸ δὲ λοιπὸν, ἤδη τῷ ἀρχομένῳ προσήκειν ἡγούμενος· πρῶτος ὡς ἔοικεν, ὀρθῶς ἀκούσας Ὁμήρου λέγοντος, Τοῦ μὲν φθίνοντος μηνὸς, τοῦ δ' ἱσταμένοιο. τὴν δὲ ἐφεξῆς ἡμέραν νουμηνίαν ἐκάλεσεν, τὰς ἀπ' εἰκάδος οὐ προστιθεὶς, ἀλλ' ἀφαιρῶν καὶ ἀναλύων, ὥσπερ τὰ φῶτα τῆς σελήνης ἧς ἑώρα μέχρι τριακάδος, ἠρίθμησεν. Quin et certissima exempla horum φθίνοντος dierum numerandorum ex ipso illo habemus; hæc enim (sed brevitatis causa aliquantum truncata), ex ephemeridibus refert sub finem Vitæ Alexandri : Ὀγδόῃ ἐπὶ δεκάτῃ μηνὸς ἐκάθευδεν ἐν τῷ λουτρῷ. τῇ δὲ ἑξῆς λουσάμενος, εἰς τὸν θάλαμον μετῆλθεν. τῇ εἰκάδι λουσάμενος πάλιν, ἔθυσε τὴν εἰθισμένην θυσίαν. τῇ δεκάτῃ φθίνοντος ταυτὰ ποιήσας μᾶλλον ἀνεφλέχθη. ἑβδόμῃ σφόδρα πυρέττων, ἔθυσεν ἐξαρθεὶς πρὸς τὰ ἱερά. τῇ ἕκτῃ, σμικρὸν ὕπνωσεν. ὁμοίως δὲ τὴν πέμπτην. τῇ δὲ τρίτῃ φθίνοντος πρὸς ὀείλην ἀπέθανεν.

Alioqui in manuscriptis quoque ephemeridibus nulla facta nec ἱσταμένου nec μεσοῦντος, nec φθίνοντος sive λήγοντος μηνὸς mentione, una serie dies mensium numerantur, recta ab ipsa τῇ πρώτῃ usque ad τὴν τριακάδα, vel τὴν τριακοστὴν πρώτην, aut εἰκοστὴν ὀγδόην, prout mensis fert, progrediendo : quemadmodum apud Latinos quoque fieri interdum videmus. Qui vero Latinis mensium nominibus apud Græcos utuntur, Latinorum quoque supputationem sequuntur. Dicunt enim πρὸ δ' νοννῶν Ἀπριλλίου, πρὸ ἡ' εἰδῶν Ἰουνίου, πρὸ καλανδῶν ιθ' Σεπτεμβρίου. Id quod in manuscriptis quoque ephemeridibus visitur. Sic enim apud Latinos quoque legimus. Plinius : Qui dies XV ante Aug. Kal. est. Item, Is dies sextus est ante Februarias Idus. Et Cic. Ep. ad Att., Ut Athenas a. d. VII Kal. Quinct. veneram. Et rursum, Actium venimus a. d. XVIII Kal. Quinct. Ita enim scribendum esse, a. d., id est Ante diem, non Ad, doctissimi quique censent, et Græca consuetudo confirmat.

Porro ut nihil desit complendo huic de Mensibus et eorum Partibus tractatui, ascribenda duxi hæc Macrobii de intercalatione, Saturn. 1, 13 : Cum ergo Romani ex hac distributione Pompilii ad lunæ cursum sicut Græci annum proprium computarent, necessario et intercalarem mensem instituerunt more Græcorum. Nam et Græci cum animadverterent temere se CCCLIIII diebus ordinasse annum, quoniam appareret de solis cursu, qui trecentis sexaginta quinque diebus et quadrante Zodiacum conficit, deesse anno suo undecim dies et quadrantem, intercalares statuta ratione commenti sunt, ita ut octavo quoque anno nonaginta dies, ex quibus tres menses tricenum dierum composuerunt, intercalarent. Id Græci fecerunt, quoniam erat operosum atque difficile omnibus annis undecim dies et quadrantem intercalare. Itaque maluerunt hunc numerum octies multiplicare, et nonaginta dies, qui nascuntur, si quadrans cum diebus undecim octies componatur, inserere, in tres menses (ut diximus) distribuendos. Hos dies, ὑπερβαίνοντας, menses vero ἐμβολίμους appellabant. Hunc ergo ordinem Romanis quoque imitari placuit; sed frustra : quippe fugit eos, diem unum (sicut supra admonuimus) additum a se ad Græcum numerum in honorem imparis numeri. Ea re per octennium convenire numerus atque ordo non poterat. Sed nondum hoc errore comperto, per octo annos nonaginta quasi superfundendos Græcorum exemplo computabant dies, alternisque annis binos et vicenos, alternis ter-

nos vicenosque intercalares expensabant intercalationibus quatuor. Sed octavo quoque anno intercalatores octo affluebant dies ex singulis, quibus vertentis anni numerum apud Romanos super Græcum abundasse jam diximus. Hoc quoque errore jam cognito, hæc species emendationis inducta est : tertio quoque octennio ita intercalandos dispensabant dies, ut non nonaginta, sed sexaginta sex intercalarent, compensatis vigintiquatuor diebus pro illis qui per totidem annos supra Græcorum numerum creverant. Omni autem intercalationi mensis Februarius deputatus est, A quoniam is ultimus anni erat. Quod etiam ipsum de Græcorum imitatione faciebant. Nam et illi ultimo anni sui mensi superfluos interserebant dies, ut refert Glaucippus, qui de sacris Atheniensium scripsit. Verum una re a Græcis differebant. Nam illi confecto ultimo mense, Romani, non confecto Februario, sed post XXIII diem intercalabant, Terminalibus scilicet jam peractis : deinde reliquos Februarii mensis dies, qui erant quinque, post intercalationem subjungebant, credo vetere religionis suæ more, ut Februarium omnino Martius sequeretur.

FINIS.

APPENDIX

AD HENRICI STEPHANI

THESAURUM GRÆCÆ LINGUÆ.

PRÆFATIO.

Thesauro Græcæ linguæ Henricus Stephanus plura partim ab se partim ab aliis scripta præfixit, alia in Appendice volumini quarto adjunxit. Quorum index hic est.

I. In aversa tituli voluminis primi pagina 1° H. Stephani de Thesauro epigrammata duo, alterum Græcum, alterum Latinum. 2° Summa privilegiorum huic Thesauri editioni concessorum, quæ prodiit a. 1572. Calendis Martiis.

II. Epistola dedicatoria ad Maximilianum II imperatorem aliosque principes p. 3—6, quæ finitur epigrammatis Latinis duobus.

III. Catalogus autorum Græcorum ex quorum scriptis petita sunt vocabula in Thesaurum recepta, additis in fine iterum epigrammatis duobus Latinis in Thesauros linguæ Græcæ ab Henrico Stephano et Latinæ ab Roberto Stephano constructos, p. 7, 8.

IV. H. Stephani ad lectorem Epistola seu Præfatio in suum Thesaurum linguæ Græcæ, p. 9—20.

V. Scipionis Carteromachi Pistoriensis oratio de laudibus literarum Græcarum, ad Danielem Renerium, Patricium Venetum, p. I—IX.

VI. M. Antonii Antimachi de literarum Græcarum laudibus oratio in Ferrariensi Gymnasio publice habita, p. X, XI.

VII. Ex Conradi Heresbachii oratione in commendationem Græcarum literarum Excerpta, p. XII—XX.

In Appendice *libellorum ad Thesaurum Græcæ linguæ pertinentium*, quæ volumini quarto, quod indicem Thesauri alphabeticum continet, præfixa est,

VIII. De Græcæ linguæ dialectis ex scriptis Joannis Grammatici quæ τεχνικά fuerunt inscripta p. 5—14.

IX. *De dialectis a Corintho* [i. e. Gregorio Corinthio] *decerptis*, p. 15—32.

X. Ex Plutarcho Excerpta De dialectis et Homerico eorum usu; De tropis et Homerico eorum usu; De schematis et Homerico eorum usu; De passionibus dictionum ex Tryphone grammatico p. 17—30 (numeris his per errorem positis pro 33—46).

XI. Συναγωγὴ τῶν πρὸς διάφορον σημασίαν διαφόρως τονουμένων λέξεων κατὰ στοιχεῖον, p. 31—44.

XII. Ἀμμωνίου περὶ ὁμοίων καὶ διαφόρων λέξεων, p. 45—76.

XIII. Τάξις παλαιὰ καὶ ὀνομασίαι τῶν ἀρχόντων et Ὀρβικίου περὶ τῶν περὶ τὸ στράτευμα τάξεων, p. 75—80.

XIV. *Verborum quorundam themata, quæ magna ex parte vel sunt anomala vel poetica, aut certe ejusmodi ut non obviam cuilibet habeant originem*, p. 81—204.

XV. Ἡρωδιανοῦ περὶ τῶν ἀριθμῶν cum ipsius H. Stephani de eodem argumento observationibus, p. 205—214.

XVI. Γαληνοῦ περὶ μέτρων καὶ σταθμῶν, p. 213—222.

XVII. H. Stephanus de mensibus et partibus eorum, p. 223—228.

Hæc omnia repetita sunt in editione Thesauri Londinensi cum aliis accessionibus non paucis, inter quas præter alia, quæ enumerare nihil attinet, sunt (XVIII) Excerpta ex H. Stephani Epistola a. 1569, scripta *de typographiæ suæ statu deque Thesauro linguæ Græcæ* ab Almeloveenio edita in Dissertatione de vitis Stephanorum (Amstel. 1683) et (XIX) H. Stephani liber de dialecto Attica. Nos in hac editionis nostræ Appendice delectum quendam habuimus, omissis quorum hodie usus aut nullus est aut vix ullus, servavimus vero quæ hodie quoque cognitu utilia sunt de Thesauri compositione deque H. Stephani studiorum ratione. Exclusimus igitur quæ supra numeris notata sunt Prolegomena V, VI, VII, et quod ad Appendicem attinet IX, X, XII, XIV. Nam Excerpta ex Gregorio Corinthio Ammoniique de affinium vocabulorum differentia librum nemo hodie desiderabit, quum editiones Gregorii Corinthii ab G. Koenio et G. H. Schæfero, Ammonii ab L. C. Valckenario paratæ in omnium manibus versentur, illa autem quæ ex Plutarcho et Tryphone excerpsit in horum scriptorum editionibus legi possint. Porro quæ de thematis verborum scripsit (XIV) non fuerunt hoc loco iteranda, quum in Thesaurum ipsum suis quæque locis sint recepta. Tanto magis vero operæ pretium visum est Commentationem de Atticæ linguæ seu dialecti idiomatis repetere, quam H. Stephanus proximo post Thesaurum anno (1573) edidit, Glossariis duobus Græco-Latinis *e situ vetustatis erutis* adjunctam (p. 1—247) et quam ipse supplementum eorum esse voluerat quæ in Thesauro dixerat. Quum tamen major libri eximia pro temporibus illis et doctrina et sagacitate scripti pars non tam in investigandis quæ librariorum suæ ætatis linguæ adsuetorum imperitia in omni scriptorum genere millenis in locis obscuravit Atticis vocabulorum formis quam in explicanda syntaxi variisque loquendi generibus illustrandis versetur, novam et plenam de dialecta Attica ejusque vicissitudinibus ab antiquissima ætate usque ad medii ævi tempora commentationem ab G. Dindorfio scriptam in primo Supplementorum Thesauri fasciculo exhibebimus.

Reliquum est ut lectoribus in memoriam revocemus Thesauri partes quasdam bis ab Henrico Stephano esse excusas, primum Parisiis, deinde Genevæ : quæ duæ editiones tamen τυπογραφικῶς tantum inter se differunt, nullis usquam vel correctionibus factis vel additamentis insertis : de qua quæstione olim multum agitata, ut apud Harlesium videre licet in Fabricii Bibliotheca Græca vol. 6, p. 657—668, accuratissime et intelligentissime dixit AMBR. F. DIDOT in commentatione quæ voluimini primo novæ hujus Thesauri editionis est adjecta.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΗΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ,
THESAVRVS
GRÆCÆ LINGVÆ,
Ab Henrico Stephano constructus.

IN QUO PRÆTER ALIA PLVRIMA quæ primus præstitit (paternæ in Thesauro Latino diligentiæ æmulus), vocabula in certas classes distribuit, multiplici deriuatorum serie ad primigenia, tanquam ad radices vnd pullulant, reuocata.

THESAVRVS LECTORI,

Nunc alii intrepidè vestigia nostra sequantur :
Me duce plana via est quæ salebrosa fuit.

ANNO M. D. LXXII,
excudebat Henr. Stephanus.

CVM PRIVILEGIO CÆS. MAIESTATIS, ET CHRISTIANISS. GALLIARUM REGIS.

HENRICUS STEPHANUS
lectori, de suo Thesauro.

Θησαυρὸν γλώσσης Ἀσκραῖος ἔειπεν ἄριστον,
Πασῶν δ' Ἑλλαδικὴ γλῶσσα ἀρίστη ἔφυ.
Ἀλλ' ὅ με θησαυροὺς θησαυρὸς ἀπηῦρεν, ἄριστος
Πᾶσιν ἐὼν ἑτέροις, ἐστὶ κάκιστος ἐμοί.

IDEM DE EODEM.

Thesauri momento alii ditantque beantque,
Et faciunt Crœsum qui prius Irus erat.
At Thesaurus me hic ex divite reddit egenum,
Et facit ut juvenem ruga senilis aret.
Sed mihi opum levis est, levis est jactura juventæ,
Judicio haud levis est si labor iste tuo.

SUMMA PRIVILEGIORUM HUIC THESAURI
editioni concessorum, quæ prodiit anno M. D. LXXII, CAL. MART.

Diplomatis duobus MAXIMILIANI II, Romanorum imperatoris semper augusti, cautum est Henrico Stephano nequis in universis ditionibus ipsius Cæsareæ majestatis, locis atque civitatibus tam sacro Romano imperio, quam cæteris regnis, dominiis et provinciis ejus mediate vel immediate subjectis, nisi ipsius Henrici Stephani aut hæredum permissu, hunc Thesaurum linguæ Græcæ, vel quicquam eorum quæ in hanc ejus editionem contulerit, excudere ante octennium, a die qua finita fuerit computandum: vel ea quæ excusa fuerint exemplaria vendere atque distribuere publice vel occulte aut quovis alio prætextu, ausit. Alioqui sibi præter amissionem librorum, mulctam decem marcharum auri puri, irrogatam esse sciat, imperiali fisco et ipsi Henrico Stephano, vel ejus hæredibus, aut ab illis mandatum habentibus, ex æquo persolvendam.

Diploma unum datum fuit Pragæ, die XV Febr. Anno M. D. LXX.

Subsign.

MAXIMILIANUS.

Ad mandatum sacræ Cæs. majestatis proprium,

A. ERSTENBERGER.

Alterum datum fuit Spiræ, die XVII Sept. eodem anno.

Subsign.

MAXIMILIANUS.

Ad mandatum sacræ Cæs. majestatis proprium,

M. GERSTMAN.

Diplomate CAROLI IX, Galliarum regis Christianiss., cautum est eidem Henrico Stephano in eandem formam, ad decennium. Et edictum hoc violanti, præter amissionem librorum, mulcta arbitraria irrogator, atque ut omne damnum eidem Henrico præstare sarcireque teneatur.

Datum fuit apud sanctum Germanum, Parisiorum suburbium, Julii die XIII, Anno M. D. LXI.

Subsign.

DELORENIE.

Θ Η Σ Α Υ Ρ Ο Σ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ,

T H E S A U R U S
G R Æ C Æ L I N G U Æ,

AB HENRICO STEPHANO CONSTRUCTUS.

IN QUO, PRÆTER ALIA PLURIMA, QUÆ PRIMUS PRÆSTITIT
(PATERNÆ IN THESAURO LATINO DILIGENTIÆ ÆMULUS)
VOCABULA IN CERTAS CLASSES DISTRIBUIT,
MULTIPLICI DERIVATORUM SERIE AD PRIMIGENIA,
TANQUAM AD RADICES UNDE PULLULANT, REVOCATA.

THESAURUS LECTORI,

DE EA QUAM FECIT QUIDAM EJUS EPITOME,

Quidam ἐπιτέμνων me, capulo tenus abdidit ensem:
Æger eram a scapulis, sanus at huc redeo.

DE MAGNO QUOD IDEM COMPENDIUM AFFERT DISPENDIO AGITUR IN EA QUÆ PROXIME SEQUITUR EPISTOLA.

HENR. STEPHANI OLIVA.
CUM PRIVILEGIO CÆS. MAJESTATIS, ET CHRISTIANISS.
GALLIARUM REGIS.

HENRICI STEPHANI ADMONITIO

DE THESAURI SUI EPITOME,

QUÆ TITULUM LEXICI GRÆCOL. NOVI PRÆFERT.

Prævideram, lector, quum Græcæ linguæ Thesaurum construxi, fore ut, nisi præmonerem, aliquis ei manus afferre πρὸς τὸ ἐπιτέμνειν (*id est, ut eum incisum rediger et in epitomen*) *minime dubitaret. Hoc adeo quum Thesauro meo posse accidere jam tum prævidissem, operam inter fabricandum ejus corpus dedi, ut alii quam mihi fabro talis ejus incisio periculosa esset : quippe qui (ut architectus ille apud Herodotum) aliquid secreti in mea structura mihi reservassem. Ac sperabam fore ut hoc periculum (nam ipsa etiam in præfatione mentionem ejus feceram) a tentanda ejusmodi incisione plurimos deterreret. Nec vana certe mea spes omnino fuit : quum aliquot viri docti, insidiis quas Epitomes structoribus struxeram animadversis, admotas manus statim removerint (nam hoc unus eorum fateri mihi non erubuit) : at quidam, quod a Thucydide scriptum est,* IMPERITIA EST AUDAX, *confirmare volens (quasi vero testibus id egeret) manus Thesauro meo* πρὸς τὸ ἐπιτέμνειν *admotas, non prius removit, quam de vivo multis in locis resecuit. Quid dico? imo vero quam omnes propemodum venas nervosque incidit. Jam igitur cogita qualem Epitomen, si ejus anatome fiat, sis inventurus : et dum hic* ἐπιτομολεξικορράφος *crumenæ tuæ vult consulere, quam male studiis tuis consuluerit. Atqui quum illius Epitomes specimen, ab ipsomet ad me aliquot post Thesauri mei editionem annis allatum, multa reprehensione digna habere ostendissem, ita suam agnoscere inscitiam videbatur, ut quemadmodum meam pecuniam meliores in merces velle me collocare dicebam, ita illum jam de collocandis melius suis horis cogitare crederem. Nunc quum in opere illo, contra, quo pede cœperat perrexerit, monere te saltem de eo quod accidit, officii mei esse existimavi : minimeque celare, tibi, dum Thesauri mei Epitomen habere te putas, proverbiale illud contingere,* θησαυρὸς ἄνθρακες. *Ad me quidem certe quod attinet, quum assuetus sim eos tolerare qui ex meis laboribus literariis et famam et utilitatem aucupantur (cum aliis tum vero iis quos in Herodotum et Thucydidem non exiguos contuli) hoc etiam aucupium tolerandum esse duxissem, nisi sub hoc fucum tibi fieri vidissem.*

Sed nonne et tu (dicet aliquis) hoc alioqui fateberis, si tuus Thesaurus a quopiam ἐπιτμηθῇ *qui et cognitione Græcæ linguæ abunde sit instructus, et judicio valeat, fore ut tali Epitome sumtui simul et labori emtoris parcatur? Equidem de sumtu potius quam de labore id concedam. Nam quemadmodum sæpe usuvenit, ut via brevior longiore ac publica difficilior sit et salebrosior (unde fit ut dicatur* ἡ ῥᾴστη *semper esse* ταχίστη, *at non semper* ἡ συντομωτάτη) *sic etiam quæ in compendium sunt contracta, sæpe propter obscuritatem (brevitatis, in hoc præsertim scriptorum genere, comitem) plus negotii lectori facessunt, dum lecta, sed non intellecta, decies relegere cogitur. Ac certe, quo majus est compendium, eo magis hoc accidat necesse est.*

Quod autem majus simulque magis dispendiosum quam illius Epitomes esse compendium potest? Ejus enim auctor diversas multorum locorum expositiones, nec non ipsorum expositorum, qui etiam diversi sunt, nomina prætermisit : sæpe vero ea quoque ex Græcis scriptoribus petita exempla, ad quæ, tanquam aurum ad Lydium lapidem, examinari mea expositio poterat atque hoc examine a lectore perspici cur a Budæo, aut Erasmo, cur ab Adriano Turnebo, vel a Petro Victorio, aut Joachimo Camerario, aut Conrado Gesnero, aut alio quopiam eorum qui ejusdem sunt notæ, discedere auderem. Quinetiam voces plurimas, quas Græca lingua ex aliis est mutuata, exclusit : adeo ut quid sit φαινόλης (*exempli gratia*), *quid sit* φαίκλη, *quid* λέντιον, *quid sit* κῆνσος, *atque ab eo deducta* ὑμόκηνσος *et* ὑπόκηνσος, *ex alio Lexico discere oporteat : aut certe divinare, tam felici scilicet divinatione quam ea est qua ipse illum Evangelistæ* σπεκουλάτωρα, *esse Speculatorem in sua Præfatione dicit : quod tam verum est quam dici vere potest Spiculatorem Latinos a speculando appellasse.*

Plurima omisit præterea quæ in vulgaribus superioris temporis lexicis leguntur : in Thesauro meo sæpe signata hisce duabus literis, v. l. quoniam multa quæ non probabam, propter pauca quæ non displicebant, iis immixta, tanquam pauculas rosas inter multas spinas, conservari debere censebam. De multis vero prætermissis, quæ meus Thesaurus Græcis accepta fert lexicographis, tantum abest ut querendum non sit, ut etiam queri oporteat non adjectas esse multas voces quæ in Glossariis a me post editum Thesaurum excusis inveniuntur : quorum utilitatem doctissimos viros Josephum Scaligerum et Adrianum Turnebum atque alios passim prædicantes audimus, et locos etiam quos eorum ope tam feliciter restituerunt, hanc testari videmus. Denique ea etiam missa fecit quæ quum ad secretiorem Græcæ linguæ cognitionem pertineant, primus tamen et solus et in eo solum libro tractasse dici possum. Atqui cum maxima Græcæ linguæ studiosorum jactura hanc quoque partem resectam fuisse, aperte ostendam quum illa Græcæ linguæ arcana pergam patefacere : sæpe enim ad ea quæ in Thesauro meo ad illud argumentum pertinentia leguntur, lectorem cogar remittere. Huic autem tractatui συναγωγὴν *quandam Græcarum vocum (partim quæ a me et ab amicis post editionem Thesauri observatæ, partim quæ in lexicis illa posterioribus inventæ fuerint) subjungam : et, si opus sit, in nonnulla quæ ex aliis (non dissimulatis illorum nominibus) habet, in quædam pariter quæ mea sunt, severam censuram agam. Hæc enim omnia non huic posteriori Thesauri editioni inserere, verum seorsum edere visum est, ne ei qui jam priorem emisset, posterior etiam, si habere illa quoque vellet, comparanda esset : sed in illa ejusque corollario divitiarum Græcarum cumulum et ipse possideret. Vale.*

MAXIMILIANO II, ROM. IMP. SEMPER
AUGUSTO, GERMANIÆ, HUNG.
BOHEM. DALM. CROATIÆ ET
SCLAVONIÆ REGI, etc.
Ac nobilissimis ejus academiis, Viennensi et Pragensi:

CAROLO IX, GALL. REGI CHRISTIANISS.
Atque omnium ejus academiarum antiquissimæ nobilissimæque, Parisiensi:

ELISABETHÆ, ANGLIÆ, FRANCIÆ,
HIBERNIÆQ. REGINÆ SERENISS.
Et celeberrimis ejus academiis, Oxoniensi et Cantabrigiensi:

ITEM,

ILLUSTRISS. PRINCIPIBUS AC DOMINIS,
FRIDERICO, COMITI PALAT. AD RHENUM, IMPERII ELECTORI
PRIMARIO, etc.
Et clarissimæ ejus academiæ Heidelbergensi:

AUGUSTO, SAXONIÆ DUCI, IMPERII ELECTORI, etc.
Et celeberrimis ejus academiis, Lipsiensi et Vitebergensi:

JOANNI GEORGIO, MARCHIONI
BRANDEBURGICO, IMPERII
ELECTORI, etc.
Inclytæque ejus academiæ, quæ est Francofurti ad Viadrum,

HENR. STEPHANUS S. D.

Isocrates, summus et orator et philosophus, eos qui regibus vestes vel æs aurumve cælatum afferrent, vel aliud quidpiam eorum quæ sibi deessent, illis contra superessent, mercaturam majore quodam artificio exercere ajebat quam qui aperte institores se profiterentur. At ego sacræ tuæ Cæsareæ majestati, itemque vestris regiis MM. et Augg. DD. offero quæ mihi contra supersunt, illis desunt. Offero enim Thesaurum quem antea (invidia dicto absit) nusquam gen-

tium ne venalem quidem thesauris vestris invenistis. Neque vero meum istud munus ejusmodi est ut ejus utilitas ad vos tantum aut vestros aulicos pervenire queat, sed quam late ditionum vestrarum fines patent, ejus utilitas ad omnes Musarum cultores dimanabit. Quum autem major eorum in academiis quam alibi sit numerus, et has vobis non secus ac patribus filias, charas esse constet, rem vobis longe gratissimam facturum me existimavi si eas quoque compellarem. Minime enim verendum mihi fuit (opinor) ne, si vobis eas consociarem, tantum illarum honori addere, quantum vestro detrahere judicarer : quum illæ non solum honorem vestrum amplificare, sed etiam immortalem vobis gloriam comparare possint. Hujus autem comparandæ studium præ quovis alio principes decere, jam olim Ptolemæo regi cecinit Syracusanus poeta, his versibus (quantum quidem Musa mea Latina Græcam assequi potest),

. . . . . quid enim mage principe dignum,
Quam decus immortale sibique suisque parare?
Hoc manet Atridis salvum : caligine contra
Nunc adoperta latent (nullus datur unde regressus)
Quæcunque obtigerant Priami populantibus urbem.

Ubi quod de Atridis canit, nihil aliud illis quam decus immortale salvum manere, idem de reliquis omnibus heroibus (ut alios innumeros fortes viros omittam), ac nominatim de Achille, canere poterat : cujus ad tumulum quum Alexander astitisset, O fortunate, inquit, adolescens, qui tuæ virtutis Homerum præconem inveneris. At vos in academiis vestris non solum certum vestrarum laudum præconium repositum habetis, sed etiam in illis, non secus ac patres in liberis, vobisipsis quodammodo superstites esse potestis : quandoquidem tanta vicissim in earum alumnos liberalitas ac munificentia vestra extitit, ut vobis, secundum deum, omnia debere dici possint. Ubi vero insigniorem et principibus convenientiorem liberalitatis materiam invenietis quam iis in locis quæ (ut M. Tullius domum Isocratis, officinam eloquentiæ vocavit) omnium liberalium artium velut officinæ quædam sunt? quæ literariis rebuspublicis seminaria esse dici possunt? quæ denique cæteris ditionum vestrarum locis non aliter quam animæ corporibus inclusæ videri queunt? Cyrum minorem narrat Xenophon, quum Lysander Lacedæmonius ad eum venisset Sardis, eique dona a sociis attulisset, et cæteris in rebus comem erga illum atque humanum fuisse, et ei quendam conseptum agrum ac diligenter consitum ostendisse. Lysandrum autem, admirantem proceritates arborum, et directos in quincuncem ordines, et humum subactam atque puram, et suavitatem odorum qui afflarentur e floribus : dixisse, mirari se solertiam ejus a quo illa dimensa et descripta essent. Cyrum autem ei respondisse, Atqui ego ista sum omnia dimensus : mei sunt ordines, mea descriptio : multæ etiam istarum arborum mea manu sunt satæ. Quanto major et principe dignior gaudii materia est, posse de eloquentibus et sapientibus viris dicere, Hos academia mea jam inde a pueritia; tanquam teneras plantas, educavit et excoluit : hos formavit, hos omnibus quibus excellunt artibus instituit atque perpolivit. Athenæ ob literarum studia, quæ ibi florebant, Græcia Græciæ dictæ fuerunt : quidni et vos aliquam Germaniam Germaniæ, Galliam Galliæ, Angliam Angliæ habere dicemini? Ex Isocratis ludo, tanquam ex equo

Trojano, innumeri principes exiere : nimirum qui in dicendo et scribendo principes extiterunt : quid? nonne itidem ex eorum scholis qui academiis vestris præsunt, prodire solent ii quos a consiliis ad latus semper habetis, aut legatos in exteras regiones mittitis? nonne inde prodeunt et illi qui velut vicariam in soliis vestris sedem obtinent, sive jus tanquam ex ore vestro dicant, sive alia in urbibus, quarum gubernacula illis commisistis, administrent?

Neque tamen academiæ eos tantum homines vobis suppeditant qui domi, sed eos etiam qui belli præclaram vobis operam navaturi sint. Longe enim falluntur qui Musarum cultoribus non posse martia pectora inesse, et ipsi persuasum habent, et aliis persuadere conantur. Literas quidem certe inter arma silere (sicut de legibus dictum fuit), minimeque gratam inter illa sedem aliud literarum genus quam poeticam Tyrtæi alicujus tubam, habere fateor : sed tantum abest ut eundem et literarum et armorum laude posse excellere negem, ut contra, quemadmodum Græci vulgari senario eos qui literas didicerant duplo oculatiores esse ajebant quam cæteros, ita ego imperatores literarum peritos duplicem quendam artis imperatoriæ usum habere contendam. Etenim si Agamemnon merito decem Nestores, non decem Ajaces sibi optabat, idemque et vos in bellicis vestris rebus optare debetis : nonne ex quatuor quibus imperatorium munus demandare voletis, si duo literati sint, duo illiterati (cæteris alioqui in rebus pares), illorum magis quam horum prudentiæ confidendum vobis existimabitis? Monumenta historicorum evolvant qui fortitudinem cum doctrina copulari posse non putant : et ex illis discant quales viri apud Græcos fuerint (ut alios quamplurimos silentio prætream) Pericles, Themistocles, Epaminondas, Agesilaus, Philolaus, Xenophon : quales viri apud Romanos, duo fulmina belli Scipiadæ, C. Lælius, L. Furius, Fab. Maximus, M. Crassus, uterque Cato : quales innumeri alii. Vel unius certe Luculli exemplum eos qui in illa opinione sunt, magnam literis injuriam facere ostendit. Is enim tantus imperator in omni genere belli erat, præliis, oppugnationibus, navalibus pugnis, totiusque belli instrumentis et apparatu, ut Mithridates, rex post Alexandrum maximus, hunc a se majorem ducem cognitum quam quenquam eorum quos legisset, fateretur : et tamen cum omni literarum generi, tum philosophiæ ita deditus erat, ut in bello etiam et sub ipsis pellibus aliquid temporis illis impertiretur. Verum quid externis exemplis opus est, quum vestræ Germaniæ, Galliæ, Angliæ, suos itidem Pericles, suos Agesilaos, suos Scipiones, id est, homines et armorum et literarum simul laude præstantes, et habuerint jam olim, et nunc quoque habeant? Unde vero illi doctrinam nisi ex academiis vestris hauserunt? Quemadmodum igitur dicebat ille,

Sint Mæcenates, non deerunt Flacce Marones :

ita certe quo plures vobis similes, nimirum sui itidem amatores atque fautores, academiæ habebunt, eo fœcundiores talium hominum esse poterunt.

Hæc autem quum ita sint, et quum academiis quas illis de causis charas vel potius charissimas habetis, gratificari modis omnibus cupiatis, gratiam me a tua S. C. M. et vestris tum RR. MM. tum AA. DD. initurum putavi, si munus offerrem quo illas, non secus ac patres filias, munerari vicissim possetis : et quod illis non solum utilitas, quam ex eo percepturas spero longe maximam, sed et ipsæ manus vestræ (quæ alio etiam omni munificentiæ genere demereri jampridem

earum amorem cœperunt) commendarent. Deus opt. max. huic meo Thesauro omnes suæ erga vos beneficentiæ thesauros comites addat.

IISDEM DE HOC THESAURO.

Hic thesaurus, hic est, tua quem Germania, Cæsar,
Hic quem Carle optat multis tua Gallia votis,
Hic est, Elisabeth, tua quem sitit Anglia dudum.
Hic illis thesauro Arabum pretiosior omni,
Pactoli auriferis fuerit mage charus arenis,
Gratior eoo venientibus æquore gemmis.
Germanos ergo hic Gallosque beabit, et Anglos :
At me, cujus opes tandem consumpsit opimas,
Vestrum est (sic vobis sint regna beata) beare.

DE EODEM.

Insperata alios thesauros lucra videmus
Ferre repertori ; tristemque repente fugari
Pauperiem, vilemque casam mutarier arce.
At me contra inopem meus hic ex divite fecit
Thesaurus, gazasque omnes exhausit avitas.
Si tamen hic animum vestrum pectusque benignum
Conciliare mihi (quod ait se posse) valebit,
Tum vero haud aliter quam quondam Pelias hasta,
Fecerit id vulnus, factoque medebitur idem.

CATALOGUS AUTORUM GRÆCORUM,

EX QUORUM SCRIPTIS VOCABULA ET LOQUENDI GENERA,
EORUM ITEM UNDE EXPOSITIONES VOCABULORUM AUT LOQUENDI GENERUM PETITÆ SUNT IN HOC

THESAURO GRÆCÆ LINGUÆ.

Indicatur autem in quibusdam, etiam ex qua editione sint, in iis videlicet quorum locis nonnunquam paginæ numerus, in poetis autem, versus numerus interdum adscribitur.

POETÆ.

Homerus,	
Hesiodus,	
Orpheus,	
Callimachus,	
Aratus,	
Nicander,	
Theocritus,	*Ex editione Henr. Steph.*
Moschus,	
Bion,	
Dionysius Alexandrinus,	
Coluthus,	
Tryphiodorus,	
Musæus,	
Theognis,	
Phocylides,	
Pythagoræ aurea carmina,	
Epigrammata Græca,	
Apollonius Rhodius,	*Ald.*
Oppianus,	
Nonnus,	
Aristophanes,	
Æschylus,	*Henr. Steph.*
Sophocles,	
Euripides,	*Ald.*
Lycophron,	
Pindarus, et cæterorum lyricorum fragmenta.	*Henr. Steph.*

HISTORICI.

Herodotus,	*Ald.*
Thucydides,	*Henr. Steph.*
Xenophon,	
Diodorus Siculus,	
Dionysius Halicarnasseus,	*et Rob. Steph.*
Dion,	
Appianus,	
Herodianus,	
Polybius,	*Germ. an.* 1530.
Arrianus,	*Germ.*
Strabo,	
Pausanias,	
Philostratus,	
Plutarchus, nisi numero pag. adjungantur hæc verba, Meæ editionis.	*Ald.*
Athenæus,	
Ælianus,	*Rom.*
Diogen. Laertius.	*Germ.*

ORATORES.

Isocrates,	*Ald.*
Demosthenes,	
Æschines,	
Demades,	
Lysias,	
Antiphon,	
Andocides,	
Isæus,	
Dinarchus,	*Ald.*
Lycurgus,	
Gorgias,	
Lesbonax,	
Herodes,	
Alcidamas,	
Antisthenes,	
Aristides,	*Flor.*
Lucianus, *Ald.* Sunt tamen hujus et historica quædam scripta.	

RHETORES, SEU SOPHISTÆ.

Aphthonius,	
Theon,	
Libanius.	

PHILOSOPHI.

Plato,	*Ald.*
Aristoteles,	
Themistius,	
Epictetus,	
Philo,	
Porphyrius,	
Iamblichus,	
Proclus.	

II EX QUORUM EPISTOLIS ALIQUI PROFERUNTUR LOCI.

Heraclitus,	
Democritus,	
Hippocrates,	
Euripides,	
Isocrates,	
Æschines,	
Demosthenes,	
Plato,	
Aristoteles,	
Chion,	
Diogenes,	
Crates,	
Anacharsis,	
Lysis,	
Musonius,	
Apollonius Tyaneus,	
Philostratus,	
Alciphron,	
Ælianus,	
Theophylactus,	
Procopius,	
Phalaris,	
Brutus,	
Synesius,	
Basilius,	
Gregorius Nazianzenus,	
Libanius,	
Julianus imp.	

JURISCONSULTI, AUT SCRIPTA AD JURISPRUDENTIAM PERTINENTIA.

Pandectæ juris Græcæ,	
Justiniani novellæ,	
Theophili interpretatio Institut. Just.	
Harmenopulus.	

MEDICI.

Hippocrates,	
Dioscorides,	
Theophrastus,	
Galenus,	
Oribasius,	
Paulus Ægineta,	
Aetius,	
Alexander Aphrodisianus,	
Alexander Trallianus,	
Hippiatriæ autores.	

GRAMMATICI, AUT QUI AD GRAMMATICAM PERTINENTIA SCRIPSERUNT, SCHOLIASTÆ ET LEXICOGRAPHI.

Julius Pollux,	
Harpocration,	
Hesychius,	
Suidas,	
Etymologus, qui Etymologicus vulgo,	
Ammonius,	
Joannes grammaticus,	
Thomas Magister,	
Phrynichus,	
Moschopulus,	
Theodorus Gaza,	
Eustathius schol. Hom.	*Rom.*
Didymus, qui putatur autor brevium in Homerum scholiorum,	
Scholiastæ, seu enarratores: Hesiodi, Arati, Apollonii Rhodii, Nicandri, Callimachi, Æschyli, Sophoclis, Euripidis, Aristophanis, Pindari, Demosthenis, Thucydidis, Dionysii Areopagitæ.	

Nondum autem editi libri, sunt hi, Xenophontis Ephesii historia, Charitonis historia, Statii historia, Eustathii historia, Longi Pœmenica, Juliani imperatoris varia opuscula, Sextus philosophus, Scholia in Oppianum, Lexica duo Græca; item Lexica vetera Latinogræca, et Græcolatina, quæ recentiores Glossaria vocarunt.

SACRA SCRIPTA, AUT QUI SCRIPSERUNT QUÆ AD EA PERTINENT.

Testamentum vetus, ex interpret. ea quæ LXX interpretum vocatur,	
Testamentum novum,	
Canones conciliorum,	
Josephus,	
Justinus martyr,	*Rob. Steph.*
Dionysius Areopagita,	
Basilius Magnus,	
Gregorius Nazianzenus,	*Ald.*
Gregorius Nyssenus,	*Ald.*
Chrysostomus,	*Ver.*
Damascenus,	*Ver.*
Clemens Alexandr.	*Flor.*
Eusebius,	*Rob. Steph.*
Theodoritus,	*Rob. Steph.*
Socrates scholasticus,	*Rob. Steph.*
Sozomenus,	*Rob. Steph.*
Euagrius,	
OEcumenius,	*Ver.*
Arethas.	*Ver.*

IN THESAUROS LINGUÆ GRÆCÆ ET LATINÆ.

Ausonias quondam Musas Robertus egentes
Excepit grato providus hospitio:
At nunc Henricus, patris vestigia sectans,
Errantes Grajas excipit hospitio.
Illæ autem memores accepti muneris, ecce
Æternas Stephanis constituere domos.
Vos æternum igitur Stephani nunc vivite: nanque
Æternum præstant vivere Pierides.
Et vos cum Stephanis æterno fœdere pactæ
Et Graiæ et Latiæ vivite Pierides.
Tu quoque musarum cultrix, Musis Stephanisque
Communes colito sedula turba domos.

IN THESAURUM LINGUÆ GRÆCÆ.

Eruit ille Argos Agamemnoniasque Mycenas
Romanus Trojæ Mummius ultus avos.
Quinetiam longum Romanis fracta tyrannis
Græcia, mox Turcæ est dilaniata cani.
Sic periit Sparte, sic vos periistis Athenæ:
Sic nihil infelix Hellados Hellas habes.
Quorsum ergo novus hic populator tertius (inquis),
Quæ solæ superant qui rapit unus opes?
Immo o te tandem isto prædatore beatam,
Quas sparsere alii qui legit unus opes.
O te, inquam, Henrico Hellas prædatore beatam.
Nam te eadem ditat quæ populata manus.

IN EUNDEM.

Quid Graiis inhias spoliis nunc barbare miles?
En Graias Gallus congerit unus opes.
Immo istas Gallus quas veras somniat (inquis)
Possideat, reliquas dum mihi linquat opes.

ROBERTO STEPHANO ET HENRICO ROBERTI filio,

Illi quidem, Latinarum, isti vero, Græcarum Musarum fautori et alumno,

Th. B. V. dicavit.

HENRICI STEPHANI AD LECTOREM EPISTOLA,

SEU

PRÆFATIO IN SUUM THESAURUM LINGUÆ GRÆCÆ.

Γλώσσης τοι θησαυρὸς ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστος
Φειδωλῆς, πολλὴ δὲ χάρις κατὰ μέτρον ἰούσης,

ut Ascræus olim vates cecinit : at ego, non ut ᾠδὸς, sed ut παρῳδὸς, canere de Græca lingua non dubitarim,

Γλώσσης θησαυρὸς γλῶσσαν παρὰ πᾶσαν ἄριστος
Ἑλλαδικῆς, πασῶν χαρίτων πᾶν μέτρον ἐχούσης.

Ecquis enim dici vel fingi præstantior et major thesaurus possit quam is qui ad alios etiam maximos thesauros, vel potius ad eos qui soli vere sunt thesauri, quosque possessorum quilibet et facile et tuto portare secum potest (ut Prienensis ille Bias se omnia sua secum portare aiebat), nimirum ad omnes liberales et ingenuas artes, viam nobis aperit? Quæ vero χάριτες non comitantur eum sermonem qui ipsas etiam deas quæ ὁμωνύμως appellantur Χάριτες, reddit χαριεστέρας? Si enim alio quam Græco sermone loquantur, non itidem χαρίεσσαν ὅπα fundere poterunt. Adeo ut quemadmodum ait Hecuba apud Euripidem,

— λόγος γὰρ ἔκ τ' ἀδοξούντων ἰὼν
Κἀκ τῶν δοκούντων, ὡὐτὸς οὐ ταυτὸν σθένει :

ita dici possit (si et hic παρῳδεῖν mihi liceat)

— λόγος γὰρ Ἑλλάδος τὶς ἐξιὼν
Γλώσσης τε κ' ἄλλης, ὡὐτὸς οὐ ταυτὸν σθένει.

Et merito : quum Græcus ille sermo dulcior melle fluat. Nam quod de Nestorea lingua testatus est Homerus,

Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή :

id generatim etiam de Græca (si aliæ cum ea comparentur) dici posse videtur. Sed hæc lingua (quæ est ejus miranda felicitas) quamvis suapte natura sit μέλιτος γλυκίων, valet etiam, quum res postulat, verba fundere νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερίῃσιν. Quid quod unum idemque vocabulum et λεαίνειν et τραχύνειν hæc lingua potest? annon hoc non miræ solum sed propemodum incredibilis felicitatis existimari debet? Enimvero quoniam vereor ne, si ulterius orationem meam in hujus linguæ laudes provehi sinam, latissimum illum campum ingrediatur unde non facile abduci possit, jam nunc eam alio convertendam censeo : præsertim quum ab aliis scripta illius encomia hic additurus sim, et hoc argumentum ipse quoque scripto illi peculiari et pauca cum aliorum encomiis communia habente, tractare aliquando decreverim.

Equidem, si quadam amoris vehementia *Res minime pulchræ, pulchræ tamen esse videntur*, vel (ipsissimis Syracusani poetæ verbis) τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται : non erit quod quisquam miretur si linguam hanc, quam nemo pulcherrimam esse vel negat vel negare potest, insitus mihi a teneris propemodum unguiculis ejus amor, aliquid amplius quam pulcherrimam videri coegerit. Sed in hoc meo amore verum non comperitur quod poetarum Latinorum ποιητικώτατος testatur, — *ignoti nulla cupido*. Linguæ enim Græcæ cupido jamtum me incessit quum vix de nomine mihi nota esset, vixque ipsas elementorum ejus notas a Latinis possem discernere : ita ut oculi in hoc amore, sicut in eo quem elegiaci poetæ decantant, duces fuisse minime dici queant. Ac nihilo magis de auribus dici hoc potest (ut illorum canit unus, *Pro lena multis vox sua sæpe fuit*), quandoquidem hæc lingua me in sui amorem jamtum pellexit et rapuit quum aures ne de modulatione quidem ejus (etiamsi eas quodammodo titillare videretur) ullum ferre judicium possent, quin potius ejus auditor tanquam ὄνος πρὸς λύραν essem. Fecit denique hic non solum

inusitatus sed præproperus etiam et præcox amor ut Græca lingua discenda mihi ante Latinam esset. Hoc autem quo miraculo contigerit, quoniam alibi scripsi, nimirum in iis quæ editioni poetarum heroici carminis principum præfixi (ibi enim quum iis quæ de poetices laudibus scribere institueram, aliquid περὶ τῆς ἐμῆς φυσικῆς φιλομουσίας ab eo argumento non alienum præfari vellem, ad narrationem illam mea delapsa est oratio), siqui jam ibi legerint, minime repetendum illis nunc fuerit : at iis qui nondum lectum legere cupient, locum indicasse contentus ero.

Sed vide obsecro lector quomodo in meo illo præcoci (uti dixi) Græcarum literarum amore providentia Dei optimi maximi jam tum semina quædam hujus tam operosæ πραγματείας includeret. Quid enim amor ille fecit? vel potius quid non fecit? Eo accensus, Herculeum quendam laborem, qui exantlandus in ea erat, eluctari potui : eo inflammatus, tantam laborum asperitatem tanta voluptatis dulcedine temperavi, ut quemadmodum Prometheus et Pelopis parens dulci sono decepti laborum feruntur, ita ego sæpenumero Sisyphei quod volvebam saxi oblitus fuerim, atque id a me volvi minime senserim. Quot enim quantasque difficultates objectas mihi fuisse putas? quam confragosa et salebrosa, quam prærupta per loca perrumpendum mihi fuisse credis? Quoties tantis difficultatibus deterritum pedem referre voluisse arbitraris? Verum ut de Ænea cecinit Maro, *Vicit amor patriæ* : ita de me affirmare possum, Vicit amor linguæ. Quinetiam cum eo amore cujus ex poetis elegiacis mentionem feci, meum comparare in multorum malorum tolerantia possum. Apud eum qui omnium ingeniosissimus non immerito censetur, legimus,

Quis nisi vel miles vel amans et frigora noctis
Et denso mistas perferet imbre nives?

Alius quidam hoc de se, ut amatore, profitetur,

Non mihi sæva nocent hybernæ frigora brumæ :

Proh quam aspera frigora non dicam mihi non nocuerunt, sed tanquam non nocentia, patienter a me tolerata fuerunt! Possum illi amanti simulque illi militi in eo item me adjungere quod ab eodem poeta canitur, *Pervigilant ambo*. Magna enim ex parte vigiliæ appellari mea hæc scripta possunt. Quid de inediæ tolerantia dicam? In ea me et milites et amatores quoslibet superantem non domestici mei solum sed etiam quicumque domum meam frequentarunt, non sine admiratione sæpenumero viderunt. Unum addam, in quo itidem multos me id genus amatores vicisse, nemo negaverit. Canit de amica sua quidam,

Quinetiam sedes jubeat si vendere avitas,
Ite sub imperium sub titulumque lares.

Quam paucos in animum inducere putamus ut idem propter amicas faciant? At ego propter amicam meam linguam Græcam et præ ardenti construendi ejus θησαυροῦ desiderio, pæne universas meas divitiolas paulatim ἀποτεθησαυρισμένας repente me ἐκτεθησαυρικέναι, utinam non tam vere dicere possem. Et hæc quidem sunt quæ cum illo amatorum genere, partim cum eorum multis, partim cum paucis communia habeo (quorum commemoratio nequaquam mira videbitur ei qui celebris illius versiculi meminerit, Ἡδύ τι τῷ σωθέντι μεμνῆσθαι πόνων), at vero quod in eorundem malorum tolerantia commune cum illis non habeo, id demum est quod me solatur : nimirum fructus quem ex meis qui cum tantis malis conjuncti fuerunt laboribus, non a me tantum sed a multis hominum millibus perceptum, ingentis thesauri loco futurum spero.

Ut autem et ipse de hac spe mea deque opinione quam concepi judicium ferre possis, audi obsecro quæ in hoc opere præstiterim, et in quibus potissimum præstandis sudaverim. Primum quidem mea est nec prius audita vocum Græcarum dispositio, qua earum maxima pars ad suas origines, tanquam rivi ad suos fontes, vel stirpes ad suas radices, revocantur : qua derivata nonnunquam ducenta, interdum trecenta ad unum primitivum ita reducuntur ut interim ne ipsa quidem permixtim collocentur, sed in certos ordines distribuantur. Hæc autem series (propter quam indice opus huic Thesauro fuit, ut etiam in præfatione illi præfixa docui) vix dici potest quam multa hujus linguæ studiosis afferre commoda et adjumenta possit. Tria quidem certe affert longe maxima : quod lector magno labore quærendi per diversos sparsa locos, et eadem in diversis legendi, levetur; quod a primitivis derivativa dignoscat, et quomodo factæ sint derivationes, primo aspectu intueatur; quod uno eodemque loco et in promptu habeat quæ mutuam quodammodo lucem sibi afferant, et sese mutuo explicent. Adde quod hæc series ditiores (ut ita dicam) reddere videtur Græcæ linguæ divitias : et quæ antea locupletissima verborumque omnis generis fœcundissima esse visa est, facit ut multo etiam locupletior fœcundiorque quam credita sit comperiatur : ut etiam dixi in epistola ante biennium excusa, qua ad multas multorum amicorum, de meæ typographiæ statu, nominatimque de meo Thesauro linguæ Græcæ, respondi : ubi et alia pleraque non solum hac de re sed etiam de aliis ad hunc Thesaurum et ad vulgaria lexica pertinentibus disserui quæ in hac præfatione (quam et properans et animo minus quam in ulla operis parte tranquillo scripsi) non immerito desideraturus sis. Cæterum tu

quoque pulchram esse hanc meam vocabulorum antea permixtorum et confusorum dispositionem, fateberis, sat scio : sed ad καλὴν, addito χαλεπήν : et Græcum proverbium hac in re, non minus quam in alia ulla earum quæ ad linguam Græcam pertinent, ἀληθεύειν existimato. Atque utinam non tam expertus loquerer : utinam dispositionem illam mihi asserere non possem : utinam mihi nihil deberet; nec me viæ ducem esse, sed monstratam ab alio quopiam sequi oportuisset. Vix enim ullis exprimi verbis potest cum quibus mihi difficultatibus luctandum fuerit, et quoties de me dici illud potuerit,

Ut stat et incertus qua sit sibi nescit eundum,
Quum videt ex omni parte viator iter.

Quum enim omni ex parte viam vel potius viarum inexplicabilem errorem et labyrintheo similem cernerem, quomodo non hæsissem? sic autem hærens animus quî potuisset in varias sententias non distrahi? Nec vero mihi in his labyrinthis aliquod Ariadneum filum, tanquam alteri Theseo, auxilio erat : sed idem quod Terentiano Getæ usuveniebat, ut in me omnis spes esset mihi. Lexicographos omnes, scholiastas, grammaticos, cunctos denique qui aliquid ad Græcæ linguæ cognitionem pertinens scripsissent interrogabam : sed in maxima parte eorum quæ sciscitabar, magis muti quam pisces erant : sicubi autem sententiam suam proferebant, idem mihi contingebat quod Demiphoni apud eundem comicum, quum ab advocatis quos consuluerat, incertior quam antea reverteretur. De plerisque enim derivationibus aut tacere aut inter se dissentire veteres quoque grammaticos, de nonnullis vero eosdem diversa diversis locis, aliquando etiam contraria, sentire comperiebam. Scio autem fore multos qui et hujusmodi dissensionum et aliarum quas dixi difficultatum exempla requisituri sint : sed ea in Thesauri hujus corollarium jam inchoatum reservanda censui; ubi etiam plurima ad reconditiorem linguæ Græcæ cognitionem pertinentia, nec adhuc a quoquam tractata (inter alia autem, ea quæ ad Atticam dialectum et cæteras pertinent) Deo favente tractabuntur. Sed interim siquis hoc ipsum opus evolvere non gravabitur, suo desiderio aliqua ex parte satisfactum esse dicet. In aliquot enim locis, et illius discrepantiæ et multorum quæ lexicographi vel scholiastæ vel alii grammatici nobis pro oraculis obtrudunt mendaciorum mentionem simul et reprehensionem inveniet. Quod si verum est illud, — *in magnis et voluisse sat est*, mihi æquus esse debebis lector, qui omnes propemodum difficultates oppugnavi, plurimas vero oppugnatas, etiam expugnavi.

Illum tantum circa talem vocabulorum dispositionem laborem excipiebat alius non minor, vel potius multo major, disponendi itidem ordine certo significationes, et singulas quoad fieri posset aptis exemplis confirmandi : quinetiam eas quæ in superioribus lexicis turmatim (ut ita dicam) collocatæ essent, examinandi, et veras a falsis dijudicandi. Quod enim ad ordinem attinet, plerumque una significatio primum locum certis de causis mereri videbatur : sed ecce statim aliam, quæ de primatu cum ea contendebat, et cui itidem rationes suæ deesse non videbantur : adeo ut subinde usurpare illud possem,

Et magis hæc nobis et magis illa placet.

Quid? an levem hanc difficultatem fuisse existimas, quum animus meus, quamcunque se in partem verteret, nihil nisi varias dubitandi causas intueretur? Quid certi, quæso, statuere poterat qui vagabatur et errabat, — *ut a ventis discordibus acta phaselus?* Expectandum certe erat dum utrisque rationibus, quæ prima fronte ἰσόῤῥοποι esse putabantur, in utraque lance positis, alterutræ præponderarent. Siquando autem in æquilibrio manere eas videbam, lectores admonebam. Vulgaria enim lexica ne hîc quidem ullo mihi adjumento erant : utpote in quibus tam parva vel potius adeo nulla hujus ordinis significationum habita fuerit ratio, ut linguæ hujus mediocriter periti multa ibi præpostera esse animadvertere possint, et caput plerumque ibi poni ubi ponendi pedes erant; nonnunquam vero in magna permixtarum significationum turma sive caterva nec caput nec pedes apparere. Adde quod sæpe in iisdem contingit ut ex duabus significationibus una plane falsa sit, et quam aliquis ex male intellecto quopiam loco somniaverit : altera, vera quidem sit, sed falsum quod ad confirmationem ejus subjungitur exemplum : id est, falso (utpote nihil commune cum illa habens) afferatur.

Ad alia multa incommoda hoc accedebat, quod quum vulgaria illa lexica, non πολλὰ μὲν ἐσθλὰ μεμιγμένα, πολλὰ δὲ λυγρὰ, sed contra παῦρα μὲν ἐσθλὰ, πολλὰ δὲ λυγρὰ, habeant (idque potissimum in significationibus recensendis), vel utraque sint ἀδέσποτα, vel τῶν λυγρῶν potius quam τῶν ἐσθλῶν autor nominetur. Cui enim adscribenda hæc essent divinandum mihi erat, deinde ad investigationem veniendum. Mihi siquidem propositum hoc erat, ut quoad fieri posset, nihil quod alicujus momenti et minime vulgare foret, sui autoris nomine careret : ut nimirum hoc modo ab alienis mea discernerem, ac neminem honore suo fraudarem. Sed paulatim ita me divinationi illi assuefeci, ut quid Budæi, quid Erasmi, quid Petri Victorii, quid Joachimi Camerarii, quid aliorum esset, conjectura facile assequerer. Unde fiebat ut in plerisque locis, unoquoque eorum quos nominabam, suas repetente plumas, furtivis coloribus bella illa lexica nudarentur. Interim tamen non dissimulabo me autores non invenisse quorundam quæ

non contemnenda erant, quorundam etiam quæ erant ejusmodi ut si non omnino vera, saltem aliqua ex parte verisimilia viderentur. Sed quum minime prætermittenda censerem, quamvis de iis ἐπέχειν cogerer (præsertim quum nullis confirmarentur exemplis, aut ejusmodi quæ non facilia inventu apud ipsos scriptores essent : præterquam quod ne quærere quidem semper vacabat), hanc rationem inii, ut saltem in vulgatis seu vulgaribus lexicis ea legi indicarem, eorum nomen pro autoris nomine quod celant, afferens, simulque fidem penes ea esse volens. Ipse autem non solum multas significationes ab aliis omnibus prætermissas, aut omissa earum exempla addidi, vel aliis aptioribus confirmavi, sed etiam quoties in alicujus vocabuli significatione, aut alicujus loci interpretatione, vel a doctissimo Budæo, vel ab alio quopiam dissensi, id minime dissimulavi (quippe qui in nullius magistri verba jurassem), sed semper aut certe plerumque rationem cur ab aliis dissentirem adjunxi. Ac istorum quoque omnium exempla in eo cujus paulo ante memini Thesauri corollario habebis. Quinetiam quod attinet ad ea in quibus a doctissimi Budæi sententia discessi, spero fore ut si iis quas illic attuli rationibus tibi non satisfeci, vel in eodem Corollario, vel quum edam illius in linguam Græcam commentarios satisfaciam. Cogito enim de libri illius editione quæ habeat cum alia quibus multo quam antea utilior reddatur, tum vero meas in quosdam locos annotationes.

Hæc sunt, lector, quæ ad illustrandam Græcam linguam, præsertimque ad discutiendas tenebras quas ei lexicorum vulgarium consarcinatores offuderant, primus ego præstiti : parentis mei Roberti Stephani (cujus tot tantaque in rempubl. literariam merita extant) exemplum sequutus. Eum enim in suo Latinæ linguæ thesauro multas itidem errorum nebulas quæ in præcedentibus dictionariis erant, discussisse, nemo est qui ignoret. Spero autem fore ut paternis vigiliis meas aliquando addens, illud Thesauri Latinæ linguæ opus cum aliis rebus tum vero vocum dispositione ei simili qua in Græcis usus sum, luculentius reddam.

Sunt quidem certe et per hoc ipsum opus sparsa nonnulla quæ obiter de quorundam Latini sermonis vocabulorum aut loquendi generum significationibus annotavi, non prius (quod quidem sciam) a quoquam indicata. Quinetiam animadverti, dum ipsum conscriberem, multo plura Latinos a Græcis sumpsisse vocabula, et plura etiam ex Græca phrasi mutuatos esse, sive pluribus modis linguam Græcam esse imitatos, quam vulgo existimentur. Ex vocabulis quæ a Græco sermone sumpsisse mihi visi sunt (a nemine tamen adhuc annotatis, quod sciam), sunt Bifarius et Trifarius. Nec enim dubito quin hæc Bifarius et Trifarius (unde sunt adverbia Bifariam et Trifariam : ad quorum formam fictum fuit Multifariam) originem habeant a Græcis διφάσιος et τριφάσιος, ut nimirum ita hîc mutarint σ in *r*, ut in quibusdam aliis quas ex eodem sermone in suum transtulerunt vocibus : veluti in Valerii et Furii, pro antiquis Valesii et Fusii, in Muses et Plusima et Asena, pro Mures et Plurima et Arena, aliisque quorum Varro et Fabius meminerunt. Nihilque nos talis mutatio literæ unius movere debet, quum videamus in aliis quoque mutatione esse usos : et ita quidem ut alicubi hanc literam in illam, et vicissim illam in hanc verterint; veluti quum pro μελετῶ dixerunt Meditor, λ in *d* mutantes : vicissimque Lacryma seu Lacruma pro δάκρυον (licet Livium Andronicum Dacruma dixisse testetur Festus), itidemque Ulysses vel Ulyxes pro Ὀδυσσεὺς, ex δ facientes *l*. Verum ut ad alia veniam exempla illorum quæ dixi vocabulorum (quæ nimirum a Græcis orta mihi visa sunt, quamvis hanc illorum originem a nemine observatam invenerim), nomen Cachinnus Latinos ex Græcis et quidem comicis habere comperi : nimirum ex voce illis usitata καχήνη. Nec dubito quin Æmulor sit ab ἁμιλλῶμαι : quin Pronus sit a προνεύω (hinc enim deducere malo quam a πρηνής), quin Spolia sit a σπόλια, quod fortasse γλωσσηματικὸν est, significans τὰ παρατιλλόμενα ἐρίδια ἀπὸ τῶν σκελῶν τῶν προβάτων, teste Hesychio. Ex κολώνη non solum Collis, sed etiam Columna deduci existimo. Atque ut ex γιγνώσκω seu γινώσκω fit Nosco, aphæresi prioris syllabæ, et ex ἀμέλγω, Mulgeo : sic ex νόμος factum esse puto nomen Mos, ex κυκλοτερὴς factum esse suspicor Teres. Ad particulas item nonnullas quod attinet, ut In præpositio est ex ἐν, ita En pro Ecce, esse ex ἦν (unde est ἦν ἰδοὺ dictum ἐκ παραλλήλου, sive ἠν' ἰδού), et Dum, in Ehodum et Agedum, esse Græcum δὴ, quo utuntur itidem in ἄγε δὴ, propemodum persuasum habeo. Quinetiam unum idemque vocabulum in una significatione Græcam originem habere puto, in altera non item; ut Ita : hoc enim adverbium, quum adjunctam habet particulam Ne, ex εἶτα esse arbitror, sed eo quod indignationi servit. Animadverti præterea quædam esse vocabula quæ ab alia voce Græca deducenda sint fortasse quam deduci soleant. In exemplum afferam nomen Forma (quod meliora quædam et certiora exempla in mentem non veniant) : quamvis enim rationi consentanea sit derivatio a μορφὴ, sic inverso syllabarum ordine ut in Tæda ex δαιτὴ (licet et δετὴ inveniatur), aliquis ex φορμὸς potius sumptum esse suspicetur, quamvis hujus derivationis ratio ignota sit. Observavi insuper, ex iis etiam vocabulis quæ apud priscos Latinos in usu erant, pleraque originem Græcam habuisse. Quo in numero est Cluere, a κλύειν : item Clepere a κλέπτειν (neque enim dubitare debuit Varro essetne hoc a Clam, an ab illo Græco verbo : potuitque fortasse et κλέπειν dicere). Item Calare a verbo καλεῖν : unde Calata comitia, et Nomenclator : pro quo alii scribunt Nomenculator. Necnon Antlare et Exantlare, ab ἀντλεῖν et ἐξαντλεῖν : quod non animadvertentes quidam, dubitarunt an altera scriptura, Anclare et Exanclare, rejicienda esset. In hoc numero est etiam Dædala (quo et Virgilius usus est) pro Græco δαιδαλόεντα. Quibus quum alia plurima possunt addi, tum vero præpositio Endo, pro In : nam Endo ex ἔνδον esse, per-

suasum habeo : licet et simpliciter pro In accipiatur, sicut εἴσω apud Homerum legitur pro εἰς. Hujus autem præpositionis usum apud Lucretium quoque non uno in loco habemus. Sed quum ejus significatio ignoraretur, et vox corrupta esse crederetur, e quibusdam locis ejecta fuit, in quibusdam superiorum editionum, et alia in ejus locum reposita, nimium audaci (ut in aliis plerisque locis) conjectura. Sic et apud Lucilium,

> Quam lepide lexeis compostæ ut tesserulæ omnes
> Arte pavimento atque emblemate vermiculato,

pro *Endo pavimento*. Neque Endo tantum, verum etiam Indu dicebant, sed potius in compositione.

Jam vero et comici multa e Græcis mutuati sunt, e quibus nonnulla cæteri itidem scriptores post eos usurparunt, quorundam vero parvus apud alios aut etiam nullus usus fuit. Neque enim quædam duntaxat composita in Latinam linguam introduxerunt comici quæ apud Latinos appellationem non habebant, aut non tam significantem : ut Sycophanta, et ab eo deducta Sycophantia, Sycophanticus, Sycophantiosus (unde et adverbium Sycophantiose apud Plautum), Sycophantari. Quibus adde Parasitus, Parasitor, necnon Parasitaster. Adde et Asymbolus (quamvis enim Donatus hoc nomen inter parasitos confictum atque compositum esse tradat, in eo compositionis Græcæ analogiam servari, et apud Græcos quoque inveniri constat. Sed et substantivum Symbola, unde illud adjectivum factum est, vocabulis quæ comici Latini e Græcis primi sumpserunt, annumerare possumus : et in plerisque eorum locis ubi Symbolum legitur, hoc reponere debemus). Quibus adjici possunt hæc, OEnopolium, Thermopolium, Myropolæ, et alia quamplurima. Non, inquam, comici talia duntaxat vocabula in Latinum sermonem introduxerunt, sed etiam Danista, et Machæra, et Phylaca, necnon Astu, de Atheniensium urbe dixerunt, et alia non pauca, palliatæ comœdiæ convenientia. Dicam autem pro Græco δίκη, non illi solum, verum alii quoque post eos dixerunt (inter quos est Cicero), sed duntaxat in certis quibusdam loquendi generibus. Quinetiam credibile est singulis comicis certa quædam vocabula Græca præ aliis placuisse, ideoque usum eorum apud hunc vel illum magis quam apud alios frequentem fuisse. Sic videmus voce Basilicus Plautum identidem uti : dicentem, Basilicus victus, Basilicus status, Basilica facinora : eundemque usu hinc deducti adverbii Basilice gaudere. Apud eundem extat verbum Harpagare, et passivæ vocis participium Harpagatum. Idem Architectonem alicubi dicere maluit, declinatione Græca, quam Architectum. Neque vero mirum est comicos hisce Græcis nominibus sub terminatione Latina esse usos, quum etiam voces quasdam Græcas nihil immutatas suo sermoni intermiscerent : et quidem in iis etiam locis interdum ubi Latinis idem significantibus uti poterant. Id videmus apud Plautum in verbo οἴχεται, in Trinummo, — *ratio quidem hercle apparet*, *Argentum* οἴχεται. Quinetiam alicubi dicit λῆροι λήρων, quum alibi Nugæ et Meræ nugæ dicere soleat. Apud eundem legimus Vendere λόγους. At Terentius dixit λόγοι ea significatione qua alibi Verba : ubi scribit, Verba isthæc sunt. Neque tamen Plauto suam in usurpandis quibusdam Græcis rationem defuisse existimo, quæ nobis sit incognita.

Verum ut ad vocabula e Græcis sumpta revertar, hoc quoque observatione dignum est, quædam habuisse linguam Latinam in quibus terminationem Græcam in suam mutavisset : quæ a nobis ignorentur. Conjecturam facio ex nomine Auliones pro Aulœdi. Nam in veteri lexico Latinogræco, cui Glossarii nomen a recentioribus datum fuit, scriptum est, Auliones, αὐλητaί. Enimvero hujus lexici mentio quædam verba mihi in memoriam revocavit quæ superioribus possunt adjungi. Unum est, Gnetonsum, quod ibi exponitur ἀμαυρὸν et σκοτεινόν : quum Cnephosum apud Festum legatur, ita scribentem, Cnephosum antiqui dicebant tenebricosum. Græci enim κνέφας appellabant obscurum. De quo vocabulo Gnetonsum hoc tantum dico, dubium esse posse debeatne mutari in illud Cnephosum, an in Gnophosum, a γνόφος. Alia autem sunt de quibus major et difficilior moveri quæstio potest, quod ad significationem attinet. Ecce enim, verbum Andruare Festus exponit Recurrere, a Græco verbo ἀναδρᾶν (pro quo repono ἀναδραμεῖν) : at in Glossario illo Andruare exponitur Græco verbo ἀνδρίζεσθαι. In eodem legimus, Auxillæ, μικρόπτερα, ὡς Βάῤῥων, quum Festus scribat (si modo non mentiuntur quæ extant ejus editiones typographicæ), Auxilla, Olla parvula. Illam quidem certe Glossarii expositionem, si μικρόπτερα pro μικρὰ πτερὰ aut per imprudentiam aut etiam consulto scriptum esse dicamus, confirmat quod ibidem legitur : videlicet, Auca, πτηνόν : adeo quidem ut verear ne pro Olla in illo Festi loco reponi debeat Auca. Inveni porro apud eundem scriptorem quædam Græca vocabula secus etiam quam a lexicographis Græcis exposita. Eorum unum est μῶραρ, quod Siculis stultum significare dicit : at Hesych. exponit μέμψις, ὄνειδος, αἶσχος : itidemque apud Lycophronem pro μῶμος positum extat.

Ne hoc quidem tacebo, quod vocibus quibusdam ex earum numero quas sermo Latinus e Græco mutuatus est, peculiare esse observavi : nimirum eas non ex communi Græcæ linguæ usu, sed ex aliqua dialecto sumptas esse : qualia vocabula ipsi Græci γλωσσηματικὰ nominant. Neque enim quum hîc dialectum dico, unam tantum ex illis quatuor generalioribus, sed etiam quamlibet intelligo. Ac possunt fortassis illa duo nomina διφάσιος et τριφάσιος (unde Latinos

sumpsisse Bifarius et Trifarius dixi) exemplum primum horum vocabulorum esse. Neque enim dubito quin Ionica sint. Equidem præterquam quod in Ionicarum vocum collectione quadam (a me subjuncta libello Galeni qui inscribitur τῶν Ἱπποκράτους γλωσσῶν ἐξήγησις) inter illas recensetur τριφάσιοι, Herodotum aliquot locis utrumque usurpare constat. Præsertim vero ex Dorica dialecto multa vocabula in suum sermonem Latini transtulerunt : quos etiam in iis quæ Dores cum cæteris Græcis habent communia, Doricam scripturam amasse videmus, veluti quum Fagus dixerunt, η quod est in φηγὸς, mutantes in α. Sic in Fama maluerunt φάμα quam φήμη : non illud tantum α quod terminationis est, sed alterum etiam ex Dorico sermone accipientes. Sic in Garrio videmus γαρύω magis illis placuisse quam γηρύω. Sic Ganeum dixerunt, non ἀπὸ τῆς γῆς, sed ἀπὸ τῆς γᾶς derivantes : si tamen verum est quod scribit Donatus, Ganeum dictam esse meretricum tabernam, quod sit in terra. Dubitationem enim movet quod scribit Hesychius γανιταὶ, δάπανοι, ἄσωτοι. Pro quo fortasse scribendum aliquis putet γανυταὶ, a γάνυμαι. Sic et in aliis plerisque Doricam scripturam imitati esse comperiuntur. Nam et pronomen Tu ex Dorico τὺ, non ex σὺ, esse videmus. Eodemque modo Pratum ex Dorico πρατιὰ sumpsisse literam τ existimatur. Atque adeo vocem Bos esse ex Dorico βῶς, non ex βοῦς, non absimile vero est. Alias autem ejusmodi observationes, et quidem his etiam insigniores (quæ mihi nunc in mentem non veniunt) hoc in opere invenies : quamvis Fabius non Doricæ rationi sed Æolicæ sermonem Latinum esse dicat simillimum. Verum quod ad voces attinet quæ non scriptura tenus seu terminatione sed omnino sunt Doricæ, incipiam a nomine Cubitum. Dicunt enim Latini Cubitum eadem significatione qua et κύβιτον apud Græcos legimus : verum hoc Græcos omnes commune inter se non habuisse, sed Dores sibi vendicasse, et quidem eos qui Siciliam incolebant, cum aliunde tum ex Polluce discimus. Ejus verba sunt, καὶ κύβιτον εἴποις ἄν, ὡς Ἱπποκράτης. δοκεῖ δὲ εἶναι Δωρικὸν τοὔνομα, τῶν ἐν Σικελίᾳ Δωριέων. Quibus addit, Hinc factum esse ut Epicharmus κυβιτίζειν dixerit, significare volens παίειν τῷ ἀγκῶνι. Eustathius tamen, doctissimus alioqui scholiastes, hoc ignorans, κύβιτον pro Latina voce habuit. Horum Siciliensium Dorum est etiam Nummus : quod alioqui nemo non putet Latinum esse vocabulum : præsertim quum Suetonius apud Suidam a Numæ nomine deductum esse tradat. Pollux l. 9, ὁ δὲ νοῦμμος, δοκεῖ μὲν εἶναι Ῥωμαίων τοὔνομα τοῦ νομίσματος· ἔστι δὲ Ἑλληνικὸν τῶν ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Σικελίᾳ Δωριέων. Sed ὁρίων apud eum legitur, pro quo repono illud Δωριέων. Ex eodem discimus, Unciam Siculorum fuisse vocabulum. Varro illud quidem prius nomen, videlicet Nummus, a Siculis ortum esse et ipse testatur, sed hoc posterius pro Latino habet : quippe qui scribat, Uncia ab uno. Atque his annumerari potest et nomen Libra, ex Polluce, vel potius ex Aristotele apud eum : quamvis Galenus Romana vocabula λίτραν et οὐγγίαν esse dicat, sicut et ξέστην : sed cur illi potius fidem adhibendam esse dicemus? Quinetiam nominis Campus origo Siculis tribuitur. Κάμπος (inquit Hesych.), ἱππόδρομος, Σικελοί. Huic subjungo vocem Allia : siquidem hanc quoque a Doribus manasse arbitror, quum ἄγλιθας eorum esse scribat Corinthus. Si autem vera sit hæc mea conjectura, dicta fuerint Allia quasi Aglia. Quinetiam Ruta Latinum non est, si scholiastæ Nicandri credimus, vel potius ei quem producit testem. Nam ῥύτην Peloponnensium vocabulum esse tradit, significans πήγανον. Dicunt autem Syracusanæ mulieres apud Theocritum, — πελοποννησιστὶ λαλεῦμες. Δωρίσδεν δ' ἔξεστι, δοκῶ, τοῖς Δωριέεσσι. Hoc porro in memoriam mihi reducit et Σαυκὸν, quod Hesychius exponit ξηρὸν, Syracusanum vocabulum esse tradens. Ex illo certe nemo non suspicetur manasse Latinam vocem Siccum. Verum ut aliqua ex aliis etiam dialectis sumpta recenseam, quis verbum Ridere a Græcis oriundum esse credat? Strattis tamen apud Athen. lib. 14, Thebanis ἐκριδδέμεν esse ait γελᾶν. Ne Capra quidem Latinorum est, si Hesychio fides adhibenda est : tradit enim esse Tyrrhenorum. Sed nec Verres Latinum esse videtur : quum ἔρρας extet apud eundem lexicographum, sed exponentem κριός (sic autem Caper aliud Latinis esse videmus quam Græcis κάπρος, quamvis hinc esse credi possit). Quoniam tamen non addit e qua dialecto sit sumptum, dubitare quis possit an superioribus annumerari debeat, an potius inter illa poni quæ Græci quipiam scriptores pro Latinis attulerint. Sunt certe et alia quædam Latina vocabula, quæ licet in Græco sermone inveniantur, aliquid dubitationis nobis relinquunt, donec inveniatur annotata dialectus cui adscribi debent. Ex iis est Caballus : invenitur enim καβάλλης de vili itidem equo dictum. Sunt præterea quæ a Græcis quidem profecta esse constat, sed dubiam apud illos ipsos originem habent. In hoc numero est Sanna, unde factum est Sannio. Nam Σάννας de quovis stulto dicitur, sive a cujusdam stulti nomine, ut quidam arbitrantur : sive (ut alii volunt) a nomine cujusdam gentis Asiaticæ : sive (ut nonnullis placet) a verbo σαίνειν. At Hesychius scribit Σάννορος significare μωρὸν Tarentinis, usumque ejus extare apud Rhinthonem. Simul autem observandum hîc est quomodo Latini a significatione aliquantum deflexerint.

Hoc etiam observavi, habere Latinam linguam vocabula ex Græcis sumpta, sed qui ea et ipsi aliunde mutuati essent. Tale est Cadus : hoc enim est a Græco κάδος, istud ab Hebraico כד esse constat. Eodemque modo Saccus ex σάκκος, hoc ex Hebraico שק profectum est. Sic etiam Mitra Latini a Græcis, Græci a Syris habent. Sic Arrhabo Latina lingua sumpsit e Græca, hæc e Syriaca (nisi potius Hebraicæ adscribi debet : in qua sententia plerosque esse scio). Idemque et de nomine Turris dici potest. Quinetiam vocabula quædam inveniuntur quæ Latini a Græcis, Græci a Persis, vel aliis, hi quoque aliunde sumpserunt. Quamvis autem aliquot hujusmodi

in construendo Thesauro observarim, unicum nunc occurrit, Paradisus. Cujus mentionem minus libenter facio, quod a nostræ duntaxat religionis hominibus usurpatum (in Latino quidem sermone) existimetur, et quidem significationem ejus restringentibus. Paradisus enim vox est e Græcis sumpta : Græci ex Persis, Persæ ex Hebræis sumpserunt : nimirum ex eorum vocabulo פרדס.

Observavi præterea in construendo hoc Thesauri opere, Latinum sermonem in multis aut saltem in pluribus quam vulgo credamus, ad imitationem Græci (ut ita loquar) se composuisse. Verbi gratia (ut ex multis exemplis pauca proferam) sicut Græci ἄνους, ex α privativo et nomine νοῦς (ex qua voce ἄνους Festus nomen Anus ortum videri posse existimat : eademque est et in synonymo ἄφρων compositionis forma), ita et ipsi Amens dixerunt, ex litera α privandi vim habente, et nomine Mens. Atque ut illis ἔξαιμος, ex præpositione ἐξ privandi itidem vim habente, et nomine αἷμα : sic istis Exanguis dicere placuit, in quo præpositionem eadem vi præditam et nomini Sanguis itidem præfixam habemus. Item, verba quæ apud Græcos impersonalia sunt, apud hos quoque magna ex parte talia sunt. Necnon quæ apud illos in præterito significationem præsentis habent, ut οἶδα, μέμνημαι, apud hos quoque, qui pro illis dicunt itidem Novi, Memini. Omitto terminationem primæ et secundæ personæ verborum in utroque sermone eandem : id est, in eandem literam : omitto et alia, eodem pertinentia, sed levia; et ad verba quæ desiderativa vocantur, venio : cujusmodi est Bellaturio. Dico enim me suspicari, Latinos in hac terminatione imitari Græcos voluisse, sed vertentes literam *s* in *r*, nam ut in Bellaturio (ea forma dicto qua Empturio, Vomiturio, et alia) habes terminationem in RIO, ita πολεμησείω, quod eam significationem habet, in σειω desinere videmus. Quinetiam metaphoras Græcas in plerisque verborum et simplicium et compositorum significationibus imitati sunt : veluti quum dixerunt Conferre pro Prodesse : plane exprimentes Græcum συμφέρειν : sic quum Seducere pro Decipere usurparunt. Ut enim Seducere est seorsum ducere, sic ἀπατᾷν est quasi abducere ἀπὸ τοῦ πάτου. In nominibus quoque permultis metaphoras Græcas servari non obscurum est : sed in multo pluribus, ut opinor, eas inveniremus, si non tot veteres scriptores, ac præsertim comicos, desideraremus. Sunt vero et apud eos quos habemus nonnullæ quæ plerosque latent : ut ῥυπαρὸς apud Platonem, eodem plane modo quo Latine Sordidus, de avaro. Sic ῥυπαρία de avaritia, ex Critia Pollux affert. Nonne Sordes et Sordidus horum exemplo dixisse Latinos de avaritia et avaro credere debemus? Verum alicubi translationem Græcam non ad verbum expresserunt, sed potius alia simili usi sunt, veluti quum pro σχολὴ (quod proprie otium significat) ludum vel ludum literarium dixerunt. Non dubito autem quin hujusmodi omnia sint ab iis orta qui Græca in Latinum sermonem convertebant : præsertim quum ipsum etiam Ciceronem, in iis quæ interpretatur, quædam usurpare videamus quorum nullus alibi apud eum est usus. Jam vero præter illa quæ attuli imitationis exempla, omnibus obvia, aliaque id genus varia, hoc in opere observata : quædam sunt vocabula in quibus Latinam linguam omnino Græcam exprimere, non itidem facile nec a quolibet animadverti potest. Exempli gratia, quis in adverbio Denuo repræsentari sermonis Græci formam existimet? Inclusa tamen sunt in eo duo hæc verba ἐκ νέης, expresse (ut ita dicam) reddita : quæ in ista significatione apud Herodotum leguntur. Eodemque et nos modo dicimus *De nouveau* pro Rursus, πάλιν. Huic autem vocabulo apte adjungetur aliud quod itidem ex adverbiorum numero est, nimirum Sedulo. Minime enim dubium est quin hoc fingentes Latini ad Græcum ἀδόλως respexerint, atque adeo ipsum exprimere voluerint : dicentes nimirum Sedulo quasi sine dolo.

Et quoniam nihil te eorum quæ ad institutum sermonem pertinent celare volo (nisi quid meipsum memoria celaverit), aliud addam, quod dum Thesaurum hunc construerem animadverti : linguam Latinam, quamvis a Græcæ divitiis longissime absit, in multis multo esse quam credatur ditiorem : et (quod majus est) aliquam nobis relinqui eam ditandi novis quibusdam vocabulis, ac præsertim compositis, artem : qualia nonnulla memini me aliquot hujus operis locis finxisse. Non immerito certe dicit Fabius, Latinos adversus seipsos esse iniquos judices, ideoque paupertate sermonis laborare. Verum quod Fabius de Latinis generatim dicit, non tam de priscis quam de eorum posteris dici potest. Quid enim in fingendis vocabulis non ausos esse putabimus eos qui arietem reciprocicornem, lanicutem, vestitrahum vocare non dubitarunt? qui testudinem terrigenam, tardigradam, domiportam appellarunt? Quinetiam ipsemet Fabius repandirostrum et incurvicervicum affert ex Pacuvio. Sed paulo post, Quum κυρταύχενα (inquit) mirati sumus, incurvicervicum vix a risu defendimus. Possumus certe vel ex his conjecturam facere quam audaces fuerint prisci Latini in imitandis hujusmodi compositis vocibus linguæ Græcæ; aut saltem quanto posteris suis audaciores : ut omittam quæ apud Lucretium doctæ hujus audaciæ exempla habemus. Quinetiam Catullus, veterum poetarum imitator potius quam vetus poeta dicendus, cum alia ejusmodi protulit, tum vero Falsiparens : ut Græcum Herculis epithetum ψευδοπάτωρ assequeretur. Illa certe audacia multa illis alia epitheta suppeditavit, quæ ad sequentis ætatis poetas non transierunt, aut certe transîsse non existimantur. Possumus tamen interim aliqua nobis permittere, et ea quidem præsertim quæ cum usitatis comparata analogiam servare videmus. Ecce enim, quum de usu compositi Dulcisonus non dubitemus, cur non itidem Argutisonus ad exprimendum Græcum λιγύθροος, dicere audebimus? Si Monticola dicere fas est, cur non et Rupicola? Si ποντοπόρους νῆας pontigradas naves appellare possumus, cur non

πετροβάμονα rupigradum vocabimus? Neque vero hîc consistendum est : sed si Tardigradus etiam admitti dicemus, cur Tardivorus rejiciemus? Equidem multo etiam audaciora istis fingi posse existimavi (ut aliquot hujus Thesauri loci docebunt) ad exprimendam Græcorum vim. Sic certe in vertendis quibusdam versibus talia nonnulla mihi permisi : veluti illud Tardivorus in interpretatione horum,

Εἰ ταχὺς εἰς τὸ φαγεῖν καὶ πρὸς δρόμον ἀμβλὺς ὑπάρχεις,
Τοῖς ποσί σου τρῶγε, καὶ τρέχε τῷ στόματι.

Hoc enim epigrammation ita verti,

Tardipes es nimium, nimiumque es dentibus acer :
Tardivorus pede sis, denteque tardigradus.

Præsertim vero hîc locum habere videtur, utpote inter duo ejusdem generis composita collocatum. Verti alioqui idem epigramma et aliis viginti modis, quædam alia pluribus etiam : atque adeo unum plusquam trecentis modis interpretatus sum. Ex qua exercitatione Latinam linguam non tam esse pauperem quam vulgo creditur, et ipse didici et alios docui. Multo tamen ditiorem olim fuisse et multo etiam plura ejus vocabula quam putemus, nobis periisse, ostendent et vetera quædam lexica, partim Latinogræca, partim Græcolatina, quæ propediem ex mea officina (ut spero) prodibunt. Eorum unum est id quod Glossarii nomine appellari antea dixi.

Jam vero quoniam multa Græci habent loquendi genera quæ Latinæ linguæ sunt negata, quum Gallica contra non adumbret ea tantum, sed ad vivum (ut ita loquar) exprimat : me, Gallum hominem, et vero in ipsa Galliæ Gallia, id est Parisiis, natum atque educatum, patriæ ac linguæ meæ injuriam facturum existimabam nisi latentes has sermonis ei familiaris divitias in apertum proferrem, et exteris etiam nationibus conspiciendas præberem. Ideoque in multis hujus operis locis, quum Latinismis destituerer, Gallicismorum auxilium imploravi, aut saltem ad eos qui a me commemorati fuerant in libello de Gallicæ linguæ affinitate cum Græca (qui inscriptus est, *De la conformité du langage François avec le Grec*), lectorem remisi.

In eo quoque tuis studiis, lector, consului, quod quorumlibet scriptorum Græcorum, sed præsertim lexicographorum, Pollucis, Hesychii, Suidæ, Etymologi, multos locos qui mendosi erant proferens, eadem opera emendavi, aut saltem quomodo emendandi viderentur, admonui. Sed ad Suidam quod attinet, quædam in eo ex veteris etiam codicis autoritate restitui. Sæpe autem et vetusta quædam incertorum autorum lexica, quæ ex Italia attuli, in consilium adhibita, cum ad alia tum vero ad quorundam in illis lexicographis locorum emendationem profuerunt.

Præstiti denique, lector, in hoc opere, vel potius præstare conatus sum, quæ ipsum Thesauri nomine non indignum reddant. Eum quidem certe titulum mihi præripere jam olim conati erant quidam, quum me de hoc opere aggrediendo cogitare obaudiissent : sed illi θησαυροῦ eorum appellationi merito aliquis ex proverbio depromptum vocabulum ἄνθρακες adscripsisset. Foris enim et titulo thesaurus erat : intus autem nihil aliud quam vulgaris consarcinatio, quæ antea lexici Græcolatini recogniti nomine appellabatur, novis aliquot suturis aucta : aut (si mavis) quædam interpolationum accessio, ut vel ex ipsa collatione perspici potest : adeo ut perinde esset acsi personatus Irus Crœsum se mentiri sub ejus persona vellet. Quodsi me roges an hoc opus ita numeris omnibus esse absolutum existimem, ut in eo nihil desiderari possit, quidvis potius quam hoc persuasum mihi de illo esse, vel aliis persuadere velle, quin potius me jam nunc plura in eo desiderare quam quisquam fortasse desideraturus sit, respondebo. Primum enim quod ad vocabulorum numerum attinet, quamvis multo magis hac una thesauri editione quam multis illorum de quibus dixi lexicorum editionibus fuerit auctus, et multa vocum millia accessisse comperturus sit quicunque cum aliis conferre voluerit : insuper tamen extare aliqua in libris qui quotidie manibus teruntur, scio, necnon in iis qui nondum in lucem prodierunt, latere multa suspicor, ex nonnullis nondum luce donatis, qui apud me sunt, conjecturam faciens. Deinde si ad significationes veniendum sit, esse vocabula plures habentia quam quæ traditæ sint, negare nolim. Atque adeo non circa hæc solum, sed et circa quædam alia, esse quæ desiderari hoc in opere possint, ac potuisse majora præstari, ingenue fateor. Nam, ut de aliis me doctioribus taceam, majora ipsemet præstare potuissem, si majore cum otio singula expendere licuisset. Falleris enim, lector, si hoc opus (exceptis paucis quibusdam ejus locis) aliter quam ad clepsydram (ut loqui soleo) typographicam scriptum fuisse putas : id est, ut quemadmodum typographicæ operæ certo quotidie penso obnoxiæ sunt, ita et ipse certo certaque hora exhibendo scriptionis meæ penso obnoxius essem. Adde quod ne id quidem conficiendi pensi tempus, licet breve, liberum ab aliis occupationibus et negotiis erat, sed ita vario eorum genere et circa rem typographicam et circa rem familiarem districtum atque implicitum, ut unius interdum horæ spatio decies illa mihi scriptio intermittenda esset. Verum occupationum istarum nonnullas in

tuum commodum cessisse, et ejus temporis quod illi operi elaborando defuit, partem aliquam me tibi alibi impendisse, satis superque illi testantur libri quos mea officina, dum opus illud excudebatur, subinde in publicum proferebat. Hæc autem quum ita sint, quam dura et difficilis a me suscepta provincia fuit, tam faciles in danda mihi erratorum venia fore spero quibuscunque pectus non livore contaminatum sed candore refertum erit : præsertim quum in illo cujus antea mentionem feci Thesauri hujus corollario, non solum multa huic operi adjecturus sim, favente Deo opt. max. (eorum potissimum quæ ad reconditiorem linguæ hujus cognitionem pertinent), sed etiam eorum in quibus hîc peccaverim locorum plerosque sim emendaturus. Caveant interim siqui in hoc opere meo ingeniosi esse cupient (vel in epitomen redigendo, vel in certos usus quædam excerpendo, vel alio quovis commento), ne contra mei operis ingenium (quod nulli tam bene quam mihi perspectum esse potest) ingeniosi fuisse comperiantur : et in quibusdam ejus locis suæ temeritati insidias tendi non ignorent. Præcipue autem quod ad compendium attinet, vix alium quenquam sine sui pariter meique honoris dispendio id conficere posse arbitror : et quemlibet, ne eum periclitetur, non solum hortor, sed etiam oro atque obsecro.

Verum enimvero quoniam quem impendi huic Thesauro laborem, cum Herculeo comparavi, atque adeo Herculeum vocavi, nequis hoc dictum arrogantiæ damnet, duplicem hujus appellationis sensum esse, ac si non uno, altero saltem verum comperiri sciat. Herculeus namque labor meus hac saltem ratione vocari possit, quod aliquid in suo genere cum Augiæ stabulo comparandum repurgaverim. Quidni enim infinita errorum portenta quæ in illis vulgaribus Lexicis Græcolatinis toties interpolatis accumulata erant, sic appellem? Eorum tamen aliquot exempla statim proferre, deinde nomen illis dignum judicio lectorum relinquere, satius fuerit. Quum autem varia sint illorum errorum genera, in varios itidem locos et velut classes digeram.

Primus autem locus tribuetur iis vocabulis quæ in illis præclaris Lexicis linguæ Græcæ affinguntur, vel potius quæ illi repugnanti et invitæ adscribuntur : idque diversis modis : utpote errore ex imperitia quidem ubique, sed quæ varie allucinaretur, orto.

Κυμῆνα (ut scriptum est in novissima illorum Lexicorum editione, omnium emendatissima atque locupletissima) *vocabulum est castrense, ad significandum militum seriem fluctuum instar gradientem.* Non credis lector, sed rides? At ecce tibi Arriani locum, qui adversus tuum risum testis producitur : ἦγεν βάδην, τοῦ μὴ διασπασθῆναί τι ἐν τῇ ξυντονωτέρᾳ πορείᾳ κυμῆναν τῆς φάλαγγος. At κυμῆναν hîc non est accusativus nominis κυμῆνα (quod nunquam visum fuit οὐδ' ἐν ὀνείροις), sed participium aoristi 1, a verbo κυμαίνω : inquies. Ita quidem usum esse Arrianum longe manifestissimum est, sed novissimus λεξικοῤῥάπτης, sive λεξικοῤῥάφος, aliquid novi hîc somniavit, ac novam linguæ Græcæ vocem, quam ne unus quidem veterum scriptorum (si omnes reviviscant) intelligat aut agnoscat, suo mirifico somnio excogitavit.

Συνηλλοία dignum est quod illi κυμῆνα subjungatur. Eadem enim illa editio novissima (nam præcedentes hoc insigni vocabulo, sicut et illo, indignæ fuerunt) hæc tradit, Συνηλλοία, ας, ἡ, *Strues et congeries*, συνάθροισις. Συνηλλοία τῶν νεκρῶν, *Strages*. Hîc quoque rides, et monstra tibi narrari dicis? Vide ne risum tuum Josephus ridiculum reddat, ex quo istud illius συνηλλοία exemplum ibi afferatur : πολλοὺς δὲ συνηλλοία περὶ ἀλλήλους πεσόντας ἐμπηδῶν. Imo vero (inquies) συνηλλοία apud Josephum esset verbum præteriti imperfecti temporis, a themate συναλλοιάω : sed reponendum est συνηλοία, unico λ, a συναλοιάω : ut simile sit simplici ἁλοιάω. Fateor, et idem fateantur omnes necesse est : sed Josephus et quicunque illi assentimur, nihil novi, nihil nisi vulgare et tritum dicimus : at λεξικοῤῥάφος qui hoc annotavit, minime vulgaria, sed nova et ingeniis non investigata priorum (ut dixit Naso) loquutus est.

Ἀγάγης, ου, ὁ, tertium locum tenebit, novum certe nomen et ipsum atque inauditum. Rogas quid ἀγάγης sit? *Sua sponte subjectus*, *Adducens*. Quomodo (inquies) ἀγάγης nomen esse, quomodo hoc significare potest? Immo ab ἄγω est ἤγαγον, in subjunctivo modo, ἀγάγω, ἀγάγῃς, ἀγάγῃ. Id quidem et Suidas docet, scribens, ἀγάγης, αὐθυπότακτον : sed debuit scribere quæ λεξικοῤῥάφος intelligeret, et quæ nullam errandi occasionem illi præberent.

Ὑθλεῖς quoque et φλυαρεῖς, verba secundæ personæ, indicativorum ὑθλέω et φλυαρέω, nomina ibi fiunt. Ita enim ibi scriptum est, Ὑθλεῖς, *nugatores*, φλυαρεῖς : *Suidas*. Scilicet ὑθλεῖς et φλυαρεῖς Suidas a nominativis ὑθλεὺς et φλυαρεὺς esse putavit. Et hæc quidem sint μεταμορφώσεως in quibusdam vocabulis exempla, qua videlicet verba in nomina transformantur.

Alicubi autem vocabula sunt, nova quidem et ipsa, prorsusque inaudita, sed ex alio erroris genere profecta, veluti quæ sequuntur.

Ζυθμίζειν, *Ad normam libellamque dirigere*, *Corrigere*, *Emendare*. Hanc quoque vocem explodis? Attamen ne ipsa quidem est ἁμάρτυρος. Hæc enim ibi subjunguntur, *Lucianus* ὑπὲρ εἰκόνων, *de Phidia*, ἑαυτὸν ἐπανορθοῦν καὶ ζυθμίζειν τὸ ἄγαλμα πρὸς τὸ πλείστοις δοκοῦν. Lucianum dices ῥυθμίζειν scripsisse, non ζυθμίζειν : et manifestissimum vel puero (ut proverbii verba usurpem) fuisse hîc mendum. Sed quid si quæ aliorum omnium judicio mendosa erant, λεξικοῤῥάφος ille emendata judicabat?

Εὐθυμίζειν proximum ab illo tenebit locum, quod ibidem legatur. Nam verbo illi ζυθμίζειν subjungitur, *Idem quod* σταθμίζειν, ἢ εὐθυμίζειν. Quibus adjicitur lepida illa interpretatio, *Ad*

normam libellamque dirigere. Miraris hujus verbi εὐθυμίζειν novitatem? At ego in eo cujus ignorantia infinitis aliis erroribus perspecta sit atque explorata, nihil tale admiratione dignum judico. Equidem vel proxime præcedens verbum ζυθμίζειν ne εὐθυμίζειν miremur facere potest. Quomodo enim sciverit εὐθύνειν dici, non εὐθυμίζειν, qui ῥυθμίζειν, non ζυθμίζειν, dici ignoravit? Sed ad aliud transeo.

Ῥωμέη λέξις, *perpetua elocutio vertitur ab Aquila.* Hîc mendacii socium sibi Aquilam adjungit λεξικοῤῥάφος. Illi tamen ignoscendum est, quia mentiri se ignoravit, quum ῥωμέη pro εἰρομένη diceret.

Aliud erroris genus, vel potius alia errorum genera sunt in istis, Μεθύω et Μεθύομαι, Ἀμύω, Ῥάγνω, Χερσωμένος. Siquidem μεθύω et μεθύομαι perperam afferri, tanquam significantia Inebrio et Inebrior, sicut μεθύσκω et μεθύσκομαι, nulli nisi valde hujus linguæ imperito ignotum esse potest. At vero in Ἀμύω non tantum thema unum pro alio statui, sed vocabulum suppositititium genuini locum occupare dicendum est. Ibi enim scribitur, Ἀμύω, *Inclino, Cado,* καταπίπτω. *Submitto. Apollon.* 2 *Argon.* ἤμυσαν λοξοῖσι καρήασι, id est, ἔκλιναν κεφαλὰς, *capita inflexerunt.* Atqui ἤμυσαν non est ab ἀμύω (quod nusquam legitur), sed ab ἠμύω. Eodemque modo καταμύω perperam pro κατημύω in iisdem lexicis habetur. Sic ῥάγνω ibi thema statuitur præteriti ἔῤῥαγκα: quum tamen non dicatur ῥάγνω, sed ῥαίνω. At in χερσωμένος more novo omitti augmentum quilibet videre potest.

Atque ut verbis plerisque thema unum pro alio, sic nominibus una declinatio pro alia datur: veluti quum ἀμφοραὶ scribitur pro ἀμφορεῖς: quasi videlicet hoc nomen ad formam Latini Amphoræ refingendum esset. Rectius autem fortasse vocabulum unum pro alio (nimirum adulterinum pro genuino), non tantum declinationem pro declinatione poni dicemus. Sic certe ῥαφία Græcis incognitum pro usitatissimo ῥαφὴ ibi scribitur. Quum enim κακοῤῥαφία legisset unus quispiam ex lexicorum interpolatoribus, etiam ῥαφία pro sutura dici existimavit: eamque vocem Græcis lexicis assuere non dubitavit, eam scilicet autoritate illius compositæ κακοῤῥαφία confirmans. Ejusdem cum hoc ῥαφία est farinæ nomen ῥησία, quod exponitur colloquium. Quia enim in quibusdam compositis terminatio ista invenitur, ut in ἀῤῥησία et παῤῥησία, existimavit idem ille non ῥῆσις solum sed etiam ῥησία dici. Vel potius ne hoc quidem cogitavit, sed ῥησίας inveniens apud Hesychium ὁμιλίας expositum, ῥησία, tanquam singularem ejus nominativum, interpretatus est colloquium.

A simplicibus vocabulis ad composita, simulque a simplici inscitia ad compositam quandam (ut ita loquar) transeo. Quæ enim audisti, licet fœdæ ignorantiæ plena, levia esse præ his quæ audies videri poterunt. Jam enim producere libet Ῥινοτορωκυθέρεια, et Ἰόνανθος, et Ἀβραδούλη, et Ἀκονήλιθος, et Φειδωποιούμενος, et Χαλκοκεκαυμένος, et Ἀμφιθερμοπύλας, et Ἀναυλατίοντες, et Ἀπυρωτροφὴ, et Ἀρεικάτοχος, et Σφιτεθῆναι, et Πολυνικῶ. Quid? annon hîc O monstrosam inscitiam exclamabis? Sed monstrificam potius appellato, quæ tot verborum monstra nobis fingit: quorum quædam poetis, quædam oratoribus, quædam historicis, quædam medicis, quædam lexicographis affingit. Suidæ quidem certe et Hesychio lexicographis affinguntur illa duo, ἀκονήλιθος, et ἀβραδούλη. Neque enim talem compositionem agnoscunt, sed hic quidem scribit, Ἄβρα, δούλη: ille autem, Ἀκόνη, λίθος. Primum autem illud ῥινοτορωκυθέρεια Hesiodo poetæ affingitur: est enim ex isto ejus loco sumptum, — αὐτὰρ Ἀρηϊ Ῥινοτόρῳ Κυθέρεια Φόβον καὶ Δεῖμον ἔτικτεν. Sed quidnam esse ῥινοτορωκυθέρεια tradunt illa lexica Græcolatina? Nomen proprium fictitium. Mentiuntur sane, si vocem Fictitium ex eorum sensu interpretemur: at si aliter, verissima dicunt. Est enim ῥινοτορωκυθέρεια vocabulum quod inscitia finxit et commenta est, sicut cætera quæ illi adjunxit, et alia permulta quæ adjungere potui. Sed eorum quædam non solis lexicis Græcolatinis, ut illa, verum etiam depravatis exemplaribus imputanda sunt. Cujusmodi est ἀπολαιμότομος, quod Euripidi falso adscribitur. Quum enim ita legendus sit locus illius in Hecuba, Μόσχον δειλαία δειλαίαν ἐσόψει χειρὸς ἀναρπαστὰν Σᾶς ἄπο, λαιμότομόν τ' ἀΐδᾳ Γᾶς ὑποπεμπομέναν σκότος: perperam disjuncta præpositio a suo genitivo in vulgatis editionibus, erroris illius occasionem præbuit. Talia autem pleraque annotavi in iis quæ meæ editioni Homeri aliorumque poetarum heroicorum præfatus sum, exempla videlicet vocum in quibus præpositiones cum aliis vocibus perperam coaluerunt. Cujusmodi sunt istæ, Ὑπέμβρυον, Ὑπότρομος, Ὑπονηλεὲς, Ὑφίμερον, Ἐπικτέρεα, Ἐνάσπετον, Περικάμμορε, Καταδέμνια, Ἐπαύλειος, Πολυκέρδιον. Quod postremum simile omnino est illi Πολυνικῶ supra commemorato. Sed his addi permulta possunt quæ Lexicis illis peculiaria existimari queant. In illis enim currum Homerus tantum ἀπήνην vocat, sed etiam ἐπαπήνην ex isto loco, Iliad. Ω, Σὺν δ' ἔταροι ἧειραν ἐϋξέστην ἐπ' ἀπήνην (aut ex alio quopiam, ubi eidem nomini eadem præpositio præfixa est). Atque ita videmus Homerum tali præpositionum usu magnam laudis materiam istis lexicorum locupletatoribus præbuisse, et in posterum etiam fortasse præbiturum esse: ut enim ex loco illo ἐϋξέστην ἐπ' ἀπήνην, factum fuit novum vocabulum ἐπαπήνη, fieri poterit ab aliquo novo locupletatore ὑπαπήνη, ex isto, — ζεῦξάν θ' ὑπ' ἀπήνη. Itidemque ἀπαπήνη, ab alio, hinc, — οἵ ῥ' ἀπ' ἀπήνης Ἡμιόνους ἔλυον. Quin etiam illa ἐπαύλειος et πολυκέρδιον ab iisdem fortasse Lexicis originem habuerunt. Præbere tamen potuit et Hesychii mendosum exemplar talium errorum occasionem: sed illis duntaxat qui crassa ignorantia laborarent. Cæterum qui multo plura exempla novarum vocum, quas inscitia variis modis allucinata produxit, et aliarum quæ ita depravatæ sunt ut vix ab ipsis scriptoribus Græcis agnosci

queant, videre cupiet, ea in epistola mea cujus antea mentionem feci, extare sciat. Utinam autem huic meo in examinandis istis labori idem non contingat quod paterno. Quum enim ille Thesaurum Latinæ linguæ construens, vocabula itidem multa consulto prætermisisset quæ in præcedentibus dictionariis erant, utpote ab ignorantia varie errante invecta, aut ex scriptoribus qui plane barbari suo in sermone essent, deprompta, ea tandem sedem suam in sequentibus editionibus velut postliminio receperunt. Atque hoc Venetiis primum non sine magno dolore fieri vidit. Quum enim quandam officinam typographicam ingressus esset, sumpta in manus una sui Thesauri, qui ibi excudebatur, charta, continuo vocabulum quoddam in ejus oculos incurrit quod se olim rejecisse recordabatur. Tunc eum qui editioni illi præerat, interrogare quo consilio id vocabulum Thesauro adjecisset. Hic vero non aliud respondere quam se non hoc solum sed alia ejusmodi multa addidisse : quod certo consilio fuisse omissa ignoraret. Hoc autem narrasse, saltem ad reddendum lectorem cautiorem, profuturum spero. Neque enim ab iis tantum vocabulis quæ commemorata sunt cavere sibi debet, aliisque ejusdem generis, sed ab aliis propemodum infinitis in quibus alia errorum genera et quidem varia commissa sunt : sic tamen ut series alphabetica certo judicio (si tantæ inscitiæ aliquod judicium inesse dici potest) ita scripta fuisse ostendat. Talia sunt, Ἀπαναβαίνω, Ἀπανορθόω, Ἀπαμφοτερίζω, Ἀπαρήγω, pro Ἐπαναβαίνω, Ἐπανορθόω, Ἐπαμφοτερίζω, Ἐπαρήγω. Sic etiam Ἀπάρατος pro Ἐπάρατος, et Ἀπαλλὰξ pro Ἐπαλλάξ. Hæc enim duobus in locis ibi ponuntur : cum α quidem inter vocabula quæ a litera α initium habent, cum ε vero inter illa quorum prima litera est ε. Neque vero illud duntaxat ε quod est præpositionis ἐπὶ (ut in præcedentibus verbis) mutatum fuit in α : sed alibi etiam idem mutationis erratum contigisse videmus; ut in Ἀπαλαιώθη pro Ἐπαλαιώθη, in Ἀκάσασθαι pro Ἀκέσασθαι, et quibusdam aliis. Atque ut in superioribus illis præpositioni ἐπὶ suum ε in α mutatur, sic in Ἀπακρούομαι ο præpositionis ἀπὸ perperam in eandem vertitur. Vicissimque ο pro α habent in Ἀπομύνω. In iisdem est Κατεσκευάζω et Κατεσκεύασμα : necnon Ἀπελίμπανος pro Ἀπολιμπανόμενος. Plura autem exempla in illa quam dixi epistola inventurus es : ubi etiam falsorum thematum, quorum paulo ante mentionem feci, insignia quædam sunt exempla : Διαπαρεὶς, *Transfixus*, *Trajectus*, a Διαπαρίημι : et Ἐπαληθεὶς ab Ἐπαληθέω : et Διαδραμοῦσα a Διαδράσκω. Quibus addere potes Ἐρέμβομαι, et Ἐπλημμυρεῖν. Ut autem hîc perperam præfigitur ε, ex augmento sumptum, ita nominibus quibusdam perperam præfixum est τ, quod est articuli τὸ, vel τὰ, tanquam ipsorum sit. Sic enim τανάφορον pro ἀνάφορον, et τανθρήνια pro ἀνθρήνια in illis scriptum est. Vicissimque litera in capite quarundam vocum perperam omittitur : ut in ταsθαλία. Sunt vero et quædam vocabula quorum falsæ scripturæ falsa itidem derivatio, sed illi scripturæ consentanea, adjungitur; ut συνεχμάλωτος, quum manifesto errore scriptum sit pro συναιχμάλωτος, dicitur esse ab ἔγχμα. Sed transeo ad exempla erratorum quæ in tradendis significationibus illi lexicorum interpolatores commiserunt : ex multis, vel potius prope infinitis, pauca diligens, et a nominis αὐτόματος interpretatione initium sumens. Quum enim Gellius caput primum libri decimitertii verbis hisce clausisset, Quod Cicero fatum atque naturam videtur dixisse, id multo ante Demosthenes τὴν πεπρωμένην καὶ τὸν αὐτόματον θάνατον appellavit. Αὐτόματος enim θάνατος, quasi naturalis et fatalis, nulla extrinsecus vi coactus venit : quum inquam hæc Gellius scripsisset, interpretationem istam quæ ab illo tribuitur nomini αὐτόματος dicto de morte, vulgarium lexicorum interpolatores et consarcinatores ei tribuerunt ubi dicitur de conviva. Allato enim hoc versu Homeri ex Il. libro B, Αὐτόματος δέ οἱ ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος, subjungunt, ἄκλητος : deinde hæc verba, *Quasi naturalis et fatalis, quique nulla extrinsecus vi coactus venit, autore Gellio.* Quid vero de interpretationibus dicemus quæ plane contrariam significationem nonnullis vocabulis tribuunt? ἀπαναισχυντῶ esse Inverecunde me gero, vel impudenter, Impudentia utor, satis notum est : at ibi contra redditur Verecunde facio. Sic παραθαρσύνω quod est Hortor, ibi contra dicitur significare Dehortor. Sic δίωξιν ποιούμενοι, quod est Persequentes, redditur contra Fugæ se mandantes. Quinetiam quibusdam locis falsæ et stultæ interpretationes, expunctis vulgaribus quæ verissimæ sunt, tribuuntur. Ut videmus in novissima illorum lexicorum editione tradi, verbum φρονεῖν esse Pati, in hoc divi Pauli loco, ἐγὼ πέποιθα εἰς ὑμᾶς ἐν Κυρίῳ ὅτι οὐδὲν ἄλλο φρονήσετε, et significari, Nihil aliud mali vos passuros esse. Præsertim vero in reddendis Latine lexicographorum Græcorum expositionibus varie peccatum est : ut in illo cujus antea memini hujus Thesauri corollario docebo, ubi de quibusdam quæ lexicographorum et scholiastarum sermoni peculiaria sunt, disseram. Interim tamen et in illa cujus mentionem aliquoties feci epistola, talium quoque erratorum, aliorum item quæ variis modis lexicorum interpolatores atque consarcinatores peccarunt, exempla, necnon alia quædam legere hunc Thesaurum volentibus profutura inveniri poterunt.

Vale, et meis vigiliis fave.

LECTORI HUJUS THESAURI

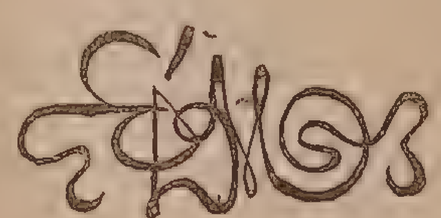
HENR. STEPHANUS.

[Indici in Thesaurum hæc præmittens.]

Quum in hoc linguæ Græcæ Thesauro alphabeticum ordinem minime servassem, sed aliam quendam qui quantum laboris molestiæque mihi attulit (utpote viam per avia patefaciente), tantum voluptatis utilitatisque tibi allaturus est: indicem qui illum quoque alterum ordinem alphabeticum ostenderet, huic operi addere necesse habui. Siquidem ut ordo ille a me servatus, nova omnino et inusitata res est, ita et hoc nove faciendum fuit ut indicem libro, qui alioqui indice opus habere non solet, adjungerem. Neque tamen ad hanc rem duntaxat usui tibi fore indicem illum putandum est, sed alius præterea fructus ex eo tibi sperandus. Quæcunque enim vocabula in ipso opere vel consulto prætermissa fuerunt, vel me subterfugerunt, ea suis locis (id est quos series alphabetica illis assignat) tibi exhibiturus est. Cujusmodi autem sint ista vocabula partim consulto prætermissa, partim quæ me subterfugisse dico (quod mirum non fuit in tanta tam variorum derivatorum multitudine), intelligere potes (nisi jam intellexisti) ex iis quæ appendici Tomi primi præfationis loco præfixi.

Cæterum quum ea vocabula quæ isti indici inserta sunt, (de iis loquor quæ certo consilio reservata ei fuerunt,) magna ex parte in iis qui extant scriptoribus aut parum usitata aut prorsus inusitata sint, et ex aliis potius, ac præsertim poetis, deprompta, aut etiam γλωσσηματικὰ, nonnulla vero et omnino extra Græcæ linguæ limites sita (habet enim Hesychius non solum Laconica quædam, Argiva, Arcadica, Bœotica, Cretensia, Salaminia, Macedonica, Thessalica, Pamphyliaca, Sicula, Syracusana, Tarentina, aliaque plurima: sed etiam Ægyptiaca, Persica, Lydia, Scythica, Celtica, aliaque aliarum gentium vocabula, quæ nihil omnino cum Græca lingua commune habebant, sed ei barbaræ erant): mirum tibi videri non debebit, lector, si horum interpretatio nullo exemplo confirmata, quorundam vero non solum brevis, sed jejuna etiam fortassis erit. Ut enim unum ex innumeris exemplum afferam, et quidem vocis quæ inter primas tuis oculis se offeret, quid aliud de Ἀαναίμα (pro quo est Ἀάνεμα apud Varinum, sed ejus qui descripsit incuria, ut opinor) dici a me pro tempore potuisset quam quod apud Hesychium legitur. Est certe Ἀαναίμα illi πολλαχὴ χάρις: at hæc expositio Latine reddita fieri non potest quin divinatione opus habeat; sed has divinandi partes doctioribus OEdipis relinquere malui. Illud quidem certe mihi persuasum esse dico, vocem illam Ἀαναίμα aut minime ab Hesychio ita scriptam esse, aut illum non tanquam Græcam, sed omnino peregrinam, (fortasse vero simul quoque aliter scriptam,) attulisse. Plurimas enim peregrinas esse præter eas, de quarum peregrinitate ille nos admonet, nemo mihi negare possit. Ecce enim circa principium verbum Ἄβεις, quod exponit ἔχεις, nihil addens. Quis tamen istud Ἄβεις peregrinum esse non fateatur, et in eo vestigia Latini verbi *Habes* non agnoscat? Idem dicendum et de Ἄβιν, quo ἐλάτην sive πεύκην significari ait. Quis enim vocem *Abies* illic non agnoscit? Atque adeo Varinus (qui alioqui raro ullius vocis scripturam immutat, et in pejus potius quam in melius mutare aliquas solet, errore, ut opinor, ex ejus amanuensi orto) non scripsit Ἄβιν, sed Ἄβιες. Quid quod Hebraicas etiam voces apud eundem lexicographum, Hesychium inquam, legimus? Siquidem (ne longe abeam) paucis interjectis habes Ἄβελ, πένθος. Verumenimvero ut de his dicendi finem faciam, cogitare debes, lector, sicut multarum vocum huic indici insertarum cognitio parum tibi prodesse potest, ita earum ignorationem non multum damni posse afferre. Quo magis æquum est ut impensam his quoque operam qualiscumque est, (in multis enim vocabulis quicquam illis quæ habebant vulgaria lexica προσεξευρίσκειν pigebat,) boni consulas. Vale.

TUUS

EXCERPTA

EX

HENRICI STEPHANI EPISTOLA*

A. 1569 EDITA,

Qua ad multas multorum Amicorum respondet, *de suæ Typographiæ Statu*, nominatimque de suo *Thesauro Linguæ Græcæ.*

Nunc vero ut de meo *Thesauro Græcæ Linguæ* A aliquid dicam, poscit is ordo quem in recensendis tenui vestrarum literarum argumentis. Quamvis enim extremam ei manum a me brevi impositum iri sperem (uti dixi), quoniam tamen vereor ne antequam ad colophonem veniam, variis literis de eo, sicut antea, multa sciscitantibus respondere sigillatim necesse sit, et quantum illis scribendis impendam temporis, tantundem operis illius progressum remorari; præterea vero quoniam alios plerosque esse scio qui eadem cognoscere, licet non interrogent, summopere cupiunt: semel munere illo defungi, nec duos una fidelia (ut est in proverbio) sed multos parietes dealbare, commune omnibus responsum dando, operæ pretium fore existimavi. Ut autem a rumoribus quos de opere illo circumferri scio, initium sumam: sunt qui *Thesaurum Linguæ Græcæ* a me expectent, in quo Græcæ voces Græcis, non autem Latinis exponantur. Sunt contra qui et expectent eum in quo Latinis, sicut in superioris temporis lexicis Græcolatinis, exponantur, et non aliud sibi quam ejusdem generis Lexicon, B sed multo locupletius polliceantur. Sunt denique qui, quod vocabula in meo Thesauro, longe alio quam alphabetico ordine digesta esse audierint, quisnam is esse possit, valde mirentur, ac ne iis duntaxat qui in linguæ Græcæ cognitione veterani sunt (ut ita loquar), non item tyronibus labor meus utilis futurus sit, vereantur. En qualem a me Thesaurum plerique expectent: nunc qualis expectandus sit (si modo dederit Deus ut uno eodemque laboris quasi tenore in eo pergam), superest ut vobis patefaciam.

Primum igitur in opere illo Græca vocabula ubique Latinis reddi, alicubi et Græcis exponi dico: sed quod in vulgatis lexicis Græcolatinis fieri videmus, ut ad unius Græci vocabuli expositionem, quindecim, viginti, atque adeo triginta etiam alicubi vocabula serie continua subjungantur, id vero a me aut factum esse aut fieri debuisse nego. Nam etiamsi tot Latinis reddi Græcum unum posset, (quum ibi contra quædam in magno illo numero sint quæ longe diversam significationem a vocis Græcæ significatione, quædam C etiam quæ contrariam habent,) tamen quid hoc aliud esset quam lectorem obruere indistincta et confusa significationum varietate? Et quoniam de his disserere non prolatis exemplis, fuerit de re per se clara, tanquam obscura, loqui, parumque utilitati studiosorum linguæ Græcæ, qui hæc legent, consulere: non committam ut ea invidisse, tanquam illorum progressibus simul invidens, dici possim: præsertim quum ad ea inveniendа sit duntaxat aperiendus liber. Ecce igitur verbum Βαίνω, quod eo aperto primum in oculos incurrit, duas et viginti interpretationes continua serie subjunctas habens: videlicet, Vado, Sedate gradior, Eo, Ire facio, Adeo, Provenio, Intro, Tendo, Ambulo, Ingredior, Insisto, Gradior, Accedo, Induco, Ineo, Supervenio, Incedo, Ascendo, Ascendere facio, Descendo, Amo, Adulor. Ex quibus interpretationibus pleræque aut falsæ sunt, aut certe non satis aptæ: sed etiamsi convenirent omnes, nonne sigillatim potius, id est singulæ cum singulis exemplis collocandæ forent? Ego igitur in meo *Thesauro Linguæ Græcæ* ita: Βαίνω, Fut. βήσομαι. Pr. βέβηκα, a Βάω. Aor. 2 ἔβην, a Βῆμι, Gradior, Incedo, Eo; ut Hom. Il. ρ: Βῆ δὲ διὰ προμάχων. Et in quodam oraculo, Βαῖνε δίκης ἄσσον· μάλα τοι κακὸν ἀνδράσιν ὕβρις. In prosa quoque hunc usum habet: unde μεγάλα βαίνειν et ἁβρὰ βαίνειν, illud de incessu superbo, hoc de incessu molli, etc.—Hinc autem ad reliquos, quos habet istud verbum, usus venio, sigillatim de iis ibi disserens. Sed libet et aliud exemplum proferre. Βάλλω ibi exponitur Mitto, Vulnero, Jaculor, Jacio, Insector, Prosterno, Admolior, Fundo, as: Incesso, Ferio, Proruo, Impeto, Immitto, Statuo, Conjicio, Abjicio. At ego ita: Βάλλω, Jacio, Jaculor. Quod posterius existimo primæ et primariæ verbi βάλλω significationi respondere: ut enim dicitur Jaculari saxa, Jaculari ferrum, Jaculari fulmen, et Jaculari aliquem saxis, ferro, fulmine: eodem modo, βάλλειν λίθον, et βάλλειν τινὰ λίθῳ dicunt Græci. Sed posterior hæc constructio verbi βάλλω nihilo etc.—Prolatis deinde utriusque constructionis exemplis, tandem addo, Sciendum est autem, interdum βάλλω per se poni, ut Jaculor. Demosth. Philipp. 3: κἂν μήπω βάλλῃ, μηδὲ τοξεύῃ. Xenoph. Hellen. 2: ἠκόντιζον, ἔβαλλον. Sic et apud Thucydidem lib. 3: τοὺς ἐπιβοηθοῦντας καὶ κάτωθεν καὶ ἄνωθεν εἶργον βάλλοντες, Jaculantes, vel Missilibus petentes, etc. — Βάλλω, Attingo, Ferio, Figo, Saucio. Hom. Il. ε: οὐδ' ἔβαλ' αὐτόν. Ubi Eustathius scribit, βάλλειν aperte pro ἐπιτυγχάνειν accipi. Sic et in ænigmate quodam Clearchi, quod ab eodem grammatico post Athenæum refertur, pag. 713: λίθῳ τε κοὐ λίθῳ βάλοι τε κοὐ βάλοι· ubi docet βάλοι priore loco esse pro ἁφήσοι, πέμψοι, ῥίψοι: at posteriore pro οὐκ εὐστοχήσοι, sive οὐκ ἐπιτύχοι. Hoc autem sensu, etc. — Paulo post, At Βάλλω pro Ferio, Vulnero, Il. β: Βεβλήκει, etc. — Βάλλω, Jacio, Projicio, ῥίπτω, ut Odyss. ι: Οὔτ' εὐνὰς βαλέειν, id est, ἀγκύρας κατὰ βυθοῦ ῥίψαι, Eust. Sic Il. β: ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ,

* Epistola integra occurrit in Theodori Janssonii ab Almeloveen *De Vitis Stephanorum Dissertatione Epistolica ad J. G. Grævium.* Amstelodami 1683, 12mo edita, et in *Stephanorum Historia* a Michaele Maittaire conscripta et Londini a. 1709, 8vo edita.

sceptrum in terram projecit: id est, ἔῤῥιψε, seu κατέῤῥιψε. Et Il. η: Τὸν μὲν παρ πόδ' ἐὸν χαμάδις βάλε. — Paulo post, Βάλλω autem pro Abjicio, ut βάλλειν τοὺς ὀδόντας, de quo vide in Ηρωτόβολος. — Βάλλω, Emitto, ut Hom. βαλέειν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν. Sic Euripides Hippolyto, ἀπ' ὄσσων δ' οὐ θέμις βαλεῖν δάκρυ. Latini quoque non solum Emittere lacrymas et Profundere, sed et Projicere lacrymas interdum dicunt. — Βάλλω, Immitto, Pono, Impono. Il. ρ: Πάνθῳ ἐν χείρεσσι βάλω καὶ Φρόντιδι δίῃ. Et Il. η: κυνέῃ βάλε (omissa præpos.) pro ἐν κυνέῃ ἔθετο, etc. — Usurpatur Βάλλειν pro Ponere in metaphoricis etiam loquendi generibus: ut apud eundem poetam βάλλειν ἐν θυμῷ, ad verbum, Ponere in mente, pro Versare in mente, seu In animo cogitare. Ut Odyss. α, v. 201, 202: ὡς ἐνὶ θυμῷ Ἀθάνατοι βάλλουσι, καὶ ὡς τελέεσθαι ὀΐω. Id est, ἐνθυμοῦνται, uno verbo, ut scribit Eustathius: addens etiam, βάλλειν significare vel νοεῖν ἐπιτυχῶς, καὶ ὡς εἰπεῖν ἐπηβόλως, vel τιθέναι. Quam posteriorem expositionem admitto, priorem, ut nimium subtilem atque adeo commentitiam, rejicio. Neque enim βάλλειν per se declarare potest νοεῖν, sed junctum cum ἐν θυμῷ, aut ἐν φρεσὶ, aut alio hujusmodi. Ut si dicas ἐν νῷ seu ἐν νοὶ βάλλειν, non dubium fuerit quin βάλλειν sit simpliciter θεῖναι, quum habeamus factam inde vocem compositam νουθετεῖν. Qua forma dicuntur a Virgilio, Mente alta repostum, et, Sensibus imis reponas. Ceterum frequentius voce passiva βάλλεσθαι utitur Homerus (si bene memini) quam activa, in hoc loquendi genere, etc. — Nam cetera longum esset adscribere, ideoque in id tempus reservabo quo totum opus luce donabitur.

Quantopere autem fallantur qui non aliud a me quam unum ex vulgatis illis lexicis, sed multo locupletius expectant, vel ex duobus illis quos jam protuli locis, fieri conjectura potest. Verum præterea is labor me indignus, et alienus a fidelitate paterna, cujus vel maxime hæredem me a se relinqui existimavit, (fidelitate inquam in iis quæ ad typographicam artem pertinent,) faciam ut aperte intelligatis. Iis quæ circumferuntur lexicis Græcolatinis primam imposuit manum monachus quidam, frater Joannes Crastonus, Placentinus, Carmelitanus: sed quum is jejunis expositionibus (in quibus vernaculo etiam sermone interdum, id est Italico, utitur) contentus fuisset, perfunctorie item constructiones verborum indicasset, nullos auctorum locos proferens ex quibus illæ pariter et significationes cognosci possent, multi postea certatim multa hinc inde sine ullo delectu ac judicio excerpta inseruerunt. Donec tandem indoctis typographis de augenda lexicorum mole inter se certantibus, et præmia iis qui id præstarent proponentibus, quæ jejunæ, et (si ita loqui licet) macilentæ antea erant expositiones, adeo pingues et crassæ redditæ sunt, ut in illis passim nihil aliud quam Bœoticam suem agnoscamus. Nam pauca ex Budæo, aliisque idoneis auctoribus, et ea quidem parum fideliter descripta (utpote parum intellecta), multa contra ex Lapo Florentino, Leonardo Aretino, aliisque ejusdem farinæ interpretibus (ut similes haberent labra lactucas) in opus illud transtulerunt. Ex iis quidem certe locis in quorum interpretatione felix fuit Laurentius Valla, paucissimos protulerunt: sed pro perverso suo judicio, perversissimas quasque ejus interpretationes (quales prope innumeras a me annotatas in Latinis Herodoti et Thucydidis editionibus videbis) delegerunt egregii illi Lexicorum seu consarcinatores seu interpolatores, quibus, tanquam gemmis, illa insignirent. Quod si non quam multa, sed duntaxat quam multorum generum errata ibi sint, commemorare velim, merito certe exclamabo, τί πρῶτον, τί δ' ἔπειτα, τί δ' ὑστάτιον καταλέξω; Vix enim ullum errati genus posse a nobis cogitari aut fingi existimo, cujus ibi aliquod exemplum non extet. Quæ igitur frequentiora sunt, indicasse satis fuerit. Quo in numero poni a nobis poterunt (ne longe abeamus) quæ in duobus illis quos attuli paulo ante habentur locis. Quis enim (ut cetera omittam) non dico, cognitione aliqua linguæ Græcæ, sed vel sensu communi præditus, non animadvertat, rationi minime consentaneum esse ut unum idemque verbum βαίνω per se ac sine ulla adjectione, et Ascendo et Descendo significare dicatur? Quod autem idem verbum exponitur Amo et Adulor, hujus tam insolentis et absurdæ expositionis occasionem præbuit mendosum in eo verbo Hesychii exemplar. Sed hæc non valde mirabitur (mirari certe non debebit) qui ibidem inveniet Αὐθαίρετος expositum Simplex, Verus, Manifestus, Brevis: et Ἡμιδαμὴς, Securi domitus: et Σύναινος, Laudis particeps: de quo dicam et infra. Imo vero ne hæc quidem valde mirabitur qui fœdiora etiam (si fœdiora esse ulla possunt) ibi legerit: ea nimirum quibus vocabulo cuipiam plane contraria significatio datur ei quam habet. Ut quum Παραθαρσύνω, quod est Hortor, exponitur Dehortor: quum Ἀπαναισχυντῶ, quod est Inverecunde seu impudenter me gero, aut Impudentia utor, exponitur ibi Verecunde facio. Quum Δίωξιν ποιούμενοι, quod est Persequentes, exponitur Fugæ se mandantes. Sed quod non errati genus (uti dixi) in illis spectatur! Unius autem generis mentionem feci in iis quæ præfatus sum in meam editionem poetarum Græcorum: ita scribens, Verum ex omnibus mendis in quibus extirpandis laboravimus, nulla frequentiora sunt in superioribus editionibus quam quæ orta sunt ex præpositionibus quæ cum aliis vocibus incuria imperitiaque librariorum coaluerunt. Hinc certe factum est ut Homero multa vocabula adscribantur, (et quidem nonnulla in bellis etiam istis et tam pulchros titulos mentientibus Lexicis,) quæ, si reviviscat, non intellecturus, nedum pro suis agniturus sit. Talia sunt, Ἐπικτέρεα, et Ἐνάσπετον, et Ὑφίμερον, et Ὑπότρομος, et Ὑπονηλεὲς, et Ὑπέμβρυον, et Περικάμμορε, et Καταδέμνια, et Καταβουκολέοντο, et alia denique plurima. Hæc ego ibi. Sed his addi posse dico non pauca ex iisdem Lexicis sumpta, ut Ἐπαπήνη, Currus: nato errore ex hoc versu Homeri, Il. ω: Σὺν δ' ἔταροι ἧειραν εὐξέστην ἐπ' ἀπήνην, aut certe ex alio quopiam versu, in quo habetur itidem hoc nomen præcedente præpositione. Non dubito autem quin aliquis ex consarcinatoribus lexicorum, inter ea vocabula quibus ipsa locupletabit, adjecturus sit etiam Ὑπαπήνη pro curru itidem, ex isto Homeri versu, Od. ζ: Ἡμιόνους θ' ὕπαγον, ζεῦξάν θ' ὑπ' ἀπήνη. Ἀπαπήνη, ex isto loco, Od. η: οἵ ῥ' ἀπ' ἀπήνης Ἡμιόνους ἔλυον. Errore equidem his omnino simili legitur in illis Ἐπαύλειος factum ex ἐπ' αὐλείου, quod extat apud eundem poetam, Od. α: Στῆ δ' Ἰθάκης ἐνὶ δήμῳ, ἐπὶ προθύροις Ὀδυσῆος, Οὐδοῦ ἐπ' αὐλείου. Horum in numero ponendum et Πολυκέρδιον, ex illis ejusdem poetæ locis in quibus legitur πολὺ κέρδιον. Ut Iliad. η: πολὺ κέρδιον εἴη. Et Il. ε, atque alibi, ἦτ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν. Sed ne putemus eos ex solis Homeri verbis occasionem arripuisse commiscendi nova hæc vocabula, ac novo more non lexica solum, sed linguam Græcam locupletandi: en tibi et alia multo magis monstrosa atque prodigiosa, quæ in iis leguntur: Πολυνικῶ, et Ἀβραδούλη, et Ἀκονήλιθος, et Ἀμφιθερμοπύλας, et Ἀπυρωτροφὴ, et Ἀρεικάτοχος, et Ἀναυλατίοντες, et Σφιτεθῆναι, et alia quæ longum omnia foret recensere. Quod si Homerus superiora illa vocabula ex suis depravata intellecturus non esset, quid de his dicemus? an esse ejusmodi quæ ille intelligere posset? Imo vero prodeant cum Homero Hesiodus et Orpheus, prodeat Theocritus, prodeat doctus Callimachus, prodeat mirus ille vocabulorum fabricator Nicander, prodeant denique quicunque olim extiterunt poetæ, et cum illis oratores, historici, quoscunque denique in ullo genere scriptores habuit unquam Græcia: ad ista vulgarium Lexicorum Græcolatinorum centies reconsarcinatorum vocabula obstupescent, atque obmutescent. Quid? annon magnæ hoc laudi dandum est illis reconsarcinatoribus quod sibi peculiaria quædam vocabula habeant, ad quæ intelligenda celeberrimis illis scriptoribus eorum schola petenda sit? Quid? nonne optime de lingua Græca merentur, qui eam alioqui verborum inopem tam multis vocibus ditant? Verum ut serio potius de re seria loquar, addam unicuique harum vocum significationem quæ in Lexicis illis habetur, simulque quo sit modo in unaquaque erratum, ostendam. Prima vox est Πολυνικῶ, quæ ibi affertur

ex Thucydide pro Longe vinco, Facile supero. Erratum autem hic ortum est ex adverbii πολὺ cum verbo νικῶ permistione, eodem prorsus pacto quo in illo πολυχέρδιον, cujus paulo ante memini, errarunt commiscendo πολὺ cum κέρδιον. Secunda, Ἀβραδούλη, dicitur significare Pellex, sive Concubina. Natum est autem hoc vocabulum ex vocis ἄβρα expositione, confusa cum hac ipsa per errorem. Quum enim Hesychius ἄβρα exposuisset δούλη, id est Serva, et vox hæc ἄβρα et ejus expositio in unum conflatæ, novum hoc et inauditum seculis prioribus vocabulum fecerunt, ἀβρἀδούλη. Tertius datus fuit locus voci Ἀχονήλιθος, quæ exponitur Cos, cotis. Originem autem vox ista habet ex errore omnino simili ei qui in secunda commissus est, nimirum in Ἀβραδούλη : est enim itidem ex nomine ἀκόνη, et λίθος, quod pro expositione subjungitur a Suida. Quarto loco numerata fuit Ἀμφιθερμοπύλας, id est Apud Thermopylas. Perperam videlicet juncta præpositione ἀμφὶ cum accusativo Θερμοπύλας. Quinta est Ἀπυρωτροφὴ, quam tradunt significare Crudus cibus. Qua in voce major quam in proxime præcedentibus est depravatio : quum non solum permista sint duo vocabula in unum, sed etiam mutata litera ο in ω, et omissa litera σ. Scribendum est enim ἄπυρος τροφή. Sexta est Ἀρεικάτοχος, quod exponitur ἐν τῷ ἄρει ἐνθουσιῶν, et affertur ex Euripide : perperam scriptum pro ἄρει κάτοχος. Septima est Ἀναυλατίοντες quæ exponitur Sine tibiis sacrificantes : non solum perperam confusis duobus vocabulis in unum, sed et perperam scripto τίοντες pro participio θύοντες. Non dubium est enim quin ex ἄναυλα θύοντες facta sit vox illa. Octava est Σφιτεθῆναι, quæ exponitur Conditam esse legem. In qua expositione, sicut et in ipsa voce Græca, erratum est : quum sit σφιτεθῆναι pro σφὶ τεθῆναι, id est Ipsis aut sibi positum esse, seu positam. Sed ex illa mendosa expositione conjicere possumus, in eo loco unde sumptæ sunt voces illæ σφὶ τεθῆναι (quæ postea perperam conflatæ in unam fuerunt) scriptum fuisse νόμον σφὶ τεθῆναι. Hæ nimirum sunt illæ vulgarium lexicorum Græcol. divitiæ, tam raræ videlicet voces (si tamen quæ nusquam extant, ac commentitia sunt, seu potius orta ex errore in quem ignorantia impulit, rara vocari debent) et prorsus inauditæ compositionum formæ ac monstrosæ (ut antea dixi), adeo quidem ut ex compositis illis vocibus quasdam centauriformes appellare quis possit. Cujusmodi alias si fingere liceat, non multum posthac in locupletandis lexicis laborandum fuerit : si nimirum quælibet vox cum qualibet putetur posse tali compositionis forma coalescere. Sed audite obsecro quis animo meo sæpe obversetur metus. Metuo certe ne miseri isti βαρβαρολεξικοσυῤῥαπτάδαι et voces illas et alias quamplurimas, itidem commentitias aut quolibet modo mendosas, quas ego relegavi, vel potius ἐς κόρακας amandavi, tanquam per incuriam a me prætermissas, in meum etiam illum Thesaurum intrudant. Quod quum accidet, idem prorsus mihi quod patri meo, Roberto Stephano, id est, idem meis quod ejus laboribus, usuveniet. Quum enim ille Venetiis agens quandam officinam typographicam ingressus esset, in qua excudebatur ejus Thesaurus Latinæ linguæ, sumpta in manus charta, oculos statim in quoddam vocabulum conjecit, quod se olim rejecisse, dum opus illud construeret, recordabatur. Miratus ergo, suum exemplar afferri ad se jussit, quod suæ memoriæ non omnino fidendum putaret. Ibi certe vocabulum illud non invenit, sed margini adscriptum, ut insereretur, videt. Tunc eum cujus manu adscriptum erat convenire : et quo id consilio fecisset, interrogare. Hic vero non aliud respondere quam se non vocabulum hoc solum, sed aliquot alia itidem adjecisse. Quæ quum patri meo ostendisset, ea ipsa esse comperit quæ itidem olim rejecerat. Qua ex re tanto dolore exarsit, ut continere se non potuerit, quin illum aliosque qui ad ditandum præclaris hisce divitiis Thesaurum operam suam itidem locarant, asinos Arcadicos vocaret. Verum hæc obiter. Quod si libeat ulterius in excutiendis illis Lexicis pergere, et aliud quodpiam erratorum genus, quod summam illorum consarcinatorum reconsarcinatorumque doctrinam testetur, in medium producere : de iis vocibus dicendum censeo quæ commentitiæ quidem sunt itidem, ex alio tamen erroris genere ortæ. Ibi igitur legimus, Ἀπόπημα, ατος, τὸ, Stercus. Quid hoc vocabuli est? (dicet quispiam paulo plus in lingua Græca quum illi, versatus) unde prodiit? Ego certe ejus originem subodorari mihi videor. Solent nostræ typographicæ operæ, quæ compositorum nomine vulgo appellantur, syncopis plerumque uti, nonnunquam contra reduplicationibus, dum in propositum sibi exemplar non satis intentos oculos habent. Credibile est igitur quempiam ex ἀποπάτημα per sycopen fecisse ἀπόπημα. Aliquem deinde ex illis Lexicorum interpolatoribus, incidentem in eum libri locum in quo ἀποπάτημα syncopen hanc passum erat, non arte grammatica, sed arte typographica (id est incuria ejus qui hanc artem profitebatur), et mutatum in ἀπόπημα, nihil tale suspicantem, et stercoris appellationes alioqui studiose colligentem, Lexicon suum statim adiisse, et quum hanc ibi non inveniret, diligenter addidisse. Earundem certe operarum (typographicarum inquam) operâ aucta fuerunt illa Lexica plerisque vocibus, in quibus α pro ε ponere libuit : ac præsertim pro ε præpositionis ἐπὶ, in quibusdam compositis : habemus enim in illis Ἀπαναβαίνω, Inscendo, perperam scriptum pro Ἐπαναβαίνω ; et Ἀπανορθόω, Emendo, Corrigo : incorrecte certe scriptum pro Ἐπανορθόω : et Ἀπαμφοτερίζω, Sum naturæ ancipitis, nihilo certe emendatius scriptum quam præcedentia, pro Ἐπαμφοτερίζω : et Ἀπαρήγω, Juvo, nec non Ἀπαρωγὸς, Opitulator, mendose pro Ἐπαρήγω, et Ἐπαρωγός : item Ἀπάρατος, Execrabilis, Execrandus, corrupte pro Ἐπάρατος. Ne autem putemus, huic tantum voculæ quæ ex præpositionum numero est, illos suum ε invidisse, ideoque in α mutasse : en tibi Ἀπασσύμενος (vel potius Ἀπασσήμενος, ut genuina illorum scriptura retineatur) pro Ἀπεσσύμενος : item Ἀπαλαιώθη pro Ἐπαλαιώθη ; et Ἀπαλλὰξ pro Ἐπαλλὰξ, necnon Ἀκάσασθαι pro Ἀκέσασθαι. Ut autem præpositioni illi ἐπὶ suum ε invidentes, in α mutarunt, sic et præpositioni ἀπὸ suum ο invidisse videntur : quippe quod in α itidem mutandum censuerint in quibusdam compositis : quorum unum est Ἀποκρούομαι : pro hoc enim ibi legitur Ἀπακρούομαι, in eo quidem loco ubi post Ἀπακριβόω ponitur. Vicissim tamen alicubi irati literæ α, eam suis e sedibus extruserunt, et ο in eas imposuerunt : ut quum Ἀπομύνω pro Ἀπαμύνω scripserunt. Sed quæ literæ aliæ pro aliis (ut tandem finem dicendi de hoc erratorum genere faciam) in lexicis illis positæ non fuerunt? Ibi est Διατὺς pro Διαδὺς, et quidem exemplo etiam confirmatum, scilicet : διατὺς τὴν δίκην. Ibi legitur Ἀθηρόγλωσσος, cum η, manifesto quidem errore pro Ἀθυρόγλωσσος, sed cum expositione ei non conveniente : exponitur enim Eloquens. In iisdem extat Συνεχμάλωτος, quod itidem mendose scriptum esse liquet, pro Συναιχμάλωτος : sed operæ pretium est animadvertere quantum auctus sit hic error, derivationem quæ mendosæ scripturæ congrueret, comminiscendo. Postquam enim Συνεχμάλωτος expositum fuit Concaptivus : additur, ab ἔχμα, quod vinculum significat. Quum alioqui notissimum sit αἰχμάλωτος dici quasi αἰχμῇ ἁλωτός : et ab illo esse συναιχμάλωτος, præfixa præpositione σύν. Quid, quod etiam ε quod ex incremento erat, præsenti, necnon verbali nomini datum fuit? veluti ubi Κατεσκευάζω dicitur significare Paro, Gero, Ædifico : et Κατεσκεύασμα, Ædificium : quum vel pueri sciant præsens seu thema esse Κατασκευάζω (unde κατεσκεύαζον et κατεσκεύακα, etc.) et verbale itidem Κατασκεύασμα. Sed hoc tamen falsum thema multo propius abest a vero quam alia quædam quæ in iisdem occurrunt : ut Ἐπαληθέω, ῶ, Fut. ήσω, Divagor, Oberro, ἐπαληθεὶς ἄστεα, Per urbes vagatus, errans ; πλανηθεὶς, Jactatus. Hom. Multo, inquam, propius abest a vero illud thema Κατεσκευάζω quam hoc, quum in illo una litera mutata verum thema efficiat : contra autem non sine magna mutatione ex falso themate Ἐπαληθέω, facere possis verum Ἐπαλάομαι. Idem dicendum et de Διαπαρίημι, pro Διαπείρω, seu potius Διαπείρομαι. In iisdem enim Lexi-

cis Διαπαρεὶς, Transfixus, Trajectus, dicitur esse a themate Διαπαρίημι : quum esse a Διαπείρομαι ii soli ignorare possint qui eadem qua illi Lexicorum consarcinatores, ignorantia laborant. Idem denique dicendum et de participio Διαδραμοῦσα, cui dant thema Διαδράσκω. Hæc enim ibi habentur totidem verbis, Διαδιδράσκω, ἀποδιδράσκω, Diffugio, Aufugio, Evito, Effugio, Elabor, διαδραμοῦσα γενεὰ, Decursa ætas, Politianus. Διαδραμούσης τῆς νυκτὸς, Nocte exacta. Hæc autem tam fœda ignoratio thematum in his verbis, facit ut minus mirer eam quæ ibi est, permistionem compositorum quæ sunt a themate εἶμι, cum iis quibus thema est ἵημι. Adeo quidem ut etiam scriptum sit, Παρίημι videri duplicem habere derivationem : nimirum vel a παρὰ et εἶμι, vel a παρὰ et ἵημι : quum contra ex παρὰ et εἶμι fiat πάρειμι, non παρίημι. Quam boni autem thematum in quibusdam verbis indices, tam boni nominativorum in quibusdam nominibus fuerunt. Verum ut ad commentitia verba revertar, in iisdem Lexicis inveniri dico Παραπλάσιος pro Πολλαπλάσιος, et Ἀπελίμπανος pro Ἀπολιμπανόμενος. Hæc autem, sicut et præcedentia, aliaque quamplurima, non ita posita sunt ut errores typographici vocari possint, id est operarum typographicarum : quum habeantur seorsim, et suo in loco, sequendo ordinem alphabeticum : qui in illis non observaretur, nisi mendose ut scripta sunt, scriberentur, (quum tamen alioqui habentia alteram etiam scripturam alibi ponantur). Præterea vero non in prioribus tantum Lexicis hæc verba, sed et in posterioribus, atque adeo in omnium novissimo legi sciendum est. Quo magis vereor ne hæc, sicut et illa monstrosæ cujusdam formæ composita, quorum antea memini, aliquando in meum etiam Thesaurum intrudantur. Sed magnam illi hac in re factum iri injuriam, hæc saltem epistola testabitur. Hoc certe affirmare possum, si omnia omnis generis errata quæ ibi sunt, colligere velim, sicut præcedentia collegi, libro tantæ molis quantæ meus Thesaurus futurus est, haud comprehensum iri. Nam et loci scriptorum infideliter sæpe citantur, infidelius autem exponuntur. Quin etiam ipsa eorum nomina interdum depravata sunt. Sed (quod multo majoris momenti est) verba quibus Græci lexicographi ad vocabuli alicujus expositionem usi sunt, duas pluresve significationes habentibus, præpostere interpretantur, et in alium omnino sensum quam ipsi intellexerint. Et quod fœdius est, etiam Latinæ Budæi expositiones sæpe aut non fideliter descriptæ, aut non suo loco positæ, nec ei verbo datæ cui eas ille tribuit. Ad locos infideliter citatos quod attinet, multis id modis fieri dico : interdum enim depravati afferuntur, nonnunquam perperam truncati, interdum duo in unum confusi. Truncati, ut in Ἐπιβάλλω, ex Plutarch. Apophth. ὡς ἐπιβάλλων τῇ βοιωταρχίᾳ etc.— nam ut significatio pariter et constructio cognosci posset, addenda fuerunt hæc verba, παρὰ τὸν νόμον τέσσαρας μῆνας. Duos autem locos in unum confusos habes in verbo Παρακολουθῶ : ibi enim affertur ex Luciani Anacharside, ἡ δὲ παρακολουθοῦσα τούτοις δόξα τοῦ παντὸς ἀξία τοῖς νενικηκόσι, ἐνίους δὲ καὶ παρακολουθεῖν ἀναστρέψαντας. Hæc enim ἐνίους δὲ, etc. hujus loci non sunt. Quum apud Lucianum post νενικηκόσι, sequantur hæc verba, ὑπὲρ ἧς καὶ λακτίζεσθαι καλῶς ἔχει τοῖς θηρωμένοις τὴν εὔκλειαν ἐκ τῶν πόνων· οὐ γὰρ ἀπονητὶ προσγένοιτο ἂν αὕτη. Ἀλλὰ χρὴ, etc. Quædam præterea afferunt a re de qua agitur aliena omnino, et quibus nihil minus quam ea significatio aut constructio quæ confirmanda est confirmatur : quum videlicet casus quem cum uno verbo jungi putant, jungatur cum altero. (Omitto verba Latina aut etiam loquendi genera quæ ex probatis quidem aut etiam primariis Latinæ linguæ scriptoribus petita sunt, sed valde alium apud eos habentia usum, quam sit is qui ipsis datur, ut respondere his vel illis Græcis vocabulis aut loquendi generibus possint.) Quinetiam non unus invenitur locus ex quopiam Græco scriptore allatus, in quo vox de qua agitur, et propter quam is affertur, illa ipsa desideratur. Peccatur autem et alio modo in proferendis auctorum locis, quum nimirum mendosa lectio quæ affertur, ea est cujus auctoritate ad probandum quidpiam nituntur. Quod in locis Græcorum sæpe contingit. Ut in nomine Εὐδιαίρετος, dicitur eo significari Facile scissilis, Citissime penetrans, Pellucidus, Qui facile aperitur, Qui facile dividitur. Quibus additur, εὐδιαίρετος ἄνεμος, Xenoph. Ventus apertus. Extat autem is unde hæc petita sunt locus, Hellen. libro 1, p. 262 meæ editionis, circa finem : verum ibi εὐδιαίτερος, non εὐδιαίρετος habetur. Ita enim legitur, Κόνων δὲ καθελκύσας τὰς ναῦς, ἐπεὶ οἵ τε πολέμιοι ἀποδεδράκεσαν, καὶ ὁ ἄνεμος εὐδιαίτερος ἦν, ἀπαντήσας τοῖς Ἀθηναίοις, etc. Fateor tamen quædam exemplaria habere εὐδιαίρετος : sed qui vel minimo præditus judicio fuisset, alteram illam lectionem sequendam esse, facile animadvertisset : præsertim quum et multorum veterum exemplarium auctoritate confirmetur, et easdem servet literas, alio tantum ordine eas collocatas habens : quinetiam bene cum re de qua agitur conveniat, ut cuivis manifestum esse potest : est enim ab εὐδία. Idem porro dicendum et de isto Herodoti loco quem Lexica illa in nomine Εὐαγὴς proferunt, εὐαγέϊ πνεύματι χρησάμενος, pro Secundo vento usus. Nec enim dubium est quin veterum codicum lectionem sequi debeamus, in quibus εὐαέϊ habetur, ab εὐαὴς, quod est ab ἄω, significante Flo, Spiro. Locus est in Euterpe, εὐαέϊ τε πνεύματι χρησάμενος καὶ θαλάσσῃ λείῃ. Quod si hanc lectionem non haberemus, tunc aliqua fortasse ejusmodi interpretatio nominis εὐαγέϊ ibi excogitari posset, qualem attuli in Thesauro. Ceterum non in Græcorum tantum scriptorum locis interdum lectiones mendosæ afferuntur, (et quidem mendosæ in eo ipso vocabulo de quo agitur,) sed in Latinorum quoque nonnullis : atque adeo commentitiæ etiam fortasse : ut in Κῆπος novissima editio, postquam tradidit κῆπον esse etiam τὸ ἐφήβαιον τῶν γυναικῶν, Hesychio : pectinem, muliebremque pubem, inguina et verenda mulierum (hic enim scilicet ostentandæ erant Latinæ linguæ opes) ; quibus subjungit apud Diogenem Laertium, Stilponem negare Minervam deum esse, quia fœmina esset. Quem ita irrisisse Theodorum Cyrenaicum : πόθεν δὲ τοῦτ' ἤδει Στίλπων ; ἢ ἀνασύρας αὐτῆς τὸν κῆπον ἐθεάσατο ; an retecta et sublata veste ejus hortum contemplatus est? his addit, Hortum enim in hac significatione honesta metaphora (ut et genitale arvum Virgilius) usurpavit Ovidius in Metamorphosi, Fœmineos hortos in olentes vertere menthas Persephonæ licuit. Atqui hoc in loco non vocem *hortos*, sed vocem *artus* præter Aldinam editionem (quæ emendatior est quam alia cujusquam poetæ ab eo profecta) aliæ quæ apud me sunt plurimæ, necnon vetus exemplar scriptum, habent. Et seu quis lectionem illam somniarit, seu ex codice quopiam sumpserit, non solum fœtidam hoc in loco, sed ab eo etiam alienam esse, nemo, nisi qui judicio careat, negarit : si quidem qua de re agatur expenderit. Aliqua vero afferuntur ex auctoribus, quæ apud eos quidem inveniuntur, sed quovis potius quam eo pertinentia quo pertinere dicuntur, et in alium omnino sensum ab auctoribus scripta. Cujus erroris et paulo ante mentionem obiter feci. Exemplum autem ejus habemus in vocabulo Αὐτόματος : quum enim Gell. in fine capitis 1 lib. 13 scripsisset, Quod Cicero fatum atque naturam videtur dixisse, id multo ante Demosthenes τὴν πεπρωμένην καὶ τὸν αὐτόματον θάνατον appellavit. Αὐτόματος enim θάνατος quasi naturalis et fatalis, nulla extrinsecus vi coactus venit. Quum, inquam, his verbis Gellius primum libri 13 caput clausisset, interpretationem hanc quæ ab illo tribuitur nomini αὐτόματος juncto cum θάνατος (quæ vox mortem significat), vulg. lexicorum consarcinatores huic ipsi nomini tribuerunt, dicto de conviva. Allato enim hoc versu Homeri ex Iliad. β : Αὐτόματος δέ οἱ ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος, subjungitur ἄκλητος : deinde, Quasi naturalis et fatalis, quique nulla intrinsecus vi coactus venit, auctore Gellio. Quod erratum adeo monstrosum est (quis enim, nisi qui communi sensu omnino aut etiam sana mente destitutus sit, non animadvertat absurde dici de conviva, eum esse naturalem et fatalem, et nulla vi extrinsecus coactum venire?) ut vix meis ipse oculis illud intuentibus

credam. Nec vero contenti fuerunt, quos proferunt auctorum locos modis omnibus depravare, decurtare et mutilare, duos in unum confundere, quæ ab iis dicuntur in alium omnino usum convertere, aut in alium prorsus sensum interpretari quam eum quo scripta sunt : sed eo audaciæ proruperunt, ut quædam etiam illis auderent affingere. Cujus audaciæ exemplum habemus in Ἀνέφικτος. Ibi enim affertur ex Lucianica Alc.. ἀνέφικτος ἀνθρώποις ἐστὶν οὐρανός : quum tamen illa ibi non legantur, sed ista, ἐπεὶ τὸν ὅλον οὐρανὸν πόσῳ τινὶ σαυτοῦ δοκεῖς εἶναι μείζω, φράσαις ἄν; Χ. Τίς δ' ἀνθρώπων, ὦ Σώκρατες, δύναιτ' ἂν ἢ ὀνομάσαι τὶ τῶν τοιούτων; οὐδὲ γὰρ εἰπεῖν ἐφικτόν. Hæc autem verba quam pulchre et quam fideliter in illam epitomen redacta sint, vestrum esto judicium. Hic certe Lexici locus, ut multos alios ejusdem audaciæ suspectos habeam, facit. Venio ad id quod multo majoris momenti esse dixi, nimirum ubi verba quibus Græci lexicographi ad vocabuli alicujus expositionem usi sunt, binas pluresve significationes habentia, præpostere interpretantur, et in alium omnino sensum quam illi intellexerint. Cujus errati exemplum habemus in Σύναινος, cujus antea mentionem feci, quum falsarum significationum exempla proferrem. In illis enim Σύναινος redditur, Laudis particeps. Unde autem orta est falsa ista interpretatio? Ex Hesychii expositione, cui σύναινος est ὁμόδοξος. Quum enim ὁμόδοξος (utpote a δόξα, quod non solum opinionem seu sententiam significat, sed etiam gloriam) existimarent debere significare Laudis particeps, de altera illa nominis δόξα significatione nihil cogitantes, præclaram illam interpretationem tribuerunt nomini σύναινος : quum alioqui debuissent interpretari, Qui ejusdem est opinionis, Qui idem sentit, Qui assentitur. Sicut Συναινεῖν est Assentiri. Libet autem duo non minus insignia hujus erroris exempla proferre, a me annotata in verbo Ἀνήκω. Ita enim ego ibi : Apud Thucydidem autem ἀνήκουσι vulgo exponitur Rediguntur, in hoc loco libri 3 : εἰς τὸν θάνατον αἱ πολλαὶ ἀνήκουσι· ubi tamen scholiast. exponit ἀνέρχονται. At Suidas, quum dicit ἀνήκουσι poni a Thucydide pro τελευτῶσι, λήγουσι, non dubito quin de illo similive ejus loco intellexerit. Sed vulgarium lexicorum consarcinatores, imperitissimi et ineptissimi, et stiva vel flagris potius dignissimi homines, quum Suidas dicit τελευτῶσι, putarunt eum accipere pro τελευτῶσι τὸν βίον, Moriuntur, (non animadvertentes subjungi ab eo λήγουσι,) atque ita scripserunt, Ἀνήκουσι pro Decedunt, Moriuntur, apud Thucydidem. Itidem quum tradat Suidas a Demosthene ἀνήκοντος sumi pro διαφέροντος, scripserunt illi Demosthenem ἀνήκοντος pro Excellentis dixisse (quasi vero διαφέρειν significet duntaxat Excellere) : cum tamen Demosthenis locum in exemplum attulerunt in quo ipse Suidas ἀνήκοντες dicit significare ἀνελθόντες. Is est quem antea citavi, τῆς μὲν ἐν τῷ λέγειν δυνάμεως οὐκ ἐπὶ τοσοῦτον ἀνήκοντες. Hactenus quæ in Thesauro scripsi huc pertinentia. Fœdius autem peccarunt in eo quod plerumque ne Latinas quidem Budæi expositiones fideliter descripserunt, nec suo loco posuerunt, eique verbo non dederunt, cui ille eas tribuerat. Cujus peccati exemplum vobis suppeditabit vocabulum Ἀνυπόστατος. Ibi inter alia significare dicitur Sedimentum, et Quod ex urina subsidit. Quæ expositio sumpta quidem est ex Budæo, sed eam tribuente nomini Ὑπόστημα, non autem nomini Ἀνυπόστατος, ut videbis Comm. pag. 497 editionis patris mei : quum enim Budæus de Ὑπόστημα loqui cœpisset, dicens poni pro hypostasi, et interjecisset aliqua de Ἀνυπόστατος, revertens ad nomen illud Ὑπόστημα, addidit, significare etiam Sedimentum, et Quod ex urina subsidit. Sed fingamus, tale quid apud Budæum aliumve legi de Ἀνυπόστατος, nonne hoc aut librario aut typographo imputandum esset? Quis non videat, ἀνυπόστατος, quod et adjectivum est, et præfixum habet α privativum, non posse Sedimentum significare? Huic similis commissus est error in voce Αὐλαῖον, et quidem in excerpenda ex Budæo itidem expositione. Quum enim scripsisset in suo Lexico Budæus, Αὐλὴ apud Athenæum pag. 242, pro triclinio prægrandi, id est œco, in quo nuptiæ in regia celebrabantur : hodie sallam dicimus. Quum inquam hæc ibi scripsisset, et vocem Αὐλαία illi alteri proxime subjunxisset cum expos. Hesychii, quispiam ex consarcinatoribus Lexicorum, cui aliquid inde excerpendi cura demandata erat, quæ a Budæo pro expositione nominis Αὐλὴ dicta erant, ad expositionem nominis Αὐλαία pertinere putavit, atque adeo suo judicio utens, huic non illi eam tribuit, sed decurtatam : ut ibi videbis. Hoc autem inde contingit (nam et hoc crassæ ignorantiæ specimen silentio prætereundum non est) quod Budæus inter hæc verba Triclinio prægrandi, et illud OEco, interjecisset notam quandam habentem punctum duabus transversis lineolis interclusum, qua significabat Id est : ut certe plerisque hic est ejus usus. Verum hoc a me velut obiter dictum esto. Libet autem, quandoquidem in mentionem hujus nominis αὐλαία incidi, quis præterea circa ipsum commissus sit error, admonere, aliosque item ejusdem generis (licet diversi a proxime præcedentibus) ei adjungere. Quum αὐλαία Græci dicant fœminino genere, Latini autem Aulæum potius neutro, (sicut in aliis plerisque vocibus, quas hi ab illis mutuati sunt, idem genus non retinuerunt,) ideoque Bud. Annot. postt. in Pand. Latinis scripsisset literis pluralem numerum Aulæa, (afferens alioqui et Curtii locum in quo aulæam dixit,) illi diversas illas in diversis linguis nominis hujus terminationes confundentes, scripserunt, Αὐλαῖον, Stragula, Plagæ, Velum picturis intertextis variegatum, παραπέτασμα, περίστρωμα, τάπης : quibus falso nomen Budæi tanquam testis subjunxerunt. (Sed eadem opera addam quid miseræ huic voci præterea contigerit, licet alio errati genere, et potius referendo ad quandam eorum, quæ supra commemorata fuerunt, classem. Quum scripsisset Hesychius, Αἱ αὐλαῖαι, τὰ καταχαλύμματα, sed forte a typographo omissus fuisset apex spiritus index, qui primæ nominis αὐλαία syllabæ superponendus erat, unam illi vocem ex nomine et ejus articulo ei præfixo facientes, Αἰαυλαῖαι scripserunt, et exposuerunt, Opercula, καταχαλύμματα.) Ut porro in voce Αὐλαῖον peccatum est ab istis Lexicorum consarcinatoribus, in eo quod vocabulum Græcum legi Latinæ voluerunt subjicere, sic et alibi idem fecisse comperiuntur. Ut quum pro ἀγχέμαχα scripserunt, ἀγχέμαχαι, volentes videlicet ἀγχέμαχαι convenire cum nomine Latino Hastæ, quod fœmininum est, quum alioqui Græci ἀγχέμαχα scripserint, ad suum nomen δόρατα, seu ὅπλα, quæ neutra sunt, accommodantes, et de Latina illa nihil pensi habentes : idque merito. (Neque tamen errore hoc contenti fuerunt, sed vocem alio insuper modo corruperunt, ἀγχέμαλαι pro suo illo ἀγχέμαχαι scribentes.) Itidem vero, quum apud Pollucem legatur θήριος αὐλὸς (nisi forte θήρειος potius legendum existimemus), boni illi viri ex masculino θήριος fecerunt fœmininum θηρία, ut conveniret non cum αὐλὸς, sed cum Tibia, quod Latinis id sonat quod Græcis αὐλός. Imo vero gravius etiam peccarunt : quippe qui θηρία per se quoque significare tradiderint tibiam ex hinnulorum ossibus. Verumenimvero quamvis ego non singula errata, (quod et infiniti laboris esset, et librum immensæ molis requireret,) sed singulorum duntaxat generum, vel potius eorum quæ in his sunt præcipua, paucula exempla colligere velim, vel horum numero me obrui sentio. Quare duobus duntaxat generibus præterea enumeratis, finem huic tam molesto ac tædioso sermoni imponere statui, cetera aut alii aut mihi ipsi in aliud tempus reservans : si tamen a magis seriis, quod huic rei impendere possim, supersit. Quinam igitur sunt lapsus illi? Activa pro passivis, et vicissim passiva pro activis plerisque in locis posita. Quanta enim licentia in hisce confundendis usi fuerint, vel inde patet quod Græcis etiam lexicographis sua activa in passiva, aut passiva vicissim in activa commutaverint. In quodam autem loco cujus recordor, ulterius etiam progressa est illa sive licentia sive vecordia : quum enim Hesychius scripsisset Ἐπιδικάζομαι, et exposuisset ἀντιποιοῦμαι, itidemque Suidas ἐπιδικάζεται exposuisset ἀντιποιεῖται, illi Ἐπιδικάζω activa, non passiva voce

scripserunt : deinde ut Hesychii et Suidæ expositionem accommodare illi possent, vocem quoque quam ei adhibuerant ex passiva activam fecerunt, scribentes ἀντιποιῶ. Quasi vero ut passiva vox ποιοῦμαι multos usus sibi peculiares habet, ita etiam ejus composita suos non habeant, præsertim vero illud ἀντιποιοῦμαι. Alterum autem errati genus de quo verba facere institui, est earum vocum quarum scriptura aliquid dialecto cuipiam peculiare habet cum iis quæ communis linguæ sunt permistio. Contingit autem hæc in iis potissimum quæ ex dialecto Ionica petitæ sunt, utpote quarum major sit numerus. Veluti quum μετιέναι quod est apud Herodotum pro μεθιέναι a μεθίημι (ex Ionicæ linguæ proprietate usurpantis tenuem τ pro aspirata θ) dicitur esse a μέτειμι. Sic quum διαθέωνται, quod est Ionice itidem scriptum pro διαθῶνται, a themate διατίθεμαι, dicitur habere thema διαθέω. Hic finem facturus eram (ut modo pollicebar), nisi calamum e manu deponens, recordatus fuissem mendi cujusdam inter ridicula maxime ridiculi, inter inepta ineptissimi, vel potius inter monstrosa monstrosissimi : de quo admoniti isti Lexicorum consarcinatores ac locupletatores, si et Metamorphosin Ovidianam locupletare velint, aliquid jam paratæ materiæ habebunt. Est enim in eo de quo loquor vocabulo mira quædam facta Metamorphosis, ex ea videlicet parte orationis quæ Verbum a grammaticis appellatur, in eam quæ Nomen ab iisdem vocatur, nimirum ex Verbo Κυμαίνω, κυμαίνεις, in Nomen Κυμῆνα. Quoniam autem rem quæ multorum fidem superatura sit, narrare me scio, totum locum in quo pulchram illam Metamorphosin habemus, proferendum censeo. Hæc sunt igitur illorum verba, Κυμῆνα, vocabulum castrense, ad significandam militum seriem fluctuum instar gradientem. Arrianus in expeditione Alexandri : ἦγεν βάδην, τοῦ μὴ διασπασθῆναί τι ἐν τῇ ξυντονωτέρᾳ πορείᾳ κυμῆναν τῆς φάλαγγος, ne phalangis undatim incedens series aliqua ex parte divelleretur. Hanc fluctuantem seriem intelligit Virgilius in Georgicis, ubi, Ut sæpe ingenti bello quum longa cohortes Explicuit legio, et campo stetit agmen aperto, Directæque acies ac lato fluctuat omnis Ære renidenti tellus. Atqui κυμῆναν esse participium aoristi temporis a κυμαίνω, non autem nomen accus. casus, a nominativo κυμῆνα, vel hæc docuisse debuerant quæ a Budæo traduntur in Græcæ linguæ commentariis, Κυμαίνω, κυμαίνομαι. Plut. de acie fluctuante : τῆς δ' ὑφ' αὑτὸν στρατείας ἰδὼν τὸ πλεῖστον οὐκ ἀτρεμοῦν, ἀλλὰ κυμαῖνον ὑπ' ἀπειρίας καὶ θορυβούμενον. Affert exemplum et compositi verbi ἐκκυμαίνω, eandem habentis significationem apud Xenoph. ἀναβ. I : ὡς δὲ ἐξεκύμαινέ τι τῆς φάλαγγος τὸ ἐπιλειπόμενον, ἤρξατο δρόμῳ θεῖν. Quod si itidem aut participio ἐκκυμῆναν, aut infinitivo ἐκκυμῆναι usus hic esset Xenophon, magnum certe et huic loco ab illis consarcinatoribus periculum impendebat, ne videlicet ei suum verbum itidem rapientes, in nomen ἐκκυμῆνα converterent. Sed quid ego hic de consarcinatoribus loquor? præclaræ illius Metamorphosis totam laudem, quantacunque est, unus sibi consarcinator vendicat, is nimirum cui adscribitur novissimæ editionis consarcinatio atque locupletatio. Ea inquam illi soli debetur, quam tamen ego paulo ante cum aliis eum communicare volui. Sed ignoscat mihi, rogo : non enim id a me malevolo animo et debita cum laude fraudandi cupido factum est, sed memoriæ in colligendis tam multis hujuscemodi gemmis occupatæ culpa. Quod si vero potius suum is erratum animadvertens (dicere autem supersedeo quam bene interpretatus sit vocem illam suam verbinominem, aut nominiverbem, ut in nova barbaraque grammatica novis barbarisque verbis utar) ut sibi ignoscatur petat, ac dicat, si quidem in κυμαίνω aut aliud tempus servans αι incidisset, nequaquam se fuisse erraturum : sed illud κυμῆναν in errorem eum impulisse, ob affinitatem quam cum forma nominis habet : quid illi respondendum fuerit? Ad me certe quod attinet, non habeo quid respondeam potius quam Horatiana ista (si modo unicam in uno ejus verbo literam immutare liceat) — quod medicorum est Promittant medici. Nisi forte gratius illi futurum est proverbium, Ne sutor ultra crepidam.

Ex hac (ut ita dicam) anatome vel minimæ alioqui partis corporis tam vitiosi ac morbidi, de ceteris partibus judicium fieri posse existimo : et siqui miserati sunt antea Thesaurum ante multos annos a patre meo Roberto Stephano promissum, nondum prodiisse, futurum ut mirari desinant, quum totus velut a fundamentis construendus fuerit. Dignum enim sciliceť sua existimatione opus, dignum superioribus laboribus, ac præsertim suo Latinæ linguæ Thesauro, edidisset, si Lexicon et ipse auctum duntaxat et locupletatum dedisset, aut etiam ementitum Thesauri nomen ei tribuisset : ut a quibusdam unum ex illis tam miserè corruptis ac vitiatis Lexicis inscriptum est Thesaurus (quum debuissent addere vocem Carbones, utpote quod introspicientibus, vere comperiatur esse quod veteri proverbio objici solitum est, Thesaurus carbones), dignum inquam ea fide quæ in variis ejus variorum librorum editionibus perspecta erat, edidisset tandem opus, si ceterorum more, non in emendandis vulgatis lexicis, sed duntaxat in locupletandis operam posuisset. Atqui hoc ipsum erat de quo potissimum querebatur : adeo ut quoties aliqua nova Lexici editio prodibat, aucti et locupletati, Semperne (diceret) veterem hanc cantilenam audiam? nunquamne aliqua Lexici editio emendati etiam et correcti sive repurgati prodibit? Ac profecto ab hac repurgatione initium sumere olim ei in animo fuit, et tanquam veteres ædes instaurare ac resarcire, dum novas ædificandi facultas esset : sed postquam ibi Augiæ stabulum esse, postquam omnia ruinam minari comperit, sui illum incepti puduit pariter et pœnituit. Parata autem jam bona materiæ quæ ad novum ædificium requirebatur parte, mors illud nobis invidit : in qua tamen hoc ipsum opus mihi commendavit. Quæ quum ita sint, nonne et a fidelitate paterna descivissem ac degenerassem (cujus potissimum hæredem me a se relinqui existimavit, ut antea dixi) et privatim etiam fidem illi datam violassem, ejusque manes lædere dictus merito fuissem, si et ipse Lexicon vulgatum, licet auctum, locupletatum, interpolatum, reconcinnatum, reconsarcinatum, emendatum denique passim et correctum, edidissem? Habetis, viri carissimi, cur a me hæc opera minime expectanda fuerit, et cur quidvis potius expectare debeatis. Sed quid de iis dicemus qui lexicis illis freti, ac tantum non pro oraculis habentes ea quæ in illis traduntur, interpretes agunt, et quidem librorum omnis generis? aut de illis qui hujusmodi Lexicorum ductu et auspiciis, provinciam Græcas profitendi literas suscipiunt? Quid aliud hoc est, obsecro, quam cœcos cœcis viam velle monstrare? Et tamen hæc sunt hodie præcipua non paucorum interpretum et Græcæ linguæ professorum arma, quibus scilicet adversus quantumvis implicitos scriptorum Græcorum nodos acriter dimicant. Et miramur, tam pueriles, tam ineptas, tam ridiculas, tam falsas prodire quotidie eorum interpretationes? Sed hæc εἰδόσι λέγω.

Superest ut eos metu liberem qui (uti dixi), quoniam vocabula in meo Thesauro longe alio quam alphabetico ordine digesta esse audierunt, quisnam is esse possit, valde mirantur : ac, ne iis duntaxat qui in linguæ Græcæ cognitione velut veterani sunt (ut ita loquar), non item tyronibus labor meus utilis futurus sit, verentur. Sciant igitur illi qui hoc timent, eam contra quæ in meo Thesauro habetur vocabulorum seriem, tantum commodi vel iis qui Græcam linguam discere incipiunt, afferre posse, quantum alphabeticus ille ordo affert incommodi. Hoc tamen ingenue fateor, si initio, quum illa serie uti cœpi, rem tot difficultatibus esse implicitam, quot postea sum expertus, existimassem, et fore ut nullus mihi quicquam ad eas auxilii afferret, neque ex priscis neque ex iis qui eos secuti sunt ad nostra usque tempora grammaticis, sed futurum ut eas Marte meo perrumpere cogerer : quodvis onus potius quam illud suscepissem. Sed hac in re profecto, si alia in ulla, locum habet vetus proverbium, quod difficilia esse

prædicat quæ pulchra. Reddit enim series illa multo ditiores (ut ita dicam) Græcæ linguæ divitias, et quæ hactenus locupletissima fœcundissimaque esse visa est, facit ut multo etiam locupletior fœcundiorque quam credita sit, comperiatur. Quemadmodum enim opulenta domus longe opulentior videbitur si in unum tota supellex comportetur locum, quam si dispersa sit : eademque hominum multitudo, major multo, quum conferti sunt, quam quum dispersi, videtur : sic etiam vocabuli unius, tanquam stirpis numerosa propago et soboles minime dispersa divulsaque et in varios locos distracta, sed in unum ita collecta, ut uno propemodum aspectu contemplari universam possimus, multo certe numeriosor nobis videbitur. Quod autem studiosorum linguæ Græcæ magis interest, seriem illam tyronum etiam studiis esse perutilem, res equidem ipsa clamat : quum plerumque mutuas operas in sese vicissim velut exponendis tradant, quæ ab eadem stirpe ortum habent vocabula, et interdum per varia quæ derivata vocantur, tanquam per gradus quosdam ad cognitionem significationis vocabuli illius unde manarunt, ascendamus. Sed tam multa sine exemplis, frustra fortasse : ut igitur te non diu morans, ad illam veniam : en tibi in illis vulgatis Lexicis, Ἀείδω quidem (quod est Cano) in litera prima totius alphabeti : at vero ᾠδή, Cantus, et ᾠδός, Cantor, in litera ultima. Quinetiam inter illud verbum ἄδω et verbale ejus ᾆσμα interjecta sunt aliquot vocabulorum millia. Præterea compositorum unumquodque seorsum positum est, dispersa et ipsum sua derivata habens. Duo vero magis etiam reprehensione digna sunt hac in parte : unum est, quod passiva vox ab activa semper sejungitur, et quidem non parvo intervallo nonnunquam, multis aliis vocabulis (ut poscit alphabeticus ordo) interjectis : alterum, quod de uno eodemque verbo in diversis agatur locis : nimirum non solum in ejus præsenti, sed etiam infinitivo. Interdum vero et in diversis temporibus, nimirum futuro, præterito, aut alio : et quidem interjectis itidem aliquibus vocabulis. Exemplum autem habemus cum in aliis pluribus verbis, tum vero in Αἱρέω, ῶ; cum eo enim posita non sunt, sed seorsum, ista omnia, Εἷλον, Ἕλον, Ἑλοιμι, Ἑλω, Ἑλέειν, Ἑλεῖν, Ἑλὼν, necnon Ἠρήκει : seorsum vero et passiva vox Αἱρέομαι, sejuncta habens et participia Αἱρεθεὶς atque Ἡρημένος : tantum abest ut verbalia suo verbo adjuncta sint. Quinetiam quum unum idemque verbum ex Atticæ quidem linguæ consuetudine in ττω derivetur, ex communi autem in σσω (ut quidem tradunt grammatici, qui tamen aliquid his verbis addere debebant), nihilque ex diversa terminatione mutetur significatio : interdum tamen alio in loco, quod in σσω terminatum est, in alio, quod in ττω, collocant. Quinetiam (quod non minus quis miretur) interdum duobus in locis idem ponitur thema, prius quidem, contractionem non passum, postea vero contractum, aliis inter illa interjectis : ut in Θεωρέω et Θεωρῶ, factum esse vides. Verum satius esse existimo cetera quæ his addenda forent, in ipsis Lexicis videnda relinquere, quum ea passim prostent : et aliqua potius exempla ejus serici, qua me in meo Thesauro usum esse dixi, spectanda proponere.

En igitar seriem verbi Ἄδω, cujus mentionem initio feci, vel potius Ἀείδω quidem primum, dein vero Ἄδω.

ΑΕΙΔΩ,
Ἀοιδὴ,
Compos. Ἀοιδοπόλος,
Ἀοιδὸς,
Ἀοιδοσύνη,
Ἀοίδιμος
Ἀοιδιάω.

ΑΔΩ,
Ἄστεον,
Ἆσμα,
Ἀσμάτιον,
Ἀσματοκάμπτης,
Ἀσματοποιός.

¶ Ὠδὴ,
Ὠδὸς,
Ὠδικὸς,
Ὠδικῶς,
Ὠδεῖον.

COMPOSITA.

C. ΑΝΤάδω,
Ἀντωδὴ,
Ἀντωδός.
C. ΑΠάδω,
Ἀπωδός.
C. ΔΙάδω,
C. ΕΞάδω,
C. ΕΠάδω,
Ἔπασμα,
Ἐπωδὴ,
Ἐπῴδιον,
Ἐπωδὸς,
c. 2. Κατεπάδω,
c. 2. Συνεπάδω,
C. ΚΑΤάδω,

C. ΠΕΡΙάδω,
C. ΠΡΟΣάδω,
Προσωδὸς,
Προσωδία,
Προσῴδιον,
C. ΣΥΝάδω,
Συνωδὸς,
Συνωδία,
C. ΥΠάδω.

Ex compositis aliis, quæ non ex ᾄδω sed ex ejus verbali deducta sunt, Κιθαρωδὸς et Κιθαρωδέω, in Κιθάρα, ut Λυρωδὸς et Λυρωδέω in Λύρα, et Ὑμνωδὸς atque Ὑμνωδέω in Ὕμνος, itidem Μαγωδὸς in Μάγος, et Μονωδὸς ac Μονωδέω et Μονωδία, in Μόνος. Idemque in quærendis ceteris, quæ hîc posita non fuerunt, observandum erit. At Ἀρνωδὸς et Στιχωδὸς habebis inter proxime sequentia, post Ῥαψωδῶ, et ejus derivata. Sequuntur autem cetera.

B
C. Παλινωδέω, ῶ,
Παλινωδία,
C. Παρωδέω, ῶ,
Παρωδὸς,
Παρωδία,
Παρωδικὸς,
C. Περιωδέω, ῶ,
C. Ῥαψωδέω, ῶ,
Ῥαψωδὸς,
Ῥαψωδία,
c. 2. Ἀπορραψωδῶ,
c. 2. Ἐπιῤῥαψωδῶ.

C. Ῥαβδωδοὶ pro ῥαψωδοὶ, et ῥαβδωδία pro ῥαψωδία,
C. Στιχωδὸς,
C. Ἀρνωδὸς,
C. Προωδικὸς,
ΑΗΔΩΝ, όνος, ἡ,
Ἀηδὼ, όος, et οῦς, ἡ
Ἀηδονὶς, ἰδος, ἡ,
Ἀηδονιεὺς, έως, ὁ,
Ἀηδόνειος, ου, ὁ et ἡ.

Huic verbo subjungam id quod ipsum in eodem Thesauro excipit, nimirum Ἅζω, id est verbi Ἅζω seriem; in qua sequor eos grammaticos qui ἅγος ab eo deduxerunt, licet et ἄγος spiritu tenui scriptum inveniatur, ut ibi copiose docui.

C
ΑΖΩ,
Ἅζομαι,
Ἅγος, εος, τὸ,
¶ Ἁγὴς, έος, ὁ et ἡ,
Ἁγίζω,
Ἁγιστεύω,
Ἁγιστεία,
C. ΚΑΘαγίζω,
c. 2. Συγκαθαγίζω,
C. Ἐναγὴς,
Ἐναγῶς,
Ἐναγικὸς,
C. Ἀναγὴς,
C. ΕΝαγίζω,
Ἐναγισμὸς,
C. Εὐαγὴς,
Εὐάγιστος,
C. Πανάγης,
C. Ἐξάγιστος.

ΑΓΙΟΣ,
C. Ἁγιόγραφος,
D C. Πανάγιος,
Ἅγιος,
Ἁγιότης,
Ἁγιοσύνη,
et Ἁγιωσύνη,

Ἁγιόω, ῶ,
Ἁγιάζω,
Ἁγιασμὸς,
Ἁγιαστία,
Ἁγιαστήριον,
C. ΚΑΘαγιάζω.

ΑΓΝΟΣ,
C. Ἅναγνος,
C. Πάναγνος,
C. Ἁγνοπόλος,
Ἁγνὴς,
Ἁγνότης,
Ἁγνεὼν,
Ἁγνεύω,
Ἁγνεία,
Ἄγνευμα,
Ἁγνευτικὸς,
Ἁγνευτήριον,
Ἁγνίζω,
Ἁγνισμὸς,
Ἁγνιστικὸς,
Ἁγνιστήριον,
Ἁγνίτης,
C. Ἀφαγνίζω,
¶ Ἄγνος, ου, ἡ, Frutex, etc.

Et quoniam ut sunt diversæ verborum naturæ, ita etiam diversa habent derivata, quæ sunt eorum velut soboles, proferam et alia exempla. Ecce igitur verbum Ἀγείρω cum universa sua propagine et sobole, aut certe bona ejus parte : fieri enim potest ut aliqua derivata me subterfugerint, sed quæ alibi addi possint.

ΑΓΕΙΡΩ,
Ἀγερμὸς,
Ἀγερέθω,
Ἠγερέμην, σάμην,
Ὁμηγερέες,
Ἀγρόμενος,
Παλιναγρετος.
C. ΕΙΣαγείρω,
C. ΕΠαγείρω,
Ἐπάγερσις.
C. ΣΥΝαγείρω,
Συναγρόμενος.

ΆΓΟΡΑ,
Ἀγορήνδε,
Ἀγορῆθεν,
C. Ἀγορανόμος,
Ἀγορονομία,
Ἀγορανομικὸς,
Ἀγορανομέω, ῶ,
¶ Ἀγοραῖος,
et Ἀγόραιος,
Ἀγοραίως,
¶ Ἀγοράζω,
Ἀγόρασμα,
Ἀγορασμὸς,
Ἀγόρασις,
Ἀγορασία,
Ἀγοραστὴς,
C. ΈΞαγοράζω,
C. ΠΡΟαγοράζω,
Ἀγορασείω,
¶ Ἀγοράομαι, ῶμαι,
Ἀγορητὴς,
Ἀγορητὺς,
Ἀγορητὸς,
¶ Ἀγορεύω,
C. ΆΝΑγορεύω,
Ἀναγόρευσις,
c. 2. Προσαναγορεύω,
C. ΆΠαγορεύω,
Ἀπαγόρευμα,
Ἀπαγόρευσις,
C. Διαγορεύω,
C. Ἐξαγορεύω,
Ἐξαγόρευσις,
C. ΚΑΤαγορεύω,
Καταγόρευσις,
C. ΠΡΟαγορεύω,
Προαγόρευσις,
C. ΠΡΟΣαγορεύω,
Προσαγόρευσις,
Προσαγορευτικὸς,
c. 2. Ἀντιπροσαγορεύω,
C. ΣΥΝαγορεύω,
C. Ὑπαγορεύω,
Ὑπαγόρευσις,
¶ Ἀγορέω, ῶ,
C. ΆΠηγορέω, ῶ,
Ἀπηγόρημα,
C. ΚΑΤηγορέω, ῶ,
Κατηγόρημα,
Κατήγορος,
Κατηγορία,
Κατηγορικὸς,
c. 2. Εὐκατηγόρητος,
c. 2. Ἀντικατηγορέω, ῶ,
Ἀτικατηγορία,
c. 2. Προσκατηγορέω, ῶ,
c. 2. Συγκατηγορέω, ῶ,
C. ΠΑΡηγορέω, ῶ,
Παρηγόρημα,
Παρηγορητὸς,
c. 2. Ἀπαρηγόρητος,
et Ἀπαρηγορήτως,
c. 2. Δησπαρηγόρητος,
et Δυσπαρηγορήτως,
Παρήγορος,
Εὐπαρηγόρως,
Παρηγορία,
Παρηγορικὸς,
c. 2. Ἀντιπαρηγορέω, ῶ,
C. ΠΡΟΣηγορέω, ῶ,
Προσηγόρημα,
c. 2. Ἀπροσηγόρητος,
Προσήγορος,
Προσηγορικὸς,
c. 2. Ἀπροσήγορος,
c. 2. Εὐπροσήγορος,
Εὐπροσηγορία,
c. 2. Φιλοπροσήγορος,
C. ΣΥΝηγορέω, ῶ,
Συνήγορος,
Συνηγορία,
Συνηγορικός.

Hactenus composita cum præpositionibus : sequuntur cetera.

C. Ἀλληγορέω, ῶ,
Ἀλληγόρημα,
Ἀλληγορητὴς,
Ἀλληγορία,
Ἀλληγορικὸς,
C. Εὐηγορέω, ῶ,
Εὐήγορος,
Εὐηγορία,
C. Ἰσηγορέω, ῶ,
Ἰσηγορία,
C. Κακηγορέω, ῶ,
Κακήγορος,
Κακηγορία,
C. Μεγαληγορέω, ῶ,
Μεγαληγόρος,
Μεγαληγορία,
C. Ὑψηγόρης, vel Ὑψηγόρας,
Ὑψηγορία.

Sunt vero quædam verba multo etiam opulentiora atque fœcundiora, et admirabilem quandam derivatorum varietatem habentia : atque adeo tantam quæ nonnisi multis paginis capi possit : ideoque nullum ex iis proferre libet. Ceterum si quid vel a vobis, viri doctissimi, vel ab aliis reprehensione dignum in hac serie inveniatur, veniam me tribus nominibus

A consecuturum spero : primum quod hanc viam primus omnium ingrediar, et in ea (quum alioqui cæca sit et latebrosa, vereque flexuosa et anfractibus plena, ac non paucis erroribus implicita) mihi ipsi tamen dux esse cogar. Sed unde tibi tantum audaciæ, ut vel de tentanda hujusmodi via cogitaris? Imo vero non audaciæ id, sed credulitati potius tribuendum est. Magnam enim spem ostentabant de hac via mecum indaganda veteres grammatici : verum eam spem prorsus esse vanam, magno meo malo comperi. Deinde veniam ideo mihi polliceor, quod simul et in vocabulis hac serie collocandis, et in significationibus certo etiam quodam ordine disponendis laborandum fuerit. Nec enim ignoratis quanta earum in vulgatis Lexicis (ut falsas et commentitias omittam) perturbatio sit atque confusio : utpote in quibus aut omnium rarissimæ aut etiam metaphoricæ significationi primus detur plerumque locus. Postremo, quod ad typographicam clepsydram (ut alibi quoque locutus sum) hæc scribere (id est, scriptionem meam typographicarum operarum penso obnoxiam habere) cogar : et quod ab
B infinitis curis et occupationibus quas secum ars ista trahit, temporis superest, ne id quidem universum huic operi possim impendere, sed ejus partem in lectionem typographicam eorum quos interim excudo auctorum (ex quibus nunc est Plutarchus) necesse habeam conferre. Hæc, inquam, sunt propter quæ futurum spero ut mihi et a vobis et ab aliis venia detur, et quidem non eorum duntaxat quæ in hac serie, sed et eorum quæ in ulla ejus operis parte peccaverim. Absit enim ut sibi quisquam persuadeat, ita me aliorum errata proferre, quasi ipse sim ἀναμάρτητος, et hominem me esse non meminerim, id est, eum cujus sit labi, errare, nescire, decipi. Imo vero me et colloco in hoc numero, et jam nunc, in meo opere esse in quibus lapsum me existimem, ingenue fateor. Sed inter eos qui aliquando, et eos qui identidem ac subinde errant, discrimen statuendum esse dico. Quinetiam minime dubium est quin varii sint erratorum in hoc etiam genere velut gradus : et,
C ut quædam veniam merentur, ita quædam flagris potius quam venia digna censeri debeant. Illa porro tot tamque fœda Lexicorum errata lectorem celare, præterquam quod religio mihi fuisset, utpote qui silentio meo falsam multorum de illis opinionem aucturus eram fortasse; tum vero, ne et ipse Lexicorum consarcinator existimarer : ea patefacere necesse habuisse videor. Quomodo enim quid inter meum et illorum opus discriminis sit, et cur velut a fundamentis construendum mihi fuerit Thesauri mei ædificium, ostendere potuissem, nisi qualis esset eorum structura ostendissem? Ut porro eos in ceteris imitatus non sum, ita nec in prætereundis silentio eorum unde aliquid mutuatus sum nominibus. Non enim nomina veterum duntaxat scriptorum et Græcæ linguæ auctorum adscribo, ex quibus exempla locutionum (ut vulgus vocat) a me petuntur : sed et interpretum, aut expositorum, aliorumve quicunque aliquid ad expositionem alicujus vocabuli pertinens scripserint, siquid ex iis in opus meum transferam.

FINIS.

DATE DUE

GAYLORD PRINTED IN U.S.A.

GTU Library
2400 Ridge Road
Berkeley, CA 94709
For renewals call (510) 649-2500

All items are subject to recall

GTU Library
3 2400 00289 0402